

*Dinh cao
phù quý*

ĐỈNH CAO PHÚ QUÝ

Tác giả: Khuyết Danh

Editor: Và Mai Có Năng

Thể loại: Ngôn Tình, Đô Thị

Nguồn: vietwriter.vn

DTV-EBOOK.COM

1. [Chương 1](#)
2. [Chương 2](#)
3. [Chương 3](#)
4. [Chương 4](#)
5. [Chương 5](#)
6. [Chương 6](#)
7. [Chương 7](#)
8. [Chương 8](#)
9. [Chương 9](#)
10. [Chương 10](#)
11. [Chương 11](#)
12. [Chương 12](#)
13. [Chương 13](#)
14. [Chương 14](#)
15. [Chương 15](#)
16. [Chương 16](#)
17. [Chương 17](#)
18. [Chương 18](#)
19. [Chương 19](#)
20. [Chương 20](#)
21. [Chương 21](#)
22. [Chương 22](#)
23. [Chương 23](#)
24. [Chương 24](#)
25. [Chương 25](#)
26. [Chương 26](#)
27. [Chương 27](#)
28. [Chương 28](#)
29. [Chương 29](#)
30. [Chương 30](#)
31. [Chương 31](#)
32. [Chương 32](#)
33. [Chương 33](#)
34. [Chương 34](#)
35. [Chương 35](#)
36. [Chương 36](#)
37. [Chương 37](#)

38. [Chương 38](#)
39. [Chương 39](#)
40. [Chương 40](#)
41. [Chương 41](#)
42. [Chương 42](#)
43. [Chương 43](#)
44. [Chương 44](#)
45. [Chương 45](#)
46. [Chương 46](#)
47. [Chương 47](#)
48. [Chương 48](#)
49. [Chương 49](#)
50. [Chương 50](#)
51. [Chương 51](#)
52. [Chương 52](#)
53. [Chương 53](#)
54. [Chương 54](#)
55. [Chương 55](#)
56. [Chương 56](#)
57. [Chương 57](#)
58. [Chương 58](#)
59. [Chương 59](#)
60. [Chương 60](#)
61. [Chương 61](#)
62. [Chương 62](#)
63. [Chương 63](#)
64. [Chương 64](#)
65. [Chương 65](#)
66. [Chương 66](#)
67. [Chương 67](#)
68. [Chương 68](#)
69. [Chương 69](#)
70. [Chương 70](#)
71. [Chương 71](#)
72. [Chương 72](#)
73. [Chương 73](#)
74. [Chương 74](#)
75. [Chương 75](#)

76. [Chương 76](#)
77. [Chương 77](#)
78. [Chương 78](#)
79. [Chương 79](#)
80. [Chương 80](#)
81. [Chương 81](#)
82. [Chương 82](#)
83. [Chương 83](#)
84. [Chương 84](#)
85. [Chương 85](#)
86. [Chương 86](#)
87. [Chương 87](#)
88. [Chương 88](#)
89. [Chương 89](#)
90. [Chương 90](#)
91. [Chương 91](#)
92. [Chương 92](#)
93. [Chương 93](#)
94. [Chương 94](#)
95. [Chương 95](#)
96. [Chương 96](#)
97. [Chương 97](#)
98. [Chương 98](#)
99. [Chương 99](#)
100. [Chương 100](#)
101. [Chương 101](#)
102. [Chương 102](#)
103. [Chương 103](#)
104. [Chương 104](#)
105. [Chương 105](#)
106. [Chương 106](#)
107. [Chương 107](#)
108. [Chương 108](#)
109. [Chương 109](#)
110. [Chương 110](#)
111. [Chương 111](#)
112. [Chương 112](#)
113. [Chương 113](#)

114. [Chương 114](#)
115. [Chương 115](#)
116. [Chương 116](#)
117. [Chương 117](#)
118. [Chương 118](#)
119. [Chương 119](#)
120. [Chương 120](#)
121. [Chương 121](#)
122. [Chương 122](#)
123. [Chương 123](#)
124. [Chương 124](#)
125. [Chương 125](#)
126. [Chương 126](#)
127. [Chương 127](#)
128. [Chương 128](#)
129. [Chương 129](#)
130. [Chương 130](#)
131. [Chương 131](#)
132. [Chương 132](#)
133. [Chương 133](#)
134. [Chương 134](#)
135. [Chương 135](#)
136. [Chương 136](#)
137. [Chương 137](#)
138. [Chương 138](#)
139. [Chương 139](#)
140. [Chương 140](#)
141. [Chương 141](#)
142. [Chương 142](#)
143. [Chương 143](#)
144. [Chương 144](#)
145. [Chương 145](#)
146. [Chương 146](#)
147. [Chương 147](#)
148. [Chương 148](#)
149. [Chương 149](#)
150. [Chương 150](#)
151. [Chương 151](#)

152. [Chương 152](#)
153. [Chương 153](#)
154. [Chương 154](#)
155. [Chương 155](#)
156. [Chương 156](#)
157. [Chương 157](#)
158. [Chương 158](#)
159. [Chương 159](#)
160. [Chương 160](#)
161. [Chương 161](#)
162. [Chương 162](#)
163. [Chương 163](#)
164. [Chương 164](#)
165. [Chương 165](#)
166. [Chương 166](#)
167. [Chương 167](#)
168. [Chương 168](#)
169. [Chương 169](#)
170. [Chương 170](#)
171. [Chương 171](#)
172. [Chương 172](#)
173. [Chương 173](#)
174. [Chương 174](#)
175. [Chương 175](#)
176. [Chương 176](#)
177. [Chương 177](#)
178. [Chương 178](#)
179. [Chương 179](#)
180. [Chương 180](#)
181. [Chương 181](#)
182. [Chương 182](#)
183. [Chương 183](#)
184. [Chương 184](#)
185. [Chương 185](#)
186. [Chương 186](#)
187. [Chương 187](#)
188. [Chương 188](#)
189. [Chương 189](#)

190. [Chương 190](#)
191. [Chương 191](#)
192. [Chương 192](#)
193. [Chương 193](#)
194. [Chương 194](#)
195. [Chương 195](#)
196. [Chương 196](#)
197. [Chương 197](#)
198. [Chương 198](#)
199. [Chương 199](#)
200. [Chương 200](#)
201. [Chương 201](#)
202. [Chương 202](#)
203. [Chương 203](#)
204. [Chương 204](#)
205. [Chương 205](#)
206. [Chương 206](#)
207. [Chương 207](#)
208. [Chương 208](#)
209. [Chương 209](#)
210. [Chương 210](#)
211. [Chương 211](#)
212. [Chương 212](#)
213. [Chương 213](#)
214. [Chương 214](#)
215. [Chương 215](#)
216. [Chương 216](#)
217. [Chương 217](#)
218. [Chương 218](#)
219. [Chương 219](#)
220. [Chương 220](#)
221. [Chương 221](#)
222. [Chương 222](#)
223. [Chương 223](#)
224. [Chương 224](#)
225. [Chương 225](#)
226. [Chương 226](#)
227. [Chương 227](#)

228. [Chương 228](#)
229. [Chương 229](#)
230. [Chương 230](#)
231. [Chương 231](#)
232. [Chương 232](#)
233. [Chương 233](#)
234. [Chương 234](#)
235. [Chương 235](#)
236. [Chương 236](#)
237. [Chương 237](#)
238. [Chương 238](#)
239. [Chương 239](#)
240. [Chương 240](#)
241. [Chương 241](#)
242. [Chương 242](#)
243. [Chương 243](#)
244. [Chương 244](#)
245. [Chương 245](#)
246. [Chương 246](#)
247. [Chương 247](#)
248. [Chương 248](#)
249. [Chương 249](#)
250. [Chương 250](#)
251. [Chương 251](#)
252. [Chương 252](#)
253. [Chương 253](#)
254. [Chương 254](#)
255. [Chương 255](#)
256. [Chương 256](#)
257. [Chương 257](#)
258. [Chương 258](#)
259. [Chương 259](#)
260. [Chương 260](#)
261. [Chương 261](#)
262. [Chương 262](#)
263. [Chương 263](#)
264. [Chương 264](#)
265. [Chương 265](#)

266. [Chương 266](#)
267. [Chương 267](#)
268. [Chương 268](#)
269. [Chương 269](#)
270. [Chương 270](#)
271. [Chương 271](#)
272. [Chương 272](#)
273. [Chương 273](#)
274. [Chương 274](#)
275. [Chương 275](#)
276. [Chương 276](#)
277. [Chương 277](#)
278. [Chương 278](#)
279. [Chương 279](#)
280. [Chương 280](#)
281. [Chương 281](#)
282. [Chương 282](#)
283. [Chương 283](#)
284. [Chương 284](#)
285. [Chương 285](#)
286. [Chương 286](#)
287. [Chương 287](#)
288. [Chương 288](#)
289. [Chương 289](#)
290. [Chương 290](#)
291. [Chương 291](#)
292. [Chương 292](#)
293. [Chương 293](#)
294. [Chương 294](#)
295. [Chương 295](#)
296. [Chương 296](#)
297. [Chương 297](#)
298. [Chương 298](#)
299. [Chương 299](#)
300. [Chương 300](#)
301. [Chương 301](#)
302. [Chương 302](#)
303. [Chương 303](#)

304. [Chương 304](#)
305. [Chương 305](#)
306. [Chương 306](#)
307. [Chương 307](#)
308. [Chương 308](#)
309. [Chương 309](#)
310. [Chương 310](#)
311. [Chương 311](#)
312. [Chương 312](#)
313. [Chương 313](#)
314. [Chương 314](#)
315. [Chương 315](#)
316. [Chương 316](#)
317. [Chương 317](#)
318. [Chương 318](#)
319. [Chương 319](#)
320. [Chương 320](#)
321. [Chương 321](#)
322. [Chương 322](#)
323. [Chương 323](#)
324. [Chương 324](#)
325. [Chương 325](#)
326. [Chương 326](#)
327. [Chương 327](#)
328. [Chương 328](#)
329. [Chương 329](#)
330. [Chương 330](#)
331. [Chương 331](#)
332. [Chương 332](#)
333. [Chương 333](#)
334. [Chương 334](#)
335. [Chương 335](#)
336. [Chương 336](#)
337. [Chương 337](#)
338. [Chương 338](#)
339. [Chương 339](#)
340. [Chương 340](#)
341. [Chương 341](#)

342. [Chương 342](#)
343. [Chương 343](#)
344. [Chương 344](#)
345. [Chương 345](#)
346. [Chương 346](#)
347. [Chương 347](#)
348. [Chương 348](#)
349. [Chương 349](#)
350. [Chương 350](#)
351. [Chương 351](#)
352. [Chương 352](#)
353. [Chương 353](#)
354. [Chương 354](#)
355. [Chương 355](#)
356. [Chương 356](#)
357. [Chương 357](#)
358. [Chương 358](#)
359. [Chương 359](#)
360. [Chương 360](#)
361. [Chương 361](#)
362. [Chương 362](#)
363. [Chương 363](#)
364. [Chương 364](#)
365. [Chương 365](#)
366. [Chương 366](#)
367. [Chương 367](#)
368. [Chương 368](#)
369. [Chương 369](#)
370. [Chương 370](#)
371. [Chương 371](#)
372. [Chương 372](#)
373. [Chương 373](#)
374. [Chương 374](#)
375. [Chương 375](#)
376. [Chương 376](#)
377. [Chương 377](#)
378. [Chương 378](#)
379. [Chương 379](#)

380. [Chương 380](#)
381. [Chương 381](#)
382. [Chương 382](#)
383. [Chương 383](#)
384. [Chương 384](#)
385. [Chương 385](#)
386. [Chương 386](#)
387. [Chương 387](#)
388. [Chương 388](#)
389. [Chương 389](#)
390. [Chương 390](#)
391. [Chương 391](#)
392. [Chương 392](#)
393. [Chương 393](#)
394. [Chương 394](#)
395. [Chương 395](#)
396. [Chương 396](#)
397. [Chương 397](#)
398. [Chương 398](#)
399. [Chương 399](#)
400. [Chương 400](#)
401. [Chương 401](#)
402. [Chương 402](#)
403. [Chương 403](#)
404. [Chương 404](#)
405. [Chương 405](#)
406. [Chương 406](#)
407. [Chương 407](#)
408. [Chương 408](#)
409. [Chương 409](#)
410. [Chương 410](#)
411. [Chương 411](#)
412. [Chương 412](#)
413. [Chương 413](#)
414. [Chương 414](#)
415. [Chương 415](#)
416. [Chương 416](#)
417. [Chương 417](#)

418. [Chương 418](#)
419. [Chương 419](#)
420. [Chương 420](#)
421. [Chương 421](#)
422. [Chương 422](#)
423. [Chương 423](#)
424. [Chương 424](#)
425. [Chương 425](#)
426. [Chương 426](#)
427. [Chương 427](#)
428. [Chương 428](#)
429. [Chương 429](#)
430. [Chương 430](#)
431. [Chương 431](#)
432. [Chương 432](#)
433. [Chương 433](#)
434. [Chương 434](#)
435. [Chương 435](#)
436. [Chương 436](#)
437. [Chương 437](#)
438. [Chương 438](#)
439. [Chương 439](#)
440. [Chương 440](#)
441. [Chương 441](#)
442. [Chương 442](#)
443. [Chương 443](#)
444. [Chương 444](#)
445. [Chương 445](#)
446. [Chương 446](#)
447. [Chương 447](#)
448. [Chương 448](#)
449. [Chương 449](#)
450. [Chương 450](#)
451. [Chương 451](#)
452. [Chương 452](#)
453. [Chương 453](#)
454. [Chương 454](#)
455. [Chương 455](#)

456. [Chương 456](#)
457. [Chương 457](#)
458. [Chương 458](#)
459. [Chương 459](#)
460. [Chương 460](#)
461. [Chương 461](#)
462. [Chương 462](#)
463. [Chương 463](#)
464. [Chương 464](#)
465. [Chương 465](#)
466. [Chương 466](#)
467. [Chương 467](#)
468. [Chương 468](#)
469. [Chương 469](#)
470. [Chương 470](#)
471. [Chương 471](#)
472. [Chương 472](#)
473. [Chương 473](#)
474. [Chương 474](#)
475. [Chương 475](#)
476. [Chương 476](#)
477. [Chương 477](#)
478. [Chương 478](#)
479. [Chương 479](#)
480. [Chương 480](#)
481. [Chương 481](#)
482. [Chương 482](#)
483. [Chương 483](#)
484. [Chương 484](#)
485. [Chương 485](#)
486. [Chương 486](#)
487. [Chương 487](#)
488. [Chương 488](#)
489. [Chương 489](#)
490. [Chương 490](#)
491. [Chương 491](#)
492. [Chương 492](#)
493. [Chương 493](#)

494. [Chương 494](#)
495. [Chương 495](#)
496. [Chương 496](#)
497. [Chương 497](#)
498. [Chương 498](#)
499. [Chương 499](#)
500. [Chương 500](#)
501. [Chương 501](#)
502. [Chương 502](#)
503. [Chương 503](#)
504. [Chương 504](#)
505. [Chương 505](#)
506. [Chương 506](#)
507. [Chương 507](#)
508. [Chương 508](#)
509. [Chương 509](#)
510. [Chương 510](#)
511. [Chương 511](#)
512. [Chương 512](#)
513. [Chương 513](#)
514. [Chương 514](#)
515. [Chương 515](#)
516. [Chương 516](#)
517. [Chương 517](#)
518. [Chương 518](#)
519. [Chương 519](#)
520. [Chương 520](#)
521. [Chương 521](#)
522. [Chương 522](#)
523. [Chương 523](#)
524. [Chương 524](#)
525. [Chương 525](#)
526. [Chương 526](#)
527. [Chương 527](#)
528. [Chương 528](#)
529. [Chương 529](#)
530. [Chương 530](#)
531. [Chương 531](#)

532. [Chương 532](#)
533. [Chương 533](#)
534. [Chương 534](#)
535. [Chương 535](#)
536. [Chương 536](#)
537. [Chương 537](#)
538. [Chương 538](#)
539. [Chương 539](#)
540. [Chương 540](#)
541. [Chương 541](#)
542. [Chương 542](#)
543. [Chương 543](#)
544. [Chương 544](#)
545. [Chương 545](#)
546. [Chương 546](#)
547. [Chương 547](#)
548. [Chương 548](#)
549. [Chương 549](#)
550. [Chương 550](#)
551. [Chương 551](#)
552. [Chương 552](#)
553. [Chương 553](#)
554. [Chương 554](#)
555. [Chương 555](#)
556. [Chương 556](#)
557. [Chương 557](#)
558. [Chương 558](#)
559. [Chương 559](#)
560. [Chương 560](#)
561. [Chương 561](#)
562. [Chương 562](#)
563. [Chương 563](#)
564. [Chương 564](#)
565. [Chương 565](#)
566. [Chương 566](#)
567. [Chương 567](#)
568. [Chương 568](#)
569. [Chương 569](#)

- 570. [Chương 570](#)
- 571. [Chương 571](#)
- 572. [Chương 572](#)
- 573. [Chương 573](#)
- 574. [Chương 574](#)
- 575. [Chương 575](#)
- 576. [Chương 576](#)
- 577. [Chương 577](#)
- 578. [Chương 578](#)
- 579. [Chương 579](#)
- 580. [Chương 580](#)
- 581. [Chương 581](#)
- 582. [Chương 582](#)
- 583. [Chương 583](#)
- 584. [Chương 584](#)
- 585. [Chương 585](#)
- 586. [Chương 586](#)
- 587. [Chương 587](#)
- 588. [Chương 588](#)
- 589. [Chương 589](#)
- 590. [Chương 590](#)
- 591. [Chương 591](#)
- 592. [Chương 592](#)
- 593. [Chương 593](#)
- 594. [Chương 594](#)
- 595. [Chương 595](#)
- 596. [Chương 596](#)
- 597. [Chương 597](#)
- 598. [Chương 598](#)
- 599. [Chương 599](#)
- 600. [Chương 600](#)
- 601. [Chương 601](#)
- 602. [Chương 602](#)
- 603. [Chương 603](#)
- 604. [Chương 604](#)
- 605. [Chương 605](#)
- 606. [Chương 606](#)
- 607. [Chương 607](#)

608. [Chương 608](#)
609. [Chương 609](#)
610. [Chương 610](#)
611. [Chương 611](#)
612. [Chương 612](#)
613. [Chương 613](#)
614. [Chương 614](#)
615. [Chương 615](#)
616. [Chương 616](#)
617. [Chương 617](#)
618. [Chương 618](#)
619. [Chương 619](#)
620. [Chương 620](#)
621. [Chương 621](#)
622. [Chương 622](#)
623. [Chương 623](#)
624. [Chương 624](#)
625. [Chương 625](#)
626. [Chương 626](#)
627. [Chương 627](#)
628. [Chương 628](#)
629. [Chương 629](#)
630. [Chương 630](#)
631. [Chương 631](#)
632. [Chương 632](#)
633. [Chương 633](#)
634. [Chương 634](#)
635. [Chương 635](#)
636. [Chương 636](#)
637. [Chương 637](#)
638. [Chương 638](#)
639. [Chương 639](#)
640. [Chương 640](#)
641. [Chương 641](#)
642. [Chương 642](#)
643. [Chương 643](#)
644. [Chương 644](#)
645. [Chương 645](#)

- 646. [Chương 646](#)
- 647. [Chương 647](#)
- 648. [Chương 648](#)
- 649. [Chương 649](#)
- 650. [Chương 650](#)
- 651. [Chương 651](#)
- 652. [Chương 652](#)
- 653. [Chương 653](#)
- 654. [Chương 654](#)
- 655. [Chương 655](#)
- 656. [Chương 656](#)
- 657. [Chương 657](#)
- 658. [Chương 658](#)
- 659. [Chương 659](#)
- 660. [Chương 660](#)
- 661. [Chương 661](#)
- 662. [Chương 662](#)
- 663. [Chương 663](#)
- 664. [Chương 664](#)
- 665. [Chương 665](#)
- 666. [Chương 666](#)
- 667. [Chương 667](#)
- 668. [Chương 668](#)
- 669. [Chương 669](#)
- 670. [Chương 670](#)
- 671. [Chương 671](#)
- 672. [Chương 672](#)
- 673. [Chương 673](#)
- 674. [Chương 674](#)
- 675. [Chương 675](#)
- 676. [Chương 676](#)
- 677. [Chương 677](#)
- 678. [Chương 678](#)
- 679. [Chương 679](#)
- 680. [Chương 680](#)
- 681. [Chương 681](#)
- 682. [Chương 682](#)
- 683. [Chương 683](#)

684. [Chương 684](#)
685. [Chương 685](#)
686. [Chương 686](#)
687. [Chương 687](#)
688. [Chương 688](#)
689. [Chương 689](#)
690. [Chương 690](#)
691. [Chương 691](#)
692. [Chương 692](#)
693. [Chương 693](#)
694. [Chương 694](#)
695. [Chương 695](#)
696. [Chương 696](#)
697. [Chương 697](#)
698. [Chương 698](#)
699. [Chương 699](#)
700. [Chương 700](#)
701. [Chương 701](#)
702. [Chương 702](#)
703. [Chương 703](#)
704. [Chương 704](#)
705. [Chương 705](#)
706. [Chương 706](#)
707. [Chương 707](#)
708. [Chương 708](#)
709. [Chương 709](#)
710. [Chương 710](#)
711. [Chương 711](#)
712. [Chương 712](#)
713. [Chương 713](#)
714. [Chương 714](#)
715. [Chương 715](#)
716. [Chương 716](#)
717. [Chương 717](#)
718. [Chương 718](#)
719. [Chương 719](#)
720. [Chương 720](#)
721. [Chương 721](#)

- 722. [Chương 722](#)
- 723. [Chương 723](#)
- 724. [Chương 724](#)
- 725. [Chương 725](#)
- 726. [Chương 726](#)
- 727. [Chương 727](#)
- 728. [Chương 728](#)
- 729. [Chương 729-732](#)
- 730. [Chương 733](#)
- 731. [Chương 734](#)
- 732. [Chương 735](#)
- 733. [Chương 736](#)
- 734. [Chương 737](#)
- 735. [Chương 738](#)
- 736. [Chương 739](#)
- 737. [Chương 740](#)
- 738. [Chương 741](#)
- 739. [Chương 742](#)
- 740. [Chương 743](#)
- 741. [Chương 744](#)
- 742. [Chương 745](#)
- 743. [Chương 746](#)
- 744. [Chương 747](#)
- 745. [Chương 748](#)
- 746. [Chương 749](#)
- 747. [Chương 750](#)
- 748. [Chương 751](#)
- 749. [Chương 752](#)
- 750. [Chương 753](#)
- 751. [Chương 754](#)
- 752. [Chương 755](#)
- 753. [Chương 756](#)
- 754. [Chương 757](#)
- 755. [Chương 758](#)
- 756. [Chương 759](#)
- 757. [Chương 760](#)
- 758. [Chương 761](#)
- 759. [Chương 762](#)

- 760. [Chương 763](#)
- 761. [Chương 764](#)
- 762. [Chương 765](#)
- 763. [Chương 766](#)
- 764. [Chương 767](#)
- 765. [Chương 768](#)
- 766. [Chương 769](#)
- 767. [Chương 770](#)
- 768. [Chương 771](#)
- 769. [Chương 772](#)
- 770. [Chương 773](#)
- 771. [Chương 774](#)
- 772. [Chương 775](#)
- 773. [Chương 776](#)
- 774. [Chương 777](#)
- 775. [Chương 778](#)
- 776. [Chương 779](#)
- 777. [Chương 780](#)
- 778. [Chương 781](#)
- 779. [Chương 782](#)
- 780. [Chương 783](#)
- 781. [Chương 784](#)
- 782. [Chương 785](#)
- 783. [Chương 786](#)
- 784. [Chương 787](#)
- 785. [Chương 788](#)
- 786. [Chương 789](#)
- 787. [Chương 790](#)
- 788. [Chương 791](#)
- 789. [Chương 792](#)
- 790. [Chương 793](#)
- 791. [Chương 794](#)
- 792. [Chương 795](#)
- 793. [Chương 796](#)
- 794. [Chương 797](#)
- 795. [Chương 798](#)
- 796. [Chương 799](#)
- 797. [Chương 800](#)

798. [Chương 801](#)
799. [Chương 802](#)
800. [Chương 803](#)
801. [Chương 804](#)
802. [Chương 805](#)
803. [Chương 806](#)
804. [Chương 807](#)
805. [Chương 808](#)
806. [Chương 809](#)
807. [Chương 810](#)
808. [Chương 811](#)
809. [Chương 812](#)
810. [Chương 813](#)
811. [Chương 814](#)
812. [Chương 815](#)
813. [Chương 816](#)
814. [Chương 817](#)
815. [Chương 818](#)
816. [Chương 819](#)
817. [Chương 820](#)
818. [Chương 821](#)
819. [Chương 822](#)
820. [Chương 823](#)
821. [Chương 824](#)
822. [Chương 825](#)
823. [Chương 826](#)
824. [Chương 827](#)
825. [Chương 828](#)
826. [Chương 829](#)
827. [Chương 830](#)
828. [Chương 831](#)
829. [Chương 832](#)
830. [Chương 833](#)
831. [Chương 834](#)
832. [Chương 835](#)
833. [Chương 836](#)
834. [Chương 837](#)
835. [Chương 838](#)

- 836. [Chương 839](#)
- 837. [Chương 840](#)
- 838. [Chương 841](#)
- 839. [Chương 842](#)
- 840. [Chương 843](#)
- 841. [Chương 844](#)
- 842. [Chương 845](#)
- 843. [Chương 846](#)
- 844. [Chương 847](#)
- 845. [Chương 848](#)
- 846. [Chương 849](#)
- 847. [Chương 850](#)
- 848. [Chương 851](#)
- 849. [Chương 852](#)
- 850. [Chương 853](#)
- 851. [Chương 854](#)
- 852. [Chương 855](#)
- 853. [Chương 856](#)
- 854. [Chương 857](#)
- 855. [Chương 858](#)
- 856. [Chương 859](#)
- 857. [Chương 860](#)
- 858. [Chương 861](#)
- 859. [Chương 862](#)
- 860. [Chương 863](#)
- 861. [Chương 864](#)
- 862. [Chương 865](#)
- 863. [Chương 866](#)
- 864. [Chương 867](#)
- 865. [Chương 868](#)
- 866. [Chương 869](#)
- 867. [Chương 870](#)
- 868. [Chương 871](#)
- 869. [Chương 872](#)
- 870. [Chương 873](#)
- 871. [Chương 874](#)
- 872. [Chương 875](#)
- 873. [Chương 876](#)

874. [Chương 877](#)
875. [Chương 878](#)
876. [Chương 879](#)
877. [Chương 880](#)
878. [Chương 881](#)
879. [Chương 882](#)
880. [Chương 883](#)
881. [Chương 884](#)
882. [Chương 885](#)
883. [Chương 886](#)
884. [Chương 887](#)
885. [Chương 888](#)
886. [Chương 889](#)
887. [Chương 890](#)
888. [Chương 891](#)
889. [Chương 892](#)
890. [Chương 893](#)
891. [Chương 894](#)
892. [Chương 895](#)
893. [Chương 896](#)
894. [Chương 897](#)
895. [Chương 898](#)
896. [Chương 899](#)
897. [Chương 900](#)
898. [Chương 901](#)
899. [Chương 902](#)
900. [Chương 903](#)
901. [Chương 904](#)
902. [Chương 905](#)
903. [Chương 906](#)
904. [Chương 907](#)
905. [Chương 908](#)
906. [Chương 909](#)
907. [Chương 910](#)
908. [Chương 911](#)
909. [Chương 912](#)
910. [Chương 913](#)
911. [Chương 914](#)

912. [Chương 915](#)
913. [Chương 916](#)
914. [Chương 917](#)
915. [Chương 918](#)
916. [Chương 919](#)
917. [Chương 920](#)
918. [Chương 921](#)
919. [Chương 922](#)
920. [Chương 923](#)
921. [Chương 924](#)
922. [Chương 925](#)
923. [Chương 926](#)
924. [Chương 927](#)
925. [Chương 928](#)
926. [Chương 929](#)
927. [Chương 930](#)
928. [Chương 931](#)
929. [Chương 932](#)
930. [Chương 933](#)
931. [Chương 934](#)
932. [Chương 935](#)
933. [Chương 936](#)
934. [Chương 937](#)
935. [Chương 938](#)
936. [Chương 939](#)
937. [Chương 940](#)
938. [Chương 941](#)
939. [Chương 942](#)
940. [Chương 943](#)
941. [Chương 944](#)
942. [Chương 945](#)
943. [Chương 946](#)
944. [Chương 947](#)
945. [Chương 948](#)
946. [Chương 949](#)
947. [Chương 950](#)
948. [Chương 951](#)
949. [Chương 952](#)

950. [Chương 953](#)
951. [Chương 954](#)
952. [Chương 955](#)
953. [Chương 956](#)
954. [Chương 957](#)
955. [Chương 958](#)
956. [Chương 959](#)
957. [Chương 960](#)
958. [Chương 961](#)
959. [Chương 962](#)
960. [Chương 963](#)
961. [Chương 964](#)
962. [Chương 965](#)
963. [Chương 966](#)
964. [Chương 967](#)
965. [Chương 968](#)
966. [Chương 969](#)
967. [Chương 970](#)
968. [Chương 971](#)
969. [Chương 972](#)
970. [Chương 973](#)
971. [Chương 974](#)
972. [Chương 975](#)
973. [Chương 976](#)
974. [Chương 977](#)
975. [Chương 978](#)
976. [Chương 979](#)
977. [Chương 980](#)
978. [Chương 981](#)
979. [Chương 982](#)
980. [Chương 983](#)
981. [Chương 984](#)
982. [Chương 985](#)
983. [Chương 986](#)
984. [Chương 987](#)
985. [Chương 988](#)
986. [Chương 989](#)
987. [Chương 990](#)

988. [Chương 991](#)
989. [Chương 992](#)
990. [Chương 993](#)
991. [Chương 994](#)
992. [Chương 995](#)
993. [Chương 996](#)
994. [Chương 997](#)
995. [Chương 998](#)
996. [Chương 999](#)
997. [Chương 1000](#)
998. [Chương 1001](#)
999. [Chương 1002](#)
1000. [Chương 1003](#)
1001. [Chương 1004](#)
1002. [Chương 1005](#)
1003. [Chương 1006](#)
1004. [Chương 1007](#)
1005. [Chương 1008](#)
1006. [Chương 1009](#)
1007. [Chương 1010](#)
1008. [Chương 1011](#)
1009. [Chương 1012](#)
1010. [Chương 1013](#)
1011. [Chương 1014](#)
1012. [Chương 1015](#)
1013. [Chương 1016](#)
1014. [Chương 1017](#)
1015. [Chương 1018](#)
1016. [Chương 1019](#)
1017. [Chương 1020](#)
1018. [Chương 1021](#)
1019. [Chương 1022](#)
1020. [Chương 1023](#)
1021. [Chương 1024](#)
1022. [Chương 1025](#)
1023. [Chương 1026](#)
1024. [Chương 1027](#)
1025. [Chương 1028](#)

- 1026. [Chương 1029](#)
- 1027. [Chương 1030](#)
- 1028. [Chương 1031](#)
- 1029. [Chương 1032](#)
- 1030. [Chương 1033](#)
- 1031. [Chương 1034](#)
- 1032. [Chương 1035](#)
- 1033. [Chương 1036](#)
- 1034. [Chương 1037](#)
- 1035. [Chương 1038](#)
- 1036. [Chương 1039](#)
- 1037. [Chương 1040](#)
- 1038. [Chương 1041](#)
- 1039. [Chương 1042](#)
- 1040. [Chương 1043](#)
- 1041. [Chương 1044](#)
- 1042. [Chương 1045](#)
- 1043. [Chương 1046](#)
- 1044. [Chương 1047](#)
- 1045. [Chương 1048](#)
- 1046. [Chương 1049](#)
- 1047. [Chương 1050](#)
- 1048. [Chương 1051](#)
- 1049. [Chương 1052](#)
- 1050. [Chương 1053](#)
- 1051. [Chương 1054](#)
- 1052. [Chương 1055](#)
- 1053. [Chương 1056](#)
- 1054. [Chương 1057](#)
- 1055. [Chương 1058](#)
- 1056. [Chương 1059](#)
- 1057. [Chương 1060](#)
- 1058. [Chương 1061](#)
- 1059. [Chương 1062](#)
- 1060. [Chương 1063](#)
- 1061. [Chương 1064](#)
- 1062. [Chương 1065](#)
- 1063. [Chương 1066](#)

1064. [Chương 1067](#)
1065. [Chương 1068](#)
1066. [Chương 1069](#)
1067. [Chương 1070](#)
1068. [Chương 1071](#)
1069. [Chương 1072](#)
1070. [Chương 1073](#)
1071. [Chương 1074](#)
1072. [Chương 1075](#)
1073. [Chương 1076](#)
1074. [Chương 1077](#)
1075. [Chương 1078](#)
1076. [Chương 1079](#)
1077. [Chương 1080](#)
1078. [Chương 1081](#)
1079. [Chương 1082](#)
1080. [Chương 1083](#)
1081. [Chương 1084](#)
1082. [Chương 1085](#)
1083. [Chương 1086](#)
1084. [Chương 1087](#)
1085. [Chương 1088](#)
1086. [Chương 1089](#)
1087. [Chương 1090](#)
1088. [Chương 1091](#)
1089. [Chương 1092](#)
1090. [Chương 1093](#)
1091. [Chương 1094](#)
1092. [Chương 1095](#)
1093. [Chương 1096](#)
1094. [Chương 1097](#)
1095. [Chương 1098](#)
1096. [Chương 1099](#)
1097. [Chương 1100](#)
1098. [Chương 1101](#)
1099. [Chương 1102](#)
1100. [Chương 1103](#)
1101. [Chương 1104](#)

1102. [Chương 1105](#)
1103. [Chương 1106](#)
1104. [Chương 1107](#)
1105. [Chương 1108](#)
1106. [Chương 1109](#)
1107. [Chương 1110](#)
1108. [Chương 1111](#)
1109. [Chương 1112](#)
1110. [Chương 1113](#)
1111. [Chương 1114](#)
1112. [Chương 1115](#)
1113. [Chương 1116](#)
1114. [Chương 1117](#)
1115. [Chương 1118](#)
1116. [Chương 1119](#)
1117. [Chương 1120](#)
1118. [Chương 1121](#)
1119. [Chương 1122](#)
1120. [Chương 1123](#)
1121. [Chương 1124](#)
1122. [Chương 1125](#)
1123. [Chương 1126](#)
1124. [Chương 1127](#)
1125. [Chương 1128](#)
1126. [Chương 1129](#)
1127. [Chương 1130](#)
1128. [Chương 1131](#)
1129. [Chương 1132](#)
1130. [Chương 1133](#)
1131. [Chương 1134](#)
1132. [Chương 1135](#)
1133. [Chương 1136](#)
1134. [Chương 1137](#)
1135. [Chương 1138](#)
1136. [Chương 1139](#)
1137. [Chương 1140](#)
1138. [Chương 1141](#)
1139. [Chương 1142](#)

1140. [Chương 1143](#)
1141. [Chương 1144](#)
1142. [Chương 1145](#)
1143. [Chương 1146](#)
1144. [Chương 1147](#)
1145. [Chương 1148](#)
1146. [Chương 1149](#)
1147. [Chương 1150](#)
1148. [Chương 1151](#)
1149. [Chương 1152](#)
1150. [Chương 1153](#)
1151. [Chương 1154](#)
1152. [Chương 1155](#)
1153. [Chương 1156](#)
1154. [Chương 1157](#)
1155. [Chương 1158](#)
1156. [Chương 1159](#)
1157. [Chương 1160](#)
1158. [Chương 1161](#)
1159. [Chương 1162](#)
1160. [Chương 1163](#)
1161. [Chương 1164](#)
1162. [Chương 1165](#)
1163. [Chương 1166](#)
1164. [Chương 1167](#)
1165. [Chương 1168](#)
1166. [Chương 1169](#)
1167. [Chương 1170](#)
1168. [Chương 1171](#)
1169. [Chương 1172](#)
1170. [Chương 1173](#)
1171. [Chương 1174](#)
1172. [Chương 1175](#)
1173. [Chương 1176](#)
1174. [Chương 1177](#)
1175. [Chương 1178](#)
1176. [Chương 1179](#)
1177. [Chương 1180](#)

1178. [Chương 1181](#)
1179. [Chương 1182](#)
1180. [Chương 1183](#)
1181. [Chương 1184](#)
1182. [Chương 1185](#)
1183. [Chương 1186](#)
1184. [Chương 1187](#)
1185. [Chương 1188](#)
1186. [Chương 1189](#)
1187. [Chương 1190](#)
1188. [Chương 1191](#)
1189. [Chương 1192](#)
1190. [Chương 1193](#)
1191. [Chương 1194](#)
1192. [Chương 1195](#)
1193. [Chương 1196](#)
1194. [Chương 1197](#)
1195. [Chương 1198](#)
1196. [Chương 1199](#)
1197. [Chương 1200](#)
1198. [Chương 1201](#)
1199. [Chương 1202](#)
1200. [Chương 1203](#)
1201. [Chương 1204](#)
1202. [Chương 1205](#)
1203. [Chương 1206](#)
1204. [Chương 1207](#)
1205. [Chương 1208](#)
1206. [Chương 1209](#)
1207. [Chương 1210](#)
1208. [Chương 1211](#)
1209. [Chương 1212](#)
1210. [Chương 1213](#)
1211. [Chương 1214](#)
1212. [Chương 1215](#)
1213. [Chương 1216](#)
1214. [Chương 1217](#)
1215. [Chương 1218](#)

1216. [Chương 1219](#)
1217. [Chương 1220](#)
1218. [Chương 1221](#)
1219. [Chương 1222](#)
1220. [Chương 1223](#)
1221. [Chương 1224](#)
1222. [Chương 1225](#)
1223. [Chương 1226](#)
1224. [Chương 1227](#)
1225. [Chương 1228](#)
1226. [Chương 1229](#)
1227. [Chương 1230](#)
1228. [Chương 1231](#)
1229. [Chương 1232](#)
1230. [Chương 1233](#)
1231. [Chương 1234](#)
1232. [Chương 1235](#)
1233. [Chương 1236](#)
1234. [Chương 1237](#)
1235. [Chương 1238](#)
1236. [Chương 1239](#)
1237. [Chương 1240](#)
1238. [Chương 1241](#)
1239. [Chương 1242](#)
1240. [Chương 1243](#)
1241. [Chương 1244](#)
1242. [Chương 1245](#)
1243. [Chương 1246](#)
1244. [Chương 1247](#)
1245. [Chương 1248](#)
1246. [Chương 1249](#)
1247. [Chương 1250](#)
1248. [Chương 1251](#)
1249. [Chương 1252](#)
1250. [Chương 1253](#)
1251. [Chương 1254](#)
1252. [Chương 1255](#)
1253. [Chương 1256](#)

1254. [Chương 1257](#)
1255. [Chương 1258](#)
1256. [Chương 1259](#)
1257. [Chương 1260](#)
1258. [Chương 1261](#)
1259. [Chương 1262](#)
1260. [Chương 1263](#)
1261. [Chương 1264](#)
1262. [Chương 1265](#)
1263. [Chương 1266](#)
1264. [Chương 1267](#)
1265. [Chương 1268](#)
1266. [Chương 1269](#)
1267. [Chương 1270](#)
1268. [Chương 1271](#)
1269. [Chương 1272](#)
1270. [Chương 1273](#)
1271. [Chương 1274](#)
1272. [Chương 1275](#)
1273. [Chương 1276](#)
1274. [Chương 1277](#)
1275. [Chương 1278](#)
1276. [Chương 1279](#)
1277. [Chương 1280](#)
1278. [Chương 1281](#)
1279. [Chương 1282](#)
1280. [Chương 1283](#)
1281. [Chương 1284](#)
1282. [Chương 1285](#)
1283. [Chương 1286](#)
1284. [Chương 1287](#)
1285. [Chương 1288](#)
1286. [Chương 1289](#)
1287. [Chương 1290](#)
1288. [Chương 1291](#)
1289. [Chương 1292](#)
1290. [Chương 1293](#)
1291. [Chương 1294](#)

1292. [Chương 1295](#)
1293. [Chương 1296](#)
1294. [Chương 1297](#)
1295. [Chương 1298](#)
1296. [Chương 1299](#)
1297. [Chương 1300](#)
1298. [Chương 1301-1302](#)
1299. [Chương 1303](#)
1300. [Chương 1304](#)
1301. [Chương 1305](#)
1302. [Chương 1306](#)
1303. [Chương 1307](#)
1304. [Chương 1308](#)
1305. [Chương 1309](#)
1306. [Chương 1310](#)
1307. [Chương 1311](#)
1308. [Chương 1312](#)
1309. [Chương 1313](#)
1310. [Chương 1314](#)
1311. [Chương 1315](#)
1312. [Chương 1316](#)
1313. [Chương 1317](#)
1314. [Chương 1318](#)
1315. [Chương 1319](#)
1316. [Chương 1320](#)
1317. [Chương 1321](#)
1318. [Chương 1322](#)
1319. [Chương 1323](#)
1320. [Chương 1324](#)
1321. [Chương 1325](#)
1322. [Chương 1326](#)
1323. [Chương 1327](#)
1324. [Chương 1328](#)
1325. [Chương 1329](#)
1326. [Chương 1330](#)
1327. [Chương 1331](#)
1328. [Chương 1332](#)
1329. [Chương 1333](#)

1330. [Chương 1334](#)
1331. [Chương 1335](#)
1332. [Chương 1336](#)
1333. [Chương 1337](#)
1334. [Chương 1338](#)
1335. [Chương 1339](#)
1336. [Chương 1340](#)
1337. [Chương 1341](#)
1338. [Chương 1342](#)
1339. [Chương 1343](#)
1340. [Chương 1344](#)
1341. [Chương 1345](#)
1342. [Chương 1346](#)
1343. [Chương 1347](#)
1344. [Chương 1348](#)
1345. [Chương 1349](#)
1346. [Chương 1350](#)
1347. [Chương 1351](#)
1348. [Chương 1352](#)
1349. [Chương 1353](#)
1350. [Chương 1354](#)
1351. [Chương 1355](#)
1352. [Chương 1356](#)
1353. [Chương 1357](#)
1354. [Chương 1358](#)
1355. [Chương 1359](#)
1356. [Chương 1360](#)
1357. [Chương 1361](#)
1358. [Chương 1362](#)
1359. [Chương 1363](#)
1360. [Chương 1364](#)
1361. [Chương 1365](#)
1362. [Chương 1366](#)
1363. [Chương 1367](#)
1364. [Chương 1368](#)
1365. [Chương 1369](#)
1366. [Chương 1370](#)
1367. [Chương 1371](#)

1368. [Chương 1372](#)
1369. [Chương 1373](#)
1370. [Chương 1374](#)
1371. [Chương 1375](#)
1372. [Chương 1376](#)
1373. [Chương 1377](#)
1374. [Chương 1378](#)
1375. [Chương 1379](#)
1376. [Chương 1380](#)
1377. [Chương 1381](#)
1378. [Chương 1382](#)
1379. [Chương 1383](#)
1380. [Chương 1384](#)
1381. [Chương 1385](#)
1382. [Chương 1386](#)
1383. [Chương 1387](#)
1384. [Chương 1388](#)
1385. [Chương 1389](#)
1386. [Chương 1390](#)
1387. [Chương 1391](#)
1388. [Chương 1392](#)
1389. [Chương 1393](#)
1390. [Chương 1394](#)
1391. [Chương 1395](#)
1392. [Chương 1396](#)
1393. [Chương 1397](#)
1394. [Chương 1398](#)
1395. [Chương 1399](#)
1396. [Chương 1400](#)
1397. [Chương 1401](#)
1398. [Chương 1402](#)
1399. [Chương 1403](#)
1400. [Chương 1404](#)
1401. [Chương 1405](#)
1402. [Chương 1406](#)
1403. [Chương 1407](#)
1404. [Chương 1408](#)
1405. [Chương 1409](#)

1406. [Chương 1410](#)
1407. [Chương 1411](#)
1408. [Chương 1412](#)
1409. [Chương 1413](#)
1410. [Chương 1414](#)
1411. [Chương 1415](#)
1412. [Chương 1416](#)
1413. [Chương 1417](#)
1414. [Chương 1418](#)
1415. [Chương 1419](#)
1416. [Chương 1420](#)
1417. [Chương 1421](#)
1418. [Chương 1422](#)
1419. [Chương 1423](#)
1420. [Chương 1424](#)
1421. [Chương 1425](#)
1422. [Chương 1426](#)
1423. [Chương 1427](#)
1424. [Chương 1428](#)
1425. [Chương 1429](#)
1426. [Chương 1430](#)
1427. [Chương 1431](#)
1428. [Chương 1432](#)
1429. [Chương 1433](#)
1430. [Chương 1434](#)
1431. [Chương 1435](#)
1432. [Chương 1436](#)
1433. [Chương 1437](#)
1434. [Chương 1438](#)
1435. [Chương 1439](#)
1436. [Chương 1440](#)
1437. [Chương 1441](#)
1438. [Chương 1442](#)
1439. [Chương 1443](#)
1440. [Chương 1444](#)
1441. [Chương 1445](#)
1442. [Chương 1446](#)
1443. [Chương 1447](#)

1444. [Chương 1448](#)
1445. [Chương 1449](#)
1446. [Chương 1450](#)
1447. [Chương 1451](#)
1448. [Chương 1452](#)
1449. [Chương 1453](#)
1450. [Chương 1454](#)
1451. [Chương 1455](#)
1452. [Chương 1456](#)
1453. [Chương 1457](#)
1454. [Chương 1458](#)
1455. [Chương 1459](#)
1456. [Chương 1460](#)
1457. [Chương 1461](#)
1458. [Chương 1462](#)
1459. [Chương 1463](#)
1460. [Chương 1464](#)
1461. [Chương 1465](#)
1462. [Chương 1466](#)
1463. [Chương 1467](#)
1464. [Chương 1468](#)
1465. [Chương 1469](#)
1466. [Chương 1470](#)
1467. [Chương 1471](#)
1468. [Chương 1472](#)
1469. [Chương 1473](#)
1470. [Chương 1474](#)
1471. [Chương 1475](#)
1472. [Chương 1476](#)
1473. [Chương 1477](#)
1474. [Chương 1478](#)
1475. [Chương 1479](#)
1476. [Chương 1480](#)
1477. [Chương 1481](#)
1478. [Chương 1482](#)
1479. [Chương 1483](#)
1480. [Chương 1484](#)
1481. [Chương 1485](#)

1482. [Chương 1486](#)
1483. [Chương 1487](#)
1484. [Chương 1488](#)
1485. [Chương 1489](#)
1486. [Chương 1490](#)
1487. [Chương 1491](#)
1488. [Chương 1492](#)
1489. [Chương 1493](#)
1490. [Chương 1494](#)
1491. [Chương 1495](#)
1492. [Chương 1496](#)
1493. [Chương 1497](#)
1494. [Chương 1498](#)
1495. [Chương 1499](#)
1496. [Chương 1500](#)
1497. [Chương 1501](#)
1498. [Chương 1502](#)
1499. [Chương 1503](#)
1500. [Chương 1504](#)
1501. [Chương 1505](#)
1502. [Chương 1506](#)
1503. [Chương 1507](#)
1504. [Chương 1508](#)
1505. [Chương 1509](#)
1506. [Chương 1510](#)
1507. [Chương 1511](#)
1508. [Chương 1512](#)
1509. [Chương 1513](#)
1510. [Chương 1514](#)
1511. [Chương 1515](#)
1512. [Chương 1516](#)
1513. [Chương 1517](#)
1514. [Chương 1518](#)
1515. [Chương 1519](#)
1516. [Chương 1520](#)
1517. [Chương 1521](#)
1518. [Chương 1522](#)
1519. [Chương 1523](#)

1520. [Chương 1524](#)
1521. [Chương 1525](#)
1522. [Chương 1526](#)
1523. [Chương 1527](#)
1524. [Chương 1528](#)
1525. [Chương 1529](#)
1526. [Chương 1530](#)
1527. [Chương 1531](#)
1528. [Chương 1532](#)
1529. [Chương 1533](#)
1530. [Chương 1534](#)
1531. [Chương 1535](#)
1532. [Chương 1536](#)
1533. [Chương 1537](#)
1534. [Chương 1538](#)
1535. [Chương 1539](#)
1536. [Chương 1540](#)
1537. [Chương 1541](#)
1538. [Chương 1542](#)
1539. [Chương 1543](#)
1540. [Chương 1544](#)
1541. [Chương 1545](#)
1542. [Chương 1546](#)
1543. [Chương 1547](#)
1544. [Chương 1548](#)
1545. [Chương 1549](#)
1546. [Chương 1550](#)
1547. [Chương 1551](#)
1548. [Chương 1552](#)
1549. [Chương 1553](#)
1550. [Chương 1554](#)
1551. [Chương 1555](#)
1552. [Chương 1556](#)
1553. [Chương 1557](#)
1554. [Chương 1558](#)
1555. [Chương 1559](#)
1556. [Chương 1560](#)
1557. [Chương 1561](#)

1558. [Chương 1562](#)
1559. [Chương 1563](#)
1560. [Chương 1564](#)
1561. [Chương 1565](#)
1562. [Chương 1566](#)
1563. [Chương 1567](#)
1564. [Chương 1568](#)
1565. [Chương 1569](#)
1566. [Chương 1570](#)
1567. [Chương 1571](#)
1568. [Chương 1572](#)
1569. [Chương 1573](#)
1570. [Chương 1574](#)
1571. [Chương 1575](#)
1572. [Chương 1576](#)
1573. [Chương 1577](#)
1574. [Chương 1578](#)
1575. [Chương 1579](#)
1576. [Chương 1580](#)
1577. [Chương 1581](#)
1578. [Chương 1582](#)
1579. [Chương 1583](#)
1580. [Chương 1584](#)
1581. [Chương 1585](#)
1582. [Chương 1586](#)
1583. [Chương 1587](#)
1584. [Chương 1588](#)
1585. [Chương 1589](#)
1586. [Chương 1590](#)
1587. [Chương 1591](#)
1588. [Chương 1592](#)
1589. [Chương 1593](#)
1590. [Chương 1594](#)
1591. [Chương 1595](#)
1592. [Chương 1596](#)
1593. [Chương 1597](#)
1594. [Chương 1598](#)
1595. [Chương 1599](#)

1596. [Chương 1600](#)
1597. [Chương 1601](#)
1598. [Chương 1602](#)
1599. [Chương 1603](#)
1600. [Chương 1604](#)
1601. [Chương 1605](#)
1602. [Chương 1606](#)
1603. [Chương 1607](#)
1604. [Chương 1608](#)
1605. [Chương 1609](#)
1606. [Chương 1610](#)
1607. [Chương 1611](#)
1608. [Chương 1612](#)
1609. [Chương 1613](#)
1610. [Chương 1614](#)
1611. [Chương 1615](#)
1612. [Chương 1616](#)
1613. [Chương 1617](#)
1614. [Chương 1618](#)
1615. [Chương 1619-1620](#)
1616. [Chương 1621](#)
1617. [Chương 1622](#)
1618. [Chương 1623](#)
1619. [Chương 1624](#)
1620. [Chương 1625](#)
1621. [Chương 1626](#)
1622. [Chương 1627](#)
1623. [Chương 1628](#)
1624. [Chương 1629](#)
1625. [Chương 1630](#)
1626. [Chương 1631](#)
1627. [Chương 1632](#)
1628. [Chương 1633](#)
1629. [Chương 1634](#)
1630. [Chương 1635](#)
1631. [Chương 1636](#)
1632. [Chương 1637](#)
1633. [Chương 1638](#)

1634. [Chương 1639](#)
1635. [Chương 1640](#)
1636. [Chương 1641](#)
1637. [Chương 1642](#)
1638. [Chương 1643](#)
1639. [Chương 1644](#)
1640. [Chương 1645](#)
1641. [Chương 1646](#)
1642. [Chương 1647](#)
1643. [Chương 1648](#)
1644. [Chương 1649](#)
1645. [Chương 1650](#)
1646. [Chương 1651](#)
1647. [Chương 1652](#)
1648. [Chương 1653](#)
1649. [Chương 1654](#)
1650. [Chương 1655](#)
1651. [Chương 1656](#)
1652. [Chương 1657](#)
1653. [Chương 1658](#)
1654. [Chương 1659](#)
1655. [Chương 1660](#)
1656. [Chương 1661](#)
1657. [Chương 1662](#)
1658. [Chương 1663](#)
1659. [Chương 1664](#)
1660. [Chương 1665](#)
1661. [Chương 1666](#)
1662. [Chương 1667](#)
1663. [Chương 1668](#)
1664. [Chương 1669](#)
1665. [Chương 1670](#)
1666. [Chương 1671](#)
1667. [Chương 1672](#)
1668. [Chương 1673](#)
1669. [Chương 1674](#)
1670. [Chương 1675](#)
1671. [Chương 1676](#)

1672. [Chương 1677](#)
1673. [Chương 1678](#)
1674. [Chương 1679](#)
1675. [Chương 1680](#)
1676. [Chương 1681](#)
1677. [Chương 1682](#)
1678. [Chương 1683](#)
1679. [Chương 1684](#)
1680. [Chương 1685](#)
1681. [Chương 1686](#)
1682. [Chương 1687](#)
1683. [Chương 1688](#)
1684. [Chương 1689](#)
1685. [Chương 1690](#)
1686. [Chương 1691](#)
1687. [Chương 1692](#)
1688. [Chương 1693](#)
1689. [Chương 1694](#)
1690. [Chương 1695](#)
1691. [Chương 1696](#)
1692. [Chương 1697](#)
1693. [Chương 1698](#)
1694. [Chương 1699](#)
1695. [Chương 1700](#)
1696. [Chương 1701](#)
1697. [Chương 1702](#)
1698. [Chương 1703](#)
1699. [Chương 1704](#)
1700. [Chương 1705](#)
1701. [Chương 1706](#)
1702. [Chương 1707](#)
1703. [Chương 1708](#)
1704. [Chương 1709](#)
1705. [Chương 1710](#)
1706. [Chương 1711](#)
1707. [Chương 1712](#)
1708. [Chương 1713](#)
1709. [Chương 1714](#)

1710. [Chương 1715](#)
1711. [Chương 1716](#)
1712. [Chương 1717](#)
1713. [Chương 1718](#)
1714. [Chương 1719](#)
1715. [Chương 1720](#)
1716. [Chương 1721](#)
1717. [Chương 1722](#)
1718. [Chương 1723](#)
1719. [Chương 1724](#)
1720. [Chương 1725](#)
1721. [Chương 1726](#)
1722. [Chương 1727](#)
1723. [Chương 1728](#)
1724. [Chương 1729](#)
1725. [Chương 1730](#)
1726. [Chương 1731](#)
1727. [Chương 1732](#)
1728. [Chương 1733](#)
1729. [Chương 1734](#)
1730. [Chương 1735](#)
1731. [Chương 1736](#)
1732. [Chương 1737](#)
1733. [Chương 1738](#)
1734. [Chương 1739](#)
1735. [Chương 1740](#)
1736. [Chương 1741](#)
1737. [Chương 1742](#)
1738. [Chương 1743](#)
1739. [Chương 1744](#)
1740. [Chương 1745](#)
1741. [Chương 1746](#)
1742. [Chương 1747](#)
1743. [Chương 1748](#)
1744. [Chương 1749](#)
1745. [Chương 1750](#)
1746. [Chương 1751](#)
1747. [Chương 1752](#)

1748. [Chương 1753](#)
1749. [Chương 1754](#)
1750. [Chương 1755](#)
1751. [Chương 1756](#)
1752. [Chương 1757](#)
1753. [Chương 1758](#)
1754. [Chương 1759](#)
1755. [Chương 1760](#)
1756. [Chương 1761](#)
1757. [Chương 1762](#)
1758. [Chương 1763](#)
1759. [Chương 1764](#)
1760. [Chương 1765](#)
1761. [Chương 1766](#)
1762. [Chương 1767](#)
1763. [Chương 1768](#)
1764. [Chương 1769](#)
1765. [Chương 1770](#)
1766. [Chương 1771](#)
1767. [Chương 1772](#)
1768. [Chương 1773](#)
1769. [Chương 1774](#)
1770. [Chương 1775](#)
1771. [Chương 1776](#)
1772. [Chương 1777](#)
1773. [Chương 1778](#)
1774. [Chương 1779](#)
1775. [Chương 1780](#)
1776. [Chương 1781](#)
1777. [Chương 1782](#)
1778. [Chương 1783](#)
1779. [Chương 1784](#)
1780. [Chương 1785](#)
1781. [Chương 1786](#)
1782. [Chương 1787](#)
1783. [Chương 1788](#)
1784. [Chương 1789](#)
1785. [Chương 1790](#)

1786. [Chương 1791](#)
1787. [Chương 1792](#)
1788. [Chương 1793](#)
1789. [Chương 1794](#)
1790. [Chương 1795](#)
1791. [Chương 1796](#)
1792. [Chương 1797](#)
1793. [Chương 1798](#)
1794. [Chương 1799](#)
1795. [Chương 1800](#)
1796. [Chương 1801](#)
1797. [Chương 1802](#)
1798. [Chương 1803](#)
1799. [Chương 1804](#)
1800. [Chương 1805](#)
1801. [Chương 1806](#)
1802. [Chương 1807](#)
1803. [Chương 1808](#)
1804. [Chương 1809](#)
1805. [Chương 1810](#)
1806. [Chương 1811](#)
1807. [Chương 1812](#)
1808. [Chương 1813](#)
1809. [Chương 1814](#)
1810. [Chương 1815](#)
1811. [Chương 1816](#)
1812. [Chương 1817](#)
1813. [Chương 1818](#)
1814. [Chương 1819](#)
1815. [Chương 1820](#)
1816. [Chương 1821](#)
1817. [Chương 1822](#)
1818. [Chương 1823](#)
1819. [Chương 1824](#)
1820. [Chương 1825](#)
1821. [Chương 1826](#)
1822. [Chương 1827](#)
1823. [Chương 1828](#)

1824. [Chương 1829](#)
1825. [Chương 1830](#)
1826. [Chương 1831](#)
1827. [Chương 1832](#)
1828. [Chương 1833](#)
1829. [Chương 1834](#)
1830. [Chương 1835](#)
1831. [Chương 1836](#)
1832. [Chương 1837](#)
1833. [Chương 1838](#)
1834. [Chương 1839](#)
1835. [Chương 1840](#)
1836. [Chương 1841](#)
1837. [Chương 1842](#)
1838. [Chương 1843](#)
1839. [Chương 1844](#)
1840. [Chương 1845](#)
1841. [Chương 1846](#)
1842. [Chương 1847](#)
1843. [Chương 1848](#)
1844. [Chương 1849](#)
1845. [Chương 1850](#)
1846. [Chương 1851](#)
1847. [Chương 1852](#)
1848. [Chương 1853](#)
1849. [Chương 1854](#)
1850. [Chương 1855](#)
1851. [Chương 1856](#)
1852. [Chương 1857](#)
1853. [Chương 1858](#)
1854. [Chương 1859](#)
1855. [Chương 1860](#)
1856. [Chương 1861](#)
1857. [Chương 1862](#)
1858. [Chương 1863](#)
1859. [Chương 1864](#)
1860. [Chương 1865](#)
1861. [Chương 1866](#)

1862. [Chương 1867](#)
1863. [Chương 1868](#)
1864. [Chương 1869](#)
1865. [Chương 1870](#)
1866. [Chương 1871](#)
1867. [Chương 1872](#)
1868. [Chương 1873](#)
1869. [Chương 1874](#)
1870. [Chương 1875](#)
1871. [Chương 1876-1877](#)
1872. [Chương 1878](#)
1873. [Chương 1879](#)
1874. [Chương 1880](#)
1875. [Chương 1881](#)
1876. [Chương 1882](#)
1877. [Chương 1883](#)
1878. [Chương 1884](#)
1879. [Chương 1885](#)
1880. [Chương 1886](#)
1881. [Chương 1887](#)
1882. [Chương 1888](#)
1883. [Chương 1889](#)
1884. [Chương 1890](#)
1885. [Chương 1891](#)
1886. [Chương 1892](#)
1887. [Chương 1893](#)
1888. [Chương 1894](#)
1889. [Chương 1895](#)
1890. [Chương 1896](#)
1891. [Chương 1897](#)
1892. [Chương 1898](#)
1893. [Chương 1899](#)
1894. [Chương 1900](#)
1895. [Chương 1901](#)
1896. [Chương 1902](#)
1897. [Chương 1903](#)
1898. [Chương 1904](#)
1899. [Chương 1905](#)

1900. [Chương 1906](#)
1901. [Chương 1907](#)
1902. [Chương 1908](#)
1903. [Chương 1909](#)
1904. [Chương 1910](#)
1905. [Chương 1911](#)
1906. [Chương 1912](#)
1907. [Chương 1913](#)
1908. [Chương 1914](#)
1909. [Chương 1915](#)
1910. [Chương 1916](#)
1911. [Chương 1917](#)
1912. [Chương 1918](#)
1913. [Chương 1919](#)
1914. [Chương 1920](#)
1915. [Chương 1921](#)
1916. [Chương 1922](#)
1917. [Chương 1923](#)
1918. [Chương 1924](#)
1919. [Chương 1925](#)
1920. [Chương 1926](#)
1921. [Chương 1927](#)
1922. [Chương 1928](#)
1923. [Chương 1929](#)
1924. [Chương 1930](#)
1925. [Chương 1931](#)
1926. [Chương 1932](#)
1927. [Chương 1933](#)
1928. [Chương 1934](#)
1929. [Chương 1935](#)
1930. [Chương 1936](#)
1931. [Chương 1937](#)
1932. [Chương 1938](#)
1933. [Chương 1939](#)
1934. [Chương 1940](#)
1935. [Chương 1941](#)
1936. [Chương 1942](#)
1937. [Chương 1943](#)

1938. [Chương 1944](#)
1939. [Chương 1945](#)
1940. [Chương 1946](#)
1941. [Chương 1947](#)
1942. [Chương 1948](#)
1943. [Chương 1949](#)
1944. [Chương 1950](#)
1945. [Chương 1951](#)
1946. [Chương 1952](#)
1947. [Chương 1953](#)
1948. [Chương 1954](#)
1949. [Chương 1955](#)
1950. [Chương 1956](#)
1951. [Chương 1957](#)
1952. [Chương 1958](#)
1953. [Chương 1959](#)
1954. [Chương 1960](#)
1955. [Chương 1961](#)
1956. [Chương 1962](#)
1957. [Chương 1963](#)
1958. [Chương 1964](#)
1959. [Chương 1965](#)
1960. [Chương 1966](#)
1961. [Chương 1967](#)
1962. [Chương 1968](#)
1963. [Chương 1969](#)
1964. [Chương 1970](#)
1965. [Chương 1971](#)
1966. [Chương 1972](#)
1967. [Chương 1973](#)
1968. [Chương 1974](#)
1969. [Chương 1975](#)
1970. [Chương 1976](#)
1971. [Chương 1977](#)
1972. [Chương 1978](#)
1973. [Chương 1979](#)
1974. [Chương 1980](#)
1975. [Chương 1981](#)

1976. [Chương 1982](#)
1977. [Chương 1983](#)
1978. [Chương 1984](#)
1979. [Chương 1985](#)
1980. [Chương 1986](#)
1981. [Chương 1987](#)
1982. [Chương 1988](#)
1983. [Chương 1989](#)
1984. [Chương 1990](#)
1985. [Chương 1991](#)
1986. [Chương 1992](#)
1987. [Chương 1993](#)
1988. [Chương 1994](#)
1989. [Chương 1995](#)
1990. [Chương 1996](#)
1991. [Chương 1997](#)
1992. [Chương 1998](#)
1993. [Chương 1999](#)
1994. [Chương 2000](#)
1995. [Chương 2001](#)
1996. [Chương 2002](#)
1997. [Chương 2003](#)
1998. [Chương 2004](#)
1999. [Chương 2005](#)
2000. [Chương 2006](#)
2001. [Chương 2007](#)
2002. [Chương 2008](#)
2003. [Chương 2009](#)
2004. [Chương 2010](#)
2005. [Chương 2011](#)
2006. [Chương 2012](#)
2007. [Chương 2013](#)
2008. [Chương 2014](#)
2009. [Chương 2015](#)
2010. [Chương 2016](#)
2011. [Chương 2017](#)
2012. [Chương 2018](#)
2013. [Chương 2019](#)

2014. [Chương 2020](#)
2015. [Chương 2021](#)
2016. [Chương 2022](#)
2017. [Chương 2023](#)
2018. [Chương 2024](#)
2019. [Chương 2025](#)
2020. [Chương 2026](#)
2021. [Chương 2027](#)
2022. [Chương 2028](#)
2023. [Chương 2029](#)
2024. [Chương 2030](#)
2025. [Chương 2031](#)
2026. [Chương 2032](#)
2027. [Chương 2033](#)
2028. [Chương 2034](#)
2029. [Chương 2035](#)
2030. [Chương 2036](#)
2031. [Chương 2037](#)
2032. [Chương 2038](#)
2033. [Chương 2039](#)
2034. [Chương 2040](#)
2035. [Chương 2041](#)
2036. [Chương 2042](#)
2037. [Chương 2043](#)
2038. [Chương 2044](#)
2039. [Chương 2045](#)
2040. [Chương 2046](#)
2041. [Chương 2047](#)
2042. [Chương 2048](#)
2043. [Chương 2049](#)
2044. [Chương 2050](#)
2045. [Chương 2051](#)
2046. [Chương 2052](#)
2047. [Chương 2053](#)
2048. [Chương 2054](#)
2049. [Chương 2055](#)
2050. [Chương 2056](#)
2051. [Chương 2057](#)

2052. [Chương 2058](#)
2053. [Chương 2059](#)
2054. [Chương 2060](#)
2055. [Chương 2061](#)
2056. [Chương 2062](#)
2057. [Chương 2063](#)
2058. [Chương 2064](#)
2059. [Chương 2065](#)
2060. [Chương 2066](#)
2061. [Chương 2067](#)
2062. [Chương 2068](#)
2063. [Chương 2069](#)
2064. [Chương 2070](#)
2065. [Chương 2071](#)
2066. [Chương 2074](#)
2067. [Chương 2075](#)
2068. [Chương 2076](#)
2069. [Chương 2077](#)
2070. [Chương 2078](#)
2071. [Chương 2079](#)
2072. [Chương 2080](#)
2073. [Chương 2081](#)
2074. [Chương 2082](#)
2075. [Chương 2083](#)
2076. [Chương 2084](#)
2077. [Chương 2085](#)
2078. [Chương 2086](#)
2079. [Chương 2087](#)
2080. [Chương 2088](#)
2081. [Chương 2089](#)
2082. [Chương 2090](#)
2083. [Chương 2091](#)
2084. [Chương 2092](#)
2085. [Chương 2093](#)
2086. [Chương 2094](#)
2087. [Chương 2095](#)
2088. [Chương 2096](#)
2089. [Chương 2097](#): (End)

Chương 1

Chương 1.

“Ông nội, đây là đông trùng hạ thảo cháu tặng ông” “Ông nội, đây là lá trà thượng hạng cháu mua riêng cho.

ông đây..” Trên tiệc sinh nhật, từng món quà được đưa đến trước.

mặt ông cụ, ông cụ vui đến cười híp cả mắt. Nhưng trong bầu không khí vui vẻ này, một giọng nói khàn khàn nặng nề đột nhiên vang lên.

“Ông nội, cháu muốn mượn ông chút tiền, mẹ cháu bệnh cũ tái phát, cần làm phẫu thuật gấp.” Bầu không khí vui vẻ chợt đông cứng lại.

Phòng khách nháy mắt trở nên cực kỳ im lặng, im lặng đến kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Nụ cười trên mặt ông cụ cũng cứng lại.

Mọi người nhìn qua theo tiếng nói, lập tức thấy tên quê mùa Trình Uyên đứng bên cạnh.

Người này, là con rể ở rể nhà họ Bạch! Hai năm trước, Trình Uyên vừa mới tốt nghiệp đại học, khi đó tuổi trẻ tràn đầy sức lực, anh vốn cho rằng có thể dựa vào bản lĩnh của mình để mình và mẹ sống cuộc sống giàu có. Nhưng khi đó mẹ anh đột nhiên phát bệnh, cần một khoản tiền lớn để cứu mạng.

Lúc này, có một người đàn ông trung niên giúp anh.

Nhưng yêu cầu duy nhất là để anh kết hôn hợp đồng ba năm với Bạch An Tương của Tập đoàn Trái cây Bạch Thị, lúc đó vì cứu mẹ, anh đồng ý.

Sau đó mới biết người nợ là ba của Bạch An Tương — Bạch Sĩ Câu, lý do bảo anh kết hôn hợp đồng với Bạch An Tương là vì ông không muốn Bạch An Tương trở.

thành con cò đám cưới thương nghiệp của nhà họ Bạch và nhà họ Long.

Hai năm nay, anh liêu mạng làm việc, nhưng khổ nỗi không có quan hệ, không có bối cảnh tài nguyên, vấp.

vấp khắp nơi, chẳng làm nên trò trống gì, đến cuối cùng dứt khoát từ chức ở nhà không làm gì cả. Cũng vì thế nên mới bị người nhà họ Bạch coi là đồ vô dụng.

Nếu không phải bạn học cũ Lý Huy thiếu tiền không trả, anh cũng không đến mức vay tiền trong tiệc sinh nhật của ông nội.

“Cậu có cần sĩ còn có mặt mũi đ: tức giận nói.

nữa không? Không mua quà thì thôi, lên ông nội hả?” Bạch Vĩnh Minh Anh ta là anh họ của Bạch An Tương, bình thường đã rất chướng mắt cả nhà Bạch An Tương, hơn nữa lần nào.

gặp Trình Uyên cũng sẽ châm chọc khiêu khích anh một phen.

Hai năm trước sau khi Bạch An Tương kết hôn với Trình Uyên, chính anh ta đã đi nói khắp nơi mới khiến mọi người biết con gái riêng của nhà họ Bạch lại lấy một tên cục mịch ở nhà quê. Cho nên hôn sự của hai người cũng trở thành trò cười lúc rảnh rỗi của mọi người.

“Đúng vậy, cậu nghĩ mình là ai?” Trong mấy người ngang vai vế lại có người tức giận mắng Trình Uyên: “Còn không biết ngại mở miệng xin tiền nhà họ Bạch chúng tôi?” “Vân nên đi soi nước tiểu xem mình là cái thá gì đi, ngày.

vui cậu nói bệnh hoạn cái gì” “Ai vậy, thật sự xem mình như người nhà họ Bạch chúng ta à, thật mất hứng” Từng tiếng trách móc tựa như những con dao sắc bén đâm vào lòng Trình Uyên, lại thêm vẻ mặt trở nên cứng đờ của ông cụ, anh hiểu cho dù mình ăn nói khép nép thế nào, cuối cùng cũng chỉ là người ngoài ở nhà họ Bạch mà thôi.

Nhìn bả vai hơi run rẩy của Trình Uyên, trong lòng Bạch An Tương cũng không chịu nổi.

Tuy cô lấy Trình Uyên chỉ là bất đắc dĩ, tuy hai năm nay.

cô chưa từng để Trình Uyên đụng vào mình, tuy cô rất thất vọng với Trình Uyên. Nhưng suy cho cùng bọn họ.

cũng sống cùng với nhau suốt hai năm trời.

Hưởng hồ hai năm nay, Trình Uyên đối xử với cô rất tốt, sáng tối mỗi ngày đều có bữa ăn phong phú. Mỗi lần sau khi bị những người khác trong gia tộc khi dễ, anh đều sẽ đứng trước mặt cô, nghĩ hết mọi cách an ủi cô, dỗ cô vui vẻ.

Tục ngữ nói rất đúng, con người chẳng phải cỏ cây, ai có thể vô tình? Nhưng... cô muốn nói lại thôi.

“Muốn vay tiền cũng phải có dáng vẻ khi vay đúng không? Xin ông cụ còn đứng đó, chẳng có chút thành ý.

gì cả, quỳ xuống!” Bạch Vĩnh Minh quát to.

Trình Uyên nhúu mày, dưới gôi nam nhi dát vàng, nhưng vì mẹ mình, anh băng lòng gánh chịu tất cả nhục nhã.

Đúng lúc này, cuối cùng Bạch An Tương cũng đứng dậy, cô chắn trước mặt Trình Uyên, ngăn anh đang định quỳ xuống lại: “Cần bao nhiêu tiền?” “Hai trăm nghìn” Trình Uyên đáp.

Hai trăm nghìn Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch An Tương nháy mắt trở nên trắng bệch, người khác không rõ nhưng cô lại biết Trình Uyên không phải loại người lấy mẹ mình ra đùa giỡn, nhưng hai trăm nghìn... thật sự không phải một con số nhỏ với cô, muốn gom góp đủ số tiền này, trừ khi bán căn nhà đi.

Nhưng có đáng sao? Bạch An Tương hít sâu một hơi, quay đầu nhìn ông cụ: “Ông nội, có thể..” Còn chưa nói xong đã bị Bạch Vĩnh Minh ngắt lời.

“Ông nội, ông không thể mềm lòng được, cái loại người như cậu ta chẳng có chút bản lĩnh gì cả, chỉ nghĩ đến tiền của nhà họ Bạch chúng ta, bây giờ đến cái cơ sứt sẹo này cũng có thể nghĩ ra. Loại người vì cần chút tiền mà ngay cả mẹ mình cũng nguyên rửa thế này không đáng có được sự đồng cảm” “Đúng vậy ông ông đừng mắc lừa” Những người khác cũng nói hùa theo Bạch Vĩnh Minh.

“Không thể dung túng loại người khiến người ta căm ghét thế này được” “Đúng thế đúng thế..” Ông cụ trừng Trình Uyên một cái hung ác.

Đám người Bạch Vĩnh Minh không thích Trình Uyên, vì bọn họ biết sau khi ông cụ mất, Bạch An Tương và Trình Uyên sẽ giành tài sản với bọn họ.

So sánh với nhau, thật ra ông cụ còn ghét Trình Uyên hơn bọn họ, vì anh kết hôn với Bạch An Tương đã khiến việc liên hôn của nhà họ Bạch và nhà họ Long tan vỡ, điều này khiến nhà họ Bạch tổn thất rất lớn.

‘Sau khi hừ lạnh một tiếng, ông cụ quay đầu đi lên lầu, ai cũng có thể nhìn ra ông cụ rất không vui.

Ông cụ lên lầu rồi, Bạch Vĩnh Minh trêu tức nhìn Trình Uyên, châm chọc: “Ha ha, thằng quê mùa kia, tôi cho cậu biết, xã hội này, người nghèo không có tư cách bị bệnh nặng đâu” “Nhưng cậu cũng may mắn vì gặp được người tốt bụng như tôi, hai trăm nghìn tôi có thể cho cậu mượn, nhưng mà..” Bạch Vĩnh Minh cười lạnh nói: “Cho cậu nửa tháng, nếu không trả được cũng không sao cả, chui qua đũng quần của tôi, không chừng tâm trạng tôi tốt thì sẽ không đòi tiền cậu nữa đấy” Ha ha...

Mọi người đều cười ha hả, từng khuôn mặt châm chọc.

kia không thể nghĩ ngờ là lại rắc muối lên vết thương của Trình Uyên.

Sỉ nhục.

Sỉ nhục trắng trợn.

“Bạch Vĩnh Minh, anh quá đáng lắm rồi đó!” Bạch An Tương tức giận mắng.

“Được” Nhưng Trình Uyên nôn nóng muốn cứu mẹ lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào Bạch Vĩnh Minh, gật đầu thật mạnh: “Tôi đồng ý với anh, chỉ cần anh cho tôi mượn, nửa tháng sau tôi sẽ trả lại anh hai trăm nghìn” “Không không không” Nhưng dường như Bạch Vĩnh Minh không muốn bỏ qua cho Trình Uyên dễ dàng như vậy, anh ta lắc đầu cười nói:

“Cậu đến ngân hàng vay tiền không cần trả lãi sao? Trong nửa tháng trả năm trăm nghìn, nếu không không bàn nữa.

Trình Uyên đồng ý cái rụp: “Được!” Người sáng suốt vừa nhìn đã biết Bạch Vĩnh Minh là đang đùa giỡn Trình Uyên, hoàn toàn không định cho.

anh mượn tiền, nếu đổi thành ai cũng không thể nào.

đồng ý, tiền lời thật sự còn cao hơn cho vay nặng lãi nữa. Nhưng trong mắt Trình Uyên, cho dù là gì cũng không quan trọng bằng mẹ của mình.

Đúng lúc này, không biết ai trong đám người đột nhiên nói thầm: “Nếu trong nửa tháng cậu ta trả được thì sao?” Giọng nói không lớn, nhưng lại lọt hết vào tai đám người.

“Ha ha..” Mọi người đều bật cười.

Trình Uyên anh ngay cả hai trăm nghìn cũng không có, dựa vào cái gì sau nửa tháng có thể trả năm trăm nghìn chứ.

Mọi người như nghe thấy chuyện cười động trời gì vậy, không ai tin anh có thể làm được.

“Hừ, chỉ dựa vào cậu ta? Nếu cậu ta thật sự có thể trả được, vậy tôi sẽ chui qua đũng quần của cậu ta” Bạch ‘Vĩnh Minh không tin Trình Uyên có thể làm được, cho.

nên vỗ ngực nói.

Nói xong bèn trực tiếp chuyển hai trăm nghìn cho Trình Uyên, số tiền này chẳng là gì với anh ta, có thể sử dụng chút tiền đó đùa giỡn với thằng con rể quê mùa này.

dường như cũng không tệ.

Trình Uyên lấy được tiền lập tức xoay người chạy đến bệnh viện.

Nhưng khi anh đến chỗ nộp phí ở bệnh viện lại được y tá cho biết, mẹ của anh đã được viện trưởng tự mình sắp.

xếp phẫu thuật, hơn nữa bây giờ đã vào nằm ở phòng bệnh VIP một người rồi.

Trình Uyên ngơ ngác hỏi: “Là ai nộp tiền phẫu thuật giúp.

tôi thế?” “Là mẹ” Không đợi y tá trả lời, một giọng nữ vang lên.

Trình Uyên quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một người phụ nữ cực kỳ tao nhã đứng trước mặt mình.

Anh còn chưa kịp tỉnh táo lại, người phụ nữ đã nắm lấy tay anh, nước mắt đầm đìa nói: “Uyên Uyên, mẹ... mẹ là mẹ ruột của con” Trình Uyên ngỡ ngàng: “Chị gái à, có phải chị nhận nhầm người rồi không?” “Chị gái.” Người phụ nữ chần động, lẩm bẩm đọc lại xưng hô của Trình Uyên với mình, trong lòng có hơi chua XÓI.

Bà bắt đc dĩ thờ dài, nói lại sự bất đắc dĩ năm đó với Trình Uyên.

“Uyên Uyên, mẹ biết con rất khó chấp nhận, nhưng đây.

là sự thật” “Lúc trước, ngài Lục nói nhà họ Trình chúng ta đã định sẵn là mấy đời con một, mà lúc đó ba mẹ có hai đứa là con và em trai con... Nói cách khác là đã định sẵn phải có một đứa chết yếu” “Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, ba con và mẹ cũng không muốn thấy con trai mình chết oan chết uổng, bèn kìm nén nỗi đau đưa con cho người ta” “Có phải từ khi con biết chuyện đã chỉ có mẹ không có ba không?” Nghe đến đây, Trình Uyên ngỡ ngàng, anh bắt đầu hơi tin tưởng lời của người phụ nữ này.

Đúng vậy, bắt đầu từ khi anh biết chuyện đã không có ba, những đứa trẻ khác đều có, chỉ mỗi anh là không, cho nên lúc nhỏ đã chịu rất nhiều uất ức vì chuyện này.

Anh từng hỏi mẹ rất nhiều lần, nhưng mỗi lần hỏi, mẹ đều sẽ nhíu chặt mày không nói một chữ.

Sau này dần lớn lên, anh cũng không hỏi nữa, vì anh không muốn nhìn thấy mẹ nhíu mày.

“Ngài Lục là ai?” Trình Uyên chau mày hỏi.

iới nhất ở thủ đô, cái này không quan trọng, quan trọng “Đúng, cái này không quan trọng” Trình Uyên tiếp tục lời người phụ nữ: “Quan trọng là... vì sao các người lại vì lời nói bừa của một tên xem bói mà có thể vứt bỏ con trai ruột của mình, mà

vì sao người bị vứt bỏ phải là... tôi? Còn nữa, vì sao bây giờ lại không sợ tin nhầm mấy đời con một nữa?” Lời nói của Trình Uyên khiến mặt người phụ nữ lộ vẻ khổ sở, dường như trong chốc lát bà không biết nên trả lời thế nào, im lặng rất lâu.

“Uyên Uyên, ba mẹ biết mình hổ thẹn với con, cho nên lần này đến tìm con là muốn cố hết sức bù đắp cho con, ở thành phố Tân Dương có sản nghiệp của nhà họ Trình chúng ta, còn tấm thẻ đen này là mẹ cho con” Nói xong, người phụ nữ lấy một tấm thẻ đen mạ vàng ra nhét vào tay Trình Uyên: “Cả thành phố Tân Dương chỉ có một tấm thẻ duy nhất này thôi...” “Xin lỗi, tình cảm ruột thịt, ơn dưỡng dục, trong mắt tôi đều là thứ tiền hoàn toàn không mua được, cho dù trong tấm thẻ này của bà có một triệu..” “Không, là một trăm triệu” Người phụ nữ nói.

Chương 2

Chương 2.

Nghe vậy, Trình Uyên chấn động, bàn tay siết chặt lại theo bản năng. Một trăm triệu đấy, có lẽ đi là ai khác.

cũng không thể chịu được sức hấp dẫn lớn như vậy nhỉ?
Nhưng Trình Uyên thờ dãi, cuối cùng vẫn trả thẻ lại cho.

người phụ nữ.

“Đi đi đi, tôi không thể tin vào lời nói của một mình đi được, mọi chuyện đợi mẹ tôi tỉnh lại rồi nói sau” Trình Uyên nói chuyện rất khách sáo, cho dù nói thế nào.

cũng là người phụ nữ trước mặt đã giúp mình.

“Nếu vậy, Uyên Uyên, con nhận thẻ trước đi” Người phụ nữ ổn định lại tâm trạng của mình, khăng khăng đưa thẻ cho Trình Uyên: “Trên đó có số điện thoại của mẹ, có chuyện gì có thể liên lạc với mẹ bất cứ lúc nào, mẹ đợi con ở khách sạn lớn Tân Dương” Mãi đến sau khi người phụ nữ đi rồi, Trình Uyên vẫn cảm thấy chuyện này quá khó tin.

‘Sau khi lấy lại tinh thần, anh thuê một nhân viên chăm sóc cả ngày, không đợi mẹ tỉnh lại đã rời khỏi bệnh viện, đi đến ngân hàng một chuyến.

Đi ra khỏi ngân hàng, anh cảm thấy bước chân của mình hơi không thực.

Anh cảm thấy đất dưới chân mình không vững, vì trong thẻ thật sự có một trăm triệu.

Chẳng lẽ người phụ nữ kia thật sự là mẹ ruột của mình ư?
Trình Uyên hít sâu hai hơi đi trên đường, luôn có cảm giác tất cả mọi người đều đang nhìn lên mình.

Suy cho cùng, trên người ai mang theo một trăm triệu cũng sẽ hoảng hốt đúng không? Nhưng Trình Uyên lúc này lại hơi khó

hiểu, trước kia lúc mẹ bị bệnh Bạch An Tương đều sẽ đến thăm, nhưng hôm nay biết mẹ cần phẫu thuật cũng không đến bệnh.

viện, chuyện này có hơi không bình thường.

Huống hồ hôm nay trên bữa tiệc của ông cụ, cô còn nói chuyện giúp anh, chứng tỏ cô quan tâm mình, cho nên càng không có lý do gì không đến cả.

Tuy giữa Trình Uyên và Bạch An Tương không hề xảy ra quan hệ thật sự, nhưng hai năm nay sớm chiều ở chung, không ai hiểu Trình Uyên hơn Bạch An Tương, cũng không ai hiểu Bạch An Tương hơn Trình Uyên cả.

Anh biết cô muốn làm gì.

Đến nhà rồi, anh còn chưa lấy chìa khoá ra mở cửa đã nghe thấy tiếng chửi rủa của mẹ vợ trong phòng khách.

“Đưa con gái chết tiệt này, mẹ thấy con bị điên rồi! Mẹ cảnh cáo con, nếu con dám bán nhà đi vì cái đồ vô dụng kia, mẹ sẽ... mẹ sẽ không nhận đứa con gái là con nữa, mẹ sẽ nhảy lầu, mẹ..” “Mẹ, mẹ có thể bình tĩnh một chút không, mẹ Trình Uyên bị bệnh cần dùng tiền gấp, còn chuyện gì quan trọng hơn mạng người chứ? Một căn nhà mà thôi, sau này chúng

ta có thể dễ dàng tiền mua lại” Bạch An Tương muốn nhanh chóng trả tiền lại cho Bạch Vĩnh Minh, không muốn Trình Uyên trúng bẫy.

Hai năm nay, Trình Uyên đối xử tốt với cô rõ mồn một, thậm chí có lần anh còn vì cô mà bị một đám người trẻ tuổi của nhà họ Bạch đổ rượ nước lên đầu, đến bây giờ cô vẫn không quên được cảnh đó.

Bạch An Tương thấy rõ sự thay đổi của Trình Uyên trong hai năm nay, từ dáng vẻ sục sôi ý chí chiến đấu trở thành người ăn bám chờ chết. Cuối cùng là thất vọng với cuộc sống này đến mức nào, mới có thể thay đổi lớn như vậy chứ.

Cô không muốn người đàn ông duy nhất thật tình với mình ngoài ba ra mất đi chút hy vọng cuối cùng. Nếu mất đi, có lẽ Trình Uyên chỉ có thể đối mặt với cái chết thôi? “Cái rắm, con

xem thử địa vị của ba con ở nhà họ Bạch đi, chúng ta muốn mua nhà lại không biết phải đợi đến ngày tháng năm nào nữa? Đồ vô dụng Trình Uyên kia lại không có chút bản lĩnh nào cả, giống y hệt ba của con, hoàn toàn không thể trông cậy “Hơn nữa, hai đứa chỉ là kết hôn hợp đồng, chẳng lẽ con đã quên mất rồi sao? Đủ ba năm hai đứa sẽ ly hôn, quan tâm cậu ta nhiều như vậy làm gì?” Ba vợ không thể nói được gì với lời của mẹ vợ.

Trình Uyên nghe hết cuộc trò chuyện ở bên trong, bàn tay đang mở cửa của anh dừng lại.

Bạch An Tương muốn nhanh chóng trả tiền lại cho Bạch Vĩnh Minh, không muốn Trình Uyên trúng bẫy.

Hai năm nay, Trình Uyên đối xử tốt với cô rõ mồn một, thậm chí có lần anh còn vì cô mà bị một đám người trẻ tuổi của nhà họ Bạch đổ rượu nước lên đầu, đến bây giờ cô vẫn không quên được cảnh đó.

Bạch An Tương thấy rõ sự thay đổi của Trình Uyên trong hai năm nay, từ dáng vẻ sục sôi ý chí chiến đấu trở thành người ăn bám chờ chết. Cuối cùng là thất vọng với cuộc sống này đến mức nào, mới có thể thay đổi lớn như vậy chứ.

Cô không muốn người đàn ông duy nhất thật tình với mình ngoài ba ra mất đi chút hy vọng cuối cùng. Nếu mất đi, có lẽ Trình Uyên chỉ có thể đối mặt với cái chết thôi? “Cái rắm, con xem thử địa vị của ba con ở nhà họ Bạch đi, chúng ta muốn mua nhà lại không biết phải đợi đến ngày tháng năm nào nữa? Đồ vô dụng Trình Uyên kia lại không có chút bản lĩnh nào cả, giống y hệt ba của con, hoàn toàn không thể trông cậy” “Hơn nữa, hai đứa chỉ là kết hôn hợp đồng, chẳng lẽ con đã quên mất rồi sao? Đủ ba năm hai đứa sẽ ly hôn, quan tâm cậu ta nhiều như vậy làm gì?” Ba vợ không thể nói được gì với lời của mẹ vợ.

Trình Uyên nghe hết cuộc trò chuyện ở bên trong, bàn tay đang mở cửa của anh dừng lại.

Thật ra anh đã quen với việc mẹ vợ thường xuyên châm chọc khiêu khích mình rồi, nhưng sự bảo vệ của Bạch An Tương lại

khiến anh hơi xúc động.

Trình Uyên hít một hơi thật sâu, lúc đang định mở cửa, giọng nói của Bạch An Tương lại vang lên.

“Đúng, kết hôn hợp đồng ba năm, nhưng ba mẹ có từng.

nghĩ đến cảm nhận của con không?” Giọng nói của cô mang theo oán hận: “Hai năm, sớm chiều ở chung suốt hai năm, cho dù con mèo con chó cũng sẽ có tình cảm, huống hồ anh ấy còn là một con người, là một người đàn ông thật lòng tốt với con” Tim Trình Uyên cũng hơi đập nhanh hơn.

“Đổi xử tốt với con? Nếu thật sự đổi xử tốt với con, cậu ta sẽ không ở nhà ăn bám chờ chết cả ngày, nếu thật sự.

đổi xử tốt với con, sẽ không thấy con bị người ta bắt nạt lại bắt lực. Tóm lại, căn nhà này là mẹ và ba con đứng tên, mẹ nói không được bán là không được bán!” Mẹ vợ Lý Ninh Quyên kiên trì nói.

Cuộc cãi vã dữ dội bỗng nhiên dừng lại vào khoảnh khắc này.

“Được, nếu đã như thế, vậy con không ở nữa” Bạch An Tương cũng bướng bỉnh nói.

Trình Uyên lấy lại tinh thần, vội vàng rút chìa khoá ra khỏi ổ cắm, trốn trong góc trên cầu thang.

Ngay sau đó, Bạch An Tương tông cửa chạy ra ngoài.

Cô không nhìn thấy anh, nhưng anh lại nhìn theo bóng lưng của cô mà ngơ ngác rất lâu.

Trình Uyên chợt thấy rất áy náy, vốn ba của Bạch An Tương là con riêng lúc ông cụ còn trẻ mắc sai lầm, cho.

nên ở nhà họ Bạch cả nhà bọn họ hoàn toàn không được xem trọng. Còn Bạch An Tương cũng chỉ là một nhân viên nhỏ của công ty dưới trướng xí nghiệp của gia tộc, sống cực kỳ túng thiếu.

Chính vì thế, lúc trước Trình Uyên mới không hỏi tiền của cô.

Hơn nữa những năm gần đây, vì cái danh con rể quê mùa của mình khiến Bạch An Tương bị châm chọc không ít. Nhưng

trước giờ cô đều im lặng chịu đựng, còn anh lại không làm gì cả.

“An Tương, sau này nên để anh trả giá vì em” Trình Uyên thâm nói.

Anh nhớ lúc Bạch An Tương nói chuyện điện thoại với bạn thân Mục Như Trăn từng nói nếu có thể vào ở trong Vịnh Ánh Trăng, cho dù để cô sống ít lại mười năm cũng được.

Mục Như Trăn hỏi cô ở đó có gì tốt, Bạch An Tương nói mình muốn ở đó không phải vì nơi đó xa hoa, mà là thiết kế của nó cực kỳ xuất sắc. Trước kia cô từng muốn làm một nhà thiết kế kiến trúc, nhưng vì nhiều lý do mà không thể thực hiện được. Cô muốn vào ở đó, tự mình cảm nhận cách thiết kế xuất sắc kia.

Anh muốn thực hiện giấc mộng này của Bạch An Tương vì cô.

Trình Uyên thích Bạch An Tương không chỉ vì cô xinh đẹp, qua hai năm ở chung, anh cảm thấy Bạch An Tương rất tốt bụng hiếu thảo, là một cô gái tốt.

Cho nên, anh muốn biến thời hạn ba năm, trở thành vĩnh viễn! Mà điều này cần anh cố gắng, để Bạch An Tương thật sự

chấp nhận mình, cũng để ba mẹ vợ thật sự chấp nhận mình.

Ra khỏi tiểu khu, Trình Uyên lấy điện thoại ra gọi cho.

Mục Như Trăn: “Tôi là Trình Uyên, muốn nhờ cô giúp một việc.

“Trình Uyên?” Mục Như Trăn ở đầu bên kia điện thoại nghe thấy là Trình Uyên thì giọng điệu rõ ràng rất khó.

nghe: “Bản cô nương rất bận.” Trình Uyên biết thật ra cô ta không có ác ý, ít nhất là không có ác ý với Bạch An Tương. Cô ta ghét mình đa phần là cảm thấy không đáng vì Bạch An Tương lấy mình.

“Tôi muốn mua một căn nhà làm quà sinh nhật cho An Tương, tôi không hiểu về chuyện này lắm, hy vọng cô có thể giúp tôi.” Trình Uyên nói.

“Cái gì?” Mục Như Trăn bên kia khiếp sợ kêu ra tiếng.

“Tạm thời đừng nói với An Tương, tôi đợi cô ở Vịnh Ánh Trăng” ‘Sau khi cúp máy, Trình Uyên bắt xe đến trước cổng toà nhà mua bán của Vịnh Ánh Trăng, nửa tiếng sau, Mục Như Trăn về mặt bực bội mới đến.

Cô ta mang giày cao gót màu đỏ, nhíu mày, lắc cái mông nhỏ bị váy ôm mông ôm chặt, cực kỳ quyến rũ, cô ta “lắc. lư” đến trên bậc thang, nhìn Trình Uyên với vẻ ghét bỏ.

“Anh lấy tiền ở đâu ra?” Trình Uyên đã nghĩ ra cái cớ từ lâu: “Cô có tin tôi mua.

số..

“Không tin!” Mục Như Trăn mất kiên nhẫn phát tay: “Bỏ đi bỏ đi, dù sao cũng không liên quan đến tôi” Trình Uyên xấu hổ gãi đầu, đi vào sảnh lớn bán nhà, Mục Như Trăn nghi ngờ nhìn anh, ngơ ngác một hồi rồi cũng đi vào theo.

‘Vịnh Ánh Trăng tổng cộng mở bốn giai đoạn bất động.

sản, vì khu dân cư xanh hoá cùng với các loại phương tiện khoa học kỹ thuật mà được mọi người ở thành phố Tân Dương xem trọng, giống như đa số người có thể vào ở Vịnh Ánh Trăng đều không giàu thì quý.

Sảnh bán nhà chật ních người, mười mấy nhân viên bán nhà xinh đẹp đều rất bận rộn, không ai muốn quan tâm đến Trình Uyên.

Đột nhiên bị thờ ơ, Trình Uyên nhìn thấy khu mô hình ít người thì lập tức đi tới.

Thấy cảnh này, Mục Như Trăn bị anh chọc giận đến “Có phải anh bị mù không? Chỗ này là nhà 150-260 mét vuông đó” Mục Như Trăn đuổi tới sau lưng Trình Uyên, quát anh.

Trình Uyên khó hiểu hỏi: “Vậy thì thế nào? Ở đây không bán à?” Mục Như Trăn bị anh hỏi đến ngơ ngác, giận quá hoá cười nói: “Làm như anh có thể mua nổi vậy!” Nhà ở Vịnh Ánh Trăng thật sự rất đắt, hơn nữa rất ít ai hỏi mua nhà 150-260 mét vuông này, giá để ngay đó, người bình thường thật sự mua không nổi Cho nên chỉ có một nhân viên bán nhà phụ trách

khu vực này, hơn nữa lúc này còn ỉu xiu ngồi trong góc ngủ gà ngủ gật, thấy Trình Uyên và Mục Như Trăn thì lập tức: vui mừng.

Nhưng sau khi thấy cách ăn mặc của Trình Uyên, cô ta lại ngơ ngác rồi thở dài, hơi bất đắc dĩ đi đến trước mặt hai người Trình Uyên.

“Anh cứ xem thoải mái đi”

Chương 3

Chương 3.

Trình Uyên và Mục Như Trăn đều bị lời nói của cô gái này làm khó hiểu.

Cái gì gọi là xem thoải mái? Chẳng lẽ cô ta không nên giới thiệu hay sao? Thấy dáng vẻ dù sao anh cũng không mua nổi của nhân viên bán nhà, Mục Như Trăn nổi giận: “Này, mấy cô có thái độ gì vậy, có tin tôi phê bình các cô không?” Nhân viên tiêu thụ cười lắc đầu: “Thưa cô, khu vực này của chúng tôi đều là nhà diện tích lớn, hơn nữa còn lại không nhiều, cho dù là căn 150 mét vuông cũng hơn ba triệu, các cô có chắc muốn mua căn nhà này không?” ‘Vẻ mặt tức giận của Mục Như Trăn thoáng chốc biến mất, hung hăng trừng Trình Uyên.

“Mất mặt!” Cô ta theo bản năng đứng xa Trình Uyên năm bước.

Nhưng Trình Uyên lại gật đầu: “nào?” hồ này tốt nhất là căn Nhân viên bán nhà dựa theo tôn chỉ có hỏi có đáp, mỉm cười nói: “Ở lầu 6 toà D-6, 260 mét vuông, là căn villa diện tích rộng nhất vào giai đoạn bốn của Vịnh Ánh Trăng chúng tôi, anh có thể xem thoải mái” “Wow, con số này thật may mắn” Đúng vào lúc này, một giọng nữ ồ ồ đột nhiên vang lên: “Ông xã, em muốn ở chỗ này” Nhìn qua theo tiếng nói, là một người phụ nữ gọi cảm ăn mặc diêm dúa, sau lưng cô ta là một người đàn ông trung niên béo ú đeo dây chuyền vàng lớn trên cổ.

Bên cạnh người đàn ông trung niên còn có một người đàn ông trẻ tuổi.

Sau khi người đàn ông trẻ tuổi nhìn thấy Trình Uyên thì lập tức ngơ ngác.

Trình Uyên cũng ngơ ngác.

Vì anh ta không phải ai khác mà chính là Lý Huy thiếu tiền anh.

Lý Huy là bạn đại học của Trình Uyên, lúc đó quan hệ giữa hai người rất tốt, cũng vì điều này mà hai năm trước lúc tốt nghiệp, Lý Huy muốn kết hôn với vợ mình, mẹ vợ làm khó đòi nhà cưới, anh ta mượn tiền khắp nơi, Trình Uyên là bạn tốt nhất của anh ta, đương nhiên cũng hào.

phóng cho mượn, nhưng mà...

Nhưng mấy ngày trước mẹ của Trình Uyên nằm viện, anh gọi điện thoại cho Lý Huy muốn anh ta trả khoản tiền lúc trước lại, anh ta lại lấy cớ từ chối Trình Uyên, cuối cùng thậm chí còn không nghe điện thoại của anh, có gọi nữa cũng không nghe.

Bắt đầu từ lúc đó, Trình Uyên xem như nhìn rõ người này, nếu không phải vì khoản tiền kia, anh cũng không cần cúi đầu với nhà họ Bạch.

Trình Uyên đứng lúc đứng trước toà D-6, chân đường người phụ nữ diêm dúa, dáng người khoa trương kia.

Thấy thế, người phụ nữ xinh đẹp tỏ vẻ ghét bỏ: “Này đồ bán nhà, chỗ của các cô là cái chợ à? Sao ai cũng cho vào cả thế?” Nghe vậy, cô gái bán nhà ngơ ngác, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo chút xấu hổ.

Trình Uyên cũng lạnh lùng dời mắt khỏi người Lý Huy, nhìn sang người phụ nữ diêm dúa trước mặt.

“Chao ôi, ông xã, anh xem ở đây toàn là mùi gì thế, loại người gì cũng có, hôi chết đi được” Giọng nói của người phụ nữ rất ỏn ẻn, thấy Trình Uyên cản đường thì không khỏi che mũi kê sát vào người đàn ông trung niên béo ú, bắt đầu làm nũng.

Nói thật, với cái tuổi của người đàn ông trung Trình Uyên cảm thấy đã sắp có thể làm ba của cô ta rồi.

“Này, cô nói chuyện kiêu gì vậy hả?” Trình Uyên còn chưa kịp nổi nóng, Mục Như Trăn đã trốn rất xa đột nhiên đến gần, tức giận mắng cô gái diêm dúa kia: “Thấy cô ăn mặc cũng sang trọng lắm mà, sao.

không có chút giáo dục nào vậy?” Chuyện này thật sự khiến Trình Uyên bất ngờ.

Trong trí nhớ của anh, lần nào thấy Bạch An Tương ở cùng Mục Như Trăn, Mục Như Trăn đều khinh thường anh, hay châm chọc khiêu khích anh, có lẽ cũng khuyên Bạch An Tương ly hôn với anh không ít lần.

Nhưng Trình Uyên không ngờ lúc này cô ta lại nói chuyện giúp mình.

Sau đó anh nghĩ lại thấy cũng không khó hiểu lắm, cho dù lúc này Mục Như Trăn có xem thường Trình Uyên thế nào thì bọn họ cũng đến cùng nhau, huống hồ sự cay nghiệt trong lời nói của người phụ nữ kia cũng không trừ Mục Như Trăn ra.

“Giáo dục? Chúng tôi cần nói chuyện giáo dục với hai người thấp kém sao?” Cô ta lạnh lùng đáp trả.

Người đàn ông béo cũng hừ lạnh một tiếng, duỗi tay ôm lấy eo người phụ nữ, nói với cô gái bán nhà: “Các người có định bán nhà không? Không muốn bán thì chúng tôi đi, còn nếu bán thì đuổi hai đồ ăn mày không có mắt nhìn này ra ngay” Ông ta vừa dứt lời, Lý Huy bên cạnh đã nhắc cái rương lớn trong tay mình lên: “Không nghe thấy ông chủ của chúng tôi nói gì sao? Tiền đã chuẩn bị xong rồi, đuổi bọn họ ra ngoài thì chúng tôi lập tức ký hợp đồng trả tiền đợt đầu; Điều này khiến nhân viên bán hàng khó xử.

Căn nhà hơn ba triệu, một khi ký hợp đồng thì huê hồng của cô ta có ít nhất một trăm nghìn, đó thật sự là ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm.

Cho nên cô ta chắc chắn sẽ không vì Trình Uyên và Mục Như Trăn mà đắc tội ông chủ lớn trước mặt, dù sao.

dáng vẻ của Trình Uyên rõ ràng là không mua nổi.

“Thưa anh, anh xem anh cũng không định mua, cho nên đừng làm phiền người khác xem nhà nữa” Cô gái bán nhà uyển chuyển khuyên Trình Uyên.

Trình Uyên lại đưa mắt nhìn sang Lý Huy.

Lúc học đại học, Lý Huy là một trong những người bạn tốt nhất của anh, nhưng vì sao bây giờ lại trở thành thế này rồi? Giả vờ không quen có đúng không? Trình Uyên gỡ lên kính thủy tinh bên ngoài mô hình, híp mắt nhìn ông chủ béo.

“Tôi không hiểu lắm một đám người thấp hèn đi cùng với nhau, sao lại trở thành người thượng lưu rồi?” Anh thản nhiên nói: “Căn nhà này là tôi xem trước, theo thứ tự trước sau cũng do tôi quyết định có mua hay không chứ nhỉ?” Quay đầu hỏi nhân viên bán nhà: “Cô nói có đúng.

không?” Sắc mặt của cô gái bán nhà cũng trở nên khó coi: “Thưa anh, căn nhà này có giá hơn ba triệu đó ạ” “Ha ha ha..” Không đợi Trình Uyên đáp lời, người đàn ông béo ú và người phụ nữ diêm dúa đã cười ha hả, giống như vừa nghe thấy truyện cười động trời vậy.

“Ranh con, làm người phải tự mình hiểu mình, tôi khuyên cậu nên tự soi mình vào trong nước tiều đi, quần áo trên người cộng lại cũng chưa đến hai trăm tệ nhỉ? Lại còn muốn học theo người ta đi mua nhà” “Đúng vậy, đừng nói là mua nhà, em đoán trong túi anh ta còn không có nổi một trăm tệ ấy chứ” Trình Uyên không để bụng lắc đầu cười, nói với người phụ nữ: “Cô thật sự đoán đúng rồi, trong túi anh đây thật sự không có nổi một trăm tệ, nhưng anh đây cũng sẽ không tiện tay mang theo mấy trăm nghìn tiền mặt ra ngoài như đồ ngốc” “Anh có gan thì nói lại lần nữa?” Nghe Trình Uyên nói cạnh nói khoé, người phụ nữ diêm dúa lập tức nổi giận, dùng giọng nói ỏn ẻn của cô ta nghiêng răng nghiêng lợi đáp lời: “Nói mạnh miệng ai không biết, nhưng anh ngay.

cả một trăm tệ cũng không có thì lấy cái gì mua căn nhà ba triệu? Nếu hôm nay anh có thể mua căn nhà này, tôi...’ “Gô thế nào?” Trình Uyên hỏi.

“Tôi... anh muốn thế nào thì thế đó” Cô ta cười lạnh nói: “Nếu anh không mua nổi thì sao?” “Cô cứ nói” Trình Uyên đáp.

“Lăn ra khỏi chỗ này” Người phụ nữ nói.

“Được” Trình Uyên gật đầu.

Nhưng cảnh tiếp theo khiến tất cả mọi người đều mất bình tĩnh.

Trình Uyên lấy một tấm thẻ đen từ trong túi ra, nói với nhân viên bán nhà: “Tôi mua căn này, quẹt thẻ trả hết”

Chương 4

Chương 4.

“Thưa anh, đầu tiên chúng ta không nói đến chuyện trả hết, tấm thẻ này của anh là nghiêm túc chứ? Ngay cả tên ngân hàng cũng không có, anh là đang nói đùa sao” Nhân viên bán nhà cau chặt mày, nhìn Trình Uyên như nhìn đồ gỗc.

Thấy thế, người phụ nữ diêm dúa lại khinh thường: “Tôi thấy anh đừng có giả vờ nữa, mau rút đi” Trình Uyên ngơ ngác, anh chợt nhớ ra trước đó người phụ nữ tự xưng là mẹ ruột của mình nói tấm thẻ đen này.

Chỉ có một ở thành phố Tân Dương. Nói cách khác, trên cơ bản không có mấy ai từng nhìn thấy nó.

Người phụ nữ diêm dúa trước mắt không nhận ra cũng rất bình thường.

Nhưng cô ta không nhận ra vẫn có người nhận ra đấy.

Người đàn ông béo sững sờ, ông ta làm về mỏ than đá, từng may mắn được thấy tấm thẻ đen này.

Cho nên, ông ta trực tiếp chờ người ra.

Mục Như Trăn che trán, dáng vẻ chịu thua Trình Uyên rồi.

“Nói thật Trình Uyên, trước kia tôi cảm thấy anh chỉ không có bản lĩnh thôi, nhưng tốt xấu gì cũng là một người thành thật, An Tương xuất sắc như thế lấy anh thật sự rất chịu thiệt thòi, chỉ là bây giờ tôi mới biết anh không chỉ không có bản lĩnh còn bị bệnh nữa. Kiếp trước An Tương làm chuyện thiếu đạo đức gì mới có thể lấy anh thế này?” Trình Uyên nhíu mày, ném thẻ lên trên mô hình thuỷ tinh: “Đi quẹt thẻ, tôi không trách các người chưa từng thấy nên không biết, sau khi quẹt xong sẽ biết thật giả thôi” “Cái này..” Cô gái bán nhà ngậm ngừng.

“Sao? Quẹt thẻ một cái sẽ lãng phí rất nhiều thời gian của cô à?” Trình Uyên hỏi.

Người phụ nữ diêm dúa cười lạnh: “Không sao cả, cô đi quẹt đi, chúng tôi đợi.

Sau khi có lệnh của cô ta, nhân viên bán nhà cười khở
lắc đầu, thở dài một tiếng đi quẹt thẻ.

Chỉ chốc lát nhân viên bán nhà đã quay về, sau khi thấy Trình Uyên thì lập tức cúi đầu xin lỗi: “Xin lỗi anh Trình, là tôi tiếp đón không được chu đáo” Cái gì? Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Người phụ nữ diêm dúa ngạc nhiên nói: “Có ý gì? Chẳng lẽ trong tấm thẻ kia thật sự có tiền?” Mục Như Trăn cũng tỏ vẻ không dám tin, trợn mắt lú lười.

Ánh mắt nhìn Trình Uyên của nhân viên bán nhà lúc này đầy vẻ hoảng sợ, vừa rồi lúc quẹt thẻ, thẻ đen không có mật mã, cô ta gọi điện thoại liên lạc với Giám đốc làm việc bên ngoài, Giám đốc lại xin ý kiến cấp trên mới biết tấm thẻ đen này là tồn tại thế nào.

Hề là thẻ không có mật mã bảo vệ thì có thẻ chúng
minh một vấn đề.

Sẽ không mất, không ai dám trộm.

Trình Uyên thân nhiên hỏi: “Tính tiền rồi?” “Vẫn chưa”
Nhân viên bán nhà vội vã lắc đầu.

“Hả? Xảy ra chuyện gì?” Trình Uyên ngơ ngác.

“Anh xem, em đã nói rồi, loại đồ quê mùa như anh ta sao.

có thể mua nổi căn nhà ba triệu, tấm thẻ kia vừa thấy đã biết không phải loại thẻ chính đáng gì, chắc chắn bên trong không có tiền” Nghe thấy nhân viên bán nhà nói chưa tính tiền, người phụ nữ diêm dúa lập tức lấy lại tinh thần, kiêu ngạo nói.

Nghe vậy, người đàn ông trung niên cũng thở phào nhẹ nhõm, thậm chí thở dài, chẳng lẽ là mình nhìn nhầm rồi? Cũng phải, thằng nhóc mới hai mươi mấy tuổi, ăn mặc còn rách nát như thế, sao có thể có thẻ đen được? “Hừi Còn không mau dập đầu xin lỗi cục cưng của tôi đi!” Người đàn ông béo cũng lấy lại khí thế.

Mục Như Trăn ở bên cạnh nhằm hai mắt lại cảm thán, trong lòng hối hận không thôi: Sao khi này mình không đi luôn chứ, đúng là mắt mặt mà.

Mấy người xung quanh cũng thả lỏng, dáng vẻ quả nhiên là thế.

Ai mà ngờ sau đó nhân viên bán nhà lại nơm nớp lo sợ nói: “Anh Trinh, Giám đốc chúng tôi nói tặng nhà cho anh, không lấy tiền của anh” “Âm” Câu nói như sét đánh ngang tai khiến da đầu của mọi người không nhin được tê dại.

Căn nhà ba triệu nói tặng là tặng, Vịnh Ánh Trăng này là tổ chức từ thiện sao? Bọn họ đều trợn tròn mắt.

Mục Như Trăn cũng khiếp sợ há to đôi môi đỏ mọng.

“Tình hình gì vậy?” Người phụ nữ diêm dúa lấy lại tinh thần, thét chói tai: “Dựa vào cái gì tặng cho đồ quê mùa như anh ta? Chúng tôi có tiền mua” “Đồ quê mùa..” Cô gái bán nhà ngạc nhiên.

“Tiền..” Người đàn ông béo đen mặt.

Ông ta hối hận rồi, hối hận vì không kiên trì tin theo phán đoán ban đầu của mình, đó chắc chắn là một tấm thẻ đen. Cho nên, con mẹ nó đồ quê mùa... tiền... ở trên người người đàn ông cầm thẻ đen này, sao có thể sai sót được chứ? Trình Uyên lắc đầu: “Không công không nhận lộc, tôi mua được” Mọi người hoàn toàn thù người ra.

Lý Huy cũng híp mắt lại.

Anh ta suy nghĩ khác với những người khác, vì anh ta rất thân với Trình Uyên, thân đến mức bây giờ mình còn thiếu anh hai mươi nghìn.

“Thì ra anh có tiền” Anh ta lạnh lùng nói.

Trình Uyên hoàn toàn không để ý đến Lý Huy, hỏi nhân viên bán nhà đang không biết làm sao: “Đúng rồi, còn có căn nào rộng hơn một chút không, tôi cảm thấy mấy căn này quá nhỏ” “Hả?” “Quá nhỏ?” Nhà lầu 260 mét vuông quá nhỏ.

Con mẹ nó đang kể chuyện cười sao? Mụ Như Trăn lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, cô ta không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể chắc chắn một điều.

Trình Uyên không bị điên, cho dù trong thẻ có tiền hay.

không, dường như anh ta thật sự có thể cho Bạch An Tương một căn nhà, nhưng mà...

Mụ Như Trăn nhíu mày nói: “Làm ơn đi anh hai, anh có biết căn nhà lâu hơn 200 mét vuông lớn nhất là đến mức độ nào không? 260 mét vuông của Vịnh Ánh Trăng này đã là nhà lâu lớn nhất ở thành phố Tân Dương rồi” “Anh xem đi, em đã nói anh ta là đồ quê mùa mà” Người phụ nữ diêm dúa kêu gào.

Nhân viên bán nhà vẫn không biết làm sao.

Trình Uyên nói: “Tôi muốn mua căn kia” Mọi người nhìn theo tay anh, sau đó nhìn thấy một căn nhà lớn được vườn hoa vây lấy, hoàn cảnh ở đó cực kỳ xuất sắc, ít nhất nhìn trên mô hình đã rất chói mắt rồi.

Biệt thự Vịnh Ánh Trăng.

“Trình Uyên, anh điên rồi” Mụ Như Trăn hét to.

Nhưng lúc này, nhân viên bán nhà lại gật đầu thật mạnh: “Giám đốc chúng tôi nói cho dù anh nhìn trúng bất động sản nào, Vịnh Ánh Trăng chúng tôi đều tặng miễn phí” “Xuy!” Vài tiếng hít khí đột nhiên vang lên, tiếng thét chói tai của Mụ Như Trăn cũng vang vọng trong không khí rồi dừng lại.

Lúc này, người đàn ông béo ú đen mặt cúi đầu, dường như đang suy nghĩ tiếp theo nên vẫn hỏi lại tình huống hoàn toàn máu chó này thế nào.

Lý Huy cũng không muốn giấu diếm quan hệ của mình và Trình Uyên nữa, anh ta cảm tức nói với anh: “Trình Uyên, anh có tiền như vậy, vì sao còn muốn tôi trả tiền? Con mẹ nó anh có biết tôi sống như thế nào không?” Trình Uyên không thèm nhìn anh a lấy một cái, chỉ nhìn chăm chăm tấm thẻ đen kia, nghĩ đến người phụ nữ đó, cảm xúc phức tạp cười cười: “Xem ra bà ấy thật sự rất mạnh” “Xin lỗi cậu Trình, là tôi có mắt

không trông” Cuối cùng người đàn ông béo cũng tranh thủ cơ hội đi tới trước.

mặt Trình Uyên, hành động không khác cô gái bán hàng trước đó là mấy, đều khom người cúi đầu xin rộng lượng, tuyệt đối đừng chấp nhặt với tôi” “Ông xã, anh làm gì thế?” Điều này khiến người phụ nữ diêm dúa bên cạnh cực kỳ ngạc nhiên, cô ta vội vàng kéo lấy ông ta: “Vì sao phải xin lỗi tên quê mùa này chứ?” Lại không ngờ rằng sẽ bị ông ta đẩy ra, vẫn hỏi lỗi nói với Trình Uyên: “Cậu Trình, tôi không quen cô ta” “Cái gì!” Người phụ nữ diêm dúa thật sự không thể tin vào cảnh trước mặt: “Ông xã, đầu óc anh bị hỏng rồi sao” Thấy đôi yêu nhau bất chấp tuổi tác này, Trình Uyên lắc.

đầu: “Không biết các người có còn nhớ lời mình nói lúc.

trước không” “Nói cái gì?” Người phụ nữ diêm dúa đáp.

“Nếu tôi có thể mua nổi, cô nói, tôi bảo cô làm gì cũng được” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Người phụ nữ diêm dúa không phục: “Mua nổi thì anh mua một căn xem thử, đến bây giờ vẫn chưa thấy trong thẻ anh có tiền đâu” Chát! Người đàn ông béo trở tay tát cô ta một cái đến choáng váng.

“Anh..” “Con mẹ nó đồ đàn bà ngu xuẩn, đừng gây thêm phiền phức cho ông đây nữa, còn nói nhảm ông đây đánh chết cô” Người phụ nữ diêm dúa bị ông ta dọa sợ, nước mắt lưng tròng Người đàn ông béo không thèm quan tâm cô ta, lại nhìn sang Trình Uyên cười xoa: “Cậu Trình, xin cậu cứ nói”

Chương 5

Chương 5 Quả mừng inh nhật Trình Uyên có hơi lúng túng.

Nên xử lý bọn họ thế nào đây? Vào lúc anh không biết nên làm thế nào, dường như Mục Như Trăn nhìn ra được, uốn ngực đứng ra.

“Như lời các người nói trước đó đây, lăn ra khỏi đây đi” “Cái này..” Người đàn ông béo nhìn trộm sang Trình Uyên, thật ra ông ta không rõ quan hệ của Mục Như Trăn và Trình Uyên lắm, dù sao trước đó Mục Như Trăn nói chuyện với Trình Uyên không hề khách sáo chút nào.

Trình Uyên thấy dáng vẻ hả giận của Mục Như Trăn thì cười nói: “Làm theo lời cô” Mấy người mặt xám mày tro xoay người bước đi.

“Đứng lại!” Trình Uyên đột nhiên ngăn bọn họ lại, lạnh lùng nói: “Tôi nói là lăn ra ngoài, chứ không phải đi ra ngoài, hiểu chưa?” “Ặc..” Ba người đều ngơ ngác.

Lý Huy tức giận chỉ vào anh nói: có quá đáng” rình Uyên, anh đừng Trình Uyên lại không thèm quan tâm anh ta, chỉ nhìn người đàn ông béo ú với ánh mắt sắc bén.

“Anh!” Người phụ nữ diêm dúa chỉ vào Trình Uyên, nhưng lại nhớ đến lời cảnh cáo của người đàn ông béo, vội vàng rút ngón tay về.

“Lăn, lăn, chúng t p tức lăn ngay” Người đàn ông béo.

sợ tới mức đổ đầy mồ hôi lạnh, dân đầu ngã xuống đất lăn ra ngoài.

“Ông xã!” Người phụ nữ diêm dúa cảm thấy rất mất mặt, tức giận đến giậm chân.

“Cô con mẹ nó không hiểu tiếng người sao? Lăn nhanh lên, nếu không lăn, sau này đừng hòng xài một đồng tiền nào của

ông đây nữa” Người phụ nữ hoàn toàn ngỡ ngác, những lời này rõ ràng là đâm trúng điểm yếu của cô ta.

Một người phụ nữ trẻ tuổi và một gã béo trung niên, nói là vì tình yêu thật lòng thì ai tin? Đơn giản là chỉ vì tiền mà thôi.

Cô ta oà một tiếng bật khóc, vừa khóc vừa lăn, cảnh xuân dưới váy ngắn lộ hết cả ra trong lúc lăn lộn.

Ông chủ đã lăn rồi, Lý Huy cũng không ngoại lệ.

Ba người lăn ra ngoài giống y như quả bóng cao su.

Nhưng trước khi Lý Huy đi còn liếc Trình Uyên một cái, ánh mắt tràn ngập oán hận. Tuy không biết vì sao Trình Uyên đột nhiên lợi hại như thế, nhưng trong mắt anh ta, Trình Uyên không thèm nhìn mình là sự sỉ nhục lớn nhất.

Trong sảnh bán nhà, Mục Như Trăn chống eo cười sảng khoái: “Đúng là hả giận” Tiếp đó, Trình Uyên quyết định mua căn biệt thự nhỏ của Vịnh Ánh Trăng, khiến Mục Như Trăn cực kỳ hâm mộ.

Sau khi ra ngoài, cô ta thay đổi dáng vẻ lạnh nhạt với Trình Uyên mọi khi, chớp mắt hỏi anh: “Trình Uyên tình hình gì vậy? Anh quen ông chủ của Vịnh Ánh Trăng à?” Trình Uyên cười với cô ta: “Cô giữ bí mật giúp tôi trước.

nhé? Tôi muốn cho An Tương một sự ngạc nhiên” Mục Như Trăn rất tò mò về sự thay đổi của Trình Uyên hôm nay, nhìn chằm chằm anh một lúc lâu nhưng anh vẫn rất bình tĩnh, cô ta chỉ có thể bĩu môi gật đầu nói: “Được thôi, bản cô nương sẽ giúp anh” Thật ra Trình Uyên đã đoán trước từ lâu, chỉ cần là chuyện có lợi với Bạch An Tương, Mục Như Trăn sẽ không từ chối mình.

Sau khi tạm biệt Mục Như Trăn, anh bắt xe trở về bệnh viện, vì mẹ vẫn chưa tỉnh lại, anh phải ở bên cạnh chăm SÓC.

Hoàng hôn buông xuống, ánh đèn sáng lên.

Trong biệt thự Thừa Uyển náo nhiệt vẫn rộn ràng như trước, tiệc sinh nhật của ông nội vẫn tiếp tục tiến hành.

Bạch An Tương rời khỏi nhà lại trở về nơi này.

Sau khi Bạch Vĩnh Minh nhìn thấy cô thì châm chọc: “An Tương à, đừng nói cô bán căn nhà đi vì tên vô dụng kia rồi nhé?” Bạch An Tương trợn trắng mắt không đáp, trực tiếp lách qua người anh ta ngồi xuống một góc trên bàn ăn ở phòng khách.

Bạch Vĩnh Minh bị Bạch An Tương không đếm xỉa mà cảm thấy mất mặt, sắc mặt thoáng chốc trở nên khó coi.

Trong những người cùng thế hệ ở nhà họ Bạch, địa vị của anh ta vẫn luôn cao nhất, tất cả anh chị em đều sẽ nịnh bợ anh ta. Cho dù là lúc nào cũng chỉ có anh ta khiến người khác mất mặt, ai dám làm mất mặt anh ta chứ? Cho nên, Bạch Vĩnh Minh cười lạnh m nôi nào úp vung nấy, giống y hệt cái tiếng: “Đúng là bỏ đi kia” Vì không khiến tiệc sinh nhật của ông nội mất vui, Bạch An Tương nhếch môi im lặng chịu đựng lời nói châm chọc của anh ta.

Ánh mắt của mọi người cũng đều nhìn về phía Bạch An Tương, thoáng chốc khiến cô cảm thấy trên mặt nóng rát như bị lửa đốt.

Mặc dù vậy, ông cụ ngồi trên ghế đầu vẫn làm như không nghe thấy, vui tươi hơn hờ cụng ly với mấy người con trai của ông ta.

Bạch An Tương cảm thấy đây là một bữa tiệc cực kỳ im lặng tẻ nhạt, mặc dù trên bàn đều là thịt cá nhưng lại không có mùi vị gì.

Nhưng dù cô chọn im lặng chịu đựng thì vẫn có vài người không định dễ dàng bỏ qua cơ hội châm chọc cô như vậy.

“An Tương, ăn nhiều một chút” Con gái Diệp An Ly của nhà cô chân thành nói.

Bạch An Tương nhìn thoáng qua cô em gái tầm tuổi mình ngồi bên cạnh, cười với cô ta.

Nhưng lời nói tiếp theo của Diệp An Ly lại khiến cảnh tượng hài hoà này thay đổi: “Dù sao ở nhà chị cũng không ăn nổi những thứ này” Bạch An Tương cứng đờ mặt.

Diệp An Ly nhìn thoáng qua Bạch Vĩnh Minh, hai người cười với nhau, cô ta lại nói tiếp: “Thật ra chị nên dẫn tên Trình Uyên kia theo luôn, tên quê mùa nghèo hèn như anh ta, chắc chắn cũng chưa từng ăn những món cao cấp thế này” “Đúng vậy, hai người ăn cùng nhau, về nhà có thể tiết kiệm được mấy bữa đấy” “Ha ha..” Một đám anh chị em lấy lòng Bạch Vĩnh Minh, nhưng cho dù nịnh hót Bạch Vĩnh Minh thì vẫn không để lộ chút dấu vết nào.

Bạch An Tương cắn chặt cánh môi dưới đỏ tươi của mình, đôi mắt xinh đẹp mông lung, hai tay để dưới bàn siết chặt lại đến run rẩy.

“Ông Bạch, có người đưa quà mừng sinh nhật đến” Vào lúc nước mắt nhục nhã của Bạch An Tương sắp rơi xuống, quản gia bác Vương trong nhà ông cụ đi đến, cung kính nói với ông cụ Bạch.

Quà mừng.

“Ai?” Mọi người đều sững sốt.

Bạch Vĩnh Minh đảo mắt nhìn sang Bạch An Tương, nhếch miệng cười lạnh: “Đừng nói là ba mẹ của cô nhé?” Bạch An Tương nhú chặt mày, những người khác cũng cười ha hả.

Ba của cô là con trai riêng của ông cụ, một tôn tại hoàn toàn không thể xuất hiện trước mặt người khác. Cho dù là ông cụ cũng không muốn thừa nhận quan hệ giữa bọn họ trước mặt người khác, dù sao địa vị của ông ta vẫn còn bày ra đó. Cho nên tiệc sinh nhật của ông cụ, ba mẹ Bạch An Tương ngay cả tư cách đến cũng không có.

Nụ cười của ông cụ cứng đờ trên mặt.

“Người đến cũng không nói gì, chỉ đưa thứ này vào tay tôi rồi rời khỏi.” Quản gia đặt cái hộp hai mươi mấy tấc lên trên bàn trà.

Mọi người sững sốt, tặng quà không để tên, đừng nói là trò đùa dai nhé? “Muốn mở ra không ạ?” Quản gia hỏi.

“Mời” Ông cụ lạnh lùng nói.

Quản gia nhanh nhẹn mở hộp quà, khi thứ bên trong xuất hiện, mọi người đều rất kinh ngạc.

Ngọc như ý xanh biếc đặt trong một cái chậu sứ trắng.

Xuýt xoa! Mọi người đều trợn tròn mắt.

Ông cụ Bạch có nghiên cứu ngọc, nhưng vừa thấy nó cũng giật mình.

Ngọc xanh biếc, chỉ có vòng xoáy trên chóp ngọc như ý có một viên minh châu to như mắt gà, rực rỡ loá mắt.

Ngay cả cái chậu để ngọc cũng làm từ bạch ngọc, có thể thấy giá trị đắt đỏ đến mức nào.

Loại ngọc như ý cực phẩm này là có thể gặp không thể cầu, mặc dù có tiền cũng chưa chắc có thể mua được.

Thứ này đừng nói là ba mẹ của Bạch An Tương, cho dù là ba của Bạch Vĩnh Minh cũng muốn mà không được.

Sao ông cụ còn ngồi nổi nữa, đứng lên lão đảo cầm lấy thiệp chúc mừng.

“Vì bận rộn công việc nên sợ là không đến được, chuẩn bị món quà nhỏ, chúc tuổi tuổi bình an, như ý cát tường, muốn gì được nấy, ngày khác nhất định sẽ gặp mặt con dâu”

Chương 6

Chương 6 Rời khỏi An Tương Cuối cùng đây là quà của ai? Đúng vào lúc này.

“Wow, hôm nay là sinh nhật của ông cụ Bạch sao, đúng là trùng hợp, chúc mừng chúc mừng, chúc ông cụ phúc như Đông Hải thọ tử Nam Sơn” Một người đàn ông hai mươi mấy tuổi đột nhiên đi vào.

phòng khách của nhà họ Bạch.

Nhìn người đàn ông trẻ tuổi ăn mặc gọn gàng, mọi người mới bớt đi vẻ khiếp sợ, dường như ông cụ cũng chột bình tĩnh lại.

“Ôi chao, cậu Long đến đây thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này” Ông cụ vội vàng duỗi tay nghênh đón.

Cậu Long này chính là con cháu của nhà họ Long thế gia ở thành phố Tân Dương, lúc trước nhà họ Long muốn liên hôn với nhà họ Bạch, chỉ tên muốn cưới Bạch An Tương, ông cụ còn rất là vui vẻ nữa.

Ai mà ngờ sau khi thông báo tin này xuống, Bạch An Tương lại nhanh chóng lập gia đình, lấy một tên quê mùa.

Tính toán kiếm ăn dựa vào nhà họ Long thất bại khiến nhà họ Bạch mất đi rất nhiều lợi ích trên việc làm ăn.

Cũng vì thế, ông cụ càng không thích cả nhà Bạch An Tương hơn.

Bạch Vĩnh Minh cũng vội đi đến gần, cười như tên thái giám nhìn cậu Long: “Ha ha, cậu Long có thể đến thật sự là vinh hạnh to lớn của nhà họ Bạch, sao còn không biết xấu hổ để cậu tốn kém tặng món quà lớn như thế chứ” “Quà?” Cậu Long nghe vậy thì hơi sững sốt, đưa mắt nhìn chậu ngọc trên bàn trà, trợn tròn mắt.

“Ôi mẹ ơi” Anh ta thầm nói trong lòng: “Mẹ nó là ai trâu bò đến tặng món quà này thế? Cho dù là ba tôi cũng.

không nở áy chứ” “Sao thế? Không phải cậu tặng ư?” Bạch Vĩnh Minh giơ nhìn sắc mặt, thấy cậu Long cũng tỏ vẻ khiếp sợ thì nghi ngờ hỏi một tiếng.

Mặt cậu Long đỏ lên, vội cười ha ha nói: Đọc full tại [truyen..one](#) “Ha ha, tôi cũng không rõ lắm, có lẽ là ba tôi tặng đến thay tôi, lúc đi tôi cũng chỉ thuận miệng nhắc một câu, nói hôm nay là sinh nhật của ông cụ Bạch” Nghe thấy lời này, mọi người đều thoải mái.

Vội vàng mời cậu Long ngồi xuống.

Cậu Long tên là Long Thâm Vũ, đứng hàng thứ ba trong mấy người cùng thế hệ ở nhà họ Long, nghe nói rất được.

người quản lý của nhà họ Long ưu ái.

Không biết là cố ý hay vô tình, Long Thâm Vũ lại ngồi xuống bên cạnh Bạch An Tương.

Ông cụ Bạch nhìn thoáng qua, tròn mắt đảo tới đảo lui, cũng không vạch trần mà chỉ hỏi: “Cậu Long vẫn chưa lập gia đình sao” “Vẫn chưa” Long Thâm Vũ cười lắc đầu: “Không giấu diếm gì ông, cháu vẫn đang đợi một người.” Ông cụ cười: “Cậu Long à, nhà họ Bạch chúng tôi có chín đứa cháu gái tầm tuổi cậu, có tám người hợp với điều kiện, không biết cậu Long..: Nghe vậy, đáy lòng Bạch An Tương run rẩy.

Tính cả cô, mấy cô gái đồng lứa bọn họ là có mười người, mà người chưa kết hôn thật sự là tám, ông cụ cố ý nói chín người, rõ ràng là không xem cô như người nhà họ Bạch.

Còn những cô gái chưa kết hôn của nhà họ Bạch đều hy vọng nhìn cậu Long, y như một đám mê trai.

Long Thâm Vũ coi như khôi ngô phóng khoáng, điều kiện gia đình còn tốt, chuyện này vừa được ông cụ nhắc đến, gần như không ai không muốn lấy anh ta.

“Ha ha, không dám không dám” Long Thâm Vũ cười ha ha, ánh mắt lại cứ nhìn Bạch An Tương mãi.

Cả quá trình anh ta đều nhìn Bạch An Tương chăm chú, nhưng hai người đều không nói gì với nhau.

Sau khi tàn tiệc, Bạch An Tương bực bội đi về, trời đã tối muộn, cô tranh thủ thời gian bắt chuyến xe buýt cuối cùng.

Đột nhiên có một chiếc Ferrari màu đỏ dừng lại trước mặt cô.

Long Thâm Vũ đi xuống từ trong xe thể thao, đứng trước.

mặt Bạch An Tương cười nói: “An Tương, đã lâu không gặp” Bạch An Tương hơi nhú mày.

Cô và Long Thâm Vũ là bạn đại học, lúc trước Long Thâm Vũ còn từng theo đuổi hoa hậu giảng đường là cô, nhưng Bạch An Tương giữ mình trong sạch, hoàn toàn không có ý muốn quen bạn trai.

Lúc trước nhà họ Long muốn thông gia với nhà họ Bạch, chỉ tên muốn cưới Bạch An Tương, cô cũng đã đoán được đây là ý của Long Thâm Vũ.

“Tôi đã kết hôn rồi” Bạch An Tương hờ hững nói.

Long Thâm Vũ cười: “Vậy thì sao chứ? Ai chẳng biết em lấy một tên vô dụng, chỉ sợ đến bây giờ hai người vẫn chưa từng ngủ cùng phòng đúng không” Bạch An Tương cắn môi dưới không biết làm sao.

Long Thâm Vũ thở dài nói tiếp: “Yên tâm đi An Tương, anh sẽ không chê em, chỉ cần em đi theo anh, anh đảm bảo vẫn thích em như hồi còn đi học” Đèn neon mờ nhạt kéo dài bóng dáng của hai người trên lề đường, à không, là bóng của ba người, vì lúc này lại có.

một người đi đến trước mặt bọn họ.

Trình Uyên! Anh lo lắng cho Bạch An Tương, nhờ nhân viên chăm sóc cho mẹ rồi đi đón cô, định nói với cô chuyện mua nhà, nhưng đúng lúc lại thấy Long Thâm Vũ đang làm phiền Bạch An Tương.

“Sao anh lại đến đây?” Bạch An Tương vừa nhìn thấy anh đã ngơ ngác.

Long Thâm Vũ thì lạnh mặt.

“Trình Uyên phải không?” Anh ta cười lạnh nói: “Đúng thật là nghe danh không bằng gặp mặt, hàng via hè rẻ tiền trên người

cộng thêm hơi thở nông thôn nồng đậm này thật sự giống y như lời đồn, là một tên quê mùa đến từ nông thôn, với loại người như anh, có tư cách gì xứng với An Tương chứ?” Nhưng Trình Uyên lại không thèm nhìn anh ta, dịu dàng nhìn Bạch An Tương.

“Sợ trễ quá em không bắt kịp chuyến xe buýt cuối cùng.” Bạch An Tương thở phào nhẹ nhõm, cất bước đi về phía Trình Uyên, nhưng Long Thâm Vũ vì bị xem thường mà cảm thấy mất mặt, bắt lấy cánh tay Bạch An Tương.

“An Tương, anh khuyên em nên suy nghĩ kỹ lại, lấy anh là gả cho nhà họ Long, sau này em muốn gì được đó.

Ngược lại, em đi theo tên vô dụng này sẽ không có gì cả, còn bị người ta xem thường khắp nơi, hôm nay tình cảnh trên bữa tiệc ở nhà của em anh đều thấy hết” “Là ngồi vào siêu xe của anh, đi theo anh, hay ngồi trên chiếc xe điện nát của anh ta, em chọn đi” Bạch An Tương hất tay Long Thâm Vũ ra, ngồi lên xe điện của Trình Uyên.

Cảnh này khiến Long Thâm Vũ kinh ngạc không thôi.

“Vì sao?” Anh ta không hiểu vì sao có thể có một sự lựa chọn tốt hơn, cô lại cứ muốn tiếp tục khiến mình uất ức.

Bạch An Tương ôm lấy eo Trình Uyên, hờ hững nói: “Không vì sao cả” Dường như Long Thâm Vũ vẫn chưa hết hy vọng, anh ta nghiêng răng nói với Trình Uyên: “Tôi cho anh năm triệu, à không, mười triệu, anh rời khỏi An Tương đi.” Trình Uyên nhún vai nhìn chằm chằm vào anh ta, lạnh lùng nói: “Đầu tiên, tôi không cần mười triệu của anh, thứ hai, vợ của tôi, không cho phép bất kỳ ai nhớ thương cả, hai chữ An Tương này không phải anh có thể gọi, hiểu chứ?” Nghe thấy lời này, Long Thâm Vũ trợn tròn mắt, từ bao.

giờ một tên quê mùa từ nông thôn đến cũng dám nói chuyện như thế với cậu ấm là anh ta vậy? Trong chốc lát, anh ta cũng nghi ngờ lời đồn có phải là giả không.

Đương nhiên Bạch An Tương cũng hơi ngạc nhiên, cảm thấy Trình Uyên có gì đó khác khác, đây vẫn là lần đầu tiên cô thấy anh khí phách như thế.

Sau khi nói xong, anh không thèm nhìn Long Thầm Vũ thêm một lần nào nữa, trực tiếp vặn ga, xe điện chạy.

như bay rời đi.

Lúc này, bóng lưng của anh trong mắt Bạch An Tương trở nên vô cùng vĩ đại.

Mười triệu! Trên đời có mấy người nghèo chịu được hấp dẫn như thế chứ? Nhưng lúc này dường như giá trị quan của anh và giá quan của Bạch An Tương lại giống nhau một cách thài kỳ.

“Rõ ràng anh có thể kiếm được mười triệu dễ dàng, vì sao không đồng ý với anh ta?” Cô hỏi.

Trình Uyên cười: “Rõ ràng em có thể ngồi xe thể thao, vì sao cứ phải ngồi trên chiếc xe điện nát của anh?” “Anh thay đổi rồi” “Trước giờ đều chưa từng thay đổi.” “Nhưng em cảm thấy anh không giống trước đây” “VI lúc trước em hoàn toàn không thử hiểu anh” Cuộc trò chuyện của hai người phiêu đảng trong bầu trời đêm của thành phố này, rất bình tĩnh, rất tự nhiên.

“Anh muốn nói với em một chuyện” Trình Uyên nói.

“Em cũng có chuyện muốn nói với anh” Trình Uyên cười:

“Em nói trước đi”

Chương 7

Chương 7 Tiếp quản sản nghiệp “Em dọn ra khỏi nhà, thuê phòng ở bên ngoài, anh cũng đi theo nhé” Bạch An Tương nói.

Trình Uyên yên lặng.

Nếu là trước kia, Bạch An Tương muốn vứt bỏ anh còn không kịp, nhưng bây giờ... rõ ràng cô là vì mẹ của Trình Uyên mới cãi nhau với mẹ mình, cũng vì thế mới bỏ nhà đi, điều này thật sự khiến Trình Uyên cảm động.

Mà cô thuê phòng bên ngoài cũng không quên nói với Trình Uyên, kêu anh qua ở cùng, nói cách khác, dường như điều này chứng minh Bạch An Tương đã chấp nhận số phận, đã chấp nhận Trình Uyên rồi.

Sao Trình Uyên có thể không động lòng chứ? “Không phải anh cũng có chuyện muốn nói với em sao?” Bạch An Tương thấy Trình Uyên mãi không trả lời thì hỏi.

Trình Uyên lại cười: “Anh quên rồi” “pm Trình Uyên nghĩ, thật ra như vậy cũng rất tốt.

Anh hoàn toàn không quan tâm nhà lớn hay nhỏ, chỉ quan tâm người ở trong nhà thôi.

Nếu thế, vậy đợi lúc đến sinh nhật của Bạch An Tương.

lại mang đến cho cô một ngạc nhiên vậy, dù sao cũng không còn mấy ngày nữa.

Phòng Bạch An Tương thuê ở một toà nhà cũ, là loại nhà lầu gạch đỏ kiểu 2000 năm trước, trông rất xập xệ.

Đi vào rồi mới thấy cũng xem như sạch sẽ, là một căn nhà nhỏ hai phòng 60 mét vuông.

Bạch An Tương chỉ vào một phòng ngủ nói: “Anh ở phòng này” Sau đó thì cô đi vào một phòng khác.

Trình Uyên thở dài, cuối cùng vẫn y như cũ.

Nhưng anh cũng không vội, nếu Bạch An Tương đã bắt đầu có gì thay đổi với mình, vậy ngày ngủ cùng nhau còn xa sao?
“Honey..” Giọng nói của Bạch An Tương đột nhiên vang lên trong căn phòng kia.

Tim Trình Uyên đập thình thịch, quả nhiên... quả nhiên không còn xa nữa... Bạch An Tương chưa từng gọi mình như thế bao giờ.

Nhưng vào lúc tim Trình Uyên đập nhanh như nai con chạy loạn, sắp kích động chạy nhanh vào trong, giọng nói của Mục Như Trăn vang lên trong phòng của Bạch An Tương: “Wow honey, hôm nay thế nào?” “..” Giống như một chậu nước lạnh xối lên đầu.

Thì ra là Bạch An Tương đang gọi video với Mục Như Trăn.

Trình Uyên nghe một lát, phát hiện Mục Như Trăn cũng không tỉ sau đó lại bí mật với Bạch An Tương thì yên tâm hơn, ắt đầu hơi ghen tị.

Khi nào mình mới có thể thân thiết với cô như Mục Như Trăn nhỉ? Anh không nhịn được thở dài, xem ra những tháng ngày ngủ cùng nhau thật sự rất xa xôi.

Hôm sau lúc thức dậy, Bạch An Tương đã đi làm rồi, Trình Uyên rửa mặt đơn giản sau đó đi đến bệnh viện.

Sau hai ngày, cuối cùng cũng có một tin tức khiến anh Vui vẻ.

Đến phòng bệnh của mẹ, phát hiện mẹ đã tỉnh lại rồi, bác sĩ nói với Trình Uyên là phẫu thuật rất thành công, dù sao cũng là viện trưởng tự mình mổ chính.

Lúc Trình Uyên đi đến bên giường mẹ, nước mắt của mẹ chảy ra.

“Uyên Uyên, đều là thật” Bà nói.

Trình Uyên đưa mắt nhìn mấy giỏ hoa và trái cây trên bàn, những thứ này đều có giá trị dinh dưỡng rất cao, bình thường ngay cả một quả Trình Uyên cũng không nỡ mua ăn.

Không cần đoán cũng biết là ai tặng.

Nhìn khuôn mặt phủ kín nếp nhăn của mẹ, đáy lòng Trình Uyên run rẩy.

‘Thật ra anh đã đoán ra từ lâu, vì không ai sẽ tùy tiện đưa một trăm triệu tiền tiêu vặt cho một người xa lạ cả, cho.

dù đôi phương có nhiều tiền hơn cũng thế.

“Trong mắt con chỉ có một người mẹ thôi” Trình Uyên nói.

Mẹ lắc đầu, cười rơi lệ, yếu ớt nói: “Đứa nhỏ ngốc, bảo.

con nhận lại ba mẹ ruột, cũng không phải kêu con mặc kệ mẹ, hơn nữa con cũng trưởng thành rồi, ai còn có thể buộc con trên người chú?” “Không trải qua nỗi đau sinh nở, vĩnh viễn không hiểu được sự khó khăn của người làm mẹ, con à, đi đi, đừng khiến mẹ ruột của con đau lòng” Trình Uyên không biết nói sao cho phải.

Lúc rời khỏi bệnh viện, anh rất rôi ren.

Mẹ nói với anh tên của mẹ ruột, là Lý Lan Oanh, một cái tên rất bình thường, nhưng khí chất lại sang trọng đến thế.

Trình Uyên đứng bên ngoài phòng tổng thống của khách sạn lớn Tân Dương, gõ vang cửa phòng.

Khi Lý Lan Oanh mở cửa vẫn đang mặc áo ngủ, sau khi nhìn thấy Trình Uyên thì kích động nắm lấy tay anh: “Uyên Uyên, mẹ biết con sẽ đến mà” Trình Uyên bị Lý Lan Oanh kéo vào phòng, anh đi chậm mấy bước trong phòng tổng thống xa hoa đến không tưởng tượng nổi, đưa mắt nhìn qua nhìn lại.

“Đúng là xa hoa” Trình Uyên cảm thán: “Thật ra có tôi hay không, bà vẫn sống rất tốt mà” Lý Lan Oanh xấu hổ: “Uyên Uyên con... là đang trách mẹ sao?” Trình Uyên ngồi xuống sofa mềm mại: “Nếu tôi nói không hề trách móc gì, bà có tin không?” Bà không khí bỗng nhiên cứng lại.

Một lúc lâu sau đó, Lý Lan Oanh ngồi xuống bên cạnh Trình Uyên, nhìn khuôn mặt gầy gò của con trai mình, đôi chân mày nhíu chặt: “Xin lỗi con, mẹ..” “Tôi biết bà có nỗi khổ” Trình Uyên ngắt lời bà ỉ không muốn nghe, cho nên cũng không thể hiểu, nhưng không sao cả, dù sao bà cũng là mẹ ruột của tôi” “.” Lý Lan Oanh.

“Tôi có một điều kiện” Trình Uyên nói.

Nghe vậy, Lý Lan Oanh vui vẻ: “Con nói đi” Có điều kiện là chuyện tốt, có điều kiện là có cơ hội thoả hiệp, đây là một chuyện đáng vui vẻ với bà.

Trình Uyên dừng lại một lát rồi nói: “Tôi có thể nhận lại bà, nhưng tôi không thể bỏ mẹ mình, cũng tạm thời không định rời khỏi Tân Dương, mặc dù sau này nếu có ý định đó, tôi cũng sẽ dẫn mẹ mình theo” Nghe vậy, Lý Lan Oanh hơi ngạc nhiên: “Chỉ thế thôi sao?” “Đúng” Trình Uyên gật đầu: “Nếu bà không đồng ý, cứ xem như mình chưa từng sinh ra đứa con trai này đi” Lý Lan Oanh đột nhiên vui sướng, hưng phấn nói: “Đồng ý đồng ý, sao mẹ có thể không đồng ý được, điều này chứng tỏ con mẹ là một người đàn ông hiếu thảo có trách nhiệm, mẹ vui mừng còn không kịp ấy chứ” Sau đó, một lịch sử phủ đầy bụi được Lý Lan Oanh kể cho Trình Uyên nghe.

Bây giờ anh mới biết ba mình tên Trình Tuấn Phong, là nhà giàu đứng đầu thủ đô, là nhân vật giậm chân một cái cả giới kinh doanh đều sẽ chấn động ba lần.

Lý Lan Oanh đưa một xấp tài liệu vào tay Trình Uyên: “Nếu con tạm thời không định rời khỏi thành phố Tân Dương, vậy đúng lúc mẹ giao hết sản nghiệp của nhà chúng ta ở đây vào tay con” “Sản nghiệp?” Trình Uyên ngỡ ngác.

Lúc đầu anh chỉ nghĩ ba mẹ ruột của mình là mấy người dư tiền, nhưng không ngờ lại làm lớn như thế.

Cái này gọi là gì? Mình cá chép hoá rồng chỉ trong một đêm hay sao? “Tập đoàn Tuấn Phong” Lý Lan Oanh thản nhiên nói.

Trình Uyên kinh hãi, Tập đoàn Tuấn Phong là một trong hai tập đoàn lớn nhất Tân Dương, cả Vịnh Ánh Trăng cũng là sản nghiệp dưới trướng Tập đoàn Tuấn Phong, chẳng trách ngày đó lúc mình lấy thẻ đen ra, căn nhà ở Vịnh Ánh Trăng còn có thể tặng miễn phí cho mình.

Mua âu phục, mở cuộc họp hội đồng, nhậm chức Chủ tịch HĐQT mới của Tập đoàn Tuấn Phong chỉ trong vòng mấy tiếng, đủ để nhìn ra năng lực làm việc của Lý Lan Oanh. Vì

thường xuyên có việc gấp ở bên kia, sau khi bàn giao mọi chuyện xong thì bà bèn rời đi trước.

Cả quá trình, Trình Uyên đều trong trạng thái mông lung, đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng làm việc của Chủ tịch HĐQT nhìn thành phố phồn hoa trước mặt, anh vẫn mắt bình tĩnh rất lâu, cứ bị vây trong mơ hồ.

Hai năm nay, anh có tài nhưng không gặp thời, kiến thức.

trong đầu đều sắp bỏ phí hết, bây giờ đột nhiên có được.

Tập đoàn Tuấn Phong lớn như thế, anh siết chặt tay, móng tay cũng sắp ghim vào trong thịt.

Anh rất kích động.

Dường như tất cả suy nghĩ, tất cả lý tưởng đều sẽ bắt đầu từ khoảnh khắc này, tiến hành hết theo suy nghĩ của anh.

Trình Uyên anh chỉ muốn những người mình yêu thương sống một cuộc sống tốt hơn.

Sẽ không vì không có tiền mà chen lấn trên xe buýt, sẽ không vì không có tiền mà chạy xe điện tan tằm trong trời đông rét mướt.

Sẽ không vì không có tiền mà không dám bị bệnh! Lúc này, giọng nói của trợ lý xinh đẹp kéo anh về hiện thực.

“Chủ tịch, bây giờ tôi cần làm gì ạ?” Người đẹp tên Vương Tử Yên, là trợ lý Lý Lan Oanh đặc biệt sắp xếp cho Trình Uyên, cao chừng một mét bảy, đôi chân dài khêu gợi được tất đen vây lấy, dáng người thướt tha, bộ ngực còn hùng vĩ hơn cả Mục Như Trăn, trên khuôn mặt xinh đẹp không có chút thay đổi, giống y như một người đẹp lạnh lùng.

Chương 8

Chương 8.

Làm gì? Trình Uyên như lọt vào trong sương mù, trong chốc lát vẫn chưa tỉnh táo lại, sau khi hít một hơi thật sâu thì đứng lên khỏi ghế chủ tịch: “Dẫn tôi đi dạo trước rồi nói” Vương Tử Yên ngỡ ngác mắt một lúc, còn Trình Uyên đã đi ra khỏi phòng làm việc từ lâu.

Điều này khiến Vương Tử Yên không nhịn được nhíu mày, thở dài.

Tập đoàn Tuấn Phong tốt đẹp lại giao vào tay một tên ăn chơi trác táng, xem ra là sắp phải lụn bại rồi.

Nhưng hết cách, ai bảo người ta là con nhà giàu chứ.

Trình Uyên rời khỏi phòng làm việc đi lại khắp toà nhà, giống như hai lúa mới lên thành phố vậy, tràn đầy cảm giác mới lạ.

Quản lý cấp cao của ban quản trị nhìn thấy đều sẽ cực kỳ cung kính chào hỏi anh.

Đó đều là những người của giới thượng lưu, nếu là trước đây chắc chắn sẽ không ai thèm để ý đến anh, lúc đầu còn khiến Trình Uyên hơi vừa mừng vừa lo. Nhưng nghĩ lại bây giờ mình là Chủ tịch HĐQT, cho nên cũng bình tĩnh hơn nhiều.

Khi anh đi ngang qua bộ phận mua bán, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên từ trong phòng làm việc của Giám đốc bộ phận mua bán.

“Giám đốc Từ, chúng tôi rất có thành ý đó ạ” “Haizz, Tiểu Mục à, cô nhìn danh thiếp trên bàn của tôi đi, không ngại nói thật cho cô biết, người có thành ý hơn cô tôi có thể xếp thành một bộ bài rồi” “Nhưng mà..” “Đừng nhưng mà, cũng không có cái gì để nhưng mà, nếu cô thật sự muốn hợp tác với Tập đoàn Tuấn Phong.

của chúng tôi thì lấy thành ý của cô ra đi” Hôm nay Mục Như Trăn mặc váy ngắn màu da, Giám đốc Từ híp mắt quan sát qua lại trên người cô ta, ánh mắt dừng lại trên cặp đùi trắng nõn rất lâu.

Mục Như Trăn bị Giám đốc Từ nhìn làm không thoải mái, cũng hiểu ý của ông ta, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên u ám.

“Xin lỗi Giám đốc Từ, tôi... tôi còn có việc, hôm khác lại đến chào hỏi ông sau” Mục Như Trăn vội vàng đứng dậy đi ra ngoài cửa như chạy trốn, nhưng không ngờ dường như Giám đốc Từ đã nhận ra từ lâu, chặn cửa lại.

“Khà khà, Tiểu Mục à, nếu đã đến rồi thì ở lại thêm một lát đi” Ông ta cười xấu xa: “Tôi nói thẳng với cô nhé, hôm nay chỉ cần cô đi với tôi một lần, tuy đơn đặt hàng lần này không có chuyện công ty của cô, nhưng lần sau chắc chắn tôi sẽ ưu tiên nghĩ đến” Mỗi buổi tối Mục Như Trăn đều gọi video cho Bạch An Tương, giọng nói của cô ta Trình Uyên đã sắp nghe đến chai cả tai rồi, không thể nào nghe lắm được.

Nghe đến đây, sắc mặt Trình Uyên hoàn toàn sa sầm lại.

Không nói đến người phụ nữ bên trong là bạn thân của Bạch An Tương, cho dù đổi thành một cô gái khác, anh cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, huống hồ còn ở công ty của mình.

Không ngờ ngày đầu tiên nhậm chức đã gặp phải chuyện thế này! “Vương Tử Yên!” Trình Uyên la lớn.

Vì ở cùng một toà nhà, gần như tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng gọi của anh.

Vương Tử Yên đi giày cao gót “cộc cộc cộc” bước rới.

“Chủ tịch muốn dặn dò gì ạ?” Tuy Vương Tử Yên cảm thấy người trước mặt là một tên con nhà giàu không biết gì cả, nhưng cô ta vẫn cung kính hỏi.

Dù sao Trình Uyên cũng là người phát lương cho cô ta.

“Cô đi xử lý chuyện bên trong” Trình Uyên chỉ phòng Giám đốc bộ phận mua bán.

Vào lúc Trình Uyên kêu lên kia, Giám đốc Từ bên trong đã iu xiu từ lâu, không dám thở mạnh một tiếng.

Mục Như Trăn thấy thế thì biết mình may mắn thoát khỏi hiểm cảnh, không nhìn được thở phào một hơi.

Cô ta biết là người bên ngoài cứu mình, trong lòng vô cùng biết ơn, vào lúc Giám đốc Từ sợ đến không biết làm sao, Mục Như Trăn mở cửa phòng, lợi dụng cơ hội chạy ra ngoài.

Mà khi cô ta chạy ra ngoài lại chỉ nhìn thấy trợ lý Chủ tịch HĐQT Vương Tử Yên đứng trước mặt, và một bóng lưng đứng lúc đi đến chỗ rẽ.

Trong khoảnh khắc đó, bóng lưng kia... khiến tim cô ta đập thình thịch.

Nhưng sao giọng nói khi này lại có hơi quen tai nhỉ? Trong phòng làm việc của Chủ tịch HĐQT.

Vương Tử Yên xử lý xong chuyện này trở về, Trình Uyên gật đầu nói: “Cô gái khi này nói chuyện với bộ phận mua bán của chúng ta bàn về cái gì thế?” “Vật liệu xây dựng” Vương Tử Yên nói, sau đó đưa tài liệu cho anh.

Lúc Trình Uyên tiện tay mở ra xem thì phát hiện mắt Vương Tử Yên hơi loé lên, dáng vẻ như muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì à?” Anh hỏi.

Vương Tử Yên nói: “Giám đốc Từ là nhân viên kỳ cựu của công ty, có năng lực cũng có quan hệ, nghe nói với một lãnh đạo nào đó của thành phố Tân Dương...” “Cô cảm thấy tôi không nên đuổi ông ta?” Trình Uyên ngắt lời cô ta.

“Có hơi câu thả” Vương Tử Yên đáp.

Trình Uyên lạnh lùng kết luận: “Không có cơ hội thương lượng” Sau đó anh lật xem tài liệu công ty Vương Tử Yên đưa tới, phát hiện báo giá của công ty bọn họ cũng không cao, không suy nghĩ nhiều đã trực tiếp ký tên.

“Sử dụng vật liệu của công ty bọn họ đi” Trình Uyên đưa tài liệu lại cho Vương Tử Yên.

Cô ta nhíu mày, thảm than thở: Haiz, vẫn còn quá non nớt.

Cô ta cảm thấy Trình Uyên làm việc theo cảm tính, đây là tó kỵ của một người lãnh đạo.

Nhưng Trình Uyên lại không nghĩ thế.

Có rất nhiều câu chuyện về con sâu làm rầu nồi canh rồi.

“À đúng rồi, cô đi thông báo với các cấp cao tham gia cuộc họp hôm nay giúp tôi, tạm thời đừng để lộ tin tức về thân phận của tôi” Trình Uyên đột nhiên nói.

Con người anh thích khiêm tốn, không thích rêu rao.

Huống hồ trước khi thân phận chưa bại lộ hoàn toàn, có rất nhiều chuyện tiện làm hơn.

Vương Tử Yên hơi giật mình, sau đó gật đầu.

Trước khi rời khỏi công ty, Trình Uyên cho Vương Tử Yên quyền hạn rất lớn, để cô ta xử lý một vài công việc thay mình, sau đó thì nhanh chóng đến bệnh viện một chuyến với mẹ.

Buổi tối vẫn cho nhân viên chăm sóc ở lại, còn anh thì trở về phòng thuê đơn sơ của Bạch An Tương.

Bạch An Tương đã trở về trước anh.

Thấy cửa phòng đóng chặt của cô, Trình Uyên lác đầu, vội vàng vào phòng mình cởi âu phục xa hoa trên người xuống, cẩn thận xếp lại cho vào trong ngăn tủ.

“Honet, sao muộn vậy cậu mới nghe điện thoại video của tớ?” Phòng bên cạnh vang lên tiếng trò chuyện của Bạch An Tương và Mục Như Trăn.

Mục Như Trăn: “Haiz, đừng nói nữa, hôm nay rất xui xẻo: “Sao thế?” Bạch An Tương hỏi.

“Hôm nay tớ đến Tập đoàn Tuấn Phong bàn chuyện hợp.

†ác, gặp phải một tên háo sắc” “Hả? Cậu không sao chứ?”

“Không sao không sao, à đúng rồi An Tương, nói cho cậu một bí mật” “Bí mật gì?” “Hình như tớ... tớ động lòng rồi” “Cái gì? Cậu yêu cái tên háo sắc kia hả?” “Phi phi phi, làm gì có, tên háo sắc kia bị chủ tịch của Tuấn Phong đuổi rồi” Mục Như Trăn thêm mắm thêm muối kể từ đầu đến cuối chuyện mình

trải qua cho Bạch An Tương nghe một lược, trong đó có cả chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong vì cứu cô ta mà đại chiến ba trăm hiệp với Giám đốc Từ là ác ma hoá thân, cuối cùng còn bị thương nặng.

Nhưng thật ra cô ta còn chưa thấy mặt Trình Uyên, Giám đốc Từ cũng chỉ bị nữ trợ lý nhìn rất lạnh lùng kia xử lý thôi.

“Cậu nói cậu thích Chủ tịch mới của Tập đoàn Tuấn Phong?”
“Ừm” Sau đó Mục Như Trăn thở dài một hơi: “Haiz, đáng tiếc không nhìn thấy mặt mũi anh ấy ra sao” “Cậu đừng có nằm mơ nữa” Bạch An Tương trêu chọc.

cô ta.

Mục Như Trăn không phục: “Người luôn phải có ước mơ.

mà, nếu không có khác gì cá mẫn chứ? Tớ không quan tâm, tớ là thích chủ tịch của Tuấn Phong đấy, tớ thề, chỉ cần anh ấy không có vợ, tớ nhất định phải lấy anh ấy” “.” Bạch An Tương.

“Cậu phải biết rằng người phụ nữ nào cũng ước mình có thể có được sự ưu ái của bạch mã hoàng tử, tớ cảm thấy mùa xuân của mình đã đến rồi. Honey à, nói không chừng bạch mã hoàng tử của tớ là Chủ tịch của Tuấn Phong đó” Nghe vậy, Bạch An Tương không nhịn được thở dài: “Như Trăn, cậu đúng là mê trai, ngay cả một người chưa gặp cũng nghĩ nhiều như thế, người ta là Chủ tịch của Tuấn Phong đấy, sao có thể tiếp xúc với mấy người phụ nữ bình thường như chúng ta chứ?” “Hừ, tớ không quan tâm, dù sao hôm nay anh ấy cũng xem như anh hùng cứu mỹ nhân rồi, nếu là cổ đại, tớ sẽ có thể lấy thân báo đáp đấy” Bạch An Tương trêu chọc: “Lỡ như anh ta là một tên xấu xí thì cậu cũng lấy à?” Đầu bên kia điện thoại im lặng mấy giây, sau đó Mục Như Trăn mới đáp: “Không thể nào, nhìn bóng lưng cũng đẹp trai vậy, sao có thể là một tên xấu xí được” “Đúng rồi, tớ nghe giọng nói của anh ấy hơi quen, hình như hơi giống của Trình Uyên, đừng nói người đàn ông của cậu là Chủ tịch HĐQT của Tuấn Phong nhé, hi hi..” Bạch An Tương đen mặt: “Cậu đừng có trêu tớ, sao mà có thể chứ...” Cuộc trò chuyện của hai người truyền vào tai Trình Uyên, anh không nhịn được cười khò, nếu để Mục Như Trăn

biết Chủ tịch HĐQT của Tuấn Phong là mình, không biết cô ta có phát điên không nữa.

Cả Bạch An Tương, nói không chừng trong chốc lát cô cũng sẽ không chấp nhận được nhỉ?

Chương 9

Chương 9 Đánh cược.

Ngày hôm sau, trong phòng họp của Tập đoàn Trái cây Bạch Thị.

Là người nhà làm việc ở nhà họ Bạch đều đến đây.

Ông cụ ngồi trên ghế chủ vị, vẻ mặt nghiêm trọng, nói: “Cứ quyết định như vậy đi, đúng lúc mấy đứa trẻ tuổi cũng cần rèn luyện, nếu ai có thể nổi trội trong lần tìm vốn đầu tư này thì sau này sẽ trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của gia tộc” Nghe vậy, tất cả mọi người đều kinh ngạc, còn một vài phụ huynh có chỗ dựa gia đình vững chắc thì đều vui mừng.

Tập đoàn Trái cây Bạch Thị xem như một xí nghiệp hạng ba ở thành phố Tân Dương, không lớn, nhưng đã trải qua sự cố gắng của ba thế hệ mới có được thành tựu hôm nay.

Chỉ là hình thức kinh doanh bảo thủ dưới thời đại khoa học kỹ thuật phát triển nhanh chóng này chắc chắn sẽ bị thị trường đào thải. Cho nên nhà họ Bạch không thể không bắt đầu khởi động việc đưa ra hạng mục mới, nhưng cái này cần có rất nhiều tiền vốn.

Tiền từ đâu ra đây? Cuối cùng, ông cụ quyết định để thế hệ trẻ tuổi đi bàn bạc chuyện đầu tư.

“Tập đoàn Long Đăng?” Nhìn thấy công ty mục tiêu mình rút ra, Bạch An Tương không nhịn được nhíu mày.

Đối tượng cô cần tìm kiếm đầu tư là Tập đoàn Long Đăng, cũng chính là công ty của nhà Long Thâm Vũ, thế này...

Nói thật, cô không muốn đối mặt với Long Thâm Vũ.

Nhưng có người lại muốn, sau khi Bạch Vĩnh Minh nhìn thấy tấm thẻ Bạch An Tương rút trúng trong tay, tròn mắt liên tục đảo qua đảo lại.

Anh ta nghĩ, Long Thầm Vũ có thể bỏ số tiền lớn như thế tặng quà mừng sinh nhật cho ông cụ, vậy chắc chắn là muốn mượn sức nhà họ Bạch bọn họ. Lần này tìm nhà họ Long đầu tư chắc chắn là chuyện nước chảy thành sông, rơi vào tay Bạch An Tương thật sự là được lợi cho cô.

Mà anh ta thì lại rút trúng Bất động sản Vịnh Ánh Trăng, nghe nói công ty này là công ty con của Tập đoàn Tuấn Phong, không dễ nói chuyện lắm.

“An Tương, chúng ta đi” Bạch Vĩnh Minh dùng giọng điệu ra lệnh nói.

Anh ta vừa lên tiếng, mọi người đều đưa mắt nhìn sang, kể cả ông cụ cũng thế.

Dường như cảm thấy không ổn lắm, Bạch Vĩnh Minh vội cười, giải thích với ông cụ Bạch: “Ông nội, quan hệ của cháu và cậu Bạch không tệ, nếu là cháu đi thì càng chắc chắn hơn. Còn An Tương..Nhớ truuyen.on.e. nhé cả nhà. Còn nhiều truyện hay lắm nha, đến Vịnh Ánh Trăng học hỏi kinh nghiệm cũng không tệ, dù sao nhà họ Bạch chúng ta chỉ có em ấy chưa từng trải qua sóng to gió lớn, đi trải nghiệm cũng tốt” “Hơn nữa một Giám đốc trong Vịnh Ánh Trăng là bạn học của cháu, cháu có thể nói chuyện giúp An Tương” Ông cụ gật đầu, sau đó hỏi Bạch An Tương: “An Tương, cháu có chịu không?” Bạch An Tương không muốn đến Tập đoàn Long Đăng, nhưng dường như Bất động sản Vịnh Ánh Trăng càng khó hơn, trên cơ bản là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

“Cháu chịu” Bạch An Tương gật đầu.

Cô lại có thể đồng ý? Mọi người đều ngơ ngác.

Đây thật sự là chấp tay đưa không một cơ hội tốt cho người ta mà.

Nhưng mọi người nghĩ lại cũng thấy bình thường.

Dù sao ông cụ cũng không thích nhà Bạch An Tương, cho dù cô hoàn thành nhiệm vụ đầu tư của Tập đoàn Long Đăng cũng sẽ không được nhà họ Bạch bồi dưỡng trọng điểm.

Bạch Vĩnh Minh nghe thấy Bạch An Tương lại có thể đồng ý thì mừng rỡ, lập tức cho cô một ánh mắt xem như cô biết điều.

Nhiều người đều cảm thấy Bạch An Tương ngốc.

Nhưng trong lòng cô đã có chút tính toán.

Vì buổi sáng lúc ra ngoài, Trình Uyên thấy Bạch An Tương mặt mày nhăn nhó thì hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi nói với Trình Uyên tình huống trước mắt của Tập đoàn Trái cây Bạch Thị, anh lại nói nếu đối tượng góp vốn cần tìm có Tập đoàn Tuấn Phong thì bảo cô cố hết sức giành lấy nó.

Lúc đó Bạch An Tương rất khó hiểu.

Nhưng nhớ đến ánh mắt kiên quyết của Trình Uyên, cô chợt cảm thấy rất đáng tin cậy. Cho nên bây giờ Bạch Vĩnh Minh đòi trao đổi, cô đã thẳng thừng đồng ý luôn.

Dù sao Bất động sản Vịnh Ánh Trăng cũng là công ty dưới trướng Tập đoàn Tuấn Phong.

Sau khi tan họp, mọi người ra khỏi cao ốc Tập đoàn Trái cây Bạch Thị, chuẩn bị xuất phát đến xí nghiệp mục tiêu của mình.

Lúc Bạch An Tương đi ra, nghe thấy rất nhiều người đang thì thầm.

“Bạch An Tương thật ngốc, lại có thể đồng ý đến Bất động sản Vịnh Ánh Trăng, chẳng lẽ cô ta không biết đó là xí nghiệp dưới trướng Tập đoàn Tuấn Phong sao?” “Đúng thế, Tập đoàn Tuấn Phong là xí nghiệp dẫn đầu thành phố Tân Dương, sao có thể nhìn trúng Bạch Thị chúng ta được” “Đúng vậy đúng vậy, xem ra lần này anh Vĩnh Minh thắng chắc rồi, Bạch An Tương này áy... chặc chặc... đúng là đầu óc có vấn đề.” Nghe lời châm chọc của mọi người, Bạch An Tương không thêm để tâm, lập tức đi ra khỏi cổng lớn.

“Bạch An Tương” Bạch Vĩnh Minh đứng bên ngoài cổng, sau lưng còn có mấy anh chị em đi theo.

Cô dừng chân lại, nhíu mày nhìn anh ta.

“Đi đâu thế? Có cần anh đây tiễn cô một đoạn không?” Bạch Vĩnh Minh đặc ý nói.

Bạch An Tương nhìn thoáng qua chiếc BMW đỗ trước.

công của anh ta, hờ hững nói: “Không cần, tôi đi xe bus là được rồi” “Ha ha..” Mọi người nghe vậy thì phá lên cười, hơn nữa Bạch Vĩnh Minh còn vừa cười vừa nói: “Cô là chuẩn bị ngồi xe buýt đến Vịnh Ánh Trăng bàn chuyện đầu tư hả?” Bạch An Tương không đáp.

Anh ta tiếp tục châm chọc: “Cô thật sự định đến Vịnh Ánh Trăng à, tôi khuyên cô vẫn nên hết hy vọng đi, đó thật sự là một nhiệm vụ không hoàn thành được đâu, không bằng cô về nhà ngủ ngon với thằng chồng quê mùa của mình ấy” Đối mặt với sự sỉ nhục của Bạch Vĩnh Minh, Bạch An Tương đột nhiên lạnh giọng hỏi: “Sao anh biết tôi không hoàn thành được?” Mọi người đều lộ vẻ giật mình.

“Ha hả, nếu cô có thể hoàn thành, tôi dập đầu với cô, kêu ôỒ tiếng bà cô cũng được” Bạch Vĩnh Minh cười lạnh: “Đúng là hoang tưởng” “Được!” Bạch An Tương lạnh lùng trả lời.

“Hả?” Thấy Bạch An Tương cũng dám tiếp lời mình, sắc mặt Bạch Vĩnh Minh cũng trở nên lạnh lùng: “Nếu cô không hoàn thành được thì sao?” “Anh cứ nói” Bạch An Tương cũng không chịu yếu thế trả lời.

Bạch Vĩnh Minh cười: “Nếu không hoàn thành được, cô quỳ xuống dập đầu với tôi, sau đó công khai thừa nhận không có chút quan hệ nào với nhà họ Bạch cả rồi cút ra khỏi nhà họ Bạch, có dám không?” “Có gì không dám chứ!” Bạch An Tương cứng rắn nói.

Rời khỏi nhà họ Bạch, vậy có nghĩa sau này nhà họ Bạch lại ít đi một kẻ chia di sản, cho nên sau khi những người này nghe thấy Bạch An Tương lại có thể đồng ý đều vừa mừng vừa sợ.

Bạch An Tương ngồi trên xe buýt, chuẩn bị trở về phòng.

thuê sửa soạn, sau đó lại đến Vịnh Ánh Trăng.

Nhưng xe chưa đi được xa điện thoại của cô đã reo lên, cúi đầu nhìn thấy là mẹ mình gọi đến, chân chừ một lát rồi bấm

phím nghe máy.

“Con nhóc chết tiệt này, con muốn chọc mẹ tức chết sao?” Vừa mới nghe máy, tiếng quát mắng của Lý Ninh Quyên đã vang lên: “Có phải con bị ngốc không? Doanh Doanh nói với mẹ con đồng ý điều kiện của Bạch Vĩnh Minh? Con thật sự muốn khiến mẹ chết đúng không, con biết chúng ta không được xem trọng ở nhà họ Bạch nhưng chúng ta lại còn mặt dày mày dạn ở lại là vì sao không?” Bạch Doanh Doanh là một chị họ duy nhất có quan hệ không tệ với Bạch An Tương ở nhà họ Bạch, cho nên nói chuyện này với mẹ, cô cũng không thấy bất ngờ.

“Mẹ, không giống như mẹ nghĩ đâu” Bạch An Tương không biết nên giải thích với Lý Ninh Quyên thế nào, thật ra ngay cả chính cô cũng hơi không chắc chắn. Dù sao.

cũng là Trình Uyên kêu cô giành quyền hợp tác với Tập đoàn Tuấn Phong, nhưng cô lại dựa vào cái gì đi tin tưởng Trình Uyên, ngay cả bản thân cô cũng không xác.

định được.

“Đừng nói nhảm nữa, bây giờ lập tức chạy về cho bà đây” Lý Ninh Quyên giận dữ.

Bạch An Tương im lặng một lát rồi trực tiếp cúp máy, sau đó tắt nguồn.

Lý Ninh Quyên ở đầu bên kia điện thoại thấy Bạch An Tương cúp máy thì đặt mông ngồi trên sofa, vể mặt đau khổ: “Xong rồi!” Lúc này ba của Bạch An Tương là Bạch Sĩ Câu vẫn không chút hoang mang ngồi trên sofa, buông tờ báo.

trong tay xuống: “An Tương làm đúng” “Ông thì biết cái gì!” Lý Ninh Quyên nghe vậy thì giận dữ: “Còn không phải vì ông quá hèn nhát hay sao, sao tôi lại đi theo đồ vô dụng như ông chứ, ông nhìn mấy người anh em của mình đi, nhà ai không có điều kiện tốt hơn chúng ta đâu, ông không có chí tiến thủ còn chưa tính, lúc này còn ở đó nói mát...” Đối mặt với sự giận dữ của Lý Ninh Quyên, Bạch Sĩ Câu cười khổ lắc đầu, sau đó không nói gì nữa.

Bên này, Bạch An Tương trở về phòng thuê, thay quần áo.

chuẩn bị xuất phát đến Vịnh Ánh Trăng.

Trình Uyên đi ra từ trong phòng hỏi: “Đi làm à?” “Bàn chuyện đầu tư” Bạch An Tương đáp.

“Ở đâu?” Trình Uyên hỏi.

Bạch An Tương nói: “Bất động sản Vịnh Ánh Trăng” “Ồ” Trình Uyên hồ hững nói.

Cuộc trò chuyện của hai người giống y như lúc bình thường, nhìn như không có ý nghĩa gì cả.

Sau khi Bạch An Tương rời đi, Trình Uyên gọi điện thoại.

“Nói máy với Tổng giám đốc của Vịnh Ánh Trăng”

Chương 10

Chương 10.

Bên này, Bạch An Tương vừa đi vào toà nhà làm việc của Bất động sản Vịnh Ánh Trăng thì đã có một nữ tiếp tân xinh đẹp hỏi: “Cô là cô Bạch An Tương sao?” Bạch An Tương vội vàng gật đầu.

“Mời đi theo tôi.” Nữ tiếp tân dẫn cô đi thẳng vào phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Tổng giám đốc là một người đàn ông năm mươi mấy tuổi, người hơi béo.

Nhìn thấy Bạch An Tương, ông ta vội vàng đứng lên khỏi ghế ông chủ, sau đó đưa một bản hợp đồng cho Bạch An Tương: “Cô Bạch, cô xem thử có vấn đề gì không, nếu không thì có thể trực tiếp ký tên” “Tám mươi triệu...” Bạch An Tương chẳng hiểu gì nhận lấy hợp đồng, sau đó mới phát hiện đây lại là hợp đồng chú trọng đầu tư của Vịnh Ánh Trăng với Tập đoàn Trái cây Bạch Thị, hơn nữa vốn đầu tư còn lên đến tám mươi triệu.

Mặc dù Tập đoàn Trái cây Bạch Thị có chút sản nghiệp, nhưng cũng không thể nào đưa ra tám mươi triệu tiền mặt trong một lần được, đó cũng là lý do vì sao cần tìm nhà đầu tư hạng mục mới. Lúc đầu theo dự định chỉ cần đầu tư năm mươi triệu là được, nhưng Vịnh Ánh Trăng lại không nói gì cả đã trực tiếp đầu tư tám mươi triệu.

Bạch An Tương hoàn toàn không thể tin được, lúc ra khỏi Vịnh Ánh Trăng giống như còn đang trong cơn mơ.

Tôi là ai? Tôi đang ở đâu? Tôi muốn làm gì? Dường như đây chính là tâm trạng của cô bây giờ.

Bạch An Tương không vội trở về báo cáo kết quả công việc mà đi đến bệnh viện số một của thành phố Tân Dương.

Là Trình Uyên bảo cô cố giành được suất hợp tác với Tập đoàn Tuấn Phong, mà Vịnh Ánh Trăng lại là công ty dưới trướng Tập đoàn Tuấn Phong, dường như trong chuyện này có một mối liên hệ kỳ lạ.

Cô muốn hỏi rõ ràng.

Nhưng khi cô đẩy cửa ra thì thấy Trình Uyên đang chăm chú bóp chân cho mẹ anh, hình ảnh kia đã mất đi trong cuộc sống của cô từ lâu lắm rồi.

Cô nuốt lời chát vắn xuống.

Mẹ của Trình Uyên nhìn thấy Bạch An Tương đến thì cực kỳ kích động, bà nhiệt tình kêu con dâu ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lúc trở về, Bạch An Tương lại ngồi ghé sau của Trình Uyên.

“Xin lỗi” Cô nói.

“Hả?” “Trước đây em đã không quan tâm đến mẹ” Cô yếu ớt nói.

Trình Uyên thấy âm áp trong lòng, đây là lần đầu tiên Bạch An Tương gọi mẹ anh là mẹ.

“À đúng rồi, hôm nay em đến Vịnh Ánh Trăng bàn chuyện đầu tư, còn thành công nữa” Bạch An Tương đột nhiên nói.

Trình Uyên cũng không thấy gạc nhiên vì lời lẽ vui mừng của cô, bởi anh biết chắc chắn cô sẽ hỏi.

“Anh có một bạn học ở Tập đoàn Tuấn Phong” Anh cười nói.

Bạch An Tương à một tiếng, tuy trong lòng còn ngờ vực nhưng cũng không hỏi nhiều nữa.

Ngày hôm sau, trong phòng làm việc của Tập đoàn Trái cây Bạch Thị.

Mọi người đều mang sắc mặt nặng nề, dường như tiến triển của chuyện đầu tư cũng không thuận lợi lắm.

Vẻ mặt của Bạch Vĩnh Minh cũng rất lạnh lẽo.

Anh ta vốn cho rằng đến tìm Tập đoàn Long Đằng giúp đỡ rất dễ dàng, nhưng sau khi hẹn Long Thâm Vũ đến khách sạn cao

cấp nhất của thành phố Tân Dương, tình huống lại vượt ngoài dự đoán của anh ta.

Lúc đầu Long Thâm Vũ rất nhiệt tình với anh ta, dù nói đến chuyện đầu tư, Long Thâm Vũ cũng liên tục đồng ý.

Nhưng ai ngờ Bạch Vĩnh Minh lại quá vui vẻ nói ra chuyện mình đổi mục tiêu tìm đầu tư với Bạch An Tương.

Long Thâm Vũ vừa nghe thấy vốn nên là Bạch An Tương đến tìm mình bàn chuyện đầu tư lại bị thẳng rãnh này.

làm rối lên lập tức thay đổi sắc mặt, tím mặt nói với Bạch Vĩnh Minh: “Muốn Long Đằng chúng tôi bỏ vốn cũng được, anh kêu Bạch An Tương đến bàn với tôi, anh là cái thá gì chứ?” Cho nên, hôm nay lúc Bạch An Tương đi vào phòng họp, ánh mắt Bạch Vĩnh Minh nhìn cô như sắp có thể phun ra lửa vậy.

“Gặp phải vấn đề khó, mọi người đều mặt cau mày có, chỉ có Bạch An Tương cô ung dung nhì” Bạch Vĩnh Minh lạnh lùng châm chọc Bạch An Tương: “Đúng là thứ không tìm không phôi.” Lời anh ta nói rất nặng nề, nặng nề đến mọi người đều nhìn chăm chăm vào anh ta.

Nhưng lời nói của anh ta ý là lo lắng vì Bạch Thị, cho nên tuy ông cụ cảm thấy nói nặng lời, nhưng cũng không lên tiếng.

Ông cụ không lên tiếng, những người khác tuy mặt gửi lời, cũng đều đưa mắt nhìn về phía Bạch An Tương.

“Có vài người không lo liệu việc nhà không biết cửi gạo đất, chẳng trách cô ta chỉ có thể làm một nhân viên nhỏ” “Tôi thấy cô ta là bất mãn với nhà họ Bạch chúng ta đây” Bạch An Tương dường như đã sớm quen với những lời không mặn không nhạt của mọi người, cô bình tĩnh nói với ông cụ: “Ông nội, Tổng giám đốc Trương Tuần của Bất động sản Vịnh Ánh Trăng đồng ý hạng mục đầu tư của chúng ta, quyết định chú trọng đầu tư cho Tập đoàn Trái cây Bạch Thị tám mươi triệu.” “Phụt!” Một ngụm trà Long Tĩnh vừa mới vào miệng đã bị ông cụ phun ra hết.

“Cái gì?” “Không thể nào!” Mọi người đều sợ đến ngây người.

“Bạch An Tương, cô đừng vì khiến mình giảm bớt xấu hổ mà bịa ra lời nói dối này” Bạch Vĩnh Minh lấy lại tinh thần, vỗ bàn tức giận nói: “Người cần thể diện cây cần vỏ, cô cảm thấy Vịnh Ánh Trăng là cấp bậc gì? Sẽ đồng ý lời đề xuất của một nhân viên nhỏ như cô sao?” “Đúng vậy, chuyện thế này nói dối cũng vô dụng, còn tận tám mươi triệu, cô thật sự xem Vịnh Ánh Trăng người ta là đồ ngọc à: “Đúng thế, Vịnh Ánh Trăng người ta là sản nghiệp của Tập đoàn Tuấn Phong, đừng nói một nhân viên nhỏ như cô, cho dù Tập đoàn Trái cây Bạch Thị chúng ta, người ta cũng chưa từng nghe nói tới ấy” Nghe thấy sự nghi ngờ và chỉ trích của mọi người, Bạch An Tương trực tiếp lấy hợp đồng ra đưa cho ông cụ: “Đây là hợp đồng Tổng giám đốc Trương của Vịnh Ánh Trăng đưa, nói là nếu xác nhận không có sai lầm thì có thể phái người đến ký tên đóng dấu, ông nội ông xem qua đi” Thấy Bạch An Tương lấy cả hợp đồng ra, mọi người đều ngơ ngác.

Dường như Bạch Vĩnh Minh vẫn chưa hết hy vọng: “Bạch An Tương, ngay cả hợp đồng cô cũng làm giả rồi sao? Cô đúng là nói dối ngày càng thuận miệng nhỉ, chẳng lẽ cô thật sự không sợ bị vạch trần ư?” “Đúng vậy, chỉ làm giả hợp đồng thì có tác dụng gì? Đến lúc đó người ta hoàn toàn không ra vốn..” “Câm miệng hết đi!” Đúng lúc này, ông cụ Bạch cầm hợp đồng xem xét tỉ mỉ lộ ra vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng, quát mấy người khác một câu.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Bạch Vĩnh Minh cũng ngạc nhiên: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ hợp đồng là thật sao?” Bây giờ anh ta cực kỳ hối hận.

Nếu biết Vịnh Ánh Trăng dễ nói chuyện như thế, hôm qua anh ta không nên đối với Bạch An Tương, điều này trong vô hình đã giúp cô một việc lớn.

Đương nhiên ông cụ Bạch có thể nhận ra được hợp đồng là thật hay giả. Ông cụ rất hưng phấn, rất kích động, vì phần hợp đồng này rất có lợi với nhà họ Bạch. Bất động sản Vịnh Ánh Trăng chú trọng đầu tư tám mươi triệu mà chỉ cần 5% cổ phần của Bạch Thị, gần giống như là tặng tiền cho nhà họ Bạch vậy.

Ông cụ Bạch kích động nhìn hai lần, sau đó mới đưa hợp đồng lại cho Bạch An Tương, hiền từ nói: “An Tương à, cháu làm rất tốt, cực kỳ tốt, sau này cháu sẽ làm người phụ trách của hạng mục mới này, cần cái gì cứ nói thẳng, ông nội sẽ cố hết sức ủng hộ” Lần đầu tiên ông cụ Bạch nhìn Bạch An Tương với vẻ mặt hiền từ, khiến cô cảm thấy hơi xa lạ.

Nhưng vẫn là chuyện tốt.

Cô nhận lấy hợp đồng, hơi cong môi nhìn thoáng qua Bạch Vĩnh Minh.

Cái nhìn này thật sự là khiêu khích trắng trợn với anh ta.

“Tôi nhớ anh từng nói.” Bạch An Tương nói với Bạch Vĩnh Minh: “Nếu tôi có thể hoàn thành nhiệm vụ này, anh muốn làm thế nào?” Nghe vậy, đầu tiên là Bạch Vĩnh Minh sừng sốt, sau đó cười lạnh: “Bạch An Tương, cô nghĩ mình là ai? Một câu.

nói đùa mà cô lại xem là thật à? Nếu không có tôi trao đổi với cô, cô có thể được đầu tư sao?” “Nói đùa?” Bạch An Tương đảo mắt nhìn mọi người.

“Nếu hôm nay tôi không thành công, vậy lời anh nói hôm qua có tính là nói đùa không?” “Nếu tôi thất bại, vậy bây giờ có phải tôi nên vạch rõ giới hạn với nhà họ Bạch, rút khỏi nhà họ Bạch không?” Bạch An Tương cười bất đắc dĩ: “Nếu thất bại, anh, còn các người nữa, có phải đều muốn bỏ đá xuống giếng, nhìn tôi dập đầu xin lỗi Bạch Vĩnh Minh, sau đó còn nghĩ mọi cách châm chọc tôi, sỉ nhục tôi không?” Từng câu nói truyền vào tai mọi người, ai cũng đưa mắt nhìn nhau, không thể phản bác.

Cuối cùng, Bạch An Tương từ từ dời mắt nhìn sang ông cụ, hy vọng ông ta có thể lấy lại công bằng.

Chương 11

Chương 11 Qua cầu rút ván

Nhưng cô phải thất vọng rồi, vì ông cụ chỉ ho khan một tiếng, làm như không thấy.

Cô thật sự muốn bắt Bạch Vĩnh Minh quỳ xuống, để anh ta vứt bỏ chút danh dự buồn cười kia, nhưng ông cụ Bạch không lên tiếng, cô không thể làm được.

Mặc dù bây giờ cô đã bàn chuyện đầu tư thành công, mặc dù ông cụ cho cô làm người phụ trách của hạng mục mới. Nhưng ở nhà họ Bạch, địa vị của cô vẫn không bằng Bạch Vĩnh Minh.

“Nói thật, anh có quỳ xuống dập đầu hay không không sao cả, tôi cũng không cần. Tôi chỉ muốn cho anh biết đừng xem thường bất kỳ ai cả, nói không chừng người ta còn mạnh hơn anh đấy”

Giọng nói dịu dàng nhưng lại nói ra lời hùng hồn, khí thế vô đối!

Bạch Vĩnh Minh bị châm chọc làm đứng ngồi không yên, sắc mặt khó coi như ăn phải cả ký ruồi bọ. Tuy Bạch An Tương không kêu anh ta thật sự quỳ xuống dập đầu, nhưng lời nói không nặng không nhẹ kia lại khiến anh ta càng khó chịu hơn.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Bạch An Tương chào tạm biệt ông cụ, nói muốn đi đưa hợp đồng cho Tổng giám đốc Trương.

Ông cụ cười liên tục gật đầu nói được.

Nghĩ đến sắc mặt khó coi của Bạch Vĩnh Minh, lúc rời khỏi cô cực kỳ thoải mái.

Cảm thấy sắc thái của cả thế giới đều ám hơn rất nhiều.

Vừa ra ngoài không lâu, điện thoại của Bạch An Tương đã reo lên, mở ra xem thì thấy là mẹ gọi đến, cô chần chừ một lát, cuối cùng vẫn nghe máy.

“Ôi chao con gái ngoan của mẹ, con thật sự khiến mẹ thấy kiêu hãnh mà, buổi tối về ăn cơm, đừng chịu khổ ở bên ngoài nữa, mẹ nhớ con muốn chết luôn rồi”

“Vâng” Đương nhiên Bạch An Tương biết chắc chắn chỉ họ đã nói tin tức cho mẹ rồi.

Buổi tối, Bạch An Tương trở về nhà thuê, Trình Uyên đã nấu một bàn đồ ăn.

Nhìn thấy nghênh đón mình là Trình Uyên đang mỉm cười và một bàn món ăn ngon, trong lòng Bạch An Tương có chút ấm áp.

“Bàn với anh một chuyện” Cô nói.

Trình Uyên gật đầu: “Ăn cơm trước đi, ăn xong rồi nói cũng được”

“Em đã đồng ý với mẹ là hôm nay về nhà ăn cơm rồi” Rồi Bạch An Tương cũng không định ăn xong mới nói.

“Được” Trình Uyên cười gật đầu.

Điều này khiến cô khá bất ngờ.

Về đến nhà.

Lý Ninh Quyên có vẻ cực kỳ hưng phấn, Bạch An Tương vừa vào nhà, bà ta đã ôm chặt lấy cô.

“Oh my god, An Tương của mẹ thật sự quá giỏi, ngay cả xí nghiệp lớn như Vĩnh Ánh Trăng cũng thu phục được, thật là... Lúc đầu khi Doanh Doanh nói với mẹ mẹ còn không tin đấy”

Nhớ tới cảnh Trình Uyên bóp chân cho mẹ anh, lại nhìn mẹ hoa chân múa tay vui sướng vì thành công của cô, Bạch An Tương hiểu ý nở nụ cười.

Bạch An Tương cười, Trình Uyên cũng vui.

Ai ngờ Lý Ninh Quyên lại giống như trở mặt vậy, sắc mặt thoảng chốc trở nên u ám, hung dữ trừng Trình Uyên một cái.

“Cậu vui cái gì? Đồ vô dụng, thấy An Tương xảy ra chuyện cũng không giúp được gì, cậu nói xem cần cậu có tác dụng gì? Cũng nhờ có An Tương nhà chúng tôi giỏi giang, nếu không...”

“Mẹ..” Bạch An Tương vội ngắt lời quở mắng của Lý Ninh Quyên với Trình Uyên, muốn nói sự thật cho bà ta nghe.

Ai ngờ Trình Uyên lại cười nói: “Con đi chuẩn bị bữa tối:

Trước khi đi còn lên thì thăm bên tai Bạch An Tương:
“Đừng để lộ”

Bạch An Tương nhìn anh với ánh mắt khó hiểu, cuối cùng thở dài.

Trình Uyên gặp được ba của Bạch An Tương ở phòng bếp.

“Ba”

“Ừm”

“Sao ba cũng ở trong bếp thế?”

“Phải đó, thật trùng hợp”

Giọng nói của Lý Ninh Quyên bên ngoài lại vang lên:

“Đàn ông nhà chúng ta đều là đồ vô dụng, ngược đời với người ta, chúng ta là nữ lo chuyện bên ngoài nam lo chuyện bên trong”

Hai người đàn ông trong bếp đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng chỉ cười xấu hổ.

Đêm đó, một chiếc BMW chạy vào biệt thự Thừa Uyên của ông cụ Bạch.

Bạch Vĩnh Minh xách một túi quà lớn đến gặp ông cụ.

“Ông nội, ông tuyệt đối đừng giao hạng mục mới vào tay Bạch An Tương nhé”

Trong phòng khách, Bạch Vĩnh Minh giả vờ căng thẳng lo âu nói với ông cụ.

Ông cụ ngồi thẳng trên sofa, hơi nâng mắt lên: “Tiền vốn là An Tương tìm được, vì sao ông không thể đưa hạng mục cho con bé?”

“Đó là vì bây giờ Vịnh Ánh Trăng đang tìm người xin đầu tư, đúng lúc được cô ta đụng trúng, ông nội, cháu có một bạn học làm Giám đốc ở Vịnh Ánh Trăng. Nếu là cháu đi, nói không chừng còn có được nhiều tiền vốn hơn nữa đấy” Bạch Vĩnh Minh vỗ ngực nói.

“Hơn nữa ông nội cũng biết, nếu không phải lúc trước Bạch An Tương lén kết hôn với Trình Uyên, nhà họ Bạch chúng ta cần thảm hại đến mức cần tìm kiếm đầu tư sao?”

Bạch Vĩnh Minh lại chỉ thẳng vào nỗi đau của ông cụ, căm ghét nói: “Kết quả thì sao, Bạch An Tương lấy cái thứ gì? Cậu ta không chỉ không thể giúp được nhà họ Bạch chúng ta, còn ăn không uống không của chúng ta, đợi đến một ngày..”

Nói đến đây, Bạch Vĩnh Minh vội im miệng.

Ông cụ nhíu mày, ông ta biết chắc chắn tiếp theo Bạch Vĩnh Minh muốn nói đợi một ngày ông về trời, vậy cậu ta còn có thể chia một phần di sản của nhà họ Bạch mà không tốn chút công sức nào, đương nhiên chắc chắn Bạch Vĩnh Minh không dám nói ra những lời này.

“Dù sao sản nghiệp to lớn của nhà họ Bạch chúng ta đều là một tay ông nội gây dựng, cháu trai cũng không muốn đến lúc đó còn phải chia cho người ngoài”

Ngón tay già nua của ông cụ gõ lên tay vịn sofa, im lặng một lúc lâu.

“Bên phía Long Đăng, cháu bàn với Long Thâm Vũ thế nào rồi?” Ông ta đột nhiên hỏi.

Bạch Vĩnh Minh nghe vậy thì cứng mặt, sau đó cười nói: “Vốn đã bàn xong rồi, cậu Long cũng đồng ý bỏ vốn vào,

cũng biết bên phía Vịnh Ánh Trăng đã bàn xong. Cháu nghĩ đứng sau Vịnh Ánh Trăng là Tập đoàn Tuấn Phong, có thể nào cũng mạnh hơn Long Đăng, cho nên tạm thời không đồng ý với cậu Long”

Ông cụ gật đầu: “Cũng phải, nếu có thể dựa vào gốc cây ڑo là Tuấn Phong, chúng ta còn quan tâm Long Đăng làm gì, như vậy đi, dù sao cháu làm quản lý cấp cao ở công ty đã lâu, nghiệp vụ cũng thuần thục, hạng mục này sẽ do cháu phụ trách”

Nghe vậy, Bạch Vĩnh Minh mừng rỡ (ng nội, cháu nghe. nói nhân sâm của núi Trường Bạch rất tốt, ông xem”

Anh ta đặt một hộp quà tinh xảo lên bàn.

Ông cụ không nhịn được cười mảng: “Đồ rãng con, bớ có làm thế với ông nội đi, rãnh quá thì để tâm vào công việc nhiều một chút, trong mấy đũa cùng thế hệ với cháu có cháu là lớn nhất, ông nội cũng thương cháu nhất, cháu đừng làm ông nội thất vọng nhé”

“Chác chác chác chác, ông nội cứ yên tâm”

Ngày hôm sau công ty họp sớm.

Ông cụ tuyên bố một chuyện.

“Chuyện bàn bạc với Vịnh Ánh Trăng tạm thời để Vĩnh Minh làm, còn về hạng mục mới cũng tạm thời do Vĩnh Minh phụ trách. An Tương, cháu đưa tài liệu có liên quan cho anh Vĩnh Minh của cháu nhé”

Nghe vậy, mọi người đều nhìn về phía Bạch An Tương và Bạch Vĩnh Minh.

Lỗ mũi Bạch Vĩnh Minh hướng thẳng lên trời, dáng vẻ là lẽ đương nhiên.

Bạch An Tương thì giật mình: “Ông nội, nhưng mà..”

Ông cụ phát tay: “Không có nhưng mà, dù sao cấp bậc của cháu ở công ty không cao, lại để cháu đi bàn chuyện

đầu tư với Vịnh Ánh Trăng, sợ là Tổng giám đốc của bên đó sẽ cho rằng Bạch Thị chúng ta không có thành ý”

Sau khi tan họp, Bạch An Tương hui quanh đi ra khỏi cao ốc của Tập đoàn Trái cây Bạch Thị, lại gặp phải Bạch Vĩnh Minh trước công.

“An Tương à, cảm thấy thế nào?” Bạch Vĩnh Minh cười xấu xa.

Bạch An Tương không ngốc, đương nhiên cô biết chuyện này chắc chắn là Bạch Vĩnh Minh giở trò quỷ ở phía sau. Lúc này thấy anh ta cực kỳ đắc ý, Bạch An Tương hận đến nghiến răng nghiến lợi: “Bạch Vĩnh Minh, anh đừng đắc ý, có một vài chuyện không phải ai cũng có thể làm được đâu”

Bạch Vĩnh Minh cười lạnh: “Cô đúng là xem trọng mình quá rồi? Thật sự cho rằng trái đất này cách xa cô thì sẽ không xoay nữa sao? Nói thật cho cô biết, chuyện phụ trách hạng mục mới này là tôi xin ông nội đó, cô cũng biết ông nội thương tôi hơn cô mà, giành với tôi cô còn thua xa lắm”

“Hơn nữa, tôi còn thật sự có một bạn học làm Giám đốc ở Vịnh Ánh Trăng, so với người không có chút quan hệ, chỉ dựa vào may mắn, tôi có ưu thế lớn hơn, nói không chừng tôi còn có thể bàn tám mươi triệu trong hợp đồng thành một trăm triệu đấy”

Bạch An Tương lười để ý anh ta, đi thẳng về nhà.

Sau khi về đến nhà, cô không vui nhốt mình trong phòng. Lý Ninh Quyên và Bạch Sĩ Câu liếc mắt nhìn nhau, sau đó gõ cửa phòng Bạch An Tương, Trình Uyên cũng đi qua theo.

“Sao thế An Tương?” Lý Ninh Quyên lo lắng hỏi.

Bạch An Tương cau mày, chẹp miệng nói: “Ông nội để Bạch Vĩnh Minh phụ trách chuyện hạng mục mới rồi”

“Cái gì?”

Nghe vậy, khuôn mặt Lý Ninh Quyên nhanh chóng vắn vẹo.

“Bạch Vĩnh Minh đáng chết này chắc chắn là nói xấu An Tương nhà chúng ta trước mặt ông cụ, không được, mẹ đi tìm nó”

Bạch Sĩ Câu giữ bà ta lại, bình tĩnh nói: “Bà tìm nó thì có tác dụng gì?”

“Nhưng mà... nhưng mà tiền vốn An Tương của chúng ta vất vả mới bàn được, dựa vào cái gì để thằng ranh kia được lợi chứ?” Lý Ninh Quyên cực kỳ không cam lòng: “Bình thường Bạch Vĩnh Minh cứ nhắm vào nhà chúng ta, người làm chủ là ông lại không dám ra mặt một chút nào”

Bạch Sĩ Câu lại nói với Lý Ninh Quyên: “Đây là chuyện tốt”

Chương 12

Chương 12.

Chư Tin anh được “Tốt cái con khi!” Lý Ninh Quyên tức giận nói.

Nhìn thấy Bạch An Tương uất ức, Trình Uyên chỉ cười, trong mắt anh, dáng vẻ ở nhà nghĩ gì cũng viết lên mặt như cô cực kỳ đáng yêu.

Trình Uyên nói: “Yên tâm đi An Tương, có anh ở đây” Bạch An Tương hơi giật mình.

Lý Ninh Quyên thì máng to: “Cậu cũng là đồ vô dụng, lúc này nói những lời buồn nôn đó thì có tác dụng gì, giống hết như ba cậu vậy, chỉ biết nói suông, có bản lĩnh bây giờ cậu đi tìm Bạch Vĩnh Minh đánh một trận đi” Chỉ cần Trình Uyên nói chuyện, Lý Ninh Quyên sẽ lập tức máng chửi một trận, anh đã quen với chuyện này từ lâu rồi.

Bạch An Tương muốn khuyên Lý Ninh Quyên, nhưng nhìn thấy Trình Uyên ra hiệu với mình nên tạm thời nhịn xuống.

“Anh đi gọi điện thoại.” Trình Uyên cười với Bạch An Tương, sau đó đi ra ngoài.

“Giống hết ông, đều là đồ vô dụng” Thấy Trình Uyên rời khỏi phòng, Lý Ninh Quyên lại bắt đầu trút giận lên người Bạch Sĩ Câu.

Còn Bạch Sĩ Câu thì nhìn theo bóng lưng Trình Uyên rời đi, híp mắt lại.

Cùng lúc đó, một chiếc BMW lái vào bãi đỗ xe của Vịnh Ánh Trăng.

Bạch Vĩnh Minh mặc âu phục giày da, dẫn theo thư ký xinh đẹp của mình, tâm trạng kích động đi vào toà nhà văn phòng của Vịnh Ánh Trăng.

Đây là một xí nghiệp lớn nhất anh ta được tiếp xúc từ trước đến giờ, hơn nữa cũng là khoản tiền vốn lớn nhất anh ta phải quản lý, cho nên anh ta rất kích động.

“Long Thâm Vũ đúng là xem trọng mình quá, không hợp.

tác với chúng ta, còn máng tôi” Bạch Vĩnh Minh cười lạnh: “Tôi thật muốn để anh ta xem thử không có Tập đoàn Long Đăng của anh ta, Bạch Vĩnh Minh tôi còn có thể tìm được bên đầu tư tốt hơn” “Thư ký xinh đẹp vội vàng hòa theo: “Đúng vậy, chúng ta sắp hợp tác với Vịnh Ánh Trăng rồi, sau này cũng chỉ có Long Thâm Vũ anh ta nhờ vả Tổng giám đốc Bạch thôi” Bạch Vĩnh Minh cảm thấy thư ký xinh đẹp nói những lời này rất trúng ý anh ta, không nhịn được vươn tay véo máng của thư ký xinh đẹp: “Giỏi lắm Tiểu Mỹ, nhìn rất thấu đáo, nhưng chúng ta phải khiêm tốn biết không” Thư ký xinh đẹp cười nũng nịu: “Đáng ghét” Nhưng khi bọn họ đến quầy tiếp tân của Vịnh Ánh Trăng, người đẹp tiếp tân lại hỏi bọn họ: “Xin hỏi các anh có hẹn trước không ạ?” Bạch Vĩnh Minh ngơ ngác: “Chúng tôi là Tập đoàn Trái cây Bạch Thị” Nhân viên tiếp tân vẫn cười nói: “Xin lỗi, xin hỏi các anh có hẹn trước không?” “Không có.” Sắc mặt Bạch Vĩnh Minh thoáng chốc rất khó coi.

“Xin lỗi, Tổng giám đốc của chúng tôi rất bận, không có hẹn trước thì không được đi vào.” Bạch Vĩnh Minh khó hiểu: “Hôm qua người tên Bạch An Tương kia đi vào thế nào vậy?” Sáng hôm qua mới hợp quyết định Bạch An Tương đến Vịnh Ánh Trăng, cô không thể biết rồi hẹn trước được.

Người đẹp tiếp tân mỉm cười đá không rõ lắm” Cái này tôi cũng Thư ký xinh đẹp của Bạch Vĩnh Minh lại hừ lạnh một tiếng: “Này, cô nhìn cho kỹ, chúng tôi là Tập đoàn Trái cây Bạch Thị đây, đây là cậu cả của Tập đoàn Trái cây Bạch Thị, Tổng giám đốc Trương của các cô đồng ý đầu tư hợp tác với Bạch Thị chúng tôi, tôi khuyên cô vẫn nên xin chỉ thị bên trên trước, nếu không tôi sợ cô không gánh vác nổi trách nhiệm đâu” Người đẹp tiếp tân nhú mày: “Tập đoàn Trái cây Bạch Thị? Xin lỗi, thật sự chưa từng nghe nói tới” “C Bạch Vĩnh Minh trở về Tập đoàn Trái cây Bạch Thị, sắc mặt khó coi giống hệt như ăn phải phân.

Anh ta không dám đi tìm ông cụ mà gọi điện thoại cho Bạch An Tương, kết quả Bạch An Tương còn không nghe, khiến anh ta tức giận đến nổi trợn lồi đình.

Bạch Vĩnh Minh cũng không còn cách nào khác, vì thế đi đến phòng làm việc của ba mình là Bạch Sĩ Phan.

Tám mươi triệu đó, đây là khoản tiền vốn ảnh hưởng trực tiếp đến sống chết của Bạch Thị. Cho nên nghe thấy Bạch Vĩnh Minh gặp phải rắc rối Bạch Sĩ Phan cũng không dám qua loa, trực tiếp dẫn Bạch Vĩnh Minh đi gặp ông cụ.

“Cái gì? Cả người cháu cũng không gặp được hả?” Ông cụ tức giận: “Không phải cháu nói cháu có bạn học làm Giám đốc ở Vịnh Ánh Trăng hay sao?” Bạch Vĩnh Minh cúi đầu không dám nói câu nào.

Lúc trước anh ta gọi điện thoại cho bạn học kia, bạn học kia nói mình chỉ là một Giám đốc hậu cần, chuyện thế này không giúp được. Hơn nữa, Tổng giám đốc Trương cũng đã nói nếu nhà họ Bạch đòi người đến tìm ông ta, ông ta sẽ không đồng ý đầu tư cho hạng mục mới của bọn họ.

“Một trăm tỷ Ông cụ đập bàn rống giận: “Không phải cháu nói nếu mình đi có thể đổi tám mươi triệu thành một trăm triệu à? Kết quả thì sao?” “Kết quả...” “Kết quả nay cả người cũng không gặp được!” Bạch Vĩnh Minh căm tức nói: “Ông nội, cái này cũng không thể trách cháu được, ai bảo cháu là đàn ông chứ.

Bạch An Tương kia xinh đẹp, chắc chắn có mồi ám với Tổng giám đốc Trương kia, nếu không..” “Câm miệng!” Ông cụ Bạch trừng mắt quát to: “Chuyện này có liên quan đến sống chết của nhà họ Bạch, bây.

giờ cháu lập tức đi tìm An Tương xin lỗi con bé. Nếu chuyện này thất bại, cả nhà cháu rút khỏi nhà họ Bạch cho ông” Nghe vậy, sắc mặt Bạch Vĩnh Minh và Bạch Sĩ Phan lập tức trắng bệch.

Lúc ra khỏi phòng làm việc của ông cụ, mấy thân thích kẻ sát vào cửa phòng làm việc hóng chuyện đều ào ào tản đi.

Bình thường những người này đều là mấy người nịnh hót Bạch Vĩnh Minh, mà lúc này lại có thể làm như không thấy cha con Bạch Vĩnh Minh.

“Chắc chắn Bạch An Tương ngủ với Tổng giám đốc Trương của Vĩnh Ánh Trăng, nếu không...” Chẳng mấy chốc hành lang đã không còn một bóng người, Bạch Vĩnh Minh nghiêng rãng nghiêng lợi nói.

“Câm miệng!” Lần này Bạch Sĩ Phan trực tiếp nổi giận quát anh ta: “Bình thường kêu con khiêm tốn một chút con cứ không nghe lời, bây giờ hay rồi? Tốt xấu gì Bạch An Tương cũng là em họ của con, vì sao con cứ làm khó dễ nó thế?” “Bây giờ nói những lời này có tác dụng gì?” Giọng nói của Bạch Vĩnh Minh yếu đi: “Ba, bây giờ chúng ta nên làm gì đây? Chẳng lẽ con phải đi nhờ vả đồ đệ tiện kia sao?” Bạch Sĩ Phan hơi nhíu mày: “Con có cách nào tốt hơn à?” Hôm nay Bạch An Tương không đến công ty là ý định của Trình Uyên. Anh bảo cô nghỉ ngơi thật tốt, nói chắc.

chán chuyện này sẽ có cơ hội xoay chuyển.

Không biết vì sao, cũng không biết bắt đầu từ bao giờ, Bạch An Tương chợt phát hiện mình lại rất tin tưởng Trình Uyên.

Chẳng lẽ vì bạn học của Trình Uyên làm ở Tập đoàn Tuấn Phong sao? Không, ít nhất không hoàn toàn là thế.

“Meo... meo...” Điện thoại trên bàn vang lên tiếng chuông Bạch An Tương thích nhất.

Cô vừa định duỗi tay nghe máy, lại bị Trình Uyên chặn lại.

Bạch An Tương nhìn về phía Trình Uyên với ánh mắt khó hiểu.

Trình Uyên nghe điện thoại, bấm mở loa ngoài, đầu bên kia lập tức vang lên giọng nói của Bạch Vĩnh Minh.

“Bạch An Tương, bây giờ cô lập tức đến công ty, vào phòng làm việc của tôi” Nghe thấy giọng điệu như ra lệnh của anh ta, Bạch An Tương sa sầm mặt, trong lòng cũng cực kỳ uất ức.

Vốn nên là mình đối xử với người khác như vậy mới phải.

Cô vừa hé môi định nói chuyện, lại bị Trình Uyên duỗi một ngón tay để lên đôi môi cô.

Ngón tay của Trình Uyên âm áp, vào lúc chạm phải đôi môi mềm mại của cô giống như có một dòng điện xẹt qua, khiến thân thể mềm mại của Bạch An Tương không nhịn được run lên một cái.

Bạch An Tương ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Trình Uyên, anh thì lại lắc đầu với cô, nhỏ giọng nói: “Để anh nói chuyện với anh ta” Bọn họ cách nhau rất gần, hơi thở khi Trình Uyên nói chuyện lướt nhẹ qua khuôn mặt của Bạch An Tương, hơi ngựa ngựa, trong chốc lát khiến đầu óc cô hoàn toàn dừng lại.

Hai người có quan hệ vợ chồng, nhưng không có làm chuyện vợ chồng, thậm chí còn chưa từng nắm tay nhau, nhưng động tác vô ý của Trình Uyên lại khiến Bạch An Tương có một cảm giác khác lạ.

“An Tương không được khỏe” Trình Uyên nói trong điện thoại.

“Sao lại là đồ vô dụng cậu?” Trong điện thoại vang lên giọng nói ghét bỏ của Bạch Vĩnh Minh: “Đưa điện thoại cho Bạch An Tương, tôi không muốn nói chuyện với đồ quê mùa là cậu.” Trình Uyên cười trực tiếp cúp máy, sau đó tắt nguồn.

Bạch An Tương rất khó hiểu.

Trình Uyên giải thích: “Anh ta cần nhờ vả em” Bạch An Tương càng khó hiểu hơn.

Trình Uyên cười: “Anh đoán, ngay cả mặt của Trương Tuấn anh ta cũng chưa đập được.

“Hả?” Bạch An Tương chột ngớ người: “Sao anh lại biết Trương Tuấn?” Trình Uyên sững sờ.

Đúng vậy, mình nói bạn học của mình làm việc ở Tập.

đoàn Tuấn Phong, cũng không nói quen Trương Tuấn, nên lấy cớ thế nào đây? Nói dối thật sự là một việc tốn chất xám, mà Trình Uyên cảm thấy chất xám của mình vẫn luôn không đủ dùng, vì thế chỉ cười đáp: “Em đoán em”

Chương 13

Chương 13 Chửi hay không Không bao lâu, Bạch Vĩnh Minh vội vàng đến.

Tuy có quan hệ thân thích, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta đến nhà Bạch An Tương.

Khuôn mặt anh ta đen hết như đáy nồi, ánh mắt đầy vẻ ghét bỏ và ghê tởm.

“Cậu cút ra cho tôi!” Sau khi vào cửa, anh ta nổi giận quát Trình Uyên vừa mở cửa cho mình.

Trình Uyên không thèm quan tâm, thật ra anh đã quen dáng vẻ kiêu ngạo với mình của Bạch Vĩnh Minh rồi, cho nên vẫn đứng yên trước cửa không nhúc nhích.

ô dụng này, cậu có nghe thấy không? Cút ngay cho Trình Uyên hờ hững nói: “Đây là nhà của tôi” Bạch Vĩnh Minh bị câu nói nhẹ nhàng này làm á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy, đây là nhà của tôi, anh có tư cách gì kêu tôi cút? Lý Ninh Quyên xem tivi và Bạch Sĩ Câu đang xem báo.

trong phòng khách nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người thì mang theo cảm xúc khác nhau.

Nếu bình thường Trình Uyên nói đây là nhà của tôi, chắc.

chán Lý Ninh Quyên sẽ lạnh lùng châm chọc, ví dụ như: Ai nói với cậu đây là nhà cậu? Cậu ghê gớm nhỉ... vân vân.

Nhưng khi nghe thấy tiếng nói của Bạch Vĩnh Minh ngoài cửa, cơn giận đã đổi từ Trình Uyên sang Bạch Vĩnh Minh.

“Trình Uyên, cậu cho cậu ta vào đi, tôi thật sự muốn hỏi cậu ta dựa vào cái gì chiếm lấy thành quả lao động của An Tương nhà chúng tôi, có còn biết xấu hổ không thế” Lý Ninh Quyên chống nạnh kêu gào.

Bạch Sĩ Câu thì hờ hững nhìn ra cửa không nói một lời.

Bạch Vĩnh Minh lạnh lùng nói: “Là công ty có chuyện, tôi đến tìm Bạch An Tương” “Xin lỗi, An Tương bị bệnh rồi” Trình Uyên nói.

“Bạn có ý gì?” Bạch Vĩnh Minh tức giận mắng Trình Uyên: “Nói thật cho cậu biết, chuyện của công ty mà xảy ra sai lầm gì thì cậu không gánh vác nổi đâu, mau kêu Bạch An Tương ra đây cho tôi, nếu không..” Trình Uyên lắc đầu.

Lý Ninh Quyên xông tới chỉ vào mũi Bạch Vĩnh Minh nói: “Thằng ranh con, cậu đừng có khinh người quá đáng, Tương Tương nhà chúng tôi bị bệnh nghe có hiểu không vậy?” Bạch Vĩnh Minh đứng im trước cửa, sắc mặt cực kỳ u ám.

Bây giờ anh ta thật sự không biết phải làm thế nào, ông cụ ra lệnh không hoàn thành nhiệm vụ anh ta sẽ phải cút khỏi nhà họ Bạch.

Chẳng lẽ thật sự phải hạ mình van xin bọn họ sao? Nhưng bọn họ thấp kém như vậy...

Bạch Vĩnh Minh nhìn chằm chằm Trình Uyên, trông mắt đảo qua đảo lại, chợt nhớ đến một chuyện.

“Trình Uyên, bây giờ cậu lập tức kêu Bạch An Tương ra đây gặp tôi, nếu không..” Bạch Vĩnh Minh cười lạnh nói: “Cậu lập tức trả tiền lại đây” Nghe vậy, Lý Ninh Quyên ngơ ngác.

Lúc trước Bạch An Tương cãi nhau với bà ta là vì mẹ Trình Uyên bệnh nặng nên “vay nặng lãi” Bạch Vĩnh Minh, muốn bán nhà giúp Trình Uyên.

Bà ta không ngờ Bạch Vĩnh Minh sẽ đòi tiền bọn họ vào.

lúc này, điều này khiến vẻ kiêu ngạo giận dữ của Lý Ninh Quyên thoáng chốc biến mất.

Bà ta luôn nói tiền là Trình Uyên mượn, không liên quan đến nhà bọn họ. Nhưng cũng phải là sau khi Trình Uyên ly hôn với An Tương, còn bây giờ bọn họ vẫn chưa ly hôn, cho nên nợ của Trình Uyên cũng là nợ của bọn họ.

Bạch An Tương đẩy cửa đi ra từ trong phòng, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Chuyện gì?” Thấy Bạch An Tương đi ra, Bạch Vĩnh Minh nở nụ cười.

Anh ta cảm thấy vui mừng vì lúc trước mình cho Trình Uyên mượn hai trăm nghìn, bây giờ lại trở thành một lợi thế trong tay mình, vui vẻ không thôi vì mình tính toán sâu xa.

“Trong công ty có việc gấp, cần cô trở về ngay bây giờ” Bạch Vĩnh Minh nói.

Bạch An Tương thở dài, vừa định đi với Bạch Vĩnh Minh.

Trình Uyên đột nhiên chặn trước mặt cô, dịu dàng nói với cô: “Bị bệnh thì ở nhà nghỉ ngơi cho khoẻ, không được đi đâu hết” Không được đi! Đây là lần đầu tiên Trình Uyên nói chuyện như thế với Bạch An Tương, tuy giọng điệu dịu dàng, nhưng lại mang theo một chút bá đạo, điều này khiến Bạch An Tương.

ngẩn người.

Trong lòng cô đột nhiên nảy sinh một cảm giác khác.

thường, chính là cảm giác yêu chiều của cô gái nhỏ được cưng chiều quan tâm.

Nhớ đến đêm đó ngồi ở sau xe của Trình Uyên, anh nói với mình: Cả nhà nhớ truyện em khi tìm truyện nhé “Vì lúc trước em hoàn toàn không thử hiểu anh” Bạch An Tương khẽ hé miệng, ánh mắt mang theo cảm xúc nào đó nhìn bóng lưng của Trình Uyên.

Nhưng tiền phải làm sao đây? Mặc dù cô cảm thấy Trình Uyên lúc này rất có sức quyến rũ, nhưng phải làm sao đây.

“Không phải đã nói nửa tháng mới đến hạn sao? Bây giờ vẫn chưa đến đâu” Cô nói.

Bạch Vĩnh Minh cười lạnh: “Là cậu ta thiếu tiền tôi, bây giờ tôi đòi, các người là muốn quyệt nợ sao?” Bạch An Tương nghẹn lời.

Ai ngờ lúc này Trình Uyên lại hỏi: “Lúc trước anh nói nếu tôi có thể trả tiền, anh sẽ thế nào?” Bạch Vĩnh Minh thoáng sửng sốt.

Bạch An Tương sửng sốt.

Cả Lý Ninh Quyên cũng sửng sốt.

“Ha ha..” Bạch Vĩnh Minh cười ha hả, anh ta cảm thấy Trình Uyên điên rồi: “Lúc đó tôi chỉ biết cậu là một tên vô dụng, không ngờ cậu còn là một thằng ngu, cậu đang nói đùa sao? Nếu trong khoảng thời gian ngắn mà cậu có thể xoay sở đủ năm trăm nghìn, lúc trước còn khóc.

lóc cầu xin tôi mượn hai trăm nghìn làm gì?” Lời của Bạch Vĩnh Minh cũng có lý.

Dù là Bạch An Tương hay Lý Ninh Quyên đều không thể không thừa nhận Trình Uyên gần đây vẫn là Trình Uyên kia, rõ ràng là đồ vô dụng giống y như Bạch Sĩ Câu. Anh ta hoàn toàn không có khả năng xoay sở đủ năm trăm nghìn trong khoảng thời gian ngắn.

Trình Uyên cười cười, sau đó trở về phòng ngủ của mình và Bạch An Tương.

Anh xách một cái túi đen ra trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, sau đó ném túi xuống đất trước mặt Bạch Vĩnh Minh.

Máy xấp tiền mặt mới tinh rơi ra khỏi túi, xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây là tiền anh đã chuẩn bị từ trước, chỉ đợi khoảnh khắc này mà thôi.

Trình Uyên hờ hững nói: “Tiền trả lại cho anh, năm trăm nghìn không ít một phần: Bầu không khí chột cứng lại.

Lặng im như tờ.

Sắc mặt đám người đều thay đổi.

Đương nhiên mấy ngày nay Trình Uyên cũng không rảnh rỗi, hơn nữa khi nghe thấy nhà họ Bạch đưa hợp đồng Bạch An Tương đã bàn từ trước cho Bạch Vĩnh Minh, anh đã bắt đầu chuẩn bị mọi thứ cho hôm nay, kể cả túi chứa năm trăm nghìn này cũng vậy.

“Sao cậu có thể có nhiều tiền như vậy?” Một lúc lâu sau đó, Bạch Vĩnh Minh mới khó tin nói.

Trình Uyên hờ hững nói: “Điều này không cần anh lo, chỉ cần anh nhớ rõ mình từng nói gì là được” Nghe vậy, sắc mặt Bạch

Vĩnh Minh càng khó coi hơn.

Lúc trước anh ta nói nếu Trình Uyên có thể trả tiền, anh ta sẽ chui qua đũng quần của Trình Uyên.

Bây giờ đã không đơn giản là anh ta nhờ vả Bạch An Tương nữa, mà là chui hay không.

Bạch Vĩnh Minh tức giận nghiến răng nghiến lợi: “Họ.

Trình kia, cậu nghĩ nhiều rồi, kêu tôi chui qua đũng quần của cậu? Cậu nghĩ mình là ai?” Trình Uyên cười: “Tôi thật sự không là ai cả, đáng lẽ nếu hôm nay thái độ của anh tốt một chút, chắc tôi sẽ không kêu anh chui, nhưng với thái độ này của anh, anh vẫn nên chui qua đi” Lúc nói chuyện, Trình Uyên giơ một chân gác lên trên ghế.

“Con mẹ nó, cậu điên rồi đúng không?” Bạch Vĩnh Minh đã sắp bị Trình Uyên chọc tức đến bật cười.

Trình Uyên lắc đầu, vẫn bình tĩnh nói: “Nhờ vả người khác thì phải có dáng vẻ nhờ vả, hôm nay anh cũng có thể không chui, nhưng nếu thế, tôi sợ anh không báo cáo.

kết quả trước ông cụ được đâu” “Ừm, để tôi đoán xem ông cụ sẽ nói sao..” Trình Uyên cố ý dừng lại một lát, sau đó bắt chước giọng điệu ông cụ nói: “Nếu chuyện đầu tư mà thất bại, vậy cháu lập tức.

cút ra khỏi nhà họ Bạch cho ông!” Đương nhiên anh không biết ông cụ từng nói gì với Bạch Vĩnh Minh, nhưng chuyện thế này cũng dễ đoán ra được.

Tuy lời nói không chính xác đến từng chữ, nhưng vẫn giống về ý nghĩa.

Cho nên khiến Bạch Vĩnh Minh trợn tròn cả mắt.

Bạch An Tương b: có nai con chạy loạn.

nhìn Trình Uyên, trong lòng như Tuy Lý Ninh Quyên không biết tiền của Trình Uyên là từ đâu ra, nhưng cảnh này cũng rất hả giận, bà ta nhếch môi cười.

Trình Uyên lại nói: “Chui, hay là không chui?”

Chương 14

Chương 14 Tự mình đến cửa Sao Bạch Vĩnh Minh có thể chịu được cơn giận này, nhất là người đang xoạc chân trước mắt còn là người anh ta ghê tởm chán ghét nhất nữa.

Bạch Vĩnh Minh chỉ vào mũi Trình Uyên, nghiến răng nghiến lợi nói: “Con mẹ nó Trình Uyên cậu đừng có đắc.

ý, ông đây không tin tôi không trị được cậu thì ông cụ vẫn không trị được cậu?” Dứt lời, anh ta đưa mắt nhìn về phía Bạch An Tương: “Bạch An Tương, tôi hỏi lại lần nữa, cô có đến công ty với tôi không? Nếu không đi tôi sẽ gọi điện thoại cho.

ông nội, xem đến lúc đó cô giải thích với ông nội thế nào” Nghe vậy, không chỉ có Bạch An Tương hơi sợ hãi, ngay cả Lý Ninh Quyên cũng chột dạ.

Với cả nhà họ Bạch, uy nghiêm của ông cụ vẫn luôn không thể nghi ngờ, không ai dám khiêu khích, vì ông ta có thể đá bất kỳ ai ra khỏi nhà họ Bạch bất cứ lúc nào.

Bạch An Tương lo lắng nhìn sang Trình Uyên.

Nhưng anh vẫn rất bình tĩnh.

“Yên tâm, mọi chuyện đã có anh rồi” Trình Uyên nói.

Bạch An Tương gật đầu theo bản năng.

Nhìn thấy sự tin tưởng gần như mù quáng của cô với Trình Uyên, Bạch Vĩnh Minh giận mà không có chỗ trút, dữ tợn nói: “Được, cô đợi đó cho tôi, các người đều đợi đó cho tôi, các người sẽ phải hối hận thôi” Anh ta cầm lấy điện thoại gọi cho ông cụ.

“Trình Uyên, cậu làm cái quỷ gì vậy?” Lý Ninh Quyên luống cuống, cho dù bà ta có mạnh mẽ thế nào cũng vẫn sợ hãi ông cụ, cho nên lập tức thay đổi thái độ: “Muốn chết thì chết một mình đi, đừng kéo An Tương của chúng tôi xuống nước”

Trình Uyên hờ hững nói: “Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi” Thấy ánh mắt kiên định của anh, Lý Ninh Quyên cực kỳ khó hiểu.

Bà ta không chắc, giống như sự không chắc của Bạch An Tương trước đây vậy, người đàn ông này thật sự có gì đó khác trước kia.

“Ông nội, Bạch An Tương không về công ty với cháu, thằng chồng vô dụng kia của nó còn không cho cháu vào nhà, bọn họ hoàn toàn không xem trọng lợi ích của nhà họ Bạch chúng ta, ông xem nên làm thế nào đây?” Bạch Vĩnh Minh nổi giận đùng đùng tố cáo với ông cụ trong điện thoại.

Bạch An Tương và Lý Ninh Quyên nghe nói thế, trong lòng càng lo lắng và không biết làm sao hơn.

“Bạch An Tương, ông nội kêu cô nghe điện thoại” Bạch Vĩnh Minh đưa điện thoại về phía Bạch An Tương.

Bạch An Tương trợn mắt, bàn tay duỗi ra hơi run rẩy.

Cũng đúng vào lúc này, Trình Uyên giật lấy điện thoại của Bạch Vĩnh Minh: “A lô ông nội, cháu là Trình Uyên” Anh ra tay rất nhanh, đợi giật lấy điện thoại rồi, Bạch Vĩnh Minh mới phản ứng kịp: “Trình Uyên, cậu muốn làm gì?” Trong điện thoại vang lên giọng nói lạnh lẽo của ông cụ: “Để An Tương nghe máy” Trình Uyên vẫn bình tĩnh trả lời: “Xin lỗi ông nội, An Tương bị bệnh không tiện nghe máy, cũng không tiện ra ngoài” Lời này của anh giống như sấm sét giữa trời quang vậy.

Mọi người đều trợn tròn mắt.

Nhìn chung mấy chục năm ở nhà họ Bạch, chưa từng có.

ai dám làm trái lời ông cụ, Trình Uyên là người đầu tiên.

Bạch Vĩnh Minh không ngờ Trình Uyên sẽ to gan như thế, vội lớn tiếng la lên: “Ông nội, ông đừng nghe lời cậu ta, Bạch An Tương đang ở ngay trước mặt cháu đây” “Xong rồi xong rồi..” Lý Ninh Quyên đặt mông ngồi trên sofa, trong lòng không ngừng gào thét.

Nhưng Trình Uyên vẫn mặt không đổi sắc như trước.

Đầu bên kia điện thoại im lặng rất lâu, rõ ràng ông cụ cũng đã nghe thấy những lời của Bạch Vĩnh Minh rồi.

“Nói thẳng đi” Một lát sau, giọng nói trầm thấp của ông cụ vang lên.

Trình Uyên gằn như có thể tưởng tượng được dáng vẻ lồng ngực liên tục phập phồng nén giận của ông cụ ở bên kia.

“Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt..” Trình Uyên thản nhiên nói: “Đều là cháu ruột của ông, có cần phải bất công như thế không?” “Cậu là muốn tôi xin lỗi?” Ông cụ hỏi.

“Không dám..” Trình Uyên hờ hững nói: “Nhưng chuyện gì cũng luôn có đúng sai, biết sai rồi thì nên có thái độ nhận lỗi, nghiêm túc sửa chữa” Đã nói rõ thế rồi, Trình Uyên không muốn tiếp tục nữa, trực tiếp cúp máy.

Mấy người trong phòng vẫn còn đang ngỡ ngác.

“Cậu lại dám nói chuyện với ông cụ như thế..” Bạch Vĩnh Minh lấy lại tinh thần, đột nhiên cười điên cuồng: “Cậu chờ đó, tôi muốn xem thử đám ngu nhà các người sẽ chết thế nào” Lý Ninh Quyên vẫn luôn ngồi trên sofa chọt rống to với Trình Uyên: “Trình Uyên, cậu ăn của chúng tôi, uống của chúng tôi, nhà chúng tôi có bạc đãi cậu sao? Có thù sâu hận lớn gì mà cậu phải hãm hại nhà chúng tôi như thế chứ?” Bạch An Tương thấy thế, vội vàng tiến lên trấn an mẹ mình.

Bạch Sĩ Câu vẫn luôn im lặng không nói lại sâu xa nói: “Đừng làm âm, dọn dẹp trong nhà một chút, đừng để ông cụ đến lại thấy căn nhà lộn xộn” “Còn dọn dẹp cái gì nữa, dứt khoát cuốn gói đi thôi... Đợi đã” Lý Ninh Quyên chọt ngẩng ra: “Ông có ý gì? Ông cụ sẽ đích thân đến nhà chúng ta?” Bạch Sĩ Câu nhìn thoáng qua Trình Uyên, mỉm cười: “Biết đâu được” Đối diện với Bạch Sĩ Câu, Trình Uyên lấy làm hốt hoảng.

Anh chưa từng tiếp xúc với ánh mắt thế này bao giờ, nhưng lại khiến anh cực kỳ chấn động, vì dường như anh thấy được giang sơn như sóng tràn bờ trong mắt Bạch Sĩ Câu.

Người đàn ông bình thường bị vợ mắng cũng chưa từng đáp trả một câu này, người đàn ông gặp chuyện sẽ lựa chọn

nhường nhịn giống mình này chợt khiến anh cảm thấy cũng không đơn giản như thế.

“Ha ha..” Bạch Vĩnh Minh lại không ngừng cười như điên: “Các người bị ngu à, ông cụ là thân phận gì? Sẽ đến cái nơi rách nát này của các người sao?” Nhưng nửa tiếng sau, khi một tầng siêu xe đỗ dưới lầu nhà Bạch Sĩ Câu, mới khiến Bạch Vĩnh Minh tròn tròn mắt.

Đâu chỉ có ông cụ.

Tất cả cấp cao của Bạch Thị và các nhân vật quan trọng của nhà họ Bạch đều đến rồi, trong đó còn có Bạch Sĩ Phan, ba của anh ta nữa.

Nhà của Bạch Sĩ Câu ở lầu bốn, tuy không tính là cao, nhưng cũng không nhẹ nhàng với ông cụ Bạch đã lớn tuổi.

Lúc được đỡ đến lầu bốn đã sớm thờ hồng học rồi.

Ba của Bạch An Tương là Bạch Sĩ Câu vội vàng tiến lên đỡ ông cụ.

Nhìn đứa con trai không nói nhiều này của mình, trong lòng ông cụ đột nhiên có hơi chua xót, không khỏi cảm thán: “Đã lâu không đến chỗ này của con rồi” “Mười sáu năm ba tháng” Bạch Sĩ Câu đáp.

Ông cụ chấn động, bước chân chợt có hơi lảo đảo: “Lần trước đến, cũng là lúc mẹ con mất” “Vâng” ‘Vào phòng khách, Bạch Vĩnh Minh vãi thái khiếp sợ, anh ta không dám tin nói: ông có thể đến nơi rách nát này chứ?’ ằm trong trạng Ông nội, sao.

Ông cụ lạnh lùng nhìn anh ta một cái.

Bạch Sĩ Phan thì quát Bạch Vĩnh Minh: “Cút sang một bên.

Bạch Vĩnh Minh ngơ ngác.

Ba anh ta nói: “Còn không phải vì con làm việc không thành sao!” Trình Uyên bình tĩnh đứng trước mặt Bạch An Tương, Bạch An Tương muốn đi qua chào hỏi bề trên trong dòng họ thì bị anh ngăn lại.

Cảnh này bị ông cụ nhìn thấy.

“Là tôi nhìn nhầm rồi” Ông cụ nhìn chăm chăm Trình Uyên một lúc, sau đó nói.

Anh vẫn mỉm cười như trước.

“Cậu cảm thấy chỉ dựa vào một tờ hợp đồng đã có thể làm khó ông già này sao?” Ông cụ lạnh lùng nói.

Trình Uyên lắc đầu: “Là tám mươi triệu phía sau hợp đồng”
“Hừ Trình Uyên nói ‘Hả?’ Ông cụ nhíu mày, nhưng vẻ mặt lại dễ chịu hơn nhiều.

“Đầu là cháu trai và cháu gái của ông, có người ở biệt thự, có người lại ở nơi thế này. Có người làm Giám đốc, làm Chủ quản, làm tất cả các chức vị quan trọng trong công ty, có người lại chỉ có thể làm nhân viên nhỏ bị người ta bắt nạt và xem thường” Trình Uyên hỏi: “Chuyện này bình thường sao?” Ông cụ cau mày.

“Người ngoài cũng không nhìn được” Anh nói.

“Cậu thì biết cái gì?” Bạch Vĩnh Minh đột nhiên xen miệng nói: “Đảm nhiệm chức vị quan trọng là vì chúng tôi có năng lực đó, Bạch An Tương chỉ có thể làm một nhân viên nhỏ bị người ta xem thường là vì cô ta không có năng lực!” “Vậy à?” Trình Uyên chột bặt cười: “Có năng lực, anh, các người đến đây làm gì? Tự mình đi thu phục Vịnh Ánh Trăng đi, tìm một người không có năng lực làm gì

Chương 15

Chương 15.

“Đồ rác rưởi nhà cậu thì biết cái gì?” Tuy Trình Uyên nói đúng sự thật, nhưng Bạch Vĩnh Minh vẫn không phục, phản bác lại: “Ai mà biết được vợ cậu có cho cậu...” “Câm miệng!” Bạch Vĩnh Minh còn chưa nói hết câu, Bạch Sĩ Phan đã tức giận quát lớn ngắt lời anh ta, chỉ thấy sắc mặt ông cụ lúc này cũng cực kỳ khó coi.

Trình Uyên cũng sa sầm mặt.

Bọn họ đều biết Bạch Vĩnh Minh định nói điều gì, cũng may Bạch Sĩ Phan đã ngăn lại, nếu không... hậu quả thật sự khó mà lường trước được.

Có những chuyện chính là như vậy, có thể thành công vì một câu nói, cũng có thể thất bại vì một câu nói.

Có câu là chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nhất là chuyện xấu trong nhà danh môn quý tộc.

Hướng hồ, Bạch Vĩnh Minh cũng chỉ suy đoán lung tung mà thôi, đáng tiếc loại suy đoán này chỉ an ủi được bản thân anh ta, chẳng được bất kỳ ai yêu thích cả.

Nhất là Trình Uyên.

Bây giờ Bạch An Tương chính là vậy ngược của anh.

“Trong mắt ông, cháu còn giống rác rưởi hơn” Ông cụ tức giận trừng mắt lườm Bạch Vĩnh Minh một cái.

Ông cụ đang nói thật.

Trước đây ông ta cũng cảm thấy Trình Uyên vô dụng, chỉ là một thằng ranh nghèo không có tiền không có tài, thật sự là một tên rác rưởi, nhưng hôm nay...

Mười mấy năm, Trình Uyên là người đầu tiên trong nhà họ Bạch có can đảm đứng trước mặt ông ta đưa ra điều kiện, hơn

nữa còn bình tĩnh tự nhiên đến thế.

Người như vậy, sao có thể là rác rưởi được? Trình Uyên bị chạm vào vảy ngược, lần này sẽ càng không dễ dàng buông tha cho Bạch Vĩnh Minh hơn.

“Ông bệnh” Anh nói: “Cháu nói thật, An Tương không bị Hả?! Mọi người nghe thấy vậy lập tức khiếp sợ lần nữa.

Mọi người đều có thể đoán ra chuyện Bạch An Tương không bị bệnh, nhưng nhìn thấu mà không vạch trần ra vẫn có thể khiến mọi người trêu đùa vui vẻ, nhưng Trình Uyên lại nói thẳng ra, đó... giống như đang công khai khiêu khích quyền lực của ông cụ vậy.

Bạch Vĩnh Minh cũng coi như bắt được cơ hội, anh ta tự cho rằng mình thông minh, tự cho rằng có thể đập chết Trình Uyên bằng một câu nói, ít nhất là đánh cho Trình Uyên rơi vào đường cùng: “Ông nội, ông xem, cháu đã nói là cậu ta nói láo mà, cả nhà bọn họ đều đang cố tình giày vò ông, cậu ta đang khiêu khích đấy” Ông cụ Bạch nhíu mày, sắc mặt càng khó coi hơn.

“Cháu như vậy chỉ là muốn để cho ông xem thử cả nhà con trai và cháu gái ông bây giờ đang sống như thế nào, là muốn ông coi trọng chúng cháu” Trình Uyên vẫn lạnh nhạt nói: “Là muốn mọi người đều nhìn thấy ông coi trọng chúng cháu.” “Đương nhiên, cháu chỉ là người ngoài.” Trình Uyên cười: “Cháu thề, dù có ngày ông không còn, cháu cũng sẽ không lấy một chút xíu lợi ích nào từ chỗ nhà họ Bạch của ông, ông có thể lập di chúc về chuyện này, có thể làm công chứng.” “Bọn họ là họ hàng thân thuộc của ông, tuy chúng cháu không thèm để ý, nhưng ông không thể bên trọng bên khinh được, đúng không?” Trình Uyên nói dứt lời, mọi người lập tức ngậy ra như phồng.

Anh đã nhắc đến chuyện mà không ai dám nhắc đến, kể cả những lời như ông cụ không còn, lập di chúc vân vân, chuyện này vẫn luôn là cấm kỵ không được nói ra miệng ở nhà họ Bạch.

Bạch An Tương ngạc nhiên nhìn Trình Uyên, nhìn người đàn ông của cô, đột nhiên cảm thấy anh trở nên cực kỳ xa lạ.

Từ đầu đến cuối Bạch Sĩ Câu đều không nói gì, nhưng giờ phút này, ánh mắt ông nhìn Trình Uyên cũng thay đổi.

Nhưng chân mày của ông cụ Bạch lại đột nhiên giãn ra.

“Cho nên, tôi đến rồi” Nhưng Trình Uyên vẫn lắc đầu: “Không, vẫn chưa đủ.” “Trình Uyên, cậu đừng có được voi đòi tiên, ông nội có thể đến đây đã là nể mặt nhà các cậu lắm rồi” Bạch Vĩnh Minh giận dữ nói.

Ai ngờ, nghe thấy Bạch Vĩnh Minh nói như vậy, Trình Uyên lại đột nhiên chỉ tay vào anh ta: “Chuyện nên làm giữa chúng ta vẫn còn chưa làm xong, đương nhiên là vẫn chưa đủ.” Bốp bốp bốp! Mọi người đều nhìn chăm chăm vào Bạch Vĩnh Minh.

Trình Uyên nói: “Lúc trước chúng ta từng cá cược, bây giờ tôi đã trả tiền cho anh ngay trước mặt những người có mặt ở đây rồi, hơn nữa còn là năm trăm nghìn, cho.

nên, anh cần phải làm những gì, có cần tôi lặp lại lần nữa không?” “Cái gì?” “Trình Uyên trả tiền cho Vĩnh Minh rồi sao?” “Thật sự mượn hai trăm nghìn trả năm trăm nghìn à?” Mọi người ngạc nhiên kêu lên, từ tiếng kêu của bọn họ, ông cụ biết Trình Uyên không hề nói dối.

Bạch Vĩnh Minh then quá hóa giận: “Trình Uyên, mẹ nó cậu đừng có nằm mơ, bảo ông đây chui qua đũng quần đồ rác rưởi như cậu sao, cậu có tư cách gì chứ?” Trình Uyên không để ý đến anh ta, bình tĩnh nhìn về phía ông cụ.

Mọi người trong phòng đều rơi vào im lặng.

Thật ra lúc đó Trình Uyên đánh cược với anh ta chỉ vì muốn đối phó thôi, đến tận bây giờ, anh cũng chưa từng muốn để anh ta chui qua đũng quần mình.

Nhưng chuyện này phải trách ai được chứ? Bình thường Bạch Vĩnh Minh chế giễu Trình Uyên, cả ngày gọi anh là đồ rác rưởi, là đồ nhà quê, anh cũng chẳng thèm để ý chút nào, nhưng Bạch Vĩnh Minh không nên sỉ nhục Bạch An Tương.

Đó là vuron móng vuốt cào vào vảy ngược của Trình Uyên, Anh ta không chui thì ai chui đây? Bạch An Tương cũng nhìn chăm chăm ông cụ, trước đây cô cũng muốn ông cụ đứng ra giải quyết, nhưng ông cụ làm như không thấy. Bây giờ đối diện với sự mạnh mẽ của Trình Uyên, ông cụ có còn thiên vị cho cháu ngoan Bạch Vĩnh Minh của ông ta nữa không đây? Mấy người nhà họ Bạch vẫn luôn nghe Bạch Vĩnh Minh sai đâu đánh đó lúc này đều không dám thở mạnh, ngay cả ba của Bạch Vĩnh Minh, Bạch Sĩ Phan cũng không dám lên tiếng.

Thấy ông cụ Bạch không nói gì, Bạch Vĩnh Minh cho rằng ông nội đang thiên vị anh ta, đắc ý ưỡn ngực: “Trình Uyên, cậu là cái thá gì? Thật sự cho rằng chỉ dựa vào.

một tờ hợp đồng thì ông nội sẽ không có cách nào với cậu sao?” “Theo tôi thấy, bây giờ cậu nhanh chóng quỳ xuống nói xin lỗi ông nội, không chừng còn có thể tha thứ cho cậu, để cả nhà Bạch An Tương tiếp tục ở lại, nếu không bắt đầu từ nay sẽ gạch tên ra khỏi nhà họ Bạch luôn” “Thứ nhà quê như cậu, đừng cho rằng leo được lên nhà họ Bạch thì thật sự trở thành con rể hiền, trong mắt chúng tôi, cậu cùng lắm cũng chỉ là đồ rác rưởi ăn bám mà thôi, tôi...” Chát! Còn chưa nói dứt câu, một cái tát vang dội đã đánh thẳng lên mặt Bạch Vĩnh Minh.

“Con mẹ nó, tôi nhìn anh lâu lắm rồi.” “Cái tát này là đánh thay An Tương.” Trình Uyên vẫy cổ tay, không đợi đám người kịp tỉnh táo.

lại đã đá lên bụng Bạch Vĩnh Minh một cái khiến anh ta lùi về phía sau mấy bước, ngã nhào xuống đất.

“Cú đá này là đá thay cho ba mẹ vợ tôi, dạy anh cái gọi là tôn trọng người lớn trong nhà.” Ông cụ Bạch ngắt ra.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, Trình Uyên đột nhiên bùng nổ là chuyện mà bọn họ chưa từng nghĩ đến, người bình thường lúc nào cũng nhẫn nhịn lại có lá gan đánh cháu trai mà ông cụ yêu thương nhất sao? “Cậu... Con mẹ nó cậu dám đánh tôi?” Bạch Vĩnh Minh vngạc nhiên chỉ vào Trình Uyên.

Trình Uyên bước từng bước đến gần, khí thế mạnh mẽ khiến Bạch Vĩnh Minh theo bản năng lùi về phía sau, anh vừa đi vừa

nói: “Nuôi con mà không dạy là lỗi của ba, nếu ba anh đã không dạy anh, vậy thì, một cái tát cuối cùng này, ông đây dạy anh phải làm người như thế nào!” Nói xong thì trở tay tát thật mạnh lên mặt Bạch Vĩnh Minh một cái nữa, thoáng chốc mũi và miệng Bạch Vĩnh Minh đều chảy máu, vô cùng nhếch nhác.

Bạch Sĩ Phan thấy con trai bị đánh cũng đau lòng, đang định bước lên ngăn cản thì ông cụ Bạch đã cất lời “Vĩnh Minh, có chơi có chịu” Sở dĩ Trình Uyên ra tay là đang ép ông ta phải tự đẩy đứa cháu trai mà mình yêu thương nhất ra.

Nếu ông ta không ngăn cản nữa, e rằng Bạch Vĩnh Minh sẽ bị kẻ điên này đánh cho tàn phế mất.

Anh là một kẻ chân trần, đương nhiên không sợ những người mang giày như bọn họ.

Hơn nữa, bảo Bạch Vĩnh Minh chui qua đũng quần Trình Uyên nói thế nào cũng chỉ coi như là việc xấu trong nhà thôi. Còn đánh mất đầu tư tám mươi triệu, không có hạng mục mới, nhà họ Bạch này sẽ từ từ sa sút, bên nào nặng bên nào nhẹ, trong lòng ông cụ sáng như gương.

“Nhưng mà ông nội, cậu ta đánh cháu, tại sao cháu lại phải... Bạch Vĩnh Minh lau máu trên mặt, còn chưa nói hết câu đã bị ông cụ Bạch ngắt lời.

“Nếu không cháu cứ cút ra khỏi nhà họ Bạch” Bạch Vĩnh Minh lập tức trợn tròn mắt.

Chương 16

Chương 16.

Tuy trong lòng vẫn còn nghi ngờ, nhưng Bạch An Tương cũng không suy nghĩ sâu xa, vì trực giác nói cho cô biết, Trình Uyên sẽ không hại cô.

Bạch An Tương thấp thỏm, một lần nữa bước vào tòa nhà làm việc của Vịnh Ánh Trăng vào sáng hôm sau.

Giống hết tình cảnh lúc trước.

Lễ tân xinh đẹp tiếp đón dẫn cô vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, Tổng giám đốc Trương Tuần mỉm cười tiếp đón cô.

Không biết nếu Bạch Vĩnh Minh nhìn thấy cảnh tượng này liệu có tức đến hộc máu hay không.

Bạch An Tương định bàn bạc với Trương Tuần về hạng mục mới, nhưng Trương Tuần lại khoát tay tỏ vẻ không sao cả, điều này khiến Bạch An Tương càng nghi ngờ hơn.

Không có hứng thú sao? Nếu không có hứng thú tại sao lại đầu tư tám mươi triệu vào Tập đoàn Trái cây Bạch Thị chúng tôi? Chẳng lẽ tám mươi triệu với bọn họ mà nói, không phải là tiền sao? “Tổng giám đốc Trương, tôi cảm thấy có phải ông nên cẩn thận suy xét một chút không?” Bạch An Tương cẩn thận nói: “Hơn nữa, cấp bậc ký hợp đồng của tôi...” “Cô Bạch quá lo lắng rồi.” Trương Tuần cười cười: “Cô cứ ký là được, hơn nữa...” “Hơn nữa cái gì?” “Không, cô cứ ký đi, ký xong tiền sẽ được chuyển đến tài khoản của Bạch Thị các cô ngay lập tức” Trương Tuần vội vàng nói.

Thế là Bạch An Tương cứ mơ hồ ký tên mình như vậy.

Khi quay lại Tập đoàn Trái cây Bạch Thị, cô đưa hợp đồng đến phòng làm việc của ông cụ.

Ông cụ cười gật đầu liên tục.

Đúng lúc này, quản lý bộ phận tài vụ, Bạch Sĩ Nho đẩy cửa bước vào.

Bạch Sĩ Nho là chú Hai của Bạch An Tương, cũng là ba của Bạch Doanh Doanh, là một người đàn ông trung niên rất tuấn tú rất lịch sự, quản lý tài chính ở Bạch Thị.

“Ba... À, An Tương cũng ở đây à.” Bạch Sĩ Nho hưng phấn nói với ông cụ Bạch: “Vịnh Ánh Trăng đã chuyển tiền đến tôi” “Cái gì?” Ông cụ xúc động: “Nhanh vậy sao?” Tám mươi triệu, chỉ trong nửa tiếng đồng hồ ngắn ngủi khi Bạch An Tương từ Vịnh Ánh Trăng quay về Tập đoàn Trái cây Bạch Thị, đã được chuyển đến rồi, hiệu suất làm việc này... giống như Vịnh Ánh Trăng sợ Tập đoàn Trái cây Bạch Thị bọn họ đòi ý vậy.

“Được được được...” Có thể nhận ra được ông cụ rất vui vẻ: “An Tương, cháu làm rất tốt, về nhà nghỉ ngơi đi.” “Vâng” Bạch An Tương gật đầu.

Sau khi cô rời đi, vẻ mặt vui vẻ của ông cụ nháy mắt biến mất tăm.

Nhìn thấy bộ dạng ông cụ như vậy, trong lòng Bạch Sĩ Nho run lên: “Ba?” “Ừ!” Ông cụ gật đầu, sau đó đáp lời: “Dù sao đây cũng là một chuyện tốt, con đi thông báo cho các bạn bè kinh doanh của chúng ta ở thành phố Tân Dương, ngày kia, chúng ta sẽ mở một bữa tiệc ở khách sạn Tân Dương” “Hả?” Bạch Sĩ Nho nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ chần chừ: “Nhưng mà ba, Vịnh Ánh Trăng người ta vừa mới rút tiền cho chúng ta, chúng ta đã tổ chức tiệc như vậy, không.

ồn lắm thì phải?” “Không sao” Ông cụ phát tay: “Hả là Vịnh Ánh Trăng cũng sẽ không so đo những chuyện nhỏ nhặt này với chúng ta đâu, ba muốn cho cả thành phố Tân Dương này.

biết, Tập đoàn Trái cây Bạch Thị chúng ta đã bước lên thuyền lớn của Tập đoàn Tuấn Phong, sau này nếu ai muốn gây khó dễ cho chúng ta, cũng phải nghĩ cho kỹ” Trong nháy mắt Bạch Sĩ Nho đã hiểu được ý đồ của ông cụ.

Vịnh Ánh Trăng thuộc Tập đoàn Tuấn Phong, bữa tiệc lần này chắc chắn cũng sẽ mời lãnh đạo cao cấp của Tập đoàn Tuấn

Phong đến chiều đăi, nếu như vậy... Quả thật không có ai dám gây khó dễ cho nhà họ Bạch ở thành phố Tân Dương này nữa.

“Con hiểu rồi, con đi làm ngay” Bạch Sĩ Nho vội vàng nói.

“Sĩ Nho.” Ngay khi Bạch Sĩ Nho đang định bước ra khỏi cửa, ông cụ đã gọi ông ta lại: “Lần này không thông báo cho nhà Sĩ Câu” Bạch Sĩ Nho nghe vậy thì kinh ngạc: “Ba, đầu tư lần này là do An Tương đàm phán được, như vậy không ổn lắm...

đâu?” Phòng làm việc của ông cụ là một phòng xép, bên trong còn có một gian phòng nghỉ. Còn chưa đợi ông cụ nói gì, trong phòng đột nhiên có giọng nói vang lên: “Không sao đâu: Sau đó, Bạch Vĩnh Minh đi theo ba mình là Bạch Sĩ Phan từ trong phòng bước ra.

“Ông nội đã lớn tuổi như vậy, cả nhà bọn họ còn hợp.

nhau lại đến ép buộc ông cụ, loại con cháu bất hiếu như vậy, mời đến làm gì chứ?” Vào truyện one để đọc nhiều truyện hay nhé. Bạch Vĩnh Minh cười khẩy nói: “Lúc đó nói thật dễ nghe, là muốn cho mọi người biết ông cụ coi trọng bọn họ, phải, nhà bọn họ được coi trọng rồi, được người khác coi trọng, nhưng bọn họ có từng nghĩ đến thể diện của ông nội hay không?”

Bạch Sĩ Phan cũng thản nhiên nói: “Nên dạy cho bọn họ một bài học, nếu không bọn họ có còn để ông cụ vào mắt hay không?” Khi bọn họ nói chuyện, sắc mặt ông cụ vẫn tối sầm như trước.

Bạch Sĩ Nho im lặng một lát, gật đầu: “Đã hiểu” Ở một nơi khác.

Trình Uyên cũng không thể vứt bỏ một Tập đoàn lớn như vậy không quản lý không hỏi đến, tuy rằng anh chẳng hiểu gì cả, nhưng dù sao anh vẫn là chủ tịch.

Thật ra thì anh cũng chẳng cần phải làm gì cả, đương nhiên có người bên dưới tiến hành từng bước, nhưng lại có sự khác biệt rất lớn với việc anh không có mặt ở đây.

Cho nên, sau khi Bạch An Tương đi đến Vịnh Ánh Trăng, Trình Uyên cũng đi đến phòng làm việc của mình.

Trong công ty cũng không nhàn rỗi chút nào, tìm đọc phần lớn những tài liệu liên quan đến công ty xong, khi sắc trời tối dần, anh chuẩn bị rời công ty đến bệnh viện hỏi thăm sức khỏe mẹ mình một lát.

Còn chưa đi ra khỏi cửa, trợ lý Vương Tử Yên đã gõ cửa bước vào.

“Chủ tịch, Tập đoàn Trái cây Bạch Thị gửi thiệp mời!” Cô ta đặt một tấm thiệp mời màu đỏ trước mặt Trình Uyên.

Trình Uyên sững sốt một lát, mở ra xem, không kiềm chế được nhú mày.

“Bữa tiệc Thịnh Nghiệp sao?” “Ngày kia?” “Ngày kia là sinh nhật của An Tương” Anh không kiềm lòng được nghĩ đến, chẳng lẽ ông cụ Bạch thức tỉnh lương tâm muốn tổ chức sinh nhật cho vợ anh sao? Không đúng, tổ chức sinh nhật cho An Tương, không cần thiết phải mời người của Tập đoàn Tuấn Phong.

“Chủ tịch, Trương Tuấn của Vịnh Ánh Trăng nói cũng nhận được thiệp mời, hơn nữa... Dường như có rất nhiều người nổi tiếng trong xã hội của thành phố Tân Dương đều được mời đến” Vương Tử Yên nói.

Nghe vậy, Trình Uyên không kiềm chế nổi lắc đầu, xem ra mình nghĩ nhiều quá rồi, mời nhiều người nổi tiếng trong xã hội như vậy, nhất định là ông cụ Bạch muốn làm màu trước mặt mọi người.

Dù sao Tập đoàn Tuấn Phong chính là bấp đùi thật sự của thành phố Tân Dương.

“Ừ, biết rồi, cô đi ra ngoài đi” Trình Uyên gật đầu cười.

Nhưng một lát sau, khi anh ngẩng đầu phát hiện ra Vương Tử Yên vẫn đứng trước mặt anh như trước, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Có việc gì sao?” Trình Uyên hỏi.

“Chủ tịch, theo tôi được biết, đầu tư vào Tập đoàn Trái cây Bạch Thị cũng không phải là lựa chọn tốt nhất.” Răng Vương Tử Yên cắn nhẹ lên môi đỏ, do dự một lát vẫn nói ra.

“Tôi biết” Trình Uyên gật đầu.

“..” Vương Tử Yên thì ngó ra.

Biết mà anh còn đầu tư sao? Có tiền mang đi đốt à? Trong lòng cô ta không kiềm được có hơi oán hận, chủ tịch trẻ tuổi trước mặt này quả thật chính là một tên phá của, Tập đoàn Tuấn Phong sớm muộn gì cũng sẽ thất bại trong tay anh.

Đương nhiên, cô ta cũng chỉ nghĩ trong lòng, cũng không dám nói những lời này ra khỏi miệng, dù sao cô ta lăn lộn đến vị trí này, không phải chỉ cười cười nói nói là có thể làm được.

“Chủ tịch, vậy tôi đi đây” Vương Tử Yên chỉ muốn chọc nhẹ một cái, thấy Trình Uyên không để ý chút nào, cô ta cũng không nói nhiều, xoay người lắc lắc mông nhỏ vênh cao tròn xoe đi ra ngoài.

Dáng người của Vương Tử Yên thật sự rất đẹp, váy bó dài qua mông mặc lên người, quấn chặt lấy da thịt cô ta, trên váy không có nếp nhăn nào, cái kia đi trên đường lắc trái lắc phải khiến cho lòng người rung động.

Xuất phát từ bản năng của đàn ông, Trình Uyên nhìn chăm chú thêm một lúc.

Sau khi rời khỏi công ta, Trình Uyên đi thẳng đến bệnh viện.

Khi đang định đẩy cửa phòng ra, xuyên qua cửa sổ, anh phát hiện ra thế mà Bạch An Tương lại đang ở trong phòng bệnh của mẹ mình.

Trình Uyên sững sốt, bàn tay đẩy cửa dừng lại.

Bạch An Tương đang bóp chân cho mẹ anh.

Mẹ nhìn qua rất vui vẻ, nói gì đó với Bạch An Tương.

Cảnh tượng này khiến cho Trình Uyên say mê.

Không lâu trước đây, anh từng ảo tưởng nghĩ đến cảnh ám áp như thế này vô số lần.

Anh nghĩ, mình có thể không có tiền, có thể sống cuộc đời nghèo khổ, chỉ cần có thể cưới được một người phụ nữ giàu

thảo với ba mẹ, người một nhà cùng nhau sống bình dị qua ngày, cũng rất tốt.

Thăm mẹ xong, khi rời đi, Trình Uyên dùng xe điện chở Bạch An Tương về.

Bàn tay nhỏ nhắn của Bạch An Tương vẫn luôn nắm chặt phần thắt lưng áo của anh.

“Bác sĩ nói, theo dõi thêm hai ngày nữa là mẹ có thể ra viện được rồi.” Bạch An Tương nói.

Trong lòng Trình Uyên lại âm áp: “Thật ra em cũng không cần phải thế, vừa mới đàm phán đầu tư xong, sắp khởi động hạng mục mới rồi.” Bạch An Tương cười: “Hạng mục mới có khởi động cũng không vội trong một hai ngày tới được, hơn nữa, ông nội cũng không nhắc đến rút cuộc là ai chịu trách nhiệm hạng mục mới.” “Không nhắc đến sao?” Trình Uyên nghe vậy nhú mày.

“Vậy có thể ngày kia sẽ thông báo thôi!” Trình Uyên nói.

“Ngày kia?” Bạch An Tương sững sốt một lát: “Tại sao lại là ngày kia?” “Em không biết sao?” Trình Uyên nghi ngờ hỏi.

Bạch An Tương lộ vẻ mặt nghi ngờ: “Biết cái gì cơ?” Bạch An Tương không nhận được thiệp mời sao? Gió đêm se se lạnh.

Nhưng lại không có cách nào dập tắt được lửa giận trong lòng Trình Uyên.

Thật sự là... Không biết hỏi cái!

Chương 17

Chương 17 Bữa tiệc chúc mừng

“Không có gì.” Trình Uyên cười: “Ngày kia là sinh nhật của em” “Hả?” Bạch An Tương nghe vậy mới giật mình, nhẹ giọng hỏi: “Anh còn nhớ rõ sao?” “Đương nhiên” Trình Uyên nói: “Anh sẽ chuẩn bị cho em một bữa tiệc sinh nhật đặc biệt, ngày kia anh dẫn em đi, à không, dẫn cả nhà chúng ta đi” “Không cần phải lãng phí như vậy đâu.” Bạch An Tương hơi nhíu mày: “Hơn nữa, em đã đồng ý với Như Trăn, cô ấy nói muốn tổ chức sinh nhật cho em.” “Không sao, vậy thì gọi Mục Như Trăn cùng đi.” Ráng chiều hoàng hôn kéo dài cái bóng của hai người.

Biểu hiện của đôi vợ chồng trẻ tuổi vô cùng tự nhiên.

Nhưng cho đến bây giờ hai người bọn họ vẫn chưa thật sự là vợ chồng.

Trình Uyên không vội, anh đang đợi cơ hội, đợi cơ hội Bạch An Tương hoàn toàn chấp nhận anh.

Bọn họ chưa quay về nhà của Bạch An Tương, mà quay về phòng trọ.

Cũng không phải người nào có tiền cũng sẽ tiêu tiền như: trò đùa, nếu đã thuê phòng, Bạch An Tương không muốn để trống.

Quay về phòng mình, Trình Uyên nhận được một cuộc điện thoại.

Là điện thoại từ thủ đô gọi đến, từ mẹ ruột của anh, Lý Lan Oanh.

“Uyên Uyên, ngày kia chính là sinh nhật của con dâu mẹ đúng không?” Trong điện thoại, giọng nói của Lý Lan Oanh có vẻ rất hưng phấn.

“Đúng vậy” “Ừ, chuyện tốt, các con đã nghĩ xem định tổ chức thế nào chưa?” Lý Lan Oanh hỏi.

Trình Uyên nói: “Nghĩ xong rồi con định tổ chức ở khách sạn Tân Dương cho cô ấy.” Hạng mục mới của Bạch Thị khởi động cần đến đầu tư, mà người có công lớn nhất thành công kéo được tiền về là Bạch An Tương lại bị nhà họ Bạch coi thường, tổ chức một bữa tiệc, ngay cả thiệp mời cũng không có, bắt nạt người ta quá lắm rồi.

Cho nên Trình Uyên đã nghĩ, không phải các người không muốn mời Bạch An Tương sao? Không phải không muốn Bạch An Tương phụ trách hạng mục mới sao? Vậy thì tốt, vậy tôi sẽ khiến cho cả bữa tiệc đều trở thành tiệc chúc mừng sinh nhật cho Bạch An Tương, giao cổ phần cho cô, để cô trở thành cổ đông của Tập đoàn Trái cây Bạch Thị! Anh quyết định, muốn khắp nơi trong khách sạn Tân Dương tràn ngập hương vị sinh nhật của Bạch An Tương.

“Được, đến lúc đó mẹ cố gắng quay về chúc mừng sinh nhật con dâu” Lý Lan Oanh vui mừng nói.

Trình Uyên “ạ” một tiếng.

“À đúng rồi, Uyên Uyên, trước đây mẹ đã bảo công ty ở thành phố Tân Dương chuẩn bị quà tặng cho con dâu, đã đưa đến nhà họ Bạch rồi, là một miếng ngọc như ý tinh xảo, hôm sinh nhật con nói cho cô ấy biết là được”” Lý Lan Oanh nói.

Trình Uyên lại “ạ” một tiếng nữa.

Sau khi cúp điện thoại, anh cảm thấy hơi kỳ lạ.

Anh gõ cửa phòng Bạch An Tương, nói với cô: “Vẫn chưa ngủ sao?” Bạch An Tương gật đầu: “Chưa ngủ.” Sau đó, hai người đứng yên nhìn đối phương chăm chú, tình huống trở nên rất xấu hổ.

Bạch An Tương mặc đồ ngủ rộng thùng thình, làn da trắng ngần như ẩn như hiện, tác động rất mạnh vào thị giác, Trình Uyên nhìn trân trân, cổ họng khát khô.

Bạch An Tương nhận ra trạng thái của Trình Uyên, không kiềm được then thùng cúi đầu.

“Không còn sớm nữa, ngủ sớm đi” Trình Uyên nói.

“Ừ” Trình Uyên quay về phòng của mình, hận không thể bóp chết mình luôn.

Cảnh tượng vừa nấy, rõ ràng không phải Bạch An Tương không vui, chỉ cần anh đưa ra đề nghị có tính sáng tạo một chút, không biết chừng có thể đạt được mong ước đấy.

Nhưng sao lại chỉ nói ra được một câu, không còn sớm nữa đi ngủ sớm đi chứ? “Đệch, đúng là dở hết chỗ nói, dù thế nào thì cả hai cũng là vợ chồng hợp pháp, cho dù có ép buộc làm tới, mẹ nó cũng không vi phạm pháp luật mà, sợ cái đình gì chứ!” Trình Uyên giận dữ tự trách mình.

“Anh nói gì cơ?” Ngoài căn phòng đột nhiên có giọng nói của Bạch An Tương vang lên.

Hóa ra là cô vẫn chưa quay về ngủ, Trình Uyên kinh hãi: “Không, không nói gì cả, anh ngủ rồi.” Bạch An Tương tỏ ra nghi ngờ, cô cảm thấy hôm nay Trình Uyên cứ là lạ.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Trong nháy mắt, sinh nhật của Bạch An Tương đã đến gần.

Trình Uyên gọi điện thoại cho trợ lý Vương Tử Yên, bảo cô ta đi trước.

Buổi sáng, Mục Như Trăn lái chiếc Cruze hơn một trăm nghìn đến đón Bạch An Tương, khi nhìn thấy Trình Uyên, cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Cô ta len lén hỏi Trình Uyên: “Chuyện của biệt thự anh còn chưa nói với Tương Tương sao?” Trình Uyên cũng nhỏ giọng đáp lại: “Chuẩn bị hôm nay cho cô ấy một niềm vui bất ngờ” Mục Như Trăn lái xe, đi đường vòng đón ba mẹ của Bạch An Tương, dựa theo chỉ dẫn của Trình Uyên, cuối cùng đi đến khách sạn Tân Dương.

Hôm nay có rất nhiều xe đỗ trước cửa khách sạn Tân Dương, hơn nữa đều là xe đắt tiền.

“Hôm nay không phải có hoạt động gì ở chỗ này đấy chứ?” Bạch An Tương ngạc nhiên.

“Ap” Mục Như Trăn đột nhiên hét lên một tiếng.

“Sao vậy?” “Tớ nhìn thấy người của Tập đoàn Tuấn Phong rồi” Mục Như Trăn ngạc nhiên nói: “Là trợ lý của chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong, Vương Tử Yên, cô ta vừa mới đi vào” “Vậy thì có gì mà kích động?” Bạch An Tương không hiểu hỏi.

“Cậu bị ngốc à” Mục Như Trăn nói: “Lúc này giữa ban ngày, trợ lý chủ tịch ở đây, nói không chừng chủ tịch của Tuấn Phong cũng ở đây đấy” “Áy... Nghe vậy, Bạch An Tương không kiềm được vuốt trán, tức giận nói: “Cậu có thể đừng háo sắc như vậy được không? Ngay cả dáng dấp chủ tịch của Tuấn Phong trông như thế nào cũng không bì “Hừ, dù thế nào cũng đẹp hơn vị này nhà cậu... Mục Như Trăn không cam lòng liếc mắt nhìn Trình Uyên một cái, sau đó hình như còn định nói mấy câu cay nghiệt, có điều nghĩ đến việc chuyện Trình Uyên mua biệt thự cho.

Mục Như Trăn, đành phải ngậm miệng lại.

“Chúng ta vào thôi” Trình Uyên chỉ vào bên trong.

Cả gia đình đi thẳng lên tầng năm, nhưng vừa mới ra khỏi thang máy đã bị một bảo vệ chặn lại.

“Xin hỏi, các vị có thiệp mời không?” Bảo vệ hỏi.

Trình Uyên không kiềm được nhú mày, hồng rôi, lại quên mất chuyện vật này, anh đưa thiệp mời cho Vương Tử Yên mất rồi.

“Không có thiệp mời không thể đi vào” Bảo vệ nói.

Mục Như Trăn lập tức trừng mắt lên: “Trình Uyên, tại sao lại thế này? Không phải anh bảo tổ chức sinh nhật cho Tương Tương sao? Tại sao người ta còn chẳng cho mình đi vào thế này? Có phải anh vốn dĩ không hề chuẩn bị gì cả đúng không?” “Tôi đã nói rồi, đây chính là khách sạn Tân Dương, loại nghèo kiệt xác như anh làm sao có thể tiêu tiền ở đây được chứ!” Trên mặt Lý Ninh Quyên lộ ra vẻ tức giận không kiềm chế được.

Bạch An Tương nhìn Trình Uyên thắc mắc.

Trình Uyên cười khỏ: “Anh quên mang theo rồi, đợi một lát, anh gọi điện thoại.” Cầm điện thoại di động lên, đang định gọi

cho Vương Tử Yên.

“Ha ha, đây không phải cô cả cao quý của nhà họ Bạch chúng ta sao” Không biết Bạch Vĩnh Minh xuất hiện ở cửa từ lúc nào, nhìn mọi người vẻ khinh thường: “Bữa tiệc hôm nay hình như không hề mời cô mà, không mời mà đến, chính là phép lịch sự của các người sao?” “Tại sao anh lại ở đây?” Bạch An Tương lập tức giật mình.

“Tại sao tôi lại ở đây?” Bạch Vĩnh Minh cười nói: “Đương nhiên tôi sẽ ở đây rồi, hôm nay là bữa tiệc chúc mừng hợp tác giữa nhà họ Bạch chúng tôi và Vịnh Ánh Trăng, tôi nhận được thiệp mời, đương nhiên phải ở đây rồi, về phần các người... Hừ hừ, còn chưa có tư cách đến đây đâu, cút nhanh!” “Cái gì?” “Việc đầu tư Vịnh Ánh Trăng là do An Tương đàm phán được, hơn nữa ông cụ cũng đã nói khi hạng mục mới bắt đầu sẽ để cho An Tương phụ trách, tổ chức bữa tiệc này làm sao có thể không mời chúng tôi, ngược lại mời anh đến được chứ?” Lý Ninh Quyên tức giận nói.

“Các người nằm mơ đi.’ Mặt Bạch Vĩnh Minh đầy oán hận: “Không ngại nói thật với các người, hôm nay các người không có tư cách bước vào đây, sau này khi hạng mục mới bắt đầu cũng hoàn toàn không có chuyện gì của các người hết, mẹ kiếp đừng có đứng đây cho mất mặt nữa, mau cút ra xa thật xa đi!”

Chương 18

Chương 18 Suy tính của mẹ vợ

Trình Uyên nghe nói như vậy, không kiềm được híp híp.

mắt, lòng ghen ứ lửa giận, đặt điện thoại đang gọi xuống thờ dài: “Nhà họ Bạch các người đúng là thể hiện rất thấu đáo câu lật lọng, qua cầu rút ván” “Cậu...” Nhìn thấy Trình Uyên, Bạch Vĩnh Minh hoảng hốt, vội vàng lùi về phía sau, nghĩ đến hình ảnh ngày hôm đó mình bị Trình Uyên đánh đập.

Nhưng lại nghĩ đến chuyện nhục nhã phải chui đũng quần ngày đó, dù sao Vĩnh Ánh Trăng đã gửi tiền đến tài khoản của Bạch Thị rồi, anh ta cũng chẳng còn gì phải sợ, vì vậy lấy hết can đảm ra, mắng: “Con mẹ nó cậu là cái thá gì? Phế vật mà cũng dám bình luận nhà họ Bạch chúng tôi à, được, nếu muốn vào cũng được thôi, không phải cậu thích chui đũng quần sao? Đến đây, chui qua đũng quần tôi đi, ông đây sẽ cho các người vào trong” Bạch An Tương nghe vậy cũng tức giận: “Bạch Vĩnh Minh, anh đừng có quá đáng!” Tiếng cãi vã của bọn họ khiến rất nhiều người dừng lại, hơn nữa phần lớn những người này đều là nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh.

Những ánh mắt nhìn vào mặt bọn họ nóng hừng hực.

“Trình Uyên, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?” Ninh Quyên cảm thấy rất bẽ mặt, không khỏi trút hết tức giận lên Trình Uyên: “Bữa tiệc chúc mừng là thế nào? Không phải cậu nói tổ chức sinh nhật cho An Tương sao? Tại sao lại dân chúng tôi đến đây để mất mặt hả? Còn có...”

Tại sao bữa tiệc này không mời An Tương nhà chúng tôi?”
Phần nô! Bị qua cầu rút ván như vậy, cho dù là ai cũng sẽ vô cùng phần nô.

Trước đó vì muốn Bạch An Tương đi đàm phán chuyện đầu tư, ông cụ nói hay như vậy, nhưng còn bây giờ thì sao? Đầu tư thành công rồi, ngay cả mời đến cũng không.

Đây là thời đòi gì thế! Trước mặt rất nhiều người nổi tiếng trong giới kinh doanh, Ninh Quyên như một bà chanh chua, giương nanh múa vuốt kêu gào không công bằng, giọng nói sắc bén, tóc tai tán loạn.

Rất nhiều người đều nói: “Ôi, thật là mắt mặt...” Đôi mắt to xinh đẹp của Bạch An Tương cũng ầng ậc nước mắt chực trào xuống bất cứ lúc nào.

Trong lòng Trình Uyên lại rất bình tĩnh, có câu nói thế nào nhỉ, nếu muốn làm ai chết, trước tiên phải lên giường với anh ta... À, hình như là trước tiên phải để anh ta bành trướng.

Anh cầm điện thoại di động lên, bình tĩnh tự nhiên gọi điện thoại.

Nhưng mà, đúng lúc này.

“Ồ, An Tương, em cũng ở đây sao?” Giọng nói của một người đàn ông đột nhiên vang lên.

Long Thâm Vũ từ trong đám người chen ra, giả vờ như bất ngờ gặp mặt: “Đây là bác gái phải không, bác gái thật trẻ trung, nhìn qua giống như chị em với An Tương vậy” Long Thâm Vũ đột nhiên xuất hiện, khiến cho xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh.

Giống như có một cột đèn laser vô hình giờ phút này. đang chiếu thẳng lên người Long Thâm Vũ.

Sau khi Bạch Vĩnh Minh nhìn thấy Long Thâm Vũ, dáng vẻ kiêu ngạo lập tức hạ xuống mấy phần, vội vàng đổi thành bộ dạng nịnh nọt: “Ôi, cậu Long đến rồi, mau vào bên trong đi.” Cảnh tượng này cực kỳ giống những tú bà lầu xanh trong phim truyền hình, vây khấn tay kêu gọi chào mời khách khứa.

Mặc dù bây giờ nhà họ Bạch đã bước lên thuyền lớn của Tuấn Phong, nhưng dù sao thế lực gia đình bọn họ vẫn nhỏ hơn Tập đoàn Long Đảng rất nhiều, hơn nữa Tập đoàn Tuấn Phong người ta cũng không thể che chở cho.

tất cả mọi chuyện được.

Long Thầm Vũ dường như rất hưởng thụ thái độ như vậy của Bạch Vĩnh Minh, khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Bạch An Tương hỏi: “An Tương, nhà em không nhận được thiệp mời sao?” Bạch An Tương nhìn thấy Long Thầm Vũ, không kiềm chế được nhíu mày.

Nói thật lòng, cô không muốn gặp Long Thầm Vũ, đặc biệt là vào lúc này.

Bạch An Tương lác đầu: “Chúng tôi không muốn vào” Nói xong, kéo tay Trình Uyên định rời đi.

Giữa người với người sợ nhất là so sánh, hơn nữa bây giờ điều Bạch An Tương lo lắng nhất chính là Trình Uyên bị người ta coi thường, người khác sẽ so sánh anh với Long Thầm Vũ.

Mỗi lần như vậy, trong lòng Bạch An Tương đều rất khó chịu. Cô muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Nhưng mà.

Lý Ninh Quyên lại nắm chặt cánh tay Bạch An Tương.

Qua quan sát, Lý Ninh Quyên nhận ra Bạch Vĩnh Minh rất kính nể Long Thầm Vũ, cũng nhìn thấy vẻ thích thú của Long Thầm Vũ đối với Bạch An Tương khi nói chuyện, suy nghĩ thay đổi.

“Ha ha, cậu nhóc thật là biết nói chuyện, đúng đúng đúng, tôi là mẹ của An Tương, cậu quen biết An Tương sao?” Nhìn quần áo là biết Long Thầm Vũ là loại con cháu nhà giàu có.

Long Thầm Vũ cười: “Quen chứ, nào phải chỉ là quen biết, lúc đi học cháu còn từng theo đuổi An Tương, chẳng qua lúc đó An Tương giữ mình trong sạch...” Lý Ninh Quyên vừa nghe vậy, lập tức lên tinh thần: “Đúng vậy đúng vậy, gì chứ điểm này thì An Tương nhà chúng tôi rất tốt, không những xinh đẹp lại còn giữ mình trong sạch, đến bây giờ vẫn còn là cô gái...” Đột nhiên ý thức được ở đây vẫn còn có rất nhiều người đang đứng xem, mấy chữ cô gái trinh trắng này lập tức bị bà ta nuốt xuống.

Nhưng mặc dù còn chưa nói xong, làm gì có ai không biết là có ý gì? “Mẹ!” Bạch An Tương xấu hổ quát Lý Ninh Quyên.

Sau khi nghe thấy lời Lý Ninh Quyên khẳng định, trong lòng Long Thâm Vũ quả thật vui mừng như hoa nở: “Bác gái, cháu dẫn mọi người vào nhé.” “Được được được” Lý Ninh Quyên liên tục gật đầu.

Sau đó Long Thâm Vũ lại nhìn về phía Bạch Vĩnh Minh: “Có vấn đề gì không?” Trên mặt Bạch Vĩnh Minh lộ vẻ xấu hổ: “Cậu Long đã mở miệng, đương nhiên là không có vấn đề gì.” Sau đó cả nhóm người đi về phía đại sảnh.

Bạch An Tương không muốn nhưng lại bị Lý Ninh Quyên kéo vào.

Nhưng khi Trình Uyên chuẩn bị theo vào, lại bị Bạch Vĩnh Minh ngăn lại: “Cậu không được vào!” Mọi người sững sốt.

Long Thâm Vũ giả vờ như không nghe thấy.

Nhưng Bạch An Tương lại lạnh mặt: “Không cho anh ấy vào, vậy tôi cũng không vào.” Vừa nói, cô vừa kéo tay Trình Uyên chuẩn bị rời đi.

Long Thâm Vũ vội vàng nói: “An Tương, cần gì phải thế? Loại người như anh ta, cho dù có bước vào, không phải chỉ để người ta khinh bỉ sao, đến lúc đó em và bác trai bác gái cũng đi theo đó.” Lời này đâm thẳng vào chỗ hiểm. Long Thâm Vũ đang trả thù những lời Trình Uyên nói với anh ta ngày đó.

Nhưng đúng lúc này, Trình Uyên lại nắm chặt tay Bạch An Tương, cảnh cáo: “Long Thâm Vũ phải không? Tôi nhớ hình như trước đây đã từng nói với anh, hai chữ An Tương này không phải anh có thể gọi được, vẫn cần tôi nhắc lại cho anh nghe lần nữa sao?” Long Thâm Vũ nghe vậy thì sắc mặt rất khó coi, mà sau khi Bạch Vĩnh Minh nghe thấy cũng biết giữa Trình Uyên và Long Thâm Vũ hẳn là đã từng xích mích với nhau, bèn đổ dầu vào lửa: “Trình Uyên, tại sao lại nói chuyện với cậu Long như vậy? Cậu có biết cậu Long là ai không hả? Chú ý thân phận của cậu.” “Om sòm!” Trình Uyên trợn mắt một cái, Bạch Vĩnh Minh rụt cổ lại như mắc chứng ám ảnh.

Có điều lúc này, Long Thâm Vũ nói thầm bên tai Bạch Vĩnh Minh: “Cho anh ta vào đi, bên trong đông đủ các nhân vật nổi tiếng, anh ta đi vào trong, cùng lắm cũng chỉ để mất mặt mà

thôi.” Nói xong, lại bày ra bộ dạng lịch sự liếc mắt nhìn mọi người, có điều trong lòng anh ta vẫn đang suy nghĩ lát nữa phải làm cho Trình Uyên mất mặt thế nào.

Hừ, bên trong đều là người có danh tiếng trong xã hội, dòng học lâu đời giàu có, một tên quý nghèo kiết xác chưa từng nhìn thấy việc đời như anh ta, đi vào trong cũng chỉ để mất mặt, càng dễ để cho cả nhà Bạch An Tương nhìn xem, mình tốt hơn Trình Uyên gấp trăm ngàn lần.

“Được rồi, mọi người đã đến đây, vậy thì vào cả đi” Bạch Vĩnh Minh ngậm cười một tiếng, giả vờ làm ra bộ dạng không kiềm chế nổi.

Trình Uyên chẳng thèm so đo tính toán với bọn họ, cùng nhau bước vào đại sảnh.

Giờ phút này, ông cụ nhà họ Bạch mặt mũi đỏ bừng, sung sướng hả hê.

Vừa nấy những người được mời đến chúc mừng ông ta, có rất nhiều người bình thường ông ta muốn nịnh nọt mà cũng không nịnh nọt được, nhưng mà hôm nay, ai nấy đều cực kỳ cung kính.

Xem ra, lần này tổ chức bữa tiệc là đúng rồi, trong lòng ông ta vô cùng hài lòng.

Lên được thuyền lớn của Tập đoàn Tuấn Phong, sau này còn có ai dám coi thường mình nữa chứ? Ông cụ Bạch hắng giọng đứng trên đài hội nghị mỉm cười nói: “Các vị bạn bè thân thuộc, những người bạn trong giới kinh doanh, tôi là chủ tịch của Tập đoàn Trái cây Bạch Thị, Bạch Kính Tôn, đầu tiên xin chào mừng mọi người đến đây” Sau một tràng những lời nói khách sáo, ông cụ Bạch lại bắt đầu cảm ơn cái này cảm ơn cái kia, giống như đã đạt giải quán quân trong một tiết mục thi tuyển nào đó vậy.

Sau một loạt những lời khách sáo, ông ta vẫn không quên vênh váo: “Lần trước khi tôi mừng thọ, có người bạn cũ tặng cho tôi một món quà sinh nhật, đây chính là hàng cao cấp, trước khi bữa tiệc bắt đầu, tôi lấy báu vật ra, để mọi người nhìn thấy vui vẻ trong lòng!”

Chương 19

Chương 19 Xin mời Chủ tịch HĐQT Tập đoàn Tuấn Phong

Vừa dứt lời, có một cô gái lễ tân từ bên cạnh bước ra, trong tay cầm một chiếc khay ngọc, bên trên phủ một tấm vải đỏ, báu vật bên trong có vẻ vô cùng thần bí.

Tất cả mọi người trong hội trường cũng bắt đầu suy đoán là báu vật gì.

Chỉ có Trình Uyên híp hai mắt lại, chăm chú nhìn lên sân khấu, thứ bên trên, e rằng chính là quà sinh nhật mà mẹ đẻ mình tặng cho An Tương nhỉ? Đột nhiên, Bạch An Tương nhíu đôi mày thanh tú hỏi Trình Uyên: “Trước đó có phải anh đã biết hôm nay nhà họ Bạch tổ chức tiệc không?” Trình Uyên hoàn hồn, gật đầu cười.

Bạch An Tương cảm thấy hơi khó chịu, khổ sở nói: “Nếu người ta đã không mời chúng ta, chúng ta cần gì phải mặt dày không mời mà tự đến chứ?” Cô nghĩ, như vậy chẳng phải là chạy đến để người ta sỉ nhục mình sao? “Hôm nay là sinh nhật của em” Trình Uyên đột nhiên bày.

ra vẻ mặt nghiêm túc, nói với Bạch An Tương: “Anh muốn cho em một bữa tiệc sinh nhật khác biệt, cũng muốn tặng cho em món quà sinh nhật đặc biệt!” Giọng điệu của Trình Uyên rất kiên định, vẻ mặt rất nghiêm túc, Bạch An Tương không kiềm được ngẩn ra.

Trong ấn tượng của cô, Trình Uyên chưa bao giờ nói chuyện với giọng điệu như thế này, không biết tại sao, rõ ràng cảm thấy anh rất nghiêm túc, nhưng trong lòng Bạch An Tương lại dâng lên cảm giác ngọt ngào.

Đúng lúc này, mọi người xôn xao.

“Oa, ngọc như ý thượng hạng!” “Nhìn màu sắc đi, là thứ có tiền cũng không mua được đâu, ngọc bích to như vậy điều

khác thành ngọc như ý, nếu mang ra ngoài bán đấu giá, ít nhất cũng hơn trăm triệu đấy” “Rốt cuộc là ai ra tay hào phóng như vậy, ông cụ Bạch chẳng qua chỉ mừng thọ mà đã tặng món quà lớn đến như vậy rồi” Mọi người kinh ngạc cảm thán không ngừng.

Sau khi Trình Uyên nhìn thấy, tức giận đến mức môi giật giật, ông cụ Bạch này đúng là không biết xấu hổ, qua cầu rút ván còn chưa tính, còn định chiếm cả quà sinh nhật của An Trương thành của riêng.

“Các vị khách quý, cái này, cũng là quà tặng mà lão đây.

nhận được vào ngày mừng thọ, loại ngọc như ý thượng hạng này, e rằng tất cả những người có mặt ở đây đều khó mà được chiêm ngưỡng phải không?” Đúng vậy, loại ngọc như ý thượng hạng này quả thật rất hiếm thấy, nhưng so với ngọc như ý, mọi người lại quan tâm đến người tặng quà đứng sau lưng hơn.

Một giây sau, ông cụ Bạch vênh vác đưa ra câu trả lời: “Tôi nghĩ, tất cả mọi người đều rất tò mò món quà tặng có giá trị lớn như vậy rốt cuộc là do ai đưa tặng đúng.

không?” Khi nói lời này, ánh mắt ông ta quét khắp hội trường, cuối cùng dừng lại ở phía Long Thâm Vũ: “Món quà này.

là do Chủ tịch Tập đoàn Long Đăng, cho con trai cưng của ông ấy là anh Long Thâm Vũ, tặng cho lão đây.” Tập đoàn Long Đăng sao? Thảo nào...

Mọi người thoải mái hẳn ra, ở thành phố Tân Dương, địa vị của Tập đoàn Long Đăng tuy không sánh bằng Tập.

đoàn Tuấn Phong, nhưng cũng coi là có tên tuổi, tài sản lớn như vậy thì có thể làm ra loại ngọc như ý thượng hạng này dường như cũng hợp tình hợp lý.

Có điều, báu vật quý giá như vậy mà lại tặng cho Chủ tịch của Tập đoàn Trái cây Bạch Thị không có lợi ích gì liên quan, thật sự khiến người ta cực kỳ khó hiểu.

Có điều sau khi Long Thâm Vũ nghe thấy như vậy, hoảng sợ hết hồn, lúc đó anh ta cũng chỉ mượn của người khác dâng lên

thôi, hoàn toàn không ngờ được lại xuất hiện tình huống này, nếu bị ông già nhà anh ta biết được, không bị mắng chửi mới lạ đấy.

Nhưng lúc này có rất đông người xung quanh bắt đầu khen ngợi anh ta.

“Không hổ là cậu Long, đúng là rộng rãi.” “Đó là chuyện đương nhiên, địa vị của Tập đoàn Long Đăng ở thành phố Tân Dương chúng ta, mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, một miếng ngọc như ý mà thôi, đối với Tập đoàn Long Đăng, còn chẳng bằng một bữa ăn sáng” Chuyện đã đến nước này, Long Thâm Vũ cũng không thể phản bác được, chỉ đành cắn răng đón nhận: “Chút tâm lòng nhỏ thôi, không đáng nhắc đến, mọi người nên ăn uống đi thôi...” Bây giờ anh ta chỉ hận không tìm được cái lỗ để chui xuống, lúc đó tại sao lại ngu tới nhận ngọc như ý kia là do ông già anh ta tặng đến.

Có điều cũng may mà tình huống lúng túng này đã bị Bạch Vĩnh Minh phá vỡ, anh ta cầm ly rượu đi tới, trong nháy mắt chuyển hết sự chú ý về phía Trình Uyên.

“Cậu chủ Long tuổi trẻ tài cao, là người thừa kế tương lai của Tập đoàn Long Đăng, so với ai đó, xuất sắc hơn rất nhiều...”

Sau đó, anh ta quay đầu nhìn về phía Trình Uyên, chuyển mũi nhọn: “Trình Uyên, e rằng đây là lần đầu tiên đồ nhà quê cục mịch như cậu được đến nơi cao cấp như thế này đúng không?” Không đợi Trình Uyên nói gì, Bạch Vĩnh Minh lại cười cười, quay sang nói với Bạch An Tương: “An Tương, dù nói thế nào anh cũng là anh họ của em, cho nên anh thật sự cảm thấy không đáng cho em”” “Loại người như thế này” Anh ta chỉ sang Trình Uyên: “Cho dù cả đời này, e rằng cũng không thể vươn đến độ cao của cậu chủ Long, em nói xem đầu óc em chập.

mạch chỗ nào mà lại vừa ý loại vô dụng thế này” Bạch Vĩnh Minh lắc lắc ly rượu trong tay, cười khẩy nói: “Mấy cái kiểu giao tiếp của xã hội thượng lưu này, loại người rác rưởi như cậu cũng đừng cố gắng vào cọ xát làm gì, cấp bậc của chúng tôi, cậu không hiểu đâu.” Anh ta cũng không nói quá to, nhưng mọi người đứng gần đều có thể nghe thấy, thậm chí trong một

khu vực còn lẩn át cả giọng nói đang phát biểu của ông cụ Bạch.

Vì vậy, những người đứng gần đều dõi mắt nhìn sang với ánh mắt tò mò.

“Ồ, mấy người này ăn mặc thật tùy tiện.” “Đúng vậy, xem quần áo trên người bọn họ kia, quả thật còn rẻ tiền hơn cả quần áo của công nhân viên chức công ty chúng ta” “Làm sao người như vậy có thể lẩn vào được chứ?” Từng giọng nói chói tai tuôn ra từ trong miệng những kẻ được gọi là người của xã hội thượng lưu, mọi người bàn tán xôn xao.

Mặt Bạch An Tương nóng ran.

Nhưng Trình Uyên lại không để ý, chỉ cười cười, sau đó lắc đầu thờ dãi: “Thật ra tôi thật sự không hiểu nổi, tại sao một đám người hạ lưu cùng tụ tập với nhau lại biến thành xã hội thượng lưu, rốt cuộc là ai cho các người tự tin như vậy chứ?” Những lời này rất độc địa.

Câu nói hút lấy ánh mắt căm thù của tất cả mọi người, cả đám người vừa mở miệng mỉa mai đều mở to hai mắt.

Bọn họ không thể tin được hạng tép riu ở đáy xã hội này cũng dám nói cạnh nói khỏe tất cả mọi người.

Đừng nói Bạch Vĩnh Minh, ngay cả gương mặt Long hằm Vũ cũng trở nên lạnh lùng, anh ta đột nhiên lạnh lùng mở miệng: “Có một từ lóng trên mạng là thù ghét người giàu, có nghĩa là, một số người không có tài năng gì, nhìn thấy người khác có tiền, thì bản thân họ tràn ngập căm thù, hơn nữa còn nghĩ mọi cách chửi bới người khác.” Vốn dĩ Bạch Vĩnh Minh cũng bị gom vào trong câu nói này còn đang chuẩn bị tức giận, nhưng anh ta chợt phát hiện ra, câu nói này của Trình Uyên đã đắc tội quá nhiều người, ngay cả cậu chủ Long cũng đã mở miệng mỉa mai rồi, trong nháy mắt, anh ta cảm thấy vui vẻ.

“Đúng, loại người như vậy quả thật là sâu mọt của xã hội.” Anh ta rất phối hợp làm vai phụ cho Long Thẩm Vũ.

Thật ra khi Trình Uyên vừa nói dứt câu, Bạch An Tương đã ngẩn ra.

Cô không biết tại sao Trình Uyên lại dám phạm vào.

chuyện kiêng kỵ lớn như vậy, một câu nói lật đổ người trên cả con thuyền, anh thật sự không biết sao? Cô kinh ngạc nhìn về phía Trình Uyên.

Lại phát hiện ra Trình Uyên tỏ ra không mấy quan tâm.

Trên đài hội nghị, ông cụ Bạch bảo cô lễ tân đưa ngọc như ý xuống, sau đó giọng nói đột nhiên nâng cao: “Tất cả mọi người đều đã thưởng thức báu vật rồi, bữa tiệc lần này, còn có một chuyện quan trọng nữa, đó chính là Tập đoàn Trái cây Bạch Thị chúng tôi chính thức đạt được hợp tác với Vịnh Ánh Trăng dưới tay Tập đoàn Tuấn Phong, lại may mắn hơn nữa, mời được Chủ HĐQT mới nhận chức của Tập đoàn Tuấn Phong đến đây: Tất cả mọi người bên dưới đều nín thở trong chốc lát.

Nghe nói gần đây Tập đoàn Tuấn Phong mới thay Chủ tịch HĐQT mới, là một người đàn ông cực kỳ trẻ tuổi, hơn nữa còn cực kỳ thần bí, cả đám ông lớn trong giới kinh doanh đều chưa được gặp, cho nên tất cả mọi người đều rất mong mỏi được xem vị Chủ tịch thần bí này rốt cuộc có dáng vẻ thế nào.

Ánh mắt mọi người bắt đầu nhìn khắp căn phòng, nhưng lại cực kỳ yên tĩnh.

Sẽ là ai đây? “Sau đây, chúng ta phải dùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt nhất, mời doanh nghiệp đứng đầu thành phố Tân Dương chúng ta, Chủ tịch HĐQT Tập đoàn Tuấn Phong lên sân khấu đọc diễn văn chào mừng!” Ông cụ Bạch nói xong, khóe môi nhếch lên thàn một nụ cười, liếc mắt nhìn quanh hội trường, trước tiên muốn nhìn thấy phong thái của Chủ tịch HĐQT Tập đoàn Tuấn Phong, mà những người khác đều vỗ tay không để ý đau đớn, giống như muốn dùng phương pháp này để lấy lòng ông lớn thần bí kia.

Trình Uyên nhẹ nhàng chỉnh sửa vạt áo một chút, khinh thường liếc mắt nhìn Bạch Vĩnh Minh và Long Thâm Vũ, ánh mắt kia giống như đang nhìn hai kẻ bỏ đi vậy.

Sau đó, anh tiêu sái xoay người.

Chương 20

Chương 20.

hội trường kính ngạc Hành vi của anh đương nhiên làm mọi người chú ý! Không phải là anh đấy chứ? Sao có thể như vậy được? Ai mà chẳng biết đồ rác rưởi này ở nhà cả ngày chứ.

Nhưng, anh tiêu sái xoay người như vậy là sao? Kiêu khí thể bưng bưng hiên ngang oai vệ bước lên sân khấu như vậy là sao chứ? Long Thâm Vũ và Bạch Vĩnh Minh liếc mắt nhìn nhau, trong chốc lát, giống như đã tiến hành trao đổi về tinh thần và tâm linh nào đó.

Bất kể nói thế nào, bọn họ đều hơi bối rối.

Không chỉ có hai người bọn họ, tất cả mọi người quen biết Trình Uyên đều không thể hiểu được gì.

Đặc biệt là Mục Như Trăn, mặt đầy vẻ không thể nào tin tưởng được, không phải người đàn ông mà mình vẫn luôn ngưỡng mộ lại chính là chồng của bạn thân mình đấy chứ? Giờ phút này Bạch An Tương cũng kinh ngạc bịt chặt miệng mình.

Nhưng mà.

Trình Uyên lại đi thẳng đến bên cạnh Vương Tử Yên, ngay trước mặt rất nhiều người, ghé sát tai cô ta nói thầm.

Tạm thời anh không muốn để lộ thân phận, anh hiểu rất rõ đạo lý cây to đón gió! Trình Uyên và Vương Tử Yên đột nhiên trao đổi với nhau khiến cho Long Thâm Vũ và Bạch Vĩnh Minh vốn đang chột dạ lại càng sợ hãi không hiểu.

Bởi vì rất nhiều người biết Vương Tử Yên, bọn họ đều biết Vương Tử Yên là trợ lý của Chủ tịch HĐQT Tập đoàn Tuấn Phong, cho nên...

Cho nên khi Vương Tử Yên và Trình Uyên rỉ tai thì thầm, bọn họ tròn tròn mắt.

Loại ranh con nghèo khổ từ quê lên như Trình Uyên làm sao có thể quen biết được Vương Tử Yên chứ? Hơn nữa còn cư xử thân thiết như vậy? Bước chân của Bạch An Tương nặng nề như bị đổ chì, nhưng cô vẫn bất giác bước đến sau lưng Trình Uyên và Vương Tử Yên.

“Cô ta là ai vậy?” Cô hoang mang hỏi.

Trình Uyên suy nghĩ một lát, chỉ Vương Tử Yên giới thiệu: “Đây là bạn học của anh” “Bạn học...” Bạch An Tương kinh ngạc.

Vương Tử Yên cũng ngần ra, im lặng nghiền ngẫm hai chữ bạn học, sau đó dường như hiểu được cái gì, gật đầu cười với Bạch An Tương: “Xin chào, tôi là bạn học của Trình Uyên, tên là Vương Tử Yên, đang công tác ở Tập đoàn Tuấn Phong.” cập nhật mỗi ngày tại truyệnone A, hóa ra cô ta chính là người bạn học ở Tập đoàn Tuấn Phong mà Trình Uyên đã từng nhắc đến, Bạch An Tương thầm nghĩ, thế mà lại xinh đẹp như vậy.

Cô chợt nhớ ra sở dĩ mình có thể đàm phán xong xuôi chuyện đầu tư với Vịnh Ánh Trăng, đều là do người ta giúp một tay.

Nhưng không biết tại sao cô lại không thấy vui vẻ chút nào.

Hạng mục tám mươi triệu.

Chỉ là quan hệ bạn học mà người ta đã có thể giúp mình một chuyện lớn đến vậy sao? Trong lòng đắng chát.

Mà khi Vương Tử Yên nhìn thấy Bạch An Tương, thật ra trong lòng cô ta cũng vô cùng kinh ngạc.

Với cô ta thì vẻ đẹp nóng bỏng của mình đã hình thành chên lệch rõ ràng với Bạch An Tương.

Cô gái giống như Bạch An Tương khiến người ta vừa nhìn đã nghĩ đến từ trong sạch, xinh đẹp và trong sáng tự nhiên tạo thành.

Dựa vào kinh nghiệm từng có, cô ta liếc mắt đã nhận ra, cô gái trước mắt này có quan hệ không bình thường với Chủ tịch.

Phụ nữ, dường như trời sinh có được bản năng của động vật.

Đôi khi, chỉ cần liếc mắt một cái, trong đầu đã có thể dệt thành câu chuyện tình tiết gay cấn, trong lòng có hàng vạn hàng nghìn mùi vị.

Trình Uyên không phải phụ nữ, đương nhiên không phát hiện ra sự đánh giá lẫn nhau giữa hai người trong nháy mắt này.

Anh suy nghĩ một lát, tuy tạm thời không muốn để lộ thân phận của mình, nhưng vẫn phải tổ chức sinh nhật của Bạch An Tương, cũng nên dạy cho Long Thâm Vũ và Bạch Vĩnh Minh đang ngồi trước mặt một bài học, nhất là... nhà họ Bạch sáng nắng chiều mưa này.

Vì vậy, anh liếc mắt ra hiệu cho Vương Tử Yên, vừa nãy anh đã nói rõ tình huống, sau đây sẽ để cho Vương Tử Yên thực hiện.

“Xin mời Chủ tịch HĐQT Tập đoàn Tuấn Phong lên sân khấu đọc diễn văn chào mừng” Trên bục, ông cụ Bạch lại gọi thêm một lần nữa.

Giờ phút này, đối với ông cụ mà nói, mấy hành động của đám người Trình Uyên dưới sân khấu hoàn toàn giống như trẻ con, ông ta còn lâu mới quan tâm đến, ông ta chỉ quan tâm đến Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong sắp lên sân khấu thôi.

“Sao vậy? Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong không đến sao?” Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Không phải là Tập đoàn Tuấn Phong vốn dĩ coi thường nhà họ Bạch đấy chứ?” “Tôi đoán có lẽ là thế thật.” Gương mặt tươi tỉnh hơn hờ của ông cụ Bạch dần dần trở nên ủ rũ như quả cà sau sương.

Đúng lúc này, Vương Tử Yên nghi ngờ nhìn thoáng qua Trình Uyên một cái, sau đó gật đầu.

Cô ta xoay người đi lên sân khấu.

“Xin chào mọi người, tôi là trợ lý của Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong, Vương Tử Yên.” Vương Tử Yên đứng trước micro, thản nhiên nói.

Phòng tiệc đang bàn tán xôn xao âm ỉ đột nhiên im lặng.

Rất nhiều người nổi tiếng trong giới ở đây đều biết Vương Tử Yên.

“Tập đoàn tạm thời có chút việc, Chủ tịch của chúng tôi tạm thời không thể phân thân ra để đến đây được, cho.

nên, hôm nay, tôi thay mặt toàn quyền đại diện cho Chủ tịch của chúng tôi, tuyên bố vài việc như sau.” Nghe nói như vậy, tinh thần ông cụ lại phấn chấn hẳn lên.

Ông ta nghĩ, cũng được, bất kể nói thế nào, cô ta cũng là trợ lý của Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong, Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong tạm thời có việc, cũng không quên phái trợ lý của mình đến đây, còn toàn quyền đại diện cho anh ta, vậy ngược lại càng thể hiện được Tập đoàn Tuấn Phong coi trọng nhà họ Bạch bọn họ.

Ông cụ Bạch lại mỉm cười.

Ở bên kia, Long Thâm Vũ không kiềm được thở phào.

nhẹ nhõm, hóa ra đồ rác rưởi kia chỉ vừa vặn là bạn học.

của Vương Tử Yên mà thôi.

Bạch Vĩnh Minh thì không quên chế giễu: ‘Anh xem, thấy bạn học của mình trở thành trợ lý cho tập đoàn lớn là đồ rác rưởi kia ra sức làm thân, hận không thể bung bỏ đít luôn kìa’

Nhưng sau đó, lời nói của Vương Tử Yên lại khiến cho.

hai người bọn họ trợn tròn mắt.

“Chủ tịch chúng tôi nói rồi, lần này đồng ý đầu tư vào.

Tập đoàn Trái cây Bạch Thị, tất nhiên có cân nhắc về mặt kinh doanh, nhưng quan trọng hơn là về mặt tình cảm.

Cho nên, tám mươi triệu Vịnh Ánh Trăng đầu tư cho Tập đoàn Trái cây Bạch Thị đổi lấy 5% cổ phần của Bạch Thị, Chủ tịch quyết định, tặng hết toàn bộ cổ phần cho Bạch An Tương”

“Âm’ một tiếng, trong phòng tiệc như ong vỡ tổ.

Tám mươi triệu đấy! Nói đưa cho người khác là đưa cho người khác luôn sao? Nhưng mà, Bạch An Tương không phải là cô gái nhà họ Bạch đã kết hôn với đồ nhà quê kia sao? Đường đường là Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong, làm sao lại vừa ý

một cô gái đã kết hôn chứ? Mọi người không thể nào hiểu được! Đồng thời, ánh mắt của ông cụ trừng lên thật to, tay ông ta cũng không kiềm được run lên.

Nhớ đến lúc trước mình lật lọng, lại bỏ đi quyết định người phụ trách hạng mục mới của Bạch An Tương, hơn nữa bữa tiệc lần này còn chẳng mời người ta, ông ta đột nhiên cực kỳ hối hận.

Hóa ra sở dĩ Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong đồng ý rút tiền cho Bạch Thị, không phải vì đánh giá cao triển vọng hạng mục mới của nhà họ Bạch ông ta, ngược lại hoàn toàn vì nhắm tới Bạch An Tương.

Trong lòng ngoại trừ hối hận, còn có phần nộ, ông ta phần nộ trừng mắt nhìn về phía ba con Bạch Sĩ Phan và Bạch Vĩnh Minh ở phía xa xa, ông ta hận không thể bóp.

chết đứa con trai và cháu trai đáng ghét này.

Bạch Vĩnh Minh cũng tròn tròn mắt.

Anh ta vất hết óc tranh cướp thành quả lao động của Bạch An Tương, vừa này vẫn còn hả hê hồng hách, hơn nữa còn ý tứ chế giễu người ta, nhưng bây giờ thì sao, trong nháy mắt người ta đã trở thành một cổ đông mới của Tập đoàn Trái cây Bạch Thị.

Một người phụ trách thì đáng là gì chứ? Long Thâm Vũ cũng không ngoại lệ, anh ta vẫn cảm thấy, mình theo đuổi Bạch An Tương là đang ban ơn cho nhà họ Bạch, là thương hại, dựa vào điều kiện của mình, cả nhà Bạch An Tương có thể leo lên mình chắc chắn nằm mơ cũng có thể tỉnh lại.

Khi vào cửa bị Bạch Vĩnh Minh chặn lại, anh ta dựa vào.

mặt mũi của mình dẫn cả nhà Bạch An Tương vào trong, còn cảm thấy nhất định mình có thể để lại một bóng dáng thật chói lọi vĩ đại trong lòng Bạch An Tương.

Nhưng mà...

Không ngờ được thế mà mình lại đi tranh giành phụ nữ với Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong.

Nếu biết trước như vậy, có đánh chết anh ta cũng không dám.

Thực lực của Tập đoàn Tuấn Phong, cho dù có hạ thấp đến mức cực kỳ thấp, cũng có thể đè chết nhà họ Long anh ta.

Có điều, giờ phút này anh ta và Bạch Vĩnh Minh lại đột nhiên ngăm ngăm nhìn nhau, sau đó cùng dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía Trình Uyên.

Bạch An Tương thân là người trong cuộc cũng ngần ra.

Lý Ninh Quyên cũng mơ hồ.

Nhưng, chuyện này vẫn chưa hề kết thúc.

Vì chuyện điên cuồng vẫn còn tiếp tục.

“Mấy ngày trước, mẹ của Chủ tịch chúng tôi đã chuẩn bị xong quà sinh nhật cho cô Bạch đưa đến nhà họ Bạch rồi” Vương Tử Yên tiếp tục nói.

“Món quà này chính là... ngọc như ý mà mọi người vừa mới tán thưởng!” Tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt.

Chương 21

Chương 21 Suinhật vu về Cái gì?!

Ngọc như ý kia không phải do Chủ tịch Tập đoàn Long Đăng tặng cho ông cụ Bạch đấy sao? Tại sao đột nhiên lại biến thành mẹ của Chủ tịch Tuấn Phong tặng cho cô Bạch vậy? Cả phòng sôi trào.

Thay đổi đột ngột khiến cho tất cả mọi người bất ngờ không kịp đề phòng! Lúc này ông cụ mới vỡ lẽ.

Hóa ra, sinh nhật mình hôm đó, không phải nhà họ Long tặng ngọc như ý, mà chính là mẹ của Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong người ta tặng, hơn nữa còn không phải là tặng cho mình, mà lại tặng cho Bạch An Tương.

Giờ phút này, mặt mo của ông cụ Bạch đỏ bừng, hận không tìm được cái lỗ nào để chui xuống.

Một cảm giác xấu hổ sâu sắc và cảm giác nguy hiểm bao trùm.

Ông ta không biết rốt cuộc Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong và Bạch An Tương có quan hệ gì, nhưng có thể nhận ra, Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong thật sự đã bỏ vốn lớn vào Bạch An Tương, nhưng ngộ nhỡ anh ta biết được nhà họ Bạch đối xử với Bạch An Tương như thế, thì sẽ ra sao đây? Ông cụ Bạch không kiềm được nhìn về phía Long Thâm Vũ bằng ánh mắt phẫn nộ.

Lúc này Long Thâm Vũ cũng rất xấu hổ, vì không những ông cụ trừng anh ta, ngay cả những người xung quanh cũng dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía anh ta.

“Không phải nói là do Tập đoàn Long Đăng tặng sao?” “Đúng vậy, vừa nãy Long Thâm Vũ của Tập đoàn Long Đăng còn tự mở miệng thừa nhận.” “Vậy là xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao Tập đoàn Tuấn Phong còn nói là do bọn họ tặng?” Đối mặt với sự nghi ngờ của mọi người, Long Thâm Vũ cảm thấy mặt

mình nóng rất không chịu nổi, quả thật có cảm giác xấu hổ không có đất dung thân, anh ta vội vàng cái khó ló cái khôn, lúng túng cười nói: “Ha ha...”

Mọi người đừng hiểu lầm, chẳng qua là trùng hợp thôi, Tuấn Phong tặng một cái, nhà họ Long chúng tôi cũng tặng một cái thôi.” giọng gao, nhưng cũng có thể chấp nhận được.

Nhưng mà, không ai có thể ngờ được, giờ phút này Trình Uyên đột nhiên cười hỏi: “Vậy xin hỏi ngọc như ý mà Tập đoàn Long Đằng đưa tới trị giá khoảng bao nhiêu tiền?” Lần này Long Thâm Vũ sao biết được? Anh ta không kiềm được giận dữ trừng mắt lườm Trình Uyên một cái.

Nhưng khi anh ta nhìn thấy những người khác cũng đang tò mò nhìn về phía mình, anh ta muốn khóc toi nơi luôn rồi, không có cách nào khác nên chỉ có thể đánh liều nói bừa: “Có lẽ... Có lẽ là... Mấy triệu, là ba tôi đưa cho, tôi cũng không rõ lắm.” Vương Tử Yên đứng trên sân khấu lại thản nhiên nói: “Tôi nhớ bà chủ nhà chúng tôi đã từng nói, ngọc như ý mà bà ta tặng cho cô Bạch An Tương, là báu vật gia truyền, giá trị hơn trăm triệu.” “Á...” Long Thâm Vũ tròn mắt.

Cao thấp thế nào lập tức rõ ràng, hơn nữa không có ai nghi ngờ lời nói của Vương Tử Yên, vì tất cả mọi người đều biết với thực lực của Tập đoàn Tuấn Phong còn chưa đến mức nói dối như vậy, hơn nữa, đối với Tuấn Phong mà nói, quả thật một trăm triệu chẳng thấm vào.

đâu.

Mọi người đều rôi rít dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía Long Thâm Vũ.

Long Thâm Vũ nghẹn đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng vẫn cứng miệng nói: “Tôi cũng không biết rốt cuộc ngọc.

như ý mà ba tôi tặng có giá trị bao nhiêu, vừa nãy đã nói rồi, tôi cũng chỉ đoán vậy thôi.” “Không!” Vương Tử Yên lạnh lùng nói: “Tôi nhớ bà chủ nhà chúng tôi đã từng nói, loại ngọc như ý này sở dĩ giá trị hơn trăm triệu, là vì nó chỉ có một cái.” “...” Long Thâm Vũ lập tức xấu hổ vô cùng.

Mà lúc này Trình Uyên lại thêm dầu vào lửa: “Hơn nữa nhà họ Bạch chỉ nhận có một miếng ngọc như ý, không biết miếng ngọc như ý mà anh nói rốt cuộc đi đâu mất rồi? Hay là, Tập đoàn Tuấn Phong nói dối, miếng ngọc.

như ý này chính là do cậu chủ Long anh tặng?” “Chuyện này..” Long Thâm Vũ lập tức nghẹn lời không trả lời được.

Anh ta không còn dám mạnh miệng nói mình quả thật đã tặng, vì Vương Tử Yên đã nói hết rồi, mẹ của ông chủ Tập đoàn Tuấn Phong đã nói, trên đời này chỉ có một miếng, nếu anh ta cứng rần nói mình tặng, vậy được làm ra từ đâu? Hơn nữa nếu làm vậy chẳng phải là không kiêng nể gì khiêu khích Tập đoàn Tuấn Phong sao? Có cho anh ta một trăm lá gan, anh ta cũng không dám! Đồng thời, mặc dù ông cụ Bạch cũng từng nghĩ muốn thiết lập quan hệ thân thiết với Long Thâm Vũ, cũng không dám nói dối thay anh ta vào lúc này.

Tình cảnh trở nên cực kỳ khó xử.

Long Thâm Vũ oán giận nhìn Trình Uyên, tên này bỏ đá xuống giếng, nhìn thấy mình bị đưa ra làm trò cười, lại làm mọi chuyện có thể để đưa ra câu hỏi khó mà trả lời được.

Có điều cũng may, lúc này mọi người vẫn còn chú ý đến một vấn đề khác.

“Bạch An Tương là ai vậy?” “Thật là quá may mắn, thế mà lại lọt vào mắt xanh Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong” “Đúng vậy, Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong này rõ ràng là vừa mắt cô gái Bạch An Tương kia rồi.” Jì xảy ra, nhưng nghe thấy tiếng bàn tán của mọi người, bà ta đã kích động không kiềm chế nổi từ lâu rồi.

Lý Ninh Quyên không biết có chuyện Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong đó! Đây chính là người còn xuất sắc hơn cả cậu chủ Long trước mặt mình.

Không, vốn dĩ không thể so sánh được.

Bà ta đột nhiên rất hối hận, chẳng qua bà ta hối hận là vì vừa nãy bà ta còn nghĩ đến chuyện để Bạch An Tương đi theo cậu chủ Long.

Nhưng bây giờ nhìn lại, hừ hừ, cậu chủ Long sao? Không, cậu còn chẳng xứng với An Tương nhà tôi.

Lúc này, sắc mặt Bạch Vĩnh Minh biến thành tái nhợt, anh ta biết rõ mình gặp xui xẻo rồi.

“Cuối cùng, Chủ tịch chúng tôi nói, bữa tiệc lần này chủ yếu là muốn chúc mừng sinh nhật cho cô Bạch An Tương” Vương Tử Yên nói đến đây, hơi dừng lại, quay đầu nhìn về phía ông cụ Bạch hỏi: “Không có ý kiến gì chứ?” “Không... Không có!” Ông cụ Bạch vội vàng lắc đầu, lúng túng không chịu nổi: “Nhưng mà... Nhưng mà An Tương nó...”

Ông ta định nói hôm nay không báo cho Bạch An Tương, sợ là cô không đến.

Vương Tử Yên giơ bàn tay trắng nõn, mỉm cười chỉ về phía Bạch An Tương dưới sân khấu: “Sau đây xin mời nhân vật chính của chúng ta ngày hôm nay, cô Bạch An Tương” Trước khi lên sân khấu, Bạch An Tương lúng túng ra mặt, hốt hoảng nhìn Trình Uyên, phát hiện Trình Uyên mỉm cười gật đầu với mình, trái tim lập tức nhảy lên thành thịch.

“Hôm nay là sinh nhật của em, anh muốn tặng cho em một món quà đặc biệt!” Nhớ tới lời nói của Trình Uyên vừa nãy, cô cảm thấy thoải mái cũng cảm thấy khó hiểu.

Thoải mái là vì lúc này còn cho rằng Trình Uyên khoác lác.

Khó hiểu là vì anh thật sự nói đúng rồi.

Hôm nay xảy ra cảnh tượng này, sau này còn có ai dám coi thường Bạch An Tương cô nữa chứ? “Bốp bốp bốp...” Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Một đám người nổi tiếng trong xã hội bắt đầu vỗ tay vì cô, bộ dạng kia giống như sợ rằng tiếng vỗ tay nhỏ hơn một chút, cũng là đặc tội Tập đoàn Tuấn Phong vậy.

Bạch An Tương không biết làm sao, Trình Uyên nhìn thấy thế, nắm tay cô cùng bước lên sân khấu, sau khi lên sân khấu Bạch An Tương cũng không biết nên nói cái gì, đầu óc hỗn loạn.

Vì vậy, Trình Uyên cầm micro kêu lên: “Sinh nhật vui vẻ!” “Sinh nhật vui vẻ!” “Sinh nhật vui vẻ!” Mọi người tỉnh táo lại, vội vàng đồng loạt reo hò.

Có câu nói thế nào nhỉ, hôm nay bạn mặc kệ tôi, ngày mai tôi bước lên chỗ cao khiến bạn không với tới được.

Bạch An Tương vừa nãy còn không được ai để mắt, hoặc.

kỳ thi, trong nháy mắt đã trở thành tiêu điểm được muôn người chú ý, chuyện này châm chọc đến mức nào chứ? Một bữa tiệc chúc mừng làm ăn qua lại, chỉ chớp mắt đã biến thành bữa tiệc sinh nhật.

Tiếng vỗ tay kéo dài gần một phút rồi mới dừng lại.

Đợi đến khi yên tĩnh lại, Trình Uyên mắt sáng như đuốc, quét qua từng người đang có mặt, sau đó mở miệng nói tiếp: “Tôi, Trình Uyên, là chồng của Bạch An Tương! Kể từ hôm nay, tôi không muốn bất cứ kẻ nào có ý đồ gì với vợ tôi, nếu không, tôi sẽ khiến anh ta phải hối hận không kịp!” Khi nói chuyện, ánh mắt Trình Uyên dừng lại ở phía Long ‘Thâm Vũ, hơn nữa còn nhìn chăm chăm anh ta.

Chương 22

Chương 22 Thích không

Long Thầm Vũ vừa mới mất hết thể diện, đã cố gắng thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình rồi, nhưng hết lần này đến lần khác, Trình Uyên lại nhìn anh ta trùng trùng, vì vậy rất nhiều quần chúng hóng chuyện không hiểu chuyện gì cũng nhìn theo ánh mắt của Trình Uyên, càng khiến cho Long Thầm Vũ khó chịu kinh khủng.

Quan trọng là lúc này bạn còn không thể phản bác lại, vì một khi phản bác, người khác sẽ nói, ôi chao đường đường là cậu Ba của Tập đoàn Long Đăng, thế mà lại để ý một người phụ nữ đã có chồng vân vân... Nếu chuyện này mà để cho ba anh ta biết được, còn không tát chết anh ta sao.

Đương nhiên, thật ra lúc này còn có một giọng nói khác nữa.

“Ha ha, nói nghe ghê gớm thế, anh không biết vợ anh được Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong để ý sao?” “Khỏi phải nói, không biết chừng Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong người ta có quen biết với Trình Uyên đấy, cũng chưa chắc đã để ý Bạch An Tương, có lẽ là nể mặt mũi thằng ranh này đấy, anh không thấy khi anh ta nói chuyện, trợ lý Vương của Tuấn Phong cũng ngoan ngoãn đứng bên cạnh không dám lên tiếng đó sao?” “Cũng phải” Rất nhiều người thì thầm bàn tán dưới sân khấu.

Một người thanh niên đi tới trước mặt người đàn ông trung niên mặc tây trang cao cấp, hạ thấp giọng hỏi ông ta: “Tổng giám đốc Hà, ông xem quà tặng của chúng ta có tặng nữa không?” Người đàn ông trung niên được gọi là Tổng giám đốc Hà trừng mắt nhìn người thanh niên kia: “Nhảm nhí, không thấy ngay cả Tập đoàn Tuấn Phong cũng tặng quà rồi đấy hả?” “Nhưng mà Tổng giám đốc Hà, trên quà tặng của chúng ta viết chúc mừng hạng mục mới thuận lợi.” ” Tổng giám đốc Hà đột nhiên quên mất chi tiết này, không khỏi mình một cái, sau đó nói: “Vậy bây giờ cậu đi đổi lại đi... Đợi một lát, cầm tấm

thẻ này, tặng thêm một trăm nghìn nữa” “Vâng vâng vâng.” Cảnh tượng như vậy cũng không hiếm thấy, giờ phút này liên tục xảy ra xung quanh, không ít thư ký trợ lý trẻ tuổi đều vội vàng chạy ra khỏi phòng tiệc, đi mua lại một món quà sinh nhật khác phù hợp hơn.

Bạch Vĩnh Minh nhìn thấy hết tất cả, tức tối ngứa răng ngứa lợi.

Anh ta nghĩ mãi mà không hiểu, tại sao Bạch An Tương lại được Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong ưu ái, tại sao cô còn oai phong hơn cả mình? Phải biết rằng, Bạch Vĩnh Minh anh ta là người thừa kế đã được Bạch Thị ngầm định, Bạch An Tương là cái thá gì chứ? Nhưng hiện thực lại khiến người ta giận dữ như vậy.

Còn cả tên đáng chết Trình Uyên này nữa! Bạch Vĩnh Minh không quên được Trình Uyên đã từng sỉ nhục anh †a.

Đúng vào lúc này, Trình Uyên như đang làm ảo thuật, từ trong ngực lấy ra một túi hồ sơ đặt lên bục phát biểu, sau đó là một xâu chìa khóa nhìn qua rất xa hoa, sau đó nắm lấy tay Bạch An Tương.

Cho đến bây giờ Bạch An Tương vẫn như đang chìm trong giấc mộng, cô nhìn Trình Uyên khó mà tin nổi, Trình Uyên lại mỉm cười với cô, nói: “Bà xã, hôm nay là sinh nhật của em, anh muốn tặng cho em một món quà sinh nhật có một không hai, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có nó là thích hợp nhất.” Bạch An Tương hoang mang hỏi: “Đây là cái gì?” Trình Uyên nói: ‘Anh biết em vẫn luôn có một mơ ước, chính là nó.’ Bạch An Tương càng mơ hồ hơn nữa, sau đó Trình Uyên mở túi hồ sơ ra, lấy quyển sổ màu đỏ bên trong ra đưa cho Bạch An Tương.

“Biệt thự Vịnh Ánh Trăng?” Bạch An Tương lập tức mở to hai mắt, nhìn Trình Uyên vẻ không dám tin: ‘Anh mua sao?’ Trình Uyên mỉm cười gật đầu, dịu dàng hỏi cô: “Thích không?” Bạch An Tương choáng váng.

Hôm nay thật sự có quá nhiều niềm vui bất ngờ, nhiều đến mức khiến cô cảm thấy não mình không đủ dùng, phản ứng chậm chạp hơn rất nhiều.

Mặc dù đa số mọi người dưới sân khấu đều là ông chủ lớn của những doanh nghiệp, nhưng khi biết Trình Uyên tặng biệt thự Vịnh Ánh Trăng cho vợ mình, họ đều kinh hãi.

“Đây quả thật là chuyện không thể nào tin nổi, không ngờ được một thằng ranh nhìn như nông dân này lại có thể mua được biệt thự Vịnh Ánh Trăng.” “Thật là không thể tin nổi...” Lý Ninh Quyên thuận tay véo Bạch Sĩ Câu một cái, Bạch Sĩ Câu đau quá phải kêu lên một tiếng: “Ui! da, bà làm cái gì thế hả?” Lý Ninh Quyên hoàn toàn không nhìn Bạch Sĩ Câu, ánh mắt luôn đóng đinh trên sân khấu, lầm bầm: “Không phải tôi đang nằm mơ đấy chứ? Con rẻ rác rưởi giống ông kia lại mua được biệt thự, còn là biệt thự của... Vịnh Ánh Trăng?” Long Thâm Vũ đứng bên cạnh sắc mặt tối đen như mực.

Khi mọi người còn đang vô cùng kinh ngạc, đột nhiên có một người nhảy ra.

Bạch Vĩnh Minh chỉ Trình Uyên, cười mỉa: “Trình Uyên, cậu đừng có đứng đây làm màu nữa đi, chỉ dựa vào đồ nhà quê như cậu, làm sao mua được biệt thự của Vịnh Ánh Trăng chứ? Các vị, mọi người đừng để bị cậu ta lừa gạt, tôi hiểu rõ xuất thân của cậu ta, mẹ cậu ta mắc bệnh tôi còn phải cho cậu ta vay tiền.” “Nhưng... Ngay cả chìa khóa và giấy tờ nhà người ta cũng đưa ra rồi mà” Có người đưa ra ý kiến khác.

Bạch Vĩnh Minh cười khẩy: “Nếu tôi không đoán sai, giấy tờ nhà và chìa khóa này đều là do Trình Uyên làm giả, tôi hiểu rõ loại người như cậu ta nhất, quá dối trá” Mọi người nghe vậy mới bừng tỉnh.

Nhìn cách ăn mặc của Trình Uyên quả thật cũng không giống như kẻ có thể mua được biệt thự, không chừng thật sự giống như Bạch Vĩnh Minh nói, đều là đồ giả, Trình Uyên cảm thấy Tập đoàn Tuấn Phong tặng quà cho vợ anh ta quá mức quý giá, mình không sánh bằng, để cứu vớt sĩ diện, lúc này mới lấy ra lừa gạt Bạch An Tương.

Lý Ninh Quyên vừa mới cực kỳ hưng phấn cũng kịp tỉnh táo lại, không khỏi nhú mày.

Long Thầm Vũ lại gạt đầu, lúc này anh ta cảm thấy hản là Bạch Vĩnh Minh nói đúng, nghĩ loại nhà quê như Trình Uyên này, làm sao có thể mua được biệt thự chứ, sắc mặt anh ta cũng dễ nhìn hơn một chút.

“Đồ ngu ngốc!” Nhưng mà Trình Uyên lại khinh miệt liếc nhìn Bạch Vĩnh Minh một cái, thuận miệng nói một câu.

Trình Uyên đứng trước mặt đông người như vậy phun ra một câu ngu ngốc, đương nhiên Bạch Vĩnh Minh không chịu đựng được cơn giận này, lập tức thẹn quá thành giận nói: “Sao hả? Bị tôi vạch trần cảm thấy mất mặt thì mắng người à? Loại người như cậu cũng chỉ có thể dùng loại thủ đoạn đê tiện như vậy lừa gạt con gái thôi, tất cả mọi người có mặt ở đây đều không mù, đều có thể nhận ra được...” Anh ta càng nói càng hả hê, càng nói càng cảm thấy mình rất có lý, nhưng mà không đợi anh ta nói hết câu, đã bị Vương Tử Yên vẫn luôn đứng trên sân khấu không hề lên tiếng cắt ngang.

“Những thứ này đều là đồ thật.” Vương Tử Yên thản nhiên nói.

Tuy giọng nói không quá to, nhưng người trong phòng tiệc đều nghe thấy hết, lập tức biến thành im lặng như tờ, mà Bạch Vĩnh Minh cũng im bật.

Anh ta tỏ vẻ không tin, nói: “Không thể nào, cô khẳng định đây là đồ thật sao?” Vương Tử Yên cũng chẳng quan tâm đến anh ta, lập tức cầm giấy tờ bất động sản lên nói với người bên dưới: “Mọi người đều biết, Vịnh Ánh Trăng là tài sản dưới tay Tuấn Phong, thứ này là thật hay giả, tôi vẫn chưa mù, vẫn nhận ra được.” “Chuyện này không thể nào!” Bạch Vĩnh Minh nhìn qua quật cường nói.

Nhưng sự quật cường này trong lòng mọi người thật sự giống như từ ngữ trong miệng Trình Uyên kia, ngu ngốc! Thậm chí ngay cả lời nói của Vương Tử Yên mà cũng nghi ngờ, mọi người không kiềm được nở nụ cười.

Bạch Vĩnh Minh cảm nhận được ánh mắt chế nhạo của mọi người, lập tức mặt mũi nóng bừng, anh ta còn định nói gì đó, lúc này ông cụ đột nhiên lên tiếng: “Bạch Vĩnh Minh, cháu cút

ra ngoài cho ông!” “Ông nội...!” “Cút!” Ông cụ Bạch tức giận đến mức dựng râu tròng mắt.

Người nhà họ Bạch rất ít khi nhìn thấy ông cụ như vậy, cho nên Bạch Vĩnh Minh lập tức suy yếu, cũng không dám nói tiếp nữa, cúi đầu chạy ra khỏi phòng tiệc trong tiếng cười vang của mọi người.

“Mẹ kiếp, mình nhất định phải trả mối thù này!” Bạch Vĩnh Minh cảm thấy mình phải nhận sỉ nhục lớn, sau khi rời khỏi đã oán hận thề thốt.

Chương 23

Chương 23 Đương nhiên tin em rồi

Cuối buổi tiệc, Trình Uyên tìm cơ hội nói mấy câu với Vương Tử Yên, sau đó Vương Tử Yên tuyên bố ngay trước mặt mọi người: “Dựa vào giá trị của ngọc như ý, nếu cô An Tương không có ý kiến gì, vì lý do an toàn, Tuấn Phong tạm thời bảo quản thay cho cô ấy Đương nhiên Bạch An Tương không có ý kiến, bản thân cô cũng không dám nhận món quà quý giá như vậy, huống chi cô cũng chẳng quen biết Chủ tịch của Tuấn Phong.

Buổi tiệc kết thúc, những món quà được chuẩn bị vội vàng cũng chất đầy xe Cruze của Mục Như Trăn.

Sau khi mọi người rời khỏi bữa tiệc, Bạch An Tương cố tình kéo Trình Uyên nói: “Anh hãy tin em, em không quen biết Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong” Trình Uyên gật đầu, cười vẻ không hề để bụng: “Đương nhiên là anh tin em rồi.” Nhìn thấy ánh mắt kiên định của Trình Uyên, Bạch An Tương thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ lại, có gì đó không ổn, nếu không quen biết Chủ tịch của Tuấn Phong, vậy tại sao Chủ tịch kia lại làm như vậy? Cô nhìn Trình Uyên mấy ngày nay càng ngày càng thần bí, hơi nghi ngờ, chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến Trình Uyên sao? Chẳng lẽ, Chủ tịch của Tuấn Phong cũng là bạn học của Trình Uyên sao? “Giải thích chuyện này với cậu ta làm gì?” Lý Ninh Quyên cắt đứt mạch suy nghĩ của Bạch An Tương: “An Tương, đó chính là Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong đấy, xem tình hình, người ta hẳn là để ý con bé ngọc con đấy, con còn để ý đến người đàn ông rác rưởi này làm gì?” “Không thể nói như vậy được” Bạch Sĩ Câu nhíu mày: “An Tương của chúng ta đã kết hôn rồi, hơn nữa vừa nãy không phải Trình Uyên đã tặng..” “Ông câm miệng!” Lý Ninh Quyên quát Bạch Sĩ Câu.

“Ồi” Bạch Sĩ Câu lập tức nuốt câu nói tiếp theo vào bụng.

“An Tương... An Tương... Sĩ Câu...” Đúng lúc này, ông cụ Bạch hơn bảy mươi tuổi được người khác dìu bước nhanh ra khỏi phòng tiệc, đi đến trước xe của Mục Như Trăn, dùng vẻ mặt hiền từ cười nói với Bạch An Tương và Bạch Sĩ Câu: “Trước đây đều là ông nội không đúng, An Tương, cháu đừng để trong lòng” Bạch An Tương đang định gật đầu, Lý Ninh Quyên đã hừ một tiếng: “Ba, ba không cần phải giải thích gì với chúng con cả, nếu không lỡ bị đám cháu quý hóa của ba nhìn thấy, bọn họ lại ghen ty, nói không chừng còn giở trò sau lưng chúng con đấy.” Ông cụ Bạch sượng trân.

Nếu bình thường, cho dù Lý Ninh Quyên có gan to bằng trời, bà ta cũng không dám “tôn kính” nói những lời như vậy với ông cụ, chẳng qua bây giờ không giống ngày xưa, An Tương nhà bà ta lại là người phụ nữ được Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong để mắt, bà ta là mẹ, còn có gì phải sợ nữa chứ? Lúc này Bạch Sĩ Câu lại đột nhiên nhíu mày nói: “Bà bớt nói mấy câu đi.” “Sao hả? Tôi nói không đúng à?” Lý Ninh Quyên không phục.

Ông cụ Bạch lại cười khỏ nói: “Trước đây là ba không tốt, sau này ba chắc chắn sẽ không thiên vị nữa, cho dù có thiên vị, cũng là thiên vị cho An Tương” “Hừ” Ông cụ Bạch đang định nói mấy câu với Bạch An Tương, Trình Uyên đã kéo tay cô ra ngoài, ngay cả Lý Ninh Quyên đứng sau lưng kêu gào cái gì, bọn họ cũng không hề đáp lại.

Lái xe lập tức chạy thẳng về phía biệt thự Vịnh Ánh Trăng.

Vịnh Ánh Trăng là khu nhà xa hoa nhất thành phố Tân Dương.

Trong khi nhà đầu tư của tòa nhà khác vẫn còn đang nghiên cứu làm thế nào để cho khu nhà xanh sạch hóa, Vịnh Ánh Trăng đã đi trước người ta một bước, trước

tiên xây dựng một công viên chiếm diện tích khá lớn, sau đó xây dựng một khu nhà trong công viên.

Có được một căn nhà của mình trong khu này là giấc mơ của vô số người ở thành phố Tân Dương.

Cũng là động lực cố gắng làm việc mà Bạch An Tương vẫn luôn hướng tới.

Cho dù chỉ là một căn nhà nhỏ mấy chục mét vuông cũng đã tốt lắm rồi.

Trong một biệt thự sang trọng, Bạch An Tương đặt giấy tờ bất động sản và chìa khóa cửa lên bàn trà, nghiêm túc hỏi Trình Uyên: “Nói thật đi, anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy hả?” Trình Uyên rất muốn nói tình hình thực tế cho cô biết, nhưng mà, kiểu thay đổi thân phận đột ngột này, anh lo lắng nhất thời Bạch An Tương không thể chấp nhận được, dù sao nếu đã biết được thân phận thật của anh, chênh lệch giữa hai người cũng quá rõ ràng, cho nên, anh quyết định tạm thời giấu giếm Bạch An Tương, đợi sau này khi có cơ hội sẽ nói cho cô biết.

“Nếu anh nói, là do Vịnh Ánh Trăng người ta khăng khăng muốn tặng cho anh, em có tin không?” Trình Uyên hỏi.

Bạch An Tương nghe vậy, gương mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt tối sầm lại: “Tin chứ, sao có thể không tin được? Dù sao người đẹp trợ lý của Tuấn Phong kia cũng là bạn học của anh.” “..” Trình Uyên ngẩn ra, anh thật sự không thể nào hiểu nổi lối tư duy của phụ nữ.

Bạch An Tương nhìn bộ dạng kinh ngạc của Trình Uyên, rốt cuộc cũng không kiềm chế được nữa, cô đột nhiên phì cười.

Cùng chung sống hai năm, mặc dù không gần gũi thật sự như vợ chồng, nhưng cô hiểu rõ hơn rất nhiều người rằng Trình Uyên không có gì cả.

Dù biệt thự này có phải vì mối quan hệ với Vương Tử Yên hay không, tóm lại, anh có, nhưng suy nghĩ đầu tiên của anh lại là tặng cho cô trong dịp sinh nhật.

Anh làm như vậy là tặng tất cả cho cô.

Làm sao Bạch An Tương lại không cảm động được chứ, đột nhiên vươn cánh tay ngọc, ôm chặt eo Trình Uyên, đầu dựa vào ngực anh, nói khẽ một câu: “Cảm ơn anh” Sự dịu dàng bất ngờ khiến cho Trình Uyên cảm thấy được yêu thương mà lo sợ.

Nhịp tim cũng tăng nhanh không kiềm chế được: “Không xa, không xa nữa...” Bạch An Tương bần khoản ngẩng đầu lên: “Cái gì mà không xa?” “À... Không có gì” Trình Uyên vội

vàng tỉnh táo lại, suýt nữa bản thân mình lại nói hết tiếng lòng ra ngoài rồi, vội vàng cười hỏi: “Thích không?” “Ừ” €ó lẽ là cảm động, có lẽ là vui mừng, có lẽ là vì quá mức mơ mộng.

Giờ phút này, Bạch An Tương hoàn toàn không chú ý đến mình đã chủ động lao vào lòng anh.

Sau khi bình tĩnh lại, cô đột nhiên đẩy Trình Uyên ra, vẻ mặt ngượng ngùng.

“Em... Em rất vui.” Cô nói: “Anh giúp em hoàn thành giấc mơ, em muốn... Em muốn...” Trình Uyên kích động vô cùng, chẳng lẽ cô muốn lấy thân báo đáp sao? “Em muốn nói với ba mẹ, món quà mà anh tặng cho em, là thật” “..” Trái tim kích động đến mức run rẩy đột nhiên nhỏ máu.

Gọi điện thoại xong, không đến nửa tiếng sau, Lý Ninh Quyên đã kéo Bạch Sĩ Câu hấp tấp chạy đến.

Cả nhà bọn họ hoàn toàn chìm đắm trong vui sướng.

Lý Ninh Quyên kéo Bạch Sĩ Câu đi theo Bạch An Tương lượn qua xem từng căn phòng, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Trình Uyên.

Trình Uyên đứng trong phòng khách, cười gượng lắc đầu.

Anh cầm điện thoại di động lên, gọi cho mẹ ruột ở thủ đô.

Anh định trải nghiệm niềm vui khi làm nhà giàu, một căn biệt thự có giá trị không nhỏ, trước đây anh ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, bây giờ nói tặng cho người khác là tặng luôn, vì muốn lấy lòng Bạch An Tương, hợp đồng tám mươi triệu nói ký là ký, chuyện này không thể nghi ngờ gì đều là lợi ích nhận được từ mẹ ruột. Lúc trước bà ta nói hôm nay sẽ đến, nhưng lại không hề xuất hiện, điều này khiến Trình Uyên cũng hơi bất ngờ, cho nên định gọi điện thoại hỏi một chút.

“Alo.” Giọng nói của người phụ nữ xa lạ trong điện thoại, dần dần trở nên quen thuộc.

“Bà... Không phải bà nói hôm nay sẽ đến đây sao?” Trình Uyên hỏi.

Bên kia im lặng rất lâu, đột nhiên thở dài: “Uyên Uyên, con phải tự chăm sóc tốt cho bản thân mình” “..” Trình Uyên sững sốt một lát, nghe giọng điệu của bà ta hơi sa sút, lập tức hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?” “Quả thật có xảy ra chút chuyện, có điều chuyện này hơi phức tạp, dựa vào năng lực của con bây giờ cũng không thể giúp gì được, con đừng hỏi nữa” Lý Lan Oanh.

“..” Trình Uyên.

“Trừ phi... Lý Lan Oanh.

“Trừ phi cái gì?” Trình Uyên hỏi.

“Trừ phi con có thể đưa Tập đoàn Tuấn Phong trong tay con trở thành Tập đoàn đứng đầu tỉnh thành, có lẽ còn có đường xoay sở” Lý Lan Oanh nói.

Khi cúp điện thoại, Trình Uyên ý thức được mẹ ruột mình gặp phải vấn đề rất nghiêm trọng, dường như có lẽ đã nghiêm trọng đến mức không cách nào tưởng tượng được.

Từ kích động khi vừa mới gặp nhau, sau đó nhiệt tình khi trò chuyện điện thoại, đến bây giờ là nặng nề, từ trong điện thoại dường như Trình Uyên cũng có thể cảm giác ra được, Lý Lan Oanh già đi rất nhiều.

Anh biết nếu bây giờ mình có thể gọi bà ta một tiếng “mẹ”, có lẽ bà ta sẽ vui mừng hơn một chút, nhưng mà không biết tại sao, chữ kia quanh quẩn trong miệng cả ngày, vẫn không thể phun ra được.

Thở dài.

Trên ban công nhìn ra ngoài trời ở tầng năm, Lý Ninh Quyên nắm tay Bạch An Tương, vui mừng nói: ‘An Tương này, mẹ biết là con có triển vọng mà, à đúng rồi, con chuẩn bị làm thế nào với căn biệt thự này?’ Bạch An Tương nghe vậy thì kinh ngạc.

“Đổi tên người đứng giấy tờ đi, đổi thành mẹ với ba con” Lý Ninh Quyên nói.

“Tại sao?” Bạch An Tương ngần ra.

“Con bé ngọc này, con nghĩ xem, con và Trình Uyên sớm muộn gì chẳng ly hôn, nếu căn nhà này để tên con, đến lúc đó, phải chia một nửa cho Trình Uyên, mà nếu lấy tên mẹ với ba con thì không giống như vậy rồi” Lý Ninh Quyên nói.

Chương 24

Chương 24.

“Nhưng mà...” “Không nhưng mà gì cả, cứ làm theo lời mẹ đi.” Lý Ninh Quyên mạnh miệng nói.

Bạch An Tương cũng nổi nóng, quật cường nói: “Dù sao con cũng sẽ không ly hôn với Trình Uyên” “Con... Lý Ninh Quyên nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Con bé này, con ly hôn với cậu ta là có thể bay lên cành cao biến thành phượng hoàng rồi, con có biết có bao nhiêu cô gái muốn vót đến nhọn cả đầu để gả vào nhà giàu không hả? Hiếm khi Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong...” “Đầu nhọn như vậy còn sống được sao?” Bạch An Tương lẩm bẩm.

“Đó không phải trọng điểm” Lý Ninh Quyên giận dữ.

Trình Uyên không biết chuyện cãi vã trên tầng, nói chuyện điện thoại xong, tâm trạng anh hơi nặng nề.

Tuy rằng anh thiếu giao lưu tình cảm với ba mẹ ruột, nhưng dù có nói thế nào, cuối cùng đó cũng là ba mẹ.

ruột của mình.

Bà ta gặp phải khó khăn gì sao? Tại sao nói nếu mình có thể biến Tập đoàn Tuấn Phong trở thành Tập đoàn đứng đầu tỉnh thành, mới có đường xoay sở? Đứng đầu tỉnh thành...

Chuyện này thật khó.

Ngón tay gõ lên khung cửa sổ trước mặt không có quy luật gì, nhưng ánh mắt lại xuyên qua cửa sổ nhìn về phong cảnh phía xa xa, rất hỗn loạn.

Đột nhiên, có tiếng tranh cãi vang lên trên tầng, kéo suy nghĩ của Trình Uyên về thực tế, Trình Uyên tò mò đi lên tầng nơi đang tranh cãi.

“Tóm lại, căn biệt thự này là quà sinh nhật Trình Uyên tặng con, ba mẹ muốn vào ở thì được, nhưng mà nếu muốn đổi tên thì tuyệt đối không được.” Bạch An Tương sầm mặt xẵng giọng với mẹ cô là Lý Ninh Quyên.

Lý Ninh Quyên cũng không khoan nhượng: “Chuyện gì cũng có thể nghe lời con, chuyện này nhất định phải nghe mẹ, mẹ là mẹ con!” Bạch Sĩ Câu ngồi trên ghế sofa không dám nói nửa lời.

Bạch An Tương còn định tranh cãi với Lý Ninh Quyên, lúc này Trình Uyên vội vàng chạy đến giữ chặt Bạch An Tương, cười n ‘Cứ làm theo lời mẹ nói đi.” “Nhưng mà... Bạch An Tương còn định nói gì đó.

Nhưng Trình Uyên lại lắc đầu khuyên cô: “Căn nhà chỉ là tài sản thôi mà, người một nhà hòa thuận mới là quan trọng nhất” Bạch An Tương nhìn Trình Uyên, mắt không kiềm được hơi ươn ướt. Cô biết rõ làm như vậy Trình Uyên phải chịu bao áp lực, trong lòng thật sự rất áy náy.

Nhưng Lý Ninh Quyên lại cười khẩy một tiếng nói: “Như vậy còn tạm được.” Bạch An Tương đỏ hoe mắt trừng mẹ cô.

Lý Ninh Quyên không đồng ý, kéo Bạch Sĩ Câu vênh mặt ưỡn ngực đi nhìn ngó xung quanh.

“Sao anh lại làm như vậy?” Bạch An Tương hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên cười nói: ‘Đều là người một nhà cả, đứng tên ai chẳng như nhau?” Bạch An Tương cắn môi, trong lòng cực kỳ áy náy.

Lúc này, bệnh viện gọi đến nói rằng bà cụ một hai đời ra viện cho bằng được.

Trình Uyên và Bạch An Tương lại lập tức đến bệnh viện không kịp nghỉ ngơi chút nào.

Gần đây khá nhiều việc, mình cũng không dành nhiều thời gian ở bên mẹ, trong lòng Trình Uyên cũng áy náy.

Mẹ nói: ‘Bệnh của mẹ đã không còn gì lo ngại nữa rồi, bây giờ chỉ là dưỡng vết thương thôi, dưỡng vết thương ở đâu cũng được, không cần vẽ vời thêm chuyện làm gì.” Nói chuyện rất

thô tục, có lẽ là miêu tả đa số người nông dân không chú ý chuyện vật vãnh, nhưng đạo lý của bà ta rất rõ ràng, giường trong bệnh viện thiếu thốn như vậy, bà ta muốn nhường giường cho người cần hơn mình.

“Mẹ, nếu không dưỡng miệng vết thương cẩn thận, sẽ bị nhiễm trùng đấy” Bạch An Tương nói.

Nghe thấy Bạch An Tương gọi mình là mẹ, mẹ của Trình Uyên cười đến mức không ngậm miệng lại được, Trình Uyên cũng hơi xúc động.

Mẹ nói: ‘Không phải truyền dịch chống viêm thôi sao, trong thôn cũng có thể truyền được mà’ Không lay chuyển được sự kiên trì của mẹ, Trình Uyên và Bạch An Tương tự mình thuê xe đưa mẹ về nhà.

Khi quay về, ngồi trên xe buýt, Bạch An Tương hỏi: “Tại sao không đón mẹ về nuôi? Chúng ta ở cùng nhau cũng được mà” Trình Uyên thở dài: “Mẹ nói, buồn.” Bạch An Tương không hiểu.

Trình Uyên cũng không hiểu.

Có lẽ chỉ những người già có tuổi mới hiểu được.

Nhà là gốc rễ, hoa màu là tính mạng, người nông dân không rời xa làng trên xóm dưới của mình được. Đây là lời mẹ vẫn thường nhắc đi nhắc lại khi Trình Uyên còn nhỏ, khi đó bà ta nói, khi con trưởng thành nhất định phải vào thành phố lớn kiếm sống, đến lúc đó nhớ thường xuyên quay lại thăm mẹ.

Lúc đó Trình Uyên nói, con đưa cả mẹ lên thành phố không được sao? Mẹ nói, mẹ không đi, rời khỏi ngôi nhà ngói ba phòng này, sẽ ốm mất.

“Hay là mua chiếc xe đi?” Trình Uyên đề nghị.

Bạch An Tương hơi ngần ra, hình như không nghe rõ, hỏi: “Gì cơ?” Trình Uyên vội vàng lắc đầu: “Không có gì.” Cùng lúc đó, ở thủ đô, trong một quán rượu âm ỉ.

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi ngồi trước quầy rượu, hăng hái nhìn chăm chăm người pha rượu đang pha rượu.

Người pha rượu là một người đàn ông dáng người khôi ngô cao lớn, mặc dù mùa hè nhưng lại mặc quần áo mùa thu, có vẻ vô cùng chói mắt.

“Vẫn nói sát thủ đứng đầu thủ đô am hiểu nhất chính là việc nguy trang, nhưng tôi thấy cũng không có gì đặc biệt” Người đàn ông bĩu môi.

Người pha rượu vừa mới pha chế xong một ly rượu Cocktail đủ mọi màu sắc, mặt không thay đổi đưa cho người phục vụ, sau đó cầm khăn lau quầy rượu.

“Có khách đến cửa, tôi sợ nguy trang kỹ quá, các anh không tìm thấy” Anh ta thản nhiên nói, sau đó đưa cho người đàn ông kia một cốc bia.

Người đàn ông nhìn chăm chăm rượu trước mặt mình, mỉm cười lắc đầu: “Bia thì thôi đi, ai mà chẳng biết nghề nghiệp của anh, tôi sợ không bước ra khỏi quán bar này được” Người pha rượu nghe vậy, tự mình cầm cốc bia kia lên, uống một hơi cạn sạch.

“Đây là mục tiêu của ông chủ tôi, nhất định phải loại bỏ.” Người đàn ông đưa cho người pha rượu một tấm ảnh.

Người pha rượu cầm tấm ảnh nhìn một cái, người trong ảnh chính là Trình Uyên.

“Sau khi chuyện thành công, năm triệu.” Người đàn ông dùng ngón tay gõ bàn một cái, mỉm cười nói.

Người pha rượu nhíu mày, nói: “Mười triệu.” “Lên giá sao?” Người đàn ông cũng nhíu mày.

Người pha rượu thản nhiên nói: “Năm triệu là giá của người bình thường, nhưng cậu Trình đã dặn dò, chắc.

chắc không phải người bình thường” Người đàn ông nghe vậy cười khẩy một tiếng, sau đó cầm bao tay trên bàn lắc đầu nói: “Vây quên đi, dù sao.

thủ đô cũng không phải chỉ có một mình nhà anh.” Nói xong anh ta quay người rời đi.

Người đàn ông đi ra khỏi quán bar, trong lòng không khỏi cười khẩy: “Ông chủ quả thật cho mình thù lao mười triệu, nhưng mình có thể đi về tay không như vậy sao? Tiền đều vào tay anh, vậy tôi kiếm ăn kiểu gì chứ? Ngu ngốc!” Gió quất vào mặt, lạnh như băng cắt da cắt thịt, người đàn ông không kiềm được sợ đến run cả người.

“Hôm nay gió lạnh quá” Anh ta lẩm bẩm, nhưng sau đó sắc mặt lập tức thay đổi.

Không đúng, bây giờ là mùa hè, làm sao gió lạnh được.

chứ? Hơn nữa còn lạnh đến cắt da cắt thịt! “Tổ sư!” Người đàn ông không kiềm được mắng một câu, xoay người quay lại quán bar.

“Hi hi, tôi vừa mới gọi điện thoại hỏi ông chủ, ông ta nói mười triệu thì mười triệu” Người đàn ông bước đến trước quầy bar, vừa run cầm cập vừa cười nói với người pha rượu.

Anh ta cảm thấy bây giờ mình giống như đang bước vào.

hầm băng, toàn thân lạnh cóng đến mức không kiềm được run rẩy.

Anh ta thật sự nghĩ mãi mà không hiểu, rõ ràng mình không uống cốc bia kia, nhưng rốt cuộc làm thế nào trúng độc được? Người pha rượu đưa cốc bia cho người đàn ông, thản nhiên nói: “Địa điểm, tên họ” Lần này người đàn ông không do dự chút nào, cầm cốc bia lên uống một hơi cạn sạch, sau đó nói: “Thành phố Tân Dương, Trình Uyên, tình hình cụ thể đợi đến khi anh đến thành phố Tân Dương, tôi sẽ gửi vào điện thoại của anh” Người pha rượu cười khẩy, liếc nhìn một cái đã nhận ra ý đồ của người đàn ông.

Anh ta đơn giản sợ rằng cốc bia kia không phải là thuốc giải.

Uống bia xong, người đàn ông làm động tác cắt cổ.

“Đúng rồi, làm cho sạch sẽ, không được để lại bất cứ nhược điểm gì, ông chủ nói rồi, muốn người này biến mất, thần không biết, quỷ không hay”

Hãy nhớ truyện.one để truy cập vào tìm truyện nhé. Cám ơn cả nhà và chúc cả nhà vui vẻ!

Chương 25

Chương 25 Bạch Long Hai ngày sau, thành phố Tân Dương.

Vương Tử Yên lái xe đi ra ngoài có chút việc, sau khi quay về, vừa mới dừng xe đã gặp được một vị khách mặc áo hoodie đeo ba lô trong đại sảnh.

Vương Tử Yên nhìn thấy người đàn ông xa lạ này thì không nén được hơi hiếu kỳ, vì đang là mùa hè, hơn nữa nhiệt độ trung bình thành phố Tân Dương đạt đến ba mươi tám độ, mọi người đều hận không thể cởi hết quần áo ra, nhưng người này lại mặc một chiếc áo hoodie màu xám.

“Thưa anh, anh tìm ai ạ?” Lễ tân ngoài cửa vội vàng ngăn vị khách đeo ba lô lại hỏi.

Vị khách đeo ba lô dùng chất giọng khàn khàn nói: “Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong, Trình Uyên.” Vương Tử Yên vội vàng dừng bước.

Chỉ có những người lãnh đạo cao cấp mới biết rõ thân phận của Trình Uyên, mà người đàn ông này lại nói thẳng là Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong, Trình Uyên...

“Xin hỏi anh có hẹn trước không ạ?” Lễ tân ngoài cửa thật ra cũng không biết tên Chủ tịch là gì, nhưng nghe thấy người này nói muốn tìm Chủ tịch, cho nên hỏi thẳng luôn.

Vị khách đeo ba lô lắc đầu.

“Thật xin lỗi, không có hẹn trước thì không thể vào được” Chị gái lễ tân rất lễ phép mỉm cười từ chối người đến.

Vị khách đeo ba lô nghiêng đầu suy nghĩ một lát, sau đó đưa cho chị gái lễ tân một tấm thẻ màu đen.

Chị g: tân tỏ ra nghi vực, dường như không biết anh ta làm như vậy là có ý gì.

Nhưng mà, khi Vương Tử Yên nhìn thấy tấm thẻ kia thì đột nhiên rúng động.

Tấm thẻ đen của nhà họ Trình! Vương Tử Yên vội vàng dẫn Bạch Long đến phòng làm việc của Trình Uyên.

“Tôi tên là Bạch Long” Đối mặt với Trình Uyên, vị khách đeo ba lô nói thẳng vào chủ đề: “Là được ông Trình ủy thác đến đây giúp anh” Bạch Long cởi mũ áo hoodie, lộ ra gương mặt râu ria đầy tang thương hơn ba mươi tuổi.

Trình Uyên biết ông Trình mà anh ta nhắc tới có lẽ chính là người ba ruột mà anh chưa từng gặp mặt kia.

“Giúp tôi sao?” Trình Uyên cười hỏi: “Giúp tôi việc gì?” Bạch Long nói: “Giúp anh giữ mạng sống.” Trình Uyên nhíu mày.

Bạch Long tiếp tục nói: “Ông Trình dặn dò, tôi phải bảo vệ cho anh được an toàn.” Những lời anh ta nói khiến Trình Uyên nảy sinh dự cảm xấu.

Tại sao trước đây không phải người đến bảo vệ mình, nhưng bây giờ lại phải người đến bảo vệ mình, Trình Uyên nghĩ, xem ra phía ông già ở thủ đô gặp phải phiền phức rất lớn rồi, ông ta cảm thấy có thể lan đến gần mình, cho nên...

“Ông ta ở thủ đô?” Trình Uyên hỏi.

Người ba ruột chưa từng gặp mặt, hơn nữa còn từng lựa chọn vứt bỏ Trình Uyên, người như vậy mà bảo anh mở miệng gọi một tiếng ba trước mặt mọi người thì chắc chắn là không thể nói ra được.

Cũng may Bạch Long biết người Trình Uyên đang hỏi là ai, vì vậy đáp lời: “Ở Mỹ, vốn dĩ định quay về hôm nay, nhưng trên biển có bão, cho nên bị chậm lại.” Có bão sao? Trong lòng Trình Uyên đột nhiên giật thót.

“Vậy nói xem, anh có năng lực gì có thể bảo vệ tôi?” Trình Uyên hỏi Bạch Long.

Bạch Long suy nghĩ một lát, sau đó giậm chân.

“Răng rác...” Sàn nhà vỡ ra thành mấy miếng.

Trình Uyên và Vương Tử Yên ngo ngác nhìn nhau, Vương Tử Yên còn trung hãn về mặt si mê.

Ngoại hình Bạch Long không tệ, chẳng qua để râu quá dài, tóc tai rối bời, hơi có phong cách giống nhà nghệ thuật.

Nếu là ba mẹ sắp xếp, Trình Uyên cũng sẽ không từ chối, anh biết rõ việc Bạch Long bảo vệ là có lợi cho mình, đương nhiên, có lẽ còn có mục đích khác, chính là thay.

ba mẹ theo dõi từng hành động của mình.

Nhưng mà vậy thì sao chứ? Anh không quan tâm.

Trình Uyên bảo Vương Tử Yên sắp xếp nơi ở cho Bạch Long, nhưng lại bị Bạch Long từ chối, anh ta nói mình sẽ tự sắp xếp cho mình.

Sau khi Bạch Long rời đi, Trình Uyên không kiềm được rơi vào suy nghĩ miên man.

Anh không biết ở thủ đô đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể đoán được chắc chắn là rất nghiêm trọng, mà ông già của anh phái Bạch Long đến bảo vệ mình, có lẽ là đoán được có thể lan đến phía thành phố Tân Dương này.

Nếu là như vậy, cảnh tránh gió lớn nhất trước nay của Trình Uyên là Tập đoàn Tuấn Phong này dường như lại biến thành hồng tâm bia bắn.

Anh thở dài, nghĩ, đến lúc thể hiện ra kỹ thuật thật sự rồi.

Trình Uyên bắt đầu nghiêm túc, anh muốn tổ chức và thành lập một “đội ngũ” thật sự thuộc về mình, có được sự nghiệp của mình.

Màn đêm buông xuống, cuộc sống đèn hoa rực rỡ hiện lên, Trình Uyên thay quần áo khác, rời khỏi Tập đoàn Tuấn Phong, lái chiếc xe điện cũ nát của mình quay về nhà.

Nếu có ai nhìn thấy cảnh này cũng không dám nghĩ anh có chút liên quan nào với Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong.

Sau khi bước vào nhà, điều khiến anh rất kinh ngạc là không nhìn thấy ba mẹ vợ đâu cả.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Bạch An Tương mặc quần áo ngủ từ trong phòng ngủ đi ra, bĩu môi bày ra vẻ không Vui.

“Sao vậy?” Trình Uyên hỏi.

Bạch An Tương nói: ‘Mẹ em chuyển sang đó rồi’ Trình Uyên cười nói: “Không sao đâu, người một nhà ở chung cũng không có gì không tốt cả.” Bạch An Tương nghe anh nói như vậy không kiềm được.

vẻ không hài lòng, ngược lại còn lộ ra vẻ áy náy: “Trình Uyên... Em không muốn sống cùng bọn họ” Nhìn dáng vẻ Bạch An Tương như vậy, dường như Trình Uyên hiểu ra chuyện gì, cười khỏ trong lòng.

Anh không ngốc, đương nhiên đoán được Bạch An Tương thích biệt thự Vịnh Ánh Trăng như vậy, tại sao lại không muốn đến sống ở biệt thự, đơn giản vì Lý Ninh Quyên âm thầm cảnh cáo Bạch An Tương, không cho.

Trình Uyên vào sống cùng mà thôi.

Sợ sau khi Bạch An Tương ly hôn với Trình Uyên xong, Trình Uyên sẽ tranh giành căn nhà với cô.

Trình Uyên cười một cái nói: “Không muốn chuyển đến cũng không sao, chúng ta ở trong nhà cũng rất tốt mà” gương mặt Bạch An Tương ửng hồng, cô cán môi một cái, khó khăn nói: “Mẹ em nói bán chỗ này đi.” “..” Trình Uyên.

“Anh ăn cơm chưa? Chưa ăn thì để em nấu mì cho anh nhé.” Bạch An Tương áy náy nói.

“Được” Trình Uyên gật đầu.

Đây là lần đầu tiên Bạch An Tương xuống bếp nấu ăn cho Trình Uyên, trong lòng anh vẫn rất vui vẻ.

Nhìn thấy cô vào bếp, Trình Uyên lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn Wechat cho Vương Tử Yên, ý bảo Vương Tử Yên chuẩn bị cho anh một căn biệt thự Vịnh Ánh Trăng nữa, tối hôm nay cần ngay.

Không lâu sau, Trình Uyên nhận được tin trả lời, Vương Tử Yên gửi cho anh một tin nhắn định vị và gọi điện nói: “Tôi đã

gọi điện thoại cho Trương Tuấn, bây giờ ông ta đã chuẩn bị cho anh, khi nào anh đến, tôi bảo Trương Tuấn phái người cầm chìa khóa đứng đợi ở cửa ra vào.” “Nửa tiếng nữa” Trình Uyên nói.

Bạch An Tương vẫn rất áy náy, biệt thự là do Trình Uyên mua cho, nhưng bây giờ mẹ mình đòi chiếm lấy, còn không cho người ta sống cùng, đây là đạo lý gì chứ? AI...

Bạch An Tương nấu một bát mì cho Trình Uyên, bên trên còn bỏ thêm hai quả trứng gà, còn có một ít hành băm, nhìn qua rất muốn ăn, nhưng Trình Uyên biết rõ, chắc chắn mình không thể ăn được.

“Ăn đi” Bạch An Tương bung mì lên cho Trình Uyên.

Trình Uyên liếc mắt nhìn bát mì trắng ngoại trừ muối ra, không cho thêm cái gì khác vào này, âm thầm nuốt nước miếng.

Không phải là thêm ăn, mà là sợ hãi.

Anh cười xấu hổ: “Đột nhiên anh lại cảm thấy không đói lắm” Bạch An Tương nghe vậy ánh mắt lộ ra vẻ ảm đạm.

Nhưng rất nhanh sau đó, Trình Uyên đặt mì xuống, kéo tay Bạch An Tương nói: “Đi nào, anh tặng cho em món quà nữa” “Cái gì vậy?” Bạch An Tương hỏi.

“Đi theo anh, em sẽ biết ngay thôi” Trình Uyên không nói gì, kéo tay Bạch An Tương đi ra ngoài.

Ra cửa, cưỡi chiếc xe điện cũ nát của mình, chở Bạch An Tương đi về phía Vịnh Ánh Trăng.

Dựa vào định vị mà Vương Tử Yên đã gửi cho anh, khi bọn họ đi đến trước cửa biệt thự, Trình Uyên thấy có một nhân viên bảo vệ đang đứng trước cửa, vì vậy lập tức đi tới.

“Tôi là Trình Uyên” Trình Uyên tự giới thiệu mình.

Nhân viên bảo vệ choáng váng.

“Anh không đùa đấy chứ?” Nửa phút sau, nhân viên bảo.

vệ tinh tảo lại, chỉ xe điện của Trình Uyên nói: “VẬY anh đưa chứng minh nhân dân của anh ra đây cho tôi xem” Quả thật, ai mà ngờ được người sống trong căn biệt thự.

lớn như vậy lại đi một chiếc xe điện cũ nát như thế chứ.

Nhân viên bảo vệ suy nghĩ, cho dù lái một chiếc QQ đến thôi cũng có thể làm mù mắt mình rồi.

Bạch An Tương bên cạnh cũng không biết làm sao, cô kéo vạt áo Trình Uyên, khẽ hỏi: “Chúng ta còn đến đây làm gì vậy?” Trình Uyên cười với cô, sau đó lấy chứng minh nhân dân ra đưa cho nhân viên bảo vệ.

Nhân viên bảo vệ đưa chìa khóa cho Trình Uyên.

Trình Uyên nhận chìa khóa kéo Bạch An Tương vào biệt thự.

Mà nhân viên bảo vệ đứng một mình trong gió đã choáng váng rồi.

Chuyện gì xảy ra vậy, tại sao đều là kẻ thấp kém giống mình, nhưng người ta có thể sống trong biệt thự cưới người vợ xinh đẹp, còn bản thân mình lại không làm được chứ? Mẹ nó trông anh ta cũng có đẹp trai hơn mình đâu.

Trong giây phút này, quan niệm về thế giới của nhân viên bảo vệ đã bị bóp méo nghiêm trọng.

Mà Trình Uyên bước vào biệt thự xong lại nhét thêm một chiếc chìa khóa nữa vào tay Bạch An Tương.

Bạch An Tương vẫn một vẻ bối rối.

Trình Uyên cười nói: “Có thích món quà này không?” “Cái gì?” Bạch An Tương kinh hãi.

“Anh... Lại mua thêm căn nữa?”

Chương 26

Chương 26 Tiền đảng hoàng.

Bạch An Tương quả thật không thể tin được đây là sự thật, nhưng rõ ràng Trình Uyên vừa mới nhét chiếc chìa khóa của căn biệt thự này vào tay cô, trông giống hệt với chiếc chìa khóa của căn biệt thự trước đây.

Trình Uyên gật đầu: “Thích không?” Hơi thở Bạch An Tương có phần dồn dập, cô thở dốc hai tiếng nặng nề, sau đó hỏi Trình Uyên: “Trình Uyên, anh nói thật đi, làm sao anh có được căn nhà này?” Bây giờ cô rất lo lắng.

Cô đã từng đến nhà cũ của Trình Uyên rồi, hai năm nay anh có hoàn cảnh như thế nào, Bạch An Tương là người hiểu rõ nhất, cô thật sự không nghĩ ra được, Trình Uyên lấy được nhiều tiền để mua căn nhà xa hoa như vậy từ đâu.

Đánh bạc, ăn cướp, vận chuyển hàng cấm cho người ta vận vận, lập tức xuất hiện trong đầu cô, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Phản ứng của Bạch An Tương hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Trình Uyên, nhìn thấy cô không những không vui, ngược lại còn lo lắng, Trình Uyên không kiềm được cười gượng: “Yên tâm đi, là tiền đảng hoàng” Thấy vẻ mặt Bạch An Tương vẫn còn hiện rõ sự nghi ngờ, Trình Uyên lập tức nói bừa: “Được rồi được rồi, anh nói thật cho em biết, anh đi làm ở Tập đoàn Tuấn Phong, vì khi học đại học đã học quản lý tài chính, luận văn tốt nghiệp của anh được giải thưởng, chuyện này em cũng biết rồi đúng không, cho nên, vừa đi làm người ta đã cho anh làm quản lý chi nhánh, chỗ này là phần thưởng của tập đoàn” Bạch An Tương nghe vậy, sắc mặt hơi dịu đi: “Làm quản lý chi nhánh thôi mà người ta cho anh hẳn một căn biệt thự sao?” Được rồi, cũng hơi khoa trương quá.

Trình Uyên không kiềm được sờ mũi, dù sao khi nói dối cũng không suy nghĩ nhiều quá, chỉ là thuận miệng nói ra thôi, nghĩ lại thì cũng hơi...

‘Hết cách rồi, chồng em ký khế ước bán thân năm năm, năm năm này đều phải công tác ở Tập đoàn Tuấn Phong, làm việc cho người ta, người ta nhìn thấy anh có lòng, đương nhiên cũng chân thành đối xử tốt với anh’ Bạch An Tương không kiềm được gật đầu, dường như cũng tin rồi.

Nhưng mà càng tin, trong lòng cô càng khó chịu.

Bởi vì cô biết rõ bạn học của Trình Uyên là trợ lý của Tập đoàn Tuấn Phong, nếu bây giờ Trình Uyên đang làm việc.

ở Tập đoàn Tuấn Phong, người bạn kia mà không giúp đỡ gì thì Bạch An Tương tuyệt đối không tin, hơn nữa...

Hơn nữa hai căn nhà này, Bạch An Tương cảm thấy chắc chắn cũng nhờ Vương Tử Yên nên Tuấn Phong mới phân cho Trình Uyên.

Rốt cuộc bọn họ có quan hệ như thế nào? Chẳng lẽ thật sự chỉ là bạn học? Là bạn học mà lại đối xử tốt với Trình Uyên như vậy sao? “Chẳng lẽ em không thích món quà này sao?” Truy cập trực tiếp vào truyệnonline để đọc nhiều truyện hay nhé. Trình Uyên thấy Bạch An Tương vẫn không vui thì khó hiểu.

Bạch An Tương mím môi nói: “Người bạn học kia của anh rất đẹp.” Nói xong, xoay người lắc mông bước vào biệt thự.

Trình Uyên ngó ra.

Bạn học... Xinh đẹp? Ban đêm, bầu trời đầy sao lấp lánh.

Trong một căn phòng nào đó của quán karaoke Nhiệt Lực thành phố Tân Dương, một đám nam nữ đủ mọi màu sắc đang múa may điên cuồng.

Có cô gái uống quá nhiều được hai người đàn ông đỡ vào góc tối làm một số chuyện không thể miêu tả được.

Ở vị trí chính giữa trên ghế sofa, có một người đầu trọc, trên mặt anh ta có một vết sẹo do đao chém dài quá nửa gương mặt, lộ ra vẻ cực kỳ dữ tợn.

Mà người ngồi đối diện anh ta, lại chính là Bạch Vĩnh Minh.

“Tôi muốn anh ta gãy tay gãy chân!” Bạch Vĩnh Minh đập.

†ấm ảnh của Trình Uyên xuống bàn, nghiến răng nghiến lợi nói với người đầu trợ.

Người đầu trợ cầm tấm ảnh của Trình Uyên, sau khi liếc mắt nhìn xong, lạnh lùng cười: “Không lừa dối cậu Bạch, gần đây chuyện cần quét băng đảng rất nghiêm trọng, các anh em không có lá gan này đâu.” Bạch Vĩnh Minh phát tay: “Ba trăm nghìn.” Người đầu trợ nhíu mày, nhưng vẫn không lên tiếng.

“Năm trăm nghìn!” Bạch Vĩnh Minh lại ra giá lần nữa.

“Bốp!” Tấm ảnh bị người đầu trợ vỗ lên bàn trà: “Thống nhất mua bán!” Trình Uyên ép buộc Bạch Vĩnh Minh chui đũng quần nhục nhã, lại mấy lần phá hủy chuyện tốt của anh ta, trong mắt Bạch Vĩnh Minh, tên rác rưởi này quả thật là cái đĩnh trong mắt, nhờ bạn học của anh ta là lão Chi giúp anh ta tố cáo Trình Uyên với người đứng sau Vương Tử Yên, nhưng lão Chi lại mắng anh ta một trận tối tăm mặt mũi, sau đó còn chẳng thèm để ý đến anh ta nữa.

Điều này khiến Bạch Vĩnh Minh càng tức giận hơn nữa, bây giờ cách duy nhất mà anh ta có thể nghĩ ra được là, †ìm những kẻ lưu manh trước mặt này, đánh cho Trình Uyên tàn phế.

Sáng ngày hôm sau.

Trình Uyên huyết sáo, cưỡi chiếc xe điện cũ nát chạy ra khỏi biệt thự Vịnh Ánh Trăng, giữa đường gặp mấy nhân viên bảo vệ, đều dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh mà nhìn Trình Uyên.

“Đây là giúp việc nhà nào vậy, quá kiêu ngạo rồi.” “Cưỡi một chiếc xe điện mà ra vẻ ghê gớm cái gì chứ?” Hai nhân viên bảo vệ bĩu môi bày ra vẻ mặt khinh thường với Trình Uyên đã đi xa.

Lúc này, nhân viên bảo vệ tối hôm qua đưa chìa khóa cho Trình Uyên lại cười gượng nói: “Hai người đừng nói nữa, không chừng chiếc xe điện kia của người ta còn khảm đá quý đấy” Trình Uyên cưỡi xe điện đi thẳng vào tòa nhà cao tầng

Tập đoàn Tuấn Phong, vừa mới cất xe xong, một chiếc xe Sagitar vọt vào đỗ lại bên cạnh cách anh ta không xa.

Từ trên xe Sagitar có một cô gái xinh đẹp mặc áo sơ mi, váy dài qua hông, chân đi giày cao gót màu đen, dáng người nóng bỏng bước xuống.

“Thiệu Đình Đình?” Trình Uyên nhìn thấy người đẹp, lập tức ngân ra.

Người đẹp nghe thấy có người gọi mình cũng sững sờ: “Trình Uyên?” Thiệu Đình Đình là bạn học cùng đại học với Trình Uyên, hơn nữa khi ấy còn là hoa khôi của đại học bọn họ, cùng lớp với Trình Uyên.

Nói về chuyện ba năm trước, Thiệu Đình Đình là nữ thần trong lòng tất cả nam sinh, Trình Uyên cũng không ngoại lệ, chỉ có điều khi đó Trình Uyên da mặt mỏng, học chung bốn năm hoàn toàn không dám nói chuyện nhiều với Thiệu Đình Đình.

Chênh lệch giữa bọn họ khi đó, trong mắt Trình Uyên chính là tiên nữ thứ chín với đám tay sai dưới trướng Ngưu Ma Vương vậy, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

“Trùng hợp quá, sao anh lại ở đây?” Thiệu Đình Đình mỉm cười hỏi.

Trình Uyên cũng cười: “Tôi đi làm ở đây, còn cô thì sao?”

“Cái gì? Anh á?” Thiệu Đình Đình hơi kinh ngạc.

Có lẽ trong mắt cô ta, chỉ một số người có quan hệ chống lưng mới có thể đến làm việc ở Tập đoàn Tuấn Phong, mà Trình Uyên thì nào có quan hệ chó má gì, cho nên cô ta mới giật mình.

Thấy Trình Uyên gật đầu, Thiệu Đình Đình không kiềm được đánh giá Trình Uyên cao hơn một chút: “Tôi ấy à, tôi đến tìm Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong bàn bạc một số chuyện” Thiệu Đình Đình vô hình kéo dài khoảng chênh lệch giữa cô ta và Trình Uyên.

Câu nói của cô ta có nghĩa là, tôi đến trò chuyện với ông chủ của các anh, anh chỉ là một nhân viên quèn... Ha ha, còn chưa

tiếp xúc được đến trình độ của chúng tôi.

Trình Uyên cũng không để ý đến chuyện này: “Tìm Chủ tịch... Bàn bạc chuyện gì vậy?” Thiệu Đình Đình hơi nhíu mày, nhưng vẫn cười nói: “Có nói anh cũng không hiểu, anh mau đi làm đi, tôi tự đi tìm Chủ tịch của các anh” ‘Ờ! Thấy Thiệu Đình Đình có vẻ không kiên nhẫn với mình nữa, Trình Uyên rất thức thời chào tạm biệt, cũng không.

trao đổi số điện thoại, chuẩn bị rời đi.

“À đúng rồi Trình Uyên” Lúc này, Thiệu Đình Đình đột nhiên gọi Trình Uyên lại nói: “Cuối tuần này, chúng tôi họp lớp, anh cũng đến nhé.” “Được” Sau khi anh lên tầng, cố tình dẫn dò Vương Tử Yên, lát nữa có một người tên là Thiệu Đình Đình đến bàn bạc, cô thông báo lễ tân để cô ta vào đây, cô tiếp đãi.

Một tiếng sau.

Vương Tử Yên bước vào phòng làm việc của Trình Uyên, nói với Trình Uyên: “Chủ tịch, người tên Thiệu Đình Đình kia đến đây để kêu gọi đầu tư” Sau đó đặt một tập tài và một ống thép lên bàn Trình Uyên, tiếp tục nói: “Cô ta nói công ta của bọn họ làm ra sản phẩm mới, trong nước thuộc trình độ hàng đầu, chẳng qua quảng cáo kém một chút, có điều vừa nãy tôi đã gọi điện thoại điều tra rồi, công ty kia của bọn họ sắp phá sản đến nơi rồi, không phải thiếu một ít tiền, mà là thiếu rất nhiều tiền.” Nghe vậy, Trình Uyên nhặt tài liệu trên bàn, nhìn thoáng qua một lượt, lại lật đi lật lại ống thép kia nhìn rất lâu.

“Cô ta nói cần bao nhiêu tiền?” Trình Uyên hỏi.

Vương Tử Yên đáp lại: “Nói cần một trăm triệu, quả thật là trò hề, bị tôi từ chối được.” Trình Uyên phát tay nói: “Gọi điện thoại cho cô ta, nói tôi đầu tư” “Cái gì?” Vương Tử Yên nghe vậy lập tức mở to hai mắt.

Truyen.one chúc các bạn vui vẻ! Nhớ truyen.one nhé

Chương 27

Chương 27 Họp lớp,

“Tôi đầu tư, hơn nữa không chỉ đầu tư một trăm triệu, mà là một trăm năm mươi triệu, tôi muốn bảy mươi phần trăm cổ phần” Trình Uyên lặp lại lần nữa.

Vương Tử Yên quả thật không thể tin vào tai mình.

Không biết tại sao, cô ta đột nhiên rất tức giận, tức giận từ tận đáy lòng.

“Sao vậy? Chưa nghe rõ à?” Thấy Vương Tử Yên không nói gì, Trình Uyên nhíu mày.

Vương Tử Yên thở ra một hơi nặng nề, dường như đang muốn ổn định cảm xúc của mình, giọng nói của cô ta hơi lạnh lùng: “Chủ tịch, anh đang đùa với tôi đấy à?” “Cô thấy tôi giống như đang đùa sao?” Trình Uyên hỏi ngược lại.

Vương Tử Yên cười khỏ một tiếng, sau đó nói: “Người phục nữ kia đúng là cũng khá xinh đấy, nhưng anh có thể kéo cả Tập đoàn Tuấn Phong xuống nước vì một người phụ nữ sao?” “Vâng, Tập đoàn Tuấn Phong là của các anh, vốn dĩ tôi không có quyền hỏi đến, nhưng khi bà chủ rời đi đã dặn dò tôi phải giúp đỡ anh, anh làm xằng làm bậy như bây giờ, tôi có thể giúp anh thế nào được?” “Chỉ vì muốn lấy lòng một người phụ nữ mà không cân nhắc đến triển vọng trên thị trường làm bậy làm bạ, trước đó đầu tư vào Tập đoàn Trái cây Bạch Thị thì thôi, bây giờ lại đầu tư vào một xí nghiệp sắp phá sản, nếu không phải anh đang đùa, thì đây chính là phá của, Tuấn Phong sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ trong tay anh!” Cuối cùng Vương Tử Yên cũng không nhẫn nhịn được nữa, trong lòng cô ta vốn dĩ đã coi thường Trình Uyên, cảm thấy Trình Uyên chính là loại con nhà giàu áo đến duỗi tay, cơm đến há miệng, chỉ biết ngồi ăn rồi chờ chết, mình vốn chỉ đi làm thuê cho người ta cũng không tiện nói gì.

Nhưng mà.

Nhưng mà anh làm như vậy, sớm muộn gì Tuấn Phong cũng sẽ xong đời, đến lúc đó cô ta còn có tác dụng gì? Có một câu là hoàng đế không vội nhưng thái ruột, bây giờ trạng thái của Vương Tử Yên chính là như.

vậy.

Vương Tử Yên vẫn luôn bình tĩnh thản nhiên đột nhiên lại nói nhiều như vậy, lại còn rất gắt khiến Trình Uyên hơi ngạc nhiên.

Anh kinh ngạc nhìn Vương Tử Yên, đợi cô ta nói xong, không khỏi hít một hơi: “Nói xong rồi hả?” “Xong rồi Vương Tử Yên nói.

Trình Uyên cười khẩy một tiếng: “Vậy tôi hỏi cô một câu, cô là Chủ tịch hay tôi là Chủ tịch?” “Ồ..” Vương Tử Yên giật mình, đồng thời cô ta cũng ý thức được mình nói sai rồi.

Không kiềm được hít một hơi thật sâu: “Xin lỗi Chủ tịch, là tôi không lễ phép, nhưng tôi cũng chỉ vì...”

“Không cần giải thích, cứ làm theo lời tôi nói đi” Trình Uyên ném tài liệu lên bàn, ngắt lời Vương Tử Yên.

Trong lòng Vương Tử Yên thở dài, chỉ có thể gật đầu: “Dạ” Khi cô ta rời đi, trong lòng cực kỳ khổ sở: Tuấn Phong sắp xong đời rồi.

Đợi Vương Tử Yên rời đi, Trình Uyên lại cầm ống thép trên bàn, cẩn thận xem xét.

“Thiệu Đình Đình...” Anh cười cười.

Trình Uyên không phủ nhận đã từng coi Thiệu Đình Đình là nữ thần, nhưng mà bây giờ, cô ta đã không thể lọt vào mắt Trình Uyên được nữa rồi, dù sao xét gương mặt xét dáng người hay là xét tính cách và tình cảm, cô ta đều không thể so sánh được với Bạch An Tương.

Cho nên, Trình Uyên quyết định đầu tư cho công ty của Thiệu Đình Đình, hoàn toàn không liên quan chút nào đến Thiệu Đình Đình.

Đương nhiên, Trình Uyên không cần thiết phải giải thích chuyện này với Vương Tử Yên.

Thời gian hai ngày cứ bình thản trôi qua như vậy.

Hai ngày sau, Trình Uyên dựa vào địa chỉ mà Thiệu Đình Đình đã nói với anh, lên đường đi về phía khách sạn Cửu Châu.

Hôm nay là cuối tuần.

Nghe nói buổi họp lớp của Trình Uyên là do Lâm Xương Dịch tổ chức, mà khi đi học, mối quan hệ giữa Trình Uyên và Lâm Xương Dịch rất bình thường, hơn nữa Lâm Xương Dịch người ta là con nhà giàu điển hình, hoàn toàn không thể chơi cùng những kẻ thấp kém như bọn họ được, cho nên, không thông báo cho Trình Uyên cũng rất bình thường.

Nhưng tại sao Trình Uyên còn muốn đến đây? Thật ra anh đến để tìm một người.

Đến khách sạn Cửu Châu, Trình Uyên hỏi lễ tân: ‘Hôm nay có gian phòng thuê để họp lớp, ở đâu vậy?’ Được nhân lễ tân chỉ dẫn, Trình Uyên đi tới căn phòng 213 ở tầng ba.

Vừa đẩy cửa ra đã nghe thấy bên trong vang lên một tràng cười vui vẻ.

“Tiêu Mục này, nghe nói anh lại thất nghiệp rồi hả?” “Này, hay là anh đến công ty nhà lão Lâm mà làm việc.

đi” “Như vậy cũng thật lãng phí, bây giờ công ty của ba tôi chỉ thiếu một nhân viên quét dọn thôi.” “Ha ha, lão Lâm nói đi đâu vậy, cái gì gọi là lãng phí chứ, công ty nhà anh là công ty lớn đứng trong top mười của thành phố Tân Dương chúng ta, cho dù có dọn nhà vệ sinh cũng kiếm được nhiều tiền hơn người bình thường nhiều, nếu Tiêu Mục đến đó thật, chắc chắn có thể mừng đến mức cười méo cả miệng.” “Không phải sao, thói đời bây giờ còn cần thể diện cái gì chứ, kiếm tiền mới là đạo lý thật sự.” Một đám nam nữ tùy tiện nhạo báng một người đàn ông đeo kính.

Người đàn ông đeo kính trông rất lịch sự, đôi tay đặt trên bàn vô cùng sạch sẽ, móng tay cũng được cắt sửa rất gọn gàng, mặc quần áo bình thường giản dị.

Có thể nhận ra được, anh ta rất hiền, cho dù bị mọi người trêu chọc như vậy vẫn duy trì nụ cười.

Trình Uyên quen biết người đàn ông này, hơn nữa khi đi học quan hệ của hai người còn rất tốt, anh ta tên là Tiêu Mục.

Lúc đó khi học đại học, nếu nói Trình Uyên là học sinh giỏi thì Tiêu Mục này chính là học sinh giỏi trong những học sinh giỏi, chẳng qua lúc đó anh ta giống như Trình Uyên, chẳng có ai chống lưng cả.

Trình Uyên đẩy cửa bước vào, một đám nam nữ quen thuộc đều ríu rít quay đầu lại.

Trình Uyên cười nói: “Ngại quá, tôi đến muộn” Mọi người đều ríu rít chào hỏi.

Mà Lý Huy ngồi bên cạnh Lâm Xương Dịch, sau khi nhìn thấy Trình Uyên, mặt lập tức tối sầm.

Tiêu Mục vội vàng kéo chỗ bên cạnh mình ra, ra hiệu cho Trình Uyên tới đó ngồi.

Trình Uyên cười chào hỏi với mọi người, sau khi ngồi xuống nói: “Tiêu Mục này, anh mở công ty mà cũng chẳng nói trước một tiếng, nếu biết trước như vậy tôi đã đi theo lẫn lộn với anh lâu rồi.” Một câu nói khiến căn phòng đột nhiên trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khó mà tin nổi nhìn về phía Tiêu Mục, đặc biệt là mấy bạn học nữ có vẻ ngoài coi như không tề, trong mắt lập tức nhấp nháy ngôi sao nhỏ.

Phải biết, nhà Lâm Xương Dịch có tiền nhiều hơn nữa cũng là tiền của ông già anh ta, anh ta chẳng qua chỉ là một tên con nhà giàu thôi, mà một người bạn học vừa mới tốt nghiệp cách đây không lâu đã dựa vào năng lực của mình mở được công ty, chuyện này so ra oách hơn rất nhiều.

Tiêu Mục kinh ngạc nhìn Trình Uyên: “Trình Uyên, anh đang nói linh tinh gì vậy?” Trình Uyên lập tức nháy mắt mấy cái với Tiêu Mục: “Ôi chao, mở công ty có gì mà mắt mặt, còn giấu nữa” Tiêu Mục như lọt vào sương mù, nhưng thấy Trình Uyên

nháy mắt với anh ta, biết chắc chắn Trình Uyên có suy nghĩ của mình nên cũng không vạch trần, chỉ cười xấu hổ.

Căn phòng lập tức như ong vỡ tổ.

“Anh xem, tôi biết ngay là Lý Huy mắt chó coi thường người khác, còn nói để Tiêu Mục người ta đến làm việc ở công ty nhà lão Lâm, không ngờ được thật ra người ta đã là Tổng giám đốc từ lâu rồi, đúng không Tổng giám đốc Tiêu?” “Ai nói không phải đâu, lúc đi học, Tiêu Mục là học sinh giỏi trong những học sinh giỏi của trường chúng ta, sau khi tốt nghiệp có thể lẫn lộn giỏi hơn chúng ta cũng là lẽ đương nhiên.” “Cái này gọi là thực lực, không giống một số người nào.

đó chỉ có thể dựa vào ba mẹ” Lúc này, tài năng gió chiều nào che chiều ấy của đám bạn học được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Con người chính là như vậy, nếu bạn sống tốt, có thể nghe thấy đủ mọi thứ dễ nghe, những bạn học lúc trước hận không thể nịnh nọt bạn đến chết luôn, giống như nịnh nọt bạn như vậy thì bạn có thể chia cho họ ít tiền vậy.

Nhưng mà, trong mắt Tiêu Mục, lại chẳng có gì khác biệt, vì anh ta hoàn toàn không mở công ty, nếu bị người ta vạch trần, còn giấu mặt mũi đi đâu được chứ? Tiêu Mục không kiếm được oán giận trong lòng trùng mắt lờm Trình Uyên.

Nghe thấy các bạn học bàn tán, cùng với những lời nịnh nọt mình ban đầu đột nhiên chuyển hướng, sắc mặt Lâm Xương Dịch lập tức khó coi.

Không chỉ có như vậy, còn có một số bạn học chỉ cây dâu mắng cây hòe khinh thường anh ta.

Lâm Xương Dịch làm sao nuốt được cơn giận này, không kiếm được trút hết oán giận lên Trình Uyên: “Này, Trình Uyên, tôi không nhớ là có mời anh đến, anh đến làm gì?”

Chương 28

Chương 28 Anh vẫn nên từ bỏ hy vọng đi Cảnh tượng lại trở nên nặng nề.

Lúc này, Thiệu Đình Đình đang ngồi bên cạnh Lâm Xương Dịch liếc nhìn Trình Uyên và Lâm Xương Dịch một cái, nở một nụ cười trong sáng: “Hai ngày trước tôi đến bàn chuyện làm ăn với Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong, tình cờ gặp được Trình Uyên, nghĩ rằng tất cả mọi người đều là bạn học nên thuận tiện báo cho anh ta một tiếng” Thiệu Đình Đình cố tình nhấn mạnh mấy chữ Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong, thậm chí khi nói câu này còn tiện tay vén tóc lên.

“À, hóa ra là như vậy” Lâm Xương Dịch cười khẩy nói: “Tôi đã bảo sao lại trùng hợp đúng lúc gặp nhau như vậy chứ, loại người như Trình Uyên này chắc chắn không dám bỏ tiền ra đến đây ăn cơm đâu.” Lý Huy cũng thuận miệng châm chọc: “Lão Lâm này, nói thật gì thế, không phải ai người Cửu Châu cũng tiếp đãi đâu nhé” Lần trước xảy ra chút va chạm với Trình Uyên ở Vịnh Ánh Trăng, Lý Huy và ông chủ cùng người tình của ông ta vẫn luôn cực kỳ khó chịu, sau đó Lý Huy còn hạ hê tìm người điều tra, phát hiện ra Trình Uyên vẫn đi lại bằng một chiếc xe điện cũ nát như trước.

Vì vậy anh ta suy đoán, nhất định là Trình Uyên mua nhà thay cho người khác, chắc chắn tấm thẻ kia cũng là của người khác.

Trình Uyên hoàn toàn không thèm để ý đến lời châm chọc của Lý Huy và Lâm Xương Dịch, bởi vì cảm thấy, bọn họ và mình hoàn toàn không nằm trên cùng một đường thẳng.

Người thật sự khiến anh cảm thấy hứng thú chính là Tiêu Mục, cho nên anh chỉ cười cho có với mấy người, sau đó cúi đầu bắt đầu trò chuyện với Tiêu Mục.

“Có điều nói đi cũng phải nói lại, Trình Uyên, tại sao anh lại gặp được Đình Đình ở Tập đoàn Tuấn Phong vậy?” Trình

Uyên định dẹp chuyện cho yên thân, nhưng Lâm Xương Dịch người ta có vẻ cũng không muốn bỏ qua như vậy, anh ta hỏi mát: “Có phải là quá trùng hợp rồi không? Hay là Trình Uyên anh vẫn còn thích Đình Đình, cố tình đi theo cô ta?” Nói xong những lời này, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Trình Uyên và Thiệu Đình Đình.

Đừng nói Trình Uyên, ngay cả Thiệu Đình Đình cũng cảm thấy tai nóng ran, cô ta không kiềm được nhíu mày nói: “Lão Lâm anh nói gì vậy? Trình Uyên người ta đi làm ở Tuấn Phong, tôi đến Tuấn Phong tìm Chủ tịch bàn chuyện làm ăn, không phải vô tình gặp là rất bình thường sao?” “Ha ha... Nghe Thiệu Đình Đình giải thích như vậy, Lâm Xương Dịch không khỏi cười thất thanh: “Cô nói Trình Uyên đi làm ở Tuấn Phong sao? Ha ha... Cô gái ngốc này, tôi thấy cô ngây thơ quá rồi đó” Thiệu Đình Đình nghe vậy cũng giật mình, sau đó chăm chú nhìn Trình Uyên đánh giá một lượt.

Chỉ khi ở Tuấn Phong, Trình Uyên mới mặc tây phục, còn bình thường vẫn mặc quần áo vỉa hè như trước.

Đầu vào Tuấn Phong như thế nào, làm gì có ai không biết, mặc thứ hàng vỉa hè này, nói là làm việc ở Tuấn Phong, quả thật là chẳng có sức thuyết phục chút nào.

Lý Huy cũng cười khẩy: “Trình Uyên, tôi thấy anh vẫn nên từ bỏ hy vọng đi, bây giờ Đình Đình là chị dâu Lâm của chúng tôi rồi, anh cũng đừng nhớ nhung đến nữa” Trình Uyên ngẩn ra, không kiềm được liếc mắt nhìn Thiệu Đình Đình.

Gương mặt Thiệu Đình Đình hơi ửng hồng, lúng túng cười với Trình Uyên: “Trình Uyên, bây giờ tôi là bạn gái của lão Lâm rồi, anh... vẫn nên hết hy vọng với tôi đi” “..” Trình Uyên lập tức cạn lời luôn, quả thật trăm miệng không giải thích được.

Anh không kiềm được cười khở nói: “Tôi nghĩ là mọi người hiểu lầm rồi, tôi có...” “Có cái gì?” Lý Huy cười khẩy nói: “Anh định bảo anh có bạn gái rồi sao? Ha ha, anh đừng có đùa, kẻ chẳng có gì như anh, còn có bạn gái sao? Cũng không soi mặt vào bãi nước tiểu mà xem bản thân mình có đức hạnh gì, cô gái kia bằng lòng đi theo anh sao?” “Còn nhớ nhung chị dâu Lâm của chúng tôi nữa, tôi thấy anh thật sự quá mù quáng

rồi.” Ánh mắt mọi người nhất tề nhìn về phía Trình Uyên, mỗi người một vẻ mặt khác nhau.

Lý Huy khinh khinh ra mặt.

Lâm Xương Dịch thì tỏ ra khinh thường và coi rẻ.

Thiệu Đình Đình ngẩng đầu lên, vẻ mặt rất chỉ là kiêu ngạo.

Tiêu Mục thờ dài.

Cũng đúng lúc này.

“Cạch!” Cửa bị người ta đẩy ra từ bên ngoài, sau đó một cô gái vô cùng xinh đẹp bước vào.

Người mới đến giống như tiên nữ, ấn tượng đầu tiên là khiến người ta cảm thấy tinh khôi, mắt ngọc mây ngài, da thịt trắng nõn, dáng người uyển chuyển, phong cách tao nhã, quả thật không giống vẻ đẹp của người trần.

Ánh mắt mọi người không kiềm được bị cô hấp dẫn, cả đám người đều trợn mắt to như chuông đồng.

Đàn ông không kiềm được trong lòng gợn sóng, nữ cũng không kiềm được tự thấy xấu hổ, ngay cả Thiệu Đình Đình cũng lập tức trở nên mờ nhạt.

“Ồ, ông xã, anh ở đây thật sao, em còn tưởng vừa nãy bị hoa mắt cơ” Người đẹp lập tức cười nói với Trình Uyên.

“Ầm” một tiếng giống như quả bom hạng nặng nổ tung.

Tất cả mọi người thảng thốt.

Tròng mắt của đám người Lâm Xương Dịch như sắp lòi ra ngoài.

“Sao có thể như vậy được?” “Vừa nãy cô ta gọi Trình Uyên là cái gì cơ?” “Nói đùa sao...” Không ai tin được, tất cả mọi người đều cho rằng mình đã nghe nhầm.

Nhưng mà, sau đó, Trình Uyên lại tỏ vẻ mặt nghi ngờ: “An Tương... Bà xã, sao em lại ở đây?” “Mẹ kiếp, là thật sao?” Nam nữ cả phòng đều kinh ngạc đến ngẩn người.

Đúng vậy, người vừa đến chính là Bạch An Tương.

Vì được Tập đoàn Tuấn Phong rót tiền, hạng mục mới của Tập đoàn Trái cây Bạch Thị là Trái Cây Ngon Trăm Vị đã được tiến hành, Bạch An Tương là người phụ trách đảm nhiệm hạng mục này, vì không muốn làm hỏng hạng mục quan trọng như vậy, nên có rất nhiều chuyện đều do Bạch An Tương tự mình xử lý.

Cô đến khách sạn Cửu Châu là muốn tự mình dẫn đội đi nghiên cứu thị trường, không ngờ lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc, cô đoán là Trình Uyên nên mới đi sang.

Không ngờ khi đứng ngoài cửa lại nghe thấy hóa ra đây là buổi họp lớp của Trình Uyên, hơn nữa còn nghe thấy Lý Huy và Lâm Xương Dịch chế giễu Trình Uyên, cô lập tức đẩy cửa bước vào.

MÀ, em chỉ đi ngang qua, nhìn thấy hình như anh cũng ở đây... Ô, mọi người đang họp lớp sao?” Bạch An Tương cười nói một cách tự nhiên.

“À, đúng vậy: Trình Uyên gật đầu.

Bạch An Tương rất lịch sự lên tiếng chào hỏi các bạn học của Trình Uyên, tự giới thiệu mình một lượt, sau đó cô dặn dò Trình Uyên: “Tối nay về nhà sớm nhé, em nấu cơm ở nhà đợi anh, uống ít rượu thôi nhé” “Anh biết rồi” Trình Uyên cũng cười đáp lại cô.

Có điều nhớ đến nếu Bạch An Tương thật sự nấu cơm cho anh... Có lẽ không nên về nhà thì tốt hơn.

Bạch An Tương đi rồi, căn phòng vẫn yên tĩnh như trước.

Các bạn học đều anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, rồi tất cả lại quay sang nhìn Trình Uyên.

Gương mặt Thiệu Đình Đình nóng bừng, vừa nấy vì Lý Huy và Lâm Xương Dịch làm cho cô ửng hồng, còn tưởng rằng Trình Uyên người ta vẫn còn nhớ mãi không quên cô ta, có suy nghĩ khác thường gì đó, nhưng ai mà ngờ được vợ người ta lại xinh đẹp như vậy.

Ngay cả Thiệu Đình Đình cũng cảm thấy vợ của Trình Uyên đẹp hơn cô ta rất nhiều.

Lâm Xương Dịch hung dữ lườm Lý Huy một cái, dường như đang trách Lý Huy gửi tin sai cho anh ta vậy.

Đồng thời, vẻ đẹp của Thiệu Đình Đình trong lòng Lâm Xương Dịch đột nhiên giống như hoàn toàn biến mất vậy.

Mà giờ phút này, Lý Huy càng kinh ngạc hơn, sau đó oán hận với Trình Uyên lại càng sâu hơn nữa.

Trình Uyên lại biến anh ta thành trò hề một lần nữa, lại vả lên mặt anh ta một lần nữa.

“Oa, Trình Uyên, anh ghê thật đấy, sao lại im hơi lặng tiếng cưới được một người vợ xinh đẹp như vậy?” Sự yên tĩnh trong căn phòng cuối cùng bị câu cảm thán của Tiêu Mục phá vỡ.

“Đúng đấy Trình Uyên, truyền dạy cho tôi chút kinh nghiệm đi.” “Mẹ nó dường như tôi lại tin vào tình yêu rồi...” Từng tiếng ca ngợi đột nhiên vang lên liên tục, nhất thời, các bạn học cũng bắt đầu nịnh nọt đủ kiểu với Tiêu Mục và Trình Uyên, ước ao ghen tỵ đủ kiểu.

Mà Lâm Xương Dịch vốn dĩ ban đầu định thể hiện bản thân cao quý, khoe khoang tài sản trước mặt các bạn học lại bị lạnh nhạt bỏ một xó.

Mặt anh ta tối sầm lạnh như băng nghìn năm.

ii” Đúng lúc này, ngoài căn phòng đột nhiên vang lên tiếng gào thét, ngay sau đó là một tràng tiếng bước chân dồn dập, cùng với tiếng la hét ầm ĩ lẫn vào.

nhau.

Chương 29

Chương 29 Từ Đầu Trọc

Bị sự tò mò điều khiển, đám bạn học của Trình Uyên đều ríu rít ra khỏi căn phòng muốn xem xem có chuyện gì.

Ở cửa một căn phòng nào đó ở tầng hai, có rất đông người đang tụ tập.

Trình Uyên vốn dĩ không muốn đi góp vui, nhưng tất cả mọi người đều đi ra, anh cũng chỉ có thể đi theo mọi người cùng ra ngoài xem.

Đến gần đám người, Trình Uyên phát hiện, có tranh chấp xảy ra trong phòng, hơn nữa dường như cũng không phải đang đánh nhau, mà là một phía đánh người, một đám du côn xăm trở mình rống vầy phượng vầy quanh một bàn du côn cũng xăm hình rồng phượng khác đánh đập.

Nghe lời bàn tán của những người đứng xem thì là một nhóm du côn đến khách sạn tìm người, ai ngờ gặp phải một bàn du côn khác uống nhiều rượu quá, vì vậy hai nhóm quay sang đánh nhau.

Rất rõ ràng, đám du côn uống nhiều quá kia hoàn toàn không phải đối thủ của đám du côn tìm người này, nhanh chóng bị người ta đánh ngã lăn ra đất.

“Nhìn cái gì, nhìn cái gì hả, cút cút cút!” Một tên lưu manh nhuộm tóc vàng trong số đó hung hăng xua đuổi mọi người.

Bộ dạng hung thần ác sát của bọn họ quả thật làm người đứng xem sợ hãi người, tất cả đều sợ sệt lùi ra đằng sau.

Nhưng đúng lúc này, một người đầu trọc trên mặt có vết đao chém lại ngăn cản tên tóc vàng kia, anh ta khoan thai bước ra từ trong phòng, còn tiện tay khép cửa lại, cứ như vậy, mọi người chỉ có thể tự tưởng tượng những

chuyện xảy ra trong phòng thông qua tiếng hét thê thảm.

Đầu Trọc dùng một tờ khăn giấy lau máu tươi trên tay, bình tĩnh cười nói với mọi người: ‘Làm phiền mọi người ăn cơm rồi, Từ tôi ra đây nhận lỗi với mọi người.’ ‘Họ Từ? đầu trọc...’ ‘Chẳng lẽ anh ta chính là Từ Đầu Trọc của khu bắc thành phố Tân Bắc sao?’ ‘Oa, đây chính là người nổi tiếng của khu bắc đấy’ Đám người lập tức sôi trào, tất cả mọi người thấp giọng bàn tán.

Trình Uyên phát hiện rất nhiều người đều biết tên Từ Đầu Trọc này, có thể thấy được người này rất nổi tiếng ở thành phố Tân Bắc.

‘Nhận được yêu mến, có lẽ có rất nhiều người biết đến tôi, vậy tôi cũng không phí một chuyến đi rồi, hôm nay tôi đến đây để tìm người, người tôi muốn tìm tên là Trì Uyên, có ai quen biết thì mong rằng hãy nói cho t: một tiếng, sau này nếu gặp phải chuyện gì không gi: quyết được ở thành phố Tân Bắc, cứ đến tìm Từ tôi, Từ tôi tuyệt đối sẽ không mặc kệ.’ Vừa nghe thấy Đầu Trọc nói như vậy, Trình Uyên ngẩn ra.

Các bạn học của Trình Uyên cũng đồng loạt nhìn về phía Trình Uyên.

Trình Uyên cũng đứng cách Đầu Trọc không xa, khi Đầu Trọc nói những lời này, rõ ràng anh ta cũng không nhận ra Trình Uyên.

Lại nhìn bộ dạng Đầu Trọc, tìm Trình Uyên chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì, cho nên Trình Uyên không lên tiếng, các bạn học của anh hai mắt nhìn nhau, cũng không lên tiếng.

Đầu Trọc chờ một lát, thấy không có ai lên tiếng, còn cho rằng mình nhận được tin tình báo sai lầm, nghĩ thâm, chuyến này lại phải về tay không rồi, năm trăm nghìn này thật sự không dễ kiếm mà.

Nhưng đúng lúc này.

‘Anh ta chính là Trình Uyên’ Lâm Xương Dịch đứng sau lưng Trình Uyên đột nhiên đẩy anh một cái.

Trình Uyên lập tức tách hẳn ra khỏi mọi người.

Bầu không khí lập tức trở nên nặng nề.

Đầu Trọc đang định xoay người quay về phòng, nhìn thấy cảnh tượng này cũng dừng lại, không kiềm được quay người nhìn Trình Uyên.

Các bạn học của Trình Uyên cũng rất khó hiểu nhìn về phía Lâm Xương Dịch, ngay cả Lý Huy cũng có tỏ ra không hiểu.

“Lão Lâm, anh làm gì vậy?” Tiêu Mục không kiềm được tức giận nói.

Trình Uyên cũng quay người lại hung dữ trừng mắt lườm Lâm Xương Dịch một cái.

Sắc mặt Lâm Xương Dịch hơi ửng đỏ, nhưng vẫn hùng hồn nói: “Làm sao? Tôi nói sai à? Anh ta không phải Trình Uyên sao?” Trình Uyên thờ dãi, nhìn Đầu Trọc, bình tĩnh cười cười: “Tôi không quen biết anh” Đầu Trọc nhếch miệng: “Không sao, có người bỏ năm trăm nghìn ra để tôi đánh anh tàn phế, cho nên sau này chúng ta có quen biết nhau hay không cũng không sao” Các bạn học của Trình Uyên đều trở nên căng thẳng, đặc biệt là hoa khôi xinh đẹp Thiệu Đình Đình, cô ta dường như đột nhiên không nhận ra Lâm Xương Dịch nữa, nhìn sang Trình Uyên rồi lại nhìn sang Lâm Xương Dịch.

Trình Uyên nhún vai lắc đầu nói: “Anh nói với tôi là người khác bỏ ra năm trăm nghìn để anh đánh tôi tàn phế, tôi nói nếu tôi bỏ ra một triệu. anh có thể xoay ngược nòng súng không?” Đầu Trọc cười cười không nói chuyện.

Lâm Xương Dịch lại đột nhiên lên tiếng cười khẩy: “Trình Uyên, anh đừng có đùa nữa, cũng không soi vào nước tiểu tự xem bản thân mình đi, còn một triệu sao, bây giờ nếu anh có thể lấy được mười nghìn ra đây, tôi cũng có thể gọi anh là ông nội luôn đấy” Trình Uyên hơi nhíu mày, anh bắt đầu nghĩ ngờ là Lâm Xương Dịch bỏ tiền ra muốn đánh mình tàn phế, nhưng lại không đúng, Lâm Xương Dịch cũng không biết hôm nay mình sẽ đến tham gia họp lớp, sao có thể sắp xếp mọi chuyện từ trước được chứ? Nhưng mà Trình Uyên vẫn quay đầu lại hỏi Lâm Xương.

Dịch: “Là anh tìm người sao?” Lâm Xương Dịch cười khẩy, nhưng không đợi anh ta nói chuyện, Đầu Trọc đã dùng hành

động nói ra câu trả lời thay cho anh ta.

“Bốp!” một tiếng, Đầu Trọc tát mạnh lên mặt Lâm Xương Dịch đến mức toàn thân anh ta phải lão đảo.

Tất cả mọi người giật mình.

Lâm Xương Dịch tỏ vẻ mặt khó hiểu: “Đại ca Từ, anh đánh tôi làm gì? Tôi đâu phải Trình Uyên” “Bốp!” Trả lời câu hỏi của anh ta, Đầu Trọc lật ngược tay lại tát thêm cái nữa.

Dường như rất nhiều người đều biết Đầu Trọc, cho nên khi anh ta ra tay đánh Lâm Xương Dịch, không ai dám lên tiếng ngăn cản, ngay cả Lý Huy có quan hệ thân thiết nhất với Lâm Xương Dịch cũng chỉ rụt cổ.

Bạn gái của Lâm Xương Dịch, Thiệu Đình Đình lại càng sợ hãi đến mặt mũi trắng bệch.

“Bốp bốp bốp...” Một trận bạt tai làm cho Lâm Xương.

Dịch muốn bật khóc luôn.

Mặt mũi cái gì, hình tượng cái gì, lúc này thứ gì cũng mất sạch, Lâm Xương Dịch sợ hãi đến mức ngồi xồm xuống.

mặt đất, nước mắt nước mũi rùng rùng xin tha: “Đại ca Từ đừng đánh nữa, tôi thật sự không phải Trình Uyên, cầu xin anh tha cho tôi.” Đây là Lâm Xương Dịch ngày thường kiêu ngạo hợm hĩnh đó sao? Đây là Lâm Xương Dịch trước đây khoe khoang cao quý hơn các bạn học khác đó sao? Nhưng bây giờ sao anh ta lại sợ mất mặt, cụp đuôi như chó vậy? Trong suy nghĩ của mọi người, hình tượng của Lâm Xương Dịch nháy mắt giảm bớt đi nhiều, ngay cả Thiệu Đình Đình cũng hơi hồi hận, tại sao trước đây lại vừa mắt thằng này? Đầu Trọc đánh một trận khiến Lâm Xương Dịch ngớ cả người.

Mà Trình Uyên cũng ngớ người.

Tất cả mọi người đều ngớ ra, không phải đã nói rồi sao, ai nói cho anh ta biết sẽ có lợi sao? Chẳng lẽ lợi ích này chính là ăn một trận đòn? Đầu Trọc vẫn chưa hết giận nhỏ một ngụm nước bọt về phía Lâm Xương Dịch, sau đó giải thích: “Từ tôi lăn lộn “Bốp bốp bốp...” Một trận bạt tai làm cho Lâm Xương Dịch muốn bật khóc luôn.

Mặt mũi cái gì, hình tượng cái gì, lúc này thứ gì cũng mất sạch, Lâm Xương Dịch sợ hãi đến mức ngồi xồm xuống.

mặt đất, nước mát nước mũi rùng rùng xin tha: “Đại ca Từ đừng đánh nữa, tôi thật sự không phải Trình Uyên, cầu xin anh tha cho tôi.” Đây là Lâm Xương Dịch ngày thường kiêu ngạo hợm hĩnh đó sao? Đây là Lâm Xương Dịch trước đây khoe khoang cao quý hơn các bạn học khác đó sao? Nhưng bây giờ sao anh ta lại sợ mất mặt, cụp đuôi như chó vậy? Trong suy nghĩ của mọi người, hình tượng của Lâm Xương Dịch nháy mắt giảm bớt đi nhiều, ngay cả Thiệu Đình Đình cũng hơi hồi hận, tại sao trước đây lại vừa mất thằng này? Đầu Trọc đánh một trận khiến Lâm Xương Dịch ngớ cả người.

Mà Trình Uyên cũng ngớ người.

Tất cả mọi người đều ngớ ra, không phải đã nói rồi sao, ai nói cho anh ta biết sẽ có lợi sao? Chẳng lẽ lợi ích này.

chính là ăn một trận đòn? Đầu Trọc vẫn chưa hết giận nhỏ một ngụm nước bọt về phía Lâm Xương Dịch, sau đó giải thích: “Từ tôi lãn lộn Nhưng bây giờ anh vẫn mặt không đổi sắc như trước là Vì có nguyên nhân.

Đầu Trọc vỗ bả vai Trình Uyên nói: “Anh rất tốt, khá hơn tên hèn nhát kia nhiều, ít nhất bây giờ vẫn còn rất bình tĩnh, nhưng mà thật xin lỗi, tán thưởng là tán thưởng, làm ăn là làm tay anh ngay bây giờ chúng tôi phải đánh gãy chân Nói xong, liếc mắt ra hiệu cho tên lưu manh bên cạnh, hai tên lưu manh cầm ống thép đứng trước mặt Trình Uyên.

Trình Uyên cười khổ nói: “Chuyện này không thể trì hoãn được sao?” Đầu Trọc nhếch môi cười lắc đầu.

Vì vậy, Trình Uyên chỉ có thể thở dài.

Tên lưu manh giơ ống thép lên, nhắm phía đầu Trình Uyên mà đập, Trình Uyên đột nhiên kêu to: “Xuất hiện đi, Pikachul”

Chương 30

Chương 30 Không đư Khuôn mặt của Bạch Long đỏ như như gấc.

Anh ta thật sự rất muốn xoay người rời đi, để tên con nhà giàu ngu ngốc này chịu chút đau khổ cũng được.

Đương nhiên nếu không phải đối phương muốn chặt đứt tay chân của anh.

Một người đàn ông cao lớn lại bị anh gọi thành thứ cute như Pikachu, thật sự rất là quá mất mặt.

Cái ống của tên côn đồ kia mới nâng lên được một nửa đã bị Bạch Long vừa nhảy ra chộp lấy, sau đó anh ta dùng khuỷu tay thúc một cú, tên côn đồ kia bay thẳng ra ngoài ba bốn mét.

Cảnh này đến quá đột ngột, hơn nữa cũng quá vớ vẩn, giống như đang đóng phim vậy, thật sự có thể một cú thúc khuỷu tay khiến người ta bay luôn.

Tiếng “wow” liên tục vang lên, đám người hóng chuyện đều sợ ngây người.

Bạch Long cao một mét chín, dáng người to lớn mặc một cái áo ni cực kỳ bắt mắt đứng thẳng tắp ở giữa, giống hệt như một toà tháp sắt vậy.

“Ừng ực!” Mấy tên côn đồ đứng gần anh ta đều vô thức nuốt nước miếng.

Đầu Trọc cũng lùi về sau một bước theo bản năng, anh ta hí hóp nói: “Anh là ai?” “Bạch Long” Bạch Long đáp.

Đầu Trọc nhíu mày ngẫm nghĩ, dường như không nghĩ ra thành phố Tân Dương có một nhân vật lớn như vậy từ khi nào, không nhận được nói: “Tôi không nhớ là chúng ta có.

thù oán gì” Chỉ với dáng này của Bạch Long đã đủ khiến người ta sợ hãi lại thêm cú chộp và thúc của anh ta khi này,

đương nhiên Đầu Trọc có thể nhìn ra anh ta cũng là một người luyện võ, xem ra cũng không muốn trở thành kẻ địch với Bạch Long.

Bây giờ tên côn đồ vừa bị đánh bay đang nằm nghiêng đầu dưới đất, không biết là chết hay sống.

Bạch Long gật đầu, sắc mặt không chút thay đổi nói: “Không có thù” Từ hôm đó đến bây giờ, Trình Uyên chưa từng thấy Bạch Long thay đổi sắc mặt, vẫn luôn mang dáng vẻ nửa chết nửa sống này.

“Không có thù, vậy anh đang...?” Đầu Trọc thắc mắc.

Bạch Long vẫn hờ hững như trước: “Anh không được động vào anh ta” Nghe vậy, Đầu Trọc hiểu ra, hẳn chúng hóng chuyện cũng hiểu ra, hoá ra người này ra mặt thay Trình Uyên.

Mà Trình Uyên lúc này đang làm gì? Không biết lấy đồ cắt móng từ đâu ra, đang rất nghiêm túc cắt sửa móng tay của mình, giống như chuyện xảy ra bây giờ không có chút liên quan gì đến anh cả, thậm chí còn dùng khuỷu tay huých Tiêu Mục bên cạnh, hỏi: “Sao tôi cắt tới cắt lui, cũng không cắt được móng tay có độ cong giống anh thế?” Tiêu Mục đen mặt.

Đầu Trọc hận đến nghiến răng, thì ra tên to con này là vệ sĩ của Trình Uyên, anh ta đột nhiên cười khẩy hai tiếng nói: “Bên tôi có chín người, bình thường đều là tay giỏi đánh nhau, anh xác định muốn một mình đánh chín người chúng tôi à?” Bạch Long liếc nhìn thoáng qua chín tên côn đồ, vẫn bình tĩnh nói: “Vậy anh cũng xác định để chín người cùng nhau bị tôi đánh à?” Đầu Trọc.

Chỉ khí chất nửa chết nửa sống này, Bạch Long cũng đã khiến tất cả mọi người ở đây kinh hãi rồi, kể cả Trình Uyên cũng thế.

Thật ra Trình Uyên rất muốn bọn họ đánh nhau, tiện thể anh còn có thể xem thử rốt cuộc sức chiến đấu của Bạch Long này là như thế nào, có đủ tư cách bảo vệ mình không.

“Lên, xoi anh ta!” Theo một tiếng gào to của Đầu Trọc, chín tên côn đồ thoáng chốc đã vây quanh.

Không có cách nào, sức hấp dẫn của năm trăm nghìn thật sự quá lớn với những tên côn đồ này.

Nhưng đợi lúc đám côn đồ xông lên nâng ống tuýp.

muốn đánh vào người Bạch Long, lại đều trợn tròn mắt.

Bạch Long cứ đứng như thế, không tránh không né mặc.

cho bọn họ đánh, giống như không biết đau vậy, ngay cả chân mày cũng không nhíu lại một cái, vẫn giống hệt như lúc trước.

Mà khi anh ta quay đầu lại, đã một quyền đánh bay.

người này, một cước đá ngã người kia... Chỉ trong nháy mắt, năm tên côn đồ đã mềm nhũn ngã dưới đất.

Trong sân lại lần nữa xôn xao.

Trình Uyên đã sắp rớt cả mắt rong lòng cực kỳ kích động: Mẹ kiếp, nhật được bảo bối rồi, có người này ở bên cạnh còn ai có thể làm gì mình chứ? Trước đó khi đối mặt với Đầu Trọc, Cho team truyenone biết những góp ý nhé. Trình Uyên cũng hoảng hốt, nhưng khi thấy có Bạch Long trong mấy người vây xem thì bình tĩnh hơn rất nhiều.

Đương nhiên anh cũng không biết Bạch Long lợi hại như vậy, nếu biết, đáng lẽ vừa rồi nên giả vờ ngẫu hơn một chút, tốt nhất là bày ra khí thế vương giả trước mặt các bạn học cũ luôn! Mấy tên côn đồ còn lại không dám lên nữa, Đầu Trọc cũng lùi về phía sau theo bản năng.

“Người anh em, coi như anh lợi hại, lần này chúng ta đến đây thôi, tôi không cần năm trăm nghìn nữa” Đầu Trọc nghiêng răng nói.

Bây giờ anh ta cực kỳ căm ghét Bạch Vĩnh Minh, thậm nghĩ thì ra con hàng kia là đang chơi khăm ông đây, biết rõ bên cạnh Trình Uyên có một tên biến thái như thế còn kêu mình đến, con mẹ nó không phải là đang lấy mạng ông đây sao? Anh ta lăn lộn trên giang hồ nhiều năm như vậy, đương nhiên biết loại người nào trêu vào được, loại người nào.

không trêu vào được.

Người cả đánh ông tuýp lên người cũng không có cảm giác như Bạch Long còn chơi kiêu gì nữa? Cho nên, anh ta muốn rút lui, không kiếm tiền của Bạch Vĩnh Minh nữa, không chỉ không kiếm, trở về còn phải tính sổ với con hàng đó cho đàng hoàng.

Nhưng anh ta muốn rút lui, lại có người không cho anh ta rút lui.

Bạch Long không đổi sắc mặt nói: “Không được” Không được? Có ý gì? Đầu Trọc và mấy tên côn đồ đều ngó người.

Bạch Long chỉ vào Trình Uyên nói: “Bà chủ từng nói, ai dám có ý muốn đánh anh ta thì phải trả giá, khi nãy các.

người muốn phé tay chân anh ta, cho nên tôi phải phé tay chân các người” “Ặc..” Trình Uyên hơi hiểu ra rồi, vẻ mặt anh hơi xấu hổ, muốn nói hay là thôi đi.

Nhưng anh lại muốn xem thử Bạch Long có phải là loại người như mình đoán không.

Trình Uyên cảm thấy Bạch Long rất ngay thẳng, rất phân rõ phải trái, giống như đầu óc sẽ không rẽ hướng vậy, người khác nói đùa hay nói ví von, anh ta đều xem là thật.

Ví dụ như nếu mẹ ruột anh bảo Bạch Long giữ cửa, một con ruồi cũng không được bay vào, có lẽ anh ta sẽ thật sự không cho con ruồi nào bay vào.

Mà lúc này các bạn học của Trình Uyên cũng rất khiếp.

sợ.

Nghe Bạch Long nói bà chủ, bọn họ bèn theo bản năng hiểu thành người vợ xinh đẹp của Trình Uyên khi nãy.

Thật sự là không có thiên lý mài! Trình Uyên dựa vào cái gì có thể lấy được người phụ nữ xinh đẹp như vậy chứ? Hơn nữa hình như gia cảnh của người phụ nữ kia còn rất khủng? Trăm người trăm suy nghĩ, trong lòng mọi người đều nổi lên làn sóng hâm mộ ghen tị không giống nhau.

Nghe thấy lời này, Đầu Trọc không nhịn được hơi tức giận: “Bạch Long phải không? Anh cho rằng Từ mỗ đây sợ anh phải

không? Nói thật với anh, Từ chỗ ở thành phố Tân Dương cũng coi như có máu mặt, anh có tin nếu hôm nay anh động vào tôi, anh sẽ không sống nổi đến sáng mai không?” Bạch Long lắc đầu: “Không tin” .” Đầu Trọc.

Lúc này, Tiêu Mục lặng lẽ nói với Trình Uyên: “Đầu Trọc thật sự có chút tiếng tăm trong giới xã hội đen ở thành phố Tân Dương, người như thế vẫn không nên trêu vào thì tốt hơn, hay là anh khuyên vệ sĩ của mình bỏ qua đi” Trình Uyên không nói gì.

Bạch Long bước từng bước đến gần Đầu Trọc.

Đầu Trọc lại lùi về sau theo bản năng, sắc mặt trở nên tái nhợt, môi cũng bắt đầu run rẩy: “Bạch Long, tôi khuyên anh suy nghĩ cho kỹ, tôi đi theo anh Thiên đây, dưới tay tôi có hơn một trăm đàn em, nếu anh dám động vào tôi, tôi sẽ khiến anh... AI” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên từ miệng Đầu Trọc.

Tất cả mọi người có mặt đều sợ hết hồn.

Chân mày của Trình Uyên cũng không nhin được nhướng lên, tim đập nhanh hơn.

Chương 31

Chương 31

“Răng rắc!” Bạch Long đột nhiên vươn tay nắm chặt tay trái của Đầu Trọc, một âm thanh giòn tan lập tức vang lên, đi sau nửa giây là tiếng kêu la của Đầu Trọc.

Mẹ nó, chỉ năm một cái thôi đã bóp gãy xương tay người ta rồi sao? Trong đám người lập tức vang lên nhiều tiếng kêu kinh hãi, thậm chí có người nhát gan còn ôm mặt không dám nhìn nữa luôn.

Trình Uyên cũng trợn tròn mắt, thật ra anh cũng không muốn Bạch Long làm gãy tay người ta, chỉ nghĩ, đợi khi Bạch Long ra tay, mình sẽ lên tiếng ngăn cản, cũng thuận lợi ca tụng Bạch Long là người tốt, nhưng mà ai ngờ được tên này vừa ra tay đã nhanh chóng mạnh mẽ, lưu loát linh hoạt như vậy, hơn nữa còn bóp gãy luôn.

Từ Đầu Trọc đau đến mức nhe răng nhếch miệng không kiềm chế được rú lên thảm thiết, anh ta sắp quên mất lần trước mình bị người ta đánh là từ bao giờ rồi.

Làm gì có đại ca nào không phải từ đàn em đi lên, mà đàn em thì không tránh khỏi phải đánh đánh giết giết, cho nên ban đầu chắc chắn cũng đã từng ăn đòn rất nhiều, Từ Đầu Trọc lấy việc đánh nhau liều mạng để nổi tiếng, có rất nhiều người đều biết đến chuyện này.

Nhưng có rất ít người biết, người đã lăn lộn một khi đạt được cuộc sống tốt đẹp rồi, sẽ cực kỳ sợ chết.

Từ Đầu Trọc cũng không ngoại lệ, bây giờ anh ta đột nhiên rất sợ hãi, đột nhiên cảm nhận được mối nguy.

hiểm dày đặc.

Nhưng lúc này, Bạch Long vẫn thản nhiên nói: “Tiếp theo, là chân.” Rất nhiều người đều bịt mắt lại, rất nhiều người đều

không dám nhìn.

“Thôi được rồi Bạch Long.” Đúng lúc này Trình Uyên lên tiếng.

Trình Uyên vỗ vỗ bả vai Bạch Long, nói: “Đến đây thôi, chuyện còn lại không cần anh quan tâm nữa” Bạch Long đang định cho Đầu Trọc ném đủ bộ gậy tay gậy chân, đột nhiên bị Trình Uyên ngăn cản, hơi ngẩn ra.

Anh ta gạt đầu, đột nhiên nói với Trình Uyên: “Lần sau đừng gọi là Pikachu nữa” Nói xong, anh ta lách ra khỏi đám người.

Trình Uyên liếc mắt nhìn Đầu Trọc ngã sấp trên mặt đất ôm cánh tay không ngừng rên rỉ, anh nở nụ cười.

Anh biết, bây giờ có cho Đầu Trọc mười lá gan, anh ta cũng không dám gây phiền phức cho mình nữa.

Cho nên anh cũng không để ý đến Đầu Trọc, mà lập tức xoay người nhìn Lâm Xương Dịch vẫn đang sợ hãi đến co rúm trên mặt đất.

“Bạn học cũ, anh cũng thật thẳng thắn” Trình Uyên cười khẩy lưng.

Lâm Xương Dịch bị Đầu Trọc đánh một trận, đã sợ bạt vía từ lâu, nhưng anh ta nhìn thấy vẻ la Trình Uyên còn khùng bố hơn nữa, lần này lại càng sợ hãi hơn, phải biết rằng vừa nãy chính anh ta đẩy Trình Uyên ra, cũng đã tự tay mình xác nhận trước mặt mọi người.

“Anh... Anh định làm gì?” Lâm Xương Dịch sợ hãi đến mức run rẩy.

Trình Uyên không trả lời anh ta, mà chỉ lục lọi trên người.

Lật hết tất cả túi quần túi áo trên người một lượt, sau đó gộp một nắm tờ một trăm đồng lại, tính sơ sơ xem ra cũng có khoảng mười nghìn.

Trình Uyên cầm tiền phe phẩy trước mặt Lâm Xương Dịch, giọng nói lạnh lùng: “Gọi ông nội đi!” Trước đó Lâm Xương Dịch cũng đã nói, miễn là Trình Uyên có thể lấy ra được mười nghìn, anh ta sẽ gọi Trình Uyên là ông nội.

Nói đùa chắc, mặc dù Trình Uyên ăn mặc không ra gì, nhưng mà giá trị con người lại cao nhất thành phố Tân Dương đấy.

Nhưng mà anh quả thật không có thói quen cầm theo tiền, chẳng qua biết rõ hôm nay họp lớp mới cầm theo chút tiền mặt ra ngoài thôi, chuẩn bị có thể dùng đến bất cứ lúc nào.

Nói thật, nếu Lâm Xương Dịch nói, nếu anh có thể lấy hai mươi nghìn ra tôi sẽ làm thế nào thế nào đó, vậy thì Trình Uyên không lấy ra được thật.

“Là ai?” “Ai đánh nhau đấy?” “Ông, ông đây tự ngã” Nghe nói như vậy, cảnh sát kia không kiềm được nhíu mày, giận dữ nói: “Anh đừng có sợ hãi mà tránh né...!” Đúng lúc này, có một đám cảnh sát từ dưới tầng hai khách sạn xông lên.

Bọn họ xông lên là lập tức bao vây nơi này.

Cảnh sát dẫn đầu hơn ba mươi tuổi, vừa cao vừa béo.

Anh ta chỉ Từ Đầu Trọc đang ngã sấp trên mặt đất hỏi: “Có chuyện gì xảy ra? Ai đánh bọn họ?” Từ Đầu Trọc liếc mắt nhìn Trình Uyên, cười cay đắng nói: “Không ai sợ hãi gì cả, có chúng tôi ở đây không ai dám trả thù nữa, là ai đánh anh anh cứ nói thẳng, anh phải tin tưởng pháp luật.” “Ông đã nói là do ông tự ngã cơ mà” Đầu Trọc tức giận nói.

Như vậy đám cảnh sát cũng không còn cách nào được nữa.

Biết rõ nơi đây có gây chuyện đánh nhau, chạy lên đến nơi lại chỉ bắt được một đám bị đánh, có chuyện gì xảy ra vậy? Nhưng mà đúng lúc này.

“Là anh ta, là anh ta đánh!” Lâm Xương Dịch giống như đã gặp được người cứu vớt, không biết lấy can đảm từ đâu, lập tức bò dậy chỉ vào Trình Uyên nói với đám cảnh sát.

Lần này tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Hơn nữa những người bạn học của Trình Uyên cũng hoàn toàn không thể tin được đúng lúc này Lâm Xương Dịch lại đứng ra xác nhận là Trình Uyên.

Trình Uyên cũng vô cùng kinh ngạc.

Đối mặt với ánh mắt thăm dò của đám cảnh sát, anh có thể làm gì bây giờ? Dù sao anh cũng không thể khai Bạch Long ra được, dù sao Bạch Long người ta cũng đang bảo vệ mình.

“Thật sự là anh đánh sao?” Trình Uyên cười gượng: “Coi như là vậy.” “Dẫn đi!” Người cảnh sát trung niên hét lớn một tiếng.

Sau đó Trình Uyên đã bị nhóm cảnh sát này dẫn đi.

Đội cảnh sát đi rồi, Tiêu Mục chợt xoay người nhìn chằm chằm Lâm Xương Dịch, đưa tay chỉ anh ta, cũng không biết nên nói gì cho phải, không kiềm được tức giận nói: “Mẹ kiếp anh là loại người gì thế hả?” Nói xong anh ta xoay người ra khỏi khách sạn, gọi xe đi thẳng đến Cục Cảnh sát, Tiêu Mục muốn làm chứng cho Trình Uyên, nói là anh phòng vệ chính đáng.

Lý Huy liếc mắt nhìn Lâm Xương Dịch mà mình vẫn luôn nịnh nọt, cũng không kiềm được lắc đầu, dần dần tách ra khỏi đám người.

“Dù gì cũng là bạn học, tại sao anh phải làm như vậy?” “Đúng đấy, Lâm Xương Dịch anh tệ quá” “Tôi cũng không dám có người bạn học như vậy đâu, nói không chừng lúc nào đó sẽ bị người ta hãm hại mất” Các bạn học đều nhao nhao chỉ vào Lâm Xương Dịch, sau đó cả đám người đều tan rã chẳng vui vẻ gì.

Lâm Xương Dịch thấy tất cả mọi người đều trách mắng mình, không khỏi gân cổ kêu to: “Chẳng lẽ tôi nói dối à? Mẹ nó tôi toàn nói sự thật mà, chẳng lẽ như vậy cũng sai sao?” Nhưng lời giải thích của anh ta không được bất kỳ ai đáp.

lại, tất cả mọi người đều chỉ dám đứng nhìn từ xa không dám đến gần.

Lâm Xương Dịch thật sự cũng tức giận đến phát điên, nhưng khi nhìn thấy Thiệu Đình Đình vẫn đang ở đây, anh ta không kiềm được thở dài, hai tay vịn vai Thiệu Đình Đình: “Đình Đình, cho dù bọn họ đều không hiểu anh, miễn là em tin tưởng anh, anh vẫn...” Nhưng không đợi anh nói hết câu, Thiệu Đình Đình đã hất tay anh ta ra, chỉ vào mặt Lâm Xương Dịch nói: “Lão Lâm, tôi thật sự không ngờ được anh lại là loại

người đê tiện như trước đây coi như mắt tôi bị mù, chúng ta xong hết rồi.

Nói xong cô ta cũng hát đầu đi ra.

Lâm Xương Dịch ngậy ra.

Cục Cảnh sát, cảnh sát cao béo không tra hỏi gì hết đã lập tức ra lệnh trước tiên cứ giam Trình Uyên lại đã, sau đó một mình đi ra khỏi Cục Cảnh sát.

Đi ra vỉa hè, anh ta lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

“Cậu Bạch, đã bắt được người rồi.” Đầu bên kia điện thoại có giọng nói của Bạch Vĩnh Minh vang lên: “Hi hi, cũng chỉ có lão Cao anh đáng tin thôi, thế nào? Có phải cậu ta bị người ta đánh cho gãy tay gãy chân rồi không?” Cảnh sát cao béo nhú mày nói: “Không có chuyện đó, ngược lại là đám người Từ Đầu Trọc bị anh ta đánh gãy tay gãy chân.” “Cái gì?” Bên kia giọng nói khiếp sợ của Bạch Vĩnh Minh vang lên: “Một mình cậu ta sao?” “Một mình anh ta, đánh bảy, tám tên lưu manh” Cảnh sát cao béo nói.

“Mẹ kiếp!” Bạch Vĩnh Minh không kiềm được chửi bậy một câu.

Nhưng anh ta nhanh chóng bình tĩnh lại: “Biết rồi lão Cao, những chuyện đã đồng ý với anh cứ tin tưởng vào.

†ôi, anh xem nếu ngày mai thuận tiện, sắp xếp cho tôi gặp Trình Uyên, hừ hừ... Nếu Từ Đầu Trọc đã không có tác dụng gì, vậy tôi chỉ có thể tự mình ra tay thôi.” Nghe thấy câu này, cảnh sát cao béo không kiềm được.

nhú chặt lông mày lần nữa: “Cậu Bạch, chuyện này trái quy định đấy.” “Quy định là chết người là sống, ngoại trừ những chuyện mà tôi đã đồng ý với anh ra, tôi cho anh thêm một triệu nữa” “Được rồi, để tôi đi sắp xếp Khi trời tối.

Trong biệt thự Vịnh Ánh Trăng, Bạch An Tương nhận được một cuộc điện thoại, sắc mặt thay đổi.

Mà cùng lúc đó, Vương Tử Yên cũng nhận được một cuộc điện thoại.

Chương 32

Chương 32 Anh em tổ Sau khi nhận được điện thoại, Bạch An Tương lập tức hoảng lên.

Cô không quen biết ai, cũng không có quan hệ gì, cho.

nên sau khi nghe thấy Trình Uyên bị bắt, Bạch An Tương hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ.

Trong tình huống này, cô cũng chỉ có thể đi xin sự trợ giúp của ba mình là Bạch Sĩ Câu thôi, tuy rằng cô cũng biết có lẽ Bạch Sĩ Câu cũng chẳng có cách gì.

Cô vội vàng đi ra ngoài, chạy thẳng về phía biệt thự nơi ba mẹ mình đang ở.

So ra Vương Tử Yên ở Tập đoàn Tuấn Phong có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều.

Cô ta chỉ hơi nhíu mày, gọi đội trưởng đội bảo vệ của tòa nhà bước vào phòng làm việc.

“Trước tiên anh đến khách sạn Cửu Châu, dù thế nào cũng phải lấy được video đánh nhau ở khách sạn hôm nay, chắc chắn hệ thống giám sát của khách sạn có quay lại hết rồi.” Đội trưởng bảo vệ theo lời đi đến khách sạn Cửu Châu, vì nghe nói là Tập đoàn Tuấn Phong cần đến, nên chủ khách sạn nhanh chóng cho người đi sao chép một bản đưa cho đội trưởng bảo vệ.

Sau khi nhận được video, Vương Tử Yên xem một lần, sau đó nói với đội trưởng bảo vệ: “Anh đưa video này đến Cục Cảnh sát, đưa tận tay Cục trưởng, cũng nói cho ông ta biết, Tập đoàn Tuấn Phong tin rằng ông ta sẽ trả lại trong sạch cho quản lý chỉ nhánh của công ty chúng ta” Đội trưởng bảo vệ làm việc theo đúng lời dặn.

Vương Tử Yên rất thông minh, sờ dĩ bảo đội trưởng bảo vệ giao thẳng video này cho Cục trưởng, vì cô ta hiểu rõ, Cục

Cảnh sát sẽ không xử lý án qua loa như vậy, nhất định video này phải đã được lấy ngay lúc đó trước tiên.

Nhưng mà, lần này người ta còn chẳng thèm xem đã bắt người, rõ ràng là rất kỳ lạ, cho nên cô ta muốn trực tiếp để cho Cục trưởng biết được.

Tập đoàn Tuấn Phong là nhà giàu nộp thuế ở thành phố Tân Dương, không ai dám tùy tiện trêu chọc, huống chi người ta không vi phạm pháp luật mà đã bắt người bừa bãi rồi.

Chuyện này không thể giải quyết được.

Cục trưởng xem video, sắc mặt cực kỳ u ám.

Gây chuyện là phe đi đánh, rất rõ ràng chuyện này là phòng vệ chính đáng.

Cục trưởng là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, hai bên tóc mai đều đã hoa râm, vẻ ngoài vô cùng oai vệ nghiêm túc, khí chất đó vừa nhìn đã biết không phải người bình thường.

“Tôi vẫn chưa nắm được tình hình cụ thể, cũng tạm thời chưa có ai báo cáo với tôi, anh đi về trước đi, nếu quả thật là chúng ta bắt nhầm người, tôi sẽ đích thân xử lý, nhất định sẽ cho quý tập đoàn một câu trả lời hợp lý” Ông ta trầm giọng nói.

Đội trưởng bảo vệ gật đầu, quay về báo cáo lại.

Cùng lúc đó, trong một biệt thự nào đó ở thủ đô, Lý Lan Oanh mặc bộ đồ ngủ, đang ngồi trước laptop gọi video với một người đàn ông, vẻ mặt bà hơi lo lắng.

“Chút chuyện nhỏ này có gì đáng phải lo lắng?” Đối diện là một người đàn ông trung niên, gương mặt có phần giống Trình Uyên, ông bình thân nói: “Nếu ngay cả chuyện này mà nó cũng không đối phó được, còn tiếp.

nhận sản nghiệp của tôi kiểu gì?” Lý Lan Oanh thở dài, bà hiểu rõ người đàn ông nói đúng.

“Nhưng mà Tuấn Phong, ông thật sự muốn đặt cược vào Uyên Uyên sao? Nhưng khi Tử Yên tiếp xúc với nó đã hiểu được rằng thằng con này của chúng ta thật ra không có đầu óc buôn

bán gì cả, bảo nó đưa Tuấn Phong trở thành tập đoàn đứng đầu toàn tỉnh e rằng...” Lý Lan Oanh lo lắng nói.

Người đàn ông trong video nhẹ nhàng nhíu mày: “Không có ai vừa sinh ra đã là thiên tài cả, chúng ta đã cho nó một khởi đầu rất cao rồi, nếu ngay cả chút việc này mà nó cũng không làm được, vậy chúng ta tìm nó về có tác dụng gì?” Lý Lan Oanh còn định nói gì đó, người đàn ông trong video đã lắc đầu: “Không cần nói nữa, bà cũng đừng ra tay giúp nó, cho dù là phá cửa, tôi cũng muốn nhìn xem rốt cuộc nó làm sụp đổ cả con át chủ bài mà chúng ta cho nó như thế nào” Sau khi video kết thúc, sắc mặt Lý Lan Oanh hơi tái.

Mà lúc này ở thành phố Tân Dương xa xôi, Trình Uyên đang ngồi xôm trong một căn phòng tối, hai tay bị còng lại, ở bên cạnh anh còn có bạn học của anh Tiêu Mục.

“Anh bạn, anh không có việc gì thì bắt chước tôi làm gì? Cảm thấy còng tay đẹp lắm sao?” Trình Uyên trêu chọc.

nói.

Tiêu Mục tức giận nói: “Tôi chẳng qua chỉ muốn đến làm chứng thôi, ai biết được bọn họ không phân biệt trắng đen lại giam luôn cả tôi vào đây” Trình Uyên cười, vỗ bả vai Tiêu Mục nói: “Anh em tốt, chỉ dựa vào nghĩa khí này của anh, tôi đã rất cảm động rồi, coi như tôi không nhìn nhầm người, đợi sau khi chúng ta rời khỏi đây, tôi sẽ tặng cho anh một món quà lớn.” “Ha ha, còn định ra ngoài hay sao?” Lúc này, cánh cửa phòng tối bị người ta mở ra, cảnh sát cao béo xuất hiện trước mặt hai người.

Ánh sáng mạnh đột ngột khiến cho Trình Uyên không kiềm chế được híp mắt lại, anh nói: “Chúng tôi cũng không vi phạm pháp luật, chẳng lẽ các anh định nhốt chúng tôi cả đời hay sao?” “Đánh người ta tàn phế còn không vi phạm pháp luật sao?” Cảnh sát cao béo cười khẩy nói.

“Nhưng chúng tôi phòng vệ chính đáng mà” Trình Uyên.

nói.

“Ai tin chứ?” Cảnh sát cao béo hỏi ngược lại.

“.. Trình Uyên và Tiêu Mục ngơ ngác nhìn nhau, trong câu hỏi ngược không có trách nhiệm của cảnh sát cao.

béo này, dường như Trình Uyên đã hiểu ra chuyện gì đó.

Người ta hoàn toàn chỉ muốn giam họ lại thôi, cái gì gọi là muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do? Bây giờ dường như nói gì cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

Trình Uyên im lặng, một lát sau anh đột nhiên ngẩng đầu Là ai bảo anh làm như thế? Anh ta cho anh bao nhiêu tiền?” Cảnh sát cao bép cười cười, nói: “Là ai ngày mai anh có thể gặp được rồi, không cần tôi phải nói” Ngày mai sao? Trình Uyên nghĩ, vậy thì chờ đến ngày mai thôi.

Cảnh sát cao béo chủ yếu chỉ đến để xem hai người này có quấy rối hay không thôi, vì chuyện này quan hệ trực

tiếp đến một triệu mà anh ta sắp nhận được.

Anh ta vui vẻ rời đi, không kiềm được ngâm nga một đoạn nhạc.

Đúng lúc này, điện thoại của anh ta vang lên.

“Alo, Cục trưởng.” “Đến phòng làm việc của tôi.” Cảnh sát cao béo cúp điện thoại, trong lòng khó hiểu, nghe giọng điệu của Cục trưởng dường như không vui vẻ cho lắm.

Đi đến phòng làm việc của Cục trưởng, cảnh sát cao béo.

vẻ mặt nịnh nọt hỏi: “Cục trưởng, ông tìm tôi sao?” Cục trưởng ngồi ngay ngắn trên ghế, gương mặt bình tĩnh, ánh mắt sắc bén theo dõi anh ta hỏi: “Hôm nay anh đã bắt người đúng không?” Cảnh sát cao béo nghe vậy cười cười: “Mấy người đánh nhau thôi.” “Mấy người hay là một người?” Cục trưởng hỏi.

“Áy... Cảnh sát cao béo dường như phát hiện ra giọng.

điệu của Cục trưởng không tốt lành gì.

“Có ai không!” Cục trưởng đột nhiên hét lớn, lập tức có hai cảnh sát từ ngoài cửa xông vào.

Thấy trận thế này, trong lòng cảnh sát cao béo giật thót.

Cục trưởng chỉ vào anh ta nói: “Gỡ quân hàm của Cao Lượng xuống cho tôi, nhốt anh ta vào phòng thẩm vấn” “Cục trưởng Lý, ông làm gì vậy?” Cảnh sát cao béo sợ hãi hỏi.

Cục trưởng mắt sáng như đuốc nhìn anh ta, lộ ra vẻ cực kỳ phần nộ: “Làm gì à? Tôi còn đang định hỏi anh định làm gì đây? Trách nhiệm của cảnh sát chúng ta là gì, anh đã quên rồi sao? Trách nhiệm của chúng ta là bảo.

vệ bảo đảm cho an toàn của tài sản tính mạng của người dân, cùng với quyền lợi hợp pháp của người dân, mà anh đã làm những chuyện gì?” “Chúng ta là cơ quan chấp hành pháp luật, không phải nha môn thời cổ đại loạn lạc, không chấp nhận được.

việc làm xằng bậy của anh!” “Tôi không biết anh nhận tiền của ai, nhưng chuyện này đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình ảnh của cảnh sát chúng ta, anh cảm thấy tôi sẽ tha cho anh sao?” “Các anh còn đứng ngây ra đó làm gì, còng anh ta lại!” Thấy Cục trưởng tức giận, hai cảnh sát không dám chậm trễ, vội vàng móc còng tay ra, còng cảnh sát cao.

béo lại.

“Cục trưởng Lý, hãy nghe tôi nói đã” Cảnh sát cao béo hoảng hốt: “Tôi cũng chỉ bắt đắc dĩ thôi, tình hình trong nhà tôi ông cũng biết mà...” “Câm miệng!” Cục trưởng đột nhiên quát lớn: “Thân là người chấp hành pháp luật biết luật còn phạm luật, còn có lý do gì để nói?” “Giam lại!” Năm phút sau.

Trình Uyên, Tiêu Mục ngồi trong phòng tối ngơ ngác nhìn cảnh sát cao béo cũng đã bị còng lại.

Chương 33

Chương 33.

“Trùng hợp quá!” Trình Uyên là người đầu tiên mở miệng phá vỡ sự im lặng: “Ông đây đến để trải nghiệm cuộc sống sao?” Một câu nói dường như khiến cảnh sát cao béo cảm thấy cực kỳ sỉ nhục, anh ta đành mặt tức giận nói: “Nhìn cái gì mà nhìn? Quay sang chỗ khác cho ông.” Trình Uyên và Tiêu Mục nhìn nhau, bĩu môi nói: “Đều bị còng cả rồi, còn ra vẻ cái gì?” Tiêu Mục vội vàng nói hòa theo: “Đúng đấy, bây giờ chúng ta đều bị còng lại như nhau, tại sao chúng tôi lại phải nghe lời anh?” Hai người bọn họ kẻ tung người hứng, lập tức khiến

cảnh sát cao béo kia cực kỳ tức giận.

“Ông đây bước vào là cảnh sát, ra ngoài vẫn là cảnh sát, cùng lắm thì không được làm chức đội trưởng này nữa thôi, có điều chuyện đó cũng chỉ là tạm thời thôi” Cảnh sát cao béo mặt mũi tối sầm nói: “Mà các anh... Hừ hừ, các anh đã đắc tội với người không nên đắc tội rồi, còn mong ra ngoài sao?” Cảnh sát cao béo cảm thấy mình chỉ bắt nhầm người, Cục trưởng Lý có tức giận cũng rất bình thường, chỉ cần chuyện này trôi qua, ông ta sẽ thả mình ra ngoài thôi, cùng lắm cũng chỉ cách chức đội trưởng này mấy ngày thôi mà.

Nhưng mà anh ta vừa nói dứt lời, cửa phòng tối đã được mở ra.

“Cũng không biết ai óc heo đắc tội người không nên đắc tội” Một cảnh sát gầy gò bước vào thở dài.

“Lý Ngụy?” Cảnh sát cao béo giật mình, sau đó vui vẻ nói: “Là Cục trưởng Lý bảo anh đến thả tôi ra đúng không?” Lý Ngụy cười lắc đầu: “Thật xin lỗi Cao Lượng, anh biết luật còn cố tình phạm luật, nhận hối lộ, sợ là không ra ngoài được đâu”

“Cái gì?” Cảnh sát cao béo tên là Cao Lượng dường như không nghe rõ.

Lý Ngụy không để ý đến anh ta, đi thẳng đến trước mặt Trình Uyên và Tiêu Mục, tự tay mở khóa còng cho bọn họ, cũng mỉm cười nói: “Để hai vị chịu nhiều áp lực rồi, Cục trưởng Lý của chúng tôi đã nói rồi, hai vị có yêu cầu gì cũng có thể nói ra, Cục Cảnh sát chúng tôi bày tỏ xin lỗi vì sơ suất của mình, chắc chắn cũng sẽ dốc hết sức.

thỏa mãn hai vị” Cao Lượng ngân ra.

Ở một chỗ khác là một diễn tiến khác.

Bạch An Tương lúc này cuống quýt xông vào biệt thự nơi ba mẹ cô đang sống, vừa vào đến cửa đã vô cùng lo lắng xông vào bên trong kêu lên: “Ba, ba ơi không xong rồi, Trình Uyên bị bắt rồi” Nhưng khi cô nhìn rõ mọi người bên trong thì lại lập tức.

ngần ra.

“Anh... Sao anh lại ở đây?” Bạch An Tương kinh ngạc nói.

Lý Ninh Quyên và Bạch Sĩ Câu ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, Long Thâm Vũ ngồi trên một chiếc sofa khác, đều kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Bạch An Tương.

“Ha ha, An Tương, là bác gái mời anh đến làm khách” Long Thâm Vũ cười chào hỏi với Bạch An Tương.

Lý Ninh Quyên lại cười nói: “An Tương à, mau đến đây, đúng lúc mẹ gọi thức ăn bên ngoài, lát nữa chúng ta cùng ăn một bữa cơm” Lý Ninh Quyên là một người thích hóng hớt, Bạch An Tương hiểu rõ chuyện này, bà ta có thể vào sống ở biệt thự Vịnh Ánh Trăng chắc chắn sẽ gọi điện thoại đi khoe khoang khắp nơi, lần trước khi gặp được Long Thâm Vũ ở khách sạn Tân Dương, hai người nói chuyện rất ăn ý, cho nên chuyện bà ta nói với Long Thâm Vũ rằng mình chuyển vào sống trong khu giàu có cũng rất bình thường.

Sau khi nghĩ thông chuyện này, Bạch An Tương không tiếp tục kéo dài tìm hiểu nữa, mà chỉ nói với Bạch Sĩ Câu: “Ba, Trình Uyên xảy ra chuyện rồi, anh ấy bị bắt, bây giờ chúng ta

phải làm sao bây giờ?” Còn chưa đợi Bạch Sĩ Câu mở miệng, Lý Ninh Quyên lập tức phấn khởi, bà ta vui vẻ nói: “Thật sao? Chuyện này quả thật tốt quá rồi, cậu ta phạm tội gì? Sẽ bị nhốt bao.

lâu? Bao giờ hai đứa ly hôn?” “Mẹ, mẹ có thể đừng nhắc lại chuyện ly hôn nữa không hả? Con đã nói rồi con sẽ không ly hôn với Trình Uyên” Bạch An Tương tức giận nói.

Lý Ninh Quyên không thể nào hiểu nổi: “Con bé này, mẹ thật lòng không hiểu được con bị miếng mỡ heo nào làm cho tâm trí mê muội như vậy? Trình Uyên chẳng có cái gì cả, con còn giữ lại cậu ta để làm gì?” Bạch An Tương không muốn dây dưa đề tài nhảm chán này với bà ta nữa, ngồi thẳng xuống bên cạnh Bạch Sĩ Câu hỏi: “Ba, ba mau nghĩ cách đi.” Bạch Sĩ Câu tỏ ra bất lực, cười khổ nói: “Ba có thể có cách gì được chứ?” Bạch An Tương nghe vậy, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn.

Long Thâm Vũ bên cạnh ho khan hai tiếng, cười nói: “An Tương, thật ra anh cũng có chút quan hệ” Nghe thấy Long Thâm Vũ nói vậy, Bạch An Tương đột nhiên quay đầu nhìn về phía anh ta.

Chỉ thấy Long Thâm Vũ hơi híp mắt, lộ ra bộ dạng như.

cười như không, cực kỳ giống sư gia thời cổ đại đang đợi nhận được lợi ích.

Chính là kiêu, tôi có thể giúp anh, nhưng mà anh nhất định phải cho tôi chút lợi ích chứ.

Bạch An Tương mím môi, hỏi: “Anh có thể cứu được chồng tôi ra ngoài không?” Cô cố gắng nhấn mạnh hai chữ chồng tôi, cũng là muốn nói với Long Thâm Vũ, cô là người đã có chồng, tốt nhất để cho anh ta chặt đứt ý đồ với cô.

Long Thâm Vũ gật đầu: “Chuyện này không to tát gì.” “Nói điều kiện của anh đi.” Gương mặt Bạch An Tương trầm xuống.

Long Thâm Vũ cười: ‘Cũng không có điều kiện gì, chỉ là mấy ngày nữa nhà họ Long tổ chức một bữa tiệc, đến lúc đó sẽ mời rất nhiều người có danh tiếng trong giới kinh doanh, mà anh đây, còn thiếu một người bạn nhảy.’ Bạch An Tương nghe nói như vậy đột nhiên tức giận nói: “Tôi đã nói với anh rồi, tôi là

người có chồng” Long Thâm Vũ nhún vai: “Chẳng qua chỉ là bạn nhảy mà thôi, không liên quan gì đến chuyện em có chồng hay.

không cả, huống chi anh cũng không để ý mà” “Anh...!” Bạch An Tương lập tức nheo mắt.

Lý Ninh Quyên đảo con ngươi mấy vòng, nói: “Theo mẹ thấy An Tương à, bây giờ con cũng là người phụ trách hạng mục mới của Bạch Thị, gặp gỡ một chút, quen biết thêm mấy người có danh tiếng trong giới kinh doanh cũng tốt mà, còn Trình Uyên... Thật sự không cần quan tâm đến cậu ta đâu.” Vốn dĩ Lý Ninh Quyên biết Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong để mắt con gái mình, bà ta nhìn loại cấp bậc như Long Thâm Vũ không vừa mắt rồi, nhưng thấy con gái mình dường như đã quyết tâm không ly hôn với Trình Uyên, vậy còn có cách nào nữa chứ? Long Thâm Vũ so ra cũng đã tốt hơn Trình Uyên nhiều lắm rồi.

Bạch An Tương cắn môi, sau đó lại cân nhắc đắn đo.

Long Thâm Vũ nhận ra sự do dự của Bạch An Tương, tiếp tục thêm dầu thêm mỡ nói: “Có điều tôi nghe nói người bị bắt vào Cục Cảnh sát, có thể sẽ bị đánh rất nhiều, nếu anh ta thật sự phạm tội, nếu không chuẩn bị sớm, đừng nói đến chuyện được ra ngoài, không biết chừng còn bị bắt đi dùng hình phạt luôn” Nghe thấy Long Thâm Vũ nói vậy, trong lòng Bạch An Tương lập tức giật thót.

Gần đây cô mới thật sự chuẩn bị chấp nhận Trình Uyên, thật sự chuẩn bị chung sống với anh, đồng thời cũng đã phát hiện ra Trình Uyên có rất nhiều ưu điểm, Bạch An Tương cảm thấy bây giờ mình sống rất tốt.

Cô không cam lòng để Trình Uyên gặp chuyện không may nào.

Cân nhắc một lúc lâu, không kiếm được cán răng: “Được, tôi đồng ý với anh.” Nghe thấy Bạch An Tương đồng ý, Long Thâm Vũ càng cười tươi hơn nữa.

Lý Ninh Quyên chú ý sắc mặt, muốn tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, vì vậy cười nói: “Đừng nói nữa, chúng ta ăn cơm đi ăn

cơm đi, vừa ăn vừa nói.” Đúng lúc này nhân viên giao thức ăn cũng đến.

Sau khi bàn tiệc được dọn lên, Lý Ninh Quyên cứng rắn kéo Bạch An Tương ngồi xuống ăn cơm, còn Long Thâm Vũ ngồi ngay bên cạnh cô.

Lo lắng suốt cả bữa ăn, trong lòng Bạch An Tương lo lắng không yên.

Long Thâm Vũ ý tứ gấp thức ăn cho cô, cô hoàn toàn không có cảm giác muốn ăn.

Không biết Trình Uyên thế nào rồi.

“Tôi đợi tin tốt của anh” Thấy Lý Ninh Quyên và Bạch Sĩ Câu cũng đã ăn gần xong, Bạch An Tương đứng dậy nói với Long Thâm Vũ, sau đó đột nhiên xoay người chuẩn bị rời đi: “Tôi ăn no rồi, về trước.” “An Tương em...” Long Thâm Vũ cũng đứng dậy theo.

Bạch An Tương mặt không thay đổi nói: “Anh yên tâm, chuyện tôi đã đồng ý với anh, nhất định sẽ làm được” Ra cửa, cô cảm thấy muốn khóc.

Khi về đến nhà, trời đã tối rồi, nhưng cô lại phát hiện thế. mà trong biệt thự lại có đèn sáng.

Bạch An Tương nghi ngờ cẩn thận về đến nhà mình, len lén nhìn vào bên trong qua cửa sổ.

Biệt thự chỉ có hai người cô và Trình Uyên, bây giờ Trình Uyên bị bắt rồi, mình lại không ở nhà, là ai bật đèn chứ?

Chương 34

Chương 34.

Bạch An Tương nhìn thấy người trong phòng lại chính là Trình Uyên và một người bạn học của anh.

Hai người đang ngồi trước bàn trà tán gẫu, trò chuyện sôi nổi đến mức cười ngặt nghẽo.

Bạch An Tương nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì trong lòng không kiềm được bốc lửa giận.

Đột nhiên cô cảm thấy rất thất vọng về Trình Uyên.

Mình nhận lời đi tham gia bữa tiệc với Long Thâm Vũ mới khiến cho Long Thâm Vũ gọi điện tìm quan hệ đưa anh ra ngoài, nhưng anh thì hay rồi, hoàn toàn không hỏi xem cảm nhận của mình, lại còn dẫn một người bạn học.

Về nhà, nói chuyện thân thiện như vậy.

Trong lòng Bạch An Tương chua xót.

Vào phòng, bạn học của Trình Uyên, Tiêu Mục nhìn thấy cô, vội vàng đứng dậy chào hỏi Bạch An Tương: “Chị Trình”
Gương mặt Bạch An Tương tối sầm, cô không để ý đến Tiêu Mục, giọng điệu cứng rắn hỏi Trình Uyên: “Ra rồi à?” “Hả? À, ra rồi” Trình Uyên hơi kinh ngạc, anh không biết tại sao Bạch An Tương lại biết mình bị bắt vào Cục Cảnh sát.

“Ra được là tốt rồi.” Bạch An Tương lạnh lùng nói.

“Áy... Trình Uyên và Tiêu Mục đều chẳng hiểu ra sao.

Bạch An Tương nói xong lập tức đi lên tầng.

Giữa trưa ngày hôm sau.

Bạch Vĩnh Minh nghênh ngang bước vào Cục Cảnh sát, bị một cảnh sát ngăn lại hỏi: “Anh tìm ai?” Bạch Vĩnh Minh nhìn

quân hàm một gạch hai của đối phương, không kiềm được vênh mặt lên, lỗ mũi hướng.

lên trời nói: “Cậu đây tìm ai, anh còn chưa có tư cách được biết đâu.” Cảnh sát kia vẻ mặt vốn dĩ đang vui vẻ hòa nhã, nghe thấy Bạch Vĩnh Minh nói như vậy, lập tức nhíu mày “Uống nhiều quá à? Uống nhiều quá đến đây gây sự à, đây là Cục Cảnh sát đấy.” Bạch Vĩnh Minh hừ một tiếng: “Nói nhảm, tôi muốn đến Cục Cảnh sát, tìm đội trưởng Cao của các anh, Cao Lượng.” Cảnh sát hơi ngẩn ra, sau đó cười với Bạch Vĩnh Minh: “Nói sớm chứ, đến đây nào, mời vào bên trong.” Bạch Vĩnh Minh nhìn thấy vẻ mặt thay đổi còn nhanh hơn lật sách của người đó, trong lòng không kiềm được.

sinh ra cảm giác kiêu ngạo, còn cho rằng cảnh sát này đang sợ hãi vì anh ta quen biết Cao Lượng.

“Nói thật cho anh biết, đội trưởng Cao của các anh cũng không dám dùng thái độ như vậy để nói chuyện với tôi đâu” Bạch Vĩnh Minh đi theo cảnh sát vào bên trong, càng kiêu ngạo vênh vào hơn nữa.

Nhưng mà vừa mới vào cửa đã bị một chiếc còng sáng loáng còng vào tay.

Bạch Vĩnh Minh kinh ngạc nói: “Mẹ nó chuyện gì xảy ra vậy?” Truyenone cập nhật truyệnn mỗi ngày. Cảnh sát cười nói: “Không đối gạt anh, vị đồng chí Cao.

Lượng của chúng tôi đã bị bắt lại vì nhận hối lộ lạm dụng chức quyền, chẳng qua anh ta sống chết không chịu khai nhận người đưa hối lộ là ai, nếu anh đã đến tìm anh ta, vậy... mời anh vào bên trong nhé, chúng ta trò chuyện một chút.” “..” Bạch Vĩnh Minh.

Hai ngày sau, Vương Tử Yên trong Tập đoàn Tuấn Phong hoàn toàn trọn tròn mắt.

Tiền của Tập đoàn Tuấn Phong dưới sự chỉ đạo sắp xếp của Trình Uyên, được ném ra ngoài thành từng bó từng bó thật lớn, hơn nữa không biết anh kéo được một người trẻ tuổi từ đâu đến, hai người cứ luôn ngằm ngằm ngồi trong phòng bàn

bạc chuyện thu mua công xưởng nào đó, công ty nào đó, cửa hàng nào đó... với nhau.

‘Vấn đề là phần lớn trong số đó đều là những xí nghiệp đang suy sụp, hoặc là những xí nghiệp sắp phá sản.

Vương Tử Yên run rẩy trong lòng.

Cô ta cũng không dám hỏi, cũng không dám nói, vì cô ta biết rõ tên Trình Uyên phá của này chắc chắn sẽ không nghe lời mình, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy Tập đoàn Tuấn Phong sẽ bị anh đánh sập mất.

Trong thời gian hai ngày gần ngủi, một tỷ tám đã không cánh mà bay rồi.

Vương Tử Yên không ngồi yên được nữa, cô ta chạy vào.

buồng vệ sinh gọi điện thoại cho Lý Lan Oanh.

Nhận được điện thoại của Vương Tử Yên, Lý Lan Oanh ở thủ đô xa xôi cũng lo lắng.

Bà không dám nói chuyện này cho chồng mình là Trình Tuấn Phong, sợ ông thất vọng về Trình Uyên, từ đó hoàn toàn vứt bỏ Trình Uyên.

Nhưng mà cũng không thể cứ để mặc anh làm loạn như vậy được.

“Tử Yên, trước tiên cô đừng làm âm lên, theo dõi giúp tôi, hễ Uyên Uyên có hành động gì, cô nhất định phải nói cho tôi biết đầu tiên, tôi sẽ nghĩ cách xử lý” Lý Lan Oanh dặn dò Vương Tử Yên.

Vương Tử Yên gật đầu đáp lại: “Được rồi” Vì vậy ngày hôm sau, Trình Uyên và Tiêu Mục đón tiếp.

một đối thủ cạnh tranh không biết từ đâu.

“Rất kỳ lạ, vốn dĩ đã bàn bạc xong hết rồi, hôm nay ký.

hợp đồng là có thể thu mua hoàn thành, nhưng chủ hàng của nhà kho số ba tỉnh thành kia lại giờ trò” Tiêu Mục nhíu mày nói: “Dùng như có người đang đứng giữa cát đứt công việc

của chúng ta.” Trình Uyên nghe được tin tức này cũng không khỏi hơi bối rối.

“Những sản phẩm bán ế này cũng có người tranh cướp với chúng ta sao? Hơn nữa lại còn tranh cướp với giá cao chứ?”

“Ai biết được-” Tiêu Mục bất đắc dĩ nói.

Trình Uyên gật đầu, nói: “Biết rồi, thực ra trong tay chúng ta cũng đã có rất nhiều rồi, bọn họ cướp thì cứ để bọn họ cướp đi, chúng ta cũng biết đủ đi” Tiêu Mục thở dài: “Cũng chỉ đành vậy thôi.” Mà Vương Tử Yên bên cạnh cuối cùng cũng thở phào.

nhẹ nhõm, nghĩ thầm: Hai tên này cuối cùng cũng chuẩn bị dừng tay rồi, may quá, nếu không cứ tiếp tục như vật Tập đoàn Tuấn Phong sớm muộn gì cũng chỉ còn lại một cái vỏ không.

Tảng đá trong lòng cô ta cũng coi như đã đặt xuống được, nhìn hai tên kia dường như vì chưa tiêu hết tài sản mà có vẻ hơi ủ rũ. điều này khiến cô ta cực kỳ không thể hiểu nổi.

Thật ra ban đầu khi biết Trình Uyên chính là Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong, Tiêu Mục cũng rất kinh ngạc, quai hàm anh ta sắp rơi xuống đất đến nơi.

Sau đó Trình Uyên đã nói cho Tiêu Mục nghe về kế hoạch của mình.

Tiêu Mục không hổ là học sinh xuất sắc trong những học sinh xuất sắc của khoa tài chính trước đây, Trình Uyên vừa mới nói mở đầu, anh ta đã hiểu rõ toàn bộ ý định của Trình Uyên, vì vậy hai người lập tức phối hợp.

với nhau.

Mà những công ty, công xưởng và các loại hàng hóa tích trữ ế ảm được thu mua kia, hoàn toàn đều do một tay Tiêu Mục sắp xếp.

Nếu ở giữa đã bị người ta chặt đứt, hai người tính toán, cảm thấy cũng đã tạm tạm rồi, vì vậy quyết định đi ra ngoài ăn mừng.

Nhưng có thể vì để hoài niệm, bọn họ cố tình đến quán cơm nhỏ trước đây vẫn thường đến ở gần trường học.

Vừa mới ngồi xuống, Trình Uyên đã nhìn thấy một người quen qua cửa sổ.

Mấy người bước xuống từ xe Audi, trong đó còn có một người đang bị thương, dùng mảnh vải treo cánh tay lên.

“Từ Đầu Trọc?” Tiêu Mục cũng nhìn thấy, không kiềm được kinh hãi.

Trình Uyên cười: “Thật đúng là oan gia ngõ hẹp.” Nói xong anh đứng dậy bước ra ngoài, Tiêu Mục hoảng sợ hết hồn, vội vàng định ngăn cản Trình Uyên.

Phải biết, ngày đó phải có một người cao to mới có thể xử lý được Từ Đầu Trọc, mà anh ta nghe nói mấy ngày gần đây Từ Đầu Trọc vẫn luôn tìm kiếm người cao to kia.

Lại nói, Từ Đầu Trọc cũng là nhân vật có máu mặt ở thành phố Tân Dương, lần này chắc chắn không thể chịu thiệt không như thế được. Ngày đó khi ở Cửu Chân, anh ta cũng đã nói, nếu Bạch Long dám đụng vào anh ta, anh ta sẽ làm Bạch Long như thế nào, lại còn nói mình có đến hơn một trăm đàn em.

Khỏi nói, anh ta chắc chắn không từ bỏ ý đồ.

Bây giờ nếu Trình Uyên đến gần, chỉ có thể nói là đưa mặt ra cho người ta đánh thôi. Tiêu Mục sao có thể không gấp được, nắm chặt Trình Uyên nói: “Trình Uyên, chúng ta đừng đùa nữa được không? Loại dân liều mạng này, chúng ta vẫn không nên chọc vào thì tốt hơn.” “Anh không hiểu” Trình Uyên cười với Tiêu Mục.

Từ Đầu Trọc bước xuống từ xe Audi, bên cạnh anh ta có mười mấy đàn em đi theo, đằng sau còn có mấy chiếc xe.

Sau khi trải qua chuyện của Bạch Long lần trước, anh ta sợ, bây giờ mỗi lần ra ngoài đều phải dẫn theo một đám người, hơn nữa quả thật cũng tìm người đi khắp nơi thăm dò tin tức của Bạch Long.

Vừa mới đi vào trung tâm mát xa, đã có người đột nhiên kêu ạo sau lưng anh ta: “Từ Đầu Trọc” Từ Đầu Trọc nhíu mày xoay người lại, sau đó nhìn thấy Trình Uyên.

“Mẹ kiếp, thật là đi mòn giày sắt không tìm được, đến khi tìm được chẳng mất công” Sau khi Từ Đầu Trọc nhìn thấy Trình Uyên, anh ta nở nụ cười.

“Đánh anh ta!” Anh ta không nói câu nào dư thừa, lập tức gọi đàn em ra tay.

Chương 35

Chương 35 Mua chuộc Từ Đầu Trọc

“Thật sự không thể dùng tiền giải quyết được sao?” Ngay khi đàn em Từ Đầu Trọc đang định xông về phía Trình Uyên, Trình Uyên nói thẳng với Từ Đầu Trọc.

Từ Đầu Trọc nghe vậy, sắc mặt hơi cứng lại, vội vàng vẫy tay, những đàn em kia lập tức đứng im không nhúc nhích.

“Có nghĩa là sao?” Anh ta hỏi.

Trình Uyên nghênh ngang đi đến trước mặt Từ Đầu Trọc, nghiêng người dựa lên xe Audi của anh ta với điệu bộ cà lơ phất phơ, lấy điếu thuốc ra châm lửa, sau đó phun thẳng lên mặt Từ Đầu Trọc.

“Anh...!” Đàn em của Từ Đầu Trọc lập tức không kiềm chế được, đang định bước lên lại bị Từ Đầu Trọc ngăn lại.

Từ Đầu Trọc biết rõ, nếu Trình Uyên đã làm như vậy, đương nhiên là có bản lĩnh, không có ai lại rảnh đến mức nhúc cả trứng chơi đùa kiểu tìm đường chết như vậy.

Thực tế chính là như vậy, Trình Uyên muốn dùng Từ Đầu Trọc, vậy nhất định phải để cho Từ Đầu Trọc biết rõ giữa bọn họ ai ở trên ai ở dưới, phải tìm đúng vị trí mới được.

“Tôi cho anh một triệu.” Trình Uyên mở miệng nói thẳng.

Một triệu sao? Mí mắt Từ Đầu Trọc hơi giật: “Đánh ai?” Thấy anh ta thẳng thắn như vậy, Trình Uyên không kiềm được võ võ bả vai anh ta: “Người đã bảo anh đánh tôi, anh đánh lại anh ta là được” “Tôi làm sao tin anh được?” Từ Đầu Trọc híp mắt hỏi.

Quả thật, Bạch Vĩnh Minh tìm anh ta, anh ta biết rõ Bạch Vĩnh Minh là cậu chủ của nhà họ Bạch, đó là hòa thượng chạy được nhưng miếu còn đó, nhưng anh ta không biết gì về gốc gác của

Trình Uyên cả, cho nên nếu làm cho Trình Uyên xong rồi quay về anh lại không trả tiền, vậy tìm ai đòi bây giờ? Trình Uyên nói: “Tìm một chỗ, tôi phái người đưa tiền cho anh, đưa trước năm trăm nghìn, sau khi chuyện thành công trả tiếp năm trăm nghìn nữa.” “Thỏa thuận xong!” Từ Đầu Trọc lập tức sáng khoái đồng ý.

“Còn nữa, chuyện ngày đó để nó trôi qua như vậy đi, anh phải phục-” Trình Uyên đột nhiên nghiêm mặt nói: “Nếu.

không tôi còn có vô số một triệu nữa” Từ Đầu Trọc vội vàng gật đầu: “Biết rồi” Anh ta hiểu rõ ý tứ của Trình Uyên, nếu anh vẫn giữ mãi chuyện ngày đó không bỏ qua, muốn tìm Bạch Long hoặc Trình Uyên trả thì anh phải tưởng tượng đến kết quả, tôi có rất nhiều tiền, hoàn toàn có thể tìm người xử lý anh.

Từ Đầu Trọc lăn lộn trên đường phố cũng chỉ vì kiếm tiền thôi, cho nên không ai lại muốn gây sự với tiền cả.

Nhưng bất kể thế nào, bây giờ giọng điệu và địa vị của Trình Uyên rõ ràng đã áp đảo hơn Từ Đầu Trọc rồi.

Đợi trao đổi số điện thoại di động xong, Từ Đầu Trọc dẫn người rời đi.

Tiêu Mục đi tới trước mặt Trình Uyên, hỏi: “Anh biết ai muốn đánh anh sao?” Trình Uyên lắc đầu: “Không nhất định phải biết, ngộ nữa biết rồi lại không dễ đáp lễ thì phải làm sao bây giờ?” Tiêu Mục không hiểu lắm.

Trình Uyên cũng không giải thích nhiều, mà nói với một người đàn ông cao to đang ăn mì bên cạnh quán cơm nhỏ: “Này, suýt nữa tôi bị người ta đánh đấy, anh không nhìn thấy à?” Người đàn ông ăn mì húp hết sạch nước mì, sau đó lau dầu mỡ trên miệng.

Tiêu Mục lại càng không hiểu, đi theo Trình Uyên vào quán cơm nhỏ, sau khi nhìn thấy mặt người đàn ông, trái tim anh ta đập thành thịch.

Người đàn ông chính là Bạch Long.

Có điều hôm nay áo hoodie màu đỏ của anh ta đã đổi sang màu xanh, vẫn là áo hoodie như trước, mà bây giờ vẫn là mùa hè, vẫn rất nổi bật.

Vừa nãy khi đàm phán với Từ Đầu Trọc, trong lúc vô tình Trình Uyên đã nhìn thấy Bạch Long.

“Bà chủ đã thông báo, bảo tôi bảo vệ anh an toàn.” Long trầm giọng nói: “Có điều, tự tìm đường chết thì không tính.” ạch “..” Trình Uyên.

Sau đó, bọn họ cùng ngồi xuống ăn mì.

Cơm nước xong, Trình Uyên bảo Tiêu Mục rời đi làm chuyện của anh ta, còn Trình Uyên một mình quay lại Tập đoàn Tuấn Phong, về phần Bạch Long, ai biết người này lại ẩn nấp ở đâu.

Đôi khi Trình Uyên nghĩ mãi mà không hiểu, rõ ràng người này ăn mặc nổi bật như vậy, nhưng tại sao khi đi lại trong đám người, lại vẫn không để lộ dấu vết, nếu không phải anh ta cố tình để cho bạn biết, bạn khó mà phát hiện ra anh ta được.

Trình Uyên quay về Tập đoàn Tuấn Phong, nhận được một tấm thiệp mời.

Trợ lý Vương Tử Yên nói: “Tập đoàn Long Đằng tổ chức nói là kỷ niệm mừng ba mươi năm thành lập của ập đoàn Long Đằng” Tập đoàn Long Đằng sao? Nhớ đến Long Thâm Vũ, Trình Uyên không thể nào có ấn tượng tốt với Tập đoàn Long Đằng này được.

“Không đi!” Anh từ chối thẳng thừng.

Vương Tử Yên gật đầu, sau đó đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, trong tòa nhà làm việc của Công ty trách nhiệm hữu hạn Quả Trân của Bạch Thị, một số tin đồn đang được gieo rắc khắp nơi, dưới sự cố gắng xúi giục của một số người nào đó.

“Các cô có nghe nói về bữa tiệc kỷ niệm ba mươi năm của Tập đoàn Long Đằng không?” “Đương nhiên nghe nói rồi, không phải Tổng giám đốc Bạch An Tương của chúng ta phải đi làm bạn nhảy cho cậu Ba của Tập đoàn Long Đằng đó sao?” “Cái

gì mà bạn nhảy chứ, theo tôi thấy, cứ gọi là tiếp viên đi cho xong.” “Còn không phải sao, thật không biết xấu hổ, đều là phụ nữ có chồng rồi, còn đi làm cho người khác... Người đàn ông kia cũng thật vô dụng.” “Ha ha, cô nghĩ đơn giản thế, không chỉ là cậu Ba Tập đoàn Long Đăng thương nhớ đâu, nghe nói ngay cả Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong cũng nhung nhớ Tổng giám đốc xinh đẹp của chúng ta đấy” Máy nhân viên trong tòa nhà tụ tập trước máy pha cà phê, khe khẽ bàn tán đầy hứng thú về Bạch An Tương, Tổng giám đốc mới nhận chức của bọn họ.

Khi Bạch An Tương giả vờ không nghe thấy gì đi ngang qua bọn họ, mấy người sợ hãi vội vàng im miệng, cũng rất lễ phép cười với Bạch An Tương: “Tổng giám đốc Bạch” Bạch An Tương lịch sự gật đầu, bước chân không ngừng lại đi thẳng ra ngoài.

Trong lòng cô cực kỳ khó chịu, nụ cười giả tạo của mấy nhân viên kia liên tục xuất hiện trong đầu cô.

Quay về phòng làm việc, ngồi trước máy vi tính ngẩn người.

Lúc này Bạch Vĩnh Minh đẩy cửa bước vào, ném một đồng bảng biểu lên bàn Bạch An Tương, kiêu ngạo nói: “Ký tên: Bạch An Tương kính ngạc ngẩng đầu, nhíu mày: ‘Ký cái gì?’” Giọng nói Bạch Vĩnh Minh lạnh lùng: “Tự đọc đi” Anh ta vẫn là cháu trai mà ông cụ yêu thương nhất, cho nên, mặc dù bây giờ chức vị của Bạch An Tương cao hơn anh ta, nhưng anh ta vẫn dám giữ bộ dạng vênh vác kiêu ngạo trước mặt Bạch An Tương như trước.

Bạch An Tương lười không thèm so đo với anh ta, cầm bảng biểu đọc lướt qua, phát hiện là mấy báo cáo tài liệu, ra vào không có gì to tát, vì vậy lập tức ký tên “xoèn xoẹt” lên trên đó.

Khi cô ký tên, Bạch Vĩnh Minh cười khẩy nói: “Nhìn không ra đây Bạch An Tương, bản lĩnh của cô cũng lớn lắm, thế mà lại có thể câu kết với cậu Long rồi!” Bạch An Tương nghe vậy, bàn tay đang ký tên cũng dừng lại, cô chậm rãi ngẩng đầu, căm tức nhìn Bạch Vĩnh Minh nói: “Bạch Vĩnh Minh, nói chuyện tốt nhất có chừng mực một chút.” “Tôi nói không phải

sự thật sao?” Bạch Vĩnh Minh cười khẩy: “Tôi nghe nói cô đã nhận lời cậu Long người ta làm bạn nhảy của anh ta rồi, sao hả? Bây giờ đã quên mất ông chồng rác rưởi kia của cô rồi à?” “Có điều như vậy cũng rất tốt, dù sao cậu Long người ta cũng khá hơn Trình Uyên gấp mấy lần, coi như cô cũng biết nhìn người một chút.

“Cô trưng tôi làm gì? Tất cả mọi người đều biết chuyện này cả rồi, tôi cũng chỉ nghe nói thôi mà” Cảm bảng biểu mà Bạch An Tương đã ký tên xong, Bạch Vĩnh Minh cười khẩy phe phẩy với cô, xoay người đi ra ngoài.

Lời nói cay nghiệt của anh ta khiến Bạch An Tương tức giận đến mức toàn thân run rẩy, nhưng quả thật đúng như Bạch Vĩnh Minh nói, hình như người trong công ty đều biết chuyện này cả rồi.

Chuyện này giống như có người rắp tâm tuyên truyền ra vậy, Bạch An Tương lại càng khó chịu hơn.

Bạch Vĩnh Minh đi ra khỏi phòng làm việc, thuận tay ném bảng biểu đã ký tên xong vào thùng rác, anh ta cười khẩy nói: “Đồ kỹ nữ thói tha, người đàn ông của cô hại cho ông đây suýt nữa phải ngồi tù, thù này mà không trả thì tôi không tên là Bạch Vĩnh Minh nữa, tôi muốn để cho.

tất cả mọi người đều biết cô là một người đàn bà hư hỏng” Bạch Vĩnh Minh bị cảnh sát bắt vẫn được Long Thâm Vũ bảo lãnh ra ngoài, trong đó Long Thâm Vũ còn có ý đồ bảo Bạch Vĩnh Minh loan tin Bạch An Tương đồng ý làm bạn nhảy của anh ta ra ngoài.

Ý đồ của anh ta rất đơn giản, chính là muốn chia rẽ tình cảm của Bạch An Tương và Trình Uyên, nhưng mà lọt vào tai Bạch Vĩnh Minh lại biến thành một ý nghĩa khác.

Bạch Vĩnh Minh cảm thấy đây là cơ hội tốt nhất để làm tổn hại danh dự của Bạch An Tương.

Chương 36

Chương 36 Cũng to mà.

Khi bạn thật sự muốn đi tìm hiểu một người, chứng minh rằng người kia đã bước vào trái tim bạn.

Tâm trạng của Bạch An Tương cực kỳ phức tạp.

Thời gian gần đây cô bắt đầu cảm thấy Trình Uyên đã khác trước rồi, về phần khác chỗ nào thì chính cô cũng không nói ra được, chuyện này dường như không liên quan đến biệt thự của Vịnh Ánh Trăng, cũng không liên quan đến món đầu tư tám mươi triệu của Tập đoàn Tuấn Phong, chẳng qua là cảm thấy khí chất của Trình Uyên đã thay đổi thôi.

Cô muốn đi sâu vào tìm hiểu anh, chứng tỏ anh đã bước vào trong lòng cô, nhưng mà tại sao quá trình này lại gian khổ như vậy? Long Thâm Vũ đứng giữa gây cản trở khiến cô cảm thấy rất buồn nôn, nhưng mà như vậy thì có thể có cách nào.

đây? Ai bảo Trình Uyên bị bắt chứ? Ai bảo mình nhờ người ta giúp đỡ chứ? Việc Trình Uyên không biết chút nào khiến trong lòng cô rất âm ức, nhưng cô phải làm thế nào đây? Nói thẳng với Trình Uyên là vì anh nên em mới nhận lời làm bạn nhảy của Long Thâm Vũ, sau đó phải chịu mấy lời bình luận ác ý khó nghe? Vì vậy sau khi hết giờ làm, tâm trạng buồn bực, Bạch An Tương cố tình lấy một ít giấy vệ sinh vo viên lại nhét chặt vào lỗ tai, giả vờ như không có việc gì đi ra khỏi tòa nhà làm việc.

Nhưng mặc dù như vậy, cô vẫn cảm giác được những người sau lưng mình đang không ngừng chỉ trích.

Gọi điện thoại hẹn Mục Như Trăn đến quán bar uống rượu.

Uống đến khi khuya lắm rồi, trong đó có mấy người đàn ông háo sắc bước lên định bắt chuyện, kết quả đều bị Mục Như Trăn hung dữ đuổi đi.

Khi đêm đã khuya, Trình Uyên về nhà, nhìn lên tầng, cho rằng Bạch An Tương đã đi ngủ nên cũng không để ý, nằm luôn trên ghế sofa, mở điện thoại di động lướt ‘Wechat một cách vô vị.

Đến bây giờ Trình Uyên và Bạch An Tương vẫn ngủ riêng phòng. Đôi khi Trình Uyên cũng cảm thấy mình thật vô dụng, anh rất muốn thể hiện chút vẻ đàn ông của mình với Bạch An Tương, nhưng nói đi cũng phải nói lại, hai năm nay vẫn luôn tôn trọng khách sáo với nhau, dường như cũng đã trở thành thói quen rồi, mỗi khi thật sự định làm gì đó, kết quả nhìn thấy gương mặt tinh khôi thuần khiết của Bạch An Tương, anh lại không còn cách nào.

Cảm thấy mệt mỏi, Trình Uyên đi tắm rửa sạch sẽ.

Vừa mới tắm xong, khi đang dùng khăn lông lau chùi thân thể, cửa phòng vệ sinh đã bị người ta đẩy ra thật mạnh.

“Âm” một tiếng, Trình Uyên hoảng cả hồn.

Sau đó sáu con mắt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ...

Mục Như Trăn đang đỡ Bạch An Tương đột nhiên xông vào phòng tắm cũng hóa đá.

“AI” Không biết bao lâu sau, một tiếng hét vang thấu trời đêm.

Trình Uyên cũng bối rối.

Mục Như Trăn đột nhiên thét lên chói tai, sau đó hai tay che mắt, Bạch An Tương đương nhiên là rơi tự do.

Trình Uyên bất chấp dùng khăn lông che chỗ quan trọng của mình lại, vội vàng vươn tay đỡ Bạch An Tương sắp ngã xuống mặt đất, đồng thời, mùi rượu nồng nặc đập

vào mặt anh.

Bạch An Tương đã say mềm không còn tỉnh táo.

Trình Uyên dùng Bạch An Tương che chắn thân thể mình, kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy? Các cô đi uống rượu à?” Mục Như Trăn kim nén đến đỏ bừng cả mặt như quả táo.

chín, cô ta đột nhiên rống lên với Trình Uyên: “Mẹ nó anh còn có tâm trạng mà tắm nữa hả?” Trình Uyên đang đỡ Bạch An Tương mà rất âm ức, anh trần như nhộng, nếu muốn mặc quần áo thì nhất định phải buông Bạch An Tương ra, nhưng bộ dạng cô lúc này.

dặt dẹo như vậy, nếu buông ra chắc chắn sẽ ngã hẳn xuống đất.

Thôi thì bỏ chuyện này đi, nhưng Mục Như Trăn còn đang gào thét với anh, gào xong còn không đi, đôi mắt trợn lên như chuông đồng, nhìn chòng chọc vào anh, mà không, là hung dữ nhìn xoáy vào anh.

Giờ phút này, Mục Như Trăn giống như một con sói xám ợo cực kỳ hung ác, còn mình lại biến thành một con cừu nhỏ ngoan ngoãn đáng thương.

“Các cô đi uống rượu, tôi tắm thì có làm sao?” Trình Uyên không phục đáp lại.

Mục Như Trăn chỉ vào mặt Trình Uyên, tức giận đến mức.

môi run rẩy: “Được... Được lắm, anh được lắm!” Trình Uyên cười khở nói: “Bà cô, cô đi ra ngoài trước đã được không?” “Bà đây không đi ra đây!” Mục Như Trăn tức giận nói với Trình Uyên.

Nhưng sau khi cô ta nói xong câu đó, hai người đều bối rối.

Mặt Mục Như Trăn càng đỏ hơn, cô ta hừ lạnh một tiếng, xoay người rời khỏi phòng tắm, cũng thuận tay giúp.

Trình Uyên đóng cửa lại đánh râm một tiếng cực kỳ vang dội.

Trình Uyên dùng một chiếc khăn lông quấn quanh người, đỡ Bạch An Tương vào phòng ngủ.

Mục Như Trăn tái xanh mặt đi vào theo, cầm một chiếc.

khăn lau mặt cho Bạch An Tương.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Trình Uyên hỏi Mục Như Trăn.

Có thể nhận ra được Mục Như Trăn cũng đã uống rất nhiều rượu, nếu không mặt cũng không đỏ như vậy, hơn nữa mùi

rượu cũng rất nồng.

Có điều cũng may, khả năng uống của Mục Như Trăn nhìn qua cao hơn Bạch An Tương rất nhiều, cô ta còn chưa say quá.

“Còn không phải vì anh sao.” Mục Như Trăn nhìn Trình Uyên gờm gờm.

“Vì tôi? Tôi làm sao?” Trình Uyên không hiểu gì hết.

Bạch An Tương hẹn Mục Như Trăn đi uống rượu, mới đầu cũng chỉ uống vì trong lòng buồn bực, tán gẫu với Mục Như Trăn hoặc nói mấy chuyện thú vị ở công ty thôi.

Nhưng những ai đã từng uống rượu đều biết, câu say rượu nói lời thật lòng không hề dối trá chút nào, đến khi Bạch An Tương đã ngà ngà mới thổ lộ toàn bộ nỗi buồn khổ ra cho Mục Như Trăn nghe.

Mục Như Trăn kể lại những gì Bạch An Tương nói, sau đó cười khẩy: ‘Tôi thật không hiểu, An Tương cứ đòi đi theo người đàn ông không có tài cán gì như anh để làm gì?’ Trình Uyên đã tự động miễn dịch với những lời như vậy rồi, nhưng khi Mục Như Trăn kể lại những lời của Bạch An Tương lại khiến cho anh tức giận.

Tập đoàn Tuấn Phong to lớn như vậy, đương nhiên quan hệ cũng rộng, sau khi Trình Uyên được thả ra quay về công ty, Vương Tử Yên đã nói rõ ràng từ đầu đến cuối chuyện này với anh.

Vì vậy, Trình Uyên cũng biết Bạch Vĩnh Minh lén lút làm những chuyện xấu xa, hơn nữa người cứu mình ra cũng không phải Long Thâm Vũ mà là Vương Tử Yên, ngược lại chẳng những Long Thâm Vũ không hề cứu mình, còn vét hạng người như Bạch Vĩnh Minh ra ngoài.

Sắc mặt Trình Uyên tái xanh.

“Tôi biết rồi, cô đi đi, những âm ức mà An Tương phải chịu, tôi sẽ không bỏ qua như vậy đâu” Anh nói với Mục Như Trăn.

Mục Như Trăn lại hừ lạnh một tiếng, cơn tức vẫn không giảm: “Tôi đi? Tôi đi rồi thì anh có thể làm gì? Loại đàn ông vô dụng như anh...” Mục Như Trăn còn chưa nói hết câu, Trình Uyên

đã lạnh lùng lên tiếng ngắt lời cô ta: “Tôi có tác dụng gì hay không, không phải vừa nãy cô cũng nhìn thấy rồi sao?” Vừa nãy...

Đột nhiên nhớ đến cảnh tượng trong nhà tắm, gương mặt Mục Như Trăn lập tức đỏ bừng, cô ta cuống quýt phủ nhận:

“Không... Tôi không nhìn thấy gì cả.” Trình Uyên thở dài:

“Như Trăn, bất kể thế nào, cảm ơn cô: “Áy... Sóng to gió lớn đột nhiên bị một cơn gió xuân đột ngột vỗ về, oán hận, bối rối, cơn giận dồn nén trong Mục.

Như Trăn đột nhiên nghe thấy Trình Uyên nói như vậy, nhất thời còn hơi lúng túng.

“Hãy tin tôi, tôi nhất định sẽ để cho những người khác phải trả giá thật lớn.” Trình Uyên nói.

Mục Như Trăn lườm anh một cái, không biết nghĩ đến chuyện gì, vẫy vẫy tay: “Được rồi được rồi, anh cứ xem đây mà làm, dù sao tôi cũng đã đưa người về cho anh rồi, anh nhất định phải nghĩ cách lấy lại thể diện cho An Tương, tôi đi đây.”

Trình Uyên không kiềm được nhíu mày, nhìn xuống lẩm bẩm: “Cũng to mà” “Cũng tạm” Mục Như Trăn buột miệng trả lời.

Kết quả...

Lúc Trình Uyên kinh ngạc ngẩng đầu lên, tốc độ Mục Như Trăn chạy ra khỏi biệt thự đã chẳng khác nào chạy.

trốn, mông cũng lác rất mạnh.

Nhìn cô ta chạy ra khỏi biệt thự như đang chạy trốn, Trình Uyên cảm thấy mặt của mình cũng hơi nóng lên.

“Phụ nữ đúng thật là chẳng nói được một câu thật lòng, vừa nãy còn bảo không nhìn thấy gì”

Chương 37

Chương 37.

Tôi tin anh mới lạ Bạch An Tương đã say quắc cần câu, ngã chồng vó nằm trên giường, không còn chút bộ dạng của cô gái ngoan ngoãn như bình thường.

Nhưng trong mắt Trình Uyên thì lại rất đáng yêu, đồng thời cũng rất thương cô.

Anh lấy điện thoại ra gửi tin nhắn Wechat cho Vương Tử Yên, nói với Vương Tử Yên: “Nhận lời mời của Tập đoàn Long Đăng, đến lúc đó tôi đích thân tham gia.” Trình Uyên đặt điện thoại xuống, ngồi xuống đầu giường của Bạch An Tương, dịu dàng ngắm nhìn Bạch An Tương đang ngủ say, trong lòng đột nhiên gọn sóng.

Nếu lúc này mình... ngủ với cô ấy, cô ấy sẽ không trách mình chứ? Nghĩ đến mình là chồng hợp pháp của cô, lá gan của Trình Uyên đột nhiên to lên, bàn tay anh vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của Bạch An Tương.

Chậm rãi trượt xuống dọc theo gương mặt nhỏ nhắn, cái cổ mảnh khảnh trắng ngần, xương quai xanh gợi cảm quyến rũ, cùng với... Ngón tay anh run rẩy chạm vào nút áo ngực của cô.

“Rừ rừ... Một tiếng rung làm Trình Uyên sợ hết hồn, vội vàng rút tay lại.

‘Wechat trên điện thoại di của Vương Tử Yên: “Biết rồi.” ng gửi đến tin nhắn trả lời “Đệch!” Trình Uyên không kiềm được mắng một câu.

Ném điện thoại di động sang bên cạnh rồi lại quay đầu nhìn chằm chằm Bạch An Tương, thấy cô hơi nhú mày.

lại.

Trình Uyên nhíu nhíu mày, đưa một ngón tay đặt giữa hai mày của cô, định giúp cô xóa đi tất cả buồn phiền.

Nhưng mà buồn phiền trong lòng sao có thể chỉ dùng một ngón tay là xóa sạch được đây? Vì Trình Uyên, Bạch An Tương chịu đủ mọi sỉ nhục và ám ức trong dòng họ, trước mặt bạn học bị người ta cười nhạo, trong thời gian rất dài vẫn luôn là trò cười của người khác.

Trước mắt cô đã trở thành nhân vật rất quan trọng của Bạch Thị, nhưng lại bị người ta bôi nhọ.

Nếu chuyện này rơi xuống đầu Trình Uyên, có lẽ anh sẽ chẳng cảm thấy thế nào cả, nhưng nếu rơi xuống đầu cô gái có năng lực chịu đựng không cao chút nào như Bạch An Tương, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy rất áy náy.

Một chút ý đồ không trong sáng vừa mới nổi lên cũng rời xa theo cảm giác ưu sầu nhàn nhạt này.

Anh nhẹ nhàng hôn đôi môi căng mọng của Bạch An Tương.

“Bà xã, em yên tâm, hai ngày sau, anh sẽ khiến tất cả những kẻ bôi nhọ em phải hối hận mãi.” Cả đêm không xảy ra chuyện gì.

Sáng sớm, Bạch An Tương thức dậy, nhìn Trình Uyên nằm ngủ trên đầu giường mình, lại nhìn quần áo trên người mình, lại đưa tay dầm dầm lên cái đầu hơi đau nhức, tâm trạng đột nhiên khá hơn rất nhiều.

Cô len lén xuống giường, rón rén phủ thêm tấm chăn lên người Trình Uyên.

Bạch An Tương quyết định tự mình xuống bếp nấu bữa sáng cho Trình Uyên.

“Sau đây sẽ công bố tin tức mới nhất, cơn bão mang tên Cự Long đang quấy nhiễu ở gần biển, không lâu sau sẽ đổ bộ vào phía nam nước ta, rất có thể...” Loa ở quảng trường biệt thự Vịnh Ánh Trăng vang lên tin tức buổi sáng.

Bạch An Tương nhíu mày, cảm thấy chỗ nào của Vịnh Ánh Trăng cũng tốt, mỗi tội sáng sớm quảng trường lại phát tin tức, có muốn ngủ nướng cũng không được.

Nhưng mà Trình Uyên trong giấc mơ lại đột nhiên giật mình tỉnh dậy! “Bão... Gần biển!” Dường như anh vừa tỉnh dậy đã vô cùng tỉnh táo, lập tức.

gạt bỏ vè ngái ngủ trong mắt, hơn nữa sau khi kinh ngạc còn lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

Sau khi kinh ngạc xong mới phát hiện Bạch An Tương không còn nằm trên giường nữa, anh vội vàng chạy ra khỏi phòng ngủ, phát hiện Bạch An Tương đang nấu bữa sáng.

“Anh dậy rồi à?” Bạch An Tương nhìn thấy Trình Uyên, cười với anh, sau đó áy náy nói: “Xin lỗi, hôm qua uống say làm anh lo lắng rồi, anh ngồi một lát đi, bữa sáng sắp xong rồi.” “Hờ... Bữa sáng?” Niềm vui của Trình Uyên đột nhiên biến mất, hơn nữa trong lòng còn run sợ.

Khả năng nấu nướng của Bạch An Tương...

“Cái đó... Anh có chút việc gấp, không ăn đâu” Trình Uyên nói xong cầm áo khoác chạy ra khỏi biệt thự như đang trốn.

Bạch An Tương ngay cả cơ hội khuyên một câu cũng

không có, không kiếm được bĩu môi.

Trình Uyên cưỡi chiếc xe điện cà tàng của mình, ngâm nga một đoạn nhạc, cả quãng đường đi đến Tuấn Phong cực kỳ hưng phấn.

Trong phòng làm việc của Chủ tịch tòa nhà Tuấn Phong.

Khi Vương Tử Yên đưa một tập báo cáo cho Trình Uyên, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc, thậm chí có thể dùng một từ khiếp sợ để miêu tả.

“Vẻ mặt cô như vậy là sao?” Trình Uyên hỏi cô ta.

Vương Tử Yên không dám tin, nói: “Chủ tịch, mấy công xưởng sắp phá sản mà anh đầu tư kia, hai ngày hôm qua hôm nay, lượng tiêu thụ tăng mạnh...” Trình Uyên lật báo cáo trên bàn lên, nhìn lướt qua một lượt, cười: “Vậy thì đúng rồi” Vậy thì đúng rồi? Trong lòng Vương Tử Yên càng kinh hãi hơn nữa, chẳng lẽ là trước đây anh dự đoán được những công xưởng sắp phá sản này sẽ kiếm ra tiền sao? Nhưng căn cứ vào

đâu chứ? Trình Uyên suy nghĩ, nói với Vương Tử Yên: “Cô đi làm đi, báo cho mấy công xưởng kia, còn cả đám công ty và hàng hóa mà gần đây tôi mới thu mua, cả mấy gian hàng chuyên dụng trên thị trường kia nữa, thống nhất tăng giá phân phối lên 10%.” “Tất cả sao?” Vương Tử Yên dường như không tin nổi vào tai mình.

“Đúng vậy, tất cả!” Trình Uyên vô cùng bình tĩnh gật đầu.

“Nhưng mà Chủ tịch, những sản phẩm kia vốn dĩ đã là hàng ế rồi” Vương Tử Yên không kiềm được lo lắng: “Vừa mới thấy có chút chuyển biến tốt, anh làm như vậy, chẳng phải là tự tìm...” Trình Uyên giơ tay ngắt lời Vương Tử Yên, sau đó nở một nụ cười thần bí khó lường: “Cô có tin là tôi càng tăng giá, những hàng hóa này lại bán càng nhanh, thậm chí người ға còn tranh nhau mua không?” “Hả?” Vương Tử Yên ngây ra, trong lòng lại nói anh mới lạ ấy.

Nhưng sự thật lại khiến cho Vương Tử Yên tròn tròn mắt.

Buổi sáng vừa mới thông báo, buổi chiều thống nhất ғăng giá lên, kết quả nhanh đến nỗi buổi tối khi cô ta hỏi giá thị trường, toàn thân đã không thoải mái được.

Một số công xưởng bắt đầu oán trách Vương Tử Yên, nói mình thiết bị thiếu, sản xuất không theo kịp bán hàng.

Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao chỉ trong vòng một đêm, sản phẩm ế hàng đột nhiên biến thành sản phẩm bán chạy? Vương Tử Yên đột nhiên cảm thấy Chủ tịch trước mắt mình có chút xa lạ.

Tên con nhà giàu phá của trong mắt cô ta...

Đồng thời trong một căn biệt thự nào đó ở thủ đô.

Lý Lan Oanh cũng kinh hãi.

“Đúng vậy thưa bà, những hàng hóa mà bà thu mua được ở thành phố Tân Dương, giá cả đã tăng vọt trên diện rộng, hơn nữa gần như tranh nhau mua không có, trạng thái này có lẽ còn duy trì được một thời gian rất dài nữa” Một người đàn ông trung niên mặc tây phục vui mừng báo cáo với Lý Lan Oanh.

“Kiếm được rồi sao?” Lý Lan Oanh như lọt vào sương mù:
“Tại sao lại như vậy?” Thời gian trước, không biết Trình Uyên con trai bà nổi điên cái gì mà điên cuồng thu mua máy xí nghiệp sắp phá sản và những sản phẩm bán ế.

Lúc đó bà cảm thấy, Trình Uyên thật sự không biết gì về buôn bán, nhất định là cho rằng những thứ kia rẻ mới thu mua trắng trợn như vậy, nếu còn tiếp tục như vậy, rất có thể sẽ làm Tuấn Phong sụp đổ.

Nhưng Trình Tuấn Phong đã từng nói, không được giúp anh, muốn tự bản thân anh phải lăn lộn, mặc dù có làm cho tài sản thua lỗ hết, ông cũng phải tận mắt nhìn xem Trình Uyên thua sạch như thế nào.

Dù sao Lý Lan Oanh cũng là người mẹ, trời sinh tình thương của mẹ không thể lơ là được, làm sao bà có thể trơ mắt nhìn con mình đi vào địa ngục chứ? Vì vậy, bà liên tục phái người ngăn cản Trình Uyên hết lần này đến lần khác, muốn Trình Uyên dừng tay, mà những hàng hóa và công xưởng mà bà thu được kia, chuẩn bị sang tay xử lý sạch sẽ, bồi thường chút tiền là được chứ sao.

Nhưng bà tuyệt đối không ngờ được, đâu ngờ mình lại chặn con đường kiếm tiền của con trai.

“Tại sao lại như vậy?” Lý Lan Oanh rất khó hiểu.

Người đàn ông trung niên cười nịnh nọt: “Thật không ngờ bà đây còn là một tài năng buôn bán hiếm có, hơn nữa tầm mắt rộng mở, ra tay độc đáo, người bình thường thật sự không so được với bà.”

Chương 38

Chương 38 Tham gia bữa tiệc

Vì bão càn quét gần biển, sắp đổ bộ vào vùng duyên hải của đất nước, khiến phần lớn cảng biển đều ngừng hoạt động, mà những tàu hàng nhập khẩu đều không vào được, chuyện này vô hình trung làm cho nhu cầu về một số sản phẩm trong đất liền tăng vọt.

Lý Lan Oanh nghe người đàn ông trung niên giải thích xong thì nhớ lại khi Vương Tử Yên gọi điện thoại cho bà nói những xí nghiệp hoặc hàng hóa mà Trình Uyên đã thu mua về cơ bản đều bị sản phẩm nhập khẩu chèn ép đến mức ế hàng.

“Chẳng lẽ là mèo mù vớ được cá rán sao?” Lý Lan Oanh không thể tin được con trai mình lại có thể nhìn xa trông rộng như vậy.

Nhưng nếu quả thật không chỉ là may mắn, vậy chẳng phải con trai mình chính là kỳ tài kinh doanh sao? Thực tế, bão tấn công gần biển khiến cho bến cảng ngừng hoạt động, không chỉ một mình Trình Uyên có suy.

nghĩ này, rất nhiều người kinh doanh đều nghĩ như vậy, cho nên, đương nhiên phải bồi thường tiền, cũng kiếm được rất nhiều tiền, Trình Uyên chỉ là một người trong số đó mà thôi.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, trong mắt Lý Lan Oanh, trong mắt Vương Tử Yên, bọn họ vẫn cho rằng Trình Uyên chẳng hiểu chuyện gì hết, cái gì cũng không biết, cho nên đột nhiên hành động như vậy, khiến cho bọn họ.

rất bất ngờ.

Vương Tử Yên đột nhiên cảm thấy tên phá của trước mặt này cũng không phải là không biết cái gì, chí ít cũng còn biết khôn vặt.

Đương nhiên, chẳng qua cũng chỉ có một chút mà thôi.

Một xí nghiệp lớn như vậy, không chỉ vì một thao tác kinh doanh nho nhỏ là có thể xây dựng lên được, mọi người đều biết, gây dựng sự nghiệp khó nhưng giữ được sự nghiệp càng khó hơn, muốn Tuấn Phong vận hành trôi chảy, cần phải có vô số hành động chính xác.

Sau khi nhận điện thoại, Vương Tử Yên ngồi đối diện với Trình Uyên đang ngồi ghé ông chủ nghịch điện thoại di động, nói: “Chủ tịch, Thiệu Đình Đình muốn mời anh ăn cơm ạ?” “Thiệu Đình Đình?” Trình Uyên nghe vậy thì hơi ngẩn ra: “Tại sao?” “Cô ta nói nhờ có anh đầu tư nên công xưởng nhỏ của bọn họ mới chết đi sống lại, cả gia đình cô ta đều muốn cảm ơn anh” Vương Tử Yên nói.

Trình Uyên nhíu mày: “Cô ta không biết tôi là Chủ tịch đấy chứ?” Vương Tử Yên lắc đầu: “Anh đã nói rồi, tôi chắc chắn sẽ không để lộ ra với cô ta.” “Vậy là tốt rồi.” Trình Uyên cười nói: “Không đi.” “Hả?” Vương Tử Yên không hiểu: “Tiệc mừng cũng không đi sao?” Suy nghĩ một lát, dù sao cũng là bạn học, hơn nữa khi đi học đại học Thiệu Đình Đình cũng đã từng là nữ thần của tất cả mọi người, Trình Uyên nói: “Cô thay mặt tôi đi đi, cũng báo cho bọn họ, bữa tiệc kỷ niệm ba mươi năm thành lập Tập đoàn Long Đăng ngày mai, bảo bọn họ lấy thân phận của Tập đoàn Tuấn Phong tham gia, còn tôi...

lấy thân phận quản lý, đại diện cho Tuấn Phong tham dự” Vương Tử Yên thừa vâng rồi đi ra ngoài.

Rất nhanh đã đến ngày hôm sau.

Trình Uyên cười khẩy, anh muốn đi xem xem, rốt cuộc Long Thâm Vũ muốn giở trò gì.

Buổi sáng khi ra cửa, Bạch An Tương ăn diện hơn một chút, Trình Uyên nhìn thấy thì trong lòng khó chịu.

Buổi sáng gương mặt của Bạch An Tương luôn xỉ xuông.

“Có hoạt động gì sao?” Anh thuận miệng hỏi.

“Ừm” Bạch An Tương cũng chỉ gật đầu, không nói thêm nữa.

Hai người lần lượt rời đi.

Trình Uyên gọi xe, đi theo chiếc xe của Bạch An Trương, đi thẳng đến khách sạn của Tập đoàn Long Đăng, khách sạn Long Đăng.

“Sao hả? Chàng trai này cũng đến tham gia bữa tiệc của nhà họ Long sao?” Tài xế taxi dường như rất hay nói, thấy hương Trình Uyên vừa chỉ thì đưa ra suy đoán.

Trình Uyên cảm thấy hơi kỳ lạ, không kiềm được hỏi: “Bữa tiệc này nhà họ Long tổ chức rất lớn sao? Thậm chí ngay cả các anh cũng biết.” Tài xế taxi cười nói: “Là rất lớn, gần như toàn bộ thành phố Tân Dương đều biết cả rồi: “ôm “Anh nói xem tập đoàn nào hoặc là công ty nào muốn tổ chức tiệc mừng mà lại tổ chức tiệc khiêu vũ chứ?” Tài xế taxi cười nói: “Có phải là cảm thấy rất hiếm thấy không?” Trình Uyên gật đầu: “Thật sự là chuyện hiếm thấy Sau khi nhận được lời đồng tình, tài xế taxi vội vàng cười thần bí: “Ha ha, bề ngoài là lễ mừng thôi, thật ra quan trọng là để cậu Ba nhà họ Long theo đuổi con gái mới làm như vậy, hơn nữa anh ta giống như sợ rằng khắp nơi không biết ấy, mời rất nhiều người nổi tiếng trong giới kinh doanh đến, Tập đoàn Long Đăng lại là công ty tập đoàn xếp thứ hai trong thành phố Tân Dương, ông chủ nhà nào không nể mặt anh ta chứ? Nghe nói hôm nay, ngay cả Tuấn Phong cũng cử người đến” Nghe vậy, Trình Uyên không kiềm được hí hửng.

Long Thâm Vũ vì muốn theo đuổi con gái sao? Đây là trắng trợn muốn cướp vợ mình.

“Nhưng mà tôi nghe nói hình như Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong cũng cảm thấy hứng thú với cô gái kia.

Trình Uyên thân nhiên nói, có điều lúc này giọng nói của anh đã dần dần lạnh đi.

“Hừ!” Tài xế taxi nói vẻ coi thường: “Anh như vậy là không hiểu rồi, cậu Long thông minh đấy, anh ta làm như vậy, tất cả mọi người đều biết rõ cô gái mà anh ta muốn theo đuổi là ai, mặc dù Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong có ưu thế hơn nữa, còn có thể tranh giành phụ nữ với người ta trước mặt bao nhiêu người như vậy sao?” “Bây giờ đa số người ở thành phố Tân Dương đều biết cậu chủ nhà họ Long theo đuổi con gái nhà họ

Bạch, tôi đoán, nhất định là nhà họ Long cố tình tung tin tức ra ngoài, mục đích là muốn ra tay trước để dàn mặt, đến lúc đó nếu Chủ tịch Tuấn Phong cứ cố ra tay, vậy thì có chút lấy mạnh hiếp yếu, bắt nạt người ta quá rồi” Nghe tài xế xe taxi phân tích, Trình Uyên hừ lạnh một tiếng, nói: “Nhưng theo tôi được biết, Bạch An Tương đã có chồng rồi.” “Ha ha... Tài xế nghe vậy thì không kiềm được cười một tràng dài: “Người anh em, anh đừng nói như vậy, hễ là người có chút hiểu biết ở thành phố Tân Dương này đều biết con gái nhà họ Bạch gả cho một tên rác rưởi, chẳng có cái gì hết, ly hôn chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.” Xe ngừng lại trước cửa khách sạn Long Đăng, khi xuống xe Trình Uyên không nhìn thấy bóng dáng Bạch An Tương, chủ yếu do vừa nãy tài xế trên xe mình nói nhiều quá, hoàn toàn không đuổi kịp chiếc xe kia.

“Ôi chao, đây không phải rẽ hiển của nhà họ Bạch chúng ta sao?” Vừa định cất bước vào trong, một giọng nói vang lên bên cạnh.

Trình Uyên không kiềm được dừng chân nhìn lại, trong lòng giống như bị một con thú hoang giẫm đạp.

Mẹ nó đúng là chỗ nào cũng có, anh nghĩ thâm trong lòng.

Bạch Vĩnh Minh từ trên xe MVP bước xuống, trên thân thể béo mập mặc bộ âu phục sang trọng nhãn hiệu nổi tiếng, sau khi nhìn thấy Trình Uyên, gương mặt anh ta nở nụ cười nham hiểm.

“Anh biết anh ta sao?” Bên cạnh anh ta còn có một người phụ nữ trang điểm xinh đẹp, vẻ ngoài cũng có mấy phần nhan sắc, mặc lễ phục lộng lẫy, dáng người cũng rất đẹp, hơn nữa trên người cô ta còn có khí chất hung hăng vênh váo.

Sau khi người phụ nữ nhìn thấy Trình Uyên, không kiềm được nhíu mày lại, hỏi Bạch Vĩnh Minh.

Bạch Vĩnh Minh cười khẩy một tiếng, nói: “Chồng của Bạch An Tương, có lẽ hôm nay đến để bắt quả tang” Nghe vậy, người phụ nữ thế mà nở nụ cười “khanh khách...” ngay trước mặt Trình Uyên.

Trong lòng Trình Uyên vẫn kiềm chế một bụng lửa, nhìn thấy Bạch Vĩnh Minh, hơn nữa sau khi anh ta mở miệng khiêu khích, dường như Trình Uyên đã tìm được chỗ trút giận rồi.

Trình Uyên cười thản nhiên, ngay trước mặt Bạch Vĩnh Minh, lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số.

“Này, năm trăm nghìn của anh, đang ở khách sạn Long Đăng”
Trình Uyên thản nhiên nói.

Nghe thấy năm trăm nghìn, lông mày Bạch Vĩnh Minh giật lên, không kiềm được nhú mày: “Họ Trình, cậu giờ trò quý gì đấy?” Trình Uyên cúp điện thoại không thèm để ý đến Bạch Vĩnh Minh nữa, đi thẳng vào bên trong khách sạn, chỉ vừa đi vừa nói một câu: “Nghe nói, năm trăm nghìn có thể mua được một người gãy tay gãy chân”

Chương 39

Chương 39 Cả thành phố đều biết

Hôm nay khách sạn Long Đằng được bỏ công trang hoàng, toàn bộ đại sảnh hiện lên cảm giác trang nghiêm huy hoàng, được áp dụng bố cục kiểu tây, ngoại trừ sàn nhảy ở giữa ra, xung quanh là các món ăn ngon mọc lên như rừng.

Mọi người có mặt đều váy áo lộng lẫy, gần như bên cạnh mỗi người đàn ông đều có một cô gái xinh đẹp đi theo, hoặc là vợ, hoặc là bạn gái, hoặc là người tình.

Khi Bạch An Tương bước vào, Long Thâm Vũ đang trò chuyện say sưa với mấy nhà kinh doanh liếc mắt đã nhìn thấy cô, vì vậy vội vàng mỉm cười đi về phía Bạch An Tương.

“An Tương, em đã đến rồi.” Long Thâm Vũ có vẻ rất vui mừng.

Tuy Bạch An Tương cũng mặc lễ phục, nhưng lại có vẻ rất bình thường, có điều cũng không sao cả, dù sao nhan sắc của cô có thể bù đắp được tất cả mọi thứ.

Gương mặt cô tối sầm: “Long Thâm Vũ, tại sao anh lại phải làm như vậy?” “Hả?” Long Thâm Vũ tỏ vẻ khó hiểu: “Anh? Làm gì cơ?” Bạch An Tương cảm môi: “Tại sao muốn làm xô xao dư luận để tất cả mọi người đều biết?” Long Thâm Vũ nghe vậy thì cười: “Hôm nay là lễ kỷ niệm ba mươi năm của Tập đoàn Long Đằng, đương nhiên phải tổ chức long trọng một chút rồi.” “Anh biết rõ tôi không nói chuyện này.” Giọng nói Bạch An Tương lạnh lùng: “Là chuyện tôi làm bạn nhảy của anh” Long Thâm Vũ lập tức bày ra bộ dạng rất oan uổng: “An Tương, em đang trách oan anh rồi, anh không hề nói với bất kỳ ai xung quanh, có điều anh không bảo đảm được người khác sẽ không đi nói khắp nơi” Người khác sao? Bạch An Tương hơi ngần ra.

Nhĩ đến mẹ cô Lý Ninh Quyên là loại người có cái miệng như loa phát thanh, cô không khỏi chau mày nghĩ rằng mình trách oan Long Thầm Vũ rồi, không biết chừng là mẹ mình muốn khoe khoang với người ta mới nói như vậy, nhưng... nhưng bà làm như vậy mà không suy xét đến cảm nhận của người khác sao? Minh không có sĩ diện sao? “Cậu Long, chúc mừng chúc mừng. Lúc này, một người đàn ông hơn hai mươi tuổi âu phục phẳng phiu đi đến trước mặt Long Thầm Vũ và Bạch An Tương, giơ ly rượu lên chúc mừng Long Thầm Vũ.

Không khí sượng sùng giữa Long Thầm Vũ và Bạch An Tương lập tức bị phá vỡ, vì vậy Long Thầm Vũ cũng thuận theo đó cười với người vừa đến: “Xương Dịch đây à, anh có thể đến đây thật tốt quá, đến đây nào, tôi giới thiệu với anh” Người đàn ông đến gần không phải ai khác, chính là bạn học của Trình Uyên, Lâm Xương Dịch.

“Đây là cậu chủ Lâm Xương Dịch của công ty Tam Long dưới trướng của Tập đoàn Long Đẳng chúng tôi cũng là người trẻ tuổi có tài.” Long Thầm Vũ g^o Lâm Xương Dịch với Bạch An Tương, cố ý nhấn mạnh hai chữ dưới trướng, vô hình trung nâng cao địa vị của mình lên.

“Còn đây là bạn nhảy của tôi, cô Bạch An Tương” “Ôi Cô không phải là...” Ngay khi Long Thầm Vũ giới thiệu Bạch An Tương với Lâm Xương Dịch, Lâm Xương Dịch nhìn gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Bạch An Tương, lập tức kinh ngạc.

Anh ta đã từng gặp Bạch An Tương, trong bữa tiệc họp lớp bọn họ nói Trình Uyên không xứng có bạn gái, chính người phụ nữ xinh đẹp như tiên nữ này đã bước vào căn phòng của họ, đứng trước mặt tất cả bạn học gọi Trình Uyên là ông xã.

Mà Bạch An Tương lại chẳng có chút ấn tượng nào với Lâm Xương Dịch.

Long Thầm Vũ hơi nhíu mày: “Sao vậy, anh biết An Tương sao?” Lâm Xương Dịch nhìn Long Thầm Vũ, lại quay sang nhìn Bạch An Tương, sau khi tròn mắt đảo một vòng, vội vàng cười nói: “Ha ha... Quan trọng là do cô Bạch quá xinh đẹp, lần đầu gặp gỡ tôi còn tưởng là nhìn thấy ngôi sao điện

ảnh cơ đấy: Lúc này, có người chào hỏi với Long Thâm Vũ, Long hằm Vũ thấy là một nhân vật lớn, vội vàng nói với Lâm Xương Dịch: “Anh giúp tôi chiêu đãi An Tương một lát, tôi đi sẽ quay lại ngay” Nói xong Long Thâm Vũ chạy về phía nhân vật lớn kia.

Mà Lâm Xương Dịch lại cười cười, khẽ nói với Bạch An Tương: “Hóa ra người đẹp mà cậu Long đang theo đuổi chính là cô Bạch sao.” Bạch An Tương khẽ nhú mày.

Lâm Xương Dịch tiếp tục cười nói: “Có điều nói thật nhé cô Bạch, cậu Long quả thật mạnh hơn người chồng rác rưởi kia của cô rất nhiều: Bạch An Tương đột nhiên lạnh lùng mở miệng: “Anh biết chồng tôi sao?” “Đương nhiên” Lâm Xương Dịch cười khẩy: “Trình Uyên ấy à, một kẻ nghèo hèn chẳng có gì cả mà thôi, cậu Long tổ chức bữa tiệc mời cô, không mời Trình Uyên, còn không phải vì anh ta ngay cả khiêu vũ là cái gì cũng không biết đó sao?” “Hay phải nói là cậu Long người ta hoàn toàn không thèm để ý đến Trình Uyên?” “Cô Bạch, lựa chọn của cô rất chính xác, cái gọi là người biết thời thế mới là anh hùng, nếu cậu Long đã không chê cô đã kết hôn, vậy cô phải nắm chặt lấy, đợi cô trở thành chị Long rồi, sẽ càng hạnh phúc hơn bây giờ gấp trăm vạn lần” Lâm Xương Dịch ra sức hạ thấp Trình Uyên, anh ta thấy làm như vậy cũng là đang lấy lòng cô gái xinh đẹp trước.

mắt này, dù sao anh ta nói như vậy cũng sẽ khiến một cô gái trốn chồng mình đi làm bạn nhảy cho người khác cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Đương nhiên, sở dĩ Lâm Xương Dịch muốn lấy lòng Bạch An Tương, chủ yếu nhất vẫn vì muốn lấy lòng Long Thâm Vũ.

Nhưng ai ngờ được, Bạch An Tương lạnh lùng trừng mắt nhìn anh ta một cái, sau đó tức giận nói: “Anh nói đủ chưa?” Lâm Xương Dịch cảm nhận được Bạch An Tương đang tức giận, có chút khó hiểu, nháy mắt trở nên xấu hổ.

Bạch An Tương lạnh lùng nói: “Trong mắt các anh có hạnh phúc hay không chẳng lẽ chỉ vì có tiền hay không.

sao? Hay là nhiều tiền hay ít tiền?” “Đương nhiên.” Lâm Xương Dịch nói về đương nhiên: “Có tiền có thể lái xe sang ở biệt thự, không có tiền chỉ có thể đi thuê nhà ở phòng tối, cô nói xem ai hạnh phúc hơn?” Ở biệt thự sao? Khóe miệng Bạch An Tương hơi cong lên, đột nhiên bày ra vẻ mặt khinh thường: “Chồng tôi không có tiền, nhưng vẫn mua được biệt thự, anh ấy mua biệt thự của Vịnh Ánh Trăng cho tôi.” “Vịnh Ánh Trăng?” Lâm Xương Dịch ngẩn ra, tỏ vẻ không dám tin: “Không thể nào, tôi còn không biết Trình Uyên sao, anh ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy mua một căn biệt thự ở Vịnh Ánh Trăng cho cô chứ? Dựa vào anh ta, tôi cảm thấy có thể mua được một cái nhà vệ sinh ở Vịnh Ánh Trăng cũng đã quá mức lắm rồi.” Bạch An Tương lắc đầu: “Không, không phải anh ấy mua cho tôi hai căn, một căn cho ba mẹ tôi rồi.” “..” Lâm Xương Dịch hơi rối trí, anh ta cảm thấy Bạch An Tương đang nói mê sảng.

Đúng lúc này, đại sảnh vang lên âm nhạc du dương, đám người tốp năm tốp ba trò chuyện vui vẻ cũng không

kiếm được nhìn lên bục phát biểu.

Long Thâm Vũ trên bục phát biểu nhìn về phía Bạch An Tương, lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn, anh ta nghĩ, không lâu nữa thôi, anh ta sẽ được ôm nữ thần trong mơ của mình, cùng nhau khiêu vũ.

Thành phố Tân Dương có một quy định không chính thức, bình thường khi tổ chức loại bữa tiệc quy mô lớn như thế này, phải nhảy điệu khiêu vũ mở màn, mà bình thường điệu khiêu vũ mở màn sẽ do người có danh tiếng nhất ở đây nhảy.

Hôm nay Long Đăng mới người của Tuấn Phong đến tham gia, cho nên, không thể nghi ngờ rằng người có danh tiếng nhất ở đây chính là Chủ tịch Tuấn Phong.

Tuy Long Thâm Vũ còn chưa thấy người của Tập đoàn Tuấn Phong đến, có điều, lúc nào cũng phải lịch sự một chút. Cho nên người chủ trì phải mời Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong lên trước, rồi sau đó, anh ta có thể ôm được Bạch An Tương rồi.

Long Thầm Vũ càng nghĩ càng kích động, trên mặt không kiềm chế được lộ ra nụ cười tươi rói.

“Chào mừng mọi người..” Một đoạn mở đầu xưa cũ được người chủ trì nhiệt tình dâng trào nói ra, sau đó khi kết thúc, cuối cùng...

“Sau đây xin mời Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong, nhảy điệu khiêu vũ mở màn cho lễ kỷ niệm mừng ba mươi của Tập đoàn Long Đăng chúng ta” Đền chiếu bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Tất cả mọi người đều nín thở, tất cả mọi người đều muốn nhìn xem rốt cuộc Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong là người như thế nào.

Tất cả mọi người không nhúc nhích, chỉ có một người cử động.

Có một người từ trong đám người bước ra, nhất thời khiến cho sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Truyen.one chúc cả nhà đọc truyện vui vẻ và nhớ truyen.one có nhiều truyện hot hay nhé

Chương 40

Chương 40 Bắt đầu khiêu vũ

Ánh đèn chiếu xuống thân thể một người, nghiêng nhiên trong giây phút này, anh chính là tiêu điểm của cả hội trường, anh chính là Trình Uyên.

Trong khoảnh khắc khi Bạch An Tương nhìn thấy Trình Uyên, đầu cô nổ ầm một tiếng, dường như lập tức không còn cách nào suy nghĩ được nữa, cô nghĩ, anh đến hỏi tội sao? Dù sao mình cũng đã nhận lời làm bạn nhảy của Long Thâm Vũ khi chưa được sự đồng ý của anh.

Mà Long Thâm Vũ trên sân khấu lúc này cũng không kiềm được nhíu mày. Trong lòng anh ta nghĩ, tên rác rưởi này đến đây làm gì vậy? Nhưng mà anh ta biết cũng tốt, vậy thì tình cảm giữa anh ta và An Tương sẽ rạn nứt, vậy mình cũng có cơ hội để lợi dụng rồi.

Lâm Xương Dịch lại càng sừng sốt hơn, phần nộ chất vẫn Trình Uyên: “Tại sao anh cũng có thể đến đây?” “Trình Uyên, đồ rác rưởi này, mẹ nó đừng có đến đây quấy rối.” Bạch Vĩnh Minh vừa mới bước vào sàn nhảy: cũng đột nhiên tức giận quát lên.

€ó lẽ là trong mắt anh ta, nhà họ Bạch lấy lòng Tập đoàn Long Đẳng còn không kịp, một tên rác rưởi như cậu ta đến làm loạn cái gì, cậu Long người ta không phải vừa mắt vợ cậu sao? Kéo một cái ôm một cái thì cũng có làm sao? Đến lúc đó vui vẻ rồi có khi còn cho nhà họ Bạch một đơn hàng lớn ấy chứ.

Nhưng mà Trình Uyên dường như hoàn toàn không nghe thấy mấy tiếng kêu gào ầm ĩ này, anh đi thẳng đến trước mặt Bạch An Tương, mỉm cười nhìn vợ mình, lúc này.

chùm đèn cũng dừng lại chiếu lên người anh.

“Trình Uyên, anh nghe em giải thích đã... Bạch An Tương đột nhiên rất hoảng.

“Trình Uyên, anh đến đây làm gì?” Lúc này, Long Thâm Vũ đứng trên sân khấu cũng đột nhiên lên tiếng quát to.

Trình Uyên thản nhiên nói một câu: ‘Không phải các anh mời Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong đến tham gia bữa tiệc khiêu vũ sao?’ “Cái gì?” “Anh nói anh là...?” “Không thể nào!” Một câu nói dọa tất cả mọi người sợ hãi.

“Cô gái xinh đẹp, cô có bằng lòng làm bạn nhảy của tôi, khiêu vũ với tôi đêm nay không?” Trình Uyên không giải thích thêm gì nữa, mà đứng trước mặt mọi người khom người đưa tay ra về phía Bạch An Tương, làm tư thế xin mời.

Bạch An Tương hoàn toàn bị cảnh tượng này làm cho.

kinh ngạc đến ngây người.

Anh nói anh là Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong sao? Thảo nào anh có tiền mua biệt thự, lại còn muốn mua bao nhiêu căn thì mua bấy nhiêu căn, cho dù buổi tối muốn mua cũng có thể mua được.

Thảo nào Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong lại tặng mình cổ phần giá trị tám mươi triệu...

Cô không dám tin nhìn Trình Uyên, trái tim không ngừng nhảy nhót, dường như chỉ một giây sau sẽ từ trong cơ thể nhảy ra ngoài.

“Em... Em bằng lòng” Bạch An Tương khẽ nói, cô nghĩ, đây là chồng mình.

Cô đặt bàn tay ngọc ngà mảnh khảnh vào lòng bàn tay Trình Uyên, Trình Uyên mỉm cười đứng thẳng người, sau đó nói với tất cả mọi người: “Tôi là quản lý chi nhánh của Tập đoàn Tuấn Phong, hôm nay đến đây là vì Chủ tịch nói, để tôi toàn quyền đại diện anh ta tham gia, nhìn thấy tôi giống như nhìn thấy Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong vậy, cho nên điệu nhảy mở màn này, tôi sẽ nhảy thay Chủ tịch, mọi người không có ý kiến gì chứ?” “À, hóa ra là như vậy” “Mẹ nó, tôi còn tưởng anh ta thật sự là Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong cơ.” “Tôi đã nói rồi,

Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong không thể nào còn trẻ như vậy được.” Mọi người mồm nấp miệng mười bàn tán liên tục, đồng thời từng tiếng hít thở cũng vang lên xung quanh.

Long Thâm Vũ không kiềm được híp mát, giọng nói lạnh lùng: “Ăn nói bừa bãi, anh cho rằng đây là đâu mà có thể mặc cho anh nói dối lung tung được sao?” “Đúng đấy, anh nói anh là quản lý chi nhánh của Tuấn Phong thì anh chính là quản lý chi nhánh của Tuấn Phong à? Anh cũng không nhìn lại xem anh mặc thứ rách nát gì kia?” Lâm Xương Dịch vội vàng hòa theo.

“Còn toàn quyền đại diện cho Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong nữa chứ, mẹ nó anh cũng xứng sao?” Bạch Vĩnh Minh lên tiếng chế giễu.

“Đúng đấy, anh có chứng cứ gì không? Nói bừa mấy câu như vậy, ai tin được chứ?” Mọi người rồ rít lên tiếng nghi ngờ.

“Tôi tin!” Đúng lúc này, Vương Tử Yên tách mọi người bước ra.

Có rất nhiều người trong giới kinh doanh quen biết Vương Tử Yên, vì Tuấn Phong thân là doanh nghiệp.

đứng đầu, có qua lại với rất nhiều nhân vật trong giới kinh doanh, mà Chủ tịch lại thân bí không muốn xuất hiện, vì vậy lần nào cũng đều do Vương Tử Yên thay mặt, cho nên đa số người đều biết cô ta là người có tiếng nói bên cạnh Chủ tịch.

Cô ta vừa mở miệng, tất cả mọi người đã im lặng.

Mọi người đều biết không có chứng cứ nào mạnh mẽ hơn cái gậy đầu của Vương Tử Yên.

“Chủ tịch nói, để Trình Uyên toàn quyền đại diện cho anh ta tham gia bữa tiệc khiêu vũ, khi anh ta nói tôi đứng ngay bên cạnh, tôi có thể làm chứng.” Vương Tử Yên nói.

Long Thâm Vũ cứng họng.

Trình Uyên hoàn toàn mặc kệ bọn họ, ánh mắt anh vẫn dịu dàng nhìn chăm chăm Bạch An Tương.

Mà lúc này Bạch An Tương cũng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm, hóa ra là mình nghĩ nhiều quá rồi.

Có điều khi biết được Trình Uyên được Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong tán thưởng, có thể để anh thay mặt Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong, trong lòng cô cũng vui mừng, cảm thấy người đàn ông của mình tài giỏi, đi đến chỗ nào cũng có thể tỏa sáng.

Âm nhạc bắt đầu trở nên nhẹ nhàng, Trình Uyên nắm tay Bạch An Tương bước vào giữa sàn nhảy, sau đó nhip.

nhàng khiêu vũ.

Giờ phút này, Bạch An Tương lại kinh hãi thêm lần nữa.

Trình Uyên biết khiêu vũ sao? Không, đâu chỉ là biết nhảy, anh còn nhảy rất giỏi, cực kỳ giỏi! Đúng vậy, quả thật Trình Uyên biết khiêu vũ, vì khi học.

đại học Thiệu Đình Đình biết khiêu vũ, cho nên vô số chàng trai thậm mền cô ta đều len lén đi học khiêu vũ, có lẽ đều ôm tâm lý may mắn, hy vọng có thể được nhảy.

với nữ thần một lần.

Trình Uyên thật ra rất thông minh, học cái gì cũng nhanh, nếu không cũng không thể trở thành học sinh xuất sắc được, nhưng vấn đề là anh học khiêu vũ xong, vẫn không có cơ hội nhảy với Thiệu Đình Đình.

Được một cơ hội duy nhất vào năm ba đại học thì bị Lâm Xương Dịch bỏ một nghìn ra mua mát.

Khi đó, Trình Uyên chỉ có thể âm thầm đứng dưới sân khấu nhìn Lâm Xương Dịch khiêu vũ với Thiệu Đình Đình mà ngưỡng mộ.

Bây giờ thì sao? Trình Uyên ôm Bạch An Tương xinh đẹp tuyệt trần, khiêu vũ nhip nhàng trong sàn nhảy, giống như hai con bướm bay lượn.

Vô số đôi mắt khác đều đồng loạt nhìn về phía bọn họ, còn Lâm Xương Dịch chen chúc trong đám người càng mờ nhạt hơn.

Một đám lưu manh xông vào hội trường, mọi người bắt đầu hỗn loạn.

Sau khi đám lưu manh này bắt được Bạch Vĩnh Minh thì bắt đầu đánh, Bạch Vĩnh Minh đau đớn ngã xuống mặt đất kêu rên cầu cứu, các nhân viên bảo vệ cũng không dám quan tâm, cho dù có bước lên cũng chỉ giả vờ lôi kéo, rồi lại làm bộ như không kéo ra được.

Nhưng âm nhạc vẫn không hề ngừng lại.

Bạch An Tương tò mò muốn nhìn xem chuyện gì xảy ra, Trình Uyên nói khẽ với cô: “Không cần để ý đến đâu, chúng ta nhảy tiếp đi.” “Ừ” Bạch An Tương khẽ gật đầu.

Khúc nhạc dừng lại, Bạch Vĩnh Minh đã được đưa đến bệnh viện, đám người nhón nháo cũng ngừng lại, ánh mắt mọi người lại quay về đôi nam nữ giữa sàn nhảy kia.

Sắc mặt Long Thầm Vũ tái xanh không nói được câu nào.

Còn Trình Uyên nắm tay Bạch An Tương bước đến trước mặt Lâm Xương Dịch.

Lâm Xương Dịch không hiểu tại sao anh lại đứng trước mặt mình, cảm thấy anh đang ra oai với mình, vì vậy cười khẩy một tiếng, châm chọc nói: “Trình Uyên, anh cũng ra vẻ ghê gớm thật đấy, vừa nãy tôi còn tưởng anh là Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong nữa cơ, hóa ra chẳng qua cũng chỉ là một con chó dưới tay người ta thôi: Trình Uyên cười nói: “Hôm nay, là bữa tiệc kỷ niệm ba mươi năm của nhà họ Long, có một số người tôi không tiện giải quyết, vậy chỉ có thể để hôm khác tính sau, nhưng mà có hai người tôi thấy ngứa mắt, một người trong đó đã bị đưa đi rồi, người còn lại...” Lâm Xương Dịch thấy ánh mắt Trình Uyên nhìn mình từ từ híp lại, trong lòng đột nhiên có cảm giác không ổn: “Anh... Anh định làm gì?” Trước mặt rất nhiều người có tên tuổi trong giới kinh doanh, Trình Uyên xắn tay áo lên, lớn tiếng nói: “Hôm nay ông đây toàn quyền đại diện cho Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong đến đây, cho dù có đánh anh, cũng là Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong đánh, tôi xem ai dám ngăn cản?” Khúc nhạc dừng lại, Bạch Vĩnh Minh đã được đưa đến bệnh viện, đám người nhón nháo cũng ngừng

lại, ánh mắt mọi người lại quay về đôi nam nữ giữa sàn nhảy kia.

Sắc mặt Long Thâm Vũ tái xanh không nói được câu nào.

Còn Trình Uyên nắm tay Bạch An Tương bước đến trước mặt Lâm Xương Dịch.

Lâm Xương Dịch không hiểu tại sao anh lại đứng trước mặt mình, cảm thấy anh đang ra oai với mình, vì vậy cười khẩy một tiếng, châm chọc nói: “Trình Uyên, anh cũng ra vẻ ghê gớm thật đấy, vừa nãy tôi còn tưởng anh là Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong nữa cơ, hóa ra chẳng qua cũng chỉ là một con chó dưới tay người ta thôi.” Trình Uyên cười nói: “Hôm nay, là bữa tiệc kỷ niệm ba mươi năm của nhà họ Long, có một số người tôi không tiện giải quyết, vậy chỉ có thể để hôm khác tính sau, nhưng mà có hai người tôi thấy ngứa mắt, một người trong đó đã bị đưa đi rồi, người còn lại...” Lâm Xương Dịch thấy ánh mắt Trình Uyên nhìn mình từ từ híp lại, trong lòng đột nhiên có cảm giác không ổn: “Anh... Anh định làm gì?” Trước mặt rất nhiều người có tên tuổi trong giới kinh doanh, Trình Uyên xắn tay áo lên, lớn tiếng nói: ‘Hôm nay ông đây toàn quyền đại diện cho Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong đến đây, cho dù có đánh anh, cũng là Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong đánh, tôi xem ai dám ngăn cản?’”

Chương 41

Chương 41 Chúng ta về nhà thôi

Bạch An Tương cũng phải trợn tròn mắt, trong mắt cô Trình Uyên vẫn luôn là một người rất hòa nhã, hai năm nay ở nhà họ Bạch vẫn luôn chịu đủ mọi lời chế giễu và sỉ nhục, nhưng dường như từ trước đến nay anh chưa từng để bụng.

Cho nên, lúc này nhìn thấy Trình Uyên đánh người, hơn nữa còn chẳng thèm mượn cớ, chỉ một câu nhìn anh không vừa mắt là đánh, đây là Trình Uyên mà cô quen biết đó sao? Thật ra hôm nay người mà Trình Uyên muốn đánh nhất chính là Long Thâm Vũ, có điều anh vừa mới bước vào.

đã nhìn thấy Lâm Xương Dịch tưng tưng với Bạch An Tương, hơn nữa Lâm Xương Dịch còn nói mấy câu bậy bạ kia ngay trước mặt Bạch An Tương, anh nghe không sót một câu nào.

Không đánh anh ta thì đánh ai đây? “Trình Uyên, chẳng lẽ Chủ tịch của các anh bảo anh đại diện anh ta đến tham gia bữa tiệc của nhà chúng tôi, là bảo anh đến đánh người à?” Công ty của nhà Lâm Xương Dịch là công ty thuộc Tập đoàn Long Đăng, anh ta bị đánh người khác có thể mặc kệ, nhưng Long Thâm Vũ lại không thể không ra mặt được, anh ta lạnh lùng trầm giọng quát.

Sau khi tấn cho Lâm Xương Dịch một trận toi bời, Trình Uyên thở hắt hắt đứng dậy: “Thoải mái thật!” “..” Tất cả mọi người đều ngậy ra.

Trình Uyên không hề để ý đến Long Thâm Vũ chút nào, kéo tay Bạch An Tương nói: “Đi nào, chúng ta về nhà thôi” Cục kỳ khí phách đi ra ngoài, đám quần chúng hóng hớt xung quanh tự động tản ra thành một con đường.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía anh và cô, một lần nữa, nhịp tim Bạch An Tương lại đập nhanh hơn.

“Trình Uyên, anh thật quá đáng!” Sau lưng vang lên tiếng gào thét không cam lòng của Long Thẩm Vũ.

Sau khi ra khỏi khách sạn Long Đăng, có một tin nhắn được gửi đến điện thoại của Trình Uyên, là Từ Đầu Trọc gửi đến.

“Ông chủ, anh thấy được không?” Trình Uyên nhanh chóng gửi lại một tin nhắn: ‘Hôm nay sẽ chuyển tiền đến’ Từ Đầu Trọc cũng chẳng phải người tốt đẹp gì, vốn dĩ Trình Uyên cũng chẳng muốn qua lại với loại người này, nhưng một khi đã muốn xây dựng sự nghiệp, dù là trên con đường nào, vẫn phải có một nơi nghe ngóng tin tức, không phải sao? Khoan hãy nói, đôi khi, có một số chuyện mờ ám, dùng những người như thể này thật sự không thể thích hợp hơn được nữa.

“Là ai vậy?” Bạch An Tương thấy Trình Uyên nhìn điện thoại đi động, không kiềm được hỏi.

Trình Uyên ấn tắt màn hình, cất điện thoại đi, cười nói với Bạch An Tương: “Không có gì đâu, tin nhắn rác ấy màn Bạch An Tương hơi nhú mày, gương mặt vốn dĩ còn hơi kiêu ngạo, giờ phút này trở nên trầm tĩnh hơn.

“Càng ngày em càng không hiểu được anh.” Cô nói.

“Hả?” Trình Uyên vươn tay vẫy một chiếc xe, cười nói: “Tại sao lại nói như vậy?” “Anh vừa mới vào Tập đoàn Tuấn Phong, tại sao đã là quản lý chỉ nhánh rồi? Mới có mấy ngày ngắn ngủi mà đã được Chủ tịch tin cậy? Còn nữa, hôm nay anh đến bữa tiệc của Tập đoàn Long Đăng là thay mặt cho Chủ tịch, thế mà lại đánh người, anh có nghĩ đến hậu quả không? Chủ tịch của Tuấn Phong tức giận có thể cho.

anh cuốn gói rời đi thì sao?” Bạch An Tương thở dài trách mắng anh: “Những điều đó anh có nghĩ đến không?” Nghe Bạch An Tương trách mắng, trong lòng Trình Uyên không khó chịu chút nào, vì anh biết, cô chỉ muốn tốt cho anh, nói một cách khác, Bạch An Tương đang quan tâm anh.

Trình Uyên cười: “Vậy thì sao?” “Cái gì mà vậy thì sao?” Thấy bộ dạng chẳng thêm quan tâm của Trình Uyên, Bạch An Tương không kiềm được tức giận: “Hóa ra em nói quá trời như vậy mà chẳng có tác dụng gì hết sao? Anh muốn tiếp tục bị

người ta coi thường sao? Anh có biết nếu anh làm mất công việc này.

giờ, sau này người khác sẽ nhìn anh như thế nào không? Còn muốn bị người khác gọi là rác rưởi nữa sao?” Trình Uyên thấy Bạch An Tương hơi kích động thì vội vàng nắm vai cô: “An Tương, em là vợ anh, trước đây là anh vô dụng khiến cho em phải chịu rất nhiều áp lực, nhưng bây giờ anh không muốn để em chịu bất kỳ áp lực gì nữa, bọn họ chửi bới em, muốn nhìn thấy em bị chê cười, đương nhiên anh không thể cứ bỏ qua như vậy được, anh để bọn họ biết vợ anh không phải người dễ trêu chọc, cho dù có đánh mất công việc này cũng có sao?” Trình Uyên nói hết câu, Bạch An Tương ngẩn ra, cô kinh ngạc nhìn Trình Uyên, trái tim gợn sóng ngầm.

Sự thay đổi mấy ngày hôm nay của Trình Uyên quả thật khiến cô cảm thấy rất xa lạ, nhưng cùng lúc đó lại khiến cho trái tim đã từng chết rồi của cô dần dần ấm áp hơn, không chỉ một lần.

“Anh không để ý người khác gọi anh là cái gì đâu” Trình Uyên nói.

Bạch An Tương lác đầu, đột nhiên cô trở nên rất kích động, cho nên nói với Trình Uyên: “Anh không để ý nhưng mà em để ý, em quan tâm đó, anh có biết không hả? Anh là người đàn ông của em, người khác nói anh là rác rưởi em thấy không chịu nổi, anh biết không hả?” Trình Uyên bật cười khanh khách.

Chỉ một câu “người đàn ông của em” mà như cơn gió xuân thổi vào trái tim Trình Uyên, anh cảm thấy rất ấm áp, nhìn đôi mắt xinh đẹp của Bạch An Tương rom róm nước, anh bỗng tan chảy.

Đột nhiên.

Trình Uyên ôm Bạch An Tương vào lòng.

Bọn họ kết hôn được đã hai năm, nhưng có lẽ đây là giây.

phút thân mật nhất, cho nên thân thể mềm mại của Bạch An Tương không kiềm được run lên, cô giãy giụa theo bản năng, nhưng Trình Uyên ôm rất chặt, cô giãy giụa cách mấy cũng vô

hiệu, dần dần cũng đành phải từ bỏ, hai tay chậm rãi vòng qua ôm eo Trình Uyên.

“Vợ à, em yên tâm, người đàn ông của em sẽ không để cho em bị người ta coi thường nữa đâu” Trình Uyên nói.

“Tít tít tít... Tiếng còi xe kêu dài, tài xế taxi thò đầu ra gào lên: “Này, rốt cuộc hai người có đi hay không đó? Quán quýt âu yếm lâu lắm rồi đấy, người độc thân thì không biết tự ái à? Người khác không cần phải làm ăn nữa sao?” Bạch An Tương nghe vậy vội vàng giẫy giụa thoát ra khỏi Trình Uyên, còn dùng nắm đấm nhỏ nhắn trắng nõn của mình đấm mạnh lên ngực anh một cái.

Trình Uyên cười giễu nói: “Đi đi đi.” Sau khi về nhà, Bạch An Tương nhận được một cuộc điện thoại của Công ty Trái cây Bạch Thị, nói là công ty xảy ra chuyện bảo cô nhanh chóng quay về.

Sau khi Bạch An Tương vội vàng đến công ty, Trình Uyên cũng rời khỏi biệt thự đến Tuấn Phong.

Trong phòng làm việc của Tuấn Phong có mười mấy.

nhân viên cấp cao, những người này đều biết Trình Uyên là Chủ tịch, bao gồm cả Vương Tử Yên.

Trình Uyên ngồi trên ghế chủ tọa nghe những nhân viên cấp cao này báo cáo lại tình hình tiến triển của công việc gần đây.

Trước đây mọi người đều chỉ làm bộ ngoài mặt nghe †heo anh, ngậm ngậm không phục, nhưng trải qua chuyện lần này, việc thu mua bốn chỗ nhìn giống như: phá của lại kiếm được một khoản lời lớn cho Tuấn Phong, những nhân viên cấp cao này có cách nhìn mới với Trình Uyên.

Đặc biệt là Vương Tử Yên, cô ta cũng giống như Bạch An Tương, bây giờ càng ngày càng không hiểu được người đàn ông trẻ tuổi này nữa rồi.

“Hiện nay, tập đoàn chúng ta đang đứng vị trí thứ mười ba của toàn tỉnh HB, muốn trở thành doanh nghiệp đứng đầu tỉnh HB vẫn còn có chút khó khăn, cho nên thu mua một số công ty, tập đoàn nhỏ có tiềm năng, cùng với công xưởng, cửa hàng là

chuyện bắt buộc phải làm” “Cả việc khai thác thị trường mới, Công ty đường ống Trường Hà được Chủ tịch đầu tư qua khảo sát ban đầu của chúng tôi, kỹ thuật của bọn họ cũng rất tân tiến, đường ống sản xuất ra cũng có thể đạt được nhu cầu của thị trường, mà hiện nay phần lớn đường ống không có khe hở hàn nối của nước ta đều phải phụ thuộc vào nhập khẩu, nhất là sau khi trải qua sự kiện cơn bão lần này, rất nhiều nhà máy đều nhìn rõ tình hình, đối với giá cả, chất lượng, dịch vụ sau khi bán hàng đều rất tốt của Trường Hà, tôi cảm thấy hạng mục này có thể nâng cao ở quy mô lớn” “Bây giờ trong phạm vi thu mua của chúng ta có những tập đoàn sau: Tập đoàn Đông Hải, Tập đoàn Lương Câu, Công ty Hữu Lục kinh doanh vật liệu xây dựng...” Sau khi những lãnh đạo cấp cao kia báo cáo xong, Trình Uyên thở ra một hơi thật dài và duỗi lưng một cái, động tác này khiến tất cả mọi người đều phải rớt trong mắt.

“Tên khốn này, vừa nãy anh ta ngủ gật đấy à?” Vương Tử Yên vừa mới có chút hảo cảm với Trình Uyên, giờ lập tức biến mất không còn bóng dáng.

“Vậy cứ làm thế đi” Trình Uyên vỗ bàn nói: “Tan họp.” Đám người quay sang nhìn nhau.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Trình Uyên reo lên.

“Trình Uyên, xảy ra chuyện rồi.” Trong điện thoại, giọng nói của Bạch An Tương vang lên.

Chương 42

Chương 42 Hung hăng càn quấy

Sau khi đặt điện thoại xuống, Trình Uyên nhíu mày hỏi Vương Tử Yên: “Vừa nãy hình như các cô có nhắc đến Tập đoàn Lương Câu.” Vương Tử Yên vội vàng gật đầu: “Vâng Chủ tịch, Tập.

đoàn Lương Câu có đủ tiềm năng phát triển, nhưng lại thiếu tiền, chúng ta đang bàn bạc với lãnh đạo cấp cao của tập đoàn bọn họ, chuẩn bị tiến hành thu mua” Trình Uyên suy nghĩ một lát rồi nói: “Sắp xếp lại tài liệu của Tập đoàn Lương Câu một chút, lát nữa đưa vào phòng làm việc của tôi.” “Được” Vương Tử Yên.

Vừa nãy qua điện thoại, Bạch An Tương nói thị trường của Công ty Trái cây Bạch Thị bị những công ty khác.

điên cuồng ngăn cản, đối phương như liều mạng muốn cùng chết với Công ty Trái cây Bạch Thị, dùng phương pháp tranh chấp giá cả để cướp đoạt hầu hết các hạng mục của Công ty Trái cây Bạch Thị.

Mà Bạch Thị điều tra ra, công ty tập đoàn muốn cùng chết với bọn họ này rất có thể chính là Tập đoàn Lương Câu từ trước đến nay vẫn luôn ẩn náu kín kẽ.

Trình Uyên không cảm thấy hứng thú lắm với chuyện của nhà họ Bạch, nhưng hạng mục mới của Công ty Trái cây Bạch Thị là Công ty Quả Trân có tám mươi triệu do anh đầu tư. Chuyện này anh không thể mặc kệ được.

Hơn nữa giọng nói của Bạch An Tương còn rất lo lắng.

Dặn dò Vương Tử Yên xong, Trình Uyên vội vàng chạy ra ngoài định đi tìm Bạch An Tương để tìm hiểu kỹ càng một chút, kết quả đi vội quá, vừa mới ra khỏi cổng lớn Tập đoàn Tuấn Phong đã va phải một người đàn ông trẻ tuổi.

Người đàn ông toàn thân mặc tây phục thương hiệu nổi tiếng, sau khi bị Trình Uyên va vào đến mức lảo đảo, không kiềm được tức giận nói: ‘Mẹ nó có phải anh mù rồi không hả? Bộ quần áo của ông đây mà bị bẩn thì anh có đền nổi không?’
“Xin.. “Chữ xin lỗi còn chưa nói ra khỏi miệng, một tràng lời nói mang tính sỉ nhục của đối phương đã phun ra, khiến Trình Uyên không kiềm được nuốt ngược câu xin lỗi vào.

Người đàn ông này trông cũng làm bộ làm tịch lắm, nhưng tính cách này thật sự chẳng ra làm sao, đi ra ngoài đến ngã rẽ chẳng ai lại có mắt ở chỗ rẽ cả, va vào nhau cũng không chỉ là lỗi của một người.

Trình Uyên rất dễ tính, nhưng cũng không có nghĩa là anh mặc cho người ta sỉ nhục, huống hồ đây là địa bàn của mình.

“Quần áo của anh khảm đá quý à?” Trình Uyên hí mắt hỏi.

Ánh mắt người đàn ông nhìn Trình Uyên tràn đầy chán ghét, hơn nữa nhìn thấy Trình Uyên mặc quần áo vỉa hè rẻ tiền lại càng tỏ vẻ coi thường hơn, anh ta dường như cũng lười nói chuyện với Trình Uyên, kêu lên với bảo vệ đứng ở cửa: “Này, mấy người bảo vệ các anh làm cái gì thế không biết? Tại sao một tập đoàn lớn như Tuấn Phong mà ai cũng có thể đi vào được vậy? Tên ăn mày.

này các anh có để ý không đấy hả?” Bảo vệ đứng trên chỗ gác lờm một phát không thèm để ý đến anh ta.

Bây giờ Trình Uyên vẫn còn đang giữ chức vụ quản lý chi nhánh của Tập đoàn Tuấn Phong, mặc dù bảo vệ không biết, nhưng cũng đã nhìn thấy Trình Uyên ra ra vào vào, đương nhiên sẽ không để ý đến lời gào thét của một người ngoài.

Thấy bảo vệ không phản ứng gì, người đàn ông bệ vệ đó lại càng phách lối hơn: “Sao hả? Giả câm giả điếc à? Tuấn Phong trả lương cho các anh để nuôi không các anh đấy à? Tôi thấy anh không muốn đi làm nữa rồi đúng không?” Bảo vệ bĩu môi nói: “Có làm hay không cũng chẳng do anh nói.” Người đàn ông cười khẩy: ‘Không do tôi nói sao? Mẹ nó tôi sẽ cho đám người đảng cấp thấp hèn các anh, đám rác rưởi này nhìn xem, rốt cuộc có phải do tôi nói hay không’ Sau đó người đàn ông

cầm điện thoại di động lên gọi một cuộc điện thoại: “Alo, em là Vương Mạnh Xuyên, bây giờ chị xuống tầng sa thải bảo vệ giữ cửa của Tuấn Phong các chị cho em.” Nói xong lập tức cúp điện thoại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Trình Uyên và bảo vệ: “Hai tên nghèo kiết xác các anh có gan thì đợi đó cho tôi, lát nữa tôi cho các anh khóc không thành tiếng” Trình Uyên hơi nhú mào: “Nghe anh nói thì anh quen biết nhân vật lớn nào đó của Tuấn Phong sao?” “Hừ hừ, đâu chỉ là nhân vật lớn, cho dù là Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong đến đây, tôi muốn sa thải các anh, anh ã cũng phải nghe.” Người đàn ông tên là Vương Mạnh Xuyên cười khẩy.

Trình Uyên không kiềm được gãi mũi, anh thật sự không có bất kỳ ấn tượng nào với người này.

Đúng lúc này, một chiếc xe Benz lái đến dừng trước cửa Tập đoàn Tuấn Phong, sau đó có một người đàn ông trẻ tuổi từ trên xe bước xuống.

Người đàn ông này xem ra lớn hơn Vương Mạnh Xuyên mấy tuổi, cũng mặc quần áo hàng hiệu giá trị không thấp, vẻ mặt lạnh lùng, sau khi xuống xe hơi nhú mào: “Tiểu Xuyên, em đang gây chuyện gì vậy?” Vương Mạnh Xuyên nhìn thấy người đàn ông xuống xe, vẻ dữ trên mặt lại càng rõ ràng hơn: “Anh rở, em bị ã ăn mào thói tha này va vào, mà tên bảo vệ ngu ngốc này lại mặc kệ không để ý đến” Người đàn ông được gọi là anh rở còn chẳng thèm liếc nhìn Trình Uyên và bảo vệ một cái, vẻ mặt kiêu ngạo quả thật chẳng ra làm sao, trong mắt anh ta, có lẽ Trình Uyên cũng được, bảo vệ cũng được, đều không đáng được nhắc đến, ngay cả giá trị để anh ta để ý một chút cũng chẳng tồn tại.

“Tức giận với đám người dưới này làm gì, lên xe đi, chúng ta đi gặp chị em.” Người đàn ông cực kỳ kiêu ngạo thờ ơ nói một câu, sau đó gọi Vương Mạnh Xuyên lên xe.

Wương Mạnh Xuyên hung dữ trợn mắt lườm Trình Uyên và bảo vệ một cái, sau đó chui vào trong xe Benz theo.

lời anh ta.

Xe hơi bấm còi khởi động, đang định lái vào Tập đoàn Tuấn Phong, ai ngờ lúc này thanh chán ở cửa Tập đoàn Tuấn Phong lại hạ xuống.

Xe Benz dừng lại, Vương Mạnh Xuyên mở cửa sổ ghé lái phụ, lộ đầu ra máng: “Mẹ nó anh mù à? Xe này mà anh cũng dám ngăn lại sao?” Bảo vệ thân nhiên nói: “Xe bên ngoài muốn đi vào đều phải đăng ký lập hồ sơ, nếu không, không cần biết là xe của ai, đều không được lái vào đây, đây là quy định của Tập đoàn Tuấn Phong.” ‘Vương Mạnh Xuyên nổi giận ùng ùng xuống xe, đẩy cửa ra sau đó chỉ vào mặt bảo vệ nói: “Mẹ nó còn quy định của Tập đoàn Tuấn Phong cái gì, anh có biết chị tôi có địa vị gì trong Tập đoàn Tuấn Phong không?” Bảo vệ thân nhiên nói: “Cho dù là Chủ tịch cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả.” Ý anh ta là, cho dù chị anh có là Chủ tịch, anh cũng vẫn phải đăng ký.

“Anh...!” Vương Mạnh Xuyên nghiền răng nghiền lợi nhìn chăm chăm bảo vệ.

Người đàn ông cực kỳ kiêu ngạo kia hạ cửa kính xe xuống lộ đầu ra nói với Vương Mạnh Xuyên: “Tiểu Xuyên, cứ làm theo lời anh ta nói đi.” ‘Vương Mạnh Xuyên hừ một tiếng, nói: “Anh rể, anh đừng can thiệp vào chuyện này, em đã gọi điện thoại cho chị em rồi, lát nữa để em xem anh ta định kết thúc thế nào.” Không lâu sau, Vương Tử Yên uyển chuyển lác vòng eo.

Thon bước xuống tòa nhà cao tầng của Tập đoàn Tuấn Phong, đi ra ngoài cửa.

Trình Uyên nhìn thấy Vương Tử Yên thì không kiềm được.

ngắn ra, nghĩ thâm, thảo nào khi nhìn thấy Vương Mạnh Xuyên lại cảm thấy khá quen, hóa là có mấy phần giống Vương Tử Yên.

Quả nhiên, sau khi nhìn thấy Vương Tử Yên, Vương Mạnh Xuyên vội vàng vẫy tay với Vương Tử Yên, hét to: “Chị, ở đây nè.” Vương Tử Yên ngược mắt nhìn thấy xe Benz, khi nhìn thấy Vương Mạnh Xuyên thì gương mặt lộ vẻ vui mừng,

nhưng khi cô ta nhìn thấy Trình Uyên đứng bên cạnh xe Benz thì lại sửng sốt một lát.

Thấy thanh chắn được hạ xuống, trong nháy mắt Vương Tử Yên thông minh đã hiểu được chuyện gì xảy ra.

Bảo vệ nhìn thấy Vương Tử Yên, sắc mặt đột nhiên trở nên cực kỳ tái nhợt, ban đầu anh ta còn tưởng là Vương Mạnh Xuyên khoác lác thôi, không ngờ được chị anh ta thật sự là tầng lớp lãnh đạo cấp cao của Tập đoàn Tuấn Phong, hơn nữa còn là Vương Tử Yên. Lại nói, trong toàn bộ Tập đoàn Tuấn Phong, làm gì có ai không nhận ra Vương Tử Yên chứ? Đây chính là người nắm quyền hành sống chết đấy.

“Chị, tập đoàn các chị toàn tuyển loại bỏ đi gì vậy? Tên ăn mày bẩn thỉu kia dám va vào quần áo đắt tiền của em, còn tên bảo vệ ngu ngốc kia nữa, ngăn cản không.

cho chúng em vào.” Vương Mạnh Xuyên oán trách với Vương Tử Yên.

Thấy Vương Mạnh Xuyên chỉ vào Trình Uyên và bảo vệ, trong nháy mắt sắc mặt Vương Tử Yên trở nên vô cùng khó coi.

Bảo vệ nhìn thấy Vương Tử Yên thì đã sợ hãi từ lâu, nhưng mà anh ta cũng không cảm thấy mình phạm phải sai lầm gì cả, vội vàng nói: “Trợ lý Vương, hết sức xin lỗi, tôi không biết anh ta là em trai của cô, hơn nữa đây là nhiệm vụ của tôi.” “Ha ha, bây giờ đã biết sợ rồi đấy à?” Vương Mạnh Xuyên cười khẩy nói.

Chương 43

Chương 43 Câm miệng

Tập đoàn Tuấn Phong là doanh nghiệp đứng đầu thành phố Tân Dương, đi làm ở đây, cho dù là tiền lương của một bảo vệ cũng cao hơn mức tiền lương trung bình của thành phố Tân Dương, cho nên đối mặt với sự chế giễu của Vương Mạnh Xuyên, bảo vệ nín nhịn đến mức gương mặt đỏ bừng, trầm giọng nói: “Xin lỗi” “Xin lỗi sao? Anh cho rằng anh nói một câu xin lỗi là xong sao?” Vương Mạnh Xuyên cười khẩy: “Nói cho anh biết, muộn rồi!” “Chị sa thải anh ta đi, bây giờ lập tức sa thải.” Sắc mặt Vương Tử Yên đã khó coi từ lâu rồi, bị Vương Mạnh Xuyên gây sự như vậy, cô ta đang định mở miệng, ai ngờ Trình Uyên lại đột nhiên đứng dậy.

“Anh là ai hả? Anh bảo sa thải thì phải sa thải à? Từ bao

giờ mà lại đến lượt một người ngoài như anh chõ mũi vào Tuấn Phong?” Trình Uyên đứng trước mặt bảo vệ thản nhiên hỏi Vương Mạnh Xuyên.

Wương Mạnh Xuyên lập tức mở to hai mắt: “Chị, chị nhìn thấy chưa? Tên ăn mày này dám nói chuyện với em như vậy đấy” “Em câm miệng!” Vương Tử Yên không kiềm được nổi giận quát to.

‘Wương Mạnh Xuyên cứng cổ chỉ vào Trình Uyên: “Chị tôi bảo anh câm miệng đấy.’ Vương Tử Yên chỉ cảm thấy trán mình hiện lên ba vạch đen, cô ta nổi giận quát Vương Mạnh Xuyên: “Chị đang bảo em câm miệng.” “Hả?” Vương Mạnh Xuyên ngẩn ra.

Trình Uyên vỗ vỗ bả vai bảo vệ, thờ dài nói: “Anh đấy, nếu vừa nãy anh không xin lỗi anh ta, tôi có thể cho anh làm đội trưởng đội bảo vệ, đáng tiếc...” Bảo vệ ngơ ngác.

Trình Uyên đột nhiên quay đầu lại hỏi Vương Tử Yên: “Tôi có thể quyết định được việc tăng lương thăng chức của anh ta

không?” Mặt Vương Tử Yên chùng xuống, nhìn rất lâu mới gật đầu: “Anh là Giám đốc nhân sự, chịu trách nhiệm điều động và thăng chức nhân viên, đương nhiên có thể quyết định được” Trình Uyên cười nói: “Vậy cũng chỉ có thể phát cho anh thêm chút tiền thưởng thôi, nếu muốn làm đội trưởng bảo vệ, ý chí phải vững vàng hơn chút nữa” “Giám đốc nhân sự sao?” Vương Mạnh Xuyên bưng tỉnh, kinh ngạc nói: “Chị, tên ăn mày này lại là Giám đốc nhân sự sao?” “Ăn mày?” Vương Tử Yên cảm thấy đầu mình còn đau hơn: “Em có thể cầm miệng lại được không?” “Không phải, cho dù anh ta có là Giám đốc nhân sự, chức vị cũng không cao bằng chị mà!” Vương Mạnh Xuyên chẳng hiểu nổi, tại sao Vương Tử Yên lại có vẻ như rất sợ Trình Uyên vậy.

Người đàn ông kiêu ngạo bên cạnh dường như nhận ra chuyện gì, thay đổi bộ dạng không coi ai ra gì vừa nãy, đi đến trước mặt Trình Uyên, đưa tay ra mỉm cười nói: “Xin chào, tên tôi là Thái Tập Côn, là Tổng giám đốc công ty Vũ Thắng.” Trình Uyên thẳng thừng tỏ thái độ coi thường Thái Tập Côn, giống như vừa nãy anh ta giả vờ không nhìn thấy Trình Uyên và người bảo vệ kia vậy, thản nhiên nói với Vương Tử Yên: “Không được phép cho người ngoài bước.

vào công ty, nếu đến để thăm người nhà thăm bạn, cô có thể xin nghỉ nửa ngày” “Vâng” Vương Tử Yên cung kính nói.

Thái Tập Côn cảm giác được mình bị người ta coi thường, sắc mặt lập tức tối sầm: “Anh chỉ là một Giám đốc nhân sự nhỏ nhỏ mà lại dám nói chuyện với trợ lý Chủ tịch như vậy sao?” Trình Uyên không để ý đến bất kỳ ai khác, chỉ nói với bảo

vệ một câu: “Giữ vững nguyên tắc.” Bảo vệ liên tục gật đầu.

Nói xong Trình Uyên dứt hai tay vào túi, bộ dạng không thèm đếm xỉa đến tất cả mọi người, xoay người rời đi.

Nhìn bộ dạng cà lơ phớt lơ khi rời đi của Trình Uyên, Thái Tập Côn không kiềm được dùng giọng điệu lạnh lùng nói: “Tuần Phong của các em xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao loại người nào cũng làm Giám đốc được vậy?” Vương Tử Yên không kiềm được lờm anh ta một cái, châm chọc: “Đội đến khi nào điều hành được công ty của các anh thành quy mô như

Tuấn Phong thì hãy nói như vậy, nếu không anh còn chưa có tư cách soi mói Tuấn Phong đâu” “..” Thái Tập Côn.

Vương Tử Yên biết rõ, dựa vào gương mặt người chết của Thái Tập Côn, kết hợp với sự ngu ngốc của em trai mình Vương Mạnh Xuyên, Trình Uyên không so đo với bọn họ hoàn toàn là đang nể mặt mình thôi.

Cô ta thở dài, nói: “Đi thôi, tôi dẫn hai người đi ăn cơm” Thái Tập Côn là bạn trai mà người nhà Vương Tử Yên giới thiệu cho cô ta, ấn tượng đầu tiên của hai người với nhau cũng không tệ, nhưng khi tiếp xúc nhiều hơn, khuyết điểm của mỗi người đều từ từ bộc lộ ra trước mặt đối phương.

Trong một khách sạn sang trọng ở gần Tuấn Phong, sau khi thức ăn đã được dọn lên, Thái Tập Côn gấp thức ăn cho Vương Tử Yên, thản nhiên hỏi: “Nghe nói Chủ tịch của Tuấn Phong các em là dạng con nhà giàu điển hình, rất phá của” Vương Tử Yên nghe vậy hơi nhú mày.

“Thảo nào khiến cho Tuấn Phong hỗn loạn như vậy, một Giám đốc nhân sự nho nhỏ, vậy mà lại không thèm đếm xỉa đến trợ lý của Chủ tịch, nói ra thật sự là trò cười.” Anh †a nói.

Vương Tử Yên thầm nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng không kiềm được mắng một câu ngu ngốc.

Trong đầu cô ta cùng lúc hiện ra hình ảnh của Thái Tập Côn và hình ảnh của Trình Uyên, không biết tại sao, Vương Tử Yên bắt đầu so sánh Thái Tập Côn với Trình Uyên.

Đầu tiên, công ty Vũ Thắng của Thái Tập Côn còn chẳng được tính là công ty hạng ba, hoàn toàn không thể so.

sánh được với Tuấn Phong.

Tiếp theo, hình như cho đến bây giờ Trình Uyên chưa từng nói xấu bất kỳ ai trước mặt cô ta, không giống Thái Tập Côn cứ luôn châm chọc mấy người bạn nam có chút quan hệ với cô ta ngay trước mặt cô ta.

Về phần Trình Uyên là con nhà giàu, Vương Tử Yên không phủ nhận, nhưng nếu nói là phá của... Thật ra cô †a rất muốn

nói với người bạn trai khinh đời đang ngồi trước mặt này rằng, người ta vừa mới kiếm lời mười tỷ đấy.

Đúng vậy, một lần bão táp công, khiến cho Trình Uyên dùng vốn một tỷ tám trăm triệu kiếm lời mười tỷ, hơn nữa còn bán lại được mấy công ty sắp đóng cửa.

Trước đây Vương Tử Yên cũng cảm thấy Trình Uyên chỉ là một tên phá cửa, nhưng mà ngay lần đầu tiên người ta thể hiện ra một chút tài năng đã khiến cô ta kinh hãi đến mức á khẩu không nói thành lời.

Thanh niên có năng lực như vậy, còn đẹp trai giàu có...

Làm sao Thái Tập Côn có thể so sánh được với người ta chứ? Vương Tử Yên càng ngày càng phát hiện ra Thái Tập Côn chẳng có điểm nào tốt cả.

Giữa chừng, Vương Mạnh Xuyên lấy cớ vào toilet, thật ra là muốn để cho Vương Tử Yên và Thái Tập Côn có thời gian ở riêng với nhau.

Thái Tập Côn ngậm cười trong lòng, bèn nắm bàn tay ngọc của Vương Tử Yên, tình cảm nồng nàn nói: “Tử Yên, đúng lúc anh có hai tấm vé đi xem ca nhạc tối nay, chúng ta cùng đi được không?” Trong lòng Vương Tử Yên run rẩy, vội vàng rút tay lại: “Hôm nay tôi không tiện.” Về phía Trình Uyên.

Anh đi thẳng đến Công ty Trái cây Bạch Thị, chỉ là không bước vào bên trong, đứng ngoài cửa gọi điện thoại cho Bạch An Tương.

Không lâu sau, Bạch An Tương bước ra khỏi tòa nhà của Công ty Trái cây Bạch Thị, nhưng vừa ra đến cửa, lại bị bảo vệ giữ cửa ngăn lại.

“Tổng giám đốc Bạch, lại có người tặng hoa đến.” Bảo vệ ôm một bó hoa hồng đỏ rực đưa cho Bạch An Tương.

Trước mặt Trình Uyên, Bạch An Tương đột nhiên trở nên rất bối rối: “Tặng nhầm à?” “Không có.” Bảo vệ cười nói: “Người ta chỉ đích danh là muốn tặng cho Tổng giám đốc cô, hơn nữa còn là chín mươi chín bông... Tổng giám đốc Bạch đúng là rất có sức hấp dẫn” Sau khi nhận hoa xong, Bạch An Tương đi

đến trước mặt Trình Uyên, ngay trước mặt Trình Uyên ném thẳng bó hoa vào thùng rác.

“Em không biết ai tặng.” Cô hơi căng thẳng giải thích với Trình Uyên.

Trình Uyên cười, vuốt chiếc mũi xinh của Bạch An Tương: “Căng thẳng như vậy làm gì? Có người tặng hoa, chứng minh vợ anh rất quyến rũ, anh có phúc mới phải.” Mặc dù Trình Uyên và Bạch An Tương là vợ chồng, nhưng lại không có quan hệ thực tế, bình thường hai người còn chưa từng nắm tay, nhiều nhất cũng chỉ là sau khi bữa tiệc hôm đó kết thúc, Trình Uyên không không chế được xúc động ôm lấy Bạch An Tương.

Cho nên động tác này của anh khiến người Bạch An Tương hơi run lên, theo bản năng lui về phía sau một bước.

Đây là bản năng của con người, nhưng đôi khi chính loại bản năng nhỏ xíu như vậy lại có thể khiến người ta sinh ra hiểu lầm.

Trình Uyên không kiềm được nhíu mày.

Bạch An Tương vội vàng chuyển chủ đề: “Bây giờ ở công ty gặp phải một phiền toái lớn, bây giờ mọi người đều đang rất bận rộn, em muốn thông báo cho anh báo với bên Tuấn Phong, để bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, có thể là số tiền đầu tư tám mươi triệu sẽ đổ sông đổ biển đấy” Trình Uyên không thèm để ý đến chuyện này, anh đột nhiên kéo tay Bạch An Tương, khí phách nói: “Đi, anh tặng em một món quà.”

Chương 44

Chương 44 Máng bà là heo mập

Trình Uyên kéo Bạch An Tương đến cửa hàng độc quyền bán xe Audi, Bạch An Tương khó hiểu: “Làm gì vậy?” “Chọn lấy một chiếc đi” Trình Uyên chỉ vào đủ loại xe Audi trong cửa hàng, mỉm cười nói.

Bạch An Tương quả thật không thể tin vào tai mình nữa: “Anh nói là...” Trình Uyên gật đầu: “Bây giờ dù sao em cũng đã là Tổng giám đốc của Công ty Trái cây Bạch Thị rồi, cứ chen chúc trên xe buýt mãi làm sao được chứ” “Vậy cũng không cần phải đến đây, chúng ta không có nhiều tiền như vậy” Bạch An Tương nhú mày lắc đầu.

“Nói rồi, anh đưa em đi, em cứ việc chọn, không cần phải lo lắng đến chuyện tiền nong” Trình Uyên nói.

Bạch An Tương vẫn nửa tin nửa ngờ, nhưng nếu đã đến đây rồi, chưa cần nói mua được hay không mua được, cứ đi xem một vòng thật ra cũng không có vấn đề gì.

Cô bắt đầu đi quanh những chiếc xe hơi trong phòng trưng bày, Trình Uyên cười tủm tủm đứng trong góc phòng trưng bày nhìn cô.

Nhân viên tiếp thị của phòng trưng bày là một cô gái xinh đẹp trang điểm đậm, cô ta nhìn thấy có khách đến, vội vàng mỉm cười đi đến trước mặt Trình Uyên, nhưng khi nhìn rõ cách ăn mặc của Trình Uyên xong, nụ cười trên mặt đột nhiên biến mất, ánh mắt cũng lập tức toát ra sự khinh bỉ.

“Thưa anh, chúng tôi là cửa hàng độc quyền bán xe Audi” Cô ta lạnh lùng nói với Trình Uyên.

“Ồ” Trình Uyên ờ một tiếng.

Đối với nhân viên phục vụ vừa thấy đã coi thường người khác như thế này, anh cũng không cần thiết phải tỏ ra hòa nhã với

cô ta. Ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào Bạch An Tương đang xem xe ở phía xa, cũng không thèm quan tâm đến nữ nhân viên tiếp thị.

Nữ nhân viên tiếp thị không kiềm được nhú mày, lạnh lùng nói: “Thưa anh, nếu anh muốn mua xe, ra ngoài rẽ trái có một cửa hàng độc quyền của SGMW, nếu anh chỉ đến chơi thì ngại quá, hôm nay chúng tôi bận rộn nhiều việc, xin lỗi không thể tiếp đãi được” “Vậy nghĩa là sao?” Trình Uyên nghe vậy sững sờ, cái gì gọi là muốn mua xe thì ra cửa rẽ trái: “Chẳng lẽ chỗ các cô không bán xe à?” “Đương nhiên chúng tôi bán xe, chỉ có điều xe mà chúng tôi bán, anh không mua nổi” Nữ nhân viên tiếp thị bày vẻ mặt khinh thường.

“Tại sao tôi lại không mua nổi?” Trình Uyên không hiểu nên hỏi.

“Ha ha...” Nữ nhân viên tiếp thị giở giọng khinh bỉ: “Nhìn quần áo anh mặc cũng biết là một tên nhà quê từ nông thôn đến, anh có thể mua nổi Audi sao?” Lại nói, nữ nhân viên tiếp thị đã làm việc ở đây được bốn, năm năm rồi, cũng coi như là kẻ già đời, chỉ cần nhìn cách ăn mặc của khách thôi, cô ta cũng có thể đoán được đại khái sức mua sắm của đối phương đến đâu, lái loại xe nào thì phù hợp, cơ bản là tám chín mươi phần trăm không nhìn nhầm.

Cô ta biết rõ hạng người nào nhất định phải cố hết sức lấy lòng, hạng người gì không cần lãng phí thời gian với họ.

Vì vậy cô ta cũng được đánh giá cao trong cửa hàng, là một trong những nhân viên có thành tích tiêu thụ cao nhất.

Cô ta biết cho dù mình có mắng chửi Trình Uyên là đồ nhà quê cũng không sao cả, vì đây là sự thật, hơn nữa loại nhà quê này bình thường đều rất tự ti, cho dù có bị người ta chế giễu, đả sớ cũng sẽ không dám cãi lại.

Nhưng mà.

Âm thanh tranh cãi đột nhiên vang lên từ hướng khác.

Trình Uyên nhận ra Bạch An Tương đang xem xe ở đằng kia, vội vàng nhìn sang.

Một người phụ nữ vóc người to béo gân cổ họng vịt đực gào thét với nhân viên bán hàng: “Chỗ này của các cô là cửa hàng độc quyền chớ má gì vậy, tại sao loại người nào cũng có thể bước vào được vậy?” Mà Bạch An Tương đứng đối diện bà ta, lúc này cũng hơi lúng túng, gương mặt đỏ bừng.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Trình Uyên đương nhiên không thể để ý đến nữ nhân viên tiếp thị mắt chớ coi thường người khác đứng trước mặt mình nữa, vội vàng đi tới.

“Đổi xe, tôi không cần xe này nữa” Người phụ nữ to béo vẫn còn đang kêu gào: “Cô xem cô ta ăn mặc tồi tàn như vậy mà lại ngồi vào trong xe, các cô muốn bán cho tôi một chiếc xe ăn cắp à?” Người phụ nữ dáng người mập mạp kia bộ dạng rất kiêu ngạo, giống như bà ta phải chịu rất nhiều áp lực vậy.

Từ giọng điệu của bà ta, Trình Uyên cũng hiểu được đại thể đã có chuyện gì, có thể vì bà ta vừa mất chiếc xe này và cũng đã thanh toán tiền đặt cọc rồi, sau đó Bạch An Tương không biết, đúng lúc cảm thấy chiếc xe này rất tốt, mới vào trong ngồi thử một chút.

Thực tế, tình huống xảy ra ở đó cũng không khác mấy so với những gì Trình Uyên suy đoán.

Có điều chuyện này bị làm âm ỉ là do một người khác.

Bên cạnh người phụ nữ mập mạp có một người đàn ông trung niên hói đầu, tướng mạo dung tục, có điều chỉ nhìn qua cũng biết là có chút tiền.

Nguyên nhân chính là vì người đàn ông hói đầu này nhìn thấy Bạch An Tương xinh đẹp không vương bụi trần thì nhìn đắm đắm.

Vợ ông ta, cũng chính là người phụ nữ vóc người to béo.

này đương nhiên không vui, trùng hợp Bạch An Tương lại ngồi vào xe thử một chút, như vậy là bà ta có thể mượn cớ để xả giận.

Người đàn ông hói đầu biết rõ là vì mình, dường như ông ta cũng rất sợ người vợ này, cho nên, cho dù là vợ ông ta cố tình gây sự, ông ta cũng chỉ rụt cổ lại không dám lên tiếng.

Đây là một chiếc Audi Q7 màu nâu, giá trên thị trường khoảng bảy trăm đến chín trăm năm mươi nghìn, trong cửa hàng dường như chỉ có một chiếc xe này, mà người phụ nữ to béo cũng chỉ muốn một chiếc này, vì vậy đám người bán hàng cũng rất khó xử, Giám đốc của cửa hàng độc quyền cũng vẫn liên tục khuyên can.

Nhưng người phụ nữ béo này cứng mềm đều không chịu, chỉ vào Bạch An Tương nói: “Bảo con hồ ly tinh này xin lỗi tôi, nói xin lỗi xong còn phải giảm giá cho tôi, nếu không tôi không mua nữa.” Giám đốc của cửa hàng độc quyền cũng rất khó xử, dù sao Bạch An Tương người ta cũng là khách hàng.

Mà nữ nhân viên tiếp thị vừa máng Trình Uyên là đồ nhà quê nhìn thấy người phụ nữ béo ăn mặc sang trọng, lập

tức tỉnh thần tỉnh táo, vội vàng bênh vực người phụ nữ béo, chỉ vào Bạch An Tương nói: “Cô nói cô cũng thật là, không nhìn lại xem mình có thân phận thế nào, chỗ chúng tôi là nơi mà cô có thể đến được à? Loại xe cao cấp này cô có thể ngồi vào được sao?” Bị người phụ nữ béo sỉ nhục là hồ ly tinh, lại bị nhân viên tiếp thị chèn ép, Bạch An Tương cũng không biết rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì, nước mắt âm ức sắp

chảy ra đến nơi.

Trình Uyên nhìn thấy cảnh tượng này đau lòng không chịu nổi, cũng tức giận không kiềm chế được.

Anh dứt khoát đứng ra chỉ vào người phụ nữ béo, hét to: “Heo mập, ngậm cái miệng thôi của bà lại, còn dám nói cô ấy một câu khó nghe, ông đây xé rách miệng bà.” Giọng nói của Trình Uyên rất to, la hét rõ ràng, lập tức khiến tất cả mọi người trong cửa hàng bối rối.

Ngay cả người phụ nữ béo cũng bối rối.

Vì Bạch An Tương, anh cũng không để ý đến hình tượng của mình, mở miệng mắng chửi khó nghe.

Bạch An Tương thấy Trình Uyên đột nhiên xuất hiện đứng chắn trước mặt cô, trong nháy mắt cảm thấy một cảm giác an toàn chưa từng có.

Lúc này Trình Uyên giống như một vách tường cao lớn vững chắc, gió thổi đến, anh ngăn gió dữ thay cô.

“Mẹ kiếp, mẹ nó anh từ đâu chui ra đấy hả?” Thấy người đàn ông xuất hiện, chồng của người phụ nữ béo, người đàn ông hỏi đầu kia cũng lắc lắc sợi dây chuyền vàng trên cổ mình, mạnh miệng tức giận quát Trình Uyên.

“Câm miệng!” Trình Uyên lập tức máng to: “Không biết là đất nước đã có quy định rõ ràng về thú cưng rồi à? Dắt heo ra ngoài cũng không biết đường buộc sợi dây vào à, mẹ nó ông còn có mặt mũi gào thét à?” Người đàn ông hỏi đầu sừng sốt một lát, không kiềm được gãi đầu một cái, dường như đang nghĩ, mình cũng không dắt heo ra ngoài mà.

Mắng người đàn ông hỏi đầu xong, Trình Uyên lại xoay

người nói với nữ nhân viên tiếp thị kia: “Cô không biết cô ấy là ai à?” Nữ nhân viên tiếp thị bị Trình Uyên lúc này đột nhiên trở nên mạnh mẽ dọa cho sợ hãi, theo bản năng lắc đầu.

Trình Uyên giận dữ nói: “Cô không biết cô ấy là ai mà lại dám mở miệng phun lời bần thiêu à? Nói thật cho cô biết, cho dù có bán cô đi làm gà, bán mười lần cũng không quý giá bằng một sợi tóc của cô ấy” Vừa nghe thấy Trình Uyên nói như thế, mọi người không kiềm chế được bắt đầu suy đoán xem rốt cuộc cô gái xinh đẹp không vương bụi trần trước mắt này là ai.

Nhìn vào thật ra cũng giống ngôi sao đấy, mà có khi còn xinh đẹp hơn rất nhiều ngôi sao.

Người phụ nữ béo cuối cùng cũng hiểu ra: ‘Anh dám máng tôi là heo?’ “Không hề!” Trình Uyên lập tức bác bỏ.

“2” Mọi người ai nấy cũng bối “Tôi máng bà là heo mập!” Trình Uyên giải thích.

Chương 45

Chương 45 Mua một chiếc đặt một chiếc

“Anh...!” Người phụ nữ béo tức giận, bà ta chỉ vào Trình Uyên hỏi cô nhân viên tiếp thị trang điểm đậm: “Anh ta là cái thá gì? Tổ chất gì thế này? Cửa hàng các cô có quan tâm không đấy hả?” Nữ nhân viên tiếp thị tỏ vẻ rất vô tội, dù sao cô ta cũng bị Trình Uyên mắng, dùng ánh mắt cùng chung kẻ thù nhìn người phụ nữ béo, sau đó tức giận mắng Trình Uyên: “Đúng thế, anh là cái thá gì mà dám đến cửa hàng chúng tôi giờ thói ngang ngược, bảo vệ đâu, đuổi anh ta ra ngoài!”

Trong mắt nữ nhân viên tiếp thị, người phụ nữ béo và người đàn ông hói đầu kia chắc chắn là khách sộp, miễn là mình ôm chân hai vị này, chuyện được trích phần trăm đã chắc chắn rồi.

Bảo vệ thân cao một mét chín xông lên, ló đầu hỏi: “Là ai, là ai gây sự?” Nữ nhân viên tiếp thị chỉ Trình Uyên.

Trình Uyên vội vàng chỉ bảo vệ: “Tôi khuyên anh đừng có lộn xộn, anh chưa chắc đã là đối thủ của tôi đâu” Bảo vệ rút một cây côn tự vệ ra: “Có muốn thử một chút không?” “Không thử!” Trình Uyên dứt khoát từ chối.

“..” Tất cả mọi người chẳng còn gì để nói.

Trình Uyên chất vấn nữ nhân viên tiếp thị: “Tôi không hiểu, đều là khách hàng, tại sao cô cứ thiên vị như vậy? Chẳng lẽ bà béo chết tiệt này là mẹ cô à?” Nữ tiếp thị tức đến mức giậm chân, quát bảo vệ: “Anh còn chưa đuổi cổ anh ta ra ngoài sao?” Bảo vệ vội vàng rút côn tự vệ ra chỉ Trình Uyên.

“Tự anh rút ra hay để tôi phải ra tay?” Bạch An Tương nhìn thấy tình cảnh này thì cũng hơi sợ hãi, vội vàng kéo cánh tay Trình Uyên: “Thôi bỏ đi, hay là chúng ta đi thôi.” Trình Uyên cũng đã tức giận rồi.

Không có tính cách của ai lại hoàn toàn không thay đổi cả, theo sự thay đổi của thời gian, địa vị và hoàn cảnh, chúng ta

đều sẽ sinh ra những thay đổi rất nhỏ.

Lúc này không giống ngày xưa, thân phận của Trình Uyên đã khác rồi, đương nhiên tính cách cũng có thay đổi, mặc dù tổng thể không thay đổi, nhưng kiểu uất ức không muốn chịu này là hoàn toàn không cần phải chịu nữa.

Anh cười khẩy nói: “Anh có tin nếu dùng cây gậy này chạm vào tôi một cái, người bị đánh sẽ là anh không?” Bảo vệ chọc cây gậy vào bả vai Trình Uyên, giêu cợt nói: “Tôi chạm thì sao? Hê tôi cứ chạm đây, anh làm gì được.

nào? Anh cho người ta đến đánh tôi đi!” Vì vậy, Trình Uyên giận dữ quát một tiếng: “Xuất hiện đi, Pikachul” “Nhãi con, mẹ nó anh đùa tôi đấy à? Tôi bảo anh...’ Bảo vệ thấy Trình Uyên kêu lên một câu không rõ đầu đuôi như vậy, đột nhiên cảm thấy anh đang trêu chọc mình, lập tức nổi giận, giờ còn tự vệ lên định đánh.

Nhưng anh ta còn chưa nói hết câu, cây gậy vẫn đang lơ lửng giữa không trung, cổ họng đã bị một bàn tay to siết chặt lại.

Mặc dù Bạch Long không cao bằng bảo vệ, nhưng mà cũng không kém bao nhiêu, nhưng mà điều khiến người ta rớt cả con mắt là, một tay anh ta lại có thể bóp cổ bảo vệ nhắc bảo vệ thân cao một mét chín lên khỏi mặt đất.

Không ai nhận ra được Bạch Long đã đến đây từ lúc nào.

Giống như dịch chuyển tức thời xuất hiện từ không khí vậy.

Cảnh tượng này quá mức đột ngột, đột ngột đến mức khiến tất cả mọi người trợn mắt há mồm.

Cây gậy của bảo vệ không thể giáng xuống được nữa, ngạt thở đến đỏ gay mặt.

Bạch Long thân nhiên nói: “Cút!” Sau đó ném bảo vệ ra ngoài giống như ném một túi rác vậy, bảo vệ lăn lông lốc mấy vòng trên mặt đất, bò dậy rơi cả mũ, liên tục thở dốc, hoảng sợ đến tái nhợt.

Trước đó Trình Uyên đã nói với bảo vệ, nếu anh cầm gậy chạm vào tôi, tôi sẽ gọi người đến đánh anh, mọi người lập tức cười rần rần, bây giờ hay rồi, không ai dám cười nữa, ai ngờ

được một câu nói nghe như trẻ con đùa giỡn của anh lại thành sự thật.

Bạch An Tương nấp sau lưng Trình Uyên, không kiềm được chớp mắt lơ ngơ.

Dáng người Bạch Long cao lớn, cũng gần một mét chín, hơn nữa còn lực lưỡng như một con trâu.

Trình Uyên hài lòng vỗ vỗ bả vai Bạch Long, hơi cao, anh phải kiêng chân lên mới vỗ được, cho nên trông cũng hơi buồn cười.

“Ừ, rất tốt!” Trình Uyên vui mừng gật đầu, sau đó chỉ chỉ người phụ nữ béo: “Còn bà ta nữa.” Người phụ nữ béo nghe vậy lại càng sợ hãi hơn, bà ta nấp sau lưng người đàn ông hói đầu, gào lên với nữ tiếp thị: “Đánh chết người rồi, mau báo cảnh sát đi, đây đúng là ăn cướp!” Nữ tiếp viên cũng sợ hãi đến mức liên tục lùi lại đằng sau.

May mà quản lý cửa hàng vội vàng bước lên khuyên can: “Anh này, anh bớt nóng, không đáng đâu không đáng đâu...” Còn Bạch Long trừng mắt lườm Trình Uyên một cái, thờ ơ đáp lại một câu: “Tôi không đánh phụ nữ” “Hờ..” Trình Uyên.

Người phụ nữ béo nghe vậy, ban đầu sợ hãi đến mức run rẩy thì giờ đột nhiên thân thể không run rẩy nữa, bà ta đẩy người đàn ông hói đầu ra, tiếp tục kêu gào với Trình Uyên: “Tìm một tên ngốc đến đây, anh cho rằng bà đây.

sợ anh chắc? Quản lý, nếu ông không tống cổ họ ra ngoài, hôm nay tôi sẽ không mua xe nữa” “Chuyện này...” Giám đốc tỏ vẻ rất đần đo.

Trình Uyên cười khẩy hỏi Bạch Long: “Anh cảm thấy bà ta là phụ nữ sao?” Bạch Long vẫn một bộ dạng muốn chết mà không được.

kia, bình tĩnh khiến người ta sợ hãi, anh ta lắc đầu: “Thị lực tôi kém, không nhìn rõ.” “Các anh..” Người phụ nữ béo đang chuẩn bị mở miệng, Trình Uyên đã ngắt lời bà ta.

“Ngậm cái miệng thôi của bà lại, bà thích mua thì mua, không mua thì dứt ngay, chẳng lẽ bà còn cho rằng cả trái đất này quay

xung quanh bà nữa chắc? Chiếc xe này ngoài bà ra thì không bán được cho ai nữa chắc? Không ngại nói cho bà biết, chúng tôi cũng ưng ý chiếc xe này, bà không mua thì tôi mua.” Vừa nghe thấy như vậy, người phụ nữ béo còn chưa nói gì, nữ tiếp thị đã bĩu môi: “Cứ làm như anh mua được ấy” Người phụ nữ béo cũng cười khẩy: ‘Dựa vào cách ăn mặc này của anh, nếu anh có thể mua được, t “Bà thế nào?” Trình Uyên hỏi ngược lại: “Hay là: được rồi, bà bắt chước tiếng kêu của heo nhé?” “Anh...!” Người phụ nữ béo tức giận đến mức đi vòng quanh.

Vốn dĩ bà ta quả thật rất béo, Trình Uyên còn cứ luôn miệng gọi bà ta là heo mập, bây giờ hay rồi, lại còn bảo bà ta bắt chước tiếng kêu của heo, đây quả là sự sỉ nhục trắng trợn.

“Được!” Nhưng sau khi bà ta thấy dung mạo xinh đẹp của Bạch An Tương thì tròn mắt đảo một vòng: “Nếu anh không mua được, bảo cô ta xin lỗi bà đây!” Bạch An Tương thấy thế vội vàng kéo vạt áo Trình Uyên, ý là đừng đánh cược với bà ta, coi như bỏ qua đi, dù sao chúng ta cũng không mua được mà.

Hành động nhỏ của cô không giấu được ánh mắt nữ tiếp thị, cô ta không kiềm được bĩu môi châm chọc: “Có một số người chẳng biết trời cao đất rộng gì, anh có biết chiếc xe này đáng giá bao nhiêu tiền không? Đừng nói anh không mua được, tôi sợ nói cho anh biết giá tiền, anh sẽ sợ hãi đến mức tè ra quần đấy” Trình Uyên thân nhiên đáp lại một câu: “Giá cả cũng chỉ là một con số mà thôi.” Một câu nói rất bình thản nhưng lọt vào tai người khác lại có vẻ võ cùng ngang ngược, nhưng có một số người vẫn luôn giữ mãi ấn tượng ban đầu, câu nói khí phách này trong mắt những người đánh giá cách ăn mặc của Trình Uyên thì chỉ là anh đang khoác lác làm màu mà thôi.

Nhưng ngay sau đó, Trình Uyên xoay người hỏi quản lý: “Bây giờ loại xe này có mấy chiếc?” “Chỉ có một chiếc” Quản lý đáp lời.

“Tôi mua một chiếc đặt một chiếc, tiền đặt cọc cả thẻ.” Anh lập tức lấy tám thẻ đen ra đưa cho quản lý.

Tất cả mọi người có mặt đều tròn tròn mắt.

Chương 46

Chương 46 Tôi làm thế có đúng không?

“Cái này...” Nữ nhân viên từng gặp vô số người, cô ta không ngờ hôm nay mình lại có thể nhìn nhầm, cô ta không tin:

“Chiếc này là kiểu cao cấp, cho dù giảm giá cũng có giá chín trăm nghìn, anh hoàn toàn mua không nổi Không chỉ cô ta không tin, ngay cả người phụ nữ béo.

cũng không tin, thấy Trình Uyên giả vờ giả vặt lấy một tấm thẻ ra như thật thì không nhịn được châm chọc: “Lấy một tấm thẻ trông ra lừa người khác, cậu cho rằng ai sẽ tin? Chẳng lẽ cậu định lát nữa quẹt thẻ lại lấy có ra ngoài mang nhầm thẻ à?”

“Là đàn ông thì dứt khoát một chút, dám cược dám thua, rút ra khỏi đây đi” Quản lý cũng hơi do dự, dù sao tấm thẻ này toàn một màu đen, cũng không viết rõ là thẻ của ngân hàng nào.

Thật ra trong đại sảnh, ngoài Bạch Long và Trình Uyên, những người khác đều chưa từng thấy tấm thẻ này.

Trình Uyên không để ý đến sự châm chọc khiêu khích của người phụ nữ béo và nữ nhân viên, nói với quản lý: “Đi quẹt thẻ” Có người đưa máy quẹt thẻ đến, quản lý nhíu mày, thờ dãi, xem ra cũng không tin tưởng Trình Uyên lắm.

Nhưng đây dường như là cách duy nhất kết thúc vở kịch này, ông ta cũng hết cách rồi, tiện tay quẹt một cái.

“Tích, quẹt thẻ thành công!” Dòng chữ trên máy quẹt thẻ khiến quản lý vốn còn đang chán nản mở to mắt.

Động tác của ông ta khựng lại.

Ngay cả bầu không khí trong đại sảnh cũng như đông cứng.

Những người xem trò vui khác, kể cả người phụ nữ béo.

và cô nhân viên tiếp thị mang vẻ mặt tính-trước-mọi- chuyện nhìn thấy biểu cảm đó của quản lý thì đều ngẩn người.

Người đàn ông đầu cúi tiến đến trước mặt quản lý liếc xem thử, sau đó tròn tròn mắt.

“Mẹ nói” Một tiếng mẹ nó mang theo đầy vẻ khó tin.

Bạch An Tương cũng ngạc nhiên đến không thể khép miệng.

Một lúc lâu sau đó, quản lý mới đưa thẻ lại cho Trình Uyên, vẻ mặt tươi cười, cực kỳ cung kính nói: “Thưa cậu, giao dịch thành công, bây giờ chiếc Audi Q7 này là của cậu, vì cậu trả một triệu, cho nên chúng tôi sẽ nhanh chóng lấy thêm một chiếc giúp cậu, một trăm nghìn còn lại xem như tiền đặt cọc, cậu thấy được không?” Trình Uyên nhận lấy thẻ: “Được, ông cứ tự quyết đi, phải nhanh một chút” “,” Nữ nhân viên hoàn toàn ngạc nhiên.

Có câu vịt nấu chín còn bay (*), cô ta còn chưa kịp nấu đã có cái nhìn phiến diện, vì Trình Uyên ăn mặc rất bình thường nên xem thường anh, nhưng giờ hay rồi, người ta chỉ phát tay đã lấy ra hơn một triệu.

(*) Nghĩa là chuyện đã chắc chắn nhưng cuối cùng lại sai ngoài dự liệu.

Chẳng lẽ kẻ có tiền bây giờ đều thích giả nghèo hay sao? Sau khi nhận lại thẻ, Trình Uyên xoay người nhìn người phụ nữ béo, mỉm cười hỏi: “Sao? Chuẩn bị xong chưa? Nếu xong rồi thì bắt đầu đi” “Chuẩn bị cái gì?” Người phụ nữ béo ngạc nhiên nói.

“Học tiếng lợn kêu đấy!” Trình Uyên nhắc nhở chị ta.

“Cậu..” Người phụ nữ béo thoáng chốc tức đến đỏ bừng mặt, cắn răng nói: “Cậu đừng tưởng có mấy đồng tiền nát là có thể tùy tiện ức hiếp người khác” “Tôi bắt nạt người khác?” Nghe thấy thế, giọng nói của Trình Uyên cũng dần trở nên lạnh lẽo: “Khi này không biết là ai bắt nạt người khác nữa? Vợ của tôi cũng chỉ nhìn thử chiếc xe này thôi, đầu tiên chưa nói chiếc xe này còn không thuộc về chị, cho dù có là của chị, ngồi một chút thì thế nào? Có cần thiết phải mắng chửi người khác không? Còn kêu chúng tôi cút đi, chị nghĩ mình là ai?” “Cậu.” “Chị có kêu không?” Trình Uyên lạnh lùng hỏi.

“Cậu đừng hòng” Người phụ nữ béo chống ché.

Người đàn ông đầu hỏi cũng nói: “Cậu nghĩ mình là ai? Đừng tưởng rằng có mấy đồng tiền nát là muốn làm gì thì làm, cùng lắm thì chúng tôi báo cảnh sát” “Báo cảnh sát?” Trình Uyên hỏi lại: “Báo cảnh sát bắt chúng tôi? Vì tôi kêu các người học tiếng lợn kêu?” “.” Người đàn ông đầu hỏi.

Người phụ nữ béo nói: “Cậu thích nói gì thì cứ nói, tôi sẽ không kêu” Không kêu phải không? Trình Uyên cười, sau đó chỉ Bạch Long: “Người anh em này của tôi nóng tính, nhưng lại có hai nhược điểm, thứ nhất, chưa bao giờ đánh phụ nữ” Người phụ nữ béo ưỡn bộ ngực nặng trĩu của chị ta, dường như muốn chứng minh mình là phụ nữ, sau đó không chú ý nên ưỡn luôn cả bụng ra.

Ai ngờ Trình Uyên lại nói tiếp: “Thứ hai chính là trước giờ mắt anh ta không được tốt, thường không phân biệt được nam nữ” “.” Người phụ nữ béo co ngực về, vô thức lùi về sau.

Trình Uyên ra hiệu cho Bạch Long, anh ta tiến lên một bước.

“Ôt ôt..” Người phụ nữ béo sợ chết khiếp, lật đật ôt ôt hai tiếng, tuy không giống lắm, nhưng mọi người đều biết chị ta đang kêu theo tiếng lợn.

Ôt ôt xong, sắc mặt người phụ nữ béo u ám như ăn phải phân, kéo người đàn ông đầu hỏi rời đi.

Nữ nhân viên ở lại sắc mặt cũng khó coi, cúi đầu nhìn trộm Trình Uyên.

Trình Uyên nói với quản lý: “Tôi ghét nhất loại người tầm nhìn hạn hẹp thế này” Rõ ràng anh đang nói nữ nhân viên trang điểm loè loẹt này, sau khi quản lý nghe thấy thì hơi xấu hổ.

Tiệm 4S này nằm dưới trướng Tuấn Phong, Trình Uyên cũng không muốn người như thế làm bản danh tiếng của Tuấn Phong.

“Khi này cô ta kêu vợ tôi cút đi, cho nên tôi muốn đuổi cô ịa, cho cô ta cút đi” Trình Uyên nói với quản lý: “Tôi làm thế có

đúng không?” “Dựa vào cái gì?” Nữ nhân viên nghe thế thì bất chấp tất cả.

“Dựa vào cái gì?” Trình Uyên cười: “Được, hôm nay tôi sẽ cho cô chết không rõ ràng” “..” Tất cả mọi người đều ngơ ngác, nói thế là sao? Trình Uyên ôm lấy cổ quản lý, kề sát tai ông ta nhỏ giọng nói: “Tiệm này thuộc về Tập đoàn Tuấn Phong đúng không? Mà tôi là bạn học của Vương Tử Yên ở Tập đoàn Tuấn Phong, quan hệ rất tốt, nếu cô ta biết dưới trướng tập đoàn có một nhân viên như vậy cô ta sẽ làm thế nào? Chắc ông hiểu nhỉ?” Anh nói thẳng như vậy, nếu là lúc trước quản lý sẽ không tin, nhưng bây giờ thì khác.

Bây giờ Trình Uyên có thể nói thẳng ra người đứng sau cửa tiệm này, còn có thể mua xe không hỏi giá, thể hiện tiền của dồi dào, thân phận như thế sao có thể nói dối được.

Nghe vậy, quản lý vội gật đầu, chỉ vào nữ nhân viên trang điểm đậm kia, lạnh lùng nói: “Cô, thu dọn xong thì rút đi, ngày mai không cần đến nữa” “Hả?” Nữ nhân viên thật sự khó tin: “Quản lý, tôi từng lập công cho tiệm chúng ta đấy, sao ông có thể nghe theo lời một người ngoài, nói đuổi là đuổi tôi đi luôn? Hơn nữa không phải anh ta chỉ mua một chiếc xe thôi sao? Anh ta không mua, tôi vẫn có thể bán được” “Câm miệng, cái này không thể trách người khác được, có trách cũng chỉ có thể trách cô tự cho rằng mình thông minh thôi” Quản lý đẩy mắt kính gọng vàng của mình, lạnh lùng nói: “Tôn chỉ phục vụ trong tiệm chúng ta bị cô ăn hết rồi hả?” Nữ nhân viên vẫn không cam lòng, nhưng lúc này bảo vệ bị Bạch Long ném đi đột nhiên đứng dậy, cầm dùi cui chỉ vào bả vai nữ nhân viên: “Kêu cô rút có hiểu không?” Việc này Bạch An Tương không quan tâm, cái cô thật sự quan tâm là... nhíu mày, kéo Trình Uyên lại hỏi: “Anh lấy đâu ra nhiều tiền vậy?” Trình Uyên trả lời qua loa: “Anh có một tấm thẻ tín dụng mệnh giá lớn.” “Hả?” Nghe vậy, Bạch An Tương càng luống cuống hơn: “Thẻ tín dụng không cần trả sao?” “Yên tâm, anh có thể trả được” Nói xong, Trình Uyên bèn đẩy Bạch An Tương vào trong chiếc Audi Q7, cười ha hả nói: “Nào bà xã, thử chiếc xe mới của em đi” Bạch An Tương vẫn hơi lo lắng.

Lúc này Bạch Long đột nhiên đứng sau lưng Trình Uyên, lạnh lùng nói: “Nếu còn gọi tôi là Pikachu nữa, cho dù cậu có bị người ta đánh chết, tôi cũng sẽ mặc kệ cậu”

Truyen.one chúc cả nhà đọc truyện vui vẻ và nhớ truyen.one có nhiều truyện hot hay nhé

Chương 47

Chương 47 Chồng của Tổng giám đốc Bạch thật oai phong
Trước khi bọn họ đi, vệ sĩ cao một mét chín kia ngăn Bạch Long lại, không biết trúng gió gì mà nói hết lời muốn nhận Bạch Long làm đại ca.

Bạch Long thì lấy một câu không có hứng thú từ chối, đi ra khỏi tiệm, nhanh chóng biến mất trong đám người.

Dù Bạch An Tương rất lo sẽ không trả nổi thẻ tín dụng, nhưng sau khi ngồi vào trong xe mới mua cô vẫn rất hưng phấn. Hơn nữa thái độ bảo vệ vợ của Trình Uyên trong tiệm hôm nay khiến lòng cô ngọt ngào như vừa uống mật vậy.

Nghĩ đến đây là người đàn ông của mình, nghĩ đến hai năm nay anh vì sự lạnh nhạt của mình mà luôn tôn trọng nhau như khách, Bạch An Tương chợt cảm thấy người đàn ông Trình Uyên này thật sự rất đáng tin.

Cô thầm đưa ra một quyết định trong yên lặng.

Sau khi lái xe mới lượn hai vòng, bọn họ đi đến trước

cổng Công ty Trái cây Bạch Thị, cuối cùng Bạch An Tương cũng nhớ mục đích bảo Trình Uyên đến lần này.

“Nếu có thể chuyển lời thì anh báo cáo với Chủ tịch HĐQT của Tuấn Phong một chút, xem anh ta có cách nào không”
Bạch An Tương nói.

Trình Uyên gật đầu, sau đó mở cửa xe: “Vậy anh đi về đây”
“Đội đã..” Bạch An Tương đột nhiên gọi anh lại.

Trình Uyên quay đầu nhìn cô.

Bạch An Tương muốn nói lại thôi.

“Sao thế?” Anh hỏi.

Bạch An Tương mím môi, nhẹ nhàng nói đưa anh về” ên đi, em Trình Uyên cười lắc đầu: “Không cần, công việc của em quan trọng hơn” “Thế thì thôi vậy” Bạch An Tương lên tiếng, có vẻ hơi thất vọng.

Trình Uyên cười với cô, sau đó xoay người rời đi.

Bạch An Tương lại đột nhiên gọi giật anh: “Ông xã” “..* Trái tim Trình Uyên khẽ run, bỗng chốc quay đầu lại.

Từ khi kết hôn đến giờ, Bạch An Tương chưa từng gọi anh là ông xã, ngoài lần trước lúc họp mặt bạn học của Trình Uyên. Đương nhiên anh biết lần đó là vì Bạch An Tương muốn cho anh chút thể diện mà thôi, không phải thật lòng, nhưng...

Lần này thì khác.

Bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí như đông lại.

Trong mắt anh có cô, trong mắt cô cũng có anh.

“Đêm nay... về nhà sớm một chút nhé” Bạch An Tương nhỏ nhẹ nói, nói xong mặt đỏ lên.

Có câu vệt nấu chín còn bay (*), cô ta còn chưa kịp nấu đã có cái nhìn phiến diện, vì Trình Uyên ăn mặc rất bình thường nên xem thường anh, nhưng giờ hay rồi, người ta chỉ phát tay đã lấy ra hơn một triệu.

(*) Nghĩa là chuyện đã chắc chắn nhưng cuối cùng lại sai ngoài dự liệu.

Chẳng lẽ kẻ có tiền bây giờ đều thích giả nghèo hay sao? Sau khi nhận lại thẻ, Trình Uyên xoay người nhìn người phụ nữ béo, mím cười hỏi: “Sao? Chuẩn bị xong chưa? Nếu xong rồi thì bắt đầu đi” “Chuẩn bị cái gì?” Người phụ nữ béo ngạc nhiên nói.

“Học tiếng lợn kêu đấy!” Trình Uyên nhắc nhở chị ta.

“Cậu..” Người phụ nữ béo thoáng chốc tức đến đỏ bừng mặt, cắn răng nói cậu đừng tưởng có mấy đồng tiền nát là có thể tùy tiện ức hiếp người khác” “Tôi bắt nạt người khác?” Nghe thấy thế, giọng nói của Trình Uyên cũng dần trở nên lạnh lẽo: “Khi này không biết là ai bắt nạt người khác nữa? Vợ của tôi cũng

chỉ nhìn thử chiếc xe này thôi, đầu tiên chưa nói chiếc xe này còn không thuộc về chị, cho dù có là của chị, ngồi một chút thì thế nào? Có cần thiết phải mắng chửi người khác không? Còn kêu chúng tôi cút đi, chị nghĩ mình là ai?” “Cậu.” “Chị có kêu không?” Trình Uyên lạnh lùng hỏi.

giữ mình trong sạch rồi..” Mấy nữ nhân viên trẻ tuổi trong công ty đang bàn tán say sưa chuyện xảy ra trên buổi tiệc hôm nay, đương nhiên bọn họ không có tư cách tham gia. Nhưng thời đại này thứ không thiếu nhất chính là lời đồn, hưởng hò thành phố Tân Bắc cũng không lớn, chỉ cần xảy ra chuyện gì, Wechat sẽ lập tức thông báo ngay.

Nghe thấy lời bàn tán của mấy nhân viên nữ, Bạch An Tương hơi cong môi, sau đó ngẩng cằm, đi giày cao gót “cộp cộp” ngang qua máy pha cà phê.

“A, Tổng giám đốc Bạch” “Chào Tổng giám đốc Bạch” Mấy nhân viên nữ nhìn thấy Bạch An Tương thì vội chào.

hỏi, cô cũng mỉm cười gật đầu với bọn họ.

Sau khi Bạch An Tương đi...

“Wow, các cô có nhìn thấy không, Tổng giám đốc Bạch cười với tôi kia” “Đúng vậy đúng vậy, Tổng giám đốc Bạch còn gật đầu với tôi nữa” “Tổng giám đốc Bạch của chúng ta thật đẹp” Vào phòng làm việc, Bạch An Tương ngồi trên ghế của mình ngẩn người một lúc lâu, sau đó đột nhiên che khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lại, khi buông ra, trên mặt tươi cười rạng rỡ.

Cô hưng phấn đập mũi chân xuống đất, sau đó ghé xoay.

bèn xoay vòng theo sự vui vẻ của cô.

“Cốc cốc cốc..” Tiếng gõ cửa vang lên.

Bạch An Tương vội dừng lại, sau đó nụ cười trên mặt cũng biến mất, trở lại vẻ nghiêm túc: “Vào đi!” Bạch Doanh Doanh đẩy cửa đi vào, mỉm cười nhìn Bạch An Tương: “An Tương” “Chị, ngồi đi ạ” Bạch An Tương chào hỏi Bạch Doanh Doanh.

Trong lớp trẻ các cô, Bạch Doanh Doanh là chị em duy.

nhất qua lại thân thiết với Bạch An Tương.

“Chị nghe nói hôm nay em rể rất oai phong, nghe nói cậu ấy còn đánh một người sĩ nhục các em ngay tại chỗ, không ngờ đây, dù gì buổi tiệc của Tập đoàn Long Đăng cũng đều mời những nhân vật nổi tiếng trong xã hội mà” Bạch Doanh Doanh cười khanh khách nói.

Bạch An Tương vờ nhíu mày, thở dài: “Anh ấy không tốt ở chỗ đó, hành động theo cảm tính quá” Bạch Doanh Doanh không nói lời nào, cười nhìn cô giả VỒ.

Bạch An Tương bị cô ta nhìn đến phát cáu, đột nhiên duỗi tay đẩy cô ta một cái: “Chao ôi, chị đáng ghét quá” “Hi hi!” Hai người cùng nhau bật cười.

“Nhóc con...!” Bạch Doanh Doanh trêu chọc.

Bạch An Tương thẹn thùng che mặt.

Nhưng chẳng mấy chốc, Bạch Doanh Doanh đột nhiên nghiêm mặt nói: “À đúng rồi, sao chị nghe nói lúc đó Bạch Vĩnh Minh cũng bị người ta đánh, còn bị đánh gãy xương, bây giờ vẫn còn trong bệnh viện đấy, hình như rất thê thảm” Nghe vậy, Bạch An Tương hơi ngạc nhiên.

Cô có biết chuyện đánh nhau lúc đó, nhưng Trình Uyên không cho cô nhìn, cũng không biết vì sao khi đó cô còn rất nghe lời anh, có lẽ vì chuyện anh biết khiêu vũ khiến Bạch An Tương kinh ngạc quá.

Thì ra là đánh Bạch Vĩnh Minh à.

“Tốt xấu gì cũng là thân thích, chị nghĩ chúng ta cũng nên mua gì đó đi thăm anh ta nhỉ, em thấy sao?” Bạch Doanh Doanh hỏi.

Bạch An Tương im lặng suy nghĩ một lát, nhíu mày.

không nói gì.

“Hay là em bàn với em rể đi, sau đó chúng ta cùng đi?” “Ừm” Một bên khác, sau khi Trình Uyên về đến Tập đoàn Tuấn Phong không bao lâu, Vương Tử Yên đã gõ cửa đi vào.

Cô ta để một xấp tài liệu xuống trước mặt Trình Uyên, nhíu mày nói: “Chủ tịch, hơi kỳ lạ, chúng tôi điều tra rồi, nhưng

vẫn không thể tra ra cuối cùng chủ của Tập đoàn Lương Câu là ai” Nghe vậy, Trình Uyên hơi giật mình: “Bí ẩn thế sao?” Vương Tử Yên gật đầu.

Trình Uyên đột nhiên nhìn cô ta, cười nói: “Hôm nay cô có thể xin nghỉ phép” Nghe vậy, Vương Tử Yên đỏ mặt: “Ba mẹ giới thiệu thôi, tôi không có thiện cảm gì với anh ta cả, còn chưa từng nắm tay nữa” “Ô” Trình Uyên gật đầu: “Được, tôi biết rồi, cô ra ngoài trước đi” “Được” Vương Tử Yên ra ngoài, cảm thấy mặt mình nóng như: thiêu đốt, cô ta không rõ vì sao lại muốn nói rõ với Trình Uyên rằng mình và Thái Tập Côn còn chưa từng nắm tay? Chẳng lẽ... Không, không thể nào.

Những điều này là gợn sóng trong lòng Vương Tử Yên, đương nhiên Trình Uyên không biết, lúc này anh đang xem tài liệu của Tập đoàn Lương Câu.

Sau đó lấy điện thoại ra gọi đi.

Chương 48

Chương 48 Chỉ tin tưởng anh

Gọi cho Từ Đầu Trọc.

“Ông chủ, có gì dặn dò ạ” Năm trăm nghìn Trình Uyên đồng ý cho Từ Đầu Trọc vẫn còn chưa đưa đâu, con hàng này nhận được điện thoại của anh đương nhiên phải cung kính rồi, còn tưởng rằng Trình Uyên muốn cho mình tiền nữa.

“Tra giúp tôi xem ông chủ đứng sau Tập đoàn Lương Câu là ai” Trình Uyên nói thẳng.

“Được, không thành vấn đề, cứ để đó cho tôi” Từ Đầu Trọc đồng ý rất dứt khoát.

“Bí mật một chút, đừng để người ta biết là tôi đang điều tra” Trình Uyên nói.

Từ Đầu Trọc vội đồng ý: “Yên tâm đi ông chủ, nhưng mà..

“Hả?”

“Ông chủ, thù lao của tôi, ngài vẫn chưa thanh toán nữa?” Từ Đầu Trọc cười nói.

Một triệu là con số gì? Đó là một khoản tiền lớn trong mắt người bình thường đây, dù là nhà giàu cũng sẽ không cảm thấy một triệu là khoản tiền nhỏ, kiêu động một cái là đưa ra mấy chục tỷ như tiểu thuyết trên mạng đều là nhằm nhí cả.

Tổng giá trị con người của Mã Vân mới hơn hai trăm tỷ, đốt mấy kẻ nghèo hèn mấy lần không được chứ?

Đánh người một trận đã trả một triệu, khí phách của Trình Uyên thật sự rất đáng sợ, hơn nữa ngày đó khi Trình Uyên tìm đến anh ta, khí thế không hề thua anh ta

một chút nào. Tuy nhìn còn trẻ, nhưng người ta có tiền, nếu thật sự ác lên, ngay cả Từ Đầu Trọc cũng phải sợ.

Hơn nữa Trình Uyên còn có một vệ sĩ giống y như gấu, khiến anh ta phải kiêng dè, cho nên nói chuyện với Trình Uyên, Từ Đầu Trọc luôn rất khiêm nhường.

Trình Uyên à một tiếng, hờ hững nói: “Xong chuyện này, tôi sẽ phái người đưa qua cho anh”

“Được!” Từ Đầu Trọc không cò kè mặc cả gì, mặc dù biết Trình Uyên kêu anh ta điều tra người ta đã xem như tăng ca rồi.

Sau khi cúp máy, Trình Uyên xoa mi tâm.

Đúng vào lúc này thì có người gõ cửa.

“Vào đi” Trình Uyên.

Tiêu Mục đẩy cửa đi vào, sau đó để một xấp tài liệu lên bàn.

“Đây là một ít nhà xưởng và công ty chúng ta thu mua, tình hình gần đây đều rất khả quan, đặc biệt là ống thép liên của nhà Thiệu Đình Đình sản xuất. Dường như bên cầu đều cảm thấy chỉ dựa vào hàng nhập khẩu là không được, hơn nữa chất lượng và giá cả sản phẩm của chúng ta đều rẻ hơn nhập khẩu, cho nên lượng đặt hàng rất lớn.

“Tôi đã tổng hợp lại những nhà xưởng và công ty có lợi nhuận tăng lên ổn định, đều ở đây cả”

Trình Uyên không hề xem đã đưa thẳng cho Tiêu Mục: “Mặt này anh quản lý đi, chỉ cần lấy lại được vốn số tiền Tuấn Phong đầu tư vào thì lập tức đăng ký tổng hợp các nhà xưởng và công ty này lại lần nữa, do anh đứng tên”

Nghe thấy thế, Tiêu Mục ngơ ngác.

“Tôi?” Anh ta thật sự không dám tin vào tai mình.

Trình Uyên gật đầu, cười nói: “Tôi chỉ tin tưởng anh”

Lúc nhận lấy những tài liệu này, tay Tiêu Mục còn đang run rẩy, đôi mắt cũng chột đỏ lên.

Anh ta biết điều này có nghĩa là gì.

“Người anh em, đại ân không lời nào cảm tạ được, anh đã khiến tôi đỡ phải cố gắng năm mươi năm đấy, cái ơn này, Tiêu Mục tôi sẽ nhớ cả đời” Tiêu Mục ôm lấy tay Trình Uyên.

Trình Uyên bĩu môi hát ra: “Mẹ nó đừng làm như đang cầu hôn vậy, có thấy buồn nôn không?”

“Ha hả..” Tiêu Mục lập tức cười ngây ngô.

Còn vì sao đẩy Tiêu Mục ra phía trước, một phần là muốn giúp Tiêu Mục, nhưng đương nhiên anh cũng có mục đích của mình, vì gần đây anh luôn có dự cảm chẳng lành.

Hai người lại bàn về một vài chi tiết cụ thể, sau đó Tiêu Mục rời khỏi.

Sau khi anh ta đi, điện thoại của Trình Uyên reo lên, cầm điện thoại nhìn thoáng qua, phát hiện là mẹ vợ Lý Ninh Quyên gọi đến, anh không nhận được nhú mày.

“A lô, Trình Uyên có phải cậu không cần sĩ diện nữa không?” Vừa nghe máy, đầu bên kia đã vang lên tiếng chửi điên cuồng của Lý Ninh Quyên: “An Tương khó khăn lắm mới tham gia được buổi tiệc lớn như vậy, nơi đó đều là nhân vật có máu mặt, mà An Tương cũng đang trong giai đoạn phát triển sự nghiệp, cậu gây rối cái gì vậy? Cậu không thể giúp cho An Tương thì phiền cậu cách xa con bé một chút được không? Cứ muốn phá hỏng chuyện lớn của con bé làm gì? Cứ phải cản trở An Tương hay sao?”

“Còn đánh nhau? Cậu giỏi quá nhỉ!”

“Mẹ, không phải như mẹ nghĩ đâu” Trình Uyên cười khổ muốn giải thích.

“Được rồi, được rồi, giải thích với tôi thì có tác dụng gì?” Lý Ninh Quyên lại hoàn toàn không cho Trình Uyên cơ hội nói chuyện, nói thẳng: “Tôi hẹn cậu Long đến nhà ăn

com, cậu nhớ tan tâm phải dẫn An Tương về, đến lúc đó xin lỗi người ta cho đảng hoàng”

Nói xong bà ta trực tiếp cúp máy.

Thật ra Lý Ninh Quyên cũng có tính toán của riêng mình, vốn bà ta còn có hy vọng với Chủ tịch HĐQT của Tập đoàn Tuấn Phong. Nhưng sau hôm đó, Chủ tịch HĐQT của Tuấn Phong mãi không có hành động tiếp theo, bà Ớa vẫn cảm thấy không thực tế lắm, còn Long Thầm Vũ thì gần ngay trước mắt, lấy Long Thầm Vũ cũng là một lựa chọn không tệ, ít nhất cũng tốt hơn Trình Uyên.

Tuy Trình Uyên tặng biệt thự, nhưng nghe An Tương nói biệt thự kia là vì Trình Uyên ký hợp đồng lao động năm năm với Tập đoàn Tuấn Phong mới có được. Nói cách khác, ngoài căn nhà này, Trình Uyên vẫn chẳng có gì cả.

Cho dù bây giờ anh làm việc ở Tuấn Phong, nhưng cũng chỉ là làm công mà thôi.

Trình Uyên lắc đầu cười khổ.

Sau khi tan làm, Trình Uyên gọi điện thoại cho Bạch An Tương, sau đó Bạch An Tương lái xe mới đi đón anh, cùng nhau trở về nhà ba mẹ cô.

Lúc đó Trình Uyên vào cục cảnh sát, Bạch An Tương còn cho rằng là Long Thầm Vũ giúp đỡ nên anh mới được thả, cho nên sau chuyện âm ỉ ngày đó, thật ra Bạch An Tương rất áy náy với Long Thầm Vũ.

Dù sao cũng chính miệng cô đồng ý làm bạn nhảy cho người ta.

Sau khi vào nhà, trong phòng khách đã bày một bàn đồ ăn, Lý Ninh Quyên, Bạch Sĩ Câu và Long Thầm Vũ đều đang ngồi trên sofa vừa nói vừa cười.

Thấy Trình Uyên và Bạch An Tương đi vào, Lý Ninh Quyên vội cười nói: “Nhìn kìa, con gái của mẹ về rồi, con có mệt không”

Bạch An Tương cười, lắc đầu không đáp, sau đó khách sáo gật đầu với Long Thâm Vũ.

Lý Ninh Quyên trực tiếp làm lơ Trình Uyên, kéo Bạch An Tương ngồi xuống sofa: “Đến đây, ngồi trò chuyện với cậu Long đi.”

Bạch An Tương không muốn lắm: “Mẹ, không phải nói là muốn ăn cơm sao?”

“Đúng đúng đúng, ăn cơm, con gái bạn cả ngày cũng đói rồi” Bạch Sĩ Câu nâng mắt kính, vội vàng nói.

Lý Ninh Quyên lập tức trừng ông một cái, ông lại chột dạ nâng mắt kính.

“Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn, được rồi, ăn đi” Lý Ninh Quyên nói.

Nghe vậy, Trình Uyên cũng không khách sáo, trực tiếp ngồi xuống bàn ăn.

“Đứng lên, không lớn không nhỏ, không có mắt nhìn à, khách đã ngồi chưa mà cậu ngồi?” Lý Ninh Quyên thấy Trình Uyên ngồi xuống thì tức giận đẩy anh một cái rồi quát to.

“Mẹ!” Bạch An Tương hơi không vui.

Trình Uyên bất đắc dĩ đứng lên, đợi Long Thâm Vũ ngồi trước.

Lúc này, điện thoại của Trình Uyên reo lên.

“Thật ngại quá, con đi nghe điện thoại” Trình Uyên nói xong thì cầm điện thoại đi ra ngoài.

Lý Ninh Quyên trợn mắt xem thường: “Thành sự không có, bại sự có thừa, kẻ vô dụng này đúng là kém xa cậu Long”

Long Thâm Vũ vội cười ha ha nói: “Dì nói đùa rồi, chỉ là giai cấp xã hội khác nhau thôi, không phải mỗi chúng ta đều sắm vai một nhân vật riêng sao? Chúng ta sắm vai

người của xã hội thượng lưu, thì dù sao cũng phải có người ở xã hội hạ lưu chứ?”

Một câu chúng ta khiến Lý Ninh Quyên rất hài lòng, khuôn mặt đen lại vì quở trách Trình Uyên cũng trở nên vui vẻ: “Cậu Long nói phải”

Bạch An Tương khẽ nhú mày.

Bạch Sĩ Câu thì vẫn rất bình tĩnh.

Trình Uyên đi ra phòng khách nghe điện thoại.

“A lô ông chủ, nhiệm vụ này hơi khó, tôi sử dụng rất nhiều thủ đoạn mới tra ra ông chủ của Tập đoàn Lương Câu ở trong Vịnh Ánh Trăng, sau đó sử dụng thủ đoạn công nghệ cao tìm được địa chỉ IP của điện thoại. Còn về cái khác, thật sự không tra ra được”

Là Từ Đầu Trọc gọi điện thoại đến.

“À Đúng rồi, nghe nói mỗi thứ hai, ông chủ của Tập đoàn Lương Câu đều sẽ đến tập đoàn, nhưng những cấp dưới đều không biết, còn về cấp cao, tạm thời tôi vẫn chưa tiếp xúc được”

Trình Uyên ừ một tiếng: “Biết rồi, ngày mai tôi sẽ phái người đưa tiền đến trung tâm giải trí Phương Hoa”

Chương 49

Chương 49 Tôi có xe

Sau khi cúp máy, Trình Uyên nhíu mày, ông chủ đứng sau Tập đoàn Lương Câu lại có thể thần bí như thế? Rõ ràng chuỗi tài chính đã xảy ra vấn đề nhưng vẫn đấu giá với Bạch Thị như trước...

Dường như anh nghĩ thấy mùi âm mưu.

Hít sâu một hơi khiến tâm trạng bình tĩnh lại, chuẩn bị biểu hiện thật tốt trước mặt mẹ vợ.

Bây giờ Bạch An Tương đã không còn vấn đề gì nữa, quan trọng là người mẹ vợ này cứ mãi chướng mắt anh, thật sự quá đau đầu.

Nếu đổi thành một người không liên quan gì đến Bạch An Tương, Trình Uyên thật sự muốn cho bà ta hai bạt tai.

Cũng hết cách, ai bảo bà ta là mẹ vợ của mình chứ, muốn ở bên Bạch An Tương thì nhất định phải lấy lòng người mẹ vợ này. Dù sao đây cũng là mẹ ruột của Bạch An Tương, không được bà ta chúc phúc, cuộc hôn nhân của hai người cũng không xem như hoàn mỹ.

Nhưng khi anh chuẩn bị bước vào nhà.

“Gần đây anh chuyên nhà, cũng ở trong Vịnh Ánh Trăng, An Tương, sau này anh đưa em đi làm nhé?” Long Thâm Vũ cười khanh khách nói với Bạch An Tương.

Bạch An Tương nhíu mày, còn không đợi cô nói chuyện, Lý Ninh Quyên đã vội tươi cười nói: “Vậy thì tốt quá, sau này An Tương cũng không cần mệt mỏi như vậy nữa” “Mệt” Bạch An Tương trách móc tròng Lý Ninh Quyên một cái, sau đó cười lễ phép với Long Thâm Vũ, từ chối: “Không cần làm phiền anh đâu” “Không phiền gì cả” Long Thâm Vũ cười nói: “Dù sao bây giờ em cũng là một Tổng giám đốc, cứ chen lấn trên xe

buýt mãi sao mà được? Trình Uyên cũng không biết thương em, nếu là anh..” “Hừ, cậu ta hả? Cậu ta thương kiểu gì?” Khi nhắc tới Trình Uyên, khuôn mặt già của Lý Ninh Quyên trở nên u ám, nói tiếp: “Cả cậu ta còn chạy chiếc xe điện nát kia, chẳng lẽ mỗi ngày để con gái đi ngồi xe điện của cậu ta đi làm? Nói ra không khiến người ta cười chết sao?” “Mẹ!” Bạch An Tương hơi không vui: “Mẹ thì biết cái gì” “Mẹ biết cái gì? Cái gì mẹ cũng biết hết” Lý Ninh Quyên cười lạnh: “Con cứ không nghe lời mẹ, mẹ là muốn con ly hôn với Trình Uyên, ở bên cậu Long, sau này đi làm tan làm cậu ấy đều có thể danh chính ngôn thuận đưa đón con” Thấy mùi thuốc súng bắt đầu dâng lên, Bạch Sĩ Câu vội cười ha hả hoà giải: “Được rồi được rồi, con cháu có phúc của con cháu, bà cũng đừng có xen vào” “Ông thì biết cái gì!” Lý Ninh Quyên trừng Bạch Sĩ Câu một cái, nghiêng răng nói: “Ông có khác gì thằng con rể vô dụng của ông đâu, cả ngày không có chút bản lĩnh gì cả, chỉ biết ba phải” Bạch Sĩ Câu rụt cổ tiếp tục ăn cơm.

Long Thâm Vũ cũng vội khuyên nhủ: , dì bớt nóng, cháu biết An Tương hiểu lầm, An Tương, em cũng đừng tức giận, ý của anh là chỉ đưa em đi làm tan làm, những.

cái khác không cần phải quan tâm” Bạch An Tương cười, sau đó ngẩng đầu nghiêm túc hỏi Long Thâm Vũ: “Anh cảm thấy có thể không?” “Sao chứ?” là người đã có chồng” Bạch An Tương nghiêm túc ho dù chồng tôi không để ý, anh nói xem người khác sẽ nhìn tôi thế nào?” “Quan tâm ánh mắt của người khác làm gì?” Long Thâm Vũ không quan tâm nói.

“Tôi không cần mặt mũi sao?” Bạch An Tương hỏi ngược lại.

“.” Long Thâm Vũ.

“Hơn nữa chồng tôi cũng đã mua một chiếc xe cho tôi rồi, không cần anh đưa” Bạch An Tương phun ra một hơi, mỉm cười nói.

“Trình Uyên mua xe cho em?” Sau khi Long Thâm Vũ nghe thấy thì rất ngạc nhiên, sau đó cười nói: “An Tương em đừng đùa nữa, anh ta có thể mua nổi xe sao? Là QQ hay Benben?” “Đứa nhỏ nói vào: “Với mấy đồng tiền Trình Uyên kiếm được còn mua xe cho con đâu, cho mẹ xem thử. Con thế này gọi là

thích sĩ diện làm khổ mình, đừng nói là Trình Uyên chỉ biết nói bừa” Lý Ninh Quyên tiếp tục mua xe cho con, con nhìn thấy chai rượu cậu Long mua cho ba con không? Hơn mười nghìn đấy, Trình Uyên từng tặng cho chúng ta món quà quý giá như vậy bao giờ chưa?” “Mua xe cho con? Hừ, vớ vẩn” Nghe thấy lời châm chọc của Lý Ninh Quyên, lần này Bạch An Tương cũng không tức giận mà mỉm cười hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ một chai rượu còn đắt tiền hơn căn biệt thự này sao?” Biệt thự là Trình Uyên mua, cái này Lý Ninh Quyên biết, cho nên khi Bạch An Tương hỏi ra, bà ta lập tức ngỡ ngác.

Đúng vào lúc này, Trình Uyên lặng lẽ gửi tin nhắn cho giám đốc của cửa hàng chuyên bán Audi.

Sau đó anh vờ như không nghe thấy lời bàn tán của bọn họ với mình, cười ha hả đi vào phòng khách, tự nhiên ngồi xuống, sau đó giải thích: “Thật ngại quá, gần đây khá là bận” “Cậu thì bận chuyện gì được?” Lý Ninh Quyên khinh thường mắng.

Trình Uyên không tiếp lời mà gấp một miếng đồ ăn cho vào miệng, quay đầu nói với bà: “Ba, tuy căn biệt thự này.

ở thoải mái nhưng ra đường không tiện lắm, con mua cho ba một chiếc xe, chắc sắp đưa đến rồi: “.” Mọi người đều ngỡ ngác.

Khi Trình Uyên cực kỳ bình tĩnh tự nhiên nói ra những lời này, trong phòng khách yên tĩnh đến một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Bạch An Tương khế nhứu mày, áy náy nhìn thoáng qua Trình Uyên.

Lý Ninh Quyên trợn mắt, cũng cực kỳ ngạc nhiên nhìn anh.

Long Thâm Vũ thì trực tiếp đứng hình, khi này anh ta còn nói Trình Uyên là: Anh ta có thể mua nổi xe sao? Trong chốc lát Long Thâm Vũ ngượng đến mặt đỏ bừng, nhớ tới chai vang đỏ năm 82 mình tặng cho Bạch Sĩ Câu, so sánh với quà tặng của Trình Uyên thật sự là cực kỳ bủn xỉn.

Bạch Sĩ Câu ngẩn người, sau đó cười âm áp: “Không cần không cần, bình thường ba cũng không ra đường, mua xe hai đũa chạy là được, không cần lo cho ba” Trình Uyên như hoàn toàn không quan tâm về mặt của mọi người, tiếp tục vui đầu ăn cơm, dáng vẻ như mình rất gấp.

Nghe thấy Bạch Sĩ Câu nói thế, anh ngẩng đầu, miệng đầy đồ ăn cười với ông: “Không cần, con và An Tương đều có rồi” “.” Long Thâm Vũ lập tức trợn tròn mắt khó tin: “Không thể nào, anh lấy đâu ra tiền mua xe? Chắc chắn là An Tương bỏ tiền mua cho anh” Anh ta vừa nói thế, Lý Ninh Quyên cũng lấy lại tinh thần, dù sao bây giờ Bạch An Tương cũng là Tổng giám đốc dự án mới của Công ty Trái cây Bạch Thị, theo bà ta thấy thì có năng lực hơn Trình Uyên nhiều.

Lập tức hung ác trừng Trình Uyên một cái, lo lắng hỏi Bạch An Tương: “Con gái, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Bà ta là đang lo Bạch An Tương tự ý tham ô tiền của công ty mua xe cho mình, lại bị ông cụ năm được nhượng điếm.

Bạch An Tương mờ mịt: “Con có thể xảy ra chuyện gì được? Thật sự là Trình Uyên mua cho con mà” “Không thể nào” Long Thâm Vũ lạnh mặt hô to một tiếng.

Trong mắt anh ta, hôm nay đồng ý với Lý Ninh Quyên đến nhà ăn cơm hoàn toàn không cần quan tâm việc xin lỗi gì đó, anh ta chỉ muốn xuất hiện trước mặt Bạch An Tương, để cô biết mình xuất sắc hơn Trình Uyên về mọi mặt.

Cho nên vừa ra tay đã tặng một chai rượu vang đỏ hơn mười nghìn.

Nhưng mà...

Trình Uyên ăn cơm giống y như quỷ chết đói đầu thai lại nhẹ nhàng nói một câu tặng xe, hơn nữa không chỉ tặng cho Bạch Sĩ Câu một chiếc, còn tặng cho Bạch An Tương một chiếc nữa.

Long Thâm Vũ ngồi không yên nữa, anh ta cảm thấy mình mất hết mặt mũi rồi, dù sao anh ta cũng là một trong những người thừa kế của Tập đoàn Long Đăng.

“An Tương, bây giờ em là Tổng Giám đốc, lái một chiếc.

xe hàng nội địa mấy chục nghìn rất mất mặt, trở về anh tặng em chiếc Passat, cả chú nữa, cháu cũng tặng chú một chiếc, xe của Trình Uyên thì bỏ đi, hoàn toàn không xứng với khí chất của chú và An Tương” Long ‘Thầm Vũ dứt khoát kết luận xe Trình Uyên là chắc chắn là xe nội địa mấy chục nghìn.

Chương 50

Chương 50 Đưa xe đến.

“Passat?” Trình Uyên hơi sững sốt, nhú mày nghĩ đến giá của Passat, anh nhớ trước kia lúc đi học, nhà Lâm Xương Dịch cũng có một chiếc.

Long Thâm Vũ cảm thấy câu này của Trình Uyên giống như không ăn được nho thì chê nho xanh vậy, không nhìn được cười lạnh: “Sao hả? Anh còn khinh thường Passat ư? Tốt xấu gì cũng là xe mấy chục nghìn, dù sao.

cũng tốt hơn xe nội địa anh mua đúng không?” Anh ta vừa dứt lời, chuông cửa đã vang lên.

Bạch An Tương vội đứng lên nghe chuông video trước cửa.

“A lô, xin hỏi ai là Bạch Sĩ Câu?” Bạch Sĩ Câu vội buông đũa đi qua: “Là tôi.” “Chào ông, tôi là Giám đốc Từ Dương chuyên kinh doanh xe Audi, xe anh Trình đặt cho ông đã được đưa đến” Trong video rõ ràng là Giám đốc trong tiệm Audi khi sáng.

“Chuyên... chuyên kinh doanh Audi...2” Sắc mặt Long Thâm Vũ thoáng chốc thay đổi.

Bạch Sĩ Câu lại cười khẽ nói: “Tôi mở cửa cho anh, lái vào đi” Cả nhà rời khỏi phòng khách ra ngoài sân.

Một chiếc Audi RS7 mới tinh màu xanh dương chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt mọi người, trong nháy mắt đã khiến mắt Lý Ninh Quyên sáng rực lên.

Mặc dù bà ta không hiểu về xe, nhưng cũng có thể nhìn ra chiếc xe này chắc chắn có giá trị xa xỉ, không phải xe nội địa như Long Thâm Vũ nói.

“Chiếc này..” Bạch Sĩ Câu khẽ nhú mày, dường như hơi băn khoăn hỏi Trình Uyên: “Giá không rẻ đúng không?” “Ông cứ yên tâm, anh Trình đã trả tiền chiếc xe này rồi” Sau khi Giám

đốc Từ Dương mở cửa xuống xe thì đưa chìa khoá cho Bạch Sĩ Câu, mỉm cười nói: “Hơn nữa tiệm chúng tôi cũng bán cho ông với giá thấp nhất, kiểu cao cấp nhất, một triệu năm trăm nghìn” “Một triệu...” Nghe thấy hơn một triệu, mắt Lý Ninh Quyên sắp lồi cả ra ngoài.

Bạch An Tương cũng ngạc nhiên há to miệng, sau đó lo.

lặng nhìn về phía Trình Uyên.

Còn Long Thâm Vũ lúc này đã tái cả mặt.

“Trình Uyên, đây là xe anh thuê đến hả? Cả vị Giám đốc này cũng là anh bỏ tiền ra thuê đúng không?” Anh ta vẫn không muốn thừa nhận Trình Uyên có thể mua nổi chiếc xe này, hướng hồ: “Ban đêm thế này, cửa hàng chuyên bán xe Audi nào mở cửa chứ? Buổi tối mua xe, thế này mà anh cũng nghĩ ra được.” Giám đốc thấy Long Thâm Vũ nghi ngờ, không đợi Trình Uyên nói gì đã trực tiếp đưa danh thiếp của mình cho Long Thâm Vũ: “Chào anh, tôi thật sự là Giám đốc Từ Dương của cửa hàng chuyên kinh doanh Audi, anh có thể gọi điện thoại cho số bên trên để xác minh. Nếu anh muốn mua xe cứ việc liên lạc với tôi, nể mặt anh Trình, chắc chắn tôi sẽ bán cho anh với giá thấp nhất” Long Thâm Vũ nhận lấy danh thiếp của Từ Dương xong thì choáng váng.

Cái gì gọi là nể mặt Trình Uyên? Rõ ràng anh ta đến đây để sỉ nhục Trình Uyên, sao chiều hướng lại không đúng rồi? Từ Dương nói lời này ngược lại giống như mình đang nịnh bợ Trình Uyên, được nhờ bởi anh vậy.

Long Thâm Vũ cảm thấy mình khó chịu như ăn phải một bụng ruồi vậy.

Sau khi Từ Dương chào tạm biệt, Lý Ninh Quyên vội vàng giành lấy chìa khoá trong tay Bạch Sĩ Câu, kéo ông ngồi Vào trong.

Trình Uyên cũng nói với Bạch An Tương: “Lái xe của em vào luôn đi” Bạch An Tương đỗ xe trước cửa, nghe vậy thì gạt đầu đi lái.

Sau đó Trình Uyên cười tủm tỉm hỏi Long Thâm Vũ: “Không biết chiếc xe này kém hơn Passat anh nói bao.

nhieu?” Long Thầm Vũ sa sầm mặt không đáp.

Trình Uyên nói tiếp: “Cho dù nó đắt hay rẻ cũng vậy, tôi tặng quà cho ba vợ và vợ tôi là chuyện hiển nhiên, còn anh là cái thá gì chứ?” “Tôi biết anh muốn gì, nhưng thật ngại quá, sau này mong anh tránh xa vợ tôi ra một chút, nếu không...” “Nếu không thì thế nào?” Sắc mặt Long Thầm Vũ xanh mét, nghiêng răng hỏi.

Trình Uyên hờ hững nói: “Nếu không tôi giết chết anh”
“Anh..” Long Thầm Vũ.

Trình Uyên chột cười với anh ta: “Tôi không nói giỡn đâu” Không biết vì sao, khí chất Trình Uyên thể hiện ra lúc này chột khiến Long Thầm Vũ cảm thấy sợ hãi.

Anh ta lại có thể bị khí thế của Trình Uyên dọa sợ.

Lúc này, Bạch Sĩ Câu nhô đầu ra từ cửa sổ xe, nói với Trình Uyên: “Trình Uyên, cái này... còn có thể trả hàng không?” “Sao thế ạ?” Trình Uyên vội cười hỏi.

Bạch Sĩ Câu cau mày: “Quá đắt tiền” “Ông thì biết cái gì? Tiền nào của nấy, lần này tôi ủng hộ Trình Uyên” Lý Ninh Quyên hiềm khi máng Bạch Sĩ Câu xong mà không mắng Trình Uyên, còn cười nói: “Đây là lòng hiếu thảo của tụi nhỏ, chúng ta cứ nhận đi” Cùng lúc đó, Bạch An Tương lái chiếc Audi Q7 của mình vào.

Lý Ninh Quyên lại kéo Bạch Sĩ Câu lên xe Bạch An Tương, vui vẻ đến cười không khép miệng.

Còn Trình Uyên thì cười lạnh nói với Long Thầm Vũ: “Không tiền!” Long Thầm Vũ hung ác nhìn chằm chằm anh, dường như không hề muốn đi.

“Sao hả? Gòn muốn tiếp tục đấu với tôi sao?” Trình Uyên cười lạnh hỏi.

“Trình Uyên, cậu đừng có đắc ý, chúng ta cứ đợi xem” Cuối cùng Long Thầm Vũ nghiêng răng bỏ lại một câu rồi quay đầu rời đi.

Trình Uyên không hề bối rối chút nào, không nói đến chuyện anh có tiền hơn Long Thầm Vũ, cho dù không nhiều tiền bằng

Long Thâm Vũ anh cũng dám đấu với anh ta. Dù sao cho dù anh tiêu pha thế nào, tặng cho.

Bạch An Tương cái gì cũng đều là tặng cho vợ mình, chỉ bỏ tiền của nhà mình từ túi bên trái sang túi bên phải thôi, còn Long Thâm Vũ thì khác.

Long Thâm Vũ vốn là muốn si nhục Trình Uyên, để Bạch An Tương nhận rõ ai cao ai thấp, lần này bị Trình Uyên vả mặt một cái chắc chắn rất căm hận.

Khi ngồi vào trong xe thúc giục tài xế, anh ta đều là gào ồ. Khiến tài xế sợ đến không dám hỏi một câu, lái thẳng xe về nhà.

Còn Long Thâm Vũ ngồi ở ghế sau thì sắc mặt u ám như: tảng đá bị gi, anh ta hung ác lắm lắm: “Trình Uyên, anh cứ đợi đó, sớm muộn gì tôi cũng sẽ kéo An Tương về tay mình, cô ấy là của tôi!” Trong biệt thự ở Vịnh Ánh Trăng, cả nhà xem xe một lúc lâu, cuối cùng mới nhớ đến chưa ăn cơm xong.

“Áy? Cậu Long đâu?” Bạch Sĩ Câu phát hiện Long Thâm Vũ không thấy đâu đâu tiên.

Trình Uyên cười nói: “Anh ta nói còn có việc nên đi trước rồi” Bạch An Tương nghĩ ngờ nhìn thoáng qua Trình Uyên.

Lý Ninh Quyên cũng nhìn anh, nhưng lần này cũng không nói lời khó nghe gì mà chỉ hỏi: “Trình Uyên, cậu lấy đâu ra nhiều tiền thế?” “Mẹ, bây giờ Trình Uyên đang đi làm ở Tuấn Phong, nằm trong bộ phận Giám đốc của tập đoàn đó” Bạch An Tương vội nói thay Trình Uyên.

“Hả?” Nghe vậy, Lý Ninh Quyên có vẻ rất ngạc nhiên: “Thật à?” “Đúng thế” “Thế thì... không tệ không tệ.” Lý Ninh Quyên liên tục gật đầu.

Cả nhà tiếp tục ngồi vào bàn ăn cơm, Trình Uyên đột nhiên đề nghị: “Ba, hai chúng ta uống một chút nhé?” “Việc này...” Bạch Sĩ Câu lén nhìn Lý Ninh Quyên.

Lý Ninh Quyên cười: “Được, hôm nay cho phép hai người uống rượu” “Được, ba đi lấy” Bạch Sĩ Câu nghe vậy thì vui vẻ như đứa trẻ.

Nhưng ông vừa đứng dậy, Trình Uyên đã gọi lại: “Ba, không cần phiền thế, không phải Long Thần Vũ tặng một chai vang đỏ sao? Chúng ta cứ uống chai đó đi” “Hả?” Ăn xong bữa cơm, bầu không khí cũng không tính là sôi nổi, nhưng nửa bữa ăn sau Lý Ninh Quyên cũng không nói mấy lời khó nghe nữa, cũng xem như vui vẻ hoà thuận đi.

Nhưng có một điều.

Tử lượng này của Trình Uyên thật đúng là...

Chỉ một chai vang đỏ, còn uống cùng với ba vợ, nhưng khi ra ngoài vẫn phải để Bạch An Tương đỡ lên xe.

Bạch An Tương u oán nhìn anh một cái: “Không uống được thì uống ít một chút, cậy mạnh cái gì hả?” Trình Uyên say khướt nhìn cô cười.

Anh còn nhớ lúc ban ngày Bạch An Tương nói với anh: Đêm nay về nhà sớm một chút...

Truyen.one chúc cả nhà đọc truyện vui vẻ và nhớ truyen.one có nhiều truyện hot hay nhé

Chương 51

Chương 51.

Hôm sau lúc thức dậy, Trình Uyên cảm thấy mình như vừa bỏ lỡ mấy trăm triệu vậy, vì thế mà hối hận không thôi.

Vịnh Ánh Trăng là một tiểu khu rất lớn, dù thế lái xe từ nhà mẹ vợ về nhà anh nhiều nhất cũng chỉ mất mấy phút, nhưng trong mấy phút đó, anh lại có thể vì say rượu mà ngủ mất.

Lúc mở mắt ra, lập tức nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn âm u của Bạch An Tương.

“Ha hả, chào buổi sáng!” Anh chào hỏi cô.

Bạch An Tương trừng anh không nói một lời.

Trong lòng Trình Uyên hơi sợ hãi, lại cười ha hả: “Hôm qua... uống hơi nhiều” “Bớt nói nhảm đi” Bạch An Tương đột nhiên lạnh lùng nói: “Nói đi, tiền là từ đâu ra? Đừng nói với em là tiền lương của anh” Nghe Bạch An Tương khởi binh vấn tội, Trình Uyên lại thầm thở phào nhẹ nhõm, thật ra anh đã tính toán xong chuyện này từ lâu rồi.

“Anh kiếm ra” “Kiếm ra?” “Em còn nhớ con bão đổ bộ phía Nam nước ta mấy ngày.

trước không?” Trình Uyên cười nói.

“Ừm!” Bạch An Tương chớp mắt, vẻ mặt mơ hồ gật đầu.

“Thật ra trước đó anh đã đánh hơi được cơ hội làm ăn về chuyện này, vì thế đã tích trữ chút hàng hoá nhập khẩu cần gấp, vì cơn bão lần trước mà tất cả bến cảng đều dừng hoạt động, giá của nhóm hàng kia tăng vọt, bán sang tay một cái đã kiếm được rất nhiều tiền rồi” Trình Uyên nói.

Anh cũng không phải nói dối hoàn toàn, ít nhất anh thật sự kiếm không ít tiền vì chuyện này.

Bạch An Tương nghi ngờ, còn muốn hỏi thêm gì nữa.

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên phát hiện trên người mình lại chỉ còn một cái quần lót, không nhìn được hơi sừng sốt, vội vàng dùng chăn quấn lấy người mình.

Thấy hành động này của anh, Bạch An Tương đứng bên giường khoanh tay chất vấn Trình Uyên cũng đỏ bừng cả mặt.

“Đó là... anh nôn ra người.” Cô ngại ngùng nói.

Trình Uyên hơi thẹn thùng, nghe lời này của Bạch An Tương là cô đỡ anh vào, sau đó cởi quần áo giúp em.

“Có nôn lên người em không?” Trình Uyên áy náy hỏi.

“Sao có thể không có được, em phải tắm mấy lần đấy..” Bạch An Tương u oán nói.

Bộ váy đi làm trắng tinh khiến dáng người uyển chuyển của Bạch An Tương càng quyến rũ hơn, làn da lộ bên ngoài trắng ngần như tuyết, cả người đều tản ra ánh sáng sạch sẽ, thánh khiết. Đặc biệt là hương thơm trên người cô bay vào mũi Trình Uyên, khiến anh cảm thấy cực kỳ áy náy.

Sao có thể nôn lên người cô được chứ.

“Ặc, xin lỗi” Bạch An Tương trợn trắng mắt, sau đó xoay người ra ngoài lấy một bộ đồ sạch sẽ cho anh, giọng nói dịu dàng hơn một chút: “Sau này có chút tiền đừng tiêu lung tung nữa: “Ủm” Thật ra trong lòng Bạch An Tương cũng rất vui, không phải vì Trình Uyên mua xe cho cô, mua xe cho ba cô, mà là vì Trình Uyên lại có đầu óc kinh doanh như thế, điều này khiến Bạch An Tương rất bất ngờ.

Xem sau này ai còn dám nói chồng tôi là đồ vô dụng nữa, cô thâm nghĩ.

Mãi đến khi Trình Uyên rời khỏi, Bạch An Tương mới chợt nhớ tới điều gì đó, nhíu mày: “Không đúng, này, tiền vốn của anh từ đâu ra?” Nhưng lúc này Trình Uyên đã ra khỏi cổng biệt thự từ lâu rồi.

Vì sợ Bạch An Tương nhớ ra tiếp tục truy hỏi, Trình Uyên dùng tốc độ như chạy trốn chuồn ra khỏi cổng, sau đó đụng trúng một cái gì đó mềm mại.

“Ui da!” Một giọng nữ đột nhiên vang lên.

Trình Uyên làm một người phụ nữ ngã xuống đất, vì quán tính nên anh cũng đè lên người người ta, đầu cũng vùi vào ngực người ta, vì thế trên mặt chạm vào một nơi cực kỳ mềm mại.

“Trình Uyên, anh đi chết đi!” Mục Như Trăn kinh hãi thét chói tai.

Trình Uyên nghe thấy tiếng của Mục Như Trăn thì vội đứng dậy, cũng thuận tay kéo cô ta dậy: “Xin lỗi xin lỗi, tôi không cố ý đâu” Mục Như Trăn tức giận trừng anh một cái, đúng lúc này Bạch An Tương cũng nghe tiếng chạy ra: “Như Trăn..” Mục Như Trăn tức giận nói: “An Tương, chồng của cậu đụng tớ bị thương rồi, cậu nói làm sao đây?” FAC Hôm nay Mục Như Trăn ăn mặc nhẹ nhàng thoải mái, trên mặt trang điểm nhạt, trên người là váy hoa màu xanh nhạt, dưới chân là giày bata cực kỳ trẻ trung, cùng với dáng vẻ loè loẹt trước đây thật sự giống như hai người.

“Tớ mặc kệ, hôm nay mượn chồng cậu dùng một chút, nếu không tớ sẽ không bỏ qua cho anh ta đâu” “.” Trình Uyên, Bạch An Tương.

Sau đó, Mục Như Trăn giải thích một lúc mới khiến Bạch An Tương bình tĩnh lại.

Mục Như Trăn nói ba mẹ cô ta cứ thúc giục cô ta kết hôn, nhưng cô ta ngay cả đối tượng cũng không có, người già quá sốt ruột, vì thế đã nghĩ cách giới thiệu bạn trai cho cô ta.

Mục Như Trăn còn nói bạch mã hoàng tử của mình là Chủ tịch HĐQT của Tập đoàn Tuấn Phong, tương lai mình nhất định sẽ gả cho anh. Sao có thể đi xem mắt người đàn ông khác được? Nhưng ba mẹ cô ta lại khá khó đối phó, không còn cách nào, Mục Như Trăn bèn muốn để Trình Uyên giả làm bạn trai cô ta, trá hình để ba mẹ bỏ đi suy nghĩ giới thiệu đối tượng cho cô ta.

Nghe cô ta nói thế, Bạch An Tương đương nhiên không thể phản đối, dù sao hai người các cô cũng là bạn tốt mà.

Ngồi trong xe Cruze của Mục Như Trăn, Trình Uyên có vẻ rất không thoải mái, anh đau khổ cầu xin: “Thật mà, hôm nay tôi thật sự còn có việc, hay là hôm khác đi được.

không?” Mục Như Trăn lạnh lùng nói: “Không được! Người rảnh rỗi như anh có thể có chuyện gì?” “T ... Trình Uyên.

Ở trong mát Mục Như Trăn, Trình Uyên vẫn là loại người cà lơ phất phơ, tuy cô ta biết bây giờ anh đi làm ở tập đoàn Tuấn Phong, nhưng cũng biết đó là vì anh được.

nhờ bởi “bạn học” Vương Tử Yên.

Từ trong xương cô ta vẫn luôn khinh thường Trình Uyên, cũng thấy không đáng vì Bạch An Tương.

Xe đỗ lại trước cửa quán ăn “Si Nhi”, Mục Như Trăn nói: “Tôi đi vào trước, lát nữa anh hẳn vào, vờ như tình cờ gặp mặt, sau đó tỏ tình với tôi, tôi giả vờ đồng ý là được” “Cái quý gì vậy?” Trình Uyên rất không hiểu cô ta làm vậy là có ý gì.

Mục Như Trăn giải thích: “Ba mẹ tôi quen ba mẹ anh ta, quan hệ của hai nhà không tệ, nếu ba mẹ người ta biết tôi có bạn trai còn đi xem mắt con trai người ta, chắc.

chấn sẽ oán trách ba mẹ tôi. Cho nên nếu làm vậy, ba mẹ tôi sẽ không bị sao.” Đợi Mục Như Trăn đi vào quán ăn Si Nhi, Trình Uyên không nhịn được bóp mũi: “Phụ nữ ấy, thật đúng là động vật nói dối trời dinh” Châm điều thuốc, xuống xe ngồi xồm trước cửa quán một lát, hút xong điều thuốc, anh bèn đứng lên đi vào quán ăn.

Sau khi đi vào thì đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ chốc lát đã tìm thấy chỗ của Mục Như Trăn.

Mục Như Trăn ngồi cùng mẹ cô ta, mà đối diện cô ta là một người đàn ông và một người phụ nữ trung niên, có.

lẽ là đối tượng xem mát của cô ta và mẹ của đối tượng.

Mục Như Trăn cũng nhìn thấy Trình Uyên, vội trừng anh, ra hiệu anh bắt đầu nhanh lên.

Trình Uyên lắc đầu cười khỏ, sau đó hít sâu một hơi đi về phía Mục Như Trăn.

Nhưng vào lúc anh đến gần Mục Như Trăn, giọng nói của người đàn ông kia truyền vào tai anh.

“Bình thường Như Trăn có sở thích gì không?” Những lời này rất bình thường, nhưng giọng nói này lại không bình thường chút nào, Trình Uyên cảm thấy cực kỳ quen tai.

Chương 52

Chương 52 Phôi hợp biểu diễn

Có câu nói thế nào nhỉ? Gọi là không phải oan gia không gặp mặt.

Trình Uyên không ngờ ở đây cũng có thể gặp được Lâm Xương Dịch, nhưng không phải anh ta đang qua lại với Thiệu Đình Đình ư, sao lại đến xem mắt với Mục Như Trăn? Chẳng lẽ hai người chia tay rồi? Đúng vậy, người đàn ông xem mắt với Mục Như Trăn chính là Lâm Xương Dịch, Trình Uyên rất quen với giọng nói khàn khàn còn có chút chói tai của anh ta.

“Cũng không có sở thích đặc biệt gì, chỉ là bình thường thích đọc sách, tưới hoa..” Mục Như Trăn ngồi thẳng tại chỗ ra vẻ thục nữ.

Mẹ ơi, trong lòng Trình Uyên lạnh lẽo một trận, nhớ là Mục Như Trăn cũng đâu phải kiểu thục nữ. Xem ra phụ nữ thật sự là loài động vật kỳ lạ, mặc dù không thích đối phương nhưng vẫn muốn người ta cảm thấy mình rất hoàn mỹ.

“Sở thích này rất tốt mà..” Người phụ nữ trung niên bên cạnh Lâm Xương Dịch vội tiếp lời: “Xương Dịch của nhà dì rất thích những cô gái có tri thức hiểu lễ nghĩa thế này, nhà dì cũng mở công ty, Xương Dịch làm Tổng giám đốc.

trong công ty đất Khen Mục Như Trăn xong lại bắt đầu khoe khoang về Lâm Xương Dịch một phen.

Mục Như Trăn điên cuồng nháy mắt với Trình Uyên, Trình Uyên mỉm cười lắc đầu.

Không có cách nào, Lâm Xương Dịch biết anh có vợ.

“Như Trăn, mắt em sao thế?” Dường như nhận ra sự kỳ lạ của Mục Như Trăn, Lâm Xương Dịch đột nhiên hỏi một tiếng.

Thoáng chốc khiến Mục Như Trăn hoảng sợ, cô ta vội xoa mắt mình nói: “Không có gì, mắt hơi mỏi” “Thế à!” Lâm Xương

Dịch hơi khó hiểu gật đầu, sau đó nhìn thoáng qua sau lưng mình theo bản năng.

Trình Uyên vội xoay người đi ngược về.

Lâm Xương Dịch không có nhìn thấy chính diện của Trình Uyên, vì thế lại quay đầu về, nhưng lúc này Mục Như Trăn đã có chút đứng ngồi không yên rồi.

“Thật ngại quá, tôi đi vệ sinh một lát” Mục Như Trăn vội cười nói với Lâm Xương Dịch.

Cô ta vội ra khỏi quán ăn, nhìn thấy Trình Uyên ngồi xỏm trên bậc thang thì tức giận xông ra kéo anh: “Này, anh Sao thế?” Trình Uyên cười khổ nói: “Tôi quen người xem mắt cô, hơn nữa anh ta cũng biết tôi đã kết hôn rì Mục Như Trăn bực bội nói: “Tôi mặc kệ, dù sao anh cũng phải nghĩ cách giải vây cho tôi, nếu không...” “Nếu không tôi sẽ nói với An Tương anh bát nạt tôi!” “..” Trình Uyên đen mặt, còn muốn nói gì đó nhưng Mục Như Trăn hoàn toàn không cho anh cơ hội, xoay người quay về.

Để lại một mình Trình Uyên ngồi xỏm trước cổng lớn, có hơi rối ren.

Thôi thôi, dù sao có Mục Như Trăn làm chứng cho mình mà, Trình Uyên nghiêng răng, dập tàn thuốc xoay người đi vào.

Vào trong quán ăn thấy mấy người Mục Như Trăn vẫn đang ngồi trên bàn vừa nói vừa cười, Trình Uyên dứt khoát đi thẳng qua.

“Mục Như Trăn, em thật sự ở đây à” Trình Uyên đi đến trước mặt đám người, trực tiếp bình tĩnh nói.

“Trình Uyên?” Lâm Xương Dịch ngẩng đầu nhìn anh, sắc mặt thoáng chốc thay đổi, anh ta mới bị Trình Uyên đánh một trận trước mặt rất nhiều người, bây giờ trên mặt vẫn còn vết bầm đây.

“Sao anh lại đến đây?” Mục Như Trăn giả vờ rất ngạc nhiên hỏi Trình Uyên.

Hai người phụ nữ trung niên thì lấy làm khó hiểu.

Trình Uyên cũng không nói nhảm cái gì, trực tiếp nói với Mục Như Trăn: “Mục Như Trăn, anh thích em, làm bạn gái anh đi.” Vừa nói xong những lời này, người trên bàn đều đứng hình.

Sau đó, bọn họ đều nhìn về phía Mục Như Trăn, dường như muốn xem thử cô ta có phản ứng gì.

Nhưng Mục Như Trăn vẫn tỏ vẻ bình tĩnh như chuyện này không liên quan đến mình, giống như đã được tỏ tình rất nhiều lần rồi vậy.

“Ừm, biết rồi, tôi sẽ suy nghĩ” Mục Như Trăn thản nhiên nói, bình tĩnh đến khiến người ta tức giận.

Cái này hoàn toàn khác với những gì đã bàn trước.

Trình Uyên hơi khó hiểu.

Lúc trước đã nói chỉ cần Trình Uyên tỏ tình với cô ta, cô ta sẽ trực tiếp đồng ý mà.

Chẳng lẽ Mục Như Trăn có cảm tình với Lâm Xương Dịch? Nhưng không thể không nói, Lâm Xương Dịch trông cũng rất đẹp trai.

Trình Uyên chỉ cảm thấy tình cảnh của mình bây giờ cực kỳ xấu hổ, không nhịn được trừng Mục Như Trăn một cái, giận dữ nói: “Không được, không thể suy nghĩ, em đồng ý thì đồng ý, không đồng ý thì thôi, anh đi tìm người khác” “..” Mọi người lại đứng hình lần nữa.

Đây là tỏ tình cái mẹ gì? Giống hệt như mua đồ vậy, ngay cả cơ hội mặc cả cũng không cho người ta? Cô có bán không? Không bán thì tôi đi đói Những lời này của Trình Uyên cũng khiến Mục Như Trăn hận đến nghiến răng, không nhịn được trừng ngược lại.

“Như Trăn, em đừng tin anh ta, anh ta có vợ rồi!” Lúc này.

Lâm Xương Dịch đột nhiên chỉ trích Trình Uyên: “Trình Uyên, không ngờ anh là người như thế, anh có vợ còn tỏ tình với Như Trăn, tôi chưa từng gặp loại đàn ông nào cặn bã như anh cả!” “Anh câm miệng!” Trình Uyên hung ác trừng anh ta một cái, hừ lạnh nói: “Còn muốn bị đánh nữa hả? Anh có quyền gì lên tiếng, không phải anh cũng có bạn gái rồi sao?”

Lâm Xương Dịch bị Trình Uyên trừng đến run rẩy, dường như nhận ra mình có hơi sợ hãi cho nên lại cứng cổ: “Tôi và Thiệu Đình Đình đã chia tay từ lâu rồi” “Anh có thể chia tay xem mắt, sao tôi không thể ly hôn tỏ tình hả?” Trình Uyên hỏi lại.

Lâm Xương Dịch thoáng chốc ghen hợm.

“Này cậu nhóc, cậu là muốn cạnh tranh với Xương Dịch nhà tôi sao?” Người phụ nữ trung niên bên cạnh Lâm Xương Dịch chăm sóc vóc dáng không tệ, dáng vẻ cũng đoan trang, chắc lúc trẻ cũng là một đại mỹ nữ, bà ta lạnh lùng hỏi.

“Tôi chỉ sợ Lâm Xương Dịch không dám thôi!” Trình Uyên hồ hững đáp lại.

Người phụ nữ trung niên là mẹ của Lâm Xương Dịch, tên Tôn Hân, nghe thấy Trình Uyên nói vậy thì không nhịn Ỗ Người trẻ tuổi nói chuyện đừng quá ngông cuồng, phải biết rằng bây giờ là xã hội vật chất, tôi muốn hỏi cậu, nếu Như Trăn theo cậu, cậu có thể cho.

con bé cái gì?” Trình Uyên hỏi ngược lại: “Vậy các người có thể cho cô ấy cái gì?” Tôn Hân mỉm cười, ngẩng đầu kiêu ngạo nói: “Nhà chúng tôi có mở công ty, công ty cũng nằm top trên ở thành phố Tân Dương, về mặt vật chất chỉ cần Như Trăn lên tiếng, chúng tôi đều có thể cho” “Như Trăn, kêu bọn họ cho cây Kar 98K đi” Trình Uyên vội vàng đề nghị.

Mục Như Trăn đen mặt, chuyện này hoàn toàn khác với dự đoán của cô ta, đã bị lệch hướng rồi.

“Bộp!” Tôn Hân đập mạnh lên bàn, tức giận nói: rằng là đang cãi cùn!” Sau đó hỏi con trai Lâm Xương Dịch của bà ta: “Kar 98K là cái gì?” Khuôn mặt kia của Lâm Xương Dịch u ám đến có thể vát ra nước.

Lúc họp mặt bạn học, anh ta ba lần bảy lượt muốn sỉ nhục Trình Uyên, khi Từ Đầu Trọc gây chuyện với anh còn hăm hại anh, lúc cảnh sát đến còn chỉ ra Trình Uyên, hơn nữa trên vũ hội của Tập đoàn Long Đằng còn nói xấu anh với Bạch An Tương.

Nếu không có chuyện này, thật ra Trình Uyên cũng không muốn gây chuyện với Lâm Xương Dịch. Dù sao cũng là bạn

học, nhưng giống y câu nói kia, bạn không muốn trêu vào người ta, người ta lại cứ muốn đưa bạn vào chỗ chết.

Tôn Hân cười lạnh hỏi Trình Uyên: “Đừng nói nhảm nữa, cậu nói xem mình có thể cho Như Trăn cái gì.” Trình Uyên cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó ngẩng đầu cười hì hì nói: “Tôi có thể cho Như Trăn một đứa con” Vừa nghe thấy những lời này, người trên bàn đều nhìn sang Mục Như Trăn.

Mục Như Trăn lập tức đỏ cả mặt, bây giờ cô ta cực kỳ xấu hổ, cũng cảm thấy hối hận không thôi.

Sao có thể để tên Trình Uyên này đến giúp cô ta chứ? Giờ thì hay rồi, càng giúp càng hỏng việc, bây giờ thậm chí cô ta còn muốn tìm cái lỗ để chui vào luôn.

Quá mất mặt.

Chương 53

Chương 53.

Sửng sốt một lúc lâu, cuối cùng người phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh Mục Như Trăn cũng lên tiếng.

“Như Trăn, những gì cậu ta nói... đều là thật sao?” Người phụ nữ trung niên này là mẹ của Mục Như Trăn, Tân Thiển.

Mục Như Trăn kìm nén đến đỏ bừng cả mặt, tức giận trừng Trình Uyên, một câu cũng không nói nên lời.

Cô ta có thể nói thế nào đây? Là giả? Vậy vở kịch này còn có ý nghĩa gì nữa? Là thật? Vậy thì quá mất mặt rồi! Nhưng thật không ngờ cô cảm tức không nói gì còn có thể cho người ta thêm mấy phần không gian tưởng tượng. Kết quả là Tân Thiển, Tôn Hân và Lâm Xương.

Dịch đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

“Chị Tân, hôm nay chúng ta đến đây thôi” Tôn Hân đứng dậy, đen mặt nói.

Tân Thiển há miệng, có ý muốn giữ lại nhưng không biết nên nói thế nào, vì bây giờ đã trở nên rất xấu hổ rồi.

Tôn Hân hừ lạnh một tiếng, dẫn Lâm Xương Dịch xoay.

người muốn đi.

Trình Uyên lại đột nhiên cười nói: “Ngồi thêm lát nữa đi? Đồ ăn còn chưa được đưa lên mà, ăn miếng cơm xong rồi hẳn đi” Lâm Xương Dịch hung ác trừng anh một cái: “Trình Uyên, chúng ta chờ xem, tôi sẽ khiến anh phải trả giá vì những chuyện mình từng làm” Trình Uyên nhún vai, tỏ vẻ không sao cả.

Cơm cũng không cần ăn nữa, thấy Tôn Hân dẫn Lâm Xương Dịch đen mặt rời đi, Tân Thiển oán hận trừng Mục Như Trăn một cái, cũng cầm lấy túi xách nặng nề khỏi.

Sắc mặt của Mục Như Trăn cũng không dễ nhìn được bao nhiêu, đợi bọn họ đi hết rồi, cô ta mới đá mạnh một cái lên chân Trình Uyên: “Trình Uyên!” “Ui!” Trình Uyên đau đến ôm chân nhe răng nhếch “Anh..” Mục Như Trăn then quá thành giận: “Sao anh có thể như vậy chứ?” Trình Uyên uất ức nói: “Tôi nói này bà cô, tôi thế nào hả?” “Anh..” Mục Như Trăn đã sắp bị tức chết rồi.

Nhưng cô ta thật sự không nói được cuối cùng Trình Uyên sai ở đâu, dù sao hai người cũng không nói lời thoai trước, mà Trình Uyên cũng diễn theo cô ta đã tính, chỉ là... cái này quá ảnh hưởng đến mặt mũi rồi.

“Anh... Anh..” Anh một lúc lâu, cuối cùng Mục Như Trăn lại tức giận nói một câu: “Anh tính tiền!” Cô ta cầm túi xách, ngẩng đầu tuyệt tình bước đi không hề quay đầu lại.

Trình Uyên cười trộm.

hầm nghĩ, cho cô giả vờ Mục Như Trăn ở trước mặt Trình Uyên luôn tỏ thái độ như anh thiếu nợ cô ta, vì xuất thân của Trình Uyên, cô ta luôn cảm thấy không đáng vì Bạch An Tương, đồng thời cũng càng khinh thường Trình Uyên hơn, thái độ với anh cũng cực kỳ ác liệt. Mặc dù bảo Trình Uyên giúp, nhưng lại giống như Trình Uyên thiếu nợ cô ta vậy.

Coi như đây là một bài học nho nhỏ đi.

Trình Uyên cảm thấy qua chuyện âm ỉ lần này, đoán chừng cô ta sẽ không nhờ mình giúp nữa.

Nhưng...

Luôn có vài chuyện sẽ không theo ý người, giống như lúc xảy ra tai nạn xe cô, ai cũng không thể đoán trước được vậy.

Trình Uyên về đến Tuấn Phong lại đột nhiên nhận được.

điện thoại của Mục Như Trăn.

“A lô, buổi tối anh có rảnh không?” Giọng nói của Mục Như Trăn vẫn lạnh lẽo như trước.

Trình Uyên hỏi: “Sao thế?” “À... mẹ tôi nói...” Mục Như Trăn hơi ngượng ngùng, nói chuyện ấp a ấp úng: “Bảo tối nay

anh đến nhà tôi ăn cơm: “.” Trình Uyên hơi ngơ ngác: “Không phải, không phải chúng ta diễn trò thôi sao? Sao cô còn muốn làm giả thành thật thế? Bà cô, tôi xin cô bỏ qua cho tôi đi, tôi là người đã có vợ rồi.” “Phi phi phi! Anh nghĩ đi đâu vậy!” Mụ Như Trăn có vẻ hơi cuống cuồng: “Ban ngày ban mặt ai cho anh nói mấy lời này” Thì ra mẹ Mụ Như Trăn tin chuyện Trình Uyên nói có con với Mụ Như Trăn, đợi cô ta về nhà, mẹ cô ta cân nhắc một lúc lâu, sau đó nói nếu đã như thế rồi thì bà cũng không ngăn cản nữa, buổi tối dẫn bạn trai về nhà để bà hỏi cho rõ ràng.

Có câu nói thế nào nhỉ, nói dối một lần rồi sẽ kéo theo một lời nói dối khác, sau đó sẽ mãi mãi không có chừng mực.

Mụ Như Trăn cũng không thể nói bọn họ là lừa bà được, như vậy không khiến mẹ tức chết sao? Cho nên chỉ có thể gọi điện thoại cho Trình Uyên.

Nghe thấy lời giải thích của Mụ Như Trăn, Trình Uyên cười khỏ: “Vậy phải làm sao? Cũng không thể tiếp tục như vậy được đúng không, cô cũng biết pháp luật không cho phép một chồng hai vợ mà” “Nghĩ đẹp quá!” Mụ Như Trăn tức giận nói: “Đừng nằm mơ nữa, đêm nay anh đến ứng phó cho tôi trước đi, sau này lại tìm cơ hội từ từ nói với mẹ tôi, cùng lắm thì sao.

này tìm một cơ hội nói chúng ta không hợp nên chia tay.

“Ừm” “Vậy buổi tối lúc anh đến đừng nói chuyện khéo léo quá” Mụ Như Trăn lại dặn dò: “Đừng để mẹ tôi nhìn vừa mắt là được, đến lúc đó bà nghĩ hai chúng ta không hợp, bảo tôi chia tay với anh, đó là cách tốt nhất” Sau khi cúp máy, Vương Tử Yên gõ cửa đi vào.

Váy ôm mỏng và tất đen bình thường không thấy đâu, hôm nay Vương Tử Yên mặc khá bảo thủ, váy công sở màu trắng, trên mặt cũng chỉ trang điểm nhẹ nhàng, cả người như mang theo một cảm giác trong sáng.

Điều này khiến Trình Uyên không quen lắm, cảm thấy sao người đẹp khêu gợi này lại mặc giống Bạch An Tương quá.

Vương Tử Yên đứng trước mặt Trình Uyên khẽ nhú mày nói: “Chủ tịch, khi này cấp cao của Tập đoàn Lương Câu vừa đàm phán với chúng ta.” “Ô? Kết quả thế nào?” Trình Uyên ra hiệu cho Vương Tử Yên ngồi xuống sofa rồi hỏi.

“Rất lạ” Vương Tử Yên đáp.

“Nói nghe xem” “Bọn họ đồng ý với việc thu mua của chúng ta, nhưng còn đưa ra một yêu cầu rất kỳ lạ” Vương Tử Yên nói: “Bọn họ không cần chúng ta đưa bao nhiêu tiền, nói chỉ cần hợp lý là được, nhưng phải đánh Bạch Thị tới phá sản mới thôi” “* Trình Uyên ngẩn người.

Vương Tử Yên mím môi nói thêm: “Nhưng theo tài liệu điều tra của chúng ta, trong lúc Tập đoàn Lương Câu phát triển chưa từng xảy ra xung đột mâu thuẫn gì với Bạch Thị, hơn nữa cũng không nghe nói cấp cao của tập.

đoàn có thù oán cá nhân gì với cấp cao của Bạch Thị.

“Vậy thì lạ thật” Trình Uyên nhú mày nói: “Một tập đoàn bị đứt chuỗi tài chính bất chấp nguy hiểm phá sản bị thu mua cũng cứ phải đấu với Bạch Thị, sao nghe giống như.

có thù giết ba giết mẹ vậy” Vương Tử Yên gật nhẹ đầu.

Trình Uyên ngẫm nghĩ, nói với Vương Tử Yên: “Cô phái người đến Bạch Thị kiểm tra thử, xem tình hình gần đây của bọn họ” “Được” Vương Tử Yên gật đầu.

“Còn nữa, lấy năm trăm nghìn ra, tìm một người đáng tin đưa đến trung tâm giải trí cho một người tên Từ Đầu Trọc giúp tôi” “Được” Vương Tử Yên lại gật đầu.

Cô ta không hỏi năm trăm nghìn này dùng làm gì, chứng tỏ bây giờ cô ta đã dần bắt đầu tin tưởng Trình Uyên, một trợ lý như cô ta, cần phải nghe theo quyết định của anh.

Lúc chạng vạng tan tầm, Trình Uyên vừa ra ngoài đã nhìn thấy chiếc Cruze đỗ bên ngoài, không nhìn được.

thở dài.

Gọi điện thoại cho Bạch An Tương nói có việc, sẽ về muộn một chút.

Bạch An Tương nói: “Ừm, em đợi anh” Nghe Bạch An Tương nói đợi mình, Trình Uyên thoáng chốc vui như nở hoa.

Phải biết rằng hai người vẫn chia phòng với nhau, hoàn toàn không tồn tại chuyện ai đợi ai, nhưng Bạch An Tương nói muốn đợi anh, vậy chẳng phải là...

Nhờ đến tối hôm qua nếu không phải mình uống nhiều, nói không chừng hôm nay đã trở thành người đàn ông thực thụ rồi.

Khi mở cửa xe ngồi vào xe của Mục Như Trăn, anh vẫn đang mang vẻ mặt tươi cười.

Thấy trạng thái này của Trình Uyên, khuôn mặt của Mục Như Trăn thoáng chốc đỏ bừng.

Truyen.one chúc cả nhà đọc truyện vui vẻ và nhớ truyen.one có nhiều truyện hot hay nhé

Chương 54

Chương 54 Không phải gu của tôi ị cho anh biết, chúng ta chỉ diễn kịch thôi, anh đừng có xem là thật đấy” Mục Như Trăn căng thẳng nói với Trình Uyên.

Trình Uyên biết cô ta hiểu lầm, cũng lười giải thích với cô ịa, thuận miệng nói: “Yên tâm đi, cô không phải gu của tôi” “Xì!” Mục Như Trăn khinh thường trợn trắng mắt.

“Đợi lát nữa đến nhà tôi, anh nhớ nhất định phải ló lảng một chút, làm sao cho ba mẹ tôi ghét anh ấy” Mục Như Trăn lại nhắc nhở.

Xe khởi động, Trình Uyên khó hiểu hỏi: “Cô có thể nói rõ một chút không, tôi nên ló lảng thế nào? Mục Như Trăn nhú mày, dường như hơi mất kiên nhẫn: “Ba tôi là giáo viên, ghét nhất loại người khoác lác cả ngày, anh cứ khoác lác càng nhiều càng tốt, có bao.

nhiều không đáng tin cứ thể hiện ra hết là được” Trình Uyên yên lặng nhớ trong lòng.

Nhà của Mục Như Trăn ở tiểu khu “Tân Uyển Lệ Cảnh”, nhìn từ căn hộ ba phòng điển hình, nhà cô ta cũng thuộc giai cấp trung sản, điều kiện không tệ cũng không tốt lắm.

Đến lầu 13, gõ cửa nhà, người mở cửa chính là mẹ của Mục Như Trăn.

Tân Thiên nhìn thoáng qua Mục Như Trăn và Trình Uyên, thái độ không lạnh nhạt cũng không nhiệt tình, cảm giác giống như người một nhà vậy, thuận miệng nói: “Vào đi” Ba Mục Như Trăn ngồi trước tivi xem tin tức, thấy Mục Như Trăn và Trình Uyên đi vào thì vội lấy điều khiển chỉnh nhỏ âm lượng lại.

Đứng dậy cười nói: “Tiểu Trình phải không, đến đây ngồi” Đây là một người đàn ông trung niên vẻ ngoài uy nghiêm, đeo một cái kính đen, toàn thân phát ra khí thế của người trí thức.

“Chào chú” Trình Uyên biết đây là ba của Mục Như Trăn, Mục Vệ Đông, vội vàng gật đầu, cực kỳ lễ phép chào hỏi.

Mục Như Trăn lại khế nhịu mày, cảm thấy hơi khó chịu vì sự lễ phép của Trình Uyên.

Sau khi ngồi xuống, Mục Vệ Đông hỏi Trình Uyên: “Tiểu Trình làm việc ở đâu?” “À, cháu ạ, cháu làm ở Tuấn..” “Anh ấy ở nhà” Không đợi Trình Uyên nói hết lời, Mục.

Như Trăn vội vàng ngắt lời anh, nói thay anh.

“.” Trình Uyên ngạc nhiên nhìn thoáng qua Mục Như Trăn, thấy vẻ mặt bình tĩnh của cô ta thì nhớ đến cô ta yêu cầu mình phải biểu hiện cho ba mẹ cô ta phản cảm mới được.

Nhưng làm thế nào mới có thể khiến người ta phản cảm đây? “Ở nhà?” Mục Vệ Đông nhịu mày: “Bạn không có công việc nghiêm chỉnh sao?” “Có chứ!” Trình Uyên nghiêng răng, nghĩ dù sao mình cũng không thân với bọn họ, không phải là làm lỗi một chút thôi sao, ai không biết khoác lác chứ? Vì thế cười nói: “Công việc của cháu là kiếm tiền ở nhà” “Kiếm tiền?” Mục Vệ Đông và Tân Thiên liếc mắt nhìn nhau.

Trình Uyên vội gật đầu, nghiêm túc nói: “Sản nghiệp.

trong nhà quá lớn rồi, ba cháu không cho cháu đi làm, nói con ở nhà chịu trách nhiệm tiêu tiền phá nhà là được, dù sao tiền ông đây kiếm được mấy đời con cũng.

không xài hết” Mục Vệ Đông và Tân Thiên đều giật mình, ánh mắt không nhìn được phát sáng.

Mục Như Trăn thì thầm lấy khuỷu tay huých Trình Uyên một cái, nhỏ giọng nói: “Ừm, không tệ, tiếp tục cố gắng” Có được sự tán thành của Mục Như Trăn, Trình Uyên càng dũng cảm hơn.

Mục Vệ Đông sừng sốt một lát mới cẩn thận hỏi: “Vậy Tiểu Trình, nhà cậu làm ngành gì?” Trình Uyên không hề nghĩ ngợi đã nói luôn ạ, nhà cháu cái gì cũng làm hết, bất động sản, ngành điện, ăn uống, giải trí, đúng đúng, mạng tin tức mà chú xem cũng là nhà cháu từng tài trợ đó.” “..” Tân Thiên không nhìn được hít sâu một hơi khí lạnh.

Mục Vệ Đông thì nhú mày.

Nếu mấy lời trước đó ông còn tin, thì câu cuối cùng của Trình Uyên rõ ràng có chút không thực tế rồi.

Ông lập tức muốn thử Trình Uyên, đảo mắt cười hỏi: “Vậy Tiểu Trình hiểu rõ hết những ngành này luôn sao?” Trình Uyên vỗ ngực, tiếp tục khoác lác: “Đương nhiên rồi, thiên hạ này không có chuyện gì cháu không hiểu cả.” so) vậy sao?” Sau đó Mục Vệ Đông chỉ vào một tin tức bất động sản đang phát sóng trong thời sự hỏi: “Vậy cậu có quan điểm gì với việc giá nhà trong tương lai là tăng hay giảm không?” “Không có quan điểm gì” Trình Uyên lắc đầu.

“Không có quan điểm gì?” “Đương nhiên không có quan điểm gì rồi, dù sao nhà ở cũng sẽ không thật sự giảm giá mà” “Hả?” Mục Vệ Đông nghe vậy thì ngơ ngác, sau đó hỏi lại: “Sao lại nói thế?” “Chú nhìn đi, không phải đất nước vẫn luôn điều khiển giá nhà sao? Chú có biết vì sao không? Không phải là vì giá nhà tăng quá khủng khiếp ư?” Trình Uyên bịa chuyện: “Nhưng chú có từng chú ý chưa, một khi đất nước bắt đầu điều khiển, lúc đó giá nhà sẽ giảm xuống từng chút một cách ổn định, sau đó sẽ lại tăng rất nhiều” “Ai cũng nói nhà cửa ở nước chúng ta đã gần bão hoà rồi, cung lớn hơn cầu, nhưng sự thật thì sao? Đất nước.

của chúng ta cứ 4,15 giây sẽ có một đứa trẻ ra đời, mỗi ngày như thế rồi mỗi tháng mỗi năm... giống như cắt rau họ vậy, cắt một vụ lại mọc ra vụ khác, đến lúc nào nhà cửa cũng là thứ cần thiết, sao có thể có hiện tượng cung lớn hơn cầu chứ?” “Giá nhà không thể giảm, giá nhà vừa giảm các xí nghiệp.

bị liên luy lỗ lỗ quá nhiều, gần như bất cứ ngành nào có dễ làm hay không đều có liên quan với giá nhà” “Chú nhìn về hai mươi năm trước đi, nhìn chung giá phòng trước đây luôn trong tình huống lên lên xuống xuống, nhưng cuối cùng thì sao, giảm ít tăng nhiều...” Trình Uyên vỗ ngực nói: “Chú muốn mua nhà cứ mà mua đi, chắc chắn giữ được giá, nếu chú thiếu cứ nói với cháu, nếu không cháu trực tiếp tặng chú mấy căn biệt thự cũng được.” Mục Vệ Đông là một giáo viên dạy học

nhiều năm, nhưng lúc này cũng bị lời nói của Trình Uyên làm giật mình.

Lại thêm câu nói cuối cùng khiến Tân Thiên cười cong cả mắt: “Đừng nói chuyện nữa, đồ ăn đã nấu xong rồi, chúng ta ngồi vào bàn thôi, ngồi vào bàn thôi” Mục Như Trăn hơi ngơ ngác.

Cô ta nghĩ dù gì ba mẹ cũng là phần tử trí thức, đừng nói thật sự tin lời Trình Uyên nói hư nói vượn nhé? Sau khi ngồi vào bàn, Mục Vệ Đông lại hỏi Trình Uyên: “Tiểu Trình à, hôm nay cháu đến đây bằng cách nào thế, lái xe à?” Trình Uyên vội lắc đầu: “Không, như Trăn đến đón cháu” Nghe vậy, Mục Vệ Đông và Tân Thiên đều khó hiểu nhìn Mục Như Trăn.

Nhưng sau đó Trình Uyên lại nói: “Cháu bị chúng khó lựa chọn, trong nhà có mấy chục chiếc xe thể thao không biết nên lái chiếc nào, cho nên dứt khoát bảo Như Trăn đến đón cháu luôn” Tay của Tân Thiên đang run rẩy.

Mục Vệ Đông không ngừng nâng mắt kính.

“Ăn cơm ăn cơm” Mục Như Trăn thấy cảnh này thì vội kêu mọi người ăn cơm, trong lòng cứ cảm thấy không ổn lắm.

Đừng nói ba mẹ thật sự tin anh nói nhảm nhé.

Cả nhà có thêm Trình Uyên đều vui đầu ăn cơm, Mục Vệ Đông và Tân Thiên lại có vẻ hơi gò bó.

Thấy thế, Mục Như Trăn đen mặt.

Cô ta nhắc nhở Mục Vệ Đông và Tân Thiên: “Ba mẹ, hai người có gì muốn hỏi Trình Uyên thì cứ hỏi đi” Hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó vội lắc đầu: “Không, không có gì phải hỏi cả” Nghe vậy, Mục Như Trăn mới yên tâm một chút, ý trong lời này của ba chắc là nghe ra Trình Uyên đang khoe khoang, nhất định rất thất vọng với anh, không muốn hỏi tiếp nữa.

Nhưng mà...

Sau đó Tân Thiên lại cười nói: “Thật sự không có gì phải hỏi cả, với bối cảnh nhà Tiểu Trình, Như Trăn nhà chúng ta muốn gả qua chắc chắn chỉ có hưởng phúc, hai người già này cũng

yên tâm” “Đúng vậy, Như Trăn lấy Tiểu Tình, chúng ta cũng thấy thom lây” Mục Vệ Đông gật đầu nói.

Mục Như Trăn trực tiếp đứng hình.

Sao có thể như vậy chứ?

Chương 55

Chương 55 Hiểu âm “Tiểu Trình tử lượng thế nào?” Mục Vệ Đông hỏi.

Trình Uyên lại vỗ ngực, tiếp tục khoác lác: “Chú không.

biết chứ, cháu được gọi là thùng rượu lớn đứng đầu thành phố Tân Dương đấy, nghìn chén không say” “Ha hả... vậy thì lợi hại đấy” Mục Vệ Đông giơ ngón tay cái.

Mục Như Trăn thật sự cảm thấy khó tin, cô ta nhìn ông hỏi: “Ba, cái này ba cũng tin sao?” “Tin chứ” Mục Vệ Đông gật đầu: “Vừa nhìn Tiểu Trình đã biết là một đứa nhỏ rất trung thực, hào phóng, có gì nói đó, không hề giả vờ chút nào” “.” Mục Như Trăn cảm thấy hôm nay đầu óc của mình hơi không dùng được.

“Vậy chúng ta uống một chút nhé?” Mục Vệ Đông đề nghị.

Trình Uyên xắn tay áo: “Được thôi.” Uống xong một chai rượu...

Mục Như Trăn chỉ vào Trình Uyên nằm trên bàn, nói với Mục Vệ Đông: “Ba xem đi, anh ấy nói dối đó, rõ ràng anh ấy là thích khoe khoang” Trình Uyên nói mình uống rượu cực kỳ giỏi, bây giờ chỉ một chai đã gục, Mục Như Trăn muốn nhờ chuyện này uyển chuyển nói với ba mẹ mình rằng những lời anh nói trước đó đều là khoác lác.

Kết quả thì sao...

Mục Vệ Đông thở dài, lắc đầu nói với Mục Như Trăn: “Con gái, cái này con không hiểu được, Tiểu Trình sĩ diện, trên bàn rượu thằng bé sẽ không thừa nhận mình không được, đây mới là dáng vẻ đàn ông nên có.” “.” Mục Như Trăn trực tiếp cạ lời.

Cô ta đã nhìn ra hôm nay biến khéo thành vụng rồi, chẳng những ba mẹ không ghét Trình Uyên, ngược lại còn tin “bối

cảnh hùng hậu” của anh, càng nhìn càng thích anh hơn.

“Lười nói với hai người, con đưa anh ấy về” Mục Như ‘Trần cảm tức bĩu môi nói.

“Đừng, đừng động đây!” Tân Thiên vội vàng ngăn Mục Như Trần muốn kéo Trình Uyên dậy, sau đó cười bí hiểm với cô ta: “Con nhóc ngốc, con muốn đưa Tiểu Trình đi đâu?” “Đương nhiên là đưa anh ấy về nhà rồi!” Mục Như Trần nói như lẽ hiển nhiên.

Mục Vệ Đông ho khan một tiếng, bình tĩnh nói: “Tiểu Trình uống say thế, chúng ta đưa người về rồi mặc kệ thì hơi thất lễ” Tân Thiên vội phụ hoạ: “Đúng vậy, đứa nhỏ tốt như vậy..” Bà vỗ mu bàn tay của Mục Như Trần: “Con nhóc ngốc con đừng ở trong phúc mà không biết hưởng, người đàn ông tốt như vậy con phải nắm chặt, hơn nữa, hai đứa cũng đã có con rồi” Nói xong còn chớp mắt với Mục Như Trần.

Mục Như Trần trực tiếp hoá đá.

Nói hết lời, hai người bắt buộc đưa Trình Uyên vào.

phòng của Mục Như Trần.

Đợi sau khi Mục Như Trần đóng cửa lại, Tân Thiên cười híp mắt hỏi Mục Vệ Đông: “Đứa con rể này thế nào?” Mục Vệ Đông cảm thán: “Đây là phải có gia sản lớn đến mức nào chứ.” “Đúng vậy” Tân Thiên kích động đến mặt cũng đỏ lên: “Con gái của ông Trương bên cạnh lấy Giám đốc của một công ty đã khoe khoang đến muốn lên trời rồi, hừ, không bao lâu nữa, tôi sẽ cho bọn họ biết sự lợi hại của chúng ta” Có câu nói người già như trẻ con, càng già càng thích so.

bì giống trẻ con, đương nhiên Mục Vệ Đông và Tân Thiên đều không tính là già, cho nên dường như bọn họ càng hợp với một câu khác hơn, đó chính là chứng IQ tự động bị ngăn trở trong tình huống đặc biệt.

Đứng trước một sự hấp dẫn đủ lớn, bọn họ sẽ lựa chọn tin tưởng theo bản năng, do đó tự động khiến IQ giảm xuống đến mức tối đa.

Nhìn thấy Trình Uyên ngủ ngon lành trên giường, Mục Như Trăn thật sự muốn giết chết anh.

“Một người đi làm ở cơ quan, một người làm giáo viên, IQ của hai người đâu?” “Người ta nói cái gì là cái đó? Nếu anh ta nói là Ngọc Hoàng đại đế hai người có tin không?” “Thật là ngốc... thật là ngốc...” Mục Như Trăn đã sắp bị ba mẹ mình làm tức chết rồi, liên tục làm bầm.

Sau đó cô ta gặp phải một vấn đề càng khó xử hơn.

Đêm nay phải ngủ thế nào đây? Ngẫm nghĩ một hồi, bất đắc dĩ lấy điện thoại ra gọi video cho Bạch An Tương.

“A lô, honey, sao sắc mặt của cậu lại khó coi thế?” Bạch An Tương hỏi.

Mục Như Trăn hừ lạnh một tiếng, quay camera vào Trình Uyên đang ngủ ngon lành trên giường, tức giận nói: “Nhìn xem, nhìn xem ông xã bảo bối của cậu đang làm gì này” “Đây là..” Sắc mặt của Bạch An Tương trong màn hình thoáng chốc thay đổi: “Anh ấy làm gì cậu thế?” “Anh ta đã sắp làm tở phát điên rồi” Mục Như Trăn cảm tức nói.

Bạch An Tương ngó ra, điện thoại rớt xuống giường.

Mục Như Trăn cũng hơi sững sốt, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ, chắc chắn Bạch An Tương này đã hiểu lầm rồi.

Cô ta vừa định giải thích, Bạch An Tương đã cầm điện thoại lên lần nữa, lạnh lùng hỏi Mục Như Trăn: “Cậu là đang khoe khoang với tớ sao?” “Không phải, cậu nghe tớ giải thích...” “Mục Như Trăn, tớ vẫn luôn xem cậu là bạn thân nhất của mình, không ngờ cậu lại có thể làm ra chuyện thế này” “An Tương, cậu hiểu lầm rồi!” Lúc này, cuộc gọi bị cúp, chắc là Bạch An Tương tự động cúp máy.

Mục Như Trăn nôn nóng đến giậm chân, vội vàng gọi lại lần nữa, Bạch An Tương không nghe, sau đó lại gọi, Bạch An Tương trực tiếp tắt nguồn.

Mục Như Trăn tròn tròn mắt.

Cô ta chưa từng nghĩ đến sẽ có tình cảnh như vậy, cũng không ngờ thì ra Bạch An Tương để ý Trình Uyên đến thế.

Phải làm sao đây? Ngày hôm sau lúc Trình Uyên mở mắt ra thì phát hiện Mục Như Trăn ngồi bên giường, sợ đến ngồi bật dậy, kiểm tra quần áo trên người mình.

Cũng may chưa mất sự trong trắng.

Sau đó lại nhìn Mục Như Trăn, không nhìn được sưng sốt.

Cô ta đầu tóc lộn xộn, đôi mắt thâm quầng, dáng vẻ cực kỳ tiêu tụy.

“Mẹ ơi, cô đi quán net cả đêm hả?” Trong trí nhớ của Trình Uyên, trạng thái của Mục Như Trăn bây giờ rất giống khi anh đi quán net suốt đêm lúc còn học đại học.

“Tôi gặp rác rối rồi” Mục Như Trăn cắn môi, nhỏ giọng nói.

“Sao thế?” Trình Uyên hỏi.

Sau đó Mục Như Trăn bèn kể chuyện đêm qua gọi video cho Bạch An Tương, sau đó bị Bạch An Tương hiểu lầm cho anh nghe.

“Gô..” Sau khi nghe xong, Trình Uyên cũng giật mình, anh chỉ vào mũi Mục Như Trăn nói: “Tôi cũng không biết nên nói cô thế nào nữa” Mắt Mục Như Trăn lập tức đỏ lên.

Trình Uyên thấy thế thì bình tĩnh lại một chút, nghĩ lại thấy thật ra cô ta cũng không cố ý, vì thế lại an ủi cô ta: “Được rồi được rồi, chỉ là hiểu lầm thôi, cô đừng để ý quá, trở về tôi giải thích với An Tương là được.” Lúc ra ngoài gặp được Mục Vệ Đông tập thể dục buổi sáng trở về, hai người chào hỏi một tiếng.

Mục Vệ Đông hỏi: “Mới sáng sớm mà Tiểu Trình đi đâu thế?” “Chú, nhà cháu có chút việc gấp, cháu phải trở về xử lý” Trình Uyên cũng lễ phép đáp lời.

Nói xong lại duỗi tay bắt một chiếc taxi, ngồi vào thì nói thẳng: “Vịnh Ánh Trăng” Nhìn theo xe taxi đi xa, Mục Vệ Đông không nhìn được cảm thán: “Có nhiều tiền còn khiêm tốn như thế, đúng là một đứa nhỏ tốt hiếm có” “Ông Mục, chàng trai trẻ kia là ai thế?” Lúc này, một người đàn ông trung niên đi ngang qua nhìn thấy thì hỏi Mục Vệ Đông.

Mục Vệ Đông rất tự hào cười nói: “Con rể tôi” Người nọ nở nụ cười: “Không phải Như Trăn cũng có xe sao? Sao ông còn để con rể mình bắt xe đi vậy, cha vợ là ông cũng không biết tính tiền xe giúp người ta trước nữa” Ý trong lời này rõ ràng là khinh thường người ta, vì thấy Trình Uyên không lái xe tới còn bắt xe đi, bèn cảm thấy chác chắn con rể của Mục Vệ Đông là đồ nghèo khó.

Mục Vệ Đông không nhịn được trợn trắng mắt, cười lạnh: “Ông Trương à, thế thì ông không biết rồi, con rể tôi nhà giàu, nhưng có một điểm không tốt là quá khiêm tốn:

Chương 56

Chương 56 Lên vào Tập đoàn Lương Câu Lúc ban ngày, ông cụ bị tức đến nhập viện.

Trong mấy ngày, tất cả khách hàng của Bạch Thị đều huỷ hợp đồng, thậm chí còn sẵn lòng trả tiền huỷ hợp đồng.

Bây giờ mọi người đều biết Tập đoàn Lương Câu thần bí kia đang dốc hết sức tấn công Bạch Thị.

Nhưng dù sao người ta cũng là một tập đoàn, Bạch Thị chỉ có chút sản nghiệp không phải đối thủ của người ta, huống hồ bây giờ đa số tiền của Bạch Thị đều sử dụng để phát triển dự án mới, cho nên hoàn toàn không phải đối thủ của bọn họ.

Bây giờ ngoài dự án mới về bột trái cây hoà tan của Bạch Thị do Bạch An Tương phụ trách còn đang vận hành bình thường ra, các phân xưởng khác đều đã dừng sản xuất hết.

Các cấp cao cùng nhau mở cuộc họp nghiên cứu, lúc thảo luận đã chuẩn bị bắt đầu giảm biên chế để chống đỡ.

Mà bột trái cây hoà tan Bạch Thị do Bạch An Tương phụ trách cũng không thể không tiến hành giảm người và giảm sản lượng số lượng lớn.

Hôm nay, Bạch An Tương đã không nhớ rõ cuối cùng có bao nhiêu người phàn nàn với mình, cũng không nhớ rõ có bao nhiêu người yêu cầu mình giải thích nữa.

Cô cũng không dễ chịu, nhưng vào lúc này, Mục Như Trăn lại quay cảnh Trình Uyên nằm trên giường ở nhà mình, còn dùng thái độ vĩnh vác nói với cô, Trình Uyên làm cô ta...

Tâm trạng rơi xuống đáy cốc.

“Là trách em không ngủ với anh sao?” Bạch An Tương yên lặng nghĩ: “Anh ngủ đi, là tự anh không chủ động, anh dựa vào cái gì mà trách em chứ?” “Em là vợ của anh mà, nhưng vì sao anh lại để vợ mình ở nhà mà đi ngủ với người khác?” “Là

người khác còn chưa tính, vì sao cứ phải là bạn thân nhất của em?” Bạch An Tương lúc này hoàn toàn đi vào ngõ cụt, thật ra rất nhiều chi tiết không phải chỉ đoán đo và suy đoán là được, nhưng có một câu là, phụ nữ khi yêu, IQ gần như: là 0.

Bạch An Tương và Trình Uyên kết hôn hơn hai năm, muốn nói thật sự bắt đầu chấp nhận Trình Uyên cũng là khoảng thời gian gần đây, nếu đổi một cách nói khác, đó chính là vừa bắt đầu yêu đương.

Cô cả đêm không ngủ.

Ban ngày lúc Trình Uyên chạy về nhà, phát hiện Bạch An Tương không có ở nhà.

Anh cũng không nghĩ gì nhiều, cảm thấy có lẽ Bạch An Tương đi làm rồi, vì thế rửa mặt thay quần áo xong thì cũng đi làm luôn.

Đến tập đoàn Tuấn Phong, Vương Tử Yên nói với anh: “Dường như Bạch Thị không gắng gượng được nữa rồi” “Sao thế?” Trình Uyên hỏi.

Vương Tử Yên đáp: “Bạch Sĩ Phan vừa đến, nói ba của ông ta bị tức đến nhập viện, bây giờ Bạch Thị không có người trụ cột, chuẩn bị bán ra 50% cổ phần, hỏi Tuấn Phong chúng ta có hứng thú không.” “Nghiêm trọng như vậy sao?” Trình Uyên hơi ngạc nhiên.

Công ty Trái cây Bạch Thị là sự nghiệp ông cụ gầy dựng lên, vì sao tất cả mọi người trong gia tộc Bạch Thị đều sợ ông cụ, lý do là vì đến giờ ông cụ vẫn nắm vững Công ty Trái cây Bạch Thị, nếu ông cụ ngã xuống, Bạch Thị thật sự sẽ như rắn mất đầu.

“Triển vọng phát triển của Công ty Trái cây Bạch Thị tuy khả quan, nhưng vẫn luôn không phải mục tiêu chúng ta theo đuổi” Vương Tử Yên nói: “So sánh với nhau, Tập đoàn Lương Câu có thể tạo được tác dụng mang tính quyết định với sự phát triển của công ty chúng ta hơn, nếu chúng ta thành công thu mua Tập đoàn Lương Câu, có lẽ địa vị của tập đoàn chúng ta ở tỉnh Giang Bắc sẽ nâng cao lên hai cấp” “Cho nên tôi vẫn đề nghị bỏ Bạch Thị, thu mua Lương Câu” Đạo lý Vương Tử

Yên nói đương nhiên Trình Uyên hiểu, nhưng vấn đề bây giờ là Bạch Thị không phải xí nghiệp.

bình thường. Nếu nó ngã xuống, chắc chắn Bạch An Tương sẽ rất đau lòng.

“Ừm, tôi tự biết chừng mực, cô trao đổi với Bạch Sĩ Phan nói ông ta đợi đi” Trình Uyên nói.

“Vâng” Vương Tử Yên đáp.

“Có người quen ở Tập đoàn Lương Câu chứ?” Trình Uyên hỏi.

Wương Tử Yên gật đầu.

“Giúp tôi sắp xếp một thân phận nhân viên ở trụ sở chính của Tập đoàn Lương Câu” Trình Uyên nói.

Wương Tử Yên ngạc nhiên.

Đợi cô ta đi rồi, Trình Uyên ngẫm nghĩ, sau đó rời khỏi Tuấn Phong.

Anh muốn biết rõ cuối cùng giữa Tập đoàn Lương Câu và Bạch Thị có ân oán gì, bước đầu tiên là phải biết cuối cùng ông chủ đứng sau Tập đoàn Lương Câu là ai.

Thật ra anh vẫn luôn nghi ngờ Long Thâm Vũ.

Nếu là Long Thâm Vũ thì có thể giải thích được, ví dụ như Long Thâm Vũ đánh đổ Bạch Thị, sau đó Bạch Thị phái người đến bàn điều kiện, anh ta nói tới Bạch An Tương, như vậy chắc chắn ông cụ Bạch sẽ muốn mình ly hôn với Bạch An Tương, lấy cái mũ liên quan đến hưng thịnh và diệt vong của Bạch Thị ép Bạch An Tương lấy Long Thâm Vũ.

Đương nhiên đây cũng chỉ là suy đoán của Trình Uyên, tuy anh hiểu mình đoán gần đúng, nhưng trước khi chưa xác nhận cũng không thể kết luận bừa được.

Cho nên anh muốn tự mình đi điều tra.

Tập đoàn Lương Câu nằm ở ngoại ô phía bắc của thành phố Tân Dương, người đời gọi là khu Bắc, nếu bắt xe cũng chỉ mất ba mươi phút.

Đợi đến toà nhà trụ sở chính của Tập đoàn Lương Câu cũng mới hơn chín giờ sáng, Trình Uyên đến trước quầy tiếp tân nói ra người quen Vương Tử Yên cung cấp cho.

mình.

Năm phút sau, bảy tuổi tao nhã lột người phụ nữ hai mươi sáu hai mươi ; ra từ trong thang máy.

Khí chất của người phụ nữ này khá giống Vương Tử Yên, dáng người khá gầy, lại thêm vòng eo mảnh khảnh khiến người ta phải ghen tị.

Trông cũng được.

“Anh tên Trình Uyên?” Người phụ nữ lạnh lùng kiêu ngạo hỏi.

Trình Uyên gật đầu.

“Tôi tên Trương Hiểu Vận, là thư ký Chủ tịch HĐQT của ‘Tập đoàn Lương Câu’” Người phụ nữ lạnh nhạt nói.

“Chào cô” Trình Uyên lễ phép gật đầu.

“Ừm, vốn tập đoàn chúng tôi không tuyển người, nhưng nếu là Tử Yên giới thiệu, vậy anh đi theo tôi” Trương Hiểu Vận dẫn Trình Uyên lên lầu.

Trình Uyên được sắp xếp ở phòng Nghiệp vụ.

“Tôn Phi Phi, cô dẫn dắt anh ta nhé” Trương Hiểu Vận gọi một cô gái có vẻ ngoài ngọt ngào đến bên cạnh, chỉ vào Trình Uyên nói.

Tôn Phi Phi vội gật đầu thưa vâng, trên mặt vẫn mang theo ý cười tao nhã, nhìn qua cực kỳ thoải mái.

Nhưng vừa thấy Trương Hiểu Vận đi, nụ cười trên mặt cô ta lập tức biến mất, cô ta thở phào một hơi, vỗ bộ ngực nhỏ của mình lẩm bẩm: “Làm mình sợ muốn chết” Trình Uyên chợt thấy buồn cười: “Sao thế? Cô sợ cô ta lắm hả?” “Đương nhiên rồi, ở chỗ chúng tôi có tiếng là..” Tôn Phi Phi ; im miệng, khó hiểu nhìn : “Này, anh là thư ký Trương dẫn đến à? Anh rất thân với thư ký Trương sao?” “Không quen” Trình Uyên nói.

“Thật à?” “Đúng thế” “Vậy thì tốt” Tôn Phi Phi lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó ra vẻ thần bí nhìn một vòng xung quanh, nhỏ giọng nói với Trình Uyên: “Thư ký Trương là cọp mẹ có tiếng ở chỗ chúng tôi đây” Đây là một phòng làm việc rất bình thường, trong căn phòng sáu mươi mét vuông để hai mươi mấy gian máy.

tính, lúc này cũng có hai mươi mấy nhân viên đang nghiêm túc làm việc.

Lúc Tôn Phi Phi nói thư ký Trương là cọp mẹ là thì thâm bên tai Trình Uyên.

Hơi thở như lan.

Trình Uyên vì dung nhập vào tập thể này cũng ra vẻ dữ tợn, hai tay làm thành móng vuốt “gào” một tiếng hỏi: “Có phải như thế này không?” “Ha ha ha...” Trình Uyên mô phỏng khiến Tôn Phi Phi cười run rẩy hết cả người.

Cảnh này bị một người nhìn thấy.

Khoảng thời gian còn lại, mãi đến buổi chiều tan làm, Tôn Phi Phi vẫn luôn ngồi rất gần Trình Uyên, hai người vừa nói vừa cười.

Trình Uyên muốn nghe ngóng tin tức, cho nên cũng đi rất gần Tôn Phi Phi.

Vì thế sau khi tan làm đã rước phiền phức tới.

Vì công ty có ký túc xá, Tôn Phi Phi có quan hệ không tệ với Trình Uyên bèn xung phong dẫn anh đến ký túc, trên đường đi chợt bị bốn năm người vây quanh.

Chương 57

Chương 57 Đừng lo chuyện bao đồng

Sáu nhân viên hai mươi mấy tuổi của công ty chặn Trình Uyên và Tôn Phi Phi trước cổng tập đoàn, người đàn ông bám tai đứng giữa cầm đầu mấy người này.

Người đàn ông bám tai vẻ ngoài bình thường, nhưng thấy đồng hồ trên cổ tay anh ta, chắc hẳn điều kiện gia đình rất tốt.

“Trương Dục, anh muốn làm gì?” Dường như Tôn Phi Phi hơi sợ người đàn ông trước mặt, không nhìn được trốn ra sau lưng Trình Uyên, căng thẳng chất vấn.

“Làm gì?” Người đàn ông trẻ tuổi tên Trương Dục kia cười cười, sau đó thay đổi sắc mặt đi đến trước mặt Trình Uyên, nghiêng đầu quan sát anh một lát rồi hỏi: “Mới đến à?”
“Đúng” Trình Uyên gật đầu.

Anh đến để tìm hiểu tin tức, cũng không muốn gây chuyện, huống hồ Trình Uyên cũng không biết mình gặp phải chuyện gì.

“Nếu là mới đến thì tôi tha thứ cho anh lần này” Trương Dục lạnh lùng nói: “Nhưng sau này anh nhớ kỹ cho tôi, Tôn Phi Phi là người phụ nữ của tôi, sau này cách xa cô ấy một chút” Trình Uyên ngạc nhiên.

Tôn Phi Phi sốt ruột đến đỏ cả mặt: “Trương Dục, anh nói bậy cái gì đó? Tôi không hề thích anh” Trương Dục cười lạnh: “Đó là chuyện của em” “Anh..” Sau đó Trương Dục lại hỏi Trình Uyên: “Anh nhớ chưa?” Trình Uyên vội gật đầu nói: “Nhớ rồi” Cũng không phải anh sợ, vấn đề là Trình Uyên cảm thấy không cần thiết xung đột với đối phương.

Thấy Trình Uyên dễ nói chuyện như vậy, dường như Trương Dục cũng hơi bất ngờ, không nhìn được nhìn anh thêm mấy lần, sau đó vỗ mặt anh nói: “Không tệ, cậu nhóc biết điều đấy”

Thấy Trình Uyên sợ hãi như vậy, tay đang nắm lấy tay áo Trình Uyên của Tôn Phi Phi cũng buông ra theo bản năng.

Trương Dục nhìn chăm chăm Tôn Phi Phi một lúc, nở nụ cười nhạt, sau đó xoay người rời khỏi.

Đợi bọn họ đi rồi, Trình Uyên phát hiện sắc mặt Tôn Phi Phi cực kỳ khó coi, trên người cũng mang theo hơi thở người lạ chớ đến gần.

“Chúng ta... đi thôi?” Trình Uyên hỏi.

Tôn Phi Phi lạnh lùng đáp: “Tự anh đi đi” Nói xong thì xoay người đi về.

Người phụ nữ nào cũng hy vọng mình tìm được một người đàn ông đáng tin cậy, cho nên đa số phụ nữ vẫn rất phản cảm với đàn ông nhất gan.

Tuy Tôn Phi Phi chỉ có tình cảm đồng nghiệp với Trình Uyên, nhưng thấy anh nhất gan như thế, cô ta cũng đột nhiên thấy khinh thường anh.

Trình Uyên đến ký túc xá, phát hiện trong phòng mình ở đã có ba người.

Cái này rất giống ký túc xá khi anh còn học đại học, nhưng có thêm một cái phòng vệ sinh. Lúc anh đi vào, ba đồng nghiệp đều lo làm chuyện của mình, không ai để ý đến anh.

“Tôi tên Trình Uyên, là người mới đến” Trình Uyên tự giới thiệu.

Ba người nâng mắt nhìn Trình Uyên, sau đó quay đầu làm chuyện của mình, một người chơi điện thoại, một người đọc sách còn một người đang ăn cơm hộp.

Điều này khiến Trình Uyên cảm thấy bất ngờ.

Anh cầm điện thoại gọi cho Bạch An Tương, muốn nói với cô tối nay có việc nên không về.

Nhưng gọi điện thoại qua, cô lại không nghe máy.

Trình Uyên nghĩ có lẽ Bạch An Tương không để điện thoại bên người, vì thế bèn gửi tin nhắn cho cô.

Trình Uyên vốn còn muốn hỏi mấy người này về chuyện của Tập đoàn Lương Câu, nhưng ba người này đều mang dáng vẻ người lạ chớ đến gần, để anh mặt nóng.

dán mông lạnh.

Ngồi trên giường của mình chơi điện thoại một lát.

Lúc này, người đàn ông nhỏ gầy cũng đang chơi điện thoại trong phòng đột nhiên đi đến trước mặt anh: “Này người anh em, ra ngoài ăn cơm cùng không?” Thấy có người chủ động nói chuyện với mình, Trình Uyên vội buông điện thoại gật đầu nói: “Được” Hai người ăn trong quán ăn nhanh trước cổng Tập đoàn Lương Câu.

Trong lúc đó người đàn ông nhỏ gầy tự giới thiệu: “Tôi tên Lương Kỳ” Sau đó, anh ta nói với Trình Uyên vì sao mọi người đều lạnh nhạt như thế.

“Gần đây tập đoàn chúng ta thiếu hụt tài chính, nghe bên trên nói muốn giảm biên chế, mà lúc này anh lại đến, cho nên chúng tôi đều cảm thấy anh là người có quan hệ” “Anh biết đấy, lúc giảm biên chế, chắc chắn người có quan hệ sẽ được giữ lại, anh muốn ở lại thì chúng tôi sẽ phải bị sa thải nhiều hơn một người, cho nên mọi người đều không thích anh” “Hơn nữa hôm nay anh đi rất gần nữ thần của phòng Nghiệp vụ chúng ta, ai có thể vừa mát anh chứ?” “Nữ thần?” Trình Uyên cảm thấy hơi giật mình: “Anh đang nói Tôn Phi Phi à?” Lương Kỳ gật đầu, cười hỏi Trình Uyên: “Thế nào, có phải Tôn Phi Phi rất đẹp không?” “Ừm, đúng là rất đẹp” Trình Uyên phụ họa.

Thật ra cái này phải xem là so với ai, so với cô gái bình thường, Tôn Phi Phi thật sự rất đẹp, hơn nữa lúc cười còn cực kỳ ngọt ngào.

Nhưng muốn so với Bạch An Tương...

Còn thua kém rất nhiều.

“Vậy vì sao anh nói với tôi cái này?” Trình Uyên hỏi Lương Kỳ, theo lý thì Lương Kỳ cũng nên không thích mình mới đúng.

Lương Kỳ đột nhiên cười khỏ: “Tôi cũng mới đến năm nay, hơn nữa công trạng vẫn luôn tậ nhất, cho nên anh có đến hay không, nếu muốn giảm biên chế chắc chắn tôi sẽ nằm trong hàng ngũ bị sa thải: Đây thật sự là một chủ đề đáng buồn, Trình Uyên cũng không biết nói gì nữa.

Nhưng nói đến Tôn Phi Phi, Trình Uyên chợt nghĩ đến Trương Dục vì cô ta mà chặn mình lại khi nầy kia, vì thế hỏi Lương Kỳ: “Anh biết Trương Dục là ai không?” “Trương Dục?” Nghe thấy hai chữ Trương Dục, Lương Kỳ cực kỳ hoảng sợ, vội vàng nhìn quanh khắp nơi, sau đó nhỏ giọng hỏi Trình Uyên: “Anh quen Trương Dục à?” Trình Uyên nói lại chuyện lúc trước.

Lương Kỳ nghe xong thì cười nói: “Vậy thì đúng rồi, cô gái xuất sắc như Tôn Phi Phi, vì sao đến giờ vẫn không có bạn trai chứ?” “Vì Trương Dục à?” Trình Uyên hỏi.

Lương Kỳ gật đầu: “Trương Dục là con trai của Tổng giám đốc Trương trong tập đoàn chúng ta, ý việc ba anh ta là Tổng giám đốc của tập đoàn nên làm mưa làm gió ở công ty, không ai dám trêu vào anh ta cả” “Anh ta theo đuổi Tôn Phi Phi, nhưng Tôn Phi Phi lại không ưa anh ta. Vì thế Trương Dục không muốn người khác đến gần Tôn Phi Phi, chỉ cần có người muốn đến gần cô ấy, không phải bị Trương Dục đánh nhập việc cũng bị anh ta giả truyền thánh chỉ đuổi việc” Thật ra Trình Uyên cũng không cảm thấy hứng thú với những chuyện này, chỉ muốn lấy chủ đề này đánh vỡ sự xấu hổ giữa hai người, từ đó kéo gần quan hệ lại thôi.

Lúc ăn cơm, Trình Uyên cũng không cố ý hỏi Lương Kỳ chuyện giữa Tập đoàn Lương Câu và Bạch Thị, dù hỏi anh ta cũng chưa chắc đã biết, cho nên Trình Uyên không gáp.

Ăn cơm xong, hai người rời khỏi quán ăn nhanh chuẩn bị quay về ký túc xá.

“Cứu mạng!” Lúc đi ngang qua toà nhà tập đoàn, đột nhiên nghe thấy có người kêu cứu mạng.

Trình Uyên lập tức dừng chân lại.

Còn Lương Kỳ thì thay đổi sắc mặt, anh ta chẳng những không dừng lại còn thúc giục Trình Uyên: “Đừng lo chuyện bao đồng, đi mau” Trình Uyên rất khó hiểu nhìn anh ta.

Lương Kỳ nói: “Xã hội bây giờ, lo chuyện bao đồng không có gì tốt cả, cần gì vì chuyện của người khác mà khiến mình gặp chuyện chứ?” Trình Uyên thở dài.

Anh biết suy nghĩ của Lương Kỳ là suy nghĩ của rất nhiều người thời nay, kiếm tiền của mình là xong chuyện, cần gì phải mạo hiểm đi giúp người khác chứ, hưởng hồ làm chuyện tốt giúp người khác, chẳng phải là giúp đối thủ cạnh tranh của mình hay sao? Vả lại lỡ như xảy ra chuyện gì để người ta biết, chắc chắn sẽ nói bạn ngốc.

Nhưng Trình Uyên cũng không nghĩ vậy, anh đang nghĩ nếu lúc này giọng nữ kêu cứu mạng kia là Bạch An Tương thì phải làm sao? Là Vương Tử Yên thì phải làm sao? Là người phụ nữ anh quen thì phải làm sao? Dù sao cũng phải có người đi cứu chứ! Nghĩ vậy, Trình Uyên lắc đầu với Lương Kỳ, sao đó đột nhiên quay về, chạy về phía có người kêu cứu mạng.

Đó là ga ra ngầm.

Chương 58

Chương 58 Có phải anh không?

Tám chín giờ tối, công ty gần như không có người, mà chỗ bảo vệ còn cách ga ra ngầm rất xa, cho nên lúc này nếu xảy ra chuyện gì, thật sự đúng là chưa chắc có người phát hiện.

Đợi đến lúc Trình Uyên xông vào ga ra ngầm lập tức nhìn thấy hai người đàn ông đầu đội tất đang kéo một người phụ nữ vào trong góc bãi đỗ xe, một người che miệng túm tóc cô ta, một người thì trói gô hai tay người phụ nữ.

Người phụ nữ không ngừng giãy giụa, giày cao gót cũng rơi mất, đồ công sở trên người cũng giãy giụa đến nhăn nhúm, cô ta vẫn luôn muốn kêu cứu, nhưng miệng bị hai người đàn ông che mất, cuối cùng cũng chỉ phát ra những tiếng “um um” giống y như người câm.

Trình Uyên lao xuống vội vàng trốn sau một cây trụ hình vuông, bắt đầu cảm thấy hồi hận.

Hai người đàn ông này vừa nhìn đã biết đều cường tráng hơn anh ta, hơn nữa trên đầu còn đội vớ... trên đầu còn đội vớ đó! Trong phim điện ảnh, thứ này đều là tội phạm đeo để đi cướp tiệm vàng và ngân hàng mà.

“Khụ!” Trình Uyên bắt đầu háng giọng.

Anh không biết mình có nên tiến lên cứu người không.

Nếu thật sự tiến lên, chưa nói tới có cứu được người không, chỉ sợ mình cũng lành ít dữ nhiều.

Nhưng nếu không cứu...

Trong khoảng thời gian trước đây, Trình Uyên vẫn mang cái danh vô dụng trên lưng không phải chỉ anh nhát gan đến mức nào, sợ phiền phức bao nhiêu, mà là vì anh không có tiền, cũng không có bản lĩnh kiếm tiền, trong nên trong mắt gia đình kinh doanh, anh là một tên vô dụng.

Nhưng tinh thần trọng nghĩa nên có thì vẫn phải có.

Anh xé một miếng vải trên áo sơ mi xuống che mặt, sau đó nghiêng răng xông ra ngoài.

“Dừng tay!” Trình Uyên chạy đến chỉ vào hai người đàn ông nổi giận quát to.

Hai người đàn ông sững sốt, sau khi đưa mắt nhìn nhau, một người tiếp tục đê cổ gái lại, một người thì buông tay đi về phía Trình Uyên.

Trình Uyên thấy thế, không nói hai lời đã nhanh chân bỏ chạy.

Vì trong tay người anh em này có dao gấp.

Người đàn ông kia thấy Trình Uyên bỏ chạy cũng rất dứt khoát đuổi theo.

Thấy anh chạy đến chỗ rẽ, người tàn nhẫn không nhiều lời, lập tức tăng tốc.

Nhưng mà...

Một tiếng “bịch” vang lên, cả người anh trai đội vớ bay lên, sau đó ngã âm xuống đất.

Người đàn ông còn lại không thấy rõ là tình huống gì, chỉ nhìn thấy đồng bọn của mình bị đánh bay ngược về như: đạn pháo thì lập tức trợn tròn mắt.

Người đàn ông đội vớ ngã trên đất giãy giụa đứng lên, sau đó xoay người chạy về hướng ngược lại, còn hô to.

với người kia: “Chạy mau!” Một người đội vớ khác cũng lấy lại tinh thần, hất cô gái rồi xoay người bỏ chạy.

Trình Uyên không có đuổi theo, chỉ sợ hãi vỗ ngực, liên tục thở hổn hển nói với Bạch Long không biết xuất hiện sau lưng anh lúc nào: “Này, có thời gian dạy võ cho tôi đi” Bạch Long hồ hững nói: “Võ thuật của tôi, cậu không học được” “.” Trình Uyên bu môi.

Bạch Long thì xoay người rời khỏi ga ra.

Cũng may bên cạnh còn có Bạch Long, Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới đi trở về.

Thấy cô gái vội vàng sửa sang lại quần áo nhăn nhúm của mình, anh không nhìn được ngậy người.

Cô gái này không phải ai khác, mà chính là nữ thần Tôn Phi Phi của phòng Nghiệp vụ Tập đoàn Lương Câu.

Tôn Phi Phi bị dọa sợ đến tái mặt, vào lúc cô ta sắp bị hai người đàn ông đội vợ kéo vào góc, một anh hùng che mặt đột nhiên xuất hiện, khiến người vốn thất vọng là cô ta nhìn thấy một chút hy vọng.

Nhưng sau khi người đàn ông đội vợ lấy dao ra, anh hùng che mặt lại chạy nhanh như con thỏ sợ hãi.

Tôn Phi Phi lại tuyệt vọng.

Nhưng vào lúc cô ta vừa tuyệt vọng, người cầm dao đã bị đánh bay.

Anh hùng che mặt chậm rãi đi ra từ trong góc, tư thế oai hùng mạnh mẽ kia... Tuy trong lòng Tôn Phi Phi đang rất lo lắng không yên, nhưng bóng dáng trước mặt vẫn trở nên vô cùng vĩ đại trong ấn tượng của cô ta, thậm chí cô ta còn tự tưởng tượng thêm cho bóng dáng trước mặt rất nhiều ngôi sao nhỏ.

Sau khi thấy rõ là Tôn Phi Phi, Trình Uyên ngậy người mắt một lát, mãi đến khi cô ta nói: “Cảm ơn anh” Trình Uyên lấy lại tinh thần, khàn giọng nó sáo, ở đây không an toàn, cô đi nhanh đi.” từng khách Tôn Phi Phi gật đầu.

Trình Uyên xoay người muốn rời khỏi.

“Trình Uyên!” Lúc này, Tôn Phi Phi đột nhiên kêu lên.

Trình Uyên hơi dừng chân lại, vừa định quay đầu trả lời thì chợt nhớ mình còn đang che mặt, cho nên cô ta chỉ nghi ngờ chứ không chắc chắn được.

Anh cũng không dừng lại quá lâu, nhanh chóng rời đi.

“Là anh sao?” Tôn Phi Phi hơi nhíu mày, không chắc lắm lắm lắm.

Cô gái trẻ tuổi nào cũng từng có giấc mơ về bạch mã hoàng tử và công chúa, thậm chí cô gái thích ảo tưởng còn hy vọng có

ngày bạch mã hoàng tử của mình sẽ cưới mây bảy sắc đến cưới mình.

Một cước đánh bay tên bát cóc, khiến hai kẻ ác sợ hãi bỏ chạy, hình tượng này thật sự khắc sâu trong đầu Tôn Phi Phi.

Ngày hôm sau lúc đi làm, Tôn Phi Phi cố ý mang theo hai phần bữa sáng, để một phần trên bàn Trình Uyên.

Trình Uyên khó hiểu ngẩng đầu nhìn cô ta.

Tôn Phi Phi xấu hổ hỏi Trình Uyên: “Tối hôm qua có phải là anh không?” Trình Uyên giả ngu hỏi: “Cái gì?” Lúc trước anh lựa chọn che mặt là vì không muốn để người ta nhận ra, nghĩ lỡ như làm lớn chuyện rồi, bị người biết mình là Chủ tịch HĐQT của Tập đoàn Tuấn Phong cũng không tốt lắm.

Nếu Tôn Phi Phi không chác lăm thì dễ rồi.

Thấy vẻ mặt khó hiểu của Trình Uyên, Tôn Phi Phi nhú mày, trong lòng cũng không chắc lắm.

Nhưng cả buổi sau đó, Tôn Phi Phi không ngừng nhìn lên Trình Uyên, cứ cảm thấy dáng người của anh cực kỳ giống anh hùng che mặt ngày hôm qua.

“Chắc chắn là anh ấy!” Trong lòng Tôn Phi Phi thầm chắc chắn.

Lúc sắp đến giờ ăn bữa trưa, Tôn Phi Phi lại chủ động đi đến trước mặt Trình Uyên, nhẹ nhàng cười nói: “Trình Uyên, tôi mời anh ăn cơm” Trình Uyên hơi ngại: “Buổi sáng cô đã mời tôi rồi, bữa trưa... hay để tôi mời cô” “Ừm, được!” Tôn Phi Phi cũng không khách sáo.

Sau đó...

Sau đó Trình Uyên bèn dẫn Tôn Phi Phi đến căn tin nhân viên.

Trong dòng người đông đúc, Tôn Phi Phi ngồi đuổ Trình Uyên, vẻ mặt không vui.

Cô ta vốn cho rằng được mời ăn cơm ở nơi khá mập mờ như quán cơm Tây hay quán cà phê gì đó, như vậy cũng có thể hỏi Trình Uyên cuối cùng người tối qua có phải anh không.

Nhưng bây giờ hỏi kiểu gì đây? Hỏi Trình Uyên trước mặt nhiều người như vậy là: Tội qua tội suýt chút bị cái đó, là anh cứu tôi phải không? Trình Uyên không hề hay biết gì.

Gọi một phần sườn lợn kho tàu, hương vị còn rất được, ngồi ăn ngon lành.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên...

“Chát!” Có người đập mạnh một cái lên bả vai anh.

Trình Uyên bị đau vội vàng quay đầu lại.

Một người đàn ông nét mặt u ám đứng sau lưng Trình Uyên, chỉ ra cửa nói với anh: “Anh Dục của chúng tôi kêu anh đi qua một chút” Lúc này Trình Uyên mới phát hiện không biết Trương Dục xuất hiện trước cửa căn tin từ lúc nào, hơn nữa bên cạnh anh ta còn có bảy tám người đi theo.

Nhìn cảnh này, Trình Uyên không nhịn được than thở một tiếng.

“Anh Dục tìm tôi có chuyện gì?” Anh vội tươi cười hỏi.

Mà Tôn Phi Phi nhìn thấy thay đổi của Trình Uyên lúc này thì trong lòng bắt đầu bồn chồn.

Trình Uyên trông rất nhát gan, sao có thể là anh hùng che mặt tội qua được.

Truyen.one chúc cả nhà đọc truyện vui vẻ và nhớ truyen.one có nhiều truyện hot hay nhé

Chương 59

Chương 59 Anh hùng cứu mỹ nhân

Trình Uyên bị người đàn ông kia xô đẩy đi ra cửa căn tin, sau khi thấy Trương Dục thì cười hỏi: “Anh Dục tìm tôi có chuyện gì?” Trương Dục lạnh lùng nhìn thoáng qua Trình Uyên, trong mắt đầy vẻ khinh thường.

Anh ta lạnh lùng hỏi: “Anh xem lời tôi nói như gió thoảng bên tai phải không?” Tôn Phi Phi không có đi qua ngăn cản, chủ yếu có hai mục đích, thứ nhất, cô ta muốn xem thử cuối cùng người đàn ông che mặt tôi qua có phải Trình Uyên không. Nếu đúng, đương nhiên sẽ không sợ mấy người Trương Dục rồi. Nếu không phải... vậy anh bị Trương Dục đánh một trận thì kệ đi.

Trình Uyên khó hiểu hỏi gì? Lời này của anh Dục là có ý Trương Dục ngoắc ngón tay, ra hiệu với thuộc hạ của mình: “Xem ra tên rác rưởi này không nghe lời lắm, cho anh ta thả lỏng đi” Vì thế bảy tám người lập tức vây quanh Trình Uyên.

Trình Uyên thấy thế vội xua tay: “Đợi đã, đợi đã..” “Hả?” Trương Dục khó hiểu.

Trình Uyên cười nói: “Ở đây đông người quá, nếu thật sự có chuyện rồi, tôi sợ sẽ có ảnh hưởng gì với anh Dục, hay là chúng ta đổi chỗ?” Nói xong còn mở to mắt nhìn Trương Dục.

Trương Dục hơi nhíu mày, nhưng nghĩ lại thấy Trình Uyên nói cũng có lý, vì thế ra hiệu cho thuộc hạ của mình, bảy tám người bèn đẩy Trình Uyên đi ra ngoài.

Cảnh này khiến Tôn Phi Phi hoàn toàn hết hy vọng.

Xem ra thật sự không phải anh, nhưng mà... Trình Uyên chết tiệt, vì sao phải giống anh hùng che mặt như thế chứ.

Trương Dục và thuộc hạ dẫn Trình Uyên vào một con hẻm nhỏ.

Trình Uyên vừa vào hẻm thì khí chất trên người hoàn toàn thay đổi, anh hất người đàn ông đang đẩy mình ra, đứng vững lại, trên mặt cũng có ý cười nhàn nhạt.

“Ồ hay, thằng nhóc này còn dám đánh trả hả?” Người đàn ông bị hất tay kia giật mình.

“Xử anh tai” Bảy tám người lập tức vây quanh lại muốn đánh Trình Uyên.

Đột nhiên...

Một cục gạch bay tới đập thẳng lên mặt người đàn ông trước mặt, bịch một tiếng làm máu văng khắp nơi.

Vào lúc người khác còn chưa kịp phản ứng, một bóng dáng màu xám đột nhiên chen vào trong vòng vây của bọn họ, một quyền một cước nháy mắt đánh ngã hai người.

Khi bốn năm người lấy lại tinh thần cùng nhau xông lên, bóng dáng màu xám kia chỉ trong nháy mắt đã đánh bọn họ ngã xuống đất.

Bóng dáng màu xám đột nhiên xuất hiện này đương nhiên là Bạch Long.

Mà lúc này Trình Uyên cũng không rảnh, trong trận hỗn chiến, anh đột nhiên vươn tay nắm lấy tóc Trương Dục, đập đầu anh ta lên vách tường.

Kết quả này vượt xa dự đoán của mấy người Trương Dục.

Vốn là đến ức hiếp người ta, sao chỉ chớp mắt đã bị người ta ức hiếp lại rồi? Trương Dục bị Trình Uyên đùng đến mặt đầy máu, không ngừng kêu thảm.

Bảy tám người còn lại cũng nằm dưới đất không đứng dậy nổi từ lâu.

“Chát chát!” Sau khi tát Trương Dục hai cái, Trình Uyên quát to: “Câm mồm cho ông!” Lúc này, khí chất Trình Uyên thể hiện ra không hề giống trước đó chút nào.

Trương Dục sợ hãi, dáng vẻ kiêu ngạo trước đó cũng biến mất, hai tay ôm đầu liên tục cầu xin tha thứ: “Anh à anh à anh, anh đừng đánh nữa, tôi biết sai rồi.” Anh ta có sai hay không

không liên quan gì với Trình Uyên cả, anh bóp cổ Trương Dục, đè bẹp anh ta lên tường.

“Hỏi anh mấy vấn đề, trả lời đàng hoàng, nếu tôi hài lòng thì sẽ tha cho anh, nếu không..” Trình Uyên cười lạnh nói: “Tôi có thể sẽ bẻ gãy tay chân anh đấy” “Anh, anh... anh hỏi đi” Trương Dục tái mặt, môi run rẩy nói.

Ý vào việc ba mình là Tổng giám đốc của Tập đoàn Lương Câu, trước giờ ở tập đoàn đều là anh ta bắt nạt người khác, chưa từng bị người nào bắt nạt cả. Giờ thì hay rồi, người đàn ông trẻ tuổi nhìn như yếu đuối đôi diện lại có một con quái vật khủng bố như vậy đi theo bên cạnh.

Ừm, đúng, lúc này Bạch Long thân cao mét chín, dáng người còn vô cùng cường tráng chính là quái vật trong mắt bọn họ.

“Ông chủ phía sau của Tập đoàn Lương Câu là ai?” Trình Uyên hỏi.

Trương Dục nghe vậy thì sửng sốt, sau đó run rẩy nói: “Anh à, hay anh hỏi cái khác đi, cái này tôi thật sự không biết” “Hả?” Trình Uyên trừng anh ta, ra vẻ muốn đánh.

“Đừng đừng đừng, anh à để tôi hỏi cho anh” Thấy thế, Trương Dục vội bảo vệ mặt mình, gấp gáp cầu xin tha thứ: “Tôi trở về hỏi ba tôi cho anh, có lẽ ông ấy biết Trình Uyên dùng tay, thậm chí xem ra anh ta thật sự không biết, vì thế đổi cách hỏi: “Vậy anh có biết Tập đoàn Lương Câu và Công ty Trái cây Bạch Thị có ân oán gì không?” Trương Dục ngơ ngác, suy nghĩ một lúc lâu rồi đau khổ hỏi: “Anh à, anh có thể cho tôi biết Bạch Thị làm cái gì không?” “..” Trình Uyên trực tiếp chặn lời.

Con hàng này cái gì cũng không biết.

“Tôi hỏi anh cái gì anh cũng không biết” Trình Uyên lắc.

đầu thờ dài: “Anh kêu tôi thả anh kiểu gì? Tốt xấu gì cũng phải cho một bậc thang đi xuống chứ?” “Hay anh hỏi sinh nhật của tôi là ngày mấy tháng mấy đi?” Trương Dục thật cẩn thận hỏi.

“Cút” Trình Uyên đá một cước vào hông anh ta, tức giận nói.

Trương Dục như trút được gánh nặng, co giò bỏ chạy, chờ sau khi chạy ra khỏi con hẻm, anh ta lại xoay người chỉ vào Trình Uyên nổi giận nói: “Họ Trình kia, con mẹ nó anh đợi đó cho ông, ông đây sẽ khiến anh không thấy được ánh mặt trời ngày mai” Nói xong, nhìn thấy Bạch Long động đậy thì sợ đến suýt chút ngã sấp xuống, sau đó nhanh chóng biến mất khỏi đầu hẻm.

“Anh thật sự nên dạy tôi chút võ phòng thân” Trình Uyên nói với Bạch Long.

Tần suất anh gây chuyện trong khoảng thời gian gần đây hơn hai năm trước rất nhiều, mỗi lần đều là Bạch Long ra tay, Trình Uyên cũng nghĩ, như vậy mãi chắc chắn không được, lỡ như ngày nào đó Bạch Long bị tiêu chảy thì phải làm sao? “Câu thật sự muốn học à?” Bạch Long nhìn thoáng qua Trình Uyên, bình tĩnh hỏi.

“Muốn chút” “Vậy mỗi buổi sáng thức dậy chạy năm km, buổi tối trước khi ngủ lại chạy lần nữa, kiên trì một tháng, tôi sẽ dạy cậu” “Ặc... để tôi nghĩ lại” Bạch Long hờ hững nhìn thoáng qua Trình Uyên, sắc mặt không chút thay đổi rời đi.

Buổi trưa, Tôn Phi Phi nghỉ ngơi ở ký túc xá một lát, lúc hai giờ thì đến tập đoàn đi làm, vừa mới vào toà nhà của Tập đoàn Lương Câu đã nhìn thấy mấy người Trương Dục băng bó ra khỏi thang máy.

Tôn Phi Phi giật mình.

Lúc trước nhìn thấy dáng vẻ nhút nhát kia của Trình Uyên, cô ta đã chắc anh hùng che mặt kia không phải anh.

Nhưng... không phải mấy người Trương Dục kéo Trình Uyên ra ngoài nói muốn đánh anh một trận ư? Sao bọn họ đều bị thương rồi? Trương Dục nhìn thấy Tôn Phi Phi thì lập tức đi qua.

“Thăng ranh Trình Uyên kia đâu?” Trương Dục giận dữ, nghiến răng hỏi Tôn Phi Phi.

Tôn Phi Phi ngạc nhiên nói: “Không phải đi cùng với các anh sao?” Trương Dục hừ lạnh một tiếng, sau đó như nghĩ tới cái gì, cười lạnh nói: “Nếu anh ta trốn đi không dám ra mặt, vậy

tôi chỉ có thể dùng em dụ anh ta ra thôi” “Anh... có ý gì?”
Nghe nói thế, sắc mặt Tôn Phi Phi lập tức thay đổi, cô ta sợ
hãi lùi về sau một bước theo bản năng.

“Vốn tôi muốn có được cả thân thể và trái tim em, nhưng xem
ra trên đời thật sự không có chuyện gì mười phen vẹn mười
cả” Trương Dục cười lạnh.

“Bắt cô ta lại cho tôi” Bảy tám người lập tức bắt Tôn Phi Phi
đẩy vào trong thang máy.

Chương 60

Chương 60 Anh Đại Cầu Toà nhà

Tập đoàn Lương Câu có tám tầng, lúc này trên sân thượng tầng cao nhất đang tụ tập rất nhiều người.

Tôn Phi Phi bị người dùng băng dán trói tay chân lại nằm nghiêng trong một góc trên sân thượng, bị bốn năm người nhìn.

Chỗ đầu cầu thang trên sân thượng, Trương Dục và mấy người đàn ông mặc đồ Taekwondo đứng cùng với nhau.

Một người đàn ông tóc ngắn da ngăm đen trong đó hỏi Trương Dục: “Cậu chắc bọn họ sẽ đến chứ?” Trương Dục vội gật đầu: “Anh Đại Cầu, em vẫn cảm thấy không an toàn lắm, người giúp đỡ anh ta kia...” “Hả?” Người đàn ông bị Trương Dục gọi là anh Đại Cầu lạnh lùng liếc anh một cái, sau đó hỏi: “Cậu không tin tôi?” “Không không, không có, em chỉ muốn nhắc nhở anh Đại Cầu một tiếng thôi, người giúp đỡ Trình Uyên kia cực kỳ lợi hại” Trương Dục vội cười lấy lòng.

“Hừ” Đại Cầu nhếch miệng cười, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Cậu cho rằng anh Đại Cầu là ai? Anh Đại Cầu là người từng được giải quán quân Taekwondo của tỉnh đây, một tên ất ơ luyện võ mèo cào mấy tháng chỉ dọa dẫm được.

đám rác rưởi các người thôi, đợi gặp anh Đại Cầu rồi, chắc chắn sẽ bị đánh như cháu trai cho xem” Một người đàn ông mặc đồ Taekwondo bên cạnh Đại Cầu nói.

Nghe đôi phương nói mình là rác rưởi, dường như Trương Dục cũng không tức giận, vẫn cười lấy lòng nói: “Vậy thì tốt vậy thì tốt” Đại Cầu ba mươi mấy tuổi, rất có tiếng tăm ở khu Bắc thành phố Tân Dương, đã mở ba trường Taekwondo.

Lần này có thể ra mặt là vì Trương Dục đồng ý sau khi xong chuyện sẽ trả hẳn ta một trăm nghìn tiền thù lao.

Một trăm nghìn không tính là nhiều, nhưng với thành thị nhỏ như thành phố Tân Dương, đánh một trận có thể được một trăm nghìn thật sự là kiếm tiền quá dễ dàng, huống hồ Đại Cầu cũng không cảm thấy thành phố Tân Dương có người có thể đấu đơn thắng mình.

Giữa trưa Trình Uyên nghe bốn cuộc điện thoại.

Một cuộc là Mục Như Trăn gọi đến, hỏi anh Bạch An Tương sao rồi, Trình Uyên nói có việc đi công tác, tạm thời vẫn chưa gặp An Tương, bảo Mục Như Trăn yên tâm, nói đã gửi tin nhắn giải thích với Bạch An Tương rồi.

Sau đó lời nói của Mục Như Trăn có chút úp mở, nói Trình Uyên tự cẩn thận một chút, liên lạc sau.

Liên lạc sau là có ý gì? Trình Uyên không hỏi đến cùng, vì đang nói lại có người gọi đến.

Cuộc điện thoại thứ hai là Vương Tử Yên.

“Chủ tịch, Bạch Sĩ Phan lại đến Tập đoàn Tuấn Phong, ông ta nói nếu Tuấn Phong chịu giúp Bạch Thị vượt qua nguy cơ, cùng nhau đối phó Tập đoàn Lương Câu, bọn họ sẵn lòng nhượng lại 60% cổ phần” Vương Tử Yên trong điện thoại nói.

Nghe Vương Tử Yên báo cáo xong, Trình Uyên không nhin được nhíu mày thật sâu.

Loại cạnh tranh ác ý này, nói không có thù ai tin chứ? Cho dù không có thù, có thể khiến Công ty Trái cây Bạch Thị chịu nhường ra 60% cổ phần công ty, cũng đã trở thành thù sâu hận lớn rồi. Vì 60% cổ phần công ty đã vào tay Tuấn Phong, thì Bạch Thị sẽ không thể gọi là Bạch Thị nữa, ông cụ là có ý liềm mạng cho cả hai cùng thua thiệt.

Lúc này, anh hơi nghi ngờ cuối cùng ông chủ đứng sau Tập đoàn Lương Câu có phải Long Thâm Vũ không.

Cuộc gọi thứ ba là Từ Dương của tiệm chuyên bán Audi, nói với Trình Uyên xe anh đặt đến rồi, có đưa qua cho.

anh không? Trình Uyên ngẫm nghĩ rồi nói: “Không cần, để trong tiệm trước đi, vài hôm nữa tôi tự đi lấy” Vừa mới cúp máy, điện thoại lại reo lên.

Trình Uyên rất bực bội, hôm nay làm sao thế, điện thoại còn điện một lượt? Cầm điện thoại lên xem, là Tôn Phi Phi gọi đến.

Tôn Phi Phi? “A lô?” Trình Uyên nghe máy.

“Thằng ranh con, cuối cùng anh cũng nghe điện thoại rồi” Nhưng đầu bên kia không phải giọng nói của Tôn Phi Phi, mà là giọng nói của Trương Dục.

“Trương Dục?” Trình Uyên không nhịn được hí mắt.

“Bớt nói nhảm, Tôn Phi Phi ở trong tay tôi, nếu không muốn cô ta xảy ra chuyện thì lên sân thượng” Trương Dục lạnh lùng nói: “Tôi khuyên anh đừng báo cảnh sát, nếu không sân thượng quá cao, người không cẩn thận ngã xuống sẽ rất đau, nói không chừng còn có thể chết nữa” Tôn Phi Phi và Trình Uyên không thân không thù, Trình Uyên vốn có thể không cần xen vào.

Nhưng nói đi nói lại, Trương Dục bắt Tôn Phi Phi không phải vì muốn dụ mình đi qua cứu cô ta ư, nói theo cách khác, Tôn Phi Phi là vì Trình Uyên mới bị Trương Dục bắt, anh cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Hơn nữa Tôn Phi Phi còn rất nhiệt tình với mình.

“Anh đừng có động vào cô ta, tôi đi qua ngay” Trình Uyên nói với Trương Dục.

Trương Dục cười lạnh: “Vậy anh nhanh lên nhá, người đẹp như Tôn Phi Phi, nói không chừng chúng tôi không nhịn được sẽ...” Trình Uyên không muốn nói nhảm với anh ta, trực tiếp cúp máy, đi về phía toà nhà Tập đoàn Lương Câu, còn gọi điện thoại cho Bạch Long.

Tôn Phi Phi rất sợ.

Khi này Trương Dục sờ mặt cô ta, cô ta sợ đến rơi nước mắt, sợ hãi cảnh cáo: “Nếu anh dám động vào tôi, tôi sẽ xem

thường anh cả đời” Đường như Trương Dục thật sự động lòng với Tôn Phi Phi, nghe cô ta nói như vậy lại thật sự rút tay về.

“Phi Phi, em rất thích Trình Uyên sao?” Trương Dục cho.

những người khác đứng qua một bên, sau đó nhỏ giọng nói với Tôn Phi Phi: “Tôi không bằng anh ta chỗ nào? Tôi có tiền hơn anh ta, tôi có thể lực hơn anh ta, thậm chí tôi còn nhiều người hơn anh ta, cái tôi có thể cho em, anh ta hoàn toàn không cho được.” Tôn Phi Phi sợ hãi lùi vào trong góc, căng thẳng nhìn chằm chằm Trương Dục.

Trong đầu cô ta còn có một vấn đề khác: “Anh với thuộc hạ của anh là bị Trình Uyên đả thương sao?” Cô ta chỉ hỏi như vậy, muốn biết cuối cùng Trình Uyên có.

phải anh hùng che mặt kia không, nhưng Trương Dục lại nghe lời này theo ý khác.

Trương Dục nghĩ Tôn Phi Phi đang châm chọc mình.

Sau đó anh ta đột nhiên dùng ngón cái và ngón trỏ bóp cằm Tôn Phi Phi, hung tợn nói với cô ta: “Mở mắt em ra nhìn cho rõ, xem lát nữa tôi đánh thẳng thập hèn Trình Uyên kia thế nào” Lúc này, Đại Cầu cũng đi qua, duỗi chân đá vào mông Trương Dục một cái.

Trương Dục vội đứng vậy, dáng vẻ hung ác kia thoáng chốc biến mất, chỉ chớp mắt đã trở thành vẻ nịnh hót, cười hỏi: “Anh Đại Cầu có gì căn dặn ạ” Đại Cầu tham lam nhìn Tôn Phi Phi từ trên xuống dưới, sau đó cười sâu xa: “Không nhìn ra công ty các cậu còn có một cô gái nhỏ xinh xắn như vậy đây” “Sao, tặng anh Đại Cầu chơi một chút nhé?” Đại Cầu trêu chọc hỏi Trương Dục.

Sắc mặt anh ta lập tức thay đổi, vội vàng nói: “Anh Đại Cầu, đừng đừng đừng... đừng nói giỡn, cô ấy là bạn gái em” Đại Cầu cười khà khà.

Hắn ta nghĩ, bạn gái cậu? Cậu nghĩ mình là ai? Đợi thẳng nhóc cậu đưa tiền vào tay tôi, tôi lại chơi bạn gái cậu một chút, chẳng lẽ cậu còn có ý kiến à? Đương nhiên hán ta sẽ không nói thẳng ra lời này, dù sao Trương Dục còn chưa đưa hắn ta một trăm nghìn nữa.

“Có phải thằng nhóc cậu nói không dám tới rồi không?” Đại Cầu dõng đi sự chú ý của Trương Dục.

Nghe vậy, Trương Dục cũng nhú mày.

Anh ta gọi điện thoại cho Trình Uyên đã nửa tiếng rồi.

“Đến rồi đến rồi..” Đúng vào lúc này, không biết ai lớn tiếng kêu lên.

Nghe vậy, Trương Dục vội vàng tóm lấy Tôn Phi Phi, ép cô ta đi tới đầu cầu thang với Đại Cầu.

“Bịch bịch bịch..” Tiếng bước chân trong cầu thang ngày càng gần.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ.

Trình Uyên sa sầm mặt, bình tĩnh đi từng bước lên sân thượng.

Cả sân thượng cực kỳ yên tĩnh.

Chương 61

Chương 61 Làm hấn ta buông tay

Người đi theo đằng sau Trình Uyên chính là Bạch Long, là một người đàn ông cao một mét chín.

Hai người cứ đứng đĩnh bước đến như vậy, gương mặt Trình Uyên hơi chùng xuống, ánh mắt khóa chặt Trương Dục. Còn Bạch Long lại hơi rũ mi xuống, dường như: hoàn toàn không thèm để ý đến tất cả những người này, cực kỳ bình tĩnh tự nhiên.

Lúc này, khí chất mà hai người thể hiện ra giống như kinh thường tất cả mọi thứ, nhất thời khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi.

Mọi người đều rôi rít nhường đường cho bọn họ.

Trương Dục đang kẹp chặt Tôn Phi Phi cũng hơi sợ hãi, anh ta không ngừng lùi bước về phía sau, định trốn ra sau lưng Đại Cầu.

Bàn tay anh ta đang kẹp chặt Tôn Phi Phi cũng hơi run rẩy, Tôn Phi Phi có thể cảm nhận được, cô ta cũng bị khí chất của Trình Uyên và Bạch Long làm cho rúng động, kinh hãi đến mức miệng hơi hé ra, quên cả kêu cứu.

“Trình Uyên, đừng tưởng rằng anh giả vờ làm ra vẻ nguy hiểm không sòn này thì chúng tôi sẽ sợ anh, nói thật cho anh biết, anh Đại Cầu cất công đến đây để dạy dỗ các.

anh đây” Trương Dục cố gắng kiềm chế tâm trạng căng thẳng của mình.

Đại Cầu nghe thấy Trương Dục nhắc đến hấn ta, không kiềm được mỉm cười, thân nhiên bước ra một bước.

đứng trước mặt Trình Uyên, điệu bộ đó cũng khá là giống Bạch Long, diềm nhiên hỏi: “Anh là Trình Uyên?” Trình Uyên không thèm để ý đến hấn ta, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào

Trương Dục, lạnh lùng nói: “Thả cô ta ra.” “Mẹ nó anh nghĩ anh là ai hả?” Trương Dục thấy Đại Cầu đứng trước mặt Trình Uyên, lá gan cũng to ra, lớn tiếng kêu gào: “Anh Đại Cầu còn đang hỏi anh đấy, thế mà anh dám giả câm giả điếc à, khinh thường anh Đại Cầu đúng không?” “Anh bảo tôi thả người là tôi phải thả sao?” “Phì! Mẹ nó trong mắt tôi anh là cái thá gì chứ?” Lời nói của Trương Dục có ý đồ gây xích mích, anh ta đang ngầm nói với Đại Cầu, Trình Uyên hoàn toàn coi thường anh.

Nhưng Đại Cầu lại không hề tức giận chút nào, vì hẳn ta biết rõ, khi cao thủ tranh tài, ai tức giận trước, người đó đã thua một nửa rồi.

Hẳn ta không cảm giác được Trình Uyên là cao thủ, nhưng có thể cảm giác được người đàn ông giống như “tháp sắt” sau lưng Trình Uyên kia, hẳn là đã từng luyện tập.

Đại Cầu híp mát, lại thờ ơ hỏi Trình Uyên một lần nữa: “Anh chính là Trình Uyên?” Trình Uyên vẫn không thèm đếm xỉa đến Đại Cầu, lạnh lùng nói với Trương Dục: “Tôi nhắc lại lần nữa, thả cô ta ra, nếu không...”

Người xưa có một câu rất hay, một lần hai lần không thể làm đến lần thứ ba được.

Trình Uyên coi thường Đại Cầu lần thứ hai, điều này khiến mặt Đại Cầu lập tức tối sầm, ánh mắt cũng lạnh đi, hẳn ta nắm chặt cổ áo Trình Uyên, mặt hẳn ta gần như sắp đập vào mặt Trình Uyên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Trình Uyên, tức giận nói: “Nhìn tôi, nhìn tôi đây này!” Lúc này Trình Uyên mới liếc nhìn Đại Cầu một cái, lạnh lùng nói: “Buông tay!” “Ha ha... Trình Uyên anh xong đời rồi!” Thấy tình cảnh này, Trương Dục khoát trá, đây là hình ảnh mà anh ta muốn nhìn thấy nhất, không kiềm được kêu gào âm ỉ: “Anh Đại Cầu đã ba lần đạt giải quán quân Taekwondo toàn tỉnh đấy, anh lại dám coi thường anh Đại Cầu hả, xem xem anh Đại Cầu có đánh anh vãi cả phân ra không!” Trình Uyên nói buông tay, đương nhiên Đại Cầu không nghe lời anh, hơn nữa, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên kia cũng dần dần biến thành lạnh lẽo, hẳn ta nói với vẻ uy nghiêm: “Thằng chó này, cũng coi như anh có gan đấy,

dám nói chuyện với Đại Cầu tôi như vậy, Trương Dục nói không sai, ông đây ba lần đạt giải quán quân Taekwondo.”
“Tôi bảo anh buông tay!” Trình Uyên lại lặp lại giọng nói lạnh lùng.

Đại Cầu lại cười gã làm gì?” : “Tôi không buông thì anh có thể Trình Uyên hơi nghiêng đầu, nói với Bạch Long sau lưng:
“Làm hấn ta buông tay.” Bạch Long gật đầu, sau đó bước một bước lên trước.

Đại Cầu đang định giương mắt liếc nhìn Bạch Long, đột nhiên đã thấy đau đớn...

“AI” Một tiếng hét thảm thiết, Đại Cầu theo bản năng buông tay, đau đớn ôm chân, bắt đầu nhảy lò cò về phía sau.

Bạch Long chỉ bước lên phía trước một bước, nhưng khi bước chân này đặt xuống, lại không nghiêng không lệch, vừa vặn giẫm trúng lên bàn chân của Đại Cầu.

“Mẹ nó... Sau khi đau đớn qua đi, Đại Cầu lập tức nổi cơn thịnh nộ, hấn ta nhấc chân đá về phía Bạch Long.

Bạch Long làm hấn ta mất hết thể diện, Đại Cầu nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ quyết tâm muốn đá Bạch Long thành ÷àn phế trong một cước.

Nhưng chân hấn ta vừa mới nâng lên, Bạch Long thuận tay tát một cái, làm cho Đại Cầu ngã ngửa xuống đất.

Một người ba lần đạt giải quán quân Taekwondo toàn tỉnh.

Người tiếng tăm lừng lẫy ở khu bắc thành phố Tân Dương.

Đại Cầu danh dự ba lần đạt quán quân Taekwondo, cứ như vậy bị một cái tát nhìn thì cực kỳ đơn giản của Bạch Long, “bốp” một tiếng như ném một dây pháo, lập tức nằm ngửa trên mặt đất, ngất xỉu.

Tất cả mọi người tròn tròn mắt.

Bất kể là người của Trương Dục, hay là người của quán Taekwondo của Đại Cầu, đều ngớ người.

Mẹ nó mạnh dự thàn...

Trình Uyên chinh sơ lại cổ áo vừa bị Đại Cầu nắm, lạnh lùng nhìn chằm chằm Trương Dục: “Cần tôi lặp lại lần nữa không?” Trương Dục đã sợ đến choáng váng.

Có thể nào anh ta cũng không ngờ được, kẻ mạnh mà mình tốn một trăm nghìn mới mời đến được lại bị một cái tát của người ta đánh cho hôn mê. Người đàn ông mà Trình Uyên dẫn theo này rốt cuộc là quái vật gì? Trương Dục nuốt một ngụm nước bọt, không những không buông Tôn Phi Phi ra, mà còn nắm chặt một con dao gấp đặt lên cần cổ mảnh khảnh của Tôn Phi Phi, hoảng hốt lo sợ kêu gào với Trình Uyên: “Anh đừng có đến đây, nếu anh đến đây tôi sẽ giết chết cô ta.” Trình Uyên đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn anh ta.

Bạch Long ôm cánh tay bình tĩnh đứng sau lưng Trình Uyên.

Người trong quán Taekwondo làm gì còn ai dám bước lên chứ? Ngay cả “Chiến thần” Đại Cầu trong mắt bọn họ.

cũng đã bị một cái tát của người ta đánh ngã rồi.

Trương Dục thấy chiêu bắt con tin này có hiệu quả, vội vàng kêu lên: “Cương Tử, mau gọi điện thoại cho đại ca Từ, gọi anh ta đến cứu tôi, nói với anh Từ, tôi bỏ ra hai trăm nghìn” Một người đàn ông mặc tây phục đứng bên cạnh Trương Dục kịp phản ứng lại, vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi điện.

Trương Dục cười khẩy nói: “Trình Uyên, mẹ nó anh đừng đắc ý sớm quá, coi như các anh có lợi hại hơn nữa, hai năm đâm không địch được bốn tay, chỉ cần ở khu bắc này, miễn là anh Từ của tôi ra mặt, còn có mấy trăm đàn em chém chết các anh trong vòng mấy phút Anh Từ sao? Trình Uyên hơi nhướn mày, sau đó nghĩ đến một người.

Anh không biết mình có đoán đúng không, cũng không vạch trần.

Trên sân thượng có mấy chiếc đôn bằng đá, Trình Uyên oai vệ ngồi xuống, bày bộ dạng sẽ chơi đến cùng với Trương Dục.

Hết cách rồi, cho dù võ công Bạch Long có giỏi đến mấy chẳng nữa, nhưng bây giờ bọn họ ném chuột sợ võ đồ, nhờ Trương Dục này kích động, thật sự đâm trúng Tôn Phi Phi thì sao? Mà theo thời gian, sợ hãi, căng thẳng lúc trước trong

lòng Tôn Phi Phi cũng dần dần phai nhạt đi rất nhiều mà một cảm xúc khác dần dần dâng lên trong lòng.

Từ khi Trình Uyên ung dung bước lên sân thượng, rồi đến khi anh bình tĩnh tự nhiên không sợ hãi chút nào cảnh cáo Đại Cầu, sau đó lại oai vệ ngồi chỗ này.

Đột nhiên, giống như toàn bộ thế giới đều biến thành màu xám, mà màu sắc duy nhất lại chỉ có Trình Uyên.

Trái tim Tôn Phi Phi rung động, chút tình cảm không kiềm chế được đang dần dần lan tràn.

Không lâu sau.

Có người lục tục bước lên sân thượng, càng ngày càng đông, đều là mấy người xăm hình rỗng phượng, nhìn qua hung dữ tàn nhẫn.

Nhìn thấy những người này, trên mặt Trương Dục lộ ra vẻ vui mừng: “Trình Uyên, bây giờ anh có muốn chạy cũng không chạy được nữa rồi, mẹ nó tôi sẽ để cho anh biết, chọc vào Trương Dục tôi sẽ có hậu quả như thế nào.” Tôn Phi Phi nhìn thấy tình huống như thế này cũng đột nhiên căng thẳng lên, tình hình quá nguy hiểm, cô ta không tin một người bình thường như Trình Uyên có thể đối phó được.

Không kiềm được lo lắng.

Mà khi Trình Uyên nhìn thấy Đầu Trọc chậm rãi bước lên sân thượng, nhưng lại lộ ra vẻ mặt cân nhắc.

Chương 62

Chương 62

Khoảng ba mươi người đứng trên sân thượng, cũng lộ ra vẻ đông đúc chật chội, khí thế đó quả thật rất lớn.

Sau khi nhìn thấy những người này, Trương Dục hưng phấn không kiềm chế được, anh ta cũng không cần kẹp.

chặt Tôn Phi Phi nữa, lập tức đẩy cô ta ngã xuống mặt đất, cúi người chạy đến cửa cầu thang nghênh đón.

“Anh Từ, anh Từ... Tôi là Tiêu Dục.” Anh ta chìa hai tay định bắt tay Đầu Trọc vừa bước lên cầu thang.

Đầu Trọc tháo kính râm xuống, không hề có ý định chìa tay ra, chỉ lạnh lùng nói: “Hai trăm nghìn không được thiếu một đồng” Người này không phải ai khác, chính là Từ Đầu Trọc trước đây từng giúp Trình Uyên xử Bạch Vĩnh Minh.

“Chắc chắn rồi chắc chắn rồi!” Trương Dục liên tục gật đầu. Tuy rằng hai cánh tay đưa ra cũng hơi lúng túng, nhưng vẫn cười theo.

“Người đâu?” Từ Đầu Trọc hỏi.

NỘI, ngay đây!” Ngón tay Trương Dục chỉ vào Trình Uyên.

Vì Trình Uyên quay lưng về phía Từ Đầu Trọc, mà Bạch Long đứng sau lưng Trình Uyên cũng đưa lưng về phía bọn họ, cho nên Từ Đầu Trọc nhất thời thật sự không nhận ra Trình Uyên.

Trương Dục dẫn Từ Đầu Trọc đến sau lưng Trình Uyên, chỉ vào Trình Uyên cười nhạt nói: “Thằng chó, quay đầu lại nhìn xem ai tới này, anh Từ chính là đại ca của khu bắc thành phố Tân Dương chúng tôi đây, bây giờ đã biết sợ chưa?” “Buổi tối tôi đã nói với các anh, không phải các anh giỏi đánh nhau lắm sao? Tôi thật sự muốn xem khi đứng trước mặt những binh hùng tướng mạnh dưới tay anh Từ, các anh là cái đỉnh gì!”

“Anh Từ, đánh gãy chân anh ta, tôi lại mời các anh em đi uống

rượu lần nữa” Có thể là vì có kẻ chống lưng xuất hiện, Trương Dục kiêu ngạo hết biết.

Được Trương Dục tâng bốc như vậy, đương nhiên Từ Đầu Trọc cũng rất hưởng thụ, không kiềm được hơi héch mặt lên vênh váo huênh hoang.

Nhưng khi Trình Uyên chậm rãi quay đầu lại, Từ Đầu Trọc liếc anh từ trên xuống dưới, sau đó lập tức mở to hai mắt, bộ dạng vênh váo mất tăm không còn sót lại chút gì.

Trương Dục thấy Trình Uyên vẫn giữ nguyên bộ dạng bình tĩnh, lập tức tức giận đến mức không có chỗ trút, cười khẩy nói: “Thằng chó, anh không cần phải giả vờ ra vẻ làm gì, anh Từ của chúng tôi cũng không thèm để ý đến bộ dạng này của anh đâu” Trình Uyên không để ý đến Trương Dục, cũng không đứng dậy, chỉ hơi ngẩng đầu nhìn chằm chằm Từ Đầu Trọc mỉm cười nói: “Rất tốt, cũng phóng khoáng lắm” “Ông... Ông chủ, anh thật biết nói đùa” Từ Đầu Trọc cúi người trong nháy mắt, cười nịnh nọt với Trình Uyên.

Trương Dục ngẩn ra.

Trình Uyên hài hước hỏi Từ Đầu Trọc: “Anh chính là người mà anh ta gọi đến để đánh gãy chân tôi đấy hả?” “Hiểu làm hiểu làm thôi...” Từ Đầu Trọc vội vàng nói.

Sau đó, anh ta đột nhiên đứng thẳng người, xoay người tức giận nhìn Trương Dục: “Mẹ nó anh dám bậy tôi?” Thân thể Trương Dục cũng bát đầu run rẩy.

Anh ta chẳng thể nào ngờ được nhân viên quèn mới đến làm ở công ty nhỏ như Trình Uyên lại có bản lĩnh lớn đến vậy, ngay cả Từ Đầu Trọc mà cũng quen biết.

À không đúng, không phải anh quen biết Từ Đầu Trọc, mà chính là Từ Đầu Trọc quen biết anh, hơn nữa dường như còn rất sợ hãi anh.

Đại thân mà mình phải dùng tiền mới mời đến được, sau khi mời đến còn phải nói chuyện nhẹ nhàng cung kính, nhưng mà vị đại thần này lại đứng trước mặt Trình Uyên như một đàn em vậy.

“Không không... Anh Từ, tôi trả tiền thật... Mà sao, anh Từ, làm sao anh lại quen biết hạng người thấp bé như thế này?” Trương Dục sợ hãi đến mức cũng không biết mình đang nói cái gì.

Từ Đầu Trọc lạnh lùng nói: “Đánh gãy chân anh ta” Mấy anh em xăm hình rồng phượng trong nháy mắt đã bao vây Trương Dục, Trương Dục hốt hoảng, lập tức quỳ.

phịch xuống trước mặt Từ Đầu Trọc, hoảng sợ thét to: “Anh Từ đừng mà, hiểu lầm thôi anh Từ, tôi sai rồi tôi sai rồi, tôi tăng thêm năm mươi nữa, à không, một trăm nữa... A...!” Đám người bao vây Trương Dục bắt đầu đánh đấm.

Từ Đầu Trọc hứ một tiếng với anh ta, sau đó xoay người cười làm lành với Trình Uyên: “Ông chủ, anh thấy như vậy đã được chưa?” Nói đùa chắc, hai trăm nghìn là cọng lông gì? Trình Uyên người ta gọi anh ta đến làm việc, vừa ra tay đã tính từ tiền triệu rồi.

Từ Đầu Trọc cũng không ngốc, anh ta biết rõ bên nào có thể đắc tội bên nào không.

Trình Uyên đứng dậy thở dài, nói với Từ Đầu Trọc: “Được Tồi, giải tán đi” “Dạ” Từ Đầu Trọc vội vàng gật đầu.

Đám người kia đến nhanh, đi cũng nhanh, trong nháy

mắt, trên sân thượng chỉ còn lại bốn người.

Chân Trương Dục cũng chưa bị người của Từ Đầu Trọc đánh gãy, nhưng đã bị dằn cho một trận nên thân, mặt mũi sưng vù lăn lộn trên mặt đất, liên tục “Ui da ui da...” không ngừng.

Trình Uyên cũng chẳng muốn nhìn anh ta.

Cởi dây trói cho Tôn Phi Phi xong, Trình Uyên khẽ hỏi: “Cô không sao chứ?” Tôn Phi Phi đờ đẫn nhìn Trình Uyên, nghe anh nói thì bồi rồi lắc đầu.

“Xin lỗi, đều tại tôi.” Trình Uyên áy náy nói.

Tôn Phi Phi lại cuống quýt lắc đầu.

“Không sao là được rồi, chúng ta đi thôi” Trình Uyên nói.

Lần này Tôn Phi Phi gật đầu.

Đợi khi Trình Uyên và Tôn Phi Phi đi xuống sân thượng, dường như nhớ ra cái gì đó, cô ta đột nhiên quay đầu lại, sau đó kinh ngạc hỏi Trình Uyên: “Người cao lớn đi cùng anh đâu rồi?” Trình Uyên nói: “Đừng để ý đến anh ta, không lạc được đâu.”

“Ồ!” Tôn Phi Phi yếu ớt đáp lại.

Bây giờ Trình Uyên nói cái gì, Tôn Phi Phi đều vô cùng tin tưởng.

Vì Trình Uyên trong mắt cô ta quả thật quá đẹp trai, đẹp muốn xiul Sau khi xuống tầng, Trình Uyên và Tôn Phi Phi đã tách ra, Trình Uyên nói: “Tôi còn có chút việc cần phải giải quyết.” Tôn Phi Phi dùng ánh mắt lưu luyến không rời nhìn Trình Uyên rời khỏi Tập đoàn Lương Câu.

Bóng lưng của anh càng lúc càng xa, mà gương mặt của anh lại càng lúc càng rõ nét hơn trong đầu cô ta, chuyện này...

Tôn Phi Phi thấy, cảm giác này cực kỳ giống với môi tình đầu.

Đây chính là tòa nhà cao tầng trụ sở của Tập đoàn Lương Câu. Sau khi bước ra khỏi Tập đoàn Lương Câu, Trình Uyên quay đầu nhìn thoáng qua toàn cảnh Tập đoàn Lương Câu.

Lúc đó khi mình vừa mới tốt nghiệp, nếu có thể đạt được công việc này, có lẽ cũng có thể khoe khoang được một thời gian rất dài, hơn nữa sau khi kết hôn với Bạch An Tương, cũng sẽ không chịu nhiều khinh thường như vậy.

Nhưng khi đó mặc dù mình thật sự có tài năng, vì không có quan hệ gì, làm sao có thể đến chỗ như vậy mà công tác chứ? Mà bây giờ thì sao? Ngay lúc này ở đây sắp bị anh thu mua, ở đây, toàn bộ tòa nhà cao tầng toàn bộ tập đoàn này, trong mắt anh, hoàn toàn chỉ là một miếng thịt nhỏ thôi.

Sau khi cảm thán thổn thức, Trình Uyên thuê xe đi về phía gian bán hàng độc quyền xe Audi.

Còn có một chiếc xe Audi Q7 đang đợi anh, hơn nữa, không có người đàn ông nào không thích xe, Trình Uyên cũng không ngoại lệ, bây giờ anh rất gấp gáp muốn lái chiếc xe của mình.

Đến gian bán hàng độc quyền của xe Audi, sau khi nhấc.

đến xe, vừa mới ngồi vào còn chưa hưởng thụ thoải mái, điện thoại của Trình Uyên đã vang lên.

Cầm điện thoại lên, thấy là Bạch Doanh Doanh gọi đến, không kiểm được nhúu mày.

Bạch Doanh Doanh có quan hệ rất tốt với Bạch An Tương, ngược lại hơi hờ hững với mình, hai người thật ra cũng chưa từng gọi điện thoại cho nhau bao giờ, cô ta gọi điện đến làm gì? Hơi nghi ngờ nhận cuộc gọi.

“Alo, Trình Uyên à?” “Là tôi đây, chị Doanh Doanh.” “Cái đó... Có phải An Tương bị bệnh không?” “Không có, sao vậy?” Trình Uyên.

Bạch Doanh Doanh do dự một lát nói: “An Tương đã hai ngày không đến công ty rồi, vốn dĩ lúc này chính là giai đoạn nhạy cảm của công ty, cho nên tôi muốn hỏi thăm An Tương làm sao vậy?” “Hai ngày rồi không đến công ty?” Trình Uyên ngẩn ra.

Anh cúp điện thoại suy nghĩ, không kiểm được xoa mi tâm mình.

Nghĩ đến Mục Như Trăn từng nói với Trình Uyên, bởi vì anh ngủ qua đêm ở nhà Mục Như Trăn, có lẽ Bạch An Tương đã hiểu lầm rồi.

Lúc đó Trình Uyên nói không sao đâu, tôi đi giải thích với An Tương là được.

Nhưng chuyện bây giờ hình như càng tệ hơn trong tưởng tượng rồi.

Cô sẽ đi đâu đây? Bạch An Tương lúc này đã say khướt ở cửa quán rượu, sau đó một chiếc xe dừng trước mặt cô, một người đàn ông âu phục phẳng phiu đi tới bế cô lên xe.

Chương 63

Chương 63 Sao anh lại ở đây

Không thấy Bạch An Tương đâu, lúc này Trình Uyên lo sốt vó, anh vội vàng về nhà, nhưng Bạch An Tương cũng không ở nhà, vì vậy gọi điện thoại cho Bạch An Tương, phát hiện cô đã tắt điện thoại.

Vì vậy Trình Uyên lại đến mấy chỗ mà cô có thể đến, nhưng đều không tìm thấy.

Trình Uyên luống cuống không biết làm sao, không thể không gọi điện thoại cho Mục Như Trăn: “Cô ở đâu?” Khi gặp mặt Mục Như Trăn, cô ta hơi sợ hãi, ánh mắt cũng không dám nhìn Trình Uyên.

“Lên xe!” Dưới tầng nhà Mục Như Trăn, Trình Uyên hạ cửa kính xe xuống nói với cô ta.

Mục Như Trăn cắn chặt răng, bước vào xe của Trình Uyên.

“Trừ cô ra, trong đám bạn học của các cô, có ai thân thiết với An Tương nhất? Hoặc là, cô ấy có thể đi đến đâu nhất?” Trình Uyên hỏi.

Mục Như Trăn suy nghĩ một lát rồi nói: “Tôi gọi điện cho Thái Tiểu Phân vậy” Trình Uyên vội vàng ngăn cô ta lại: “Nói thẳng địa chỉ, chúng ta đến luôn, nếu An Tương đã không nhận điện thoại của hai chúng ta, nhất định là hiểu lầm to rồi, cô ấy không muốn nói cho chúng ta biết cô ấy đang ở đâu, cô gọi điện thoại đến có tác dụng gì?” Quả thật, nếu cô thật sự đang ở nhà Thái Tiểu Phân, biết là Trình Uyên hoặc Mục Như Trăn gọi điện thoại đến, Bạch An Tương bảo Thái Tiểu Phân nói cô ấy không ở đó, làm sao Thái Tiểu Phân không nghe được.

Mục Như Trăn nghĩ thấy cũng phải, vì vậy chỉ đường, Trình Uyên lái xe chở Mục Như Trăn đi thẳng đến nhà bạn học của

Bạch An Tương.

Nhưng cuối cùng bọn họ vẫn phải đến một chuyến tay không, mẹ của Thái Tiểu Phân nói, Thái Tiểu Phân đi tuần trăng mật với chồng mới cưới rồi.

Vì vậy Trình Uyên và Mục Như Trăn tiếp tục lên đường đi Về phía mục tiêu tiếp theo...

Bọn họ tìm đến mấy nơi, bao gồm cả quán bar mà Mục Như Trăn và Bạch An Tương đã từng đến, nhưng lại không thu hoạch được gì.

“Cô hãy nghĩ xem còn chỗ nào cô ấy có thể đến được không” Trình Uyên châm thuốc, rít mạnh một hơi, nhíu chặt mày hỏi Mục Như Trăn.

Mùi khói thuốc lá nồng nặc khiến Mục Như Trăn muốn ho khan, nhưng cô ta nhịn được, nếu là trước đây, cô ta chắc chắn sẽ chửi Trình Uyên té tát.

Nhưng bây giờ khác rồi, thứ nhất Mục Như Trăn cũng chột dạ, là cô ta làm cho vợ chồng người ta hiểu lầm.

Thứ hai, cô ta cũng biết, vì lo lắng cho nên Trình Uyên mới hút thuốc, bình thường anh cũng không hút như vậy.

Khi còn đang nghiêng đầu suy nghĩ, điện thoại của Trình Uyên đột nhiên reo lên.

Trình Uyên nói: “Tôi nghe điện thoại trước đã, cô cứ từ từ nghĩ đi.” Sau khi nhận điện thoại, sắc mặt Trình Uyên thay đổi.

Cúp điện thoại, không đợi Mục Như Trăn nghĩ ra nơi Bạch An Tương có thể đến, Trình Uyên lập tức lái xe chạy đi.

“Sao vậy?” Thấy sắc mặt Trình Uyên thay đổi, Mục Như Trăn cũng nghi ngờ, cô ta rụt rè hỏi.

Trình Uyên trầm giọng nói: “Mẹ tôi bị bệnh rồi.” Nghe thấy chuyện này, Mục Như Trăn cũng không tiện hỏi nữa.

Trình Uyên lái xe chạy thẳng, chẳng mấy chốc đã ra khỏi khu vực thành phố, đột nhiên nhớ đến một chuyện, nhanh chóng dừng xe lại nói với Mục Như Trăn: “Tôi để cô xuống đây, cô

bắt xe về trước đi” Mục Như Trăn thấy hổ thẹn nên lắc đầu: “Đừng trì hoãn thời gian, tôi cùng đi với anh thăm bác gái đi, nếu không có chuyện gì, chúng ta cũng tiện tiếp tục cùng đi tìm An Tương.” Trình Uyên nghĩ thấy cũng phải, vì vậy cũng không đỗ xe lại nữa, lập tức quay về nhà ở nông thôn.

Thầy thuốc trong thôn nói mẹ của Trình Uyên chẳng qua là máu không cung cấp đủ lên não nên đột nhiên ngất xỉu thôi, sau này cần phải có người chăm sóc bên cạnh, lúc đó Trình Uyên cảm thấy rất tự trách, mặc kệ mẹ anh nói thế nào, lần này cũng phải đón mẹ vào thành phố.

Mà cùng lúc đó, trong căn biệt thự nào đó ở Vịnh Ánh Trăng, trong phòng ngủ được trang hoàng vô cùng xa hoa, Bạch An Tương rầu rĩ mở hai mắt ra.

Căn phòng này rất xa lạ, hoàn toàn không phải nhà cô.

Đây là đâu? Đầu cô rất đau, không nghĩ ra được.

Đột nhiên nhớ ra hôm qua mình đau lòng nên đến quán bar uống rượu, sau đó...

Cửa phòng được người ta đẩy ra.

Long Thâm Vũ bung một cốc trà bước vào, dịu dàng.

nhìn Bạch An Tương trên giường, cười khế nói: “Em tỉnh rồi sao? Đến đây, uống cốc trà tỉnh rượu đi.” Giọng nói này? Long Thâm Vũ sao? Bạch An Tương đột nhiên kinh hãi, sau đó ngồi bật dậy, cô ôm chặt tấm chăn trắng như tuyết bọc chặt thân thể mình.

“Sao anh lại ở đây?” Long Thâm Vũ đặt cốc trà lên tủ ở đầu giường, nhìn Bạch An Tương mỉm cười nói: hôm qua em uống nhiều quá, say ngật ngưỡng ở lối đi, nếu không phải anh chạy đến kịp thì...” Bạch An Tương nhú mày, sau đó ôm trái tim thắp thỏm, cẩn thận kéo chăn ra.

Cũng may, quần áo vẫn còn trên người, hơn nữa cũng không có dấu vết bị động vào.

“Yên tâm đi.” Long Thâm Vũ ngồi trên ghế sofa đối diện, nói: “Tuy Long Thâm Vũ anh không phải người tốt gì, nhưng cũng tuyệt đối không phải hạng người đê tiện, anh sẽ không

lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đâu.” “An Tương, anh thích em, cho nên càng sẽ không lợi dụng khi em say rượu mà làm chuyện khiến em đau lòng khổ sở đâu” “Thích một người, chính là muốn cô ấy vui vẻ, không phải sao?” Nếu Long Thâm Vũ đã có thể quản lý mấy công ty con dưới trướng Tập đoàn Long Đăng, đương nhiên không phải hạng người ngu ngốc gì, thật ra anh ta rất thông minh.

Anh ta đã từng gặp nhiều phụ nữ, cũng chơi đùa nhiều cũng không phải không muốn yêu đương, mà là vì chẳng có tình cảm gì.

Người thật sự khiến người ta khó quên chính là mối tình đầu, mà trùng hợp Bạch An Tương lại chính là nữ thần mối tình đầu của anh ta, mặc dù chỉ là yêu đơn phương.

Cho nên nói một cách công bằng, anh ta muốn có Bạch An Tương này, không chỉ là thân thể, vì thân thể phụ nữ gần như đều giống nhau.

Không thể không nói, những câu này anh ta nói rất có tác dụng với Bạch An Tương đang khó chịu trong lòng, vì vậy cũng thay đổi khá khá ấn tượng về Long Thâm Vũ.

Bạch An Tương vẫn cho rằng khi Trình Uyên bị cảnh sát bắt, là Long Thâm Vũ nể mặt cô mà ra tay cứu Trình Uyên ra ngoài.

Mà bây giờ, mình uống rượu say, anh ta lại đưa mình về nhà, còn quân tử như vậy...

Đương nhiên, đây cũng chỉ là hơi thay đổi ấn tượng với Long Thâm Vũ mà thôi, cũng không thể nói lên điều gì, trong lòng cô nơi khó chịu vẫn thấy khó chịu, vì Bạch An t, mình quan tâm Trình Uyên hơn, nhưng mà “Cảm ơn anh” Bạch An Tương rời giường nói cảm ơn với Long Thâm Vũ.

Long Thâm Vũ cầm cốc trà đưa cho cô: “Khách sáo quá, dù nói thế nào chúng ta cũng là bạn học cũ mà, em uống đi” Bạch An Tương lác đầu: “Gây phiền phức cho anh rồi, tôi phải đi đây” Nói xong, cuống quýt trốn ra khỏi biệt thự của nhà Long Thâm Vũ.

Long Thâm Vũ đứng sau lưng cô gọi mấy tiếng, Bạch An An Tương này, không chỉ là thân thể, vì thân thể phụ nữ gần như đều giống nhau.

Không thể không nói, những câu này anh ta nói rất có tác dụng với Bạch An Tương đang khó chịu trong lòng, vì vậy cũng thay đổi khá ấn tượng về Long Thâm Vũ.

Bạch An Tương vẫn cho rằng khi Trình Uyên bị cảnh sát bắt, là Long Thâm Vũ nể mặt cô mà ra tay cứu Trình Uyên ra ngoài.

Mà bây giờ, mình uống rượu say, anh ta lại đưa mình về nhà, còn quân tử như vậy...

Đương nhiên, đây cũng chỉ là hơi thay đổi ấn tượng với Long Thâm Vũ mà thôi, cũng không thể nói lên điều gì, trong lòng cô nơi khó chịu vẫn thấy khó chịu, vì Bạch An Tương biết, mình quan tâm Trình Uyên hơn, nhưng mà Trình Uyên...

“Cảm ơn anh” Bạch An Tương rời giường nói cảm ơn với Long Thâm Vũ.

Long Thâm Vũ cầm cốc trà đưa cho cô: “Khách sáo quá, dù nói thế nào chúng ta cũng là bạn học cũ mà, em uống đi” Bạch An Tương lác đầu: “Gây phiền phức cho anh rồi, tôi phải đi đây” Nói xong, cuống quýt trốn ra khỏi biệt thự của nhà Long Thâm Vũ.

Long Thâm Vũ đứng sau lưng cô gọi mấy tiếng, Bạch An bệnh viện đông nghẹt, người đến kiểm tra chiếu chụp.

Đứng đợi xếp thành một hàng dài, mẹ Trình Uyên lại không đứng trong thời gian dài như vậy được, vì vậy, Trình Uyên đưa mẹ về Vịnh Ánh Trăng trước đã, chuẩn bị lát nữa gọi điện thoại cho Vương Tử Yên để cô ta sắp xếp một chút.

Đợi sắp xếp cho mẹ xong, Trình Uyên đang định gọi điện thoại cho Vương Tử Yên, kết quả Vương Tử Yên lại gọi cho anh trước.

“Alo” Trình Uyên nhận điện thoại.

“Chủ tịch, chúng ta đã hẹn được Chủ tịch của Tập đoàn Lương Câu rồi” Vương Tử Yên kích động nói.

Truyen.one chúc cả nhà đọc truyện vui vẻ và nhớ truyen.one
có nhiều truyện hot hay nhé

Chương 64

Chương 64 Hai bên đàm phán

Nghe thấy tin tức này, Trình Uyên cũng không vui mừng chút nào, vì bây giờ anh gặp phải vấn đề còn quan trọng hơn việc tháo gỡ ân oán giữa Tập đoàn Lương Câu và Bạch Thị, đúng, ít nhất trong mắt anh, Bạch An Tương quan trọng hơn những chuyện này.

“Chủ tịch Tập đoàn Lương Câu yêu cầu chúng ta chứng kiến cảnh ông ta đàm phán với ông cụ Bạch của Bạch Thị.” Vương Tử Yên nói.

Trình Uyên gật đầu nói: “Vâng cô sắp xếp đi, cố gắng sắp xếp vào giữa trưa” “Ừ, được!” “Còn nữa, mẹ tôi bị bệnh rồi, tôi muốn dẫn bà đi kiểm tra một lát, cô xem xem có quen biết với bác sĩ để hẹn trước.

không” “Hả? Bà chủ bị bệnh sao?” Vương Tử Yên kinh ngạc.

“Không phải, không phải người mẹ đó.” Nói chuyện này cũng thật lúng túng, Trình Uyên không biết phải giải thích với Vương Tử Yên như thế nào, vì vậy.

vội vàng nói: “Đừng quan tâm là ai, dù sao cũng rất quan trọng với tôi, cô sắp xếp một chút đi.” “Vâng” Sau khi cúp điện thoại, Vương Tử Yên gọi điện thoại cho bệnh viện thành phố.

Sau đó cô ta lại gọi điện thoại cho Bạch Sĩ Phan.

Mấy ngày nay, bệnh tình của ông cụ Bạch cũng chẳng khá hơn, nguyên nhân cũng vì Tập đoàn Lương Câu từ đầu đến cuối luôn chèn ép Bạch Thị.

Bạch Thị là một xí nghiệp do một tay ông ta kinh doanh, đột nhiên sắp đổ ngã, tâm huyết mấy chục năm trôi theo.

dòng nước, đương nhiên ông ta không cam lòng như vậy.

Ông ta muốn nói chuyện với Tập đoàn Lương Câu, dù đối phương đưa ra điều kiện gì đều được, chỉ cần có thể giữ lại Bạch Thị là được.

Nhưng Tập đoàn Lương Câu người ta hoàn toàn khinh thường chuyện đàm phán với ông ta, những người mà ông cụ Bạch phái đến Tập đoàn Lương Câu, ngay cả cửa cũng chẳng vào được.

Tập đoàn Lương Câu chỉ truyền ra cho Công ty Trái cây Bạch Thị một tin tức, vô cùng đơn giản mà lại rất kiên quyết.

Tôi muốn giết chết ông! Ông cụ Bạch nóng ruột, ông ta biết rõ Bạch Thị hoàn toàn không đấu lại được Tập đoàn Lương Câu người ta, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta làm cho vỏ cũng chẳng còn, cực chẳng đã mới phải tìm đến Tập đoàn Tuấn Phong.

Khi Bạch Sĩ Phan nói Tập đoàn Lương Câu muốn đàm phán với bọn họ, ông cụ Bạch kích động đến mức đang nằm trên giường bệnh đứng bật dậy.

“Ba?” Bạch Sĩ Phan vội vàng bước lên đỡ.

Ông cụ Bạch đẩy Bạch Sĩ Phan ra, vội vàng hét lên: “Nhanh lên, đến Tuấn Phong... Gọi tất cả mọi người trong nhà chúng ta đến đây” Bạch Sĩ Phan không hiểu cho lắm.

Không chỉ có Bạch Sĩ Phan, các con cháu của ông cụ Bạch đều không hiểu, tại sao chỉ là một buổi đàm phán mà lại gọi tất cả mọi người trong nhà đến.

Ông cụ Bạch giải thích nói: “Tập đoàn Lương Câu muốn đàm phán với chúng ta, chắc chắn là có điều kiện.” “Các con nghĩ lại đi, tại sao bọn họ lại muốn đối phó với Bạch Thị chúng ta?” Tất cả mọi người lắc đầu.

Ông cụ Bạch thở dài nói: “Bạch Thị là xí nghiệp của nhà họ Bạch chúng ta, cho nên nếu có hiểu lầm gì, cũng là vì người nào đó của nhà họ Bạch chúng ta sinh ra hiểu lầm với người lãnh đạo của Tập đoàn Lương Câu thôi.” “Tôi bảo tất cả mọi người đến, chính là muốn tháo gỡ hiểu lầm này, hoặc là có vấn đề thì giải quyết vấn đề, cái này gọi là cởi chuông phải do người buộc chuông.” Mọi người giật mình hiểu ra.

Người một nhà, khoảng hai mươi người làm việc ở Bạch Thị, đều bước vào Tập đoàn Tuấn Phong.

Dựa theo sự sắp xếp của Vương Tử Yên, bọn họ đều bước vào phòng họp của Tập đoàn Tuấn Phong.

Lúc này, Trình Uyên cũng đến, chẳng qua anh không xuất hiện trong đội ngũ người nhà họ Bạch, mà quay về phòng làm của mình, thông qua video theo dõi tình hình trong phòng.

Khi thấy trong số những người này không có Bạch An Tương, anh hơi nhíu mày.

“Trợ lý Vương, xin hỏi khi nào ông chủ Tập đoàn Lương Câu đến đây?” Mặc dù ông cụ Bạch có địa vị cao ở nhà họ Bạch, nhưng đứng trước mặt người của Tuấn Phong, lại chẳng đáng được nhắc đến, cho nên mặc dù đối mặt với một trợ lý ra đón tiếp bọn họ, ông ta nói chuyện cũng phải nịnh nọt.

Vương Tử Yên nhìn đồng hồ đeo tay nói với ông cụ: “Ông đợi một lát, tôi đi gọi điện thoại hỏi một chút.” “Không vội không vội, không cần giục đâu, chúng tôi đợi được.” Ông cụ Bạch cẩn thận nói.

Ông ta thật sự sợ lại kích thích Tập đoàn Lương Câu nữa.

Vương Tử Yên mỉm cười gật đầu với ông cụ, sau đó xoay người rời khỏi phòng họp.

Đúng lúc này, cửa phòng họp lại được người ta mở ra.

Gia đình Bạch An Tương xuất hiện trong phòng họp.

Trình Uyên nhìn thấy cảnh tượng này, nổi lo lắng cuối cùng cũng lắng xuống.

Nhìn thấy Bạch An Tương cũng đến, Bạch Vĩnh Minh lập tức tỏ vẻ khó chịu. Có điều bây giờ Bạch An Tương người ta là Tổng giám đốc của Công ty Trái cây Bạch Thị, anh ta thật sự không thể gây sự với Bạch An Tương được, có điều...

“Bạch Sĩ Câu, ông đến đây làm gì?” Bạch Vĩnh Minh nhìn thấy Bạch Sĩ Câu bên cạnh Bạch An Tương, lạnh lùng hỏi.

Tuy đều là người của nhà họ Bạch, nhưng sự tồn tại của Bạch Sĩ Câu là điều mà ông cụ Bạch không bằng lòng chấp nhận nhất, cho nên, mặc dù là con cháu nhà họ Bạch cũng gọi thẳng tên Bạch Sĩ Câu.

Điều này trong mắt người ngoài, Bạch Sĩ Câu hoàn toàn không giống như con trai của ông cụ.

Thấy Bạch Vĩnh Minh nhắm thẳng vào ba mình, Bạch An Tương vốn dĩ tâm trạng đã cực kỳ tệ, gương mặt lập tức lạnh lùng: “Nói thừa, ba tôi cũng là người nhà họ Bạch, tại sao lại không thể đến đây?” Bạch Vĩnh Minh cười khẩy nói: “Ông nội gọi chúng ta đến đây là muốn xem trong chúng ta có ai làm ra chuyện gì gây hiểu lầm với Tập đoàn Lương Câu hay không, ba cô cửa lớn không ra cửa trong không bước giống như một cô gái vậy, làm sao có hiểu lầm gì với người ta được? Chỗ trang trọng như thế này hoàn toàn không phù hợp.

với ông ta, theo tôi thấy vẫn nên đi đi, đừng đứng đây tìm cảm giác tồn tại nữa.” “Anh...!” Bạch An Tương tức giận nói không thành lời.

Lý Ninh Quyên xắn tay áo, tức giận nói: “Thằng nhãi con, dù nói thế nào ông ấy cũng là chú út của cậu, cậu làm như vậy là ý gì...

Lý Ninh Quyên còn chưa nói hết câu đã bị Bạch Sĩ Câu kéo lại, bà ta nhìn Bạch Sĩ Câu không hiểu.

Bạch Sĩ Câu lác đầu với Lý Ninh Quyên, mỉm cười nói: “Đến cũng đến rồi, ngồi xuống đi.” Nói xong kéo Lý Ninh Quyên định tìm một chỗ ngồi xuống.

Lý Ninh Quyên trừng mắt nhìn Bạch Sĩ Câu, tức giận đến mức môi giật giật: “Ông thật vô dụng!” Quả thật, bất kể là ai, bị một đứa cháu chế nhạo như vậy thì cũng rất mất mặt.

Nhưng mà Bạch Sĩ Câu lại lựa chọn nhẫn nhịn, tuy rằng đây chính là tác phong của ông trước giờ.

“Chú út? Ha ha... Đây, Bạch Sĩ Câu, nơi đó là dành cho những nhân vật quan trọng ngồi, nếu ông chỉ đến để hóng hớt, ngồi xuống dưới đi.” Ngay khi Bạch Sĩ Câu định ngồi xuống, Bạch Vĩnh Minh đột nhiên lên tiếng quát ông.

Trong phòng họp lúc này đều chỉ có người lãnh đạo cao.

cấp ngồi, mà đằng sau còn có một chiếc ghế bành, đó là mấy nhân viên tầng thấp nhất, cùng với nhân viên ghi chép biên bản, phiên dịch vân vân đang ngồi.

“Bạch Vĩnh Minh, anh đừng có quá đáng. Bạch An Tương nổi giận quát.

Mông Bạch Sĩ Câu còn chưa chạm được xuống ghế đã nghe thấy Bạch Vĩnh Minh nói như vậy, không biết làm sao đành cười cười đứng dậy, sau đó ngồi xuống ghế dựa đằng sau.

Bạch Sĩ Câu làm cho Lý Ninh Quyên tức muốn chết.

Chương 65

Chương 65 Anh là cái thá gì

Lý Ninh Quyên cực kỳ tức giận, nhưng bản thân Bạch Sĩ Câu lại giống như chẳng có chuyện gì, bảo ngồi đâu thì ngồi đó.

Đối với cảnh tượng vừa xảy ra, ông cụ Bạch lại giả vờ như không nhìn thấy.

Thật ra ở đây người khó xử nhất chính là Bạch An Tương, bây giờ cô vẫn không biết mình nên ngồi ở chỗ nào, nên ngồi ở bàn họp, hay là ngồi ra phía sau cùng với những người nhà mình.

Cũng đúng vào lúc này, cửa phòng họp mở ra, lại có mấy người trung niên tây phục phẳng phiu bước vào, sau đó lại ngồi xuống đối diện người nhà họ Bạch.

Lần này sức chú ý của tất cả mọi người đều bị mấy người này hấp dẫn.

Người đi đầu là một người trung niên đeo mắt kính gọng.

vàng, bộ dạng oai phong, sau khi ngồi xuống, ông ta tự giới thiệu mình với gương mặt vô cảm: “Tôi tên là Trương Hoài, là Tổng giám đốc đương nhiệm của Tập đoàn Lương Câu, rất vui được gặp mọi người.” Nói là vui nhưng lại chẳng nhận ra chút dáng vẻ vui mừng nào.

Ông cụ Bạch vội vàng đứng dậy, định bắt tay với người ta: “Xin chào, xin hỏi Chủ tịch của các ông đã đến chưa?” Trương Hoài còn chẳng thèm liếc nhìn ông cụ Bạch một cái, chỉ thản nhiên nói: “Khi cần xuất hiện thì Chủ tịch sẽ xuất hiện” “À..” Ông cụ Bạch hơi xấu hổ, nhưng vẫn cười ha ha ngồi về chỗ nói: “Cũng đúng, cũng đúng” “Nói đi” Trương Hoài giơ tay ra hiệu.

Nói chuyện gì.

Bạch Vĩnh Minh đột nhiên tức giận nói: “Là các ông đề nghị đàm phán, ông nội tôi cũng đã đến rồi, nhưng Chủ tịch của các ông lại không lộ mặt, hoàn toàn không có chút thành ý nào” Trương Hoài hé mắt liếc nhìn Bạch Vĩnh Minh một cái, sau đó nghiêm túc gật đầu: “Đúng, chúng tôi không có thành ý, nhưng... Vậy thì sao?” “..” Bạch Vĩnh Minh bị một câu của Trương Hoài làm cho.

nghe lời.

“Không phải các ông muốn đàm phán với chúng tôi sao, chúng tôi không phải người đề xuất ra, chỉ đồng ý đến nói chuyện thôi.” Trương Hoài nói.

Sau đó ông ta lại hỏi ông cụ Bạch: “Người đang chắt vắn tôi có chức vụ gì trong Bạch Thị của các ông?” Ông cụ Bạch ngó ra: “Ồ... Tạm thời không có chức vụ gì.” Từ sau khi Bạch An Tương ngồi lên vị trí chịu trách nhiệm hạng mục mới, Bạch Vĩnh Minh đã bị bỏ chức vụ ở công ty, thực tế tất cả mọi người đều hiểu rõ, trong đám con cháu, ông cụ cưng chiều một mình Bạch Vĩnh Minh, cho nên đợi sau này ổn định rồi chắc chắn vị trí Tổng giám đốc của Bạch An Tương sẽ thuộc về Bạch Vĩnh Minh.

“Ha ha... Nhà họ Bạch các ông để cho một người không có chức vụ gì đàm phán với tôi sao?” Trương Hoài mặt mũi tối sầm.

Không khí tại chỗ lập tức đông cứng lại.

“Vậy các ông không có thành ý... Bạch Vĩnh Minh nghe thấy ông ta coi thường mình, cũng không kiềm được.

chắt vắn ngược lại Trương Hoài.

“Câm miệng, anh là cái thá gì mà cũng xưng nói chuyện với tôi sao?” Trương Hoài lập tức đột ngột cắt ngang lời Bạch Vĩnh Minh, cũng nổi giận nói: “Nếu nhà họ Bạch các ông chẳng có ai ra hồn gì, vậy chúng ta chỉ đến đây Nói xong Trương Hoài chuẩn bị đứng dậy.

“Tổng giám đốc Trương, Tổng giám đốc Trương.

cụ Bạch vội vàng khuyên nhủ: “Trẻ con không biết điều, ông đừng so đo với nó.” “Ông nội...!” Bạch Vĩnh Minh âm ỨC.

“Câm miệng!” Ông cụ trừng mắt lườm anh ta một cái.

Nói thật, bây giờ có lẽ ông cụ Bạch còn có suy nghĩ muốn bóp chết Bạch Vĩnh Minh nữa ấy chứ.

Chưa cần nói chuyện gì khác, chỉ riêng việc tỏ ra ngang ngược, bày vẻ kiêu ngạo là đủ rồi, phải biết là bây giờ Bạch Thị đang cầu xin người ta.

“Tổng giám đốc Trương, nếu tất cả mọi người đã ngồi xuống rồi, vậy dĩ nhiên là cũng hy vọng giải quyết được.

vấn đề. Lúc này, Bạch An Tương đột nhiên lên tiếng: “Chúng tôi không muốn vì một câu nói gắt gỏng của một đứa trẻ không biết điều mà trì hoãn vấn đề chính” Nghe thấy Bạch An Tương chế giễu mình, Bạch Vĩnh Minh tức giận đến mức định đứng dậy chát vấn Bạch An Tương, nhưng anh ta vừa mới đứng dậy, ông cụ Bạch đã tức giận nói: “Im lặng, nếu còn lên tiếng nữa thì cút ra ngoài cho ông.” Bạch Vĩnh Minh ngạc nhiên.

Anh ta không hiểu tại sao bây giờ ông cụ lại che chở Bạch An Tương.

Mà Tổng giám đốc Trương liếc nhìn Bạch An Tương một cái, sau đó hỏi ông cụ Bạch: “Người này là...?” “Tôi là Tổng giám đốc Công ty Quả Trâm của Công ty Trái cây Bạch Thị, Bạch An Tương-‘ Không đợi ông cụ nói gì, Bạch An Tương đã tự giới thiệu mình trước.

“À” Trương Hoài gật đầu, quay lại chỗ ngồi của mình: “Nhu vậy còn tạm được.” “Mọi người đều biết đấy, quý tập đoàn bây giờ đang điên cuồng chèn ép Bạch Thị chúng tôi.’ Bạch An Tương đợi Trương Hoài ngồi xuống, nói không hoang mang chút nào: “Mà chúng tôi vẫn không hay biết gì, chúng tôi vẫn không hiểu nổi rốt cuộc là nguyên nhân gì đã tạo thành tình thế ngày hôm nay, chẳng lẽ quý tập đoàn có hiểu lầm gì với Bạch Thị chúng tôi sao?” “Nếu có, chúng tôi muốn nghe xem ý định của quý tập đoàn, hoặc là nói cách khác, hai bên chúng

ta cần phải làm thế nào mới có thể gỡ bỏ hiểu lầm này” Bạch An Tương nói chuyện mạch lạc rõ ràng.

Lời nói của cô khiến Trương Hoài không ngừng gật đầu, ngay cả ông cụ Bạch cũng không kiềm được phải nhìn Bạch An Tương thêm mấy cái, còn các chú bác ngồi dưới lại càng liên tục gật đầu, duy chỉ có Bạch Vĩnh Minh mắt hết mặt mũi, nhìn Bạch An Tương gờm gờm.

Lý Ninh Quyên lại huých cùi chỏ vào Bạch Sĩ Câu, cái người vừa nãy khiến bà ta rất âm ức, tự hào kiêu hãnh giờ ngón cái: “Nhìn con gái mình kia kia.” Bạch Sĩ Câu mỉm cười, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Trương Hoài gật đầu: “Ừm, nếu đã nói đến đây, vậy chúng ta thẳng thắn đi” Ông cụ Bạch nghe vậy vội vàng rướn dài cổ ra chăm chú lắng nghe.

“Tôi muốn hỏi ông cụ Bạch” Ánh mắt của Trương Hoài đột nhiên nhìn thẳng vào ông ta, khóe miệng hiện ra nụ cười thần nhiên, hỏi: “Nếu một người phạm sai lầm, có phải là họ nên xin lỗi hoặc là bồi thường chút gì đó không?” Ông cụ Bạch vội vàng gật đầu: “Đương nhiên, nhà họ Bạch chúng tôi tay trắng làm nên, có thể có được tài sản gia đình ngày hôm nay, không thể nào chưa từng phạm sai lầm, chúng tôi vẫn luôn tuân theo quan điểm biết sai sẽ sửa, mới có thể đi đến ngày hôm nay” Nghe vậy, Trương Hoài gật đầu, tiếp tục hỏi: “Nhưng nếu người phạm sai lầm, ông ta không những không biết hối cải, còn tìm đủ mọi cách để che giấu sai lầm này, không quan tâm không hỏi han đến người bị hại, thậm chí không muốn chịu chút trách nhiệm nào, ông cảm thấy làm như vậy có được không?” Trong lời nói của Trương Hoài dường như có ý ám chỉ gì đó, không thể nào ông cụ Bạch lại nghe không hiểu, không chỉ có ông cụ Bạch, tất cả những người có mặt ở đây đều có thể nghe ra ẩn ý trong đó.

Ông cụ Bạch không rõ tình huống, cũng chỉ có thể lắc đầu nói: “Vậy chắc chắn là không thể chấp nhận được” Trương Hoài cười nói: “Vậy tôi lại hỏi ông cụ một câu hỏi cuối cùng.” “Ông nói đi” “Nếu một người đàn ông lừa gạt tình cảm của một

người phụ nữ, giấu giếm không cho người phụ nữ này biết thực.

†ế mình đã có vợ con, còn dám có con với người phụ nữ này. Nhưng đợi đến khi đứa trẻ được sinh ra, ông ta lại không muốn chịu trách nhiệm, thậm chí còn muốn che giấu chuyện này, vì khi đó việc buôn bán của ông ta đã có chút khởi sắc, ông ta sợ bị người ta nói xấu, nên không bằng lòng chấp nhận đứa trẻ và người phụ nữ kia là của ông ta, như vậy có đúng không?” Sắc mặt ông cụ Bạch đột nhiên trở nên trắng bệch như tờ giấy.

“Đương nhiên không đúng” Nhưng mà lúc này, Bạch Sĩ Câu ngồi hàng ghế sau vẫn luôn giữ im lặng, từ trước đến nay không hé môi nửa lời lại đột nhiên lên tiếng.

Nghe vậy, mọi người kinh ngạc nhìn về phía ông.

Bạch Vĩnh Minh thấy Bạch Sĩ Câu cũng lên tiếng, vì thể hiện chút khí thế của mình trước mặt nhà họ Bạch, anh ta nổi quát Bạch Sĩ Câu: “Bạch Sĩ Câu, chúng tôi đang nói chuyện nghiêm túc, ông có tư cách gì xen miệng vào? Câm miệng, nếu không cút ngay!” Bạch Sĩ Câu không hề để ý đến anh ta, mà chỉ chậm rãi đứng dậy, trước ánh mắt mọi người đứng đĩnh bước về phía Trương Hoài.

Trương Hoài vội vàng đứng dậy nhường chỗ.

Bạch Sĩ Câu bình tĩnh tự nhiên ngồi lên vị trí vừa nãy.

Trương Hoài đã ngồi.

Chương 66

Chương 66.

Khi Bạch Sĩ Câu mở miệng nói chuyện, sau đó bình thản ung dung đứng dậy, Trình Uyên đang ngồi trong phòng làm việc của Chủ tịch ngay sát vách cũng phải kinh ngạc.

Đột nhiên một suy nghĩ kỳ quái xuất hiện trong đầu anh.

Bạch Sĩ Câu... Sĩ Câu... Lương Câu? “Bạch Sĩ Câu, ông điếc à? Không nghe thấy tôi nói gì với ông à? Mẹ nó đây là chỗ mà ông ngồi được à?” Bạch Vĩnh Minh thấy Bạch Sĩ Câu ngồi xuống vị trí Trương.

Hoài vừa ngồi, không kiềm được vừa sợ vừa giận.

Sau đó...

“Bốp!” Một cái tát vang lên.

Ông cụ Bạch đột nhiên tát cho Bạch Vĩnh Minh một cái, đánh cho cậu chàng vẫn còn đang quần băng trên tay phải ngã lăn xuống đất, trong nháy mắt mặt anh ta sưng lên hiện rõ hình năm ngón tay.

“Ông nội, tại sao ông đánh cháu?” Anh ta không hiểu.

Ông cụ Bạch lộ sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Có thể gây dựng nên một sản nghiệp to lớn, làm gì có ai không có đầu óc? Người khác không nhận ra, nhưng ông cụ Bạch đã nhận ra rồi, huống hồ, Trương Hoài đã nói rõ ràng như vậy.

Lý Ninh Quyên cũng bối rối.

Bà ta nhìn chồng của mình lại ngồi thẳng lưng khí phách trên vị trí của Trương Hoài, trong lòng không kiềm được.

căng thẳng và lo lắng: “Sĩ Câu, ông có ngồi nhầm chỗ không đây?” Khuôn mặt Bạch Sĩ Câu chậm rãi hé ra một nụ cười kỳ lạ, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt quét qua gương mặt từng người.

“Ngại quá, để cho mọi người đợi lâu rồi, giới thiệu lại lần nữa, tôi tên là Bạch Sĩ Câu. Mọi người không kiềm được bát đầu nói thảm xông xáo.

“Có phải Bạch Sĩ Câu này mắc bệnh không đấy?” “Kỳ lạ, hôm nay ông ta cũng hơi khác thường.” “Có vấn đề gì với tiếng bàn tán này, Bạch Sĩ Câu tăng lời đi, sau khi dừng một lát, ông ta nói lại lần nữa: “Tôi tên là Bạch Sĩ Câu, Bạch là nhà họ Bạch, Sĩ Câu là Sĩ Câu của Tập đoàn Lương Câu.” “Hờ... Mọi người nghỉ ngơi.

“Tôi chính là Chủ tịch của Tập đoàn Lương Câu, Bạch Sĩ Câu!” Bạch Sĩ Câu nói.

“Hả?” Ông vừa nói dứt lời, không thể nghĩ ngờ gì đó chính là một quả bom nổ tung trong phòng họp, tất cả mọi người đều bối rối, đều choáng váng, đều chết đứng.

“Không thể nào!” Bạch Vĩnh Minh trừng to mắt, anh ta không dám tin tất cả chuyện này là sự thật.

Vừa nãy anh ta còn bảo Bạch Sĩ Câu cút đi, lại còn nhiều.

lần sỉ nhục Bạch Sĩ Câu người ta, nói người ta không có tư cách đến đây vân vân.

Ha ha... Bây giờ nhìn lại thật đúng là trò cười, Chủ tịch của Tập đoàn Lương Câu mà các ông muốn mời cũng không được, bây giờ lại biến thành không có tư cách.

Sắc mặt ông cụ Bạch càng tối tăm hơn nữa.

Bạch Sĩ Câu nhìn ông cụ Bạch một cái thật sâu sắc, thản nhiên nói: “Ba, đã lâu không gặp.” Ông cụ hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Cũng không lâu lắm” “Hơn hai mươi năm còn không lâu sao?” Bạch Sĩ Câu hỏi.

Trong căn phòng ngoại trừ giọng nói của ông cụ Bạch và Bạch Sĩ Câu, còn lại hoàn toàn lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào ông cụ và Bạch Sĩ Câu, đa số người ở đây vẫn không cam lòng chấp nhận hiện thực này.

Ông cụ cười khẩy: “Ba thấy con hồ đồ rồi, trước đây không lâu chúng ta vừa mới gặp nhau.” “Đó không phải là tôi.” Bạch

Sĩ Câu thản nhiên nói: “Đó cũng không phải là ông.” Ông cụ sừng sốt.

Tất cả mọi người đều hoang mang.

Bạch Sĩ Câu cũng không giải thích chuyện gì, ông đưa hai tay xoa gương mặt mình, thản nhiên nói: “Không phải muốn đàm phán sao? Tôi là Chủ tịch của Tập đoàn Lương Câu, tôi đàm phán với ông.” Ông cụ nặng nề thở hắt hắt mấy cái.

Dường như ông ta đã bị cảnh tượng trước mặt chọc cho cực kỳ tức giận.

Tập đoàn Lương Câu suýt nữa khiến Bạch Thị hoàn toàn sụp đổ, ông ta chẳng thể nào ngờ được lại chính là của con trai mình, hơn nữa còn là cố tình gây ra.

Mặc dù có không muốn gặp con mình đến thế nào chẳng nữa, nhưng cùi chỏ quay vào trong, thân là người già, không ai không vui vẻ cả.

Ông cụ hơi khép mắt điều chỉnh hơi thở, sau đó mở mắt, thờ dài nói: “Là ba coi thường con rồi” Bạch Sĩ Câu mỉm cười không nói.

Ông cụ nói: “Thế này đi, gộp cổ phần của con trong Tập đoàn Lương Câu vào Công ty Trái cây Bạch Thị, ba cho.

con làm Tổng giám đốc trong doanh nghiệp của dòng họ” Bạch Sĩ Câu vẫn mỉm cười không nói.

Bầu không khí trong phòng họp một lần nữa biến thành cực kỳ kỳ lạ.

Bạch Sĩ Phan lặng lẽ gọi ông cụ một tiếng: ‘Ba’” Một tiếng này của ông ta có phần uyển chuyển, giống như đang muốn nói với ông cụ giờ phút này phải uyển chuyển một chút, dù sao Tập đoàn Lương Câu của Bạch Sĩ Câu chèn ép Công ty Trái cây Bạch Thị cũng không phải là chuyện trẻ con, Bạch Sĩ Câu cũng không phải chỉ nhất thời nổi hứng.

Đây rõ ràng là chuyện đã âm mưu từ lâu.

Mà năng lực kiềm chế của Bạch Sĩ Câu đã đạt đến trình độ biến thái rồi.

Tại sao ông phải làm như vậy? Nói không có mục đích thì không ai tin nổi.

Dường như cuối cùng ông cụ cũng nghĩ thông suốt chuyện này, không kiềm được thở dài lần nữa: “Thôi được, con nhường lại thị trường ban đầu của Bạch Thị, sau đó Bạch Thị và Tập đoàn Lương Câu không xâm phạm lẫn nhau” Bạch Sĩ Câu hơi lắc đầu, thản nhiên nói: “Chuyện đó là không thể nào.

“Hỗn xược!” Ông cụ vỗ mạnh bàn, chỉ vào mặt Bạch Sĩ Câu mắng: “Tao là ba mày! Mày định làm ba mày tức chết hả?” “Tôi cảm ơn ông cuối cùng cũng chịu thừa nhận tôi là con trai ông rồi” Nhưng mà, Bạch Sĩ Câu vẫn ung dung thản nhiên như trước, ông mỉm cười nói.

Ngón tay ông cụ Bạch đứng hình giữa không trung.

Bạch Sĩ Câu hỏi: “Ba còn nhớ hình ảnh mẹ tôi khóc lóc.

cầu xin ông khi ông gặp bà lần cuối cùng không?” Ngón tay ông cụ trong không trung bắt đầu run rẩy.

“Lúc đó mẹ tôi nói, đây là con trai ông, ông đồng ý với tôi chăm sóc cho nó thật tốt có được không?” Giọng nói của Bạch Sĩ Câu nhẹ đến nỗi không có cảm xúc gì, giống như sách điện tử, nhưng mà, những lời nói tiếp theo của ông lại khiến cho rất nhiều người đều đắm chìm trong một câu chuyện xưa không muốn ai biết đến.

“Ông có biết, khi mẹ tôi nói bà ấy không khỏe, trái tim tôi đã tan nát rồi không. Bệnh ung thu tuyến tụy của bà ấy đã ở thời kỳ cuối, cho dù có nằm trên giường đau đến chết đi sống lại, lúc đó bà ấy vẫn quỳ xuống đất cầu xin ông” “Ông... Lừa gạt bà ấy một chút không được sao?” Ông cụ chậm rãi rút tay lại, giọng điệu lậ xuống mấy phần, có chút không tự tin nói không lừa gạt người khác” “Không lừa gạt người khác?” Bạch Sĩ Câu đột nhiên nở nụ cười.

“Không lừa gạt khiến một cô gái ngây thơ đi theo một người đã có vợ như ông?” “Không lừa gạt, mẹ tôi lại cam lòng sinh con trai cho ông?” “Không lừa gạt, sao lại không có ai biết đến sự tồn tại của tôi?” “Mẹ tôi cầu xin ông, ông xoay người đi thẳng, sau khi ông đi mẹ tôi đã gào khóc, chưa được năm phút

đã tát thở, bà ấy chết cũng không nhắm mắt.” Ông cụ đặt
mông ngồi xuống ghế, lộ ra vẻ cực kỳ mệt mỏi.

Đây là một câu chuyện cũ phủ đầy bụi, gần như đã bị ông ta
quên mất rồi.

Nhưng mà.

“Nhưng mà trước khi mất, mẹ tôi vẫn nói với tôi...

Bà ấy nói...

Bà ấy nói đừng trách ba con, ba con cũng không dễ dàng gì”
“Nhưng ông là ba tôi sao?” “Ông thừa nhận có đứa con trai
như tôi không?” Bạch Sĩ Câu đột nhiên nổi giận, đập bàn đứng
dậy, chỉ vào Bạch Vĩnh Minh: “Mẹ nó ngay cả một con súc
sinh không bằng chó lợn như nó cũng dám quát mắng tôi trước
mặt ông, ông cũng chẳng thèm nhắc mí mắt lên, sao ông có thể
là ba tôi được chứ?” “Ông mắng ai là đồ súc sinh?” Bạch Vĩnh
Minh nghe thấy mình bị mắng, lập tức không kiềm chế được.

Nhưng không đợi anh ta cứng rắn, Bạch Sĩ Phan đã bước lên
đạp một cái, làm cho Bạch Vĩnh Minh ngã xuống lần thứ hai:
“Súc sinh, chú út của con nói sai à? Còn không mau xin lỗi
chú út của con đi!” “Con...” Bạch Vĩnh Minh.

Bạch Sĩ Câu lại lạnh lùng nói: “Không cần” Ông nói với ông
cụ: “Tôi phải gọi ông một tiếng ba, mặc kệ ông có chấp nhận
đứa con trai như tôi hay không.” “Tôi không muốn chọc giận
ông, tôi cũng muốn ông sống lâu một chút, vì mọi người nói,
người càng già lại càng nhớ về quá khứ, tôi hy vọng ông có
thể nhớ lại trước đây, trong cuộc đời dài đằng đặc nhàm chán
của mình, sau đó trong lòng có một chút áy náy.” “Đúng, cho
dù chỉ là một chút thôi cũng được.”

Chương 67

Chương 67 Nồi lòi xnlỗi

Trình Uyên ngồi trong phòng làm việc nhìn hình ảnh phát sóng trực tiếp qua máy vi tính, quai hàm suýt nữa rơi xuống luôn.

Anh thật sự không ngờ được, ba vợ của mình lại dữ dội như vậy.

Bình thường người đàn ông này không có chút địa vị gì trong gia đình, chưa bao giờ xảy ra bất kỳ tranh chấp gì với ai, dù Lý Ninh Quyên có nói gì, ông vẫn cười hiền chấp nhận.

Ai có thể ngờ được, một người đàn ông như vậy, thế mà lại là ông trùm giấu mặt thật sự của Tập đoàn Lương Câu.

Lúc này Trình Uyên mới chợt nhận ra, Bạch Sĩ Câu chưa bao giờ tranh chấp với người khác, không phải vì ông sợ, mà vì ông khinh thường.

Trong phòng, ông cụ đã không ngồi yên được nữa.

Câu chuyện cũ phủ bụi này là chuyện ông ta vẫn cố hết sức che giấu, nhưng bây giờ lại bị người ta vạch trần trước mặt bao nhiêu người như vậy, ông ta cảm thấy xấu hổ không còn mặt mũi nào.

Nhớ ngày đó ông ta dựa vào thế lực nhà vợ mình mới có thể gây dựng ra được Công ty Trái cây Bạch Thị, cho nên ông ta không dám để cho người ta biết về sự tồn tại của mẹ con Bạch Sĩ Câu.

Sau đó sự nghiệp của mình ổn định rồi, người vợ kết tóc.

cũng đã chết, ông cụ nhìn như không có gì lo lắng, thật ra lại càng lo lắng nhiều hơn.

Chuyện này đúng hay sai, ai đúng ai sai vừa nhìn qua đã hiểu.

Ông ta sai rồi, nhưng mà khi địa vị ông ta đang ở thời kỳ phát triển, ông ta không muốn để cho người khác biết mình đã phạm sai lầm, cho nên vẫn cố tình quên đi quá khứ này.

Ông ta có thể lựa chọn quên đi, nhưng Bạch Sĩ Câu lại không thể.

“Hơn hai mươi năm qua, không bao giờ tôi không nhớ kỹ ông” Bạch Sĩ Câu thông thả điều chỉnh bộ ngực phập.

phồng của mình, bình tĩnh nói: “Vì hôm nay, tôi đã sống như một con chim cú.” “Hoàn toàn phá hủy Bạch Thị, chính là sự trả thù của con?” Ông cụ cười gượng hỏi.

Ánh mắt tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Bạch Sĩ Câu.

Lý Ninh Quyên lại đột nhiên đứng dậy, vội vàng hét to: “Ông xã, ông... Phát điên cái gì, bây giờ An Tương còn là Tổng giám đốc kia, ông cũng muốn hại luôn cả con gái mình sao?” Bạch Sĩ Câu thân nhiên liếc nhìn người vợ kết tóc của mình, mỉm cười với bà ta: “Bà xã, bà cảm miệng.” “..” Lý Ninh Quyên quả thật không thể tin vào tai mình.

Thế mà Bạch Sĩ Câu lại bảo bà ta cảm miệng? Người đàn ông trước mặt này cũng dám bảo bà ta cảm miệng sao? “Bạch Sĩ Câu, lá gan của ông to ra rồi à?” Lý Ninh Quyên nổi giận.

“Cảm miệng!” Lần này ông cụ lập tức điên tiết, lớn tiếng quát mắng Lý Ninh Quyên.

Sau đó ông cụ trừng mắt nhìn bà ta: ‘Chuyện của đàn ông, đàn bà con gái các cô đừng xen miệng vào, để cho.

nó nói hết đi” Lý Ninh Quyên bị chồng quát cảm miệng, lại bị ông cụ nạt cảm miệng, nhất thời cực kỳ âm ức.

Bạch Sĩ Câu lại hơi nhú mày.

“Ba, thật ra con có thể từ bỏ bất kỳ việc chèn ép gì với Bạch Thị.’ Ông nói ra một câu khiến người ta kinh ngạc.

Ông cụ lập tức ngồi thẳng dậy: “Thật sao?” Bạch Sĩ Câu gật đầu.

Nghe vậy, tất cả mọi người trong dòng họ nhà họ Bạch có mặt ở đây đều lộ ra vẻ mặt vui mừng, mọi người bắt đầu liên tục ghé tai thì thầm với nhau.

Thời gian gần đây Bạch Thị gặp phải nguy cơ lớn, ai nấy đều cảm thấy không yên, nghe thấy Bạch Thị lại có thể hoạt động như bình thường, còn ai không vui mừng, không phấn khởi được chứ? Nhưng mà...

Lúc này Bạch Sĩ Phan đột nhiên hỏi: “Vậy Sĩ Câu, điều kiện của cậu là gì?” Được Bạch Sĩ Phan nhắc nhở như vậy, ông cụ cũng tỉnh táo lại, không kiềm được dãi mắt nhìn về phía Bạch Sĩ Câu.

Tôi muốn báo thù, tôi muốn đánh chết ông, nhưng mà cũng có thể thả ông ra. Kiểu phát triển theo logic này đúng là sẽ đưa ra điều kiện, ông phải thế nào thì tôi mới tha cho ông.

Bạch Sĩ Phan hiểu, thật ra ông cụ cũng hiểu, tại sao ông cụ không tỉnh táo lại trước? Có lẽ vì người trong cuộc giả vờ không biết thôi.

Bạch Sĩ Câu đưa ra ba ngón tay.

“Thứ nhất: ngày giỗ của mẹ tôi năm nay, ông phải đích thân đến mộ mẹ tôi thăm bà ấy một lần, nói với người của nhà họ Bạch, người đang nằm trong này, là người phụ nữ của ông” Ông vừa nói xong điều kiện này, sắc mặt ông cụ lập tức trở nên càng khó coi hơn.

Ông ta biết nếu làm như vậy, nói cách khác, chính là ông ta đang phải nói thẳng nói thật với toàn bộ thành phố Tân Dương về sai lầm trước đây của mình.

“Điều con người sợ hãi nhất chính là phải đối mặt, hơn nữa khi đối mặt với sai lầm mà mình đã phạm phải, không có mấy ai đủ can đảm để thừa nhận, điều này với ông mà nói hẳn là rất khó, nhưng mà, ông phải làm.” Bạch Sĩ Câu thờ ơ nói.

Ông cụ nặng nề thở dốc mấy tiếng, sau đó trầm giọng hỏi: “Nói tiếp đi.” “Tôi muốn vào gia phả.” Bạch Sĩ Câu thản nhiên nói: “Tôi muốn bài vị của mẹ tôi được bày một cách đàng hoàng trong nhà họ Bạch” Những dòng họ như nhà họ Bạch vẫn luôn duy trì thứ được gọi là gia phả này.

Thật ra yêu cầu này của Bạch Sĩ Câu cũng gần giống.

như yêu cầu đầu tiên, ông chỉ hy vọng ông cụ cho người mẹ đã mất của ông một thân phận chính thức.

Nếu ông cụ có thể chấp nhận điều đầu tiên, như vậy đương nhiên cũng không cần nhắc lại điều thứ hai nữa.

Ông cụ im lặng một lúc rồi gật đầu: “Nói điều thứ ba của con đi” Bạch Sĩ Câu quay đầu nhìn thoáng qua Lý Ninh Quyên vẫn mang vẻ mặt âm ức, dịu dàng cười: “Người phụ nữ này rất độc miệng, thích nổi cáu, thích buôn chuyện, còn hay nịnh hót, cứ luôn động một chút là chế giễu tôi mấy câu.” Nghe thấy Bạch Sĩ Câu nói bà ta như vậy, Lý Ninh Quyên lại càng âm ức hơn, mắt bà ta cũng đỏ lên, muốn chửi âm lên nhưng lại chợt phát hiện ra mình hoàn toàn không dám.

Nhưng mà...

Bạch Sĩ Câu lại xoay chuyển lời nói: “Nhưng mà người phụ nữ này đi theo tôi hơn hai mươi năm, còn sinh cho.

tôi một cô con gái xinh đẹp, bà ta chê tôi nghèo nên tự: mình liều mạng kiếm tiền, bà ta chê tôi không có tài năng nên nghĩ mọi cách đi lấy lòng người có tiền. Bà ta cứ luôn chê tôi cái này, chê tôi cái khác...” “Nhưng cho đến bây giờ chưa từng nói với tôi rằng, không vượt qua nổi nữa muốn ly hôn, cho đến bây giờ bà ta chưa từng nghĩ đến chuyện rời khỏi tôi.” “Bà ta vẫn luôn vì tôi, vì con gái của chúng tôi, vì cái nhà này mà vất vả dưng hiến, cho nên, mặc kệ bà ta nói tôi thế nào, tôi đều sẽ nhường bà ta, không phải tôi không nói lại được bà ta, mà là tôi không nỡ nói lại bà ta.” Bạch Sĩ Câu chậm rãi dời mắt khỏi Lý Ninh Quyên, sau đó lại nhìn về phía ông cụ Bạch, chậm rãi nói: “Hơn hai mươi năm qua tôi chưa từng có được bất kỳ tình thương gì của ba, không được ba chăm sóc một chút nào, mà lại được bà ta chăm sóc hơn hai mươi năm” “Ông, dựa vào cái gì mà bắt bà ta câm miệng?” Bạch Sĩ Câu đột nhiên chất vấn ông cụ.

Lý Ninh Quyên ngây ra.

Từng câu giống như con dao găm điên cuồng đục khoét trái tim bà ta.

ầm lên nhưng lại chợt phát hiện ra mình hoàn toàn không dám.

Nhưng mà...

Bạch Sĩ Câu lại xoay chuyển lời nói: “Nhưng mà người phụ nữ này đi theo tôi hơn hai mươi năm, còn sinh cho.

tôi một cô con gái xinh đẹp, bà ta chê tôi nghèo nên tự: mình liều mạng kiếm tiền, bà ta chê tôi không có tài năng nên nghĩ mọi cách đi lấy lòng người có tiền. Bà ta cứ luôn chê tôi cái này, chê tôi cái khác...” “Nhưng cho đến bây giờ chưa từng nói với tôi rằng, không vượt qua nổi nữa muốn ly hôn, cho đến bây giờ bà ta chưa từng nghĩ đến chuyện rời khỏi tôi.” “Bà ta vẫn luôn vì tôi, vì con gái của chúng tôi, vì cái nhà này mà vất vả dưng hiến, cho nên, mặc kệ bà ta nói tôi thế nào, tôi đều sẽ nhường bà ta, không phải tôi không nói lại được bà ta, mà là tôi không nỡ nói lại bà ta.” Bạch Sĩ Câu chậm rãi dời mắt khỏi Lý Ninh Quyên, sau đó lại nhìn về phía ông cụ Bạch, chậm rãi nói: “Hơn hai mươi năm qua tôi chưa từng có được bất kỳ tình thương gì của ba, không được ba chăm sóc một chút nào, mà lại được bà ta chăm sóc hơn hai mươi năm” “Ông, dựa vào cái gì mà bắt bà ta câm miệng?” Bạch Sĩ Câu đột nhiên chất vấn ông cụ.

Lý Ninh Quyên ngậy ra.

Từng câu giống như con dao găm điên cuồng đục khoét trái tim bà ta.

không còn tồn tại nữa”

Chương 68

Chương 68 Có phải rất thoải mái hay không

“Con dám!” Ông cụ Bạch tức giận đến mức toàn thân run rẩy.

“Hơn hai mươi năm nay, ngay cả mặt mũi tôi cũng không

cần” Bạch Sĩ Câu cũng tức giận nói: “Còn có gì không dám chứ?” Một câu hơn hai mươi năm ngay cả mặt mũi cũng không cần, còn có gì không dám, trong nháy mắt khiến cho tất cả mọi người đều phải thay đổi sắc mặt, hơn nữa vì thế mà rúng động không ngừng.

Giống như trước đó đã nhìn thấy, tên con cháu như Bạch Vĩnh Minh cũng dám chỉ vào mặt Bạch Sĩ Câu mắng chửi, nhưng ông vẫn dùng vẻ mặt vui cười tiếp đón, còn cần mặt mũi gì nữa chứ? Sĩ nhục hơn hai mươi năm này, không phải người bình thường có thể chịu đựng nổi.

“Ba ngày” Bạch Sĩ Câu đưa tay, chậm rãi nói: “Ông chỉ có ba ngày để cân nhắc” Nói xong, trước ánh mắt mọi người đi đến trước mặt Lý Ninh Quyên, đưa tay ra với bà ta.

Lý Ninh Quyên nhìn người đàn ông trước mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ này, trong lòng quay cuồng, nước mắt đã chảy xuống hai gò má từ lâu.

Bà ta rất muốn gào thét âm ỉ.

Đúng, là rít gào.

Bà ta rất muốn gào ra hết oán giận và âm ức đã tích tụ hơn hai mươi năm, nói, tôi xem sau này còn có ai dám coi thường nhà chúng ta? Nhưng hé miệng ra lại chỉ có thể nghẹn ngào, không phát ra được âm thanh gì khác.

Lý Ninh Quyên đưa tay cho Bạch Sĩ Câu, cứ như vậy được Bạch Sĩ Câu dắt đi, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra khỏi cửa phòng họp, đi ra khỏi cổng lớn của Tuấn Phong.

Trong phòng họp, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, không ai dám lên tiếng.

Ông cụ xụi lơ trên ghế rất lâu, mãi đến tận khi Bạch Sĩ Phan nhắc nhở ông ta: “Ba, chúng ta cũng quay về thôi.” Lúc này ông cụ mới run lấy bầy đứng dậy, giống như.

trong nháy mắt đã già nua đi rất nhiều.

Cả dòng họ lớn nhà họ Bạch nhắc những bước nặng trĩu kéo dài.

Mà Bạch An Tương lúc này vẫn ngồi một mình trong phòng họp của Tuấn Phong.

Cô không biết làm sao, cô do dự, cô không biết mình nên ở đâu.

Mình nên đi đâu đây? Cô không dám về nhà, vì ngộ nhờ về đến nhà lại gặp mặt Trình Uyên và Mục Như Trăn, vậy sẽ lúng túng đến mức nào? Cô không muốn về công ty, vì chuyện của ba mình, e rằng Bạch Thị đã không còn nơi cho mình đặt chân nữa Tồi.

Cô cũng không muốn quấy rầy giây phút này của ba và mẹ.

Cho nên, cô cứ ngồi như vậy, ngồi rất lâu.

Trình Uyên trong phòng làm việc của Chủ tịch cũng cực kỳ chấn động trước những gì mình vừa nhìn thấy, thật ra trước đó anh cũng đã từng dự đoán, cảm thấy Bạch Sĩ Câu hẳn không đơn giản, nhưng bây giờ xem ra vẫn vượt ra ngoài dự đoán của anh.

Đương nhiên những chuyện này trong mắt anh cũng chẳng thấm vào đâu, vì anh cũng là một ẩn số rất lớn, còn lớn hơn cả Bạch Sĩ Câu.

Còn bởi vì, lúc này trong mắt anh chỉ có vợ mình Bạch An Tương.

Rất lâu sau, Bạch An Tương đứng dậy, sau đó cúi đầu rời khỏi Tuấn Phong, Trình Uyên vội vàng đuổi theo, im lặng đi theo sau lưng cô, nhìn bóng lưng cô đơn của cô, trong lòng chua xót, đoán đo nên giải thích với cô như thế nào.

Rời khỏi Tuấn Phong không xa, một chiếc xe BMW chạy đến dừng trước mặt Bạch An Tương, Long Thâm Vũ từ trong xe chui ra, không biết nói gì với Bạch An Tương.

Trình Uyên đứng xa nghe không rõ.

Sau đó, Bạch An Tương do dự một lát rồi bước lên xe của Long Thâm Vũ.

Trình Uyên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trái tim đột nhiên chùng xuống.

Sau khi Bạch An Tương lên xe, xe rời đi, Trình Uyên cũng vội vàng giơ tay gọi một chiếc taxi.

“Chạy theo chiếc BMW phía trước” “Ông chủ anh thật biết nói đùa, người ta đang lái BMW’ đây, Satana của mình làm sao đuổi kịp được?” Tài xế là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, đôi mắt không nhỏ.

nhưng mí mắt lại rũ xuống, giống như chưa tỉnh ngủ vậy.

Trình Uyên tức giận liếc nhìn anh ta một cái: “Đuổi theo đi, tôi trả anh gấp đôi, không, gấp ba!” “Được ngay!” Đôi mắt mơ màng buồn ngủ đột nhiên mở to, giống như trong nháy mắt từ trong ánh mắt anh tỏa ra ánh sáng bằng thực thể vậy, tài xế vui mừng kêu một tiếng, động tác trên tay dưới chân đột nhiên nhanh hẳn lên khiến người ta giận sôi máu.

Anh ta lái Satana mà cảm giác như Ferrari vậy.

Xe dừng lại ở quán karaoke Thiên Đường, Trình Uyên trả tiền rồi vội vàng xuống xe.

“Này ông chủ” Tài xế đột nhiên kín đáo đưa cho Trình Uyên một tấm danh thiếp: “Đây là số điện thoại của tôi, lần sau nếu cần dùng xe, cứ gọi thẳng cho tôi nhé, gió táp mưa sa anh vẫn có thể giúp chú hài lòng thoải mái.” Trình Uyên không để ý, lập tức cất danh thiếp đi bước vào quán karaoke.

Trong một căn phòng karaoke nào đó, Bạch An Tương ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt ngây ngốc không nói câu nào, trong cả căn phòng chỉ có hai người cô và Long Thâm Vũ.

“Hát một bài nhé?” Long Thâm Vũ đề nghị.

Bạch An Tương lác đầu: “Không có tâm trạng.” “Ừm” Long Thâm Vũ đáp một tiếng, sau đó cứ như vậy nhàm chán ngồi bên cạnh Bạch An Tương.

Bạch An Tương đột nhiên ngẩng đầu nói: “Uống chút rượu với tôi nhé?” “Được” Long Thâm Vũ mỉm cười nói.

Anh ta rót đầy cho Bạch An Tương, sau đó cũng rót đầy cho mình, nói: “An Tương, chúng ta uống ít một chút, nếu không ngộ nhớ..” “Ừng ực!” Không đợi anh ta nói xong, Bạch An Tương uống một hơi cạn sạch.

“..” Long Thâm Vũ.

Bất giác dĩ lại rót đầy ly cho Bạch An Tương lần nữa, Bạch An Tương lại uống một hơi cạn sạch.

Long Thâm Vũ lại rót đầy, Bạch An Tương cầm ly rượu lên nhưng lại bị Long Thâm Vũ đè tay lại: “An Tương, rượu không uống như vậy đâu” “Àm!” Cửa bị đẩy ra.

Trình Uyên xuất hiện trong căn phòng, sau đó đã thấy Long Thâm Vũ đang nắm bàn tay cầm ly rượu của Bạch An Tương.

Long Thâm Vũ và Bạch An Tương cũng giật mình, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về Trình Uyên.

Trình Uyên ba chân bốn cẳng vọt đến trước mặt Long Thâm Vũ, nắm chặt cổ tay anh ta, giật mạnh về phía sau: “Đến đây nào, sờ tay tôi thoải mái hơn đây” “Buông rai” Long Thâm Vũ nhíu mày, hơi đau, anh ta vốn định đánh trả, nhưng Trình Uyên lại chiếm được lợi thế, nhẹ nhàng dùng sức, anh ta đã đau đến nhe răng trợn mắt.

“Sao hả, có phải rất thoải mái hay không?” Trình Uyên cười, kéo mạnh Long Thâm Vũ về phía mình, Long Thâm Vũ dính sát vào anh.

Anh nghiêng đầu về phía trước, nói khẽ bên tai Long Thâm Vũ, cảnh cáo: “Tôi nhớ trước đây tôi đã từng nói, nếu có người dám có ý đồ với vợ tôi, tôi sẽ khiến anh ta không kịp hối hận.” “Tôi không hiểu anh đang nói gì, mau buông tay” Trước mặt Bạch An Tương, Long Thâm Vũ vẫn luôn ngụy trang

thành hình tượng khiêm tốn, mặc dù là lúc này, anh cũng vẫn chưa nổi giận.

Nhưng Trình Uyên cũng không định bỏ qua anh ta như vậy, mà chỉ đẩy mạnh một cái, Long Thâm Vũ đặt mông ngồi xuống ghế sofa, vì quán tính, một tay kéo theo chai rượu, rượu lập tức đổ lên người anh ta.

“Trình Uyên, anh làm gì vậy?” Lúc này Bạch An Tương mới phản ứng lại, lập tức chắn ngang giữa hai người.

Cô không muốn nhìn thấy Trình Uyên và Long Thâm Vũ xảy ra tranh chấp, vì cô lo Trình Uyên không đối phó lại được Long Thâm Vũ, dù sao sau lưng Long Thâm Vũ chính là Tập đoàn Long Đăng.

“Anh làm gì?” Trình Uyên nhìn Bạch An Tương chăm chú: “Hắn là anh phải hỏi em câu này mới đúng chứ? Từ bao

giờ mà em đi lại gần gũi với Long Thâm Vũ như vậy? Đêm hôm khuya khoắt, một mình đi đến quán karaoke với anh ta?”

“Không phải như vậy, là...” Bạch An Tương thay đổi sắc mặt, cuống quýt giải thích, nhưng dường như cô nghĩ đến điều gì đó, lời nói thay đổi, nhú mày nói: “Anh nghi ngờ em sao?”

Bạch An Tương rất tức giận, rõ ràng Trình Uyên và Mục Như Trăn có vấn đề trước, bây giờ anh lại cản ngược lại mình, cô đột nhiên cảm thấy rất âm ức.

“Nếu không thì sao? Mắt anh mù à?” cũng vẫn chưa nổi giận.

Nhưng Trình Uyên cũng không định bỏ qua anh ta như vậy, mà chỉ đẩy mạnh một cái, Long Thâm Vũ đặt mông ngồi xuống ghế sofa, vì quán tính, một tay kéo theo chai rượu, rượu lập tức đổ lên người anh ta.

“Trình Uyên, anh làm gì vậy?” Lúc này Bạch An Tương mới phản ứng lại, lập tức chắn ngang giữa hai người.

Cô không muốn nhìn thấy Trình Uyên và Long Thâm Vũ xảy ra tranh chấp, vì cô lo Trình Uyên không đối phó lại được Long Thâm Vũ, dù sao sau lưng Long Thâm Vũ chính là Tập đoàn Long Đăng.

“Anh làm gì?” Trình Uyên nhìn Bạch An Tương chăm chú:

“Hắn là anh phải hỏi em câu này mới đúng chứ? Từ bao

giờ mà em đi lại gần gũi với Long Thâm Vũ như vậy? Đêm hôm khuya khoát, một mình đi đến quán karaoke với anh ta?”

“Không phải như vậy, là...” Bạch An Tương thay đổi sắc mặt, cuống quýt giải thích, nhưng dường như cô nghĩ đến điều gì đó, lời nói thay đổi, nhíu mày nói: “Anh nghi ngờ em sao?”

Bạch An Tương rất tức giận, rõ ràng Trình Uyên và Mục Như Trăn có vấn đề trước, bây giờ anh lại cán ngược lại mình, cô đột nhiên cảm thấy rất ám ức.

“Nếu không thì sao? Mắt anh mù à?”

Chương 69

Chương 69 Hiều lâm được gỡ bỏ

Trình Uyên vốn dĩ đang tức giận, nghe anh ta nói như thế, anh đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Long Thâm Vũ.

Ánh mắt kia lạnh lẽo đến đáng sợ.

Long Thâm Vũ theo bản năng lùi về phía sau một bước.

Trình Uyên nhìn thấy thế, cười một tiếng hài hước: “Sợ cái gì, tôi cùng lắm cũng chỉ là một tên nhà quê đến từ nông thôn, chẳng lẽ anh cho rằng tôi sẽ ra tay đánh anh?” “Hừ, nực cười, tôi mà sợ anh sao?” Long Thâm Vũ tỏ vẻ khinh thường.

Trình Uyên liếc nhìn anh ta một cái, sau đó cầm chai rượu bên cạnh lên, Long Thâm Vũ cực kỳ sợ hãi, vội vàng lùi ra phía sau: “Anh làm gì đấy, đừng có làm loạn, người của tôi ở ngay bên ngoài, nếu anh dám động đến tôi, tôi cam đoan khiến cho anh không thể đi ra được” “Chắc chắn, đường đường là cậu Ba của Tập đoàn Long Đăng, thế mà lại sợ sao?” Trình Uyên lắc đầu, sau đó đập mạnh chai rượu xuống mặt đất, thản nhiên nói: “Yên tâm đi, hôm nay tôi sẽ không động đến anh. Có điều, đây là lời cảnh cáo cuối cùng của tôi dành cho anh, nếu anh còn dám có ý đồ với An Tương, đừng nói anh là cậu chủ của Tập đoàn Long Đăng, cho dù anh có là Chủ tịch, tôi cũng sẽ xé xác anh ra” Anh lấy thuốc lá ra, chậm rãi châm lửa rít một hơi, ung dung xoay người, sau đó phun ra một vòng khói thuốc.

“Còn nữa, nếu tôi không xứng có được An Tương, vậy Long Thâm Vũ anh, lại càng không có tư cách!” Nói xong, Trình Uyên gảy tàn thuốc lá xuống mặt đất, xoay người rời khỏi căn phòng.

Long Thâm Vũ uất đến mức sắc mặt tái xanh, hung dữ nhìn chằm chằm về phía Trình Uyên vừa rời đi, đột nhiên...

“Phùng!” một tiếng, vì tiếp xúc thời gian dài, Trình Uyên đập nát chai rượu, rượu chảy ra gặp lửa, bùng lên một ngọn lửa to bằng bàn tay.

Cảnh tượng này khiến Long Thâm Vũ hoảng sợ hết hồn, anh ta lập tức nổi giận: “Đồ chó má! Hãy đợi đấy, ông đây không lấy được người phụ nữ của anh vào tay, sẽ không mang họ Long nữa!” Trình Uyên rời khỏi căn phòng đi ra khỏi quán karaoke, nhìn thấy Bạch An Tương đang đứng trên lối đi bộ, đúng lúc vừa mới ngăn được một chiếc xe taxi, đang định mở cửa ngồi vào.

Anh vội vàng ba chân bốn cẳng chạy đến, kéo cánh tay.

trăng nỡn của Bạch An Tương: “An Tương, em đợi một lát” “Buông tay!” Bạch An Tương cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói.

Nắm chặt cánh tay nhỏ của Bạch An Tương, cảm giác dung xoay người, sau đó phun ra một vòng khói thuốc.

“Còn nữa, nếu tôi không xứng có được An Tương, vậy Long Thâm Vũ anh, lại càng không có tư cách!” Nói xong, Trình Uyên gảy tàn thuốc lá xuống mặt đất, xoay người rời khỏi căn phòng.

Long Thâm Vũ uất đến mức sắc mặt tái xanh, hung dữ nhìn chằm chằm về phía Trình Uyên vừa rời đi, đột nhiên...

“Phùng!” một tiếng, vì tiếp xúc thời gian dài, Trình Uyên đập nát chai rượu, rượu chảy ra gặp lửa, bùng lên một ngọn lửa to bằng bàn tay.

Cảnh tượng này khiến Long Thâm Vũ hoảng sợ hết hồn, anh ta lập tức nổi giận: “Đồ chó má! Hãy đợi đấy, ông đây không lấy được người phụ nữ của anh vào tay, sẽ không mang họ Long nữa!” Trình Uyên rời khỏi căn phòng đi ra khỏi quán karaoke, nhìn thấy Bạch An Tương đang đứng trên lối đi bộ, đúng lúc vừa mới ngăn được một chiếc xe taxi, đang định mở cửa ngồi vào.

Anh vội vàng ba chân bốn cẳng chạy đến, kéo cánh tay.

trắng nõn của Bạch An Tương: “An Tương, em đợi một lát” “Buông tay!” Bạch An Tương cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói.

Nắm chặt cánh tay nhỏ của Bạch An Tương, cảm giác Trình Uyên biết cô đang ám chỉ chuyện gì, vội vàng cười khổ nói: “Được rồi An Tương, đừng làm loạn, anh và Mục Như Trăn chẳng có chuyện gì, chuyện này nói ra rất dài dòng, em nghe anh giải thích đã...” Trình Uyên kể lại hết mọi chuyện xảy ra ở nhà Mục Như Trăn ngày đó cho Bạch An Tương nghe.

Bạch An Tương cũng không ngạc nhiên, chủ yếu vì khi đó Bạch Thị gặp phải nguy cơ, cô thân là Tổng giám đốc hạng mục mới của Bạch Thị, đang tâm trạng rối bời, kết quả lại biết Trình Uyên ngủ trên giường Mục Như Trăn, hơn nữa lời nói của Mục Như Trăn lại khó hiểu, như vậy mới khiến cô chui vào ngõ cụt.

Giống như hôm nay khi biết được ba mình, người đàn ông bị sỉ nhục trong nhà thành quen, thậm chí cũng có thành tựu lớn như vậy, kẻ địch của công ty mình lại chính là ba của mình, trong thời gian ngắn cô lại càng mâu thuẫn hơn, hoàn toàn không biết phải tự giải quyết như thế nào, mới dẫn đến tâm trạng tồi tệ bước lên xe của Long Thâm Vũ.

Ngay vừa nãy khi Trình Uyên hiểu lầm cô, cô cũng đã tỉnh táo lại, nghĩ, ngoại trừ việc Trình Uyên đối xử tốt với mình ra, cũng không có ưu điểm gì, Mục Như Trăn vốn dĩ vẫn không ưa anh.

Trình Uyên thấy sắc mặt Bạch An Tương dịu đi rất nhiều, vì vậy tranh thủ rên sát khi còn nóng, vội vàng gọi điện thoại cho Mục Như Trăn, để Bạch An Tương nghe.

Mục Như Trăn cũng vội vàng giải thích: “Bạch An Tương, cậu làm sao vậy? Làm chị em tốt nhiều năm như vậy, thế mà cậu lại nghi ngờ mình sao?” Bạch An Tương không lên tiếng, vì vậy Mục Như Trăn tiếp tục nói: “Cũng chỉ có cậu mới coi Trình Uyên như báu vật thôi, cô đây còn chướng mắt đấy, cậu quên mình đã nói với cậu sao, mình có người trong lòng từ lâu rồi.” “Cô đây tương lai phải gả làm người phụ nữ của Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong!” Hiểu lầm được giải thích rõ ràng,

Bạch An Tương lại cảm thấy hơi lúng túng, không biết trả lời Mục Như Trăn như: thế nào.

Cũng may cô vẫn rất thông minh, gương mặt nhỏ nhắn căng thẳng cũng không kiềm được lộ ra một nụ cười, bĩu môi nói: “Cô gái ngốc, cậu nằm mơ đi, ngay cả tên Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong người ta là gì cũng chẳng biết!” “Con người phải có ước mơ chứ...” Sau đó hai người lại nói chuyện trong chốc lát, tất cả đột nhiên trở nên vô cùng thoải mái trôi chảy, điều này khiến sinh vật khủng bố, khi tức giận không có cơ hội nào, nhưng vừa xoay mặt lại đã mặt mũi rạng ngời, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Tài xế taxi đã không nhịn được từ lâu, ló đầu ra hỏi Trình Uyên: “Này, hai người có đi không đó? Người ta không cần làm ăn sao?” Trình Uyên phất tay với anh ta, tài xế hùng hổ lái xe rời đi.

Sau khi anh ta đi rồi, Trình Uyên vẫn không kiềm được cười nhạo: “Kiểu gì không biết, người hơn bốn mươi tuổi còn tự xưng là người ta người ta giả vờ ngây thơ.” Bạch An Tương cúp điện thoại “phì” một tiếng bật cười.

Lúc này, trái tim treo lơ lửng của Trình Uyên cuối cùng cũng đã đáp đất an toàn.

Hai người yên lặng quay về, dường như cũng đã quên tiếp tục thuê xe.

“Sau này cách Long Thâm Vũ xa một chút” Trình Uyên khẽ nói: “Anh ta chưa từ bỏ ý đồ đâu” Về bình tĩnh bị phá vỡ, Bạch An Tương liếc anh một cái trắng mắt, sau đó ni ên tâm đi, em không có bất kỳ quan hệ gì với Long Thâm Vũ cả, hưởng hồ anh ta vốn dĩ không phải kiểu mà em thích” Thật ra cách nói của Bạch An Tương với Trình Uyên có ý.

nghĩa khác nhau, cô nghĩ, khi mình say rượu Long Thâm Vũ không hề lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, làm sao.

lại không yên tâm được chứ? Có điều xét thấy hai người vừa mới xóa bỏ hiểu lầm xong, cô không muốn vì chuyện này lại gây ra ngăn cách gì nữa, cho nên chỉ thuận miệng nói ra như vậy.

Cô thuận miệng nói, nhưng có người lại nhớ trong lòng Tồi.

Trình Uyên và Bạch An Tương đi càng lúc càng xa, có một bóng người xuất hiện dưới đèn đường.

Long Thâm Vũ nhìn bóng dáng hai người từ từ biến mất, sắc mặt tối sầm giống như đang dâng lên một cơn bão.

“Nếu đã không lấy được trái tim của em, vậy anh sẽ không ngần ngại lấy được con người em!” Bạch An Tương đi theo Trình Uyên về nhà, hai người không tiếp tục gọi taxi nữa, cứ cùng nhau quay về như vậy.

Khi đến gần Vịnh Ánh Trăng, có một khu nhà đang xây dựng.

Khi đi ngang qua những khu vực thế này cần phải cực kỳ cẩn thận, vì không chừng sẽ có thứ gì đó từ trên hơn hai mươi tầng đang xây rơi xuống.

Cho nên khi đi qua đoạn đường này, Trình Uyên cố tình đến gần Bạch An Tương hơn một chút, cánh tay hai người gần như kề sát vào nhau, vì muốn đề phòng khi nguy hiểm, anh có thể bảo vệ cho cô.

Bạch An Tương đương nhiên cũng cảm giác được động tác mờ ám của anh, trong lòng dâng lên chút ấm áp.

Một người công nhân đẩy xe cút kít, trên xe chở đầy đá vụn đi qua bọn họ.

Ban đầu Trình Uyên cũng không hề để ý, chẳng qua...

Ngay giây phút xe cút kít nghiêng xuống bên cạnh bọn Trình Uyên và Bạch An Tương đi càng lúc càng xa, có một bóng người xuất hiện dưới đèn đường.

Long Thâm Vũ nhìn bóng dáng hai người từ từ biến mất, sắc mặt tối sầm giống như đang dâng lên một cơn bão.

“Nếu đã không lấy được trái tim của em, vậy anh sẽ không ngần ngại lấy được con người em!” Bạch An Tương đi theo Trình Uyên về nhà, hai người không tiếp tục gọi taxi nữa, cứ cùng nhau quay về như vậy.

Khi đến gần Vịnh Ánh Trăng, có một khu nhà đang xây dựng.

Khi đi ngang qua những khu vực thế này cần phải cực kỳ cẩn thận, vì không chừng sẽ có thứ gì đó từ trên hơn hai mươi tầng đang xây rơi xuống.

Cho nên khi đi qua đoạn đường này, Trình Uyên cố tình đến gần Bạch An Tương hơn một chút, cánh tay hai người gần như kề sát vào nhau, vì muốn đề phòng khi nguy hiểm, anh có thể bảo vệ cho cô.

Bạch An Tương đương nhiên cũng cảm giác được động tác mờ ám của anh, trong lòng dâng lên chút ấm áp.

Một người công nhân đẩy xe cút kít, trên xe chở đầy đá vụn đi qua bọn họ.

Ban đầu Trình Uyên cũng không hề để ý, chẳng qua...

Ngay giây phút xe cút kít nghiêng xuống bên cạnh bọn

Chương 70

Chương 70 Âm sát Bạch An Tương bị Trình Uyên đẩy ngã, đau đến mức.

nhíu mày, vội vàng ngồi dậy định chất vấn Trình Uyên định làm gì vậy? Ban ngày ban mặt lại gấp gấp không chờ đợi được như vậy sao? Đây là bên ngoài đấy...

Nhưng cô còn chưa hỏi ra thì đã thấy nơi họ vừa đứng, một con dao nhọn sáng loáng cắm lên mặt đường.

Bạch An Tương trợn tròn mắt, cô kinh ngạc nhìn về phía Trình Uyên.

Trình Uyên chậm rãi đứng dậy, che chở Bạch An Tương ra đằng sau.

Trước mặt anh là một công nhân mặc đồ bảo hộ lao động, cũng hơi kinh ngạc, sau đó chậm rãi cởi mũ bảo.

hiếm trên đầu mình xuống, lộ ra mái tóc dài theo kiểu Rock and Roll, dáng người anh ta cao to vạm vỡ, xương gò má rất cao, khiến người khác có ấn tượng đầu tiên là bình thường, cực kỳ giống một người làm thuê từ nông thôn lên thành phố.

Nhưng mà, một người như vậy lại gây ra cho Trình Uyên cảm giác nguy hiểm nồng đậm.

“Anh là ai?” Trình Uyên che chở Bạch An Tương, căng thẳng hỏi.

Bạch An Tương đã sợ hãi từ lâu.

Người đàn ông nhìn chằm chằm Trình Uyên một lúc, sau đó lấy một tấm ảnh từ trong ngực ra.

Sau khi nhìn thấy người trong tấm ảnh kia, phản ứng đầu tiên của Trình Uyên chính là chạy! Những chỗ như thế này, nơi hoang vu vắng vẻ, anh không biết Bạch Long có thể đi theo đến đây không, mà đối phương có thể lấy được ảnh của mình

ra cũng giống như những đoạn phim hay chiếu đi chiếu lại trên truyền hình, cho nên anh ta hoàn toàn không nhận sai người, chính là đến để giết anh.

Trình Uyên không nói hai lời, kéo Bạch An Tương bỏ chạy.

Người đàn ông dáng người cao lớn hơi nhếch khóe miệng.

Sở dĩ vừa nãy anh có thể tránh thoát con dao kia, hoàn toàn là vì Trình Uyên tiếp nhận Tập đoàn Tuấn Phong, mà Tuấn Phong chủ yếu dựa vào bất động sản để phát triển, cho nên anh có chút kiến thức cơ bản về kiến trúc, công nhân ở công trường rõ ràng đang quét vôi tường ngoài, mà anh ta lại đẩy một xe toàn đá vụn, thứ này hoàn toàn không cần dùng đến.

Hơn nữa, người trên công trường làm sao trắng như vậy được? Tuy rằng anh ta mặc quần áo lao động, hai tay lại cực kỳ sạch sẽ, mặc cũng rất dày, khí chất đó rất giống với Bạch Long.

Chỉ dựa vào hai điều này, khi xe lật nghiêng, theo bản năng Trình Uyên đã cảm nhận được nguy hiểm.

Trình Uyên hoảng hốt chạy bừa kéo theo Bạch An Tương trốn vào một tòa nhà không thi công nhưng cũng chưa hoàn thành, há to miệng thở hổn hển.

Bạch An Tương cũng thở hổn hển, sau khi thở dốc xong, lại giống như cuối cùng cũng tỉnh táo lại: “Đó là ai vậy? Tại sao anh ta lại muốn giết anh?” Trình Uyên lắc đầu, anh cũng không biết mình từng đác.

tội người như vậy bao giờ, có điều Bạch An Tương cũng đã nhắc nhở anh.

“Em đi trước đi, anh đi kéo chân anh ta” Trình Uyên nói.

Anh ta lấy tấm ảnh chụp của Trình Uyên ra, nói cách khác, mục tiêu của anh ta chỉ có Trình Uyên, cho nên bây.

giờ nếu Bạch An Tương ở cùng anh mới là nguy hiểm nhất.

Vào lúc này, Trình Uyên vẫn còn nghĩ đến mình, Bạch An Tương không kiềm được cũng hơi cảm động, vốn còn định hỏi Trình Uyên rốt cuộc đắc tội ai, nhưng cuối cùng cũng không hỏi nữa, cô quật cường lắc đầu: “Em không đi, chúng ta đi báo cảnh sát.” Trình Uyên vội kêu lên: “Em đi trước đi, đi báo cảnh sát, nếu không ngay cả cơ hội báo cảnh sát cũng không có” “Không ai trong hai người được đi hết.” Nhưng đột nhiên đúng lúc này, người đàn ông cao lớn kia đã bước vào căn phòng mà Trình Uyên cảm thấy rất bí mật.

“Anh có giá trị mười triệu, nhưng mà người thuê đã thông báo, muốn làm đến mức không ai hay biết, nếu để cô ấy chạy đi, vậy giết anh cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa rồi: Thấy anh ta tìm thấy bọn họ, Trình Uyên lại che chắn trước mặt Bạch An Tương: “Rốt cuộc anh là ai? Là ai phái anh đến?” Người đàn ông nghe vậy hơi nhíu mày: “Tôi là ai?” Dường như anh ta cũng không vội, rút điều thuốc ra châm lửa, hít một hơi thật sâu, thản nhiên nói: “Tôi là sát thủ số một thủ đô.” “Nhận tiền của người ta giúp người ta giải trừ tai họa, làm nghề của chúng tôi không thể nào để lộ ra tên tuổi trước mặt người khác được, huống chi tôi còn là sát thủ số một thủ đô” Sát thủ số một thủ đô...

Đến từ thủ đô? Nói thật, sau khi nghe thấy danh hiệu này, trong lòng.

Trình Uyên đã lo lắng không yên.

Nếu có thể có danh hiệu sát thủ số một thủ đô, chắc chắn thực lực phải vượt trội, hơn nữa nhìn thân thể anh ta, cho dù Bạch Long có chạy đến kịp thời, cũng chưa chắc đã là đối thủ của anh ta.

Nhưng lúc này, anh không thể lùi bước được, phương pháp duy nhất chính là kéo chân sát thủ số một thủ đô này.

Trình Uyên giả vờ bình tĩnh nói: “Tôi không cần biết là ai phái anh đến, muốn giết tôi cũng không dễ dàng như vậy đâu.

“Vì người cao to bên cạnh anh sao?” Người đàn ông hỏi.

Rõ ràng anh ta đã điều tra Trình Uyên rồi.

Anh ta vừa hỏi như vậy, Trình Uyên ngẩn ra, nghe ý tứ trong câu nói của người này, anh ta cũng không sợ hãi Bạch Long.

“Trước đây trong nhà nghèo khó, cũng không có gì để học, chỉ học chút võ thuật với sư phụ, một lần học mà kéo dài hai mươi năm” Người đàn ông thân nhiên nói: “Tôi đã từng điều tra người cao to bên cạnh anh rồi, cũng học võ được mấy năm, chẳng qua... chỉ mấy năm mà thôi” Nghe anh ta nói như vậy, cảm giác nguy hiểm của Trình Uyên lại càng dày đặc hơn.

Mà Bạch An Tương theo bản năng nắm chặt cánh tay Trình Uyên, bàn tay nhỏ bé của cô cũng run lẩy bẩy.

Cảm nhận được cảm xúc từ trên người cô truyền sang, Trình Uyên thân là một người đàn ông, khát vọng bảo vệ này đột nhiên tăng lên rất nhiều, nhưng... Đối mặt với người đàn ông trước mắt này, anh vẫn dâng lên cảm giác không có chút sức lực nào.

“Anh thả cô ấy đi, tôi mặc cho anh xử trí, anh yên tâm, cô ấy cam đoan không để lộ thông tin của anh trước bất kỳ ai đâu” Trình Uyên nói.

Người đàn ông đột nhiên mỉm cười: “Đúng trước mặt tôi không ai có thể chạy trốn được, mặc dù là một con ruồi cũng không thể, huống chi... Là một cô gái xinh đẹp như vậy” “Cô gái càng xinh đẹp, lại càng không thể tin được” “Nói nhảm” Trình Uyên đột nhiên nổi giận: “Đây là logic chó má gì thế hả?” Về mặt người đàn ông chột tối sầm lạnh lẽo, anh ta nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi mở mắt ra, lạnh lùng nói: “Thật ra chúng ta rất giống nhau, đều đã từng ở rể, chẳng qua bây giờ nhìn như trời yên bể lặng, có điều tôi tin rằng tương lai không xa nữa, anh cũng sẽ giống như: tôi thôi, đương nhiên, nếu anh còn có tương lai” “Nghĩa là sao?” Trình Uyên nhú mày hỏi.

Người đàn ông nhìn anh chăm chú, sau đó nói: “Thôi được, dù sao anh cũng sắp chết, nói nhiều mấy câu với anh cũng không sao” “Trước đây khi tôi vừa mới đến thủ đô, còn là một người nông dân từ đầu đến chân, có điều tôi may mắn hơn rất nhiều người khác, bởi vì tôi ‘gả’ cho nhà giàu, ban đầu khi tôi sức khỏe cường tráng, còn được người phụ nữ kia chào đón, nhưng thời gian trôi qua, vì tôi không có thân phận không có

địa vị cũng không có đầu óc buôn bán, cô ta càng ngày càng ghét bỏ tôi, cuối cùng... Ha ha, thế mà lại câu được Tào Châu.” Tào Châu...! Nghe đến cái tên này, sắc mặt Trình Uyên và Bạch An Tương cùng thay đổi.

Vì có rất nhiều người đều biết đến người tên Tào Châu này.

“Đúng vậy, chính là Tào Châu giành quán quân tán thủ toàn thế giới, quán quân đánh nhau tự do cả nước.” Người đàn ông cười nham hiểm nói: “Anh có biết tôi làm gì không?” “Tôi giết cả hai bọn họ!” Trình Uyên và Bạch An Tương cùng lùi về phía sau.

Mà Trình Uyên cũng phát hiện ra sự đáng sợ của đối phương, nghĩ rằng chắc chắn Bạch Long không phải đối thủ của anh ta.

“Cho nên, Tào Châu không phải là bị bệnh trầm cảm rồi nhảy lầu chết sao?” Trình Uyên hỏi.

Đúng như lời nói trước đó của người đàn ông, Tào Châu là quán quân cấp thế giới, sở trường võ thuật, cho nên không ai tin rằng sẽ có người đánh thắng được anh ta, khi anh ta nhảy lầu tự sát đã gây náo động khắp nơi.

Người đàn ông cười khẩy nói: “Đó chẳng qua là người đại diện của anh ta muốn chữa cho anh ta chút thể diện cuối cùng thôi, anh ta bị tôi từng đâm từng đâm một đánh chết tươi.” Trình Uyên kéo Bạch An Tương lạng lẽ lui về phía sau, chân Bạch An Tương cũng bắt đầu run lên.

“Cho nên, người cao to bên cạnh anh kia, trong mắt tôi chẳng là cái thá gì, anh cũng không cần suy nghĩ quá nhiều, ngoan ngoãn chịu chết còn có thể giảm được rất nhiều đau đớn đấy” Khi nói chuyện, một con dao nhọn xuất hiện trong tay người đàn ông.

“Hơn nữa, anh đã biết quá nhiều, cho nên phải chết.” Trình Uyên cảm thấy rất oan uổng, anh nói: “Mẹ kiếp là do anh chủ động nói cho tôi biết mà.” Nói xong kéo Bạch An Tương định chạy ra ngoài.

Nhưng mà, “vèo” một tiếng, âm thanh phá vỡ không khí vang lên.

Trình Uyên biết anh ta ra tay với bọn họ, con dao này chắc chắn phải đâm vào người anh và Bạch An Tương.

Trình Uyên chắc chắn không đành lòng nhìn thấy Bạch An Tương chịu đau đớn, cho nên, khi tiếng xé gió vang lên, anh đã đẩy mạnh Bạch An Tương sang bên cạnh, sau đó đột nhiên xoay người che trước mặt Bạch An Tương.

“Phập!” Trình Uyên dờ dãn nhìn con dao cắm vào bụng mình.

Chương 71

Chương 71 Có thứ gọi là thiên phú

Có điều con dao kia không đâm sâu, vì thân dao bị một bàn tay to thô ráp cầm chặt, đồng thời, có từng giọt từng giọt máu tươi từ kẽ ngón tay chảy xuống.

Bạch Long mặc áo hoodie màu xám đột nhiên xuất hiện trước mặt Trình Uyên, cũng duỗi tay cầm chặt thân dao.

Sự xuất hiện của anh ta quá đột ngột, giống như đột nhiên xuất hiện, không chỉ có Trình Uyên không ngờ được, mà ngay cả sát thủ kia cũng giật mình.

Bạch Long liếc mắt nhìn về phần bụng bị dao đâm rách của Trình Uyên, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn về phía nam sát thủ, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo.

Đây có lẽ là cảm xúc đầu tiên xuất hiện trên mặt anh ta.

Sau khi sát thủ nhìn thấy gương mặt của Bạch Long, tâm trạng bình tĩnh lại, có lẽ trong mắt anh ta, người vạm vỡ cao một mét chín này đang đứng trước mặt này thật sự chẳng ăn thua gì, ít nhất đối với anh ta mà nói, chẳng đáng là gì! Cho nên anh ta khinh miệt hỏi Bạch Long: “Rõ ràng biết mình không phải đối thủ của tôi, tại sao anh còn muốn đi tìm cái chết? Vì sự trung thành ngu ngốc à? Hay là...” “Phải!” Một chữ bật ra khỏi miệng, đột nhiên anh ta nhìn thấy một thứ đang nhanh chóng phóng to ra trước mắt mình.

“Âm!” Một tiếng, sát thủ không kịp né tránh, trúng một đấm ngay giữa mặt, bị Bạch Long đánh bay ra ngoài mấy mét, sau đó ngửa mặt ngã xuống đất, chấn động khiến một tầng bụi mù bay lên.

“Mẹ kiếp!” Trình Uyên ôm bụng bị con dao nhọn sáng loáng cắm vào, cũng không đoái hoài đến cái bụng mình đau đến mức nào, chửi bậy luôn.

Bạch Long quá là khí phách, thật sự khác biệt quá lớn với trong tưởng tượng của anh.

Vì cảnh tượng này xảy ra trong thời gian rất ngắn, cho nên lúc này Bạch An Tương mới kịp tỉnh táo lại, khi cô nhìn thấy con dao cắm trên bụng Trình Uyên, sắc mặt biến thành trắng bệch, trái tim sắp nhảy ra ngoài, cô nhào lên người Trình Uyên: “Ông xã... Anh sao rồi?” “Anh không sao.” Trong tình huống cấp bách, tiếng gọi ông xã của Bạch An Tương khiến Trình Uyên hơi ngẩn ra.

“Đều tại em không tốt, anh vì em... Bạch An Tương vội vài iúp Trình Uyên đè chặt miệng vết thương, tự trách xin lỗi.

Cô biết, vừa nãy là Trình Uyên đẩy mình ra, nếu không cũng chưa biết con dao này sẽ cắm lên người ai đâu.

“Không không, là anh liên lụy đến em”” Ngay khi hai người bọn họ đang tự trách mình, sát thủ kia đã chậm rãi đứng dậy, sau đó vỗ vô đầu mình, còn bẻ bẻ cổ, khi quay đầu lại, gương mặt cười nham hiểm nhìn Bạch Long.

“Không tệ, mạnh hơn một chút so với tưởng tượng của tôi” Anh ta nhếch miệng cười nói: “Đáng tiếc, cuối cùng chẳng qua anh cũng chỉ mới học võ được mấy năm mà thôi” Bạch Long không nói gì, mà chỉ nhìn chằm chằm, đi về phía nam sát thủ.

Nam sát thủ giật mình, sau đó Bạch Long đột nhiên tăng tốc độ, bay lên nhắc đầu gối về phía nam sát thủ, nam sát thủ phản ứng cũng nhanh, vội vàng giơ cánh tay lên bảo vệ ngực mình, đầu gối đè lên cánh tay anh ta, lập tức bị đẩy ra ngoài thêm ba, bốn mét nữa, có điều lần này anh ta đứng lại được.

“Xẹt xẹt!” Hai chân ma sát trên mặt đất, giống như âm thanh miếng da bị xé rách, lại dâng lên một tầng bụi mù nữa.

Nhưng mà, vẫn chưa hết.

Mặt bàn bằng đá cẩm thạch dày như bàn tay bị Bạch Long đột ngột ném ra, sát thủ không còn chỗ trốn, chỉ có thể nhanh chóng lui về phía sau, sau đó nắm chặt giàn giáo bên cạnh kéo ra trước mặt.

“Rầm!” Một tiếng, khói bụi mù mịt.

Đồng thời, Bạch Long đã đến gần anh ta, hai tay nắm chặt cổ áo lao động, lôi anh ta ra ngoài theo khe hở của giàn giáo, sau đó đè xuống đất, đấm thẳng xuống đầu anh ta.

Nam sát thủ bị dọa cho sợ hãi vội vàng nghiêng đầu, cú đấm nện xuống mặt đất xi măng bên cạnh lỗ tai anh ta, đá vụn tung bay, quét qua đầu anh ta phát đầu.

Không quan tâm đau đớn, nam sát thủ vội vàng ôm Bạch Long đánh về phía cánh tay anh ta, hai chân quăn quanh bả vai anh ta, muốn tạo thành một tư thế khóa chặt hình chữ thập.

Bạch Long lại thuận thế nâng cánh tay lên.

Nam sát thủ có thể nào cũng không ngờ được, Bạch Long lại khỏe đến mức có thể nâng cả thân thể anh ta lên, sau đó lại nện xuống mặt đất, cú đập này rất mạnh, lập tức khiến nam sát thủ nổ đom đóm mắt, khóa chặt hình chữ thập không hoàn thành được, lại còn bị ngã văng ra ngoài.

“Không thể như thế được.” Nam sát thủ sợ hãi.

Trong điều tra của anh ta, Bạch Long quả thật chỉ từng luyện võ được mấy năm, nhưng bất kể là tốc độ hay sức.

khỏe, thậm chí là năng lực ứng biến trong cận chiến, cũng thua kém anh ta, nhưng anh ta đã luyện hơn hai mươi năm đấy, hơn nữa còn chưa từng gián đoạn.

Bạch Long bước một bước đến gần anh ta, thản nhiên nói: “Không có gì là không thể, chẳng qua anh quá tự đại thôi” “Cái gì?” “Như lời anh nói, quả thật tôi chỉ mới luyện võ có mấy năm thôi, nhưng mà anh đừng quên” Bạch Long đột nhiên tăng tốc độ lần nữa, sau đó nói một câu khí thế tựa núi với nam sát thủ: “Có một thứ gọi là thiên phú!” Nam sát thủ bị khí thế của anh ta dọa cho ngã ra, vội vàng lùi lại, hoàn toàn không dám xung đột với Bạch Long, mà sau khi rời khỏi phạm vi tấn công của Bạch Long, không biết lại rút một con dao nhọn từ chỗ nào ra, nhanh chóng chém ngược lại, mũi dao như ánh trăng lưỡi liềm chém về phía Bạch Long.

Tốc độ dao này cực kỳ nhanh, nhưng mà Bạch Long biến đổi chiêu thức cũng cực kỳ nhanh, trong giây phút với tốc độ ánh sáng, trọng tâm anh ta thấp xuống, một động.

†ác nghiêng người, một chân đá thẳng vào xương bấp chân của nam sát thủ.

Nam sát thủ nghiêng dao đâm về phía Bạch Long, Bạch Long nghiêng người cầm viên gạch dày như bàn tay đập.

Về phía nam sát thủ.

“Àm!” một tiếng, lập tức lại dâng lên một lớp bụi mù.

“Không thể nào như vậy được!” Trong bụi mù, chỉ nghe thấy tiếng gào phen nộ của nam sát thủ.

Bạch Long lại đứng dậy từ dưới đất, thân nhiên nói: “Quá gài” Bụi mù tan đi, không thấy dấu vết nam sát thủ đâu nữa.

Chạy rồi...

Thấy sát thủ bị Bạch Long đánh cho bỏ chạy, nỗi lo lắng của Trình Uyên cũng coi như thả lỏng, lập tức đặt mông ngồi xuống đất, há to miệng thở hổn hển, mà lúc này cuối cùng cũng cảm thấy đau đớn ở bụng, nhìn con dao.

đang cắm vào bụng mình, anh lập tức đổ mồ hôi.

Bạch An Tương thấy thế càng căng thẳng hơn, vội vàng ôm Trình Uyên, ân cần hỏi: “Anh đừng làm em sợ, Trình Uyên, anh... Đừng dọa em” Trình Uyên được Bạch An Tương ôm, gương mặt cảm thấy mềm mại, đau đớn lập tức giảm đi rất nhiều, anh biết rõ con dao kia không đâm sâu, nhưng anh thật sự không nỡ bỏ qua phúc lợi hiếm có này.

“An Tương, em không sao là được rồi” Trình Uyên giả vờ thành bộ dạng cực kỳ suy yếu mỉm cười với An Tương.

Anh càng như vậy, Bạch An Tương càng lo lắng: “Em gọi điện thoại ngay đây, anh nhất định phải cố gắng lên” “Không, không cần gọi điện thoại. Trình Uyên vội vàng nói: “Cứ ôm anh như vậy là được rồi.” Bạch Long thân nhiên lườm bọn họ một cái, mặt không.

thay đổi đi ngang qua bên cạnh Trình Uyên, sau đó lại hờ hững nói một câu: “Bị thương ngoài da thôi, không có chuyện gì lớn đâu, đừng có giả vờ.” Đừng có giả vờ...

Hai người đuổi dài cổ nhìn bóng dáng Bạch Long càng lúc càng xa, đều sững sờ một lúc.

Sau đó cô hống Trình Uyên giật giật, Bạch An Tương vội vàng buông Trình Uyên ra, cũng đẩy anh một cái: “Đáng chết, lúc này rồi mà anh còn dọa em?” “Ui da...!” Trình Uyên bị đau.

“Còn giả vờ nữa hả?” “Lần này là sự thật!” Vừa nãy Bạch An Tương đẩy anh, ảnh hưởng đến miệng vết thương.

Đúng như Bạch Long nói, Trình Uyên cũng không có trở ngại lớn gì, cái này phải rút dao ra mới biết được, cũng chỉ đâm sâu chừng một ngón tay vào bụng thôi, cũng không chảy nhiều máu.

Bạch An Tương thuê xe đưa Trình Uyên đến bệnh viện băng bó là không sao, sau đó trong phòng bệnh, Bạch An Tương rất nghiêm túc nói với Trình Uyên: “Nói thật lòng, bây giờ em càng ngày càng không hiểu được anh” “Trình Uyên, anh có bao nhiêu bí mật không nói với em?” Trình Uyên run rẩy trong lòng, sau đó cười một tiếng: “Anh có thể có bí mật gì được chứ?” “Vậy sao lại có người đuổi theo muốn giết anh? Còn có người cao to kia là ai?” Bạch An Tương hỏi.

Một người bình thường làm sao lại bị đuổi giết chứ? Bạch An Tương cũng không ngờ.

Nhưng Trình Uyên cũng liên tục khẳng định: ‘Anh không biết, anh cũng không rõ lắm...’ Cuối cùng Bạch An Tương thật sự không hỏi được cái gì, bất đắc dĩ thở dài, nói: “Nếu anh thật sự không có kẻ thù khác, vậy em có thể đoán được đại khái là ai” “Hử?” Trình Uyên nghĩ ngợi.

Bạch An Tương nói: “Anh nghỉ ngơi một lát, em đi rồi sẽ về ngay” “Em đi đâu vậy?” Trình Uyên nhíu mày.

Bạch An Tương im lặng một lát, sau đó lắc đầu cười nói: “Em đi mua chút gì đó cho anh ăn” Nói xong, cô vội vàng đi xuống tầng, sau đó đuổi tay gọi một chiếc taxi.

Từ trong phòng bệnh của bệnh viện nhìn ra ngoài, Trình Uyên đã nhận ra có điều không ổn, vì mua thức ăn không cần thiết phải gọi xe, dưới tầng đầy quán ăn.

Chương 72

Chương 72

Trình Uyên theo bản năng cảm thấy không ổn, vì vậy ngay cả quần áo cũng không kịp thay, đã đuổi theo, trong lúc đó vội vàng gọi điện thoại cho Bạch Long: “Đến đón tôi!” Công ty thép Long Đăng là một trong những công ty con dưới trướng Tập đoàn Long Đăng, cũng là công ty do.

Long Thâm Vũ đứng tên, vì Tập đoàn Long Đăng, cho.

nên công ty này cũng được Long Thâm Vũ kinh doanh rất tốt.

Bạch An Tương gọi điện thoại cho Long Thâm Vũ, sau khi biết anh ta ở đây, cô gọi xe đi thẳng đến.

Đi vào phòng làm việc của Long Thâm Vũ, anh ta đang trò chuyện với mấy người, trong đó có cả bạn học cũ của Trình Uyên, Thiệu Đình Đình.

Sau khi công xưởng của nhà Thiệu Đình Đình bị Trình Uyên thu mua, lại được ghi dưới danh nghĩa Tiêu Mục, bây giờ cũng đang phát triển rất tốt, có qua lại về mặt làm ăn với Tập đoàn Long Đăng.

Thiệu Đình Đình nhìn thấy Bạch An Tương đẩy cửa bước vào, hơi ngần ra.

Lần đó khi họp lớp, người khác chế giễu Trình Uyên không tìm được người yêu, Bạch An Tương đẩy cửa đi vào, cho nên Thiệu Đình Đình nhận ra Bạch An Tương, nhưng Bạch An Tương lại không nhận ra Thiệu Đình Đình.

Sao cô ấy lại đến đây? Thiệu Đình Đình cảm thấy kỳ lạ.

Long Thâm Vũ thấy Bạch An Tương đến đây, vội vàng tạm dừng buổi trò chuyện, cười nói với mọi người bao gồm cả Thiệu Đình Đình: “Được rồi, trước tiên chúng ta nói đến đây thôi, tôi còn có chút việc riêng, mọi người về trước đi, cụ thể cứ làm theo những gì chúng ta đã bàn bạc trước đó là được.”

Mấy người nhìn thấy gương mặt xinh đẹp hơn người của Bạch An Tương, cũng ngằm hiểu trong lòng, có người còn nháy mắt mấy cái với Long Thâm Vũ, lập tức đứng dậy rời đi.

Thiệu Đình Đình cũng đi theo ra ngoài, nhưng cô ta vẫn cảm thấy hơi kỳ lạ, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn một cái.

Sao cô ấy lại đến đây? Không phải cô ấy là vợ của Trình Uyên sao? Chẳng lẽ cô ấy còn có quan hệ với Long Thâm Vũ? Trình Uyên bị đội cấm sừng rồi sao? Mình đã nói rồi, loại đàn ông không có gì cả như Trình Uyên, làm sao có thể cưới được người vợ xinh đẹp như vậy chứ, hóa ra người ta coi anh ta là đồ ngu, ngoài mặt là vợ anh ta, thật ra...

Cô ta không kiếm được cảm thấy đau lòng thay cho.

Trình Uyên, đồng thời trong lòng cũng đang cân nhắc, có nên nói với Trình Uyên chuyện này hay không.

Trong phòng làm việc của Long Thâm Vũ, Bạch An Tương sầm mặt hỏi Long Thâm Vũ: “Có phải anh làm không?” Long Thâm Vũ hơi nhíu mày, anh nghe mà không hiểu Bạch An Tương có ý gì: “Anh làm cái gì?” “Có phải anh tìm người đi giết Trình Uyên không?” Bạch An Tương hỏi thẳng vào vấn đề: “Long Thâm Vũ, tôi khuyên anh hãy từ bỏ ý định đi, dù Trình Uyên thật sự xảy ra chuyện gì không may, tôi cũng sẽ không để ý đến anh đâu” Long Thâm Vũ nghe nói như vậy, dường như cũng hiểu ra rồi.

Hóa ra Trình Uyên bị người ta ám sát, có điều xem ra người kia không thành công, mẹ nó thật sự quá đáng tiếc, hơn nữa nghe xong lời nói của Bạch An Tương, anh ta cũng nổi giận.

Anh ta rất phần nộ không kiếm được hỏi ngược lại Bạch An Tương: “An Tương, em cho rằng anh là ai? Anh giống loại người hèn hạ như vậy sao? Nếu anh là loại người đó, ngày đó khi em uống say, anh có thể...” Bạch An Tương nghe vậy cũng ngẩn ra.

Đột nhiên cô cảm thấy Long Thâm Vũ nói cũng rất hợp lý, ngày đó mình uống say, Long Thâm Vũ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, điều này đủ để chứng minh nhân phẩm anh ta rất tốt.

Ngày hôm qua Trình Uyên còn nói Long Thâm Vũ này không ổn, quá nửa là do nhìn thấy mình và anh ta uống rượu trong quán karaoke cho nên ghen thôi, vì vậy mới nói xấu Long Thâm Vũ.

Cô đột nhiên cảm thấy mình quá xúc động, nhưng nếu.

không phải Long Thâm Vũ thì là ai? Nhớ đến con dao sáng loáng kia cắm trên bụng Trình Uyên, cô lại hoảng sợ.

Long Thâm Vũ thấy Bạch An Tương không nói gì, sau đó đưa cho cô một chén trà nói: ‘An Tương, em hãy tin anh, không phải anh làm’ Bạch An Tương không hề phòng chút nào nhận chén trà kia, nhấp một ngụm, ý thức của cô hoàn toàn không tập trung vào trà, mà tiếp tục hỏi: ‘Vậy anh có biết Trình Uyên còn đắc tội ai nữa không?’ Long Thâm Vũ cười lắc đầu: ‘Thật ra anh cũng cảm thấy rất kỳ lạ, loại đàn ông chẳng ra gì như anh ta, tại sao lại có người muốn giết anh ta? Có phải anh ta đi quyến rũ người phụ nữ nào đó không nên quyến rũ, thế lực sau lưng người ta muốn xử lý anh ta không?’ ‘Không thể nào, Trình Uyên không phải loại người như vậy’ Bạch An Tương vội vàng bác bỏ.

Long Thâm Vũ lại cười nói: ‘Biết người biết mặt khó biết lòng, hơn nữa thứ thấp kém như vậy, cũng không phải loại người như anh và em có thể hiểu được đâu’ Nghe thấy lời nói của Long Thâm Vũ, Bạch An Tương không kiềm được nhíu mày, sắc mặt tối sầm: ‘Long ‘Thâm Vũ, tôi cảnh cáo anh lần nữa, anh ấy là chồng tôi, tôi không cho phép anh sỉ nhục anh ấy’ Long Thâm Vũ cười khẩy nói: ‘Anh ta không xứng với em’ ‘Giày có vừa chân hay không, chỉ có chân mới biết được’ Bạch An Tương cũng lạnh giọng đáp lại: ‘Tạm biệt!’ Nói xong, xoay người định bỏ đi.

Nhưng lúc này, Long Thâm Vũ lại bước nhanh ngăn trước cửa ra vào, trên mặt lộ ra nụ cười nham hiểm: ‘Tin anh đi, anh ta thật sự không xứng với em, bởi vì...’ ‘Chỉ có anh mới xứng với em’ Nhìn thấy biểu cảm trên mặt Long Thâm Vũ, trong lòng Bạch An Tương run lên.

‘Anh định làm gì?’ Cô theo bản năng lui về phía sau.

Long Thầm Vũ đột nhiên nổi giận nói: “Trình Uyên là cái thá gì, thế mà em lại đến chất vấn anh vì anh ta? Em có biết anh thích em bao lâu rồi không? Nếu không phải vì tên chó má kia, chúng ta đã ở bên nhau từ lâu rồi, đều do anh ta hại, thế mà em cứ luôn che chở anh ta?” Khi nói chuyện, Long Thầm Vũ đẩy Bạch An Tương ngã xuống sô pha.

Bạch An Tương bị hành động của Long Thầm Vũ dọa cho sợ hãi, cô muốn chống cự lại, muốn đứng dậy khỏi ghế sô pha, nhưng chợt phát hiện bản thân mình không

còn chút sức lực gì, giống như bị bệnh nặng, toàn thân không có chút sức lực nào.

Cô đột nhiên bắt đầu hối hận, hối hận đã không nghe lời Trình Uyên.

Trình Uyên nói Long Thầm Vũ không tốt đẹp gì, nhưng ngay vừa nãy, cô còn nghi ngờ đây chẳng qua là Trình Uyên còn đang ghen nên mới nói như vậy, cô còn ngây thơ cho rằng Long Thầm Vũ là một quân tử.

“Anh... Cho tôi uống cái gì?” Đến bây giờ, Bạch An Tương mới nhìn rõ gương mặt thật của Long Thầm Vũ, cũng nghĩ đến chén trà mà anh ta vừa đưa cho cô.

Long Thầm Vũ cởi áo khoác của anh ta ném mạnh xuống bên cạnh Bạch An Tương, sau đó vừa cởi cà vạt vừa cười nham hiểm nói: “Hôm nay ông đây sẽ để cho

em biết, anh mạnh mẽ hơn Trình Uyên gấp trăm lần.” Bạch An Tương sợ hãi, nhưng bây giờ cô chẳng còn sức lực để chống cự, mắt nhanh chóng đỏ lên.

“Long Thầm Vũ, anh không thể làm vậy!” Cô nói: “Tôi là vợ của Trình Uyên” “Không, em không phải, anh đã nói rồi anh ta không xứng với em, anh ta chỉ là một tên rác rưởi, một thứ bỏ đi, cho dù có biết anh làm em chẳng nữa, anh ta cũng không thể làm gì được anh, không biết chừng đưa cho anh ta mấy đồng, anh ta còn có thể vui lòng dâng em lên cho anh nữa đây!” Long Thầm Vũ cởi cà vạt của mình, đi thẳng đến trước mặt Bạch An Tương, giơ tay định cởi quần áo của Bạch An Tương.

“Anh dừng tay, Trình Uyên không phải loại người như vậy...
Chồng tôi không phải rác rưởi!” Bạch An Tương.

muốn chống cự, nhưng cánh tay cũng không nhấc lên được,
chỉ có thể nhanh chóng kêu lên.

“Reng reng reng...” Đúng lúc này, điện thoại phòng làm việc
Long Thâm Vũ vang lên.

Long Thâm Vũ tạm thời dừng tay, vươn tay với đến điện thoại,
gào to: “Alo, có chuyện gì lát nữa nói sau.” Nhưng đầu bên kia
điện thoại lại vội vàng nói: “Ông chủ... Có người xông vào
công ty!” Xông vào? Long Thâm Vũ sững sốt một lát, sau đó
vội vàng đến trước máy vi tính điều chỉnh, lập tức có hình ảnh
theo dõi hiện ra.

Trình Uyên mặc quần áo bệnh nhân, có một người đàn ông cao
lớn đi theo, mạnh mẽ xông vào tòa nhà làm việc của anh ta,
mà đằng sau bọn họ có bảy, tám bảo vệ đã nằm vật xuống.

“Ngăn anh ta lại! Gọi tất cả mọi người đến đây, ngăn anh ta
lại, đánh chết cũng được!” Long Thâm Vũ rống lên giận dữ
trong điện thoại.

Chương 73

Chương 73 Xông và Bạch An Tương cũng nhìn thấy Trình Uyên qua video giám sát, cô kích động, lồm bồm gọi một tiếng: “Ông Xa Câu chuyện phải quay về mười lăm phút trước đó.

Mười lăm phút trước, Trình Uyên gọi điện thoại cho Bạch Long, vì trực giác nói cho anh biết, Bạch An Tương sẽ gặp nguy hiểm.

“Đến đón tôi!” Anh nói với Bạch Long.

Bạch Long nhanh chóng xuất hiện, lái chiếc xe Audi của Trình Uyên.

“Anh có biết cô ấy đi đâu không?” Trình Uyên hỏi Bạch Long.

Bạch Long gật đầu, lái xe chạy thẳng đến Công ty thép Long Đăng.

Tại sao mỗi lần Trình Uyên gặp nguy hiểm, Bạch Long đều có thể xuất hiện đúng lúc như vậy, hơn nữa lần nào cũng tìm được Trình Uyên.

Nguyên nhân của chuyện này rất đơn giản, chính là Bạch Long giấu một thiết bị xác định vị trí cỡ nhỏ trên người Trình Uyên, thật ra Trình Uyên đã đoán được chuyện này từ lâu, nếu không cũng sẽ không hỏi Bạch Long có biết Bạch An Tương đi đâu không.

Trình Uyên thay quần áo bệnh nhân, chìa khóa và điện thoại, cùng với ví tiền trên người đều bỏ trong túi xách của Bạch An Tương, cho nên, bây giờ thiết bị xác định vị trí của anh đang ở trên người Bạch An Tương.

“Tôi điều tra được hôm qua Long Thẩm Vũ này đã bí mật cho người mua một loại thuốc có thể khiến người ta mất đi năng lực chống cự ở chợ đen” Bạch Long nói với Trình Uyên.

Trình Uyên lại càng lo lắng hơn.

Cho nên, khi đi tới cửa Công ty thép Long Đăng, bảo vệ ngoài cửa muốn cản họ lại hỏi xem họ đến làm gì, đến lúc đó có lẽ còn phải đăng ký vào sổ gọi điện thoại vân vân.

Đúng lúc làm sao lại gặp phải Thiệu Đình Đình.

Thiệu Đình Đình nhìn thấy Trình Uyên, mỉm cười chào hỏi với anh, nhưng ánh mắt cô ta rất bối này không trốn được ánh mắt Trình Uyên.

“Anh đến đây làm gì?” Thiệu Đình Đình hỏi.

Trình Uyên còn chưa lên tiếng, bảo vệ đã tiếp tục cầm côn tự vệ chọc lên vai anh, vẻ mặt khinh miệt nói: “Tôi hỏi anh đấy, giả điếc đúng không? Có phải anh bị bệnh thần kinh không hả? Mặc quần áo bệnh nhân đến Long Đăng gây chuyện?” Về chuyện Trình Uyên mặc quần áo bệnh nhân, Thiệu Đình Đình cũng rất bất ngờ, cô ta nghi ngờ hỏi Trình Uyên: “Anh bị ốm sao?” Thật ra trong lòng cô ta đang nghĩ, nhất định là Trình Uyên đã biết chuyện vợ mình có quan hệ với Long Thâm Vũ từ lâu rồi, có lẽ còn bắt quả tang tận giường ấy chứ, sau đó... Trình Uyên đánh không lại Long Thâm Vũ, bị người ta đánh cho đến mức nhập viện luôn.

“Tôi đã nói với anh rồi, phải đăng ký, đây là Tập đoàn Long Đăng, đừng gây chuyện ở đây, nếu không ông đây cũng không khách sáo đâu” Bảo vệ lại cầm côn tự vệ chọc lên đầu vai Trình Uyên.

Thời gian gấp gáp, Trình Uyên chỉ nói với Thiệu Đình Đình một câu: “Đình Đình, tránh xa một chút.” “Hả?” Thiệu Đình Đình sửng sốt.

Trình Uyên mặt mũi tối sầm nói: “Tránh để lát nữa máu bắn tung tóe lên người mình.” Sau đó...

Trình Uyên đột nhiên vùng lên đá cho bảo vệ đang

không đề phòng chút nào ngã lăn ra đất.

Sau khi bảo vệ ngã xuống đất, lập tức giận dữ, gào lên: “Có ai không, có người gây sự này!” Tiếng “rầm rập” vang lên, có một đám bảo vệ xông lên.

Thiệu Đình Đình hoàn toàn không ngờ được Trình Uyên sẽ ra tay.

Phải biết, khi học đại học, Trình Uyên là người tính cách rất dễ chịu, rất ít khi tức giận, hơn nữa là kiểu người có thể cực kỳ nhẫn nhịn.

Thật ra điều này cũng rất bình thường, khi đó gia đình Trình Uyên nghèo khó, hoàn toàn không dám gây chuyện gì, vì một khi bị xử phạt, anh sẽ không bồi thường được.

Bây giờ thì khác rồi.

Trình Uyên mặc quần áo bệnh nhân, đối mặt với mười mấy bảo vệ đột nhiên bao vây mình, mặt không thay đổi, tim không đập nhanh, ngược lại còn chẳng thêm liếc.

nhìn những bảo vệ đó, sau khi đập cho người gác cửa ngã lãn, ngẩng đầu ưỡn ngực tiếp tục đi vào trong, bộ dạng như đi vào chỗ không người.

Thiệu Đình Đình ngây ra, cô ta nghĩ, đây chính là Trình Uyên mà cô ta quen biết sao? Quả nhiên, người đàn ông cho dù có hiền lành đến đâu, sau khi biết mình bị cầm sừng, cũng sẽ không bình tĩnh được.

Nhưng mà...

Nhưng mà bộ dạng Trình Uyên bây giờ ngầu quá.

Mười mấy bảo vệ nhìn bộ dạng Trình Uyên vênh váo như vậy, cả đám tức giận, vung côn tự vệ lên đánh về phía Trình Uyên.

Sau đó...

Một người đàn ông như thép sắt vẫn luôn kè kè đi theo.

Trình Uyên, nghiêng nửa người lách sang, nơi anh ta lướt qua, bảo vệ đều kêu lên ngã xuống đất.

Mà đối diện với những bảo vệ vừa chúi đầu ngã xuống đất kia, Trình Uyên còn chẳng thêm liếc nhìn một cái, vẫn đi thẳng vào bên trong.

Nhưng khi bọn họ bước vào tòa nhà làm việc, đột nhiên có một nhóm người từ trong tòa nhà chạy ào ra, đếm qua loa có lẽ

khoảng mười ba mươi bốn người, trong đó có bảo vệ cũng có nhân viên nam.

Dẫn đầu là một người đàn ông tóc dài vóc dáng cũng rất cường tráng.

Trình Uyên và Bạch Long bị ngăn tại cửa ra vào.

Người đàn ông tóc dài vén tóc mình lên, mỉm cười nói với hai người: “Xem ra, hai người cũng học được chút võ thuật đấy nhỉ” Trình Uyên không nói gì.

Vì vậy người đàn ông tóc dài chậm rãi đi đến trước mặt anh, nhếch miệng lên nói: “Thật không may, kẻ hèn này.

cũng đã từng học, hơn nữa còn là Taekwondo đai đen tám đẳng, vẫn luôn muốn tìm người thử sức một chút” “Các anh đấy, thật là không biết điều, cũng không hỏi thăm một chút xem đây là đâu? Địa bàn của cậu Long mà cũng dám giở trò ngang ngược, quả thật là...” “Bốp!” Một cái tát vang lên! “Ồ ào!” Trình Uyên tát cho anh ta một cái, cực kỳ vang vọng, ngay lập tức khiến anh ta sững sốt.

Gương mặt đang mỉm cười của người đàn ông tóc dài, trong nháy mắt kéo dài ra: “Mẹ kiếp, mẹ nhà anh!” Anh ta nổi giận, nhấc chân định đá nghiêng về phía Trình Uyên.

Nhưng chân anh ta còn chưa đến, Bạch Long đã bước lên đá trúng lồng ngực anh ta trước, đá đến mức anh ta bay ngược về đằng sau, thuận đà nện lên mấy người khác.

Người đàn ông tóc dài ngoẹo đầu, hôn mê luôn.

Mười hai mươi ba người sau lưng cũng bối rối.

Không phải anh ta chính là vệ sĩ của cậu Long sao? Không phải nói anh là đai đen Taekwondo tám đẳng sao? Tại sao mới bị người ta tát một cái đá một cái đã ngất xỉu luôn rồi? Có người sợ hãi đến mức lùi về phía sau.

Long Thâm Vũ ngồi trước video cũng tròn mắt, lại nói, người đàn ông tóc dài chính là vệ sĩ của anh ta, hơn nữa quả thật cũng có chút năng lực, vừa nãy chính là người này gọi điện thoại cho anh ta, nhưng tại sao đứng trước mặt Trình

Uyên và người cao lớn sau lưng anh, lại không chịu nổi một đòn như vậy? ngay lập tức khiến anh ta sững sốt.

Gương mặt đang mỉm cười của người đàn ông tóc dài, trong nháy mắt kéo dài ra: “Mẹ kiếp, mẹ nhà anh!” Anh ta nổi giận, nhấc chân định đá nghiêng về phía Trình Uyên.

Nhưng chân anh ta còn chưa đến, Bạch Long đã bước lên đá trúng lồng ngực anh ta trước, đá đến mức anh ta bay ngược về đằng sau, thuận đà nện lên mấy người khác.

Người đàn ông tóc dài ngoẹo đầu, hôn mê luôn.

Mười hai mười ba người sau lưng cũng bối rối.

Không phải anh ta chính là vệ sĩ của cậu Long sao? Không phải nói anh là đai đen Taekwondo tám đẳng sao? Tại sao mới bị người ta tát một cái đá một cái đã ngất xỉu luôn rồi? Có người sợ hãi đến mức lùi về phía sau.

Long Thâm Vũ ngồi trước video cũng trợn tròn mắt, lại nói, người đàn ông tóc dài chính là vệ sĩ của anh ta, hơn nữa quả thật cũng có chút năng lực, vừa nãy chính là người này gọi điện thoại cho anh ta, nhưng tại sao đứng trước mặt Trình Uyên và người cao lớn sau lưng anh, lại không chịu nổi một đòn như vậy? bằng cửa sau.

Anh ta vừa mới đi chưa được bao lâu, Trình Uyên đã đập.

cửa phòng làm việc của Long Thâm Vũ ra, sau đó nhìn thấy Bạch An Tương đang nằm trên ghế sofa.

“An Tương...” Trình Uyên vội vàng lao về phía trước, ôm Bạch An Tương, phát hiện thân thể cô mềm nhũn, không kiềm được lo lắng hỏi: “Em có sao không?” Bạch An Tương lác đầu, đột nhiên nhìn thấy trên bụng quần áo bệnh nhân của Trình Uyên có một mảng đỏ, biết vết thương của anh bị rách rồi, trong lòng không kiềm được tràn đầy áy náy, định nói gì đó, nhưng thật sự không còn sức lực để nói chuyện, mắt tối sầm lại, không biết gì nữa.

Đúng lúc này, có tiếng còi cảnh sát vang lên bên ngoài ÷à nhà.

Chương 74

Chương 74 Rút quần?

Trình Uyên không thèm để ý đến chuyện này chút nào, anh ôm Bạch An Tương vào lòng, vẻ mặt nặng nề đi ra ngoài.

Trong hành lang đầy người nằm trên mặt đất kêu rên.

“Người chạy đi bằng cửa sau rồi” Bạch Long đi đến sau lưng Trình Uyên nói.

Trình Uyên hí mắt, thản nhiên nói: “Hòa thượng chạy chứ miếu không chạy được” Anh đã từng cảnh cáo Long Thần Vũ không chỉ một lần, không được có ý đồ với Bạch An Tương, nhưng anh ta lại nhiều lần vượt qua ranh giới cuối cùng của Trình Uyên, hơn nữa lần này còn bỏ thuốc Bạch An Tương, nếu không phải mình chạy đến đúng lúc, có thể tưởng tượng được hậu quả sẽ xảy ra.

Cho nên, lần này Trình Uyên không muốn lại bỏ qua cho Long Thần Vũ nữa.

Nhất định phải cho anh ta một lần cảnh cáo đau thấu Tim gan.

Bình tĩnh ung dung đi ra khỏi tòa nhà làm việc của Công ty thép Long Đăng, một số công nhân viên chức không tham gia vào chuyện này đứng tụ tập ở cửa ra vào, giống như đang hóng hớt.

Nhìn thấy Trình Uyên bế Bạch An Tương đi ra, lập tức nhường đường cho anh.

Thiệu Đình Đình cũng đứng trong đám người này, cô ta kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, vẻ mặt hốt hoảng.

Bộ dạng Trình Uyên trong mắt cô ta đã thay đổi rồi.

Anh đã từng nhỏ bé như vậy, nhưng mà bây giờ...

Một đội cảnh sát bao vây Trình Uyên, đồng thời một cảnh sát đeo mắt kính chặn trước mặt Trình Uyên, lạnh lùng nói: “Sao

hả? Gây chuyện xong định chạy à?” Bảo vệ ôm bụng chỉ Trình Uyên, nói với cảnh sát: “Đồng chí cảnh sát, còn có người cao to đằng sau anh ta nữa.” Cảnh sát đeo mắt kính nghe vậy, lại chỉ vào Trình Uyên và Bạch Long nói: “Đi với tôi một chuyến!” Trình Uyên chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt nhìn cảnh sát đeo mắt kính mấy giây, không để ý đến anh ta, lập tức bỏ đi.

“Làm phản à!” Cảnh sát đeo mắt kính hoàn toàn tức giận, anh ta chỉ vào mặt Trình Uyên, quát lớn: “Thế mà lại công khai coi thường nhân viên cảnh sát, là anh tự tìm đường chết đấy nhé, tôi không cần biết anh là ai, cũng mặc kệ anh có hoàn cảnh gì, đứng trước mặt ông đây đều chẳng có tác dụng gì cả, đến, còng lại cho tôi!” Khi cảnh sát sau lưng anh ta đang móc còng tay ra, một cảnh sát vóc dáng hơi gầy lại đẩy đám người ra bước.

lên, âm thầm vươn tay ấn cảnh sát đang cầm còng tay quay lại.

Trình Uyên đã từng gặp cảnh sát này rồi, khi Bạch Vĩnh Minh sai Cao Lượng bắt anh và Tiêu Mục, là cảnh sát này đã thả họ ra, lúc đó hình như Cao Lượng đã gọi ông là Lý Ngụy.

Lý Ngụy đi đến trước mặt cảnh sát đeo mắt kính, rí tai anh ta vài câu.

Cảnh sát đeo mắt kính hơi nhíu mày, sau đó hung dữ lườm Trình Uyên một cái, nghiêng răng nói một câu: “Rút quân!” Rút quân! Tất cả mọi người đều được mở rộng tầm mắt.

Cái gì mà đã rút quân rồi? Bảo vệ đông đúc vẫn còn đang nằm trên mặt đất không ngừng kêu ui da, các anh đã rút quân rồi sao? Bảo vệ canh cửa trợn tròn mắt, vội vàng chặn cảnh sát đeo mắt kính lại, âm ức nói: “Đội trưởng Từ, sao anh có thể rút quân về được? Người bị tình nghi đánh người kia thì làm sao bây giờ?” Cảnh sát đeo mắt kính híp mắt nói: “Loại tranh chấp dân sự này, giải quyết riêng thôi.” Giải quyết riêng á? Bảo vệ canh cửa cũng trợn tròn mắt.

Đội cảnh sát rời đi, Trình Uyên bế Bạch An Tương tiếp.

tục đi ra ngoài, bảo vệ chặn giữa đường, thấy anh đi thẳng về phía mình, sợ hãi đến mức chân cũng mềm nhũn: “Anh... Anh

định làm gì...” Còn chưa nói hết chữ cuối cùng, Trình Uyên đã đi lướt qua bên cạnh anh ta, không thèm để ý đến anh ta chút nào.

Thiệu Đình Đình đứng trong đám người hơi nhú mày, trong lòng thấp thỏm không yên.

Trình Uyên... Rốt cuộc có thân phận như thế nào? Chuyện này chắc chắn không đơn giản, cô ta nghĩ.

Trình Uyên không đưa Bạch An Tương về nhà, vì mẹ anh đang ở nhà, nhìn thấy tình huống này nhất định sẽ lo lắng, hơn nữa Trình Uyên cũng không biết nên giải thích như thế nào, cho nên trực tiếp thuê một căn phòng ở gần đây, cũng gọi điện thoại cho Vương Tử Yên, bảo cô tìm một bác sĩ đến đây.

Trong lúc đợi bác sĩ, Trình Uyên bảo Bạch Long rời đi trước, sau đó anh ngồi một mình trong phòng khách hút mấy điếu thuốc lá.

Anh đang suy ngẫm.

Nếu lần này đã chuẩn bị cho Long Thâm Vũ một trận ra trò, anh cũng sẽ không cho anh ta bất kỳ cơ hội nào để lật ngược tình thế.

Cho nên...

Anh muốn diệt trừ tận gốc tất cả công ty dưới tên Long Thâm Vũ, cho anh ta biết đau đớn, để cho Tập đoàn Long Đăng cũng biết đau đớn, để anh ta không còn chỗ đứng ở Tập đoàn Long Đăng nữa.

“Cộc cộc cộc... Đang suy nghĩ, có người gõ cửa.

Trình Uyên đoán là bác sĩ đến, vì vậy cũng không nghĩ nhiều lập tức đi ra mở cửa, kết quả, lại là một cô gái xinh đẹp khí chất tao nhã, ăn mặc rất hợp thời trang bước vào.

Nhìn bề ngoài vẫn chưa đến ba mươi tuổi, hơn nữa dáng người lại rất gợi cảm, ngực nở mông cong đương nhiên không cần nhiều lời, quan trọng là người đẹp này còn tản ra hơi thở của người trí thức khiến người ta hít thở khó khăn.

Đương nhiên hơi thở của người trí thức sẽ không khiến người ta hít thở khó khăn, nhưng thân hình chữ S xuất sắc này phối hợp với hơi thở của người trí thức, cảm giác tương phản mạnh mẽ cũng đủ khiến người ta nhìn mà than thở.

Người đẹp vào phòng, nhíu đôi mi thanh tú hỏi: “Anh tên là Trình Uyên?” “Phải.” Trình Uyên gật đầu.

Lúc này người đẹp mới chú ý thấy trên phần bụng quần áo bệnh nhân của Trình Uyên có vết máu, không kiềm được hơi buồn bực nói: “Bị thương thì đừng tự tiện rời khỏi bệnh viện, nếu anh xảy ra chuyện thì ai chịu trách nhiệm bây giờ?” “Vâng vâng” Trình Uyên liên tục gật đầu.

Người đẹp thở dài nói: “Cởi quần áo đi.” “..” Trình Uyên ngẩn ra, miệng há thật to, đôi mắt nhìn chằm chằm.

Thẳng thắn như vậy sao? Mẹ kiếp, không phải, mình mời bác sĩ, chứ không phải...

Nhìn thấy bộ dạng Trình Uyên như vậy, bác sĩ xinh đẹp ban đầu còn hơi kinh ngạc, nhưng nhanh chóng kịp phản ứng lại, gương mặt lập tức đỏ bừng.

“Nghĩ gì thế hả, tôi đến khám bệnh cho anh.” Cô ta không

kiềm được xấu hổ nói: “Nếu không phải Tử Yên tìm tôi, còn lâu tôi mới đến.

Á...

Trình Uyên biết mình hiểu lầm, trong nháy mắt cũng cảm thấy xấu hổ, không kiềm được gãi đầu, nói: “Cái đó...

Không phải tôi, là bảo cô đến khám cho vợ tôi.” Nói xong lập tức dẫn bác sĩ xinh đẹp vào trong phòng, sau đó bác sĩ xinh đẹp lập tức nhìn thấy Bạch An Tương.

đang nằm trên giường.

Nhìn thấy gương mặt xinh đẹp xuất chúng của Bạch An Tương, lại nhìn Trình Uyên, cô ta không kiềm được nhíu mày, ánh mắt nhìn Trình Uyên lộ ra vẻ khinh thường.

Vừa kiểm tra cho Bạch An Tương vừa lạnh lùng nói: “Thích người ta thì phải theo đuổi một cách đàng hoàng, tôi khuyên

anh đừng làm mấy chuyện tổn hại đạo đức này, cũng may loại thuốc này không tạo ra ảnh hưởng có.

hại nào với sức khỏe, nếu không thì...” “Không phải như cô nghĩ đâu”” Trình Uyên biết không ảnh hưởng gì đến sức khỏe của Bạch An Tương, anh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng rõ ràng là bác sĩ xinh đẹp này đang hiểu lầm anh, cho nên anh vội vàng muốn giải thích.

“Ngừng, tôi chỉ quan tâm đến chuyện khám bệnh, không có hứng thú với những chuyện tình rối loạn của các anh” Bác sĩ xinh đẹp vội vàng ngăn Trình Uyên nói tiếp, mặt không thay đổi đáp lại: “Yên tâm đi, cô ấy không sao, ngủ một giấc là được Nói xong, hoàn toàn không cho Trình Uyên cơ hội giải thích, lập tức rời đi.

Bất kể nói thế nào, Bạch An Tương không sao, đã tốt hơn tất cả mọi chuyện rồi.

Nhưng cảm giác bị hiểu lầm quả thật không thoải mái chút nào, Trình Uyên cười gượng lắc đầu.

Nhưng ánh mắt anh nhanh chóng lạnh xuống.

“Vương Tử Yên, giúp tôi điều tra tất cả những công ty dưới tên Long Thâm Vũ, cùng với hoàn cảnh quan hệ của anh ta, tập hợp thành tài liệu tỉ mỉ, sau này tôi cần dùng đến” Trình Uyên gọi điện thoại nói với Vương Tử Yên như vậy.

Chương 75

Chương 75 Anh không chọc

Sau đó, Trình Uyên gọi điện thoại cho Mục Như Trăn, nói số phòng cho cô ta biết: “Giúp tôi chăm sóc An Tương một lát.” “An Tương sao vậy? Anh đi đâu đấy?” Mục Như Trăn không hiểu hỏi.

“Tôi sao?” Trình Uyên im lặng một lát rồi nói: “Tôi đi dạy cho Long Đăng một bài học” lện thoại, đầu tiên Mục Như Trăn sững sờ trong chốc lát.

Dạy cho Long Đăng một bài học sao? Tập đoàn Long Đăng á? Ha, xem như anh ghê gớm, anh cho rằng mình là ai cơ chứ, lại còn đòi dạy cho Tập đoàn Long Đăng người ta một bài học cơ đấy.

“Tiểu Trương, xin phép nghỉ giúp tôi nhé, tôi có việc gấp phải ra ngoài một lát” Mục Như Trăn vỗ vỗ người bên cạnh, sau đó vội vàng rời khỏi công ty, đi đến khách sạn mà Trình Uyên nói.

Cùng lúc đó, Trình Uyên cũng thay quần áo khác quay về tòa nhà cao tầng Tập đoàn Tuấn Phong, vừa mới bước.

vào phòng làm việc, Vương Tử Yên đã cầm một tập tài liệu đưa tới.

” Long Thâm Vũ đứng tên hai công ty là Công ty thép Long Đăng và Công ty điều chế thuốc Long Đăng, cùng với một hệ thống nhà hàng của Long Đăng, năm chuỗi siêu thị.’ Vương Tử Yên báo cáo: “Anh ta có hai người anh trai, anh cả ra nước ngoài, cho nên không có liên quan nhiều với sự nghiệp của Long Đăng, mà anh thứ hai Long Thâm Lãng lại nắm trong tay tám mươi phần trăm tài sản.” “Ba của Long Thâm Vũ là Long Văn, Chủ tịch Tập đoàn Long Đăng, bây giờ đã có xu hướng lui về phía sau ở ẩn, nếu không có chuyện gì không thể làm khác được, quyền quyết định của Long Đăng thuộc về

Long Thầm Lãng và Long Thầm Vũ” Trình Uyên nhú mảy lật xem tài liệu một hồi, biết được.

thực ra Long Thầm Vũ không có thực lực gì, muốn xử lý anh ta cũng không khó, nhưng nếu muốn lật đổ Long ‘Thầm Lãng, sẽ rất khó khăn.

“Chủ tịch, tôi có thể hỏi anh chút chuyện không?” Lúc này, Vương Tử Yên cẩn thận hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên giang tay ra: “Nói.” “Anh hỏi Tập đoàn Long Đăng là muốn...?” Trình Uyên nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười, sau đó gương mặt đột nhiên trở nên cực kỳ lạnh lùng: “Tôi muốn phá hủy tất cả tài sản đứng tên Long Thầm Vũ” “Hả?” Vương Tử Yên kinh ngạc nói: “Chủ tịch, anh cần nhắc chút, tuy rằng năng lực tài chính của Tập đoàn Long Đăng không bằng Tuấn Phong chúng ta, nhưng cũng chỉ đứng sau chúng ta thôi, đây gọi là giết một nghìn địch mình tổn hại tám trăm, huống chi Tập đoàn Long Đăng cũng có nhiều qua lại về mặt nghiệp vụ với Tuấn Phong chúng ta” Trình Uyên chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Vương Tử Yên, ánh mắt dần dần lạnh lẽo.

Trong lòng Vương Tử Yên run rã xuống: “Á, được, Chủ tịch, tôi biết ội vàng cúi đầu Giây phút này, đột nhiên cô ta cảm thấy ánh mắt của Trình Uyên rất đáng sợ, điều này trước đây hoàn toàn chưa từng xuất hiện.

Cho nên cô ta không dám hỏi nữa.

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của Tập đoàn Long Đăng.

“Anh Hai, anh nhất định phải giúp em, không phải anh quen biết Từ Đầu Trọc sao? Anh bảo anh ta ra tay một lần đi” Long Thầm Vũ nói với người đàn ông mặt mũi tương tự anh ta, nhưng cao hơn anh ta một chút.

Người đàn ông này chính là Long Thầm Lãng, anh Hai của Long Thầm Vũ, sau khi nghe thấy Long Thầm Vũ kể khổ, anh ta không kiềm được nhú mảy: “Một người đánh một đám người sao?” “Đúng vậy, anh không biết người kia khủng bố đến mức nào đâu, may mà em chạy nhanh, nếu không...” “Đợi một lát...” Long Thầm Lãng im lặng một lát hỏi: ‘Anh vẫn

không hiểu, tại sao lại như thế, tại sao lại phải dẫn một người cao to đến công ty của em gây sự? Tại sao.

bọn họ lại muốn đánh em?” Long Thâm Vũ nghe vậy, sắc mặt nghiêm túc, sau đó thở dài: “Ôi, chuyện này nói ra dài dòng, cũng trách em quá nhớ tình bạn cũ thôi.” “Vợ của Trình Uyên là bạn học của em, em thấy cô ấy tâm trạng không vui nên muốn an ủi cô ấy một chút, cũng không làm gì nữa cả, chỉ cùng uống rượu thôi, nhưng lại bị Trình Uyên bắt gặp, em giải thích với anh ta, anh ta cũng không nghe, còn đòi em đền tiền, anh nghĩ xem anh Hai, em bây giờ không sợ chết đứng, tại sao.

lại phải đền tiền cho anh ta.” Nghe Long Thâm Vũ nói ra mấy câu này, Long Thâm Lãng lộ ra nụ cười lạnh lùng: “Ha, em không làm gì hết sao?” “Anh Hai, trong lòng anh em Tôi tệ đến vậy sao?” Long Thâm Vũ bị Long Thâm Lãng nghi ngờ, tức giận nói.

Long Thâm Lãng phát tay nói: “Được rồi được rồi đừng nói nữa, anh còn không biết em thế nào chắc. Nguyên nhân thế nào anh không đi truy cứu nữa, dù sao anh ta dám đắc tội nhà họ Long chúng ta, chuyện này liên quan đến thể diện của nhà họ Long chúng ta, em yên tâm đi, anh sẽ giúp em xử lý anh ta” “Cảm ơn anh Hai!” Long Thâm Vũ lập tức vui vẻ nói.

Tối hôm đó, Trình Uyên tan tầm chuẩn bị về nhà, xe vừa mới lái ra khỏi cửa Tuấn Phong, đã bị một chiếc Cayenne chặn lại.

Một người đàn ông mặc áo đen đeo kính râm từ trên xe Cayenne bước xuống, đi đến trước xe Trình Uyên, gõ gõ cửa.

Trình Uyên hạ cửa kính xe xuống hỏi: “Có chuyện gì?” Người đàn ông áo đen nói: “Ông chủ của chúng tôi muốn gặp anh” Trình Uyên nhìn thoáng qua vào trong xe Cayenne, từ cửa sổ xe nhìn qua, mặc dù không rõ lắm, nhưng cũng có thể nhận ra là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, gương mặt có mấy phần giống Long Thâm Vũ đoán có lẽ đây chính là anh Hai của Long Thâm Vũ Trình Uyên cười nói với người đàn ông áo đen: “Không có hứng thú.” Người đàn ông áo đen sừng sốt một lát, sau đó tức giận nói: “Ông chủ của chúng tôi muốn

mời, tôi chưa từng thấy ai dám từ chối cả” “Chưa từng trải sự đời thật là đáng sợ” Trình Uyên lắc.

đầu thờ dài.

Nói xong, nổ máy xe, vượt qua xe Cayenne lái thẳng về phía nhà mình.

Nhưng mà chiếc xe Cayenne kia nhanh chóng đuổi theo.

Hết cách rồi, xe người ta tốt, Trình Uyên hoàn toàn không chạy thoát được, vì vậy, Trình Uyên dừng xe trên cầu vượt.

Chỗ này xe cộ qua lại tấp nập, hơn nữa còn có hệ thống giám sát điện tử dày đặc, Trình Uyên cũng không sợ họ làm gì với mình.

Quả nhiên, Cayenne cũng dừng lại sau xe anh.

Trình Uyên mở cửa xe đi đến dừng bước trước mặt xe Cayenne, sờ túi lấy bao thuốc lá ra châm một điếu, hút một hơi thật sâu, lúc này người đàn ông trên xe Cayenne.

cũng bước xuống rồi.

Anh ta cao hơn Trình Uyên nửa cái đầu, cho nên khi nhìn thấy Trình Uyên, ánh mắt lướt nhìn từ trên xuống dưới, hơn nữa trên mặt người này không có biểu cảm gì, nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ khinh thường.

“Anh tên là Trình Uyên?” Anh ta giơ tay ra hỏi.

Bị đối phương ép phải dừng lại, Trình Uyên vốn còn hơi tức giận, nhưng thấy đối phương giơ tay về phía mình, dù sao cũng phải làm bộ ngoài mặt, anh nghĩ, có lẽ là những người trong tầng lớp cao của xã hội, đều là loại nham hiểm thế này.

Cho nên anh cũng giơ tay ra định bắt tay đối phương.

Nhưng ai ngờ được Long Thâm Lãng đưa tay ra, cánh tay lại hơi cong lại, chẳng qua chỉ nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thật sự bỏ mặc bàn tay Trình Uyên giữa không.

trung.

Trong nháy mắt, Trình Uyên cảm thấy lúng túng.

Để che giấu sự lúng túng này, anh cũng bát chước Long ‘Thâm Lãng, cánh tay hơi cong lên, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, tuy nhiên trên cổ tay anh lại không có đồng hồ.

“Long Thâm Lãng?” Trình Uyên hỏi.

Đôi phương thấy hành động của Trình Uyên, nhếch miệng lên nở một nụ cười lạnh lùng, sau đó mặt không thay đổi nói:

“Đúng vậy” Trình Uyên gật đầu: “Anh không cần nói, tôi biết anh đến đây có mục đích gì, là muốn giúp Long Thâm Vũ nói xin lỗi đúng không? Miễn đi, chuyện giữa chúng tôi, anh không hiểu” “Xin lỗi sao?” Long Thâm Lãng nhíu mày, sau đó cười khẩy nói: ‘Anh cảm thấy tôi đến đây để thay em trai xin lỗi anh?’ “Nếu không thì sao?” Trình Uyên nghĩ ngợi nói.

Sắc mặt Long Thâm Lãng đột nhiên nghiêm túc: “Tôi không cần biết anh là ai, cũng không quan tâm giữa các anh có ân oán gì, bây giờ lập tức đi xin lỗi em trai tôi, hơn nữa còn phải dập đầu xin lỗi, ngay trong công ty bọn họ ngay trước mặt nhân viên công ty bọn họ” Trình Uyên nghe vậy, trong lòng lập tức bùng lên ngọn lửa không tên: “Tại sao?” “Tại sao à?” Long Thâm Lãng cười khẩy nói: “Dựa vào.

việc anh không chọc vào nhà họ Long chúng tôi được đâu!”

Chương 76

Chương 76 Heà giải

Nghe vậy, Trình Uyên suýt chút bị hấn ta chọc tức đến bật cười, cười nhẹ hỏi: “Vậy ông anh này cho tôi hỏi một chút, nếu tôi từ chối không xin lỗi thì sao?” Lúc này, Long Thâm Lãng nhìn Trình Uyên như đang nhìn một tên ngốc vậy, vì trong mắt hấn ta, người trước mắt này thật sự chẳng là cái thá gì cả. Mặc dù có một đàn em đánh nhau rất giỏi, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là một tên côn đồ thôi, còn chưa lọt vào mắt hấn ta được.

Hấn ta hờ hững nói: “Không xin lỗi? Cũng không phải không được, nhưng tôi sẽ khiến cậu hối hận không kịp.

đây” “Nói nghe thử” Trình Uyên hút một hơi thuốc lá.

“Theo tôi được biết, vợ cậu tên là Bạch An Tương, người của gia tộc Bạch Thị” Long Thâm Lãng bình tĩnh nói.

“Phải!” Trình Uyên gật đầu.

“Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ khiến gia tộc Bạch Thị hoàn toàn biến mất khỏi giới kinh doanh” Long Thâm Lãng hừ lạnh một tiếng.

Nghe vậy, Trình Uyên không nhin được nhún vai: “Chuyện này cũng đâu liên quan gì đến tôi?” Long Thâm Lãng cười lạnh: “Hơn nữa tôi sẽ cho người nói với người nhà họ Bạch rằng đây đều là nhờ cậu đem lại hết” “,,” Trình Uyên.

“Không chỉ có thế, nghe nói cậu đi làm ở Tuấn Phong nhỉ” Long Thâm Lãng tiếp tục kiêu ngạo nói: “Rất không khéo, Long Đẳng chúng tôi cũng có làm ăn với Tuấn Phong, tôi còn khá thân với vài đồng sự của Tuấn Phong. Tôi nghĩ, chỉ cần một câu của tôi thôi, cậu sẽ nhận được thư sa thải.” Nói đến đây, Long Thâm Lãng đã ngẩng đầu lên rất cao, dường như nhìn Trình Uyên một cái cũng không muốn.

Còn Trình Uyên thì giả vờ rất sợ hãi, chỉ vào Long Thâm Lãng nói: “Anh... có cần làm ác như thế không chứ?” “Hừ!” Long Thâm Lãng cười lạnh một tiếng: “Biết sợ thì làm theo lời tôi nói, ngoan ngoãn đến công ty của em p đầu với nó trước mặt tất cả nhân viên để nhận lỗi đi” Trình Uyên nở nụ cười.

Long Thâm Lãng thấy anh nở nụ cười thì không nhịn được hơi ngạc nhiên.

Nhưng chỉ chốc lát hán ta đã cho rằng chắc chắn con hàng này bị mình dọa sợ rồi, muốn đổi thành thái độ thân thiện để nịnh bợ mình.

Chỉ là hành động tiếp theo của Trình Uyên lại khiến hán ta trợn tròn mắt.

Trình Uyên lấy điện thoại ra từ trong ngực, lắc lư trước.

mặt Long Thâm Lãng: “Những lời anh nói khi nãy, tôi đã ghi âm lại hết rồi” “Hả?” Sắc mặt Long Thâm Lãng chợt thay đổi, sau đó cười lạnh nói: “Vậy thì sao chứ? Cục cảnh sát cũng đâu thụ lí vụ án như thế đúng không” Trình Uyên gật đầu: “Cục cảnh sát đương nhiên không quan tâm, nhưng tốt xấu gì cũng là một chứng cứ, đợi ngày nào đó có người hỏi tôi vì sao muốn lật đổ Tập đoàn Long Đăng, tôi cũng dễ nói chuyện hơn” Nói xong, Trình Uyên để điện thoại lại vào lòng, sau đó ngồi vào xe, lái xe đi mất.

Long Thâm Lãng trừng mắt nhìn theo Trình Uyên đi xa, ngo ngác rất lâu.

“Nếu tôi không nghe nhầm, cậu ta nói muốn lật đổ Tập đoàn Long Đăng của chúng ta ư?” Long Thâm Lãng không chắc lắm hỏi vệ sĩ đeo kính râm đằng sau.

“Đúng vậy ông chủ” Vệ sĩ gật đầu.

Long Thâm Lãng lập tức giận quá hoá cười: “Ha ha... đây đúng là truyện cười có một không hai, chỉ dựa vào cậu ra à? Cậu ta cho rằng mình là ai? Ông chủ của Tập đoàn Tuấn Phong ư? Mẹ kiếp... ngu ngốc đúng là quá đáng sợ” Sau khi về đến nhà, Trình Uyên phát hiện Bạch An Trương chưa về thì hơi lo lắng, vội vàng gọi điện thoại cho cô.

Bạch An Tương đã thức dậy từ lâu, sau khi nghe điện thoại thì nói với anh: “Bây giờ trong lòng em rất rối, có một số việc không biết nên nói với anh thế nào, cảm xúc.

cũng không ổn định, em sợ mẹ nhìn thấy sẽ lo lắng, cho nên...

Lúc này, Mục Như Trăn giật lấy điện thoại của Bạch An Tương, nói với Trình Uyên: “Đề An Tương ở lại nhà tôi hai ngày, anh thoải mái một mình đi” “Tút tut..” Mục Như Trăn nói xong thì trực tiếp cúp máy.

Trình Uyên không nhịn được lắc đầu cười khổ.

‘Vốn cho rằng sau hiểu lầm lần này, lại qua chuyện Long Thâm Vũ, Bạch An Tương sẽ hoàn toàn chấp nhận mình, không chừng buổi tối sẽ... giấc mơ trở thành sự thật nữa, cuối cùng lại bị con nhóc chết tiệt Mục Như Trăn này chặn mất.

Một đêm yên tĩnh.

Sáng hôm sau.

Trong phòng họp của Tập đoàn Tuấn Phong lại nghênh đón hai vị khách.

Đúng vậy, lần này chỉ có hai vị, còn là hai cha con.

Trình Uyên ngồi trong phòng làm việc của Chủ tịch HĐQT nhìn mọi chuyện xảy ra trong phòng họp qua camera.

Trong phòng họp, ông cụ Bạch sắc mặt u ám ngồi đối diện Bạch Sĩ Câu, đám người Bạch Sĩ Phan vốn đến cùng với ông ta, nhưng ông cụ để ý mặt mũi nên không cho bọn họ đi lên.

Bạch Sĩ Câu rất bình tĩnh ngồi đối diện ông cụ, hơi cúi đầu nhìn chằm chằm tách trà trên bàn họp.

Vương Tử Yên ngồi xuống, sau đó nhẹ nhàng nâng hai tay, cười nói: “Hai vị, Chủ tịch HĐQT của chúng hy vọng hôm nay hai người có một kết quả vui vẻ, cho nên hai ông chủ hãy cố hết sức không chế cảm xúc của mình, chúng ta mới có thể bàn chuyện hai bên cùng có lợi, bây giờ có thể bắt đầu rồi” “Ba..” Nghe vậy, Bạch Sĩ Câu lên tiếng trước.

“Hừ!” Ông cụ Bạch hừ lạnh một tiếng.

Bạch Sĩ Câu cười khở lắc đầu, sau đó thở dài nói: “Hôm nay là ngày thứ ba rồi, ba đã nghĩ kỹ chưa?” Ông cụ Bạch đột nhiên đập mạnh lên bàn, tức giận nói: “Nghĩ cái khi gì! Tao là ba của mày, trước giờ làm gì có chuyện ba cúi đầu nhận lỗi với con chứ?” “Ông chủ Bạch, mong ông kiềm chế cảm xúc của mình” Vương Tử Yên lên tiếng đúng lúc.

“Hừ!” Ông cụ Bạch dám nổi giận với Bạch Sĩ Câu, nhưng cũng không dám tỏ ra bất mãn với Vương Tử Yên.

Bạch Sĩ Câu thì cười khở nói: “Ba, chẳng lẽ kêu ba thừa nhận người phụ nữ của mình, cho bà ấy một danh phận khó như vậy sao?” “Đừng kêu tao là ba, tao không có đứa con trai như mày” Ông cụ Bạch hừ lạnh nói.

Bạch Sĩ Câu rất bình tĩnh ngồi đối diện ông cụ, hơi cúi đầu nhìn chăm chăm tách trà trên bàn họp.

Vương Tử Yên ngồi xuống, sau đó nhẹ nhàng nâng hai tay, cười nói: “Hai vị, Chủ tịch HĐQT của chúng hy vọng hôm nay hai người có một kết quả vui vẻ, cho nên hai ông chủ hãy cố hết sức không chế cảm xúc của mình, chúng ta mới có thể bàn chuyện hai bên cùng có lợi, bây giờ có thể bắt đầu rồi” “Ba..” Nghe vậy, Bạch Sĩ Câu lên tiếng trước.

“Hừ!” Ông cụ Bạch hừ lạnh một tiếng.

Bạch Sĩ Câu cười khở lắc đầu, sau đó thở dài nói: “Hôm nay là ngày thứ ba rồi, ba đã nghĩ kỹ chưa?” Ông cụ Bạch đột nhiên đập mạnh lên bàn, tức giận nói: “Nghĩ cái khi gì! Tao là ba của mày, trước giờ làm gì có chuyện ba cúi đầu nhận lỗi với con chứ?” “Ông chủ Bạch, mong ông kiềm chế cảm xúc của mình” Vương Tử Yên lên tiếng đúng lúc.

“Hừ!” Ông cụ Bạch dám nổi giận với Bạch Sĩ Câu, nhưng cũng không dám tỏ ra bất mãn với Vương Tử Yên.

Bạch Sĩ Câu thì cười khở nói: “Ba, chẳng lẽ kêu ba thừa nhận người phụ nữ của mình, cho bà ấy một danh phận khó như vậy sao?” “Đừng kêu tao là ba, tao không có đứa con trai như mày” Ông cụ Bạch hừ lạnh nói.

diện, vậy tôi đành làm kẻ xấu không được yêu thích thôi”
“Ông cụ Bạch, vốn chuyện này là ông sai, thừa nhận người
phụ nữ của mình, cũng cho người phụ nữ của mình một danh
phận là chuyện đúng lý hợp tình. Cho.

nên, ông phải thỉnh bà ấy về từ đường nhà họ Bạch” “Còn về
Tổng Giám đốc Bạch của Tập đoàn Lương Câu, tôi cảm thấy
chuyện này cũng không về vang gì, không cần có người khác
chứng kiến nữa, cũng coi như nể mặt ba ông một chút đi” “Về
điều thứ ba ông nói, dù sao ông cụ cũng là ba của các ông, bỏ
điều này luôn” “Tôi nói đến thế rồi, nếu điều không có ý kiến
gì thì cứ làm theo lời tôi đi, nếu có... thì chuẩn bị tuyên bố phá
sản nhé, mong hai người tin tôi, Tuấn Phong có năng lực này:

Chương 77

Chương 77 Không thể thương lượng

Trình Uyên nói chuyện rất dứt khoát, ý như đang nói mọi người nghe tôi thì nhượng bộ một bước, nếu ai không nghe, vậy tôi sẽ đại diện Tuấn Phong đối phó với người đó.

Bầu không khí trong phòng họp lập tức trở nên càng nặng nề hơn.

Thật ra Vương Tử Yên hơi ngạc nhiên, cô ta không ngờ Trình Uyên là một người bá đạo và quyết đoán như vậy.

Cô ta thấy ý của Trình Uyên cũng là thích hợp nhất, nhượng bộ một bước, tuy hai bên đều không hài lòng, nhưng vấn đề là anh không cần lấy lòng bất kỳ ai trong bọn họ cả.

Cô ta vốn cho rằng chuyện sẽ giải quyết xong như vậy, nhưng hoàn toàn không ngờ...

Ông cụ Bạch thở dài, gật đầu nói: “Tôi nghe theo Chủ tịch vậy” Nhưng Bạch Sĩ Câu lại nhếch môi mãi không nói lời nào.

Vương Tử Yên không nhịn được nhíu mày, cô ta cảm thấy nếu có người không đồng ý cách hoà giải này của Trình Uyên thì chỉ có thể là ông cụ Bạch thôi, dù sao nói theo một ý nghĩa nào đó, Bạch Sĩ Câu đã đạt được mục đích rồi. Còn ông cụ tuy không thỉnh bài vị của mẹ Bạch Sĩ Câu trở về trước mặt tất cả người nhà họ Bạch, nhưng bọn họ cũng đâu có ngốc, đâu có mù? Ai ngờ Bạch Sĩ Câu lại có thể không đồng ý.

Im lặng một lúc lâu, ông lắc đầu nói: “Hơn hai mươi năm nay, tôi nhận đủ sự xem thường của người khác, tôi bị vô số người châm chọc, cả sự khinh thường và nhạo báng của con cháu nữa. Tôi đã nhịn rồi, tôi , tôi nhịn suốt hai mươi mấy năm, chứ không phải hai mươi mấy ngày” “Cậu chưa từng chịu đựng sự nhục nhã này cho nên cậu sẽ không hiểu, chắc chắn cũng không rõ tôi làm như vậy là vì cái gì” “Lúc nhỏ tôi thường bị

người ta máng là con hoang, tôi bèn hỏi mẹ ba mình là ai, mẹ nói với tôi ba là một ông chủ lớn rất giỏi giang, nhưng từ đầu đến cuối tôi đều chưa từng gặp ông ta.” “Mãi đến lúc tôi trưởng thành, ba tôi có đến một lần, tôi nhìn thấy mẹ tôi thấy ba đi rồi thì khóc đỏ cả mắt” “Mấy người phụ nữ nhà họ Bạch đến làm ầm T, túm tóc mẹ tôi cởi quần áo của bà, còn dùng giày cao gót đánh lên mặt mẹ tôi, nói mẹ tôi là hồ ly tinh.” “Lúc đó tôi mới biết được, không, nói một cách chính xác là mẹ tôi mới biết được, thì ra ba tôi có vợ” “Bọn họ cũng máng tôi là con hoang” “Bắt đầu từ khi đó, tôi đã thề thốt nhất định phải khiến những người này xin lỗi mẹ tôi, xin lỗi tôi, tôi muốn cho bọn họ biết tôi không phải con hoang, mẹ tôi cũng không phải hồ ly tinh” “Đúng vậy, tôi muốn mọi người đều biết, đây là động lực tôi nhịn nhục hai mươi năm qua, không thể thương lượng” “Nếu cậu cảm thấy yêu cầu của tôi rất quá đáng là vì cậu chưa từng trải qua nỗi đau buồn này của tôi, lời nói ra không đến nơi đến chốn, thật sự trải qua mới khiến người ta cảm thấy cực kỳ tuyệt vọng” “Xin lỗi, tôi không đồng ý, cho dù cậu khiến Tập đoàn Lương Câu biến mất hoàn toàn khỏi thành phố Tân Dương cũng thế” Nói xong, Bạch Sĩ Câu đứng lên, gật đầu với Vương Tử Yên rồi xoay người rời khỏi phòng họp.

Nét mặt ông cụ Bạch cứng đờ, dường như vì lời nói của Bạch Sĩ Câu mà bắt đầu suy nghĩ sâu xa, đôi tay đầy đôi môi đang vịn cái bàn hơi run rẩy.

Vốn chỉ là một chuyện nhìn không khó giải quyết, sao lại khiến người ta đau đầu đến mức này chứ? Trình Uyên dựa lên ghế của mình, dùng sức ấn lên mi tâm.

Lúc Vương Tử Yên đi vào, anh hỏi ngay: “Ông cụ cũng đi rồi sao?” ậ hử tịch, anh xem tiếp theo nên làm thế nào? Có muốn động vào Tập đoàn Lương Câu không?” Động vào? Động kiểu gì đây? Nếu thật sự động vào, có một ngày để Bạch An Tương biết mình là ông chủ của Tuấn Phong, cô sẽ tha thứ cho.

mình sao? “Động đi!” Nhưng Trình Uyên vẫn nghiêng răng nói. “Hả?” Dường như câu trả lời của anh hơi vượt ngoài dự đoán của Vương Tử Yên.

Nhưng chỉ chốc lát cô ta đã bình thường trở lại, vì tiếp theo Trình Uyên đột nhiên ngồi thẳng người trên ghế: “Phải động, chỉ là tôi không muốn động vào Tập đoàn Lương Câu, mà là Long Đăng” Vương Tử Yên ngậy người mất một lát, cô ta muốn nói lại thôi, vẫn muốn khuyên Trình Uyên suy nghĩ cẩn thận lại, nhưng nhìn thấy khuôn mặt dứt khoát của anh, lời nói đến bên miệng lại nuốt ngược về.

Lời nói của Bạch Sĩ Câu vẫn còn quanh quẩn bên tai Trình Uyên, sự kiên trì bất chấp tất cả của Bạch Sĩ Câu khiến người ta cảm thấy rất điên cuồng, có lẽ sẽ có người không hiểu, nhưng anh lại hiểu.

Bạch An Tương là giới hạn với anh, Long Thâm Vũ liên tục muốn vượt qua giới hạn, sao anh có thể cứ bỏ qua như vậy được? Không thể thương lượng! Một ngày sau, trong phòng làm việc của Tổng giám đốc Công nghiệp dược phẩm Long Đăng.

“Không biết vì sao khách hàng ban đầu đột nhiên huỷ hợp đồng với công ty chúng ta, thậm chí có người còn sẵn lòng trả tiền huỷ hợp đồng, hơn nữa nhà cung cấp hàng của chúng ta cũng ngừng cung ứng nguyên vật liệu giữa chừng” “Không chỉ có thế, một ngày cục vệ sinh bên kia đến đây hai lần, bắt bẻ một vài chuyện nhỏ không quan trọng, bắt buộc chúng ta tạm dừng sản xuất” “Hơn nữa bộ phận phòng cháy cũng nhận được thông báo nói phương tiện phòng cháy của chúng ta không đạt chuẩn, hôm qua cũng có đến đây một chuyên” “Ngoài tiệm thuốc của chúng ta, gần như tất cả bệnh viện tiệm thuốc ở thành phố Tân Dương đều ngừng sử dụng thuốc của chúng ta” Từng tin tức đáng sợ được người ta báo cáo cho Long “Thâm Vũ, khiến anh ta ngơ ngác.

Trong phòng làm việc có mười mấy cấp cao của công ty, vẻ mặt ai cũng rất nặng nề, tựa như gặp phải kẻ thù lớn vậy.

Long Thâm Vũ lấy lại tinh thần lập tức biết là có người đang trừng trị mình, trong lòng lập tức dâng lên một ngọn lửa không tên.

“Bịch!, anh ta đột nhiên vỗ bàn, tức giận nói: “Con mẹ nó, cuối cùng là ai đui mù như vậy, ngay cả Tập đoàn Long Đăng

cũng dám động vào? Điều tra, điều tra cho ông đây, một khi điều tra ra người đứng sau gây chuyện là ai, ông đây muốn anh ta cút khỏi thành phố Tân Dương” Mười mấy người thấy Long Thâm Vũ tức giận thì vội vàng cúi đầu, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng làm việc, nhưng bọn họ mới đi ra ngoài thì điện thoại của Long Thâm Vũ đã reo lên.

“Tổng giám đốc Long, nhà cung cấp hàng bên phía thép nhẹ đã ngừng cung ứng rồi, rất nhiều cô đồng cũng đột nhiên rút vốn” “Tổng giám đốc Long, siêu thị Long Đăng của chúng ta bị tra ra bán hàng không hợp lệ và đồ ăn hết hạn sử.

dụng, bị ngừng hoạt động rồi, đúng đúng... là tất cả siêu thị đều bị ngừng hoạt động” “Mẹ kiếp!” Long Thâm Vũ nổi trận lôi đình, trực tiếp ném vỡ điện thoại.

“Con mẹ nó cuối cùng là ai muốn gây chuyện với tôi chứ?” Long Thâm Vũ đỏ mắt đi một vòng trong phòng làm việc: “Cuối cùng là ai? Cuối cùng là ai? Ai có thể mạnh đến như vậy? Con mẹ nó, dám gây chuyện với Tập đoàn Long Đăng chúng tôi, anh cứ đợi đó.” Buổi sáng cùng ngày, Long Thâm Vũ vô cùng lo lắng lái xe chạy tới trụ sở chính của Tập đoàn Long Đăng.

Mà cùng lúc đó, một người trung niên vừa lùn vừa béo.

đến tập đoàn Tuấn Phong.

Người đàn ông trung niên này rất lùn, nhìn qua cũng chỉ cao một mét năm, nhưng bụng ông ta rất lớn, nhìn từ bên cạnh không biết còn tưởng ông ta đang ôm cái nôi ấy.

Lúc này, Trình Uyên đang đứng trong hành lang nói chuyện với Vương Tử Yên, người đàn ông trung niên béo lùn kia đi tới.

“Tử Yên à, đã lâu không gặp” Ông ta chào hỏi Vương Tử Yên.

Vương Tử Yên nhìn thấy ông ta cũng lập tức mỉm cười: “Chào Đồng sự Kim, hôm nay cơn gió nào thổi Đồng sự Kim đến đây thế, ông có chuyện gì sao?” Đồng sự Kim cười ha hả, lắc đầu nói: “Cũng không có chuyện lớn gì, tôi chỉ muốn hỏi cô một chút, tập đoàn chúng ta có người nào tên Trình Uyên không?”

Chương 78

Chương 78 Xây ra chuyện

“Ặc... có” Vương Tử Yên nhìn thoáng qua Trình Uyên, cực kỳ mất tự nhiên trả lời.

Đồng sự Kim lập tức cười nói: “Có là tốt rồi có là tốt rồi” Vương Tử Yên và Trình Uyên đưa mắt nhìn nhau, đều rất khó hiểu, Vương Tử Yên hỏi: “Đồng sự Kim, ông hỏi cái này l Đồng sự Kim lùn, lúc nói chuyện với Vương Tử Yên đều phải ngẩng đầu, lại thêm dáng người béo ú của ông ta, nhìn qua giống y như người máy vậy.

Nghe thấy Vương Tử Yên hỏi thế, vẻ mặt vốn cười hì hì của Đồng sự Kim lập tức trở thành dáng vẻ cực kỳ chán ghét: “Haiz, đừng nói nữa, Trình Uyên này quá tệ hại.” Nghe vậy, khoé miệng Vương Tử Yên hơi run rẩy, nhìn thoáng qua Trình Uyên với ánh mắt sâu xa, còn Trình Uyên thì lại đang cười tủm tỉm.

“Có một người bạn nói với tôi, Tập đoàn Tuấn Phong của chúng ta có một người tên là Trình Uyên, hình như thuộc bộ phận Giám đốc, ý vào Tập đoàn Tuấn Phong chúng ta đi tác oai tác quái khắp nơi, không có chuyện ác nào.

không làm, người như thế thật sự là u nhọt trong Tập đoàn Tuấn Phong chúng ta, à không đúng, là u nhọt của xã hội, Tập đoàn Tuấn Phong chúng ta nhất định phải nhổ bỏ nó mới được” Đồng sự Kim tiếp tục oán giận nói một tràng dài.

“.” Vương Tử Yên nghe xong thì cảm thấy không ổn rồi.

Còn Trình Uyên thì vẫn cười tủm tỉm nhìn Đồng sự Kim như trước.

“Sao vậy?” Thấy dáng vẻ xấu hổ của Vương Tử Yên, Đồng sự Kim đảo mắt qua lại, dường như đoán ra điều gì đó, bèn hỏi:

“Chẳng lẽ Trình Uyên này là thân thích với cổ đông nào đó của tập đoàn chúng ta?” Vương Tử Yên khó khăn gật đầu.

Trình Uyên thật sự có quan hệ thân thích với cổ đông nào đó, nhưng lại là cổ đông lớn nhất của tập đoàn, cũng không phải quan hệ thân thích bình thường.

Tuy vì một vài chuyện nên cổ phần tạm thời chưa sang tên cho Trình Uyên, nhưng là con trai của Trình Tuấn Phong, mọi người đều biết sau này đa số cổ phần đều là của Trình Uyên, cho nên anh ngồi lên chức Chủ tịch HĐQT, những người khác cũng không có ý kiến gì.

“Vậy cũng không được” Đồng sự Kim hiên ngang nói: “Cho dù cậu ta có quan hệ gì, chỉ cần làm ra hành động không có lợi với công ty thì phải đuổi việc! Tôi không quan tâm cậu ta có quan hệ với ai, cô đuổi cậu ta cho tôi, có người hỏi cô cứ nói là ý của tôi” “Tôi là cổ đông của Tuấn Phong, xem ai dám không phục?” Nói đến đây, cuối cùng Trình Uyên cũng biết lai lịch của đồng sự Kim này.

80% cổ phần của Tập đoàn Tuấn Phong đều nằm trong tay Trình Tuấn Phong, cũng là người cha ruột chưa từng gặp mặt của Trình Uyên, nhưng trong tay đồng sự Kim này cũng chỉ có một ít cổ phần của công ty mà thôi. Lần trước lúc Trình Uyên mở họp hội đồng tiếp quản Tuấn Phong ông ta đúng lúc ra nước ngoài nghỉ phép, hơn nữa còn gặp phải bão, trở về thì cũng muộn rồi, hôm qua mới vừa về nước.

Sau khi quản lý Tuấn Phong, Trình Uyên cũng có tìm hiểu một lượt về nhân sự của tập đoàn, mặc dù có vài đồng sự bình thường không đến tập đoàn, anh chưa từng nhìn thấy người, nhưng cũng từng đọc tài liệu của bọn họ.

Về phần vì sao Kim Kiệt đến tìm mình gây chuyện, có lẽ anh cũng đã đoán ra được, chắc chắn là Long Thâm Lãng giờ trò quý.

Vì ngày đó trên cầu vượt Long Thâm Lãng đã cảnh cáo.

Trình Uyên, nói nếu anh không đi xin lỗi Long Thâm Vũ thì không chỉ đối phó với họ Bạch, mà còn kêu cấp cao của Tuấn Phong đuổi việc anh.

Thấy Vương Tử Yên vẫn luôn nhìn Trình Uyên mà không để ý mình đang nói chuyện, Kim Kiệt không nhịn được.

hơi tức giận: “Trợ lý Vương, cô có ý gì? Lời tôi nói không có tác dụng sao?” Vương Tử Yên cười khở chỉ vào Trình Uyên nói: “Đồng sự Kim, tôi giới thiệu với ông một chút, đây là...

Đồng sự Kim mất kiên nhẫn phát tay: “Đã nói chuyện của tập đoàn tôi không quan tâm, cô không cần giới thiệu ai trong tập đoàn với cô cả, tôi chỉ hỏi cô có đuổi việc Trình Uyên không thôi?” Vương Tử Yên hít một hơi thật sâu, tiếp tục nhắc nhở Đồng sự Kim: “Đồng sự Kim, tôi cảm thấy có lẽ có hiểu lầm gì đó” Đồng sự Kim nổi giận: “Không hiểu lầm, không hề hiểu lầm chút nào, những gì tôi nói hoàn toàn là thật, chuyện này không được dây dưa, cô đi làm ngay cho tôi, nếu không..”

Trình Uyên ngắt lời ông ta, bình tĩnh nói một câu: “Xin chào Đồng sự Kim, tôi tên Trình Uyên” “Đã nói tôi không quan tâm chuyện công ty rồi, cậu tên gì có liên quan gì với tôi... cậu nói cái gì? Cậu tên Trình Uyên?” Đồng sự Kim đột nhiên bùng tình hiểu ra: “Cậu là Trình Uyên?” Trình Uyên mỉm cười gật đầu.

Đồng sự Kim nhìn Vương Tử Yên, cô ta cũng bất đắc dĩ gật đầu.

“Tốt, tốt lắm!” Đồng sự Kim sừng sốt một lúc, sau đó đột nhiên cong môi cười lạnh: “Nếu vậy ngày mai cậu không cần đến tập đoàn đi làm nữa, bây giờ lập tức rút ra khỏi Tuấn Phong cho tôi” Trình Uyên mỉm cười lắc đầu.

“Ồ kìa, bây giờ người của tập đoàn đều không biết lớn nhỏ như vậy sao? Lại còn dám ngang nhiên cãi lời đồng sự nữa?” Đồng sự Kim ngạc nhiên hỏi Vương Tử Yên.

Wương Tử Yên thật sự không nhìn được nữa, vội vàng nhắc nhở Kim Kiệt: “Đồng sự Kim, anh ấy họ Trình” “Họ Trình thì thế nào?” Kim Kiệt tức giận nói: “Có nhiều người họ Trình lắm, Trình Tuấn Phong cũng họ Trình kìa, cậu ta họ gì có liên quan đến tôi sao?... Đợi đã, cô nói cậu ta họ...?” Kim Kiệt đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

“Chỉ sợ phải giới thiệu lại lần nữa” Trình Uyên mỉm cười nói: “Tôi là Chủ tịch HĐQT đương nhiệm của tập đoàn Tuấn Phong, Trình Uyên” “Chủ tịch HĐQT..” “Trình Uyên!” “Không không không, chắc chắn là nhầm rồi” Sắc mặt Kim Kiệt lập tức trắng bệch, ông ta vội vàng bối rối giải thích: “Trình Uyên đi tác oai tác quái không có chuyện ác nào không làm mà tôi nói chỉ là Giám đốc của một bộ phận trong tập đoàn chúng ta thôi, đây chắc chắn là hiểu lầm, cùng tên, đúng, chắc chắn có người cùng tên với Chủ tịch” Trình Uyên nhìn về phía Vương Tử Yên, cô ta bắt đắ dĩ lắc đầu: “Trong tập đoàn không có ai cùng tên với anh cả: “Việc này... việc này..” Thân thể mập mạp của Kim Kiệt bắt đầu run rẩy, trên trán chảy đầ mồ hôi: “Vậ chắc chắn là tôi nhớ lầm rồi, có lẽ là tên Trần Uyên không chừng, chắc chắn là hiểu lầm...” Trình Uyên lại lắc đầu: “Kim Kiệt đúng không? Đầu tiên, thân là đổng sự của Tập đoàn Tuấn Phong, ông ngay cả Chủ tịch HĐQT đương nhiệm của Tuấn Phong là ai cũng không biết, cái này có xem như không làm tròn bổn phận không?” “Thứ hai, Tuấn Phong chúng ta không cần tay sai của Tập đoàn Long Đằ” “Bắt đầ từ bây giờ, ông không còn là đổng sự của Tập đoàn Tuấn Phong nữa, nếu ông cảm thấy tôi không có quyền bãi bỏ chức đổng sự của mình, tôi có thể mở cuộc họp cổ đông” “Còn về chút cổ phần kia của tôi, ông muốn sang tên cũng đượ, chiết khấu cũng đượ, nhưng tôi khuyên ông đừng độn vào thì tốt hơn” Kim Kiệt hoàn toàn trọn tròn mắt, đôi môi lúc nói chuyện của ông ta cũng bắt đầ run rẩy: “Đừng... đừng mà Chủ tịch, chỉ là hiểu lầm thôi...!” “Hiểu lầm?” Trình Uyên cười nói: “Không... không hiểu lầm, không hề hiểu lầm chút nào, những gì tôi nói đều là thật, chuyện này không dây dưa nữa, ông cút ngay cho tôi!” Lời này của anh giống y hệt những gì Kim Kiệt nói khi nầy.

Dứt lời, Trình Uyên xoay người đi về phòng làm việc của mình, còn Vương Tử Yên thì nhìn chăm chăm Kim Kiệt một lúc, thờ dài bắt đắ dĩ rồi cũng đi vào theo.

“Bịch!” Kim Kiệt đặt mông ngồi xuống đấ, miệng lâu bầu: “Xong rồi... xong rồi” “Long Thầm Lãng, tên khốn này dám

hãm hại ông, ông đây sẽ không để yên cho cậu đâu!” Kim Kiệt đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Vương Tử Yên quay về phòng làm việc nghe một cuộc điện thoại, sau đó sắc mặt thay đổi.

Trình Uyên thấy sắc mặt cô ta chợt thay đổi thì không nhịn được hỏi: “Sao thế?” Cúp điện thoại, cô ta chân chừ một lát rồi nói: “Tập đoàn Lương Câu có chuyện rồi” “Chuyện gì?” “Ừm, có người chặn ngang chúng ta, trực tiếp thu mua Tập đoàn Lương Câu” Vương Tử Yên nói.

“Ở thành phố Tân Dương cũng có người dám đối đầu với Tuấn Phong chúng ta sao?” Trình Uyên ngạc nhiên nói.

Vương Tử Yên lắc đầu: “Vẫn chưa biết là ai, trong báo.

cáo nói có rất nhiều tiền vốn rót vào Tập đoàn Lương Câu, hơn nữa...” “Hơn nữa cái gì?”

Chương 79

Chương 79 Gặp phải

“Hơn nữa Tập đoàn Lương Câu lại bắt đầu gây chuyện với nhà họ Bạch rồi, lần này cường độ còn mạnh hơn, nghe nói ngay cả dự án mới của Bạch Thị trước đây chưa từng động vào bọn họ cũng ra tay” Vương Tử Yên nghiêm túc nói.

Dám ra tay với dự án mới của Bạch Thị, rất rõ ràng thế lực đứng sau Tập đoàn Lương Câu khá lớn mạnh, ít nhất là không kiêng dè Tập đoàn Tuấn Phong. Vì dự án mới của Bạch Thị có Tập đoàn Tuấn Phong rót vốn đầu tư, dường như là đang công khai khiêu khích Tuấn Phong? Vương Tử Yên nhíu mày nhìn Trình Uyên, cô ta muốn xem thử lúc bị khiêu chiến như thế, chàng trai này sẽ làm gì.

Nhưng cuối cùng, Trình Uyên khiến cô ta thất vọng rồi.

Anh chỉ ấn mạnh lên mi tâm của mình, sau đó thở dài một hơi.

“Giúp Bạch Thị đi” Trình Uyên nói.

“Giúp bằng cách nào đây?” Vương Tử Yên khó hiểu hỏi.

Trình Uyên bất đắc dĩ đáp: “Tuấn Phong chúng ta hợp tác với Bạch Thị, phụ trách thu mua sản phẩm của bọn họ, sau đó lại bán ra ngoài.” Nghe vậy, Vương Tử Yên không nhịn được giật mình: “Như vậy trong vô hình sẽ tốn rất nhiều chi phí, chẳng những chúng ta không kiếm được tiền, trái lại còn có thể bị lỗ nữa” Trình Uyên gật đầu, nhắm mắt nói: “Tôi biết” Thấy anh nhắm mắt lại, Vương Tử Yên muốn nói lại thôi.

Đợi thêm một lát, thấy anh vẫn không có ý mở mắt ra, Vương Tử Yên cắn môi, xoay người rời khỏi phòng làm việc Chủ tịch, cô ta cảm thấy bây giờ Trình Uyên đang suy nghĩ, không muốn làm phiền anh.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc, Vương Tử Yên cầm điện thoại gọi đi.

“Điều tra giúp tôi là ai thu mua Tập đoàn Lương Câu” Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của Long Thâm Lãng ở trụ sở chính Tập đoàn Long Đăng.

“Có phải gần đây em đắc tội với ai không?” Long Thâm Lãng nghiêm túc hỏi Long Thâm Vũ.

Long Thâm Vũ đau khổ lắc đầu: “Cho dù có đắc tội cũng chỉ là đám tôm tép thôi, hoàn toàn không thể gây ra chuyện lớn thế này được” Long Thâm Lãng cúi đầu im lặng suy nghĩ một lát, sau đó nói: “Em Ba, chuyện lần này rất nghiêm trọng, bây giờ mấy khách hàng cũ của chúng ta đều không dám nói rớt cuộc là vì sao, cứ thế kẻ thù ở trong tôi, chúng ta ở ngoài sáng, muốn ra sức cũng không biết bắt đầu từ đâu” “Theo anh thấy, chúng ta vẫn nên nói với ba một tiếng đi, với mặt mũi của ông ấy, có lẽ có thể giải quyết được chuyện này” Nghe vậy, sắc mặt Long Thâm Vũ lập tức thay đổi: “Anh Hai, em xin anh đừng nói với ba, nếu anh nói với ba, vậy mấy sản nghiệp dưới tay em... rất có thể sẽ bị ba lấy về hết” Long Thâm Lãng giận dữ nói: “Cho dù không nói thì xảy ra chuyện như thế, dưới tay em còn có sản nghiệp gì nữa?” “..” Long Thâm Vũ nghẹn lời.

“Ông nội nó, rớt cuộc là ai ăn gan hùm mật gấu mà dám đụng đến Tập đoàn Long Đăng chúng ta thế” Long ‘Thâm Vũ gào lên.

Long Thâm Lãng khuyên anh ta: “Em về nghỉ ngơi trước đã, anh đi nói chuyện này với ba một tiếng, yên tâm, anh sẽ cố hết sức thoái thác trách nhiệm cho em” Long Thâm Vũ không còn cách nào khác, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Đợi Long Thâm Vũ rời khỏi rồi, cửa phòng làm việc của Long Thâm Lãng bị gõ vang.

“Vào đi” Long Thâm Lãng trả lời một tiếng.

Thiệu Đình Đình đẩy cửa đi vào, tươi cười hỏi Long ‘Thâm Lãng: “Xin hỏi ông chủ đã đói bụng chưa?” Nhìn thấy Thiệu Đình Đình, chân mày đang nhíu chặt của Long Thâm Lãng lập tức giãn ra, cũng cười nói: “Em không nhắc anh cũng không cảm thấy đói, em vừa hỏi thì anh thật sự thấy đói rồi” “Đi thôi, anh bỏ tiên em mời khách” Thiệu Đình Đình chỉ ra bên ngoài.

Long Thâm Lãng mỉm cười sửa sang lại âu phục của mình, đứng lên nắm lấy tay Thiệu Đình Đình.

Lúc trước, nhà xưởng của nhà Thiệu Đình Đình được Tuấn Phong đầu tư nên sống lại lần nữa, việc làm ăn cũng ngày càng tốt, ngay cả Tập đoàn Long Đăng cũng có hợp tác với xưởng nhà cô ta.

Trong một lần bàn việc hợp tác, Thiệu Đình Đình gặp mặt Long Thâm Lãng, nói mới thấy lúc đi học, Thiệu Đình Đình cũng xem như hoa khôi của lớp, vẻ ngoài xuất chúng, lúc ấy Trình Uyên còn xem cô ta như nữ thần của mình mà, chỉ là Thiệu Đình Đình không vừa ý anh.

Long Thâm Lãng bị vẻ ngoài của Thiệu Đình Đình hấp dẫn nên bắt đầu theo đuổi điên cuồng.

Còn cô ta thì nghĩ đến Long Thâm Lãng là người thật sự có thực quyền ở Tập đoàn Long Đăng, hơn nữa vẻ ngoài cũng không tệ, cho nên ngầm đồng ý sự theo đuổi của đối phương.

Long Thâm Lãng dẫn Thiệu Đình Đình đến một nhà hàng dùng bữa, sau khi hai người ngồi xuống, Thiệu Đình Đình hỏi dò: “Có phải gần đây Tập đoàn Long Đăng các anh đắc tội ai không?” Nghe vậy, Long Thâm Lãng nhíu mày: “Sao lại hỏi thế?” Cô ta ngẫm nghĩ rồi nói: “Bên đầu tư của nhà em cấm nhà em cung cấp hàng cho các anh, em còn cho rằng...” “Nhà đầu tư của các em? Tuấn Phong?” Long Thâm Lãng ngẩn người.

Thiệu Đình Đình gật đầu, vừa định nói gì đó thì đột nhiên trợn to mắt: “Áy, sao cô ta cũng đến đây?” “Ai?” Long Thâm Lãng thấy Thiệu Đình Đình nhìn về một nơi cách mình không xa thì vội quay đầu lại nhìn thoáng qua.

“Vợ của Trình Uyên” Thiệu Đình Đình trả lời theo bản năng.

Vợ của Trình Uyên? Long Thâm Lãng lập tức nghiêm mặt.

Đột nhiên nhớ tới lúc trước ở trên cầu vượt, Trình Uyên từng nói với mình muốn lật đổ Tập đoàn Long Đăng, lúc đó hẳn ta còn xem nó như một câu chuyện cười nữa.

Chẳng lẽ...

Là Trình Uyên đang giở trò ư? Không.

Không thể nào! Sao cậu ta có khả năng đó được.

Không biết bên phía Kim Kiệt thế nào rồi nữa.

Long Thâm Lãng đã quen Kim Kiệt từ rất lâu, quan hệ của hai người cũng không tệ lắm, cho nên Kim Kiệt vừa về nước đã gọi điện thoại cho hắn ta, hắn ta bèn thuận tiện nhờ ông ta đuổi một người tên Trình Uyên ở bộ phận Giám đốc của Tuấn Phong giúp mình.

Nhưng nói mới thấy, chẳng trách em Ba lại xảy ra tranh chấp với Trình Uyên vì cô vợ. Người phụ nữ này thật sự quá... xinh đẹp.

Đột nhiên có một ngón tay quơ quơ trước mặt hắn ta, kéo Long Thâm Lãng về lại hiện thực.

“Sao hả? Nhìn đến không đời mắt ra được? Có phải cảm thấy cô ta đẹp hơn em nhiều không?” Thiệu Đình Đình tức giận chất vấn Long Thâm Lãng.

Hắn ta vội lắc đầu, cười khổ nói: “Đừng nói vậy, anh cũng không phải loại công tử đào hoa” “Cái này ai mà chắc được” Thiệu Đình Đình bĩu môi.

Long Thâm Lãng vội vàng dõ dành một phen, vừa nói dối vừa thề thốt mới chọc cười được Thiệu Đình Đình.

“Đình Đình, em ngồi đây nhé, anh đi vệ sinh một chuyến” Long Thâm Lãng rất tự nhiên nói với cô ta.

Thiệu Đình Đình gật đầu.

Lúc Long Thâm Lãng đi vệ sinh còn cố để ý số bàn của Bạch An Tương và Mục Như Trăn.

Đợi khi vào phòng vệ sinh thì vội vàng lấy điện thoại ra, gọi cho cấp dưới của mình: “Nhà hàng Dương Quang, tôi không quan tâm anh sử dụng cách gì, lát nữa phải mời hai người đẹp ngồi ở bàn số 23 đến phòng làm việc của tôi nghe chưa” Cúp điện thoại xong, Long Thâm Lãng chỉ rửa mặt rồi đi ra ngoài.

Thật ra nhà của Mục Như Trăn ở gần đó, hai ngày nay Bạch An Tương vẫn luôn ở nhà cô ta, chủ yếu là có nhiều chuyện

Bạch An Tương không biết nên đối mặt thế nào, nên mới lựa chọn tạm thời trốn tránh.

Nhưng trốn tránh cũng không phải cách, cuối cùng cô vẫn quyết định trở về, ít nhất cũng phải hỏi Bạch Sĩ Câu cuối cùng đang xảy ra chuyện gì, còn có cơ hội thương lượng không.

Cho nên trước khi trở về, Mục Như Trăn mời Bạch An Tương đến nhà hàng Dương Quang gần nhà mình ăn cơm.

Chương 80

Chương 80 Anh em ruột

Ăn cơm xong, Bạch An Tương và Mục Như Trăn cùng nhau rời đi, nhưng vừa mới đi vào tầng hầm đỗ xe đã bị người ta chặn lại.

Cùng lúc đó, Long Thâm Lãng cũng nghe một cuộc điện thoại, sau khi cúp máy thì áy náy nói với Thiệu Đình Đình: “Đình Đình, thật ngại quá, tập đoàn còn có chút chuyện cần anh đi xử lý” Thiệu Đình Đình cười với hắn ta: “Ừm, anh đi đi” Một tiếng sau, trong biệt thự Long Đăng.

“Ngu xuẩn! Vô dụng!” Ba của Long Thâm Lãng và Long hân Vũ – Long Văn giận dữ ném vỡ tách trà, mảnh vỡ và nước trà văng ra làm ướt ống quần Long Thâm Lãng, nhưng hắn ta lại chẳng hề trốn tránh.

“Ngay cả kẻ thù là ai cũng không biết đã bị người ta làm thành rồi ren thế này?” Long Văn thở hổn hển, tức giận quát to: “Cả con cũng không tra ra được ư?” Long Thâm Lãng giận dữ nói: “Con đã hỏi em Ba đặc tội với ai ở bên ngoài, nhưng nó không nói thật với con, thế thì sao mà điều tra đây?” Rõ ràng Long Thâm Lãng cũng không nói giúp Long Thâm Vũ trước mặt ba như hắn ta nói lúc trước.

“Thằng khốn này, ba vốn không nên cho nó xử lý chuyện tập đoàn” Long Văn chỉ tiếc rên sất không thành thếp nói.

Nghe ông ta nói vậy, vẻ mặt Long Thâm Lãng vẫn bình tĩnh như thường, nhưng trong lòng lại hơi hưng phấn.

Long Văn đã sáu mươi tuổi nhưng nhìn qua vẫn rất có tinh thần, trên đầu không có cọng tóc bạc nào cả.

“Đi đến tập đoàn” Long Văn nổi giận xong thì thở dài một hơi: “Mấy đứa bay không có đứa nào khiến ba bớt lo hết” Cha con bọn họ đi xe đến Tập đoàn Long Đăng, trên đường Long

Thầm Lãng gọi điện thoại cho Long Thầm Vũ, đây cũng là ý của Long Văn, dù sao đây cũng là chuyện anh ta gây ra, Long Văn phải tự mình xác nhận với anh ta mới được.

Vì thế Long Thầm Vũ cũng đi đến Tập đoàn Long Đăng.

Đến Tập đoàn Long Đăng rồi, Long Văn hung dữ trừng Long Thầm Vũ đang ử rữ một cái: “Con vào đây với ba, ba có chuyện muốn hỏi con” Long Thầm Vũ cúi đầu không dám tỏ mạnh, lúc anh ta vừa định đi vào, Long Thầm Lãng đột nhiên túm lấy.

cánh tay anh ta, nhỏ giọng nói một câu: “Em Ba, cố hết sức đừng tranh cãi, ba nói cái gì thì là cái đó, xong việc anh Hai tặng cho em một món quà” Lúc nói đến hai chữ món quà còn nháy mắt với Long ‘Thầm Vũ mấy cái.

Long Thầm Vũ ngạc nhiên.

Đợi bọn họ đi vào rồi, Long Thầm Lãng hơi cong môi.

Hắn ta đẩy cửa đi vào phòng bên cạnh.

Trong phòng có bảy tám người mặc đồ đen như vệ sĩ, còn Bạch An Tương và Mục Như Trăn thì ngồi trên sofa hơi lo lắng nhìn về phía Long Thầm Lãng.

“Ai là vợ của Trình Uyên?” Long Thầm Lãng hỏi.

Thật ra trong lòng hán ta cũng đã đoán ra được rồi, tuy Mục Như Trăn xinh đẹp, dáng người cũng quyến rũ hơn, nhưng e rằng cấp bậc này vẫn không thể khiến em Ba có hứng thú được, còn cảm giác Bạch An Tương đem lại cho hán ta thì giống như tiên nữ không dính khói lửa nhân gian vậy, sạch sẽ thuần khiết.

Đương nhiên đây chỉ là ấn tượng trực quan của hắn ta thôi.

“Anh là ai?” Không đợi Bạch An Tương lên tiếng, Mục.

Như Trăn đã giơ tay bảo vệ trước người Bạch An Tương chất vấn.

Hành động của cô ta là xuất phát từ bản năng, nhưng lại vô ý lộ ra ai là vợ của Trình Uyên.

Long Thầm Lãng mỉm cười, chỉ vào Bạch An Tương nói: “Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là... Tổng giám đốc Long của chúng tôi vừa ý cô ta” Lúc này Mục Như Trăn mới hiểu ra mình vừa biển khéo.

thành vụng.

Bạch An Tương lại thấy chân động: “Tổng giám đốc Long? Long Thầm Vũ?” Long Thầm Lãng không thừa nhận cũng không phủ nhận mà chỉ cười sâu xa.

Bạch An Tương tức giận nói: “Tôi khuyên anh tốt nhất nên thả chúng tôi ra đi, cả đời này tôi cũng sẽ không thích Long Thầm Vũ đâu, hơn nữa tôi cũng có chồng rồi” Nghe vậy, Long Thầm Lãng hơi nhú mày, giả vờ giật mình: “Thế sao? Thì ra đều là cậu ta yêu đơn phương, tôi còn cho rằng... Được, vậy tôi đi khuyên cậu ấ, xem cậu ta có thể thả các cô đi không” Sự thay đổi của Long Thầm Lãng khiến Bạch An Tương và Mục Như Trăn đều ngây người.

Vốn cho rằng anh ta còn chiêu khác nữa, ai ngờ tên này vừa nói xong đã mở cửa đi thẳng ra ngoài.

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Không lâu sau đó, cửa lại bị mở ra, một người đàn ông cao to đeo kính râm đẩy cửa đi vào, có vẻ hơi kích động nói: “Mau, có người gây chuyện, các anh đi qua hết đi” Bảy tám vệ sĩ nghe thấy thế thì vội vàng chạy theo người đàn ông cao to kia.

Bạch An Tương và Mục Như Trăn càng ngỡ ngác hơn.

Mục Như Trăn phản ứng lại trước, nếu người trông chừng bọn họ đều rời khỏi hết rồi thì hai người còn ngu ngốc ở lại đây làm gì.

“An Tương, chúng ta mau chạy đi” Bạch An Tương cũng lấy lại tinh thần, hai người không nói gì thêm, mở cửa lập tức chạy ra ngoài.

Nhưng bọn họ vừa chạy ra đã gặp phải mấy người đi ra từ phòng bên cạnh, một người trong đó chính là Long Thầm Vũ.

Điều này khiến Bạch An Tương hoảng hốt.

Long Thầm Vũ cũng rất bất ngờ, ngạc nhiên nói: “An Tương, sao em lại đến đây?” Nghĩ đến chuyện Long Thầm Vũ bỏ thuốc cô lúc trước, sau khi hoảng hốt, Bạch An Tương lập tức nổi giận: “Long Thầm Vũ, anh đừng có giả vờ hồ đồ, tôi đã nói với anh rất nhiều lần là tôi có chồng rồi, xin anh đừng làm phiền tôi nữa, nếu anh còn được nước lán tới, tôi sẽ... tôi sẽ báo cảnh sát!” “Hả?” Long Thầm Vũ chẳng hiểu gì: “An Tương? Em đang nói gì vậy? Em đột nhiên đến Tập đoàn Long Đăng của anh chỉ để nói với anh chuyện này thôi sao?” Mục Như Trăn nổi giận cá cho người bắt chúng tôi đến đây mà” li? Rõ ràng là anh Long Thầm Vũ chẳng hiểu mô tê gì sất, vẻ mặt vô t “Sao tôi lại nghe không hiểu hai người đang nói gì tt Lúc này, sắc mặt của Long Văn đứng bên cạnh đã cực kỳ u ám rồi.

Long Thầm Lãng đột nhiên cười đứng ra nói: “Hai người đẹp, chúng ta từ từ nói chuyện, cô yên tâm, có tôi ở đây sẽ không ai dám làm hại các cô đâu” Nói xong lập tức dẫn Bạch An Tương và Mục Như Trăn đi về phía thang máy.

Mục Như Trăn và Bạch An Tương cũng không thấy có gì lạ, dù sao khi này người này thật sự từng nói muốn khuyên Long Thầm Vũ giúp bọn họ.

“Hai người đẹp, các cô đi nhanh đi, ở đây có tôi, Tổng giám đốc Long sẽ không làm gì hai người đâu” Long ‘Thầm Lãng nói nhỏ với bọn họ.

Hai người nhìn nhau rồi gật đầu, vội vàng bước vào trong thang máy, sau đó còn cúi đầu nói cảm ơn Long Thầm Lãng: “Cảm ơn anh nhé” Còn Long Thầm Vũ ở trong hành lang đã sắp bật khóc rồi: “Ba, ba nghe con giải thích” “Chát!” Tiếng bập tai vang lên.

“Đồ không có liêm sỉ!” Long Văn tát mạnh Long Thầm Vũ một cái, phần nộ nị ả ngày không làm việc đảng hoàng, cứ thích làm mấy chuyện láo nháo, tao bị mù rồi mới để mày đi xử lý chuyện của tập đoàn. Từ nay về sau không cho mày quan tâm chuyện trong công ty nữa” “Ngay cả phụ nữ đã kết hôn cũng muốn qua lại, mày có biết mình có thân phận gì không?” “Mày không biết học theo hai người anh của mày sao?” Long

Thầm Vũ còn muốn giải thích, nhưng lúc này Long ‘Thầm Lãng đột nhiên đi tới, cười đẽ vai Long Thầm Vũ lại, còn ra hiệu với anh ta, sau đó nói với Long Văn: “Ba, ba đừng giận, có lẽ chỉ là hiểu lầm thôi, con tin em Ba không đến mức làm chuyện hồ đồ thế này đâu” Long Thầm Vũ lập tức nhìn Long Thầm Lãng với ánh mắt biết ơn.

“Hừ!” Long Văn hừ lạnh một tiếng.

Nhưng đúng lúc này...

“Chủ tịch, có một người tên Trình Uyên nói muốn gặp ông, còn nói tốt nhất ông nên ngoan ngoãn giao người ra, nếu không sẽ...” Một trợ lý xinh đẹp bước nhanh tới.

“Trình Uyên là ai?” Long Văn nghe xong thì nhíu mày: “Giao ai ra?” “Mẹ kiếp, Trình Uyên còn dám tới đây?” Long Thầm Vũ vốn còn đang sợ hãi nghe thấy Trình Uyên đến thì lập

tức nổi trận lôi đình: “Anh ta nói gì? Nếu không sẽ thế nào?” “Anh ta nói, nếu không... nếu không sẽ khiến Tập đoàn Long Đảng của chúng ta phải trả giá đắt”

Chương 81

Chương 81 Rất không vui vẻ

“Nhảm nhí, anh ta nghĩ mình là ai?” Long Thâm Vũ nổi giận: “Nghĩ mình làm một nhân viên nhỏ ở Tuấn Phong là dám nhảy ra khiêu khích Long Đằng chúng ta sao?” Long Văn vốn còn đang bực bội, Trình Uyên là ai? Dường như ông ta chưa từng nghe nói tới, chẳng lẽ là nhân vật lớn nào sao? Nhưng vừa nghe Long Thâm Vũ nói thế, trong lòng cũng đột nhiên sinh ra ngọn lửa giận dữ: “Đồ vô sỉ, thật sự cho rằng Long Đằng chúng ta dễ bắt nạt à? Hai anh em mấy đứa đang làm gì vậy, sao bây giờ thứ tôm tép gì cũng dám nhảy ra khiêu khích quyền uy của chúng ta thế?” “Ba, ba đừng lo, con dẫn mấy người đuổi anh ta ra ngoài là được rồi.” Long Thâm Vũ cũng hơi tức giận nói.

Long Văn không nói gì, có lẽ là ngầm đồng ý với con trai mình.

Nhưng lúc này trong lòng Long Thâm Lăng không nghĩ thế.

Vừa rồi là hắn ta tự tay lên kế hoạch bắt vợ của Trình Uyên đến làm âm ỉ trước mặt hắn ta và Long Thâm Vũ như vậy, lúc này Trình Uyên lại đến... nói không chừng sẽ có kịch hay gì đấy, ít nhất là em Ba sẽ không có lợi gì.

Thật ra anh em ruột nhà giàu không khác anh em ruột nhà vua chúa thời cổ đại là mấy. Long Văn có ba đứa con trai, anh cả ra nước ngoài nghiên cứu khoa học, bây giờ cả Long Đằng chỉ còn lại hắn ta và em Ba Long ‘Thâm Vũ, mà Long Thâm Lăng lại không giỏi xã giao lắm, cho nên hắn ta không thể không thừa nhận em Ba quan hệ rộng hơn mình.

Nhưng cũng may Long Thâm Lăng giỏi tính toán, hắn ta muốn đợi Long Văn chết rồi, Tập đoàn Long Đằng phải là của mình.

Vào lúc Long Thâm Vũ nổi giận muốn dẫn người đi đuổi Trình Uyên. Long Thâm Lăng lại bắt lấy cánh tay anh ta.

“Em Ba, em đừng vội, cứ đuổi cậu ta đi như thế thì lời cho cậu ta quá rồi, anh nghĩ nên để cậu ta lên đây trước, anh muốn xem thử cậu ta có năng lực gì dám đấu với Long Đăng chúng ta” Long Thâm Vũ sừng sốt một lát, thấy Long Thâm Lăng cũng mang vẻ mặt tức giận thì không khỏi gật đầu thật mạnh: “Được, anh Hai nói cũng đúng, vậy cứ để anh ta lên đây, em cũng muốn xem hôm nay anh ta muốn làm thế nào” Đương nhiên Long Văn cũng không có ý kiến.

Trình Uyên đứng dưới sảnh lớn của Tập đoàn Long Đăng lúc này cũng rất tức giận, lần này anh thật sự nổi giận rồi.

Tục ngữ nói đúng, sự bất quá tam, Long Thâm Vũ không chỉ một lần vượt qua giới hạn của anh, kêu Trình Uyên nhịn thế nào đây? Lần trước anh ta dám bỏ thuốc cho Bạch An Tương, nếu không phải mình tới kịp lúc thì hậu quả thật sự khó mà tưởng tượng nổi, lần này thì sao? Rõ ràng dưới ban ngày ban mặt lại dám bắt người.

Nếu không phải có kinh nghiệm lần trước, Trình Uyên lén nhờ Bạch Long gắn một thiết bị định vị mini lên túi xách của Bạch An Tương, chỉ sợ cô lại bị Long Thâm Vũ ra tay độc ác nữa rồi.

Anh vốn có thể xông vào, dù sao cũng dẫn theo Bạch Long.

Nhưng suy xét thấy dù sao nơi này của là toà nhà chính của Tập đoàn Long Đăng, ít nhất cũng có mấy chục bảo.

vệ, lại thêm nhân viên ít nhất cũng mấy trăm người, thậm chí là nhiều hơn, nếu thật sự đánh nhau, chỉ một mình Bạch Long... vẫn là thôi đi.

Bạch Long cũng không phải thần tiên.

Sau khi người đẹp tiếp tân nghe điện thoại thì mỉm cười với Trình Uyên: “Anh Trình, Chủ tịch đợi anh ở phòng họp.

trên lầu tám” Trình Uyên đi thang máy lên lầu tám, anh đá cửa phòng họp ra, phát hiện có bảy tám người ngồi bên trong.

Trong những người này có Long Thâm Lăng và Long ‘Thâm Vũ anh từng gặp, những người khác thì chưa, nhưng thấy

người ngồi trên ghé đầu chắc hẳn là ba của Long Thâm Vũ, dù sao khuôn mặt cũng giống nhau được mấy phần.

“Láo xược!” Thấy Trình Uyên trực tiếp đá cửa đi vào, Long Thâm Vũ đập mạnh lên bàn, đứng dậy chỉ vào Trình Uyên mắng: “Tên chó chết, đây là nơi anh có thể làm càn sao?” Trình Uyên nhìn anh ta với ánh mắt u ám.

Không biết vì sao, vào khoảnh khắc đối diện với ánh mắt của Trình Uyên, Long Thâm Vũ chợt cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo, lùi lại một bước theo bản năng: “Sao hả? Chửi anh là chó đây, anh... anh có ý kiến gì à?” Trình Uyên lạnh lùng nói: “Đừng nói nhảm nữa, trả vợ tôi lại cho tôi.” “Trình Uyên, cậu nhìn cho kỹ nhé, đây là Tập đoàn Long Đăng, vợ của cậu không có ở đây” Long Thâm Lăng hồ hững nói.

Lúc này Long Thâm Vũ cũng nhận ra không biết sao khi này mình lại sợ, hơn nữa nói chuyện còn hơi lắp bắp, thật sự cực kỳ mất mặt, vì thế lại uốn ngược tiến về phía trước.

một bước, giả vờ to gan cười ha hả.

“Trình Uyên à, có khi nào là vợ anh chê anh vô dụng, cảm thấy đi theo anh không thú vị nên xem trọng thằng nhóc đẹp trai nào của Tập đoàn Long Đăng chúng tôi, sau đó cảm sùng anh không?” “Nhưng khỏi phải nói, vợ anh thật sự rất đẹp, đi theo anh đúng là lãng phí” Trình Uyên vốn không định gây chuyện, nếu bọn họ thả Bạch An Tương và cô không bị thương tổn gì, thì anh sẽ chỉ trút giận lên Long Thâm Vũ, sẽ không giận chó đánh mèo với Tập đoàn Long Đăng.

Nhưng mấy câu nói này của Long Thâm Vũ rõ ràng đã chạm phải vảy ngược của Trình Uyên, anh ta là đang sỉ nhục nhân cách của Bạch An Tương.

Trình Uyên híp mắt tiến lên mấy bước.

Đáy lòng Long Thâm Vũ run rẩy, lùi về sau một bước theo bản năng: “Anh muốn làm gì? Muốn đánh nhau hả?” Anh ta đã từng thấy sức mạnh của Bạch Long phía sau Trình Uyên rồi.

Lúc này, Long Văn đột nhiên lên tiếng, ông ta lạnh lùng nói: “Chàng trai trẻ, cậu có biết đây là đâu không?” Trình Uyên

dừng chân lại, hờ hững trả lời: “Tập đoàn Long Đăng” “Nếu đã biết, cậu còn dám đến đây gây chuyện à?” Long Văn tiếp tục lạnh lùng nói: “Là ai cho cậu lá gan đó vậy?” “Tôi nghe nói cậu đi làm ở Tuấn Phong, không tệ, tôi thừa nhận tập đoàn chúng tôi không mạnh bằng Tuấn Phong, nhưng một nhân viên nhỏ như cậu cũng dám đến đây gây chuyện à, nghĩ xem nếu thật sự xảy ra chuyện không vui gì đó rồi, cấp cao của Tập đoàn Tuấn Phong sẽ bảo vệ cậu chứ?” “Chuyện không vui?” Trình Uyên hờ hững lặp lại một lần, sau đó nói: “Bây giờ tôi đã rất không vui rồi” “Anh không vui? Chúng tôi rất hiểu cho anh, ai bị vợ cảm sùng cũng không vui về nỗi mà” Long Thâm Vũ thấy ba mình đã ra mặt đương nhiên không thể lùi bước, tiếp tục châm chọc Trình Uyên.

Có một câu gọi là không làm sẽ không chết, Long Thâm Vũ là đang điên cuồng thăm dò bên bờ vực cái chết.

Lời nói của anh ta khiến Trình Uyên càng khó chịu hơn.

Cho nên anh duỗi tay chỉ vào Long Thâm Vũ, tức giận nói: “Tát mạnh vào mặt anh ta cho tôi, tôi không kêu dừng thì không được dừng” “Anh dám!” Nghe vậy, Long Thâm Vũ lập tức biến sắc, lùi về sau một bước kêu to.

Long Thâm Lăng và Long Văn cũng đứng dậy, mấy người còn lại trong phòng họp cũng thế.

“Bảo vệ!” Có người bắt đầu kêu to.

Long Văn cũng trầm giọng nói: “Cậu dám đánh người à, có tin cậu không thể ra khỏi toà nhà này không?” Dường như Bạch Long không tin, vừa định tiến lên và miệng Long Thâm Vũ thì đột nhiên bị Trình Uyên ngăn lại.

Anh ta rất ngạc nhiên.

Trình Uyên lại lắc đầu, chỉ vào Long Văn thản nhiên nói: “Không phải tôi đánh người, mà là ông đánh người” “Cái gì?” Mấy người có mặt đều ngơ ngác.

Trình Uyên nhìn sang Long Văn: “Tôi từng nói, bây giờ tôi rất không vui, cho nên hậu quả rất nghiêm trọng, tôi kêu ông đi đánh anh ta, tôi là đang ra lệnh cho ông đấy, ông không nghe

thấy à?” “Mẹ kiếp, anh nghĩ mình là ai mà dám ra lệnh cho ba
tôi hả?” Long Thần Vũ giận quá hoá cười hỏi.

Chương 82

Chương 82 Gọi điện thoại xác nhận

Bây giờ Long Thâm Vũ trong mắt Trình Uyên như một con chó dữ trốn phía sau hàng rào sửa nhặng xỉ với người qua đường vậy, một khi hàng rào bị mở ra, anh ta sẽ lập tức từ chó dữ trở thành một con chó nhà có tang cụp đuôi xuống.

“Còn vả vào miệng tôi, đến đi, anh đánh đi, con mẹ nó anh đung vào tôi một cái thử xem!” Khi Long Thâm Vũ nói ra những lời này, Trình Uyên lại nghĩ đến Thường Uy, đương nhiên trong mắt anh, anh ta còn đáng giận hơn cả Thường Uy nữa, vì anh ta đang chửi Bạch An Tương.

“Ông đánh hay là không?” Trình Uyên hỏi Long Văn.

Long Văn bị chọc tức đến cả người run rẩy, cảm thấy quyền uy của mình đã bị khiêu khích nghiêm trọng, một nhân viên nho nhỏ cũng dám nói chuyện với ông ta bằng giọng điệu thế này ư.

Long Văn nghiến răng nghiến lợi nói với Trình Uyên: “Cậu muốn chết phải không!” Trình Uyên lắc đầu, rất kiên quyết nói: “Ông sẽ đánh” Long Văn nhìn chằm chằm Trình Uyên, giống như muốn xem thử cuối cùng sự tự tin của anh từ đâu mà ra.

Mọi người cũng nhìn Trình Uyên, dường như bọn họ cũng có suy nghĩ giống Long Văn.

Long Thâm Vũ không nhịn được muốn nói thêm gì đó, Trình Uyên lại duỗi tay chỉ về phía anh ta, sau đó câu mẹ..” anh ta vừa thốt ra đã bị sợ đến nuốt ngược trở về.

“Nếu tôi đoán không nhầm, bây giờ công ty của ông đã bị đình trệ rồi đúng không?” Trình Uyên bình tĩnh hỏi.

Những lời này chẳng khác nào sấm sét giữa trời quang, trong nháy mắt khiến những người đang ngồi ở đây đều chấn động.

Long Văn nheo mắt lại, tựa như nghĩ đến điều gì đó.

Long Thâm Vũ thì trợn to mắt: “Sao anh lại biết?” “Không đúng, chẳng lẽ là anh... anh giở trò?” Long Thâm Vũ khó tin hỏi, nhưng chỉ chốc lát suy nghĩ này đã bị anh ta phủ định: “Cũng không đúng, anh vẫn chưa có năng lực lớn đến thế, nói đi, anh nghe ai nói đó?” Thật ra đây cũng là điều Long Văn muốn hỏi.

Tập đoàn Long Đăng bị tấn công nhưng đến giờ vẫn không điều tra ra là ai giở trò ở sau lưng, hơn nữa chuyện này cũng chỉ vừa xảy ra, người bình thường sẽ không biết được, trừ khi...

“Trừ khi là chính người đứng sau gây chuyện” Long Văn không nhìn được nhú chặt mày, lạnh lùng nói: “Là Tập đoàn Tuấn Phong đang đối phó với Long Đăng chúng tôi?” Trình Uyên cũng không phủ nhận mà chỉ hỏi ngược lại: “Có biết lý do không?” Lần này anh đang hỏi Long Văn, trò chuyện trực tiếp với ông ta, cho nên Long Thâm Vũ không dám xen mồm vào. Còn sắc mặt Long Văn lúc này đã trở nên cực kỳ hung ác.

Trong cảm nhận của bọn họ, Tuấn Phong như một ngọn núi lớn không thể vượt qua vậy, nếu nói trong thành phố Tân Dương có người dám công khai khiêu chiến với Long Đăng thì chỉ có thể là Tuấn Phong.

Nhưng Tuấn Phong làm như thế cũng không dễ chịu gì cho mình, đây là cách làm tổn hại lẫn nhau, cho nên không đợi Trình Uyên hỏi, Long Văn đã rất muốn biết Tập đoàn Tuấn Phong bị gì? Vì sao đột nhiên nổi giận với Long Đăng như thế.

“Rửa tai lắng nghe” Long Văn nói.

Trình Uyên chỉ về phía Long Thâm Vũ: “Vì anh ta, tất cả là vì anh ta” Chỉ trong nháy mắt, mọi người đều cùng nhìn về phía Long Thâm Vũ.

Sắc mặt Long Thâm Vũ thoáng chốc trở nên tái nhợt, anh ta chột lắc đầu chỉ vào Trình Uyên quát: “Anh nói nhầm cái gì vậy, tôi và Tuấn Phong không hề có chút liên quan nào cả, anh đừng tưởng tôi vạch trần sự thật vợ anh căm sừng anh thì anh vu oan cho tôi như vậy, Long Thâm Vũ tôi cũng biết tự mình

hiểu mình, chỉ dựa vào tôi, Tập đoàn Tuấn Phong còn chưa đến mức đối phó với Long Đăng” Long Thâm Vũ nói ra lời này, những người có mặt đều không nhìn được gật đầu.

Thật ra Long Văn cũng tin chắc Tập đoàn Tuấn Phong sẽ không vì Long Thâm Vũ mà giận chó đánh mèo với Long Đăng.

Cho nên ánh mắt ông ta nhìn về phía Trình Uyên lại bắt đầu trở nên không thân thiện.

“Không thể nào?” Trình Uyên lại cười lạnh: “Vây vì sao.

Tuấn Phong chỉ đối phó với sản nghiệp dưới tay anh?” “Việc này...!” Cậu này khiến Long Thâm Vũ á khẩu không trả lời được.

Long Văn cũng chợt nhớ ra thật sự chỉ có công ty và cửa hàng dưới tay Long Thâm Vũ bị ảnh hưởng.

“Là vì anh đắc tội với Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong mới thế, nên tôi muốn hỏi lại ông Long Văn, đứa con bất hiếu suýt chút phá hoại Long Đăng n: ng đánh anh ta mấy bạt tai cho người ta bớt giận rất uất ức sao?” Trình Uyên lại hỏi Long Văn: “Ông đánh hay là không?” Đánh? Tuy có thể làm theo lời Trình Uyên để Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong bớt nóng, nhưng mặt mũi của ông ta sẽ để đâu đây? Người uy hiếp ông ta bây giờ chỉ là một nhân viên nhỏ, ông ta đường đường là Chủ tịch của Tập đoàn Long Đăng, không cần sĩ diện nữa ư? Không đánh? Tuấn Phong thật sự tuyên chiến với Long Đăng thì làm sao bây giờ? Minh hoàn toàn không phải đối thủ của người ta.

Long Văn do dự, khuôn mặt già nua bực bội đến đỏ bừng.

“Ba, đừng nghe anh ta nói lung tung, anh ta hoàn toàn chẳng là cái thá gì ở Tuấn Phong cả, muốn nói có quan hệ, anh ta cũng chỉ là bạn học của Vương Tử Yên thôi, anh ta không hề có quyền lên tiếng ở Tuấn Phong, cho.

nên ba đừng tin lời anh ta” Long Thâm Vũ vội la lên.

“Hơn nữa con không hề quen biết Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong, sao có thể đắc tội người ta được?” Lúc này trong lòng

Long Thầm Lãng đang tính toán đủ điều.

Hắn ta nghĩ, nếu thật sự là Long Thầm Vũ đắc tội Chủ tịch Tuấn Phong, vậy sau này nó cũng không không có uy hiếp gì với mình ở Tập đoàn Long Đăng nữa.

Nhưng khả năng này không lớn lắm.

Thân là người của Tập đoàn Long Đăng, nếu lúc này không lên tiếng cũng khó nói, cho nên Long Thầm Lãng bèn tiếp lời Long Thầm Vũ: “Chuyện lớn trong kinh doanh thế này sao một nhân viên nho nhỏ ở bộ phận Giám đốc như cậu lại biết và chỉ trở được?” Lời nói của Long Thầm Lãng gãi đúng chỗ ngứa, Long ‘Văn đang do dự cũng lập tức mở to mắt như tỉnh táo lại, cười lạnh một tiếng: “Có phải Tập đoàn Tuấn Phong muốn đối phó với Long Đăng chúng tôi không thì còn chưa chắc. Hơn nữa cho dù con trai tôi có chuyện không thoải mái gì với Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong thì cũng chỉ là ân oán cá nhân, tôi nghĩ Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong sẽ không vì chút việc nhỏ này mà tạo.

thành kết quả hai bên đều chịu thiệt đâu” “Đúng thế!” Long Thầm Vũ vội hòa theo: “Con thấy là tên ngốc này đang ly gián quan hệ giữa chúng ta và Tuấn Phong” Anh ta vừa nói thế, dường như mọi người đều cảm thấy rất có lý, chỉ lời nói từ một phía của Trình Uyên chắc chắn không thể tin được.

Long Thầm Lãng lại cười lạnh lùng: “Tôi có một người bạn khá thân là đồng sự của Tuấn Phong, có phải Tuấn Phong hay không tôi gọi điện thoại là biết ngay” Nghe thấy lời của Long Thầm Lãng, mọi người lập tức.

tỉnh táo lại, Long Vãng quyết định rất nhanh nói: “Vậy thì tốt, gọi điện thoại xác nhận một chút đi.

Long Thầm Lãng mỉm cười lấy điện thoại ra.

Long Thầm Vũ thì tiếp tục kêu gào: “Trình Uyên, anh sắp lộ tẩy rồi, đợi anh Hai tôi gọi điện thoại xác nhận xong, có phải anh nên cho chúng tôi một lời giải thích không?” “Nếu không, anh đừng hòng bình yên ra khỏi toà nhà này một bước” Trình Uyên không hề nhúc nhích.

Mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Long Thâm Lãng, hán ta cũng mở loa điện thoại rất lớn.

Nhưng mà...

“A lô, ông Kim, tôi là Thâm Lãng đây” Long Thâm Lãng nói.

“Mẹ kiếp, con mẹ nó cậu còn dám gọi điện thoại cho tôi hả?”

“..” Giọng điệu của Kim Kiệt khiến Long Thâm Lãng thoáng sửng sốt: “Sao thế ông Kim?” “Tôi suýt chút bị cậu hại chết rì

“Có ý gì?” “Con mẹ nó có phải cậu bị điên không? Kêu một đồng sự như tôi đi đuổi việc Chủ tịch HĐQT?” “Cái gì?”

Chương 83

Chương 83.

“Ông Kim, có phải ông nhầm lẫn gì rồi không, người tôi kêu ông đuổi là Trình Uyên mà” Long Thâm Lãng ngạc nhiên nói: “Ông đi tìm Chủ tịch của các ông làm gì?” Ông Kim bên kia chột trở nên cực kỳ tức giận: “Con mẹ nó không phải là vì cậu hãm hại tôi sao? Trình Uyên không phải Chủ tịch thì là ai đây” “.” Long Thâm Vũ ngơ ngác, dường như hán ta vẫn chưa kịp hiểu ra, thuận miệng hỏi lại một câu: “Chủ tịch của các ông cũng tên là Trình Uyên ư?” “Tút tut..” Đầu bên kia điện thoại lập tức cúp máy.

Long Thâm Lãng căm giận nói: “Ông Kim này làm việc đúng là không đáng tin, sao mình có thể kêu ông ta đi đuổi chủ tịch được, ông ta cũng không làm rõ tập đoàn bọn họ có mấy người tên Trình Uyên đã..” Nói đến đây, hán ta chột cảm thấy bầu không khí trong phòng không đúng lắm.

Mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Trình Uyên.

Khuôn mặt nặng nề của Long Văn cũng trở nên u ám.

“Không thể nào!” Long Thâm Vũ nói đầu tiên: “Anh Hai, có phải người bạn này của anh nhầm lẫn rồi không?” Thấy sắc mặt của Long Thâm Vũ cũng thay đổi, Trình Uyên duỗi một ngón tay: “Tập đoàn Tuấn Phong... chỉ có một Trình Uyên thôi” Tập đoàn Tuấn Phong chỉ có một Trình Uyên thôi! Sau khi anh nói câu này xong, Long Thâm Vũ cũng trực tiếp trợn tròn mắt.

Long Thâm Lãng thì khó tin nhìn Trình Uyên, hán ta chột nhớ tới lời anh nói lúc trước, anh nói anh muốn lật đổ Tập đoàn Long Đăng, lúc đó Long Thâm Lãng còn cho.

rằng anh đang nói đùa, ai ngờ... Trình Uyên lại thật sự là Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong, vậy...

Vậy anh thật sự không hề nói đùa.

Thời gian giống như dừng lại vào lúc này.

Phòng họp của Long Đăng trở nên cực kỳ im lặng, im lặng đến mức kim rơi cũng có thể nghe thấy.

“Ừng ực..” Tiếng nuốt nước miếng vang lên.

Cuối cùng Long Văn là người cúi mình đầu tiên, ông ta ép mình nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: “Thì ra... thì ra cậu là Chủ tịch HĐQT của Tuấn Phong, đúng là thất lễ quá, à... tôi nghĩ chắc mọi chuyện lúc trước đều là hiểu lầm thôi: “Hiểu lầm?” Trình Uyên cười nhạt hỏi lại: “Nếu tôi không phải Chủ tịch của Tuấn Phong thì chỉ sợ chuyện này mãi mãi không phải là hiểu lầm đúng không?” Có rất nhiều người đổ sai lầm của mình cho hai chữ hiểu lầm, nghĩ nếu Trình Uyên là một nhân viên nhỏ, vậy vợ anh bị bắt những người này sẽ để ý sao? Long Văn sẽ nở nụ cười gượng gạo với anh sao? Những người này sẽ thả cho mình rời đi sao? “Ừm... Chủ tịch Trình nói quá rồi” Trên trán Long Văn chảy xuống mồ hôi lạnh.

Thật ra không chỉ có ông ta, tất cả những người ở đây đều bị dọa sợ cả, chân của Long Thâm Vũ cũng bắt đầu run rẩy rồi từ từ lùi về sau, xem ra là muốn lợi dụng lúc không ai chú ý thì bỏ trốn.

Nhưng lúc này Trình Uyên lại chỉ tay về phía Long Thâm Vũ.

“Tôi đã cảnh cáo anh rất nhiều lần là cách xa vợ tôi một chút rồi” “Nhưng anh liên tục vượt khỏi giới hạn của tôi, khi biết vợ tôi không thể nào thích anh, anh lại còn bỏ thuốc cô ấy” “Lần này còn lợi hại hơn nữa, trực tiếp cướp người luôn?” Sắc mặt Long Thâm Vũ thoáng trở nên tái nhợt.

Trình Uyên càng nói giọng điệu càng lạnh lẽo, cảm xúc cũng càng kích động hơn, hỏi lại Long Văn: “Cái này ai có thể nhịn được? Là tôi nói quá sao?” Long Văn trợn mắt há mồm, ông ta thật sự không ngờ con trai mình lại làm chuyện đó với vợ của Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong, đó là nhân vật muốn nịnh bợ cũng không nịnh bợ được đó, trong một khoảnh khắc ông ta thật sự muốn giết chết con trai mình luôn cho rồi.

Trình Uyên hỏi ông ta: “Ông cảm thấy tôi kêu ông vả miệng anh ta rất quá đáng sao?” “Việc này...” “Hay là để tôi gọi cảnh sát nhốt anh ta lại luôn?” Trình Uyên tiếp tục ép hỏi.

Bỏ thuốc cướp người, nhiều đó đã đủ kết thành vụ án hình sự rồi.

Long Thâm Vũ đột nhiên lấy lại tinh thần, anh ta run rẩy nói: “Không, không đúng, tôi không cướp người!” Anh ta vừa nói ra lời này, Long Thâm Lãng chợt hoảng hồn, vội vàng đứng ra cúi người với Trình Uyên: “Xin lỗi Chủ tịch Trình, chuyện này là em Ba của tôi làm sai, tôi thay em ấy xin lỗi cậu, nếu cậu cần bồi thường gì cứ việc nói, chắc chắn Long Đằng chúng tôi sẽ cố gắng thực.

hiện” “Không... không phải thế” Dường như Long Thâm Vũ còn muốn thanh minh.

Long Thâm Lãng trừng anh ta một cái: “Em Ba, em câm miệng!” “Anh Hai, em thật sự không có...” “Chát!” Một cái tát giáng xuống.

Long Văn vung tay vả mạnh một cái lên miệng Long Thâm Vũ, anh ta ngơ ngác, hoảng sợ nhìn về phía ba mình.

Long Văn lúc này đang cực kỳ tức giận.

Thật ra ông ta đã đoán được sơ sơ đầu đuôi câu chuyện rồi, lại thêm khi nấy còn chính mắt nhìn thấy Bạch An Tương và Mục Như Trần, cho nên nghĩ rằng bây giờ Long ‘Thâm Vũ chỉ đang nguy biện mà thôi.

Nhưng người ta là Chủ tịch HĐQT của Tập đoàn Tuấn Phong đó, anh ta nguy biện thì có tác dụng gì sao? Đánh Long Thâm Vũ xong, Long Văn quay đầu xin lỗi Trình Uyên: “Xin lỗi cậu Trình, chuyện này là con trai tôi làm sai, tôi thay nó xin lỗi cậu” Trình Uyên lắc đầu: “Ai có lỗi là người đó có lỗi, đều là đàn ông không cần phải để người khác nhận lỗi thay mình” Long Văn cúi đầu.

Trình Uyên nói tiếp: “Tiếp tục!” Long Văn nghiến răng, xoay người lại tát Long Thâm Vũ thêm một cái.

“Không, ba, không phải như thế, con không sai!” Long Thâm Vũ bị đánh đến trước mắt đầy sao mà vẫn muốn giải thích.

“Đồ súc sinh này!” “Chát!” Nhưng anh ta càng giải thích, Long Văn càng đánh mạnh hơn.

“Chát chát chát...” Ông ta đánh đến chảy đầy máu tươi.

Chắc hẳn Long Văn cũng chưa từng đánh con trai mình một cách vui vẻ như vậy, cánh tay cũng đánh đến tê dại.

“Được rồi” Lúc này, Trình Uyên đột nhiên kêu dừng.

Long Văn mới thở hồn hển ngừng tay, Long Thâm Vũ thì tê liệt ngã xuống đất, hai bên má sưng lên như hai cái bánh bao.

“Trả vợ tôi lại cho tôi” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Long Thâm Lãng vội nói: “Chủ tịch Trình, vợ của cậu đã về rồi” “Ừm, cái này tôi có thể đảm bảo, hơn nữa có tôi ở đây, tôi sẽ không để thằng súc sinh này đụng vào một ngón tay nào của vợ cậu đâu” Long Văn cũng lau mồ hôi trên trán vội nói.

Trình Uyên nhìn thoáng qua Bạch Long, Bạch Long lấy điện thoại ra xem xét một lát, sau đó gật đầu với anh.

Cuối cùng Trình Uyên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Biết Bạch An Tương không sao, cơn giận của anh cũng mất đi một nửa, nói với Bạch Long: “Chúng ta đi thôi” Nói xong, hai người lập tức đi ra ngoài.

“Chủ tịch Trình” Lúc này, Long Văn chợt kêu lên.

Trình Uyên hơi dừng chân, nhíu mày quay đầu lại: “Còn chuyện gì sao?” Long Văn lại lau mồ hôi, cười khổ nói: “Chủ tịch Trình, thấy đó, bây giờ hiểu lắm cũng đã ‘giải thích rõ ràng chuyện cậu làm với Tập đoàn Long Đăng...?’” Trình Uyên hiểu của ông ta đang nhắc tới chuyện trước đó Tuấn Phong bọn họ chèn ép Long Đăng.

Ban đầu Trình Uyên chỉ muốn cho Long Thâm Vũ một bài học nhớ đời, chứ cũng không thật sự muốn tiêu diệt Tập đoàn Long Đăng, nếu bây giờ đã đạt được mục đích rồi, vậ “Ừm, tôi sẽ nghĩ đến việc bỏ qua cho mấy công ty dưới trướng tập đoàn các người Trình Uyên gật đầu, nhưng anh còn chưa dứt lời,

cửa phòng họp đột nhiên bị đá văng ra, sau đó một đám người xông vào từ bên ngoài.

Đều là mấy người vóc dáng to lớn xăm rỗng vẽ phượng cầm gậy gộc trong tay.

“Là ai? Mẹ kiếp, là ai dám gây chuyện ở Long Đằng thế?” Từ Đầu Trọc cầm một con dao phay trong tay, vừa đi vào đã to tiếng nói.

Đúng lúc này Trình Uyên đang xoay người nói chuyện với Long Văn, cho nên anh ta không nhìn thấy anh.

“Ha ha..” Thấy Từ Đầu Trọc đến đây, Long Thần Vũ vốn bị đánh đến ngã ngổ dưới đất đột nhiên bật cười, còn điên cuồng cười ha hả: “Trình Uyên, con mẹ nó thứ tạp chủng như anh còn muốn rời khỏi được sao?”

Chương 84

Chương 84 Đạo lý dùng người Nghe vậy, Trình Uyên nhú mày thật chặt.

Còn những người có mặt kể cả Long Văn thì đều giật mình, ông ta rống Long Thâm Vũ: “Súc sinh? Mày lại muốn làm gì nữa? Những người này đều là mày tìm đến đúng không?” Thật ra từ lần trước sau khi Trình Uyên dẫn Bạch Long đại náo công ty của anh ta, còn đánh rất nhiều bảo vệ, thì anh ta đã thâm liên lạc với Từ Đầu Trọc rồi, anh ta cảm thấy mặc dù Trình Uyên giỏi đánh nhau hơn nữa thì khi đấu với người như Từ Đầu Trọc cũng sẽ không được.

lợi.

Cho nên hôm nay lúc nghe nói Trình Uyên đến gây chuyện, Long Thâm Vũ đã lén gửi tin nhắn cho Từ Đầu Trọc, kêu anh ta dẫn người nhanh chóng đến phòng họp trong toà nhà chính của Tập đoàn Long Đăng, còn về thù lao, đương nhiên giá anh ta ra cao hơn Trương Dục rất nhiều.

Long Thâm Vũ lau đi máu tươi trên khoé miệng, cười lạnh nói: “Ba, chuyện này ba đừng quan tâm, dù sao chúng ta cũng đã đắc tội Tập đoàn Tuấn Phong rồi, vậy cũng không ngại trực tiếp khiến Tuấn Phong đổi một người khác làm Chủ tịch luôn, cứ thế mọi chuyện sẽ trở về dáng vẻ lúc ban đầu thôi” Mọi thứ đều trở về lúc ban đầu...

Long Văn ngạc nhiên.

“Trình Uyên, đây là do anh tự tìm đường chết!” Long hằm Vũ ưỡn ngực, vào khoảnh khắc này, dường như sự: tự tin anh ta mất đi lúc trước đã trở lại rồi.

“Lại dám kêu ba tôi đánh tôi? Anh cho rằng mình là ai?”

“Hôm nay anh sẽ không ra khỏi toà nhà này được đâu, cũng giống như có thêm một vụ án mất tích thôi, dù sao mỗi giờ mỗi phút trên xã hội đều sẽ có người mất tích mà: “Sau đó tôi

lại kiếm ra một người có vóc dáng giống anh lái xe của anh xuống sông, mọi chuyện đều cực kỳ tự nhiên” “Không phải anh nông cuồng lắm sao?” Long Thâm Vũ càng nói càng hưng phấn, càng nói càng tàn nhẫn, càng nói càng đặc ý.

Còn Long Văn cũng chỉ nói một câu cho có: “Súc sinh, không được..” Sau đó giả vờ như rất lo lắng, nhưng chẳng có chút ý muốn ngăn cản nào, giống như là ngầm đồng ý vậy.

Thật ra lúc này tâm trạng của Long Văn vẫn rất bình thường, dù sao cho dù nói thế nào Long Đăng cũng đã trở mặt với Tuấn Phong rồi, cho dù hiềm khích lúc trước đã mất, nhưng cũng không thể thật sự không có chút khúc mắc nào được.

“Anh Tù, tôi muốn hai người kia phải chết, tuý anh ra giá!” Long Thâm Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Anh ta cảm thấy lần này Trình Uyên chết chắc rồi, lúc nói xong câu đó, khuôn mặt cũng trở nên rục rĩ xán lạn.

ngây người.

“Ông chủ...!” Từ Đầu Trọc vội vàng đi tới sau lưng Trình Uyên cúi đầu kêu lại lần nữa.

Suy cho cùng giữa Tuấn Phong và Long Đăng bên nào.

mạnh hơn, Từ Đầu Trọc vẫn có thể phân biệt rõ ràng được. Nói theo một cách khác, cái giá Tập đoàn Long Đăng trả nổi thì chắc chắn Tuấn Phong cũng trả nổi.

Nhưng giá Tuấn Phong trả, chỉ sợ... Long Đăng sẽ không chịu được.

Trình Uyên lắc đầu thở dài một hơi, hờ hững nói: “Tôi còn nghĩ nếu chỉ là hiểu lầm, vậy ân oán giữa Tuấn Phong và Long Đăng cũng theo đó kết thúc, nhưng anh lại chơi chiêu này với tôi” “Được rồi, tôi thu lại câu nói khi nãy!” Nói xong, Trình Uyên cũng không quay đầu lại bước nhanh ra ngoài, sau đó còn phát tay: “Hai cái công ty và mấy cái siêu thị đó của anh cứ chuẩn bị đóng cửa đi” Anh đi, đương nhiên Từ Đầu Trọc cũng vội dẫn người đi theo, nhìn qua còn tưởng đám xã hội đen này là vệ sĩ của Trình Uyên nữa, có lẽ lúc này chỉ thiếu một bài “Năm Tháng Hữu Tình” thôi.

Còn mấy người trong phòng họp đều đưa mắt nhìn nhau.

Khuôn mặt của Long Văn đã đen lại như đáy nồi rồi.

Sau một lúc lâu, Long Thâm Vũ mới tỉnh táo lại, khó khăn quay đầu nhìn Long Văn.

“Chát!” một tiếng, cái tát này còn mạnh hơn cả trước đây! Long Văn nổi trận lôi đình: “Cái đồ vô dụng này!” Trình Uyên vốn đã nói rồi, ý tứ cũng rất rõ ràng là chuẩn bị không tấn công Long Đăng nữa.

Thật sự đúng với câu nói kia, không tự tìm đường chết sẽ không chết, Long Thâm Vũ cứ muốn tìm đường chết, kết quả thật sự chọc giận Trình Uyên rồi.

“Mẹ nó mày có biết mày đem đến bao nhiêu tổn thất cho Long Đăng không?” Long Văn giận đến run rẩy.

Trình Uyên ra khỏi toà nhà của Long Đăng, Từ Đầu Trọc vội vàng đuổi theo.

Anh ta cười hì hì nói với Trình Uyên: “Ông chủ, anh xem..” Trình Uyên biết anh ta có ý gì, mở cửa xe ngồi vào ghế sau, ấn mở cửa sổ đưa đầu ra nhìn Từ Đầu Trọc vẫn đang cười lấy lòng.

“Năm triệu, trở về tôi sẽ cho người gửi vào thẻ của anh” Nghe vậy, Từ Đầu Trọc mừng rỡ, vội vàng cúi người với Trình Uyên: “Cảm ơn ông chủ, cảm ơn ông chủ” Trình Uyên ra lệnh cho Bạch Long lái xe rời đi.

Đợi xe của Trình Uyên đi xa rồi, đàn em sau lưng Từ Đầu Trọc không hiểu lắm hỏi anh ta: “Đại ca, nếu chúng ta... rõ ràng có thể kiếm được nhiều tiền hơn mà, vì sao anh?” Đương nhiên Từ Đầu Trọc hiểu ý cậu ta.

Long Thâm Vũ từng nói tùy ý ra giá, khi này chỉ cần giết Trình Uyên, rất có thể anh ta sẽ nhận được nhiều tiền hơn, có lẽ là mười triệu, hai mươi triệu.

Nhưng mà...

Từ Đầu Trọc nhìn chằm chằm hướng xe Trình Uyên đi xa hỏi ngược lại: “Giết người và không làm gì có thể giống nhau

sao?” “Nếu chúng ta thật sự giết người rồi, cho dù lúc đó lấy được hai mươi triệu cũng là tiền mua mạng, từ đó về sau, chúng ta phải ngoan ngoãn nghe lời của Tập đoàn Long Đăng, nếu không bọn họ sẽ công khai chứng cứ chúng ta giết người với bộ phận có liên quan” “AI” Nghe thấy lời giải thích của Từ Đầu Trọc, đàn em sau lưng anh ta cũng hoảng sợ.

Cẩn thận nghĩ lại, thật sự cũng có lý.

“Còn ông chủ Trình của chúng ta thì khác” Về mặt của Từ Đầu Trọc chột trở nên rất nặng nề, anh ta nói: “Nhìn như rất trẻ tuổi, nhưng lòng dạ rất sâu, anh ta biết rõ đạo.

lý dùng người. Là vạch rõ giới hạn với chúng ta, cũng không gò bó chúng ta, nhưng lại để chúng ta cam tâm tình nguyện làm việc cho anh ta” “Chàng trai này không đơn giản đâu” Trình Uyên được Bạch Long dẫn đi tìm thấy Bạch An Tương trốn thoát thành công theo chỉ dẫn của thiết bị theo dõi.

Nhưng mà...

Bây giờ anh hơi do dự, giống như Bạch An Tương lúc này.

vậy.

Xem ra cô đã chần chừ trước biệt thự của Bạch Sĩ Câu và Lý Ninh Quyên rất lâu rồi, dường như không biết sau khi đi vào nên đối mặt với sự đấu tranh của Tập đoàn Trái cây Bạch Thị và Tập đoàn Lương Câu thế nào, cũng như vẫn không có một định vị chính xác cho mình.

Chương 85

Chương 85 Nội tâm dâng trào

Thật đúng như Trình Uyên nghĩ, Bạch An Tương hoàn toàn không biết bây giờ mình nên nghiêng về bên nào.

Theo lý thuyết, cô nên nghiêng về phía Bạch Sĩ Câu mới đúng, nhưng từ nhỏ cô đã có tính cách không chịu thua, không muốn vứt bỏ sự nghiệp mình vất vả gầy dựng như thế.

Bạch An Tương đứng yên rất lâu ngoài cửa, Bạch Sĩ Câu cũng đứng yên rất lâu trên sân thượng.

Giữa chừng Lý Ninh Quyên có bưng một tách trà lên cho ông, nhìn ra ngoài cửa theo ánh mắt của Bạch Sĩ Câu, nhíu mày nói: “Tôi đi gọi con bé vào” “Không cần” Bạch Sĩ Câu hờ hững đáp lời.

Sau ngày đó, Lý Ninh Quyên thay đổi rất nhiều. Tuy vẫn có tính cách như thế, nhưng một khi Bạch Sĩ Câu muốn làm chủ chuyện gì đó, bà ta sẽ không phản đối.

Đây đều là vì Bạch Sĩ Câu từng nói sẽ bảo vệ bà ta.

Lời nói thế này không chỉ khiến một cô gái nhỏ tim đập.

thình thịch, cho dù là người phụ nữ đã có tuổi như Lý Ninh Quyên cũng cảm động không thôi.

“Đó là con gái ruột của chúng ta mà” Lý Ninh Quyên không vui nói.

Bạch Sĩ Câu cười với bà ta: “Cũng không phải tôi không cho chúng nó đến, con gái lớn rồi phải có sự lựa chọn của riêng mình, cho dù con bé chọn thế nào chúng ta đều phải hiểu cho nó” Nghe Bạch Sĩ Câu nói thế, tuy Lý Ninh Quyên oán hận trợn mắt, nhưng cuối cùng cũng yên tâm hơn.

Nghĩ lại cũng đúng, thật ra Bạch Sĩ Câu yêu thương con gái mình hơn bà ta nhiều.

Lúc Bạch An Tương đang không biết làm sao thì tay đã bị Trình Uyên nắm lấy.

Cô ngạc nhiên quay đầu lại, sau khi nhìn thấy là Trình Uyên thì có hơi hoảng hốt: “Trình Uyên, anh..” “Đi vào thôi, người một nhà không có gì phải so đo cả, trong lòng nghĩ thế nào thì cứ nói như thế, không ai trách em đâu” Nói xong, anh lập tức kéo tay Bạch An Tương đi vào.

trong.

Trái tim của Bạch An Tương cũng không nhịn được đập nhanh hơn, cô khó hiểu nhìn Trình Uyên, trong lòng cực kỳ nghi ngờ: Lời này của anh là có ý gì? Anh biết được gì rồi? Hay là... cái gì anh cũng biết hết? Đợi đi vào rồi, Bạch An Tương chợt phát hiện Bạch Sĩ Câu vẫn là Bạch Sĩ Câu lúc trước, Lý Ninh Quyên cũng vẫn là Lý Ninh Quyên trước đây.

“Ba mẹ” Bạch An Tương lo lắng gọi một tiếng.

Bạch Sĩ Câu cong môi cười: “Sáng nay mẹ con còn nhắc tới hai đứa đấy” Lý Ninh Quyên trợn trắng mắt nói: “Tôi chỉ nhắc tới con gái tôi thôi” Trình Uyên hơi xấu hổ, Bạch An Tương thì nhú mày.

Lý Ninh Quyên thấy thế thì trừng Trình Uyên một cái: “Đi vào một tiếng ba mẹ cũng không gọi, không có chút lễ phép nào cả, học theo ai đấy?” Nghe vậy, chân mày Bạch An Tương giãn ra, Trình Uyên cũng giật mình, vội cười nói: “Ba mẹ” Giống như trước đây chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, nếu muốn nói có cái gì thay đổi thì chính là tuy Lý Ninh Quyên vẫn không dễ chịu gì với Trình Uyên, nhưng vẫn tỏ ý xem như đã chấp nhận đứa con rể này rồi.

Một lát sau, Lý Ninh Quyên bèn kêu Bạch An Tương lên lầu, vì thế trong phòng khách chỉ còn lại hai người là Trình Uyên và Bạch Sĩ Câu.

Trong chốc lát, Trình Uyên cũng không biết nên nói gì với Bạch Sĩ Câu.

Vẫn là ông lên tiếng trước: “Bạch Thị, là một miếng bánh ngọt không tệ.” Nghe vậy, Trình Uyên hơi giật mình, ra vẻ khó hiểu cười hỏi: “Ba, ba nói thế là có ý gì ạ?” Bạch Sĩ Câu bung tách

trà lên uống một ngụm, sau đó cười với anh: “Ba nói miếng bánh đến miệng, nên ăn phải anh” Trong lòng Trình Uyên như ó sóng lớn dâng trào.

Lúc trời bắt đầu tối, Bạch An Tương kéo Trình Uyên muốn về nhà, Lý Ninh Quyên đuổi theo không vui nói: “Ăn cơm xong rồi đi, đã đến giờ cơm rồi” Trình Uyên còn chưa nói gì, Bạch An Tương đã lắc đầu từ chối: “Tụi con ra ngoài ăn” “Ra ngoài ăn mất vệ sinh, còn tốn tiền, không bằng...” “Bà xã, kệ chúng nó” Bạch Sĩ Câu cười ngắt lời Lý Ninh Quyên.

Lý Ninh Quyên hung hăng trừng Bạch Sĩ Câu một cái, than thở: “Cả nhà không có ai là người bình thường cả, thật sự không khiến người ta bớt lo mà” Bạch Sĩ Câu cười khở lắc đầu, nói với Trình Uyên và Bạch An Tương: “Hai đứa đi đi” “Hừ!” Lý Ninh Quyên rất tức giận.

Sau khi ra khỏi cổng biệt thự, dường như Trình Uyên và Bạch An Tương đều có chút tâm sự, ai cũng không lên tiếng nói chuyện trước, im lặng sóng vai đi về nhà mình.

Trình Uyên đang nghĩ về những lời Bạch Sĩ Câu nói.

Ông nói Bạch Thị là miếng bánh ngọt không tẻ, còn nói nên ăn phải ăn.

Có ý gì? Ý ông là Trình Uyên phải ăn Bạch Thị vào bụng ư? Nhưng vì sao ông lại muốn nói với Trình Uyên chứ? Ông cũng đâu biết Trình Uyên là Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong... Chẳng lẽ ông biết? Trình Uyên chợt thấy giật mình, nếu từ đầu Bạch Sĩ Câu đã biết, vậy... người này đáng sợ đến mức nào chứ? Nghĩ đến Bạch Sĩ Câu mọi khi thường bị Lý Ninh Quyên làm sợ đến không dám nói lời nào, trong lòng Trình Uyên không thể nào bình tĩnh được.

“Em không định trở về công ty” Bạch An Tương đột nhiên nói.

Lời nói của Bạch An Tương quấy rầy suy nghĩ của Trình Uyên, anh hốt hoảng ngẩng đầu hỏi một câu: “Cái gì?” Bạch An Tương cắn môi, hờ hững đáp: “Không... không có gì” Trình Uyên không truy đuổi đến cùng mà hỏi: “Chúng ta đi đâu ăn đây?” Bạch An Tương trừng anh một cái: “Về nhà ăn

đi, em gọi thức ăn ngoài?” Trình Uyên không nhịn được nói: “Vậy thì phiền lắm, ra ngoài ăn luôn cho khoẻ?” Bạch An Tương hơi bực bội: “Anh bị sao thế? Không phải mẹ anh đến đây sao?” Nói xong, cô không để ý đến Trình Uyên nữa, bước chân cũng dần nhanh hơn, còn Trình Uyên thì đứng yên tại chỗ.

Thì ra cô không muốn ở lại nhà ba mẹ cô ăn cơm là vì mẹ của Trình Uyên còn đang ở nhà bọn họ.

Để mẹ của Trình Uyên ở nhà một mình còn bọn họ lại đi ăn cơm gia đình, như thế sao mà được chứ.

Vì vậy trong lòng Trình Uyên không khỏi thấy ảm áp.

“Đúng là nàng dâu tốt mà!” Anh không nhịn được khen một câu.

Về đến nhà, mẹ Trình Uyên thấy con trai và con dâu cùng nhau về thì cực kỳ vui vẻ, đích thân xuống bếp nấu một bàn cơm ngon, Trình Uyên và Bạch An Tương muốn giúp đỡ đều bị bà đuổi ra khỏi phòng bếp.

Cơm nước xong, Bạch An Tương nói chuyện với mẹ một lúc.

Sau đó lại gặp phải một vấn đề khó giải quyết.

Vì không để mẹ nhìn ra vấn đề gì, sau khi Bạch An Tương tắm rửa xong thì vội nhẹ Trình Uyên đang xem tivi nói: “Về phòng sớm một chút” “Ừm” Trình Uyên trả lời một tiếng rồi tiếp tục xem tivi.

Sau đó, trái tim như chợt dừng lại! Cô nói... về phòng sớm một chút? Quay đầu nhìn mẹ thì thấy mẹ vỗ trán: “Mẹ buồn ngủ rồi, già rồi không thức khuya được, hai đứa cũng nghỉ ngơi sớm đi, mẹ đi ngủ đây” Trình Uyên gật đầu thật mạnh: “Mẹ, ngủ ngon!” Mẹ Trình Uyên ngơ ngác: “Ngủ ngon?” “,” Trình Uyên.

Đợi mẹ về phòng rồi, Trình Uyên bèn vội chạy tới phòng vệ sinh tắm rửa, dùng sữa tắm hai lần, tiện thể đánh răng ba lần, còn nhìn gương chải đầu một phút đồng hồ, sau đó mới kích động gõ cửa phòng Bạch An Tương.

Bạch An Tương chỉ mặc một cái áo ngủ mở cửa ra, còn là loại áo ngủ rộng thùng thình không che được rất nhiều chỗ, làn da thì trắng như tuyết.

Trình Uyên nhìn đến nuốt nước miếng.

Anh đã đợi ngày này hai năm rồi.

Bạch An Tương giận hờn trừng anh một cái, nhỏ giọng nói: “Sau này nhớ kỹ, lúc mẹ ở nhà đừng gõ cửa, ai lại gõ cửa ở nhà mình chứ?” “Phải phải phải!”

Chương 86

Chương 86 Tập đoàn Trích Thủy

“Anh ngủ ở đâu?” Trình Uyên hỏi một câu, sau đó thật sự muốn tát cho mình một cái thật mạnh.

Mặc dù Bạch An Tương không muốn để mẹ Trình Uyên biết hai người bọn họ ngủ riêng, nhưng Bạch An Tương cũng chưa nói thẳng bảo anh xuống đất ngủ mà anh lại đi hỏi câu này.

Không phải là cái miệng thềm đòn thì sao? Nhưng mà, câu nói tiếp theo của Bạch An Tương lại khiến trái tim Trình Uyên bắt đầu nhảy nhót.

“Ngủ trên giường đi.” Cô nói.

Hai người đều nằm dài trên giường, trên người đắp một lớp chăn mỏng, sau đó vai kề vai nằm cạnh nhau, cả hai đều im lặng.

Phải bắt đầu từ đâu bây giờ? Trong lòng Trình Uyên rất kích động cũng rất luống cuống, có vẻ như anh chưa từng trải qua những chuyện như thế này bao giờ, rốt cuộc là nên trực tiếp ôm lấy cô, hay là hôn môi trước hay là cởi quần áo trước? Nên cởi quần áo mình trước hay là cởi quần áo cô trước? Hay là hai người cùng cởi một lúc? ó...” Trình Uyên mở miệng, nhưng không biết nên hỏi tiếp theo chúng ta làm gì bây giờ sao? Rõ ràng là không ổn rồi.

Nhưng đúng lúc này Bạch An Tương lại mở miệng trước:

“Ngày mai em sẽ xin từ chức.” “Hả...” Trình Uyên đang định nói bị cắt ngang, sau đó gã đầu nói: “Được” Anh tôn trọng lựa chọn của cô.

Sau đó Bạch An Tương nói: “Ngủ đi.” Cô chui vào trong chăn, sau đó quay đầu sang bên kia, quay lưng về phía Trình Uyên.

Trình Uyên sững sờ một lát, nghĩ bây giờ hẳn là nên ôm lấy cô, sau đó...

Tay đưa ra, còn chưa đặt lên bờ vai thơm ngát của Bạch An Tương, Bạch An Tương đã đột nhiên mở miệng yếu ớt nói: “Trình Uyên, hai ngày gần đây em gặp phải quá nhiều chuyện, nhất thời khó mà chấp nhận được, trong lòng phiền muộn đến mức rối loạn” Tay Trình Uyên dừng lại giữa không trung, chỉ còn cách bả vai cô có mười phân.

“Để qua một thời gian nữa đi” Cô nhẹ nhàng nói.

Trình Uyên chậm rãi thu bàn tay hơi run rẩy lại, trong lòng cực kỳ không cam lòng, có điều cũng biết bây giờ cô quả thật khó xử giữa hai bên, cảm xúc chằng chịt rất suy sụp, nếu lúc này làm chuyện kia, chắc chắn cô cũng không thoải mái được.

“Được” Trình Uyên gật đầu, trong lòng nặng nề thở một hơi thật dài.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau, Trình Uyên đi thẳng đến tập đoàn, khi bước vào thang máy gặp được Vương Tử Yên.

“Chủ tịch, chúng tôi đã điều tra được là ai đang thu mua Tập đoàn Lương Câu rồi” Cô ta vội vàng đuổi theo Trình Uyên nói.

Cửa thang máy mở ra, cùng lúc đó có người chạy về phía này.

Trình Uyên khẽ nói trả lời một câu: “Đến phòng làm việc rồi nói.” Vương Tử Yên gật đầu.

“Chào trợ lý Vương!” Có mấy nhân viên lên tiếng chào.

hỏi với Vương Tử Yên, cô ta mỉm cười gật đầu lại.

Đến phòng làm việc của Chủ tịch, Trình Uyên nhận tài liệu trong tay Vương Tử Yên, nhíu mày hỏi: “Cô nói là Tập đoàn Trích Thủy sao?” “Đúng vậy, hơn nữa anh còn quen biết với Chủ tịch của Tập đoàn Trích Thủy: Sắc mặt Vương Tử Yên nghiêm túc.

Trình Uyên đọc tài liệu trong tay, không kiểm được thần phục.

Trước khi bão đến, anh lợi dụng đầu cơ hưng hãn kiếm được một khoản lớn, lúc đó ai cũng cho rằng số tiền kiếm lời đó đều được anh bỏ vào túi mình, nhưng lại không ai biết rằng, Trình

Uyên đăng ký tất cả những công ty nhỏ công xưởng được thu mua kia dưới tên Tiêu Mục.

Mà Tiêu Mục lại chinh lý những công ty nhỏ và công xưởng này, sau đó thành lập ra Tập đoàn Trích Thủy.

Nếu là Tiêu Mục thu mua Tập đoàn Lương Câu, vậy Trình Uyên cũng đã hiểu được lời nói của Bạch Sĩ Câu, có lẽ Bạch Sĩ Câu đã đoán được thân phận của mình, thông qua Tiêu Mục rồi chăng? Cho nên Bạch Sĩ Câu nói Bạch Thị là một miếng bánh kem không tẻ, là đang ám chỉ muốn mình phải nuốt xuống sao? Nhưng còn có một điều đáng ngờ, từ trong lời nói của Bạch Sĩ Câu, dường như trước khi bị Tập đoàn Trích Thủy thu mua, ông cũng đã tính toán đẩy Bạch Thị vào lòng Tuấn Phong rồi, tại sao trước đó ông lại phải làm như vậy? Trình Uyên day day mi tâm.

“Mặt khác, Tập đoàn Thẩm Thị ở trong tỉnh cũng đang cho chúng ta một cơ hội.” Vương Tử Yên nói.

“Tập đoàn Thẩm Thị sao?” Trình Uyên giật mình.

“Ừ, Tập đoàn Thẩm Thị xếp hạng năm ở tỉnh Giang Bắc, bọn họ nắm giữ năm trăm mẫu đất xây dựng nằm giữa thành phố Tân Dương và thành phố Tân Bắc, nói là muốn hợp tác với Tuấn Phong chúng ta cùng phát triển một khu danh lam thắng cảnh suối nước nóng” Vương Tử Yên nói.

Trình Uyên không hiểu hỏi: “Trước đó chúng ta chưa từng tiếp xúc với Tập đoàn Thẩm Thị bao giờ, tại sao bọn họ phải lựa chọn chúng ta?” Vương Tử Yên cũng lắc đầu.

Sau đó đột nhiên Trình Uyên bật cười: “Trước tiên cứ mặc kệ nó đi, tình huống phía Long Đằng bên kia thế nào?” Mà lúc này, bên trong phòng làm việc của Chủ tịch Tập.

đoàn Long Đằng.

Trong phòng làm việc có năm người đang ngồi, một người là Long Văn sáu mươi tuổi mà tóc vẫn đen nhánh, một người là Long Thâm Lãng, còn có hai người đàn ông hơn năm mươi tuổi, mà một cô gái xinh đẹp hơn hai mươi tuổi.

“Có thể xác định được không?” Long Văn hỏi.

Cô gái xinh đẹp kia gật đầu: “Được, người thu mua Tập đoàn Lương Câu chính là Tập đoàn Trích Thủy gần đây đột nhiên xuất hiện” “Thảm Lãng, con cảm thấy thế nào?” Long Văn đưa mắt nhìn về phía Long Thảm Lãng.

Trải qua chuyện lần trước, Long Thảm Vũ hoàn toàn bị Long Văn bỏ qua, bây giờ có lẽ đang bị giam ở đâu đó tự kiểm điểm rồi.

Vì vậy, ông ta lại càng thêm trọng dụng Long Thảm Lãng này.

Mà trong lòng Long Thảm Lãng đương nhiên rất vui vẻ, cứ như thế này, đợi sau khi ông cụ chết đi, toàn bộ Long Đảng đều thuộc về hắn ta rồi, chỉ nghĩ đến thôi cũng đã thấy kích động.

Khi Long Văn hỏi ý kiến của hắn ta, trong lòng Long Thảm Lãng lại càng kích động hơn nữa, rõ ràng là ông cụ đang thử thách hắn ta.

Thật ra, từ rất lâu trước đây, Long Thảm Lãng đã cảm thấy Long Văn quản lý Long Đảng quá bảo thủ rồi, nếu đổi lại là hắn ta, hắn ta nhất định sẽ đưa Long Đảng phát triển trở thành xí nghiệp giống như Tuấn Phong vậy, thậm chí còn mạnh mẽ hơn nữa.

“Chủ tịch, con cảm thấy Tập đoàn Trích Thủy dám chặn ngang Tuấn Phong, đơn giản chỉ có hai khả năng” “Một, Trích Thủy có hoàn cảnh sâu xa, hoặc là bản thân có thực lực hùng hậu, bản thân bọn họ không sợ Tuấn Phong” “Hai, Chủ tịch Tập đoàn Trích Thủy là tên ngớ ngẩn, có can đảm của kẻ mới sinh không sợ cọp”” Hắn ta nói xong, ngoại trừ Long Văn, khoe miệng mấy người khác đều nhếch lên thành nụ cười.

Sau đó Long Thảm Lãng chuyển đề tài nói: “Có điều con nghiêng về khả năng thứ nhất hơn, vì có thể thần không biết quỷ không hay xây dựng được tên tuổi của mình ở thành phố Tân Dương trong thời gian ngắn như vậy, rõ ràng Chủ tịch này không phải hạng người không có tài cán gì.” “Ừ!” Long Văn tán thưởng gật đầu.

Long Thảm Lãng lại nói tiếp: “Chủ tịch, lát nữa con sẽ phái người đi điều tra một chút, nếu Tập đoàn Trích Thủy thật sự

muốn chống lại Tuấn Phong, con nghĩ chúng ta có thể liên kết với bọn họ, cùng đối phó Tuấn Phong” Long Văn nghe vậy, sắc mặt thay đổi: “Con định đối phó với Tuấn Phong sao?” Long Thầm Lãng nói: “Chủ tịch, chúng ta đã trở mặt với Tuấn Phong rồi, ba cảm thấy Tuấn Phong tiêu diệt mấy công ty nhỏ của chúng ta xong rồi, sẽ dừng tay sao?” Long Văn im lặng.

Trong nhà ăn Hoàng Hạc bên ngoài tòa nhà làm việc Tuấn Phong.

Giữa trưa khi đến giờ ăn cơm, Trình Uyên nhận được điện thoại của Thiệu Đình Đình, nói thuận đường đi qua Tuấn Phong, muốn mời Trình Uyên ăn một bữa cơm.

Trình Uyên không nghĩ gì khác, đi đến nhà ăn mà Thiệu Đình Đình đã chọn.

Khi nhìn thấy Thiệu Đình Đình, anh hơi kinh ngạc.

“Vì không chỉ có một mình Thiệu Đình Đình, còn có một cô gái trên mặt có tàn nhang, Trình Uyên cũng biết cô gái này, trước đây bọn họ đều là bạn học, tên là Hoàng Thái Lệ.

“Đình Đình, nghĩ gì mà lại mời tôi ăn cơm thế?” Trình Uyên ngồi xuống trước mặt bọn họ.

Hai cô gái giật mình hoảng sợ, khi bình tĩnh lại nhận ra Trình Uyên, sau đó Hoàng Thái Lệ không kiềm được tức.

giận nói: “Trình Uyên, anh dọa chúng tôi hết hồn, sao đi đường như ma ấy, chẳng có tiếng động gì cả?” “Còn có, Đình Đình, Đình Đình... Ôi chao, thịt ngon quá, Đình Đình là tên anh gọi được đấy à?” Trình Uyên bị Hoàng Thái Lệ làm cho nghẹn lời không nói được gì.

Có điều nghe thấy Hoàng Thái Lệ nói như vậy, Trình Uyên lại quay sang nhìn Thiệu Đình Đình, thấy cô ta mặt mũi hồng hào mỉm cười với mình, không kiềm được hỏi: “Nói linh tinh, Đình Đình của chúng tôi là một cô gái xinh đẹp xuất sắc như vậy, chắc chắn có hàng trăm nghìn người theo đuổi, Trình Uyên, anh cũng đừng nghĩ nhiều.” Hoàng Thái Lệ bĩu môi nói: “Bạn trai người ta bây giờ là cậu chủ của tập đoàn lớn đấy, lát nữa anh sẽ gặp được thôi”

Chương 87

Chương 87

Anh uống từ từ đừng nói linh tinh, Trình Uyên người ta có vợ rồi” Thiệu Đình Đình vội vàng ngăn Hoàng Thái Lệ nói tiếp, sắc mặt ửng hồng: “Hơn nữa vợ người ta còn xinh đẹp hơn tớ nhiều, làm sao có thể vừa mắt tớ được chứ” Cô ta đã từng gặp Bạch An Tương, nếu bàn về giá trị nhan sắc, tuy rằng Thiệu Đình Đình cũng rất xinh đẹp, nhưng nếu so sánh với vợ của Trình Uyên, cô ta thật sự cũng hơi thẹn vì thua kém.

Có điều ngày đó cô ta nhìn thấy Bạch An Tương đến tìm Long Thâm Vũ, trong lòng đã thầm nghĩ, cảm thấy Bạch An Tương là loại phụ nữ sớm nắng chiều mưa, hơn nữa sau đó Trình Uyên chạy đến bế Bạch An Tương ra khỏi phòng làm việc của Long Thâm Vũ, lại càng chứng minh được phán đoán của cô ta.

Ngày đó Hoàng Thái Lệ không tham gia họp lớp, đương nhiên chưa từng gặp vợ của Trình Uyên, cho nên khi Thiệu Đình Đình nói như vậy, cô ta còn cho rằng Thiệu Đình Đình đang khiếm tốn, vì vậy cười khẩy nói: “Đình Đình cậu khiếm tốn làm cái gì, tớ chưa từng nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp hơn cậu cả, sao hả? Chẳng lẽ Trình Uyên còn cưới được một ngôi sao điện ảnh nữa chác?” Đây thật sự là một đề tài lúng túng.

Hoàng Thái Lệ chưa nhìn thấy Bạch An Tương nên nói như vậy cũng rất bình thường, nhưng Thiệu Đình Đình lại cảm thấy đỏ mặt, vì vậy vội vàng chuyển đề tài: “Thái Lệ, tớ đã nói với cậu rồi, lát nữa khi gặp cậu Ba, cậu nhất định phải rụt rè một chút, hai người có thể thành được hay không, còn phải xem biểu hiện của cậu đấy, người ta cũng là cậu chủ của tập đoàn lớn” Hoàng Thái Lệ nghe vậy cũng đỏ mặt, lẩm bẩm: “Biết rồi: “Tập đoàn lớn sao? Nói vậy là mạnh hơn Lâm Xương Dịch nhiều rồi.” Trình Uyên trêu chọc nói.

Lời nói của anh khiến Thiệu Đình Đình không kiềm được nhú mảy.

Hoàng Thái Lệ cũng lập tức châm chọc nói: “Chắc chắn là mạnh hơn Lâm Xương Dịch rồi, có điều anh còn chẳng bằng được Lâm Xương Dịch ấy chứ, tôi thật không biết Đình Đình gọi anh đến làm gì, chẳng liên quan gì đến anh cả” Thiệu Đình Đình cười khổ nói: “Hai người có thể bớt tranh cãi chút không, tất cả mọi người đều là bạn học, chỉ là cùng ăn một bữa cơm, để Trình Uyên đến trông coi cho cậu cũng được mà.” Trình Uyên giơ hai tay lên tỏ vẻ đầu hàng, người xưa có câu rất hay, đàn ông không tranh giành với phụ nữ.

Nói thật lòng, Thiệu Đình Đình cũng không biết tại sao lại gọi điện thoại cho Trình Uyên, chẳng qua ngày đó Trình Uyên bé Bạch An Tương đi ra khỏi công ty của Long Thâm Vũ, nhiều bảo vệ như vậy cũng không dám ngăn anh lại, ngay cả cảnh sát cũng phải làm nể cho anh, không biết tại sao, bóng người kia khắc sâu vào đầu Thiệu Đình Đình.

Long Thâm Lăng ít nhất cũng lớn hơn Thiệu Đình Đình đến mười tuổi, nói đến tình yêu, hoàn toàn không có, cô ta đối xử tốt với Long Thâm Lăng, cùng lắm cũng chỉ vì thế lực của nhà họ Long mà thôi.

Về phần trái tim cô ta thật sự hướng về ai, có lẽ ngay cả Thiệu Đình Đình cũng không rõ cho lắm.

Ờ ta nghĩ, nếu Trình Uyên chưa kết hôn, lại có xuất thân như Long Thâm Lăng vậy thì thật tốt biết mấy.

Nhưng rõ ràng điều này không hề thực tế chút nào, Thiệu Đình Đình đành cam chịu thở dài.

Về phần Trình Uyên, ban đầu anh chỉ cho rằng có mấy người bạn học tụ tập một chút, nếu đã ở ngay nhà ăn dưới tầng không xa Tuấn Phong, vậy cũng không suy.

nghĩ nhiều, thật không ngờ sau khi đến đây, lại thấy hai người Thiệu Đình Đình và Hoàng Thái Lệ, hơn nữa nghe lời nói của họ, còn là Thiệu Đình Đình giới thiệu người yêu cho Hoàng Thái Lệ.

Chuyện này khiến anh rất lúng túng.

€ó điều nói đi cũng phải nói lại, anh thật sự muốn nhìn xem Thiệu Đình Đình tìm được người bạn trai như thế nào, dù sao khi còn học đại học, Thiệu Đình Đình cũng là nữ thần trong lòng đám thấp kém bọn họ.

Vì vậy, mười phút sau, Trình Uyên đã không bình tĩnh được nữa rồi.

Đương nhiên, không chỉ có Trình Uyên không bình tĩnh, mà còn cả hai anh em Long Thâm Lãng và Long Thâm Vũ.

Long Thâm Lãng dẫn theo Long Thâm Vũ, vừa vào nhà ăn đã nhìn thấy Thiệu Đình Đình, lập tức đi về phía cô ta, Thiệu Đình Đình vội vàng đứng dậy chào hỏi hai anh em, trong nháy mắt, Trình Uyên cũng đứng dậy quay đầu lại.

Sáu mắt nhìn nhau, ba gương mặt mê mang.

Thiệu Đình Đình và Hoàng Thái Lệ cũng ngẩn ra.

Tuy ngày đó cô ta thấy Trình Uyên vào công ty của Long ‘Thâm Vũ gây chuyện, nhưng Long Thâm Vũ lại chạy trốn bằng cửa sau, hai người hoàn toàn không gặp nhau, cho nên Thiệu Đình Đình cũng không biết bọn họ có quen nhau.

“Ồ, mọi người quen nhau sao?” Thấy hai anh em Long ‘Thâm Lãng đều nhìn chăm chăm Trình Uyên, hơn nữa còn đứng rất lâu, cực kỳ có cảm giác như “trong mắt tôi chỉ có anh không có cô ta”, Thiệu Đình Đình nghi ngờ hỏi.

“Không quen” Trình Uyên kịp thời tỉnh táo lại, thản nhiên cười, sau đó lại ngồi xuống.

Hoàng Thái Lệ nghe vậy lập tức liếc mắt: “Đình Đình, cậu nghĩ gì vậy? Người ta là hai cậu chủ của Tập đoàn Long Đằng đấy, loại người như Trình Uyên mà cũng quen biết được với người ta sao? Chỉ sợ anh ta có muốn xách giày cho người ta cũng không xứng.” Lời nói này khiến mặt Long Thâm Lãng và Long Thâm Vũ đều đỏ bừng.

Phải biết người ngồi trước mặt này chính là Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong đấy, ngay cả ba họ là Long Văn cũng không chịu đựng nổi đâu, hơn nữa e rằng người trong thành phố Tân

Dương mà biết được thân phận của anh, sẽ không ai dám đắc tội anh đâu.

Hai anh em đưa mắt nhìn nhau, sau đó Long Thâm Lãng không vui trừng mắt lườm Thiệu Đình Đình, thâm nói, em mời được đồ ngự ngân từ đâu đến vậy? Thiệu Đình Đình nhận được ánh mắt không hài lòng của Long Thâm Lãng, sau đó lè lưỡi, nói khễ với Hoàng Thái Lệ: “Cậu rụt rè một chút, bớt nói chút đi.” “Ờ” Hoàng Thái Lệ định phản bác, nhưng sau khi nhìn thấy hai cậu chủ đẹp trai của Tập đoàn Long Đăng, vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

“Ngồi đi” Thiệu Đình Đình mỉm cười chỉ chỉ chỗ ngồi.

Long Thâm Vũ chậm chạp không dám ngồi, anh ta nhìn Long Thâm Lãng, Long Thâm Lãng gật đầu với anh ta.

Hết cách rồi, nếu đã đụng phải, quay đầu bỏ đi cũng không ổn, bây giờ bọn họ vẫn không dám công khai đắc tội Tập đoàn Tuấn Phong, thấy Trình Uyên giả vờ không biết, hơn nữa hình như Thiệu Đình Đình và Hoàng Thái Lệ cũng không biết Trình Uyên chính là Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong, vậy đành giả vờ làm bộ chút thôi.

Long Thâm Lãng ngấm ngầm kéo ống tay áo Long Thâm Vũ, hai anh em cùng ngồi xuống.

Ngay khi Long Thâm Vũ đang định ngồi xuống, Hoàng Thái Lệ lại đưa chân đá lên đùi Trình Uyên một cái: “Này, Trình Uyên, sao anh chẳng có mắt nhìn gì hết vậy, thân phận thấp như vậy mà còn không niêm nở một chút? Không thấy trong chén hai anh Long vẫn chưa có trà sao, mau rót đi!” Hoàng Thái Lệ đột nhiên đá Trình Uyên, Long Thâm Vũ đang định ngồi xuống, lập tức sợ hãi đến mức giật mình, một câu “Mẹ kiếp” suýt nữa bật ra khỏi miệng.

Sau đó lại nghe thấy Hoàng Thái Lệ nói chén trà còn trống không, phải rót trà, Long Thâm Vũ lập tức nhắc ấm trà, rất cung kính rót đầy cho Trình Uyên.

“Anh uống từ từ!” Hết cách rồi, tên này bị Trình Uyên dạy dỗ cho phát sợ, vì anh ta đắc tội Trình Uyên khiến Long Đăng chịu tổn thất rất lớn, mình cũng mất đi địa vị ở Long Đăng,

nếu lại đắc tội lần nữa, Long Văn còn không đuổi anh ta ra khỏi nhà sao? Hoàng Thái Lệ và Thiệu Đình Đình đều kinh ngạc đến ngây người.

Đây là thao tác gì vậy? Một cậu chủ của tập đoàn lớn, thế mà lại đi rót trà cho một nhân viên bình thường sao? Mà Trình Uyên lại bung chén trà mà Long Thâm Vũ vừa rót, uống một ngụm, sau đó Hoàng Thái Lệ lại đá lên bấp chân anh một cái.

Sắc mặt Long Thâm Vũ và Long Thâm Lăng đều tái nhợt.

“Này, anh xem người ta lễ phép đến mức độ nào, nếu không đã chẳng bảo anh có mệnh thấp kém rồi, còn không chịu học tập đi! Trong chén anh Long này còn chưa có trà đâu.” Hoàng Thái Lệ trách mắng Trình Uyên.

Trình Uyên giật mình, sau đó nhìn sang thấy Hoàng Thái Lệ chỉ Long Thâm Lăng.

Long Thâm Lăng thấy Trình Uyên nhìn mình, trong lòng cũng thấp thỏm, vội vàng đứng dậy nhắc ấm trà tiếp tục rót đầy cho Trình Uyên.

“Anh uống từ từ!” Lần này Hoàng Thái Lệ và Thiệu Đình Đình hoàn toàn đứng hình rồi.

Chương 88

Chương 88

Cởi Hoàng Thái Lệ choáng váng, cô ta nói với Long Thâm Lãng: “Anh Long, Trình Uyên chỉ là một nhân viên quen, sao có thể để anh rót trà cho anh ta được chứ” Long Thâm Lãng vội vàng nói: “Nên làm nên làm” Long Thâm Vũ cũng vội vàng hòa theo: “Đúng đúng, nên làm” Trình Uyên thấy hai người này bối rối, trong lòng rất sáng khoái.

Phải biết, trước đó Long Thâm Lãng vẫn lộ ra vẻ mặt khinh miệt bảo anh đi đập đầu xin lỗi Long Thâm Vũ, mà Long Thâm Vũ lại còn kiêu ngạo hơn bảo Từ Đầu Trọc giết mình, bây giờ thì sao... Ha ha.

“Hóa ra là hai vị là cậu chủ của Tập đoàn Long Đăng, em đây có tài cán gì dám nhận hai cậu chủ rót trà cho chứ” Trình Uyên trêu chọc cười nói.

Long Thâm Lãng vội vàng nói: “Đề anh Trình chê cười rồi, so sánh với anh, chúng tôi chẳng là cái thá gì cả.” Long Thâm Vũ cũng gật đầu phụ họa: “Đúng đúng đúng” Bây giờ bọn họ đã biết được thân phận của Trình Uyên, đương nhiên không dám đắc tội Trình Uyên, dù sao Tuấn Phong bây giờ mà muốn xử lý Long Đăng, vẫn chưa phải chuyện gì khó khăn cả.

Cho nên, nếu Trình Uyên đã không muốn nói cho Thiệu Đình Đình và Hoàng Thái Lệ biết thân phận của mình, vậy hai người bọn họ đương nhiên cũng không dám vạch trần Trình Uyên trước mặt mọi người.

Cũng chính vì bọn họ không vạch trần, mới khiến Thiệu Đình Đình và Hoàng Thái Lệ đều chìm trong trạng thái mơ hồ.

Hoàng Thái Lệ khẽ hỏi Thiệu Đình Đình: “Người có tiền đều khách sáo như vậy sao?” Thiệu Đình Đình nhíu mày lắc đầu: “Tớ cũng không rõ lắm” Tuy rằng nói thì nói thế, nhưng mỗi

hành động lời nói tiếp theo lại khiến Thiệu Đình Đình nhận ra manh mối.

Long Thâm Lãng nâng chén trà mời Trình Uyên cười rất chân thành: “Anh Trình này, tôi mời anh.” Thiệu Đình Đình dùng cánh tay chọc chọc hấn ta, khẽ nói: “Trình Uyên là bạn học của em, còn ít tuổi hơn anh” Quả thật Trình Uyên nhỏ hơn Long Thâm Lãng mười mấy tuổi, nhưng Long Thâm Lãng lại nghiêm mặt nói: “Nói cái gì vậy? Người xuất sắc như anh Trình đây, sao có thể dùng số tuổi để phán đoán địa vị của anh ta được?” “Hả?” Thiệu Đình Đình đột nhiên bắt đầu nghi ngờ có phải hai anh em Long Thâm Lãng ra ngoài quên uống thuốc hay không.

Hoàng Thái Lệ đã bị sự khiêm tốn của hai anh em nhà họ Long làm cho cảm động đến mức không biết gì nữa.

Thỉnh thoảng cô ta lại nhắc Thiệu Đình Đình, vì vậy Thiệu Đình Đình ngầm hiểu, vội vàng giới thiệu với Long Thâm Vũ: “Anh Long, đây là bạn thân của em, Thái Lệ, gương mặt xinh xắn, tấm lòng lương thiện, anh xem có xứng đôi với Thâm Vũ không?” Long Thâm Vũ nghe vậy, thậm chí có cảm giác muốn học máu, hóa ra kẻ hung dữ này đến đây xem mắt với mình đây hả? Long Thâm Lãng cũng hơi lúng túng, hấn ta nhìn Trình Uyên một cái, hỏi: “Anh Trình thấy có xứng đôi không?” Trình Uyên thật sự muốn nói một câu, hai người đúng là trời sinh một cặp đất tạo một đôi, nhưng dù sao Hoàng Thái Lệ cũng là bạn học của anh, tuy rằng hơi độc miệng chút nhưng con người cũng không tệ lắm, anh biết rõ Long Thâm Vũ không phải thứ tốt đẹp gì, chắc chắn không thể đẩy bạn học mình vào hố lửa rồi.

Vì vậy Trình Uyên thờ ơ nói một câu: “Không hợp, giải tán đi” “Ừ, nghe lời anh Trình” Long Thâm Lãng và Long Thâm Vũ đều như trút được gánh nặng, đứng dậy chào tạm biệt.

Hai anh em đi rất vội vàng, Thiệu Đình Đình đứng dậy gọi lại, họ đều giả vờ như không nghe thấy.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Hoàng Thái Lệ cảm thấy bước ngoặt này quá bất ngờ rồi, cho dù là diễn kịch, cũng giả dối đến mức khiến người ta nổi da gà.

Thiệu Đình Đình cũng khó hiểu: “Chẳng hiểu ra sao cái” Trình Uyên lau miệng, vui mừng nói: “Tôi cũng ăn no rồi, chúng ta hẹn gặp lại lần sau” Nói xong định đi ra ngoài.

Hoàng Thái Lê lập tức giận dữ nói: “Trình Uyên, anh đứng lại đó cho tôi!: Trình Uyên kinh ngạc quay đầu.

Hoàng Thái Lê cực kỳ phẫn nộ: “Trình Uyên tại sao anh lại như thế? Thấy chúng tôi sắp gả vào nhà giàu nên anh đồ kị có đúng không? Tại sao lại phá đám tôi? Anh dựa vào cái gì nói tôi với cậu Long không xứng đôi? Anh không thể nhìn người khác tốt đẹp được đúng không? Ước ao ghen tỵ à?” “Loại người như anh, cả đời cũng chỉ là một tên thấp kém thôi tha thôi!” Thiệu Đình Đình nhìn Hoàng Thái Lê tức giận, vội vàng khuyên cô ta: “Thái Lê, đừng như vậy!” Trình Uyên nhú mày.

Nói thật, bây giờ anh hồi hận rồi.

Anh xoay người nhìn Hoàng Thái Lê, ánh mắt dần dần lạnh như băng giá.

Hoàng Thái Lê vốn đang chống nạnh tức giận quát mắng Trình Uyên, khi nhìn thấy ánh mắt của anh, trong lòng lập tức kinh ngạc, không kiềm được còn hơi sợ hãi.

Trình Uyên đột nhiên trầm giọng nói: “Sau này cô sẽ biết, tôi vừa cứu cô!” “Nghĩa là sao?” Hoàng Thái Lê kinh hãi buồn bực nói.

Trình Uyên cười khẩy: “Cô cho rằng bọn họ vô duyên vô cơ nịnh nọt tôi sao? Tên thấp kém thôi tha? Đó là trước đây thôi.” “Có nghĩa là sao?” Hoàng Thái Lê vẫn hỏi tiếp.

Trình Uyên chỉ Thiệu Đình Đình nói: “Nếu cô nghe tôi, tốt nhất cũng rời khỏi Long Thầm Lãng đi, hai anh em họ đều không phải loại tốt đẹp gì đâu” Nói xong, anh xoay người rời đi.

Đợi sau khi Trình Uyên đi ra khỏi nhà ăn, Hoàng Thái Lê lại càng thẹn quá hóa giận: “Anh ta nói như vậy rốt cuộc.

có ý gì chứ?” Trên đường trở về, Long Thầm Lãng mặt mũi tối sầm ngồi trong ô tô.

Long Thầm Vũ ngồi bên cạnh cũng mặt mũi đen sì, anh ta giận dữ nói: “Mẹ nó, hai thứ điên rồ kia, em thật sự muốn xé bọn họ ra” Long Thầm Lãng giọng nói lạnh lùng: “Cậu Ba, đừng nóng vội, Trình Uyên không nhảy nhót được mấy ngày nữa đâu.” Long Thầm Vũ nghe vậy lập tức lộ vẻ vui mừng: “Anh Hai, anh có cách xử lý anh ta sao?” Long Thầm Lãng cười khẩy, ánh mắt tàn nhẫn nói: “Chúng ta đã đạt được thống nhất với Tập đoàn Phương Sơn, tiếp theo còn có bàn bạc với Tập đoàn Trích Thủy, anh cũng không tin, ba tập đoàn chúng ta không thắng nổi một Tuấn Phong của anh ta” Ngày hôm sau.

Trình Uyên ngồi trong chiếc xe xa hoa của công ty, đi về phía câu lạc bộ Hải Thiên.

“Thẩm Trì, ba mươi tuổi, người thừa kế duy nhất của Tập đoàn Thẩm Thị, tính cách kiêu ngạo. Anh ta còn có một người chị và một em gái, hạng mục mấy tỷ lần này do.

chính anh ta phụ trách” Vương Tử Yên ngồi bên cạnh Trình Uyên, nói cho Trình Uyên nghe những tài liệu về người phụ trách của Tập đoàn Thẩm Thị ở thành phố Tân Dương lần này.

“Kiêu ngạo sao?” Trình Uyên gật đầu.

Thảo nào anh ta không chịu đến Tập đoàn Tuấn Phong bàn chuyện làm ăn, ngược lại bắt Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong tự mình đi tới câu lạc bộ Hải Thiên bàn bạc với anh ta.

Có điều Trình Uyên cũng không để ý lắm đến chuyện này, dù sao nếu có thể đàm phán thành công hạng mục lớn gần mấy tỷ này, sẽ là sự trợ giúp từ trước đến giờ chưa từng có với Tuấn Phong, thậm chí còn có thể đưa tập đoàn lên vị trí thứ sáu toàn tỉnh.

Trình Uyên từ nhỏ đến lớn, mấy tỷ đây, anh chỉ tưởng tượng thôi đã hơi choáng váng rồi, nghĩ rằng, người ta kiêu ngạo thì kiêu ngạo đi.

Đến câu lạc bộ, Vương Tử Yên lấy giấy mời ra.

Có nhân viên phục vụ của câu lạc bộ dẫn Trình Uyên, Vương Tử Yên còn có Bạch Long đi đến vườn hoa suối nước nóng.

Vừa bước vào vườn hoa suối nước nóng, Trình Uyên đã ngây ra.

Hai hàng cô gái mặc bikini đứng thẳng, đếm sơ sơ cũng khoảng gần ba mươi người, hơn nữa ai nấy đều có gương mặt xinh đẹp đáng người cân đối.

Sau khi mấy người Trình Uyên bước vào, những cô gái này vội vàng cúi đầu chào Trình Uyên, khiến anh có phần được yêu thương mà lo sợ.

Sau đó một cô gái mặc bikini trong đó dẫn đám người Trình Uyên đi đến một suối nước nóng bên cạnh.

Trong hồ có sáu, bảy người. Trong đó có ba người đàn ông, bốn cô gái.

Trong đó có một người khoảng ba mươi tuổi, đang được hai người đẹp đáng người bốc lửa chăm sóc, có lẽ chính là ông chủ nhỏ Thẩm Trì của Tập đoàn Thẩm Thị rồi.

Mà hai người đàn ông trung niên còn lại, bên cạnh mỗi người cũng có một người đẹp đáng người uyển chuyển chăm sóc.

Nhìn mấy người đang ngâm suối nước nóng, Trình Uyên sững sốt một lát, sau đó vội vàng cười nói: “Xin chào.

Tổng giám đốc Thẩm, tôi là Trình Uyên của Tuấn Phong” Thẩm Trì đang nhắm mắt, sau khi nghe thấy lời chào hỏi của Trình Uyên, hơi nhấc mí mắt lên, thờ ơ phun ra một chữ: “Cởi.” PCDI. 1 Trình Uyên ngẩn ra.

Sau đó, người đẹp mặc bikini dẫn đường đứng bên cạnh anh cười giải thích: “Khi trò chuyện với Tổng giám đốc.

Thẩm của chúng tôi, nhất định phải vô cùng thẳng thắn gặp gỡ.” Đây là lần đầu tiên Trình Uyên nghe nói, đàm phán còn phải cởi quần áo ngâm suối nước nóng.

Đành chịu, mỗi làm ăn mấy tỷ đây.

Cuối cùng Trình Uyên vẫn cởi chỉ còn sót lại chiếc quần lót, sau đó cũng vào ngâm suối nước nóng.

“Tổng giám đốc Thẩm, chúng ta có thể bàn bạc được chưa?” Trình Uyên mỉm cười hỏi.

Ai ngờ Thẩm Trì lại mở mắt ra lần nữa, sau đó nhìn thấy Vương Tử Yên và Bạch Long đứng trên bờ, không kiềm được nhíu mày nói: “Nếu muốn bàn bạc thì bảo cả những người mà anh dẫn theo kia cũng cởi ra”

Chương 89

Chương 89 Không phải hàng kinh doanh Nghe thấy lời này, Trình Uyên cảm thấy khó xử.

Bạch Long còn đỡ, vẫn vẻ mặt bình tĩnh như trước, nhưng gương mặt Vương Tử Yên lại ửng đỏ.

Trình Uyên quay đầu liếc nhìn Vương Tử Yên một cái, lập tức bị gương mặt e thẹn của Vương Tử Yên làm cho kinh ngạc.

Phải Vương Tử Yên đứng trước mặt anh luôn giữ trạng thái làm việc, gương mặt gần như không hề xuất hiện quá nhiều biểu cảm gì. Không ngờ được Vương Tử Yên đỏ mặt cũng mê người như vậy.

Nhưng Trình Uyên nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ lan man trong đầu mình, vội vàng cười làm lành với Thẩm Trì, nói: “Tổng giám đốc Thẩm, thật ngại quá, chúng tôi đi vội vàng cũng không chuẩn bị áo tắm gì, anh bỏ qua cho trợ lý của tôi đi, dù sao cũng là con gái.” Thẩm Trì từ từ nhám hai mắt lại không lên tiếng, giống như không nghe thấy Trình Uyên nói gì, hai người đẹp.

mặc bikini dáng người bốc lửa cũng tập trung đấm bóp.

cho anh ta.

Người đẹp mặc bikini dẫn bọn họ đến đây lại vội vàng nói: “Chỗ chúng tôi có áo tắm.” Sau đó cười nói với Vương Tử Yên: “Mời đi theo tôi.” Vương Tử Yên chân chừ một lát, liếc mắt nhìn Trình Uyên, căn môi một cái đi theo cô gái kia đi thay áo tắm.

Nhưng gương mặt Trình Uyên lại lập tức lộ ra vẻ không Vu.

Có áo tắm không nói sớm, hại mình làm ướt cả quần lót rồi.

Bạch Long lại rất dứt khoát, chuẩn bị cởi quần áo.

Thẩm Trì lại nhắc mí mắt lên lần nữa, chỉ vào Bạch Long nói: “Anh, không cần phải xuống.” Bạch Long nhìn Trình Uyên, Trình Uyên gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Ngay sau đó, Vương Tử Yên đã đến.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Vương Tử Yên, những người có mặt đều kinh ngạc đến ngây người.

Chân ngọc mảnh khảnh trắng nõn, thậm chí không nhìn thấy mạch máu, chân trắng thon dài mà kiềm nén, vòng eo uyển chuyển, cùng với phần đầy đặn to lớn căng mẩy, hơn nửa cộng thêm gương mặt quyến rũ của cô ta cùng với khí chất tao nhã...

Cổ họng Trình Uyên bắt đầu di chuyển, âm thầm nuốt nước bọt.

Trong lòng nghĩ thầm, thật sự không ngờ được, cô lại là một Vương Tử Yên như vậy.

Không chỉ có Trình Uyên, ngay cả Thẩm Trì cũng mở to đôi mắt cực kỳ ử rũ kia, nhìn chăm chăm Vương Tử Yên.

Vương Tử Yên thoải mái hào phóng xuống nước, sau đó đến bên cạnh Trình Uyên, đẩy kính mắt nói: “Tổng giám đốc Thẩm, bây giờ chúng ta có thể bàn bạc được chưa?” Thẩm Trì nở nụ cười.

“Đương nhiên có thể” Anh ta nói: “Hẳn là Tuấn Phong cũng đã biết thực lực của chúng tôi, hợp tác cùng chúng tôi chỉ có kiếm lợi nhuận thôi” Trình Uyên vội vàng cười làm lạnh nói: “Đó là chuyện đương nhiên, sau này còn phải dựa vào Tổng giám đốc.

Thẩm Trì gật đầu nhiều hơn.” Thẩm Trì phát tay, nói: “Hạng mục gần mười tỷ, chúng ta chia đôi lợi nhuận” Trình Uyên nghe vậy trong lòng mừng rỡ, nhưng anh nhanh chóng bình tĩnh lại.

Người xưa có câu nói rất hay, thế gian không có bữa trưa miễn phí, nếu người ta đã đưa đến cửa, vậy chắc chắn sẽ có điều kiện, nếu không còn đàm phán làm gì? Vì vậy Trình Uyên cười nói: “Vậy Tổng giám đốc Thẩm, điều kiện của quý tập đoàn là...2” Thẩm Trì đưa ra một ngón tay, sau đó ánh mắt

nhìn thẳng vào Vương Tử Yên, không kiêng kỵ chút nào, cười nói: “Chỉ có một, cũng rất đơn giản, đối với các anh mà nói, rất dễ dàng làm được.” “Mời Tổng giám đốc Thẩm nói!” Trình Uyên.

Thẩm Trì chỉ Vương Tử Yên: “Trợ lý Vương đúng không, tôi cảm thấy rất hứng thú với cô, có hứng thú chuyên chỗ làm không, đến Tập đoàn Thẩm Thị chúng tôi?” “..” Trình Uyên giật mình.

Vương Tử Yên cũng nhú chặt mày.

Thẩm Trì tiếp tục nói: “Trợ lý Vương cô đừng sợ, Tập đoàn Thẩm Thị chúng tôi chắc chắn có quan hệ tốt hơn Tuấn Phong, hơn nữa những người mà tôi nhìn vừa mắt, vẫn chưa ai có thể từ chối được, tôi muốn cô đến chỗ tôi, Chủ tịch các cô cũng không giữ cô lại được đâu” Vương Tử Yên im lặng không nói.

Trình Uyên nghi ngờ hỏi Thẩm Trì: “Tổng giám đốc.

Thẩm, đây chính là điều kiện của anh sao?” Thẩm Trì gật đầu: “Đúng, chỉ vậy thôi.” Trình Uyên nghe vậy nở nụ cười: “Qua loa như vậy sao?” Thẩm Trì cũng cười: “Tôi thích” “Toàn bộ Tập đoàn Thẩm Thị, tương lai đều là của tôi, tôi muốn thế nào sẽ là như thế” Anh ta tiếp tục nói: “Tôi nghĩ anh không nên từ chối tôi, dù sao đưa cô ta cho tôi, anh có thể nhận được mỗi làm ăn gần mười tỷ.” Đúng vậy, gần mười tỷ, đây thật sự là một con số mê người.

Mà mục tiêu của Trình Uyên từ trước đến nay, chính là đưa Tuấn Phong trở thành xí nghiệp đứng đầu tỉnh Giang Bắc, rõ ràng nếu lần làm ăn này có thể đàm phán thành công, vậy khoảng cách đến mục tiêu của anh sẽ gần hơn một bước dài.

Nhưng mà.

Trình Uyên lại lắc đầu.

Nhìn thấy Trình Uyên lắc đầu, Thẩm Trì cũng sửng sốt, anh ta lập tức mở to hai mắt, khó mà tin nổi hỏi: “Anh, từ chối?” Trình Uyên gật đầu: “Đúng” “Tại sao?” Anh ta rất không hiểu. Phải biết, đây chính là mỗi làm ăn gần mười tỷ, tất cả mọi người đều là người làm ăn, vì một trợ lý nho nhỏ, chẳng lẽ định vứt bỏ mỗi làm ăn gần mười tỷ này sao? Trợ lý không

còn có thể tìm người khác, nhưng nếu bỏ lỡ chuyện làm ăn này, vậy coi như mất trắng rồi. Người làm ăn bình thường, cho dù người tình, thậm chí là vợ mình, cũng có thể đưa cho người khác.

Không chỉ có Thẩm Tri cảm thấy khó tin, ngay cả Vương Tử Yên cũng lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

Sau đó Trình Uyên đứng dậy khỏi hồ nước nóng, chỉ quần lót của mình nói: “Thứ này rất khó chịu, mẹ nó cả cuộc đời sau này của tôi cũng sẽ không bao giờ ngâm nước nóng nữa đâu.” Sau đó ngay trước mặt Thẩm Tri, vươn tay ra với Vương Tử Yên.

Vương Tử Yên máy móc vươn bàn tay ngọc ngà trắng nõn cho Trình Uyên, sau đó bị Trình Uyên kéo lên bờ.

“Chuyện buôn bán chính là một bên mua một bên bán.” Trình Uyên chỉ vào Vương Tử Yên nói với Thẩm Tri: “Nhưng cô ta không phải hàng hóa, cô ta là trợ lý của tôi, là hàng không bán!” Nói xong, mặc quần áo, xoay người định rời đi.

“Anh dám từ chối tôi?” Thẩm Tri tức giận nói: “Anh có biết, vì một cô gái mà đặc tội Tập đoàn Thẩm Thị chúng tôi, là một chuyện cực kỳ không đáng không?” Trình Uyên đột nhiên xoay người, trên mặt không còn nụ cười, lạnh lùng nói với Thẩm Tri: “Cô ta là người của tôi, nếu ngay cả người của mình mà tôi cũng không bảo vệ được, có kiếm được nhiều tiền hơn nữa cũng để làm gì đâu?” Thật ra Trình Uyên định nói là, cô ta là người của Tuấn Phong chúng ta, nhưng khi nói lại không để ý lắm đến chuyện chọn lọc từ ngữ, vì vậy sau khi nói xong những câu này, Vương Tử Yên cũng ngây ra.

Nói xong, bọn họ cũng không quay lại, rời khỏi câu lạc

bộ Hải Thiên.

Sau khi ngồi lên ô tô, Trình Uyên cảm thấy toàn thân đều khó chịu, đặc biệt còn mặc quần lót ướt sũng, trong quần dính dính.

“Kiêu ngạo sao?” Anh vừa cầm khăn lông lau tóc vừa khinh thường nói: “Anh ta không phải kiêu ngạo, mà quả thật là chính là một tên kiêu ngạo đến phát điên rồi. Anh ta còn nghĩ

là không ai dám từ chối cơ chứ, đồ ngu!” Anh lảm bảm một mình, không ai thèm để ý đến anh.

Vì bình thường Bạch Long rất ít nói, bây giờ lại chịu trách nhiệm lái xe, nghe Trình Uyên oán giận, anh ta cũng chỉ vào tai trái ra tai phải.

Mà Vương Tử Yên...

Bây giờ, tim Vương Tử Yên lại đập rất nhanh.

“Cô ta không phải hàng hóa, cô ta là trợ lý của tôi, là hàng không bán!” “Cô ta là người của tôi, nếu ngay cả người của mình mà tôi cũng không bảo vệ được, có kiếm nhiều tiền hơn nữa cũng có để làm gì đâu?” Hai câu nói của Trình Uyên không ngừng quanh quẩn trong đầu cô ta.

Cô ta mất hồn, tim đập như hươu chạy.

Giờ phút này, trong mắt cô ta, Trình Uyên không còn bóng dáng con nhà giàu nữa, mà chuyển thành cảm giác khiến cô ta không nói được thành lời.

“Này, trợ lý Vương, đúng là cô rất trắng, mặc cái này rất đẹp” Trình Uyên quay đầu liếc nhìn Vương Tử Yên trêu chọc.

Gương mặt Vương Tử Yên xoẹt một cái đỏ rực.

thật là chính là một tên kiêu ngạo đến phát điên rồi. Anh ta còn nghĩ là không ai dám từ chối cơ chứ, đồ ngu!” Anh lảm bảm một mình, không ai thèm để ý đến anh.

Vì bình thường Bạch Long rất ít nói, bây giờ lại chịu trách nhiệm lái xe, nghe Trình Uyên oán giận, anh ta cũng chỉ vào tai trái ra tai phải.

Mà Vương Tử Yên...

Bây giờ, tim Vương Tử Yên lại đập rất nhanh.

“Cô ta không phải hàng hóa, cô ta là trợ lý của tôi, là hàng không bán!” “Cô ta là người của tôi, nếu ngay cả người của mình mà tôi cũng không bảo vệ được, có kiếm nhiều tiền hơn nữa cũng có để làm gì đâu?” Hai câu nói của Trình Uyên không ngừng quanh quẩn trong đầu cô ta.

Cô ta mắt hờn, tim đập như hươu chạy.

Giờ phút này, trong mắt cô ta, Trình Uyên không còn bóng dáng con nhà giàu nữa, mà chuyển thành cảm giác khiến cô ta không nói được thành lời.

“Này, trợ lý Vương, đúng là cô rất trắng, mặc cái này rất đẹp”
Trình Uyên quay đầu liếc nhìn Vương Tử Yên trêu chọc.

Gương mặt Vương Tử Yên xoẹt một cái đỏ rực.

Chương 90

Chương 90 Anh ta có gì tốt hơn tôi?

” Trình Uyên thấy Vương Tử Yên có bộ dạng như muốn nói lại thôi, không kiềm được hỏi lại: “Sao vậy?” Vương Tử Yên về mặt áy náy khẽ nói một câu: “Xin Vĩ cô ta, Trình Uyên không hề do dự từ bỏ một mối làm ăn gần mười tỷ, điều này khiến Vương Tử Yên không ngừng tự trách mình.

Trình Uyên phát tay áo, chỉ Bạch Long đang lái xe nói: “Không liên quan gì đến cô, nếu đổi lại thành Pikachu của chúng ta, tôi cũng sẽ từ chối như vậy thôi.” Bạch Long hơi nhăn mặt, sau đó xe đột nhiên tăng tốc.

“Mẹ kiếp.” Trình Uyên kinh hãi.

Vương Tử Yên không ngồi vững, lập tức ngã về phía Trình Uyên.

Lại nói, ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi câu lạc bộ, cô ta còn chưa thay quần áo, ôm quần áo của mình chạy ra ngoài theo Trình Uyên, bây giờ vẫn còn mặc bikini khiến người ta động lòng kia, mảng lớn da thịt trắng như tuyết đều lộ ra ngoài.

Ngọc mềm hương dịu ngã vào lòng, Trình Uyên lập tức ngẩn ra.

Vương Tử Yên cũng vội vàng chui ra khỏi lòng Trình Uyên, mặt đỏ lên giống như lá phong mùa thu.

Xe ô tô dừng lại trong bãi đỗ xe tòa nhà cao tầng Tuấn Phong, Trình Uyên nói với Vương Tử Yên: “Chúng tôi lên trước, cô thay quần áo trong xe đi.” Vương Tử Yên ngượng ngùng gạt đầu, không dám lên tiếng, vì cô ta sợ một chữ nói ra cũng nóng bừng.

Trình Uyên xuống xe dẫn theo Bạch Long đi thẳng về phía thang máy, lúc này, chỗ không xa bãi đỗ xe, một người đang

đứng bên cạnh xe Benz, anh ta nhíu mày nhìn bóng dáng Trình Uyên và Bạch Long rời đi.

Người này không phải ai khác, chính là bạn trai của Vương Tử Yên, Thái Tập Côn, trước đó Trình Uyên đã từng gặp anh ta bên ngoài Tuấn Phong.

“Lách cách!” Một âm thanh vang lên, dọa Thái Tập Côn sợ hết hồn, vội vàng nhìn sang xe Trình Uyên, chỉ thấy Vương Tử Yên từ trong xe bước xuống.

Thái Tập Côn lập tức mở to hai mắt.

Tại sao họ lại một trước một sau lên tầng? Tại sao Tử Yên lại ở trong xe anh ta? Anh ta rất nghi ngờ, đang định bước lên hỏi cho rõ ràng, đột nhiên, anh ta nhìn thấy Vương Tử Yên cầm thứ gì đó trong tay, khi đi ngang qua thùng rác, cô ta dừng lại một lát, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười âm áp, giống như một bông hoa hồng lộng lẫy.

Thái Tập Côn không kiềm được nhìn đến ngẩn ngơ.

Vương Tử Yên ném thứ kia vào thùng rác.

Thái Tập Côn không lập tức bước đến, mà chỉ đợi Vương Tử Yên cũng vào thang máy, lúc này mới đi đến đứng trước thùng rác, sau đó nhìn thấy thứ trong thùng rác.

Bikini...

Anh ta trợn mắt trừng trừng.

‘Vương Tử Yên quay về phòng làm việc của mình, sau đó ngồi trên ghế sofa pha ngân người, trong đầu lại thỉnh thoảng xuất hiện cảnh tượng trong suối nước nóng, thỉnh thoảng lại xuất hiện bóng dáng Trình Uyên khi từ chối Thẩm Trì.

Lúc này, điện thoại vang lên, kéo Vương Tử Yên từ giữa suy nghĩ hỗn loạn về với thực tế.

“Alo.” “Trợ lý Vương, có người tên là Thái Tập Côn đến tìm cô.” Nhân viên lễ tân nói.

Vương Tử Yên không kiềm được nhíu mày, suy nghĩ một lát nói: “Bảo anh ta lên đây đi” Trong tình huống bình thường,

trong thời gian làm việc không cho phép xử lý việc riêng, cũng không cho phép.

gặp gỡ người ngoài. Có điều, so với việc một mình gặp anh ta sau khi tan tầm, Vương Tử Yên lại cảm thấy gặp ở nơi công cộng sẽ khá hơn một chút.

Thái Tập Côn bước vào phòng làm việc của Vương Tử.

‘Yên, không để lộ ra vẻ mặt tức giận, ngược lại, anh ta vẫn duy trì nụ cười nhìn qua có vẻ rất lịch sự nho nhã.

Vương Tử Yên đứng dậy, đóng cửa lại, mặt không thay.

đổi hỏi: “Sao anh lại đến đây?” Thái Tập Côn mỉm cười nói: “Nhớ em.” Vương Tử Yên nghe thấy câu trả lời của anh ta, quay đầu sang bên cạnh, hơi nhíu mày.

Ngay sau đó, Thái Tập Côn lại dịu dàng nói: “Tử Yên, chúng ta xác định quan hệ cũng đã gần nửa năm rồi đúng không?” Xác định quan hệ sao? Vương Tử Yên rất nghi ngờ, cô ta không hiểu hỏi: “Chúng ta xác định quan hệ từ bao giờ?” Nói một cách chính xác, vì liên quan đến ba mẹ mà bọn họ mới gặp mặt xem mắt, vì ba mẹ Vương Tử Yên nợ tiền của nhà Thái Tập Côn, dưới sự yêu cầu của ba mẹ, cô ta không từ chối Thái Tập Côn thẳng thừng, vì vậy hai người với cho nhau phương thức liên lạc, theo lời nói của ba mẹ cô ta thì là, để cho bọn trẻ qua lại riêng tư với nhau.

Vậy làm sao lại coi là xác định quan hệ được chứ? Nghe thấy câu hỏi của Vương Tử Yên, Thái Tập Côn hơi ngẩn ra, nhưng nhanh chóng nở nụ cười.

Sau đó ngay trước mặt Vương Tử Yên, anh ta quỳ chân sau xuống, cũng rút ra một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo.

Trong sự khiếp sợ của Vương Tử Yên, anh ta dịu dàng nói: “Tử Yên, gả cho anh nhé.” Vương Tử Yên bối rối.

Nói thật, cô ta cũng không có chút cảm tình gì với anh ta, ngay cả việc hẹn hò cũng chỉ là mong muốn từ một phía của anh ta, thế này làm sao bảo cô nhận lời được chứ? Cô ta vội vàng đỡ anh ta đứng dậy: “Không, anh đừng như vậy, Thái Tập Côn anh nghe tôi nói đã, chúng ta không thể nào đâu”

Thái Tập Côn nghe vậy, vẻ mặt hơi khựng lại: “Tại sao không thể nào?” Vương Tử Yên thấy không kéo được anh ta, không kiềm được cũng hơi tức giận, cắn môi nói: “Tóm lại, tôi còn chưa muốn kết hôn.” Vì liên quan đến ba mẹ, cô ta không dám nói năng quá mức thẳng thừng, dù sao vẫn còn nợ người ta một khoản tiền lớn.

Thái Tập Côn gật đầu, sau đó lại cười, chẳng qua nụ cười có phần đáng sợ.

Anh ta đột nhiên ngẩng đầu hỏi Vương Tử Yên: “Không phải vì quản lý chi nhánh tên là Trình Uyên kia sao?” Vương Tử Yên nghe vậy, thân thể chấn động.

Vì Trình Uyên sao? Thái Tập Côn không nhắc đến còn đỡ, vừa nhắc đến, bóng dáng Trình Uyên đã lập tức xuất hiện trong đầu cô ta, hơn nữa đối mặt với sự mê hoặc của gần mười tỷ, dáng vẻ anh từ chối thật sự rất đẹp trai.

Đương nhiên, thật ra cũng không phải vì Trình Uyên, nhưng nếu Thái Tập Côn đã nhắc đến, trong lòng Vương Tử Yên tự nhiên so sánh hai người với nhau, sau đó phát hiện, Trình Uyên rất thành thật, cũng rất có sức hấp dẫn, mà người đàn ông trước mặt này, rất giả dối, rất trống rỗng.

Nhưng, sao chuyện này có thể xảy ra được chứ? Vương Tử Yên không kiềm được tức giận nói: “Anh nói linh tinh gì thế hả? Người ta đã kết hôn rồi, sao có thể như vậy được.” “Sao lại không thể chứ?” Thái Tập Côn cười khẩy, cầm chiếc nhẫn kia nhìn rất lâu, sau đó tự giễu nói: “Anh đến trung tâm thương mại mua chiếc nhẫn đắt tiền nhất, vốn dĩ cho rằng sau khi em nhìn thấy sẽ rất vui mừng lao vào lòng anh, vì anh nghe người ta nói, phụ nữ đều thích kim cương, càng to càng tốt, xem ra anh quá ngây thơ rồi” “Choang!” Anh ta đột nhiên ném chiếc nhẫn xuống mặt đất, đột nhiên tức giận chỉ vào mặt Vương Tử Yên nói: “Cô là đồ lẳng lơ! Lại dám quyến rũ đàn ông sau lưng tôi!” Vương Tử Yên bị sự lật lọng đột nhiên của anh ta dọa cho sợ hết hồn, sau đó cũng nổi giận: “Thái Tập Côn, anh nói cái gì?” “Tôi nói gì sao?” Thái Tập Côn cười khẩy nói: “Mẹ nó tôi đã tận mắt nhìn thấy rồi, cô từ trong xe của Trình Uyên bước xuống, trước khi xuống còn thay quần

áo, ném thứ quần áo buồn nôn này vào thùng rác, cô cũng cảm thấy buồn nôn sao? Nhưng mẹ nó các người làm ra những chuyện còn buồn nôn hơn đến mức nào? Mẹ nó không biết xấu hổ sao!” “Tôi thật sự không hiểu, loại thấp kém như Trình Uyên có gì tốt hơn tôi?” “Anh ta đẹp trai hơn tôi sao?” “Giàu có hơn tôi sao?” “Hoàn cảnh gia đình tốt hơn tôi sao?” “Có mùi vị đàn ông hơn tôi sao?” “Mẹ nó có điểm nào tốt hơn tôi? Một người đã có vợ vậy mà cũng có thể đê cô được?” Thái Tập Côn nghiêng răng nghiêng lợi, hung dữ chỉ vào mặt Vương Tử Yên, mắng: “Nói thật lòng, mẹ nó cô còn quyến rũ mấy người đàn ông nữa, làm được đến vị trí này ở Tuấn Phong, có phải từng bị rất nhiều đàn ông làm rồi đúng không? Còn giả vờ rụt rè với tôi, cô chỉ là thứ đồ chơi mấy chục người cưới!” “Bốp!” Vương Tử Yên tức giận, tát thẳng lên mặt Thái Tập Côn, phần nộ nói: “Anh là đồ khốn kiếp!” Rõ ràng là cô làm sai, thế mà còn dám đánh tôi? Thái Tập Côn cũng lửa giận ngập trời, sau đó nắm chặt cần cổ trắng nõn của Vương Tử Yên, tức giận nói: “Tôi khốn kiếp sao? Ha ha, nếu đã như vậy, tôi sẽ khốn kiếp cho cô xem” “Người khác có thể cưới cô, mẹ nó tôi cũng có thể”

Chương 91

Chương 91 Công việc mới của Bạch An Tương,

“Anh định làm gì?” Mặc dù Vương Tử Yên vẫn luôn rất ung dung, giờ phút này cô ta cũng bị ngôn từ hung dữ và vẻ mặt khiến người ta sờn da gà của Thái Tập Côn dọa cho sợ hãi.

Tay Thái Tập Côn rất khỏe, ngón tay đã gầy như trắng bệch, nắm Vương Tử Yên đến mức gương mặt đỏ bừng.

“Đương nhiên là muốn làm cô!” Thái Tập Côn hai mắt ửng đỏ, cắn răng nói: “Tôi muốn cho cô biết, bất kể ở mặt nào, tôi cũng đều tốt hơn Trình Uyên!” Lúc này Vương Tử Yên cực kỳ sợ hãi, cô ta theo bản năng giơ chân lên đá vào đũng quần của Thái Tập Côn.

Đột ngột bị đá vào chỗ đó, Thái Tập Côn lập tức đau đến mức thả tay Vương Tử Yên ra, cũng ngồi xồm trên mặt đất.

“Cô là đồ lăng lợ, dám đá tôi hả?” Thái Tập Côn tức giận nói.

Hành động của Thái Tập Côn khiến Vương Tử Yên vừa tức giận vừa phiền muộn, cô ta hoàn toàn không có cách nào quan tâm đến những chuyện khác, chỉ vào mặt Thái Tập Côn nói: “Chỉ dựa vào anh, có quyền gì so với anh ta? Anh hỏi tôi có chỗ nào không tốt bằng anh ta, được, tôi nói cho anh biết, anh chỗ nào cũng không tốt bằng anh tai” So tiền bạc so địa vị còn cả phong độ với Trình Uyên...

Vương Tử Yên tức giận đến mức bật cười, bây giờ cô ta có một suy nghĩ trong đầu, không có kiến thức đúng là một chuyện đáng sợ.

Người phụ nữ lý trí như Vương Tử Yên biết rõ điều mà người đàn ông không thích nhất chính là người phụ nữ của mình lại lấy người đàn ông khác ra để so sánh, nhưng mà, Thái Tập Côn này lại đi ngược lại con đường cũ, không nên ép Vương Tử Yên so sánh anh ta với Trình Uyên.

Có thể so sánh được sao? Không phải là do anh ta tự tìm đến sao? “Mẹ nó!” Thái Tập Côn hoàn toàn phát điên rồi, anh ta đột ngột đứng dậy nhào về phía Vương Tử Yên.

“Àm!” Đúng lúc này, một tiếng nổ vang khiến cho Thái Tập Côn đang định lao về phía Vương Tử Yên phải dừng lại.

Vương Tử Yên cũng kinh ngạc.

Trình Uyên mặt mũi tối sầm đập cửa xông vào, anh lạnh lùng nhìn chăm chăm Thái Tập Côn, hỏi Vương Tử Yên: “Trợ lý Vương, trong giờ làm việc, sao cô lại có thể dẫn người ngoài vào đây?” Vương Tử Yên còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại từ sự hồi hộp ban nãy, thấy Trình Uyên chất vấn, trong lòng không kiềm được thấp thỏm, sắc mặt ửng hồng cúi đầu xuống: “Tôi xin lỗi Chủ tịch” “Người ngoài?” Thái Tập Côn kinh ngạc chỉ vào mình hỏi Vương Tử Yên: “Anh ta nói tôi là người ngoài?” Nhưng anh ta nhanh chóng kịp thời phản ứng lại một chuyện, không kiềm được kinh ngạc: “Còn có, vừa nãy cô gọi anh ta là cái gì?” Trình Uyên bước vào phòng làm việc của Vương Tử Yên, sau đó đứng trước mặt Thái Tập Côn, ánh mắt bình tĩnh nhìn anh ta.

Thái Tập Côn không thể tin nổi hỏi Trình Uyên: “Anh là...

Chủ tịch?” “Bốp!” Thái Tập Côn bị tát một cái lên mặt, Trình Uyên vẫn mặt không đổi sắc như trước, anh nói: “Không tôn trọng phụ nữ là đáng đánh! Đến công ty tôi sỉ nhục nhân viên của tôi đáng đánh!” “Anh...!” Thái Tập Côn đột nhiên bị đánh, lập tức nổi giận, cái gì Chủ tịch cái gì Tuấn Phong dường như cũng bị một tia ý thức cuối cùng của anh ta ném ra khỏi đầu, nắm chặt cổ áo của Trình Uyên, chuẩn bị đánh.

Trình Uyên lại thờ ơ nói: “Đây là Tập đoàn Tuấn Phong, anh đâm xong một đám này, tôi cam đoan anh sẽ không thể bước ra khỏi tòa nhà cao tầng này, hơn nữa anh còn có thể phải gánh vác trách nhiệm pháp luật liên quan.” Nắm đám của Thái Tập Côn dừng lại giữa không trung.

Cuối cùng anh ta buông lỏng bàn tay đang nắm chặt cổ áo Trình Uyên, giận dữ nói: “Được, các người hay lắm, hôm nay

tôi chịu, nhưng mà chuyện này chưa xong đâu!” Nói xong, Thái Tập Côn cũng quay đầu lại, đi luôn.

Sau khi Thái Tập Côn rời đi, Trình Uyên hỏi Vương Tử Yên: “Không sao chứ?” Vương Tử Yên cúi đầu lắc lắc đầu.

Trình Uyên nói: “Anh ta không xứng với cô.” Vương Tử Yên gật đầu.

“Trước đây nhà tôi có xây dựng một nông trại, vay nhà họ sáu triệu, ba năm trước đây ở nông trại có dịch bệnh của heo.”

Vương Tử Yên đột nhiên cô đơn nói: “Món nợ sáu triệu, không phải những gia đình bình thường như: chúng tôi có thể chịu đựng được, cho nên...” Nghe thấy lời nói của Vương Tử Yên, Trình Uyên không kiềm được nhú mày, anh là con nhà giàu không sai, nhưng cũng là gần đây mới thành con nhà giàu, trước đó cũng phải trải qua cuộc sống nghèo khổ, làm sao lại không biết sáu triệu là khái niệm gì với một người bình thường cơ chứ? “Cho nên, cô định bán tình cảm của mình để trả nợ à?” Trình Uyên hỏi.

Vương Tử Yên ngậm thừa nhận, nhưng cô ta vẫn chậm rãi lắc đầu: “Vừa nãy anh ta cầu hôn tôi, tôi đột nhiên phát hiện mình không làm được.” “Ừ!” Trình Uyên nói ‘ậy là được rồi.’

Vương Tử Yên hỏi: “Có phải tôi rất ích kỷ không?” Trình Uyên lắc đầu: “Không tình nguyện, ai có thể yên tâm thoải mái được?” Vương Tử Yên im lặng.

“Món nợ của nhà cô, tôi cho phép cô ứng trước tiền lương rồi trả lại” Trình Uyên cười với cô, đột nhiên xoay người đi ra ngoài, trước khi ra cửa, quay đầu cười nói với Vương Tử Yên: “Có chuyện gì cứ việc nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp cô.” Đợi Trình Uyên đi rồi, rất lâu sau đó, Vương Tử Yên cũng chưa tỉnh táo lại.

Anh... Chẳng qua chỉ là ông chủ đang quan tâm nhân viên thôi đúng không? Phải không? Buổi tối Trình Uyên về đến nhà, cảm thấy toàn thân mình rét run.

Mẹ anh ngồi trên ghế sofa xem tivi nhìn thấy Trình Uyên về, không kiềm được lo lắng hỏi: “Uyên Uyên có phải con bị bệnh không? Sao sắc mặt kém như vậy?” Trình Uyên không

muốn mẹ mình lo lắng, cười nói: “Không có, hôm nay hơi nhiều việc, nên hơi mệt” Nói xong, đi tắm.

Tắm rửa xong quay về phòng, phát hiện Bạch An Tương đang khoanh chân ngồi trên giường.

Cô mặc váy ngủ, cặp đùi đẹp, mặc dù cuộn lại vẫn vô cùng chói mắt, trắng nõn đến mức dường như lộ ra ánh sáng lộng lẫy lúc ẩn lúc hiện, đường cong duyên dáng khó mà miêu tả nổi.

Trình Uyên nhìn mà ánh mắt cũng tỏa sáng.

Bạch An Tương dường như đang cố tình đợi Trình Uyên quay về, cười nói với Trình Uyên: “Em tìm được việc làm rồi” Bạch An Tương nét mặt tươi cười như hoa, cũng không phát hiện ánh mắt tham lam của Trình Uyên, cũng không chú ý đến sắc mặt của Trình Uyên.

Trình Uyên lại dịu dàng nói: “Thật ra, em không cần phải vất vả như vậy” Bạch An Tương vội vàng lắc đầu, vẻ mặt thành thật nói: “Không vất vả, anh có biết không, em luôn có một giấc mơ, chính là trở thành một nhà thiết kế kiến trúc xuất sắc, sau đó thiết kế ra kiến trúc thật là xuất sắc, để cho những người không có nhà kia, đều có thể có một mái nhà ấm áp, tuy rằng bây giờ em chỉ mới tìm được công việc thiết kế trang phục, không phải kiến trúc, nhưng dù sao cũng là thiết kế, em cảm thấy mình đang từng bước đến gần mơ ước của mình rồi: Có thể vì từ nhỏ đã sống ở nơi bình thường, hơn nữa ba cô trước đây cũng phiêu bạt khắp nơi, cho nên Bạch An Tương mới có thể có được suy nghĩ như thế này.

Nhìn thấy Bạch An Tương vui vẻ, trong lòng Trình Uyên cũng vui mừng: “Thật sao? Công việc gì, ở đâu?” Bạch An Tương thần bí nói: “Không nói cho anh biết” Nói xong, ôm gối ngã xuống giường, đôi chân trần trụi trắng nõn vắt chéo nhau, vui sướng đong đưa.

Trình Uyên nhìn đến có phần miệng đắng lưỡi khô, lại nói, nhìn thấy mà không được ăn, thật sự còn khó chịu hơn là không nhìn thấy, mà anh lại không muốn ép buộc Bạch An Tương làm chuyện mà cô không tự nguyện.

Còn phải xuống đất nằm...

Nhức cả trứng! Sáng sớm hôm sau, sau khi thức dậy, Trình Uyên cảm thấy toàn thân mệt mỏi, nhưng mà anh cũng không để ý, anh càng muốn biết Bạch An Tương đi làm ở đâu hơn.

Vì vậy Bạch An Tương ăn sáng xong sắp đi làm, Trình Uyên khăng khăng muốn đưa cô đi.

Bạch An Tương cũng không phản đối, để cho Trình Uyên đưa cô đi.

Công ty TNHH quảng cáo Thiên Thành.

Đến nơi đó, Bạch An Tương phát tay tạm biệt Trình Uyên, Trình Uyên ngồi trong xe nhìn Bạch An Tương đi vào tòa nhà cao tầng công ty, ánh mắt nhìn rất lâu cũng không thể dời đi.

Thiên Thành à, Trình Uyên âm thầm đặc ý, đây là một trong những công ty con dưới tay Tập đoàn Tuấn Phong, không ngờ được Bạch An Tương lại đến làm ở tập đoàn của mình.

Trình Uyên lấy điện thoại di động ra, gọi cho Vương Tử Yên.

“Tôi muốn tạm thời vào Thiên Thành mấy ngày, sắp xếp cho tôi một thân phận”

Chương 92

Chương 92 Cút đi Vì Thiên Thành dựa lưng vào Tuấn Phong, nên phát triển rất ra dáng ra hình ở thành phố Tân Dương, hơn nữa, gần đây còn nhận một quảng cáo bất động sản của Tuấn Phong, lại còn mời được người dẫn Chương trình nổi tiếng Liễu Dĩnh đến làm đại sứ hình ảnh.

Sân bãi quay chụp quảng cáo này được tiến hành ở Vịnh Ánh Trăng, mà Trình Uyên lại nhanh chóng biến hóa thành người phụ trách kinh doanh của hạng mục quảng Cáo này.

Hôm nay phải quay một tiết mục bên cạnh bờ biển, Trình Uyên ngồi yên trong phòng cảnh biển ven biển, nhìn các nhân viên bận rộn làm việc cách đó không xa.

Trong đám người này có Bạch An Tương vừa mới đến Thiên Thành công tác, đương nhiên, còn có cả Liễu Dĩnh.

Lại nói, ngôi sao nổi tiếng như Liễu Dĩnh, Trình Uyên cũng chỉ mới nhìn thấy trên tivi, hôm nay được nhìn tận mắt khiến anh xúc động vô cùng.

Có tiền thật là không có chuyện gì không làm được, nghe nói, chỉ cần ra giá hợp lý, những ngôi sao này còn có thể ngủ cùng với anh nữa.

Đương nhiên, Trình Uyên cũng không có sở thích này, dù sao trong mắt anh, không ai có thể sánh bằng Bạch An Tương.

Đột nhiên, Trình Uyên nhìn thấy trên bãi biển đột nhiên tụ tập rất đông người, hơn nữa một đám nhân viên công tác còn đang chạy về phía đám đông tụ tập, rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì đó.

Trình Uyên cũng không kiềm được nhú mày, đi xuống tầng hầm đi về phía bãi biển.

Trong đám người.

“Tôi xin đầu xin lỗi không có ý.” Bạch An Tương vẫn luôn cúi
“Một câu xin lỗi là xong à?” Người dẫn Chương trình nổi
tiếng Liễu Dĩnh ăn mặc sang trọng, ngẩng cao đầu kiêu ngạo,
khinh thường nhìn Bạch An Tương, lại còn cay nghiệt nói:
“Còn không quỳ xuống liếm sạch giày cho tôi?” “Hả?” Bạch
An Tương lập tức ngậy người.

Cô không thể nào hiểu được, tại sao trên tivi, người dẫn
Chương trình gương mặt xi lẹp đứng trước mặt cô bình dị dễ
gần như vậy, nhưng trong thực tế lại kiêu căng ngạo mạn đến
mức này? Vì số người trong công ty không đủ, cho nên Bạch
An Tương vừa mới đến đã bị điều động đến đây làm mấy việc
vặt, là nhân viên công tác, quan trọng là dọn dẹp di chuyển
bung bê đưa nước cho người ta vân vân.

Bạch An Tương cũng tốt bụng, thấy phân cảnh đã quay xong,
vội vàng đưa nước đến cho Liễu Dĩnh, kết quả người đại diện
bên cạnh Liễu Dĩnh, là một người phụ nữ trung niên hơn bốn
mươi tuổi đã vội vàng bước lên đẩy Bạch An Tương ra, vì vậy
nước rơi khỏi tay trượt xuống chân Liễu Dĩnh.

“Hả cái gì mà hả?” Người đại diện bên cạnh Liễu Dĩnh, người
phụ nữ trung niên cũng tức giận nói: “Bảo cô quỳ xuống liếm
giày cho cô Liễu Dĩnh, cô còn không vui sao? Cô có biết có
bao nhiêu người muốn đến gần cô Liễu chúng tôi không hả?
Cô hiếm khi có được cơ hội này, còn không mau đến làm cho
cô Liễu đi?” Liếm giày sao? Đây là sỉ nhục một người đến
mức nào chứ.

Bạch An Tương không kiềm được tức giận: “Tôi không cần
thận là tôi không đúng, nhưng các người cũng không thể sỉ
nhục người khác như vậy chứ?” Người đại diện cười khẩy nói:
“Sỉ nhục cô thì sao? Ai bảo cô đắc tội cô Liễu khi cô ta không
vui chứ? Còn không mau làm theo lời cô Liễu đi, làm chậm trễ
việc quay, cô có chịu được trách nhiệm không?” Bạch An
Tương mím chặt môi, tức giận đến mức hai tay run rẩy.

Đến lúc này, còn phải lùi về trước đó hơn nửa tiếng đồng hồ.

Sau khi Liễu Dĩnh đến trường quay, có ý oán giận, cái gì môi
trường không tốt, cái gì ánh sáng không đủ nhân viên công tác
trình độ kém cỏi tiến độ quá chậm vân vân đủ thứ.

Đạo diễn vẫn luôn miệng nói xin lỗi.

Bạch An Tương đứng sau lưng đạo diễn nhìn mà tức giận không kiềm chế được, vì vậy mới bênh vực đạo diễn một câu: “Rõ ràng là các cô đến muộn hai tiếng đồng hồ rõ ràng những câu này chính là mồi dẫn lửa.

Hơn nữa...

Trong giây phút khi nhìn thấy Bạch An Tương, Liễu Dĩnh không kiềm được híp mắt.

Nói thật, cô ta gương mặt không kém, hơn nữa thuộc về loại vóc dáng quyến rũ, cho đến nay, đều là đối tượng ảo tưởng của vô số chàng trai ru rú trong nhà, cô ta cũng vẫn luôn lấy làm tự hào, cực kỳ tự tin với gương mặt của mình.

Nhưng trong giây phút cô ta nhìn thấy Bạch An Tương, trong lòng không thể nào bình tĩnh được nữa.

Năm 2016, chị cả của đài truyền hình kết hôn sinh con, cuối cùng cô ta cũng có cơ hội được trở thành chị cả của một thành phố nào đó, nhưng, đúng lúc đó lại xuất hiện một người dẫn Chương trình tên là Bắc Bắc.

Cũng chỉ vì Bắc Bắc xinh đẹp hơn cô ta, trẻ hơn cô ta, hơn nữa nhìn qua cũng cực kỳ trong sáng, vì vậy, vị trí chị cả này dĩ nhiên bị người ta cướp mất.

Liễu Dĩnh vẫn luôn canh cánh trong lòng, mắt thấy Bạch An Tương xinh đẹp hơn cô ta, hơn nữa cũng thuộc kiểu trong sáng, cơn giận của cô ta cũng không còn chỗ trút.

Liễu Dĩnh hừ lạnh một tiếng nói với Bạch An Tương: “Nếu cô không quỳ xuống liếm sạch cho tôi, tôi sẽ không quay” “Đạo diễn, ông xem đó mà làm!” Đạo diễn cũng khó xử, rõ ràng là một chuyện rất nhỏ, có cần phải làm thành như vậy không? Huống chi mặc dù Bạch An Tương mới đến, nhưng vẫn luôn rất chăm chỉ.

Nhưng hết cách rồi, ai bảo người ta là người nổi tiếng đây.

Đạo diễn thở dài, khuyên Bạch An Tương: “Tiểu Bạch này, cô... Hay là cô nhận sai đi, làm theo lời cô ta nói.” Bạch An Tương quả thật không thể tin vào tai mình: “Đạo.

diễn, ông cũng bảo tôi đi liếm giày cho cô ta?” Đạo diễn cười khổ nói: “Nếu không thì làm thế nào bây giờ? Tồn thất do quay chụp chậm trễ tôi và cô đều không gánh vác được đâu.” Người đại diện của Liễu Dĩnh lập tức nói tiếp: “Cũng không xem lại mình có thân phận gì, Liễu Dĩnh chúng tôi bảo cô quỳ xuống liếm giày là vinh quang cao nhất của cô, cô còn cảm thấy ảm ức nữa sao?” Chuyện này ban đầu là do Bạch An Tương không cẩn thận tạo ra, nhưng cũng không cần thiết phải sỉ nhục người ta như vậy? Thật ra trong lòng mọi người đều hiểu rõ, Liễu Dĩnh và người đại diện của cô ta có phần vô cớ gây sự, nhưng vậy thì sao chứ? Tiếp tục như vậy sẽ làm chậm trễ thời gian của tất cả mọi người, chậm trễ quay chụp sẽ tạo thành tồn thất có liên quan trực tiếp đến phần trăm tiền lương của mọi người.

Con người sinh ra đã ích kỷ như vậy, cho nên, mặc dù tất cả mọi người cảm thấy điều này rất quá đáng, nhưng vì lợi ích của mình vẫn có người lên tiếng.

“Tiểu Bạch, cô làm theo lời người ta nói đi, dù sao cũng là do cô sai.” “Đúng đấy, nếu tiếp tục như vậy, mọi người chúng ta đều bận rộn vô ích rồi.” “Nếu để ông chủ biết được, nhất định sẽ đuổi cô đấy” Bị mọi người vây quanh chỉ trích, Bạch An Tương lập tức.

không biết làm sao, cô chậm rãi cúi đầu, trong lòng cực.

kỳ ảm ức.

“Vậy thì đuổi tôi là được rồi.” Cô nói.

Lập tức có người không vui: “Đuổi cô xong có thể bù đắp lại tồn thất của chúng tôi sao?” “Phải đấy, sao cô có thể ích kỷ như vậy chứ?” Khi mọi người ở đây dần dần “lòng đầy căm phẫn”...

Trình Uyên lại đẩy những người trước mặt, chen vào, thản nhiên nói: “Nếu đã như vậy, đuổi cô ta là được.” Tất cả mọi người bị giọng nói của Trình Uyên hấp dẫn, không kiềm được rồi rít nghiêng đầu, ai nấy đều không hiểu là có chuyện gì.

Vì Trình Uyên đưa tay chỉ Liễu Dĩnh. Cho nên, anh nói “cô ta” là chỉ Liễu Dĩnh sao? Bạch An Tương kinh ngạc: “Sao anh lại

đến đây?” Liễu Dĩnh suýt nữa bị Trình Uyên chọc cho giận quá hóa cười.

Người đại diện của Liễu Dĩnh thậm chí còn nhếch môi nở nụ cười: “Ha ha... Tôi không nghe nhầm chứ? Anh định làm gì chứ, muốn đuổi Liễu Dĩnh của chúng tôi sao?” Trình Uyên thản nhiên nói: “Tôi là người phụ trách kinh doanh với lần quảng cáo này” “Người phụ trách? Ghê gớm lắm sao?” Người phụ nữ trung niên đại diện cười nhạo nói: “Từ bao giờ mà người phụ trách không thông qua quyết định của lãnh đạo.

công ty đã có thể trực tiếp đuổi ngôi sao nổi tiếng vậy?” Trình Uyên kéo Bạch An Tương lại, dịu dàng nhìn cô, Bạch An Tương và Trình Uyên nhìn nhau, không biết tại sao, tất cả những do dự băn khoăn vừa nãy, trong nháy mắt đã tan biến.

Khi xoay đầu lại, ánh mắt Trình Uyên biến thành cực kỳ sắc nhọn: “Tôi đã thề không để cho người phụ nữ của tôi chịu chút ảm ức nào, các người dám sỉ nhục cô ấy?” “Thế thì sao?” Người đại diện mạnh miệng, vẻ mặt vênh vác bắt nạt người khác.

“Hoặc là bảo cô ta xin lỗi.” Trình Uyên chỉ Liễu Dĩnh, gần từng chữ nói: “Hoặc là cút đi!”

Chương 93

Chương 93.

93 Vậy thì không cần quay nữa “Cái gì?” Lời nói của Trình Uyên khiến cho không một ai có thể tin nổi, anh chỉ là người phụ trách hạng mục kinh doanh nhỏ.

nhỏ, cũng dám đuổi ngôi sao nổi tiếng cút đi, thế này quả thật quá ngông cuồng, cho dù ông chủ Tập đoàn Tuấn Phong đến đây, nhìn thấy người nổi tiếng như Liễu Dĩnh cũng phải khách sáo đấy.

Người đại diện nổi giận đầu tiên: “Anh là cái thá gì? Bảo chúng tôi cút đi sao?” “Đạo diễn, ông cũng nghe thấy rồi đấy, không phải chúng tôi không quay, thật sự là người kinh doanh người ta không cho chúng tôi quay” Liễu Dĩnh cũng cười khẩy nói với đạo diễn.

Lúc này đạo diễn cũng khó xử, ông ta vội vàng an ủi Trình Uyên: “Quản lý Trình, anh cũng đừng gây chuyện nữa, nếu để cho lãnh đạo Tuấn Phong biết chuyện này, có lẽ anh cũng chẳng giữ được công việc này nữa đâu” Vừa nghe thấy có lẽ Trình Uyên sẽ mất đi công việc này vì cô, sắc mặt Bạch An Tương đột nhiên thay đổi, cô vội vàng nắm chặt cánh tay Trình Uyên, kêu lên: “Trình Uyên, anh đừng quan tâm đến chuyện này nữa, đều là lỗi của em, cùng lắm thì em không làm nữa thôi: Trình Uyên vỗ vỗ tay Bạch An Tương, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, nói: “Anh đã nói rồi, không để cho em chịu bất kỳ áp lực nào nữa, không phải chuyện lớn gì, dựa vào cái gì mà đòi sỉ nhục em chứ?” Bạch An Tương liên tục lắc đầu, khẽ nói: “Nhưng mà...”

Có thể anh sẽ mất việc đấy” “Vì em, ngay cả mạng sống cũng không cần.

lập tức đáp lại: ‘Huống chỉ là một công việc.’ Trình Uyên Bình thường nếu anh nói những câu này, nhất định Bạch An

Tương sẽ nổi da gà toàn thân, không chỉ có cô, những người xung quanh cũng cảm thấy ngứa ngáy.

Nhưng lúc này, trong tình huống đặc biệt này, Trình Uyên lại nói như vậy, cảm giác lập tức trở nên khác biệt.

Bạch An Tương nhìn đôi mắt Trình Uyên, giống như suối nước trong vắt róc rách cuộn cuộn, âm áp dạt dào trong lòng cô hoàn toàn không biết nên nói sao cho phải.

“Chuyện gì thế?” Lúc này, Tổng giám đốc của Công ty Thiên Thành cũng nhận được điện thoại của cấp dưới báo cáo, chạy đến.

Tổng giám đốc của Công ty Thiên Thành tên là Vương.

Mãnh, là một người đàn ông trung niên bốn mươi mấy tuổi, bộ dạng xấu xí.

Thật ra khi cấp dưới gọi điện thoại cho ông ta, cũng đã nói rõ đầu đuôi mọi chuyện xảy ra ở đây.

Thấy Vương Mãnh đến, bộ dạng người đại diện của Liễu Dĩnh lại trở nên kiêu ngạo: “Tổng giám đốc Vương, người phụ trách kinh doanh người ta bảo chúng tôi rút đi, ông cứ xem mà xử lý đi” ‘Vương Mãnh nghe vậy nhú mày.

Ông ta đi đến trước mặt Trình Uyên, nhú mày nhìn rất lâu nói: “Người thanh niên này trông rất lạ mặt.” Trình Uyên không để ý đến ông ta.

Mà cùng lúc đó, Vương Mãnh lại nhìn thấy bàn tay Bạch An Tương đang nắm tay Trình Uyên, con mắt vốn dĩ đã nhỏ lại híp vào.

Lại nói, Thiên Thành dưới sự che chở của Tuấn Phong cũng phát triển rất tốt, có rất nhiều người vót đến nhọn cả đầu cũng muốn chen vào Công ty Thiên Thành, nhưng đành chịu, chế độ lựa chọn người tài của Công ty Thiên Thành người ta lại rất nghiêm ngặt.

Sở dĩ Bạch An Tương có thể bước vào Công ty Thiên Thành, là vì ngày đó phỏng vấn đúng lúc để cho Vương Mãnh nhìn thấy, hơn nữa lúc này ông ta đã bị gương mặt xinh đẹp của Bạch An Tương hấp dẫn ngay lập tức.

Cho nên Bạch An Tương được gọi vào Thiên Thành, là do Vương Mãnh này ôm tỳ đồ trực lợi, dù sao hiện tượng.

quy tắc ngầm ở chỗ làm cũng là chuyện rất phổ biến.

Khi nhìn thấy Bạch An Tương nắm tay Trình Uyên, Vương Mãnh lập tức cảm thấy không thoải mái, ông ta cười nói: “Anh bạn trẻ, anh là người của Tuấn Phong, nói vậy chắc cũng biết, Thiên Thành chúng tôi cũng thuộc về Tuấn Phong, anh gây sự như vậy, e rằng không có kết quả tốt đâu.

Khi Vương Mãnh háo sắc quan sát Bạch An Tương, Trình Uyên cũng cảm thấy khó chịu, nghe thấy ông ta nói vậy, không kiềm được hỏi: “Ông là ai?” Vương Mãnh cười khẩy, vỗ ngực: “Kẻ bắt tài này chính là Tổng giám đốc của Công ty quảng cáo Thiên Thành” “Tổng giám đốc?” Trình Uyên giật mình, sau đó thản nhiên nói: “Vậy ông đến đúng lúc lắm, bảo mấy người này rút đi cho tôi!” “Mẹ nó anh đừng có được đà lấn tới!” Người đại diện của Liễu Dĩnh nghe thấy từ ngữ có tính sỉ nhục này lần thứ hai, trong nháy mắt nổi giận.

Đồng thời, Vương Mãnh cũng cười khẩy: “E rằng anh thật sự không quyết định được chuyện này đâu.” Trình Uyên hơi nhíu mày: “Ồ? Tôi không quyết định được.

sao? Tôi là người phụ trách kinh doanh có trách nhiệm giám thị và nghiệm thu, cho nên tại sao tôi không quyết định được?” Vương Mãnh cười cười, sau đó nói: “Anh khờ thật hay là giả ngu đấy? Chẳng lẽ anh không biết cô Liễu là ngôi sao nổi tiếng đến mức nào sao? Anh cũng dám đắc tội với cô Liễu, anh cho rằng nếu lãnh đạo của Tuấn Phong đến đây, sẽ che chở anh hay là che chở cô Liễu?” Trình Uyên mỉm cười: “Ông có thể thử xem” ‘Vương Mãnh hừ lạnh, trên mặt nở nụ cười khinh thường rút điện thoại di động ra.

“Alo, trợ lý Vương à? Tập đoàn chúng ta có người cố tình gây sự ở trường quay, hy vọng cô đích thân đến đây một lát” Sau khi gọi điện thoại xong, Vương Mãnh thở dài, giả mù sa mưa nói: ần gì chứ, có thể công tác ở Tuấn Phong, cũng coi như là rất có tương lai rồi, cần gì tự hủy tương lai của mình như vậy chứ?” Trình Uyên không cho là đúng.

Mà lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Trình Uyên bằng ánh mắt tiếc nuối. Cảm thấy vì một cô gái mà vứt bỏ công việc ở Tuấn Phong, thật sự không đáng chút nào.

Dù sao không dễ gì mời được ngôi sao nổi tiếng, tập đoàn cũng phải cung phụng mới được.

Mà Liễu Dĩnh cùng với người đại diện của cô ta lại không ngừng cười khẩy, khi nhìn Trình Uyên, trong ánh mắt dường như cũng lộ ra một câu nói: Cho anh kiêu căng này, đợi lát nữa xem anh khóc thế nào.

Không lâu sau, xe của Vương Tử Yên cũng lái vào trường quay.

Vương Tử Yên mặc trang phục công sở, sắc mặt lạnh lùng đi vào đám người, tất cả mọi người lập tức nhường đường cho cô ta.

Vương Mãnh nhìn thấy Vương Tử Yên đến đây, vốn dĩ đang đứng thẳng lập tức khom lưng xuống, cúi đầu đón tiếp.

“Trợ lý Vương, cô có thể đến đây...” Sắc mặt Vương Tử Yên lạnh lùng: “Chuyện gì xảy ra?” Vương Mãnh vội vàng nói: “Chuyện là thế này, chỗ chúng tôi có một nhân viên mới đến, phạm sai lầm, cô Liễu Dĩnh phê bình cô ta mấy câu, kết quả người chịu trách nhiệm giám thị của tập đoàn chúng ta lại muốn cô Liễu rút đi, tiến độ quay của chúng tôi bị chậm trễ kéo dài đến bây giờ, cô xem...” Vương Tử Yên nhìn thấy hướng ngón tay của Vương Mãnh, nhìn thấy Trình Uyên, trong lòng đột nhiên run lên.

Bạch An Tương đứng sau lưng Trình Uyên, được Trình Uyên nắm chặt tay, trong lòng Vương Tử Yên đột nhiên chua xót.

“Trợ lý Vương đúng không?” Người đại diện của Liễu Dĩnh lập tức gào thét với Vương Tử Yên: “Chuyện này.

nhất định phải cho cô Liễu Dĩnh của chúng tôi một câu trả lời hợp lý, người này quá kiêu ngạo rồi, rất vô lễ với cô Liễu Dĩnh của chúng tôi.” “Nếu các cô không cho chúng tôi một câu trả lời hài lòng, hôm nay chúng tôi sẽ không quay nữa!” Vương Tử Yên mắt sáng như đuốc nhìn về phía người đại diện, sau đó lạnh lùng nói: “Vậy thì không cần quay.

nữ: “Á..” Tất cả mọi người nghe vậy đều ngẩn ra.

Người đại diện vẻ mặt khó hiểu, giống như không nghe rõ: “Trợ lý Vương, cô nói vậy nghĩa là sao?” Vương Tử Yên lạnh lùng nói: “Có nghĩa là bảo các người rút đi!” Nếu đã là ý kiến của Trình Uyên, đương nhiên Vương Tử Yên sẽ tuân theo không điều kiện.

Nhưng mà kết quả này lại hoàn toàn vượt ra khỏi dự.

đoán của tất cả mọi người, bao gồm cả Bạch An Tương.

Bạch An Tương nhìn khí thế mạnh mẽ của Vương Tử Yên, đồng thời lại nghĩ đến quan hệ bạn học giữa Trình Uyên và Vương Tử Yên, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, cô nhìn chằm chằm lưng Trình Uyên, bàn tay nhỏ bé nắm trong tay Trình Uyên nắm không khỏi siết chặt.

Chương 94

Chương 94.

Vương Mãnh cũng trợn tròn mắt, nhưng ông ta nhanh chóng bước đến bên cạnh Vương Tử Yên, khẽ nói với Vương Tử Yên mấy câu.

“Trợ lý Vương, cô cần nhắc chút, thật sự không dám giấu cô, mời Liễu Dĩnh đến quay quảng cáo của chúng tôi là ý của ủy viên hội đồng Kim” Trong lời nói của ông ta lộ ra ý đe dọa, dường như đang nói, người do ủy viên hội đồng Kim mời đến, cô dám bảo người ta cút đi sao? Liễu Dĩnh thân là người trong cuộc rất tức giận, cô ta cảm thấy từ nhỏ đến lớn, mình chưa từng phải chịu chỉ nhục lớn như vậy bao giờ, vì vậy hung dữ trợn mắt liếc nhìn người đại diện của mình một cái, nói: “Gọi điện thoại cho anh Kim” Người đại diện mặt mũi lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Tử Yên, lạnh lùng nói: “Cái thứ trợ lý chó má gì chứ, nói trắng ra cũng cũng chỉ là người làm thuê cho.

người ta thôi, toàn thân tỏa ra mùi nghèo khổ, cô đợi đấy, tôi sẽ cho cô mở rộng tầm mắt, để ủy viên hội đồng tập đoàn các cô đến đây, những kẻ làm thuê rác rưởi như các cô còn dám kiêu ngạo như vậy nữa hay không.” Loại chuyện ngội sao ở bên kẻ lăm tiền đã nhìn mãi thành quen, mà tại sao quảng cáo của Tuấn Phong lại phải mời Liễu Dĩnh, thật ra trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ.

Nghe thấy lời nói của người đại diện, tất cả mọi người có mặt đều đưa mắt nhìn nhau, dường như đều đang nghĩ, có lẽ sắp to chuyện rồi. Sợ là sẽ vì một nhân viên mới đến mà trợ lý Vương của Tuấn Phong cũng bị đuổi việc rồi.

Sau khi nghe thấy lời nói của bọn họ, suy nghĩ kỳ lạ trong lòng Bạch An Tương chợt lóe lên rồi biến mất, trái lại đột nhiên cô cảm thấy hơi áy náy.

Đều tại cô, không những có thể Trình Uyên khó giữ được công việc, ngay cả bạn học của Trình Uyên, cũng có thể bị liên lụy.

“Xin lỗi” Bạch An Tương xin lỗi Trình Uyên: “Đều tại em không tốt.” Trình Uyên nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, khẽ nói: “Không, là anh không tốt, để cho em phải chịu áp lực, em yên tâm không có chuyện gì đâu.” Không lâu trước đây, Bạch An Tương đã từng mơ tưởng vô số lần về nửa kia trong tương lai của mình, cô hy vọng anh có thể trở thành bến cảng che mưa chắn gió cho cô, bất kể có xảy ra chuyện gì cũng sẽ bảo vệ cô sau lưng, cũng bình tĩnh nói với cô, yên tâm không có chuyện gì đâu, có anh ở đây.

Mỗi cô gái đều hy vọng được người cưng chiều được người yêu thương, Bạch An Tương cũng không ngoại lệ, nhưng từ hai năm trước, khi cô gả cho Trình Uyên, cô đã tuyệt vọng, mơ tưởng của cô cũng thật sự biến thành ảo.

tưởng.

Khi đó Trình Uyên không có gì cả, còn thường xuyên bị người ta sỉ nhục, mặc dù muốn che chở cô, nhưng cũng không có năng lực kia.

Nhưng mà bây giờ...

Cô rất hoảng hốt.

Đối mặt với tương lai không nhìn rõ, Bạch An Tương đột nhiên cảm thấy không còn quan trọng như vậy nữa.

Kim Kiệt hấp tấp chạy đến, sau đó lập tức trách mắng Vương Tử Yên.

“Trợ lý Vương, cô có ý gì hả? Coi thường tôi à? Ông đây là ủy viên hội đồng của Tuấn Phong, tìm người đến quay quảng cáo mà cô còn có ý kiến?” Kim Kiệt khí thế hung hăng trách mắng Vương Tử Yên.

Liễu Dĩnh đứng sau lưng Kim Kiệt, cô ta còn đang nũng nịu: “Anh Kim, anh nhìn xem, em sắp bị mấy người làm thuê cho tập đoàn các anh bắt nạt chết rồi.” Nghe cô ta nói như vậy, Kim Kiệt vội vàng đỡ dành cô ta, sau đó quay mặt lại tiếp tục trách mắng Vương Tử Yên: “Đừng tưởng rằng có Chủ tịch

chống lưng cho cô, cô có thể muốn làm gì thì làm, nói thật cho cô biết Vương Tử Yên, Kim Kiệt tôi ở Tuấn Phong, ngay cả Chủ tịch... Á, Chủ tịch...

Ông ta còn chưa nói hết câu đã nhìn thấy Trình Uyên sau lưng Vương Tử Yên, Kim Kiệt lập tức tròn mắt.

“Chủ tịch làm sao?” Vương Tử Yên thờ ơ hỏi ông ta.

Trên gáy mập mạp của Kim Kiệt trong nháy mắt đổ đầy mồ hôi.

“Anh Kim của chúng tôi nói rồi, cho dù là Chủ tịch anh ấy cũng không để vào mắt, huống chỉ là một trợ lý nho nhỏ như cô” Liễu Dĩnh đứng trước mặt tất cả mọi người trong trường quay, không kiêng dè gì ôm chặt cánh tay Kim Kiệt, vẻ mặt kiêu ngạo thần kỳ bỏ một chiêu cuối cùng.

“Bốp!” Kim Kiệt đột nhiên nổi giận tát lên mặt Liễu Dĩnh: “Cô đánh rắm cái gì đấy hả? Tôi nói là không để Chủ tịch vào mắt bao giờ? Chủ tịch của Tuấn Phong chúng tôi tuổi trẻ đã có thành tựu có tài năng, tôi khâm phục còn không kịp, cô nói linh tinh gì thế? Có phải muốn hại chết tôi không?” Liễu Dĩnh bị Kim Kiệt tát cho tỉnh ngủ, sau khi được người đại diện nâng dậy, nước mắt lập tức chảy ra, chỉ vào Kim Kiệt tức giận nói: “Anh thế mà lại đánh em?” Kim Kiệt mặc kệ cô ta, vội vàng lau giọt mồ hôi trên gáy, cười đi đến trước mặt Trình Uyên: “Hi hi, Giám đốc Trình cũng ở đây sao, thật trùng hợp.” Mọi người nhất thời đều được mở rộng tầm mắt.

Đây là thao tác thần kỳ gì vậy? Vừa đến đã đổ ập xuống trách mắng trợ lý của Chủ tịch, ngay sau đó đã lật tay tát cho Liễu Dĩnh một cái, xoay.

mặt lại vẻ mặt vui cười nịnh nọt một quản lý nho nhỏ.

Ủy viên hội đồng Kim này đang định giờ trò quỷ gì vậy? Người khác không biết, đương nhiên nghĩ mãi cũng không hiểu, nhưng Kim Kiệt thậm chí còn muốn khóc.

luôn rồi. Trình Uyên đã từng nói, không để bọn họ tùy tiện để lộ thân phận của Chủ tịch, Kim Kiệt đương nhiên cũng không dám để lộ, thân phận bên ngoài của Trình Uyên là Giám đốc,

nhưng Kim Kiệt thân là ủy viên hội đồng nào dám có chút bất kính nào với “Giám đốc” nho nhỏ này.

Tài sản của dòng họ chính là bá đạo như vậy.

Mặc dù bọn họ có cổ phần, nhưng chuyện này cũng chỉ vì công ty nể tình những bậc bô lão như bọn họ có công lao, cho nên mới đưa cho họ chút cổ phần để bồi thường, nhưng mặc dù không có những người như bọn họ, tài sản dòng họ không lờ như vậy, trong công việc cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn, vì có quá đông người, chen chúc đến vỡ đầu cũng muốn chui vào.

“Anh Kim, tại sao anh lại đánh em? Anh ta bảo em rút đi, anh đừng khách sáo với anh ta, mau mau đuổi việc anh ta đi!” Liễu Dĩnh dường như còn chưa nhận ra tình huống lúc này, ôm nửa gương mặt mình, chỉ Trình Uyên tức giận nói.

Kim Kiệt càng chảy nhiều mồ hôi hơn nữa.

Lần trước một tên khốn như Long Thâm Lãng chạy đến báo ông ta đuổi việc Chủ tịch, lần này người phụ nữ ngu xuẩn này lại báo ông ta đuổi việc Chủ tịch, mẹ nó, ông ta có quyền lợi đó sao.

“Là anh ta bảo cô rút đi sao?” Kim Kiệt nghiến răng nghiến lợi hỏi.

“Ừ, anh Kim, anh mau phân xử cho em đi!” Liễu Dĩnh.

Kim Kiệt đột nhiên nổi giận: “Anh ta bảo cô rút, cô còn ở lại đây làm gì? Mẹ nó còn không mau rút đi!” “Hả?” Liễu Dĩnh và người đại diện của cô ta đều vô cùng kinh ngạc.

Tất cả mọi người không ngờ được kết quả lại thành ra như vậy.

Bạch An Tương càng kinh hãi đến mức há hốc miệng, trong lòng dày đặc nghi ngờ.

Tại sao ủy viên hội đồng này lại khách sáo với Trình Uyên như vậy? Ngược lại không thêm đề chỗ dựa lớn nhất của Trình Uyên, là người bạn học Vương Tử Yên này vào mắt? Chẳng lẽ thật sự không phải Trình Uyên dựa vào Vương Tử Yên mới có

được địa vị hôm nay sao? Trong mắt cô Trình Uyên càng trở nên bí ẩn hơn.

“Đúng đúng đúng, ủy viên hội đồng Kim cũng đã lên tiếng rồi, bảo các cô rút, các cô còn không mau rút đi?” Tổng giám đốc Công ty Thiên Thành Vương Mạnh gió chiều nào theo chiều ấy, trong nháy mắt đã đổi trận doanh.

Nhưng ông ta vừa mới dứt lời, Trình Uyên lại lạnh lùng nói: “Ông cũng rút cùng với bọn họ đi!” “Hả?” Trong nháy mắt Vương Mạnh ngậy ra, có điều ông ta nhanh chóng kịp tỉnh táo lại, Vương Mạnh sợ ủy viên hội đồng Kim, anh chỉ là một Giám đốc nho nhỏ, dựa theo lý thuyết còn thấp hơn mình hai cấp kia mà, dựa vào cái gì lại dám bảo mình rút? Vương Mạnh lập tức giận dữ nói: “Anh là cái thá gì, dám bảo tôi rút sao? Ủy viên hội đồng Kim, ông phân xử giúp.

tôi: Kim Kiệt sắp nghiền nát cả răng hàm, thậm chí nói, sao hôm nay nhiều tên ngu ngốc như vậy, đột nhiên ông ta cảm thấy dường như toàn bộ người trên đời này đều muốn hại ông ta vậy.

“Biến, ông cũng rút cùng với bọn họ đi!” Kim Kiệt tức giận nói: “Từ hôm nay trở đi, ông bị Công ty Thiên Thành Sa thải” “Chuyện này... Vương Mạnh hoàn toàn trọn tròn mắt.

Mà Kim Kiệt có thể trở thành ủy viên hội đồng của Tuấn Phong, không chỉ vì chút xíu cổ phần của Tuấn Phong, thật ra con người ông ta cũng vô cùng khéo đưa đẩy, ông ta am hiểu nhất chính là đoán ý gửi lời.

Thấy Trình Uyên nắm tay Bạch An Tương, trên ngực cô còn đeo thẻ nhân viên của Công ty Thiên Thành, vì vậy chỉ vào Bạch An Tương nói: “Từ hôm nay trở đi, cô ấy.

chính là Tổng giám đốc của Công ty Thiên Thành” Sau đó vẻ mặt nhanh chóng thay đổi, hỏi Trình Uyên: “Giám đốc Trình, anh thấy có được không?”

Chương 95

Chương 95 Trở hành nhân vật nữ chính Tất cả mọi người có mặt đều xôn xao.

Không ai dám tin, một xí nghiệp có tên tuổi mà lại đề bạt một Tổng giám đốc qua loa như vậy.

Liễu Dĩnh trốn vào nhà xe gương mặt tức giận đến sắp phát điên.

“Tên khốn kiếp Kim Kiệt này, thấy sắc đẹp quên tình nghĩa, nhất định là nhìn vừa mắt con ranh lẳng lơ kia rồi.” Người đại diện của cô ta không cam lòng nổi giận máng.

Liễu Dĩnh hừ lạnh nói: “Chẳng lẽ cô ta xinh đẹp hơn tôi?”
“Sao có thể như vậy được” Người đại diện dường như nhận ra mình nói sai rồi, vội vàng cười nói: ‘Làm sao trên thế giới này có ai xinh đẹp hơn Liễu Dĩnh của chúng ta được chứ?’ Liễu Dĩnh nghe nói như vậy mới hơi dịu lại một chút, cô ta nói với người đại diện: “Đi điều tra người tên là Trình Uyên kia cho tôi.” Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của Tập đoàn Long Đăng, Long Thâm Lãng đang gọi video với một người.

“Tổng giám đốc Long, mọi chuyện chính là như vậy” Trong video chính là Vương Mạnh vừa mới bị Thiên Thành đuổi việc.

Ông ta kể lại hết mọi chuyện ngày hôm nay cho Long Thâm Lãng nghe.

Sau khi nghe thấy tin tức này, Long Thâm Lãng sắp vui mừng đến mức nở hoa luôn.

Ngày hôm qua, bọn họ bắt đầu âm thầm điều tra Tập đoàn Trích Thủy, sau đó nhận được hai tin tức giật gân.

Chủ tịch của Tập đoàn Trích Thủy tên là Tiêu Mục, chính là do Trình Uyên một tay nâng đỡ lên, đây có thể nói là một tin

xấu, gần như đã bỏ qua ý định muốn liên kết với Tiêu Mục đối phó Trình Uyên của Long Thâm Lãng.

Nhưng sau đó lại có tin tức về Tiêu Mục truyền đến, khiến Long Thâm Lãng lại nhìn thấy hy vọng.

Tiêu Mục là người Tứ Xuyên, sau trận động đất năm 2008 kia, anh ta trở thành người sống sót duy nhất trong gia đình, vì còn ít tuổi nên sống trong nhà của người bạn tốt nhất của ba anh ta khi còn sống, mà gia đình này họ Vương. Họ có con gái tên là Vương Tử Yên, lớn hơn Tiêu Mục hai tuổi.

Vì chung sống lâu dài, Vương Tử Yên chăm sóc Tiêu Mục rất nhiều, điều này khiến Tiêu Mục nảy sinh tình cảm với Vương Tử Yên. Nhưng sau đó Vương Tử Yên học đại học rời đi, cuối cùng không quay lại nữa.

Sau đó Tiêu Mục cũng thi lên đại học, cũng nhận được tài trợ của một ngôi sao đang nổi tiếng, vì vậy Tiêu Mục mới có thể hoàn thành giấc mơ đại học.

Người điều tra Tiêu Mục nói với Long Thâm Lãng, sở dĩ Tiêu Mục cắt ngang Tập đoàn Tuấn Phong thu mua Tập đoàn Lương Gâu, là vì Tiêu Mục ghen tỵ.

Mà cuộc gọi video với Vương Mãnh lại càng cho Long ‘Thâm Lãng thêm một liều thuốc an thần nữa, vì trước đó ngôi sao tài trợ cho Tiêu Mục đi học chính là Liễu Dĩnh.

“Biết rồi, ông yên tâm, công ty quảng cáo Long Đăng bên này sẽ có đất cho ông dựng võ.” Long Thâm Lãng gật đầu.

Vương Mãnh lập tức hết lời cảm ơn Long Thâm Lãng.

Sau khi cúp cuộc gọi video, Long Thâm Lãng nói: “Ba, mọi người đều nghe thấy rồi, con cảm thấy Tiêu Mục này có thể sử dụng được.” Trong phòng làm việc của Long Thâm Lãng, đang có bảy, tám người lãnh đạo cao cấp của Tập đoàn Long Đăng đang ngồi, Long Văn cũng ở trong hàng ngũ đó.

Long Văn nhíu mày, dường như vẫn cảm thấy không an toàn cho lắm: “Thâm Lãng này, con không cảm thấy chuyện này rất trùng hợp sao?” Mọi người nghe vậy đều tới tập lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Quả thật, bên này vừa điều tra Tiêu Mục xong, bên kia Liễu Dĩnh đã xảy ra mâu thuẫn với Trình Uyên, quả thật là đang phối hợp với cuộc điều tra của bọn họ.

Long Thâm Lãng lại lắc đầu, hán ta cười nói: “Ba, ba quá nhạy cảm rồi” “Nghĩa là sao?” “Ba nghĩ xem, Tập đoàn Trích Thủy cũng không biết chúng ta đang điều tra bọn họ, mặc dù có biết cũng không biết mục đích của chúng ta là gì, vậy tại sao anh ta lại phải sắp xếp một màn kịch như vậy cho chúng ta xem chứ?” Long Thâm Lãng tràn đầy tự tin phân tích nói: “Trừ khi trong số chúng ta có người...” “Nói linh tinh gì đấy?” Long Văn nghe nói như vậy lập tức.

giận dữ nói: ‘Những chú bác của con ngồi đây đều là ủy viên hội đồng của tập đoàn chúng ta, đều có cổ phần trong tập đoàn chúng ta, ai lại cam lòng nhảy vào hồ lửa cơ chứ? Những người này chúng ta đều có thể vô cùng tin tưởng, sau này con không được có những suy đoán không căn cứ như vậy nữa’ “Vâng, ba dạy phải” Long Thâm Lãng vội vàng nói.

Tuy rằng thừa nhận Long Thâm Lãng nói có lý, nhưng trong lòng Long Văn vẫn hơi sợ hãi.

Long Thâm Lãng cười nói: “Ba, chuyện này ba đừng để ý, giao cho con nhé, con sẽ đi gặp Tiêu Mục này.” Nói đến chuyện khác, Bạch An Tương cũng luống cuống.

“Ủy viên hội đồng Kim, chuyện này không được đâu, tôi không có năng lực này” Bạch An Tương vội vàng nói: “Hơn nữa tôi mới đi làm ở công ty ngày đầu tiên, chưa quen thuộc với tất cả mọi chuyện ở nơi này” Kim Kiệt nhìn về phía Trình Uyên.

Trình Uyên cũng gật đầu. Nói thật, quản lý một công ty là một chuyện mệt chết người, Trình Uyên cũng biết như: vậy, hưởng chi đúng như Bạch An Tương nói, cô vừa mới đến hoàn toàn không quen thuộc tình hình, bây giờ lại bảo cô làm Tổng giám đốc, còn không phải khiến cô mệt chết sao? Trình Uyên nghĩ, dù sao đều là xí nghiệp của mình, nếu Bạch An Tương muốn làm Tổng giám đốc, đợi cô quen thuộc với công việc của công ty đã, còn không phải chỉ là một câu nói thôi sao? Kim Kiệt thấy Trình Uyên gật đầu, vì vậy nói: “Cũng đúng cũng đúng,

vậy tạm thời cứ tìm cách thích ứng đi, à đúng rồi, tôi thấy khí chất và gương mặt của cô còn xuất sắc hơn cả Liễu Dĩnh, như vậy đi, chúng ta không tìm ngôi sao quay quảng cáo này nữa, cô đi làm nhân vật nữ chính đi” “Hả?” Bạch An Tương lại kinh ngạc lần nữa.

Trình Uyên cười gượng, Kim Kiệt này đúng là biết làm việc, thế này làm sao để anh vươn tay đánh người mặt tươi cười được nữa chứ? Lúc này đạo diễn cũng vội vàng gật đầu: “Đúng đúng đúng, Tiểu Bạch xinh đẹp hơn Liễu Dĩnh, hơn nữa còn ăn hình hơn, tôi cảm thấy có thể đấy: “Đúng vậy đấy Tiểu Bạch, cứ như vậy tiến độ quay chụp cũng chúng ta cũng có thể tiếp tục tiến hành, như vậy tiền thưởng gì đó của đám người chúng ta... Hi hi, phải không?” “Đúng đúng đúng, Tiểu Bạch cô thử một chút xem” Nghe thấy quần chúng hóng hớt nói như vậy, Bạch An Tương cũng không kiềm được hơi dao động, cô nhìn về phía Trình Uyên, dường như đang hỏi ý Trình Uyên.

Trình Uyên gật đầu: “Thử một chút xem.” Đã có câu nói của Kim Kiệt, hẳn là ở Công ty Thiên Thành, nhất là trường quay trước mắt này, Bạch An Tương sẽ không bị người ta bắt nạt nữa rồi, Trình Uyên cũng không cần phải nhìn chòng chọc không tha nữa.

Huống chi hôm nay trạng thái của anh cũng không tiện, đứng bên ngoài được một lát, cảm thấy toàn thân không có chút sức lực gì, ngực thấy khó chịu.

Trình Uyên tạm thời rời khỏi trường quay, gọi Vương Tử Yên.

“Đi bộ với tôi một lát” Trình Uyên nói.

Vương Tử Yên vui vẻ gật đầu.

Hai người đi bộ quay về, khi vừa mới đi đến phòng cảnh biển, đã nghe thấy có người gọi.

“Vương Tử Yên!” Hai người kinh ngạc quay đầu lại.

Một chiếc xe Benz dừng lại trước mặt hai người, có ba người từ trên xe bước xuống.

Thái Tập Côn đi đến trước mặt Vương Tử Yên, liếc mắt nhìn Trình Uyên, cười khẩy nói: “Quả nhiên cô đi cùng với anh ta” Đi sau lưng Thái Tập Côn là em trai Vương Mạnh Xuyên của Vương Tử Yên, cùng với mẹ của Vương Tử Yên, Tôn Hân.

Vương Mạnh Xuyên cũng tức giận đi đến trách mắng Vương Tử Yên: “Chị, anh ta là ai? Trước đó khi anh rề nói những câu đó, em còn không tin, chị thật sự không làm cho nhà họ Vương chúng ta nở mày nở mặt, không ngờ được những gì anh rề nói lại là sự thật.” Tôn Hân cũng phiền muộn nghiêm mặt nổi giận quát con gái mình: “Tử Yên, con thành thật khai báo đi, có phải con và người đàn ông buông thả này... Có chuyện gì không thể lộ ra ngoài không?” Vương Tử Yên nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức xấu hổ và giận dữ đan xen, cô ta vội vàng nói: “Mẹ, không phải như mẹ nghĩ đâu.” Trình Uyên cũng vội vàng giải thích: “Bác gái, bác hiểu lầm rồi” “Bình!” Vương Mạnh Xuyên đánh lên ngực Trình Uyên: “Tôi hiểu lầm mẹ anh đây!”

Chương 96

Chương 96 Được, tôi thì Không biết tại sao,

Trình Uyên luôn cảm thấy hôm nay thân thể mình cực kỳ yếu ớt, cho nên bị Vương Mạnh Xuyên đâm một cái đã lão đảo, suýt nữa ngã nhào, cũng may được Vương Tử Yên đỡ lại.

Vương Tử Yên vội vàng đẩy Vương Mạnh Xuyên ra, đứng chắn trước mặt Trình Uyên, giận dữ nói: “Em làm gì thế?” Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong bị em trai mình đâm, đây không phải chuyện đùa được đâu. Vương Tử Yên đã từng được chứng kiến thủ đoạn của Bạch Long, cô ta cũng vô cùng sợ hãi.

Nhưng Vương Mạnh Xuyên lại không tự biết mình biết ta, Trình Uyên không đánh trả còn tưởng rằng anh sợ, không kiềm được cười khẩy: “Chị, mắt chị đúng là mù rồi, em còn tưởng chị vừa mất người thế nào nữa cơ, hóa ra là một tên hèn nhát chỉ biết trốn sau lưng phụ nữ” “Em nói linh tinh cái gì thế hả!” Vương Tử Yên tức giận nói.

“Sao hả, em nói sai sao?” Vương Mạnh Xuyên lại xắn tay áo lên lần nữa: “VẬY chị tránh ra, xem em có đánh anh ta vãi phân ra không!” Tuy Trình Uyên chưa từng luyện tập, nhưng nếu cần phải đánh nhau, cũng thật sự không sợ Vương Mạnh Xuyên, nhưng bây giờ toàn thân anh không có chút sức lực nào, ngay cả đứng thẳng còn không được chứ đừng nói đến chuyện đánh nhau với người ta.

“Vương Mạnh Xuyên, chị cảnh cáo em” Vương Tử Yên vội vàng kêu lên: “Bọn chị thật sự không có gì hết, em chớ có không kể phải trái đúng sai đã ra tay đánh người, em không chọc vào anh ta được đâu!” “Chị, đến lúc này rồi mà chị vẫn còn bảo vệ anh ta!” Vương Mạnh Xuyên cũng trừng mắt: “Chị không biết anh ta là người đã có vợ sao?” “Cần bậy!” Mẹ của Vương Tử Yên, Tôn Hân tức giận đến mức giậm chân, vỗ đùi kêu rên: “Sao mẹ lại có một đứa con gái làm bại hoại thuần

phong mã tục như con chừ, mẹ không có mặt mũi nào gặp người khác nữa rồi...

Tình huống trở nên cực kỳ khó xử.

Vương Tử Yên oan uổng nói không ra lời, tức giận đến mức toàn thân đều run rẩy.

Trình Uyên vỗ vai cô ta, thân thể yếu điệu của Vương Tử Yên run lên.

Trình Uyên cười nói với cô ta: “Không sao đâu, để tôi xử lý” “Anh?” Vương Tử Yên kinh ngạc.

Ngay sau đó, Trình Uyên giơ tay nhéo mạnh mi tâm, ép mình tỉnh táo lại một chút, thản nhiên nói: “Đừng nói giữa hai chúng tôi không có chuyện gì, cho dù nếu thật sự có chuyện gì, bác gái, tại sao bác lại không có mặt mũi gặp người khác?” “Tôi cực kỳ không hiểu, tại sao bà lại muốn nhẹ dạ tin lời nói của người ngoài, mà không muốn nghe con gái mình giải thích?” “Cần bậy?” “Bại hoại thuần phong mã tục?” “Không có mặt mũi gặp người khác?” “Rõ ràng là ông bà nợ tiền, tại sao lại muốn lấy hạnh phúc cả đời của con gái ông bà để trả nợ?” “Hành vi này của ông bà là đang bán con gái mình, như vậy thì vinh quang lắm sao? Còn có mặt mũi ra đường gặp người ta nữa sao?” “Bác gái, đừng trách tôi nói chuyện khó nghe, lòng người cũng là thịt, con trai con gái đều là miếng thịt trong lòng ba mẹ, ông bà cứ nặng bên này nhẹ bên kia như vậy, lương tâm thật sự không cắn rứt sao?” Lời nói của Trình Uyên khiến Tôn Hân ghen lời không trả lời được.

Trình Uyên nói: ‘Làm người thì không thể ích kỷ như vậy được!’ Đúng vậy, bọn họ chỉ lo cho chính bản thân mình, mà chưa từng hỏi đến nguyện vọng của con gái, bọn họ cảm thấy gả con gái mình cho Thái Tập Côn là chuyện cả hai bên đều có lợi, là tìm cho con gái mình một nhà chồng tốt, nhưng lại chưa từng hỏi Vương Tử Yên có bằng lòng hay không.

Thực tế có rất nhiều những ví dụ như thế này, thông thường đều là con gái gả đi để trả nợ, càng không được người khác tôn trọng, hoặc là nói một cách khác, càng bị sỉ nhục hơn, vì cả đời bọn họ đều có nhục điểm bị người ta bắt chẹt.

“Các người nghĩ rằng các người đang gả con gái, nhưng với người khác, đây chỉ là trao đổi ngang giá mà thôi, con gái của các bà trong mắt người ta chỉ là một món hàng mà thôi.” Tay của bà Vương bắt đầu run rẩy, sau đó toàn thân cũng run theo, môi bà Vương giật giật, ngay cả bản thân mình cũng không biết nên nói cái gì, ánh mắt nhìn Vương Tử Yên cũng thay đổi.

Vương Tử Yên mím chặt môi, mắt ngấn nước. Cô ta rất cảm ơn Trình Uyên có thể giúp cô nói ra hết những ám ức mà cô ta không nói ra được, nhưng nghĩ đến thực tế tàn khốc này, trong lòng lại đau đớn khôn nguôi.

Vương Mạnh Xuyên nắm chặt nắm tay, tức giận nhìn Trình Uyên, anh ta cảm thấy mình nghe không hiểu, cũng không muốn hiểu, có lẽ nghe hiểu rồi sẽ không đánh Trình Uyên một trận thoải mái nữa.

Nhưng đúng lúc này, Thái Tập Côn lại lạnh lùng nói: “Trình Uyên, chẳng cần biết anh là ai, tôi chỉ muốn nói với anh, đây là chuyện nhà của chúng tôi, không liên quan gì đến anh, xin anh đừng có nhúng tay vào việc.

nhà chúng tôi.” “Việc nhà?” Trình Uyên nhìn về phía Vương Tử Yên, Vương Tử Yên lại cúi đầu xuống.

Anh lại nhìn về phía bà Tôn Hân, lại phát hiện sau khi Tôn Hân nhìn về phía Thái Tập Côn, thờ dài gật đầu nói: ‘Ừ, là đây là việc nhà.’ ‘Vương Mạnh Xuyên cười khẩy: “Trình Uyên, bây giờ anh tuyệt vọng rồi chứ? Đây là việc nhà của chúng tôi, anh là cái thá gì, dựa vào cái gì mà đòi xen vào chuyện nhà của chúng tôi? Không có việc gì của anh hết, cút sang bên cạnh đi.” Trình Uyên cười gượng, sau đó gật đầu bất lực nói: “Được, tôi hiểu rồi” Sự im lặng của Vương Tử Yên khiến lòng Trình Uyên phần nào nguội lạnh, anh lui về phía sau mấy bước.

Thái Tập Côn đi đến trước mặt Vương Tử Yên, mặt không thay đổi nói: “Vương Tử Yên, nhà các cô nợ tiền nhà chúng tôi, đó chính là sự thật không thể chối cãi, cô gả cho tôi là cách tốt nhất, hơn nữa làm như vậy còn có.

thể mưu cầu cho em trai cô một tương lai rất tốt” Bà vai Vương Tử Yên hơi run lên.

Hai mắt Vương Mạnh Xuyên lại hiện lên tia sáng.

Bà Vương hít thở nặng nề.

Thái Tập Côn nói tiếp: “Tôi mặc kệ trước đây cô từng ngủ với bao nhiêu người, không sao cả, tôi vẫn có thể chấp nhận cô. Miễn là cô cam đoan, từ nay về sau hầu hạ tôi cẩn thận, cả đời sau này cũng chỉ ngủ với một mình tôi, †ôi sẽ không tính toán hiềm khích trước đây nữa.” Nghe thấy lời nói của Thái Tập Côn, bà Vương đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ, ánh mắt lấp lóe giống như có gì muốn nói.

Thực tế, con gái nhà nào bị người ta nói như vậy, người làm ba mẹ nghe thấy trong lòng đều không dễ chịu được.

Ý tứ của lời nói này rất rõ ràng, đúng như trước đó Trình Uyên đã nói, anh ta coi Vương Tử Yên thành một thứ hàng hóa.

“Tốt quá, anh rẻ không tính toán hiềm khích trước đây, chị, chị còn không mau thề đi!” Vương Mạnh Xuyên vui vẻ nói.

Bà Vương còn đang định nói gì đó, nhưng nhìn thấy bộ dạng phấn khởi của con trai, cuối cùng lại không nói gì nữa, nhưng trong lòng bà lại thở dài một hơi.

“Cô yên tâm, cứ làm theo lời tôi nói, tôi sẽ để Mạnh Xuyên đến công ty của chúng tôi làm quản lý cấp cao.” Thái Tập Côn nói với khuôn mặt không cảm xúc.

Đôi vai Vương Tử Yên không ngừng run rẩy.

Bây giờ cô ta đang cực kỳ khó chịu.

“Chị, chị mau thề đi!” Vương Mạnh Xuyên sốt ruột nói.

Vương Tử Yên nghi ngờ nhìn về phía Vương Mạnh Xuyên, trong nháy mắt đột nhiên cảm thấy người em trai này, và cả người mẹ đang nghiêng người giống như đã làm sai chuyện gì, đường nét trên gương mặt họ đều trở nên mơ hồ, không rõ ràng chút nào.

Bây giờ Trình Uyên cũng không nhìn được nữa, anh thở dài, vẫn phải chõ miệng vào việc nhà này.

“Quên mình vì người khác đều là do tự bản thân mình cho rằng như vậy thôi, trong mắt người khác có thể chỉ là chuyện đương nhiên, cô cảm thấy có đáng giá không?” “Người ta không quan tâm đến cô, chẳng lẽ ngay cả bản thân cô cũng không yêu thương mình hay sao?” Trình Uyên trầm giọng nói: “Trợ lý Vương, tôi hy vọng cô nghiêm túc cân nhắc, tự tôn tự trọng!” Nghe thấy lời nói của Trình Uyên, Vương Tử Yên đột nhiên kinh ngạc.

Cùng lúc đó, Vương Mạnh Xuyên nổi giận chỉ Trình Uyên gào thét: “Đây là chuyện nhà của chúng tôi, mẹ nó anh muốn lo chuyện này à? Mẹ kiếp có phải anh còn muốn ăn đòn nữa không?” “Câm miệng!” Vương Tử Yên đột nhiên tỉnh táo lại, cô ta lại đứng bảo vệ trước mặt Trình Uyên, sắc mặt nặng nề, ánh mắt cũng đột nhiên có thần thái hơn, cô ta hỏi ngược lại Vương Mạnh Xuyên: “Em bảo chị thề cái gì? Bảo chị của em thề cho anh ta ngủ với chị sao?” “Em...!” Vương Mạnh Xuyên nghẹn lời.

Thái Tập Côn lạnh lùng nói: “Khó nói ra miệng lắm sao? Không phải cô từng ngủ với nhiều người lắm rồi cơ mà? Tại sao dám làm lại không dám nói?” Lúc này, Vương Tử Yên cũng lườm tranh cãi với anh ta, cô ta nói với Thái Tập Côn: “Được, tôi thề.”

Chương 97

Chương 97 Tay đang run “Tôi thề, cho dù đàn ông trên thế giới này có chết hết, tôi cũng sẽ không gả cho anh!” Vương Tử Yên uốn bộ ngực đẹp đẽ lên, nói vô cùng nghiêm túc.

“Cô...” Thái Tập Côn vốn dĩ cho rằng dưới áp lực của ba mẹ, dù ra sao Vương Tử Yên cũng sẽ đồng ý, nhưng mà không ngờ rằng cô ta lại từ chối quyết liệt như vậy, hơn nữa còn nói ra những lời tổn thương người khác như vậy.

“Chị, chị điên rồi sao?” Vương Mạnh Xuyên lập tức sốt ruột.

Bà Tôn Hân há miệng nhưng vẫn không nói gì.

Trình Uyên vui mừng cười.

Vương Tử Yên nói xong câu đó thì xoay người rời đi, bỏ mấy người đó lại.

Thái Tập Côn nhìn bóng lưng Vương Tử Yên, lẩm bẩm nói: “Không, cô chỉ có thể gả cho tôi, cô chỉ có thể gả cho tôi...”

Đột nhiên, khi Trình Uyên liếc mắt sang, thấy gương mặt Thái Tập Côn lập tức trở nên vô cùng dữ tợn.

“Vương Tử Yên cô nhớ kỹ cho tôi, cô chỉ thuộc về một mình Thái Tập Côn tôi!” Đột nhiên Thái Tập Côn nổi sùng, không biết rút từ đâu ra một con dao gọt trái cây, đuổi theo đâm Vương Tử Yên.

“A...” Cảnh tượng này xảy ra quá đột ngột, bà Vương hoàn.

toàn không kịp phản ứng lại thì đã thấy Thái Tập Côn đâm vào lưng Vương Tử Yên, lập tức liên tục hét lên chói tai.

‘Vương Mạnh Xuyên cũng trợn tròn mắt.

Vương Tử Yên ngơ ngác quay đầu lại, sau đó đã nhìn thấy hình ảnh khiến cô ta khó mà quên được.

Thái Tập Côn cầm dao đâm về phía mình, mà Trình Uyên lại bước dài một bước đến trước mặt cô ta, sau đó duỗi tay nắm chặt lưỡi dao của con dao kia, máu tươi trong nháy mắt chảy ra nhuộm đỏ thân dao, từng giọt không ngừng chảy xuống qua kẽ tay.

Dưới sự kiên trì của Trình Uyên, con dao gọt trái cây kia không tiếp tục đâm sâu hơn nữa.

“Đáng chết! Cô đáng chết!” Mắt Thái Tập Côn lóe ra thứ ánh sáng lạ thường như màu đỏ sẫm, tạo một cảm giác quái dị.

Anh ta điên rồi sao? Đây là phản ứng đầu tiên của Trình Uyên.

“Cô đáng chết!” Thái Tập Côn máng to, đột nhiên dùng đầu đập về phía Trình Uyên.

Đúng lúc này, một bàn tay to giữ chặt đầu Thái Tập Côn, sau đó đá cho anh ta lộn nhào xuống đất.

Bạch Long đột nhiên xuất hiện, lạnh lùng đứng trước mặt Trình Uyên.

Các nhân viên bảo vệ ở biệt thự Hải Cảnh cũng nghe.

được tin tức mà chạy đến, trong nháy mắt đã không chế.

được Thái Tập Côn.

Lúc này, bà Vương mới phản ứng lại được, sau đó liên tục đánh vào bắp đùi mình: “Làm bậy rồi, làm bậy rồi...!” gương mặt Vương Mạnh Xuyên giật giật, nói: “Chị, chị nhìn xem chị ép anh rể rồi kia!” Sau đó Bạch Long xuất hiện trước mặt anh ta.

Vương Mạnh Xuyên kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn đôi mắt lạnh lùng của Bạch Long, sau đó hai chân bắt đầu run lên.

“Anh ta đâm anh một cái, có muốn tôi đâm lại anh ta một cái không?” Bạch Long hỏi.

Trình Uyên lắc đầu, nói: “Đánh anh ta không sợ bản tay anh sao?” Bạch Long cúi đầu suy nghĩ, có lẽ là cảm thấy Trình Uyên nói có lý, sau đó bỏ đi.

Vương Mạnh Xuyên đã bị dọa đến mức hai chân run cầm cập từ lâu.

Vương Tử Yên vội vàng đỡ Trình Uyên, nhìn vết thương trên tay anh mà lo tới rớt nước mắt.

“Chủ tịch, xin lỗi anh, anh... Anh cố nhìn một chút, chúng ta tới bệnh viện ngay thôi.” Trình Uyên lại quay đầu nhìn về phía mẹ của Vương Tử Yên: “Bác gái, bà đã nhìn thấy hết rồi chứ?” “Oa...” Một tiếng, Tôn Hân cũng không khống chế được mình nữa, khóc rống lên.

May mà Vương Tử Yên còn chưa giả đi, nếu thật sự giả cho Thái Tập Côn, vậy thì cả đời sẽ không thể chống lại ý muốn của anh ta được, nếu không, nói không chừng một ngày nào đó, anh ta sẽ giết cô ta luôn.

Vương Tử Yên cũng không đoán hoài đến mẹ mình nữa, lái xe chở Trình Uyên đi về phía bệnh viện.

“Xem ra Thái Tập Côn thật lòng thích cô đó” Trên xe, Trình Uyên nói.

Vương Tử Yên mím chặt môi không nói gì.

Trình Uyên thở dài: “Nếu không như vậy, anh ta cũng sẽ không cực đoan như thế, không chiếm được thì phá hủy, cũng không biết là học từ ai, thật quá biến thái.” Nghĩ lại tính cách nham hiểm đó của Thái Tập Côn, Vương Tử Yên lại hoảng sợ, đồng thời cực kỳ biết ơn Trình Uyên, vì hôm nay nếu không có Trình Uyên, có lẽ mình thật sự có thể sẽ nhảy vào hố lửa kia.

“Đau không?” Rõ ràng Vương Tử Yên muốn tránh đề tài này.

Trình Uyên lắc đầu, cười nói: “Không đau” Nhưng sau khi đến bệnh viện...

“Ôi ôi ôi, bác sĩ anh nhẹ tay một chút, đau đau đau...” “Đừng dùng cái đó, bác sĩ anh cứ băng luôn đi, không cần phải sát trùng đâu, a a a... Đau đau đau!” Khi đi ra khỏi bệnh viện, đầu Trình Uyên đã chảy đầy mồ hôi.

Đối với biểu hiện trong ngoài không đồng nhất của Trình Uyên, Vương Tử Yên không chế giễu anh, thứ nhất địa vị của

cô không thể đùa giỡn với Trình Uyên được, thứ hai, Trình Uyên vì cô ta mới bị thương, nếu cô ta còn cười, chẳng phải là quá mức vô tâm hay sao? Ra khỏi cửa bệnh viện, Vương Tử Yên hỏi: “Còn đau không?” Trình Uyên nhe răng nhếch miệng nói: “Không đau, không đau chút nào!” Vương Tử Yên rầu rĩ nói: “Chủ tịch, hôm nay cảm ơn anh.” Trình Uyên xoa bụng cười nói: “Tôi đói rồi, hay là cô mời tôi một bữa cơm, chúng ta thanh toán xong luôn?” Nói ra cũng thật trùng hợp, Trình Uyên vừa nói như vậy, nhà hàng Pesi ở cửa bệnh viện đã có một em gái mặc đồng phục nhân viên tươi cười đi đến, đưa cho Trình Uyên và Vương Tử Yên mỗi người một tờ thực đơn nhà hàng.

“Xin chào hai vị, tôi là nhân viên phục vụ của nhà hàng Pesi, hôm nay nhà hàng chúng tôi có hoạt động, hai vị là vị khách thứ tám mươi tám đi ngang qua nhà hàng chúng tôi, cho nên hai vị đã may mắn trúng thưởng được miễn phí đến nhà hàng chúng tôi ăn cơm” Em gái phục vụ cười giải thích.

Trình Uyên và Vương Tử Yên liếc mắt nhìn nhau.

“Đi không?” “Đi chứ, không đi thì phí.” Trình Uyên nhận tờ thực đơn, gật đầu cảm ơn em gái phục vụ.

Mà lúc này, ở tầng hai nhà hàng Pesi.

Long Thâm Lãng dò hỏi được Tiêu Mục đang ăn cơm ở đây, bèn chạy đến ngay.

Long Thâm Lãng ngồi xuống chỗ đối diện Tiêu Mục, vội vàng cười nói: ‘Anh Tiêu, ngồi một mình sao?’ Tiêu Mục ngẩng đầu nhìn Long Thâm Lãng, không kiềm được nhíu mày: “Anh là...?” iên phục vụ lấy thêm một bộ ôi tên là Long Thâm Lãng của Long Thâm Lãng gọi nhá đồ ăn, sau đó cười nói Tập đoàn Long Đăng.” Nghe nói là Tập đoàn Long Đăng, trong nháy mắt Tiêu Mục hiện lên vẻ đề phòng, anh ta híp mắt: “Hình như chúng ta không quen nhau” Long Thâm Lãng cười nói: “Nhưng Long tôi vẫn luôn muốn được làm quen với anh Tiêu.” “Ừm, phong cách của nhà hàng này cũng không tệ.” Long Thâm Lãng thấy Tiêu Mục không tiếp lời, bèn tự mình nói một câu, sau đó nói: “Tôi thật sự không có ý gì khác, cũng chỉ cảm thấy anh Tiêu đến đây ăn một mình, có vẻ như rất có

nhã húng, vậy nên mới nổi ý muốn kết giao thôi.” Tiêu Mục cười khẩy: “Nếu tôi đoán không sai, anh muốn mượn sức tôi cùng đối phó Tập đoàn Tuấn Phong đúng không?” Long Thâm Lãng nghe vậy thì sắc mặt thay đổi, đang định phản bác, Tiêu Mục lại xua tay: “Chuyện Tập đoàn Long Đảng các anh gần đây bị Tập đoàn Tuấn Phong chèn ép, tôi biết rõ.” Long Thâm Lãng lập tức cười khổ, nói: “Anh Tiêu nghĩ nhiều quá rồi, lần này tôi đến là thật sự chỉ muốn kết bạn với anh Tiêu thôi.” Tiêu Mục còn định nói gì đó, nhưng mà ánh mắt anh ta lại đột nhiên ngừng lại ở đại sảnh tầng một, đột mắt đột nhiên trợn trừng như phát hiện ra chuyện gì đó rất kinh hãi.

Thấy Tiêu Mục đột nhiên ngậm miệng không nói, Long Thâm Lãng lấy làm lạ, bèn nhìn theo ánh mắt Tiêu Mục, nghiêng đầu ngó ra phía đại sảnh tầng một.

Trên một bàn ăn khác trong đại sảnh tầng một, hai tay Trình Uyên quần băng vải không có cách nào cầm dao và đĩa được, vì vậy, Vương Tử Yên tự mình dùng dao đĩa cắt bít tết, sau đó đưa tới bên miệng Trình Uyên.

Hình ảnh như thế này bình thường chỉ xuất hiện ở những người yêu nhau.

Long Thâm Lãng nhìn thấy cảnh này, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó trong lòng hán ta vui mừng như điên, hán ta vội vàng nhìn về phía Tiêu Mục.

Thấy sắc mặt Tiêu Mục đã khôi phục bình thường, nhưng mà Long Thâm Lãng chú ý thấy, đôi tay anh ta đang run lên rất khê.

Chương 98

Chương 98.

Tiệc khôn nguôi Trình Uyên được Vương Tử Yên đút cho ăn thì cảm thấy cực kỳ không tự nhiên, có điều nhìn sang Vương Tử Yên thấy khoe miệng đỏ tươi lại nhếch lên cười thản nhiên.

Thấy tâm trạng của cô ta đã khá hơn rất nhiều, Trình Uyên cũng không từ chối. Nhưng bữa cơm này cũng hơi xấu hổ, Trình Uyên cảm thấy mình bỗng chốc như trẻ lại hai mươi tuổi, vì Vương Tử Yên còn bắt chọt cầm khăn giấy lau miệng cho anh, nhìn thế nào cũng giống như đang chăm sóc một em bé vậy.

Được một cô gái xinh đẹp như vậy hầu hạ, khó tránh sẽ thu hút nhiều cái liếc xéo của những khách hàng khác, ai ai cũng “căm ghét cái ác”, trong lòng đều bật ra một câu nói: “Mẹ nó người tốt lại bị heo ăn rồi” Ăn xong một bữa cơm lúng túng, Trình Uyên cũng không quay về tập đoàn nữa, dưới sự kiên trì của Vương Tử Yên, anh được cô ta lái xe đưa thẳng về nhà.

Ngày hôm qua Trình Uyên đã đưa mẹ về nhà rồi, không phải Trình Uyên không cho bà ở lại, thật ra Trình Uyên chỉ ước gì hàng ngày luôn ở bên cạnh mẹ mình phụng dưỡng bà, nhưng bà cụ luôn nói ở đây không quen, chỗ này ngay cả bước ra cửa cũng không tìm thấy đường, không quen biết một ai, cả ngày ở trong biệt thự buồn phiền đến phát hoảng.

Trình Uyên về đến nhà khách sáo hỏi Vương Tử Yên: “Hay là... Vào trong uống chén trà đi?” Vương Tử Yên mỉm cười lắc đầu: “Thôi ạ, lát lại khiến bà Chủ tịch hiểu lầm nữa” Tuy lý do có hơi lúng túng, nhưng Trình Uyên nghĩ lại cũng phải, vì vậy cười nói: “Vậy được, hẹn gặp lại” Vương Tử Yên ngồi trong xe nhìn Trình Uyên đi vào biệt thự, trong lòng đột nhiên hơi mát mát, khi cửa lớn mở ra sau đó đóng cách lại, cô ta lập tức cảm thấy trống rỗng.

Không biết sau khi mẹ và em trai quay về sẽ ra sao, Thái gia có làm khó dễ bắt bọn họ trả lại tiền ngay lập tức hay không? Vương Tử Yên lòng rối như tơ vò.

Buổi tối, Bạch An Tương về đến nhà có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng khi cô nhìn thấy tay Trình Uyên thì lập tức căng thẳng.

“Tay anh làm sao vậy?” Cô lo lắng hỏi.

Trình Uyên cười nói: “Không có việc gì, không cần thận bị ngã thôi.” Thấy dường như Bạch An Tương còn định hỏi thêm, Trình Uyên vội vàng nói sang chuyện khác: “À đúng rồi, hôm nay quay phim có thuận lợi không?” Bạch An Tương nghe vậy, trong lòng lập tức cảm thấy phấn khởi.

Phải biết nhân vật nữ chính của lần quay này vốn dĩ là ngôi sao lớn Liêu Dĩnh, nhưng bây giờ lại bảo cô vào làm nữ chính, chuyện này dù có nằm mơ giữa ban ngày cũng không nghĩ ra được.

Nhưng ngoại trừ phần khởi ra, Bạch An Tương cũng tràn đầy nghi ngờ.

“Nói thật đi, thành viên hội đồng Kim có quen biết với anh sao?” Bạch An Tương hỏi.

“Đương nhiên” Trình Uyên cười nói: “Anh là Chủ tịch của Tuấn Phong, đương nhiên ông ta phải quen anh rồi, cho nên mới nghe lời anh.” Thật ra Trình Uyên cũng không muốn tiếp tục lừa gạt Bạch An Tương nữa, cho nên nói thật.

Nhưng vấn đề là chỉ dựa vào lời nói, ai tin được chứ? Hơn nữa bộ dạng Trình Uyên bây giờ chẳng nghiêm túc chút nào, nhìn thế nào cũng giống như đang khoác lác vậy.

Bạch An Tương không kiềm được chép miệng: “Không muốn nói thì thôi” Trình Uyên cười khỏ.

Bạch An Tương nói: “Em đi tắm đây.” “Ờ” Trình Uyên.

Sau đó cô đi đến cửa thì dừng bước, lại khẽ nói một câu: “Thu dọn chăn đệm đang trải dưới đất đi.” Trình Uyên sững sốt một lát, sau đó lại hơi thất vọng.

Khi anh cho rằng thu dọn chăn đệm là phải sang phòng khác ngủ, dù sao mẹ đã quay về nhà rồi, hai người bọn họ không cần tiếp tục diễn kịch nữa.

“Anh... lên giường nghỉ ngơi trước đi” Bạch An Tương lại nhỏ giọng nói một câu, sau đó phát hiện tai mình nóng bừng, vội vàng ra khỏi phòng trốn vào nhà vệ sinh.

Lên giường... Nghỉ ngơi trước? Có nghĩa là sao? Nhịp tim Trình Uyên đột nhiên bắt đầu đập nhanh hơn.

Hạnh phúc đến quá đột ngột khiến anh có phần không kịp đề phòng.

Bạch An Tương cũng vô cùng căng thẳng, vào nhà vệ sinh mà vẫn rề rà không có ý định cởi quần áo, hai tay ôm gò má đỏ bừng, xấu hổ đến mức không dám mở mắt nhìn vào gương.

“Vì em, ngay cả mạng sống anh cũng không cần nói ban sáng của Trình Uyên cứ quanh quẩn rất lâu trong đầu cô. Vì một câu nói đó và cũng vì chính vào giây phút quan trọng nhất, anh không để ý đến hậu quả mà đứng trước mặt cô che gió chắn mưa cho cô, khiến Bạch An Tương cảm nhận được an toàn từ trước đến giờ chưa từng có.

Mà trên đường quay về cô cũng suy nghĩ rất nhiều.

Tuy rằng thừa nhận là không mấy tài năng, nhưng đối xử với mình tuyệt đối không có bất kỳ điều gì để oán trách.

Trong hai năm qua, anh vì cô mà luôn chịu sỉ nhục, nhất là mẹ cô Lý Ninh Quyên, nếu đổi thành bất cứ người nào.

khác, làm gì có ai nhẫn nhịn được? Cô nghĩ thông suốt rồi, nếu đã không có ý định ly dị với Trình Uyên, vậy tại sao không một lòng chấp nhận anh? Tắm xong mát gần một tiếng đồng hồ, thân thể uyển chuyển được làn nước cọ rửa đến mức hơi ửng hồng.

Khi Bạch An Tương trùm khăn tắm đi ra khỏi nhà vệ sinh, cô còn không dám ngẩng đầu lên, con đường quay về phòng đột nhiên trở nên rất dài, nhịp tim của cô rất nhanh, từng bước chân đều dùng mũi chân chạm gót mới đi hết.

Nhưng trong giây phút đẩy cửa phòng ra, Bạch An Tương cứng người.

Trình Uyên thế mà lại... Ngủ mất rồi? Nhưng Bạch An Tương nhanh chóng phát hiện ra điều không ổn, vì Trình Uyên đang run rẩy.

Cô vội vàng xông đến, khăn tắm cũng rơi xuống luôn.

Trình Uyên sốt rồi, bốn mươi độ, nếu với trẻ con mà nói thì không sao cả, nhưng đối với một người lớn thì đủ để sốt đến mức mê man.

Bạch An Tương gọi cấp cứu, xe cứu thương nhanh chóng đến chở Trình Uyên đi.

Ngày hôm sau khi Trình Uyên tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong bệnh viện, nhìn trần nhà âm đạm cùng với vách tường trắng xóa, trong lòng hồi tiếc khôn nguôi.

Nếu tôi hôm qua anh không bị bệnh bất ngờ . Giấc.

mơ đẹp đã thật sự có thể trở thành sự thật rồi Nhớ đến đôi chân trắng nõn của Bạch An Tương lộ ra ngoài váy ngủ, cũng với gương mặt như tiên nữ của cô, Trình Uyên thậm chí muốn khóc luôn.

Bạch An Tương đẩy cửa bước vào, trừng mắt nhìn Trình Uyên oán giận nói: “Anh lớn như vậy rồi, tự bản thân không biết mình ốm hay sao?” Trình Uyên nhếch miệng cười, sau đó nắm tay Bạch An Tương, ngượng ngùng nói: “Tối hôm qua...” “Bốp!” Bạch An Tương đang nhìn dòng chảy của nước truyền dịch, gương mặt đột nhiên đỏ bừng, gạt tay Trình Uyên ra, xấu hổ nói: “Dưỡng bệnh cho khỏe đi” “Uj da!” Trình Uyên kêu đau, lúc này mới nhớ đến, tay cũng bị thương.

Mọi ý niệm đều dập tắt trong lòng, không được, lúc này không được tiếp tục trêu chọc Bạch An Tương nữa, ngộ nhỡ có phản ứng, tự bản thân mình cũng không giải quyết được, dù sao trên tay vẫn còn quần băng vải đây.

Bạch An Tương cũng quên, thấy Trình Uyên kêu đau, lúc này mới nhớ đến tay anh cũng bị thương, vội vàng khăn trương định sờ tay Trình Uyên: “Em xin lỗi em xin lỗi...”

Trình Uyên cười nói: ‘Không sao đâu không sao đâu, em đừng lo cho anh, đi làm đi, vừa mới đến công ty người ta đã đi làm muộn là không được đâu.’ Bạch An Tương lo lắng hỏi: ‘Vậy anh thì sao?’ Trình Uyên cười nói: ‘Anh đã hạ sốt rồi, em đừng lo lắng, lát nữa không chừng bác sĩ sẽ cho anh ra viện ngay thôi.’ Bạch An Tương muốn ở lại cùng với Trình Uyên, Trình Uyên lại khẳng khái bắt cô đi làm.

Mà cùng lúc đó, trong tòa nhà Tập đoàn Trích Thủy, trong phòng làm việc của Chủ tịch.

Tiêu Mục ngồi trước bàn làm việc, nhìn chăm chăm mấy tấm hình trên bàn, sắc mặt cực kỳ u ám.

‘Chủ tịch, có người tìm anh’ Lúc này, một giọng nữ dễ nghe khẽ khàng vang lên trước mặt anh ta.

‘Bảo hắn ta vào đi.’ Tiêu Mục vội vàng cầm một quyển sách, đặt lên che đi những tấm hình trên bàn.

Long Thâm Lãng bước vào phòng làm việc của Tiêu Mục, cười nói: ‘Anh Tiêu, không quá rầy anh chứ?’ Tiêu Mục không kiềm được nhíu mày, đứng dậy hỏi: ‘Sao anh lại đến đây?’ Long Thâm Lãng cười khẽ nói: ‘Không mời anh em uống chút gì sao? Hôm nay nóng thật.’ Tiêu Mục trừng mắt nhìn hắn ta một lát rồi xoay người đến tủ lạnh cầm chai nước cho hắn ta, mà lúc này Long Thâm Lãng lại như vô tình đi đến trước bàn làm việc của Tiêu Mục, thừa dịp Tiêu Mục đi lấy nước, duỗi tay nhắc.

quyển sách trên bàn lên, sau đó nhìn thấy mấy tấm hình kia.

‘À, tôi nghe nói Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong bị ốm rồi: Long Thâm Lãng thản nhiên bình tĩnh xoay người, nói với Tiêu Mục: ‘Anh không định đi thăm một lát sao? Theo.

tôi được biết, các anh là bạn học rất thân thiết với nhau.’

Chương 99

Chương 99 Đồ là anh em của tôi Sở dĩ Long Thâm Lăng nói như vậy là muốn thử thăm dò Tiêu Mục, xem anh ta rốt cuộc có thái độ gì với Trình Uyên.

Trình Uyên đã hạ sốt, bác sĩ nói vì miệng vết thương của anh bị nhiễm trùng nên mới như thế, chính là chỗ bụng đã từng chịu một dao ngày trước.

Tuy rằng đã hạ sốt, nhưng sau khi sốt cao, cả người như bị kéo tơ bóc kén, toàn thân mệt mỏi. Trình Uyên nằm trên giường hoàn toàn không muốn di chuyển, mãi đến tận trưa, Vương Tử Yên và một số lãnh đạo cấp cao của tập đoàn đến thăm Trình Uyên, cầm theo rất nhiều thứ.

Trong đó bao gồm cả Kim Kiệt.

Kim Kiệt quen biết với Long Thâm Lăng, sở dĩ Long Thâm Lăng biết Trình Uyên bị bệnh, cũng là thông qua Kim Kiệt, chẳng qua Trình Uyên không biết chuyện này.

mà thôi.

“Mọi người về đi, tôi không sao, đừng làm chậm công việc riêng của mình.” Trình Uyên không có chút sức lực.

nào nói.

Mấy thành viên hội đồng anh nhìn tôi tôi nhìn anh, Kim Kiệt lại cười kỳ lạ, gọi mọi người đi trước như ngầm hiểu trong lòng với nhau.

“À, Tử Yên, buổi chiều cô cũng đừng đến tập đoàn nữa, bỏ chút công sức chăm sóc Chủ tịch đi.” Kim Kiệt lên giọng quan nhân mạnh.

Vương Tử Yên gật đầu, sau đó ý thức được tầng ý nghĩa khác trong lời nói của Kim Kiệt, không kiềm được hơi cúi đầu cắn môi một cái.

Nữ trợ lý và nữ thư ký, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, từ trước đến nay vẫn luôn là hai nghề nghiệp rất thần bí, vì cùng là nữ trợ lý hoặc nữ thư ký, nhưng phạm vi “công việc” rất khác nhau, vì có một số người rất được Chủ tịch “yêu thích” Ý tứ của Kim Kiệt rất rõ ràng, Trình Uyên mới hơn hai mươi tuổi, thanh niên trai tráng khỏe mạnh, Vương Tử Yên lại xinh, dáng người cũng đẹp, khí chất cũng được.

Sau khi nhìn thấy bọn họ rời khỏi đây, Trình Uyên chép miệng: “Kim Kiệt này, nếu sinh ra ở thời cổ đại, rất phù hợp làm một thái giám” Vương Tử Yên nghe vậy lại nghĩ đến một tầng nghĩa khác, không kiềm được gương mặt đỏ bừng.

“Chủ tịch, anh khát nước rồi phải không, tôi rót chút nước cho anh.” Cô ta vội vàng kiểm soát, dường như muốn tránh sự lúng túng khi trai đơn gái chiếc ở cùng một phòng.

Nhân viên nữ chăm sóc nam cấp trên hoặc đồng nghiệp nam bị ốm, thật ra là một chuyện rất bình thường, chẳng qua nếu cô ta đột nhiên tay chân luống cuống, bối rối không chịu nổi, không biết đặt tay vào đâu, vậy chỉ có một khả năng, cô ta có suy nghĩ khác với cấp trên hoặc.

đồng nghiệp này.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, một nữ bác sĩ đeo kính đi đến hỏi Trình Uyên: “Kẹp nhiệt độ xong chưa?” Trình Uyên vội vàng rút nhiệt kế trong nách ra đưa cho.

bác sĩ.

Nữ bác sĩ đi tới nhận cặp nhiệt độ, không cẩn thận va vào Vương Tử Yên, cú va này có vẻ rất mạnh, đẩy Vương Tử Yên nghiêng người, cả cơ thể bổ nhào xuống người Trình Uyên.

Trình Uyên lập tức trợn tròn mắt.

Đúng lúc này, hai người đàn ông xuất hiện ở cửa phòng bệnh, bọn họ nhìn qua cửa sổ nhìn vào cửa phòng thấy được.

cảnh tượng này.

Tiêu Mục ngây ra.

Long Thầm Lãng đứng sau lưng Tiêu Mục cũng không thúc giục anh ta, hẳn ta cũng nhìn thấy cảnh tượng này.

Ngoài mặt hẳn tỏ ra điềm nhiên nhưng trong lòng lại vui như được mùa, vì hẳn ta phát hiện toàn thân Tiêu Mục đang run rẩy.

“Sao vậy?” Tiêu Mục đứng hồi lâu không động đậy, Long Thầm Lãng hỏi một câu đứng lúc.

Tiêu Mục đột nhiên xoay người nói khẽ với Long Thầm Lãng: “Tôi quên mất còn có việc, đi trước đây.” Sắc mặt Tiêu Mục xanh lét đáng sợ.

“Này!” Long Thầm Lãng kêu một tiếng, Tiêu Mục cũng không quay đầu lại, bước chân còn tăng tốc nhanh hơn.

Khi Tiêu Mục chạy đến bãi đỗ xe mở cửa xe ngồi vào, Long Thầm Lãng cũng lập tức ngồi vào ghế phó lái của anh ta.

“Anh đi theo tôi làm gì?” Tiêu Mục nhíu mày hỏi.

Long Thầm Lãng nhìn Tiêu Mục chằm chằm, một lúc lâu sau mới hỏi: “Anh quen cô gái kia?” Đôi môi Tiêu Mục hơi run, không trả lời. Anh ta chỉ nhanh chóng khởi động xe, xe giống như mũi tên rời cung, bánh xe lăn trên mặt đất “vèo” một tiếng lao ra ngoài.

“Có lẽ là hiểu lầm thôi?” Long Thầm Lãng thăm dò hỏi.

Tiêu Mục lái xe rất nhanh, giống như đang đua xe, anh ta đột nhiên tức giận nói: “Anh không nhìn thấy vẻ mặt cô ả sao, mẹ nó thế mà gọi là hiểu lầm à?” Long Thầm Lãng nói: “Theo tôi được biết, Trình Uyên đã có vợ rồi, theo lý thì không nên như vậy, nếu không thì anh quay lại hỏi cô gái kia xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” “Bốp bốp bốp!” Tiêu Mục đột nhiên đập mạnh lên tay lái giống như đang đánh con muỗi đã cắn anh ta vậy, nói như đang trút giận: “Mẹ nó đừng nói nữa!” Long Thầm Lãng rất biết thời thế ngậm miệng lại, hẳn ta cảm thấy môi lửa này sắp cháy rồi, chỉ cần thêm chút củi nữa thôi...

Có điều chưa đợi hẳn ta mang củi đến, Tiêu Mục im lặng một lát đột nhiên khẽ nói: “Tôi sống ở nhà cô ta năm năm, tôi vẫn

cho rằng cô ta cũng thích tôi giống như tôi thích cô ta vậy, nhưng mà...

Nhưng mà từ sau khi cô ta lên học đại học thì lại không hề liên lạc với tôi nữa, đợi đến khi tôi lên đại học, tôi đã từng định đi tìm cô ta vô số lần” “Nhưng cô ta giống như bốc hơi khỏi thế gian, anh biết không, tôi thích cô ta, đã thích nhiều năm lắm rồi!” “Lúc gặp lại là ở Tập đoàn Tuấn Phong, Trình Uyên gọi tôi đến, sau đó cô ta giống như một người xa lạ vậy, giả vờ không biết tôi.” “Tôi không biết tại sao, cảm thấy chắc chắn là cô ta có nỗi khổ trong lòng, nên cũng không hỏi, cũng giả vờ phối hợp với cô ta.” “Tôi vẫn luôn đợi cô ta đến tìm tôi, cô ta biết rõ tôi ở đâu.

“Nhưng mà...” “Không hề!” “Ha ha ha... Không hề!” Nói một hồi, Tiêu Mục bắt đầu cười, sau đó vẻ mặt đang cười lại biến thành dữ tợn.

“Thật ra tôi đã nhận ra cô ta thích Trình Uyên từ lâu rồi!” Tiêu Mục đột nhiên nghiêm túc nói.

Long Thâm Lãng nghiêm túc nghe Tiêu Mục nói, nhưng trong lòng đang đắn đo trăm điều.

Cuối cùng, sau khi trải qua thời gian dài im lặng, Long Thâm Lãng nói: “Nhưng Trình Uyên đã có vợ rồi, hơn nữa anh ta rất yêu vợ mình, vì vợ mình, thậm chí anh ta còn xảy ra mâu thuẫn với ngôi sao nổi tiếng Liễu Dĩnh, hơn nữa còn sỉ nhục Liễu Dĩnh ngay trước mặt rất nhiều người.” Bàn tay nắm tay lái của Tiêu Mục không kiềm được bắt đầu nắm chặt hơn, giống như muốn đâm cả móng tay.

vào trong tay lái vậy.

“Tôi biết.” Long Thâm Lãng thản nhiên nói: “Là của mình thì phải dùng hết sức đi tranh giành, tình cảm không phải chuyện trẻ con, càng không thể coi trọng tình nghĩa anh em được, không phải sao?” Tiêu Mục im lặng.

Long Thâm Lãng lại nói tiếp: “Cô ta thích Trình Uyên, là vì Trình Uyên thành công hơn anh, nhưng nếu anh thành công hơn Trình Uyên thì sao...” Tiêu Mục hơi nhú mày.

Long Thầm Lãng cười nói: “Tôi cảm thấy, chúng ta có thể hợp tác thử, Tập đoàn Long Đăng chúng tôi và Tập đoàn Trích Thủy các anh, nếu hợp tác với nhau, nhất định có thể giảm nát Tuấn Phong, đến lúc đó...” “Ha ha...” Tiêu Mục nghe tới đây thì bắt đầu cười lạnh lùng.

Long Thầm Lãng thấy phản ứng của Tiêu Mục, sắc mặt thay đổi.

“Két!” Xe của Tiêu Mục kéo theo một dấu vết thật dài, phanh gấp lại, thân thể hai người cũng không kiềm được bị kéo về phía trước một chút.

“Xuống xe!” Tiêu Mục lạnh lùng nói.

Long Thầm Lãng không hiểu nên hỏi: “Anh Tiêu, anh có ý gì vậy?” Tiêu Mục cười khẩy: “Tôi có ý gì anh còn không hiểu sao? Có điều tôi biết rõ anh có ý gì, anh muốn tôi cùng hợp tác với anh đối phó Trình Uyên?” “Lẽ nào chúng ta không nên hợp tác một lần sao?” Long Thầm Lãng hỏi ngược lại.

Tiêu Mục giận dữ nói: “Anh coi tôi là ai chứ? Trình Uyên có xảy ra mâu thuẫn gì với tôi chẳng nữa, đó cũng là anh em của tôi, anh có biết không? Đó là anh em của tôi! Còn anh, anh là cái thá gì? Cút xuống!”

Chương 100

Chương 100 Quay về

Long Thầm Lãng bị đuổi xuống xe, nhìn xe Tiêu Mục lái đi xa, Long Thầm Lãng đứng trên lối đi bộ lắc đầu cười cười.

Nửa tiếng sau, trong Tập đoàn Long Đăng.

“Anh Hai, anh làm thế là rút dây động rừng rồi, em đã nói rồi, đừng có đi chọc vào Trình Uyên kia, bây giờ hay rồi, người ta quan hệ thân thiết như vậy, Tiêu Mục nhất định sẽ nói chuyện này cho Trình Uyên biết, đến lúc đó không phải sẽ không tiếc giá nào xử lý Long Đăng chúng ta đó sao?” Long Thầm Vũ oán giận nói.

Long Thầm Vũ bây giờ đã bị tước hết quyền lực, toàn bộ tập đoàn chỉ có mình anh ta rảnh rỗi nhất, cũng chính vì như vậy nên anh ta đã cảm thấy Long Đăng không có anh ta là không được.

Đám thành viên hội đồng của tập đoàn cũng rồi rít trách cứ Long Thầm Lãng: “Thầm Lãng này, không phải chú nói cháu, nhưng cháu như vậy là quá mạo hiểm.” “Đúng vậy đó, tập đoàn chúng ta phát triển vẫn rất ổn định, cần gì đi trêu chọc Tuấn Phong chứ?” Long Văn không lên tiếng vì ông ta phát hiện Long Thầm Lãng không hề sột ruột chút nào, trông như đã tính trước kỹ càng.

“Các chú các bác, mọi người yên tâm đi” Long Thầm Lãng mỉm cười: “Nếu lúc đó Tiêu Mục thật sự đồng ý hợp tác với chúng ta ngay lập tức, như vậy mới thật sự đáng nghĩ đấy” Mọi người nghe vậy đều rồi rít nhìn về phía Long Thầm Lãng, trong đó còn có người sau khi im lặng suy nghĩ đã gật đầu.

Long Văn cũng cảm thấy Long Thầm Lãng nói có lý, không kiềm được hỏi: “Thầm Lãng, con nghĩ thế nào?” Long Thầm Lãng cười khẩy một tiếng, nói rất kiên định: “Con ăn chắc anh ta rồi!” Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, nếu là

Long Thâm Lãng, cô gái mình thích lại bị Trình Uyên cướp đi, người có ơn với mình lại bị Trình Uyên sỉ nhục, anh ta còn cắt ngang việc thu mua một tập đoàn mà Trình Uyên nhắm vào, vậy bọn họ còn có thể làm anh em được nữa sao? Quả nhiên.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Long Thâm Lãng vang lên.

Long Thâm Lãng nở nụ cười lấy điện thoại di động ra, hán ta đặt điện thoại lên bàn, bấm loa ngoài.

“Alo, anh Tiêu” “Anh Long ngại quá, vừa nãy tôi đã quá kích động.” Giọng nói của Tiêu Mục vang lên: “Có thời gian rảnh không? Tối nay ăn một bữa cơm đi.” Còn bên kia.

Trình Uyên và Bạch An Tương đang lái ô tô chạy đến nhà họ Bạch, biệt thự của ông cụ Bạch.

Bỗng dưng ông cụ Bạch đòi tổ chức bữa tiệc gia đình, yêu cầu tất cả thành viên của nhà họ Bạch cùng với họ hàng đều phải tham gia, ngay cả Bạch Sĩ Câu và Trình Uyên cũng nhận được thông báo.

Trình Uyên biết, như vậy tức là ông cụ Bạch không chịu nổi nữa rồi.

Thực tế quả thật chính là như vậy, trong phòng của ông cụ, vẽ mặt Bạch Sĩ Phan cực kỳ nghiêm túc.

“Ba.” Ông ta gọi một tiếng.

Ông cụ thở dài: “Đều là lỗi của ba” Bạch Sĩ Phan lắc đầu nói: “Ba, sao phải nói như vậy, nếu chuyện đã đến nước này, còn tiếp tục truy cứu xem là trách nhiệm của ai cũng sẽ không còn ý nghĩa gì nữa, hơn nữa nhà họ Bạch là do một tay ba gây dựng nên, danh dự của ba chính là danh dự của nhà họ Bạch chúng ta, cho nên con cảm thấy ba không cần thiết phải làm như vậy.” Ông cụ lắc đầu, thở dài nói: “Lão già như ba chẳng còn sống được mấy ngày nữa, nếu chỉ riêng mình ba thì thật ra cũng chẳng sao cả, nhưng không phải chuyện này còn liên quan đến cả nhà đó sao? Từ trên xuống dưới nhà họ Bạch có mấy chục miệng ăn đang há to miệng nhìn ba chằm chằm đấy.” Bạch Sĩ Phan cũng thở dài theo, sau đó im lặng không nói.

Tổ chức bữa tiệc gia đình là chuyện nhỏ, nhưng tiệc gia đình mà lại gọi cả Bạch Sĩ Câu đến tham gia, thật ra đã nói rõ vấn đề rồi.

Ông cụ chuẩn bị nhận tội trước Bạch Sĩ Câu, ít nhất đứng trước mặt người cả nhà, ông ta chuẩn bị thừa nhận đứa con trai này.

“Ha ha, thể diện? Nhưng ông cụ rõ ràng vẫn không cam lòng: “Là cái thá gì?” Con người vốn là như vậy, khi bị ép buộc phải chấp nhận chuyện gì đó, vĩnh viễn không cam lòng, chuyện này không phân biệt tuổi tác gì hết.

Lúc Trình Uyên lái xe vào nhà họ Bạch, phát hiện ra Bạch An Tương không thoải mái lắm, đôi tay mềm mại không ngừng cử động.

“Căng thẳng sao?” Anh hỏi.

Bạch An Tương lắc đầu: “Vì quan hệ thay đổi nên có chút chưa chấp nhận ngay được.

Trước đây cô vẫn còn là Tổng giám đốc hạng mục mới của Bạch Thị, dẫn theo tất cả người nhà họ Bạch đi kiếm tiền, nhưng còn bây giờ thì sao, Bạch Sĩ Câu chèn ép Công ty Trái cây Bạch Thị, khiến cho thân phận cô trở

nên đặc biệt, cảm thấy bây giờ mà gặp ông cụ, dường như ngay cả câu “ông nội” cũng không thể gọi thoải mái được.

“Em chưa từng nghe ba nhắc đến bà nội em” Cô nói.

Trình Uyên gật đầu: “Bà nội là vết sẹo trong lòng ba, ông không muốn dễ dàng phơi ra cho người ta biết, vì như vậy sẽ rất đau đớn” Bạch An Tương nghe vậy rất tán thành gật đầu, sau đó nhác nhìn Trình Uyên: “Từ bao giờ mà anh nói chuyện nho nhã như vậy?” Trình Uyên cười nói: “Khi cần mạnh mẽ, anh cũng rất mạnh mẽ đấy: Một câu hai ý nghĩa, sau khi nghe thấy câu này, Bạch An Tương ngẩn ra chốc lát, sau đó hiểu ra phép ẩn dụ của Trình Uyên, mặt lập tức ửng hồng: “Phì, không biết xấu hổ” Khi đến biệt thự của ông cụ, Trình Uyên và Bạch An Tương vừa xuống xe đã gặp Bạch Vĩnh Minh.

Xem ra Bạch Vĩnh Minh cũng chỉ vừa mới đến, sau khi nhìn thấy Bạch An Tương, anh ta dừng bước, xị mặt chỉ vào Bạch An Tương tức giận nói: ‘Bạch An Tương, Trình Uyên, hai người đến làm gì?’ Bạch An Tương và Trình Uyên đều không thích Bạch Vĩnh Minh, đương nhiên cũng không tỏ thái độ tốt đẹp: “Ông nội thông báo cho chúng tôi đến.” Bạch Vĩnh Minh cười nhạt: “Đây là bữa tiệc gia đình, các người có tư cách gì mà tham gia? Ông gọi các người đến thì các người đến sao? Cũng không nhìn lại xem bản thân mình là cái thá gì! Đầu tại nhà các người làm hại, nhà họ Bạch chúng tôi bây giờ mới không kiếm được tiền: Bạch An Tương căn môi không nói gì.

Cô biết rõ Bạch Vĩnh Minh đang nói sự thật, nhưng chuyện này là có nguyên nhân, chẳng qua Bạch Vĩnh Minh này cũng hiểu rõ lý do, cô cũng không muốn nhắc.

lại thêm lần nữa.

Trình Uyên cầm tay cô, nói với Bạch An Tương: “Chúng ta đừng chấp nhặt với chó ngu nữa” Nói xong, nắm tay Bạch An Tương định đi vào bên trong.

Ai ngờ Bạch Vĩnh Minh lại dang tay ra chặn ngoài cửa, tức giận nói: “Trình Uyên, mẹ nó cậu mắng ai là chó ngu hả?” Trình Uyên nhắc mí mắt, cười nói: “Ai quỳnh đít thì là mắng người đó, nếu anh đã muốn dò số tìm chỗ ngồi thì tôi cũng chẳng còn cách nào.

“Cậu...!” Bạch Vĩnh Minh bị anh chọc cho cực kỳ tức giận.

“Sao hả? Anh định đánh nhau à?” Trình Uyên thấy dạng nhe răng toét miệng của Bạch Vĩnh Minh, hỏi ngược lại.

Ộ Bạch Vĩnh Minh cười khẩy: “Đánh nhau? Bây giờ các người là kẻ địch của nhà họ Bạch chúng tôi, có tin tôi chỉ cần kêu gọi một tiếng, hoàn toàn không cần tôi ra tay, người của nhà họ Bạch sẽ xông lên đâm sủng mặt cậu không” Trình Uyên không thèm so đo với anh ta, thật ra mục đích của anh cũng rất đơn giản, chính là kéo toàn bộ lực.

chú ý của Bạch Vĩnh Minh vào mình, miễn là Bạch Vĩnh Minh không gây phiền toái cho Bạch An Tương, anh chẳng sao cả.

Cho nên Trình Uyên nắm tay Bạch An Tương nói: “Đừng lo, sẽ có người đi ra mời chúng ta” Đang nói đến đây, lại có một chiếc Audi dừng lại tại cửa ra vào, Bạch Sĩ Câu và Lý Ninh Quyên cũng từ trong xe bước xuống.

Bạch An Tương và Trình Uyên vội vàng đi tới chào hỏi họ.

“Ôi chao, Bạch Sĩ Câu, ngay cả ông cũng đến à, người một nhà các ông đúng là không còn mặt mũi, trước đây còn là kẻ địch của nhà họ Bạch chúng tôi, vừa xoay người đã vênh mặt đến nhà họ Bạch chúng tôi ăn chực.

com rồi” Bạch Vĩnh Minh nhìn thấy cả nhà Bạch Sĩ Câu đều đến, lập tức vô cùng khó chịu: “Da mặt dày kinh đấy: Bạch Sĩ Câu nghe vậy vẫn giữ gương mặt bình tĩnh, ông cười nói: “Vậy là không cho chúng tôi vào trong?” “Các người là cái thá gì? Có tư cách bước vào đây sao?” Bạch Vĩnh Minh cười khẩy.

Lý Ninh Quyên trừng mắt, hỏi: “Không cho chúng tôi vào.

trong, cậu có thể quyết định được sao?” “Ha ha, ai mà không biết người ông nội yêu thương nhất chính là Bạch Vĩnh Minh này” Bạch Vĩnh Minh kiêu ngạo nói: “Các người nhìn đi, tương lai cả nhà họ Bạch đều là của tôi, bà nói xem tôi có quyết định được hay không?” “Cậu...!” Lý Ninh Quyên dường như sắp nổi giận.

Bạch Sĩ Câu vội vàng kéo bà ta lại, bình tĩnh nói: “Đừng nóng giận, nếu anh ta đã không cho chúng ta vào, vậy chúng ta quay về thôi.” Quay về? Trình Uyên và Bạch An Tương cùng với Lý Ninh Quyên đều ngẩn ra.

“Quay về!” Bạch Sĩ Câu mỉm cười nói.

Sau đó dẫn đầu bước vào xe Audi khởi động xe, để lại mấy người quay sang nhìn nhau.

Bạch Vĩnh Minh cũng tròn tròn mắt.

Chương 101

Chương 101 Chưa đủ người Cả nhà Bạch Sĩ Câu vội vàng đi đến lại chán nản rời đi khiến Bạch Vĩnh Minh cũng có hơi mơ hồ.

“Hừ, đúng là tự rước lấy nhục.” Đợi xe của nhà Bạch Sĩ Câu đi xa, Bạch Vĩnh Minh mới cười lạnh lùng nói.

Cảnh này bị Bạch Vĩnh Lâm mới bước vào nhà nhìn thấy.

Bạch Vĩnh Lâm nhỏ hơn Bạch Vĩnh Minh ba tuổi, bằng tuổi Bạch An Tương, là con trai của Bạch Sĩ Kỳ, chú Hai của nhà họ Bạch, bình thường vẫn luôn theo đuôi Bạch Vĩnh Minh.

“Anh, sao thế ạ?” Bạch Vĩnh Lâm tò mò hỏi.

Bạch Vĩnh Minh cười nhạt: “Cả nhà Bạch Sĩ Câu cũng muốn đến ự tiệc gia đình hôm nay, bị tôi đuổi đi rồi, ha ha... Cái nhà này đúng là mặt dày mà” Nghe vậy, Bạch Vĩnh Lâm lập tức ngây ra như phỗng.

Mời cả nhà Bạch Sĩ Câu đến là ý của ông cụ, mà người phụ trách đi thông báo với Bạch Sĩ Câu chính là cậu ta.

“Cái vẻ muốn nói lại thôi này của cậu là sao thế?” Bạch Vĩnh Minh thấy vẻ mặt của Bạch Vĩnh Lâm hơi khác.

thường bèn hỏi.

Bạch Vĩnh Lâm cười xấu hổ: “Không... không có gì, chúng ta đi vào thôi, đừng để ông nội đợi lâu” Tiệc gia đình của nhà họ Bạch bày bốn năm bàn, bàn nào cũng ngồi đầy người, nhưng trên bàn bề trên của Bạch Thị lại có một chỗ trống.

Người trên bàn lần lượt là ông cụ Bạch, Bạch Sĩ Phan, Bạch Sĩ Nho, Đỗ Phong – con rể của ông cụ, và hai người thân thích bên nhà ngoại cùng lứa với ông cụ.

Sau khi mọi người ngồi xuống, ông cụ không nói lời nào nên không ai dám động đũa, sau đó mọi người chỉ ngồi thế, giống

như đang đợi ai đó vậy.

Nửa tiếng sau...

“Anh, xảy ra chuyện gì vậy? Sao ông cụ lại không nói gì thế?”

“Ai biết, có lẽ đang đợi ai đó không chừng” “Không thể nào, không phải người nhà họ Bạch chúng ta đều ở đây rồi sao?”

“Cũng phải!” “Áy, có thể là đang đợi..” “Hả?” “Không, không thể nào, tôi nghĩ nhiều rồi” Vì mọi người chỉ ngồi yên như thế nên bầu không khí cực kỳ áp lực, rất nhiều người bắt đầu bàn tán xôn xao, cảm thấy tình huống bây giờ rất khó hiểu, không biết vì sao ông cụ không nói gì.

Bạch Sĩ Phan ngồi bên cạnh ông cụ cứ nhìn đồng hồ mãi.

Bạch Vĩnh Minh ngồi không yên nữa, không nhìn được.

hỏi: “Ông nội, mọi người đều đến đông đủ rồi, ông xem..” Ai cũng không nói chu) nhưng Bạch Vĩnh Minh ý được ông cụ cứng chiều nên lên tiếng trước. Nói thật, nếu là người khác hỏi chắc chắn sẽ bị người lớn trong nhà dạy dỗ đôi câu, vì thế Bạch Vĩnh Minh nói xong câu này còn kiêu ngạo nhìn một vòng xung quanh.

Ông cụ Bạch nâng mí mắt lên, bình tĩnh nói: “Đợi lát nữa”

Bạch Sĩ Phan thì hung hăng trừng Bạch Vĩnh Minh một cái, ra hiệu không cho anh ta nói lung tung.

Bạch Vĩnh Minh thì không thấy chuyện này có gì phải sợ.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, lòng kiên nhẫn của mọi người cũng dần bị tiêu hao đến gần như hết sạch, giờ ăn cơm đã qua, ai cũng đói đến nuốt nước miếng.

Ông cụ cũng nhíu chặt mày hỏi Bạch Sĩ Kỳ: “Sĩ Kỳ, con có kêu người đi thông báo với Sĩ Câu chưa?” Bạch Sĩ Kỳ vội vàng trả lời: “Ba, đây là chuyện lớn, sao con có thể quên được chứ” “Có khi nào Sĩ Câu sợ mất mặt nên không dám đến không?” Bạch Sĩ Nho nghi ngờ hỏi.

Bạch Sĩ Phan nặng nề đáp lại: “Nói bậy, đều là người một nhà, ba cũng đã hạ mình rồi, cậu ta còn có cái gì không buông xuống được nữa chứ?” Ông cụ lắc đầu nói: “Đợi thêm đi” Người già rồi đều để ý nhân quả, thật ra ông cụ cũng hiểu tình

cảnh như hôm nay đều là lúc trước mình mắc lỗi mới gây ra, cũng chính là nguyên nhân hôm qua hậu quả hôm nay, không trách được ai cả, đợi thêm một lát cũng không tính là gì.

Nhưng nói ra những lời này, không phải ai cũng có thể hiểu được.

Mọi người cực kỳ đói, Bạch Vĩnh Minh khá béo, cho nên càng không nhịn đói được, nhìn thấy một bàn thức ăn đủ loại màu sắc trên bàn lại không thể ăn thì nôn nóng nói: “Ông nội, mọi người đều đói bụng rồi, chúng ta bắt đầu nhé?” Mọi người cũng nhao nhao gật đầu đồng ý.

Ông cụ nhìn quanh bốn phía, Bạch Sĩ Nho cũng khuyên một câu: “Ba, hay là đừng đợi nữa” Ông cụ im lặng, một lúc lâu sau đó mới nói: “Đợi, tiếp tục đợi, khi nào mọi người đến đông đủ rồi mới được ăn cơm: Mấy người Bạch Sĩ Phan cũng thờ dài không dám lên tiếng khuyên bảo nữa.

Còn những người trẻ tuổi đồng lứa trên bàn khác đều tỏ vẻ khó hiểu.

“Không phải mọi người đều đến đông đủ rồi sao?” “Đúng vậy, tôi cũng mới đến rồi.” “Vậy ông nội đang đợi ai chứ?” “Chẳng lẽ là đang đợi..” “Đợi ai?” “Chú út?” “Hả?” Mọi người ở bên dưới nhỏ giọng bàn tán.

Sau khi Bạch Vĩnh Minh nghe thấy thì lập tức biến sắc.

Trên cơ bản người của nhà họ Bạch thật sự đã đến đông đủ không thiếu ai cả rồi, mà bởi vì đây là tiệc gia đình, cho nên cũng không thể mời người ngoài, vậy là đang đợi ai chứ? Trong lòng Bạch Vĩnh Minh bắt đầu bồn chồn, thậm chí chắc không phải đâu, ông cụ sẽ không thật sự mời cả nhà Bạch Sĩ Câu đâu nhỉ.

Sau hai tiếng đồng hồ, mọi người đều đói đến ngực dán vào lưng, lúc này cũng có người bắt đầu oán trách cả nhà Bạch Sĩ Câu không biết điều.

Không chỉ mấy người trẻ tuổi, cả Bạch Sĩ Nho cũng giận dữ nói: “Ba, Sĩ Câu tệ quá, để mấy chục người chúng ta đợi cả nhà của cậu ta” “Àm!” Ông cụ Bạch vỗ bàn một cái, trừng mắt quát to: “Câm miệng hết cho tôi, hôm nay cho dù đợi đến trời

tôi cũng phải đợi” Lập tức khiến mọi người không dám oán hận thêm một câu nào nữa.

Trong lúc đó Bạch Vĩnh Lâm luôn cố ý vô tình liếc qua Bạch Vĩnh Minh, kín đáo trách cứ trong lòng.

Khéo sao lúc này Bạch Sĩ Kỳ trừng Bạch Vĩnh Lâm một cái, hỏi cậu ta: “Vĩnh Lâm, ba kêu con đi thông báo.

chuyện tiệc gia đình cho chú út, chú út con nói sao?” Bạch Vĩnh Lâm gãi đầu, lại nhìn thoáng qua Bạch Vĩnh Minh.

Nhìn thấy Bạch Vĩnh Lâm, tim Bạch Vĩnh Minh đập thịch một tiếng, anh ta đột nhiên nhớ tới khi nãy lúc mình đuổi cả nhà Bạch Sĩ Câu ở cửa đã bị Bạch Vĩnh Lâm nhìn thấy.

Quả nhiên bị ba hỏi vậy, Bạch Vĩnh Lâm không dám nói dối: “Ba, thật ra cả nhà chú út đã đến rồi” “Đến rồi?” Mọi người đều ngơ ngác.

Bạch Sĩ Kỳ hỏi tiếp: “Vậy người đâu?” Bạch Vĩnh Lâm đáp: “Là anh họ không cho bọn họ vào, còn đuổi bọn họ đi rồi” “Hả?” Sắc mặt mấy người ngồi trên bàn chính đều thay đổi.

Bạch Vĩnh Minh vội vàng đứng lên tranh cãi: “Ông nội, Bạch Sĩ Câu ông ta quá đáng thế, ông đã quên lúc ở Tập đoàn Tuấn Phong ông ta đã làm khó nhà họ Bạch chúng ta thế nào rồi sao? Tiệc gia đình của chúng ta sao có thể mời loại người như thế được” Lúc này Bạch Sĩ Phan thật sự muốn bóp chết con trai ông cụ quyết định bỏ đi lòng tự trọng muốn thỏa hiệp với Bạch Sĩ Câu, khó khăn lắm mới hạ mình, nhưng bây giờ không chỉ không khiến Bạch Sĩ Câu buông bỏ, ngược lại còn bị Bạch Vĩnh Minh sỉ nhục cả nhà.

Cho nên Bạch Sĩ Phan bị con trai ruột của mình làm cho tức giận đến bờ môi run rẩy, chỉ tiếc rên sất không thành thếp, nghiêng răng nghiêng lợi quát anh ta: “Con câm miệng cho bai” Sao Bạch Vĩnh Minh chịu im được, anh ta nói tiếp: “Ba, ông nội, đồ con hoang như Bạch Sĩ Câu hoàn toàn không xứng với nhà họ Bạch chúng ta chút nào, vì sao mọi người lại mời loại người này đến tham gia tiệc gia đình của chúng ta chứ?” “Mọi người không nhìn thấy nhà bọn họ đứng trước cửa mặt dày

mày dạn đến mức nào đâu, đó thật sự là..” “Chát!” Tiếng nói của Bạch Vĩnh Minh vì một cái tát mà im bật.

Chương 102

Chương 102 Ý của Bạch Sĩ Câu “Mẹ nó, mày câm miệng cho ba!” Bạch Sĩ Phan cực kỳ tức giận.

Bạch Vĩnh Minh bị ba cho một bạt tai lên mặt thì sừng sốt chừng mười giây, sau nó khiếp sợ nói: “Ba, Bạch Sĩ Câu mới là người ngoài, còn con là người thừa kế được nhà họ Bạch công nhận mà, sao ba lại vì một người ngoài mà đánh con!” “Chát!” Bạch Sĩ Phan thật sự bị sự ngu xuẩn của Bạch Vĩnh Minh chọc giận rồi, ông ta lại tát thêm cái nữa, tức giận nói: “Ông đây bảo mày câm miệng” Cái tát này còn mạnh hơn cả cái tát trước, khiến Bạch Vĩnh Minh ngã huych xuống đất.

Bạch Sĩ Phan chỉ vào mặt anh ta nghiền răng nghiền lợi nói: “Mẹ nó, mày còn là người thừa kế của nhà họ Bạch hả, thừa kế cái con khi, chỉ với sự ngu xuẩn của mày thôi, chắc chắn nhà họ Bạch sẽ gặp phải...” “Sĩ Phan!” Lời nói của Bạch Sĩ Phan đột nhiên bị tiếng la của ông cụ cắt ngang.

“Bỏ đi” Ông cụ thở dài, sau đó bắt đắ dĩ vẫy tay: “Ăn cơm: Trong nháy mắt, ông cụ như lại già đi rất nhiều, Bạch Sĩ Phan và mấy người nhà họ Bạch thấy ông cụ cầm đũa lên, đôi tay đầy đôi môi kia run rẩy như di lầy thức ăn trong căn tin.

“Ba...” “Ăn cơm đi, nếu không sẽ nguội hết” Ông cụ khàn giọng nói.

Thật ra để mấy tiếng, đồ ăn đã nguội từ lâu rồi.

Tuy ông cụ nói ăn cơm đi, nhưng mọi người đều nhìn ông cụ, ai cũng không động đũa, Bạch Sĩ Phan thở gấp mấy tiếng, không thềm nhìn Bạch Vĩnh Minh thêm một cái nào nữa trở về chỗ ngồi của mình.

Bầu không khí cực kỳ nặng nề.

Nói đến Bạch Sĩ Câu, có lẽ tất cả mọi người đều đoán được ý của ông cụ, cũng hiểu rõ có lẽ đây là con đường duy nhất để

nhà họ Bạch cải tử hoàn sinh, nhưng lại bị tên ngu xuẩn Bạch Vĩnh Minh này làm hỏng mất.

Mọi người đều không muốn nhìn anh ta.

Bạch Vĩnh Minh bị Bạch Sĩ Phan tát hai bạt tai, che mặt đi về chỗ ngồi của mình, lại phát hiện chỗ ngồi của anh ta đã mất từ lúc nào rồi.

Không ai muốn để ý đến anh ta cả.

Phải, ông cụ không tức giận với Bạch Vĩnh Minh, nhưng sự trách móc lặng câm của mọi người lại khiến anh ta càng khó chịu, khó chịu hơn cả bị đánh một trận nữa.

Anh ta rất không hiểu, cũng trở nên căm ghét cả nhà Bạch Sĩ Câu hơn bao giờ hết.

Vì sao? Vì sao vì một người ngoài mà mọi người đều đối xử với mình như vậy? Nhà ba mẹ của Bạch An Tương ở biệt thự Vịnh Ánh Trăng.

Trên ban công tầng cao nhất, Bạch Sĩ Câu ngồi trên ghế dưới dù che nắng ngoài trời, còn Trình Uyên thì đứng sau lưng ông.

“Nhanh chóng thu mua Bạch Thị đi” Bạch Sĩ Câu quay đầu lại, nói giống như đang lẩm bẫm với chính mình: “Có lẽ tiếp theo sẽ phải đánh một trận lớn đấy” Trình Uyên nhíu mày: “Ba, con không hiểu ý của ba” Bạch Sĩ Câu cười: “Biết lúc trước vì sao cho An Tương lấy con không?” Câu hỏi này khiến Trình Uyên giật mình, lời này như đang nói ông đã biết thân thể của mình từ lâu rồi, biết còn sớm hơn cả mình nữa.

Anh chợt cảm thấy dường như Bạch Sĩ Câu còn thâm sâu hơn những gì mình nhìn thấy trước mắt nhiều.

Bạch Sĩ Câu nói: “Cũng tốt, nếu đã không hiểu thì không cần hiểu nữa, thế hệ của các con là vì cái gì cũng thấy.

quá rõ ràng, cho nên cuối cùng cái gì cũng không có được” Lần này thì Trình Uyên không hiểu được thật.

Lúc anh rời đi, Bạch Sĩ Câu đột nhiên nói: “Đối xử tốt với An Tương” “Con sẽ thế” Trình Uyên đáp.

Bạch Sĩ Câu mỉm cười nói: “Nếu con dám ức hiếp con bé, ba sẽ bắt chấp tất cả” Trong lòng Trình Uyên run lên, Bạch Sĩ Câu lúc này khiến anh cảm thấy rất đáng sợ, ánh mắt của ông giống như một con sư tử đang nhìn chăm chăm con mồi vậy.

Buổi tối trở về nhà mình, Trình Uyên ngồi trong phòng khách im lặng suy nghĩ.

Anh đang nghĩ, Bạch Sĩ Câu nói tiếp theo sẽ phải đánh một trận lớn là có ý gì? Sau đó đầu óc nhanh chóng vận hành, nghĩ tới những xí nghiệp có thể trở thành kẻ thù.

Nói vậy làm anh nghĩ tới Tập đoàn Long Đăng và Tập đoàn Trích Thủy, nhưng mà...

Trình Uyên cảm thấy điều đó là không thể nào, thứ nhất Tiêu Mục là anh em của mình, thứ hai Tiêu Mục cũng không có lý do gì phản bội mình. Hơn nữa, cho dù anh ta có phản bội, Tập đoàn Long Đăng cũng không dám tin tưởng anh ta, dù sao Tập đoàn Long Đăng muốn hợp tác với anh ta thì chắc chắn sẽ điều tra lai lịch của anh ta.

Vả lại, chắc Tập đoàn Long Đăng cũng không có năng lực này.

Cuối cùng, Trình Uyên nghĩ, có lẽ trận chiến lớn mà Bạch Sĩ Câu nói rất có thể đến từ bên ngoài thành phố Tân Dương, mà doanh nghiệp bên ngoài thành phố Tân Dương, anh chỉ biết có một là Tập đoàn Thẩm Thị.

Tập đoàn Thẩm Thị kia có mục đích gì? Trình Uyên không nghĩ ra được.

Cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, cảm thấy có thời gian vẫn nên nói chuyện thêm với Vương Tử Yên.

Còn bây giờ thì về phòng ngủ thôi.

Quay về phòng, phát hiện Bạch An Tương đã ngủ rồi, Trình Uyên ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm cô.

Thật ra anh rất khó hiểu, ngoại hình Bạch Sĩ Câu xem như coi được, Lý Ninh Quyên cũng không đẹp, nhưng vì sao vợ mình lại xinh đẹp như vậy chứ? Ừm, đúng là xinh đẹp! Nhìn một hồi thì ngủ quên mất.

Nửa đêm Bạch An Tương có thức dậy một lần, nhìn thấy Trình Uyên ngủ sấp trên giường của mình, đầu tiên là giặt mình, sau đó chợt thấy ngọt ngào.

Trong đầu nhớ lại từng cảnh lúc trước.

Không nhịn được đưa bàn tay trắng nõn như ngọc sờ đầu Trình Uyên, nhẹ nhàng nói: “Đồ ngốc, anh đúng là mãi không chịu hiểu” Thật ra cô cũng rất tiếc, mình đang ngủ, cơ hội tốt biết bao, nhưng anh lại không biết nắm chắc, haiz, đúng là...

đồ đầu gỗ không hiểu phong tình.

Ngày hôm sau Trình Uyên vừa đến phòng làm việc, Vương Tử Yên đã chạy vào.

“Chủ tịch, Bạch Sĩ Phan đến đây” Cô ta nói.

Trình Uyên hơi sững sốt, mới sáng sớm Bạch Sĩ Phan tới làm gì? “Cô đi gặp đi” Trình Uyên dặn dò Vương Tử Yên.

Cô ta lắc đầu: “Ông ta nói muốn gặp Chủ tịch” “Lắm chuyện quá, không gặp” Anh phát tay.

Vương Tử Yên còn nói thêm: “Ông ta nói mình đại diện nhà họ Bạch muốn Tuấn Phong thu mua sản nghiệp của bọn họ” “Hả?” Nghe vậy, Trình Uyên có hơi sững sốt, sau đó nhớ đến lời nói của Bạch Sĩ Câu, ông kêu anh mau chóng thu mua Bạch Thị, nói tiếp theo sẽ phải đánh một trận lớn.

Cho dù Bạch Sĩ Câu có ý gì, Trình Uyên biết ít nhất ông sẽ không hại mình, vì vậy gật đầu nói: “Cô nói với Bạch Sĩ Phan là bây giờ tôi không ở đây, nhưng có thể trao đổi bằng cuộc gọi video từ xa” Vương Tử Yên gật đầu.

Không lâu sau, Vương Tử Yên sử dụng điện thoại của mình gọi video cho Trình Uyên, anh cũng sửa sang cách ăn mặc lại một chút, đầu tiên anh tìm một cái mũ, sau đó lại đeo kính râm, cuối cùng dùng bút lông vẽ râu cho

mình.

Bạch Sĩ Phan nhìn thấy Trình Uyên thì vẫn rất ung dung: “Câu là Chủ tịch của Tuấn Phong?” Trình Uyên gật đầu: “Phải”

Bạch Sĩ Phan nói: “VẬY chắc Chủ tịch cũng biết chuyện nhà họ Bạch bị Tập đoàn Lương Câu chèn ép, bây giờ.

Tập đoàn Lương Câu bị Tập đoàn Trích Thủy thu mua, vì thế Tập đoàn Trích Thủy cũng bắt đầu chèn ép chúng.

tôi, nhà họ Bạch đã bó tay hết cách rồi” “Rồi thì?” Trình Uyên hơi nhíu mày.

Bạch Sĩ Phan cười nói: “Chuyện này chắc chắn Chủ tịch cũng rõ, cho nên chúng tôi hy vọng Tuấn Phong có thể thu mua Công ty Trái cây Bạch Thị.” “Điều kiện thì sao?” “Không có điều kiện gì cả, à đúng rồi, nếu nói ra thì là có một cái” Bạch Sĩ Phan nói: “Ông cụ nhà chúng tôi muốn dịch thân gặp cậu.” Ông cụ Bạch muốn gặp mình? Trình Uyên đột nhiên giật mình.

Chương 103

Chương 103.

Đợi Bạch Sĩ Phan đi rồi, Trình Uyên vẫn cảm thấy đi gặp.

ông cụ Bạch cũng không sao, dù sao thân phận Chủ tịch Tuấn Phong của anh cũng không thể giữ bí mật mãi, hơn nữa thật ra giữ bí mật với ông cụ Bạch cũng không có ý nghĩa gì.

“Liên lạc cho nhà họ Bạch giúp tôi, cứ nì Im lặng suy nghĩ một lát, anh nói với Vương Tử Yên: “Ngày một tôi đến nhà họ Bạch” Vương Tử Yên gật đầu.

Trình Uyên thấy cô ta không hăng hái lắm, vì thế lúc Vương Tử Yên xoay người muốn ra ngoài thì lên tiếng: “Trợ lý Vương” Vương Tử Yên đứng lại.

“Thái Tập Côn không tìm đến cô nữa chứ?” Trình Uyên hỏi.

Wương Tử Yên quay đầu lại cười nói: “Không có, mẹ tôi gọi điện thoại nói anh ta bị nhốt vào bệnh viện tâm thần rồi” “À, không có việc gì nữa, cô đi đi” Trình Uyên nói.

Wương Tử Yên trả lời một tiếng rồi đi ra ngoài, nhưng Trình Uyên cứ cảm thấy cô ta có chuyện gì đó, bóng lưng cũng có vẻ rất cô đơn.

Cả hôm nay Vương Tử Yên đều không tập trung, Trình Uyên cũng vô ý thấy cô ta thất thần mấy lần, như trong lòng thật sự có chuyện gì vậy.

Có thể chắc chắn Vương Tử Yên không thích Thái Tập Côn, cho nên sẽ không vì anh ta mà bị gì, vậy khả năng duy nhất bây giờ là...

Giữa trưa, Trình Uyên gọi điện thoại cho Vương Tử Yên: “Trợ lý Vương, cô tới bãi đỗ xe một chuyến” Vương Tử Yên đến bãi đỗ xe, Trình Uyên bèn kêu cô ta lên xe.

Ngồi vào xe, Vương Tử Yên khó hiểu hỏi: “Chủ tịch, chúng ta đi đâu thế?” Trình Uyên cười nói: “Lát nữa đến rồi cô sẽ biết thôi.” Khởi động xe đi tới điểm đến.

Trên xe, Vương Tử Yên vẫn đang thất thần suy nghĩ chuyện gì đó, Trình Uyên cũng không quấy rầy cô ta, cuối cùng nửa tiếng sau Vương Tử Yên mới chợt hiểu ra: “Chủ tịch, anh là muốn đi...?” Ô tô dừng lại ở xã Liên Hoa, Trình Uyên hỏi: “Nhà cô đi thế nào?” Vương Tử Yên ngơ ngác mắt một lúc.

Nhà cô ta ở thôn Thành Trung của xã Liên Hoa, trong nhà có một cái sân nhỏ, nếu miếng đất này quy hoạch có lẽ sẽ nhận được khoản tiền bồi thường không tệ, nhưng dường như xã cũng không định động vào miếng đất này.

Lúc này có rất nhiều người vây quanh nhà Vương Tử Yên.

Lúc Vương Tử Yên dẫn Trình Uyên đi đến cửa nhà, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, đôi tay trắng nõn siết chặt lại, giống như muốn cắm móng tay màu hồng phấn vào sâu trong da thịt vậy.

Trình Uyên đi đến bên cạnh cô ta, vỗ nhẹ lên bả vai cô ta nói: “Đi vào thôi, nên đối mặt thì vẫn phải đối mặt” “Ừm!” Vương Tử Yên cắn môi đỏ mọng, nhẹ nhàng lên tiếng.

Trong sân, ba mẹ và em trai Vương Tử Yên bị một đám người để tóc húi cua vây quanh, mấy người này vừa nhìn đã biết không phải người đứng đắn gì, kẻ cầm đầu bọn họ là một gã đàn ông trung niên năm mươi mấy tuổi.

Gã đàn ông trung niên tên Thái Lâm, chính là ba của Thái Tập Côn.

“Ông chủ Thái, ông thư thả thêm mấy ngày được không?” Ba Vương Tử Yên – Vương Thành ôm tay thành quyền cầu xin Thái Lâm, nhìn dáng vẻ chỉ thiếu điều quỳ xuống trước mặt gã ta thôi.

Vẻ mặt Thái Lâm cực kỳ lạnh lẽo, có thể thấy gã ta đang rất tức giận: “Thư thả mấy ngày? Con mẹ nó tôi đã thư thả cho ông mấy năm rồi? Nếu không phải ông đồng ý gả con gái cho con tôi, ông đây đã đòi ông trả tiền từ lâu rồi, nhưng bây giờ thì sao?” “Con gái ông cứ đòi huỷ hôn, lại còn chọc giận con

trai tôi đến có chương ngại về tinh thần, ông nói xem tôi thử thả ông kiêu gì đây?” Nghe vậy, Vương Thành nói: “Đều do đưa con gái không biết nghe lời của tôi làm hại, ông chủ Thái cứ yên tâm, đợi nó về rồi, tôi nhất định sẽ đánh gãy chân nó. Nhưng số tiền này...”

Mẹ của Vương Tử Yên – Tôn Hân cũng vội nói: “Ông chủ Thái, ông châm chước một chút đi, bây giờ chúng tôi thật sự không có tiền mà” Thái Lâm thở dài, do dự nói: “Thật ra ông Vương à, tôi cũng không phải không nể mặt, thôi thì tôi chỉ cho ông một cách nhé” “Ông cứ nói” Nghe vậy, Vương Thành như thấy được hy vọng.

Thái Lâm nặng nề nói: “Con trai tôi là mắc bệnh vì con gái ông, ông nói xem con gái ông có nên chịu trách nhiệm một chút không?” “Việc này..” “Như vậy đi, tôi cũng không làm khó dễ ông, chúng ta cứ dựa theo giao hẹn lúc trước, chỉ cần con gái ông lấy con trai tôi, vậy khoản nợ này của chúng ta vẫn có thể xí xoá như trước.

“Cái gì?” Nghe vậy, Vương Thành và Tôn Hân đều ngây người.

Phải biết rằng bây giờ Thái Tập Côn đang bị chương ngại tinh thần đó, nói một cách khác là bị bệnh tâm thần, bậc làm cha mẹ trên đời ai lại muốn cho con mình lấy một người bị bệnh tâm thần chứ? Vậy chẳng phải sẽ hại cả đời con gái mình sao? Hơn nữa Vương Tử Yên còn xuất sắc như thế.

Nhưng sự thật vẫn luôn rất tàn khốc, đặc biệt là trong.

thôn xã nhỏ thế này, rất nhiều người vẫn còn giữ tư tưởng trọng nam khinh nữ.

Thái Lâm thấy bọn họ chân chừ thì không nhịn được lạnh lùng nói: “Không muốn à? Được thôi, một là hôm nay trả tiền, tôi cho đàn em đập nhà ông, nếu ngày mai trả tiền, thì không chỉ đơn giản là đập nhà thôi đâu, dù sao các người còn có đứa con trai mà” Nghe thấy lời uy hiếp của Thái Lâm, Vương Thành và Tôn Hân đều sợ hãi, quỳ “phịch” xuống trước mặt gã ta.

“Ông chủ Thái, xin ông đừng động vào Mạnh Xuyên, chúng tôi chỉ có một đứa con trai này thôi” “Đúng vậy ông chủ Thái,

van xin ông” Thái Lâm hất cái tay đang duỗi về phía mình của Tôn Hân, tức gi: con trai thôi” nói: “Con mẹ nó tôi cũng chỉ có một đứa Vương Mạnh Xuyên cũng quỳ gối xuống trước mặt Thái Lâm với Vương Thành, cũng khuyên Vương Thành: “Ba, ba đồng ý với chú Thái đi, nếu không chú Thái đập nhà chúng ta thì chúng ta ở đâu đây?” Vì thế, Vương Thành bắt đắ dĩ gậ đầu: “Ông chủ Thái, tôi đồng ý với ông, chúng tôi đồng ý để Tử Yên lấy Tập Côn” Tôn Hân ngạc nhiên nhìn Vương Thành.

‘Vương Mạnh Xuyên thì cực kỳ vui mừng.

Thái Lâm hí mắt, sau đó vội vàng đỡ Vương Thành dậy: “Ông Vương à, ông sớm nói thế thì chẳng phải không có việc gì rồi à? Dù gì cũng tới sáu triệu mà, dù ông có bán con gái cũng không đổi được nhiều tiền như vậy không phải sao?” Vương Thành đau khổ gậ đầu: “Ông chủ Thái, ông xem công việc của Mạnh Xuyên hi sao?” “Việc nhỏ việc nhỏ, đều là việc nhỏ hết” Thái Lâm vỗ ngực đảm bảo, sau đó lại nhỏ giọng nói: “Ông Vương à, không phải tôi không tin tưởng ông, nếu ông đã đồng ý với việc cưới hỏi của Tử Yên và Tập Cơm, vậy chúng ta có thể ký một cái thoả thuận không?” “Ký thoả thuận?” Nghe vậy, Vương Thành ngẩn người.

Thái Lâm cười nói: “Ông Vương à, ông phải biết rằng tôi cũng hết cách, lỡ như con bé Tử Yên kia lại đổi ý thì trái tim này của tôi thật sự không chịu đựng được đâu” “Như vậy đi, cứ viết là ông đồng ý cho con gái lấy Tập.

Côn, đợi bọn chúng kết hôn xong, chúng ta sẽ xoá hết mười triệu ông thiếu tôi.” Nghe vậy, Vương Thành giật mình: “Ông chủ Thái, chắc ông nhớ lầm rồi, là sáu triệu” Thái Lâm cười nói: “Sáu triệu mười triệu gì chứ, đều ghi thế thôi, đợi bọn chúng kết hôn xong chúng ta sẽ xoá bỏ, bao nhiêu tiền thì có ý nghĩa gì chứ, đúng không? Chủ yếu là ông Vương phải hiểu cho tôi, tôi cũng cần thứ gì để đảm bảo mà” Vương Thành do dự.

Thấy thế, Thái Lâm đột nhiên thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói: “Sao hả? Chẳng lẽ lời của ông khi nãy là đang đùa với tôi à?” ‘Vương Thành chột run rẩy, sau đó cay đắng ni tôi ký!”

“Không được ký!” Cũng đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Vương Tử Yên đứng trong đám người đã lạnh thấu tim rồi, còn Trình Uyên thì đang đẩy đám người đi ra.

Chương 104

Chương 104 Sáu triệu tiền mặt

“Rõ ràng chỉ thiếu sáu triệu lại ký tiền nợ mười triệu, thật không hiểu ông nghĩ gì nữa” Trình Uyên đi ra khỏi đám người, lắc đầu nói.

Mọi người ở đây bị sự xuất hiện của Trình Uyên hấp dẫn ánh mắt, ai cũng đưa vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía anh.

Vương Mạnh Xuyên trợn to mắt chỉ vào Trình Uyên tức giận nói: “Con mẹ nó lại là anh, anh đến làm gì?” “Tôi đến ngăn cản để ba cậu khỏi bị lừa” Trình Uyên hờ hững nói, sau đó nói với Vương Thành: “Bây giờ đã là thời đại nào rồi mà còn ép hôn chứ?” “Đầu tiên, ông làm thế là không hợp pháp, cái gì mà lệnh của ba mẹ làm mai làm mối, nếu Tử Yên không đồng ý thì tất cả đều là vô nghĩa, sau cùng cũng chỉ còn lại con số trên giấy thôi, rõ ràng chỉ có sáu triệu lại trở thành mười triệu!” “Đúng, con số này có tác dụng trên pháp luật, vì nó hoàn toàn chỉ là một điều khoản thiếu nợ mà thôi” Nghe thấy lời của Trình Uyên, Vương Thành lập tức sợ đến đổ mồ hôi lạnh.

Còn Vương Mạnh Xuyên thì đột nhiên xông tới đẩy anh một cái, chỉ vào mặt anh nói: “Con mẹ nó anh bớt nói hươu nói vượn ở đây đi, tất cả chuyện này đều là anh gây ra, nếu không chị tôi đã sớm cưới anh rồi tôi rồi” Sự xuất hiện của Trình Uyên làm rồi hết tất cả mọi chuyện, vốn cũng khiến Thái Lâm rất không vui, hơn nữa cũng có dự định để đàn em dạy dỗ Trình Uyên một trận, nhưng chợt nghe thấy lời nói của Vương Mạnh Xuyên nên nhíu mày: “Có chuyện gì vậy?” “Có chuyện gì vậy?” Vương Mạnh Xuyên cười nhạt nói với Thái Lâm: “Chú Thái vẫn không biết nhỉ, anh ta tên Trình Uyên, là vì anh ta chen chân vào giữa chị và anh rể cháu mới khiến anh rể bị kích thích mạnh như thế đó” Nghe Vương Mạnh Xuyên nói vậy, sắc mặt Thái Lâm lập tức trở nên cực kỳ u ám.

“Thì ra là cậu, cậu còn dám đến đây hả?” Gã ta lạnh lùng nói, đồng thời các đàn em phía sau ông ta cũng đều tụ tập lại.

Đôi mắt với nhiều tên côn đồ bặm trợn như vậy, trong lòng Trình Uyên cũng sợ hãi, Bạch Long có đi theo mình hay không anh cũng không rõ lắm, cho nên trong lòng rất thiếu tự tin, nhất thời lại xuất hiện suy nghĩ muốn học võ với Bạch Long.

Đúng lúc này, Vương Tử Yên đột nhiên xông ra khỏi đám người đứng bảo vệ trước Trình Uyên: “Các người muốn làm gì? Tôi đã báo cảnh sát rồi đây, các người đừng có xăng bậy!” “Con gái!” Tôn Hân vui mừng nói.

“Chị!” Vương Mạnh Xuyên khiếp sợ kêu lên.

Khuôn mặt âm u của Thái Lâm không khỏi hơi co giật.

Trong xã Liên Hoa này thế lực của gã ta cũng xem như: số một số hai, nhưng vừa nghe thấy cảnh sát, trong lòng vẫn rất là sợ hãi.

“Là cậu chen chân vào tình cảm của con trai tôi, cho dù cảnh sát có đến đây tôi cũng nói chuyện được” Thái Lâm thản nhiên nói: “Là đàn ông thì đừng trốn sau lưng phụ nữ, có bản lĩnh thì đứng ra đi” Sau đó Trình Uyên y lời đứng ra, Vương Tử Yên rất lo lắng nắm lấy cánh tay của anh, lại bị anh vỗ nhẹ:

“Không sao” Động tác Trình Uyên thấy rất bình thường này lại trở nên không bình thường trong mắt cả nhà Vương Thành và Thái Lâm, kể cả mấy người hóng chuyện ở xung quanh cũng cảm thấy hành động của bọn họ giống người yêu.

Trình Uyên đứng ra nói với Thái Lâm: “Nhà họ Vương mượn tiền ông không trả thật sự là ông có lý, nhưng nếu ông muốn đập nhà họ Vương, vậy thì ông đã từ có lý thành không có lý rồi” “Nếu tôi dám đến đây, thì đương nhiên là đến giải quyết chuyện này rồi” Trình Uyên vờ ra vẻ rất bình tĩnh nói.

“Giải quyết chuyện này? Ha ha, cậu cho rằng mình là ai?”

Thái Lâm cười nhạt nói: “Nhà họ Vương nợ tôi sáu triệu, một nhân viên bình thường như cậu có thể trả thay bọn họ à?”

“Trình Uyên, con mẹ nó anh đừng có quấy rối được không?”

Chỉ một Giám đốc nho nhỏ như anh cũng có mặt mũi nói

muốn xử lý chuyện này à?” Vương Mạnh Xuyên bị Trình Uyên chọc giận đến giậm chân, nếu không có Trình Uyên xuất hiện, ba anh ta đã ký thoả thuận rồi, đến lúc đó Vương Tử Yên không muốn cũng không được, dù sao mười triệu nhà họ Vương càng không trả nổi, hơn nữa Vương Tử Yên còn là đứa con gái có hiếu. Đến lúc đó mình có thể đi làm ở xưởng nhà họ Thái, có quan hệ của Vương Tử Yên, chắc chắn anh ta cũng có thể làm Giám đốc gì đó, cuộc sống tươi đẹp biết bao nhiêu chứ.

Ai mà ngờ Trình Uyên lại thân nhiên nói: “Vấn đề có thể giải quyết bằng tiền thì không phải là vấn đề, tôi sẽ kêu người đưa sáu triệu cho ông” “Ha ha..” Vương Mạnh Xuyên như nghe thấy chuyện gì đó buồn cười lắm vậy, chỉ vào Trình Uyên nói: “Con mẹ nó anh bị ngốc sao? Anh có sáu triệu? Có sáu triệu thì đã tự làm chủ từ lâu rồi, ai còn đi làm công cho người khác nữa?” Thái Lâm cười nhạt: “Ông Vương, xem như tôi biết vì sao Tử Yên bị thằng nhóc này lừa rồi, biết khoác lác ghê” ‘Vương Thành cũng hung hăng trừng Trình Uyên một cái.

Thân thể yếu điệu của Vương Tử Yên lại hơi run rẩy.

Trình Uyên lấy điện thoại ra gọi cho Kim Kiệt.

“Mau đem sáu triệu đến xã Liên Hoa cho tôi” Anh nói xong câu này, không đợi Kim Kiệt trả lời đã cúp máy luôn.

“Con mẹ nó, anh cũng giả vờ hơi giả rồi đó?” Vương Mạnh Xuyên cười nhạt: “Đôi phương có nghe máy.

không? Hay anh có gọi đi không?” Trình Uyên không quan tâm đến anh ta, trực tiếp nói với Thái Lâm: “Một tiếng” Gã ta cười nhạt: “Được, tôi đợi cậu, tôi thật muốn xem thử lát nữa cậu giải thích thế nào” Một tiếng đồng hồ nhanh chóng trôi qua.

Thái Lâm nhìn đồng hồ, sau đó cười nhạt: “Thằng ranh con, hết giờ rồi, cậu cũng nên tỉnh lại rồi đúng không?” Nghe vậy, Trình Uyên nhíu mày.

Thái Lâm nói: “Các anh em, cho thằng nhóc này tỉnh táo.

lại một chút đi” Đám côn đồ lập tức bao vây Trình Uyên, lúc này trên cơ bản là anh đã chuẩn bị tinh thần để chạy trốn rồi.

Nhưng mà.

“Ken két!” Sau một tiếng phanh chói tai của ô tô vang lên, từng hàng ô tô xa hoa dừng lại trước cửa nhà họ Vương.

Sau đó có một đám nhân viên mặc âu phục cao cấp bước xuống từ trên xe, trong tay mấy người còn xách theo va li bạc.

Sau khi Kim Kiệt xuống xe thì kéo thân thể mập mạp chạy đến trước mặt Trình Uyên: “Xin... xin lỗi Chủ tịch, tôi muộn mất năm phút” “Chủ tịch?” Nghe vậy, tất cả mọi người đều giật mình.

Vương Mạnh Xuyên khiếp sợ, sau đó bắt đầu cười khẩy, chỉ vào Trình Uyên nói: “Lợi hại ghê nhỉ, diễn kịch còn diễn cho tròn vai hả? Đây là diễn viên quần chúng anh ÷im đến à? Trong tay những người đó xách tiền hay giấy báo vậy?” Trình Uyên không thèm quan tâm đến Vương Mạnh Xuyên, trực tiếp ra hiệu bằng mắt cho Kim Kiệt, ông ta bèn ra lệnh cho mấy người cầm va li tiến lên, sau đó để xuống đất rồi lần lượt mở ra.

Những xấp tiền mới tinh xuất hiện trước mặt mọi người, ‘Vương Mạnh Xuyên trực tiếp ngậm miệng, trông mát cũng sắp rớt ra.

Thật ra lúc Vương Mạnh xuyên nói Trình Uyên thuê người diễn kịch, Thái Lâm cũng có suy nghĩ này, nhưng khi những người này để tiền trước mặt ông ta, suy nghĩ này cũng gần như đã biến mất.

Một người có thể lấy ra sáu triệu trong một tiếng, hơn nữa còn đều là tiền mặt, có thể là người bình thường hay.

sao? “Ông chủ Thái, ông tới đếm đi” Trình Uyên chỉ vào rương nói với Thái Lâm.

Sau đó anh đi về phía cả nhà Vương Mạnh Xuyên, nhẹ nhàng mắng một câu.

“Các người thật khôn nạn!”

Chương 105

Chương 105 Mạnh mẽ

Vương Mạnh Xuyên không ngờ Trình Uyên lại thật sự lấy sáu triệu đến, còn lại là tiền mặt.

Bây giờ anh ta đã sợ đến ngu người từ lâu, phải biết rằng khi này anh ta còn châm chọc Trình Uyên, nói anh diễn kịch nữa.

Thấy Trình Uyên đi về phía mình, Vương Mạnh Xuyên vội lùi về sau, trốn sau lưng Vương Thành còn đang giật mình, chỉ vào Trình Uyên nói: “Anh... anh muốn làm gì?” Trình Uyên đi đến trước mặt bọn họ rồi đứng lại: “Nói thật, tiền là các người nợ, tôi vốn không muốn cũng không nên trả thay các người” Nghe vậy, Vương Thành và Tôn Hân đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không dám nói chuyện.

Thật sự ngoài Vương Tử Yên, cả nhà bọn họ đều khiến Trình Uyên cảm thấy rất ghê tởm.

Trình Uyên nói tiếp: “Các người coi Tử Yên như một món hàng, có lẽ các người hoàn toàn không xem cô ấy như ruột thịt của mình, có lẽ trong mắt các người chỉ có con trai cưng của các người, nhưng tôi dám khẳng định, nếu các người vì thiếu tiền mà làm đến mức này, tuy Tử Yên biết thái ủa các người, nhưng vẫn sẽ chọn hy sinh bản thân: “Có biết vì sao không?” “Vì cô ấy có hiếu, vì cô ấy xem các người là người nhà duy nhất của mình” Trình Uyên đột nhiên rất tức giận, giọng nói cũng bất giác cao hơn rất nhiều, tựa như đang quát to vậy: “Nhưng các người thì sao? Người nhà như các người lại làm tổn thương cô ấy như thế, xem cô ấy như một món hàng, không quan tâm việc hy sinh hạnh phúc cả đời của cô ấy để đổi cho các người được an nhàn, con mẹ nó lương tâm các người có biết đau không?” Trình Uyên nói đến Vương Thành trợn mắt há mồm, Tôn Hân thì khóc sụt mướt, bà ta khóc lóc kêu to: “Tạo.

nghiệp mà, tạo nghiệp mà, là lỗi của chúng tôi, ba mẹ xin lỗi con g: Thân thể của Vương Thành cũng bắt đầu run rẩy.

Trình Uyên đột nhiên trừng Vương Mạnh Xuyên khiến anh ta run rẩy, suýt chút đặt mông ngồi xuống đất.

Trình Uyên chỉ vào mặt anh ta nói: “Cậu là em ruột của Tử Yên à?” Sau đó ruột của cậu quay đầu hỏi Vương Tử Yên: “Cậu ta là em 2” Vương Tử Yên vẫn luôn cúi đầu, hàm răng cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng, đôi mắt đẫm lệ.

“Phải phải phải, tôi là em ruột của chị tôi” Vương Mạnh Xuyên giơ tay lên thề với trời.

Trình Uyên tức giận nói: “Vậy cậu có thể suy nghĩ đến cảm nhận của chị cậu không? Còn chỉ muốn đẩy chị cậu vào trong hố lửa, trong lòng cậu chỉ biết nghĩ cho mình, con mẹ nó đây đều là ba mẹ cậu chiều cậu mà ra đây, cậu nghe kỹ cho tôi.” “Ở thành phố Tân Dương này, chỉ cần tôi nói một câu thôi là không có doanh nghiệp nào dám thuê cậu đâu.” “Hả?” Lần này Vương Mạnh Xuyên thật sự đã đặt mông ngồi xuống đất.

Bây giờ không ai dám nghi ngờ lời Trình Uyên nói ra cả.

Những người đi xuống từ trên siêu xe kia mặc quần áo có gắn bảng tên của Tuấn Phong, mà những người này còn gọi Trình Uyên là chủ tịch, rất rõ ràng anh là Chủ tịch của Tuấn Phong.

Ai không biết Tập đoàn Tuấn Phong là doanh nghiệp đứng đầu thành phố Tân Dương chứ? “Cả các người nữa..” Trình Uyên quay đầu nói với ba mẹ Vương Tử Yên: “Từ nay về sau, việc cưới xin của Vương Tử Yên tự cô ấy quyết định, nếu các người còn muốn gán ép cô ấy, vậy tôi cho các người biết, ở thành phố Tân Dương này, nếu tôi không gật đầu, không ai dám cưới cô ấy đâu” Ba mẹ Vương Tử Yên ôm đầu khóc lóc.

Vương Tử Yên hoàn toàn bị Trình Uyên làm chấn động rồi, tuy cô ta cũng cúi đầu hai mắt đẫm lệ, nhưng dáng vẻ của Trình Uyên lúc này như bắt đầu chuyển động trong đầu cô ta, hình tượng đó chiếm đầy đầu óc cô ta.

Thái Lâm dẫn đám đàn em cầm tiền dưới đất lên, iu xiu muốn chuồn đi.

“Tôi cho các người đi chưa?” Lúc này, Trình Uyên lại lạnh lùng nói.

Mấy người mặc âu phục đen của Tuấn Phong lập tức chặn cửa lại.

Thái Lâm từ từ quay đầu lại, sau đó sắc mặt thay đổi giống y như lật sách, lập tức biến thành khuôn mặt tươi cười: “Chủ tịch Trình, tôi cảm thấy chắc giữa chúng ta có hiểu lầm gì đó rồi, tôi chưa từng muốn làm khó Tử Yên, chỉ là.

Trình Uyên phát tay ra hiệu gã ta câm miệng: “Thiếu nợ trả tiền là chuyện hiển nhiên, điều này tôi không làm khó ông, nhưng ông nghe kỹ cho tôi, tiền ông đã cầm rồi, từ nay về sau không được làm phiền bọn họ nữa, nếu không, tôi sẽ khiến ông phải tán gia bại sản đấy” “Ông yên tâm, tôi có thể làm được!” Trình Uyên nói.

Thái Lâm vội cúi đầu khom lưng: “Chủ tịch Trình cứ yên tâm, nhất định sẽ không, sau này sẽ không như vậy nữa” “Cút đi!” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Thái Lâm như trút được gánh nặng, vội vàng kêu người của mình ỉu xìu rời đi.

Ở đây ngoài Trình Uyên đang nói chuyện ra thì không ai dám lên tiếng cả, Trình Uyên lúc này thật sự có khí thế quá mạnh.

“Mọi người cũng giải tán đi” Trình Uyên nói.

Vì thế người của Tuấn Phong bắt đầu đuổi mấy người hóng chuyện đi.

Sau khi nhóm người bị đuổi giải tán, Kim Kiệt rất biết điều kêu các cấp dưới lái xe rời khỏi.

Trình Uyên đi đến trước mặt Vương Tử Yên, đưa khăn giấy tới, dịu dàng nói: “Bây giờ xong rồi, mọi chuyện đều đã giải quyết, sau này trở về tập đoàn phải lấy lại tinh thần, không được có trạng thái như hôm nay nữa” Vương Tử Yên cúi gầm đầu không nói lời nào.

Trình Uyên lại nói: “Nghe thấy không? Tôi nói với cô đấy, e Đột nhiên, lời nói của anh bị cắt ngang.

Vì Vương Tử Yên không đợi Trình Uyên nói hết lời đã nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy Trình Uyên.

Trình Uyên ngơ ngác, vội vàng muốn đẩy cô ta ra, lại phát hiện thân thể cô ta đang run rẩy dữ dội.

Cô đang khóc.

Người chưa từng trải sẽ không thể hiểu được.

Giống như cho dù bạn có cố gắng thế nào, cho dù bạn có trở nên xuất sắc bao nhiêu thì vẫn không có được sự công nhận của người nhà, trong mắt bọn họ bạn mãi không bằng em trai hoặc em gái mình, đây là một sự uất ức đến cực hạn.

Chuyện khiến cô ta nhớ tới sẽ lạnh lẽo đến run rẩy, giao.

hẹn hôn nhân mịt mù tăm tối đã trói buộc Vương Tử Yên rất nhiều năm, bây giờ cuối cùng cũng giải thoát rồi, cuối cùng cô ta cũng không thể khống chế được cảm xúc của mình nữa.

Đương nhiên có lẽ trong đó cũng có sự cảm kích với Trình Uyên, nhưng tuyệt đối không phải tình yêu.

Vì tình cảnh lúc này, đã hơn cả yêu rồi.

Trình Uyên vỗ lưng Vương Tử Yên, cuối cùng cũng không đẩy cô ta ra.

Tôn Hân đi đến trước mặt họ cẩn thận hỏi: “Con gái, mẹ... nấu cơm rồi, cùng ăn cơm rồi hãy đi” Lúc này Vương Tử Yên mới rời khỏi lòng Trình Uyên, dùng mu bàn tay lau đi nước mắt trên mặt, nhìn Tôn Hân nói: “Mẹ, không cần đâu, tập đoàn vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm” ‘Vương Thành cũng đi đến nói với Trình Uyên: “Cậu Trình, chúng tôi biết lỗi rồi, cậu yên tâm, sau này chúng tôi sẽ không làm chuyện có lỗi với Tử Yên nữa đâu” Trình Uyên gật đầu.

‘Vương Thành chần chừ một lát, cuối cùng vẫn hỏi: “Cậu.. thật sự là Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong sao?” Không đợi Trình Uyên trả lời, Vương Tử Yên đã nói trước: “Phải” Nghe Vương Thành vui mừng: “Tốt tối này chúng ta cũng là người một nhà rồi, lời khi nãy cháu nói cũng đã cảnh tỉnh chú, chú rất hổ thẹn, sau này có thời gian thì cứ về nhà chơi, lần sau lúc không bận hai đứa nhớ về, chú để dì cháu nấu mấy món ngon

cho hai đứa” Trình Uyên lắc đầu, hờ hững nói: “Không làm phiền nữa” Sau đó dắt Vương Tử Yên chuẩn bị rời đi.

Lúc này, Vương Thành lại kêu lên: “Chủ tịch Trình” “Hả?”
“Thật ra, Mạnh Xuyên nó..” Vương Thành.

“Anh rể, em cũng biết lỗi rồi” Vương Mạnh Xuyên cũng đột nhiên kêu lên.

Trình Uyên quay đầu nhìn anh ta, cực kỳ nghiêm túc nói: “Lời tôi đã nói sẽ không thay đổi, còn nữa, tôi đã kết hôn rồi, không phải anh rể của cậu” Nghe thấy thế, thân thể mềm mại của Vương Tử Yên run lên, vẻ mặt hơi cô đơn, còn Vương Mạnh Xuyên thì tái mặt.

Sau đó, Trình Uyên đi ô tô trở về Tập đoàn Tuấn Phong.
cùng Vương Tử Yên.

Mà trong đám người bị đuổi đi lúc trước, có một người dùng điện thoại chụp lại rất nhiều ảnh, sau đó gửi đi bằng Wechat.

Chương 106

Chương 106 Cháy

Nhìn xe của bọn họ lái đi xa, cả nhà Vương Thành vẫn đứng ở cửa nhìn về phía xa.

“Hóa ra con gái thích chủ tịch của họ, tuổi còn trẻ quá!”
Vương Thành thở dài.

Tôn Hân cũng gật đầu nói: “Tốt quá rồi, sau này cũng coi như Tử Yên được hưởng phúc.” “Còn phải nói sao, Tập đoàn Tuấn Phong chính là tập đoàn lớn nhất thành phố Tân Dương chúng ta rồi.” Vương Thành cảm khái.

“Ba, mẹ, Trình Uyên anh ta... Vương Mạnh Xuyên nói, về mặt rồi rắm.

Vương Thành vỗ vỗ bả vai Vương Mạnh Xuyên, cười nói: “Yên tâm đi con trai, anh rể con nói linh tinh thôi, đời chuyện này trôi qua, nhờ chị con nói mấy câu với anh ta, anh ta nhất định sẽ sắp xếp một vị trí ở Tuấn Phong cho.

con” Vương Mạnh Xuyên nói thầm: “Không phải chuyện này, con muốn nói, anh ta có vợ rồi” Nhưng mà Vương Thành giống như không nghe thấy gì, ông ta đột nhiên quay đầu lại hỏi Tôn Hân: “Bà nó ơi, trưa nay ăn gì?” “À, tôi làm nước sốt, để lát nữa làm mì sợi” “Nhanh lên nhanh lên...” Vương Mạnh Xuyên cũng đột nhiên vui vẻ nói: “Mẹ, trong nước sốt có thịt không?” Trên người không có nợ nần trở nên nhẹ nhõm hẳn, đương nhiên là chuyện đáng được chúc mừng, có lẽ trong mắt bọn họ, so ra, chuyện con gái tìm được một người bạn trai giàu có, có thể cho bọn họ lợi ích vô tận, lại càng khiến bọn họ vui vẻ hơn nữa, mặc kệ đối phương có vợ hay không.

Nói một cách khác, tư tưởng trọng nam khinh nữ đã ăn sâu bén rễ trong nhà này từ lâu rồi, con gái gả cho ai sống có tốt không, không nằm trong phạm vi suy tính của bọn họ, nhưng

nếu con gái làm ra chuyện gì tổn hại đến nề nếp gia đình, sẽ khiến bọn họ cảm thấy rất mất mặt rất tức giận.

Nhưng mà, một khi bọn họ còn chẳng cần mặt mũi nữa, mặc dù con gái có đi làm người thứ ba thì sao? Chỉ cần có thể mang lại lợi ích cho bọn họ là được.

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của chủ tịch Tập đoàn Trích Thủy.

Trong điện thoại của Tiêu Mục nhận được rất nhiều bức ảnh, bên trong là cảnh tượng Trình Uyên và Vương Tử Yên ở nhà Vương Tử Yên ở xã Liên Hoa.

Nhìn thấy những tấm hình này, Tiêu Mục không kiềm được nhú mày.

Trong phòng làm việc của anh ta còn có một người nữa, đó chính là Bạch Sĩ Câu.

“Sắp đến lúc có thể ra tay với Tuấn Phong rồi” Bạch Sĩ Câu thản nhiên nói.

Tiêu Mục xoa bàn tay, cầm điện thoại di động lên gọi cho Long Thâm Lãng.

Mà lúc này Long Thâm Lãng ngồi trong phòng làm việc Tổng giám đốc của Tập đoàn Long Đảng, sau khi nhận cuộc gọi xong, cười nói với những người khác trong phòng làm việc: “Những tấm ảnh đã có tác dụng rồi.” Long Văn nghe vậy vui vẻ nói: “Chủ tịch Tiêu nói thế nào?” Long Thâm Lãng cười nói: “Anh ta hẹn con đi uống rượu.” Vì vậy, hai tiếng sau trong phòng riêng của quán bar Trác Mạn, Long Thâm Lãng và Tiêu Mục cụng ly rượu, nói: “Sao anh Tiêu đột nhiên lại muốn mời tôi uống rượu vậy?” Tiêu Mục không trả lời thẳng, mà chỉ lấy một tập tài liệu trong túi ra, đặt từng tờ từng tờ trên mặt bàn trước mặt Long Thâm Lãng.

“Đây là thông tin của ba mươi tám nhà máy sản xuất vật liệu cách nhiệt ở thành phố Tân Dương, tôi điều tra, tài sản duy nhất mà Tuấn Phong không hề liên quan gì chính là loại tấm cách nhiệt tường ngoài này.” Long Thâm Lãng nghe vậy giả vờ kinh ngạc: “Anh Tiêu làm vậy là có ý gì?” Tiêu Mục cười

nhạt: ‘Không phải anh mời tôi lên thuyền sao?’ Long Thầm Lãng nở nụ cười lần nữa.

“Giai đoạn hai của Vịnh Ánh Trăng Tập đoàn Tuấn Phong sắp hoàn thành rồi, tôi nghĩ, chúng ta có thể bắt đầu từ chỗ này”
“Giải quyết dứt điểm Tuấn Phong trong một lần, để cho anh ta mãi mãi không có ngày trở mình!” Buổi tối trước khi tan tầm, Trình Uyên nhận được điện thoại của Bạch An Tương, nói Mục Như Trăn muốn mời bọn họ ăn cơm, còn cố tình dặn Bạch An Tương nhớ phải gọi Trình Uyên đến.

Điều này khiến Trình Uyên cảm thấy bất ngờ, dù sao.

trước đây Mục Như Trăn cũng luôn phê bình kín đáo với Trình Uyên, trong mắt cô ta, là Trình Uyên khiến danh dự Bạch An Tương phải chịu sỉ nhục tai tiếng.

Có điều Trình Uyên cũng không để ý cho lắm, lập tức đồng ý.

Sau khi tan tầm, Trình Uyên lái xe đến Công ty Quảng cáo Thiên Thành đón Bạch An Tương, cùng đến nhà hàng đã hẹn trước.

Sau khi ngồi xuống, Mục Như Trăn bắt đầu sắp lại thì thầm với Bạch An Tương, gạt Trình Uyên sang bên cạnh.

Trình Uyên không thèm để ý chút nào, trong thời gian đợi thức ăn lên, lấy điện thoại ra đọc tin tức.

Khi món ăn được dọn lên, Mục Như Trăn đột nhiên nói với Trình Uyên: “Này, Trình Uyên, giúp một tay được không” Vì vậy Trình Uyên đặt điện thoại di động xuống, bộ dạng nghiêm túc lắng nghe.

“Nghe nói giai đoạn hai của công trình Vịnh Ánh Trăng của tập đoàn các anh đã đến giai đoạn kết thúc rồi, không biết có đặt trước tầm giữ nhiệt không?” Mục Như.

Trăn nói: “Anh biết đấy, công ty chúng tôi chủ yếu là sản xuất thứ này” Trình Uyên suy nghĩ rồi nói: “Không thành vấn đề, mặc dù đã dự định đơn vị khác rồi, chỉ cần cô mở miệng thì cũng sẽ ưu tiên dùng của nhà cô.” Mục Như Trăn nghe vậy tức giận nói: “Thôi thôi thôi, chém gió cái gì, anh cho rằng anh là ai chứ, chuyện này anh có thể quyết định được sao? Tôi muốn

anh hỏi bạn học của anh một chút, xem có thể hay không...
Không phải bạn học của anh chính là trợ lý của Chủ tịch sao?"
Trình Uyên không kiềm được cười gượng, vừa nãy khi đọc tin tức quá tập trung, suýt nữa nói lỡ miệng rồi.

"Được, tôi giúp cô hỏi cô ta một chút." Anh nói.

"Như vậy còn được" Mục Như Trăn lườm Trình Uyên một cái, sau đó thay đổi thành gương mặt nghiêm túc hỏi Trình Uyên: "Thời gian trước tôi đi công tác không ở đây, anh có bắt nạt An Tương nhà chúng tôi không đấy?" Trình Uyên vội vàng giơ tay xin thề: "Tuyệt đối không!" "Có muốn bắt nạt An Tương nhà chúng tôi không?" Đột nhiên Mục Như Trăn thay đổi thành vẻ mặt xấu xa hỏi.

"Tuyệt đối... Trình Uyên đang định nói, đột nhiên ý thức được trong lời nói của cô ta còn có ý nghĩa khác, vì vậy cũng sửa lời: "Muốn!" Mục Như Trăn trêu chọc cười "ha ha", Bạch An Tương lại xấu hổ đỏ mặt néo mạnh lên eo Trình Uyên.

Đúng lúc này...

"Cháy rồi!" "Chạy mau, bình gas trong bếp nổ rồi!" Đột nhiên nhà hàng xôn xao nhốn nháo cả lên, đám người "chen chúc" chạy ra ngoài.

Nghe thấy bình gas nổ, Mục Như Trăn và Bạch An Tương đều thay đổi sắc mặt, rồi rít đứng dậy chạy ra ngoài.

kết quả Bạch An Tương đứng dậy quá gấp, một chân giẫm vào khe hở của thang gác, lập tức ngã xuống đất.

Mục Như Trăn và Trình Uyên đang chạy nghe thấy Bạch An Tương kêu lên một tiếng, vội vàng quay đầu nhìn lại, sau đó Trình Uyên không do dự chút nào xoay người chạy về.

Mục Như Trăn không dám quay về, nhưng mà cũng không muốn chạy ra, lo lắng đến mức giậm chân.

Trình Uyên định lấy tay rút chân Bạch An Tương ra, kết quả bị kẹp quá chặt, rút hai cái đã khiến Bạch An Tương đau đến mức sắc mặt thay đổi.

"Trình Uyên, anh đừng quan tâm đến em nữa, mau chạy đi"
Bạch An Tương cắn môi, sắc mặt trắng bệch nói.

Bình gas nổ không phải chuyện đùa, hướng chỉ bình gas của nhà hàng to hơn gấp mấy lần bình gas ở nhà, có khi cả nhà hàng này sẽ bị nổ thành bụi phấn mất.

Lung Trình Uyên cũng đổ rất nhiều mồ hôi, căng thẳng hết sức, nhưng càng như vậy, chân Bạch An Tương lại càng không rút ra được.

Trình Uyên biết rõ, càng vào lúc này càng không thể tỏ ra quá nôn nóng được, nếu không Bạch An Tương sẽ càng căng thẳng càng sợ hãi.

“Anh nói rồi, anh sẽ không để cho em chịu chút tổn thương nào nữa!” Đúng lúc này, Trình Uyên đột nhiên ngẩng đầu dịu dàng nhìn Bạch An Tương, dịu dàng nói: “Đừng sợ, mọi chuyện đều có anh!” Đừng sợ, mọi chuyện đều có anh! Những lời này cùng với nụ cười tự tin của anh khiến Bạch An Tương đang vô cùng căng thẳng và sợ hãi đột nhiên ngậy ra.

Có đôi khi chỉ vì một câu nói, có thể sẽ thay đổi tâm lòng của một người.

Bạch An Tương hoang mang nhìn Trình Uyên đứng dậy, sau đó cất bước chạy như điên.

Chương 107

Chương 107 Anh ấy là chồng tớ

Chuyện liên quan đến sống chết, không ai không sợ hãi.

Nhưng bây giờ đối với Bạch An Tương mà nói, cảm động còn nhiều hơn sợ hãi. Mà đối với Mục Như Trăn, kinh ngạc cũng lớn hơn sợ hãi.

Vì phương hướng mà Trình Uyên chạy như điên kia, chính là nhà bếp. Mà lúc này, ngay cả các đầu bếp trong phòng ăn đều đang chạy ra ngoài.

Nói đến Trình Uyên, đương nhiên anh cũng sợ, thậm chí khi chạy vào nhà bếp nhìn thấy bình gas to lớn, chỗ mỗi nồi có một ngọn lửa cao hơn người đang bốc lên, anh sợ đến mức hai chân mềm nhũn suýt nữa ngã xuống.

Xem ra, có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Trình Uyên nhớ rõ ngay vừa nãy khi anh đọc tin tức, còn chứng kiến một anh lính cứu hỏa mạo hiểm tính mạng mình, ôm bình gas đang cháy đến chỗ an toàn. Sau đó.

người lính chữa cháy không sợ sống chết kia được nhân dân coi là anh hùng.

Trình Uyên cũng không muốn làm loại anh hùng này, nếu không phải Bạch An Tương đang bị kẹt.

Nếu bình gas nổ tung, Bạch An Tương sẽ bị nổ biến thành cái xác không hồn, ánh mắt không giúp được gì và nỗi sợ hãi trước khi chết ấy, Trình Uyên không thể nào chấp nhận được.

Cho nên, mặc dù bây giờ anh không muốn làm anh hùng kiểu đó, chắc chắn vẫn phải làm một lần, cho dù... phải chết!

Nhưng mà trên thực tế, bình gas mấy trăm cân trong nhà hàng quy mô lớn, cho dù là Bạch Long cũng chưa chắc đã di chuyển được, càng đừng nói đến Trình Uyên.

Ôm bình gas đến khu vực an toàn rõ ràng là không thể làm được rồi, vậy...

Trình Uyên vội vàng xem xét xung quanh, cuối cùng nhìn thấy bình chữa cháy bên trong hộp an toàn, anh không dám do dự thêm chút nào, chạy đến cầm con dao to trên thớt, đập vỡ hộp an toàn, lấy bình chữa cháy bên trong ra, phun vào ngọn lửa lớn đang cháy hừng hực.

Lửa lớn bị dập tắt.

Cuối cùng Trình Uyên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Anh biết, vào những lúc như thế này, người bình thường ai cũng sợ hãi, mặc dù những đầu bếp đó có thể nhớ ra là có bình chữa cháy, có lẽ cũng không có can đảm một mình ở lại đi mở hộp an toàn lấy bình chữa cháy, sau đó đi chữa cháy, vì ai cũng sợ hãi chỉ một giây sau bình gas sẽ nổ tung.

Trình Uyên vừa mới thở phào một cái, đột nhiên, “Phùng!” một tiếng, ngọn lửa bị dập trong nháy mắt lại bao vây bình gas.

Trình Uyên đột nhiên kinh hãi.

Chạy, gần như là suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu anh, nhưng ngay lúc này đã bị anh lướt qua, vì vậy tiếp tục cầm bình chữa cháy phun vào.

Lửa lớn bị dập tắt lần thứ hai, vì vậy Trình Uyên vội vàng chạy đến trước bình gas, vươn tay đóng van gas lại.

Nhưng mà chốt van vừa bị lửa đốt một lúc, nóng đến mức không chịu nổi, Trình Uyên vừa mới đặt tay vào chốt van, đã có một tiếng “xẹt” vang lên, một mùi thịt cháy khét trong nháy mắt bốc lên.

Nhưng Trình Uyên không hề buông tay, vì chuyện liên quan đến sống chết, cho nên dù mạo hiểm, anh vẫn nhịn đau vì vị bỏng, đóng chốt van lại.

Chốt van đóng chặt, ngọn lửa cũng không bùng lên được nữa, mà ngọn lửa những nơi khác cũng không còn gì đáng ngại nữa Trình Uyên lại lấy bình chữa cháy.

phun một lúc, mãi đến tận khi nhà bếp phủ đầy một lớp bụi khô màu trắng, ngọn lửa cũng được dập tắt hoàn toàn.

Làm xong tất cả những chuyện này, Trình Uyên đặt mông ngồi xuống đất, dựa vào cửa thờ hỏn hỏn, tay trái không quán băng bị bỏng đến mức máu thịt be bét, gần như biến thành màu đen.

Mà Mục Như Trăn chạy ra đến cửa nhà hàng, nhìn thấy Trình Uyên vì Bạch An Tương mà liều lĩnh chạy vào nhà bếp, cô ta cũng sợ hãi.

Trước đây cô ta cảm thấy Trình Uyên chính là một tên rác rưởi, người xinh đẹp như Bạch An Tương mà phải gả cho anh quả thật là lãng phí, hơn nữa hai năm liền Trình Uyên còn chẳng chịu phát triển, ngay cả một công việc cũng chẳng có, toàn bộ đều dựa vào Bạch An Tương nuôi, cho nên Bạch An Tương cũng bị cười nhạo.

Cho nên cô ta cực kỳ không hiểu được tại sao Bạch An Tương cứ luôn không chịu ly hôn với tên rác rưởi này.

Nhưng cảnh tượng bây giờ khiến cách nhìn của cô ta với Trình Uyên đã hoàn toàn thay đổi.

Có mấy người phụ nữ có thể tìm thấy một người đàn ông vì mình mà không cần tính mạng chứ? Lại có bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt và hẹn thề son sắt, cuối cùng đều thua trước thực tế tàn khốc? Giờ phút này Mục Như Trăn đột nhiên rất hâm mộ Bạch An Tương, cô ta giống như đột nhiên phát hiện ra tại sao Bạch An Tương không chịu ly hôn với tên rác rưởi kia.

Cuối cùng, tình bạn chiến thắng nỗi sợ hãi, Mục Như Trăn nghiêng răng chạy về, cô ta tìm được một khay bưng thức ăn, ngồi xổm trước mặt Bạch An Tương, nhét khay.

thức ăn vào khe hở, sau đó cạy thật mạnh.

“Như Trăn...!” Bạch An Tương cảm động nhìn Mục Như Trăn.

Mục Như Trăn lại cắn răng nói: “Đừng nói linh tinh nữa, hai chúng ta cùng cố gắng, cậu cũng cố rút ra ngoài đi.” Sau khi cố gắng, chân của Bạch An Tương cuối cùng cũng rút ra được, sau đó Mục Như Trăn kéo cô nói: “Chạy mau” Bạch An

Tương lại do dự, cô đột nhiên đẩy tay Mục Như Trăn, nói với Mục Như Trăn: “Cậu chạy trước đi, đừng để ý đến tớ” Mục Như Trăn kinh ngạc nhìn Bạch An Tương xoay người chạy lên nhà bếp trên tầng, bước chân khập khiễng.

“Cậu điên à, Trình Uyên đi chữa cháy là để cứu cậu, nếu quả thật có chuyện gì không may xảy ra, cậu trả lời anh ta thế nào?” Mục Như Trăn quát Bạch An Tương: “Hơn nữa, cậu đi cũng chẳng giúp được gì.” Bạch An Tương quay đầu nói với Mục Như Trăn: “Anh ấy là chồng tớ” Mục Như Trăn ngây ra.

Thật ra cô ta đã hiểu chữ “chồng” này có ý nghĩa như thế nào với Bạch An Tương, dựa vào quan hệ giữa cô ta và Bạch An Tương, cô ta biết rõ, Bạch An Tương chưa từng gọi Trình Uyên bằng chữ chồng này.

Nhưng mà...

Mục Như Trăn vẫn bước lên kéo Bạch An Tương lại, vội vàng kêu lên: “Tớ mặc kệ, cậu mau đi theo tớ.” Cô ta thật sự phải kéo Bạch An Tương ra ngoài.

Đúng lúc này, một luồng khói bụi dày đặc tràn ngập khắp nơi, đó là bụi khô bình chữa cháy còn sót lại, giống như: đột nhiên có sương mù nổi lên vậy.

Sau đó trong “sương mù” có bóng người đi ra.

Bạch An Tương và Mục Như Trăn đều ngây ra.

Bóng người kia phá vỡ sương mù dày đặc, ngay sau đó Trình Uyên xuất hiện trước mặt hai người.

“Không sao rồi.” Trình Uyên mỉm cười nói với hai người, có vẻ cực kỳ nhẹ nhõm.

Nhưng thực tế, lưng anh đã ướt đẫm mồ hôi rồi, giống như vừa mới tắm xong vậy.

Bạch An Tương và Mục Như Trăn nghe vậy, cũng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Bạch An Tương đột nhiên trừng mắt, tức giận trách mắng:

“Anh không muốn sống nữa hả?” Trình Uyên cười nói:

‘Không phải là không có chuyện gì sao, hơn nữa dù sao cũng

phải có người chữa cháy chứ” “Chữa cháy có lính chữa cháy chứ, hơn nữa người của nhà hàng người ta cũng chạy cả rồi, anh khoe khoang cái gì, thể hiện tài năng à?” Bạch An Tương gào lên với anh.

Trình Uyên ngậy ra.

Mục Như Trăn cũng ngậy ra.

Hai người bọn họ đều chưa từng nhìn thấy Bạch An Tương tức giận như vậy, trong ấn tượng quả thật cô chưa từng hung dữ kịch liệt như thế này bao giờ.

Gào thét trách mắng Trình Uyên xong, đột nhiên mắt Bạch An Tương đỏ lên, sau đó lao vào lòng Trình Uyên, ra lệnh: “Chân em đau rồi, anh cõng em” Khi Trình Uyên cõng Bạch An Tương, hai tay cố gắng nâng cô lên, sau đó vì chạm vào vết dao trên tay phải và vết bỏng trên tay trái, đau đến mức hai cánh tay anh không kiềm chế được run lên, nhưng Trình Uyên vẫn cắn chặt răng, cõng Bạch An Tương lên.

Khi bọn họ ra khỏi nhà hàng, đã nhận được tiếng vỗ tay của người xem, lúc này xe chữa cháy cũng đã đến.

Bạch An Tương ngồi vào xe của Mục Như Trăn, gương mặt nhỏ nhắn vẫn lạnh lùng không thèm để ý đến Trình Uyên.

Còn Trình Uyên ngồi vào ghế sau, thở hỏn hển, lưng càng ướt hơn nữa, hai tay giấu giữa hai chân, run rẩy như đang giần sàng.

Chương 108

Chương 108 Bị cảm động

Lần đầu tiên Bạch An Tương giận dữ với Trình Uyên đến như vậy, cũng là lần đầu tiên Trình Uyên căng thẳng đến như vậy.

Vì vậy suốt dọc đường đi cô đều không thèm để ý đến Trình Uyên, cô muốn cho anh biết, vì anh không chịu quý.

trọng mạng sống của mình nên cô rất tức giận.

Sau khi về đến nhà, Trình Uyên tự động bước lên vị trí bên cạnh tài xế, ngồi xồm xuống định cồng Bạch An Tương.

Bạch An Tương cũng không khách sáo với anh, lập tức ghé lên lưng anh, Trình Uyên lại lấy tay nâng mông cô.

lên, sau đó lại đau thấu tim gan lần nữa.

Anh không thể hiện ra ngoài, chỉ âm thầm cắn chặt răng, chẳng qua trên trán lại rịn thêm một lớp mồ hôi.

Khi Mục Như Trăn vẫy tay tạm biệt, Trình Uyên còn cười với cô ta, nói khi cô ta quay về nhớ chú ý an toàn.

Trải qua chuyện lần này, Mục Như Trăn cũng nhìn Trình Uyên với ánh mắt khác xưa, hiếm khi lại cười nói với Trình Uyên: “Biết rồi, hai người về đi” Sau đó, Trình Uyên đặt Bạch An Tương lên giường, sau đó một mình đi vào phòng khách, nằm co quắp trên ghế sofa không cử động chút nào.

Về phần bàn tay bị bỏng, đợi đến mai tới bệnh viện xử lý là được, anh nghĩ vậy.

Khi chữa cháy, dường như anh đã tiêu hao hết can đảm cả đời này, tinh thần căng thẳng cao độ, đợi một khi thả lỏng, cũng cảm thấy thân thể rã rời không chịu nổi.

Bạch An Tương ngồi trong phòng cởi giày ra, lộ ra đôi chân trắng nõn như ngọc, sau đó nhìn chỗ đùi phải có vết hơi sưng lên, trong lòng có hơi kín đáo phê bình: “Không phải trong

cảnh phim truyền hình, đều là nhân vật nam bóp chân cho nhân vật nữ sao?” “Cái tên đầu gối không hiểu tình cảm Trình Uyên này” Cô oán giận nói, nhưng cùng lúc đó, trong lòng lại cảm động vô chừng, phải biết trong tình huống như vậy, có.

bao nhiêu người có thể làm được đến trình độ của Trình Uyên chứ? Bạch An Tương còn tưởng rằng Trình Uyên nghĩ mình giận anh, sau đó sang phòng khác ngủ, nghĩ rằng cũng được, để cho anh biết tính cách của cô đây, để anh sau này phải thương tiếc tính mạng của mình.

Á, cách xưng hô cô đây này kỳ lạ quá, khuôn mặt cô ửng đỏ.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Bạch An Tương định đi vệ sinh, vì vậy sau khi đứng dậy, mới vịn tường cẩn thận đi ra ngoài, đi vào phòng khách bật đèn, lúc này mới phát hiện Trình Uyên nằm ngủ trong phòng khách, hơn nữa còn không đắp chăn, cứ nằm chổng vó như vậy trên ghế sofa.

Bạch An Tương mím môi, quay về phòng cầm chăn định đến đắp cho Trình Uyên, sau đó lại cẩn thận đi về, nói thật chân đau lắm.

Khi cô đắp chăn lên người Trình Uyên, chợt phát hiện tay.

của Trình Uyên, lập tức hoảng sợ, sau đó vội vàng cầm tay anh lên.

Vì nổi lên rất nhiều bọt nước, bàn tay Trình Uyên sưng lên như bánh bao, chỗ bị thương còn mất cả mảng thịt, chảy ra nước mủ màu vàng, phát ra mùi hôi khiến người khác buồn nôn.

Đầu óc Bạch An Tương lập tức trống rỗng.

Cô lại máy móc nâng bàn tay đang quấn băng của anh lên, nhìn thấy lớp băng vải sáp bị nhuộm thành màu đỏ.

Nhất thời, cô nhớ đến hôm nay mình giận đối anh.

Cô bảo anh công cô, khi anh dùng tay nâng cô lên, thân thể hơi run, cô còn tưởng rằng anh mệt mỏi vì chữa cháy, trong lòng còn nghĩ, không bắt anh tốn chút sức lực, sợ anh không nhớ được, cũng không để ý nữa.

Lúc này nhớ lại, ngay cả lưng Trình Uyên cũng ướt sũng rồi, có lẽ không phải là nước, mà chính là mồ hôi.

Cô không cách nào tưởng tượng được một người đau đến mức đổ mồ hôi, lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, là cần có bao nhiêu nghị lực, trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm ức thay cho Trình Uyên.

Đôi mắt cay xè, nước mắt cảm động hoàn toàn không chịu không chế của mình chảy xuống.

Đã đến lúc ấy rồi, anh ấy còn sợ mình lo lắng sao? Bạch An Tương đặt đầu xuống ngực Trình Uyên, há miệng cắn nút áo trên áo anh.

Sáng sớm hôm sau.

Khi Trình Uyên tỉnh lại, phát hiện Bạch An Tương đang nằm sấp trên người mình ngủ thiếp đi, trong lòng lập tức cảm thấy ấm áp.

Sau đó, một đoạn ký ức chiếu lại trong đầu anh.

Buổi tối hôm mới kết hôn, Bạch An Tương cầm một chiếc kéo trong tay, chọc vào cần cổ non mềm của mình đe dọa Trình Uyên: “Tôi không thích anh, chúng ta chẳng qua chỉ giả vờ kết hôn, nếu anh dám chạm vào tôi, vậy tôi sẽ chết!” Một năm sau khi kết hôn, có một lần Bạch An Tương nói với Trình Uyên: “Cảm ơn anh khoan dung với người nhà chúng tôi, tìm cơ hội chúng ta ly hôn đi.” Năm thứ hai có một lần Trình Uyên uống say quá, không biết làm sao lại chạy vào phòng Bạch An Tương, Bạch An Tương cầm kéo nhìn anh chăm chăm cả đêm.

Đến bây giờ, cô chủ động ngủ trên ghế sofa với mình, Trình Uyên không kiềm được buồn ngủ.

Loại cảm giác này thật tốt, anh nghĩ, sau đó không kiềm được định xoa đầu Bạch An Tương.

Nhưng tay vừa mới nâng lên đã đau đến mức toàn thân anh run rẩy.

Bạch An Tương cũng thức dậy, sau đó mơ màng nhìn Trình Uyên, bộ dạng này dường như đang hỏi: Tôi là ai? Tôi ở đâu? Tôi phải làm gì? Suy nghĩ tạm dừng một lát, sau đó quay về

não, gương mặt Bạch An Tương “xoẹt” một tiếng biến thành một quả táo chín đỏ.

“Em đi nấu cơm cho anh” Bạch An Tương hoảng hốt vội vàng đứng dậy.

Trình Uyên cười nói: “Thôi bỏ đi, để anh nấu cho” Bạch An Tương nghe vậy hơi nhú mào: “Anh nấu làm.

sao được?” Trình Uyên giật mình, sau đó nhìn đôi tay run rẩy của mình, không kiềm được cười gượng.

“Anh hỏi một câu, em đừng giận nhé.” Trình Uyên nói.

Bạch An Tương gật đầu.

“Nếu không đói bụng, có thể không ăn được không?” Trình Uyên nói.

Bạch An Tương nghe vậy, gương mặt bé nhỏ thay đổi, hỏi: “Anh không muốn ăn cơm mà em nấu sao?” Trình Uyên vội vàng cười nói: “Ăn ăn ăn!” Một bữa cơm sáng, Trình Uyên ăn mà khó chịu như trúng độc. Mà Bạch An Tương vẫn vẻ mặt đắc ý hỏi Trình Uyên, có ngon không? Trình Uyên thật sự muốn hỏi, mặt mũi đâu rồi em gái? Nhưng mà anh cũng biết Bạch An Tương chỉ muốn tốt cho anh, một bữa cơm cô hận không thể nhét hết những thứ có dinh dưỡng vào một nồi nấu chín lên cho Trình Uyên ăn.

Trứng gà xào thịt sữa bò canh xương heo... Thật sự chưa từng nghe thấy bao giờ.

Trình Uyên đồng ý hôm nay đến Bạch Thị gặp mặt ông cụ Bạch, vì Tuấn Phong sắp thu mua Công ty Trái cây Bạch Thị.

Nhưng Bạch An Tương lại sống chết không muốn để Trình Uyên ra ngoài, nói: “Hôm nay nghỉ ngơi ở nhà đi, em ở nhà với anh, chúng ta cùng xin phép nghỉ.” Trình Uyên cười khổ nói: “Anh thật sự có chuyện quan trọng phải làm” Bạch An Tương vẫn sống chết không đồng ý, có điều Trình Uyên liên tục yêu cầu, đến cuối cùng, Bạch An Tương phải đồng ý cho Trình Uyên đi làm, có điều, điều kiện đầu tiên là phải tới bệnh viện trước đã.

Nhìn bộ dạng khập khiễng của cô, ánh mắt Trình Uyên không kiềm được dừng lại trên đôi chân non mềm trắng nõn như ngọc của cô, cười gượng nói: “Vốn dĩ có thể sờ chân em một cách công khai chính đáng, nhưng...” Bạch An Tương lườm anh một cái.

Cô lái xe chở Trình Uyên đến bệnh viện, khi bảo bác sĩ băng bó cho Trình Uyên, tiếng kêu thảm thiết của Trình Uyên gần như làm cả bệnh viện đều phải rung chuyển.

Bạch An Tương thì cúi gầm đầu, rất sợ người ta biết mình đi cùng với Trình Uyên.

Mất mặt thật chứ, cho dù có đau, cũng không đến nỗi khoa trương như vậy chứ, hơn nữa ngày hôm qua... Còn đau hơn rất nhiều, anh vẫn nhìn được mà.

Bác sĩ xử lý tay trái cho Trình Uyên xong, sau đó lại xử lý tay phải.

Trình Uyên nói với Bạch An Tương: “Hay là em đừng nhìn nữa: Bạch An Tương lắc đầu, dụi dụi nói: “Em muốn nhìn” Trình Uyên đành chịu.

Lúc này bác sĩ cũng tháo băng vải trên tay Trình Uyên, sau đó lộ ra đường vân kinh khủng kia, bên trên còn khâu mấy mũi.

Nhìn thấy vết thương kinh khủng này, Bạch An Tương lập tức ngậy ra.

“Đây là do bị ngã sao?”

Chương 109

Chương 109 Cướp cổ phần

Trình Uyên cũng không định giấu giếm Bạch An Tương, nếu đã bị cô phát hiện ra, anh cũng kể lại chuyện ngày.

đó cứu Vương Tử Yên cho cô nghe.

Đương nhiên, chỗ nào nên bỏ anh đều chọn lọc tóm tắt lại, ví dụ như chuyện anh và Vương Tử Yên bị hiểu lầm thành loại quan hệ kia.

Bạch An Tương không biết sau khi Trình Uyên bảo vệ mình xong còn xảy ra chuyện như vậy, không kiểm được.

cảm thấy tự trách mình, Trình Uyên vì cô mà ngay cả tính mạng cũng không cần, mà anh bị thương cô lại chẳng phát hiện ra chút nào, cô cảm thấy mình làm vợ chưa tròn trách nhiệm.

“Em xin lỗi” Cô ấy náy nói.

Trình Uyên cười nói: “Không sao đâu, chút vết thương nhỏ thôi, ui da mẹ kiếp... Bác sĩ nhẹ tay chút... A” Sau khi ra khỏi bệnh viện, Trình Uyên khăng khăng đòi đi làm, còn Bạch An Tương hôm nay quyết tâm muốn đi theo anh, mặc dù cô khắp khiêng.

Trình Uyên hết cách, chỉ có thể dẫn theo Bạch An Tương đến nhà họ Bạch.

Mà nhà họ Bạch lúc này đang trình diễn vở kịch lớn máu chó cực kỳ ngoạn mục.

Ông cụ Bạch không có sức chống lại Tập đoàn Trích Thủy và Tập đoàn Lương Câu, cuối cùng lựa chọn bị Tập đoàn Tuấn Phong thu mua.

Mà cùng lúc khi bị thu mua, ông ta lại muốn giành chút lợi ích cho cháu đích tôn của mình, nên tạm thời giao.

toàn bộ quyền lực cho Bạch Vĩnh Minh.

Trong phòng họp, ông cụ Bạch tuyên bố: “Từ hôm nay trở đi, Bạch Vĩnh Minh chính là Chủ tịch của Tập đoàn Bạch Thị, mọi người vỗ tay nào.” Trong phòng họp tiếng vỗ tay vang lên lác đác, vì tất cả mọi người đều biết, Bạch Thị sắp bị Tập đoàn Tuấn Phong thu mua, từ nay về sau nếu còn muốn vợ vét chút lợi ích sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Thật ra ý đồ của ông cụ Bạch rất rõ ràng, nghĩ rằng bây.

giờ biến Bạch Vĩnh Minh trở thành Chủ tịch của Bạch Thị, sau khi bị Tuấn Phong thu mua xong, mặc dù Tuấn Phong bên kia có tiến hành điều chỉnh nhân viên của Bạch Thị như thế nào, trong tình huống bình thường cũng sẽ không điều chỉnh Chủ tịch, đương nhiên cũng có khả năng sẽ giáng chức, nhưng từ Chủ tịch bị giáng chức sẽ không giống những người khác.

Ông cụ Bạch khổ tâm là thế, con cái của ông ta đều hiểu rõ, nhưng chỉ riêng đám người trẻ tuổi kia không hiểu.

Bạch Vĩnh Minh cũng không hiểu, nhưng anh ta rất vui vẻ, vì Chủ tịch của Công ty Trái cây Bạch Thị chính là điều anh ta mong ước tha thiết bao lâu.

“Sau đây xin mời Chủ tịch nói mấy câu với mọi người.” Ông cụ Bạch nói.

Bạch Vĩnh Minh nghe vậy hào hứng đứng dậy, chạy đến trước mặt ông cụ Bạch nói: “Ông nội, có phải ông nên nhường chỗ cho cháu rồi không?” Ông cụ Bạch ngẩn ra.

Bạch Vĩnh Minh giải thích: “Chỗ này không phải là chỉ có Chủ tịch mới được ngồi sao?” “Vĩnh Minh, đừng có được voi đòi tiên!” Bạch Sĩ Phan đột nhiên giận dữ nói.

Ông cụ Bạch lại phát tay, chua xót cười nói: “Vĩnh Minh nói rất đúng, ông nên nhường chỗ rồi” Nói xong đứng dậy ngồi xuống bên dưới.

Bạch Vĩnh Minh cười hì hì ngồi lên vị trí của ông cụ trước đây, sau đó hăng giọng, ra vẻ uy nghiêm nói: “Nếu bây giờ tôi đã là Chủ tịch của Công ty Trái cây Bạch Thị, vậy tôi cũng không nói nhiều lời nữa, thông báo mấy chuyện như sau” Tất

cả mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Bạch Vĩnh Minh chăm chú lắng nghe.

“Bạch Thị chúng ta bị Tuấn Phong thu mua là chuyện tất nhiên, có điều đây cũng là chuyện tốt, từ nay về sau Bạch Thị chúng ta đã có hậu thuẫn vô cùng mạnh mẽ là Tuấn Phong rồi.” “Cũng xin mọi người hãy yên tâm, sau đây tôi sẽ chủ động đi tìm Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong đàm phán, sẽ giành nhiều lợi ích hơn cho mọi người.” “Cho nên, cái bây giờ mọi người phải làm chính là chỉnh lý lại cổ phần trong tay, mỗi người rút ra 1% cổ phần của bản thân giao cho tôi, tạm thời tôi bảo quản thay mọi người, như vậy, mặc dù có nguy hiểm gì, tôi cũng có thể thay mọi người đối phó kịp thời.” “Yên tâm đi, tiền vẫn là của các vị.” Nghe thấy Bạch Vĩnh Minh nói như vậy, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Đây là sao? Công khai cướp cổ phần sao? Cả đám người ngơ ngác nhìn nhau.

Ông cụ Bạch cũng nhíu mày: “Vĩnh Minh, làm như vậy có vẻ không ổn lắm” “Ông nội, như vậy có gì không ổn đâu.” Bạch Vĩnh Minh nguy biện nói: “Cháu cũng chỉ muốn tốt cho mọi người thôi mà, ông nghĩ xem, sau khi chúng ta bị Tuấn Phong   thu mua xong, cổ phần của mỗi cá nhân chắc chắn đều sẽ co lại, mà cháu là Chủ tịch, dù nói thế nào Tuấn Phong cũng sẽ cho cháu chút thể diện, cho nên cháu nhận của mỗi người 1% cũng chỉ là đang bảo đảm cho mọi người thôi mà” “Nói vớ vẩn!” Bạch Sĩ Phan lập tức đập bàn, chỉ Bạch Vĩnh Minh giận dữ nói: “Ai đưa ra ý kiến ngu ngốc đó cho con vậy?” Ông cụ Bạch cũng nói: “Làm như vậy không hợp quy định đâu” Bạch Vĩnh Minh lại cười nhạt: “Ông nội, ông cũng nói, vị trí Chủ tịch để cho cháu làm, cho nên mọi chuyện cần thiết trong công ty hẳn là đều do cháu quyết định đúng không?” Ông cụ Bạch nghe vậy trừng mắt tức giận, định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, dù sao ông ta đã nhường vị trí này cho Bạch Vĩnh Minh rồi.

“Cho nên, bây giờ lời nói có giá trị nhất trong nhà họ.

Bạch không phải ông nội, mà là cháu!” Bạch Vĩnh Minh đột nhiên lớn tiếng nói: “Tôi không cần biết mọi người có đồng ý

hay không, nếu không đồng ý tôi sẽ sử dụng quyền của Chủ tịch, đuổi ra khỏi nhà họ Bạch” Vốn dĩ bên dưới vẫn còn vang lên tiếng bàn tán xôn xao, bị câu nói cuối cùng của Bạch Vĩnh Minh làm cho câm miệng ngay lập tức.

Tuy mọi người đều rất phân nộ, nhưng không ai dám nói gì.

Ông cụ Bạch đột nhiên cảm thấy hơi hồi hận.

Đúng lúc này, trợ lý của ông cụ đi tới, nói thêm mấy câu bên tai ông cụ.

“Mọi người cứ họp trước đi, tôi ra ngoài một lát.” Ông cụ Bạch nói.

Lại nói ở bên kia, Trình Uyên dẫn theo Bạch An Tương đi vào Công ty Trái cây Bạch Thị xong, Bạch An Tương rất kinh ngạc: “Chúng ta đến đây làm gì?” Trình Uyên cười nói: “Tuấn Phong sắp thu mua Bạch Thị, anh là người phụ trách lần này, đây là chuyện lớn cho nên không thể nghe lời em ở nhà nghỉ ngơi được” Bạch An Tương nghe vậy hoang mang gật đầu, sau đó đi theo Trình Uyên bước vào công ty của Bạch Thị.

Sau khi bước vào mới biết, hóa ra nhà họ Bạch đang triệu tập cuộc họp, vì vậy Trình Uyên bảo người ta vào thông báo cho ông cụ một tiếng, nói là người mà ông ta đợi đã đến rồi.

Ông cụ Bạch cực kỳ kích động khi nghe trợ lý truyền lời, nhưng khi ông ta quay lại phòng làm việc của mình, lại phát hiện người đang ngồi đợi trong phòng làm việc chính là Trình Uyên và Bạch An Tương.

“Sao hai đứa lại đến đây?” Sắc mặt ông cụ Bạch lập tức tối sầm.

Bạch An Tương nhìn thấy ông cụ có vẻ hơi căng thẳng, vội vàng đứng dậy cung kính gọi: “Ông nội.” Ông cụ hừ lạnh nói: “Sao hả? Các người đến xem trò cười của nhà họ Bạch chúng tôi đúng không?” Một câu nhà họ Bạch chúng tôi khiến sắc mặt Bạch An Tương nháy mắt trở nên tái nhợt.

Trình Uyên lắc đầu nói: “Tôi đến bàn chuyện thu mua với ông” ộp!” Ông cụ Bạch vỗ bàn một cái, giận dữ nói: “Cậu có tư cách gì mà bàn với tôi? Tôi nói với cậu một câu cuối cùng,

cậu quay về nói với Chủ tịch của các cậu, ngoại trừ anh ta tự mình đến ra, còn lại đều miễn bàn!” “Nhưng mà ông nội..” Bạch An Tương định an ủi ông cụ.

Ông cụ lại chỉ vào Bạch An Tương nói: “Cút ngay!” Ông ta đổ hết oán giận với Bạch Sĩ Câu lên đầu Bạch An Tương.

Bạch An Tương bị ông cụ quát, lập tức ngây ra.

Sau đó Trình Uyên chắn trước mặt Bạch An Tương, cười nói với cô: “Em ra ngoài trước đợi anh, anh có mấy câu muốn nói với ông nội.” “Nhưng mà...” Bạch An Tương nghe vậy lại càng căng thẳng hơn, vội nói: “Anh đừng giận, dù sao ông ta cũng là bề trên của chúng ta” “Anh biết rồi” Trình Uyên vỗ vỗ Bạch An Tương, tiễn cô ra ngoài cửa.

Sau đó đột nhiên xoay người nói với ông cụ Bạch: “Bây giờ có thể bàn bạc được rồi”

Chương 110

Chương 110 Bạch An Tương làm Chủ tịch

Ông cụ bị những câu này của Trình Uyên làm cho hơi mơ hồ, ông ta lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ cậu nghe không hiểu tôi nói gì sao? Cút về bảo Chủ tịch của Tuấn Phong của các cậu đến đây bàn bạc với tôi.” Trình Uyên nói: “Được thôi.” “Vậy cậu còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn chưa cút về đi?” Ông cụ bực mình nói.

Trình Uyên không hiểu, hỏi: “Không phải ông nói muốn bàn bạc với tôi sao?” “Cậu còn trẻ quá có phải tai có vấn đề không?” Ông cụ bị anh chọc giận, nói: “Tôi muốn bàn bạc với Chủ tịch của Tuấn Phong.” Trình Uyên gật đầu: “Đúng vậy, tôi chính là Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong.” “Cậu...!” Ông cụ bị Trình Uyên chọc cho tức giận tới tay run rẩy, ông ta chỉ vào mặt Trình Uyên nói: “Cậu là do đũa con bất hiếu Bạch Sĩ Câu kia phái đến phải không? Tôi thấy cậu không muốn đi ra khỏi cánh cửa này nữa rồi: “Tôi thật sự là Chủ tịch của Tuấn Phong” Trình Uyên đành chịu, cười khổ nói: “Phải nói thế nào thì ông mới tin đây?” Ông cụ giận quá hóa cười: “Cậu là Chủ tịch của Tuấn Phong sao? Ha ha... Cậu muốn ông già này cười chết à? Nếu cậu là Chủ tịch của Tuấn Phong, vậy ông già này chính là người giàu nhất thế giới rồi” Trình Uyên bất lực, đành lấy điện thoại di động ra, sau đó gọi video cho Vương Tử Yên.

“Chủ tịch, anh đang ở đâu vậy?” Vương Tử Yên nhận điện thoại, sau đó nghi ngờ hỏi.

Nghe thấy cách xưng hô của Vương Tử Yên với Trình Uyên, ông cụ Bạch cứng mặt.

Trình Uyên cười khổ nói: “Tử Yên, cô nói với ông cụ thân phận thật của tôi ở Tuấn Phong đi, tôi nói mà ông ta không tin.” Ông cụ Bạch hoàn toàn kinh hãi.

Thái độ cung kính của Vương Tử Yên với Trình Uyên không giống như đang giả vờ, hơn nữa có rất nhiều người đều biết đến thân phận của Vương Tử Yên ở Tuấn Phong.

Nhưng ông ta vẫn không dám tin, mặc dù Vương Tử Yên tự mình nói cho ông ta biết, Trình Uyên chính là Chủ tịch của Tuấn Phong.

Ông cụ Bạch lắc đầu, tuy rằng không tin, nhưng khí thế đã giảm đi rất nhiều: và Vương Tử Yên có quan hệ bạn học, lời cô ta nói, tôi không tin” Trình Uyên thở dài, sau đó lại gọi video cho Kim Kiệt.

Kim Kiệt là thành viên trong HĐQT của Tuấn Phong, quan hệ và tần suất xuất hiện cũng không ít hơn Vương Tử Yên, cho nên khi ông ta xun xoe như một con chó mặt xệ gọi Trình Uyên là Chủ tịch, ông cụ kinh hãi ngồi phịch xuống ghế sofa, rất lâu sau vẫn chưa tỉnh táo lại.

“Tại sao lại như vậy được?” Ông ta không thể nào hiểu được: “Vậy tại sao cậu lại ẩn nấp ở nhà họ Bạch?” Trình Uyên tự giễu cười nói: “Giả làm cháu ông hai năm, giúp tôi nhìn rõ bộ mặt thật của rất nhiều người.” Anh không nói với ông cụ Bạch tại sao lại ẩn nấp ở nhà họ Bạch, thực tế, anh cũng không biết tại sao, vì chuyện trở thành Chủ tịch Tuấn Phong cũng là chuyện mới xảy ra gần đây.

Trình Uyên hỏi: “Ông nói muốn gặp tôi, muốn nói chuyện với tôi, bây giờ có thể nói chuyện rồi, kính xin ông nội tranh thủ thời gian, tôi bận rộn lắm” Ông cụ Bạch xoa vàng trán đã đỏ đầy mồ hôi, dường như đột nhiên tỉnh táo lại, vội vàng đứng dậy, chỉ vào ghế sofa n u... À không, mời anh ngữ Trình Uyên nhìn đồng hồ.

Ông cụ Bạch có hơi xấu hổ, vì vậy ho khan một tiếng, nói: “Cũng không có ý gì, chỉ mong anh có thể đồng ý với tôi một chuyện.” “Nói-” Trình Uyên.

“Sau khi Bạch Thị được Tuấn Phong thu mua xong, Chủ tịch có thể đồng ý với ông già này là cố gắng gìn giữ vị trí của những người nhà họ Bạch trong công ty không.” Ông cụ nói.

Trình Uyên suy nghĩ một lát sau đó gật đầu nói: “Ừ, chỉ hơi thay đổi một chút thôi” Ông cụ nghe vậy thở phào một hơi, nhưng ông ta nhanh chóng nghĩ đến một vấn đề khác: “Vậy nếu anh là Chủ tịch của Tuấn Phong, Sĩ Câu nó...” “Ông ta là ông ta, tôi là tôi, Tập đoàn Lương Câu là Tập đoàn Lương Câu, Tập đoàn Tuấn Phong là Tập đoàn Tuấn Phong” Trình Uyên thản nhiên nói.

“Vậy thì tốt” Ông cụ nặng nề gật đầu.

Đột nhiên, Trình Uyên nở nụ cười: “Ông nội, vừa nãy khi đợi ông, tôi nghe nói các ông đang họp, không cẩn thận nghe thấy một chút, cảm thấy rất thú vị.” “Ờ... Trên gương mặt già nua của ông cụ lộ ra vẻ xấu hổ.

Thật ra nội dung cuộc họp của bọn họ cũng cực kỳ đơn giản, chỉ là ông cụ tuyên bố Bạch Vĩnh Minh trở thành Chủ tịch của Bạch Thị, đồng thời, Bạch Vĩnh Minh lại lập tức công khai cướp cổ phần, cũng muốn gây dựng uy tín trong công ty.

Đương nhiên, phương pháp tạo dựng uy tín của anh ta có phần khiến người khác mở rộng tầm mắt.

“Đúng lúc, tôi có chuyện muốn tuyên bố, mượn phòng họp của các ông sử dụng một lát.” Trình Uyên nói.

Ông cụ không dám chậm trễ, vội vàng nói: “Mời anh” Ra khỏi phòng làm việc, Bạch An Tương lập tức bước đến, có thể nhận ra cô rất căng thẳng.

Trình Uyên nắm bàn tay bé nhỏ của cô, cười nói: “Không sao đâu, ông nội khoan dung rộng rãi, không so đo hiềm khích trước đây với chúng ta nữa, phải không ông nội?” Ông cụ đi sau bước ra, lập tức gật đầu như già An Tương, thứ lỗi cho ông nội vừa nãy đã nặng lời, ông nội xin lỗi cháu.” Ông cụ đột nhiên trở mặt khiến Bạch An Tương có phần không kịp đề phòng.

Cô ngơ ngác nhìn về phía Trình Uyên, trong lòng buồn bực: Trình Uyên đã cho ông nội uống thuốc gì vậy? Tại sao lại trở mặt nhanh như vậy? “Không sao đâu ông nội.” Bạch An Tương vội vàng xoa tay.

Trình Uyên đi trước, ông cụ cố tình nghiêng nửa người, điều này khiến Bạch An Tương thấy rất mù mờ.

Trình Uyên đẩy cửa phòng họp ra, bước vào trước tiên.

Bạch Vĩnh Minh đang diễn giải dài dòng thì bị tiếng mở

cửa hấp dẫn, không kiềm được nhú mày nhìn ra cửa, sau đó sắc mặt thay đổi.

Không chỉ có anh ta, tất cả mọi người đều nhìn ra cửa, biểu cảm trên mặt cũng biến thành muôn màu muôn vẻ.

“Trình Uyên, mẹ nó ai cho cậu bước vào đây? Cút ngay!”

Bạch Vĩnh Minh chỉ Trình Uyên tức giận nói.

Trình Uyên hơi ngẩn ra, sau đó lạnh lùng liếc nhìn Bạch Vĩnh Minh, cười nói: “Anh có tư cách gì mà bảo tôi cút?” Bạch Vĩnh Minh vỗ ngực nói: “Tôi có tư cách gì? Cậu hãy nghe cho kỹ đây, Bạch Vĩnh Minh tôi bây giờ là Chủ tịch của Công ty Trái cây Bạch Thị, cậu nói xem tôi có quyền bảo cậu cút hay không?” “Chủ tịch của Công ty Trái cây Bạch Thị sao?” Trình Uyên cười nhạt: “Chức quan cao quá nhỉ!” Bạch Vĩnh Minh cũng đôi chọi gay gắt: “Trình Uyên, tên rác rưởi cậu đã không phải người của nhà họ Bạch chúng tôi từ lâu rồi, còn đến nhà họ Bạch chúng tôi làm gì? Bảo cậu cút là khách sáo rồi.” Trình Uyên gật đầu, sau đó tảng lờ Bạch Vĩnh Minh, chậm rãi đi đến nơi mọi người có thể nhìn thấy, hăng giọng nói: “Chiếm dụng chút thời gian của mọi người vậy, tôi tuyên bố một chuyện.” Mọi người thấy thế cũng rất khó hiểu, ai cũng tò mò nhìn về phía Trình Uyên.

“Trình Uyên, cậu nghe không hiểu tôi nói gì sao? Tôi bảo.

cậu cút ngay!” Bạch Vĩnh Minh tiếp tục gào thét.

Trình Uyên thân nhiên nói: “Bây giờ tôi tuyên bố, Tuấn Phong hoàn thành việc thu mua với Bạch Thị.” “Cái gì?” Mọi người nghe xong tất cả đều giật mình.

Bạch Vĩnh Minh cũng ngẩn ra.

Trình Uyên tiếp tục nói: “Cho nên, bây giờ tôi lấy thân phận đại diện của Tuấn Phong tuyên bố mấy nội dung bổ nhiệm nhân sự của Công ty Trái cây Bạch Thị.” Tuyên bố bổ nhiệm

nhân sự sao? Bạch Vĩnh Minh nghe vậy đột nhiên có cảm giác cực kỳ không lành, anh ta lập tức hét lên: “Mọi người đừng nghe cậu ta nói linh tinh, cậu ta chỉ là một nhân viên nho nhỏ của Tuấn Phong thôi, có tư cách gì đại biểu cho Tuấn Phong chứ?” Trình Uyên tiếp tục không đếm xỉa đến Bạch Vĩnh Minh, tiếp tục nói: “Chức Chủ tịch của Công ty Trái cây Bạch Thị, sẽ do Bạch An Tương đảm nhiệm!” “Hả?” “Cái gì?” “Bạch An Tương không phải là...?” Tất cả mọi người bối rối.

Phải biết Bạch An Tương là con gái ruột của Bạch Sĩ Câu, mà sở dĩ Bạch Thị có ngày hôm nay, hoàn toàn là bị Bạch Sĩ Câu làm hại.

Bạch An Tương cũng trợn tròn mắt, cô kinh ngạc nhìn về phía Trình Uyên.

Chương 111

Chương 111 Trưởng phòng vệ sinh

“Mọi người đừng nghe cậu ta nói bừa, lời cậu ta nói hoàn toàn không được tính, tôi mới là Chủ tịch của Công ty Trái cây Bạch Thị!” Bạch Vĩnh Minh vội vàng nói: “Mà cậu ta chẳng là cái thá gì, hoàn toàn không có quyền nhúng tay vào chuyện của nhà họ Bạch chúng tôi.” “Còn nữa, cậu và Bạch An Tương vốn là vợ chồng, hai người đang nghĩ cách muốn cướp quyền hành của nhà họ Bạch chúng tôi à, hừ, nghĩ hay lắm!” Bạch Vĩnh Minh càng nói càng cảm thấy mình nói rất có lý, thuận tay chỉ về phía Bạch An Tương, nói: “Bạch An Tương, cô cũng không tự soi gương mà nhìn xem phẩm hạnh mình thế nào, cô mà cũng xứng làm Chủ tịch của nhà họ Bạch chúng tôi sao?” Mặc dù Bạch Vĩnh Minh nói dường như rất có lý, cũng lý lẽ đàng hoàng, nhưng bây giờ lại không có ai bằng lòng ủng hộ anh ta, vì khi anh ta làm Chủ tịch đã cướp đoạt 1% cổ phần của những người khác.

Hơn nữa, bây giờ ông cụ Bạch đang đứng sau lưng Trình Uyên và Bạch An Tương, khi Trình Uyên nói chuyện, ông ta cũng không lên tiếng, rõ ràng là chấp nhận Trình Uyên rồi.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Bạch Vĩnh Minh vẫn không chịu bỏ qua, thậm chí anh ta còn kêu gào: “Bảo vệ, bảo vệ đâu? Đuổi hai người này ra ngoài cho tôi!” Bảo vệ không dám bước lên, vì ông cụ Bạch đứng ngay bên cạnh Trình Uyên.

Bạch Vĩnh Minh dùng ngôn từ sỉ nhục Trình Uyên, anh hoàn toàn không thèm quan tâm, nhưng nếu đụng đến Bạch An Tương thì Trình Uyên không đứng yên nữa rồi.

“Người cần phải về soi gương là anh chứ?” Trình Uyên hỏi ngược lại: “Anh mà cũng xứng làm Chủ tịch của nhà họ Bạch sao?” “Cậu có ý gì?” Bạch Vĩnh Minh tức giận nói: “Bảo vệ

đâu rồi, còn đứng ngậy ra đây làm gì?” Trình Uyên xòe tay nhún vai, sau đó nói với ông cụ Bạch sau lưng: “Phần sau đến lượt ông ra tay rồi: Ông cụ thở dài, giống như chỉ chớp mắt lại già đi mười tuổi nữa, người càng còng xuống hơn.

Ông ta đi ra đứng trước Trình Uyên, sau đó nói với mọi người: “Trình Uyên nói không sai, Bạch Thị chúng ta đã bị Tuấn Phong thua mua rồi, mà ai đến làm Chủ tịch, đương nhiên sẽ do Tuấn Phong quyết định, Trình Uyên là người phụ trách chuyện thu mua của Tập đoàn Tuấn Phong, đương nhiên cũng có quyền bãi miễn và bổ nhiệm Chủ tịch của Bạch Thị chúng ta.” Ông cụ không nói ra thân phận của Trình Uyên, là do ông ta nghĩ, nếu Trình Uyên đã không tự tiết lộ thân phận của mình, nhất định là không muốn để cho người khác biết, vì vậy, ông ta cũng phối hợp, cố tình giúp Trình Uyên che giấu thân phận.

Nghe thấy lời nói của ông cụ Bạch, tất cả mọi người đều đổi mắt nhìn về phía Bạch An Tương.

Bất thần bị tất cả mọi người nhìn chăm chăm, Bạch An Tương cảm thấy hơi mất tự nhiên, cô vẫn không thể tin được, nghi ngờ nhìn về phía Trình Uyên, gương mặt đầy thắc mắc.

Trình Uyên chỉ mỉm cười với cô.

Bạch Vĩnh Minh vẫn không chịu thôi, anh ta vội vàng hét lên: “Ông nội, ông nói gì vậy? Ông đã nhường vị trí Chủ tịch cho cháu rồi, cho nên bây giờ ông có tư cách gì mà lên tiếng chứ?” “..” Những lời này của Bạch Vĩnh Minh nhất thời khiến ông cụ Bạch trừng lớn hai mắt.

Không chỉ có ông cụ Bạch, tất cả mọi người đều không ngờ Bạch Vĩnh Minh lại bất kính với ông cụ Bạch như vậy.

Bạch Sĩ Phan bước lên đáp cho Bạch Vĩnh Minh một cái lão đảo: “Nhãi ranh con nói cái gì vậy?” Bạch Vĩnh Minh không phục nói: “Con nói sự thật mà, con là Chủ tịch của Bạch Thị, lời con nói mới là đúng, bảo vệ đâu, mau đến đây bảo vệ tôi.” Anh ta càng nói, Bạch Sĩ Phan lại càng tức giận, bước lên tát cho Bạch Vĩnh Minh một cái: “Cái thằng súc sinh này, còn

định gọi bảo vệ đến đánh bố mày nữa sao?” Bạch Vĩnh Minh bị giáng một cái tát đến ngó ra.

Ông cụ chỉ làm như không thấy, tiếp tục nói: “Tôi lặp lại một lần nữa, lời nói của Trình Uyên đại diện cho Tuấn Phong, sau này công ty của chúng ta sẽ là công ty dưới †rưởng Tuấn Phong, cho nên, Trình Uyên nói Bạch An Tương là Chủ tịch của Bạch Thị chúng ta, vậy thì An Tương chính là Chủ tịch của Bạch Thị” Bạch Vĩnh Minh cuối cùng cũng ý thức được mọi chuyện không giống như tưởng tượng của mình.

Anh ta nóng lên.

“Ông nội, vậy cháu thì sao? Bây giờ cháu làm thế nào?” Bạch Vĩnh Minh lớn tiếng hỏi: “Bạch An Tương là Chủ tịch, vậy cháu là gì?” Đối với chuyện này ông cụ không kiềm được nhìn về phía Trình Uyên.

Trình Uyên cười cười: “Chủ tịch Tuấn Phong đã từng đồng ý với ông cụ, người của nhà họ Bạch chúng ta sẽ cố gắng không điều chỉnh quá lớn về mặt chức vụ, cho nên ý của Tuấn Phong là muốn điều chỉnh một chút về mặt chức vụ của anh thôi.”

Bạch Vĩnh Minh nghe vậy, lúc này, tảng đá đè nặng trong lòng mới rơi xuống, nghĩ thầm, cũng được, bất kể thế nào, điều chỉnh chức vụ vẫn có thể chấp nhận được.

Trình Uyên nói tiếp: “Trước đây anh đã làm chức vụ Giám đốc ở Bạch Thị rồi, cho nên đến làm trưởng phòng ở khu xử lý vàng đi.” “Vàng sao?” Bạch Vĩnh Minh nghe vậy trong nháy mắt trở nên hưng phấn, nhắc đến chữ vàng, điều đầu tiên anh ta nghĩ đến chính là mình có thể vợ vét được bao.

nhiều chỗ béo bở.

Nhưng sau đó cũng cảm thấy không ổn lắm: “Không đúng, Bạch Thị chúng ta không có bộ phận này, hơn nữa, lấy đâu ra vàng?” Trình Uyên vội vàng nói: “Được rồi được rồi, nói dễ hiểu một chút chính là phụ trách việc vệ sinh tất cả nhà vệ sinh của Bạch Thị, trưởng phòng vệ sinh.” “..” Bạch Vĩnh Minh sững sốt mất mười mấy giây, sau đó đột nhiên nổi giận gào thét: “Mẹ nó cậu đang đùa giỡn tôi đấy à?” Trình Uyên cũng đột nhiên nổi giận, gân cổ hét to: “Biết là tốt rồi!” Giọng nói

của anh rất cao, trong trí nhớ của tất cả mọi người, có lẽ từ khi bọn họ quen Trình Uyên đến nay, đây là lần anh to tiếng nhất. Bạch An Tương cũng giật nảy mình.

“Hàng ngày không làm việc đàng hoàng, không phải giảng bầy chỗ này cũng là giảng bầy chỗ kia” Trình Uyên chỉ vào mặt Bạch Vĩnh Minh khiển trách: “Loại người như anh, tôi không bảo anh rút ra khỏi nhà họ Bạch cũng đã coi như nể mặt ông nội lắm rồi, tốt nhất là anh im lặng đứng yên đấy cho tôi, sau đó ngậm miệng vào đi!” Ông cụ Bạch thở dài, Bạch Sĩ Phan cúi đầu, Bạch Vĩnh Minh bàng hoàng luống cuống, tất cả mọi người im lặng không nói, lúc này không ai dám lên tiếng.

“Cứ như vậy đi, bổ nhiệm xong rồi, lập tức chấp hành!” Trình Uyên nói xong, kéo bàn tay nhỏ bé của Bạch An Tương, xoay người ra khỏi phòng họp.

Đợi sau khi anh đi rồi, Bạch Vĩnh Minh mới đột nhiên tỉnh lại, lập tức giậm chân mắng: “Trình Uyên, tên rác rưởi này, cậu ta là cái thá gì? Dám chỉ tay năm ngón với ông đây hả, nhà họ Bạch có phần của cậu sao?” Nhưng không đợi anh ta mắng xong, ông cụ Bạch đột nhiên nói: “Được rồi, còn chưa thấy mắt mặt sao?” “Ông nội, cậu ta...” Bạch Vĩnh Minh.

Bạch Sĩ Phan giận dữ nói: “Mẹ nó con câm miệng cho bai” Sau khi vào trong xe, Bạch An Tương cứ luôn nhìn chăm chăm Trình Uyên, đến mức Trình Uyên thấy mắt tự nhiên, không kiềm được thúc giục: “Lái xe đi” Bạch An Tương nghiêng đầu hỏi: “Rốt cuộc anh còn giấu em bao nhiêu chuyện nữa?” Trình Uyên nghi ngờ: “Anh thật sự không giấu em mà, em nói đi, em muốn biết gì, bây giờ anh đều nói hết cho em biết” Bạch An Tương nghiêm túc hỏi: “Tại sao trước đây không nói cho em biết Tuấn Phong muốn em làm Chủ tịch, hơn nữa tại sao lại chọn em?” Trình Uyên nói: “Khi em ở Bạch Thị đã từng làm Tổng giám đốc của hạng mục mới, Tuấn Phong chọn em đương nhiên là không thể thích hợp hơn nữa rồi, còn tại sao không nói sớm cho em biết, chủ yếu là do đến lúc ấy anh mới nảy ra suy nghĩ này thôi.” “Đến lúc ấy mới nghĩ ra?” Bạch An Tương nghe vậy đột nhiên kinh hãi: “Anh đang nói, để em làm Chủ tịch, là ý kiến của anh sao? Anh có

quyền quyết định chuyện lớn như thế này sao?” “Ồ..” Lúc này
Trình Uyên mới ý thức được mình nói sai rồi.

Chương 112

Chương 112 Đột nhiên ngắt xiu

“Đó... Đó là đương nhiên.” Lúc này, Trình Uyên đột nhiên hành động ngược lẽ thường, thoải mái thừa nhận: “Anh chính là Chủ tịch của Tuấn Phong, chẳng lẽ anh nói còn không được sao?” Nhưng mà, đối mặt với lời ăn ngay nói thật của Trình Uyên, Bạch An Tương lại chếp miệng, gương mặt lạnh đi: “Thích nói thế nào thì nói!” “..” Trình Uyên cũng đành chịu, nói thật mà cô không tin thì còn có cách nào được bây giờ? “Còn đi đâu?” Bạch An Tương hỏi.

Trình Uyên suy nghĩ rồi nói: “Về nhà thôi.” Bạch An Tương lập tức lái xe về nhà.

Hai tay Trình Uyên đều bị thương, hơn nữa vết thương cũng nặng, Bạch An Tương nhớ đến lại đau lòng cho.

anh, chỉ ước gì anh nói về nhà nghỉ ngơi ngay.

Xe nhanh chóng chạy đến biệt thự Vịnh Ánh Trăng của họ, Bạch An Tương ấn điều khiển, cửa lớn chậm rãi mở.

ra.

Nhưng mà, đúng lúc này.

“Vèo” một tiếng, một bóng đen từ trên tường rào nhảy.

xuống, bóng đen kia từ trong sân nhảy lên tường rào, sau đó nhảy xuống nhanh chóng chạy đi xa.

Trình Uyên và Bạch An Tương đều bị người áo đen đột nhiên xuất hiện này dọa cho sợ hãi.

Đúng lúc khi hai người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, lại một tiếng “Vèo!” nữa, thêm một bóng người nữa từ trên tường rào nhảy ra ngoài.

Sau khi người kia đi ra không chọn bỏ chạy như người đằng trước, mà lại nhìn ra xung quanh, dường như đang tìm kiếm

thứ gì đó, sau đó anh ta nhìn thấy xe của Trình Uyên và Bạch An Tương.

Người này đi về phía xe của bọn họ.

Khi đến gần, Trình Uyên cũng nhìn rõ gương mặt anh ta, trái tim lập tức nảy lên.

Bạch An Tương cũng sợ hãi, vì hai người bọn họ đều biết người này, sát thủ kia trước đây từng muốn giết Trình Uyên, sau đó bị Bạch Long đánh bỏ chạy, lúc đó bụng Trình Uyên còn bị anh ta đâm một dao đấy.

Mái tóc dài lộn xộn, chiếc áo hoodie hoàn toàn không

phù hợp với thời tiết mùa hè, tên này cũng không khó nhận ra.

“Muốn quay xe không?” Bạch An Tương căng thẳng hỏi.

Trình Uyên lắc đầu, vì anh nhìn thấy sát thủ kia bước đến trước xe thì dừng lại, hơn nữa sau khi nhìn thấy Trình Uyên, trong mắt dường như không có sát khí như ngày đó.

Trình Uyên đẩy cửa xe ra, xuống xe hỏi: “Anh đến nhà tôi làm gì? Định giết tôi sao?” Đồng thời, anh đặt tay vào túi quần, cầm điện thoại di động ẩn số của Bạch Long.

Sát thủ lắc đầu, giọng nói trong trẻo lạnh lùng: “Nói chính xác hơn, là có người muốn giết anh, sau đó tôi đánh hắn ta chạy mất rồi” Trình Uyên nghe vậy nhớ đến người áo đen vừa mới nhảy qua tường rào chạy trốn kia, không kiềm được tò mò hỏi: “Anh đang nói là vừa nãy anh đã cứu tôi?” “Phải” Sát thủ không phản bác.

Lúc này Trình Uyên càng mù mờ hơn nữa: “Trước đây anh muốn giết tôi, bây giờ lại cứu tôi, rốt cuộc là có ý gì?” Sát thủ nói: “Yên tâm, tôi sẽ giết anh” “2” Gương mặt Trình Uyên đầy dấu chấm hỏi.

Sát thủ tiếp tục nói: “Nhưng trước khi tôi giết anh, tôi phải bảo đảm sự an toàn của anh, nếu ngộ nữa anh không cẩn thận xong đời, vậy nhiệm vụ của tôi sẽ thất bại, đương nhiên cũng không nhận được tiền thưởng rồi.” Trình Uyên nghe vậy lại căng thẳng, bước chân không tự giác được lui về phía sau, nghĩ

thầm hóa ra không phải trên này đột nhiên thức tỉnh lương tâm, mà vì tiền thưởng.

nên mới cứu mình, vậy...

Sát thủ phát tay nói: “Yên tâm, bây giờ tôi không giết anh”
“Tại sao?” Trình Uyên hỏi, hỏi xong lại hối hận, người ta đã nói bây giờ không giết anh rồi, còn không mau lên xe chạy đi, không nên hỏi câu đó làm gì. Ngộ nhờ người ta thay đổi ý định, vậy không phải mình tự tìm đường chết sao? Cũng may sát thủ không thay đổi ý định, anh ta nói: “Tôi muốn đợi đến khi quái vật bên cạnh anh ngủ gật.” Sát thủ nói xong đi luôn, để lại Trình Uyên với vẻ mặt mơ hồ.

Quái vật bên cạnh Trình Uyên, đương nhiên là đang nhạc.

đến Bạch Long.

Về đến nhà, Bạch An Tương lên tầng thay quần áo trước, còn Trình Uyên ngồi một mình trên ghế sofa phòng khách ngắm người.

Tuy anh không biết ai muốn giết mình, có điều sát thủ đã tìm đến tận nhà, xem ra phải thuê mấy vệ sĩ trình độ cao một chút, dựa vào một mình Bạch Long, không thể nào bảo vệ cho sự an toàn của cả hai người anh và Bạch An Tương được.

Đồng thời anh cũng nổi lên suy nghĩ muốn học võ với Bạch Long.

Trình Uyên đứng dậy đi uống nước, đột nhiên phát hiện trên bàn có một chút bột màu trắng, giống như vụn rơi từ viên thuốc ra. Mà ly nước kia, ít hơn một chút.

Trình Uyên nhìn thấy vậy không kiềm được nhíu mày.

“Em đi tắm, anh có việc gì gọi em.” Bạch An Tương ló đầu ra khỏi đầu cầu thang, nói với Trình Uyên.

Trình Uyên gật đầu, sau đó hỏi: “Gần đây em có uống thuốc không?” Trình Uyên đột nhiên nhớ lại, vừa nãy khi Bạch An Tương lên lầu, hình như đã uống nước kia mà.

Bạch An Tương nhíu mày: “Tôi hôm qua không ngủ được nên uống hai viên thuốc ngủ, sao vậy?” Trình Uyên nghe vậy gật

đầu nói: “Không có gì.” Bạch An Tương không kiềm được lườm anh một cái: “Làm gì mà lái nhái thần bí vậy chứ?” Đợi cô đi tắm rồi, Trình Uyên mới nhón lấy chút bột màu trắng, sau đó tìm một chiếc túi nilong thả bột phần vào.

bên trong, gói kỹ lại.

Tuy rằng Bạch An Tương nói cô uống thuốc ngủ, nhưng Trình Uyên cảm thấy có gì đó không đúng.

Theo lời sát thủ trước đây đã nói, sát thủ áo đen kia đến giết anh, nhưng tại sao anh ta lại phải đến vào ban ngày chứ? Chẳng lẽ không biết rằng bình thường, ban ngày, Trình Uyên và Bạch An Tương đều không ở nhà sao? “Ào ào... Nhà vệ sinh tầng hai vang lên âm thanh xả nước, Trình Uyên biết Bạch An Tương bắt đầu tắm ồi, tim lập tức đập nhanh hơn.

Vì anh đột nhiên có một suy nghĩ, đó chính là... Nghĩ lại cũng cảm thấy kích động đến mức khó mà tự kiềm chế được.

Nhưng mà, cuối cùng anh vẫn không chế được chính mình, Trình Uyên nghĩ, bây giờ tình cảm hai người đã ấm áp hơn rồi, anh phát hiện mình càng ngày càng để ý đến Bạch An Tương, nhất là cảm nhận của cô, anh muốn đợi cô hoàn toàn tiếp nhận mình, thật lòng thật dạ muốn giao cô cho mình, anh mới làm như vậy.

Chuyện này không liên quan đến việc có nhu nhược và ngu ngốc hay không, Trình Uyên cảm thấy đây là tôn trọng.

Thở dài, chỉ có thể tự tưởng tượng ra cảnh tắm rửa của Bạch An Tương rồi, Trình Uyên ngồi xụi lơ trên ghế sofa, nghĩ miên man một lúc rồi ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi anh tỉnh lại, trời đã tờ mờ tối rồi.

Giác ngủ buổi chiều này cũng hơi bất ngờ, Trình Uyên chép miệng, nhưng đột nhiên anh nghe thấy trên tầng, tiếng nước trong phòng tắm vẫn đang tiếp tục chảy.

Anh không kiềm được run lên, vội vàng đứng dậy chạy lên tầng.

“An Tương...!” “An Tương!” Gọi mấy lần, Bạch An Tương vẫn không trả lời, Trình Uyên nóng nảy.

Anh bát đầu xô mạnh vào cửa, đập đến ba lần, cuối cùng “rầm” một tiếng, cửa bị phá vỡ, vì vậy lập tức nhìn thấy Bạch An Tương đang nằm trên mặt đất, thân thể trần trụi.

Bạch An Tương không những có gương mặt xinh đẹp mà ngay cả dáng người cũng vô cùng hoàn mỹ, trên người không có chút thịt dư thừa nào, nhưng lại không bị gầy quá, nhất là còn phối hợp với làn da như sữa bò, có lẽ bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cô cũng tình nguyện cất bước ba năm.

Nhưng mà Trình Uyên lúc này lại hoàn toàn không có suy nghĩ đó, vì anh quá lo lắng cho Bạch An Tương rồi, trong lòng anh, sự an toàn của cô quan trọng hơn tất cả mọi thứ.

Trình Uyên nhào lên, ôm Bạch An Tương lên, đưa tay thăm dò hơi thở của cô, cũng may, vẫn còn thở.

Sau đó áp tai vào bộ ngực mềm mại của cô, muốn cảm nhận nhịp tim của Bạch An Tương một chút.

Cũng may, tim vẫn còn đập, ơ, sao đột nhiên đập nhanh như vậy? Trình Uyên nghi ngờ ngẩng đầu, sau đó nhìn thấy Bạch An Tương đang mở to mắt nhìn anh.

Chương 113

Chương 113 Nhà họ Bạch xảy ra biến cố

“AI” Một tiếng ré đột nhiên vang lên, khiến màng nhĩ Trình Uyên đau nhức.

Mười lăm phút sau, Bạch An Tương mặc đồ ngủ ngồi trên ghế sofa, nghiêm khắc trừng mắt nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên giải thích: “Em nhìn xem bên ngoài đi, trời đã tối rồi, cho nên, em ngắt xiủ bên trong đúng không? Anh cũng lo lắng cho em, cho nên... Em yên tâm, anh thề anh tuyệt đối không nhìn kỹ” “Anh còn muốn nhìn kỹ sao?” Bạch An Tương xấu hổ nói, gương mặt đỏ như quả táo chín.

Trình Uyên vội vàng xua tay, nhưng cuối cùng không biết thế nào lại trả lời một câu: “Ừ, muốn.

“Anh!” Gương mặt nhỏ nhắn lại càng đỏ hơn, Bạch An Tương cũng cảm thấy gương mặt mình sắp bốc cháy rồi: “Luu manh” Trình Uyên gãi đầu, trong đầu không ngừng xuất hiện dáng vẻ Bạch An Tương không mặc gì. Nhưng anh nhanh chóng ý thức được: “Chuyện này không đúng, điều quan trọng anh định nói ở đây là em ngắt xiủ.” Bạch An Tương cũng nhú mày: “Nhưng em không cảm thấy có cái gì không ổn cả” “Thật sự không có chỗ nào khó chịu sao?” Trình Uyên vẫn không yên tâm.

Bạch An Tương gật đầu nói: “Không có” “Ồ” Trình Uyên lên tiếng, trầm nghĩ, chẳng lẽ hai ngày nay cô quá mệt mỏi, hoặc là tụt huyết áp gì đó: “Hay ngày mai đi bệnh viện khám đi.” “Nói sau đi” Bạch An Tương chẳng hề để ý.

Sau đó cô chợt phát hiện ánh mắt Trình Uyên nhìn chằm chằm chỗ nào đó của mình, không kiềm được tức giận nói: “Này, anh nhìn đi đâu thế hả?” Trình Uyên bị cô dọa cho sợ hãi, cười nói: “Không, anh chỉ thấy áo ngủ này của em rất đẹp, vừa mới

mua sao? Sao trước đây anh chưa nhìn thấy bao giờ?” Bạch An Tương lại lườm anh một cái nữa.

Nhưng lời nói tiếp theo của Trình Uyên lại là: “Áo ngủ này cũng thật là trắng” Trắng sao? Rõ ràng là màu vàng nhạt.

“Trình Uyên!” Bạch An Tương găm lên giận dữ: “Đêm nay anh ngủ phòng khách!” Ngày hôm sau, khi Trình Uyên rời giường phát hiện Bạch An Tương đã đi rồi, chỉ để lại cho anh một tờ giấy.

“Trợ lý Vương của Tuấn Phong các anh gọi điện thoại bảo em đi nhận chức, trong phòng bếp có bữa sáng, anh tự ăn đi” Liếc mắt nhìn nhà bếp, sống lưng Trình Uyên lạnh lẽo.

Bàn tay phải đang bị băng bó, anh chỉ có thể dùng đầu ngón tay cầm khăn mặt nhúng nước để lau mặt, sau đó đến tập đoàn.

Đến tập đoàn xong, anh đưa túi nhựa đựng bột màu trắng cho Vương Tử Yên trước, nói: “Giúp tôi tìm người cầm đi xét nghiệm đi.” Vương Tử Yên lại kinh ngạc hỏi: “Chủ tịch, tay anh làm Sao vậy?” Trình Uyên nói: “Không cẩn thận bị bỏng một chút, không sao.” Vương Tử Yên tỏ ra lo lắng.

Lúc này, điện thoại của Vương Tử Yên đột nhiên vang lên, sau đó cô nghe điện thoại, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Đợi sau khi cúp điện thoại xong, Trình Uyên hỏi: “Sao.

vậy?” Vương Tử Yên nhíu mày nói: “Chủ tịch không ổn rồi, bản hợp đồng mà anh tự mình ký kia, Công ty Trái cây Bạch Thị từ chối ký tên” “Từ chối?” Trình Uyên đột nhiên ngẩn ra.

Phải biết bây giờ người đang vội không phải Tập đoàn Tuấn Phong, mà hẳn là Công ty Trái cây Bạch Thị mới đúng, hơn nữa hợp đồng này không có bất kỳ điều gì gây khó dễ cho người nhà họ Bạch, đã là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi, tại sao ông cụ lại từ chối ký tên? Chỗ này có vấn đề.

Sau khi suy nghĩ, Trình Uyên nói: “Đi điều tra xem từ ngày hôm qua đến bây giờ ông cụ Bạch đã tiếp xúc với những ai” Vương Tử Yên lập tức hiểu được ý định của Trình Uyên, vội vàng đi ra ngoài, thuận tay cầm chiếc túi nhựa mà Trình Uyên đưa cho.

Mà Trình Uyên lại chợt nghĩ đến chuyện gì.

Bạch An Tương đến Công ty Trái cây Bạch Thị, nếu ông cụ từ chối ký tên, bọn họ nhất định sẽ gây khó dễ cho.

Bạch An Tương.

Nghĩ vậy, anh gọi điện thoại thẳng cho Bạch Long: “Đứng dưới tầng đợi tôi.” Lúc này Bạch An Tương cũng đến Công ty Trái cây Bạch Thị rồi.

Hôm nay cô mặc một bộ tây phục màu trắng, lộ ra tư thái hiên ngang, xe dừng lại trước tòa nhà cao tầng của Công ty Trái cây Bạch Thị, sau khi xuống xe cô đi thẳng về phía phòng họp.

Mỗi người lãnh đạo mới nhận chức đều sẽ triệu tập cuộc.

họp, Bạch An Tương cũng không ngoại lệ, trước đó cô đã gọi điện thoại cho Bạch Doanh Doanh bảo cô ta triệu tập lãnh đạo cấp cao của công ty đến phòng họp gặp.

mặt.

Nhưng khi Bạch An Tương đến phòng họp, lại phát hiện trong phòng họp đã ngồi đầy người từ lâu, mà người ngồi ở vị trí Chủ tịch, lại là Bạch Vĩnh Minh.

Bạch An Tương đẩy cửa bước vào, hơi nhíu mày.

Bạch Vĩnh Minh nghe tiếng mở cửa cũng nhìn về phía cửa, sau khi nhìn thấy Bạch An Tương, anh ta nhếch miệng lên, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ quái “Ôi, đây không phải là cô chủ của chủ tịch Tập đoàn Lương Câu sao? Hôm nay ngọn gió nào thổi cô đến Công ty Trái cây Bạch Thị chúng tôi vậy?” Bạch An Tương không biết anh ta đang giở trò quỷ gì, cho nên không vui nói: “Bạch Vĩnh Minh, anh còn ở đây.

làm gì?” “Họp thôi!” Bạch Vĩnh Minh đương nhiên nói: “Tôi là Chủ tịch của Công ty Trái cây Bạch Thị, công ty mở cuộc họp, đương nhiên tôi phải đến” Bạch An Tương nói: “Anh đã không còn là Chủ tịch của Bạch Thị nữa” Bạch Vĩnh Minh cười lắc đầu: “Tôi nói hay cô nói đều bỏ.

không tính, Trình Uyên nói cũng bỏ không tính” “Vậy ai quyết định?” “Đương nhiên là ông nội.” Bạch Vĩnh Minh cười nhạt:

“Trình Uyên là cái thá gì cũng dám khoa tay múa chân với nhà họ Bạch chúng tôi, còn cô nữa, cô là cái thá gì mà cũng dám mơ mộng hão huyền làm Chủ tịch của Bạch Thị chúng ta?”

Bạch An Tương mím chặt môi, trong lòng dâng lên cảm giác không ổn, cô nhìn xung quanh, phát hiện tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, đều không có thiện ý gì.

“Tôi đi hỏi ông nội.” Bạch An Tương xoay người định đi ra ngoài.

Lúc này mới phát hiện, mấy bảo vệ chặn cửa ra vào, cô hoàn toàn không đi ra được.

“Bạch Vĩnh Minh, anh định làm gì?” Bạch An Tương quay người lại hỏi.

Bạch Vĩnh Minh cười nhạt: “Tôi còn định hỏi cô, cô định làm gì thế? Dám tự tiện xông vào Công ty Trái cây Bạch Thị chúng tôi luôn à?” “Tự tiện xông vào sao?” Bạch An Tương nhíu chặt mày.

Bạch Vĩnh Minh đứng dậy đi đến trước mặt Bạch An Tương, nhìn cô chăm chăm, sau đó lắc đầu, đột nhiên...

“Bốp!” Anh ٲa vung tay tát thẳng lên mặt Bạch An Tương, trong nháy mắt trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Bạch An Tương hiện rõ năm ngón tay.

“Anh...!” Bạch An Tương.

Bạch Vĩnh Minh lạnh lùng nói: “Cái tát này cô chịu thay Trình Uyên, tôi muốn cho cô biết, ở nhà họ Bạch, ai mới có quyền quyết định” Bạch An Tương cũng nổi giận, giơ tay định đánh trả, lại bị bảo vệ nắm chặt cánh tay mảnh khảnh của cô.

Bạch Vĩnh Minh ghé tởm nói: “Sao hả? Cô còn định đánh tôi à?” Bạch An Tương giận dữ nói: “Bạch Vĩnh Minh anh nghe cho kỹ đây, tôi mặc kệ hôm nay nhà họ Bạch xảy ra biến cố gì, cái tát này, tôi sẽ bắt anh phải trả lại gấp bội” Bạch Vĩnh Minh cười: “Ha ha. ٲ tôi trả lại gấp bội sao? Được, cô nói cho tôi biết định bắt tôi trả lại gấp bội kiểu gì đi? Cô dựa vào cái gì? Dựa vào tên rác rưởi Trình Uyên kia sao? Tôi không sợ phải nói cho cô biết, hôm nay ngay cả cửa của Bạch Thị chúng tôi cũng không thể bước vào được, cho dù có bước vào được, cậu

ta cũng có vào mà không có ra.” “VẬY sao?” Lúc này, một giọng nói lạnh lẽo cực kỳ giống như băng giá nghìn năm đột nhiên vang lên: “Tôi thật sự muốn xem, anh làm tôi có vào mà không có ra kiểu gì đây?” Bạch Vĩnh Minh đột nhiên kinh hãi.

Bạch An Tương lại đột nhiên vui mừng.

“Anh...!” Bạch An Tương.

Bạch Vĩnh Minh lạnh lùng nói: “Cái tát này cô chịu thay Trình Uyên, tôi muốn cho cô biết, ở nhà họ Bạch, ai mới có quyền quyết định” Bạch An Tương cũng nổi giận, giơ tay định đánh trả, lại bị bảo vệ nắm chặt cánh tay mảnh khảnh của cô.

Bạch Vĩnh Minh ghê tởm nói: “Sao hả? Cô còn định đánh tôi à?” Bạch An Tương giận dữ nói: “Bạch Vĩnh Minh anh nghe cho kỹ đây, tôi mặc kệ hôm nay nhà họ Bạch xảy ra biến cố gì, cái tát này, tôi sẽ bắt anh phải trả lại gấp bội” Bạch Vĩnh Minh cười: “Ha ha. † tôi trả lại gấp bội sao? Được, cô nói cho tôi biết định bắt tôi trả lại gấp bội kiểu gì đi? Cô dựa vào cái gì? Dựa vào tên rác rưởi Trình Uyên kia sao? Tôi không sợ phải nói cho cô biết, hôm nay ngay cả cửa của Bạch Thị chúng tôi cũng không thể bước vào được, cho dù có bước vào được, cậu ta cũng có vào mà không có ra” “VẬY sao?” Lúc này, một giọng nói lạnh lẽo cực kỳ giống như băng giá nghìn năm đột nhiên vang lên: “Tôi thật sự muốn xem, anh làm tôi có vào mà không có ra kiểu gì đây?” Bạch Vĩnh Minh đột nhiên kinh hãi.

Bạch An Tương lại đột nhiên vui mừng.

Chương 114

Chương 114 Con phân nô của

Trình Uyên Anh bước từng bước về phía Bạch Vĩnh Minh, trong mắt tràn ngập lửa giận, mắt cũng không hề chớp lấy một cái.

Bạch Vĩnh Minh bị Trình Uyên nhìn đến mức sợ hãi, nhưng trong phòng đầy người nhà họ Bạch, anh ta cũng không muốn tỏ ra quá hèn nhát, vì vậy gắng giọng nói: “Cậu định làm gì? Trình Uyên, cậu phải biết, chỗ này là nhà họ Bạch, nếu cậu dám...” “Bốp!” Âm thanh giòn giã vang lên, còn mạnh hơn cái tát vừa nãy Bạch Vĩnh Minh đánh Bạch An Tương. Bạch Vĩnh Minh bị tát đến nổ đom đóm mắt, ngòì bệt xuống mặt đất.

“Đồ rác rưởi, cậu dám đánh tôi?” Bạch Vĩnh Minh không thể tin nổi hét lên.

Lần trước anh ta bị Trình Uyên đánh vì mình đang ở thế yếu, nhưng bây giờ ở đây toàn là người của nhà họ Bạch, hơn nữa ông cụ đột nhiên lại cho mình làm Chủ tịch lần thứ hai, mình ở nhà họ Bạch có quyền lực cao nhất, Trình Uyên dựa vào cái gì mà dám ra tay.

“Bốp!” Lật tay tát thêm cái nữa! Không đợi Bạch Vĩnh Minh có bất kỳ phản ứng nào, Trình Uyên cười thẳng lên người Bạch Vĩnh Minh, điên cuồng nhắm thẳng mặt anh ta phát ra âm thanh “bốp bốp” không ngừng bên tai.

Lần này Bạch Vĩnh Minh bị đánh cho ngờ người, tất cả mọi người nhà họ Bạch có mặt đều trợn tròn mắt, không ai dám di chuyển, có lẽ cũng đã quên di chuyển rồi.

Dựa vào thế lực mà nói, Trình Uyên đánh nhau hẳn không phải đối thủ của Bạch Vĩnh Minh, nhưng một khi thật sự bị chọc giận, “giá trị vũ lực” không còn tính toán như vậy được.

Bạch Vĩnh Minh bị Trình Uyên cuời lên người tát một lúc.

thì đã đàn người từ lâu, đầu kêu ong ong, nào còn có thể đánh trả được nữa? Mà lúc này Bạch An Tương nhìn cảnh tượng này, kinh ngạc bịt chặt miệng mình, trong lòng dường như có nai con đang chạy loạn.

Vừa nãy khi Bạch Vĩnh Minh tát cô một cái, cô còn nói, tôi sẽ khiến anh phải trả lại gấp bội cái tát này.

Bây giờ hay rồi, thật sự gấp bội, hơn nữa còn tăng thêm rất nhiều lần.

Nhưng vấn đề là trên tay Trình Uyên cũng có vết thương, đánh kẻ địch một nghìn tự tổn hại tám trăm, sau khi tát Bạch Vĩnh Minh mười mấy cái, Trình Uyên cũng đứng dậy, hai tay không ngừng run rẩy, hơn nữa máu còn chảy ra nhuộm đỏ ngón tay.

Nhìn sang Bạch Vĩnh Minh cũng máu me đầy mặt, có điều phần lớn đều là máu của Trình Uyên.

Bạch An Tương nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đau lòng không thể thở được, cô vội vàng lao đến nâng tay Trình Uyên lên, đôi mắt tức thì đỏ bừng: “Đau không?” Tay Trình Uyên run lẩy bẩy, giống như bị Parkinson rất nặng. Nhưng anh vẫn lắc đầu nói với Bạch An Tương: “Không đau, em có đau không?” Anh rất muốn chạm vào gương mặt bị Bạch Vĩnh Minh đánh sưng lên của cô, nhưng lại sợ quệt máu lên mặt cô.

Những người nhà họ Bạch có mặt đã sợ điếng hồn, Bạch Vĩnh Minh bị đánh đến mức máu me đầy mặt, thậm chí có người còn chuẩn bị cầm điện thoại di động báo cảnh sát.

Có người khẽ nói: “Mẹ nó, có phải đánh chết rồi không?” Nhưng sau đó thân thể Bạch Vĩnh Minh giật giật, sau đó bắt đầu lăn lộn rên rỉ, giống như con chó bị người ta đánh nằm co quắp trên mặt đất.

“Rầm!” một tiếng.

Cửa phòng họp lại bị người ta đẩy ra lần nữa, ông cụ Bạch và mấy người con trai của ông ta đều xông vào, Bạch Sĩ Phan nhìn thấy Bạch Vĩnh Minh lăn lộn trên đất thì vội vàng chạy đến.

Mà ông cụ Bạch lại nhìn chăm chăm vào Trình Uyên.

Trình Uyên quay đầu nhìn ông cụ Bạch, sau đó đi đến trước mặt ông ta, lạnh lùng hỏi: “Tại sao?” Về mặt ông cụ lạnh lùng, cười nhạt: “Cậu cũng là người kinh doanh, sao lại hỏi câu ngu ngốc như vậy? Người kinh doanh nặng lợi ích chẳng lẽ cậu không biết sao?” Sau đó, Bạch Sĩ Phan ôm Bạch Vĩnh Minh giận dữ nói: “Trình Uyên, mẹ nó cậu quá đáng rồi đó, cậu nhìn xem cậu đánh con tôi ra nông nổi gì rồi.” Nhìn thấy cháu mình bị đánh thành bộ dạng thế kia, ông cụ cũng híp mắt, không kiềm được nói: “Trình Uyên, món nợ hôm nay chúng ta phải tính toán.” Trình Uyên biết nhà họ Bạch tìm được chỗ dựa mới rồi, hoàn toàn không coi anh ra gì nữa, có điều anh cũng hơi tò mò, đó chính là ông cụ Bạch không để lộ thân phận của anh.

“Tính thế nào?” Trình Uyên hỏi.

Ông cụ nói: “Đầu tiên, cậu tự tiện xông vào, thứ hai, còn hành hung đánh người, cậu nói xem làm sao bây giờ?” “Ông muốn tiền sao?” Trình Uyên dường như hiểu ra ý ông cụ là gì.

Ông cụ cũng coi như thả lỏng, lập tức xòe tay ra: “Năm mươi triệu.” Năm mươi triệu! Đối với Bạch Thị mà nói có thể xem như một khoản tiền lớn có thể trở về từ cõi chết rồi, phải biết trước đây khi Tuấn Phong bằng lòng đầu tư cho hạng mục mới của Bạch Thị cũng mới ra giá có tám mươi triệu thôi.

Đối với hành động đào mỏ của ông cụ, đầu tiên Bạch An Tương kinh ngạc đến ngây người, cô dường như không thể tin vào tai mình: “Ông nội, là Bạch Vĩnh Minh đánh cháu trước.” Nhưng mà, đối với tiếng ông nội này của Bạch An Tương, ông cụ lại lựa chọn không nghe thấy, ông ta hoàn toàn không để ý đến cháu gái của ông ta, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm Trình Uyên.

Trình Uyên lại cười.

Năm mươi triệu với anh bây giờ mà nói cũng chẳng phải chuyện gì to tát, có điều...

“Tiền cũng không nhiều” Anh nói.

Lông mày ông cụ giãn ra.

Nhưng sau đó Trình Uyên lại nói: “Nhưng tôi sẽ không đưa cho ông một cắc nào hết.” Ông cụ lại nhíu mày lần nữa.

Trình Uyên nhìn mặt ông cụ, trầm giọng nói: “Tôi không biết ông đang suy tính cái gì, lại chọn được tập đoàn khác thu mua, tôi cũng thật sự không nghĩ ra còn có ai ở thành phố Tân Dương lại dám động đến miếng bánh của Tuấn Phong” “Nhưng mà... Tôi muốn cảnh cáo ông, bất kể là ai bất kể là tập đoàn nào, tôi đều không quan tâm. Chọc đến tôi thì ngay cả tập đoàn thu mua các ông, cũng sẽ biến mất luôn.” Ông cụ nghe vậy, gương mặt lộ vẻ nghiêm nghị.

Trình Uyên tiếp tục nói: “Tôi nghĩ, ông sẽ phải hối hận, hơn nữa còn hối hận rất nhanh thôi!” Quả thật điều kiện mà Tuấn Phong đưa ra cho Bạch Thị cũng đã đủ tốt lắm rồi.

“Ngoài ra, Bạch Vĩnh Minh đánh cháu gái của ông, ông có thể giả vờ không nhìn thấy, nhưng anh ta đánh vợ tôi, tôi phải bắt anh ta trả giá.” “Có điều ông yên tâm, đây là máu của tôi” Nói xong, anh giơ đôi tay máu me đầm đìa lên, cũng có giọt máu thấm ra ngoài băng vải, rơi xuống đất.

Nói xong, Trình Uyên nói với Bạch An Tương: “Chúng ta đi” Bạch An Tương vội vàng đuổi theo Trình Uyên, chuẩn bị bước ra khỏi cửa.

“Các người định cứ thế mà đi sao?” Lúc này, Bạch Sĩ Phan, ba của Bạch Vĩnh Minh lại lạnh lùng nói.

Bạch Vĩnh Minh cũng đột nhiên gào lên âm ỉ: “Ba, không thể thả bọn họ đi được, ba nhìn xem cậu ta đánh con kia. Ông nội, không thể thả bọn họ đi được, bảo người đánh gãy chân bọn họ đi, nếu không chuyện này không yên đâu!” Trình Uyên nghe vậy, bước chân cũng dừng lại, lúc này lại có bảo vệ bao vây.

Trình Uyên thản nhiên nói: “Tôi muốn đi, không ai có thể cản được” “Hơn nữa bây giờ tôi rất khó chịu, nếu muốn chết thì cứ việc xông lên thử xem” Các bảo vệ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, vì Bạch Long đột nhiên đứng ra.

Bạch Long giống như một tòa tháp sắt, hơn nữa mặt không thay đổi chút nào. Ai cũng hiểu rõ, càng là người như vậy lại

càng không dễ đối phó, hơn nữa vừa này bốn năm bảo vệ bị anh ta đụng vào thoi đã lập tức ngã xuống, hơn nữa rất lâu rồi mà chưa đứng dậy được.

Không ai dám chặn lại, vì vậy Trình Uyên lộ ra vẻ mặt chế giễu với đám người Bạch Vĩnh Minh, xoay người định rời đi.

Đúng lúc này, Bạch An Tương đột nhiên cảm thấy mắt tối sầm xuống, choáng váng ngã xuống mặt đất.

Trình Uyên theo bản năng đỡ cô, nhưng lúc này, Bạch An Tương đã hoàn toàn hôn mê rồi.

“An Tương, An Tương...” Trình Uyên lo lắng hỏi: “Em làm sao vậy?” Người nhà họ Bạch cũng ngẩn ra, cảnh tượng này xuất hiện quá đột ngột, rất nhiều người đều xông đến.

Trình Uyên bế Bạch An Tương nói với Bạch Long: “Đi lái xe” Bạch Long cũng hung dữ trợn mắt liếc nhìn đám bảo vệ, những bảo vệ kia sợ hãi đến mức lùi ra sau mấy bước, sau đó Bạch Long đi lái xe, đây cũng là đang cảnh cáo cho bọn họ biết tốt nhất đừng động đến Trình Uyên, nếu không...

“Chắc chắn là giả vờ, mọi người ngăn cậu ta lại, đừng để bị cậu ta lừa!” Bạch Vĩnh Minh vẫn còn đang kêu gào.

Các bảo vệ do dự có nên chặn lại hay không.

Trình Uyên đột nhiên quay đầu chỉ vào Bạch Vĩnh Minh tức giận nói: “Nếu An Tương có chuyện gì không may, mẹ nó tôi sẽ xé xác anh thành trăm mảnh!”

Chương 115

Chương 115 Xông vào.

Trình Uyên nghiêng răng lạnh lùng nói ra câu này, khiến cho người nghe giống như rơi xuống hầm băng.

Người của nhà họ Bạch chưa từng nhìn thấy Trình Uyên dùng giọng điệu này nói chuyện bao giờ, Bạch Vĩnh Minh cũng chưa từng thấy, nhất thời bị Trình Uyên dọa cho không nói nên lời.

Ông cụ nhìn thấy Bạch An Tương ngất xỉu, không bước lên nhìn, nhưng sắc mặt đột nhiên biến thành trắng bệch.

Người khác không biết thân phận của Trình Uyên, nhưng ông ta lại biết rõ, sở dĩ không để lộ cho mọi người, vì thật ra ông cụ cũng cảm thấy Trình Uyên sẽ tăng giá hơn nữa, việc làm ăn mà, rao giá trên trời trả giá dưới đất là chuyện cực kỳ bình thường nhất trên đời, cho nên, ông ta cũng giữ lại một con đường lui cho nhà họ Bạch.

Nhưng mà, Bạch An Tương xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dựa vào thái độ trước mắt của Trình Uyên với Bạch An Tương, ông ta đột nhiên ý thức được, đường lui này đã không còn nữa rồi.

Quả nhiên, Trình Uyên bế Bạch An Tương, trước khi rời đi đã lạnh lùng nói với ông cụ một câu: “Không còn cơ hội nữa” Những lời này giống như sấm sét giáng thẳng xuống đầu ông cụ.

Xong rồi, ông ta thềm nói.

Địa vị của Tuấn Phong ở thành phố Tân Dương, những doanh nghiệp khác há có thể so sánh được sao? Ông ta biết, lần này cơ hội để bàn bạc tăng giá với Tuấn Phong đã rơi vào ngõ cụt rồi, mà nếu vì vậy Bạch An Tương xảy ra chuyện gì ngoài ý

muốn, Trình Uyên nhất định sẽ dùng toàn bộ Tuấn Phong ném Bạch Thị xuống vực sâu địa ngục.

Trình Uyên bế Bạch An Tương đi rồi, mà ông cụ vẫn đờ đẫn đứng tại chỗ, vẻ mặt ngây dại.

Cuối cùng Bạch Vĩnh Minh cũng có can đảm đến gần, anh ta chỉ về phía Trình Uyên vừa rời đi, nói với ông cụ: “Ông nội, sao ông lại thả cậu ta đi như vậy? Rõ ràng.

Bạch An Tương giả vờ, cô ta đang giả vờ ngắt xiú thôi, chuyện này không thể bỏ qua như vậy được!” Ông cụ Bạch đột nhiên quay đầu giận dữ nhìn Bạch Vĩnh Minh, Bạch Vĩnh Minh sợ hãi đến mức không kiềm được run cả người.

“Cút!” Ông cụ nổi giận gầm lên với anh ta.

Bạch An Tương đột nhiên ngắt xiú làm Trình Uyên sợ hãi, anh không dám dừng lại, bế Bạch An Tương chạy xuống tầng, sau khi lên xe nói với Bạch Long: “Mau lái xe, đến bệnh viện” Dọc đường đi, Bạch An Tương giống như đã chết rồi, mặc cho Trình Uyên gọi thế nào lay ra sao cô cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Đến cửa bệnh viện nhưng lại không đi vào được.

Một đám người mặc đồ tang đội mũ tăng cầm gậy khóc tang, chặn kín cửa bệnh viện, hơn nữa ở giữa còn đốt lửa, có người còn đang ngồi trước đồng lửa đốt cái gì đó, khóc suốt muốt không ngừng.

“Chuyện gì vậy?” Trình Uyên lo lắng hỏi.

Bạch Long nói: “Gây chuyện ở bệnh viện!” Trình Uyên cực kỳ sốt ruột, àng nhẹ nhàng đặt đầu Bạch An Tương xuống ghế ngồi, mở cửa xe bước xuống.

Anh hỏi một người mặc áo tang giả vờ khóc nhưng thực ra đang cười: “Xảy ra chuyện gì vậy?” Người mặc áo tang kia liếc nhìn Trình Uyên một cái, sau đó bực bội nói: “Cút cút cút, chuyện chả liên quan tới anh thì cút xa ra” Trình Uyên nghe vậy không kiềm được hơi tức giận: “Làm phiền các người tránh ra, trên xe tôi có người bệnh” Anh sốt ruột nên cũng hơi to tiếng, vì vậy rất nhiều người đều nghe thấy, một người phụ

nữ to béo mặc nguyên bộ đồ tang đột nhiên xông lên nói với Trình Uyên: “Có người bệnh thì ghê gớm lắm sao? Bệnh viện này làm ba tôi chết rồi, các anh còn muốn đến bệnh viện này khám.

bệnh sao? Tôi nói cho các anh biết, chúng tôi chặn cửa không cho bệnh viện kiếm tiền, cũng là muốn tốt cho các anh” “Đúng đây, mau rút đi!” Một đám người mặc áo tang gầm lên với Trình Uyên.

Trình Uyên nhanh chóng bị đẩy ra khỏi đám người.

Lúc này, trong đám quần chúng đứng xem có người nói: “Thật không biết xấu hổ, nói bệnh viện người ta làm chết ba bà ta, rõ ràng là muốn vi n, một ông cụ tám mươi tuổi đột nhiên phát bệnh tim, chết rồi còn đổ tội cho bệnh viện người ta.” “Suyt, anh nói nhỏ chút, nếu không lát nữa sẽ bị bọn họ quây lại đánh đây” Có người qua đường nhắc nhở.

Trình Uyên nghe vậy cũng hiểu rồi.

Ai đúng ai sai không có quan hệ gì với anh, nhưng bất kể như thế nào chẳng nữa, cũng không thể trì hoãn chuyện khám bệnh cho Bạch An Trương được, hơn nữa, bệnh viện gần đây nhất cũng phải lái xe mất hai mươi phút.

Bây giờ anh không muốn đợi thêm một phút nào nữa.

Lên xe, Bạch Long hỏi: ‘Làm sao giờ?’ Trình Uyên nghiêng chặt răng, nhìn chằm chằm người phụ nữ to béo vừa khóc gào không có nước mắt vừa vụng trộm cắn hạt dưa kia, giọng nói sắc lẹm: “Xông vào!” Bạch Long nghe vậy gật đầu.

“Vù vù..” Xe hơi phát ra âm thanh chân ga nổ vang, luồng khói đen cao ngất xông lên trời, lập tức dọa đám quần chúng hóng hớt đang bao vây bệnh viện sợ hãi.

Sau đó ‘Brum!’ một tiếng, xe hơi lao ra ngoài.

Trình Uyên nhanh chóng bị đẩy ra khỏi đám người.

Lúc này, trong đám quần chúng đứng xem có người nói: “Thật không biết xấu hổ, nói bệnh viện người ta làm chết ba bà ta, rõ ràng là muốn vòi tiền, một ông cụ tám mươi tuổi đột nhiên phát bệnh tim, chết rồi còn đổ tội cho bệnh viện người ta.”

“Suyt, anh nói nhỏ chút, nếu không lát nữa sẽ bị bọn họ quây lại đánh đấy” Có người qua đường nhắc nhở.

Trình Uyên nghe vậy cũng hiểu rồi.

Ai đúng ai sai không có quan hệ gì với anh, nhưng bất kể như thế nào chẳng nữa, cũng không thể trì hoãn chuyện khám bệnh cho Bạch An Tương được, hơn nữa, bệnh viện gần đây nhất cũng phải lái xe mất hai mươi phút.

Bây giờ anh không muốn đợi thêm một phút nào nữa.

Lên xe, Bạch Long hỏi: “Làm sao giờ?” Trình Uyên nghiêng chặt răng, nhìn chằm chằm người phụ nữ to béo vừa khóc gào không có nước mắt vừa vụng trộm cắn hạt dưa kia, giọng nói sắc lẹm: “Xông vào!” Bạch Long nghe vậy gật đầu.

“Vù vù..” Xe hơi phát ra âm thanh chân ga nổ vang, luồng khói đen cao ngất xông lên trời, lập tức dọa đám quần chúng hóng hớt đang bao vây bệnh viện sợ hãi.

Sau đó “Brùm!” một tiếng, xe hơi lao ra ngoài.

Đám người đang chặn cửa bệnh viện hoảng sợ, vội vàng chạy dạt ra khắp nơi, chiếc xe nghiêng qua đồng lửa kia, tiền giấy hai màu vàng trắng đột nhiên giống như đóm lửa chập chờn, bay tán loạn khắp nơi.

Xe lao thẳng vào trong bệnh viện.

“Đó là ai vậy?” “Mẹ nó, suýt nữa tông ông đây rồi!” “Anh ta thổi bay tiền giấy của ông cụ rồi!” “Chặn anh ta lại, đánh chết anh ta!” Đám người hoàn hồn lại, thì thào một lúc rồi lập tức xông về phía xe hơi của Trình Uyên.

Xe dừng ở cửa chính bệnh viện, Trình Uyên bế Bạch An Tương chạy vào trong, bác sĩ của phòng cấp cứu nhìn thấy, vội vàng kéo đến.

Mà đám người gây chuyện bên ngoài đang định xông về phía Trình Uyên, cửa xe cũng đã mở ra, Bạch Long từ trong xe bước ra, vũng vàng bình tĩnh đứng đó.

Bạch An Tương được đưa vào phòng cấp cứu, Trình Uyên đứng bên ngoài lo lắng chờ đợi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lúc này, điện thoại của Trình Uyên đột nhiên vang lên.

“Alo?” “Chủ tịch” Đầu bên kia điện thoại Vương Tử Yên nghiêm túc nói: “Chúng tôi điều tra được, bên thu mua Công ty Trái cây Bạch Thị chính là Tập đoàn Trích Thủy.” “Ừ, biết rồi” Trình Uyên gật đầu, sau đó thuận tay cúp.

máy.

Bạch An Tương gặp chuyện không may, lúc này Trình Uyên hoàn toàn không có tâm trạng nghe bất kỳ tin tức gì nữa, mặc dù chuyện Tập đoàn Trích Thủy lại lần thứ hai chen ngang Tuấn Phong thu mua Bạch Thị cũng đã đủ chấn động.

Không lâu sau, Bạch Sĩ Câu cũng đến. Vừa nãy khi Trình Uyên còn ở trên xe đã gọi điện thoại cho ông, xảy ra chuyện lớn như vậy, Trình Uyên cảm thấy nhất định phải nói cho ba mẹ Bạch An Tương biết.

Bạch Sĩ Câu bước vào, nhìn thấy Trình Uyên thì vội vàng bước tới, gương mặt khá nghiêm trọng.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Ông hỏi.

Trình Uyên biết, ông đã biết chuyện mình là Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong từ lâu rồi, cho nên cũng không giấu giếm ông, nói hết những chuyện xảy ra ngày hôm nay cho ông nghe.

Nghe Trình Uyên kể xong, Bạch Sĩ Câu ngược lại có vẻ khá bình tĩnh, ông vỗ bả vai Trình Uyên nói: “Yên tâm, An Tương không sao đâu.” Trình Uyên gật đầu nói phải, sau đó hỏi: “Mẹ đâu ạ?” Bạch Sĩ Câu lắc đầu: “Tốt nhất vẫn không nên để bà ấy biết, kéo bà ấy lo lắng.” Nghĩ cũng phải, hơn nữa nếu Lý Ninh Quyên biết được, nào chỉ có lo lắng đơn giản như vậy? Có khi còn mắng chết Trình Uyên ấy chứ.

Sau đó Bạch Sĩ Câu hỏi: “Có chuyện gì bên ngoài vậy, sao lại có một đám người nằm la liệt?” Trình Uyên thờ ơ nói: “Gây chuyện ở bệnh viện, vừa nãy.

cản đường không cho bọn con vào.” “Thật không thể chấp nhận được” Bạch Sĩ Câu nói: “Có chuyện gì thì có thể làm theo trình tự pháp luật, tại sao lại làm trì hoãn chuyện chữa

bệnh của người khác, đây là bệnh viện, nếu thật sự có người bị chậm mấy phút đồng hồ mà mất mạng, vậy đó chính là tội ác tày trời.” Trình Uyên cũng nghĩ như vậy.

Đúng lúc này, cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ đi ra ngoài.

Chương 116

Chương 116 Sát thủ Trần Thành

“Cho nên, cố gắng không để cho cô ấy quá mức kích động”
Trong phòng khám, bác sĩ nói với Trình Uyên và Bạch Sĩ Câu.

“Tại sao lại như vậy?” Trái tim của Trình Uyên chìm xuống tận đáy vực.

Trước đó khi bác sĩ đi ra, Trình Uyên và Bạch Sĩ Câu đã xúm lại, sau đó được bác sĩ gọi vào phòng khám.

Bác sĩ nói với bọn họ đã tiến hành kiểm tra toàn diện cho Bạch An Tương, những nơi khác cũng khá bình thường, chỉ có duy nhất trong máu xét nghiệm ra một chút chất độc.

Đây là một chất độc mãn tính, bác sĩ nói, tạm thời có vẻ sẽ không gây nguy hiểm tới tính mạng, nhưng phải nhớ cảm xúc không thể quá mức kích động, một khi tim đập.

nhANH hơn, cô có thể bị hôn mê.

“Rốt cuộc đó là chất độc gì?” Trình Uyên hỏi.

Bác sĩ nhíu mày lắc đầu nói: “Bây giờ vẫn chưa rõ ràng lắm, mẫu máu đã bắt đầu cho người mang đến thủ đô, còn phải đợi kết quả xét nghiệm của bên kia” “Vậy bao giờ con bé sẽ tỉnh lại?” Bạch Sĩ Câu hỏi.

Bác sĩ nói: “Lúc nào cũng có thể tỉnh lại.” Từ trong phòng khám bước ra, Bạch An Tương cũng được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, sau đó chuyển đến phòng bệnh.

Trình Uyên ngồi bên cạnh Bạch An Tương, lo lắng nhìn chăm chăm gương mặt xinh như hoa như ngọc của cô, trong lòng vô cùng hối hận.

Rốt cuộc tại sao cô lại trúng độc? Không bao lâu sau, điện thoại di động vang lên lần nữa, người gọi điện vẫn là Vương

Tử Yên, bây giờ Trình Uyên không có tâm tư quan tâm đến bất cứ chuyện gì, bèn cúp máy, sau đó tắt điện thoại.

Bạch Sĩ Câu nhìn thấy cảnh tượng ấy, hơi nhú mày, ông vỗ vỗ bả vai Trình Uyên nói: “Tạm thời An Tương cũng không có việc gì, con cũng đừng quá lo lắng, tất cả đều chờ kết quả từ phía thủ đô thôi” Trình Uyên gật đầu không nói gì.

Bạch Sĩ Câu tiếp tục nói: “Trong lúc này, ba hy vọng con có thể tỉnh táo lại, vì con còn có rất nhiều chuyện phải làm” Trình Uyên vẫn không nói gì, anh hiểu rõ Bạch Sĩ Câu có ý gì, nhưng đối với anh mà nói, thật sự không có thứ gì quan trọng hơn Bạch An Tương.

“Chỗ này có ba, con đi làm chuyện mà con nên làm đi.” Bạch Sĩ Câu nói.

Trình Uyên nghe vậy thì tỏ ra không hiểu, kinh ngạc nhìn Bạch Sĩ Câu.

“Bây giờ với con mà nói, việc trông chừng An Tương là chuyện mà con nên làm nhất.” Trình Uyên nói.

Bạch Sĩ Câu hỏi: “Con trông chừng An Tương, bệnh của nó có thể khỏe lại sao?” Trình Uyên ghen lời.

Bạch Sĩ Câu thở dài: “Đi đi, bây giờ là giai đoạn quan trọng của chuyện kia, còn cần con đến chăm lửa.” Bạch Sĩ Câu nói có phần khó hiểu, Trình Uyên nghe xong không kiềm được nhú mày, hoang mang hỏi: “Có nghĩa là sao?” Bạch Sĩ Câu nói: “Nghĩ lại những chuyện mà con sắp phải đối mặt đi” “Chuyện sắp phải đối mặt sao?” Trình Uyên lặp lại câu này.

Bạch Sĩ Câu gật đầu, sau đó nói: “Người trẻ tuổi khi có cảm xúc phần nộ thì nên phần nộ, như vậy ngọn lửa mới càng bốc cháy rừng rực.” “2” Trình Uyên không hiểu gì hết.

Mãi đến tận khi Bạch Sĩ Câu nói: “Nhớ kỹ một câu của ba, dùng người thì không nghi ngờ, nghi ngờ thì không dùng người, không nên tùy tiện bị biểu hiện giả dối trước mắt làm cho mê hoặc” Trình Uyên đột nhiên hiểu ra.

Sau đó thật sự nghe lời Bạch Sĩ Câu, đi ra khỏi phòng.

bệnh.

Anh mở điện thoại di động ra gọi cho Vương Tử Yên, Vương Tử Yên lập tức nói cho Trình Uyên biết một tin tức mà anh vừa dự đoán được.

“Chủ tịch, chỗ bột phấn mà anh đưa cho tôi là một loại thuốc độc không biết tên” Vương Tử Yên nói.

“Biết rồi” Trình Uyên gật đầu, sau đó mắt híp lại.

Anh lấy một phần mẫu máu của Bạch An Tương từ chỗ bác sĩ, sau đó gọi Bạch Long đến, nói với Bạch Long: “Anh đem cái này đến thủ đô, để cho... cho mẹ tôi tìm bác sĩ giỏi nhất xét nghiệm đi” Bạch Long vô cảm lắc đầu.

“Giúp tôi việc này, coi như tôi cầu xin anh” Trình Uyên vội vàng nói: “Những người khác tôi không thể tin được” Ánh mắt Bạch Long nhìn chằm chằm anh rất lâu, đột nhiên hỏi: “Tại sao muốn tách tôi đi?” Trình Uyên im lặng.

Đúng vậy, mục đích của Trình Uyên chính là muốn tách Bạch Long đi, để anh ta tạm thời rời khỏi thành phố Tân Dương.

“Có một số việc tạm thời tôi không muốn anh biết.” Anh rất thẳng thắn với Bạch Long.

Trình Uyên biết rõ, Bạch Long ở đây vì sự an toàn của anh, đồng thời, khi Bạch Long ở đây, tất cả tin tức về những chuyện xảy ra với anh, ba mẹ đẻ của anh ở thủ đô kia cũng hoàn toàn biết rõ.

Mà nếu để bọn họ biết anh vì một cô gái lại tự đặt mình vào nguy hiểm, nhất định sẽ không đồng ý.

“Anh biết là bà chủ sẽ không đồng ý” Bạch Long vẫn nói với vẻ mặt không cảm xúc.

Trình Uyên suy nghĩ một lát, sau đó hỏi Bạch Long: “Anh có tin tôi không?” “Tôi tin tưởng mẹ anh” Anh ta cố chấp trả lời.

Trình Uyên khó mà giải thích được, chỉ có thể chua xót nói: “Tôi cần sự tin tưởng của anh, chỉ lần này thôi, có được không? Hơn nữa, tôi cam đoan sẽ không để mình xảy ra chuyện gì đâu.” Bạch Long vẫn không hề nhúc nhích.

Trình Uyên đột nhiên nổi giận: “Anh cũng biết, nếu tôi muốn chết, bây giờ lập tức đi nhảy lầu, anh hoàn toàn không ngăn cản được đúng không?” Nếu một người muốn chết, quả thật không ai có thể ngăn cản được.

Bạch Long không kiềm được nhú mày, vẻ mặt anh ta cuối cùng cũng thay đổi: “Thế này tính là đe dọa sao?” “Phải!” Trình Uyên gầm lên.

“Hiểu rồi” Bạch Long nhận mẩu máu trong tay Trình Uyên, xoay người biến mất khỏi bệnh viện.

Sau đó Trình Uyên cũng ra khỏi bệnh viện, lái xe đi thẳng về nhà, sau khi về nhà cũng không làm gì hết, chỉ ngồi trong phòng khách kiên nhẫn chờ đợi.

Có lẽ khoảng hai tiếng sau, một bóng người lặng lẽ xuất hiện trong biệt thự của Trình Uyên, bình tĩnh bước vào.

phòng khách.

“Thật sự không muốn sống nữa sao?” Người kia hỏi.

Người vừa đến không phải ai khác, cũng từng có duyên phận gặp gỡ Trình Uyên hai lần, tự xưng là sát thủ số một thủ đô.

Anh ta cũng chính là người mà Trình Uyên đang đợi, sở dĩ biết rõ anh ta sẽ đến, vì Trình Uyên đã đẩy Bạch Long đi thủ đô rồi.

Mà làm một sát thủ, sao anh ta có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy chứ? Dù sao không có ai có thể gây sự với tiền hết.

“Xung hô như thế nào?” Trình Uyên rất bình tĩnh, đưa tay ra hiệu cho sát thủ ngồi xuống.

Sát thủ rất bất ngờ, anh ta không ngờ Trình Uyên lại bình tĩnh như vậy, không kiềm được nhú mày: “Trần Thành.” “Lần này đến đây giết tôi nhỉ?” Trình Uyên hỏi.

Trần Thành cười nhạt: “Anh đã nghĩ xong sẽ chết như thế nào chưa?” Trình Uyên lắc đầu nói: “Tôi chưa nghĩ đến, vì tôi biết hôm nay anh sẽ không giết tôi.” Trần Thành nghe vậy sững sờ một lát, sau đó nghi ngờ hỏi: “Lý do là gì?” Trình Uyên nói: “Tôi muốn bàn chuyện làm ăn với anh.” Trần Thành cười,

cười rất khinh miệt, liếc nhìn Trình Uyên bằng nửa con mắt với vẻ mặt khinh thường: “Tôi và những quả dưa tròn kia khác nhau, tôi là một sát thủ chuyên nghiệp, cho nên, tôi sẽ không làm những chuyện đi giết ngược lại, mặc kệ anh có bỏ ra bao nhiêu tiền, chuyện này không liên quan đến tiền, chỉ liên quan đến đạo đức nghề nghiệp của tôi.” Nếu Trình Uyên đã nói như vậy, Trần Thành có thể đoán được một nội dung rất máu chó, bình thường trong mấy đoạn phim người bị giết sẽ hỏi sát thủ, là ai phái anh đến, anh ta bỏ ra bao nhiêu tiền, tôi bỏ ra gấp đôi, anh đi giết anh ta đi.

Anh ta cũng tin Trình Uyên có thể bỏ ra được số tiền đó, nhưng anh dường như đang sỉ nhục đạo đức nghề nghiệp của mình, cho nên Trần Thành nghĩ rằng, Trình Uyên đã phạm vào một sai lầm, sai lầm này đủ khiến anh rơi vào cảnh không bao giờ ngóc đầu lên được.

“Cái giá của việc kiêu ngạo chỉ có cái chết” Trần Thành cảm thấy Trình Uyên quá tự phụ.

Nhưng mà Trình Uyên lại không nghĩ như vậy, anh nói: “Yên tâm, tôi sẽ không bảo anh đi giết người thuê anh.” Trần Thành nghe vậy cũng rất kinh ngạc.

Chương 117

Chương 117 Dân cô ta đến khách sạn

“Tôi muốn trước khi anh giết tôi, anh có thể giúp tôi làm một chuyện, tôi trả cho anh mười triệu.” Trình Uyên giải thích: “Đương nhiên, trước tiên tôi sẽ trả cho anh ba triệu tiền đặt cọc” Trần Thành chậm rãi thọc tay vào túi áo hoodie, lông mày nhíu chặt: “Chuyện gì?” Trình Uyên nói: “Ngày hôm qua, anh đuổi theo sát thủ xông vào nhà tôi, chỉ có anh đã từng nhìn thấy gương.

mặt của hắn ta, tôi hy vọng anh có thể giúp tôi tìm được hắn ta, đồng thời dẫn hắn ta đến gặp tôi, tôi muốn hắn ta phải sống” Anh nghĩ rồi, nếu những bột phấn kia là thành phần của thuốc độc, nói cách khác tên sát thủ kia đến nhà anh chẳng qua chỉ để hạ độc, điều này cũng giải thích được lý do tại sao sát thủ lại thừa dịp đến vào lúc trong nhà không có ai.

Mà khi hắn ta bỏ độc, bị Trần Thành nhìn thấy, cho nên không cẩn thận làm rơi một ít xuống bàn. Trần Thành cho rằng tên sát thủ kia đến cướp mỗi làm ăn của mình, đương nhiên không để yên.

Sau đó, khi anh và Bạch An Tương về nhà, Bạch An Tương uống nửa cốc nước kia.

“Không giết người sao?” “Không giết người.” Trần Thành nhíu mày nói: “Không giết người rất phiền toái, phải thêm tiền” Trình Uyên nghe vậy vênh mặt lên, để lộ cằm cổ, trung vẻ anh cứ giết tôi đi.

Trần Thành thấy vậy mím chặt môi nhìn chăm chăm.

Trình Uyên.

Một lát sau, anh ta thở dài nói: “Mặc cả xong.” Sau khi Trần Thành rời đi, Trình Uyên không kiếm được.

thở phào nhẹ nhõm, áo lót cũng ướt đẫm.

Anh đang đánh cược, đánh cược lòng tham của con người, đánh cược không ai có thể vượt qua đồng tiền.

Cũng may, anh đánh cược đúng rồi.

Lúc đó sở dĩ đẩy Bạch Long đi, là muốn Trần Thành xuất hiện, vì chỉ có Trần Thành mới từng nhìn thấy gương mặt kẻ hạ độc kia. Nếu Bạch Long không đi, anh không liên hệ được với Trần Thành, Trần Thành cũng không dám bước ra.

Làm xong chuyện này, cũng nên vào việc chính rồi.

Bạch Sĩ Câu nói, dùng người thì không nghi ngờ, nghi ngờ thì không dùng người, không được tùy tiện bị biểu hiện giả dối trước mắt che giấu, bây giờ có biểu hiện giả dối gì? Biểu hiện giả dối chính là Tập đoàn Trích Thủy, cũng là sự thay đổi của Tiêu Mục sao? Bạch Sĩ Câu nói người trẻ tuổi nên có chút cảm xúc, khi nên phần nộ thì phải phần nộ, như vậy lửa cháy mới càng to? Đốt lửa sao? Tại sao lại đốt lửa? Tại sao lại đốt? Trình Uyên lại hoàn toàn không biết gì hết, cho nên bây

giờ chuyện anh phải làm là đi do thám nguồn gốc.

“Tử Yên, giúp tôi điều tra động thái sắp tới của Tập đoàn Trích Thủy: Trình Uyên gọi điện thoại cho Vương Tử Yên: “Bây giờ còn sáu tiếng nữa sẽ đến năm giờ, đến lúc đó, tôi hy vọng có thể nhìn thấy những thứ mình muốn” “Vâng!” Vương Tử Yên vội vàng đáp lại.

Sau đó, Trình Uyên quay về Tập đoàn Tuấn Phong.

Buổi chiều lúc bốn giờ, Vương Tử Yên gõ cửa phòng làm việc của Trình Uyên, bước vào đưa tài liệu cho Trình Uyên.

“Chủ tịch, đây là động thái gần đây của Tập đoàn Trích Thủy” Vương Tử Yên nói.

“Ngoại trừ việc mới thu mua Tập đoàn Lương Câu và chuẩn bị thu mua Công ty Trái cây Bạch Thị ra, Tập đoàn Trích Thủy gần như tập trung tất cả nguồn lực ở khía cạnh vật liệu xây dựng, toàn bộ ba mươi tám công xưởng sản xuất tám giữ nhiệt trong toàn thành phố thì Tập đoàn Trích Thủy thuê ngắn hạn mười tám công xưởng rồi” “Mà tám giữ nhiệt chính là hạng mục bỏ trống duy nhất của tập đoàn chúng ta, Vịnh Ánh Trăng

thì sắp xây dựng xong, chúng ta sử dụng sản phẩm của tất cả ba mươi tám công xưởng sản xuất tấm giữ nhiệt, trong chỗ này bao gồm cả mười tám công xưởng của Tập đoàn Trích Thủy” “Nhưng điểm đáng nghĩ chính là, bọn họ thuê rồi sản xuất lại, vô hình trung điều này khiến giá thành sản phẩm cao hơn rất nhiều, nhưng hàng cung cấp cho chúng ta, lại không khác gì với những công xưởng khác.” Trình Uyên nghe vậy không kiềm được nhíu mày, đồng thời cũng nghĩ đến một vấn đề khác.

“Đi điều tra, có phải hai mươi công xưởng còn lại cũng cho thuê hết rồi không?” Vương Tử Yên nghe vậy lập tức kinh hãi, vội vàng gật đầu đi điều tra.

Một tiếng sau, Vương Tử Yên bước vào phòng làm việc của Trình Uyên, nói: “Điều tra xong rồi, quả thật đúng như Chủ tịch nói, ba mươi tám công xưởng sản xuất tấm giữ nhiệt trong toàn thành phố đều chỉ đang bị mượn xác để trứng. Hai mươi công xưởng còn lại đã bị Tập đoàn Long Đẳng thuê rồi.” Trình Uyên dường như hiểu ra chuyện gì đó.

“Đi, đến giai đoạn hai của Vịnh Ánh Trăng.” Gọi Vương Tử Yên theo, bọn họ gấp rút chạy đến công trường giai đoạn hai của Vịnh Ánh Trăng.

Sau khi đến, Trình Uyên phát hiện nhà tầng của công

trường quả thật đều dùng tấm giữ nhiệt, hơn nữa có rất nhiều tầng đã dùng hơn nửa rồi.

Người phụ trách công trường đã được Vương Tử Yên gọi điện thoại thông báo từ trước, nhìn thấy bọn họ thì vội vàng chạy đến.

“Trợ lý Vương.” Người phụ trách công trường là một người đàn ông trung niên bốn mươi mấy tuổi, tên là Trương Phát, Trương Phát đưa cho Trình Uyên và Vương Tử Yên mỗi người một chiếc mũ bảo hiểm.

“Tấm EPS cách nhiệt để ở đâu hết rồi?” Trình Uyên hỏi.

Trương Phát khựng lại một lát, nghi ngờ hỏi Vương Tử Yên: “Vị này là?” Vương Tử Yên nói thẳng: “Ông không cần phải biết, trả lời là được.” Trương Phát nghe vậy vội vàng gật đầu,

ông ta không dám đắc tội với Vương Tử Yên, hơn nữa nhìn bộ dạng Vương Tử Yên cũng rất cung kính với người thanh niên trước mặt này, đương nhiên không dám bất lịch sự.

“Mời sang bên này” Vòng qua công trường đang hùng hục xây dựng, Trương Phát dẫn Trình Uyên và Vương Tử Yên đi đến nơi chứa hàng hóa, thật ra chính là một cửa hàng đã xây xong nhưng đang bỏ trống.

Sau khi đi vào phát hiện tấm EPS cách nhiệt chất đầy đại sảnh cửa hàng, nhưng kỳ lạ là những tấm vật liệu này bị chia thành hai chồng, bên trái rõ ràng đã hết sạch, mà bên phải lại gấp đôi giống như ngọn núi nhỏ.

“Những thứ này đều dùng hết cả sao?” Trình Uyên hỏi.

Trương Phát vội vàng nói: “Thông thường khi mua hàng công ty chúng tôi đều mua nhiều hơn một chút, những thứ còn thừa sẽ dùng cho những công trình khác, như vậy sẽ tránh khỏi tình huống hàng hóa bị thiếu hụt bất ngờ” Trình Uyên đi tới, lần lượt lấy mỗi bên một tấm bày ra, cẩn thận so sánh một chút, sau đó ném cho Vương Tử Yên nói: “Quay về kiểm tra vấn đề chất lượng” Vương Tử Yên đáp lời, vội vàng bỏ hai tấm vào trong túi xách.

Trình Uyên lại hỏi Trương Phát: “Tại sao lại dùng bên này nhiều hơn?” Trương Phát nghe vậy đột nhiên có vẻ hơi hoảng. Ông ta kéo cơ mặt cười khan hai tiếng, hàm hồ nói: “Trong lúc sử dụng, đều do tự các công nhân di chuyển, họ cũng di chuyển tùy ý thôi, về phần dùng ở đâu không dùng ở đâu, thật ra tôi cũng không để ý lắm” Từ nụ cười lúng túng kia, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy Trương Phát này có vấn đề, nhưng mà anh cũng không thể hiện ra ngoài.

Sau khi quay về Tuấn Phong, đã là gần bảy giờ tối, các công nhân viên trong tập đoàn cơ bản đều đã tan tầm hết rồi.

Trình Uyên không xuống xe, chỉ hỏi Vương Tử Yên: “Tối nay có việc gì không?” Vương Tử Yên nghe vậy, nhịp tim đột nhiên đập nhanh hơn, gương mặt nhỏ nhắn đột nhiên cảm thấy nóng bừng không chịu được.

Anh ta định làm gì? Anh ta định dẫn mình đi ăn cơm? Sau đó xem phim? Sau đó... Thuê phòng sao? Không, mình không thể làm như vậy được, anh ta có vợ Tồi.

Có thể nói, giờ phút này nội tâm Vương Tử Yên hoạt động vô cùng sôi nổi, cô ta định từ chối, nhưng mà lời thốt ra khỏi miệng lại là: “Không... Không có việc gì.” Trình Uyên nghe vậy gật đầu, anh cũng không chú ý đến sự thay đổi trên mặt Vương Tử Yên, nói: “Tôi dẫn cô đến một nơi.” Đi đâu? Vương Tử Yên cảm thấy trái tim mình sắp nhảy ra ngoài rồi.

Từ ngày Trình Uyên giúp nhà cô ta trả tiền, còn bệnh vực.

cô ta trước mặt mọi người, sau khi khiển trách ba mẹ cô ẵ xong, cảm giác của Vương Tử Yên đối với Trình Uyên đã đến mức độ chính cô ta cũng không thể nói được, cô ẵ nghĩ, cho dù Trình Uyên thật sự muốn làm thế này, thế kia với cô ta, cô ta... cũng chấp nhận.

“Được” Vương Tử Yên then thùng cúi đầu.

Đầu tiên Trình Uyên dùng điện thoại di động gửi tin nhắn, một lát sau mới lái xe, thật sự dẫn Vương Tử Yên đến khách sạn.

Chương 118

Chương 118 Hóa ra anh ta chính là Chủ tịch

Trình Uyên ngồi im trong xe mấy giây, khi mở cửa xuống xe, anh nói với Vương Tử Yên: “Đi thôi” Vương Tử Yên cúi đầu, gương mặt giống như đứa trẻ phạm lỗi, sau đó chính cô ta cũng không rõ tại sao mình lại gật đầu nói “Ừ” Khi đi theo Trình Uyên bước vào khách sạn, bước chân Vương Tử Yên vẫn luôn rất hư ảo, giống như mỗi bước đều giẫm trên bông, trong não trống rỗng.

Nhưng mà, Trình Uyên không dẫn cô ta đi thuê phòng, mà đi vào phòng bao số 1109 của khách sạn, khi Trình Uyên tỏ ra phần nộ đá tung cửa ra, nhịp tim Vương Tử Yên đập như nổi trống, cô ta đột nhiên ý thức được, hình như mình nghĩ sai rồi.

Bởi vì trong phòng bao, cô ta nhận ra tới mấy người.

Cho đến bây giờ Vương Tử Yên chưa từng nhìn thấy bộ dạng Trình Uyên tức giận như vậy, lúc đó cũng bị cách mở cửa bằng chân của anh dọa cho sợ hãi luôn.

Không chỉ có cô ta, tất cả mọi người trong phòng bao đều quay đầu nhìn về phía cửa.

Bất kể là Tiêu Mục hay là Long Thâm Lăng và Long Thâm Vũ, hoặc là Thiệu Đình Đình đi theo ngồi cạnh Long Thâm Lăng, bọn họ đều lộ ra vẻ mặt còn kinh ngạc hơn cả Vương Tử Yên.

Trình Uyên giận dữ bước vào, nhìn thẳng vào Tiêu Mục, mà Tiêu Mục cũng vội vàng đứng dậy.

“Trình Uyên, sao anh lại đến đây?” Tiêu Mục đứng dậy rất hấp tấp, có phần luống cuống, ngay cả ly rượu cũng bị anh ta hất đổ, đồng thời khi anh ta hỏi câu này, giọng nói dường như còn hơi run rẩy.

Sắc mặt Trình Uyên tối sầm nhìn chăm chăm anh ta rất lâu, đột nhiên nói: “Các người thật là có nhã hứng.” “Không có, chỉ là tình cờ gặp thôi... Tiêu Mục định giải thích.

Trình Uyên lại đột nhiên nắm chặt cổ áo anh ta, phần nộ quát: “Tiêu Mục! Mẹ nó anh nghe rõ cho tôi, tất cả mọi thứ bây giờ của anh đều là tôi cho anh, anh có thể có được ngày hôm nay, tất cả đều nhờ tôi.” Giống như một thùng thuốc nổ, Trình Uyên rõ ràng đang có ý châm lửa. Vì vậy Long Thâm Lăng và Long Thâm Vũ cũng vội vàng đứng dậy “khuyên can”.

“Chủ tịch Trình đừng như vậy, tất cả mọi người đều là bạn bè mà” “Đúng vậy đúng vậy... Anh khoan hãy kích động.” Hai người tách Trình Uyên và Tiêu Mục ra, mà Trình Uyên lại càng không cam lòng, anh chỉ vào mặt Tiêu Mục hét: “Mẹ nó tôi tặng anh lên địa vị ngày hôm nay, anh lại tính toán mọi cách đối đầu với tôi thật sao?” “Bây giờ ông đây mới biết cái gì gọi là vong ơn bội nghĩa!” “Mẹ nó đúng là tôi nuôi ong tay áo!” Anh vừa nói vừa tức giận lật bàn của bọn họ lên, cả bàn bày đầy thức ăn và rượu giá trị đắt đỏ rơi ào ào xuống đồ đầy đất.

“Phải!” Lúc này, Tiêu Mục cũng thay đổi bộ dạng chột dạ trước đó, đột nhiên phần nộ đáp lại: “Tôi thừa nhận tôi có thể có địa vị hôm nay là do anh ban cho, tôi cũng thừa nhận tôi vong ơn bội nghĩa, nhưng anh có nghĩ đến tại sao lại như thế không?” Tiêu Mục đột nhiên nổi giận khiến không khí bỗng nhiên rơi vào im lặng.

Tiêu Mục nói: “Anh cho tôi tiền, nhưng cũng không thể vì vậy mà tôi phải chấp tay dâng tất cả mọi thứ của tôi cho anh chứ? Ôn huệ của tôi, tình yêu chân thành của tôi, bao gồm cả cô tại” Khi nói đến cô ta, Tiêu Mục đột nhiên chỉ vào Vương Tử Yên đứng sau lưng Trình Uyên.

Wang Zi Yen kinh ngạc ra mặt.

Trình Uyên cũng lập tức hoang mang.

“Khi Tử Xuyên động đất, ba mẹ tôi đều không còn, khi đó tôi còn nhỏ, rất cô đơn bơ vơ, nếu không phải vì chú Vương thu nhận tôi, có thể tôi đã đói chết ở đầu đường rồi. Nếu không

phải có chị Liễu tài trợ cho tôi, có lẽ tôi sẽ về quê cày ruộng từ lâu rồi, nếu không phải vì cô ta... Có lẽ tôi cũng không có động lực để vươn lên..." "Tôi đặt tên cho tập đoàn là Trích Thủy, chính là muốn nói cho bọn họ biết, hôm nay Tiêu Mục này phát đạt rồi, tôi sẽ nhớ kỹ ân tình của bọn họ, tôi sẽ nhận ơn giọt nước báo đáp cả dòng suối!" "Nhưng mà anh lại hết lần này tới lần khác sỉ nhục ân nhân của tôi, thậm chí cướp đi tình yêu chân thành bên cạnh tôi, anh cảm thấy tôi có thể nhẫn nhịn được sao?" Tiêu Mục kích động đến mức toàn thân run rẩy.

Trình Uyên càng nghe lại càng mơ hồ, anh không nhớ Vương Tử Yên đã từng nhắc đến Tiêu Mục bao giờ, chẳng lẽ từ rất lâu trước đây Tiêu Mục đã quen biết Vương Tử Yên rồi sao? "Có điều, nể tình anh đã từng giúp tôi, tôi có thể không cần Bạch Thị, nhưng mà từ nay về sau, anh là anh, tôi là tôi, chúng ta không liên quan gì đến nhau!" Tiêu Mục nói một cách quyết đoán.

"Bạch Thị sao?" Trình Uyên cũng không nhượng bộ chút nào, lạnh lùng nói: "Trong mắt tôi, bọn họ cũng chẳng là cái thá gì cả!" "Chuyện gì vậy?" "Có người gây sự sao?" Lúc này, cửa phòng bao lại bị người ta đẩy ra lần thứ hai, mấy bảo vệ khách sạn nghe tin chạy đến, hỏi Long Thâm Lãng.

Long Thâm Lãng vội vàng nháy mắt ra hiệu với bảo vệ, ý bảo Trình Uyên đang gây sự, sau ra về giảng hòa đi vớ về Trình Uyên: "Chủ tịch Trình, tôi cảm thấy đây đều là hiểu lầm thôi, có chuyện gì chúng ta cứ bàn bạc" Bảo vệ ngậm hiểu trong lòng, sau đó kéo Trình Uyên, cũng nói: "Thưa anh, mời anh rời khỏi đây: Trước khi đi, Trình Uyên nói với Tiêu Mục một câu: "Hãy.

đợi đây." Tiêu Mục không trả lời.

Sau đó Trình Uyên lại chĩa một ngón tay chỉ vào Long 'Thâm Lãng.

Đi ra khách sạn quay về xe, Trình Uyên ngồi ngẩn người.

Vương Tử Yên hỏi: "Chủ tịch, đi đâu đây?" Trình Uyên giống như không nghe thấy, anh đang suy nghĩ lời nói của Tiêu Mục.

Trước đây khi Trình Uyên gửi tin nhắn hỏi Bạch Sĩ Câu, bây giờ mình có cảm xúc, phải đi đâu trút hết ra đây, sau đó Bạch Sĩ Câu gửi cho anh địa chỉ khách sạn và số.

phòng bao.

Cho nên, Bạch Sĩ Câu nói trận đánh ác liệt là đánh với “Tiêu Mục sao? “Chủ tịch...?” Vương Tử Yên lại gọi lần nữa.

Trình Uyên thở ra một hơi nói: ‘Đưa tôi đến bệnh viện, cô lái xe về nhà đi’ Vương Tử Yên gật đầu, sau đó khởi động xe.

Sau khi đến bệnh viện, Trình Uyên vào phòng bệnh, lại phát hiện ra trong phòng bệnh không một bóng người.

Anh vội vàng chạy đi hỏi y tá trực, y tá nói với anh, Bạch An Tương đã ra viện rồi, sau khi cô tỉnh dậy lại giống như không hề đau ốm, chẳng có chuyện gì.

Trình Uyên nghe vậy thì lập tức nhớ đến lời nói của bác.

sĩ, nói loại độc của Bạch An Tương tạm thời sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, miễn là không được quá mức.

kích động, còn lại không có chuyện gì.

Vì vậy Trình Uyên đi ra khỏi bệnh viện, chuẩn bị về nhà, sau khi chặn được một chiếc taxi, điện thoại đột nhiên vang lên.

Là do Vương Tử Yên gọi đến, Trình Uyên không do dự nhận cuộc gọi ngay.

“Chủ tịch, Tiểu Lý vừa gọi điện thoại nói cho tôi biết hai tấm vật liệu mà anh bảo tôi đưa đi kiểm tra trước đây, một loại là bản chống cháy phù hợp với tiêu chuẩn, một loại là bản bình thường được nhuộm màu, bây giờ trong nước đã không cho sử dụng bản bình thường nữa rồi” Vương Tử Yên nói.

Trình Uyên nghe nói như vậy dường như trong đầu chột lóc lên, nghĩ đến điều gì đó.

Cùng lúc đó, đám người Long Thâm Lãng từ trong khách sạn đi ra, cũng chào tạm biệt Tiêu Mục, ai nấy tự rời đi.

Thiệu Đình Đình ngồi trong xe Long Thâm Lãng vẫn đang chìm trong trạng thái kinh hãi.

Hóa ra Trình Uyên chính là Chủ tịch của Tuấn Phong! Hóa ra, một người bạn học không nổi bật chút nào của mình lại có bí mật lớn như vậy.

Hóa ra, công xưởng nhà mình nhờ có Trình Uyên mới vượt qua cửa ải khó khăn! Hóa ra... Người mà Long Thâm Lãng và Tiêu Mục muốn giăng bẫy hãm hại chính là Tập đoàn Tuấn Phong, là Trình Uyên! Bây giờ Thiệu Đình Đình đột nhiên rất rối rắm.

Trình Uyên và cô ta có quan hệ bạn học, đồng thời anh còn từng ngấm ngấm giúp đỡ cô ta, lại cố gắng không cho cô ta biết, đây là ân tình xây dựng trên nền tảng tình bạn.

Mà quan hệ giữa cô ta và Long Thâm Lãng tuy rằng bên ngoài là quan hệ người yêu, nhưng hai người vẫn chưa từng trải qua chuyện gì mang tính thực tế cả, ví dụ như ngủ chung. Hơn nữa ban đầu cô ta đồng ý sự theo đuổi của Long Thâm Lãng, cũng hoàn toàn vì gia đình của hắn ta, bây giờ nhìn lại...

Cô ta đột nhiên cảm thấy Long Thâm Lãng và Tiêu Mục. rất giống nhau, đều cho người ta cảm giác nham hiểm.

Cô ta cảm thấy đây là lúc cần phải suy nghĩ thật kỹ, cả quan hệ với Long Thâm Lãng nữa, đồng thời, cô ta cũng bắt đầu do dự, có phải mình nên nói cho Trình Uyên biết âm mưu của bọn họ không.

Chương 119

Chương 119 Âm mưu dần lộ ra

Xe dừng lại ở trước cửa siêu thị, Long Thâm Lãng nói với Thiệu Đình Đình: “Anh đi mua bao thuốc.” “Ừ, em đợi anh trong xe” Thiệu Đình Đình trả lời.

Long Thâm Lãng nồng nàn liếc nhìn cô ta một cái, cũng cười với cô ta, sau đó xoay người bước vào siêu thị.

Mà trong lòng Thiệu Đình Đình lại rối bời khôn nguôi.

Cuối cùng, cô ta lựa chọn báo cho Trình Uyên biết, vì cô ta không muốn nhìn thấy Long Thâm Lãng và Tiêu Mục: âm mưu hãm hại Trình Uyên, nếu cuộc đời là một bộ phim điện ảnh, cô ta không muốn làm nhân vật phản diện bị người ta thù hận.

Thiệu Đình Đình cầm điện thoại di động lên, vội vàng bấm số điện thoại của Trình Uyên, nhưng mà điện thoại lại báo đường dây đang bận. Thật ra lúc này Trình Uyên đang nghe điện thoại của Vương Tử Yên.

Sau khi gọi liên tục mấy cuộc không được, Thiệu Đình Đình cũng hơi nóng nảy, vì vậy lập tức dùng Wechat soạn tin nhắn: Trình Uyên, bây giờ tuyệt đối đừng về nhà, CÓ...

Đột nhiên một hơi thở cực kỳ đáng sợ bao phủ Thiệu.

Đình Đình, ngón tay mảnh mai của cô ta lập tức dừng lại trên chữ cái.

Chậm rãi ngẩng đầu, sau đó nhìn thấy gương mặt cười nham hiểm của Long Thâm Lãng, hắn ta đứng ngay trước cửa sổ xe của ghé phó lái, nhìn chằm chằm Thiệu Đình Đình.

“Đang gửi tin nhắn cho ai vậy?” Long Thâm Lãng khẽ hỏi, bộ dạng như đang sợ quấy rầy đến người khác.

Thiệu Đình Đình vội vàng giấu điện thoại di động ra sau lưng, cực kỳ hoảng loạn nói: ‘Không có... Không gửi cho.

ai hết... Ừ ừ..” Một chiếc túi màu đen chụp xuống đầu cô ta.

Đèn rục rờ mới sáng lên, trên con đường cao tốc đi xuyên qua thủ đô, một chiếc xe đã ngoại đang chậm rãi tiến về phía trước.

Bạch An Tương từ từ mở mắt, sau đó nhìn thấy cây cối trôi ngược bên ngoài cửa sổ xe, cùng với bầu trời đầy sao phía xa xa.

Cô vội vàng ngồi dậy, nhìn xung quanh.

Bạch Sĩ Câu ngồi trên ghế sofa xem điện thoại di động, Lý Ninh Quyên đang pha cà phê trong nhà bếp đơn giản của xe đã ngoại.

“Ba, mẹ?” Cô ngơ ngác.

Bạch Sĩ Câu nghe tiếng cô thì đặt điện thoại di động xuống, mỉm cười với Bạch An Tương: “Con dậy rồi à?” Lý Ninh Quyên cũng vội vàng gác lại việc đang làm dở chạy đến, ngồi xuống trước giường Bạch An Tương, kéo tay cô ân cần hỏi: “Con gái, con cảm thấy thế nào rồi?” Bạch An Tương ngơ ngác lắc đầu: “Con rất khỏe mà” “Thật là, đang yên ổn sao lại tụt huyết áp chứ?” Lý Ninh Quyên oán trách: “Đều tại Trình Uyên, các người xem cậu cha chăm sóc con gái tôi kiểu gì kia.” “Mẹ...!” Bạch An Tương kêu oan cho Trình Uyên, nhưng cùng lúc đó cũng nhận ra một vấn đề khác: “Chúng ta định đi đâu vậy?” Bạch Sĩ Câu mỉm cười nói: “Mẹ con nói có tuổi rồi mà còn chưa được đến thủ đô bao giờ, cho nên ba dẫn mẹ con, tiện thể dẫn cả con cùng đến thủ đô thăm thú, chơi hai ngày” Lý Ninh Quyên ngẫm hiểu vội vàng gật đầu nói: “Đúng đúng đúng, mẹ cực kỳ muốn đến thủ đô.” Bạch An Tương nửa tin nửa ngờ với lời nói của bọn họ, theo bản năng cúi đầu nhìn ngón tay, chiếc nhẫn trên ngón áp út vẫn còn, không kiếm được thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Vậy tại sao không dẫn Trình Uyên theo?” “Cậu ta bận.” Bạch Sĩ Câu nói.

Lý Ninh Quyên gật đầu lia lịa: “Đúng đúng đúng, cậu ta bận... Đây, đến lúc nào rồi mà con còn nghĩ đến đồ vô dụng Trình

Uyên kia, theo mẹ thấy, con cứ dứt khoát...” Nói nửa chừng, bà ta đột nhiên ngậm miệng, dường như ý thức được mình đã nói sai.

Quả nhiên, Bạch An Tương nhíu mày hỏi: “Cái gì gọi là đến lúc nào rồi?” “Đã tối rồi, con nhìn xem trên trời đầy sao kia”” Bạch Sĩ Câu chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ.

“Đúng đúng đúng” Lý Ninh Quyên vội vàng gật đầu đồng ý.

Ở chỗ khác, Trình Uyên thuê xe về đến nhà, đang chuẩn bị mở cửa, đột nhiên có một hàng đèn xe bật lên.

Ánh sáng mãnh liệt khiến anh không mở nổi mắt, trong nháy mắt đèn đuốc sáng rực.

Từ trong ngọn đèn chói mắt có một bóng đen bước ra, đứng trước mặt Trình Uyên, nhưng lúc này Trình Uyên đang bị đèn điện chiếu chói mắt nên vẫn không nhìn thấy rõ hẳn ta là ai.

“Trình Uyên, nhìn cho rõ ràng, đây là lệnh bắt đã được phê duyệt, từ bây giờ trở đi anh có quyền nói chuyện, nhưng mỗi câu anh nói ra đều được coi là lời khai bằng chứng trước tòa án, đi cùng với chúng tôi đi” Người kia giơ một tờ giấy ra vẫy vẫy trước mặt Trình Uyên, không đợi anh nhìn rõ nét chữ bên trên, “lách cách” một tiếng, cổ tay bị ép buộc đeo lên một chiếc “vòng bạc”.

Trình Uyên vẫn hoàn toàn chưa hiểu rõ tình hình thì đã bị mấy người ấn vào một chiếc xe, mà còn có người ấn mạnh đầu anh xuống.

Sau khi đàn độn u mê bị người ta nhét vào trong xe, Trình Uyên luống cuống, vì trong xe có đầy cảnh sát đang ngồi. Anh định nói chuyện thì trên đầu lại bị chụp.

một chiếc túi đen.

Mười phút sau, xe dừng lại, tiếp theo anh bị người ta kẹp chặt đi nhanh, sau đó bị ném vào một gian phòng lạnh như băng, tiếng bước chân xa dần, đồng thời, cửa lớn đánh “rầm” một tiếng, giống như bị người ta khóa lại.

Sau đó là quá trình chờ đợi dài đằng đặc.

Trong lúc đó, Trình Uyên không phải chịu bất kỳ hành hạ nào, đương nhiên, cũng không được đối xử tốt chút nào.

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Người bắt anh vào đây dường như đã quên mất anh vậy, mãi đến tận trước buổi trưa ngày hôm sau, vẫn luôn chẳng hỏi han gì đến anh, sau đó giữa trưa mới có người đưa một bát mì thịt bò đến.

“Mì thịt bò là bát to, ngoại trừ tăng thêm năm đồng thịt bò ra, Cục trưởng còn cố tình dặn dò tăng thêm một quả trứng mặn nữa cho anh đây.” Một bát mì thịt bò từ trên ô cửa hình vuông trên cửa sắt được đẩy vào, là một cảnh sát trẻ tuổi một gạch hai sao đến đưa mì.

“Đồng chí cảnh sát, tôi phạm tội gì mà bị bắt vào đây?” Trình Uyên tranh thủ cơ hội, đột nhiên nắm chặt tay đối phương mà không phải là bát mì.

Cảnh sát cũng dứt khoát nói: “Anh nắm tay tôi cũng chẳng có tác dụng gì, chuyện gì nên nói tôi đều nói cả rồi, không nên nói tôi sẽ không tiết lộ một câu nào cho.

anh đâu” “Vậy cái gì nên nói?” Trình Uyên hỏi.

“Ở đây là Cục Cảnh sát.” Hắn ta nói.

“.” Trình Uyên.

Cảnh sát cười nói: “Cẩn thận suy nghĩ một chút đi, có điều phải công nhận vệ sĩ của Chủ tịch Trình cũng thật lợi hại, mấy chục người mà cũng không đến gần được” Nói xong câu đó, hắn ta hất tay Trình Uyên ra.

Đợi sau khi cảnh sát rời đi, Trình Uyên ôm bụng nhìn chằm chằm bát mì thịt bò kia, anh không dám ăn, sợ trúng độc.

Dựa theo câu nói của cảnh sát kia, dường như chuyện này có liên quan đến việc “quấy r: nh viện” ở cửa bệnh viện kia, hẳn là Bạch Long đánh người xong, người nhà kia báo cảnh sát, cảnh sát không bắt được Bạch Long, mở camera giám sát phát hiện Bạch Long là người của Trình Uyên, vì vậy bắt Trình Uyên vào đây.

Có lẽ Trình Uyên sẽ bị phán tội danh chủ mưu đánh nhau ẩu đả.

Nhưng đây cũng không phải chuyện gì to tát cả, tại sao.

không thăm vấn anh? Trình Uyên dường như ngửi được mùi vị khác thường nào đó.

“Nói như vậy, Trình Uyên bị bắt rồi sao?” Trong phòng làm việc của Chủ tịch Tập đoàn Long Đăng, Long Văn kinh ngạc hỏi.

Long Thâm Lăng gật đầu cười nói: “Tất cả mọi thứ đều được tiến hành theo kế hoạch” Long Văn nhíu mày nói: “Ba vẫn cảm thấy có phần không ổn, đến lúc đó không phải là con sẽ đứng ra sao? Hay là bảo Tiêu Mục...” “Ba” Long Thâm Lăng không kiềm được cười khổ nói: “Lần này phối hợp là do chúng ta giữ vai trò chính, nếu nước cờ quan trọng lại để Tiêu Mục đứng ra, vậy lợi ích mà chúng ta đạt được thật sự quá ít, Tiêu Mục ngược lại nở mày nở mặt, ba thật sự cam lòng để vị trí doanh nghiệp đứng đầu thành phố Tân Dương rơi vào tay Tập đoàn Trích Thủy sao?” Long Văn lo lắng nói: “Nhưng Trình Uyên cũng không phạm vào tội gì, chẳng mấy chốc anh ta sẽ được thả thôi.” Long Thâm Lăng lại cười nói: “Chúng ta chỉ cần chút thời gian là được rồi, miễn là giam anh ta bốn mươi tám tiếng đồng hồ là đủ rồi: “Cũng giống như trước đây để Tập đoàn Trích Thủy thu mua Công ty Trái cây Bạch Thị, đơn giản cũng chỉ muốn kéo sự chú ý đến Bạch Thị mà thôi, từ đó che giấu mục đích thật sự của chúng ta” “Yên tâm đi ba, ván cờ này, chúng ta đi không chê vào đâu được!”

Chương 120

Chương 120 Công khai trước mọi người Lúc này, trên Vạn Lý Trường Thành ở thủ đô.

Buổi sáng, du lịch ở Cố Cung cả nửa ngày, Lý Ninh Quyên mệt rồi, nói thế nào cũng không muốn đi lên Vạn Lý Trường Thành với con gái và Bạch Sĩ Câu nữa.

Bạch An Tương cũng chưa từng đến thủ đô, vừa mới đến sau khi nhìn thấy Vạn Lý Trường Thành, cảnh tượng.

hùng vĩ này hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của cô, hoàn toàn khác hẳn khi nhìn thấy trên tivi.

“Đẹp quá!” Bạch An Tương đứng trên Vạn Lý Trường Thành, nhìn sông nước núi xanh uốn lượn gập ghềnh phía xa, cô không kiềm được cảm thán.

Bạch Sĩ Câu mỉm cười cầm máy chụp ảnh để giữ lại cho con gái một kỷ niệm quý giá.

“Ba biết không, ba chụp ảnh cho con khiến con cảm thấy rất sợ hãi, giống như con sắp không xong rồi, sau đó ba muốn giữ lại chút gì đó để kỷ niệm vậy.” Bạch An Tương nói đùa.

Bạch Sĩ Câu nhíu mày trách mắng: “Nót bậy bạ.” Bạch An Tương lại cười nói: “Nào có nói bậy bạ đâu? Hai lần con ngất xỉu chẳng rõ nguyên nhân, sau đó ba mẹ lại bỗng dưng dẫn con đi du lịch, hơn nữa nghe lời nói úp.

mở của mẹ thì không phải triệu chứng bệnh nan y mà trên tivi vẫn hay chiếu đó sao?” Bạch Sĩ Câu cười gương lác đầu.

Bạch An Tương lại đột nhiên nắm chặt tay Bạch Sĩ Câu, làm nũng nói: “Ba, nói thật với con đi, con không sợ.” Bạch Sĩ Câu giật mình, cảnh tượng trước mắt khiến ông cảm thấy hoảng hốt, nghĩ kỹ lại, ông cũng đã không nhớ được lần trước con gái làm nũng với mình là lúc nào nữa rồi.

“Nói thật là mẹ con cho rằng con bị bệnh tim rất nặng, cảm xúc không thể lên xuống đột ngột được thôi.” Bạch Sĩ Câu cũng không giấu giếm Bạch An Tương: “Thực tế, chẳng qua con chỉ trúng một loại thuốc độc không biết tên mà thôi.”

““Trúng độc sao?” Bạch An Tương nghe vậy cực kỳ kinh ngạc, thứ này dường như không hề tồn tại trong thế giới của cô, dường như là một thứ trong truyền thuyết vậy.

“Chất độc này coi như là thuốc độc mãn tính, tạm thời Bạch Sĩ Câu nói: ‘Mà dẫn con ra ngoài du lịch là ý kiến của ba, vì Trình Uyên phải làm một số chuyện, con ở đó sẽ ảnh hưởng đến sự phát huy của anh ta, hơn nữa, tâm trạng của con cũng sẽ dao động quá lớn’ Bạch An Tương nhíu mày, hỏi Bạch Sĩ Câu: ‘Anh ấy định làm chuyện gì?’ Bạch Sĩ Câu nhìn Bạch An Tương, im lặng một lát, đột nhiên hỏi: ‘Bây giờ con thật lòng thích Trình Uyên sao?’ ‘Đâu có!’ Nghe thấy câu trêu chọc của Bạch Sĩ Câu, gương mặt Bạch An Tương đỏ lên, lập tức phản bác.

Bạch Sĩ Câu cười nói: “Ba nói cho con mấy tin tức này, nhưng câu đầu tiên con hỏi ba chính là Trình Uyên, mà không giống như người bình thường sẽ hỏi tình trạng bệnh của mình trước, cho nên trong tiềm thức của con, con quan tâm Trình Uyên hơn chính bản thân mình” Bạch An Tương mím môi, liếc mắt lên nhìn vẻ mặt của Bạch Sĩ Câu, Bạch Sĩ Câu cười ha ha nói: “Rất tốt.” Một ngày sau đó.

Hôm nay thành phố Tân Dương rất náo nhiệt.

Giai đoạn hai của Vịnh Ánh Trăng đã hoàn thành, Tập đoàn Tuấn Phong vốn dĩ định tổ chức bữa tiệc chúc mừng trong nội bộ, kết quả không biết tại sao lại có rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh đều đến.

Trong số này còn có các vị lãnh đạo cấp cao của Tập.

đoàn Long Đăng và Tập đoàn Trích Thủy.

Theo quy tắc ban đầu, Chủ tịch Tuấn Phong sẽ không xuất hiện trong bữa tiệc, nhưng năm nay có nhiều người nổi tiếng trong giới kinh doanh như vậy, theo lý anh sẽ phải xuất hiện, nhưng mà...

“Đã điều tra được Chủ tịch đi đâu chưa?” Trong phòng.

làm việc của Tổng giám đốc khách sạn Tân Dương, Vương Tử Yên nhíu mày hỏi mấy người cấp dưới.

Mấy người đều rói rít lắc đầu ý nói không tìm thấy được.

Vương Tử Yên rất lo lắng, cô ta biết rõ hôm nay có nhiều người đến đây như vậy, nhất định là có chuyện sắp xảy.

ra rồi, nhưng lúc này Trình Uyên lại cứ phải chơi trò mất tích, ngộ nhỡ lần này xảy ra sơ xuất gì, cô ta không gánh nổi trách nhiệm đâu.

Trong hành lang, Kim Kiệt đang nhiệt tình chào đón các vị khách quý không mời mà đến, mặt cười rạng rỡ, sau khi những người nổi tiếng trong xã hội và trong giới kinh doanh kia chào hỏi với ông ta xong bước vào đại sảnh rồi, Kim Kiệt vội vàng lau mồ hôi trên trán, sắc mặt thay đổi nhanh như lật sách, than thở một câu: “Khôn kiếp chết tiệt, mẹ nó đến đông thế” Buổi tối, đèn đuốc thấp sáng rực rỡ, ngọn đèn trong khách sạn Tân Dương lộng lẫy, cả đại sảnh đông đảo khách quý, vô cùng náo nhiệt.

Người dẫn Chương trình cho bữa tiệc chúc mừng gần như bị hoa mắt, anh ta cũng chưa từng được nhìn thấy nhiều nhân vật lớn như thế này.

Người dẫn Chương trình bước lên sân khấu, ho khan hai tiếng, sau đó nhếch miệng cười, nói: “Chúc mọi người buổi tối tốt lành, hôm nay là bữa tiệc mừng công giai đoạn hai của Vịnh Ánh Trăng Tập đoàn Tuấn Phong hoàn thành, rất vinh hạnh được đón tiếp rất nhiều...” Đầu tiên là một lời dạo đầu rất dài.

Sau khi đọc xong lời dạo đầu, bước vào chủ đề chính.

“Sau đây xin mời người phụ trách giai đoạn hai của công trình Vịnh Ánh Trăng, Tổng giám đốc Trương Tuấn lên sân khấu đọc diễn văn chào mừng.” Tổng giám đốc Trương Tuấn của Vịnh Ánh Trăng nghe vậy cũng sửa sang quần áo của mình, chuẩn bị bước lên sân khấu, nhưng đúng lúc này đột nhiên có người kêu lên: “Không phải Chủ tịch của Tuấn Phong sẽ đọc diễn văn chào mừng trước sao?” Câu nói vừa dứt, dưới sân khấu lập tức như ong vỡ tổ, đám người bát đầu bàn tán sôi nổi.

Bước chân Trương Tuần cũng đột nhiên ngừng lại.

“Chuyện này..” Người dẫn Chương trình vội vàng len lén nhìn về phía Vương Tử Yên đứng cách đó không xa.

“Có nhiều nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh đến đây như vậy, Chủ tịch Tuấn Phong lại không nể mặt họ chút nào sao, không đến tham gia sao?” Trong đám người có người đặt ra câu hỏi.

Nghe thấy như vậy, đừng nói người dẫn Chương trình, ngay cả Vương Tử Yên cũng nhướn mày, rõ ràng là đang khích bác chia rẽ, hoặc nói là thêm dầu vào lửa, rõ ràng đã bị người ta cố tình sắp xếp rồi.

Lúc này, Vương Tử Yên vội vàng lên sân khấu nói với mọi người: “Các vị, thật xin lỗi, hôm nay Chủ tịch của chúng tôi...

“Hôm nay Trình Uyên trốn rồi!” Vương Tử Yên còn chưa nói hết câu, đột nhiên bị một giọng nói to hơn cắt ngang.

Vì vậy, mọi người đều rối rít quay sang tìm kiếm nguồn gốc giọng nói kia.

Vương Tử Yên cũng nhìn về phía giọng nói.

Long Thâm Lãng sửa sang lại tây phục, tự tin mỉm cười, chậm rãi đứng dậy đi về phía sân khấu.

Tất cả mọi người giật mình, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi bước lên sân khấu, Long Thâm Lãng nhìn về phía mọi người, giả vờ thần bí nói: “Nói vậy hẳn là rất nhiều người ở đây đều không biết rốt cuộc Chủ tịch của Tuấn Phong là người như thế nào” Mọi người đều ngừng thở chăm chú lắng nghe.

“Long Thâm Lãng, anh đừng có quá đáng!” Vương Tử Yên đột nhiên nổi giận quát hấn ta.

Long Thâm Lãng rất hài lòng với cảnh tượng mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn hấn ta như thế này, hấn ta hoàn toàn không cần quan tâm đến sự tức giận của Vương Tử Yên, mỉm cười sau đó nói với mọi người: “Nói ra có lẽ mọi người không tin, Chủ tịch của doanh nghiệp đứng đầu thành phố Tân Dương

chúng ta, là một người tên là Trình Uyên” “Trình Uyên?” “Ồ, cái tên này có vẻ quen tai đấy!” “Đúng đấy, hình như tôi cũng từng nghe nói ở đâu rồi.” Gương mặt nhỏ nhắn của Vương Tử Yên đã phủ đầy sương lạnh từ lâu, hai bàn tay cô ta nắm chặt, đột nhiên hiểu ra, tối nay có nhiều người đến đây như vậy, xem ra là Long Thâm Lãng giờ trò quý.

Rốt cuộc hẳn ta định làm gì? “Có lẽ tất cả mọi người cảm thấy hơi quen tai” Long ‘Thâm Lãng mỉm cười nói: “Vậy thì tốt, tôi sẽ giới thi cho mọi người biết người đàn ông tuổi trẻ tài cao này”” “Công ty Trái cây Bạch Thị, một doanh nghiệp không quá lớn nhưng cũng không quá nhỏ, lúc đó sinh ra một cô gái xinh đẹp như tiên nữ, mà tất cả mọi người đều biết.

Nhưng mà sau đó thì sao, nói vậy chắc hẳn mọi người đều đã nghe nói đến, cô gái xinh đẹp nhất thành phố Tân Dương kia, lại gả cho một tên rác rưởi, mà tên rác: rưởi này tên là...” “Trình Uyên!” Đột nhiên lại có người thay Long Thâm Lãng kêu lên.

“Oa, thảo nào tôi lại cảm thấy quen tai như vậy?” “Hóa ra là tên rác rưởi kia à, á... Không đúng, nếu anh ta là Chủ tịch Tuấn Phong, vậy làm sao là rác rưởi được?” “Này, Tổng giám đốc Long, anh có nhầm không đấy?” Dưới sân khấu vang lên tiếng chăt vắn.

Mà cùng lúc đó, một người phụ nữ dưới đám người đã kinh hãi đến mức không ngậm được miệng.

Công ty của Mục Như Trăn có quan hệ hợp tác với Tuấn Phong, cho nên cô ta cũng đến tham gia bữa tiệc này, khi nghe thấy Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong chính là Trình Uyên, đầu óc cô ta hoàn toàn ngừng hoạt động.

Chương 121

Chương 121 Đốt nhà Tội trạng? Nghe thấy hai chữ này, mọi người đều giật cả mình.

Long Thâm Lãng bị điên rồi sao? Ngang nhiên khiêu khích Tập đoàn Tuấn Phong? Hơn nữa.

“Tội trạng gì?” “Đúng vậy Tổng giám đốc Long, chúng ta phải nói chuyện rõ ràng chứ!” Máy ông trùm kinh doanh dưới sân khấu đều cảm thấy hứng thú.

Phải biết rằng đây là hai doanh nghiệp lớn nhất nhì thành phố Tân Dương đấu với nhau, quá là đặc sắc luôn, sao có thể bỏ qua chuyện náo nhiệt như thế được? Lúc này, Vương Tử Yên chỉ vào Long Thâm Lãng tức giận nói: “Long Thâm Lãng, anh đừng có cố tình gây chuyện đây không phải Tập đoàn Long Đăng của các anh” “Phải, đây thật sự không phải Tập đoàn Long Đăng của chúng tôi” Long Thâm Lãng xoay người nhìn về phía Vương Tử Yên, sau đó nở nụ cười kỳ lạ: “Nhưng rất nhanh thôi nơi này sẽ trở thành địa bàn của Tập đoàn Long Đăng, kể cả... cô!” Long Thâm Lãng duỗi tay chỉ vào mặt Vương Tử Yên, nói với âm lượng chỉ hai người bọn họ có thể nghe thấy: “Nói thật, tôi rất hâm mộ vì Trình Uyên có thể có một hồng nhan tri kỷ như cô ở bên cạnh, nhưng cô có tin không, chẳng bao lâu nữa, tôi sẽ thay thế được Trình Uyên, trở thành chủ mới của cô thôi?” “Anh nói bậy cái gì đó?” Vương Tử Yên bị chọc giận trợn 7o mắt.

Long Thâm Lãng lại không hề quan tâm đến hành động này chút nào, anh ta xoay người lớn tiếng nói với các nhân vật hàng đầu trong giới kinh doanh dưới sân khấu: “Không phải mọi người đều tò mò vì sao Chủ tịch HĐQT của Tập đoàn Tuấn Phong không đến đây à? Được, tôi nói cho mọi người biết, vì cậu ta đã phạm phải một sai lầm rất lớn nên bị bắt đi rồi, sao mà đến đây được nữa!” Long Thâm Lãng vừa dứt lời, dưới sân khấu lập tức bùng nổ.

“Cái gì?” “Không thể nào? Chủ tịch của Tuấn Phong bị bắt rồi?” “Tin tức động trời như vậy sao tôi không nghe ai nói thế?” Mọi người đều cảm thấy khó tin, vì thế có người hỏi Long Thầm Lãng: “Tổng giám đốc Long, có phải anh nhầm lẫn gì rồi không? Chủ tịch của Tuấn Phong phạm phải sai lầm gì chứ?” “Đừng nói là vì Tập đoàn Tuấn Phong từng chèn ép mấy công ty của Tập đoàn Long Đằng các anh nên anh bôi nhọ người ta ở đây nhé?” “Đúng vậy, tôi cũng nghe nói hình như Tuấn Phong ra tay.

phá hoại mấy công ty thuốc và một vài trung tâm thương mại của các anh” Mọi người đều bắt đầu suy đoán, vì rất nhiều người đều nghe nói đến chuyện khoảng thời gian trước Tập đoàn Tuấn Phong muốn trưng trị Long Thầm Vũ, cho nên ai cũng đoán Long Thầm Lãng đang trả thù.

Nhưng.

Long Thầm Lãng lại lác đầu, cười lạnh lùng hai tiếng rồi nói: “Tiểu khu Vĩnh Ánh Trăng của Tập đoàn Tuấn Phong chất lượng không tốt, sử dụng vật liệu chất lượng kém làm thành vật liệu chống lửa, xây dựng một loạt nhà ở nguy hiểm, chẳng lẽ đây là chuyện nhỏ sao?” Một câu khiến tất cả mọi người đều giật mình.

“Cái gì?” “Mẹ ơi, không thể nào, tiểu khu đắt nhất của thành phố Tân Dương chúng ta là nhà ở nguy hiểm sao?” Phải biết rằng nếu thật sự có chất lượng không tốt như Long Thầm Lãng nói, còn có quy mô lớn như thế, thì chắc chắn có thể xem như tội phạm thương mại, vì nó ảnh hưởng đến tính mạng của rất nhiều người.

Nghe thấy Long Thầm Lãng nói vậy, trái tim Vương Tử Yên chột đập thịch một tiếng, cô ta chột nhớ tới Trình Uyên từng dẫn mình đến công trường, cũng có nhặt hai miếng vật liệu giữ nhiệt về kiểm nghiệm, thật sự có một miếng không đạt chuẩn.

Nhưng lúc này, sao cô ta có thể thừa nhận trước mặt mọi người được, Vương Tử Yên vội la lên: “Long Thầm Lãng anh đừng có nói lung tung, anh có biết mình bôi nhọ người khác như vậy thì chúng tôi có thể truy cứu trách nhiệm pháp luật

của anh không, hơn nữa ở đây không chào đón anh, mời anh đi chol” Long Thâm Lãng nở nụ cười.

Hắn ta cười rất ngông cuồng.

Cười đến cong lưng.

Sau đó từ từ đứng dậy chỉ xuống sân khấu bên dưới, nói với các nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh của thành phố Tân Dương: “Ở đây, ở thành phố Tân Dương này, kết cục của việc đắc tội Tập đoàn Long Đằng chúng tôi chỉ có một, đó chính là diệt vong!” Quá đáng! Cực kỳ quá đáng! Mọi người đều cảm thấy lời này của Long Thâm Lãng vừa quá đáng vừa ngông cuồng, cũng không xem người khác ra gì, phải biết rằng ở đây đều là nhân vật nổi tiếng của giới kinh doanh đó.

Nhưng mà.

Ai cũng hiểu nếu Tuấn Phong xuất hiện vấn đề giống như Long Thâm Lãng nói thì chắc chắn là anh ta giờ trò ở sau lưng. Nói cách khác ngay cả Tuấn Phong cũng có thể lật đổ thì ở thành phố Tân Dương này còn ai dám đắc tội nhà họ Long bọn họ chứ? Đây là đang ra oai sao? Nếu phải, vậy sau này ở thành phố Tân Dương, Tập đoàn Long Đằng chắc chắn sẽ thay thế Tuấn Phong trở thành doanh nghiệp đứng đầu.

Nói xong câu đó, thấy mọi người không nói gì nữa, Long ‘Thâm Lãng cực kỳ hài lòng.

Lúc trước Long Văn từng khuyên hắn ta để Tiêu Mục.

sám vai nhân vật này hôm nay, nhưng Long Thâm Lãng lại không muốn thế, hắn ta cảm thấy nếu đưa cho Tiêu Mục làm chuyện nở mày nở mặt như vậy thì sau này bọn họ sẽ bị Tập đoàn Trích Thủy của Tiêu Mục chèn ép.

Mà nhìn theo hiệu quả bây giờ, hắn ta cảm thấy quyết định của mình mới là đúng.

“Các người có thể không tin lời tôi nói, cũng có thể không tin thực lực của Long Đằng chúng tôi, nhưng tôi mời mọi người xem thứ này” Long Thâm Lãng nói tiếp.

Màn hình lớn của khách sạn đột nhiên sáng lên, sau đó một đoạn video chiếu trước mặt mọi người.

Trong video là một công trường.

Một đám người bất chấp sự ngăn cản của bảo vệ xông vào, trong đó còn có người cầm máy quay.

Nhìn thấy công trường kia, mặt Vương Tử Yên xám như tro tàn.

Vì nơi đó là công trường giai đoạn hai vừa xây dựng.

xong của Vịnh Ánh Trăng.

“Chào mọi người, tôi là người mua nhà ở tiểu khu này, có người cho chúng tôi biết ở đây xây nhà nguy hiểm, cho nên chúng tôi muốn tới đây thực nghiệm, nếu đúng như: lời đồn, vậy mong nhà nước cho những người bỏ tiền ủng hộ là chúng tôi một sự công bằng, nghiêm trị bên khai phá!” Có người la lớn vào máy quay.

Sau đó còn có người châm một miếng giấy dầu lên, sau đó ném lên tường một toà nhà, giấy dầu bốc lên khói đen nghìn nghịt.

Các nhân vật nổi tiếng giới kinh doanh của thành phố Tân Dương đang ngồi trong khách sạn đều tròn mắt.

Vương Tử Yên cũng sợ đến run rẩy, dường như cô ta đã nhìn thấy kết quả, nhìn thấy ngọn lửa đang cháy hừng hực cắn nuốt cả toà nhà.

Còn Long Thâm Lăng thì rất là bình tĩnh, thậm chí còn đang mỉm cười, trong lòng hán ta cũng rất kích động, vì hán ta biết ngọn lửa lớn sẽ nhanh chóng lan tràn. Sau đó thời đại của Tập đoàn Tuấn Phong ở thành phố Tân Dương cũng sẽ bị thiêu rụi theo trận lửa này.

Đến lúc đó, cả thành phố Tân Dương còn ai dám đấu với nhà họ Long chứ? Nhưng ba phút sau, cả miếng giấy dầu đều đã cháy sạch, luồng khói màu đen bay đi, toà nhà trong video ngoài bị hun đen một mảng thì vẫn không thiệt hại gì cả.

“Việc này...” “Không phải chứ, Tổng giám đốc Long, đây là chất lượng không tốt mà anh nói sao? Hình như người ta có sử dụng vật liệu phòng cháy mà?” “Không, nhầm rồi” Nghe thấy lời chất vấn của mọi người, Long Thâm Lăng không nhìn

được nhú mảy, hán ta nhấn mạnh: “Chắc chắn là nhầm rồi, Vịnh Ánh Trăng nhất định có toà nhà sử dụng vật liệu đạt tiêu chuẩn, có toà nhà sử dụng vật liệu kém chất lượng, nếu không tin, tôi kêu bọn họ đốt toà nhà khác là biết ngay” Long Thầm Lãng vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Tiêu Mục, muốn kêu anh ta xúi giục mấy người ở hiện trường đốt toà nhà khác.

Nhưng điện thoại còn chưa ai nghe, trên video đã thật sự đổi sang một toà nhà khác.

Nói chính xác thì là một tiểu khu khác.

Hình ảnh giống nhau, có người châm giấy dầu kê sát vào tường, không bao lâu, khói đặc cuồn cuộn bốc lên, sau đó cả vách tường như bị đồ xăng vậy, lửa lớn nhanh chóng lan lên trên mái nhà như cả đàn ngựa đang phi.

“Mọi người xem..” Thấy thế, Long Thầm Lãng vui mừng kêu lên.

Nhưng hán ta còn chưa nói xong, người xung quanh đã cùng “ồ” lên.

Vương Tử Yên là người đầu tiên cảm thấy không đúng.

“Áy, hình như công trường này không phải giai đoạn hai của Vịnh Ánh Trăng” “Đúng vậy, tôi cũng thấy không giống” “Sao lại giống Khu đô thị Long Đăng vậy?”

Chương 122

Chương 122 Kế hoạch thâm độc “Không, không thể nào!”
Đầu óc Long Thâm Lăng trống rỗng.

Hắn ta không ngờ khi này mình còn cực kỳ kiêu căng và thè son sắt chỉ trích Tập đoàn Tuấn Phong, kết quả toà nhà của người ta không sao hết, toà nhà của nhà mình lại xảy ra vấn đề.

“Không đúng, chắc chắn là nhầm lẫn rồi” Long Thâm Lăng vội vàng biện bạch cho mình.

Nhưng mà...

Vương Tử Yên cũng lấy lại tinh thần từ trong sự ngạc nhiên, tảng đá đang treo trong lòng cũng rơi xuống, cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi.

Đúng vậy, đó chính là Khu đô thị Long Đăng.

Khu đô thị Long Đăng khởi công cùng lúc với giai đoạn hai của Vịnh Ánh Trăng, chỉ là xây xong trước một tháng mà thôi, hơn nữa chủ yếu toà nhà này sử dụng làm toà nhà kinh tế là chính.

“Ha, vênh váo cả buổi, thì ra chất lượng không tốt là của nhà anh à” Cuối cùng những nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh cũng hiểu ra.

“Tổng giám đốc Long đang diễn tuồng gì vậy?” Long Thâm Lăng nào có biết là tuồng gì, rõ ràng vật liệu của Tuấn Phong là bọn họ cung ứng, còn vật liệu nhà mình sử dụng cũng là vật liệu của nhà mình, sao Tuấn Phong có thể không sao, còn Long Đăng lại xảy ra vấn đề chứ? “Không không, chắc chắn có hiểu lầm gì đó rồi” Đến lúc này rồi mà Long Thâm Lăng vẫn mạnh miệng, nhưng nếu thật sự kêu hán ta giải thích rõ ràng, hắn ta cũng.

không nói được, dấu sao sự thật tàn khốc ở ngay trước mắt rồi.

“Vậy mong Tổng giám đốc Long cho biết rốt cuộc là có nhầm lẫn ở đâu thế?” Cũng đúng lúc này, một giọng nói hờ hững đột nhiên vang lên.

Sau khi nghe thấy giọng nói này, Long Thâm Lãng chột giật mình quay đầu nhìn sang theo bản năng.

Vương Tử Yên thì rất vui vẻ nhìn về phía giọng nói.

Mọi người cũng nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Trình Uyên dẫn theo ba bốn người không nhanh không chậm đi lên từ cánh gà, đến trước mặt Long Thâm Lãng chỉ vào hình ảnh trong video nói: “Lừa lớn ghê nhỉ” Bầu không khí như đông lại, mọi người cũng như quên luôn cả hít thở, lúc này, đại sảnh của khách sạn yên tĩnh chẳng khác gì một vùng quê trống trải, kim rơi cũng nghe thấy.

“Cậu ấy là Chủ tịch HĐQT của Tập đoàn Tuấn Phong sao?”
“Đây là con rể vô dụng của nhà họ Bạch kia mà?” “Mẹ ơi, thật hay giả đó, trẻ tuổi vậy sao!” “Đúng rồi, anh xem đi, chỉ với khí chất này sao có thể là đồ vô dụng được?” “Ai từng nói cậu ấy vô dụng thì đúng là mù rồi” “Đúng vậy, còn đẹp trai vậy mà!” Tiếng bàn tán liên tục vang lên dưới sân khấu, có lẽ vì biết Trình Uyên là Chủ tịch của Tuấn Phong, ít nhiều trong lời thảo luận sắc bén của mọi người đều mang theo chút lầy lòng.

‘Vào khoảnh khắc Mục Như Trăn trong đám người nhìn thấy Trình Uyên thì miệng đã thành chữ O rồi.

Tim cô ta đập nhanh như hươu chạy: Thật sự là Trình Uyên? Sao có thể như vậy chứ? Bóng lưng xuất hiện trong đầu cô ta vô số lần kia dần dần trùng lặp với Trình Uyên trước mắt.

Đây là chồng của bạn thân mình, sao có thể là người mình ngày nhớ đêm mong chứ? Bây giờ cô ta cũng không nói được trong lòng mình có cảm giác gì, chỉ là chột cảm thấy rất vui vẻ, lại chột cảm thấy rất khó chịu.

Mà người bừng tỉnh đầu tiên trong “buổi tiệc” không tiếng động này chính là Long Thâm Lãng đang đổ mồ.

hôi ướt trán.

“Trình Uyên, cậu... cậu đi ra bằng cách nào?” Long Thâm Lãng hét to.

Trình Uyên thân nhiên nói: “Vì người phạm pháp không phải tôi, mà là anh đó” “Ba mươi tám xưởng vật liệu giữ nhiệt ở thành phố Tân Dương đều bị Long Đăng thuê hoặc thu mua với danh nghĩa nhà đầu tư cá nhân, sau đó sản xuất ra vật liệu không phòng cháy hoàn toàn không đạt tiêu chuẩn nhà nước, bán nó ra ngoài với tiêu chuẩn của vật liệu phòng cháy, hơn nữa ngay cả toà nhà của các anh cũng sử dụng vật liệu này, anh nói xem... rốt cuộc là ai vi phạm pháp luật?” Sau khi Trình Uyên nói xong, các nhân vật nổi tiếng giới kinh doanh trong đại sảnh mới hiểu ra.

“Thì ra là như vậy” “Long Thâm Lãng, anh đúng là nham hiểm!” “Sao anh có thể làm ra chuyện táng tận lương tâm như thế chứ? Phải biết rằng đây là chuyện lớn liên quan đến rất nhiều mạng người đây!” Mọi người bắt đầu công khai chỉ trích Long Thâm Lãng, hoặc là cả Tập đoàn Long Đăng.

Đúng thật, nếu chuyện này tiếp tục phát triển, chưa nói đến chuyện có phạm tội hay không, cho dù không có việc gì, Tập đoàn Long Đăng cũng không thể sống yên ở thành phố Tân Dương.

Tim Long Thâm Lãng đập thình thịch, đến bây giờ hẳn ta vẫn không hiểu rốt cuộc là chỗ nào xảy ra vấn đề.

“Nói láo, chắc chắn là cậu trốn ra ngoài, là cậu phạm tội thương mại sau đó vu oan cho chúng tôi, sao Cục Cảnh sát có thể dễ dàng thả cậu ra được” Long Thâm Lãng điên cuồng gào to: “Cho dù không nói đến chuyện này, cậu cũng đã tham gia đánh nhau rồi” “Trốn ra ngoài?” Nghe thấy tiếng gào của Long Thâm Lãng, Trình Uyên không nhịn được thấy buồn cười.

Lúc này, một người đàn ông trung niên mặc áo tay ngắn đi theo sau lưng Trình Uyên đứng ra, nói: “Chủ tịch Trình hoàn toàn không vi phạm pháp luật, cần gì phải trốn?” Nghe thấy lời của người đàn ông trung niên, Long Thâm Lãng vẫn mạnh miệng nói: “Ông đang đùa tôi à? Trình Uyên chính là một tên

lưu manh, sao có thể không vi phạm pháp luật được? Đánh nhau không tính à? Hơn nữa con mẹ nó ông là ai thế? Ông nói thì có tác dụng gì?” Nghe vậy, người đàn ông trung niên cười lấy giấy chứng nhận từ trong túi áo ra.

“Tôi tên Lý Ngụy, là cảnh sát!” “.” Long Thâm Lãng hoàn toàn gớ ra.

Lý Ngụy hồ hững nói: “Thật ra vào Cục Cảnh sát là ý kiến của bản thân Chủ tịch Trình. Là cậu ấy tự yêu cầu muốn vào Cục Cảnh sát ở một ngày. Còn chuyện đánh nhau mà cậu nói, bên sai lầm là nhóm người gây rối trong bệnh Chủ tịch Trình thuộc về phòng vệ chính đáng, hơn nữa cậu ấy còn không tham gia trực tiếp, sao có thể tính là lưu manh được?” Nghe Lý Ngụy nói xong, Long Thâm Lãng vẫn không dám tin mà cãi ‘Nhảm nhí, làm gì có ai tự đòi vào Cục Cảnh sát chứ, cho rằng nơi đó là câu lạc bộ nghỉ ngơi sao? Vừa nghe ông nói là biết giả rồi, ông cũng là giả luôn chứ gì!’ Thấy hán ta không tin, Trình Uyên cười nói: “Tổng giám đốc Long, kế hoạch của các người rất hoàn mỹ, cũng rất nham hiểm, còn táng tận lương tâm nữa. Tôi tin nếu kêu ba anh là Long Văn làm chuyện thế này, chắc chắn ông ta không dám” “Long Văn trời sinh đa nghi, còn rất cẩn thận, nếu đổi lại là ông ta, hôm nay không hẳn sẽ để anh ra mặt đảm đương nhân vật này” “Đúng, trước khi anh điều tra tôi, thật ra tôi cũng đã cực.

kỳ quen thuộc với thông tin của các người từ lâu rồi, cho nên sau khi biết các người có kế hoạch nham hiểm như thế, tôi đã cố ý nhốt mình vào, như vậy sự lo lắng của Long Văn cũng biến mất luôn” Nghe Trình Uyên giải thích xong, tròng mắt của Long ‘Thâm Lãng cũng sắp rơi ra ngoài rồi.

Hán ta không biết sao cái kế hoạch hoàn mỹ không chút sơ hở này sẽ trở thành như bây giờ, cũng không ngờ Trình Uyên lại sớm nhìn ra nước cờ bọn họ đi, hơn nữa còn lén đi một bước.

Hán ta chợt cảm thấy người trước mặt này thật đáng sợ.

Chuyện gây rối ở bệnh viện chỉ là trùng hợp, ai cũng.

không ngờ Trình Uyên sẽ lợi dụng chuyện này, cho nên khi Trình Uyên bị bắt đi, cả nhà họ Long đều thờ phào.

nhẹ nhõm, cảm thấy ngay cả ông trời cũng đang giúp.
mình.

Lúc trước bọn họ còn nghĩ đủ trăm phương nghìn kế dùng Tập
đoàn Trích Thuỷ thu mua Bạch Thị để nguy.

trang, giấu đi mục đích bọn họ thâm động vào vật liệu, hấp
dẫn sự chú ý của Trình Uyên.

Bây giờ thì hay rồi, không cần hấp dẫn mà Trình Uyên đã tự
gây chuyện.

Nhưng không ngờ kết quả là người ta cố ý dây vào.

Mà lúc này, Lý Ngụy lấy cớ tay ra đi thẳng về phía Long
Thâm Lãng: “Tổng giám đốc Long, mời anh đi theo chúng tôi
một chuyến”

Chương 123

Chương 123: Nghe thấy lý do Trình Uyên mất tích hai ngày nay, Vương Tử Yên chấn động không thôi.

Trong mắt cô ta, Trình Uyên chỉ là một chàng trai coi như có chút đầu óc, đôi khi anh làm việc rất bốc đồng, đôi khi lại hơi bá đạo, còn có lúc sẽ khiến cô ta cảm động.

Mà anh lúc này trong mắt cô ta lại khác rồi, chưa được.

bao lâu, người đàn ông từng bị mình xem như con nhà giàu ăn chơi trác táng đã trưởng thành đến có thể một mình đấu với một tập đoàn.

Nhớ tới từng cảnh lúc trước, trong đầu Vương Tử Yên đều lấp đầy hình ảnh của Trình Uyên.

Cô ta không nhịn được hơi ngơ ngác.

Cũng đúng lúc này, cô ta đột nhiên bị một sức mạnh ghì lấy cổ.

Trên sân khấu có rượu, Long Thâm Lãng cầm lấy một chai rượu đập vỡ, sau đó không chế Vương Tử Yên đứng gần mình nhất, gí mảnh vỡ của chai rượu lên cần cổ trắng nõn của cô ta, rống lên với Lý Ngụy và Trình Uyên: “Cút ngay! Các người đều cút ngay!” Long Thâm Lãng giật giật, lùi lại một bước: “Long ‘Thâm Lãng, anh buông cô ấy ra!” Lý Ngụy cũng không dám tiến lên, ông ấy chỉ vào Long Thâm Lãng nói: “Cậu đừng có làm bậy” Mấy người nổi tiếng của giới kinh doanh trong đại sảnh đều bị cảnh đột ngột diễn ra làm cho ngơ ngác, giống như sợ trên người mình dính máu vậy, thoáng chốc lùi ra xa tạo thành một vòng tròn lớn.

Long Thâm Lãng lợi dụng thời cơ đẩy Vương Tử Yên về phía Lý Ngụy, sau đó xoay người bỏ chạy.

Lý Ngụy đỡ lấy Vương Tử Yên, thuận tay giao cho Trình Uyên, sau đó dẫn hai cấp dưới vội vàng đuổi theo.

Một tiếng “xoảng” vang lên, cửa thủy tinh vỡ vụn, mà lúc này đang có một cô bé đứng bên cạnh cửa.

Thấy thế Lý Ngụy vội vàng nhào lên đẩy ngã cô bé, dùng thân thể của mình chặn những mảnh vỡ thủy tinh này.

Cô bé cực kỳ hoảng sợ.

Lý Ngụy vội vàng an ủi cô bé hai tiếng, nhưng lúc đuổi theo nữa thì Long Thâm Lãng đã khởi động xe nhanh chóng rời đi rồi.

Trình Uyên đuổi theo hỏi Lý Ngụy: “Bây giờ có thể phát lệnh truy nã rồi chứ?” Trên màn hình lớn còn đang phát cái video kia, bằng chứng như thép, Lý Ngụy gật đầu nói: “Để tôi thông báo.

với Cục tiến hành truy bắt.” Lúc này.

Long Thâm Lãng lái xe trốn ra ngoài đang run cả người.

Ngồi trong xe, hắn ta gọi điện thoại cho Tiêu Mục.

“A lô!” Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói bình tĩnh tự nhiên của Tiêu Mục.

“Xảy ra chuyện rồi” Long Thâm Lãng vội la lên: “Chuyện của chúng ta bị bại lộ rồi, cảnh sát đang truy bắt tôi, cậu cũng trốn trước đi, sau đó chúng ta lại cùng nhau nghĩ cách” Đầu bên kia khựng lại mấy giây, sau đó Tiêu Mục thản nhiên hỏi: “Vì sao tôi phải trốn?” “Nói nhảm, chúng ta cùng một giuộc mà..”

Long Thâm Lãng vừa định giải thích thì đột nhiên im lặng, hắn ta chợt có dự cảm chẳng lành, dường như đã nhận ra cuối cùng vấn đề xuất hiện ở đâu.

Đúng vậy, ngay trong lúc này.

“Là cậu?” Long Thâm Lãng khó tin hỏi: “Vì sao? Rõ ràng tôi đang giúp cậu mài!” Tiêu Mục ở đầu bên kia điện thoại bình tĩnh nói: “Ồ, nếu anh đã đoán ra vậy tôi cũng không cần phải giấu giếm nữa, thật ra ngay từ đầu mục tiêu của tôi là anh. Hay nói một cách khác, ngay từ đầu mục tiêu của chúng tôi là Tập.

đoàn Long Đằng của các anh” “Mẹ kiếp, vì sao cậu lại làm thế hả?” Long Thâm Lãng cực kỳ khó hiểu, cũng cực kỳ tức giận.

Đến lúc này hẳn ta mới nhận ra mình bị người ta lừa giỡn như khi.

Ba mươi tám xưởng vật liệu xây dựng chia thành hai phần, bọn họ và Tập đoàn Trích Thủy cùng sản xuất vật liệu không phòng cháy bán cho Tuấn Phong, trong lúc hết hoảng, cuối cùng Long Thâm Lãng đã đoán ra thực ra Tiêu Mục sản xuất vật liệu phòng cháy, sở dĩ Tuấn Phong không xảy ra chuyện ngoài ý muốn là vì bọn họ chỉ sử dụng vật liệu Tiêu Mục sản xuất.

Còn vật liệu mình sản xuất lại được Tiêu Mục thăm điều động tới toà nhà của bên mình.

Tiêu Mục thản nhiên nói: “Vì tôi cảm thấy lật đổ Tập đoàn Long Đằng dễ hơn lật đổ Tập đoàn Tuấn Phong một chút. Hơn nữa nếu lật đổ Tuấn Phong, tập đoàn của các người chắc chắn sẽ chiếm nhiều lợi ích hơn, còn tôi chỉ có thể đi theo húp canh, anh cảm thấy tôi cam tâm không?” “Mà nếu thật sự lật đổ các người, tất cả lợi ích đều là của tôi” Lời nói của Tiêu Mục, Long Thâm Lãng nghe vào tai như ý là, tôi muốn ăn thịt, tôi muốn ăn thịt của các người! Long Thâm Lãng vô lực ngồi xụi lơ trên ghế lái, cảnh tượng trước mắt như dần trở nên vụn vẹo.

Lúc trước, hẳn ta còn ngông cuồng tự đại đứng trước.

mặt rất nhiều nhân vật nổi tiếng của giới thương mại thành phố Tân Dương đồng dục nói: Ở đây, ở thành phố Tân Dương này, kết quả của chuyện dám đắc tội Tập đoàn Long Đằng chúng tôi chỉ có một, đó chính là diệt vong! Nhưng bây giờ thì sao? “Tút tut tut..” Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng máy.

bạn, Long Thâm Lãng đám mạnh lên tay lái, quát đến khàn cả giọng: “Khốn nạn! Một lũ khốn nạn!” Mà lúc này, trong khách sạn lớn của thành phố Tân Dương.

Các nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh đều đến lấy lòng Trình Uyên, cả đám bắt đầu liên tục nịnh hót, nói mấy lời như đã sớm không vừa mắt nhà họ Long rồi, bọn họ nhất định sẽ cùng tiến cùng lùi với Tuấn Phong, Chủ tịch thật đúng là tuổi trẻ tài cao vân vân, thật sự là nịnh nọt không ngừng nghỉ.

Trình Uyên lần lượt đáp lại hết, sau đó tuyên bố bắt đầu bữa tiệc, kêu mọi người ăn uống vui vẻ.

Lợi dụng lúc mọi người trở nên náo nhiệt, Trình Uyên bung ly rượu một mình đi tới một cái góc, nói với Mục Như Trăn đang ngồi đó: “Hil” Tim Mục Như Trăn đập rất nhanh, vào lúc Trình Uyên đi về phía mình, cô ta rất luống cuống, còn lúng túng nữa, vì thế vội vàng cúi đầu xuống, hơi thở của cô ta rất dồn dập, không dám ngẩng đầu lên.

Vừa rồi sau khi biết Trình Uyên là Chủ tịch, tâm trạng của cô ta rất phức tạp, ngay cả bản thân cũng không nói rõ được là vì sao, chỉ là rất hoảng hốt thôi.

Lúc đó cô ta liên tục nói với mình người đàn ông này là chồng của bạn thân cô ta.

Nung khi cả sự việc đảo ngược dưới mưu kế của Trình Uyên, ấn tượng của anh trong đầu cô ta càng sâu hơn.

Đột nhiên tức giận! Vì sao mình phải sợ chứ? Mục Như Trăn như đang giận đối với bản thân, đột nhiên ngẩng đầu đứng lên, bực bội hỏi Trình Uyên: “Sao lại là anh? Sao có thể là anh!” Trình Uyên nhún vai, sau đó đưa ly cho cô ta: “Nhờ cô chuyện này nhé” “Anh là ông chủ lớn, có chuyện gì cần nhờ tôi chứ?” Mục Như Trăn méo máo nói: “Tôi đúng là không nhìn ra đây, anh giấu kỹ ghê ha” Trình Uyên cười nói: “Xin cô tạm thời giữ bí mật thân phận của tôi” “Anh đang đùa tôi sao?” Mục Như Trăn khó hiểu hỏi: “Nhiều người biết như vậy, tôi giữ bí mật thì có tác dụng gì? Trình Uyên nói: “Không, ý của tôi là bảo cô giấu An Tương giúp tôi.” “Hả?” Mục Như Trăn hơi giật mình.

Vốn thật ra có thể không cần giấu giếm gì Bạch An Tương, nhưng vấn đề bây giờ là cảm xúc của Bạch An Tương không thể có dao động quá lớn, nếu không sẽ ÷ãng nhanh quá trình độc tố lan tràn.

“Vì sao?” Mục Như Trăn rất không hiểu.

Trình Uyên cười khỏ nói: “An Tương bị bệnh rồi” Anh không nói với Mục Như Trăn rằng Bạch An Tương trúng độc, chỉ nói bây giờ cảm xúc của cô không thể dao.

động quá lớn, nếu không bệnh sẽ nặng hơn.

Mục Như Trăn nửa tin nửa ngờ.

Lúc Trình Uyên xoay người chào hỏi những người khác, nhìn bóng lưng của anh, vẻ mặt vốn hùng hổ của Mục Như Trăn chợt trở nên dịu dàng.

Chương 124

Chương 124

Nhà họ Long bỏ trốn Có người nói chuyện đáng buồn nhất của đời người là ở trong phúc không biết phúc, chuyện hạnh phúc nhất của đời người, cũng là ở trong phúc không biết phúc.

Lúc đầu Trình Uyên chẳng là cái gì cả, cái gì cũng không có, Mục Như Trăn cảm thấy Bạch An Tương xuất sắc như thế, lấy anh thật sự quá đáng tiếc, cô ta thấy không đáng vì cô. Thật ra lúc đầu, Bạch An Tương cũng thật sự rất lạnh nhạt với Trình Uyên.

Nhưng dần dần, Mục Như Trăn phát hiện Bạch An Tương không còn lạnh nhạt với Trình Uyên như lúc trước nữa, hơn nữa gần đây, cô thậm chí còn cố ý vô tình bảo vệ anh.

Mục Như Trăn nhận ra trong lòng Bạch An Tương đã có Trình Uyên, có lẽ hơn một nửa là vì lâu ngày sinh tình, đương nhiên, lâu ngày sinh tình ở đây rất trong sáng.

Chỉ trong nháy mắt, Trình Uyên lại trở thành Chủ tịch của Tuấn Phong, từ một tên vô dụng trở thành nam thần được nghìn vạn cô gái mến mộ. Nhưng Bạch An Tương yêu anh cũng không phải vì thân phận của anh lúc này, bạn nói xem có tức không? Mục Như Trăn tức chứ.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, Mục Như Trăn cũng không biết mình về nhà bằng cách nào, đầu rối như tơ vò vậy.

Cô ta nằm trên giường ôm điện thoại ngăn người cả buổi, gọi video cho Bạch An Tương, nhưng lại bị cô nhanh chóng tắt máy.

Lặp lại như thế mãi.

Kết thúc buổi tiệc, Trình Uyên vừa trở về Tuấn Phong, Lý Nguy đã dẫn người tới cửa.

Anh bảo Vương Tử Yên đưa bọn họ vào phòng làm việc.

của mình, nét mặt Lý Ngụy hơi chán nản.

“Nhà họ Long đã người đi nhà trống rồi, trước khi tài khoản của nhà họ Long bị đóng băng cũng được rút hoặc chuyển khoản từ khắp nơi trên cả nước, e rằng cả nhà bọn họ muốn ôm tiền chạy trốn.” Nghe thấy lời của Lý Ngụy, Trình Uyên không nhịn được ngạc nhiên nói: “Đùa gì vậy? Đêm hôm có thể rút tiền mặt với số lượng lớn sao?” Lý Ngụy cười khở bất đắc dĩ nói: “Lợi dụng quan hệ siêu ‘VIP’ của ngân hàng thủ đô” Trình Uyên ghen lời.

Thật ra theo lý thuyết, nhà họ Long không cần phải trốn hết cả nhà, bọn họ hoàn toàn có thể tìm người chịu tội thay. Nhưng tính chất của chuyện lần này hơi khác, vấn đề chất lượng liên quan đến tính mạng tài sản an toàn của vô số người dân thế này là chuyện nhà nước xem trọng nhất.

Chỉ cần cấp trên chú trọng, bạn muốn giả vờ cũng khó khăn, hơn nữa còn sẽ tra rõ tất cả cấp cao của doanh nghiệp này, giống như “Tam Lộc” trước đây vậy.

Nhà họ Long có thể phát triển đến ngày hôm nay, những đồng sự cấp cao này có ai mà sạch sẽ chứ? Không ai muốn ngồi tù cả, cho nên đều bỏ chạy hết.

“Bọn họ sẽ trốn tới đâu?” Trình Uyên hỏi.

Lý Ngụy không cần suy nghĩ đã trả lời: “Ra nước ngoài” “Ra nước ngoài?” “Đúng, theo chúng tôi điều tra, nhà họ Long có một chiếc máy ba tư nhân, hơn nữa hai ngày trước bọn họ từng xin bay với bộ phận quản lý hàng không, nghe nói là một đồng sự của công ty đi Thái Lan, cho nên tôi nghi ngờ chắc chắn bây giờ bọn họ đã lên máy bay đi Thái Lan rồi” Nghe vậy, Trình Uyên không nhịn được nhú mày.

Khi này Bạch Sĩ Câu gửi cho anh một tin nhắn, nội dung là: Ra tay nhân từ chỉ khiến mình và người nhà của mình rơi vào cảnh không quay đầu được, lúc quan trọng, phải bóp chết nguy hiểm vào lúc mới vừa nảy sinh.

Bạch Sĩ Câu như có một đôi thiên nhãn luôn nhìn chăm chăm mọi động tĩnh ở bên này vậy, Trình Uyên biết, ông đang nói với mình diệt cỏ phải diệt tận gốc, nếu không một khi đối

phương bắt đầu điên cuồng trả thù có thể sẽ bắt cháp tất cả, đến lúc đó không chỉ mỗi anh, ngay cả An Tương cũng có thể bị liên luy luôn.

Trình Uyên không muốn Bạch An Tương gặp phải nguy hiểm, cho nên...

Anh không thể để người nhà họ Long trốn thoát được.

Bỗng nhiên...

Đúng lúc này, điện thoại của Trình Uyên đột nhiên reo.

lên, sau khi nghe máy, nét mặt anh không nhịn được trở nên nghiêm túc.

Ngay cả Lý Ngụy cũng lập tức đến gần.

Trình Uyên mở loa ngoài.

“Trình Uyên, lần này xem như cậu gặp may, nhưng tôi khuyên cậu đừng đuổi cùng giết tận!” Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói của Long Thâm Lãng: “Làm việc nể tình, sau này gặp lại còn vui” Nghe vậy, Trình Uyên lắc đầu, bình tĩnh trả lời: “Không, tôi hoàn toàn không muốn gặp lại anh” Long Thâm Lãng cười khẩy: “Cho dù thế nào, tôi khuyên cậu tốt nhất nên nói một tiếng với người bạn cảnh sát kia của cậu, thả chúng tôi rời đi, nếu không...” “Trình Uyên cứu tôi!” Trong điện thoại đột nhiên vang lên một giọng nữ, hơn nữa Trình Uyên cực kỳ quen thuộc với giọng nói này.

Thiệu Đình Đình? Anh không nhịn được nhíu mày, nổi giận nói: “Long hằm Lãng, anh lại còn ra tay với bạn gái mình, cái này còn xem là đàn ông sao?” Long Thâm Lãng cũng giận dữ nói: “Bạn gái cái khí gió, cô ta là đồ ăn cây táo rào cây sung, rõ ràng là bạn gái của tôi lại muốn thầm thông báo cho cậu, muốn bán đứng tôi, này thì là bạn gái cái gì?” “..” Nghe vậy, Trình Uyên hơi giật mình.

Giữa Thiệu Đình Đình và Long Thâm Lãng từng xảy ra chuyện gì anh không biết, nhưng từ lời Long Thâm Lãng nói, anh có thể đoán được đại khái tình cảnh của Thiệu Đình Đình lúc này.

Cô ta vì lên báo tin cho Trình Uyên mới bị Long Thâm Lãng không chế? Trình Uyên nhú mày.

Long Thâm Lãng uy hiếp: “Trình Uyên, tôi lặp lại lần nữa, thả chúng tôi rời đi, đợi sau khi chúng tôi bay ra khỏi nước sẽ thả Thiệu Đình Đình đi, nếu tôi phát hiện có cảnh sát đến sân bay, đuổi theo chúng tôi, tôi sẽ giết cô ả trước.” “Tút tut tut..” Ngay sau đó điện thoại đã bị cúp.

Lý Ngụy lập tức dặn dò cấp dưới: “Mấy người các cậu đi đến sân bay!” Mọi người nhanh chóng hành động.

Nhưng Trình Uyên lại tỏ vẻ nghi ngờ, anh khó hiểu hỏi: “Không phải nhà họ Long có sân bay và đường băng riêng à?” Nghe vậy, Lý Ngụy cũng lấy lại tinh thần: “Ý cậu là, hẳn ta có ý nhắc tới sân bay là muốn dụ người của chúng ta đến đó, sau đó ngồi máy bay riêng rời đi?” Trình Uyên lắc đầu.

Theo tư duy bình thường có lẽ đúng là thế, hơn nữa lúc Long Thâm Lãng gọi điện thoại cho Trình Uyên, bên kia còn vang lên tiếng gió vù vù và tiếng khởi động máy bay, khiến người ta vừa nghe đã có thể đoán được là đang ở sân bay.

Nhưng thế thì quá rõ ràng rồi.

Điều này chứng tỏ...

“Tiếng động đó là từ trong một chiếc điện thoại khác phát ra, cho nên lúc Thiệu Đình Đình kêu cứu mạng, âm thanh này lập tức nhỏ đi một chút, rõ ràng điện thoại đang gọi đột nhiên đưa đến bên miệng Thiệu Đình Đình, một cái điện thoại khác không đuổi kịp lúc” Trình Uyên phân tích: “Nhưng Long Thâm Lãng là người làm ăn, hơn nữa có thể nghĩ ra thủ đoạn nham hiểm như vậy đương nhiên không ngu ngốc, cho nên hẳn ta sẽ không nghĩ tới sơ hở này sao?” “Có lẽ vì căng thẳng nên sơ sót” Lý Ngụy nói.

Trình Uyên lắc đầu: “Không, không đâu, hẳn ta có đủ thời gian để bình tĩnh” “Cho nên...?” “Cho nên, đi sân bay hay sân bay riêng của nhà hẳn ta đều thế, hẳn ta hoàn toàn không có ở hai nơi này” Trình Uyên khẳng định.

Sau đó, điện thoại của anh lại reo lên.

Nửa tiếng sau, một chiếc phà đường sắt rời khỏi cảng biển Tân Dương, chạy về phía biển rộng mênh mông vô bờ.

Trên bàn cơm ở boong tàu, cả nhà họ Long tụ tập lại với nhau.

Long Văn uể oải ra mặt.

Còn Long Thầm Lãng thì đang an ủi ông ta: “Ba đừng lo, chúng ta lấy khoản tiền này đi cũng không ít hơn tài sản của Tập đoàn Long Đăng là bao, đợi đến nước ngoài rồi, chúng ta lại có thể trở lại ngày xưa thôi” Cho dù Khu đô thị Long Đăng có phải công trình bã đậu hay không, hẳn ta cảm thấy bây giờ cũng không liên quan gì với bọn họ cả, chỉ cần tiền của người mua tới túi của mình thì mọi thứ đều không sao cả.

“Hừ hừ! Muốn bắt tôi á” Long Thầm Lãng không nhịn được cười khẩy: “IQ của bọn họ còn thua xa” Mười mấy người nhà họ Long không nhịn được đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý, có người còn giơ ngón tay cái với Long ‘Thầm Lãng: “Thầm Lãng à, từ lúc cháu còn nhỏ, chú đã nhìn ra cháu thông minh hơn người bình thường rồi” “Lần này chúng ta xảy ra chuyện, may mà có Thầm Lãng, nếu không ngay cả cơ hội trở mình cũng không có luôn” Long Thầm Lãng rất hưởng thụ cong môi lên, trong đầu đã bắt đầu có một bản kế hoạch âm thầm sóng dậy cho sự nghiệp to lớn của mình ở nước ngoài.

Nhưng mà.

Đúng vào lúc này, một âm thanh giống như nước lạnh xối lên đầu bọn họ.

“Không phải muốn làm đại ca ở thành phố Tân Dương à? Sao lại bỏ dở nửa chừng vậy?”

Chương 125

Chương 125.

“Cậu.” Khi Long Thâm Lãng nhìn thấy người tới, đột nhiên lộ vẻ kinh hãi: “Sao các cậu tìm được nơi này?” “Không phải ai cũng là kẻ ngốc, tự cho là mình thông minh sẽ chỉ mua dây buộc mình!” Trình Uyên đi theo Bạch Long và Lý Ngụy. Họ hào sảng ngồi vào bàn ăn vị trí đối diện người nhà họ Long, vô cùng hứng thú nhìn đám người đó.

Người nhà họ Long sắc mặt xám xịt, không ai biết chuyện gì đang xảy ra.

“Hừ, dù các cậu tìm được thì sao chứ?” Lúc này, Long Thâm Lãng nhìn ba người Trình Uyên, lập tức thở ra một hơi, dần bình tĩnh lại từ cơn sợ hãi vừa rồi, cười mỉa mai: “Chúng tôi có nhiều người như vậy mà các cậu chỉ có ba người, tôi muốn giết người ở đây sau đó ném xuống biển, đoán chừng cũng chẳng ai biết” Nghe thấy lời này của Long Thâm Lãng, người nhà họ Long cũng phản ứng lại, từng khuôn mặt đang ngậy ra như phồng cũng lập tức trở nên có thần thái.

Đúng thế, chỉ cần bọn hần giết mấy người trước mặt này.

rồi ném xuống biển thì còn ai có thể truy cứu? Cho dù có truy cứu thì khi đó bọn hần cũng đã ra nước ngoài, không quan tâm gì nữa.

Ở trên tàu bao gồm cả thân tín cấp cao của nhà họ Long và vệ sĩ thì tất cả có gần ba mươi người.

Ngeh Long Thâm Lãng nói vậy, mắt Trình Uyên sáng lên, sau đó liếc nhìn Lý Ngụy.

Lý Ngụy nở nụ cười khỏ, nói với Trình Uyên: “Chủ tịch Trình, bỏ suy nghĩ đó đi, nếu giết người thì dù là ai, tôi cũng sẽ bắt” Trình Uyên bĩu môi, nói: “Phòng vệ chính đáng thì sao?” “Còn phải xem tình huống” Lý Ngụy đáp.

Trình Uyên quen biết Lý Ngụy, nhưng dù sao ông ấy cũng là cảnh sát, khi không vi phạm pháp luật thì hai người cũng coi như có chút giao tình. Nhưng Lý Ngụy là người tương đối chính trực, ở trước pháp luật ông ấy sẽ không nói tới giao tình với Trình Uyên.

Về chuyện này, Trình Uyên chẳng những không trách Lý Ngụy, ngược lại còn cảm thấy ông ấy khá đáng yêu, trên đời này người như ông ấy thật sự không nhiều.

Họ trò chuyện như chôn không người, Long Thâm Lãng thấy thế thì cảm thấy mình đang chịu sỉ nhục rất lớn.

Ba người Trình Uyên gần như không để gần ba mươi người này vào mắt.

Long Thâm Lãng tức giận nói: “Trình Uyên, các cậu đừng có mà kiêu ngạo quá, tôi khuyên cậu hãy nhìn cho kỹ tình hình đi đã rồi hãy nói” Trình Uyên không hề để ý tới lời Long Thâm Lãng, ngược.

lại còn nói với Bạch Long ở phía sau: “Vừa về đã giao việc cho anh, vất vả rồi” Bạch Long vẫn vô cảm, như thể không nghe thấy lời Trình Uyên nói.

“Khinh người quá đáng! Giết anh ta!” Long Thâm Lãng gào lên.

Cả chục người nhà họ Long “vụt” một tiếng, đồng loạt đứng dậy.

Nhưng lúc này, Lý Ngụy đã đi trước Trình Uyên một bước, đứng trước mặt họ, rút súng nhắm vào đám người kia, sau đó nói với Long Văn và những đồng sự của nhà họ Long: “Dừng lại, Chủ tịch Long, tôi khuyên ông hãy suy nghĩ cho kỹ, tội mà các người phạm phải không quá nghiêm trọng, chỉ cần nhận hình phạt là được. Người phạm tội nặng nhất chỉ có một mình Long Thâm Lãng, nếu như các ông vì cậu ta mà giết người thì tính chất sẽ khác” “Tốt nhất mọi người hãy nghĩ kỹ xem, cho dù có trốn được ra nước ngoài thì với thực lực quốc gia chúng ta hiện nay, sẽ bỏ qua cho các người sao?” Nghe vậy, hơn ba mươi người đều ngơ ngác, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, dường như đang hỏi nhau nên làm gì.

Lý Ngụy nói đúng, đám người này ở tập đoàn ai cũng có tội, nhưng so ra thì cũng không lớn, thậm chí có người chỉ lên trốn thuế mà thôi, nhưng bây giờ thật sự giết người thì sẽ trở thành tội phạm giết người, vấn đề còn không phải vì mình, có đáng không? Những người này chạy trốn cùng với gia tộc Long Thâm Lãng, phần lớn là vì kiếm được chút lợi ích, dù sao thì nhà họ Long cũng đã lấy đi phần lớn số tiền, đợi thời trở lại thì họ cũng đã già, nhưng nếu vì chuyện này mà trở thành tội phạm giết người thì thật sự không đáng.

Khi Lý Ngụy nói như vậy, tất cả mọi người đều chùn bước lung lay.

Long Thâm Lãng lo lắng, hấn ta gào lên: “Mấy người làm.

sao vậy? Bị vài câu nói của ông ta kích động rồi sao? Chúng ta đã nói sẽ cùng nhau giàu có, nếu các người tin tôi thì làm theo lời tôi nói, sau này sẽ trở thành người thân tín của Long Thâm Lãng tôi” Nhưng cho dù Long Thâm Lãng hứa hẹn sẽ cho họ được lời thì những người này vẫn vò đầu bứt tai, nhìn trời nhìn mũi chân, nhìn dây giày.

Điều khiến Long Thâm Lãng ngạc nhiên nhất là, Long Văn từ từ ngồi lại vào ghế, thở dài thườn thọt.

Long Thâm Lãng không thể tin vào mắt mình, hấn ta nhìn chăm chăm Long Văn, không thể tưởng tượng nổi mà hét lên: “Ba, ba... làm sao thế?” Long Văn thở dài: “Thâm Lãng à, ba già rồi, không chịu nổi giày vò, tra tấn” Long Thâm Lãng ngẩn người.

Trình Uyên lắc đầu, tức giận trừng mắt nhìn Lý Ngụy.

Lúc này anh thật sự giận Lý Ngụy, nếu không, cho dù có ba mươi người phía đối diện thì với năng lực của Bạch Long cũng có thể dùng phương thức “phòng vệ chính đáng” để ném từng người xuống biển.

“Long Thâm Lãng, đừng phản kháng vô nghĩa nữa” Lý Ngụy nghiêm mặt khuyên răn Long Thâm Lãng.

Long Thâm Lãng yếu ớt ngồi phịch xuống ghế.

Giờ phút này, cuối cùng hẳn ta cũng hiểu cái gì gọi là bị cô lập hoàn toàn, ngay cả ba ruột hẳn ta còn không chịu giúp, huống chỉ là những người khác? Nhưng hẳn ta vẫn không cam lòng, không cam lòng cứ vậy bị đưa đi, hẳn ta nghĩ, dù có chết cũng phải kéo theo một người làm đệm lót lưng.

“Cảnh sát Lý, tôi muốn báo cáo, tôi muốn làm nhân chứng, tôi muốn lập công!” Đột nhiên hẳn ta hét lên với Lý Ngụy.

Nghe vậy, Lý Ngụy hơi ngạc nhiên: “ò? Cậu muốn nói gì?” Long Thâm Lăng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không chỉ có tôi mà còn có Tiêu Mục chế tạo vật liệu giả, kém chất lượng, hơn nữa ý tưởng này cũng là của cậu ta, cậu ta mới là chủ mưu” Chuyện này, hoặc có thể nói là âm mưu này, quả thực.

ban đầu đúng là Tiêu Mục đã đề ra cho hẳn ta, nhưng hẳn ta sợ sau cùng Tiêu Mục sẽ cuỗm mất lợi ích nên mới đảm nhận nhiều việc, xung phong nhận việc, làm người đứng đầu.

Đương nhiên, vào lúc này Long Thâm Lăng biết mình đã không thể trốn thoát, điều đầu tiên hẳn ta nghĩ đó là đẩy Tiêu Mục ra làm nạn nhân còn hẳn ta là người vạch trần.

Nghe được lời này của Long Thâm Lăng, mắt Long Văn sáng lên.

Nhưng...

Lúc này, Tiêu Mục cũng chậm rãi ung dung đi ra từ khoang tàu, cười nói: “† : “Long Thâm Lăng, anh đúng là xấu xa, sao có thể vu oan cho người khác lung tung vậy chứ?” Khi Tiêu Mục xuất hiện, không chỉ Long Thâm Lăng bất ngờ mà ngay cả Trình Uyên cũng không ngờ tới.

Nói cách khác, Trình Uyên thật sự cũng không đoán được. Khi họ không biết Long Thâm Lăng trốn đi đâu thì Bạch Long gọi tới, đồng thời nói cho Trình Uyên rằng mình đang lên tàu cùng với nhóm người Long Thâm Lăng, vì thế Trình Uyên vội vàng dẫn Lý Ngụy chạy tới đây.

Trình Uyên đã cử Bạch Long đến thủ đô từ trước, nhưng thật ra ngay ngày hôm sau anh ta đã quay lại, chỉ là không xuất hiện, âm thầm bảo vệ Trình Uyên mà thôi.

Khi Long Thầm Lãng bỏ trốn, Bạch Long đã đi theo suốt chặng đường.

Trình Uyên chưa bao giờ nghi ngờ khả năng giả vờ và theo dõi của anh ta.

Nhưng câu hỏi đặt ra là, sao Tiêu Mục lại biết mà lên con tàu này? Không có thời gian để suy nghĩ kỹ về vấn đề này, sau khi nhìn thấy Tiêu Mục, Long Thầm Lãng hét lên với Lý Ngụy: “Cảnh sát Lý, cậu ta là Tiêu Mục, cậu ta cũng tham gia, không không, cậu ta là chủ mưu” Lý Ngụy nhìn Tiêu Mục, anh ta nhún vai với ông, ra vẻ rất vô tội: “Cảnh sát Lý, tôi không biết gì về chuyện này cả, à đúng rồi, lúc đầu Long Thầm Lãng tìm tôi và nói rằng muốn chúng tôi cùng sản xuất loại vật liệu không phòng cháy sau đó bán hết cho Tuấn Phong, nhưng tôi rất nhút nhát, không làm được chuyện xấu” “Có ý gì?” Long Thầm Lãng sững sờ.

Tiêu Mục cười nói: “Có nghĩa là, chỉ có anh sản xuất vật liệu không phòng cháy, còn cái mà tôi sản xuất là vật liệu phòng cháy thực sự” “Không đúng” Long Thầm Lãng ngắt ra, vội nói: “Là cậu ấ, là cậu ta bảo tôi làm vậy” Tiêu Mục hỏi: “Chứng cứ đâu?”

Chương 126

Chương 126.

Long Thăm Lãng đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Trước đó khi gọi điện thoại Tiêu Mục đã từng nói thật ra ngay từ đầu người anh ta muốn đối phó đã không phải Tuấn Phong, mà chính là Long Đảng.

Nếu nghĩ như vậy, làm sao anh ta có thể để lại chứng cứ được chứ? Khi hai người âm mưu chuyện này thì rất sợ người khác nghe thấy, cho nên chứng cứ mà anh ta vừa nhắc đến cũng là vớ vẩn.

Nhưng Long Thăm Lãng vẫn không cam lòng được.

Hắn ta chỉ Tiêu Mục rồi lại chỉ Trì Ah Uyên, phiền não chất vấn Tiêu Mục: “Đến bây giờ hai người lại chung một phe, chẳng lẽ anh đã quên Trình Uyên đối xử với anh thế nào sao?” Trình Uyên nghe vậy nhìn Tiêu Mục nghi ngờ.

Tiêu Mục lại nhún vai với Trình Uyên, cười nói: “Tôi chỉ bịa ra một câu nói dối, sau đó anh ta đã tin rồi.” “Nói dối sao?” Long Thăm Lãng mở to hai mắt, hắn ta vội vàng giải thích: “Bây giờ nói là nói dối gì chứ, người anh muốn hại chính là Trình Uyên, những chuyện kia đều là thật, tôi đã phái người đi điều tra rồi” Quả thật, trước khi “hợp tác” với Tiêu Mục, Long Thăm Lãng đã phái người điều tra Tiêu Mục một lần, sau đó lời nói của Tiêu Mục, cùng với cảm xúc phần nộ thể hiện trước mặt Trình Uyên, cực kỳ ăn khớp với tài liệu mà hắn ta đã điều tra được, vậy làm sao là lời nói dối được chứ? Tiêu Mục nở nụ cười.

“Phải, khi tôi lên đại học, đúng là có người giúp đỡ tôi, cũng là một ngôi sao nổi tiếng.” Anh ta nói: “Nhưng bây

giờ tôi có thể chịu mọi trách nhiệm với lời nói của mình, nói cho anh biết, người tài trợ cho tôi không phải là Liễu Đình, mà

chính là Vương Đồng” Vương Đồng cũng là một ngôi sao nổi tiếng.

Tiêu Mục hỏi: “Ngoại trừ những thứ này ra anh còn điều tra được cái gì?” “Vương Tử Yên thì sao?” “Thật xin lỗi, người tôi thích quả thật tên là Vương Tân Nguyệt, chẳng qua là Tân Nguyệt trong một vàng trắng non cơ” “Còn nữa, quả thật tôi cũng được một gia đình ở xã Liên Hoa thu nhận, người nhà kia quả thật cũng họ Vương, hoặc là nói cách khác, phần lớn người ở xã Liên Hoa đều họ Vương” “Nhưng mà...” Tiêu Mục nghiêm mặt, dừng lại một lát, sau đó nói: “Tôi có thể chịu mọi trách nhiệm về lời nói của mình, nói cho anh biết, tất cả những tin tức mà anh điều tra được về tôi, đều sai cả.” Sai sao? Làm sao Long Thâm Lăng tin được chuyện hoang đường này, hẳn ta cười giễu cợt nói: “Tiêu Mục, năng lực thâm dật câu chuyện của anh thật sự có thể viết thành một bộ phim rồi, tôi biết anh đang sợ Trình Uyên có ngăn cách với anh, sẽ quay sang đối phó với anh như đối phó với tôi cho nên mới nói như vậy đúng không? Có điều, tôi cũng chịu mọi trách nhiệm về lời nói của mình, nói cho anh biết, tôi u tra tuyệt đối không có sai lầm gì.” Đối với điều này, hẳn ta rất tin tưởng không nghĩ ngờ gì.

Nhưng mà sao? Tiêu Mục lắc đầu: “Tôi biết anh có ý đồ muốn khơi mào.

mâu thuẫn giữa tôi với Trình Uyên, có điều không có tác dụng đâu, tình cảm anh em giữa chúng tôi, anh không tưởng tượng được đâu.” Lời nói này hoàn toàn không có vấn đề gì, Trình Uyên cũng gật đầu lia lịa.

Sau đó Tiêu Mục nói: “Xã Liên Hoa có tám siêu thị nhỏ và ba quán cơm nhỏ, buổi tối ngày mười ba tháng Bảy, một người có ria mép đi đến siêu thị Cửu Muội, mua một chai rượu và một đĩa thịt kho, vừa ăn vừa nghe ngóng rất nhiều chuyện liên quan đến tôi, trùng hợp là Cửu Muội của siêu thị Cửu Muội lại quen biết tôi, nên đã nói cho anh ta rất nhiều.” “Có điều thật ngại quá, tôi lại không quen biết Cửu Muội này, không chỉ có Cửu Muội, ngay cả ông chủ của tám siêu thị nhỏ và ba quán cơm nhỏ kia, tôi đều không quen biết, tuy nhiên bọn họ đều đã nhận được lợi ích từ chỗ tôi, mà những gì anh thăm dò được

chính là những thứ mà tôi bảo bọn họ học thuộc lòng.” Tiêu Mục nói xong, mỉm cười hỏi Long Thâm Lăng: “Còn muốn biết điều gì nữa không, anh cứ hỏi, tôi biết gì nói nấy” Long Thâm Lăng chỉ có thể xụi lơ ngồi dưới mặt đất, sắc mặt biến thành cực kỳ tái nhợt.

“Sao lại có thể như thế được?” Hấn ta không thể nào tin được. Hóa ra tất cả những chuyện này đều là cái bẫy mà bọn họ đã thiết lập xong xuôi, đợi hấn ta đến chui vào.

Nhớ lại tất cả mọi chuyện, đều vì Long Thâm Vũ đắc tội Trình Uyên, trên danh nghĩa Long Thâm Lăng thay em trai ra mặt, nhưng thực tế thì sao.

Hấn ta muốn động vào Tuấn Phong, là vì hấn ta có tham vọng, hấn ta cảm thấy mình thông minh tài giỏi, hoàn toàn có thể thay Long Văn điều hành Long Đăng phát triển hơn nữa, cũng hoàn toàn có thể ăn sạch Tuấn Phong.

Cho nên, hấn ta không tiếc tính mạng của chủ doanh nghiệp, tìm đủ mọi cách muốn tiêu diệt Tuấn Phong.

Nhưng mà đến cuối cùng hấn ta lại tự tiêu diệt chính mình, hơn nữa còn làm đến tình trạng bạn bè xa lánh.

“Tôi không cam lòng!” Long Thâm Lăng lẩm bẩm.

Cũng mặc kệ hấn ta có cam lòng hay không, mọi chuyện đã phát triển đến mức này, tất cả đã trở nên chẳng còn tác dụng gì nữa rồi.

Trình Uyên thản nhiên nói: “Không nên có lòng hại người, anh có, cho nên cuối cùng hại người hại mình” Sau đó anh vỗ vỗ bả vai Tiêu Mục, cười sang sảng nói với Long Thâm Lăng: ‘Anh đánh giá thấp tình cảm anh em giữa chúng tôi rồi!’ Một con thuyền của cảnh sát biển đến gần con thuyền kinh doanh.

Rất đông cảnh sát biển nhảy lên thuyền kinh doanh, dẫn cả nhà Long Thâm Lăng đi, hơn nữa trong khoang thuyền của bọn họ còn phát hiện ra một cô gái.

Cô gái này chính là Thiệu Đình Đình, khi cô ta được cứu ra, khi nhìn thấy Trình Uyên, mắt cô ta đỏ lên.

“Tôi xin lỗi!” Cô ta nói với Trình Uyên.

Thật ra chính cô ta cũng không biết tại sao mình lại phải xin lỗi Trình Uyên, Thiệu Đình Đình nghĩ, có lẽ mình lại gây thêm phiền toái cho anh rồi.

nhỡ đành Thiệu Đình chúng ta về nhà thôi.” Trình Uyên cũng rất bất ngờ Đình: “Được rồi, không sao Chúng ta... Về nhà...”

Thiệu Đình Đình yếu ớt “ờ” một tiếng.

Cô ta nhớ lại khi còn đi học. Khi đó Trình Uyên cực kỳ Tầm thường, nếu biết sớm hôm nay anh có được thành tựu lớn như vậy, lúc đó đã...

Thiệu Đình Đình cảm thấy mình rất hối hận.

Ngày hôm sau...

Trong một biệt thự nào đó ở thủ đô.

Lý Lan Oanh, mẹ đẻ của Trình Uyên, một người phụ nữ đã khoảng năm mươi tuổi nhưng nhan sắc không hề đi xuống, khí chất tao nhã.

Bà bung một chén trà Long Tỉnh vừa mới pha xong đi ra ban công, đặt nó trên chiếc bàn ngoài ban công, sau đó ngồi lên chiếc ghế nằm đặt bên trái chiếc bàn, dùng tư thế nằm rất thoải mái tao nhã hiển tế thân thể duyên dáng dưới ánh mặt trời.

“Uyên Uyên làm rất tốt” Bà nói.

Mà ngồi bên phải chiếc ghế nằm là một người đàn ông trung niên mặc áo ngủ đang đọc sách, ông chính là Trình Tuấn Phong, cũng chính là người ba ruột mà Trình Uyên chưa từng thấy mặt.

“Ừ, nó trưởng thành nhanh hơn tôi tưởng tượng” Trình Tuấn Phong vẫn đọc sách như trước, thờ ơ trả lời.

Lý Lan Oanh nghe vậy rõ ràng có phần không hài lòng, bà hơi nhíu mày oán giận nói: “Khen con trai một câu thì ông chết à?” Trình Tuấn Phong cười gượng, sau đó đặt quyển sách lên trên bàn, nói: “Chẳng qua chỉ phá hủy được một Tập đoàn Long Đăng nho nhỏ thôi, có gì hay mà khen? Hơn nữa...”

“Hơn nữa nó còn phạm vào một sai lầm chết người.” Lý Lan

Oanh nghe vậy đột nhiên kinh hãi, hỏi: “Sai làm chết người gì?” Trình Tuấn Phong thản nhiên nói: “Làm việc theo tình cảm: “Làm việc theo tình cảm sao?” Lý Lan Oanh.

Trình Tuấn Phong gật đầu, cầm chén trà Long Tỉnh kia lên uống một hớp nhỏ, nói: “Tuy rằng chúng ta không tận mắt nhìn thấy, chỉ nghe kể lại một cách hoàn chỉnh, nhưng trực giác của tôi nói cho tôi biết, Tiêu Mục này rất có vấn đề.” “Là người bạn học kia của Trình Uyên sao?” Lý Lan Oanh kinh ngạc hỏi.

“Ừ, tuy rằng chuyện này giúp Trình Uyên trưởng thành hơn một chút, có điều vẫn chưa đủ, so với em trai nó, nó vẫn còn kém xa” Trình Tuấn Phong nói.

Nhắc đến em trai của Trình Uyên, sắc mặt Lý Lan Oanh đột nhiên thay đổi, đôi môi bắt đầu run rẩy.

“Hơn nữa đằng sau chuyện này dường như có người đang giúp đỡ Trình Uyên” Trình Tuấn Phong nói.

Từ từ tỉnh táo lại, nghe Trình Tuấn Phong kéo câu chuyện quay về quỹ đạo ban đầu, trong lòng Lý Lan Oanh cảm thấy thoải mái hơn một chút, bà hỏi: “Ông đang nói đến nhà thông gia?”

Chương 127

Chương 127.

Ngày hôm sau, thành phố Tân Dương, Tập đoàn Tuấn Phong.

*Cho nên nói, người phụ trách công trường Trương Phát kia có vấn đề sao?” Vương Tử Yên giật mình hỏi.

Trước đó điều tra ra được Long Đăng và Trích Thủy lợi dụng sản phẩm tấm giữ nhiệt với số lượng lớn, Trình Uyên đã từng dẫn theo Vương Tử Yên đến công trường của Vĩnh Ánh Trắng, cũng điều tra ra được Vĩnh Ánh Trắng tạm thời sử dụng những tấm vật liệu kia, lại chia thành hai đồng.

Một đồng dùng rất nhiều, một đồng lại chỉ tích trữ ở đó, hoàn toàn chưa từng đụng vào. ... “ lí lẽ Lúc đó Trình Uyên đã hỏi tại sao chỉ dùng bên đồng này, Trương Phát nói qua loa, là do đám công nhân tự quyết định, ông ta cũng không rõ lắm.

“Bây giờ xem ra chính là như vậy” Trình Uyên gật đầu: *Long Thâm Lãng và Tiêu Mục âm mưu với nhau làm tấm vật liệu kém chất lượng, định hãm hại chúng ta, nhưng thực tế lại là Tiêu Mục đang gài bẫy Long Thâm Lãng, anh ta sản xuất ra tấm vật liệu đủ tiêu chuẩn, cùng vận chuyển đến công trường với những tấm vật liệu của Long Thâm Lãng, nhưng tại sao công nhân của chúng ta lại chỉ dùng sản phẩm đủ tiêu chuẩn của Tiêu Mục?” *Cô có thể nhận ra hai tấm vật liệu này có gì khác nhau sao?” Vương Tử Yên lắc đầu, dường như hiểu ra điều gì: “Tôi không nhận ra được.” “Bởi vậy mới nói, nếu chỉ liếc mắt nhìn, hoàn toàn không có cách nào phân biệt được, vậy tại sao công nhân lại biết rõ đồng nào tốt đồng nào không tốt được?” Trình Uyên cười nói: “Tiêu Mục cho Trương Phát lợi ích, từ cách nói chuyện mập mờ của Trương Phát là có thể đoán ra được, cho nên ông ta bảo đám công nhân sử dụng tấm vật liệu mà Tiêu Mục sản xuất ra” “Ăn hoa hồng sao?” Vương Tử Yên hiểu ra.

Nước cờ này đi xong, Vương Tử Yên cũng dần dần hiểu rõ tất cả chiêu chiêu trò, vì vậy lại càng hoảng sợ hơn nữa.

Cô ta không thể nào tưởng tượng ra được, ván cờ Tuấn Phong vừa mới trải qua lại có nhiều chỉ tiết còn che giấu như vậy, cũng không ngờ được mình sẽ phải trải qua âm mưu lần này, càng không hề nghĩ đến, thế mà Trình Uyên lại đoán được tất cả, lại còn bố trí tỉ mỉ che giấu cả mình, khiến cho kẻ địch đưa mắt xích quan trọng lộ ra ngoài.

Một mắt xích móc vào một mắt xích, nhưng hề một chỉ tiết nào đó xảy ra vấn đề, có lẽ toàn bộ đều sẽ thất bại, Vương Tử Yên hơn hai mươi tuổi cảm thấy không biết nên làm thế nào.

Đúng vậy, không thể xuất hiện sai lầm trong bất kỳ mắt xích nào cả, ví dụ như điều tra chuyện của Tiêu Mục.

Không ngờ đám người Tiêu Mục lại mua chuộc toàn bộ quán cơm nhỏ và hàng ăn vặt ở xã Liên Hoa rồi.

“Vậy có nên xử lý Trương Phát không?” Vương Tử Yên hỏi.

Trình Uyên suy nghĩ một lát, cuối cùng phát tay, thản nhiên nói: “Quên đi” “Quên đi sao?” “Quên đi!” Trình Uyên nói: “Con người đều có lòng tham, xử lý xong một Trương Phát sẽ còn hàng nghìn hàng vạn Trương Phát nữa, sau khi chuyện này trôi qua cô đi cảnh cáo ông ta một chút, có lẽ còn có tác dụng tốt hơn nhiều so với việc để người khác làm nhiệm vụ này” “À... Được!” Vương Tử Yên đáp.

Trình Uyên trước mặt khiến cô ta có phần hoảng hốt.

Phải biết rằng không lâu trước đây khi anh vừa mới đến tập đoàn, không ai đánh giá cao anh, nhất là bản thân Vương Tử Yên cũng coi Trình Uyên là một cậu ấm nhà giàu.

Nhưng ngay sau sóng gió của cơn bão lại đến chuyện của Thái Tập Côn, bây giờ là ván cờ này, hình tượng của anh trong lòng cô ta đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Tốc độ trưởng thành của anh quá nhanh, Vương Tử Yên nghĩ.

“Không xong rồi không xong rồi!” Cửa phòng làm việc của chủ tịch bị người ta thô lỗ đẩy ra, Kim Kiệt đầu đầy mồ hôi xông vào, vừa dùng bàn tay béo mập nới lỏng cà vạt trên bộ

tây phục của mình ra, vừa lo lắng nói: “Chủ tịch, không xong rồi.” Trình Uyên hung dữ lườm ông ta một cái, nói: “Xàm xí, tôi rất khỏe” “Áy... Kim Kiệt biết mình nói sai, vội vàng nói với không khí: “Phi Phi Phi... Tôi nói sai, nói lại nói lại.”
Vương Tử Yên che miệng cười trộm.

“Chủ tịch, không phải anh bảo tôi phụ trách tập hợp điều chỉnh lại tài nguyên của Tập đoàn Long Đăng sao?” Kim Kiệt cười xấu hổ, sau đó đột nhiên nghiêm túc nói: “Chúng ta lại bị người ta chặn ngang rồi.” Long Thâm Lăng bị bắt, Long Văn bị dẫn đi thẩm vấn, có rất nhiều thành viên trong HĐQT của nhà họ Long ít nhiều gì đều dính dáng đến những thứ không hợp pháp, nhất thời toàn bộ lãnh đạo cấp cao đều bị bắt sạch rồi, Tập đoàn Long Đăng cũng sụp đổ trong vòng một đêm.

Riêng Long Thâm Vũ, trước đó đã bị Long Văn tước đoạt toàn bộ quyền lợi ở Long Đăng, tránh thoát kiếp nạn này.

Ở thành phố Tân Dương, Long Đăng là tập đoàn đứng thứ hai ngay sau Tuấn Phong, nó sụp đổ, những tài nguyên để lại vô cùng phong phú, là người đều muốn được chia một bát canh, nhưng ai lại dám đến chia canh với Tuấn Phong chứ? “Lại là Tập đoàn Trích Thủy chết tiệt kia” Kim Kiệt tức giận nói.

Trình Uyên nghe vậy sững sốt một lát, sau đó cười nói: “Nếu đã vậy thì thôi đi” Tiêu Mục và anh là anh em, mà Tập đoàn Trích Thủy dưới tay anh ta lại do một tay Trình Uyên gây dựng diu dặt nên, cho nên, từ một khía cạnh nào đó mà nói, Tập đoàn Trích Thủy cũng là của Trình Uyên.

Nếu đã là của anh, vậy cũng chẳng sao.

Mà giờ phút này, trên sân thượng tòa nhà cao tầng thương mại thành phố Tân Dương, gió mát thổi vạt áo Tiêu Mục bay phấp phật.

Vẻ mặt anh ta tập trung quan sát hơn một nửa thành phố Tân Dương.

Mà sau lưng anh ta, có một người đàn ông đội mũ lưỡi trai và đeo kính râm cũng đi lên sân thượng.

“Bên trên rất mát mẻ” Người nọ dường như đang lẩm bảm.

ó là vì không có ánh mặt Hôm nay trời đầy mây, nếu không, đứng trên này một lúc là có thể phơi nắng đến mức lột da rồi, dù sao cũng là tòa nhà cao đến ba mươi tám tầng, trong thành phố nhỏ như thành phố Tân Dương cũng coi như là chỗ cao nhất rồi.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai mỉm cười, đồng thời tháo.

kính râm xuống, lộ ra một gương mặt cũng coi như anh tuấn.

Lúc này nếu Trình Uyên ở đây, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc, vì người đàn ông này không phải ai khác, chính là Long Thâm Vũ, người duy nhất của nhà họ Long không chịu ảnh hưởng.

“Sau khi trải qua chuyện lần này, Trình Uyên cũng đã hoàn toàn tin tưởng anh rồi chứ?” Long Thâm Vũ nói.

Tiêu Mục không trả lời anh ta, mà chỉ chậm rãi xoay người nhìn anh ta, sau khi nhìn một lúc lâu mới thở dài: “Tại sao tôi lại không thấy anh có chút cảm giác đau lòng nào vậy?” Long Thâm Vũ nghi ngờ nói: “Tại sao tôi phải đau lòng?” “Vì muốn tôi lấy được lòng tin của Trình Uyên mà cam lòng dùng cả Long Đăng làm mồi dụ, anh không cảm thấy đáng tiếc sao?” Tiêu Mục hỏi.

Long Thâm Vũ nở nụ cười.

“Ngay từ khi bắt đầu, tôi đã không thèm coi Long Đăng ra gì rồi” “Có điều buồn cười là, người anh Hai thân yêu kia của tôi còn tự cho rằng mình rất thông minh, sợ tôi tranh giành quyền lợi với anh ta, tìm đủ mọi cách muốn ba tôi đá tôi ra khỏi Long Đăng” Tiêu Mục không kiềm được run cả người, dường như: cảm thấy lúc này gió thổi hơi lạnh: “Một người vì mục đích, mà không để ý đến bất kỳ tình cảm gì, thật sự là rất đáng sợ” Long Thâm Vũ cười nói: “Như nhau thôi.” “Không nói nhảm nữa, anh đã hoàn toàn lấy được lòng tin của Trình Uyên, vậy kế hoạch của chúng ta cứ tiếp.

tục tiến hành thôi, đừng để bên trên đợi đến mức nôn ruột” Tiêu Mục không trả lời.

Khi Tập đoàn Trích Thủy vừa mới thành lập, người đầu tiên mà anh ta tiếp xúc chính là Long Thâm Vũ, đồng thời cũng

chính là Long Thâm Vũ dẫn anh ta đến chỗ vị bên trên kia.

Khi đó, Long Đằng chịu đọt tấn công của Tuấn Phong, cho nên Long Thâm Vũ đã tự mình đưa ra sách lược của toàn bộ quy trình sự kiện lần này.

Cũng chính anh ta ngấm ngầm lúc vô tình lúc cố ý làm Tập đoàn Trích Thủy bại lộ trần trụi trước mặt Long Thâm Lăng.

Tối hôm đó.

Trong một khách sạn nào đó ở thủ đô, Bạch Sĩ Câu nhận cuộc gọi video của Tiêu Mục.

Tiêu Mục kể lại chuyện hôm nay gặp mặt với Long Thâm Vũ, Bạch Sĩ Câu gật đầu, thản nhiên nói: “Nếu thời cơ đã chín muồi rồi, vậy cứ dựa theo lời anh ta nói mà làm đi.”

Chương 128

Chương 128.

*Tôi có thể hỏi một câu không?” Tiêu Mục suy nghĩ một lát rồi hỏi Bạch Sĩ Câu.

Bạch Sĩ Câu đưa tay ra hiệu mời: “Bây giờ anh là ông chủ của tôi, đương nhiên có thể.” Tiêu Mục nghe vậy cười cười, sau đó lắc đầu nói: “Thôi quên đi, không thành vấn đề.” Thật ra điều anh ta muốn hỏi là, Bạch Sĩ Câu có phải là người bên trên kia hay không, có điều trước khi anh ta hỏi, Bạch Sĩ Câu đã cho anh ta câu trả lời rồi.

sp Câu mỉm cười nhìn anh A\ ra I ị, Tiêu Mục lắc đầu nói: “Đến thủ đô là vì ông không muốn con gái mình nhìn thấy bộ dạng chán nản của Trình Uyên sao?” Bạch Sĩ Câu lắc đầu nói: “Tôi không tình cảm yếu đuối như vậy, hơn nữa trong mắt con bé, Trình Uyên chưa từng huy hoàng bao giờ” Tiêu Mục suy nghĩ một lát, cảm thấy rất có lý.

Bạch An Tương vẫn không hề biết đến thân phận thật của Trình Uyên, tức là cho đến bây giờ cô vẫn như trước không biết gì. Mà từ thủ đoạn đối phó nhà họ Bạch của Bạch Sĩ Câu cho thấy, quả thật ông không phải người tình cảm yếu đuối.

Đối với việc gây khó khăn cho ông cụ Bạch, anh ta đoán chắc ông sẽ không đồng ý.

Mà giờ khắc này nhà họ Bạch hoàn toàn hoảng hốt rồi.

Vốn dĩ được Tập đoàn Tuấn Phong thu mua là đường ra duy nhất của nhà họ Bạch bọn họ, nhưng nửa đường lại xuất hiện một Tập đoàn Trích Thủy, nói là có thể không tính toán hiềm khích trước đây thu mua bọn họ với giá cao hơn, ông cụ Bạch động lòng, nhưng cũng không đáp lại ngay lập tức, nguyên nhân cũng là vì sợ Tuấn Phong giận chó đánh mèo.

Nhưng lúc đó Bạch Vĩnh Minh sợ sau khi bị Tuấn Phong thu mua sẽ bảo anh ta đi dọn nhà vệ sinh, vì vậy cố gắng thuyết phục ông cụ Bạch, nói chúng ta là người làm ăn, đương nhiên là bên nào ra giá cao hơn sẽ để bên đó thu mua rồi.

Theo lý thuyết, điều này không có gì sai trái, cho nên ông cụ đồng ý.

Nhưng bọn họ lại bỏ qua một thứ.

Không có bọn họ, Tuấn Phong vẫn là Tuấn Phong. Mà nếu không có Tuấn Phong, Bạch Thị chưa chắc còn có thể là Bạch Thị trước đây.

Quả nhiên, Tập đoàn Trích Thủy chỉ đang đùa bọn họ thôi.

Khi ông cụ Bạch tìm đến Chủ tịch Tập đoàn Trích Thủy, Tiêu Mục cười với ông cụ, nói: “Tôi và Trình Uyên là anh em” Ông cụ giờ mới biết bọn họ đã làm ra một chuyện ngu xuẩn đến nhường nào.

Dẫn theo các vị lãnh đạo cấp cao đi vào Tập đoàn Tuấn Phong quen thuộc một lần nữa, ông cụ Bạch khiêm nhường nói với cô lễ tân ở cửa: “Làm phiền cô, chúng tôi muốn gặp Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong một lát.” Cô lễ tân nở nụ cười mang tính lễ nghi: “Xin hỏi ông có hẹn trước không?” “Phiền cô gọi điện thoại, nói là ông già nhà họ Bạch xin gặp.” Ông cụ lại khiêm tốn nói lần nữa.

“Được thôi, mời ông đợi một lát” Cô lễ tân cầm điện thoại lên gọi vào phòng làm việc của Vương Tử Yên.

Mười phút sau, Vương Tử Yên xuất hiện trước mặt ông cụ Bạch.

Mấy anh em Bạch Sĩ Phan đi theo sau ông cụ Bạch.

Trên mặt ông cụ lộ ra vẻ vui mừng, đẩy mấy đứa con trai ra đi tới, hỏi: “Trợ lý Vương, chào cô, tôi có thể...” Vương Tử Yên mặt không thay đổi nói: “Chủ tịch nói, có thể gặp một mình ông” “Được được được” Ông cụ gật đầu liên tục, quay đầu nói với đám người Bạch Sĩ Phan: “Các con đứng đây đợi.” Ông ta đi theo Vương Tử Yên vào thang máy.

Bạch Sĩ Phan nhìn bóng lưng còng xuống của ông cụ, không biết làm thế nào ngoài việc thở dài.

Bạch Vĩnh Minh hỏi: “Ba, tại sao thái như thế? Dù sao cũng là Bạch Thị chúng ta...” Bạch Sĩ Phan hung dữ trợn mắt lườm Bạch Vĩnh Minh một cái: “Còn không phải do tên súc sinh con làm hại hay sao.” Bạch Vĩnh Minh coi thường nói: “Chuyện buôn bán vốn dĩ chính là bàn về tiền mà.” “Câm miệng!” Bạch Sĩ Phan tức giận nói: “Còn nói bậy nữa, ba sẽ xé nát cái miệng của con.” Ông ta không nhớ được lần cuối cùng ông cụ dùng thái độ khép nép khúm núm này đã là bao nhiêu năm trước Tồi.

Trong phòng làm việc của Trình Uyên ở Tuấn Phong.

Ông cụ cung kính đứng trước mặt Trình Uyên.

Sau khi Vương Tử Yên rời đi, Trình Uyên cũng vội vàng đứng dậy, mời ông cụ ngồi xuống.

“Ngồi xuống nói chuyện đi, ông lớn tuổi rồi, không thể đứng lâu được.” Trong lòng ông cụ vui mừng, từ thái độ của Trình Uyên cho thấy, chuyện này dường như vẫn có đường lùi.

“Trình Uyên, thật ra cũng không có chuyện gì khác, không phải trước đó Tuấn Phong các cậu nói muốn thu mua Bạch Thị sao? Đều tại ông già này...” “Ông nội, chúng ta không nói chuyện này nữa” Trình Uyên lắc đầu nói.

Ông cụ ngẩn ra, sau đó nói: “Tôi biết cậu rất tức giận, nhưng mà...” “Chúng ta nói những chuyện khác đi.” “Trình Uyên, cậu nể mặt An Tương, lần này đừng so đo.

với ông nội.

Trình Uyên nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi mở mắt ra, nói với ông cụ: “Để ông ngồi là vì ông là bề trên của tôi, nói chuyện gì cũng được, tôi không muốn nói chuyện tập.

đoàn và công ty với ông.” “Được, ông nói, bảo tôi nể mặt An Tương, vậy tôi muốn hỏi ông nội, trước mặt các người An Tương đã từng có thể diện chưa?” “Cô ấy là cháu gái ông, bị Bạch Vĩnh Minh đánh sưng mặt, ông cũng chẳng lên tiếng, tôi bảo vệ vợ mình tát Bạch Vĩnh Minh mấy cái, ông đã không

chịu được, tại sao ông còn không biết xấu hổ bảo tôi nể mặt An Tương?” Ông cụ Bạch ngậy ra.

Đúng vậy, ông ta cũng hiểu rõ trước đó mình không công bằng, nếu không phải vì bây giờ Trình Uyên là chủ tịch của Tuấn Phong, loại không công bằng này chắc chắn sẽ còn tiếp tục.

Bây giờ bảo người ta nể mặt Bạch An Tương, quả thật cũng hơi quá đáng.

Trình Uyên lạnh lùng nói: “Nếu ông cứ kiên quyết muốn nói đến chuyện này với tôi, vậy tôi chỉ có thể nói với ông” “Từ ngày An Tương ngất xỉu ở Bạch Thị kia, nhà họ Bạch đã không còn bất cứ cơ hội nào nữa rồi. Ông cụ Bạch cúi đầu, trên mặt lộ ra nụ cười như đang khóc.

Đúng vậy, đánh vợ người ta đuổi người ta ra khỏi nhà lại còn vi phạm giao hẹn, đồng thời còn phản bội lại, khúc mắc này, ai có thể bỏ được chứ? Ông ta biết, cũng chính vì tầng quan hệ thân thuộc bị chính bọn họ không thêm đếm xỉa đến này, Trình Uyên mới có thể khách sáo mời ông ta ngồi xuống.

Đổi lại nhìn từ góc độ khác, nếu ông ta thay đổi thân phận với Trình Uyên, nhà họ Bạch sẽ không có đất cho.

nhà Trình Uyên dung thân. Ông ta vẫn sẽ như trước mặc cho Bạch Vĩnh Minh tùy tiện đuổi mấy người Trình Uyên ra ngoài.

Nói đến cùng, vẫn là tự làm tự chịu thôi.

Trình Uyên lạnh nhạt nói: “Các người tự sinh tự diệt đi.” Ông cụ không nói gì nữa, đứng dậy đi ra ngoài, trong lòng lại nghĩ: Còn sống làm sao được nữa? Sau khi ông cụ đi rồi, Trình Uyên nhớ đến Bạch An Tương, sau đó đã không thể kiềm lòng được nữa.

Trong hai năm qua, tuy rằng trước đây Bạch An Tương rất lạnh lùng với anh, nhưng bọn họ gặp nhau hàng ngày, lần này chỉ vừa tách ra mấy ngày mà thật sự cảm thấy.

không quen.

Cầm điện thoại lên do dự rất lâu, vẫn chưa gọi cho Bạch An Tương, vì anh không biết phải nói cái gì.

Lúc này anh lại nghĩ, tại sao Bạch An Tương không gọi điện thoại cho mình? Cô không gọi cho mình, tại sao.

mình lại phải gọi cho cô chứ? Đây là chút giận dỗi nho nhỏ, ai cũng có, một khi nghĩ như vậy, có thể sẽ duy trì dài đến một phút, sau đó lại hấp tấp gọi điện thoại cho người ta.

Trình Uyên đang định bấm số, điện thoại di động lại vang lên, là một số lạ gọi đến.

Trong lòng Trình Uyên vui mừng, cho rằng Bạch An Tương gọi đến, vội vàng ấn nút nhận cuộc gọi.

“Alo” Nhưng bên kia lại vang lên giọng nói của một người đàn ông.

“Ai vậy?” Trình Uyên nhíu mày hỏi.

“Tôi đã tìm được người mà anh muốn kia, chẳng qua tôi không tiện mang về được, gửi địa chỉ cho anh, anh tự đến đây đi” Đầu kia điện thoại nói.

Suy nghĩ ba giây, cuối cùng Trình Uyên cũng nhớ ra giọng nói kia là ai.

Trần Thành, một sát thủ vẫn luôn tìm kiếm cơ hội muốn giết Trình Uyên. Trước đó Trình Uyên bảo anh ta đi tìm người hạ độc Bạch An Tương về cho anh.

Tìm được rồi sao? Trình Uyên cực kỳ vui mừng, tìm được người kia là Bạch An Tương sẽ được cứu rồi, người kia nhất định có thuốc giải.

“Được, gửi địa chỉ cho tôi, tôi sẽ đến ngay” Trình Uyên nói.

Chương 129

Chương 129.

Trần Thành gửi vị trí cho Trình Uyên, Trình Uyên vội vàng sốt ruột hoàn toàn không hề thông báo cho Bạch Long, tự mình lái xe thẳng đến vị trí mà Trần Thành gửi đến.

Đến nơi rồi mới biết được, đây là một nhà kho bỏ hoang ở ngoại thành, cách xa khu thành thị đông đúc. Cửa lớn nhà kho rỉ sét loang lổ, bên phải cánh cửa còn có một cái hang lớn, có điều hang cũng không thông lắm, bên trong hẳn là còn nối với một tầng xi măng thật mỏng nữa.

Trình Uyên hơi khó hiểu, “- phải ở nơi bứt thế này? Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng do sốt ruột cứu Bạch An Tương, anh cũng không nghĩ nhiều làm gì.

“Kéo kẹt!” Âm thanh trực cửa rỉ sét chói tai vang lên, cửa sắt to bị anh đẩy ra một khe hở đủ cho một người đi qua, Trình Uyên vội vã chui vào.

“Trần Thành!” Sau khi bước vào anh gọi một tiếng.

Nhưng mà không có ai trả lời anh.

Trình Uyên nhíu mày, anh cảm thấy có chỗ không ổn.

Quả nhiên, khi anh đi sâu vào vị trí kho hàng, một tiếng “Lách cách!” vang lên, cửa sắt sau lưng thế mà bị đóng chặt rồi.

Trình Uyên giật thót, vội vàng chạy về, khi chạy đến cửa sắt cố gắng đẩy mạnh, lại phát hiện nó hoàn toàn không hề nhúc nhích.

Cũng đúng lúc này, một tràng tiếng kêu “ư ư” vang lên, Trình Uyên đột nhiên ngẩn ra, nhìn về phía phát ra tiếng kêu, lúc này mới phát hiện, tận trong cùng nhà kho có một thùng giấy rất to, giống như loại vẫn thường đựng tủ lạnh.

Trình Uyên cảm thấy cực kỳ bất an, âm thầm lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Bạch Long, đồng thời cũng bước đến trước cái thùng, đột nhiên mở thùng ra.

Sau khi mở ra, cảnh tượng bên trong khiến anh kinh ngạc đến ngây người.

Trần Thành bị người ta dùng dây thừng trói gô cổ, cánh tay vắt chéo sau lưng, trói lên một cây cọc gỗ, miệng còn bịt lại bằng băng dính, quan trọng hơn là, trên bụng anh ta còn quấn một vòng thứ gì đó, bên trên còn có ánh đèn màu đỏ chớp lóe.

Trình Uyên có phần bối rối, vội vàng xé băng dính bịt miệng Trần Thành ra.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Trình Uyên hỏi.

Sau khi băng dính bị tháo ra, Trần Thành há to miệng thở dốc, sau đó nói: “Tôi bị người ta đánh lén” “Người đâu?” Trình Uyên vừa cởi dây thừng cho Trần Thành vừa hỏi.

Trần Thành lắc đầu.

Đột nhiên...

“Vụt vụt!” Âm thanh vang lên.

Cách bọn họ không xa, một màn hình đột nhiên sáng lên.

Trình Uyên và Trần Thành đều nhìn về phía màn hình kia.

“Hellol” Trong màn hình đó đột nhiên xuất hiện hình ảnh một người đeo mặt nạ, gương mặt này vốn là đầu lâu của một con sư tử, hắn ta lên tiếng chào hỏi Trình Uyên và Trần Thành, giọng nói khàn khàn không rõ, dường như đã dùng công cụ biến đổi giọng nói.

Trình Uyên nhíu mày: “Anh là ai?” Người đeo mặt nạ trong màn hình cười nói: “Tin tôi đi, anh sẽ không muốn biết tôi là ai đâu.” Lúc này, Trình Uyên cúi đầu liếc mắt nhìn điện thoại di động, phát hiện ở trong này điện thoại di động hoàn toàn không có tín hiệu, cho nên, vừa nãy khi anh gọi điện thoại cho Bạch Long vốn dĩ cũng không gọi đi được.

Đột nhiên anh nhận ra được mình bị gài bẫy, ngay cả tín hiệu thông tin cũng bị người ta dùng thủ đoạn nào đó che giấu hết

rồi.

Người đeo mặt nạ trong video cười nói: “Trình Uyên ơi Trình Uyên, anh có biết không? Anh sống trên cõi đời này khiến cho tôi ăn ngủ không yên được.” Trình Uyên hỏi hản ta: “Tôi từng đắ tội với anh sao?” Người kia lắc đầu, sau đó đột nhiên lạnh lùng nói: “Anh còn sống chính là đắ tội tôi, tôi và anh, nhất định chỉ có thể có một người tồn tại, đây là sự sắp đặ của số phận!” “Có điều, anh dễ dàng bị lừa như vậy, thật sự khiến cho.

ôi vô cùng thất vọng, anh quá yếu!” “Anh yếu kém như vậy, tôi cũng cảm thấy không đành lòng giết anh nữa rồi.” “Như vậy đi, chúng ta chơi một trò chơi nào.” Trình Uyên không đoán được đối phương là ai, trong đầu.

liên tục tìm kiếm, cũng không nhớ ra được mình đã từng có thù hận sâu nặng với ai, giống như bây giờ mỗi thù lớn đến mức muốn giết anh cho sáng khoái, hình như: chỉ có Long Thầm Lãng.

Nhưng người trong video rõ ràng không phải Long Thầm Lãng, hản ta gầy hơn Long Thầm Lãng, hơn nữa bây giờ Long Thầm Lãng hản đang ở trong phòng giam mới đứng.

“Trò chơi gì?” Trình Uyên hỏi.

“Tôi cho anh mười phút đồng hồ” Người trong video đột nhiên cười gian: “Ha ha ha... Trong vòng mười phút, xem anh có thể trốn ra ngoài được hay không, trò chơi này.

chính là... Trốn khỏi căn phòng khóa kín!” “Trốn khỏi căn phòng khóa kín?” “Đứng, trốn khỏi căn phòng khóa kín, trên người của người đứng cạnh anh kia có gắn lượng thuốc nổ C4 đủ để biến cả nhà kho này thành tro bụi.” “Bây giờ anh có hai lựa chọn, thứ nhất là gỡ bom ra, có điều trên bom có hai sợi dây, nếu anh cắt nhầm, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Lựa chọn thứ hai là bây giờ anh tìm đường chạy ra, không cần để ý đến chuyện sống chết của người bên cạnh anh nữa.” Nghe thấy thuốc nổ, Trình Uyên đột nhiên kinh hãi, vội vàng nhìn sang Trần Thành, lúc này mới phát hiện thứ đang gắn trên

bụng anh ta, ở giữa có sáng đèn, bên trong đèn là con số màu đỏ tươi, giống như một công cụ đang đếm ngược, bắt đầu từ chín phút năm mươi chín giây.

Trần Thành ngược lại không hề thể hiện ra sợ hãi chút nào, sau khi nghe thấy bụng mình đang gắn bom, anh ta chẳng qua chỉ cúi đầu xuống nhìn một cái.

Người đeo mặt nạ trên video hỏi Trình Uyên: “Anh lựa chọn thế nào?” Trong lòng Trình Uyên rất hoảng hốt, nhưng mà anh vẫn giả vờ bình tĩnh, hỏi ngược lại: “Nếu là anh, anh lựa chọn thế nào?” Người đeo mặt nạ trong video cười nói: “Tôi sao? Đối với tôi mà nói, không khó lựa chọn một chút nào, chỉ có kẻ ngu ngốc mới lựa chọn cách cứu người có hiệu quả thấp nhất. Đừng nói là một người cấp dưới, cho dù là người yêu của mình, người thông minh cũng sẽ hiểu được phải chọn lựa như thế nào.” Trình Uyên nghe vậy gật đầu, sau đó quay sang Trần Thành, ngồi xổm xuống bắt đầu kiểm tra bom trên người anh ta.

“Anh...!” Trần Thành ngẩn ra.

Người đeo mặt nạ trong video cũng ngẩn ra.

“Hắn ta nói rất đúng” Trần Thành sững ra một lát, trầm giọng nói: “Chọn người trước, tỷ lệ sống sót của anh rất * Người đeo mặt nạ trong video lập tức cười ha ha thoải mái: “Quả nhiên là một thằng ngu!” Trình Uyên mở vỏ ngoài của bom ra, giả vờ rất bình tĩnh trả lời: “Ngại quá, có lẽ anh đoán sai rồi, anh ta không phải cấp dưới của tôi đâu.” “Anh ta là một người mỗi giờ mỗi khắc đều phải nhìn tôi chăm chăm, là một người muốn giết tôi, giống như anh vậy!” Tiếng cười trong màn hình im bật.

Hắn ta nghiêng đầu nhìn Trình Uyên, dường như đang suy đoán lời anh nói là thật hay giả, rõ ràng hắn ta hoàn.

toàn không thể nào hiểu được.

Người không hiểu nổi còn có Trần Thành.

Trần Thành hoàn hồn lại, nói: “Cho dù anh cứu tôi, tôi cũng sẽ không cảm động đâu.” Trình Uyên cười nói: “Anh tuyệt đối đừng cử động, chỉ hơi cử động một chút thôi sẽ nổ đấy” Đối

với câu trêu chọc của Trình Uyên, Trần Thành coi thường, giọng nói anh ta lạnh lùng: “Đối với rất nhiều người mà nói, tôi là ma quỷ, anh cần gì phải cứu một người không biết ơn chứ?” Mở vỏ ngoài của bom ra, bên trong quả thật có hai sợi dây màu đỏ và màu xanh lam đúng như người đeo mặt nạ nói, nhịp tim của Trình Uyên đập nhanh hơn.

Anh tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng trong lòng không cách nào.

bình tĩnh được.

Cái này giống như đang đóng phim vậy, cắt đúng có thể sống sót, nếu cắt sai thì sẽ nổ tung, đều có xác suất năm mươi phần trăm.

Thật ra anh rất sợ, có làm thế nào cũng không nghĩ ra cảnh tượng này sẽ rơi xuống đầu mình, vì vậy bàn tay.

bất đầu run lên.

“Khi mỗi người ra đời, đều là thiên sứ nhỏ trong mắt ba mẹ, chẳng qua sau khi trưởng thành rồi bị cuộc sống khôn nạn này giày vò tàn nhẫn biến thành ma quỷ” Anh nói: “Tôi cứu anh, không phải vì tôi muốn thay đổi anh, mà là vì tôi không muốn nhìn anh chết vì tôi.” Quả thật, nếu Trình Uyên không bảo Trần Thành đuổi theo điều tra người hạ độc kia, cũng sẽ không xuất hiện tình huống thế này.

“Mặc dù chúng ta chẳng qua chỉ là quan hệ thuê mướn!”

Chương 130

Chương 130.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cảm giác áp lực đáng sợ trong không khí cũng càng ngày càng nặng nề, sáu phút đồng hồ, giờ phút này, là một con số khiến người ta hít thở không thông.

Người đeo mặt nạ trong màn hình không dám tin, nói: “Ngu xuẩn, thật quá ngu xuẩn, kẻ ngu xuẩn như anh, vốn ” * mang họ mự Ầ r2 {) Trình Uyên phát hiện bên cạnh màn hình có đặt một cái kéo, dường như đặc biệt chuẩn bị sẵn cho anh, vì vậy cũng không khách sáo, trực tiếp đi tới cầm kéo lên.

“Có lẽ chuyện này trong mắt các người là rất ngu xuẩn, nhưng trong mắt tôi lại rất thú vị. Ít nhất sẽ khiến tôi yên lòng” Anh nói.

“Các người ấy à! Suy nghĩ quá cẩn cỗi rồi!” “Lách cách!” Bất kể là người đeo mặt nạ trong màn hình hay là Trần Thành đều đang suy nghĩ xem Trình Uyên nói như vậy có nghĩa là gì, hoàn toàn không chú ý đến Trình Uyên đã dùng một cây kéo cắt đứt dây.

Từ âm thanh do cây kéo phát ra, Trần Thành đột nhiên tỉnh táo lại, thân thể theo đó cũng run lên dữ dội.

Cho nên bọn họ ngạc nhiên phát hiện ra, Trình Uyên chẳng qua chỉ cắt đứt dây nhựa buộc bom vào trên người Trần Thành.

Mà Trình Uyên cũng nhanh chóng dùng tay nâng số bom suýt nữa rơi xuống mặt đất, cẩn thận đặt nó xuống đất.

“Tôi đã từng xem những bộ phim tương tự rồi, nhưng trong phim phần lớn đều đang lừa gạt người ta thôi, cái gì mà cắt bỏ dây đỏ hay dây xanh lam, tôi đoán bất kể có cắt dây nào chăng nữa cũng sẽ nổ thôi, cho nên tại sao tôi lại phải cắt dây làm

gì?” Anh mỉm cười, thuận tiện cắt cả sợi dây thừng trên người Trần Thành.

Trần Thành và người đeo mặt nạ trong màn hình đều ngẩn ra.

Quả thật có rất nhiều tình tiết phim như vậy, nhưng thứ này cũng không phải là tất cả bộ phim đều cùng bán một loại bom, thông thường thứ này cũng chẳng bán, cho nên tại sao lại hoàn toàn tương tự như nhau vậy.

chứ? Người khác hoàn toàn có thể làm ra cả chục nghìn sợi dây, cắt sợi nào cũng đều sẽ nổ, kiểu đánh bạc này.

không ai có thể cược nổi.

phim đã từng diễn cảnh bom là cảm giác được sức nặng có Đương nhiên, cũng có b: cảm ứng sức nặng, miết thay đổi sẽ nổ tung luôn.

€ó điều loại này chắc chắn không phải, vì trên người nó không chịu sức nặng nào cả, cũng không bị Trần Thành đè lên, mà chỉ gắn trên người anh ta thôi.

Bốn phút hai mươi ba giây.

Trần Thành được cứu xong ngay người đứng nguyên tại chỗ.

Trình Uyên nói: “Ngây ra đây làm gì, tìm lối ra ngoài thôi!” Vì vậy Trần Thành cũng kịp tỉnh táo lại, hai người bọn họ.

bắt đầu tìm kiếm chỗ có thể đi ra ngoài ở khắp nơi.

Nhà kho không có cửa sổ, cánh cửa duy nhất đã bị chặn lại, nóc nhà được xây bằng thép, hẳn là rất dễ gỡ ra, nhưng nhà kho này lại quá cao, gần sáu mét, hơn nữa xung quanh còn rất trơn tuột, bọn họ hoàn toàn không thể leo lên được.

Trần Thành và Trình Uyên tìm kiếm rất lâu, nhưng vẫn không tìm được chỗ nào có thể đi ra được, Trần Thành lại dùng thân thể đập vào cửa sắt.

Người trong màn hình nhìn thấy thì cười điên cuồng: “Ha ha... Các anh đừng uổng phí sức lực nữa, bản thân tôi cho các anh lựa chọn cũng chỉ đang trêu chọc các anh thôi, thật ra cho

dù vừa nãy anh có mặc kệ anh ta, tự nghĩ cách chạy trốn chẳng nữa, anh cũng không thể trốn ra ngoài được, vì ngay từ đầu tôi đã không nghĩ đến chuyện để cho anh sống sót!” Nhìn thấy Trần Thành dùng bả vai liên tục đập vào cánh cửa vang lên âm thanh “thùng thùng”, Trình Uyên đột nhiên nghĩ đến vừa nãy khi bước vào đây, anh nhìn thấy bức tường bên cạnh cửa có một cái hang.

“Đừng đập vào chỗ đó nữa, đập vào đây này!” Trình Uyên chỉ vào vị trí vết nứt, nói với Trần Thành.

Từ bên trong không nhìn ra bất kỳ vấn đề gì, cho nên Trần Thành cực kỳ không hiểu: “Anh nói đùa cái gì thế, tường này phải dày đến năm mươi phân đấy.” Còn một phút mười hai giây.

Trình Uyên không giải thích với anh ta, chỉ dùng ngón tay gõ gõ, nơi đó phát ra âm thanh “đông đông” trống rỗng.

Trần Thành đột nhiên ngẩn ra, cũng không nói nhiều nữa, vội vàng chạy đến chỗ Trình Uyên chỉ, dùng cánh tay đập mạnh vào.

“Rầm!” một tiếng, một mảng tường rơi xuống sau tiếng động.

Trình Uyên và Trần Thành đều lộ vẻ vui mừng.

“Đi mau!” Trình Uyên nói.

Trần Thành bò ra ngoài trước, Trình Uyên theo sát phía sau, trước khi đi ra, Trình Uyên cười nhạt nói: “Tuy rằng không biết anh là ai, nhưng mà thật xin lỗi đã để cho anh thất vọng rồi, có điều tin chắc rằng chúng ta sẽ có một ngày gặp mặt nhau, đến lúc đó mời anh uống trà trò chuyện về đời người, sau đó mời anh... Đi chết đi!” Người đeo mặt nạ trong màn hình lộ ra vẻ cực kỳ nóng nảy, hẳn ta đột nhiên lật ngược chiếc bàn trước mặt.

Lúc này Trình Uyên phát hiện ra thời gian trên quả bom kia đã ngừng lại ở con số ba mươi tám giây rồi, không còn đếm tiếp nữa.

Rõ ràng vì bọn họ có thể chạy ra ngoài được, bom đã bị người ta điều khiển cho ngừng lại.

Hai người leo vào cửa hang, đi được một đoạn đường đến vị trí tường đổ, cả hai đều ngồi dưới đất há miệng thở hổn hển.

Lúc này Trình Uyên mới phát hiện ra, lưng mình đã ướt đẫm, gáy cũng đầy mồ hôi.

Chuyện này cũng cực kỳ tương tự với lần cứu Bạch An Tương trong nhà hàng kia, đều là thứ có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Đến bây giờ trái tim Trình Uyên vẫn còn đang đập điên cuồng.

“Cuối cùng cũng an toàn rồi.” Anh nói.

Trần Thành lại lắc đầu: “Chưa chắc đâu” Trình Uyên nghe vậy, vẻ mặt căng thẳng, lúc này anh mới phát hiện ra, không biết có một đám người từ đâu đến, trong tay đều cầm đao hoặc ống thép. Đếm sơ sơ cũng phải hai mươi mấy người.

Những người này ai nấy đều cường tráng, đều là những kẻ cơ bắp vạm vỡ.

Những người kia không khách sáo với hai người họ chút nào, dường như cũng lười nói chuyện, sau khi bao vây.

cùng hét lên một tiếng rồi xông lên.

“Đánh chết bọn họ sẽ được tiên thưởng năm triệu!” Có người cao giọng hét lên.

“Đánh!” Đối mặt với hơn hai mươi người đột nhiên xuất hiện, Trình Uyên không cảm thấy lo lắng lắm, anh lấy điện thoại di động ra, phát hiện vẫn chưa có tín hiệu.

Mà Trần Thành đã lao ra ngoài giống như mũi tên rời cung.

Trần Thành không đánh lại Bạch Long, nhưng không có nghĩa là anh ta yếu, thực tế, anh ta cũng không kém Bạch Long quá nhiều, nếu không cũng sẽ không có danh hiệu sát thủ số một thủ đô.

tên côn đồ này, đối với anh gì khó khăn.

Quả nhiên, đối phó với nhữ †a mà nói cũng chẳng phải Xông về phía trước, thân thể lại nghiêng ra đằng sau, bước chân không ngừng lại, dùng tốc độ như ma quỷ xuyên qua đám người, sau đó một thanh đao nhọn như: ánh trăng lưỡi liềm lóe lên.

“Phụt phụt phụt...” Những người kia còn chưa kịp phản ứng xem là chuyện gì xảy ra, đã có bốn, năm người bị anh ta cắt cổ tay và cánh tay rời.

“AI “AI” Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Đám côn đồ nhận ra người này là một cao thủ, vì vậy đã có người nghĩ đến chuyện đi đường tắt.

Một đám người quần lầy Trần Thành, có hai, ba người lén lút vượt qua Trần Thành mò đến bên cạnh Trình Uyên, giơ thanh đao trong tay bổ về phía Trình Uyên.

Trình Uyên hoảng sợ hết hồn, lăn một vòng tránh thoát một đao, sau đó một người xông đến sau lưng anh, vung ống thép đập lên bắp chân của anh.

Trình Uyên đau đớn, ôm chân ngã xuống đất.

Người trước cầm chắc thanh đao bổ xuống lần nữa.

Lại nói, đã từng nhìn thấy Bạch Long đánh nhau nhiều lần, chưa từng ăn thịt heo cũng đã từng nhìn thấy heo chạy, cho nên tuy rằng Trình Uyên không giỏi đánh nhau cũng không đến mức xa lạ gì, so với người bình thường, anh vẫn có kiến thức hơn một chút.

Vì vậy học theo Bạch Long, anh không lùi lại, mà đón lấy thanh đao xông lên phía trước, dùng bả vai mình đập.

cho đối phương một chiêu Bối Sơn Kháo.

Đương nhiên, Bối Sơn Kháo của Bạch Long có thể đánh bay người ta, còn anh giỏi lắm cũng chỉ có thể tranh thủ lúc đối phương bị bất ngờ, đẩy cho người ta ngã xuống thôi.

€ó điều, chỉ vậy cũng đã đủ rồi.

Trần Thành xoay người lại, mỗi chân một người đá ngã hai người vừa đánh lên Trình Uyên, sau đó xoay người chạy đi đối phó những người khác.

Trong nháy mắt, những người này đã bị đánh ngã nằm la liệt, không ai có thể đứng dậy được.

Vì vậy, Trần Thành cầm đao chạy về phía Trình Uyên.

Chương 131

Chương 131.

“Leng keng!” Dao rơi xuống mặt đất, Trần Thành cũng không còn sức lực ngồi sụp xuống bên cạnh Trình Uyên, lộ ra vẻ cực kỳ mệt mỏi.

“Tác dụng của thuốc còn chưa hết hẳn” Anh ta nói.

Trần Thành còn nói, vì trước đó anh ta đánh nhau với người bỏ thuốc độc, người kia chạy trốn, chẳng may làm rơi một chiếc bật lửa, trên bật lửa có in dòng chữ “Quán karaoke Thiên Đùa vì SP mới đến ‘y’ đợi ở quán karaoke Thiên Đường. | Cuối cùng, người bỏ thuốc độc kia xuất hiện lần nữa, Trần Thành đi theo, cứ thế đi thẳng đến đây, khi định ra tay bắt người, không biết tại sao lại trúng chiêu, mặt mũi tối sầm hôn mê bất tỉnh, chuyện sau đó Trình Uyên cũng biết cả rồi.

Trần Thành bị người ta bỏ thuốc mà không biết gì hết, vì tố chất thân thể của anh ta rất tốt cho nên mới tỉnh lại sớm hơn, nhưng vì vừa nãy vận động kịch liệt, tác dụng còn sót lại của thuốc vẫn phát huy ảnh hưởng.

Trình Uyên nghe thấy Trần Thành giải thích xong, ánh mắt lại nhìn chăm chăm mũi dao rơi xuống đất.

Cây dao của Trần Thành có hình dạng rất bình thường, nhưng cực kỳ sắc bén, ánh sáng trên thân dao cũng lộ ra cảm giác lạnh như băng.

“Nếu anh không trúng độc, bây giờ chính là cơ hội tốt nhất để giết tôi” Trình Uyên thăm dò nói: “Anh nói xem?” Trần Thành có phần kinh ngạc, nhưng nhanh chóng “Phì!” một cái, tức giận nói: “Tên bỏ thuốc chết tiệt kia.” Chân của Trình Uyên bị một ống thép đánh trúng, bây giờ đau đớn không thể chịu nổi, tuy rằng không gãy xương, nhưng cũng không có cách nào đứng dậy được.

Trần Thành toàn thân co quắp ngồi bên cạnh anh, hai người đều đang đợi.

“Này, trước đây anh làm nghề gì?” Trình Uyên tìm đề tài nói chuyện.

Trần Thành nhắm mắt lại nghỉ ngơi, nghe thấy câu hỏi của Trình Uyên, bình thản nói: “Nếu bây giờ lại có một đám người nữa đến đây, hai chúng ta đều bỏ mạng ở đây luôn” Anh ta nói đúng, nhưng Trình Uyên lại biết anh ta đang cố tình lảng sang đề tài khác, rõ ràng không muốn nói với anh về những chuyện liên quan đến mình.

“Sát thủ đều cẩn thận như vậy sao? Không cần phải kết bạn gì hết sao?” Trình Uyên không cam lòng hỏi.

Trần Thành nói: “Tôi không có thói quen kết bạn với người chết.” “Phi phi phi, ăn nói xui xẻo!” Trình Uyên tức giận nói: “Anh không giết tôi không được sao.” “Tôi không giết anh sẽ có người khác giết anh” Trần Thành nói: “Người kia sẽ không bỏ qua cho anh” “Ai?” Trình Uyên vội vàng hỏi.

Trần Thành nhìn anh chằm chằm, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

Con bà nó, Trình Uyên tức giận mắng thăm, mẹ kiếp anh ta thông minh thật.

“Anh rất đáng tiền!” Trần Thành đột nhiên nói đơn hàng của anh, tôi định đi cưới vợ.” “Ồ, cưới vợ à, có mục tiêu chưa?” “Vẫn chưa có à? Không sao, tôi giới thiệu cho anh một người, tôi quen biết rất nhiều em gái xinh đẹp.” “Anh có thấy người chết giới thiệu đối tượng cho người ta bao giờ chưa?” “Phi phi phi, cái miệng quạ đen!” Trước khi mặt trời lặn, Trình Uyên có thể đứng dậy được, Trần Thành cũng khôi phục tinh thần, vì vậy hai người đều lên xe của Trần Thành.

Xe chạy thẳng về phía quán karaoke Thiên Đường.

Nếu chưa bắt được người bỏ thuốc độc kia, bọn họ định bắt đầu lại từ đầu, từ bật lửa trong tay người bỏ thuốc độc kia cho thấy, đây là chỗ hán ta thường xuyên đến.

Mặc dù biết lần này bọn họ đến đây có thể sẽ đánh rấn động cỏ, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Trước đó, sau khi Bạch Long quay về đã nói cho Trình Uyên biết kết quả xét nghiệm mẫu máu kia, Bạch Long nói anh ta tìm được bác sĩ giỏi nhất thủ đô làm xét nghiệm, kết quả là, đây là một loại virus trộn lẫn vào.

trong máu, hơn nữa loại virus này sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, trước mắt vẫn không có bất kỳ cách nào giải quyết được cả.

Cho nên, nếu muốn cứu Bạch An Tương, vậy nhất định phải tìm được người bỏ thuốc độc.

Trên đường đi đến quán karaoke, điện thoại của Trình Uyên có tín hiệu, cũng gọi điện thoại cho Bạch Long.

Sau đó Trình Uyên cười nói với Trần Thành: “Lần này anh thật sự không còn cơ hội nữa rồi.” Trần Thành gối cánh tay ra sau gáy, ánh mắt lơ đãng nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa sổ xe.

Bây giờ anh ta cũng không biết tại sao trong lòng lại cảm thấy là lạ.

Dường như nhiều năm như vậy cộng lại, cũng không chưa từng nói nhiều như ngày hôm nay ngồi với Trình Uyên. Điều này khiến anh ta cực kỳ không quen, thậm chí có phần lo lắng không yên.

Rất nhiều lần, trong khi Trình Uyên đang lái xe, Trần Thành len lén sờ vào mũi dao nhọn trong lòng mình, nhưng không biết tại sao cuối cùng lại không rút ra.

Khi đến quán karaoke Thiên Đường, đúng như Trình Uyên nói, anh ta không có nhiều cơ hội nữa.

Khi bước vào, anh ta phát hiện Bạch Long cũng đi theo.

Buổi tối ở quán karaoke vô cùng náo nhiệt, mấy người Trình Uyên còn chưa bước vào, mà chỉ ngồi xuống ở quán ven đường, gọi phần xiên nướng năm mươi tệ, ba người đều không nói chuyện, ai nấy tự ăn phần của mình, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa vào quán karaoke.

Khi đến hai giờ sáng, đèn ở cửa quán karaoke tắt, điều này cũng có nghĩa là quán karaoke sắp đóng cửa.

Ông chủ quán ven đường đi đến hỏi: “Nè ba cậu, tôi sắp phải đóng cửa rồi, cậu xem...” Ba người đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Đành chịu thôi, hôm nay ngồi canh lãng phí một buổi rồi.

“Anh đi đâu nghỉ ngơi? Có cần tôi đưa đi không?” Trình Uyên hỏi Trần Thành.

Trần Thành không đáp lời, khi xoay người biến mất trong bóng đêm, cũng không quay đầu lại, chỉ vẫy vẫy tay.

“Anh ta không thích nói chuyện.” Bạch Long nói với Trình Uyên cách nhìn của anh ta về Trần Thành.

Trình Uyên lờm anh ta một cái, ánh mắt dường như đang nói, cứ như anh thích nói chuyện lắm ấy nhỉ.

“Về nhà thôi” Trình Uyên nói xong đi về phía xe mình.

Sau khi lên xe, đột nhiên...

Không biết một người phụ nữ từ đâu xông ra, bò thẳng lên nắp máy trước xe của anh.

Người phụ nữ mặc quần áo gợi cảm lộ vai hở rốn lộ bắp đùi, từ góc độ của mấy người Trình Uyên nhìn sang, cô gái này đầu tóc che khuất mặt, không nhìn rõ dung mạo, nhưng có thể khẳng định đào bouri của cô ta cực kỳ nảy nở.

“Cái quỷ gì vậy?” Trình Uyên sững sốt một lát.

Bạch Long nói: “Uống nhiều quá.” Quả thật, mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi, cho dù cửa sổ xe chỉ mở hé cũng có thể ngửi thấy được.

Thân người cô gái lão đảo, lắc trái lắc phải, nhưng nửa thân trên vẫn dán chặt vào nắp máy trước của xe Trình Uyên, cũng không hề ngã xuống.

Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy anh còn tưởng người ta giả vờ bị đâm xe.

Anh xuống xe đi đến trước mặt cô gái hỏi: “Em gái, làm thế này là muốn đi nhờ xe sao?” Cô gái nói huyền thuyên mấy câu

không hiểu là gì, cũng không ngẩng đầu dậy.

Trình Uyên nhún vai hỏi Bạch Long: “Làm thế nào bây giờ?”
Bạch Long mặt không cảm xúc ngắm sao.

“Minh không quen người này, chắc chắn không thể đưa cô ta về nhà được rồi” Trình Uyên vò đầu bứt tai, sau đó hỏi: “Này, người đẹp, nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về nhé?” Cô gái say rượu vẫn chỉ lắc lắc mông như trước, miệng mơ hồ nói: “Không có... Nhà... Thích làm gì thì làm” Trình Uyên lại nhức đầu.

Nếu còn tiếp tục như vậy cũng không phải cách hay, đành chịu, anh đỡ cô gái say rượu, sau đó đặt cô ta xuống ven đường, để cô ta ngồi tựa vào cột điện.

“Như vậy là được rồi.” Sau khi lên xe, Trình Uyên thở.

phào nhẹ nhõm, khởi động xe, nhưng lại chậm chạp.

không lái đi.

Bạch Long cũng không nói gì, lẳng lặng đợi anh.

“Mẹ nó chứ!” Trình Uyên vồ vồ tay lái, tức giận mắng một câu: “Ông đây nợ cô” Anh xuống xe nâng cô gái quay về, đỡ vào trong xe mình.

Hết cách rồi, lúc này đêm hôm khuya khoát, nếu ném cô ta ở lại đây, bị người nhặt xác thì làm sao? Ngộ nhỡ bị xe đâm thì sao? Hoặc là bị người ta xâm phạm thì làm sao? Sau đó Trình Uyên lái xe đến khách sạn gần nhất.

Bạch Long cầm chứng minh thư đăng ký, Trình Uyên đỡ cô gái kia lên tầng.

Khi ném cô ta lên giường xong, Trình Uyên mới phát hiện, cô gái này thật sự rất đẹp, còn xinh hơn Vương Tử: ‘Yên một chút.

Chương 132

Chương 132.

“Mặt mũi xinh đẹp như vậy mà hơn nửa đêm còn dám uống rượu một mình, cũng không sợ bị người ta nhặt xác nhỉ” Trình Uyên lẩm bẩm một câu.

Quả thật, nếu đêm hôm khuya khoắt gặp phải những kẻ nhặt xác kia, có thể nhặt được một cô gái xinh đẹp như vậy, còn không phải sẽ mãi nguyện đến mức nằm mơ cũng có thể cười hay sao.

Trình Uyên chẳng biết làm sao lắc đầu, thở dài nói: “May mà cô gặp được một người đàn ông chính trực như tôi đi ` Ồ Æ /£ANIT ® Lúc nói chuyện, ánh mắt không kiềm được nán ná hồi lâu ở khe núi sâu và cặp đùi mượt mà đầy đặn của người đẹp.

Ánh đèn dìu dịu khiến vẻ quyến rũ của người đẹp càng thêm cuốn hút.

Hết cách rồi, đây là bệnh chung của đàn ông, Trình Uyên cũng không ngoại lệ được, nhìn đến mức anh nuốt nước bọt.

€ó điều, khả năng kiềm chế của anh cũng coi như rất Cao.

Lắc đầu chuẩn bị rời đi, kết quả Trình Uyên vừa mới xoay người, tay đã bị cô gái trên giường nắm chặt.

Cô ta đột nhiên giơ tay, thành linh ôm tay Trình Uyên vào.

ngực mình Lúc đó Trình Uyên bối rối, cảm giác được sự mềm mại dưới tay, đầu óc anh nhất thời mất đi năng lực suy nghĩ.

“Đừng đi... Đừng rời xa tôi..” Cô gái say rượu lẩm bẩm nói.

Trình Uyên không kiềm được sợ đến run rẩy, đột nhiên kịp tỉnh táo lại, vội vàng muốn rút tay ra khỏi lòng cô gái, kết quả va chạm vào nơi càng mềm mại hơn nữa, khiến nhịp tim anh không kiềm được run lên một lúc.

Anh mắt lại nhìn thẳng lần nữa.

Chẳng là hơn hai mươi năm qua, Trình Uyên còn chưa từng chạm vào phụ nữ bao giờ. Thật ra anh đáng buồn hơn rất nhiều người, hơn nữa bên cạnh còn có một cô gái xinh đẹp trông chừng, nhưng từ đầu đến cuối cũng không chưa từng đối mặt trực tiếp với người ta, lời này nói ra không những đáng buồn, mà còn đáng thương.

“Đừng đi... Anh đừng đi... Ôm tôi đi...” Từng tiếng cầu xin của cô gái giống như âm thanh ma thuật, chân Trình Uyên như mọc rễ, hoàn toàn không rút ra được.

Cô gái này rất đẹp.

Dáng người cũng nóng bỏng.

Lần đầu tiên của mình như vậy, cũng dễ nói rồi, anh nghĩ.

Bàn tay kia của anh sờ vào gương mặt cô gái say rượu.

Cô gái nhắm mắt lại cọ xát lên bàn tay to của anh giống như một con mèo con đang hưởng thụ.

Đúng lúc này, trong đầu Trình Uyên hiện lên hình dáng Bạch An Tương, anh nghĩ nếu Bạch An Tương giống như: con mèo nhỏ, làm thế này với anh... Thật là tốt biết bao.

Nghĩ đến Bạch An Tương, cảm giác tội lỗi sâu sắc trong nháy mắt tràn đầy toàn bộ hệ thần kinh của Trình Uyên.

Bàn tay to đang tìm kiếm bàn tay mềm mại của cô gái say rượu, Trình Uyên lại đột nhiên gạt bàn tay kia ra, anh rút lại cánh tay mình, sau đó không do dự chút nào đi ra khỏi phòng, đóng chặt cửa.

Khi đi đến hành lang mới phát hiện ra, lưng đã ướt đầm từ lâu.

“Mẹ nó, ai mà ngờ được, từ chối cũng là một việc tổn sức đến như vậy.” Trình Uyên tức giận nói.

Bạch Long đứng đợi ngoài cửa nhú mày, không nói gì.

Trình Uyên nói với Bạch Long: “Phiền não của người đẹp trai, có nói anh cũng không hiểu” Bạch Long cũng chẳng thêm quan tâm đến anh.

Mà sau khi bọn họ rời đi, cô gái say rượu trong phòng lại ung dung mở mắt ra.

Khóe miệng cô gái lộ ra nụ cười, trong mắt tràn đầy vẻ trêu chọc.

“Nếu không phải do chỗ nào đó không được, thật đúng là một người đàn ông thú vị.” Cô ta dựa lưng vào đầu giường, rút một điếu thuốc lá kiêu nữ ra châm thuốc, vừa hút vừa lầm bầm.

Ban ngày.

Bạch Vĩnh Minh lái xe đến Bạch Thị, tuy rằng Tập đoàn Trái cây Bạch Thị bây giờ không khác gì đã “chết”, có điều, anh ta thân là người thừa kế của nhà họ Bạch, vẫn phải đi làm như bình thường.

Người xưa có câu rất hay, lạc đà gầy còn to hơn ngựa, mặc dù cuối cùng nhà họ Bạch bị ép phải rời khỏi sân khấu của “trò chơi”, nhưng cuối cùng tất cả mọi thứ còn lại trong nhà đều sẽ do anh ta kế thừa.

Đối với Bạch Vĩnh Minh mà nói, chẳng có thứ gì tốt hơn là được kế thừa.

Có điều bây giờ tình hình của nhà họ Bạch thật sự khiến trong lòng anh ta rất tức giận.

“Két!” Một tiếng phanh xe dồn dập vang lên.

Một chiếc xe tải suýt nữa đâm vào xe của anh ta, điều này lại càng khiến cơn giận trong lòng Bạch Vĩnh Minh không có chỗ trút.

“Đệt!” Anh ta tức giận đập tay lái một cái, lập tức mở cửa xuống xe, đi đến trước xe tải, đập lên cửa kính xe người 1a.

“Lái xe kiểu gì vậy hả? Không muốn sống nữa à? Mẹ nó ông có biết tôi là ai không?” Đối phương là một chiếc xe tải nhãn hiệu Trường An, nhãn hiệu này trong mắt Bạch Vĩnh Minh, quả thật chẳng khác nào ăn xin, lái loại xe này, nhất định là nông dân công nhân vân vân.

Mà công nhân nông dân thì làm sao dám đắc tội với người đi BMW chứ? Một người đàn ông trung niên để ria mép từ trên

xe đi xuống, đứng trước mặt Bạch Vĩnh Minh không hề sợ hãi chút nào, ánh mắt ông ta thờ ơ liếc nhìn BMW sau lưng Bạch Vĩnh Minh, thuận miệng nói: “Không biết.” “Mẹ kiếp, ngay cả tôi mà cũng không nhận ra à, tôi thấy ông sống đủ rồi đấy.” Bạch Vĩnh Minh cực kỳ kiêu ngạo mắng: “Nói đi, suýt nữa ông quệt vào xe tôi, chuyện này phải tính thế nào?” Người đàn ông mặt không thay đổi hỏi: “Không phải là còn chưa quệt vào sao? Không quệt mà cũng đòi tính sổ sao?” “Nhảm nhí!” Bạch Vĩnh Minh tức giận nói: “Tôi muốn làm vợ ông, có phải còn chưa cắm vào thì không coi là cưỡng bức không? Ông đột nhiên dừng xe lại làm cho tôi giật mình, ông đây bị bệnh tim đây ông có biết không hả? Bớt nói lời thừa thãi đi, mau đèn tiền, ít nhất một trăm tôi sẽ không để ông bị bắt đi!” Lần này, dường như người đàn ông cũng không sợ hãi, ngược lại còn mỉm cười: “Đúng là sư tử há to miệng, vậy anh có thể nói cho tôi biết anh là ai chẳng?” Bạch Vĩnh Minh rất chán ghét thái độ bình tĩnh của ông ta, mẹ nó thái độ này cực kỳ giống người mà anh ta ghét nhất kia.

Cho nên khi người đàn ông hỏi anh ta là ai, Bạch Vĩnh Minh vươn tay vỗ vỗ gương mặt người ta: “Nói cho ông biết cũng không sao, ông nghe kỹ cho tôi.” “Ông đây tên là Bạch Vĩnh Minh! Là người thừa kế của nhà họ Bạch!” “ôm Mặc cho Bạch Vĩnh Minh tát cho mình mấy cái bạt tai nhẹ, người đàn ông cũng không tránh né, chỉ tiếp tục mỉm cười gật đầu: “Hóa ra anh chính là Bạch Vĩnh Minh sao?” “Sao, ông thật sự biết tôi à?” Bạch Vĩnh Minh hơi kinh ngạc, đồng thời trong lòng cũng không kiềm được cảm thấy tự hào.

Hóa ra danh tiếng của mình ở thành phố Tân Dương cũng rất vang dội, ngay cả một nông dân cũng đã từng nghe thấy tên tuổi của mình.

Anh ta vô cùng hả hê.

Đúng lúc này, người đàn ông trung niên kia quay đầu gọi vào chiếc xe sau lưng: “Này, không sai, anh ta chính là Bạch Vĩnh Minh.” Bạch Vĩnh Minh nghe vậy sửng sò, sau đó cảm giác không ổn tự nhiên dâng lên.

Quả nhiên, cửa xe “Rầm rập!” mở ra lần nữa, sau đó có bốn năm người đàn ông cao to từ trong xe bước xuống.

Bạch Vĩnh Minh nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trợn tròn mắt, anh ta sợ hãi không kiềm được lùi về phía sau, kinh hãi nói: “Ông... Các ông định làm gì?” Người đàn ông cười nói: “Ông chủ của chúng tôi đặc biệt cho chúng tôi đến đánh Bạch Vĩnh Minh, hóa ra anh chính là Bạch Vĩnh Minh à, các anh em, bắt đầu đi.” “Mẹ kiếp!” Bạch Vĩnh Minh quá sợ hãi, xoay người bỏ chạy.

Kết quả bị người ta ép buộc bắt lại, nhét vào trong xe đánh đập một trận, đánh đến nổi mặt mũi anh ta sưng vù.

Ngay sau đó, anh ta bị mấy người này chụp mũ màu đen, lái xe ép đến một tòa nhà cao tầng.

Sau khi bị người ta đẩy vào phòng, cửa “Cạch!” một tiếng đóng chặt.

Bạch Vĩnh Minh sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy, không dám ngẩng đầu, miệng không ngừng kêu lên: “Đừng đánh tôi, tôi sai rồi, cầu xin các ông thả tôi ra đi!” Anh ta thật sự sợ hãi.

Nhưng mà, đúng lúc này, một làn gió thơm phả vào mặt.

Chương 133

Chương 133.

Khăn trùm đầu màu đen bị người ta cởi ra, ánh sáng âm đạm lập tức giống như con dao đâm vào mắt anh ta, Bạch Vĩnh Minh sợ hãi đến mức co rúm, cố gắng cúi đầu thật thấp, suýt nữa vùi cả đầu vào trong đống quần rồi.

“Đừng đánh nữa, cầu xin các ông đừng đánh t: ôm đầu mình hết to.

Mũi giày đỏ tươi đột nhiên nhét vào mặt anh ta, cũng nhắc cảm anh ta lên, giọng nữ lạnh lạnh vang lên: “Ai nói là tôi muốn đánh anh tiếp?” Bạch Vĩnh Minh vi. ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thấy một gương mặt đủ để khiến anh ta lộ ra vẻ háo sắc.

Anh ta cam đoan từ trước đến nay, mình chưa từng gặp.
cô gái này bao giờ.

Ngoại trừ gương mặt xinh đẹp khiến người ta hít thở không thông ra, còn có dáng người uyển chuyển nóng bỏng cũng khiến anh ta vô cùng thán phục.

Anh ta cảm thấy, dường như ngay cả giày cao gót màu đỏ đang nhắc cảm anh ta lên cũng thơm ngát nức mũi.

“Cô là...

Hai mắt cô gái hơi cong lên, ý cười dạt dào nói: ‘Người thừa kế của Bạch Thị, khí chất này quả thật không giống.

bình thường.’” Bạch Vĩnh Minh giật mình, lúc này mới phát hiện ra mình đang quỳ sấp trước mặt cô ta.

“Yên tâm, tạm thời tôi sẽ không bảo bọn họ đánh anh nữa” Cô gái cười khẽ, sau đó thả mũi chân ra, xoay.

người tao nhã bước đến trước ghế, tao nhã xoay người †ao nhã ngồi xuống.

“Tạm thời...” Bạch Vĩnh Minh không kiềm được nuốt ngum nước bọt, thân thể lại bắt đầu run rẩy.

“Đương nhiên, nếu anh đồng ý điều kiện tiếp theo của tôi, không những bọn họ không đánh anh nữa, mà còn để cho anh sai phái” Giọng nói cô gái lười nhác vang lên.

“Đồng ý, tôi đồng ý, chuyện gì tôi cũng đồng ý!” Bạch Vĩnh Minh không cần suy nghĩ đã vội vàng trả lời.

Về phần đồng ý cái gì, với Bạch Vĩnh Minh bây giờ mà nói đã chẳng còn quan trọng chút nào. Vừa nãy bị đánh no đòn, đánh đến mức anh ta sắp tè ra quần đến nơi rồi.

Cô gái cười càng tươi tắn hơn nữa: “Thật ra thì, đối với anh mà nói, cũng chỉ có lợi không có hại gì.” Cổ họng Bạch Vĩnh Minh bắt đầu chuyển động, anh ta không dám suy nghĩ đến lợi ích gì hết, cho nên chỉ cố gắng nhìn dáng người cô gái, hơn nữa chỗ đùi như ẩn như hiện. Nhưng mà sau đó lại cảm thấy chuyện này thật sự không nên, sợ lại chọc giận cô gái, gọi người bên ngoài vào đánh cho anh ta một trận.

Cho nên, anh ta dứt khoát lại vùi đầu vào trong đống quần.

“Từ nay về sau, anh đi theo tôi” Cô gái nói: “Tôi bảo anh làm cái gì thì anh làm cái đó, đương nhiên, lợi ích là tôi có thể để nhà họ Bạch các anh trở về từ chỗ chết, hơn nữa nếu anh đủ ngoan ngoãn, thậm chí tôi còn có thể tặng cả Tuấn Phong cho anh.” “Vâng vâng vâng, cô bảo tôi làm gì tôi đều làm... Cái gì?” Bạch Vĩnh Minh lập tức kinh ngạc ngẩng đầu lên, gương mặt kinh hoàng dường như quên luôn cả sợ hãi.

Tập đoàn Tuấn Phong là gì? Đó là doanh nghiệp đứng đầu thành phố Tân Dương, cô ta nói sẽ tặng cho mình sao? Bạch Vĩnh Minh quả thật không thể tin vào tai mình, đồng thời sinh ra chút sợ hãi và nghi ngờ với cô gái xinh đẹp khiến tim người ta đập nhanh đang đứng trước mặt anh ta: “Cô... Là ai?” “Tên tôi là Thẩm Trác” Cô gái cười nói.

Thẩm... Họ Thẩm...

Trong đầu Bạch Vĩnh Minh không ngừng tìm kiếm đám nhân vật lớn họ Thẩm ở khắp nơi, đột nhiên một cái tên đủ khiến anh ta chấn động xuất hiện trước mắt.

Tập đoàn Thẩm Thi sao? Tài sản của Tập đoàn Thẩm Thi, có thể xếp vào top năm trong toàn tỉnh Giang Bắc, thực lực đương nhiên không thể nghi ngờ, mà Tuấn Phong chỉ là doanh nghiệp đứng đầu thành phố nhỏ hạng bốn, năm này, e rằng còn chẳng được xếp vào top mười ấy chứ? Thẩm Trác đi đến trước mặt anh ta, đưa tay sờ đầu anh ta, giống như đang sờ chó, nói: “Xem ra anh đã đoán được rồi, đúng vậy, tôi chính là người phụ trách của Tập đoàn Thẩm Thi ở thành phố Tân Dương, lần này chúng tôi đến thành phố Tân Dương, mục đích chủ yếu chính là phá hủy Tập đoàn Tuấn Phong, còn về nguyên nhân, anh không cần phải biết, dù sao đối với anh cũng chỉ có lợi chứ không có hại gì cả.

Bạch Vĩnh Minh quỳ sấp trước mặt cô ta, ngay cả thờ mệnh cũng không dám, trái tim kích động đến mức sấp nhảy ra ngoài.

Anh ta có nằm mơ cũng muốn tìm cả nhà Bạch An Tương trút giận.

Nếu những gì cô gái này nói đều là sự thật, vậy Tập đoàn Lương Câu còn là cái thá gì? Đến lúc đó ngay cả Tuấn Phong cũng là của anh ta, còn ai ở thành phố Tân Dương dám đối nghịch với anh ta chứ? “Cho nên, sau này tôi sẽ là chủ nhân của anh, tôi sẽ giúp anh chấn hưng nhà họ Bạch của các anh, đồng thời, anh cũng phải tuyệt đối nghe lời tôi.” Thẩm Trác đột nhiên nghiêm mặt, giọng nói cứng rắn.

Trong đầu Bạch Vĩnh Minh như đang dờn núi lấp biển, ngây người mất khoảng một phút đồng hồ.

Ngẩng đầu vấp phải ánh mắt sâu thẳm của Thẩm Trác, anh ta lập tức trống rỗng rồi, lập tức chôn đầu xuống mặt đất: “Vâng, Bạch Vĩnh Minh xin thề, từ nay về sau trung thành với nhà họ Thẩm, nếu có hai lòng sẽ bị sét đánh!” “Sai rồi, nói lại đi” Giọng nói Thẩm Trác lạnh lùng.

Bạch Vĩnh Minh ngẩn ra, sau đó hoàn toàn tỉnh ra: “Vâng vâng vâng, Bạch Vĩnh Minh tôi thề, từ nay về sau chỉ trung thành với một mình Thẩm Trác!” Trên mặt Thẩm Trác lại lộ ra nụ cười một lần nữa, hài lòng gật đầu: “Rất tốt, coi như anh

biết thời thế!” Lúc này, nếu Trình Uyên ở đây, nhất định sẽ cực kỳ giật mình, vì anh vừa mới gặp Thẩm Trác xong.

Cô ta chính là cô gái uống rượu say gục lên trước nắp xe Audi của anh.

Buổi chiều, Bạch Vĩnh Minh quay về đến Bạch Thị đã hào hứng triệu tập cuộc họp của dòng họ.

Tuy rằng biết nhà họ Bạch sắp sụp đổ, nhưng Bạch Vĩnh Minh dù sao vẫn là người thừa kế do ông cụ quyết định, cho nên người của nhà họ Bạch cũng chỉ có thể tham gia.

Vốn cho rằng lần họp này cơ bản cũng sẽ giống những cuộc họp lần trước, cảm xúc chủ yếu vẫn là nặng nề và áp lực, nhưng ai ngờ...

Lại là Bạch Vĩnh Minh ngồi vị trí chủ tịch.

Ông cụ được đám người Bạch Sĩ Phan dìu vào, rõ ràng cũng hơi sững sốt.

Bạch Sĩ Phan thấy Bạch Vĩnh Minh ngồi ở vị trí của ông cụ, lập tức nhíu mày, tức giận khiển trách: “Vô liêm sỉ, đây là chỗ mà còn ngồi được à? Cút sang bên cạnh!” Bạch Vĩnh Minh lại bĩu môi, thản nhiên nói: ‘Nếu ông nội đã điều động con là người thừa kế của nhà họ Bạch rồi, không phải con ngồi vị trí này rất phù hợp sao?’ Một câu khiến ông già của anh ta nghẹn đến mức trợn mắt, còn định nói gì đó, bị ông cụ vươn tay ngăn lại: “Được rồi, bây giờ nhà họ Bạch đều đã đến mức này rồi, ai ngồi đâu có ảnh hưởng gì đâu chứ?” “Ba” Bạch Sĩ Phan vô cùng tức giận, hung dữ trợn mắt lườm con trai mình một cái, nói với ông cụ: “Bình thường ba quá cưng chiều nó rồi.” Ông cụ Bạch thở dài, sau đó im lặng ngồi xuống vị trí bên cạnh. Bây giờ ông ta không rảnh bận tâm đến thể diện nữa rồi, thể diện đã mất sạch từ khi đến Tuấn Phong cầu xin Trình Uyên từ lâu rồi.

Thật ra bây giờ ông cụ Bạch cũng không trách Trình Uyên, ông ta biết rõ, nếu nhìn từ phía khác, nếu ông ta là Trình Uyên, ông ta cũng sẽ không tiếp tục thu mua nhà họ Bạch nữa.

Nhưng mà.

Ông cụ Bạch không so đo, không có nghĩa là Bạch Vĩnh Minh không so đo.

Thật ra trước đây khi Bạch An Tương được phụ trách hạng mục mới, anh ta vẫn luôn canh cánh trong lòng với ông cụ, đương nhiên, anh ta cũng biết ban đầu là do Vịnh Ánh Trăng bên kia cố tình gây khó khăn, nhưng anh ta vẫn cảm thấy khi ông cụ không đủ kiên trì.

Cho nên, sau khi liếc nhìn ông cụ một cái, Bạch Vĩnh Minh cười nói: “Ông nội, nếu bây giờ cháu đã là chủ tịch của nhà họ Bạch rồi, vậy đã nói rõ ông đã nhường chức rồi, nếu đã nhường chức rồi thì hẳn nên yên tâm vui vẻ hưởng thụ an nhàn đi, những cuộc họp nhỏ của công ty như thế này, ông đừng nên tham gia nữa” “Nghĩa là sao?” Bạch Sĩ Phan nghe vậy ngẩn ra trước tiên.

Ông cụ cũng lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

Bạch Vĩnh Minh cười lạnh nói: “Ông nội, mời ông về đi!”

Chương 134

Chương 134.

Những câu này của Bạch Vĩnh Minh khiến tất cả người nhà họ Bạch đều kinh ngạc.

Trong mắt những người này, dường như từ trước đến nay chưa từng có ai nói như vậy với ông cụ.

Mời ông về đi, ý kia giống như đang nói, bây giờ ông không có quyền ngồi đây nghe chúng tôi họp.

Ông cụ nghe thấy câu này cũng kinh ngạc.

Bạch nhan lại giận tím mặt, con nói gì thế hả?” Cho đến nay, đôi khi sự nghiêm khắc của ông ta đối với Bạch Vĩnh Minh thật ra đều chỉ làm cho người khác xem, mà lần này, là tức giận thật sự.

Bạch Sĩ Phan hoàn toàn không ngờ được, con trai mình lại sỉ nhục ông cụ ngay trước mặt người nhà họ Bạch.

như vậy.

Nhưng mà, lần này Bạch Vĩnh Minh cũng không sợ Bạch Sĩ Phan, ngược lại về mặt thờ ơ hỏi: “Con nói sai sao?” “Con...!” Bạch Sĩ Phan tức đến mức nghẹn lời, đi về phía trước định đánh con trai ông ta.

Nhưng mà, bên cạnh con trai ông ta đã có hai bảo vệ chưa từng nhìn thấy bao giờ, đột nhiên bước về phía trước một bước, vươn tay ngăn cản Bạch Sĩ Phan bước về phía trước.

“Bal” Bạch Vĩnh Minh vỗ bàn: “Ba nhìn xem bây giờ nhà họ Bạch đã bị ông nội làm cho biến thành thứ gì rồi Tiếp tục như vậy chúng ta chỉ có thể chờ chết thôi! Bạch Sĩ Phan bị anh ta chọc giận đến mức mặt mũi trắng bệch, nhưng mà, đối mặt với hai bảo vệ thân hình lực lưỡng, ông ta lại không thể làm gì được.

Bạch Vĩnh Minh tự vạch áo cho người xem lưng, toàn thân ông cụ đều run rẩy, ông ta không ngờ được đứa cháu trai mà mình yêu thương nhất lại nói với ông ta như vậy.

€ó điều nghĩ lại cũng không sai.

Lúc trước nếu không phải khi ông ta còn trẻ tìm hoa chọc cỏ, cũng sẽ không có chuyện ngày hôm nay.

Nếu không phải ông ta không từ bỏ được sĩ của mình cúi đầu với Bạch Sĩ Câu, cũng sẽ không có tình thế hôm nay.

Nếu không phải ông ta muốn bàn điều kiện với Tuấn Phong, đâm bị thóc chọc bị gạo, cũng sẽ không xảy ra cảnh tượng ngày hôm nay.

Bạch Vĩnh Minh đứng dậy nói với mọi người: “Có điều bây giờ mọi người không cần lo lắng nữa, Bạch Vĩnh Minh tiếp nhận nhà họ Bạch, từ nay về sau, Tập đoàn Trái cây Bạch Thị chúng ta sẽ tiếp tục phát triển huy.

hoàng” “Tôi đã đàm phán được một khoản đầu tư một triệu, hơn nữa nhà đầu tư còn phụ trách cả nguồn hàng và nguồn tiêu thụ của chúng ta.” Bạch Vĩnh Minh còn chưa nói hết câu, phòng họp lập tức ồn ào.

“Cái gì? Đầu tư một triệu sao?” “Oa, nói như vậy là nhà họ Bạch chúng ta được cứu rồi sao?” “Ngay cả nguồn tiêu thụ và nguồn hàng cũng được cung cấp, Vĩnh Minh, không phải anh đang nói đùa đấy chứ?” Lúc này, Bạch Sĩ Phan cũng ngắt ra.

Ông cụ cũng đột nhiên mở to hai mắt.

Bạch Vĩnh Minh vẻ mặt kiêu ngạo cười cười, bộ dạng cực kỳ giống như Hoàng Thế Nhân bước vào trong nhà của Dương Bạch Lao vậy.

Cực kỳ kiêu ngạo! “Yên tâm, không bao lâu nữa khoản đầu tư này sẽ được chuyển khoản đến thôi.” Anh ta nói: “Đến lúc đó, mọi người sẽ biết là thật hay giả thôi.” Mọi người đột nhiên hưng phấn hẳn lên, thậm chí có người bắt đầu vung tay hò hét.

Nhưng mà đối mặt với sự phấn khởi của cả hội trường, Bạch Vĩnh Minh lại liếc mắt nhìn ông cụ: “Ông nội, mời ông quay về đi, ở đây có cháu là đủ rồi: Bạch Sĩ Phan đột nhiên hét lên:

“Đồ vô liêm sỉ, sao con có thể ăn nói với ông nội con như vậy được?” Ông cụ Bạch phát tay, run rẩy đứng dậy, trầm giọng nói một câu: “Được rồi... Quên đi!” Quên đi sao? Ông cụ đi ra ngoài, Bạch Sĩ Phan cứng đờ tại chỗ, sau đó hai mắt đờ đẫn nhìn bóng lưng hiu quạnh của ông cụ.

“Bạt” Ông ta chạy theo, cũng nâng cánh tay ông cụ lên.

Ông cụ đi ra khỏi phòng họp, chưa đi được mấy bước, trong phòng đã vang lên tràng vỗ tay như sấm.

Nhà họ Bạch được cứu rồi.

Trên mặt ông cụ Bạch hiện lên nụ cười.

Nhưng mà, Bạch Sĩ Phan lại có thể nhìn ra nụ cười của ông ta chưa xót đến mức nào.

“Rất tốt” Ông cụ Bạch nói.

Hai mắt Bạch Sĩ Phan hơi ươn ướt.

Nhiều năm như vậy ai cũng có thể nhận ra, ông cụ Bạch đối xử tốt với Bạch Vĩnh Minh đến mức nào, mặc dù anh ta phạm sai lầm to bằng trời, ông cụ vẫn dễ dàng tha thứ thậm chí còn bao che cho anh ta.

Nhưng mà, ai có thể ngờ đến, một ngày Bạch Vĩnh Minh đột nhiên có quyền thế, lại dùng thái độ như thế này tự mình đuổi ông cụ ra ngoài.

Hai chân ông cụ run rẩy gần như không bước nổi nữa.

Bạch Sĩ Phan trầm nghĩ, có chỗ nào rất tốt ở đây chứ? Khi màn đêm buông xuống.

Trình Uyên và Bạch Long lần nữa đi đến cửa quán karaoke Thiên Đường một lần nữa, vẫn lựa chọn quán ven đường hôm qua, sau khi gọi tám mươi nghìn xiên nướng, hai người trước tiên không nói câu nào nhìn chằm chằm cửa quán karaoke.

Không bao lâu sau, Trần Thành cũng đến, anh ta chỉ gật đầu với Bạch Long, sau đó ngồi sang một chiếc bàn khác, giống như không nhìn thấy Trình Uyên vậy.

Trình Uyên không thèm để ý đến chuyện này chút nào, nghĩ, dù sao hai kẻ này đều là người khó hiểu, một trăm cây gậy cũng chẳng thể đánh ra hai phát rắm, xa cách khó gần.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người dân thưa thớt dần.

Ăn hết tám mươi nghìn xiên nướng, Trình Uyên đứng dậy trả thêm năm mươi nghìn nữa cho chủ quán, gọi ba cốc bia dinh dưỡng.

Bạch Long và Trần Thành dường như đều không thích uống rượu, bia dinh dưỡng đặt trước mặt, bọn họ còn chẳng thèm liếc nhìn một cái.

Trình Uyên lại tự ăn tự uống một mình.

Cảm thấy rất nhàm chán anh lại chuẩn bị lấy điện thoại di động ra lướt tin tức khắp nơi, dù sao vẫn có Trần Thành trông chừng rồi.

Nhưng duỗi tay sờ lần một lúc, lại phát hiện trong túi trống rỗng.

“Mẹ nó, điện thoại di động của tôi đâu rồi?” Trình Uyên kinh hãi.

Phải biết, trong điện thoại di động của Trình Uyên có rất nhiều tài liệu của Tập đoàn Tuấn Phong, thậm chí còn có một số bí mật mà người khác không biết, nếu cái này bị người khác nhặt được, hơn nữa còn là mấy người có ý đồ xấu xa nhặt được, còn đến mức nào nữa chứ.

Vẻ mặt anh kinh ngạc nhìn Bạch Long.

Bạch Long chậm rãi lấy điện thoại di động của mình ra nhìn một lát, nói: “Cách đây không xa” Trước đó Bạch Long từng cài phần mềm theo dõi vị trí lên điện thoại di động của Trình Uyên, cho nên Trình Uyên ở đâu, anh ta đều có thể nhanh chóng tìm đến.

“Vậy còn đợi gì nữa?” Trình Uyên lập tức đứng dậy, thuận tiện kéo Bạch Long theo.

“Anh ở đây tiếp tục trông chừng.” Anh phân công Trần Thành.

“Hừi” Trần Thành hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang phía khác.

Mà lúc này, trong con hẻm nhỏ bên cạnh quán karaoke Thiên Đường, một người đàn ông hơn hai mươi tuổi gầy ốm làn da ngăm đen, dùng đôi mắt không to hơn hạt đỗ xanh bao nhiêu tìm kiếm khắp nơi.

“Ha ha, đây này!” Lúc này, một giọng nói cực thấp vang lên bên tai cậu ta.

Người đàn ông hơn hai mươi tuổi nhìn về phía âm thanh phát ra, sau đó nhìn thấy tên côn đồ ngồi xồm trong một góc tối om.

Tên côn đồ nhuộm tóc màu vàng.

“Chuột, hôm nay có hàng tốt sao?” Tóc Vàng gọi người đàn ông đến, gân cổ hỏi.

Có thể nhận ra người thanh niên bị gọi là Chuột này có tính cảnh giác rất cao, cậu ta nhìn ngó xung quanh, rút ba chiếc điện thoại di động từ trong lồng ngực ra.

“Ba chiếc, không tệ đâu, chỉ chốc lát đã lấy được ba chiếc điện thoại rồi.” Tóc Vàng lập tức vui vẻ nói.

“Ra giá đi” Chuột đưa từng chiếc điện thoại di động ra cho Tóc Vàng xem.

Khóe miệng Tóc Vàng sắp ngoác đến mang tai rồi: “Không bị ai phát hiện đấy chứ?” Chuột cười lạnh nói: “Bị ai phát hiện được? Anh cho rằng biệt danh thánh trộm của ông đây là gọi cho vui à?” “Anh đây chính là...” Tóc Vàng không kiềm được phiền não phát tay: “Biết rồi biết rồi, cậu là người đời sau của Thời Thiên, là dòng họ.

thánh trộm lừng lẫy, có tài nghệ tuyệt vời truyền từ đời này sang đời khác không lộ ra ngoài, mẹ nó tôi nghe đến mức nhảm tai rồi. Bớt nói nhảm đi, mỗi chiếc một trăm thế nào?” Chuột nhíu mày: “Có hai chiếc Apple:” Tóc Vàng lại khinh thường nói: “Điện thoại của cậu là hàng nhái” “Mẹ nó, hàng nhái thì sao? Điện thoại nhái thì không phải điện thoại di động à?” Lúc này, giọng nói cực kỳ tác giận của Trình Uyên vang lên sau lưng hai người.

Chương 135

Chương 135 Không đúng! Mạnh Thái Như đột nhiên nghĩ tới những sơ hở trong lời nói của Lý Phi Hồng.

Hắn luôn miệng nói muốn tìm xem mình trông như thế nào? Nhưng với tình hình lúc đó, hắn hoàn toàn có vô số cách để tìm.

Hơn nữa có cần thiết để tìm xem mình trông như thế nào không? Bởi vì trước đó Mạnh Thái Như đã từng hỏi Lý Phi Hồng quá trình cứu mình, đều là do đàn em nói mới biết được mình bị bắt cóc đi đâu, ở phòng nào.

Hắn mới đến thẳng đó để cứu mình.

Sao lại còn tốn sức để tìm xem mình trông như thế nào để làm gì chứ? Với lại còn có! Làm thế nào mà anh Bình Phàm biết được chuyện này? Anh ấy thực sự đến quán bar à, theo tính cách của anh Bình Phàm thì anh ấy không thích những nơi thế này.

Chỉ có Trần Hạo là biết rõ chỗ mình đã đi! Me kiếp! Mạnh Thái Như không thể bình tĩnh được nữa, chẳng lẽ...

Trần Hạo chính là anh Bình Phàm? Ha ha ha...

Bỗng nhiên Mạnh Thái Như bật cười.

Không đâu, sao có thể chứ! Mình nghĩ cái gì vậy không biết? Nói không chừng có hiểu lầm gì đó, đợi ngày mai đi tìm Trần Hạo hỏi cho rõ ràng tình hình rồi hẵng tính tiếp.

Trái tim Mạnh Thái Như vừa mới bị kích động treo lơ lửng cuối cùng cũng đã rơi xuống.

Một đêm không nói nên lời.

Hôm sau là thứ bảy.

Cho nên Trần Hạo dậy muộn một chút.

Đợi đến khi điện thoại của mình reo thì mới mở mắt.

Liếc nhìn, là Lâm Y Y gọi.

“Đã mấy ngày không liên lạc rồi, không biết hôm nay Lâm Y Y gọi cho mình có việc gì!” Trần Hạo nghi ngờ hỏi một câu, sau đó ấn nút nhận.

“Cậu Trần, cậu đang bận sao?” Lâm Y Y nhỏ giọng hỏi.

“Không bận, có việc gì à?” Trần Hạo hỏi.

“Là thế này cậu Trần, chẳng phải lần trước cậu giả làm bạn trai tôi giúp tôi một lần đó sao? Nhưng mà hôm nay, cô họ của tôi ở Vân Cảng, có thêm mấy người họ hàng thân thích ở phía Bắc nữa, hẹn nhau hôm nay sẽ đến Kim Lăng chơi, đi thăm ba tôi!” “Nhưng mà Tổng giám đốc Triệu ở phố thương mại có hai cuộc họp liên tiếp, ba tôi cũng đi họp nên bảo tôi đi với họ!” Lâm Y Y nói với giọng dễ thương.

“À, vậy thì cô đi cùng đi, đi chơi với bọn họ vui vẻ! Nếu muốn đến sơn trang suối nước nóng, tôi sẽ sắp xếp cho cô một căn phòng sang trọng!” Trần Hạo nói.

Mặc dù ban đầu có chút hiểu lầm với Lâm Y Y, bị cô ta đánh.

Nhưng hiện tại sau khi đã trải qua một số chuyện, hai người cũng được xem như là những người bạn rồi.

Trần Hạo cũng không thấy ngượng nghịu gì.

Nhưng mục đích của Lâm Y Y rõ ràng không phải cái này.

“Cậu Trần, không phải tôi muốn cậu sắp xếp ở sơn trang suối nước nóng, tôi muốn hỏi cậu có thời gian không, nếu cậu có thời gian thì có thể cùng tôi đi dạo với bọn họ được không?”

“Bảo tôi đi cùng với bọn họ? Vậy chẳng phải cô đang bảo tôi giả làm bạn trai của cô nữa sao? Y Y, tôi đã giả làm bạn trai đủ rồi, thực sự là đủ rồi, cho nên cô cũng đừng làm khó tôi nữa!”

Trần Hạo nghe được ý này thì thẳng thừng từ chối.

Bây giờ anh rất kiêng kị những việc này.

Không phải vì điều gì khác cả, chủ yếu là anh nghĩ cho Tô Đồng Hân.

Đã quyết định ở bên Tô Đồng Hân rồi, lúc làm những việc thế này thì phải suy nghĩ cho Tô Đồng Hân chứ.

Thế nhưng Lâm Y Y ở đầu kia điện thoại lại khóc nức nở.

“Được... Được rồi cậu Trần, nghĩ cũng phải, tôi là ai mà có thể bảo cậu làm nhiều việc cho tôi như vậy được chứ? Chủ yếu là cô họ và mấy anh chị em họ hàng nhà tôi ai cũng nói, bọn họ còn chỉ đích danh bảo muốn gặp cậu! Được rồi, lần này tôi sẽ nói thẳng với bọn họ, cậu không phải bạn trai tôi, tôi không xứng... Tôi không khiến cậu khó xử nữa!” Lâm Y Y khóc.

Khiến cho Trần Hạo cảm thấy hơi ngại.

Trần Hạo không thể nghe con gái khóc trước mặt mình, hơn nữa còn là do mình.

Lúc này anh cười khỏ gãi đầu: “Thôi thôi, cô đừng khóc nữa, nếu không thì thế này đi, hôm nay tôi đi, cô nói địa điểm đi, tôi qua tìm cô!” “Vâng, cậu Trần, cậu Trần là tốt với Y Y nhất, moal” Đầu kia điện thoại truyền đến nụ hôn ngọt ngào của Lâm Yt.

Ồmm...

Trần Hạo đồng ý với Lâm Y Y lần này, cũng xem như là muốn kết thúc, gọi là giúp người thì giúp đến cùng, tiên Phật tiền đến Tây Thiên.

Mình đã giúp cô ấy phần đầu rồi thì giúp nốt cô ấy phần cuối luôn vậy! Thôi được, đi thì đi thôi! Trần Hạo thay quần áo, vì giờ này cũng đã muộn rồi, có rất nhiều người lái xe cho nên Trần Hạo dứt khoát gọi xe Didi (*), đến tìm Lâm Y Y.

(*) Xe công nghệ.

Sau đó lại cùng đi xe nhà Lâm Y Y đã sắp xếp đến sân bay Kim Lăng đón người.

Lúc này, ở lối ra của sân bay Kim Lăng.

Có một hàng nam nữ tám, chín người.

Có người trung niên, cũng có những người trẻ tuổi xinh đẹp.

“Dì Lâm, làm sao đây, chẳng phải đã nói với Y Y rồi sao, chúng ta chín rười đã tới, giờ sắp mười rười rồi mà sao chị ấy còn chưa tới nữa nhỉ?” “Văn Quân, con đừng có lo, nói không chừng Y Y có chuyện gì nên hoãn lại, yên tâm đi, vừa nãy gọi điện con bé bảo sẽ đến ngay thôi!” “Ha ha, trước đây có đến Kim Lăng một lần, giờ trông thay đổi nhiều đấy, chắc hẳn là rất nhiều chỗ vui chơi nhỉ. À đúng rồi Hồng Hà, chẳng phải lần trước chị nói Y Y đưa bạn trai con bé đến nhà chị chơi sao? Chàng trai đó thế nào? Sao trong điện thoại chị cứ bảo cậu ta không được? Cũng không thèm nói cho rồi” Lúc này, một người phụ nữ trung niên trông vô cùng giống Lâm Hồng Hà hỏi.

Bà ta là Lâm Hồng Cúc, hai người là chị em ruột, nhưng bà ta lấy chồng ở phía Bắc, hiện nay đang làm giám đốc cho một đơn vị chứng khoán, lương một năm là một triệu tệ.

“Hừ, đừng nói đến tên nghèo đó nữa, nghĩ tới là lại thấy tức. Tên đó ấy à, trúng được vé số là vênh váo đắc ý không biết mình họ gì nữa hả? Hơn nữa nhà cậu ta nghèo lắm, làm đêch gì có tiền đâu! Muốn lừa gạt người khác mà không mất gì đấy, ban đầu chị muốn giới thiệu Ngô Cường, con trai của bạn chị cho Y Y quen, cuối cùng thì sao... Ôi!” Lâm Hồng Hà nghĩ đến Trần Hạo là lại tức không để đâu cho hết, loại người này mà cũng muốn bước vào cửa nhà họ Lâm bọn họ sao, mơ đi.

“Có thể là thấy cậu ta Tiểu Mi lại cảm thấy phát ớn nên lần này bảo thế nào con bé cũng không chịu đến. Hơn nữa từ lần trước Trần Hạo đến nhà chúng ta, sau khi cùng nhau tham dự dạ tiệc du thuyền cho các cậu ấm cô chiêu về, Tiểu Mi cứ ủ rũ không vui, ít nói hơn hẳn, hỏi con bé làm sao nó cũng không chịu nói!” Lâm Hồng Hà phẫn nộ nói: “Chắc là thấy tên nghèo đó nên buồn nôn đấy mà!” “Ha ha ha! Hồng Hà, chị càng ngày càng độc miệng đấy, chị như vậy mà nói mấy đứa nhỏ sao? Nhưng mà em thật sự muốn gặp tên Trần Hạo kia đấy, xem thử có tởm đến vậy không?” Lâm Hồng Cúc không nhịn được cười gượng.

“Đương nhiên là tởm rồi, quả thực là không thể so được với những đứa cháu rể của chị mà hôm nay em dân đến đâu!” Hóa

ra lúc này, có ba cô gái trẻ nắm tay ba chàng trai đang đứng bên cạnh Lâm Hồng Cúc.

Có một cô gái tuổi khoảng hai mươi tư hai mươi lăm, hai cô gái còn lại trông có vẻ cùng tuổi với Lâm Y Y.

Ba cô gái đều rất trắng, đôi mắt cũng rất ngạo nghễ.

Bọn họ đều là chị em họ của Lâm Y Y, ở bên cạnh là bạn trai của các cô gái.

Thêm nữa, hai cô gái nhỏ tuổi hơn là con gái của Lâm Hồng Cúc, còn cô gái hơi lớn tuổi hơn có khuôn mặt lạnh lùng kia là cháu gái của chông Lâm Hồng Cúc, cùng đến đây chơi.

“Mẹ, mẹ còn nói di con độc miệng nữa à, hừ hừ, con muốn hỏi trên thế giới này còn ai độc miệng hơn mẹ nữa chứ? Bạn trai cũ của chị con suýt chút nữa đã bị mẹ mịa mai đến nhảy lầu tự tử đấy!” Lúc này, cô gái nhỏ tuổi nhất ăn mặc trang điểm vô cùng thời thượng nói.

“Biên biên biên, con bé đáng chết con đấy, nói xằng nói bậy mẹ đánh chết con, mẹ mà gọi là độc miệng à, mẹ chỉ nói thật thôi. Nhà không có lấy một công ty nào lợi nhuận chục triệu, như vậy mà đòi cưới con gái Lâm Hồng Cúc này à? Lợi nhuận hằng năm của công ty ba bọn con đã bao nhiêu rồi, hừ hừ!” Lâm Hồng Cúc đeo kính râm, lạnh lùng nói.

Mọi người cũng bật cười.

Chị Y Y đến rồi!” Đột nhiên cô gái chỉ tay về phía Lâm Y Y đang đi qua cùng với Trần Hạo ngoài cửa...

Chương 136

Chương 136

Nhưng khi bọn họ đi đến trước một tòa nhà của Vĩnh Ánh Trăng, đã có một người đàn ông trung niên mặc tây phục cao cấp đang đứng đợi ở đó, tự mình mở cửa nhà cho bọn họ. Thời Sách đã thôn cả mặt ra.

Thậm chí cậu ta còn chẳng có cách nào sắp xếp lại lời nói để giải thích đây chỉ là chém gió được nữa.

Căn nhà ba phòng này phải rộng đến một trăm năm mươi mét vuông, Trình Uyên dẫn cậu ta đi xem căn nhà một vòng, đồ dùng gia đình điện nước đã đầy đủ.

Khi nãy Ý nời sáo Ân đang Êháp thạc], Trình Uyên ném chìa khóa cho cậu ta nói: “Nếu cậu bằng lòng đi theo tôi thì trước tiên cứ ở đây đã, sau này về đón mẹ cậu đến đây ở cùng” “VẬY... Tiền thuê nhà thì sao?” Thời Sách cảm thấy lưỡi mình không còn bao nhiêu tác dụng, nói chuyện không được lưu loát nữa.

Trình Uyên nói: “Tạm miên đi, nếu cậu thể hiện tốt, làm việc chăm chỉ, thậm chí tôi còn có thể tặng cả căn nhà này cho cậu.” Thời Sách hoàn toàn ngây ra.

Phải biết, căn nhà rộng một trăm năm mươi mét vuông là mơ ước của biết bao gia đình bình thường, rất nhiều người trẻ tuổi khi kết hôn đều bị mẹ vợ chặn lại không cho vào cửa đều vì không mua được căn nhà một trăm năm mươi mét vuông này.

Thời Sách biết rõ, mình chỉ là một tên móc túi, cả đời này cậu ta cũng không dám mơ đến căn nhà như thế này. Món quà hậu hĩnh như vậy mà người thanh niên trước mặt tuổi tác xấp xỉ mình này thật sự muốn tặng cho mình, nếu không phải đầu óc có vấn đề thì chính là có chuyện mua bán nguy hiểm cần cậu ta làm, có thể tưởng tượng được mức độ nguy hiểm đến mức nào.

Nhưng mà.

Nếu không làm, cả đời này của cậu ta cũng cứ như vậy, thậm chí tuổi già còn có thể phải quay về nhà giam, cậu ta không cam lòng.

“Được, tôi đồng ý với anh, sau này anh muốn tôi làm gì cũng được.” Thời Sách nặng nề gật đầu.

Cậu ta nghĩ, cho dù là giết người đốt nhà, tôi cũng làm, còn hơn tiếp tục sống uất ức như trước kia, không bằng cứ liều một lần đi.

Trình Uyên nhìn thấy vẻ mặt quyết tuyệt ủa cậu ta, không kiên được cười nói: “Yên tâm, sẽ không bảo cậu làm mấy chuyện sai trái vi phạm gì đâu.” Thời Sách nghe xong càng kinh ngạc hơn nữa.

Trình Uyên cũng không giải thích quá nhiều với cậu ta, sau khi trao đổi số điện thoại với nhau thì rời đi, nói là để cậu ta suy nghĩ cân nhắc cho thật kỹ.

Ngày hôm sau vừa mới đến tập đoàn, Vương Tử Yên đã thông báo một tin tức xấu.

Một công xưởng sản xuất đồ ăn của Tuấn Phong bị điều Lúc này rất khó chịu đi qua kéo tay Lâm Y Y ra, sau đó dắt Lâm Y Y đi.

Hai chiếc xe khách thương vụ sang trọng chạy đến, dù sao thì mọi người cũng lên xe, đến một khu danh lam thắng cảnh của Kim Lăng để tham quan trước.

“Trần Hạo, tốt nghiệp xong cậu có kế hoạch gì chưa?” Trong lúc rảnh rỗi, mọi người cùng nhau trò chuyện, chủ đề vô tình nói đến Trần Hạo.

Lâm Hồng Cúc nở nụ cười giả tạo hỏi.

“Kế hoạch ấy à, sau này tôi định tự mình làm gì đó!” Lần này Trần Hạo cũng thông minh hơn, không nói là làm gì mà cũng không nói rõ ràng.

“Phụt!” Nhưng không ngờ, Trần Hạo vừa nói xong thì mấy cô chị em họ đang uống trà sữa lại cười phun cả ra.

Bạn trai của họ cũng lắc đầu cười khở.

Lúc đầu ấy à.

Nghe hội chị em nói, Y Y xinh đẹp nhất tìm được bạn trai rồi.

Vừa hay ba người bọn họ cũng dân bạn trai đến.

Chị em họ với nhau chắc chắn là muốn so sánh một phen rồi.

Mới đầu ba người còn hơi căng thẳng, sợ bạn trai mình không có bản lĩnh gì trước mặt chị Y Y, cũng không có gì để so được.

Nhưng giờ thì sao chứ, quả thực là ha ha ha! Mọi người không có chút áp lực nào, thậm chí còn không xem Trần Hạo là một đối thủ.

“Tôi không nghe lầm chứ, cậu à? Còn muốn tự mình làm sao? Có phải cậu nghĩ xã hội này quá đơn giản rồi không?” Lâm Hồng Cúc lắc đầu không nói nên lời. Đứa trẻ này, nói chuyện không có chừng mực, cũng không nhìn lại cái nết của mình xem là gì? “Dì à, dì đừng nói vậy, Trần Hạo có suy nghĩ vậy rất tốt mà, chẳng qua ý tưởng thì vẫn là ý tưởng thôi, giống như bọn cháu vừa mới tốt nghiệp đại học, sao thì cũng phải vào xã hội rèn luyện kinh nghiệm đã, rồi còn cân nhắc đến việc tạo dựng sự nghiệp nữa!” Bạn trai của người em họ thứ ba đặt trà sữa xuống, cười khở một tiếng.

Anh ta không gọi là anh, mà gọi thẳng tên của Trần Hạo.

Đủ để nói rõ rằng anh ta đang khinh thường.

“Đúng, Vương Bằng nói rất có lý, đây mới là câu mà người làm việc lớn nên nói! Dì thấy cháu cứ đến công ty ba cháu rèn luyện đi?” “Cháu cũng có suy nghĩ này!” “Cháu thì không định đến công ty ba cháu mà chuẩn bị ra nước ngoài để rèn luyện!” Lúc này, bạn trai của cô em họ thứ hai cũng nói.

“Ha ha, Lý Phi nghĩ như vậy cũng không tồi đâu!” Lâm Hồng Hà cười nói: “Chị, cháu gái em nửa đời còn lại được xem là có chỗ dựa rồi. Em thì lo lắng cho Tiểu Mi với cả Y Y nữa, chị nói xem hai đứa nó khi nào mới có thể tìm được bạn trai như Vương Bằng và Lý Phi đây?” “Khụ khụ, dì chú ý lời nói một chút, chẳng phải còn có Trần Hạo ngồi đây sao?” Cô em họ thứ hai che miệng cười.

“Ha ha, cậu ta?” Mọi người nói cười không ngớt.

Trần Hạo mà nghe nữa, chỉ sợ sẽ cầm trà sữa trên bàn hất vào bọn họ.

Lúc này, thấy trà sữa của bọn họ đều đã hết rồi, Trần Hạo tìm một lý do: “Tôi đi mua thêm mấy ly trà sữa nữa, mọi người cứ trò chuyện trước!” Trần Hạo nói xong thì đi luôn.

Thấy Trần Hạo rời đi.

Hai cô em họ lập tức vây lại.

Cả người chị họ cũng lại gần nói chuyện với Lâm Y Y, mỗi năm đều liên lạc với nhau rất nhiều đương nhiên là thân thuộc rồi.

“Y Y, chuyện này là thế nào, sao lại tìm loại người này làm bạn trai?” “Phải đấy chị, người này cũng quá LOW rồi! Mẹ kiếp, em thậm chí còn không muốn nhìn anh ta luôn đấy!” “Ừ ừ đấy, em cũng thấy vậy đấy, loại người này ở lớp bọn em, chắc là chẳng có bạn đâu!” Ba người chị em cùng nói.

“Mọi người nhìn người đừng có lúc nào cũng nhìn vẻ ngoài, Trần Hạo anh ấy rất tốt, cũng rất chu đáo với người khác. Hơn nữa anh ấy rất có chủ kiến, chẳng lẽ những điều này không phải là sức hấp dẫn của anh ấy sao?” Lâm Y Y cũng bất lực.

“Ôi chao Y Y, đợi em bước chân vào xã hội rồi thì biết, khoảng cách giữa có tiền và không có tiền là bao xa! Và lại tiền cũng không phải là vấn đề, chị nói cho em biết, đừng nói là Trần Hạo không có tiền, cho dù cậu ta có được chút tiền thì loại người này cũng khiến người khác khinh thường thôi, nghe chị khuyên đi, chia tay sớm bớt đau khổ! Mọi người giới thiệu cho em một người khác!” Ba chị em cùng nhau thuyết phục.

Lâm Y Y chỉ cúi đầu không nói.

Mọi người lo quá rồi.

Lúc này, Trần Hạo quay lại sau khi mua trà sữa xong.

Xách bảy tám ly trà sữa.

“Cô họ, chị họ, em họ, trà sữa của mọi người đây, thời tiết hôm nay nóng quá!” Sau khi đi một vòng thì cơn giận của Trần

Hạo cũng tiêu tan bớt.

Với lại bọn họ đều là họ hàng của Lâm Y Y, mình cũng không cần phải tức giận bọn họ làm gì.

“Thôi đi, bọn tôi không uống, anh giữ lại mà uống đi!” Ba chị em lắc lắc đầu cạ lời.

“Bọn tôi cũng không uống, không khát!” Chị em Lâm Hồng Hà cũng lắc đầu.

“Được rồi Y Y, cô thấy chỗ này chơi cũng vui đấy, xuống chỗ này đi!” Lâm Hồng Hà nói.

“Vâng, chúng ta đi quanh đường núi, ngắm cảnh núi xung quanh sau đó đến sơn trang suối nước nóng ăn trưa” Lâm Y Y gật đầu.

Còn chuyện thân phận, Trần Hạo không nói, mình cũng không dám nhắc đến! Mọi người quay lại xe khách thương vụ.

Lúc chuẩn bị vào xe Cô em họ thứ ba đột nhiên nói với bạn trai: “Ôi chao, em khát chết mất, anh đi mua trà sữa uống đi, nhớ mua nhiều nhiều!” “Ừ ừ, bỏ ít đá thôi, dì không uống đá!” Lâm Hồng Cúc cũng cười nói.

“Vâng, cháu đi mua ngay đây!” Vương Bảng chạy đi.

Trần Hạo xách túi trà sữa, chỉ có thể lắc đầu cười khổ một tiếng.

Chẳng lẽ mình nghèo thì trà sữa mình mua không có tác dụng giải khát à? Cuối cùng xe cũng xuất phát, đi quanh đường núi.

Trần Hạo cũng không nói chuyện, yên lặng ngồi ở ghế phụ lái chơi điện thoại.

Lúc này nghe thấy ba chị em và nhóm Lâm Hồng Cúc đều đang rất kinh ngạc thò đầu ra ngoài, chỉ trỏ thảo luận về cảnh núi xung quanh.

“Wow, đẹp thật, mẹ, mau nhìn kia, cảnh núi này đẹp quá đi!” Mọi người ngạc nhiên kêu lên.

“Phải đấy, bao nhiêu năm rồi không đến Kim Lăng, chỉ riêng cảnh núi này thôi đã khiến người ta vui vẻ rồi!” Lâm Hồng Hà

cũng vui vẻ cười.

“AI Dừng xe! Mau dừng xe!! Mẹ, dì, hai người mau nhìn xem con thấy cái gì kia? Hình như là ảo ảnh!” Cô em họ thứ ba chỉ vào một điểm, phấn khích hét lên.

Rồi lập tức gọi điện thông báo cho mấy cô chị ở xe phía sau.

“Cái gì cái gì? Ảo ảnh? Chị xem xem!” Sau khi dừng xe, mọi người đều xuống xe nhìn vào một nơi.

Nhìn thấy ở một đỉnh núi không xa, mây mù giăng kín nhưng lại hiện rõ một tòa nhà với kiến trúc cổ rất xa hoa xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Giống như ẩn trong mây, mờ mờ ảo ảo.

“Đẹp quá, quả thực là đẹp quá rồi, nhưng nhìn không giống như ảo ảnh!” Lâm Hồng Cúc phấn khích như sắp nhảy cẫng lên.

Lập tức lấy máy ảnh của mình ra, ngoài làm một Tổng giám đốc của công ty chứng khoán thì bà ta còn là một người đam mê nhiếp ảnh.

“Phải đấy cô, đó không phải ảo ảnh mà là chỗ dừng chân trên đỉnh Kim Lăng, tên là biệt thự Vân Đỉnh!” “Cái gì? Biệt thự Vân Đỉnh?”

Chương 137

Chương 137

Tô Hồng sững người, lấy tờ hoá đơn trong hộp ra, nhìn chữ viết rõ ràng trên đó, rồi liếc xuống phần giá cả.

“Năm mươi sáu ngàn!” Bà không nhịn được kêu lên: “Sao có thế!” ,, lẽ lw những Y1 sáu tà Í) Đây cũng chẳng phải là thứ hảo hạng gì, chỉ thường thôi.

Mua quà cho người già, đương nhiên Giang Ninh không định mua thứ gì đắt quá, nếu như tặng Tô Mai, thì ít nhất cũng phải gấp mấy chục lần.

Nhưng cho dù như vậy, Tô Hồng vừa hét lên là cả đám người trong phòng khách cũng sững sờ.

Vòng tay ngọc những năm mươi sáu ngàn? Đùa à! Tô Cẩm trợn tròn mắt nhìn Lâm Vũ Chân, không dám tin đây là sự thật.

Nhà bà tặng một chiếc ghế massage, bà còn hận không thể thông cáo cho toàn thiên hạ biết, nhưng lúc này nào dám nói gì nữa, một chiếc vòng tay năm mươi sáu ngàn đó.

Cậu cả Tô Cương cũng mấp máy miệng, muốn hỏi Tô Hồng có phải nhìn nhầm rồi không, nhưng ông biết, người chị cả này của ông, gì chứ nhìn tiền là không thể nào nhầm được.

Năm mươi sáu ngàn lận! Lương một năm về tay cũng chỉ có nhiều đây.

Một chiếc vòng tay của Lâm Vũ Chân thôi là hết sạch.

Ngay cả bà cụ cũng cho rằng già rồi nên tai không tốt, nghe nhầm rồi.

“Con bao bao nhiêu?” Bà vội hỏi lại.

“Mẹ, năm mươi sáu ngàn” Tô Cương đáp một tiếng: “Em gái thật hiếu thuận, mua cho mẹ món quà đắt giá như vậy” Vừa

nói ông vừa cố ý nhìn sang Tô Hồng.

Bà cụ vừa nghe xong liền lấy lại chiếc hộp đang nằm trong tay Tô Hồng, cười đến híp cả mắt.

Lâm Vũ Chân không đổi sắc mặt, cô sớm đã chết lặng rồi, bị Giang Ninh kích thích đến hết lần này đến lần khác, cho dù trên hoá đơn có ghi năm mươi sáu ngàn cô cũng không cảm thấy gì.

Nhưng mà cũng may là không đắt quá, nếu không cô còn tiêng tiếc nữa kia.

Tô Hồng cũng đã từng mua một chiếc nhẫn vàng nhãn hiệu đó, nên nhận ra hoá đơn này, nhưng bà cũng chỉ dám mua có mười ngàn, còn đau lòng mất mấy ngày, Lâm Vũ Chân tuy tiện tặng một cái vòng tay thôi mà những năm mươi sáu ngàn, sắc mặt bà ta hơi khó coi.

Bà mới lúc nấy còn đang chế nhạo Lâm Vũ Chân xong, còn cười nhà người ta vì mặt mũi mà làm những chuyện ngoài khả năng của mình, mà một chiếc vòng tay này khiến bà không nói gì được nữa.

“Mẹ con sẽ không mua hàng giả” Lâm Vũ Chân lên tiếng: “Nhất là chuyện mua quà cho bà ngoại, lại càng không thể mua hàng giả” Tô Hồng nghe vậy thì hơi lúng túng, bà có thể thấy ánh mắt của Lâm Vũ Chân đang dừng ở bộ quần áo đang mặc trên người bà cụ.

Bà nói mất mấy ngàn, nhưng thực ra, gộp lại cũng không đến năm trăm.

Ý của Lâm Vũ Chân là đang nói bà mua hàng giả “Em gái đúng thật là có tiền, xem ra mấy năm nay vợ vét được không ít từ nhà họ Lâm nhỉ” Tô Hồng hừ một tiếng, lầm bầm.

Lâm Vũ Chân vừa nghe vậy liền nóng nảy.

Cái gì gọi là vợ vét của nhà họ Lâm? Bọn họ từ trước đến nay chưa từng lấy bất cứ thứ gì từ nhà họ Lâm! Cô đang định giải thích, nhưng Giang Ninh lại kéo tay cô lại, khẽ lắc đầu, ra ý bảo cô đừng kích động.

Hôm nay là sinh nhật bà ngoại, không nên khiến cho mọi việc trở nên lúng túng.

“Được rồi, được rồi, em gái có việc, không có thời gian đến cũng không sao, hai đứa chúng nó đến cũng thế” Tô Cương nhanh chóng giảng hoà: “Mọi người ngồi xuống đi, trong bếp đang bận, chốc nữa là được rồi.” Nói xong, ông lấy một bao thuốc lá từ trong túi ra, đốt một điếu đưa cho Từ Minh, nhưng Từ Minh chỉ cười cười tỏ ý trên tai mình còn đang kẹp một điếu, hiển nhiên là thuốc hạng sang.

Gã nhìn không vừa mắt đồ của Tô Cương.

Tô Cương hơi lúng túng, lại đốt một điếu đưa cho Giang Ninh, Giang Ninh không nhìn mà nhận luôn: “Cảm ơn cậu: Vừa dứt lời liền đưa điếu thuốc lên miệng.

“Con gái, mau rót trà cho chị Vũ Chân và anh Giang Ninh của con” Tô Cương kêu một tiếng.

Rất nhanh, một cô bé có dáng vẻ học sinh cấp ba bung lên hai tách trà.

“Chị Vũ Chân, mời hai anh chị uống trà” Cô gái nhỏ nhất gan nhìn Giang Ninh, ngại ngùng nói.

“Đây là anh rể con!” Tô Cương nhíu mày.

“Anh rể uống trà” Cô gái mặt đỏ lựng lên.

“Đây là Tô Vân nhi” Giang Ninh cười, lấy một bao lì xì từ trong túi ra: “Lần đầu gặp mặt, theo tập tục phải tặng quà gặp mặt”

Chương 138

Chương 138

Tô Vân ngẩn ra, Tô Cương cũng sững sờ, sau đó vội xua tay: “Không được, không được, cậu là cậu cả, còn chưa đưa lì xì, sao có thể...” “Cậu cả, cậu nhận lấy đi” Lâm Vũ Chân lên tiếng: “Mẹ con đã dặn rồi, cậu không nhận, chúng con về kiêu gì cũng bị mắng” Ái F { 1 Ê Tô Quang cười, thấy hơi xấu hổ, chỉ đành phải bảo Tô Vân nhận lấy, nhắc nhở: “Còn không mau cảm ơn anh rể” “Cảm ơn anh rể” Tô Vân lí nha lí nhí, nói xong bèn le lưỡi sau đó chạy vụt đi.

Một nhà Tô Hồng ngồi bên cạnh nhìn hết tất cả, trên mặt tỏ vẻ khinh thường, tặng quà gặp mặt, lại làm như là cho lắm tiền lắm không bắng, đến nỗi thế sao.

Từ Minh không nói gì, vẫn bày ra cái vẻ lãnh đạo, phong thái ổn trọng, trên mặt vẫn duy trì nụ cười ung dung, tựa như cái gì cũng chẳng để vào mắt.

Mà Tô Hồng thì đang thầm phỏng đoán, bao lì xì kia có lẽ chỉ có hai ba trăm thôi nhỉ.

Con trai bà đã thành gia lập thất rồi, nếu không đưa cho nó hai ba trăm bà còn chả vui kìa.

Bà còn đang trong dòng suy nghĩ thì bỗng nhiên Tô Vân chạy xộc vào, mặt đỏ ửng, tỏ vẻ căng thẳng, như thể vừa nhìn thấy chuyện gì đáng sợ lắm, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập.

“Sao thế?” Tô Cương thấy vậy liền hỏi: “Không đi giúp mẹ còn qua đây làm gì” “BH...”

Giọng Tô Vân hơi run, đôi tay cầm bao lì xì, lòng bàn tay túa mồ hôi ướt đẫm.

Cô gái gọi một tiếng, sau đó quay sang nhìn Lâm Vũ Chân và Giang Ninh: “Tiền trong bao lì xì nhiều quá” “Ha ha” Tô Hồng bỗng bật cười.

“Bác nói này Tô Vân, dù sao thì con cũng là học sinh cấp ba rồi, mấy trăm mà cũng khiến con lo lắng, vậy thì con làm sao mà thi tốt nghiệp được đây?” Bà lắc đầu liên tục, đưa em này của bà, ba mươi tuổi mới lấy vợ kết hôn, sinh ra Tô Vân, ông gan nhỏ, giờ thì ngay cả con gái cũng yếu bóng vía ý như vậy.

Bị mấy trăm dọa sợ.

“Không phải mấy trăm đồng” Tô Vân vội nói: “Không phải mấy trăm đồng đâu ạ!” “Vậy bao nhiêu?” Tô Cẩm hỏi.

Bà cũng hơi tò mò, bao lì xì to thật, nhìn có vẻ rất nhiều, nhưng bà cảm thấy bên trong cũng chả có bao nhiêu.

Dâu sao, Giang Ninh cũng chỉ là một tên con rể đến ở rể thôi mà.

“Một, một...” “Có một trăm?” Tô Hồng bắt mãi: “Tôi nói này cậu rể nhà Vũ Chân, một trăm đồng, có hơi ít rồi không, dù Tô Vân là một học sinh, nhưng dựa theo quy định của chúng tôi, hai trăm..” “Là mười ngàn!” Tô Vân không nín nhịn nổi bèn hô to lên.

Trong nháy mắt, không khí như bị cô đặc lại.

Tô Hồng nói được một nửa, thì bị nghẹn họng, suýt nữa thì nghẹn chết.

Còn Từ Minh đang định đốt điếu thuốc thì run tay, chút nữa thì rơi xuống đất, con trai gã đang uống trà cũng sặc ho khù khụ, có thể thấy mũi còn phun ra nước trà.

Mười ngàn? Quà gặp mặt mà mười ngàn? Nào có ai hào phóng đến mức này! Con dâu Tô Hồng lần đầu tiên ra mắt, cũng chỉ cho có ba trăm.

Giang Ninh ngồi yên lặng ở đó, mười ngàn đối với hắn mà nói là chuyện nhỏ nhất không đáng kể.

“Nhiều quá!” Mặt Tô Cương đỏ lên, số tiền này bằng với hai tháng lương của ông, nếu cho trẻ con quà gặp mặt thì nhiều quá.

“Không nhiều” Giang Ninh thản nhiên đáp: “Tô Vân sắp thi tốt nghiệp rồi, phải mua sách tham khảo, luyện đề, còn phải bổ

sung dinh dưỡng, đây là một chút thành ý của anh rể, đợi em thi được vào một trường đại học tốt, anh rể sẽ lại thưởng cho em, em muốn gì cũng được” Ôi...

Cái giọng điệu phú ông giàu nứt khố đổ vách này, giống một thằng ở rể chỗ nào? Chắc chắn là Tô Mai không có nhiều tiền như vậy, nhưng đứa con rể lang thang trong lời đồn này lại càng không thể có.

Tô Hồng và Từ Minh đưa mắt nhìn nhau, tâm trạng rất phức tạp, rốt cuộc là có chuyện gì?

Chương 139

Chương 139

Bọn họ rất rõ gia cảnh nhà Tô Mai.

Trong nhà chỉ có Lâm Vũ Chân đi làm, Tô Mai phải chăm sóc Lâm Văn bị liệt, mấy năm nay cuộc sống rất vất vả, làm gì đâu ra mà có nhiều tiền.

Giải thích duy nhất...

— 4 j Vừa lùn ánh mắt của Từ Minh là Tô Hongfuši đay lập tức quay sang nhìn Lâm Vũ Chân chăm chăm, thậm chí lắc đầu ngán ngẩm.

Đứa cháu gái này của bà cũng rất xinh đẹp, nếu như bỏ qua liên sỉ, muốn tìm một người có tiền cũng không khó.

Xem ra Giang Ninh bên cạnh cô cũng chỉ là một tấm bia đỡ đạn.

Lâm Vũ Chân không ngờ Giang Ninh cho Tô Vân quà gặp mặt thôi mà dì cô lại có thể liên tưởng đến phương diện đó.

Trong phòng khách, bà cụ cầm vòng tay yêu thích không rời tay, cũng không nói Giang Ninh gì nữa, không nhin được đeo lên tay, liên tục hỏi Tô Cẩm vòng này có đẹp không.

Tô Cẩm nào dám nói không đẹp, chỉ là trong lòng cũng trăm mối tơ vò.

So với một chiếc vòng tay mấy chục ngàn, bà cũng ngại lấy ra chiếc ghế massage nhà bà định tặng.

Lát sau, trong phòng tràn ngập mùi thức ăn, mũi Giang Ninh hơi động đậy.

“Mợ em nấu ăn ngon lắm” Lâm Vũ Chân nhìn Giang Ninh là biết ngay tên này nổi cơn ham ăn: “Mấy năm nay em cũng chưa được ăn món mợ nấu” Mấy năm nay là Lâm Vũ Chân không thích đến đây.

“Đồ ăn đã sẵn sàng, chuẩn bị được bung lên đây” Tô Cương hô một tiếng, đôi tay đang bê một bát canh nóng đem ra, cẩn thận đặt lên bàn.

Thấy Giang Ninh định đứng dậy, ông vội nói: “Con ngồi đi, con là khách, không thể để con làm” “Vẫn là cậu khéo nói” Tô Hồng cười nhạt: “Còn chúng tôi không phải khách nhỉ?” “Chị nói gì vậy, nhà này chị làm chủ, còn khách khứa nôì gì?” Một câu thôi đã chặn họng Tô Hồng khiến bà không biết nên nói tiếp thế nào.

Bà ngang ngược quen thói, cho dù gả cho người ta, nhưng vẫn tràn đầy dự vọng không chế đối với những chuyện trong nhà, ngay là người con trai là Tô Cương đây cũng không có tiếng nói bằng bà.

Tô Cẩm cũng đi theo vào phòng bếp bung đồ ăn lên, không lâu sau, bàn đã xếp đủ tám chín món.

Vợ Tô Cương tháo tạp dề ra, trán túa mồ hôi ướt đẫm: “Món ăn đã bung lên hết rồi, mẹ, chúng ta ngồi thôi” Bà nhìn thấy Lâm Vũ Chân, khuôn mặt tươi cười: “Vũ Chân, lúc này vợ bạn trong bếp, còn chưa kịp hỏi thăm con, đây là chàng rể nhà con?” “Con chào mẹ” Giang Ninh sáng khoái chào.

“Ôi chaol” Mẹ nghe thấy thì vui lắm, lúc này trong bếp Tô Vân nói cho bà nghe chuyện quà gặp mặt, lúc nêm muối tay bà còn run run.

Thấy bà khách khí với Giang Ninh và Lâm Vũ Chân như vậy, Tô Hồng xì mũi khinh thường.

Nghĩ bụng vợ em mình đúng thật là nịnh hót.

“Mẹ, ngồi đi” Tô Hồng đỡ bà cụ ngồi vào chỗ, bà và Từ Minh ngồi hai bên trái phải bà cụ, con trai ngồi cạnh bà, sau đó mọi người lần lượt ngồi xuống.

Tô Cương thu xếp ổn thoả vị trí, bảo Giang Ninh ngồi gần bà cụ một chút tiếp theo đó là Lâm Vũ Chân.

Đáng lẽ khách nên ngồi ở vị trí gần nhất, nhưng thấy cả nhà Tô Hồng đã ngồi xuống trước rồi, ông cũng không tiện nói gì.

“Tay nghề của em dâu thật không có chỗ nào để chê” Tô Cầm nhìn một bàn đầy thức ăn, miệng khen không ngớt: “Nếu là chị thì chị chẳng làm nổi đâu” Tô Cương nhìn sang vợ mình, cười: “Cái này thì em nói chẳng sai chút nào, anh nhìn trúng tay nghề của chị dâu em nên mới quyết tâm phải cưới bằng được đó!” Những người trên bàn cười ồ lên.

“Toàn ăn nói linh tinh!” Bà xấu hổ mắng.

Lâm Vũ Chân biết vợ chồng cậu mình rất yêu thương nhau, tuy cuộc sống có chút vất vả, nhưng chưa từng cãi nhau bao giờ, thật khó mà có được.

Cô quay sang nói: “Thử không?” “Thử chứ, ăn thử đi!” Mọi cũng mời đầy nhiệt tình.

“Mẹ còn chưa nói gì đâu!” Tô Hồng kêu lên: “Hôm nay là sinh nhật mẹ, chẳng lẽ lại không để bà cụ nói một hai câu trước?” Lâm Vũ Chân hơi nhíu mày, cô cảm thấy dì cả rõ ràng là đang cố ý gây sự với Giang Ninh và cô.

Chương 140

Chương 140

“Mẹ không định nói gì, mọi người vui là được” Tay còn đang đeo vòng, hiện giờ bà cụ vẫn còn đang lằng lằng đây.

“Vũ Chân này, con ăn nhiều chút, không dè gì mới đến được một lần, đừng khách sáo” —/ ỉ Bà nhìn sandlöiang Ninh, mÃ dù vẫn cònfơi bãi mãi với đứa cháu rẻ này nhưng nẻ tình nó tặng bà cái vòng tay này, bà vẫn mời một câu: “Giang Ninh cũng ăn nhiều vào” Tô Hồng mắng thảm, ngay cả bà cụ cũng bị mua chuộc rồi.

Lâm Vũ Chân gấp đồ ăn cho Giang Ninh, Giang Ninh còn chưa đụng đĩa, Từ Minh đã lấy đĩa gõ nhẹ vào chén rượu, hờ hững bảo: “Nếu mẹ không nói gì, vậy con nói vài câu vậy?” Không đợi mấy người Tô Cương phản ứng lại, Tô Hồng cười ngay lập tức: “Được đó, vậy mời chủ nhiệm Từ của chúng ta nói với mọi người vài câu.” Còn mang cái kiểu cách này vào bữa cơm gia đình nữa hả! Từ Minh cười mỉm, mắt nhìn lướt một vòng: “Hôm nay là sinh nhật mẹ, tôi đại diện cho những người thuộc lớp sau, chúc mẹ sống lâu trăm tuổi, phúc lộc đầy nhà!” Mẹ con Tô Hồng lập tức vỗ tay bôm bốp.

Tô Cẩm và Tô Cương cũng đành phải vỗ hai cái, còn mợ và Tô Vân thì ngồi im.

“Hôm nay mọi người đều có mặt, ồ, đúng rồi, em rẻ vẫn còn đang trên đường, vậy chúng ta không đợi cậu ấy ,, nữa: Từ Minh nhìn sang Tô Cẩm, chồng bà đang trên đường chở ghé massage đến, nói: “Mọi người đều có mặt, vậy có vài chuyện, tôi cũng muốn nói hai câu” “Tô Cương này, mấy năm nay, cậu chăm sóc mẹ rất chu đáo, anh rẻ nhìn thấy hết” Đây là đang biểu dương.

Lâm Vũ Chân nghe vậy thì không biết nên nói gì.

Mấy năm gần đây, vợ chồng dì cả quan tâm bà ngoại được bao nhiêu? Chẳng phải đều là cậu chăm sóc sao? Tô Cương nghe xong cũng không thoải mái, làm như là ông làm như vậy là để cho vợ chồng Từ Minh nhìn không bằng.

Ông cười gượng, không nói gì, còn vợ cũng chẳng vui vẻ gì, tâm trạng không vui viết hết lên mặt.

Giang Ninh nhìn phản ứng của mọi người trên bàn, trong lòng buồn cười, vợ chồng Tô Hồng này thật đúng là coi mình như chủ nhà, giọng điệu hoàn toàn là cái giọng lãnh đạo đang nói chuyện.

Hơi quá đáng rồi nhỉ.

“Còn có Tô Cầm, mấy năm nay cuộc sống không tệ, anh với chị cô vẫn là câu nói đó, có chuyện gì cần anh chị giúp đỡ, cứ việc nói, Từ Minh tôi ở cái thị trấn này cũng gọi là có chút quen biết” Tô Cầm cười: “Vậy cảm ơn anh chị nhiều” Lời này nói ra rõ mấy năm nay rồi, nhưng con trai bà muốn vào một ngôi trường cấp hai tốt một chút, nhờ Từ Minh mấy lần mà gã toàn thoái thác nói hiện giờ chính sách nghiêm, không dễ làm.

“Còn khách sáo với anh rề cái gì chứ?” Tô Hồng quở trách: “Thật là, còn xem mình là người ngoài nữa” Từ Minh cười cười, quay sang nhìn Lâm Vũ Chân.

Gã cười nửa miệng, vẻ mặt khiến cho Lâm Vũ Chân không thoải mái chút nào.

“Vũ Chân này, ba mẹ con không ở đây, vậy dựng có chuyện này, con giúp bác chuyển lời cho bọn họ” Không đợi Lâm Vũ Chân lên tiếng, Từ Minh đã thở dài thườn thượt, sau đó nói: “Chúng ta đều biết hoàn cảnh nhà con, nhưng khó khăn thì khó khăn, ít nhất vẫn qua ngày được, con đừng cho rằng dựng nói khó nghe, nhưng có chuyện này dựng nhất định phải nói” Sắc mặt Lâm Vũ Chân thay đổi.

“Chúng ta không thể vì tiền mà ngay cả liêm sỉ cũng vứt”

“Con vì xe, vì nhà, vì tiền, lẽ nào ngay cả tôn nghiêm cũng không cần nữa? Vậy thì không được!” Lâm Vũ Chân ngẩng đầu, nhìn thẳng vào người dựng chủ nhiệm, hoàn toàn không hiểu gã đang nói gì.

“Nếu đã tìm một người chồng đến ở rể, thì không cần biết là có phải là để làm bia chấn hay không, ngày tháng vùn trôi qua, con muốn chơi bên ngoài, đừng không tiện khuyên bảo, dẫu sao ba mẹ con cũng chẳng bảo được, nhưng đừng có chơi thái quá, không thể làm mất mặt mọi người trong nhà được”

“Rầm!” Lâm Vũ Chân nghe được rõ ràng, không thể nhịn được nữa, đập cái rầm lên mặt bàn, đứng bật dậy.

Chương 141

Chương 141

“Dượng có ý gì?” Lâm Vũ Chân tiếp tục nhìn, nể tình những người đang ngồi ở đây đều là trưởng bối của mình, cô cũng không nói gì.

Từ Minh này ngược lại rất kiêu ngạo, càng nói càng hăng. – í Y íU Ä /ØNII ! Lời này của ông ta có ý gì, là nói bản thân không biết xấu hổ, dùng một số thủ đoạn hạ lưu để kiếm tiền? Có người làm trưởng bối như vậy sao! “Vũ Chân, cô làm gì!” Từ Minh còn chưa nói chuyện, Tô Hồng liền nói, “Có người nói chuyện với người lớn trong nhà như vậy sao?” “Các người giống người lớn trong nhà à?” Lâm Vũ Chân tức quá hoá cười, “Từ lúc các người đến, các người liền không ngừng quở trách chúng tôi, quở trách ba mẹ tôi, nhà chúng tôi thiếu nợ các người?” “Có phải cảm bà thấy nhà chúng tôi bây giờ sống tốt hơn nhà bà, nên trong lòng không vui đúng không?” Lâm Vũ Chân nhìn Tô Hồng, lúc này không còn chút khách khí, “Đúng vậy, bây giờ nhà tôi có tiền, rất có tiền, những tiền này còn là của chồng tôi, thế nào? Không được sao!” Cô thật sự không nhìn được nữa rồi.

Cô coi mấy người Tô Hồng là trưởng bối, nhưng Tô Hồng bọn họ có coi cô là người thân không.

Đến lời này cũng nói ra được, quá đáng lắm rồi! Lâm Vũ Chân lương thiện nhưng không có nghĩa là cô sẽ để mặc người khác bắt nạt mình! Giang Ninh ngồi ở đó, từ đầu đến cuối không nói một lời.

Lần đầu hẳn thấy Lâm Vũ Chân tức giận, hẳn cũng biết, Lâm Vũ Chân nhất định phải tức giận.

Hán không nói chính là muốn để Lâm Vũ Chân hiểu, sự lương thiện nên dùng trên những người đáng được đối xử lương thiện, chứ không phải tất cả mọi người.

“Mày..” Tô Hồng tức giận rồi, đứng lên chỉ Lâm Vũ Chân, “Hỗn láo! Tao mà lại đổ ky với nhà mày? Mày đùa gì vậy!” “Năm đó mẹ mày ngu, gả cho một tên tàn tật, cả đời đều bị hủy rồi, tao khuyên nó cũng vô dụng, bây giờ thì tốt rồi, mày càng ngu hơn, tìm một thằng chồng ở rể, mặt mũi của Tô gia chúng tao đều bị mẹ con mày làm mất hết cả rồi!” Tô Hồng tức giận, giống như bị Lâm Vũ Chân nói trúng tim đen, “Nhà mày có gì đáng để tao ghen tị, nhà mày có tiền, có thể có bao nhiêu? Có thể nhiều hơn nhà tao à!” Tô Cương và Tô Cầm đều không ngờ, Từ Minh lại nói ra những lời đó.

Trên miệng thì nói dùng thân phận của trưởng bối để nhắc nhở Lâm Vũ Chân, nhưng lời đó có thể tùy tiện nói bậy sao. Giang Ninh còn đang ngồi ở đây nữa đây! Tô Cương nghe rồi cũng tức giận, làm gì có trưởng bối nào nói hậu bối của mình như vậy.

“Ngại quá, nhà chúng tôi thật sự giàu hơn nhà bà” Không đợi Tô Cương nói giúp Lâm Vũ Chân, Giang Ninh cười nhẹ nói.

Hản đứng dậy nắm tay Lâm Vũ Chân, Lâm Vũ Chân lập tức bình tĩnh lại.

“Là người thừa kế của tập đoàn Lâm thị, trước mắt thân phận của Vũ Chân cũng lên đến tiền tỷ, không thể sánh bằng người khác nhưng so với nhà các người thì chắc còn dư” “Người thừa kế của tập đoàn Lâm thị?” Tô Hồng giống như bị bom nổ trúng lập tức tịt ngòi, dừng lại ba giây rồi lập tức la lên, “Không thể nào! Thứ vô dụng như Lâm Văn đó sao có thể tiếp nhận sản nghiệp của Lâm gia!” “Mày còn muốn gạt tao sao!” “Lâm thị trước đây đã đổ rồi, Lâm thị đã thay đổi, chủ tịch là ba vợ tôi, Vũ Chân là tổng giám đốc” Giang Ninh nhàn nhạt nói, “Không lẽ dì lớn không biết những điều này à?” Mặt Tô Hồng đỏ ửng, làm sao cũng không chịu tin.

Bây giờ Tô Mai sống tốt hơn bà ta rồi? Điều này không thể nào! “Nói thật, tôi vốn không để Vũ Chân đến đây đâu, vì ăn cơm với loại người như bà quá mất đẳng cấp rồi.” Giang Ninh không khách khí.

“Bà ngoại, con và Vũ Chân còn chuyện phải làm, không thể ăn cơm cùng bà ngoại rồi” Nói đến mức này, Giang Ninh biết

Lâm Vũ Chân cũng không có tâm trạng tiếp tục ở lại đây rồi,
nắm tay Lâm Vũ Chân quay người rời đi.

Chương 142

Chương 142

“Vũ Chân!” Tô Cương liền chạy theo, “Con đừng tức giận!”
Lâm Vũ Chân lắc đầu, cũng không nói chuyện.

“Đi thì đi đi, bớt đi nó thì nhà mình không được ăn cơm 2”) ị
Tô Hồng tức giận, “Nhà chúng ta nhỏ, không chứa nổi người
thừa kế Lâm thị đâu!” Từ Minh cũng cười lạnh một tiếng, ngời
phịch xuống.

Hắn ngược lại có nghe một vài tin tức, nói bên thành phố
Đông Hải, tập đoàn Lâm thị xảy ra biến đổi lớn nhưng không
ngờ, Lâm thị hiện giờ hoàn toàn trở thành sản nghiệp của nhà
Lâm Vũ Chân rồi.

Vậy nhà họ giàu cỡ nào chứ? Hèn gì vừa mua xe tốt vừa tặng
vòng tay mấy vạn cho bà ngoại, hôm nay là cố ý đến khoe
khoang rồi! Nghe thấy lời của Tô Hồng, Lâm Vũ Chân thậm
thở dài, trong lòng vốn còn có chút tình thân với người di cả
này, nhưng bây giờ hoàn toàn tan biến.

“Đi thôi” Giang Ninh lại rất bình tĩnh.

Hai người vừa muốn rời đi, bên ngoài truyền đến một giọng
nói tràn đầy ý cười.

“Chủ nhiệm Từ! Quả nhiên chủ nhiệm Từ đang ở đây!” Bên
ngoài, mấy người cười lớn đi vào, trong tay theo trái cây và
hộp quà, “Nghe nói mẹ vợ của chủ nhiệm Từ sinh nhật, mấy
người chúng tôi qua chung vui!” Từ Minh nhìn một cái, lập
tức vui mừng ra mặt, đây đều là mấy đồng nghiệp dưới trưởng
hắn.

Buổi sáng hắn nhận tin cho họ nói hôm nay là bản thân sẽ tổ
chức sinh nhật cho mẹ vợ, mấy người này lập tức hiểu ý của
Từ Minh rồi.

“Bà à, chúng con đều là cấp dưới của chủ nhiệm Từ, đặc biệt qua đây mừng thọ cho người!” “Đây là chút tâm ý, hy vọng bà nhận cho, chúc bà sinh nhật vui vẻ!” Mấy người rất biết nói chuyện, liên tục nói lời chúc mừng.

“Đến thì đến, còn mang đồ làm gì chứ” Từ Minh cố ý đánh mặt, sự đắc ý trong mắt lại không hề che giấu, “Lần sau không được vậy nữa đấy” Đây chính là quan hệ xã giao đấy! Đây chính là quyền lực! Hắn cố ý nhìn Lâm Vũ Chân một cái, dù bây giờ nhà Lâm Vũ Chân có tiền nhưng ở trong một huyện nhỏ thì thân phận chủ nhiệm này của hắn, hữu dụng hơn nhiều so với tiền của Lâm Vũ Chân bọn họ! Tô Hồng lúc này rất vui, lập tức bung ghế đến mời mấy người đó ngồi.

Đây đều là những người giúp chông bà nở mày nở mặt.

Không đợi họ ngồi xuống, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng còi xe, hình như không chỉ một chiếc.

“Lại có người đến?” Tô Hồng chững lại, sau đó trên mặt càng đắc ý rồi, cố ý quay đầu nhìn Từ Minh, giả bộ tức giận nói, “Anh làm gì vậy? Chỉ tổ chúc sinh nhật cho mẹ, anh kêu nhiều lãnh đạo như vậy đến làm gì!” “Cũng không có bao nhiêu, chỉ là một vài lãnh đạo trong đơn vị, nể mặt anh, nói là qua uống một ly” Từ Minh đứng thẳng người, mắt cũng híp lại, “Anh ra ngoài xem thử” Hắn cố ý đi lướt qua trước mặt Giang Ninh và Lâm Vũ Chân, đó gọi là phần chấn.

Tô Cương nhìn thấy thì tức giận, muốn nói gì đó, bị vợ ông kéo lại rồi.

Mặt Lâm Vũ Chân không chút biểu cảm, Giang Ninh chỉ cảm thấy mắc cười, giống như đang nhìn mấy thằng hề bày ra bộ dạng chọc cười ở trước mặt mình vậy.

Có mấy chiếc xe đỗ trước cửa nhà, cửa xe mở ra, người xuống xe đầu tiên chính là lãnh đạo Trương! Ở phía sau, mấy lãnh đạo của huyện biết lãnh đạo Trương xuống đây, dọa đến trực tiếp từ đơn vị đi ra ngoài, không biết vị nắm giữ thành phố Đông Hải này đột nhiên đến huyện để làm gì.

Lúc nhìn thấy mấy lãnh đạo huyện, Từ Minh ngây người một chút, một chủ nhiệm nho nhỏ như hắn, không mời nổi mấy lão

đại này đâu! ng kính đi theo sau mấy người, Từ Minh cảm thấy cơ thể có chút lạnh, đặc biệt là khi thấy khuôn mặt của lãnh đạo Trương – khuôn mặt đó hẳn nhìn thấy trên tivi mấy lần, hai chân bất giác run rẩy.

“Tổng giám đốc Lâm!” Lãnh đạo Trương nhìn thấy Giang Ninh, khẽ gật đầu lại không gọi hân, mà bước chân đi đến trước mặt Lâm Vũ Chân, đưa hai tay ra bắt tay với Lâm Vũ Chân, “Tôi đến công ty tìm cô, thư ký nói cô đến huyện mừng sinh nhật cho bà rồi, tôi liền lập tức chạy đến đây” “Sao nào, vẫn kịp đến để nói tiếng chúc mừng sinh nhật với bà chứ?”

Chương 143

Chương 143 Phá gia chỉ †

“Ha ha...”

Trình Uyên nhìn anh ta với vẻ mặt khinh bỉ.

Cho dù là ai cũng đừng để tôi tìm thấy, nếu không, tôi sẽ băm thây người đó! Trình Uyên thảm nói.

Sau khi trời sáng, Trình Uyên không về nhà mà đi thẳng đến Tập đoàn Tuấn Phong.

Vào phòng làm việc, Vương Tử Yên vội vàng đi qua: “Chủ tịch, miếng đất khu vui chơi ở ngoại ô phía nam xảy ra vấn đề rồi, lúc trước chúng ta đã bàn và quyết định cùng khai phá với ông chủ Tào kinh doanh bất động sản, nhưng sáng hôm nay chúng ta được thông báo là miếng đất kia sắp tiến hành bán đấu giá”

“Mà phương hướng sắp tới của Tuấn Phong chúng ta chủ yếu là khai phá miếng đất kia, gần như sử dụng tất cả quan hệ và tài nguyên để chuẩn bị vì nó”

Trình Uyên cau mày đi tới trước bàn làm việc, đột nhiên quay đầu lại nói với Vương Tử Yên: “Đi tìm cho tôi một họa sĩ”

“Hả? Họa sĩ?” Vương Tử Yên mơ hồ, cô ta không hiểu khu vui chơi ngoại ô phía nam kia có liên quan gì với họa Sĩ.

“Đúng, họa sĩ, đi mau!” Trình Uyên nghiêm túc nói. Vương Tử Yên khó hiểu.

Không lâu sau, cô ta tìm tới một họa sĩ giúp Trình Uyên, đó là một người đàn ông trung niên đeo kính tròn chừng bốn mươi mấy tuổi, nhìn qua cực kỳ thành thật.

“Vẽ chân dung giúp tôi, tôi nói ông vẽ, vẽ đẹp tôi sẽ trả thù lao cao!” Trình Uyên nói.

Hoạ sĩ vội vàng cúi đầu khom lưng: “Ông chủ cứ dặn dò”

Tuần Phong là doanh nghiệp dân đầu thành phố Tân Dương, cho nên hoạ sĩ đi vào đây, nhìn thấy ông chủ nơi này có vẻ rất kích động, thái độ rất cung kính.

Vương Tử Yên vẫn không hiểu.

Vì thế dưới sự miêu tả của Trình Uyên, hoạ sĩ vẽ xong rồi chỉnh, chỉnh xong lại sửa, mất nửa tiếng mới có được thành phẩm.

Một người đàn ông mắt nhỏ mũi tẹt, hai mắt cách xa nhau xuất hiện trên giấy, Trình Uyên nhìn kỹ rất nhiều lần, cảm thấy rất giống, vì thế gật đầu thật mạnh.

Thấy Trình Uyên gật đầu, trong lòng Vương Tử Yên không nhìn được nghĩ, chẳng lẽ người trên bức tranh có liên quan với ông chủ Tào? Cho nên Chủ tịch muốn cho người đi tìm anh ta, bảo anh ta giúp bàn bạc chuyện miếng đất với ông chủ Tào lần nữa?

Có khi nào người này có thể là con trai hay thân thích nào đó của ông chủ Tào không.

Trình Uyên thở hắt một hơi, mày giãn ra, nói với hoạ sĩ: “Tốt, rất giống!”

Sau đó anh lại nói với Vương Tử Yên: “Cô kêu tài vụ trả tiền đi”

Vương Tử Yên gật đầu, thấy Trình Uyên thoải mái hơn nhiều cũng càng chắc chắn suy đoán của mình khi nãy là đúng: “Bao nhiêu?”

Hoạ sĩ cũng nhìn Trình Uyên, dường như rất mong chờ vào con số anh đưa ra.

“Con số này có đủ không?” Trình Uyên hỏi hoạ sĩ.

Hoạ sĩ thấy Trình Uyên duỗi hay ngón tay thì nhíu mày, tỏ vẻ rất uất ức nói: “Ông chủ, cậu trả cao hơn chút đi”

Ông ta thầm nghĩ, ông đây ngồi xỏm ở ngoài vỉa hè cũng có thể kiếm được một trăm, công ty lớn như vậy sao lại nhỏ mọn thế?

Vương Tử Yên nói: “Đã nhiều rồi”

Theo hiểu biết của cô ta với Trình Uyên, vẽ một bức tranh cho hai nghìn đã rất nhiều rồi.

Nhưng sau khi nghe thấy hoạ sĩ muốn lên giá một chút, Trình Uyên cẩn thận quan sát bức tranh kia, cảm thấy thật sự rất giống.

Bây giờ anh có chuyện quan trọng hơn phải làm, cho nên cũng lười cò kè mặc cả với ông ta, trực tiếp duỗi bốn ngón tay.

Hoạ sĩ lập tức mặt mày hớn hở.

Còn Vương Tử Yên lại nóng nảy: “Chủ tịch, chỉ với trình độ này tìm trên vỉa hè chỗ này cũng có, giá chỉ có một trăm đồng một tấm thôi, anh trả hai nghìn đã nhiều lắm rồi, bốn nghìn thì thật là...”

Nghe vậy, hoạ sĩ lập tức tròn to mắt.

Bốn nghìn?

Không phải bốn trăm sao?

Ánh mắt ông ta bắt đầu toả sáng, cảm thấy có lẽ mình hiểu lầm rồi.

Quả nhiên, Trình Uyên ngạc nhiên hỏi Vương Tử Yên: “Cho bốn nghìn?”

“Hả?” Vương Tử Yên bị hỏi cho sững sốt: “Cái anh nói không phải bốn... nghìn sao?”

Chẳng lẽ cho ông ta bốn mươi nghìn? Đột nhiên hình tượng phá gia chi tử ban đầu của Vương Tử Yên với Trình Uyên lại trở về.

Trình Uyên lắc đầu.

Thấy anh lắc đầu, trong lòng hoạ sĩ rất kích động, suýt chút quỳ xuống dập đầu với anh.

Nhưng tiếp theo Trình Uyên lại nói: “Tôi nói là bốn trăm nghìn”

Hoạ sĩ trực tiếp té xỉu.

Sau khi tiên hoạ sĩ đi, Trình Uyên vội gọi điện thoại cho Từ Đầu Trọc.

Không bao lâu sau, Từ Đầu Trọc đã đến Tuấn Phong.

Trình Uyên đưa bức hoạ cho Từ Đầu Trọc: “Điều động tất cả đàn em của anh tìm ra người này cho tôi.”

Từ Đầu Trọc vội nhận lấy bức vẽ, cười nói: “Vâng ông chủ, tôi sẽ đi photo ngay”

Anh ta biết Trình Uyên muốn tìm mình làm việc chắc chán có không ít lợi ích. Cho nên anh ta không hỏi thù lao là bao nhiêu, vì bọn họ không phải quan hệ chủ tớ, chỉ là quan hệ hợp tác, không thể nào không có thù lao được.

Anh ta không hỏi, không có nghĩa là Trình Uyên không nói, vì Trình Uyên muốn cho Từ Đầu Trọc chút động lực, cho nên anh nói thẳng với anh ta: “Ai có thể cung cấp manh mối, tôi thưởng một triệu, ai có thể bắt được anh ta, tôi thưởng mười triệu.”

Mười triệu...

Từ Đầu Trọc sờ cái đầu bóng lưỡng của mình, thổn thức nói: “Ôi mẹ ơi ông chủ, tôi có thể hỏi cuối cùng con hàng này đắc tội gì cậu không?”

Trình Uyên đáp: “Không thể”

Từ Đầu Trọc biết điều im miệng, nhưng anh ta nghĩ ra tiền thưởng cao như vậy, người nợ không phải có thù giết cha với Trình Uyên thì là thù cướp vợ, hoặc là dư tiền để đốt?

Sau khi Từ Đầu Trọc đi rồi, Trình Uyên lại lấy ra một bức, xuống lầu lái xe đến cục cảnh sát.

Đến cục cảnh sát rồi thì gọi điện thoại cho Lý Ngụy, hẹn ông ấy gặp mặt ở quán cà phê.

Lý Ngụy còn tưởng Trình Uyên có chuyện quan trọng gì bèn nhanh chóng xuất hiện.

“Con gió nào thổi nhà kinh doanh trẻ tuổi đây hứa hẹn của thành phố Tân Dương chúng ta đến đây thế?” Ông ấy mỉm cười trêu chọc.

Trình Uyên lấy bức vẽ ra đưa cho Lý Ngụy: “Phiên ông điều tra người này giúp tôi”

Nghe vậy, Lý Ngụy không nhịn được nhú mào: “Có ý gì? Người này làm gì rồi?”

Trình Uyên ngẫm nghĩ, cảm thấy không có gì phải giấu diếm, bèn nói chuyện người này bỏ độc ra, anh cố ý dặn dò: “Ông âm thầm điều tra thôi, đừng quá lộ liễu, tôi sợ anh ta biết, nếu anh ta chạy khỏi thành phố Tân Dương thì tôi thật sự hết cách luôn”

Lý Ngụy nghe thấy chuyện Bạch An Tương trúng độc thì nửa tin nửa ngờ: “Thật hay giả vậy? Trên thế giới này thật sự có loại độc mãn tính thế sao?”

Trình Uyên khinh bỉ nói: “Không có văn hoá thật đáng sợ”

Sau khi rời khỏi quán cà phê, Trình Uyên không về Tuấn Phong mà trực tiếp về nhà.

Vào nhà, vợ chồng Bạch Sĩ Câu đi đâu cả, Bạch An Tương cầm vòi nước tưới hoa ở trong sân.

Trình Uyên đứng trước cửa nhìn bóng lưng mặc đồ trắng của cô, trong mắt loé lên sự dụi dằm.

Bạch An Tương lúc này được ánh mặt trời chiếu rọi, cả người tản mát ra sự xinh đẹp thánh khiết, trong mắt Trình Uyên, cô như một thiên sứ không thể để bất kỳ ai khinh nhờn, kể cả anh.

Thật ra, cho hoạ sĩ bốn trăm nghìn, cho Từ Đầu Trọc một triệu mười triệu thật sự không phải Trình Uyên vì có tiền nên phung phí.

Mà là vì cứu Bạch An Tương, chỉ cần có thể tìm thấy người kia cứu được Bạch An Tương, đừng nói mười triệu, cho dù bảo Trình Uyên tặng luôn của Tuấn Phong, bảo anh trở về cảnh nghèo rớt mồng tơi lúc đầu anh cũng chịu.

Đáng thương là đến giờ Bạch An Tương vẫn không biết mình bị bệnh gì, cô vẫn cho rằng mình bị tụt huyết áp.

“Áy, sao anh về rồi?” Bạch An Tương nhìn thấy Trình Uyên thì giật mình, sau đó trách móc hỏi.

Trình Uyên lấy điện thoại ra đi đến bên cạnh cô nói: “Bà xã, anh cho em xem thứ này”

Chương 144

Mùi thơm truyền đến từ trên tóc Bạch An Tương khiến Trình Uyên hơi say mê.

Lúc cô nhẹ nhàng hỏi “Cái gì?” thì đứng cách anh rất gần.

Trình Uyên chợt phát hiện mình rất ích kỷ.

Anh nghĩ, nếu Thẩm Trác Av chụp ảnh nóng của mình thì chắc chắn có mục đi đó, anh sợ Bạch

An Tương sẽ hiểu lầm cho nên chuẩn bị nói thẳng ra, để cô xem những ảnh chụp kia trước.

Anh rất hy vọng tương lai Bạch An Tương sẽ không hiểu lầm mình, nhưng lại xem nhẹ việc cô có thể chịu được quá trình xem video này không.

Cảm xúc của cô không thể quá mức kích động.

Trình Uyên lật di động lại: “Ặc không có gì, anh chỉ thấy điện thoại này hơi cũ rồi, cho nên muốn xin lãnh đạo phê chuẩn mua cái mới”

Bạch An Tương mỉm cười thờ dãi: “Bây giờ anh có tiền hơn cả em nữa, còn hỏi em làm gì”

“Đã ở biệt thự, lái Audi, còn sử dụng điện thoại Shanzai”
Cô nói.

Trình Uyên hơi xấu hổ, vì anh nghe ra chút ghen tuông trong giọng nói của Bạch An Tương.

Đến bây giờ Bạch An Tương vẫn cho rằng Trình Uyên có thể có ngày hôm nay là nhờ “bạn học” Vương Tử Yên của anh ban tặng.

Anh rất tự nhiên duỗi tay ôm lấy eo cô nói: “Em là vợ anh, anh...”

Mặt Bạch An Tương ửng đỏ, uốn éo thân thể, né tránh tay của Trình Uyên, nhỏ giọng nói: “Đợi em hết bệnh đã”

Trình Uyên hơi ngạc nhiên.

Anh vốn muốn nói với Bạch An Tương, em là vợ anh, tất cả của anh đều là của em.

Nhưng Bạch An Tương lại hiểu lầm thành em là vợ của anh, anh muốn làm gì với em thì sẽ làm như thế.

Nhiều lần ngắt xiu, cô cũng hiểu mình không thể chịu được chuyện kia, cho nên mới nói như vậy.

Trình Uyên cũng không giải thích gì nhiều, chỉ “ừm” một tiếng, gật đầu.

Mong muốn bắt được người bỏ thuốc để cứu Bạch An Tương càng kiên định hơn.

Cùng lúc đó, trong căn hộ nào đó ở thành phố Tân Dương.

Thẩm Trác mặc áo ngủ tơ tằm, làn da như sữa lộ ra bên ngoài, cô ta lười biếng nằm trên sofa, trong tay lắc lư một ly vang đỏ, nhìn chằm chằm rượu trong ly.

“Đúng là một người thú vị”

Lớn đến chừng này, chưa từng có ai la hét với cô ta như vậy:

“Con mẹ nó, cô có thể câm miệng không?”

“Tôi không cứu cô, cô cũng không cần cảm ơn tôi, giữa chúng ta không có dính dáng gì hết, ok?”

Lúc đó Thẩm Trác cũng yếu ớt trả lời: “OK”

Nhưng sau đó sự tức giận như thế của Trình Uyên lại xâm chiếm đầu óc Thẩm Trác.

Đưa tay cầm lấy mảnh trúc đang chĩa về phía cô ta, máu tươi chảy xuống bộ ngực trắng như tuyết của cô ta, nóng bỏng như đang in dấu vậy.

Tiếng rít gào phẫn nộ.

Tất cả mọi thứ đều khiến Thẩm Trác cảm thấy Trình Uyên rất...

Có lẽ ở trong mắt người bình thường, cô ta có khuynh hướng chịu ngược, nhưng Thẩm Trác lại không cho rằng như thế.

Cô gái nào cũng hy vọng mình có thể gặp được một anh hùng cái thế.

Nhưng cô ta lớn đến từng này, đàn ông gặp được đều để ý địa vị của nhà họ Thẩm, khúm núm với cô ta, những người đàn ông này sao có thể là anh hùng chứ?

“Đợi tôi cướp đi tất cả của anh, lại cho anh tất cả, chắc hẳn anh sẽ..” Cô ta nghĩ ra một kế hoạch.

Vì thế lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Vĩnh Minh.

Bạch Vĩnh Minh là một người khiến cô ta rất ghê tởm, mặc dù nhìn thấy số điện thoại của anh ta, cô ta cũng vô thức nhú mày.

Nhưng dù sao bây giờ anh ta cũng là một quân cờ của mình, cho nên vào khoảnh khắc anh ta nghe máy, chân mày cô ta lại giãn ra.

“A lô chị Trác, có gì dặn dò ạ?”

“Anh có muốn có Tập đoàn Tuấn Phong không?”

“Hả..?”

Nói chuyện điện thoại xong, Thẩm Trác uống cạn ly vang đỏ, chân trần bước xuống đất, giẫm lên thảm trải mềm mại, khoanh tay đi tới trước cửa sổ, nhìn lên bầu trời xa xa bên ngoài.

Cô ta nghĩ, đợi anh chỉ còn hai bàn tay trắng, tôi lại cho anh tất cả, đến lúc đó, anh sẽ biết ơn mà lấy thân báo đáp đúng không?

Ừm, là con người thì đều sẽ chọn tôi.

Cô ta càng cảm thấy mình rất sáng suốt.

“Cô cả, bên ngoài có một người đàn ông muốn gặp cô”
Lúc này, giúp việc nói với Thẩm Trác.

Bị kéo về hiện thực, Thẩm Trác hơi nhú mày: “Ai?”
“Người đó không nói” Giúp việc trả lời.

Thẩm Trác mở điện thoại xem camera trước cửa, một người đàn ông mặc âu phục mang giày da, chừng ba mươi mấy tuổi đang đứng trước cửa, trong tay không cầm gì cả.

Nét mặt người đàn ông này rất lạnh nhạt, đứng thẳng, lúc Thẩm Trác xem camera, anh ta còn nhìn vào đó cười.

“Cho anh ta vào đi” Thẩm Trác nói.
Cô ta không hề thấy lo lắng chút nào, vì trong căn hộ của cô ta có cao thủ nhà họ Thẩm ẩn nấp, ngay cả giúp việc cũng là đai đen bát đẳng Taekwondo.

Người đàn ông đi vào trong căn hộ, được giúp việc dẫn đến phòng khách của Thẩm Trác.

Lúc này Thẩm Trác đã khoác thêm áo ngoài lên áo ngủ, thấy người đàn ông đi vào thì hỏi: “Anh là ai?”

Người đàn ông mỉm cười nói: “Tôi tên Long Thẩm Khang”

“Long Thẩm Khang?” Thẩm Trác nhú mày: “Hình như chúng ta không quen nhau”

Long Thẩm Khang gật đầu: “Đúng vậy cô Thẩm, nhưng chúng ta sẽ quen nhau nhanh thôi, vì tôi cảm thấy mình có thể giúp cô”

Thẩm Trác nhú mày: “Hả? Anh cảm thấy tôi cần được giúp sao?”

Dường như Long Thẩm Khang đến có chuẩn bị, anh ta cười nói: “Trong phạm vi tỉnh Giang Bắc đương nhiên không cần, nhưng không phải bây giờ cô đang ở thành

phố Tân Dương sao? Thành phố Tân Dương, bây giờ vẫn là Tuấn Phong lớn nhất”

Nghe anh ta nói thế, Thẩm Trác không nhịn được đề phòng, cô ta híp mắt: “Anh... muốn nói gì?”

Long Thâm Khang nhún vai, đưa mắt nhìn ly chân dài rỗng trên bàn trà: “Không mời tôi uống một ly sao?”

Thẩm Trác duỗi tay ra hiệu: “Cứ tự nhiên”

Vì thế Long Thâm Khang lắc đầu cười cười, cầm chai vang đỏ, bày ra ly chân dài rót hai ly rượu, sau đó cầm một ly, dưới tình huống Thẩm Trác không chú ý gỡ nhẹ lên vách ly, đưa cho Thẩm Trác.

“Chỉ nhìn bề ngoài, Tuấn Phong thật sự rất mạnh, nhưng tôi có thể khiến ít nhất mười doanh nghiệp lớn ở thành phố Tân Dương nghe theo mình”

Nghe vậy, Thẩm Trác như có chút hứng thú, nhận lấy ly rượu của Long Thâm Khang: “Mời nói”

Long Thâm Khang... Một người đàn ông gần như sắp bị nhà họ Long lãng quên.

Trong trại giam của thành phố Tân Dương, cách song sắt, Long Thâm Vũ nói với Long Thâm Lăng: “Anh Cả về

Tôi:

Mấy ngày nay Long Thâm Lăng như trở thành một người khác vậy, khí chất tự tin và cao quý lúc trước đã mất sạch từ lâu, bây giờ đâu hẳn ta bị cạo trọc, mặc áo tù nhân, râu ria xôm xoàm cực kỳ tiêu tụy.

Nhưng nghe nói anh Cả đã về, đôi mắt vô thần của Long Thâm Lăng đột nhiên sáng lên, hẳn ta kích động hỏi: “Về lúc nào? Em thấy anh Cả sao? Anh ấy có nói lúc nào sẽ đưa anh ra ngoài không?”

Long Thâm Vũ lắc đầu: “Anh Hai, anh quá nóng vội”

“Có ý gì?” Long Thâm Lăng hỏi.

Long Thâm Vũ cười: “Anh Cả trở về cũng sẽ không đưa anh ra ngoài.”

“Có ý gì?” Long Thâm Lãng lại hỏi.

Long Thâm Vũ nhìn chăm chăm hẳn ta một lát rồi nói:

“Vì em không cho phép”

Long Thâm Lãng ngậy người.

“Anh Hai à, anh rất thông minh, nhưng dường như thông minh sai chỗ rồi” Long Thâm Vũ hờ hững nói.

Anh ta lúc này đâu còn chút dáng vẻ trước đây nữa.

Đây vẫn là Long Thâm Vũ vì một người phụ nữ mà đắc tội Tập đoàn Tuấn Phong, bị người ta đánh đến nổi điên sao?

Long Thâm Lãng thật sự không thể tin được người đang ngồi ngoài song sắt là em trai bị mình gài bẫy cướp đi quyền sở hữu Tập đoàn Long Đăng.

“Mấy hôm nay chẳng lẽ anh không nghĩ ra vì sao Tiêu Mục sẽ biết anh muốn hại mình trước, sau đó sắp xếp người làm giả thân phận cho anh điều tra sao?”

Long Thâm Vũ cười mỉa: “Anh Hai, anh quá ngu ngốc”

Sắc mặt Long Thâm Lãng thay đổi.

“Mày...!”

“Anh quá ngu ngốc, thật ra anh Cả cũng rất ngu ngốc!”

Chương 145

“Vì sao?” Long Thâm Lãng nhìn Long Thâm Vũ không dám tin.

Long Thâm Vũ nhếch môi, vẫn giữ nụ cười cực kỳ khó dò.

Anh ta không nói chuyện, Long Thâm Lãng càng giận hơn: “Mày muốn Tập đoàn Long Đảng thì cứ nói, dù hai chúng ta có đấu cỡ nào cũ \ yên của nhà họ Long, ao mày lại làm nhữvậy? ì lại muốn huỷ diệt Long Đảng?”

“Long Đảng?” Long Thâm Vũ cười ha hả: “Trước giờ chưa từng lọt vào mắt tôi”

“.” Long Thâm Lãng ngớ người.

Ai cũng nói chó sủa không cắn người, chó cắn người không sủa, nhưng dường như thế cả mọi người đều quên còn có một loại chó, chúng nó còn đáng sợ hơn thế, đó chính là... chó điên.

Một người hận đến cả nhà mình cũng hãm hại, không phải chó điên thì là gì?

Long Thâm Lãng nhìn em trai mình, đột nhiên thấy hoảng sợ.

“Mày điên rồi!” Hản ta nói.

Long Thâm Vũ cười càng xán lạn hơn, cũng càng đáng sợ hơn.

Cùng lúc đó, trong cuộc họp hội đồng quản trị của Tuấn Phong, các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn đang tranh cãi gay gắt, rất nhiều doanh nghiệp ở thành phố Tân Dương đều từ chối tiếp tục hợp tác với Tuấn Phong.

Nguy cơ khó hiểu đang thổi quét cả Tuấn Phong, mà lúc này, tất cả lãnh đạo cấp cao trong Tuấn Phong cũng đều nhận ra Tuấn Phong đang nổi bật ở thành phố Tân Dương lại nghênh đón một thử thách quan trọng.

Vương Tử Yên rất lo lắng nghe mọi người tranh cãi, cũng không dám ngắt lời bọn họ, vì Trình Uyên đang ngồi trên ghế chủ tịch vẫn chưa lên tiếng.

Cô ta muốn biết Trình Uyên nghĩ gì, anh sẽ làm thế nào?

Nhưng Trình Uyên lại chỉ nhìn chằm chằm điện thoại của mình, trong lòng rất băn khoăn.

Cái khác là điều anh băn khoăn không phải nguy cơ của Tuấn Phong, mà là bệnh tình của Bạch An Tương.

Anh đang đợi điện thoại, đợi Từ Đầu Trọc hoặc Lý Ngụy, ai gọi cũng được, chỉ cần là điện thoại có liên quan đến người bỏ thuốc là được.

Nhưng đến giờ mọi người lại như quên mất chuyện này vậy.

Một tiếng trôi qua, các lãnh đạo cấp cao trong tập đoàn vẫn còn tranh chấp chưa có kết quả, Vương Tử Yên thật sự không chịu được nữa, cô ta hắng giọng: “Mọi người yên lặng một chút!”

Vương Tử Yên là trợ lý của Trình Uyên, cô ta nói chuyện chẳng khác nào Trình Uyên lên tiếng, không ai dám không nghe.

Mọi người yên tĩnh lại.

Vương Tử Yên nhìn về phía Trình Uyên đang cúi đầu xem điện thoại: “Chủ tịch, Chủ tịch...”

Liên tục gọi mấy tiếng, Trình Uyên mới mờ mịt ngẩng đầu: “Hả? Chuyện gì?”

Vương Tử Yên nói: “Mọi người đều đang đợi ý của anh”

Trình Uyên nhíu mày, vừa định hỏi ý gì thì chuông điện thoại đột nhiên reo lên.

Anh vội vàng cầm lên nghe máy: “A lô?”

“Phát hiện mục tiêu, ở quán cà phê Cửu Dương!” Đầu bên kia điện thoại vang lên một giọng nói xa lạ.

Sau khi nghe thấy giọng nói này, Trình Uyên vui vẻ, anh nhìn số điện thoại theo bản năng, phát hiện là một số xa lạ, hơn nữa giọng người gọi cũng rất xa lạ.

Nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là phát hiện mục tiêu rồi.

Quả nhiên, dưới thương lớn ắt có người tài.

Trình Uyên rất vui vẻ, anh vội nói với Vương Tử Yên: “Mọi người trò chuyện trước đi, tôi có chút chuyện phải ra ngoài một chút”

Sau đó hấp tấp chạy ra ngoài.

Vương Tử Yên và mấy lãnh đạo cấp cao đều chẳng hiểu gì, Vương Tử Yên cũng ngạc nhiên.

Trò chuyện... trước?

Trình Uyên chạy ra khỏi Tập đoàn Tuấn Phong, ngồi vào xe chạy thẳng tới quán cà phê Cửu Dương.

Anh không thông báo với Bạch Long, vì bây giờ Bạch Long còn bảo vệ Bạch An Tương giúp anh, anh không thể khiến Bạch An Tương có chuyện gì được.

Chẳng mấy chốc đã đến quán cà phê, Trình Uyên dừng xe xong thì gọi lại cho số máy lạ kia, chợt phát hiện người đó tắt nguồn rồi.

Chuyện này khiến anh tròn tròn mắt.

Vì thế, anh vội vàng gọi điện thoại cho Lý Ngụy, sau đó cần rằng một mình đi vào trước.

Anh sợ người bỏ thuốc kia sẽ chạy trốn bất cứ lúc nào. Mà sau khi anh đi vào quán cà phê lại ngỡ ngác lần nữa. Cả quán cà phê không có mấy người khách, trên cơ bản vừa nhìn đã thấy hết, cho nên sau khi nhìn một vòng

xung quanh, Trình Uyên phát hiện không có người bỏ thuốc nào cả.

Nhưng khiến anh bất ngờ là, Bạch An Tương cũng ở đây.

Cô mặc váy trắng ngồi ở chỗ cạnh cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua kính chiếu lên nửa thân trên của cô, góc nghiêng xinh đẹp tuyệt trần.

Bạch An Tương ngồi im, thỉnh thoảng duỗi cổ tay mảnh khảnh nhìn đồng hồ, cà phê trước mặt vẫn chưa uống.

Cô đang đợi người?

Trình Uyên hơi khó hiểu, chẳng lẽ là đang đợi mình? Hay là Mục Như Trăn?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên có một người đi vào quán cà phê, đi thẳng về phía Bạch An Tương.

Sau khi nhìn thấy người kia, Trình Uyên lập tức khó chịu. Vì người nọ là Long Thâm Vũ.

Long Thâm Vũ ngồi xuống đối diện Bạch An Tương, mà cô lại không tỏ vẻ bất ngờ chút nào, chứng tỏ người cô đang đợi là Long Thâm Vũ.

Chân Trình Uyên như bị đồ chì đứng yên tại chỗ, hoàn toàn không động đậy được.

Long Thâm Vũ ngồi xuống đối diện Bạch An Tương, vẫn luôn cười nói gì đó, Trình Uyên đứng xa nên không nghe thấy.

Sau đó anh thấy Bạch An Tương đột nhiên đứng lên, cầm lấy cà phê trước mặt mình hất lên mặt Long Thâm Vũ.

“Tôi cảnh cáo anh, bây giờ Trình Uyên là chồng tôi, tôi không cho phép anh nói xấu anh ấy trước mặt tôi!” Bạch An Tương nổi giận lớn tiếng quát Long Thâm Vũ.

Bị Bạch An Tương hất cà phê, Long Thâm Vũ tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó vội đứng lên nói: “An Tương, anh không có nói dối, là thật đấy, anh ta vẫn luôn lừa em!”

Hai câu này rất lớn, Trình Uyên nghe thấy rõ ràng, không chỉ anh, mấy người ít ỏi trong quán cũng nghe thấy.

“Đủ rồi!” Bạch An Tương nói: “Nếu anh không còn chuyện gì khác thì tôi đi trước đây”

“Không, An Tương, em biết anh sẽ không hại em mà, anh yêu em mãi”

Chương 146

Không biết từ bao giờ, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi cười rạng rỡ xuất hiện sau lưng Long Thâm Vũ.

Người này chính là Long Thâm Khang.

Sau khi nhìn thấy Long Thâm Khang, hai mắt Long Thâm Vũ như sắp lồi ra đến nơi, anh ta giả vờ kinh ngạc kêu lên: “Anh Cả?”

Trình n không nhận ra anh ta, cho nên nhíu mày lại.

“Thật sự là anh rồi anh Cả! Anh trở về từ bao giờ vậy?” Long Thâm Vũ tỏ ra kinh ngạc vui mừng, vẻ mặt khoa trương này giống như thật sự vừa mới biết Long Thâm Khang quay về vậy.

Long Thâm Khang mỉm cười nói: “Về được một thời gian rồi.

Ba anh em nhà họ Long, Long Thâm Khang Long Thâm Lăng Long Thâm Vũ. Trong đó sau khi Long Thâm Khang ra nước ngoài học, đã ở lại nước ngoài, nghe nói đang làm nghiên cứu khoa học gì đó.

Sau khi nhìn thấy Long Thâm Khang, Long Thâm Vũ kinh ngạc vui mừng, nhưng anh ta nhanh chóng nghĩ đến Trình Uyên vẫn còn ở đây, vì vậy chỉ vào Trình Uyên, nói với Long Thâm Khang: “Anh Cả, chính là anh ta, anh ta phá hủy nhà họ Long chúng ta!”

Ánh mắt Long Thâm Khang hơi lạnh xuống, nhưng miệng vẫn lộ ra nụ cười như trước: “Anh biết rồi”

“Anh Cả, anh phải trả thù cho anh Hai và ba!” Long Thâm Vũ kêu lên.

Long Thâm Khang nhìn thẳng Trình Uyên, nói: “Anh biết không? Thật ra tôi đã có thể giết anh từ lâu rồi”

Trình Uyên hí mắt: “Đe dọa tôi sao?”

Long Thầm Khang tiếp tục nói: “Không tính là đe dọa, vì đó là sự thật, sở dĩ anh vân bình yên chưa có chuyện gì xảy ra, là vì muốn anh Cảm nhận được chút đau đớn của chúng tôi thôi.”

“Đầu tiên tôi sẽ khiến anh bị bạn bè xa lánh, khiến Tuấn Phong sụp đổ âm thầm, sau đó..

Anh ta làm động tác cắt cổ.

Trình Uyên cười khẩy, hỏi: “Anh dựa vào cái gì chứ?”

Long Thầm Khang đi đến bên cạnh anh, kề sát tai Trình Uyên, nhỏ giọng nói: “Mảnh đất công viên Nam Giao kia, chắc chắn tôi phải có được”

Công viên Nam Giao ?

Trình Uyên giật mình, dường như trước đó Vương Tử Yên đã từng nhắc đến. Nhưng vì muốn bắt người bỏ thuốc

độc, Trình Uyên hoàn toàn không để trong lòng.

“Tôi sẽ ăn miếng trả miếng, khiến Tuấn Phong không thể làm ăn được nữa!” Anh ta tiếp tục nói.

“Anh Cả, anh phải trả thù cho anh Hai và ba!” Long Thầm Vũ kêu lên.

Long Thầm Khang nhìn thẳng Trình Uyên, nói: “Anh biết không? Thật ra tôi đã có thể giết anh từ lâu rồi”

Trình Uyên híp mắt: “Đe dọa tôi sao?”

Long Thầm Khang tiếp tục nói: “Không tính là đe dọa, vì đó là sự thật, sở dĩ anh vân bình yên chưa có chuyện gì xảy ra, là vì muốn anh Cảm nhận được chút đau đớn của chúng tôi thôi.”

“Đầu tiên tôi sẽ khiến anh bị bạn bè xa lánh, khiến Tuấn Phong sụp đổ âm thầm, sau đó..

Anh ta làm động tác cắt cổ.

Trình Uyên cười khẩy, hỏi: “Anh dựa vào cái gì chứ?”

Long Thầm Khang đi đến bên cạnh anh, kề sát tai Trình

Uyên, nhỏ giọng nói: “Mảnh đất công viên Nam Giao kia, chắc chắn tôi phải có được”

Công viên Nam Giao.

?

Trình Uyên giật mình, dường như trước đó Vương Tử Yên đã từng nhắc đến. Nhưng vì muốn bắt người bỏ thuốc độc, Trình Uyên hoàn toàn không để trong lòng.

“Tôi sẽ ăn miếng trả miếng, khiến Tuấn Phong không thể làm ăn được nữa!” Anh ta tiếp tục nói.

nắm tay Trình Uyên như trước, gương mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt, dường như phải đứng quá lâu, thân thể cô bây giờ rất yếu ớt.

Nhưng đột nhiên một giây sau, sắc mặt Long Thâm Khang cũng thay đổi.

Vì sau lưng anh ta cũng có thứ gì đó rất cứng đang chỉ vào.

“Vậy anh có tin không, trước khi anh kịp giết anh ta, tôi sẽ giết anh trước?” Trần Thành xuất hiện sau lưng Long Thâm Khang, giọng nói lạnh lùng.

Long Thâm Khang đành chịu, chỉ có thể cất góc áo của mình đang vươn ra.

Người đứng phía sau gây cho anh ta một cảm giác nguy hiểm, khiến anh ta sinh ra cảm giác âm thầm sợ hãi.

Trình Uyên cũng hơi bất ngờ.

Trần Thành tạm thời không giết anh là vì anh cho Trần Thành một mối làm ăn mới, Trần Thành muốn kiếm tiền từ anh, nhưng trong giao dịch này cũng không bao gồm cả bảo vệ Trình Uyên.

Chẳng lẽ...

Trần Thành dường như không muốn để Trình Uyên hiểu lầm, vì vậy lạnh lùng nói: “Đừng hiểu lầm, tôi chỉ sợ đến lúc đó không có chỗ nhận tiền thôi”

Nghe nói như vậy, Long Thâm Khang lại cười: “Tiền sao? nắm tay Trình Uyên như trước, gương mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt, dường như phải đứng quá lâu, thân thể cô bây giờ rất yếu ớt.

Nhưng đột nhiên một giây sau, sắc mặt Long Thâm Khang cũng thay đổi.

Vì sau lưng anh ta cũng có thứ gì đó rất cứng đang chỉ vào.

“Vậy anh có tin không, trước khi anh kịp giết anh ta, tôi sẽ giết anh trước?” Trần Thành xuất hiện sau lưng Long Thâm Khang, giọng nói lạnh lùng.

Long Thâm Khang đành chịu, chỉ có thể cất góc áo của mình đang vươn ra.

Người đứng phía sau gây cho anh ta một cảm giác nguy hiểm, khiến anh ta sinh ra cảm giác âm thầm sợ hãi.

Trình Uyên cũng hơi bất ngờ.

Trần Thành tạm thời không giết anh là vì anh cho Trần Thành một mối làm ăn mới, Trần Thành muốn kiếm tiền từ anh, nhưng trong giao dịch này cũng không bao gồm cả bảo vệ Trình Uyên.

Chẳng lẽ...

Trần Thành dường như không muốn để Trình Uyên hiểu lắm, vì vậy lạnh lùng nói: “Đừng hiểu lắm, tôi chỉ sợ đến lúc đó không có chỗ nhận tiền thôi”

Nghe nói như vậy, Long Thâm Khang lại cười: “Tiền sao? Chén cà phê sao?”

Long Thâm Khang đột nhiên tỉnh ra.

Mà lúc này Trần Thành lại rút chén cà phê sau lưng Long Thâm Khang ra, đưa lên miệng, mặt không thay đổi nói một câu: “Lạnh rồi, cũng hơi khó uống”

“Ấy...” Trình Uyên câm nín.

Long Thầm Khang đột nhiên giận dữ, luồn tay vào trong áo, có vẻ chuẩn bị rút súng ra.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Đúng lúc này, Lý Ngụy cũng dẫn người chạy đến.

Nhìn thấy cảnh sát, Long Thầm Khang vội vàng rút tay ra khỏi áo.

Trình Uyên lại nói: “Cảnh sát Lý, tôi cảm thấy bây giờ ông nên khám xét tất cả mọi người ở đây một lượt, xem có ai cầm theo hung khí trong người không”

“Hung khí sao?”

“Đúng, ví dụ như súng!”

Nghe nói như vậy, sắc mặt Lý Ngụy thay đổi, đám cảnh sát đi theo sau lưng ông ấy cũng lập tức rút súng ra.

Long Thầm Khang kinh hoàng nói: “Cảnh sát, chúng tôi chỉ đùa thôi”

Chén cà phê sao?

Long Thầm Khang đột nhiên tỉnh ra.

Mà lúc này Trần Thành lại rút chén cà phê sau lưng Long Thầm Khang ra, đưa lên miệng, mặt không thay đổi nói một câu: “Lạnh rồi, cũng hơi khó uống”

“Áy..” Trình Uyên câm nín.

Long Thầm Khang đột nhiên giận dữ, luồn tay vào trong áo, có vẻ chuẩn bị rút súng ra.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Đúng lúc này, Lý Ngụy cũng dẫn người chạy đến.

Nhìn thấy cảnh sát, Long Thầm Khang vội vàng rút tay ra khỏi áo.

Trình Uyên lại nói: “Cảnh sát Lý, tôi cảm thấy bây giờ ông nên khám xét tất cả mọi người ở đây một lượt, xem có ai cầm theo hung khí trong người không”

“Hung khí sao?”

“Đúng, ví dụ như súng!”

Nghe nói như vậy, sắc mặt Lý Ngụy thay đổi, đám cảnh sát đi theo sau lưng ông ấy cũng lập tức rút súng ra.

Long Thâm Khang kinh hoàng nói: “Cảnh sát, chúng tôi chỉ đùa thôi”

“Cảnh sát, ông có nhâm không vậy? Sao anh Cả của tôi có thể ăn trộm được chứ?” Long Thâm Vũ cũng vội vàng nói.

Lý Ngụy gật đầu nói: “Ừ, chúng tôi cũng không chắc lắm, cho nên vẫn mong cậu Long đi cùng chúng tôi quay về điều tra”

Cảnh sát nghi ngờ ai, có quyền dẫn người đó đi giúp đỡ điều tra.

Long Thâm Khang rất kinh ngạc, anh ta hỏi: “Rõ ràng là anh ta nói dối cảnh sát, tại sao các ông không nghi ngờ anh ta, ngược lại còn nghi ngờ tôi chứ?”

Lý Ngụy nhìn Long Thâm Khang giống như đang nhìn thằng ngốc, hỏi anh ta: “Anh có biết anh ta không?”

Long Thâm Khang vội vàng gật đầu.

Lý Ngụy nói: “Biết mà còn hỏi câu ngu xuẩn như vậy?”

“Anh ta có tiền như vậy, sao có thể đi ăn trộm được chứ?”

Long Thâm Khang không phản bác gì được: “Tôi cũng có rất nhiều tiền mà”

“Ngại quá, tôi không quen anh” Lý Ngụy nói.

“..” Long Thâm Khang.

Chương 147

Trên đường quay về, Bạch An Tương nói lý do tại sao mình gặp Long Thâm Vũ.

Hóa ra, Long Thâm Vũ đột nhiên gọi điện thoại cho Bạch An Tương, nói rằng anh ta biết bí mật của Trình Uyên, muốn nói cho Bạch An Tương biết.

Bạch An Tương hỏi Trình Uyên: “Anh có bí mật gì?”

A 3

Trình Uyên vừa lái xe vừa củá nói Ébi Hạt của anh chính là em đó” \$

“Không nghiêm túc gì cả!” Bạch An Tương lườm Trình Uyên một cái.

Trình Uyên cười, nhưng trong lòng lại thờ dài.

Nếu không phải bây giờ Bạch An Tương không thể chịu kích thích, anh thật sự muốn nói cho cô biết sự thực luôn.

Bạch An Tương nhìn thấy Trình Uyên cười gượng, trong lòng đột nhiên hơi chua xót, sau đó dựa đầu vào bả vai Trình Uyên.

Hành động này rất tự nhiên, tự nhiên giống như một cặp đôi đang yêu nhau tha thiết vậy.

Nhưng mà, nghe tin Bạch An Tương phát hiện ra, cảm nhận được sự dịu dàng của cô, Trình Uyên càng cảm thấy áp lực hơn nữa.

Mà khi xe của bọn họ rời đi, Long Thâm Vũ trong quán cà phê xoa xoa gương mặt, cũng cất bước đi ra khỏi quán cà phê.

“Minh đã nói anh Cả cũng rất ngu xuẩn mà” Khẽ lắm
bấm một câu.

Long Thâm Vũ đi bộ về phía xa, mà giờ phút này, trong
một góc khác của quán cà phê, Bạch Long cũng đặt tờ
báo trong tay xuống, nghi ngờ nhìn chăm chăm về phía
Long Thâm Vũ vừa đi xa.

Vốn dĩ khi Long Thâm Khang cầm “súng” chỉ vào Trình
Uyên, anh ta đã định ra tay, nhưng lúc này Trần Thành
đột nhiên xuất hiện, cho nên anh ta lựa chọn yên lặng
ngồi nhìn, nếu không cũng không thể nhìn thấy một
Long Thâm Vũ khác biệt như vậy.

Trình Uyên cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, rõ ràng có
người gọi điện thoại nói cho anh biết người bỏ thuốc
độc đang ở quán cà phê, nhưng anh đi đến lại thấy Bạch
An Tương gặp Long Thâm Vũ.

Trùng hợp sao?

Sao lại trùng hợp như vậy được?

Huống chi, gọi xong cuộc điện thoại kia thì số điện thoại
đó cũng tắt máy.

Sau khi quay về Tuấn Phong, Trình Uyên lập tức gọi
Vương Tử Yên đến: “Đi thông báo cho lãnh đạo cấp cao
của tập đoàn, mở cuộc họp hội đồng quản trị”

Vương Tử Yên nghe vậy, gương mặt lộ vẻ vui mừng, vội
vàng xoay người rời đi.

Nhà họ Long lại xuất hiện thêm một Long Thâm Khang,
hơn nữa người này rõ ràng có não hơn Long Thâm Lăng.

Anh ta nói muốn đối phó Tuấn Phong và anh, quan trọng
nhất, anh ta còn nhắc đến Bạch An Tương, còn nói khiến
Trình Uyên bị bạn bè xa lánh.

Bạch An Tương là ranh giới cuối cùng của Trình Uyên,
anh không thể nào để Long Thâm Khang làm được.

Cho nên, khi đang tìm kiếm người bỏ thuốc độc, anh
cũng có chuyện nhất định phải làm, đó chính là đánh trả!

Sau nửa tiếng đồng hồ, đã có đầy người ngồi trong phòng họp.

Trình Uyên nói: “Bây giờ đi điều tra tất cả những khách hàng và nhà cung cấp hàng hóa có liên quan đến Tuấn Phong chúng ta một lượt, xem bọn họ đã từng tiếp xúc với những ai”

“Mặt khác, chúng ta chuẩn bị một chút, mấy ngày nữa tham gia buổi đấu giá công viên Nam Giao”

“Tử Yên, lập văn bản về tình hình tập đoàn sắp tới đưa cho tôi.”

“Còn có, ý kiến của các ông trong phòng họp hôm nay, thống nhất nói lại một lần cho tôi nghe”

“Đưa một báo cáo tài chính của tập đoàn Tuấn Phong cho tôi. “

Tùng mệnh lệnh nhanh chóng được hạ xuống.

Cuộc họp hội đồng quản trị kéo dài ba tiếng đồng hồ, Trình Uyên dường như còn quên cả ăn cơm.

Sau đó anh tự giam mình trong phòng làm việc, điên cuồng đọc tài liệu mà Vương Tử Yên gửi cho anh.

Không kịp nhận ra trời đã tối rồi.

Trình Uyên cũng không biết đã trải qua bao lâu, đột nhiên mùi vị cà phê bay vào mũi anh.

Ngẩng đầu nhìn thấy Vương Tử Yên đang mỉm cười nhìn anh, nói: “Chủ tịch, nghỉ ngơi một lát đi”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Mấy ngày nay tôi bận quá nhiều việc, không có thời gian nghỉ ngơi”

Đột nhiên, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, mới biết trời đã tối rồi: “Mấy giờ rồi?”

Vương Tử Yên nói: “Tám giờ”

“À, còn sớm” Anh lại tiếp tục cúi đầu đọc tài liệu.

Vương Tử Yên nhìn dáng vẻ Trình Uyên nghiêm túc làm việc, nhìn ánh mắt tập trung kia, nhìn bóng dáng không

biết mệt mỏi của anh thì hơi cảm động.

“Sao cô còn chưa đi?” Trình Uyên sực tỉnh, hỏi Vương Tử Yên.

Vương Tử Yên chớp mắt nói: “Tôi sống một mình, cho dù quay về cũng không có việc gì”

“Ừ” Trình Uyên tiếp tục lật tài liệu.

Nói xong câu đó, Vương Tử Yên đột nhiên mặt đỏ tía tai, cô ta đột nhiên nghĩ đến câu nói vô tư này của mình nghe như tín hiệu ngầm bật đèn xanh, rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

Có điều cũng may, tuy rằng Trình Uyên thông minh nhưng lại không hiểu mấy chuyện nam nữ lắm, thậm chí còn hơi chậm chạp.

Đêm nay Trình Uyên không về nhà, anh đã thông báo trước với Bạch An Tương.

Bạch An Tương không hỏi gì, vì cô biết Trình Uyên không về nhà nhất định là vì có công chuyện phải làm, ví dụ như những lời anh nói với Long Thẩm Khang ở quán cà phê vào ban ngày.

Ngày hôm sau lại mở cuộc họp hội đồng quản trị lần nữa, Trình Uyên vác đôi mắt thâm quầng tới.

Hôm nay hội nghị đón nhận một tin tức xấu và một tin tức tốt.

Tin tốt là, mấy người chủ động gây chuyện với Tập đoàn Tuấn Phong đã được Tuấn Phong phái người điều tra ra rồi.

Tin xấu còn lại là, những người này đều là người điều hành của doanh nghiệp lớn, có sáu tập đoàn đứng hàng hai.

Mặc dù Tuấn Phong là doanh nghiệp đứng đầu thành phố Tân Dương, nhưng nếu muốn một mình đánh lại sáu doanh nghiệp, vậy đúng là chuyện đùa.

Nhất thời, sắc mặt mọi người như mây đen phủ đỉnh đầu.

“Chủ tịch, đằng sau chuyện này nhất định có vấn đề”
Kim Kiệt nói: “Trong sáu doanh nghiệp này, Tập đoàn Tam Trần vẫn luôn đối đầu với Tập đoàn Cốc Thiên, thế mà bọn họ lại liên kết lại đối đầu với chúng ta, chuyện này không bình thường”

“Đúng vậy đó Chủ tịch, còn có Thương mại Đông Hòa, đó chính là doanh nghiệp do Tuấn Phong chúng ta nâng đỡ mà lên”

Trình Uyên im lặng.

Người khác có lẽ còn không rõ lắm, nhưng anh biết chuyện này nhất định là do Long Thâm Khang giở trò, nếu không ngày hôm qua anh ta không thể có loại khí thế như vậy được.

Tất cả mũi nhọn đều chỉ về phía mảnh đất công viên Nam Giao kia.

Trình Uyên gật đầu: “Trước tiên tan họp đã, Tử Yên cô tập hợp tài liệu về hoàn cảnh của mấy tập đoàn này cùng với tư liệu cá nhân của Chủ tịch đưa cho tôi”

“Vâng!” Vương Tử Yên đáp.

Sau khi tan họp không lâu, Vương Tử Yên đã giao tài liệu cho Trình Uyên.

Sau khi lật xem một lượt, Trình Uyên chăm chú suy nghĩ rất lâu.

“Anh đã không ra bài theo lẽ thường, vậy tôi cũng sẽ trang trí thêm chút hoa văn cho anh” Trình Uyên cười gân nói.

“Tử Yên, đi theo tôi”

Sáu tập đoàn công ty liên kết lại ngăn chặn Tuấn Phong, đây quả thật là một kết quả khó hiểu, Vương Tử Yên rất tò mò lần này Trình Uyên sẽ dùng phương pháp gì để phá giải.

Mà phương pháp của Trình Uyên cũng rất trực tiếp, chính là tiêu diệt từng cái một, về phần phương pháp đánh tan...

Trình Uyên nói với Vương Tử Yên: “Mèo có đường của mèo chó có cách của chó, người khác nhau phải dùng phương pháp khác nhau.”

Trong tài liệu thể hiện, Thương mại Đông Hòa đã từng được Tuấn Phong nâng đỡ, cho nên, đầu tiên Trình Uyên chở Vương Tử Yên đi đến Thương mại Đông Hòa.

“Thật xin lỗi anh, Chủ tịch chúng tôi không ở đây” Trong đại sảnh Thương mại Đông Hòa, người đẹp lễ tân nói như vậy.

“Đi đâu rồi?” Trình Uyên hỏi.

Người đẹp mỉm cười lắc đầu: “Chuyện này chúng tôi không rõ.”

“Khi nào có thể trở về?” Trình Uyên lại hỏi.

Người đẹp vẫn mỉm cười như trước: “Thật xin lỗi, không rõ lắm”

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên đeo kính vẻ mặt lạnh lùng đi đến trước mặt bọn họ.

Người đàn ông nhìn thấy Vương Tử Yên xinh đẹp, vẻ mặt hơi giật mình, nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ ngạo mạn như trước: “Có chuyện gì?”

Người đẹp lễ tân vội vàng nói: “Thư ký Lý, anh này muốn tìm Chủ tịch”

“0?” Người đàn ông được gọi là thư ký Lý lại liếc nhìn Trình Uyên một cái, giọng nói kiêu ngạo hỏi: “Anh định làm gì?”

Trình Uyên đáp lại: “Tôi là bạn của Mạnh Châu”

“Vô liêm sỉ!” Thư ký Lý mặt mũi tối sầm, quát to: “Tên của Chủ tịch mà anh cũng gọi được sao?”

Chương 148

Mạnh Châu chính là Chủ tịch của Thương mại Đông Hòa. Theo tài liệu mà Vương Tử Yên đưa cho Trình Uyên thể hiện, ba năm trước Thương mại Đông Hòa trải qua một lần khủng hoảng kinh tế, lúc đó Tuấn Phong vươn tay giúp đỡ, hỗ trợ ba trăm triệu, lúc này mới khiến cho Thương mại Đông Hòa vượt qua cửa ải khó khăn.

Mà Mạnh Châu cũng trở thành người có lợi nhất, cho nên, ả đối đầu T Pho ọc, duy chỉ có Mạnh Châu của Đông Hòa này không thể nào chấp nhận được.

“Vậy tôi nên xưng hô Chủ tịch các ông thế nào?” Trình Uyên hỏi.

Thư ký Lý dường như không muốn nhìn Trình Uyên thêm nữa, xoay người kiêu ngạo nói: “Không cần xưng hô, Chủ tịch của chúng tôi bận rộn nhiều việc, không có thời gian tiếp đãi các anh, các anh đi đi”

“Bận rộn nhiều việc sao?” Trình Uyên kinh ngạc nói: “Nói cách khác, ông ta đang ở công ty?”

Thư ký Lý nghe vậy tức giận nói: “Anh nghe không hiểu tiếng người đúng không? Chủ tịch chúng tôi không muốn gặp các anh, có ở đây hay không chẳng lẽ còn phải xin ý kiến của anh sao? Mẹ nó anh là cái thá gì?”

Vương Tử Yên nghe vậy không kiềm chế được.

“Sao ông lại nói chuyện khó nghe như vậy, anh ta là Chủ tịch của..”

Trình Uyên vội vàng giơ tay ngăn Vương Tử Yên nói tiếp, ngược lại mỉm cười nói: “Trong tài liệu thể hiện, Mạnh Châu năm mươi tuổi, quê quán Hà Bắc, mười năm trước

đi đến thành phố Tân Dương tỉnh Giang Bắc, sống ở khu nhà Tử La Lan, đã kết hôn có một con gái”

Thư ký Lý không bình tĩnh được nữa, nghe thấy anh có thể nói ra những tin tức của Mạnh Châu một cách kỹ càng như vậy, ông ta không kiềm được mở to hai mắt.

“Ông ta đang đứng tên ba căn nhà, một căn công khai, một căn định để lại cho con gái sắp tốt nghiệp đại học của mình, còn một căn để cho người tình ở”

“Anh nói linh tinh gì thế hả?” Thư ký Lý nổi giận quát Trình Uyên: “Còn đứng đây gây chuyện nữa, tôi sẽ gọi bảo vệ ném các anh ra ngoài”

Trình Uyên không để ý đến ông ta, tiếp tục nói: “Ông ta đứng tên ba chiếc xe, một chiếc BMW do chính ông ta lái, một chiếc xe Benz do vợ ông ta lái, còn một chiếc Highlander do người tình lái.”

“Bảo vệ!” Thư ký Lý bắt đầu hét to.

Đám bảo vệ nghe tin cũng nhanh chóng chạy đến.

Nhưng mà, lúc này, Trình Uyên lại đột nhiên xoay người, đối mặt với camera trong đại sảnh, nói: “Xe BMW đang nằm trong bãi đỗ xe của công ty các ông, ông bỏ xe vẫn còn ấm, cho nên, Mạnh Châu, ông ở công ty, ông thật sự không có ý định bước ra gặp tôi sao?”

Thư ký Lý sắc mặt đột nhiên hoàn toàn thay đổi.

Mà những bảo vệ kia cũng bao vây lại.

Trình Uyên nói với đám bảo vệ: “Không cần các anh ra tay, chúng tôi tự đi”

Cuối cùng, anh lại nói với camera một câu nữa: “Mạnh Châu, ông nhớ kỹ, những gì ngày hôm nay của ông đều do Tuấn Phong đưa cho, cho nên, chúng tôi cũng có năng lực khiến cho ông không nhìn thấy ngày mai, bắt đầu từ khi tôi bước ra khỏi cánh cửa này!”

Nói xong, xoay người đi ra khỏi đại sảnh của Thương mại Đông Hòa.

Thư ký Lý không còn vẻ mặt kiêu ngạo như trước nữa, ông ta há miệng thật to, cảm thấy hình như mình phạm sai lầm rồi.

Trước đó Mạnh Châu nói với thư ký Lý: Đây chỉ là mấy người họ hàng nghèo khổ đến gây phiền toái thôi, thư ký Lý ông đi xử lý đi.

Thư ký Lý hoàn toàn cho rằng đối phương chỉ là họ hàng nghèo khổ của Mạnh Châu, nhưng mà làm sao họ hàng nghèo khổ lại có thể hiểu rõ Mạnh Châu như vậy được? Ngay cả người tình đang sống ở đâu, lái xe gì cũng biết sao?

Hơn nữa câu nói cuối cùng của Trình Uyên đã nhắc đến Tuấn Phong.

Ông ta đột nhiên nhận ra, hình như mình bị Chủ tịch lợi dụng rồi.

Nhưng ngay cả khi lợi dụng ông ta, đối phương cũng không bị lừa gạt.

Ông ta vừa mới đến, cho nên cũng không nhận ra Vương Tử Yên, đương nhiên cũng không biết thân phận của Trình Uyên.

Thư ký Lý quả thật bị Mạnh Châu lợi dụng, giờ phút này Mạnh Châu ngồi trong phòng làm việc của Chủ tịch ở tầng năm ở Thương mại Đông Hòa, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Chuyện của Tuấn Phong và Long Đằng âm ỉ như vậy, loại đầu sỏ giới kinh doanh ở thành phố Tân Dương như bọn họ, làm sao không nhận ra Trình Uyên được chứ.

Ông ta vốn muốn thư ký Lý coi Trình Uyên như họ hàng nghèo khổ của mình đánh đuổi đi, để Trình Uyên biết khó mà lui, sao có thể lường trước được người ta đã biết ông ta ở công ty từ lâu rồi.

Trình Uyên chỉ vào camera, cũng chính là chỉ vào ông ta nói như vậy, khiến trong lòng ông ta lập tức run lên.

Nhìn Trình Uyên đi ra khỏi đại sảnh, ông ta đột nhiên đứng dậy vươn tay định gọi Trình Uyên quay lại, nhưng, còn cách một màn hình.

Mồ hôi trên trán chảy thành giọt, giống như mǎng mùa xuân sau mưa, xuất hiện từng vệt từng vệt lớn.

Nếu quả thật Tuấn Phong muốn liều chết với ông ta, làm sao ông ta có thể an toàn rút lui được chứ?

“Không được... Không được... Không thể như vậy được, phải nghĩ cách...”

Mạnh Châu nhanh chóng giật mắt một phần ba số tóc của mình, sau đó dường như thật sự nghĩ đến chuyện gì đó, vội vàng cầm điện thoại lên.

Bước ra khỏi Thương mại Đông Hòa, Trình Uyên ngồi vào xe không kiểm được chǎm điều thuốc, cũng hít một hơi thật sâu.

Tối hôm qua cả đêm không ngủ, hai quầng thâm mắt cực kỳ nổi bật, nếu không hít điều thuốc để nâng tinh thần, anh sợ mình cũng không kiên trì được nữa.

“Chủ tịch” Vương Tử Yên ngồi ghé phó lái, không hiểu hỏi: “Tại sao chúng ta không công khai thân phận?”

Trình Uyên cười nhạt: “Sau khi lễ tân gọi điện thoại khoảng một phút, thang máy trong đại sảnh sáng đèn, khi xuống đến tầng là ba phút, cô cảm thấy thư ký Lý kia vô tình đi ngang qua sao?”

Vương Tử Yên giật mình.

“Mạnh Châu biết rõ chúng ta đến, cô cũng không thể cho rằng ông ta không biết tôi được, trong lễ mừng giai đoạn hai Vịnh Ánh Trăng, những ông lớn bọn họ đều có mặt” Trình Uyên tiếp tục nói.

Vương Tử Yên giật mình: “Ông ta cố tình không gặp bọn ta sao?”

Trình Uyên gật đầu, sau đó lái xe đi.

“Chẳng lẽ Mạnh Châu có gì khó nói sao?” Vương Tử Yên nghi ngờ nói.

Trình Uyên hỏi cô ta: “Có gì khó nói là lý do cho việc lấy oán báo ơn sao?”

Vương Tử Yên lắc đầu.

Trình Uyên chỉ vào đầu mình nói: “Bây giờ trong đầu tôi không có bất kỳ câu chuyện nào có thể làm có giải thích cho việc lấy oán báo ơn cả, câu chuyện duy nhất chỉ có ông Đông Quách và sói thôi”

“Cho nên, Thương mại Đông Hòa dừng lại ở đây thôi!”

Vương Tử Yên đột nhiên nhìn về phía Trình Uyên, chợt phát hiện giờ phút này trên gương mặt trẻ tuổi của anh đã tràn ngập sự kiên định giống như sắt thủ vậy.

Cô ta có thể nghe ra chuyện dừng lại ở đây của Trình Uyên, cũng không phải đơn giản có nghĩa là chuyện này dừng lại ở đây, mà chính là thời gian của Thương mại Đông Hòa dừng lại ở đây thôi.

Sau đó Trình Uyên lại dẫn Vương Tử Yên đến thăm Chủ tịch của mấy công ty nữa, cũng vẫn không gặp được ai.

Trình Uyên biết, những ông lớn này đều đang cố gắng trốn tránh anh, cho nên, có lẽ bọn họ thật sự có chuyện gì đó khó nói.

Buổi trưa, Trình Uyên đuổi Vương Tử Yên về Tuấn Phong, nói: “Đói bụng không? Cô đi ăn cơm trước đi”

“Nhưng mà Chủ tịch..” Vương Tử Yên vội vàng nói: “Tôi vẫn nên đi theo anh thì hơn”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Không cần, chuyện tiếp theo mà tôi muốn làm, cô không hợp tham dự”

Có nghĩa là sao?

Vương Tử Yên không hiểu, nhưng giờ phút này cô ta cực kỳ tin tưởng Trình Uyên, nếu anh đã nói mình không hợp, vậy tiếp theo thật sự không thích hợp.

Gật đầu, xuống xe, cảm thấy hơi mắt mát.

Lại chậm điều thuốc nữa rít mạnh một hơi, khói bụi hít mắt, Trình Uyên cũng hít mắt lại.

Sau đó lấy tài liệu ra, đặt tài liệu của Chủ tịch tập đoàn Thiên Cốc lên trên cùng, sau đó cầm điện thoại lên.

“Alo, anh đang ở đâu đây?”

“A ông chủ, tôi đang ở Phòng xông hơi Thanh Viên”

“Ồ yên đó đừng đi đâu, tôi đến tìm anh”

Phòng xông hơi Thanh Viên, Từ Đầu Trọc chỉ mặc quần cộc vôi vàng ngói dậu, khăn lông rơi xuống, lộ ra hình xăm quỷ dữ, khiến em gái đang đấm bóp cho anh ta

hoảng sợ.

Từ Đầu Trọc nhếch miệng nở nụ cười: “Lại có tiền để kiếm rồi!”

Chương 149

Chủ tịch Tập đoàn Cốc Thiên tên là Vương Quân, là một người đàn ông bốn mươi lăm, bốn mươi sáu tuổi, ngoại trừ vợ cả ra, tài liệu ghi rằng ông ta còn bao nuôi ba nữ sinh viên nữa, một trong số đó còn sinh cho ông ta một đứa con trai.

Từ Đầu Trọc nhận được điện thoại của Trình Uyên, khoác áo choàng chạy ra khỏi phòng xông hơi, sau khi vào nh NI T tài liệu cho anh ta nói “Lương uân này còn có hai con trai hai con gái, đứa lớn nhất học cấp ba. Chỗ này có tất cả tài liệu của ông ta, bao gồm trường học của con ông ta”

Sau khi Từ Đầu Trọc nhận tài liệu xong, nhếch môi cười toe, thuận tay cầm thuốc lá Trình Uyên đang đặt trên bàn điều khiển, rút một điếu ra nhét vào miệng rất tự nhiên.

“Đặt xuống” Trình Uyên nói.

Từ Đầu Trọc ngẩn ra, nghi ngờ nhìn về phía Trình Uyên. Trình Uyên cũng lạnh lùng nhìn anh ta.

Từ Đầu Trọc nhếch miệng, rút thuốc lá ra khỏi miệng đặt vào chỗ cũ.

“Anh biết nên làm thế nào rồi chứ?” Trình Uyên hỏi.

Từ Đầu Trọc cười nói: “Biết”

“Đi xuống đi”

Từ Đầu Trọc nhú mày: “Ông chủ, đừng có xa lạ như vậy chứ? Đi lên đi, tôi mời anh tắm một lát, nói cho anh biết, em gái ở đây cực kỳ tươi ngon, hơn nữa.. ”

“Đi xuống!” Trình Uyên lạnh lùng ngắt lời anh.

Từ Đầu Trọc hơi khựng lại, sau đó cười cười, không nói gì, mở cửa xe bước xuống.

“Này!” Trình Uyên đột nhiên gọi anh ta lại.

Từ Đầu Trọc dừng chân lại, quay đầu.

Trình Uyên thuận tay ném cho anh ta một xấp tiền mặt:

“Anh làm đại ca mà chẳng mua được gói thuốc, có thấy mắt mắt không hả, cầm đi mua thuốc hút đi”

Từ Đầu Trọc vội vàng nhận lấy, nháy mắt mặt mày rạng rỡ: “Cảm ơn ông chủ”

Đợi anh ta rời đi, Trình Uyên nhặt thuốc lá mà Từ Đầu Trọc vừa ngậm trên bàn điều khiển lên, phút chốc lộ ra vẻ mặt chán ghét.

Hạ kính xe xuống, thuận tay vò nát điếu thuốc ném ra ngoài.

Từ Đầu Trọc là dân xã hội đen, Trình Uyên không muốn có bất kỳ liên quan gì đến anh ta, ít nhất không thể để lại nhược điểm gì cho người ta nắm thóp.

Nói câu không dễ nghe thì ngộ nhờ anh ta phạm phải chuyện gì trong phòng xông hơi, sau đó bỏ lại điếu thuốc trong hộp thuốc lá của Trình Uyên, đến lúc đó nói là Trình Uyên chỉ đạo, như vậy có thể sẽ lỗ to.

Đương nhiên, đây chỉ là một giả thiết. Tóm lại trong lòng Trình Uyên, vẫn cảm thấy cố gắng giữ khoảng cách với loại người như thế này thì hơn.

Sau khi quay về Tuấn Phong, Trình Uyên dựa vào ghế chuẩn bị ngủ một lát.

Gần hai ngày một đêm không chợp mắt, anh thật sự cảm thấy không chịu đựng nổi.

Sau khi nhắm mắt, lập tức ngủ thiếp đi.

Lúc Vương Tử Yên bước vào gõ cửa, Trình Uyên cũng không tỉnh dậy.

Thấy Trình Uyên ngủ thiếp đi, Vương Tử Yên lập tức rón rén đi đến trước mặt anh, trong tay cầm chén cà phê đặt lên bàn, cầm áo khoác của Trình Uyên đắp lên người cho anh.

Ngồi bên cạnh Trình Uyên, đỡ cảm nhìn anh, nghĩ thầm, rốt cuộc anh là một người đàn ông như thế nào?

Rõ ràng nhìn qua cũng không có gì kỳ lạ, tại sao lại cảm thấy anh tràn ngập sức hấp dẫn chứ?

Cô ta nghĩ mãi mà không hiểu.

“Rất nhiều lý do, rất nhiều kiếm cớ, vì tình yêu...” Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại di động lạnh lạnh vang lên.

Đọa Vương Tử Yên hoảng sợ hết hồn, cô ta vội vàng cầm điện thoại của Trình Uyên đang đặt trên bàn.

Phát hiện thấy số lạ, vì vậy ấn nút trả lời, khẽ hỏi: “Alo?”

“Alo, đây chính là điện thoại của Chủ tịch Trình sao?”
Đầu bên kia có giọng nói của người đàn ông trung niên vang lên.

“Phải!” Vương Tử Yên đáp lại: “Tôi là trợ lý của Chủ tịch”

“À, trợ lý Vương phải không, tôi là Vương Quân của Cốc Thiên, nghe nói hôm nay Chủ tịch các cô đến tập đoàn chúng tôi, thật sự không đúng lúc, đúng lúc ấy tôi lại không có mặt, cái đó... Cô xem bao giờ Chủ tịch Trình có thời gian, tôi đến hỏi thăm Chủ tịch Trình một lát?”

Wương Tử Yên nghe vậy mơ màng.

Lại nói, không phải trước đó không gặp sao?

Cô ta và Trình Uyên cùng đi tìm Chủ tịch của sáu doanh nghiệp, nhưng không hẹn mà giống nhau, tất cả mọi người đều nói bọn họ không ở công ty hoặc là không ở tập đoàn.

Vậy mà mới một lát sau, sao người này đã tự đưa đến cửa rồi?

“A... Được, tôi..” Vương Tử Yên vội vàng trả lời.

“Chủ tịch không ở đây!” Lúc này, Trình Uyên đột nhiên bất ngờ nói.

Wương Tử Yên kinh ngạc.

Cô ta không biết Trình Uyên tỉnh dậy từ bao giờ, hoặc là hoàn toàn không ngủ, nếu như vậy, vừa này cô ta nhìn chăm chăm anh...

Ngoài kính ngạc ra, gương mặt xinh đẹp của Vương Tử Yên nháy mắt phủ đầy mây đỏ.

Trình Uyên cầm điện thoại di động ra khỏi tay cô ta, dụi mắt nói với Vương Quân đầu kia điện thoại: “Chủ tịch chúng tôi không ở đây, ông có chuyện gì, lát nữa nói sau.

“Đừng... Đừng mà!” Vương Quân ở đầu bên kia vội vàng hét lên.

Nhưng Trình Uyên dường như cũng không muốn nói nhiều với ông ta câu nào, trực tiếp cúp điện thoại.

“Chủ tịch tôi...” Vương Tử Yên.

Trình Uyên phát tay nói: “Sau này, mặc kệ có ai gọi điện thoại cho tôi, đều nói tôi không ở đây”

Vương Tử Yên rất kinh ngạc.

Thật ra anh cũng chẳng làm gì, chỉ gửi tài liệu của Vương Quân cho Từ Đầu Trọc, sau đó bảo Từ Đầu Trọc chia ra tặng cho bốn đứa trẻ của Vương Quân mấy món quà nhỏ.

Vì vậy, Vương Quân nóng nảy.

Cho nên, bây giờ đến lượt ông ta không giữ được bình tĩnh nữa rồi.

Sau khi cúp điện thoại, Trình Uyên cầm áo khoác của mình nói với Vương Tử Yên: “Tôi buồn ngủ quá, về nhà trước”

Vương Tử Yên vội vàng gạt đầu, dõi mắt nhìn theo Trình Uyên rời đi.

Trên đường về nhà, Trình Uyên dùng điện thoại di động chụp tất cả tài liệu trong xe, gửi cho Từ Đầu Trọc.

Xem ra cách này đã có hiệu quả, nếu đã có hiệu quả, vậy sử dụng nhiều một chút.

Anh Cảm thấy bọn họ sẽ giống như Vương Quân, tự đến cửa xin gặp, có điều Trình Uyên cũng không vội gặp bọn họ, anh muốn phơi những người này đã, để bọn họ biết rằng, Tuấn Phong cũng biết tức giận, Trình Uyên anh cũng biết tức giận.

Gửi bốn phần, về phân Mạnh Châu, Trình Uyên không giao cho Từ Đầu Trọc.

Người quên ơn bội nghĩa, mặc kệ có lý do gì chẳng nữa, anh cũng không định cho Mạnh Châu thêm cơ hội nào nữa.

Mà lúc này, trong một biệt thự nào đó ở thủ đô.

Trình Tuấn Phong vẫn giống như ngày thường, ngồi trên ghế nằm ngoài ban công, đắm chìm trong ánh chiều tà.

“Xem ra, nó rất để ý đến cô bé nhà họ Bạch kia”

Lý Lan Oanh đặt quyển sách trên tay xuống, cười nói:

“Không phải là chuyện tốt sao? Vốn dĩ chúng là vợ chồng”

Trình Tuấn Phong lại lắc đầu: “Nhưng tôi nghe nói, đến bây giờ bọn chúng vẫn chưa ngủ chung giường”

Sắc mặt Lý Lan Oanh hơi cứng lại.

“Vì một cô gái mà mất hồn mất vía, bỏ mặc tập đoàn không để ý đến, bà cảm thấy nó có thể hoàn thành chuyện gì chứ?” Trình Tuấn Phong hừ lạnh.

Trong nháy mắt, sắc mặt Lý Lan Oanh thay đổi: “Tuấn Phong, ông nói vậy nghĩa là sao?”

Trình Tuấn Phong lắc đầu nói: “Không có gì cả, trước tiên cứ xem đã, trước mắt ván cờ này với nó là tình thế chết chắc”

Lý Lan Oanh nghe vậy, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng, bà nhíu mày hỏi: “Ông không định ra tay sao?”

Trình Tuấn Phong lắc đầu.

Sắc mặt Lý Lan Oanh càng khó coi hơn, bà cắn môi, trong đầu đang tính toán gì đó.

“Tốt nhất bà cũng đừng nhúng tay vào” Trình Tuấn Phong nói: “Tôi muốn xem bản thân nó rốt cuộc có thể trưởng thành đến mức nào”

Trình Uyên lái xe về đến nhà, sau khi đỗ xe xong bước lên tầng.

Vừa mới lên đến tầng hai đã nhìn thấy Mục Như Trăn chỉ mặc áo lót đứng trước mặt anh.

“A... Uml” Sau khi nhìn thấy Trình Uyên, Mục Như Trăn cũng ngẩn ra, sau khi sửng sốt ba giây, đột nhiên lớn tiếng hét lên.

Trình Uyên thay đổi sắc mặt, kéo cô ta vào lòng, bịt miệng cô ta lại.

Chương 150

Bạch An Tương không thể chịu sợ hãi được, cùng lúc khi tiếng thét chói tai của Mục Như Trăn dọa cho Trình Uyên hoảng sợ, điều đầu tiên anh nghĩ đến chính là Bạch An Tương, cho nên lúc này anh hoàn toàn không nghĩ được gì hết, lập tức kéo Mục Như Trăn đến, che miệng cô ta lại.

Lúc đó Mục Như Trăn bối rối, thân thể đột nhiên cứng đờ, ““ trông rỗng. ‘À 1 3

Bây giờ cô ta chỉ mặc áo lót, sau đó bị Trình Uyên ôm vào lòng...

“Đừng hét!” Trình Uyên vội vàng nói.
Mục Như Trăn máy móc gật đầu.

Trình Uyên đột nhiên cũng ý thức được động tác của hai người có chút không ổn, vì vậy sau khi Mục Như Trăn gật đầu, anh vội vàng lùi ra đằng sau một bước, xoay người sang bên cạnh nói: “Tôi xin lỗi tôi xin lỗi, tôi không nhìn thấy gì cả”

Trong tưởng tượng, Mục Như Trăn sẽ mặt đỏ tía tai gằm thét với anh, thậm chí dùng từ ngữ độc địa mắng chửi anh.

Nhưng mà, sau khi Trình Uyên xoay người đi, Mục Như Trăn chỉ cần môi xoay người chạy đi.

Bạch An Tương nghe tiếng, bước ra khỏi phòng bếp, nhìn thấy Trình Uyên đứng ngây ngốc tại chỗ, vui vẻ nói: “Anh về rồi đấy à?”

“Ừ... Có phải về không đúng lúc lắm không?”
Bạch An Tương cảm thấy khó hiểu: “Cái gì?”

“À đúng rồi, vừa nãy hình như em nghe thấy Như Trăn kêu lên, cô ta làm sao vậy?”

Trình Uyên vội vàng lắc đầu nói: “Anh không biết!”

Bạch An Tương nghi ngờ nhìn anh một cái, sau đó cười nhạt: “Dáng người của Như Trăn có đẹp không?”

Trình Uyên gật đầu: “Đẹp!”

Sau khi chữ đẹp bật ra khỏi miệng, chợt cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, sắc mặt Bạch An Tương tối sầm: “Tôi nay không cho anh ăn cơm!”

“gui

Tuy tỏ ra rất âm ức, nhưng trong lòng Trình Uyên lại thấy vô cùng may mắn.

Nhìn thấy Bạch An Tương xuống bếp, anh biết tối nay bụng lại khó tiêu rồi, nhưng nghe nói tối nay không được ăn cơm, ha ha...

Mục Như Trăn mặc quần áo tử tế từ trong phòng đi ra ngoài, bước vào nhà bếp giúp Bạch An Tương, trong lúc đó vẫn len lén liếc nhìn Trình Uyên, gò má nóng không chịu nổi.

“Như Trăn uống nhiều qua nôn hết ra người, em đón cô ta về đây, giặt sạch hết quần áo rồi” Bạch An Tương bưng một mâm những thứ đen như mực ra, thuận miệng giải thích với Trình Uyên.

Cho nên bây giờ Mục Như Trăn mặc quần áo của Bạch An Tương.

Ngực cô ta to hơn Bạch An Tương một chút, cho nên mặc quần áo của cô vào, nơi nào đó càng nhô lên hơn, khiến Trình Uyên không kiềm được nuốt nước bọt.

Có điều sau khi nhìn thấy những thứ trong mâm Bạch An Tương bưng ra, trong lòng lại cảm thấy buồn nôn, trong đầu không còn gì được nữa.

“Anh đi tắm, hai người ăn cơm đừng chờ anh!” Trình Uyên vội vàng nói.

Bạch An Tương lập tức không vui: “Trước tiên cứ ăn cơm xong rồi hãy tắm có được không?”

Trình Uyên không trả lời, chui vào phòng tắm giống như đang chạy trốn.

“Nói cho anh biết, đêm nay Như Trăn ngủ lại nhà chúng ta, anh ngủ phòng bên cạnh nhé” Bạch An Tương nói thêm một câu.

Mấy ngày trước đó Trình Uyên và Bạch An Tương đều ngủ cùng một phòng, thật ra như vậy càng khiến Trình Uyên khó chịu hơn.

Nhìn thấy, vươn tay cũng có thể động vào, nhưng không dám làm cái gì, chuyện này càng khổ sở hơn trước đây.

Tắm rửa xong, Trình Uyên lê mề trong phòng tắm một lát, lúc đi ra, đã nghe thấy Mục Như Trăn đang oán trách Bạch An Tương.

“Tớ xin cậu đấy, cái này của cậu nào phải là thịt chứ, rõ ràng là đá, còn có cái này cái này nữa... An Tương, tớ biết nhà cậu có tiên, nhưng cũng không thể mua nhiều muối như vậy được, cậu muốn tớ mẫn chết, sau đó kế thừa áo ngực của tớ sao?”

“Nói linh tinh gì thế, cậu ném thử cái này đi, cái này chắc chắn rất ngon!”

“Phì! Chị của tớ ơi, mau đưa nước cho tớ!”

Thật sự là một tai nạn, Trình Uyên nghĩ thầm.

Chạy trốn về phòng khách, bò lên giường ngủ luôn, anh quyết định mặc kệ Bạch An Tương có gọi đến mức nào, tối nay anh cũng sẽ không mở cửa ra nữa.

Buổi tối khi đi ngủ, Bạch An Tương và Mục Như Trăn cùng nằm trên giường trò chuyện sôi nổi.

Lúc đó Mục Như Trăn đột nhiên hỏi Bạch An Tương:

“Cậu cảm thấy chồng cậu là người như thế nào?”

Bạch An Tương trêu đùa: “Nhắc đến anh ấy làm gì, sao hả, cậu tương tư rồi à? Muốn có đàn ông sao? Chám lão

Trình nhà tớ rồi hả? Có muốn tớ giới thiệu cho cậu không?”

Mục Như Trăn tức giận nói: “Tớ luôn đi, cậu dám nhường cho tớ thì tớ không chê đâu nhá!”

“À, ra cậu chằm anh ấy thật rồi sao, thảo nào trước đó cứ liên tục khuyên tớ ly hôn, âm ỉ lâu như vậy là muốn thừa hưởng chồng tớ thôi!”

“Hừ!” Mục Như Trăn khinh thường nói: “Cũng chỉ có cậu mới coi anh ta như báu vật thôi!”

Tuy rằng Mục Như Trăn nói như vậy, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy, ngược lại cô ta cảm thấy, Trình Uyên thật sự là một báu vật, vậy mà Bạch An Tương lại không biết.

Đôi khi, Mục Như Trăn cũng suýt nữa không kiềm chế được nói cho Bạch An Tương biết sự thật Trình Uyên chính là Chủ tịch Tuấn Phong, nhưng biết Bạch An Tương không thể chịu kích thích nên cũng đành nhẫn nhịn.

“Anh ấy sao” Lúc này, Bạch An Tương đột nhiên lộ vẻ mặt như cô gái nhỏ, nhẹ giọng nói: “Anh ấy rất ngốc”

“Cũng không có tài năng gì ghê gớm”

“Con người cũng không thú vị.”

“Cũng nhát gan”

“Lại không có sở trường gì”

“Mặt mũi cũng bình thường”

“Nhưng mà, anh ấy có thể bỏ cả mạng sống vì tớ” Bạch An Tương cười. Cô nhớ đến cảnh tượng Trình Uyên dập tắt lửa trong nhà hàng.

“Tớ cảm thấy, như vậy là đủ rồi” Cô nói.

Mục Như Trăn nhìn Bạch An Tương vẻ kinh sợ.

Không có tài năng gì mà có thể trở thành Chủ tịch của Tuấn Phong sao?

Ngu ngốc mà có thể chơi đùa Long Đăng thành ra như vậy sao?

Nhát gan mà lại dám đi đối chọi với bình gas vì Bạch An Tương sao?

Không thú vị mà có thể chém gió trước mặt cô ta, ngay cả người có kiến thức như ba mẹ cô ta cũng lộ ra vẻ sùng bái sao?

Không có sở trường gì mà có thể kinh doanh Tuấn Phong phát triển như vậy sao?

Ngoại hình, thật ra cũng rất đẹp trai mà

Bạch An Tương nói ra những khuyết điểm của Trình Uyên, trong mắt Mục Như Trăn, đây quả thật là đang khoe khoang mà.

Cô ta không thể nào hiểu được, Bạch An Tương không biết cả những chuyện này, tại sao khi nhắc đến Trình

Uyên, miệng vẫn nở nụ cười ngọt ngào như bôi mật vậy.

Mục Như Trăn sinh ra trong gia đình trí thức bình thường, dù là gia đình nào, xã hội này đều không thoát khỏi dung tục, đều muốn con gái gả cho gia đình giàu có.

Khi đi học thành tích của cô ta bình thường, cũng không có gì sở trường, chỉ có là xinh đẹp, nhưng lại không sánh bằng Bạch An Tương.

Còn về theo đuổi tình yêu, ba mẹ đã truyền cho cô ta tư tưởng theo quy tắc làm dần từng bước.

Nhưng mà Mục Như Trăn đã chán ghét cuộc sống như thế này từ lâu, cô ta muốn sống khác thường đi.

Mà điều duy nhất có thể thay đổi tất cả chuyện này, chính là gả cho người nhà giàu.

Cho nên, sau khi Chủ tịch Tuấn Phong thần bí cứu cô ta một lần, Mục Như Trăn đã đem lòng tơ tưởng, cô ta coi việc theo đuổi Chủ tịch Tuấn Phong làm mục tiêu cuối cùng của mình.

Nhưng tuyệt đối không thể nào ngờ được, Chủ tịch Tuấn Phong lại chính là Trình Uyên, là người mà mình từng coi thường nhất, là chồng của người bạn thân nhất của mình.

Lòng cô ta lập tức trống rỗng, giống như đột nhiên mất đi mục tiêu cuộc sống vậy.

“Nghĩ gì vậy?” Bạch An Tương đột nhiên huých huých

Mục Như Trăn, trêu chọc: “Thật sự tương tư ai rồi à?”

Mục Như Trăn hoàn hồn, cười gượng, sau đó thờ dài hỏi Bạch An Tương: “An Tương, tớ hỏi cậu chuyện này”

“Hứ?”

“Nếu... Tớ nói là nếu”

“Hửm?”

“Nếu có một ngày, cậu biết được Trình Uyên lừa gạt cậu, thật ra có rất nhiều chuyện của anh ta mà cậu không biết, cậu sẽ làm như thế nào?” Mục Như Trăn hỏi rất nghiêm túc.

Chương 151

Bạch An Tương mỉm cười, giống như một bông hoa sen thanh nhã.

Ngay cả một cô gái Mộc Như Trăn cũng không kiềm được nhìn đến mức ngẩn ngơ, lộ chút ghen tuông, lắm bả nói: “Tóc xanh như dòng nước, nụ cười nhạt như sen, tớ kêu lên oai oái, thảo nào có nhiều người thích cậu như vậy”

“Bốp!” Bạch An Á, vỗ nẾ cai Ìn ,, Mộc Như

Trăn: “Nói vừa thôi.”

Mộc Như Trăn vùi đầu vào trong chăn, tay chân mệt mỏi dang ngang trên giường, giống như một con cá ướp muối hết thuốc chữa: “Tức giận thật!”

Về phần câu nói trước kia của cô ta, Bạch An Tương không trả lời, Mộc Như Trăn cũng không hỏi lại nữa. Vì câu trả lời đã rất rõ ràng rồi.

Trình Uyên vì Bạch An Tương, ngay cả tính mạng cũng có thể bỏ được, còn có cái gì mà không thể tha thứ được chứ?

Chẳng biết từ lúc nào, bên tai Mộc Như Trăn đã có tiếng hít thở đều đều vang lên, cô ta xoay người nhìn về phía Bạch An Tương đã ngủ say, chớp mắt nhìn, nhẹ nhàng nói: “Rất hâm mộ cậu đấy”

Sau đó cả đêm không chợp mắt.

Ngày hôm sau, Vương Quân dẫn đầu mấy ông chủ lớn, đi đến Tuấn Phong từ rất sớm.

“Thật sự ngại quá, Chủ tịch của chúng tôi thật sự không ở đây” Là Vương Tử Yên đón tiếp bọn họ.

Nghe vậy, mấy người quay sang nhìn nhau, gương mặt Vương Quân sấp nhứ chặt thành mướp đắng: “Trợ lý Vương, Chủ tịch Trình có nói khi nào sẽ quay về không?”

Vương Tử Yên lắc đầu, giọng điệu tế nhị trả lời: “Tôi chỉ là một trợ lý thôi.”

Lời của cô ta có nghĩa, chẳng lẽ Chủ tịch của chúng tôi đi đâu còn phải báo cáo với một trợ lý như tôi sao?

“Vậy phải làm sao đây?” Mấy người Vương Quân lập tức gấp đến giậm chân.

Trước đó khi Trình Uyên đến thăm hỏi bọn họ, bọn họ đóng cửa không gặp, bây giờ vở kịch vui đã đổi ngược vai, cũng khiến cho mấy người bọn họ cảm nhận được tâm trạng của Trình Uyên ngày hôm qua.

“Ôi, đều tại tôi, hôm qua Chủ tịch Trình đến tập đoàn chúng tôi, đúng lúc tôi đi họp ở bên ngoài”

“Tôi cũng vậy, tôi vừa mới lên máy bay xong, thư ký đã gọi điện thoại cho tôi.. “

Trước mặt Vương Tử Yên, bọn họ còn cố gắng diễn kịch cho tròn vai, nhưng đối với lần này, Vương Tử Yên chỉ lộ ra vẻ mặt không liên quan đến mình.

Trong lòng lại không ngừng cười lạnh.

Tuyệt vọng sao?

Sốt ruột sao?

Ha hai

Giờ phút này, Trình Uyên lại ngồi trong một căn phòng ở khách sạn Tân Dương cách Tuấn Phong không xa, cùng với Bạch Long và Thời Sách ngồi đối diện một bàn đầy món ăn ngon ăn như hổ đói.

Bạch An Tương nấu cơm thật sự khó mà nuốt nổi, ngày hôm qua Trình Uyên lại không ăn gì cả ngày, cũng rất đói bụng.

Thời Sách nào đã từng được ăn nhiều món ngon như vậy bao giờ, mặc dù không phải quá đói bụng, cũng ăn

như bị quỷ chết đói nhập vào vậy.

Về phần Bạch Long, sức ăn của anh ta vốn dĩ đã khỏe hơn người khác, đương nhiên không cần nói nhiều.

Hai em gái phục vụ đứng bên cạnh hầu hạ bọn họ cũng sợ đến choáng váng, phải biết, một bàn đầy món ăn ngon này đủ cho mười người ăn đấy.

“Bao lâu rồi bọn họ không ăn vậy?” Một người trong đó nhỏ giọng hỏi người còn lại.

Một người khác liếm đôi môi khô khốc, nhỏ giọng đáp lại: “Đừng nói nữa, cẩn thận bị bọn họ nghe thấy, nhìn cách ăn này, giống như vừa được thả từ nhà giam ra vậy, đừng gây phiền toái ”

Vì vậy hai người lại im như thóc.

Ăn xong một bữa cơm, Trình Uyên lau miệng thuận tiện ợa hai tiếng no nê, nói với Bạch Long và Thời Sách:

“Hai người ăn trước đi, tôi đi dạo một lát, hơi tức bụng rồi”

Hai người quay lại nhìn anh.

Đi ra khỏi phòng, Trình Uyên không xuống tầng, mà đi thẳng lên tầng cao nhất.

Khách sạn Tân Dương là kiến trúc mang tính biểu tượng của thành phố Tân Dương, cũng chính là tòa nhà cao tầng thứ hai của thành phố Tân Dương.

Ăn no uống đủ, đứng hóng gió trên sân thượng tòa nhà, nhìn ngắm phong cảnh đẹp đẽ, Trình Uyên nghĩ.

Nhưng mà vừa mới đi lên tầng đã nhìn thấy một cô gái còn trẻ tuổi đang quay lưng về phía anh, đứng sát mép sân thượng.

Lúc đó Trình Uyên sững sốt.

Mẹ nó, không phải chứ! Cô ta định nhảy lầu sao?

“Này, em gái, cô đừng xúc động!” Trình Uyên kêu lên với cô gái.

Thực tế, việc linh tinh bận rộn, Trình Uyên cũng không có ý định quan tâm đến những chuyện không liên quan gì đến mình, nhưng hết lần này đến lần khác lại khiến anh gặp phải, bạn nói nói xem nếu không quan tâm, nhìn người ta nhảy xuống, trong lòng cũng không yên được.

Trình Uyên đột nhiên kêu lên, dọa cho cô gái cũng hoảng sợ, thân thể hơi run rẩy, suýt nữa trượt chân ngã luôn xuống, trái tim nhỏ “thình thịch” như sắp nhảy ra ngoài.

Cô gái đột nhiên quay đầu lại, định nổi giận quát Trình Uyên: “Xúc động em gái anh đấy, ai nói là tôi định nhảy..”

Nhưng mà khi cô ta nhìn thấy Trình Uyên nhìn thấy, kêu được một nửa đã im bật.

Cô gái này không phải ai khác, chính là Thẩm Trác.

Chẳng qua sân thượng gió to, Thẩm Trác cố tình quấn khăn lụa trên đầu, còn đeo kính râm, cho nên Trình Uyên hoàn toàn không nhận ra cô ta.

Đôi mắt nấp sau kính râm của Thẩm Trác chớp chớp, sau đó giả vờ bộ dạng rất đau lòng thở dài: “Anh trai à đừng khuyên tôi nữa, tôi không muốn sống nữa”

Trình Uyên chậm rãi đến gần cô ta, phát hiện cô ta cũng không có phản ứng quá kích động, vì vậy cả gan đi đến bên cạnh cô ta, cẩn thận hỏi: “Tại sao lại không muốn sống nữa? Em gái, tôi phải giúp cô nghĩ thoáng chút, cô có lời gì muốn tâm sự với anh đây không”

Thẩm Trác “thút thít” âm ức nói: “Người tôi thích không thích tôi.”

“Áy...” Trình Uyên không còn gì để nói, hỏi: “Chỉ vậy thôi hả?”

Thẩm Trác gật đầu.

“Cô nhảy lầu vì một người không thích cô, cô không cảm thấy rất không đáng sao?” Trình Uyên hỏi cô ta.

Thẩm Trác nói: “Logic này của anh không đúng”
“Không đúng chỗ nào?”

“Anh ta không thích tôi, tôi nhảy lầu không đáng, nhưng nếu anh ta thích tôi, tôi nhảy lầu cũng đáng mà?”

“Hả?” Trình Uyên hơi bối rối.

Thẩm Trác “khô sớ” nói: “Thật ra tôi cũng không chắc anh ta có thích tôi hay không”

“Áy... Cô còn chưa tỏ tình sao?” Trình Uyên há hốc miệng, càng không thể hiểu nổi cô gái này.

Thẩm Trác gật đầu.

Trình Uyên lập tức vừa bực mình vừa buồn cười: “Cô đi tỏ tình đi, nếu anh ta từ chối cô, cô lại đau lòng tiếp cũng được, nhưng ngộ nhỡ anh ta cũng thích cô thì sao?”

“Cô ngay cả can đảm đi theo đuổi hạnh phúc cũng không có, có tư cách gì mà nhảy lầu?”

“Nói cách khác, ngay cả can đảm nhảy lầu cô cũng có, chẳng lẽ còn không có can đảm đi tỏ tình sao? Theo đuổi hạnh phúc của mình?”

Thẩm Trác đột nhiên cảm thấy Trình Uyên nói rất có lý, nhưng mà... Cô ta rất uể oải giang tay, nói: “Nhưng mà, gia đình của anh ta khá là đặc biệt”

Khá đặc biệt sao?

Trình Uyên mỉm cười.

“Cô gái, tôi nói chuyện của tôi cho cô nghe nhé” Anh nói.
“Ừ!” Thẩm Trác lập tức hăng hái, nặng nề gật đầu.

Trình Uyên tựa vào lan can sân thượng, châm điếu thuốc.

“Trước đây tôi chỉ là một kẻ nghèo hèn từ nông thôn đến thành phố, sau đó ở rể trong một dòng họ cũng coi như rất lớn, nhưng ai ngờ, gia đình mà tôi ở rể lại không được bất kỳ ai trong dòng họ chào đón cả”

“Vợ tôi và tôi giao hẹn với nhau, tôi không được chạm vào cô ấy, nếu không cô ấy thà chết còn hơn”

“Tôi đồng ý ba năm sau sẽ ly hôn với cô ấy”

“Khi đó tôi đã cảm thấy, dù sao cô ấy và tôi cũng chẳng có gì, sau ba năm cũng sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của nhau nữa, cho nên, cô ấy bị người trong dòng họ coi thường, bị người chế giêu sỉ nhục, tôi đều coi như không thấy”

“Nhưng mà thật sự có thể coi như không thấy được sao?”

“Không thôi”

“Vì tôi ở rê, mới khiến cô ấy phải chịu nhiều thiệt thòi, gần như ngày nào cũng bị người ta cười nhạo”

“Tuy rằng tôi biết giữa chúng tôi không có gì, nhưng bên ngoài, cô ấy vẫn là vợ tôi. Đôi khi không nhìn được nữa, tôi che chở cô ấy sau lưng mình, thay cô ấy chịu những sỉ nhục kia”

“Lần đầu tiên lần thứ hai lần thứ ba thứ tư... Thời gian lâu dài, tôi đã quen với sự tồn tại của cô ấy, cô ấy cũng đã quen với sự tồn tại của tôi”

“Tôi cảm thấy tôi chăm chỉ làm cô ấy cảm thấy ấm áp rồi, đương nhiên cảm thấy ấm áp còn có cả người mẹ vợ nói năng chua ngoa nhưng dễ mềm lòng của tôi, tôi có thể cảm nhận được”

Nói xong, Trình Uyên cười cười: “Cho nên cô gái, gia đình tôi đủ đặc biệt không?”

Thẩm Trác đồng ý gật đầu.

Trình Uyên nói: “Nhưng tôi chăm chỉ, tôi dùng kiên trì đổi lấy hạnh phúc hôm nay”

“Ừ, tôi hiểu ý anh rồi” Thẩm Trác nói.

Cô ta quả thật hiểu, cô ta cũng biết mình nên làm thế nào rồi.

Hạnh phúc của mình phải do chính mình theo đuổi, mặc dù có bị từ chối, cũng phải kiên trì không ngừng.

Cho nên, hạnh phúc của cô ta, là Trình Uyên!

Chương 152

“Cảm ơn anh đã nói với tôi những lời này”

“Đừng khách sáo” Trình Uyên ném đầu lọc thuốc lá xuống, cười nói: “Đừng làm chuyện ngu ngốc”

Thẩm Trác gạt đầu thật mạnh.

Trình Uyên thấy thế, thở phào nhẹ nhõm, cũng nhanh chóng .” chõyày. “N\ 1 ô

Bây giờ cũng đã đến lúc nên gặp mặt những ông chủ lớn kia rồi, xem xem rốt cuộc bọn họ đang giở trò gì.

Khi quay về Tuấn Phong, ngay trong góc đại sảnh Tuấn Phong, Trình Uyên nhìn thấy năm gương mặt xa lạ, đây hẳn là ông chủ lớn của năm doanh nghiệp rồi.

Năm người này cơ bản đều đã từng gặp Trình Uyên, cho nên khi Trình Uyên bước vào đại sảnh, năm người vội vàng đứng dậy, chạy đến trước mặt Trình Uyên.

Vương Quân chạy nhanh nhất, vừa chạy đến không nói hai lời, quỳ thẳng xuống trước mặt Trình Uyên.

Trình Uyên bị ông ta dọa cho hết hồn.

Năm người này cũng chẳng để ý hình tượng gì nữa, trong đại sảnh Tuấn Phong coi như ném hết tất cả sĩ diện.

“Chủ tịch Trình, cầu xin anh cứu tôi” Vương Quân bày vẻ mặt cầu xin.

Trình Uyên vội vàng đỡ mấy người đứng dậy, anh không ngờ được mấy người này lại làm việc không theo lẽ thường như vậy.

“Tôi nói này mấy ông chủ lớn, gặp mặt cũng không cần khách sáo như vậy chứ?” Trình Uyên bĩu môi nói.

Vương Quân nhìn xung quanh một vòng, khổ sở nói:
“Chủ tịch Trình, anh không biết đó thôi, cũng không phải chúng tôi không muốn gặp anh, cũng không phải chúng tôi muốn đối đầu với Tuấn Phong, thật sự là không tự quyết định được”

“Ồ?” Trình Uyên cười lạnh lùng: “Không tự quyết định được sao? Đừng nói là có người ép các ông chống lại Tuấn Phong đấy nhé?”

Năm người quay sang nhìn nhau, sau đó cùng gật đầu. Trình Uyên không kiềm được nhíu mày.

“Chủ tịch Trình, chỗ này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đổi nơi khác được không?” Một người đàn ông trung niên dáng người cao gầy nói.

Trong tài liệu thể hiện, người này tên là Tôn Cửu Thành, là ông chủ của Bất động sản Cửu Thành.

Trình Uyên đưa mấy người đến phòng làm việc của anh.
“Chủ tịch Trình, tôi không biết mấy người bọn họ thế nào, dù sao tôi thật sự là không thể tự quyết định được”
Vương Quân nói đầu tiên.

Trình Uyên ngồi trên ghế, vẻ mặt lạnh lùng nhìn mấy người chăm chú, nói: “Nói thử xem”

Vương Quân khổ sở nói: “Nói ra có lẽ anh sẽ không tin”
“Tôi trúng độc”

“Trúng độc sao?” Trình Uyên nghe vậy lập tức kinh hãi.
“Ừ!” Vương Quân uể oải nói: “Tôi đã đến bệnh viện khám rồi, chất độc này trộn lẫn trong máu, cũng dùng cả thuốc kháng sinh, nhưng hoàn toàn không có tác dụng gì.”

“Là do ai làm?” Trình Uyên hỏi.

“Long Thâm Khang” Vương Quân vội vàng đáp lại: “Cậu cả của Tập đoàn Long Đăng, anh ta mới từ nước ngoài quay về, nghe nói học tiến sĩ y dược gì đó ở nước ngoài”

Long Thâm Khang, nghe vậy trong lòng Trình Uyên run lên, quả nhiên là anh ta.

Vương Quân nói: “Anh ta nói chỉ có anh ta mới biết điều chế thuốc giải như thế nào, bắt tôi nghe theo lời dặn của anh ta, một tháng sau sẽ đưa thuốc giải cho tôi”

“Tôi thật sự không muốn trở thành kẻ địch của Tuấn Phong đâu Chủ tịch Trình, kính xin anh chỉ cho tôi con đường sang, rốt cuộc tôi nên làm thế nào bây giờ?”

“Đúng vậy Chủ tịch Trình, tôi cũng gặp tình huống như vậy:

“Ừ, cả tôi nữa”

Năm người đều rớt rít tó thái độ.

Trình Uyên im lặng.

Thảo nào Long Thâm Khang về nước một mình, còn có khí thế lớn như vậy, hóa ra đã không chế được sáu tập đoàn công ty rồi.

Loại chuyện hoang đường như thế này, nếu là trước đây Trình Uyên chắc chắn không tin, nhưng bây giờ Bạch An Tương chính là một ví dụ rõ ràng, cho nên lần này anh thật sự tin rồi.

Về phần tại sao Long Thâm Khang không muốn dùng thuốc độc khống chế anh, anh cũng có thể hiểu được, là do trước đây Long Thâm Khang đã từng nói với anh, muốn anh Cảm nhận được những gì nhà họ Long đã trải qua, khiến anh bị bạn bè xa lánh, nhìn Tuấn Phong sụp đổ.

Nói trắng ra tên này vẫn bị lòng hư vinh quấy phá, anh ta đơn giản muốn nói với thành phố Tân Dương rằng, Long Thâm Khang đã quay về, anh ta dùng năng lực của mình đánh bại Tuấn Phong.

Có điều Trình Uyên còn nghĩ đến một vấn đề khác.

Những ông chủ này có trùng cùng một loại độc với Bạch An Tương hay không?

Trình Uyên gật đầu nói: “Ừ, tôi biết rồi, tạm thời các ông cứ nghe theo sắp xếp của anh ta đi”

“Vậy con tôi...?” Một người cẩn thận hỏi.

Trình Uyên phát tay: “Là muốn liên lạc chút tình cảm với mấy ông chủ, đưa chút quà nhỏ cho quý cô quý cậu thôi, không có ý đồ gì khác đâu”

Mấy người nghe nói như vậy mới coi như thở phào nhẹ nhõm.

Vương Quân bày tỏ: “Chủ tịch Trình, anh yên tâm, miễn là tôi lấy được thuốc giải nhất định sẽ báo cảnh sát bắt anh ta lại, đến lúc đó Tuấn Phong chỉ đâu, chắc chắn Tập đoàn Cốc Thiên chúng tôi sẽ đánh đó”

“Ừ, Bất động sản Cửu Thành chúng tôi cũng như vậy!”

“Chúng tôi cũng vậy!”

Trình Uyên phát tay, mấy người mời cúi đầu rời đi.

Sau khi mấy ông chủ lớn đi rồi, Trình Uyên lại chìm vào im lặng.

Sau đó anh gọi điện thoại cho Thời Sách: “Chuột, tìm quan hệ của cậu, điều tra cho tôi xem Long Thầm Khang về nước từ bao giờ”

“Được”

“Chú ý an toàn, đừng để người khác phát hiện ra”

“Yên tâm đi ông chủ”

Bây giờ Trình Uyên cực kỳ nghi ngờ, người bỏ thuốc độc cho Bạch An Tương tuyệt đối có liên quan đến Long Thầm Khang.

Nếu quả thật có quan hệ với anh ta, vậy nói thế nào Trình Uyên cũng phải bắt anh ta đến đây, cho dù phải tra tấn tàn nhẫn, cũng sẽ ép anh ta phải giao thuốc giải ra. Anh ta đã khống chế sáu tập đoàn công ty lớn, bên ngoài lại muốn cạnh tranh mảnh đất công viên Nam

Giao với Trình Uyên, thực tế, anh ta đang di chuyển lực chú ý của Trình Uyên.

Rốt cuộc anh ta định làm gì?

Trình Uyên không nghĩ ra.

Cùng lúc đó, ở biệt thự Vịnh Ánh Trăng, trong nhà của Trình Uyên.

Bạch An Tương đón tiếp một vị khách không mời mà đến.

Bạch An Tương bị ôm, tạm thời không ra ngoài đi làm, nghỉ ngơi ở nhà. Khi Thẩm Trác đến, cô đang tưới hoa trong sân.

“Cô là..” Bạch An Tương hỏi.

Thẩm Trác mỉm cười vươn tay định bắt tay Bạch An Tương, Bạch An Tương cũng đưa tay mình ra.

Hai bàn tay chạm nhau, Thẩm Trác lập tức kinh ngạc nói: “Sao tay cô lạnh như vậy?”

Bạch An Tương cười nói: “Sức khỏe yếu”

Thẩm Trác gật đầu: “Xin chào, tôi là Thẩm Trác”

Bạch An Tương hơi nhú mày: “Hình như chúng ta chưa từng gặp nhau”

Thẩm Trác cười nói: “Đúng là chưa từng gặp mặt, có điều tôi biết cô.”

“Biết tôi sao?” Bạch An Tương nghi ngờ.

“Đúng, tôi có chuyện muốn nói với cô” Thẩm Trác nói.

Bạch An Tương không hiểu gì cả.

“Chuyện liên quan đến Trình Uyên” Thẩm Trác tiếp tục nói.

Lúc này, Bạch An Tương đột nhiên có cảm giác xấu.

“Vào nhà nói đi”

Cô mời Thẩm Trác vào phòng khách, sau đó lấy chén trà và bình trà, ôm bình trà trong tay ngồi bên cạnh Thẩm

Trác nhìn cô ta, cũng không vội rót trà cho Thẩm Trác.

Vì cô muốn đợi Thẩm Trác nói ra mục đích của mình, sau đó mới xem xem có nên rót trà mời cô ta hay không.

Làm sao suy nghĩ của Bạch An Tương có thể qua được ánh mắt Thẩm Trác chứ, cô ta cười nói: “Được, nếu đã như vậy, chúng ta nói thẳng vào chủ đề đi”

“Ừ!” Bạch An Tương gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Thẩm Trác nói: “Tôi thích Trình Uyên, tôi nghĩ, anh ta chắc cũng thích tôi, ít nhất ngoại hình tôi không kém cô, mà hoàn cảnh gia đình cũng tốt hơn cô, còn trẻ hơn cô, cũng giàu có hơn cô.”

“Cho nên?” Chần chừ mấy giây xong, Bạch An Tương nắm chặt bình trà trong tay hỏi.

Thẩm Trác nói: “Cho nên, xin cô đừng làm liên lụy Trình Uyên nữa, cô rời khỏi anh ta, tôi cho anh ta một tương lai tốt đẹp hơn, hơn nữa...”

“Hơn nữa không phải cho đến bây giờ cô còn chưa từng ngủ với anh ta sao?”

Nói chuyện thế này thật đúng là rất thẳng thắn, Bạch An Tương thở ra một hơi, sau đó cầm bình trà lên rót một chén trà cho Thẩm Trác.

Chương 153

Cảm xúc của Bạch An Tương không thể dao động mạnh, nếu không cô có thể ngắt xiu bất cứ lúc nào, hơn nữa mỗi lần ngắt xiu, sức khỏe sẽ càng suy yếu hơn một chút.

Nhưng mà, đối mặt với yêu cầu quá mức xác xược của Thẩm Trác, Bạch An Tương lại không ngắt xiu, cô tỏ ra rất bình tĩnh, cũng rót cho Thẩm Trác một chén trà.

Hành động này khiến Thẩm Trác hơi không hiểu, cô ta lập tức nhíu mày.

Bạch An Tương mỉm cười, nói: “Mời uống trà”
Thẩm Trác đột nhiên cảm thấy rất tức giận.

Bạch An Tương bình tĩnh như vậy khiến Thẩm Trác hiểu thành đó là tự tin. Cho nên cô ta rất tức giận, cô ta cảm thấy ngoại trừ gương mặt Bạch An Tương trong sáng hơn mình một chút ra, gần như không có bất kỳ chỗ nào có thể so sánh với mình.

Cô dựa vào đâu mà tự tin?
Lấy đâu ra tự tin chứ?

“Cảm ơn” Nhưng mà bề ngoài cô ta vẫn lộ ra vẻ hiền lành, mỉm cười gật đầu nói cảm ơn với Bạch An Tương, sau đó nâng chén trà lên “nhấp môi cho có”.

Bạch An Tương cũng rót cho mình một chén, vừa rót vừa nhẹ nhàng nói: “Người nói cảm ơn phải là tôi mới đúng”

Thẩm Trác nghi ngờ khó hiểu.

Bạch An Tương giải thích: “Cảm ơn cô đã thích chồng tôi, điều này chứng minh rằng chồng tôi đủ xuất sắc”

Một câu nói chọc cho Thẩm Trác tức giận đến mức toàn thân run rẩy, cô ta âm thầm nghĩ rằng, vẫn mỉm cười nói: “Nhưng cô không xứng với anh ta”

“Chồng tôi đã từng nói, giày có vừa chân hay không, chỉ có chân mới biết được” Bạch An Tương bình tĩnh trả lời: “Hai năm qua, mọi người đều nói anh ấy không xứng với tôi, nhưng vậy thì sao chứ? Anh ấy vì tôi mà liều cả mạng sống”

“Cô nói tôi không xứng với anh ấy, là chính miệng anh ấy nói với cô sao?”

“Không, anh ấy sẽ không nói với cô như vậy, vì hôm nay là cô, chứ không phải Trình Uyên đến tìm tôi nói chuyện, cho nên, tôi rất vui”

Thẩm Trác nhìn Bạch An Tương, chăm chú nhìn cô rất lâu.

Bạch An Tương nâng chén lên uống trà, đặt chén trà xuống, ngồi thẳng lưng, sau đó nhìn thẳng Thẩm Trác, mỉm cười với cô ta.

Sự tự tin của Thẩm Trác đột nhiên lung lay.

Dường như bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể từ chối kiểu con cô gái như thế này nhỉ?

Có lẽ, ngay cả phụ nữ cũng sinh ra thương cảm.

“Tôi có thể cho anh ta những thứ mà cô không thể”
Thẩm Trác nói.

Bạch An Tương lắc đầu: “Nhưng những thứ mà cô cho, anh ấy lại không cần”

“Cũng có cho cô đâu, cô dựa vào đâu mà nói anh ta không cần”

“Bởi vì anh ấy là người đàn ông của tôi, tôi nói không cần, chắc chắn anh ấy không cần” Bạch An Tương mỉm cười nói, giọng điệu bình tĩnh mà kiên quyết.

“Cho nên, cô hẳn nên đi thuyết phục chồng tôi, chứ không phải tôi” Cô dừng lại một lát, đề nghị.

Thẩm Trác cười gật đầu, sau đó đứng dậy, rời đi.

Toàn bộ quá trình, hai cô gái đều ôn hòa nhã nhặn, mỉm cười “vui vẻ” kết thúc lần gặp mặt đầu tiên này.

Trong nháy mắt khi Thẩm Trác đi ra khỏi biệt thự, nụ cười trên mặt biến mất, vẻ mặt tối sầm như chuẩn bị nhỏ ra mực.

Liếc mắt nhìn hai người đàn ông áo đen đang co rúm ở cửa, cô ta không kiềm được nhú mày.

“Đồ vô dụng!” Cô ta giận dữ mắng, sau đó chui vào trong xe mình.

Khi Thẩm Trác lên xe, tài xế vẫn còn đang run như cây sậy, nhìn thấy Thẩm Trác lên xe rồi vội vàng khởi động xe.

“Có cao thủ sao?” Thẩm Trác hỏi.

“Dạ!” Tài xế vội vàng gật đầu: “Đại Bạch Tiểu Bạch còn không chịu nổi một chiêu của người ta”

“Rác rưởi!” Thẩm Trác mắng: “Lái xe”

Mà giờ phút này, trong biệt thự, Bạch An Tương đang thu dọn bàn trà, đầu tiên cô đổ hết chén trà Thẩm Trác vừa uống, rút khăn giấy trong hộp ra, bắt đầu chăm chú lau chùi chén trà kia.

Một lần hai lần...

Lần nào cô cũng lau rất mạnh, hung dữ miết khăn giấy lên thành chén, ngón tay trở nên hơi trắng đi.

Mà cùng lúc đó, trong phòng làm việc của Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong, Trình Uyên cũng đón tiếp một vị khách không mời mà đến.

Bạch Vĩnh Minh đặt một xấp ảnh chụp trên bàn làm việc của Trình Uyên, vô cùng kiêu ngạo ngồi trên ghế dựa trước bàn làm việc, hai chân vắt chéo nói với Trình Uyên: “Chọn một đi!”

Ban đầu khi Vương Tử Yên nói với Trình Uyên là Bạch Vĩnh Minh muốn gặp anh, Trình Uyên không muốn gặp anh ta.

Nhưng Vương Tử Yên nói, Bạch Vĩnh Minh bảo nhân lại với Trình Uyên, trong tay anh ta có thứ mà Trình Uyên muốn.

Vì vậy Trình Uyên thả anh ta đi vào.

Bạch Vĩnh Minh cười gằn nói: “Thật sự không ngờ được đây, Trình Uyên, đồ rác rưởi như cậu lại thay đổi nhanh chóng như vậy, trở thành Chủ tịch của Tuấn Phong”

“Có điều vậy thì sao? Cậu vẫn không đấu lại được tôi, cậu vẫn chỉ có mệnh bị tôi sỉ nhục thôi!”

Trình Uyên nhặt tám ảnh trên bàn, lúc này mới phát hiện chính là mấy tấm ảnh Thẩm Trác chụp cho anh vào ngày anh giả vờ say rượu bị mấy người phụ nữ vây quanh đó.

Trong tám ảnh mấy người phụ nữ đều trần truồng, mà thân trên của anh cũng đã bị cởi ra, bọn họ quần quýt lấy nhau.

“Tôi biết Bạch An Tương bây giờ không thể chịu kích thích được, cho nên có đưa những tấm ảnh này cho cô ta xem hay không, cậu nói xem” Bạch Vĩnh Minh gõ ngón tay lên những tấm ảnh kia, cười lạnh lùng.

Trình Uyên nhíu mày im lặng một lát, hỏi: “Anh muốn cái gì?”

Bạch Vĩnh Minh cười hì hì nói: “Tuấn Phong này của cậu cũng rất được, như vậy đi, cậu nhường cổ phần của cậu ở Tuấn Phong cho tôi, cũng cho tôi làm Chủ tịch doanh nghiệp đứng đầu thành phố Tân Dương này mấy ngày, thế nào?”

“Không thể như vậy” Trình Uyên lạnh lùng lắc đầu.

Bạch Vĩnh Minh cầm một tấm ảnh lác lác trước mặt

Trình Uyên: “Cho anh thời gian một ngày để suy xét, nếu không những tấm ảnh này sẽ được gửi đến tay Bạch An Tương, đến lúc đó... Hì hì”

Trình Uyên hung dữ nhìn chằm chằm anh ta, vẻ mặt khó coi giống như muốn ăn luôn anh ta vậy.

Nhưng Trình Uyên càng như vậy, Bạch Vĩnh Minh lại càng hung phấn, anh ta nói với Trình Uyên: “Trình Uyên, tôi không quên được cậu sỉ nhục tôi ở nhà họ Bạch, món nợ của chúng ta cũng nên tính toán đi thôi, nhường Tuấn

Phong cho tôi, hay là gây chuyện âm ỉ đến mức vợ con chia cách, cậu chọn đi”

Anh ta cảm thấy anh ta đoán chắc được Trình Uyên rồi, vì anh ta biết rõ tình cảm của Trình Uyên với Bạch An Tương, có điều mặc dù cuối cùng Trình Uyên chọn Tuấn Phong, vậy cũng không sao, gửi những tấm ảnh này cho Bạch An Tương, bọn họ nhất định sẽ âm ỉ đến lật trời, kết quả này cũng chẳng có tổn thất gì cho Bạch Vĩnh Minh cả.

“Một ngày!” Vươn một ngón tay, kiêu ngạo lắc lắc trước mặt Trình Uyên. Bạch Vĩnh Minh nói xong đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhưng vừa đứng dậy đã nhìn thấy Vương Tử Yên.

Cô gái này đã từng xuất hiện trên bữa tiệc nhà họ Bạch, lúc đó cô ta cao đến mức không thể chạm vào như vậy.

Nhưng mà bây giờ, Bạch Vĩnh Minh đi đến trước mặt Vương Tử Yên, ánh mắt không kiêng kỵ chút nào nhìn cô ta từ trên xuống dưới, bộ dạng kia dường như ngay cả ngón chân cũng không muốn buông tha.

Vương Tử Yên đứng thẳng, mắt nhìn chăm chăm Trình Uyên, hoàn toàn coi như không nhìn thấy Bạch Vĩnh Minh.

Bạch Vĩnh Minh chép miệng: “Chậc chậc... Trợ lý nhỏ này thật thú vị, không đến hai ngày sau, cô chính là trợ lý... Của tôi”

Nói xong định vươn tay nâng cằm Vương Tử Yên lên: “Cho dù cô muốn làm vợ của Chủ tịch, tôi cũng sẽ không để ý”

Vương Tử Yên hất mạnh tay Bạch Vĩnh Minh ra.

Bạch Vĩnh Minh dừng lại một lát, ánh mắt lộ ra mũi nhọn hung ác, nhanh chóng khôi phục lại nụ cười ác độc vừa nãy: “Rất tốt, rất mạnh mẽ, tôi thích, ha ha ha...”

Nói xong, anh ta ngênh ngang rời khỏi phòng làm việc của Trình Uyên.

“Chủ tịch?” Đợi Bạch Vĩnh Minh rời đi, sắc mặt Vương Tử Yên thay đổi rất lớn.

Chương 154

Trình Uyên cố gắng xoa mặt, sau đó hỏi Vương Tử Yên: “Cô tin tôi là loại người như vậy sao?”

Tùng trang vật chứng “tàn khốc” bày ra trên bàn, có ai nhìn thấy điều này mà không tin chứ?

Nhưng Vương Tử Yên lại kiên định lắc đầu: “Tôi không tin”

Đương hiên Vi cơ Yên ÁẾong n lieu Trình Uyên là

loại người kia, vậy mình sờ sờ trước mặt anh, tại sao anh lại thờ ơ như vậy?

Chẳng lẽ mình không xinh đẹp sao?

Vương Tử Yên nghĩ rằng, ở khía cạnh này anh thật sự là một khúc gỗ, làm sao có thể chứ?

Trình Uyên gật đầu, nghĩ thâm, nếu Vương Tử Yên cũng không tin, vậy Bạch An Tương chắc chắn cũng không tin đúng không?

Nhưng mà...

Anh vẫn thờ dài, nói với Vương Tử Yên: “Cô ra ngoài trước đi, tôi muốn im lặng một lát”

Vương Tử Yên định khuyên anh, an ủi anh mấy câu, nhưng không biết nên mở miệng như thế nào, cuối cùng đành chịu gật đầu đi ra ngoài.

Chúng cứ rành rành!

Làm sao Bạch An Tương không tin được chứ?

Làm sao cô có thể chịu đựng được kích thích như vậy chứ?

Trình Uyên không dám đánh cược.

Bạch Vĩnh Minh cho anh một lựa chọn, lựa chọn từ bỏ Tuấn Phong hay là không quan tâm đến Bạch An Tương.

Câu hỏi lựa chọn này, tin chắc rằng đa số người đều sẽ chọn Tuấn Phong.

Nhưng Trình Uyên lại không phải đa số người đó, với anh mà nói, Bạch An Tương quan trọng hơn Tuấn Phong nhiều.

Đương nhiên, thật ra với anh mà nói, đây không phải vấn đề khó khăn gì cả, bởi vì anh vẫn còn để lại một chiêu.

Trong lúc không nhận ra, trời dần dần tối xuống.

Trình Uyên rời khỏi Tuấn Phong, nhận được điện thoại của Thời Sách.

“Ông chủ, đằng sau anh có cái đuôi”

Trình Uyên nhìn ra đằng sau, cũng không nhìn thấy ai, nhưng anh tin tưởng Thời Sách, cho nên anh không về thẳng nhà mà đi đến quán bar.

Hai ly rượu đổ xuống bụng, chủ quán rất tự nhiên đưa ra một ly rượu đuôi gà thứ ba.

Nhưng mà, khi Trình Uyên đang định nhận lấy, lại bị người ta cướp mất ly rượu kia.

“Tôi nhớ anh không uống được rượu mà?” Không biết từ bao giờ Mục Như Trăn đã xuất hiện bên cạnh anh, cô ta đặt mông ngồi xuống ghế chân cao, nhíu mày hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên rất bất ngờ: “Tại sao cô lại ở đây?”

Mục Như Trăn phất tay, bộ dạng phiền chán nói: “Phiền, ngày nào tan làm cũng đến đây trốn một lát”

“Tại sao?”

“Giả vờ tăng ca!”

Trình Uyên nghi ngờ nói: “Không phải, tôi đang hỏi tại sao cô lại phải giả vờ tăng ca?”

Mục Như Trăn thở dài nói: “Có tuổi rồi, ba mẹ lo lắng sốt ruột, ngày nào về nhà cũng giục tôi kết hôn”

“Kết hôn?” Trình Uyên lập tức mở to hai mắt: “Cô có đối tượng sao?”

Mục Như Trăn nghe vậy không kiềm được lườm anh một cái trắng mắt, tức giận nói: “Còn không phải tại anh sao!”

Trình Uyên cảm thấy xấu hổ, ho khan hai tiếng.

“Lần trước bảo anh giả vờ làm bạn trai tôi, muốn anh nói khoác để lại ấn tượng xấu cho ba mẹ tôi” Mục Như Trăn ầm ức nói: “Ai ngờ anh chém gió ghê quá dọa họ sợ luôn”

“Lúc chém gió chẳng có căn cứ gì” Cô ta tiếp tục oán giận nói: “Ai ngờ được anh ần giầu sâu như vậy, bây giờ xem ra thật đúng là không hoàn toàn nói khoác”

“Ha ha, Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong, anh đúng là biết giả vờ lắm” Cuối cùng, Mục Như Trăn còn không kiềm được châm chọc Trình Uyên một câu.

Trình Uyên lại chua xót lắc đầu.

Chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong sao? E rằng ngày mai cũng không phải nữa rồi.

“Không nói nữa, đều tại rượu cả” Mục Như Trăn tố cáo.

Trình Uyên cũng thuận tay cầm ly rượu lên cụng ly với cô ta.

Động tác uống rượu của Mục Như Trăn rất thành thạo, giống như một người già đời trong những bữa tiệc rượu, Trình Uyên đương nhiên không uống được bằng cô ta. Mà thực tế, hai người cũng chưa uống được bao nhiêu. Sau khi Trình Uyên đổ mặt, Mục Như Trăn phát tay nói: “Không uống nữa, về nhà”

Trình Uyên gật đầu, nói: “Tôi đưa cô về”

“Nói linh tinh, muộn thế này rồi, một người đàn ông trưởng thành như anh còn để một cô gái yếu đuối như tôi về nhà một mình sao?” Mục Như Trăn cũng không

cảm ơn: “Nếu An Tương biết được cũng sẽ không tha cho anh”

Trình Uyên cười gượng.

Hai người rời khỏi quán bar, thuận đường đi về phía nhà Mục Như Trăn.

Không biết từ bao giờ, cách ăn mặc của Mục Như Trăn cũng đã thay đổi rất nhiều, không còn là váy bó sát người chỉ dài qua hông vẫn thường thấy nữa, hôm nay cô ta mặc một chiếc váy liền hoa nhỏ màu xanh lam nhạt.

Vải dệt rất mỏng rất mềm, những nơi nhô ra căng chặt, càng lộ ra dáng người.

Mục Như Trăn đi đằng trước, Trình Uyên đi đằng sau, hai người đi tách ra, cùng đi dưới ánh hoàng hôn ảm đạm.

Nơi này cách nhà Mục Như Trăn không xa, cho nên không cần lái xe.

Đọc đường đi, hai người đều không nói câu nào, nhưng mà Mục Như Trăn dường như có lời muốn nói với Trình Uyên, nhưng cũng không biết phải mở miệng như thế nào, cứ luôn muốn nói lại thôi.

Đến cửa khu nhà Mục Như Trăn, Trình Uyên nói: “Cô đến nơi rồi, tôi về đây”

Mục Như Trăn gật đầu, sau đó dường như nhớ ra chuyện gì: “Này!”

“Sao vậy?” Trình Uyên hỏi.

“Anh phá hủy giấc mơ của tôi” Mục Như Trăn đột nhiên rất nghiêm túc nói với Trình Uyên.

Trình Uyên thật sự không biết nên đáp lại như thế nào. Mục Như Trăn không chỉ một lần nói ngay trước mặt anh và Bạch An Tương, hoàng tử cười ngượng trong lòng cô ta là Chủ tịch trẻ tuổi của Tập đoàn Tuấn Phong, cũng vì điều này mà không chỉ một lần muốn thúc đẩy hợp tác giữa công ty mình và Tuấn Phong.

“Cho nên, sáng ngày mai anh phải giúp tôi một chuyện!”
Mục Như Trăn đột nhiên chuyển đề tài, nói: “Giúp tôi xong, chúng ta thanh toán xong xuôi.”

Trình Uyên nghi ngờ nói: “Giúp chuyện gì?”

“Giúp tôi đánh một người” Mục Như Trăn nói.

Trình Uyên lập tức có phần không theo kịp bước nhảy vọt của cô ta, cười gượng nói: “Đừng gây chuyện, đánh nhau không phải thế mạnh của tôi đâu”

“Không được, anh nhất định phải đồng ý!” Mục Như Trăn nghiêm túc nói.

Trình Uyên cười gượng.

Sau đó Mục Như Trăn đi đến trước mặt anh, đá mạnh vào bắp chân anh một cái.

Phải biết, có rất ít thịt ở xương bắp chân, đá lên rất đau.

Trình Uyên lập tức đau đến nhe răng nhếch miệng: “Cô làm gì vậy?”

Mục Như Trăn nghiêm mặt nói: “Cú đá này thay cho An Tương, vì anh lừa cô ấy”

“..” Trình Uyên xoa xoa cẳng chân, phát tay coi như không muốn so đo với cô ta, xoay người bỏ đi.

Nhìn bóng lưng Trình Uyên, Mục Như Trăn im lặng nói: “Cũng đá cho chính tôi, tại anh hại người!”

“Này! Nhớ rõ chuyện anh đã đồng ý với tôi đấy, sáng sớm ngày mai tôi đến Tuấn Phong tìm anh!”

Trình Uyên nghe nói như vậy chuyển sang chạy chậm, sau đó tăng tốc cầm đầu chạy.

“Bà điên!” Anh thầm nói.

Vì uống rượu không thể lái xe được, Trình Uyên vẫy một chiếc xe taxi, sau đó quay về biệt thự Vịnh Ánh Trăng.

Đang định bước vào cửa, Bạch Long đột nhiên xuất hiện ở cửa.

Trình Uyên kinh ngạc nói: “Sao anh lại đứng ở đây?”

Bạch Long mặt không thay đổi nói: “Chuẩn bị tâm lý cẩn thận đi”

“Nghĩa là sao?” Trình Uyên khó hiểu.

“Hôm nay Thẩm Trác kia đã đến đây” Bạch Long nói xong, xoay người biến mất trong đêm tối.

Thẩm Trác?

Trình Uyên nhíu mày, thậm nói cô ta đến đây làm gì?

Có Bạch Long ở đây, sự an toàn của Bạch An Tương không thành vấn đề, nhưng mà cô ta đến đây làm gì?

Đột nhiên anh có dự cảm xấu.

Vào phòng khách, Trình Uyên luôn cảm thấy có gì đó là lạ.

Bạch An Tương nghe thấy tiếng động, từ trên tầng đi xuống, mặc một chiếc váy hoa nhỏ màu xanh lam nhạt giống như Mọc Như Trăn.

Không thể không nói, ai như thế nào hợp với kiểu trang phục đó.

Tuy rằng dáng người Mọc Như Trăn cũng đẹp, nhưng loại váy hoa nhỏ màu xanh lam nhạt này mặc trên người Bạch An Tương, lại càng phù hợp hơn, khiến vẻ đẹp của cô giống như tiên nữ trên đám mây vậy.

Trình Uyên không kiềm được nhìn đến ngẩn ngơ.

“Về rồi đấy à?” Bạch An Tương thản nhiên cười.

Chương 155

“Ừ, về rồi” Yết hầu Trình Uyên bắt đầu di chuyển, vội vàng gật đầu.

“Sao còn uống rượu nữa?” Bạch An Tương ngửi được mùi rượu, không kiềm được hỏi.

“Ừ, uống một ít”

ngoài lầu chưa nếm hàn Đông đình

“À, ăn rồi”

“Ồ, vậy nghỉ ngơi sớm đi” Bạch An Tương đáp lại một tiếng rồi nói.

Trình Uyên hơi ngẩn ra.

Tắm rửa sạch sẽ, về đến phòng, Bạch An Tương đã chui vào trong chăn rồi.

Bây giờ bọn họ ngủ cùng phòng nằm cùng giường, nhưng lại không chung chăn.

Nhìn cô đắp chăn dày như vậy vào giữa mùa hè, trái tim Trình Uyên không kiềm được thất lại.

“Hôm nay có ai đến không?” Trình Uyên hỏi.

Bạch An Tương năm nghiêng, mi mắt hơi khép: “Không có”

“Không có sao?” Trình Uyên kinh ngạc nói.

“Không có” Bạch An Tương lại khẳng định lần nữa.

Trình Uyên nằm bên cạnh cô rất lâu sau vẫn không thể bình tĩnh được.

Bạch Long sẽ không nói dối anh, nếu anh ta nói Thẩm Trác đã đến, vậy chắc chắn là đã đến.

Nhưng tại sao Bạch An Tương lại nói không có?

Nhìn trần nhà tối đen như mực, Trình Uyên suy nghĩ rất lâu, hỏi Bạch An Tương: “Nếu như, anh nói là nếu như, nếu có một ngày em nhìn thấy những thứ không hay, anh hy vọng em có thể tin tưởng anh”

Bạch An Tương quay lưng về phía anh gật đầu, thậm chí cô còn chẳng nói thứ không hay là thứ gì.

Cô cũng không muốn hỏi.

Tục ngữ nói, là của bạn cuối cùng sẽ là của bạn, nếu không phải là của bạn dù có ép buộc cũng chẳng có tác dụng gì, nếu đã muốn đi thì không giữ được, nếu không muốn đi thì không phải giữ.

Cô nhắc lại từng câu tự nói thầm với chính mình.

Nhưng không biết tại sao, nước mắt vẫn không nghe không chế tràn mi chảy ra.

Cũng may mà quay lưng về phía Trình Uyên, anh không nhìn thấy.

Mà rất lâu sau, Trình Uyên vẫn chưa thể ngủ được.

Ngày mai có rất nhiều chuyện, phải đưa ra phương pháp đối phó với sự đe dọa của sáu tập đoàn công ty, phải điều tra người bỏ thuốc độc, còn phải bí mật điều tra người bỏ thuốc có liên quan gì với Long Thâm Khang hay không, còn phải đối phó tên đề tiện Bạch Vĩnh Minh, đương nhiên, còn phải giúp Mực Như Trần đánh người.

Không biết qua bao lâu.

Từ trong chăn của Bạch An Tương đột nhiên có một bàn tay nhỏ nhắn vươn ra, sau đó nắm tay Trình Uyên.

Trình Uyên đột nhiên kinh ngạc, vội vàng nghiêng đầu nhìn sang Bạch An Tương, lúc này mới phát hiện cô cũng đang nhìn mình chằm chằm.

Hai người nhìn nhau rất lâu, Bạch An Tương đột nhiên dịch người lại gần chỗ Trình Uyên, sau đó chui vào lòng Trình Uyên.

Nhịp tim Trình Uyên không kiềm được đập nhanh hơn.
“Em muốn, cho anh” Bạch An Tương nhẹ nhàng nói.
Trình Uyên cảm thấy mình sắp bay lên đến nơi.

Nhưng mà, anh lại không thể làm như vậy, bởi vì nếu thật sự làm như vậy, nhịp tim Bạch An Tương chắc chắn không thể nào ổn định được, cảm xúc cũng sẽ tăng vọt, hoặc là căng thẳng.

Như vậy quá nguy hiểm.

Vươn tay ôm thân thể mềm mại vào lòng, Trình Uyên hôn lên trán sáng bóng của cô một cái.

“Đợi một thời gian đi, anh không muốn em gặp nguy hiểm” Trình Uyên thấp giọng nói.

“Em không sợ” Bạch An Tương nhẹ giọng nói.
Trình Uyên vẫn lắc đầu: “Anh sợ”

Bạch An Tương bĩu môi, nhưng trong lòng lại dâng lên cảm giác ngọt ngào.

Giờ phút này trong một nhà trọ nào đó, trong phòng ngủ của Thẩm Trác.

Thẩm Trác cũng trần trọc nghiêng người, một mình một gối khó ngủ.

Hôm nay cô ta lấy hết can đảm đi gặp Bạch An Tương, ban đầu cô ta cũng không thêm để ý đến Bạch An Tương.

Nhưng khi nhìn thấy gương mặt làm mọi người say mê của Bạch An Tương, Thẩm Trác không chắc chắn được nữa.

Nhưng mà trước mặt Bạch An Tương, cô ta vẫn cố gắng tìm ra ưu thế của mình, muốn làm cho Bạch An Tương biết khó mà lui.

Nhưng Bạch An Tương lại lộ ra dáng vẻ không sợ hãi gì, có cảm giác như, có thể thì cô ta cứ lấy đi vậy.

Thẩm Trác không làm gì được.
Có điều, cô ta cũng không lo lắng.

Bởi vì sáng hôm sau, Trình Uyên sẽ mất hết danh dự, nếu anh lựa chọn Bạch An Tương, như vậy nhất định phải từ bỏ Tuấn Phong.

Đến lúc đó, anh chẳng còn là cái gì nữa.

Bạch An Tương sẽ đi theo một người đàn ông không có gì cả sao?

Hoặc là nói cách khác, Trình Uyên sẽ nhờ Bạch An Tương đi theo một kẻ trắng tay như anh sao?

Thứ tốt đẹp của tình yêu chính là vừa thực tế lại vừa tàn nhẫn.

Thậm Trác nghĩ, đợi đến khi anh không còn gì cả, chẳng còn là thứ gì nữa, mình lại đứng ra đưa tay giúp đỡ anh, anh nhất định sẽ biết ơn đến mức lấy thân báo đáp chứ?

Chắc chắn!

Cả đêm không ngủ, khi trời tờ mờ sáng, Bạch An Tương lại ngủ thiếp đi.

Trình Uyên cẩn thận rút tay mình ra, cảm thấy tê dại như không phải của mình.

Trình Uyên mặc quần áo cẩn thận, đi ra khỏi Vịnh Ánh Trăng.

Những hàng quán ven đường đã thấp bếp lò, bánh quẩy màu vàng óng lăn lộn trong chảo dầu, lồng hấp cũng bốc lên hơi nóng hầm hập.

Trình Uyên hơi đói, vì vậy đi đến trước quầy bánh quẩy, gọi hai bánh quẩy một cốc sữa đậu nành.

Lúc này Trình Uyên phát hiện, trên bàn bánh quẩy còn có một vị khách đang ngồi, trước mặt anh ta có bốn, năm bánh quẩy và một bát tào phớ. Vừa ăn vừa giả vờ vô tình liếc mắt nhìn qua Trình Uyên.

Trong lòng Trình Uyên âm thầm chuyển động, nghĩ, đây chính là cái đuôi mà Thời Sách nói.

Bây giờ còn sớm, có rất ít người, cho nên bánh quẩy và sữa đậu nành nhanh chóng được bung lên.

Bác trai trung niên rán bánh quẩy bung sữa đậu nành cho Trình Uyên, cười ha ha nói: “Quảng thâm mắt đậm như vậy, tối hôm qua không ngủ ngon à?”

Trình Uyên cười gượng nói: “Mất ngủ hai ngày rồi”

“Vì chuyện gì?” Ông chủ dùng đĩa nhỏ gắp cho anh một chút dưa muối miễn phí.

Trình Uyên liếc mắt nhìn chằm chằm cái đuôi của mình, cười nói: “Không có gì, gân đầu gắp phải chút phiến toái thôi.”

“Chuyện làm ăn à?”

Bánh quẩy rán xong được đặt lên bàn, vì vẫn còn sớm cho nên không đông người cho lắm, ông chủ dứt khoát ngồi lên băng ghế bên cạnh Trình Uyên, châm một điếu thuốc nói chuyện phiếm với anh.

“Có hết” Trình Uyên nói: “Nhưng mà gia đình và công việc có xung đột, tôi phải đưa ra lựa chọn”

Ông chủ cười: “Cậu chưa từng nghe người ta nói sao? Khi phải đối mặt với sự lựa chọn giữa vợ và sự nghiệp, đương nhiên phải chọn sự nghiệp, có sự nghiệp sẽ kiếm được tiền, có tiền thì người vợ như thế nào mà không cưới được chứ?”

Trình Uyên cười trêu chọc: “Vậy ông chủ, tôi cho ông mười triệu, ông bỏ vợ ông đi có được không?”

“Không lừa cậu nhóc con, tôi và vợ tôi ngày nào cũng cãi nhau, tôi đã muốn bỏ bà ta từ lâu rồi” Ông chủ nói.

Mới nói đến đây, có người đến mua bánh quẩy, ông chủ vội vàng dập thuốc đi bán hàng.

Đợi mấy người mua bánh quẩy đi rồi, ông chủ lại châm điếu thuốc nữa, quay về ngồi trước mặt Trình Uyên cười hì hì nói: “Nhưng cậu nói cho tôi mười triệu để tôi bỏ bà ta, vậy không được rồi”

“Tại sao?” Trình Uyên tò mò hỏi.

“Người nghèo cũng nghèo rồi, người giàu cũng giàu rồi, tôi chưa từng nhìn thấy mười triệu, cũng không dám nghĩ đến, đừng nói không có ai cho, cho dù có người cho thì tôi cũng không thể bán vợ được đúng không?”

“Thứ này, nói ra thì không dễ nghe, trong lòng cũng áy náy:

Trình Uyên dùng câu ông ta vừa nói: “Nếu ông có mười triệu, nhất định có thể cưới được một người vợ xinh đẹp hơn”

“Vẫn là câu nói đi, trong lòng áy náy” Ông chủ nói:

“Người ta đi theo cậu nửa đời người, cũng không bởi vì cậu không có mười triệu mà rời bỏ cậu, cậu không thể vì có mười triệu mà bỏ rơi người ta được, huống chi, tôi và vợ tôi cãi nhau, phần lớn đều vì bọn trẻ.”

“Vợ chồng áy mà, có thể âm ỉ vì tiền, không thể chia tay vì tiền được, nếu không sẽ bị người ta chê cười”

Ông chủ nói những lời này Trình Uyên không để ý, nhưng có một câu lại khiến anh nhớ kỹ.

Áy náy!

Anh thở dài, đưa tiền cho ông chủ, đứng dậy rời đi.

“Còn chưa ăn xong mà?” Ông chủ gọi anh.

Trình Uyên cười nói: “Nếu còn lãng phí thêm nữa, tôi sẽ không còn mười triệu nữa đâu”

Ông chủ vui vẻ: “Nhóc con cậu cũng thật biết đùa, nói cứ như cậu có mười triệu ấy nhỉ”

Trình Uyên vẫy vẫy tay với ông chủ.

Trùng hợp đúng lúc này Mục Như Trăn gọi điện thoại đến.

Chương 156

Mục Như Trăn gọi điện thoại tìm Trình Uyên không có ý đồ gì khác, chỉ nói với Trình Uyên cô ta đang đợi anh ở Tuấn Phong.

Trình Uyên chưa bao giờ nghĩ đến chuyện chủ động đi tìm người đánh nhau, trong lòng rất thấp thỏm, sau khi để điện thoại xuống, chuyện đầu tiên là tìm Bạch Long.

“Dạy ấy chiêu, tôi phải đ tợn với người ta”

Trình n nói thẳng vào vấn đề. –

Bạch Long mặt không thay đổi lắc đầu, dội thẳng một “chậu nước lạnh” lên đầu anh, nói: “Nước đến chân mới nhảy, hoàn toàn không thể nào làm được, chuyện này trừ khi anh cực kỳ có thiên phú”

Trình Uyên hỏi Bạch Long: “Tôi có tính là có thiên phú không?”

Bạch Long chăm chú nhìn anh, sau đó lắc đầu.

Trình Uyên có phần thất vọng, nhưng vẫn không cam lòng: “Vậy phải như thế nào mới coi là có thiên phú?”

Bạch Long suy nghĩ một lát nói: “Trương Vô Ky”

Núi Võ Đang, Trương Vô Ky bị Triệu Mẫn gây khó dễ không thể sử dụng Càn Không Đại Na Di, cũng không được sử dụng Cửu Dương Thần Công, Trương Tam Phong truyền dạy ngay tại chõ, Trương Vô Ky đã học ngay được Thái Cực Quyền, người này quả thật là có thiên phú.

Trình Uyên suýt nữa bị Bạch Long làm cho tức hộc máu.

“Mẹ nó đó là phim”

Bạch Long thần nhiên nói: “Người bình thường mới học võ hoàn toàn không thể theo kịp, cho dù có thể nhớ

được, khi đánh nhau vừa kích động một cái thì đã quên hết sạch rồi”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Trình Uyên nóng nảy hỏi.

Bạch Long im lặng một lát nói: “Xương sườn, yết hầu, sau gáy, nơi tiếp nối giữa quai hàm và gáy, đũng quần, nếu những vị trí này bị trúng đòn nặng, sẽ mất khả năng chiến đấu trong thời gian ngắn”

“Hả?”

“Anh nhớ kỹ mấy chỗ này là được, những cái khác không cần quan tâm” Bạch Long nói.

Trình Uyên vội vàng lấy điện thoại di động ra, bật chức năng thu âm nói với Bạch Long: “Đến đây, lặp lại một lần nữa đi.”

“..” Bạch Long.

Trên đường đến Tập đoàn Tuấn Phong, Trình Uyên học thuộc suốt dọc đường.

Nhìn thấy Mục Như Trăn, sau khi Mục Như Trăn kéo anh vào chiếc xe Cruze của cô ta xong, Trình Uyên vẫn đang lăm lăm những vị trí hiểm yếu mà Bạch Long vừa truyền dạy cho anh.

Nhưng mà, khi Mục Như Trăn chở Trình Uyên đến một cửa hàng làm đẹp vừa mới mở cửa, Trình Uyên bối rối.

Vì Mục Như Trăn chỉ vào một người phụ nữ mảnh mai tóc gọn sóng nói: “Đánh cô ta”

Trình Uyên kinh hãi há to miệng: “Phụ nữ sao?”

Mục Như Trăn nghiêm túc gật đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ nó tôi không phải mới nhìn cô ta một hai ngày đâu”

“..” Gương mặt Trình Uyên khó coi giống như vừa nuốt phải một con ruồi vậy.

Đàn ông làm sao có thể đánh phụ nữ được chứ?

Uổng công anh còn học thuộc suốt dọc đường, còn tưởng tượng ra vô số hình ảnh nhiệt huyết kích động, nhưng mà... kết quả lại là phụ nữ, còn rất gầy nữa.

“Chị Hai đừng gây chuyện nữa được không?” Trình Uyên làm vẻ mặt cầu xin: “Tôi là đàn ông đấy”

Mục Như Trăn nói với Trình Uyên: “Ngày hôm qua cô ta dẫn theo hai người nữa đến công ty của chúng tôi đánh tôi, còn giật mất rất nhiều tóc của tôi, nếu không phải chồng cô ta ngăn lại, tôi đã bị bọn họ xé hết quần áo, bọn họ bắt nạt tôi như vậy, chẳng lẽ anh không trả thù cho tôi sao?”

“Áy...”

“Trình Uyên anh phải suy nghĩ cho kỹ, tôi là bạn thân nhất của An Trương đấy”

Trình Uyên không còn gì để nói: “Đây là lý do cô hãm hại chồng của bạn thân nhất à?”

Bây giờ nghĩ lại, ngày hôm qua Mục Như Trăn đến quán bar uống rượu, có lẽ hoàn toàn không phải vì lý do bị giục cưới như cô ta nói, lý do đó thì cùng lắm cũng chỉ để mượn đề tài nói chuyện của mình thôi, hoặc là dựa vào đó để phát triển thêm.

“Anh có đánh không?” Mục Như Trăn ép hỏi anh.

Trình Uyên cười khỏ hỏi: “Vậy dù sao cô cũng phải nói cho tôi biết, tại sao bọn họ lại bắt nạt cô chứ?”

Mục Như Trăn nghĩ rồi tức giận nói: “Cô ta nói tôi dụ dỗ chồng cô ta”

“Vậy cô có dụ dỗ không?”

“Nhảm nhí, anh ngu à, dụ dỗ thì tôi còn cần anh đến trả thù cho tôi à?”

“Ừ, rất có lý” Trình Uyên gật đầu.

Sau đó Mục Như Trăn kể lại chuyện đã xảy ra.

Hóa ra, chồng của người phụ nữ này tên là Lưu Đại Quân, là lãnh đạo trực tiếp của Mục Như Trăn.

Mà Mục Như Trăn lại là người xinh đẹp nhất phòng ban bọn họ, vì công việc nên thường xuyên tiếp xúc với Lưu Đại Quân, bị người xấu cố tình bịa đặt ác ý.

Lời đồn truyền đến tai vợ của Lưu Đại Quân, làm sao có thể chịu được? Bà vợ dẫn người đến công ty bọn họ gây chuyện âm ỉ, sau đó còn đánh Mục Như Trăn.

Mục Như Trăn rất âm úc, nếu Lưu Đại Quân đẹp trai thì cũng thôi, nhưng lại trông rất tâm thường, con người cũng thành thật, năng lực có hạn, tính cách cũng hơi nhu nhược.

Mục Như Trăn đã nói, tôi có mù đâu, sao có thể thích trưởng phòng Lưu được chứ?

Sau đó vợ của Lưu Đại Quân lại càng hung dữ hơn.

“Anh nói xem có làm người ta tức không?” Mục Như Trăn hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên nặng nề gật đầu: “Tức thật, quả thật là khinh người quá đáng!”

“Vậy anh có giúp tôi đánh cô ta không?” Mục Như Trăn hỏi.

Trình Uyên lập tức rên: “Chị Hai ơi, bạo lực không thể giải quyết được vấn đề đâu”

Mục Như Trăn hừ lạnh một tiếng: “Anh không đánh đúng không? Anh không đánh tôi tự đánh!”

“Hả?”

Không đợi Trình Uyên có bất kỳ phản ứng nào, Mục Như Trăn đã đẩy cửa xe ra, thuận tay mở cốp sau xe, rút một cây gậy bóng chày từ bên trong ra.

Gió mát lướt nhẹ, mái tóc dài sau lưng tung bay, một tay cô ta cầm gậy, đi về phía cửa hàng làm đẹp cực kỳ kiên định.

Nhìn bóng lưng hiên ngang oai hùng của cô ta, Trình Uyên không kiềm được nuốt nước bọt.

“Bốp rầm..”

Ngay khi Trình Uyên còn đang cảm thán, Mục Như Trăn đã bắt đầu đập phá, đầu tiên cô ta đập vỡ cửa thủy tinh đang đóng.

Người phụ nữ mảnh mai tóc xoăn sóng hoảng sợ, quay đầu nhìn thấy Mục Như Trăn, lập tức nóng lên: “Con hồ ly tinh này còn dám đến đây? Ngày hôm qua bị đánh còn chưa đủ phải không?”

Mục Như Trăn giơ gậy lên đánh về phía cô ta.

Tóc Xoăn thấy trong tay Mục Như Trăn có gậy, sợ hãi đến mức vội vàng quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa hét to: “Bớ người ta, đánh chết người rồi!”

Trong nháy mắt, có rất nhiều người vây quanh cửa hàng làm đẹp.

Mục Như Trăn lạnh mặt vừa đuổi đánh Tóc Xoăn vừa không ngừng đập nát tất cả những thứ có thể đập nát được.

Đúng lúc này, có hai người đàn ông từ trong đám người xông ra, một người đứng trước mặt bảo vệ Tóc Xoăn, người còn lại vội vàng ngăn Mục Như Trăn lại.

“Ôi chao, Tiểu Mục à, có chuyện gì từ chúng ta từ từ bàn bạc, cô làm gì thế?”

Thấy có đàn ông xuất hiện, Trình Uyên cũng không thể ngồi trong xe nhìn được nữa, lập tức đẩy cửa xe đi ra ngoài.

Vừa đi vừa lảm nhảm: “Đừng quần yết hầu sau gáy đừng quần quai hàm sau gáy đừng quần... Đừng quần... Đừng quần”

“Mọi người mau đến mà xem, kẻ thứ ba đánh người này, bà con chòm xóm không biết đâu, con hồ ly tinh này chính là người thứ ba không biết xấu hổ, chuyên môn đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác” Thấy có chỗ dựa, lá gan của Tóc Xoăn cũng lập tức to ra, cô ta chỉ Mục Như Trăn gào thét âm ỉ.

“Chồng tôi có quyền có thể có địa vị, mặt mũi cũng đẹp trai, cô ta chủ động dụ dỗ chồng tôi, các vị nói xem, sao

trên thế giới lại có thể có loại phụ nữ không biết xấu hổ như vậy được?”

Tiếng gào thét và khóc rống của bà ta vang lên, trong nháy mắt đã giành được sự lên tiếng ủng hộ của những quần chúng đứng xem xung quanh.

“Oa, hóa ra là như vậy, cô gái kia đúng là không biết xấu hổ”

“Bây giờ người thứ ba đã ngang ngược đến mức này rồi sao?”

“Quả thật là...”

Người ngăn Mục Như Trăn lại là người đàn ông đầu hói, khoảng ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, vừa đen vừa lùn, gương mặt chỉ có thể dùng từ thô thảm không nỡ nhìn để miêu tả.

Ông ta thấy to chuyện rồi, không kiềm được nói với Tóc Xoăn: “Được rồi, cô đừng nói linh tinh, chúng tôi không có gì hết”

Thật ra da mặt Mục Như Trăn rất mỏng, cô ta không thể làm ra những chuyện gào thét được, cho nên giờ phút này hoàn toàn rơi xuống thế yếu, tức giận đến mức gương mặt đỏ bừng, thân thể không ngừng run rẩy.

Đúng lúc này, Trình Uyên đẩy đám người ra, đi đến trước mặt người đàn ông đầu hói.

Tát một cái “bốp”.

Chương 157

Không nói hai lời, Trình Uyên xông lên, tát thẳng lên mặt người đàn ông kia.

Một cái tát này rất vang dội, khiến tất cả mọi người đều sợ hãi, giống như một đám người đang đứng xem biểu diễn xiếc, đột nhiên có người ngã khỏi dây thép vậy, toàn bộ thế giới cũng chấn động theo.

Mục răn CN n ì ên lại ra tay, hơn nữa còn không p đi à đánh Tóc Xoăn. Không khí dường như đông cứng lại.

Người đàn ông đầu hói ôm mặt cũng bối rối.

Lúc này, Trình Uyên lại lên tiếng, anh chỉ vào mặt người đàn ông đầu hói nói: “Mẹ nó là ông định đùa giỡn Như Trần nhà chúng tôi đấy à?”

Nhà các anh...?

Mục Như Trần đột nhiên nhìn về phía Trình Uyên.

Cả đám quần chúng hóng chuyện đều mở to hai mắt, dường như cũng không ngờ được ngoài bộ phim này ra vẫn còn có kịch vui để xem.

Người đàn ông đầu hói nhìn bộ dạng hung hăng dữ tợn của Trình Uyên, sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy, ôm mặt lộ ra vẻ sợ hãi phủ nhận nói: “Tôi không có... Không có, đều là hiểu lầm... Hiểu lầm!”

“Hiểu lầm chó má!” Trình Uyên phẫn nộ nắm chặt cổ áo ông ta, nói: “Ngay cả vợ ông cũng thừa nhận rồi, ông còn dám nói là hiểu lầm sao? Người của Trần Thiên Bá của tôi mà ông cũng dám trêu chọc sao, mẹ nó ông không còn muốn sống nữa à?”

Người đàn ông đầu hói vừa nhìn đã biết là loại người nhất gan sợ phiền phức, bị Trình Uyên gào rống, sợ hãi

đến mức hai chân cũng mềm nhũn, ông ta vội vàng xin tha thứ: “Đại ca đừng nóng giận đừng nóng giận, thật sự chỉ là hiểu lầm, vừa... Vừa nãy là do vợ tôi nói linh tinh thôi”

Tóc Xoăn cũng không phản ứng lại được, thấy trên tay Trình Uyên vẫn còn quán băng vải, vừa nhìn đã biết là loại người xấu thường xuyên đánh nhau.

Hơn nữa cái tên Trần Thiên Bá gì đó này, cô ta nghe thôi cũng đã sợ rồi.

“Đại ca... Đại ca anh bớt giận, thật ra tôi cũng chỉ nói linh tinh thôi, thật sự chỉ nói linh tinh thôi, anh xem, anh nhìn người đàn ông của tôi đi, đã nhát gan, ngoại hình còn... Phải không, bạn gái của anh xinh đẹp như vậy, sao có thể để ý chồng tôi được chứ?” Tóc Xoăn cũng uyển chuyển cẩn thận nói.

“Không đúng thì phải?” Trình Uyên cười lạnh lùng: “Sao tôi lại nghe thấy Như Trăn nhà tôi nói, cô đã chạy đến công ty bọn họ gây chuyện, còn đánh Như Trăn nữa?”

“Chuyện này..” Sắc mặt Tóc Xoăn lập tức trắng bệch.

Vừa nãy người đàn ông ngăn Tóc Xoăn lại cũng đã phản ứng lại, nghi ngờ liếc mắt nhìn Trình Uyên.

“Không phải chứ, mẹ nó anh là ai?” Người đàn ông cao lớn cường tráng nghiêng đầu, vẻ rất bất cần đời. Nói xong hắn ta còn xắn tay áo mình lên.

Trình Uyên âm thầm ước lượng một lát về trình độ người đàn ông này, cảm thấy mình không phải đối thủ của hắn ta, sau đó trong đầu điên cuồng tìm kiếm những bí quyết mà Bạch Long đã từng nói với anh.

“Cái gì ấy nhỉ? Chỗ nào với chỗ nào?” Đầu óc trống rỗng.

“Không phải tôi vừa mới nói rồi sao? Tôi là bạn trai của Mục Trăn!” Tuy rằng không nhớ được bí quyết, nhưng về khí thế Trình Uyên cũng không thể thua được, anh to gan mở miệng nói: “Mẹ nó anh là ai vậy?”

“Chị, anh rể, hai người đừng sợ” Người đàn ông cao to vô cánh tay Tóc Xoăn, cười lạnh lùng: “Em hoàn toàn

chưa từng nghe đến nhân vật tên là Trần Thiên Bá trong xã hội đen bao giờ, có lẽ chỉ là một tên côn đồ không có tên tuổi thôi”

Xã hội đen?

Nghe đến từ này, Trình Uyên không vững dạ lắm, nhưng mà anh cũng không sợ hãi chút nào, vì anh thật sự có người trên đường phố.

Lúc này Tóc Xoăn mới tỉnh táo lại, mình có lực lượng hùng hậu, lại có em trai có máu mặt trong xã hội đen ở đây, mình sợ cái quái gì chứ.

Vì vậy cô ta đột nhiên trở mặt, giận dữ nói: “Sao, thả con hồ ly lẳng lơ nhà anh ra ngoài dụ dỗ đàn ông của người

†a mà các anh còn lý sự à?”

“Còn định đánh chúng tôi? Còn có đạo lý gì nữa không?”

Cô ta vừa nói một câu, lập tức kích động đám đông đang đứng xem, mọi người đều nhao nhao tỏ ra ghét bỏ và khinh thường Trình Uyên và Mục Như Trăn, miệng cũng bắt đầu lái nhải mắng chửi.

“Đúng vậy, thật không biết xấu hổ!”

“Tại sao lại có thể có loại người như vậy chứ? Dụ dỗ chồng người ta mà bọn họ còn lý sự?”

“Phải đấy, anh xem người ta bị bắt nạt kia”

“Dám bắt nạt chị tôi, mẹ nó tôi giết chết anh!” Người đàn ông cao to bị nhiễm cảm xúc của quần chúng, máu nóng bốc lên đầu, giận sôi gan, vung nắm đấm đánh về phía Trình Uyên.

Trình Uyên thấy thế, sắc mặt thay đổi, trong đầu đột nhiên xuất hiện một từ “đững quần!”

Khi nắm đấm của người đàn ông cao to sắp nện lên mặt Trình Uyên, Trình Uyên nhắc chân quất thẳng vào đững quần hắn ta!

“A!” Người đàn ông cao to lập tức đau đến mức thu lại nắm đấm bùm đững quần mình, thân thể cũng cong

xuống như con tôm.

“Mẹ nó anh chơi bản...”

Đúng lúc này, lại một từ nữa nhảy vọt lên trong đầu Trình Uyên “gáy!”

Người đàn ông cao to vừa khom người xuống, vừa giơ tay chỉ Trình Uyên toan mắng anh không tuân theo quy tắc, kết quả, đằng gáy lại ăn trọn một cú khuỷu tay mạnh mẽ của Trình Uyên.

Huych!” Ngã xuống đất, lập tức ngất xỉu.

Cảnh tượng này xuất hiện quá nhanh, cũng kết thúc quá nhanh, mà tuy rằng Trình Uyên rất căng thẳng, nhưng một loạt những đòn đánh này trong mắt người khác lại Vô cùng gọn gàng, trôi chảy thuần thục.

Lần này tất cả mọi người đều tròn tròn mắt.

Tóc Xoăn cũng há hốc miệng rất lâu không nói nên lời. Hai chân người đàn ông đầu hói cũng bắt đầu run rẩy. Mục Như Trăn lại càng kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

Tuy rằng Trình Uyên rất căng thẳng, nhưng giờ phút này lại giả vờ làm bộ rất bình tĩnh, lạnh lùng nói với Tóc Xoăn: “Tự cô muốn nói thật, hay để tôi đánh đến lúc cô nói thật?”

Tóc Xoăn nhũn cả chân, lập tức ngồi bệt xuống đất, cầu xin: “Đại ca đừng tức giận, tôi nói tôi nói”

Hóa ra Tóc Xoăn rất thích chơi mạng chược, nhưng không biết tại sao gần đây cứ thua suốt, thua đến lúc không còn đồng nào nên đi tìm chồng cô ta đòi tiền.

Nhưng mà mỗi lần đến đòi tiền chồng, chồng cô ta cũng không hào phóng cho lắm, vì vậy Tóc Xoăn mới gây chuyện với chồng cô ta.

Khoan hãy nói, mỗi lần gây âm ỉ, chồng cô ta thật sự ra tay rộng rãi hơn nhiều.

Vì vậy, lần này Tóc Xoăn thay đổi phương pháp gây chuyện với chồng cô ta, đúng lúc này lời đồn liên quan

đến chồng cô ta và Mục Như Trăn cũng truyền đến tai cô ta.

Tóc Xoăn nói xong thì cầu xin: “Đại ca, đều là lỗi của tôi, tôi xin lỗi các anh, cầu xin các anh tha thứ cho tôi lần

này đi, các anh cần bao nhiêu tiền bồi thường xin cứ nói”

Đừng nói Trình Uyên, ngay cả quần chúng hóng chuyện cũng hiểu hết rồi.

“Mẹ nó, hóa ra kẻ không biết xấu hổ chính là cô!”

“Thế giới rộng lớn loại chim nào cũng có mà”

“Ai cưới được người vợ như cô, coi như người đó gặp vận đen tám đời!”

Quần chúng hóng chuyện bắt đầu nói ngược lại theo số lượng lớn.

Trình Uyên lắc đầu: “Chúng tôi không thiếu tiền!”

“Hả?” Tóc Xoăn và người đàn ông đầu hói nghe nói như vậy, hai người quay sang nhìn nhau.

Trình Uyên tiếp tục nói: “Ngày mai đến công ty của chồng cô lặp lại những gì mà cô vừa mới nói, cũng xin lỗi Như Trăn trước mặt tất cả mọi người, có thể làm được không?”

“Chuyện này..” Tóc Xoăn tỏ vẻ mặt khó xử.

Trình Uyên thờ ơ nói: “Không làm được, chúng ta cứ xử lý theo quy tắc xã hội đen thôi!”

“Không không không... Có thể, chúng tôi có thể làm được!” Tóc Xoăn vội vàng nói.

Trình Uyên gật đầu, sau đó vỗ gương mặt người đàn ông đầu hói nói: “Thật ra ông cũng biết rõ chuyện gì xảy ra, nhưng ông không nói, là cảm thấy gây ra chuyện tai tiếng với một đồng nghiệp nữ xinh đẹp có thể thỏa mãn được lòng hư vinh của ông đúng không?”

“Hoặc là, ông không dám nói, ông sợ phiền toái, sợ đồng nghiệp chê cười?”

Người đàn ông cố gắng cúi đầu không dám thốt ra tiếng nào.

Trình Uyên thở dài: “Gương mặt xấu xí, lại không có chút trách nhiệm nào, vì sự nhu nhược của ông mà làm hại một cô gái trong sạch bị người ta cười nhạo, lương tâm của ông không cảm rứt sao?”

Người đàn ông đầu hói liên tục gật đầu.

Đúng lúc này, cơ thể người đàn ông cao to co giật một cái, sau đó đột nhiên ngồi dậy.

Chương 158

Trình Uyên hết hồn, theo phản xạ có điều kiện lại nện xuống gáy hắn ta nhất nữa.

Người đàn ông cao to lại ngất xỉu lần nữa.

“Hả..”

Người lãnh đạo của Mục Như Trăn cùng với vợ ông ta sợ

hãi TT. sắc yết cũng AI ụ ê

“Ông nhớ kỹ” Cuối cùng Trình Uyên nói với người đàn

ông đầu hói: “Là đàn ông phải biết chịu trách nhiệm, cũng đừng sợ phiền phức, càng sợ phiền toái sẽ lại càng phiền toái. Nếu sau này vợ ông lại đến gây chuyện âm ỉ, vậy đừng trách tôi dạy cho các ông biết phải làm người như thế nào”

“Dạ dạ dạ..” Hai vợ chồng vội vàng gật đầu như giã tỏi.

“Đi thôi” Trình Uyên nói với Mục Như Trăn.

Hai người rời chốn tai tiếng này trước mặt bao nhiêu người, quần chúng hóng chuyện thấy không còn chuyện gì vui để xem nữa, cũng tản ra ai đi đường nấy.

Lúc này, người đàn ông cao to “vụt” một tiếng, lại đột ngột ngồi dậy.

“Người đâu rồi?” Hắn ta nổi giận ùng ùng nói.

Tóc Xoăn và người đàn ông đầu hói nhìn nhau, sau đó Tóc Xoăn “Oa!” một tiếng, ngồi sụp xuống đất khóc to.

Người đàn ông cao to lại xấn tay áo lên: “Chị, chị đừng buồn, em báo cho mấy anh em trong băng đảng, tìm anh ta về trút giận cho chị!”

“Được rồi!” Lúc này, người đàn ông đầu hói hét lớn một tiếng.

Có lẽ ông ta chưa từng nổi giận trước mặt hai chị em nhà này, cho nên tiếng rống to này khiến hai người đều kinh ngạc.

Tóc Xoăn cũng quên khóc luôn.

Người đàn ông cao to cũng quên cả khoác lác.

“Còn ngại chưa đủ mặt mặt sao?” Người đàn ông đầu hỏi khiến trách, sau đó toàn thân mệt mỏi: “Quên đi bà xã, đừng gây chuyện nữa”

Trình Uyên ngồi trong xe của Mục Như Trăn, khoe môi nhếch lên nụ cười thản nhiên, trong lòng cũng vô cùng hả hê.

Cho đến bây giờ anh chưa từng nghĩ đến, giá trị vũ lực của mình lại cao đến mức như vậy, không kiềm được tự tưởng tượng ra bản thân trâu bò như thế nào, oai phong như thế nào, không có gì bất ngờ xảy ra, nếu Mục Như Trăn không cắt ngang anh, có lẽ anh còn muốn dựa vào thiên phú kinh người của mình, đánh khắp thiên hạ không có kẻ địch rồi.

“Kẹt!” Mục Như Trăn đột nhiên phanh xe lại, thân thể Trình Uyên đột nhiên bị đẩy về phía trước, suýt nữa va vào kính chắn gió rồi.

“Sao vậy?” Trình Uyên cúi kính nói.

Mục Như Trăn đột nhiên lộ ra gương mặt lạnh lùng, cực kỳ phân nộ hét lên với anh: “Ai bảo anh giả vờ là bạn trai tôi?”

“Hả?” Trình Uyên bối rối.

“Anh dựa vào cái gì?” Mục Như Trăn lớn tiếng gào thét.

Trình Uyên bị cô ta làm cho hoàn toàn chẳng hiểu gì cả, nghĩ trước đó không phải từng đóng giả làm bạn trai rồi sao, hơn nữa còn ở ngay trước mặt ba mẹ cô ta.

Gào với anh xong, Mục Như Trăn đột nhiên giống như không sao cả, thở ra một hơi, sau đó hơi phiên toái phát tay: “Đồ ngu, bảo anh đánh người phụ nữ kia, anh lại đi đánh người đàn ông”

“..” Trình Uyên.

Sau đó Mục Như Trăn tiếp tục lái xe đi.

Lòng của phụ nữ như kim đáy biển, Trình Uyên sừng sốt rất lâu, hoàn toàn không biết Mục Như Trăn đang làm cái gì.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, tính cách Mục Như Trăn cũng coi như hướng ngoại, nhưng mặc dù như vậy, vẫn không phải đối thủ của loại phụ nữ chanh chua như Tóc Xoăn kia, hai người vốn dĩ không cùng một cấp bậc.

Nếu chuyện này đổi lại thành Bạch An Tương, không phải sẽ bị tức chết hay sao?

Lúc này Trình Uyên đột nhiên lo lắng không hiểu ra sao, tình huống sau này nếu Bạch An Tương đi làm.

“Này, đừng nói với ai đây” Mục Như Trăn nói với Trình Uyên.

Trình Uyên gật đầu, đột nhiên hỏi cô ta: “Cô còn có thể quay về công ty cô đi làm không?”

Mục Như Trăn bĩu môi nói: “Nói linh tinh, không quay về đi làm thì anh nuôi tôi chắc?”

“..” Trình Uyên.

Mục Như Trăn chỉ buột miệng, nhưng nói xong cũng biết mình nói sai rồi, gương mặt không kiềm chế được đỏ lên.

“Anh vẫn nên nuôi vợ mình cho tốt đi” Cô ta nói thêm một câu.

Trình Uyên bất đắc dĩ cười nói: “Chuyện này mà còn quay về sẽ lúng túng đến mức nào chứ, đợi người phụ nữ chanh chua kia xin lỗi cô xong, thì xin từ chức đi”

Mục Như Trăn nhú mày chỉ Trình Uyên nói: “Tôi cảnh cáo anh, tôi là bạn thân nhất của An Tương...”

“Ngừng ngừng!” Trình Uyên dù sao vẫn sợ Mục Như

Trăn, vội vàng nói: “Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn chuẩn bị một công ty cho An Tương, muốn cô đến giúp cô ấy”

Mục Như Trăn ngượng ngừng rút tay lại, có phần có tật giật mình nói: “Như vậy còn tạm được”

Cô ta đưa Trình Uyên về Tuấn Phong.

Sau khi Trình Uyên xuống xe, vẫy tay với cô ta, Mục Như Trăn xoay mặt sang chỗ khác, giả vờ không nhìn thấy.

Đợi Trình Uyên xoay người đi vào trong tòa nhà, cô ta lại quay đầu lại, ánh mắt mê mẩn nhìn bóng lưng Trình Uyên.

“Đáng ghét chết đi được!”

Sau khi quay về Tuấn Phong, Trình Uyên ngồi trong phòng làm việc nhắm mắt lại chợp mắt một lát.

Vương Tử Yên bưng một cốc cà phê đến đặt lên bàn Trình Uyên, nhẹ nhàng nói: “Chủ tịch, lát nữa họp hội đồng quản trị...?”

Trình Uyên phát tay: “Hôm nay không họp”

Vương Tử Yên nghe vậy sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Lại nhìn vẻ như không sao của Trình Uyên, cô ta có một dự cảm xấu.

“Vậy chuyện của sáu công ty tập đoàn kia”

“Qua hôm nay rồi tính tiếp” Trình Uyên nói.

Vương Tử Yên gật đầu, không nói gì nữa, nhưng trước khi đi ra cô ta đột nhiên hỏi lại một câu: “Chủ tịch, sẽ không thay đổi gì chứ?”

“Cái gì?” Trình Uyên nghe không hiểu.

Vương Tử Yên vội vàng lắc đầu cười: “Không có gì”

Đợi sau khi cô ta rời đi, Trình Uyên lắc đầu, thầm nói: Sẽ không thay đổi.

Buổi trưa, Bạch Vĩnh Minh đến đúng hẹn.

Trình Uyên bảo lễ tân cho vào, Bạch Vĩnh Minh ngựa quen đường cũ đi đến phòng làm việc của Trình Uyên.

Anh ta oai vệ ngồi xuống đối diện Trình Uyên, lại gác chân lên bàn làm việc của Trình Uyên.

“Sao hả Trình Uyên, đã suy nghĩ kỹ chưa?” Bạch Vĩnh Minh liếc mắt nhìn Trình Uyên, cực kỳ kiêu ngạo hỏi.

Trình Uyên lạnh lùng nhìn anh ta, sắc mặt tối sầm.

“Tôi có một điều kiện” Anh nói.

Bạch Vĩnh Minh vốn dĩ định sỉ nhục Trình Uyên, hoàn toàn không ngờ Trình Uyên thật sự sẽ chuyển nhượng cổ phần của anh ở Tuấn Phong cho anh ta, không kiếm được trong lòng chấn động, đột nhiên cực kỳ hưng phấn.

Đừng nói một điều kiện, cho dù một trăm điều kiện để cho anh ta làm Chủ tịch của Tuấn Phong, anh ta cũng bằng lòng.

“Câu nói đi” Bạch Vĩnh Minh vội vàng hạ chân đang đặt trên bàn xuống, ngồi thẳng nói.

Trình Uyên nói: “Tôi mất đi cổ phần ở Tuấn Phong, sẽ không có bất kỳ thứ gì đảm bảo cuộc sống, cho nên tôi hy vọng anh có thể tặng Công ty Trang trí nội thất Bạch Thị cho tôi”

Sự nghiệp chính của nhà họ Bạch là buôn bán trái cây, ông cụ Bạch cũng làm giàu dựa vào những tài sản liên quan đến trái cây. Mà công ty trang trí chẳng qua chỉ là một nghề tay trái được phát triển thêm sau này khi Bạch Thị đã lớn mạnh, thật ra ngay từ khi vừa bắt đầu cũng không có ý định dựa vào công ty này để kiếm tiền.

Chỉ có điều sau này Tập đoàn Lương Câu bắt đầu chèn ép Công ty Trái cây Bạch Thị, ngược lại công ty trang trí này trở thành công ty duy nhất của Bạch Thị bọn họ còn có thể hoạt động bình thường.

Đến sau này cơ bản cả nhà họ Bạch đều dựa vào công ty trang trí này để duy trì Công ty Trái cây Bạch Thị.

Nếu Bạch Thị bây giờ không còn công ty trang trí này, như vậy cả nhà họ Bạch đều thật sự đợi đến ngày miệng ăn núi lở thôi.

Có điều Bạch Vĩnh Minh không lo lắng chút nào, vì nếu đưa một công ty trang trí ra đối lấy Tuấn Phong, nhìn thế nào cũng rất có lời.

Có Tuấn Phong, anh ta có thể không cần đến toàn bộ tài sản do Bạch Thị sở hữu.

“Cũng được!” Bạch Vĩnh Minh gật đầu.
Sau đó anh ta lấy một tập tài liệu ra khỏi túi công văn
đưa ra trước mặt Trình Uyên, nói: “Bây giờ có thể ký tên
rồi chứ?”

Chương 159

Vương Tử Yên soạn thảo xong hai bản hợp đồng chuyển nhượng, khi đưa cho Trình Uyên, sắc mặt trắng bệch.

Trình Uyên còn chưa nhận đã bị Bạch Vĩnh Minh giật đi, anh ta cười rạng rỡ đọc lại hai bản hợp đồng này một lần.

“Không tệ đâu Trình Uyên, chẳng lẽ cậu buông tay được như o, sau nếu khô cơm ăn, cứ đến tìm tôi, tôi để lại cho cậu một vị trí trụ: gi hong: ạch Vĩnh Minh đặc chí vừa lòng nói. r

“Trưởng phòng” xuất phát từ lúc Tuấn Phong muốn thu mua Bạch Thị, Trình Uyên sắp xếp vị trí cho Bạch Vĩnh Minh, nói trắng ra chính là việc quét dọn nhà vệ sinh.

Đối mặt với sự giễu cợt của Bạch Vĩnh Minh, Trình Uyên cũng không thêm để ý, nhận hợp đồng đọc qua một lượt.

Vương Tử Yên đột nhiên lên tiếng trách mắng Bạch Vĩnh Minh: “Họ Bạch kia, anh đừng quá đắc ý!”

Bạch Vĩnh Minh thấy Trình Uyên ký tên “loẹt xoẹt” lên hợp đồng, cũng phấn khích ký tên lên hợp đồng của mình, hai bên trao đổi cho nhau.

Sau khi ký tên xong, anh ta đứng dậy nhìn chăm chăm Vương Tử Yên không kiêng kỵ chút nào: “Sao vậy trợ lý Vương, sau này đi theo tôi đây, hay là rút xéo theo Trình Uyên, à... Đúng rồi, hay là cùng đi dọn nhà vệ sinh, cô dọn nhà vệ sinh nữ, cậu ta dọn nhà vệ sinh nam, ha ha ha...”

Bạch Vĩnh Minh càn rỡ cười to.

Vương Tử Yên bị anh ta chọc cho đến mức môi giật giật, tức giận nói: “Y hệt kẻ hèn được như ý!”

Bạch Vĩnh Minh cũng chẳng quan tâm, anh ta chấp tay sau lưng, đi xung quanh Vương Tử Yên hai vòng: “Chắc chắc... Đáng người này, khí chất này, bộ dạng nhỏ nhắn này, để cô dọn nhà vệ sinh cũng thật sự quá lãng phí”

Đột nhiên anh ta ôm eo Vương Tử Yên, cười gằn nói: “Hay là đi theo tôi đi?”

Vương Tử Yên kinh hãi, vội vàng định tránh ra, nhưng cô ta chỉ là một người phụ nữ, nào có khỏe được bằng Bạch Vĩnh Minh, thân thể bị anh ta ôm chặt cứng.

“Bốp!” Trình Uyên vỗ mạnh xuống bàn, giận dữ hét: “Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra!”

Bạch Vĩnh Minh bị giật mình, buông tay ra theo bản năng.

Vương Tử Yên vội vàng chạy đến bên cạnh Trình Uyên.

Cảm thấy mình mất hết sĩ diện trước mặt người đẹp, Bạch Vĩnh Minh không kiềm được cười lạnh lùng châm chọc: “Ha ha, Trình Uyên cậu tốt nhất hãy làm rõ thân phận của mình đi, bây giờ tôi mới là cổ đông lớn nhất của Tuấn Phong, tốt nhất cậu đừng có kêu gào trước mặt tôi”

Bạch Vĩnh Minh giơ hợp đồng chuyển nhượng trong tay lên, lập tức nhìn về phía Vương Tử Yên, giọng nói lạnh lùng: “Còn cô nữa, tốt nhất cũng làm rõ tình cảnh bây giờ của mình đi, sau khi Trình Uyên rời đi, cô chính là trợ lý của tôi, nếu muốn tiếp tục ở lại Tuấn Phong, hãy chuẩn bị sẵn sàng để dâng hiến cho ông đây đi”

“Anh...” Vương Tử Yên tức giận đến mức toàn thân run rẩy.

Trình Uyên thản nhiên nói: “ Mặc kệ có thể nào, trước khi triệu tập hội nghị tôi vẫn là Chủ tịch của Tuấn Phong, cho nên bây giờ tôi vẫn có quyền cho bảo vệ ném anh ra khỏi đây”

Bạch Vĩnh Minh nghe vậy, nụ cười trở nên cứng đờ. Trình Uyên đột nhiên nói giọng lạnh lùng: “Cút!”

Sắc mặt Bạch Vĩnh Minh thay đổi liên tục, anh ta cắn răng nói: “Được, coi như cậu có gan, vậy chúng ta đợi đến ngày mai khi luật sư công chứng xong, đến lúc đó, tôi sẽ khiến cậu trả giá thật đắt vì những câu nói không lễ phép vừa nãy!”

Ánh mắt Trình Uyên tàn nhẫn trừng mắt nhìn Bạch Vĩnh Minh.

Ánh mắt của anh khiến Bạch Vĩnh Minh cảm thấy sau lưng có lưỡi dao sắc nhọn, giống như khi anh ta đi lấy lại căn nhà của Bạch An Tương, chọc cho Bạch An Tương tức giận đến mức ngất xỉu, ánh mắt của Trình Uyên cũng như vậy.

Không biết tại sao, ánh mắt này của Trình Uyên khiến lòng anh ta sinh ra sợ hãi.

“Chúng ta cùng đợi xem!” Bạch Vĩnh Minh để lại một câu nói, rồi đi ra ngoài.

Khi đi ra đến cửa, còn quay đầu liếc nhìn Vương Tử Yên một cách không có thiện cảm, nhếch miệng lộ ra nụ cười ác độc.

Cái nhìn cuối cùng này khiến toàn thân Vương Tử Yên không được thoải mái.

“Chủ tịch...” Vương Tử Yên.

Trình Uyên cười gượng lắc đầu: “Cô vẫn nên gọi tôi là Trình Uyên thôi.”

“..” Nhìn nụ cười gượng của Trình Uyên, trong lòng Vương Tử Yên cực kỳ khó chịu.

Trình Uyên ngồi lại trên ghế dựa, vươn hai tay xoa mặt thật mạnh.

Nhìn động tác quen thuộc này, răng cắn nhẹ môi Vương Tử Yên, sau đó kiên định nói: “Chủ tịch, tôi đi với anh”

Trình Uyên giật mình, sau đó lắc đầu: “Đi ăn mày với tôi à?”

Vương Tử Yên vội vàng hét lên: “Không phải anh đã đòi một công ty từ chỗ anh ta sao?”

Trình Uyên nghe vậy sắc mặt lại cứng lại.

“Tử Yên, nghe tôi, trước tiên cô cứ ở lại Tuấn Phong đi. Cô là... Tai mắt mẹ tôi để lại Tuấn Phong..”

“Nhưng mà... Tuấn Phong đã đổi chủ rồi..” Vương Tử Yên đột nhiên rất âm ức, khi nói những câu này, mũi cũng hơi chua xót.

Trình Uyên nói: “Tôi để lại công ty kia cho An Tương”
Vương Tử Yên ngây ra.

“Tử Yên, tin rằng cho dù là ai làm Chủ tịch của Tuấn Phong, cô cũng sẽ là trợ lý của Chủ tịch, tiền lương và chức vị vẫn cao nhất thành phố Tân Dương, nhưng nếu cô đi, sẽ rất khó tìm được chỗ nào tốt hơn chỗ này”

Trình Uyên nói.

Vương Tử Yên đột nhiên cười u ám, nói: “Tôi hiểu rồi”

Thật ra Trình Uyên còn chuẩn bị rất nhiều lý do từ chối, nhưng không đợi anh tiếp tục dùng tình cảm lý lẽ để thuyết phục, Vương Tử Yên đã nghĩ thông suốt rồi.

Cho nên điều này ít nhiều khiến Trình Uyên hơi kinh ngạc, anh nhìn Vương Tử Yên một lúc: “Thật sự hiểu rồi sao?”

Vương Tử Yên cười gật đầu.

“Vậy thì tốt rồi” Trình Uyên nói.

Vậy thì tốt!

Được không?

Cũng không tốt chút nào.

Anh hoàn toàn không biết nụ cười của cô khó chịu đến mức nào.

Sau khi tan tầm, Vương Tử Yên nấp trong một góc cửa của Tuấn Phong, nhìn Trình Uyên lái xe rời đi, sau đó cô ta mới về nhà.

Trình Uyên không nói tạm biệt với cô ta, khiến cô ta rất mất mát, có lẽ cô ta hiểu rõ, có lẽ lân xa cách này thật sự sẽ không còn gặp lại được nữa.

Quay về gara tầng ngầm lái xe về đến căn hộ của mình, xả đầy nước vào bồn tắm, ngay cả quần áo cũng không cởi ra đã ngã cả người vào bên trong.

Từ lần đầu tiên gặp Trình Uyên ở Tuấn Phong, cô ta đã cùng anh trải qua rất nhiều chuyện, anh cũng đã giải quyết vấn đề rất lớn cho cô ta.

Đầu tiên cô ta coi thường anh, sau đó mê muội, rồi đến tán thưởng, cuối cùng là sùng bái, hoặc là...

Yêu thích?

Vương Tử Yên không nói ra được, cô ta cảm thấy anh rất lạ lùng.

Bởi vì Trình Uyên sợ Bạch An Tương nhìn thấy những tấm ảnh tội tộ kia, đã thuận tay đưa cả Tuấn Phong cho người ta.

Đây là chuyện mà người bình thường có thể làm được sao?

Chuyện này đủ để cho bất kỳ kẻ nào cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được?

Nhưng cứ như vậy, anh lấy một công ty từ chỗ Bạch Vĩnh Minh, thế mà lại cho Bạch An Tương.

Anh đối với vợ mình, quả thật quá tốt rồi, tốt đến mức khiến Vương Tử Yên ghen tỵ.

“Rừ rừ...” Điện thoại di động rung lên rất lâu trên thành bồn tắm, Vương Tử Yên mới nhận ra, vì vậy duỗi tay cầm điện thoại di động lên.

“Mẹ...!” Giọng nói cô ta yếu ớt khàn khàn, giống như vừa mới khóc to một lúc.

“Tử Yên à, con bây giờ vẫn ổn chứ?” Đầu kia điện thoại di động có giọng nói của mẹ Vương Tử Yên vang lên.

“Mẹ, con...”

“Con gái, mẹ đã nói với con rồi, con thật sự không thể không để ý đến em trai con gì cả” Không đợi Vương Tử Yên nói hết câu, mẹ cô ta đã vội vàng nói: “Em trai con cũng sắp đến tuổi lấy vợ rồi, mà cả ngày vẫn chẳng có công ăn việc làm gì, chuyện này lan ra ngoài sẽ làm trò cười cho người khác”

“Con là chị ruột của nó, cũng không thể không quan tâm chút nào như vậy.”

“Nói với Chủ tịch các con một câu, nói dễ nghe chút, không được thì... Ôi chao, du sao thì cũng nghĩ cách cho em trai con đến Tuấn Phong đi làm mấy ngày, mạ vàng cũng được, Tử Yên này, con có biết nhà chúng ta bây giờ...”

Vương Tử Yên buồn bã nở nụ cười, sau đó cùng chìm xuống bồn tắm với điện thoại.

Chương 160

Đau lòng còn hơn cả tuyệt vọng.

Cho dù đến bao giờ, loại suy nghĩ trọng nam khinh nữ của ba mẹ cô ta cũng sẽ không thay đổi. Bất kể Vương Tử Yên có cố gắng đến mức nào, cũng khổ cực bao nhiêu, khi cô ta muốn dốc hết tâm sự với người khác, mẹ cô ta lại mờ mịt lộ ra một câu.

Không quan trọng

Vương Tử Yên cảm thấy mình chán ghét gia đình này, giống như giờ phút này chán ghét thành phố này vậy, ở đây cô ta không có bạn bè gì.

” Cộc cộc cộc....”

Lúc này, một tràng gõ cửa vang lên.

Vương Tử Yên nổi lên khỏi mặt nước trong bồn tắm, há to miệng thở hổn hển.

Tiếng đập cửa vẫn đang kéo dài...

Chín giờ tối, một thời gian lưng chừng, khi Vương Tử Yên kéo thân thể mệt mỏi, toàn thân ướt sũng ra mở cửa, ngoài cửa xuất hiện một cô gái xinh đẹp xấp xỉ tuổi cô ta.

“Sao bây giờ cậu mới... A!” Người đẹp kia nhìn thấy Vương Tử Yên, đầu tiên là oán giận, lại đột nhiên kinh ngạc kêu lên: “Tử Yên, cậu sao vậy? Ông nước bị vỡ à?”

Nhìn thấy người đẹp xuất hiện ngoài cửa, Vương Tử Yên cũng choáng váng.

“Nam Địch!” Hồn phách đã bay mất đột nhiên lại nhập về thân thể, Vương Tử Yên cũng mừng rỡ kêu lên.

Cô ta giang hai cánh tay định ôm chầm người đẹp kia, nhưng người đẹp lại dùng một tay giữ chặt bộ ngực đầy

đạn của cô ta.

“Đừng đừng đừng, tớ cũng không muốn vừa về đã ướt sũng cả người đâu!”

Lý Nam Địch, bạn thân ba năm học cấp ba của Vương Tử Yên, dáng người cao gầy uyển chuyển, bộ dạng đoan trang hào phóng. Cô ta từ nhỏ đã đi theo thầy giáo học đông y, sau khi tốt nghiệp lại du học ở nước Anh, đào tạo thêm tây y, thuật chữa bệnh bây giờ có thể nói là phương tây và Trung Quốc kết hợp, xuất sắc tuyệt vời.

“Quay về từ bao giờ vậy?” Vương Tử Yên kéo tay Lý Nam Địch đi vào nhà.

Lý Nam Địch nói: “Vừa mới xuống máy bay đã lập tức chạy đi tìm cậu rồi”

Sau đó cô ta lại oán giận nói: “Gọi mấy cuộc điện thoại cho cậu, tại sao không nghe? Gõ cửa cũng không ra mở, không phải là cậu đói bụng quá mà luộc cả mình lên đấy chứ?”

“Còn nữa còn nữa, tớ nói cho cậu biết, lần này tớ trở về chẳng quen biết ai cả, đều chỉ trông cậy vào cậu thôi, cậu phải chịu trách nhiệm với tớ”

Vương Tử Yên dẫn cô ta vào phòng, cô ta nói liên tục hoàn toàn không ngừng lại.

Sau khi nhận cốc nước mà Vương Tử Yên đưa cho, Lý Nam Địch trêu chọc nói: “Từ từ đã, bộ dạng ướt sũng này của cậu cũng rất quyến rũ đấy, nếu cứ thế này mà đi ra ngoài, không biết sẽ mê hoặc bao nhiêu thiếu niên ngây thơ đâu”

“Nhanh đi thay quần áo đi, nếu không sẽ bị cảm đấy”
Lúc này Vương Tử Yên mới đi thay quần áo.

Lúc đi ra, Lý Nam Địch cười híp mắt nhìn chằm chằm cô ta.

“Có tâm sự gì cứ nói với chị đây, chị giúp cậu hóa giải”

Vương Tử Yên liếc nhìn cô ta: “Tớ còn lớn hơn cậu ba tháng đấy”

“Vậy thì sao? Người ta vai vế lớn hơn!” Lý Nam Địch cười đùa nói: “Ôi chao, nói thật, tớ thấy cậu thế nào cũng là bộ dạng buồn bã, nói cho tớ biết, tớ là bác sĩ cao cấp đấy”

Vương Tử Yên nghe vậy thở dài.

Sau đó cô ta kể lại hết chuyện Tuấn Phong cho Lý Nam Địch nghe.

Chuyện Tuấn Phong chuyện Trình Uyên, đều là phiên toái mà bây giờ cô ta đang gặp phải, nhưng... Thật sự khiến cô ta bối rối lại là sự lạnh lùng đến từ chỗ gia đình.

Mà giờ phút này Lý Nam Địch lại bị những gì Vương Tử Yên vừa kể ra hấp dẫn, đợi Vương Tử Yên nói xong, cô ta dường như còn có vẻ chưa thoả mãn: “Hết rồi à?”

“Hết rồi”

“Chỉ vậy thôi à?”

“Không đúng, tớ nhớ cậu không phải bác sĩ tâm lý mà”
Vương Tử Yên kịp tỉnh táo lại.

Lý Nam Địch cười “phì” một tiếng, sau đó nói: “Đều như nhau mà”

“Hừ!”

“Ừ, có điều nói thật Tử Yên, tớ cảm thấy thật ra cậu không cần phải lo lắng” Lý Nam Địch mỉm cười nói.

“2” Vương Tử Yên lấy làm ngờ vực.

“Theo như cậu nói thì Trình Uyên này cũng không đơn giản” Lý Nam Địch phân tích: “Tập đoàn Long Đăng bị anh ta phá sập, hạng mục gần mười tỷ của Tập đoàn Thẩm Thị mà cũng từ chối không nhíu mày chút nào vì cậu, sáu tập đoàn lớn cũng bị anh ta làm cho sợ hãi”

“Một người như vậy lại bị trò xiếc thấp kém kia gây khó dễ sao?”

Vương Tử Yên nghe vậy đột nhiên cảm thấy cô ta nói rất có lý, không kiềm được hỏi: “Ý cậu là...?”

Lý Nam Địch mỉm cười nói: “Tớ đoán, anh ta có chiêu sau”

Đoán sao?

Vương Tử Yên không kiềm được cười gượng: “Nam Địch, cậu không biết vợ anh ta có địa vị cao đến mức nào trong lòng anh ta đâu, tớ cảm thấy anh ta có thể từ bỏ tất cả vì Bạch An Tương”

Lý Nam Địch bĩu môi: “Có lẽ vậy. Thật ra nghe cậu nói xong, tớ cũng muốn làm quen với người đàn ông này, có điều, nếu quả thật giống như cậu nói, anh ta vì vợ mình mà chấp tay nhường cả tập đoàn cho người ta, thì cũng chẳng còn chút hứng thú nào nữa”

Anh thật sự còn có chiêu sau sao?

Nghe phân tích của Lý Nam Địch, trong lòng Vương Tử Yên cũng dao động.

Mà cùng lúc đó, trong khách sạn Phương Hoa thành phố Tân Dương.

Thẩm Trác gác hai chân dài trắng như tuyết lên ghế sofa, trên người mặc váy ngủ bằng tơ, đang chăm chú đọc hợp đồng.

Bạch Vĩnh Minh cung kính đứng trước mặt cô ta, trên mặt lộ ra nụ cười nịnh nọt.

“Ừ, hợp đồng không có vấn đề, làm tốt lắm” Thẩm Trác trả lại hợp đồng cho Bạch Vĩnh Minh.

Nghe được câu khen ngợi của Thẩm Trác, Bạch Vĩnh Minh lập tức cười tươi hơn nữa, vội vàng nói: “Chuyện này nhờ có chị Trác tài trí hơn người”

Thẩm Trác phát tay, vẻ mặt lạnh nhạt hỏi: “Muốn khen thưởng thế nào?”

Bạch Vĩnh Minh vội vàng lắc đầu: “Có thể phục vụ cho chị Trác là niềm may mắn của Bạch Vĩnh Minh, không cần khen thưởng”

Thẩm Trác không kiềm được nhìn anh ta thêm cái nữa, sau đó cười khẽ, chỉ hợp đồng nói: “Tặng Tuấn Phong cho anh thế nào?”

Vốn dĩ trước khi đến đã nói, Bạch Vĩnh Minh chỉ chịu trách nhiệm công bố những tấm ảnh này ra ngoài, để Trình Uyên mất hết danh dự, tốt nhất là khiến Bạch An Tương ly hôn với Trình Uyên.

Ai mà ngờ được, anh lại quá quan tâm đến vợ mình như vậy.

Nhưng vậy thì sao chứ?

Anh cho rằng giao Tuấn Phong ra là sẽ không sao nữa sao?

Ha ha, thật là đáng yêu đến mức trẻ con.

Bạch Vĩnh Minh cũng đã từng thể hiện rõ với Thẩm Trác, nếu Trình Uyên thật sự chuẩn bị giao Tuấn Phong ra, vậy anh ta nhất định sẽ chuyển cổ phần mà Trình Uyên chuyển cho anh ta, cho Thẩm Trác.

Thật sự không nghĩ đến, Thẩm Trác lại đưa thẳng Tuấn Phong cho anh ta, điều này khiến Bạch Vĩnh Minh cực kỳ phẫn khích.

“Cảm ơn chị Trác, cảm ơn chị Trác!”

Bạch Vĩnh Minh kích động đến mức suýt nữa quỳ xuống trước mặt Thẩm Trác.

Thẩm Trác thản nhiên cười cười: “Đều là người của mình, không cần khách sáo thế, anh đi đi”

“Dạ dạ dạ”

Bạch Vĩnh Minh cúi đầu khom lưng rời đi, vừa mới ra khỏi căn phòng của Thẩm Trác, nụ cười trên khóe miệng lại càng tươi tắn hơn nữa, mà thân thể cũng đứng thẳng lại.

Anh ta nghĩ, sau này Tuấn Phong cũng là của mình rồi, nếu tôi thật sự có được Tuấn Phong, vậy Thẩm Trác sớm muộn gì cũng sẽ có ngày bị tôi cưới thôi.

Anh ta không biết, giờ phút này, trong phòng của Thẩm Trác lại xuất hiện thêm một người nữa.

“Có cảm thấy quá thuận lợi rồi không?” Một giọng nói trầm thấp lại khàn khàn vang lên.

Từ trong phòng sách có người đàn ông hơn ba mươi tuổi thân thể còng xuống, vẻ mặt xanh xao đi ra.

“Cũng hơi thuận lợi” Thẩm Trác gật đầu, sau đó cười cười: “Có điều, giấy trắng mực đen viết rõ ràng, tôi không nghĩ ra, chuyện này còn có thể xuất hiện chuyện gì kỳ lạ được”

Người đàn ông bệnh tật ho khan, nhú mày nói: “Bạch Vĩnh Minh đến muộn bốn tiếng”

“Tôi biết” Thẩm Trác nói.

“Vậy tại sao còn giao Tuấn Phong cho anh ta?” Người đàn ông hỏi.

Thẩm Trác cười nói: “Đúng như lời anh nói, tất cả những chuyện này quá thuận lợi rồi, dù sao chúng ta cũng muốn đánh sập Tuấn Phong, về tay ai mà chẳng như nhau? Hơn nữa, nếu quả thật xảy ra sai sót gì, cũng là chuyện của Bạch Vĩnh Minh, có quan hệ gì với chúng ta?”

Chương 161

Chương 161 Khả bệnh ở bệ liệt

Người phụ nữ này vừa bước vào, cuối cùng thì mọi người, bao gồm cả Trần Hạo cũng biết chỗ dựa vững chắc mà Hàn Tư Dư vừa nhắc tới là ai.

Không ngờ là Mạnh Thái Như!

“Giáo viên hướng dẫn!”

Mọi người chấn động, đồng thời thốt lên đầy thân thiết. Đúng vậy, đương nhiên phải chấn động rồi. Bình thường mọi người chỉ biết Mạnh Thái Như rất thích trung diện, mắt nhìn rất cao, cũng không có bạn trai gì hết.

Nhưng chẳng ai ngờ Mạnh Thái Như có quan hệ với Lý Phi Hồng của tập đoàn thương mại.

Hơn nữa Lý Phi Hồng cực kỳ kính trọng cô ta.

Điều này khiến người ta hết sức kinh ngạc!

Nói về chuyện giữa Hàn Tư Dư và Mạnh Thái Như phải bắt đầu từ cái đêm Trần Hạo dẫn người tới quán bar mới mở cứu Mạnh Thái Như.

Đêm hôm đó, chẳng phải Trần Hạo bảo Lý Phi Hồng đưa cô ta về sao.

Sau đó Mạnh Thái Như phát hiện sạc dự phòng Trần Hạo để lại trên xe.

Lúc ấy cô ta cực kỳ khiếp sợ.

Lẽ nào là Trần Hạo cứu mình?

Khi Mạnh Thái Như định quay lại xác nhận.

Đúng lúc gặp Hàn Tư Dư trở về sau khi livestream xong.

Cô ta cũng vô cùng kinh ngạc khi thấy Mạnh Thái Như được Rolls-Royce đưa đón.

Vội hỏi giáo viên hướng dẫn đã xảy ra chuyện gì. Mạnh Thái Như trả lời qua quýt, đương nhiên còn kiêu ngạo nói với Hàn Tư Dư rằng sau này phổ thương mại Kim Lăng có việc thì cứ đến tìm mình.

Bởi vì Mạnh Thái Như đang vướng mắc chuyện Trần Hạo nên vội vàng về nhà xác nhận.

Cuối cùng, đáp án cô ta nhận được là quá trình Lý Phi Hồng đã nói cho Trần Hạo từ sớm, do đó Mạnh Thái Như cũng không nghi ngờ nữa.

Tất nhiên chuyện này không đơn giản như vậy.

Đại khái là tuần trước, Mạnh Thái Như và Hàn Tư Dư đến phổ thương mại mua mỹ phẩm.

Sau đó gặp chút rắc rối nhỏ, bị mấy sếp lớn say rượu trêu ghẹo.

Lúc đó Mạnh Thái Như cũng sợ hãi, dứt khoát gọi điện cho Lý Phi Hồng. Hắn lập tức dân người tới đánh cho mấy ông chủ lớn kia một trận.

Khiến Mạnh Thái Như sáng khoái vô cùng, cũng khiến Hàn Tư Dư sùng bái Mạnh Thái Như.

Cảm giác có chỗ dựa mới sung sướng làm sao!

Vì vậy, hôm nay vừa xảy ra chuyện, Hàn Tư Dư lập tức gọi điện cho Mạnh Thái Như trước tiên.

Thế nên mới có cảnh tượng trước mắt.

Mà Lý Phi Hồng sợ Chu Giang không biết, bèn ghé sát vào tai anh ta thì thầm vài câu.

Sắc mặt Chu Giang lập tức tái mét.

Nói như vậy thì đúng là người phụ nữ này và mình không cùng đẳng cấp!

“Tư Dư? Bị đánh à? Cả Hoàng Mao nữa, cũng bị bọn họ đánh ư?”

Mạnh Thái Như vừa hỏi vừa nhìn Hàn Tư Dư chăm chăm.

Ban đầu Hàn Tư Dư không hề biết việc Mạnh Thái Như lén liên lạc với Bình Phạm. Nói thẳng ra, tất cả những thứ này đều là Hàn Tư Dư tặng cho mình, đương nhiên mình sẽ đối xử với cô ta tốt hơn.

“Đúng vậy, chị Mạnh!”

Hàn Tư Dư trả lời rất hùng hồn.

“Mẹ nó, ai đánh thì đánh lại cho chị!” Mạnh Thái Như khoanh tay nói.

Bốp!

Bịch!

Hàn Tư Dư đi đến vả miệng Chu Giang. Hai mắt Chu Giang đỏ gay nhưng nghĩ tới lời Lý Phi Hồng vừa nói, anh ta không dám ho he gì.

Còn Hoàng Mao thì vợ lấy bình rượu đập vỡ đầu anh ta. Đã, quá đắt

Một đám sinh viên kích động reo hò trong lòng.

Chắc chắn là Chu Giang không thể ngậy ra đó, anh ta nhẫn nhịn chịu đựng, còn phải xin lỗi người ta.

Anh ta cảm thấy bực bội như thể bơi một đồng phân lên mặt, sau đó còn phải thè lưỡi khen thơm.

Sau khi giải quyết mọi việc tạm ổn, Lý Phi Hồng cũng lui đi.

Hắn làm nhiều việc như vậy hoàn toàn là để gián tiếp lấy lòng cậu Trần.

Nhưng cậu Trần ngồi ngay trong góc, hắn không trông thấy mà thôi.

“Giáo viên hướng dân thật ngầu!”

Mọi người đều rôi rít tung hô.

Nhao nhao mời rượu giáo viên hướng dẫn.

Ai cũng kính rượu, ngay cả cánh Dương Huy cũng qua.

Trần Hạo không đi cũng ngại.

“Giáo viên hướng dân, em mời cô một ly!” Trần Hạo cầm ly rượu nói.

“Ha ha, Trần Hạo, cậu cũng tới rồi à? Đúng là ở đâu có chuyện ở đó có cậu nhỉ? Vừa rồi tôi không chú ý tới cậu, cậu ở đâu vậy?”

Mặc dù bây giờ Mạnh Thái Như vẫn khinh thường Trần Hạo, đây là bản chất rồi, không đổi được.

Thế nhưng cô ta không còn nhắm vào Trần Hạo như trước nữa, dù sao lần trước Trần Hạo cũng gián tiếp cứu mình.

“Ha ha, giáo viên hướng dẫn, cô hỏi cậu ta hả? Cậu ta ngồi trong góc kia suốt. Lúc nãy, khi Cửu Giang dẫn người xông vào, đám Hoàng Mao đều bật dậy, còn Trần Hạo vẫn ngồi yên! Ôi mẹ ơi, cậu ta còn không bằng con gái tụi em!”

Đỗ Vũ lập tức lên tiếng.

Lúc nãy cô ta quanh quẩn bên ngoài, vừa khéo đi qua góc Trần Hạo ngồi nên trông thấy.

“Đúng đó, vả lại cậu trông cậu vào người này đánh nhau sao?”

“Chắc là Trần Hạo sợ nhữn cả chân, không đứng lên nổi.

Nếu không thì tớ tin rằng cậu ta nhất định sẽ đứng dậy, ha ha hai”

Mấy nữ sinh điên cuồng châm biếm.

Mạnh Thái Như nhìn Trần Hạo, chỉ lắc đầu cười khổ song vẫn uống ly rượu Trần Hạo mời.

“Tôi đi nhà vệ sinh đây!”

Nghe mọi người chế giễu, Trần Hạo cũng không tiện nói gì vì dù sao chuyện hôm nay anh không giúp đỡ tí nào.

Anh bèn đi ra ngoài.

“Ha ha ha, sợ tè ra quần rồi kìa!”

“Haiz, thật là! Sau này ai tìm được bạn trai như Trần Hạo thì chết quách đi cho rồi!”

“Phì, làm gì có cô gái nào để ý tới hạng người như Trần Hạo chứ!”

“Mẹ ơi, đừng nhắc tới cậu ta nữa. À phải rồi giáo viên hướng dẫn ơi, hồi chiều cô gọi điện bảo có việc không tới được, là chuyện gì vậy ạ?”

Hàn Tư Dư bất đắc dĩ chuyển đề tài.

“À à, có việc phải làm này, mua ít đồ này. Nếu không phải chiều nay quản lý Lý có việc quan trọng cần giải quyết thì tôi đã báo cho anh ta giúp đỡ các em từ sớm rồi. Khổ nỗi anh ta phải giải quyết công việc đến tận khuya, dù sao chuyện này cũng gây chấn động nửa phố Kim Lăng!”

“Ồ? Chuyện gì vậy ạ?” Mọi người nảy sinh hứng thú.

“Sao trên tin tức chưa nói tới nhỉ?”

Có người ngạc nhiên hỏi.

“Cậu ngốc à, đương nhiên chuyện lớn như vậy không thể lộ ra ánh sáng. Cụ thể thì quản lý Lý không chịu nói, nhưng hình như bên trường tiểu học Hi Vọng xảy ra chuyện, sau đó những nhân vật hàng đầu như Lý Chấn Quốc, Triệu Tử Hưng đều ra mặt, còn có không ít nhân vật máu mặt dẫn người tới chặn khu phố bên cạnh trường tiểu học Hi Vọng. Chắc khoảng gần một trăm chiếc xe sang trọng bao vây kín mít”

“Mẹ ơi!”

“Mẹ nói!”

Ai nấy đều sững sột.

Mà đúng lúc này Trần Hạo đóng cửa đi ra ngoài, nghe vậy anh chỉ lắc đầu bất lực.

Anh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Có một số người không muốn giúp thì lại giúp rồi.

Có một số người muốn giúp thì lại làm hại nhau.

Hơn nữa hiện giờ Trần Hạo không thể để lộ thân phận, mà thật ra anh cũng không muốn công khai, cho nên có một vài việc rất rối rắm, rất bất đắc dĩ.

Xem ra sau này mình thật sự phải khiêm tốn chút.

Việc không nên nhúng tay thì đừng có xía vào!

Trần Hạo tự nhủ vẫn nên an phận, lặng lẽ hoàn thành việc học thôi!

Lúc này, điện thoại của Trần Hạo vang lên.

Là Tô Tử Nguyệt gọi tới.

Anh lập tức vào trong nhà vệ sinh nghe máy.

“Trần Hạo, cậu đang bận à?”

“Không bận, sao thế?”

“Tiểu Dĩnh kêu khó chịu, tớ kiểm tra nhiệt độ thì thấy em ấy sốt cao. Tớ muốn đưa em ấy đi bệnh viện”

Tô Tử Nguyệt nhẹ giọng nói.

Trần Hạo biết Tô Tử Nguyệt gọi cho mình cuộc điện thoại này, xem ra cô ấy gặp khó khăn, chắc là thiếu tiền. Nếu không phải bó tay hết cách thì cô ấy sẽ không nhờ mình giúp đỡ.

Sau này có nên giúp Tô Tử Nguyệt đổi sang công việc phù hợp không nhỉ? Dù sao cho người ta cá không bằng dạy người ta đánh cá!

Vì lo lắng cho Tiểu Dĩnh, Trần Hạo không dám chậm trễ. Sau khi nói chuyện xong, anh lập tức bắt xe đi đón Tiểu Dĩnh và Tô Tử Nguyệt đến bệnh viện khám.

Giờ đã tối muộn nhưng có không ít người lấy số khám bệnh.

Trần Hạo ôm Tiểu Dĩnh xếp hàng.

Khi sắp đến lượt mình, đột nhiên một người phụ nữ đứng chen lên trước Trần Hạo.

Chương 162

Nữ thần ngồi bên cạnh trong
Một cô gái trẻ bỗng chen lên trước Trần Hạo.
Chẳng hỏi han gì cả, thiếu tôn trọng người khác quá nhỉ?
Hôm nay, tâm trạng Trần Hạo cực kỳ tệ.

Anh hơi tức giận: “Cô gì ơi, cô chen ngang như vậy mà
được sao?”

Anh nói xong, cô ta bơ đẹp.
“Đúng đó chị, cô giáo bảo không thể chen ngang!”
Tiểu Dĩnh cũng nhíu mày lên tiếng.

“Đệch, tao chen ngang thì sao? Mày làm gì được? Con đi
già môm!”

Cô gái kia lập tức quay đầu, lạnh lùng máng.

Có thể nhìn ra cô ta tầm hai mươi một tuổi, làn da trắng
nõn, rất xinh đẹp.

Ăn mặc cũng cực kỳ gợi cảm.

Nhưng cái nét coi thường người khác này khiến Trần
Hạo nhìn kiểu gì cũng thấy giận.

“Cô con mẹ nó mới là con đĩ!”
Trần Hạo tức quá, lập tức mắng lại.

“Mẹ kiếp, mày dám mắng tao, đệch mẹ mày chờ đó cho
tao, tao tìm người chém chết mày!”

Cô gái kia chửi rửa như điên, sau đó bị không ít người
xung quanh kéo ra.

Cuối cùng cô ta nổi giận đùng đùng bỏ đi.
Đây chỉ là sự cố nho nhỏ mà thôi.

Trần Hạo cũng không nghĩ nhiều, vân lấy số khám bệnh
như thường.

“Anh gì ơi, anh không nên mắng cô ta, hình như cô gái này không đơn giản đâu!”

Lúc này, cô y tá xinh đẹp phụ trách đăng ký nhẹ giọng nói.

“Chiều qua cô ta tới thăm một bệnh nhân có thân phận Cực cao, xe to xe nhỏ toàn là xe sang. Có lẽ thân phận của cô ta cũng ghê gớm lắm. Các anh khám nhanh đi, đừng gây chuyện nữa!”

Cô y tá nhắc nhở.

Rõ ràng là cô nàng kia không lễ phép trước.

Chẳng qua cô y tá cũng có ý tốt nên Trần Hạo không nói gì.

Tô Tử Nguyệt cũng khuyên nhủ: “Thôi bỏ đi Trần Hạo, chúng ta khám xong thì mau rời đi!”

Trần Hạo đưa Tiểu Dĩnh đi khám bệnh, may là không sao, chỉ bị cảm thôi, uống thuốc là được.

Tô Tử Nguyệt tạm yên tâm.

Sau khi khám xong, Trần Hạo dẫn Tô Tử Nguyệt ra khỏi bệnh viện.

Bọn họ vừa ra đến cổng, bỗng nhiên một hàng xe sang trọng lao thẳng tới cổng bệnh viện.

Những mười mấy chiếc lặn.

Sau đó, một nhóm người ăn mặc không tầm thường bước xuống xe, đi vào trong bệnh viện.

Khi thấy cô gái bước xuống từ chiếc xe ở giữa, Tô Tử Nguyệt lập tức sợ hãi.

Đó chẳng phải là cô gái cãi nhau với Trần Hạo vì chen hàng sao?

Lẽ nào cô ta dẫn người đến gây chuyện với Trần Hạo? May mà bọn họ ra sớm.

“Tôi cũng vừa nghe tin thôi, Tổng giám đốc Từ sao rồi? Ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt chưa?”

Một thanh niên khí chất hơn người cất tiếng hỏi.
Cô gái kia gật đầu: “Chưa, hai tay hai chân gãy vụn, vẫn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt! Nhưng tính mạng không còn nguy hiểm!”

“Đệch, đưa nào ra tay ác thế. Tôi biết rồi, nhất định là Thương mại Kim Lăng...”

“Này! Có một số chuyện không thể nói ở chỗ này!”

Người đàn ông kia thẳng thừng quát lên, bị người bên cạnh nhắc nhở một câu mới ngậm miệng.

Trần Hạo cách bọn họ không xa, vẫn chưa rời đi. Tại sao thế?

Bởi vì anh quen thanh niên khí chất hơn người kia.

Đó chẳng phải là Chu Giang vừa bị ăn tát ở Đế Hoàng sao?

Trần Hạo cũng nghe rõ bọn họ nhắc tới Tổng giám đốc Từ gì đó.

Không khéo chính là đại ca Từ Đại Nguyên.

Thì ra ông ta được đưa tới bệnh viện này.

Xem ra nhóm người này, bao gồm cả cô nàng kiêu căng ngang bướng kia đều là người của Tập đoàn Hải Sơn.

“Vù vù vù!”

Lúc này, đột nhiên tiếng xe mô tô vang lên, theo đó hơn mười chiếc xe sang trọng lái vào.

Chắc là người quen của đám Chu Giang.

Hơn nữa xe sang không chỉ có mấy chiếc mà là liên tục kéo nhau đến.

Nghĩ cũng phải thôi, Tập đoàn Hải Sơn nhà họ Từ chiếm lĩnh Kim Lăng từ trước tới giờ, có thể nói là ăn sâu bén rễ.

Tuyệt đối là rắn đầu đàn bản địa.
Chắc chắn tên Từ Đại Nguyên này cũng có một số mạng
lưới quan hệ, hơn nữa tin tức chiều nay có giấu thế nào
cũng quá náo động.

Nhất định là chuyện Từ Đại Nguyên bị phê hai tay hai
chân đã truyền ra ngoài.

Để xem ông ta giải thích thế nào.

“Trần Hạo, cậu quen bọn họ sao?”

Thấy nhiều người vây quanh bệnh viện như vậy, Tô Tử
Nguyệt căng thẳng hỏi thăm.

“Tớ biết bọn họ nhưng bọn họ không biết tớ. Bọn họ đến
bệnh viện thăm bệnh nhân! Không sao đâu!”

Trần Hạo cười gượng đáp.

“Làm tớ sợ chết khiếp, tớ tưởng cô gái vừa cãi nhau với
cậu gọi người tới!”

Tô Tử Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi liếc mắt nhìn đám người kia, Trần Hạo cũng
không nán lại lâu mà bắt xe đưa Tô Tử Nguyệt về.

Từ Đại Nguyên có nhược điểm nằm trong tay Lý Chấn
Quốc, hẳn là ông ta không dám khơi mào ân oán giữa
hai bên.

Trên đường.

Trần Hạo vẫn nhớ chuyện công việc sau này của Tô Tử
Nguyệt.

“Đúng rồi Tử Nguyệt, cậu có muốn đổi việc không?”

Trần Hạo mỉm cười hỏi.

Nếu Tô Tử Nguyệt bằng lòng thì có thể tùy ý chọn công
việc trong Tập đoàn Thương mại Kim Lăng. Ngoài ra,
chưa biết chừng sau này sẽ mở riêng một nhà trẻ cho cô
ấy.

Tô Tử Nguyệt trả lời: “Đúng lúc tớ cũng muốn nói với cậu
chuyện này. Hôm nay giám đốc Đường bảo rằng đang

định đầu tư cho nhà trẻ của bọn tớ, hơn nữa còn chuẩn bị báo danh cho tớ một khóa đào tạo ở đại học Giang Nam! Ngày mai tớ có thể tới đại học Giang Nam nghe giảng mấy tiết tâm lý đó!”

“Hả? Vậy thì tốt!” Trần Hạo gật đầu.

Ôi chao, có đôi khi đàn ông có cẩn thận thế nào cũng không bằng phụ nữ nghĩ chu đáo.

Trong rất nhiều trường đại học mở lớp đào tạo xã hội dành cho một số đối tượng đã đi làm hoặc chưa học xong đại học tới lớp nghe giảng, tiếp nhận nền giáo dục đại học.

Trước đây Trần Hạo từng có ý tưởng giới thiệu cho Tô Tử Nguyệt tới nghe giảng nhưng vẫn chưa có thời gian.

Bây giờ cũng tốt, đại học Giang Nam gần đại học Kim Lăng mình đang theo học, nổi tiếng ngang tầm.

Nghe giảng ở đâu cũng như nhau.

Trần Hạo tạm yên tâm, nói với Tô Tử Nguyệt rằng nếu mình có thời gian sẽ đến đại học Giang Nam thăm cô ấy.

Sau khi mọi việc xong xuôi, lúc Trần Hạo về ký túc xá đã gần mười rưỡi tối rồi.

Lại thêm ngày hôm nay thật sự mệt mỏi.

Anh vừa đặt lưng là ngủ luôn.

Hai ngày tiếp theo, Trần Hạo trải qua cuộc sống bình yên ngắn ngủi. Trong hai ngày này, anh luôn vùi đầu trong thư viện đọc sách học tập.

Sắp nghỉ hè rồi, anh còn phải đối phó với kỳ thi cuối kỳ nữa.

Mười giờ trưa hôm nay, Trần Hạo đang làm bài trong thư viện.

Bỗng dưng anh cảm thấy bên cạnh thoang thoang hương thơm.

Là mùi hương tỏa ra trên cơ thể phụ nữ.

Trần Hạo quay sang nhìn, một cô gái vóc dáng cao gầy ngồi xuống bên cạnh người đang làm đề là anh.

Mọi người đều biết trong thư viện trường đại học, đặc biệt là đám sinh viên năm ba như Trần Hạo, người thì nghiên cứu, người thì vật lộn với cuối kỳ, cho nên thư viện gần như chật ních.

Trần Hạo phải chiếm chỗ từ năm rưỡi sáng mới giành được vị trí này.

Thư viện hơi chen chúc.

Cô gái này vừa cao vừa gầy, dáng người cực đẹp, đặc biệt là làn da trắng như sáp chảy nước, mái tóc dài ngang eo xõa ra, mang lại cảm giác vô cùng dịu dàng nho nhã, là hình mẫu nữ thần.

Dễ nhận thấy cô ấy không muốn ngồi cạnh nam sinh, nhưng lại hết chỗ rồi.

Chủ yếu là từ lúc cô ấy vừa bước vào, có rất nhiều anh chàng nhìn cô ấy chăm chăm làm cô ấy lúng túng, chỉ có Trần Hạo đang học bài mới khiến cô ấy đỡ áp lực.

Cô ấy đỏ mặt nhìn Trần Hạo, khẽ gật đầu và mỉm cười, sau đó ngồi xuống mở sách vở ra.

Một tay chống má một tay lật sách, đẹp thật đấy!

“Mẹ ơi, không ngờ nữ thần lại ngồi chỗ đó, a a a!”

“Mẹ nó, tôi còn đẹp trai hơn tên nhà quê kia, ghen ty quá!”

Có nam sinh thốt lên đầy ghen ty.

“Hắt xì!”

Trần Hạo ngửi thấy mùi hương trên người cô gái, lập tức hắt xì một hơi.

Đương nhiên cô ấy biết do mùi nước hoa trên người mình, thế là mặt càng đỏ hơn, còn tự giác nhích sang bên kia.

Trần Hạo cũng lúng túng.

Anh cúi đầu, tập trung làm bài.

Tong tong tong tong!

Bông dung Trần Hạo cảm thấy mũi nóng lên, sau đó máu mũi tuôn ra không ngừng, rơi thẳng xuống bài thi.

Anh muốn tìm khăn giấy nhưng không có!

Trong lúc gấp gáp, anh thấy cô gái kia vẫn chống má bằng một tay, cũng không nhìn Trần Hạo, còn tay kia nhẹ nhàng đưa cho Trần Hạo một gói khăn giấy.

Mặt cô ấy càng đỏ hơn.

Trần Hạo xấu hổ đến nỗi hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào.

Trần Hạo ơi Trần Hạo, mày đi chết đi, thật sự là có thể chết quách đi được rồi đấy, a a a!

Chương 163

Người của Bạch Thị nhìn thấy thế, tất cả đều hưng phấn vỗ tay theo.

Nước lên thuyền lên, bọn họ biết rõ nếu Bạch Vĩnh Minh trở thành Chủ tịch của Tuấn Phong, bọn họ nhất định sẽ đạt được lợi ích khá lớn, đến lúc đó Bạch Vĩnh Minh nhất định sẽ giao vị trí cao trong phòng ban quan trọng của công ty cho người nhà mình.

Cho nên bọn họ Xô tay cực kỳ mạnh mẽ. 3

Mà đám lãnh đạo cấp cao của Tuấn Phong bên này lại hoang mang ra mặt, nhìn thấy cảnh tượng này, Kim Kiệt vội vàng đứng dậy vỗ tay đầu tiên.

Nhìn thấy Kim Kiệt vỗ tay, lúc này mọi người mới vang lên tiếng vỗ tay “lác đác”.

“Cho nên, bây giờ Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong sẽ giữ nguyên không thay đổi.”

“Bốp bốp bốp... Bốp bốp... Bốp... Bốp

Nụ cười dần dần biến mất, tiếng vỗ tay từ từ thưa dần...

Bạch Vĩnh Minh và tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt khó hiểu thậm chí còn kinh ngạc.

“Mẹ nó, luật sư Triệu, ông nói linh tinh cái gì thế? Có phải nhầm rồi không?” Bạch Vĩnh Minh kinh ngạc nói.

“Không nhầm đâu Chủ tịch Bạch, Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong vẫn giữ nguyên không thay đổi, vẫn là Chủ tịch Trình” Luật sư Triệu nghiêm túc nói.

“Không thể nào!” Lúc này, thân cận của Bạch Vĩnh Minh, Chân Kiến lớn tiếng kêu lên: “Trình Uyên đã chuyển nhượng tất cả cổ phần của mình ở Tuấn Phong cho anh

Vĩnh Minh của tôi rồi, anh ta dựa vào cái gì mà vẫn có thể làm Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong?”

Vương Tử Yên cũng hoàn toàn đứng ngậy ra tại chỗ.

Cô ta hơi nhếch miệng, không dám tin nhìn về phía Trình Uyên.

Lý Nam Địch hỏi cô ta, một người như vậy sẽ bị trò xiếc thấp kém như thế này gây khó dễ sao?

Nhìn bộ dạng Trình Uyên vẫn bình tĩnh tự nhiên như trước, nhìn ánh mắt sâu thẳm của anh, nhìn gương mặt nghiêm cương quyết của anh, Vương Tử Yên nhớ đến lời phân tích của Lý Nam Địch.

Có lẽ cô ta nói đúng, một người như anh sao có thể thua bởi người như Bạch Vĩnh Minh chứ?

Nhưng, rốt cuộc anh là người như thế nào đây?

Vương Tử Yên không hiểu nổi, mình đi theo Trình Uyên lâu như vậy, nhưng còn không hiểu anh bằng Lý Nam Địch còn chưa gặp mặt bao giờ.

Tại sao lại thế?

Vẻ mặt đám người cứng lại, tất cả mọi người đều cảm thấy khó mà tin nổi nhìn về phía luật sư Triệu, Trình Uyên đứng dậy đi về phía Bạch Vĩnh Minh, thản nhiên nói: “Tôi chưa từng muốn đấu với anh”

“Trước giờ chưa từng nghĩ đến!”

“Bởi vì...”

“Cho đến chưa bao giờ tôi coi anh là đối thủ”

“Anh chưa có tư cách đó.”

“Anh, không xứng!”

Trình Uyên đi đến trước mặt Bạch Vĩnh Minh, mắt nhìn xuống Bạch Vĩnh Minh đang ngồi trên ghế, lắc đầu cười:

“Nhưng mà anh cũng đủ khiến tôi chán ghét rồi!”

“Không, không thể nào như vậy được!” Bạch Vĩnh Minh thẹn quá hóa giận: “Rõ ràng anh đã chuyển nhượng cổ

phần cho tôi rồi, tại sao?”

“Tại sao?” Trình Uyên nở nụ cười, anh nói với luật sư Triệu: “Anh ta muốn biết tại sao, nói cho anh ta biết đi”

Luật sư Triệu gật đầu: “Vì Chủ tịch Trình vốn dĩ không có cổ phần ở Tập đoàn Tuấn Phong”

“Cái gì?”

Một câu như viên đá phá trời khiến người ta kinh ngạc, không tránh được khiến đám người Bạch Thị vô cùng chấn động, ngay cả những người Tập đoàn Tuấn Phong cũng đều lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Vương Tử Yên lại càng kinh ngạc vô cùng.

Mắt của Bạch Vĩnh Minh như sắp lồi ra đến nơi.

Trình Uyên không có cổ phần ở Tập đoàn Tuấn Phong, vậy đương nhiên bản hợp đồng chuyển nhượng mà anh đã ký cũng không có chút tác dụng gì cả.

Mà buồn cười là, Bạch Vĩnh Minh vẫn một lòng vui mừng cho rằng mình có thể trở thành Chủ tịch của Tuấn Phong.

Trình Uyên thân nhiên nói: “Tập đoàn Tuấn Phong là doanh nghiệp của dòng họ, đúng như tên gọi của nó, nó là do một tay Trình Tuấn Phong sáng lập ra, mà tôi thân là con trai của Trình Tuấn Phong, mặc dù không có cổ phần nhưng Trình Tuấn Phong bảo tôi đến làm Chủ tịch thay ông, đương nhiên cũng không có bất cứ vấn đề gì”

Lúc trước khi Lý Lan Oanh và Trình Uyên nhận nhau, phía thủ đô xảy ra chuyện bất ngờ, trước khi bà vợ vàng chạy đi, chỉ gọi nhóm thành viên hội đồng quản trị đến mở cuộc họp cho Trình Uyên làm Chủ tịch mới nhận chức, về phần cổ phần, hoàn toàn không kịp bàn giao lại cho Trình Uyên.

Cho nên quả thật Trình Uyên không có bất kỳ cổ phần gì của Tuấn Phong, nếu có, chỉ là quyền thừa kế.

Luật sư Triệu cũng xác nhận: “Trong trường hợp người cầm cổ phần vẫn còn sống, quyền thừa kế không có bất kỳ ảnh hưởng gì”

Người của nhà họ Bạch đều trợn tròn mắt quay sang nhìn nhau, hoàn toàn không biết bây giờ bọn họ nên làm cái gì.

Mặt Bạch Vĩnh Minh lại càng như tro tàn.

“Cho nên, anh có tư cách gì ngồi chỗ của tôi? Còn chưa rút ra?” Trình Uyên đột nhiên chất vấn Bạch Vĩnh Minh.

Gương mặt Bạch Vĩnh Minh trong nháy mắt đỏ bừng. Ngay hai phút trước thôi, Chân Kiên vừa mới quát mắng Trình Uyên, nói người ta không có tư cách ngồi vị trí này, bảo người ta rút ra.

Nhưng bây giờ, người ta vẫn còn là Chủ tịch của Tuấn Phong, dựa vào cái gì mà không có tư cách ngồi đây?

Đến lượt Bạch Vĩnh Minh...

Bạch Vĩnh Minh xấu hổ đứng dậy, vừa định nói chuyện, lại không ngờ Trình Uyên nhắc chân đá đổ chiếc ghế, sau đó kêu lên: “Kim Kiệt

Kim Kiệt lập tức sợ hãi đến mức hơi run rẩy.

Ông ta cũng hoàn toàn không ngờ được sẽ xảy ra tình huống này, ngay vừa này ông ta còn tưởng rằng Tuấn Phong sắp đổi chủ, vì vậy mới lấy lòng Bạch Vĩnh Minh ngay trước mặt mọi người.

Hơn nữa khi nịnh nọt Bạch Vĩnh Minh cũng không hề kiêng kỵ Trình Uyên chút nào, bây giờ mọi chuyện thay đổi, ông ta biết mình nhất định sẽ bị Trình Uyên ghi thù, nghĩ xong chuyện này, chắc chắn sẽ từ bỏ mình, chắc chắn sẽ ra tay với mình.

Càng nghĩ càng sợ hãi trong lòng, đúng lúc này, Trình Uyên quát to một tiếng, dọa cho Kim Kiệt sợ hãi đến mức suýt nữa đặt mông ngã thẳng xuống đất.

“Chủ tịch, tôi... Tôi...” Kim Kiệt hồi hận vô cùng, ông ta không ngờ sự trả thù của Trình Uyên lại đến sớm như vậy, gương mặt béo phì vắn vẹo biến thành mặt mướp đắng.

Xong rồi xong thật rồi...

Ai ngờ Trình Uyên gọi ông ta xong, chỉ để dặn ông ta: “Đi đốt chiếc ghế kia cho tôi.”

“Hả?” Kim Kiệt ngẩn ra.

Trình Uyên nói: “Cái ghế kia hơi lắm, quá ghê tởm, đốt sạch cho tôi!”

“Hả? AI Được, được!” Sắc mặt Kim Kiệt thay đổi mấy lần, vội vàng kéo thân thể mập mạp chạy đến, ôm ghế dựa chạy ra ngoài.

Cảnh tượng này là sự sỉ nhục Bạch Vĩnh Minh một cách trắng trợn, vừa nãy Bạch Vĩnh Minh còn bảo Trình Uyên làm chiếc ghế buồn nôn, bảo người ta thay cái khác.

Thấy Trình Uyên lại bảo người ta đốt thẳng chiếc ghế mà anh ta vừa ngồi, lập tức cảm thấy bị sỉ nhục nặng nề.

Bạch Vĩnh Minh nổi giận đùng đùng, muốn bùng nổ ngay tại chỗ, nhưng anh ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện khác, vì vậy sắc mặt lại biến thành như tro tàn.

“Không phải, luật sư Triệu, vậy Công ty Trang trí nội thất Bạch Thị vừa này...?”

“Bản hợp đồng chuyển nhượng này thật sự có hiệu lực”

Luật sư Triệu lấy hợp đồng chuyển nhượng Công ty Trang trí nội thất Bạch Thị ra, nói: “Cho nên, bây giờ

Công ty Trang trí nội thất Bạch Thị đã thuộc sở hữu của Chủ tịch Trình”

Chân Bạch Vĩnh Minh mềm nhũn, lập tức đặt mông ngồi thẳng xuống mặt đất.

Bây giờ đầu óc anh ta trống rỗng.

Tất cả người nhà họ Bạch cũng trợn tròn mắt, tình huống này là sao?

Không chỉ không đạt được Tập đoàn Tuấn Phong như mong muốn, ngược lại bây giờ còn tặng luôn cả công ty trang trí duy nhất còn có thể kiếm tiền của Bạch Thị rồi.

Thế này gọi là gì?

Mẹ nó đây không phải điển hình của câu “Xôi hỏng bỏng không” sao?

“Chỉ dựa vào đám rác rưởi các anh mà còn dám có ý đồ với Tập đoàn Tuấn Phong sao, mẹ nó không soi vào nước tiểu mà xem lại đức hạnh của mình đi!” Lúc này, Kim Kiệt quay về cũng chỉ vào đám người nhà họ Bạch mắng chửi.

Đám lãnh đạo cấp cao của Tuấn Phong cuối cùng cũng đã phản ứng lại được, vừa nãy bọn họ cũng võ tay mà, cho nên nhìn thấy Kim Kiệt đứng ra bày tỏ lòng trung thành, tất cả cũng bắt chước theo.

“Đúng đấy, một đám rác rưởi mơ mộng hão huyền!”

“Còn có mặt mũi đứng đây sao? Nếu là tôi đã tìm một kẻ đất chui xuống từ lâu rồi”

Nghe mọi người ở Tuấn Phong chế giễu và mắng chửi, gương mặt Bạch Vĩnh Minh từ từ trở nên hung dữ.

“Tôi có nhược điểm, Trình Uyên tôi có nhược điểm của cậu, tôi sẽ công khai nó ral” Anh ta đột nhiên hỏn hỏn kêu lên.

Chương 164

“Tôi muốn cậu mất hết danh dự!”

Nghe thấy tiếng gào ầm ĩ của Bạch Vĩnh Minh, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Đám lãnh đạo cấp cao của Tập đoàn Tuấn Phong cũng không kiềm được tức giận nói: “Anh còn định giữ mảnh khóc gì nữa?”

Mà trái tim Vương Từ Yên cũng chìm xuống.

Cô ta đã từng nhìn thấy những tấm ảnh chụp kia, đương nhiên biết rõ nhược điểm trong lời Bạch Vĩnh Minh là cái gì, vì vậy cô ta cực kỳ lo lắng.

Tập đoàn Tuấn Phong là doanh nghiệp đứng đầu thành phố Tân Dương, Trình Uyên thân là Chủ tịch của Tuấn Phong, một khi có scandal lộ ra ngoài, ảnh hưởng sẽ cực kỳ tồi tệ, không chỉ có gia đình Trình Uyên xảy ra vấn đề, toàn bộ tập đoàn đều sẽ phải chịu ảnh hưởng rất to lớn.

Cho nên, cô ta lại nhìn về phía Trình Uyên lần nữa, phát hiện Trình Uyên dường như không hề để ý đến chuyện này chút nào.

“Bạch Vĩnh Minh, tôi khuyên anh tốt nhất đừng xúc động, làm người nên để lại một con đường sau này còn nhìn mặt nhau” Trình Uyên thản nhiên nói.

Bạch Vĩnh Minh nghe nói như vậy còn tưởng rằng Trình Uyên sợ rồi, không kiềm được nhe răng cười ác độc:

“Nhìn mặt nhau sao? Mẹ nó ai còn muốn nhìn mặt cậu chứ? Không phải cậu thông minh lắm sao? Được, chúng

ta cá chết lưới rách, cậu dám thu nhận trắng trợn công ty của tôi, tôi sẽ cho cậu mất hết danh dự!”

Trình Uyên thở dài: “Anh đừng hỏi hận”

“Hỏi hận sao? Ha ha...” Bạch Vĩnh Minh cười ha ha hỏi: “Ông đây từ nhỏ đã không biết hai chữ hỏi hận viết như thế nào rồi!”

Người của nhà họ Bạch đều cho rằng Bạch Vĩnh Minh vẫn còn để lại chiêu sau nào đó, nghe thấy Trình Uyên và Bạch Vĩnh Minh trò chuyện, bọn họ đều tin tưởng, cả đám lộ ra vẻ mặt sáng khoái.

Bạch Vĩnh Minh chỉ vào màn hình lớn trong phòng họp nói: “Các vị, sau đây tôi mời các vị xem một vở kịch vui”

Tất cả mọi người đều tò mò nhìn về phía màn hình lớn. Lúc này, không biết ai mở màn hình lên.

Vương Tử Yên đột nhiên kinh hãi, vội vàng muốn chạy lên ngăn lại, nhưng lại bị Trình Uyên vươn tay chặn lại.

Cô ta không hiểu nhìn về phía Trình Uyên, lại phát hiện Trình Uyên thế mà lắc đầu với cô ta.

Màn hình sáng lên, bên trong hiện lên từng tấm ảnh khó coi.

Cả đám lãnh đạo cao cấp của Tập đoàn Tuấn Phong đều lộ gương mặt nghiêm túc, người của nhà họ Bạch cũng quay sang nhìn nhau.

Mọi người hai bên không ngờ được, trên màn hình lại phát ra những tấm ảnh như vậy.

Sau đó, tấm ảnh chuyển đi, lộ ra gương mặt của Trình Uyên.

“A ha ha... Trình Uyên, cậu cũng thật ghê gớm, thích chơi năm người sao?” Bạch Vĩnh Minh cười nham hiểm nói.

“Chuyện này.

“Sao có thể như vậy được?”

“Chủ tịch anh...!”

“Ôit”

Toàn bộ đám lãnh đạo cấp cao của Tuấn Phong đều trợn tròn mắt, bọn họ cũng hiểu rõ nếu video này lan truyền ra ngoài, sẽ mang đến hậu quả xấu đến mức nào. Bạch Vĩnh Minh cười lạnh lùng: “Trình Uyên, đừng nói tôi không cho cậu cơ hội, trả lại Công ty Trang trí nội thất Bạch Thị cho tôi, tôi trả lại bản gốc của video này cho cậu, cậu yên tâm, tôi cam đoan không lan truyền chuyện này ra ngoài.”

Nghe qua thấy đây cũng là một giao dịch rất tốt, hơn nữa cũng chỉ Tuấn Phong có lợi, dù sao một công ty trang trí vẫn không thể lọt vào mắt Tuấn Phong được.

Cho nên, tất cả mọi người đều cho rằng Trình Uyên sẽ đồng ý.

Nhưng mà, giờ phút này, Trình Uyên lại lắc đầu, vượt ngoài dự đoán của mọi người: “Anh nghĩ nhiều quá rồi”

“.” Bạch Vĩnh Minh ngạc nhiên.

“Cái gì? Không đồng ý sao?”

“Chủ tịch cân nhắc lại!”

Mọi người nóng nảy cũng bắt đầu khuyên nhủ Trình Uyên.

Bạch Vĩnh Minh cũng không dám tin nói: “Cậu thật sự không cần đến danh tiếng của mình nữa sao? Không cần đến tương lai của Tuấn Phong sao? Không quan tâm đến Bạch An Tương sao?”

‘Vương Tử Yên cũng rất khó hiểu, cô ta nhìn về phía Trình Uyên lần nữa.

“Tôi quan tâm” Trình Uyên nói.

Bạch Vĩnh Minh tức giận nói: “Quan tâm mà cậu còn dám cãi ngang với tôi sao?”

Trình Uyên lại lắc đầu nói: “Tôi muốn nói, loại video rác rưởi kia của anh hoàn toàn không đe dọa được tôi”

“Ha ha..” Bạch Vĩnh Minh cười điên cuồng: “Cậu là trẻ con ba tuổi sao? Chẳng lẽ cậu không hiểu được video này sẽ mang đến ảnh hưởng như thế nào cho cậu?”

Trình Uyên đành chịu thở dài: “Ngu dốt thật là đáng sợ”

“Cậu nói cái gì?” Trong mắt Bạch Vĩnh Minh lộ ra vẻ nghi ngờ. Trình Uyên nói như vậy, dường như không sợ hãi chút nào, khiến trong lòng Bạch Vĩnh Minh lập tức sinh ra cảm giác xấu.

Quả nhiên.

Trình Uyên chỉ vào màn hình lớn nói với mọi người:

“Đoạn anh ta chiếu lên không hoàn chỉnh, tôi chiếu cho mọi người xem một đoạn hoàn chỉnh”

Lúc này, sắc mặt Bạch Vĩnh Minh thay đổi.

Sắc mặt người nhà họ Bạch cũng cực kỳ khó coi.

Video này chiếu xong, ngay sau đó lại bắt đầu chiếu một video khác, mà đoạn video này gần như giống hệt đoạn trước, chẳng qua góc quay khác nhau.

Trong đoạn video này, nhìn thấy bóng lưng một cô gái, cô gái kia gọi mấy cô gái giang hồ đến, ra lệnh cho bọn họ cởi quần áo ra, thân thiết với Trình Uyên nằm trên giường không hề hay biết gì.

Những cô gái giang hồ kia cũng chỉ tiến hành chụp theo sắp xếp với Trình Uyên, sau đó đã bị cô gái chỉ thấy bóng lưng kia đuổi đi, sau đó cô gái kia cũng rời đi.

Một lát sau, Trình Uyên ngồi dậy, cười lạnh với ống kính nói: “Tuy rằng không biết cô là ai, cũng không biết cô đến gần tôi có mục đích gì, có điều tất cả những thứ cô làm đều nằm trong lòng bàn tay tôi, có ngạc nhiên không, có bất ngờ không?”

Trong đây còn có một đoạn đối thoại của Trình Uyên và Thời Sách, có điều sau này đã được xử lý xong, cho nên chiếu lên có cảm giác tiếp nối không chút khe hở nào.

“Hóa ra là như vậy!”

“Bạch Vĩnh Minh này thế mà lại dùng thủ đoạn như vậy!”

“Không thể để anh ta đi được, nhất định phải báo cảnh sát!”

Đám lãnh đạo cấp cao Tuấn Phong bắt đầu kêu gào ầm T, thậm chí có người còn gọi bảo vệ chuẩn bị đóng cửa đánh chó luôn.

Người của nhà họ Bạch cũng luống cuống.

Chân Kiên lúng túng hỏi Bạch Vĩnh Minh: “Anh Vĩnh Minh, bây giờ làm thế nào bây giờ?”

Bạch Vĩnh Minh nào biết bây giờ phải làm thế nào, bây giờ mặt anh ta cũng trắng bệch rồi.

Tình huống này xoay chuyển quá đột ngột, anh ta không ngờ được video này mà Trình Uyên cũng để lại chiêu Sau.

Anh ta tuyệt vọng rồi.

Cười thầm nói: “Trình Uyên, coi như cậu ghê gớm, hãy đợi đây!”

Nói xong, vẫy tay gọi người của nhà họ Bạch định rời đi.

“Chủ tịch, không thể để bọn họ rời đi được!” Lúc này Kim Kiệt tỏ vẻ “tức giận” đứng dậy nói.

“Đúng, không thể để bọn họ rời đi như vậy!”

Trình Uyên lại không có hành động gì, im lặng nhìn đám người Bạch Vĩnh Minh sắp đi ra khỏi phòng họp.

Nhưng mà, trong giây phút khi cánh cửa mở ra, có mấy người cảnh sát mặc đồng phục bước vào.

Người đi đầu không phải ai khác, chính là Lý Ngụy.

Bọn họ gặp đám người Bạch Vĩnh Minh ngay giây phút cửa mở.

Nhìn thấy những cảnh sát này, tận sâu trong lòng Bạch Vĩnh Minh cảm thấy chột dạ.

Lý Ngụy nói: “E rằng các anh không thể rời đi được.”

“Tại sao? Chúng tôi cũng không vi phạm pháp luật mà?” Bạch Vĩnh Minh tức giận nói.

Lý Ngụy chỉ video đã chiếu xong: “Anh nói sao? Các anh không vi phạm pháp luật à? Dùng thủ đoạn không hợp.

pháp bắt người ta quay loại video như thế này, còn nói là không vi phạm pháp luật sao?”

“Còn dùng loại video này đe dọa người ta chuyên nhượng cổ phần ở tập đoàn cho anh, như vậy còn không vi phạm pháp luật sao?”

“Cái này gọi là tống tiền có hiểu không?”

Lời nói của Lý Ngụy lập tức khiến Bạch Vĩnh Minh sùng sốt.

Tất cả mọi người nhà họ Bạch đều lộ ra vẻ mặt như ăn phân.

Lần này hay rồi, tiền mất tật mang xem ra vẫn còn nhẹ, mẹ nó trước mắt có khi còn phải ngồi tù kìa.

Bạch Vĩnh Minh sợ hãi đến mức chân cũng bắt đầu run rẩy.

“Chú cảnh sát, chúng tôi chỉ đùa với Trình Uyên thôi, cậu ấ là con rể của nhà họ Bạch chúng tôi, chúng tôi là người nhà, làm phiền ông chằm chước dàn xếp cho”

Lý Ngụy lắc đầu, lạnh lùng nói: “Bây giờ mới biết các người là người một nhà sao? Lúc trước đã làm những gì? Mặt Bạch Vĩnh Minh đầy hoảng sợ, anh ta vội vàng quay đầu cầu xin Trình Uyên: “Trình Uyên, cậu mau nói một câu đi, chúng ta là người thân mà, cầu xin cậu giúp tôi nói một câu, tôi không muốn ngồi tù đâu!”

Chương 165

Bạch Vĩnh Minh hoảng rồi.

Phải biết, bây giờ anh ta đã là chủ nhân của nhà họ Bạch rồi, chỉ nở mày nở mặt trong chốc lát, tuy rằng Công ty Trái cây Bạch Thị không còn kiếm được nhiều tiền như trước, nhưng có nhà họ Thẩm giúp đỡ, nhất định sẽ càng ngày càng phát triển.

Vào lúc này, sao anh ta có thể ngồi tù được chứ? Cho nên anh ta hoảng hốt hỗn loạn, thế mà lại đầu xin Trình Uyên.

‘Vừa này muốn cướp tập đoàn của người ta, còn muốn làm người ta thân bại danh liệt, bây giờ quay ra nói với cảnh sát, bọn họ là người một nhà, lại còn đi cầu xin Trình Uyên.

Nực cười đến mức nào?

Đừng nói đám lãnh đạo cấp cao Tuấn Phong cảm thấy anh ta không có não, ngay cả những người nhà họ Bạch đi theo Bạch Vĩnh Minh cũng cảm thấy anh ta đang tự chuốc lấy nhục.

Làm sao Trình Uyên lại nói giúp anh ta được chứ?

Tất cả mọi người đều cho rằng Trình Uyên sẽ từ chối ngay lập tức.

Nhưng đúng lúc này, Trình Uyên lại cười nói: “Tôi đã nói rồi, tôi không muốn đấu với anh, bởi vì anh hoàn toàn không xứng”

“Cho nên tôi sẽ tha thứ cho anh, có thể cầu xin đội trưởng Lý tha cho anh, nhưng phải có một điều kiện”

Vừa nghe thấy anh bằng lòng tha thứ cho Bạch Vĩnh Minh, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Vương Tử Yên vội vàng hét lên: “Chủ tịch, anh đừng để bị anh ta lừa, anh ta chỉ giả vờ đáng thương thôi..”

“Đúng vậy Chủ tịch, nếu lần này anh tha cho anh ta, vậy uy tín của Tuấn Phong chúng ta ở đâu chứ? Sau này có phải ai cũng dám đến Tuấn Phong chúng ta điều võ giương oai đúng không?” Kim Kiệt cũng vội vàng hòa theo.

Trình Uyên phát tay.

Đối với anh mà nói, từ trước đến nay đều chưa từng coi Bạch Vĩnh Minh ra gì, nhưng người này cũng đủ khiến anh chán ghét rồi.

Trước đó Bạch Vĩnh Minh còn chọc cho Bạch An Tương tức giận đến mức phát bệnh.

Đương nhiên Trình Uyên không muốn tha cho anh ta, có điều, bảo anh ta đi ngồi tù, Trình Uyên cảm thấy như vậy cũng không đủ hả cơn giận.

Không phải Bạch Vĩnh Minh muốn anh thân bại danh liệt sao?

Không phải muốn anh xấu mặt trước người đời sao?

Được!

“Bạch Vĩnh Minh, thịt trên người anh chắc cũng phải một trăm hai lăm cân nhỉ?” Trình Uyên hỏi.

Bạch Vĩnh Minh vừa nghe thấy Trình Uyên có thể tha cho mình, lập tức cười vui mừng đáp: “Một trăm mười lăm”

“Mỗi lần gặp mặt tôi cảm thấy anh như một quả bóng vậy” Trình Uyên nói: “Hay là anh lăn từ đây ra ngoài đi, nếu anh có thể lăn như một quả bóng ra ngoài, tôi sẽ chấp nhận video này chỉ là một trò đùa”

“Hải!” Bạch Vĩnh Minh lập tức trợn tròn mắt.

Tập đoàn Tuấn Phong có bao nhiêu người chưa nói, anh ta còn dẫn hết tất cả những người thân cận của mình ở

nhà họ Bạch đến đây, bắt lẫn trước mặt nhiều người như vậy, trước mặt bao nhiêu người, vậy sau này anh ta nào còn có mặt mũi gặp ai được nữa?

Lúc này, Chân Kiến cũng nhảy ra kêu lên: “Trình Uyên, anh đừng có khinh người quá đáng, người đàn ông có thể chết chứ không thể chịu nhục!”

“À, vậy thì đi ngồi ọc, đội trưởng Lý, ông dẫn bọn họ đi nhé, người này cũng là đồng phạm” Trình Uyên gật đầu, thản nhiên nói.

“Áy..” Chân Kiến lập tức mơ hồ.

Bạch Vĩnh Minh còn đang do dự, vừa nghe thấy Trình Uyên bảo Lý Ngụy dẫn bọn họ đi, trong nháy mắt nóng nảy.

Bạch Vĩnh Minh đập lên đầu Chân Kiến một cái “Bốp!”,

tức giận nói: “Mẹ nó, không biết nói gì thì cứ cầm đi cho ông!”

Sau đó vội vàng nói với Trình Uyên: “Đừng đừng, tôi lẫn!”

So với ngồi tù, khí phách gì đó hoàn toàn không đáng được nhắc đến, Bạch Vĩnh Minh nghĩ.

Trình Uyên cười, sau đó chỉ Chân Kiến nói: “Anh đi giám sát”

“Cái gì?” Chân Kiến bối rối.

“Nếu anh ta đứng lên giữa đường, anh tát anh ta một cái, nếu thời gian anh ta đứng dậy nhiều hơn ba giây, vậy anh đi ngồi tù thay anh ta” Trình Uyên thản nhiên nói: “Lăn ra khỏi cửa lớn Tuấn Phong mới coi là xong, nếu không làm được, cả hai đều đi theo Lý đội trưởng đi”

“..” Chân Kiến và Bạch Vĩnh Minh đều ngậy ra.

Một trò hề cuối cùng kết thúc bằng cách “lăn ra ngoài như quả bóng”.

Vì vậy giờ phút này xuất hiện một cảnh tượng cực kỳ quái lạ.

Bạch Vĩnh Minh dáng người mập mạp giống như quả bóng thật sự lăn trên mặt đất giống như quả bóng, Chân Kiến khom người bên cạnh anh ta, theo dõi tốc độ của anh ta, đi bước nhỏ về phía trước, sau đó còn có một nhóm người của nhà họ Bạch, hơn nữa còn có rất nhiều người của Tập đoàn Tuấn Phong đứng xung quanh hóng hót.

Vắt vả lấm mới lăn được vào thang máy, trong giây phút khi cửa thang máy đóng lại, Bạch Vĩnh Minh vội vàng đứng dậy, thuận tay xoa mồ hôi trên trán.

“Bốp!” một tiếng, Chân Kiến tát mạnh lên mặt Bạch Vĩnh Minh: “Ai cho anh đứng dậy?”

Lúc đó Bạch Vĩnh Minh bị tát đến mức bối rối, sau đó nổi giận: “Mẹ nó cậu dám đánh tôi sao?”

Chân Kiến âm ức nói: “Anh Vĩnh Minh, em cũng không muốn đâu, nếu không làm theo đúng lời anh ta nói, hai chúng ta đều phải ngồi tù đấy”

Bạch Vĩnh Minh tức giận.

Nhưng còn có cách nào được?

Hung hăng trợn mắt lườm Chân Kiến một cái, sau đó thật sự bò xuống đất tiếp tục lăn.

Chân Kiến nhếch miệng nở nụ cười, thầm nói, thế này được rồi, không cần phải ngồi tù.

Nhìn một quả bóng lăn ra khỏi cửa lớn Tuấn Phong trong sự vây quanh của một đám người, Trình Uyên đứng trong phòng họp ở tầng mười sáu, đứng trước cửa sổ ôm cánh tay thở dài khe khẽ.

“Đi cùng anh ta, xem sau đó anh ta gặp ai” Cầm điện thoại di động không biết gửi cho ai một tin nhắn giọng nói.

Thật ra từ ban đầu khi Bạch Vĩnh Minh cầm những tấm ảnh này xuất hiện, Trình Uyên đã đoán được anh ta có quan hệ với Thẩm Trác rồi, lúc đó chỉ cảm thấy hẫng là Thẩm Trác do Bạch Vĩnh Minh phái đến.

Có điều sau này biết Thẩm Trác đi tìm Bạch An Tương, hơn nữa sau đó Bạch Long lại nói với anh, những vệ sĩ mà Thẩm Trác dẫn theo cũng đều là cao thủ, Trình Uyên đã từ bỏ suy nghĩ của mình.

Có lẽ không phải Thẩm Trác nghe theo Bạch Vĩnh Minh, ngược lại Bạch Vĩnh Minh chính là quân cờ của Thẩm Trác.

‘Vương Tử Yên đứng bên cạnh anh, mặt không thay đổi hỏi: “Tại sao?”

Trình Uyên biết cô ta hỏi “Tại sao” có nghĩa là gì.

Biết Trình Uyên định tặng Tuấn Phong cho Bạch Vĩnh Minh, trong lòng Vương Tử Yên chắc chắn cực kỳ khó chịu, hơn nữa Bạch Vĩnh Minh còn có bộ dạng háo sắc nhìn cô ta.

Mà Trình Uyên rõ ràng có sắp xếp, cũng không để lộ ra với Vương Tử Yên, anh coi Vương Tử Yên là “người ngoài”. Khiến cô ta thấp thỏm suốt hai ngày.

Nhưng so với sự khó chịu và rối rắm ban đêm kia, kiểu không tin tưởng này của Trình Uyên càng khiến cô ta khổ sở hơn nữa.

Cô ta đã mất hết hy vọng với người nhà rồi, bây giờ ngay cả ông chủ cũng không tin tưởng cô ta, Vương Tử Yên đột nhiên cảm thấy không có ai cần đến mình hết.

Trình Uyên quay đầu nhìn thẳng vào mắt cô ta, nói: đừng suy nghĩ nhiều, tôi cũng nói thật cho cô biết, bây.

giờ cô và Bạch Long mới là người mà tôi tin tưởng nhất”

Vương Tử Yên kinh ngạc: “Anh nói Bạch Long cũng không biết sao?”

Trình Uyên gật đầu: “Bạch Long cũng không muốn biết, chỉ là tôi nói cái gì, anh ta sẽ làm như thế”

Vương Tử Yên tức cười.

Cửa phòng họp bị đẩy ra, Bạch Long xách theo một bao tải bước vào, sau đó ném bao tải xuống đất.

“Bắt được rồi” Anh ta nói.

Hành động đơn giản thô bạo dọa cho Trình Uyên và Vương Tử Yên giật mình.

“Ấy... Cởi ra đi” Trình Uyên nói.

Bao tải được Bạch Long cởi ra, một người bị trói hai tay lộ đầu ra.

Chính là người đàn ông ăn bánh quẩy ở quán kia.

“Anh là người của ai?” Trình Uyên đi đến trước mặt hắn ta, duỗi chân đá đá mông hắn ta.

Người đàn ông kia lập tức hoảng sợ nói: “Đại ca tha mạng, tôi là người tốt mà!”

“Người tốt sao? Ha ha” Trình Uyên cười, sau đó nói với

Bạch Long: “Nếu hắn ta không nói, vậy đánh đến bao giờ nói thì thôi.”

“Được!” Bạch Long đáp lại.

Chương 166

Bạch Long nhắc hấn ta lên, người kia lập tức sợ hãi, quính quáng kêu lên: “Đừng đánh tôi đừng đánh tôi, đại ca, tôi thật sự không biết các anh đang nói cái gì, tôi không phải người của ai cả”

Bạch Long nhú mày, nhìn bộ dạng hấn ta không giống như đang giả ngu, không kiềm được ngoái cổ nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên lại thản nhiên nói Đánh!

Bạch Long cũng sáng khoái, nghe thấy Trình Uyên bảo. đánh thì thẳng thừng thụi một nắm đấm vào bụng người kia.

“Um... Oal”

Có thể tưởng tượng được Bạch Long khỏe đến mức nào, một nắm đấm của anh ta giáng xuống, người bình thường làm sao đỡ được, bánh quẩy và sữa đậu nành mới ăn sáng, tất cả đều phun hết ra.

“A... Đau đau..” Người kia bị đánh đến mức lăn lộn trên mặt đất, hét lên thê thảm!

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Vương Tử Yên sợ hãi đến mức mặt mũi trắng bệch.

“Bây giờ đã nói được chưa?” Trình Uyên hỏi.

Người kia kêu khóc âm ỉ: “Đại ca tha cho tôi đi, tôi thật sự không biết anh đang hỏi cái gì”

“Vẫn không chịu nói sao...” Trình Uyên thở dài nói với

Bạch Long: “Giết đi!”

“.” Nghe câu này, Vương Tử Yên đột nhiên mở to mắt.

Vừa nãy Trình Uyên bảo Bạch Long đánh, Bạch Long bước lên cho một đấm, bây giờ lại bảo anh ta giết, theo

nhịp trước đó, vậy chắc chắn cũng giết thẳng tay luôn.

Giết người...

Vương Tử Yên chưa từng nghĩ đến, nháy mắt đã sợ mất hồn.

Quả nhiên, không biết Bạch Long rút một con dao từ đâu ra.

thấy thế vội vàng dập đầu: “Đại ca đại ca đừng tôi thật sự không biết cái gì hết!”

Người
giết t

Bạch Long không nói nhảm với hắn ta nữa, gươm dao lên ra thế định chém.

“Đại ca tha mạng!” Người kia thật sự đã cuống lắm rồi, bèn lớn tiếng gào thét: “Tha mạng, tôi thật sự không biết các anh đang hỏi cái gì, tôi xin thề, tôi xin thề!”

“Dừng tay!” Trình Uyên thấy thế nói.

Bạch Long cũng nghe lời rút dao lại.

Vương Tử Yên cũng không kiềm được thở phào nhẹ nhõm.

Giết người không phải chuyện đùa đâu.

Người kia sợ hãi đến mức xụi lơ trên mặt đất, nơi đũng quần ẩm ướt, mùi khai của nước tiểu trong nháy mắt lan ra.

Cho dù sợ tè ra quần cũng không nói, Trình Uyên không kiềm được bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình, thật sự là do mình đa nghi sao?

Nhưng rõ ràng Thời Sách đã từng nói có kẻ theo đuôi đằng sau mình mà.

“Ha ha... Chủ tịch, anh không thấy khi Bạch Vĩnh Minh lăn ra khỏi Tuấn Phong chúng ta có bộ dạng như thế nào đâu, tên kia giống như ăn phải một tấn phân vậy... Á..”

Đúng lúc này, Kim Kiệt đột nhiên cười ha ha đẩy cửa bước vào, hơn nữa cực kỳ vui sướng nói về tình trạng thâm của Bạch Vĩnh Minh.

Nhưng nói được một nửa lại lập tức phát hiện tình hình kỳ lạ trong phòng họp.

Vương Tử Yên lạnh lùng liếc mắt nhìn Kim Kiệt, khiến Kim Kiệt không kiềm được rùng mình.

Không biết trước đó là ai chủ động nịnh nọt Bạch Vĩnh Minh người ta.

Kim Kiệt dường như cũng nghĩ đến điều này, trong nháy mắt sắc mặt cũng trở nên khó coi cực kỳ, bầu không khí cũng trở nên cực kỳ sượng sùng.

Nhìn người bị trói gô cổ kia rõ ràng là bị đánh đến mức ÷ ra quần rồi, Kim Kiệt âm thầm nuốt nước bọt.

Cảnh tượng này giống như cố tình làm cho ông ta xem vậy, Kim Kiệt sợ hãi, ông ta cho rằng người kia cũng giống như ông ta, là “kẻ phản bội”.

“Chủ tịch tôi... Tôi kiểm điểm, vừa nãy tôi bị ma quỷ xui khiến cho nên mới...” Ông ta vội vàng tự giải thích cho mình.

Ai ngờ Trình Uyên lại vẫy tay với ông ta: “Kim Kiệt, ông đến đúng lúc lắm, mau đến đây”

“Hờ..” Hai chân Kim Kiệt bát đầu run rẩy: “Chủ tịch tôi...”

“Đứng đây làm gì?” Giống như trước đó chưa từng xảy ra chuyện gì, Trình Uyên hơi nhíu mày trách mắng Kim Kiệt: “Không nghe tôi nói gì sao?”

Kim Kiệt run rẩy đi đến trước mặt Trình Uyên, cố gắng cúi đầu thật thấp.

Trình Uyên vỗ vỗ bả vai ông ta, nói: “Vừa nãy hiểu lầm anh bạn này, khiến hấn ta chịu chút thiệt thòi, gì nhỉ, ông

xin lỗi người anh em kia giúp tôi, thuận tiện mời người anh em này ăn một bữa cơm thịnh soạn, còn nữa, nếu hẳn ta có nhu cầu gì hoặc là có yêu cầu bồi thường gì, ông cứ xem đó mà làm”

Kim Kiệt nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Trình Uyên.

Vương Tử Yên cũng mở to hai mắt.

Vậy nghĩa là sao?

Cứ như vậy bỏ qua cho Kim Kiệt sao?

Kim Kiệt bừng tỉnh, lập tức vui mừng như điên n Dạ dạ dạ, Chủ tịch yên tâm, tôi chắc chắn sẽ xử lý chuyện này êm xuôi.”

Bạch Long thấy thế vội vàng cời trói cho người kia, Kim Kiệt vội đỡ hẳn ta dậy: “Anh bạn trẻ này, thật ngại quá, có chuyện gì cứ nói với tôi, đi, chúng ta đi ăn bữa cơm an ủi trước đã”

Người kia chỉ mong được đi khỏi đây lẹ lẹ, được Kim Kiệt khuyên bảo như vậy, lập tức gật đầu đi theo ông ta ra ngoài.

Vương Tử Yên thật sự không hiểu được, bèn hỏi Trình Uyên: “Tại sao anh lại dễ dàng tha cho Kim Kiệt như vậy?”

Trình Uyên cười, anh hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ Kim Kiệt phạm phải lỗi lầm gì?”

Vương Tử Yên bị hỏi mà ghen lì.

“Loại người như vậy” Trình Uyên cười nói: “Là cỏ đầu tường điển hình, không đáng tin cậy”

Vương Tử Yên nghe vậy lại càng không hiểu hơn nữa: “Anh đã biết, tại sao còn muốn...?”

Trình Uyên giải thích: “Nhưng mà năng lực làm việc của ông ta không tệ.”

“Chỉ vì vậy thôi sao?”

“Thật ra, người như thế này có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi, cô có tin nếu Bạch Vĩnh Minh trở thành Chủ tịch, những người khác cũng sẽ giống như Kim Kiệt, tìm đủ mọi cách lấy lòng Bạch Vĩnh Minh, có khi còn mạnh tay hơn nữa?”

“Con người bình đẳng với nhau, tôi không hứa hẹn cho những người này cái gì, cũng không yêu cầu xa vời bọn họ luôn trung thành với tôi. Cho nên tôi dựa vào đâu mà đi xử lý những người này?”

“Có điều miễn là tôi còn ở Tuấn Phong một ngày, vẫn là Chủ tịch của Tuấn Phong, bọn họ sẽ không gây ra được sóng gió gì hết”

“Về phần Kim Kiệt... Ông ta rất thích biểu hiện, có điều nếu suy nghĩ từ góc độ khác, loại người như vậy thật ra hiệu suất công việc sẽ cao hơn một chút”

Vương Tử Yên vẫn có chút không hiểu.

Cô ta không hiểu những lý lẽ méo mó mà Trình Uyên nói, đương nhiên cũng không hiểu con người Trình Uyên, cô ta không hiểu anh đang nghĩ gì.

Cuối cùng, Trình Uyên mỉm cười nói: “Đừng suy nghĩ nhiều nữa, cô không thể bắt tất cả mọi người đều ngay thẳng đàng hoàng như cô được, nếu quả thật như vậy, tôi thật sự không biết nên tin tưởng ai nữa rồi”

“Đây cũng là lý do mà tôi tin tưởng cô, chứ không tin những người khác”

Nghe thấy Trình Uyên nói như vậy, cho dù cô ta có hiểu hay không, tâm trạng cũng thông suốt thoải mái hơn rất nhiều.

Cô ta ngằm hiểu cười cười, sau đó gật đầu thật mạnh.

Bạch Long bên cạnh nói: “Người kia giả vờ”

Trình Uyên gật đầu: “Tôi
“..” Bạch Long.

Một người bị oan, khi không còn bị đánh một trận, còn sợ hãi đến mức tiêu ra quần, nào có dễ nói chuyện như vậy được?

Hơn nữa, Trình Uyên không hề cảm thấy mình nhìn nhầm.

Sau đó anh gọi điện thoại cho Kim Kiệt.

“Trước tiên cô gắng giữ hán ta lại” Trình Uyên nói với Kim “Khi nào thả hán ta đi, tôi sẽ thông báo cho ông”

Kim Kiệt đương nhiên đồng ý luôn mồm, ông ta vỗ ngực cam đoan với Trình Uyên: “Yên tâm đi Chủ tịch, lão Kim chắc chắn sẽ lo liệu ổn thỏa cho anh”

“Khốn kiếp! Phế vật! Ngu xuẩn như anh còn không tìm miếng đậu mà tự đập đầu chết đi hả?”

Trong căn phòng của Thẩm Trác, Thẩm Trác tức giận đập vỡ chiếc ly đế cao, lớn tiếng gào thét với điện thoại.

Không biết bên kia nói gì.

Thẩm Trác nổi giận đùng đùng quát to: “Đừng đến tìm tôi, tôi không muốn gặp anh!”

Nói xong, lập tức cúp điện thoại.

“Xem ra, cô đánh giá thấp Trình Uyên rồi” Lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Thẩm Trác đột nhiên quay đầu, sau đó cực kỳ sợ hãi: “Anh... Làm thế nào vào đây được?”

Chương 167

Chương 167 “Đương nhiên là đi vào rồi”

Người bước vào phòng của Thẩm Trác không phải ai khác, chính là Long Thẩm Khang. Khóe môi anh ta nhếch lên cười như có như không, nói.

Thẩm Trác nhíu chặt mày, dường như nghĩ đến chuyện gì đó không thể tin được, hét to: “Đại Bạch Tiểu Bạch!” Đại) nên là nả nh vn Ầ,, Tu, co là vệ sĩ cận thân của Thẩm Trác, còn từng vô địch Thái Quyền.

Nghe thấy tiếng gọi, hai người đàn ông cường tráng mặc.

áo ngắn tay màu đen đẩy cửa bước vào phòng khách.

Hai người này có ngoại hình cực kỳ giống nhau, bọn họ.

chính là Đại Bạch và Tiểu Bạch.

“Cô chủ” Sau khi đi vào, hai người cung kính chào hỏi Thẩm Trác.

“Các anh canh cửa kiểu gì vậy?” Thẩm Trác tức giận nói với hai người: “Có người xông vào mà cũng không phát hiện ra, hai người các anh làm ăn kiểu gì thế?” i, giống như không nhìn Hai người cúi đầu không n< thấy Long Thẩm Khang vậy.

Thẩm Trác thấy thế lại càng phần nộ hơn nữa: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, tổng anh ta ra ngoài cho tôi!” Hai người vẫn không nhúc nhích chút nào.

Thẩm Trác bỗng chốc kinh sợ, da đầu lập tức tê rần, cô ta không dám tin nhìn về phía Long Thẩm Khang.

Chỉ thấy Long Thẩm Khang vẫn mỉm cười bình thản như trước.

Anh ta nói: “Dù sao tức giận cũng không tốt, sẽ hại sức khỏe” Thẩm Trác lập tức hiểu ra, cô ta dùng ánh mắt tàn nhẫn nhìn về phía Đại Bạch và Tiểu Bạch, rít một câu qua kẽ răng: “Hai

người các anh có biết phản bội nhà họ Thẩm sẽ có kết cục thế nào không?” Đại Bạch Tiểu Bạch vẫn im lặng không nói gì như trước, bọn họ cúi đầu.

Long Thẩm Khang dường như không coi mình là người ngoài, đi đến ghé sô pha trước mặt Thẩm Trác, mông ngồi lên đó không chút khách sáo, cười nói: “Không thể không nói, cô chủ Trần quả thật rất đẹp, nhưng mà hay tức giận quá.” Thẩm Trác hừ lạnh, lại xoay người nhìn Long Thẩm Khang, trong ánh mắt tràn đầy sự khinh thường: “Không phải chỉ là hai con chó canh cửa thôi sao, không sao cả, nếu anh thích tôi có thể tặng cho anh” Trên bàn có rượu vang đỏ, đúng lúc cũng có ly để cao, vì vậy Long Thẩm Khang cười nói: “Đúng lúc quá, tôi cũng thích uống rượu vang đỏ.” Thẩm Trác âm thầm sinh ra đề phòng nhìn chằm chằm Long Thẩm Khang.

Anh ta rót hai ly rượu vang đỏ, đưa một ly cho Thẩm Trác, một ly dùng ngón tay mân mê cái ly giơ lên trước.

mặt Thẩm Trác: “Các cô đấy, cứ luôn thích chơi mấy âm mưu quỷ kế mấy thủ đoạn thấp kém gì đó, dù sao những thứ này cũng không thể thành việc lớn được đâu” Thẩm Trác nhíu mày, hơi nghiêng đầu: “Nghĩa là sao?” Long Thẩm Khang cười nói: “Tôi và cô không giống nhau, tôi không có hứng thú gì với địa vị tiền bạc, càng không thích dùng thủ đoạn mưu kế gì, cô có biết tôi coi trọng cái gì không?” Thẩm Trác mím chặt môi như đang đợi anh ta công bố câu trả lời.

Long Thẩm Khang đợi một lát, thấy Thẩm Trác như vậy, biết cô ta sẽ không phụ họa với mình, vì vậy cười cười, nhấp một ngụm rượu vang đỏ, sau đó nói: “Tôi coi trọng con người.” “Chỉ có thu được người mà cô muốn, cần gì thủ đoạn và phương pháp?” “Cô xem, một Tuấn Phong nho nhỏ đã làm khó cô chủ Thẩm của chúng ta rồi, à không, nói một cách khác, chỉ một Trình Uyên nho nhỏ, đã chọc cho cô chủ Thẩm tức đến phát điên rồi, cần gì phải thế?” “Cô đi theo tôi, trở thành người của tôi, chỉ cần cô muốn, tôi sẽ giúp cô có được anh ta” Thẩm Trác nghe vậy theo bản năng kéo dây áo bị tuột xuống bả vai của mình lên, cười lạnh lùng: “Anh đang nói chuyện viển vông gì vậy?” Long Thẩm Khang lắc đầu, nói với Thẩm Trác: “Thế này đi, tôi cho cô thời gian ba ngày để cân

nhắc, nếu bằng lòng nghe lời tôi, tất cả đều dễ nói chuyện”
“Anh đang kể chuyện cười đấy à?” Thẩm Trác tiếp tục cười
nhặt hỏi.

Long Thâm Khang thở dài, đứng dậy đi ra ngoài, trước khi ra
đến cửa còn quay đầu nói với Thẩm Trác: “À đúng rồi, có phải
gần đây cô cảm thấy mình càng ngày càng nóng nảy hơn? Hơn
nữa thường xuyên ngột ngạt khó thở, cho dù có đến bệnh viện
cũng không khám ra bệnh gì cả?” Nghe thấy Long Thâm
Khang nói như vậy, vẻ mặt Thẩm Trác đột nhiên căng thẳng.

Đúng vậy, những triệu chứng này đã xuất hiện trên người cô
hai ngày nay, hơn nữa đến bệnh viện quả thật không khám ra
bất kỳ bệnh gì.

Long Thâm Khang không nói gì nữa, chỉ ý tứ sâu xa cười với
Thẩm Trác, sau đó dặn dò Đại Bạch và Tiểu Bạch: “Bảo vệ cô
chủ Thẩm cẩn thận” Đại Bạch và Tiểu Bạch vội vàng nói:
“Dạ!” Sau đó, Long Thâm Khang rời khỏi căn nhà của Thẩm
Trác.

Thẩm Trác hoảng sợ nhìn chằm chằm cửa phòng, rất lâu sau
vẫn không thể dời mắt đi được.

“Là anh ta giờ trò!” Không biết bao lâu sau, cô ta cuối cùng
cũng phản ứng lại được, vội vàng lấy điện thoại di động ra
chuẩn bị gọi điện thoại.

Đúng lúc này, Đại Bạch đột nhiên vươn tay giật lấy điện thoại
của Thẩm Trác.

“Các anh định làm gì?” Thẩm Trác tức giận nói.

Tiểu Bạch đáp lại: “Xin lỗi cô chủ, cậu Long đã dặn dò, trước
khi cô đồng ý trở thành người của cậu Long, không thể liên lạc
với bên ngoài được” Thẩm Trác nghe vậy tức giận đến mức
toàn thân run rẩy: “Rốt cuộc anh ta đã cho các anh lợi ích gì?”
“Hai người các anh thật sự muốn chết phải không?” Đại Bạch
và Tiểu Bạch lắc đầu, nhưng không trả lời Thẩm Trác.

Rất lâu sau, Thẩm Trác thở ra một hơi nặng nề, nói với Đại
Bạch và Tiểu Bạch: “Các anh ra ngoài đi, tôi muốn tắm rửa
thay quần áo” Đại Bạch và Tiểu Bạch nhìn nhau rồi xoay

người đi ra ngoài, cũng không trả lại điện thoại cho Thẩm Trác.

Hai người cùng mở hai cánh cửa phòng của phòng khách ra, đúng lúc này...

“Vù vù” Hai luồng gió mạnh lách qua.

Người đàn ông bệnh tật bước nhanh vào phòng, mà Đại Bạch và Tiểu Bạch lại đứng im tại chỗ không nhúc nhích chút nào.

“Khụ khụ...” Người đàn ông bệnh tật ho mấy tiếng dữ dội ó “Cô chủ, cô trúng độc sao?” Thẩm Trác nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Giúp tôi liên hệ với dòng họ, tôi muốn Long Thầm Khang phải trả cái giá thật đắt!” “Dạ!” Người đàn ông bệnh tật gật đầu.

Đúng lúc này, Đại Bạch và Tiểu Bạch mới phát ra tiếng ngã xuống đất, trên cổ hai người đều có vết máu rất mảnh.

Người đàn ông bệnh tật lấy điện thoại di động ra, đang định gọi điện thoại, Thẩm Trác dường như lại nhớ ra chuyện gì, vội vàng nói: “Đợi một lát!” Người đàn ông bệnh tật lại cúp điện thoại ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Trác.

Thẩm Trác lắc đầu nói: “Được rồi, để tôi tự liên hệ” Người đàn ông bệnh tật gật đầu, trước khi xoay người rời đi, kéo theo thi thể của Đại Bạch và Tiểu Bạch.

Nhét hai thi thể vào xe Land Rover trong sân, người đàn ông bệnh tật vừa ngồi lên xe đã nhận được một cuộc gọi.

“Đại ca, tôi bại lộ rồi” Sau khi kết nối, từ bên kia điện thoại có một giọng nói dồn dập vang lên.

“Biết rồi” Người đàn ông bệnh tật nói xong thì cúp máy.

Anh ta lái xe đến bờ biển, sau đó nhét hai thi thể vào túi ỉo màu đen, buộc đá vào, ném xuống biển cả.

Làm xong tất cả những chuyện này, anh ta đứng trước.

xe Land Rover, lại ho dữ dội một lúc.

Sau đó có một “lọ thuốc ho” đưa tới.

Người đàn ông bệnh tật kinh ngạc ngẩng đầu, sau đó nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Sát thủ Trần Thành đứng bên cạnh người bệnh tật, lạnh nhạt nói: “Tôi đang điều tra một người hạ thuốc độc.” Người bệnh tật nhận lấy lọ thuốc ho của Trần Thành, mở nắp ra uống một hơi, nói: “Su huynh, chúng ta đi con đường khác nhau” Trần Thành đưa mắt nhìn anh ta một lát, thở dài: “Cho.

nên, cậu sẽ không để lộ manh mối gì cho tôi đúng không?”

Người bệnh tật cười gượng: “Quan trọng là không biết” Trần Thành im lặng không nói gì.

Hai người cứ ngồi xôm trên bãi cát như vậy, giống như hai đứa trẻ.

Sau khi ngồi được một lát, Trần Thành đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Người bệnh tật nhìn chằm chằm lọ thuốc ho trong tay, nhớ lại, lúc nhỏ, chỉ cần mình ho, su huynh lại mua thuốc ho cho mình, tuy rằng không có tác dụng lắm, nhưng mỗi lần uống xong, anh ta đều cảm thấy rất thoải mái.

Ngẩng đầu thấy Trần Thành đã đi được hơn hai mươi mét, người bệnh tật đột nhiên đứng dậy nói một câu: “Su huynh, có một người tên là Long Thâm Khang”

Chương 168

Chương 168

Chương 168 BỊ chinh phục Tiền Thành giả vờ như không nghe thấy, cho nên không trả lời người bệnh tt kia.

Chí là khỏe miệng anh ta lại lơ đãng hơi nhếch lên.

“Chúng ta đi con đường khác nhau, nhưng mã nếu có một.

ngây chúng ta lại đi trên một con đường giống nhau, vậy cậu sẽ làm thế nào đây?” Tiền Thành thăm nghĩ trong lòng.

Khi nghĩ đến chuyện này, anh ta không chú ý rằng mình đã chủ động tách hai người ra hai phe khác nhau.

‘Vi Tiền Thành đi theo Trình Uyên, nhất định sẽ là kẻ địch!

Không đúng, tại sao mình lại phải chọn con đường này?’

Huống hồ tại sao mình lại nghĩ đến Trình Uyên? “Cuối cùng

mình vẫn phải giết anh ta” Trần Thành tỉnh táo, lại không

kiểm được tức giận, sát thủ chuyên nghiệp phải có tố chất cơ

bản của sát thủ chuyên nghiệp, anh ta cảm thấy: mình hơi bị

tào lao ‘Long Thầm Khang?’ “Tin tức ở sân bay cho biết,

Long Thầm Khang về nước từ.

ngày mùng chín” Trong phòng làm việc của Chủ tịch Tập.

đoàn Tuấn Phong, Trình Uyên nhận được điện thoại của Thời

“Sách, thông báo tài liệu lần trước cậu ta tìm hiểu được về

Long Thầm Khang Nghe Thời Sách báo cáo xong, Trình Uyên

không kiểm được.

nhúu mày: “An Tương trúng độc từ ngày mùng năm, nói cách

khác, người bỏ thuốc độc chưa chắc đã cũng một bọn với

Long Thăm Khang” Đang nghĩ đến đây, Thời Sách đẩy cửa bước vào.

Thời Sách me quần bò rách, đi đến trước mặt Trình Uyên, cười hihi đặt hai chiếc điện thoại di động lên bàn làm việc “rước mặt anh “Ông chủ, đều ở đây cả rồi” Trình Uyên nhìn Thời Sách chăm chăm, sau đó le đầu than thở: “Chuột, cậu cảm thấy quay về làm nghề cũ rất sung sướng sao?” Thời Sách đắc ý gật gù, nhưng sau đó cậu ta cảm giác được sắc mặt Trình Uyên không ổn lắm, Nụ cười dần dần tắt đi, Thời Sách âm ỉ nói: “Ông chủ, không phải anh báo tôi... Trộm sao?” “Đúng” Trình Uyên cũng không phủ nhận, nhưng vẫn lắc đầu Tôi bảo cậu ăn trộm thì cậu ăn trộm, điều này thể hiện sự: phục tùng với tôi và năng lực hoàn thành công việc của chính.

cậu, nhưng đồ cũng không phải là chuyện gì đáng khoe.

khoang cả, cho nên, cậu không nên phân khích như vậy” Thời Sách rất rối râm.

Trình Uyên tiếp tục nói: “Sau này tôi sẽ cố gắng hạn chế cho cậu (làm, trước đó tôi cũng từng đồng ý với cậu, nếu cậu đi theo tôi, tôi sẽ cố gắng không để cậu đi làm chuyện vi phạm pháp luật” “Cậu cũng sắp ba mươi rồi, đi theo tôi tương lai cũng Không tở, thậm chí còn giàu có hơn ông chú nhờ bình thường, cho nên, tôi hy vọng cậu có thể bỏ được bộ dạng của tên trộm vặt móc túi này” Thời Sách tỏ vẻ khó xử nói: “Chuyện này rất mâu thuẫn” “Không mâu thuẫn chút nào, chẳng qua chỉ là cậu bị chính cậu gò bó mà thôi” Trình Uyên nói: “Cậu cảm thấy là tôi bảo cậu đi ăn trộm, cho nên sau khi cậu thành công cậu hẳn nên vui mừng, mà tôi cũng không nên phê bình cậu đúng không?” “Tôi lặp lại lần nữa, tôi không phê bình chuyện cậu làm cho.

Ờ, mà chỉ là thái độ sau khi làm xong chuyện này” Thời Sách như đang suy nghĩ gì đó.

Trình Uyên nói: “Đi xuống tự mình suy nghĩ cẩn thận những gì tôi nói đi” _ “Cậu đi đi” Trình Uyên vẫy tay.

“Thời Sách gật đầu với Trình Uyên, xoay người chuẩn bị rời đi “Chuột Trình Uyên đột nhiên gọi cậu ta lại Thời Sách nghĩ

ngõ nhìn về phía Trình Uyên.

“Gần đây mẹ cậu có khỏe không?” Trình Uyên hỏi “Thời Sách cười nói: “Uống thuốc đúng hạn mẹ tôi cũng giống như người bình thường vậy, chuyện này cũng nhờ ông chú mỗi bác sĩ giới nhất cho mẹ tôi, sau này chuyện của ông chú chính là chuyện của tôi, Chuột vì ông chú có chết cũng Không ngại” Trình Uyên cười mắng; “Cút út cút, tôi nói da gà rồi nè, mau cút đi Thời Sách lại lập tức cười hihi như lúc vừa mới đi vào: “Được.

thôi” Trình Uyên không kiềm được cười ự giễu, đột nhiên có cảm giác như làm kỹ nữ còn đòi lập đèn thờ trình tiết vậy.

Có điều, trong lòng anh thật sự hy vọng những điều tốt đẹp cho Thời Sách, dù sao anh cũng đã trải qua mũi vị gia đình đơn thân.

Hai cái điện thoại đều đã bị Thời Sách phá khóa, không cần.

mật mã, Trình Uyên tiện tay mở một cái ra, nhìn trong danh sách những cuộc gọi đi, có một số điện thoại lạ Sau đó lại mở một chiếc khác ra, cũng là một số điện thoại lạ 6 điều hai số điện thoại lạ này lại không giống nhau, điều này khiến Trình Uyên hơi nghi ngờ, chẳng lẽ mình đoán sai sao? Hai chiếc điện thoại di động, một là của Bạch Vĩnh Minh, sau khi anh ta rời đi, Thời Sách đi theo, sau khi anh ta gọi xong.

cuộc điện thoại đầu tiên, Thời Sách tranh thủ cơ hội ăn trộm.

điện thoại di động của anh ta.

Sau khi xong việc, Thời Sách gọi điện thoại cho Trình Uyên, Trình Uyên dùng Wechat thông báo cho Kim Kiệt, có thể thả người kia ra rồi Vì vậy Thời Sách quay về lại ăn trộm điện thoại di động của người theo dõi Trình Uyên kia “Trình Uyên cảm thấy người theo dõi anh và Bạch Vĩnh Minh hẳn là cùng mmột người phái đến, người kia hẳn là Thẩm Trác Nhung bây giờ lại xuất hiện hai đây số.

Anhim lạng một lát, sau đó dùng điện thoại di động của mình bấm một dãy số.

nổi, số máy quý khách vừa gọi đã khoá!” “Tình Uyên nhúu mày, sau đó lại gọi một dãy số khác.

Sau khi điện thoại được kết nối, Trinh Uyên không nói gì, anh đang đợi đối phương nói trước.

Nhưng mà, người ở đầu bên kia điện thoại dường như cũng đang đợi Trinh Uyên lên tiếng trước, vì vậy hai bên cũng bắt đầu không nói gì mà chờ đợi “Tút tut tú. Máy giấy đồng hồ qua đi, bên kia cánh giác, điện thoại bị ngắt Ngay sau đó Trinh Uyên lại gọi cho Kim Kiệt, bảo ông ta nghĩ cách thông qua quan hệ, điều tra tên tuổi của chủ hai số máy.

này thông qua phòng buôn bán di động.

“Trước khi Kim Kiệt đi, Trnh Uyên hỏi: “Ông có quen biết cô gái nào tên là Thẩm Trác không?” Trinh Uyên nghĩ, nếu đã có thể sử dụng Bạch Vĩnh Minh, lai lịch chắc chắn không tầm thường, mà Kim Kiệt lần lộn ở.

“Tuấn Phong nhiều năm như vậy, hẳn là cũng quen biết một số người trong giới thượng lưu.

Nhưng Kim Kiệt nhu mây rất lâu vẫn lắc đầu nói: “Chưa từng nghe nổi bao giờ: Khi chàng vạng sắp tan tâm, Trinh Uyên rời khỏi Tuấn Phong, đi ô tô về phía Vịnh Ánh Trăng, Cùng lúc đó, Vương Tử Yên cũng về đến chỗ ở của mình.

©õ ta vừa về đến cửa đã nhìn thấy một cảnh tượng rất nóng bỏng Lý Nam Địch không mặc gì chỉ quấn một chiếc khăn tắm, nắm trên ghế số pha ôm một túi đồ ăn vặt thật to, xem tivi.

Hai căng chân trắng vênh lên, dường như đang luyện tập một động tác yoga nào đó có độ khó cao vậy, Ôi chao! Sao cậu có thể buông thả như vậy?” Vương Tử Yên.

kinh ngạc than thở.

Lý Nam Địch thấy Vương Tử Yên quay về, cảm thán nói: “Thật nhảm chân quả, cả ngày không có việc gì... Ôi, Tử Yên, cậu giúp tớ tìm một công việc nhé” “Vương Tử Yên nghe vậy sững sốt một lát Lý Nam Địch rất thông minh, từ việc cô ta có thể nhìn thấu.

Trình Uyên còn để lại chiêu sau đã không khó nhận ra, cho nên Vương Tử Yên đột nhiên nghĩ đến, nếu đổ cô ta đến Tuấn Phong, không biết chúng có thể giúp đỡ Trình Uyên rất nhiều. Chẳng qua Lại nhìn Lý Nam Địch cười mờ như thể này, Vương Tử Yên lắc đầu: Hay là cậu cứ nghĩ ngơi trước đi” Lý Nam Địch bĩu môi, nhưng có ta nhanh chóng nghĩ đến điều gì, *vụt* một cái bật dậy, quỹ trên ghế sofa hỏi Vương Tử Yên: “À phải rồi, không phải cậu nói hôm nay Chủ tịch của các cậu định nhường chức sao? Kết quả thế nào? Thật sự nhường chức tôi hả?” Vương Tử Yên cười nói: “Thật sự bị cậu đoán đúng tôi” Sau đó cô ta kể lại oàn bộ quá trình một lần, lúc nói về mặt đầy sùng bái.

Sau khi Lý Nam Địch nghe xong bĩu môi, th đãi: “Tiêu rồi!” “Cõ nghĩa là sao? á gì có nghĩa là sao, nhìn khi người nào đó nhắc đến người nào đó kia, người nào đó về mặt si mê như vậy, thật không thể chịu nổi mà... Tớ thấy cậu đó, đã bị anh ta chính phục tôi”

Chương 169

Chương 169

Chương 169 Nhữ hồ ri nử “Nói bậy bạ gì thế?” Mặt Vương Tử Yên lập tức đỏ bừng ngượng ngùng: “Người ta đã có vợ rồi” “Vậy thì sao?” Lý Nam Địch trêu chọc: “Người đàn ông như vậy mới thú vị chứ, hơn nữa còn có tính thử thách, cố lên Tử Yên, các chị em ng hộ cậu!” “Oút eút cút.. Vương Tử Yên giả vờ không vui đẩy cô ta ra, đẩy Lý Nam Địch ngã xuống ghế số pha Lý Nam Địch từ nước ngoài quay về, suy nghĩ cũng cởi mở, “Tuy rằng Vương Tử Yên cũng là cô gái hiện đại, nhưng từ nhỏ gia đình đã truyền cho cô ta suy nghĩ trọng nam khinh nữ cổ xưa, cho nên nghe thấy cô ta rêu chọc, lập tức xấu hổ không chịu được.

©6 điều nổi đi cũng phải nói lại, lời nói của Lý Nam Địch cũng khiến lòng Vương Tử Yên gợn sóng lần nữa Lý Nam Địch th lại mếu máo nói: “Chút thử đoạn vụng về như vậy mà Bạch Vĩnh Minh cũng không phát hiện ra, có thể thấy được anh ta ngu dốt đến mức nào, đấu đá với người ngu xuẩn như vậy tớ cũng không thể nổi Chú tịch các cậu ghê gớm đến mức nào” ’06 điều, tớ thật sự rất muốn gặp người này” Bên ki.

Trình Uyên về đến nhà, mới hơn bảy giờ, nhưng anh lại phát hiện Bạch An Tương đang nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ.

“Trái tim của anh lại thất chất một cái.

Nhìn Trình Uyên từ sau khi bước vào nhà đã thay đổi sắc.

mặt, Bạch An Tương ngồi dậy, lúc này, Trình Uyên cũng vội vàng chạy đến đỡ cô, đặt chiếc gối kê sau lưng để cô dựa vào,

“Ngày nào cũng cảm thấy toàn thân mệt mỏi buồn ngủ chết .đi được” Bạch An Tương giải thích.

“Trình Uyên dỗ dành cô: “Một môi thì nghỉ ngơi nhiều một chút, em có uống nước không, anh đi rót nước cho em” Bạch An Tương vội vàng nắm tay Trình Uyên, để anh ngồi lại trên giường, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Trình Uyên bị nhìn đến mức hơi hoảng hốt, bên đưa tay ở trần cô: “, không nóng, không sốt, có lẽ chỉ bị cảm th “Ánh mắt của anh né tránh, bị Bạch An Tương nhìn thấy, cô.

nói: “Anh nói thật với em được không?” “Trình Uyên giật mình: “Cái gì?” “Có phải em mắc bệnh hiểm nghèo gì không?” Bạch An.

Tương hồi lại Trình Uyên cười nói: “Nghĩ linh tinh gì vậy? Bệnh hiểm nghèo đều rụng hết óc, em có rụng không?” Bạch An Tương vẫn nhìn thẳng mắt anh như trước, giống như ‘rong mắt anh có viết câu tá li vậy nhìn đến mức trong lòng “Trình Uyên càng ngày càng lo lắng.

Đột nhiên, cô ôm cánh tay Trình Uyên, đầu dựa vào bả vai anh.

‘Động tác này khiến lòng Trình Uyên cảm thấy ấm áp.

“Từng cánh tượng trước đây ở nhà họ Bạch lại lướt qua trong đầu anh.

Cô đã từng kiêu ngạo như vậy.

Cô đã từng lạnh nhạt như vậy.

Cô đã từng kiên cường như vậy.

Mà giờ phút này, cô lại yếu ớt giống như một con cừu nhỏ còn chưa dứt sữa.

Đau lòng! “Em không sợ chết, nhưng mà em vẫn chưa muốn chết” Bạch An Tương nhẹ giọng nói với Trình Uyên: “Em còn có rất nhiều chuyện chưa làm được, mơ ước của em còn chưa thực hiện được, em còn chưa... Trở thành vợ của anh, em cũng không muốn cứ như vậy mà chết đi” (Quan trọng nhất là em còn rất trẻ, Trình Uyên nghĩ thầm.

Trình Uyên không chỉ một lần được nghe Bạch An Tương nói đến mơ ước của mình, cô đã từng nói, cô thích thiết kế, cô muốn thiết kế một căn nhà có một không hai Nhưng mà những năm gần đây quá bận rộn kiếm sống, vì Yây mơ ước trở nên càng ngày càng xa xôi, bây giờ lại càng trở nên nặng nề hơn.

Cho nên, trước đó Trình Uyên đòi Công ty Trang trí nội thất Bạch Thị từ chỗ Bạch Vĩnh Minh là do anh muốn Bạch An Tương có điều kiện thực hiện mong ước của mình.

Bạch An Tương nói vẫn chưa trở thành vợ của Trình Uyên, chỉ là vợ theo đúng nghĩa thực tế, cô vẫn chưa trao bản thân mình cho Trình Uyên.

Sự tồn tại của Vương Tử Yên, sự đe dọa của Thẩm Trác, khiến Bạch An Tương canh cánh trong lòng, tuy rằng cô từng nghĩ là của mình cuối cùng sẽ là của mình, không phải của Tình có giữ cũng không được, nhưng phụ nữ mà, kiên cường xong rồi, những gì còn sót lại cũng chỉ có buồn lo, Trên đời không có ai là thánh thần, là người th sẽ ích kỷ, Bạch An Tương cũng Không ngoại ệ, huống hồ có cảm thấy, tại sao mình lại phải nhường chồng mình cho người khác.

chứ? Cũng không phải là không thích, Trình Uyên không hiểu được tâm trạng của cô, cho nên bây, giờ Trình Uyên chỉ lo lắng đến sức khỏe của cô.

Nghe thấy Bạch An Tương nói như vậy, trong lòng anh rất khó chịu, nhưng anh vẫn quyết định lừa gạt cô.

“Đồ ngốc, em suy nghĩ nhiều quá rồi, chỉ là cảm lạnh chút
“tôi, xem em sợ hãi kia, được rồi, nếu em muốn yên tâm, ngày mai chúng ta lại đến bệnh viện khám xem sao! Bạch An Tương gật đầu “Trình Uyên dịu dàng nói “Em đẹp như vậy, da vừa trắng vừa “mịn, người còn thơm như vậy, anh còn chưa được nếm mùi ngon đâu, sao cố thể để em chết được chứ, đúng là buồn lo vớ vẩn!” Một câu nói khiến Bạch An Tương mặt đỏ tía tai, cô đá Trình Uyên ngã xuống khỏi giường, hờn dỗi nói: “Biến, ra phòng khách ngủ đi” “Ồ.* Trình Uyên càng bối rối hơn.

Sáng sớm hôm sau, Tình Uyển quyết định gạt tất cả mọi chuyện qua một bên, chuyên tâm đưa Bạch An Tương đến bệnh viện “Tình Uyển đã học bác sĩ nội khoa của bệnh viện tư nhân “Tân Đường” thành phố Tân Dương, cũng chính là bác sĩ Từ, bà sĩ dày dặn kinh nghiệm mã trước đô đã khám ra Bạch An Tương trúng độc.

“Trình Uyên lái xe chở Bạch An Tương, vừa ra cửa không lâu đã bị kẹt xe ‘Sao lại như vậy?’ Trình Uyên hơi nghi ngờ, con đường này rất rộng, trước đây rất t khi xây ra hiện tượng kẹt xe, ngay cả “rong giờ eo điểm cũng rất t khi bị tắc nghẽn.

“Anh đi xem thử” Anh nài Bạch An Tương gạt đầu.

Sau khi xuống xe, Trình Uyên đi dọc theo dòng xe cộ kẹt cứng về pha rước một quãng mới phát hiện đằng rước cuộn cuộn khi đặc, “Xây ra lai nạn xe sao?” Nhìn đằng trước, có thể nhìn thấy rất nhiều người chen chúc “rong đông xe, có lẽ phần lớn cũng giống như Trình Uyên, đều là người lái xe đi xuống xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì Ngay khi Trình Uyên muốn đến gần nhìn cho kỹ điện thoại của anh đột nhiên vang lên.

‘Ông chủ, tôi có đàn em phát hiện ra người anh muốn tìm rồi’ Bên kia điện thoại, giọng nói của Từ Đầu Trọc vang lên.

Trình Uyên nghe vậy vội vàng dừng chân, Chuyện này tuyệt đối có thể coi là một tin tức quan trọng với Trình Uyên, trước mắt khi Bạch An Tương công ngày càng suy yếu hơn nữa, không thể nghĩ ngờ gì, đây như là có người đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi “Ở đâu?” Anh kiềm chế kích động trong lòng, vội vàng hỏi “Từ Đầu Trọc nói: “Ở gần đường Xuất Vân phường Tiện Nghi, chỗ đó vừa mới xảy ra ai nạn giao thông, tôi có một đàn em.

ở hiện trường tai nạn xe phát hiện ra người giống trong bức tranh vẽ, bây giờ tôi cũng đang chạy đến đó” “Biết tôi” Trình Uyên vội vàng cúp điện thoại, bước nhanh vào .rong đám người Nhưng mới chạy được hai bước, anh đột nhiên dừng lại Sao lại trùng hợp như vậy chứ? Trước đây có người muốn giết mình, iên tục phải sát thủ đi, “Tiền Thành chính là một trong số đó, còn có người bó thuốc.

độc kia Bọn họ ở rong chỗ tối mình ở ngoài sáng, thật ra có tất nhiều cơ hội, chẳng qua do có Bạch Long đi theo sát bên cạnh, bọn họ không có cách nào ra tay được thôi Nhưng tại sao mấy ngày gần đây, dường như bọn họ ỉm hơi lẳng tiếng quả? Chuyện này bình thường sao? .Anh nhận ra chuyện này rất khác thường, cho nên, tai nạn xe này có lẽ cũng không phải chuyện ngoài ý muốn, lại càng, không phải cái gì trùng hợp, mà chính là... như hổ ròi núi? Mặt Trình Uyên biến ắc, cũng không đoái hoài gì đến người bỏ thuốc độc nữa, anh xoay người chạy về, vừa chạy vừa gọi điện thoại cho Bạch Long “Nhanh lên! An Trương trong xe, gặp nguy hiểm rồi” “Đúng lúc này một chiếc xe con chặn ngang đường Trình Uyên trở về, cửa xe đột nhiên mở ra ‘Rầm!’ một tiếng, Trình Uyên Không phanh lại kịp, người đập thẳng vào cửa xe, ngay sau đó, anh nhìn thấy một gương mặt cười đầy tà ác trong xe.

Chương 170

Chương 170

Chương 170 Là là đề bài hơn Trong nháy mắt Trình Uyên hiểu ra ngay.

Cái gọi là như hổ rời núi này, mục tiêu hoàn toàn không phải Bạch An Tương, mà chính là anh.

Có người muốn như Trình Uyên bước vào.

dòng xe, tạo thành hiện tượng giả như hổ rời núi, dẫn tên vệ sĩ mạnh đến biến thái của Trình Uyên kia đi bảo vệ Bạch An Tương, rồi xuống tay với anh.

Trên ghế lái là một người đàn ông mặc tây phục đeo mắt kính, nhìn qua cũng nho nhã lịch sự, có lẽ khoảng hơn ba mươi tuổi.

Cũng chính một người đàn ông nho nhã lịch sự như vậy lại khiến cho Trình Uyên có cảm giác cực kỳ nguy hiểm, nhất là nụ cười gian ác trên môi.

“Xoẹt!” Một âm thanh xé rách không khí vang lên, cửa xe bị hắn ta dễ dàng đâm xuyên qua bằng một thanh “đao ẩn”, mà nửa mũi dao nhọn lộ ra ngoài đâm rách phần áo trên bụng Trình Uyên.

Cũng may Trình Uyên đập vào cửa xe có lớp chắn đạn, nếu không e rằng thanh đao.

kia đã cắm vào bụng anh rồi.

Thanh đao dọa Trình Uyên sợ hết hồn, theo bản năng lùi về đằng sau, trượt chân lập tức ngã xuống đất.

Lúc ngẩng đầu, người đàn ông đeo kính nho nhã kia đã xuống xe, “phụt” một tiếng, rút thanh đao ẩn đang cắm lên cửa xe kia ra, mỉm cười đi về phía Trình Uyên.

Trình Uyên cuống quýt đứng dậy chỉ vào hắn ta nói: “Giữa ban ngày ban mặt mà anh dám cầm đao hành hung, anh có tin tôi la lên một tiếng là anh hết đường chạy không? Người kia cười nói: “Vậy anh có tin, trước khi anh kêu thành tiếng, tôi sẽ cầm đao vào cổ họng anh trước không?” Trình Uyên tin, một thanh đao sắc bén thế nào chẳng nữa mà muốn đâm nó xuyên qua cửa xe hơi vẫn rất khó, song người trước mặt anh lại dễ dàng làm được, có thể thấy được bản lĩnh của anh ta không phải dạng vừa.

Anh bắt đầu lùi về phía sau, người đàn ông đeo kính cũng ép sát từng bước.

Đúng lúc này...

“Bùm bùm bùm...!” Một tràng tiếng nổ ầm.

vang, Trong khe hở của dòng xe cộ “tê cứng”, có một chiếc xe máy việt dã xông lên, người lái xe mặc trang phục gọn gàng, đầu đội mũ bảo hiểm, xông thẳng về phía Trình Uyên.

Trình Uyên không thể lùi lại được, trơ mắt nhìn chiếc xe máy kia chuẩn bị đâm vào mình.

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc này.

Một bóng người từ trong dòng xe oộ nhảy vọt đến, ôm chặt cổ người đang lái xe kia, ném người lái xe kia bay ra ngoài.

“Rầm!” Một tiếng nổ vang, sau đó là một tràng tiếng hú “tít tít tít” của xe hơi vang lên.

Đám người trong dòng xe bắt đầu xôn xao, rất nhiều người đều chạy ra khỏi xe, muốn xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì Vì vậy đều nhao nhao dõi mắt nhìn về phía mấy người Trình Uyên.

Trần Thành đột nhiên xuất hiện làm rối nhịp của hai tên sát thủ, Người đàn ông đeo kính nhìn thấy tình huống như vậy, sắc mặt thay đổi, không do dự chút đâm thẳng một đao về phía chỗ hiểm yếu của Trình Uyên.

Trần Thành rơi xuống đất, xoay người, dùng tư thế như một tấm sắt, đột nhiên rướn người, ánh sáng lạnh lẽo đồng thời loáng lên.

“Keng!” Một tiếng vang lanh lảnh, lưỡi đao ẩn của người đàn ông đeo kính và đao trong tay Trần Thành chạm nhau, sau đó bị đánh bay ra.

“Đợi một lát!” Người đàn ông đeo kính lùi ra đằng sau, sau khi nhìn rõ hình dáng của Trần Thành, đột nhiên kêu lên.

“Hả? Bên kia xảy ra chuyện gì vậy? Quay phim truyền hình à?” “Chắc vậy, nếu không sao người kia có thể nghiêng người bốn mươi lăm độ giống như Michael Jackson như vậy được?” “Nhưng mà tôi không nhìn thấy máy quay phim mà?” “Vậy mới nói, có lẽ đang giấu ở đâu đó” Quần chúng hóng hớt đứng xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao.

Mà Trần Thành bên cạnh vốn không muốn nói nhảm với đối phương, đang định tiếp tục ra tay bắt đối phương lại trước đã, nhưng lại bị Trình Uyên kéo lại Vì người đàn ông đeo kính giờ một bàn tay về phía họ, trong tay có một bình sứ.

“Ha ha... Ngay cả người như Trần Thành cũng có thể bị anh thao túng tính cách. Sức hút từ nhân cách của anh cũng thật s khiến người ta kinh ngạc đấy” Người đàn ông đeo kính thở dài một hơi, tự nhiên nói Vậy, “Có điều những điều này đều nằm trong tính toán của ông chủ chúng tôi” “Trình Uyên, thật ra ông chủ chúng tôi cũng không phải là không thể không giết anh, nếu tương lai anh có thể vĩnh viễn ở lại đây, nhớ kỹ, ông chủ chúng tôi nói là vĩnh viễn, vĩnh viên!” “Anh ngoan hiền làm vua núi của anh ở đây, thậm chí ông chủ của chúng tôi còn có thể cung cấp cho anh nhiều cái tiện lợi hơn nữa” Trình Uyên không hiểu gì hết Anh nhìn Trần Thành, Trần Thành cũng nhíu chặt mày.

“Ồ đây là chỉ thành phố Tân Dương sao?” Trình Uyên hỏi.

Người đàn ông đeo kính gật đầu.

“Tôi hoàn toàn không hề nghĩ đến chuyện rời khỏi đây” Trình Uyên nói.

Anh không nói dối, vì mẹ anh ở thành phố Tân Dương, nếu có một ngày Trình Uyên rời khỏi thành phố Tân Dương, mẹ anh chắc chắn sẽ không đi cùng với anh, vì bà thậm chí còn không muốn rời khỏi ngôi nhà của mình.

Trình Uyên bây giờ đổ lỗi chuyện này cho.

suy nghĩ truyền thống lá rụng về cội của người già, anh không biết là, sau bao nhiêu năm mới hiểu ra được, sở dĩ mẹ anh không muốn rời khỏi nhà, vì đó là nơi mà Trình Uyên lớn lên.

Bây giờ Trình Uyên không nhận ra, không có nghĩa là anh không hiểu thảo. Cho nên, anh không muốn đi đến nơi quá xa mẹ mình.

Nhưng mà..

Người đàn ông đeo kính lại lắc đầu: “Đáng tiếc, lời hứa ngoài miệng của anh cũng không thể khiến cho ông chủ của chúng tôi tin tưởng được” Trình Uyên cười nhạt: “Mẹ nó vậy anh còn nói nhảm cái gì?” Người đàn ông đeo kính mỉm cười: “Cho nên, ông chủ chúng tôi chuẩn bị cái này” Trình Uyên và Trần Thành nghe vậy đều liếc mắt nhìn nhau, sau đó lại nhìn về phía bình sứ trong tay người đàn ông đeo kính.

Bình sứ to bằng ngón tay cái, dùng để đựng thuốc, dường như chỉ tồn tại trong tiểu thuyết võ hiệp, nhưng mà lúc này lại xuất hiện ngoài đời thực.

Không thể nghi ngờ gì nữa, chỉ có hai khả năng, một là trong đó thật sự đựng thứ gì đó kỳ lạ khó tin, hai là đó chỉ là mảnh lối mê hoặc người khác.

“Trong đây có hai viên thuốc, một viên màu đỏ một viên màu đen” Người đàn ông đeo kính nói: “Màu đỏ có thể giải được chất độc của vợ anh, còn viên màu đen...” Nghe đến đó, vẻ mặt Trình Uyên đột nhiên căng thẳng.

Chuyện Bạch An Tương bị trúng độc không có nhiều người biết được, hẳn ta có thể biết được, chứng tỏ hẳn ta quen biết người bỏ thuốc độc hoặc là có liên hệ gì đó với người bỏ thuốc độc.

Thật đúng là đi mòn gót sắt không tìm thấy, đến khi tìm được chẳng mất công. Hấn ta lại tự đưa mình đến tận cửa.

Trình Uyên đột nhiên rất kích động, anh nhìn về phía Trần Thành, ánh mắt nóng bỏng như lửa.

Trần Thành dường như cũng hiểu ý của.

anh, nắm chặt đao cong trong tay.

Nhưng mà Phát hiện sự thay đổi của bọn họ, người đàn ông đeo kính lại vội vàng nói: “Đừng có.

ý định muốn xông lên cướp làm gì, chỉ cần các anh cứ động, tôi sẽ lập tức bóp nát bình sứ này” “.# Trình Uyên và Trần Thành đều không dám manh động.

“Điều kiện gì?” Trình Uyên hỏi.

Người đàn ông đeo kính cười nói: “Rất đơn giản, tôi vừa mới nói, viên thuốc màu đỏ.

trong đó có thể cứu vợ anh, nhưng điều kiện đầu tiên là anh nhất định phải ngoan ngoãn uống một viên thuốc màu đen, nếu không tôi sẽ không đưa viên thuốc màu đỏ này cho anh” Trình Uyên lập tức nhíu mày: “Viên thuốc.

màu đen có độc sao?” Người đàn ông đeo kính gật đầu rất thành thật: “Là loại độc mà vợ anh trúng phải.” Mẹ nó! Lại là đề bài lựa chọn.

Trình Uyên ngẩn ra.

Trần Thành cũng nhíu mày nhìn về phía Trình Uyên, dường như đang đợi quyết định của anh.

Người đàn ông đeo kính nói: “Anh yên tâm, loại thuốc này mãn tính, tạm thời sẽ không lấy mạng anh, hơn nữa miễn là quãng đời sau này anh không rời khỏi đây, ông chủ của chúng tôi sẽ đưa thuốc tạm thời giảm bớt chất độc đúng thời gian quy định cho anh” “Cho nên, anh nuốt hay là không nuốt?”

Chương 171

Chương 171 Viên thuốc màu đen được người đàn ông đeo kính ném sang, Trình Uyên bắt được.

Chỉ to bằng hạt đậu tương, cầm trong tay.

không cảm thấy có bất kỳ mùi vị gì, Trình Uyên không kiềm được chìm trong suy nghĩ.

Người đàn ông đeo kính đang nhìn anh.

Trần Thành cũng đang nhìn anh Lúc này, quần chúng đứng xem cũng không dám thở mạnh, thậm chí có người còn dùng điện thoại di động bắt đầu ghi hình lại.

“Đang diễn bộ phim gì vậy?” “Ai biết được chứ, tôi không thích mấy tình tiết như thế này lắm” “Đúng vậy, máu chó quá” Thật quá máu chó, nhưng bất kể là ai chẳng nữa, trong cuộc đời này cuối cùng vẫn sẽ trải qua một số chuyện mà bản thân mình không cách nào quên được, nhớ lại rồi vẫn luôn muốn cố gắng thay đổi tình tiết máu chó kia.

Nếu là bạn, bạn sẽ lựa chọn như thế nào? Có lẽ vô số người sẽ nghĩ, vì tình yêu, tôi sẽ hy sinh tất cả.

Nhưng đó là khi không có nguy hiểm xuất hiện ngay trước mặt, khi bất kỳ ai phải đối diện với ranh giới sống chết, anh ta đều khó mà bình tĩnh được. Người đang đứng trước sự đe dọa của cái chết, điều đầu tiên người ta nghĩ đến là phải sống, mà không phải là tình yêu hư vô mờ mịt Trần Thành nhú mày càng chặt hơn nữa, anh ta nghĩ đến một chuyện, vì vậy nói với Trình Uyên: “Tuy tôi biết anh sẽ không nghe, nhưng tôi vẫn muốn nói, có thể sẽ có cách tốt hơn” Nhưng mà, Trình Uyên cười chua chát, ngay sau đó không hề do dự nuốt viên thuốc màu đen vào bụng.

Đúng vậy, Trần Thành có thể biết trước lựa chọn của Trình Uyên hơn bất kỳ ai khác.

Vì anh ta nhớ lại, trong kho hàng bỏ hoang ngày đó, đối mặt với đe dọa do bom mang đến, Trình Uyên không lựa chọn phương pháp an toàn hơn là một mình chạy trốn, mà lựa chọn cách cứu người nhìn qua rất ngu xuẩn.

Còn nữa, khi ăn cơm trong nhà hàng xảy ra cháy, người khác không biết tại sao, nhưng Trần Thành lại biết, vì anh ta chính là người đốt lửa, hơn nữa khi Bạch An Tương định chạy trốn, anh ta ném một chiếc đĩa ra, đập lên cổ chân cô, cho nên khiến Bạch An Tương giảm phải khe hở không rút ra được.

Lần đó, Trình Uyên không chọn chạy trốn một mình, còn xoay người chạy đến chỗ nguy hiểm nhất để dập tắt lửa.

Một sát thủ có tố chất chuyên nghiệp rất cao sẽ không vì bất cứ chuyện gì hoặc bất kỳ kẻ nào mà dễ dàng xúc động.

Nhưng đôi khi, cũng sẽ có ngoại lệ, ví dụ như có người ngốc nghếch, cứ làm đi làm lại những chuyện ngu xuẩn mãi.

Người kia nói Trình Uyên thật sự quá ngu xuẩn, nhưng rốt cuộc là ngu xuẩn hay là thông minh, ai có thể nói rõ ràng được chứ? Dù sao, vì sự ngu xuẩn của anh mà bây giờ Trần Thành thật sự có phần không nỡ giết anh. Trình Uyên nuốt viên thuốc đen xong, sau đó dang hai tay hét to với người đàn ông đeo kính: “Lấy ral” Lúc này, quần chúng bùng nổ một tràng pháo tay nhiệt liệt vì tính thần gan dạ này.

“Nội dung cốt truyện này cũng không tệ lắm, nhưng mà kỹ năng diễn xuất của diễn viên hơi đáng lo ngại” “Cũng được, xem tạm đi, đang lúc kẹt xe có kịch hay để xem còn gì” Nụ người trên mặt người đàn ông đeo kính đã biến mất, con người hân ta đột nhiên giãn to ra, lộ ra vẻ mặt khó mà tin nổi.

“Lấy ral” Trình Uyên hét to một lần nữa.

Người đàn ông đeo kính bị tiếng hét to lần thứ hai của Trình Uyên làm cho giật mình, đột nhiên tỉnh táo lại, sau đó lắc đầu, chắc lưỡi nói: “Thật đúng là ngu xuẩn y như ông chủ nói, nhận lấy này!” Nói xong lập tức ném bình sứ sang.

Trình Uyên vội vàng bắt lấy.

Người đàn ông đeo kính xoay người định đi, Trình Uyên lại đột nhiên lạnh lùng nói: “Anh cho rằng, anh có thể đi được sao?” Anh quyết định bàn chuyện tiền bạc với Trần Thành.

Trình Uyên cảm thấy Trần Thành cứu mình, vì vốn dĩ anh ta và mình có một giao dịch, sau khi hoàn thành sẽ có một số tiền thưởng lớn.

Nhưng nếu để anh ta giúp mình vài chuyện, ví dụ như bắt người trước mặt này, vậy nhất định phải trả giá thêm.

Nhưng mà, người đàn ông đeo kính lại rất bình tĩnh vừa đi vừa nói: “Bắt tôi hoặc giết tôi, mạng anh sẽ phải đếm ngược đấy, vì ông chủ của chúng tôi chắc chắn sẽ không làm theo những gì đã nói trước đây là cho anh lượng thuốc giải nhất định theo kỳ hạn nữa đâu” Đây đúng là một vấn đề.

Trình Uyên không dám không tin, anh hung dữ trừng mắt nhìn người đàn ông đeo kính biến mất trong đám người.

Mẹ nó đây đúng là một kết quả khiến người ta cực kỳ không cam lòng.

Có điệt Trình Uyên đột nhiên lại nghĩ đến, ít nhất Bạch An Tương không phải chết, anh đột nhiên cảm thấy vui vẻ.

Nhìn thấy sắc mặt Trình Uyên thay đổi, Trần Thành đành chịu lắc đầu, hỏi anh: “Vậy có tiếp tục làm nhiệm vụ nữa không?”

Trình Uyên biết Trần Thành đang nói đến nhiệm vụ bắt được người bỏ thuốc độ kia.

“Tiếp tục đi!” Trình Uyên gật đầu. Thật ra anh vẫn chưa dám khẳng định viên thuốc màu đỏ trong tay chính là thuốc giải. Trình Uyên quay về xe, mỉm cười giải thích với Bạch An Tương: “Vừa nãy gặp được người quen, trò chuyện mấy câu” Bạch An Tương không nói gì, chỉ lo lắng hỏi “Đằng trước xảy ra tai nạn giao thông sao? Tại sao lại bị chặn đường lâu như vậy?” “Đúng vậy, đằng trước xảy ra tai nạn xe, ôi sớm biết vậy đã đi đường vòng, bây giờ hay rồi, đi lên đằng trước không được, đằng sau lại bị chặn” Trình Uyên giả vờ tát phiền não.

Trần Thành giả vờ làm người qua đường, đi qua trước xe anh, đối với cuộc trò chuyện của anh và Bạch An Tương, anh ta

không kiềm được có chút xúc động.

Hóa ra trên thế giới này thật sự có người có thể vì một người trong lòng liều mạng làm một chuyện rất điên cuồng mà không cần đến báo đáp.

Loại tình cảm này dường như cũng đã từng xuất hiện trong đời anh ta.

Năm đó mười tuổi, vì thức ăn.

Giao thông tắc nghẽn rất lâu, mãi đến gần trưa mới coi như thông đường.

Trong lúc đó, Bạch An Tương từng hỏi Trình Uyên một câu.

“Nếu có một ngày, em thật sự chết đi, anh có đau lòng không?” Bạch An Tương cảm thấy, dù sao mình cũng chưa thật sự trở thành người phụ nữ của anh, hơn nữa hai năm gần đây, vẫn luôn lạnh lùng với anh.

Quả nhiên, Trình Uyên nói: “Có chứ, nhưng chỉ đau lòng một thời gian thôi, vì anh còn phải sống không phải sao? Anh còn phải sống rất lâu, dù sao cũng không thể để mình sống trong đau khổ mãi được chứ?” Bạch An Tương nói phải, nhưng trong lòng lại lạnh lẽo.

Xe đến bệnh viện, sau khi dừng xe trong bãi đỗ xe, Bạch An Tương lại lè mề không xuống xe.

Trình Uyên đi đến bên ghế phó lái gõ lên kính xe hỏi: “Sao vậy?” Bạch An Tương lắc đầu, vẻ mặt cô đơn: “Đột nhiên em không muốn đi khám nữa” “Tại sao?” Trình Uyên rất khó hiểu.

Bạch An Tương nói: “Em không muốn biết kết quả” Trình Uyên vẫn mở cửa xe, sau đó nắm bàn tay nhỏ lạnh như băng của cô kéo xuống xe, cười nói: “Đừng đoán mò, ngoan nà nghe anh, kết quả kiểm tra nhất định sẽ tốt đẹp.” Đây là lần đầu tiên Trình Uyên bá đạo quyết định thay cho Bạch An Tương như vậy, khiến Bạch An Tương không kiềm được nhíu mày.

Vừa vào đến đại sảnh bệnh viện, Trình Uyên nói với Bạch An Tương: “Em đợi anh một lát nhé, anh vào nhà vệ sinh” Bạch

An Tương gật đầu.

Sau đó Trình Uyên đi về phía nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh công cộng của bệnh viện này cũng ở gần đại sảnh, ở giữa phải rẽ sang bên cạnh, cho nên sau khi đi qua chỗ rẽ, Trình Uyên lấy điện thoại di động ra.

“Alo, có tìm được người không?” “Không thấy” Bên kia điện thoại, giọng nói của Bạch Long vang lên.

Trước đó khi Trình Uyên nhận thấy nguy hiểm, bảo Bạch Long nhìn chăm chăm xe mình, bảo vệ cho sự an toàn của Bạch An Tương.

Ai ngờ mục tiêu của đối phương vốn dĩ không phải Bạch An Tương, cũng may có Trần Thành chạy đến đúng lúc.

Sau khi nuốt viên thuốc màu đen xong, Trình Uyên lại gọi điện thoại cho Bạch Long, bảo anh ta nhanh chóng đi đến nơi xảy ra tai nạn, xem xem có thể tìm được người bỏ thuốc độc kia không.

Thật ra Trình Uyên cũng không ôm bao nhiêu hy vọng, dù sao, ông chủ giấu mặt của bọn họ đã xuất hiện, người bỏ thuốc độc kia, bây giờ xem ra cũng có phần không quan trọng nữa rồi.

“Alo, có tìm được người không?” “Không thấy” Bên kia điện thoại, giọng nói của Bạch Long vang lên.

Trước đó khi Trình Uyên nhận thấy nguy hiểm, bảo Bạch Long nhìn chăm chăm xe mình, bảo vệ cho sự an toàn của Bạch An Tương.

Ai ngờ mục tiêu của đối phương vốn dĩ không phải Bạch An Tương, cũng may có Trần Thành chạy đến đúng lúc.

Sau khi nuốt viên thuốc màu đen xong, Trình Uyên lại gọi điện thoại cho Bạch Long, bảo anh ta nhanh chóng đi đến nơi xảy ra tai nạn, xem xem có thể tìm được người bỏ thuốc độc kia không.

Thật ra Trình Uyên cũng không ôm bao nhiêu hy vọng, dù sao, ông chủ giấu mặt của bọn họ đã xuất hiện, người bỏ thuốc độc kia, bây giờ xem ra cũng có phần không quan trọng nữa rồi.

Chương 172

Chương 172 Lý Nam Địch nhanh mồm nhanh miệng

Sau khi cúp điện thoại, Trình Uyên chuẩn bị đưa viên thuốc màu đỏ này cho bác sĩ Từ xét nghiệm, rồi quyết định có đồng ý cho Bạch An Tương uống hay không. Dù sao nguồn gốc của viên thuốc này cũng không đáng tin cậy, giống như người đàn ông đeo kính đã nói, ông chủ của bọn họ không tin Trình Uyên, Trình Uyên đương nhiên cũng sẽ không tin bọn họ.

Đi đến phòng khám của bác sĩ Từ tìm ông 1a, phát hiện ông ta không có ở đây, có y tá nói với Trình Uyên, bác sĩ Từ đang ở trong phòng làm việc của viện trưởng.

“Hay là anh ngồi đây đợi một lát vậy?” Y tá nói.

Trình Uyên phát tay: “Đề tôi đi tìm ông ta” Mà giờ phút này, trong phòng làm việc của viện trưởng.

Viện trưởng của bệnh viện Tân Đường, một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, đáng người mập mạp, lông mày hình chữ bát ngược (*), vừa nhìn đã thấy là người không dễ sống chung.

(*) Ý nói lông mày nhăn lại.

Còn có chủ nhiệm của bệnh viện Tân Đường, một ông già khoảng sáu mươi tuổi, và bác sĩ Từ bốn mươi mấy tuổi.

Bọn họ đều ngồi sau một chiếc bàn, trong số đó bác sĩ Từ cầm một tờ lý lịch tóm tắt rong tay.

Lý lịch tóm tắt của Lý Nam Địch, giờ phút này cô ta đứng trước mặt ba người bọn họ.

Trong lòng Lý Nam Địch cũng hơi thấp thỏm.

Ngồi mãi ở nhà một mình cảm thấy mình sắp mốc meo rồi, cô mới chuẩn bị ra ngoài tìm một công việc.

Sau khi đi đến bệnh viện Tân Đường, đến phòng vệ sinh trước, lúc đi ra không cẩn thận va vào một người phụ nữ trung niên mập mạp.

Lý Nam Địch đang định xin lỗi, ai ngờ người phụ nữ trung niên này lại cau mặt mắng: “Cô ra ngoài không mang theo mắt à?” Nhưng Lý Nam Địch cũng không phải người lương thiện gì, vừa nghe thấy như vậy, cũng chẳng xin lỗi nữa, hỏi ngược lại: “Rõ ràng là bà va vào tôi đấy chứ? Bà béo như cái xe tăng vậy, suýt nữa còn đâm chết đám chị em đây, tôi còn chưa nói gì, bà còn vênh mặt lên máng chửi người ta?” Người phụ nữ mập dựng thẳng lông mày: “Cô... Cô... Ồ...” Tức giận đến run rẩy, nhưng lại chẳng thốt ra nổi một câu. Lý Nam Địch chiếm ưu thế vênh gương mặt nhỏ nhắn lên, không khách sáo chút nào nói: “Được rồi, tôi cũng không so đo với bà nữa, quay về giám cân đang hoang đi, nếu không, đứng yên không cử động người ta còn tưởng là bức tường đấy, cho dù không ai đụng vào, cũng sẽ có người muốn dựa vào, đúng không?” Người phụ nữ mập tức giận đến mức giậm chân, mà Lý Nam Địch lại giống như một con thỏ nhỏ, nhảy nhót rời đi.

Nhưng tuyệt đối không thể ngờ được.

Người phụ nữ mập kia lại chính là bà viện trưởng đang ngồi trước mặt cô ta, vẻ mặt như bị người ta thiếu nợ hai trăm.

“Từ nước ngoài về sao? Bản lý lịch này đọc qua không tệ” Bác sĩ Từ gật đầu.

Lý Nam bịch lè lưỡi, liếc mắt lên nhìn viện trưởng, Quả nhiên.

Viện trưởng lạnh lùng nói: “Bây giờ du học sinh đông như rạ, chỗ nào cũng có, chỉ toàn học lý thuyết, còn về thực tế chẳng dùng được cái rắm gì” “Áy..” Bác sĩ Từ nghẹn lời. Chủ nhiệm hơn sáu mươi tuổi nhìn mặt gửi lời, lập tức chê cười nói: “Bác sĩ Từ, viện trưởng nói có lý đấy, chỗ chúng ta là bệnh viện tư nhân, bác sĩ ở đây đều là người có kinh nghiệm chuyên nghiệp đã dùng tiền lương cao để mời về, chúng ta cũng không có thời gian không có nghĩa vụ dẫn dắt mấy sinh viên thực tập đâu” Lý Nam Địch nghe thấy như vậy không nhin được nữa, cô ta nói: “Bà viện trưởng phải không? Tôi biết vì giữa

hai chúng ta từng có va chạm nên bà gai mắt với tôi, nói thật với bà nhé, tôi cũng gai mắt với bà lắm, có biết tại sao không?” “Vì bà lấy chuyện công báo thù cá nhân, nói vậy hẳn là người đầu tư của các bà cũng không thích nhìn thấy bà như vậy đâu” Viện trưởng lại bị Lý Nam Địch châm chọc lần nữa, mặt mũi tối sầm: “Cô...” Lý Nam Địch nói bà ta xong, lại quay sang chữa mũi nhọn về phía chủ nhiệm kia: “Còn ông nữa, ông đã từng thấy tôi khám bệnh cho người khác chưa?” “Chưa từng nhìn thấy đúng không? Vậy ông dựa vào đâu mà nói tôi chỉ có bằng cấp không có kinh nghiệm? Dựa vào cái gì mà nói tôi là sinh viên thực tập?” “Không ngại nói thẳng cho ông biết, cho dù tôi cần người dẫn dắt, cũng không đến lượt ông đâu, vì tôi ghét nhất là loại ông già nịnh nọt a dua như ông” Chủ nhiệm nghe thấy cũng tức giận đến mức dựng râu trùng mắt: “Hay cho thứ nhanh mồm nhanh miệng như cô, để cô đến bệnh viện này, chúng tôi còn chịu nổi sao? Viện trưởng, loại người này tuyệt đối không thể dùng được!” Lý Nam Địch cười nói: “Không cần tôi là tổn thất của các ông, tôi khinh cái y thuật của ông đấy” “Cô cút ngay, chỗ này không chào đón cô!” Viện trưởng tức giận nói.

“Cút sao? Tôi không biết, hay là bà làm mẫu. cho tôi đi?” Lý Nam Địch cười đùa giỡn nói.

Viện trưởng tức giận đến mức đập bàn.

Trình Uyên đi tới phòng làm việc của viện trưởng, đang định gõ cửa, cánh cửa đã tự động mở ra.

Lý Nam Địch ngẩng đầu, sai bước chân kiêu ngạo, lướt qua Trình Uyên.

Nhìn thấy Lý Nam Địch, Trình Uyên hơi sững sốt.

Cô gái này hăng hái thật.

“Anh Trình” Đúng lúc này bác sĩ Từ cũng đẩy cửa bước ra.

Trình Uyên nhìn thấy bác sĩ Từ cười cười, nhét bình sứ vào tay ông ta nói: “Bác sĩ Từ, phiền ông xét nghiệm cái này giúp tôi, tôi cần phải biết kết quả, rất gấp” Bác sĩ Từ biết thân phận của Trình Uyên, đương nhiên không dám lơ là, vội vàng gật đầu: “Được, tôi sẽ cho người đi xét nghiệm ngay” Trình Uyên

nhìn thoáng qua bên trong, sau đó thấy viện trưởng bên trong đang nổi giận đùng đùng, còn có một ông già tức giận đến mức liên tục lắc đầu than thở.

Mấy câu kiểu như “kỳ quặc”, “không có giáo dục” liên tục lặp đi lặp lại “Bên trong có chuyện gì vậy?” Trình Uyên hỏi.

Bác sĩ Từ lắc đầu cười: “Chuyện nhỏ, sau này sẽ kể cho cậu nghe, đi nào, đi khám cho người yêu cậu trước đã.” Vì biết Trình Uyên là Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong, bác sĩ Từ bắt đầu cẩn thận với anh, cung kính hơn nhiều.

Ông ta đã từng khám bệnh kiểm tra sức khỏe cho mẹ của Trình Uyên, cũng từng gặp gỡ Trình Uyên mấy lần, sau khi tiếp xúc, bác sĩ Từ đột nhiên cảm giác được Trình Uyên cực kỳ khác biệt với những nhân vật máu mặt khác còn có mấy tật xấu cầu th: bác sĩ Từ cảm thấy rất thoải m: ậ người qua lại mấy lần, khi ở cạnh nhau đã giống như bạn bè.

“Được” Trình Uyên vội vàng dẫn theo bác sĩ Từ đi về phía đại sảnh.

Mà Trình Uyên không biết rằng, ngay sau khi anh vừa mới rời đi, Bạch An Tương đã gặp được một người quen.

Nói thật lòng, Bạch An Tương cũng không quen anh ta cho lắm, nhưng người này lại rất quen Bạch An Tương.

Lâm Xương Dịch, bạn học của Trình Uyên, bạn trai cũ của Thiệu Đình Đình.

Anh ta từng gặp Bạch An Tương mấy lần, vì Bạch An Tương thật sự quá xinh đẹp, cho nên anh ta nhớ rất kỹ.

Mà trí nhớ của Bạch An Tương về Lâm Xương Dịch chỉ dừng lại ở bữa tiệc nhà họ.

Long, Trình Uyên đánh anh ta một trận.

Một cô gái rất gợi cảm khoác cánh tay Lâm Xương Dịch, đúng lúc đi ngang qua đại sảnh thì nhìn thấy Bạch An Tương ngồi một mình trên ghế đợi ở đại sảnh bệnh viện.

“Ôi chao, đây không phải là vợ của Trình Uyên sao” Lâm Xương Dịch nhìn thấy Bạch An Tương xong, lập tức cười tà

ác đi tới Bạch An Tương nghe thấy đứng dậy, nhìn thấy Lâm Xương Dịch thì không kiềm được nhíu mày.

Cô gái gọi cảm bên cạnh Lâm Xương Dịch nhìn thấy Bạch An Tương xong, rất nhạy cảm, cô ta hung dữ kéo Lâm Xương Dịch, nghiêm nghị chất vấn: “Cô ta là ai vậy?” Lâm Xương Dịch cười lạnh lùng: “Cô ta là ai sao? Cô ta là vợ của bạn học cũ của anh, à đúng rồi, anh nói với em rồi đấy, bạn học cũ đó của anh thật sự rất ghê gớm.

“Chị dâu vẫn chưa biết sao? Người bạn học cũ kia của tôi, trước đây từng qua lại với bạn gái cũ mà tôi đã bỏ, còn nữa còn nữa, nghe nói cũng không rõ ràng với trợ lý Vương của Tập đoàn Tuấn Phong kia.” “Ồ, sao hôm nay chị dâu lại đến bệnh viện một mình vậy? Sức khỏe không tốt sao? Trình Uyên đâu? Tại sao anh ta không đi cùng cô?” “Ôi! Trình Uyên thật không ra gì cả, vợ bị ốm đi đến bệnh viện cũng không biết đường đi cùng, còn có tâm trạng đi cùng người thứ ba thứ tư gì đó..”

Chương 173

Chương 173 Hay là để tôi thử xem!

Lâm Xương Dịch nói những câu này chỉ đơn giản là muốn cô và Trình Uyên sinh ra ngăn cách.

Những lời nói như thế này, chắc hẳn ai nghe xong đều sẽ phẫn nộ.

Nhưng mà...

Xin lỗi nha, Bạch An Tương lại không lộ ra chút dấu vết khó chịu nào, ngược lại cô còn mỉm cười nói: “Nếu chồng tôi đã ghé góm như vậy, vậy anh cảm thấy có khi nào anh ấy sẽ vừa mắt bạn gái bây giờ của anh không? Hay là nói cách khác, có khi nào bạn gái bây giờ của anh cũng muốn có một chân với chồng tôi không?” Một câu nói khiến Lâm Xương Dịch nghẹn lời, khó chịu giống như có xương cá mắc rong cổ họng vậy, rất lâu cũng không đáp lại được.

‘Vốn dĩ cô gái gọi cảm bên cạnh anh ta còn tức giận, nhưng đột nhiên thấy trong lời nói của Lâm Xương Dịch còn có ý nghĩa khác, hơn nữa giữa anh ta và Bạch An Tương đã tràn đầy mùi thuốc súng, nên cô ta cũng ngậm miệng, tâm tư giảo hoạt muốn làm một người đứng xem chẳng liên quan gì đến mình.

Nhưng ai ngờ Bạch An Tương lại dẫn dắt chủ đề về phía cô ta, làm sao cô ta còn có thể bình tĩnh đứng xem được nữa chứ?

“Này, sao cô lại ăn nói như thế hả?” Bạch An Tương thản nhiên liếc mắt nhìn cô ta, nói: “Xin lỗi, tôi không quen cô, à, tôi cũng không quen anh ta, cho nên tôi không muốn nói chuyện với hai người, tốt nhất là cô đừng tự động dò sỏ vào chối” “Cô...” Cô gái gọi cảm lập tức nghẹn lời. Lâm Xương Dịch cuối cùng cũng tỉnh táo lại sau câu nói vừa nãy của Bạch An Tương, anh ta cười gằn nói: “Cô Bạch, cô đừng giả vờ làm ra vẻ không quan trọng, cánh tay gãy chỉ có tay áo biết, răng

rụng rồi vẫn phải nuốt xuống bụng, tất cả mọi người đều hiểu cả mà” “Cô đã thích sĩ diện, thích mạnh miệng, vậy tùy cô thôi” “Em yêu, chúng ta đi!” Lâm Xương Dịch kéo tay cô gái gọi cảm, xoay người rời đi.

Bạch An Tương lại ngồi xuống ghé nghỉ lần nữa, tiếp tục xem điện thoại, giống như vừa nãy chưa hề xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, thật sự có thể coi như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì hay sao? Hôm nay khi kẹt xe, Bạch An Tương hỏi Trình Uyên: “Nếu em chết rồi, anh có đau lòng không?” Trình Uyên nói có, nhưng chỉ đau lòng một thời gian thôi.

Khi đó Bạch An Tương rất kinh ngạc, cô khó mà tin nổi Trình Uyên sẽ nói ra như vậy, nếu là trước đây, anh nhất định sẽ an ủi mình, anh sẽ nói: Đừng nói linh tinh, em sẽ không chết. Hoặc là, lại nói bậy rồi...

Lại nghĩ đến Thẩm Trác Vương Tử Yên Thiệu Đình Đình.

Thậm chí còn có bạn thân của cô Mục Như Trăn.

Có người nói, khi con người yếu ớt, sẽ luôn lo được lo mất Bạch An Tương chính là như vậy, cô từng liên tục tự nói với bản thân, có lẽ mình nghĩ nhiều quá rồi, tuy nhiên càng nghĩ lại càng nhiều hơn.

Nhiều đến mức ép cho cô không thở được, vì vậy, tầm mắt dường như bắt đầu biến thành mơ hồ.

Trong lúc mơ hồ, cô nhìn thấy Trình Uyên sắc mặt sợ hãi chạy về phía mình.

“Bác sĩ Từ, cứu người, mau cứu người đi!” Trình Uyên vừa mới đi đến đại sảnh đã nhìn thấy thân thể Bạch An Tương nghiêng ngã, ngã xuống.

Anh hoảng hốt.

Vì Bạch An Tương này, người đàn ông không sợ hãi thứ gì lại thật sự hoảng hốt.

Anh ôm Bạch An Tương gào to với bác sĩ Từ, đồng thời cảm thấy trước mắt mình mơ hồ, thậm chí trong giây phút ngắn ngủi còn xuất hiện cảm giác ngạt thở.

Trình Uyên biết, thuốc màu đen kia mình uống viên đã có tác dụng rồi.

Nhưng anh khỏe hơn Bạch An Tương rất nhiều, cho nên không ngắt xiủ ngay như Bạch An Tương, anh cố gắng kiềm chế, lại tự nói với mình, lúc này không thể ngã xuống được.

Bác sĩ Từ vội vàng chạy đến, có mấy y tá chạy theo sau lưng ông ta.

“Nhanh lên, đưa đến phòng khám!” Bác sĩ Từ ra lệnh cho mấy y tá.

Lúc này, viện trưởng và chủ nhiệm cũng nghe được tin tức nên chạy đến.

Bạch An Tương được đưa đến phòng khám của bác sĩ Từ, bác sĩ y tá đều loạn cào cào.

Viện trưởng đi đến trước mặt Trình Uyên an ủi anh: “Chủ tịch Trình anh yên tâm, chúng tôi chắc chắn sẽ dốc hết sức lực đối phó, bà nhà sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì đâu” Trình Uyên gật đầu, tâm tình kích động vừa nãy tạm thời bị anh đè nén xuống.

Tuy rằng đã bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng anh vẫn lo lắng như trước.

Số lần Bạch An Tương ngắt xiủ càng ngày càng nhiều, sức khỏe cũng càng ngày càng suy yếu, nếu còn tiếp tục như vậy, hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Nhưng viên thuốc màu đỏ này còn chưa xét nghiệm ra kết quả, anh cũng không dám để Bạch An Tương uống bừa bãi.

Bây giờ Trình Uyên cực kỳ rối rắm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Lúc này Trình Uyên đột nhiên phát hiện, y tá bắt đầu lau mồ hôi cho bác sĩ Từ hi ông khám cho Bạch An Tương.

Lau mồ hôi sao? Trước đây, bác sĩ Từ khám bệnh cho Bạch An Tương, chưa từng đổ mồ hôi. Hơn nữa thời tiết hôm nay cũng không đến mức quá nóng.

Đột nhiên, một cảm giác không lành ập đến.

Quả nhiên, năm phút nữa trôi qua, bác sĩ Từ bước đến trước mặt Trình Uyên và viện trưởng, nhú chặt mày như bị đao khắc.

Giọng nói ông ta nặng nề: “Tình hình không tốt lắm, anh Trình, anh nên chuẩn bị tâm lý trước đi” Trình Uyên nghe vậy ngậy ra Đầu óc anh chấn động “ầm ầm”, dường như toàn bộ thế giới đều mất đi màu sắc.

“Có nghĩa là gì?” “Cái gì gọi là chuẩn bị tâm lý trước?” Trình Uyên không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Viện trưởng cũng gấp gáp nói: “Bác sĩ Từ, ông chính là bác sĩ giỏi nhất bệnh viện chúng ta, cũng là bác sĩ giỏi nhất thành phố Tân Dương chúng ta, ông nhất định phải dốc hết sức đôi phò, vị này chính là Chủ tịch..” Bác sĩ Từ gạt đầu, thở dài: “Tôi biết mà viện trưởng, nhưng các bộ phận trong thân thể cô Bạch đã bắt đầu xuất hiện hiện tượng suy kiệt nhanh chóng rồi” Bộ phận suy kiệt sao? Tuy rằng Trình Uyên không hiểu y học, nhưng cũng biết bộ phận suy kiệt có nghĩa là gì, hơn nữa còn kèm thêm hai chữ nhanh chóng.

Viện trưởng cũng trợn tròn mắt Bà ta lo đến mức giậm chân: “Nhất định phải nghĩ cách, không được thì lại điều bác sĩ chuyên gia từ bệnh viện khác sang kết hợp hội chẩn” Chủ nhiệm sau lưng viện trưởng nhỏ giọng nhắc nhở: “Bác sĩ Từ đã là bác sĩ giỏi nhất thành phố Tân Dương chúng ta rồi, ông ta cũng không chữa được thì...” Ông ta chưa nói xong, trong lòng mọi người đều hiểu, ý của chủ nhiệm là, nếu ngay cả bác sĩ Từ cũng không chữa được, gọi thêm người đến có tác dụng gì đâu? Không khí ngưng tụ, phòng khám trở nên yên tĩnh lạ thường, mà bầu không khí cũng trở nên nghiêm túc.

Trình Uyên không ngờ được, ngày này lại đến nhanh như vậy, nếu các bộ phận trong cơ thể Bạch An Tương nhanh chóng suy.

kiệt, cho dù có uống thuốc giải, vậy cũng chẳng có tác dụng gì Ngực anh nặng tu, hít thở khó khăn, đầu óc cũng càng ngày càng nặng.

Chất độc trong cơ thể anh cũng có phản ứng.

Không biết từ bao giờ, viện trưởng bắt đầu lớn tiếng trách mắng tất cả mọi người trong căn phòng ngoại trừ Trình Uyên, dường như muốn thể hiện ra cho Trình Uyên thấy, muốn Trình Uyên biết bà ta tức giận đến mức độ nào, cố gắng hết trách nhiệm đến mức nào! “Bệnh viện nuôi các người để làm gì hả?” “Tôi nói cho các người biết, nếu có chuyện gì không may xảy ra với bà Trình, tôi sẽ trừ hết tiền thưởng của các người!” “Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau nghĩ cách đi!” Một đám bác sĩ và y tá bị viện trưởng dạy dỗ đều cúi đầu không dám nói gì.

Đúng lúc này, đột nhiên một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

“Hay là, để tôi thử xem sao?” Lý Nam Địch mặc quần bò, vai đeo ba lô, buộc tóc đuôi ngựa cười tươi như hoa đứng ngoài cửa.

Giọng nói của Lý Nam Địch lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, bao gồm cả viện trưởng.

Viện trưởng nhìn thấy Lý Nam Địch thì sắc mặt càng tệ hơn, phần nộ quát Lý Nam Địch: “Sao cô còn ở đây hả? Bệnh viện chúng tôi không chào đón cô, mau... Cút đi!”

Chương 174

Chương 174

Từ phòng làm việc của viện trưởng đi ra, vốn dĩ Lý Nam Địch định đi thẳng ra ngoài, nhưng lại nhìn thấy sắc mặt Bạch An Tương không bình thường.

Dựa vào kinh nghiệm, cô ta kết luận khí huyết Bạch An Tương có vấn đề.

Quả nhiên, không bao lâu cô đã ngất xỉu.

Lý Nam Địch cũng tò mò, đi theo nhân viên cứu hộ đi đến phòng khám, đứng ở cửa nhìn bọn họ cứu chữa.

“Sao hả? Sợ tôi chữa khỏi cho bệnh nhân của bệnh viện các bà sao?” Lý Nam Địch bĩu môi hỏi viện trưởng.

Viện trưởng nghe nói vậy thì giận quá hóa cười: “Ha ha, đúng là nực cười, chỉ dựa vào đứa trẻ vừa mới vào đời như cô sao?” Lý Nam Địch hỏi: “Thì sao?” Viện trưởng nói: “Bệnh này ngay cả bác sĩ Từ giỏi nhất thành phố Tân Dương chúng ta cũng đã hết cách rồi, nếu cô có thể chữa được, đừng nói đến bệnh viện chúng tôi làm bác sĩ, tôi sẽ thăng chức cô lên thẳng chủ nhiệm” Chủ nhiệm bệnh viện nghe vậy sắc mặt tái nhợt: “Viện trưởng, vậy tôi thì sao?” Viện trưởng tức giận nói: “Làm phó” Lý Nam Địch vỗ tay, ném ba lô trên vai xuống mặt đất: “Được thôi!” Nói xong định bước thẳng vào.

Không ngờ rằng viện trưởng lại lật lọng, duỗi tay ngăn cô ta lại: “Cho cô mặt mũi cô lại trèo lên đầu tôi à? Tôi vừa nói như thế là cô thật sự chuẩn bị chữa bệnh cho người ta luôn sao?”

“Không phải vậy sao?” Lý Nam Địch không hiểu hỏi.

Viện trưởng tức giận nói: “Vừa mới tốt nghiệp ra trường đã dám nói khoác không biết ngượng đòi chữa bệnh cho người ta, cô làm như vậy là vô trách nhiệm với bệnh nhân, chỉ dựa vào điều đó, cô mãi mãi cũng không trở thành một bác sĩ dù tu

cách được, mau cút đi!” Lý Nam Địch “xí” một tiếng, vòng qua qua viện trưởng đi thẳng đến trước mặt Bạch An Tương.

Bác sĩ Từ thấy thế tự động lui ra sau một bước.

“Cô làm gì thế?” Viện trưởng thấy cô ta thật sự chuẩn bị bắt đầu, vội vàng duỗi tay năm.

chặt cổ tay Lý Nam Địch, nổi giận quát to.

* thuật các bà không cao, còn không cho người ta chữa trị, đây mới là vô trách nhiệm với bệnh nhân” Lý Nam Địch bĩu môi tr lời.

“Cô...” Viện trưởng khó thở.

“Để cô ta thử xét nghiệm quát lớn.

Lúc này, Trình Uyên đột Sắc mặt viện trưởng cứng lại:

“Nhưng mà Chủ tịch Trình.” Trình Uyên hung dữ trừng mắt với viện trưởng, nói: “Tôi nói để cô ta thử xem” “Ấy..” Viện trưởng.

Bây giờ Trình Uyên rất khó chịu rất đau lòng, anh không ngờ được thật sự có một ngày, lại phải ngồi đếm ngược những phút giây còn lại của Bạch An Tương.

Bác sĩ Từ bó tay hết cách, bệnh viện rối loạn, đều khiến anh tuyệt vọng.

Mà giờ phút này, đột nhiên có một cô gái xuất hiện nói tôi có thể chữa được.

Trình Uyên có tin không? Có lẽ cũng không tin, nhưng bây giờ còn có cách nào tốt hơn sao? Ngựa chết chữa thành ngựa sống, nếu có “ngộ nhờ” thì sao? Lý Nam Địch bước đến trước mặt Bạch An Tương, ngay cả Trình Uyên không tin thần phật cũng nhắm mắt lại bắt đầu cầu nguyện.

Thấy Lý Nam Địch không cầm bất kỳ công cụ gì, mà chỉ duỗi hai ngón tay ngọc thon thon nhẹ nhàng đặt lên cổ tay trắng nõn của Bạch An Tương.

“Bắt mạch sao?” Bác sĩ Từ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sửng sốt.

“Hừ Giả vờ giả vịt” Viện trưởng lạnh lùng châm chọc: “Còn bắt chước đông y nữa cơ: đây, không biết rằng muốn học được đông y phải dựa vào tích lũy kinh nghiệm từ năm này qua năm khác sao? Cô chỉ là con ranh chừng hai mươi tuổi, còn dám bắt chước.

người ta học đông y” “Đúng đây, căn bệnh mà ngay cả tây y chúng tôi cũng không cách nào chữa được, cô ta còn định dựa vào đông y đã sa sút để chữa trị, quả thật là quá hài hước” Chủ nhiệm cũng vội vàng hòa theo.

Lý Nam Địch bước đến trước mặt Bạch An Tương, ngay cả Trình Uyên không tin thần phật cũng nhắm mắt lại bắt đầu cầu nguyện.

Thấy Lý Nam Địch không cầm bất kỳ công cụ gì, mà chỉ duỗi hai ngón tay ngọc thon thon nhẹ nhàng đặt lên cổ tay trắng nõn của Bạch An Tương.

“Bắt mạch sao?” Bác sĩ Từ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sững sốt.

“Hừ Giả vờ giả vịt” Viện trưởng lạnh lùng châm chọc: “Còn bắt chước đông y nữa cơ đây, không biết rằng muốn học được đông y phải dựa vào tích lũy kinh nghiệm từ năm này qua năm khác sao? Cô chỉ là con ranh chừng hai mươi tuổi, còn dám bắt chước.

người ta học đông y” “Đúng đây, căn bệnh mà ngay cả tây y chúng tôi cũng không cách nào chữa được, cô ta còn định dựa vào đông y đã sa sút để chữa trị, quả thật là quá hài hước” Chủ nhiệm cũng vội vàng hòa theo.

Chủ nhiệm cười nói: “Còn kết thúc thế nào được chứ, chẳng qua cũng chỉ là kiểm cố, nói cho chúng ta biết căn bệnh này rắc phức tạp, mình không có cách nào vân vân” “Đối với bệnh nhân mà nói, thời gian chính là tính mạng” Viện trưởng lại quay đầu nói với Trình Uyên: “Chủ tịch Trình, anh nhìn xem cô ta trì hoãn nhiều thời gian như vậy, nếu không chữa được, anh xem có phải nên truy cứu trách nhiệm pháp luật của cô ta hay không?” Vào lúc này, một viện trưởng một chủ nhiệm, hai người này còn nói ra những lời châm chọc, điều này làm

sao khiến lòng Trình Uyên thoải mái được chứ? Anh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn viện trưởng chòng chọc, lạnh lùng hỏi: “Bà chữa được à?” Viện trưởng bị Trình Uyên hỏi, sắc mặt liên tục thay đổi, lúc xanh lúc trắng, Đúng lúc này, Lý Nam Địch buông cổ tay trắng nõn của Bạch An Tương ra, nhíu mày tự lằm bằm một mình đi về phía ba lô mà cô ta vừa đặt dưới đất.

Mở ba lô ra, lấy một túi da màu vàng kiểu dáng rất cũ ra, mở túi da ra, bên trong xuất hiện từng dãy châm mảnh lớn nhỏ không đồng đều.

Sau cô ta bình tĩnh bước đến trước mặt Bạch An Tương như chôn không người, chọn lựa rút hai cây châm mảnh độ dài ngắn khác nhau từ bên trong túi ra.

“Này này này... Tôi cảnh cáo cô, nếu cô cấm bậy gây hậu quả xấu sẽ phải chịu trách nhiệm đấy, Chủ tịch Trình anh cũng thấy đấy, nếu cô ta cm nhằm cho bà nhà, không có liên quan gì đến bệnh viện Tân Đường chúng tôi đâu nhé!” Viện trưởng nói với Trình Uyên và Bạch An Tương.

Xem ý của bà ta là đang trốn tránh trách nhiệm: Lúc này nói những lời như vậy, rõ ràng cho thấy biểu hiện vô trách nhiệm.

Trình Uyên không để ý đến bà ta.

Lý Nam Địch cũng không để ý đến cô ta, mà chỉ duỗi tay đặt lên ngực Bạch An Tương, sau đó chậm rãi cm cây châm dài vào.

Lại nói, vị trí này rất gần trái tim, cho nên khi cô ta cảm châm vào, tất cả mọi người đều nín thở, rất sợ một châm của cô ta sẽ cắm xuyên qua trái tim.

Khi châm cắm xuống Bạch An Tương không có bất kỳ phản ứng gì, vì vậy mọi người đều không kiềm chế được thở dài nhẹ nhõm.

Lý Nam Địch cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cô ta tiếp tục ghim mấy châm ở những bộ phận khác của Bạch An Tương, còn dùng tay nắm chặt kim châm nhẹ nhàng về.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, toàn bộ phòng khám chật kín người, nhưng lại lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều nhìn Lý Nam Địch.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đối với Trình Uyên mà nói, dường như đã trải qua mấy thế kỷ vậy.

Cuối cùng...

“Mọi người mau nhìn kia!” Đột nhiên một bác sĩ chỉ vào dụng cụ giám sát kêu lên.

Nhịp tim đang từ từ khôi phục lại như bình thường, mà rung tâm thất khe khẽ cũng đã dần dần biến mất.

Tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Trình Uyên nhìn không hiểu, nhưng nhìn thấy sắc mặt mọi người cũng đã đoán được đại khái gì đó.

Lúc này anh mới đột nhiên nhìn về phía Lý Nam Địch.

Ồ, sao cô gái này nhìn quen thế nhỉ? Anh nhanh chóng nhớ lại, cô ta chính là cô gái vừa nãy bước ra khỏi phòng làm việc của viện trưởng, sau đó, trong phòng làm việc, viện trưởng nổi giận đùng đùng.

Trong nháy mắt, Trình Uyên dường như hiểu ra chuyện gì.

Lý Nam Địch rút từng cây kim dài ra, nặng nề thở ra một hơi dài nói: “Cuối cùng cũng trì hoãn được rồi” “Sao... chuyện này có thể xảy ra được chứ?” Viện trưởng tròn tròn mắt.

Chủ nhiệm cũng bối rối: “Bác sĩ Từ thật sự là bác sĩ giỏi nhất thành phố Tân Dương chúng ta, ngay cả ông ta cũng hết cách rồi tại sao lại thế này? Cô... Cô nhất định chỉ là mèo mù vớ phải chuột chết” Lý Nam Địch chỉ thản nhiên nói: “Tây y tổn hao khí huyết, đông y nuôi dưỡng khí huyết, rất rõ ràng, vấn đề của người đẹp này nằm ở khí huyết” Viện trưởng ghen lời Lý Nam Địch bĩu môi, hỏi viện trưởng: còn nhớ vừa nãy bà nói cái gì không?” Viện trưởng: “Gô... Chuyện này...”
Đúng lúc này.

“Phụt!” Trình Uyên đột nhiên phun ra một ngụm máu.

Chương 175

Chương 175 Trách nhiệm của người đàn ô

Trình Uyên đột nhiên hộc máu ngắt xiu, nhất thời khiến tất cả mọi người vốn đã bình tĩnh lại, một lần nữa trở nên cực kỳ rối loạn, khiến phòng khám vốn đã yên tĩnh lại đột nhiên ầm ĩ lên.

So với Bạch An Tương, việc đổ dành Trình Uyên càng khiến bệnh viện từ trên xuống dưới hoảng sợ.

“Chủ tịch Trình Chủ tịch Trình...!” Một đám người đặt Trình Uyên lên một giường bệnh khác, bác sĩ Từ lập tức đeo khẩu trang và găng tay vào, nói: “Chuẩn bị dụng cụ xét nghiệm” “Chuẩn bị lấy mẫu máu” “Ông nghe bệnh!” “Kiểm tra xem có bị rung tâm thất không!” “Kiểm tra...” Viện trưởng và chủ nhiệm hoàn toàn không giúp được gì, hai người bọn họ đứng trong đám người thỉnh thoảng còn bị người ta xô đẩy.

“Ôi chao tránh ra, đừng cản đường... Á, viện trưởng sao... Xin lỗi tôi không nhìn rõ là bà” Nhất thời hai người dường như trở thành sự ồn tại dư thừa nhất trong phòng khám này.

Viện trưởng và chủ nhiệm rất lúng túng, hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó dờ mắt nhìn về phía Lý Nam Địch.

“Hừ” Sau khi Lý Nam Địch nhận ra, đầu quay sang bên khác, kêu ngạo hừ lạnh.

“..* Viện trưởng xạm mặt lại Không lâu sau đó, bác sĩ Từ tháo khẩu trang xuống, vẻ mặt nghiêm túc đi đến trước mặt viện trưởng nói: “Căn bệnh rất giống với vợ anh ta” “Huyết dịch có vấn đề sao?” Viện trưởng kinh ngạc nói.

Bác sĩ Từ nặng nề gật đầu.

Từ lần đầu tiên Bạch An Tương ngắt xiu được đưa đến, bệnh viện đã tiến hành liên kết hội chẩn, ngay lúc đó kết quả kiểm tra đã khiến cả bệnh viện kinh hãi Trong huyết dịch của

Bạch An Tương có chứa thứ không rõ ràng, bọn họ cũng thí nghiệm rất nhiều lần, cho dù có dùng bất kỳ loại thuốc nào cũng không thể tách được những chất kia ra khỏi máu cô.

Tuy rằng chất này không thể lập tức gây chết người, nhưng có thể liên tục ăn mòn các nội tạng trong cơ thể, thời gian lâu dài, đương nhiên sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Có rất nhiều thiết bị chữa bệnh ở bệnh viện Tân Đường đều do Tập đoàn Tuấn Phong tài trợ, cho nên, Trình Uyên mắc bệnh này là điều mà bệnh viện không muốn nhìn thấy nhất, chuyện này cũng giống như chặt đứt con đường tài lộc của bọn họ vậy.

Mấy người đưa mắt nhìn về phía Lý Nam Địch. Giờ phút này rõ ràng Lý Nam Địch chính là người chói mắt nhất, dường như chỗ này đột nhiên biến thành một sân khấu lớn, tất cả đèn chiếu đều chiếu vào Lý Nam Địch, ánh mắt mọi người cũng tập trung nhìn về phía cô ta, đợi cô ta đứng ra thể hiện tài năng.

Tuy rằng viện trưởng không cam lòng, tuy rằng cảm thấy rất xấu hổ, nhưng vẫn gượng cười nói với Lý Nam Địch: “Cái đó... Cô gái này... Nữ thần y này, lời tôi vừa nói nhất định sẽ giữ lời, từ hôm nay trở đi, cô chính là chủ...” “Ngừng!” Ai ngờ, lúc này Lý Nam Địch lại đột nhiên cắt ngang lời nói của viện trưởng.

“Tôi không có chút hứng thú nào đối với việc trở thành bác sĩ của bệnh viện các bà, hoặc là trở thành chủ nhiệm chỉ biết nịnh nọt” Cô ta nói.

Câu này khiến chủ nhiệm xấu hổ đến mức mặt mũi đỏ bừng.

Sắc mặt viện trưởng cũng biến đổi liên tục: “Nhưng mà vừa nãy...” “Vừa nãy ấy à” Lý Nam Địch cười nói: “Vừa nãy là lời nói giận dỗi thôi, nói thật lòng, tôi ghét bà” “Ấy..” Viện trưởng tự biết mình đuối lý, là bọn họ có cách nhìn phiến diện với người ta trước, còn chưa thông qua kiểm tra đã chụp mũ kết luận với Lý Nam Địch trước rồi.

“Nhưng mà bác sĩ Lý, chúng ta đều là bác.

sĩ” Bác sĩ Từ cũng khuyên can Lý Nam Địch bĩu môi: “Ai nói bác sĩ thì không được giận dỗi?” “..* Bác sĩ Từ.

Sau đó Lý Nam Địch thở dài: “Được rồi, thấy ông làm người không tệ, tôi cũng nói thật với ông vậy” Câu này khiến chủ nhiệm xấu hổ đến mức mặt mũi đỏ bừng.

Sắc mặt viện trưởng cũng biến đổi liên tục: “Nhưng mà vừa nãy...” “Vừa nãy ấy à” Lý Nam Địch cười nói: “Vừa nãy là lời nói giận dỗi thôi, nói thật lòng, tôi ghét bà” “Áy..” Viện trưởng tự biết mình đuối lý, là bọn họ có cách nhìn phiến diện với người ta trước, còn chưa thông qua kiểm tra đã chụp mũ kết luận với Lý Nam Địch trước rồi.

“Nhưng mà bác sĩ Lý, chúng ta đều là bác

sĩ” Bác sĩ Từ cũng khuyên can Lý Nam Địch bĩu môi: “Ai nói bác sĩ thì không được giận dỗi?” “..* Bác sĩ Từ.

Sau đó Lý Nam Địch thở dài: “Được rồi, thấy ông làm người không tệ, tôi cũng nói thật với ông vậy” Lý Nam Địch đã từng nghe mẹ cô ta nói, từ khi Lý Nam Địch sinh ra đã được xét nghiệm bị bệnh máu loãng, mà cô ta lại còn là nhóm máu hiếm RH âm, cũng chính là nhóm máu gấu trúc mà mọi người từng nói đến Lúc đó tình huống cực kỳ nguy hiểm.

Lý Nam Địch được đưa vào phòng giám sát đặc biệt, đợi nhóm máu hiếm đến để tiến hành truyền máu.

Lúc đó cả nhà Lý Nam Địch đều rất đau lòng khổ sở, hơn nữa ngày nào cũng nhìn thấy danh sách hai tám loại thuốc phải dùng, cho rằng con gái nhỏ phải chịu bao nhiêu khổ sở, mẹ của Lý Nam Địch đã khóc đến chết đi sống lại Mà lúc này, ba của Lý Nam Địch lại cực kỳ bình tĩnh ung dung sắp xếp tất cả mọi chuyện, không thể nhận ra ông ta đau lòng một chút nào.

Lúc đó mẹ của Lý Nam Địch còn oán giận ba cô ta, nói ông ta lòng dạ máu lạnh, chất vấn, chẳng lẽ con gái không phải là con ruột của ông sao? Trong thời gian một tháng, khi Lý Nam Địch vẫn còn nhỏ được đưa ra khỏi phòng giám sát đặc biệt, bác sĩ nói với mẹ cô ta rằng đã không sao rồi Cả nhà đều cực kỳ vui mừng, lúc này, ba của Lý Nam Địch lại ngồi xồm xuồng đất, gào khóc, nước mắt như điều đứt dây tí tách rơi xuồng mặt đất vỡ tan.

Lúc đó mẹ Lý Nam Địch mới hiểu được, không phải người đàn ông của bà ta lòng dạ sắt đá, ai lại có thể không đau lòng cho.

con mình được chứ? Đây chỉ là trách nhiệm mà một người đàn ông trưởng thành phải có, mẹ cô ta nói, nếu khi đó ba cô ta cũng khóc cùng với bọn họ, vậy cả nhà bọn họ đều sẽ rối loạn, không còn ai đáng tin cậy nữa.

Lý Nam Địch vẫn không hiểu rõ ý nghĩa của sự trách nhiệm kia, mãi đến tận khi nhìn thấy Trình Uyên.

Trình Uyên trúng cùng một loại độc với vợ anh, tâm tình dao động sẽ dẫn đến ngất xỉu, nhưng mà, khi vợ anh đối mặt với nguy cơ sống chết, anh lại gắng gượng chống đỡ không để mình ngất xỉu, cứng rắn đợi đến khi có tin vợ mình đã thoát khỏi nguy hiểm.

Cuối cùng lúc này, vì kiểm chế khó mà tưởng tượng nổi, phản ứng phụ mới xuất hiện, hộc máu ngất xỉu.

“Tôi không thể giải hết độc trong người anh, nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức mình để giúp anh không chế” Lý Nam Địch nói với Trình Uyên đang hôn mê.

Lúc Trình Uyên tỉnh lại, cảm thấy hình như.

mình vừa bị sốt cao, dường như sức lực trên người đã bị rút cạn đi rồi. Trong giây phút vừa mở mắt ra, anh nhìn thấy bác sĩ Từ, sau đó vội vàng hỏi: “Vợ tôi Sao rồi?” Bác sĩ Từ kinh hãi, ông ta hỏi: “Sao anh không hỏi tại sao mình lại ngất xỉu trước?” Nhìn thấy bác sĩ Từ không giống như đang căng thẳng, tảng đá trong lòng Trình Uyên cũng rơi xuống.

Anh cười gượng lắc đầu: “Tôi tự biết rõ sức khỏe của mình”
“Hai người cùng trúng một loại độc” Bác sĩ Từ nói.

Trình Uyên không phủ nhận, anh dặn dò bác sĩ Từ: “Bình sứ mà tôi đưa cho ông, viên thuốc bên trong rất có thể chính là thuốc giải, ông tranh thủ thời gian xét nghiệm giúp tôi” Bác sĩ Từ không hiểu chút nào: “Nếu là thuốc giải tại sao lại chỉ có một viên?” Trình Uyên không trả lời câu hỏi của ông ta, mà chỉ hỏi ngược lại: “Em gái vừa cấp cứu cho vợ tôi đâu rồi?”
“Em gái?” Bác sĩ Từ sững sốt, sau đó nhớ ra, bây giờ người trẻ

tuổi đều thích gọi không kiềm được lắ “Không được trúng
tuyển vào bệnh viện của các ông sao?” Trình Uyên nhú mảy.

Bác sĩ Từ cười gượng nói: “Nào có đến lượt bệnh viện chúng
tôi tuyển hay không tuyển chứ, vốn dĩ là người ta chướng mắt
với bệnh viện của chúng tôi thôi” Trình Uyên rất thất vọng.

Vì anh cô gái kia có thể tạm thời giảm trì hoãn loại độc này.

Bác sĩ Từ như nhìn thấu suy nghĩ của Trình Uyên, mỉm cười
đặt một tờ giấy trước mặt anh.

Chương 176

Chương 176 Ghicóthê cứu một người Đó là một tờ sơ yếu lý lịch.

Lý Nam Địch, hai mươi sáu tuổi, chưa kết hôn.

Phía dưới còn có lý lịch và kinh nghiệm của cô ta, còn có các thông tin khác như địa chỉ nhà, số điện thoại liên lạc.

Trình Uyên nhìn xong, rung rung tờ sơ yếu lý lịch trong tay, nghi hoặc nhìn bác sĩ Từ.

Bác sĩ Từ giơ tay chỉ vào: “Không sai, chính là cô ấy” “Ông đang nói một người phụ nữ học Tây y ba năm ở nước ngoài lại là một bác sĩ Đông y?” Trình Uyên thật sự không thể tin nổi.

Không sai, đổi thành ai khác thì cũng không dám tin.

Dù sao, muốn quen thuộc với Đông y, đúng, chí là quen thuộc chứ không thể nói là hiểu rõ, bởi vì trên đời này không có ai dám cam đoan nói mình hiểu rõ Đông y.

Muốn quen thuộc với Đông y thì không thể không tích lũy kinh nghiệm vài chục năm Cô ta mới hơn hai mươi tuổi, nhưng nhìn cách bắt mạch, châm cứu của cô ta thì chắc chắn không đơn giản.

Này vẫn chưa tính là gì, cô ta vậy mà lại còn có thời gian đi học Tây y.

Bác sĩ Từ cười gượng, lắc đầu nói: “Nói không chừng đây gọi là thiên phú siêu cấp” Phải rồi, thiên phú rất quan trọng. Trình Uyên chợt nhớ tới những lời Bạch Long đã nói với Trần Thành.

“Bác sĩ Từ, bệnh nhân giường số 38 tỉnh lại úc này, một y tá đẩy cửa vào, nói với Bác sĩ Từ gật đầu: “Tôi biết rồi, sẽ qua đó liền. Sau đó ông nói với Trình Uyên: “Vợ anh” Nghe vậy, Trình Uyên trở mình bò dậy, nhưng vì cơ thể suy yếu không có chút sức lực nên chân mềm oặt, ngã “rầm” sấp xuống.

Bác sĩ Từ vội vã đỡ anh dậy.

So với Trình Uyên, sắc mặt của Bạch An Tương còn kém hơn, gần như có thể dùng từ mặt trắng như giấy để hình dung.

Trình Uyên cuống quýt chạy tới, trước khi đẩy cửa vào phòng bệnh của Bạch An Tương thì đột nhiên thay đổi thành vẻ mặt thông dong.

Anh nhẹ nhàng đẩy cửa, khéo môi nhếch lên một nụ cười nhẹ: “Em tỉnh rồi à?” “Về mặt Bạch An Tương buồn bã, sau khi nhìn thấy Trình Uyên cũng chỉ thều thào nói một câu: “Em lại ngất xiu” Trình Uyên nói đùa: rồi cũng quen thôi : “Không sao, ngất mãi Lần này, Bạch An Tương không bị anh chọc cười, chỉ nghiêng đầu sang một bên.

Bác sĩ Từ tới xem xét số liệu trên thiết bị theo dõi, mỉm cười nói: “Cô Bạch cứ yên tâm, chỉ do cơ thể cô quá suy yếu, Về nhà cố gắng bồi bổ, ăn nhiều thực phẩm có dinh dưỡng chút, từ từ sẽ khỏe thôi” Sau lần đầu biết được kết quả kiểm tra, Trình Uyên đã dặn bác sĩ Từ đừng tiết lộ với Bạch An Tương.

Bạch An Tương không để ý tới bác sĩ Từ.

Bác sĩ Từ cũng không để tâm, vỗ vai Trình Uyên, nói: “Có việc gì thì gọi tôi, không còn chuyện gì khác thì tôi ra ngoài trước đây” Trình Uyên gật đầu.

“Đói bụng không?” Trình Uyên hỏi Bạch An Tương.

Trời sắp tối, họ cũng đã không ăn gì cả ngày.

Bạch An Tương vẫn không nói gì, nhìn ra ngoài cửa sổ, tràn đầy u buồn.

“Khát không?” Cô vẫn không nói gì.

“Anh rót cho em ly nước” Trình Uyên nói rồi đi rót nước cho Bạch An Tương.

“Còn bao lâu?” Lúc này, Bạch An Tương lại đột nhiên hỏi Tay Trình Uyên cứng đờ.

Thật ra, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, bàn tay cầm nước của anh hơi run rẩy.

“Em còn có thể sống bao lâu?” Bạch An Tương hỏi lại.

Trình Uyên rót một ly nước, đưa tới cho cô, nói: “Không lâu, nhiều nhất cũng chỉ có năm sáu chục năm thôi” Bạch An Tương không cầm ly nước Trình Uyên đưa, cô vẫn nhìn ngoài cửa sổ, buồn bã nói: “Còn lừa em” Trình Uyên bất lực, đặt ly nước xuống tủ đầu giường, lấy tới một cái ghế, ngồi trước mặt Bạch An Tương, nói rất trịnh trọng: “An Tương, chúng ta nói chuyện đi” Bạch An Tương chần chừ hồi lâu mới quay đầu lại Trình Tiêu cười hỏi: “Em đang sợ sao?” Bạch An Tương suy nghĩ kỹ càng rồi nói: “Hiện tại không sợ nữa” Có một số chuyện rất đáng buồn, rõ ràng bạn muốn dùng một câu truyền đạt suy nghĩ của mình cho đối phương nhưng trái lại bị đối phương xuyên tạc thành một ý khác.

Trình Uyên chuẩn bị cho Bạch An Tương uống thuốc giải, mà cái giá phải trả là tự mình thay thế cô.

Bạch An Tương hỏi anh, nếu em chết thì anh có đau khổ không? Lúc đó, Trình Uyên trầm nghĩ, em sẽ không chết, người chết nên là anh. Vì vậy, anh mong em sẽ không đau khổ khi anh chết Cho nên, anh nói với Bạch An Tương rằng mình sẽ không đau khổ, là muốn Bạch An Tương cũng không đau khổ khi anh chết.

Bạch An Tương không biết rõ sự thật lại hiểu lầm Trình Uyên vốn dĩ không quan tâm cô.

Bạch An Tương nói: “Đôi lúc em cảm thấy mình chính là một trò cười. Lúc đi học, rõ ràng có thể chọn ngành mình thích, nhưng lại không thể phớt lờ gia đình mà chọn học quản lý”

“Bước vào xã hội, em không thể không từ bỏ ước mơ của mình, đi lên từ tầng thấp nhất “Em không hưởng thụ được đãi ngộ nên có khi ở nhà họ Bạch, ngược lại còn bị người ta ghét bỏ” “Em thậm chí không thể chọn lựa cuộc hôn nhân của mình” “Hiện tại không hiểu sao mắc một căn bệnh kỳ lạ, anh còn muốn lừa em” “Nhưng mà, cũng chẳng sao cả, nếu cả đời này của em đều đáng buồn như vậy, kết quả thế nào em cũng không để ý tới nữa” Bạch An Tương nói rất nhỏ, tựa như Chương trình tri âm nửa đêm truyền tới từ radio.

Mà Trình Uyên cũng không cất lời cô, hai tay cầm ly nước ấm, lắng nghe kỹ càng.

Sau khi Bạch An Tương nói xong, Trình Uyên mỉm cười: “Em suy nghĩ nhiều rồi. Rõ ràng là một chuyện rất đơn giản lại bị em nghĩ phức tạp, rõ ràng là một căn bệnh rất nhẹ lại bị em nghĩ thành rất nghiêm trọng” “Như vậy đi, em chỉ cần nghe anh, bảo đảm một tuần thôi thì em sẽ khỏi. Tới lúc đó, anh còn sẽ cho em một niềm vui bất ngờ to lớn” Bạch An Tương hoang mang nhìn Trình Uyên “Không tin à?” Bạch An Tương gật đầu.

Trình Uyên cười gượng nói: “Vì sao tin tức tốt thì em không tin, cứ muốn tin tin tức xấu vậy?” Bạch An Tương giật mình.

Trình Uyên nói: “Chúng ta đã chịu đựng được nhiều ngày tháng khổ cực như thế, còn có chuyện gì đáng sợ chứ?” Bạch An Tương dăm chiêu.

Lúc này, có người gõ cửa phòng bệnh.

Bác sĩ Từ mở ra một khe cửa, ló đầu vào.

vẫy tay với Trình Uyên: “Anh Trình, anh tới đây một lát”

Trình Uyên cười xán lạn, nói với Bạch An Tương: “Anh ra ngoài trước một lát” Đi theo bác sĩ Từ tới phòng làm việc của ông.

Bác sĩ Từ đưa bình sứ cho Trình Uyên, nói: “Đã thí nghiệm rồi, anh nói đúng, loại thuốc này thật sự có thể loại bỏ vật thể không rõ trong máu của hai người” Nghe vậy, Trình Uyên mừng rỡ ra mặt.

“Nhưng mà..” Không đợi Trình Uyên nói, bác sĩ Từ lại nghi ngờ nói: “Thể tích viên thuốc này có hơi nhỏ” Trình Uyên nghi hoặc.

Bác sĩ Từ giải thích: “Chỉ đủ cho một người dùng” Trình Uyên tức khắc thở phào, cười nói: “Ông làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng ông sẽ nói ngay cả một người cũng không cứu được chứ” Thấy vẻ mặt nhẹ nhõm của Trình Uyên, bác sĩ Từ rất khó hiểu: “Nhưng cũng chỉ có thể cứu một người thôi” “Vậy là đủ rồi” Trình Uyên cười nói.

Bác sĩ Từ im lặng.

Với mức độ quan tâm Bạch An Tương của Trình Uyên, ông dường như đã biết anh sẽ quyết định ai uống viên thuốc thuốc giải này.

Huống hô, ngay lúc vừa biết Bạch An Tương tỉnh lại, Trình Uyên kích động ngã sấp xuống, câu nói đầu tiên nói với bác sĩ Từ sau khi đứng lên là: “Chuyện tôi trúng độc ngất xỉu, ông đừng nói với vợ tôi”

Chương 177

Chương 177 “VẬY ANH PHẢI LÀM SAO?” BÁC SĨ TỪ HỎI.

“Sẽ có cách thôi” Trình Uyên vẫy tay tạm biệt bác sĩ Từ.

Vẻ mặt bác sĩ Từ cực kỳ trầm trọng. Lúc Trình Uyên ra cửa, bác sĩ Từ nói: “Sau này đừng gọi là bác sĩ, nghe có vẻ xa lạ. Tôi là Từ Chương, sau này tôi gọi anh là Trình Uyên” Trình Uyên quay đầu lại cười: “Tôi biết rồi, anh Từ” ‘Từ Chương cũng mỉm cười. Một người đánh cược cả sinh mạng để đổi mạng cho người khác, chuyện này không thể nói rõ anh vĩ đại bao nhiêu. Nhưng nếu một người đánh cược cả sinh mạng để đổi cho người khác lại không cần báo đáp, chuyện này rất vĩ đại.

Trước đây, Trần Thành cảm thấy mình trì hoãn giết Trình Uyên là vì anh ta có giao dịch với Trình Uyên. Hiện tại, anh ta cảm thấy, có lẽ là vì Trình Uyên đã cứu anh ta.

Mà Từ Chương đứng ngoài cuộc còn nhìn rõ mọi chuyện hơn so với anh ta, đây có lẽ là sức hấp dẫn mà người khác hay nói.

Ông hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn muốn làm bạn với người này, không phải vì anh là chủ tịch của Tuấn Phong. Trình Uyên đặt thuốc vào lòng bàn tay Bạch An Tương, nói: “Từ Chương nói uống viên thuốc này thì chúng ta có thể về nhà” Bạch An Tương vô cùng ngạc nhiên. Trình Uyên sức tĩnh, cười nói: “Từ Chương chính là bác sĩ Từ” Bạch An Tương vẫn vô cùng ngạc nhiên: “Bệnh viện Tây y cho em thuốc Đông y?” “Ồ..” Trình Uyên lại sức tĩnh, ngượng ngùng nói: “Có một câu nói rất hay, mèo đen mèo trắng không quan trọng, miễn là bắt được chuột. Thuốc này cũng vậy, em quan tâm nó là thuốc Tây hay thuốc Đông y làm gì, có thể điều dưỡng cho cơ thể chúng ta thì là thuốc tốt” Bạch An Tương bị nhiễm tinh thần không sao cả này của Trình Uyên, vậy là nặng nề gật đầu, cầm lấy viên thuốc màu đỏ Trình Uyên đưa, nuốt một hơi xuống.

Trên đường về nhà, Trình Uyên có thể cảm giác được rõ sắc mặt của Bạch An Tương đang từ từ tốt hơn.

Anh rất vui.

“Ngày mai, anh tặng em một món quà” Trình Uyên nói.

Bạch An Tương cũng cảm thấy người mình đã khỏe hơn rất nhiều, tâm trạng tự nhiên cũng tốt hơn: “Quà gì vậy?” Trình Uyên cười nói: “Không phải em vẫn luôn muốn thiết kế một ngôi nhà có một không hai sao?” Bạch An Tương gật đầu, tỏ ra mong chờ món quà có liên quan đến ước mơ của mình.

Ai ngờ Trình Uyên chợt nói: “Không nói cho em biết”

Bạch An Tương bĩu môi: “Sao anh lại như vậy?” Thật ra cũng không phải Trình Uyên cố ý muốn úp mở với cô, chủ yếu là do món quà này vẫn nên tận mắt thấy mới có thể khiến người ngạc nhiên mừng rỡ.

Hơn nữa, viên thuốc cũng cần thời gian để tiêu hóa, hoàn toàn loại bỏ độc tố trên người cô, có lẽ cần cả đêm mới được.

Về đến nhà, Bạch An Tương nhảy xuống xe, nhắm mắt ngẩng đầu, đứng dưới ánh trăng, hít mạnh một hơi không khí trong lành.

Ánh trăng sáng tinh khiết khế vỡ về cô khiến cô trông giống như một tiên nữ. Lúc Trình Uyên xuống xe, không khỏi ngậy người nhìn “Em thật sự cảm thấy khỏe hơn nhiều rồi” Bạch An Tương tràn đầy vui mừng nói Trình Uyên cũng vui vẻ theo: “Vậy là tốt rồi” Sau đó, hai người cùng nghĩ đến một việc rất thú vị, cũng rất xấu hổ.

Bạch An Tương nhìn vẻ mặt sắp chảy nước miếng của Trình Uyên, cô đỏ mặt, thẹn thùng nói: “Đừng nghĩ lung tung, hôm nay không được, em tới tháng” Nói xong, chạy lên tầng như trốn tránh.

Trình Uyên nhú mày, mặt ngờ ra: “Tôi nay ăn gì thì liên quan gì đến việc tới tháng.

chứ?” Đúng lúc này, điện thoại của Trình Uyên rung lên.

Anh lấy điện thoại ra nhìn, thấy Từ Chương gửi tin nhắn cho anh.

“Trình Uyên, có một thứ, tôi không biết có nên cho anh xem không. Tôi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định gửi cho anh nhưng anh phải không chế tốt tâm trạng của mình” Sau đó, gửi tới một đoạn video, Trình Uyên tràn đầy nghi ngờ mở video.

Đó là một đoạn video giám sát.

Trong đó cho thấy, trước khi Bạch An Tương ngất xỉu, có một nam một nữ đã nói chuyện với cô, hơn nữa nhìn có vẻ rất không hòa hợp.

Trình Uyên nhìn qua đã nhận ra người đàn ông là Lâm Xương Dịch.

Coi xong video, Trình Uyên rất tức giận. Anh không biết Lâm Xương Dịch nói gì với Bạch An Tương, nhưng rõ ràng là vì Lâm Xương Dịch mà Bạch An Tương xém chút mất mạng “Lâm Xương Dịch, tôi sẽ không bỏ qua cho anh!” Trình Uyên âm thầm thề.

Sau đó, anh cảm thấy lồng ngực khó chịu, khí huyết xông thẳng lên đầu, ngay sau đó lập tức trời đất quay cuồng Cơ thể lung lay, Trình Uyên bỗng ngã về phía sau nhưng anh rất nhanh dựa vào cửa xe, cố gắng khiến tâm trạng bình tĩnh lại.

Anh khỏe mạnh hơn nhiều so với Bạch An Tương, cho nên kỳ đầu còn không đến nỗi ngất xỉu như Bạch An Tương.

Lúc này, Trình Uyên cũng đột nhiên nghĩ tới câu Bạch An Tương vừa nói.

“Hôm nay không được, tới tháng rồi” Anh tức khắc trợn to hai mắt, tâm trạng cũng càng kích động. Sau đó, trước mắt anh tối sầm, ngất xỉu luôn.

“Trình Uyên... alo!” Không biết qua bao lâu, Trình Uyên nghe thấy có người gọi mình, anh không khỏi mở mắt ra.

Bạch An Tương đã thay đồ ngủ, đứng trước mặt anh. Trình Uyên ngẩng đầu là có thể thấy được bắp đùi trắng nõn của cô.

Cổ họng không kiềm được hơi chuyển động, trong lòng lại cực kỳ khổ sở. Bởi vì anh biết, dù đêm nay Bạch An Tương có thể, không tới tháng thì họ cũng không làm được.

Lần này là vì Trình Uyên.

“Anh sao vậy?” Bạch An Tương nhíu mày hỏi.

Trình Uyên phủ bụi đất trên người, gãi đầu cười: “Không cần thận nên té ngã. Bạch An Tương xoa bụng, u oán nói: “Anh tan làm không mua đồ ăn về sao? Em đói rồi” “Tan làm?”

Trình Uyên mơ hồ.

“Bỏ đi bỏ đi, gọi đồ ăn ngoài vậy” Bạch An Tương trừng Trình Uyên.

Trình Uyên cảm thấy có chút không đúng, nhưng cũng không suy nghĩ thêm.

Sáng hôm sau, Vì sợ ngủ cùng phòng với Bạch An Tương, tâm trạng của anh sẽ không ổn định nên buổi tối Trình Uyên ngủ ở phòng cho khách.

Sáng sớm, anh tỉnh lại do mắc tiểu, sau đó vội vàng chạy vào phòng vệ sinh.

Đẩy cửa ra, thấy Bạch An Tương đang đứng chờ ra trước gương.

Hai người đối diện.

Bạch An Tương ngậy ngốc nhìn chăm chăm Trình Uyên, chỉ anh, hỏi một vấn đề mà anh không hiểu nổi.

“Anh là ai?” Trình Uyên sững sốt một hồi, nhanh chóng phản ứng lại, anh cho rằng Bạch An Tương đang nói đùa với anh.

“An Tương, đừng đùa. Em dùng xong nhà vệ sinh chưa...”

Haiz, thôi vậy, anh tới tầng một vậy” Trình Uyên xoay người chạy tới phòng vệ sinh tầng một đi tiểu.

Mà Bạch An Tương nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, còn lẩm bẩm nói: “An Tương? An Tương? An Tương là ai?” Trình Uyên đi tiểu xong, sau đó rửa mặt, quay về phòng thay quần áo đang hoảng.

Lúc đi ra, anh phát hiện Bạch An Tương vẫn còn đứng ngây người trong phòng vệ sinh.

Anh cũng không để ý, lên tiếng chào hỏi Bạch An Tương: “Anh đi làm trước đây, có chuyện thì gọi điện cho anh. Bữa sáng thì anh đã gọi đồ ăn ngoài cho em rồi” Nói xong, Trình Uyên vội vàng ra khỏi nhà, lái xe chạy tới Tuấn Phong, Gần đây, Tập đoàn Tuấn Phong bấp bênh không ổn định, có rất nhiều chuyện phải xử lý. Dưới tình hình này, vì an ủi Bạch An Tương, anh vẫn dành ra một ngày, không làm gì mà chỉ tới bệnh viện với cô.

Giờ phút này, Bạch An Tương đang đứng một mình trong phòng vệ sinh, vẻ mặt mê mang “An Tương? Tôi tên là An Tương ư?”

Chương 178

Chương 178

Trình Uyên tới Tuấn Phong, đập sơ yếu lý lịch của Lý Nam Địch xuống bàn Vương Tử Yên, nói: “Lập tức giúp.

tôi liên lạc với người này, cho cô ta tới Tuấn Phong làm Í lã ngộ gì đó cô ta muốn bao nhiêu thì cứ bấy ‘Vương Tử Yên cầm sơ yếu lý lịch nhìn thoáng qua, tròng mắt xem chút tròng tới rớt ra ngoài.

“tý .. “xi ® “Chủ tịch, sao anh lại biết cô ấy?” Vương Tử Yên ngạc nhiên hỏi.

Nghe vậy, Trình Uyên không khỏi cũng có chút ngạc nhiên: “Cô cũng biết cô ấy?” Buổi trưa, Vương Tử Yên hẹn Lý Nam Địch ăn cơm Tây.

Lúc Lý Nam Địch tới, cô vẫn buộc tóc hai bên, mặc quần áo jean, đeo ba lô của mình.

Cả người tràn đầy sức sống thanh xuân, nhìn sao cũng chỉ như mười tám mười chín tuổi mà thôi. Tức khác, mọi khách hàng trong nhà hàng đều đưa mắt nhìn.

“Tớ về nước mấy ngày rồi thì người nào đó rất cuộc mới có lương tâm, muốn bù cho tớ một bữa cơm đón gió tấy trần à?” Lý Nam Địch ngồi đối diện Vương Tử Yên.

Vương Tử Yên liếc nhìn cô ta: “Không có lương tâm, cậu ăn của tớ, ở chỗ của tớ còn chưa đủ à?” Lý Nam Địch cười đùa nói: “Ngoan đi, chờ chị kiếm tiền bao nuôi em” “Đi chết đi” Vương Tử Yên tức giận nói: “Tớ lớn hơn cậu ba tháng đó.” “Vai vế lớn!” Lý Nam Địch ưỡn ngực, kiêu ngạo nói.

Vương Tử Yên mặc kệ cô ta, gọi phục vụ gọi món xong mới nói với Lý Nam Địch: “Được thôi, cho cậu một cơ hội bao nuôi tớ” “Cái gì?” Lý Nam Địch hỏi.

Vương Tử Yên nói: “Chủ tịch của chúng tớ coi trọng cậu, chuẩn bị cho cậu tới làm ở tập đoàn chúng tớ, tiền lương tùy ý cậu.” Tùy ý mình? Lý Nam Địch ngạc nhiên một hồi.

Cô ta cảm thấy chắc chắn là Vương Tử Yên nhắc tới mình trước mặt sếp của cô ấy, nếu không cô ta còn chưa thấy qua mặt mũi của sếp cô ấy, sao có thể được coi trọng? Lý Nam Địch bậm môi, khôn: “Không có hứng thú, không đi!” ó hứng thú lắm nói: Vương Tử Yên dường như hoàn toàn không ngờ Lý Nam Địch sẽ từ chối, cô nhấn mạnh lại lần nữa: “Cậu ngốc hả? Tiền lương tùy ý cậu đó” “Vậy tớ đi làm gì?” Lý Nam Địch bỗng nghiêm túc hỏi.

“Đương nhiên là làm nghề cũ của cậu, làm bác sĩ đó.” “Tuần Phong các cậu có bệnh viện à?” “Bệnh viện tư không được sao?” Lý Nam Địch đột nhiên lộ vẻ khinh thường: “Tử Yên, cậu nói xem vì sao tớ đi nước ngoài học y?” “Hả?” “Chẳng lẽ tớ đi nước ngoài học y chỉ vì về nước làm một bác sĩ tư?” Lý Nam Địch nói: “Phải, tiền là thứ có sức hấp dẫn rất lớn, nhưng đối với tớ, ước mơ không phải thứ có thể đổi bằng tiền?” “Tớ muốn tỏa sáng!” Vương Tử Yên im lặng.

Cô biết Lý Nam Địch nói đúng. Học được cả mớ kỹ năng lại đi làm bác sĩ tư, vậy không là đang mai một kỹ năng của mình sao? “Được rồi, cậu đã không muốn thì thôi vậy, chúng ta không nói những việc này nữa” Cô nói.

Lý Nam Địch mỉm cười.

Trên thực tế, lời Lý Nam Địch nói chỉ là một trong số những nguyên nhân nhưng lại không phải là nguyên nhân chính.

Nguyên nhân chính là, cô ta tìm việc làm còn phải cần bạn thân hỗ trợ mà được ư? Cô ta sợ bởi vì chuyện này mà quan hệ giữa hai người nảy sinh biến chất, đồng thời cũng không muốn khiến Vương Tử Yên coi thường mình.

Giờ phút này, ở tầng hai nhà hàng có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm các cô.

“Quen biết à?” Thẩm Trác đang ngồi ở một bàn trên tầng hai hỏi Long Thẩm Khang.

Long Thầm Khang cười nói: “Là một học sinh ở nước ngoài của tôi” Nghe vậy, vẻ mặt Thầm Trác cứng lại.

“Rốt cuộc anh đã không chế bao nhiêu người?” Cô ta hỏi.

Cô ta biết Vương Tử Yên bên dưới, mà Long Thầm Khang nói cô gái còn lại rất thân mật với Vương Tử Yên là học sinh của anh ta, có thể thấy, ngay cả Tuấn Phong cũng có người của anh ta.

Long Thầm Khang xua tay cười nói: “Đừng hiểu lầm, họ còn chưa đủ tư cách lọt vào mắt tôi? “Vậy tôi nên cảm thấy vinh hạnh ư?” Giọng điệu Thầm Trác có chút không tốt.

Long Thầm Khang nói: “Yên tâm, chờ nhỏ tận gốc Tuấn Phong xong thì tôi sẽ trả tự do cho cô” Thầm Trác cắn răng, vẻ mặt âm trầm, hỏi: “Rốt cuộc anh muốn tôi làm gì?” “Yên tâm, tôi sẽ không bắt cô làm chuyện cô không muốn. Ngược lại, tôi chuyện tôi để cô làm, cô sẽ rất vui vẻ thực hiện” Long Thầm Khang vỗ bàn tay nhỏ trắng nõn đặt trên bàn của Thầm Trác.

Thầm Trác như bị kim đâm, rút mạnh tay ra.

“Ha ha..” Long Thầm Khang cười mỉa: “Theo tôi biết, Trình Uyên kết hôn với vợ hai năm nhưng đến bây giờ vẫn chưa từng ngủ chung” Thầm Trác nghe vậy, vẻ mặt cứng lại.

Long Thầm Khang cắt một miếng thịt bò, dùng nĩa đặt vào đĩa của Thầm Trác, động tác tự nhiên như một đôi tình nhân, anh ta nói: “Không phải cô thích Trình Uyên sao? Tôi cho cô một cơ hội, nghĩ cách tiếp cận Trình Uyên” “Sau đó thì sao?” “Sau đó?” Long Thầm Khang cười thâm: “Sau đó còn cần tôi dạy à? Ra tay trước thì chiếm được lợi thế thôi, tốt nhất là có thể khiến vợ anh ta thấy” Thầm Trác rất phẫn nộ, nhưng lại không kiếm được phác họa hình ảnh nào đó trong đầu.

Vương Tử Yên về Tuấn Phong, nói với Trình Uyên chuyện Lý Nam Địch từ chối khiến anh rất bất ngờ.

“Cô ấy có nói thế nào mới bằng lòng vào làm ở Tuấn Phong không?” Trình Uyên chưa từ bỏ ý định.

Vương Tử Yên lắc đầu: “Tính cách của người bạn thân này của tôi rất bướng bỉnh, thường thì chuyện cô ấy đã quyết định thì không ai có thể thay đổi” Trình Uyên thở dài. Tuy anh đang tha thiết cầu người tài nhưng mỗi người có chí riêng, chuyện này cũng hết cách rồi.

Lúc này, cũng chỉ có thể lùi lại một bước.

“Tử Yên, cô làm thế này đi” Trình Uyên nói: “Cô đi tìm bạn thân của cô lần nữa, nói chúng ta cần cô ấy trợ giúp, chỉ cần giúp làm giảm độc tố trong người vài người là được. Chúng ta không ràng buộc bất cứ việc làm nào khác của cô ấy”

Vương Tử Yên gật đầu, xoay người định đi.

“Đợi chút” Trình Uyên gọi Vương Tử Yên lại, nghĩ một lát rồi nói: “Đợi tan làm về nhà rồi lại nói với cô ấy” Vương Tử Yên cười xinh đẹp.

Vừa mới bị người ta từ chối, hiện tại lại chạy tới nói thì cũng quá gấp gáp, nói ra còn khiến người khác tưởng Tuấn Phong có ý đồ gì khác.

Đợi sau khi Vương Tử Yên đi, Trình Uyên cầm một tờ báo, viết “xoẹt xoẹt” vài thứ trên đó.

Anh đang điếm lại những rắc rối mà mình gặp phải gần đây.

1: Người bỏ thuốc và ông chủ phía sau hắn ta. Người đàn ông đeo kính kia từng nói, ông chủ phía sau hắn ta chỉ muốn khiến anh ở lại thành phố Tân Dương. Trình Uyên không biết đó là thật hay giả, anh chỉ biết nhất định phải tìm ra người này, nếu không tính mạng của anh chẳng khác nào bị người khác nắm trong tay.

2: Thẩm Trác. Trình Uyên không biết cô ta là người thế nào, có lai lịch gì, đến nay Thời Sách vẫn chưa tra được.

Nhưng Trình Uyên biết rõ, Bạch Vĩnh Minh chỉ là một quân cờ của Thẩm Trác, mục đích của cô ta chắc chắn không phải muốn hòa bình với Tuấn Phong.

3: Long Thẩm Khang. Dựa vào thủ đoạn nham hiểm không chế được ít nhất sáu công ty tâm trung, can thiệp trực tiếp tới sự vận hành bình thường của Tuấn Phong, đã lũng đoạn một

số ngành nghề. Anh ta cũng từng nói, mấy ngày nữa bán đấu giá mảnh đất công viên ở ngoại ô sẽ là lúc anh ta chấm dứt với Trình Uyên.

Đây là vài nan đề lớn Trình Uyên gặp phải bây giờ.

Nhưng không biết vì sao, Trình Uyên luôn cảm thấy còn sót vài thứ, hoặc có lẽ là vài người.

Anh luôn cảm thấy mình dường như rơi vào một vòng xoáy âm mưu to lớn, còn người thật sự tạo ra vòng xoáy thì chắc chắn không phải những người mà anh biết này.

Chương 179

Chương 179

Nhưng mà, cho dù thế nào, sau này Trình Uyên đều phải luôn nhớ rõ tâm trạng của anh không thể kích động mạnh.

Cùng lúc đó, Thẩm Trác lại đến nhà của Trình Uyên ở khu biệt thự Vịnh Ánh Trăng.

Lần này, cô ta không dẫn theo vệ sĩ, bởi vì cô ta biết trong nhà Trình Uyên có thủ. Trừ khi “anh ta” tới, nếu không thì ai tới cũng không có ý nghĩa gì.

‘Thẩm Trác đứng ở cửa, nhấn chuông cả buổi, đợi một lúc lâu. Ngay khi cô ta cho rằng không có ai ở nhà, chuẩn bị xoay người đi.

Cửa mở ra một khe nhỏ.

Từ khe cửa lộ ra một cái đầu nhỏ bất an.

Bạch An Tương hỏi: “Cô tìm ai?” Thẩm Trác xoay người lại, sừng sốt một hồi, hỏi: “Cô không nhớ tôi sao?” Bạch An Tương nhíu mày, nghiêm túc suy nghĩ. Cô nghĩ một lúc lâu, trên trán rịn mồ hôi, khuôn mặt nhỏ sạch sẽ xuất hiện vẻ đau đớn.

Cuối cùng vẫn lắc đầu: “Không nhớ ra” Thẩm Trác tràn ngập nghi hoặc: “Trình Uyên vẫn chưa về?” Bạch An Tương lắc đầu, hỏi nhỏ: “Trình Uyên... là ai?” “..” Thẩm Trác há to miệng.

“Cô sao vậy?” Bạch An Tương thấy vẻ giật mình của cô ta, hỏi.

Thẩm Trác hồi phục tinh thần, vội vàng lắc đầu, cười nói: “Không mời tôi vào nhà ngồi một lát à?” “À... mời... mời vào” Bạch An Tương hoảng hốt mở cửa.

Sau khi vào nhà, Thẩm Trác vẫn còn nghi ngờ, nghiêm túc hỏi lần nữa: “Cô thật sự không quen tôi?” Bạch An Tương lắc đầu, sau đó chân thành hỏi: “Tôi nên quen cô à?” Trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, Thẩm Trác bỗng nảy ra một suy nghĩ trong đầu, cười nói: “Đương nhiên rồi, chúng ta là bạn thân nhất đó.” Đôi mắt to xinh đẹp của Bạch An Tương có chút ảm đạm, không hề sáng sủa như trước. Điều đó khiến Thẩm Trác yên lòng hơn nhiều, cô ta có chút tin tưởng.

Bạch An Tương mất trí nhớ? Thật sự vô lý.

Nhưng nhìn cô ấy cũng hoàn toàn không giống đang giả VỒ.

“Vậy là, cô mất trí nhớ rồi sao?” Vì bảo đảm, Thẩm Trác lại hỏi một câu.

Nghe nói vậy, vẻ mặt Bạch An Tương có chút cô đơn. Cô hơi cúi đầu, hình như là đang gật đầu.

Từ sáng bát đầu tỉnh lại, cô đã cảm thấy ở đây xa lạ.

Sau đó vào phòng vệ sinh, nhìn khuôn mặt trong gương cũng thấy xa lạ.

Trình Uyên chào hỏi cô, cô vẫn thấy xa lạ.

Sau khi Trình Uyên đi, Bạch An Tương cố gắng nhớ lại chút gì đó, nhưng cho dù cô cố gắng thế nào thì ngoại trừ đầu đầu ra cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Cô không nhớ được gì cả.

Ban đầu cô rất sợ hãi.

Cũng rất uể oải.

Cho nên cô mới nhốt mình trong phòng.

Sau khi nhìn thấy điện thoại, suy nghĩ một lát, có lẽ có thể nhớ tới gì đó.

Cầm điện thoại lên, đây hẳn là điện thoại của cô, bên trong hẳn là có thông tin của cô. Nhưng lúc chuẩn bị mở, cô lại không nhớ ra mật mã.

“Cô có thể nói tôi biết tôi là ai không?” Bạch An Tương nhỏ giọng hỏi.

Thẩm Trác đỡ hai vai cô, trên mặt lộ vẻ lo lắng: “Cô là Bạch An Tương” Bạch An Tương? Bạch An Tương... An Tương...

Phải rồi, người đàn ông lúc sáng gọi tôi là An Tương.

“An Tương, cô đừng lo lắng, tôi nghĩ cô chỉ mất trí nhớ tạm thời thôi. Như vậy đi..” Thẩm Trác nhíu mày nói: “Nếu cô thật sự muốn biết chuyện gì thì có thể tới tìm tôi, tôi sẽ nói hết mọi chuyện với cô” Sau đó cô ta viết một địa chỉ và một số điện thoại cho.

Bạch An Tương.

Bạch An Tương mím môi, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn” Thẩm Trác mỉm cười: “Tôi còn có việc, đi trước nhé” Bạch An Tương tiễn Thẩm Trác ra cửa.

Thẩm Trác ra cửa, vẫy tay tạm biệt cô, phát hiện Bạch An Yên vẫn đứng trong cửa, dường như rất sợ đặt chân ra ngoài cửa.

Sự thật cũng quả thật là vậy. Bạch An Tương không nhớ gì, cảm thấy xa lạ với mọi thứ. Cô sợ tiếp xúc với bất cứ thứ gì, sợ đi ra chỗ nhìn có vẻ là nơi an toàn này.

Tiền Thẩm Trác đi, cô vội vã đóng cửa, khóa kỹ lại, sau đó lại trở về phòng mình.

Chạng vạng, Trình Uyên cho Vương Tử Yên tan làm về sớm.

Chủ yếu là vì để Vương Tử Yên về nghĩ cách khuyên Lý Nam Địch, khiến cô ta có thể ra tay giúp đỡ.

Đợi đến giờ tan làm, Trình Uyên cũng chuẩn bị đi.

Tới bãi đậu xe lấy xe, vừa khởi động thì điện thoại bỗng vang lên.

Thấy Vương Tử Yên gọi tới, Trình Uyên vội vàng bắt máy, nghĩ rằng chắc là có tin của Lý Nam Địch.

“Chủ tịch, không xong rồi, Nam Địch bị bắt cóc rồi” Bên kia điện thoại truyền tới giọng nói hốt hoảng của Vương Tử Yên.

“Bị bắt cóc?” Trình Uyên ngẩn ra.

“Phải” Vương Tử Yên vội trả lời.

Trình Uyên hỏi: “Hiện tại cô đang ở đâu?” Vương Tử Yên nói: “Tôi đang ở nhà, có cần báo cảnh sát không?” “Báo cảnh sát trước đi, tôi sẽ lập tức tới” “Ừm” Trình Uyên cúp điện thoại, suy nghĩ một lát rồi gọi cho Bạch Long.

Anh nghĩ, độc của Bạch An Tương đã được giải, mà rõ ràng là sát thủ kia hay người bỏ thuốc đều nhằm vào.

mình. Mặc dù Bạch An Tương trúng độc cũng là vô tình trúng độc thay Trình Uyên, cho nên cô sẽ không có nguy hiểm.

Rất nhanh, Trình Uyên đã lái xe tới địa điểm Vương Tử Yên gửi.

Xe vừa dừng, Vương Tử Yên đã đi tới.

“Bị bắt cóc ở chỗ nào? Khi nào? Sao cô lại biết?” Trình Uyên hỏi liên tiếp.

Vương Tử Yên dẫn Trình Uyên vào nhà cô ta, vừa đi vừa nói: “Nam Địch về nước không có họ hàng thân thích, ba mẹ của cô ấy đều ở nước ngoài, cho nên cô ấy tạm thời ở nhà tôi. Lúc tôi về thì thấy trong nhà rất loạn, cũng không thấy bóng dáng Nam Địch nên nảy sinh nghi ngờ” “Phải rồi, bởi vì tôi ở một mình, để đảm bảo an toàn nên trong góc phòng tôi có trang bị camera ẩn” Vào nhà, Trình Uyên thấy phòng khách của Vương Tử Yên thật sự rất loạn, hồ cá vỡ vụn trên đất, mấy con cá cảnh nhiệt đới cũng đã sớm nằm cứng đờ, vĩnh biệt cõi đời.

Vương Tử Yên chỉ hình ảnh tạm dừng trong video trên màn hình máy tính, nói: “Tôi cảm thấy bất thường nên xem video ghi hình, anh xem” Quả nhiên, trong video, không lâu sau khi Lý Nam Địch về thì có người gõ cửa, ba người đàn ông mặc đồ lao động tiến vào, dùng dao không chế Lý Nam Địch rồi dẫn cô ta đi.

Lý Nam Địch có liên quan tới độc trong người Trình Uyên, cũng liên quan tới kế hoạch tiếp theo của Tuấn Phong, Trình Uyên không muốn cô ta gặp chuyện không may.

Đúng lúc này, dưới lầu vang lên tiếng còi cảnh sát.

Trong biệt thự Vịnh Ánh Trăng.

Bạch An Tương vẫn không nhớ được bất cứ chuyện gì, cô rất buồn rầu nên lấy tờ giấy Thẩm Trác viết cho cô ra.

Thấy bên ngoài đã tối, sao đầy trời, nhưng người đàn ông kia vẫn chưa quay về.

Người đàn ông kia hẳn là cũng ở đây, cô nghĩ vậy vì dù sao buổi sáng anh cũng đi ra từ nơi này.

Vậy tại sao anh vẫn chưa về? Căn biệt thự lớn như vậy, nếu chỉ có mình cô thì...

Nghĩ vậy trong lòng Bạch An Tương lại vô cùng hoảng sợ.

Cô muốn biết mình là ai, vì sao lại ở chỗ như thế này.

Vì vậy, cuối cùng, cô lấy hết dũng khí, tìm một bộ quần áo vừa người trong tủ, sau khi thay xong thì dũng cảm bước ra khỏi cửa biệt thự.

Điện thoại không gọi được, chỉ có thể đón xe tới chỗ viết trên giấy.

Chương 180

Chương 180

Đi một quãng rất xa, vòng rất nhiều chỗ rẽ, cuối cùng Bạch An Tương mới ra khỏi Vịnh Ánh Trăng.

Nhưng mà, đi tới lối đi bộ, đối diện với những chiếc ô tô chạy nhanh qua, cô sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Cô bắt đầu sợ hãi, à không, cô vẫn luôn rất sợ.

Một chiếc xe taxi dừng trước mặt cô, tài xế là một người đàn ông khoảng năm mươi tu quai nón. Ông ló người ra, kêu Bạch An Tương: “Này, người đẹp, cô có đi không?” Về ngoài thô kệch của ông ta chpo Bạch An Tương có cảm giác rất nóng nảy, trong lòng cô sợ người tài xế trước mặt nên vội vã lắc đầu.

Tài xế taxi bu môi: “Không đi thì đứng bên đường như: cột điện tiếp đi” Tài xế oán trách một câu rồi lái xe đi.

Không lâu sau, một chiếc Porsche chạy chậm chậm tới trước mặt Bạch An Tương. Một gã cậu ấm đẹp trai cũng hạ kính xe xuống, ló người ra hỏi: “Này, người đẹp, đi đâu vậy, để anh đưa em đi” Bạch An Tương sợ sệt lắc đầu, cúi đầu thấp hơn.

Cậu ấm xuống xe, tiến tới kéo Bạch An Tương: “Ây da, buổi tối không gọi được xe đâu. Đến đây đi người đẹp, đừng khách sáo, để anh dân em đi chơi” Bạch An Tương sợ hãi. Cô quơ tay loạn xạ, làm rớt luôn túi đang đeo.

Cậu ấm không ngờ cô sẽ có phản ứng mạnh đến thế, không khỏi ngẩn người.

Nhân lúc này, Bạch An Tương xoay người chạy.

Cũng không biết chạy bao lâu, thật sự mệt đến chạy không nổi rồi, cô quay đầu lại nhìn, phát hiện phía sau còn không cả một

bóng ma nào.

Mà cô lại hoàn toàn lạ lẫm với chỗ này.

Trong thế giới xa lạ này, bên tai chỉ có tiếng thở dốc dồn dập, kịch liệt của cô.

Tức khắc, cảm giác cô độc và sợ hãi lại dâng lên, cô uất ức ngồi chồm hổm xuống đất khóc.

Lúc này, trước mặt cô xuất hiện một đôi giày da bóng loáng.

Cùng lúc này, ở nhà Vương Tử Yên.

Lý Ngụy đưa cho Trình Uyên một điều thuốc, nhú mày nói: “Anh yên tâm đi, chúng tôi sẽ dốc toàn lực điều tra, mặc dù có chút khó” Khu nhà mà Vương Tử Yên thuê có hơi cũ, là nhà cũ năm Thiên Hi, vì vậy trong khu không có camera giám sát, ngoài khu nhà cũng có một đoạn dài là điểm mù của camera.

Trình Uyên hút một hơi thuốc, có lẽ hút hơi mạnh, đầu hơi choáng, anh nắm tay gỡ đầu mình một cái.

Lý Ngụy thấy vậy hỏi: “Anh có khỏe không?” “Tôi không sao” “Anh có quan hệ gì với Lý Nam Địch vậy?” “Hả?” Trình Uyên sững sốt một lát vì bị hỏi, lắc đầu nói: “Không có quan hệ” Lý Ngụy cười khó hiểu, vỗ vai Trình Uyên, nhỏ giọng nói: “Tôi hiểu” Hiểu gì? Trình Uyên bỗng nhiên hiểu được ý của Lý Ngụy. Anh biết ông ta hiểu lắm, nhưng anh cũng không giải thích gì.

Trình Uyên dẫn Vương Tử Yên ra khỏi nhà cô ta, nói: “Lúc trước là tôi sợ, sau này cô đừng ở chỗ như thế này nữa” Vương Tử Yên im lặng.

“Theo tôi về nhà trước đi, trở về thì tôi sẽ sắp xếp một căn hộ ở Vịnh Ánh Trăng cho cô” Trình Uyên nói.

‘Vương Tử Yên nghĩ nên từ chối, nhưng lại không nói nên lời.

Tập đoàn có cấp nhà ở cho nhân viên cấp cao, nhưng nhà Vương Tử Yên đã từng nợ nhà Thái Tập Côn rất nhiều tiền nên cô đã bán căn nhà mình được cấp cho người khác.

Sau đó, Trình Uyên trả hết nợ thay nhà cô ta, Vương Tử Yên muốn mau chóng trả lại số tiền này cho anh, cho nên hoàn

toàn chưa từng nghĩ tự mua nhà hay đổi một chỗ có môi trường tốt hơn để ở.

Nhưng lúc này, tệ nạn của khu nhà cũ như thế này đã lộ ra.

Vì cô ta là nhân viên cao cấp của tập đoàn, lại còn là người quan trọng nhất cạnh Trình Uyên nên nếu quả thật có người có ý đồ với cô ta thì ở đây thật sự nguy hiểm.

Sau khi dẫn Vương Tử Yên về nhà, Trình Uyên nói với cô ta: “Cô ngủ tạm ở phòng cho khách trước đi, ngày mai tôi sẽ sắp xếp chỗ ở mới cho cô” ‘Vương Tử Yên yên lặng gật đầu.

Trình Uyên khuyên cô ta: “Cô đừng quá lo lắng, Lý Ngụy đã nói với tôi rằng họ sẽ dốc hết sức phá án, cứu Lý Nam Địch” Vương Tử Yên lại gật đầu.

Trình Uyên thở dài, sau đó lên lầu, đẩy ra cửa phòng của Bạch An Tương.

Không có người? Trình Uyên nhíu mày, tìm kiếm khắp nơi trong biệt thự cũng không phát hiện ra Bạch An Tương Anh vốn tưởng rằng Bạch An Tương có lẽ đã về nhà mẹ cô, nhưng khi thấy điện thoại của cô bị ném trên giường thì tim anh bỗng nhảy vọt lên.

Gọi điện thoại cho Bạch Sĩ Câu, Bạch Sĩ Câu nói Bạch An Tương không về nhà.

Trình Uyên sốt ruột.

Cái giá của sốt ruột là khí huyết dâng lên, trời đất quay cuồng, xem chút ngất xỉu.

Anh vội gọi điện cho Trương Tuần bảo anh ta lấy video giám sát của khu nhà, đồng thời gửi cho anh.

Cuối cùng, Trình Uyên phát hiện Bạch An Tương đi ra ngoài một mình, trái tim treo lơ lửng của anh mới rơi xuống.

Mặc dù Trình Uyên cảm thấy Bạch An Tương một mình.

ra ngoài vào buổi tối vẫn rất nguy hiểm, nhưng so với cảnh anh tưởng tượng ra thì tốt hơn nhiều, ít nhất thì cô không phải bị người khác bắt đi.

Thật ra lúc này Trình Uyên cũng rất tự trách. Dù sao nếu anh không để Bạch Long đi tới nhà Vương Tử Yên với mình thì anh sẽ biết rõ được Bạch An Tương ở đâu, đã có chuyện gì xảy ra.

Trình Uyên không biết, Bạch An Tương thật sự đã bị người ta bắt đi.

Ngay lúc cô đang sợ hãi khóc lóc thì một người đàn ông lù đù bị bệnh trước mặt xuất hiện.

Người đang ông chỉ chiếc xe đậu ở bên đường, không giống với tài xế taxi và cậu ấm chiếc Porsche, anh ta lạnh lùng nói: “Đi lên” Giọng điệu gần như là mệnh lệnh.

Mặt Bạch An Tương tái nhợt, cô xoay người muốn chạy thì lại bị người đàn ông đó nắm tóc, mạnh bạo nhét vào trong xe.

Cô giãy giụa.

Sau đó, cô cảm thấy một luồng gió kéo tới, trong nháy mắt đã không còn biết gì nữa.

Tới khi Bạch An Tương tỉnh lại, cô đang nằm trên chiếc giường lớn mềm mại.

Cô ngồi bật dậy, phát hiện quần áo trên người xem như hoàn hảo, không khỏi thở phào nhưng lại đồng thời thấy căng thẳng.

Thật ra, ở đây cũng giống với biệt thự Vịnh Ánh Trăng của cô, đối với Bạch An Tương hiện tại thì đều xa lạ.

Đèn trong phòng được bật, có thể nhìn ra đây là một phòng ngủ rất bình thường.

Bạch An Tương chậm rãi xuống giường, đôi bàn chân nhỏ trắng ngần trần trụi giẫm lên sàn nhà lạnh băng, cố gắng nhớ lại chuyện lúc trước.

Nhưng cho dù cô nghĩ thế nào thì ký ức cũng chỉ dừng lại ngay thời điểm tỉnh dậy vào sáng hôm qua.

Cô đi tới trước cửa, bàn tay nhỏ run rẩy nắm đồ vặn cửa, sau đó vặn ra.

“Rắc!” Cửa mở.

Bạch An Tương cẩn thận mở cửa, thò đầu ra xem xét bên ngoài.

Bên ngoài là một phòng khách, nhưng cũng có thể khẳng định đây cũng là một phòng khách xa lạ.

Phòng khách không có người, Bạch An Tương to gan hơn một chút.

Cô đi ra phòng ngủ vào phòng khách, chợt phát hiện phòng khách này rất khác so với phòng khách ở Vịnh Ánh Trăng của cô.

Bởi vì trong phòng khách này, cho dù là cửa ra ngoài hay cửa sổ thì đều bị người ta dùng tấm thép hàn lại, ánh sáng trong phòng cũng chỉ được phát ra từ các loại đèn treo trên trần nhà phía trên chiếc bàn tròn.

Cô lại bắt đầu sợ hãi.

“Cô tỉnh rồi à?” Lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Chương 181

Chương 181

Nghe thấy tiếng nói chuyện, Bạch An Tương như con thỏ nhỏ bị dọa sợ, lập tức bỏ chạy về căn phòng kia, tay chân luống cuống khoá cửa lại.

Lý Nam Địch xuất hiện bên ngoài cửa phòng cô, bị hành động của Bạch An Tương làm khó hiểu.

“Cô đừng sợ, chúng ta đều giống nhau thôi.

Một lúc Sau, Lý Nam Địch ciết ty Vieu’ “Tôi giống như cô vậy, đều chả hiểu.Sao mà bị người ta bắt tới đây” “Tôi đến đây trước cô hai tiếng, cho nên khá quen thuộc với nơi này, đây là một căn hộ ba phòng ngủ hai phòng khách, vị trí cụ thể không rõ, cửa sổ phòng đều bị đóng kín, chúng ta không ra ngoài được, nhưng thiết bị trong.

căn hộ này rất đầy đủ” “Tủ lạnh, máy giặt, tivi, ngoài không có mạng ra thì không thiếu gì cả, à đúng rồi, trong tủ lạnh còn có rất nhiều rau cải và bánh mì nữa” “Cô biết điều này có nghĩa là gì không?” Bạch An Tương trong phòng ngủ nghe người xa lạ ngoài phòng khách nói thế thì càng căng thẳng hơn, cô không dám đáp lời.

“Có nghĩa là người bắt chúng ta muốn chúng ta ở lại đây rất lâu” Lý Nam Địch nói.

“Cho nên bây giờ cô sợ hãi trốn tránh tôi thì có tác dụng gì? Chúng ta vẫn sẽ gặp mặt nhau thôi” “Hay cô định nhốt mình trong cái phòng kia cả đời? Không đói chết cũng chán chết!” Nói một lúc lâu, Lý Nam Địch phát hiện Bạch An Tương không hề trả lời mình.

Cô ta thấy hơi khó hiểu, thậm nghĩ chẳng lẽ đầu óc của người phụ nữ trong phòng có vấn đề? “Xít” Lý Nam Địch không

hiểu nổi, bấu môi ngồi xuống sofa, gác đôi chân trắng nõn lên bàn trà, cầm điều khiển lên mở tivi.

Tiếng tivi đột nhiên vang lên khiến Bạch An Tương giật mình, cô vội vàng dùng thân thể chặn trước cửa.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Vào lúc Lý Nam Địch ngáp một cái, cửa phòng ngủ mở ra.

Cô ta ngạc nhiên quay đầu lại.

Bạch An Tương bước từng bước nhỏ đến trước mặt cô ta, cúi đầu không dám nhìn cô ta.

Sau đó, Lý Nam Địch phát hiện Bạch An Tương để một tay lên bụng, thỉnh thoảng xoa một cái.

Nhìn thấy cảnh này, cô ta không nhịn được nhớ đến cảnh trong phim truyền hình, cô ta nên biến thành một người đàn ông, rồi rất bất ngờ nghe Bạch An Tương nói: “Em có thai rồi” Nhưng vấn đề là cô ta không phải đàn ông, còn Bạch An Tương cũng không thể mang thai, vì Lý Nam Địch hiểu rất rõ tình trạng sức khỏe của Bạch An Tương.

“Ừng ục...” Âm thanh vang lên từ bụng của Bạch An Tương.

Lúc này Lý Nam Địch mới biết mình nghĩ hơi xa rồi, thì ra cô ấy chỉ đang đói thôi.

Cô ta cảm thấy rất buồn cười, vì thế bắt đầu phá lên cười “ha ha”...

Có người nói cười cũng sẽ lây.

Dù Bạch An Tương có bị lây không, thì rõ ràng cảm xúc.

của cô cũng đã bị ảnh hưởng rồi.

Cô cũng ngại ngùng nở nụ cười.

Cứ thế.

Sau cuộc gặp đầu tiên vào hôm đầu tiên bị nhốt, hai người phụ nữ có danh hiệu người đẹp đứng nhất đứng nhì thành phố Tân Dương cứ thế không chút kiêng dè mà thoải mái cười to.

“Trong tủ lạnh có bánh mì và nước, tôi đi lấy cho cô” Lý Nam Địch nhảy xuống từ trên sofa nói.

Một tiếng sau.

Lý Nam Địch khiếp sợ nhìn chăm chăm Bạch An Tương: “Ý cô là cô mất trí nhớ ư?” Lý Nam Địch đã từng gặp người phụ nữ xinh đẹp khiến cả cô ta cũng hơi động lòng này một lần. Đợt đó trong bệnh viện nếu không nhờ có Lý Nam Địch thì Bạch An Tương đã mất mạng rồi.

Nên cô ta hiểu rất rõ chuyện Bạch An Tương trúng độc, nhưng mất trí nhớ... Chuyện này có hơi quá đáng.

Bạch An Tương còn hơi nhút nhát ngồi trên sofa, yếu ớt gật đầu một cái.

Lý Nam Địch kéo lấy cổ tay mảnh khảnh của cô.

Khiến Bạch An Tương sợ hãi muốn rụt về theo bản năng.

“Đừng nhúc nhích, tôi khám cho cô” Lý Nam Địch nhíu mày ra lệnh.

Bạch An Tương không dám động đậy nữa.

Sau khi bắt mạch một lúc, Lý Nam Địch không khỏi nhíu mày trầm tư.

“Lạ thật, virus trong người cô biến mất rồi, nhưng vì sao trí nhớ của cô cũng mất theo chứ?” Cô ta nghĩ mãi cũng không hiểu được chuyện này.

Bạch An Tương sợ hãi hỏi: “Cô... còn biết khám bệnh ư?” Nghe vậy, chân mày của Lý Nam Địch lập tức giãn ra, duỗi tay vỗ lên bộ ngực đầy đặn của mình, kiêu ngạo nói: “Đương nhiên, chị đây là thần y đứng đầu thiên hạ đó” Bạch An Tương bị tác động cô ta, không nhịn được cười “nh thần lạc quan của ì hì”.

Lý Nam Địch bị nụ cười tươi rói của cô làm rung động.

“Wow, cô thật đẹp quá.” Nghe vậy, Bạch An Tương ngại ngùng cúi đầu.

Rất lâu rất lâu sau đó.

Hai người trò chuyện dần tự nhiên hơn, Bạch An Tương hỏi: “Nếu chúng ta đều bị bắt đến đây, vậy vì sao cô không lo lắng chút nào thế?” Lý Nam Địch giận dữ nói: “Sao có thể không lo lắng chứ? Nhưng lo lắng cũng vô dụng thôi, tôi đã kiểm tra mấy lần rồi, hoàn toàn không ra ngoài được” “Vậy chúng ta phải làm sao đây?” “Yên lặng theo dõi tình hình đi, nếu không còn có thể làm gì chứ?” Lý Nam Địch không chút để tâm nói.

Bạch An Tương lại bắt đầu lo lắng.

Thấy sắc mặt cô hơi khó coi, Lý Nam Địch cười ôm lấy cổ Bạch An Tương làm phân tán sự chú ý của cô.

“Được rồi được rồi, nếu người bắt chúng ta thật sự muốn làm hại chúng ta thì nhất chúng ta lại làm gì” “Được rồi, dù sao bây giờ cũng không ra ngoài được, kể tôi nghe chuyện xưa của cô đi” Lý Nam Địch nói, nhưng sau đó cô ta lại cười tự giết “Ôi chao, coi như tôi chưa nói nhé, tôi quên cô bị mất trí nhớ” Sắc mặt Bạch An Tương hơi dễ nhìn hơn, nhưng vẫn rất chán nản gật đầu.

Lý Nam Địch tò mò hỏi: “Nếu vậy, ngay cả chồng cô là ai, trông như thế nào cô cũng không nhớ rõ à?” Nghe vậy, Bạch An Tương ngạc nhiên hỏi: “Tôi có chồng ư? Lý Nam Địch trợn to mắt thế thì kinh khủng quá rồi: Không nhớ thật hả?... Mẹ ơi, Bạch An Tương vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng cô nhanh chóng nhớ đến người đàn ông đi ra từ trong biệt thự lúc sáng, “Vậy anh ấy... Trông thế nào?” Bạch An Tương đột nhiên hỏi Lý Nam Địch: “Nghe cô nói vậy là cô từng gặp anh ấy đúng không?” Bị hỏi thế, Lý Nam Địch ngơ ngác, sau đó nhớ tới người đàn ông học máu trong bệnh viện ngày đó.

Vẻ mặt say mê.

“Thật ra... Tôi cũng không thân với chồng cô lắm đâu”

“Nhưng tôi có thể khẳng định anh ta là một người đàn ông tốt, là một người chồng tốt với cô.” Lý Nam Địch nuốt ngụm nước miếng, chậm rãi kể lại chuyện hôm đó: “Tôi không biết vì lý do gì nhưng hai người đều trúng một loại độc rất lạ, loại độc này ở trong máu hai người, nên cảm xúc của hai người không

được kích động, một khi kích động sẽ ngất xỉu” “Lúc đó tình trạng của cô rất nguy hiểm, bản thân y không để ý đến ân oán cá nhân trọng nghĩa ra tay mới giữ lại được cái mạng nhỏ của cô đó.” “Lúc đó chồng cô rất căng thẳng, tôi nghĩ nếu đổi lại là ai khác cũng chưa chắc có thể khống chế cảm xúc căng thẳng đó, đều sẽ ngất xỉu thôi” “Anh ta không ngất xỉu, tôi còn cho rằng anh ta không quan tâm đến cô nữa ấy” “Nhưng khi nghe thấy cô đã thoát khỏi nguy hiểm, anh ta đột nhiên phun ra một ngụm máu, sau đó ngất xỉu luôn” “Hả?” nghe thế, Bạch An Tương giật mình trợn to mắt.

“Cho nên thật ra anh ta vẫn luôn rất căng thẳng, trong quá trình cô được cứu chữa, anh ta vẫn luôn đấu tranh đầy gian khổ với chính bản thân mình, điên cuồng giằng giụa một cách khó tưởng tượng với thứ không thể nào đấu tranh được” “Mãi đến khi cô thoát khỏi nguy hiểm, anh ta mới không đè nén mình bằng cách tiêu hao sinh mệnh nữa” Bạch An Tương ngây người.

Chương 182

Lý Nam Địch nói, cô ta thật sự không tưởng tượng nổi kiên trì như thế cần nghị lực lớn đến mức nào.

Bạch An Tương cũng không tưởng tượng nổi, cho nên sau vẻ khiếp sợ, đôi mắt cô cũng trở nên ươn ướt.

“Tôi rất tán thưởng người đàn ông của cô” Cuối cùng Lý Nam Địch tổng kết.

Người đàn ông của tôi

Bạch An Tương vừa cảm động vừa bối rối với xung hô xa lạ này.

“Những gì cô nói đều là thật ư?” Dường như Bạch An Tương không còn hoang mang như lúc trước nữa.

Lý Nam Địch gật đầu thật mạnh, cười vui vẻ nói: “Cô thật tốt số, nếu sau này chồng tôi cũng thế thì tốt rồi”

Bạch An Tương vừa mừng vừa lo.

Nhưng trong lòng lại thầm thấy ngọt ngào.

Cô nhớ đến người đàn ông rời đi lúc sáng, bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh anh học máu ngã xuống...

Trong một căn hộ khác, Thẩm Trác ngồi trên sofa da thật, trong tay lắc lư một ly vang đỏ, hứng thú nhìn máy chiếu treo trên tường.

“Hình như bọn họ ở chung rất hoà thuận” Ma Ôm đứng sau lưng Thẩm Trác thờ ơ nói.

Thẩm Trác cười khê: “Một tờ giấy trắng gặp ai cũng có thể thân thiết được”

Ma Ôm hơi nhíu mày: “Cô có nghĩ rằng cô ta đang giả vờ không?”

Thâm Trác hờ hững lắc đầu: “Tôi không quan tâm”
Đúng vậy, cô ta không quan tâm.

Nếu nói bất Lý Nam Địch vì Lý Nam Địch là học sinh của Long Thâm Khang, cô ta không muốn bị Long Thâm Khang không chế, muốn tự giữ cho mình một lợi thế, vậy mục đích bắt Bạch An Tương có vẻ vô cùng đơn giản.

Cô ta chỉ không muốn Bạch An Tương xen vào giữa mình và Trình Uyên làm vương tay vương chân thôi.

Một ngày sau, Trình Uyên bắt đầu nôn nóng.

Anh dùng rất nhiều cách liên lạc với tất cả những người Bạch An Tương quen, nhưng vẫn không biết cô đang ở đâu.

Bạch Sĩ Câu không dám nói với Lý Ninh Quyên, một mình chạy đến nhà Trình Uyên, không lâu sau, Mục Như Trăn cũng đến.

“Tôi cứ cảm thấy Tương Tương không bình thường lắm”
Sau khi xem camera, Mục Như Trăn thấy hơi khó hiểu nói.

Lúc này cả Bạch Sĩ Câu và Trình Uyên đều rất sốt ruột, hơn nữa Trình Uyên đã ngắt xiú hai lần rồi.

Có câu quan tâm sẽ bị loạn, vấn đề hai người bọn họ không phát hiện ra, nhưng Mục Như Trăn nhìn một cái đã thấy.

Quả nhiên lúc Bạch An Tương trong video đi ra ngoài, trông cô như đang đưa ra một quyết định rất khó khăn vậy.

Ngay cả dáng vẻ đi đường cũng khác trước.

Không lâu sau Lý Ngụy cũng đến.

“Trình Uyên, cậu đừng nôn nóng, tôi sẽ dốc hết sức tìm giúp cậu” Lý Ngụy nói.

Trình Uyên đỏ mắt hỏi ông ấy: “Ông kêu tôi đừng nôn nóng á? Mẹ kiếp, sao tôi có thể không nôn nóng được? Máy người chỉ nói dốc hết sức dốc hết sức, dốc hết sức vẫn không tìm thấy người thì có tác dụng gì?”

Anh tự nhiên nổi nóng khiến Lý Ngụy hơi khó xử.

Bạch Sĩ Câu vội vàng tách Trình Uyên và Lý Ngụy ra, xin lỗi Lý Ngụy: “Cảnh sát Lý, thật xin lỗi, mong ông có thể hiểu cho tâm trạng của thằng bé lúc này”

Lý Ngụy gật đầu, cười gượng nói: “Là tôi thì tôi cũng khó giữ bình tĩnh, nhưng từ đó có thể thấy cậu ấy rất quan tâm con gái ông”

Bạch Sĩ Câu thở dài, nhưng ánh mắt nhìn Trình Uyên lại có thêm chút yên tâm.

Đúng vào lúc này, Trình Uyên lại ngất xỉu lần nữa.

Mọi người vội vàng chạy tới.

Không lâu sau, bác sĩ Từ đến.

Sau khi khám cho Trình Uyên xong, Từ Chương thở dài. Bạch Sĩ Câu hỏi: “Sao rồi?”

Từ Chương cười gượng một tiếng nói: “Tình trạng giống với vợ cậu ấy, nhưng có lẽ bây giờ vợ cậu ấy không sao nữa

Từ Chương không quen Bạch Sĩ Câu, đương nhiên không biết Bạch An Tương là con gái của ông, nhưng ông biết người có thể ở trong nhà Trình Uyên lúc này chắc chắn không phải người ngoài.

Bạch Sĩ Câu nhíu mày, tò mò hỏi: “rồi?”

“An Tương không sao.

Từ Chương nói lại chuyện hôm đó một lượt.

“Hai người chỉ có một viên thuốc giải, cậu ấy không chút do dự đưa cho vợ mình thứ cứu mạng duy nhất” Từ Chương thở dài: “Có thể rất nhiều người đều sẽ làm như thế, nhưng vì đời tin vợ mình thoát khỏi nguy hiểm, cậu ấy tiêu hao thể lực chống lại độc tính, sau đó còn không cho vợ cậu ấy biết”

“Lúc biết viên thuốc có thể cứu mạng vợ mình, cậu ấy rất Vui Vẻ.”

“Chủ tịch Trình cũng là một người sĩ tình đấy chứ” Từ Chương không quên trêu chọc một câu.

Sau khi Bạch Sĩ Câu nghe xong thì im lặng.

Ông nhìn về phía Trình Uyên còn đang ngủ say, khoe miệng hơi cong lên, vô cùng vui vẻ và yên tâm.

Có tốt đến mức nào, cũng không tốt bằng dùng cả tính mạng để tốt với bạn.

Bạch Sĩ Câu càng cảm thấy quyết định của mình lúc trước là quyết định đúng nhất trên cuộc đời này.

Chừng một tiếng sau, Trình Uyên tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, anh cảm thấy người mình như bị đào rỗng, không còn chút sức lực nào cả.

Trình Uyên cố đứng lên, nhìn mấy khuôn mặt căng thẳng và nghiêm túc trong phòng, anh hỏi một câu: “Tìm thấy chưa?”

Anh không hỏi mình ngất xỉu bao lâu, cũng không hỏi Từ Chương sức khỏe của mình thế nào, câu đầu tiên là hỏi về Bạch An Tương.

Mục Như Trăn nhìn vẻ mặt lo lắng của Trình Uyên, trong lòng càng không bình tĩnh hơn.

Bạch Sĩ Câu và Từ Chương đưa mắt nhìn nhau.

Lý Ngụy nghiêm túc lắc đầu.

Lần này Trình Uyên không nổi nóng, anh biết bây giờ mình cần phải bình tĩnh.

“Nếu mọi người đã không tìm thấy, vậy tôi sẽ bắt chấp tất cả đi tìm kiếm bằng cách của mình” Sắc mặt anh không chút thay đổi khi nói với Lý Ngụy.

Lý Ngụy nhú mày, cảm thấy sắp xảy ra chuyện gì đó. Trình Uyên lấy điện thoại ra gọi mấy cuộc điện thoại. Đầu tiên là gọi cho Từ Đầu Trọc.

“A lô, lát nữa tôi sẽ gửi ảnh vợ tôi cho anh, kêu người của anh, tất cả đàn em của anh đi tìm!”

“Sau khi tìm thấy, tiền thưởng một trăm tri:

“Không, một tỷ!”

“Hả?” Ở đầu bên kia điện thoại, Từ Đầu Trọc đang ngồi trong sòng bài của mình, ngậm điếu thuốc, mình trần đánh bài với người ta.

Nghe thấy lời của Trình Uyên, anh ta kinh ngạc đến mức đầu lọc thuốc lá rơi xuống đũng quần còn không xử lý ngay, tay như mất hết cảm giác, ném xấp bài cầm trong tay xuống đất.

“Một... tỷ!”

Sau khi cúp máy, Từ Đầu Trọc đứng phất dậy, quát to một tiếng: “Mẹ kiếp, Bì Tử, mau, kêu hết tất cả mọi người đến cho tôi, bảo mọi người có bạn bè gọi bạn bè, có người thân gọi người thân, huy động tất cả những ai có thể huy động ngay!”

ị cho Thời Sách:

Sau đó, Trình Uyên lại gọi điện thị

“Chuột, lần này tôi ngoại lệ một

“Liên lạc với tất cả đồng bọn... đồng nghiệp có thể liên lạc của cậu, tìm một người giúp tôi, nếu tìm thấy thưởng một tỷ”

Thời Sách ở đầu bên kia điện thoại đang ở nhà nói chuyện với mẹ, nhận được thoại của Trình Uyên, cậu ta há hốc miệng một lúc lâu.

Từ sau khi đi theo Trình Uyên, anh đã cảnh cáo Thời Sách rất nhiều lần, bảo cậu ta thoát khỏi cuộc sống trước đây, hoàn toàn cắt đứt liên lạc với những người cùng nghề lúc trước, mà lần này...

“Mẹ, có lẽ chúng ta sắp phát tài rồi” Thời Sách kích động nói.

Mẹ Thời Sách đang xem tivi nghe thấy thế cũng không có chút phản ứng gì, vẫn giữ dáng vẻ cười ngây ngô như trước.

Cùng lúc đó.

Trình Uyên gọi điện thoại cho Vương Tử Yên đang xử lý công việc ở Tuấn Phong.

“Tôi gửi ảnh của vợ tôi cho cô, kêu người của cả tập đoàn đi tìm, sau khi tìm thấy thưởng một tỷ”

“Còn nữa, đưa số điện thoại của tất cả chủ tịch của các doanh nghiệp có quan hệ với tập đoàn cho tôi.”

Chương 183

Trình Uyên gọi điện thoại cho rất nhiều người, mất rất nhiều thời gian, Từ Chương nhăm tính cho anh một chút, chỉ tiền thưởng thôi là anh đã hứa ra mười tỷ rồi

Đương nhiên cũng không thể tính giá như vậy được, vì đâu phải ai cũng có thể tìm thấy Bạch An Tương.

Gọi điện thoại xong, trời đã sắp tối.

Bạch Sĩ Câu vỗ lên vai Trình Uyên, thở dài

“ĐỪNG nôn nóng, An Tương không sao đâu”

Tuy Trình Uyên không ngất xỉu, nhưng tâm trạng vẫn không được tốt lắm, anh nói: “Câu này đáng lẽ phải là con nói với bố mới đúng”

Bạch Sĩ Câu im lặng một lát rồi nhỏ giọng nói bên tai Trình Uyên: “Cẩn thận Tiêu Mục”

Trình Uyên không đáp lời.

Đối với anh, bây giờ không có chuyện gì quan trọng hơn Bạch An Tương cả.

Vào lúc này nói với anh bất cứ chuyện gì, anh đều nghe không vào.

Trên người Trình Uyên trúng loại độc không biết tên kia, tạm thời không thể lấy mạng của anh, nhưng sức khoẻ.

anh sẽ ngày càng suy yếu. Mỗi một lần ngất xỉu đều sẽ yếu đi một phần.

Anh vốn cảm thấy mình có thể không chế được cảm xúc của mình, ít nhất sẽ không ngất xỉu nhiều như Bạch An

Tương, nhưng trên thực tế ngay sau khi biết cô mất tích, anh đã ngất xỉu mấy lần rồi.

Thân thể tựa như bị kéo tơ bóc kén vậy, cảm thấy một cơn gió thổi tới cũng có thể quật ngã anh.

Nhưng dù vậy, anh cũng không chịu ngồi yên.

Xe chạy trên khắp các con phố.

Bạch An Tương nổi tiếng rồi.

Chỉ trong một đêm đã trở thành người nổi tiếng, gần như: ai cũng có một tấm ảnh chụp chân dung của cô, thậm chí ngay cả màn hình khoá cũng đổi thành Bạch An

Tương.

Trong một đêm, gần như một nửa thành phố đều đang tìm người, tìm một người phụ nữ có giá trị một tỷ.

Đa số người đều nghĩ tỉ lệ của chuyện này lớn hơn trúng xổ số rất nhiều.

“Điên hết rồi!”

Trong một căn hộ nào đó, Thẩm Trác tức giận quát to: “Người của cả thành phố điên hết rồi!”

“Đó là vì một người phát điên trước” Ma Ôm nói.

Thẩm Trác chống hai tay trên lan can, đứng trước ban công nhìn đám người điên ngoài cửa sổ, khuôn mặt xinh đẹp trở nên dữ tợn.

Ma Ôm đứng sau lưng cô ta hơi lo lắng nói: “Nếu còn tiếp tục thế này, sớm muộn gì cũng sẽ bị bọn họ phát hiện thôi”

“Vậy thì sao chứ?” Thẩm Trác đột nhiên quay đầu lại quát hỏi.

Ma Ôm vội cúi đầu.

Sự quan tâm của Trình Uyên với Bạch An Tương vượt khỏi dự tính của bọn họ, cũng khiến Thẩm Trác càng tức giận hơn.

Lúc đầu, có lẽ cô ta có chút hứng thú với Trình Uyên.

Nhưng dần dần chút hứng thú kia biến thành sự buồn bình, chỉ vì không cam lòng.

Từ nhỏ đến lớn, cô ta muốn gì được đó, nhưng bây giờ, chỉ là một người đàn ông mà cô ta cũng không có được, hơn nữa ngay cả về ngoài cô ta vẫn luôn tự hào cũng không bằng Bạch An Tương.

Sao cô ta có thể cam lòng chứ?

Vì bị các doanh nghiệp lớn hợp tác với Long Thâm Khang khống chế, Tập đoàn Tuấn Phong bị quản chế khắp nơi, hơn nữa mấy sản nghiệp lớn chèo chống Tuấn Phong cũng đã bị ngăn chặn lũng đoạn.

Tập đoàn Tuấn Phong tràn ngập nguy cơ.

Kim Kiệt hơi lo lắng gõ cửa phòng làm việc của Chủ tịch HĐQT, Vương Tử Yên nghe thấy thì vội chạy ra nghênh đón.

“Ông Kim, Chủ tịch không có ở đây” Vương Tử Yên nói.

Kim Kiệt: ị la lên: “Tập đoàn đã thế này rồi mà sao chủ tịch có thể không ở đây chứ?”

Vương Tử Yên cũng hết cách, cô ta thở dài.

Vương Tử Yên không biết có nên khuyên Trình Uyên không, dù sao người bị mất tích là vợ của người ta, nhưng còn tiếp tục như vậy, tập đoàn thật sự chỉ còn nước phá sản thôi.

“Tôi gọi điện thoại cho Chủ tịch” Kim Kiệt nôn nóng thở dài.

Ông ta chỉ mới lấy điện thoại ra thì Vương Tử Yên đã ngăn lại: “Ông Kim, tốt nhất đừng gọi.”

Kim Kiệt nhíu mày hỏi: “Vì sao? Chúng ta cứ thế đứng nhìn tập đoàn sụp đổ ư?”

Vương Tử Yên nói: “Bây giờ tâm trạng của Chủ tịch không được tốt lắm”

“Tâm trạng không tốt” Kim Kiệt giận quá hoá cười, không khỏi oán trách: “Tập đoàn phải chuyện thế này, ai có thể vui vẻ được chứ? Phải biết rằng chúng ta là làm công cho cậu ấy, doanh nghiệp là của nhà cậu ấy, cậu ấy thì hay rồi, gây ra chuyện xong phui tay không thèm quan tâm tới, vậy chúng ta phải làm sao đây? Dù

xưởng thép có nhập khẩu khoáng thạch cũng cần cậu ấy ký tên mà, một đồng hàng hoá đã dừng ở cửa khẩu hai ngày rồi, hai ngày đó, cậu ấy phải ký tên chứ”

Kim Kiệt lại nhai trách móc thậm chí là oán hận.

Nhưng lúc ông ta thở hỏn hển rời đi thì vẫn nghe theo lời khuyên của Vương Tử Yên, không có gọi điện cho Trình Uyên.

Vì ông ta biết tâm trạng Trình Uyên đang không tốt, lúc này gọi điện thoại không chừng sẽ bị chửi cho một trận.

“Thích làm thế nào thì làm, dù sao cũng là sản nghiệp của nhà cậu ta” Kim Kiệt nghiêng răng nói.

Mà lúc này, Trình Uyên đang bỏ xe đi bộ trên một con đường náo nhiệt.

Anh đưa mắt nhìn đám người xung quanh mãi, hy vọng phát hiện ra Bạch An Tương.

Có mấy lần anh nhìn thấy bóng lưng vài người giống với Bạch An Tương, nhưng lúc anh chạy tới kéo lấy người

đó, đối phương quay đầu lại, anh mới biết mình nhận lầm người, sau đó vội nói xin lỗi.

Lúc chạng vạng, một cơn mưa phùn kéo đến.

Trình Uyên đứng trong mưa, vẫn đưa mắt nhìn mọi người vội vàng chạy đi vội vàng trú mưa và đang không biết làm sao ở xung quanh.

Mưa càng lúc càng lớn, người trên đường cũng ngày càng thưa thớt.

Mưa làm mờ tầm mắt, Trình Uyên bắt đầu thấy khó chịu, cảm giác khiến anh vô cùng khó thở như trời đất quay cuồng kéo tới.

Anh vội đỡ lấy biển quảng cáo bên cạnh, nhưng chút sức lực còn lại không có cách nào chống đỡ được cả người anh, cuối cùng không khỏi khụy xuống dưới biển quảng cáo.

Anh cố gắng khống chế cảm xúc của mình.

Bỗng nhiên có một cây dù chặn đi hạt mưa đang rơi trên người anh, Trình Uyên chậm rãi ngẩng đầu.

Mục Như Trăn nhìn anh u ám.

“Về thôi” Mục Như Trăn nói.

Trình Uyên không nhúc nhích.

Mục Như Trăn vội vàng nói: “Lúc này anh cố chấp như thế có tác dụng gì sao?”

Trình Uyên vẫn không động đậy như trước.

Mục Như Trăn thở dài, khiến nhịp thở của mình ổn định hơn: “Tôi và An Tương là bạn bè thân thiết nhất, không thấy cậu ấy đâu tôi cũng rất sốt ruột, nhưng chúng ta sốt ruột thì có tác dụng gì? Cậu ấy có thể trở về sao?”

Trình Uyên vẫn không động đậy như trước.

Mục Như Trăn tức đến ném ô đi, mặc cho nó quay.
cuồng trong mưa.

Cô ta đội mưa chung với anh.

“Nếu An Tương trở về thấy anh thế này, chắc chắn cậu ấy sẽ hối hận vì yêu tên ngu ngốc như anh!” Mục Như Trăn quát Trình Uyên: “Anh nhìn xem anh bây giờ trông giống cái gì chị

“Anh bây giờ giống như một con chó lang thang vậy!”
“Làm ơn đi, anh là một người đàn ông, anh mặc kệ công ty, bỏ luôn cả tập đoàn à? Tôi biết bây giờ tập đoàn của các anh đang đối mặt với nguy cơ rất lớn, anh lại vì một người phụ nữ mà không quan tâm đến chính sự, anh còn là đàn ông cái gì chứ?”

Lời nói của Mục Như Trăn như từng con dao đâm vào ngực Trình Uyên, khiến anh đau đến khó thở.

Chính sự?

Trình Uyên cười vô cùng khó coi, anh đỡ lấy biển quảng cáo, run rẩy đứng dậy, nước mưa lạnh như băng vô tình rơi xuống người bọn họ.

“Cô nói tôi nghe xem cái gì là chính sự?” Anh hỏi Mục Như Trăn.

*..” Mục Như Trăn.

Trình Uyên thật sự không còn chút sức lực nào nữa, anh yếu ớt như một đứa bé mới biết đi vậy, cả sức để đứng lên cũng không có, vì thể dứt khoát đặt mông ngồi xuống mặt đất ướt đẫm nước mưa.

“Mấy năm nay tôi sống chẳng làm nên trò trống gì”

“Tôi không có ước mơ”

“An Tương có, gần như tất cả mọi người đều có.”

“Mấy ngày trước tôi cũng bắt đầu suy nghĩ, nếu các người đều có ước mơ, vậy tôi cũng nên có, nhưng..”

“Ước mơ của tôi là gì chứ?”

Mục Như Trăn cắn môi, bật thốt: “Là chuyện anh muốn làm nhất”

“Chuyện tôi muốn làm nhất?” Trình Uyên hỏi lại, sau đó cười gượng: “Bây giờ chuyện tôi muốn làm nhất, chính là tìm thấy An Tương”

Chương 184

Chương 184

Lúc còn nhỏ ước mơ của rất nhiều người là thi đậu Thanh Hoa Bắc Đại (*), nhưng khi thật sự thi đậu rồi, sẽ có người nói với bạn thật ra thi đậu Thanh Hoa Bắc Đại cũng không phải mục đích cuối cùng của bạn, nó nhiều nhất chỉ là một bước phụ trợ để bạn thực hiện ước mơ mà thôi.

(*) Thanh Hoa, Bắc Đại: hai trường đại học danh tiếng của Trung Quốc.

Vậy cái gì mới là mục đích cuối cùng của chúng ta đây?

Tìm một công việc tốt ư?

Rất rõ ràng tìm một công việc tốt đều chỉ vì có một cuộc sống tốt hơn mà thôi.

‘Vậy cuộc sống tốt hơn là mục tiêu cuối cùng của chúng ta sao?’

Như thế nào mới có thể xem như một cuộc sống tốt hơn?

Trình Uyên hỏi Mục Như Trăn: “Cuộc sống là Chủ tịch của một tập đoàn, ngồi trên địa vị cao là một cuộc sống tốt hơn sao?”

Mục Như Trăn hoang mang gật đầu: “Chắc vậy”

Trình Uyên lại lắc đầu: “Không phải, ngồi ở địa vị cao chỉ là cuộc sống tốt trong mắt người khác thôi, nhưng trong lòng có thoải mái hay không chỉ có mỗi mình hiểu”

“Bản thân chúng ta phải vui vẻ phải thoải mái mới xem như cuộc sống tốt đẹp, cô thấy đúng không?”

“Đúng” Mục Như Trăn không phủ nhận.

“Với tôi mà nói, người nhà bình an vui vẻ thì tôi sẽ vui vẻ, cho nên tôi thấy người nhà quan trọng hơn công việc và sự nghiệp,

quan trọng hơn tất cả mọi thứ” Trình Uyên nói: “An Tương là vợ tôi, là người nhà của tôi, cô ấy mất tích, tôi rất lo lắng”

“Gia đình yên ổn, mới thật sự là ước mơ của tôi, ước mơ cả một đời”

Mục Như Trăn ngạc nhiên tròn mắt.

Nói một lúc lâu, vòng vo một vòng lớn, cuối cùng là phải nghe anh nói đạo lý?

Mục Như Trăn không biết nên phản bác Trình Uyên thế nào, cô ta sững sốt mất một lúc rồi mạnh miệng nói: “Tóm lại... Tóm lại anh không thể sa sút tinh thần như vậy mãi được!”

Trình Uyên lắc đầu cười gượng: “Tôi không có sa sút tinh thần, tôi thật sự chỉ đang tìm An Tương thôi, người ở đây rất đông, còn là trung tâm thành phố, cho nên An Tương rất có thể sẽ xuất hiện ở đây”

Mục Như Trăn cắn răng, lắc lư vòng eo mảnh khảnh chạy trên mặt đất ướt đầm đẫm giữa đường lấy lại cây dù mới ném đi, lại che lên đầu hai người.

“Tôi đợi cùng với anh” cô nói.

Sắc mặt Thẩm Trác rất khó coi.

Một đàn em đang run rẩy quỳ trước mặt cô ta, còn không ngừng dập đầu.

“Nhà họ Thẩm đối xử tệ với các người sao?” Thẩm Trác rất tức giận hỏi.

Tên đàn em kia vô cùng sợ hãi, găng gượng nói: “Cô cả tha mạng, tha cho tôi đi, tôi thật sự không dám nữa đâu”

“Anh cần tiền lắm à?” Thẩm Trác lại hỏi.

Tên đàn em kia hoảng sợ lắc đầu: “Cô cả, là tôi bị quỷ ám, tôi đê tiện, xin cô tha cho tôi đi”

“Phụt!” Một âm thanh rất nhỏ vang lên.

Ma Óm đi ngang qua tên đàn em kia, tay khẽ lắc lắc, tên đàn em kia tròn tròn mắt, hai tay che cổ, trên cổ có một đường đỏ xuất hiện.

Tên đàn em ngã xuống đất, Ma Ốm lại như không nhìn thấy, gã hỏi Thẩm Trác: “Bây giờ phải làm sao?”

Thẩm Trác tức giận đến đôi môi run rẩy, cô ta hỏi Ma Ốm: “Chẳng lẽ tiền thưởng của anh ta hấp dẫn người khác như vậy à? Ngay cả người lâu năm của nhà họ Thẩm cũng có thể phản bội tôi: “Đó là một tỷ đấy” Ma Ốm thở dài.

Thẩm Trác khựng lại, ánh mắt hơi tối tăm: “Phải nhỉ, một tỷ, anh ta thật tốt với Bạch An Tương”

“Bây giờ phải làm sao đây?” Ma Ốm hỏi tiếp: “Có ít nhất mấy chục người biết chỗ nhốt hai người phụ nữ kia, tuy đều là người của chúng ta nhưng vẫn như câu tôi nói khi nãy, sức hấp dẫn của một tỷ quá lớn, không chừng sẽ mật báo tin tức giống cậu ta”

Tên đàn em vừa chết này đã nổi lòng tham, muốn lấy số tiền thưởng một tỷ, nhưng lúc hắn ta định gọi điện thoại thì bị Ma Ốm phát hiện.

Mấy chục người biết Bạch An Tương và Lý Nam Địch bị nhốt trong căn nhà kia, đều là người của nhà họ Thẩm, cũng không thể giết hết được đúng không?

Nhưng nếu không giết, mấy chục người này sao có thể đảm bảo ai cũng trung thành, ai cũng không động lòng Vì tiền tài chứ?

Tiền thưởng Trình Uyên tuyên bố thật sự quá hấp dẫn, chuyện này liên tục hot lên, ảnh hưởng đến càng ngày càng đáng sợ, nếu để người khác biết bọn họ bắt Bạch An Tương, vậy hậu quả...

Dường như bất cứ một ai cũng không thể gánh vác được.

“Còn có thể làm gì chứ?” Thẩm Trác tức giận nói: “Thả đi”

Ớp tục như vậy nữa, Mới trước đó, Ma Ốm có nói nếu sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện.

Nhưng khi đó Thẩm Trác còn cứng đầu hỏi lại gã là thế thì sao?

Lúc này, cô ta không thể không giấu đi sự cứng đầu đó.

Lý Nam Địch và Bạch An Tương ở trong căn hộ ba phòng ngủ một ngày một đêm.

Trong căn hộ cái gì cũng có, mệt thì ngủ, tỉnh thì tắm rửa ăn cơm tán gẫu, trong chốc lát cũng không cảm thấy nhàm chán.

Mà lúc này Bạch An Tương cũng không còn sợ Lý Nam Địch nữa, thậm chí cô còn sinh ra chút ỷ lại với Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch hỏi đùa: “Đợi cô ra ngoài rồi thì cô có quên Tôi không?”

Bạch An Tương kiên định lắc đầu nói sẽ không, nhưng đột nhiên lại hơi chần chừ, cô nói: “Tôi cũng không biết nữa?”

Cô mất trí nhớ, cũng không biết ngày mai mình có mất trí nhớ lần nữa, sau đó quên mất chuyện hôm nay không.

Đúng lúc này.

“Cạch!” Tiếng mở khoá đột nhiên vang lên.

Hai mỹ nhân xinh đẹp tuyệt trần đều hơi run lên, sau đó nhìn ra ngoài cửa phòng.

Bọn họ căng thẳng như đang chờ đợi thẩm phán vậy.

Rốt cuộc những người bắt mình cũng chịu đến gặp mình rồi sao?

Cuối cùng cũng chịu nói ra mục đích của bọn họ rồi sao?

Nhưng mà...

Lúc hai người đều thấy hơi mờ cổ, ngoài cửa không có tiếng động nữa.

Lý Nam Địch nhú mày đi đến cạnh cửa, duỗi tay cầm lấy tay nắm cửa, cẩn thận vặn một cái.

“Cạch!”

Cửa mở rồi.

Lúc Trình Uyên tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong một phòng tiêu chuẩn của khách sạn, cả người không một mảnh vải.

Anh giật mình ngồi dậy, nhìn thấy Mục Như Trăn quần khăn đi ra từ trong phòng tắm thì trợn tròn mắt.

Mục Như Trăn vừa lau tóc vừa nhìn Trình Uyên, sau đó mặt đỏ ửng lên, vội giải thích: “Anh đừng hiểu lầm, anh đột nhiên ngất xỉu ở bên ngoài, tôi không công nổi anh, mưa to như vậy một chiếc taxi cũng không có, tôi cũng không thể mặc kệ, cho nên chỉ có thể kéo anh đến khách sạn gần nhất thôi”

Trình Uyên vén chăn lên nhìn vào trong, sắc mặt lập tức.

thay đổi, anh hoảng sợ nhìn về phía Mục Như Trăn.

Mục Như Trăn thấy thế thì tức giận giậm chân: “Về mặt này của anh là có ý gì hả? Anh còn chê tôi?”

“Chúng ta...” Trình Uyên không dám nghĩ tiếp nữa.

Mục Như Trăn càng ngượng ngùng hơn: “Đừng nghĩ tào lao, là nam phục vụ của khách sạn cởi giúp anh đây, đồ ướt sũng hết, chẳng lẽ anh muốn bị cảm?”

Thì ra là vậy, Trình Uyên không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Mục Như Trăn giận đến mức nghiến răng.

Anh thế này là có ý gì? Còn thở phào... Rõ ràng là đang chê mình mà!

Mục Như Trăn tức giận chỉ vào mặt Trình Uyên, hung dữ nói: “Anh yên tâm, nếu còn xảy ra chuyện này nữa, tôi nhất định sẽ để anh chết chìm ở bên ngoài”

Trình Uyên không thèm quan tâm đến cô ta, trực tiếp quần chăn xuống giường.

“Này, anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn đi tìm tiếp” Trình Uyên nói.

Mục Như Trăn vội la lên: “Anh đã ngất xỉu rồi còn không biết nghỉ ngơi đi? Lỡ như bây giờ An Tương đã về nhà rồi thì sao?”

Trình Uyên chua xót lắc đầu.

Đúng lúc này, điện thoại của anh reo lên.

Anh vội vàng nghe máy.

“A lô, An Tương đã ời” Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói của Bạch Sĩ Câu.

Chương 185

Chương 185

“Mất trí nhớ?”

Đầu óc Trình Uyên có hơi không vận hành kịp.

Sau khi Bạch An Tương và Lý Nam Địch trốn ra ngoài thì đi đến đồn công an gần nhất, ý Ngụy biết được lập tức đưa bọn họ về HỘ — H Trình Uyên nhận được điện thoại của Bạch Sĩ Câu thì vội vàng chạy về Vịnh Ánh Trăng cùng Mục Như Trần.

Nhưng vừa đến cửa đã bị Từ Chương và Bạch Sĩ Câu ngăn lại, Từ Chương nói: “Trình Uyên, hy vọng cậu chuẩn bị tâm lý thật tốt”

“Anh Từ, anh muốn lấy mạng tôi sao” Trình Uyên vội la lên.

Nhớ đến cảm xúc của Trình Uyên không thể dao động quá nhiều, mà rõ ràng những lời này của ông sẽ khiến người ta thấy căng thẳng, cho nên Từ Chương ấy nãy nói: “Xin lỗi, tôi không cẩn thận...”

“Tóm lại tôi muốn nói với cậu là bây giờ em dâu rất an toàn, hơn nữa trong khoảng thời gian này cũng không hề bị tổn thương, nhưng... cô ấy bị mất trí nhớ” Từ Chương không dám vòng vo với Trình Uyên thêm nữa.

Mất trí nhớ?

Trúng độc mất trí nhớ hình như là tình tiết chỉ xuất hiện trong phim mà, vì sao Trình Uyên và Bạch An Tương lại gặp phải trong hiện thực?

Trình Uyên nhất thời chưa chấp nhận được.

“Con đi thăm con bé trước đi” Bạch Sĩ Câu nói.

Trình Uyên ngậy người một lát, khí huyết bắt đầu dâng lên, anh cố hết sức không chế cảm xúc của mình, yên lặng gật đầu.

Anh đẩy cửa phòng của Bạch An Tương ra, lập tức có hai ánh mắt nhìn tới.

Lý Nam Địch và Bạch An Tương đang ngồi bên giường tò mò nhìn về phía Trình Uyên.

Trình Uyên đứng trước cửa nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó cười với Bạch An Tương đang mơ hồ: “An Tương, em còn nhớ anh không?”

Bạch An Tương nhíu mày nhìn chằm chằm Trình Uyên, sau đó lắc đầu.

Cảm giác đau lòng đầy khó hiểu dội lên, Trình Uyên cảm thấy trong lòng khó chịu như thiếu đi thứ gì đó vậy.

Hơn hai năm trời, từ lạnh lùng thành ý lại, bọn họ đã trải qua biết bao nhiêu thăng trầm, đến tận bây giờ cuối cùng cũng hiểu được lòng nhau, cuối cùng cô cũng chịu mở lòng chấp nhận anh, nhưng mà...

Mọi thứ đột nhiên trở về con số không.

Đột nhiên phải bắt đầu lại từ đâu?

Lý Nam Địch đứng dậy, cười nói với Trình Uyên: “Hai người trò chuyện đi, tôi về trước”

Đáng lẽ lúc này Trình Uyên nên rất ngạc nhiên vì Lý Nam Địch ở đây, nhưng bây giờ đầu óc anh đang rất rối ren, rong mắt chỉ có mỗi Bạch An Tương, cho nên khi Lý Nam Địch đứng dậy nói tạm biệt, Trình Uyên cũng chỉ gật đầu một cái.

Sau khi Lý Nam Địch rời đi, trong phòng cũng chỉ còn hai người là Bạch An Tương và Trình Uyên.

Bạch An Tương bắt đầu trở nên căng thẳng, cô cúi đầu ngồi trên giường, hai tay đan vào nhau, cực kỳ lo lắng bất an.

Trình Uyên ngồi xuống ghế trước mặt cô, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ lên vì căng thẳng của cô: “Anh là chồng của em”

Bạch An Tương gật đầu một cái, trộm đưa mắt nhìn Trình Uyên, phát hiện anh vẫn luôn nhìn mình lại sợ không nhìn nữa, tiếp tục cúi đầu xuống.

“Xin lỗi” Cô nhỏ giọng nói.

Trình Uyên lắc đầu: “Không, đáng lẽ người phải nói xin lỗi là anh mới đúng, là anh sơ suất, trong đó nhất định có vấn đề, là anh không chú ý, xin lỗi, xin lỗi”

Lúc nói chuyện, anh nắm lấy tay cô.

Bạch An Tương như con thỏ nhỏ bị dọa sợ, rút tay về như vừa bị điện giật.

Tim Trình Uyên lại nhói lên.

Hình như Bạch An Tương nhận ra sự ngạc nhiên của Trình Uyên, lại nhìn trộm anh một cái, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, tôi... sợ”

Trình Uyên lại nắm lấy tay cô, cô vẫn muốn rút về như khi này, nhưng lần này bị Trình Uyên nắm chặt lấy, cô không rút về được, chỉ có thể mặc cho Trình Uyên nắm lấy, đầu càng cúi thấp hơn.

“An Tương, anh là chồng em, em là vợ anh” Trình Uyên nhìn chăm chăm cô, chân thành nói: “Dù em đã trải qua chuyện gì, chúng ta cũng có thể cùng nhau chống đỡ”

“Anh nhớ em từng nói rất nhiều lần là, em luôn không vui vì không thể lựa chọn hôn nhân của mình”

“Em nói, hôn nhân của chúng ta được xây dựng mà không có tình cảm làm nền móng”

“Em cũng từng nói chuyện em tiếc nuối nhất là chưa kịp yêu đương một lần”

“Không sao hết” Trình Uyên đột nhiên cười với Bạch An Tương: “Em đã không còn nhớ cuộc hôn nhân không có nền móng của chúng ta nữa, như thế cũng tốt, anh sẽ theo đuổi em lại lần nữa”

Nghe vậy, Bạch An Tương chậm rãi ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn về phía Trình Uyên.

Trình Uyên cười với cô: “Quên đi quá khứ, để quá khứ biến thành một trang giấy trắng, chúng ta bắt đầu lại lần nữa, anh sẽ theo đuổi em một lần nữa”

Nghe thấy lời này, Bạch An Tương bắt đầu suy nghĩ.

Nhớ đến những lời Lý Nam Địch nói khi hai người ở cùng nhau.

Lý Nam Địch nói cho cô nghe về chồng của cô.

Cô ta nói: Tôi rất tán thưởng người đàn ông của cô.

Lúc đó trong đầu Bạch An Tương lập tức xuất hiện hình ảnh của Trình Uyên, vì những chuyện trước đó cô đều không nhớ rõ, cái có thể nhớ đến duy nhất là mấy tiếng “An Tương” Trình Uyên gọi cô lúc sáng trước khi ra ngoài.

Quên đi quá khứ, bắt đầu lại lần nữa?

Bạch An Tương lấy can đảm nâng mắt lên nhìn Trình Uyên, sau đó gật đầu thật mạnh, hỏi Trình Uyên một vấn đề khiến người ta phải đau lòng: “Anh... có thể cho tôi biết tên của anh không?”

Lý Nam Địch đi ra từ trong phòng, bác sĩ Từ gật đầu chào cô ta, cô ta cũng cười đáp trả.

Đúng lúc này, Lý Ngụy chặn Lý Nam Địch lại: “Đồng chí, sau đây xin chiếm dụng chút thời gian của cô.”

“Gì cơ?”

“Phiên cô phối hợp lấy lời khai với chúng tôi” Lý Ngụy nói.

Lý Nam Địch gật đầu: “Ừm, đây là chuyện nên làm mà, nhưng tôi mất tích một ngày một đêm rồi, chắc chắn bạn tôi rất lo lắng, cho nên tôi muốn gọi điện thoại cho ấy trước”

Lý Ngụy đưa điện thoại cho cô ta: “Gọi bằng điện thoại của tôi đi”

Lúc trước khi Lý Nam Địch bị bắt, điện thoại đã bị những người đó tịch thu rồi.

Lý Nam Địch nhận lấy điện thoại của Lý Ngụy, ngẫm nghĩ một lát chợt trả điện thoại lại cho ông ấy: “Xin lỗi, tôi không nhớ rõ số điện thoại, hay ông xem xem có thể làm việc ngay tại đây không?”

Lý Ngụy ra lệnh cho mấy cấp dưới dẫn Lý Nam Địch đến phòng khách lấy lời khai.

Trình Uyên đi ra từ trong phòng, mọi người đều đưa mắt nhìn sang.

Trình Uyên điều chỉnh lại cảm xúc, đi đến trước mặt Lý Ngụy nói: “Cho tôi số tài khoản, tôi sẽ gửi tiền cho ông”

Lý Ngụy khinh thường liếc anh một cái.

“Cậu tưởng cảnh sát là vệ sĩ nhà cậu hả?”

“Một tỷ, ông không động lòng sao?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Dù nói thế nào Bạch An Tương cũng xem như là Lý Ngụy đưa về, theo lời Trình Uyên nói lúc trước, anh nên trả cho Lý Ngụy một tỷ.

“Nói không động lòng là giả” Lý Ngụy thở dài, sau đó chỉ huy hiệu trên mũ mình: “Nhưng cái này quá nặng, bây giờ còn có thể cố đội được, tôi sợ nhận tiền của cậu rồi thì không đội nổi nữa”

Nghe thấy lời này, Trình Uyên chợt cảm thấy mình trở nên rất nhỏ bé trước mặt Lý Ngụy.

Anh khó hiểu hỏi: “Tôi tự hỏi sao chúng ta trở thành bạn bè được nhỉ?”

Đúng thật là thế, một cảnh sát chính trực như Lý Ngụy khiến Trình Uyên, không, thực tế là khiến tất cả mọi người đều phải kính trọng.

Anh thật sự thấy rất khó tưởng tượng, nói thẳng ra anh bây giờ là con nhà giàu trong mắt người khác, sao đột nhiên có thể trở thành bạn của người như thế chứ?

“Quên mất rồi” Lý Ngụy cười nói.

“Không cần thật à?” Trình Uyên hỏi lại.

Lý Ngụy ngẫm nghĩ rồi đáp: “Nếu cậu thật sự có lòng thì có thể tặng cờ thưởng cho cục chúng tôi”

Đúng lúc này, Vương Tử Yên vội vã chạy đến.

Trùng hợp là Lý Nam Địch cũng vừa lấy khẩu cung xong, đi ra từ trong phòng khách.

Dù nói thế nào Bạch An Tương cũng xem như là Lý Ngụy đưa về, theo lời Trình Uyên nói lúc trước, anh nên trả cho Lý Ngụy một tỷ.

“Nói không động lòng là giả” Lý Ngụy thở dài, sau đó chỉ huy hiệu trên mũ mình: “Nhưng cái này quá nặng, bây giờ còn có thể cố đội được, tôi sợ nhận tiền của cậu rồi thì không đội nổi nữa”

Nghe thấy lời này, Trình Uyên chột cảm thấy mình trở nên rất nhỏ bé trước mặt Lý Ngụy.

Anh khó hiểu hỏi: “Tôi tự hỏi sao chúng ta trở thành bạn bè được nhỉ?”

Đúng thật là thế, một cảnh sát chính trực như Lý Ngụy khiến Trình Uyên, không, thực tế là khiến tất cả mọi người đều phải kính trọng.

Anh thật sự thấy rất khó tưởng tượng, nói thẳng ra anh bây giờ là con nhà giàu trong mắt người khác, sao đột nhiên có thể trở thành bạn của người như thế chứ?

“Quên mất rồi” Lý Ngụy cười nói.

“Không cần thật à?” Trình Uyên hỏi lại.

Lý Ngụy ngẫm nghĩ rồi đáp: “Nếu cậu thật sự có lòng thì có thể tặng cò thưởng cho cục chúng tôi”

Đúng lúc này, Vương Tử Yên vội vã chạy đến.

Trùng hợp là Lý Nam Địch cũng vừa lấy khẩu cung xong, đi ra từ trong phòng khách.

Chương 186

Chương 186

“Cho nên anh ta là ông chủ của cậu à?” Lý Nam Địch ngạc nhiên nói. Ngày đó, Trình Uyên nói nhà của Vương Tử Yên không an toàn, nên sắp xếp để cô ta ở lại Vịnh Ánh Trăng, đồng thời còn gửi cho Trương Tuần một tin nhắn, bảo anh ta sắp xếp một nơi ở cho Vương Tử Yên. Sau đó thì phát hiện Bạch An Tương mất tích.

Lý Nam Địch ở nhà đột nhiên bị bắt cóc, nói thật, Vương Tử Yên cũng rất sợ, vì thế cũng không phản đối.

Do đó cũng ở gần Trình Uyên hơn, nên sau khi tan làm lập tức muốn đến đây xem tình hình thế nào.

Sau khi nói hết mọi chuyện Lý Nam Địch mới ngạc nhiên nhìn về phía Trình Uyên, chỉ vào anh hỏi Vương Tử Yên.

‘Vương Tử Yên gật đầu, cười nói: “Hai người không sao thì tốt rồi”

Lý Nam Địch bình tĩnh lại sau sự ngạc nhiên, trêu ghẹo nói: “Được nhỉ, còn biết lo lắng cho chị đây, cảm ơn nhé, vì để báo đáp, tớ sẽ miễn cưỡng ở trong biệt thự lớn của cậu?”

‘Vương Tử Yên lại nhấn mạnh lần nữa: “Tớ lớn hơn cậu ba tháng”

“Người ta vai vế lớn” Lý Nam Địch đáp.

“Xì!” Vương Tử Yên khinh thường, nhưng cô ta đột nhiên phản ứng lại: “Ặc, ý cậu là cậu đồng ý đến tập đoàn của chúng tớ làm việc sao?”

Lý Nam Địch lên nhìn sang Trình Uyên, sau đó giả vờ rất uất ức thở dài nói: “Ai bảo tớ bị bắt cóc xong lại thành bạn thân của vợ anh ta chứ”

Nghe thấy cuộc trò chuyện của Vương Tử Yên và Lý Nam Địch, Trình Uyên cũng đi tới.

“VẬY HOAN NGHÊNH CÔ, MỸ NỮ THẦN Y” Trình Uyên đuổi tay với Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch bắt tay với anh.

Nói về giới hạn, niềm tin, ước mơ, sức mạnh, không khuất phục trước nghèo khổ gì đó, suy cho cùng là vì bạn vẫn chưa gặp được một người có thể khiến bạn vứt bỏ tất cả thôi.

Như Trình Uyên với Bạch An Tương vậy, một tình yêu hèn mọn lại trở nên vô cùng vĩ đại trong mắt Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch từng nói với Vương Tử Yên rằng, cô ta có một ước mơ là sẽ không làm bác sĩ riêng cho bất cứ một ai, đây là giới hạn cuối cùng của cô ta.

Nhưng giới hạn này đã bị Trình Uyên phá vỡ.

‘Vương Tử Yên vô cùng khó hiểu, cô ta không biết vì sức quyến rũ từ tính cách của Trình Uyên hay vì sau khi trải qua nguy hiểm đã khiến cho Lý Nam Địch nghĩ thoáng hơn nữa.

Tóm lại thì đây cũng là một chuyện tốt.

Trình Uyên tiễn Lý Ngụy, Bạch Sĩ Câu cũng rời đi.

Mục Như Trăn lên trò chuyện với Bạch An Tương, còn Trình Uyên thì gọi Lý Nam Địch và Vương Tử Yên lại.

“Anh Từ, không cần tôi gì chỉ vào Lý Nam Địch nữa, sẽ nói thẳng luôn: thiệu nữa đúng không” Anh “Tôi cũng không muốn vòng vo.

“Tôi muốn xây một bệnh viện Đông Tây kết hợp, muốn anh và Nam Địch cùng làm, anh làm Tây y, Nam Địch làm Đông y”

“Anh là bác sĩ Tây y tốt nhất ở thành phố Tân Dương, tôi không biết bệnh viện Tân Đường đã cho anh lợi ích hoặc hứa hẹn gì để mời được anh, nhưng nếu là vấn đề tiền lương thì anh cứ yên tâm, chắc chắn tôi sẽ trả cao hơn Tân Đường”

Nghe thấy tin này, chẳng những là Từ Chương chấn động mà cả Lý Nam Địch và Vương Tử Yên đều ngạc nhiên đến không

thể khép miệng.

Đương nhiên là Lý Nam Địch rất vui, vì cuối cùng cô ta vẫn không làm trái với ước nguyện ban đầu của mình.

Từ Chương thì lại im lặng.

Sau một lúc, ông phát hiện mọi người đều đang nhìn mình thì mới cười nói: “Ba năm trước, tôi từng làm một ca phẫu thuật, vì sai lầm mà gây ra tình trạng cả mẹ cả con cùng chết. Lúc đó chuyện này rất xôn xao, vì vậy tôi cũng bị ép rời khỏi bệnh viện số một của tỉnh”

“Tôi mượn rượu giải sầu suốt một năm, muốn quên đi quá khứ, nhưng mỗi lần muốn tìm việc, khi bước vào cánh cổng bệnh viện, chuyện kia lập tức hiện lên trước mắt, khiến tôi không thể bước qua cái hố đó được”

“Sau đó, nhà đầu tư của bệnh viện Tân Đường tìm đến tôi, là cô ấy giúp tôi thôi tự trừng phạt mình, cũng là cô ấy làm dấy lên tình yêu và sự nhiệt tình với công việc của tôi”

Từ Chương ngẩng đầu nhìn Trình Uyên, mỉm cười lắc đầu nói: “Thật sự xin lỗi, chuyện này không liên quan đến tiền lương”

Nghe thấy lời của Từ Chương, sắc mặt mọi người trở nên nặng nề.

Chuyện này liên quan đến ơn nghĩa, chứ không liên quan đến tiền bạc. Nói một cách khác, nếu Từ Chương thật sự không màng tình cảm đi theo Trình Uyên, thì Trình Uyên cũng không vừa ý với người như thế.

“Nhưng nếu cậu có chuyện gì cần tôi giúp đỡ, tôi nhất định sẽ dốc hết sức mình” Từ Chương nói: “Chúng ta là bạn bè”

Vương Tử Yên quay đầu nhìn Trình Uyên.

Bác sĩ Từ là kiểu người thế nào cô ta hiểu rất rõ, lúc trước Trình Uyên muốn khám bệnh cho mẹ, là Vương Tử Yên liên hệ với ông.

Nên cô ta biết có thể được bác sĩ Từ thừa nhận, xem như bạn bè thật sự rất không dễ dàng, huống hồ Trình Uyên chỉ mới gặp mặt bác sĩ Từ được mấy lần mà thôi.

Đối với một người thanh cao chính trực, ơn nghĩa là một thứ rất to lớn, cho nên Vương Tử Yên cảm thấy chuyện này đã chết từ trong trứng nước rồi.

Lý Nam Địch cũng nghĩ vậy, cô ta nói: “Tôi cũng cảm thấy, nếu là bạn bè thì không nên trộn lẫn những thứ khác vào, dù là anh em ruột cùng làm ăn cũng có thể âm ỉ đến ra toà mà”

Trình Uyên gật đầu, biết khuyên thêm cũng vô dụng, bèn nói: “Được, vậy xem như tôi chưa nói, nhưng có một chuyện mọi người phải giúp tôi”

‘Từ Chương và Lý Nam Địch không hẹn mà cùng nói: “Không thành vấn đề, cứ nói đi”

“Giúp tôi cứu vài người” Trình Uyên nói.

“Cứu... vài người?” Từ Chương ngạc nhiên nói.

“Đúng vậy, mấy người bị trúng độc”

Nghe thấy Trình Uyên nói cứu mấy người bị trúng độc, Vương Tử Yên chột nhìn về phía anh.

Mấy người trúng độc có thể là ai?

Vương Tử Yên biết là ông chủ của mấy doanh nghiệp đang hợp tác ngăn chặn Tập đoàn Tuấn Phong.

Lúc này cô ta mới biết thì ra Trình Uyên không hề từ bỏ Tập đoàn Tuấn Phong.

Uyên chỉ mới gặp mặt bác sĩ Từ được mấy lần mà thôi.

Đối với một người thanh cao chính trực, ơn nghĩa là một thứ rất to lớn, cho nên Vương Tử Yên cảm thấy chuyện này đã chết từ trong trứng nước rồi.

Lý Nam Địch cũng nghĩ vậy, cô ta nói: “Tôi cũng cảm thấy, nếu là bạn bè thì không nên trộn lẫn những thứ khác vào, dù là anh em ruột cùng làm ăn cũng có thể âm ỉ đến ra toà mà”

Trình Uyên gật đầu, biết khuyên thêm cũng vô dụng, bèn nói: “Được, vậy xem như tôi chưa nói, nhưng có một chuyện mọi người phải giúp tôi”

‘Từ Chương và Lý Nam Địch không hẹn mà cùng nói: “Không thành vấn đề, cứ nói đi”

“Giúp tôi cứu vài người” Trình Uyên nói.

“Cứu... vài người?” Từ Chương ngạc nhiên nói.

“Đúng vậy, mấy người bị trúng độc”

Nghe thấy Trình Uyên nói cứu mấy người bị trúng độc, Vương Tử Yên chột nhìn về phía anh.

Mấy người trúng độc có thể là ai?

Vương Tử Yên biết là ông chủ của mấy doanh nghiệp đang hợp tác ngăn chặn Tập đoàn Tuấn Phong.

Lúc này cô ta mới biết thì ra Trình Uyên không hề từ bỏ Tập đoàn Tuấn Phong.

Trình Uyên híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tôi không muốn làm một cái bia nữa”

Mấy ông chủ lớn đều đưa mắt nhìn nhau, dường như đều hiểu ý của Trình Uyên.

Nói thật, những nhân vật có thể lăn lộn trong giới kinh doanh thì không có ai đầu óc đơn giản cả.

Bây giờ để lộ quá sớm sẽ chỉ khiến Long Thâm Khang cảnh giác, sau đó sẽ nghĩ ra càng nhiều cách và thủ đoạn hơn rồi sắp xếp lại lần nữa thôi.

Cho nên, mục đích của Trình Uyên rất rõ ràng, đó chính là muốn khiến Long Thâm Khang phải trở tay không kịp vào ngày đấu giá công viên giải trí ở ngoại ô phía Nam.

Mọi người gật đầu thật mạnh: “Tất cả đều nghe theo sắp xếp của Chủ tịch Trình”

Sau khi tiễn mọi người đi, cuối cùng Trình Uyên cũng thở phào một hơi.

Lúc này Từ Chương đi tới, cười gượng nói: “Cậu khiến tôi khó xử làm gì chứ?”

Chương 187

Chương 187

Mẹ con không nhận ra nhau “Rõ ràng tôi cũng không thể giúp được gì mà” Từ Chương nói.

Sự thật đúng là như thế.

Mấy ời này trú c khác với Trình Ện. ty dò, rất khó giải, nhưng có Lý Nam Ệch ở đây..

Lý Nam Ệch là học sinh của Long Thầm Khang lúc anh ta ở nước ngoài, cho nên những thứ Long Thầm Khang biết, cô ta cũng hiểu rõ ít nhiều, trùng hợp là Long Thầm Khang từng nói với cô ta cách điều chế loại độc này.

“Có thể giúp đỡ hay không là một chuyện, nhưng anh có mặt hay không lại là một chuyện khác” Trình Uyên cười nói.

Từ Chương lắc đầu cười gượng: “Được rồi, tôi biết cậu độc lòng độc sức, tấm lòng của cậu tôi xin nhận, bây giờ không còn việc gì nữa thì tôi đi đây”

“Tôi tiễn anh” Trình Uyên nói.

“Được”

Sau khi tiễn Từ Chương, Trình Uyên quay lại thấy Lý Nam Ệch và Vương Tử Yên cũng muốn đi.

Trình Uyên bèn tiễn hai người ra ngoài luôn.

Trước khi đi, Lý Nam Ệch đột nhiên quay đầu lại hỏi Trình Uyên: “Có phải An Tương từng sử dụng thuốc gì đó không?”

Nghe vậy, Trình Uyên không nhin được nhúu mày.

Bạch An Tương từng uống một viên thuốc, cũng vì viên thuốc kia mới có thể giải độc cho cô.

Chẳng lẽ...

“Cô nghi ngờ An Tương bị mất trí nhớ là vì loại thuốc kia?”
Trình Uyên hỏi.

Lý Nam Địch lắc đầu: “Không chắc lắm, nhưng rất có khả năng, trở về tôi sẽ gọi điện thoại cho cô Hai của tôi, có thời gian tôi sẽ mời cô Hai đến đây một chuyến, nếu thật sự là thuốc gây ra thì chắc cô Hai có thể chữa”

Câu này có ý là cô Hai của cô ta còn lợi hại hơn cả cô ta nữa.

“Vậy có hại gì với sức khoẻ của cô ấy không?” Trình Uyên hỏi.

Lý Nam Địch nói: “Nếu là thuốc gây ra, loại thuốc này chỉ nhằm vào đại não thôi, không ảnh hưởng đến sức khoẻ.”

Trình Uyên gật đầu, im lặng suy nghĩ một lát rồi cười nói: “Vậy thì tốt rồi, không cần phiền cô Hai của cô nữa”

Lý Nam Địch nghiêng đầu nhìn anh, trong mắt đầy ý nghi ngờ.

Trên đường trở về, Lý Nam Địch hỏi Vương Tử Yên: “Anh ta đối xử không tốt với vợ mình à? Vì sao tớ cứ cảm thấy anh ta không muốn vợ mình nhớ lại thế?”

Vương Tử Yên thở dài: “Tớ nói ngắn gọn thế này với cậu nhé, nếu có một tình huống là trong hai người bọn họ chỉ có một người được sống, tớ đoán Chủ tịch sẽ không chút do dự để vợ mình được sống”

“Người khác không biết, nhưng tớ lại thấy rõ là anh ấy đang dùng cả tính mạng để tốt với vợ mình”

Lý Nam Địch dăm chiêu gật đầu.

Cô ta đột nhiên nghiêng đầu nhìn Vương Tử Yên: “Áy, sao tớ thấy cậu có hơi ghen tị vậy?”

“Nói nhảm cái gì thế... Làm gì có?”

Lúc Mục Như Trăn đi thì trời đã rất tối, cô ta liên tục dặn dò Trình Uyên phải chăm sóc Bạch An Tương thật tốt, Trình Uyên cũng liên tục gật đầu.

Lúc ra cửa, Mục Như Trăn đứng yên tại chỗ một lát rồi đột nhiên quay đầu nói với Trình Uyên: “Anh cũng phải chú ý sức

khỏe của mình đấy: Tiễn mọi người đi xong, biệt thự cũng yên tĩnh trở lại.

Trình Uyên đi tới bên ngoài cửa phòng của Bạch An Tương, nhẹ nhàng gõ cửa.

Đợi một lúc lâu không thấy tiếng đáp lại, anh còn tưởng rằng Bạch An Tương ngủ rồi, bèn đẩy cửa đi vào.

Nhưng đi vào mới thấy Bạch An Tương đang ngồi trên giường, thấy anh đi vào thì sợ sệt nhìn chằm chằm vào anh.

Trình Uyên ngồi xuống phần giường trước mặt cô, nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô: “An Tương, nếu mệt rồi thì em ngủ trước đi”

Bạch An Tương vội gật đầu, sau đó còn không thèm thay quần áo, kéo chăn đắp lên người, giống như sợ Trình Uyên sẽ đổi ý vậy.

Cô quần chăn lên người, quần vô cùng chặt, như muốn biến mình thành xác ướp luôn vậy.

Trình Uyên nhìn thấy hết, trong lòng hơi buồn rầu.

“Ngủ ngon” Anh mỉm cười nói với Bạch An Tương, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng ngủ của cô.

Ngồi trong phòng khách, anh châm một điếu thuốc.

Không phải anh không muốn khiến Bạch An Tương nhớ lại, mà là anh biết quá trình hồi phục trí nhớ rất đau đớn.

Trong tivi cũng diễn như thế, người mất trí nhớ càng muốn nhớ lại thì đau càng đau.

Thứ hai là vì ký ức lúc trước của Bạch An Tương cũng không được tốt đẹp lắm.

Anh không muốn khiến cô đau khổ, anh muốn cho cô một ký ức khác, từ giờ trở đi, sẽ bắt đầu từ lúc cô vẫn là một trang giấy trắng.

Hút thuốc xong, Trình Uyên đi đến phòng ngủ cho khách.

Còn Bạch An Tương lúc này đang lăn qua lộn lại, mãi không ngủ được.

“Anh ấy là người mà Nam Địch nói sao?”

“Trông hơi ngốc nghếch.”

“Anh ấy đang làm gì nhỉ?”

“Cũng may anh ấy không lên giường, nếu không...”

Nghĩ đến đây, Bạch An Tương lập tức cảm thấy gò má rất nóng, ngay cả nhịp tim cũng đập nhanh hơn.

Ngày hôm sau, Trình Uyên vừa thức dậy đã đến gõ cửa phòng Bạch An Tương, gõ mấy cái không ai đáp lời bèn nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Sau khi mở cửa, Trình Uyên lập tức giật mình.

Tối qua lúc anh đi rồi, Bạch An Tương muốn ngủ bèn cởi quần áo ra, còn không mặc áo ngủ.

Mà lúc mỗi này, cô đang nằm chổng vó trên giường, chỉ mặc lót.

Dáng người hoàn mỹ trở nên vô cùng quyến rũ dưới tư thế kỳ quái này.

Nhìn thấy làn da như phát sáng và khuôn mặt trắng trẻo của cô, Trình Uyên không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, sau đó...

Khí huyết bắt đầu cuộn cuộn, cảm giác khó thở lại dâng lên.

Trình Uyên sợ đến mức vội lui ra ngoài đóng cửa lại.

“Chết tiệt, lại đến nữa!” Cảm xúc kích động đột nhiên xuất hiện khiến anh suýt ngất xỉu lần nữa.

Nhưng nói lại mới thấy, nếu không phải khi này thấy thân thể hơi phập phồng của Bạch An Tương, Trình Uyên còn tưởng cô đã chết.

Bạch An Tương trước kia luôn ngủ rất nhã nhặn.

“Mất trí nhớ có thể đổi tính luôn sao?”

Trình Uyên ngồi trước cửa phòng Bạch An Tương rất lâu, đợi bình tĩnh lại rồi mới vịn cửa đứng lên.

Bây giờ thân thể của anh thật sự quá yếu ớt.

Nấu bữa sáng xong, Trình Uyên để một tờ giấy trên bàn rồi thay quần áo đi làm.

Đợi Trình Uyên đi rồi, cửa phòng ngủ cũng mở ra, Bạch An Tương thò đầu ra ngoài nhìn tới nhìn lui.

Phát hiện trong nhà đã không còn ai mới ra khỏi phòng ngủ.

Lúc đi ra thì đã mặc quần áo rồi.

Bạch An Tương đi đến trước bàn ăn, nhìn thấy trên bàn có sữa nóng và trứng ốp la, còn có ba lát bánh mì và một đĩa rau xào, Bạch An Tương lập tức thấy đói, vội vàng ngồi xuống bắt đầu ăn.

Cô nhìn thấy một tờ giấy trên bàn, bèn cầm lên nhìn.

“An Tương, anh đi làm đây, đồ ăn nguội rồi thì nhớ hâm nóng, từ chỗ em ngồi nhìn thẳng về phía trước sẽ thấy lò vi ba, còn nữa, anh sẽ bảo Lý Nam Địch đến chơi với em, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh, bây giờ anh có chút chuyện cần xử lý, buổi chiều sẽ dẫn em đi mua quần áo mới”

Bạch An Tương ngẫm nghĩ, gấp tờ giấy lại cho vào túi, sau đó hưng phấn bắt đầu ăn bữa sáng.

Đúng lúc này, cửa biệt thự bị mở ra.

“Xem căn biệt thự đẹp như thế bị hai đứa ở kia, sao trong sân không có cái chậu hoa nào vậy? Thật không khiến người ta đỡ lo mà...”

Lý Ninh Quyên vừa nói vừa đi vào phòng khách, sau đó nhìn thấy Bạch An Tương đang ăn sáng: “Trình Uyên đâu? Đi làm rồi hả?”

Miệng Bạch An Tương phồng to, hoang mang nhìn Lý Ninh Quyên, sau đó gật đầu.

“Ồ, ăn sáng hả, đúng lúc mẹ cũng chưa ăn”

Lý Ninh Quyên không chút khách sáo ngồi xuống trước bàn ăn, cầm lấy đĩa, gấp một cái bánh bao bắt đầu ăn.

Nhưng đúng lúc này, Bạch An Tương lại hỏi nhỏ một tiếng: “Bác là... ai thế ạ?”

Chương 188

Chương 188 Sở Khanh

Trong Tập đoàn Tuấn Phong, phòng làm việc của Trình Uyên.

Trình Uyên mới họp hội đồng quản trị xong mệt mỏi ngồi xụi lơ trên ghế.

Vương Tử Yên tiến vào nói với anh: “Bác sĩ Từ và bác sĩ Lý đã đợi rất lâu rồi”

Trình Uyên uể oải vẫy tay: “Cho bọn họ vào đi”

Trình Uyên trong ấn tượng của Vương Tử Yên là dù chín chắn không hợp với độ tuổi nhưng vẫn luôn rất hoạt bát, chưa từng tiều tụy như bây giờ.

Sau khi nghe Lý Nam Địch nói chuyện Trình Uyên bị trúng một loại độc mãn tính hiếm thấy, cô ta không nhận được nhú mào, không biết có nên báo cáo chuyện này.

với bà chủ không.

Thật ra sau khi Tập đoàn Long Đẳng phá sản, Vương Tử Yên đã dẫn đường về phía Trình Uyên, tuy biết Trình Uyên là con của Lý Lan Oanh, nhưng cô ta lại có cảm giác là hai mẹ con này đang chơi cờ với nhau.

‘Vương Tử Yên vâng một tiếng, mời hai bác sĩ vào.

Vì chuyện Bạch An Tương mất tích đã làm chậm trễ rất nhiều công việc của Tuấn Phong, hôm nay Trình Uyên không thể không xuất hiện xử lý công việc của tập đoàn.

Ngoài ra còn có một thứ bị chậm trễ là độc trên người anh, cho nên vì tranh thủ thời gian, đành phải mời Từ Chương và Lý Nam Địch đến tận tập đoàn khám cho anh, xem thử có cách hay nào không.

Lý Nam Địch và Từ Chương đi vào cũng không nói gì thừa thãi, Lý Nam Địch bắt đầu bắt mạch cho Trình Uyên, còn Từ

Chương thì yên lặng đứng một bên.

Thật ra Từ Chương có đến không cũng không sao cả, nhưng đúng thật giống như Trình Uyên từng nói, giúp được hay không là một chuyện, có mặt hay không lại là một chuyện khác.

Chẩn bệnh xong, Lý Nam Địch nghiêm túc nói: “Quá kỳ lạ, tôi cũng không biết nên giải độc thế nào nữa, nhưng tôi có thể châm cứu khống chế độc tính lan rộng, sau đó kê thuốc, tạm thời khống chế khí huyết trong người anh”

Trình Uyên vốn cũng không hy vọng gì nhiều, nhưng nghe Lý Nam Địch nói có thể khống chế được tạm thời cũng coi như niềm vui bất ngờ, anh vội vã gật đầu: “Làm đi”

Trong quá trình châm cứu Lý Nam Địch còn nói: “Hôm qua tôi gọi điện thoại cho cô Hai, bây giờ bà ấy đang bàn chuyện ở Nam Cương, đợi bà ấy về tôi sẽ kêu bà ấy đến đây một chuyến, nói không chừng có thể giải độc cho.

anh”

“Cô cứ nhắc đến cô Hai mãi, bà ấy còn lợi hại hơn cô sao?”
Trình Uyên hỏi.

Lý Nam Địch trừng Trình Uyên một cái: “Nói thừa, kiến thức Đông y của tôi đều do cô Hai dạy đấy, ông nội tôi nói cô Hai là thiên tài y học, đương nhiên là tôi cũng vậy.”

Trình Uyên cũng không có quá nhiều ý kiến về chuyện này.

Châm cứu xong, không biết có phải tác dụng tâm lý không, Trình Uyên cứ cảm thấy thân thể mình tốt hơn trước khi châm cứu rất nhiều, ít nhất là có thêm chút sức.

Đúng lúc này, Tập đoàn Tuấn Phong có một vị khách không mời mà đến.

Vương Tử Yên tiến vào nói: “Có một người đẹp muốn gặp anh”

Không biết là cố ý hay vô tình, lúc nói những lời này, giọng điệu của cô ta hơi lạnh lùng, ngay cả hai chữ Chủ tịch cũng bỏ luôn.

Trình Uyên không để ý, vì độc tính tạm hoãn lại nên tâm trạng không tệ, bèn nói: “Cho cô ta vào đi”

Đương nhiên bác sĩ Từ cũng không để ý.

Nhưng Lý Nam Địch lại để ý, cô ta nhìn thoáng qua bạn thân của mình với ánh mắt sâu xa.

Sau đó Trình Uyên nói với Lý Nam Địch: “Còn phải phiền cô chút chuyện”

Lý Nam Địch chăm chú lắng nghe.

“Vợ tôi mất trí nhớ, bây giờ ở nhà một mình, tôi sợ cô ấy cô đơn, bây giờ cô ấy không quen với ai cả, chỉ khá thân với một mình cô, nên phiền cô đến chơi với cô ấy giúp tôi: Đương nhiên Lý Nam Địch không có ý kiến với chuyện này.

Khi Lý Nam Địch đi, Thẩm Trác đứng lúc tiễn vào, hai người lướt qua nhau.

Thẩm Trác gật đầu với Lý Nam Địch, Lý Nam Địch cũng thân thiện cười lại.

“Sức quyến rũ của ông anh lớn ghê nhỉ, bên cạnh luôn không thiếu người đẹp tuyệt sắc” Sau khi vào phòng, Thẩm Trác cười hì hì nói với Trình Uyên.

Trình Uyên quay đầu nói với Từ Chương và Vương Tử Yên: “Hai người ra ngoài trước đi”

Lúc Từ Chương và Vương Tử Yên gật đầu muốn đi ra ngoài, Trình Uyên đột nhiên nói thêm: “Anh Từ, anh ở bên ngoài đợi tôi một lát, lát nữa tôi mời anh ăn cơm, có chuyện muốn nói với anh”

Từ Chương sững sốt nhìn Thẩm Trác với ánh mắt sâu xa, sau đó hiểu ngay, gật đầu với Trình Uyên.

Thật ra Trình Uyên không muốn tiếp xúc quá nhiều với Thẩm Trác, dù sao người phụ nữ này có lai lịch gì anh cũng không rõ lắm, hơn nữa từ ảnh chụp uy hiếp của Bạch Vĩnh Minh, cô ta cũng không có ý tốt với Trình Uyên.

Bây giờ đã sắp giữa trưa, lúc này Thẩm Trác đến đây, Trình Uyên lập tức đoán ra là cô ta muốn ăn cơm trưa với anh, cho

nên dùng Từ Chương làm bình phong.

“Cô tới đây làm gì?” Sau khi mọi người đều rời khỏi, Trình Uyên hỏi Thẩm Trác.

Thấy giọng điệu Trình Uyên không được tốt, Thẩm Trác cũng không để tâm, cô ta cười duyên đến gần Trình Uyên, vươn bàn tay thon dài khoát lên vai anh, nỉ non nói: “Người ta chỉ nhớ anh thôi mà”

Trình Uyên lập tức nổi da gà, anh hất bàn tay trên vai mình xuống, cười nhạt: “Nói thật, một người phụ nữ cao.

quý như cô thật sự không hợp diễn cảnh thấp kém thế này”

Thẩm Trác oán trách nói: “Chẳng lẽ anh không động lòng với người ta sao?”

Trình Uyên cười khẩy.

Thẩm Trác lại sáp đến gần, cả người như sắp ngã lên người Trình Uyên: “Hơn nữa, người ta vốn là một người phụ nữ thấp kém thật lòng thích anh mà, diễn trò cái gì chứ?”

Trình Uyên vội giơ tay đè vai cô ta lại: “Dừng, cô là loại phụ nữ gì trong lòng chúng ta đều hiểu rõ, sự không cần phải làm thế, nói thẳng mục đích của cô đi, có lẽ tôi còn có thể suy xét”

Sau khi Trình Uyên xem hết những ảnh chụp và video Bạch Vĩnh Minh đưa xong, thật ra cả anh và Thẩm Trác đều hiểu đã xảy ra chuyện gì.

với anh, cho nên dùng Từ Chương làm bình phong.

“Cô tới đây làm gì?” Sau khi mọi người đều rời khỏi, Trình Uyên hỏi Thẩm Trác.

Thấy giọng điệu Trình Uyên không được tốt, Thẩm Trác cũng không để tâm, cô ta cười duyên đến gần Trình Uyên, vươn bàn tay thon dài khoát lên vai anh, nỉ non nói: “Người ta chỉ nhớ anh thôi mà”

Trình Uyên lập tức nổi da gà, anh hất bàn tay trên vai mình xuống, cười nhạt: “Nói thật, một người phụ nữ cao.

quý như cô thật sự không hợp diễn cảnh thấp kém thế này”

Thẩm Trác oán trách nói: “Chẳng lẽ anh không động lòng với người ta sao?”

Trình Uyên cười khẩy.

Thẩm Trác lại sáp đến gần, cả người như sắp ngã lên người Trình Uyên: “Hơn nữa, người ta vốn là một người phụ nữ thấp kém thật lòng thích anh mà, diễn trò cái gì chứ?”

Trình Uyên vội giơ tay đè vai cô ta lại: “Dừng, cô là loại phụ nữ gì trong lòng chúng ta đều hiểu rõ, sự không cần phải làm thế, nói thẳng mục đích của cô đi, có lẽ tôi còn có thể suy xét”

Sau khi Trình Uyên xem hết những ảnh chụp và video Bạch Vĩnh Minh đưa xong, thật ra cả anh và Thẩm Trác đều hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Âm!” một tiếng, cửa phòng làm việc bị đá mở.

“Di, di không được “Mau tránh ra cho tôi!”

Lý Ninh Quyên ra sức đẩy Vương Tử Yên muốn ngăn mình lại ra, nổi giận ùng ùng xông vào phòng làm việc của Trình Uyên.

Mà lúc này, Thẩm Trác còn đang ôm cổ anh.

Thấy Lý Ninh Quyên xông vào, Trình Uyên cũng trợn tròn mắt.

“Giỏi lắm, cậu hại con gái tôi mất trí nhớ mà vẫn hưởng thụ ghê nhỉ, còn ở đây ngoại tình!” Lý Ninh Quyên thật sự sắp tức chết rồi, bà ta cầm chậu hoa ở góc phòng lên ném về phía Trình Uyên: “Bà đây đánh chết tên Sở Khanh nhà cậu!”

Chương 189

Truyenone mong các bạn thông cảm vì truyện này tác giả ra chậm.

Trình Uyên cúi đầu tránh né, vội vàng muốn giải thích: “Mẹ, mẹ nghe con nói đi, không phải như mẹ nghĩ đâu, con...”

“Câm miệng!” Lý Ninh Quyên xắn tay áo, rượt theo đánh Trình Uyên: “Tôi không phải mẹ cậu, tôi không có thằng con rể như cậu.

“..” Trình Uyên vội vàng chạy trốn.

Lý Ninh Quyên tức giận thấy trên bàn làm việc của Trình Uyên có mấy cây bút thì vớ lấy: “Tôi đâm chết tên Sở Khanh nhà cậu”

Trình Uyên trốn tới trốn lui, cuối cùng bò lên đầu tủ.

Lý Ninh Quyên chỉ cao một mét sáu, nhón chân cũng với không tới, bèn giơ bút đâm lên, Trình Uyên ra sức trốn vào bên trong.

“Mẹ, mẹ bình tĩnh đi, thật sự không giống như mẹ nghĩ đâu mà”

“Đừng nói nhảm nữa, cậu hại con gái tôi thành thế kia, hôm nay tôi không giết chết cậu thì tôi sẽ không mang họ Lý nữa!”

Lý Ninh Quyên nhảy mãi vẫn không đâm trúng Trình Uyên thì tức giận quay đầu, muốn tìm thứ gì đó có thể kê lên, bỗng nhiên nhìn thấy Thẩm Trác đang ngơ ngác.

“Hay lắm, đồ hồ ly tinh nhà cô còn có mặt mũi đứng ở đây hả, bà đây không đâm được nó thì đâm chết cô trước!”

Lý Ninh Quyên lập tức đổi mục tiêu, la lên xông về phía Thẩm Trác.

Thẩm Trác lấy lại tinh thần, không nói không rằng đã xoay người bỏ chạy.

Vương Tử Yên và Từ Chương đều choáng váng.

Từ Chương hỏi Vương Tử Yên: “Người này là...?”

Vương Tử Yên cười gượng đáp: “Mẹ vợ của Chủ tịch”

“Ặc...” Từ Chương bất đắc dĩ nói: “Vậy chúng ta có cần xen vào không?”

Thấy Lý Ninh Quyên đuổi theo Thẩm Trác đang bỏ chạy, ‘Vương Tử Yên chột cười nói: “Im lặng xem tình hình đi”

Từ Chương không hiểu lắm.

Thẩm Trác sao còn dám ở lại nữa, người phụ nữ này như kẻ điên vậy, nếu cô ta thật sự bị thương thì cũng không đáng, vì thế cô ta chạy khỏi phòng làm việc, nhanh chóng chuồn mất.

Lý Ninh Quyên không đuổi kịp Thẩm Trác chỉ đành thở hắt hên quay về, bà ta cầm một đồng bút chỉ vào Trình Uyên trên đầu tủ nói: “Tôi cho cậu biết, chạy trời không khỏi nắng đâu, mẹ nó cậu giỏi thì ở trên đó cả đời đi!”

Trình Uyên cười gượng nói: “Mẹ, thật sự không như mẹ nghĩ đâu mà, mẹ nghe con giải thích đi.”

“Đừng có gọi tôi là mẹ, tôi không phải mẹ cậu!” Lý Ninh Quyên nổi giận.

Lúc này, Vương Tử Yên và Từ Chương mới đi tới khuyên Lý Ninh Quyên.

Vương Tử Yên kéo tay bà ta: “Bác gái, thật sự không như bác nghĩ đâu, bác hiểu lầm Chủ tịch rồi”

Từ Chương cũng chặn trước mặt Lý Ninh Quyên: “Đúng đó bà chị, tôi xin thề với danh nghĩa một bác sĩ, đây thật sự chỉ là hiểu lầm thôi!”

Lý Ninh Quyên nào có nghe lọt tai, hất tay Vương Tử Yên ra, giận dữ nói: “Tôi trách lầm nó á? Con gái tôi đang yên đang lành đột nhiên mất trí nhớ, các cô cậu nói đây là hiểu lầm ư?”

“Chuyện này cũng không thể trách Chủ tịch được, đều tại..”

“Cô im đi, tôi không quan tâm chủ với chả tịch cái gì cả, hôm nay Trình Uyên ” Lý Ninh Quyên quơ bút trong tay, nghiêng

răng nghiêng lợi nói, nhưng nói xong lại ngậy người: “Chủ tịch?”

“Ặc..” Vương Tử Yên biết mình lỡ mồm lập tức che miệng lại.

Lý Ninh Quyên chỉ vào Trình Uyên, trợn mắt há mồm hỏi: “Ý cô thẳng nhóc này là Chủ tịch của Tuấn Phong các người hả?”

Vương Tử Yên lén nhìn sang Trình Uyên.

Trình Uyên cười gượng.

Khi này Lý Ninh Quyên nổi giận đùng đùng đến Tuấn Phong tìm Trình Uyên tính sổ, lúc đến thì gặp Vương Tử Yên ở trước cửa, bèn giận dữ hỏi: “Trình Uyên đâu rồi?”

Vương Tử Yên chỉ vào phòng làm việc của Chủ tịch: “Ở trong..”

Chữ đó còn chưa kịp nói ra thì Lý Ninh Quyên đã xông vào, hoàn toàn không nhìn tên phòng treo ngoài cửa.

Thấy thái độ có tật giật mình của Vương Tử Yên, Lý Ninh Quyên sừng sốt một lát, sau đó quay đầu bước ra khỏi phòng làm việc ngược mắt nhìn lên, quả nhiên...

Trên bảng tên viết: Phòng làm việc Chủ tịch.

Lý Ninh Quyên lập tức ngo ngác.

Từ khi Trình Uyên kết hôn với Bạch An Tương, Lý Ninh Quyên vẫn luôn không vui, từng gây rối chia rẽ bằng mọi cách, muốn Bạch An Tương ly hôn với Trình Uyên.

Đơn giản chỉ vì thấy Trình Uyên nghèo, còn không có bản lĩnh, cũng không có tương lai.

Ai mà ngờ thẳng nhóc nghèo mình từng chướng mắt lại là Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong, một doanh nghiệp đứng đầu thành phố Tân Dương.

Lúc này chợt nghĩ ra vì sao lúc sinh nhật của Bạch An Tương, Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong lại tặng quà cho con bé.

Cũng hiểu vì sao biệt thự nhà mình nói mua một căn thì mua một căn, nói mua hai căn thì mua hai căn.

Còn có chiếc xe Audi kia nữa.

Lý Ninh Quyên chợt cảm thấy như thế thì hợp lý hơn nhiều.

Nhưng...

Một thằng nhóc quê mùa như nó, sao có thể trở thành Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong chứ?

Từ Chương đi đến cửa, nói với Lý Ninh Quyên: “Bà chị, tôi nghĩ tôi có thể nói chuyện với chị”

Lúc này đầu óc Lý Ninh Quyên rất rối ren, Từ Chương nói muốn nói chuyện với mình, bà ta cũng không phản đối.

Từ Chương nói với Lý Ninh Quyên: “Chúng ta đi qua chỗ khác nói nhé?”

Lý Ninh Quyên hoang mang gật đầu.

Từ Chương dẫn Lý Ninh Quyên đến phòng làm việc của Vương Tử Yên ở ngay bên cạnh, mời bà ta ngồi xuống rồi cười nói: “Bà chị, chị bớt nóng, đợi tôi nói xong với chị chuyện này rồi hãy quyết định hôm nay có nên bỏ qua cho Trình Uyên không”

Khi này Lý Ninh Quyên bị thân phận của Trình Uyên làm chần động, được Từ Chương nhắc nhở thì lại nhớ ra, tức giận nói: “Tôi không quan tâm Trình Uyên là Chủ tịch khi gió gì hết, hôm nay tôi sẽ không để yên cho nó đâu”

“Đừng đừng đừng, bà chị, chị cứ nghe tôi nói đã được không?” Từ Chương vội vàng khuyên ngăn: “Lúc trước, có phải con gái chị thường xuyên gắt xiu không?”

Lý Ninh Quyên vốn không muốn quan tâm, nhưng nghe.

Từ Chương nói vậy, bà ta lập tức nhớ tới chuyện Bạch An Tương bị tụt huyết áp, sau đó gật đầu.

“Lúc đó con gái chị trúng một loại độc mãn tính, một khi cảm xúc thay đổi mạnh thì sẽ gắt xiu” Từ Chương nói.

Nghe vậy, Lý Ninh Quyên kinh ngạc: “Không phải tụt huyết áp sao?”

‘Từ Chương lắc đầu, cười nói: “Nói tụt huyết áp là sợ chị lo lắng thôi, chứ thật ra...”

Từ Chương kể lại từ đầu đến cuối trọn vẹn chuyện Bạch An Tương trúng độc, sau đó Trình Uyên cũng trúng độc, nhưng anh vì có thể tận mắt thấy Bạch An Tương thoát khỏi nguy hiểm mà không tiếc làm ảnh hưởng đến tính mạng của mình cho Lý Ninh Quyên nghe.

Sau đó lại nhắc đến thuốc giải.

“Thuốc giải chỉ có một viên, cậu ấy không chút do dự lừa vợ mình uống, mà đây chỉ là chuyện sau đó thôi, quan trọng là dù cậu ấy bị độc trong người làm ảnh hưởng, nhưng nghe thấy vợ mình khoẻ mạnh trở lại vẫn có thể nở nụ cười, còn cười rất vui vẻ nữa”

Từ Chương thở dài: “Đứa con rể này của chị là liều mạng đối xử tốt với con gái chị, chị cảm thấy người như cậu ấy sẽ làm chuyện có lỗi với con gái chị sao?”

y “Những gì cậu nói đều Lý Ninh Quyên há hốc miệng, một lúc lâu sau đó mới lại tinh thần, bà ta ngỡ ngàng hỏi: là... thật ư?”

Từ Chương lấy một tờ giấy xét nghiệm từ trong túi đưa cho Lý Ninh Quyên: “Có phải thật hay không, chị cứ xem là biết”

Lúc cầm lấy giấy xét nghiệm, tay Lý Ninh Quyên có hơi run rẩy.

“Sau khi con gái chị khỏi bệnh thì đột nhiên mất tích” Từ Chương nói tiếp: “Việc này Cục Cảnh sát cũng có lập hồ sơ, khi đó Trình Uyên ngắt xiu mấy lần. Cậu ấy vì tìm vợ mình mà mặc kệ chuyện của tập đoàn, thậm chí còn đưa ra tiền thưởng một tỷ để cả chục nghìn người đi tìm vợ giúp mình”

“Cuối cùng vợ cậu ấy cũng về, nhưng lại mất trí nhớ”

“Thật ra cậu ấy còn buồn hơn cả chị ấy chứ”

Trong phòng bên cạnh, Trình Uyên cẩn thận bò xuống từ trên đầu tủ, rón ra rón rén muốn đi xem tình hình ở phòng bên cạnh.

Nhưng đúng vào lúc này, điện thoại đột nhiên reo lên.

“Thời Sách bị bắt rồi” Anh nghe máy, đầu bên kia nói.

Chương 190

Chương 190

Điện thoại là do Lý Ngụy gọi đến, ông ấy nói Thời Sách lên vào nhà trộm cướp bị người ta bắt, bây giờ đang ở trong đồn cảnh sát.

Trình Uyên cũng không thấy bất ngờ khi Lý Ngụy biết Thời Sách là người của mình, dù sao hệ thống tin tức ở đời ta cũ mạnh mình rất nhiều.

Từ giọng điệu của Lý Ngụy, Trình Uyên nghe ra có lẽ chuyện này còn có ẩn tình khác, nhưng mà...

“Dù thế nào, chứng cứ việc lên vào nhà trộm cướp vô cùng rõ ràng, nếu người báo án không rút đơn kiện...” Lý Ngụy không nói hết câu, tỏ ra bí hiểm rồi nói: “Thế nhé, tôi cúp máy đây”

Cúp điện thoại xong, Trình Uyên không nhịn được nhú mày, cố gắng ổn định lại cảm xúc của mình.

“Không xong rồi Trình Uyên, mẹ vợ cậu ngất xu rồi” Từ Chương mở cửa ra la lên.

Trình Uyên vội chạy vào trong, phát hiện Lý Ninh Quyên ngã xuống đất, đầu gối lên cánh tay, thở đều đặn.

Anh nhìn Từ Chương, Từ Chương bắt đầu dĩ nhiên vai với anh.

Tuy lần này Lý Ninh Quyên tìm đến Trình Uyên gây chuyện, còn khiến anh khó xử như vậy, nhưng anh cũng không hề trách bà ta.

Vì bà ta chỉ là một người mẹ, đến tính sổ với Trình Uyên chỉ vì tình yêu thương của một người mẹ với con gái mình thôi.

Trình Uyên cũng không vạch trần chuyện Lý Ninh Quyên không hề ngất xỉu, mà chỉ vờ nôn nóng nói với Từ Chương: “Anh Từ, anh mau khám cho mẹ tôi với.”

“Được” Từ Chương gật đầu, ngồi xổm xuống bám vào huyết Nhân Trung của Lý Ninh Quyên.

Lý Ninh Quyên đau đến mức nhú mào, nhưng vẫn không tỉnh lại.

Thấy thế, Trình Uyên cười khẽ, thầm nghĩ nếu mình còn ở đây tiếp thì chắc mẹ vợ sẽ còn bất tỉnh lâu hơn nữa.

“Anh Từ, nơi này giao cho anh, tôi vẫn còn vài việc phải đi xử lý”

Từ Chương phát tay với anh: “Đi đi đi đi, ở đây còn có tôi: Trình Uyên đưa mắt ra hiệu với Vương Tử Yên, hai người cùng rời khỏi.

Đợi Trình Uyên đi rồi, Lý Ninh Quyên mới thở phào một hơi, mở mắt làm quá lên nói: “Áy, sao tôi lại ngất xỉu thế?

Thằng khôn Trình Uyên kia đâu?”

“Cậu ấy nói có việc phải làm nên đi trước rồi” Từ Chương trả lời.

Lý Ninh Quyên ngồi dậy từ dưới đất, tức võ hai tay lên đùi: “Bác sĩ Từ đúng không, cậu xem đi, tôi tạo nghiệt gì thế này, tôi ngất xỉu mà nó không thèm hỏi một tiếng đã xoay người đi làm chuyện khác rồi, cậu nói xem có phải nó quá đáng lắm không?”

Từ Chương ra vẻ nặng nề gật đầu: “Quá đáng, thật quá đáng, thật sự không phải người mà, chị nhất định phải kêu con gái ly hôn với cậu ấy đấy!”

“Haiz, bác sĩ Từ này, cậu có ý gì thế?” Nghe Từ Chương nói thế, Lý Ninh Quyên đột nhiên chuyển mục tiêu: “Không nhận ra người tốt à?”

“Tôi..”

Sau khi rời đi, Trình Uyên đến Cục Cảnh sát một chuyến, tìm Lý Ngụy hỏi thăm tình hình của Thời Sách.

Lý Ngụy nói với Trình Uyên là Long Thâm Khang báo án, lúc bọn họ chạy đến, Thời Sách đã ngất xỉu trong nhà của Long Thâm Khang, trong túi cậu ta có một cái đồng hồ vàng.

Trước đó Trình Uyên có kêu Thời Sách điều tra Long Thẩm Khang, chắc hẳn là bị anh ta phát hiện rồi.

“Tôi có thể gặp cậu ấy không?” Trình Uyên hỏi.

Lý Ngụy lắc đầu: “Trình Uyên, không phải tôi không nể mặt cậu mà là chúng tôi có quy định, tạm thời không thể cho cậu gặp được.”

“Được thôi, anh chuyển lời cho cậu ấy là đừng lo lắng đến mẹ mình, tôi sẽ cho người chăm sóc đảng hoàng, hơn nữa tôi sẽ nghĩ cách” Trình Uyên nói.

Sau khi rời khỏi Cục Cảnh sát, Trình Uyên lập tức trở về nhà.

Lúc về đến nhà không biết Bạch An Tương và Lý Nam Địch đang nói gì, hai người ngồi trong phòng khách cười ngửa tới ngửa lui, mãi đến khi anh bước vào tiếng cười mới dừng lại.

“Nói chuyện gì mà vui thế?” Trình Uyên hỏi.

Bạch An Tương cán môi cúi đầu không dám nhìn Trình Uyên.

Còn Lý Nam Địch thì bĩu môi: “Bí mật giữa con gái chúng tôi, không thể cho anh biết được”

Trình Uyên chỉ cười không nói gì.

“Đi, dẫn hai người đi mua quần áo”

Phụ nữ luôn rất có hứng thú với quần áo, dù có mắt trí nhớ thì vẫn thế.

Trình Uyên dẫn Bạch An Tương và Lý Nam Địch đi dạo phố, dạo đến mức anh thở hồng hộc, nhưng hai cô gái lại như được tiêm thuốc kích thích hưng phấn, không hề biết mệt mỏi.

Nói tóm lại là hôm nay Bạch An Tương rất vui, tuy vẫn không dám nói chuyện với Trình Uyên.

Nhưng bọn họ không biết là, lúc này có một đôi mắt đang âm thầm theo dõi bọn họ.

Thời Sách bị nhốt lại trong Cục Cảnh sát để đợi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, với chứng cứ xác thực như: thế, trong vòng hai ngày cậu ta sẽ bị chuyển đến trại tạm giam chờ xét xử, sau khi xét xử xong sẽ bị đưa vào tù.

Có mấy lần cậu ta nhìn không mở còng tay ra, vì Trình Uyên từng nói rằng sau này cậu ta chính là một nhân vật lớn, không thể làm chuyện ăn cắp vặt như thế nữa.

Lúc đêm khuya.

Lý Ngụy đột nhiên mở cửa phòng tạm giam đi vào.

“Thời Sách, người báo án rút đơn kiện rồi, cậu đi đi” Lý Ngụy nói.

Thời Sách ngậy người, khó tin nhìn về phía Lý Ngụy.

Lý Ngụy nhú mày, giận dữ nói: “Còn không mau cút đi!”

Thời Sách như tỉnh lại từ trong mơ, bò dậy đi ra khỏi nhà giam.

Lúc làm thủ tục, cậu ta hỏi Lý Ngụy: “Long Thâm Khang rút đơn kiện rồi sao?”

Lý Ngụy lạnh lùng nói: “Đừng tưởng cậu ta rút đơn kiện thì sự thật chuyện cậu trộm cướp sẽ bị xoá bỏ, chỉ là cậu ta cam chịu nhận phạt việc báo án giả để kháng tội cho cậu, nói cái đồng hồ vàng kia vốn là của cậu, cậu ta chỉ nói giỡn với cậu thôi nên chúng tôi mới thả cậu đi, nếu có một ngày cậu lại rơi vào tay tôi, dù có người bảo vệ, tôi cũng nhất định sẽ điều tra đến cùng”

Khi Thời Sách mù mờ khó hiểu đi ra khỏi Cục Cảnh sát, trời đã tối đen.

Một chiếc xe việt dã dừng trước cửa, Long Thâm Khang đứng bên chiếc xe vẫy tay với cậu ta.

Thời Sách nhú mày.

Thời Sách ngồi vào xe của Long Thâm Khang, Long Thâm Khang đưa cho cậu ta một xấp ảnh, nói thẳng vào vấn đề: “Xem đi, đây là chủ của cậu đấy”

Đây là ảnh chụp Trình Uyên đi dạo phố với Bạch An Tương và Lý Nam Địch, bọn họ vừa nói vừa cười, trông cực kỳ vui vẻ.

Thời Sách càng nhìn thì sắc mặt càng khó coi.

Long Thầm Khang mỉm cười nói: “Sau khi cậu bị nhốt, chủ của cậu không quan tâm thì thôi, còn vui vẻ đi dạo phố với người đẹp nữa”

Thời Sách im lặng.

Một lúc sau, cậu ta nói: “Anh muốn nói gì?”

Long Thầm Khang thở dài: “Tôi chỉ cảm thấy với bản lĩnh của cậu đi theo người như thế rất không đáng”

Thời Sách cười châm chọc: “Ha ha, tôi thì có bản lĩnh gì chứ?”

Long Thầm Khang lắc đầu: “Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên, tôi nghe nói cậu là trạng nguyên hàng thật giá thật của một nghề”

“Chỉ là mấy thứ vụn vặt mà thôi” Thời Sách tiếp tục tự trào.

Long Thầm Khang đột nhiên nghiêm mặt nói: “Vớ vẩn!

Kỹ năng trong thiên hạ vốn không phân biệt cao thấp, còn xem phải dùng vào đâu nữa”

Nghe vậy, Thời Sách ngẩn ra.

Long Thầm Khang đưa cho cậu ta một điều thuốc: “Tôi biết mẹ cậu không ổn lắm, nhưng cậu yên tâm, tôi vốn là một bác sĩ, cũng quen biết rất nhiều bác sĩ giỏi trên thế giới, cũng quen biết bác sĩ tâm thần giỏi nhất, nếu cậu tin tôi, tôi có thể đảm bảo sẽ chữa khỏi bệnh cho mẹ cậu”

Thời Sách há hốc miệng, khó tin nhìn Long Thầm Khang.

“Còn về chuyện đái ngô” Long Thầm Khang cười cười: “Chắc chắn sẽ cao hơn lúc này”

Thời Sách đã hiểu ý của anh ta, cậu ta hỏi tôi tạo phản ư?”

Long Thầm Khang bật cười ha hả: “Bây giờ đã là thời đại nào rồi mà còn tạo phản chứ? Cái này gọi là bỏ gian tà theo chính nghĩa, làm người phải biết tính toán giữa lợi và hại, phải biết tranh thủ lựa chọn lợi ích lớn nhất”

Thời Sách im lặng.

Không biết Long Thầm Khang lấy một ly rượu từ đâu ra đưa cho Thời Sách: “Sau khi nghĩ kỹ thì uống nó đi”

Chương 191

Chương 191

“Đây là cái gì?” Thờì Sách hỏi.

Long Thầm Khang mỉm cười nói: “Đầu danh trạng (*)”

(*) Đầu danh trạng: là một thuật ngữ trong Thủy hử, dùng để chỉ N, làm một số việc để cam kết với một phía, đồng thời cắt đứt khả năng hờ theo phía bên kia.

Thờì Sách bừng tỉnh: “Thì ra đây là thuốc độc mà những ông chủ lớn kia đã uống”

Long Thầm Khang phủ nhận: “Không, còn độc hơn so với thuốc độc đó. Đây thật sự là loại độc chết người, hơn nữa... hơn nữa, quan trọng nhất là cô học sinh yêu quý.

đó của tôi không giải được”

“Thật đúng là Đầu danh trạng” Thờì Sách cười khò.

Anh ta lại hỏi: “Tôi muốn biết nếu tôi không uống thì sao?”

Long Thầm Khang cười to ha ha.

Cười xong, anh ta chỉ vào đồn cảnh sát, nói: “Còn đang đứng ở cửa, rất tiện. Có điều, tôi muốn nói anh biết, nếu như anh lại bước vào thì thứ trộm được có thể sẽ không chỉ là một cái đồng hồ vàng. Tôi nghĩ sẽ là một cái đã đủ khiến anh ngồi tù”

Uầy hiếp, uy hiếp trắng trợn.

Đầu tiên, Long Thầm Khang lôi kéo Thờì Sách, dùng tấm ảnh Trình Uyên vui vẻ dạo phố khi cậu ta vào tù để khiến Sự kiêu ngạo không thể đánh mất cậu ta nảy sinh cảm hận đối với Trình Uyên. Sau đó, Long Thầm Khang lại dùng danh nghĩa hiếu thảo đồng ý sẽ giúp mẹ cậu ta chữa bệnh, còn hứa sẽ lo tiền bạc.

Mà mục đích của tất cả chuyện này là khiến Thời Sách uống xong ly rượu này rồi làm việc cho anh ta.

Nếu Thời Sách không uống thì thật ngại quá, lúc trước cậu ta vào đó thế nào thì Long Thâm Khang sẽ khiến cậu ta vào đó lần nữa, hơn nữa lần này thì cậu ta sẽ rất khó trở ra.

“Nghĩ tới người mẹ điên không ai chăm sóc của anh đi”

Long Thâm Khang nhắc nhở.

Đúng vậy. Nếu Thời Sách vào tù thì mẹ cậu ta phải làm Sao đây?

“Trước nay trung hiếu không lưỡng toàn” Long Thâm Khang chỉ đồn cảnh sát, hỏi: “Anh chọn trung thành?”

Lại đóng đưa ly rượu vang đỏ trong tay: “Hay chọn hiếu?”

Thời Sách im lặng một hồi.

Cậu ta cười buồn, thấp giọng nói: “Tôi chỉ là một người dân tinh lẻ. Chọn trung thành, tôi chưa vĩ đại đến thế”

Cậu ta vừa nói vừa cầm lấy ly rượu vang đỏ trong tay Long Thâm Khang, rất trịnh trọng nói: “Mong anh giữ lời”

Long Thâm Khang mỉm cười, gật đầu: “Đương nhiên giữ lời”

“Tốt”

Nói xong, Thời Sách bỗng ngừng đầu uống ly rượu kia, sau đó nhanh nhẹn mở cửa xuống xe, đập mạnh ly rượu xuống đất, mảnh vỡ bắn tung tóe xung quanh.

“Long Thâm Khanh, anh nghe đây, tôi có thể uống rượu của anh, nhưng anh đừng mơ tôi sẽ giúp anh đối phó Trình Uyên” Thời Sách lớn tiếng nói với Long Thâm Khang.

Nghe vậy, vẻ mặt Long Thâm Khang nhanh chóng thay đổi.

Thời Sách nói: “Đúng, ban đầu tôi đi với Trình Uyên là vì tiền của anh ấy để anh ấy giúp mẹ tôi chữa bệnh, để anh ấy cho tôi một căn nhà lớn. Nhưng bây giờ thì không như: vậy.

“Mặc dù bây giờ anh có cho tôi nhiều tiền hơn nữa, hứa sẽ chữa khỏi bệnh cho mẹ tôi, để tôi ở căn nhà tốt hơn thì đều vô dụng”

“Bởi vì anh không bằng anh ấy!”

Vẻ mặt của Long Thâm Khang đang ngồi trong xe cực kỳ âm u, anh ta lạnh lùng hỏi: “Tôi không bằng anh ta chỗ nào?”

Thời Sách chỉ vào trái tim của mình, nói: “Ở chỗ này của Tôi”

“Ở trong lòng tôi, anh mãi mãi không bằng anh ấy. Bởi vì, anh ấy là người chủ đầu tiên xem tôi như con người, anh ấy xem tôi như anh em, xem tôi là một người sẽ thành nhân vật lớn trong tương lai. Còn anh... Muốn tôi làm việc cho anh, giúp anh phản bội một người xem tôi như người, lại còn muốn sử dụng rượu độc để khống chế tôi”

“Thật ra không chỉ có tôi mà mọi người đều bị anh khống chế như nhau. Không ai xem anh như bạn bè, càng không có người cùng một lòng với anh. Bọn họ chỉ sẽ hận anh hơn thôi!”

Long Thâm Khang cười mỉa: “Nhưng anh đã uống rượu của tôi, nếu không có thuốc giải của tôi thì anh sẽ chết”

Thời Sách giơ ngón giữa với anh ta, sau đó xoay người bỏ đi, không quay đầu lại.

Nhìn bước đi kiên định và bóng dáng có chút khom xuống của Thời Sách trong bóng đêm, Long Thâm Khang hơi ngẩn ra. Anh ta dường như cảm thấy đèn đuốc xung quanh có vẻ đều ảm đạm hơn rất nhiều so với người này.

“Chúng tôi là những người nhỏ bé, thấp kém, là đám dân tỉnh lẻ không được xem trọng nhất. Tôi đã từng sống tạm bợ như một con chuột qua đường”

“Thật ra, người như chúng tôi không có quá nhiều yêu cầu, ăn no mặc ấm, một chút quan tâm đã đủ lấp đầy sự tự ti của chúng tôi”

“Anh ấy khiến tôi cảm thấy mình như một người, anh lại vẫn xem tôi như một con chó”

“Tôi nghĩ, nếu mẹ tôi biết thì cũng sẽ không vui.”

Trong đêm tối, Thời Sách dần dần thẳng lưng, từ từ ngẩng đầu, đôi mắt ti hí cũng trở nên sáng ngời.

Lúc này, cậu ta dùng tính mạng để đổi lấy kiêu ngạo.

Có lẽ cả đời Long Thâm Khang cũng sẽ không hiểu sự kiêu ngạo này, bởi vì sự kiêu ngạo của anh ta đã bị chính anh ta chôn vào mộ di vật.

“Fuck!”

Long Thâm Khang đâm vào tay lái, hét lên với bóng lưng Thời Sách: “Đồ ngu, các người đều là đồ ngu. Mọi người trên đời này đều vậy hết”

Đạo phố xong thì trời đã tối, Trình Uyên mời Bạch An Tương và Lý Nam Địch ăn tối xong thì Lý Nam Địch mới tạm biệt họ.

Thật ra, Lý Nam Địch đã muốn về rất nhiều lần. Cô ta nói với Trình Uyên mình cũng tự cảm thấy bóng đèn như: mình thật sự rất chói mắt.

Trình Uyên lại lắc đầu nói: Hiện tại An Tương không quen tôi, còn cảnh giác với tôi. Nếu như tôi ở riêng với cô ấy thì cô ấy cũng sẽ không thoải mái.

Nhưng như đã nói, dù sao cũng phải để hai người họ có thời gian ở riêng với nhau.

Giống như bây giờ, Lý Nam Địch cũng không thể ăn xong rồi lại đi theo họ cùng về nhà ngủ.

Sau khi ngồi xuống xe, Bạch An Tương lại khôi phục dáng vẻ nhút nhát lúc trước. Cô ngồi thẳng vào ghế sau khiến tâm trạng Trình Uyên có chút mất mát.

“Chiều nay vui không?” Trình Uyên hỏi.

Bạch An Tương gật nhẹ, nhìn chăm chăm mũi chân của mình.

Trình Uyên ngồi phía trước không thấy cô gật đầu, thấy Bạch An Tương mãi không trả lời còn tưởng cô lại ngất xỉu, chột cẳng thẳng quay đầu lại.

Có lẽ vì động tác của anh quá mạnh khiến Bạch An Tương giật mình, cô vội vàng ôm chiếc túi mới mua vào lòng, vội la lên: “Vui về vui về..”

Này...

Trình Uyên tức khắc dờ khóc dờ cười. Như vậy thì có chỗ nào giống như vui vẻ chứ, rõ ràng là bị anh dọa bắt buộc.

nói vui.

“Không không không. An Tương, em nghe anh nói. Em phải tin tưởng anh. Anh là người không có khả năng tổn thương em nhất trên đời này” Trình Uyên thành khẩn nói.

Bạch An Tương lén liếc nhìn anh, sau đó yên lặng gật đầu. Nhưng cô dường như nhớ tới sự xấu hổ lúc nãy, vì vậy vội nói : “Ừ”

Trình Uyên rất bất đắc dĩ.

Sau khi về nhà, Bạch An Tương nhanh chóng trốn vào.

phòng mình. Trình Uyên đứng trong phòng khách, ngẩng đầu nhìn cánh cửa đã đóng kín trên lầu, trong lòng hết sức phức tạp.

Anh gọi điện thoại cho Vương Tử Yên, nói: “Gửi cho tôi tài liệu của buổi đấu giá ngày mai”

Rất nhanh, Vương Tử Yên đã gửi tài liệu qua mail cho Trình Uyên.

Ngày mai là buổi đấu giá của khu công viên ở ngoại ô phía Đông. Thật ra đây là một buổi đấu giá quy mô lớn, mà khu công viên ở ngoại ô phía Đông chỉ là một trong số những thứ đấu giá mà thôi. Nhưng hiện nay, Tuấn Phong muốn tiếp tục phát triển xây dựng thì nhất định phải lấy được khu đất đó, nếu không Vịnh Ánh Trăng sẽ bị tách ra.

Như vậy, Vịnh Ánh Trăng sẽ không hình thành được quy mô.

Trình Uyên tra cứu vài thứ được bán đấu giá ngày mai một lúc, tập trung nhớ kỹ một số thứ anh cảm thấy hứng thú.

Hai tiếng sau, Trình Uyên cảm thấy hơi mỏi mắt, đi tới phòng vệ sinh ở tầng hai rửa mặt.

Xong việc, ra khỏi phòng vệ sinh thì chợt nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng của Bạch An Tương.

“Ồ, An Tương còn chưa ngủ à?”

Trình Uyên ngẩng ra, cẩn thận đi tới trước cửa phòng Bạch An Tương, len lén mở cửa hé ra.

Sau đó, anh nhìn thấy cảnh khiến anh không có cách nào bình tĩnh.

Bạch An Tương đứng trước giường, không mặc gì trên người.

Chương 192

Chương 192

Hôm nay đi dạo phố mua rất nhiều quần áo cho Bạch An Tương. Lúc đó Trình Uyên hỏi cô thích gì, cô thẹn thùng không chịu nói nên Lý Nam Địch cứ dựa theo sở thích của mình mà chọn vài bộ cho cô.

Hơn nửa đêm không ngủ được, Bạch An Tương đai mặc thử từng bộ quần áo. HP “Ồ ờ Lúc Trình Uyên lặng lẽ mở cửa thì đúng lúc cô vừa cởi đồ, còn chưa kịp mặc bộ tiếp theo.

‘Yết hầu chuyển động, Trình Uyên không nhịn được nuốt nước bọt.

Bạch An Tương hoàn toàn chú ý vào gương. Cô mặc vào.

quần áo mới, xoay tròn trước gương, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Trong lòng Trình Uyên cũng đang mỉm cười, sau đó lặng lẽ đóng cửa.

Bạch An Tương mất trí nhớ, tình cảm cũng xảy ra thay đổi, biến thành nhát gan dễ thẹn thùng. Anh không đành lòng quấy rầy nhã hứng của cô.

Nhớ tới Bạch An Tương của hai năm trước lạnh lùng nói với mình: Nếu anh dám đụng vào tôi thì tôi thà chết. Nhớ tới Bạch An Tương vì Trình Uyên xoay sở tiền mua nhà mà cãi nhau với mẹ cô.

Trình Uyên không khỏi cảm khái muôn vàn, trong lòng cũng hết sức phức tạp.

“Ít nhất thì hiện tại em vui vẻ” Trình Uyên nhẹ giọng nói.

Trình Uyên quay về phòng cho khách, vừa định chuẩn bị ngủ thì điện thoại bỗng vang lên. Anh lấy điện thoại ra nhìn, thấy Thời Sách gọi tới thì không khỏi giật mình.

“Cậu làm sao để ra ngoài?” Anh gấp gấp hỏi.

Trình Uyên biết với bản lĩnh của Thời Sách thì mở khóa chỉ như trò chơi. Anh rất lo cậu ta trốn ra, nếu vậy thì hậu quả khó lường. Dù sau này Trình Uyên có lòng cứu cậu ta thì cũng vô dụng.

“He he... Yên tâm đi anh, tôi được thả ra” Bên kia điện thoại, Thời Sách cười đùa nói.

Từ lần trước Trình Uyên không cho Thời Sách gọi anh là sếp thì cậu ta vẫn luôn gọi Trình Uyên là anh.

“Được thả ra?”

“Ừ, lương tâm Long Thâm Khang trời dậy nên thả tôi ra”

Nghe vậy, Trình Uyên nghĩ ngợi.

Lương tâm Long Thâm Khang sẽ trời dậy? Nhìn vào việc anh ta dùng độc để khống chế nhiều ông chủ công ty như vậy thì người này nhìn sao cũng không giống như một người sẽ nhân từ nương tay.

“Tôi tin cậu cái quỷ” Trình Uyên cười máng.

“He he” Giọng điệu của Thời Sách vẫn nghịch ngợm như trước: “Anh, tôi xin anh một chuyện”

“Ồ, nói đi” Trình Uyên đáp lời.

“Nếu... Tôi chỉ nói nếu thôi anh, nếu tôi xảy ra chuyện thì mẹ tôi... nhờ cả vào anh” Thời Sách nói dứt quãng.

Tuy giọng điệu của cậu ta có vẻ hơi cợt nhả, nhưng Trình Uyên lại nhận ra ý khác trong lời của cậu ta.

Trình Uyên không khỏi nhíu mày, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không, anh, anh đừng nhạy cảm như vậy” Thời Sách cười nói: “Tôi chỉ ví dụ thôi. Được rồi, tôi không sao, cúp trước đây”

“Ừ *Ồ, phải rồi anh, bên phía Long Thâm Khang đã phát hiện ra tôi, tôi tạm không theo dõi anh ta nữa”

“Ừ, cậu về nhà với mẹ cậu trước đi”

-.

“Được”

Sau khi cúp điện thoại, Trình Uyên luôn cảm thấy có chỗ không đúng. Bình thường Thời Sách không nói nhiều như vậy, hơn nữa... hình như cậu ta còn có ý khác trong lời nói, giống như từ biệt.

Trình Uyên không biết đã xảy ra chuyện gì, định chờ có thời gian thì hỏi Thời Sách, vì vậy cũng không suy nghĩ nhiều.

Mà lúc này, trong một biệt thự khác ở thành phố Tân Dương.

Hai anh em Long Thâm Khang và Long Thâm Vũ đang uống rượu trước một bàn thức ăn ngon.

“Anh Cả, hôm nay tâm trạng anh không thoải mái à”

Long Thâm Vũ dường như đã nhận ra Long Thâm Khang không mấy vui vẻ nên hỏi.

Long Thâm Khang hừ lạnh: “Vốn muốn đoạt tên trộm kia vào tay, làm tan rã nội bộ của Tập đoàn Tuấn Phong của Trình Uyên. Nhưng anh thật không ngờ một tên trộm mà lại có khí phách như vậy”

“Anh ta không đồng ý?” Long Thâm Vũ ngạc nhiên hỏi: “Có phải anh ta không hài lòng với điều kiện mà anh đưa ra không?”

Long Thâm Khang âm trầm nói: “Điều kiện chắc chắn tốt hơn so với hiện tại của anh ta, hơn nữa anh ta còn uống rượu Phượng Hoàng của anh”

“Rượu Phượng Hoàng?” Vẻ mặt Long Thâm Vũ thay đổi rất lớn.

“Hừ, thật sự cho rằng anh dọa anh ta?” Long Thâm Khang cười mỉa: “Không có thuốc giải của anh, anh ta không chống nổi qua ngày mai”

“Nhưng anh à, em nghe nói bên chỗ Trình Uyên có một bác sĩ nữ rất giỏi” Long Thâm Vũ nhắc nhở.

Long Thầm Khang khoát tay: “Lý Nam Địch kia, lúc ở nước ngoài, cô ta là học sinh do anh cầm tay chỉ dạy.

Anh biết khả năng của cô ta đến đâu. Sợ là em đã đánh giá cao cô ta rồi. Loại độc này của anh, cô ta không giải được”

Nghe vậy, Long Thầm Vũ cười nói: “Vẫn là anh Cả có cách”

Long Thầm Khang tiếp tục cười mỉa.

“Ồ, phải rồi anh Cả, hôm nay em đã gặp anh Hai.” Long Thầm Vũ đột nhiên chuyển đề tài.

“Ồ” Long Thầm Khang gật đầu, vẻ mặt thoáng chốc dịu hơn nhiều: “Đạo này em ấy thế nào?”

Long Thầm Vũ cười khỏ nói: “Ở chỗ đó thì còn có thể thế nào? Nhưng anh Cả à, sao anh không tới thăm ba và anh Hai?”

Ánh mắt Long Thầm Khang ngưng lại, anh ta cười khẩy, lắc đầu: “Chờ anh báo thù xong cho họ thì sẽ đến”

Long Thầm Vũ như suy tư gì gật đầu.

Buổi đấu giá trong thành phố Tân Dương vẫn diễn ra đúng hạn.

Mười giờ sáng, trong khách sạn lớn thành phố Tân Dương.

Bảy giờ năm mươi sáng, Trình Uyên lái xe tới Tuấn Phong. Trên đường đi, anh không quên gọi điện báo Vương Tử Yên chuẩn bị tốt t: u đấu giá, tới lúc đó anh sẽ dẫn cô ta và Kim Kiệt đi cùng.

Nhưng vừa chạy xe tới cửa Tập đoàn Tuấn Phong thì đã bị một chiếc xe việt dã ngăn lại.

Lý Ngụy bước xuống xe, nói với Trình Uyên: “Có chuyện này có lẽ anh sẽ cảm thấy hứng thú.”

“Chuyện gì?” Trình Uyên đưa cho Lý Ngụy một điều thuốc.

Lý Ngụy cũng không khách sáo, cầm điều thuốc hít một hơi, sau đó nhét một cái USB vào tay Trình Uyên, cười đó: “Tự xem đi”

Trình Uyên rất nghi hoặc.

Lý Ngụy lại nhỏ giọng nói với anh: “Cẩn thận người bên cạnh cậu”

Ông ấy nói xong thì rời đi.

Trình Uyên tò mò, sau khi tới Tuấn Phong thì tới phòng làm việc của mình trước, mở USB bằng máy tính, phát hiện bên trong chỉ có một đoạn video ngắn.

Đoạn video này là do camera trước đồn cảnh sát quay được.

Trong video, Thời Sách lên xe của Long Thâm Khang, sau đó ngồi trong xe một hồi, trong lúc đó còn thấy cậu ta uống thứ mà Long Thâm Khang đưa.

Sau đó Thời Sách xuống xe, hình như cãi vã vài câu gì đó với Long Thâm Khang. Vì video không có âm thanh nên Trình Uyên không biết họ nói gì.

Nhưng thấy sau đó Long Thâm Khang hình như rất phẫn nộ.

“Lý Ngụy đang nhắc nhở tôi Thời Sách có thể phản bội tôi sao?” Trình Uyên nghi ngờ nói.

Lý Ngụy là một người cương trực công chính, nhưng ông ấy cũng là bạn của Trình Uyên. Trên nguyên tắc chuyện lớn thì ông ấy sẽ không giúp gì Trình Uyên, nhưng chuyện nhỏ mà ông ta có thể nhắc nhở lại không phạm kỷ luật như vậy thì ông ta chắc chắn sẽ nói với Trình Uyên.

Có điều...

Trình Uyên mỉm cười. Anh cảm thấy Lý Ngụy lo quá rồi, vì anh không tin Thời Sách sẽ phản bội mình.

Nhưng nói lại thì tối qua Thời Sách gọi điện cho anh nói những lời đó là có ý gì?

Trình Uyên chợt nghĩ tới gì đó, vội vã phát lại đoạn video.

Khi anh thấy Thời Sách uống sạch thứ Long Thâm Khang đưa lần nữa thì chợt tỉnh ngộ.

Vội vã cầm điện thoại, đứng dậy chạy ra ngoài, vừa chạy vừa gọi điện cho Thời Sách, phát hiện cậu ta đã tắt máy.

Vì vậy, Trình Uyên gọi điện cho Lý Nam Địch.

“Cô đang ở đâu?”

“Tôi còn có thể ở đâu? Nghe lời dặn của anh, đang trên đường đi tới chỗ vợ của anh đây” Lý Nam Địch giễu cợt.

Trình Uyên nghiêm túc nói: “Đừng đi nữa, nói địa chỉ hiện tại của cô đi, tôi lập tức tới đón cô”

Đầu nguồn ra chậm mong các tình yêu thông cảm nhé. Team sẽ up ngay khi có thể. Chúc các tình yêu vui khỏe, nhớ truyen.one và đọc nhiều truyện hay khác trong khi chờ đợi nhé.

Chương 193

Chương 193

Cứu chữa Thờì Sá Trình Uyên đón Lý Nam Địch trên đường, lái xe đi thẳng đến nhà Thờì Sách ở Vịnh Ánh Trăng.

Sau khi lên xe, Lý Nam Địch thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Trình Uyên nên không dám hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Tới thà Thờì Sách, Nhân chuông cửa. W 9 Người mở cửa là Thờì Sách. Cậu ta thấy Trình Uyên đột nhiên chạy tới, không khỏi ngạc nhiên: “Ồ, anh. Sao anh lại tới đây?”

Trình Uyên vừa muốn nói thì chợt nghe thấy một giọng nữ trung niên truyền tới từ phòng khách.

“Sách Sách, ai vậy con?”

Rất rõ ràng, đây là mẹ của Thờì Sách.

Bước vào phòng khách, lần đầu tiên Trình Uyên nhìn thấy người mẹ điên của Thờì Sách, nhưng bây giờ nhìn có vẻ rất bình thường.

Quần áo gọn gàng, đeo kính lão, cầm khăn trong tay, hình như đang dọn dẹp nhà cửa.

Thờì Sách cười nói với mẹ cậu ta: “Mẹ, anh ấy là sếp của con”

Mẹ tìn đi”

ủa Thờì Sách nhìn thấy Trình Uyên, lập tức nhiệt ị da, đây là sếp à, nhìn qua thật trẻ. Mau mời vào Trình Uyên gật đầu cười với mẹ Thờì Sách, nói: “Dì ơi, cháu có chút việc tìm Thờì Sách”

Mẹ Thờì Sách bỏ khăn xuống, lau tay vào tạp dề, cười nói: “Được, các cháu nói đi, dì đi ra ngoài mua đồ ăn, trưa nay ở nhà ăn đi”

Trình Uyên chỉ cười không đáp, đợi mẹ Thời Sách vừa đi thì Thời Sách khó hiểu hỏi: “Anh, hôm nay không phải ngày đấu giá sao? Sao anh chưa đi?”

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Trình Uyên từ từ biến mất.

Chợt tát một cái lên mặt Thời Sách, khiến cậu ta ngã lã.

Thời Sách ngó ra.

Lý Nam Địch cũng ngơ ngác.

Trình Uyên chỉ vào mặt Thời Sách, nổi giận quát lớn: “Cmn, cậu có bản lĩnh rồi phải không? Xem ông đây là người nào hả? Ở trong lòng cậu, tôi vô dụng như vậy sao?”

Thời Sách hết sức ngạc nhiên.

“Có phải cậu muốn khiến tôi nhớ cậu cả đời, nợ cậu cả đời không?”

“Cậu muốn dùng ân tình này để đổi lấy sự chăm sóc của tôi đối với mẹ cậu sao?”

Trình Uyên nắm cổ áo Thời Sách, cả giận nói: “Tôi nói cho cậu biết, không thể nào. Nếu cậu chết cmn thì tôi sẽ không nhớ cậu, sẽ không cảm thấy mình nợ cậu gì cả, biết không?”

Thời Sách cúi gằm đầu, không dám nói lời nào.

Có một số chuyện không nói rõ được.

Giống như tình hình hiện tại, Thời Sách không dám nói chuyện bị trúng độc với Trình Uyên. Thậm chí cậu ta còn không dám nói với Trình Uyên mình đã từng ngồi lên xe của Long Thâm Khang.

Bởi vì một khi như vậy, Trình Uyên sẽ nghi ngờ. Một khi Trình Uyên nghi ngờ, vậy thì dù cậu ta có cố gắng hơn nữa, giải thích thế nào thì cũng sẽ không xóa bỏ được: sự ngăn cách giữa họ.

Mà cuối cùng sẽ dẫn đến, Thời Sách vẫn là Thời Sách của hiện tại, sẽ không trở thành nhân vật lớn gì cả.

“Anh đã cho tôi hy vọng không nên có” Thời Sách trầm giọng nói: “Tôi đã từng ảo tưởng vô số lần những lời anh nói, ảo

tưởng vô số lần rằng mình trở thành một nhân vật lớn ngang đầu ưỡn ngực. Tôi biết rõ không nên nghĩ nhưng vẫn nghĩ tới vô số lần”

“Tôi thậm chí đã thấy mình của sau này. Tôi không muốn để ảo tưởng này trở thành bọt biển”

“Có hy vọng rồi, tôi không muốn trở lại như trước”

Trình Uyên giật run môi, nghiến răng nghiến lợi nói: “Thu hồi sự kiêu ngạo giả dối của cậu đi. Có cmn gì có thể quan trọng hơn so với tính mạng?”

“Thời Sách, cậu nghe kỹ cho tôi, nếu lúc trước tôi chọn dùng cậu, còn thật sự đối đãi với cậu như anh em thì tôi sẽ không nghi ngờ anh em của mình. Bởi vì tôi thật sự muốn tốt cho cậu, cho nên tôi biết rõ cậu không phải không biết”

Nói xong, anh buông ra cổ áo Thời Sách, đẩy cậu ta xuống ghé sofa, lớn tiếng nói với Lý Nam Địch: “Giải độc cho cậu ta”

Trình Uyên đột nhiên hét lên với Lý Nam Địch khiến cô ta cũng giật mình.

“Này, anh làm cho rõ, tôi không phải người hầu của anh, anh dựa vào cái gì mà nói chuyện với tôi với giọng điệu ra lệnh này?” Lý Nam Địch đứng yên, ngược lại châm chọc nói.

Cô ta nghĩ, tôi đã chọc ai chứ, tự nhiên anh lại hét lên với tôi?

Thật ra, Trình Uyên cũng bị chọc tức, lồng ngực phập.

phồng kịch liệt, khí huyết dâng lên, xém chút ngất xỉu.

Cũng may, anh không chế được.

Tự biết mình hơi nặng lời với Lý Nam Địch, Trình Uyên không khỏi cười gượng: “Bà cô à, cô cũng đừng gây rối nữa, cô biết tôi không phải đang tức giận với cô mà”

Lý Nam Địch đương nhiên biết, không khỏi trợn trắng mắt nhìn Trình Uyên, sau đó tới trước mặt Thời Sách, bắt mạch cho cậu ta.

Sau khi chẩn đoán bệnh, Lý Nam Địch nhú mày.

“Sao rồi?” Trình Uyên hỏi.

Lý Nam Địch mím môi: “Xem ra Long Thầm Khang đã biết tôi làm việc cho anh”

“Sao lại nói vậy?”

“Tôi chưa từng gặp loại độc này, rất mạnh. Nếu chữa trị trễ thì e rằng không quá hai ngày lục phủ ngũ tạng của Thời Sách sẽ bị đốt hu”

“Vậy làm sao đây?” Vẻ mặt Trình Uyên nháy mắt thay đổi.

Lý Nam Địch lại chột cười khẽ, nói: “Cũng may, anh ta chỉ biết tôi là học sinh Tây y của anh ta nhưng lại không biết tôi giỏi nhất là Đông y”

“Cô Hai đã từng dạy tôi cách đốt lửa trên người để giải độc, hẳn là sẽ chữa trị được độc tố trong cơ thể anh ta.

Nhưng bây giờ tôi cần chuẩn bị công cụ, vì vậy tôi sẽ dùng cách châm cứu điểm huyết để khống chế sự lây lan của độc tố trong cơ thể anh ta trước”

Lý Nam Địch vừa nói vừa lấy ra túi kim châm từ trong lòng.

Thấy dáng vẻ trù liệu kỹ càng của cô ta, Trình Uyên không khỏi nghĩ đến: “Cái giải độc gì đó mà cô nói này có thể loại trừ độc tố trong cơ thể tôi hay không?”

Lý Nam Địch ra lệnh cho Thời Sách: “Cởi áo ra”

Thời Sách tức khắc đổ mặt.

Trình Uyên tức giận gõ đầu cậu ta: “Nghĩ gì vậy? Suy nghĩ đang hoang đi, người đẹp bác sĩ của chúng ta là đang chữa bệnh cho cậu”

Lý Nam Địch trợn mắt nhìn Trình Uyên, không vui nói: “Độc của anh thì không được. Độc của anh lẫn vào trong máu, lúc chảy theo máu thì đã hòa làm một với máu, tôi không phân biệt được.”

Nghe vậy, Trình Uyên có chút thất vọng thở dài.

Anh biết cơ thể mình càng ngày càng suy yếu. Cứ tiếp tục tình trạng này thì không quá hai năm anh sẽ toi mất.

Đây cũng là lý do Trình Uyên không vội muốn Bạch An Tương khôi phục trí nhớ.

Anh sợ chờ tới khi anh mất thật thì cô sẽ nhớ lại mà đau khổ khôn nguôi.

Đôi với suy nghĩ ngu xuẩn này của anh, không ai hiểu anh, hơn nữa còn có một số người cho rằng anh rất ngu ngốc.

Mãi tới một ngày, người đó nói chân tướng với Bạch An Tương, nói: “Yêu chính là thuần khiết không vụ lợi, nó chỉ bị những người phạm tục chúng ta vấy bẩn, khiến trong quá trình phát triển của nó tràn đầy mùi hôi thối của lợi ích”

“Chúng ta đều khát vọng được yêu, cho nên đi yêu.

Chúng ta mong nỗ lực của mình có thể được báo đáp, cho nên đi yêu”

“Mà tình yêu của Trình Uyên dành cho cô thật sự là không chút vụ lợi.”

“Anh ấy nói, anh ấy rất kiêu ngạo vì mình đã từng điên cuồng như vậy, bất chấp tất cả yêu một người.”

Khi đó, Bạch An Tương gào khóc sụt sướt.

Đương nhiên, đây là sau đó, tạm thời không đề cập tới.

Lúc này, sau khi Lý Nam Địch giúp Thờì Sách khống chế độc tố thì cậu ta đột nhiên hỏi: “Anh, anh còn đi tới buổi đấu giá không?”

“Đương nhiên đi rồi” Trình Uyên nói.

“Nhưng... nhưng bây giờ đã mười giờ rồi” Thờì Sách nhìn đồng hồ, vội la lên.

Nghe vậy, Trình Uyên hoảng sợ.

Không nói gì mà xoay người chạy.

Lý Nam Địch đi theo Trình Uyên tới, Trình Uyên đi thì cô ta cũng không thể nào ở lại một mình một phòng với Thờì Sách. Vì vậy, cô ta dặn Thờì Sách đừng vận động mạnh xong thì cũng chạy ra ngoài.

Trong khi chờ ra chương mới team xin giới thiệu một bộ truyện hay tương tự Chế Tạo Hào Môn (truyện được cập nhật nhanh mỗi ngày 5 đến 6 chương dài) đến các bạn trong lúc chờ ra chương mới nhé. Chúc cả nhà vui khỏe!

Chương 194

Chương 194

Vội vàng mở cửa, xem chút nữa đụng vào mẹ của Thời Sách.

Thấy mẹ Thời Sách, Trình Uyên giật mình kêu lên: “D...dì?”

Mẹ Thời Sách có vẻ rất mất tự nhiên, bà ấy lúng túng cười nói: “Dì vừa mua thức ăn về. À, hai cháu ăn cơm rồi đi”

“Không được rồi dì, chúng cháu còn có việc”

Trình Uyên từ chối ý tốt của mẹ Thời Sách, vội vã xuống lầu. Lý Nam Địch cũng vội xuống theo, nhỏ giọng nói: “Không phải đi đi mua thức ăn à? Sao không thấy dì cầm theo thức ăn?”

“Suyt”

Mẹ Thời Sách nhìn Trình Uyên và Lý Nam Địch đi khỏi hành lang, lộ ra một nụ cười vui mừng.

Về đến nhà, Thời Sách đang mặc quần áo.

Lúc này Lý Nam Địch châm cho cậu ta nên cậu ta cởi quần áo.

Thấy mẹ vào, Thời Sách gục đầu, thấp giọng nói: “Mẹ, mẹ nghe hết rồi à?”

Mẹ Thời Sách nhìn con trai với ánh mắt dịu dàng, ngồi xuống cạnh cậu ta, nói: “Con trai, tuy mẹ không biết các con đang nói gì nhưng mẹ biết rõ người sắp này của con tốt. Cậu ấy thật sự đối xử với con như anh em”

Thời Sách bỗng nhiên rất muốn khóc.

Cảm động là vì những lời này được nói ra từ mẹ cậu ta.

Mỗi người mẹ trên đời đều thật lòng mong con trai của mình sống tốt.

Mặc dù bà ấy có lúc điên nhưng lúc khỏe thì không khác gì người bình thường.

“Dạ, con biết” Thời Sách gật đầu.

Mẹ Thời Sách nói: “Cho dù là lúc nào thì việc quan trọng nhất của một người là chọn đúng người.”

“Dạ”

“Ví dụ như ba con, ba con đã chọn sai người, đi sửa tường với một tên thô bạo, cuối cùng...”

“Dạ, dạ? Mẹ, không phải mẹ nói ba chết vì tai nạn giao.

thông sao?” Thời Sách bỗng ngạc nhiên hỏi.

Mẹ Thời Sách thở dài: “Không phải, ông ấy đi sửa tường cho người khác mà mệt đến chết.”

“Hả?” Thời Sách kinh hãi.

Mệt đến chết, đây là cái chết tàn nhẫn cỡ nào? Nghĩ tới cái chết thảm thương của ba mình, trong lòng Thời Sách cực kỳ khó chịu.

Cậu ta run giọng hỏi: “Sửa tường gì?”

“Tường thành” Mẹ Thời Sách cũng thở dài: “Tường thành của Vạn lý trường thành, đã có rất nhiều người chết”

“Hả?” Thời Sách ngẩn ra.

Cậu ta chợt nhớ tới hai hôm nay mẹ mình đang xem một bộ phim truyền hình tên “Mạnh Khương Nữ”, không khỏi lộ ra vẻ mặt phức tạp: “Mẹ, tới giờ uống thuốc rồi.”

Trình Uyên sốt ruột nên lái xe rất nhanh. Lý Nam Địch bị dọa đến mức thay đổi sắc mặt, liên tục khuyên Trình Uyên lái chậm chút.

Cuối cùng đã đến khách sạn lớn của thành phố Tân Dương.

Lúc này, bãi đậu xe đã đầy siêu xe. Trình Uyên lái xe dạo.

một vòng ở đó, cuối cùng phát hiện một chỗ đậu, vội vã đỗ xe vào.

Nhưng vừa mới đỗ thì chợt nghe tiếng quát máng của một người phụ nữ.

“Này, anh có mắt hay không? Đây là chỗ đậu của chúng tôi”

Đây là một người phụ nữ cao gầy, khuôn mặt lẳng lơ, mặc một bộ váy đỏ rực ôm sát người, trang điểm xinh đẹp.

Lúc này, cô ta đang đứng ngay đuôi xe Trình Uyên, chống hông chỉ vào xe anh mà mắng.

Sau khi Trình Uyên và Lý Nam Địch xuống xe mới phát hiện có một chiếc Cayenne dừng phía sau họ, nhìn hướng đầu xe thì có vẻ như cũng muốn đậu vào chỗ này.

Trình Uyên không có thời gian, hoàn toàn không muốn để ý cô ta. Anh kéo Lý Nam Địch đang muốn tranh cãi với người phụ nữ kia lại, nói: “Đừng gây chuyện, chúng ta vào nhanh đi, không có thời gian rồi”

Lý Nam Địch hung ác trợn trắng mắt nhìn người phụ nữ lẳng lơ kia, đi theo Trình Uyên vào trong.

“Đứng lại” Người phụ nữ lẳng lơ rõ ràng không bỏ qua, cô ta la lớn phía sau Trình Uyên và Lý Nam Địch: “Lấy xe ra cho bà đây, nếu không bà đây sẽ gọi người tới đập nát xe của anh”

“Tùy ý” Trình Uyên quay đầu lại, không chút để ý.

Quả thật, đối với Trình Uyên thì một chiếc xe không đáng giá chút nào so với buổi đấu giá này.

“Anh!” Người phụ nữ tức đến đỏ mặt.

Cô ta nói với bảo vệ cửa: “Bảo vệ, ngăn hai người lại cho tôi”

Bảo vệ quay đầu nhìn người phụ nữ lẳng lơ lái Cayenne rồi nhìn Trình Uyên và Lý Nam Địch ăn mặc rất qua loa, trong lòng tức khác cân nhắc lợi và hại.

Hai người bảo vệ vội vàng ngăn Trình Uyên và Lý Nam Địch lại.

Trình Uyên nhíu mày nói: “Tôi rất vội, nếu bỏ lỡ buổi đấu giá trong đó thì hậu quả rất nghiêm trọng.”

“Hơ hơ hơ, còn buổi đấu giá!” Người phụ nữ lảng lơ lắc vòng eo con kiến của cô ta đi tới trước mặt Trình Uyên, cười khẩy nói: “Anh lái một chiếc Audi nát mà còn dám tới tham gia buổi đấu giá thế này? Biết đây là chỗ nào không hả đồ nhà quê?”

Bảo vệ cũng vội hòa theo: “Anh em, anh đi nhầm chỗ rồi.

Đây là buổi đấu giá thứ gì cũng hơn mười triệu, thậm chí hơn trăm triệu. Anh như vậy... Chậc, đừng tẩu hải nữa”

Lý Nam Địch khiếp sợ.

Cô ta nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của người phụ nữ lảng lơ kia rồi nhìn về mặt nịnh nọt của bảo vệ, trong mắt không

khỏi hiện lên vẻ kỳ lạ.

Mấy người này, vậy mà lại nói Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong là đồ quê mùa...

“Ồn ào chuyện gì vậy?” Lúc này, một người đàn ông trẻ bước ra từ bên trong.

Vừa nhìn đã biết người đàn ông trẻ này là một cậu ấm, mặt mày tô son trát phấn. Anh ta đi lại nhìn người phụ nữ lảng lơ, không khỏi trách cứ: “Sao bây giờ cô mới tới?”

Người phụ nữ lảng lơ cũng không vui: “Không phải em đi chọn quà cho chú Mạnh sao?”

“Quà đâu?” Cậu ấm thấy hai tay cô ta trống trơn thì hỏi.

Người phụ nữ lảng lơ chỉ chiếc Cayenne của mình, bỗng nhiên âm ức chỉ Trình Uyên, nói: “Mạnh Đại Tiền, anh xem, người này cướp chỗ đậu xe của em”

Cậu ấm tên Mạnh Đại Tiền nghe vậy, lập tức nhíu mày, quay đầu nhìn Trình Uyên: “Ha ha, được lắm người anh em. Cướp đồ của phụ nữ, rất có bản lĩnh”

Trình Uyên mặc kệ anh ta, lần thứ hai nói với bảo vệ “Anh tót nhất mau tránh ra cho tôi, nếu không anh sẽ rất hối hận đấy”

Bảo vệ rõ ràng quen Mạnh Đại Tiền, thấy anh ta đi ra làm chỗ dựa cho người phụ nữ thì đâu còn sợ đắc tội Trình Uyên. Gã ta

dường như nghĩ bây giờ chính là cơ hội tốt để nịnh bợ Mạnh Đại Tiền, một khi được anh ta thích...

Hê hê...

“Đừng dọa tôi. Nếu tôi làm bảo vệ ở đây thì chắc chắn sẽ bảo vệ chính nghĩa. Không sai, cậu Mạnh, tôi làm chứng, chỗ đậu xe này là do anh ta cướp của người đẹp đây”

“Này, các người có nói lý không?” Không đợi Trình Uyên nói thì Lý Nam Địch đã không để yên trước. Cô ta vờ như rất tức giận, nói: “Đó là chỗ đậu xe công cộng, mọi người đều có thể dùng, dựa vào đâu mà nói là của các người?”

Còn đòi đập xe của chúng tôi, các người đập thử xem?”

Trình Uyên nhú mào liếc nhìn Lý Nam Địch, Lý Nam Địch cũng liếc nhìn lại anh.

Lúc nhìn Trình Uyên thì Lý Nam Địch còn rất nghịch ngợm chớp mắt với anh.

Trình Uyên thầm than, quả nhiên là một người phụ nữ bụng dạ thâm sâu.

Người khác không biết Trình Uyên là ai nhưng Lý Nam Địch thì biết, cô ta là đang dựng thêm chuyện.

Lúc Lý Nam Địch nói, Mạnh Đại Tiền cũng nhìn về phía cô ta, đột nhiên mở to hai mắt.

Lý Nam Địch cũng đẹp không kém Bạch An Trương, đẹp.

hơn nhiều so với người phụ nữ lẳng lơ kia.

Mạnh Đại Tiền bỗng chốc ngơ ngẩn, cổ họng di chuyển, không biết đang suy nghĩ gì.

Người phụ nữ lẳng lơ cũng đã nhìn ra, đi tới néo mạnh Mạnh Đại Tiền, tức giận nói: “Mạnh Đại Tiền, anh có ý gì hả?”

“Không... không có ý gì.” Mạnh Đại Tiền bưng tỉnh, sau đó về mặt trầm xuống, quay đầu nói với Trình Uyên: “Ở thành phố Tân Dương chưa ai dám cướp đồ từ chỗ người phụ nữ của Mạnh Đại Tiền tôi đây”

Lời này là nói cho Trình Uyên nghe nhưng ánh mắt của anh ta lại liếc sang Lý Nam Địch.

Trình Uyên liếc nhìn anh ta, đột nhiên cười hỏi: “Mạnh Đại Tiên? Anh là con trai của Mạnh Châu?”

Truyện ra chậm mong các tình yêu thông cảm. Team xin giới thiệu truyện hay khác trong khi chờ chương mới, truyện Rể Quý Trời Cho vừa ra nhiều lại hay. Chúc các bạn luôn vui khỏe.

Chương 195

Chương 195

Trình Uyên đã sớm nhớ kỹ tư liệu của sáu công ty liên hợp ngăn chặn Tập đoàn Tuấn Phong lúc trước.

Mạnh Châu là chủ tịch của Thương mại Đông Hòa. Ông ta có một người vợ, một người tình và một đứa con trai.

Con trai ông ta tên Mạnh Đại Tiền, ý mình có mấy đồng tiền còm nên thường ra vào chốn nam nữ, rất có tiếng tăm ở hộp đêm.

Cho nên khi nghe người phụ nữ lẳng lơ kia gọi anh ta là Mạnh Đại Tiền thì Trình Uyên liền biết anh ta là con trai của Mạnh Châu.

Mà đối với việc Trình Uyên biết anh ta là con trai Mạnh Châu, Mạnh Đại Tiền không hề bất ngờ. Dù sao anh ta cũng được xưng là hoàng tử nhỏ vùng tiền như rác ở hộp đêm.

Mạnh Đại Tiền cười khẩy: “Nếu biết thân phận của tôi thì còn không mau khấu đầu xin lỗi bạn tôi.”

Người phụ nữ lẳng lơ nhún mạnh: “Bạn gái”

Bảo vệ cũng nói giúp: “Người trẻ tuổi, nghe tôi khuyên một câu, anh vốn không cùng đẳng cấp với cậu Mạnh.

Bây giờ mau xin lỗi cậu Mạnh đi, không chừng cậu Mạnh sẽ không trách tội anh”

Còn không cùng đẳng cấp?

Lý Nam Địch âm thầm gật đầu đồng ý, cảm thấy những lời này của bảo vệ có lý. Dù sao Trình Uyên là chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong, Thương mại Đông Hòa cũng.

hoàn toàn không có cách nào so với Tuấn Phong, huống chi anh ta cũng chỉ là con trai của Chủ tịch Thương mại Đông Hòa.

Trình Uyên nở nụ cười.

Vốn dĩ nếu đổi thành lời của người khác, ví dụ như con trai con gái của Vương Quân gì đó thì có lẽ Trình Uyên sẽ tỏ rõ thân phận, xóa bỏ hiểu lầm. Nhưng đối với Mạnh Châu...

Thương mại Đông Hòa đã từng có một lần nguy cơ, chủ tịch cũ của Tuấn Phong, cũng chính là mẹ của Trình Uyên đã từng trợ giúp, ra tay giúp đỡ Mạnh Châu xoay chuyển tình thế.

Nhưng bây giờ Thương mại Đông Hòa lại quay đầu súng tới lầy oán trả ơn. Trình Uyên không cần biết Mạnh Châu có trúng độc của Long Thâm Khanh hay không, anh không muốn cứ như vậy bỏ qua sự “báo đáp” này của ông ta.

Cho nên, anh không muốn giải thích gì với Mạnh Đại Tiền.

Trình Uyên hỏi bảo vệ: “Không biết anh có từng nghe qua có chiêu từ trên trời giáng xuống?”

Bảo vệ sững sốt khi nghe Trình Uyên hỏi, trong đầu lập tức dần xuất hiện thắc mắc: Ồ, câu này quen quá.

Đúng lúc này, trong đầu Trình Uyên lại xuất hiện những gì Bạch Long từng dạy: Yết hầu, sau ót, hàm dưới, cổ, chỗ gần huyết Thái Dương và phần dưới...”

“Tôi đi cm anh” Hét to một tiếng.

Trình Uyên giáng một đấm vào phần giáp giữa cổ và hàm dưới của bảo vệ, gãy cả răng.

Không ai ngờ Trình Uyên sẽ đột nhiên ra tay.

Ngay cả Lý Nam Địch cũng không ngờ tới.

Mạnh Đại Tiền và người phụ nữ lẳng lơ thì ngó ra.

Lý Nam Địch cũng trợn mắt há mồm.

Bảo vệ bị Trình Uyên đánh ngã hôn mê luôn.

Người bảo vệ còn lại hình như là người mới, nhìn thấy cảnh này thì ngơ ngẩn.

Nhân cơ hội này, Trình Uyên kéo Lý Nam Địch ngạc nhiên đến ngay người chạy thẳng vào trong.

Hồi lâu sau.

Người phụ nữ lảng lơ mới khôi phục tinh thần, hét lớn: “AI Có người chết, đánh chết người rồi!”

Bảo vệ cũng cuống quýt dùng bộ đàm gọi: “Tổng giám đốc Lý, Tổng giám đốc Lý, có người gây sự xông vào, còn đánh Đại Hồ ngất xỉu. Xin lập tức trợ giúp”

Còn Mạnh Đại Tiền híp mắt, trách cứ người phụ nữ lảng lơ: “Câm miệng, đừng gọi bậy”

Trước mặt mọi người, nếu có người thấy anh ta đường đường là cậu ấm Thương mại Đông Hòa, hoàng tử nhỏ ở quán ăn đêm lại đang đứng cạnh một người nằm trên đất, bị người có tâm vì muốn nổi mà bịa chuyện đăng lên mạng thì tới lúc đó anh ta muốn giải thích cũng không giải thích rõ được.

“Nhưng...” Người phụ nữ lảng lơ chỉ vào cửa, vội nói: “Cứ bỏ qua như vậy?”

Mạnh Đại Tiền cười mỉa, thản nhiên nói: “Cô không biết đạo lý muốn khiến một người chết thì trước tiên phải để anh ta điên cuồng à?”

“Hà?”

“Ha ha. Để anh ta vào thì có sao chứ. Một kẻ nhà quê lái Audi thôi. Đợi lát nữa tôi sẽ làm anh ta xấu hổ bết mặt ngay tại buổi đấu giá, tới lúc đó..” Mạnh Đại Tiền lạnh lùng nói: “Anh ta còn muốn đặt chân ở thành phố Tân Dương?”

Nghe vậy, người phụ nữ lảng lơ tức khắc vui vẻ ra mặt: “Đại Tiền nhà chúng ta là thông minh nhất”

Nói vậy rồi muốn ôm cánh tay Mạnh Đại Tiền.

Nếu bình thường thì Mạnh Đại Tiền tất nhiên sẽ rất hưởng thụ. Nhưng không biết vì sao, hôm nay khi người phụ nữ lảng lơ ôm tay anh ta thì anh ta lại vô thức đẩy cô ta ra.

“Làm gì vậy?”

“Đi đậu xe đi, tôi vào trong chờ cô” Mạnh Đại Tiền nói.

“Được Người phụ nữ lắng lơ ảm ức hờn dỗi một tiếng rồi đi đậu xe.

Nhìn bóng lưng người phụ nữ lắng lơ, Mạnh Đại Tiền đột nhiên cảm thấy buồn nôn. Hiện tại, trong đầu anh ta chỉ toàn là bóng dáng của Lý Nam Địch. Dù trong nơi như vậy mà Lý Nam Địch vẫn mặc đồ jeans, nhưng nhìn sao cũng đều đẹp đoan trang hơn bạn gái anh ta.

“Không ngờ thành phố Tân Dương còn có người đẹp như vậy” Mạnh Đại Tiền nổi tính háo sắc, âm thầm thề: “Chờ xem, chờ tôi xử lý xong tên nhà quê kia thì sẽ tóm cô vào tay. Mẹ nó, tới lúc đó tôi phải làm ba ngày ba đêm”

Sau khi Trình Uyên dẫn Lý Nam Địch xông vào thì cô ta vẫn luôn nhìn chăm chăm mặt anh.

Trình Uyên hỏi: “Trên mặt tôi có gì sao?”

Lý Nam Địch nghi ngờ nói: “Rốt cuộc anh là quái vật gì vậy?”
“Hả?”

“Đường đường là Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong vậy mà lại ra tay với một tên bảo vệ nho nhỏ. Hơn nữa... thân thủ còn rất mạnh mẽ. Sao, có luyện qua à?”

Nghe vậy, Trình Uyên không khỏi cười gượng một tiếng.

Vì trúng độc nên anh thật sự rất suy yếu, vốn dĩ không có nhiều sức lực. Nếu không phải dựa theo kinh nghiệm mà Bạch Long chỉ anh thì chưa biết ai đánh ai đâu.

Đến tầng hai khách sạn, buổi đấu giá đang diễn ra. Ở đây giống như một lễ đường lớn, ghế ngồi đã đầy khách.

Trình Uyên biết những người ngồi đây không giàu thì sang, đều là nhân vật có máu mặt. Anh không cần ra sức tìm thì đã phát hiện Vương Tử Yên lo lắng đứng đợi anh ở cửa.

Đèn đuốc ở đây khá tối, tia laser sáng nhất đầu dành cho MC và vật phẩm mua bán trên sân khấu đấu giá.

Lúc này, MC đang thao thao bất tuyệt bày ra một món đồ, nghe nói là thứ rất có giá trị bảo tồn trong hầm quan thời Tống.

Được Vương Tử Yên dẫn đường, Trình Uyên và Lý Nam Địch ngồi xuống vị trí định trước.

Sau khi ngồi xuống, Vương Tử Yên tò mò liếc nhìn Lý Nam Địch: “Sao cậu cũng tới?”

Lý Nam Địch thản nhiên cười: “Sao cậu có thể tới còn chị đây thì không chứ?”

Vương Tử Yên mắng: “Cái rắm, tớ lớn hơn cậu ba tháng đó”

“Vai vé lớn!” Lý Nam Địch vẫn chiêu cũ.

Vương Tử Yên lười phản ứng cô ta, nói thẳng với Trình Uyên: “Chủ tịch, buổi đấu giá đã diễn ra nửa tiếng, đã đấu giá được bốn món, đây là món thứ năm. Có điều, đến giờ vẫn còn chưa có thứ mà anh thấy hứng thú”

“Vậy thì tốt” Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm, thâm nghĩ cuối cùng cũng tới kịp.

Đúng lúc này, Mạnh Đại Tiền đi vào phòng đấu giá, đi thẳng tới chỗ phía sau đám người Trình Uyên. Anh ta vừa định ngồi xuống thì thấy Trình Uyên, sừng sốt tại chỗ.

Hai bên trái phải của Trình Uyên có hai người đẹp, hơn nữa ai cũng xinh đẹp hơn nhiều so với người bạn gái lẳng lơ kia của anh ta.

ml Ông trời, ông bị mù rồi sao? Mạnh Đại Tiền gào thét trong lòng, thâm nghĩ một kẻ nhà quê mà lại có hai người đẹp như tiên kè kè theo, còn anh ta...

“Đại Tiền, em đậu xe xong rồi. Anh không biết đậu xe mệt đến đâu đâu, em tìm rất lâu..” Lúc này, người phụ nữ lẳng lơ cũng bước vào, nhìn thấy Mạnh Đại Tiền thì vội vàng cười tiến đến.

Mạnh Đại Tiền vô cùng đau đớn. Nhìn bên cạnh tên nhà quê kia, lại nhìn người bên mình...

Đ-m, một giây đã bị đánh vỡ, nháy mắt không cần nữa.

Trong khi chờ chương mới, mình giới thiệu tới các bạn bộ truyện hay, nhiều chương Phú Đại Gia Ở Rẻ. Các bạn thưởng thức nhé. Chúc các bạn luôn vui!

Chương 196

Chương 196

“Thưa quý vị, tin rằng rất nhiều ông chủ sẽ cảm thấy hứng thú với món đồ đấu giá bên dưới. Có câu mọi người đều yêu thích cái đẹp. Món đồ đấu giá này là món quà tốt nhất để tặng vợ, tặng người tình, tặng hồng nhan trí kỷ, thậm chí còn làm quà tặng kết hôn cho con trai mình trong tương lai”

Lúc này, MC trên bục đấu giá đã bắt đầu giới thiệu về món đồ đấu giá. Ngay sau đó, một cô gái xinh đẹp mặc sườn xám cầm một cái hộp lớn khoảng bằng bàn tay đi tới bục đấu giá.

“Đây là một chiếc nhẫn kim cương Thiên Lan hiếm thấy, viên kim cương thô nặng đến 130 carats, gân như ngang với viên Pink Star được bán đấu giá với giá 83,01 triệu USD vào năm 2013”

“Pink Star?”

“Woal”

“Đây chính là đồ tốt đó”

Tức khắc, dưới bục vang lên hàng loạt tiếng kêu ngạc nhiên.

Trình Uyên không biết nhiều về nhân kim cương, cũng không biết Pink Star là gì, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là anh không có hứng thú.

Hiện tại, Bạch An Tương đã mất trí nhớ, Trình Uyên muốn bắt đầu theo đuổi cô lần nữa. Đương nhiên, nếu như anh có thể loại trừ độc tố trong cơ thể mình, có thể còn sống.

Lễ cưới lúc trước của hai người cực kỳ đơn giản, Trình Uyên luôn cảm thấy giữa hai người có chút thiếu sót đáng tiếc.

Cho nên, anh muốn bù cho Bạch An Tương một lễ cưới, mà chiếc nhẫn kim cương này trùng hợp là món quà tốt nhất.

Vương Tử Yên dường như nhận ra Trình Uyên cảm thấy hứng thú với chiếc nhân kim cương này nên giải thích: “Viên Pink Star thô nặng đến 130 carats, được phát hiện ở Châu Phi vào năm 1999, sau khi trải qua cát giữa và gia công thì trở thành một viên kim cương hồng hình bầu dục. Năm 2013, nó được bán đấu giá với giá 83,01 triệu USD ở buổi đấu giá Christies. Đây là chiếc nhân kim cương quý nhất hiện nay”

“83,01 triệu... USD?” Trình Uyên hơi ngạc nhiên.

Lý Nam Định giải thích: “Pink Star là viên kim cương hồng hiếm thấy, đương nhiên đắt đỏ không gì sánh được. Nhưng thứ muốn bán đấu giá lúc này là một viên kim cương xanh, không bao nhiêu tiền”

“Vậy à?” Trình Uyên thản nhiên gật đầu.

Quả nhiên MC dừng một lát, úp mở xong thì nói: “Như vậy viên “Lam Ngọc Thiên Sứ: này có giá khởi điểm là ba triệu”

Nghe vậy, mọi người thôn thức.

Cố ý so sánh với Pink Star, thật đúng là mảnh khốe lớn.

Thì ra giá khởi điểm chỉ có ba triệu, mà còn không phải USD.

Nhưng đáng tiếc, nếu là Pink Star thì Trình Uyên sẽ mua nó bằng mọi giá.

“3 triệu 100 nghìn” Lúc này, cuộc đấu giá bắt đầu, có người ra giá trước nhất.

“3 triệu 150 nghìn”

“3 triệu 200 nghìn”

“3 triệu 300 nghìn”

Âm thanh ra giá liên tiếp, rất nhanh thì chiếc nhân kim cương được gọi là “Lam Ngọc Thiên Sứ” đã có giá lên tới 5 triệu 500 nghìn.

*5 triệu 500 nghìn lân một”

”§ triệu 500 nghìn lân hai”

“8 triệu 500 nghìn...”

Ngay lúc sắp đến hồi kết, Lý Nam Địch bỗng nhiên giơ bảg, lớn tiếng kêu: “Sáu triệu”

Sáu triệu?

Nghe vậy, mọi người đều nhìn về phía Lý Nam Địch.

Ngay cả Trình Uyên cũng sùng sốt: “Cô có sáu triệu?” Anh ngạc nhiên hỏi Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch ngậy thờ lặc đầu: “Không có”

“Không có thì cô kêu vớ vẩn cái gì?”

“Nhưng anh có nha” Lý Nam Địch nói một cách như lế đương nhiên.

“.,” Trình Uyên.

“Sao vậy? Dùng sáu triệu mua một món quà tặng vọt mình, anh cảm thấy lổ à?” Lý Nam Địch cười gian.

Trình Uyên không còn gì để nói.

Mà lúc này, về mặt Mạnh Đại Tiền và người bạn gái lắg lơ của anh ta đang ngồi phía sau họ cũng tràn đầy khiếp Sợ.

“Tên nhà quê này có sáu triệu?” Người phụ nữ lắg lơ hoảng sợ nói.

Về mặt của Mạnh Đại Tiền âm trầm.

“Mạnh Đại Tiền, em muốn chiếc nhẫn kim cương này”

Không biết xuất phát từ suy nghĩ gì mà người phụ nữ.

lắg lơ vốn không có hứng thú lắg với chiếc nhẫn kim cương này lại đột nhiên vô cùng muốn nó. Hơn nữa, cô ấa còn bảo Mạnh Đại Tiền đấu giá được nó rồi tặng cho mình ngay trước mặt Trình Uyên.

Mạnh Đại Tiền cản rắg, lập tức giơ bảg: “Bảy triệu”

Thật ra, không cần người phụ nữ lắg lơ nói thì anh ta đã muốn giơ bảg. Đương nhiên, đấu giá được thì tặng ai còn chưa chắc.

Dù sao, Mạnh Đại Tiền cũng cảm thấy người phụ nữ lắg lơ hoàn toàn không xứng với chiếc nhẫn này.

“Woa! Nâng thàng lên thêm một triệu?”

“Ai mà có tiền đến vậy?”

“Ô, hình như là cậu chủ của Thương mại Đông Hòa”

“Ồ, vậy thì khó trách”

Sau khi Mạnh Đại Tiền ra giá, mọi người thảo luận âm ỉ, tất cả đều giật mình trước khí phách của anh ta.

Trình Uyên cũng không khỏi tò mò quay đầu nhìn lại, phát hiện không ngờ lại là Mạnh Đại Tiền, trong lòng cười khinh.

Dùng bảy triệu mua một chiếc nhân, chỉ có kẻ ngu mới làm vậy.

Nhưng lúc này, Mạnh Đại Tiền lại nhìn Trình Uyên khiêu khích, nhất là người phụ nữ lẳng lơ bên cạnh anh ta còn khinh bỉ nói với anh: “Đồ nhà quê, có giỏi thì anh ra giá nữa đi. Đừng có sợ nha”

Đối với việc này, Trình Uyên chỉ cười khẩy, xem như cô ta đang đánh râm, hoàn toàn không để tâm.

“So tiền với Mạnh Đại Tiền nhà chúng ta, đúng là không biết trời cao đất rộng, không lấy bãi nước tiểu tự soi thử đi” Người phụ nữ lẳng lơ bị đoạt chỗ đậu xe, càng không cam lòng, tiếp tục trào phúng.

Không ít người đều nghe thấy lời này, trong đó cũng có CEO của một số công ty, đương nhiên trong số họ chắc chắn có người nhận ra Trình Uyên.

Vì vậy, một đám người lộ ra vẻ mặt kỳ lạ.

Trong đầu người phụ nữ này chứa phân à? Dám nói như vậy với Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong? Tập đoàn Tuấn Phong người ta mà không có tiền bằng một cậu ấm của cô ta à?

Đương nhiên, những người này nghĩ vậy trong lòng song cũng không nói ra, mà đều tò mò nhìn về phía Trình Uyên.

Trình Uyên không thêm để ý tới việc này, anh thậm chí lười phản ứng với người phụ nữ lẳng lơ.

Hiện tại, anh thật sự có tiền, nhưng anh cũng không khoe khoang bao nhiêu, ít nhất thì vẫn giữ nguyên tính cách lúc trước, chuyện này có thể nhìn ra từ cách ăn mặc của anh.

Trình Uyên không có quá nhiều yêu cầu với đời sống vật chất, mua biệt thự, mua xe cũng vì Bạch An Tương. Đối với anh mà nói, tiền đủ dùng là được.

Nhưng anh lười đáp trả người phụ nữ lãng lơ không có nghĩa là mọi người có thể có lòng khoan dung này.

Nhìn ánh mắt khiêu khích của Mạnh Đại Tiền và người phụ nữ lãng lơ, Lý Nam Địch thật sự không chịu nổi, lần thứ hai giơ bảng: “Tám triệu”

“Woa.* “Lại nâng thẳng lên thêm một triệu.”

“Người này là ai mà lại dám đối đầu với cậu chủ của Đông Hòa?”

“Thật không biết trời cao đất rộng. Nhưng nhìn quần áo của người phụ nữ đó thì không giống kẻ có tiền”

Lý Nam Địch giơ bảng xong, Trình Uyên bất đắc dĩ nói: “Viên kim cương này không cần thiết mua, nếu là Pink Star...”

“Chín triệu” Lúc này, Mạnh Đại Tiền lại lạnh lùng giơ bảng lần nữa. Anh ta vẫn nhìn chăm chăm Trình Uyên, trong mắt tràn đầy khinh thường.

Thật ra, rất nhiều người có thể nhận ra hai người này không phải hứng thú với món đồ mà chỉ đang tranh hơn thua.

Trình Uyên còn chưa nói xong với Lý Nam Địch thì Mạnh Đại Tiền đã ra giá. Trình Uyên hoảng sợ đoạt lấy bảng trong tay Lý Nam Địch, rất sợ cô ta sẽ tiếp tục nổi điên.

Nào ngờ.

“9 triệu 990 nghìn” Vương Tử Yên đột nhiên giơ bảng “Đmf
Lúc này, trong lòng Trình Uyên có cá nghìn dòng chú Đmm
chạy ngang qua.

Hôm nay dù sao cũng không nên dẫn hai bà cô này tới buổi đấu giá mà. Đây cmn là đang lấy tiền từ xương sườn của Trình Uyên mà.

Trình Uyên có cảm giác muốn khóc.

Nhưng lúc này, còn có một người cũng muốn khóc.

Mạnh Châu đang ngồi trong góc khác nhìn con trai mình vậy mà lại đối chọi với Trình Uyên, tức khắc muốn bóp chết anh ta.

Chương 197

Chương 197

Mạnh Châu vội nói với thư ký bên cạnh ông ta: “Đi nói với thàng nhóc khôn nạn đó, mẹ nó đừng hét giá nữa”

Thật ra, Mạnh Châu cũng không muốn đối mặt với Trình Uyên, càng không muốn để anh biết quan hệ giữa ông ta và Mạnh Đại Tiền Kỳ thật, ông ta cũng không biết con trai mình sẽ đến đây tới nay.

Thư ký thừa vâng, lẳng lẽ đứng dậy, cúi người đi qua chỗ đầu giá đến phía sau Mạnh Đại Tiền “Chú tịch Mạnh nhớ, chủ tịch báo tôi nói với cậu đừng ra giá nữa, chiếc nhẫn kia không đáng tiền đến vậy.”

Mạnh Châu rất tức giận rất bất lực, nhưng thư ký không biết. Thư ký cũng không thể nói với Mạnh Đại Tiền là “mẹ nó đừng hét giá” nữa. Vì vậy, anh ta chỉ có thể chính lại cách diễn đạt.

Anh ta tự cảm thấy mình chỉnh lại cách diễn đạt rất thích hợp, nhưng thật ra thì tất cả ý nghĩ đều bị thay đổi. Sau khi Mạnh Đại Tiền nghe thì còn tưởng Mạnh Châu sợ anh ta mắc lừa chịu thiệt nên cười mĩa, lại giơ bảng lần nữa.

“10 triệu 100 nghìn.”

Người phụ nữ lẳng lơ bên cạnh Mạnh Đại Tiền rất hả giận, kiêu ngạo ngẩng cao đầu, nhìn Trình Uyên bảng lỗ mũi. Mà Mạnh Châu phía xa lại run rẩy cả người. Cmn thứ phá của này, thật sự muốn khiến ông ta và Tuấn Phong phải làm đến người sống ta chết sao.

Mạnh Đại Tiền cười mĩa nói với thư ký; “Anh về nói với ba tôi, không cần lo lắng cho tôi, hiện tại đã không phải là chuyện có tiền hay không nữa rồi. Hơn nữa, chút tiền đó cũng không đáng là gì với nhà chúng ta”

Vẻ mặt thư ký hơi cứng đờ, muốn nói gì nữa nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng, gật đầu rời đi Người phụ nữ lắng lơ ồm cánh tay Mạnh Đại Tiên, nũng nịu nói: “Biết Đại Tiên nhà mình tốt mà, vì người ta mà bằng lòng bỏ ra số tiền lớn như vậy”

Mạnh Đại Tiên nổi da gà “Đại Tiên, anh nói nếu em đeo chiếc nhẫn này ra đường thì có phải anh nên cho em hai gã vệ sĩ hay không?”

Mạnh Đại Tiên thật sự muốn nói cho cô ta biết cô ta cũng xứng với chiếc nhẫn này à?

Đương nhiên, bên ngoài vẫn phải làm ra vẻ, cho dù định bỏ người phụ nữ này mà theo đuổi Lý Nam Địch thì cũng không thể quá rõ ràng, 10 triệu 100 nghìn. Mạnh Đại Tiên cảm thấy đối phương không có khả năng theo mình nữa, ngay cả người phụ nữ lắng lơ cũng cảm thấy tên nhà quê đó chắc chắn là đang giả vờ. Một người lái Audi như anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Nhưng họ còn chưa nghĩ xong thì một giọng nói vang lên.

“Mười một triệu” Vương Tử Yên không chút yếu thế lên tiếng lần nữa Đùng nói Mạnh Đại Tiên và người phụ nữ lắng lơ sững sốt, ngay cả Trình Uyên cũng đơ ra “Tử Yên, cô điên rồi sao? Ai cho cô quyền này?” Anh nổi giận quát Vương Tử Yên Vương Tử Yên còn chưa nói gì thì Lý Nam Địch lại nói trước: “Anh cũng là ông chủ lớn, nếu muốn thì cũng đừng có sợ, được không hả?”

“Mẹ nó, tôi nói muốn khi nào?” Trình Uyên tức ngực líu lưỡi “Mười hai triệu” Lúc này, Mạnh Đại Tiên lại giơ bằng.

Mọi người tức khắc xông xáo.

Người nhận ra Trình Uyên thì mặt đều lộ nụ cười thần bí, mà người không quen Trình Uyên cũng bắt đầu ôn ào.

Xem kịch không chê chuyện lớn luôn là bệnh chung của mọi người Mọi người chỉ ước hôm nay gây ra được bất ngờ to, muốn nhìn xem chiếc nhẫn tên “Lam Y Thiên Sứ” này cuối cùng có thể đấu giá được bao nhiêu MC trên bục đấu giá cũng vui vẻ, trong lòng cực kỳ kích động. Chiếc nhẫn này vốn chỉ

dự kiến được khoảng sáu triệu, nhưng bây giờ thì sao, thoáng chốc đã tăng gấp đôi. Nghĩ đến hoa hồng mà mình sẽ nhận được, anh ta thật sự muốn quỳ xuống khấu đầu vang dội với hai người “ông” này.

“Mười ba triệu” Nhưng mà, cuộc đấu giá lại không dừng lại ở con số mười hai triệu, Lý Nam Địch lại giơ bảng.

Mạnh Đại Tiên cũng lập tức giơ bảng: “Mười bốn triệu”

“Mười lăm triệu” Vương Tử Yên giơ bảng Lúc này như chơi poker ba lá, lúc đầu thì cả đám theo, dần dần tiền cược càng lúc càng nhiều, tới cuối cùng những người khác đều không theo nữa, chỉ còn lại hai người tranh hơn thua.

“Mười tám triệu” Mạnh Đại Tiên lại giơ bảng.

“Mười chín triệu” Lý Nam Địch giơ bảng lần nữa Trình Uyên ôm đầu, vờ như không thấy gì cả, làm bộ.

không quen biết Lý Nam Địch và Vương Tử Yên, giả vờ như thế giới này không có quan hệ gì với mình Mà lúc này, trong lòng Mạnh Đại Tiên cũng bắt đầu bồn chồn Rốt cuộc người kia có lý lịch gì?

Nhìn sao cũng là một tên nhà quê Nhìn quần áo vỉa hè trên người, sao có thể lấy ra nổi mười chín triệu? Chẳng lẽ là nhà giàu mới nổi?

Không đúng, có lẽ Trán Mạnh Đại Tiên bắt đầu đổ mồ hôi. Lẽ nào tên nhóc.

này đang nâng giá hàng? Cố ý tranh hơn thua với anh ta, đợi giá nâng lên tới con số nhất định thì sẽ không ra giá nữa sao?

Cháng lẽ anh là người được buổi đấu giá nhờ tới?

Mạnh Đại Tiên nhìn lại quần áo của Trình Uyên, nhìn sao cũng cảm thấy giống vậy.

Ừm, chắc chắn là vậy. Anh ta thầm nghĩ, chắc chắn không thể tiếp tục ra giá.

“Mười chín triệu lần một”

MC bắt đầu thông báo cuối cùng, kích động đến mức xem chút gỡ búa ở lần đầu.

Nhưng lúc này, người phụ nữ lẳng lơ đang vui vẻ hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của mọi người thì đột nhiên phát hiện Mạnh Đại Tiên không ra giá nữa, không khỏi sùng sốt: “Đại Tiên, tiếp tục đi.”

Vẻ mặt Mạnh Đại Tiên âm trầm, không hề ngó tới cô ta.

“Không phải chứ Đại Tiên? Ngay cả một tên nhà quê mà anh cũng không so nổi sao?” Người phụ nữ lẳng lơ ngạc nhiên, vội la lên: “Không phải nhà anh rất giàu sao?”

Câm miệng!” Mạnh Đại Tiên lạnh giọng quát người phụ nữ lẳng lơ.

Người phụ nữ lẳng lơ tức khặc cảm thấy mắt mặt, nhưng lúc này Lý Nam Địch vẫn cứ đồ thêm dầu vào lửa.

Cô ta quay đầu về phía người phụ nữ lẳng lơ và Mạnh Đại Tiên, nhõn miệng cười Không thể không nói, Lý Nam Địch đẹp ngang với Bạch An Tương, nhưng khí chất của cả hai lại khác nhau rất nhiều Bạch An Tương là kiểu con gái khiến người khác chỉ cần liếc nhìn đã cảm thấy rất thuần khiết.

Mà Lý Nam Địch lại khiến người khác cảm thấy hoạt bát.

Người phụ nữ lẳng lơ cảm thấy động tác quay đầu lại cười đó là khiêu khích, nhưng trong mắt Mạnh Đại Tiên thì quả thật rất quyến rũ.

Mạnh Đại Tiên bắt đầu không bình tĩnh, trong đầu đã bắt đầu suy nghĩ tới cảnh lên giường với Lý Nam Địch.

“Mười chín triệu lận hai” MC kêu Đúng lúc này, Lý Nam Địch cười gian, bất ngờ ôm cánh tay Trình Uyên, đồng thời rướn cổ hôn lên má anh ngay trước mặt Mạnh Đại Tiên, Trình Uyên tức khặc ngậy người Mạnh Đại Tiên cũng trừng to mắt, Không hề dùng nhiều ngôn ngữ, cũng không dùng nhiều ngôn ngữ cơ thể, chỉ một cái ôm, một nụ hôn đã thoáng chốc khiến Mạnh Đại Tiên đọc được rất nhiều tin tức.

“He he, thấy không, người đàn ông của tôi chịu vì tôi mà bỏ nhiều tiền như vậy để mua một chiếc nhẫn”

“Tên nhóc, dám giành với người đàn ông của tôi sao?”

“Có tiền hơn so với chúng tôi à, anh là cái thá gì?”

Trong đầu Mạnh Đại Tiên không ngừng xuất hiện từng đoạn lời nói do anh ta tưởng tượng ra, trong lòng cực kỳ căm hận.

“Mười chín triệu lần b..”

“Hai mươi triệu” Mạnh Đại Tiên đột nhiên lớn tiếng kêu lên.

Người phụ nữ lẳng lơ vốn đang khó chịu vì bị Mạnh Đại Tiên quát nhưng khi nghe anh ta lại ra giá thì tức khác vui vẻ, quay đầu vỗ tay cho anh ta: “Anh yêu, tuyệt lắm!”

Mà Trình Uyên vốn đã mặt xám như tro cũng đột nhiên giật mình, tức khác vui vẻ đứng dậy, xoay người vỗ tay cho Mạnh Đại Tiên.

Vương Tứ Yên và Lý Nam Địch nhìn nhau, cũng ngậm cười lên, bắt đầu vỗ tay.

Trong phòng tức khác vang lên một loạt tiếng vỗ tay.

“Tên ngốc này là ai vậy? Dùng hai mươi triệu mua một chiếc nhân.”

“Chắc là nhà giàu mới nổi. Loại nhân này nhiều nhất cũng chỉ đáng mấy triệu thôi”

Lý Nam Địch và Vương Tứ Yên kẻ xướng người họa Mạnh Đại Tiên tròn tròn mắt, không dám tin hỏi Trình Uyên:

“Anh... Anh emn không theo nữa?”

Truyện ra rất chậm. Team đang cố gắng để có cho các bạn bộ cùng cốt truyện khác tên nhân vật. Mai Team post lên cho các bạn theo dõi không phải chờ truyện này ra chương tệ hại nhé. Chúc các bạn luôn vui. Chúc các chị em 8/3 nhiều niềm vui!

Chương 198

Chương 198

“Chiếc nhẫn đó cũng lắm chỉ đáng năm triệu, tôi cũng không ngốc, không theo nữa” Trình Uyên cười lắc đầu.

Mạnh Đại Tiền tức điên.

Rõ ràng ý của Trình Uyên là bảo anh ta ngốc.

Hơn nữa, nghe lời Vương Tử Yên và Lý Nam Địch nói thì cũng rất rõ ràng là đang nói anh ta ngốc. Quả thật...

khiến anh ta giận muốn ói máu.

Nhưng vì sao vừa nãy Trình Uyên lại làm ra vẻ rất đau lòng?

Chẳng lẽ là giả vờ?

Thật ra, đúng là Trình Uyên cố ý dựng lên.

Lúc đầu, Trình Uyên thật sự muốn bắt đầu theo đuổi lại Bạch An Tương, muốn cho cô một lễ cưới khác hẳn lúc trước, một lễ cưới thật lòng, muốn cho cô tất cả những thứ tốt nhất trên thế giới.

Nhưng rất rõ ràng, chiếc nhẫn này cũng không phải thứ tốt nhất.

Lúc Lý Nam Địch giơ bảng, Trình Uyên ra vẻ hoảng sợ nhưng lại không thật sự ngăn cản. Mà Vương Tử Yên đã theo Trình Uyên khá lâu, cùng trải qua rất nhiều chuyện, khoảng thời gian đó đủ để cô hiểu chút về anh.

Hành động khoa trương như vậy, Vương Tử Yên vừa liếc mắt đã nhận ra vấn đề. Cho nên, cô phối hợp với Lý Nam Địch và Trình Uyên, diễn một màn kịch tranh cãi hay ho đó.

Nhưng cái ôm và nụ hôn kia của Lý Nam Địch lại ngoài ý muốn của Trình Uyên, quả thật khiến anh giật mình, ngay.

cả Vương Tử Yên cũng trợn mắt há miệng.

Mạnh Đại Tiền biết mình trở thành kẻ coi coi tiền như rác, nhưng vậy thì có cách gì? Người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp kia rõ ràng đang nhắm vào anh ta.

Mẹ nó, sớm muộn gì cũng có ngày ông đây sẽ “chơi” chết cô! Anh ta âm thầm thề dưới đáy lòng.

Nhưng mà, ngay lúc này, người phụ nữ lẳng lơ lại bày ra vẻ mặt vừa hạnh phúc vừa kiêu ngạo tiến tới ôm cổ Mạnh Đại Tiền, dường như muốn gắn gũi với anh ta để mọi người biết anh ta chịu vì cô ta mà dùng hai mươi triệu mua một chiếc nhẫn.

Bị người ta giăng bẫy mà cô ta còn có mặt mũi cười?

“Cút!” Mạnh Đại Tiền thúc khuỷu tay vào ngực người phụ nữ lẳng lơ, đẩy cô ta về thẳng lại chỗ ngồi, khiến cô ta đau tới mức chảy nước mắt.

“Đại Tiền, anh làm gì vậy? Anh đụng ngực nhỏ của người ta đau điếng rồi nè” Cô ta tức giận nói.

Mạnh Đại Tiền không chịu nổi mà rùng mình.

Còn cmn ngực nhỏ, ọe...!

Cùng lúc này, vẻ mặt của Mạnh Châu đang ngồi ở hàng đầu phía Bắc phòng đấu giá cực kỳ âm trầm.

“Đứa nghiệp chướng này! Cái thứ phé vật này! Tên ngu xuẩn này! Đồ khốn kiếp này! Cái thứ...”

Ông ta quả thật hận tới mức không biết nói gì với đứa con trai này, vì vậy không ngừng chửi mắng.

Dù sao cũng không thể để Trình Uyên biết Mạnh Đại Tiền là con trai ông ta, Mạnh Châu nói với thư ký: “Bảo.

†ên súc sinh đó mau cút đi, đây không phải chỗ nó có thể đùa”

Thư ký gật đầu, lại cúi người đi ngang qua từng ông chủ lớn tới phía sau Mạnh Đại Tiền, nhỏ giọng nói: “Chủ tịch Mạnh nhỏ, Chủ tịch Mạnh nói cậu về nhà trước đi”

Vừa nghe vậy, Mạnh Đại Tiền nào chịu làm theo, anh ta còn đang muốn bù lại cho sự mất mặt vừa nấy. Vì vậy, anh ta

nghiến răng nghiền lợi nói với thư ký: “Anh nói với ba tôi đợi tôi trút giận xong sẽ đi”

Thư ký lại muốn nói nhưng thôi.

“Cút!” Mạnh Đại Tiền lạnh lùng nói.

Thư ký thở dài, lại lặng lẽ quay lại.

Mà giờ phút này, Lý Nam Địch ngồi ở hàng trước rất hưng phấn, vỗ cánh tay Trình Uyên, cười nói: “Xem như đã trút giận được”

Trình Uyên nhìn cô ta như quái vật.

Cái cô này thật sự... vô tâm như vậy sao? Giống như việc cô ta ôm anh và hôn anh lúc này chưa từng xảy ra vậy.

Nhưng mà, Trình Uyên cẩn thận suy nghĩ, dù sao người †a cũng từng du học ở nước ngoài, có lẽ hôn cũng chỉ là lễ phép thôi, vì vậy anh cũng bình thường lại.

“Rup!”

Ngay lúc này, toàn bộ đèn trong phòng khách đột nhiên sáng lên.

Mười mấy người bảo vệ cầm côn điện xuất hiện ngay cửa phòng đấu giá. Một người bảo vệ trung niên khoảng bốn mươi tuổi với khuôn mặt ngăm đen lớn tiếng nói: “Xin lỗi các vị, lúc trước vì sơ sót trong công tác mà chúng tôi đã để một phần tử trái phép xông vào. Ngay.

†ại đây, tôi xin lỗi mọi người. Vì suy xét đến sự an toàn của mọi người nên làm phiền mọi người một lát, chúng †ôi vào tìm ra kẻ quấy rối kia trước”

Ngay sau đó, mười mấy người bảo vệ tản ra, bắt đầu tìm kiếm trong đám người.

Mà mấy ông chủ lớn trong phòng bị cắt ngang hứng thú, chắc chắn rất không vui.

“Đùa gì vậy, phòng đấu giá lớn vậy mà an ninh lại kém thế sao? Vậy mà lại để phần tử trái phép xông vào”

“Đúng vậy. Mọi người đang ngồi đây đều là nhân vật có danh tiếng, nếu lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì khách sạn của mấy người chịu trách nhiệm nổi không?”

“Đúng là vớ vẩn, bừa bãi”

Mà ngay khi đèn sáng lên, bảo vệ vào cuộc thì đám người Trình Uyên liền biết những người này tới vì anh.

Bởi vì anh nhìn thấy tên bảo vệ bị anh đánh cũng có trong đám người đó.

Nhưng anh lại không hề hoảng loạn, Lý Nam Địch cũng vậy.

Nhưng mà, lúc này, Mạnh Đại Tiền và người phụ nữ lẳng lơ sau lưng họ lại vui vẻ. Hai người họ đã tận mắt thấy Trình Uyên đánh người.

Vì vậy, Mạnh Đại Tiền còn chưa nói gì thì người phụ nữ lẳng lơ đã đột nhiên đứng dậy chỉ vào Trình Uyên và Lý Nam Địch, lớn tiếng nói: “Này, người mấy người muốn Vì thế, trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đều nhìn Về phía này.

“Người này vừa nhìn đã thấy không giống người tốt. Anh nhìn bộ đồ via hè trên người anh ta đi, còn dám tới chỗ cao cấp này, chắc chắn là trà trộn vào quấy rối” Người phụ nữ lẳng lơ ngạo nghễ nói.

Rất phối hợp, tên bảo vệ bị Trình Uyên đánh theo tiếng nói mà nhìn thấy anh, đôi mắt sáng lên, lập tức chỉ vào.

Trình Uyên, nói với người đội trưởng bảo vệ mặt đen: “Đúng rồi, đột trưởng, chính là anh ta!”

Sau khi Trình Uyên bị xác nhận, rất nhiều ông chủ lớn biết anh đều lộ ra vẻ mặt kỳ lạ.

Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong là phần tử trái phép tới quấy rối?

Nghe sao cũng có vẻ có kịch hay để xem.

Mỗi người đều giống như đã thương lượng xong, không hề nói toạc ra.

Mạnh Đại Tiền và người phụ nữ lẳng lơ kia cũng vì bị Trình Uyên gài bẫy nên mới ghi hận trong lòng, cực kỳ tức giận. Thật ra, nếu suy nghĩ kỹ một chút thì cũng không khó phát hiện chuyện này có vấn đề.

Ví dụ như vì sao Trình Uyên lại ngồi ở hàng ghế VIP.

Đội trưởng bảo vệ mặt đen đi tới trước mặt Trình Uyên, lạnh lùng nói với anh: “Lấy chứng minh nhân dân của anh ra đây”

Trình Uyên chưa nói gì thì Kim Kiệt đã không chịu nổi trước. Ông ta nóng lòng biểu hiện trước mặt Trình Uyên, đứng phắt dậy, cả giận nói: “Đmm, có phải mấy người không muốn làm nữa hay không?”

Đội trưởng bảo vệ nhìn cách ăn mặc của Kim Kiệt rồi lại nhìn chỗ ngồi của họ, thật ra trong lòng đã bắt đầu bần chồn.

Cho nên, ông ta mới bắt người ngay lập tức.

“Này, tôi nói nè anh bảo vệ, anh cũng không thể bị những phần tử thô bạo này dọa sợ nha” Người phụ nữ lẳng lơ đột nhiên nói: “Anh xem cách ăn mặc nghèo kiết xác của anh ta đi, còn có ông chú béo này nữa. Anh mù à?”

Không nhìn ra anh ta không phải người tốt à?”

Đội trưởng bảo vệ bị làm khó.

Ông ta nghĩ có nhiều ông chủ lớn như vậy nhìn thì mình không thể tỏ vẻ trung lập quá. Cho nên, ông ta chỉ có thể chỉ vào Trình Uyên, lạnh lùng nói với những người bảo vệ khác: “Bắt anh ta lại, đưa tới phòng bảo vệ”

Truyện ra rất chậm, mong cả nhà thông cảm, Team sẽ post ngay khi có thể. Cả nhà xem thêm [Chàng Rể Cực Phẩm](#) trong khi chờ chương mới nhé!

Chương 199

Chương 199

“Tôi xem mấy người ai dám!” Kim Kiệt anh dũng ngăn trước mặt đám bảo vệ, phẫn nộ nói.

Nếu không biết tính tình của Kim Kiệt thì còn tưởng ông ta có chân thành thế nào. Thật ra, Trình Uyên biết rõ ông ta chỉ thích thể hiện thôi. Nếu đối đối thủ khác, ví dụ như một đám cướp có mang súng thì bảo đảm Kim Kiệt sẽ giả vờ không quen Trình Uyên.

Lúc học đại học, Trình Uyên đã từng hỏi giảng viên của anh vì Càn Long biết rõ Hòa Thân là một tham quan lớn vãn uôn Hay + NỘ ông ta 1 Ý Lúc đó, giảng viên nói trên thế giới này có vô số loại người, muôn hình muôn vẻ, mỗi người đều có con đường sinh tồn của chính mình.

Con đường sinh tồn của Hòa Thân chính là Càn Long.

Chỉ cần thiên hạ thái bình, Càn Long còn ở, Hòa Thân không chỉ sẽ bình yên vô sự mà còn có thể từng bước thăng chức. Nhưng nếu thiên hạ xảy ra chuyện, lòng dân bất ổn thì Hòa Thân sẽ bị giết.

Giết Hòa Thân để đổi lấy lòng người. Cũng như vậy, Càn Long vừa chết, Gia Khánh lên ngôi, để đổi lấy lòng dân, Hòa Thân cũng chắc chắn sẽ chết. Chuyện này, chính Hòa Thân cũng biết rõ.

Kim Kiệt đương nhiên không thể so với Hòa Thân, nhưng như lời người giảng viên kia, mỗi người đều có con đường sinh tồn của chính mình.

Đối với Trình Uyên, Kim Kiệt phải nâng anh để đổi lấy địa vị dưới một người trên vạn người, đương nhiên ông ta sẽ tận tâm tận lực. Cho nên, loại người như vậy ngược lại rất dễ nắm trong tay.

Đội trưởng bảo vệ gặp khó khăn.

Với khí chất của Kim Kiệt và cách ăn mặc của ông ta, cho dù là ai cũng sẽ cho rằng ông ta là một ông chủ lớn.

Thật ra, có thể trở thành thành viên hội đồng quản trị của Tập đoàn Tuấn Phong thì cũng lợi hại như ông chủ lớn.

“Vị sếp này, chúng tôi chỉ làm việc theo lẽ công” Đội trưởng bảo vệ nhấn mạnh nói.

“Mẹ nó bót nói những thứ vô dụng đó với tôi đi. Hôm nay, ai dám động vào anh ấy thì ông đây chết cũng không ngừng với người đó” Kim Kiệt oai phong lẫm liệt nói.

Bầu không khí ngưng lại.

Sau khi buổi đấu giá bị ép dừng giữa chừng thì mọi người đều nhìn về phía này. Giờ phút này, tất cả mọi người đều ngừng hít thở.

Lúc này, người phụ nữ lẳng lơ bên cạnh Mạnh Đại Tiền lại còn giở giọng đanh đá: “Úi chà, khách sạn thành phố Tân Dương là khách sạn hàng đầu, vậy mà lại không tài nào tóm được một tên nhà què và một tên côn đồ. Chậc chậc...”

Mạnh Đại Tiền cũng cười mỉa nhìn cảnh này, không hề ngăn người phụ nữ lẳng lơ. Vì vừa thấy Trình Uyên thua thiệt nên lúc này thấy cảnh này thì anh ta chỉ ước mọi chuyện ồn ào thêm.

Đội trưởng bảo vệ đâm lao thì phải theo leo, khuôn mặt đen cũng hết sức khó coi. Ông ta nghĩ có nhiều ông chủ lớn nhìn chăm chăm như vậy, nếu ông ta sợ này sợ nọ thì sau này thật sự sẽ mất công việc này, đi tới công ty nào thì chắc chắn cũng không có ai nhận. Cuối cùng, ông ta cắn răng, nói với thủ hạ: “Bắt lại. Người nào cản trở thì cũng bắt lại luôn đi”

“Mấy người dám” Kim Kiệt giận dữ.

Người phụ nữ lẳng lơ tiếp tục thổi gió: “Ha ha, tên béo này đúng là dũng cảm. Ông cũng không xem thử đây là chỗ nào. Đây chính là khách sạn thành phố Tân Dương, là khách sạn lớn nhất thành phố Tân Dương chúng tôi.

Ông cũng dám lớn lối như vậy ở đây, thật sự cho rằng mình là người của Tập đoàn Tuấn Phong à?”

Một đám bảo vệ kéo nhau tới.

Đúng lúc này...

“Dừng tay” Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Nghe được giọng nói này, tất cả mọi người dừng tay.

Nhìn theo hướng giọng nói, một người đàn ông trung niên có thân hình gầy giống Kim Kiệt chạy tới.

Lúc chạy tới trước mặt đám bảo vệ thì ông ta đã đỏ mồ hôi đầy đầu. Nhưng ông ta hoàn toàn không để ý, giơ tay lau sơ qua rồi túm cổ áo của đội trưởng bảo vệ, tát một cái.

“Bốp!” Âm thanh giòn giã vang lên trong phòng khách yên tĩnh.

“Khốn kiếp, mắt chó của ông mù rồi à!” Ông béo nổi giận dùng đũa quất đội trưởng bảo vệ.

Đội trưởng bảo vệ tức khắc sợ sệt, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Ông béo này không phải ai khác mà là ông chủ của khách sạn thành phố Tân Dương, Vương Trường Thành.

Khách sạn lớn thành phố Tân Dương này thật ra cũng có cổ phần của Tập đoàn Tuấn Phong nên người khác không quen Trình Uyên nhưng ông ta chắc chắn quen anh.

Hay thật, bảo vệ nhà mình xem chút xử ông chủ lớn phía sau của mình, hơn nữa còn ở trước mặt nhiều người như vậy, vậy mà được à?

Đội trưởng bảo vệ thấy Vương Trường Thành tức giận tới vậy, nháy mắt đã nghĩ tới đối phương chắc chắn không đơn giản.

Nhưng dù vậy, tên bảo vệ bị Trình Uyên đánh kia vẫn chưa phản ứng kịp. Anh ta chỉ vào Trình Uyên, nói với Vương Trường Thành: “Chủ tịch, là anh ta động thủ đánh bảo vệ chúng tôi trước, ông hiểu lầm rồi”

Lúc này, người phụ nữ lưỡng lự cũng đứng ra làm chứng cho họ: chủ tịch này, ông đừng không phân biệt đúng sai đã đánh

người. Tôi có thể làm chứng là do tên nhà quê này ra tay trước. Anh ta tự tiện xông vào buổi đấu giá”

Vương Trường Thành sắp bị họ chọc giận đến cười.

Nhưng sau khi nhìn Trình Uyên, ông ta thoáng chốc đổ mồ hôi lạnh đầy đầu.

Vương Trường Thành không để ý tới tên bảo vệ bị Trình Uyên đánh, cũng không để ý tới người phụ nữ lẳng lơ mà khom lưng, chấp tay xin lỗi Trình Uyên: “Xin lỗi Chủ tịch Trình, đám người của tôi đều có mắt mà không thấy Thái Sơn, tôi sẽ đuổi việc họ ngay”

“Àm!” Cả hội trường tức khắc nổ vang.

“Chuyện gì thế này? Ông chủ khách sạn Tân Dương nhất quái”

“Đúng vậy. Nghe nói xong thì vẫn là tên nhà quê này ra tay trước, sao cứ bỏ qua như vậy?”

“Tên nhà quê này chắc chắn là bà con của nhân vật lớn nào đó, nếu không Vương Trường Thành sao khúm núm như vậy?”

“Thật là không còn luật pháp.”

Đây đều là một vài người không biết Trình Uyên thâm nghị luận âm ỉ. Âm thanh không lớn, nhưng ở nơi cực kỳ yên tĩnh như vậy thì cũng xem như rõ ràng.

Mà một số người biết Trình Uyên lại lộ vẻ mặt kỳ lạ. Lúc này, những người này nhìn những ông chủ lớn còn chưa rõ chân tướng đó, trong lòng chắc chắn thở dài: Không có hiểu biết thật sự đáng sợ “Này, Chủ tịch Vương đúng không? Ông cũng nhìn thấy đó, anh ta khiến mọi người phẫn nộ mà ông còn không đuổi anh ta ra ngoài sao? Có còn muốn để buổi đấu giá tiếp tục không?” Người phụ nữ lẳng lơ lại lên tiếng mắng.

Trình Uyên chưa nói gì thì Vương Trường Thành đã bị chọc tức tới nắm chặt tay.

Ông ta bỗng quay đầu, chỉ vào mặt người phụ nữ lẳng lơ, nói: “Cô câm miệng cho ông đây!”

“Mẹ nó nếu không phải thứ như cô gây chuyện thì sao có thể có chuyện như vậy?”

“Mở miệng ngậm miệng là đồ nhà quê, cmn cô có biết anh ấy là ai không?”

“Nếu không phải người đứng cạnh cô là Chủ tịch Mạnh nhỏ của Đông Hòa thì tôi không xé cái mồm thối này của cô không thôi!”

Người phụ nữ lẳng lơ bị Vương Trường Thành mắng như vậy, tức khắc ngẩn ra.

Nhưng rất nhanh cô ta đã hoàn hồn. Tuy Vương Trường Thành mắng cô ta nhưng lời nói của ông ta rõ ràng là còn kiêng nể bạn trai mình, vì vậy cô ta tức giận ôm cánh tay Mạnh Đại Tiền, uất ức nói: “Đại Tiền, anh xem đi, ông ta mắng em. Em phải ra mặt thay em đó”

Lời nói lúc trước của Vương Trường Thành không thể nghi ngờ đã nâng thân phận của Mạnh Đại Tiền lên.

Chuyện này khiến anh ta có chút hưởng thụ trong tức giận, không khỏi đứng thẳng lưng.

“Thấy cảnh này, Mạnh Châu trong góc đau khổ muốn chết.

“Cmn! Cái miệng của tên Vương Trường Thành kia thật cmn gọi đòn!”

Mạnh Châu vừa nãy luôn cầu xin dù thế nào cũng không thể để Trình Uyên biết Mạnh Đại Tiền là con trai ông ta, dù thế nào cũng không thể...kết quả thì sao?

Nhìn Mạnh Đại Tiền đi, còn cmn đứng thẳng lưng.

Đứa con bất hiếu này, mày đang tự tìm đường chết đó!

Chương 200

Chương 200

Dưới vô số ánh mắt, Mạnh Đại Tiên đương nhiên không thể tiếp tục giữ im lặng. Tuy hiện tại anh ta nhìn thế nào cũng cảm thấy người phụ nữ lẳng lơ không có cách nào so sánh với Lý Nam Địch nhưng ngoài mặt thì cô ta vẫn là bạn gái của anh ta.

Nói cách khác, đánh chó còn phải nhìn mặt chủ, không phải sao?

Mạnh Đại Tiên nhú mày, hất cằm, lạnh lùng chất vấn Vương Trường Thành. “Chủ tịch Vương thật oai phong nhỉ!”

Thật ra, trong lòng Vương Trường Thành cũng khổ, thật sự rất muốn nói một câu tôi khổ quá mà!

Bên này là Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong, ông ta tuyệt đối không dám đắc tội.

Bên kia là cậu chủ của Đông Hòa, là khách hàng lớn của khách sạn thành phố Tân Dương, ông ta cũng không muốn đắc tội.

Chuyện tới nước này, Vương Trường Thành cũng chỉ có t lộ thân phận của Trình Uyên. Ông ta hỏi Mạnh “Cậu có biết đây là ai không?”

Thấy Vương Trường Thành mềm giọng, người phụ nữ lẳng lơ còn tưởng ông ta sợ bạn trai của cô ta, sự kiêu ngạo vừa nãy lại quay lại: “Sao nào? Chỉ là một tên nhà quê mà thôi, Đại Tiên nhà chúng tôi còn cần phải quen biết anh ta sao?”

“Fuck you!” Người phụ nữ lẳng lơ vừa nói xong thì đột nhiên vang lên một tiếng mắng to.

Mọi người vội vã nhìn về phía âm thanh.

Mạnh Châu vừa đi vừa vén tay áo, nhằm thẳng về phía Mạnh Đại Tiên và người phụ nữ lẳng lơ.

Người phụ nữ lẳng lơ thấy Mạnh Châu, tức khắc vui vẻ ra mặt, vội vàng gọi: “Chú, bọn cháu ở đây”

Cô ta còn cho rằng Mạnh Châu thấy cảnh cô ta bị trách mắng nên tức giận, lúc này xông tới là vì muốn ra mặt cho cô ta.

Mà Mạnh Đại Tiền thấy Mạnh Châu thì cũng cho rằng câu “Fuck you” mà ông ta nói có lẽ là nói với Vương “Trường Thành, vì vậy nhíu mày nói: “Ba, chuyện này ba đừng xen vào, tự con có thể xử lý tốt”

Nhưng mà...

Mạnh Châu xông tới, lướt qua Mạnh Đại Tiền, túm tóc của người phụ nữ lẳng lơ mà tát “bốp bốp”.

Phải gọi là người phụ nữ lẳng lơ bị đánh tới hét thảm có một không hai!

Mạnh Đại Tiền hoàn toàn sững sốt. Trong trí nhớ của anh ta, ba anh ta chưa từng tức giận đến vậy.

“Tôi đánh chết con khốn cô, mẹ nó đều do cô giật dây con trai tôi, nếu không thì dù nó có to gan hơn nữa cũng không dám đụng chạm tới Chủ tịch Trình của Tuấn Phong” Mạnh Châu vừa tát vừa lớn tiếng mắng người phụ nữ lẳng lơ.

Người không biết còn tưởng rằng Mạnh Châu vì đại nghĩa diệt thân. Thật ra, Trình Uyên nhìn cảnh này, trong lòng không ngừng cười khẩy.

Ông ta nói vậy chẳng qua vì muốn tẩy trắng cho con trai mình mà thôi, đổ hết thứ bẩn lên đầu người phụ nữ lẳng lơ.

“Chủ tịch Trình của Tuấn Phong?” Tức khắc, Mạnh Đại Tiền choáng váng.

Không chỉ anh ta mà những người không biết thân phận của Trình Uyên đều ngạc nhiên.

Phải biết rằng Tập đoàn Tuấn Phong là công ty đầu não của thành phố Tân Dương, Chủ tịch Tuấn Phong là sự Tồn tại nào chứ?

Mạnh Châu tát một hồi xong, mệt đến mồ hôi đầy đầu.

Ông ta quay đầu xin lỗi Trình Uyên: “Thật sự xin lỗi Chủ tịch Trình, đứa con trai này của tôi không biết anh, hoàn toàn bị ả khốn kia gài bẫy. Người không biết thì không có Tội, anh đại nhân đại lượng...”

Rốt cuộc Mạnh Châu tát người phụ nữ kia bao nhiêu cái tát thì có lẽ không ai đếm xuể. Dù sao, ông ta cũng đánh đến mức mặt của cô ta thành quả hồng chín, sưng lên bằng hai người.

Cô ta tê liệt ngồi dưới đất, vừa kêu rên vừa sợ hãi nhìn Trình Uyên.

Anh ta là Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong?

Còn trẻ như vậy?

Vừa nãy mình còn gọi người ta là tên nhà quê...

Aiss, đau chết mất!

Lúc này, Trình Uyên cuối cùng cũng lên tiếng.

Anh thử dài, đầu tiên đứng dậy đi tới trước mặt đội trưởng bảo vệ, hỏi: “Ông biết rõ đầu đuôi mọi chuyện không? Ông có biết chân tướng không?”

Đội trưởng bảo vệ sớm đã bị dọa sợ.

Còn bắt phần tử trái phép?

Nếu Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong là phần tử trái phép, không có tư cách vào đây thì cmn có ai ở đây có tư cách?

Đội trưởng bảo vệ run rẩy, khuôn mặt đen của ông ta nháy mắt trắng vài phần: ... xin lỗi Chủ tịch Trình”

“Ông không biết rõ, không biết “Không... không... biết rõ”

“Vậy tốt, ông không biết rõ thì tôi sẽ nói đầu đuôi câu chuyện cho ông” Trình Uyên gật đầu nói: “Để tránh người khác cho rằng tôi ỷ thế hiếp người”

“Đầu tiên, tôi đã tới khách sạn thành phố Tân Dương vài lần, tôi biết rõ chỗ đậu xe trước cửa khách sạn là công cộng nên mới đậu xe ở chỗ đậu xe công cộng. Sau đó thì sao...”

Trình Uyên kể lại từ đầu đến cuối chuyện đã xảy ra, không cần thêm mắm dặm muối. Những lời anh nói đều là thật, ngay cả

lời nói nhin giàu khinh nghèo của bảo vệ lúc trước thì anh cũng kể lại không sót một chữ.

Mọi người nghe vậy, tới giờ mới hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vốn dĩ còn có rất nhiều người cho rằng Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong ỷ vào thân phận của mình mà ức hiếp tên bảo vệ kia.

Bây giờ mới biết thì ra là vậy.

Thì ra là có người ức hiếp Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong. Chuyện này thật nực cười quá trớn.

Lúc này, người bảo vệ bị Trình Uyên đánh lúc trước run chân, cúi đầu không dám thở mạnh.

“Quả là vô lý!” Vương Trường Thành tức giận nói.

Mạnh Châu cũng hòa theo: “Đúng đúng đúng, quá vô lý!”

Mạnh Đại Tiền còn đang thất thần.

“Cậu, cậu, còn mấy người nữa, hôm nay đều cuốn gói cút đi cho ông đây. Ông đây khôn: n dám người các người” Vương Trường Thành lớn tiếng quát mắng đám bảo vệ kia.

Mạnh Châu cũng tỏ thái độ cho Trình Uyên biết: “Chủ tịch Trình, anh yên tâm, về nhà tôi sẽ bảo con trai tôi chia tay với ả khôn kia trước. À không, không cần đợi về, bây giờ lập tức bảo họ chia tay”

Dường như mọi người đều có thể nghĩ tới kết quả này, thí con tốt giữ xe gần như là kết quả tốt nhất hiện nay.

Mà những người bảo vệ này bị đuổi là chuyện hiển nhiên nhất.

Nhưng lúc này Trình Uyên lại nói.

“Chủ tịch Vương, ai kiếm tiền cũng không dễ, chuyện này bỏ qua đi” Trình Uyên thản nhiên nói.

“Hả? Bỏ qua?” Chủ tịch Vương ngây cả người.

Tất cả mọi người trong hội trường cũng lộ vẻ mặt không hiểu nổi.

Trình Uyên võ đội trưởng bảo vệ, nói: “Nhớ kỹ bài học lần này, sau này phải điều tra rõ mọi chuyện rồi mới quyết định”

Đội trưởng bảo vệ ngạc nhiên, sau đó vội vã cảm ơn: “Cảm ơn... cảm ơn Chủ tịch Trình”

Một người gần bốn mươi kích động đến nỗi xém rơi nước mắt.

Phải biết một người sắp bốn mươi mất công việc này mà đi tìm việc khác là một chuyện rất khó khăn.

“Làm bảo vệ thì tốt nhất bỏ qua thành kiến của mình.

Thật ra không chỉ riêng bảo vệ mà bất cứ nghề nào cũng giống nhau, không nên xem thường bất kỳ người nào”

Trình Uyên nói với tên bảo vệ bị anh đánh: “Bởi vì, anh càng tôn trọng người khác thì người khác mới có thể xem anh như người”

“Đương nhiên, tôn trọng chứ không phải nịnh nọt. Nếu nịnh nọt thì chỉ bị người ta xem như một con chó giữ nhà”

Tên bảo vệ nhỏ đã bao giờ thấy nhân vật lớn như vậy đâu, bị Trình Uyên dạy dỗ như vậy, sợ tới mức quỳ xuống.

Trình Uyên không để ý đến anh ta nữa mà xoay người nói với Mạnh Châu: “Thật ra ông không cần thiết giải thích gì với tôi”

“Hả?” Mạnh Châu nhất thời vẫn chưa hoàn hồn.

Trình Uyên nói: “Có một việc lớn mà ông chưa giải thích với Tuấn Phong, vì vậy bây giờ chuyện nhỏ này ông thật sự không cần thiết phải giải thích”

Mạnh Châu tức khắc đỏ mồ hôi lạnh.

Ông ta không biết nên trả lời Trình Uyên thế nào.

Nhưng cùng lúc đó, một giọng nói quái gở vang lên: “Tập đoàn Tuấn Phong đúng là cửa hàng lớn bắt nạt khách hàng, Chủ tịch của Tuấn Phong thật đúng là oai phong lẫm liệt nhỉ!”

Chương 201

Chương 201

Không cần đoán Trình Uyên cũng biết là ai.

Long Thâm Khang mặc vest màu lam nhạt có hoa văn xuất hiện trong buổi đấu giá, đi đến trước mặt Trình Uyên nhướn mày nói.

Đôi mắt với câu nói không mẫn không nhạt của Long ‘Thâm Khang, Trình Uyên cũng không phản ứng mạnh bạo gì, thậm chí còn không thèm quan tâm đến anh ta, mà đến gần bên tai Mạnh Châu, nhỏ giọng nói: “Ông sẽ hối hận vì đi theo chủ nhân này thôi.”

Sắc mặt Mạnh Châu xám như tro tàn.

Thấy Trình Uyên không quan tâm đến mình, Long Thâm Khang cũng không tức giận mà đưa mắt nhìn về phía Lý Nam Địch, mỉm cười nói: “Nam Địch, đã lâu không gặp.”

“Thầy Long” Lý Nam Địch cũng mỉm cười chào hỏi Long Thâm Khang.

“Là thầy giáo, tôi nghĩ nên nhắc nhở em một tiếng” Long ‘Thâm Khang cười nói: “Trình Uyên kết hôn rồi, hơn nữa..”

Hơn nữa cái gì thì anh ta không nói, dường như có hàm ý khác.

Như thế thật sự là đang khơi lên lòng tò mò và tâm hồn nhiều chuyện của người khác.

Lý Nam Địch rất ngạc nhiên: “Em biết chứ, em và vợ của.

Chủ tịch Trình còn là bạn thân mà”

Rất rõ ràng là Lý Nam Địch không hề tò mò, cô ta như không có chút hứng thú nào với Long Thâm Khang cả.

Thật ra đây cũng là chỗ thông minh của Lý Nam Địch.

Long Thâm Khang hơi gật đầu, nói: “Vậy thì tốt”

“Thầy Long giữ gìn sức khỏe nhé!” Lý Nam Địch cười nói.

Một câu giữ sức khỏe khiến Long Thâm Khang hơi bực bội, nhưng anh ta cũng không thể hiện ra, vẫn mỉm cười gật đầu: “Trò hay chỉ mới vừa bắt đầu thôi, mọi người đều tự giữ sức khỏe nhé”

Lúc này, một trăm người có một trăm suy nghĩ, ai cũng không biết trong lòng người khác đang nghĩ gì.

Ví dụ Mạnh Đại Tiền bị vả mặt một cách vô tình như thế, dù là ai cũng cảm thấy anh ta sẽ hối hận vì lúc trước đã châm chọc Trình Uyên là tên quê mùa, hơn nữa trước đó anh ta còn kiêu ngạo nói dám so độ giàu với Trình Uyên, thật sự là không biết tự lượng sức.

Ai mà ngờ Mạnh Đại Tiền ngoài hối hận và xấu hổ còn có chút mừng thầm.

Thì ra Lý Nam Địch không phải bạn gái của Trình Uyên.

Anh ta đột nhiên rất kích động, thậm chí có lẽ mình vẫn còn cơ hội.

Đây cũng là vì anh ta không biết quan hệ của Đông Hoà và Tập đoàn Tuấn Phong bây giờ cùng với lời nói nhỏ Trình Uyên nói với Mạnh Châu, nếu biết, chắc anh ta cũng không dám có suy nghĩ này.

Thật ra đây chỉ là một bản nhạc đệm xảy ra giữa buổi đấu giá thôi, giống như lời của Long Thâm Khang vậy, trò hay chỉ mới bắt đầu.

Sau chuyện lộn xộn này, buổi đấu giá lại tiếp tục.

Trình Uyên thấy Long Thâm Khang ngồi xuống chỗ cách mình không xa.

Sau khi ngồi xuống, anh ta còn cười sâu xa với Trình Uyên, hình như là đang khiêu khích.

Trình Uyên thì chỉ vào miệng mình, ra hiệu cho Long Thâm Khang nhìn khẩu hình của mình, nói: “Tên ngốc!”

Long Thầm Khang không ngờ Trình Uyên sẽ mắng mình, mắt lập tức trợn to, sắc mặt khó coi như ăn phải phân.

“Các ông chủ, thành thật xin lỗi, khi nãy chỉ là xảy ra một chút hiểu lầm nho nhỏ, làm chậm trễ thời gian của mọi người thôi, bây giờ chúng ta tiếp tục nhé” Ánh đèn tối lại, chỗ sáng duy nhất là bục đấu giá, MC háng giọng nói.

“Món hàng tiếp theo là một hợp đồng cổ phần”

“Đất khu xưởng cũ của xưởng thực phẩm Hâm Hâm, nay thuộc sở hữu của Đồng Đại Hải.”

MC giơ tài liệu trong tay, tiếp tục nói: “Thứ ông chủ Đồng muốn đấu giá là hợp đồng hợp tác dỡ bỏ và xây dựng lại xưởng cũ, người đấu giá được sẽ có quyền xây lại khu xưởng cũ của xưởng thực phẩm Hâm Hâm, cũng có được 50% cổ phần của công ty, giá khởi điểm là tám mươi triệu, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn ba triệu.”

Vỡ kịch hay đến rồi.

Trình Uyên ngồi thẳng người dậy.

Rất nhiều ông chủ lớn khác cũng ngồi thẳng dậy.

Xưởng thực phẩm Hâm Hâm nằm ở phía Nam của Vịnh Ánh Trăng, diện tích không lớn, nhưng vị trí rất tốt, chắc sẽ được rất nhiều nhà khai phá xem trọng.

“Tám mươi triệu!” Đột nhiên có người la to.

Mọi người nhìn lại theo tiếng kêu.

Rất bất ngờ, người giơ bảng là Chủ tịch Vương Quân của Tập đoàn Cốc Thiên, Trình Uyên không nhận được nhú mày.

Sau đó, không có sau đó nữa.

Một mảnh đất Trình Uyên cảm thấy sẽ có rất nhiều người hứng thú lại không có ai trả giá.

Cuối cùng Vương Quân lấy được hợp đồng xây dựng lại này với giá khởi điểm tám mươi triệu.

Trình Uyên cũng không đấu giá, vì mục đích chính của anh là mảnh đất khu vui chơi ở ngoại ô phía Đông.

Long Thầm Khang cũng không hề giơ bảng.

Chẳng mấy chốc, bốn mảnh đất có vị trí tốt đã bị mấy “người của Long Thầm Khang” gồm Vương Quân mua về với giá thấp.

Trình Uyên không khỏi nhú mày.

Long Thầm Khang kiểm soát những người này không phải là gom vốn giành mảnh đất ở khu vui chơi ở ngoại ô phía Đông với mình sao?

Khi nhìn Long Thầm Khang một lần nữa, anh ta cũng đúng lúc nghiêng đầu nhìn về phía Trình Uyên, hai ánh mắt chạm vào nhau.

Long Thầm Khang đắc ý, cười làm động tác giơ súng với Trình Uyên.

Nhưng Trình Uyên lại chỉ vào khẩu hình của mình, nói với Long Thầm Khang một tiếng: “Tên ngốc!”

“.” Long Thầm Khang tức đến mức muốn đánh người.

Xem động tác tay của Long Thầm Khang khi nấy, Trình Uyên đã biết tình hình không đúng lắm.

Quả nhiên.

Vương Tử Yên dùng iPad kiểm tra một chút, sau đó về mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc.

“Chủ tịch, tình hình không đúng lắm, vị trí của mấy miếng đất khi nãy vừa vặn có thể bao vây Vịnh Ánh Trăng, nếu có thêm mảnh đất khu vui chơi kia, Vịnh Ánh Trăng của chúng ta sẽ bị bao vây”

Thì ra là thế, Trình Uyên đột nhiên tỉnh ngộ.

Mấy mảnh đất không chút hấp dẫn này gộp lại với nhau sẽ chặn cứng Tuấn Phong, Long Thầm Khang muốn đánh đổ ngành bất động sản của Tuấn Phong chắc chắn sẽ ra tay với Vịnh Ánh Trăng trước.

Sau khi mua được mấy miếng đất kia, anh ta không cần làm gì nhiều nữa, tạm ngưng mấy cái công trình, giao thông của Vịnh

Ánh Trăng đều sẽ bị ảnh hưởng cực kỳ lớn, đến lúc đó nhà của Vịnh Ánh Trăng còn bán kiêu gì nữa?

Hơn nữa nếu anh ta xây nhà hoả táng, chợ hải sản hay.

bãi rác ở xung quanh Vịnh Ánh Trăng, đến lúc đó không ngừng có tang lễ, mùi tanh đầy trời, Vịnh Ánh Trăng không sụp đổ mới lạ.

“Thì ra mục đích của anh ta là thế” Trình Uyên tỉnh ngộ.

“Cho nên nhất định phải giành được khu vui chơi ở ngoại thành phía Đông” Vương Tử Yên nhắc nhở.

Trình Uyên gật đầu.

Anh biết chẳng những mình muốn lấy được mảnh đất đó, mà cả Long Thâm Khang cũng muốn có được.

“Thứ đấu giá tiếp theo cũng là một hợp đồng hợp tác khai phá” Lúc này, MC trên bục đấu giá kích động nói: “Cũng là thứ hấp dẫn nhất của chúng ta đêm nay”

“Hợp đồng hợp tác khai phá đất ở khu vui chơi ngoại thành phía Đông, giá khởi điểm năm trăm triệu, mỗi lần tăng giá không được ít hơn mười triệu!”

MC vừa nói xong, mọi người đều duỗi cổ.

Thật ra cũng không phải tất cả mọi người đều đến vì hợp đồng này, dù sao bọn họ hiểu rõ cũng chỉ có mấy tập đoàn kia mới lấy được hợp đồng này thôi.

Cho nên rất nhiều người đều đến để hóng chuyện.

“Năm trăm triệu!” Trình Uyên giơ bảng.

“Năm trăm mười triệu!” Vương Quân giơ bảng.

Trình Uyên nhíu mày nhìn về phía Vương Quân.

“Vương Quân thì trả lại anh một nụ cười bí hiểm.

“Thứ vong ơn bội nghĩa!” Trình Uyên hơi nổi giận, bực tức nói: “Sáu trăm triệu!”

“Sáu trăm mười triệu!” Vương Quân lại giơ bảng.

Lý Nam Địch cũng nhận ra Vương Quân, dù sao cũng là cô ta giải độc cho ông ta, bèn tức giận hỏi Trình Uyên: “Người này bị sao thế?”

Sắc mặt Trình Uyên trở nên cực kỳ u ám, anh lại giơ bảng, trực tiếp la lên: “Một tý!”

Chương 202

Chương 202

“Một tỷ?”

“Wow! Tuấn Phong đúng là Tuấn Phong, ra tay hào phóng khiếp!”

“Thế này còn ai dám đấu nữa?”

Trong thành phố hạng bốn năm như thành phố Tân Dương này, một doanh nghiệp có thể tùy tiện lấy ra một tỷ vốn lưu động thật sự không nhiều lắm.

Đương nhiên dự án khai phá thế này cũng không cần mình ra tiền, bình thường đều là ngân hàng cho vay, nhưng vấn đề là những doanh nghiệp có tư chất như thế cũng rất ít, dù có thể vay được nhiều tiền như thế, có thể chống đỡ được cũng không nhiều.

Mọi người nghĩ Tuấn Phong đã quyết nhất định phải lấy được hạng mục khu vui chơi ngoại ô phía Đông rồi, có lẽ sẽ không ai dám ra giá nữa đâu.

Nhưng lúc tiếng bàn tán của mọi người vẫn chưa kết thúc...

“Một tỷ mười triệu!” Long Thâm Khang đột nhiên giơ bảng.

Nghe thấy tiếng đấu giá, lần đầu tiên ánh mắt của tất cả mọi người tập trung lên người Long Thâm Khang.

“Đây là ai thế?”

“Trông hơi lạ mặt?”

“Chẳng lẽ là đại diện của doanh nghiệp lớn nào đó?”

Vì Long Thâm Khang ở nước ngoài đã lâu, rất ít người quen anh ta.

Nghe thấy giá của Long Thâm Khang, sắc mặt Trình Uyên càng u ám hơn.

Anh biết chắc chắn Long Thâm Khang không có nhiều tiền như thế, đồng tiền này chắc chắn đến từ sáu doanh nghiệp trong tay anh ta, đến lúc đó anh ta sẽ tập hợp vốn của sáu doanh nghiệp này.

Cộng vốn của sáu doanh nghiệp lại với nhau chắc chắn nhiều hơn Tuấn Phong.

Nếu còn tiếp tục đấu như vậy, Trình Uyên thật sự không phải đối thủ của Long Thâm Khang.

Vương Tử Yên cũng nhìn ra điểm này, nhỏ giọng nói với Trình Uyên: “Chủ tịch, dự toán của chúng ta là một tỷ, nếu cao hơn..”

“Một tỷ một!” Không đợi Vương Tử Yên nói hết, Trình Uyên đã trực tiếp ra giá.

Vương Tử Yên lập tức tròn to mắt, bối rối nhìn Trình Uyên.

Kim Kiệt cũng không khỏi can ngăn: không có lời đâu”

hủ tịch, e rằng Trình Uyên im lặng không nói gì, sắc mặt xanh mét nhìn Long Thâm Khang.

Lúc này Long Thâm Khang cũng đưa mắt nhìn sang anh, hai ánh mắt lại va chạm nhau.

Long Thâm Khang đột nhiên có dự cảm xấu, anh ta cảm thấy chỉ cần mình nói chuyện với Trình Uyên nữa, dù là nói gì, Trình Uyên cũng sẽ trả lời một câu “tên ngốc!”.

Bị người ta mắng là tên ngốc cũng không phải chuyện vui vẻ gì, cho nên lần này Long Thâm Khang quyết định không nói lời nào, còn nhất định phải nhanh chóng quay đầu đi, nếu không...

“Tên ngốc!” Trình Uyên không cho Long Thâm Khang có cơ hội dời mắt đi, trực tiếp dùng khẩu hình thăm hỏi anh ta.

Long Thâm Khang tức giận đến mức nhe răng tròn mắt.

MC trên bục bán đấu giá vô cùng vui vẻ.

Thật ra giống với dự toán của Tuấn Phong, giá bán ra theo mong muốn cũng là một tỷ, phần vượt qua đương nhiên sẽ có

hoa hồng của MC.

“Wow! Cậu trai trẻ đây hứa hẹn này bỏ ra một tỷ một, thật sự khiến người ta phải giật mình, vừa đẹp trai lại vừa có tiền, chắc chắn có không ít cô gái thích cậu đúng không...”

Trong lời khen tặng còn mang theo ý dẫn dắt, khiến người ta nghe xong sẽ có cảm giác bị nói khích.

Mà vì trò cười khi này, mọi người đều biết Trình Uyên là Chủ tịch của Tuấn Phong, MC không thể nào không biết được, hẳn cố ý không nhắc tới hai chữ Tuấn Phong là vì sợ mình nhắc tới, ông chủ các doanh nghiệp khác sẽ sợ Tuấn Phong mà không dám ra giá.

Nhưng dường như nỗi lo của hắn có hơi dư thừa rồi.

Vì từ đầu đã chỉ có hai người cạnh tranh với nhau, Vương Quân kia cũng chỉ là làm nền mà thôi.

“Một tỷ một trăm mười triệu!” Long Thâm Khang lại giơ bảng.

Trình Uyên nhắm mắt lại, thở mạnh một hơi: “Một tỷ rưỡi!”

Kim Kiệt hoảng sợ: “Chủ tịch, không thể lên giá nữa”

“Đúng vậy Chủ tịch, nếu còn đấu tiếp, dù có lấy được cũng chỉ có lỗ chứ không có lời”

Trình Uyên im lặng.

Loại mua bán chỉ có lỗ mà không có lời thì ai làm?

Đa số những người ở đây đều là ông chủ, khoản tiền này ai cũng biết tính, trong lòng cũng hiểu rõ lợi ích thực tế của mảnh đất kia.

Cho nên bọn họ cũng đều cảm thấy ngoài Tuấn Phong có thể lo được ra, chắc hẳn những người khác đều không theo nổi nữa.

Nhưng thực tế đây chỉ là chuyện lo được ư?

Thật ra Vương Tử Yên cũng hiểu Trình Uyên đang muốn thay đổi ván cờ.

Một khi để mảnh đất rơi vào tay Long Thầm Khang, Vĩnh Anh Trăng sẽ rơi vào vũng bùn bị vây kín bốn bề, bất động sản kia của Tuấn Phong sẽ hoàn toàn bị đập đổ.

Anh không thể để chuyện như vậy xảy ra được, thay vì nói là bỏ tiền ra tranh giành, nên nói là lỗ tiền để bảo vệ doanh nghiệp thì hơn.

Bị ép đến hết cách.

“Một tỷ năm trăm mười triệu!” Quả nhiên Long Thầm Khang lại giơ bảng.

Lúc này, mọi người đều cực kỳ hoảng sợ.

Không ngờ người xa lạ này lại mạnh đến thế, lại dám trực tiếp đấu với Tuấn Phong.

Sắc mặt Trình Uyên càng khó coi hơn, anh lại quay đầu nhìn về phía Long Thầm Khang.

Lúc này, Long Thầm Khang gọi một nhân viên phục vụ tới.

Trong buổi đấu giá luôn có rất nhiều nhân viên chuẩn bị phục vụ các ông chủ lớn, bưng trà rót nước vân vân.

Anh ta nói gì đó với nhân viên phục vụ, sau đó nhân viên kia bước tới sau lưng Trình Uyên, cúi người nói nhỏ bên tai anh: “Chào Chủ tịch Trình, khi nãy anh kia bảo tôi chuyển lời với anh, nếu anh không theo, anh ta sẽ tặng anh một món quà nhỏ”

“Món quà gì?” Trình Uyên hỏi.

“Thuốc giải.”

Thuốc giải?

Nghe vậy, Trình Uyên thoáng chần động.

Lúc trước Long Thầm Khang khiến Thời Sắc uống rượu độc, trúng phải kịch độc, Lý Nam Địch cũng chỉ tạm thời giảm bớt được độc tính thôi, muốn giải độc còn cần một phương pháp đặc biệt khác nữa.

Đương nhiên Long Thầm Khang cũng không cảm thấy Lý Nam Địch sẽ có thể giải độc cho cậu ta, nên mới lấy thuốc giải ra bàn điều kiện với Trình Uyên.

Nhớ tới những lời Thời Sách nói với Long Thâm Khang lúc trước.

Cậu ta nói Trình Uyên coi mình như một con người, còn Long Thâm Khang chỉ muốn dùng thuốc độc không chế mình, vẫn như cũ khiến cậu ta làm một con chó thối.

Lúc đó Thời Sách thẳng lưng nói với Long Thâm Khang bằng thái độ kiên quyết là thà rằng lựa chọn cái chết cũng sẽ không phản bội lại Trình Uyên.

Long Thâm Khang vô cùng tức giận.

Anh ta cảm thấy lần đầu tiên đạo lý dùng người của mình bị khiêu khích.

Cho nên hôm nay anh ta lấy thuốc giải ra uy hiếp Trình Uyên, muốn chứng minh rằng Thời Sách đã sai.

Dù cậu ta có trung thành bao nhiêu, dưới sự so sánh của tiền bạc và sự nghiệp, Trình Uyên vẫn sẽ chọn sự nghiệp của mình.

Thật ra đây là một đáp án rất rõ ràng, so với sống chết của Tập đoàn Tuấn Phong, một cái mạng nhỏ của Thời Sách đã là gì chứ?

“Cậu tự cho rằng mình rất thanh cao, rất có nghĩa khí, nhưng theo tôi thấy đó là ngây thơ, là ngu ngốc!”

“Không phải cậu cảm thấy Trình Uyên sẽ xem mình như một con người sao?”

“Được thôi, tôi sẽ khiến cậu tận mắt nhìn thấy Trình Uyên vứt bỏ mình thế nào.”

“Suy cho cùng, cậu cũng chỉ là một tên móc túi mà thôi”

Quá trình này, Long Thâm Khang gọi video, mà đầu bên kia cuộc gọi chính là Thời Sách, anh ta muốn Thời Sách phải hận vì sự lựa chọn của mình, cũng muốn cậu ta biết thật ra thế giới này rất hiện thực, rất tàn khốc, lời của anh ta không thể bị nghi ngờ được.

Thật ra việc có thể giành được nhân tài là Thời Sách hay không, Long Thâm Khang cũng không còn thấy quan trọng nữa.

Thời Sách trong cuộc gọi video cau mày nhìn vào điện thoại.

Thật ra cậu ta cũng có thể đoán được Trình Uyên sẽ lựa chọn Tuấn Phong.

Lý Nam Địch nói có thể giải độc cho cậu ta nhưng chỉ nói là có khả năng lớn, chứ không phải hoàn toàn. Cho nên có lẽ Trình Uyên sẽ không vì mình mà ngừng giờ bảng theo lời của Long Thâm Khang.

Đầu nguồn ra rất chậm, mong các bạn thông cảm team ko có chương đăng cho các bạn. Các bạn xem thêm nhiều truyện hay tại mắt tiền truyện one nhé. Team up rất nhiều chương mỗi ngày. Chúc cả nhà vui vẻ!

Chương 203

Chương 203

Trình Uyên sẽ chọn thế nào đây?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

MC của buổi đấu giá liên tục khen ngợi Trình Uyên và Long Thâm Khang, cũng kích thích những người khác tham gia đấu giá.

Nhưng Trình Uyên và Long Thâm Khang đều xem MC như không khí.

“Một tỷ năm trăm mười triệu lần thứ nhất!”

“Một tỷ năm trăm mười triệu lần thứ hai!”

Long Thâm Khang mỉm cười nhìn về phía Trình Uyên, vì anh ta biết Trình Uyên nhất định sẽ ra tay.

Không chỉ Long Thâm Khang, trên cơ bản những người khác đều đang nhìn về phía anh, dường như đang đợi anh tiếp tục ra giá.

Quả nhiên, Trình Uyên đứng lên.

Phòng đấu giá lập tức im lặng, ngay cả MC nhìn thấy cũng có ý định tạm dừng đếm số.

“Xin hỏi..”

Ai ngờ sau khi Trình Uyên đứng dậy cũng không tiếp tục đấu giá mà là hỏi một vấn đề rất ngu ngốc.

“Xin hỏi nếu đấu giá được hàng hoá lại không mua nổi thì sẽ có hậu quả gì?”

Đấu giá được nhưng không mua nổi?

“Ha ha, Chủ tịch Trình thật hài hước!” Sau khi mọi người hiểu ra thì đều bật cười.

Không ai cảm thấy Trình Uyên sẽ mua không nổi, cũng không ai cảm thấy một Chủ tịch như anh sẽ không biết quy tắc của phòng đấu giá.

Cho nên mọi người đều tưởng anh đang nói đùa.

MC bị hỏi cho ngơ ngác, nhưng vẫn nhanh chóng trả lời rất lạnh lợi: “Chủ tịch Trình nói đùa rồi, với thân phận của cậu sao có thể xuất hiện tình huống không mua nổi chứ”

Trình Uyên lắc đầu cười nói: “Ừm, không phải tôi hỏi cho tôi, mà là hỏi thay anh này thôi”

Anh đuổi tay chỉ vào Long Thâm Khang.

Long Thâm Khang thấy Trình Uyên đứng lên hỏi một vấn đề ngu xuẩn như vậy còn tưởng rằng anh cố ý làm trò, nhưng Trình Uyên đột nhiên chỉ về phía mình, khiến anh ãa không khỏi cười khẩy.

“Chủ tịch Trình vẫn nên lo lắng cho mình thì hơn, tuy tôi không giàu có gì cho cam, nhưng nếu đã kêu giá thì đương nhiên có năng lực trả nổi” Long Thâm Khang cũng không chịu yếu thế nói: “Còn Chủ tịch Trình ấy, hôm nay không đấu được gì cả thì có hơi khó xử không”

Trình Uyên cũng không quan tâm đến Long Thâm Khang mà tiếp tục hỏi MC: “Tôi hy vọng anh có thể cho tôi một đáp án rõ ràng”

MC hơi xấu hổ.

Hắn cười nói: “Vậy được, nếu Chủ tịch Trình đã có yêu cầu này, vậy tôi sẽ nói sơ qua quy tắc của phòng đấu giá”

“Lúc tham gia, mọi người đều sẽ nộp trước mười triệu tiền bảo đảm đúng không?”

“Nếu cố ý lên giá, sau khi lấy được lại không trả tiền nổi, phòng đấu giá của chúng tôi có quyền lấy đi tiền bảo.

đảm của người đó, hơn nữa còn có thể bị chế tài theo quy định của pháp luật, bình thường sẽ tạm giam sáu tháng”

Nghe vậy, Trình Uyên gật đầu.

Sau đó quay đầu cười nói với Long Thầm Khang: “Đưa thứ kia cho tôi đi”

“Thứ gì?” Long Thầm Khang sững sốt.

“Thuốc!” Trình Uyên hờ hững nói.

Nghe thế, Long Thầm Khang lập tức trợn to mắt.

Anh ta như nghe không rõ Trình Uyên đang nói gì, sững sốt một lúc lâu mới khó khăn nói: “Cậu không theo nữa ư?”

Trình Uyên thở dài: “Thương nhân đúng là xem trọng lợi nhuận, nhưng dường như quan điểm về lợi nhuận của chúng ta không giống nhau lắm”

“Có ý gì?” Long Thầm Khang ngạc nhiên hỏi.

“Có người chỉ cần nói đến lợi nhuận sẽ nghĩ đến tiền bạc. Mà có người lại diễn giải lợi ích bằng nhiều thứ khác”

“Trong mắt tôi, nhân tài là nền tảng, chỉ khi người còn sống mới có thể đem lại nhiều của cải hơn cho tôi, kể cả về mặt tinh thần”

“Tôi muốn người bên cạnh mình đều phải sống cùng, Trình Uyên mỉm cười, thoải mái nói: “Được rồi nghe lời khuyên của anh, không theo nữa: Cuối , tôi Không theo nữa?”

Cứ thế không theo nữa!

Khi mọi người ở đây đều cho rằng Long Thầm Khang sẽ vui vẻ vì Trình Uyên không giành với mình nữa, lại chợt phát hiện Long Thầm Khang đang vô cùng tức giận.

“Chỉ vì một tên móc túi thấp hèn mà cậu lại vứt bỏ Tập đoàn Tuấn Phong? Tôi thật sự không hiểu đám ngu ngốc các người đứng vững ở thành phố Tân Dương kiểu gì nữa”

Anh ta đột nhiên cảm thấy Tập đoàn Long Đằng phá sản trong tay người thế này thật sự quá khó tin.

“Trình Uyên, là tôi xem trọng cậu quá rồi”

“Cậu hoàn toàn không xứng là đối thủ của tôi!”

Nói xong, Long Thầm Khang ném một bình nhựa nhỏ cho Trình Uyên.

“Tuấn Phong cũng chỉ thế mà thôi!”

Trình Uyên đón lấy bình nhỏ có thuốc giải, cười lắc đầu:

“Tuấn Phong sẽ không dừng bước, ít nhất là anh sẽ không cản chân được nó đâu!”

“Tôi không cản chân được á?” Long Thâm Khang đột nhiên cười ha hả: “Bây giờ khu xưởng cũ của xưởng thực phẩm Hâm Hâm, toà nhà bách hoá cũ, khu chung cư Thiết Mã, quảng trường Tân Phú, kể cả đất của khu vui chơi ngoại thành phía Đông đều bị tôi mua lại rồi, cậu coi kỹ những vị trí này đi”

“Cậu cảm thấy bây giờ cậu có thể tiếp tục dựa vào Vịnh Ánh Trăng để đứng vững trong ngành bất động sản nữa không?”

“Chặc chặc...” Long Thâm Khang càng nói càng hưng phấn, cuối cùng còn không quên cười nhạo: “Cậu quá trẻ, cũng quá ngu ngốc! Nếu tôi là cậu, dù có thua lỗ cũng sẽ cố giành lấy mảnh đất khu vui chơi ngoại ô phía Đông kia”

Nghe vậy, Trình Uyên vờ giật mình.

Nhìn thấy thái độ này của Trình Uyên, Long Thâm Khang cực kỳ sung sướng, dường như đã thấy được hình ảnh Tuấn Phong phá sản.

Mà lúc này, Long Thâm Khang vẫn còn đang gọi video.

Thời Sách ở đầu bên kia chính mắt nhìn thấy mọi chuyện.

Cậu ta thấy Trình Uyên vì đổi lấy thuốc giải cho mình mà thật sự bỏ không đấu giá mảnh đất ngoại ô kia.

Thời Sách vô cùng căm hận.

Đồng thời còn cảm động muốn bật khóc.

Cậu ta không ngờ giá trị của mình trong lòng của Trình Uyên lại vượt qua cả Tập đoàn Tuấn Phong đem lại hào quang vạn trượng cho anh.

Mắt không khỏi ươn ướt, hai tay bắt đầu run rẩy.

Sự thật đã được công bố, Long Thâm Khang cũng lộ ra răng nanh của mình.

Lúc này các ông chủ lớn trong phòng mới biết mình đã quá xem thường Long Thâm Khang, người này dám đấu với Tuấn Phong, hơn nữa thái độ còn như chắc chắn sẽ thắng Tập đoàn Tuấn Phong.

“Haiz, Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong này vẫn còn non nớt quá”

“Đúng vậy, một doanh nghiệp lớn như vậy mà cứ thế sụp đổ trong tay cậu ta”

“Cũng hết cách, nằm trong hoàn cảnh thế này không thua cũng khó”

Mọi người biết Vịnh Ánh Trăng bị bao vây thì bát đầu bàn tán xôn xao.

Long Thâm Khang cũng tỏ vẻ hài lòng.

Nhưng đúng lúc này, lại có một người lớn tiếng nói.

“Cho nên quan trọng nhất vẫn là miếng đất khu vui chơi ngoại ô phía Đông này, nhưng hình như anh vẫn chưa có được nó mà nhỉ?”

Mọi người vội vàng nhìn qua.

Một cô gái xinh đẹp như hoa ngời trong góc mỉm cười với mọi người.

Trình Uyên cũng nhìn về phía đó, thấy người nọ, anh thâm thấy ngạc nhiên.

Thẩm Trác?

Long Thâm Khang nhíu mày nhìn về phía Thẩm Trác: “Cô có ý gì?”

Thẩm Trác mỉm cười nói: “MC còn chưa gõ búa mà đúng không? Cho nên suy nghĩ khi nãy của anh vẫn chưa thành cục diện chết”

Đúng vậy, vì khi nãy Trình Uyên cắt ngang buổi đấu giá, khiến MC phải dừng lại việc đếm số, do đó mới có bản nhạc đệm nho nhỏ này.

Trình Uyên không theo nữa, nhưng chưa chắc người khác sẽ không theo mà.

Thẩm Trác chậm rãi giơ bảng đấu giá trong tay lên, mỉm cười nói: “Một tỷ sáu”

Chương 204

Chương 204

Sự xuất hiện của Thẩm Trác là một chuyện ngoài ý muốn, điều này khiến kế hoạch ban đầu của Trình Uyên bị nhiễu loạn.

Một tỷ rưỡi, chắc chắn bản thân Long Thâm Khang không có nhiều tiền như vậy, nếu thật sự lấy được chắc chắn phải cần sáu doanh nghiệp cùng góp vốn.

Cho nên người khác không biết, nhưng Trình Uyên lại biết, trong sáu doanh nghiệp này sẽ có năm doanh nghiệp thoát khỏi sự khống chế của Long Thâm Khang vào thời điểm mấu chốt, cứ thế, Long Thâm Khang không thể trả đồng tiền này được, cho nên cái anh muốn là ngoại trừ tiền bảo đảm thì còn phải vào tù nữa.

Sáu tháng tuy không lâu, nhưng đủ để anh hoàn thành rất nhiều chuyện.

Haiz!

Có lẽ Thẩm Trác có ý tốt, nhưng lòng tốt chưa chắc đã là chuyện tốt.

Sắc mặt Long Thâm Khang cũng thay đổi, Thẩm Trác là người của nhà họ Thẩm, nhà họ Thẩm là doanh nghiệp top năm của tỉnh, vì vậy dù sáu doanh nghiệp trong tay anh ta hợp tác lại cũng không có tiền đấu với nhà họ Thẩm.

Đương nhiên còn có một chuyện khiến anh ta lo lắng.

Chắc chắn Thẩm Trác đã trúng độc của mình, vậy vì sao cô ta lại không lo lắng mình sẽ không đưa thuốc giải cho cô ta chứ? Chẳng lẽ cô ta giải độc rồi?

MC của buổi đấu giá cực kỳ vui vẻ.

Cái giá một tỷ sáu này đã vượt qua giá quy định quá nhiều rồi, nghĩ đến nửa đời sau của mình sẽ có một khoản, hẳn lập tức

muốn cất tiếng hát to.

“Wow, quý cô xinh đẹp này ra giá một tỷ sáu, thật sự là một cô gái ưu tú, không ngờ thành phố Tân Dương chúng ta cũng có một bà chủ trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, thân là người lớn lên ở Tân Dương, tôi thật lòng thật dạ cảm thấy tự hào, các vị chủ cả thứ tôi nói thẳng...”

“Một tỷ tám!”

Vào lúc MC thao thao bất tuyệt, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Một người đàn trung niên hơi béo gior bảng lập tức thu hút sự chú ý của vô số người.

Ông ta mỉm cười đứng dậy nói: “Chỉ là tiền thôi mà, Trung Thượng chúng tôi không thiếu, cái bảng này tôi là gior thay cậu Long”

Nghe thấy câu này, vô số người đều cảm thán.

Trình Uyên giật mình.

Đúng thế, Long Thầm Khang đã có năng lực dùng độc khổng chế người khác, đương nhiên sẽ không quên ông lớn có tiền nhất.

Có lẽ ông chủ của Ngân hàng Trung Thượng này cũng là một trong những người bị Long Thầm Khang khổng chế.

Cái giá một tỷ tám khiến mọi người phải khiếp sợ.

Long Thầm Khang nở nụ cười, lập tức nhìn về phía Thầm Trác với ánh mắt khiêu khích như đang nói: Đến đi, tiếp tục đi, không phải nhà họ Thầm các người có tiền lắm sao? Đến đâu với Ngân hàng Trung Thượng đi?

“Long Thầm Khang này có lai lịch gì vậy? Sao ngay cả ông chủ của Trung Thượng cũng giúp đỡ cậu ta thế?”

“Tôi cũng thấy khó hiểu, trước kia chưa từng nghe nói tới nhân vật số một như thế”

“Cũng hết cách, đối thủ của cậu ta quá non nớt, suy nghĩ chưa trưởng thành, sao có thể đấu lại cậu ta được?”

Mọi người không khỏi bàn tán xôn xao.

Đương nhiên Thẩm Trác biết nhà họ Thẩm không thể ra quá nhiều tiền vì mình, càng không thể vì cô ta mà đắc.

tội với Ngân hàng Trung Thượng.

Nhưng cô ta không hề chán nản, thậm chí còn hơi vui vẻ.

Thẩm Trác cười nói với Trình Uyên: “Việc còn lại giao cho anh đấy”

Nghe thấy thế, mọi người đều ngơ ngác.

Long Thâm Khang cũng không nhịn được nhú mày: “Có ý gì? Các người muốn giở trò hay cố ý ra vẻ huyền bí?”

“Hừ, tôi không ngại cho Trình Uyên cậu biết, hôm nay mảnh đất này chắc chắn là của tôi, Tuấn Phong của các người tôi cũng ăn chắc rồi”

“Cậu, quá yếu!”

Sau khi nghe thấy lời của Thẩm Trác, Trình Uyên không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thì ra cô ta cảm thấy không đủ nên cố ý giúp nâng giá, tiện thể khiến chỗ dựa thật sự của Long Thâm Khang là ông chủ của Ngân hàng Trung Thượng Tôn Đại Phúc trôi lên khỏi mặt nước luôn.

Trình Uyên lặng lẽ nói mấy câu với Lý Nam Địch, sau đó Lý Nam Địch bèn gật đầu đi về phía bên kia.

Cuối cùng mảnh đất khu vui chơi ở ngoại ô phía đông bị Long Thâm Khang mua lại với giá một tỷ tám.

“Đúng thế đúng thế, anh lợi hại, chúng tôi quá yếu, đất thuộc về anh rồi” Trình Uyên cười nói.

Cười?

Long Thâm Khang đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

Vì sao Trình Uyên lại cười?

Chẳng lẽ bị đùa giỡn đến ngáo luôn rồi ư?

Nhưng đúng lúc này, Trình Uyên lại đột nhiên nói với MC:

“Nhưng tôi vẫn hy vọng bên tổ chức kiểm tra vốn mua đất của

anh Long đây”

Nghe thấy câu này, mọi người vô cùng vui vẻ, không ít người lắc đầu, nở nụ cười như có như không, có ý khinh thường là nhiều.

Mọi người đều nghĩ Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong bụng dạ hẹp hòi như thế, đâu không lại người ta thì muốn giờ mách khoẻ.

Ông chủ của Ngân hàng Trung Thượng cũng đã ra mặt rồi, chẳng lẽ anh Long này có thể không có tiền sao?

MC cũng thấy khó xử.

Long Thâm Khang có thể ra giá cao như thế, còn có ông chủ của Ngân hàng Trung Thượng ủng hộ, nhìn thế nào cũng là nhân vật lớn, sao bọn họ dám tra chú?

Nhưng Trình Uyên lại là Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong, bọn họ cũng không tiện đắc tội hay xử lý qua loa.

Nhưng cũng may.

Không đợi MC khó xử, Long Thâm Khang nôn nóng muốn khiến Trình Uyên mất mặt lập tức cười lạnh lùng đứng lên.

“Tra đi, cậu muốn tra đúng không? Không cần phải tra, tự tôi có thể cho cậu biết”

“Sáu doanh nghiệp gồm Tập đoàn Cốc Thiên, Thương mại Đông Hoà... đều có quan hệ hợp tác với tôi, tôi có quyền sát nhập tài chính, cậu nói xem tôi có năng lực để mua không?”

Nghe vậy, các ông chủ ở đây đều sợ hãi than thẳm.

Sáu doanh nghiệp này đều là top trên của thành phố Tân Dương, tùy ý lời một cái ra đã đủ đáng sợ rồi, không ngờ bọn họ còn hợp tác với nhau.

“Lần này Chủ tịch Trình của Tuấn Phong thua chắc rồi”

“Đúng thế, sáu doanh nghiệp hợp tác với nhau thật sự có năng lực lật đổ Tuấn Phong”

“Chẳng phải là nói thừa sao? Người ta đã tuyên bố là muốn đấu với Tuấn Phong rồi”

Nghe thấy Long Thầm Khang tự nói ra tài chính của mình, còn là sáu doanh nghiệp này cùng góp vốn, trái tim vốn lơ lửng của MC cũng đáp đất.

MC không khỏi vui vẻ nói: “Chủ tịch Trình, cậu cũng nghe thấy rồi đó, đừng cố ý gây rối nữa được không?”

Nếu sáu doanh nghiệp này đã nhằm vào Tuấn Phong lộ liễu như thế, vậy hẳn cũng không cần thiết phải sợ Tập đoàn Tuấn Phong nữa, cho nên lúc nói chuyện, MC còn mang theo ý châm chọc, giống như đang tỏ thái độ với Long Thầm Khang rằng mình đang đứng về phía anh ta vậy.

“Anh nói chuyện kiểu gì đó hả?”

Nghe thấy lời nói khó nghe của MC, Kim Kiệt nổi giận đầu tiên, ông ta nói: “Chủ tịch của chúng tôi cố ý gây rối cái gì chứ? Chủ tịch là..”

Nói đến đây, bản thân Kim Kiệt cũng ghen hợm, ông ta yếu ớt nhìn về phía Trình Uyên, thầm nghĩ: Con mẹ nó đúng thật cố tình gây sự mà.

Tuy Kim Kiệt cũng hiểu Trình Uyên cố ý muốn gây chuyện, nhưng ông ta thân là thành viên trong hội đồng quản trị của Tuấn Phong, đương nhiên không thể nói như vậy, cho nên đổi lời: “Chủ tịch của chúng tôi chỉ lo buổi đấu giá của các người sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà thôi”

“Chuyện này không cần Tập đoàn Tuấn Phong phải lo”

Trong lời nói của MC thoáng lạnh lẽo: “Trước đó, anh Long nói không sai chút nào, Tuấn Phong các người thật có chút ý thể hiếp người”

“Thật sự cho rằng thành phố Tân Dương là do Tuấn Phong các người định đoạt ư? Cũng may lúc này đã có anh Long đứng ra”

“Ông Kim, ông coi lại Chủ tịch của các ông đi, không đấu lại người ta thì nói này nói nọ, không xấu hổ sao?”

“Cậu...!” Kim Kiệt tức đến mức nói không nên lời.

Trình Uyên vỗ lên bả vai Kim Kiệt, an ủi: “Được rồi ông.

Kim, đừng tức giận với đám ngốc này, cái đám ngốc này ấy, tự bịa ra lời vớ vẩn rồi cả bản thân cũng tin luôn”

“Hả?” Kim Kiệt khó hiểu.

“Ý là, tên họ Long kia thật sự cho rằng mình là một con rồng, ảo tưởng có thể hô mưa gọi gió, anh ta cho rằng mình thật sự có thể khống chế mấy tập đoàn kia, thật ra ấy... Anh ta chỉ là nói dối mà thôi, cuối cùng ngay cả mình cũng tin luôn, ông thấy có thú vị không?”

Chương 205

Chương 205

“Lời này của cậu là có ý gì?” Long Thầm Khang còn chưa nói gì thì MC đã căng thẳng, vội vàng hỏi.

“Haiz!” Trình Uyên không khỏi thở dài: “Đáng buồn nhất chính là ngoài bản thân anh ta còn có đồ ngốc khác tin”

Rõ ràng đồ ngốc này là chỉ MC.

“Trình Uyên, đừng tưởng rằng cậu là Chủ tịch của Tuấn Phong thì tôi sẽ sợ cậu nhé. Tôi khuyên cậu nên chú ý lời nói và hành động của mình đi. MC quát to.

Từ trong lời nói của Trình Uyên và Long Thầm Khang, không khó phát hiện ra hai người bọn họ như nước với lửa. Và lại theo tình hình trước mắt, Long Thầm Khang có lợi thế hơn.

Lúc trước MC sợ Tuấn Phong là vì Tuấn Phong là vua một cõi Tân Dương, nhưng bây giờ tình huống đã không phải vậy nữa rồi, ngược lại Tuấn Phong còn nằm ở thế yếu. Mà rất nhiều người không quen Long Thầm Khang đều nghĩ có lẽ anh ta là nhà giàu mới phát lên.

Hắn cảm thấy bây giờ là lúc thích hợp nhất để chọn phe.

Nếu chọn đúng bên sẽ rất dễ một bước lên trời, như cá cược vậy. Mà MC cảm thấy mình chọn Long Thầm Khang nhất định sẽ đúng, cho nên nếu muốn Long Thầm Khang cũng coi trọng mình thì phải tức giận và chửi mắng Trình Uyên.

Đạo lý kẻ thù của kẻ thù chính là bạn cũng giống thế.

Quả nhiên, MC vừa tức giận quát lên, Long Thầm Khang lập tức ra về kẻ thắng cuộc cười nói: “Không sao, cậu ta chỉ là không ăn được nho nên thấy nho chua mà thôi, bây giờ ngay cả tập đoàn của mình cậu ta cũng sắp.

không giữ được nữa rồi, còn không cho phép người ta nói mát mấy câu sao?”

“Phải phải phải!” MC vội vàng cười gật đầu với Long Thâm Khang.

Vào khoảnh khắc này, mọi thứ dường như đã rất rõ ràng rồi.

MC và Long Thâm Khang đã vô hình trung đạt thành sự ăn ý nào đó, khiến MC mừng thầm trong lòng, nghĩ sau này đã trở thành người cùng một phe rồi, có phúc đương nhiên cũng cùng hưởng.

“Nếu tôi đoán không lầm” Trình Uyên cũng không tức.

giận vì lời châm chọc của Long Thâm Khang, ngược lại còn cười nói: “Sáu doanh nghiệp anh nắm trong tay kia, có ít nhất năm nhà bị đóng băng tài chính đúng không?”

Nghe thấy lời này, các ông chủ lớn trong phòng đấu giá vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ.

Lại nghĩ đến việc khi nãy Trình Uyên hỏi MC hậu quả của chuyện đấu giá xong lại không có tiền mua, rất nhiều người không khỏi bắt đầu tin tưởng.

MC cũng biến sắc, tim đập thịch một tiếng, đột nhiên có dự cảm rằng mình đã chọn sai phe.

Thấy mọi người bàn tán xôn xao, hơn nữa đa số đều đang gật đầu, Long Thâm Khang không khỏi hơi nôn nóng.

Anh ta giận dữ nói: “Cậu nói bậy..”

Nhưng chẳng mấy chốc, Long Thâm Khang lại nhận ra mình không thể thất thủ trong tình huống này, nếu không sẽ rất dễ bị người ta hiểu lầm là thẹn quá hoá giận, như vậy càng thêm bất lợi với mình hơn.

Sau khi nổi giận gầm lên một tiếng, anh ta khựng lại rồi hít sâu một hơi ép mình bình tĩnh tự nhiên trở lại, cười giễu cợt:

“Trình Uy: lết bây giờ cậu rất không cam lòng, cho nên mới nói những lời không qua cân nhắc này, không sao, tôi không trách cậu, nhưng tôi chỉ hy vọng cậu có thể bình tĩnh lại, thua

chính là thua, không có gì phải mất mặt cả, nhưng nếu không thể chấp nhận mình thua thì thật sự hơi mất mặt đấy”

“Đúng vậy, bản thân người ta có thể sử dụng tiền hay không chẳng lẽ người ta không biết” MC cũng vội hòa theo: “Còn cần cậu nói à? Cậu rảnh quá nhỉ?”

“Tôi đã nhìn ra thằng nhóc này không phải hạng tốt lành gì từ lâu rồi” Lúc này, Mạnh Đại Tiền vẫn luôn không dám lên tiếng cũng đứng ra chỉ trích Trình Uyên: “Thua thì hắt nước bắn lên người người ta, Tuấn Phong các người có ngày hôm nay chính là báo ứng”

“Đúng!” Người phụ nữ lẳng lơ biến thành đầu heo cũng vội đứng lên hòa theo.

Theo bọn họ thấy, Trình Uyên thua chắc rồi, bọn họ cũng không cần thiết phải sợ hãi Tuấn Phong, sợ hãi Trình Uyên nữa.

Vì thế, trống rách vạn người đánh, lúc này bọn họ đều đứng ra châm chọc.

Nghe thấy hai kẻ ngu xuẩn là Mạnh Đại Tiền và người phụ nữ lẳng lơ kia lúc này còn nhảy ra tìm đường chết, trái tim Mạnh Châu như rơi xuống đáy cốc.

“Nếu không phải con ruột, tôi thật sự muốn lột da nó ra!”

Ông ta thầm nghĩ.

Lần này phản bội Tuấn Phong chỉ là bất đắc dĩ, trên người trúng độc của Long Thâm Khang, chỉ có thể mặc anh ta sắp đặt, nhưng Tuấn Phong là tồn tại gì, ông ta hiểu rõ hơn bất cứ một ai.

Đó là doanh nghiệp của nhà họ Trình ở thủ đô, là một tay Trình Tuấn Phong gây dựng lên, vợ ông còn từng quản lý tập đoàn.

Trình Uyên chính là con trai ruột của bọn họ, dù Trình Uyên gặp khó khăn, Tuấn Phong suy tàn, thì ông ta có thể gánh nổi lửa giận của nhà họ Trình sao?

Không dám không nghe lời Long Thầm Khang, lại không dám đắc tội Tuấn Phong, Mạnh Châu vẫn luôn cẩn thận giữa hai bên, đến nay vẫn ôm thái độ không thể đắc tội ai, hy vọng chuyện lần này có thể giấu đi tác dụng của mình.

Bây giờ hay lắm, đưa con trai ngu xuẩn này và đưa bạn gái kia của nó thật sự đúng là đồng đội heo mà!

Sau khi Long Thầm Khang nói vậy, lại thêm mấy người khác hòa theo, đám người đang có mặt chợt thấy cũng có chút đạo lý, vì thế tiếng bàn tán của bọn họ lại đổi hướng.

“Haiz, Trình Uyên vẫn còn non nớt quá!”

“Đúng vậy, tôi nghe nói cậu ta còn ở rể nhà họ Bạch, bị người ta mắng là tên vô dụng đó.”

“Xem ra lời đồn này là sự thật”

Chiều gió thay đổi, đương nhiên có người vui có người buồn.

Người buồn đương nhiên là bên phía Trình Uyên, ví dụ như Vương Tử Yên và Kim Kiệt.

Người vui cũng chắc chắn là đám Long Thầm Khang.

Long Thầm Khang khiêu khích nhìn Trình Uyên, giả vờ giả vịt lắc đầu nói: “Đúng đấy Trình Uyên, cậu quá non nớt”

Sau đó anh ta chỉ vào đầu mình: “Muôn đầu với tôi, chỗ này của cậu còn kém xa”

Trình Uyên chỉ hờ hững cho anh ta một khẩu hình.

“Tên ngốc!”

Lại nhìn thấy khẩu hình kia, Long Thầm Khang đang vênh vào hung hăng lập tức nổi giận trợn to mắt: Trình Uyên, mẹ kiếp, cậu có chịu thôi không hả?

Người phong độ đến mức nào mà bị mắng là tên ngốc cũng sẽ thấy khó chịu, người tự cao bị mắng là tên ngốc đương nhiên còn tức giận hơn.

Nhưng mà...

Đúng lúc này, Vương Quân của Tập đoàn Cốc Thiên đột nhiên đứng lên, cầm điện thoại nói với Long Thầm Khang: “Chủ tịch

Long, không xong rồi”

“Hả?” Long Thâm Khang hỏi.

“Bộ phận tài vụ vừa mới gọi điện thoại cho tôi, không biết vì sao tài chính của Tập đoàn Cốc Thiên đã bị ngân hàng đóng băng rồi”

Nghe thấy tin này, Long Thâm Khang sắp rớt cả mắt.

MC tròn tròn mắt.

Quần chúng hóng hớt xung quanh cũng đưa mắt nhìn nhau.

“Có ý gì?” Long Thâm Khang giật mình hỏi.

‘Vương Quân sắc mặt khó coi, nói: “Hết cách rồi Chủ tịch Long, có nghĩa là lần này Tập đoàn Cốc Thiên chúng tôi không thể giúp cậu được một đồng tiền nào cả”

Long Thâm Khang tròn mắt trừng Vương Quân.

Bây giờ anh ta chỉ hận không thể xé xác Vương Quân, không ngờ thật sự bị Trình Uyên nói trúng, nhưng dù thế, Vương Quân ông không thể nói nhỏ với tôi à? Cứ muốn lớn tiếng nói cho tất cả mọi người đều biết làm gì?

“Không sao!”

Lúc mọi người nghi ngờ bàn tán, Long Thâm Khang lại mỉm cười nói: “Dù sao liên minh thương mại của chúng ta cũng chỉ có mỗi tài chính của Tập đoàn Cốc Thiên xảy ra vấn đề, năm doanh nghiệp còn lại gộp lại với nhau cũng vẫn làm được nhiều đó việc”

“Nhưng mà... Chủ tịch Long, tài chính của tập đoàn chúng tôi cũng xuất hiện vấn đề rồi” Lúc này, lại có một giọng nói vang lên.

Chương 206

Chương 206 trinh uyên

“Tài sản cũng bị đóng băng tạm thời không rõ lý do”

Người nói chuyện là Chủ tịch Phàn Đồng của Tập đoàn Tam Trần.

“Câm miệng!” Nghe thấy tin tức này, Long Thâm Khang lập tức giận dữ quát Phàn Đồng.

Cũng giống thế, dù có xảy ra vấn đề, anh ta cũng không muốn họ nói ra trước mặt mọi người.

Như thế chẳng phải đang vả vào mặt mình sao?

Hai tập đoàn đều xảy ra vấn đề, vậy mấy tập đoàn khác thì sao?

Long Thâm Khang đưa mắt nhìn về phía mấy chủ tịch khác.

Bỗng nhiên phát hiện sắc mặt của bọn họ cực kỳ khó coi, có người còn đang nhỏ giọng gọi điện thoại.

Thấy tình huống này, cảm giác chọn sai phe của MC càng mãnh liệt hơn.

Mà những người khác cũng đều vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ.

Chẳng lẽ Chủ tịch Trình Uyên của Tập đoàn Tuấn Phong nói thật ư? Anh đã sớm đoán được tài chính của Long ‘Thâm Khang xảy ra vấn đề, cho nên...

“Cho nên, Chủ tịch Trình hoàn toàn không muốn có được mảnh đất khu vui chơi ngoại ô phía Đông kia đúng không?”
Thẩm Trác cong mắt, cười tủm tỉm nói ra suy nghĩ của Trình Uyên.

Đương nhiên đây chỉ là Thẩm Trác tự mình đoán thôi.

Nhưng dù đoán, cô ta cũng có cảm giác đã sớm nhìn thấu mọi chuyện.

“Thật ra Chủ tịch Trình chỉ muốn cho anh ra nhiều tiền một chút, đương nhiên nếu anh có nhiều tiền như vậy”

Lời nói của Thẩm Trác như một cây búa đập lên đầu Long Thẩm Khang, đập vào ngực MC, một người đầu kêu lên ong ong, một người thì bực bội.

“Không thể nào, chuyện này không thể xảy ra được, các người gọi điện thoại xác nhận lại đi, mau, mau lên!” Long Thẩm Khang la lên với mấy người Vương Quân.

Mấy chủ tịch vội vàng lấy điện thoại ra gọi đi.

Nhưng chẳng mấy chốc.

Kết quả vẫn như cũ.

Nhìn thấy khuôn mặt bối rối và vô cùng lo lắng của bọn họ, Long Thẩm Khang đột nhiên tỉnh ngộ, anh ta chỉ về phía Trình Uyên: “Là cậu, là cậu giờ trò đúng không?”

“Tên ngốc!” Sau đó, Trình Uyên bĩu môi: “Mẹ nó tôi thật sự lười quan tâm đến tên ngốc như anh đây”

Giống như rất nhiều phim truyền hình, nữ chính đã sắp tơi rồi còn chỉ vào phản diện nói: Là cô làm! Là cô là cô!

Có ngu ngốc không chứ?

“Chúng ta cũng không phải bạn bè, anh được có ý định với Tuấn Phong của tôi lại không cho tôi đánh trả à?”

Mà lúc này MC cũng hoảng hồn.

Nếu cuối cùng là Trình Uyên thắng, thì rõ ràng hẳn đã chọn sai đội rồi, sau này mình sẽ gặp phải tình huống thế nào còn chưa biết được, tóm lại chắc chắn sẽ không dễ chịu.

MC thật sự hồi hận chết đi được.

“Ha ha ha...”

Nhưng lúc này, Long Thẩm Khang đột nhiên bật cười.

Tiếng cười của anh ta khiến mọi người thấy khó hiểu, cả Trình Uyên cũng hơi sửng sốt, tức đến ngu người rồi sao?

Long Thầm Khang cười xong thì nói: “Trình Uyên à Trình Uyên, e rằng kế hoạch của cậu cũng không hoàn mỹ như: cậu tưởng tượng, cậu quên rồi sao, tôi vẫn còn một người nữa”

“Chủ tịch của Ngân hàng Trung Thượng cũng là người của tôi” Long Thầm Khang cao giọng nói: “Tôi muốn tìm ngân hàng vay chút tiền hoàn toàn không phải là vấn đề”

MC vốn đã bắt đầu hồi hận lập tức tỉnh táo lại.

“Đúng đúng đúng, khi này là chủ tịch của Ngân hàng.

Trung Thượng đầu giá mảnh đất này giúp anh Long”

Hắn vội vàng hòa theo: “Một Trung Thượng còn có tiền hơn mấy tập đoàn này nhiều”

Long Thầm Khang cười to, MC cũng cười theo anh ta, giống như ván cờ được bọn họ xoay chuyển rt Nhưng Trình Uyên thấy bọn họ cười đắc ý lại quay đầu nghiêm túc hỏi: “Có phải bọn họ điên rồi không?”

Vương Tử Yên dăm chiêu gật đầu: “Khá giống thế”

“Trình Uyên, cậu vẫn còn non nớt lắm” Long Thầm Khang cười xong thì nói với Trình Uyên: “Không ngờ tôi vẫn còn đường lui đúng không?”

Trình Uyên lắc đầu thờ dãi: “Tôi khuyên anh vẫn nên bàn bạc với ông chủ của Trung Thượng rồi hãy nói”

“Cậu đùa à, ông ta là người của tôi, tôi hoàn toàn không cần bàn bạc với ông ta, ông ta nhất định sẽ đưa tiền cho tôi thôi, đúng không ông Tổng?” Long Thầm Khang đắc ý nói.

Nhưng đợi một lúc vẫn không ai đáp lời.

Long Thầm Khang không khỏi nhìn về phía chỗ ngồi của ông chủ Ngân hàng Trung Thượng, đột nhiên phát hiện nơi đó đã không một bóng người.

Anh ta ngơ ngác: “Người đâu rồi?”

MC cũng không nghếch mặt: “Hình như khi này vẫn còn ở đây mà!”

Dự cảm chẳng lành lại xuất hiện.

Long Thầm Khang cũng bắt đầu luống cuống, vội vàng lấy điện thoại ra gọi điện.

“A lô, ông Tổng, ông đi đâu thế?” sau khi có người nghe máy, Long Thầm Khang lập tức thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ có lẽ là người này đi vệ sinh, vì thế mở loa cho mọi người nghe rõ Long Thầm Khang tôi có năng lực này.

Nhưng mà.

“Cậu Long, tôi biết cậu muốn nói gì, xin lỗi, việc hợp tác của chúng ta dừng lại ở đây, Trung Thương của chúng tôi sẽ không cho cậu vay một đồng tiền nào cả”

“Tút tut tut..”

Ngơ ngác.

Một lúc lâu Long Thầm Khang vẫn không tỉnh táo lại được, nụ cười trên mặt dần cứng đờ.

“Có người thân phận thấp kém, nhưng sống giống một con người, có người sống trong nhung lụa lại như một con quỷ, mà anh, theo tôi thấy chính là không phải người cũng chẳng phải quỷ” Vào lúc kết quả đã rõ, tất cả như đã muốn kết thúc, Trình Uyên tổng kết với Long Thầm Khang: “Gài bẫy người khác phải chuẩn bị tâm lý bị người ta gài bẫy”

“Vì thế giới này rất công bằng, có nhân thì có quả”

“Long Thầm Khang, anh không chỉ gài bẫy ông ta ông ta ông ta... Còn có tôi nữa, anh cho rằng tất cả chuyện này đều nằm trong sự khống chế của anh ư? Anh cho rằng tôi và bọn họ đều bị ngu à?”

“Nhưng bây giờ anh biết không, một khi uy hiếp của anh với bọn họ bị mất đi, ở trong mắt bọn họ chỉ còn lại sự thù hận với anh thôi”

“Đừng nghĩ đến chuyện vay tiền nữa, anh sẽ không vay được một đồng tiền nào đâu”

“Cho nên chuyện anh phải lo lắng bây giờ là sáu tháng tiếp theo nên sống tiếp thế nào.”

Sáu tháng tiếp theo?

Long Thầm Khang ngạc nhiên.

MC chầy mò hồi lạnh quên mất mình đang ở đâu, mà khi nghe thấy sáu tháng, hấn không khỏi chua xót nói với Long Thầm Khang: “Theo như lời tôi nói lúc trước, nếu thương phẩm đấu giá được lại từ chối trả tiền, phòng đấu giá chúng tôi có quyền dùng pháp lý ép anh chấp hành, nếu anh không có năng lực chấp hành, sẽ bị trừ tất cả tiền bảo đảm và xử phạt hình sự tạm giam sáu tháng”

Long Thầm Khang khó tin nhìn về phía MC, hỏi: “Có thể thiếu trước không?”

Nói thật, bây giờ MC cũng cảm thấy mình bị Long Thầm Khang này gài bẫy, sự bực bội với anh ta không hề ít hơn với Trình Uyên Thiếu?

“Thiếu cái mẹ nhà anh!” MC đột nhiên bùng nổ, giận dữ quát Long Thầm Khang: “Không có tiền anh còn ra vẻ làm cái gì? Sao không soi mình vào nước tiểu xem, anh nghĩ mình là ai mà đòi thiếu?”

Nghe vậy, Long Thầm Khang kinh ngạc, nổi đóa: “Con mẹ nó, anh dám mắng tôi tư?”

MC lạnh lùng nói: “Bớt nói nhảm đi, có tiền hay là không, nếu không có, chúng tôi sẽ lập tức báo cảnh sát.”

“Anh...” Long Thầm Khang tức giận trừng mắt, lại không biết nên nói gì, anh ta không khỏi đưa mắt nhìn về phía Trình Uyên.

Trình Uyên nhún vai: “Đừng nhìn tôi, tôi còn non nớt lắm.”

Quần chúng hóng hót nghe thấy câu này, một số người lập tức cảm thấy gò má nóng lên.

Chẳng những Long Thầm Khang từng nói Trình Uyên quá non nớt, mà lúc bọn họ bàn tán cũng có người nói thế.

Quá non nớt.

“Quá trẻ tuổi, có đôi khi cũng không phải là chuyện tốt, dù sao đầu óc cũng còn quá linh hoạt” Kim Kiệt lạnh lẽo nhìn hót.

Chương 207

Chương 207

“Chủ tịch Tiểu Trình này không đơn giản”

“Nói nhảm, người của nhà họ Trình ở thủ đô có thể đơn giản sao?”

“Nói cũng đúng, haiz, tên họ Long này thật không biết lượng sức”

Nghe thấy tiếng bàn tán của mọi người, đừng nói là Long Thầm Khang, ngay cả Mạnh Đại Tiền và cô bạn gái diêm dứa không ai quan tâm của anh ta cũng rất lúng túng, chỉ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào. ^ Trình Uyên đi tới trước mặt Long Thầm Khang, nhìn thẳng vào mắt anh ta, sau khi thở nhẹ một hơi thì cười nói: “Long Thầm Khang, đừng trách tôi không cho anh cơ hội, bây giờ tôi có thể tha cho anh, không cần phải tạm giam sáu tháng”

Long Thầm Khang nhìn Trình Uyên, trong mắt hiện lên sự thù hận giống hệt Long Thầm Lãng lúc trước.

“Được, hôm nay coi như tôi thual” Cuối cùng anh ta cũng chỉ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhưng cậu đừng nghĩ chuyện này đã kết thúc ở đây, chúng ta cứ đợi đi”

“Đương nhiên phải đợi rồi” Trình Uyên hờ hững nói: “Chẳng lẽ anh cho rằng tôi thật sự rất từ bi à?”

“,,. Long Thầm Khang.

Dùng thuốc khống chế biết bao nhiêu người còn suýt chút hại chết Thời Sách, người giống như Long Thầm Khang độc ác hơn Long Thầm Lãng rất nhiều.

Chỉ nhót anh ta sáu tháng có thể hả giận sao?

Đương nhiên là không rồi.

Hơn nữa nói theo một cách nào đó, nhốt anh ta lại có khác gì đang bảo vệ anh ta đâu?

Theo lý thuyết, phòng đấu giá bên đây phải khởi tố Long Thâm Khang, nhưng thấy Tuấn Phong chịu bỏ qua cho anh ta, chắc chắn là có nguyên nhân khác, cho nên bọn họ cũng sẽ mắt nhắm mắt mở.

Sau khi Long Thâm Khang giận dữ rời đi, Kim Kiệt hỏi Trình Uyên: “Cứ thể thả cậu ta đi à?”

Trình Uyên hỏi lại Kim Kiệt: “Tôi giống người mềm lòng thế sao?”

“Giống!” Trận chiến này, kết thúc trong thắng lợi của Tuấn Phong, Kim Kiệt cảm thấy tâm trạng của Trình Uyên nhất định rất tốt, vì thế cũng dám nói đùa với anh.

Trình Uyên liếc Kim Kiệt một cái, ông ta lập tức cười nịnh nọt.

Mọi người đi đến trước mặt MC, hai chân hắn đã bắt đầu run lên.

“Chủ tịch Trình, khi này tôi không rõ chân tướng, bị tên họ Long kia mê hoặc, mong cậu rộng lòng tha thứ, trong bụng Tể tướng có thể chống thuyền...”

“Tôi không phải Tể tướng” Trình Uyên lắc đầu.

“Ặc..

“Cho nên trong bụng tôi không thể chống thuyền, tôi cũng không phải quân tử gì, cho nên cũng không có rộng lòng” Trình Uyên hờ hững nói.

MC cực kỳ lo lắng, sau khi nghe thấy Trình Uyên nói thế, hắn thấy hồi hận đến xanh cả ruột, trong lòng bắt đầu tính toán nên xin Trình Uyên tha thứ thế nào.

Nhưng cũng may tiếp theo Trình Uyên lại nói: “Đương nhiên tôi cũng sẽ không vì anh nói giúp Long Thâm Khang mấy câu mà làm gì anh, tôi không rộng lòng, nhưng cũng không phải kẻ hẹp hòi”

Nghe vậy, trái tim đang treo lên của MC không khỏi buông xuống một chút, sắc mặt cũng hoà hoãn hơn: “Chủ tịch Trình thật đúng là anh tuấn tài giỏi, tôi...”

ết câu, Trình Uyên đã giơ tay ngắt ôi muốn xử lý anh chỉ đơn giản là vì Không đợi hẳn nói lời, nghiêm túc nị ghét anh mà thôi”

“Hả?” MC lập tức tròn tròn mắt.

Nói biết bao nhiêu đạo lý?

Cuối cùng lại thành tôi sẽ không vì anh giúp Long Thâm Khang mà nhằm vào anh, mà làm gì anh, tôi làm gì anh chỉ đơn giản vì tôi ghét anh thôi!

Mấy ông chủ lớn xung quanh lập tức im lặng.

“Phòng đấu giá Tân Dương sẽ huỷ bỏ quan hệ hợp tác với anh”

“Sau này, chỉ cần là buổi đấu giá nào muốn thuê anh, Tập đoàn Tuấn Phong của tôi đều sẽ không tham gia”

“Chỉ cần là buổi đấu giá anh dẫn, thương gia nào tham gia sẽ là kẻ thù của Tuấn Phong tôi”

“Hơn nữa công ty hoặc tập đoàn nào muốn tuyển dụng anh, Tập đoàn Tuấn Phong tôi cũng sẽ huỷ bỏ hợp tác với người đó.”

Trình Uyên cao giọng nói: “Không phải anh muốn thấy sang bắt quàng làm họ, muốn có thành tựu trong sự nghiệp sao? Được thôi, hôm nay tôi sẽ trịnh trọng nói với anh, anh, không sống nổi ở thành phố Tân Dương nữa rồi!”

Nghe vậy.

Chân MC như nhũn ra, ngời phịch xuống đất, sắc mặt tái nhợt.

Lời này của Trình Uyên chẳng khác nào một đũa tre hòn dổi cả: Anh đấc tội tôi, tôi không chơi với anh, đồng thời tôi cũng không muốn các bạn khác chơi với anh, ai muốn chơi với anh, tôi sẽ không chơi với người đó.

Nhưng làm sao đây, trong tay bạn nhỏ Trình Uyên này lại có một “que kẹo” to, bạn nhỏ là MC lại không có gì cả. xem thên ngôn tình sủng.

Mà nếu tất cả ông chủ đang có mặt cũng là các bạn nhỏ, ai không muốn kẹo que chứ?

Trẻ con giận dỗi thì sao?

Người ta là chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong.

Dù có giận dỗi, ở thành phố Tân Dương này có ai chịu được chứ?

“Chủ tịch Trình, tôi sai rồi, xin cậu cho tôi một con đường sống đi!” MC lấy lại tinh thần, vội vàng quỳ gối với Trình Uyên trước mặt tất cả ông chủ, nước mắt nước mũi đầm đìa nhận lỗi xin tha.

“Chủ tịch Tiểu Trình à, có câu giết người cũng chỉ là chạm đầu xuống đất” Không biết vì sao Thẩm Trác lại có ý muốn xin tha cho MC.

Trình Uyên lại nói: “Còn có câu dưới gối đàn ông có dát vàng”

“Cái gì và cái gì thế?” Thẩm Trác không hiểu ý anh.

: “Nếu khi nãy anh ta đứng hay còn xem trọng anh ta một chút, Í, con người tôi cũng có cảm xúc”

Trình Uyên hờ hững nói xoay người bước đi, t: nhưng bây giờ... Xin “Là sao?” Thẩm Trác vẫn không hiểu.

Đúng lúc này, trong một góc nào đó, có người thừa dịp.

bên này rối loạn muốn chạy trốn.

Nhưng ông ta chỉ mới đứng dậy đi mấy bước, còn chưa đi qua một nửa hàng ghế trong hội trường...

“Chủ tịch Mạnh, đừng đi vội” Trình Uyên đột nhiên kêu lên.

Mạnh Châu run rẩy, lập tức đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Đèn chiếu lập tức rọi lên người ông ta.

Trong nháy mắt, Mạnh Châu như trở thành diễn viên chính trong hội trường, đừng nói là lạng lẽ chuồn đi, ngay cả duỗi tay ngoáy mũi cũng sẽ bị người ta nhìn thấy hết.

“Ha ha... Chủ tịch Trình, không phải tôi vội đi, chỉ là hơi mắc thôi” Mạnh Châu cười gượng nói ra một lý do vô cùng gượng gạo.

Trình Uyên vẫy tay với ông ta.

Mạnh Châu khó xử nhìn xung quanh, cuối cùng hết cách, chỉ có thể đi đến trước mặt Trình Uyên.

“Chủ tịch Mạnh, nói thật, tôi không phải một người có thù tất báo, không phải người khác đánh tôi một quyền thì tôi nhất định phải đánh lại họ một quyền, giống như mấy người Vương Quân có lý do mới tạo áp lực với Tuấn Phong, tôi không trách bọn họ”

Trình Uyên vừa nói vừa sửa sang lại áo sơ mi hơi rối của Mạnh Châu.

Ông ta cúi đầu không dám nói lời nào.

Nhưng trong lòng ông ta lại thở vào nhẹ nhõm, thâm nghĩ: Cũng may mình giống với mấy người Vương Quân, đều trúng độc của Long Thâm Khang.

Nhưng mà.

Trình Uyên lại nói tiếp: “Nhưng người với người khác nhau, chuyện này với chuyện kia cũng không giống nhau, †ôi có một đàn em, tôi xem cậu ta như bạn bè, cũng giống như các người vậy, không, cũng không giống lắm, cậu ta trúng loại độc mạnh hơn một chút.”

“Nhưng cậu ta đã đưa ra một quyết định khiến mọi người phải bất ngờ, đó chính là dù chết cũng không phản bội tôi”

“Cậu ta bảo vệ sự tôn nghiêm của mình, nhưng Mạnh Châu, ông thì sao?”

Mạnh Châu biến sắc.

“Ông khác với mấy người Vương Quân, bọn họ không †hân cũng chẳng quen tôi, không có liên quan gì với Tuấn Phong

cả, làm ra chuyện trái với lương tâm tôi không trách bọn họ”

“Nhưng ông thì khác, là Tuấn Phong cho ông ngày hôm nay, mà ông lại quay đầu cắn Tuấn Phong một cái?”

“Đừng nói lý do, không có lý do gì có thể giải thích cho chuyện lấy oán trả ơn cả”

“Chủ tịch Trình...” Mạnh Châu chua xót nói: “Tôi... Tôi sai rồi?”

Nói xong, Mạnh Châu bèn muốn quỳ xuống với Trình Uyên.

Nhưng lúc này, một bàn tay đột nhiên duỗi ra nắm lấy áo Mạnh Châu.

Chương 208

Chương 208

“Ba, ba đừng sợ cậu tai”

Mạnh Đại Tiền chen vào trong đám người, ngăn giữa Mạnh Châu và Trình Uyên, tức giận nói với anh: “Trình Uyên phải không, người đắc tội cậu là tôi, có bản lĩnh thì cậu nhắm vào tôi này, đừng gây sự với ba tôi”

Thấy Mạnh Đại Tiền đột nhiên xuất hiện, Trình Uyên hoàn toàn không muốn để tâm.

Chỉ là một tên con nhà giàu thường xuyên ra vào quán bar, dựa vào địa vị của ba mình muốn làm gì thì làm mà thôi.

Anh ta hoàn toàn không cùng đẳng cấp với Trình Uyên.

Cho nên Trình Uyên không thèm quan tâm đến anh ta, nói với Mạnh Châu: “Nếu ông còn muốn còn chút mặt mũi thì tự mình dẹp Thương mại Đông Hoà đi. Nếu không đợi Tuấn Phong ra tay, chẳng những ông sẽ mất hết tất cả, còn mất hết cả thể diện luôn đấy”

Nói xong, Trình Uyên vẫy tay, muốn dẫn Vương Tử Yên và Kim Kiệt rời đi.

Buổi đấu giá kết thúc, chuyện nên làm cũng đã làm rồi, tuy không lấy được mảnh đất khu vui chơi, nhưng bây giờ anh đã thay đổi kế hoạch.

Không cần thiết phải lấy mảnh đất kia bằng mọi cách, dù sao có lấy được, bây giờ giá cao như thế cũng không thể kiếm được lời “Cậu đe dọa ai vậy hả?”

Nhưng lúc này lại có người cố tình không muốn để anh đi.

Mạnh Đại Tiền gào lên với Trình Uyên: “Đừng tưởng rằng Tuấn Phong các người ghê gớm lắm, Thương mại Đông Hoà

chúng tôi không sợ các người đâu, có bản lĩnh thì tới đi!
Không phải cậu ý vào việc mình nhiều tiền sao?

Thật sự cho rằng chúng tôi mặc cho cậu muốn làm gì thì làm
à? Cậu nghĩ mình là ai!”

Trình Uyên mới định rời khỏi sảnh đấu giá đột nhiên xoay
người đi về.

Anh vốn không định để tâm đến Mạnh Đại Tiền, nhưng nếu đã
nói đến vậy rồi, anh đột nhiên cảm thấy có một vài chuyện nên
nói rõ ràng trước mặt mấy doanh nhân này.

Trình Uyên xoay người đi nhanh về, khiến Mạnh Đại Tiền sợ
đến mức không hỏi lùi về sau một bước.

Đúng cách anh ta ba bước mới dừng lại.

Trình Uyên chỉ vào Mạnh Đại Tiền nói: “Đúng vậy, anh nói rất
đúng, tôi ý Tuấn Phong nhiều tiền nên muốn ức hiếp Thương
mại Đông Hoà các anh đó, vậy thì sao?”

“Hả?”

Trình Uyên thẳng thừng thừa nhận khiến Mạnh Đại Tiền rất
khó chịu, nhưng anh ta lại không biết nên nói gì.

“Đừng quá đề cao mình, chuyện của Tuấn Phong và Thương
mại Đông Hoà các anh không liên quan gì đến anh cả, anh
trong mắt tôi còn chẳng bằng một cái rắm nữa” Trình Uyên
nói tiếp.

“Cậu...!” Mạnh Đại Tiền.

“Nếu anh đã không hiểu rõ, nếu mọi người ở đây đều hơi mơ
hồ, được thôi, bây giờ tôi sẽ nói rõ chuyện này, cho.

mọi người biết vì sao Tuấn Phong muốn xử lý Đông Hoà”

Trình Uyên đột nhiên lớn tiếng nói với các ông chủ lớn khác
trong hội trường: “Mấy năm trước, tài vụ của Thương mại
Đông Hoà xảy ra vấn đề, Giám đốc tài vụ và Tổng quản tài vụ
cuỗm đi tất cả tiền vốn của Thương mại Đông Hoà”

“Vi thể Mạnh Châu đứng trước nguy cơ phá sản đóng cửa, mọi
người đều biết, nếu một doanh nghiệp lớn như vậy đóng cửa,

Mạnh Châu ngoài nhảy lầu ra thì có thể làm gì?”

“Mạnh Châu, lúc đó chính ông đi tìm biết bao nhiêu ngân hàng, biết bao nhiêu doanh nghiệp, có ai chia tay giúp đỡ ông không?”

“Vào lúc ông nguy nan nhất, Tập đoàn Tuấn Phong không tính toán thiệt hơn đưa ra ba trăm triệu để ông xoay vòng vốn, cũng nối liền quan hệ ở ngoài tỉnh cho ông, nhờ đó ông mới có được địa vị ngày hôm nay”

“Tôi nói đúng không?” Trình Uyên hỏi Mạnh Châu.

Mạnh Châu cúi thấp đầu, u ám gật gật.

Nghe vậy, mọi người đều lên tiếng cảm thán. Bây giờ mới biết thì ra Tuấn Phong và Thương mại Đông Hoà còn có quan hệ sâu xa như thế.

Ngay cả Mạnh Đại Tiên cũng ngạc nhiên há to miệng.

Trước giờ anh ta chưa từng nghe Mạnh Châu nói về quan hệ với Tuấn Phong, cũng không ngờ Tuấn Phong từng giúp đỡ nhà bọn họ.

Cho nên... Anh ta ngạc nhiên quay đầu nhìn Mạnh Châu đang vô cùng hối hận.

“Nhưng mà, vào lúc Tuấn Phong khó khăn nhất, Đông Hoà chẳng những không ra tay giúp đỡ, ngược lại còn đổ thêm dầu vào lửa” Trình Uyên nói tiếp.

“Hả? Thì ra còn có chuyện như thế à?”

“Vậy Mạnh Châu này thật không ra làm sao cả nhỉ!”

“Đây là Đông Quách tiên sinh và sói điểu hình mà”

Nghe thấy lời của Trình Uyên, lại nhìn dáng vẻ ngậm thừa nhận của Mạnh Châu, mọi người không khỏi ngạc.

nhiên bàn tán.

Mạnh Châu không có cách nào cãi lại, vì những gì Trình Uyên nói đều là sự thật.

Còn về lý do mình trúng độc bị người ta ép buộc, ông ta không có cách nào nói ra được, vì trước đó Trình Uyên đã nói rồi.

Không có lý do gì có thể giải thích bốn chữ lấy oán trả ơn này được cả.

Trình Uyên lại đưa mắt nhìn về phía Mạnh Đại Tiên: “Không phải anh cũng nói với Long Thầm Khang là Tuấn Phong chúng tôi ý lớn hiệp nhỏ sao? Không phải anh nói tôi ý mình có tiền à?”

“Phải, Tuấn Phong chúng tôi ý thế hiệp người thì sao hả?”

“Chúng tôi là có tiền vậy đó thì như nào?”

“Đối với loại lấy oán trả ơn, tôi không hề cảm thấy thương hại chút nào.”

“Còn nữa, những lời tôi nói trước đó không phải là đe dọa, mà là cảnh cáo!”

Nói xong, không đợi mọi người lấy lại tinh thần, anh đã xoay người rời đi.

Đèn chiếu rọi lên người Trình Uyên đưa anh ra khỏi sảnh lớn.

Lúc này, cả thế giới như đều ngủ say.

Mạnh Đại Tiên nhìn người bố đang sa sút của mình, trong lòng vô cùng phức tạp.

Anh ta rất khó chịu.

Từ vẻ mặt của Mạnh Châu có thể nhìn ra những gì Trình Uyên nói đều là thật.

Cho nên anh ta rất tức giận, nhưng lại không biết trút Vào ai.

Trình Uyên?

Người ta giúp nhà anh ta Đông Sơn tái khởi, vì sao muốn trút giận lên anh?

Mạnh Châu?

Tuy không hiểu vì sao ba mình lại làm như thế, nhưng có một điểm không cần hiểu cũng không cần nghi ngờ, đó là Mạnh Châu là ba anh ta.

Người phụ nữ diêm dúa đến gần, hơi lo lắng hỏi Mạnh Đại Tiên: “Đại Tiên, những gì anh ta nói đều là thật tr?”

Vậy sau này nhà anh sẽ không có tiền nữa sao?”

Mạnh Đại Tiền nâng khuôn mặt “xinh đẹp” bị tát thành cái đầu heo của cô ta trước mặt mọi người, dịu dàng nhỏ giọng nói:
“Cô, đi, chết, đi!”

“Chát!” Sau đó tát mạnh một cái lên mặt cô ta, âm thanh vang vọng khắp sảnh lớn.

“AI” Cô ta hét lên một tiếng rồi ngã thẳng xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Mọi người lại bắt đầu xôn xao.

“Mạnh Đại Tiền!” Mạnh Châu đột nhiên kêu to tên anh ta.

Mạnh Đại Tiền đưa lưng về phía Mạnh Châu hơi run lên.

“Về nhà thôi ba” Anh ta nói.

“Cái gì?” Mạnh Châu sững sờ.

Mạnh Đại Tiền thở ra một hơi: “Về nhà thôi”

Trong nháy mắt, Mạnh Châu có ảo giác, cảm thấy vào khoảnh khắc này con trai mình mới thật sự đã trưởng thành.

“Từ đầu đến cuối, con chỉ là một thằng hề thôi” Còn Mạnh Đại Tiền thì lại thấy cực kỳ khó chịu.

Anh ta đỡ Mạnh Châu, nói: “Vẫn chưa muộn”

Mạnh Châu cười khỏ.

Mạnh Đại Tiền nói: “Nhà vẫn còn mà”

Mạnh Châu rơi lệ.

Khoảnh khắc này, mọi người đều hơi động lòng với cảnh này.

Nhưng thế giới vốn tàn khốc như thế đó, giống như một câu danh ngôn, người đáng thương ắt có chỗ đáng trách.

Người, phải biết gánh vác hậu quả với những sai lầm mình gây ra.

Chỉ cần nhà vẫn còn, nhà không mất, thì có hậu quả gì không gánh vác nổi chứ? Mạnh Đại Tiền nghĩ như thế.

Nhưng không biết nếu anh ta tỉnh ngộ sớm một chút, Trình Uyên có thay đổi ý định không.

Vừa mới tới khách sạn lớn của thành phố Tân Dương, Lý Nam Địch đã chạy lên.

“Chủ tịch của Ngân hàng Trung Thượng muốn gặp anh”

Cô ta chỉ vào một chiếc Buick kiểu dài xa hoa.

Chương 209

Chương 209

Chủ tịch của Ngân hàng Trung Thượng là người nói chuyện giúp Long Thâm Khang trước đó.

Trình Uyên biết, Ngân hàng Trung Thượng vẫn rất có thực lực ở thành phố Tân Dương, Long Thâm Khang vẫn luôn ở nước ngoài đột nhiên trở về đã quen biết nhân vật lớn như thế, hơn nữa còn có quan hệ tốt đến mức cho anh ta vay một tỷ mấy.

Cho nên anh đoán Chủ tịch của Ngân hàng Trung Thượng bị at Thâm Khi tổng ” ô ‘Sau đó, anh lên thì thăm với Lý Nam Địch mấy câu, vĩ thế, Lý Nam Địch bèn lặng lẽ đi tới sau lưng Chủ tịch của Ngân hàng Trung Thượng.

Cô ta nhỏ giọng nói với ông ta: “Chúng tôi nhìn ra ông bị trúng độc, để tôi cho ông thuốc giải.”

“Thuốc giải?” Vừa nghe Lý Nam Địch nói có thuốc giải, Chủ tịch của Ngân hàng Trung Thượng lập tức sáng mắt lên.

Vì thế có thể chắc chắn ông ta thật sự trúng độc của Long Thâm Khang.

“Tìm một nơi yên tĩnh đi” Lý Nam Địch nói.

Nghe vậy, ông ta không khỏi cẩn thận quan sát Lý Nam Địch, không nhìn thì không sao, vừa nhìn đã không dứt mắt ra được.

Chủ tịch của Ngân hàng Trung Thượng trúng loại độc giống với mấy người Vương Quân, cho nên Lý Nam Địch biết cách giải độc.

Ông ta dẫn Lý Nam Địch rời khỏi phòng đấu giá, vào trong siêu xe của mình.

Lý Nam Địch cũng theo lời giải độc cho ông ta.

Vừa giải độc xong, tên béo này đã lộ ra vẻ mặt tham lam, ông ta duỗi tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lý Nam Địch, cười

túm túm hỏi: “Cô Lý thật là giỏi quá, không bằng sau này đi theo tôi đi, tôi mở...”

Lý Nam Địch rút tay về, cười hì hì nói: “Hôm qua cũng có một ông chủ nói vậy với tôi.”

“Ồ? Ai thế?”

Lý Nam Địch lắc đầu cười nói: “Tôi cũng không biết.”

“Không biết?”

Cô ta gật đầu thật mạnh, nghiêm túc nói: “Còn chưa kịp quen đã bị người đàn ông của tôi nhìn thấy, sau đó đã chặt đứt tay người đó ném đi rồi”

Bàn tay mập mạp kia vốn còn định duỗi về phía Lý Nam Địch, sau khi nghe câu đó, tay ông ta lập tức khựng lại.

Người đàn ông của cô?

Ông ta lập tức nhớ đến Trình Uyên.

Mồ hôi lạnh lập tức chảy xuống.

Sau khi Trình Uyên ra ngoài, ông ta nói với Lý Nam Địch: “Kêu Chủ tịch của cô tới đây đi, tôi có chuyện muốn nói với cậu ta”

Ông ta không rõ tình hình trong hội trường lắm, nhưng nếu đã giải độc, ông ấy cũng không định hợp tác với Long Thâm Khang nữa.

Cho nên Lý Nam Địch mới đi nói với Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn thoáng qua chiếc xe kia, lạnh lùng nói: “Không quen, cũng không có hứng thú”

Đúng vậy, ngay cả tên của Chủ tịch Ngân hàng Trung Thương mà anh còn không biết nữa.

‘Vương Tử Yên vội nói: “Ông ta tên Tống Triết”

“Đã nói là không có hứng thú” Trình Uyên mát kiên nhẫn đáp lại một câu, sau đó đi tới xe của mình, ngồi vào trong.

Lý Nam Địch chần chừ một chút, cũng vội vàng ngồi vào ghế lái phụ.

“Sao cô không đi cùng Vương Tử Yên đi?” Trình Uyên bực bội nói.

Lý Nam Địch thờ dãi, bất đắc dĩ đáp: “Ai bảo anh không có tôi không được chứ?”

“..* Nghe vậy Trình Uyên hơi sừng sốt.

Lý Nam Địch cười khẽ một tiếng: “Đừng nghĩ lung tung, ý tôi là lỡ như anh ngất xỉu, tôi còn có thể cứu anh, người khác làm được sao?”

Nghĩ lại thấy cũng đúng, Trình Uyên không khỏi cười khỏ một tiếng, nhưng anh cũng hiểu lời này của Lý Nam Địch có hai nghĩa.

“Tôi cảnh cáo cô, tôi là người đã có vợ rồi” Trình Uyên vừa khởi động xe vừa như đùa giỡn nói.

Theo tình huống thế này, cô gái bình thường chắc chắn sẽ vội phản bác, nói gì mà ai trêu chọc anh vân vân.

Nhưng Lý Nam Địch lại cong mắt cười nói: “Anh là người thông minh, tôi cũng không ngốc, cho nên tôi muốn nói thẳng với anh”

“Gì cơ?”

“Tôi thế nào?”

“Gì cơ?”

“Tôi thế nào so với vợ anh?”

“Gì cơ?”

“Giả ngu!” Lý Nam Địch cau mũi, bĩu môi nói.

Trình Uyên lắc đầu cười khỏ: “Ý tôi là cô muốn nói gì?”

“Ha ha...” Lý Nam Địch cười nhạt.

“Quái lạ!” Trình Uyên lăm bằm một câu.

Lý Nam Địch đột nhiên hỏi tiếp: “Anh cảm thấy người tên Thẩm Trác kia thế nào?”

Trình Uyên nhú mày, nghĩ đến Thẩm Trác và cảnh Bạch ‘Vĩnh Minh cầm ảnh uy hiếp mình, khó chịu trả lời: “Không ra

làm sao”

“Nhưng cô ta thích anh đó” Lý Nam Địch cười hì hì nói.

“Đừng nói linh tinh”

“Ha ha, anh đừng coi thường trực giác của phụ nữ chúng tôi.”
Lý Nam Địch tự hào nói.

Lúc xe đến Tuấn Phong, hai người cũng không tán gẫu mấy chủ đề vô bổ kia nữa.

Lúc Trình Uyên xuống xe, Lý Nam Địch duỗi tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Trình Uyên Khiến anh sợ đến mức vội vàng rút tay lại.

Phản ứng theo bản năng này không khiến Lý Nam Địch phản cảm, ngược lại còn khiến cô ta không ngừng cười “ha ha”

“Đừng căng thẳng, rất dễ ngắt xiủ đấy” Cô ta tốt bụng nhắc nhở.

Trình Uyên trừng mắt nhìn cô ta như đang nhìn quái vật.

Sau khi về đến phòng làm việc của anh ở Tập đoàn Tuấn Phong, Kim Kiệt nói lại chuyện sau đó một lượt.

Vì Long Thâm Khang đấu giá được mảnh đất khu vui chơi ngoại thành phía Đông lại không thể mua, sau khi hai bên rời khỏi, phòng đấu giá lại tiến hành đấu giá lại lần nữa.

Cuối cùng người giành được miếng đất này là Thâm Trác.

Trình Uyên cũng không hứng thú mấy với chuyện này, chỉ cần không phải bị Long Thâm Khang lấy được, thật ra ai lấy được cũng thể thôi.

Bây giờ mục đích của anh đã thay đổi rồi, bốn mảnh đất mà năm doanh nghiệp bị Long Thâm Khang khống chế nhìn như vật vãnh lại vây quanh cả Tuấn Phong. Cho nên thật ra lấy được bốn mảnh đất này có lời hơn một mảnh đất kia nhiều.

Mà khi nấy trên buổi đấu giá, sở dĩ tài sản của mấy người Vương Quân đột nhiên bị đóng băng cũng là Trình Uyên bàn trước với bọn họ.

“Chủ tịch, có người cần gặp” Lúc này, Vương Tử Yên gọi điện thoại vào.

Trình Uyên tiện tay bấm mở camera đại sảnh, lập tức thấy một người đàn ông mặc vest, đeo mắt kính, trông có vẻ hào hoa phong nhã.

Nhìn thấy người đàn ông này, Trình Uyên đột nhiên ngồi thẳng người dậy.

“Cho anh ta vào đi” Trình Uyên lạnh giọng nói.

Vương Tử Yên không quen người đàn ông này, nhưng Trình Uyên biết.

Vĩ anh ta chính là người đàn ông đeo kính đã giải độc cho mình hôm đó.

Lúc đó cái tên này cực kỳ kiêu ngạo.

Người đàn ông đi vào phòng làm việc của Trình Uyên, mỉm cười chào hỏi: “Chủ tịch Trình, đã lâu không gặp.”

Trình Uyên phát tay nói với Kim Kiệt: đi”

“Ông ra ngoài trước Kim Kiệt gật đầu rồi rời đi, Trình Uyên lắc đầu với người đàn ông đeo kính: “Đừng giả vờ như thân thiết lắm vậy, chúng ta là kẻ thù chứ không phải bạn bè.”

Anh ta cười nói: “Đúng thật là thế”

Trình Uyên hỏi: “Anh đến tìm tôi làm gì? Không sợ tôi bắt anh lại sao?”

Người đàn ông khăng định cười: “Cậu không dám”

Nhìn ra được anh ta rất tự tin.

“Tôi đến đây là để đưa thuốc giải cho cậu” Anh ta nói.

“Thuốc giải?” Nghe vậy, Trình Uyên lập tức tỉnh táo tinh thần.

“Đừng hiểu lầm, thuốc này cũng không thể giải hết độc.

tổ trên người cậu, nhưng có thể khống chế nó không phát triển theo chiều hướng nghiêm trọng trong vòng một tháng” Người đàn ông cười nói.

Trước đó anh ta từng nói chủ của anh ta sẽ cho Trình Uyên thuốc giải giảm bớt độc tính định kỳ, chỉ cần Trình Uyên không rời khỏi thành phố Tân Dương, thuốc giải sẽ không bị muện.

Nhưng bây giờ Trình Uyên có Lý Nam Địch, cho nên...

anh cũng không để tâm đến thuốc giải này cho lắm.

Đúng vào lúc này, Lý Nam Địch đột nhiên đẩy cửa đi vào.

Chương 210

Chương 210

Người đàn ông đeo kính phản ứng rất nhanh nhạy, ngay lúc Lý Nam Địch đẩy cười vào, anh ta đột nhiên xoay người, kẻ con dao nhọn lên cần cổ trắng nõn của Lý Nam Địch.

“Dừng tay, anh muốn làm gì?” Nhìn thấy cảnh này, Trình Uyên giật mình, vội la lên.

Người đàn ông đeo kính vốn không định làm gì, phản ứng này chỉ xuất phát từ bản năng của sát thủ mà thôi, nhưng mà... ZNW) Sau khi thấy rõ khuôn mặt của Lý Nam Địch, trong mắt anh ta vô thức loé lên sự tham lam “Chủ tịch Trình đúng là có phúc, bên cạnh toàn là đại mỹ nữ cao cấp” Người đàn ông cảm thán.

Lý Nam Địch không biết có chuyện gì xảy ra, dù cô ta có thông minh gian trá đến mức nào nhưng khi dao kề lên cổ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cô ta đưa mắt cầu cứu Trình Uyên “Chủ tịch Trình, không bằng chúng ta giao dịch đi”

Người đàn ông đeo kính đề nghị: “Tôi cho cậu thêm một phần thuốc giải, để thân thể cậu thoải mái hơn một chút, nhưng điều kiện là...”

Anh ta còn chưa nói hết câu đã không chút kiêng dè quan sát người Lý Nam Địch, một bàn tay còn duỗi tới khuôn mặt trắng nõn không tỳ vết của cô ta.

“Anh muốn chết hả?” Trình Uyên híp mắt lại, giọng nói lạnh băng như nặn ra từ trong kẽ răng Tay của người đàn ông khựng lại giữa không trung, vẻ mặt hơi cứng đờ, nhưng lại nhanh chóng cười nói: “Nói cứ như cậu có thể giết tôi không bằng”

“Làm người phải tự mình biết mình, đánh nhau giết người cậu đều không phải đối thủ của tôi, đương nhiên trong tay tôi còn có thuốc giữ mạng cậu cần, dù cậu có thể giết chết tôi đi nữa, thì cậu dám sao?”

“Tôi chết rồi, thuốc giải của cậu sẽ đứt, đến lúc đó cậu chỉ có thể chờ chết thôi.”

Người đàn ông đeo kính chậm rãi kê sát mũi vào Lý Nam Địch, dùng sức ngửi, như muốn hít hết tất cả mùi trên người Lý Nam Địch vào trong người mình vậy, cười nói: “Tôi ăn chắc rồi”

Câu tôi ăn chắc rồi này có hai ý nghĩa, như đang nói Trình Uyên, cũng có thể là đang nói Lý Nam Địch.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Trình Uyên trầm giọng hỏi.

“Ông chủ của chúng tôi nói cậu ngốc, thật ra tôi cũng cảm thấy cậu rất ngốc, nhưng tôi không hiểu vì sao lại có nhiều người đẹp vây quanh một tên ngu ngốc là cậu như thế” Người đàn ông tỏ vẻ khó hiểu, quay đầu nói với Trình Uyên: “Nói thật nhé Chủ tịch Trình, con người tôi không có sở thích gì nhiều, chỉ cảm thấy rất hứng thú với phụ nữ xinh đẹp thôi.”

“Nói thật, lúc trước nếu không phải ông chủ ra lệnh không cho chúng tôi động vào Bạch An Tươn: tôi... Nhưng không sao cả, nếu nơi này còn có đẹp tương đương với Bạch An Tương, tôi cũng có thể ăn cho đỡ thèm.

Nói xong tay anh ta đã nắm lấy cái cằm trắng trẻo của Lý Nam Địch, đưa mắt quan sát tỉ mỉ da thịt lộ ra ngoài của cô ta, chặc lưỡi nói: “Thật đúng là đẹp ba trăm sáu mươi độ không góc chết mà”

Trình Uyên bắt đầu căng thẳng, khí huyết trong người cuộn cuộn, đầu kêu ong ong, cảm thấy trời đất quay cuồng.

Nhưng anh vẫn cố gắng khiến mình bình tĩnh trở lại, mặt đỏ bừng lên.

Nhìn thấy dáng vẻ này của anh, Lý Nam Địch và người đàn ông đeo kính đều đoán được rằng cảm xúc của Trình Uyên bị dao động rất lớn.

“Áy, xem ra anh vẫn quan tâm cô gái này lắm nhỉ” Người đàn ông đeo kính châm chọc.

Lý Nam Địch bị không chế có hoảng sợ, nhưng ánh mắt lại loé lên sự vui mừng.

Trình Uyên cố gắng không chế cảm xúc của mình, lạnh lùng nói: “Buông cô ta ra, trong vòng ba giây!”

“Cậu đang uy hiếp tôi tr?” Người đàn ông ngạc nhiên hỏi.

“Cậu có tư cách gì uy hiếp tôi? Mạng của cậu đang ở trong tay tôi đấy”

Trình Uyên lại lạnh lùng u ám nhìn anh ta: “Một”

Người đàn ông cười lạnh lùng không nhúc nhích.

Trình Uyên nói: “Hai”

Vẻ mặt của người đàn ông đeo kính vẫn như trước, dường như muốn xem thử Trình Uyên có thể làm gì mình.

“Ba”

Vào lúc Trình Uyên đếm tới ba, anh ta đột nhiên cảm nhận được một chút khủng bố.

Dường như đây cũng là phản ứng theo bản năng của sát thủ, luôn cảm nhận trước được chuyện nguy hiểm.

Người đàn ông đeo kính không chút do dự vội vàng buông tay, giả vờ bình tĩnh nói: “Được rồi được rồi, coi như cậu giỏi.”

Lý Nam Địch thoát vây, sợ hãi vội vàng chạy ra sau lưng Trình Uyên.

Trình Uyên hung ác nhìn chăm chăm người đàn ông: “Không tiến!”

Người đàn ông đeo kính bĩu môi cười cười, chỉ vào Trình Uyên nói: “Chuyện cậu uy hiếp tôi hôm nay, tôi sẽ nhớ kỹ, chúng ta tạm biệt: Anh ta ném lại một bình sứ nhỏ, xoay người rời khỏi phòng làm việc của Trình Uyên, lúc gần đi còn nhìn thoáng qua một góc nào đó.

Theo anh ta thấy Trình Uyên không thể làm gì mình được, dù sao anh cũng cần thuốc giải của mình để kéo dài mạng sống.

Nhưng khi nấy ở cái góc kia thật sự truyền đến cảm giác khiến người ta tim đập thình thịch.

Còn về Lý Nam Địch.

Dù sao cũng là người bên cạnh Trình Uyên, anh ta định lần sau lúc đưa thuốc cho Trình Uyên thì kéo dài hơn một chút, để Trình Uyên năn nỉ đưa Lý Nam Địch cho mình rồi mới đưa cho anh.

Nghĩ tới dáng vẻ của Lý Nam Địch, người đàn ông lập tức thấy kích động không thôi.

Mà anh ta vừa rời đi, Bạch Long đã đi ra từ phòng trong của phòng làm việc.

“Giết chết anh ta!” Trình Uyên lạnh lùng ra lệnh.

Trước đây, giết người là một chuyện rất xa xôi với Trình Uyên, nhưng bây giờ lại có một người khiến anh rất muốn giết chết.

Lúc trước người đàn ông đeo kính từng nói người bỏ thuốc kia là đồng bọn với anh ta.

Bọn họ suýt chút đã hại chết Bạch An Tương, bây giờ lại khiến mình bị áp chế, như thế cũng thôi đi, bây giờ còn có ý định với người bên cạnh mình, thật sự quá đáng chết.

Bạch Long gật đầu, vẫn kiêu lời như trước, trên mặt cũng không có chút cảm xúc.

“Tìm một chỗ yên tĩnh ấy” Trình Uyên nhắc nhở.

Bạch Long xoay người rời đi.

Lý Nam Địch ngạc nhiên nhìn chằm chằm Bạch Long, dù cô ta có thông minh đến mức nào thì lúc này đầu óc cũng rất hỗn loạn.

Đầu tiên, Trình Uyên suýt chút ngất xỉu vì mình khiến cô ta cảm thấy Trình Uyên xem trọng mình, trong lòng rất là Vui Vẻ.

Thứ hai, người đàn ông đeo kính là ai, vì sao lại mang dao theo bên người, khiến cô ta thấy rất khó tin.

Tiếp theo là Bạch Long, ít nói, mặt đơ, lại khiến cho người ta có cảm giác rất vững chãi.

Đúng, vững chãi, cô ta cảm nhận được sự mạnh mẽ và vững chãi trên người Bạch Long, điều này cũng khiến cô ta thấy rất khó hiểu. Vì cảm giác vững chãi này thường xuất hiện khi hai người ở chung với nhau rất lâu.

Hơn nữa lúc Trình Uyên nói giết chết anh ta, vẻ mặt rất đáng sợ, giống hệt như một ác quỷ giết người vậy.

Cô ta chợt cảm thấy mình vừa leo lên chiếc thuyền không nên leo.

Người đàn ông đeo kính bị Lý Nam Địch kích thích, ngọn lửa trong người không có cách nào giải tỏa, vì thế phải đến “Câu lạc bộ Cứu Thiên”

Anh ta muốn tìm một, à không, ít nhất là hai người đẹp để giải tỏa cho đã.

Anh ta có tiền, đương nhiên sẽ được đãi ngộ vô cùng Cao quý.

Ngâm mình trong suối nước nóng bốc đầy hơi nóng, sau khi kêu mọi người ra ngoài, hai người đẹp mặc bikini dáng người yêu điệu bèn bước vào suối nước nóng.

Người đàn ông ôm ấp trái phải, đây là chuyện biết bao đàn ông tha thiết ước mơ, nhưng anh ta cứ cảm thấy hơi thiếu.

Thiếu cái gì nhỉ?

Có lẽ là cảm thấy bất mãn vì hai người đẹp không phải xử nữ.

Sẽ không bị mình đâm ra máu.

Đúng, thiếu chút máu tươi, mùi máu tươi luôn khiến anh ta si mê.

Một tiếng “âm” vang lên.

Khi tay anh ta tùy ý chạy trên thân thể của hai người đẹp, trần nhà trắng xóa đột nhiên nổ tung!

Chương 211

Chương 211

Bạch Long tới chậm một bước.

Khi anh ta chuẩn bị ra tay thì trần nhà nổ tung, Trần Thành rơi vào trong hồ nước nóng như một viên đạn pháo.

‘Gã đeo kính không kịp đề phòng cho nên bị bọt nước bắn ướt nhẹ, đồng thời trên cánh tay và đùi lại truyền tới hơi lạnh trái ngược với nước trong hồ.

Gã đẩy hai cô nàng Xinh đẹp mẹĐlinĭ ra trước mặt của mình, muốn rời khỏi hồ nước nóng, nhưng một bóng đen bất chợt xuyên qua giữa hai cô gái đang la ré kia, đập mạnh thẳng vào ót gã.

Bọt nước rớt xuống hết, nước trong hồ nước nóng cũng dâng lên từng tầng gợn sóng, tiếng hét của hai cô gái còn chưa dứt thì gã đeo kính đã nằm thẳng đơ trong hồ.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt.

“Muốn chết hay muốn sống?” Trần Thành xoay người đánh hai cô gái mặc bikini ngất xỉu, túm tóc kéo gã đeo.

kính ra khỏi hồ nước nóng rồi hỏi Bạch Long.

Bạch Long hồ hững nói: “Anh ta nói muốn chết, nhưng tôi cảm thấy, có lẽ còn sống sẽ tốt hơn.”

Trên cánh tay và đùi của gã đeo kính có rất nhiều vết dao chém, màu máu đỏ tươi chảy xuống như những con rắn nhỏ bò từ trên người gã xuống đất rồi bò vào trong hồ.

Hồ nước dần dần thay đổi màu sắc.

“Hừ!” Trần Thành dường như có chút không cam lòng.

Anh ta phun một ngụm nước bọt lên mặt già của gã đeo kính rồi nói: “Vậy giao cho anh đó.”

Bạch Long nhìn Trần Thành với ý tứ sâu xa.

Trần Thành vội vàng giải thích: “Anh đừng nghĩ nhiều, tôi cũng không phải muốn làm việc cho tên đó. Chỉ là cái tên thôi tha này đã từng nói xấu tôi mà thôi.”

Lần đầu gặp mặt, Trần Thành đã cứu Trình Uyên trong tay gã đeo kính này.

Lúc ấy gã đeo kính đã nói tương tự như sau, vì Trần Thành không có năng lực nên ông chủ của anh ta mới bảo họ ra tay với anh ta.

Không có năng lực ư?

Trần Thành nhìn chăm chăm gã đeo kính như đang nhìn một con chó chết, nhếch miệng cười mỉa: Cũng cmn không biết ai mới không có năng lực.

Bạch Long gật đầu liên tục, nói: “Hiểu rồi” “Đi đây.”

Lúc rời đi, trong lòng Trần Thành còn nghĩ Bạch Long hiểu cái rắm gì, ngay cả chính anh ta còn cmn không hiểu nữa.

Thế là lúc gã đeo kính tỉnh thì phát hiện mình đang ở trong một không gian kín tối tăm, không có cửa sổ.

Gã bị trói chặt bằng dây thừng trên một chiếc ghế, cánh tay và hai chân đều lan truyền cảm giác đau đớn.

“Bụp!” Một chiếc đèn bàn kiểu cũ sáng lên.

Trình Uyên xuất hiện trước mặt gã, nhìn chăm chăm gã với ánh mắt bình tĩnh.

Bạch Long biết chuyện Trình Uyên bị hạ độc nên không giết gã này theo yêu cầu của Trình Uyên mà gửi cho anh một địa chỉ và nhắn: Người ở đây.

Trình Uyên chắc chắn tin Bạch Long nên không hề do dự mà lái xe đi tới địa chỉ anh ta gửi.

Đây là một kho hàng đông lạnh bị bỏ hoang trong bến Tàu.

Nhìn thấy Trình Uyên, gã đeo kính lập tức mở to mắt, không dám tin thốt lên: “Mày dám bắt tao?”

Gã cảm thấy tính mạng của Trình Uyên nằm trong tay gã nên hiện tại anh bảo vệ anh ta còn không kịp ấy chứ, sao lại dám bắt cóc gã?

Không sợ gã không đưa thuốc giải cho anh sao?

“Tôi còn dám giết anh nữa đây” Trình Uyên thản nhiên nói.

Gã đeo kính lộ ra ánh mắt nghi ngờ, nhưng rất nhanh đã nghĩ tới mục đích của Trình Uyên.

“Ha ha, mày muốn ép tao đưa thuốc giải thật sự sao?”

Gã cảm thấy mình đã đoán đúng suy nghĩ của Trình Uyên nên tràn đầy kiêu ngạo nói: “Nhưng mày nghĩ tao giống đồ ngu lắm hả?”

Trình Uyên lẳng lặng nhìn gã, không trả lời.

Gã đeo kính cười khẩy nói: “Đừng làm quá lên, tao biết nếu tao thật sự đưa thuốc giải cho mày thì tao mới chết chắc. Nhưng bây giờ thì khác, tao không phải kẻ ngu, tao cũng biết mày sẽ không giết chết tao, nếu không ai sẽ cho mày thuốc giải cơ chứ”

“Sống rất quan trọng đấy, Chủ tịch Trình” Gã đeo kính càng nói càng đắc ý, càng nói càng khí thế.

Trình Uyên lẳng lặng nhìn gã, vẫn không nói lời nào.

Thấy mình suy đoán cả nửa ngày mà Trình Uyên không thềm lên tiếng, gã đeo kính không khỏi bực tức nói: “Chủ tịch Trình, bây giờ mày thả tao ra còn kịp đấy, nếu không... Mày cứ chờ chết đi.”

“Nếu tao mà có chuyện gì thì đừng nói mày không lấy được thuốc giải, ngay cả ông chủ của tao cũng sẽ không từ bỏ ý đồ đâu”

“Ông ấy nhất định sẽ giết chết mày. Đúng, giết chết mày!”

Trước mặt Trình Uyên là một cái bàn lớn, trên bàn có một con dao, con dao này là của gã đeo kính.

Nghe gã đeo kính nói vậy, Trình Uyên thở dài, tiện tay “Ha ha, mày muốn ép tao đưa thuốc giải thật sự sao?”

Gã cảm thấy mình đã đoán đúng suy nghĩ của Trình Uyên nên tràn đầy kiêu ngạo nói: “Nhưng mà nghĩ tao giống đồ ngu lắm hả?”

Trình Uyên lẳng lặng nhìn gã, không trả lời.

Gã đeo kính cười khẩy nói: “Đừng làm quá lên, tao biết nếu tao thật sự đưa thuốc giải cho mày thì tao mới chết chắc.

Nhưng bây giờ thì khác, tao không phải kẻ ngu, tao.

cũng biết mày sẽ không giết chết tao, nếu không ai sẽ cho mày thuốc giải cơ chứ”

“Sống rất quan trọng đấy, Chủ tịch Trình” Gã đeo kính càng nói càng đắc ý, càng nói càng khí thế.

Trình Uyên lẳng lặng nhìn gã, vẫn không nói lời nào.

Thấy mình suy đoán cả nửa ngày mà Trình Uyên không thèm lên tiếng, gã đeo kính không khỏi bực tức nói: “Chủ tịch Trình, bây giờ mày thả tao ra còn kịp đấy, nếu không... Mày cứ chờ chết đi.”

“Nếu tao mà có chuyện gì thì đừng nói mày không lấy được thuốc giải, ngay cả ông chủ của tao cũng sẽ không từ bỏ ý đồ đâu”

“Ông ấy nhất định sẽ giết chết mày. Đúng, giết chết mày!”

Trước mặt Trình Uyên là một cái bàn lớn, trên bàn có một con dao, con dao này là của gã đeo kính.

Nghe gã đeo kính nói vậy, Trình Uyên thờ dãi, tiện tay anh à”

Gã đeo kính chợt giật mình, ngay lập tức trừng to mắt, ánh mắt cũng đột nhiên lộ ra vẻ sợ hãi, vội hỏi: “Có ý gì hả?”

“Phích!”

Trình Uyên đâm mạnh một dao vào đùi gã đeo kính, lắc đầu nói: “Tôi nghĩ là anh hiểu lắm rồi”

“AI” Đau đốn trong nháy mắt lan truyền khắp cơ thể, gã đeo kính bắt đầu run rẩy.

“Có nói không?” Trình Uyên rút dao ra.

Gã đeo kính đồ mờ hôi đầy đầu nhưng vẫn nghiêng rặng nghiêng lợi giận dữ nhìn Trình Uyên, nói: “Mày phải biết hậu quả của việc làm này của mày?”

“Cứng miệng!” Trình Uyên lại không chút do dự đâm thêm một dao.

Đâm đúng ngay vị trí vừa rồi.

“AI” Gã đeo kính kêu lên thảm thiết.

“Nói không?” Trình Uyên hỏi lại, lại rút dao ra.

Gã đeo kính gầm lên với anh: “Trình Uyên, mày chết chắc rồi!”

“Phịch!” Lại thêm một dao, vẫn cắm đúng vị trí cũ. Trình Uyên vẫn hờ hững như cũ, anh hỏi: “Cuối cùng có nói không?”

Cùng một vị trí lại bị đâm ba dao, đây là cảm giác gì chứ?

Chắc hẳn có rất nhiều người đã từng bị thương, dù vết thương không lớn nhưng chỉ cần đụng tới một chút, như dùng tay đè một cái, thì cũng sẽ vô cùng đau đớn, huống.

chi là chịu tận ba nhát dao?

Gã đeo kính sắp rơi nước mắt, nếu không phải toàn thân gã đau tới mất cảm giác thì có lẽ gã đã ngất đi.

Nhưng lúc này gã vô cùng tức giận: ‘Cmm, mày còn chưa hỏi tao thì kêu tao nói cái gì đây hả?’

Trình Uyên ngẩn ra, nhú mày suy nghĩ, sau đó cười nói: “Ha ha, xin lỗi nha, vừa nãy sốt ruột quá nên quên hỏi, ba dao mới này không tính nha”

Không tính?

“Mày đã đâm rồi còn nói với tao là không tính hả?” Gã đeo kính sắp bị anh chọc tức chết.

Trình Uyên ra vẻ khờ sờ nói: “Vậy làm sao bây giờ? Nếu không tôi rạch ngang cho anh?”

Lúc đi học không có bút xóa nên khi viết sai thì chúng ta thường có thói quen gạch ngang rồi viết tiếp phía sau.

Nhưng đó là trên sách vở.

Hiện tại là trên cơ thể con người, hơn nữa còn dùng dao rạch ngang.

Chỉ nghĩ thôi thì gã đeo kính đã không ngừng run rẩy trong lòng.

Chương 212

Chương 212

“Không cần, mày hỏi thẳng đi.” Gã đeo kính cầu xin.

“Thuốc giải thật sự ở đâu?” Trình Uyên hỏi.

“Trên người sư đệ tao.” Gã đeo kính thành thật khai ra.

“Sư đệ anh đang ở đâu?” Trình Uyên lại hỏi.

Lần này, gã đeo kính không thẳng thắn nói ra như ban nãy nữa. Gã do dự một hồi rồi lắc đầu nói: “Tao không biết”

“Thật sự không biết?” Trình Uyên nhíu mày hỏi.

Gã đeo kính gật đầu liên tục: “Tao thật sự không biết.”

“Anh có thể điều chế thuốc giải không?”

“Không thể, phương diện này thì sư đệ tao giỏi hơn tao.”

Gã đeo kính biết một khi Trình Uyên có được thuốc giải thì cái mạng nhỏ của mình sẽ khó giữ.

Bây giờ cho dù thế nào thì ít nhất anh còn dè chừng độc tố trên người mình.

“Mày thả tao ra, tao dẫn mày đi tìm sư đệ tao, được.

không?” Gã đeo kính chân thành nói.

Trình Uyên cười như không cười nhìn gã, cũng không nói lời nào.

Chỉ chốc lát sau, gã đeo kính bị nhìn tới phát sợ: “Tao thề với mày!”

Trình Uyên cười khẩy, hỏi gã: “Anh thấy tôi giống đứa nhỏ ba tuổi à?”

Gã đeo kính tức khắc ỉu xiu nói: “Vậy rốt cuộc mày muốn thế nào?”

“Lúc đầu tôi muốn chơi chết anh” Trình Uyên hồ hững nói:
“Nhưng bây giờ tôi sẽ không làm vậy.”

“Giết người sẽ khiến trên người tôi tràn ngập tội ác. Tôi không giống anh, tôi có vợ, tương lai còn sẽ có con, bọn họ thuần khiết vậy, tôi không muốn họ nhiễm một tí tội xấu nào từ tôi”

“Cho nên, anh đã không nói thật thì tự sinh tự diệt ở đây đi”

Nói xong, Trình Uyên không để ý tới gã nữa, đứng lên đi ra ngoài.

Trình Uyên nhận ra gã đeo kính không nói thật bởi vì khi gã trả lời không biết thì lộ rõ do dự.

Đi ra khỏi phòng tối, anh nói với Bạch Long: “Khóa cửa đi”

Cửa phòng đông lạnh dày như một bức tường, vì có nhiều chỗ rỉ sét nên có vẻ Bạch Long rất mất sức để đẩy, vang lên tiếng “két két”.

Cửa sắt lớn như vậy một khi đã đóng lại, trừ khi người bên trong có đồ làm nổ, nếu không chắc chắn sẽ không ra được.

“Trình Uyên, mày không sợ tao không ra được thì không đưa thuốc cho mày sao?” Gã đeo kính bên trong vô cùng khiếp sợ, quát lớn.

Nhưng trả lời gã chỉ là màn đen và yên tĩnh trước mặt.

“Tại sao lại như vậy?” Thật lâu sau, cảm giác cơ thể càng rét lạnh, gã đeo kính càng thêm sợ hãi. Gã không hiểu vì sao Trình Uyên không sợ gã nữa.

Trước đó còn tuyên bố mình sẽ thắng chắc Trình Uyên, hiện tại thì sao?

Người ta vốn dĩ không quan tâm tới mày có cho thuốc hay không.

Cùng lúc đó, trong một biệt thự trên Tú Sơn.

Long Thâm Khang đang ngồi thẳng trong phòng khách, ánh mắt u ám nhìn ra ngoài cửa.

Anh ta đang đợi người.

Chủ tịch ngân hàng Trung Thượng đột nhiên phản bội khiến anh ta có chút trở tay không kịp, không biết rốt cuộc chỗ nào có vấn đề. Chẳng lẽ ông ta không sợ mình không đưa thuốc giải cho ông ta sao?

Đương nhiên, trừ ngân hàng Trung Thượng ra thì sáu công ty bị mình khống chế cũng đồng thời xảy ra chuyện trong lúc mấu chốt khiến Long Thâm Khang không giải thích được.

Hôm nay, anh ta triệu tập chủ tịch của sáu công ty đến biệt thự Tú Sơn, anh ta phải biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Nói chính xác là năm người.

Bởi vì áp lực của Tuấn Phong, Chủ tịch Mạnh Châu của Đông Hòa đã tuyên bố phá sản.

Chiều này cũng khiến cho Long Thâm Khang không biết phải làm sao. Anh ta tức giận răn dạy Mạnh Châu qua điện thoại nhưng ông ta chỉ cười thảm nói: “Không ai có thể đấu lại họ Trình”

Họ Trình mà ông ta nói đương nhiên không chỉ là một mình Trình Uyên mà là nhà họ Trình phía sau anh.

Long Thâm Khang ở nước ngoài đã lâu, không biết rõ bối cảnh nhà họ Trình nhưng Mạnh Châu lại hết sức hiểu rõ.

Thấy răn dạy cũng vô ích, Long Thâm Khang không thể không bỏ qua Mạnh Châu, nhưng anh ta vẫn cho Mạnh Châu thuốc giải. Dù sao ông ta đã tuyên bố phá sản thì đã không còn tác dụng gì với anh ta, mà anh ta cũng sẽ không tùy tiện giết người.

“Không ai đấu lại nhà họ Trình? Ha ha... Long Thâm Khang cười mỉa.

Anh ta cảm thấy cho dù lần này thua Trình Uyên, nhưng dưới tay mình còn có năm công ty lớn, chỉ cần năm công ty này hợp lại thì Tập đoàn Tuấn Phong hoàn toàn không phải là đối thủ của mình.

Cho nên, anh ta triệu tập năm ông chủ của năm công ty này lại, một là muốn hỏi chút về nguyên nhân tài chính bị chặn, đồng thời muốn bàn bạc cách đối phó Tuấn Phong.

Cũng cùng lúc này, điện thoại di động của anh ta đột nhiên rung lên.

Long Thâm Khang lấy điện thoại ra nhìn, là một tin nhắn được gửi từ một số lạ.

Tiện tay ấn mở, bên trong có hai chữ.

“Chạy mau!”

Chạy mau? Có ý gì? Long Thâm Khang không khỏi nhíu mày.

Đúng lúc này, ở cửa bỗng nhiên xuất hiện vài người đàn ông mặc trang phục màu đen, đeo kính râm.

Long Thâm Khang đột nhiên giật mình.

Cửa đang khóa, có người đến chắc chắn là phải nhấn chuông cửa.

Mà mấy người này đột nhiên xuất hiện trong phòng khách, chuyện này cũng quá kì lạ rồi.

Nhớ tới nội dung tin nhắn, Long Thâm Khang lập tức tỉnh táo lại, không nói gì mà xoay người chạy lên lầu.

Mấy người mặc áo đen thấy Long Thâm Khang chạy liền đuổi theo.

Long Thâm Khang chạy tới sân thượng, lúc này mới nhận ra, trong sân đã có không ít người áo đen leo tường vào.

Đây là muốn giết mình sao?

Đột nhiên Long Thâm Khang sợ tới nỗi đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Thấy dưới cầu thang không ngừng truyền tới tiếng bước.

chân “lộc cộc” thì biết là mấy người áo đen vào nhà đuổi theo.

Biệt thự của anh ta có năm tầng, phía trên ba tầng, dưới đất hai tầng, cho nên thật ra cũng chỉ có ba tầng.

Phía sau biệt thự là một góc đường phố nhộn nhịp.

Căn rặng một cái, Long Thâm Khang nhảy thẳng xuống.

May mắn có cái thùng rác đỡ anh ta.

Long Thầm Khang lăn ra khỏi thùng rác, cả người bốc mùi hôi thối, nhưng bây giờ anh ta không để ý tới mấy chuyện này mà bò dậy, nhanh chân chạy đi.

Đường phố nhộn nhịp có rất nhiều người qua lại, cho nên sau khi chạy vào trong đám người, anh ta tự cảm thấy an toàn hơn rất nhiều.

Chạy tới một cửa hàng, Long Thầm Khang trốn vào nhà vệ sinh của cửa hàng rồi vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho số điện thoại lạ kia.

Nhưng bên kia vậy mà không trả lời.

Là Trình Uyên muốn giết mình sao?

Không đúng, Trình Uyên muốn giết mình thì sẽ không chờ tới giờ mới ra tay. Vừa rồi trên buổi đấu giá còn chửi anh, nếu như bây giờ mình xảy ra chuyện, ai cũng có thể đoán được là Trình Uyên làm.

Vậy nếu không phải anh ta muốn giết mình, thì còn có thể là ai nữa chứ?

“Thầm Trác?” Bỗng nhiên anh ta nghĩ tới Thầm Trác.

Nhưng mà hiện tại cũng không chắc chắn lắm.

Long Thầm Khang suy nghĩ một hồi, dự định gọi điện thoại cho đám người Vương Quân, tránh cho một hồi họ lại tới biệt thự của mình, bị hốt một mẻ trọn lưới.

uân, Long Thầm Khang vội vàng Bên kia, Vương Quân trả lời: “Đến bên ngoài biệt thự của anh đây”

“Đừng đi vào, bên trong biệt thự có sát thủ.” Nghe vậy, Long Thầm Khang vội vàng la lên.

“Hả, vậy anh không sao đấy chứ?” Vương Quân ân cần hỏi han.

Long Thầm Khang lắc đầu nói: “Tôi không sao, anh giúp.

†ôi thông báo cho những người khác biết đi.”

“Vâng, Chủ tịch Long. Bây giờ anh đang ở đâu?” Vương Quân hỏi lại.

Không nói ra miệng, bỗng nhiên Long Thầm Khang ý thức được cái gì, con mắt lập tức trợn trừng.

Anh ta không dám tin đưa điện thoại ra khỏi tai mình, nhìn chòng chọc vào số điện thoại của Vương Quân.

“Mẹ nó!” Gầm lên giận dữ.

Anh ta quăng thẳng điện thoại vào trong bồn vệ sinh, sau đó xoay người bỏ chạy.

Chương 213

Chương 213 Long Thâm Khang đột nhiên hiểu rõ.

Người muốn giết chết anh ta, không phải Trình Uyên mà là ông chủ của năm công ty kia.

Bị người ta dùng thuốc uy hiếp thời gian dài làm chuyện mình không muốn làm, một khi ông chủ của năm công ty kia thoát khỏi khống chế thì sẽ không còn duy trì quan hệ tốt với Long Thâm Khang nữa, bị người ta kiềm kẹp cũng không phải là chuyện tốt.

Họ cứ uốn gả Long Tiên khăng Trình Uyên.

Long Thâm Khang nghe được giọng điệu như nước sôi đê nguội của Vương Quân mới tỉnh ngộ.

Nhưng sao họ có thể thoát khỏi khống chế?

Có người giải độc cho họ.

Là ai?

“Lý Nam Địch?” Long Thâm Khang chợt nhớ tới người từng là học sinh của mình.

Dù thế nào, bây giờ nói gì cũng đã muộn, anh ta muốn nắm lại cục diện thì phải nghĩ ra cách bảo vệ tính mạng mình trước đã, sau đó lại nghĩ cách diệt trừ Lý Nam Địch, cuối cùng bịa đặt theo thủ đoạn lúc trước.

Nhưng bây giờ muốn giữ được mạng, lại rất khó Ông chủ của năm công ty lớn, còn dùng tiền mua sát thủ giết mình, thành phố Tân Dương lại là một nơi lớn như vậy, mình có thể trốn đi đâu đây?

Long Thâm Khang giống như chó nhà có tang cuối cùng cũng hiểu vì sao Trình Uyên không bằng lòng cho anh ta đi tù.

Trình Uyên muốn cái mạng này của anh ta!

rón vào công trường nào đó, Long Thầm Khang giống như ăn mây, không còn chút hào quang nào trước đó.

Một chuyện nữa cũng đã kết thúc, cuối cùng Trình Uyên cũng thở dài một hơi.

Bởi vì trước đó lo lắng cao độ, cho tới bây giờ mới thả lỏng lại khiến cho anh lập tức cảm thấy tinh thần vô cùng mệt mỏi.

Sau khi trở lại phòng làm việc, nằm trên cái ghế của mình rồi ngủ thiếp đi.

Lúc Lý Nam Địch và Vương Tử Yên tới gõ cửa thì Trình Uyên cũng không tỉnh.

Nhìn dáng vẻ ngủ say của Trình Uyên, Vương Tử Yên lo lắng hỏi: “Anh ấy là ngất xỉu hay đang ngủ thế?”

Lý Nam Địch nghiêng đầu nhìn Vương Tử Yên, trêu ghẹo nói: “Sao cậu lại quan tâm tới anh ta như vậy?”

Một câu dường như đâm trúng tim đen của Vương Tử Yên, cô ta chỉ cảm thấy gò má mình nóng lên, không nhìn được cổ cãi lại: ‘Anh ấy là ông chủ của tớ, tớ là nhân viên, nhân viên quan tâm ông chủ mình một chút cũng không được sao?’

Lý Nam Địch cười xùy một tiếng.

Tìm được một cái chỗ để đứng lên người Trình Uyên, Vương Tử Yên không nhìn được trọn mắt liếc Lý Nam Địch: “Cũng đâu phải cậu chưa từng gặp vợ của người ta: Lý Nam Địch bĩu môi, trong lòng thể hiện không phục nhưng lại bắt buộc phải thừa nhận: “Haiz, thật đúng là trai tài gái sắc”

“Cho nên, cậu có thể tưởng tượng ra được rằng chủ tịch là người ở rể không?” Vương Tử Yên hỏi.

“Ở rể? Sao có thể chứ?”

Người có tiền giống như Trình Uyên sao có thể đi ở rể được chứ?

Nghĩ lại nhà họ Bạch cũng chỉ thường thôi.

Chẳng lẽ vì anh mê mẩn sắc đẹp của Bạch An Tương sao?

Lý Nam Địch không thể hiểu được.

Ra khỏi phòng làm việc của Trình Uyên, Vương Tử Yên dẫn Lý Nam Địch đi tới phòng làm việc của mình, rót cho

cô ta một ly cà phê, nói: “Thật ra ngay từ đầu tớ cũng không hiểu được.”

“Lúc đầu tớ cho rằng anh ấy là một cậu ấm nhà giàu ăn chơi trác táng mà thôi.”

“Trước đó lúc bà chủ quản lý tập đoàn, tất cả mọi chuyện đều do một mình bà ấy xử lý, cho nên tập đoàn phát triển vô cùng thuận lợi, cũng chưa bao giờ gặp phải sóng to gió lớn gì.”

“Nhưng sau khi chủ tịch tiếp quản được hai tháng thì xảy ra chuyện còn nhiều hơn những chuyện xảy ra trong hai năm. Nhưng Tập đoàn Tuấn Phong vừa đứng trước nguy cơ mà cũng vừa đứng trước cơ hội bành trướng lớn mạnh hơn hai năm trước.”

“Lúc này, trong mắt tớ thì vị cậu ấm nhà giàu nổi loạn này như siêu nhân không gì không làm được. Anh ấy lần lượt giúp Tập đoàn Tuấn Phong biến nguy thành an, cũng bởi vậy khiến tớ không thể không thừa nhận mình rất khâm phục anh ấy”

“Cho nên, chỉ là khâm phục!” Vương Tử Yên nhấn mạnh cho Lý Nam Địch biết.

“Vòng vo như vậy chỉ vì muốn cho tớ biết cậu không thích anh ta chứ gì” Lý Nam Địch tức giận nói.

Nhưng sau khi nghe Vương Tử Yên giải thích mọi chuyện về Trình Uyên lại khiến trong lòng cô ta có chút dao động.

Bạch Sĩ Câu và Lý Ninh Quyên lái xe dẫn Bạch An Tương tới bệnh viện, tiếp họ vẫn là Từ Chương. Từ Chương không nhận được làm kiểm tra toàn thân cho Bạch An Tương, còn nói rõ mọi chuyện cho Lý Ninh Quyên và Bạch Sĩ Câu, đương nhiên còn có Bạch An Tương.

Đối với ba mẹ ruột của mình, Bạch An Tương vẫn cảm thấy có hơi lạ lẫm nên biểu hiện rất cẩn trọng, nhưng mà bây giờ cô hình như càng khát vọng biết được Trình Uyên là người thế nào.

Từ Chương nói xong khiến cho cô vô cùng rung động, cũng khiến Bạch Sĩ Câu và Lý Ninh Quyên vui mừng.

Nhưng cho dù như vậy, trên đường trở về, Lý Ninh Quyên vẫn lái nhai suốt về Trình Uyên.

“Theo mẹ thì Trình Uyên này chính là kẻ không có lòng tốt” Lý Ninh Quyên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu không vì sao nó lại giấu giếm thân phận của mình với chúng ta chứ?”

Chuyện Trình Uyên là Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong, Bạch Sĩ Câu và Lý Ninh Quyên đều ăn ý không nói cho Bạch An Tương biết, chủ yếu là sợ cô bị dọa nhưng cho.

dù cô biết cũng không sao, bởi vì hiện tại cô không có bất kì ấn tượng gì với Tập đoàn Tuấn Phong.

“Nó cũng có cái khó xử của mình mà” Bạch Sĩ Câu nói.

Lý Ninh Quyên buồn bực nói: “Ông im miệng đi, nó thì có chuyện gì khó xử chứ? Đúng là Trình Uyên đối với An Tương rất tốt, nếu không phải vì nó dám đánh cược mạng mình vì An Tương thì tôi đã sớm bảo An Tương ly hôn với nó rồi.”

“Vô duyên vô cớ gây thù chuốc oán nhiều người như vậy, ngay cả vợ mình cũng không bảo vệ tốt, đây mà được coi là đàn ông cái gì chứ?”

“Trình Uyên này làm người làm mẹ như tôi muốn tức chết mà”

Nghe bà ta nói như vậy, Bạch Sĩ Câu cười lắc đầu nhắc.

nhờ: “Mẹ vợ”

“Thì đó cũng là mẹ mà!” Lý Ninh Quyên buồn bực nói: “Tôi nói ông đó, hôm nay xảy ra chuyện gì vậy? To gan rồi à? Còn dám mạnh miệng với tôi ở khắp nơi như vậy?”

Bạch Sĩ Câu vội vàng lắc đầu: “Không dám không dám.”

Đi ngang qua văn phòng quản lý điện.

“Két két!” một tiếng, Bạch Sĩ Câu đạp gấp chân thắng dừng lại.

“Muốn chết à?” Xem chút nữa đâm đầu lên ghế trước nên Lý Ninh Quyên tức giận nói.

Nhưng vừa nói xong, bà ta liền nhận ra tình huống của Bạch Sĩ Câu không đúng.

Bạch Sĩ Câu trợn trừng mắt nhìn chăm chăm vào công văn phòng quản lý.

Lúc này, một hàng dài người đang đợi xử lý nghiệp vụ, mà bên trong hàng dài đó lại có bóng dáng đột nhiên lọt vào tầm mắt của họ.

Ba ruột của Bạch Sĩ Câu, ông cụ Bạch đang xếp hàng trong đội hình dài đó.

Giờ phút này một ông cụ hơn bảy mươi tuổi, tóc gần như bạc trắng hết, mặc quần áo bình thường, nhất là trong đội hình như này nếu không nhìn kỹ sẽ không khác gì người qua đường khác.

Ông ta cũng chỉ là một ông lão bình thường mà thôi.

Bàn tay cầm tay lái của Bạch Sĩ Câu hơi run rẩy.

Ân oán mấy chục năm với người ba này khiến lòng của ông tràn đầy rối rắm và mâu thuẫn.

Hơn mười năm nay, thái độ của ông cụ Bạch với Bạch Sĩ Câu khiến cho người ta không có cách nào nhìn thẳng, dùng cách nói của Trình Uyên là nặng bên này nhẹ bên kia, người ngoài cũng có thể nhìn ra được.

Mà giờ phút này...

Bạch Sĩ Câu thở dài một hơi, chuẩn bị khởi động xe lần nữa.

Nhưng lúc này, ông lại thấy Lý Ninh Quyên mở cửa xe đi xuống.

“Ày?” Bạch Sĩ Câu muốn gọi Lý Ninh Quyên lại nhưng vừa lên tiếng lại phát hiện cổ họng đắng chát vô cùng.

Bất đắc dĩ, ông chỉ có thể đi theo xuống xe.

“Ba, ba đang chờ đóng tiền điện ạ?” Lý Ninh Quyên đi tới trước mặt ông cụ Bạch.

Một tiếng gọi ba này, khiến cho cả người ông cụ Bạch run rẩy, nhưng lúc nhìn thấy Lý Ninh Quyên thì ông ta ngẩn ra.

Đoạt lấy phiếu nợ tiền trong tay ông cụ Bạch, Lý Ninh Quyên đưa ông ta ra khỏi hàng rồi nói: “Ba về nhà với Sĩ Câu trước đi, con thay ba xếp hàng.”

Chương 214

Chương 214

“Ba” Bạch Sĩ Câu cũng kêu lên một tiếng, đưa tay ra đỡ ông cụ Bạch.

Ông cụ chỉ ngậy người khoảng mười giây, sau đó mới từ từ gật nhẹ đầu, sau khi gật đầu thì hai mắt ươn ướt, nói: “AI “An Tương ngồi trên xe một mình, chúng ta trở về xe trước đi ạ, chuyện còn lại cứ để Ninh Quyên giúp ba xử lý” Bạch Sĩ Câu nói.

“»x ` ^^ TW Diu ông cụ đi quốế rấéy bước áán nu nọ cụ ngi tới cái gì đó, vội vàng dừng bước, bỏ tay vào trong túi mình, run rẩy như muốn móc ra cái gì đó.

“Ba đưa con...

“Không cần đâu ba, chúng con có tiền” Lý Ninh Quyên vội vàng cười nói.

“Có tiền sao?”

Đúng vậy.

Các người có tiền “Sĩ Câu là Chủ tịch Tập đoàn Lương Câu, Trình Uyên là Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong, các người đều có tiền.”

Ông cụ bỗng cười nói.

Bầu không khí đột nhiên có chút lạnh lẽo đìu hiu, nụ cười của ông cụ cũng là lộ nỗi buồn bã.

Giống như một ông cụ tội ác quá nặng, đang xám hối với cha xứ, nên trong lời nói của ông cụ đều tràn đầy lời lẽ tự giễu.

“Trước kia ba coi Ninh Quyên nhà chúng ta là người phụ nữ không bình thường nhất, luôn giống như một bà tám nhiều chuyện lú lú không thôi: Lúc đi ra khỏi sảnh lớn, ông cụ nhìn về phía Lý Ninh Quyên đang đứng trong hàng.

“Hiện tại ba đã biết, con bé hùng hổ như vậy là vì muốn bảo vệ những người nhỏ yếu trong cái nhà này.”

“Cô nàng này nói năng thì chua ngoa nhưng lòng mềm mại. Sĩ Câu, con phải đối tốt với nó đấy Bạch Sĩ Câu gật đầu nói: ‘Dạ’”

Bạch Vĩnh Minh trông coi nhà họ Bạch, ông cụ đương nhiên được mời tượng trưng cho địa vị của biệt thự nhà họ Bạch, mà hiện tại ông ta chỉ đang ở lại bên trong nhà cũ mà thôi.

Không có quyền lợi, chuyện gì cũng phải tự mình đi làm, bao gồm cả việc đóng tiền điện nước này.

Bạch Sĩ Câu hỏi: “Loại chuyện nhỏ nhặt như này, ba gọi điện cho con cháu đi làm là được rồi”

“Đều đặn” Ông cụ cười nói.

Nhưng từ nụ cười gượng của ông cụ thì Bạch Sĩ Câu cũng đã đoán được.

Đơn giản là khi gọi điện thoại thì nói bận bịu, người để ai đó đi đi, sau đó gọi cho người khác thì cũng lấy cớ y như vậy.

Ông cụ không có quyền lực thực tế, cũng chỉ là một ông cụ bình thường mà thôi.

Ngồi vào trong xe, nhìn thấy gương mặt ngo ngác của Bạch An Tương, ông cụ hơi nhíu mày. Hôm nay ông cảm giác được Bạch An Tương có gì đó lạ lạ.

Bạch Sĩ Câu chỉ đầu của mình nói: “An Tương bị mất trí nhớ.

“Hả?” Lần này, ông cụ thật sự bị chấn động.

Bạch Sĩ Câu giải thích chuyện mấy ngày qua cho ông cụ nghe, ông cụ xoa xoa đôi tay đầy đốm đồi mồi của mình, nói với giọng điệu không mấy dễ chịu: ‘Khổ cho con bé, khổ cho con bé... Ông thật sự là đáng chết mà...’

Bạch An Tương e ngại nhìn ông cụ, tâm trạng cũng không tốt, nhưng mà cô không biết mình nên làm sao để an ủi ông cụ lạ trước mặt này.

Lý Ninh Quyên trở về, vừa trào phúng chuyện hiệu suất làm việc của phòng quản lý vừa đưa biên lai cho ông cụ.

“Ba, nếu không thì ba ở chung với tụi con...”

“Ba, ba đi đâu, con đưa ba đi” Lý Ninh Quyên còn chưa nói xong thì Bạch Sĩ Câu đã ngắt lời của bà.

Lý Ninh Quyên không nhịn được nhíu mày.

Ông cụ cười một cái rồi nói: “Về nhà cũ đi”

Sau khi đưa ông cụ về nhà cũ, Lý Ninh Quyên có hơi bất mãn mà chất vấn Bạch Sĩ Câu: “Ông ấy cũng hơn bảy mươi tuổi rồi, cũng không có người chăm sóc, sao ông không để ba tới sống cùng chúng ta?”

Bạch Sĩ Câu thở dài, cười khỏ nói: “Tại sao bà phải làm như vậy?”

Lý Ninh Quyên biết Bạch Sĩ Câu nói tới chu ông cụ xếp hàng, không khỏi buồn bực nói: nói cho cùng thì ông ấy cũng là ba ông mà.”

mình thay Nói nhảm, “Đúng nhỉ!” Bạch Sĩ Câu thở dài một hơi.

“Thật ra nếu chúng ta làm như không thấy thì trong lòng của ông ấy sẽ dễ chịu hơn một chút.” Bạch Sĩ Câu nói: “Về chuyện để ba sống cùng chúng ta... Được rồi, cho ông cụ chút tôn nghiêm của mình đi.”

Lý Ninh Quyên liếc mắt, chửi: “Làm như ông biết nhiều lắm ý, lải nhải như thằng con rể vô dụng kia của ông.

Nghĩ nhiều như vậy làm gì, với cái tuổi này của ông ấy còn cần tôn nghiêm làm gì, sau này bệnh chết, để nhà người khác phát hiện ra trước thì ông nói xem tới lúc đó phải xử lý thế nào đây?”

“Lúc này để ý tôn nghiêm, vậy lúc trước sao lại đối với nhà chúng ta như vậy? Có xem xét tới cảm nhận của nhà chúng ta không? Nghĩ tới tôn nghiêm của chúng ta không?”

“Ông chính là đánh rắm mà còn muốn xảo trá, uổng cho.

mẹ ông vì ông ấy mà chết. Tôi nói cho ông biết, nếu có một ngày Trình Uyên có tính tình giống như ông bây giờ, tôi không liều mạng với nó thì không được đó.”

“Bà đây không cần tôn nghiêm gì, bà đây chỉ muốn thoải mái”

Lý Ninh Quyên luôn luôn liên hệ mọi chuyện tới Trình Uyên, chuyện này khiến cho Bạch Sĩ Câu có hơi buồn cười.

Không nhịn được cũng học theo giọng điệu của ông cụ, âm thầm cảm khái nói: “Người này nói năng thì chua ngoa nhưng lòng mềm mại nha!”

Thật ra lúc này, Bạch Sĩ Câu có hơi đồng ý với lời nói của Lý Ninh Quyên.

Đã tới cái tuổi này rồi còn cần tôn nghiêm cái gì, sống cả đời, đều sống vì thể diện rồi, kết quả cái gì cũng không có được, sĩ diện thì được gì? Cuối cùng cũng chỉ còn lại cũng sẽ bị một nhúm đất vàng chôn cất thôi.

Sau trăm năm nữa, cũng không ai sẽ đem thể diện bày.

lên sự kính ngưỡng trên bia mộ được.

“Nghe bà đó.” Bạch Sĩ Câu nặng nề gật đầu.

Trình Uyên tỉnh lại, cảm thấy có hơi đói bụng, nhìn trời cũng đã tối mịt nên chuẩn bị dọn dẹp quay về nhà.

Lúc ra khỏi cửa chính của tập đoàn, phát hiện ra Lý Nam Địch còn đứng ở cửa, hình như còn đang đợi người.

“Đi đâu vậy? Tôi cho cô đi nhờ một đoạn” Trình Uyên tự nhiên dừng xe lại trước mặt cô ta.

Sau khi ngồi vào xe Trình Uyên, Lý Nam Địch cười hì hì:

“Anh đang chuẩn bị về nhà sao?”

“Đói bụng, đi ăn ít đồ rồi mới về nhà, đúng lúc mua chút đồ cho An Tương” Trình Uyên nói.

“Được rồi, đúng lúc tôi cũng đói.”

Vì vậy, Trình Uyên dẫn theo Lý Nam Địch cùng đi ăn.

Quán ven đường, Lý Nam Địch nhìn chăm chăm vào Trình Uyên như nhìn người kinh dị, lẩm bẩm nói: “Rốt cuộc anh là

người thế nào vậy?”

Trình Uyên ăn ngấu nghiến tô mì cay Thành Đô trước.

mặt mình, nghe vậy thì ngẩng đầu lên lúng búng nói: “Sao vậy?”

“Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong bản thân có giá trị vài tỷ, vậy mà có thể ngồi ăn tô mì cay Thành Đô ven đường.

chỉ bảy tám tệ như vậy” Lý Nam Địch tò mò hỏi: “Tôi chưa từng thấy ai đấy”

Trình Uyên nói: “Đây là món ăn mà tôi thích nhất thời đi học đó.”

“Cô có biết thứ được gọi là hoài niệm không”

Cái từ hoài niệm này, không phân biệt địa vị hay giai cấp, cho dù sau này giá trị bản thân có tới trăm nghìn triệu, thậm chí là vài nghìn tỷ thì mình cũng sẽ có vài kỷ niệm vui buồn của tuổi thơ khiến mình phải hoài niệm.

Cơm nước xong xuôi, Trình Uyên lại mua thêm một tô, định mang về cho Bạch An Tương. Anh đưa tiền trả, Lý Nam Địch cũng đưa tiền cơm tới: “Đúng lúc, thời gian còn sớm, tôi cũng muốn đi thăm An Tương”

Nghĩ tới Lý Nam Địch là người duy nhất mà An Tương không e ngại, Trình Uyên cũng không có phản đối.

Hai người cùng đi tới chỗ đậu xe.

Nhưng vừa đến chỗ đậu, Lý Nam Địch vừa quay người liền đụng vào một cô gái.

Tô mì cay chuẩn bị cho Bạch An Tương đều vì vậy mà văng ra hết, mì sợi giống như dây leo bò lung tung trên người cô gái kia.

“Mẹ nó!” Cô gái lập tức nổi giận.

Chương 215

Chương 215 Các người cướp sắc có được không

“Có mắt không hả? Cmn bộ cô bị mù hả?”

Lúc đầu Lý Nam Địch định xin lỗi, nhưng vừa muốn nói thì bị “pháo Italy” cô gái này tung ra mà nghẹn lại.

Cô gái này có dáng người rất được, mặc quần jean rách, chỉ là chỗ rách quá lớn, gần như không thể xem như một cái quần, ngay cả đùi cũng lộ ra.

Về phần gương mặt thì thật sự nhìn không ra, trang điểm đậm y như người hát hí kịch.

Mặc áo cổ chữ V rộng, lộ ra một phần ngực trắng nõn có xăm một người đẹp rấn.

Cô gái này có dáng vẻ rất chợ búa, chỉ vào mặt Lý Nam Địch mà chửi xối xả.

Hơn nữa, cho dù là viện trưởng bệnh viện cũng không thể chọc tức Lý Nam Địch huống chỉ là một cô nhóc chỉ chừng hai mươi tuổi này.

Đúng, đối phương chính là loại trẻ trâu.

“Đúng vậy, sợi mì đáng chết này, ngay cả mắt cũng không có, cũng không biết là của nhà ai mà đụng phải một người đẹp như này” Lý Nam Địch như cùng chung mối thù với cô gái ăn mặc như côn đồ này.

Lúc Lý Nam Địch nói chuyện thì nữ côn đồ này không kịp

phản ứng, quả thực là không biết nên nói thế nào.

Thế là Lý Nam Địch liền phàn nàn với cô ta: “Cô nhìn xem, sợi mì không có mắt là nó không đúng, nhưng mà cô gái đẹp như cô sao cũng...”

Sao cô lại không có mắt nhìn thế hả?

Lý Nam Địch không nói ra, nhưng nữ côn đồ cũng kịp hiểu: A, đây là vòng vo chửi mình đây mà?

Sao cô ta có thể chịu được?

“Cô đang chỉ cây dâu mắng cây hòe đó hả?” Chông hông, nghiêng người về phía, cố tình lộ ra hình xăm người đẹp rằn trên ngực, nữ côn đồ nổi giận đùng đùng nói: “Có tin tôi tìm người tới chơi chết cô không?”

Lý Nam Địch tỏ vẻ sợ hãi trốn sau lưng Trình Uyên, giả vờ hoảng sợ nói: ‘Ai da, tôi rất sợ đó, anh Trình Uyên, anh phải bảo vệ tôi nha’

Nữ côn đồ thấy Trình Uyên cũng không sợ, vẫn không chịu buông tha: “Cô đừng tưởng trốn sau lưng người ta giả ngu là tôi sợ. Nói thật cho cô biết, chỉ cần chị hai đây hô to một tiếng thì lập tức sẽ có mấy trăm người tới xông lên đánh chết các người đấy”

Thật sự là võ đài đấu đá của hai người phụ nữ mà, Trình Uyên đến cạn lời.

“Được rồi, được rồi, đừng quấy rối nữa”

Anh nói với nữ côn đồ kia: “Chị đại đúng không, đụng nhau không phải là chuyện cố ý. Như vậy đi, cả hai đều nhường một bước, cô mắng chửi người trước thì cô xin lỗi trước, chúng tôi làm bản quần áo cô, cô cứ cho một con số để chúng tôi đền bù tiền, như vậy được rồi chứ?”

Nghe vậy, nữ côn đồ quét mắt nhìn hai người một chút, bĩu môi. Với dáng vẻ nghèo kiệt xác như hai người, để tôi nói số tiền cho các người, bà đây nói ra không phải hù chết mấy người luôn đấy chứ”

Cô ta hươ hươ bàn tay trước mặt Trình Uyên: “Đưa tiền tới thì tôi xin lỗi, thế nào?”

Theo cái nhìn của cô ta, Trình Uyên và Lý Nam Địch đi ăn quán ven đường, lại còn đi bộ, mặc cũng rất rẻ, đoán chừng để họ móc ra năm trăm tệ cũng giống như lột da của họ vậy.

Nhưng mà nhìn tới mấy ngón tay mà cô bé kia đưa ra thì Trình Uyên đúng là nhú mày thật.

‘Thầm nghĩ: Cmn thật sự là công phu sư tư ngoạm mà, thứ đồ gì mà tới năm mươi ngàn tệ?’

Đương nhiên, năm mươi ngàn tệ đúng là không tính là gì đối với Trình Uyên, có thể nói đưa thêm tiền cũng được nhưng cũng không thể bị người ta xem như đồ ngốc chứ?

“Cô gái à, chúng ta phải nói đạo lý. Bộ quần áo này của cô cộng lại cũng không bao nhiêu tiền, sao cô có thể rao giá trên trời thế được?”

Nghe vậy, nữ côn đồ lại duỗi cánh tay ra, ngăn cản đường đi của Trình Uyên và Lý Nam Địch, bực bội nói: “Không đưa? Không đưa thì đừng mong đi khỏi.”

Lý Nam Địch trốn sau lưng Trình Uyên, lấy điện thoại ra bắt đầu tự chụp ảnh, thỉnh thoảng còn giơ tay chữ V rồi bĩu môi giả đáng yêu linh tinh.

Chỉ chớp mắt, dường như chuyện không có liên quan tới cô ta vậy.

Trình Uyên cũng không muốn so đo với nữ côn đồ này, dù sao họ cũng là người nên sai nên thõ dãi, tiếp tục tận tình khuyên bảo: “Không phải có đi hay không, cái này là việc rao giá trên trời mà, sao cô phải hẹp hòi như vậy cơ chứ? Tất cả mọi người đều cần mặt mũi mà.”

“Con số này, không được thiếu một xu.” Nữ côn đồ nói chắc nịch.

Bên này phát sinh cãi nhau, rất nhanh đã đưa đám đông hóng chuyện tới.

Trình Uyên không muốn khiêu khích người khác, thực sự không còn cách nào, thõ dãi nói: “Vậy được rồi, cô đợi một chút.”

Anh nhớ là trong xe mình còn ném một sấp tiền một trăm ngàn tệ.

Nữ côn đồ tóm lấy Lý Nam Địch và nói với Trình Uyên: “Muốn lấy thì mình anh đi, cô ta không thể đi.”

Lý Nam Địch hất tay nữ côn đồ ra, ghét bỏ nói: “Đừng đụng bản tay tôi.”

Đi đi đi, Nữ côn đồ cả người dính đầy mỳ cay.

Nghe Lý Nam Địch nói như vậy thì lập tức nổi giận đưa tay muốn đánh người.

Trình Uyên nhanh tay lẹ mắt bắt được cánh tay nữ côn đồ, nói: “Nếu cô dám ra tay thì một xu tôi cũng không đưa cô.

Nữ côn đồ khịt mũi, hung tợn trừng Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch cũng không chịu yếu thế mà gương nanh múa vuốt lại.

“Chờ tôi một chút” Trình Uyên nói với Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch lại nhanh chóng lộ ra dáng vẻ đáng thương nói: “Anh Trình phải quay lại đón em đó nha”

“..” Trình Uyên buồn nôn.

Từ trong xe lấy ra năm mươi nghìn tệ, bỏ vào túi nhựa.

màu đen rồi đưa qua chỗ nữ côn đồ, nói: “Đến lượt cô nói xin lỗi với chúng tôi.”

Vẻ mặt nữ côn đồ vô cùng nghi ngờ hỏi: “Anh đưa cho tôi cái gì đây?”

“Tiền đó!”

Tiền?

Dày như vậy?

Chắc chắn không phải gạch đó chứ?

Sau khi nhận lấy túi nhựa, mở ra xem, đúng là gặp quỷ mà, nhanh chóng khép lại, hoảng sợ nhìn Trình Uyên.

“Cái này bao nhiêu?”

Trình Uyên ngạc nhiên nói: “Không phải cô nói muốn năm mươi ngàn sao?”

Nữ côn đồ miệng há thành hình chữ O.

“Được rồi, tiền đưa cho cô rồi, tới lượt cô nói xin lỗi”

Trình Uyên nhắc nhở cô ta.

“Phịch!” một tiếng, nữ côn đồ không hề do dự mà quỳ xuống trước mặt Trình Uyên và Lý Nam Địch.

Hành động này lập tức khiến cho Trình Uyên và Lý Nam Địch hết hồn.

“Ông bà nội, con sai rồi, con xin lỗi hai người” Lời nữ côn đồ nói khiến người khác sợ hãi không thôi.

Trong nháy mắt, Trình Uyên cũng sợ hãi trước hành động không còn liêm sỉ gì của cô nàng này.

Lúc nói xin lỗi xong thì nhanh chóng đứng lên, ôm túi nhựa xoay người bỏ chạy, hoàn toàn không cho Trình Uyên và Lý Nam Địch bất cứ thời gian phản ứng nào.

Hai người quay mặt nhìn nhau.

Ai cũng không chú ý tới, ngay lúc Trình Uyên và Lý Nam Địch rời khỏi, trong đám người có mấy tên trẻ lưu manh chia làm hai phe, chia nhau đuổi theo hai hướng của Trình Uyên và nữ côn đồ.

Không nên lộ tiền ngoài đường, nhất là ở chợ đêm là khiến người ta kiêng kỵ nhất.

Trình Uyên không hiểu rõ lắm, nhưng nữ côn đồ quá biết rõ, cô ta như vắt chân lên cổ mà chạy, sợ vừa ngừng lại sẽ có người trong đám người hóng chuyện để ý cô ta.

Quả nhiên.

Lúc qua một con đường không có đèn, bên trong hẻm nhỏ tối đen không thấy được năm ngón thì bị hai người trẻ tuổi cản lại.

Nữ côn đồ sợ quá vội phanh lại, sau đó không chút do dự xoay người chạy về hướng ngược lại.

Nhưng mà vừa chạy được mấy bước thì ngừng lại.

Hai bên ngõ hẻm đều có người, hơn nữa nhìn dáng vẻ rõ ràng là muốn cản cô ta lại.

Nữ côn đồ ôm chặt túi tiền, vội vàng kêu lên: “Mấy vị anh em à, Từ Đầu Trọc là anh Hai của tôi!”

Nghे tên của Từ Đầu Trọc, mấy người trẻ tuổi quả nhiên dừng lại, nhìn về phía sau giống như đang ngẫm thỏa thuận gì đó.

Thấy họ do dự, nữ côn đồ liền thả lỏng, biết họ e ngại Từ Đầu Trọc nên lại để thêm: “Tôi tên Từ Lệ, thật sự là em ái của Từ Đầu Trọc, nếu như các người dám đụng thì tôi sẽ nói anh Hai tôi chém chết các người.”

Người chết vì tiền chim chết vì mồi.

Ngay bên trong con hẻm nhỏ này...

Dù sao cũng không ai biết nhỉ?

Mấy người đó hình như cũng ôm tâm trạng này nên tiến lên từng bước một về phía nữ côn đồ.

“Dừng dừng dừng lại!” Nữ côn đồ thấy thế vội vàng la lên: “Nếu không, nếu không thì vậy đi, các người cướp sắc có được không?”

Chương 216

Chương 216

Trình Uyên và Lý Nam Địch đi vào bãi đỗ xe, Trình Uyên vừa mới mở cửa xe thì chợt nghe thấy một tiếng hét.

Anh quay đầu lại, phát hiện Lý Nam Địch đi theo sau mình bị mấy người trẻ tuổi ghì lấy cổ, gươm dao găm sắc bén kẹp ở hai bên.

“Mấy người anh em, các người cần tiền đúng không, đừng kích động” Trình Uyên vội nói.

Khi này cho nữ côn đồ kia năm in ở trước mặt nhiều người như vậy, ai có thể tiêng đàn chứ? Đương nhiên người bình thường ghen tị thì ghen tị, nhưng đa số người đều tuân theo pháp luật.

Cũng coi như bọn họ xui xẻo, trùng hợp gặp phải mấy người bí quá hoá liều này.

Trình Uyên cũng có thể đoán ra được bọn họ là mấy người cướp tiền.

Mấy người trẻ tuổi mặc quần áo thời thượng nhất, để kiểu tóc vô cùng hiện đại, một đám đàn ông còn trang điểm kiểu khói giống nữ côn đồ khi này.

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, người đeo khuyên tai dùng dao găm kê lên cần cổ trắng nõn của Lý Nam Địch nói: “Bớt nói nhảm đi, anh dám không nghe lời tôi sẽ đâm chết cô ta”

“Nghe nghe nghe” Trình Uyên vội vàng thoả hiệp: “Vị đại ca này, mời cậu nói, các cậu muốn làm gì tôi đều nghe theo”

Lúc nói chuyện, anh đưa tay vào túi muốn gọi điện thoại cho Bạch Long.

“Đưa tay ra ngoài!” Người đàn ông đeo khuyên tai hét to một tiếng, khiến Trình Uyên giật cả mình.

Lý Nam Địch ở trong tay bọn họ, anh không dám không nghe, vì thế vội vàng rút tay về.

Người đàn ông đeo khuyên tai đưa mắt ra hiệu cho mấy người khác, hai tên trẻ tuổi bèn tiến lên dùng dây thừng trói Trình Uyên lại.

Trình Uyên sợ ném chuột vỡ bình cho nên cũng hết cách, chỉ có thể mặc bọn họ trói mình lại.

Trình Uyên và Lý Nam Địch đều bị trói nhét vào trong xe, sau đó mấy người bọn họ lên xe ngồi chật kín.

Cũng may bọn họ không động tay động chân với Lý Nam Địch có vẻ ngoài xuất chúng.

Người đàn ông trẻ tuổi đeo khuyên tai lái xe, chạy đến nơi nào thì Trình Uyên không biết, vì sau khi bị quăng lên xe, đầu của bọn họ đã bị một cái túi đen trùm lại.

Chỉ cảm thấy rẽ rất nhiều lần, đi khoảng gần một tiếng thì xe mới dừng lại ở một nơi nào đó.

Sau đó, Trình Uyên và Lý Nam Địch bị mấy người vừa kéo vừa lôi vừa đẩy vào một căn phòng, rồi “cạch” một tiếng, cửa bị khoá trái.

Một lúc lâu sau đó, nơi này vẫn cực kỳ yên tĩnh như trước, Trình Uyên nghĩ chắc là không còn ai nữa, vì thế kêu lên: “Lý Nam Địch?”

“Tôi ở đây”

Hai người lò mò đến gần nhau, sau đó Trình Uyên dùng miệng lấy cái túi đen trên đầu Lý Nam Địch xuống, Lý Nam Địch cũng làm theo.

Sau khi túi đen bị lấy xuống, Trình Uyên mới phát hiện đây là một căn phòng tựa tựa phòng giam, còn chuyện nó ở đâu thì anh không biết.

Buồn cười là khi hai người kéo túi đen trên đầu xuống, lại phát hiện trong phòng có mấy chàng trai trẻ đang hoặc ngồi hoặc đứng trước cửa, hứng thú nhìn chằm chằm bọn họ.

Mẹ nó, Trình Uyên thềm mắng một câu, đây là đang ngắm khi à?

Thì ra đám người này hoàn toàn không quan tâm mình có bị che túi không.

“Này mấy người anh em, chúng ta không cần thiết phải làm thế chứ, mọi người cần tiền hay cần gì cứ nói thẳng không phải là được không phải sao, chuyện tôi có thể làm thì nhất định sẽ thoả mãn mọi người được không?”

Trình Uyên chủ động bắt chuyện với bọn họ.

Mấy con “gà tây” năm sáu màu hoàn toàn không thèm quan tâm đến anh.

Lý Nam Địch liếc Trình Uyên một cái: “Đừng phí lời nữa. mấy người này chỉ là bọn trông cửa thôi”

Trình Uyên rất khó hiểu: “Sao tôi cảm thấy cô không lo lắng chút nào vậy?”

Nói thật, Trình Uyên không lo lắng là vì anh biết chỉ cần mình mất tích lâu một chút, Bạch Long sẽ tìm thấy mình theo định vị trên điện thoại.

Nhưng Lý Nam Địch đâu có biết chuyện này, vậy vì sao cô ta lại không căng thẳng chứ?

Lý Nam Địch ra vẻ uất ức nói: “Ai mà biết sao tôi không hợp thuỷ thổ như thế chứ?”

“Không hợp thuỷ thổ?”

“Về nước chưa được một tháng đã bị bát cóc hai lần” Lý Nam Địch căm giận nói: “Nếu đổi lại là anh, anh còn căng thẳng không?”

“” Trình Uyên ghen hòng.

“Cạch!” một tiếng, cửa sắt lại mở ra, một cô gái trẻ dáng người yếu điệu bị đẩy mạnh vào, trên đầu cô ta cũng trùm túi đen, người bị trói lại.

“Đại ca, xin các anh cướp sắc đi, đừng cướp tiền của tôi có được không?” Cô gái bị đẩy ngã dưới đất lại nhanh chóng

ngảng đầu nôn nóng kêu lên.

Trình Uyên và Lý Nam Địch đưa mắt nhìn nhau.

Từ giọng nói có thể nghe ra người này chính là nữ côn đồ lúc trước.

Đương nhiên cũng có thể nhìn ra được từ bộ đồ đầy tua rua của cô ta.

Sau khi đẩy nữ côn đồ vào trong, bên kia cũng không đáp lại cô ta.

Điều này khiến nữ côn đồ rất nôn nóng, cô ta không ngừng cầu xin, cuối cùng hình như thấy cầu xin không có tác dụng lại bắt đầu uy hiếp.

“Tôi cho các người biết, anh Cả tôi, anh Cả ruột của tôi thật sự là Từ Đầu Trọc đấy, các người từng nghe nói tới Từ Đầu Trọc chưa? Nếu bây giờ các người trả tiền lại cho tôi, tôi sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra hết, nếu không, anh tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu”

Uy hiếp một phen vẫn không có tác dụng, mấy người trông cửa vẫn không để ý đến cô ta.

Cuối cùng thật sự hết cách rồi, nữ côn đồ đột nhiên lớn tiếng bật khóc.

Đó thật sự là đang gào khóc, khóc đến mức khiến người ta nghe thôi cũng có cảm giác đứt từng đoạn ruột.

Em gái ruột của Từ Đầu Trọc? Trình Uyên không khỏi ngạc nhiên.

Nghĩ lại khuôn mặt lợn của Từ Đầu Trọc, chẳng trách nữ côn đồ này vẽ một tầng “sơn” lên mặt mình, chắc hẳn khuôn mặt này cũng thảm không nổi nhìn.

Cùng lúc đó, biệt thự Vịnh Ánh Trăng.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt gần như là dã man của Lý Ninh Quyên, Bạch Sĩ Câu cũng nói hết lời mới đón ông cụ về nhà bọn họ được.

Vào biệt thự của nhà Bạch Sĩ Câu, ông cụ cực kỳ kích động.

Từ rất lâu trước kia ông cụ đã ước mơ có một căn biệt thự của riêng mình ở Vịnh Ánh Trăng, đây cũng xem như tượng trưng cho địa vị của nhà họ Bạch. Nhưng không ngờ nguyện vọng đạt thành là nhờ con trai và con dâu mà mình không mong đợi nhất.

Bạch An Tương đứng trước cửa do dự một lát rồi nói: “Ba mẹ, vậy con về trước đây”

Nhìn thấy con gái còn dịu dàng ít nói hơn trước đây, Lý Ninh Quyên vô cùng đau lòng: “Con gái ngoan, tối nay đừng về nữa, ở lại nhà đi”

Bạch An Tương nhút nhát cúi đầu không nói gì.

Bạch Sĩ Câu thấy thế vội khuyên: “Ninh Quyên, bà đưa An Tương về đi”

Lý Ninh Quyên còn muốn nói gì đó.

Bạch Sĩ Câu lại nói: “Con bé là người trưởng thành rồi, đã có nhà của mình, bà đừng lo lắng vớ vẩn nữa”

Cụ Bạch khép mở miệng, dường như cũng muốn nói mấy câu, nhưng cuối cùng lại không nói gì cả.

Lý Ninh Quyên thở dài.

“Thằng nhóc chết tiệt Trình Uyên này, nếu nó dám ức hiếp con gái ngoan của tôi, dù nó có phải Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong không tôi cũng giết chết nó”

Bạch Sĩ Câu lắc đầu cười khỏ.

Bà ta biết Bạch Sĩ Câu nói rất đúng, đứa nhỏ trong mắt bọn họ đã hai mươi mấy tuổi, cũng đã kết hôn rồi, muốn đi hay ở cũng có ý định của riêng mình.

Lý Ninh Quyên rất bất đắc dĩ cũng rất đau lòng, trên đường đưa Bạch An Tương về nhà còn liên tục lau nước mắt.

Đợi Lý Ninh Quyên và Bạch An Tương rời khỏi rồi, ông cụ rút cuộc cũng không kiềm được nước mắt.

Lau bên trái.

Lau bên phải.

Lau hai bên.

Khóc xối xả!

“Ba?” Bạch Sĩ Câu lo lắng hỏi.

“Là ba đáng chết!” Ông cụ đột nhiên nói một câu đầy khó hiểu: “Là ba không biết nhìn người”

Chương 217

Chương 217

“Đừng nói đến những chuyện này nữa” Bạch Sĩ Câu điềm tĩnh nói.

“Sĩ Câu, con biết không, mấy đêm nay ba thường xuyên mất ngủ”

“Ba cứ nghĩ trước kia đối xử với con, đối xử với An Tương như vậy, trong lòng hai đứa sẽ khó chịu đến mức nào...”

“Những Kết quả thì sao?” ZdW 3 Ông cụ nghẹn ngào nói không nên lời.

Kết quả thì sao?

Sau khi dọn khỏi nhà tổ, mấy đứa con trai cháu trai ông ta vẫn luôn cung chiêu chưa từng đến thăm ông ta lần nào.

Người già rồi, lùi khỏi đỉnh vinh quang là đúng, nhưng lùi lại cũng sẽ cô đơn, cũng sẽ không có ai coi mình ra gì Người già không phải thiếu người cung kính, mà là thiếu người làm bạn.

Hơn nữa bây giờ Bạch Sĩ Câu và Lý Ninh Quyên không quan tâm đến phản đối của ông ta đón ông ta về, khiến trái tim vốn đã lạnh lẽo của ông cụ cảm nhận được chút ấm áp.

Đứa con trai mình không yêu thương nhất cũng là đứa con trai duy nhất coi mình là ba.

“Con người ấy, đến khi chết mới có thể hiểu rõ cuộc ai mới là người, ai mới là quý” Ông cụ thở dài.

Bạch Sĩ Câu cúi đầu im lặng.

Mà lúc này, trong biệt thự của Long Thâm Vũ cũng ở trong Vịnh Ánh Trăng còn có một người đàn ông khác.

Lâm Xương Dịch.

Sau khi nghe một cuộc điện thoại, Lâm Xương Dịch nói với Long Thâm Vũ: “Anh Long, mấy người Đại Đình đã ra tay bắt em gái ruột Từ Lệ của Từ Đầu Trọc rồi, như vậy hành động tiếp theo của chúng ta, anh ta không nghe theo anh cũng không được.”

Long Thâm Vũ hỏi: “Chắc chắn chứ?”

Lâm Xương Dịch vội gật đầu: “Yên tâm đi anh Long, thành phố Tân Dương ai cũng biết Từ Đầu Trọc này còn thân thiết với em gái hơn cả vợ mình nữa”

“Ừm” Long Thâm Vũ gật đầu.

“Nhưng còn có một niềm vui bất ngờ nữa” Lâm Xương Dịch lại nói tiếp: “Đại Đình nói bọn họ bắt cóc một tên nhà giàu, đoán chừng có thể lấy được chút tiền”

Long Thâm Vũ nghe vậy không khỏi nhíu mày: “Cẩn thận chút, khoảng thời gian này tốt nhất đừng gây thêm rắc rối”

“Vâng, tôi sẽ nói với cậu ta” Lâm Xương Dịch vội gật đầu.

“Được rồi, tôi đưa anh ra ngoài”

Sau khi dặn dò xong mọi chuyện, Long Thâm Vũ thẳng thừng ra lệnh đuổi khách.

Trước kia, công ty của nhà Lâm Xương Dịch ở dưới trướng Tập đoàn Long Đăng, sau đó tuy Long Đăng sụp đổ, nhưng Long Thâm Vũ vẫn còn khống chế công ty của nhà Lâm Xương Dịch.

Bây giờ hay rồi, Lâm Xương Dịch vì đắc tội Bạch An Tương, khiến công ty của nhà mình cũng toi đời.

Bây giờ anh ta không thể không dốc hết sức làm việc cho Long Thâm Vũ.

Giữa hai người vốn không có quá nhiều cảm tình, Long Thâm Vũ cũng không thích cái tên đầu óc đơn giản này lắm, cho nên sau khi bàn xong chính sự cũng không muốn ở với anh ta thêm một giây một phút nào nữa.

Nụ cười của Lâm Xương Dịch cứng đờ trên mặt, dường như cảm thấy ở lại thêm có hơi xấu hổ: “Không làm phiền anh

Long nữa”

“Nên làm thôi” Long Thâm Vũ đứng lên.

Hai người cùng nhau đi ra ngoài, vừa bước ra đã nhìn thấy hai người đi ngang qua nhà anh ta.

Bạch An Tương?

Long Thâm Vũ không khỏi ngơ ngác, ánh mắt cũng dần trở nên dụi dàng.

Lâm Xương Dịch vừa định chào tạm biệt Long Thâm Vũ thì nhìn thấy ánh mắt anh ta không đúng lắm, nhìn qua theo tầm mắt của anh ta thì thấy Bạch An Tương đi ngang qua.

Đầu óc không khỏi xoay chuyển.

Nói thật, thật ra Lâm Xương Dịch vẫn còn ghi hận với Bạch An Tương, lúc trước vì đắc tội cô, khiến Kim Kiệt lấy danh nghĩa của Tuấn Phong đánh sập công ty nhà anh ta.

Khiến Lâm Xương Dịch không khỏi nghĩ theo một hướng khác.

Bạch An Tương này chắc chắn có quan hệ gì đó với Kim †, nếu không chắc chắn quan hệ nhiều năm của Kim Kiệt và ba mình sẽ không tan vỡ vì Bạch An Tương.

Nhưng những chuyện này đều không sao cả, bây giờ mình có thể ôm đùi Long Thâm Vũ rồi, đương nhiên phải nghĩ cách lấy lòng Long Thâm Vũ chứ.

Lúc này, Lý Ninh Quyên đưa Bạch An Tương đến cửa biệt thự nhà cô, đứng trước cửa nói mấy câu với Bạch An Tương chứ không đi vào, sau đó xoay người rời khỏi.

Bạch An Tương rất ngoan, cũng rất lễ phép nhìn Lý Ninh Quyên đi xa.

Thấy Lý Ninh Quyên đi rồi, Lâm Xương Dịch lập tức đi về phía Bạch An Tương.

Long Thâm Vũ vốn muốn đi về, nhưng quay đầu thấy Lâm Xương Dịch đi về phía Bạch An Tương, không khỏi nhú mày.

“Bạch An Tương, chúng ta lại gặp nhau rồi” Lâm Xương Dịch cười nhạt chào hỏi Bạch An Tương.

Bạch An Tương giật mình, xoay mặt nhìn thấy Lâm Xương Dịch thì sợ hãi, nhút nhát hỏi: “Chào... Chào anh, chúng ta có quen nhau sao?”

Nghe vậy, sắc mặt Lâm Xương Dịch cực kỳ lạnh lẽo.

Làm sụp đổ công ty của mình, bây giờ lại hỏi chúng ta có quen nhau sao?

“Giả vờ cái gì chứ?” Lâm Xương Dịch cười nhạt nói: “Trước kia tôi còn cảm thấy Trình Uyên ở bên cô là đoá hoa lái cấm bãi phân trâu, bây giờ xem ra hai người đúng là ngu tầm ngu mã tầm mã”

“Hả?” Thấy Lâm Xương Dịch tức giận, Bạch An Tương hơi không biết phải làm sao, cô không biết rốt cuộc mình đắc tội anh ta ở chỗ nào nữa.

“Làm ơn, đừng có giả vờ đáng thương nữa, không có tác dụng với anh đây đâu, đừng cho rằng tôi không biết chuyện của cô và Kim Kiệt” Lâm Xương Dịch tức giận nói.

“Kim Kiệt?” Bạch An Tương vừa căng thẳng vừa khó hiểu nhắc lại cái tên này.

“Ha ha, cô cấm sừng Trình Uyên còn giả vờ ngây thơ trước mặt tôi à?” Lâm Xương Dịch thật sự không chịu nổi dáng vẻ vô tội của Bạch An Tương.

“Câm miệng!”

Một tiếng quát chói tai đột nhiên vang lên.

Bạch An Tương không khỏi hoảng hốt.

Lúc này, Long Thâm Vũ rực rỡ xuất hiện.

“Mẹ kiếp, anh là ai vậy? Bớt lo chuyện bao đồng đi!” Lâm Xương Dịch vờ như không quen Long Thâm Vũ, xoay người tức giận quát anh ta.

Đương nhiên Long Thâm Vũ nhìn ra ý định của Lâm Xương Dịch, lạnh lùng nói với anh ta: “Anh cách xa An Tương ra một

chút”

“Sao hả, anh còn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân à?”

Lâm Xương Dịch tiếp tục gào lên.

Long Thâm Vũ ngậm hiều, đột nhiên tiến lên đá một cước vào bụng Lâm Xương Dịch, Lâm Xương Dịch cũng thuận thế ngã nhào.

Anh ta lăn một vòng rồi bò dậy, chỉ vào Long Thâm Vũ giận dữ nói: “Anh đợi đó.”

Nói xong thì xoay người bỏ chạy.

Bạch An Tương đã sớm bị cảnh này làm hoảng hồn, ngơ ngác đứng tại chỗ không biết nên để tay ở đây.

Lâm Xương Dịch bị Long Thâm Vũ “đánh đuổi” rồi, Long Thâm Vũ bèn đi tới trước mặt Bạch An Tương, mỉm cười nói: “An Tương, em không sao chứ?”

Bạch An Tương nhú mày tỏ vẻ rất khó xử: “Xin lỗi, tôi mất trí nhớ nên không nhớ anh là ai, chúng ta có quen nhau sao?”

“Mất trí nhớ?” Nghe vậy, Long Thâm Vũ kinh ngạc.

Nhưng anh ta nhanh chóng hăng hái trở lại.

Bạch An Tương mất trí nhớ, vậy chẳng phải mình lại có cơ hội sao?

Long Thâm Vũ vội giấu đi nụ cười, vờ như rất ngạc nhiên: “Em mất trí nhớ ư? Thật sự không nhớ ra anh à?”

Bạch An Tương lắc đầu.

“Chúng ta là bạn học thời đại học, hơn nữa lúc đó chúng ta còn là một cặp nữa, nhưng sau này... Haiz, không nhắc tới chuyện đó nữa” Long Thâm Vũ vội nói.

Một cặp? Bạch An Tương không hiểu gì hết.

“An Tương, em không sao thì tốt rồi” Long Thâm Vũ duỗi tay nắm lấy tay Bạch An Tương.

Bạch An Tương bị hai chữ một cặp làm chấn động, khi tay cô bị Long Thâm Vũ nắm lấy, cô vội vàng rút tay về như vừa bị

điện giạt.

“Xin lỗi, tôi... tôi có chồng rồi”

Nói xong, Bạch An Tương xoay người chạy về nhà mình.

Long Thâm Vũ ngạc nhiên sững sờ đứng yên tại chỗ.

Một lúc lâu sau đó, mặt anh ta bắt đầu trở nên dữ tợn.

“Vì sao, vì sao em mất trí nhớ vẫn muốn lấy cớ tương tự từ chối anh? Dù mất trí nhớ cũng cảm thấy Trình Uyên tốt hơn anh?”

Anh ta rất tức giận.

Thực tế cũng thật sự là như thế.

Mấy ngày nay Bạch An Tương nghe quá nhiều người nói về Trình Uyên và những chuyện anh đã làm vì mình.

Mặc dù cô không nhớ rõ, nhưng lần nào nghe cũng cảm thấy rất rúng động.

Chương 218

Chương 218

Bạch An Tương về đến nhà nhưng tâm trạng vẫn cực kỳ bất an.

Cô không biết Lâm Xương Dịch và Long Thâm Vũ, nhưng lời nói của Lâm Xương Dịch lại khiến cô canh cánh trong lòng.

Nếu theo miêu tả của mọi người với Trình Uyên, thì tình cảm của anh với mình chắc chắn là không có điểm nào để soi mói A w l Nha... cách nói của Lâm Xương Dịch, mình thật sự từng cảm sùng anh ư, vậy sao có thể xứng với tình cảm này được chứ?

Cô rất rối rắm, trong lòng vô cùng khó chịu, muốn nhớ ra chút gì đó, nhưng đổi lấy chỉ là từng cơn đau đầu.

Đêm đã khuya, Trình Uyên vẫn chưa về.

Trong căn phòng kín vô cùng bản thiêu với ngọn đèn mờ tối có một đám đàn ông xăm mình, dáng vẻ lưu manh trông rất giống hình tượng của Cổ Hoặc Tử trong phim Hồng Kông.

Một người trung niên ăn mặc coi như cũng bình thường ì n mấy người Trình Uyên, nhìn một nam hai 9ô lại, không chút kiêng dè nói: “Tôi tên Đại Trình Uyên ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Không quen”

Đại Đình cười gằn, trên mặt ông ta có vết sẹo kéo dài nửa bên má, khiến người ta cực kỳ e ngại.

“Không sao, cậu sẽ biết tôi nhanh thôi, vì tôi sắp chinh đồn lại thể giới ngầm của thành phố Tân Dương”

Trình Uyên khó hiểu: “Chuyện này có liên quan gì đến chúng tôi?”

Đại Đình đáp: “Cậu biết đấy, chuyện này cần tiền”

“Phải” Trình Uyên đồng ý.

“Cho nên cần những kẻ có tiền là các cậu tài trợ hữu nghị”

Trình Uyên cười khẩy: “Đây là hữu nghị mà các người nói đó à?”

“Cậu chịu tài trợ, chúng ta lại bàn về vấn đề hữu nghị”

Đại Đình tiếp tục cười gằn.

“Được thôi” Thật ra bây giờ Trình Uyên rất căng thẳng.

Không phải căng thẳng vì mình sẽ bị bọn họ làm gì, vì anh biết sớm muộn gì Bạch Long cũng sẽ biết mình gặp chuyện, dù Bạch Long không giải quyết được, vậy chẳng phải còn có Lý Ngụy sao.

Điều anh lo lắng bây giờ là Lý Nam Địch.

Dung mạo của cô ta không hề thua kém Bạch An Tương, rơi vào tay đám người không phải tốt lành gì này, anh không tin đám xấu xa này có thể nhịn được.

Nhưng theo tình hình trước mắt, đám người này coi như có chút đạo đức nghề nghiệp, bắt cóc tổng tiền, đòi tiền là đòi tiền, cũng không có ý định cướp sắc.

Trình Uyên cảm thấy mình phải dẫn dắt bọn họ, không thể để bọn họ nghĩ đến chuyện cướp sắc được.

Cũng như Đại Đình nói, có tài trợ rồi có thể bàn đến hữu nghị, có hữu nghị thì vấn đề cướp sắc sẽ không còn tồn Tại nữa.

“Tất cả vấn đề có thể giải quyết bằng tiền đều không phải là vấn đề” Trình Uyên gật đầu nói: “Ông muốn bao nhiêu tiền?”

“Năm khu Đông Tây Nam Bắc Trung của thành phố Tân Dương chúng ta, khu Bắc là do Từ Đầu Trọc quản lý, khu Đông là Hắc Tử, khu Tây là lão Miêu, còn khu Nam chính là Đại Đình tôi” Đại Đình châm một điếu thuốc, sau đó hỏi Trình Uyên: “Cậu hút không?”

Trình Uyên lắc đầu từ chối: “Tôi không hút thuốc.”

Thật ra vì anh sợ trong thuốc của đối phương có vấn đề.

Vì thế Đại Đình lại nói: “Chỉ có miếng thịt béo là khu Trung không ai quản lý, cho nên tôi muốn giành lấy khu Trung trước,

cậu cũng thấy đó, em gái của Từ Đầu Trọc.

đã bị tôi bắt, vậy cậu ta sẽ không chống lại tôi được”

“Hắc Tử ở khu Đông không cần phải lo lắng, lão Miêu ở khu Tây... Tôi muốn đưa ông ta chút tiền”

Đại Đình duỗi một ngón tay cười nói với Trình Uyên: “Mười triệu, tôi cảm thấy có thể đả động lão Miêu”

Nghe thấy Đại Đình ra giá, Lý Nam Địch bật cười thành tiếng.

Ánh mắt Đại Đình thoáng nét nặng nề, nhìn chăm chăm vào cô ta hỏi: “Buồn cười lắm ư?”

“Có thể tùy ý cho người ta năm chục nghìn chắc chắn cũng là một ông chủ đúng không, một ông chủ lấy ra mười triệu cũng đâu phải việc gì khó?” Đại Đình hút một hơi thuốc, sau đó nhả vào mặt Lý Nam Địch và Trình Uyên, lạnh lùng nói: “Ít nhất khi so với mạng sống, mười triệu đâu phải vấn đề lớn gì nhỉ?”

“Đúng đúng đúng, ông nói gì cũng đúng hết” Lý Nam Địch ho khan một tràng, nhưng cũng không tức giận, còn cười vui vẻ nói: “Tôi chỉ cảm thấy các ông bắt anh ta tới đây chỉ đòi mười triệu thật sự có hơi thiên cận”

“Có ý gì?”

“Đòi ít quá”

Đàn em của Đại Đình lập tức giận dữ nói: “Con mẹ nó, đừng có khoác lác, lấy ra được mười triệu trước đi rồi nói”

“Khoác lác?” Lý Nam Địch ngạc nhiên nói: “Các người cho rằng anh ta muốn lấy ra mười triệu rất khó à?”

“Đừng trách tôi nói thẳng” Đại Đình hờ hững nói: “Dù cậu ta là một ông chủ lớn, mười triệu cũng không phải số lượng nhỏ, các người có thể lấy ra thật sự có hơi khó khăn”

“Hôm nay tôi bỏ lại một câu, nếu cậu có thể cho tôi mười triệu, sau này dù có chuyện gì trên giang hồ, chỉ cần nhắc đến Đại Đình tôi đều có thể giải quyết”

Lý Nam Địch bĩu môi hì đoàn Tuấn Phong à?”

: “Còn dễ giải quyết hơn Tập.

Sắc mặt Đại Đình trở nên nặng nề, giận dữ nói: “Nhảm nhí, sao có thể so sánh như vậy được? Tập đoàn Tuấn Phong ở trên trời, chúng tôi ở dưới đất, hoàn toàn không thể nào sánh bằng được”

Lý Nam Địch thở dài: “Nhưng chẳng phải ở trên trời cũng bị các ông bắt xuống sao?”

“Cái gì?”

“Ừ, anh ta này, Chủ tịch của Tập đoàn Tuấn Phong” Lý Nam Địch cũng không chút khách sáo nói thẳng thân thế của Trình Uyên ra: “Vậy mà lại có người bắt anh ta chỉ vì mười triệu”

Đại Đình sững sốt mất mấy giây.

Thuộc hạ của ông ta cũng sững sốt mất mấy giây.

Sau đó đột nhiên.

“Ha ha..” Cả đám người bắt đầu cười to.

“Ôi mẹ ơi, thời bây giờ đúng là nói khoác không tốn tiền mài”

“Buồn cười đến mức đau cả bụng!”

“Đại ca, anh xem cô gái này bị anh làm sợ ngu người luôn, bắt đầu nói mớ rồi kìa”

Cười một hồi, nụ cười trên mặt Đại Đình dần cứng đờ lại.

Vì ông ta nhìn thấy ánh mắt nhìn bọn họ của Lý Nam Địch và Trình Uyên giống nhau đến thần kỳ.

Ánh mắt như đang nhìn kẻ ngốc vậy.

“Những gì các người nói... là... thật sao?”

“Lừa ông để ông đòi nhiều tiền thêm à?” Lý Nam Địch tức giận châm chọc.

Nghe vậy, những người này đều hoảng hồn.

Khi một người đủ mạnh, thì bên cạnh anh cũng sẽ có một đám bạn mạnh giống mình.

Cũng giống thế, khi Tập đoàn Tuấn Phong trở nên lớn mạnh ở thành phố Tân Dương, nó sẽ có những người bạn lớn mạnh ở những lĩnh vực khác.

Trắng cũng được, đen cũng được, giống như lời Đại Đỉnh nói lúc trước vậy, bọn họ đều ở trên trời.

Đại Đỉnh vô cùng hoảng sợ, trong mắt hiện lên chút do dự và giằng giụa.

Lý Nam Địch nói thân phận của Trình Uyên cho bọn họ là muốn khiến bọn họ ném chuột sợ vỡ bình, hiểu được sự lợi hại rồi không làm hại đến bọn họ nữa, nhưng bây giờ hiệu quả hình như hơi khó kiểm soát.

Trình Uyên cũng đã nhìn ra, vì thế vội vàng nói: “Ông tin cũng được không tin cũng không sao, con người tôi thích nhất là kết bạn, mười triệu đổi lấy một người bạn trên giang hồ, tôi cảm thấy không sao cả”

Đại Đỉnh vốn đã nổi ý muốn giết người nghe thấy thế thì sùng sốt.

“Thật sao?”

“Điện thoại của tôi ở trong tay các ông, bên trong có phím tắt là số 1, đó là Giám đốc tài vụ của tập đoàn chúng tôi, sau khi ông gọi điện thì để tôi nói chuyện với anh ta” Vì đổi lấy sự tin tưởng của Đại Đỉnh, Trình Uyên nói.

Đại Đỉnh nửa tin nửa ngờ gọi điện thoại cho số kia.

“2” Sau khi có người nghe máy, đầu bên kia lại im lặng không nói gì, khiến sắc mặt Đại Đỉnh càng nặng nề hơn.

“Tôi là Trình Uyên đây” Trình Uyên nói vào trong điện thoại: “Pikachu, bình thường anh nói nhiều lắm mà, sao hôm nay không nói gì cả vậy, được rồi được rồi, anh lại ở bên máy cô em kia đúng không, bây giờ mau kéo quần lên chuẩn bị mười triệu giúp tôi đi”

Chương 219

Chương 219

“Cái gì? Người bị bắt là Chủ tịch của Tuấn Phong á?”

Long Thâm Vũ nhận được điện thoại của Lâm Xương Dịch thì trợn mắt há mồm.

Bắt cóc Trình Uyên?

Vậy chắc chắn Bạch An Tương đang ở nhà một mình rồi?

“Đúng thế ạ anh Long, lúc Đại Đình báo cáo với tôi tôi cũng rất kinh ngạc, hay là tôi đến-đó xem thử? Dù gì tôi cũng chưa nhìn thấy Chủ tịch của Tuấn Phong bao giờ cả” Lâm Xương Dịch nói.

Long Thâm Vũ lấy lại tinh thần, vội vàng nói Đừng... Bây giờ anh đi nói với Đại Đình, tuyệt đối đừng đòi tiền chuộc”

“Hả? Vì sao thế?” Lâm Xương Dịch rất khó hiểu.

Long Thâm Vũ bực bội nói: “Nghe không hiểu lời tôi à?

kêu bọn họ trông kỹ người cho tôi, không cần tiền chuộc.

có hiểu không?”

Long Thâm Vũ rất ít khi nổi nóng trước mặt Lâm Xương Dịch, cho nên nghe thấy giọng nạt nộ của anh ta, Lâm Xương Dịch lập tức hoảng hốt, vội vàng gật đầu nói: “Vâng vâng vâng, bây giờ tôi sẽ đi gọi điện thoại cho Đại Đình ngay”

“Nhớ kỹ, anh tuyệt đối không được lộ mặt!” Long Thâm Vũ lại dặn dò.

Cúp máy xong, Long Thâm Vũ im lặng suy nghĩ.

Anh ta biết bên cạnh Trình Uyên có một Bạch Long, cho nên chỉ cần Đại Đình gọi điện thoại tìm Tuấn Phong đòi tiền, với năng lực điều tra của Bạch Long chắc chắn sẽ phát hiện.

Mà Lâm Xương Dịch cũng không thể lộ diện, một khi lộ diện để Trình Uyên biết được, chắc chắn sẽ nghi ngờ.

mình, cứ thế, rất có thể kế hoạch của mình sẽ bị bại lộ.

Lâm Xương Dịch vẫn chưa biết Trình Uyên là Chủ tịch của Tuấn Phong, vì trước đó Long Thâm Vũ không xem trọng anh ta, cho nên lười nói với anh ta.

Về phần có thể trực tiếp giết chết Trình Uyên...

Như thế sẽ làm trái ý của vị bên trên kia.

Haiz, đúng là phiền phức mà.

Nhưng ít nhất biết Trình Uyên không ở đây, Long Thâm Vũ thấy yên tâm hơn không ít, có lẽ mình có thể lợi dụng cơ hội thu phục Bạch An Tương.

Nghĩ đến sau này đường đường là vợ của Chủ tịch Tuấn Phong lại ngày ngày lén lút với mình, Long Thâm Vũ lập.

tức vô cùng kích động, hơn nữa Bạch An Tương còn là người trước giờ anh ta tơ tưởng.

Mà lúc này, trong căn phòng nào đó của một câu lạc bộ cao cấp ở thành Nam.

Đại Đình nhận được điện thoại của Lâm Xương Dịch.

“Cậu ta đồng ý đưa mười triệu rồi mà, mười triệu chẳng.

là gì với cậu ta cả, nhưng lại là một con số lớn với chúng ta đó” Đại Đình cũng rất khó hiểu.

Rõ ràng Chủ tịch của Tuấn Phong người ta tự mình đưa ra mười triệu, họ Lâm này lại nói không được lấy gì hết.

Thăng ranh này, nếu không phải nể mặt cậu Long, có quỷ mới nghe lời anh ta.

“Anh Long dặn dò, nếu ông không phục cứ việc tự nói với anh ta” Lâm Xương Dịch lại nói.

“Biết rồi biết rồi” Đại Đình mất kiên nhẫn cúp máy.

Thầm nghĩ, nếu không phải cậu Long trăm phương nghìn kế muốn phủi sạch quan hệ với giang hồ thì cần cậu để làm gì?

Còn kêu tôi tự mình nói với cậu ta, bị ngu hả?

“Chẳng lẽ bên trên sợ chúng ta tiết lộ tin tức, người của Tuấn Phong sẽ đến cứu anh ta?” Thuộc hạ của Đại Đình khó hiểu hỏi.

Đại Đình cười khẩy một tiếng: “Cả câu lạc bộ chúng ta có năm mươi mấy anh em, hơn nữa ai cũng là tay giỏi trên giang hồ, đều có nền tảng võ đạo, chú nói xem ai có thể xông vào được?”

Đàn em nghe vậy thì gật đầu thật mạnh, cười nói: “Đại ca nói đúng, có lẽ vị bên trên không hiểu thực lực của chúng ta, nếu không anh ta cũng sẽ không lo lắng như vậy”

Nói đến thực lực, Đại Đình cực kỳ tự hào.

Nếu không phải hai năm trước mình mới ra tù thì thành phố Tân Dương này làm gì đến lượt Từ Đầu Trọc và lão Miêu lên mặt chứ.

Nếu mình đã ra, lại thu nạp được nhiều đàn em giỏi giang như thế, vậy sau này thành phố Tân Dương vẫn sẽ là của mình thôi.

“Có lấy tiền nữa không ạ?” Đàn em hỏi ông ta.

Đại Đình không nhìn được đám đàn em một cá nhảm, điện thoại đã gọi, không phải Giám đốc tài vụ của Tuấn Phong nói trong vòng một giờ đồng hồ sẽ đưa đến à? Không cần, không cần mấy anh em của ông đây ăn không khí hết hả?”

“Vâng vâng vâng, đại ca nói rất đúng”

“Trông chừng kỹ cho tôi” Đại Đình nói: “Đó là nhân vật lớn đấy, không thể xảy ra chút sơ suất nào được, ít nhất là trước khi chúng ta lấy được tiền”

“Vâng vâng, chắc chắn rồi” Đàn em vội vàng đáp.

Nói xong, Đại Đình đẩy cửa phòng ra, sau đó lập tức tròn tròn mắt.

Một đồng người ngã trong sân, nhưng trước khi ngã lại không có chút tiếng động nào cả.

Những người này đều là đàn em của ông ta.

Lúc này, ông ta còn đang đắc ý vì mình có một đám đàn em cứ như vậy, nhưng bây giờ...

Bây giờ một người đàn ông cường tráng như tháp sắt mặc áo hoodie xám xuất hiện trước mặt ông ta.

Vẻ mặt người đàn ông kia lạnh nhạt như không hề nhìn thấy tất cả người ở đây đều đã ngã xuống, cũng như không hề nhìn thấy có người còn đứng ở đây.

Không chỉ có Đại Đình, ngay cả mấy đàn em sau lưng ông ta cũng đều ngơ ngác.

Bạch Long như tháp sắt nâng chân đi về phía bọn họ, khí thế hiên ngang kia lập tức áp đảo khiến chân đám người như muốn nhũn ra.

“Cậu... Cậu là ai?” Đại Đình hoảng sợ hỏi.

Bạch Long không muốn nhắc tới chữ Pikachu, nhưng anh ta không ngại nói ra cái danh Trình Uyên cho mình: “Giám đốc tài vụ”

Lúc này, chút ánh sáng lạnh thoáng hiện lên.

Mấy thuộc hạ nổi danh giỏi đánh nhau của Đại Đình trốn ở trong tối, thừa dịp Bạch Long nói chuyện mất tập trung thì nhảy ra, chém dao phay về phía lưng Bạch Long.

Thấy thế, Đại Đình mừng rỡ.

Nhưng.

Sau lưng Bạch Long như có mắt vậy, anh ta hơi nghiêng người, quay đầu móc ra sau.

Nhẹ nhàng như đang đứng trong ruộng ngô bẻ cây ngô ở sau lưng, thẳng tay nâng đối phương lên rồi ném mạnh xuống đất.

“Phụt!” Rung động mãnh liệt không khỏi khiến cây dao trong tay người đánh lén rơi xuống, còn làm hấn ta phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này Đại Đình thật sự đã dại cả mắt.

Có còn thiên lý không chứ?

Vì sao ngay cả một Giám đốc tài vụ của Tuấn Phong cũng giỏi đánh nhau thế, kêu người ta sống thế nào đây?

Ông ta đột nhiên muốn cảm khái.

Giang hồ bây giờ thay đổi rồi.

“Hiểu lắm, chỉ là hiểu lắm thôi!” Đại Đình cười nói.

Nhưng nụ cười này rất mất tự nhiên.

Năm phút sau...

Cũng ở trong căn phòng này.

Trình Uyên ngồi đối diện với Đại Đình.

Chỉ là người bị trói bây giờ lại là Đại Đình mà thôi.

“Trước đây từng có một sát thủ đến từ thủ đô muốn giết tôi, bị tôi bắt được, tôi muốn hỏi người đó là ai muốn giết tôi, người đó sống chết không nói, ông có biết tôi đã làm gì không?”

Trình Uyên hỏi Đại Đình.

Đại Đình sợ sệt lắc đầu, đã không còn chút khí thế nào của trước đó nữa rồi.

Trình Uyên thở dài: “Thật ra rất đơn giản, tôi cũng không làm khó người đó, chỉ nhốt hẳn vào trong một phòng lạnh bỏ hoang, đương nhiên phòng lạnh này đã không làm lạnh nữa, nhiệt độ bên trong tạm ổn, cũng có cửa thông gió, trong chốc lát không chết được ngay”

Nghe vậy, rốt cuộc Đại Đình vốn hoảng hồn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng tiếp theo, Trình Uyên duỗi hai tay khoa tay múa chân, còn nói thêm: “Cửa sắt vừa lớn vừa dày thế này, ở bên ngoài còn có năm tầng khoá, hẳn ta muốn ra ngoài trừ khi biết đi xuyên tường”

“Không ăn không uống gần một thoáng, chắc là hẳn ta cô đơn lắm, hay là các ông đi vào với hẳn ta cho vui nhé?”

Đại Đình chỉ thấy có một dòng nước lạnh chảy qua sống lưng, lạnh lẽo đến mức không nhận được run rẩy.

Mẹ nó, không ăn không uống một tháng?

Còn cô đơn?

Gô đơn bà nội nó chứ!

Nghĩ lại nếu mình bị ném vào nơi đó, làm bạn với cái thi thể bị chết đói của hấn ta, “hấn ta” chậm rãi thối rữa, mình cũng dần đói đến mức bụng đói ăn quàng, cuối cùng cũng giống như cái xác chết tiệt kia, ông ta lập tức cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Lại nhìn sang Trình Uyên, chỉ cảm thấy anh còn đáng sợ hơn cả Diêm vương.

Bây giờ người trên bạch đạo đều tàn nhẫn thế à, muốn xã hội đen chúng tôi sống thế nào đây?

“Nói, cái gì cũng nói, cậu hỏi cái gì tôi nói cái đó” Đại Đình có cảm giác muốn bật khóc.

Chương 220

Chương 220

Mặc dù thành công doạ sợ Đại Đình, ông ta cũng tỏ vẻ chịu nói hết, nhưng kêu Trình Uyên hỏi, anh lại không biết nên hỏi gì.

Dẫu sao Trình Uyên cũng không biết thật ra bên trên Đại Đình còn có người, anh chỉ cảm thấy đối phương đang giành địa bàn với mấy người Từ Đầu Trọc, thấy mình có.

tiền nên tiện thể bắt cóc mình thôi.

Nhìn thấy Đại Đình chân thành đợi trả lời câu hỏi của mình, Trình Uyên không khỏi gãi đầu, tước đó làm màu một lúc, cũng đã giả vờ xong rồi, nếu lúc này không hỏi gì thì kỳ quá?

Trình Uyên nói với Lý Nam Địch: “Cô hỏi đi”

Lý Nam Địch đâu biết cần hỏi gì, quay đầu nói với nữ côn đồ: “Cô hỏi đi”

Nữ côn đồ vừa nghe thế đã lên tinh thần: “Nói, năm triệu của tôi đâu rồi?”

Sau khi rời khỏi câu lạc bộ, Trình Uyên mới biết thì ra đây thật sự là khu phía Nam của thành phố Tân Dương.

Anh rất ít khi đến nơi này, không quen thuộc với khu phía Nam lắm.

Sau khi ngồi vào xe mình, Trình Uyên cứ cảm thấy không đúng lắm, vì thế anh lại nhìn về phía Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch cũng không vui nhìn anh, rồi hai người cùng quay đầu nhìn về phía sau.

Hàng ghế sau là Bạch Long mặt như khúc gỗ và nữ côn đồ đưa lưng về phía anh ta lén đếm tiền.

“Này, cô lên đây làm gì?” Lý Nam Địch hỏi.

Nữ côn đồ vờ như không nghe thấy.

“Này, nói chuyện với cô đó.”

“Hả?” Nữ côn đồ ngơ ngác ngẩng đầu, đáp: “Tôi đói”

Nghĩ thấy để một cô gái nhỏ như cô ta ở lại khu thành Nam cũng không tốt lắm, Trình Uyên thở dài nói: “Kệ cô đi, dẫn cô ta về cũng được”

Dù sao cô ta cũng là em gái của Từ Đầu Trọc.

Lái xe trở về, vừa đi được không xa, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy khí huyết trên người mình cuộn cuộn dâng lên đến tận gáy.

Anh vội vàng đỗ xe lại ven đường, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại lần nữa thì trời đã sáng.

Trình Uyên mở mắt phát hiện mình đang nằm trong khách sạn, cả người bủn rủn vô lực như vừa trải qua một cơn bệnh nặng vậy.

Lý Nam Địch ngồi bên cạnh anh, nhòai người ngủ trên giường.

Còn nữ côn đồ thì nằm nhòai ở bên còn lại.

Trình Uyên nhíu mày cố ngồi dậy.

Lý Nam Địch bị làm tỉnh giấc, dụi đôi mắt kèm nhèm: “Anh tỉnh rồi à?”

Trình Uyên khó hiểu hỏi: “Vì sao cảm xúc của tôi không dao động quá lớn mà vẫn ngất xỉu?”

Lý Nam Địch nói: “Có lẽ là vì mấy hôm nay anh mệt mỏi quá độ”

Lý Nam Địch nằm bên giường anh có thể hiểu được, dù sao cô ta cũng có thể chữa bệnh cho mình, còn nữ côn đồ...

Trình Uyên vô cùng khó hiểu hỏi: “Cô ta bị sao thế?”

Rõ ràng bên cạnh còn có một cái giường mà.

Lý Nam Địch đột nhiên cười “hì hì”: “Anh có tin không, nếu không có tôi ở đây, tôi qua cô ta có thể làm anh luôn rồi”

“,,* Trình Uyên thật sự cặn lõi.

Anh ngồi dậy từ trên giường, nói: “Tắm rửa một cái rồi chúng ta về”

“Tắm cùng nhau à?” Lý Nam Địch giả bộ ra vẻ ngạc nhiên.

Trình Uyên trợn mắt liếc cô ta: “Cút!”

Lúc tắm rửa xong đi ra, nữ côn đồ cũng đã tỉnh.

Trình Uyên hỏi cô ta: “Vì sao cô không đi đi?”

Lúc nữ côn đồ ngủ cũng gọi lên tiền của mình, đương nhiên tiền này là Trình Uyên cho.

Cô ta ôm tiền vào lòng nói: “Tôi mang theo nhiều tiền quá, đi một mình nguy hiểm biết bao nhiêu chứ?”

Trình Uyên thật sự thấy cặn lõi, thâm nghĩ, hình như Từ Đầu Trọc cũng rất có tiền mà, đây là em gái ruột của anh ta thật sao?

Lý Nam Địch muốn đi tắm rửa, nữ côn đồ vội chạy đến trước mặt Lý Nam Địch, chui vào phòng tắm trước cô ta: “Tôi tắm trước”

Đương nhiên Trình Uyên và Lý Nam Địch hiểu suy nghĩ của cô ta.

Nếu Lý Nam Địch tắm trước, đợi cô ta tắm xong đi ra thì chắc Trình Uyên và Lý Nam Địch đã đi từ lâu.

Nữ côn đồ tắm rửa xong đi ra khỏi phòng vệ sinh trông sáng sủa hẳn lên.

Khiến Trình Uyên và Lý Nam Địch đều ngây người.

Nữ côn đồ nhiều lắm chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, trắng trẻo sạch sẽ, tuy không đến mức hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng cũng có thể nói là xinh đẹp.

Nhớ lại hình tượng của Từ Đầu Trọc, Trình Uyên càng chắc chắn đây không phải em gái của anh ta.

“Ông chủ, anh thấy tôi trông ổn chứ?” Nữ côn đồ thấy Trình Uyên và Lý Nam Địch đều ngây người thì gãi đầu làm dáng,

nói với Trình Uyên: “Cho tôi thêm năm triệu, tôi ngủ với anh một giấc được không?”

Lý Nam Địch nhìn Trình Uyên với ánh mắt sâu xa, cười kỳ lạ nói ả Trình Uyên thì tò mò nhìn chằm chằm nữ côn đồ: “Cô thật sự là em gái của Từ Đầu Trọc à?”

Nữ côn đồ thấy Trình Uyên nhắc tới Từ Đầu Trọc lúc này thì cho rằng anh sợ Từ Đầu Trọc nên không dám chạm vào mình, vì thế vội nghiêm túc thề thốt: “Ông chủ cứ yên tâm, chuyện đôi bên tình nguyện, tôi tuyệt đối sẽ không cho anh tôi biết”

Xem ra cô ta vẫn còn là học sinh, không hiểu rõ sức mạnh của Tập đoàn Tuấn Phong ở thành phố Tân Dương.

Trình Uyên không quan tâm đến cô ta.

“Ba triệu, không thì ba mươi nghìn cũng được!”

“Hai mươi nghìn được không?”

Rối rắm suốt cả đêm khiến Bạch An Tương không thể ngủ ngon, sau khi thức dậy, tinh thần vẫn uể oải như trước.

Nghĩ tới lời Lâm Xương Dịch từng nói hôm qua, trong lòng cô rất rối ren.

Gọi điện thoại cho Lý Nam Địch, cô ta cũng không nghe.

Cô cũng không thân với những người khác.

Bây giờ cô cực kỳ muốn biết về mình lúc trước.

Nghĩ tới nghĩ lui lại nghĩ đến một nơi.

Thẩm Trác không ngờ rằng Bạch An Tương sẽ đến tìm mình.

Lúc trước cô ta thật sự từng đưa cho Bạch An Tương một cái địa chỉ, nói nếu muốn biết quá khứ của mình thì có thể đến tìm cô ta.

Thật ra lúc đó Thẩm Trác là muốn nhốt Bạch An Tương lại, mình cũng tiện ra tay với Trình Uyên.

Nhưng kết quả khiến cả thành phố rối tung lên.

“Rượu vang hay là trà?” Thẩm Trác đón Bạch An Tương vào căn hộ của mình, chỉ rượu vang đỏ trên bàn trà hỏi cô.

Bạch An Tương có vẻ rất sợ sệt, cô vẫn luôn cúi đầu, yếu ớt lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Tôi không uống rượu”

“Vậy thì uống trà” Thẩm Trác châm trà cho Bạch An Tương.

Bạch An Tương cẩn thận ngồi lên sofa của Thẩm Trác, hỏi: “Cô có thể nói với tôi trước đây tôi là người thế nào không?”

Thẩm Trác mỉm cười đáp: “Là một người đẹp khiến đàn ông rất yêu thích”

Nghe thấy câu này, Bạch An Tương lập tức căng thẳng, bây giờ cô thật sự rất sợ mình giống như lời Lâm Xương Dịch nói, là một cô gái phóng túng, nếu thật sự có chuyện thế kia với Kim gì đó, sao có thể xứng với người đàn ông đối xử tốt với mình kia được?

Bạch An Tương nhíu chặt mày hỏi thẳng: “Có phải trước kia tôi từng... làm chuyện đó với đàn ông khác không?”

Nghe thấy vấn đề này, nụ cười trên mặt Thẩm Trác lập.

tức cứng đờ, người cũng khựng lại.

Cô ta xoay mặt nhìn chằm chằm Bạch An Tương, trong lòng bắt đầu nghĩ chắc chắn có người nói gì đó với cô, nếu không sao một tờ giấy trắng có thể hỏi đến vấn đề kia được?

Đại khái đoán ra sự nghi ngờ của Bạch An Tương, Thẩm Trác lại cười đưa trà cho cô, an ủi cô: “An Tương, chúng ta đều là phụ nữ, tôi hiểu”

“Hả, cái gì?”

“Rất nhiều phụ nữ đều sẽ mắc phải sai lầm như thế, cô không cần phải để ý”

Chương 221

Chương 221

Lúc đi ra từ chỗ của Thẩm Trác, tâm trạng của Bạch An Tương như rơi xuống vực thẳm.

Thẩm Trác luôn nhập nhằng không nói rõ, nhưng hàm ý trong lời nói đã thể hiện rất rõ với Bạch An Tương.

Cô thật sự đã làm chuyện có lỗi với Trình Uyên.

Chưa nói tới hồi hận, vì cô không nhớ rõ chuyện trước kia, chỉ cảm thấy không biết nên đối mặt với người đàn ông đó thế nào. ...

Bất tri bất giác về đến Vịnh Ánh Trăng, ngỡ ngác đứng trước cửa nhà mình, không biết có nên đi vào hay không.

Đúng vào lúc này.

Trước cửa nhà cô đột nhiên trở nên náo nhiệt.

Rất nhiều người đột nhiên xuất hiện, sau đó vây quanh lấy Bạch An Tương.

Bọn họ vừa nói vừa cười, nhìn cô với ánh mắt thương thức, hâm mộ, ghen tị hoặc là chúc phúc.

Một người đàn ông đẩy đám đông ra.

Hôm nay Long Thẩm Vũ ăn mặc rất gọn gàng, tóc chải bóng loáng, trong tay cầm một bó hoa hồng rất lớn.

Anh ta mỉm cười đi tới trước mặt Bạch An Tương, sau đó quỳ một chân xuống.

“An Tương, xin em nhận lấy hoa hồng của anh!”

Bạch An Tương bị cảnh trước mắt làm giật mình.

Cô ngỡ ngác, không biết phải làm sao...

Hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, nhận hoa hồng tức là tiếp nhận tình yêu của đối phương.

Long Thâm Vũ nói: “Vì nhiều lý do nên chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều rồi, với anh mà nói, bỏ lỡ em chính là tiếc nuối lớn nhất của anh trong kiếp này, anh không muốn bỏ lỡ nữa, An Tương, chấp nhận anh đi, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, anh sẽ trao em tất cả tình yêu của mình”

Bạch An Tương càng bối rối hơn, cô nói: “Tôi đã có chồng rồi”

“Anh không quan tâm!” Long Thâm Vũ kiên định nói: “Anh không quan tâm quá khứ của em, anh chỉ quan tâm hiện tại và tương lai của em thôi.”

Lời này thật sự đã chạm vào trái tim của rất nhiều cô gái.

Lực sát thương thật sự rất lớn.

Bạch An Tương vô cùng hoảng hốt.

“Chấp nhận anh ta!”

“Chấp nhận đi! Chấp nhận đi!”

Quần chúng xung quanh trăm miệng một lời ồn ào nói.

Cô không quen người đàn ông trước mặt, nhưng bản năng nói với cô rằng cô không thể chấp nhận, nhưng nghĩ đến mình có lỗi với người đàn ông đối xử tốt với mình kia, trong lòng lập tức thấy vô cùng phức tạp.

Nếu cô chấp nhận người đàn ông trước mặt, có phải sẽ có lý do để nói với người đàn ông kia rằng mình không xứng với anh? Để anh hoàn toàn hiểu rõ mình không?

Tình yêu Trình Uyên cho cô theo lời kể của người khác.

khiến cô cảm thấy rất nặng nề, nặng nề đến mức khiến cô thấy khó thở.

Một suy nghĩ nhảm nhí xuất hiện trong lòng cô.

“An Tương, em đừng sợ, những người này đều là hàng xóm láng giềng của chúng ta, là anh mời đến chứng kiến chúng ta bắt đầu lại một lần nữa” Long Thâm Vũ cho.

rằng Bạch An Tương bị quần chúng xung quanh làm sợ hãi.

Đúng lúc này...

Có tiếng phanh xe vang lên.

Một chiếc Audi dừng lại trước cửa.

Trình Uyên và Lý Nam Địch, còn có nữ côn đồ lần lượt bước xuống từ trên xe.

Sau khi nhìn thấy, Bạch An Tương càng không biết làm Sao.

Còn Long Thâm Vũ thì lại giật mình.

Không phải Trình Uyên đã bị bắt cóc rồi tr?

Nếu biết Trình Uyên không bị bắt cóc, sao anh ta dám khiêu khích Trình Uyên như vậy được.

Lâm Xương Dịch trốn trong đám đông cũng cực kỳ ngạc nhiên.

Trình Uyên đẩy đám người ra đi vào, nhìn thấy cảnh này thì nhíu mày, lửa giận dần dâng lên từ sâu trong đáy lòng.

Anh chăm chọc liếc nhìn Long Thâm Vũ vẫn còn đang quỳ một gối.

Sau đó nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Bạch An Tương nói: “Về nhà”

Ai ngờ Bạch An Tương đột nhiên rút tay mình ra khỏi tay Trình Uyên.

Anh ngơ ngác, ngạc nhiên nhìn cô.

Gô cúi đầu mím môi.

Thời gian như dừng lại vào khoảnh khắc này.

Thấy cảnh này, Long Thâm Vũ vốn đang hoảng hốt đột nhiên thấy hưng phấn.

Xem ra Bạch An Tương và Trình Uyên đã xảy ra chuyện không vui gì đó, khiến bây giờ Bạch An Tương rất chán ghét Trình Uyên.

Hay là cô bị những lời mình nói khi nãy làm cảm động?

Long Thầm Vũ kích động nghĩ.

Nếu thật sự thế thì quá là tuyệt vời rồi.

“Trình Uyên, anh thấy đây, tôi cũng không muốn giấu giếm anh, chuyện tôi thích An Tương anh cũng biết, tuy bây giờ cô ấy là vợ anh, nhưng tôi cảm thấy cô ấy vẫn có quyền lựa chọn”

“Hy vọng anh đừng ép buộc cô ấy, để An Tương tự lựa chọn đi theo anh, hay chấp nhận tôi.”

Nói xong, anh ta đứng lên đưa bó hoa hồng tới trước mặt Bạch An Tương.

Lý Nam Địch chạy đến trước mặt Bạch An Tương giật đóa hoa hồng trong tay Long Thầm Vũ, quát lên: “Sao anh lại mặt dày vậy hả? Người ta là người có chồng rồi đấy?”

“Vậy thì sao chứ?” Long Thầm Vũ không chịu thua, nói: “Là người ai cũng có quyền lựa chọn, có thể kết hôn cũng có thể ly hôn không phải sao?”

Lúc này quần chúng hóng chuyện mới biết Bạch An Tương có chồng.

Nhưng cũng không sao cả, dù sao bọn họ cũng đã lấy tiền của Long Thầm Vũ mới xúm lại giúp đỡ, lúc này đương nhiên phải đứng về phía Long Thầm Vũ rồi.

“Đúng thế, đất nước chúng ta chú trọng tự do trong hôn nhân, không sống với nhau được nữa thì ly hôn thôi.”

“Đúng vậy, bây giờ nhiều người ly hôn lắm mà”

“Tôi thấy cậu Long là thật lòng với cô Bạch đây..”

“Nếu là tôi thì tôi cũng chọn cậu Long”

Long Thầm Vũ dời mắt khỏi Lý Nam Địch, nhìn thẳng vào Trình Uyên nói: “Nếu anh tôn trọng An Tương thì để tự cô ấy chọn, có được không?”

Trình Uyên lạnh lùng nhìn thoáng qua đám người xung quanh, nét mặt không khỏi trở nên lạnh lẽo.

Anh cầm lấy bó hoa trong tay Lý Nam Địch rồi ném xuống đất, gờ chân giẫm nát từng đóa hoa ngay trước mặt mọi

người!

“Anh...!” Long Thâm Vũ kinh sợ.

Trình Uyên lại lắc đầu, anh nói với Bạch An Tương: “Cho dù đến lúc nào, anh vẫn sẽ là chồng của em, cả đời này em đừng hòng thoát khỏi ma trảo của anh, cho nên lúc này cũng không được chọn”

Bạch An Tương ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Trình Uyên.

Trong nháy mắt, trong đầu đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng đứt quãng giống thế này.

Cũng là Trình Uyên và Long Thâm Vũ, cũng kêu cô chọn.

Khi đó Trình Uyên chạy xe điện, còn Long Thâm Vũ thì đang lái Ferrari.

Cuối cùng, cô ngồi lên ghế sau xe điện của Trình Uyên.

Tuy chỉ là một ký ức vụn vặt, nhưng lại khiến Bạch An Tương vô cùng kích động.

Khi đó Trình Uyên cho cô chọn, nhưng bây giờ...

Trình Uyên lại nói, lúc này không được chọn!

Long Thâm Vũ cũng không ngờ Trình Uyên lại không cho.

Bạch An Tương lựa chọn, lập tức ngậy người.

Lâm Xương Dịch trong đám người đột nhiên la lên: “Trình Uyên, anh làm gì mà bá đạo vậy hả, ngay cả nhân quyền cũng không cho người ta sao?”

Trình Uyên giữ lấy bả vai của Bạch An Tương, nghiêm túc nói: “Không được chọn!”

Bạch An Tương cũng bị sự bá đạo này của Trình Uyên làm giật mình, cô mờ mịt ngẩng đầu nhìn chăm chăm Trình Uyên cao hơn mình nửa cái đầu, trong lòng xuất hiện cảm giác nói không nên lời.

Đây cũng là lần đầu tiên Lý Nam Dịch thấy Trình Uyên bá đạo như thế, chỉ cảm thấy cực kỳ hả giận, đồng thời cũng thấy hơi tiếc nuối.

Nữ côn đồ không hiểu chuyện gì, tiếp tục xem kịch.

Qua một lúc, Trình Uyên nói với đám người hóng chuyện kia: “Các người nghe rõ đây, đây là vợ tôi, làm gì có ai đi ủng hộ người này giành vợ của người kia chứ? Các người đều là lũ ngu sao?”

Một câu hỏi khiến quần chúng được Long Thâm Vũ bỏ tiền thuê tới ghen hống.

Sau đó Trình Uyên lạnh lùng nói: “Cút đi!”

Đám người hóng chuyện lập tức đưa mắt nhìn nhau.

Đột nhiên có người la lên: “Chúng tôi không phục!”

Ánh mắt Trình Uyên trở nên u ám, lập tức nhìn thấy Lâm Xương Dịch gây chuyện trong đám người, sau đó giơ tay chỉ: “Bạch Long, xử anh ta!”

Chương 222

Chương 222

“Bốp!” Một bạt tai đánh mạnh lên mặt.

Bạch Long đột nhiên xuất hiện trong đám người, đứng trước mặt Lâm Xương Dịch như một ngọn tháp, nghe thấy lệnh của Trình Uyên thì lập tức tát cho anh ta một cái.

Cũng may Bạch Long còn bớt đi chút sức, nếu không.

chắc chán cái tát đó sẽ khiến mặt Lâm Xương Dịch nở hoa cho xem.

Thật ra vả mặt LÁ cần quá Ế :n. nh (y yếu, ù; không cần quan tâm đau hay không, quan trọng hơn là mặt mũi một người.

Lâm Xương Dịch bị người ta tát một cái thì sững sờ, sau đó thì cảm thấy cực kỳ mất mặt.

Lâm Xương Dịch chưa từng gặp Bạch Long, đương nhiên sẽ không sợ anh ta.

Duỗi cổ trừng mắt: “Mẹ kiếp, anh dám đánh tôi hả?”

“Chát!” Vừa dứt lời, Bạch Long lại tát thêm cái nữa.

“Mẹ nó, anh..”

“Chát!”

“Tôi...”

“Chát!”

“Mẹ kiếp, tôi liều mạng với anh..”

“Chát!” Cái tát này đánh Lâm Xương Dịch ngã ngội, trước mắt anh ta xuất hiện đầy sao, có cảm giác như trời đất quay cuồng, bị đánh cho ngỡ ngàng.

Trước sau Bạch Long đánh anh ta tổng cộng năm cái tát, cả khuôn mặt đều trở nên lớn hơn trước đó một vòng.

Mọi người thấy thế đều choáng váng.

Những người khác không quen Bạch Long thấy khí thế và tướng người của anh thì đều không dám trêu vào.

Long Thâm Vũ biết Bạch Long, càng không dám lên tiếng hơn.

Xung quanh lập tức trở nên vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến kỳ lạ.

Trình Uyên chỉ vào Lâm Xương Dịch nói: “Mẹ nó, anh đúng là chó không thể đổi tính ăn phân, không nghe lời chút nào, còn không ngừng đến trước mặt tôi tự tìm đường chết nữa, được thôi! Tôi thành toàn cho anh, anh không phục phải không? Vậy tôi sẽ đánh đến khi nào anh chịu phục thì thôi!”

“Có phục không?”

Sao Lâm Xương Dịch có thể phục được, lúc đi học, anh ta còn là nhân vật nổi tiếng trong lớp bọn họ nữa, lúc đó Trình Uyên là cái thá gì chứ?

Nhưng bây giờ anh lại hỏi mình có phục không?

“Tôi không..” Lâm Xương Dịch giãy giụa muốn đứng lên, nhưng đột nhiên nhìn thấy Bạch Long đang xắn tay áo, lại thuận thế nằm xuống: “Tôi không nói!”

Có ý định muốn ăn vạ.

Ha, tôi không nói có phục không, để xem anh có thể làm gì tôi?

Trình Uyên hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói với Bạch Long: “Đánh đi, không nói cũng đánh, đánh đến khi nào anh ta phục thì thôi!”

Mẹ kiếp!

Nghe thấy lời này, Lâm Xương Dịch nổi nóng: “Con mẹ nó, tôi cũng đâu có nói là không phục chứ!”

“Chát!” Lại bị tát một cái lên mặt.

Lần này dùng sức hơi mạnh, Lâm Xương Dịch bị đánh lăn mấy vòng dưới đất mới dừng lại, đau đến mức không ngừng

tru tréo.

“Tiếp tục!” Trình Uyên nói.

“Đừng đừng đừng, tôi phục tôi phục, con mẹ nó, tôi phục rồi!” Lâm Xương Dịch thật sự thấy sợ rồi.

“Chát!”

Lần này Lâm Xương Dịch không la lên nữa, bị đánh hôn mê luôn.

Xung quanh im lặng như tờ.

Long Thâm Vũ cũng không khỏi nuốt nước miếng, thật lòng thấy sợ hãi Bạch Long.

Nhưng lúc này ở trước mặt Bạch An Tương, anh ta không thể ra vẻ sợ hãi được, nếu sợ hãi sẽ bị cô khinh thường, vì thế cắn răng nói với Trình Uyên: “Anh quá dã man, quá thô bạo, chúng tôi là con người, ai cũng có quyền lựa chọn của riêng mình, anh không thể...”

“Câm miệng!” Trình Uyên nổi giận quát một tiếng ngắt lời Long Thâm Vũ, lạnh lùng hỏi ngược lại: “Nếu có người nói thích mẹ anh, anh cũng vui vẻ nhìn mẹ anh lựa chọn à?”

*.” Một câu khiến Long Thâm Vũ nghẹn họng không trả lời được.

Trình Uyên lạnh lùng nói: “Hôm nay nếu tất cả mọi người đã đến đây rồi thì đừng vội rời đi nữa, kể cả Long Thâm Vũ anh cũng thế”

“Có ý gì?” Nghe vậy, tất cả mọi người đều giật mình.

Long Thâm Vũ thì cười mỉa mai nói: “Anh nói không cho.

chúng tôi rời đi thì chúng tôi không đi à? Chân mọc trên người chúng tôi, sao hả, anh còn có thể ngăn chúng tôi lại ư?”

“Đúng đó, thật sự cho rằng mình ghê gớm lắm à?”

“Người này quá ngang ngược...!”

“Thật sự quá ngu ngốc!”

Mọi người lộ vẻ ác ý với Trình Uyên, đều bày tỏ sự ác cảm và khinh miệt của mình.

Nhưng tiếp theo Trình Uyên lại nói với Bạch Long: “Ai chạy đánh gãy chân người đó!”

Giọng nói không lớn, nhưng lại có thể khiến tất cả mọi người đều nghe rõ, lập tức im lặng trở lại.

Thật ra lúc này chỉ cần mọi người chạy theo bốn hướng, Bạch Long thật sự không bắt được, nhưng vấn đề bây giờ là mọi người đều mang tâm lý chờ đợi, ai cũng không muốn là người đi đầu, vì thế cũng không ai dám lên tiếng.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Long Thâm Vũ cũng thấy Sợ.

Trình Uyên hờ hững nói: “Nhiều người tập trung trước cửa nhà tôi như thế quá không bình thường, còn vào lúc nhà tôi vừa mới mất mười triệu nữa”

“Cái gì?” Câu này khiến mọi người đều trợn tròn mắt.

“Đúng vậy, mười triệu tiền mặt trong nhà tôi mất tiêu rồi”

Trình Uyên chỉ vào những người này nói: “Các người đều là kẻ tình nghi, Nam Địch, báo cảnh sát giúp tôi”

Nghe thấy lời nói của Trình Uyên, Lý Nam Địch lấy điện thoại ra gọi cho cảnh sát.

“Trình Uyên, anh đừng có quá đáng thế, ai rảnh rỗi để tiền mặt trong nhà chứ?” Long Thâm Vũ giận dữ nói.

“Tôi nè!” Trình Uyên nhìn anh ta như nhìn kẻ ngốc.

Long Thâm Vũ bị nghẹn họng không nói nên lời.

Mục đích của Trình Uyên đã rất rõ ràng rồi, tôi không.

mất tiền, nhưng tôi nói mình mất mười triệu, dù sao anh cũng đâu có chứng cứ nói tôi không bị mất?

Các người đến trước cửa nhà tôi làm âm ỉ, tôi là muốn vu oan cho các người đấy, các người có thể làm gì?

Cả đám người đều mất bình tĩnh.

Long Thâm Vũ ghen hống một lúc lâu, đỏ mặt nói: “Anh... thế này là vu oan!”

Trình Uyên nhún vai.

Long Thâm Vũ đột nhiên nhớ ra gì đó, vẻ mặt nôn nóng bực bội cũng bình tĩnh trở lại, sau đó cười khẩy một tiếng.

“Trình Uyên, anh đừng quên mất khu chung cư này có camera, hơn nữa chúng tôi cũng chưa từng bước vào.

nhà anh, camera của nhà anh quay lại rất rõ ràng” Long Thâm Vũ nhắc nhở.

Nghe vậy, Trình Uyên nhíu mày.

Sau đó anh chậm rãi xoay người đi tới dưới camera của nhà mình, nghiêng đầu ngắm nghĩ.

“Ha ha... Trình Uyên, anh có biết báo án giả sẽ có hậu quả gì..”

“Răng rắc!”

Long Thâm Vũ còn chưa kịp nói xong, chỉ thấy Trình Uyên nhặt một hòn đá từ dưới đất lên, đập thẳng vào camera của nhà mình, camera lập tức vỡ nát.

Sau đó Trình Uyên cười với Long Thâm Vũ: “May là anh nhắc nhở kịp thời”

“.” Long Thâm Vũ ngây người.

Trình Uyên gọi điện thoại cho Trương Tuần nói: “Xóa hết bộ nhớ của camera theo dõi ở khu chung cư cho tôi, lập tức đóng thiết bị theo dõi tiến hành kiểm tra sửa chữa”

Long Thâm Vũ sắp tức điên rồi.

Chẳng mấy chốc Lý Ngụy đã dẫn mấy cấp dưới chạy.

đến, mấy người này kể cả Long Thâm Vũ và Lâm Xương Dịch đều bị mời vào xe cảnh sát.

“Chúng tôi cần cậu phối hợp lấy lời khai” Lý Ngụy nói với Trình Uyên.

Lần này Trình Uyên khác với trước kia, anh không để ý đến Lý Ngụy mà kéo Bạch An Tương đi thẳng vào trong biệt thự của mình.

Lý Ngụy bị gạt qua một bên cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Lâm Xương Dịch hét vào xe cảnh sát, sau khi tinh táo lại thì kêu gào nói: “Chú cảnh sát, chú xem cậu ta có coi mọi người ra gì đâu kia.”

“Câm miệng!” Lý Ngụy quát một tiếng.

“Đội trưởng?” Một cấp dưới hỏi.

Lý Ngụy phát tay: “Các chú trở về thăm vấn trước đi, tôi còn có chút việc Bọn họ gạt đầu lái xe chở đám người rời đi.

Gòn Lý Ngụy thì đi vào nhà Trình Uyên.

“Cậu giận dữ với tôi là xem tôi như bạn bè” Lý Ngụy.

bước vào phòng khách, nói với Trình Uyên: “Nhưng nói về việc công, nếu cậu không phối hợp, vụ án này không thể tiến hành, tôi cũng chỉ có thể thả những người này ra thôi”

Chương 223

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 223

“Vậy anh nói tôi nghe xem, nếu tôi đi, bọn họ có thể bị định tội gì?” Trình Uyên hỏi ngược lại Lý Ngụy nghẹn họng.

Thật ra trong lòng mọi người đều hiểu rõ mất tiền chỉ là hành động trút giận của Trình Uyên mà thôi, ngay cả chúng cứ cũng không có thì định tội kiểu gì?

Thấy Lý Ngụy không biết nói gì, Trình Uyên quay đầu nói với Bạch An Tương: “An Tương,)i em không cần phải canh cánh trong lòng chuyện khi này, thật thiên không được chọn”

“Nếu trước khi er mất trí nhớ, em muốn lựa chọn, anh sẽ tôn trọng sự lựa chọn của em, nhưng bây giờ thì không được”

“Em bây giờ không biết gì về quá khứ cả, em không biết những người bên ngoài có mục đích gì, em cũng không biết rốt cuộc giữa chúng ta đã trải qua chuyện gì.”

“Chỉ là những lời đồn đã khiến em có khúc mắc rồi sao?”

Có một vài chuyện có thật sự từng xảy ra không, em có thể chắc chắn chứ?”

“Không phải anh không cho em tự do, là vì bây giờ em mơ hồ không biết gì, giống như một trang giấy trắng vậy, rất dễ bị người ta lừa gạt, cho nên anh không thể cho em tự do”

Trình Uyên nói rất nhiều với Bạch An Tương, nhưng đạo lý lại rất đơn giản, Bạch An Tương cũng hiểu ra.

Nghe hiểu rồi, cảm giác phức tạp trong lòng cũng mất đi.

Trình Uyên hỏi cô: “Em tin anh không?”

Lần này, Bạch An Tương kiên định gật đầu: “Tin”

So với sự lãng mạn say lòng người, so với những lời đường mật, so với cảnh tượng trước mắt, rõ ràng chân thực càng có thể đả động lòng người hơn.

Bạch An Tương nhìn thấy sự thật lòng thật dạ với mình từ trên người Trình Uyên.

Những lời anh nói cũng đã xua tan cảm giác hoang mang khiến một ngày một đêm trần trọc không thể đi vào giấc ngủ của cô.

Sau đó, Trình Uyên nói với Lý Ngụy: “Chúng ta là bạn bè, cho nên chắc anh cũng nên gọi cô ấy một tiếng em dâu”

“Mất trí nhớ là một chứng bệnh, cô ấy bị bệnh”

“Những người đó lợi dụng cô ấy bị bệnh đến lừa gạt cô ấy”

Trình Uyên cười khẩy: “Nếu anh là tôi, anh sẽ làm thế nào?”

Lý Ngụy im lặng một lúc lâu mới gật đầu đáp: “Tôi hiểu rồi: “Anh không hiểu” Trình Uyên lắc đầu.

Lý Ngụy không phản bác, mà là xoay người rời đi.

Sau khi về đến cục cảnh sát, cấp dưới hỏi ông ấy: “Đã thăm vấn những người này rồi, có lẽ chỉ là hiểu lầm thôi: Lý Ngụy chậm điều thuốc, sau đó nhìn giờ nói: “Đi kiểm tra lại lần nữa, đừng để sót bất cứ một chứng cứ gì”

“Vâng!”

“Thả những người khác ra đi, còn Lâm Xương Dịch và Long Thâm Vũ là người chủ mưu của lần tụ tập này, qua sáu giờ hẳn thả”

“Vâng!”

Qua sáu giờ, Lâm Xương Dịch và Long Thâm Vũ được thả ra.

Mùa thu, trời tối sớm hơn, vừa qua sáu giờ mà bầu trời đã tối đen một nửa rồi.

Đi ra từ Cục Cảnh sát, Lâm Xương Dịch ôm bụng nói với Long Thâm Vũ: “Anh Long, buổi trưa chúng ta cũng chưa ăn

com, bây giờ tôi thật sự đói chết đi được rồi, hai ta đi ăn gì đó đi, tôi mời”

Long Thâm Vũ thì nhíu mày hỏi: “Gọi điện thoại cho Đại Đình, hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải Trình Uyên nên bị bắt cóc sao?”

Lâm Xương Dịch vội gật đầu lấy điện thoại ra, trước khi quay số thì cười khẩy nói: “Trình Uyên chết tiệt này phá hoại chuyện tốt của anh Long, nhưng anh Long đừng lo, chốc nữa tôi sẽ kêu Đại Đình lên xử lý anh ta luôn”

Xử lý Trình Uyên?

Lâm Xương Dịch không biết, còn Long Thâm Vũ lại hiểu rất rõ.

Ngay cả hai ông anh của mình cũng thua trong tay Trình Uyên, một Lâm Xương Dịch chẳng là cái thá gì thì làm gì được Trình Uyên chứ?

Anh ta không khỏi nhìn Lâm Xương Dịch chằm chọc một cái.

Đương nhiên anh cũng không nói thẳng ra, mà chỉ khuyên: “Anh đừng quên bài học hôm nay”

Lâm Xương Dịch cũng cười mỉa mai: “Hôm nay? Du lịch một ngày ở Cục Cảnh sát? Đoán chừng lần này giữa anh ta và vợ mình chắc chắn sẽ sinh ra ngăn cách”

“Còn chúng ta, anh ta có thể làm gì được chúng ta chứ, nhiều nhất chỉ có thể đưa chúng ta vào đồn một chuyến thôi”

“Buổi sáng đi vào buổi chiều đi ra, cứ xem như là đi chơi đi”
Lâm Xương Dịch gọi điện thoại cho Đại Đình nhưng không có ai nghe máy.

Long Thâm Vũ hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lâm Xương Dịch thở dài: “Không biết tên này lại chui vào chăn của cô vợ nhỏ nào rồi nữa”

Long Thâm Vũ nhíu mày, cảm thấy chuyện này không đúng lắm.

Nhưng Lâm Xương Dịch không thấy vậy, anh ta còn chuyển chủ đề lại: “Anh Long, anh không cần ra tay, sau này đợi khi Trình Uyên không ở nhà, tôi giúp anh khiến anh ta ghê tởm”

“Mỗi ngày khiến anh ta ghê tởm một lần, mãi đến khi anh ta khóc lóc cầu xin tha thứ thì thôi”

Lâm Xương Dịch không biết quan hệ bạn học của Long Thâm Vũ và Bạch An Tương, càng không biết Long Thâm Vũ thật sự thích Bạch An Tương, anh ta còn tưởng Long Thâm Vũ theo đuổi Bạch An Tương chỉ vì ghét Trình Uyên thôi.

Nếu là thế, anh ta cảm thấy mình làm cũng được, không cần Long Thâm Vũ tự ra mặt.

Lúc nói chuyện, hai người đi vào một con hẻm.

Đi ra từ trong con hẻm này sẽ đến một con phố sầm uất, nơi đó khách sạn gì cũng có.

Long Thâm Vũ và Lâm Xương Dịch đi xe miễn phí đến Cục Cảnh sát, muốn trở về thì phải đi qua con hẻm này, đến con phố ở đối diện để bắt xe.

Nhưng hôm nay con hẻm bình thường không khó đi qua này lại bị người ta chặn lại.

“Ồ, cảnh sát Lý, sao lại năm vùng trong hẻm một mình thế này?”

Nhìn thấy Lý Ngụy mặc đồ bình thường, Lâm Xương Dịch và Long Thâm Vũ đều hơi sững sốt, sau đó Lâm Xương Dịch châm chọc một câu.

Lý Ngụy mặc đồ đen lắc đầu: “Không có, bây giờ tôi không phải cảnh sát Lý”

“Gì cơ?”

Nói xong thì đánh nhẹ một quyền lên ngực Lý Ngụy.

Đánh nhẹ như đang đùa giỡn vậy.

Trên thực tế, anh ta thật sự đang đùa giỡn.

Nhưng dường như Lý Ngụy không cho là vậy?

“Mẹ kiếp, cậu dám đánh tôi hả?” Ông ấy lập tức tỏ vẻ giận mình.

Thấy vẻ mặt này của Lý Ngụy, Lâm Xương Dịch cũng ngỡ ngác: “Cái này... cũng xem là đánh sao?”

“Bốp!” Lý Ngụy đánh một quyền lên mặt Lâm Xương Dịch, khiến anh ta ngã xuống đất, sau đó thì cười lên người anh ta tát cho mấy bạt tai.

Khuôn mặt vốn đã bị Bạch Long tát sưng lại sưng to lên.

“Ui da, đau chết mắt, cảnh sát Lý, hiểu làm hiểu làm rồi!”

Lâm Xương Dịch không ngừng kêu rên.

Lý Ngụy lại vừa đánh vừa nói: “Bớt nói nhảm đi, tôi tan làm rồi, bây giờ không phải cảnh sát Lý nữa, chỉ là Lý Ngụy thôi, cậu dám đánh tôi thì tôi phải đánh trả chứ”

Long Thâm Vũ lập tức hiểu ra.

Cậu đánh tôi thì tôi phải đánh trả cái gì gì, đều là nói nhảm thôi, rõ ràng Lý Ngụy là đang ra mặt vì Trình Uyên.

Nhưng Lâm Xương Dịch chết tiệt này còn chủ động đến gần bờ vực bị đánh nữa, giờ thì hay rồi.

Còn ăn uống cái mẹ gì nữa?

Long Thâm Vũ xoay người muốn bỏ chạy.

Chương 224

Chương 224

Cuối cùng Long Thâm Vũ cũng không thể chạy thoát khỏi “lòng bàn tay” của Lý Ngụy.

Đánh Lâm Xương Dịch xong, Lý Ngụy sai bước tới chỗ Long Thâm Vũ đang muốn bỏ chạy, đá một cước lên hông anh ta khiến anh ta ngã nhào.

Ông ấy đuổi theo, giơ chân làm động tác như đá bóng.

Nhưng khi sắp đá trúng Long Thâm Vũ ngã dưới đất, đột nhiên ngay~ A ZNW ú Có tiếng “vèo” vang lên, một cơn gió mạnh đột nhiên thổi tới.

Lý Ngụy giật mình nghiêng sang một bên, một con dao lập tức bay lướt qua bên gò má ông ấy.

Ngay sau đó, một bóng người đột nhiên chạy nhanh tới tông mạnh về phía Lý Ngụy tựa như một chiếc xe tăng.

Lý Ngụy vội vàng giơ tay lên chặn lại, nhưng lực xung kích mạnh vẫn khiến ông ấy theo quán tính đụng vào vách tường sau lưng.

Một tiếng “âm” vang lên, bụi đất trên vách tường tung bay.

Có thể nhìn ra cuộc va chạm này mạnh đến mức nào.

Lúc gần đến hoàng hôn, đèn trong con hẻm nhỏ vẫn chưa sáng, cho nên còn tối hơn cả bầu trời bên ngoài kia.

Một người đàn ông thân bí mặc đồ đen đeo kính râm với khẩu trang xuất hiện ở giữa Long Thâm Vũ và Lý Ngụy.

Nhìn thấy người đàn ông áo đen này, Long Thâm Vũ lập tức hết hoảng sợ, bình tĩnh trở lại.

Người đàn ông áo đen hỏi anh ta: “Không sao chứ?”

Long Thâm Vũ đứng dậy phủ đi bụi đất trên người: “Cũng may anh tới đúng lúc.”

“Ông chủ kêu tôi đến đây” Người đàn ông áo đen nói.

Hai người bỏ qua sự tồn tại của Lý Ngụy.

Tựa như trong mắt bọn họ, chỉ cần có người đàn ông áo đen ở đây, Lý Ngụy hoàn toàn không thể tạo ra chút uy hiếp nào được cả.

“Người này xử lý sao đây?” Người đàn ông áo đen hỏi Long Thâm Vũ.

Long Thâm Vũ biết hẳn ta đang hỏi về Lý Ngụy, vì thế lắc đầu: “Đánh một trận là được, thân phận của anh ta còn đó, nếu thật sự giết chết thì khá là phiền phức”

“Được” Người đàn ông áo đen gật đầu, xoay người đi về phía Lý Ngụy.

Rất rõ ràng người đàn ông áo đen đột nhiên xuất hiện này đến để giúp Long Thâm Vũ, hơn nữa còn có thực lực nhất định.

Còn về quan hệ của bọn họ, Lý Ngụy không biết, mà ông chủ trong lời bọn họ, Lý Ngụy cũng không biết luôn.

“Cậu Long kêu tôi đánh anh mi lạnh nhạt nói với Lý Ngụy: “Xin chút nhé, có thể sẽ đau lắm đấy”

trận” Người áo đen , anh phải nhin một Lý Ngụy nghiêm túc nhìn chăm chăm người áo đen.

“Tốt nhất là anh đừng có phản kháng” Long Thâm Vũ cũng cười khẩy: “Anh ta từng đánh thắng bốn đai đen Taekwondo đấy, anh càng phản kháng sẽ chỉ bị đánh càng nặng hơn thôi.”

“Ngoan, nhin một chút là xong rồi”

Lý Ngụy vẫn nhìn chăm chăm người đàn ông áo đen.

Người đàn ông khởi động khớp cổ, sau đó tiến một bước về phía Lý Ngụy.

Còn chưa bước xong một bước, đột nhiên...

Bụng hẳn ta bị đánh trúng một đòn đau điếng như sấm chớp, cong người lại theo bản năng, lúc còn chưa hiểu rõ có chuyện

gì xảy ra, một cái đầu gối đã đánh lên cảm hấn ta.

“Bịch!”

Bầu không khí như đọng lại vào khoảnh khắc này.

Khi nấy hành động của Lý Ngụy thật sự quá nhanh, nhanh đến mức Long Thâm Vũ cũng không thấy rõ, nhanh đến mức người đàn ông áo đen còn tưởng mình bị sét đánh.

Người đàn ông áo đen ngã xuống đất vừa định đứng dậy lại bị Lý Ngụy giẫm một cước lên ngực, không thể nhúc.

nhích.

Long Thâm Vũ choáng váng, há hốc mồm một lúc lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Sao... có thể như vậy được?

Một cảnh sát mà lại có bản lĩnh đến mức này?

Thật ra từ trước đến giờ, Lý Ngụy chưa từng bộc lộ bản lĩnh của mình ra ngoài bao giờ, đừng nói là Long Thâm Vũ, ngay cả Trình Uyên cũng không biết thật ra ông ấy là người thừa kế của Bát Cực Quyền chính thống trong giới lính đời.

Thời thơ ấu của ông ấy tràn ngập bóng ma của luyện công vất vả, khiến ông ấy chẳng có bao nhiêu bạn bè.

Trình Uyên chỉ vào Bạch An Tương nói với Lý Ngụy rằng chúng ta là bạn bè, cho nên ông cũng nên gọi cô ấy một tiếng em dâu.

Một câu nói vốn rất đơn giản, nhưng Lý Ngụy nghe vào.

lại có một cảm giác rất lạ.

Ông ấy nói với Trình Uyên “Tôi hiểu rồi” là vì ông ấy thật sự đã hiểu.

Đương nhiên Trình Uyên không biết suy nghĩ của Lý Ngụy, còn tưởng rằng ông ấy chỉ trả lời cho có, nhưng bây giờ Lý Ngụy thật sự có thể hiểu được tâm trạng của Trình Uyên.

Cho nên ông ấy sẵn lòng mạo hiểm cũng muốn trút giận thay bạn của mình.

“Ngoan, nhìn một chút là xong rồi” Lý Ngụy nói với người đàn ông áo đen.

Hắn ta trợn to mắt.

Lý Ngụy xoay người vung nắm đấm về phía người đàn ông áo đen, hắn ta vội vàng duỗi tay ra đỡ, nhưng rõ ràng tốc độ của hắn ta không thể nào bằng Lý Ngụy được.

Lý Ngụy đánh trúng một quyền rồi, hai tay của hắn ta chỉ mới vừa giờ ra.

Mỗi một quyền sau đó đều giống thế, không bao lâu, người đàn ông áo đen thật sự không chịu được nữa.

Dần bị đánh đến mức ngất xỉu.

Sau đó, Lý Ngụy lại chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Long Thâm Vũ.

Long Thâm Vũ sợ đến nhũn cả chân, suýt chút đã ngã nhào: “Cảnh... Cảnh sát Lý, tôi tôi tôi... khi này chỉ nói đùa.

thôi, thật ra..”

“Oéóé..

Đúng vào lúc này, tiếng còi cảnh sát đồm độp vang lên.

Nghe thấy âm thanh này, Long Thâm Vũ lập tức tỏ vẻ vui mừng.

Lý Ngụy thì nhíu mày.

Ngâm nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn thờ dài một hơi.

Cùng lúc đó, một chiếc Audi đỗ lại trước cửa “Quán bar Hương Tạ”, Trình Uyên xuống xe, xách nữ côn đồ xuống như đang xách gà con, ném về phía Từ Đầu Trọc đang đợi trước cửa.

“Ông chủ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?” Từ Đầu Trọc nghiêm túc hỏi.

Sau khi về đến nhà, Trình Uyên lo an ủi Bạch An Tương trước.

Lúc trời dần tối đen, nhớ tới nữ côn đồ, vì thế gọi điện thoại cho Từ Đầu Trọc, biết anh ta ở quán bar Hương Tạ, sau khi dặn dò Lý Nam Địch ở lại với Bạch An Tương thì tự mình đưa cô ta tới đây.

Anh không muốn để Từ Đầu Trọc đến biệt thự của mình, vì hơi thở giang hồ của anh ta quá mạnh, Trình Uyên lo Bạch An Tương gặp anh ta sẽ sợ hãi.

“Anh tự hỏi cô ta đi” Trình Uyên chỉ vào nữ côn đồ đang.

Sợ sệt.

Nữ côn đồ lúc này như một học sinh tiểu học làm sai chuyện vậy, cúi thấp đầu, hai tay đan chéo vào nhau, có cảm giác như muốn nhìn xuyên qua mũi giày.

Từ Đầu Trọc trừng nữ côn đồ một cái, không hỏi cô ta mà mời Trình Uyên: “Ông chủ, mời vào trong”

“Địa bàn của anh à?” Trình Uyên hỏi.

“Không hẳn” Từ Đầu Trọc lắc đầu đáp: “Của bạn mở”

“Ồ, được thôi”

Anh đi vào quán bar theo Từ Đầu Trọc, nhân viên cố ý sắp xếp phòng riêng cho bọn họ.

Sau khi nói hết mọi chuyện, ánh mắt Từ Đầu Trọc dần trở nên lạnh lẽo: “Đại Đình kia, nếu không phải lúc trước †ôi ra toà làm chứng cho ông ta, lần đó dùng vũ khí đánh nhau làm gì có chuyện chỉ phán bốn năm tù. Không ngờ tên chó đó lại lấy oán trả ơn”

Trình Uyên không muốn biết cũng không muốn hiểu ân oán giữa Từ Đầu Trọc và Đại Đình, anh chỉ hơi tò mò thôi.

“Đáng lẽ anh không thiếu tiền mới phải, vì sao cứ có cảm giác em gái anh rất thiếu tiền vậy?”

Nhắc tới nữ côn đồ, Từ Đầu Trọc không khỏi đỡ trán, cười khổ nói: “Ông chủ, ngài không hiểu đâu, em gái này.

của tôi... Haiz, đừng nhắc tới nó, chúng ta uống rượu”

Trình Uyên uống mấy ly với Từ Đầu Trọc.

Từ Đầu Trọc cảm ơn Trình Uyên một lần nữa: “Nói thật, tôi chỉ có một đứa em gái này thôi, nếu nó xảy ra chuyện gì, tôi... Lần này may mà có ông chủ, ơn tình của cậu Từ Đầu Trọc tôi suốt đời khó quên, cậu nói đi, cậu muốn tôi làm gì, lần này tôi không thu tiền, nhất định sẽ dốc hết sức xử lý”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Chỉ là trùng hợp mà thôi”

Thấy Trình Uyên nói Từ Đầu Trọc đột nhiên vỗ đùi: “VẬY NHÉ ÔNG CHỦ, TÔI MỜI CẬU ĐI CHĂM SÓC SỨC KHOẺ”

Chương 225

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 225

“Bạn tôi mới tuyển được mấy em gái, cực kỳ xinh đẹp” Từ Đầu Trọc hưng phấn nói Trình Uyên nhìn thoáng qua nữ côn đồ, tức giận đáp: “Em gái anh còn đang ở đây kìa”

Từ Đầu Trọc xoa tay cười nói: “Đừng để ý đến nó, chúng ta đi thôi”

“Đi em gái anh” Trình Uyên rất cặn lời, đó là chuyện có đề ý hay không sao? Em gái anh còn chưa trưởng thành mà lại đi nói chuyện này trước mặt em gái anh, thật đúng là.

Từ Đầu Trọc hơi sững sốt, sau đó nhìn về phía em gái mình.

Nữ côn đồ ngẩng đầu, ngạc nhiên nói: “Tôi cũng có thể đi à? 2”

“Tạm biệt!” Trình Uyên cảm thấy mình thật sự không có tiếng nói chung với hai anh em này.

Rời khỏi quán bar Hương Tạ, lái xe về nhà.

Trình Uyên vốn cho rằng buổi tối có thể tâm sự với Bạch An Tương để xúc tiến tình cảm, ai ngờ Lý Nam Địch mãnh liệt yêu cầu muốn ngủ cùng Bạch An Tương, cô còn rất Vui Vẻ.

Hết cách, Trình Uyên chỉ có thể ngủ một mình trong phòng cho khách.

Hôm sau, sau khi đến Tuấn Phong, mấy người Vương Quân của Tập đoàn Gốc Thiên cũng đến đây.

Tổng cộng có ông chủ của bốn tập đoàn đến.

“Chủ tịch Trình, đây là hợp đồng xây dựng lại khu xưởng cũ của xưởng thực phẩm Hâm Hâm”

“Chủ tịch Trình, còn có cái này...”

Bốn người lần lượt giao hợp đồng lấy được.

trên buổi đấu giá cho Trình Uyên.

Thật ra đây cũng là chuyện Trình Uyên đã bàn trước với bọn họ sau khi Lý Nam Địch giải độc cho bọn họ.

Thật ra mấy ông chủ này cũng không có hứng thú với mấy miếng đất mình lấy được.

Còn với Tập đoàn Tuấn Phong, nó lại là mắt xích quan trọng trong việc phát triển của Vịnh Ánh Trăng.

Đương nhiên Trình Uyên sẽ không từ chối.

“Được, mọi người yên tâm, tôi sẽ không khiến mọi người chịu thiệt thòi đâu” Trình Uyên nhận lấy hợp đồng n các ông với giá các ông đấu được cộng thêm năm phần trăm.”

“Ha ha... Chủ tịch Trình khách sáo quá”

“Đúng vậy đúng vậy, sau này Chủ tịch Trình cần gì cứ việc nói”

Ai cũng nói chuyện rất khách sáo, nhưng chẳng có ai từ chối năm phần trăm hấp dẫn này cả.

Trình Uyên cũng không để tâm đến chuyện này: “Trong vòng ba ngày, tôi sẽ kê tài vụ chuyển tiền vào trong tài khoản của các người”

Mọi người vui vẻ liên tục gật đầu.

Sau khi khen qua khen lại một lúc, bọn họ mới rời đi.

Đợi mấy ông chủ đi rồi, Vương Tử Yên hơi lo lắng hỏi:

“Khoản tiền này là từ vốn ban đầu của chúng ta hay là vay ngân hàng?”

Trình Uyên ngẫm nghĩ rồi nói: “Vay đi”

“Vương Tử Yên gật đầu đi ra ngoài.

ầm mấy hợp đồng Không lâu sau, Vương Tử Yên lại trở về, sắc mặt cô ta khá nặng nề “Chủ tịch, tôi thử liên lạc với mấy ngân hàng rồi, nhưng không biết vì sao bọn họ đều từ chối không cho chúng ta vay”

Nghe vậy, Trình Uyên không khỏi nhíu mày.

“Có ý gì? Từ chối cho Tuấn Phong vay?”

“Phải”

Bao nhiêu năm nay, Tập đoàn Tuấn Phong vẫn rất có uy tín với ngân hàng, là doanh nghiệp đứng đầu thành phố Tân Dương, ngân hàng nào cũng muốn hợp tác với Tuấn Phong, nhưng không ngờ lần này lại bị từ chối.

“Đi điều tra xem” Trình Uyên ra lệnh.

“Phải làm sao đây?” Vương Tử Yên hỏi.

Tức giận thì tức giận, nhưng làm ăn vẫn phải làm, hơn nữa lúc một doanh nghiệp.

lớn bắt đầu một hạng mục, hoàn toàn không thể không dính dáng đến ngân hàng được.

Trình Uyên biết làm ăn khác với làm người, muốn như điều gặp gió trên việc làm ăn nhất định phải biết cách khéo đưa đẩy, biết xoay sở mọi bề, càng phải biết cúi đầu.

Anh bắt đắ dĩ thờ dài: “Còn có thể làm sao được? Liên lạc với Tổng Triết giúp tôi, nói tôi nay tôi mời ông ta ăn cơm”

“Vâng” Vương Tử Yên gật đầu.

Lúc này, có người gõ cửa phòng làm việc.

“Từ Chương sắc mặt nặng nề xuất hiện trước cửa phòng làm việc của Trình Uyên.

Nhìn thấy Từ Chương và vẻ mặt của ông, Trình Uyên không khỏi thấy căng thẳng.

“Tôi đã xét nghiệm thuốc cậu đưa lúc trước rồi” Từ Chương để một cái bình sứ lên bàn của Trình Uyên.

Người đàn ông đeo kính đưa thuốc cho.

Trình Uyên bị anh nhốt vào trong kho lạnh bỏ hoang ở bến tàu, đương nhiên thuốc giải này cũng rơi vào tay anh.

Anh không dám trực tiếp uống nó mà giao nó cho Từ Chương.

“Sao rồi? Có vấn đề gì không?” Trình Uyên hỏi.

Từ Chương nói: “Nếu tách riêng mỗi thành phần chứa trong thuốc này ra xem thì đều không có độc tính, nhưng cộng mấy loại lại với nhau sẽ chuyển biến thành một thành phần hoá học khiến trí nhớ bị suy nhược”

“Lúc trước tôi không nghĩ đến việc tổ hợp các thành phần lại với nhau, lần này cũng chỉ đột nhiên nghĩ tới, không ngờ..”

Nghe vậy, Trình Uyên lập tức trợn mắt há mồm.

Anh đột nhiên nhớ đến Bạch An Tương: “Cho nên viên thuốc giải cho vợ tôi uống lần trước...”

Từ Chương nặng nề gật đầu.

Quả nhiên.

Việc mất trí nhớ của Bạch An Tương không phải tình cờ.

Viên thuốc trong bình sứ thật sự là thuốc giải, nhưng đồng thời cũng là một loại thuốc độc khác.

Bạch An Tương uống vào đã bị mất trí nhớ.

Sau khi hiểu ra điều này, trong lòng Trình Uyên chậm rãi dâng lên một ngọn lửa không tên.

Đầu tiên là Trần Thành, sau đó là người bỏ thuốc, rồi tới người đàn ông đeo kính, rốt cuộc chủ sau lưng bọn họ là?

Là ai muốn làm thế với mình?

Lúc trước người đàn ông đeo kính cũng nói chủ của bọn họ không hy vọng Trình Uyên rời khỏi thành phố Tân Dương, chỉ cần không rời khỏi anh sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Nói cách khác, người kia không hy vọng Trình Uyên đi đến nơi khác.

Nơi khác là nơi nào?

Trình Uyên ngẫm nghĩ nơi mình có thể đến nhất là đâu?

Nhà họ Trình ở thủ đô?

Anh không chắc, nhưng cảm thấy đã rất gần rồi.

Nếu tất cả chuyện này thật sự là Trình Mạch gây ra, vậy có thể nào anh cũng sẽ không bỏ qua cho “thằng em ruột” này của mình Không phải không muốn tôi đến thủ đô à?

Con mẹ nó, tôi cứ đi đây, tôi muốn để các người biết kẻ làm hại đến người bên cạnh tôi nhất định phải trả giá đắt.

Chương 226

Chương 226

Thấy một lúc lâu Trình Uyên vẫn không nói lời nào, Từ Chương còn tưởng anh không vui vì lúc trước mình không xét nghiệm ra được, vì thế áy náy nói: “Thật sự xin lỗi, đây là sơ suất của tôi.”

“Tôi không trách anh” Trình Uyên hít sâu một hơi: “Anh Từ, tôi còn có việc nên không tiễn anh được”

Lần đầu tiên Từ Chương bị Trình Uyên đuổi khéo, không khỏi cười chua xót, lại n_h lỗi”

Tuy ngoài miệng nói không trách, nhưng Từ Chương lại cảm thấy rõ ràng anh đang không vui, đương nhiên ông cũng rất chán nản và áy náy, vì sao trước kia lại không nghĩ tới chứ?

Nếu trước kia phối các thành phần lại với nhau, Bạch An Tương cũng sẽ không đến mức mất trí nhớ.

Có những người làm sai chuyện luôn sẽ tìm cơ cho mình.

Còn có người làm sai rồi sẽ cảm thấy áy náy, từ đó mất đi sự sáng suốt.

Trình Uyên thật sự không trách Từ Chương, vì anh biết dù biết viên thuốc giải kia sẽ khiến Bạch An Tương mất trí nhớ thì anh vẫn sẽ cho cô uống, vì anh không thể đứng nhìn cô chết được.

Từ Chương đi rồi, Trình Uyên gọi điện thoại cho Bạch Long.

“Anh có biết Trần Thành đang ở đâu không?”

Lúc trước Trần Thành từng gọi điện thoại cho Trình Uyên, theo lý thuyết Trình Uyên có thể gọi thẳng cho anh ta, nhưng vấn đề là Trần Thành là sát thủ, cứ cách một khoảng thời gian sẽ đổi một cái sim điện thoại.

“Quán bar Hương Tạ” Bạch Long nói.

Trình Uyên vốn chỉ hỏi thử thôi, nhưng không ngờ Bạch Long lại biết thật, hơn nữa nơi anh ta nói còn là nơi mình đến hôm qua, Hôm qua anh mới đưa em gái của Từ Đầu Trọc qua đó.

“Chủ tịch, buổi tối còn mời Tống Triết ăn cơm không ạ?”
Vương Tử Yên thấy Trình Uyên cúp máy chuẩn bị ra ngoài thì hỏi “Nên tiến hành thế nào thì cứ làm như thế, tôi sẽ không làm lỡ quá nhiều thời gian đâu”

Sau đó dẫn theo Bạch Long đến quán bar Hương Tạ.

Buổi sáng, trong quán bar gần như không.

có khách, các nhân viên phục vụ tùm năm tùm ba trò chuyện, có người còn nằm trên sofa chơi điện thoại.

Sau quầy bar, một người đàn ông thân hình cao lớn, tóc dài ngang vai đang tập trung kiểm kê các loại rượu không biết tên.

Lúc Trình Uyên và Bạch Long đi vào, các nhân viên phục vụ rất ăn ý vờ như không.

phát hiện ra, có lẽ cảm thấy giờ này người đến đều không phải là khách, dù là khách, hai người cũng không cần nhân viên phục vụ.

Trình Uyên ngồi lên ghế cao trước quầy bar, vỗ lên bàn.

Lúc này người đàn ông tóc dài ngang vai mới giật mình, ngẩng đầu nhìn thấy là Trình Uyên thì không khỏi nhú mày.

“Tai to mặt lớn như anh lại đi làm công ở đây à” Trình Uyên trêu chọc.

Anh ta chính là Trần Thành.

Trần Thành ôn hoà nói: “Tôi cũng phải ăn cơm mà”

“Anh cầm tiền thưởng còn lo không có cơm ăn á?”

“Nhiệm vụ ở thủ đô tôi vẫn chưa hoàn thành, nhiệm vụ của anh tôi cũng thế, tiền thưởng đâu ra?”

“Cũng phải” Trình Uyên bưng tỉnh.

Nhiệm vụ bên phía thủ đô là muốn Trần Thành lặng lẽ giết chết Trình Uyên, bây giờ gần như đã cao không với tới rồi.

Còn về nhiệm vụ Trình Uyên giao, hai mươi triệu bắt được người bỏ thuốc, thật sự rất hấp dẫn, cho nên Trần Thành muốn hoàn thành nhiệm vụ này trước, tìm Trình Uyên nhận tiền thưởng, sau đó giết anh.

“Thật ra tôi có thể cho anh một công việc tốt hơn” Trình Uyên rướn người về phía trước, mỉm cười nói.

Trần Thành lại hồ hững đáp: “Tôi luyện giết người hai mươi năm, luyện pha chế mười năm, ngoài hai thứ này ra thì không biết gì nữa cả”

Trình Uyên gãi đầu, không biết nên nói sao.

Trần Thành như nhìn thấu suy nghĩ của anh: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Trình Uyên im lặng một lát rồi nói: “Là ai kêu anh giết tôi vậy?”

Trần Thành khó hiểu nhìn Trình Uyên, tựa như nghe không hiểu anh đang nói gì.

“Là ai kêu anh giết tôi” Trình Uyên lại nhấn mạnh: “Lấy thân phận bạn bè nói cho tôi biết”

Trần Thành hơi sững sốt, sau đó lắc đầu, sắc mặt không hề thay đổi: “Tôi không có bạn”

“Được rồi, anh nói đi, phải làm thế nào anh mới có thể nói với tôi: “Xin lỗi, tôi có nguyên tắc của mình!””

“Chuyện này rất quan trọng với tôi!”

“Lục bắt tòng tâm!”

Hai người vốn đang bình tĩnh trò chuyện với nhau, Trình Uyên lại đột nhiên phá vỡ sự bình tĩnh này.

Anh dừng phát dậy kéo lấy cổ áo của Trần Thành, giận dữ nói: “Nguyên tắc cái khi gió, một nguyên tắc rác rưởi có thể quan trọng hơn mạng người sao?”

Sắc mặt Trần Thành vẫn không chút thay đổi nhìn chằm chằm Trình Uyên, anh ta không phản bác, chỉ nhìn mãi như thế.

Trình Uyên như cảm nhận được chút khinh thường từ trong mắt Trần Thành.

Anh nhanh chóng nhớ ra Trần Thành vốn là một sát thủ, với sát thủ, mạng người thật sự không phải rất quan trọng, lấy mạng một người mới là quan trọng.

Nhưng ánh mắt thế này xuất phát từ Trần Thành khiến Trình Uyên hơi khó chấp nhận, anh đổi một tay nắm lấy cổ áo thành hai tay, tức giận gào lên: “Anh có nói không?”

Tựa như tiếng sấm vang lên từ trên chín tầng mây vậy.

Lúc này mấy nhân viên phục vụ cũng giật mình, cả đám ngo ngác nhìn sang bên này.

Bọn họ nhanh chóng vây quanh lại đây, có người sợ hãi hỏi: “Anh Thành, có cần báo.

cảnh sát không?”

Trần Thành lắc đầu nói với bọn họ: “Không cần, không phải chuyện của mọi người, nên làm gì thì làm cái đó đi, đừng bu ở đây nữa: Đường như bọn họ rất nghe lời Trần Thành, tuy cực kỳ khó hiểu nhưng vẫn giải tán.

Mặc dù bị người ta chú ý, Trình Uyên vẫn không định lùi bước, anh vẫn tức giận nắm.

lấy cổ áo của Trần Thành, đỏ mắt nhìn chăm chăm vào anh ta.

“Anh nên ngủ một giấc thật ngon, trong mắt toàn là tơ máu, nếu còn tiếp tục nữa..”

“Bốp!”

Trần Thành còn chưa nói xong, Trình Uyên đột nhiên đánh một quyền lên mặt anh ta, tức giận nói: “Nói, nói cho tôi biết! Mẹ nó, tôi đang vội chết đi được đây!”

Trần Thành bị một quyền của Trình Uyên đánh lùi về sau một bước.

Nói thật, với sức mạnh của Trình Uyên hoàn toàn không thể tạo ra chút uy hiếp nào với Trần Thành cả, nhưng bị người ta đánh lên mặt luôn là một chuyện rất khó chịu.

Anh ta xoa xoa mặt mình, đột nhiên lạnh lùng nói với Trình Uyên: “Nếu anh còn ra tay với tôi thì tôi không ngại bỏ đi nhiệm vụ anh giao cho tôi đâu”

Bỏ đi nhiệm vụ Trình Uyên giao cho anh ta có nghĩa là anh ta sẽ đi hoàn thành nhiệm vụ của thủ đô bên kia, giết chết Trình Uyên.

“Tuỷ anh!”

Thật ra sau khi biết Bạch An Tương mất trí nhớ là vì thuốc, nghĩ tới những tổn thương Bạch An Tương phải chịu đều là từ thủ đô, tâm trạng của Trình Uyên đã sụp đổ rồi. Bây giờ ngoài tức giận, ngoài muốn biết đối phương là ai ra, anh thật sự không còn suy nghĩ nào khác nữa.

Đạo đức nghề nghiệp, nguyên tắc của một sát thủ như Trần Thành khiến Trình Uyên thấy rất buồn cười.

Nhưng khiến Trình Uyên tức giận hơn là anh đã nhấn mạnh tầm quan trọng của việc phải biết người nọ là ai như vậy rồi, mà Trần Thành vẫn bình tĩnh như trước.

Chẳng lẽ sống chết bọn họ từng trải qua là giá sao?

Chẳng là cái thá gì trong mắt anh ta sao?

Trình Uyên không cam lòng, cho nên rất tức giận, vì thế hậu quả rất nghiêm trọng.

Anh lại đánh một quyền về phía Trần Thành.

Lần này Trần Thành có đề phòng, nắm lấy nắm đấm của Trình Uyên, cũng tỏ vẻ bực “Anh muốn chết hả?”

Nói xong, anh ta đánh một quyền vào mặt Trình Uyên.

Chương 227

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 227

Sức mạnh của Trần Thành khác với Trình Uyên, ai mà biết nếu một quyền này đánh trúng người Trình Uyên thì anh có thể chịu được không.

Nhưng cũng may Trình Uyên có dẫn Bạch Long theo.

Nắm đấm của Trần Thành mang theo cơn gió mạnh khiến Trình Uyên không thể mở mắt ra, sau đó giữa đường lại gặp phải nắm đấm của Bạch Long.

“Bốp!”.- “ÀoP”

Hai nắm đấm chạm vào nhau rồi tách ra, lúc Trần Thành lùi về sau đụng đổ kệ rượu, rất nhiều chai rượu đất tiền rơi xuống đất vỡ tan tành.

Bạch Long cũng liên tục lùi về sau mấy bước mới dừng lại.

Thực lực của hai người vốn không chênh lệch quá nhiều.

Thấy cảnh này, mấy nhân viên phục vụ đều mất bình tĩnh, lấy điện thoại ra muốn gọi cảnh sát.

Nói thật, bọn họ cũng không muốn ngu ngốc chạy tới can ngăn, từ nắm đấm kia có thể nhìn ra được hai người này đều là người tập võ, không ai muốn tiến lên rước phiền phức vào người cả.

Theo tính cách của Trình Uyên, dưới tình huống bình thường, chắc chắn anh sẽ dừng tay.

Nhưng Trình Uyên hôm nay tựa như phát điên vậy, anh quát to với Bạch Long: “Đánh anh ta, đánh đến khi nào.

anh ta nói mới thôi!”

Nếu là người khác nghe thấy lệnh của Trình Uyên có lẽ sẽ chần chừ, sẽ khuyên ngăn, nhưng mà...

Trên việc phục tùng mệnh lệnh của Trình Uyên, Bạch Long ngay thẳng chưa bao giờ do dự.

Nghe thấy tiếng quát của anh, Bạch Long giảm mạnh chân, sàn gỗ cứng cỏi “rắc” một tiếng, bị anh ta đạp gãy một mảng lớn.

Sau đó, anh ta xông về phía Trần Thành tựa như một viên đạn pháo.

Đương nhiên Trần Thành không dám sơ ý, bước qua kệ rượu rơi vỡ trên đất nhào về phía Bạch Long.

Ngay sau đó, một loan đao sáng rực như trăng non xuyên qua mây đen đột nhiên chém về phía Bạch Long.

Bạch Long xoay người cầm kệ rượu to hơn mình rất nhiều kia lên, ném về phía Trần Thành.

Một tiếng “ầm” vang lên.

Đao của Trần Thành cắt rách áo hoodie của Bạch Long, trên lưng xuất hiện một vết máu, nhưng người anh ta cũng bị đè dưới kệ rượu, như con ruồi bị vọt ruồi đè lên trên thủy tinh vậy.

Lần này thật sự không nhẹ.

Bạch Long không hề dừng lại, tiếp tục tấn công Trần Thành.

Khoé miệng Trần Thành ứa máu, đột nhiên đạp chân, kệ rượu bị anh ta đạp đổ ngã về phía Bạch Long.

Bạch Long giơ hai tay ôm đầu xông thẳng tới.

Trong tiếng “loảng xoảng”, anh ta đụng vỡ nát kệ rượu Kia.

Mà Trần Thành cũng lợi dụng khoảng trống này nhảy ra ngoài từ cửa sổ, muốn chạy trốn.

Nhìn thấy hương Trần Thành chạy trốn, Trình Uyên đột nhiên ngậy người.

Cũng tỉnh táo khỏi cảm xúc khó kiểm soát trước đó.

Bạch Long hỏi: “Có đuổi theo không?”

Trình Uyên cười khở: “Mẹ nó, tôi vừa làm gì thế này?”

Bạch Long và Trần Thành đánh nhau chỉ là chuyện trong nháy mắt, thậm chí điện thoại báo cảnh sát của mấy

nhân viên phục vụ kia chỉ vừa có người nghe máy.

Trình Uyên và Bạch Long rời đi, những nhân viên này thậm chí còn không dám ngăn lại, càng khỏi nói tới bắt đền mấy thứ bị đổ vỡ.

Đương nhiên nơi này có camera, không ngăn cản, mấy người Trình Uyên cũng không chạy được.

Cho nên sau khi ra ngoài Trình Uyên lập tức gọi điện thoại cho Từ Đầu Trọc, kêu anh ta đến Hương Tạ xử lý.

Trong phòng làm việc của quán bar Hương Tạ, một chàng trai trẻ mắt hí mặc đồ phong cách hiphop nhìn mọi chuyện diễn ra trong camera, không ngừng cười khẩy.

Sau đó cậu ta gọi điện thoại.

“Ông chủ, Trần Thành và Trình Uyên đánh nhau rồi, nhưng tên to con bên cạnh Trình Uyên thật sự rất lợi hại, cả Trần Thành cũng không phải đối thủ”

Không biết người ở đầu bên kia nói gì, cậu ta chỉ gật đầu đáp: “Vâng!”

Sau khi cúp máy, chàng trai trẻ xem lại video lần nữa, cậu ta đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng không đúng chỗ nào, cậu ta lại không nói ra được.

Ra khỏi quán bar, Trình Uyên vừa ngồi vào xe mình, Vương Tử Yên đã gọi điện thoại tới.

“Chủ tịch, Tổng Triết từ chối lời mời của chúng ta”

“Biết rồi”

Dù sao cũng là ở trong toà nhà, cho nên Lý Nam Địch vừa mới cúp máy, ba phút sau đã xuất hiện trong phòng làm việc của Trình Uyên.

“Cô băng bó giúp Bạch Long đi” Trình Uyên nói với Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch vừa định gạt đầu đã thấy Bạch Long lắc đầu: “Không cần!”

Nghe vậy, Lý Nam Địch hơi ngạc nhiên, lúc này cô ta mới thấy sau áo của Bạch Long bị rách, trên lưng là vết thương dài, máu tươi chảy ra, trông vô cùng dữ tợn.

Cô ta bị dọa sợ rồi.

Bị thương nặng như vậy còn như không sao cả, lại còn nói không cần?

Cô ta không khỏi nhìn Bạch Long thêm mà như không biết rốt cuộc đây là quái vật gì.

lần, dường Trình Uyên nghiêm túc nói với Bạch Long: “Ngoan, nghe lời”

“Phụt!” Lý Nam Địch và Vương Tử Yên suýt chút nôn ra.

Trình Uyên cao một mét bảy mươi lăm, dáng người gầy gò lại nói “ngoan” với một người đàn ông trông như tháp.

sắt cao một mét chín.

Như đang dỗ dành con nít vậy.

Cảnh này trông cực kỳ vi diệu.

Bạch Long nhú mày.

“Yên tâm đi, tôi chỉ đi bàn công việc thôi, sẽ không có chuyện gì đâu” Trình Uyên nói: “Huống hồ sau khi anh băng bó xong vẫn phải tiếp tục đi bảo vệ vợ tôi giúp tôi.”

Khuyên mãi mới chịu nghe.

Trình Uyên dẫn Vương Tử Yên đến Trung Thượng.

Đến Trung Thượng rồi, nhân viên của trụ sở chính cũng không làm khó bọn họ, cho nên bọn họ rất thuận lợi gặp được ông

chủ béo Tống Triết của Trung Thượng.

Phòng làm việc của ông ta bày trí tựa như một vườn hoa vậy.

“Xem ra Chủ tịch Tống rất thích thiên nhiên” Sau khi gõ cửa bước vào, Trình Uyên lập tức khen ngợi một tiếng.

Tống Triết ngồi sau bàn làm việc hơi nâng mắt lên, thịt béo trên mặt hơi rung, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Ồ, thì ra là chủ tịch của Tuấn Phong, không tiếp đón từ xa, mong cậu đừng trách”

Lúc nói ra câu này, mông của ông ta vẫn dán chặt trên ghế không hề nhúc nhích.

Trình Uyên thầm cười khẩy, nhưng ngoài mặt lại thờ dài: “Chủ tịch Tống quá cao quý, tôi muốn mời cũng không mời được”

Tống Triết lạnh nhạt đáp: “Nào cao quý bằng Chủ tịch Trình chứ, ngay kế bên nhau, không phải tôi cũng không mời được sao?”

Nghe thấy câu này, Trình Uyên lập tức hiểu ra suy nghĩ của Tống Triết.

Thì ra mấu chốt là ở điểm này.

Ngày đó đi ra từ phòng đấu giá, Lý Nam Địch chuyển lời thay Tống Triết, nói ông ta muốn mình đi qua gặp mặt.

Đương nhiên Trình Uyên xem thường nhân phẩm của Tống Triết, không muốn gặp ông ta.

Xem ra cái tên này để bụng nên đợi mình ở đây.

“Chủ tịch Tống nói đùa rồi, hôm đó tôi thật sự có việc gấp..” Trình Uyên nói.

Tống Triết phát tay, sau đó tham lam quan sát Vương Tử Yên ở bên cạnh một phen.

“Sao hôm nay cô Lý không đến cùng cậu vậy?” Ông ta hỏi.

Trình Uyên biết ông ta muốn hỏi đến Lý Nam Địch, thầm mắng một tiếng trong lòng: ông già lưu manh!

Nhưng ngoài mặt lại cười nói: “À, cô ta đi lo chuyện khách sạn rồi”

Chương 228

Chương 228

Lúc Trình Uyên nói Lý Nam Địch đang lo chuyện khách sạn, Tống Triết có hơi động lòng.

Ông ta tiếp tục tham lam nhìn chăm chăm Vương Tử Yên, nói một câu không liên quan gì đến chủ đề Trình Uyên đang nói: “Chủ tịch Trình đúng là có phúc, nhân viên bên cạnh người này xinh đẹp hơn người kia, thật giống như tất cả đại mỹ nữ ở thành phố Tân Dương đều bị cậu thu phục hết rồi vậy”

“Chủ tịch Tống nói đùa rồi” Trình:Uyên ©ười.xoà: “Vậy: ông xem buổi tiệc tối nay...”

“Chủ tịch Trình đã tự mình đến mời, ông Tống tôi có chuyện lớn đến mức nào chắc chắn cũng phải tạm thời buông xuống, tôi cũng đâu thể không nể mặt cậu được đúng không”

Tuy nói thì hay, nhưng lúc Tống Triết nói chuyện ông ta vẫn cứ nhìn chăm chăm Vương Tử Yên, khiến cô ta cảm thấy rất khó chịu.

“Nhưng mà...” Tống Triết im lặng một lát rồi nói tiết và chủ tịch của mấy ngân hàng khác đều là bạn bè, nếu Chủ tịch Trình chỉ mời tôi, tôi sợ bọn họ sẽ nói ra nói vào, cậu thấy sao?”

Trình Uyên hiểu ý của ông ta Con cáo già này vẫn đang tự làm giá cho mình, đôi việc mời ông ta thành mời các ông chủ trong liên minh ngân hàng của thành phố Tân Dương, đơn giản chỉ muốn nói với anh rằng những người này đều nghe lời tôi, đến lúc đó, nếu cậu không đồng ý, vậy chúng tôi chắc chắn sẽ cùng tiến cùng lùi.

Hiểu thì hiểu, nhưng thật ra có vài việc không thể không đồng ý, dù sao người ta cũng có lý do hoàn hảo.

“Đúng, Chủ tịch Tống suy nghĩ chu đáo, tôi sẽ lập tức thông báo với chủ tịch của mấy ngân hàng khác”

“Không phải thông báo, mà là mời” Tống Triết nhắc nhở.

“Đúng đúng đúng, mời”

Ra khỏi toà nhà Ngân hàng Trung Thượng, Trình Uyên không nhịn được mắng một câu: “Tên béo chết tiệt!”

Vương Tử Yên hỏi: “Vậy tiếp theo chúng ta...2”

“Đi thông báo với ông chủ của mấy ngân hàng khác”

Trình Uyên lạnh lùng nói: “Tiện thể mời thêm mấy người luôn”

“Hả?”

Sau khi Tống Triết gật đầu, ông chủ của mấy ngân hàng khác cũng không khó mời, gọi mấy cuộc điện thoại là xong Còn về những người mời thêm... Đương nhiên càng không khó mời hơn.

Cùng lúc đó.

Trần Thành trốn vào trong căn hộ có ba phòng ngủ.

Anh ta bị Bạch Long đập một trận, có mấy chỗ bị thương, cổ tay trái còn bị trật khớp.

Mà chủ của căn hộ này chính là người đàn ông trông ốm yếu bên cạnh Thẩm Trác kia, cũng chính là sư đệ của Trần Thành.

Trần Thành nằm trên giường, sắc mặt bình tĩnh như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

“Sư huynh, con người của anh đúng là quá cố chấp” Ma Ôm đem một chai nước thuốc không biết tên đến, đầu tiên là bôi lên tay mình, sau đó dùng hai tay vịn cổ tay cho Trần Thành: “Nếu cậu ta muốn biết thì anh cứ nói với cậu ta đi, nguyên tắc với chẳng nguyên tắc cái gì”

“Sao?” Trần Thành hỏi lại gã.

Ma Ôm nhếch miệng cười: “Được được được, coi như em chưa nói”

“Rác!”” Đúng vào lúc này, Ma Ôm đột nhiên dùng sức, một âm thanh giòn giã vang lên khiến Trần Thành không khỏi nhú chặt mày.

“Khụ khụ..” Sau khi bẻ khớp lại cho Trần Thành xong, Ma Ôm lại liên tục ho khan: “Em đi giết anh ta giúp anh”

Trần Thành nặng nề thở dốc hai hơi, người đàn ông mình đồng da sắt như anh ta khi động đến xương cốt cũng vẫn đau đến mức khó chịu.

“Tại sao?” Trần Thành hỏi lại.

Lần này đến lượt Ma Ôm ngạc nhiên.

“Anh ta muốn đánh chết anh mà sư huynh, anh giữ anh ta lại làm gì?”

Trần Thành đột nhiên ngồi dậy, nghiêm túc nói với Ma Ôm: “Sư đệ, chú nghe lời anh, đừng đụng vào anh ta”

Đến lượt Ma Ôm không vui: “Sư huynh, anh bị sao thế?”

Lạ lùng thật, em nói chuyện giúp anh ta, anh trách em, bây giờ em muốn giết chết anh ta giúp anh, anh cũng trách em, Ma Ôm rất uất ức: “Rốt cuộc anh muốn thế nào hả?”

Trần Thành lấy ra một chai siro lê trị ho từ trong ngực đưa cho Ma Ôm: “Anh ta là của anh”

Ma Ôm cầm lấy chai siro lê, không khỏi cười khỏ nói: “Lần trước em vẫn còn nửa chai đây.”

Loại siro lê này khác với loại bán ngoài chợ, đây là Trần Thành tự mình làm.

Dù sao bình thường ngoài giết người và giết người, anh ta có rất nhiều thời gian để lãng phí, có lẽ những người quen biết anh ta đều biết anh ta điều chế rượu rất ngon, nhưng chỉ có Ma Ôm biết anh ta nấu siro lê cũng rất đỉnh.

“Nhưng mà sư huynh, tình trạng của anh lúc này không đúng lắm”

“Không đúng chỗ nào?”

“Em dám đánh cược anh không thể giết chết Trình Uyên”

“Đúng thật là rất khó, Bạch Long là một chương ngại vật rất lớn”

“Không không không, ý của em là dù không có Bạch Long, em cũng cảm thấy anh không thể giết anh ta”

“Hả?”

“Còn tiếp tục như thế nữa, anh sẽ yêu anh ta đây”

“Cút!”

Ma Ốm bật cười.

Trần Thành bày ra dáng vẻ của một sư huynh, nghiêm túc quay mặt sang chỗ khác.

Một lúc lâu sau đó, Ma ốm đột nhiên nói: “Sư huynh, nhà họ Thẩm rất lớn, nội tình rất sâu”

“Anh biết.” Trần Thành gật đầu, sau đó lại lắc đầu: “Nhưng anh không quen ăn nhờ ở đậu: “Vây giữa anh và Trình Uyên...?”

“Quan hệ hợp tác” Trần Thành nói một cách chắc chắn.

Nhưng Ma Ốm lại không thấy thế, gã cứ cảm thấy quan hệ giữa Trình Uyên và Trần Thành hơi vi diệu.

Quan hệ không giống hợp tác, hoặc giống hợp tác không giống bạn bè, hoặc giống bạn bè không giống giết và bị giết, nhưng nếu không có những quan hệ này, hai người hoàn toàn không thể có tiếp xúc với nhau.

Tóm lại là rất phức tạp.

Lúc Tống Triết đến khách sạn lớn của thành phố Tân Dương thì phát hiện nơi này còn náo nhiệt hơn trong tưởng tượng của ông ta.

Ông ta vốn cho rằng có thêm ông chủ của mấy ngân hàng khác, một bàn một phòng bao là đủ rồi, nhưng bây giờ thì sao.

Cũng là phòng, nhưng là loại phòng lớn, cả lầu hai được.

bao trọn, ngoài ông chủ của mấy ngân hàng đang ngồi trên một bàn còn có ông chủ lớn của rất nhiều doanh nghiệp khác, lần lượt chiếm bốn năm cái bàn.

Tống Triết không khỏi nhú mày: “Rốt cuộc Trình Uyên này muốn làm gì? Thật kỳ quái.”

Ở trước mặt nhiều người như thế, kêu ông ta nói điều kiện kiểu gì đây?

“Chủ tịch Tổng đến rồi à Uyên tự mình nghênh đón.

lào nào nào, mời ngồi” Trình Tổng Triết bất mãn liếc anh một cái: “Chủ tịch Trình, lúc.

cậu nói chuyện với tôi cũng đâu có nói đông người đến thế đâu”

Trình Uyên cười đáp: “Mấy ông chủ này đều đến đây để ăn cơm, tình cờ gặp nhau nên ngồi cùng luôn”

Tình cờ?

Tổng Triết không nhìn được trọn mắt, có trời mới tin anh.

Nhưng lúc này cũng không thể thể hiện quá rõ ràng được, lúc ngồi xuống trước bàn của mình, ông chủ của mấy ngân hàng khác đều chào hỏi ông ta.

Sau đó là mấy lời hỏi han vô bổ.

Rượu và đồ ăn lên rất nhanh, lúc tất cả món đều lên hết, mọi người đã quá ba tuần rượu.

Trình Uyên cũng dẫn dắt đến chủ đề chính.

“Chủ tịch Tổng, thật không dám giấu giếm, ông cũng biết đó, Tuấn Phong chúng tôi luôn rất có uy tín, cho nên gần đây tài chính của chúng tôi xuất hiện chút vấn đề, muốn vay chút tiền của ngân hàng mấy vị”

Nghe vậy, ông chủ của mấy ngân hàng đưa mắt nhìn nhau, nhưng không ai nói gì.

Tổng Triết thì rướn cổ nhìn xung quanh, thản nhiên hỏi: “Sao hôm nay không gặp hai trợ lý xinh đẹp bên cạnh Chủ tịch Trình vậy?”

Trình Uyên cười đáp: “À, bọn họ không uống rượu, cho nên tôi cũng không kêu bọn họ đến, hơn nữa ở đây đều là ông chủ lớn mà”

“Ày, Chủ tịch Trình nói vậy là không đúng rồi, thật ra tôi rất tán thưởng cô Lý và cô Vương”

Tổng Triết nói một câu đầy hàm ý.

Chương 229

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 229

“Chủ tịch Trình à, mắt nhìn của Chủ tịch Tổng chúng tôi rất cao, người bên cạnh cậu có thể lọt vào mắt ông ấy đúng là hiếm thấy”

Lúc này, có một chủ tịch của ngân hàng khác chen miệng vào.

Thấy có người dẫn đầu ninh hót Tổng Triết, đương nhiên mấy người khác cũng không chịu yếu thế.

“Đúng đó Chủ tịch Trình, nếu là tôi;©hủ tịch Tổng mà yêu thích.. nhân viên của các cậu, cậu nên giúp người khác toại nguyện mới đúng”

“Đúng vậy đúng vậy, hôm nay tôi còn cố ý thuê phòng ở khách sạn Tân Dương nữa”

Nghe thấy đám người này nói chuyện vớ vẩn, Trình Uyên không khỏi híp mắt.

Anh lạnh nhạt hỏi: “Các vị coi Trình Uyên tôi là loại người gì vậy?”

Những lời này không cần nhấn mạnh cũng đã mang theo cảm giác lạnh lẽo rồi.

Nghe thấy Trình Uyên hỏi thế, những người khác đều sửng sốt.

Trình Uyên nói tiếp: “Tôi coi như mọi người uống nhiều rồi nên sẽ không so đo, nhưng tôi vẫn muốn nói rõ với mọi người”

“Trình Uyên tôi là một người làm ăn đứng đắn, không Thấy sắc mặt Trình Uyên khó coi, tất cả mọi người đều không dám lên tiếng, ngay cả mấy ông chủ ở bàn khác cũng đều nhìn về phía bên này.

Tiếng uống rượu âm ĩ đột nhiên biến mất, trở nên tĩnh lặng.

Một lúc lâu sau đó...

Ông chủ của một ngân hàng cười hoà giải: “Ha ha... Tôi nghĩ Chủ tịch Trình hiểu lầm ý của mọi người rồi, không sao, không sao, mọi người đều là bạn bè mà...”

“Hiểu lầm?” Tống Triết cười khẩy một tiếng: “Ha ha..”

“Chủ tịch Trình oai phong thật”

Trình Uyên lắc đầu, hờ hững nói: “Thật ra những lời này nên là tôi tặng cho mọi người mới đúng, đặc biệt là Chủ tịch Tống đây, ông thật sự rất có oai đó!”

“Bản thân động dục còn có ý định với phụ nữ bên cạnh Trình Uyên tôi.”

Bầu không khí lập tức trở nên giương cung bạt kiếm.

Sắc mặt Tống Triết liên tục thay đổi, bị Trình Uyên vạch trần mục đích trước mặt nhiều người như vậy thật sự khiến ông ta rất mất mặt.

“Chủ tịch Trình, tôi cũng không ngại nói với cậu, dự án kia của cậu quá mạo hiểm, mấy ngân hàng chúng tôi đều cảm thấy không an toàn, cho nên cậu đừng nghĩ đến việc kêu chúng tôi cho cậu vay khoản tiền này nữa”

Nghe Tống Triết nói vậy.

Ông chủ của mấy ngân hàng khác đều đứng về phía ông ta, không hện mà cùng gật đầu.

Thấy thế.

Cả đại sảnh vô cùng yên tĩnh.

Trình Uyên nhìn qua mấy ông chủ ngân hàng khác, bình tĩnh hỏi: “Mấy chủ tịch khác cũng có ý này sao?”

“Việc này..”

Những ngân hàng khác không thể sánh bằng Trung Thượng được, đương nhiên không có lòng tin như Tổng Triết, hơn nữa còn đang đối mặt với Trình Uyên.

Nhưng nếu không bày tỏ thái độ lại đắc tội với Tổng Triết, dù gì ông ta cũng là người đứng đầu liên minh ngân hàng ở vùng này, ông ta có thể đá bọn họ ra khỏi giới bất cứ lúc nào.

Cuối cùng bọn họ đều đưa mắt nhìn nhau rồi quyết định.

“Chủ tịch Trình, đúng thật là như lời Chủ tịch Tổng nói, dự án này của cậu thật sự quá mạo hiểm”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Bọn họ lần lượt tỏ thái độ, rõ ràng đều cảm thấy đắc tội Trình Uyên tốt hơn đắc tội Tổng Triết nhiều.

“Nếu đã thế..” Trình Uyên thở dài: “Vậy tôi cũng sẽ nói rõ nhé.”

“Sở dĩ ngân hàng ở địa phương như các ông có thể như điều gặp gió trong các doanh nghiệp chúng tôi là vì tiền lãi của các người thấp hơn một chút”

“Nhưng các ông cảm thấy Tuấn Phong chúng tôi giống một doanh nghiệp sẽ để ý chút tiền đó sao?”

“Tuấn Phong thiếu tiền lắm à?”

“Thành phố Tân Dương, à không, cả tỉnh cả nước, chẳng lẽ chỉ có mấy cái ngân hàng của các người sao?”

“Nhưng không sao, nếu các người đã không muốn chơi với Tuấn Phong chúng tôi, vậy cũng được thôi, chúng tôi có thể chơi với ngân hàng khác, chúng tôi cũng không chơi với các người nữa”

“Bắt đầu từ bây giờ, tôi chính thức thông báo trước với mấy chủ tịch”

“Tuấn Phong sẽ ngừng tất cả việc hợp tác với các người”

Nghe nói vậy, bọn họ đều không có cảm giác gì, Tổng Triết còn cười mỉa mai: “Đã nói đến thế rồi, chúng tôi cũng sao cả, chỉ cần Chủ tịch Trình không hối hận là được”

Mấy người khác cũng liên tục gật đầu.

Trình Uyên thấy khuôn mặt khó ưa của bọn họ thì không khỏi cười khẩy: “Mấy ngân hàng địa phương các người thật đúng là cùng một giuộc”

Rõ ràng là một câu châm chọc, nhưng Tống Triết và chủ tịch của mấy ngân hàng khác lại không cảm thấy chói tai, ngược lại bọn họ còn cảm thấy rất kiêu ngạo.

Tống Triết còn nhếch mép đáp: “Biết thế thì tốt”

Trình Uyên thở dài: “Không biết đến lúc nào mấy doanh nghiệp trong thành phố Tân Dương mới có thể cùng tiến cùng lùi được thế này”

Rõ ràng đây là một câu châm dầu vào lửa.

Nhưng Tống Triết lại thấy đó là một câu nói hàm mộ ghen tị, ông ta càng cảm thấy địa vị của mấy ngân hàng bọn họ ở thành phố Tân Dương vô cùng cao quý.

“Đây chính là sự chênh lệch đây, cho dù doanh nghiệp.

của các người có lớn đến mức nào thì vẫn là thứ nghèo khổ từ tận xương tủy trong mắt chúng tôi thôi” Tống Triết cười châm chọc: “Muốn dùng tiền, không phải vẫn phải nể mặt chúng tôi sao?”

“Chơi với tôi? Cậu có từng nghĩ đến hậu quả chưa?”

Tống Triết hoàn toàn không ngờ Trình Uyên lại tuyệt tình như thế.

Đương nhiên có nhiều việc đều không thể nào đoán trước được, như ông ta không ngờ rằng có chuyện còn kinh khủng hơn sắp xảy ra.

“Trước giờ Tập đoàn Cốc Thiên chúng tôi đều cùng tiến cùng lùi với Tập đoàn Tuấn Phong, nếu Chủ tịch Trình đã nói thế, chúng tôi mà không theo thì có vẻ mấy doanh nghiệp chúng ta không được đoàn kết lắm”

“Chủ tịch Tống, Cốc Thiên tôi không tính là có nhiều tiền lắm, có lẽ nếu rút hết tất cả từ ngân hàng của các ông, các ông cũng

sẽ không thương gân động cốt đúng không, vậy thì chúng tôi sẽ làm cùng với Chủ tịch Trình luôn”

“Cái gì?” Tống Triết biến sắc. Các bạn tìm trang nguồn như hình trên nhé!”

Nhưng dường như chuyện này vẫn chưa kết thúc một cách đơn giản như thế.

“Tập đoàn Long Hâm chúng tôi cũng rút hết tài chính theo Chủ tịch Trình, chấm dứt tất cả dự án hợp tác.”

Chương 230

Chương 230

“Công ty chúng tôi cũng gia nhập, ngưng hẳn tất cả hợp tác tài chính với mấy ngân hàng các ông, cũng rút hết tiền ra luôn”

Mấy chủ tịch được Lý Nam Địch giải độc trước đó đều đứng lên tỏ thái độ.

Hưởng ứng của bọn họ lập tức khiến mấy người Tổng Triết biến sắc.

Tuấn Phong xem nhữ doanh nghiệp: 'hàng đầu của thành phố Tân Dương, mà năm doanh nghiệp này cũng xếp hạng hai, sáu tập đoàn kinh tế thực lực mạnh mẽ, tổng tài sản cộng lại có thể tới năm mươi tỷ.

Bọn họ chấm dứt tất cả hợp tác tài chính với mấy ngân hàng này và rút hết tiền của công ty tập đoàn mình trong ngân hàng ra, không khác gì lột mấy ngân hàng của bọn Tổng Triết một lớp da cả.

Tổn thất chắc chắn không nhỏ, nhưng nói đi nói lại, mấy ngân hàng vẫn có thể chịu được tổn thất như thế.

Cho nên khiếp sợ thì khiếp sợ, sau cơn khiếp sợ, Tổng Triết lại trấn an mấy ông chủ ngân hàng ngồi cùng bàn: “Mọi người đừng hoảng hốt, hợp tác vốn là cục diện hai bên cùng có lợi, chấm dứt hợp tác với chúng ta e rằng bọn họ mới là người chịu tổn thất lớn nhất”

Chủ tịch của mấy ngân hàng nghe vậy cũng đều gật đầu.

Sau khi thông suốt điềm này, Tổng Triết cười khẩy nói: “Chủ tịch Trình, đừng nói chỉ là sáu doanh nghiệp của các người, dù có thêm hai tập đoàn giống với Tuấn Phong, ngân hàng chúng tôi vẫn có thể chịu được, nhưng còn các người..”

“Haiz! Người trẻ tuổi đúng là thích hành động theo cảm tính”
Mấy chủ tịch ngân hàng khác hiểu ra cũng cười châm chọc:

“Làm như thế thật sự khiến chúng tôi sợ hết hồn đấy”

“Nhưng khi nghĩ lại, hình như bên chịu tổn thất lớn nhất phải là các người mới đúng”

Mấy người bọn họ lại trở nên kiêu ngạo, cả đám đều tỏ vẻ không để tâm.

“Trình Uyên, cậu nhớ kỹ, trái đất này thiếu đi ai nó vẫn sẽ quay, mấy ngân hàng chúng tôi cũng không chỉ kiếm cơm dựa vào Tuấn Phong của cậu” Tống Triết càng kiêu căng hơn, ông ta duỗi tay gõ “cốc cốc” lên mặt bàn, như đang sắp xếp lại bài diễn văn, lần lượt nói ra với Trình Uyên: “Ngược lại, mấy doanh nghiệp các cậu muốn phát triển, ai có thể thiếu đi chúng tôi chứ?”

“Cho nên người trẻ tuổi đừng hiếu thắng quá, phải biết khiêm tốn!”

“Khiêm tốn?” Trình Uyên cười khẩy.

Anh hỏi Tống Triết: “Cái mà ông gọi là khiêm tốn chính là muốn doanh nghiệp chúng tôi phục tùng các người ư?”

Muốn phụ nữ của chúng tôi, chúng tôi cũng phải chấp hai tay dâng lên chắc?”

“Cái ông gọi là khiêm tốn chính là chúng tôi phải ăn nói khép nép trước mặt các người, cam tâm tình nguyện bị các người giẫm dưới chân ư?”

“Đúng vậy, ông nói đúng, mấy người chúng tôi thật sự đều mang theo sự nghèo khổ từ trong xương, như vậy thì sao? Ai không từng nghèo chứ, ông không thế, ba ông ông nội ông không thế à?”

“Không ai sẽ nghèo cả đời, cũng không ai muốn ăn nói khép nép cả đời hết”

“Ít nhất Tuấn Phong chúng tôi có khí khái này, mấy doanh nghiệp khác tôi không quyết định được, nhưng giống lời ông nói vậy, doanh nghiệp ở thành phố Tân Dương chia bè kết phái, mặc dù tôi làm tấm gương thế này cũng chẳng có mấy ai

hưởng ứng, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến việc chúng tôi gìn giữ khí khái của mình!”

Trình Uyên nói chuyện rất nhẹ nhàng, nhưng hiệu quả lại chấn động, mấy ông chủ không có hưởng ứng đều sa sầm mặt cúi đầu, dường như đều đang xấu hổ.

Đương nhiên cũng có mấy người bắt đầu sáng mắt lên, bọn họ đang giãy giụa lần cuối.

Những lời này rõ ràng là một phép khích tướng.

Nhưng tên cáo già Tống Triết như nhìn thấu nét mặt chỉ biết trục lợi của đám người gọi là thương nhân này, hoàn toàn không để tâm đến lời Trình Uyên nói, ngược lại còn tiếp tục châm chọc: “Chẳng lẽ không đúng à? Thương nhân các cậu vốn là đám người không có lợi ích thì không để ý, chẳng lẽ như thế không tốt sao? Vì sao cậu cứ muốn làm một kẻ lập dị chứ?”

“Những người này, cậu nhìn những người này đi, không

có lợi ích ai chịu giày vò vớ vẩn với cậu?”

Lúc nói chuyện, Tống Triết duỗi tay chỉ vào mấy thương nhân trong sảnh lớn, giống như thầy giáo đang quở trách học sinh không nghe lời vậy.

Ông ta không nói câu này còn đỡ, vừa nói ra, lập tức chọc giận mấy ông chủ có lòng tự trọng cao.

“Công ty Hồng Liên của tôi cũng đứng về phía Tuấn Phong”

Lúc này, một người đàn ông trung niên đột nhiên đứng lên lớn tiếng nói: “Khí khái, tôi cũng không thiếu!”

Mọi người đều hiểu đạo lý súng bắn chim đầu đàn, cho

nên không ai muốn làm người đầu tiên đứng ra hưởng ứng cả, chỉ khi nào có người đứng ra mới có thể kích động người đang tức giận làm theo.

Huống hồ lời nói của Tống Triết hoàn toàn không coi bọn họ ra gì.

“Tập đoàn San Leo của chúng tôi cũng đứng về phía Tuấn Phong”

“Chúng tôi cũng sẽ chấm dứt hợp tác tài chính với ngân hàng các ông, rút hết tất cả tiền của mình ra.

“Chúng tôi...

Mười mấy hai mươi ông chủ lớn trong đại sảnh lập tức đều đứng lên hưởng ứng.

Nếu trước đó Trình Uyên và năm doanh nghiệp chống lại, mấy người Tống Triết còn có thể chịu được, nhưng bây giờ tới hai mươi mấy doanh nghiệp lớn bắt tay chống lại mấy ngân hàng bọn họ, khiến bọn họ có chút không chịu đựng nổi.

Tống Triết trợn tròn mắt.

Ông chủ của mấy ngân hàng còn lại cũng hoảng hốt.

Tống Triết vội la lên: “Có phải đầu óc của các người đều có vấn đề rồi không? Các người hòa theo vớ vẩn cái gì vậy? Các người có biết hậu quả của việc tách khỏi chúng

tôi không?”

Ông ta rất tức giận, tức giận vì mình mất đi khống chế với trường hợp thế này.

Ông ta cũng không hiểu vốn chỉ có hứng thú với một trợ lý nho nhỏ của Trình Uyên, Trình Uyên đưa trợ lý kia của anh lên giường mình, không phải chuyện gì cũng xong rồi sao, cần gì phải làm ầm ĩ đến mức này?

Hơn nữa đám ngu ngốc này lại làm ầm ĩ cùng với Trình Uyên, uống nhầm thuốc hết rồi à?

“Sau này các người không muốn phát triển nữa ư?”

“Không có sự giúp đỡ của chúng tôi các người là cái thá gì chứ?”

“Còn cái kinh với chúng tôi?”

“Các người lấy đâu ra can đảm vậy?”

Nghe thấy lời này, mấy chủ tịch doanh nghiệp đang kích động cũng ngỡ ngác.

Đúng thế, là doanh nghiệp, ai có thể tách biệt với ngân hàng được.

Bắt đầu có người tỏ vẻ lo lắng, cảm thấy hối hận vì khi nãy mình đã kích động.

Trình Uyên nhìn thấy tất cả mọi chuyện, cũng biết Tống Triết nói thật, nhưng thế thì sao?

“Nói như chỉ có mấy ngân hàng các người là ngân hàng vậy?”

“Ông nói đúng, trái đất này thiếu đi một người vẫn sẽ xoay như thường, ngoài mấy ngân hàng của các ông, tôi không tin cả thành phố Tân Dương này còn có ngân hàng nào từ chối hợp tác với chúng tôi”

“Được rồi, dù thành phố Tân Dương không có, tỉnh Giang Bắc vẫn sẽ có đúng không?”

Nghe thấy lời của Trình Uyên, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Tống Triết lại cười khẩy: “Mọi người đều biết số dĩ các.

người lựa chọn mấy ngân hàng chúng tôi không phải vì chúng tôi có nhiều ưu đãi hơn nhà nước sao?”

“Nơi khác tôi không dám nói, nhưng thành phố Tân Dương cậu thật sự không thể tìm ra ngân hàng nào dám công khai đấu với chúng tôi đâu”

Có vẻ ông ta rất tự tin.

Nhưng mà...

“Thật ngại quá, tôi có thể nói mấy câu không?” Lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Mọi người đều nhìn lại theo giọng nói kia.

Nhìn thấy một người đàn ông trung niên đeo mắt kính, lịch sự tao nhã đột nhiên đứng lên cười với bọn họ, đặc biệt là còn gật đầu chào Trình Uyên.

“Chào mọi người, tôi là Lý Thiên Hựu của Ngân hàng Chúng Mỹ” Ông ấy mỉm cười nói: “Đã có quen biết với Chủ tịch Trình từ trước đây, cho nên Ngân hàng Chúng Mỹ chúng tôi rất chờ mong được hợp tác với các vị, hơn nữa vì Chủ tịch Trình, tiền lãi của chúng tôi cũng hạ đến thấp nhất cho mọi người”

Nhìn thấy Lý Thiên Hựu trà trộn trong mấy thương nhân, lần này Tống Triết thật sự lo lắng rồi.

Chúng Mỹ, một ngân hàng nước ngoài đã niêm yết và xếp hạng hàng đầu.

Chương 231

Chương 231

Mặc dù Lý Thiên Hựu chỉ là giám đốc một ngân hàng của Tập đoàn Chúng Mỹ, nhưng thân là giám đốc của ngân hàng cổ phần đa quốc gia, năng lực còn lớn hơn rất nhiều so với Tống Triết.

Đương nhiên, lúc này ông ấy đứng ra giúp Trình Uyên còn có một nguyên nhân.

Ông ấy đã thấy thẻ đen của Trình Uyên.

Lúc mua căn biệt thự đầu tiên ở/Vịnh Ánh Trăng, Trình Uyên đã dùng thẻ đen, lúc đó đúng lúc Lý Thiên Hựu cũng có mặt.

Sau đó, ông còn điều tra Trình Uyên. Không tra không biết, vừa tra lại hoảng sợ.

Thì ra Trình Uyên là người của nhà họ Trình ở thủ đô.

Mà hôm nay cũng xem như đúng lúc hiếm thấy có cơ hội kéo gần quan hệ với Trình Uyên, sao ông có thể bỏ qua được.

‘Vừa nghe Lý Thiên Hựu nói, tất cả chủ tịch doanh nghiệp.

tức khắc lấy lại tinh thần, không còn có dáng vẻ ủ rũ hoặc hối hận không thôi như trước nữa.

“Giám đốc Lý, ông nói thật sao?” Có người không dám xác định hỏi Lý Thiên Hựu gật đầu: “Tôi tin mọi người đều hiểu thực.

lực của Chúng Mỹ, chúng tôi cũng mong có thể giúp được mọi người. Đương nhiên, tất cả đều dựa vào mặt mũi của Chủ tịch Trình”

Thân phận của Trình Uyên lại được nâng lên, mọi người lại bắt đầu lấy lòng anh.

Chiều gió cũng thay đổi.

Lúc này, về mặt Tống Triết hay mấy vị chủ tịch ngân hàng đều không còn chút máu.

Tống Triết tức điên hỏi Lý Thiên Hựu: “Giám đốc Lý, ông xác định Chủ tịch Vương có thể đồng ý cho ông làm vậy?”

Chủ tịch Vương là Chủ tịch Tập đoàn Chúng Mỹ, cũng chính là người lãnh đạo trực tiếp của Lý Thiên Hựu.

Lý Thiên Hựu mỉm cười, nói: “Chuyện ngân hàng là do tôi quyết định”

Thật ra, trong lòng ông ấy đang cười mỉa, cười Tống Triết quá ngu dốt.

Tống Triết cũng vậy, những người khác cũng vậy, chỉ biết Tập đoàn Tuấn Phong là doanh nghiệp dẫn đầu ở thành phố Tân Dương, cũng có người biết chủ tịch cũ của Tập đoàn Tuấn Phong là một người phụ nữ họ Lý. Đương nhiên, có thể còn có một ít người biết chồng của người phụ nữ này họ Trình.

Nhưng đa số mọi người không biết họ Trình này chính là nhà họ Trình ở thủ đô.

Cho nên, dù Chủ tịch Vương của Chúng Mỹ biết thì cũng sẽ ủng hộ ông làm vậy.

“Được, được lắm” Tống Triết tức run người, chỉ Lý Thiên Hựu, nói: “Tôi sẽ nói hết đầu đuôi chuyện này cho Chủ tịch Vương”

Lý Thiên Hựu không thèm để ông”

‘Đó là quyền tự do của Nhiều doanh nghiệp đồng thời rút vốn khỏi mấy ngân hàng của họ cũng không phải số lượng nhỏ, chắc hẳn tới lúc đó mấy ngân hàng này đều phải chịu đả kích nghiêm trọng.

“Lão Tống, giờ làm sao?” Thật ra, có một chủ tịch ngân hàng không nhìn được, hoảng hốt hỏi Tống Triết.

Về mặt Tống Triết cực kỳ u ám.

Ông ta cũng biết rõ hậu quả nếu tiếp tục làm vậy, trong lòng cũng ngăn không được hoảng loạn.

Cuối cùng, Tống Triết thở dài trong lòng, khuôn mặt u ám cũng dần sáng sủa, sửa lại sự kiêu ngạo lúc trước, cười ha hả nói: “Ai da, mọi người chỉ đùa chút thôi. Cậu xem bầu không khí này, có chút phản tác dụng, đúng không Chủ tịch Trình?”

Tống Triết biết Trình Uyên là nguyên nhân của chuyện này, cũng biết lúc này chỉ cần anh gật đầu thì chuyện này cũng rất dễ bình ổn.

Tuy rất không tình nguyện nhưng vì lo lắng cho sự sống còn của mấy ngân hàng nên ông ta phải cúi đầu trước Trình Uyên.

Sau khi hỏi Trình Uyên, Tống Triết cách Trình Uyên gần nhất lại đột nhiên nhỏ giọng nói với anh: “Chủ tịch Trình, chuyện này đừng ở đây đi. Khoản tiền cậu muốn vay, tôi sẽ cho cậu vay toàn bộ, đồng thời miễn lãi suất”

Đối với một doanh nghiệp vay vốn mà nói, miễn lãi suất chắc chắn là hấp dẫn chết người. Ông ta làm vậy chẳng khác nào đang làm việc không công.

Nhưng còn có cách nào khác chứ?

Không làm vậy thì hậu quả còn nghiêm trọng hơn.

Trình Uyên rất bất ngờ, nhỏ giọng hỏi lại: “Sao vậy?

Không cảm thấy nhân viên nữ của tôi ưu tú nữa sao?”

“Chủ tịch Trình đừng nói đùa” Tống Triết đỏ mặt hơi lạnh đầy đầu.

Lời nói của Tống Triết trước mặt mọi người khiến mọi người rất mê mang.

Cái gì gọi là đừng nói đùa?

Chẳng lẽ vừa nãy là đang đùa?

Ngay lúc mọi người lo nghĩ, Trình Uyên rớt cuộc đứng lên giải thích nghi hoặc cho mọi người.

“Ngại quá Chủ tịch Tống, tôi không đùa với ông” Trình Uyên thản nhiên nói.

“Cậu...!” Tống Triết thật không dám tin, hoảng loạn nói thẳng: “Cậu điên rồi sao? Miễn lãi suất cũng không cần?”

Trình Uyên mỉm cười.

“Ông thầy Tuấn Phong chúng tôi có vẻ thiếu tiền à?”

“Một chút lãi suất mà thôi.”

Tổng Triết tròn tròn mắt.

Đúng lúc này, Lý Thiên Hựu cũng đoán được sơ những gì Tổng Triết vừa nói với Trình Uyên, thản nhiên nói: “Tôi đã từng nói, cá nhân tôi có chút quan hệ riêng với Chủ tịch Trình, vì vậy chuyện miễn lãi suất, tôi nghĩ tôi cũng có thể làm chủ”

Tổng Triết đặt mông ngồi xuống ghế, thân hình mập.

mập đè chiếc ghế gầy yếu gào thét “cót két”.

Đến bây giờ ông ta vẫn chưa hiểu rõ quyền chủ động vốn trong tay mình, rõ ràng mình có thể tùy tiện ra giá, sao lại biến thành cục diện hiện tại?

Biến thành mình cầu người ta vay vốn, hơn nữa còn miễn lãi suất nhưng họ lại không tiếp nhận.

Tình hình này, ông ta còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại?

Tổng Triết hung ác trừng mắt liếc Trình Uyên và Lý Thiên Hựu, tức giận nói: “Được, được lắm, chúng ta chờ xem!”

“Lão Tổng, chúng tôi..” Một vị chủ tịch ngân hàng không biết làm sao hỏi.

“Chúng tôi cái gì mà chúng tôi, ông còn muốn ở lại đây làm trò cười cho người khác sao?” Tổng Triết cả giận nói.

Dẫn theo mấy người ra khỏi khách sạn lớn thành phố ‘Tân Dương.

Vừa tới bãi đỗ xe thì thấy mấy người kia tụ chung một chỗ, đột nhiên không đi nữa.

Tổng Triết sừng sốt một lát, hỏi: “Các người có ý gì hả?

Đi thôi, trở về thương lượng đối sách”

“Còn thương lượng gì nữa?” Lúc này, một vị chủ tịch ngân hàng nói: “Ban đầu, ngân hàng Quân Sinh tôi gia nhập liên minh này của ông là vì muốn có lợi, nhưng hiện tại xem ra

ông không chỉ không giúp chúng tôi thu được lợi ích gì, ngược lại tiếp tục đi theo ông thì tôi sợ Quân Sinh chúng tôi sẽ chết yểu giữa chừng”

Chủ tịch ngân hàng Liên Chúng cũng nói: “Chủ tịch Tống, †hứ cho mấy người chúng tôi nói thẳng, chúng tôi không muốn chịu lỗi này thay ông”

Tống Triết hoảng sợ nói: “Các người muốn làm gì?”

Chủ tịch ngân hàng Quân Sinh nói: “Mấy người chúng tôi đã thương lượng, bây giờ quay lại nói với Chủ tịch Trình chúng tôi đã rời khỏi liên kết ngân hàng của ông, sau đó cầu xin cậu ta, chắc hẳn cậu ta cũng sẽ không đến nỗi làm khó chúng tôi: “Sao các người có thể như vậy?” Tống Triết lại khiếp sợ.

Hơn một trăm ký thịt trên người tức đến run rẩy, ông ta cả giận nói: “Các người sợ cái gì? Chúng ta còn chưa thua”

Chủ tịch ngân hàng Liên Chúng cười khẩy: “Lão Tống à, ông đừng mạnh miệng nữa. Đến như vậy rồi, ông còn chưa thua sao?”

Tống Triết cán răng nói: “Nói thật với các người, tôi là bạn học của Chủ tịch Vương của Chúng Mỹ. Chỉ cần tôi gọi một cuộc điện thoại, ông ấy chắc chắn sẽ lệnh cho †ên Lý Thiên Hựu này ngừng hợp tác với Trình Uyên. Đến lúc đó, Trình Uyên còn phải đi cầu xin tôi”

“Tôi khuyên các người nghĩ kỹ, nếu không chờ tới lúc Trình Uyên đi cầu xin tôi thì đừng nói tôi không suy nghĩ cho các người.”

Tống Triết nói xong, mấy vị chủ tịch tức khắc ngơ ngẩn, sau đó nhìn nhau vài lần.

“Lão Tống, ông không ngại gọi điện cho Chủ tịch Vương trước chứ?”

Chương 232

Chương 232 Tống Triết âm trầm liếc nhìn mấy người họ.

Ông ta biết nếu lần này cứ đi như vậy thì sau này liên minh này xem như hoàn toàn tan vỡ.

Ông ta không có lựa chọn.

Tống Triết lấy điện thoại ra, bấm gọi cho Chủ tịch Vương Hương Tôn của Tập đoàn Chúng Mỹ ngay tại bãi đỗ xe của khách sạn lớn thành phố Tân Dương.

“Alo?” Bên kia rất nhanh đã truyền tới cuộn hút: “Ai vậy?”

lột giọng nói rất “Lão Vương, là tôi, lão Tống” Điện thoại vừa gọi được thì Tống Triết đã có vẻ hơi kích động, vẻ lo lắng trên mặt tức khắc biến mất, thay vào đó là nụ cười nịnh nọt.

Người đàn ông trung niên hơn một trăm ký nở nụ cười nịnh nọt không khỏi khiến người khác liên tưởng đến thái giám trong cung thời cổ đại.

“Lão Tống?” Bên kia tỏ ra hơi nghi hoặc, dường như cũng không phải rất thân với Tống Triết.

Điều này cũng khiến những người khác nhú mày.

“Tống Triết đây, không phải ông quên tôi rồi đó chứ?”

Tống Triết nói tiếp.

“Ồ, Tiểu Tống hả, sao vậy?”

“Lão Vương, tôi nói với ông chuyện này” Tống Triết một lát, sau khi sắp xếp lại ngôn ngữ mới nói: “

phố Tân Dương chúng ta có một người tên Trình Uyên.

Người này rất kiêu ngạo, đầu óc cũng rất đơn giản, chủ yếu là còn trẻ. Tuổi trẻ mà, có thể hiểu được, nhưng mà cậu ta..”

“Cậu ta tìm tôi vay vốn, tôi không cho cậu ta vay. Nói thật, dự án đó của cậu ta quá mạo hiểm”

*Ồ đúng rồi, Chúng Mỹ các ông có phải có người tên Lý Thiên Hựu không?”

Tổng Triết nói rất nhanh, nhanh đến nỗi dù ông ta đang hỏi cũng giống như không muốn cho Vương Hường Tôn cơ hội trả lời, tiếp tục nói: “Tôi nghe nói ông ta cho Trình Uyên vay, hơn nữa còn miễn lãi suất. Ông nghĩ xem, đối với những con nợ doanh nghiệp này, miễn lãi suất chẳng khác nào không cần trả chứ?”

“Alo, alo... Alo, lão Vương, ông còn nghe không?”

Đợi Tổng Triết nói xong, bên kia mãi không trả lời. Tổng Triết giật mình, chẳng lẽ mất kết nối?

Vừa có suy nghĩ này thì giọng nói cuốn hút của Vương Hường Tôn lại truyền tới: “Ồ, việc này hả, tôi biết rồi”

“Biết... Ý ông là sao?” Tổng Triết cười hỏi.

Vương Hường Tôn nói: “Thiên Hựu là người tôi mời tới với giá cao, ông ấy làm việc, tôi yên tâm”

“Hả?”

“Tút tut tut..”

Bên kia nhanh chóng truyền đến tiếng cúp máy.

Lần này, Tổng Triết thật sự tròn mắt.

Mấy vị kia nhìn nhau, sau đó không để ý tới Tổng Triết nữa, xoay người bỏ đi.

“Các người đứng lại!” Tổng Triết đỏ mắt, vội la lên.

Mấy người kia không khỏi dừng bước, Chủ tịch Quân Sinh thở dài: “Lão Tổng, coi như hết rí nhận ra sao?”

“Cái gì?”

“Ông đâu không lại Tuấn Phong. Tuy họ Trình còn trẻ nhưng lời nói và việc làm của cậu ta luôn lộ ra vẻ cơ trí.

Hơn nữa, quan hệ của cậu ta còn rộng hơn nhiều so với sự tưởng tượng của chúng ta”

“Rõ ràng người ta đã liên hệ xong trước với tên Lý Thiên Hựu này”

“Buồn cười là ông còn muốn ngủ với trợ lý của người ta?

Ha ha... Bây giờ hay rồi, chọc giận Chủ tịch Trình, giờ thì chúng tôi đâm lao thì phải theo lao, không chết cũng bị lột da. Cmn, những thứ này đều nhờ ông ban tặng đó!”

Tổng Triết sững sờ tại chỗ, hơi giật môi nhưng lại không biết nên nói gì.

u ông thông minh thì theo chúng tôi về, hạ thấp tư thái, cố gắng cầu xin, có lẽ cậu ta sẽ đổi ý” Chủ tịch Quân Sinh cười khổ nói.

Tổng Triết đột nhiên tức giận quát: “Được, hôm nay các người muốn về, tôi không cản. Nhưng tôi nói cho các người biết, Tổng Triết tôi không thể làm người không có chí khí như vậy. Tôi không tin tôi đâu không lại một thằng nhãi!”

Dứt lời, hừ lạnh một tiếng, xoay người vào xe của mình, thờ phì phò lái xe đi.

Về chuyện lúc sau, mấy vị chủ tịch ngân hàng này quay lại tìm Trình Uyên, Trình Uyên còn không thèm để ý họ.

Chủ yếu là những người này đều là người bên phía Tổng Triết, hiện tại thấy Tổng Triết còn không có canh mà húp thì mới quay lại cầu xin mình.

Đây không phải điển hình của gió chiều nào theo chiều nấy sao?

Vậy có khác gì với mình không muốn thấy Tổng Triết lúc trước.

Còn Tổng Triết cứ đi như vậy sao? Không đổi ý quay lại tìm mình cầu xin?

Nếu vậy thì Tổng Triết vẫn còn chút chí khí.

Nhưng sau đó Trình Uyên mới biết anh đã quá xem trọng Tống Triết.

Bởi vì, buổi tối, lúc Trình Uyên tan làm về nhà thì thấy Tống Triết ôm một cái hộp lớn trong tay, tươi cười chờ trước cổng nhà anh.

Công biệt thự của Trình Uyên là loại mở bằng vân tay, vì vậy anh phải xuống xe trước để mở.

Sau khi xuống xe, Tống Triết lập tức cười tiến tới.

“Chủ tịch Trình, một chút lòng thành” Tống Triết đưa cái hộp lớn kia cho Trình Uyên.

Trình Uyên sững sốt một chút, hỏi: “Đây là ý gì?”

hông, không có ý gì, chỉ là một món quà nhỏ thôi”

Tống Triết ăn nói khép nép, cười nói: “Chủ tịch Trình, không biết ngày mai cậu có thời gian không, tôi muốn mời cậu một bữa”

Trình Uyên cầm cái hộp lớn ước lượng thử, nói chứ, còn rất có trọng lượng.

“Ngại quá, ngày mai tôi thật không có thời gian” Trình Uyên từ chối Tống Triết, định trả lại hộp quà cho ông ta.

Tống Triết vội vã xoa tay: “Không sao không sao, ngày mai không được thì ngày một cũng được. Đây... Món quà nhỏ này là tôi tặng em dâu, không liên quan gì đến việc.

làm ăn của chúng ta”

“Thật sao?” Trình Uyên hỏi.

“Thật đó, thật đó!” Tống Triết vội vã gật đầu.

Trình Uyên nhìn kỹ, giấy gói hộp có vẻ thật sự là hàng tốt.

Anh chợt nhớ tới từ lúc Bạch An Tương mất trí nhớ thì anh chưa từng tặng quà gì cho cô, trừ lần đi mua quần áo kia ra.

“Vậy được” Trình Uyên gật đầu, cười nói: “Tôi nhận quà, còn chuyện ăn uống thì miễn đi. Con người tôi không quá thích nói đùa, vì vậy chúng ta không có gì để nói”

“Ồ... Nhưng Chủ tịch Trình...”

Không đợi Tổng Triết nói thêm gì, Trình Uyên ấn vân tay.

rồi chui thẳng vào xe, lái xe vào biệt thự.

Tổng Triết lúng túng đứng ngoài cổng.

Trình Uyên vào cổng, vẻ mặt thoáng cái trầm xuống.

Tên Tổng Triết này, trước đó còn muốn ngủ với Lý Nam Địch và Vương Tử Yên. Cmn, thật là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.

Ban đầu nếu không dính đến Lý Nam Địch và Vương Tử Yên thì Trình Uyên quả thật định cúi đầu thì sẽ xong mọi chuyện. Đáng tiếc, Tổng Triết bị mù, chạm tới ranh giới cuối cùng của anh.

Vào nhà, phát hiện trong biệt thự tối om, ngay cả một cái đèn cũng không bật, trong lòng Trình Uyên bỗng trầm xuống.

Không hề lo tới chuyện chạy xe vào ga-ra, chạy nhanh vào biệt thự.

“An Tương!” Anh kêu một tiếng, tiện tay lần mò mở đèn.

Ngay lúc đèn sáng lên, Trình Uyên bị dọa giật mình.

Trên ghế sofa trước mặt anh, một đôi mắt đang nhìn chăm chăm anh.

Trong không gian tối tăm yên tĩnh, ngọn đèn đột nhiên sáng lên, sau đó một đôi mắt xuất hiện trước mặt anh, ai lại không sợ chứ?

Trình Uyên bị dọa sợ, tâm trạng phập phồng cực nhanh, tức khắc cảm thấy choáng váng hoa mắt, khí huyết dâng lên.

Trước mắt tối sầm, ngất xỉu.

Bạch An Tương ngây thơ nhìn Trình Uyên ngất xỉu, lấy lại tinh thần cũng bắt đầu hoảng sợ.

Không lẽ mình dọa anh ngất xỉu?

Nếu vậy thì anh cũng nhát gan quá đi?

Lúc Trình Uyên tỉnh lại đã là ngày hôm sau. Anh mở đôi mắt nhập nhèm, cảm thấy cả người mềm nhũn như bị rút gân cốt. Bỗng nhiên, anh cảm thấy có người nằm trên người anh.

Chương 233

Chương 233 Trình Uyên rất kích động, khí huyết lại dâng lên.

Ban đầu, Bạch An Tương cũng chưa từng chủ động với anh, nhất là sau khi mất trí nhớ, Trình Uyên có thể cảm giác được cô rất sợ anh.

Chuyện dựa vào người anh như vậy sao có thể xảy ra?

Chẳng lẽ cô muốn..

Không được không được, tôi phải khống chế tốt tâm tình của mình. = Trình Uyên cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng cái này muốn giữ là giữ được sao?

Nhất là khi anh rướn cổ nhìn xuống, hồn phách muốn bay đi luôn.

“Lý Nam Địch? Sao cô lại ở đây?”

Không sai, người bò trên người anh không phải Bạch An Tương mà là Lý Nam Địch, Trình Uyên giật mình ngồi dậy, đồng thời cũng đánh thức.

Lý Nam Địch. Cô ta xoa đôi mắt nhập nhèm, cười với anh: “Anh tỉnh rồi?”

Anh... tỉnh rồi?

Sao nghe được lại không tự nhiên vậy chứ? Trình Uyên ngỡ ngẩn cả người, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không biết chuyện hiện tại là thế nào, Đây đúng là nhà anh mà.

Nếu Lý Nam Địch ở đây, vậy Bạch An Tương đâu?

Hướng hồ, mình có làm chuyện đó với Lý Nam Địch không chứ?

“Cô... tôi... chúng ta..” Trình Uyên nói năng lộn xộn.

Lý Nam Địch dường như nhìn thấu tâm tư của anh, rồi nắm chặt áo mình, then thùng nói: “Anh thật hư”

“Thật... hư...” Trình Uyên thật sự bối rối.

Hành động này của cô ta còn có thể là việc gì khác không?

Nhưng...

An Tương đâu?

Mặt Trình Uyên trở nên trắng bệch.

Thấy mặt Trình Uyên trắng bệch, Lý Nam Địch biết không thể dọa anh, cười khúc khích, vội vã giải thích: “Được rồi được rồi, không trêu anh nữa”

“Chúng ta không xảy ra chuyện gì cả. Tới qua anh ngắt xiu, An Tương không biết làm sao nên gọi điện cho tôi.”

Lý Nam Địch chăm chú cho Trình Uyên, vẫn luôn quan sát tình trạng của anh, tới tối thật sự rất mệt nên mới bò lên người anh ngủ.

Nghe vậy, Trình Uyên cuối cùng cũng yên lòng, thở phào nhẹ nhõm, thở dốc nói: “Trò đùa này không vui chút nào.

Lý Nam Địch lại đột nhiên nghiêm mặt nói: “Nói thật, hiện tại bệnh trạng của anh rất xấu. Nếu cô Hai của tôi không về kịp thì chỉ có thể dùng viên thuốc giải tạm thời giảm bớt độc tính kia”

Nghe Lý Nam Địch nói vậy, Trình Uyên nhớ tới viên thuốc giải được người đàn ông đeo kính mang về.

Anh không muốn dùng, bởi vì Từ Chương nói với anh trong viên thuốc đó có thành phần khiến con người nhanh chóng suy giảm trí nhớ.

Bạch An Tương đã quên anh, anh không thể để mình cũng quên cô.

“Không được” Trình Uyên kiên quyết từ chối.

Lý Nam Địch nhíu mày, nói: “Dù sao mất trí cũng tốt hơn mất mạng chứ?”

Trình Uyên lại lắc đầu.

“Anh sợ cái gì?” Lý Nam Địch thấy anh cố chấp như vậy, không khỏi có chút tức giận: “Anh sợ quên mất Bạch An

Tương sao? Hay sợ mất Tuấn Phong?”

“Anh cứ yên tâm đi, anh còn không tin tưởng Tử Yên sao? Có câu ấy thì Tuấn Phong luôn là của anh”

“Gòn về An Tương, tôi sẽ kể lại chuyện của hai người cho anh nghe”

Trình Uyên vẫn lác đầu.

“Trình Uyên, anh phải biết sợ mất đi thì thường sẽ không chiếm được gì cả, bao gồm cả tính mạng của anh” Lý Nam Địch hơi tức giận.

Trình Uyên vẫn lác đầu, anh nói: “Cô không cần khuyên tôi, tôi không thể mất trí nhớ”

“Tại sao?”

“Vì dù thế nào cũng phải lưu giữ phần ký ức thuộc về tôi Và An Tương”

Tuy Lý Nam Địch rất không đồng ý, cũng rất không hiểu, nhưng những lời này khiến cô ta có chút cảm động.

Thở dài nói: “Dù sao mạng là của anh, người khác nói cũng vô dụng. Một người đã muốn chết thì không ai cứu nổi”

Trình Uyên im lặng.

“Tôi sẽ hỏi thúc cô Hai tôi, nhưng tôi phải nhắc nhở anh ớ trước, cô Hai tôi cũng chưa chắc có thể giải được độc của anh”

Vừa nhắc đến Bạch An Tương, sau khi gật đầu, Trình Uyên đột nhiên hỏi: “Vợ tôi đâu?”

Tiếng vợ nhún rất mạnh.

Lý Nam Địch đương nhiên biết ý của anh, không khỏi bĩu môi: “Sát vách đó.”

“Được rồi, tôi đã nói hết những gì nên nói rồi, anh tự coi mà làm đi”

Nói xong, Lý Nam Địch thở phì phò lấy túi xách của mình khỏi ghế sofa rồi rời đi.

Trình Uyên ngồi trên giường một hồi, cảm thấy khôi phục chút sức lực mới xuống giường.

Nói thật, tâm trạng của anh rất tệ, thậm chí có chút phân nộ.

“Anh là người đàn ông của em, sao em có thể để anh và người phụ nữ khác ở cùng một phòng chứ?”

“Trong mắt em thật không quan tâm tới anh như vậy sao?”

“Tuy em mất trí nhớ nhưng em không nhìn thấy anh đối xử tốt với em sao?”

“Rốt cuộc em có xem anh là chồng em không?”

Sự phân nộ của anh bắt nguồn từ cái nhìn của Bạch An Tương với anh. Anh luôn cảm thấy trong mắt Bạch An ‘Tương, anh không khác gì Lý Nam Địch hay Mục Như ‘Trăn, thậm chí cũng không khác gì người bình thường.

Cô để anh và Lý Nam Địch ở cùng một phòng, còn cô thì nhường chỗ, tự chạy đi phòng cho khách ngủ. Yên tâm vậy sao, hay chỉ là không quan tâm?

Anh cảm thấy anh nên phân nộ, cũng nên cho Bạch An Tương thấy sự phân nộ của mình, từ đó thay đổi suy nghĩ của bản thân, nhìn thẳng vào tình cảm của họ.

Nhưng lửa giận đã bùng lên trong lòng, sau khi mở ra cánh cửa phòng cho khách của Bạch An Tương thì...

“Em tỉnh rồi?”

“Ừm”

“Ngủ ngon không?”

“Ngủ ngon”

“Anh đi nấu bữa sáng”

“Anh... được không?”

“Không sao, tối qua uống say th: “Ừm”

Bạch An Tương vừa thức dậy, mặc một bộ áo ngủ rộng thùng thình. Lúc Trình Uyên mở cửa, cô đang sắp xếp lại giường

chiếu, cả người quỳ gối dựa vào giường, đôi chân dài trắng nõn lộ ra rõ ràng.

Lúc nhìn thấy cô quay đầu, trưng ra khuôn mặt sạch sẽ đến mức khiến người khác giật sột thì tất cả cảm xúc của Trình Uyên thoáng cái biến mất.

Lúc xoay người đóng cửa, trong lòng Trình Uyên bỗng ngọt ngào.

Anh nấu cháo hạt kê, nướng hai cái bánh trứng gà mỏng, còn tiện tay xào rau.

Trình Uyên xuất thân từ nông thôn, mười ba tuổi đã bắt đầu thay mẹ nấu cơm. Tay nghề của mẹ anh có tiếng gần xa, Trình Uyên cũng học được hết mọi thứ từ bà.

Ở rể hai năm qua, anh đã sớm dựa vào tay nghề này chinh phục được dạ dày của Bạch An Tương và cha mẹ vợ Lý Ninh Quyên, chỉ là chậm chạp chưa chinh phục được người của hai người họ mà thôi.

Sau khi bung bữa sáng lên bàn, Bạch An Tương ngồi ở hàng táp đối diện Trình Uyên, đôi mắt ngậy thơ nhìn anh như đang đợi anh ra lệnh.

Trình Uyên thấy cảnh này, có chút đau lòng.

Đây là Bạch An Tương có lòng háo thắng cao, năng lực độc lập mạnh trước đây sao?

“Ăn đi” Anh nói.

Bạch An Tương gấp gấp gạt đầu, sau đó dùng đũa nhẹ nhàng gấp một miếng bánh trứng gà đặt vào đĩa của Trình Uyên.

Đây là lần đầu tiên Bạch An Tương gấp thức ăn cho.

Trình Uyên trước trong bữa ăn.

Trình Uyên mỉm cười với cô.

Bạch An Tương không dám nhìn Trình Uyên, nhanh chóng cúi đầu ăn, lơ đãng thấy trên bàn cơm còn có một cái hộp.

“Đó là gì vậy?” Cô tò mò hỏi.

Trình Uyên nhìn theo hướng cô nhìn, phát hiện là quà Tống Triết tặng tối qua.

“Anh cũng không rõ lắm, là đồ người khác tặng, mở ra nhìn xem”

Cho dù là cô gái có tính cách thế nào thì dường như đều có hứng thú nồng hậu với việc mở quà.

Nghe Trình Uyên cho cô mở, Bạch An Tương cũng không doái hoài tới ăn uống nữa, vội vàng đứng lên đi mở hộp.

Ngay lúc Bạch An Tương mở hộp ra thì giật mình.

Trình Uyên cũng sợ ngây người.

Chương 234

Chương 234 Một cái hộp vuông 1,4 mét.

Một con cóc ngọc khó khăn lắm mới nhét được vào hộp.

được lấy ra, hơn nữa đây còn là loại ngọc xanh biếc khiến người thán phục, dường như có ảo giác rằng màu xanh này có thể tỏa sáng.

Thứ này chắc chắn là một món hàng vô giá.

Bạch An Tương sợ đến mức không dám chạm vào.

Tuy nết trí nhớ nữ cô vừaifÉc mát 5P thể nhấn ra thứ này rất quý, có thể thấy được đây là thứ có giá không rẻ.

Trình Uyên cũng ngạc nhiên đến nỗi hồi lâu cũng không

nói nên lời.

Bạch An Tương cẩn thận đẩy con cóc ngọc tới trước mặt Trình Uyên, hết sức lo sợ nói: “Này... Em không dám lấy”

Cô hiểu lầm đây là quà Trình Uyên tặng cô.

Trình Uyên cầm giấy lau tay, sau đó cũng cẩn thận cầm cóc ngọc lên, quan sát một hồi Bỗng nhiên, anh phát hiện một tia sáng trong miệng cóc.

ngọc.

Dò mắt, phát hiện trong miệng con cóc ngọc này còn có đồ.

Vì thế, anh lấy được một chiếc nhẫn tỏa ánh sáng xanh ra từ miệng cóc ngọc.

Lam Y Thiên Sứ!

Không sai, đây chính là Lam Y Thiên Sứ bị mình nâng giá ào ào, cuối cùng được Mạnh Đại Tiên mua được ở hội đấu giá.

Lúc trưng bày chiếc nhẫn này, suy nghĩ đầu tiên của Trình Uyên là muốn mua nó tặng cho Bạch An Tương.

Nhưng sau đó mới biết chiếc nhẫn cũng không tốt như vậy, anh muốn cho An Tương thứ tốt hơn nên mới không mua.

Tổng Triết cũng ở buổi đấu giá, xem ra ông ta cho rằng mình muốn mua thứ này.

Lúc Trình Uyên cầm nhẫn trong tay xem xét, ánh sáng xanh trên viên kim cương chói mắt, tựa như vô số ngôi sao lóng lánh dày đặc trong đêm đang không ngừng chớp nháy.

Bạch An Tương nhìn không rời mắt.

Trình Uyên thấy vẻ mặt của Bạch An Tương, đưa nhẫn đến trước mặt cô, cười hỏi: “Thích không?”

Bạch An Tương vô thức gật đầu liên tục.

Nắm bàn tay nhỏ bé của Bạch An Tương kéo qua, cô theo phản xạ có điều kiện muốn rút tay về nhưng lần này.

Trình Uyên nắm rất chặt.

Rút tay ra không được, Bạch An Tương tức khắc hỏi hệt.

Cô cúi đầu, lại liếc mắt nhìn trộm Trình Uyên, mặc cho anh nắm tay.

Trình Uyên chậm rãi đeo Lam Y Thiên Sứ vào ngón áp út của Bạch An Tương.

Giờ phút này, khung cảnh đã qua lại hiện lên trong đầu.

Hơn hai năm trước, trong buổi lễ kết hôn của họ, khi người MC tuyên bố trao nhẫn, Trình Uyên đã đeo một chiếc nhẫn kim cương giá rẻ vào ngón áp út của Bạch An Tương.

Nhưng lúc đó, khuôn mặt Bạch An Tương lộ ra ghét bỏ và tuyệt vọng.

Trình Uyên thấy vẻ mặt của cô, trong lòng cũng rất khó chịu.

Lễ cưới diễn ra cực kỳ qua loa, nặng nề.

Cho tới bây giờ, Trình Uyên vẫn cảm thấy đó là tiếc nuối giữa họ, anh muốn bù đắp.

Lúc đeo nhẫn vào ngón áp út của Bạch An Tương, trong mắt cô đã không còn vẻ sợ hãi, con người xinh đẹp nháy mắt dần

lộ vẻ hoang mang và tò mò, còn có...

Ngây thơ “Anh muốn cho em một lễ cưới dàng nhìn cô, thâm tình nói.

n nữa” Trình Uyên dịu Bạch An Tương hơi bối rối, vội vã cúi đầu, mím chặt môi.

Lúc ra khỏi nhà chuẩn bị đến Tuấn Phong, Trình Uyên quay đầu nhìn thoáng qua biệt thự của mình, trong lòng bỗng nhiên có chút hối hận và tự trách.

Căn biệt thự lớn như vậy, Bạch An Tương ở nhà một mình cả ngày sẽ cô đơn biết bao?

Nhưng gần đây Tuấn Phong lại có nhiều việc, anh cũng không thể không lo.

Làm sao đây?

Nghĩ một hồi, anh gọi điện cho Mục Như Trăn.

“Alo, cô đang ở đâu?”

“Hỏi thừa, tôi còn có thể ở đâu? Đương nhiên đang ở công ty” Mục Như Trăn vẫn không hòa nhã với Trình Uyên như trước.

Lúc trước, Trình Uyên khiến Bạch Vĩnh Minh tiền mất tật mang, lấy mất một công ty trang trí của anh ta. Vốn định nhờ Bạch An Tương đi xử lý, nhưng lúc đó Bạch An Tương không khỏe nên chỉ có thể để Mục Như Trăn đi trước một bước.

Ngay sau đó thì Bạch An Tương mất trí nhớ, vì vậy tuy bây giờ pháp nhân công ty trang trí kia đã đổi thành Bạch An Tương nhưng người thật sự đang quản lý lại là Mục Như Trăn.

“Cô tới đón vợ tôi đi.” Trình Uyên nói.

Nghe vậy, Mục Như Trăn chột ngạc nhiên mừng rỡ nói: “An Tương nhớ lại rồi?”

“Không. Tôi cảm thấy một mình cô ấy ở nhà quá cô đơn, cô dẫn cô ấy tới công ty làm quen với hoàn cảnh đi. Làm cái gì cũng được, chỉ cần cô ấy vui là được”

Tới Tập đoàn Tuấn Phong, Lý Thiên Hựu đã sớm chờ anh ở phòng khách.

“Ông tới bao lâu rồi?” Trình Uyên bắt tay ông ấy.

Lý Thiên Hựu mỉm cười: “Cũng vừa tới”

“Từ Yên, bung trà lên” Trình Uyên kêu.

“Không cần phiền đâu, dạ dày của tôi không tốt” Lý Thiên Hựu vội xoa tay nói.

“Hồng trà dưỡng dạ dày”

Đạo đầu xong, Trình Uyên nói thẳng vào vấn đề.

“Ông đã xem qua tài liệu ứng tuyển tôi gửi chưa? Khoản kiến thiết vài mảnh đất còn mong Giám đốc Lý có thể nắm chắc. Về phần lãi suất, ông cũng không cần miễn cho chúng tôi, chúng ta cứ làm mọi thứ như thường làm được”

Lý Thiên Hựu cười nói: “Chủ tịch Trình nói vậy quá khách khí, đâu có chuyện cho bạn bè vay tiền mà còn đòi lãi chứ?”

“Bạn?” Trình Uyên hơi giật mình.

“Sao vậy? Chủ tịch Trình không muốn làm bạn với tôi sao?”

“Ha ha, đã là bạn còn gọi chủ tịch tới lui, cứ gọi Trình Uyên đi”

“Ha ha..” Lý Thiên Hựu cười: “Cậu Trình, nếu cậu xem trọng tôi, vậy thì cậu không cần bận tâm tới khoản tiền kia nữa, đảm bảo sẽ có trong vòng ba ngày”

“Ồ..” Trình Uyên không khỏi hơi đơ: “Anh Lý có quen với Trung Thượng không?”

“Trung Thượng, cũng tạm đi” Lý Thiên Hựu cười nói: “Ngân hàng Trung Thượng phụ thuộc Tập đoàn Kiến trúc.

Trung Thượng, mặt tài chính của tập đoàn này khá tốt.

Có điều, trải qua chuyện hôm qua, tôi đoán lúc này Tống Triết đang bị máng”

Trình Uyên hỏi Tập đoàn Trung Thượng chủ yếu vì nhận quà của Tống Triết, cảm thấy mình cũng không có thù hận to lớn gì với ông ta, nếu ông ta thật sự tỉnh ngộ, anh cũng có thể cho ông ta một cơ hội.

Đương nhiên, tiền đề là ông ta sẽ không có ý đồ với người bên cạnh anh nữa.

Sau khi trải qua chuyện này, Trình Uyên cảm thấy ông ta cũng không dám nữa.

Thực tế, Lý Thiên Hựu đoán không sai. Hiện tại, Tống Triết quả thật đang bị mắng, không những vậy còn bị mắng xối xả.

Chủ tịch Tống An của Tập đoàn Kiến trúc Trung Thượng nghe chuyện xảy ra hôm qua xong thì thuê máy bay bay suốt đêm từ phía nam về.

Tống Triết đi đón máy bay, sau khi gặp thì Tống An chỉ vào đầu ông ta, cực kỳ tức giận quát: “Ốc lợn! Ốc lợn!

Cmn, đồ óc lợn!”

Tại sân bay, trước mặt mọi người, Tống Triết gáng sức rứt cổ, giống hệt chim cú.

Sau khi lên xe, Tống An không hề ngừng chửi mắng Tống Triết.

“Gần trăm tỷ, ông đang đùa với tôi hả? Đổng đó nếu chuyển đi hết thì công trình phía nam của chúng ta phải làm sao hả?”

“Cmn, ông ăn cứt mà lớn hả? Ở đây, ở đây, còn ở đây nữa, trong đó chứa cứt hết hả?” Ông ta không ngừng chỉ trỏ trên đầu, trên bụng Tống Triết.

Tuy Tống An và Tống Triết là đồng hương nhưng người ڑa là ông chủ chính thức của mình, dù bị chửi thì Tống Triết cũng không nổi giận được.

Ông ta biết lúc này Tống An đang nổi nóng, càng tìm lý do thì càng bị mắng dữ hơn, cho nên chỉ có thể để Tống An mắng cho đã.

Đợi Tống An mắng mệt thì Tống Triết mới nói: “Chủ tịch, ngài yên tâm đi, tôi sẽ giải quyết chuyện này. Chủ yếu là dù sao tên Trình Uyên gây chuyện kia cũng còn trẻ, tôi cho cậu ta hai viên đạn bọc đường thì đảm bảo chuyện này sẽ từ lớn hóa nhỏ”

Chương 235

Chương 235

“Đừng nói mấy thứ vô dụng kia với tôi. Cmn, nếu ông không giải quyết được chuyện này thì cuốn gói cút đi ngay cho ông đây” Tống An vẫn còn tức giận mắng.

“Dạ dạ dạ..” Tống Triết gật đầu liên tục.

“Tuy Tập đoàn Tuấn Phong không thể đánh đồng với Trung Thượng chúng ta nhưng dù sao nó cũng là doanh nghiệp dẫn đầu thành phố Tân Dương. Lúc ông làm việc thì tốt nhất cẩn thận chút cho tôi, nếu lại có sơ suất gì, làm chậm trễ kế hoạch phát triển của tổng bộ thì ông biết sẽ có hậu quả gì đó”

Lúc này, giọng Tống An mới hơi dịu chút.

Tập đoàn Kiến trúc Trung Thượng xếp hạng trong top một trăm toàn quốc, đương nhiên một doanh nghiệp của thành phố hạng tư hạng năm không thể đánh đồng.

Nhưng Tống An cũng biết phép vua thua lệ làng, vì vậy cố ý nhắc nhở.

Tuy Tống Triết tỏ ra rất tán thành với việc này nhưng trong lòng lại không để tâm.

Ông ta cảm thấy chuyện này chắc chắn có người bày kế cho Trình Uyên, đe dọa dụ dỗ đám người làm ăn cùng nhằm vào ông ta mà thôi.

Cho nên, kế tiếp Tống Triết định ăn miếng trả miếng.

Buổi trưa, Vương Tử Yên vào phòng làm việc của Trình Uyên đưa cho anh một ly cà phê rồi nói: “Tống Triết của Trung Thượng tới nói muốn ăn một bữa cơm với anh”

“Nói với ông ta tôi không rảnh” Trình Uyên từ chối.

Vương Tử Yên đảo mắt, cảnh này sao lại quen vậy.

Hôm trước cô và Trình Uyên tới xin Tống Triết, muốn mời người ta ăn cơm còn phải nhìn sắc mặt của người ta.

Hiện tại thì sao, Tống Triết nhắc cơ thể chưa được một trăm rưỡi ký, cười như một con chó giữ nhà tới mời Trình Uyên ăn cơm.

“Chủ tịch chúng tôi rất bận, hôm nay không có thời gian”

Vương Tử Yên xuống lầu, nói với Tống Triết đang đứng trong sảnh lớn.

Tống Triết thấy Vương Tử Yên, không khỏi nuốt nước bọt.

Dù Vương Tử Yên không đẹp bằng Lý Nam Địch nhưng hơn ở chỗ khí chất đáng đáp, nhất là người vừa nghĩ là trợ lý của chủ tịch tập đoàn lớn, trái tim Tống Triết lập tức có chút nhảy nhót.

Ông ta chơi qua không ít phụ nữ, nhưng những người đó đều son phấn tục tảo, so có thể so với Lý Nam Địch và Vương Tử Yên chứ.

Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ, ông ta cũng biết bây giờ không phải lúc, vì vậy cười gượng nói: n thế nào cũng phải ăn cơm chứ”

“Bạn không có thời gian ăn” Vương Tử Yên thản nhiên trả lời.

Tống Triết yên lặng.

Ánh mắt bỉ ổi của Tống Triết khiến Vương Tử Yên hơi khó chịu. Cô ta cũng không có sắc mặt tốt gì với Tống Triết, nói xong thì xoay người định đi.

“Nếu Chủ tịch Trình không có thời gian, vậy cô Vương có thể cho chút mặt mũi không?” Tống Triết đột nhiên hỏi.

Vương Tử Yên dừng bước, quay đầu cười với Tống Triết:

“Xin lỗi, tôi là trợ lý chủ tịch, chủ tịch không có thời gian thì sao tôi có thể có thời gian?”

“Cũng phải, cũng phải...” Tống Triết.

Vương Tử Yên không để ý tới Tống Triết nữa, xoay người đi vào thang máy. Ngay lúc cửa thang máy vừa đóng lại, vẻ mặt

của cô ta lập tức lạnh băng: “Ông mới là gái, cả nhà ông đều là gái!”

Trở lại phòng làm việc, Vương Tử Yên nói với Trình Uyên cô ta đã từ chối Tống Triết.

Trình Uyên đang xem phương án kiến thiết gặt đầu.

“Tôi thấy Tống Triết không giống sẽ bỏ qua” Vương Tử Yên nhíu mày, nói: “Sợ là còn quay lại nữa”

“Đột nhiên bị rút vốn mười mấy tỷ, ông ta có thể bỏ qua mới là lạ” Trình Uyên thản nhiên nói.

“Mười mấy tỷ?” Vương Tử Yên ngạc nhiên che kín miệng.

Cô ta rất muốn hỏi Trình Uyên rốt cuộc anh đã làm gì với ông ta?

Sao tiền vốn mười mấy tỷ...

Cô ta càng không nhìn thấu vị chủ tịch trẻ tuổi trước mặt này.

Ngay từ đầu, cô ta luôn cho rằng anh là một kẻ quần là áo lượt không biết gì cả. Sau đó, cô ta chợt phát hiện anh còn có chút thông minh. Đến chuyện phá đổ Long ‘Thảm Lãng nhà họ Long, khiến Bạch Vĩnh Minh tiền mất tật mang, lại đánh sập Long Thảm Khang trong buổi đấu giá, tất cả chuyện đó đã sớm khiến cô ta khiếp sợ không nói nổi.

Đương nhiên, còn chuyện ra mặt cho cô ta lúc trước càng khiến cô ta cảm động không thôi.

Anh còn trẻ như vậy nhưng lại thành thạo qua lại với đám cáo già, đây quả thật là chuyện rất khó tin.

“Trên mặt tôi có hoa à?” Trình Uyên ngẩng đầu thấy Vương Tử Yên vẫn ngây ngốc nhìn chăm chăm mình không chớp mắt, nghi hoặc hỏi.

“Không..” Vương Tử Yên hoàn hồn, vội vàng phủ nhận, đồng thời gương mặt cũng bắt đầu nóng lên.

“Nếu ông ta lại tới thì sắp xếp thời gian đi. Tới lúc đó cô đi với tôi” Trình Uyên nói.

Nghe vậy, Vương Tử Yên vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Không phải anh không muốn đi à?”

“Chưa nói tới không muốn đi, tôi chỉ muốn làm giảm nhuệ khí của ông ta. Dù sao ông ta cũng tặng tôi một món quà lớn, chúng tôi cũng không có thù oán sâu nặng gì” Trình Uyên nói: “Còn không đến mức phá sập một ngân hàng”

“Ừm” Vương Tử Yên gật đầu.

Trình Uyên chịu buông tha.

Chuyện này chắc chắn là một chuyện tốt đối với Tống Triết, ít nhất thì chức vị của ông ta còn giữ được. Nhưng vấn đề chính hiện tại là Tống Triết cũng không biết những lời Trình Uyên nói với Vương Tử Yên này.

Cho nên, lần này vẫn không mời được Trình Uyên, ông ta bước ra Tuấn Phong thì vẻ mặt trở nên u ám.

Ngồi vào xe mình, tức giận máng to: “Cmn, thật sự xem mình là người nổi tiếng sao? Còn sĩ diện với ông đây.

Được, thẳng nhãi ranh, cậu chờ đó, xem ông đây xử lý cậu thế nào”

“Thật cho rằng quà của ông đây là đồ tặng không sao?”

Sau khi về, Tống Triết gọi điện thoại.

“Lão Miêu, làm theo những gì chúng ta đã bàn lúc trước đi. Sau khi xong chuyện, tôi sẽ cho ông mười triệu.”

“Ha ha, có một câu của Chủ tịch Tống thì lão Miêu tất nhiên đầu rơi máu chảy. Tiền gì mà tiền, quá tầm thường” Bên kia điện thoại truyền tới giọng nói khàn khàn.

“Được, tôi chờ tin tốt của ông” Tống Triết.

“Ồm..”

“Sao? Có khó khăn?”

“Ha ha, Chủ tịch Tống, chúng ta có phải có tiền đặt cọc không?”

Nghe vậy, khuôn mặt mập mạp của Tống Triết lộ ra một nụ cười mỉa. Ông ta thầm nghĩ, cmn vừa nãy còn nói tiền ầm

thường, bây giờ trở mặt đòi tiền đặt cọc của tôi?

Nhưng chút tiền cọc ấy thật sự không là gì với Tống Triết:
“Chuyển hai triệu vào tài khoản của ông, nhận được tiền thì lập tức làm việc cho tôi.”

“Được, có những lời này của Chủ tịch Tống, anh em tôi chắc chán dốc toàn lực làm việc, ông cứ yên tâm chờ tin tốt của tôi đi”

“Phải rồi, còn có người tên Lý Nam Địch kia, ông tốt nhất đừng động vào, tôi muốn người sạch sẽ”

“Yên tâm đi, cho dù cô ta có đẹp như tiên thì lão Miêu tôi cũng sẽ không liếc mắt nhìn nhiều”

Cúp điện thoại, nụ cười mĩa trên mặt Tống Triết càng rõ ràng.

Lão Miêu khu phố Tây là ai, ông ta là người rõ nhất. Nghĩ tới lúc ban đầu hai người họ quen biết còn là ở chỗ massage kiểu Thái nào đó, lúc đó còn chơi hàng nước ngoài.

“Trình Uyên, dám giở trò với ông đây, xem ông đây chơi chết cậu thế nào”

“Tôi muốn chơi hết tất cả người phụ nữ của cậu, sau đó dùng họ để khiến cậu ném chuột sợ vỡ bình. Tới lúc đó, tôi muốn nhìn xem cậu cầu xin tôi ra sao”

Tống Triết chơi tiên lễ hậu binh. Ông ta cảm thấy nếu lễ trước không được thì chỉ có thể dùng bạo lực. Đến lúc đó, xem ai lợi hại hơn ai.

Thực tế, ông ta hoàn toàn không ngờ thật ra cách việc đẹp yên chuyện này chỉ là một lần ông ta đẹp bỏ sĩ diện tới Tuấn Phong một chuyến nữa mà thôi.

Chương 236

Chương 236

Ngày hôm sau, lúc Trình Uyên rời khỏi nhà đã gọi điện cho Lý Nam Địch, dù sao cô ta cũng rảnh nên muốn cô †a đi với Bạch An Tương.

Khoản vay của Tuấn Phong đã thương lượng xong, chỉ cần tiền vừa đến thì việc kiến thiết lại những khu đất trống đấy sẽ được thực hiện. Vì vậy, khoảng thời này Trình Uyên vẫn rất bận.

bù cho cô một lễ cưới tử tế.

Tuy nhiên, không đợi tới khi anh có thời gian làm những việc đó thì Bạch An Tương đã xảy ra chuyện.

Lý Nam Địch nhận được điện thoại của Trình Uyên, vui vẻ chạy đến nhà họ, kéo Bạch An Tương đi mua sắm.

Có người trả lương để đi mua sắm, mua quần áo trang.

sức cũng có người trả, đi đâu tìm được một chuyện tốt như thế này cơ chứ?

Lý Nam Địch cực kỳ vui vẻ.

Bạch An Tương bị mất trí nhớ, không biết mình là ai và nên làm gì. Vì từng bị nhốt chung với Lý Nam Địch nên cô rất ỷ lại cô ta, cô ta muốn đi mua sắm đương nhiên cô cũng không phản đối.

Hai người vừa nói vừa cười ra ngoài.

Vừa ra khỏi biệt thự, họ liền gặp Bạch Sĩ Câu cũng đang đi ra ngoài.

Bạch Sĩ Câu dừng xe lại bên cạnh hai người, rướn người ra hỏi: “Đi đâu vậy?”

Lý Nam Địch biết Bạch Sĩ Câu là ba của Bạch An Tương nên rất lễ phép trả lời ông: “Dạ chú, chúng cháu định đi mua sắm”

Lúc này, Bạch An Tương nấp sau Lý Nam Địch, gật đầu với Bạch Sĩ Câu.

Bạch Sĩ Câu nhìn thoáng qua đứa con gái có chút xa lạ với ông, trong lòng đau nhói.

“Lên xe đi, chú đưa hai đứa đi” Ông nói.

Lý Nam Địch và Bạch An Tương đương nhiên sẽ không từ chối.

Bạch Sĩ Câu đưa hai người tới phố buôn bán sầm uất.

Sau khi xuống xe, hai cô gái vẫy tay chào tạm biệt Bạch Sĩ Câu.

Bạch Sĩ Câu cũng vẫy tay với họ, nhưng lại không vội lái xe đi.

Hai cô gái nắm tay nhau vui vẻ đi trên con phố buôn bán sầm uất, bởi vì ngoại hình nổi bật nên đã thu hút không ít ánh mắt tán thưởng.

Thậm chí có mấy chàng trai nhìn mê mẩn, đắm thẳng vào biển quảng cáo.

Còn có mấy chàng trai cãi nhau với bạn gái.

Bạch Sĩ Câu dựa vào xe, châm một điếu thuốc, dịu dàng nhìn bóng lưng của Bạch An Tương.

Lúc trước, khi nghe người phụ nữ kia nói ông gả con gái cho Trình Uyên, trong lòng ông cực kỳ chấn động.

Có thể dựa vào cây to như nhà họ Trình rõ ràng là mơ ước của rất nhiều người, nhưng người xưa cũng có câu “vào cửa nhà giàu không dễ dàng”.

Quá trình này chắc chắn sẽ trải qua không ít sóng gió.

Lúc đó, trong lòng Bạch Sĩ Câu không khỏi có chút dao động.

Nếu lúc trước ông không đồng ý, có phải An Tương sẽ không gặp những chuyện nguy hiểm này, cũng sẽ không trúng độc, cũng sẽ không mất trí nhớ hay không?

Thật ra lúc đấy ông cũng có tâm tư riêng. Một là ông cảm thấy con gái của mình được gả vào gia đình giàu có là chuyện tốt, hai là người phụ nữ kia còn giúp ông thành lập Tập đoàn Lương Câu.

Ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn, ông mới nhận ra điều thuốc đã tàn, vội vàng ném mẫu thuốc đi, lại nhìn về phía Bạch An Tương đi, nhưng nơi đó đã sớm không có bóng dáng của hai người.

Vào xe, chuẩn bị khởi động xe rời đi.

“Két!”

Đột nhiên.

Tiếng phanh xe gấp cực lớn khiến cho Bạch Sĩ Câu hoảng sợ, vội ngược mắt nhìn.

Một chiếc MPV dừng lại trước cửa một cửa hàng ven đường, bốn năm người đàn ông đội mũ lưỡi trai và mang khẩu trang bước xuống xe.

Một người trong số họ còn cầm theo một cây gậy bóng chày.

Sau khi xuống xe, họ vội xông vào cửa hàng ven đường.

Sau đó, họ kéo hai cô gái ra khỏi cửa hàng.

Hai cô gái đây không phải ai khác mà chính là Bạch An Tương và Lý Nam Địch, cả hai đều phản kháng dữ dội.

Mấy người đàn ông cao lớn vậy mà không có cách nào kéo hai người đang liều chết phản kháng vào xe.

Vì vậy, có người đột nhiên kêu lên: “Đánh ngất bọn nó đi!”

Người đàn ông cầm gậy bóng chày giơ gậy đánh vào.

lưng Lý Nam Địch.

Bạch An Tương nhìn thấy, liều chết giãy giụa, nhào thẳng vào người Lý Nam Địch.

“AI”

Cùng với một tiếng hét hoảng sợ của Lý Nam Địch, Bạch An Tương ngã thẳng xuống đất.

Bạch Sĩ Câu đứng đặng xa đỏ cả mắt.

Con gái yêu quý của ông, từ nhỏ đến lớn, đến ông cũng không đành lòng đánh, bây giờ lại trơ mắt nhìn cô bị người khác dùng gậy bóng chày đánh.

Lúc này, đầu óc của một người cha như Bạch Sĩ Câu trống rỗng, trong lòng chỉ còn lửa giận.

Tiếng đập ga “uỳnh uỳnh” vang lên, sau đó chiếc Audi giống như một con ngựa hoang đứt dây cương phóng thẳng tới.

Mấy người đàn ông kia xử lý không kịp, dùng gậy đánh bóng chày đánh trúng sau đầu Bạch An Tương. Cả đám bồi rôi một hồi, một người trong số đó còn cả giận nói: “Mày bị điên hả? Mày định giết người sao mà đánh vào sau đầu nó hả?”

Lý Nam Địch nhìn thấy Bạch An Tương ngã xuống, vùng vẫy dữ dội hơn: “An Tương... An Tương, tỉnh lại đi..”

“Đừng quan tâm, đưa bọn nó lên xe trước đi, hai đũa này đáng giá năm trăm ngàn tệ đó.”

“Được!”

Tên đàn ông đánh người vừa nói xong thì cả người đã bay ra ngoài.

Bạch Sĩ Câu hoàn toàn không định dừng xe lại. Ông như đang đua xe ở giai đoạn nước rút, tông bay người đàn ông đánh con gái mình như tông vào một cọng cỏ khô.

Sau đó, ông cũng đâm vào biển quảng cáo.

Tiếng “Rầm!” cực lớn khiến cho mọi người trợn tròn mắt.

Thời gian dường như dừng lại.

Người qua đường dường như cũng quên mất việc đi lại.

Các khách hàng trong quán, nhân viên và ông chủ cũng lao ra xem rốt cuộc có chuyện gì.

Mấy người đàn ông đội mũ lưỡi trai và mang khẩu trang đều trợn tròn mắt.

“Làm sao đây? Còn bát bọ nó lên xe không?” Một tên mang khẩu trang hỏi.

“Mày ngu hả? Có nhiều người nhìn như vậy, mày bắt lên được thì cũng không đi được”

“Vậy giờ làm sao?”

“Còn có thể làm gì nữa, chạy thôi!”

Vì thế, mấy người mang khẩu trang không mở cả cửa xe MPV, co giò bỏ chạy.

Còn có tên vừa chạy vừa hỏi: “Có phải mới này Cường Tử bay đi không?”

“Nói nhảm”

“Sao có thể bay cao như vậy nhỉ?”

“Bay cao như thế, té xuống chắc hẳn gãy chân?”

“Còn gãy chân cái gì nữa, nó sớm chết rồi. Chạy nhanh lên, đừng có nói nhảm nữa”

“Nó... chết rồi sao?”

Một tên mang khẩu trang dừng lại.

“Kim Tử, mày làm gì thế?”

“Cường Tử theo tao từ trong thôn ra”

“Nó chết rồi, hết cách cứu rồi, mày quay lại cũng vô dụng thôi. Mày quay lại thì lát nữa cảnh sát đến chạy không được đâu”

“Không đúng, nó chưa chết, vẫn còn cứu được”

“Cứu cmm, mày có chạy không? Không chạy thì bọn tao mặc kệ mày đấy”

“Nó vẫn cứu được, mày xem nó đang vẫy tay với bọn mình kia”

“Chết tiệt, nó vẫy tay với chúng ta chỗ nào?”

“Mày xem, ở trên hàng rào tầng hai kia”

“Đồ điên, mày không chạy thì bọn tao mặc kệ”

“Thật mà, bọn mày xem kia..”

Nói xong, người đàn ông mang khẩu trang tên Kim Tử kia lại quay lại.

Ba người kia không kéo lại được, mà lúc này, tiếng còi xe cảnh sát cũng vang lên từ phía xa.

Ba người nhìn nhau, không để ý tên Kim Tử kia nữa, xoay người bỏ chạy.

Người đàn ông cầm gậy bóng chày tên Cường Tử kia chết ngay tại chỗ, nửa người bị treo trên hàng rào tầng hai của cửa hàng, miệng mở to, hai tay ghim vào hàng rào, vẫn giữ nguyên tư thế vươn tay về phía trước, bộ dạng giống như đang giơ tay kêu cứu.

Giống với những cảnh chết người trong phim, giơ tay về phía người khác kêu “Cứu tôi!”.

Túi khí trong xe Audi bung ra.

Do va chạm quá mạnh, đầu của Bạch Sĩ Câu đầy máu, cảnh sắc trước mắt cũng biến thành màu đỏ.

Chương 237

Chương 237: đợi bốn mươi năm

Sau khi nhận được cuộc gọi của Lý Tịnh Trúc, Trình Uyên rất vội vàng.

Khí huyết dâng trào, bầu trời quay cuồng, trực tiếp liền hôn mê bất tỉnh..

Lý Tố Trân tới trước bệnh viện.

Tới cửa phòng phẫu thuật, vừa nhìn thấy Lý Tịnh Trúc, Lý Tố Trân liền chạy tới, nắm lấy cánh tay cô, hai mắt hoảng hốt trợn ngược, nhưng không nói được lời nào.

“Cô à, cô đừng lo lắng.” LÝ Tịnh Trúc không biết nên nói gì, nặng giọng an ủi cô.

“Không vội, không vội... Không vội.” LÝ Tố Trân đỏ mặt, không nhìn ra được biểu hiện khác.

Bà ta buông Lý Tịnh Trúc ra, đi tới cửa phòng phẫu thuật, vươn tay muốn mở cửa, nhưng mới duỗi tay hướng ra trên không trung liền thu lại, sau đó không ngừng xoay người một vòng lại.

“À đúng, chuyện gì xảy ra vậy?” Cuối cùng, bà ta như nhớ ra mình đang nên hỏi cái gì, bước nhanh đến gần Lý Tịnh Trúc giọng run rẩy hỏi.

Lý Tịnh Trúc kể lại câu chuyện cho bà ta nghe.

“vậy người thế nào rồi?” LÝ Tố Trân vội vàng hỏi.

Lý Tịnh Trúc cắn chặt môi, cúi đầu xin lỗi.

Cô bây giờ quả thực rất có lỗi, nếu không phải cô ép Bạch An Tương đi mua sắm, làm sao có chuyện này?

“Người đã xảy ra thế nào rồi, người mau nói đi!” LÝ Tố Trân lo lắng mắng Lý Tịnh Trúc.

“đang cấp cứu.” LÝ Tịnh Trúc kêu một tiếng.

Bạch An Tương bị gậy vào đầu vẫn chưa tỉnh.

Lúc Bạch Thiệu Lâm trực tiếp lái xe gây tai nạn, được lính cứu hỏa phá ra khỏi xe, toàn thân đều là máu, giống như vớt từ thùng thuốc nhuộm màu đỏ tươi.

Lý Tố Trân vẻ mặt uể oải.

Sau đó bắt đầu giậm chân, trong miệng lẩm bẩm nói: “Trình Uyên chết tiết này, cái thằng Trình Uyên chết tiết này, đều xảy ra chuyện lớn như vậy, mà hấn ở đâu, hấn ở đâu?”

“Ta đã biết ngay từ đầu để An Tương đi theo hấn là không có chuyện tốt nào rồi, thật là đáng chết ...”

Bản thân Lý Tịnh Trúc là bác sĩ, cô biết và hiểu được mức độ nghiêm trọng của vết thương của Bạch Thiệu Lâm, cũng như Bạch An Tương cùng vết thương ở sau đầu, đây không phải chuyện đùa.

Vì vậy, cô tự trách mình, hối hận và cảm thấy có lỗi không biết nên làm gì.

Sau đó, mọi người lần lượt đến.

Mục Tư Nhã đến, sau khi biết được sự tình liền an ủi Lý Tố Trân.

Bạch Lão thái gia cũng tới.

Lúc Lý Tố Trân nhận được cuộc gọi, ông cụ cũng nghe thấy, xuống lầu muốn đi cùng với Lý Tố Trân, nhưng khi xuống lầu, Lý Tố Trân đã đi rồi.

Ông cụ nhịn không được, đi đứng không tốt, muốn đi ra ngoài đón xe, đợi lâu quá, liền mới gọi cho Bạch Thiệu Thần.

Bạch Thiệu Thần lái xe đưa ông cụ đi theo.

Ba giờ chiều, đèn trong phòng mổ vụt tắt, bác sĩ phẫu thuật chính ra khỏi phòng mổ.

Một nhóm người vội vã vây quanh.

“Bác sĩ, thế nào rồi?”

” phẫu thuật coi như thuận lợi, chỉ là... “

Khi nghe nói phía sau chỉ là, lòng người đều “co rút”, Lý Tố Trân há hốc mồm.

“Chỉ là bệnh nhân bị thương rất nặng. Hai mươi bốn giờ nữa nếu có thể tỉnh lại thì đã qua giai đoạn nguy hiểm, nếu không tỉnh lại được...”

Mọi người chột căng thẳng.

Lý Tố Trân “bụp!” Quz xuống bác sĩ, vội nói lên: “Xin bác sĩ, bác sĩ phải cứu người chồng của tôi và con gái tôi ...cầu xin bác sĩ.”

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức.” Bác sĩ cũng vô lực, vội vàng đỡ Lý Tố Trân “Bước tiếp theo phụ thuộc vào khả năng cơ thể của bệnh nhân.”

Bạch Thiếu Lâm và Bạch An Tương đều được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt ICU.

Bạch An Tương Không tốt hơn, chỉ là chấn động não thôi, đến khi tỉnh lại mới biết được kết quả.

Còn Bạch Thiếu Lâm thì nguy hiểm hơn nhiều.

Buổi tối, Bạch Thiếu Thành rời đi với lý do công ty có việc bận.

Lý Tịnh Trúc và Mục Tư Nhã ngồi bên cạnh Bạch An Tương.

Lý Tố Trân cùng Ông cụ lo lắng chờ trước giường Bạch Thiếu Lâm.

Bạch lão thái gia cũng tự trách.

Nhiều năm qua, hẳn rất ít quan tâm đến Bạch Thiếu Lâm, nhất là khi những người khác trong gia tộc chế nhạo bọn họ, ông lão thậm chí mắt nhắm mắt mở làm ngơ.

Nhưng ông không ngờ rằng mình đã già, không còn thực quyền, cuối cùng lại chính là những người này coi ông như người thân.

Đặc biệt là Lý Tố Trân, người phụ nữ này từng là người trong mắt ông rất ghét.

“cha, cha về nghỉ ngơi đi.”

Từ khi Bạch Thiếu Thần đi ra, LÝ Tố Trân liền khóc không thành tiếng, đối với ông cụ nói lời này, hai mắt sưng đỏ.

“cha muốn đợi đến khi Thiếu Lâm tỉnh lại rồi mới rời đi.” ông cụ nói.

“cha lớn tuổi rồi, đợi không nổi đâu.”

“Không sao đâu.”

Ông cụ một mực nhất định không đi, LÝ Tố Trân đành cũng không có cách nào.

“con đi lấy nước nóng, Thiếu Lâm khi tỉnh lại nhất định sẽ uống nước.” LÝ Tố Trân nói.

ông lão gật đầu, “con đi đi, còn lại có cha đây.”

Lúc LÝ Tố Trân đi lấy nước, ông lão ngồi bên cạnh Bạch Thiếu Lâm, vươn bàn tay đầy vết đồi mồi, chải đầu cho Bạch Thiếu Lâm.

“Con ơi,cha xin lỗi, là do cha không tốt.” ông buồn bã nói.

Lúc này, khóe miệng Bạch Thiếu Lâm hơi nhếch lên. Bạn đang đọc truyện tại group: Vasterel. Hãy tham gia group để được đọc những chap mới nhất.

Tay ông già khựng lại.

LÝ Tố Trân đi lấy nước trở về cũng là sưng sờ.

“Bác sĩ, bác sĩ!” Ném cái ấm nước xuống, LÝ Tố Trân vội vàng gọi bác sĩ.

Một đám bác sĩ vội vàng chạy tới, liền bảo LÝ Tố Trân cùng ông cụ đi ra ngoài trước, bọn họ muốn kiểm tra Bạch Thiếu Lâm.

Ngoài cửa, ông cụ cao hứng nói: “Tỉnh lại đi, sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ không...”

Lúc này LÝ Tố Trân tỏ vẻ rất bình tĩnh.

Cô nói với ông cụ: “cha, Thiếu Lâm đã đợi cha gọi là “con” bốn mươi năm rồi.”

Vẻ mặt vui mừng của ông cụ đột nhiên ngưng trệ.

“Gia đình vào đi.” Bác sĩ mở cửa gọi bọn họ.

Lý Tố Trân bước nhanh đi vào.

Ông cụ vẫn ở nguyên tại chỗ.

“Hahaha ...” Anh đột nhiên bắt đầu cười, cười một cách tự phụ.

Bạch Thiếu Lâm cuối cùng cũng bò trở lại từ cửa tử, khi bác sĩ bàn giao với Lý Tố Trân về các hạng mục chăm sóc người bệnh, đột nhiên nghe thấy nụ cười của ông cụ.

Lý Tố Trân kinh hãi, nhanh chóng chạy ra ngoài “cha, cha cười cái gì ...?”

ông cụ rơm rớm nước mắt.

...

Bạch Thiếu Lâm sống lại rồi, lúc này người lo lắng nhất chính là Bạch An Tương.

Lý Tố Trân hiển nhiên cũng rất căng thẳng với Bạch An Tương.

ông cụ hoàn hồn nói: “con Đi xem con bé đi, Thiếu Lâm, có cha đây.”

Lý Tố Trân gật đầu, đi về phía phòng Bạch An Tương.

Vừa định đẩy cửa, bà ta liền đụng phải một người quen.

Bạch Ngạn Bân đến phòng với túi trái cây rỏ tiền, cười nói: “Ừ, cậu cũng đến sao.”

Bạch Ngạn Bân chuyện của người nhà mình đương nhiên không đi không được, Lý Tố Trân cũng không thích hắn, không khỏi lạnh lùng nói: ” Người tới làm cái gì?”

“Này, nghe nói Bạch Thiếu Lâm và Bạch An Tương sắp chết, tốt xấu gì tôi cũng là người thân, tôi không thể đến thăm xem sao?” Bạch Ngạn Bân nói.

Lý Tố Trân sắc mặt lập tức chìm xuống, khó chịu nói: “Cút đi, ở đây không chào đón người!”

“Đừng nói vậy chứ, tôi còn chưa thấy người, nhiệm vụ ba tôi giao cho tôi vẫn chưa hoàn thành.” Bạch Ngạn Bân từ chối.

“Người muốn cái gì?” LÝ Tố Trân tức giận nói.

Bạch Ngạn Bân cười nói: “Ta chỉ muốn xem.”

” Nhìn xem Bạch Thiếu Lâm còn phách lối không.”

“Còn Trình Uyên, ơ, còn Trình Uyên đâu? Vợ hấn sắp chết rồi, sao hấn lại ... trốn đến Ôn Nhu Hương dụ dàng với người phụ nữ khác rồi?”

Chương 238

Chương 238: Anh cười như một con quỷ

Lúc Trình Uyên đến cũng là lúc Bạch Ngạn Bân nói ra lời này.

Nhìn thấy Trình Uyên đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt âm đạm, Bạch Ngạn Bân chế nhạo liền không nói tiếp.

Còn Trình Uyên bây giờ không có tâm trạng quan tâm đến hân, đi thẳng đến chỗ Lý Tô Trân hỏi “Mẹ, An Tương và ba thế nào rồi?”

Khi Lý Tô Trân nhìn thấy Trình Uyên, không khỏi tức giận, bà ta hỏi “Ngươi sao bây giờ sao mới lại tới đây? Có phải là đến sớm rồi không?”

“?”

“Còn chưa chôn, đợi chôn xong rồi ngươi đến thì tốt hơn đấy?”

“Không phải đâu mẹ, con...”

“Câm miệng!” Lý Tô Trân tức giận nhìn anh, lạnh lùng nói: “Ta thật sự rất hối hận để An Tương đi theo ngươi, một người vô lương tâm.”

Nghe thấy tiếng cãi vã bên ngoài, Mục Tư Nhã và Lý Tịnh Trúc đều đi ra.

Mục Tư Nhã liếc nhìn Trình Uyên, mặc kệ anh, nhưng thuyết phục Lý Tô Trân nói: “Cô à, đừng nóng giận, An Tương sẽ không sao đâu.”

“Ngươi ở bên ngoài suy nghĩ lại đi!” Lý Tô Trân nổi giận quát Trình Uyên.

Nói xong đi theo Mục Tư Nhã đi vào phòng bệnh của Bạch An Tương.

Lý Tịnh Trúc cúi đầu đi tới Trình Uyên, liếc anh một cái, sau đó nói cho Trình Uyên biết chuyện gì xảy ra.

Trình Uyên nghe cảm xúc dao động lên xuống, nhưng là anh cố gắng kìm nén chính mình.

“Trình Uyên, nhất định là người đả tặc người nào sau đó khiến vợ người liên lụy.” Lúc này, Bạch Ngạn Băng đột nhiên chế nhạo, “người không phải rất có năng lực sao?”

Người không phải lấy đi của ta một công ty sao? Hôm nay ở trước mặt mẹ vợ người. Chẳng khác gì giống như một con chó? “

“Nghe nói Bạch Thiếu Lâm đâm vào người học đầy máu. Cái này còn sống được sao?”

“Bạch An Tương bị đánh vào sau đầu, cái này còn có thể sống được nữa sao?”

“Người biết cái này gọi là gì không?”

“Đây gọi là quả báo!”

Trình Uyên rất buồn khi nghe thương thế của Bạch Thiếu Lâm và Bạch An Tương, nhưng anh phải cố gắng kiềm chế.

Không lâu sau, trong phòng bệnh đột nhiên truyền đến một tiếng kinh hô: “An Tương tỉnh rồi!”

“Tỉnh rồi, tỉnh rồi ...” Mục Tư Nhã hưng phấn chạy ra ngoài, gọi bác sĩ “Bác sĩ bác sĩ...”

Một nhóm bác sĩ khác lao vào phòng.

Mọi người hồi hộp chờ đợi.

Không lâu sau, bác sĩ bước ra nói với Lý Tố Trân: “chào cô, lần này Bạch tiên sinh và Bạch tiểu thư đều thoát khỏi nguy hiểm tính mạng.”

Nghe tin, Lý Tố Trân chấp tay “A Di Đà Phật A Di Đà Phật ...”

Vương Hình Duyệt cũng vội vàng đi tới.

Sau khi biết được Bạch An Tương và Bạch Thiếu Lâm đều không sao, cô cũng thở phào nhẹ nhõm, hỏi Trình Uyên, “Chủ

tịch, chúng ta thu xếp chuyển viện sao? Dù sao bệnh viện tư nhân cũng có điều kiện tốt hơn.”

Trình Uyên lắc đầu, “Chuyện này, đợi lát nữa nói sau.”

“Chờ một chút?”

Biết được Bạch An Tương và Bạch Thiếu Lâm đã qua khỏi nguy hiểm, Trình Uyên cuối cùng cũng an tâm.

Chuyển ánh mắt về phía Bạch Ngạn Băng, Trình Uyên nói với Vương Hình Duyệt, “Ta trước tiên phải giải quyết một số việc cá nhân.”

Nhìn Trình Uyên vừa nhìn chính mình, Bạch Ngạn Băng sững sốt, bắt đầu lui về phía sau, chỉ vào Trình Uyên, bối rối nói: “Trình Uyên, ta cảnh cáo ngươi đừng chớ làm bậy ... Đây là tại bệnh viện, lần này tính mạng Bạch Thiếu Lâm và Bạch An Tương may mắn, nếu ngươi lại làm điều ác, sẽ gặp ngay quả báo ... “

“Quả báo con mẹ mày!” Bạch Ngạn Băng chưa kịp nói xong, Trình Uyên đã nắm chặt tay.

“Bốp!”

hàm dưới Bạch Ngạn Băng bị Trình Uyên đấm một phát chân mềm nhũn, trực tiếp liền té ngã trên đất..

Trình Uyên cười trên người hắn, vung lên nắm đấm liền đánh. Bạn đang đọc truyện tại group: Vasterel. Hãy tham gia group để đọc những chap mới nhất.

“A ... bố người ta giết người!”

“Cứu mạng, cứu mạng!”

Bạch Ngạn Băng quơ quơ cánh tay chặn Trình Uyên, trong khi vẫn hú lên như heo.

Tất cả mọi người nhìn như ngốc ra.

Các bác sĩ trong bệnh viện đến thuyết phục can ngăn, Trình Uyên hét lên “Bạch long, kẻ nào tới, đánh cho ta!”

Bạch Long như tòa tháp bên cạnh Trình Uyên, một đám người không ai dám tiến lên.

Khi các bác sĩ và y tá nhìn thấy Trình Uyên đánh Bạch Ngạn Bân điên cuồng, họ tái mặt vì sốc.

“Cứu!” Bạch Ngạn Bân kêu lên.

Trình Uyên đâm vào mặt hắn một cái, “Cho dù ngươi có la hét, ta cũng sẽ đánh chết ngươi!”

“Không ai có thể cứu ngươi!”

“Không ai có thể ngăn cản ta!”

Mục Tư Nhã ngẩn ra, Vương Hình Duyệt ngẩn ra, Lý Tịnh Trúc ngẩn ra, ngay cả Lý Tố Trân cũng có chút lộn xộn.

Hả giận không?

Đối với Lý Tố Trân mà nói, thật là nhẹ nhõm, nhưng cũng phải có chừng mực đúng không, nếu cứ tiếp tục đánh thế này, Trình Uyên sẽ giết Bạch Ngạn Bân mất.

“Dừng tay!” Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Sau đó một đám người đẩy ra đi qua vì bây giờ hành lang bệnh viện không thể xuyên qua, Lý Túc xông vào cùng mọi người ngăn cản Trình Uyên.

Bạch Long dùng bả vai va chạm.

Lý Túc không ngờ rằng Bạch Long sẽ công kích mình, cũng giật nảy mình, né người sang một bên sau đó bàn tay đè lên cánh tay Bạch Long.

Lợi dụng sức lực, va chạm của Bạch Long quả thực mất đi hiệu lực, cho nên anh kinh ngạc nhìn Lý Túc.

Lý Túc mặc kệ Bạch Long, mà là kêu Trình Uyên, “Trình Uyên, ngươi dừng lại, nếu như tiếp tục đánh sẽ giết người mất!”

Trình Uyên đánh Bạch Ngạn Bân, đánh đến nỗi anh thở không ra hơi, tiếng kêu cứu của Bạch Ngạn Bân càng ngày càng yếu, cuối cùng cánh tay cũng ngừng vung lên.

“Hôm nay tôi nhất định phải giết tên ngốc này!” Dù vậy, Trình Uyên vẫn hần học nói.

Mấy người do Lý Túc mang theo nhanh chóng rút súng chĩa về phía Trình Uyên.

Thấy vậy, Lý Túc xua tay ra hiệu không nên lo lắng, hấn một lần nữa lớn tiếng đối với Trình Uyên nói: “Người giết người, người cũng sẽ đền mạng!”

“Câm miệng!” Trình Uyên không hề nghe lời ngăn cản của Lý Túc, vẫn đánh Bạch Ngạn Bân hết đấm này đến đấm khác.

Thật ra mà nói, nếu không phải độc tố trong người khiến anh mất đi nhiều sức lực, Bạch Ngạn Bân cho dù không giết được hấn thì cũng đã tàn phế rồi.

Nhưng ngay cả như vậy, Bạch Ngạn Bân cũng bị anh đánh đánh hôn mê bất tỉnh.

“Đội trưởng, làm sao bây giờ, nổ súng thôi?” Người của Lý Túc lo lắng nói.

“Không ai được bắn nếu không có lệnh của tôi!” Lý Túc gầm thét lên.

“Nhưng...”

“Nhưng cái gì, đây là bệnh viện!”

Có một tên cướp muốn bắt cóc Bạch An Tương và Lý Tịnh Trúc, Bạch Thiếu Lâm đã lái xe đâm chết tên cướp, đây là một vụ án lớn, Lý Túc được thông báo nhanh chóng đưa người đến bệnh viện tìm hiểu tình hình, nhưng không ngờ lại gặp phải Trình Uyên phát điên.

Lý Túc không vượt qua được Bạch Long, sau này cũng không nghĩ tới, hấn cũng không có thuyết phục Trình Uyên nữa bởi vì hấn đột nhiên cảm thấy bọn hấn là bằng hữu.

Đôi khi bằng hữu làm những điều sai trái, nếu như người bạn đó đi ngăn cản, thì sau khi ngẫm lại, người bạn đó sẽ nghĩ rằng bạn không đủ để làm bằng hữu.

Đây là một đạo lý, tuy nhiên, kể từ khi hấn cởi bỏ cảnh phục và đánh Long Học Chiêu Lâm Xương Dịch cho Trình Uyên, đạo lý bằng hữu có phúc cùng hưởng có họa cùng chia này đã in đậm trong tâm trí hấn.

Bây giờ hẳn cảm thấy rằng đôi khi, bằng hữu có tạo ra những điều ngu ngốc hay là sai lầm nào đó thì đã là bằng hữu thật sự với nhau, thì sau đó liền sẽ cùng nhau gánh vác.

Vì vậy, hẳn cứ như vậy trông thật lạnh lùng.

Thực hiện thêm hai quả đấm, Trình Uyên nằm trên mặt đất, hai tay run rẩy muốn đứng dậy trên mặt đất.

Bò được một lúc cũng không dậy nên quay đầu thở hổn hển nhìn mọi người.

Anh nhìn thấy Lý Tố Trân sắc mặt tái nhợt, trong mắt chứa các giọt lệ.

Khi nhìn thấy Lý Tịnh Trúc, Mục Tư Nhã, Vương Hinh Duyệt thì ngẩn ra.

Anh thấy Lý Túc khẽ cười với anh.

Trình Uyên cười khỏ nói: “Không đánh nổi nữa, thật là hả dạ!”

Rồi mắt tối sầm lại, anh lại ngất đi.

Các bác sĩ kinh hãi, cho dù Trình Uyên ngất đi, dường như họ đã quên cấp cứu hai người này.

“hắn ta cười như một con quỷ!” Các y tá trong lòng đều nghĩ như vậy.

Chương 239

Chương 239: Báo thù

Vết máu trên người từ lâu đã biến thành màu đỏ sẫm, lan khắp người Bạch Thiếu Lâm giống như một vết bết, còn có mùi tanh của máu trong phòng bệnh cũ lơ lửng.

Ông cụ nhúng khăn vào nước sạch, lau người cho Bạch Thiếu Lâm rất cẩn thận.

Bên ngoài có quá nhiều tiếng ồn, như thể ông không nghe thấy.

Nhưng thật ra, dù tuổi cao, chân đi không thuận tiện nhưng cụ vẫn biết tai thính mắt tinh.

Làm sao ông ta không nghe thấy được?

“cha sống gần cả một đời người, cả đời bị danh lợi quẩn quanh.”

“Lúc đầu cha sợ mọi người đàm tiếu, hoặc sự nghiệp vừa thăng tiến sẽ bị ảnh hưởng nên đã phũ phàng từ chối mẹ con con.”

“Vì vậy, sau này, cha đã sợ hãi khi nhìn thấy con như thế này.”

“Dù thời đại bây giờ đã khác, nhưng những tư tưởng cổ hủ đó đã ăn rất sâu vào thể hệ của bọn cha, đã gây gánh nặng cho con suốt đời, và khiến gia đình các con đau khổ hàng chục năm”.

” Cha có lỗi với các con.”

“Haiz, bây giờ cha đã 80. cha bắt đầu đo bằng ngón chân khi đi bộ, và cũng lúc này cha mới hiểu rằng Mọi quan hệ thân thiết nhất trong cuộc đời của một con người là cốt nhục thân tình, danh vọng và sự giàu có đều như là mây trôi. “

“Thiếu Lâm, con yên tâm, khi nào khỏe hơn, cha sẽ dẫn mẹ con vào từ đường Bạch gia.”

Bạch Thiếu Lâm tỉnh táo lại, nhưng vẫn còn đang hôn mê lão thái gia cũng không biết hẳn có thể hay không nghe thấy.

cũng không biết, nếu anh ấy có thể nghe thấy những điều này, thì anh ấy tỉnh lại có còn nói những lời này hay không.

Trình Uyên và Bạch Ngạn Bân đều được đưa vào phòng bệnh.

Bạch Ngạn Bân bị Trình Uyên đánh không nhẹ, nhưng tính mạng cũng không nguy hiểm, mặt mày nhất định phải nát bét, sắc mặt gần như thành quả cà tím.

Hắn cũng được gọi là nghiệp tới cản không nổi.

Nghe thấy Bạch Thiếu Thần nói Bạch An Tương và Bạch Thiếu Lâm sắp chết, bị Trình Uyên “lừ gạt” không có mặt tại bệnh viện, nên Bạch Ngạn Bân vui mừng đến mức không kiềm chế được, không nhịn được, liền một mực đến tận nơi thấy tận mắt để thỏa mãn niềm vui sướng trong lòng của hắn.

“Đội trưởng Lý, người nhất định phải làm chủ cho ta, từ nhỏ đến giờ tôi chưa bao giờ cảm thấy tức giận như lúc này.” Bạch Ngạn Bân khóc lóc kể lể với Lý Túc sau khi tỉnh lại.

Trên thực tế, hắn bị Trình Uyên đánh mấy lần cũng không chịu tính ngộ, đáng đời.

Lý Túc ngậy người nhìn Bạch Ngạn Bân, lạnh lùng nói:

“Nguyên nhân của chuyện này là do có người muốn bắt cóc Bạch An Tương.”

“Bọn hắn kia bị là đáng đời, và khẳng định Trình Uyên hắn là đã đắc tội ai đó.” Bạch Ngạn Bân vội vàng nói.

Lý Túc lại cười lạnh một tiếng, “Cho nên, phía sau người bắt cóc, chúng ta nghiêm túc nghi ngờ người.”

“Cái gì?” Bạch Ngạn Bân kinh ngạc há to miệng như quả trứng gà.

“Đương nhiên, hiện tại chỉ là nghi vấn. Chúng tôi chưa cũng chưa có chứng cứ đầy đủ, chuyện này phải đợi sau khi nạn nhân nói ra”, Lý Túc nhẹ giọng nói. “Cho nên, chuyện của các người, là bí mật hoà giải, người tốt nhất hiện tại suy nghĩ tỉ mỉ một chút. “

“...” Bạch Ngạn Bân không thể tiêu hóa được Logic này, nhưng theo bản năng của hắn cảm thấy có lẽ trận đánh này không giải quyết được gì.

Đến Nửa đêm, Trình Uyên cũng tỉnh lại.

Lý Túc đứng bên cạnh, cùng với Lý Tịnh Trúc, Vương Hình Duyệt và Bạch Long.

Sau khi mở mắt ra, Trình Uyên trực tiếp hỏi Lý Túc “Ai làm?”

Lý Túc từ trong túi móc ra một tấm ảnh chụp hiện trường, ném cho Trình Uyên. “Một tên bị cha vợ người giết, một tên bị bắt. Theo lời kể lại, bọn hắn là thủ hạ của Lão mèo. Về phần lão mèo già có làm điều đó hay không, thì cái tên đó có chết hay sống không nói.”

Trình Uyên chật vật ngồi dậy, Lý Tịnh Trúc và Vương Hình Duyệt vội vàng đỡ anh lên.

“Người đang nghi ngờ mèo già, vì không có chứng cứ, cho nên cuối cùng cũng sẽ không giải quyết được gì đúng không?” Trình Uyên hỏi Lý Túc.

Lý Túc lắc đầu, kiên quyết nói: “Đương nhiên sẽ không dừng lại ở đây, người hãy tin tưởng ta bằng hữu.”

Trình Uyên nghe xong thở dài, sau đó gật đầu.

Sau khi Lý Túc rời đi, Trình Uyên nhẹ giọng nói: ” Ta khẳng định sẽ tin người, nhưng tin người trong lòng ta không thể giải tỏa được cơn hận này .”

Vương Hình Duyệt và Lý Tịnh Trúc liếc nhau, bọn họ dường như nhìn thấy trong mắt Trình Uyên lửa giận bùng bùng.

Bọn họ trong lòng trước nay chưa từng có hồi hộp như vậy với Trình Uyên.

Trình Uyên gọi Từ đầu trọc “người hãy gọi tất cả các anh em có được rồi tập hợp lại.”

Bởi vì Đầu trọc nghe lời Trình Uyên, và Trình Uyên vừa mới cứu được em gái của hắn, cho nên Đầu trọc lần này cũng không thèm hỏi giá cả cũng như không hỏi anh đang làm gì.

“Tôi biết rồi ông chủ.”

Sau đó, Trình Uyên nói với Bạch Long, “Ta muốn gặp lão Hắc của khu phía Đông, người nghĩ biện pháp giúp ta đem hấn tới đây được không.”

Bạch Long gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Còn Đại Đình ở huyện Nam Thành ...

Bởi vì chuyện vừa rồi, Bạch Long cũng không dễ dàng thu dọn hết, có lẽ hấn đã sớm trốn đi, vì chuyện này người của Từ trọc đã tìm kiếm hấn khắp đường phố.

“Ngài, muốn làm gì?” Vương Hình Duyệt lo lắng hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên vẻ mặt âm thầm nói ” Báo thù!”

Không lâu sau, Từ đầu trọc vội vàng đến bệnh viện trước.

“Ông chủ, các anh em đều đợi ở bên ngoài, có chuyện gì thì ngài cứ việc phân phó.”

Không bao lâu, Bạch Long cũng trở lại, nhân tiện còn mang theo một cái bao. Bạn đang đọc truyện tại group: Vasterel. Hãy tham gia group để được đọc những chap mới nhất.

Với một tiếng “bụp!”, Ném bao xuống đất, chẳng khác gì ném một bao khoai.

“CMN! Đau chết Lão Tử.”

Kết quả là, trong bao tải truyền tới một tiếng mắng giận.

Cởi bao tải ra, tất cả những người có mặt đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái, đặc biệt là Trình Uyên trực tiếp xoa trán.

“Đại ca, ta kêu người mời qua. Ngài trối hấn lại là có ý gì?”

Bạch Long nhẹ nói: “Đều như nhau.”

Lão Hắc đúng như tên gọi, vóc dáng đen như mọi, nếu không nói thông thạo tiếng phổ thông, thoạt nhìn có thể nghĩ rằng hấn đến từ Châu Phi.

Khi hấn ta đang ngủ trên bụng của một người phụ nữ, hấn ta bị Bạch Long trực tiếp dùng dây trói.

Về việc Bạch Long tìm được lão Hắc bằng cách nào, đối với am hiểu cách truy lùng điều tra của Bạch Long mà nói, không khó đối với Bạch Long.

“Fuck, các người là cái quái gì vậy, bắt Lão Tử tới đây là có ý gì ...” Lão Hắc rất tức giận, quay đầu nhìn những khuôn mặt xa lạ này nói.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy Từ đầu trọc. “Từ trọc, Ngươi là có ý gì? Ta, lão Hắc, nước giếng không phạm nước sông với ngươi. Ngươi định khai chiến với ta sao?”

Từ đầu trọc vội vàng lắc đầu, “Đừng đừng, đừng, ta không có ý này, đây là ý của ông chủ chúng ta.”

“Ông chủ?” Nghe đến đây, lão Hắc không khỏi nheo mắt.

Hắn rất tò mò, làm sao một người như Từ đầu trọc lại có thể nghe theo mệnh lệnh của người khác? Vì vậy, ánh mắt hắn bắt đầu tìm kiếm.

Cuối cùng, ánh mắt của hắn đặt ở trên người Trình Uyên.

Chỉ là sau khi nhìn thấy tuổi tác của Trình Uyên, hắn rất là thất vọng. “Từ trọc, ngươi bây giờ biến thành dạng gì rồi vậy? Ngay cả đũa hỉ mũi chưa sạch cũng có thể điều khiển được ngươi sao?”

Lão trọc chậm rãi xoa miệng, lão hắc lộ ra một nét giễu cợt, lão Hắc không trả lời.

“Mười triệu.”

Trình Uyên không nói nhảm với lão Hắc, duỗi một ngón tay ra, mở miệng nói với hắn.

“Cái gì mười triệu?” Lão Hắc kinh ngạc nói, “Mười ... triệu?”

“Đúng vậy, mười triệu, ta sẽ cho ngươi mười triệu!”

Trình Uyên lại nhấn mạnh.

“A ...” Lão Hắc ngẩn người. “Vì sao?”

Chương 240

Chương 240: đụng phải bề trên

Tân Dương có “Tứ đại thiên vương”.

Từ đầu trục của Bắc khu có thể đánh được, vì phần lớn thành viên của hắn ta xuất thân từ phòng tập võ.

Đông khu của lão Hắc thì ham mê nữ sắc, bởi vì khu phía đông có rất nhiều thanh lâu hay ổ mại dâm.

Tây khu lão mèo thì mê tiền gọi là mèo thần tài, có rất nhiều tụ điểm giải trí ăn chơi dưới tên hắn, tiêu biểu nhất chính là Thành phố giải trí Đế Hoàng.

Về phần Đại Đình ở huyện phía nam, bây giờ không còn quan trọng nữa.

Trong phòng làm việc của chủ tịch trên tầng năm của sông bạc Đế Hoàng, Lão mèo thực sự cuộn mình trên ghế sofa như một con mèo.

Một đứa thủ hạ, đứng trước mặt hắn một cách kính cẩn.

“Ông chủ, tôi đã nhờ Hiếu Phong để bọn hắn tạm lánh đi một thời gian. Gia đình Cường đã lo liệu hết rồi. Về phần Vàng, tôi đã bắt bạn gái của hắn ta. Tôi tin rằng hắn ta sẽ không nói nhảm trong đó.”

Một người đàn ông cao chưa đầy 1,6 mét nói với Lão mèo già.

Lão mèo già rất gầy, giống như người bú đá hay bú hàng cấm nên có dạng như si ke, sắc mặt cũng rất vàng, bởi vậy mới có cảnh như con mèo cuộn tròn trên chiếc ghế salon “Ủm, được rồi.” Giọng nói khàn khàn, Lão mèo già lãnh đạm gật đầu.

Có vẻ như chuyện này đã trở thành chuyện thường ngày đối với anh ta.

“Ông chủ, ông có nghĩ chúng ta nên đợi dư luận lắng xuống rồi mới bắt đầu không?” Người đó cẩn thận hỏi Lão mèo già.

Mèo già hừ lạnh một tiếng, “Sợ cái gì? Chẳng lẽ có tiền không kiếm?”

“Nhưng tôi nghe nói hai nữ nhân này đều là người của Cẩm Đông...”

“Ta sẽ xử lý luôn cả Cẩm Đông,” Lão mèo già một mặt khinh thường tùy chỗ nhổ ra cục đờm. “Nói trắng ra hẳn chính là một doanh nhân. người nghĩ ta sợ một doanh nhân sao?”

“Lão Tử hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, không hề bị một doanh nhân nào làm cho ta phải sợ hãi.”

“cứ như vậy đi, ngày mai người lại phái người đi tiếp đi, ít nhất phải đem được cho ta người phụ nữ tên Lý ...

cái gì cây trúc ấy.”

Lý Tịnh Trúc là mục tiêu của Tống Triết, về phần Bạch An Tương đối với bọn họ không thành vấn đề, chỉ cần Lý Tịnh Trúc bị trói, mười triệu sẽ tới tận tay.

“con vịt đùn sôi rồi làm sao có thể để cho nó bay được?” Lão mèo già nói.

Người đàn ông 1,6m ngấm lại, và cho rằng đó cũng chỉ là một doanh nhân bình thường như những người khác.

Ngay sau đó.

Có một tiếng nổ! Cánh cửa văn phòng đột nhiên bị đẩy từ bên ngoài vào, một người tóc vàng chạy tới thở hổn hển.

“Ông chủ không xong rồi!”

“CLGT!” Người lùn 1,6m bước tới, cho người tóc vàng một cái tát vào mặt “Con mẹ mày. Mẹ mày không xong thì có.

Tóc vàng bị tát một cái, mặc kệ không phân biệt cái gì nữa hết, nhanh chóng nói với lão mèo, “ông chủ, tiệm Internet Phụng Vũ của chúng ta bị người ta đập .”

“Cái gì?”

Nghe thấy những lời này, Lão mèo già đang cuộn tròn trên ghế sofa đột nhiên ngửa cổ lên.

Mấy thuộc hạ trong phòng cũng nhìn nhau.

“Ai, kẻ nào mà dám to gan như vậy, đến ngay cả chỗ của mèo gia cũng dám động đến ?” Lão Mèo già tức giận nói.

Người lùn 1,6m cũng hỏi một cách khó tin, “cmn nhà người, người nói rõ ràng xem, người có phải làm rồi không?”

“Không có làm, vừa rồi tôi đang nói chuyện với Tiểu Trương từ Internet Phượng Vũ ...”

“Bùm!”

Lão mèo già người cao và có đôi tay rất dài, ngay cả khi hấn ngồi trên ghế sofa và duỗi tay ra, hấn có thể với tới bàn.

Hấn ta đập bàn giận dữ hét: ” Quả thực là muốn tìm con đường chết!”

“Ông chủ, chắc là mấy thằng nhây nên quậy phá. Bọn hấn chắc không biết quán cà phê Internet Phượng vũ là chỗ của ông chủ. thôi, để tôi, tôi sẽ đưa người đến dọn dẹp mấy con thỏ này.” Bên trong có người đứng ra nói.

Lão Mèo già từ trên sô pha đứng dậy, vừa định gật đầu nói đồng ý thì điện thoại đã vang lên. Bạn đang đọc truyện tại Goup: Vasterel. Hãy tham gia group để được những chap mới nhất.

Hấn Nhận lấy điện thoại.

“Ông chủ ... Ông chủ không xong rồi, quán bar của chúng ta bị đập nát!”

“Cái gì?”

“Ông chủ, ông chủ, vũ trường Giang Nam bị đập phá rồi!” Sau đó có người xông vào hét toáng lên.

“...”

Lúc này, mọi người đều không bình tĩnh.

Lão mèo già cuối cùng cũng nhận ra mức độ nghiêm trọng của tình hình này.

Lông mày bị cau lại thật chặt.

Khuôn mặt của người đàn ông lùn 1,6m trở nên khó nhìn.

“Nhanh lên và tìm ra ai đã làm điều này.”

...

...

Rất nhanh, Lão mèo già đã tra ra được ai đã làm điều đó. Trong thời gian này, bảy hoặc tám cơ sở của mèo già đã bị đập phá tan tành.

“từ đầu trục đã đập phá ba quán bar và một vũ trường của chúng ta.”

“Người của khu phía Đông lão Hắc đã đập phá các quán cà phê internet và các quán cà phê của chúng ta.”

“Còn nữa, KTV đang phát cũng bị ai đó đập vỡ. Điều kinh khủng là người nó đập tan nát cõi lòng.”

“...”

Không khí trong phòng làm việc của lão mèo bây giờ căng thẳng chưa từng thấy.

Lão mèo già cuộn mình trên ghế, vẻ mặt ủ rũ, thần sắc hết sức nghiêm túc.

“Từ Đầu trục không ngờ lại liên thủ với lão Hắc để chơi ta, rốt cuộc đây là vì cái gì?” Hắc không hiểu.

Người đàn ông lùn 1,6m sắc mặt cũng vô cùng tệ, ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ.

“Chẳng lẽ, có ai đó đã hợp tác với bọn chúng rồi mang bọn chúng đến đây.”

Mèo già nhướn mày hỏi “Ý của ngươi là?”

Người lùn 1,6m thở dài nói, “Ông chủ, chúng ta lần này khả năng đã đụng vào người bên trên.”

Nghe những gì người lùn nói, Lão mèo già ngay lập tức hiểu ý hẩn ta.

Tổng Triết yêu cầu hẩn xử lý Trình Uyên, và hẩn biết Trình Uyên là ai, chính là chủ tịch Cẩm Đông .

Có thể đem Từ đầu trọc và lão Hắc hợp tác với nhau, ngoài tiền ra, lão mèo không nghĩ ra được lý do nào khác, nên ...

Là công ty đứng đầu của Tân Dương, Cẩm Đông bị nghi ngờ lớn nhất.

Tại sao Cẩm Đông lại kết hợp Từ đầu trọc với lão Hắc để phá hấn.

Đương nhiên, là bởi vì Trình Uyên biết hấn phái người đến xử lý anh.

“Người kinh doanh không có gì đáng sợ, nhưng điều đáng sợ nhất là họ có tiền.” Người lùn thốt lên.

“Hừ!” Sau khi cố gắng hiểu chuyện gì đang xảy ra, Lão mèo già hừ lạnh, “Lão từ trọc cùng lão Hắc đã liên thủ thế này rồi? tại địa bàn của chúng ta, bọn hấn dù là rỗng thì cũng phải cuộn lại cho Lão Tử, còn nếu là hổ Năm xuống trước mặt lão tử t đây. “

” Triệu tập tất cả các anh em...”

Không phải múc nhau đây chứ?

Vậy thì tốt, các người muốn cương thì ta sẽ cho gặp bác sĩ cường, ngược lại ta muốn xem, tại địa bàn của chúng ta, các người múa như thế nào với chúng ta? Mèo già nghĩ vậy.

Nhưng ngay khi hấn ta đang nói, hấn ta liền nghe thấy một tiếng động từ tầng dưới.

“Bùm!”

“soạt!”

“Đập cho ta!”

“Chạy mau...”

“Đánh chết người rồi!”

Nghe thấy có tiếng ồn ào, Lão mèo già lập tức từ trên ghế bật dậy, ba chân bốn cẳng đi tới trước cửa sổ, đẩy ra cửa sổ nhìn xuống dưới.

Liền thấy hai nhóm người lao vào sảnh Internet ở tầng một, một nhóm mặc áo đen lộ ra có hình xăm và một nhóm mặc

quần áo sặc sỡ.

Tất cả đều cầm gậy bóng chày và tuýp sắt trên tay, và bọn chúng đập phá mọi thứ khi họ bước vào.

“Ông chủ, là lão trọc và lão Hắc.” Người lùn lo lắng nhắc nhở.

Mèo già mồm hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hắn không ngờ bên kia đến nhanh như vậy, còn chưa kịp gọi triệu tập anh em.

“Các anh em chặn cầu thang cho ta, để ta điện thoại gọi người!” Lão mèo già hét lên.

Thế là hơn cả chục người trong phòng lao ra chặn cầu thang.

Người đàn ông lùn này cũng nhanh chóng lấy điện thoại di động ra lướt lướt.

Mà Lão mèo già ...

Lợi dụng lúc hỗn loạn rời khỏi phòng làm việc, hắn muốn chạy trốn bằng lối thoát hiểm tạm thời rời đi.

“Mẹ kiếp, tên Tống Triết chết tiệt này, đồ chó đẻ rớt cuộc chính hắn đã muốn đắc tội đến người nào?”

“Chuyện này xong xuôi, Lão Tử không thể không đích thân chào hỏi hắn một tiếng.”

Trong lòng thầm nghĩ, chuẩn bị đi ra khỏi bằng lối thoát hiểm, chuồn nhanh khỏi thành phố giải trí bằng cửa sau, lão cũng thờ dãi một hơi.

Nhưng vào lúc này, một người đàn ông cường tráng xuất hiện ở cửa.

Chương 241

Chương 241: Không muốn chết, chạy đi

“Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, đây là một đạo lý vĩnh hằng.”

Thành phố giải trí Đé Hoàng đã đóng cửa ngừng kinh doanh.

Trong sảnh giải trí bị đập phá lộn xộn, đứng đầy người của Từ trọc và Lão Hắc, và tất nhiên, Lão mèo già nằm dưới đất.

Trình Uyên kêu người đặt Lão mèo già trước mặt, nhàn nhạt nói: “Thế giới này là quả báo.”

Vừa rồi lão mèo muốn tranh thủ hỗn loạn tẩu thoát, nhưng bị Bạch Long ngăn lại.

Tuy rằng Lão mèo già gầy gò, nhưng trước đó vài năm cũng là một tay đấm quyền anh, tự nhận rằng Bạch Long không thể nào ngăn cản được hắn, nhưng vừa mới ra tay, Bạch Long đã bẻ hắn xách một con gà con.

Lão mèo già rất hay giận dữ, tính tình ương ngạnh và rất kiêu ngạo.

Cho nên khi nhìn thấy Trình Uyên là một tiểu tử vất mũi chưa sạch, liền quay mặt sang một bên, hừ lạnh.

“Bốp!” một vả đi vào miệng, đầu từ trọc tức giận nhếch miệng nói: “Ông chủ đang nói chuyện với người, người làm cái gì vậy?”

“CMM nhà người, đồ chết tiệt, đồ chết bầm.” nổi giận đan xen chữ rủa.

“Người tên là Trình Uyên đúng không? Ta sẽ ghi nhớ người!”

“Người có gan có giỏi thì giết ta đi, nếu không giết được, mai sau ta liền sẽ giết người.”

Để uy hiếp Trình Uyên bằng một sự kiêu ngạo mạnh mẽ, Lão mèo già đã thể hiện một tinh thần dũng mãnh và bất khuất bằng câu nói giang hồ.

Tuy nhiên, tinh thần này suy sụp hoàn toàn trong giây phút tiếp theo.

“Trường hợp này, ta cũng không có gì để hỏi nhiều, giết hần!”
Trình Uyên nhẹ giọng nói.

Sự dứt khoát của Trình Uyên khiến Lão mèo già bị sốc.

Một nhóm thuộc hạ đám đá và đám ròi đá, Lão mèo già không phản kháng được liền như cây cột tập vịnh xuân quyền, bên đá bên đám.

“A!”

“Đau... đau quá”

Tất cả những gì hần ta có thể làm là khóc lóc tuyệt vọng, và không ngừng la hét, “Người vừa rồi có nhắc đến hỏi tôi điều gì đó, người không nói sớm, người hỏi tôi khẳng định nói, hỏi đi ... Đùng nữa, đùng nữa, đùng đánh ... Tôi phục !”

Trình Uyên ngồi trên ghế còn nguyên, ngậy người nhìn Lão mèo già bị đánh, không có ý định dừng lại.

“Ông chủ Trình tôi phục, làm ơn kêu bọn họ dừng lại đi, tôi cầu xin ngài, A..Á...Á ... Cứu mạng, tôi xin lỗi!”

Sự kiêu ngạo vài giây trước đã biến mất vào lúc này.

Trình Uyên biết những người này đụng đến là cứ giở võ mồm ra người giết ta ta giết người, thật chất lá gan như gan tep, bọn hần khoá lên khuôn mặt góm ghiếc, hung dữ tàn ác, xâm trở các kiểu con đà điểu mục đích chính là che giấu sự hèn nhát, nhu nhược mà thôi.

Người gian hồ sao? Hay là người trong giang hồ Hồng Kông của Trần Hạo Nam?

Ha ha ...

Khi Trình Uyên vẫy tay dừng lại, Lão mèo già không còn là người nữa, có cảm giác như sắp chết.

Đi tới trước mặt Lão mèo già, Trình Uyên ngồi xổm xuống nói: “ngươi sai người đánh vợ ta, hại cha vợ của ta kém chút nữa đã chết. Đánh ngươi thế này, chúng ta có tính là hòa không.”

Lão mèo già mấp máy môi, không nói được lời nào.

” Nói cho ngươi biết ngươi chỉ là người lăn lộn trong giang hồ, cho dù huynh đệ ngươi có nhiều đi nữa, ở trong mắt ta đều là những con chó không hơn không kém.”

“Bởi vì ta giàu hơn ngươi, ta có tiền.”

“Ta có thể dùng tiền làm cho tất cả huynh đệ của ngươi trở mặt với ngươi, ngươi có tin hay không?”

Lão mèo già thực sự tin, không chỉ Lão mèo già, mà tất cả mọi người có mặt ở đây đều tin.

Dùng tiền để đánh, không phải ai cũng có thể cưỡng lại được sự cám dỗ của đồng tiền, liệu một người bình thường có thể coi một triệu đồng tiền mặt không là gì không? Bạn đang đọc truyện tại group: Vasterel. Hãy tham gia group để được đọc những chap mới nhất.

Nếu vậy, năm triệu thì sao? Mười triệu thì sao, hai mươi triệu thì sao?

” Nếu như về sau ngươi muốn tiếp tục tìm ta tính sổ, ta hoan nghênh điều đó, nhưng đó là tương lai. Điều quan trọng nhất lúc này là ngươi phải sống”.

“Ta hỏi ngươi một câu, nếu ngươi trả lời làm ta hài lòng, vậy thì chúc mừng ngươi, ngươi có thể sống.”

Sau khi Trình Uyên giải thích sự thật cho hắn ta, anh bắt đầu hỏi “là ai sai ngươi làm?”

Mèo già há mồm thì bọt máu trào ra khóe miệng, ước chừng bị đánh thì cắn vào đầu lưỡi.

“Tống Triết!”

Đứng thẳng người dậy, Trình Uyên ngừng nói nhảm, xoay người đi ra ngoài.

Anh biết rằng Lão mèo già không nói dối, vì nó gần giống như anh suy đoán.

Từ trực tiến lên hỏi: “Ông chủ, Lão mèo này xử hay là không?”

Trình Uyên lắc đầu “Tôi không phải là người giang hồ.”

Nói xong anh liền đi ra ngoài.

Từ đầu trực sững sờ tại chỗ, lão Hắc nói: ” Hai chúng ta là người giang hồ, bằng không hai chúng ta theo quy củ giang hồ xử hấn ...”

Khi hấn nói điều này xong, hấn làm một động động tác cắt cổ.

Từ đầu trực nhếch miệng hỏi hấn: “Mười triệu có bao gồm giết người không?”

...

...

Không lâu sau khi họ rời đi, cảnh sát đến.

Lý Túc gọi điện thoại cho Trình Uyên hỏi “Có phải người làm không?”

Trình Uyên nhàn nhạt nói “Không phải.”

Sau khi cúp máy, Lý Túc gọi xe cấp cứu.

Phía trên gọi điện hỏi anh ta ai làm việc đó. Lý Túc cho biết hiện chưa rõ và vẫn đang điều tra.

Trên thực tế, lòng dạ anh sớm đã biết điều đó.

Bởi vì vừa rồi gọi điện thoại cho Trình Uyên hỏi có phải là người làm không, cũng không có nói rõ là làm chuyện gì, mà Trình Uyên trực tiếp trả lời không phải.

Rõ ràng là anh ta biết rõ điều đó.

“Xem ra chuyện của hấn vẫn chưa có xong xuôi.” Lý Túc trầm nghĩ.

“Đội trưởng, chúng ta nên làm gì tiếp theo?” Thuộc hạ hỏi.

Lý Túc nổi nóng nói, “Còn có thể làm gì nữa, đem những người này đưa đến bệnh viện, khi khá hơn sẽ lấy lời khai.”

“Camere giám sát đó.”

“Mang về tất cả các băng ghi giám sát.”

“Vâng”

Khi Trình Uyên trở về, anh ngồi vào xe, gọi Vương Hình Duyệt.

“Bây giờ cô và Kim Kiệt hãy gọi điện thoại liên hệ với các công ty có giao dịch kinh doanh với chúng ta ở Cẩm Đông. Chỉ cần nói với họ rằng nếu bọn hắn có tiền ở Ngân hàng Trung Thượng, yêu cầu phải rút tiền trong vòng hai ngày và nói với bọn hắn rằng cái này là tốt cho bọn họ.”

Vương Hình Duyệt không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đối với lời nói hiện tại của Trình Uyên, cô sẽ không đánh giá nghi vấn hay là trực tiếp hỏi lại.

Sau đó, anh lại gọi điện cho tất cả các ông chủ của bữa tiệc hôm đó và bảo họ lập tức rút tiền ở Ngân hàng Trung Thượng, không cần chờ đợi.

Sau đó về sau...

Khi trở về Cẩm Đông, Thời Dương đưa cho Trình Uyên một văn kiện.

“Nó chứa các tài khoản giả và bằng chứng về việc Tống Triết tham ô công quỹ, cũng như tài sản riêng của hắn ta và người tình.”

Trình Uyên gật đầu, đối với lão Từ trọc và lão Hắc nói: “Đi tìm Tống Triết, dù lật tung chân trời góc biển cũng phải tìm hắn cho ta.”

Tống Triết!

Lần này Trình Uyên không muốn cho hắn ta một con đường sống sót, bởi vì hắn ta đã đụng chạm và thậm chí phá vỡ giới hạn chịu đựng của Trình Uyên.

Anh muốn nói cho Tống Triết, cũng muốn nói cho mọi người biết.

Các người muốn đấu với ta, đúng là có thể ăn hiếp ta, nhưng nếu người dám động vợ ta, gia đình ta thì cmn ta sẽ giết hết tất cả!

Về phần ngân hàng của Tập Đoàn Trung Thượng ở Tân Dương , xem ra không còn cần phải tồn tại.

...

Lời của Trình Uyên rất hiệu lực.

Vừa lúc Tống Triết tràn đầy tự tin, tự cho là có thể thắng được Trình Uyên, vừa lúc hắn đang tưởng tượng Lão mèo già đem Lý Tịnh Trúc đưa đến cho hắn ngay tại thời điểm trên giường.

Vô số công ty đã bắt đầu rút vốn khỏi Trung Thượng.

Tất nhiên, vẫn có một phần bên lề, nhưng dù vậy, những khoản tiền bất ngờ được rút ra lên đến hàng trăm tỷ.

Cuộc gọi đến văn phòng của Tống Triết, giám đốc ngân hàng trở nên lắp bắp.

“Trăm tỷ?” Tống Triết bối rối.

Sau đó, điện thoại của hắn ta rung lên, và một video gửi đến.

Trong video là nơi mèo già bị đập cho thập tử nhất sinh, bị đánh đến nỗi không thể nhận ra Lão mèo già.

Cuối video có dòng chữ “Không muốn chết thì chạy đi!”

Chương 242

Chương 242: Nói giúp

Cùng lúc đó, Lý Túc cũng nhận được những đoạn video này. anh không biết là ai gửi cho anh, nhưng Lý Túc cũng không có xem.

Liên đem các băng ghi hình giám sát đã thu thập được và quay trở lại đồn cảnh sát rồi xem lại, và thấy rằng trong cùng một thời điểm, tất cả các băng giám sát đều có “lỗi” một cách trùng hợp.

Vì vậy, nếu đây là một video về sự cố này, thì người quay đã ở trong đám người đó.

...

Sau khi xem những đoạn phim này, Tống Triết sững sốt.

Hắn không ngờ năng lực của Trình Uyên lại lớn như vậy.

Nhìn thấy Lão mèo già trong video, Tống Triết kinh hãi.

Hắn không chạy trốn, mà lái xe đi tìm Tống An lần đầu.

Sau khi biết được toàn bộ câu chuyện, Tống An tức giận nghiến răng.

Cầm chén trà trên bàn, đập vào đầu Tống Triết một cái, vào nước tràn xuống mặt.

” Con mẹ nó ngươi có phải bị bệnh rồi hay không? Có cái gì chết tiệt chứa trong đầu vậy hả?” Tống An tức giận nhảy dựng lên.

“Ngươi đã nói với ta, để cho ngươi cơ hội, để cho ngươi xử lý tốt mọi chuyện, ta tưởng rằng ngươi chính là tới gặp người đó xin lỗi và sẽ nhận được sự tha thứ từ những người khác, giờ sao?”

” Thành sự không có bại sự dư nhiều, đã thế còn muốn uy hiếp người ta. Cẩm Đông có thể trở thành công ty hàng đầu của Tân Dương . Người cho rằng chỉ là may mắn sao? Không có có chút thủ đoạn nào sao?”

“Nào óc heo!”

Tổng Triết bị đánh ôm đầu không dám lên tiếng phản bác, hẳn cũng biết sợ.

“Vậy tôi phải làm gì bây giờ?”

Tổng An tức giận nói: “con mẹ nhà người làm gì bây giờ làm cái đầu heo nhà người, không phải người không thông minh sao? Không phải có biện pháp gì sao? Không phải người đi sao.”

Tổng Triết sợ phát khóc, sợ hãi không dám lên tiếng Sau khi Tổng An mất bình tĩnh, cuối cùng cũng thở dài một hơi, giọng điệu cũng trở nên bình tĩnh hơn. “Vì đã xảy ra chuyện này rồi, người gọi trước một cuộn điện thoại báo cảnh sát đến xin bảo vệ.”

Nghe vậy, Tổng Triết vẻ mặt uể oải, ánh mắt lập tức chột sáng lên.

“Có lẽ chuyện này sẽ có nhiều người biết.nói thế nào người bây giờ cũng là bộ mặt Trung Thượng tại Tân Dương. Ta lần này sẽ không ra mặt cho người. Sau khi chuyện này giải quyết xong, xem ta xử trí người như thế nào. ”Tổng An rất cục bộ sung một câu làm cho Tổng Triết khó chịu.

Đúng vậy, sự tình lần này nó là một vấn đề rất lớn.

Ước chừng Tân Dương ai có mặt mũi đều sẽ biết hết.

Cho nên lúc này nếu Tổng An cách chức Tổng Triết ,cũng không quản hấn nữa, như vậy bộ mặt của Trung Thượng ở Tân Dương này đem như lột xuống, chẳng khác nào nói rõ cho mọi người biết chuyện xảy ra lần này là lỗi của Trung Thượng.

Bây giờ cho dù Tổng An muốn lột da tên ngốc này, vẫn phải đợi cho qua chuyện.

...

...

Lúc Trình Uyên trở lại bệnh viện, trời càng ngày càng tối.

Anh trước tiên đi tới Bạch Thiếu Lâm, vừa vào cửa liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Bạch Thiếu Lâm tuy đã tỉnh, nhưng trông vẫn còn yếu ớt, môi khô như không uống nước mấy năm, đây là dấu hiệu của việc mất máu quá nhiều.

Vì lý do nào đó, Lý Tố Trân không có ở trong phòng, Tiêu Trí(Tiêu Mục) vào thay.

Đẩy cửa đi vào, Tiêu Trí đang cùng Bạch Thiếu Lâm nhìn lại.

“Trình Uyên.” Tiêu Trí(Tiêu Mục) cười chào hỏi Trình Uyên.

Anh hơi kinh ngạc nhìn Tiêu Trí, Trình Uyên, nhưng nghĩ lại cũng đúng, dù sao Tập đoàn Trích Thủy cũng nuốt Tập đoàn Lương Tâm, hiện tại Tiêu Trí là ông chủ của Bạch Thiếu Lâm, đến gặp Bạch Thiếu Lâm hẳn là chuyện bình thường.

“Tập đoàn có vẻ thong thả nhỉ?” Trình Uyên cười hỏi.

“Chuyện của Tập đoàn chỉ là chuyện nhỏ nhặt, đến thăm Bạch thúc mới là đại sự.” Tiêu Trí nói.

Anh liền bước đến chỗ Bạch Thiếu Lâm, cúi đầu nhìn ông ấy, hỏi “Cha, cha thấy thế nào rồi?”

“Cha không sao.” Giọng Bạch Thiếu Lâm nhàn nhạt, yếu ớt nói: “Chuyện đó... sao rồi.”

Trình Uyên gật đầu nói “con giải quyết rồi.”

” tôi vừa rồi có hỏi qua bác sĩ. Bạch thúc đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, còn lại bị đa chấn thương bên ngoài.

Nhất định sẽ lành. Chỉ là cần vấn đề thời gian.” Tiêu Trí nói, “Trình Uyên, đừng lo lắng, tôi sẽ an bài người đến phục vụ Bạch thúc. “

“Ừm.”

“À đúng rồi, tôi tìm anh có chút việc.”

Trình Uyên hơi giật mình, nhìn về phía Bạch Thiếu Lâm, chỉ thấy Bạch Thiếu Lâm gật đầu với anh. Bạn đang đọc truyện tại group: Vasterel. Hãy tham gia group để được đọc những chap mới nhất.

“Bạch thúc thân thể còn yếu, để chú ấy nghỉ ngơi yên tĩnh một chút.” Tiêu Trí nói.

Trình Uyên đi theo Tiêu Trí ra khỏi phòng bệnh, đến cuối hành lang đầu bậc cấp, Tiêu Trí đưa cho Trình Uyên một điều thuốc.

Sau khi châm khói, Tiêu Trí cười nói: “Người biết Thẩm gia muốn nuốt Cẩm Đông của người không?”

Thẩm Lệ là ai? Trình Uyên đã sớm để Thời Dương điều tra từ lâu, thật ra không cần điều tra, ngay lúc đầu Trình Uyên đã nghi ngờ Thẩm Lệ là người của Thẩm gia.

Sau lần đó Bạch Ngạn Bân dùng ảnh uy hiếp anh để đòi cổ phần, Trình Uyên có lẽ cũng đoán được mục đích của Thẩm Lệ, nhưng Thẩm Lệ một mực che giấu rất sâu.

“Sao vậy?” Trình Uyên hỏi.

Tiêu Trí hít sâu một hơi, vỗ vỗ bả vai Trình Uyên nói: “Ý của ta là, Thẩm gia quá không lồ, chúng ta muốn lay động cũng khó, chúng ta nên tính chuyện lâu dài. Về phần những chuyện khác, cứ thả cho nó trôi. “

Trình Uyên kinh ngạc nhìn Tiêu Trí.

Tiêu Trí bị anh làm cho có chút bối rối, cười nhạt nói: “Dù sao Trích Thủy vẫn là có nhiều hợp tác với Trung Thượng.”

“nếu như Người tới đây, chỉ để nói chuyện này .” Trình Uyên trầm mặc một lát, mới nói tiếp: “Vậy người bây giờ có thể đi .”

“Trình Uyên.” Tiêu Trí lo lắng nói vội la lên: “Người có thể hợp lý chút hơn không? Người biết, chúng ta bây giờ là...”

“Đây cũng chính là người.” Đột nhiên Trình Uyên ngắt lời Tiêu Trí, lớn tiếng nói với hắn, “Nếu là người khác, ta sẽ không thềm nói nhảm với hắn.”

“Tiêu Trí, nghe này, Bạch An Tương là vợ của ta, người có biết vợ ta suýt bị đánh chết không?”

“việc khác ta cũng có thể dừng, thù này, nhất định phải báo!”

” Ai đến đều không cản được!”

“Nếu người vẫn là huynh đệ của ta, người đừng nhắc tới chuyện này nữa.”

Tiêu Trí mở miệng, nhưng không biết nên nói cái gì.

Hai người nhìn nhau thế này, và bế tắc hồi lâu.

Giữa những ngón tay anh, tàn thuốc tích tụ trong như ông già, và như một cơn gió lùa vào lỗ thông gió hành lang, chúng trôi đi theo gió.

“Được rồi.” Tiêu Trí nở một nụ cười gượng “Tôi sẽ không nói thêm gì nữa, để tôi nói cho cậu một chuyện nữa.”

“Lâm Xương Dịch đến nhà anh gây sự, nhưng anh đã gọi điện báo cảnh sát và bắt anh ta. Sau đó, Lý Túc cử quân phục cảnh sát, đem hấn đánh cho nhập vào bệnh viện để trút giận thay người.”

“Vì điều này, anh ấy đã nhận một hình phạt rất lớn.

Người ta nói rằng anh ấy có thể bị mất chức đội trưởng.”

Nghe đến đây, Trình Uyên giật mình.

Anh chưa từng nghĩ tới Lý Túc lại làm ra chuyện như vậy, nghĩ đến lúc Long Học Bằng chuẩn bị chạy trốn, Trình Uyên có thể dùng phòng vệ chính đáng làm nguy trang giết Long Học Bằng.

Nhưng lúc đó, Lý Túc hiên ngang cố chấp đứng giữa hai nhóm.

Làm sao một người ngay thẳng như vậy ...

“Nói cho người những cái này, là muốn nói ,làm bằng hữu với người thật sự không phải chuyện tốt.”

Vỗ vỗ vai Trình Uyên, Tiêu Trí ném điếu thuốc xuống đất giẫm nát, sau đó xoay người bước đi.

Thật lâu sau, Trình Uyên thở ra một hơi dài.

Lý Túc khiến anh cảm động một chút, nhưng đồng thời quyết tâm sẽ không chút nào dao động.

Mỗi hận này phải báo, Thiên Vương Lão Tử nếu đến cũng không có tác dụng.

Khi đi đến phòng bệnh Bạch An Tương thì đụng phải Mục Tư Nhã.

“Trình Uyên, anh nên chuẩn bị tâm lý.” Mục Tư Nhã cau mày nói.

Chương 243

Chương 243: Một tử “Mời ngồi.”

Giọng điệu của Bạch An Tương lạnh lùng với cái băng trên đầu, không lạnh cũng không nóng, biểu hiện ra ngoài thái độ rõ ràng khiến trong lòng Trình Uyên run lên.

Khi vào phòng bệnh thì tình cờ gặp Mục Tư Nhã đang chuẩn bị đi ra ngoài.

Mục Tư Nhã nói với Trình Uyên rằng Bạch An Tương đã khôi phục trí nhớ, nhưng hình như là khôi phục lại được hai năm trước, nhưng cô không thể nhớ gần đây đã xảy ra chuyện gì.

Hai năm trước, Trình Uyên mới kết hôn với Bạch An Tương không lâu, lúc đó Bạch An Tương đã có thái độ này với Trình Uyên.

không thể nói đến tình yêu, thậm chí không thể nói đến cái thích một chút cũng không có, và thậm chí là một cái chạm là đã thấy chán ghét và ghê tởm.

“Em khá hơn chút nào không?” Ngồi đối diện với cô, Trình Uyên khẽ rung da mặt cười cười.

Từ lâu anh đã nghe nói bị đánh lên đầu có thể gây mất trí nhớ hoặc được khôi phục trí nhớ, nhưng không ai có thể chắc chắn được điều này, cho nên cũng không thể khôi phục trí nhớ cho cô ấy mà làm tiếp một gây, như vậy xác suất chết cao hơn là khôi phục.

“Có đỡ hơn nhiều.” Bạch An Tương nói.

“Thật Xin lỗi, anh trước đó có chút việc gấp...”

“anh không cần phải đến, tôi không sao.”

“Ừm...”

Sự lạnh lùng của Bạch An Tương khiến trái tim Trình Uyên đau nhói.

Nhưng có một điều may mắn, đó là cô đã mất đi vẻ rụt rè trong ánh mắt, khôi phục lại sự tự tin và thanh lịch trước đây.

“An Tương, thực ra giữa chúng ta không còn những dáng vẻ lạnh lùng nữa, chúng ta...”

Bạch An Tương chế nhạo, “Tôi thật là tò mò, không hiểu anh mua chuộc Tư Nhã thế nào mà cô ấy nói tốt cho người vậy?”

“...”

“Tư Nhã nói với tôi hai năm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, nói anh không còn là người như trước nữa, nói tôi đã chấp nhận anh lâu rồi.” Bạch An Tương lắc đầu “Có lẽ là đúng, nhưng là thật có lỗi, Tôi không nhớ rõ gì hết. “

“anh biết ...” Trình Uyên chua xót nói.

“Cho nên, mong anh cho tôi một thời gian làm quen, hoặc là ...” Bạch An Tương nhẹ giọng nói.

“Ừm, em nói đi.”

“Không,” Bạch An Tương đột nhiên lắc đầu, nhàn nhạt nói “Tôi có chút mệt , tôi muốn nghỉ ngơi.”

“...”

Bạch An Tương hạ giọng tiễn Trình Uyên, khiến Trình Uyên không ngờ tới.

Mục Tư Nhã nói về Trình Uyên là cô không có nói cho Bạch An Tương biết Trình Uyên là chủ tịch Cẩm Đông, cho nên bây giờ Bạch An Tương vẫn xem Trình Uyên là một thằng nhà quê lúc trước.

Thật ra, Mục Tư Nhã cũng có ích kỷ, cô muốn biết nếu Trình Uyên vẫn như cũ là một chàng trai nghèo quê mùa đó, thì không biết Bạch An Tương còn có thể yêu anh nữa không.

Nhưng cô lại bỏ qua một chuyện, đó chính là trước khi Bạch An Tương mất trí nhớ, cô thật ra không biết Trình Uyên chính là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông.

Chỉ là đối với Trình Uyên, hâm nóng hòn đá bằng trái tim, cần phải sưởi ấm một lần, cần rất nhiều kiên nhẫn.

“Bùm bùm...” Có tiếng gõ cửa.

Vốn dĩ Trình Uyên bị Bạch An Tương ra lệnh để rời đi, nhưng khi nhìn thấy người tới, anh lại không bình tĩnh.

Thẩm Lệ mang theo một giỏ trái cây lớn, tươi cười bước vào phòng bệnh.

Bộ đồ ngắn cũn cỡn màu đỏ khiến cô ấy càng thêm rạng rỡ và xinh đẹp. “An Tương, tôi vừa nghe nói em xảy ra chuyện, em có khỏe không, không sao chứ?”

Bạch An Tương cau mày nhìn chằm chằm Thẩm Lệ đang đặt giỏ hoa quả trên đầu giường, trong mắt hiện lên một vẻ khó hiểu. Bạn đang đọc truyện tại group: Vasterel. Hãy tham gia group để được đọc những chap mới nhất.

“Tại sao lại nhìn tôi như vậy?” Thẩm Lệ bối rối hỏi.

Trình Uyên cũng nhíu mày, “Sao cô lại ở đây?”

Bạch An Tương hỏi: “Thực xin lỗi, tôi không nhớ rõ cô là ai.”

“...” Thẩm Lệ không có trả lời Trình Uyên, nhưng đối với câu trả lời của Bạch An Tương rất bất ngờ, cô sững sốt một hồi, mới kinh ngạc nói: “Không phải chứ, cô lại mất trí nhớ nữa sao?”

Sau đó, Trình Uyên giải thích với Thẩm Lệ.

Sau khi biết được Bạch An Tương hoàn toàn không nhớ tới cô, cũng không có biểu hiện cảm xúc kz lạ, dù sao cũng không quan tâm đến cô, nhưng đều là phụ nữ, cô có thể cảm nhận được Bạch An Tương đối với Trình Uyên có thái độ, điều đó khiến cô cảm thấy vui mừng một chút.

Trong lòng có chút rung động, Thẩm Lệ liếc mắt cười nói: “Tôi cũng tìm Trình Uyên có chút việc riêng.”

Việc riêng hai chữ này khá nặng nề.

Bạch An Tương nhàn nhạt nói “cự tự nhiên.”

Sự thờ ơ của cô khiến Trình Uyên cảm thấy khó chịu.

“cứ nói ở đây đi.” Trình Uyên nhìn thấy Thẩm Lệ đang suy nghĩ cẩn thận.

Thẩm Lệ liếc nhìn Bạch An Tương, vẻ thần bí rồi nói: “sợ là Không tiện ấy?”

Bạch An Tương nhẹ giọng nói: “Tôi mệt, muốn nghỉ ngơi.”

Bất lực.

Trình Uyên đi theo Thẩm Lệ ra khỏi phòng bệnh.

“cô muốn làm cái gì?” Đi được vài bước, Trình Uyên đột nhiên dừng lại, trầm giọng hỏi.

Thẩm Lệ cũng dừng lại, cười đáp lại Trình Uyên. “Nếu tôi nói muốn cho anh đất công viên Đông Giao, anh nghĩ thế nào?”

Cốt lõi là công viên Đông Giao ban đầu là do Trình Uyên muốn lấy, nhưng vì sự xuất hiện của Long Học Viễn trong buổi đấu giá có sự sai sót nên ngẫu nhiên rơi vào tay của Thẩm lệ, và lúc đó, Khu vui chơi Đông Giao mảnh đất đó đối với anh có cũng được mà không cũng chả sao.

Bởi vì Long Học Viễn không có tiền trả, vậy thì đương nhiên Thẩm Lệ là người ra giá cao nhất.

Tất nhiên nếu anh có được mảnh đất của công viên Đông Giao thì Dự án Vịnh Ánh Trăng của Cẩm Đông sẽ được hoàn mỹ hơn.

Mười mấy tỷ, cũng có thể đưa đơn giản vậy sao?

Đương nhiên, Trình Uyên biết Thẩm gia có thực lực này.

Nhưng tại sao?

“Điều kiện là gì?” Trình Uyên hỏi.

“Tha cho Tổng Triết, hoặc là tha cho Ngân hàng Trung Thương.” Thẩm Lệ nói.

“Ha ha ...” Trình Uyên cười.

“thế nào, anh không đồng ý sao?” Thẩm Lệ ngạc nhiên

“Chẳng lẽ ân oán cá nhân so với dự án tiền tỷ còn quan trọng hơn sao?”

Hay nói cách khác, Thẩm Lệ rất ngạc nhiên khi giữa Cẩm Đông và trả thù cho Bạch An Tương, anh ta sẽ phương án sau.

Trình Uyên lạnh lùng nói, “Tiêu Trí là huynh đệ tốt nhất của tôi, hẳn cũng vừa mới rời đi, cũng giống như cô, cũng thuyết phục tôi để tha cho Trung Thượng một con đường.”

“Nhưng, dù là đem tình huynh đệ ra cũng bị tôi cự tuyệt. cô cho rằng tôi sẽ nghe theo cô sao?”

Thẩm Lệ nói: ” Không phải nghe, mà là giao dịch, tôi sẽ đưa khu công viên Đông Giao cho anh.”

Trình Uyên lạnh lùng nói: “Không cần.”

” Anh muốn như thế nào mới bằng lòng...”

“Không có ai có thể cản được tôi, trừ khi tôi bị ai đó giết.”

“ ... ”

Trình Uyên chưa bao giờ nghĩ tới Tổng Triết có năng lực lớn như vậy, hay nói cách khác, ngân hàng có năng lực lớn như vậy sao, mới có rất nhiều người đến giúp hắn ra mặt.

Sau khi Thẩm Lệ rời khỏi, có một số chủ tịch từ các công ty lớn đến thuyết phục, nhưng đều bị Trình Uyên từ chối.

Trình Uyên lúc này chỉ có nói một câu: “Ta muốn giết Tổng Triết, ta muốn tiêu diệt Ngân hàng Trung Thượng, không ai có thể thuyết phục được ta.”

Ngày hôm sau, anh gặp một người đàn ông to lớn.

Trong phòng bệnh, Lý Tố Trân không ngừng lú do quả trách Trình Uyên và một bên thì chăm sóc cho Bạch An Tương, cho cô ăn canh gà hầm, sau đó Trình Uyên nhận được điện thoại của Vương Hình Duyệt.

“Chủ tịch, Tổng An muốn gặp ngài.”

Tổng An ... là chủ tịch của Tập đoàn xây dựng Trung Thượng, một doanh nghiệp thuộc top 100 của cả nước.

Rõ ràng hẳn tới cũng là chuyện của Tổng Triết, hoặc là không phải chuyện đó mà chuyện khác.

Ở phòng tiếp khách của Cẩm Đông, Trình Uyên thấy người đàn ông này thường xuyên xuất hiện trên TV.

Có lẽ vì ở vị trí cao đã lâu nên một Cẩm Đông nhỏ bé không thể lọt vào mắt Tống An.

Tuy rằng mỉm cười chào hỏi Trình Uyên, nhưng vẻ mặt lại tràn đầy kiêu ngạo.

“Có một ty ở đây.”

Một tấm chi phiếu được đẩy đến trước mặt Trình Uyên.

Chương 244

Chương 244: Tống Triết

“Một Tỷ .”

Trình Uyên hai mắt sáng lên, không khỏi thở dài.

Cầm lên tấm chi phiếu một tỷ, Trình Uyên lật đi lật lại để thưởng thức. “Thì ra tấm chi phiếu một tỷ là trông như thế này.”

Tống An lóe lên từ ánh mắt ra một vẻ khinh thường.

Đối với hắn ta, một Tập đoàn nhỏ như vậy ở các thành phố cấp bốn cấp năm thực sự không là gì cả.

Một tiểu tử trẻ tuổi như Trình Uyên không khác gì một tên nhà quê trong mắt hắn.

Chỉ là một tỷ, mà để phân kích như vậy.

“Lần này bỏ ra nhiều tiền, nhưng cũng không là gì. Đối với Trung Thượng, một tỷ này chỉ là một phần nhỏ.” Tống An Tự đắc ý nói: “Nhưng đối với ngươi thì khác.”

“Ngươi cứ giữ lấy ngân phiếu, hiện tại triệu tập những người cùng đồng minh với ngươi, hãy ngăn lại những hành vi thô lỗ rút tiền từ Ngân hàng Trung Thượng, bản thân xin lỗi một tiếng với Tống Triết, và bắt tay giảng hòa.”

“Roẹt!”

Trước sự chứng kiến của Tống An, Trình Uyên xé tấm ngân phiếu một tỷ trước mặt hắn.

Vẻ mặt của Tống An thay đổi rõ rệt.

“Ý của ngươi là gì?”

“Ha ha ...” Trình Uyên không dừng lại, tiếp tục chậm rãi chông những mảnh ngân phiếu bị xé lại với nhau, sau đó từ từ

xé tiếp, rồi lại chùng lên lại xé: “Người nghĩ có tiền thì ngon sao?”

Thật ra khá là mỉa mai, lúc trước anh vỗ vào mặt lão mèo già và nói, tôi giàu hơn anh, vậy làm sao người có thể đấu lại tôi?

Bây giờ, ngược lại, có tiền thật tuyệt phải không?

Tuy nhiên, hành động của anh hoàn toàn vượt quá dự đoán của Tống An.

Tống An cảm thấy không ai có thể cưỡng lại sự căm dỗ của một tỷ .

Hơn nữa, Trình Uyên là một doanh nhân trẻ tuổi, doanh nhân rất cần vốn, càng giàu càng thích tiền, hẳn nghĩ chỉ cần hắn đặt trước mặt Trình Uyên một tờ chi phiếu một tỷ thì mọi chuyện đều có thể giải quyết được.

Nhưng sự tính toán của hắn nằm trong lòng ngực của hắn, bây giờ thì ...

Trình Uyên cười chế nhạo nói: “Trung Thượng sẽ không còn có chỗ đứng ở Tân Dương này, Tống Triết nhất định phải chết.”

“Tôi xói xong rồi đấy!”

Tống An hiện tại bất an, bắt đầu tức giận, nụ cười trên mặt cũng trở nên âm u.

“Trình Uyên, tốt nhất người nên nghĩ kỹ rõ ràng, nếu người chống lại Trung Thượng của ta thì sẽ biết hậu quả thế nào không!”

Trình Uyên cũng lạnh lùng trả lời: “Dù trời có sập, đất có lở. không cần người phải nhọc lòng, người muốn chơi cái gì, thì cứ làm như vậy.”

“Người...!” Tống An giận đến mức không nói nên lời.

Quyết tâm của Trình Uyên giống như con nhím trong miệng chó.

“Hình Duyệt, tiền khách!”

Vương Hình Duyệt bước vào, lễ phép nói với Tống An “Tống Đông, xin mời.”

Tống An mặt đỏ bừng, bắt đầu tức giận, chỉ vào Trình Uyên nói: “Người lập tức từ chối ta ,người có biết hậu quả gì sẽ xảy ra không.”

“Ta sẽ cho Cẩm Đông các người chết trước mặt Trung Thượng.”

Trình Uyên ném lên không trung một ” tử” vụn này, rồi bỗng bành rơi xuống.

Sau khi Tống An rời khỏi Cẩm Đông, trở về tổng bộ của Trung Thượng ở Tân Dương .

Từ xưa tới nay chưa từng có ai làm cho hắn xuất hiện vẻ mặt như thế này, hắn rất tức giận, thậm chí rất tức giận. Bạn đang đọc truyện tại group: Vasterel. Hãy tham gia group để được đọc những chap mới nhất.

Một tập đoàn Cẩm Đông còn con.

Tống An nghiên răng nghiên lợi nói: “Ta muốn tiêu diệt người, dễ như trở bàn tay.”

Nhìn thấy vẻ mặt u sầu của Tống An, thư ký có thể thấy rõ rệt, cẩn thận hỏi “Chủ tịch, chuyện gì khiến ngài tức giận như vậy?”

Tống An tức giận nói: “Gọi lão Vạn kêu hắn đi điều tra Tập Đoàn Cẩm Đông, nói hắn là ta làm, kêu hắn nếu không điều tra ra được của Cẩm Đông, ta cùng hắn tuyệt giao.”

Thư ký vội vàng gật đầu, vừa định đi ra ngoài, Tống An đã xua tay “Quên đi, ta sẽ tự gọi.”

Tống An gọi vài cuộc điện thoại.

Các dự án công trình an toàn và bảo vệ môi trường của Cẩm Đông đều bị được điều tra mọi mặt, vì hắn có mối quan hệ với trên tỉnh.

Trong toàn tỉnh, chỉ cần tất cả các tàu hàng của Cẩm Đông đều bị giam giữ hoặc từ chối nhập cảng, thì về mặt này hắn cũng có liên quan.

Tất cả các công ty có quan hệ làm ăn với Tập Đoàn Trung Thượng lập tức cắt đứt mọi giao dịch làm ăn với Cẩm Đông, hẳn cũng thông báo việc này.

Vì vậy, hẳn cảm thấy nếu là như vậy, thì Cẩm Đông sẽ khó khăn chật vật.

“Ta không tin, người không tới cầu xin ta.” Tống An tức giận nói.

...

...

Về phần Tống Triết, Tống An hiện tại cũng mặc kệ.

Nhưng Tống Triết hiện tại khá thoải mái.

Có ba tên tay sai luôn ở bên cạnh, và hẳn không hề lo lắng cho sự an toàn cá nhân của mình, ngâm suối nước nóng, ngâm nga vài ly rượu.

Không hề lo sợ.

Tranh thủ vừa mới xông hơi xong, trong phòng xông hơi, Tống Triết liền sai mấy cô gái trẻ đẹp đến xoa bóp cho ba người tay sai.

Lý Túc lắc đầu ngao ngán “Tống tiên sinh, chúng ta đang làm việc.”

Tống Triết xua tay. “Ồ, không sao đâu. Đây cũng là công việc. Nếu không massage cho thoải mái, thì sao có thể bảo vệ tôi được? yên tâm đi.”

Khi nói chuyện, hẳn ta nháy mắt với Lý Túc.

Lý Túc không hề bị lay động.

Tống Triết khinh thường nói: “Đội trưởng Lý, các người cứng nhắc quá, làm vậy sao có thể khá hơn được? Ngay cả hưởng thụ cũng không muốn.”

Lý Túc không thèm đoái hoài tới hẳn.

Nhìn thấy Lý Túc bộ dáng lạnh lùng, Tống Triết nhếch miệng, cũng lười thuyết phục, một mình đi vào phòng massage.

“lý đội trưởng, anh nhìn ...” một tên cùng Bảo vệ Tổng Triết nói với Lý Túc.

Mặc dù Lý Túc đã bị cách chức đội trưởng, nhưng mọi người vẫn gọi anh là Đội trưởng Lý.

Lắc đầu, Lý Túc thờ dài, “Cứ để ý tới hấn, hấn là một trong những manh mối của thành phố giải trí Đế Hoàng.”

“Vâng.”

Tổng Triết vừa vào phòng mát xa, nhìn ba cô gái trẻ tuổi ăn mặc hở hang, trong lòng bắt đầu nổi lên háo sắc.

“Ông chủ, ngài muốn phục vụ gì nào?”

“U hử ... dịch vụ, lấy dịch vụ đặc biệt nhất!”

Không lâu sau ...

Có tiếng “cọt két” trong phòng massage, sau đó là tiếng rên rỉ đợc chữ cái A và A vô tình của ai đó.

Sắc mặt của Lý Túc và các đồng sự đang canh cửa đều biến đổi.

“Tên khốn chết tiệt.”

Tổng Triết thật sự đã làm chuyện này trước mặt bọn họ, đôi với bọn họ là một sự sỉ nhục lớn.

“Đội trưởng Lý làm sao bây giờ?”

“chờ Chuyện này kết thúc, ta sẽ tính sổ với hấn.” Lý Túc tức giận nói.

“A!” Đúng lúc này, từ trong sảnh lầu dưới vang lên một tiếng truy hô, sau đó là một tiếng ồn ào.

“Đánh chết người rồi!”

“Người đâu mau tới đây!”

Nghe thấy những thanh âm này, Lý Túc cùng hai đồng sự đồng thời kinh ngạc.

“Tiểu Trương, người ở lại đây tiếp tục canh, ta cùng Đại Long đi xem một chút.” Lý Túc lo lắng nói với đồng nghiệp gầy gò.

Tiểu Trương nặng nề gật đầu, “lý đội trưởng chú ý an toàn.”

Lý Túc cùng đại long chạy nhanh xuống lầu, đẩy cửa đại sảnh xông hơi ra, phát hiện một đám người vây thành, đều yếu ớt kêu lên: “Đánh, đánh chết hắn!”

Tuy nhiên, không ai bước tới để can ngăn.

Giữa lúc đánh nhau, hai người ôm nhau vật lộn, tưởng như hai bên muốn vật lộn chứ không có giết nhau, bởi vì không đâm cũng không đá.

Nhìn thấy cảnh tượng dị thường này, Lý Túc hai mắt đột nhiên trợn to.

“Không hay rồi, điệu hồ ly sơn!” anh kịp phản ứng lại nói với đại long, “Mau , mau quay lại.”

Khi cả hai vừa chạy đến đầu cầu thang thì đã thấy Tiểu Trương chuẩn bị chạy xuống.

“lý đội trưởng không hay rồi, Tống Triết bị bắt đi rồi.”

Hắn đưa tay chỉ ra cửa.

Lý Túc vội vàng nhìn ra cửa, liền thấy một người mập mập quần khăn trắng bị mấy người túm tóc, nhét vào trong xe.

Chương 245

Chương 245: Trên sân thượng “Đuổi theo!”

Không nói một lời, cả ba lao xuống lầu.

Khi họ chạy đến chỗ chiếc xe tải đang đậu, vừa vặn xe đã nổ máy đi.

“Dừng lại đó!” Họ hét lớn từ phía sau, ngay lập tức thu hút sự chú ý của nhiều người.

Xe ô tô dừng lại sau vài bước, bởi vì Lý Túc rút súng ra, chĩa vào xe.

Tài xế xuống xe, giơ hai tay lên một mặt hoảng sợ nói: “Cảnh sát, đây là chuyện gì?”

“chuyện gì à?”

Ba người đưa mắt nhìn nhau.

Các người giữa ban ngày ban mặt, dám công khai đi bắt cóc, còn hỏi chúng ta chuyện gì sao?

Lý Túc trong lòng nổi nóng, thế nhưng là ...

Không đúng.

Nếu như bên trong thật sự là Tống Triết, thì tài xế này không thể hỏi những chuyện như vậy.

LÝ Túc đột nhiên có dự cảm không tốt.

Anh ba chân bốn cẳng ,chạy lại tay chặn cửa xe, mở cửa ra.

Quả thật có một người đàn ông trắng trẻo mập mạp quần khăn tẩm, thân hình giống Tống Triết, nhưng dáng vẻ lại khác hẳn.

Béo trắng cùng mấy người trẻ tuổi ngồi ở trên ghế trong xe, vẻ mặt bình tĩnh nhìn LÝ Túc.

Bọn hắn có vẻ rất bình tĩnh, và không có dấu hiệu của sự không thân thiện, có nghĩa là ...

Đây là kẻ sách thả con tép bắt con tôm.

“Người canh gác thế nào mà ở cửa phòng massage, lại phát hiện Tống Triết bị bắt đi hay vậy?” LÝ Túc trầm giọng hỏi Tiểu Trương.

Tiểu Trương cũng bối rối.

“Vừa rồi có người tới chỗ tôi mượn bật lửa, tôi giúp anh ta châm một điếu thuốc, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Tống Triết quần khăn trắng bị một đám người kéo xuống lầu ... Không phải là Tống Triết sao? “

Quá hiển nhiên, tên trước mắt làm sao có thể là Tống Triết được.

“Fucking men, nhanh quay về!” Quay trở lại nhanh chóng.

...

...

Tống Triết vốn luôn cho rằng chỉ cần được bảo vệ bởi cảnh sát, sẽ bình an vô sự, không ngờ dưới tình huống này lại gieo mình vào tay Trình Uyên.

Trên nóc tòa nhà Massage and Sauna.

Bạch Long một cước đá vào hông Tống Triết, trực tiếp khiến hắn ngã nhào xuống đất .

Tống Triết ngã xuống trước mặt Trình Uyên.

Trên nóc nhà có rất nhiều người, bao gồm cả Trình Uyên, lão Từ ,lão Hắc,Bạch Long, cùng một đám anh em giang hồ.

Nổi bật nhất chính là Lý Tịnh Trúc ở đó.

Kz thật đưa LÝ Tịnh Trúc đến đây, Trình Uyên chủ yếu là vì sợ mình quá kích động, rồi ngất đi.

Đồng thời, Tống Triết này ngay từ đầu cũng nhắm vào Lý Tịnh Trúc.

“Trình Đồng, người đang làm cái gì vậy?” Trên sân thượng nhìn thấy hơn 20 người, Tống Triết kinh hãi, vội vàng giả bộ ngu nói.

“Bốp bốp!” Trình Uyên tặng cho hắn một cước, sau đó khuyển mãi thêm đạp lên đầu Tống Triết, lạnh lùng nói: “Đoán xem ta định làm gì?”

Tống Triết bị Trình Uyên giẫm lên đầu cũng không nhắc lên được, lúc này mới biết mình không còn cách nào khác là chết.

“Trình Uyên, đừng đi quá xa, ta không có đắc tội ngươi!”

“ngươi không có đắc tội ta?”

“Bốp!” Lại là một cước nữa, lần này đá đi thẳng vào chính mặt Tống Triết, máu lập tức phụt ra.

“Ngươi không muốn ngủ với nữ nhân bên cạnh ta sao?”

“ngươi không phải là người kêu Lão mèo già bắt cóc người của ta sao?”

“ngươi có biết vì ngươi mà vợ của ta suýt bị một gậy đánh chết không?”

“người còn có biết hay không, vì ngươi mà cha vợ của ta kém chút nữa là đi Tây thiên thỉnh kinh cùng Đường tăng không?”

“Ngươi không đắc tội ta?”

Càng nói càng tức giận, Trình Uyên vừa nói chuyện vừa dùng chân đá vào đầu Tống Triết.

Tống Triết không dám đánh trả, chỉ có thể ôm đầu kêu gào.

“Đừng đánh, đừng đánh nữa, ta sai rồi Trình Đổng, chuyện này thật ra không phải là ta làm, ta cái gì cũng không biết!”

Lý Tịnh Trúc chưa từng thấy Trình Uyên tàn nhẫn như vậy, cho dù nghe được Tống Triết cũng có ý đồ xấu với mình, có thể thấy được Trình Uyên đá Tống Triết như bao cát, thì cô vẫn là sợ hãi.

Kể từ khi trúng độc, thân thể Trình Uyên mỗi ngày một kém, sau vài đòn đánh liền thở hổn hển vì kiệt sức.

Anh lấy ra một con dao, vẫn là ở trước mặt Tống Triết.

“Ngươi tự mình chết, hay là để ta lột sống ngươi?”

Chết?

Đó dường như là một từ rất xa vời.

Tổng Triết chưa từng nghĩ tới.

Hắn không ngờ việc mình làm lại khiến Trình Uyên tức giận đến mức như thế này.

Đúng vậy, hắn cũng không biết Bạch An Tương là người quan trọng lớn nhất đối với Trình Uyên.

Ngẩng đầu kinh hãi “Người muốn giết ta?”

” Bằng không ta mời người nhìn phong cảnh nhá?”

Tổng Triết hoảng sợ, nước da lập tức tái nhợt.

“Không, không được, người không thể giết ta, người giết ta ... giết ta là phải ngồi tù, đúng, giết người là phạm pháp, giết người đền mạng, người còn trẻ, người còn...”

“Ai biết?” Trình Uyên nhẹ giọng hỏi.

Tổng Triết ngẩn người.

Hắn ta bắt đầu lê cơ thể giống như quả bóng của mình và trườn về phía sau.

“Đừng, các người đừng qua đây.”

Nhặt con dao trên mặt đất lên và chĩa vào Trình Uyên, cũng như đối với mọi người.

Trình Uyên không sợ, đi về phía hắn mặt không chút thay đổi, Bạch Long cũng theo sát.

“Đi chết đi.” Trình Uyên nhẹ giọng nói.

“Không!”

“Đừng!”

“Dừng tay!”

Nhiều âm thanh vang lên cùng một lúc.

Mọi người không khỏi nhìn về phía sau.

Ba người Lý Túc chạy lên nóc nhà.

Ngoài ra còn có Tổng An và vệ sĩ của hắn.

Và còn có cả Thẩm Lệ.

Mấy người bọn hắn không biết vào được khi nào và cùng nhau lao lên.

“Trình Uyên, bình tĩnh.” LÝ Túc thuyết phục, “Nghe ta nói, người đánh hắn là đủ rồi. Người không cần phải giết hắn, giết người là phạm pháp.”

Thẩm Lệ cũng thuyết phục “Trình Uyên, tạm gác chuyện công ty qua một bên, chúng ta hãy chuyển sang chuyện riêng tư của chúng ta đi, tôi không muốn nhìn thấy anh bị hủy hoại như thế này.”

Tống An lạnh lùng cảnh cáo, “Dù sao Tống Triết cũng là đồng hương với ta, các người dám động đến hắn, ta liền để cho các người sống không bằng chết!”

Trình Uyên nhìn lại bọn họ, sau đó thản nhiên nói: “Một người chồng ngay cả người vợ của chính mình mà không bảo vệ được, vậy còn xứng đáng là người chồng không?”

Nói xong, anh chậm rãi quay đầu, tiến thêm một bước về phía Tống Triết.

“Dừng lại, người tiến lên một bước, ta sẽ nổ súng.”

Tiểu Trương bên cạnh Lý Túc lo lắng vội rút súng ra, chỉ vào Trình Uyên.

thân hình Trình Uyên đóng băng.

Tống Triết đang cực kỳ hoảng sợ, đột nhiên cười nói.

Hắn không còn khẩn trương như trước, và hắn cũng không còn sợ sệt.

Hắn biết ở trước mặt cảnh sát cho thêm một trăm cái lá gan Trình Uyên cũng không dám động động đến mình.

“Trình Uyên, người muốn giết ta? Người cho rằng người là ai?”

“Người giết ta được sao?”

“Ngay cả cảnh sát cũng đứng về phía ta.”

“Bây giờ ta có thể kiện ngươi về tội bắt cóc tổng tiền và đánh đập người công dân tốt như ta.”

“Giết ta? Haha ... ngươi dám!”

Nghe được lời nói này của Tống Triết, Lý Túc nhíu mày.

Thẩm Lệ cũng nhíu mày.

Tống An vẫn như cũ sắc mặt thì giễu cợt, “Giết người?”

Trình Uyên, không phải là ta coi thường ngươi, ngươi có lá gan này sao? Đến cuối cùng đơn giản cũng chính là hù dọa mà thôi.”

Trình Uyên không có nhìn lại, cho nên bọn hắn đều nhìn không thấy, kz thật lúc này, Trình Uyên khòe miệng hơi nhếch lên một chút.

Tống Triết nhìn thấy, hắn sùng sốt..

Nâng bước chân, tiến thêm một bước về phía Tống Triết, Bạch Long vẫn theo sát.

“Trình Uyên, ngươi đừng kích động,” LÝ Túc thấy vậy liền nhớ tới cảnh anh đánh Bạch Ngạn Bân trong bệnh viện, lúc đó hắn thật sự không quan tâm đến.

Cho nên Lý Túc hiện tại rất sợ hãi, sợ rằng Trình Uyên thật sự sẽ giết Tống Triết, đến lúc đó muốn bảo vệ cho Trình Uyên khỏi việc này là điều không thể nào gánh nổi.

Hắn không thể để Trình Uyên xảy ra chuyện, bởi vì...

Bọn hắn là bằng hữu.

Chương 246

Chương 246: có bao giờ nghĩ sẽ cưới hai vợ chưa?

Tổng Triết cũng bắt đầu hoảng sợ, đứng dậy lui ra mép mái nhà, chĩa dao về phía Trình Uyên, âm thanh bút rút nói: “ngươi ... ngươi đừng qua đây! Cảnh sát, nổ súng đi, hấn, hấn thực sự muốn giết ta!”

Tiểu Trương điều chỉnh súng.

Lý Túc nói: “ngươi nhìn rõ đi, là ai đang cầm dao.”

Quả thực, Trình Uyên không có dao trong tay, Bạch Long cũng không, mà dao ở Tổng Triết.

Tiểu Trương sừng sốt, liền nhắm súng về phía Tổng Triết, nhưng nghĩ có gì sai sai, bộn hấn đến để bảo vệ Tổng Triết.

“Trình Uyên, ta cảnh cáo ngươi.” Lúc này, Tống An đột nhiên lạnh giọng nói, “Ta nói cho ngươi biết. Hiện tại các ban ngành liên quan của tỉnh bắt đầu điều tra Cẩm Đông của ngươi, các công ty có liên quan đến ngươi cũng sẽ bị đình chỉ ngừng hợp tác với ngươi.”

“Nếu lúc này ngươi nhận lỗi với Tổng Triết, ta có thể miễn cưỡng đồng ý không xử phạt các người Cẩm Đông của ngươi, thế nào?”

Tống An lúc này mới cảm thấy được Trình Uyên không là cái gì trong mắt, liền cảm thấy mình ăn chắc anh.

Nhưng.

Trình Uyên còn không thèm để ý đến lời nói của hấn.

Anh đi tới trước mặt Tổng Triết, cười xấu xa với hấn, thấp giọng nói: “Tổng Triết, ta sẽ giết ngươi, hôm nay ngươi cho dù không chết, ngày mai cũng không chết, ngày một cũng không chết, và những ngày tiếp theo đó, Chỉ cần ta còn sống, ngươi nhất định phải chết.”

Tổng Triết há miệng không nói được.

Nói xong, Trình Uyên quay người đi về, nháy mắt với Bạch Long bên cạnh.

Bạch Long trong lòng hiểu ra, trong tay xuất hiện một viên đá, búng nhẹ.

Viên đá đập vào bắp chân Tổng Triết.

Lúc này, Tổng Triết đang kinh hãi nghĩ đến lời nói của Trình Uyên, đột nhiên cảm thấy rất đau, theo bản năng tiến lên một bước, và dao trong tay giơ lên.

“Trình Uyên, cẩn thận!” Lúc này, Lý Tịnh Trúc và Từ đầu trọc đều lo lắng kêu lên.

Bởi vì lúc Trình Uyên cùng Tổng Triết nói chuyện, mọi người nhìn thấy bóng lưng Trình Uyên, mà Tổng Triết bị Trình Uyên chặn mặt.

Cho nên, không ai trong số họ nhìn rõ mặt Tổng Triết.

Khi Trình Uyên đã nói xong câu này, những gì mọi người nhìn thấy là Trình Uyên đã tha cho Tổng Triết và quay người đi về, trong khi đó Tổng Triết giơ con dao trên tay lên hướng về phía Trình Uyên.

Có một tiếng nổ “Bằng!”

Viên đạn cọ sát vào má Trình Uyên bay vụt qua người anh, nóng rực như cắm mặt vào lò bếp.

Trình Uyên không sợ hãi, bước chân không dừng lại, còn không có kịp phản ứng.

Khóe miệng khẽ cong lên, mỉm cười tiếp tục đi về phía trước, coi như mọi chuyện đều nằm trong dự tính của anh.

Viên đạn lướt qua mái tóc chuyển động theo làn gió.

Bức ảnh này khiến Lý Tịnh Trúc ngẩn ra.

Tổng Triết bị một viên đạn xuyên qua, va chạm cực lớn khiến hắn lui về phía sau một bước.

Đây có thể là một bước lên Thiên Đường hay là một bước xuống Địa Ngục, bất kể là Thiên Đường hay Địa Ngục, ý tứ

của câu này dù sao cũng không thoát khỏi cái chết.

Chỉ theo quán tính mà lùi lại một bước, Tống Triết đang bám vào mép vách sân thượng, và cả người liền lộn ngược xuống, sau đó, trong không khí vang lên một tiếng hú thảm thiết.

Sau đó, điều mà mọi người có thể nghĩ đến là “cục thịt này có thành chả hay không!”

Mọi người đều sững sờ.

Tiểu Trương nổ súng, cả người đều ngốc.

Lý Túc tỉnh táo lại, kinh ngạc nhìn Trình Uyên đi về phía mình, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đồng thời, hấn đột nhiên cảm giác được Trình Uyên trước mặt chính là rất lạ. Bạn đang đọc truyện tại group: Vasterel.

Hãy tham gia group để sớm đọc những chap mới nhất.

“Người ...” Tống An lo lắng, hấn hỏi Tiểu Trương, “Người bắn sai rồi!”

Tiểu Trương vẫn đang cầm súng, và vẫn còn dấu vết khói bốc lên từ đầu nòng súng.

Mồ hôi xuất hiện trên trán, và tay bắt đầu run.

“Không sai.” Lý Túc lạnh lùng nói, “Tống Triết có ý đồ cầm đao giết người. Tiểu Trương nổ súng bắn vào tay hấn, làm cho hấn mất năng lực. Việc này phù hợp quy định luật pháp.”

“Đây coi là cái gì quy định gì?” Tống An tức giận nói, “Tất cả mọi người lui xuống.”

“Đây chỉ là một sự cố ngoài ý muốn.” Lý Túc nhàn nhạt nói, “Tống Triết trượt chân rơi xuống, bởi vì hấn ngay từ đầu có ý định giết người, việc này không trách ai cả.”

“...” Tống An không nói nên lời.

Khi Trình Uyên đi ngang qua hấn, Tống An hét lên “Đứng lại!”

Trình Uyên mặc kệ hấn.

Vì vậy vệ sĩ của Tống An đã vươn tay chặn đường của Trình Uyên.

“ngươi bị điếc à? ngươi không nghe thấy ông chủ của chúng tôi bảo ngươi dừng lại sao?”

Nhưng rồi, Bạch Long chỉ là dùng thân thể nhẹ nhàng đung một cái, vệ sĩ của Tống An đã bay ra như một quả bóng.

“Rầm!” Đập vào tường của cầu thang trên sân thượng.

“Phụt!” Một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, vệ sĩ ôm bụng, kinh hãi nhìn Bạch Long, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

Tống An cũng sửng sờ.

Trình Uyên quá nghe lời dừng lại, nghiêng đầu đối Tống An nói: “Ngươi từ đâu tới? Cút ngay về chỗ đó, nếu không ngươi cũng giống như Tống Triết.”

“Ta nói đã xong!”

Về phần này, Lý Túc cùng đám người cũng không quan tâm nữa, vội vàng xuống lầu xem Tống Triết.

Mười mấy tầng lầu, muốn sống, e rằng khả năng này bỏ qua đi.

Nhìn Tống Triết đã chết, Lý Túc vẻ mặt rất nghiêm túc.

Bắt đầu từ kế hoạch nối tiếp là Điều hồ ly sơn và thả con tép để câu con tôm, tất cả chuyện này đều nằm trong tầm kiểm soát của Trình Uyên hẳn, kể cả hẳn cũng đoán được mình sẽ lên sân thượng tòa nhà.

Hẳn đoán rằng lúc hẳn ném con dao cho Tống Triết, và khi Tống Triết cảm thấy bị đe dọa, hẳn ta sẽ nhặt con dao lên để đề phòng để cảm giác an toàn hơn.

Và cũng coi đến lúc, một số người trong số anh sẽ chĩa súng vào người cầm vũ khí.

Bạch Long một tay chọi đá là để gạt người khác, tất cả điều này cũng không lừa được Lý Túc, cho nên ...

Tất cả những điều này đều nằm trong sự sắp xếp của Trình Uyên.

Hắn vẫn là Trình Uyên mà mình quen biết trước đây sao?

Lý Túc tâm tình nặng nề.

“Lý đội trưởng ...” Tiểu Trương quá sợ hãi, thân thể một mực toàn thân phát run.

Tổng Triết rơi ngã ngựa, sau lưng trắng đỏ giống, ánh mắt mở to như cá mắt lồi.

Rất nhanh dưới lầu quán xông hơi, rất nhiều người xem đã tụ tập.

Lý Túc vỗ vỗ Tiểu Trương vai nói: “Người làm rất đúng, sự việc này xảy ra như vậy, ai cũng sẽ bắn.”

...

...

Trên đường về, mọi người đều có những suy nghĩ riêng.

Trong một chiếc ô tô, lão Hắc đi cùng lão Từ đầu trục, lúc này lão Hắc mới nói “Lão Từ, ông chủ của chúng ta thật là một kẻ độc ác.”

Từ đầu trục ôm hai tay sau đầu, lãnh đạm nói: “Không sao, ông chủ trước đây không có làm như vậy, lần này có lẽ thật sự là đụng tới giới hạn cuối cùng của ngài ấy.”

“Thật đáng sợ.” Lão Hắc thốt lên.

...

Trên xe của Thẩm Lệ, Bệnh Đường Tử nói: ” Bởi vậy có thể thấy được anh ấy không phải là người có tâm địa nóng nảy, bốc đồng.”

“Ừ.” Thẩm Lệ cũng gật đầu đồng ý.

Bệnh Đường Tử trầm mặc một hồi, tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng vẫn là nói: “Cho nên, hắn cùng sư huynh ta trở mặt, trong này nhất định là xảy ra chuyện.”

” Ừm.”

Trên thực tế, Thẩm Lệ đã nhìn thấu thủ đoạn này rồi.

Từ một nguồn tin nào đó, cô biết Trình Uyên trúng độc, cho nên ngày đó anh cùng Trần Đông trở mặt, anh cảm xúc nhất định quá kích động, nhưng lại không có té xỉu, điều này đã nói quá.

Đúng lúc này, trong xe của Trình Uyên.

Lý Tịnh Trúc nhìn chăm chăm Trình Uyên, không chớp mắt.

Trình Uyên khó chịu khi nhìn thấy như vậy”Ta trên mặt có dính gì sao?”

Lý Tịnh Trúc nghiêm túc hỏi “Này, tôi nghiêm túc hỏi anh một chuyện được không.”

“À,cô hỏi đi.”

“Có bao giờ người nghĩ sẽ cưới hai vợ chưa?”

Chương 247

Chương 247: Ly hôn “Cái gì?”

“Nhìn xem, Tống Triết này, hẳn có ý đồ xấu với tôi, anh giết hẳn như vậy là bảo đảm an toàn cho tôi, vậy cái ân tình này quá lớn, tôi chỉ có thể lấy thân báo đáp ân tình này thôi, còn lại tôi không biết báo đáp thế nào nữa?”

“Thôi, thôi đi.” Trình Uyên vội xua tay “một người là quá đủ rồi.”

Tống Triết bị Trình Uyên lập kế giết chết, cái này thêm một người vợ nữa mà sợ sao?

Nhưng mà Lý Tịnh Trúc dường như không coi trọng cái chết của Tống Triết, thậm chí còn có tâm trạng muốn nói đùa với Trình Uyên, điều này làm cho Trình Uyên có chút ngẩn người.

“Tôi thật ghen tị với An Tương, làm sao bây giờ?” Lý Tịnh Trúc chua xót thở dài.

Khi kết thúc một sự việc, chắc hẳn sẽ có người vui vẻ và có người sầu.

Tống Triết đã chết, Tống An gọi điện thoại đến công ty cho người xử lý, và trực tiếp đến đồn cảnh sát.

Bất kể nói thế nào, dù sao chuyện này có liên quan đến Trình Uyên, hẳn không thể cứ thế bỏ qua cho Trình Uyên đi.

...

Đưa Lý Tịnh Trúc trở về, Trình Uyên gọi điện thoại cho Lý Túc.

Đến bệnh viện, anh ngăn người nhìn tòa nhà bệnh viện, nhìn lên lầu nơi Bạch An Tương ở, thở dài.

Cuối cùng anh cũng không đi lên.

Lúc Lý Túc đưa người đến đây, nhìn thấy dưới chân có bốn năm tàn thuốc, hấn nhíu mày, thở dài nói: ” Tội gì khổ như thế này chứ?”

“Ác nhân nhất định phải nhận trừng phạt.” Trình Uyên nói.

“Có pháp luật sẽ trừng phạt mà.” Lý Túc.

“Người nói đúng.” Trình Uyên cũng không biện hộ trực tiếp duỗi ra hai tay. “Vậy tôi cũng là kẻ ác, tôi chấp nhận sự trừng phạt của pháp luật.”

Như anh mong muốn, một đôi “vòng tay bạc” được còng vào cổ tay anh một cách bất lực nhưng hợp lý.

...

...

” Tại trong bệnh viện ẩu đả với Bạch Ngạn Bân..”

“Khu phía Tây Thành rất nhiều tụ điểm giải trí đều bị hấn đập phá.”

“Tổng Triết chết hấn cũng có liên quan .”

“Người nói, hiện tại trừ gian diệt ác phải làm lớn như vậy sao, không thể dựa vào luật pháp sao?”

Ngày hôm sau, biết được Trình Uyên bị giam giữ, Vương Hình Duyệt vội vàng đến đồn cảnh sát.

Mà Lý Túc cũng bất lực.

“Thật sự không có cách nào sao?” Vương Hình Duyệt rất căng thẳng, lông mày nhíu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch tràn đầy lo lắng.

Lý Túc thở dài, “Về lý thuyết là có, nhưng là...”

“Anh nói đi.” Vương Hình Duyệt lo lắng nói “Bất kể điều kiện gì, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

” Rút đơn kiện.”

” Rút đơn kiện?”

Việc Rút đơn kiện bao gồm sự rút lui của Bạch Ngạn Bân, sự rút lui của Tổng An và sự rút lui của Lão Mèo.

Sau mấy lần biến cố, Bạch Ngạn Bân chịu quá nhiều trái đắng từ tay của Trình Uyên, hẳn rất hận Trình Uyên, cho nên, để hẳn rút đơn kiện, e rằng rất khó.

lão mèo già suýt nữa bị người của Trình Uyên giết chết, đương nhiên không dễ dàng bỏ qua.

Về phần Tống An, hiện tại đối phó khó xử nhất chính là hắn, Thuộc hạ của hắn kiêm đồng hương, gián tiếp bị chết trong tay Trình Uyên.

Vì vậy Lý Túc nói: “cô càng sớm càng tốt tìm một luật sư có kinh nghiệm giỏi nhất, ít nhất chuẩn bị thêm một phương án dự trừ khác.”

Vương Hình Duyệt gật đầu, sau đó hỏi “Tôi có thể gặp chủ tịch được không?”

Lý Túc lắc đầu, ” Trước mắt không được, cho nên cô phải nhanh nhanh một chút tìm ra luật sư, thì luật sư mới có thể.”

Lúc trở lại tập đoàn, mọi người trong tập đoàn đang nói chuyện từng nhóm, khi nhìn thấy Vương Hình Duyệt, tất cả đều im bật.

Vương Hình Duyệt biết một khi tin tức về việc Trình Uyên bị bắt lan ra, đối với Cẩm Đông sẽ ảnh hưởng quá lớn.

Vì vậy, khi Kim Kiệt chạy đến văn phòng của cô và hỏi chủ tịch có phải là đã xảy ra chuyện gì không.

Vương Hình Duyệt lắc đầu nói: “Kim Kiệt, đừng lo lắng, chủ tịch chỉ là có chút việc tư phải xử lý.”

Kim Kiệt nửa tin nửa ngờ.

Đồng thời, tại một bệnh viện, bên trong phòng bệnh đặc biệt.

“Hi hi, ta nói đều là thật.”

Tại phòng bệnh Mục Tư Nhã tận tình khuyên bảo khuyên nhủ, “Trình Uyên đối với cô thật sự rất tốt, cô không tin thì nhìn tay trái của anh ấy, thật sự có vết sẹo từ vết bỏng đó.”

Bạch An Tương biểu thị quá bất lực “ Tư Nhã, cô muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa hả? Cho dù lời cô nói là sự thật, tôi cũng

không biết, không nhớ, tôi như vừa mới ngủ một giấc, rồi đột nhiên tỉnh lại, liền kể cho tôi biết tất cả những điều tốt đẹp mà Trình Uyên đối với tôi. “

“các cô trước đây không phải như thế này!”

“Tôi không thể chấp nhận được, biết không?”

“Tôi biết Trình Uyên là thật lòng, nhưng anh ấy không phải là mẫu người của tôi. Tôi không thể chỉ vì anh ấy đối xử tốt với tôi mà phải yêu anh ấy?”

Từ khi Bạch An Tương tỉnh lại, Mục Tư Nhã và Lý Tố Trân đều kể cho cô nghe những chuyện gần đây.

Bạch gia xuống dốc, lão thái gia bị Bạch Ngạn Bân chiếm quyền, Bạch Thiếu Lâm bị tai nạn xe bị thương nặng.

Mặc dù Bạch An Tương bị thương nhưng cô luôn cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều, cô cảm thấy mình có thể lựa chọn cuộc sống của chính mình.

Cho nên...

Cô ấy muốn ly hôn.

Cô vốn tưởng rằng Mục Tư Nhã nhất định sẽ giơ tay ủng hộ quyết định của cô, nhưng phản ứng của Mục Tư Nhã khi biết điều đó lại nằm ngoài dự đoán của cô.

Mục Tư Nhã không thể gấp gáp được, không thể không khuyên can Bạch An Tương được.

“Đây là việc của tôi, cô không cần thuyết phục.”

“Nhưng ...” Mục Tư Nhã lo lắng nói. “Thật sự nếu muốn ly hôn thì khẳng định cô sẽ hối hận!”

Bạch An Tương cũng nổi giận nói, “Có hối hận hay không đó cũng là chuyện của tôi.”

Đúng lúc lúc này Lý Tố Trân đẩy cửa đi vào.

Mang theo hai cái phích đựng com, mỉm cười hỏi: “Hai con nha đầu các người đang nói cái gì vậy? làm sao mặt mày đỏ tía tai hết vậy?”

Bạch An Tương quay mặt hướng đi chỗ khác.

Mục Tư Nhã lễ phép đáp: “đang nói về Trình Uyên.”

“Trình Uyên?” Nghe vậy, đặt một cái phích com lên bàn, Lý Tổ Trân cau mày, nhe răng toét miệng nói: “Ta biết ngay chính là Trình Uyên làm cho các con khó chịu.

Tên khốn này cả ngày không quan tâm đến An Tương bị thương, cũng không biết tới đây để trong coi. “

“Nếu An Tương sớm nghe lời mẹ, ly hôn với hắn ta, thì bây giờ con đã không phải chịu như thế này.”

“Hắn chỉ là người không có nhân tính, vong ân phụ nghĩa, vô lương tâm. Ở nhà tôi lâu như vậy, chẳng làm được nên trò trống gì, lại càng không để mắt đến mẹ vợ như tôi ...”

Nói đến Trình Uyên, Lý Tổ Trân như có ngàn vạn lời muốn nói, phần nộ làm cho người ta thấy được hận ý sâu sắc.

Nghe Lý Tổ Trân nói, Bạch An Tương hai mắt sáng lên ngạc nhiên hỏi: “Mẹ, mẹ có đồng ý con ly hôn với Trình Uyên không?”

“Đồng ý!” Lý Tổ Trân kiên quyết gật đầu “Đương nhiên đồng ý.”

Khi Lý Tổ Trân đồng ý, Bạch An Tương lập tức cải thiện, nở nụ cười rạng rỡ.

Mục Tư Nhã kinh ngạc trợn to hai mắt.

Lý Tổ Trân dường như còn muốn mắng Trình Uyên thêm vài câu, nhưng vừa nhìn thấy biểu hiện của cô con gái, nháy mắt tỉnh táo lại.

“Chờ đã ... An Tương con nói cái gì? con ly hôn với Trình Uyên?”

Bạch An Tương nặng nề gật đầu, cười nói: ” Trước kia giả cho Trình Uyên, là không phải sợ bị gia tộc mình giả đi sao? Hiện tại ổn rồi, không ai ép con nữa, cuối cùng con có thể lựa chọn tương lai của mình rồi, con muốn ly hôn.

“

“Không được... An Tương, thật ra mẹ nói chơi với con này giờ thôi.” Lý Tố Trân nghe được lời này của Bạch An Tương, sắc mặt đỏ bừng.

“quả thật Trình Uyên không phải như mẹ nói...”

Cũng đúng lúc này.

Một tiếng “rầm!”, Cửa phòng bị đẩy ra.

“Không xong rồi, Trình Uyên bị bắt rồi.”

Chương 248

Chương 248: Vượt ngục?

Đó là Lý Tịnh Trúc xông vào phòng.

Khi nghe tin Trình Uyên bị bắt, tất cả đều sững sờ.

“Anh ta đã phạm tội gì?” Bạch An Tương cau mày hỏi.

“Hành hung người khác, cố ý giết người ...” Lý Tịnh Trúc đáp.

“A!” Nghe được tin tức này, Lý Tố Trân sợ hãi, sau đó kêu to: “Trình Uyên chết tiết này, tại sao lại luôn gây chuyện thị phi như vậy.”

Bạch An Tương lắc đầu nói: “Mẹ, mẹ cho rằng con có cần phải suy nghĩ không?”

Nghe được Bạch An Tương hỏi câu này, Lý Tố Trân sắc mặt trì trệ.

“An Tương, con không nhớ nhiều chuyện gì đã xảy ra nên mẹ không muốn con đưa ra quyết định vào lúc này.”

Giọng điệu dịu đi, Lý Tố Trân nói.

“Vậy thì đợi đến khi nào? Chờ con nhớ lại chuyện đã xảy ra trong hai năm qua sao? Nếu cả đời con không nhớ nổi thì sao?” Bạch An Tương hỏi.

“Điều này...”

“con biết, cha con bị tai nạn xe bị thương nặng, Trình Uyên phạm tội rồi lại vào tù, nói ly hôn vào lúc này cũng không thích hợp.” Bạch An Tương nghiêm túc nói, “việc này hiện tại không nhắc đến nữa, chờ khi sự việc này qua đi, con sẽ ...”

Lý Tịnh Trúc rất thông minh, từ lời nói của bọn họ, cô lập tức hiểu được bọn họ đang bàn luận cái gì, liền tức giận.

“Bạch An Tương!” Lý Tịnh Trúc tức giận kêu lên.

Bạch An Tương hơi giật mình.

“Tôi không quan tâm việc cô có nhớ tôi là ai hay không, điều đó không quan trọng. Nhưng tôi muốn nói với cô rằng Trình Uyên đi vào tù cũng là vì cô.”

“Còn cha cô, người vẫn đang bị thương nặng nằm trên giường bệnh và không thể xuống đất. Tại sao ông ấy lại bị tai nạn xe như vậy? Đó cũng là vì cô!”

“Tôi?” Bạch An Tương có chút bối rối, kinh ngạc nhìn Lý Tố Trân và Mục Tư Nhã, chỉ thấy hai người đều chua xót.

“Bởi vì cô bị người ta đánh, cha cô liền lái xe giết người đánh cô, và cũng hiện tại là như bây giờ.” Lý Tịnh Trúc có một loại làm hoặc là không làm, mà đã làm thì cho tới bến xúc động, cô một mạch nói, “Trình Uyên biết người chỉ điểm là Lão Mèo, vì cô liền đi trả thù. “

“Anh ta đập hết các tiệm của Lão mèo ở khu phía Tây.”

“anh ta lại đích thân đưa thủ phạm cầm đầu ...”

“Còn Bạch Ngạn Băng, mẹ cô cũng biết chuyện này.”

Lý Tịnh Trúc nói rất nhanh, nói rất chung chung không rõ ràng lắm, nhưng lại lọt vào tai mấy người.

“Người đàn ông như vậy, những nữ nhân khác có đốt đèn lồng đi chãng nữa cũng khó tìm cho ra được, cô muốn cùng hắn ly hôn?” Lý Tịnh Trúc cảm thấy quả thực không thể tưởng tượng nổi. “Nếu để hắn ta biết, cô biết sẽ làm tổn thương hắn đến mức nào không?”

Có người cho rằng, trạng thái cao nhất của tình yêu là vị tha, quên mình cống hiến hết mình cho tình yêu mà không đòi hỏi sự đền đáp nào cả, cho đi một cách mù quáng nhưng không nhận lại được bao nhiêu, nếu ai nghĩ đến điều này thì trong có thể chịu nổi không.

“Tự mình suy nghĩ kỹ đi.” Lý Tịnh Trúc tức giận rời khỏi phòng bệnh, cô cảm thấy hôm nay không cần thiết phải du hơi giải thích nữa.

Cô cũng không biết vì sao, cô lại rất tức giận.

Ngay khi cô vừa bước ra khỏi bệnh viện, điện thoại di động của cô đã vang lên. Bạn đang đọc truyện tại group: Vasterel. Hãy tham gia group để sớm đọc những

Chương mới nhất.

Cô đưa tay ra nhìn một cái, phát hiện “Dì hai” đang gọi, trong lòng đột nhiên hưng phấn trở lại.

...

Trong phòng bệnh, Bạch An Tương im lặng hồi lâu.

Lý Tố Trân cùng Mục Tư Nhã nhìn nhau, đều không biết nên nói cái gì.

Một lúc lâu, Bạch An Tương hỏi “Mẹ, con muốn xuất viện.”

“Bác sĩ nói cần phải theo dõi thêm, cô bây giờ mà xuất viện...” Mục Tư Nhã lo lắng nói.

Ai ngờ, Lý Tố Trân ngăn cản Mục Tư Nhã “Ừm, đi thôi.”

Bạch An Tương gật đầu.

Cô đi tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ rồi thật sự xuất viện.

Mục Tư Nhã hỏi Lý Tố Trân “Tại sao? Bác sĩ không phải nói chúng ta còn cần theo dõi thêm sao?”

Lý Tố Trân thở dài “An Tương từ nhỏ không thích nợ người khác cái gì.”

“Nhưng Trình Uyên không phải là người khác.”

“con bé ấy không nhớ ra là ai sao?”

Sau khi Bạch An Tương xuất viện, cô ta đến thẳng đồn cảnh sát.

Đến đồn cảnh sát, cô báo danh, nói muốn gặp Trình Uyên.

Cảnh sát phụ trách lễ tân nghe nói sẽ đi gặp Trình Uyên, liền từ chối cô ngay tại chỗ.

Nhưng khi chuẩn bị đi, cô lại gặp Lý Túc.

“em dâu.” Lý Túc vừa tiến vào liền hỏi: “em muốn gặp Trình Uyên sao?”

Bạch An Tương không biết Lý Túc, nghe thấy anh ta gọi mình là em dâu, hơi có chút kinh ngạc.

” Vâng.”

Lý Túc lắc đầu, cười nhạt nói: “Thực sự xin lỗi, bây giờ không được.”

“Vậy thì khi nào tôi có thể gặp anh ấy?” Bạch An Tương hỏi.

Lý Túc nói: “anh đã nói với trợ lý Vương với chi tiết này rồi. À đúng rồi, anh nghe nói hai ngày nay Cẩm Đông có chuyện, bây giờ Trình Uyên đã vào tù, nên gắng đem cho anh ấy ít đồ ăn.”

Sau khi rời khỏi đồn cảnh sát, Bạch An Tương có chút bối rối.

Tập Đoàn Cẩm Đông gặp rắc rối, phải làm sao đây, liên quan gì đến Trình Uyên?

Ngoài ra, trợ lý Vương là ai?

Tập Đoàn Cẩm Đông quả nhiên gặp rắc rối.

Trong vòng một ngày, tất cả các thực thể đều bị điều tra và xử phạt một cách không thể giải thích được, mọi hoạt động vận chuyển đều bị chặn không thể giải thích được, và tất cả các sản phẩm đột nhiên không bán được.

Trong hai ngày này, cả Tập đoàn gần như tê liệt.

Vương Hinh Duyệt trong lòng rất lo lắng, nhưng không còn cách nào khác, cô chỉ có thể liên lạc với tìm ra luật sư càng sớm càng tốt để lo chuyện của Trình Uyên cũng như là giúp cho Cẩm Đông.

Trình Uyên không ra được một ngày, Tập đoàn mất đi một ngày, không thể cứ ngồi yên chờ chết được.

Đúng lúc này, Thẩm Lệ đến Cẩm Đông gặp Vương Hinh Duyệt.

“Thu mua?” Vương Hinh Duyệt không thể tin vào tai mình.

Thẩm Lệ đi thẳng vào vấn đề, cô nói muốn chiếm Cẩm Đông, để Vương Hinh Duyệt tìm luật sư truyền lời cho Trình Uyên, muốn xem Trình Uyên có ý gì.

“cô suy nghĩ nhiều rồi?” Vương Hinh Duyệt chế nhạo.

Thẩm Lệ trong trang phục chuyên nghiệp càng thêm quyến rũ, trên gương mặt xinh đẹp có nét tự tin.

“Tình hình của Cẩm Đông bây giờ như thế nào, tôi nghĩ cô hiểu rõ hơn ai hết, mà Trình Uyên trong thời gian gần đây bản ra không được, hoặc có thể là sau này sẽ cũng không ra được, các người một ngày tổn thất bao nhiêu, trong lòng cô hẳn là biết rõ? “

Thẩm Lệ nói: ” Tôi nghĩ các người hẳn là đã sớm biết tôi là người của Thẩm gia, vậy ngoài Thẩm gia chúng ta ra, bây giờ ai có thể cứu Cẩm Đông?”

Vương Hinh Duyệt vẻ mặt nghiêm túc, cô biết những gì Thẩm Lệ đang nói là sự thật.

“Tôi sẽ thông báo cho chủ tịch.” Cô nói.

Đưa tiễn Thẩm Lệ, Vương Hinh Duyệt vẻ mặt càng thêm uy nghiêm.

Cô không dám nói cho ai biết chuyện này, ngay cả Kim Kiệt cô cũng không dám nói, vì sợ mọi người biết Trình Uyên ở tù, tình hình sẽ loạn hơn không thể nào kiểm soát được nữa.

Vì vậy, hầu hết mọi người vẫn không biết về việc Trình Uyên bị bắt.

Luật sư đã đến gặp Trình Uyên ở đồn cảnh sát, hiện tại ...

Vương Hinh Duyệt suy nghĩ nát óc, rồi quyết định nhất định phải nói cho gia đình Trình Uyên biết chuyện này, nếu như Trình Uyên không thể ra mặt, vậy loại chuyện này chỉ còn có thể để người nhà của anh tới làm chủ.

Thật ra lúc trước cô đã gọi điện thoại cho mẹ ruột của Trình Uyên, nhưng Lý Quế Như nói Cẩm Đông giao toàn quyền cho Trình Uyên, nên cô lái qua các chuyện khác.

Nhưng khi đến bệnh viện, nhìn thấy Lý Tố Trân và Bạch An Tương thất vọng, Lý Túc vội vàng chạy tới trước khi cô kịp nói.

Ngay khi Vương Hinh Duyệt một chân bước vào phòng, Lý Túc liền theo sau vào trước.

Không đợi Vương Hinh Duyệt lên tiếng, Lý Túc đã đi vào nói: “Trình Uyên trở về chưa?”

Nghe vậy, Lý Tố Trân rất vui vẻ “Trình Uyên không sao chứ?”

“Không phải, hấn vượt ngục!”

“gì?”

Chương 249

Chương 249: Cái chết của Bạch Long

“Ở giai đoạn này, mọi thứ vẫn chưa có gì đi xa hơn, tại sao hấn lại làm điều này?”

Tại phòng bệnh Mục Tư Nhã rót một ly nước cho Lý Túc, nhận lấy ly nước xong nói lời cảm tạ, Lý Túc thờ dài nói: “hoàn toàn bất lực không còn biện pháp nào cứu vãn, tôi thật không hiểu nổi hấn tại sao lại làm như vậy!”

Bạch An Tương nghe Lý Túc nói xong có chút hối hận, đau lòng, tựa như rất quan tâm đến Trình Uyên, vì vậy tò mò hỏi “anh với hấn quen biết nhau sao?”

Nghe vậy Lý Túc giật mình, suy nghĩ một hồi mới nói: “sao lại không, chúng tôi là bằng hữu.”

bằng hữu?

Bạch An Tương chưa từng nghe nói qua, Trình Uyên có bằng hữu làm cảnh sát.

“vậy bây giờ có nghiêm trọng không?” Vương Hình Duyệt căng thẳng hỏi.

Lý Túc gật đầu “Rất nghiêm túc.” (Còn gì nữa đâu mà khóc với sầu) ...

Lý Túc đến lần này chủ yếu là xem Trình Uyên có trở lại bệnh viện không, hiển nhiên không có, cho nên hấn cũng không có ý định ở lại lâu nữa.

“Tôi đi trước, nếu cô liên hệ được với Trình Uyên, thì bảo anh ấy liên hệ với tôi.”

Mấy người đồng ý, Mục Tư Nhã nói “để tôi tiễn anh.”

Lý Túc không quan tâm nên để Mục Tư Nhã tiễn.

Sau khi Lý Túc rời đi, Bạch An Tương tò mò nhìn Vương Hinh Duyệt, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Lý Tố Trân là nhận biết được Vương Hinh Duyệt “

Wương trợ lý, sao cô lại tới chỗ này?”

Wương Hinh Duyệt nhìn Bạch An Tương, cắn môi.

“Dì à, Tập đoàn bây giờ không có người đứng đầu, mấy tin đồn bắt đầu lan ra, nội bộ rối loạn, có một số việc cần một người đứng ra làm chủ.” Vương Hinh Duyệt trầm tư một chút rồi nói tiếp, “Tôi nghĩ, vì anh ấy không có ở đây nên người phụ trách đứng ra làm chủ phải là An Tương. “

“Hả?” Lý Tố Trân cảm thấy có chút không phản ứng kịp.

“Xảy ra chuyện xảy ra chuyện... !” Lúc này, đột nhiên có tiếng động từ dưới lầu truyền đến.

...

Tiền thể, Mục Tư Nhã tiễn Lý Túc đi tới chỗ đỗ xe, Lý Túc vừa định mở cửa thì đột nhiên nhìn thấy một vật gì đó từ trên trời rơi xuống.

Còn chưa kịp nhìn rõ thứ gì rơi xuống, hắn mới nhận ra thứ đó là rơi xuống ngay Mục Tư Nhã.

Theo bản năng, Lý Túc chồm người về phía Mục Tư Nhã trước mặt, hai người mũi chạm mũi môi kề môi.

Mục Tư Nhã bị hành động này làm cho sửng sốt, hai mắt tròn tròn.

Cô có thể cảm nhận được luồng không khí anh thổi ra.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, vô số câu hỏi và suy nghĩ vụt qua trong đầu cô.

Anh ấy muốn làm gì?

Anh muốn hôn mình?

Anh ta là cảnh sát, tôi có nên đánh lại anh ta không?

Đánh anh ta có bị coi là hành hung cảnh sát không?

Sức hấp dẫn của tôi lớn đến vậy sao?

...

Những suy nghĩ lộn xộn này vừa mới phát sinh, liền bị Lý Túc phá rối.

“Hãy cẩn thận!”

Lý Túc hét lên một tiếng, sau đó ôm Mục Tư Nhã, thân hình hơi vặn cong một chút.

“Bùm!” Có một âm thanh giòn giã.

Một cái bình hoa nháy mắt vỡ vụn, nước bên trong cũng ào ra như thác đổ, nước rơi xuống ngay mặt Mục Tư Nhã lạnh cóng.

May mắn thay, đó không phải là chiếc bình rơi vào mặt.

Chiếc bình rơi trên đầu Lý Túc, máu liền chảy ra.

Lý Túc liếc mắt, liền ngã xuống đất.

Mục Tư Nhã sững sờ, chưa kịp nhớ lại sự dịu dàng chết tiệt kia, cô đã bị một bình hoa làm vỡ tan tành bởi một giấc mộng phù phiếm này.

“Này, cảnh sát Lý!” Cô lao vào người anh ta và hét lên.

...

...

Ngay sau đó, tin tức về việc Trình Uyên vượt ngục lan truyền trong một phạm vi nhỏ.

Đặc biệt là Tống An, hấn ngay lập tức liền được thông báo.

Sau khi biết được Trình Uyên vượt ngục, Tống An bật cười “haha”, trong lòng mừng rỡ.

vượt ngục?

Vượt ngục là tội danh gì, không cần biết Trình Uyên phạm tội lúc trước nặng hay nhẹ, hiện tại cũng không quan trọng, bởi vì một khi vượt ngục, tội đấy rất nghiêm trọng.

Trình Uyên tuy rằng không có bị tống vào ngục, nhưng là tạm thời bị nhốt ở trong ngục tù, nhưng bản chất vẫn là tù.

“Trình Uyên, đây là người tự tìm con đường chết.” Hấn cười chế nhạo. “Người dám để cho Trung Thượng chúng ta phá sản ở đất Tân Dương này, vậy ta liền để cho tập đoàn của người sụp đổ, đồng thời, ta cũng phải để cho người thân bại danh liệt!”

“Chủ tịch!”

Thư ký Tống An đẩy vào, nói với Tống An, “Nghe nói tập đoàn Thẩm thị đang chuẩn bị thu tóm Cẩm Đông.”

“Cái gì?” Tống An bất giác nhíu mày.

Tập đoàn Thẩm thị là doanh nghiệp trực thuộc vốn của Thẩm gia và được quản lý bởi Thẩm Hoa, con trai cả của Thẩm gia.

Nếu nói về thực lực của Thẩm gia, thì Tập Đoàn Trung Thượng căn bản không cùng đẳng cấp.

Nghe được tin tức này, Tống An đột nhiên có chút không đành lòng.

“Tập đoàn Thẩm thị chiếm được Cẩm Đông vào lúc này, là muốn bảo vệ Cẩm Đông, hay là muốn đem Cẩm Đông làm của riêng?”

Dù thế nào đi nữa, chỉ cần Thẩm gia thua mua Cẩm Đông, những cái kia mình sẽ giúp đỡ chỉnh lý lại Cẩm Đông “Lão bằng hữu” một chút khẳng định không dám tiếp tục nhằm vào Cẩm Đông.

Hấn không khỏi có chút sàu muộn, nhưng Tống An đã sớm đưa ra một cái quyết định.

“Từ trên tình hình mấy người tới.” Tống An hí mắt nói với thư ký, “Tôi muốn thấy tin tức Trình Uyên sợ tội nên đã vượt ngục.”

Thư ký hiểu ngay.

...

Đúng lúc mọi người đang bày tỏ sự khó hiểu trước việc Trình Uyên thoát khỏi nhà tù.

Trình Uyên xuất hiện ở một nơi mà không ai ngờ tới.

Bên trong phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn Lương Tâm.

Chủ tịch thực sự của tập đoàn Tiểu Lâm là Bạch Thiếu Lâm, nhưng Bạch Thiếu Lâm rất ít khi đến Tập đoàn, ông kiểm soát thông tin tập đoàn thông qua điều khiển từ xa bằng video, vì vậy văn phòng của ông thường chỉ là nơi tượng trưng.

Giờ phút này, Trình Uyên đang nằm trên sô pha trong phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn Lương Tâm.

Anh lộ ra vẻ rất yếu ớt.

Anh biết chất độc trong người không thể kéo dài được nữa, nãy giờ anh đứng còn không vững, nếu kéo dài thêm mấy ngày nữa, e rằng anh sẽ chết thật.

Vì vậy, bây giờ anh muốn tìm ra kẻ hạ độc.

Thời Dương trở thành nhân viên của tập đoàn Lương Tâm, nói với Trình Uyên, “Trợ lý Vương mời chị dâu đến Cẩm Đông chủ trì đại cục rồi.”

Nghe được tin tức, Trình Uyên không khỏi cười khò. “

Lúc đầu ta còn muốn giấu lâu một chút “

Sau đó anh hỏi ” Bên kia đều an bài tốt chưa?”

Thời Dương gật đầu, “Bạch Long hiện tại đã chết.”

“Vậy thì để hẳn chết.” Trình Uyên nhẹ giọng nói.

” Ừm.”

Sau khi Thời Dương đi ra ngoài, Trình Uyên nằm trên sô pha, nhìn bầu trời ở ngoài cửa sổ, suy nghĩ như muốn bay ra ngoài thật xa.

còn nhớ anh đã từng giả làm nhân viên ở đây để truy tìm chủ tịch thực sự của tập đoàn Lương Tâm, lúc đó anh có ấn tượng với một cô gái tên là Tôn Phỉ Phỉ.

anh không biết cô ấy có còn ở trong tập đoàn Lương Tâm hay không nữa.

Anh lại nghĩ đến Bạch An Tương, nếu thất bại lần này, anh sẽ không bao giờ gặp lại Bạch An Tương nữa.

Còn có mẹ anh nữa, và không biết bây giờ mặt mũi thân hình của cha anh hiện tại thế nào, nếu không phải thành bộ dạng như bây giờ, anh rất muốn về nhà để xem mặt một chút.

Đêm đã xuống.

Bạch Long lái chiếc Audi của Trình Uyên, ra khỏi bệnh viện và lái xe về thành phố ...

Anh đến nhà Trình Uyên ở Vịnh Ánh Trăng.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn, và sau đó ngọn lửa bùng lên bầu trời.

Ngày hôm sau, Trình Uyên xem tin tức tối hôm qua ở nhà anh qua điện thoại di động.

“Chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, chủ tịch Cẩm Đông, đã trốn thoát khỏi nhà tù, và kẻ thù của anh ta tìm cách đến trả thù. Sau vụ nổ, xác nhận ban đầu là vệ sĩ của Cẩm Đông đã chết ở Vịnh Ánh Trăng”.

Chương 250

Chương 250: Trình Uyên là chủ tịch Cẩm Đông?

Bạch An Tương không có về nhà, là từ bệnh viện trực tiếp đi đến Tập đoàn Cẩm Đông .

Vương Hình Duyệt lái xe đem Bạch An Tương tiếp đi ngay sau đó, Tập Đoàn Cẩm Đông bên trong mọi người bàn tán nhôn nhao.

Ngay sau đó, từng nhóm dưới tầng bàn luận âm ỉ..

“Tôi nghe nói chủ tịch giết người, sau đó vượt ngục.”

“Người nghe là tin tức này tức này ở đâu?”

“điều này là thật, người nhìn đi chủ tịch hai ngày này đều không ở tập đoàn.”

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Hiện tại tập đoàn ở vào trạng thái tê liệt, chúng ta còn ngốc ở chỗ này chờ sao?”

“Muốn ta nói , nhất định phải tìm đường rút lui , nhà ai cũng có già trẻ lớn bé, ai cũng cần ăn cơm hết. “

Đi theo Vương Hình Duyệt tiến vào Tập Đoàn Cẩm Đông một lúc lâu Bạch An Tương một mặt kinh ngạc.

Kinh ngạc là bởi vì cô không rõ, Trình Uyên chỉ là một cái viên chức nhỏ trong Cẩm Đông, vì cái gì anh lại phạm tội, cần mình đến tạm thay vị trí của anh, chẳng lẽ Tập Đoàn Cẩm Đông thực hành “Thế tập” chế? Hoặc là “Nhận thầu” chế.

Trình Uyên là chủ tịch Cẩm Đông sự tình, Lý Tố Trân bởi vì còn muốn chiếu cố Bạch Thiếu Lâm không có thời gian cùng Bạch An Tương nói.

Về phần Mục Tư Nhã, cô đã đáp ứng Trình Uyên, không nói cho Bạch An Tương.

Vương Hình Duyệt cũng chỉ là nói để cô đến tạm thay Trình Uyên chủ trì đại cục.

Bạch An Tương thân là Trình Uyên “Danh nghĩa” bên trên thế tử, mặc dù không tình nguyện, thế nhưng không có những biện pháp khác, chỉ có thể kiên trì đến.

Cầm Đông quy mô để nàng âm thầm lú lỏi.

Đi theo Vương Hình Duyệt đến phòng hội nghị thời điểm, tựa như chợ bán thức ăn đồng dạng náo nhiệt phòng họp, đột nhiên liền an tĩnh lại.

Vương Hình Duyệt đi vào trước, còn không đợi nàng mời Bạch An Tương ngồi xuống, liền nghe được có người chất vấn.

“Vương trợ lý, nghe nói chủ tịch xảy ra chuyện, tập đoàn chúng ta là phải sập tiệm sao?”

Nói chuyện chính là Cầm Đông Tập Đoàn phòng nhân sự giám đốc.

Vương Hình Duyệt sắc mặt lạnh xuống “Nói vậy, chủ tịch chỉ là có chút việc tư không tiện đến thôi, các người tốt nhất đừng tin vào một chút lời đồn.”

“Lời đồn? Ha ha...” Lại có người lên tiếng châm chọc nói “Hiện tại tập đoàn ở vào trạng thái tê liệt, loại tình huống này còn không thấy chủ tịch người, người theo chúng ta nói là lời đồn?”

Muốn ta nhìn a, có phải hay không là người vương trợ lý nghĩ ứng chiếm Nestlé... ?”

“Đúng a, chúng ta đều là Cầm Đông lão nhân, dựa vào cái gì nghe người một tiểu nha đầu.”

“Chúng ta muốn rút khỏi tại Cầm Đông cổ phần.”

Vương Hình Duyệt sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía Kim Kiệt, nàng quá hi vọng lúc này Kim Kiệt có thể đứng ra giúp đỡ ép một chút trận.

Thế nhưng là Kim Kiệt lại giả giả không nghe thấy đồng dạng, tiếp tục cúi đầu gầy đẩy lấy điện thoại di động của mình.

Vương Hình Duyệt rất thất vọng.

Đôi với đây hết thầy, Bạch An Tương hoàn toàn không thể nào thích ứng.

Nàng cho tới bây giờ chưa thấy qua nhiều như vậy đại nhân vật, rất nhiều đều là thường xuyên lên ti vi nhân vật. Cái này khiến nội tâm của nàng phi thường thấp thỏm.

“Nàng vì cái gì dẫn ta tới cái này?” Bạch An Tương quá kinh ngạc “Chẳng lẽ Trình Uyên cái kia nhỏ nhỏ viên chức, bình thường có thể tham gia loại này hội nghị cấp cao?”

Làm sao có thể?

Vừa mới dâng lên ý nghĩ này, liền lại bị chính nàng phủ định, nàng nghĩ, nhất định là cái này Vương Hình Duyệt sốt ruột mở ra sẽ, chưa kịp lĩnh mình đi Trình Uyên công việc địa điểm.

“Chư vị chư vị, chư vị cao quan, các người đều là tập đoàn lão nhân.” Vương Hình Duyệt đột nhiên hăng giọng, nói “Đã đều biết tập đoàn hiện tại gặp phải khó khăn, ta cũng không nghĩ giải thích quá nhiều, ta chỉ muốn nói cho mọi người, chủ tịch không có việc gì, Cẩm Đông sẽ không ngược lại.”

“Lừa gạt quý đầu a?”

“Người cho rằng người là ai? Người nói chúng ta liền tin?”

“Người cho rằng người có thể ngăn cơn sóng dữ?”

“Tỉnh đi vương trợ lý.”

Giờ này khắc này, không có chủ tịch Cẩm Đông, một trợ lý, căn bản ép không được những người này.

Cái này không giống Trình Uyên trước khi đến, khi đó Cẩm Đông hết thầy đều là Vương Hình Duyệt định đoạt, chủ yếu vẫn là bởi vì lúc ấy trước chủ tịch dư uy.

Nhưng là bây giờ khác biệt, hiện tại Cẩm Đông là Trình Uyên, Trình Uyên xảy ra chuyện, bọn hắn đều như thế, ai sẽ nghe ai?

Vương Hình Duyệt cắn môi một cái, thanh âm đề cao mấy phần “Lời ta nói các người không tin, kia lời nàng nói các người cũng nên tin đi.”

Nói xong Vương Hình Duyệt đối Bạch An Tương làm một cái thủ hiệu mời.

Bạch An Tương đầu oanh một chút, nháy mắt liền trông rỗng.

Có ý tứ gì?

Để ta phát biểu?

Thế nhưng là nơi này ngồi đều là đại nhân vật a, ta...

Trình Uyên tại Cẩm Đông Tập Đoàn đến tột cùng là cái chức vị gì?

Vì cái gì Vương Hình Duyệt nói chuyện ý tứ, dường như người khác đều quá tin hấn đồng dạng?

Nàng sắc mặt tái nhợt, cái trán dần dần thấm ra một tầng mồ hôi mịn, bứt rứt bất an mắt nhìn Vương Hình Duyệt.

Vương Hình Duyệt thì đối nàng nặng nề gật đầu, nhỏ giọng nói “Cố lên.”

Cố lên?

Thêm cái gì đâu?

Muốn ta nói cái gì?

Bạch An Tương hoàn toàn là mộng.

“Đây là ai nha?”

“Vương Hình Duyệt ngươi có ý tứ gì? Tùy tiện từ trên đường cái kéo tới một cái mỹ nữ, liền có thể tại chúng ta hội nghị này bên trên phát biểu?”

“Đúng đấy, ngươi muốn cho nữ nhân này biểu đạt cái gì?”

Ngươi lại muốn chứng minh cái gì?”

Một đám người đối Bạch An Tương đều quá lạ lẫm, đối Vương Hình Duyệt đều quá không hiểu, thậm chí tức giận. Bọn hắn cảm thấy Vương Hình Duyệt đây là đang trêu chọc bọn hắn, tại nói đùa bọn họ .

Nhưng mà...

“Tất cả câm miệng!”

Lúc này, Kim Kiệt không bình tĩnh.

Kim Kiệt một mực đang loay hoay điện thoại di động của mình, mà Bạch An Tương sau khi đi vào vẫn đứng tại Vương Hình Duyệt sau lưng, hắn không thấy được.

Lúc này trông thấy, thân thể của hắn đột nhiên chấn động.

Người khác không biết Bạch An Tương, nhưng Kim Kiệt biết nàng là Trình Uyên lão bà a.

“Kim Đông, ngươi có ý tứ gì?”

“Chẳng lẽ ngươi biết nữ nhân này?”

Có người hỏi.

Kim Kiệt liền vội vàng đứng lên, kéo lấy hắn kia mập mạp đến giống một cái cầu đồng dạng thân thể, một đường chạy chậm đi vào Bạch An Tương trước mặt, vội vàng kéo ra chủ tịch thường xuyên ngồi cái ghế kia, một mặt cười quyến rũ nói “Mời ngài ngồi.”

Kim Kiệt hành động này, làm cho tất cả mọi người đều sửng sốt, cũng đều ngậm miệng.

Kim Kiệt là Cẩm Đông đồng sự, chức vị gần với Trình Uyên, mặc dù không có thực quyền gì, uy vũ vẫn phải có.

Tất cả mọi người bắt đầu hoài nghi, nữ nhân này khẳng định không đơn giản.

Quả nhiên.

Kim Kiệt thay đổi trước đó tỏ thái độ không liên quan, mặt đen lên nhìn về phía đám người, cũng đưa tay chỉ bọn hắn nổi giận quát “Các ngươi nhìn xem chính các ngươi tầm kia tương làm trò hề sắc mặt.”

“Tập đoàn có chút gió thổi cỏ lay nhìn đem các ngươi gấp, chẳng lẽ chúng ta như thế đại nhất cái tập đoàn còn có thể ngược lại hay sao?”

“Ta nói với các ngươi, vị này...” Chỉ Bạch An Tương thời điểm, hắn liền cùng trở mặt, từ âm trầm đến mỉa mai, chỉ là sự

tình trong nháy mắt, làm ngẩng đầu lên nhìn về phía đám người lúc, sắc mặt lại phi lưu trực hạ tam thiên xích.

“Vị này là chúng ta chủ tịch phu nhân, chủ tịch có việc không tại, phu nhân ở cũng giống như vậy, các người những người này là ăn hùng tâm báo tử đảm sao? Tại phu nhân trước mặt cũng dám lỗ mãng?”

“Phu nhân?”

Trong phòng họp nháy mắt truyền đến vô số âm thanh hấp khí âm.

Chúng người đưa mắt nhìn nhau.

Bạch An Tương hoàn toàn ngốc rôi.

Phu nhân?

Chủ tịch phu nhân?

Trình Uyên... Là Cẩm Đông chủ tịch?

Cái này sao có thể?

Bây giờ tại trong trí nhớ của nàng, Trình Uyên vẫn là như vậy lạ lẫm, vẫn là một cái nông thôn tiểu tử, cùng mình kết hôn, đều là vì dự phòng mình muốn bị gia tộc thông gia hành động bất đắc dĩ.

Trong lòng, nàng là không nhìn trúng Trình Uyên.

Hắn sao có thể là Cẩm Đông chủ tịch?

Cẩm Đông... Cẩm Đông Tập Đoàn đây chính là Tân Dương Thị xí nghiệp hàng đầu.

Chương 251

Chương 251: Không muốn quên

Giờ thì mọi ánh mắt đều đổ dồn vào mặt Bạch An Tương.

Cô ấy chưa bao giờ nói chuyện trước mặt nhiều người lớn như vậy, và dường như những người này đều rất nể phục cô ấy.

Trên thực tế, những người này chủ yếu là kính sợ với Trình Uyên.

Từ khi Trình Uyên tiếp quản Cẩm Đông, mọi người đều đã tận mắt nhìn thấy chính sách đối nội, đối ngoại khác nhau rõ rệt của anh, mặc dù những người này về cơ bản lớn hơn Trình Uyên rất nhiều, nhưng không ai trong số họ dám thách thức uy quyền của Trình Uyên.

Bạch An Tương là người phụ nữ có thể chần gởi với Trình Uyên, bọn họ đương nhiên phải kính nể kính sợ.

Mỗi người đều mang một vẻ mặt hăng hái.

Bạch An Tương rất căng thẳng, mặc dù không thể tin được, nhưng bây giờ ... cô chỉ có thể cắn răng kiên trì.

“Mọi người đừng lo lắng, chủ tịch chỉ tạm thời là phải giải quyết một số việc cá nhân, không có thời gian lo chuyện của tập đoàn, nên nhờ tôi tạm thời giúp anh ấy lo liệu, mọi người cứ tiếp tục hoạt động và làm việc.”

Những gì cô ấy nói khá vừa ý, Vương Hinh ở sau lưng âm thầm nhẹ gật đầu.

Bạch An Tương đột nhiên thay đổi đối thoại. “Nhưng mà, bây giờ có người muốn rút cổ phần ở Cẩm Đông ra, thì chúng ta cũng không ngăn cản, nếu như người đó đã mất lòng tin ở Cẩm Đông, thì cũng không cần thiết phải ở lại Cẩm Đông.”

“Tập đoàn chúng ta cần những nhân viên có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, chứ không phải là những con rùa đen muốn

đổ thêm dầu vào lửa khi gặp một vài sóng gió trong tập đoàn”.

“Từ nay về sau nếu có ai nói điều gì không có lợi cho sự hòa hợp và phát triển của Cẩm Đông, thì hãy tự mình rời đi đi.”

Sau khi Bạch An Tương nói, sắc mặt của mọi người đều thay đổi, đặc biệt là những người điều hành cấp cao nói rằng họ sẽ rút cổ phần ra, họ gằn như vùi đầu vào găm bàn.

Kim Kiệt lộ vẻ kinh ngạc.

Vương Hình Duyệt cũng thảm kinh ngạc.

“Cuộc họp kết thúc!” Bạch An Tương lạnh giọng nói.

Một đám giám đốc điều hành đứng dậy rời đi, khi đi ngang qua Bạch An Tương, đều mang theo nụ cười gượng ép đến chào hỏi.

Bạch An Tương khuôn mặt căng thẳng, sắc mặt lạnh lùng như băng.

Sau khi mọi người rời đi, Vương Hình Duyệt không khỏi sợ hãi nói, “An Tương, cô thật ngoài sự mong đợi của tôi.”

“Thưa bà chủ, bà giống như chủ tịch, bà có phong thái của một vị đại tướng quân.” Kim Kiệt cũng nịnh nọt.

Bạch An Tương quay mặt lại nhìn Vương Hình Duyệt và Kim Kiệt, cau mày, trầm mặc nói: “Tôi ... chân tôi rất run.”

Đùa chứ, Bạch An Tương chưa từng thấy trận nào lớn như vậy, vừa nói ra những lời đó thật cay đắng, thật ra chân đã mềm nhũn rồi, phải chật vật lắm mới đứng dậy được.

Vương Hình Duyệt và Kim Kiệt kinh ngạc.

...

...

Bạch Long “chết rồi”, Trần Đông trước đây có mâu thuẫn với chính anh, bị anh ép đến mức trở mặt lại nhau, bây giờ Trình Uyên thật sự chỉ có một mình.

Nằm trên ghế sofa của tập đoàn Lương Tâm, anh cảm thấy kiệt sức.

Bản thân anh biết độc tính trong người khó lường, nó giống như một con trăn khổng lồ đang nằm ngủ trong cơ thể anh, nó có thể thức giấc bất cứ lúc nào, khi tỉnh dậy sẽ đói, khi đói thì nó sẽ đem anh ăn.

Vì vậy, hiện tại anh đang rất muốn có một loại thuốc giải thực sự.

Mấy ngày nay, bọn anh chiến đấu công khai lần bí mật, chuyện của Bạch An Tương khiến Trình Uyên không nở rời đi, quan tâm quá nhiều.

Bây giờ thật hiếm khi bình tĩnh và suy nghĩ về điều đó, và sau đó anh đã hình dung ra nhiều điều.

Ví dụ, ai đã hạ độc cho chính mình.

Mục đích của người hạ độc đã được người đàn ông đeo kính nói đến, hẳn ta chỉ không muốn để anh rời khỏi Tân Dương, muốn dùng Tân Dương làm lồng chim, nhốt Trình Uyên lại.

Vì vậy, ai muốn làm điều này? Tại sao hẳn muốn làm điều đó?

Trình Uyên không ngốc chút nào, cho nên anh liền nghĩ thông suốt ra rất nhanh .

Chính là, mẹ ruột của anh, Lý Quế Như lúc đầu đối với anh nói rất mơ hồ, Trình Uyên còn tưởng rằng em trai của anh đã chết.

Nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại thì có lẽ không phải vậy, hẳn ta không chết, không những không chết mà còn sống rất tốt rất thoải mái.

Hẳn không muốn để cho anh rời khỏi Tân Dương , bởi vì hẳn sợ anh đến kinh thành sẽ cùng chiếm đoạt tài sản với hẳn, mà hẳn thì có cái gì gọi là thiếu thốn, biết rằng một khi đi kinh thành sẽ xảy ra nhiều chuyện, vì hẳn ta sẽ gài bẫy vây chết anh trên đường đến đây.

Cửa văn phòng được đẩy ra.

Trình Uyên không có nhìn lại, anh biết Thời Dương đã trở về.

“Tin tức đều lan rộng ra ngoài hết rồi sao?” Trình Uyên yếu ớt hỏi.

Thời Dương nhẹ gật đầu, “Tất cả đều được truyền ra ngoài, giống như tin tức về việc anh vượt ngục.”

Trình Uyên Thở dài, chật vật ngồi dậy.

Thời Dương vội vàng chạy lại nâng.

“tôi muốn tận mắt nhìn xem.” Trình Uyên nói.

Thời Dương nhìn thấy Trình Uyên đứng dậy, thân thể đều đang run, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Liên nghĩ trước đây, anh ta chỉ là một con chuột lang chỉ biết rình mò trong bóng tối, nhưng từ khi gặp Trình Uyên, anh ta liền cảm thấy như một người đích thật.

Bây giờ Trình Uyên nhìn như thế này, trong lòng anh ta thực tế là rất khó chịu, cho nên anh ta liền thuyết phục Trình Uyên “anh, bằng không, anh uống thuốc đi.”

Loại thuốc mà anh ta đang nói đến là thuốc giải độc do người đàn ông đeo kính đem đến.

Tuy nhiên, loại thuốc giải độc này nó có tác dụng phụ là ảnh hưởng đến trí nhớ.

Trình Uyên lắc đầu, “Tôi nếu như còn sống mà quên đi trí nhớ, thì sống còn ý nghĩa gì nữa?”

“Nhưng mà...”

“Đi thôi.” Trình Uyên không để anh ta nói tiếp.

“Khi còn nhỏ, tôi thích ăn bánh bao, đặc biệt là bánh bao nhân thịt với cải trắng.”

“Nhưng điều kiện gia đình không cho phép, mọi người trong thôn đều có chúng cảm giác, chỉ có trong những ngày tết mới có thể ăn bánh bao nhân thịt với cải trắng.”

“Vì vậy, tôi rất mong chờ ... chỉ mong chờ ăn tết được ăn bánh bao nhân thịt một lần nữa.”

Những gì Trình Uyên nói khiến Thời Dương rất rung động, bởi vì anh cũng từ quê lên nên anh cũng hiểu được, nhưng anh không biết tại sao Trình Uyên lại nói ra câu này.

“Bây giờ chỉ cần anh muốn, mỗi ngày đều có thể ăn bánh bao, em biết không, mỗi lần ăn bánh bao nhân thịt, lúc nhỏ anh vẫn cảm thấy rất thơm, rất ngon, rất có hương vị.”

“Tại sao lại thành ra như vậy? Bởi vì tôi còn nhớ rõ khi còn nhỏ rất khát khao rất mong muốn. Với niềm khao khát, mong muốn đó nên đem lại cảm giác ngon miệng và thích thú, nên hôm nay tôi mới hiểu được rằng điều đó thật khó để tìm lại được.”

“Tôi là một chàng trai nhà nghèo, lập tức trở thành chủ tịch Cẩm Đông.”

“Tôi là một người có vóc dáng cũng được nhưng không được anh tuấn, lại không có kỹ năng gì đặc biệt. Nhưng Tôi không ngờ lại lấy được một cô vợ đẹp tuyệt vời như vậy.”

“Có mẹ nuôi của tôi ở quê, và kỷ niệm thời thơ ấu ở đó”.

“Tôi không muốn quên đi quá khứ, tôi không muốn quên đi những tình cảm ấy, và tôi không muốn quên những người đã giành tình cảm đó cho tôi.”

“Bởi vì nếu tôi quên đi, tôi sẽ cảm thấy tôi không còn quý trọng họ nữa.”

Trình Uyên nhìn Thời Dương thật sâu, cười nói: ” bao gồm cả em nữa.”

Thời Dương đau lòng đến nỗi cay khòe mắt và sống mũi.

Một chiếc xe địa hình khởi hành từ Tập đoàn Lương Tâm đi về hướng phía Bắc.

Đi hết con đường phía bắc, sẽ rời khỏi Tân Dương, sau đó lái xe đến đường cao tốc kinh thành, từ đường cao tốc Kinh thành, có thể đến nơi di tích lịch sử “Kinh thành Bắc Kinh” đây là tượng trưng cho sự giàu có và địa vị!

Chiếc xe là do Thời Dương mua cùng với tiền thưởng mà Trình Uyên đưa cho anh để thuận tiện cho công việc của anh, cho nên việc lái xe đương nhiên là Thời Dương, nhưng ...

Ngồi trên xe lại không phải Trình Uyên.

Sau khi đi vào đường cao tốc, vẻ mặt của Thời Dương càng thêm nghiêm túc.

Anh thậm chí còn cảm thấy một luồng sát khí mạnh mẽ.

Nhưng anh không sợ, bởi vì những lời Trình Uyên nói khiến anh không khỏi cảm thấy sợ hãi.a

Chương 252

Chương 252: Kẻ sát thủ xuất hiện

Lúc này, trong phòng làm việc của chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông.

Bạch An Tương nhìn chăm chăm vào đồng dữ liệu dày đặc trên máy tính và tập tài liệu trên bàn chất cao một mét, với ánh mắt kinh ngạc.

Ngay cả lúc này, cô vẫn không thể tin được.

Nó giống như một giấc mơ.

Người bị chính cô khinh thường, người bị mọi người gọi là rác rưởi, hóa ra lại là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, ngày ngày phải đối mặt với bao nhiêu lời nói phỉ báng và cả một đồng tài liệu chất như núi.

Làm sao một người đàn ông như vậy có thể phế vật được?

Nhưng, hẳn làm sao có thể là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông?

“Các người nói dối tôi đúng không?” Cô hỏi Vương Hinh Duyệt.

Vương Hinh Duyệt mím môi cười tủm tủm nói: “Là thật.”

Bạch An Tương nào có chút đề càn load một chút.

Đúng vậy, nhiều người nhân vật lớn như vậy còn tập hợp lại với nhau, nếu Trình Uyên không phải chủ tịch Cẩm Đông, tại sao họ hợp thành một nhóm liên thủ làm trò lừa gạt chính mình?

“Nhưng, tại sao anh ấy lại giấu tôi?” Bạch An Tương đột nhiên cảm thấy xót xa.

Vương Hinh Duyệt chỉ vào đầu cô “Cô mất trí nhớ.”

“ ... ”

“Trí nhớ của cô đã trống rỗng hai năm lại đây.” Mục Tư Nhã cũng xuất hiện trong phòng làm việc của chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông.

Cô ấy lúc đầu đi cùng Bạch An Tương, sau khi họ vào phòng họp, Vương Hình Duyệt sắp xếp cho cô ấy ở lại phòng chủ tịch.

“Rất nhiều điều đã xảy ra trong hai năm qua.”

“Trình Uyên vì cô...”

Trước khi Mục Tư Nhã nói tiếp, Bạch An Tương đã nhanh chóng bịt tai lại “Dừng lại!”

“Sao cô không tin?” Mục Tư Nhã vội vàng nói.

Bạch An Tương hai mắt đột nhiên đỏ lên.

“các cô đều nói là hẳn tốt, nhưng các cô đã xem qua tình cảm tôi thế nào chưa?”

“Tôi không có tình cảm! Tôi không có cảm giác gì cả.

các cô có muốn mở lòng để chấp nhận một người đàn ông mà các cô không có cảm tình, không có cảm giác gì không?”

“Dựa vào cái gì?”

“Vâng, tôi thừa nhận, mọi thứ trước mắt khiến tôi bị sốc và khiến tôi phải thay đổi cách nhìn với anh ấy sao, nhưng đó không phải là tình yêu.”

Lời nói của Bạch An Tương khiến Vương Hình Duyệt và Mục Tư Nhã sửng sốt.

Đúng vậy, những chuyện cô trải qua cùng Trình Uyên, Mục Tư Nhã và Vương Hình Duyệt đều nhìn thấy trong mắt, bọn họ cảm thấy nếu Bạch An Tương thật sự muốn ly hôn với Trình Uyên, đối với Trình Uyên như vậy thì thật sự hơi vô tâm, đó là chuyện mà không thể nào nói nổi.

Tuy nhiên, đó là bởi vì bọn cô biết Trình Uyên và Bạch An Tương đã trải qua những gì, nhưng mà Bạch An Tương không biết.

Giống như kể cho cô ấy nghe câu chuyện về hoàng tử ếch vậy, không ai có lý do gì để yêu cầu cô ấy nhảy vào câu chuyện và yêu hoàng tử ếch cả.

Nói trắng ra, sự trái ngược giữa Trình Uyên với cô ấy quá lớn và câu chuyện do Mục Tư Nhã kể lại quá ly kỳ, khiến cho Bạch An Tương khó có thể thay thế mình vào những chuyện này .

“Tôi không phải ép buộc cô đưa ra quyết định gì mà cô không thích.” Mục Tư Nhã thở dài nói, “Tôi chỉ nói cho cô biết về mọi chuyện là như vậy. Về phần cô muốn làm gì, tôi sẽ không xen vào nữa?”

“Nhưng tôi chỉ cảm thấy một trái tim mà chết đi hai lần, điều đó thật tàn nhẫn với người đó.”

Bạch An Tương hai mắt đỏ hoe nhìn cô, “Cô rốt cuộc là người như thế nào?”

Mục Tư Nhã nở nụ cười, “Nếu cô thật sự muốn ly hôn với anh ta, tôi sẽ đợi ở cửa Cục dân chính. Tôi không chê hẳn là hàng secondhand.”

“Mặc kệ cô.” Bạch An Tương tức giận phồng má.

Lúc này Vương Hình Duyệt mới lên tiếng.

“An Tương, sau này dù có chuyện gì xảy ra với cô, cô vẫn là chủ tịch trên danh nghĩa là vợ của anh ấy, cho nên có một số việc chúng tôi cần cô hỗ trợ.”

Khi nói ra những lời này, Vương Hình Duyệt nhíu mày.

Bạch An Tương nhất thời buông ra chút tính khí của mình, chua xót nói: “Nhưng mà ta cái gì cũng không hiểu.”

“Cô không cần biết gì cả, tôi chỉ muốn cô đưa ra một số quyết định.”

Vương Hình Duyệt im lặng một hồi, mới tiếp tục nói, “Bây giờ Tập Đoàn Cẩm Đông cơ bản là tê liệt, mỗi ngày mất rất nhiều tiền, chúng ta chống đỡ không được bao lâu.”

“Hả?” Bạch An Tương hoàn toàn không ngờ rằng một tập đoàn khổng lồ , khang trang tráng lệ hùng vĩ như vậy, lại thực

sự sắp sếp đồ.

“tỉnh thành Tập đoàn Thẩm thị muốn mua tập đoàn của chúng ta.” Vương Hình Duyệt trầm giọng nói, “trong lúc chờ Chủ tịch trở về để giải quyết, trước khi Cẩm Đông không gắng cố được, mong cô có ý kiến.”

Bạch An Tương lại bồi hồi.

Cô quyết định, cô có thể đưa ra được ý kiến gì?

Hướng hồ, Cẩm Đông thật sự ngã xuống, Trình Uyên trở lại, vậy làm sao giải thích với hắn?

Vướng mắc khó hiểu.

Cùng lúc đó, trên đường cao tốc Kinh thành, một chiếc xe địa hình đang chạy bình thường trên đường.

Phía sau xe này, liền có một cái thùng hàng kéo theo sát phía sau.

Nhưng ở thùng hàng này được chiếc xe này kéo theo, có một khoảng thùng phía trên .

Bên trong, nó gần như là một chiếc RV đã được tu sửa lại, giường sofa, TV, máy tính, và một số bàn ăn và đồ dùng nhà bếp đơn giản.

Trình Uyên nằm trên giường sofa cùng Lý Tịnh Trúc ngồi bên cạnh.

Lý Tịnh Trúc đang cẩn thận châm cứu cho Trình Uyên bằng những mũi kim châm.

Sắc mặt của cô ấy cũng rất chú trọng.

Trình Uyên trúng độc khá nặng, cô bắt lực, vì cô châm cứu để không chế chất độc dần dần trở nên không còn hiệu quả.

Trong trường hợp này, Trình Uyên thật sự sẽ chết bất cứ lúc nào.

Trước đó dì hai của cô có gọi điện và nói với cô “Dì đã về.”

Lý Tịnh Trúc quá hưng phấn, vì cô biết hiện tại chỉ có dì hai mới có thể cứu Trình Uyên, liền vội vàng hỏi “Dì đang ở đâu? Con đi đón.”

đi hai của cô ấy cười khúc khích một lúc lâu, và nói “đi ở ...
tút tut tut”

Lý Tịnh Trúc Gọi lại cho đi, bên kia thuê bao quý khách hiện đang nằm ngoài vùng phủ sóng, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

Cô trực tiếp liền mắt tròn..

Sau này, cho dù cô gọi như thế nào, đều không gọi được.

Lý Tịnh Trúc biết đi hai của cô không thể nào xảy ra chuyện, nhưng tại sao gọi lại không được? Chuyện này có khác gì không quay trở lại máy bay rời đi?

Vì vậy, bây giờ cô chỉ có thể hy vọng vào lần hành động đặc thù này.

Ngồi trong xe, Lý Tịnh Trúc có thể cảm giác được tốc độ xe càng ngày càng chậm, dừng chút rồi đi cứ như vậy lặp lại vài lần.

“có chuyện gì sao?” Trình Uyên mở mắt ra, yếu ớt hỏi.

Lý Tịnh Trúc mở cửa sổ nhỏ của thùng hàng ra, nhìn ra ngoài.

Có tắc đường trên cao tốc và phải xếp hàng dài.

“Ha ha ... Lại là giờ trò.” Trình Uyên cười chế nhạo, châm chọc nói: “Không có gì mới mẽ cả. những năm này sát thủ là càng ngày càng không đáng tin cậy. một chiêu trò mà dùng cả đời sao?”

Nhắc đến cuộc đời, vẻ mặt có chút buồn bã, tự giễu cười khổ nói: “Cuộc đời này thật sự rất ngắn.”

Lý Tịnh Trúc cắn môi, tức giận nói: “Đánh rắm, một đời người dài lắm.”

Chính xác thì cả đời là bao lâu, Thời Dương không biết, nhưng anh biết con dao trước mặt rất dài.

Do tắc đường nên vẻ mặt Thời Dương trở nên lo lắng, để che đi vẻ lo lắng, anh mở cửa kính xe, châm một điếu thuốc.

Nhưng ngay khi vừa châm khói và mở cửa sổ, một con dao rất dài đã kề vào cổ anh ta.

“gọi ông chủ của người ra khỏi xe.” Người cầm dao là một người đàn ông mặc đồ đua xe và đội mũ bảo hiểm.

Phía sau hắn ta là hai người đàn ông cũng mặc đồng phục đua xe.

Quan trọng, bọn hắn đều có dao.

“Đại ca, ông chủ của tôi bị bệnh không xuống xe được.”

Chương 253

Chương 253: Bệnh Đường Tử cản đường

Giữa thanh thiên bạch nhật, ba người đàn ông đội mũ bảo hiểm với những con dao dài lủng lẳng, họ lượn vòng quanh xe Thời Dương một vòng.

Con dao dài vổ vào thùng xe, người đàn ông đội mũ bảo hiểm nói: “Chúng tôi không quan tâm anh có ốm hay không. Ai bảo ông chủ của các người đắc tội đến người không nên đắc tội”.

Thời Dương nhìn lại hàng ghế sau.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông tóc dài bước xuống.

Vài người đàn ông đội mũ bảo hiểm nhìn người đàn ông cao gần hai mét và không khỏi lẩm bẫm.

“đại ca, không phải nhầm lẫn chứ, thông tin do Lão Tổng cung cấp, rõ ràng chỉ cao 1m78 ...”

“Biển số xe thì trùng khớp.”

Người xuống xe không phải ai khác, chính là Trần Đông.

Mấy người đội mũ bảo hiểm có chút khó hiểu, một tên chỉ vào Trần Đông cầm dao dài hỏi “Người tên gì?”

“Tôi họ Trần.” Trần Đông nhẹ giọng nói.

“Họ Trình? Không sai, chính là hấn!”

Phát âm Trình cũng gần giống như Trần, vì vậy khi Trần Đông nói họ là Trần, những người đội mũ bảo hiểm có cảm giác không thấy nhầm lẫn được.

“các người muốn làm gì?” Trần Đông nhẹ giọng hỏi.

Người đội mũ bảo hiểm cười. “ông chủ Trình, thực xin lỗi, chúng ta cũng là do người khác giao phó, muốn trách thì trách ngài đã đắc tội người không nên đắc tội.”

“Các người là sát thủ sao?” Trần Đông hỏi.

“Dù sao các người cũng là kẻ chắc chắn phải chết, cũng không sợ bị các người biết. Đúng vậy, chúng ta là sát thủ.” Một người đội mũ bảo hiểm nói.

“Bụp!” Một cái tát vào mũ bảo hiểm, làm cái mũ bảo hiểm quất bay, đột nhiên lộ ra một cái mặt sẹo.

Trần Đông đột nhiên động thủ, làm cho mấy người có chút không chuẩn bị, cả người đều là sưng sốt.

Trần Đông chế nhạo nói: “Các người vẫn là sát thủ sao?”

“Chết tiệt, hấn xuất thủ làm sao nhanh như vậy?” Sau khi cả ba người sưng sờ một lúc, mặt sẹo trong lòng nói với vẻ sợ hãi.

Một người đội mũ bảo hiểm khác nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trong tin nhắn nói, hấn không biết võ công, vừa rồi chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi, chúng ta cùng nhau xông lên giết hấn.”

Trong mắt Trần Đông, ba người này ... đơn giản là những con muỗi bay vo ve trước mặt, nói cách khác, bọn hấn đơn giản là sỉ nhục nghề sát thủ.

Dao dài chém từ trên xuống dưới về phía Trần Đông, Trần Đông không nhúc nhích, trong tay lóe lên một tia sáng lạnh.

“Băng!” Một tiếng “Băng!”, Người đàn ông đội nón bảo hiểm lao vào chém thì thanh dao dài gãy đứt.

Bằng một cú đá, anh ta đá thẳng vào bụng của người đàn ông đội mũ bảo hiểm.

Một tiếng “rầm!”, Tên này bị đá bay ra xa, rồi va vào một chiếc ô tô cũng bị dừng do kẹt xe cách đó không xa, cửa xe biến dạng.

“tít tít tít ...” truyền đến tiếng chuông xe cảnh báo.

Sự chuyển động ở đây cuối cùng cũng được chú ý đến, nhiều người rướng cổ ra xem chuyện gì xảy ra, thậm chí có người còn đi ô tô đến xem.

“Đây là cái giá của việc làm vậy bản hai chữ sát thủ!”

Trần Đông Tấn tung một cú đá, chiếc mũ bảo hiểm của người đàn ông còn lại kia trực tiếp bị tách làm đôi, sau đó hắn ta lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Tư thế giờ dao chuẩn bị chém của hắn ta như bị đóng băng, cả người ngẫn ra tại chỗ mà hắn đang đứng.

Bọn hắn không nhìn thấy Trần Đông dùng cái gì mà bỏ cái mũ bảo hiểm ra làm hai đực, chỉ cảm thấy ánh sáng lạnh lùng lóe lên rồi biến mất, mà chỉ tưởng rằng sẽ dùng tay trực tiếp tách ra.

A vô cùng kinh hãi.

Mặt sọc đang cầm con dao dài và định đánh lén từ phía sau, nhưng nhìn thấy cảnh này, ngay cả con dao cũng bị sợ hãi cũng tự rơi xuống đất.

Và vào lúc này, trong một chiếc xe cách đó không xa, một người đàn ông bí ẩn có vẻ bề ngoài tiêu tụy với đôi mắt nhỏ đang cau mày và nhìn chằm chằm vào những gì đang xảy ra ở đây.

Hắn đang đeo tai nghe airpods bên tai, trong tai nghe truyền ra giọng nói của một người phụ nữ.

“Xem ra Trình Uyên cũng đã dự liệu trước việc này rồi, may mà có người trước chúng ta một bước, giúp chúng ta động thủ trước.”

“Không được, người rút lui đi, chúng ta bàn lại kế hoạch.”

Khóe miệng người đàn ông nhỏ nhắn nhếch lên, nở một nụ cười xấu xa, “Chỉ là Trò mèo mà thôi. Chúng ta đã tốn công tổ sức như vậy rồi. Nếu như không nhúng tay vào, chúng ta sẽ bị người khác chê cười mất. “

“Nhưng mà... Trình Uyên dường như đã đoán được từ trước.”
Giọng nói của người phụ nữ qua airpods vội vàng lại truyền đến.

“Cho nên, lúc này Trình Uyên hẳn là tưởng rằng chúng ta sẽ không dám ra tay, chính là bởi vì điều này, hắn mới không

nghĩ tới , bởi vì có người đã đánh rần động cỏ, còn bây giờ nhất định sẽ buông lỏng cảnh giác. “” Đây cũng là cơ hội tốt nhất để chúng ta ra tay. “

“Nhưng mà, chúng ta cũng không biết rõ Trình Uyên có ở đó hay không.”

“Ừm.” Người đàn ông nhỏ mắt nói, “Hãy nhìn thùng xe tải phía sau đi. Có một vài cửa sổ nhỏ trên thùng hàng.

Nó rõ ràng đã được cải tiến và đây không còn phải là thùng để đựng hàng hóa nữa”.

“Ai có thể bỏ ra nhiều tiền như vậy để cải tiến ra một cái thùng hàng như vậy?”

Giọng nữ ở airpods trầm mặc một hồi, mới hỏi “Người định làm gì?”

“Tôi lên vào chiếc xe kéo thùng hàng đó, cưỡng chế tài xế và cho xe lao ra khỏi đường cao tốc ở ngã tư tới đây.

đến lúc đó, người tiếp ứng ta một chút.”

“Ok.”

...

Ba tên sát nhân nhanh chóng bị Trần Đông hạ gục, không có tên nào thoát khỏi.

Trần Đông trói cả ba người bằng một sợi dây có sẵn từ trước, sau đó bảo Thời Dương gọi cảnh sát.

Giao thông ùn tắc bắt đầu thông thoáng, Trần Đông và Thời Dương lên xe.

Điều họ không để ý là một người đàn ông ăn mặc theo phong cách hip-hop đi đến trước đầu xe kéo, gõ gõ cửa, không biết nói gì với tài xế liền bước lên xe đầu kéo.

Sau khi giải tỏa được vấn đề kẹt xe, Trần Đông và Thời Dương tiếp tục lái xe.

Khi họ đi qua lối ra cao tốc Tây Bắc, Thời Dương đột nhiên sửng sốt, “Không xong rồi, đại ca xe của họ không có ở đằng sau.”

Hắn nhanh chóng đánh lái cho xe đậu vào làn khẩn cấp.

Trần Đông cũng vội vàng nhìn lại, quả nhiên phát hiện chiếc xe kéo thùng hàng này đã rẽ vào dốc xuống, ngay từ hướng Tây Bắc xuống đường hạ.

Hắn vội vàng bấm điện thoại cho Trình Uyên, quả nhiên điện thoại bên kia đã tắt nguồn.

“Xảy ra chuyện rồi.” Trần Đông sắc mặt trầm xuống.

“Làm sao bây giờ?” Thời Dương hỏi.

“Quay lại nhanh!”

“Nhưng đây là trên cao tốc.”

“Không quản được nhiều như vậy!”

Xe của họ bắt đầu đi ngược lại trên đường cao tốc đi về hướng Bắc, và chẳng mấy chốc đã đến lối ra đường cao tốc hướng Tây Bắc.

Ngay sau khi ra khỏi đường cao tốc và đi qua trạm thu phí, một chiếc Land Rover đã lao thẳng vào.

Thời Dương sửng sốt, vội vàng bẻ lái.

Nhưng hai chiếc xe vẫn va vào nhau.

“Bùm!”

Trong tích tắc, túi khí trong xe bung ra.

Tuy cú va chạm không quá lớn nhưng nó đã đẩy Thời Dương và xe của họ vào giải phân cách.

Thời Dương bị thương ở đầu, Trần Đông dường như bị trật khớp tay phải, cả hai chật vật xuống xe.

Sau đó, liền nhìn thấy một người đi xuống trên chiếc Land Rover đối diện.

Sau khi Bệnh Đường Tử xuống khỏi Land Rover, cô ôm bụng ho một tiếng.

Nhìn thấy Bệnh Đường Tử, sắc mặt của Trần Đông thay đổi.

“Này... Su huynh, thật là trùng hợp.” Bệnh Đường Tử cười.

Trần Đông nhíu mày, “Người tại sao lại ở chỗ này?”

Bệnh Đường Tử thở dài “VẬY thì sư huynh, sao huynh cũng lại ở đây?”

Trần Đông liếc mắt một cái, hỏi “Tại sao?”

Hắn ta biết rằng Bệnh Đường Tử muốn ngăn cản hắn, nhưng hắn lại không biết tại sao như vậy, bởi vì Bệnh Đường Tử không phải là cùng với người ở kinh thành là đồng bọn.

Nhưng hắn tại sao phải thay người ở kinh thành đó ngăn cản Trần Đông đi cứu Trình Uyên?

Bệnh Đường nhếch miệng cười nói: “Sư huynh, tôi chưa từng nghĩ tới huynh diễn xuất tốt như vậy.”

Chương 254

Chương 254: Mở to hai mắt nhìn xem

Trần Đông trầm giọng nói: “Thả ta đi qua.”

Bệnh Đường Tử lắc đầu, “Sur huynh, chuyện khác ta có thể nghe huynh nói, nhưng chuyện này, xin lỗi, tôi không thể.”

Trần Đông im lặng.

Năm mươi tuổi, cha mẹ anh đều qua đời trong một vụ tai nạn xe hơi, và kể từ đó họ sống với chủ nhân của anh.

huynh Mười ba tuổi, đệ chín tuổi, lúc đó Bệnh Đường Tử trước mặt cũng gia nhập vào môn phái cùng với hắn.

Trên thực tế, trong mắt Trần Đông, Bệnh Đường Tử là đệ đệ và cũng là người thân nhất của hắn trong suốt quãng đời vừa qua.

Có thể ở bên cạnh Trần Đông đã lâu, khiến cho hai người tính cách giống nhau, đặc biệt đều có nguyên tắc giống nhau.

Trần Đông đặt tay trái lên cánh tay phải, rồi ... Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Thời Dương và Bệnh Đường Tử, hắn đột nhiên dùng sức, nghiêng răng nghiêng lợi, liên tục xoay chuyển tay trái.

“Rắc rắc ...” Sau một thời gian, hắn mồ hôi đầm đìa, chân run lên, có chút không ổn.

Nhưng sau khi thở hồng hộc, hắn vung vẩy cánh tay phải bị trật khớp của mình.

Được rồi!

Thời Dương kinh ngạc đến ngây người..

Cái kiêu tự mình nắn lại cánh tay bị trật khớp này, hắn chỉ thấy trong phim, không ngờ ngoài đời lại xuất hiện.

Mà Bệnh Đường Tử cũng rất khiếp sợ, đồng thời trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

” Sư huynh, sao anh huynh lại phải làm thế này?”

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Trần Đông lưng đã ướt đẫm, tựa như vẫn còn từng giọt đau nhức, khiến cho tay hắn vẫn không ngừng run rẩy.

Nhưng giọng điệu của Trần Đông rất kiên định, ” Bởi vì hắn từng cứu mạng của ta!”

Một câu nói làm cho Bệnh Đường Tử sững sờ.

“Trước đây, ta còn tưởng rằng mình sẽ tha cho hắn một lần, thậm chí còn giúp hắn làm một việc.”

“thế Nhưng mà cho tới gần đây ta mới hiểu được duyên phận là như thế nào.”

“chúng ta trong cái nghề này, thấy qua quá nhiều gương mặt. Kẻ có tiền thì thúc đẩy chúng ta, để chúng ta hoàn thành nhiệm vụ của bọn hắn. Sau khi hoàn thành, bọn hắn sẽ đập tiền vào mặt mình với sự khinh bỉ”.

“Mà những người bị chúng ta truy đuổi thì sẽ sợ hãi vô cùng khi nhìn thấy, nhìn thấy chúng ta giống như nhìn thấy ma quỷ.”

“Cho nên, trong lòng của ta càng ngày càng lạnh giá.”

“thế Nhưng là hắn, hắn biết ta là hung thủ sẽ giết hắn, nhưng hắn vẫn cứu ta. Trong mắt hắn không có sự thương hại, không có sự khinh miệt, và cũng không có sự sợ hãi.”

“Ta có thể cảm thấy rằng khi hắn giao tiếp với ta, hắn sử dụng ngôn ngữ, giọng điệu như với một người bằng hữu thật sự.”

Lời nói của Trần Đông làm cho Bệnh Đường Tử có chút cảm động, lông mày dần nhướng lên, rồi nói: “Vậy sư huynh, trong lòng huynh của huynh lại được hâm nóng lên rồi sao?”

“Ta bước ra khỏi chiếc lồng do chính mình làm ra.”

Trần Đông nói.

Thời Dương cũng vô cùng cảm kích trước lời nói của anh.

Có lẽ nhiều người sẽ cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy Trần Đông, còn đối Thời Dương trong mắt người khác hoàn toàn là sâu bọ.

Cũng Chính là Trình Uyên làm cho hắn cảm thấy mình có giá trị trong cuộc sống, cũng nên có sự kiêu ngạo của mình như bao người khác, không phải rụt rè hay sợ hãi hoặc là không để người khác điều khiển.

Đứng về phía trước một bước, sát cánh cùng Trần Đông, Thời Dương nghiêm nghị nói: “Đúng vậy, vì anh ấy, ta cũng muốn liều mạng với người!”

“Ngươi xéo đi!” Trần Đông cao gôn hai mét túm cổ Thời Dương ném qua một bên như ném một con gà.

“Khụ khụ khụ ...” Đột nhiên có một trận ho dữ dội, Bệnh Đường Tử ho khan cong cả người, nhưng đã sớm giảm bớt, lại đứng thẳng dậy, đối với Trần Đông cười nói: “Lên đi sư huynh!”

Hai người đã chiến đấu với nhau.

Động tác của bọn họ rất nhanh, Thời Dương gần như ngẩn ra, hắn cảm thấy cái này so điện ảnh còn đặc sắc hơn.

Nhưng cùng lúc đó, Thời Dương lại bắt đầu lo lắng cho Trình Uyên.

Nếu tiếp tục như vậy, hai người này thật sự sẽ không phân biệt được ai thắng ai bại, mà Trình Uyên đã không liên lạc được một thời gian.

Trong thời điểm này, nhiều điều tồi tệ có thể xảy ra.

...

...

Đúng lúc này, chiếc xe kéo thùng hàng ấy đã lái xe cách trạm thu phí một đoạn rồi bắt đầu men theo vòng ngoài của Tân Bắc, càng lúc càng đi xa hơn.

Cuối cùng, đến một mảnh đất hoang phía trước...

“Dừng lại!” Người đàn ông ăn mặc hip-hop, mắt híp nói với người lái xe và con dao được ghim nhẹ vào bụng.

ái xe cũng không nói nhảm, trực tiếp liền dừng xe.

Kẻ mặc đồ hip-hop tay cầm dao đập sau đầu tài xế, tài xế ngất xỉu ngay lập tức.

Sau đó hắn ta mở cửa thùng xe kéo này.

mở cửa sau ra, hắn đi thẳng vào bên trong.

Trình Uyên lúc này đã rất yếu, nằm trên giường nhìn người đàn ông quen thuộc trước mắt.

Không sai, chính là hắn ta.

Hắn chính là người hạ độc.

“thì ra là như vậy, chạy, chạy đi đâu?” người đàn ông mắt hí nhỏ giọng hỏi Trình Uyên khòe miệng mang theo ý cười mỉa mai.

Lý Tịnh Trúc đứng ở trước mặt Trình Uyên, hoảng sợ nói: “Người là ai? Người Muốn làm gì?”

Người đàn ông mắt hí nhìn thấy Lý Tịnh Trúc, đôi mắt như hạt đậu lóe lên tia sáng, hắn ta nói: “Cô gái này đáng đáp thật là ngon lành cảnh đào.”

“Ta muốn làm gì?”

“Ha ha ... đừng nóng vội, đợi lát nữa ta xử lý xong Trình Uyên xong, rồi ta sẽ làm cho người phải thở hổn hển rên la, haha!”

Lý Tịnh Trúc lấy điện thoại di động ra, chỉ vào người đàn ông có đôi mắt hí lo lắng vội nói: “người đừng lại đây, người tiến tới ta sẽ gọi cảnh sát ngay.”

Nghe vậy, người đàn ông mắt hí cười to, sau đó hắn ta ném một vật nhỏ kích cỡ bằng pin AAA xuống đất, chỉ vào nó và nói: “người gọi đi, xem người có thể gọi ra bên ngoài được không.”

Nghe vậy, Lý Tịnh Trúc sắc mặt xám như tro.

Từ lúc phát hiện ra đi sai đường, cô đã biết có chuyện không ổn nên định gọi cho Thời Dương, nhưng phát hiện điện thoại di động không có tín hiệu.

Hóa ra là thứ này đã ngắt sóng điện thoại.

“ ằm sao các người tìm được ta?” Trình Uyên yếu ớt hỏi.

Nam nhân mắt híp này khóe mắt khinh bỉ cười lạnh vài tiếng ,
“vớì chút tiểu xảo đó,ngươi có thể qua mắt được ta sao?”

“Nhưng đã nói rồi thì nói cho người biết luôn, người có thể đoán được sẽ có người tới giết ngươi, thì cũng có nghĩa là người đã biết được ai kêu ta đến làm chuyện này?”

Trình Uyên tự giễu cười rồi nói, “Hừ , Làm chuyện này, ngoài ai nữa không cho ta rời khỏi Tân Dương? Nhưng là ta hiện tại không còn cách nào.”

Vượt ngục, bị truy nã, đương nhiên phải rời khỏi rồi.

“Ngươi động thủ với Trần Đông, ngươi thật sự là lừa gạt rất nhiều người, thật đáng tiếc... Ngươi không có nghĩ tới, có người đằng sau giúp đỡ ta, hiện tại không sao cả.”

Người đàn ông mắt híp lấy ra một con dao trong người, cười toe toét và nói, ” Hiện tại không ai có thể cứu được ngươi.”

Lý Tịnh Trúc nhìn thấy con dao sắc bén sáng loáng, sắc mặt lập tức tái nhợt, trong lòng rất sợ hãi, nhưng cô vẫn lao vào che cho Trình Uyên.

“Không, không, cầu xin người tha cho chúng ta đi.”

Đôi mắt với sự cầu xin thương xót của Lý Tịnh Trúc, người đàn ông này nhếch miệng nói, “Tiểu mỹ nhân, cô cứ tránh ra đi, hôm nay cho dù là Thiên Vương ảo Tử có tới nói giúp, thì cũng không được, Trình Uyên phải chết, đây là mệnh lệnh của bên trên! “

Vừa nói, con dao sắc bén vừa giơ cao.

Trình Uyên nhìn con dao sắc bén này, đột nhiên thở dài.

Anh vỗ nhẹ vào lưng ý Tịnh Trúc, cười nói: “Đừng sợ, có ta ở đây. Hãy mở mắt nhìn xem.”

Chương 255

Chương 255: Tác dụng phụ của thuốc giải độc Nhìn Xem?

Nhìn xem cái gì chứ?

Nhìn xem anh bị người mắt híp đó giết hay sao?

Lý Tịnh Trúc vừa giận vừa sợ, nước mắt lưng tròng.

“Đừng giết hần, hần có tiền, có thể cho ngươi bao nhiêu tùy ý.”

Giơ cao con dao sắc bén, người đàn ông mắt híp khẽ cong lên khoe miệng, lộ ra một vẻ giễu cợt.

“Không biết sư huynh của ta lâu nay không thấy xuất hiện, ta đoán là có liên quan tới ngươi, hiện tại chắc huynh ấy đã chết, ha ha, không quan trọng, quan trọng là ngươi cũng sắp chết.”

Trình Uyên rất bình tĩnh hỏi: “Nếu ta nói cho ngươi biết sư huynh của ngươi chưa chết, thì ngươi có muốn biết hần hiện tại ở nơi nào không?”

Nghe vậy, người mắt híp này sừng sốt một chút, sau đó khinh thường nói: “Chưa chết? Chưa chết sao, thì ra ngươi thật là đồ vô dụng.”

Nghe ý tứ của những câu này, có vẻ như hần vẫn muốn sư huynh của mình chết.

Sau khi thờ dài, Trình Uyên cười nhạt hỏi: “Ngươi nhất định vẫn muốn giết ta?”

“Ngươi chết chắc.” Người mắt híp ánh mắt lạnh lùng nói.

“Nhưng ngươi giết không được ta rồi.” Trình Uyên mỉm cười.

“Không giết được ngươi sao? Hahaha ...” Hần như nghe được một câu chuyện cười lớn nào đó, khi cười cả con dao cũng rung động. “cái bộ dạng của ngươi như bây giờ, trước mặt đây có cái gì mà ta không giết được ...”

Người ...”

Chữ của Hấn đang bị mắc kẹt trong cổ họng.

Một bàn tay to lớn bóp lấy cổ của người đàn ông mắt híp, cảm giác ngọt ngào lập tức tràn ngập lên thần kinh.

Hấn thở không ra hơi, dùng lực cũng không được, giống như bị người ta bóp lấy nhấc lên cao, dao nâng lên, thậm chí muốn dùng sức cũng chả được.

Đôi mắt của người đàn ông mắt híp này giờ đã mở to chưa từng thấy.

Hấn ta gần như cạn kiệt sức lực, chật vật lảo đảo nhúc nhích được cổ, và sau đó nhìn thấy một cảnh tượng khó tin.

Người lái xe trước đây đội mũ lưỡi trai và đeo kính râm, bây giờ đứng đằng sau hấn như một tòa tháp hùng vĩ, và tay như gọng kìm kẹp vào cổ không thể thoát được.

“Bạch ... Bạch Long.”

Người đàn ông mắt híp sững sờ, bây giờ hấn khó nói nên lời của mình, mỗi chữ từng chút một được thốt ra từ cổ họng bị bóp “người ... người chưa ... chết ...”

Lý Tịnh Trúc bị sự thay đổi trước mắt làm cho kinh ngạc, kinh ngạc nhìn người đàn ông mắt híp và Bạch Long ở phía sau, sau đó lại kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên nhàn nhạt nói: “Hấn không chết, Trần Đông không có trở mặt, các người là lũ chuột trốn trong bóng tối, làm sao có thể xuất hiện một lực được?”

Người đàn ông mắt híp hiểu ra, sau khi hiểu ra đã hối hận.

Thì ra là do Trình Uyên cố ý sắp xếp tất cả những chuyện này.

Cho nên bây giờ xem ra, vượt ngục cũng là giả, cái chết của Bạch Long càng lại là giả hơn, rồi buộc phải rời khỏi Trần Đông cũng là giả, tất cả những gì anh làm chỉ là cho người ta cảm giác tuyệt vọng.

Lúc Trình Uyên “trôn” ở Tân Dương, các thế lực bắt đầu hành động, sợ nhất chính là đến ngay Nhị Thiệu gia ở kinh thành,

đương nhiên cũng không thể buông tha.

Cho nên bây giờ xem ra, mục tiêu thực sự của Trình Uyên chính là thuốc giải của chính mình. Hắn suy nghĩ này giờ mới lộ ra được phương án cuối giúp hắn có thể sống sót chính là thuốc giải.

Mà, đúng vậy, Trình Uyên cũng biết chính mình không thể kéo dài hơn được nữa.

Người đàn ông mắt híp bị Bạch Long trói chặt bằng dây thừng, trói chặt đến mức khó ngẩng đầu lên được.

“ngươi đừng có đắc ý, ta sẽ không đem thuốc giải ra cho ngươi.” Người mắt híp đối với Trình Uyên kiên cường nói.

Trình Uyên khẽ cau mày hỏi Bạch Long, ” có cách nào khiến cho hắn sống không bằng chết không?”

Bạch Long suy nghĩ một chút nói: “Tứ chi bại liệt.”

“Ngươi biết?”

“Không có.” Bạch Long lắc đầu.

“...” Trình Uyên.

Sau khi thở dài, Trình Uyên nói tiếp, “Quên đi, dù sao ta thật sự không có nhiều thời gian, ta hiện tại cũng nhàn rồi, có dao ở đây, ngươi có thể giúp ta lột da hắn đi, đừng để hắn chết là được.”

Nghe được lời này, đừng nói đến người mắt híp, ngay cả Lý Tinh Trúc cũng bị anh làm cho sắc mặt tái nhợt.

Lột da...

Người mắt híp lúc này da đầu tê cứng lại, Bạch Long nghe lời cầm dao sắc bén lên, hai chân của hắn bắt đầu run lên. Bạn đang đọc truyện tại group: Vasterel.

“hãy thương lượng hãy thương lượng ...” tên đó sợ quá lo lắng nói.

“Không có thương lượng, làm đi.” Trình Uyên lạnh lùng đáp.

Vừa nói ra lời này, tên mắt híp ngẩn người trợn tròn con mắt.

Ý anh là gì?

“Trình Uyên, người sắp chết đến nơi rồi, người thật sự sẽ chết nếu không uống thuốc giải sao, người đừng như vậy, chúng ta bàn bạc lại một chút đi... Ta cho người thuốc giải!”

Bạch Long cũng nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên sắc mặt lạnh lùng. “Ta không thích người khác mặc cả, đặc biệt là kẻ xấu, còn muốn giả bộ mặt không biết sợ hãi, Bạch Long, người còn chờ gì nữa? ra tay!”

“Đừng ...” Người đàn ông mắt híp lo lắng nói, “Ta thật sự cho người thuốc giải, ta cầu xin người, để cho ta cho người thuốc giải đi!”

Bạch Long cũng thật thành khẩn, thấy Trình Uyên rất kiên quyết, liền cầm dao đâm một nhát vào bắp chân của người đàn ông mắt híp này.

“A...!” Người đàn ông mắt híp rú lên trong đau đớn, giống như giết heo vậy.

“Xin người đừng tra tấn ta, ta sẽ cho người thuốc giải, ta thật sự sẽ cho người thuốc giải!”

Lý Tịnh Trúc sợ hãi che mắt lại, nhìn theo tiếng hét của người đàn ông này, đôi mắt nhỏ của cô cũng hét lên một tiếng sợ hãi.

Trình Uyên đối với Lý Tịnh Trúc nói: “Bằng không, người đi ra ngoài trước đi.”

Lý Tịnh Trúc chân mềm nhũn, làm sao có thể đứng lên đi ra ngoài được?

“Ta thật sự cho người thuốc giải, là thật!” Người đàn ông mắt híp lại cuồn loạn hô vào mặt Trình Uyên.

Trình Uyên nháy mắt với Bạch Long, sau đó nói: “Làm sao ta biết được thuốc giải mà người đưa có phải là thật hay không?”

“Người yên tâm, khẳng định là thật, ta thề.” Người đàn ông mắt híp vội vàng nói.

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên ngửi được mùi nước tiểu khó chịu.

Liên không nhìn được hướng mắt về người mắt híp này, thấy còn gà này sợ tè ra quần, nước chảy ra từ ống quần.

“Vậy thì, ta sẽ miễn cưỡng nhận thuốc giải mà ngươi đưa.”
Anh thở dài, ngưng ngưng nói “Đây là thứ mà ngươi cầu xin với ta.”

“Vâng vâng vâng...”

“Bạch Long, nếu ta sau khi uống có phản ứng gì không tốt, ngươi liền cứ lột da không nói hai lời.” Trình Uyên nói thêm.

Bạch Long nặng nề gật đầu.

Người mắt híp nghe vậy trợn to hai mắt, vội vàng nói:

“Không, khoan ... Trình Uyên, thuốc này quả nhiên có tác dụng phụ.”

“Hả?” Trình Uyên nghe xong lời này, “Ngươi đang đùa ta?”

“Không, không dám, vào lúc này, ta làm sao dám đùa ngươi!”
mắt híp lo lắng nói. “Kz thật loại thuốc giải này, ta biết cũng chỉ có loại này. Điều chế ra có tác dụng phụ, còn loại mà không có tác dụng phụ. Chỉ có sư phụ của ta mới có thể làm ra ra được”

“sư phụ của ngươi ở đâu?”

“Miêu Địa.”

“Miêu Địa...”

Quên đi, rất xa.

Trình Uyên liếc mắt, hỏi “Thuốc này có tác dụng phụ gì?”

“Mất trí nhớ...!” Người đàn ông mắt híp cẩn thận đáp.

Khi Bạch Long từ trong quần hần lấy ra một lọ sứ nhỏ, lấy mấy viên thuốc trong đó ra, theo như lời hần nói, Trình Uyên biết hần nói không sai.

Bởi vì viên thuốc này giống hệt viên thuốc mà Bạch An Tương đã uống.

Người đàn ông mắt híp nhìn Trình Uyên về mặt kính hãi, cẩn thận hỏi “Hiện tại thả ta đi được không?”

Nghe vậy, Trình Uyên hơi giật mình, kinh ngạc nói: “

Ngươi còn muốn để ta thả ngươi?”

“Vậy thì... ngươi muốn làm gì nữa?” Người đàn ông mắt híp ngạc nhiên.

“Ngươi cho rằng ngươi có thể sống sót rời đi được sao?”

Nghe vậy, người mắt híp há hốc mồm, ngẩn người.

Đúng lúc này, giọng nói của một người phụ nữ đột nhiên vang lên “Trình Uyên, ngươi không thể giết hắn!”

Chương 256

Chương 256: Còn người thì sao

Trong thùng hàng này mọi người liếc nhìn nhau, giọng nữ này không giống của Lý Tịnh Trúc, vậy là giọng của ai?

âm Thanh rất nhỏ, như là từ bên ngoài truyền vào, nhìn ra qua cửa sổ, đều là mảnh đất hoang vu, đâu có một bóng dáng ai đâu?

“các người Nghe lời ta nói, bây giờ thả hắn đi, bằng không sự phụ của ta sẽ không tha cho các người.”

Giọng nói lại đến.

Theo nguồn phát ra âm thanh, ánh mắt của Trình Uyên cuối cùng rơi vào một cái AirPods cỡ lòng tay trên mặt đất.

Lập tức nhặt lên.

Người đàn ông mắt híp sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, toàn thân sợ hãi run lên, thấy Trình Uyên nhặt airpods lên, vội vàng nói: “Đúng, đúng vậy. sự phụ của ta danh xưng là Miêu Địa chi vương, hết sức lợi hại. Bất cứ ai mà sự phụ ta muốn giết chỉ cần chớp mắt một cái người đó liền bay màu. “

“Trình Uyên, người thả ta ra đi, ta hứa, ta thề, về sau sẽ không bao giờ đối phó với người, người có thể làm sai ta làm bất cứ chuyện gì cũng được, ta sẽ nghe lời, mà lại sự phụ của ta tuyệt đối cũng sẽ không tìm người để gây chuyện. “

Trình Uyên mặc kệ người mắt híp, ngược lại đem airpods tai nghe nhét vào lỗ tai mình.

“Cô là ai?” Anh hỏi.

Người phụ nữ bên kia airpods hừ lạnh một tiếng, “Ta là sự tử của hắn, chắc hẳn danh xưng Miêu Địa chi vương là người cũng đã từng nghe qua. Sự phụ của ta muốn giết ai thì đó phải

chết. cái này chưa ai có thể thoát, nếu như người muốn sống sót, ta khuyên người nên để hắn đi. “

Miêu Địa chi vương, nghe có vẻ danh hiệu xác thực rất lớn.

Thật đáng tiếc.

Trình Uyên lắc đầu “Xin lỗi, ta chưa có nghe nói qua.”

Giọng nữ ở đằng kia dừng lại một lúc, dường như Trình Uyên còn chưa từng nghe qua tên sư phụ của mình, nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Trình Uyên người nghe rõ, nếu như người thả hắn đi, ta sẽ lấy thuốc giải thật nơi sư phụ cho người.”

Đây quả thực là một cám dỗ lớn.

Dù là ai thì cũng khó mà từ chối được.

Nhìn người đàn ông ánh mắt như mắt lươn, Trình Uyên khẽ cười “lần nữa lại xin lỗi người, ta không tin người.”

“người... !”

“Hơn nữa,” Trình Uyên thở dài không đợi bên kia phản ứng lại, tiếp tục nói, “Ta sợ rằng không đợi được đến lúc đó.”

Câu này là thật, thân thể của chính anh cũng biết, hiện tại Trình Uyên chật vật đứng ngồi không yên, anh cảm giác mình sẽ chết bất cứ lúc nào.

Chờ người phụ nữ đó về Miêu Địa?

Nói đùa.

Khi cô ấy trở lại, chỉ sợ rằng anh đã trở thành một đồng xương khô.

Kẻ mắt hí trước mặt suýt chút nữa đã giết chết Bạch An Tương, khiến cô mất trí nhớ, hại Bạch An Tương xóa sạch hết tình cảm mà anh đã vun đắp thời gian qua.

lại còn biến anh thành bộ dạng này.

Trình Uyên hít sâu thở ra một hơi thật dài, bình tĩnh nói với nữ nhân đó “Nghe này!”

“Phập” mũi dao đâm thẳng vào người, hai mắt híp của người đàn ông này đột nhiên trùng lên.

Hắn không dám cúi đầu tin điều đó, nhìn con dao sắc bén của hắn, từng chút từng chút gắn nhẹ vào trong cơ thể hắn, đầu óc trở thành trống rỗng, thậm chí còn quên hết lên.

“Nghe cái gì?” giọng nói trong AirPods nghi ngờ nhưng lại sợ hãi về âm thanh đó.

Sau đó giọng nói đó trở nên bối rối và lo lắng hơn.

“nghe cái gì?”

” người bảo ta nghe cái gì?”

“người làm gì hắn rồi?”

“A Sáng, người có sao không? A Sáng, nói đi, người nói đi, hắn ta đã làm gì người rồi?”

“Trình Uyên, người chớ làm bậy, chỉ cần người không sự đệ của ta, ta...”

“A!” Người phụ nữ bị tiếng hét cắt ngang.

Người đàn mắt híp cuối cùng cũng phát ra một tiếng tru thảm thiết.

Tiếng tru như tiếng hú kinh hoàng này khiến người phụ nữ đang bối rối bỗng nhiên khiến tim “bập bập” một chút, lời nói của cô bỗng nhiên ngừng lại.

Thời gian dường như đóng băng vào lúc này.

Không khí lúc này như đông cứng lại.

Tĩnh Lặng khiến người ta hoảng hốt.

...

Trình Uyên lắc đầu, giễu cợt “Có phải là ngu không?”

“Người lúc này còn muốn uy hiếp ta?”

“Ta sắp chết, còn sợ cái gì mà Miêu Địa chi vương trong miệng của người sao?”

” Hắn tới giết ta thật sao? Đến đây!”

” Nói bừa!”

“Lão Tử ta đây dù sao cũng chết, ta sợ hấn sao!”

” Uy hiệp ta, ha ha...”

“Phụt!”

Người phụ nữ bên kia như bị đánh mạnh vào tim, trước khi người đàn ông mắt híp hú lên thì cô ta đã hét lên trước.

“A!”

Cầm tai nghe AirPods trong tay, dùng chân đạp mạnh xuống đất dầm nát, Trình Uyên ngồi xuống ghé xô pha, thờ hồn hển.

Dường như có một đám mây đen trên đầu anh. “Đừng kích động, người phải bình tĩnh, nhất định người phải bình tĩnh!”

Cô biết Trình Uyên lúc này không thể ngất đi được, ngất đi một lần sẽ yếu đi một lần, hiện tại anh đã yếu rồi, cô sợ anh lại ngất đi.

Kẻ mắt híp còn chưa chết, Trình Uyên vừa đâm vào đùi hấn mấy nhát.

Không giết chết hấn không có nghĩa là người này sẽ thoát được cái chết!

Người đàn ông này ... đáng chết!

“Bạch Long, xử lý sạch sẽ!”

Nói xong câu đó, liền hôn mê bất tỉnh.

Trong cơn mê này, Trình Uyên giống như đang có một giấc mộng, ở trong bóng tối vô tận.

Xung quanh lạnh ngắt, anh rùng mình vì lạnh.

Đột nhiên, cơ thể bắt đầu nhẹ đi, rồi bay lên, càng bay càng cao, càng bay càng cao. ..

Dần dần, anh đã bay lên trời, cúi đầu xuống và nhìn bao quát toàn bộ thành phố.

anh sắp chết?

anh sẽ rời khỏi đây?

và anh sẽ đi đâu?

Trình Uyên không biết, anh rất sợ hãi, anh không muốn rời đi như thế này, anh không can tâm vì mình còn zin, chưa lột tem được An Tương.

Trước mắt anh có rất nhiều người mờ mịt lóe lên, bao gồm cả mẹ nuôi và cha mẹ ruột của anh ấy, và Bạch An Tương. Bạn đang đọc truyện tại group: Vasterel. Hãy tham gia group để sớm đọc chap mới nhất.

Giọng nói và nụ cười của Bạch An Tương ngày càng rõ ràng trong tâm trí anh hơn.

anh cho tới bây giờ đều không hiểu mấy ngày nay bận rộn công việc, Cẩm Đông bận rộn, hoàn toàn không để ý tới cô.

Anh quá áy náy.

Cuối cùng anh cũng biết rằng bất lực trong cuộc sống chứ không phải là bất đắc dĩ, mà là khi đối mặt với một người, một sự kiện, khi anh muốn làm điều đó, anh nhận ra rằng đã quá muộn.

Quá muộn, thật là một nỗi buồn.

Đột nhiên, anh cảm thấy một dấu vết của hơi ẩm, hơi ẩm nhẹ rơi trên trán, rồi dần dần lan ra khắp cơ thể.

Mắt anh khô khốc, anh muốn dụi nó, và anh cố gắng mở nó ra, chỉ sau đó anh thấy ...

Anh ấy không chết.

Trình Uyên đã ngủ một giấc mộng dài.

Sau khi tỉnh dậy khỏi giấc mơ, những gì hiện ra trước mắt anh là một vài ánh mắt đang lo lắng.

Bạch Long Thời Dương và bê dê Trần Đông. Vâng vỗ tay cho bê dê Trần Đông vs mái tóc dài ngang vai. Một đầu tóc quá tuyệt Tuy rằng anh rất tò mò tại sao Lý Tịnh Trúc lại không có ở đây, nhưng dường như lúc này đây không phải là điều anh quan tâm nhất.

“Anh, anh tỉnh rồi sao?” Thời Dương đưa tay sờ sờ đầu Trình Uyên, nặng nề thở ra “Không sao, hết sốt rồi.”

“Còn người đâu?” Trình Uyên hỏi.

“Đã giải quyết xong.” Bạch Long nói.

Nhìn thấy Trần Đông quần áo rách nát, vết máu mờ mịt, Trình Uyên cau mày hỏi: “Người không sao chứ?”

Trần Đông lắc đầu.

Trần Đông và Bệnh Đường Tử ai thắng ai thua Trình Uyên không hỏi, Trần Đông cũng không nói, bởi vì chuyện này không còn ý nghĩa nữa.

Anh cố vươn cái cổ, gần như dùng hết sức lực nhìn trong phòng.

“Còn người đâu?” Lại hỏi.

Lần này anh hỏi Lý Tịnh Trúc vì muốn biết mình có thể sống được bao lâu nữa.

Nhưng...

Ba người bọn họ nhìn nhau, rồi lộ ra vẻ kz quái.

Chương 257

Chương 257: Ký hay không

Người trả lời Trình Uyên là Thời Dương, nhìn anh nói: “Anh à, em nghĩ bây giờ anh nên uống thuốc giải.”

Khi hắn đang nói, đã lấy ra viên thuốc màu đỏ .

Trình Uyên nhìn chăm chăm viên thuốc hồi lâu.

Anh biết rằng nếu anh không uống nữa, thời gian chỉ có thể được tính bằng giờ.

Nhưng nếu uống nó.

anh có còn là chính mình?

“có lẽ, người giải quyết chuyện khác trước, sau đó rồi mới quyết định uống hay không.” Bạch Long đột nhiên lên tiếng.

Chuyện khác?

Một điều khác đang xảy ra ngay tại Tập Đoàn Cẩm Đông.

Hôm nay có rất nhiều người đến phòng họp của Tập Đoàn Cẩm Đông.

Người Thẩm gia, mà chủ yếu là Thẩm Lệ, và Bệnh Đường Tử với một tấm vải quấn vết thương trên cánh tay.

Ngoài ra, còn có Tống An.

Bạch An Tương ngồi trên ghế chủ vị vẻ mặt bình tĩnh, nhưng bên trong lại có một nỗi hoảng sợ với đám người này.

“An Tương, tôi đang cứu các cô.” Thẩm Lệ cười nhẹ, cô sai thư ký đưa bản hợp đồng trước mặt cho Bạch An Tương rồi nói: “Được Thẩm gia của tôi mua lại, ít nhất cô cũng được một khoản nhiều tiền, lúc đó cô cũng có thể dùng lo sự việc cho Trình Uyên. “

Trình Uyên đã thoát khỏi ngục giam, đương nhiên việc này cần phải lo đến.

Theo quan điểm của Thảm Lệ, điều tốt nhất đối với Trình Uyên bây giờ chính là quay về đầu thú, sau đó Bạch An Tương tiêu tiền đó để lo liệu cho anh, và tranh thủ xử lý từng chút một.

Tất nhiên, có thể có một khả năng khác.

Khi nói lời này, cô là cố ý hay vô ý liếc nhìn Tống An.

Bởi vì Tống An muốn giết Trình Uyên.

Mà Tống An cảm thấy lần này nhất định phải giết được Trình Uyên.

Cho nên một khi Trình Uyên bị giết, Tập Đoàn Cẩm Đông có bị Thảm gia thâm tóm lại cũng không thành vấn đề, ngược lại hẳn nghĩ nếu lúc này giúp Thảm Lệ lấy được Cẩm Đông, nhất định sẽ cùng Thảm gia tạo nên một mối quan hệ tốt cho sau này.

Vì vậy Tống An cười nhạo nói: “Tiểu cô nương, hi vọng người có thể đoán ra được, Thảm đại tiểu thư đều là vì muốn tốt cho các người, nếu không bán Cẩm Đông cho Thảm gia, người nghĩ có thể trụ nổi được mấy ngày. ? “

“Hơn nữa Trình Uyên nói không chừng lúc này sớm... đúng không?”

Bạch An Tương không nói, mà là nghiêm túc nhìn hợp đồng.

Trong lòng cô thực sự rất vương bận, cô cũng biết quyết định này rất khó thực hiện.

Nếu không ký, Tập Đoàn Cẩm Đông cuối cùng sẽ tổn thất rất lớn, đến cuối cùng rất có thể mất cả chì lẫn chài.

ký, Tập đoàn lớn như vậy trở thành của người khác.

Cô cảm thấy chua xót, cô mới được một ngày là sếp của một tập đoàn lớn.

Có điều là trước đó khi Bạch Ngân Bân cho phép Trình Uyên ký đều không có hiệu lực pháp lý, dù sao cổ phần vẫn chưa

chuyển cho Trình Uyên, cho nên chữ ký của Bạch An Tương đương nhiên không có hiệu lực pháp lý.

Nhưng chuyện lần trước đã cho Thẩm Lệ một bài học dài, lần này bọn họ đã chuẩn bị sẵn phương tiện, chỉ cần Bạch An Tương ký là có thể lấy được Cẩm Đông, bởi vì lần này họ mời một đội luật sư rất hùng hậu, có thể lật đen thành trắng, chết nói sống được vẫn được!

cPhía sau Bạch An Tương là Vương Hình Duyệt và Kim Kiệt, đương nhiên còn có các người khác trong tập đoàn, nhưng lúc này mọi người đều im lặng.

Rốt cuộc đây là chuyện của người Trình gia và Thẩm gia, mặc dù chuyện này cũng liên quan đến bát cơm của họ nhưng cũng không dám làm gì, mọi người đều giữ thái độ bên lề rồi nhìn, muốn xem Bạch An Tương có quyết định gì..

“Xin lỗi, tôi không thể ký vào lúc này.” Cuối cùng, Bạch An Tương lắc đầu.

Xung quanh lúc này hoàn toàn tĩnh lặng.

Thẩm Lệ mỉm cười, “Chỉ có một cơ hội, tôi vẫn mong An Tương cô suy nghĩ cho kỹ.”

Tống An cười nhạt, “Cái gì? Người còn chưa nhìn rõ sự tình sao? Người cho rằng Cẩm Đông vô duyên vô cớ lại biến thành như bây giờ sao?”

“Nói thật với người, chuyện này đều là do Trình Uyên xúc phạm đến Trung Thượng của chúng ta. Hắn không phải rất tài giỏi sao? Không phải nói là để ngân hàng Trung Thượng chúng ta rút chân ra khỏi Tân Dương sao?”

“Này, lại còn coi ta Tống An sợ hắn sao?”

“Đúng vậy, tình hình hiện tại của Cẩm Đông là do một mình tôi gây ra, cô có tức giận cũng không sao. Tôi sẽ tiếp tục gọi điện, đảm bảo tổn thất tiền độ sẽ lại tăng lên, đến mức cô không thể tưởng tượng được. đến lúc đó ,các người một phần tiền đều lấy không được, tất cả các người đều mất việc. “

Khi nghe điều này, tất cả mọi người đều bị sốc.

Cầm Đông thất thủ hay được Thẩm gia mua lại cũng không quan trọng, chỉ cần công việc hiện tại của bọn họ vẫn còn, cái này không phải là đổi chủ thôi sao?

Nhưng lời nói của Tống An đã trực tiếp đâm vào điểm yếu của bọn họ, trong nháy mắt như đàn ông vỡ tổ “Thưa bà, bà nên ký đi.”

“Đúng vậy, chúng tôi những người này nhà nào cũng có già trẻ lớn bé, bà không nghĩ tới chính mình thì thôi, nhưng cũng phải nghĩ một chút đến chúng tôi chứ, những người này đều là trung thành tuyệt đối với công ty?”

“Thưa bà, đừng do dự ...”

Nghe vài lời phàn nàn và thuyết phục, Bạch An Tương sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Cầm bút lên, tay lơ lửng trên bản hợp đồng đã lâu nhưng chưa hề rơi xuống.

Ký cũng chết, không ký cũng chết, cô thật sự rất khó xử.

Lúc này, tay của Vương Hinh Duyệt đặt vào trên vai Bạch An Tương, Vương Hinh Duyệt thì thào nói: “Chủ tịch nếu ở đây, ngài sẽ hiểu.”

Nghe thấy Vương Hinh Duyệt, Bạch An Tương trong lòng run lên, thầm nghĩ, đúng rồi, nếu có hắn, hắn sẽ lựa chọn như thế nào?

Anh ấy sẽ ký hay không?

Cẩn môi, chìm vào suy nghĩ xa xăm, nhưng cuối cùng bất lực phát hiện mình không biết gì về Trình Uyên.

Tống An cười mỉa mai, “Tôi nghĩ cô nên ký đi. Thời gian tới, Trình Uyên sẽ đi Tây Thiên thỉnh kinh cùng Tam Tạng.

một người xinh đẹp như cô đến cuối cùng một cái gì cũng không có được nên suy nghĩ thật kỹ.”

“người đang nói nhảm gì vậy?” Nghe thấy Tống An nói như vậy, không đợi Bạch An Tương nói gì, Vương Hinh Duyệt liền quát lên.

“Tôi nói cái gì?” Tống An cười tủm tỉm nói: “Chẳng lẽ ta nói sai sao? Giết người vượt ngục, bị bắt về lại không bị xử bắn mới lạ? Đương nhiên, dù không có bị bắt về, thì cũng không sao, cũng rất có thể đã chết ở bên ngoài, không phải sao?”

Trong lời nói của Tống An có điều gì đó khiến Vương Hinh Duyệt rất khó chịu, nhưng cũng không biết nên phản bác lại như thế nào.

Bạch An Tương đặt bút lên bàn, lạnh lùng nhìn Tống An, “tôi nói cho ngươi biết, tôi không ký.”

“Tại sao?” Nghe vậy, Tống An bắt đầu có chút bối rối.

Nếu Bạch An Tương không vì lời nói của hắn mà ký, thì Thẩm Lệ sẽ không hận chết chính hắn mới lạ. đúng là Ngu Lol. ếch chết tại lỗ mòm.

Bạch An Tương bình tĩnh nói: “Không cần biết Trình Uyên xảy ra chuyện gì, hắn hiện tại trên danh nghĩa là chồng của tôi. Như ngươi đã nói, nếu tôi ký tên, trong mắt người khác đều cho rằng tôi là vì tiền.”

“Nhưng tôi không phải loại người như vậy. Tôi không phải người phụ nữ làm mọi thứ vì tiền. Tôi không ký. cho dù cuối cùng mất cả chì lẫn chài, tôi cũng không muốn để cho mọi người đàm tiếu”.

Nghe vậy, Tống An hí mắt, thở dài một tiếng, “Quá trẻ, thật sự là quá trẻ, các người nhìn xem, đây là một người trẻ tuổi với lòng kiêu ngạo, hành động theo cảm tính, vì cái gọi là thể diện, tiền đã đặt trên lòng bàn tay không cầm, các người nói đây có phải là ngốc hay là không?”

“Bạch An Tương tôi cũng nói cho ngươi biết, ngươi muốn thể diện, đến lúc đó cuối cùng một cái gì ngươi cũng không có được!”

Bạch An Tương chậm rãi đứng lên, nhàn nhạt nói “Tôi không ký, tôi không quan tâm có hay không có,, cái mà tôi mà sợ hãi khi mất đi một thứ, đó là nhân phẩm.”

Nói xong cô quay người rời đi.

“Đứng lại!”

Lúc này, đột nhiên có người hét lên.

“Bạch An Tương, ngươi cứ như vậy rời đi sao?”

” Ngươi đi chúng ta làm sao bây giờ?”

“Vì thể diện của chủ tịch, chúng tôi gọi cô là bà chủ một cách kính trọng, nhưng bây giờ chủ tịch là kẻ chạy trốn, cô là cái thá gì?”

“Hôm nay nếu không ký thì cũng phải ký, nếu không, đừng mơ tưởng bước ra khỏi cổng tòa nhà này!”

Bốn năm người có chức vụ cao trong Tập Đoàn Cẩm Đông đột nhiên đứng lên quát Bạch An Tương.

Bạch An Tương sợ hãi.

Đối với cô, đây đều là những nhân vật lớn.

Cô đột nhiên hoảng hốt và không biết phải làm gì.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

“Ta rất muốn biết nếu cô ấy không ký, các ngươi có thể làm gì được cô ấy?”

Chương 258

Chương 258: Mọi người nhận ra

Trình Uyên rất yếu, cùng Thời Dương bước vào.

Nhân tiện, Bạch Long và Trần Đông muốn giúp đỡ anh nhưng đều bị Trình Uyên từ chối.

Hai người đàn ông cao gần hai mét, nếu thật sự dìu Trình Uyên bên trái phải bên phải, chẳng phải sẽ trở thành nhân vật “lỡm” sao? Trình Uyên làm sao có thể cảm động trước điều đó được?

Mặt đối mặt với Bạch An Tương, thu hút mọi ánh nhìn.

Bạch An Tương có chút choáng ngợp, cô nhìn thấy ánh mắt anh dịu dàng, đồng thời nhìn thấy vẻ mệt mỏi và yếu ớt của anh.

“Anh ... anh làm sao vậy?” Cô run rẩy hỏi.

Trình Uyên vẫn là Trình Uyên mà cô nhớ tới, nhưng tính tình đã thay đổi.

Cô nghĩ đến một công ty hàng đầu của Tân Dương, Tập Đoàn Cẩm Đông lại thuộc về Trình Uyên, nghĩ đến đồng tài liệu mà anh ấy phải xử lý hàng ngày, nghĩ đến những khó khăn mà Tập Đoàn Cẩm Đông gặp phải vừa qua, và Mục Tư Nhã bên tai luôn nhắc về Câu chuyện giữa cô và anh ấy.

Bạch An Tương không còn bình tĩnh được nữa.

Tuy rằng còn rất xa lạ, nhưng trong tiềm thức cô đã đưa tay ra nâng Trình Uyên.

Trình Uyên lắc đầu, cười với cô, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn em.”

Bạch An Tương cũng chấn động, ánh mắt né tránh.

Lúc đầu, cô muốn nói anh thật sự rất vất vả, nhưng câu nói này của cô rất khó nói, bởi vì nó sẽ cho người ta một loại giả vờ âu

yếm, Bạch An Tương da mỏng, không nói ra được.

Thậm Lệ sững sờ, Trình Uyên đi vào, Tống An cũng là sững sờ.

Bao gồm tất cả mọi người có mặt.

Ngay khi tất cả mọi người đang chìm đắm trong sự im lặng kỳ quái này, Tống An đột nhiên hoàn hồn, hét lên “Trình Uyên, ngươi là phạm nhân vượt ngục, vậy mà ngươi cũng dám xuất hiện ở đây sao?”

Trình Uyên lạnh lùng liếc hắn một cái, hỏi: “Đây là tập đoàn của ta, tại sao ta không thể ở đây?”

Tống An nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, uy hiếp: “Ngươi có tin không với một cuộc điện thoại ngươi sẽ liền bị bắt?”

Trình Uyên chế nhạo, “gọi đi.”

Tống An nghiến răng, vội vàng gọi cho cảnh sát nói: “Chờ đây, ngươi chờ đó cho ta, để ta xem ngươi làm được cái gì...”
“rầm!”

Một người bị ném vào phòng họp.

Người đàn ông mặc bộ đồ đua xe, khuôn mặt đầy sẹo và toàn thân bị dây thừng trói chặt.

Đây chính là mặt sẹo mà trước đó Trần Đông đã thuê để giết Trình Uyên trên đường cao tốc.

Điện thoại của Tống An rơi xuống.

“Tống Đông cứu ta!”

Nhìn thấy Tống An, mặt sẹo như nhìn thấy cứu tinh nên vội vàng kêu cứu.

Tại thời điểm này.

Lý Túc xuất hiện ở trước mặt bọn họ, bình tĩnh nhìn Tống An.

Tống An hoảng sợ “Không không không ... Ta không biết hắn!”

“Tổng Đổng, ý của ngươi là sao? Các huynh đệ của ta bán mạng cho ngươi, ngươi muốn qua sông rút ván sao?”

mặt sẹo nghe vậy liền nhin không được nói giọng điệu tỏ cáo.

Vẻ mặt lo lắng của Tống An thay đổi, “Câm miệng!”

“Ta thật sự không biết hấn.” Sau đó cùng LÝ Túc giải thích.

Lý Túc mặc thường phục, Mặt sẹo không biết Lý Túc là cảnh sát, còn tưởng rằng là thủ hạ của Trình Uyên.

Thấy Tống An có vẻ muốn bỏ lấy hấn làm con tốt thí mạng, hấn đột nhiên nói: “Được rồi Tống An nhà ngươi, ngươi thật sự không bằng súc vật, Trình Uyên, ta nói, ta nói hết rồi đó, chính là hấn, là Tống An ép buộc chúng ta làm. “

Lý Túc nhẹ giọng nói: “Thuê người giết người khác là không phải tội nhỏ.”

Tống An sắc mặt lập tức tái nhợt như tờ giấy.

“Đây hấn là hiểu lầm, hấn nhận lầm người rồi!” Hấn cưỡng ép giải thích.

Nhận lầm người?

Ha ha ... Lý Túc chế nhạo nói: “Ngươi hiện tại thật sự cho rằng mọi người ở đây là trẻ lên ba sao?”

“...” Tống An không nói nên lời.

“Đi một chuyến.” LÝ Túc lấy ra một đôi “vòng tay bạc”

mà không ai có thể sở hữu được, đây là hàng hiếm.

Lúc này, mặt sẹo biết rằng mình đã mắc sai lầm lớn.

“Trời ạ, ngươi là cảnh sát à?”

Tống An hận không thể lột da mặt của hấn được.

Bỗng nhiên nghĩ lại, không đúng.

“LÝ đội trưởng, người mà anh nên bắt chính là Trình Uyên, tại sao lại bắt tôi?” Tống An tự tin nói “hấn ta là tên vượt ngục!

c“Vượt ngục?” Nghe vậy, Lý Túc lộ ra vẻ kinh ngạc, kz quái hỏi “là Ai nói với ngươi biết Trình Uyên là kẻ vượt ngục?”

“A ...?” Tống An sững sờ “lão mèo già nói sao, hấn bảo rằng hấn đánh quyền nên bị vậy.”

“còn Về phần Tống Triết, rõ ràng là muốn dùng dao hành hung người khác, bị đồng đội của ta bắn vào hung khí, còn lại hấn trượt chân ngã xuống lầu.”

“Cho nên Trình Uyên căn bản không có tội danh gì cả, người như vậy sao lại là vượt ngục?”

Lý Túc nói xong, Tống An ngẩn người.

Thẩm Lệ cũng mắt tròn..

Những người như họ không hề ngu ngốc, lấy lại tinh thần, họ lập tức hiểu rằng mình đã bị lừa.

Đây là một cái bẫy, một cái bẫy rất lớn.

Trình Uyên nhờ mọi người tung tin giả về việc anh vượt ngục, sau đó giả vờ chạy trốn một mình, điều này thu hút bọn hấn xuất hiện.

Mèo già đã nhận được 20 triệu của Trình Uyên bồi thường, vậy tự nhiên cũng không cần cùng Trình Uyên anh sống tôi chết, hay là anh chết tôi sống, liền rút đơn kiện.

Đây coi là giải quyết riêng tư cá nhân với nhau.

Sự thật về mọi thứ đã phơi bày!

Cuối cùng, Tống An bị buộc tội với tội danh thuê người sát hại người khác Tống An, hồi hận phát điên, con mẹ nó Ngu Lol thật rồi?

Liền nhớ rằng hấn đã nói rằng họ còn quá trẻ, quá bông bột và hành động theo cảm tính. Nhưng còn bây giờ thì sao?

Hấn liếc nhìn Trình Uyên, trong mắt đầy vẻ sợ hãi.

Người thanh niên này thật là khủng khiếp, hấn nghĩ như vậy.

Một đôi vòng tay bạc bị còng vào tay, Tống An đột nhiên ngẩng đầu, giậm tím tái quát ” Ta không cam tâm!”

Trình Uyên nhàn nhạt nói: “Người sẽ được cam lòng.”

Lập tức Trình Uyên nháy mắt với Thời Dương, Thời Dương từ trong tay lấy ra một cái túi giấy bọc da, đưa cho Lý Túc.

“Đây là bằng chứng tố cáo tập đoàn xây dựng Trung Thượng của Tống An trốn thuế và làm giả sổ sách chứng từ.”

Tống An lập tức mở to mắt.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Trình Uyên còn có thời gian điều tra hắn.

Nói cách khác, một ông chủ lớn như hắn tham gia nhiều ngành nghề, không có ít công ty làm đúng pháp luật, nếu thực sự muốn điều tra thì rất dễ dàng phát hiện ra điều đó.

Trong thời gian này, Thời Dương đã phát huy hết thế mạnh của mình và đi một chuyến về phía nam.

“Trình Uyên, con mẹ nhà ngươi ta không thù không oán với ngươi, ngươi đây muốn giết ta sao?” Tống An tức giận mắng Trình Uyên.

Trình Uyên tự hỏi: “Vậy ngươi cũng biết chúng ta không thù không oán?”

Đằng sau câu nói này, mọi người đều biết rằng: nếu ngươi không thù không oán, vậy tại sao ngươi cũng muốn giết ta?

Tống An lần nữa bị nghẹn lời..

Khi cái đầu bị ai đó ấn vào, nó lập tức trở thành như một con chó chết, và cái đầu cúi xuống chính là trực tiếp bị người cảnh sát bắt đi.

Tống An bị bắt đi, LÝ Túc gật nhẹ đầu với Trình Uyên rồi rời đi.

Phần còn lại ...

Trình Uyên quay đầu nhìn về phía Thẩm Lệ, nhàn nhạt hỏi: ” Còn cần ta tiễn ngươi sao?”

Sắc mặt Thẩm Lệ hơi thay đổi, sau đó nở nụ cười xa xăm, khó xử “ai gù, đại ca, cái chuyện này, thật ra em cũng muốn giúp anh...”

Ánh mắt Trình Uyên rơi vào cánh tay đang băng bó của Bệnh Đường Tử sau lưng Thẩm Lệ, khóe miệng hiện lên một tia giễu cợt.

Nụ cười của Thẩm Lệ đông cứng lại, sau đó thở dài “

Chúng ta đi.”

“Đứng lại!” Trình Uyên đột nhiên lạnh lùng quát.

Chương 259

Chương 259 Thẩm Lệ quay lại, khẽ cau mày.

Cô cũng không sợ Trình Uyên vì thứ nhất là người của Thẩm gia, thứ hai đến việc chính cô ra tay thu tóm Cẩm Đông, mặc dù có chút nhân lúc người ta cháy nhà mà đi hôi của thì cũng bình thường, mà đây cũng là một việc làm ăn hợp lý.

Thực ra, Trình Uyên không muốn làm Thẩm Lệ khó xử, anh chỉ để mắt đến Bệnh Đường Tử.

“Ngươi qua đây.”

Bệnh Đường Tử có chút giật mình, tưởng mình nghe lầm, chỉ tay vào mũi, có chút không rõ.

Trình Uyên nhẹ gật đầu “Không sai, chính là ngươi.”

Bệnh Đường Tử liếc nhìn Thẩm Lệ, Thẩm Lệ gật đầu với hắn.

Hắn không sợ cái gì, vênh vác tới Trình Uyên và tay che miệng ho khan lấy, cười nói “Trình Đông, có chuyện gì sao?”

“Quý xuống!” Trình Uyên tuy rằng bây giờ yếu ớt, nhưng ánh mắt vẫn là sắc bén nhìn chằm chằm Bệnh Đường Tử.

Quý xuống?

Mọi người đã bị sốc.

Như người ta đã nói, dưới đầu gối đàn ông là vàng, và việc để một người quý xuống đương nhiên là một sự sỉ nhục lớn.

Dù là Bệnh Đường Tử vẻ mặt bình tĩnh, hiện tại cũng là xấu hổ, tức giận nói “Trình Uyên, ngươi đừng khinh người quá đáng, nếu không phải....”

Hắn không có nói tiếp.

Bởi vì Trình Uyên đột nhiên nói: “Quý xuống, xin lỗi sư huynh của ngươi ngay!”

Xin lỗi sư huynh?

Bệnh Đường Tử sững sờ.

Trần Đông nhướn mày, lông mày nhíu lại vẻ khó hiểu.

Trình Uyên nói: “Người cùng với sư huynh của người là có quan hệ gì, chắc hẳn ta không cần phải nói.”

Bệnh Đường tử thực ra là do Trần Đông nuôi dưỡng, theo một khía cạnh nào đó, Trần Đông là nửa người con trai, đương nhiên còn có một câu khác giải thích hoàn hảo về mối quan hệ này, huynh trưởng như cha.

“Ta không biết người là người như thế nào và có phẩm hạnh đạo đức tu dưỡng như thế nào, nhưng ta không nghĩ nổi người có thể động thủ với người thân của mình, nhất là người đã nuôi người khôn lớn”.

” Người nghĩ cứ như vậy đi sao?”

Bệnh Đường Tử nghẹn lời..

Thẩm Lệ không thể chịu đựng được nữa, cô nhắc nhở Trình Uyên, “Anh à, đây là việc nhà của người ta?”

Trình Uyên hừ lạnh một tiếng, tạm thời không để ý tới Thẩm Lệ, mà hét lên “Quý xuống!” Với Bệnh Đường Tử Bệnh Đường Tử biết mình đã sai, liếc mắt nhìn Trần Đông, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Bất quá, hắn vẫn quý xuống.

Mặc dù trước mặt nhiều người như vậy cảm giác thật mất mặt..

Nhưng Trình Uyên nói rất đúng.

Hôm nay nếu đối là với người khác hẳn nhất định sẽ phanh thầy, nhưng riêng quý trước Trần Đông ... Hắn không có cách nào cự tuyệt.

Quý trước mặt Trần Đông, sau đó cúi đầu ho kịch liệt.

Lúc này, Trình Uyên nói nhỏ với Thẩm Lệ, “Trần Đông là anh của ta.”

Điều đó có nghĩa rõ ràng là anh ấy là anh trai của anh và là gia đình của anh, cô nói anh không có tư cách để quản sao?

Thẩm Lệ sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cắn chặt môi, trước mặt nhiều người như vậy, Trình Uyên công khai buộc thuộc hạ của cô quỳ trước mặt mình...

Đây có phải là đang sỉ nhục cô không.

“Anh Trình, cái sự tình này em sẽ ghi nhớ.” Cô ngậy người.

Bệnh Đường Tử đánh Trần Đông, lẳng lặng đứng dậy đi phía sau Thẩm Lệ.

Thẩm Lệ trừng mắt liếc hẳn một cách gay gắt.

Biết rõ Trình Uyên đang kích bác mối quan hệ giữa cô và Bệnh Đường Tử, cô vẫn để cho Bệnh Đường Tử quỳ xuống, tỏ vẻ khó chịu với Trần Đông.

“Nếu như còn có lần khác, nhất định sẽ không phải là Trần Đông.” Trình Uyên nhẹ giọng nói.

Bệnh Đường Tử liếc nhìn Bạch Long trong tiềm thức.

...

Tổng An bị bắt đi, Thẩm Lệ thì quá tức giận, sau đó ...

Các giám đốc điều hành trong phòng họp bắt đầu hai chân run lên.

Trình Uyên đối mặt với đám người này, yếu ớt nói: “Cùng là chung kẻ thù sao? Nhưng trong các người dường như có người làm vị trí của mình.”

“Ngài Chủ tịch, chúng tôi vừa rồi cũng...” một tên trong đám người chức vụ cấp cao dưới Bạch An Tương thấy tình huống không ổn, vội cười làm lạnh nói, “Tôi bị Tổng An kia làm cho hồ đồ...”

“Vị trí này của người có thể hồ đồ sao, vậy có nghĩa là tố chất, tinh thần của người không đảm nhiệm được công việc này, bắt đầu từ ngày mai người không cần phải đến.”

Trình Uyên nói.

“A?”

“Còn có mấy người các người nữa.” Trình Uyên vươn chỉ từng người vừa rồi uy hiếp Bạch An Tương.

“dựa vào cái gì, chúng ta đều là những người trụ cột của Tập Đoàn Cẩm Đông, đã có nhiều công hiến rất nhiều cho Tập Đoàn Cẩm Đông... Người dựa vào cái gì nói không cho chúng ta làm?”

“Đúng vậy, chúng ta không có công lao thì cũng có khổ lao, người không thể dựa vào một câu nói mà đuổi chúng ta là đuổi được, phải không?”

“Chúng tôi muốn gặp nguyên chủ tịch!”

“Đúng... !”

Mọi người tỏ ra không hài lòng và bắt đầu xôn xao.

Dưới con mắt của nhiều người, họ cho rằng luật bất thành văn.

Vì vậy, bây giờ mọi người càng kêu la âm ỉ, họ cảm thấy cuối cùng trời sẽ có sấm sét và mưa.

Thế nhưng là.

Trình Uyên lặng lẽ đứng đó, nghe tiếng hét của họ, và khi tiếng hét của họ yếu dần, anh nói: “các người hỏi ta dựa vào cái gì?”

“dựa vào cái gì?” Trình Uyên cười chế nhạo “là dựa vào Cẩm Đông họ Trình, dựa vào ta là chủ tịch của Cẩm Đông, và ta là người quyết định.”

“Hừ, các người dám uy hiếp vợ ta!”

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, bảy người các người?”

“Người cho rằng không có bảy người các người Cẩm Đông của ta cất bước sẽ gian nan sao?”

“Ta rất tiếc phải nói cho các người biết một ít, Cẩm Đông chúng ta không bao giờ thiếu nhân tài!”

“Những gì ta nói với các người vừa rồi đều rất khách sáo, bây giờ ta mới nặng lời.”

“Cmcm, cút!”

Nói xong, những người khác đều ngẩn ra.

Đúng vậy, Cẩm Đông, tập đoàn lãnh đạo đứng đầu Tân Dương, là nơi vô số nhân tài muốn chen chân vào cái đầu phải được nhón mời vào được, vì nhiều quá nên cọ sát nhau chập đầu không nhón chẳng lẽ vuông.

“Một con sâu làm rầu nồi canh. Cẩm Đông chúng ta không bao giờ cần những loại người chỉ biết đổ thêm dầu vào lửa khi cả tập đoàn đang lúng túng”.

Trình Uyên quá quả quyết..

Trên thực tế, đây là một trong những lý do khiến mọi người yêu mến anh kể từ khi anh đến Cẩm Đông.

Tất nhiên, còn có những lý do khác, chẳng hạn như tiêu diệt Long Đằng dưới thời anh mới vào hoạt động.

Ngay cả Kim Kiệt gặp phải cũng phải âm thầm thán phục, tuy rằng Trình Uyên nhìn còn rất trẻ, nhưng cách làm việc của anh lại tinh vi như yêu quái.

Kim Kiệt quá may mắn vì lần này hẳn đã không nói những lời loạn ngôn.

Vương Hình Duyệt trong lòng cũng hả giận Rốt cuộc, những giám đốc điều hành cấp cao này thường không để cô vào mắt của bọn hắn.

Bạch An Tương sững sốt.

Ký ức của cô lưu lại khi vừa mới kết hôn với Trình Uyên, khi đó Trình Uyên trên người chỉ là mộc mạc, đậm chất nhà quê, khí thế bất phàm bất cứ lúc nào cũng không có.

Nhưng bây giờ...

Từ Tổng An đến Bệnh Đường Tử, đối với nhân viên của Thẩm Lệ, mỗi câu nói đều bộc lộ trí tuệ và quả quyết của anh.

Đây là Trình Uyên cô biết sao?

“Tan họp!” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Mọi người rời đi.

Cuối cùng, trong phòng họp lớn này chỉ còn lại Bạch An Tương, Thời Dương thì dìu Trình Uyên, Bạch Long và Trần Đông đứng ở phía sau, Vương Hình Duyệt mỉm cười ở bên cạnh còn Kim Kiệt thì cười cười đến trước mặt Trình Uyên.

“Chủ tịch, tôi muốn cầu xin ngài một việc.”

“Lý tổng vừa rồi là bạn học của tôi. ngài có thể xem xét nể tình tôi mà không loại hẳn ta ra khỏi chức vụ được không?”

Trình Uyên nhìn hẳn thật sâu.

Sau đó...

Anh không nhin được nữa!

Thân thể vừa nghiêng người một cái, anh đã ngã quy xuống đất.

Chương 260

Chương 260

Đột nhiên, thân thể như nhũn như cháo, tất cả sức lực như mất sạch, Trình Uyên khó có thể nhấc nổi một ngón tay.

“có chuyện gì đã xảy ra với anh ấy vậy?”

“Anh ...”

“Chủ tịch...!”

Mấy người loạn hết cả lên, vì lo sợ cho Trình Uyên.

Trình Uyên chưa bao giờ nghĩ có một ngày, cánh cửa tử thần gần rất gần với anh, thậm chí gần đến mức tay có thể đụng vào được.

Những khuôn mặt lo lắng này bắt đầu mờ đi trong mắt anh, và giọng nói của họ bắt đầu giảm dần và tắt bụp.

Anh có thể cảm nhận được tính mạng của chính mình, và nó đã đến giai đoạn cuối cùng.

Thời Dương cầm viên thuốc màu đỏ trong tay, lắc lắc trước mặt, trong miệng anh nói gì đó, có vẻ rất lo lắng.

Trình Uyên biết hẳn muốn cho chính anh uống viên thuốc giải đó, nếu uống vào có thể giải hết độc trước tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Nhưng sau khi uống xong ... anh sẽ không nhớ gì cả.

Anh cố gắng mở to mắt để tìm Bạch An Tương.

Bạch An Tương cau mày, nhìn chằm chằm Trình Uyên với vẻ mặt có chút lo lắng.

Cô không biết anh a đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô có thể đoán ra được một ít từ những lời nói và hành động của Thời Dương.

“Thuốc giải... Mất trí nhớ... Không uống sẽ mất mạng.”

Thời Dương đang thuyết phục Trình Uyên uống thuốc, chỉ cần anh uống thì sẽ không sao, nếu không uống sẽ chết.

rõ ràng là thuốc giải độc, nhưng tại sao lại không muốn uống? uống xong liền mất trí nhớ sao? Nhưng thà như vậy còn hơn mất mạng?

Sao lại cố chấp như vậy?

Trình Uyên giật giật bờ môi, dùng hết sức vươn cánh tay nắm lấy tay Bạch An Tương.

Như bị điện giật, Bạch An Tương theo bản năng muốn rút cánh tay ra, nhưng ... cuối cùng cô lại nắm tay Trình Uyên.

Ghé tai vào miệng Trình Uyên.

“anh ... không muốn ... quên ...”

“em!”

Một cú sốc không thể diễn tả được, giống như một thiên thạch xuyên đường chân trời và rơi vào trái tim cô.

Cảm động không?

Không thể nói được, nhưng nó thực sự rất dễ khiến người ta kích động.

Anh thà chết chứ không thể quên cô, thà chết chứ không quên quá khứ giữa bọn họ?

Bạch An Tương, người mất trí nhớ không nhớ hết được, không hiểu cái loại ám ảnh này, nhưng cái này không thể nào ngăn được trái tim cứng rắn của cô một lần mềm mại với anh.

“uống đi, em chờ anh.” Môi đỏ mọng ghé sát vào lỗ tai anh, thổi ra nhẹ nhàng như mây, dịu dàng nói.

Cuộc sống con người đôi khi mong manh và đôi khi kiên cường, tất cả đều phụ thuộc vào một thứ gọi là khát vọng tồn tại hay không.

Khẽ giơ tay lên, Thời Dương nhanh chóng nhét thuốc giải vào tay anh.

Trình Uyên khó khăn nâng thuốc giải lên trước mặt mình.

Muốn uống không?

Uống nó đi!

Sống sót trước ...

Miệng chậm rãi mở ra...

“ngậm miệng !”

Đột nhiên, có một giọng nói sắc bén và khàn khàn, giống như hét lên với một mảnh pha lê trong cổ họng.

Trình Uyên quá mệt mỏi ...

bóng tối dần bao phủ, và thế giới tối tăm xuất hiện.

Thuốc giải được nắm trên tay đã hóa thành nát vụn.

...

...

Cùng lúc đó..

Trong một con hẻm ở vòng ngoài của Tân Dương, có một người mặc áo khoác, đeo kính và đeo khẩu trang, mang theo một cái ba lô.

Người đó bước ra khỏi con hẻm và đến một quán mì bên đường.

Tân Dương cải tạo mạnh mẽ lại thành phố, bình thường những quầy hàng rong như thế này rất ít khi thấy, nhưng ở mặt ngoài vòng ngoài cũng không tốn nhiều công sức đi tìm, vì có rất nhiều.

Quán lề đường kiểu này dân thường thích lui tới, giá cả phải chăng và ngon.

Đây là một Người đàn ông và kê một bát mì, đi tới chiếc bàn ghế phía trước, lắc đầu, lấy ra một tờ giấy rồi bắt đầu lau bàn ghế cẩn thận.

Khi mì lên, bàn vừa được lau xong.

“ngươi bị mù sao? Không lo dọn dẹp sạch sẽ trước đi còn bùng ra nữa à?” Người đàn ông phàn nàn với chủ quầy đầy sự bất mãn.

Chủ quán là một ông già, nghe mắng chỉ vui vẻ xin lỗi “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, chúng tôi ở đây đơn sơ ...”

“Ông chủ, cho một bát mì thịt heo.”

Đúng lúc này, một cô gái cột tóc đuôi ngựa rất dễ thương nhảy vào quây mì với một cây kẹo mút trong miệng.

“Được.” chủ quán nhanh chóng vội vàng lên tiếng, đi nấu bát mì.

Người đàn ông vẫn còn một chút bất mãn, nhưng sau khi nhìn thấy cô gái với tóc đuôi ngựa, vẻ mặt của hắn ngưng trệ.

Cô gái này cũng không đặc biệt như vậy, cô chỉ ngồi xuống và chờ đợi, lấy điện thoại di động ra và cúi đầu xuống chơi.

Cổ họng của người đàn ông trào dâng.

Đúng lúc này, có bốn năm người mặc đồ đen đột nhiên xuất hiện bên ngoài tiệm mì.

Người đàn ông đeo kính râm sững sốt, không để ý đến bát mì đang bốc khói trước mặt, đứng dậy xoay người bỏ chạy.

“hắn ở chỗ này, bắt lấy hắn!” Đám người áo đen hét lớn lao về phía người đàn ông đeo kính râm.

Người đàn ông đeo kính râm vội vàng chạy trốn nên lật tung bàn ghế.

Nhưng khi hắn vừa muốn trốn trở lại vào con hẻm, lại phát hiện, trong con hẻm đi ra có ba tên mặc áo đen.

Người đàn ông đeo kính râm chết lặng.

“Long Học Viễn, để ta xem ngươi chạy đi đâu bây giờ!”

Người mặc đồ đen trong ngõ nói về chế nhạo.

“Đừng phí lời với hắn, tên này trốn khá giỏi, vậy mà trốn tận ra vòng ngoài này.”

Đúng vậy, người đàn ông đeo kính râm chính là Long Học Viễn từng muốn khống chế giới kinh doanh Tân Dương bằng độc dược, sau khi sự việc bại lộ, không có ông chủ nào bị hắn khống chế mà không muốn giết hắn.

Long Học Viễn trốn nhiều ngày, tránh cũng nhiều ngày, suốt ngày như chuột lộn, cảm giác mình bị cả thế giới truy nã.

Không thể rời khỏi Tân Dương, bởi vì các nhà ga là nơi tập trung những người này.

Tuy nhiên, ngay cả khi hắn trốn thoát đến đây, hắn vẫn bị những người này tìm thấy.

Long Học Viễn kinh hãi đến vô cùng.

“Các vị đại ca, tha cho em đi.” Long Học Viễn khẩn cầu, “Chờ ta quay về được Đông Sơn, ta nhất định sẽ cho các vị hưởng vinh hoa phú quý vô tận.”

Một số người mặc đồ đen có vẻ khinh thường, và một số người trong số họ hỏi, “Có cần chúng ta viết giấy lưu lại không?”

Long Học Viễn kinh hãi mấy người, liền giơ tay thề “em thề, em xin thề...”

Ông chủ quán mì nhìn cảnh tượng trước mặt, tay run lên sợ hãi, dường như ông quên mất trong nồi có mì, nhưng cô bé cột tóc đuôi ngựa nhắc nhở: “Này ông chủ, mì của tôi đâu. ? “

Chủ quán sau đó mới định thần lại, vội nói: “Sẽ có ngay”.

Thực ra, cô gái buộc tóc đuôi ngựa không phải ai khác mà chính là Người phụ nữ trang điểm lòe loẹt, em gái của Từ đầu trọc.

Có vẻ như cô ấy đã được chứng kiến nhiều “trận đánh lớn”, nên cô ta không có chút sợ hãi nào.

Sau đó điều gì sẽ xảy ra, cô không cần thiết nghĩ đến điều đó.

Nhưng lần này...

Nó dường như nằm ngoài dự đoán của cô.

Vài người mặc đồ đen ra tay, thậm chí còn bước tới chỗ Long Học Viễn với vẻ chế nhạo, sau đó không hề báo trước hay logic ... từng người một ngã xuống đất.

Long Học Viễn sững sờ.

Người phụ nữ này cũng sững sờ, suýt nữa thọc cây kẹo mút trong cổ họng.

Sau đó, một người phụ nữ mặc quần ngắn sexy và rất gợi cảm, lác lác cái eo thon xuất hiện trước mặt Long Học Viễn.

“Tôi nghĩ người cần sự giúp đỡ của chúng ta .” Người phụ nữ tính không xinh đẹp, nhưng cô ấy rất quyến rũ, cô ấy trông khoảng hơn 30 tuổi.

Long Học Viễn sững sốt.

Hắn không thấy người phụ nữ có hành động gì cả.

“Cô... các cô... các cô là ai?” Long Học Viễn hỏi trong tiềm thức.

“Tôi cùng sư phụ .” Người phụ nữ cười quyến rũ.

“sư phụ cô? ở đâu?” Long Học Viễn kinh ngạc hỏi.

Người phụ nữ chỉ vào một chỗ kia.

Em gái từ hói định thần lại, liền nhận ra trước mặt có một ông già cực kỳ tiều tụy, mặc áo ba lỗ và dép lê rở tiền đang ngầu ngiến bát mì đáng lẽ thuộc về mình.

Chương 261

Chương 261

Nhìn bề ngoài, đây là một ông lão cực kỳ bình thường, thân hình gầy gò, lưng hơi gù nên ngồi một chân chổng chân chèo, khi ăn mì, hàm răng to màu vàng rất chói mắt.

“Đó là tô của ta mà.” Em gái Từ trọc rất khó chịu nói.

Thấy không ổn, chủ quán mì sợ Em gái Từ trọc sẽ gặp nạn nên nhanh chóng cười nói: “Đừng lo, tôi sẽ làm cho cô một tô khác.”

Vị Sư phụ này ngẩng đầu cười với Em gái Từ trọc, hàm răng vàng khè rất rực rỡ nói: “Em gái mì thật là ngon.”

Ông già khi nói chuyện có vẻ lè lưỡi, nhưng ý ông là cô em gái thật đẹp.

Em gái Từ trọc rất tức giận phồng má nhìn ông ta chăm chăm.

Người phụ nữ giúp đỡ hồi nãy mời Long Học Viễn vào quầy mì, cung kính gọi một tiếng “Sư phụ.”

Long Học Viễn nhìn kỹ lão gia này, liền cảm thấy được lão nông ở thôn quê, ngược trước mặt là một nữ nhân váy xẻ áo thấp lộ nửa phần ngực.

Hắn ta không khỏi nhú mày, nhưng bởi vì sự bình tĩnh của người phụ nữ này có thể đánh gục đám người áo đen đó, Long Học Viễn không dám thất lễ, nhanh chóng đưa tay về phía ông lão. “Xin chào sư phụ, tôi là Long Học Viễn.”

Ông già này mặc kệ hắn tiếp tục ăn mì, Long Học Viễn có chút xấu hổ.

Sau khi ăn hết mì, ông ta lau miệng và cười nói: “Ồ miếng trứng thì nóng bên trong thì chính tới, thêm mùi vị của tô mì, thật là thú vị.”

Long Học Viễn không biết nên trả lời cái này như thế nào, cũng không nói gì.

“Ta tên là Tây Đồ Mây, đệ tử của ta là Vũ Phượng.”

Long Học Viễn lại nhanh chóng đưa tay ra “Chào Ngài Tây Đồ Tiên sinh.”

“Tây Đồ!”

“Tây Đồ?”

“Tây đồ!” Ông lão có chút tức giận.

Long Học Viễn bối rối không biết chuyện gì xảy ra.

Người phụ nữ vội vàng phiên dịch, “sư phụ của ta tên là Tư Đồ Vân, ta tên là Nữ Phượng.”

Long Học Viễn chợt hiểu ra “Thì ra là Tư Đồ Tiên Sinh, thật xin lỗi...”

Tư Đồ Vân xua tay nói: “Từ hôm nay, ngươi là của ta.”

Long Học Viễn nào dám không đáp ứng, nhưng là hấn tò mò chính mình có thể làm được cái gì “Tôi có thể làm gì?”

Tư Đồ Vân nói: “ngươi đi đưa đồ cho Trình uyên.” (mấy phần này cái thằng giả dịch khó hiểu vkl, ông chơi theo kiểu ông đó ở ý, nên nó lải lải, đéo ra nghĩa gì luôn) Sau đó, ông ta lấy ra một mặt dây chuyền ngọc bích khá tinh xảo.

Khi nghe nói đưa cho Trình Uyên, Long Học Viễn không khỏi nhú mày, khổ sở nói “Thực không dám giấu giếm, tôi cùng Trình Uyên ở giữa có khúc mắc, tôi sợ...”

“Không sao, hấn không nhận ra ngươi nữa.”

“A?”

...

...

Hôn mê một ngày một đêm, Trình Uyên lần nữa mở mắt có chút không thích ứng , ngay cả trần nhà cũng làm chói mắt anh một mảnh bóng đen.

“anh tỉnh rồi à?”

Một giọng nữ nhẹ nhàng truyền vào tai, Trình Uyên nhắm mắt lại từ từ mở ra, liền nhìn thấy một gian phòng toàn người.

Giờ phút này, Trình Uyên cảm giác được toàn thân tràn ngập sức lực.

Tất nhiên, đây chỉ là nói một cách tương đối, trở về từ cõi chết, có thể còn sống sót cũng rất không tốt rồi, mà thân thể thì cạn kiệt sức lực, vậy sức lực này ở đâu ra?

Nhưng dù sao, anh vẫn thoải mái hơn so với lúc bị trúng độc trước đó.

Lý Tịnh Trúc, Từ Xuyên, Bạch Long, Thời Dương, Trần Đông, Vương Hình Duyệt, Mục Tư Nhã đều vui mừng nhìn anh.

Ngoài ra, trong phòng còn có một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, dáng dấp thì cũng ngon cơm ngọt nước, nhưng thật đáng tiếc hình ảnh tổng thể đó bị phá hủy bởi hai vết đỏ bất chợt trên mặt.

Thời khắc Cuối cùng Trình Uyên bóp nát thuốc, nhưng anh không có uống.

Nhưng bây giờ anh lại sống lại, chỉ có thể có một lời giải thích.

Cố gắng ngồi dậy và nói “cảm ơn!” Với người phụ nữ trạc ba mươi đang ngồi xếp bàn trên ghế sofa.

Nghe vậy, mọi người trong phòng đều giật mình.

“Sao, sao ngươi biết dì hai của ta đã cứu ngươi?” Lý Tịnh Trúc kinh ngạc hỏi.

Người phụ nữ nhảy khỏi sô pha, quay lưng lại với Trình Uyên, sau đó gật đầu “Ừm, tốt rồi, không có gì nghiêm trọng.”

Nói xong, cô ta lại nói với Lý Tịnh Trúc, “Được rồi, người cũng được cứu, đừng quên lời hứa với dì hai, dì đi trước đây.”

Lý Tịnh Trúc cười tủm tỉm nói: “Dì hai, con tiễn người.”

Không cho Trình Uyên cơ hội tiếp tục cảm ơn, người phụ nữ vội vàng rời đi.

“Chủ tịch cảm thấy thế nào?” Vương Hình Duyệt quan tâm hỏi.

Trình Uyên vẫy vẫy cánh tay, nói: “tốt.”

Giọng nói vừa hạ xuống, cửa bị đẩy ra, Bạch An Tương cầm theo một hộp thức ăn bước vào.

Nhìn thấy Trình Uyên ngồi ở trên giường, cô giật mình.

Ánh mắt Trình Uyên cũng nhìn thẳng.

Khi mọi người nhìn thấy điều này, tất cả đều mỉm cười.

“Tôi quên mất tập đoàn còn có chuyện nên tôi xin phép về trước.” Vương Hình Duyệt nói.

Từ Xuyên cũng không ngạc nhiên, liền nói: “Ta quên mất còn có một ca phẫu thuật.”

Trần Đông vỗ vỗ Bạch Long “Đi, đi làm vài cốc.”

Tất cả mọi người đều viện cớ rời đi.

Nhìn thấy Thòi Dương vẫn đứng đó ngây người cười cười, Vương Hình Duyệt bước tới nói “Thòi Dương, người đưa ta đi một đoạn.”

Thòi Dương gãi gãi đầu, “cô không đi ô tô sao?”

Vương Hình Duyệt vừa giận vừa buồn cười, khó chịu, “tôi bị mất xe.”

“Hả?” Thòi Dương nghe vậy liền tức giận, xoay người cùng Vương Hình Duyệt đi ra ngoài.

“Bà nội cha nó, nghịch đại đao trước mặt Quan công, ta muốn xem người nào lại mù quáng dám trộm xe của Vương trợ lý.”

Sau khi mọi người rời đi, Trình Uyên mới chú ý tới đây là bệnh viện tư nhân, Bạch An Tương lúc trước cũng ở đây để giải độc, và cũng ở nơi đây mất trí nhớ.

May mắn thay, lần này anh không mất trí nhớ.

“anh không sao chứ?” Bạch An Tương hỏi như thường lệ.

Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp không chút tươi tắn, Trình Uyên trong lòng đau xót.

Dáng vẻ Cô ấy vẫn giống như hai năm trước.

Anh lắc đầu rồi cười với Bạch An Tương “Cảm ơn em.”

Anh đang nói về việc Bạch An Tương tạm thời nắm giữ quyền hành chủ tịch cho anh .

Nhắc tới chuyện này cũng không sao, khi nhắc đến chuyện này, khuôn mặt xinh đẹp của Bạch An Tương lạnh lùng, cười lạnh lùng nói: “anh dẫu thật kỹ.”

“Cái gì?” Trình Uyên không có kịp phản ứng..

“Trình Uyên, chúng ta bây giờ đã là vợ chồng, nhưng em không có cảm giác gì với anh. Dù có chuyện gì xảy ra khi em mất trí nhớ, hiện tại em cũng không có ấn tượng gì với anh, mong anh đừng sử dụng những ký ức mà em không nhớ đến, để yêu cầu em chấp nhận anh. “

“Cũng không phải loại phụ nữ thích hư vinh. anh có tiền hay không có tiền đi nữa.với Thân phận nào đi nữa đối với em cũng không có ý nghĩa gì.”

Với câu nói này Trình Uyên không trả lời như thế nào, anh biết Bạch An Tương không sai,và trên thực tế anh cũng không có ý ép cô, nhưng trong lòng anh cảm thấy rất khó chịu.

“anh hiểu.” Anh cười khổ, “Chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa.”

Bạch An Tương cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra thì Trình Uyên cũng không biết, Bạch An Tương lúc trước biết không có gia tộc nào thúc ép cô nữa,nên việc đầu tiên cô muốn làm là ly hôn với Trình Uyên.

Nhưng bây giờ, cô không đề cập đến nó.

cô không nhắc tới, không phải vì Trình Uyên là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, mà là vì cái tính khí mà Trình Uyên thể hiện ngày hôm qua.

Đặc biệt là câu kia, các người dám uy hiếp vợ tôi,đã làm cho trái tim Bạch An Tương có chút rung động.

“em không nhớ rõ nhà của chúng ta sao?” Trình Uyên hỏi.

Bạch An Tương lắc đầu.

Trình Uyên vén chăn lên, cố gắng xuống giường “anh dẫn em đi xem.”

Sau đó...

Bạch An Tương nhìn thẳng mắt.

Trình Uyên hoàn toàn không cố ý, nhấc chăn ra chỉ cảm thấy bên dưới lạnh lạnh.

Cuối đầu Nhìn xuống...

Mẹ nó ... quả gì mà to to thế, xin thưa rằng quả, ăn vào rồi thì sẽ làm sao!

Chương 262

Chương 262

Anh biết mình được dì hai của Lý Tịnh Trúc cứu, nhưng anh không biết khi được cứu thì nó như thế nào.

Ngày hôm qua, sau khi Trình Uyên bóp nát thuốc giải, Lý Tịnh Trúc cùng dì hai của cô kịp thời đến kịp.

Nhìn thấy nước da của Trình Uyên, dì hai của Lý Tịnh Trúc vội vàng siết chặt cổ tay anh và hét lên “Mau, chuẩn bị vào phòng xông hơi.”

Phòng xông hơi?

Mọi người đều rất khó hiểu.

Lý Tịnh Trúc nói với Bạch Long: “cũng hãy đi xông hơi nhanh lên.”

Sau khi phản ứng lại, Vương Hinh Duyệt nhanh chóng gọi điện đến, bao luôn khu tắm xông hơi.

Về phần Lý Tịnh Trúc và dì hai giải độc cho Trình Uyên rốt cuộc như thế nào thì không ai biết, bởi vì ngoài Lý Tịnh Trúc và dì hai thì không cho ai vào.

Lại lúc đi ra, Trình Uyên đã trần như nhộng.

Nhìn thấy chỗ ấy của Trình Uyên, Bạch An Tương sững sốt một chút, sau đó sắc mặt đỏ bừng, vội vàng xoay người.

Tim đập “rầm ..rầm ...” như có điện báo, má cô nóng ran như hai lò sưởi.

Trình Uyên cũng xấu hổ.

Mặc dù anh và Bạch An Tương đã kết hôn nhưng vẫn chưa thực sự nghiên cứu sâu về “giường chiếu học”.

...

Mặc quần vào xong, hai người mặt đỏ bừng nhìn nhau, rồi tránh ánh mắt của nhau.

“Anh... anh đưa em... đi xem nhà của chúng ta.” Trình Uyên nói.

thế là...

Khi đến biệt thự Vịnh Ánh Trăng, Trình Uyên ngẩn người.

Anh quên không nói cho Bạch Long, thế là anh pikachu làm nổ tung nhà của anh để thực hiện kế hoạch.

“anh nói là nơi này sao?” Bạch An Tương nhướn lông mày hỏi.

Trình Uyên gãi gãi đầu, nhìn đống đổ nát trước mặt, cười khổ nói: “Nhà của chúng ta nổ tung.”

...

...

Ba ngày sau.

Có một tòa nhà mới ở khu phía Nam Thành của Tân Dương.

Tòa nhà hôm nay tụ tập rất nhiều người, trong đó có không ít nhân vật có mặt mũi ở Tân Dương.

Trong phòng hội nghị có thể chứa cả trăm người, Thẩm Lê ngồi vào ghế chủ tọa vị trí bên trên, đợi đám người tới rồi mới cất giọng nói.

“Mọi người, tôi rất vui vì các bạn có thể đến đây.”

“Sở dĩ hôm nay mời mọi người tới, là vì chuyện liên quan đến lợi ích của chính mình.”

“Như chúng ta đã biết, Trung Thượng thất thủ, mỗi người chúng ta ở đây đều có quan hệ hợp tác chặt chẽ với Trung Thượng. Một khi chao đảo, số lượng tổn thất của chúng ta không thể tính toán chi tiết được.”

“Nhưng tôi nghĩ, sẽ không có quá ít, phải không? Vậy các vị có cam lòng không?”

Mọi người nhìn nhau.

Lúc trước Trình Uyên muốn giao chiến với Trung Thượng, anh đã từng yêu cầu Vương Hình Duyệt thông báo cho các công ty khác cùng nhau ngừng hợp tác với Trung Thượng và nhanh thoát khỏi hố bom càng sớm càng tốt.

Nhưng không ai tin rằng anh, một người kinh doanh, thực sự có thể phá hủy một ngân hàng được hậu thuẫn bởi một tập đoàn lớn.

Vì vậy, hầu hết mọi người chỉ giả vờ giao dịch với Cẩm Đông, nhưng thực chất họ vẫn đâm đầu tập trung vào lợi ích dự án tài chính với Trung Thượng.

Điều mà họ không ngờ là Cẩm Đông hay Trình Uyên lại thực sự có sức mạnh này, phá được một ngân hàng lớn được hậu thuẫn bởi tập đoàn top 100 trong nước.

Những người này được bồi thường tiền, và số tiền chắc chắn không hề nhỏ.

Lời nói của Thẩm Lệ đánh vào chỗ nhức nhối của họ, nên có người hỏi “Nếu không cam lòng thì còn có thể làm gì?”

“Đúng, ai sẽ là người đứng ra chịu bồi thường? Nhưng lại không cam tâm thì sao?”

“chẳng lẽ có người tiếp tế cho chúng ta?”

Mọi người dồn dập hỏi, đa số mọi người vẫn có lời nói mỉa mai, giống như đang chất vấn, tất cả mọi người đều mất tiền, dạng này kiểu như là, tất cả mọi người đều bị thương, người còn tàn nhẫn vạch trần vết sẹo của mọi người, ý của người là sao?

Thẩm Lệ không quan tâm đến chuyện này, cô cười nhạt, rồi nhìn sang một bên.

Ngồi bên cạnh cô là Bạch Ngạn Bân.

Bạch Ngạn Bân nhìn thấy Thẩm Lệ đang nhìn về phía mình, vì vậy nhanh chóng đứng lên thay Thẩm Lệ nói: “chư vị, mọi người đều không biết lai lịch của vị chủ tịch chúng ta, cho nên mới có loại nghi vấn này.”

“Lai lịch?Thẩm thị có thể có lai lịch gì? Không phải ở Tân Dương là một công ty nhỏ sao?”

“Đúng vậy, hôm nay thế mà còn dám ngồi ở vị trí chủ tọa, thật sự đề cao bản thân mình rồi đấy?”

“Ở đây có rất nhiều ông chủ lớn có tư cách hơn,mà dựa vào cái gì chúng ta phải nghe lời một cô gái nhỏ?”

Có rất nhiều câu hỏi.

Thẩm Lệ chỉ cười với điều này.

Bạch Ngạn Bân vẻ mặt bất thiện, hấn cười chế nhạo, “Lai lịch thâm hậu?”

” Chẳng lẽ các người so với Cẩm Đông thực lực còn hùng hậu hơn sao?”

“các Người so với Tập Đoàn Trung Thượng có kinh nghiệm hơn sao?”

“Nói thật cho các người biết, cho dù chủ tịch Tập Đoàn Trung Thượng Tống An gặp chủ tịch chúng ta, ông ấy vẫn phải nín thở, ăn nói cũng phải khép nép.”

“Bởi vì chủ tịch của chúng ta là người của Thẩm gia, Thẩm gia ở Kinh thành Bắc Kinh!”

Thẩm gia?

Thẩm gia?

Ngay khi Bạch Ngạn Bân nói câu này, mọi người đều im lặng. không biết ai đã kịp phản ứng trước, và không thể không hít một hơi thật sâu.

“Tiếng xù xì”

Kinh thành Thẩm gia, đó là mười gia tộc đứng đầu toàn quốc, thật là to lớn.

Một đám người không dám nói, những người vốn thường kiêu ngạo, bây giờ khi nhìn đến Thẩm Lệ, tất cả đều kinh ngạc.

“Mọi người, tuy ta là người của Thẩm gia, nhưng cha ta cũng không quá quan tâm đến các tập đoàn Thẩm thị ở tỉnh thành và

Thẩm thị của ta ở Tân Dương , cho nên cha ta có một số việc không muốn xuất hiện, bởi vì chúng ta ở đây, nếu nhiều người cùng hợp tác thì không có vấn đề gì không giải quyết được.

”Thẩm Lệ tự tin nói.

“Vậy thì Thẩm ... thừa đại tiểu thư, cô có thể cho chúng tôi biết chúng tôi nên làm gì không? Chúng tôi thực sự có thể nhận được tiền bồi thường không?”

Thẩm Lệ cười “Đương nhiên.”

“Như chúng ta đều biết, Tập Đoàn Trung Thượng suy sụp là vì Cẩm Đông, vì vậy Cẩm Đông trở thành miếng phôi của tất cả chúng ta, chỉ cần chúng ta liên thủ, găm nhăm Cẩm Đông, lợi ích của chúng ta sẽ không được đền bù sao?”

Khi nghe tin Cẩm Đông sắp bị ăn thịt, ai nấy đều chết lặng.

Tập Đoàn Cẩm Đông là một dạng khác của Tân Dương, từ khi thành lập để trở thành công ty hàng đầu của Tân Dương thì mất một thời gian rất ngắn, đây cũng là mục tiêu được nhiều doanh nhân theo đuổi, ai cũng muốn biến doanh nghiệp của mình thành một Cẩm Đông thứ hai.

Vậy với một doanh nghiệp khổng lồ như vậy thì ai dám ăn?

“Thẩm đại tiểu thư, xin đừng trêu chọc chúng ta. Long Đăng đánh nhau với Cẩm Đông thì bị đánh cho ra bã không có sống. Tập Đoàn Trung Thượng, công ty đứng đầu trong top 100 quốc gia, đánh nhau với Cẩm Đông cũng không có chiếm được ưu thế tốt. Cẩm Đông, chủ tịch trẻ bây giờ, thật là rất thông minh ”.

“Đúng vậy, nghe nói Trung Thượng dùng hết quan hệ để khống chế Cẩm Đông, Cẩm Đông cũng gặp sóng gió, chính là bởi vì chủ tịch Cẩm Đông bệnh nặng, hiện tại khỏi bệnh, trong ba ngày, liền đem Cẩm Đông không được tốt đảo ngược lại thành rất tốt. “

“Chúng ta làm sao đấu lại được với người ta?”

Nghe mọi người nghi ngờ, Thẩm Lệ nở một nụ cười thần bí.

“Theo tôi biết, không phải do Chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông Trình Uyên đã xoay chuyển tình thế.” Cô nói thẳng, “Bởi vì

Trình Uyên mất trí nhớ.”

“Mất trí nhớ?” Mọi người đều ngạc nhiên khi nghe điều này.

Đây là một tin lớn.

“Anh ấy quả thật ốm nặng suýt chết. Một ngày trước tỉnh lại cũng không nhớ cái gì. Sau đó được đưa đến kinh thành chữa trị.” Thẩm Lệ nói tiếp “Cho nên, Cẩm Đông hiện tại không có chủ tịch. Các ngươi không có can đảm để liên hợp ăn nó sao?”

Chương 263

Chương 263

Tôi không biết tin tức này ra sao, dù sao hiện tại bên ngoài một mực đang đồn tin rằng chủ tịch Cẩm Đông bị mất trí nhớ.

Và bởi vì đã có một người đến thăm và biết được chuyện này, nên Thẩm Lệ càng là vững tin không thể nghi ngờ.

Trình Uyên mất trí nhớ?

Đương nhiên là không.

Trên thực tế, tin đồn khiến Trình Uyên mất trí nhớ phải bắt đầu từ ba ngày trước.

Ba ngày trước, Trình Uyên đem Bạch An Tương đến thưởng thức một đồng tro tàn từ căn biệt thự của mình, mất hết cả thể diện, liền nhanh chóng gọi điện thoại cho Trương Tuần, muốn hắn lấy cho anh một cái biệt thự khác.

Nhưng tất cả các biệt thự ở Vịnh Ánh Trăng đã được bán hết.

Ngay khi Trình Uyên đang lo lắng thì nhận được cuộc gọi của Từ đầu trọc.

“Này ông chủ, ngài có nghe nói đến Tư Đồ Vân, Miêu Địa chi vương chưa?”

Nghe đến tên Tư Đồ Vân, Trình Uyên cau mày theo bản năng.

Tất nhiên anh ta đã nghe nói về nó, ngay khi anh giết người hạ độc.

“Em gái của tôi là Từ Lệ học đại học ở khu phía Nam Thành, trưa hôm qua cô ấy đi ăn cơm ...” Từ đầu trọc kể lại những gì đã thấy và nghe hôm qua của em gái Từ Lệ.

Tư Đồ Vân, Nữ Phụng cùng với Long Học Viễn thương lượng để làm sao đối phó với Trình Uyên.

Nghe xong tin tức này, Trình Uyên không khỏi híp mắt một cái.

Kẻ thù ở trong bóng tối, và anh ở ngoài ánh sáng, đặc biệt là đối thủ rất giỏi sử dụng độc dược nên trong trường hợp này, đối với anh rất bất lợi.

Làm thế nào để đảo ngược tình thế này?

Làm thế nào để thay đổi từ bị động thành chủ động?

Khi còn học đại học, bởi vì trí thông minh của anh quá tốt, thành tích học tập của anh cũng không tệ, và lúc trước anh luôn có những hoài bão sau khi học xong sẽ làm nên một cơ nghiệp.

Nhưng sau khi tốt nghiệp, hoài bão của anh đã bị thực tế vùi dập tàn khốc một cách khốc liệt.

Sau này, để có tiền chữa bệnh cho mẹ nuôi, anh không thể không đến ở rể Bạch gia.

Hai năm tủi nhục khiến anh mất đi nhiều thứ kể cả nhân phẩm, nhưng may mắn thay, cái đầu thông minh này vẫn còn ở đó.

Một kế hoạch táo bạo hiện ra trong đầu anh.

Anh ấy muốn đảo ngược tình thế bất lợi này.

...

...

Từ hôm đó, tin đồn chủ tịch Cẩm Đông mất trí nhớ bắt đầu lan rộng.

Tin đồn là một thứ “vũ khí hạt nhân” đáng sợ trong thời đại Internet phát triển như hiện nay, chính vì vậy, tin đồn này đã lan rộng qua một nửa thành phố trong ba ngày.

Đúng lúc này, tại một thôn tên là Tam Thạch Thôn ở ngoại thành Tân Dương.

Lúc trước Trình Uyên đau khổ chưa từng có.

Bây giờ nông thôn điều kiện tốt hơn, rất nhiều trang trại đã xây dựng nhà hai tầng, trong sân một tòa nhà nhỏ hai tầng gần cửa thôn ở Tam Thạch Thôn vang lên tiếng ồn ào!

“A!”

“Bùm!”

Anh bị một quyền vung mạnh hết cỡ và ngã xuống trong đất nặng nề.

Trình Uyên cảm thấy xương ức sắp bị gãy, đau đến nổi cong cả cái eo, nằm trên mặt đất như một con chó, không thể đứng vững chút nào.

“con mẹ nó Anh có thể nhẹ tay hơn được không?”

Trình Uyên tức giận than thở với Bạch Long.

Bạch Long ngây người nói: “Muốn học đánh người thì trước tiên phải học cách bị người ta đánh. Đây là lẽ thường.”

“Con mẹ nó chứ ...”

Đối mặt với Bạch Long sắc mặt rần rời cùng vẻ mặt vô sỉ, Trình Uyên thật sự rất thống khổ.

“chịu đựng bị đánh xong rồi, hôm nay anh phải ở đây, anh còn phải hít chổng đầy 500 cái nữa.”

“Nà ní, anh nghiêm túc đấy sao?”

Trình Uyên trong thâm tâm muốn từ bỏ, ngày đầu tiên đối với anh một trăm cái là đủ, nhưng hiện tại lại là đến năm trăm?

“Năm trăm các không có nhiều.” Bạch Long nhẹ giọng nói.

Vừa lúc đó, điện thoại của Trình Uyên vang lên.

Trình Uyên như trút được gánh nặng vội vàng đi lấy điện thoại, nhưng Bạch Long thì không thèm đếm xỉa đến.

Người ta đồn rằng Trình Uyên mất trí nhớ, cùng người nhà đi tìm bác sĩ ở kinh thành, thật ra đi tìm bác sĩ ở kinh thành không phải là giả, mà chính là tìm cho Bạch Thiếu Lâm.

Bạch An Tương, Lý Tố Trân được Trần Đông bảo vệ đi kinh thành, chủ yếu là đi khám bệnh cho Bạch Thiếu Lâm.

Trong vụ tai nạn xe audi lần trước, Bạch Thiếu Lâm được cứu sống, nhưng cột sống thắt lưng của ông ấy bị tổn thương, sau

khi chèn ép dây thần kinh, thì ở hai chân của ông ấy mất cảm giác vận động.

Vốn dĩ Trình Uyên cũng định đi theo, nhưng Bạch Thiếu Lâm đã thuyết phục anh ở lại.

Bạch Thiếu Lâm nói: “con rể, trông nom việc nhà cho tốt, còn để cho An Tương một mái ấm nữa chứ.”

Trình Uyên biết ông không chỉ ám chỉ ngôi nhà bị nổ tung, mà còn là một mớ chuyện lộn xộn, nham nhở ở thành phố.

Sau khi Bạch Thiếu Lâm cùng đám người đi kinh thành, Trình Uyên thì thuê ở lại đây, kết quả là tình huống được thay đổi địch ngoài sáng anh trong tối, và địch cho dù có ở trong ngầm tối thì anh cũng trong bóng tối, để xem ai không kiên nhẫn nổi mới xuất đầu lộ diện.

Thứ hai, sau khi trải qua mấy sự việc vừa qua, Trình Uyên thực sự không hài lòng với giá trị thực lực của chính mình, nếu không có Bạch Long và Trần Đông, anh chắc chắn đã chết nhiều lần rồi, không chết thì cũng thành một tên tàn phế, vì vậy anh dựa vào Bạch Long để học chút võ công.

“Anh à, Thẩm Lệ bên kia động thủ rồi.” Thời Dương gọi.

Trình Uyên nhẹ gật đầu trả lời: “Thông báo cho Vương Hình Duyệt, cô ấy biết phải làm gì.”

“Vâng thưa anh.”

Cúp máy xong, Trình Uyên thở ra một hơi.

Thẩm gia cuối cùng cũng bắt đầu tấn công Cẩm Đông.

Cẩm Đông là tập đoàn hoạt động trong lĩnh vực công nghiệp nên dù là kênh nguyên liệu hay kênh bán hàng đều là môi trường rất quan trọng, một khi hai mũi nhọn này bị bóp cũng tương đương với việc Cẩm Đông bị nghẹn họng.

Tổng An trước đây dùng cách này để khống chế Cẩm Đông.

Chỉ là với sự lật ngược tình thế đối với Tổng An, những rắc rối này đã được giải quyết, dù sao giới kinh doanh không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có quyền lợi mới vĩnh viễn.

Lần này, Thẩm Lệ muốn lặp lại thủ đoạn này, cô chiêu mộ rất nhiều công ty bị thua lỗ trong vụ Trung Thượng, hợp lực lại để tìm cách ăn miếng bánh pho mai Cẩm Đông.

Trình Uyên bờ môi cong lên, lộ ra một tia giễu cợt.

“Tôi đã hứa với cha vợ rằng trước khi An Tương quay lại, tôi sẽ biến nơi này thành mái ấm. Vì vậy, tôi sẽ dẹp hết những công ty tham lam này và những mối nguy hiểm tiềm tàng trong bóng tối.”

Bạch Long nhàn nhạt đứng nhìn anh bày tỏ nguyện vọng cao cả bằng ngôn từ đầy khí thế của mình.

Trình Uyên cùng Bạch Long ánh mắt đối đầu, trong nháy mắt liền dời đi chỗ khác nói: ” Cho nên, chúng ta phải...”

” Cho nên, anh cần phải thực hiện năm trăm cái chống đẩy trước.”

“ ... ”

...

...

Tân Dương cứ mở ra ánh sáng rực rỡ ngày này qua ngày khác.

Khi màn đêm buông xuống, Vương Hình Duyệt lê thân thể mệt mỏi lái xe rời khỏi Cẩm Đông.

Trở lại căn nhà được Trình Uyên giao cho cô ở Vịnh Ánh Trăng, cô đột nhiên cảm thấy có chút lạnh tanh.

Sau khi cứu Trình Uyên lần trước, Lý Tịnh Trúc đi gặp dì hai, nhưng mãi không quay lại, cô liền gọi điện cho Lý Tịnh Trúc, Lý Tịnh Trúc nói tạm thời có chút việc không tiện trở về.

Bây giờ không sao cả, ngôi nhà lớn ba phòng ngủ, cô là phụ nữ, cô cảm thấy rất cô đơn. Cần anh nào trong grp Vasterel thì cứ lên tiế “Đã đến lúc tìm bạn trai.” Cô nghĩ.

cởi quần áo, xả nước, thả mình vào bồn tắm, nhắm mắt hưởng thụ vẻ đẹp trước mắt.

Nhưng ngay khi nhắm mắt lại, trong đầu Trình Uyên lại hiện lên.

Nâng cánh tay mảnh mai và tron bóng như một củ sen ngọc, cô dường như cảm thấy rằng điều này sẽ đuổi đi hình bóng của anh ra khỏi tâm trí.

Nhưng rõ ràng, điều này không thể nào.

“Chà chà... Không ở trên người ngờ trợ lý Vương luôn lại có thân hình tuyệt mỹ như vậy.”

Đột nhiên, một giọng nói khàn khàn vang lên không hề báo trước.

Vương Hinh Duyệt đột nhiên giật mình, hai mắt mở ra, nắm lấy khăn tắm trên móc vừa che vừa để bảo vệ thân thể của mình.

“là ai?”

Cô không nhìn rõ là ai, bởi vì lúc này hơi nước trong phòng bỗng nồng nặc, gần như phủ hết tầm nhìn của cô.

Nhưng cô sớm nhận ra rằng đó không phải là hơi nước, vì hơi nước không thể có màu.

Mi mắt đột nhiên nặng trĩu, tâm trí dần dần mất đi ý thức.

(Rồi xong luôn các anh ở grp chưa được thương thức mà để người khác hót tay trên rồ

Chương 264

Chương 264

Khi ý thức trở lại, Vương Hình Duyệt chậm rãi mở mắt cô vẫn nằm trong bồn tắm, thân thể vẫn không có một mảnh vải, còn đọng lại những giọt nước đọng trên bờ vai tròn trịa và bóng loáng.

Nghĩ đến cảnh tượng trước khi ngất đi, cô chợt mở mắt nhìn xung quanh với vẻ mặt bối rối.

“cô đang tìm ta sao?”

Sương mù trong phòng đã tan hết từ lâu.

Vương Hình Duyệt lấy khăn tắm che thân thể duyên dáng của mình lại, nhìn chằm chằm người đàn ông nở nụ cười xấu xa trước mặt.

Đôi mắt đẹp của cô lộ ra sự sợ hãi và giận dữ, và tất nhiên là sự tuyệt vọng sâu sắc.

Cô đã ngất đi ít nhất nửa canh giờ, trong nửa canh giờ này, nhiều chuyện đã xảy ra.

Nhất là Vương Hình Duyệt tự biết, dáng dấp của cô cũng không tệ.

“Long Học Viễn, người đã làm gì ta?”

Đúng vậy, người đàn ông có nụ cười xấu xa trước mặt chính là Long Học Viễn đã biến mất trước đây một thời gian.

Hắn đặt hai cái bình sứ lên thành bồn tắm, cười nói: “Cái bên trái, cô uống vào sẽ không có vấn đề gì, nhưng nó khiến cô sẽ nghe lời của ta. vật này ta cam đoan LÝ Tịnh Trúc giải không được. “

“Đương nhiên, cũng có thể chọn không uống, vậy cô cũng chỉ có thể lựa chọn bên phải cái này.”

“cái bình bên phải, uống xong sẽ để cho người ...” Hấn chủ ý dừng lại nói, sau đó lộ ra một nụ cười xấu xa: “người dục tính nổi dậy, lúc đó sẽ làm cho cô cầu xin ta làm A làm A với cô, thậm chí... còn chủ động làm điều gì đó với ta.”

“Đương nhiên, trước đó, ta không có làm gì với người, bởi vì ta không phải loại dâm đảng như vậy, nhưng nếu trợ Lý Vương nhất định khẩn cầu van xin ta, thì ta cũng không thể nào không giúp với một người mỹ nhân như cô được.”

Nghe được những gì Long Học Viễn nói, Vương Hinh Duyệt nửa buồn nửa vui nhưng rồi lại hỗn loạn.

Vui chính là hấn chưa làm gì cô, chính cô cũng tự biết điều đó, quả thực không có cảm giác khác thường trên người.

Còn về chuyện buồn là cô đang lo lắng về sự lựa chọn mà cô không muốn chọn cái nào cả.

“Chọn một cái nhanh đi, thời gian của ta rất quý giá.”

Long Học Viễn cười xấu xa.

Vương Hinh Duyệt không biết mình nên làm gì bây giờ, cô không muốn phản bội Trình Uyên, nhưng cũng không muốn chịu khuất phục trước Long Học Viễn làm A làm A.

“Nếu tôi không chọn thì sao?” Vương Hinh Duyệt lạnh lùng hỏi.

Long Học Viễn cười nói: “thì Tôi không giúp được gì cho cô nữa? Nếu cô không chọn, tôi đành dùng cả hai cho cô.”

Trái tim Vương Hinh Duyệt như đeo vào quả tạ.

Trong khi cô không biết làm thế nào để lựa chọn, trước cửa một quán cà phê mùi dấm xa, Mục Tư Nhã cũng bị hoảng sợ.

Vị trí trung tâm của Tân Dương là nơi phồn hoa nhất, lúc này cũng là lúc chợ đêm đông đúc nhất.

Mục Tư Nhã rất căng thẳng.

Đây là lần đầu tiên cô ấy hẹn hò với một người đàn ông.

Lần trước Lý Túc cứu cô bị lộ hoa làm choáng váng, nên cái ân tình này Mục Tư Nhã cũng tốt bụng nên dùng bữa tối để báo

đáp.

Đương nhiên, trên thực tế Lý Túc đáng đáp không tệ.

Mục Tư Nhã đáng đáp cũng rất đẹp.

Hai người tuổi tác cũng không tính là còn nhỏ.

Nếu hai người bọn họ thật sự có thể ở bên nhau, ước chừng Trình Uyên và Bạch An Tương sẽ rất tình nguyện, còn tưởng rằng bọn họ là một cặp rất xứng đôi.

Đáng tiếc, trước khi biết thái độ của đôi phương, ai cũng sẽ hoảng sợ không dám chạm vào cái gọi là ranh giới đi đến tình yêu.

Vì vậy, Mục Tư Nhã trong lòng đang thấp thỏm.

“Anh ấy sẽ đến chứ?”

“Nếu anh ấy không đến thì sao?”

“Nếu anh ấy nghĩ mình thích anh ấy thì sao?”

“Nếu anh ấy từ chối mình thì sao?”

cô đang suy nghĩ về những điều đó nhưng rồi mặc kệ, người ta không đến thì làm sao ép được? Và lại cô cũng không có tỏ tình với người ta.

Lý Túc dù sao vẫn là đến.

Anh đứng ở xa vẫy tay với Mục Tư Nhã đang đứng trong quán cà phê.

Giờ phút này, cả một buổi chiều một bản tuyên ngôn được lập ra trong đầu, thì trong nháy mắt Mục Tư Nhã lập tức bị ai đó thanh tẩy sạch sẽ.

Sắc mặt đỏ bừng, cũng vươn tay vẫy gọi Lý Túc.

Thế nhưng là

Ngay khi cánh tay vừa giơ lên thì có một chiếc xe ô tô phóng về phía cô như điên.

Mục Tư Nhã kinh hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào lập tức tái nhợt.

“kít!”

Xe dừng lại trước mặt cô, sau đó có bốn năm người đàn ông nhảy xuống xe, cầm trên tay một con dao liền không chế Mục Tư Nhã.

Họ túm tóc cô và nhét cô vào trong xe.

Mục Tư Nhã kinh hãi đến ngẩn người, giãy dụa không ngừng kêu gào.

“A ... Cứu mạng!”

Khi nhìn thấy xe lao về phía Mục Tư Nhã, LÝ Túc biết có chuyện không hay, anh vội vàng hướng ô tô chạy tới.

Trong lúc đuổi tới trước xe, thì LÝ Túc đột nhiên phát hiện có người ngồi ở trên nóc xe.

Một bộ trang phục màu đen, giống như một võ sĩ thời cổ đại, trên tay cầm một thanh đao có vỏ đao, ngồi xếp bàn trên nóc xe.

Một chiếc ô tô có một người ngồi trên nóc xe, lại còn phanh gấp, cảnh tượng này thực sự rất kz lạ.

Quả nhiên khi Lý Túc chạy tới trước xe, người trên nóc xe đột nhiên mở mắt ra.

“Thương Lãng!” Một tiếng, thanh bảo đao ra khỏi vỏ, thân hình gấp khúc nhảy khỏi nóc xe, trực tiếp chém về phía LÝ Túc.

LÝ Túc không nghĩ nhiều, xoay người tránh né.

Liền thấy người đàn ông võ sĩ này rút một thanh đao, rồi đến một thanh đao khác, hai thanh đao xuất hiện.

“Ta ở Miêu Địa đã lâu, sở trường là một đao khách, hiện tại cũng đã đạt được một chút thành tựu, nên bây giờ ngươi muốn đi qua, phải hỏi bảo kiểm trong tay đồng ý hay không.”

Mục Tư Nhã bị nhét vào trong xe, LÝ Túc đâu có thời gian cùng hắn nói chuyện phiếm, cũng không thèm để ý, bỏ qua hắn, lại lao lên về phía xe.

Người đàn ông đao khách này dường như cảm giác được mình bị khinh thường, sắc mặt chợt lạnh, rút đao thật nhanh, sau đó chém sau lưng LÝ Túc.

LÝ Túc đột nhiên xoay người lại, vừa đi lên liền một cước vào mặt hắn một cái “bùm”, anh đá vào mặt không phải là lòng bàn chân, mà là mu bàn chân, trong nháy mắt và ngã xuống đất.

“Phụt ...” một ngụm máu tươi phun ra, giã dựa vài cái cũng không đứng lên nổi.

“Đồ rác rưởi!” LÝ Túc lườm mắt liếc một cái.

Sau đó anh lao tới, ba phát năm phát bảy phát, mấy tên côn đồ đó không phải là đối thủ của LÝ Túc nên đều bị hạ gục.

Mục Tư Nhã sợ tới mức nhìn thấy mấy nam nhân bị LÝ Túc hạ đo ván, trong lòng tim gan phèo phôi đều như muốn nhảy ra ngoài, trong đầu trống rỗng, cảm thấy được LÝ Túc ở trước mặt an toàn nhất, cho nên liền lĩnh nhào vào trong ngực LÝ Túc.

“Ồ Ồ ...”

Vốn dĩ LÝ Túc lúc đầu muốn đem mấy người bắt đi, nhưng Mục Tư Nhã bổ nhào vào như vậy, trong lòng đột nhiên ngân ra.

Phương án cuối cùng, anh chỉ có thể vươn tay vỗ nhẹ vào lưng Mục Tư Nhã. “Không sao, không sao rồi, đừng sợ.”

Thấy không ổn, vài tên côn đồ đã nâng đàn ông đao khách kia, vất chân lên cổ bỏ chạy.

LÝ Túc thâm thở dài nhìn bọn hắn đi xa.

Mục Tư Nhã khóc một hồi lâu, sau đó hai bả vai run rẩy mới rời ra khỏi ngực LÝ Túc, lúc này mới cảm thấy có chút xấu hổ.

Vừa lau nước mắt, cô vừa ngượng ngùng nói: “Cảm ơn anh đã cứu em một lần nữa”.

LÝ Túc cười nói: “cô không sao thì tốt rồi.”

“em muốn mời anh bữa tối, là để thay lời cảm ơn trước đó anh đã cứu mạng em, nhưng hiện tại...”

Khủng hoảng được dẹp bỏ, Mục Tư Nhã không còn lo lắng sợ hãi như trước, ngược lại tài trí dũng mãnh của Lý Túc đã để lại dấu ấn sâu đậm trong tâm trí cô.

Chẳng qua, khi cô nói những lời này, cô thật sự hy vọng Lý Túc sẽ nói đùa lại với nhau, hoặc anh cứ đồng ý đi.

Đáng tiếc, Lý Túc không phải người đàn ông như cô tưởng tượng.

“Không sao, nếu em cảm thấy không thoải mái, cứ mời anh ăn gấp đôi.”

Chương 265

Chương 265

Tân Dương trong tầng hầm tối tăm, Long Học Viễn than thở với Nữ Phượng, “Tại sao Tư Đồ Tiên Sinh lại thích nơi ẩm thấp tối tăm như vậy? cái này Không tốt cho thân thể đâu.”

Nữ Phượng tiến tới trước mặt hắn, duỗi tay cầm lấy cà vạt trên ngực của Long Học Viễn, mỉm cười nói: “Bởi vì nơi này là môi trường yêu thích của các ấu trùng trong cơ thể người.”

Long Học Viễn trong lòng run lên.

Nhưng hắn không có biểu hiện gì, vẫn cười nói: “Tư Đồ Tiên Sinh đã hứa với tôi rằng một khi Trình Uyên bị giết, ngài sẽ thả các côn trùng trong cơ thể tôi ra.”

Đầu ngón tay Nữ Phượng vẽ một vòng tròn nhỏ trên ngực hắn, môi đỏ mọng kề sát lỗ tai hắn, thủ thủ nói ” Thế nhưng mà... nếu người ta không muốn thả ra cho người thì làm sao bây giờ?”

“...” Long Học Viễn ớn lạnh nổi da gà.

Nghĩ đến Vương Hình Duyệt một nữ nhân xinh đẹp hẳn đều không có động tâm, huống chi là người này bằng nửa tuổi mẹ mình? Ấy da, ấy da, chết ta chết ta.

Cửa tầng hầm được mở ra, ông già gầy gò Tư Đồ Vân từ trong bước ra, tháo đôi găng tay kz quai trên tay ra, hỏi “Phòng 4 thế nào?”

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, Nữ phượng đã đẩy Long Học Viễn ra.

“thưa ngài Tư Đồ Tiên Sinh, Vương Hình Duyệt đã được tôi chăm sóc.” Long Học Viễn cung kính nói với Tư Đồ Vân, “Nhưng Đại Đình, bọn hắn bên kia thất thủ.”

“Tay Tây? Ta không phải đã phái Tiểu Mã đến giúp hấn một tay rồi sao?” Tư Đồ Vân có chút kinh ngạc. “Tiểu Mã là đệ tử của Miêu Địa đạo vương.”

“Mục Tư Nhã kia có cao thủ bên cạnh.” Long Học Viễn đáp.

Tư Đồ Vân xua tay. “Vậy thì trước mắt đừng để ý tới hấn, tiếp tục công kích những người xung quanh của Trình Uyên. Ta không tin, hấn sẽ không quay lại.”

Tư Đồ Vân quá tự tin.

Hấn vốn tưởng rằng Trình Uyên đi kinh thành chữa bệnh, vậy thì tốt, hấn cũng không sợ đánh cỏ động rắn, chính là muốn để Trình Uyên biết, người xung quanh của anh đều gặp nguy hiểm, sẽ buộc anh quay trở về.

Chỉ là...

“Tư Đồ Tiên Sinh, Trình Uyên đã mất trí nhớ, căn bản hấn không còn nhớ và quan tâm đến những người xung quanh nữa rồi?” Long Học Viễn lo lắng hỏi.

Tư Đồ Vân nói: “Vậy thì chúng ta cũng đâu có tổn thất gì.”

...

...

Trình Uyên ở Tam Thạch Thôn đã sớm biết chuyện tấn công đến Mục Tư Nhã.

Anh biết rằng kẻ thù đã bắt đầu động thủ.

Vừa nhờ Lý Túc giúp bảo vệ Mục Tư Nhã, anh lại bắt đầu lo lắng cho những người khác.

Miêu Địa chi vương là cái quỷ gì chỉ muốn động thủ với mình, vậy hiện tại mình nhất định phải vững vàng.

Sau một ngày được Bạch Long huấn luyện, Trình Uyên mồ hôi mồ kê nhễ nhại cảm thấy kiệt sức, nằm trên sofa cũng không muốn cử động dù chỉ một ngón tay, nhưng có điều vẫn cầm điện thoại gọi điện.

“Em có sao không?” Sau khi cuộc gọi được kết nối, giọng anh lập tức dịu đi.

Chỉ có một tiếng “Ừ” nhẹ nhàng.

Bạch An Tương đi theo Bạch Thiều Lâm, bọn họ đã đi mấy ngày, tuy rằng nói giọng điệu trống trống, nhưng mà Trình Uyên vẫn cảm thấy được trong giọng điệu của cô là vẫn như c không lạnh không nhạt.

Mặc dù hơi khó xử nhưng thực sự thì vẫn tốt hơn nhiều so với hai năm trước.

“cha có khỏe không?”

“Hừm... vẫn khỏe.” Khi cô nói lời này, Bạch An Tương có chút hụt hơi.

“em...”

“Ừm ... Không có việc gì... vậy em cúp máy trước đây.”

Điện thoại liền vội vàng cúp máy.

Trình Uyên không khỏi nhú mày.

Lúc Bạch An Tương nói chuyện với anh, hơi thở của cô không đều, rất lộn xộn, thậm chí còn có chút thở hổn hển, giống như sợ Trình Uyên nghe thấy điều gì đó là lạ.

Cô ấy đang làm gì?

Trình Uyên không dám nghĩ.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng Bạch An Tương là loại phụ nữ như vậy.

Nhưng loại chuyện này, nếu không muốn thì có thể không nghĩ tới sao?

Tâm trạng anh ngày càng bồn chồn.

“Bạch Long.” anh nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên.

Bạch Long đang xem TV vừa nghiêng đầu thì nghe thấy Trình Uyên gọi mình.

“Chuẩn bị xe, chúng ta đi kinh thành.”

Bạch Long không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Trình Uyên nói thì anh ta chưa bao giờ chớ chút trễ nãi trước mệnh lệnh.

Từ Tân Dương đến kinh thành mất bốn giờ lái xe.

Bây giờ đã là buổi tối, vì vậy nếu bây giờ rời đi, thì nhanh nhất đến kinh thành là vào rạng sáng.

Một chiếc xe thương mại khởi hành từ Tam Thạch Thôn, lên đường cao tốc và lái về phía kinh thành.

Trên đường đi, trái tim Trình Uyên như là treo lơ lửng, trong đầu anh suy nghĩ lung tung.

Không biết xe đã chạy bao lâu rồi, anh không biết đi đến đâu, một tiếng chuông điện thoại dồn dập phát lên làm đánh thức khi Trình Uyên đang nhắm mắt suy nghĩ.

Anh cầm điện thoại lên, thấy là Vương Hình Duyệt gọi tới.

Trình Uyên lúc này trong lòng bối rối không chịu nổi, chưa bao giờ cảm thấy mình sẽ rối tung như hôm nay, nhưng bây giờ chính là như vậy.

Vương Hình Duyệt gọi điện thoại cho anh, hẳn là chuyện của tập đoàn, nhưng bây giờ anh có tâm tư nào quan tâm đến tập đoàn?

Không trả lời, anh chỉ cúp máy.

Điện thoại lại đổ chuông, anh lại cúp máy, rồi trực tiếp tắt máy.

Vương Hình Duyệt bên kia điện thoại lạnh lùng, trong lòng cảm thấy tuyệt vọng.

Tân Dương Vịnh Ánh Trăng, trong căn nhà ba phòng ngủ chỉ có một mình Vương Hình Duyệt, một mình cô ngồi trên giường, quần một chiếc áo choàng tắm màu trắng rất đơn giản.

Cách đây không lâu, Long Học Viễn đã uy hiếp cô, để cô lựa chọn.

Để giữ sự trong trắng của mình, cô đã chọn uống một viên thuốc mà cô không biết đó là gì. Còn mấy cái kia thì quyết không chọn.

Sau khi uống xong, Long Học Viễn cười với cô nói: “sau này ta sẽ lại tìm đến cô, đến lúc đó cô sẽ ngoan ngoãn nghe theo

lời của ta.”

Nói xong hắn bỏ đi. (á đù, cơm dâng tận miệng mà Ban đầu Vương Hình Duyệt không cảm thấy có gì lạ, nhưng sau hai giờ, cô luôn cảm thấy trong người có gì đó.

Nó không đau không ngứa, nhưng cô có thể cảm thấy sự hiện diện của nó.

Vương Hình Duyệt lo lắng, cô không biết mình nên làm gì bây giờ, cô cô đơn bất lực.

Cuối cùng cô chọn gọi cho Trình Uyên, muốn nói cho Trình Uyên biết chuyện này, nhưng ...

Anh ấy không trả lời.

Lý Tịnh Trúc điện thoại c ng tắt máy.

Hắn ta muốn gì?

Chuyện gì sẽ xảy ra?

Vương Hình Duyệt sợ hãi.

Lúc này, một bài hát c do LÝ Tông Thịnh viết, do Lâm Y Thần hát, vang lên từ ngoài quảng trường vào cửa sổ.

“Tôi cảm thấy hơi mệt mỏi, tôi nghĩ rằng mình thiếu sự thoải mái, cuộc sống của tôi thật là tẻ nhạt, cuộc sống khô héo như một bông hoa ...”

Bài hát này, hoàn cảnh và tâm trạng của Vương Hình Duyệt rất giống nhau, cô không thể không nghe.

cô lôi bộ quần áo thời trang và sexy nhất của mình ra khỏi tủ, ngồi trước gương và trang điểm đậm cho mình thật đẹp, và ...

Ra khỏi phòng, cô quyết định sẽ tự thưởng cho mình một lần trước khi kết thúc cuộc đời.

Đêm khuya Câu lạc bộ đêm!

Một nhóm thanh niên nam nữ vừa lắc lư vừa la hét, thỏa sức bộc phát tâm tình.

Ngoài ra còn có đèn nhấp nháy khiến có thể choáng váng, và tiếng nhạc đình tai nhức óc.

Khi Vương Hình Duyệt bước vào, anh ta rụt rè.

Lúc này, cô đột nhiên bị vồ vai.

Vương Hình Duyệt sửng sốt, kinh ngạc quay lại.

Chương 266

Chương 266

Bệnh viện Hào Quang ở Bắc Kinh là một trong những bệnh viện tốt nhất cả nước, các bác sĩ ở đây đều là những người nổi tiếng khắp cả nước.

Trình Uyên vội vàng cùng Bạch Long đi thẳng vào phòng bệnh.

Khi đến nơi, căn phòng hoàn toàn tối đen.

Dường như Bạch Thiếu Lâm đang nghỉ ngơi.

Cửa phòng bệnh sẽ không khóa, cho nên Trình Uyên nhẹ nhàng vặn tay cầm, mở cửa rón rén đi vào.

Trong đó có hai cái giường, Bạch Thiếu Lâm ngủ một cái, Lý Tổ Trân ngủ một cái.

Còn Bạch An Tương thì sao?

Anh cau mày thật sâu, Trình Uyên chậm rãi ra khỏi phòng bệnh.

Khi đến quầy tiếp tân, anh gõ nhẹ ngón tay lên bàn, y tá đang ngủ gật bỗng giật mình, nhanh chóng ngồi thẳng người, đưa tay lau mép miệng rồi nói. “Xin chào, có chuyện gì vậy?”

Cô y tá với vài cái mụn trên mặt có ánh mắt rụt rè.

chính hiện tại vẻ mặt Trình Uyên rất nghiêm túc.

“Bạch Thiếu Lâm ở phòng số 2 tình trạng sức khỏe bây giờ thế nào?” Trình Uyên hỏi.

Cô y tá nhỏ nhắn này lật hồ sơ ra và hỏi “anh là gì với bệnh nhân?”

“Tôi và người ấy ... là người thân.”

“à , tình trạng của ông ấy đang nghiêm trọng và ông ấy cần phải phẫu thuật, cho nên các chuyên gia trong bệnh viện của chúng tôi trong những ngày qua đang hội chẩn và đưa ra các phương án phẫu thuật tốt nhất cho ông ấy.” Y tá nói.

Nói lời cảm ơn xong, Trình Uyên rời khỏi tòa nhà bệnh viện, lấy điện thoại di động ra bấm Trần Đông.

Vì Trần Đông nhận nhiệm vụ bảo vệ gia đình Bạch An Tương, Trình Uyên đã đặc biệt đưa một cái điện thoại di động phòng trường hợp bất trắc có thể biết được vị trí của nhau.

“anh đang ở đâu vậy?” Trình Uyên hỏi.

Trần Đông ở đầu bên kia điện thoại trả lời “Khách sạn Tường Vân.”

Khách sạn Tường Vân gần bệnh viện Hào Quang.

“Vợ em có ở đây không?” Trình Uyên hỏi, chữ “vợ” nhấn mạnh.

“...” Có một sự im lặng trên điện thoại.

Loại kia cảm giác xấu lẩn nữa lại tràn ngập với Trình Uyên.

“Nói xem, cô ấy có ở đó không?” Trình Uyên rống lên.

Trần Đông thấy Trình Uyên đột nhiên mất bình tĩnh, biết không thể không nói.

“được rồi, tôi hy vọng người đừng mất bình tĩnh , bởi vì ...”

Trực tiếp cúp điện thoại, Trình Uyên không đợi được trong chốc lát, xe đều không ngồi, liền chạy thẳng đến khách sạn Tường Vân.

Bởi vì số lượng giường bệnh của khu bệnh viện cũng có hạn, Lý Tố Trân đã thuê một phòng ở đây để tiện cho bọn họ.

Địa chỉ Trần Đông từ lâu đã nói cho Trình Uyên.

Đi vào tầng 1 đến phòng số 8, Trình Uyên gõ cửa.

Trần Đông, anh là người mở cửa vô cùng kinh ngạc, không ngờ Trình Uyên đã đích thân tới kinh thành, sau khi vừa mới nói chuyện qua điện thoại xong.

“Vợ em đâu?” Trình Uyên vội vàng vào phòng, tức giận bước vào tìm bên trong.

Căn phòng này là một dãy phòng, hai phòng ngủ và một phòng khách, với tất cả đầy đủ tiện nghi cơ bản.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, Trình Uyên sững sờ.

“Có lẽ sáng nay bị cảm, đột nhiên phát sốt rất cao, lúc tăng lúc hạ, cô ấy đã đi khám và uống thuốc nhưng hiệu quả không đáng kể.” Trần Đông đến bên cạnh thở dài.

Bạch An Tương cuộn mình dưới lớp chăn bông dày, nhưng cơ thể vẫn hơi run rẩy.

“Ra vậy, anh đi nghỉ ngơi đi.” Trình Uyên nhẹ giọng nói.

Trần Đông dừng lại một chút, rồi quay người ra ngoài.

Vào phòng, Trình Uyên cẩn thận đóng cửa lại, đợi một hồi mới thích ứng với bóng tối chỉ thuộc về một mình bọn họ.

Tô Bách Lý vài chiếc xe liền vội vàng chạy tới, Trình Uyên thể chất lẫn tinh thần cũng kiệt quệ.

Nhưng khi ngồi bên giường Bạch An Tương, cảm giác hối hận và tự trách trong lòng, như một cơn lũ tràn ngập trong lòng.

“anh xin lỗi!”

” Thật xin lỗi... Thật sự xin lỗi...”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Bạch An Tương, anh từng câu xin lỗi cô.

Anh chưa từng nói với ai rằng mình đến đây là vì nghi ngờ Bạch An Tương, cho nên trong lòng nói lời xin lỗi cũng là có lý đúng đắn.

Nhưng trong lòng Trình Uyên áy náy không cách nào nói rõ thành lời.

Anh cảm thấy không nên nghi ngờ nhân phẩm của Bạch An Tương.

anh nhớ rằng khi mẹ anh ốm nặng và cần 200..

nhân dân tệ, Bạch An Tương đã sẵn sàng cùng mẹ ruột của mình trở mặt để bán nhà giúp đỡ anh.

trong lòng Trình Uyên cảm thấy dây dút và chua xót..

Anh muốn quất bản thân mình bằng hai cái vả miệng “Lạnh ... lạnh quá!”

Lúc này, Bạch An Tương lại bắt đầu run lên, không chỉ thân thể của cô hết lần này tới lần khác run lên mà ngay cả môi cũng hơi run lên.

Trình Uyên bừng tỉnh, nhất thời chìm vào cảm giác tội lỗi trong lòng, đưa tay sờ lên trán cô.

Nóng bứ!

cCô như bùng cháy.

Trình Uyên bình thường rất bình tĩnh, nhưng bất cứ khi nào dính vào Bạch An Tương, anh đều bối rối.

anh lấy điện thoại di động ra muốn bấm số 120, sau đó mới nhớ ra Bạch An Tương đã gặp bác sĩ và uống thuốc.

Sau đó, anh ném điện thoại sang một bên, và bắt đầu tìm thuốc trong ngăn kéo.

Không tìm thấy thuốc, anh quay đi tìm và lấy một chậu nước.

Liên dùng khăn ướt đắp lên cái trán mịn màng của Bạch An Tương, muốn hạ nhiệt độ cho cô ấy.

Nhưng.

Hiệu quả không đáng là bao.

Bạch An Tương vẫn còn run.

Trình Uyên nhớ lại lúc nhỏ bị sốt, mẹ anh thường xoa rượu xoa vào lòng bàn tay, bàn chân.

Anh liền Gọi cho Bạch Long và nhờ anh ta mua một chai rượu.

Bạch Long đưa chai rượu tới, Trình Uyên không ngừng xoa bóp cho Bạch An Tương, anh sau khi dùng hết một chai rượu cô ấy vẫn còn đang run.

Làm sao bây giờ?

Trình Uyên thực sự bất lực.

Đột nhiên, anh nhớ đến một đoạn trong bộ phim truyền hình.

anh không biết nó có hiệu quả hay không Anh liền trèo lên giường của Bạch An Tương ...

Nhấc chiếc chăn bông nặng nề ra, bước vào và ôm cô ấy thật chặt.

Bạch An Tương cái trán chạm vào cổ Trình Uyên, dường như cảm giác được hơi lạnh, vô thức liền chui vào ngực của Trình Uyên.

Tất nhiên là Trình Uyên cảm nhận được điều gì đó, sau đó anh nhận ra rằng các Chương trình truyền hình đều là lừa đảo, nếu một người bị sốt thì không cần làm như vậy, chỉ cần làm ấm cho cô ấy bằng nhiệt độ cơ thể của chính mình thì sẽ hiệu quả nhất định.

Cởi áo ôm chặt Bạch An Tương.

Bạch An Tương dùng khuôn mặt nhỏ nhắn thúc tiếp vào ngực anh.

Ngẫm lại, chuyện này có thể tiến thêm một bước nữa.

Trình Uyên rụt rè.

Thay vì rụt rè, tốt hơn là nên nói ra, không thể chịu đựng như vậy được.

Tuy nhiên, anh không đành lòng khi thấy Bạch An Tương khó chịu.

Vì vậy, hai tay run rẩy cởi bỏ quần áo của Bạch An Tương.

Khi cởi áo của Bạch An Tương, tim anh gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Nói thật là chưa bao giờ anh với vợ mình chân thành đi xa như vậy.

Đương nhiên, Bạch An Tương bây giờ phát sốt, cũng không làm gì được anh, dù sao lúc này hai người đang ôm nhau, Trình Uyên liền kích động đến chảy máu mũi.

Bạch An Tương nép vào lòng ngực của anh như một chú mèo con, cảm nhận được cơ thể mềm mại và nóng bỏng của cô, Trình Uyên thậm chí còn nghĩ, cứ để như vậy cả đời thì tốt biết bao, không ai đánh thức ai càng tốt.

Bạch An Tương chân cũng duỗi ra và chạm vào cánh tay của Trình Uyên, Trình Uyên phát hiện toàn thân đều nóng, chỉ có chân lạnh như băng.

Vì vậy Trình Uyên rút xuống dưới chân, đem bàn chân nhỏ bé ôm vào trong ngực, cảm thấy không đủ, liền đặt ở trong nách anh.

Bạch An Tương ngừng run.

Trình Uyên cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều, vô lực nắm chặt lấy bàn chân nhỏ bé, không ngừng xoa bóp.

Không biết đã qua bao lâu, cơn buồn ngủ ập đến, Trình Uyên cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày mai.

“A”

Tiếng hét chói tai đánh thức Trình Uyên khỏi giấc mơ ngọt ngào.

anh vừa dụi đôi mắt đau khổ, vừa nâng mí mắt lên thì thấy một bóng người đang gằm thét.

“bốp!” một bàn tay Tát vào mặt anh một cái.

Chương 267

Chương 267

“Trình Uyên, anh là đồ vô sĩ!” Toàn lực dục hết chần bông ra, tất cả mớ hỗn độn đều quán lấy anh, Bạch An Tương dán mắt nhìn vào Trình Uyên giống như muốn bốc hỏa.

Vẻ mặt tràn đầy căm hận, tựa như thể nhìn kẻ thù truyền kiếp.

Khi tỉnh lại sau giấc mộng lớn, lại bị tất một cái không thể giải thích được, Trình Uyên vẫn còn hơi choáng váng, không hiểu tình hình gì đang xảy ra cả.

Anh Đần độn ra rồi hỏi “làm sao vậy?”

“Làm sao vậy?” Bộ ngực tức giận của Bạch An Tương nhấp nhô kịch liệt, chần bông trên người cũng trôi lên xuống.

“Đừng tưởng rằng sau khi uống vài lượng nước tiểu mèo, muốn làm gì thì làm!”

“Thừa dịp tôi bị ốm, anh ... anh liền ...”

Trong phòng nồng nặc mùi rượu.

Đột nhiên, cảnh tượng ngày hôm qua như in vào đầu Trình Uyên bỗng xuất hiện, anh lập tức mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhìn thấy trên thân trần trụi với những cơ bắp xuất hiện đầu tiên, anh ngượng ngùng gãi gãi đầu, đứng lên giường chỉ vào quần nói: “Nhìn đi.”

” Đồ Lưu manh!”

Bạch An Tương không cho anh cơ hội giải thích, liền đá anh xuống giường.

“Cút ngay!” Cô hét vào mặt anh.

“Được ... được rồi, đừng nóng, anh đi ra ngoài trước.”

chạy ra khỏi phòng Bạch An Tương, thấy Bạch Long và Trần Đông đang ngồi trong phòng khách, lộ ra vẻ kz quái nhìn mình, Trình Uyên đỏ bừng mặt.

“Nhìn cái gì? Các anh Chưa thấy qua vợ chồng đánh nhau sao?”

Bạch Long quay đầu lại, tiếp tục nhìn vào điện thoại như không nghe thấy.

Trần Đông thì tròn tròn mắt, nhàn nhạt nói: ” Nói nghe thật hay đấy, còn đánh nhau à, tôi nghĩ bị đánh thì đúng hơn.”

“...” Trình Uyên ghen lời..

Bạch An Tương ở trong phòng đợi Trình Uyên đi ra ngoài, thì vươn tay vò đầu bứt tóc.

Cơn sốt đã hạ xuống, sức lực cũng có trở lại, nhưng cô không biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ Trình Uyên tối đêm qua đã..đã...

Ngẫm lại, không đúng, đây là kinh thành, Trình Uyên không phải ở Tân Dương sao?

Cẩn thận hé mở chiếc chăn bông ra đang quấn lấy cô, liền xuất hiện làn da trắng như ngọc, thân hình trắng nõn nà và bộ ngực đầy kiêu hãnh của cô hoàn toàn lộ ra ngoài không khí.

Bạch An Tương quàng mắt đỏ bừng ngay lập tức.

Nhưng khi cúi đầu tiếp tục nhìn xuống, cô sững sờ, chiếc quần đang mặc trên người không còn có cái nào, hoàn toàn trần như nhộng Và ...

Và mùi rượu đường như bốc ra từ cô.

Cô đưa lòng bàn tay vươn lên chiếc mũi tinh xảo ngửi hít hà, liền thấy lòng bàn chân hơi vàng vàng vì rượu xoa bóp còn lưu lại.

Bạch An Tương không khỏi nhú mày.

Chẳng lẽ, thật sự mình hiểu lầm rồi sao?

Biết mình phát sốt, từ Tân Dương chạy đến đây trong đêm?

...

...

Lúc ăn sáng, Trình Uyên không dám ngẩng đầu nhìn Bạch An Tương, chỉ ăn đồ rán trước mặt rồi uống nước đậu nành.

Nước đậu nành của kinh thành rất nguyên chất, khi nguyên chất thì có vị đắng, vậy khi uống vào miệng không biết là đắng trong lòng hay đắng trong miệng.

Bạch Long và Trần Đông cũng tự nhìn nhau, bọn họ nhìn cũng không thèm nhìn lấy người khác.

“Khi nào thì trở về?” Lúc này mặc quần áo chỉnh tề, sau khi tắm rửa xong, Bạch An Tương cả người vẫn sáng sủa xinh đẹp nhẹ giọng hỏi.

“Lát nữa... lát nữa anh về.” Trình Uyên cẩn thận trả lời.

“Có gấp như vậy không?” Bạch An Tương sắc mặt bình tĩnh hỏi một câu.

Trình Uyên lắc đầu “cũng Không gấp lắm.”

Bạch An Tương yên lặng gật đầu.

Một lúc sau, cô đột nhiên nói: “Đây là lần đầu tiên em đến Bắc Kinh, và em không có thời gian để đi vòng quanh. Nếu anh không vội, hãy đi chơi với em hôm nay, rồi ngày mai hãy trở về.”

“được.” Trình Uyên vội vàng gật đầu.

Sau khi ăn xong, Bạch An Tương thay một bộ quần áo thể thao giản dị, với gương mặt thuần khiết, trông càng thêm phần chán.

Cô đi ra ngoài bằng chân trước, Trình Uyên lùi thủi bước theo sau.

Bạch Long và Trần Đông cũng định đi theo, nhưng Trình Uyên lại vẫy tay từ chối.

Bởi vì Trình Uyên chưa từng tới kinh thành, nếu đi lòng vòng trong kinh thành lái xe cũng không tiện nên đi taxi.

Sau khi rời khách sạn Tường Vân, họ vẫy một chiếc taxi.

“Đi đâu?” Người lái xe hỏi.

Trình Uyên nhìn Bạch An Tương.

Bạch An Tương nghĩ nghĩ rồi chợt, nói: “Đi sở thú đi.”

Khi đến vườn thú, hai người xuống xe, Bạch An Tương thân nhiên nói: “Khi còn nhỏ, em thường ghen tị với những đứa trẻ khác được bố mẹ đưa đi sở thú vào ngày chủ nhật. Nghe thật buồn cười đúng không.nhưng khi em lớn lên như vậy cũng chưa bao giờ đi đến sở thú. “

Trình Uyên hiểu.

Lúc đó Bạch gia vẫn là một gia tộc giàu có, là con gái của Bạch gia, đương nhiên là học trường quý tộc.

Nhưng Bạch Thiếu Lâm dù sao cũng là con riêng ở ngoài của Bạch lão gia, nhà bọn họ cũng không được Bạch gia chăm sóc quan tâm nhiều lắm, ngoại trừ được cho một căn nhà biệt khuất rất xa để ở.

Vì vậy, học trường quý tộc, nhưng không được hưởng sự đãi ngộ của con cái quý tộc.

Nghe thật đáng thương.

Hai người vừa mới bắt đầu đi lang thang trong vườn bách thú, khuôn mặt nhỏ xinh của Bạch An Tương dần dần nở nụ cười quyến rũ.

Đồng thời.

Trong một biệt thự ở kinh thành.

Một thanh niên đang ngồi trước máy tính, nhìn đồng hồ sơ dầy đặc trên màn hình, hết lần này đến lần khác nhú mày, vươn vai.

“rầm rầm...”

Có tiếng gõ cửa đột ngột.

Người thanh niên tiếp tục nghiên cứu dữ liệu trên máy tính trước mặt như thể anh ta không hề nghe thấy.

Và người đàn ông trung niên cũng đeo kính đứng đằng sau, có vẻ hiền lành bước tới mở cửa.

Cửa mở ra và một người phụ nữ mặc vest bước vào.

“Có chuyện gì vậy?” Người đàn ông trung niên hỏi.

Người phụ nữ đưa một vài bức ảnh cho người đàn ông trung niên “Người đàn ông đó đã đến kinh thành.”

Người đàn ông trung niên đột nhiên cau mày hỏi “Ở đâu?”

“Có lẽ là tới gặp cha vợ. Chúng ta phụ trách theo dõi Bạch Thiếu Lâm vô tình thấy nên chụp lại những bức này. và Tôi cũng yêu cầu bọn hắc đi theo dõi người đó luôn. Hiện tại hắc và vợ của hắc đang ở sở thú.”

“ừ, biết rồi.”

Người phụ nữ trong bộ đồ âu phục sau đó rời khỏi gian phòng.

Người đàn ông trung niên đặt bức ảnh trên bàn máy tính trước mặt người thanh niên.

Trong ảnh, là Trình Uyên và Bạch An Tương từ khách sạn Tường Vân đến vườn thú.

“hắc đã đến đây, nhưng để gặp cha vợ hắc, chắc là chỉ đến thăm.” Người đàn ông trung niên nói.

Người thanh niên đẩy bàn máy tính, cả người cùng với chiếc ghế lui một đoạn, lúc này có thể thấy rõ hắc đang ngồi trên xe lăn.

“Bảo những người theo dõi hắc hãy làm gì đó cảnh cáo hắc đi.” Thanh niên nhẹ giọng nói.

Người đàn ông trung niên khẽ cau mày “Thiếu gia, sao không phái một ít cao thủ để đi?”

Người thanh niên lắc đầu. “Phái cao thủ đi, lão già đó còn có thể không biết là ta phái đi sao? Hơn nữa Trình Uyên không biết sử dụng võ công, chỉ cần vài người đi qua liền đánh hắc một trận là được rồi, coi như bị mấy tên lưu manh trong xã hội đánh. lão già ó sẽ không để ý đến loại chuyện này.. “

Người đàn ông trung niên gật đầu, rồi bước ra khỏi phòng.

Sau khi người đàn ông đó ra khỏi phòng, người thanh niên từ từ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên một tia lửa giận vô hình.

” Ta đã cảnh cáo người rồi.”

Chương 268

Chương 268

Trong sở thú...

Bạch An Tương đã có một khoảng thời gian tuyệt vời.

Mặc dù trong khoảng thời gian này cô không giao tiếp nhiều với Trình Uyên, nhưng trên mặt cô luôn nở một nụ cười quyến rũ.

Trình Uyên hiếm thấy cái khung cảnh Bạch An Tương cười như vậy, trong lòng cảm thấy có chút phức tạp.

Anh cảm thấy mình nợ cô quá nhiều.

Hôm nay không phải là chủ nhật, nên không có nhiều người trong sở thú, thậm chí một số nhân viên còn tụ tập trò chuyện với nhau đến tận ba bốn nhóm gì đó.

Đi đến Bảo vật quốc gia khu vực gấu trúc khổng lồ, Trình Uyên đưa cho Bạch An Tương một chai nước.

Bạch An Tương định vươn tay lấy, nhưng đột nhiên hai mắt sáng lên.

“wow!”

Dường như nhìn thấy cái gì rất ngạc nhiên, ngừng cầm chai nước, trực tiếp hát Trình Uyên ra liền chạy tới một cái đài cao.

Trình Uyên cũng vội vàng đi theo.

Dưới đài cao là núi và khí, xung quanh đều là vây lại, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy một con khí con cũng lười biếng nằm dài, một số nằm hoặc ngồi, một số còn tự đào rận cho khí con.

“em chưa từng thấy khí bằng thật như vậy.” Bạch An Tương kinh ngạc nói.

Trình Uyên lại đưa nước cho cô “tới bắt lấy một con rồi về nhà nuôi.”

Nghe vậy, Bạch An Tương không khỏi lờm anh một cái..

“Ây, Thật kinh tởm!” Bạch An Tương nói.

“Cái gì vậy?”

“con khi kia cho khi con bắt rận, bắt được xong thì cho vào miệng ... rồi nhai”.

“Con nào?”

Đúng lúc cả hai đang mải mê nhận dạng bầy khi mà không biết rằng nguy hiểm đang âm thầm đến gần.

Bốn hoặc năm thanh niên trong những bộ trang phục khác nhau cũng bước lên đài cao và chống tay trên hàng rào quan sát những con khi.

Đúng lúc này, một người thanh niên thản nhiên đi tới phía sau Bạch An Tương và Trình Uyên, đột nhiên ...

Anh ta đẩy mạnh.

“A!”

Trình Uyên không sao, phản ứng rất nhanh liền bị đẩy mạnh, nắm lấy lan can.

Nhưng Bạch An Tương lúc này đang chỉ vào một con khi nào đó và nói: “Chính là con kia.”

Giọng nói hạ xuống, thân thể đột nhiên căng thẳng, một tay đang nâng ở không trung, cả người bị lật qua lan can ngã xuống.

Phía dưới là núi khi, tuy là non bộ nhưng cũng cao hơn chục mét.

Khi đọc tiểu thuyết, tôi cảm thấy mười mấy mét cũng không quá cao, nhưng thực tế cũng cao đến ba tầng nhà, một người ngã dù không chết thì cũng bị gãy xương.

May mắn thay, khi Bạch An Tương hét lên, Trình Uyên kịp phản ứng, vươn tay nắm lấy cánh tay Bạch An Tương.

Mà anh tay kia vẫn nắm lấy lan can, như vậy cả người đều bị treo dưới cái lan can, tay còn lại nắm chắc cánh tay Bạch An Tương.

Nhìn hai người ngã khỏi lan can nhưng lại treo lơ lửng trên không, thay vì tiến tới giúp đỡ, đám thanh niên lại nở nụ cười xấu xa một cái.

Nhìn thấy cảnh này, Trình Uyên lập tức hiểu được.

Anh nói với Bạch An Tương “Nắm chặt vào.”

Vẻ mặt sợ hãi của Bạch An Tương tái mét, theo bản năng, hai tay vẫn một mực ôm lấy cánh tay Trình Uyên.

Những con khi lười biếng bên dưới nhìn thấy cảnh tượng này, cả người đều hăng máu, “yêu điệu thực nữ”

chạy tới phía dưới Trình Uyên và Bạch An Tương.

Bọn chúng ngẩng đầu lên và ngạc nhiên nhìn bọn anh.

Bọn Nó giống như đang nói “Này, hôm nay không phải là chủ nhật, vậy cũng có khách du lịch đến cho tôi ăn hả!”

“Đúng vậy, thứ này hôm nay ta thật là lớn.”

Trình Uyên một tay ôm lan can, một tay nắm lấy Bạch An Tương, thân thể cũng không nhúc nhích được, nói cách khác, tư thế này rất khó để dùng sức.

Đối với người bình thường, ước chừng không đến hai phút.

Cũng may, mấy ngày nay Trình Uyên được Bạch Long huấn luyện, mỗi buổi sáng tối đều có 500 cái chống đẩy cũng không phải là vô ích.

Nhưng là như vậy, anh cũng phải dùng sức, sau một thời gian, cánh tay bằng xương bằng thịt này rốt cục căng phồng cơ bắp, trên trán nổi lên gân xanh.

“An Tương, em nắm thật chắc, anh sẽ cố gắng kéo em lên.”

Bạch An Tương cuối cùng cũng bình tĩnh lại sau giây phút bàng hoàng đó, ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt của Trình Uyên, biết được áp lực lúc này, trái tim cô run lên, trong lòng không khỏi xúc động.

Đột nhiên, cô nhìn thấy vài người trẻ tuổi đang nhìn mình với vẻ thích thú, Bạch An Tương trong lòng lo lắng.

“Cứu, cứu mạng, ai đó giúp tôi với!” Cô hét lên với họ.

Thật ra cô đang rất tức giận, ở đây không thấy ai sắp ngã sao, sao không qua giúp, người ở Bắc Kinh máu lạnh như vậy sao?

Trình Uyên nghiêng răng nghiêng lợi nói với cô “An Tương, đừng cầu xin bọn họ, bọn họ...”

Trong tay bọn họ có đồ vật Ngoài ra, Bạch An Tương còn bị sốc vì vật trong đó không phải dùng để cứu họ, mà là ...

Người đàn ông trẻ tuổi đẩy họ xuống lấy ra một cây gậy bóng chày, đi đến lan can, cười xấu xa hỏi “Các bạn có mệt không?”

” Nói nhảm!”

“nếu mệt mỗi thì buông tay đi chứ?”

“Cút!”

Nam nhân đó cười lạnh, “Vì ngươi không cam lòng buông tay, vậy ta liền giúp ngươi một chút.”

Nói xong liền nâng cao cây gậy bóng chày lên, hấn đập vào tay Trình Uyên đang cầm lan can.

“Bầm!”

Nhìn thấy Trình Uyên cứng ngắc cứng rần bị như vậy, Bạch An Tương nhìn qua cảm thấy đau lòng.

“A!”

Trình Uyên đau đớn hét lên, nhưng tay không có thả ra, vẫn nắm chắc lan can, tay kia cũng nắm chắc Bạch An Tương.

Bạch An Tương cảm thấy Trình Uyên nắm tay cô đột nhiên cứng rần, nắm chặt cô đến nỗi rất đau, nhưng ... So ra, cô đau cái gì?

” Các ngươi làm gì? Dừng tay lại!” Cô hoảng sợ hét lên.

Thay vì dừng lại, người đàn ông lại giơ gậy bóng chày lên.

“Dừng lại, tôi cầu xin anh!” Bạch An Tương hai mắt đỏ bừng, sau đó lần lượt cầu xin Trình Uyên “Trình Uyên, anh buông ra

đi, buông em ra đi, em cầu xin anh...”

Buông tay?

Có thể buông tay được sao?

Thời gian dường như đóng băng vào lúc này.

Trình Uyên nhe răng toét miệng cười với Bạch An Tương, nụ cười khiến Bạch An Tương sờn cả gai ốc.

“Nắm lấy tay anh, cả đời này anh không bao giờ buông tay em!” Trình Uyên nói.

Bạch An Tương ngậy người.

Một tiếng “Bầm!”, lại là cây gậy đó tiếp tục đập vào tay Trình Uyên, xuyên thấu qua tay truyền xuống ống sắt lan can gây rung động “ù ù”.

“A!” Trình Uyên lại hét lên, nhưng anh vẫn không có buông ra.

Trái tim Bạch An Tương như bị gõ mạnh một phát, dường như cô cũng cảm nhận được sự đau đớn rất lớn, nên cùng theo Trình Uyên hét lên.

“A!”

“Trong trường hợp này, hai người còn đóng Quznh Dao nữa sao?” Người đàn ông cầm gậy bóng chày khế nói một câu, nói: “Không ngờ, tên tiểu tử nhà ngươi vậy mà chịu đựng giỏi đây.”

Sau một đợt đau đớn thấu tim, Trình Uyên cảm thấy tay mình đang nắm giữ lan can không còn cảm giác, nhưng dù vậy, anh vẫn nắm chắc.

” Vì cái gì? Là ai sai các người đến đây?” Trình Uyên tức giận hỏi.

Người đàn ông cầm gậy bóng chày lắc đầu và bĩu môi nói. “phải có người sai bảo thì chúng ta mới đến sao, ta đây đơn thuần chính là nhìn ngươi không vừa mắt thôi.”

Trình Uyên biết hẳn nhất định là nói dối.

Nhưng cũng không thay đổi được tình hình?

Đừng nói là anh bị treo không thể chống cự , dù có mặc áo giáp thêm không thể đánh bốn năm tên cầm gậy đối diện này được, dù chỉ mới học mấy ngày kung fu mèo ba chân gặp tình huống này cũng bị làm thành tiểu hồ 7 món.

Anh bắt đầu hối hận khi không cho Bạch Long hay Trần Đông đi theo.

“Các người để vợ tôi lên, không liên quan gì đến cô ấy, còn lại hãy nhắm đến ta!” Trình Uyên hét vào mặt họ.

Chương 269

Chương 269

Yêu cầu của Trình Uyên không được hiệu quả.

Người đàn ông cầm gậy bóng chày lại khước miệng lần nữa giương lên, giọng điệu không mặn cũng không nhạt nói gì đó khiến Trình Uyên và Bạch An Tương tuyệt vọng.

“Có một chút ranh giới không thể tùy tiện vượt qua, một khi vượt qua, liền phải trả giá bằng cái giá tương ứng, hãy ghi nhớ đi tiểu tử.”

“cái gì ranh giới” Trình Uyên vội vàng hỏi.

“cái gì ranh giới ngược lại còn hỏi ta sao?”

Người cầm gậy bóng chày không trả lời Trình Uyên, nhưng sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh lùng. “Từ bỏ đi, kéo dài thời gian như vậy sẽ không tốt cho ngươi và ta.”

Sau đó, hắn lại từ từ nâng cây gậy bóng chày lên.

Cảnh tượng này khiến Trình Uyên cũng tuyệt vọng.

Tay phải của anh đã chịu hai phát từ cây gậy bóng chày này, đau đến mức chết lặng, hiện tại một hơi dốc hết sức nắm lấy lan can, nếu như dính một cây gậy nữa, hậu quả khó có thể tưởng tượng.

trong mắt Bạch An Tương cũng tràn ngập buồn bã, lúc này cô vẫn như cũ thuyết phục Trình Uyên “Thả em ra đi!

Buông em ra! Nếu không, hắn sẽ giết anh...”

Lời nói của Bạch An Tương như một chiếc dùi nhỏ thọc sâu vào trái tim anh.

“anh thề rằng trừ khi anh chết, nếu không anh sẽ không bao giờ để em phải chịu thêm bất kỳ tổn thương nào.”

“Không buông!”

“Chết cũng không buông!”

Trong câu cuối cùng, anh hét lên thật lớn.

cái tình ảnh ngu ngốc này khiến Bạch An Tương rung động, nhưng lại khiến người cầm gậy bóng chày tức giận thêm, hẳn ta cảm thấy Trình Uyên đang khinh thường chính hắn.

Vì vậy, khuôn mặt dần trở nên dữ tợn Một gậy rơi xuống không chút do dự.

Bạch An Tương kinh ngạc đến mức nhắm mắt lại.

Trình Uyên cũng đã sẵn sàng, anh nghĩ đến mức mà không thể nào chịu được nữa mà rơi xuống, anh muốn tận lực kéo Bạch An Tương ôm vào lòng, và anh sẽ lấy lưng của mình làm đệm cho cô.

“Bụp!”

“leng keng!”

Trình Uyên đang đợi “xử án” bỗng nhiên không ngã, Bạch An Tương đương nhiên cũng không ngã.

Bởi vì gậy bóng chày căn bản trên tay hắn ra bị rơi.

Ngược lại, người đàn ông cầm gậy bóng chày ôm mặt, đồng thời lùi lại mấy bước, và cả gậy bóng chày cũng rơi xuống đất.

“Hù á á...”

Bên dưới bọn anh, một bầy khỉ la hét, và một số con đang tìm kiếm những viên đá trên mặt đất.

Trình Uyên sững sờ.

Vừa rồi có một con khỉ nhặt được một hòn đá, vừa lúc người cầm gậy bóng chày định đánh vào tay Trình Uyên thêm một lần nữa, thì con khỉ này lại trong tay ném một viên đá, ném chuẩn đến mức bay phập vào mặt người cầm gậy bóng chày này.

Cảnh tượng này, không chỉ có Trình Uyên sững sờ, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Cơ hội ngàn năm có một, chớp thời cơ vàng, Trình Uyên sau một hồi kinh ngạc, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Bạch An

Tương, “nắm chặt lấy anh!”

Sau đó anh dùng gần như toàn bộ sức lực của mình hất mạnh Bạch An Tương một cái, trực tiếp ném cô lên phía lan can. Bạn đang đọc truyện tại group: Vasterel.

Hãy tham gia group để sớm đọc những chap mới nhất.

Bạch An Tương hoàn hồn, nhanh chóng vươn tay nắm lấy lan can.

Mấy thanh niên cầm gậy bóng chày thấy vậy liền cầm gậy lao về phía Trình Uyên, làm sao có thể để Trình Uyên leo lên được.

Thế nhưng đúng lúc này.

“vèo...”

Mấy Viên Đá giống như tránh né Trình Uyên và Bạch An Tương ra đồng thời giống như mưa rơi, thế là rơi vào những người đàn ông cầm gậy bóng chày này.

Những người này cũng vội vàng né tránh, và hoàn toàn không thể tiến lên được.

Nhân cơ hội, trèo lên thoát khỏi lan can này, Trình Uyên sớm đã toát mồ hôi hột, tay phải thì sưng đỏ như củ cà rốt .

Nhưng bây giờ anh không để ý tới đang thở dốc hay là cơn đau ở cánh tay, liền kéo Bạch An Tương chạy, rồi nhìn lại thật lâu một chút với bấy khi ở đó.

Người ta nói rằng ngoài con người thì khí là loài động vật có cảm xúc và đồng cảm gần với con người nhất.

Xem ra thực sự là không sai, Trình Uyên đến chết cũng không buông tay, trước cái chết của Trình Uyên dường như đã làm cảm động đến những con khí này, ngay cả những con vật này cũng không nhìn được.

Khi Trình Uyên nhìn những con khí này, một trong những con khí đó đã mở rộng miệng và cười nhạo Trình Uyên.

“Cảm ơn anh bạn!” Trình Uyên hét lên với con khí, sau đó kéo Bạch An Tương chạy đi.

Từ trong thời khắc treo lơ lửng rồi đi lên như vậy, thì cũng không giảm bớt được mối nguy hiểm, ngược lại còn có bốn năm người đang nắm chặt cây gậy bóng chày trong tay, nếu thật sự muốn cùng nhau xông lên, Trình Uyên và Bạch An Tương còn nguy hiểm hơn treo người như vừa rồi. .

Chạy là cách duy nhất cho thời khắc bây giờ.

Nhưng công viên rộng lớn như vậy, không có chỗ nào có thể ẩn nấp, cho dù có chạy, mục tiêu cũng rõ ràng ra trước mắt.

Sau khi bốn, năm người đàn ông cầm gậy bóng chày tránh được đá của bầy khỉ, họ thấy Trình Uyên và Bạch An Tương bỏ chạy, bèn cầm gậy chạy theo.

“Dừng lại!”

“Đứng lại đó!”

Họ vừa la hét vừa đuổi theo.

Dừng lại?

Có ngu mới dừng lại, Trình Uyên nghĩ thầm, chẳng những không dừng lại, ngược lại còn chạy nhanh hơn.

“Ầm ầm!”

Nhưng lúc này, một màn kịch tính lại xảy ra.

Bạch An Tương, một cô gái thì làm sao chạy nhanh như Trình Uyên được, cho nên cô bị Trình Uyên kéo chạy được một chút, rồi cuối cùng trọng tâm không giữ được thăng bằng cho lắm thế là trực tiếp ngã xuống đất.

Trình Uyên dừng lại nhanh chóng nâng đỡ Bạch An Tương lên.

“anh mặc kệ em, anh chạy đi!” Bạch An Tương mặt đỏ bừng, trên trán lấm tấm mồ hôi, vẻ mặt hoảng sợ hét lên với Trình Uyên.

Mắt anh rơi xuống mắt cá chân của Bạch An Tương, có vẻ như đã sưng đỏ lên.

“Trẹo mắt cá chân rồi?” Trình Uyên hỏi.

Nhìn những người đó đuổi theo càng ngày càng gần, Bạch An Tương lo lắng kêu lên, “không cần anh lo, chạy nhanh đi!”

Trình Uyên không nói lời gì, nhắc tay của Bạch An Tương qua vai của anh, tay còn lại ôm vào eo của cô.

“anh là chồng của em!” Anh nặng nề nói.

là chồng của em, sao có thể bỏ mặc em được?

Bạch An Tương cắn môi.

Trình Uyên vung ra những bước chân tiếp tục chạy trốn.

Nhưng mang theo một người, làm sao có thể chạy qua được những người đàn ông chỉ có cây gậy làm gánh nặng trong tay.

Chẳng mấy chốc, bọn họ rút ngắn khoảng cách, bọn hắn vung cây gậy nhưng chỉ đánh xước qua được gót chân Trình Uyên.

Vừa vặn đi ngang qua một nhà voi, Trình Uyên mang theo Bạch An Tương, không chút do dự nhảy vào.

Người gác cổng của nhà Voi là một ông già ngoài năm mươi tuổi đang dọn rác ở cổng.

Nhìn thấy Trình Uyên mang theo Bạch An Tương xông vào, vội vàng kêu lên “này, này, các người...”

Phía sau lời còn chưa nói hết, một tên cầm gậy bóng chày vụt vào người già này làm ông bị hôn mê bất tỉnh.

Vài người cũng đuổi vào theo.

Hai bên sảnh voi có những khu vườn cách ly bằng kính, và có hai hàng voi được giam ở bên ngoài kính.

Ở giữa có một cây cầu bắc ngang qua, dưới cầu là nước bẩn, dường như nước tắm cho voi chưa kịp xử lý.

Nhà Voi có không gian rất lớn, nhưng lại chỉ có một cái cửa ra vào, cho nên, cái này không khác là một cái ngõ cụt..

Trình Uyên đang đứng ở đầu cầu bên kia, đặt Bạch An Tương ở một nơi tương đối sạch sẽ phía sau, trong khi anh đứng trước mặt cô.

Vài người đàn ông cầm gậy bóng chày đuổi theo, khi thấy đây là ngõ cụt, nên bọn hắn không vội, đứng canh giữ một bên cầu và đứng thở hổn hển.

Bạch An Tương chân đau đứng không dậy nổi, cô nhìn bóng lưng Trình Uyên có chút thất thần.

Trình Uyên đứng thẳng người, chiều cao 1m78 cũng không quá cao, nhưng lúc này, trong mắt Bạch An Tương nhìn rất cao, lại có vẻ một người đàn ông mạnh mẽ.

Sau khi những người đàn ông cầm gậy bóng chày thở hổn hển, họ bắt đầu đi trên cây cầu rộng này.

“Chạy đi, người tiếp tục chạy đi, ta xem người còn có thể chạy đi đâu.” Người đàn ông cầm gậy bóng chày đi về phía trước, dùng gậy bóng chày chỉ vào Trình Uyên, chế nhạo nói.

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên nhớ tới hai chiêu tuyệt học trên giang hồ đã thất truyền đã lâu, trong đầu không ngừng tổ chức lại, cuối cùng anh hoàn toàn hợp nhất được hai chiêu tuyệt học này thành một chiêu.

Nhất Dương chỉ sư tử hồng!

Anh duỗi một ngón tay chỉ vào người đàn ông cầm gậy bóng chày, ngoắc ngoắc, và dồn khí đan điền, rồi phát âm ra.

“Đến đây!”

Chương 270

Chương 270

Cảnh tượng căng thẳng thần kinh này khiến những người cầm gậy bóng chày giật mình, ngay cả Bạch Cận cũng không khỏi ngậy người một chút.

Trong trí nhớ của Bạch An Tương, Trình Uyên cho tới bây giờ không phải là một người giỏi đánh nhau, nhất là đối diện với năm người, mỗi người cầm một cây gậy bóng chày trong tay.

Cái này... không phải là tự tìm đường chết sao?

Sau khi bất ngờ, cô bắt đầu lo lắng về hành động của Trình Uyên.

không xem mấy tên cầm gậy này bỏ vào trong mắt đâu?

Khiêu khích.

Sự khiêu khích phơi bày ra một cách rõ rệt!

Dẫn đến Một số người quá tức giận với sự phơi bày này của Trình Uyên.

” Sắp chết đến nơi còn muốn giả bộ phách lối, Lão Tử sẽ giết ngươi!”

Người đàn ông cầm gậy bóng chày cầm đầu lao về phía Trình Uyên.

Khoảng cách này khoảng bốn mươi mét, một cây cầu đá chỉ có thể chứa được hai người đi cạnh nhau, giống như một con đường quê sau cơn mưa nhẹ.

Một người đàn ông đang cầm cây gậy bóng chày trên tay đang chạy trên con đường 40m, nhìn hẳn giống như trong một bộ phim võ thuật giới xã hội đen, trong vai kẻ rượt đuổi, với vẻ mặt sát khí đầy người.

Hắn trong mắt Trình Uyên dần dần to lên.

“Đừng chớp mắt, đừng có chớp mắt ...” Những lời Bạch Long huấn luyện anh mấy ngày trước vang lên bên tai.

“Chớp mắt là bản năng phản ứng sinh lý, nhưng cũng là điều tối kỵ trong cuộc chiến. Khi hai người đánh nhau, chỉ cần một cái chớp mắt, người liền không thể nhìn được đối phương ra quyền hay đá, là đập vào mặt hay đá vào bộ hạ”.

“khi xuất quyền thì bả vai sẽ gây ra một chút co rút, chân cử động, thân thể trước tiên sẽ nghiêng...”

Rất gần...

Mười mét ... Năm mét ... Ba mét ...

Trình Uyên hai mắt đột nhiên mở to, trong lòng lảm bảm nói: “đồ con lừa, người cứ đâm vào mắt ta đi, ta sẽ không chớp mắt lấy một cái!

Người cầm gậy bóng chày đưa vai trái lên, thu vai phải, động tác của hắn ta đột nhiên trở nên chậm chạp trong mắt Trình Uyên, cho nên, hắn ta định xuất quyền đâm bên phải, hay nói chính xác là cây gậy bóng chày được vung ra từ tay phải.

“Khi đối thủ cầm gậy hay vũ khí, nếu sợ thì nhất định thua, tuy không sợ, nhưng không được lui khi chiến đấu, mà bám sát vào người thì hung khí sẽ không dùng được.” Bạch Long từng nói.

Bám sát ... sát không chết!

Ta sẽ bám sát giết chết người!

Nhìn thấy cây gậy tròn trịa của đối phương, lần này Trình Uyên không hề sợ hãi, không lùi bước mà tiến lên, ngay lúc người đàn ông này đang vung cây gậy lên, anh đột nhiên lao vào trong ngực của hắn.

Người cầm gậy bóng chày sững sốt, ngay khi gậy đi được nửa vòng, hắn ta chợt nhận ra Trình Uyên đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, chớp mũi liền đụng phải .

Cái này...

Tình huống gì thế này?

Người đàn ông cầm gậy bóng chày không phản ứng kịp, nhưng cảm thấy đau xuyên thấu, xuyên thẳng vào da đầu từ dưới lên trên.

“CMN!”

Thật là một câu chửi tuyệt vời!

Người đàn ông cầm gậy bóng chày cong cả người lên, cơn đau khiến hấn cho hấn phải CMN, và cũng mất đi cây gậy bóng chày.

Trình Uyên không cho hấn cơ hội phản ứng, ngay khi hấn cúi đầu, túm tóc hấn kéo sang một bên.

“tôm!” Một tiếng vang lên, con gà này bị rơi thẳng xuống nước bắn dưới chân cầu.

Đương nhiên, nước bắn này có không sâu, cầu cũng không cao, nhìn tổng thể có thể chưa tới một mét.

Cái tình huống này thế là khiến mọi người khác đều kinh ngạc.

Đã quá muộn để nói điều này, nhưng sau đó rất nhanh.

Đập vào mắt người khác, đối phương lại xông tới dùng gậy đánh Trình Uyên, Trình Uyên cho hấn ta một cú bạt tai, phá chiêu của hấn, sau đó túm tóc hấn tung.

Gọn gàng nhanh gọn!

Bạch An Tương trừng lớn mắt với anh, cô nhìn Trình Uyên vẫn đang đứng ung dung tự đắc không thể tin được.

Lần này khi cô tỉnh lại, anh đã cho cô quá nhiều điều cô không hề biết.

Một cậu bé nghèo, người được cho là có một nhân cách yếu đuối và vào gia đình cô vì tiền.

Tại sao trong nháy mắt anh lại trở thành chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông?

Tại sao bỗng chốc thân thể trở nên mạnh mẽ, lại có thêm một trận cuồng phong mang tên “anh hùng cứu mỹ nhân”?

Đây là Trình Uyên cô biết sao?

Điều gì đã xảy ra trong hai năm qua?

Bạch An Tương không thể tưởng tượng nổi.

Bốn người đàn ông cầm gậy bóng chày cũng sững sốt, nhìn nhau như muốn hỏi với nhau, không đúng, thông tin cho thấy Trình Uyên chưa từng học võ công, nhưng bây giờ chuyện gì đã xảy ra.

“Nhị ca nhất định là chủ quan, để em đi chăm sóc hắn.”

Một người đàn ông cầm gậy bóng chày trong một cao bồi vội vàng đi về phía Trình Uyên.

Mặc dù hắn ta bước đi rất oai vệ và trông có vẻ gấp gáp, nhưng thực ra trong lòng hắn cũng đang bồn chồn và sự tập trung cao độ.

Sau khi hạ gục một người đàn ông có “Hung khí” trong tay, Trình Uyên cảm thấy rất đặc ý, còn không chờ anh hưởng thụ được chút trong phút chốc lại nhìn thấy một người đàn ông khác lao về phía mình, hai mắt đột nhiên chớp liên tục.

Bộ quần áo jean bước đi với kèm theo tiếng thở lộp bộp.

“ngươi tại sao đối ta chớp mắt không ngừng là có ý gì? Có phải là đang ám chỉ rằng không muốn ta qua đó đúng không?”

“Không đúng, con mẹ nó chứ vì sao lại nghe ám hiệu của ngươi?”

Trình Uyên đâu có ám chỉ chỗ nào, chỉ vì lần trước nhìn chăm chăm vào hắn không chớp mắt, nên hiệu quả rõ ràng.

Nhìn thấy một người khác xông về phía mình, Trình Uyên chỉ là khởi động trước, anh chỉ muốn chớp mắt cho đủ mà thôi, kéo lát nữa lại không chịu nổi mà chớp mắt.

Áo quần Jean này nhắc gậy đập mạnh vào Trình Uyên.

Trình Uyên lại thấp người lần nữa rồi bám sát, sau đó đâm vào bụng hắn.

“A ọ ọ!”

Nếu dùng một đấm móc ngược lên tại vị trí dưới ngực, chắc chắn sẽ bị rút cơ trong thời gian ngắn, thậm chí có thể xuất

hiện buồn nôn.

Người đàn ông mặc đồ jean này đau đớn quỳ xuống trước mặt Trình Uyên.

Còn Trình Uyên cũng không khá hơn là bao.

Quên mất lúc trước tay phải của anh bị gậy bóng chày này đánh cho sưng tấy lên, nên anh đã dùng sức toàn thân với cú đâm vừa rồi mà dùng tay phải để đâm vào người này.

Đây thực sự là hại đối phương mười và tự hại mình hết chín phần.

“A” Một trận đau thấu xương khiến Trình Uyên quỳ một chân xuống.

Bạch An Tương có chút bối rối.

Cô biết Trình Uyên bị thương nặng bên tay phải thế mà còn xuất quyền, và cũng chính là, cô nhìn thấy cảnh này, nếu anh không phải chông cô, thì cô cho rằng hai người này đang bái đường thành thân với nhau.

Ba người đàn ông còn lại đã bưng tĩnh.

“Không đúng, tiểu tử này có võ công.”

“Cùng xông lên!”

Ba người đàn ông bắt chập luân thường đạo lý, tay cầm gậy bóng chày, chạy như bay lao đến.

Đánh một một đòn, thì Trình Uyên có thể xử lý được.

Nhưng Đối phó với ba ...

Anh không phải là Bạch Long, cũng không phải Trần Đông, thì giờ làm được gì!

Sau khi chịu đựng cơn đau dữ dội và thì ăn ngay một cước tiếp, và rồi tiếp tục lại bị một người nào đó đã đánh anh bằng một cây gậy vào vai khiến anh trăn vai xuống.

Nhưng anh vẫn bám chặt vào sợi xích sắt trên cầu đá, nhất thời không chịu lùi bước, thà chịu đòn chứ không chịu lùi.

Trong lúc anh trũn xuống thấp người , thì lại bị một người khác dùng gậy đánh tới, Trình Uyên tay phải bị thương, tay trái túm lấy xích sắt, vẫn như cũ không lùi mà tiến, dùng đầu đâm mạnh mẽ vào dưới cằm tên đó.

“A... !”

“A!”

Đụng đầu, cả hai đều hét lên trong đau đớn.

Ngay khi Trình Uyên đụng phải người đó cũng khiến bản thân choáng váng, một cây gậy lại vụt vào chân anh, chân anh bị đau, nên lần nữa quỳ một gối xuống.

Sau đó, “bang!”

Một vật đụng trúng đầu.

Với một âm thanh “Cong!”, Bộ não trở nên trống rỗng trong giây lát.

Bạch An Tương ngậy ngẩn người ra.

Nói cách khác, từ nhỏ đến giờ chưa từng thấy ai đánh nhau, Bạch An Tương cũng chưa từng thấy đánh nhau, nhưng chưa từng thấy đánh nhau kịch liệt đến như vậy.

Nhất là khi cây gậy rơi vào đầu Trình Uyên, đại não của cô cũng theo đó mà “Cong” một tiếng.

“Không!” Bạch An Tương một tiếng hét lớn lên.

Máu, mắt hí hí dần.

Chất lỏng màu đỏ tươi chảy xuống trán Trình Uyên, người người trước mắt anh bắt đầu mờ mịt tối dần.

Nhưng cho dù như vậy, anh vẫn kiên quyết bám chặt vào xích sắt, không cho phép mình lùi bước, cuối cùng mất đi khả năng chống trả, giờ chỉ còn đợi ăn đòn đến chết.

Hết cây gậy này đến cây gậy khác vụt trên người anh, đánh vào lưng anh, cơn đau đớn quét qua cơ thể, từ từ trở nên tê dại.

Nhưng anh vẫn như cũ, một bước không hề lùi lại!

Bởi vì phía sau, là Bạch An Tương.

Chương 271

Chương 271: oắt con

Một loại cảm giác được gọi là bất lực, và một loại đau lòng được gọi là nỗi tuyệt vọng.

Bạch An Tương cả hai đều có.

Cô nhìn tận mắt thấy Trình Uyên cùng một nhóm đánh vùi dập, lại tận mắt nhìn thấy Trình Uyên bị đánh đùng đưa qua trái phải không hề có chút lực chống trả, cô cũng tận mắt chứng kiến tay trái của anh đang bám vào sợi dây xích sắt, như được khảm vào dây xích, cho dù là bị ai lấy gậy đánh vào cổ tay đi nữa, có đến chết cũng không buông tay.

“Không!”

“Dừng tay!”

Cô không biết nước mắt trào ra từ lúc nào, cô cũng không thèm để ý, chỉ biết trái tim mình lúc này như bị lửa thiêu đốt, cuồng loạn hét lên khàn cả giọng.

Ngọt ngào và dẻo quẹo, giọng nói nhẹ nhàng của cô như một ống thổi bị bẽ.

Cổ chân sưng đỏ, không đứng dậy nổi, cô liền một bên hét lên và một bên như muốn leo lên đó.

“Con mẹ nhà hần!”

“Oắt con, người nghe kỹ lời cho ta, người nếu dám bước vào kinh thành một bước, Lão Tử mà gặp người một lần, thì sẽ đánh người một lần.”

“Nếu không phải là không có lệnh giết người, Lão Tử liền bỏ đôi người lâu rồi.”

Có lẽ đã mệt vì đánh này giờ, những người đàn ông cầm gậy bóng chày dừng lại.

Trình Uyên một chân vẫn quỳ một chân chống trên mặt đất, tay trái vẫn bám vào dây xích, đầu có chút lắc lư, nhưng không có rụt xuống.

Nỗi đau trên người dường như biến mất khỏi anh.

Tuy rằng máu me đầy mặt, nhưng khóe miệng của anh hơi nhếch lên, hiện lên một vẻ giễu cợt cười nói. “Quả nhiên là hãn phái người tới đây, rốt cuộc vẫn là không dám giết ta.”

“Hóa ra hãn cũng có người để sợ.”

Lời nói của những người này khiến Trình Uyên càng thêm chắc chắn suy đoán của mình.

Kinh Thành, kẻ thù duy nhất của anh, và là “người anh em” duy nhất của anh, là người duy nhất không muốn anh đến.

Một vài người đàn ông cầm gậy bóng chày không quan tâm, bọn hãn chế nhạo và nói: “coi như biết thì có thể làm được gì?”

“các người còn muốn cùng ... đấu với chúng ta?”

“Cũng không soi mắt vào trong nước tiểu của mình xem đã thế còn muốn chuốc họa vào thân. người và một con chó sắp chết chả có gì khác nhau như bây giờ?”

Bạch An Tương cuối cùng cũng leo lên tới được phía sau Trình Uyên, cô chống người vươn tay về phía Trình Uyên, nhưng không dám chạm vào người anh.

Cô không biết mình có chạm vào anh hay không, bởi vì vừa rồi mọi góc cạnh trên cơ thể anh dường như đều bị cây gậy này vọt vào thiếu đường thành như chá thịt.

“Trình Uyên, anh... anh thật ngốc anh muốn chết sao!”

Bạch An Tương nước mắt lưng tròng, giọng điệu đã thay đổi.

Một vài người đàn ông trong tay cầm gậy bóng chày nhìn thấy cảnh này, và đột nhiên một người đeo bông tai nói, “Chà chà, cô gái này đáng dập thật ngon phết.”

“Này, ta vừa rồi không có để ý, hiện tại nhìn kỹ thật đúng là.”

“Nếu không thì ... hehe.”

Người đeo Bông tai thả gậy bóng chày xuống, xoa xoa bàn tay, đi về phía Bạch An Tương.

Trình Uyên đột nhiên ngẩng đầu, trừng hấn một phát “Huyết nhãn”, lạnh giọng nói: “Người dám động cô ấy, ta sẽ lột da của ngươi ra!”

Người đàn ông đeo hoa tai liếc nhìn Trình Uyên, lộ ra vẻ khinh thường, khinh miệt cười chế nhạo, “Cút!”

Vừa nói hấn vừa đá vào ngực Trình Uyên, thân thể Trình Uyên ngã về phía sau, nhưng bởi vì tay trái vẫn đang cầm dây xích, anh lại vung ra trước, tiếp tục chặn hấn lại.

“Ai gù, cmn, thật sự là một thằng rẻ rách cứng đầu.”

Vừa thấy vậy, người đàn ông mặc áo quần jean liền cầm gậy đánh bóng chày “Lão Tử hôm nay sẽ giết ngươi, xem ngươi còn cứng rắn được nữa không.”

Người đàn ông đeo bông tai vươn tay ngăn cản người mặc đồ jean, cười chế nhạo nói: “giết chết hấn chả khác gì đâm nát một con kiến, chỉ là sau này không dễ dàng để giải thích.”

Sau đó hấn duỗi chân đạp lên tay phải của Trình Uyên.

“Ái ư...!” Trình Uyên đau mà nghiêng răng nghiêng lợi.

“Oắt con, thương lượng chút đi, ta cùng vợ của ngươi chơi đùa một chút. Hôm nay cứ quên chuyện này đi, ngươi nghĩ như thế nào?”

Trình Uyên ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy tức giận vô tận, “Chơi con mẹ ngươi đi!”

“CMM!”

Người đàn ông đeo bông tai giơ cánh tay lên và tát vào mặt Trình Uyên.

Nhưng đột nhiên...

Tay của hấn bị người ta tóm lấy.

Dùng sức rút lui, nhưng thấy bàn tay này tóm lấy cái tay cứng như một chiếc kẹp sắt.

Kinh ngạc quay đầu lại, liền nhìn thấy một khuôn mặt lạnh lùng vô cùng.

Hắn ta là một người đàn ông trung niên, cao ráo đẹp trai, đặc biệt có hai lông mày kiếm, khiến người ta có cảm giác dữ tợn.

Đôi mắt sâu thẳm như tinh tú của vũ trụ.

Người đeo bông tai giật mình, những người khác cũng giật mình.

Không ai biết người đàn ông trung niên này xuất hiện ở đây từ khi nào.

“Người là ai?” Họ sợ hãi.

“Ngoại trừ người nhà ta ra, không ai có thể tát vào mặt người Trình gia!” Người đàn ông trung niên lạnh lùng nói.

Giọng điệu của anh ta thực sự rất lạnh lùng, khiến người ta có cảm giác như anh ta đã rơi vào một động băng ngàn năm, hết sức lạnh lùng.

Người đeo bông tai không hiểu ý anh ta, và những người khác cũng không hiểu.

Nhưng đó không quan trọng, bởi vì họ không cần phải hiểu.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Vâng, đó là một tiếng vòn rất lớn!

Người đàn ông trung niên nắm lấy đầu người đàn ông đeo bông tai và ấn đầu xuống, và rồi đầu người đàn ông đeo bông tai này lại được đập vào trụ của cây cầu bằng đá.

“Phụt!” Máu bắn tung tóe.

Người đàn ông đeo bông tai thậm chí còn không kịp hét lên, đã mềm nhũn ngã chổng xoài xuống đất.

Yên tĩnh!

Yên lặng là đồng nghĩa với cái chết!

Trình Uyên cũng khó khăn lắm mới ngẩng đầu lên lần nữa.

Bạch An Tương mở miệng quên khép lại.

Mấy Người đàn ông cầm gậy bóng chày còn lại đều như sử dụng Định Thân Thuật , ngoại trừ hai chân run lên lẩy bẩy, thật sự là bất động không nhúc nhích nổi.

người này như quỷ, giống như Tử thần, vừa xuất hiện trước mặt mọi người.

cứ như vậy vô cùng Đơn giản, nhưng giải quyết một cuộc đời thì vô cùng thô lỗ.

Sợ hãi vô cùng.

Vì vậy, bây giờ, chỉ còn lại một từ trong tâm trí họ.

“Chạy!”

Người mặc đồ jean quay đầu và chạy trước.

Những người khác cũng phản ứng kịp và chạy theo.

Nhưng...

Tốc độ của người trung niên này thật không thể tưởng tượng nổi.

Anh ta đột nhiên vọt một cái đã ra ngoài, trực tiếp đứng ở trước mặt mấy người này.

Với một cú đá, một người đàn ông cầm gậy bóng chày bay ra ngoài.

Đúng vậy, đã bay ra ngoài, và nó đã bay xa một quãng đường dài, cho đến khi nó vượt qua Trình Uyên và va vào tấm kính dày của nhà voi trước khi bị văng xuống đất.

“Phụt!” Một ngụm máu phun ra, người này nằm trên mặt đất bất động.

Cùng lúc đó, người đàn ông trung niên này đâm vào ngực một người đàn ông cầm gậy bóng chày khác, Trình Uyên có thể nhìn thấy từ phía sau người đàn ông cầm gậy bóng chày, lưng anh ta đột nhiên biến dạng hơi phồng lên.

Ngay sau đó, hấn lạng lẽ ngã xuống đất.

Quá Sốc!

cKinh dị!

Cho dù là Trình Uyên hay Bạch An Tương, đều chưa từng thấy loại sức mạnh kinh dị này giống như làm phim.

Không, như trong phim, cũng không dám quay cảnh như thế này?

Nó quá phóng đại!

Người đàn ông mặc bộ đồ jean sợ đến mức không dám cử động, và một mùi nước tiểu bốc ra từ đáy quần.

“Quý!” hắn trực tiếp quý xuống trước mặt người đàn ông trung niên.

“Đại ca, xin tha mạng!”

“Đại ca ... không không, cha cha tha mạng!”

“Không không không ... Ông nội tha mạng!”

Hắn cứ quý lạy người đàn ông trung niên, trán đập vào nền cầu đá.

Tuy nhiên, người đàn ông trung niên không hề quan tâm, anh ta nhìn chăm chăm vào người đàn ông mặc đồ jean này với ánh mắt lạnh lùng và nói: ” Trên thế giới này, từ xưa tới nay chưa từng có ai gọi con trai ta là oắt con cả”.

“Đàn ông Trình gia có thể bị đánh, bị giết, nhưng không thể bị người khác làm nhục.”

“Trình Uyên, con cũng phải nhìn cho rõ ràng, muốn làm vương giả, điều quan trọng nhất chính là học cách lạnh lùng tàn nhẫn cùng vô tình!”

Chương 272

Chương 272: Tôi không muốn gặp lại ông

Trình Uyên chưa bao giờ nhìn thấy người đàn ông trung niên này trước mặt, nhưng từ khí chất của anh ta, cảm thấy có chút quen thuộc.

Sau khi lời nói từ tính của người đàn ông trung niên vang lên, trái tim anh kịch liệt run lên.

Trình Cẩm Đông?

Một người thân đã hơn 20 năm không gặp.

Những gì Trình Cẩm Đông nói đều quá rõ ràng, Bạch An Tương cũng là sững sờ, cô cũng đoán được.

Trong tưởng tượng của Trình Uyên, Trình Cẩm Đông từ đầu đến cuối chỉ là một người thương nhân hoàn toàn mà thôi, nhưng anh không ngờ rằng ông ấy...

“Thứ lỗi cho tôi, tôi sẽ không dám vậy nữa.” Người đàn ông mặc jean không ngừng cầu xin, không ngừng dập đầu.

Thế nhưng là...

Dường như là để giáo dục cho Trình Uyên.

Trình Cẩm Đông vô cảm nhắc chân lên, đi rất chậm.

” là kẻ thù, thì con phải giẫm lên nó.”

Dẫm lên đầu gã mặc đồ jean này, khiến cho hấn gục mặt xuống mặt đất, không ngừng run rẩy kêu gào nhưng không dám chống cự.

“Không thể nhân từ nương tay, nhất định phải giết bằng một đòn!”

“Bụp!”

Máu bắn tung toé, ống quần của người đàn ông trung niên này như nhuộm đỏ, nhưng Trình Cẩm Đông vẫn vô cảm lạnh lùng.

Người đàn ông mặc đồ jean không thể hét lên được nữa.

“co đã hiểu chưa?” Trình Cẩm Đông hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên rất cục cựa cũng buông tay khỏi dây xích, sau đó thân thể nghiêng người một cái liền ngã xuống.

Anh bị thương rất nặng.

Cho dù bị mấy người cầm gậy bóng chày vây quanh vục cây gậy vào người, hoàn toàn ăn gậy liên hoàn, thì cũng đã thừa sống thiếu chết, huống chi Trình Uyên đầu bị gõ một cái, mặt đầy máu.

Bạch An Tương sợ hãi, nâng đầu Trình Uyên đặt lên ở trên đùi, vẻ mặt căng thẳng, lấy điện thoại di động ra gọi 12.

Trình Cẩm Đông nhìn cảnh này, ánh mắt sắc bén chợt dịu đi.

“Đừng lo lắng, đàn ông của Trình gia, không dễ chết như vậy.” Giọng điệu có chút dịu đi, Trình Cẩm Đông nhìn Bạch An Tương nói.

Nhưng cho dù giọng điệu của ông ta bình tĩnh đến đâu, vẫn khiến Bạch An Tương lo sợ.

Bởi vì ông ta vừa mới chính tay giết chết bốn người chỉ trong chốc lát.

Bốn người đã tạm biệt với thế giới này chưa kịp nói lời cuối cùng.

Đi tới trước mặt Trình Uyên, Trình Cẩm Đông nắm lấy tay Trình Uyên, Bạch An Tương theo bản năng nắm hờ ở trên người Trình Uyên duỗi tay ra ngăn cản, căng thẳng cùng cảnh giác nhìn Trình Cẩm Đông.

Trình Cẩm Đông cũng sửng sốt trước cảnh này.

ông cười khỏ nói, “Nha đầu, yên tâm đi, không sao đâu.”

Một đứa trẻ khiến trái tim Bạch An Tương không hiểu sao lại nhói lên, chợt cảm thấy rất đau lòng và muốn khóc.

Trình Cẩm Đông kéo Trình Uyên ra khỏi chân của Bạch An Tương, và ấn lên mắt cá chân của Bạch An Tương một phát.

Thật kinh ngạc, vừa rời vẫn còn sung tấy ở mắt cá chân, bị Trình Cẩm Đông ấn vào, chân cô không còn đau như trước nữa.

Sau đó, Trình Cẩm Đông cõng Trình Uyên trên lưng.

“cô hẳn là có thể tự mình đi được rồi.” Trình Cẩm Đông nói tiếp, “đi Thử xem .”

Bạch An Tương thận trọng đứng lên, tuy rằng bước đi vẫn có chút đau, nhưng thật sự vẫn đi được.

Cõng Trình Uyên, Trình Cẩm Đông đi ở phía trước, Bạch An Tương liền khập khiễng đi phía sau.

Không biết vì sao, phía sau bọn họ, nhìn Trình Uyên nằm ở trên lưng phụ thân Trình Cẩm Đông, Bạch An Tương rốt cục vẫn khó hiểu vào lúc này, trong lòng vẫn còn sợ hãi trước người đàn ông này, sợ thẹn sợ nhưng cô vẫn an tâm hơn chút so với hồi nãy.

“Lần trước, ta cõng hẳn trên lưng, khi hẳn lúc ba tuổi.”

Trình Cẩm Đông như là đang nói lảm bảm.

“Lúc đó, hẳn rất là miễn cưỡng. Có lẽ hẳn cảm thấy thoải mái hơn trong vòng tay của mẹ. Mỗi lần ta cõng , hẳn đều nắm lấy tóc ta bằng đôi tay nhỏ bé này.”

Bạch An Tương trong lòng cảm thấy phức tạp, nghe Trình Cẩm Đông kể chuyện năm xưa, cô cũng khó hiểu.

Từ trong lời nói, cô đã đoán được thân phận của Trình Cẩm Đông, nhưng từ đầu đến cuối nghĩ mãi không rõ, Trình Uyên anh chỉ là một người nhà quê, ngay cả mẹ Bạch An Tương cũng đã biết điều này, thật là kz quái.

Trình Cẩm Đông nói: “Ta biết đứa nhỏ này trong lòng có oán hận, từ lúc ba tuổi còn có thêm đứa em trai mới ... Nhưng là đả ông , trong lòng có chút hận, lớn lên mới trưởng thành được. “

Bạch An Tương không hiểu chuyện gì, không đáp lại lời nào.

Sau khi họ rời đi, một cái đầu chui ra từ vùng nước bắn của nhà voi.

Người đàn ông cầm gậy bóng chày bị Trình Uyên đánh ngã đầu tiên cả người run lên, sắc mặt tái nhợt, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi sâu thẳm.

hắn tận mắt nhìn thấy bốn người đồng bọn của mình, bị người đàn ông kia đánh chết một cách không thương tiếc.

từ trong vũng nước bắn trào lên, liền chạy thụt mạng, nhưng chân lại là mềm nhũn, nên ngã xuống sau khi được hai bước, lại đứng lên chạy tiếp, nhưng lại ngã, cuối cùng chạy trốn khỏi đây bằng cách bò.

...

...

Lúc tỉnh lại Trình Uyên đã nằm ở phòng bệnh, nhúc nhích một chút, thân thể đau đến rã rời.

Bạch An Tương không biết cô đang đi đâu, Trình Cẩm Đông thì đứng ở bên cửa sổ, quay lưng về phía anh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trình Uyên ánh mắt tập trung vào người đàn ông này, trong lòng vô cùng phức tạp.

Dường như Trình Uyên đã tỉnh, Trình Cẩm Đông vẫn là quay lưng về phía anh, nhẹ giọng nói: “Con dâu này thật tốt.”

Trình Uyên thở ra một hơi, cười nhe răng trong đau khổ rồi lại nằm trở lại.

“Tôi còn tưởng rằng ông sẽ trách tôi, vì một người phụ nữ mà hành động một cách ngu ngốc như không muốn sống nữa .”

Trình Cẩm Đông quay đầu nhìn Trình Uyên, lắc đầu nói: “Làm sao có thể như vậy được?”

“ngay cả người phụ nữ của mình mà không bảo vệ được, còn đáng mặt là đàn ông không?”

“Ngu ngốc? Ai dám nói con trai Trình Cẩm Đông của ta ngu ngốc?”

ông ấy rất tự tin và tự hào, và giọng nói của ông ấy không ngừng tăng lên khi ông ấy nói ra, giống như hai người họ đã luôn sống với nhau như cha con, điều đó nhìn rất tự nhiên.

Có thể.

Trình Uyên cười chế nhạo “bao gồm cả Trình Nặc?”

Trình Cẩm Đông hơi nhướn mày, đi tới bên bàn rót nước cho Trình Uyên, vẫn tự nhiên nói “Đương nhiên.”

“Cho nên, ông không cần hỏi ai phải những người đó.”

Trình Uyên tiếp tục cười chế nhạo, “Liền trực tiếp giết bọn hắn.”

Chiếc âm bị nghiêng, nhưng nó ở trên không.

“Hai huynh đệ, đánh nhau là chuyện bình thường.”

Bình thường?

Trình Uyên trong lòng vô cùng mất cân bằng.

Đây coi là chuyện gì?

Có thể nói ra được điều đó sao?

Nhưng tôi cũng là con của ông!

Đứa em Trình Nặc suýt chút nữa đã giết tôi!

Đương nhiên, anh không có nói hết, mà là tiếp tục nhếch mép, nụ cười lạnh lùng run rẩy, trầm giọng nói: “ông nói câu này thật hay đấy.”

Trình Cẩm Đông đưa nước cho Trình Uyên, nói: “Dù sao bọn con đều là anh em ruột thịt với nhau. con là anh, hắn là em, các con đều là con trai của ta.”

Chuyện này không nói cũng không sao, nói ra, Trình Uyên càng cảm thấy khó chịu.

Oh, khi hắn ta sai người giết tôi, tại sao ông không nói rằng tất cả mấy người đó đều là anh em?

Lúc này ông còn nói tôi là anh trai của hắn?

Thằng quái nào quy định rằng anh cả phải để cho em trai giết?

Cảm giác tức giận không nói nên lời, nhưng Trình Uyên vẫn quát lên, “Ai nói tôi là con của ông?”

Trình Cẩm Đông hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn Trình Uyên.

“Ta nghĩ con đã rất trưởng thành.” Anh nói.

Trưởng thành?

Vâng đúng vậy, rất trưởng thành.

Một đứa trẻ không có bố từ nhỏ đã phải học nấu ăn từ năm chín tuổi và bắt đầu làm ruộng từ năm 13 tuổi. gần bốn mẫu đất bắp ngô được bẻ ra với bàn tay nhỏ mềm yếu này.

Làm sao có thể chưa trưởng thành?

“Tôi muốn nghĩ ngợi một chút.” Trình Uyên nói.

Trình Cẩm Đông mím môi, gật đầu rồi xoay người.

“Còn nữa, tôi không muốn gặp lại ông.”

Chương 273

Chương 273: Cần lời giải thích

Trình Cẩm Đông không nói gì, vừa mở cửa ra đã thấy Bạch An Tương đang bối rối.

Nên Ông biết cô thực sự đã nghe lén ở bên ngoài.

Gật đầu với Bạch An Tương, Trình Cẩm Đông đi qua cô.

Bạch An Tương do dự một chút, sau đó xoay người đuổi theo.

Đi tới đại sảnh, Trình Cẩm Đông nói: “dù con cái có khôn lớn đến đâu, đứng trước cha mẹ có thể nói những lời như vậy, nhưng làm cha mẹ lại thì không thể nào.”

“Tôi có hai đứa con trai, và hai đứa này tôi chưa làm tròn tốt của một người cha.”

“Giúp tôi chăm sóc hẳn thật tốt.”

Bây giờ Bạch An Tương không có thể hiểu được những lời nói này, ngay cả Trình Uyên cũng không thể hiểu được.

Nhưng đối với Trình Cẩm Đông thì hai người đều là da là thịt, Trình Nặc lại trở thành như bây giờ. Từ một góc độ, ông cũng cảm thấy mình nợ Trình Nặc.

Và đồng thời ông cũng nợ Trình Uyên.

Ông sẽ không vì hai đứa con trai đánh nhau, liền đi trợ giúp một bên nào đó. cái này, làm một người cha không bao giờ có thể được làm điều đó.

Bạch An Tương yên lặng gật đầu, nhìn Trình Cẩm Đông bước đi.

Kz thật cô không cần trả lời, cũng không cần gật đầu, nhưng nhớ tới Trình Uyên đã từng là người chồng, cho dù sắp bị đánh chết cũng không nhượng bộ, trái tim cô trở nên mềm mại, Cô

biết sợ dĩ Trình Uyên cố chấp như vậy “không phải là vô lý”, mà tất cả chính là cô, vì cô đang ở phía sau anh.

Chắc chắn là có cảm động, nhưng cảm động không nhất thiết phải lấy thân báo đáp Nhưng ít nhất, một cánh cửa nhất định nào đó sẽ được mở ra.

Khi Trình Uyên khẽ cử động, đau đến nổi nhếch cả miệng, Bạch An Tương cũng vội vàng luống cuống tay chân cầm khăn lau mồ hôi mặt cho anh.

Mặc dù Trình Uyên không hiểu vì sao, đau thì cứ lại phải lấy khăn lau, nhưng dù sao chỉ cần Bạch An Tương làm như vậy, cảm giác đau đớn trong anh cũng giảm bớt rất nhiều.

“Ngày mai anh khoan có trở về đã, mọi việc có thể trì hoãn một chút?” Bạch An Tương cố gắng phá rối sự chú ý của Trình Uyên.

Trình Uyên lắc đầu, đầu liên đau.

“Chỉ cần em ở bên cạnh chăm sóc anh, để anh nằm viện cả đời, anh cũng sẵn lòng.” Anh nói.

Bạch An Tương lườm anh một cái, “em đi lấy nước.”

...

Sau khi Bạch An Tương đi lấy nước, sắc mặt Trình Uyên cũng liền chìm xuống.

Anh đang nghĩ xem Trình Cẩm Đông là người như thế nào, người này lẽ ra là người thân nhất với anh, nhưng hiện tại trông ông ta có vẻ rất thần bí.

Sợ dĩ ông ta xuất hiện ở vườn bách thú, Trình Uyên không nghĩ là trùng hợp, nhất định ông biết Trình Nặc muốn sát hại mình, nếu không ông sẽ không ra tay giết hại bọn đó.

Trình Uyên nghĩ, là ông bênh vực cho Trình Nặc sao?

Không chỉ có Trình Cẩm Đông trong mắt Trình Uyên rất bí ẩn, mà ngay cả Trình Nặc, người luôn muốn giết chính anh trai mình, trong mắt Trình Uyên cũng quá thần bí.

Anh muốn đánh trả, không ai muốn bị đánh mãi cả.

Nhưng vẫn chưa phải đến lúc, bởi vì trong lòng Trình Uyên cũng biết mình vẫn không thể nào so sánh được với Trình Nặc.

Anh phải có sức mạnh của riêng mình.

Lần đầu tiên, anh có cảm giác muốn có sức mạnh.

Bạch An Tương vừa đi ra ngoài, Bạch Long cùng Trần Đông đã tới.

Hai người tiến vào phòng bệnh không nói câu nào cả, liền đứng ở trước mặt Trình Uyên nhìn anh, không có một nét biểu cảm gì cả. Bạn đang đọc truyện tại group: Vasterel. Hãy tham gia group để sớm đọc những chap mới nhất.

“Hai vị đại ca, hai vị đến không hỏi một chút gì về chấn thương của tôi như thế nào sao, chấn thương có nặng lắm hay không, này nọ đi chứ?” Trình Uyên hận hai đuôi này, không có chút phép tắc gì cả.

“Đau ở đâu?” Bạch Long hỏi.

“Bị thương thế nào?” Trần Đông hỏi.

“Fucking men!” Trình Uyên.

Lúc này, Trình Uyên, đột nhiên nhớ tới một câu đùng bao giờ thuyết phục người khác, bởi vì không ai muốn mình bị thuyết phục.

Đây là cách để hòa đồng với mọi người.

Nhưng lúc này anh ấy cảm thấy những lời nói đó nên thay đổi, đùng bao giờ cố gắng thay đổi người khác, vì không ai muốn bị người khác thay đổi .

Nếu không thể thay đổi được người khác, vậy thì hãy cố gắng thích nghi thôi.

anh không thể thay đổi được cảm xúc hai cái đuôi Bạch Long và Trần Đông này, nên anh đành phải cố gắng thích ứng với cảm giác này.

đành phải Nhắm mắt giả vờ làm ngơ thôi biết sao giờ.

Nhưng lúc này, Bạch Long đột nhiên nói: “Ồ nhà đã xảy ra chuyện.”

Anh mở to mắt và hỏi ” Đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Long nói “Lý Tịnh Trúc gọi điện cho tôi nói điện thoại của người sao lại tắt máy. Thời Dương, Vương Hình Duyệt, Mục Tư Nhã và những người khác đang gặp nguy hiểm.”

Điện thoại di động của Trình Uyên bị rơi khi anh ở núi khi, vì vậy ...

Nghe được tin tức, Trình Uyên muốn ngồi dậy, nhưng đột nhiên đau nhức, nên lại nằm xuống.

“Chúng ta quay về đi.” Trần Đông nói.

Trình Uyên suy nghĩ một chút rồi nói: “Các anh trở về trước đi.”

“vậy ở đây?” Trần Đông nhíu mày.

“Hiện tại ở đây sẽ không có chuyện gì.” Trình Uyên tự tin nói.

Bạch Long và Trần Đông nhìn nhau, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Nhìn thấy biểu hiện của bọn họ, Trình Uyên giải thích nói:

“Trình Cẩm Đông đã đến.”

Khi những người đàn ông cầm gậy bóng chày đánh anh, cuối cùng bọn hắn nói rất mơ hồ, cho thấy bọn hắn không muốn để lộ ra Trình Nặc.

Điều đó cũng cho thấy, Trình Nặc không muốn người khác biết, chính hắn là người phá người tới cảnh cáo Trình Uyên.

Không phải là hắn thì còn có thể là ai?

Bởi vì Trình Cẩm Đông đều đã xuất hiện, tương đương gián tiếp nhắc nhở Trình Nặc, cho nên Trình Nặc sẽ không có hành động gì nữa, ít nhất cũng không phải trong thời gian này.

“Lái xe trở về đi, đi liền đi.” Trình Uyên nói.

Hai người gật đầu, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Đồng thời, tại một biệt thự ở kinh thành.

“Cạch!”

“soạt soạt!”

Trình Nặc như phát điên, ngồi trên xe lăn đi loanh quanh trong phòng.

“Thằng khôn!”

“Tại sao phải bảo vệ hần!”

“đồ Chết tiệt!”

“đáng chết! Các người đều đáng chết!”

Trong phòng, một quản gia trung niên đeo kính đứng bình tĩnh nhìn Trình Nặc điên cuồng.

Và không xa anh ta lắm, có một người đàn ông đang quz, và người đàn ông đó là một trong những người đàn ông cầm gậy bóng chày đã trốn thoát khỏi nhà voi trước đó.

Lúc này hần không dám ngẩng đầu nhìn lên, Trình Nặc quăn xuống một vật gì đó, cả người rùng mình một cái, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy xuống đất, từ chấm thành từng mảng.

Một hồi lâu.

Trình Nặc mới ngừng trút giận, khuôn mặt gớm ghiếc đột nhiên trở lại bình thường, thậm chí còn lộ ra vẻ mặt tiêu tụy.

Nếu không phải bộ ngực nhấp nhô dữ dội của hần, khó có thể tưởng tượng hần giống như một con sói.

“cha ngài gọi điện thoại đến, tôi nói ngài đã ngủ.”

Sau khi hần bình thường trở lại, quản gia trung niên nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Trình Nặc nhắm mắt lại.

“Hần là gọi tới muốn hỏi tội sao?”

Quản gia trung niên suy nghĩ một chút nói: “Có thể, sẽ nhắc nhở ngài một tiếng.”

“Cho nên, ta cần cho hần một lời giải thích?” Trình Nặc mở mắt ra một tia giễu cợt.

Quản gia trung niên gật đầu, “Xem ra, ắt không thể thiếu.”

“giải thích đi.”

Nói xong, Trình Nặc điều khiển xe lăn rời đi nơi hỗn độn này.

Trong phòng khách chỉ còn lại người quản gia trung niên và người đàn ông cầm gậy bóng chày.

Quản gia trung niên lấy điện thoại di động ra, gọi một tiếng, “Cử vài người lên thu dọn. Nhanh chân lên.”

Sau khi đặt điện thoại xuống, hấn thở dài nói với người cầm gậy bóng chày vẫn đang quz trên mặt đất, “ngươi cũng nghe nói qua rồi, Thiếu chủ cần cho phụ thân ngài ấy một lời giải thích.”

Người cầm gậy bóng chày vội vàng gật đầu, “đã nghe, đã nghe, Chung quản gia, cần tôi làm thế nào, ngài cứ việc giao phó.”

Người quản gia trung niên mỉm cười.

“Cần mượn cái đầu của ngươi , để giải thích cho phụ thân ngài ấy.”

Chương 274

Chương 274: Phiêu lưu trên tàu cao tốc

Ba ngày sau.

Trình Uyên bị thương, toàn thân đều đau, may mà ngoại trừ đầu, những phần khác đều bầm dập.

Đau chắc chắn sẽ đau nhưng xương không bị ảnh hưởng, cho nên cũng nhanh khỏi.

Anh có thể tự chăm sóc mình trong ba ngày.

Trong ba ngày này, Bạch An Tương chăm sóc anh từng li từng tí, Trình Uyên rất thích, nhưng cũng có chút tiếc nuối.

Tuy rằng quan hệ giữa hai người không còn xa lạ như trước, nhưng cũng không phát triển như Trình Uyên mong đợi, cuối cùng muốn trêu đùa với vợ của mình, nhưng Bạch An Tương lại giả vờ như không biết, không nghe thấy, và không hiểu.

Anh muốn ở thêm vài ngày, để hưởng thụ thêm vài ngày với Bạch An Tương trong thời gian này.

Thật tiếc vì chuyện ở công ty đang lộn độn.

Bạch Long và Trần Đông sau khi trở về cũng không nói một lời an toàn, cho thấy sự việc vẫn chưa được giải quyết.

Vì vậy, Trình Uyên quyết định trở về.

Bạch An Tương hỏi: “Có đi gặp cha một chút không?”

Trình Uyên do dự một hồi, theo lý mà nói thì nên đi, nhưng là hiện tại đã bại lộ với Trình Nặc, sợ là đem ánh mắt ấy đến với Bạch Thiếu Lâm thì sẽ nguy hiểm hơn.

“nếu đi thì sẽ mang đến nguy hiểm cho ba mẹ.” Trình Uyên lắc đầu.

“Vậy em sẽ đưa anh đi.” Bạch An Tương nói.

Trình Uyên lắc đầu “Không phải đưa, mà em cùng anh trở về.”
“Hả?”

Trước khi Trình Uyên bị thương, Bạch An Tương đã gọi điện thoại cho Lý Tố Trân, nói dối là gặp bạn học cũ, đến nói chuyện hai ngày, Lý Tố Trân không nói gì nhiều ngoài hỏi bạn học của cô là nam hay nữ, rồi sau đó không có hỏi gì thêm.

Bây giờ không sao cả, mọi người đi rồi, giờ cô có thể đi đâu?

“em nhất định phải đi.” Trình Uyên nhìn thấy Bạch An Tương lo lắng, “Chúng ta đều đã bại lộ. Một khi đối phương để mắt tới cha mẹ, bọn họ sẽ rất nguy hiểm.”

Bạch An Tương do dự hồi lâu, tuy rằng không biết Trình Uyên đang nói dối phương là ai, cũng không biết đối phương đó vì sao muốn giết Trình Uyên, nói tóm lại, cô đồng ý với lời của Trình Uyên.

Bạch An Tương là một người phụ nữ biết điều.

Trình Uyên bị thương được đưa vào bệnh viện gần vườn thú nhất, còn Bạch Thiếu Lâm thì ở Bệnh Viện hạng nhất ở kinh thành.

Lúc hai người rời đi, Bạch An Tương gọi điện thoại lại cho Lý Tố Trân, nói dối là Trình Uyên gọi cô về, nói có việc khẩn cấp.

Lý Tố Trân trên điện thoại mắng Trình Uyên, như thế này quá vô lương tâm, cha vợ bị thương nằm viện, thời gian dài như vậy cũng không biết đến thăm hỏi xem thế nào ... đúng là cái đồ Đặt điện thoại xuống, Bạch An Tương cùng Trình Uyên bắt taxi đến ga tàu cao tốc, Trình Uyên cố ý trêu chọc Bạch An Tương “Sao em lại nói dối?”

Bạch An Tương ngậy người nhìn anh, quay mặt đi, mặc kệ Trình Uyên, không thèm để ý.

Còn hỏi Tại sao nữa?

Không phải là Bạch An Tương sợ Lý Tố Trân biết sự thật, bởi vì Trình Uyên không có lương tâm thật, anh đã đến kinh thành rồi còn không tới nhìn cha vợ mình một chút như thế nào.

Anh và cô đã biết rõ với nhau.

Xe do Bạch Long và Trần Đông lái đi, cho nên Trình Uyên và Bạch An Tương quyết định đi tàu cao tốc trở về, vết thương trên người Trình Uyên vẫn chưa lành khỏi, ngồi xe thì thời gian dài khăng anh sẽ chịu không nổi, có đi tàu cao tốc thì nhanh hơn rất nhiều, và rút ngắn thời gian còn lại một nữa.

Sau khi lên tàu, Trình Uyên và Bạch An Tương tìm chỗ ngồi, và ngồi xuống.

Vì gấp, không kịp đặt vé trước nên mua tạm vé, nhưng vé này không ngồi cạnh nhau, hai ghế này cách nhau 2 ghế.

ngồi Bên cạnh Trình Uyên là một cô gái mập mạp ít nhất cũng phải một trăm cân, không biết cô gái mập mạp này lên tàu từ lúc nào, Trình Uyên đến thì cô mập này đã ngủ sòm, ngửa đầu nhếch miệng, há ra.

Lắc đầu ngã đạn, Trình Uyên không quan tâm, ngược mắt lên nhìn Bạch An Tương đang ngồi hai hàng trước mặt.

Nhìn thấy một ông chú trung niên hói đầu ngồi bên cạnh, Trình Uyên yên tâm.

Ngay sau đó Bạch An Tương đứng dậy đi vệ sinh, Trình Uyên liền bước tới thương lượng với ông chú này.

“vị đại thúc, tôi có chuyện muốn thương lượng với chú.” Ngồi vào chỗ của Bạch An Tương, Trình Uyên nghiêng người vỗ vỗ ông hói, ông chú này khá là đẹp trai.

Ăn mặc rất gọn gàng, tươm tất.

Trên tay ông còn có một chiếc đồng hồ Đại Kim, có vẻ ông muốn mọi người nhìn thấy nó, ông sưng sốt che mu bàn tay lại.

“Sao vậy?” ông chú trung niên liếc mắt hỏi Trình Uyên.

“chẳng là Vợ tôi ngồi đây. Chúng ta có thể đổi vị trí được không? Lúc đầu tôi cũng có ý đổi vị trí của vợ tôi, nhưng mà cái bạn cùng ghế của tôi đã ngủ rồi, nên cũng không tiện đánh thức người ta.” Trình Uyên giải thích.

“vợ của người?”

Ông chú hỏi không khỏi nhìn lên nhìn xuống Trình Uyên, thấy Trình Uyên đang mặc một bộ quần áo bình thường, trên tay không đeo nhẫn hay đồng hồ gì cả, còn đi giày thể thao không có nhãn chính hiệu khác.

Hắn không khỏi cười chế nhạo. “người ta là một cô em gái xinh đẹp như vậy, người cũng dám nói là vợ của người? Vậy thì ta nói mẹ của người là vợ của ta thì sao.”

“...” Trình Uyên bối rối.

“Mau mau rút đi!” Ông chú hỏi không kiên nhẫn vẫy tay. “Cô gái nhỏ xinh đẹp như vậy không phải loại người đồ nhà quê như người có thể nghĩ tới. Đừng có mà cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga.”

“Thật sự là vợ của tôi!” Trình Uyên cười khỏ.

ông Hói trợn tròn mắt, vung nắm đấm to bằng tách trà, “Còn không rút sao? không rút ta sẽ đánh người!”

Lắc đầu cười khỏ, Trình Uyên thở dài, quay về chỗ ngồi, nghĩ thầm, lát nữa mình nên thương lượng với cô gái mập mập này một chút.

Không lâu sau, Bạch An Tương quay lại, nhìn về phía Trình Uyên, Trình Uyên cười với cô, Bạch An Tương cũng mặc kệ, trực tiếp ngồi vào chỗ của mình.

Nhìn bóng lưng của Bạch An Tương, Trình Uyên mơ mơ màng màng.

tàu cao tốc khởi động, cảnh vật ngoài cửa sổ bắt đầu chạy nhanh.

ông chú Hói đột nhiên vươn cánh tay ra trước mặt Bạch An Tương một cách khoa trương, sau đó thu tay về trước mặt hắn, cứ như là tự nhiên đưa mắt nhìn đồng hồ vàng của mình “A, chiếc tàu này lại đến trễ nửa phút, thật sự là càng ngày càng không tưởng tượng nổi. Khi tới nơi, tôi nhất định phải góp ý kiến với những người lãnh đạo ở đây. “

Bạch An Tương thực sự lạnh nhạt, tiếp tục cúi đầu nhìn điện thoại.

Trình Uyên nhìn trong mắt, ánh mắt gần như trừng lớn. “cái còn gà này ... với cái tuổi này, không phải là đang có ý đến vợ mình chứ?”

Trên thực tế, điều này thực sự không liên quan gì đến tuổi tác.

Cái này nói thật, các cô gái trẻ đa số thích những anh chàng đẹp trai trẻ hơn mình, một số thích những anh chàng trưởng thành hơn mình vài tuổi, và còn một số người lại thích các U lão nhũ hơn 30 40 tuổi.

Ngược lại, trong lòng đàn ông, thì hầu hết chỉ thích phụ nữ trẻ đẹp.

Thấy Bạch An Tương không có hứng thú với chiếc đồng hồ vàng của mình, ông chú hói tròn mắt.

Không lâu sau, ông lấy điện thoại di động ra và bắt đầu gọi.

“Này, lão tam, để ta nói cho ngươi biết ta rất chú ý tới dự án đó, nhưng là ta sẽ đích thân nói chuyện với chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, sau đó ngồi thảo luận, rồi mới nói tiếp. Đúng, đúng, đúng ... Lợi nhuận, ước tính sơ bộ là gần 100 tỷ ... vâng vâng vâng, chỉ là chuyện nhỏ, chỉ là chuyện nhỏ ... “

“phụt.” Bạch An Tương nhin không được.

Trình Uyên ngẩn người.

Một trăm tỷ? có thả bom khoe khoan không vậy?

Chương 275

Chương 275: Anh hôn em được không

Nhìn thấy cảnh này, Trình Uyên vừa bực mình vừa buồn cười.

Anh biết Bạch An Tương nhất định không phải loại cô gái thích vật chất như vậy, cho nên việc khoe khoang không biết xấu hổ của ông chú hói đầu này không hề có tác dụng.

Nhưng có một điều khiến anh thật bất ngờ, cái đầu hói này hóa ra lại là người Tân Dương.

Ngay lập tức, Trình Uyên nghĩ ra một trò đùa.

Anh cũng lấy điện thoại di động ra, giả vờ nói lớn: “Này, lát nữa đón tiếp tổng bí thư Liên hiệp quốc .”

“Phụt!” Một đũa em trai đang uống Fanta bên cạnh phun như mưa.

Bởi vì giọng nói của Trình Uyên rất lớn, nên đã thu hút rất nhiều sự chú ý, bao gồm cả Bạch An Tương và lão đầu hói.

Ông chú hói trợn mắt líu lưỡi, trong lòng thầm tức giận chửi rủa, con mẹ nó thằng này đang khoác lác, còn khoác lác hơn cả mình nữa, đúng là giả tạo?

Tuy nhiên, Bạch An Tương, người đã nhìn thấu mọi chuyện, không thể không che miệng cười trước màn biểu diễn tình quái của Trình Uyên.

Cảnh tượng này thậm chí còn khiến khóe miệng của ông chú hói đầu co giật.

“Vâng, vâng, vâng ... là tôi là tôi, và tôi nghĩ đề xuất mà bạn đề cập với tôi về việc mạ vàng mặt trăng là rất tốt ...”

Khoác lác ngày càng lớn, ông chú hói ngay lập tức tan thành mây khói.

“Ôi, bây giờ thanh niên kia da mặt dày thật.không có cái gì cả mà khoác lác nõ banh xác. em gái tin hay không, như loại người này, ở nhà chả có một cái con ... gì ngoài nghèo kiết xác?”

Hói.

Bạch An Tương không biết trả lời thế nào.

Tuy rằng cô cũng biết Trình Uyên là khoác lác, nhưng hẳn lại nói anh là đồ nghèo kiết xác ... Vậy hẳn là cái gì?

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng không nói được nên Bạch An Tương gượng cười nhìn ông chú hói đầu này.

“Đúng, đúng, ta đồng ý, đúng vậy, người là tổng thư ký của Liên hiệp quốc, không cần hỏi ta, ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi...”

Trình Uyên chưa học kỹ năng này một cách có hệ thống, nhưng ở nhà Mục Tư Nhã đã được luyện qua, đã giúp anh thu hoạch được một cái chân Lý, đó là càng khoác lác, khoác lác một cách không có điểm dừng .

không chừng lại có Một số người tin vào điều đó.

Đương nhiên, anh hiện tại khoác lác không có điểm dừng, chỉ cần không phải đưa trẻ ba tuổi, căn bản chẳng có ai sẽ tin .

Cô mặt dường như bị gió mạnh làm cho tóc tai rối loạn, giấc mộng cũng bị phá rối, từ trong giấc ngủ say tỉnh dậy sờ miệng, liền cho Trình Uyên một đấm khi cô đứng dậy. “Này, đừng giả bộ khoác loác, người còn tính làm đạo đức giả này để của gái sao? “

Chẳng qua, lúc Trình Uyên đang nói điện thoại, ánh mắt của anh ấy đều nhìn chăm chăm Bạch An Tương, cô gái mặt có thể biết được trong ánh mắt.

Vết Thương trên người còn chưa khỏi hẳn, cô gái mặt này một đấm đã đánh vào cánh tay của anh,khiến anh đau đến nhe răng trợn mắt, suýt chút nữa điện thoại cũng rơi xuống đất.

“Fucking men, người làm cái gì vậy? Đạo đức của ta làm sao?” Trình Uyên khó chịu.

“cái này người còn cần người khác nói cho người biết sao?”

Không đợi cô béo nói, lão hói tranh nói “dáng dấp, gương mặt, áo quần đều là hàng nhái hàng giả, chính người xem lại bản thân đi. đã vậy còn nói đạo đức của mình làm sao?”

Bạch An Tương gật đầu đồng ý.

Trình Uyên sừng sốt.

“Đúng vậy, cũng không nhìn lại bản thân mình một chút như thế nào.” cô mập đáp lại.

Trình Uyên hoàn toàn sừng sốt.

CMN dáng dấp, khuôn mặt không phúc hậu thì là gì nữa, và người có xem lại mình cao 1m5 với người ta cao 1m78 chưa, đã thế còn nặng hơn cả con heo, vậy cũng đòi bảo người khác xem lại bản thân.

Nhưng mà, cô béo vẫn chưa dừng lại ở đó.

“đã vậy còn muốn đuổi theo một cô gái nhỏ xinh đẹp nữa chứ. người cho rằng người ta sẽ để mắt đến người sao? Đừng nói đến mỹ nữ, người Nhìn đi, cha của người mỹ nữ đó còn không vừa lòng đến người nữa, người đòi trèo cao sao.”

“E hèm ...” ông Hói một trận xấu hổ loáng lên.

“vị cô nương này, cô hiểu lầm rồi, chúng tôi không phải là quan hệ cha con.”

Nhìn thấy Trình Uyên bị lép vế, Bạch An Tương trong lòng cũng cảm thấy buồn cười, cho nên cũng không có nói giúp cho cái gì cho Trình Uyên cả, mà là muốn xem Trình Uyên rốt cuộc giải quyết như thế nào.

Trình Uyên thờ dãi nhìn cô mập nói: “Thế này, đánh cược đi.”

“Đánh cược? Đánh cược cái gì?” Cô gái mập kinh ngạc.

“Nếu tôi có thể hôn cô nương xinh đẹp đó, thì cô cùng cô ấy đổi chỗ, thấy thế nào?” Trình Uyên đề nghị.

Cô béo sừng sốt, “người hôn ... cô ấy?”

Không thể không nói, dáng vẻ của Bạch An Tương ở trong tàu lúc này, có thể coi tuyệt sắc giai nhân ở đây.

“Được được, đừng nói là có thể hôn cô ấy, cho dù người có thể thuyết phục được cô ấy đổi chỗ với ta, thì ta sẽ phục người.”

Nghe vậy, Trình Uyên không khỏi vỗ tay phát ra tiếng.

Đứng dậy đi tới trước mặt Bạch An Tương, cười thân bí nhìn Bạch An Tương.

Bạch An Tương đột nhiên căng thẳng.

Nói cách khác, hành vi thân mật nhất với Trình Uyên trong trí nhớ của cô là khi cô ở trong nhà thờ tổ chức hôn lễ và khoác tay anh.

Cô cảm thấy khó chịu, liệu anh ấy có hôn cô ấy không?

cô phải làm gì? cô có nên từ chối không?

Nhưng nếu bây giờ từ chối Trình Uyên, anh sẽ không mất mặt lắm sao?

Nếu cô không từ chối, chẳng phải cô thật mất mặt sao?

Ông chú hói nhìn Trình Uyên cảnh giác, tức giận nói: “người muốn làm gì? Tránh xa em gái này ra một chút!”

Trình Uyên chậm rãi một chân quỳ xuống một chân chống, vươn ngón tay khê chạm vào cằm Bạch An Tương, âu yếm nói với Bạch An Tương, “Mỹ nhân, anh hôn em được không?”

Bạch An Tương khê mở miệng, mặt lập tức đỏ bừng.

Không đợi cô có phản ứng gì, Trình Uyên trực tiếp hôn lên, dùng miệng hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của cô.

“Làm người yêu anh nhé?”

Ông chú hói chết lặng.

Cô béo cũng chết lặng.

Ngay cả những anh bạn nhỏ vừa uống Fanta vừa rồi cũng phải ngửa cổ ngạc nhiên.

Nhưng điều khiến họ sửng sốt hơn cả là Bạch An Tương chỉ lặng lẽ gật đầu.

” Cmn, cái này cũng được sao?”

Trong phút chốc, cả ông chú hói và cô gái béo đều bắt đầu nghi ngờ về tính mạng của mình.

Trình Uyên nắm lấy tay Bạch An Tương, bảo cô đứng dậy đi cùng mình, Bạch An Tương cũng rất hợp tác đứng lên.

Đi tới gần cô mập, Trình Uyên cười nói: “Cám ơn người đổi vị trí với mỹ nữ này, như chúng ta đã nói trước.”

Cô gái mập gãi đầu đứng dậy với vẻ khó hiểu.

Cái nhìn về cuộc sống của anh chàng uống nước Fanta bắt đầu bị đảo lộn, và anh ta dường như biết tại sao mình luôn độc thân.

Quay mặt về phía người đẹp ngồi cùng ghế và nói “Mỹ nhân, anh hôn em được không?”

“Hôn con mẹ mày, cút!”

“...”

Đổi chỗ ngồi xong, Trình Uyên về mặt tự mãn, sau đó đứng dậy đi toilet.

Tranh thủ lúc này, ông chú hói vẫn là không can tâm, vùng vẫy vượt qua “hàng phòng thủ” chặt chẽ của cô gái béo và bước đến chỗ Bạch An Tương.

“Tôi nói với em gái này, vừa rồi người đó uy hiếp em sao?”
Ngồi vào ghế Trình Uyên nói tiếp, “Đừng sợ, nếu hấn uy hiếp em, hoặc là em có chuyện gì khó nói, cứ nói cho tôi biết, Hoàng Đại Cường này sẽ giúp em làm chủ. “

Bạch An Tương lắc đầu.

Ông chú hói đầu không tin, vỗ ngực tiếp tục khoe khoang:
“Em gái đừng lo, chỉ cần em nói với tôi, tôi nhất định sẽ giúp em, Tân Dương này, em đã nghe nói qua chưa? Tôi là Hoàng Đại Cường ở Tân Dương, chính là người làm mây làm gió ở Tân Dương, ngay cả chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông khi gặp tôi cũng sẽ gọi tôi bằng một tiếng huynh đệ. “

Mà cùng lúc đó.

Trình Uyên vừa đi toilet, vừa bước vào toilet, cửa còn chưa kịp khóa, đột nhiên có người xông vào.

Chương 276

Chương 276: Tàn nhẫn

Trình Uyên vừa bước vào, cửa chưa kịp đóng lại, thất lung liền cởi ra.

Với một âm thanh của “bang!”, Một người đàn ông va vào.

Theo bản năng lui lại, tránh người va tới đó, mà người đó trực tiếp đụng vào thành tàu, ngòi phích xuống đất, trên bụng có một mảng máu sẫm, hai tay che bụng bê bết máu.

“Đóng cửa lại!” Người đàn ông lo lắng vội vã nói với Trình Uyên.

Trình Uyên không biết đang xảy ra chuyện gì, bị người như vậy quát, theo bản năng liền đóng cửa khóa lại.

Anh không sợ người kia sẽ làm gì mình, bởi vì dựa theo tình hình hiện tại của người đàn ông, Trình Uyên không làm gì với hắn, chứ hắn làm gì được với thể trạng bây giờ.

“lo mà yên lặng, nếu ngươi lên tiếng, ta liền giết ngươi.”

Người đàn ông nghiêng răng uy hiếp Trình Uyên.

Trình Uyên bất giác không khỏi néo néo cái mũi Anh Thâm nghĩ, con mẹ hắn không biết ai có thể giết ai đâu.

Đương nhiên, anh cũng liên suy nghĩ một chút, rốt cuộc không biết người đàn ông này lai lịch như thế nào.

Người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, khuôn mặt râu ria lởm chởm và nhì qua cảm giác cuộc đời như đầy thăng trầm. Hắn ta mạnh mẽ, và có thể nhìn thấy hình dạng của cơ ngực ngay cả khi anh ta mặc một chiếc áo khoác rộng.

Bụng đầy máu, áo lót màu xám nhuộm đỏ.

Người đàn ông dựa vào thành bồn cầu hít một hơi.

Sau một lúc, lấy ra một con dao gấp từ quần jean ra.

Cũng không để Trình Uyên hiểu lắm, hắn cầm lấy con dao gấp mở áo lót của mình ra, ngay lập tức lộ ra một vết thương đáng sợ.

Đó là một ... viên đạn bắn vào.

Chờ một chút, làm thế nào mà tên này lại mang dao lên được tàu cao tốc?

“Thật may là nó đã bị cản một chút.” Người đàn ông nghiêng răng.

Sau đó động tác tiếp theo của hắn khiến cho vẻ mặt Trình Uyên càng thêm kinh ngạc.

Hắn ta thực sự đã dùng một con dao gấp để tự cắt bụng của mình, cái này ... Cái này là để tự phẫu thuật mình sao?

Thành thật mà nói, Trình Uyên sững sốt.

Trước đây anh còn tưởng rằng có chuyện gì xảy ra, sẽ dễ dàng xuống tay với người đàn ông bị thương nặng trước mặt, nhưng bây giờ anh lại âm thầm rút lại suy nghĩ lúc trước.

Đây chắc là một người tàn nhẫn.

Những người tàn nhẫn không bao giờ có thể dùng lễ thường để tính sổ với nhau.

Người đàn ông cắt bụng bằng một con dao với một lỗ lớn khủng khiếp, sau đó đưa mũi dao vào và ngoáy nó.

Đừng nói đến bản thân người đàn ông đó, ngay cả Trình Uyên nhìn đến cũng đau lòng.

Người đàn ông này nghiêng răng nghiêng lợi, mồ hôi trên mặt giống như vừa mới rửa mặt, trán nổi gân xanh lên.

“U ... a ...” gầm nhẹ.

Nhìn thấy người đàn ông trước mặt làm ra hành động đó, Trình Uyên trong lòng cũng an yên, nhưng trong lòng đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ.

Ở Tân Dương, anh dùng Cẩm Đông làm thủ phủ, cũng có thể dùng người này đánh người như Thẩm Lệ một trận, nhưng nếu

thật sự lật đổ được Thảm Lệ, thì Thảm gia nhất định sẽ xuất thủ.

Nếu Thảm gia ra tay, Cẩm Đông không có lợi thế, chỉ có thể ôm mặt chịu đòn.

Tính toán khoảng cách giữa hai bên chênh lệch, thích hợp nhất diễn tả nó trong một câu, đối mặt với sức mạnh tuyệt đối, bất kỳ kỹ thuật nào cũng là vô ích.

Vì vậy, anh muốn tổ chức lực lượng của mình một cách bí mật.

Ai sẽ làm điều này?

Bạch Long?

Bạch Long khẳng định không được, bởi vì Bạch Long dù sao cũng là người của Trình Cẩm Đông.

Trần Đông?

Trần Đông có quá nhiều bất định không chắc chắn, với lại hẳn cũng không phải loại người có thể dùng đầu óc được.

Bởi vậy, thứ anh thiếu bây giờ là một người tàn nhẫn tuyệt đối trung thành.

Trước mắt người này... Rất là phù hợp.

“Keng Cong!”

Một viên đạn biến dạng phóng ra từ vết thương kinh hoàng và rơi xuống đất với âm thanh vui tai.

“Hô hô hô ...” Sau khi lấy viên đạn ra, người đàn ông thở hổn hển.

Trong bụng không có xương, theo Lý thuyết đạn bắn trúng thì sẽ xuyên thấu qua, nhưng từ lời nói của người đàn ông vừa rồi, Trình Uyên biết chắc chắn có thứ gì đó đã cản lại, nếu không viên đạn không chỉ có cắm vào vào da thịt như vậy.

Viên đạn được lấy ra, còn vết thương thì sao?

Vết thương vẫn đang chảy máu, ngay cả khi viên đạn được lấy ra, cuối cùng hẳn ta sẽ mất quá nhiều máu và chết.

Ngay khi Trình Uyên cau mày, người đàn ông tàn nhẫn này thở dốc một tiếng, sau đó từ trong túi móc ra hai viên đạn nguyên vẹn.

Sau đó hắn ta dùng dao nghiêng đầu viên đạn xuống, và đổ thuốc súng từ đáy viên đạn lên vết thương của mình.

Trình Uyên kinh ngạc, hắn làm sao vậy?

Chết tiệt, sẽ không là ...

Chắc chắn rồi, người đàn ông lại lấy chiếc bật lửa ra.

Cảnh tượng này Trình Uyên nhìn rất quen thuộc.

anh vẫn nhớ trước đây anh đã xem một bộ phim, và nó giống như thế này, hắn đã đổ thuốc súng vào vết thương của mình, sau đó dùng bật lửa châm lửa, để thuốc súng đốt hết các mạch trên cơ thể để cầm máu.

con mẹ nó nghị lực này phải cần đến bao nhiêu?

Trình Uyên không dám nghĩ tới.

Nhưng mà, người đàn ông tàn nhẫn này làm đúng như những gì Trình Uyên tưởng tượng, bật lửa lên, nhưng rồi lại do dự một chút.

“Này, đưa cho ta giấy.” hắn nói với Trình Uyên.

Trình Uyên nhanh chóng xé giấy vệ sinh trong toilet đưa cho hắn.

Người đàn ông như chết lặng.

Trình Uyên nhìn cũng khó hiểu.

anh lúc này thật sự không biết hắn muốn giấy để làm gì, chẳng lẽ là đốt giấy rồi cho hương về vết thương sao Đây không phải là vẽ vờ thêm chuyện sao?

Người đàn ông tàn nhẫn đột nhiên nổi giận, “Cả cuộn!”

Trình Uyên rùng mình một cái, cầm cả cuộn giấy đưa cho hắn.

Anh nhìn thấy người đàn ông tàn nhẫn này, cắt giấy, chỉ để lại kích thước của một củ cải, và sau đó nhét nó vào miệng.

Ồ, hóa ra sợ cắn lưỡi, Trình Uyên chợt nhận ra.

Nhưng...

“Này, anh như thế này rất dễ bị nhiễm trùng đấy?”

Trình Uyên không kim lòng được mà nhắc nhở, “Có nên khử trùng trước không?”

“Không cần!” Người đàn ông tàn nhẫn hung ác trừng mắt nhìn Trình Uyên.

Sau đó, “xẹt xẹt!”, Một loạt nổ tung như pháo hoa, rồi nhanh chóng bị dập tắt.

“A... U!” Người đàn ông đau đớn cắn cuộn giấy vệ sinh.

Trình Uyên hai tay nắm chặt, mừng thầm cho hắn.

Sau đó, toàn thân người đàn ông mềm nhũn, và hắn ta hoàn toàn nằm trên sàn nhà vệ sinh.

“Này, anh gì ơi, khỏe không?” Trình Uyên hỏi.

Lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm, cho dù người đàn ông này tàn nhẫn, cũng có thể không phải là đối thủ của anh.

Người đàn ông thở dài thườn thượt và lấy cuộn giấy ra khỏi miệng, bởi vì vừa rồi quá mức dùng sức đã cắn đến nướu lợi nên cuộn giấy chuyển sang màu đỏ.

“không thể chết được.” Người đàn ông đáp một cách yếu ớt.

Trình Uyên cau mày nói: “Nhìn xem, nướu của anh bị cắn nát hết rồi. Tôi có thuốc cầm máu, người mau bôi đi.”

Anh lấy ra một cái lọ nhỏ từ trong túi của mình.

Bởi vì cả người đều bị chấn thương, trên đầu còn có băng gạc quấn quanh, chỉ ba ngày sau vết thương làm sao lành hẳn được, vẫn còn rỉ máu, vì chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào xảy ra, trên đường về Tân Dương, cho nên anh đã mua rất nhiều trong viện rồi mới an tâm quyết định lên tàu trở về.

Người đàn ông nhìn lọ thuốc nhỏ trong tay Trình Uyên, ánh mắt gần như nhìn chăm chăm bề ngoài.

” Con mẹ nó người... !”

Con gà này đã ngất đi vì quá tức giận.

Trình Uyên cũng đang tự hỏi, tại sao mình cho hẳn thuốc để hẳn cầm máu, nhưng ngược lại lại tức giận với mình? Mà lại, đây là giận đến mức ngất đi luôn sao?

anh không thể tưởng tượng được, đau đớn như vậy có thể gắng gượng được, nhưng tại sao tức giận rồi ngất đi.

Cũng bất lực, Trình Uyên lại lấy ra một miếng băng gạc khác trong túi, giúp người đàn ông tàn nhẫn này băng bó vết thương, kỹ thuật băng bó của anh thực sự quá kém, nên nhìn giống như trời người đàn ông tàn nhẫn này hơn.

“Này, có ai bên trong không?” Đúng lúc này, có người gõ cửa.

Chương 277

Chương 277: Thiện duyên

Ông đầu hỏi Hoàng Đại Cường liên tục nhấn mạnh việc mình giàu như thế nào, mạnh cỡ nào và mối quan hệ tầm cỡ ra sao.

Nói thật, nếu không phải biết Trình Uyên là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, Bạch An Tương, thật sự có thể tin tưởng hẳn ngay.

Hắn ta liên tục hỏi Bạch An Tương có phải là tiểu tử đó đã biết được nhược điểm nào của cô, nói: “em gái, tuyệt đối đừng sợ, anh đây nhất định sẽ giúp em.”

Bạch An Tương bị hắn ta nói cho đến phiên não, không khỏi quay đầu cười với hắn ta. “Xin lỗi chú, người đàn ông mà chú nhắc tới rất đẹp trai trong mắt cháu, cháu chỉ thích anh ấy.”

“Ồ ...” Hoàng Đại Cường nhất thời không nói nên lời.

Hắn coi cô như một cô em gái, và cô thì coi hắn như một người chú. Cái này còn có thể nói được gì nữa?

Hơn nữa cô gái này chắc chắn là bị mù, vậy mà vừa nãy còn nói là rất đẹp trai nữa chứ?

Mù, mù, thật sự là bị mù rồi.

Trên thực tế ở trước mặt Trình Uyên, Bạch An Tương không thể nói lời nói như vậy, nhưng mà hiện tại vắng mặt Trình Uyên, cô quả thực đối với Hoàng Đại Cường quá khó chịu, cô nghĩ nói ra lời này, Hoàng Đại Cường có thể thôi hêt nói nhảm.

Nhưng dường như cô đánh giá thấp độ dày của Hoàng Đại Cường.

“Em gái, để anh nói cho em biết, thật đáng tiếc cho một cô em gái xinh đẹp như em lại đi tìm một tên tiểu tử nghèo kiết xác như vậy, thật là đáng tiếc. Em nghĩ hắn ta có cái gì? tiền thì chắc không có rồi, còn tướng mạo lại càng không được chút

nào, địa vị thì lại càng càng không có, em nói đi, em ở bên hẳn em có được cái gì? “

“em còn quá trẻ và chưa hiểu gì về thế giới này. Trong xã hội ngày nay, không có tiền bạc, hay địa vị thì em không xứng đáng có tương lai. Nên chỉ có thể sống một cuộc sống hèn mọn. Em có sẵn sàng sống cuộc sống như vậy với phần đời còn lại của mình không?”

“Trông em đáng đáp như vậy, hoàn toàn có thể theo đuổi hạnh phúc của chính mình đúng không? Nghe lời đi em gái, anh đều vì muốn em tốt, tìm người có tiền ...”

Bạch An Tương là im lặng.

Bị Hoàng Đại Cường nói nhảm thực sự là khó chịu, trong lòng vốn đã bình tĩnh lại nhưng bây giờ không khỏi dâng lên một vẻ tức giận.

“Xin lỗi chú, cháu thích anh thì đã làm sao? cháu không lấy anh ấy nữa, chú đã hài lòng chưa?”

“Tôi ...” Hoàng Đại Cường bị Bạch An Tương á khẩu lập tức không nói nên lời.

“Cái này gọi là cái gì? Cái này gọi là Chu Du đánh Hoàng Cái, một bên chịu đòn, một bên chịu khổ, ta nói chú này, chú nên thôi cái hy vọng cuộc tình này đi.”

Người anh em uống Fanta ở ghế bên cạnh không chịu được nữa.

Hoàng Đại Cường trợn to hai mắt, “Cái gì thôi hy vọng cuộc tình này? Người trẻ tuổi này, thật sự không biết nói chuyện...”

Bên trong tàu càng ngày càng có nhiều “khán giả”, Hoàng Đại Cường cũng cảm thấy không thể đỡ nổi mặt mũi của mình, đành phải miễn cưỡng đi về, vừa đi vừa tiếc nuối. “Chao ôi, thật tiếc một bông hoa tươi cắm phải bãi phân trâu. “

cô mập đối với Hoàng Đại Cường cười khổ một tiếng, “Hoàng đại thúc, mặc kệ cô ấy đi, cô ấy không thích thì thôi, tôi, nhìn tôi xem, tôi thích chú, tôi hâm mộ chú, hai ta nói chuyện đi?”

Nhìn cô mập, Hoàng Đại Cường nhất thời rùng mình một cái, “Thôi Ngủ đi.”

Khi về chỗ ngồi, Hoàng Đại Cường vẫn thỉnh thoảng nhìn lại Bạch An Tương.

Không còn cách nào, dáng dấp An Tương thực tế là quá xinh đẹp, trong tâm hẳn nhìn thấy vậy cảm giác nhột nhột.

Một lúc sau.

Bạch An Tương đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Trình Uyên vào toilet lâu như vậy, sao anh vẫn chưa quay lại?

Vừa mới thâm nghĩ, Trình Uyên đã trở lại, phía sau là một người đàn ông râu ria xồm xoàm đầy mồ hôi.

Người đàn ông thân thể có chút phồng lên, hai tay đặt ở trên bụng, Trình uyên thì dìu người đàn ông này đi, giống như ôm người ta vậy. cho người nhìn một cảm giác như là nô tài của người đàn ông đó.

Khi Bạch An Tương đang thắc mắc người đàn ông này là ai, Trình Uyên đã dẫn hẳn ta đến, sau đó anh ấn người đàn ông vào chỗ ngồi của mình, cười nói với Bạch An Tương, ” Đi vệ sinh gặp phải đồng hương.”

Người đàn ông râu ria xồm xoàm ngượng ngùng cười nhìn Bạch An Tương.

Bạch An Tương không thèm quan tâm, sau khi lịch sự mỉm cười với hẳn, cô quay mặt ra ngoài cửa sổ tàu.

Trình Uyên lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại.

Do điện thoại của anh bị rơi trên núi Khi, điện thoại này mới mua nên tất cả số trong đó đều không còn, trong ấn tượng của anh, anh chỉ nhớ được số của Thời Dương và Vương Hình Duyệt, nên gọi cho Thời Dương.

Sở dĩ anh chọn gọi Thời Dương là vì Vương Hình Duyệt là một mục tiêu quá rõ ràng, và Thời Dương đã âm thầm giúp đỡ anh làm việc.

Anh đi kinh thành lần này có trở về Tân Dương hay không, đây là hoạt động bí mật, anh không muốn thân phận bại lộ, nếu không những kế hoạch trước đó coi như đổ sông đổ biển.

“Ra ga tàu cao tốc đón anh, tìm một chiếc xe lớn hơn chút.”
Trình Uyên ra lệnh nói.

“Là anh.” Thời Dương đáp.

Cúp điện thoại, Trình Uyên nhíu mày, anh đột nhiên cảm thấy Thời Dương nói chuyện có chút kz quái.

Nói cách khác, lúc đầu, anh quyết định sau khi xuống tàu, anh và Bạch An Tương lặng lẽ đón xe trở về Tam Thạch Thôn trước, nhưng bây giờ lại có thêm một cái vương vít.

Máu ở vết thương người đàn ông tàn nhẫn này tạm thời đã cầm, nhưng hẳn ta phải nhanh chóng xử lý, nếu không tình trạng sẽ rất dễ trở nên trầm trọng hơn.

Khi đang trong nhà vệ sinh, có người gõ cửa, và đứng đợi rất lâu.

Trình Uyên sợ chính người gõ một hồi lâu không có người mở cửa sẽ đi gặp người kiểm soát tàu, nên liền mở cửa ra.

người đi vào nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu như vậy, lập tức chết lặng.

Đây là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi.

Vì vậy, Trình Uyên đã tận dụng thời cơ bàng hoàng của người thanh niên này và sử dụng mẹo mà Bạch Long đã dạy anh , hạ gục “con gà ” tội nghiệp này bằng một cú đấm.

Ngay khi nam thanh niên ngất xỉu xuống đất, người đàn ông tàn nhẫn tự làm cầm máu vết thương của mình bất ngờ mở mắt.

“Người là ai?” hấn cảnh giác hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên héch miệng, “Người là ai?”

Người đàn ông tàn nhẫn nhìn chăm chăm Trình Uyên, trong mắt tràn đầy kiên định.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn, Trình Uyên trong lòng rung mình một cái. “Được rồi, được rồi, tôi không hỏi người là ai nữa, và sẽ không hỏi người đã xảy ra chuyện gì, dù sao ta cùng người kết thiện duyên vì cứu người một lần đi.”

Người đàn ông tàn nhẫn nóng nảy nói: ” người Có thuốc cầm máu sao không nói sớm?”

Nói cách khác, vừa rồi cầm vết thương bằng thuốc súng không phải chuyện người bình thường có thể chịu được, Trình Uyên cũng hiểu sâu sắc về vấn đề đó, nếu khoét một lỗ bất kz nào đó trên cơ thể, đừng nói là đốt bằng thuốc súng cầm máu, chỉ cần dùng ngón tay chọc vào thôi cũng không khỏi đau đến mức nhe răng nhếch miệng.

“Đúng vậy ha, nếu tôi lấy ra sớm hơn thì cũng không đến nỗi phải đốt để cầm vết thương của chính người.”

Trình Uyên chột hiểu ra.

Người tàn nhẫn bây giờ cầm hận nghiêng răng..

“người muốn hại ta?”

” Không phải đâu?”

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Giúp ta ra khỏi nhà ga và tìm một bác sĩ đáng tin cậy.”

“không vấn đề gì.”

Vì vậy, Trình Uyên đã giúp người đàn ông này cởi quần áo và mặc đồ của người anh em đang ngất xỉu đó.

Người đàn ông này rửa sạch vết máu trên tay, thay quần áo của người em trai đó rồi đi theo Trình Uyên ra khỏi nhà vệ sinh.

Sau nửa giờ, tàu đến ga Tân Dương.

Mọi người lần lượt xuống tàu, trong tàu cũng trở nên hỗn loạn.

Khi Trình Uyên và Bạch An Tương cùng người đàn ông tàn nhẫn bước ra ngoài thì tình cờ gặp lại Hoàng Đại Cường.

Hoàng Đại Cường nhìn thấy Bạch An Tương, cũng vội vàng chạy theo: “Cô em gái, anh nói em đi với anh đi. Đại ca anh,

có xe tới đón, em đi đâu anh đều có thể đưa em đi. Cam đoan luôn an toàn.”

“Không cần.” Bạch An Tương nhẹ giọng nói.

Chương 278

Chương 278: Đây gọi là thực lực

“Không sao, không phiền phức.” Hoàng Đại Cường mặt dày mày dạn nói, “Em gái, nghe lời anh đi, cùng đi với anh đi.”

Chuyện này ngay trước mắt Trình Uyên, nếu như trước đây Trình Uyên không có nghe thấy cũng không sao, nhưng bây giờ thì khác.

Hoàng Đại Cường này sao có thể nhiều lần quấy rối Bạch An Tương, Trình Uyên làm sao có thể đứng dương mắt ếch nhìn được?

Sắc mặt trầm xuống, xoay người lôi Bạch An Tương đến phía sau mình, lạnh lùng nói với Hoàng Đại Cường, “Người muốn chết phải không?”

Hoàng Đại Cường thấy Trình Uyên dám uy hiếp mình, liền trừng mắt nhìn anh, “con mẹ nhà người người là cái thá gì? Dám nói chuyện này với Lão Tử, người có biết Lão Tử ở Tân Dương này là ai không? Ngay cả chủ tịch Cẩm Đôn, Lão Tử ta cũng đã gặp qua. “

Bọn Họ ồn ào cãi nhau, những người chuẩn bị xuống tàu, ánh mắt đều tập trung vào.

Trình Uyên chỉ tay cái mặt Hoàng Đại Cường, lạnh lùng nói: “Cút!”

Hoàng Đại Cường tức dận, bỗng nhiên xắn tay áo lên “người đây đã đụng đến cơn tức giận của Lão Tử rồi, để Lão Tử nói cho người biết, Lão Tử khi còn nhỏ luyện qua Tán Đả, làm sao, hai ta thử một chút xem sao?”

Trên người Trình Uyên vẫn còn vết thương, nếu không phải hấn quấy rầy Bạch An Tương, Trình Uyên thật sự sẽ không thèm quan tâm hấn.

Nhưng bây giờ thì khác.

Hắn muốn tán tỉnh người phụ nữ của anh, và hỏi anh là cái thá gì, và còn trước mặt giả vờ này nọ.

Những kỹ năng được dạy bởi Bạch Long lại xuất hiện trong tâm trí.

Trình Uyên cười lạnh một tiếng, sau đó đâm vào miệng hắn một cái.

“Bốp!” Hoàng Đại Cường bị một đâm đánh ngã xuống mặt đất.

“Muốn Chết!” Trình Uyên nói nhỏ.

Thật ra mà nói, đòn của Trình Uyên là để giải tỏa cơn hận , nhưng vết thương trên người không cho phép anh để dài dòng hết sức.

Sau khi đánh Hoàng Đại Cường, cánh tay đó run lên.

Bạch An Tương nhận ra, vô thức vươn tay nắm lấy tay Trình Uyên.

Lúc này, cửa tàu mở ra, mọi người bắt đầu xuống tàu, nhưng rất nhiều người vẫn bất đắc dĩ đứng lại xem náo nhiệt, dù sao có cảnh nóng vẫn ngoài đời vẫn hay hơn trong phim.

Trình Uyên không muốn trở thành đối tượng xem của người khác, kéo Bạch An Tương chỉ muốn chui ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, Hoàng Đại Cường bật dậy, miệng cười toe toét: “CMM, mày dám tấn công Lão Tử, thằng nhóc chết tiệt, dừng lại cho Lão Tử ,xem Lão Tử giết mày như thế nào.”

Nhìn thấy Hoàng Đại Cường không có bị anh đánh mông, Trình Uyên cũng sững sốt một chút.

Chẳng qua, Bạch Long đã dạy anh thủ đoạn này, anh đã dùng mấy lần rồi, đều thất bại, nhưng lần này lại thất bại?

Không chờ anh suy nghĩ nhiều, Hoàng Đại Cường liền nhảy qua vọt tới.

Nhưng vào lúc này, người đàn ông tàn nhẫn ấy đột nhiên chặn Hoàng Đại Cường lại, vẻ mặt lạnh lùng giống như mùa đông lạnh giá khắc nghiệt.

Hoàng Đại Cường sững sờ trong chốc lát.

Người đàn ông Tàn Nhẫn lạnh lùng phun ra một tiếng, “Cút, hoặc chết!”

Lần này Hoàng Đại Cường không dám động thủ.

Trình Uyên phát hiện người đàn ông Tàn Nhẫn này vén góc áo lên, đít súng từ dây thắt lưng lộ ra.

Đương nhiên cái này là để cho Hoàng Đại Cường nhìn thấy.

Anh chàng này là con quái vật gì vậy, không chỉ mang dao mà còn có thể mang súng?

Nói cách khác, người Tàn Nhẫn này hẳn là gặp phải chuyện gì đó trên tàu, lúc đầu cũng không muốn vạch trần, nhưng Hoàng Đại Cường hết lần này tới lần khác, một mực tìm đường chết, thật sự không có cách nào, chỉ có thể hù dọa hắn ta.

Hoàng Đại Cường bị người Tàn Nhẫn thực sự làm cho sợ hãi, rụt cổ lại.

Ai muốn rướn họa vào thân trước khẩu súng này?

Bình thường, Người bình thường đều hiểu rằng không phải hạng người nào cũng có súng, hạng người như vậy thì tuyệt đối lại càng không được đặc tội.

Sau khi làm cho Hoàng Đại Cường sợ hãi, người Tàn Nhẫn quay đầu gật đầu với Trình Uyên, cả ba người xuống tàu.

Chờ mọi người đi xuống, Hoàng Đại Cường tựa như cảm thấy được mặt mũi mình như ai đó đã lột xuống, liền chỉ vào sau lưng bọn họ gào thét “FUCK, các ngươi hãy chờ Lão Tử, Lão Tử sẽ cho các ngươi biết, tại Tân Dương ai mới là người định đoạt. “

Sau khi xuống tàu, để bắt kịp người đàn ông tàn nhẫn này, họ đi bộ cũng không nhanh, và vẫn còn một khoảng cách từ lối ra của ga tàu cao tốc.

“Đây là lần đầu tiên anh đến Tân Dương sao?” Trình Uyên hỏi người Tàn nhẫn.

Người Tàn nhẫn gật đầu.

Trình Uyên thờ dài, xét thấy Người Tàn Nhẫn tiết kiệm lời nói như vàng, anh cười nói: “Tôi có hai người bạn, mấy người gặp nhau, nhất định cùng chung chí hướng.”

Thâm nghĩ, lại thêm một người vô cảm như hai cái đuôi kia.

Đi ra khỏi lối ra, hai con mắt Trình Uyên co rút lại đột nhiên.

Tại cửa ra, có rất nhiều người đón và nhiều người chờ xe buýt, tất nhiên, cũng có nhiều tài xế taxi chạy ra khỏi xe và chèo kéo người ta.

Tóm lại, người đông như người đi chợ vậy, ném một ai đó vào, chắc chắn khó tìm ra.

Nhưng ngay tại lối ra nhộn nhịp như vậy, vẫn có một nhóm thế lực đặc biệt dễ thấy.

Một chiếc xe Lincoln nổi dài đậu ở lối vào chính của lối ra, theo sau là bốn hoặc năm chiếc Martha.

Hai mươi người trong trang phục chỉnh tề, xếp thành hai hàng, làm như hoan nghênh đón chào.

Trong đó có cao thủ Thời Dương, Kim Kiệt, Vương Hình Duyệt và Tập Đoàn Cẩm Đông.

Trình Uyên đột nhiên nhìn Thời Dương, sắc mặt lập tức chìm xuống.

Anh nhờ Thời Dương đến đón, anh không muốn bị lộ, hiện tại thì tốt rồi, đừng nói là bại lộ, con mẹ hấn chỉ kém thua bản tin thời sự một chút.

Thời Dương điều này có nghĩa là gì?

Những ngày này bố cục hết cả rồi, giờ thì công cốc?

Nhìn thấy Trình Uyên, đám người Cẩm Đông đều nở nụ cười, bất kể trước mặt có thật hay không, dù sao nhìn qua đều rất vui vẻ.

Và Ngay sau đó.

“Cút ra, đừng có cản đường ta.”

Hoàng Đại Cường đột nhiên xuất hiện, hấn đẩy mạnh Trình Uyên như có ý trả đũa, sau đó vượt qua Trình Uyên đi về phía

đoàn xe của Cẩm Đông.

Hành động của hắn ta ngay lập tức khiến các quan chức cấp cao ở Cẩm Đông choáng váng.

Kim Kiệt nhìn thấy Hoàng Đại Cường, mí mắt càng nhảy lên.

“Ha ha, đã lâu không gặp bạn cũ.” Hoàng Đại Cường giang hai tay lao về phía Kim Kiệt.

Kim Kiệt buộc phải ôm lấy hắn, lộ ra vẻ mặt chua xót.

“Được rồi, khá là thú vị, tiếp đón tôi còn cần phải phô trương lớn như thế không. Không hổ danh là bạn học của Hoàng Đại Cường.” Hoàng Đại Cường cao hứng vì nghĩ Kim Kiệt đến đón hắn.

Nói xong, hắn ta quay đầu lại, đặc biệt nháy mắt đưa ghe nhìn Bạch An Tương “Em gái, em thấy chưa? Đây gọi là thực lực.”

Sau đó, hắn vỗ vỗ vai Kim Kiệt, “Được rồi, bạn học cũ, tôi lên xe trước.”

Kim Kiệt chưa kịp phản ứng, hắn đã trực tiếp chạy tới xe Lincoln, mở cửa xe ngồi vào.

Ngồi vào còn chưa xong, tên này lại đột nhiên mở cửa sổ, thò đầu ra ngoài quát Bạch An Tương, “Em gái, em có thấy thực lực anh đây không? Dám Từ chối anh? Em hối hận muộn rồi!”

Đám người này bên trên trán rơi xuống mấy cái dấu gạch dọc trên đầu thể hiện Nà Ní.

“Ngươi biết hắn?” Trình Uyên lạnh giọng hỏi Kim Kiệt.

Kim Kiệt cười khỏ nói: “Bạn học trung học của tôi, tôi không biết hắn ngồi chiếc xe này.”

“Ừm.”

“Mà sao? Hắn đắc tội chủ tịch sao?” Kim Kiệt nhìn thấy Trình Uyên sắc mặt không được tốt, vội vàng hỏi.

Trình Uyên cười lạnh chế nhạo không trả lời.

Vấn đề của Hoàng Đại Cường vẫn là vấn đề nhỏ, còn vấn đề của Thời Dương mới là vấn đề lớn.

Nhưng mà, mặc kệ có vấn đề gì xảy ra, bây giờ chỉ có thể lên xe rời đi nơi này trước.

Trình Uyên chào hỏi một tiếng với người Tàn Nhẫn, kéo Bạch An Tương đi về phía xe Lincoln.

...

Nói cách khác, Hoàng Đại Cường chưa bao giờ ngồi qua loại xe cao cấp như vậy, lên xe liền ngồi vào chỗ này, liền ngồi vào chỗ kia, sau đó nhìn ghế sofa dài trên xe và không thể há miệng ngạc nhiên.

“Đó là một chiếc xe hơi sang trọng, thật sự là một chiếc xe hơi sang trọng, Lão Tử trong đời chưa từng ngồi qua một chiếc xe hơi tối tân như vậy.”

Hắn đang hưng phấn, bỗng cửa xe mở ra, Trình Uyên Bạch An Tương lên xe cùng với người Tàn Nhẫn.

Chương 279

Chương 279: Thử cái khác H

oàng Đại Cường sững sờ.

“CMCM, ai cho các người lên đây?” Sau khi định thần lại, chỉ vào Trình Uyên tức giận nói: “Cút xuống, người, người... A, em gái không nói em, và người cút xuống.”

Trình Uyên lười không để ý tới hắn, quay mặt ra khỏi xe, thấy Thời Dương và Vương Hình Duyệt thì thảo nói nhỏ gì đó.

“Này, các người có nghe không, loại xe này không thích hợp cho nhà quê các người? Biến khỏi đây đừng làm bẩn xe của bọn ta.”

Trình Uyên lạnh lùng liếc hắn một cái.

Hoàng Đại Cường bị ánh mắt của Trình Uyên làm cho giật mình.

Lúc này, Kim Kiệt và Vương Hình Duyệt cũng đã lên xe.

Hoàng Đại Cường thấy Kim Kiệt lên xe, càng thêm kiêu ngạo. “Lão Kim, nhìn xem, tên này là ai, dám lên xe Cẩm Đông của chúng ta, cho bọn hắn lăn xuống đi.”

Kim Kiệt khuôn mặt mập mạp không khỏi co giật run vài cái.

Lão Kim là người như thế nào?

Đó là một nhân vật cấp cao trong Cẩm Đông, hắn ta rất thông minh.

Tính ra Hoàng Đại Cường cùng Trình Uyên xem như đã biết trước đó không lâu, nhưng là Trình Uyên không có nói thân phận cho Hoàng Đại Cường biết, cho nên xem ra Trình Uyên cũng không muốn người khác biết thân phận.

Nghĩ rõ ràng về điểm này với Hoàng Đại Cường, tự nhiên cũng không dám vạch trần Trình Uyên là chủ tịch hội đồng

quản trị, Kim Kiệt đối với Hoàng Đại Cường, chỉ cười cười:
“Đều là người một nhà, là người một nhà.”

Nghe vậy, Hoàng Đại Cường đột nhiên giật mình.

Người một nhà?

“Hắn cũng là Tập Đoàn Cẩm Đông của người?” Hoàng Đại Cường hoài nghi hỏi với Kim Kiệt.

Trình Uyên toàn thân bị thương, bên trong quần rất nhiều băng, để che giấu những thứ này, anh cố ý mặc quần áo bình thường rộng hơn, dường như cho người ta cảm giác rất rẻ tiền.

“Đúng, đúng thế.” Kim Kiệt gật đầu, mồ hôi nhễ nhại.

Hoàng Đại Cường nghĩ thâm, cho dù Trình Uyên có là ở trong Tập Đoàn Cẩm Đông, cũng có lẽ chỉ là một nhân viên nhỏ, hoặc là chủ nhiệm nhỏ.

Bất kể là như thế nào, dù sao cũng không cao bằng Kim Kiệt, dù sao Kim Kiệt tại Tập Đoàn Cẩm Đông chính là dưới một người trên vạn người, là một đồng sự.

Hoàng Đại Cường nghiêng đầu, nhìn chăm chăm giễu cợt với Trình Uyên.

Sau khi mọi người lên xe đủ, xe bắt đầu di chuyển.

Trình Uyên trong lòng tràn đầy suy nghĩ, cũng không thèm để ý tới Hoàng Đại Cường, nhìn ngoài cửa sổ, nghĩ đến chuyện kỳ quái này.

Ngay khi Trình Uyên và xe của họ vừa lái đi, một tiếng động đột nhiên vang lên ở lối ra.

“Giết người ...!”

“Nhìn xem, có người bị cắt cổ!”

Một nhóm người bao quanh lối ra của nhà ga đông như kiến.

Có một người đàn ông mặc quần áo đen và đeo mặt nạ đen nằm trên mặt đất, anh ta dùng một tay che cổ họng, máu trào ra.

Có vẻ như ai đó đã bị cắt cổ một lúc rồi, và rất nhiều máu đã đổ ra.

Đã có rất nhiều người ra khỏi ga, nhưng khi cảnh tượng này xuất hiện, tất cả đều chạy lại xem, đột nhiên những người muốn rời khỏi ga đều bị chặn lại.

Không ai để ý, một cô gái mập mạp chỉ cao có 1,5 mét, nặng một hơn trăm cân đã chen ra khỏi đám đông rồi bước đi.

Bước vào nhà vệ sinh công cộng của ga tàu cao tốc, cô gái mập ú lấy điện thoại di động ra nói: “Chủ nhân, em đã giao hàng an toàn, xương cá cũng rút”.

“Cái gì? Ở lại bảo vệ Thiếu chủ?”

“Vâng! La Sát hiểu.”

...

...

Trong xe của Lincoln ...

Hoàng Đại Cường cùng Kim Kiệt nhiệt tình tán gẫu, nhưng đáng tiếc Kim Kiệt tựa như có cái gì tâm tư, dần dần, không nói gì nữa.

Chiếc xe trở nên im lặng.

Lúc này Hoàng Đại Cường nhìn chăm chăm Trình Uyên, càng nhìn càng khó chịu, càng nhìn càng tức giận.

Lòng căm thù bắn loạn trong lòng!

Nhưng mà, nhìn Bạch An Tương, trong lòng lại bắt đầu có hưng phấn.

Một mỹ nhân xinh đẹp như vậy, nếu có thể lên giường, chẳng phải sướng muốn chết sao?

Ngay sau đó, hần nghĩ đến một cô em gái xinh đẹp như vậy, lại thật sự đi theo Trình Uyên.

Thật là Bực bội!

Rất tức giận!

“Này oắt con, bây giờ ngươi đã biết ta là ai chưa, Hoàng Đại Cường?” Hoàng Đại Cường chế nhạo Trình Uyên, tìm phiền toái.

Trình Uyên mặc kệ hắn.

Đề hắn ấy đi nhờ, chủ yếu là vì anh không muốn phức tạp thêm, nhân tiện cho Kim Kiệt chút thể diện, nếu không thì đã dứt hẳn nữa đường.

Nhưng là có đôi khi anh càng không muốn để ý người khác, thì người khác hung hăng có thể ngồi lên đầu ngòi, điển hình như Hoàng Đại Cường trước mặt đây, hắn còn tưởng rằng Trình Uyên sợ hắn.

Vì vậy hắn càng thấy đắc ý hơn, thậm chí còn kiêu ngạo hơn.

“Này, oác con còn giả vờ điếc nữa sao? Con mẹ nhà ngươi, ta đang nói ngươi đấy, ngươi không phải rất tuyệt khi ở nhà ga sao?”

“Ái!”

“Bốp!”

Trình Uyên đang lo lắng suy nghĩ mấy chuyện, nhưng đột nhiên bị Hoàng Đại Cường đẩy ngã đầu, nhất thời sững sờ.

Không chỉ có Trình Uyên sững sờ, tất cả mọi người trong xe đều sững sờ.

Kim Kiệt tròn tròn mắt hơn nữa, không ngờ rằng bạn học của mình lại muốn tìm con đường chết.

Hoàng Đại Cường tiếp tục vỗ vào đầu Trình Uyên, thấy anh có chút thất thần, khẩu khí hắn càng thêm kiêu ngạo.

“ranh con này bây giờ vẫn giả điếc với Lão Tử đúng không? Vừa rồi khẩu khí của ngươi như thế nào? Không phải dám động thủ với ta sao? Ngươi làm Lại cho Lão Tử thử xem nào?”

Trình Uyên ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Hoàng Đại Cường, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lùng.

Nhìn thấy bộ dạng này của Trình Uyên lúc này, Kim Kiệt bị hù kém chút quỳ xuống đất..

“Ngươi nói cái gì? Lại muốn cùng ta động thủ nữa sao?” Trình Uyên lạnh lùng hỏi Hoàng Đại Cường.

Hoàng Đại Cường vỗ ngực của mình, rồi kêu gào nói: “Lại đây, lại đây, con mẹ nhà ngươi để Lão tử nhìn xem lần này ngươi cùng với ta động thủ thế nào.”

Trình không có cùng hắn động thủ, mà là đem ánh mắt nhìn về phía những người khác. “Các ngươi đều cũng nghe được. Hắn nói thử động thủ với hắn lần nữa”

“Đúng vậy, ta nói!” Hoàng Đại Cường không rõ ràng cho lắm, thế là ngay tại bên bờ nguy hiểm, điên cuồng điên cuồng khiêu khích.

“CMM!”

” Đánh chết con mẹ nhà ngươi đồ con rùa!”

” Muốn chết, ngay cả chủ tịch ngươi cũng dám đánh!”

“Giết chết hắn!”

Đầu tiên là Kim Kiệt, lúc này không quan tâm đến thể diện bạn học nữa, xông lên một đám đánh vào sống mũi Hoàng Đại Cường.

Sau đó là các giám đốc cấp cao Cẩm Đông, những người này dường như muốn biểu hiện ở trước mặt Trình Uyên, thế là từng người một.

Một đám người đê, giữ Hoàng Đại Cường rồi đá, cào cào, đủ các thể loại môn võ công thất truyền, chỉ thiếu dép và quyền mà thôi, còn lại được dùng trên người Hoàng Đại Cường.

Hoàng Đại Cường bộ não bây giờ gần như tê liệt. (rối não vl không nghĩ ra từ được) Sau khi bị một nhóm người đánh, hắn không thể ngẩng đầu lên được, chỉ có thể ôm đầu rên rỉ, “Mẹ kiếp, Lão Kim, ngươi làm sao vậy?”

“Ái á, Ôi đau quá, dừng tay!”

“Tôi là Hoàng Đại Cường, Lão Kim, làm ơn kêu bọn họ dừng lại đi, Á, ú...”

Từ khi lên xe, người tàn nhẫn đã thấy Trình Uyên khác thường, lúc này, hắn mới nhìn Trình Uyên kỹ hơn.

Lúc này Trình Uyên, đối với tàu cao tốc lộ ra hai cái khí chất khác biệt.

“Có vẻ như tôi đã đánh giá thấp ngươi.” Anh Ruthless nói.

Trình Uyên nhàn nhạt đáp “Tôi tên là Trình Uyên.”

Nghe vậy, người tàn nhẫn trầm ngâm suy nghĩ.

Trình Uyên lại giải thích “Tân Dương , chủ tịch Tập đoàn Cẩm Đông, Trình Uyên!”

Người tàn nhẫn chợt mới hiểu ra.

Một nhóm người vẫn đánh bầm dập Hoàng Đại Cường.

Cuối cùng, Kim Kiệt nắm lấy tóc Hoàng Đại Cường, chỉ vào Trình Uyên nói: “Con mẹ nó nhà ngươi, ngươi nhìn đây cho rõ, người này mà ngươi cũng muốn dám đánh?”

Chương 280

Chương 280: Vương Mỹ Lệ

Hoàng Đại Cường bị đánh nhe răng nhếch miệng, Kim Kiệt thì lại túm tóc, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Lão Kim, người làm sao vậy? Người điên rồi sao? chỉ vì một tên tiểu tử có chức vụ quyền, người thậm chí ngay cả ta cũng đánh, chúng ta là bạn học mà.”

Kim Kiệt tức giận đến nghiến răng, thầm nói trong lòng mình thật xui xẻo vì là bạn cùng lớp với thằng ngu này.

Tức giận nói: “Cái gì tiểu tử quyền? người nghe kiêu gì vậy?”

Đây là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông người trẻ tuổi tài cao, đa mưu túc trí chính là ngài ấy!”

Chủ tịch?

Hoàng Đại Cường có chút bối rối, nằm sấp dưới đất như chó, ngẩng đầu lên nhìn Trình Uyên với hai mắt sưng húp.

“Lão Kim, người đùa cái gì vậy, người hấn như một thằng ...”

Kim Kiệt, thật quá tức giận.

Lại “Bốp” một cái vào mặt Hoàng Đại Cường ” Con mẹ nó người thấy ta giống nói đùa sao?”

Hoàng Đại Cường nhìn Trình Uyên với vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm hấn, khí chất lập tức thay đổi, trong lòng bắt đầu có chút tin tưởng.

“người thực sự là...”

Liên nghĩ trước đó hấn ta còn khoác lác với Bạch An Tương, quen chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông thế này thế kia, có dự án hàng trăm tỷ muốn hợp tác này nọ.

Nhưng hiện tại, vẻ mặt bình tĩnh của Bạch An Tương cho thấy hấn ta thật sự là nói thật về Trình Uyên, mà lại có lẽ Trình

Uyên không có nói dối, và đây thật sự là vợ anh ta.

Hoàng Đại Cường rùng mình khi nghĩ rằng mình đã luôn muốn ga tình với vợ của chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông.

“Chủ tịch, tôi có mắt mà không thấy Thái Sơn, xin ngài đừng chấp nhật với tôi... Tôi xin lỗi ngài,tôi lạy ngài...”

“Cong Cong Cong...” Hoàng Đại Cường không ngừng đôi với Trình Uyên dập đầu .

Trong xe có phần đệm dưới sàn, Trình Uyên liền biết hấn đập không đau, không khỏi cười lạnh một tiếng.

Vốn dĩ hiện tại anh cực kỳ khó chịu, bởi vì Hoàng Đại Cường cứ lạp đi lạp lại nhiều lần đụng vào cái ranh giới hạn mức chịu đựng của anh, cho nên Trình Uyên làm sao có thể vui vẻ tha thứ cho hấn như vậy được?

Xe đi qua cầu Tân Giang, Trình Uyên liếc mắt nhìn ra khỏi xe, nhàn nhạt nói: “Ném xuống biển nuôi cá.”

Nghe được lời này, đừng nói Hoàng Đại Cường, Bạch An Tương đột nhiên cũng sùng sốt.

Cô không thể hiểu nổi, trong lòng hết sức phức tạp, đây vẫn là Trình Uyên cô biết sao?

Bạch An Tương cho tới bây giờ chưa từng nghĩ Trình Uyên có gan để giết một người,nhưng chuyện này, nhịp tim của cô bắt đầu tăng nhanh, cô cảm thấy loại chuyện này thật xa vời với mình, đối với Trình Uyên,trong nháy mắt không thể nào nói ra được cảm xúc là gì.

Người Tàn Nhẫn cũng nheo mắt lại, nhìn Trình Uyên với ánh mắt, đầy ngưng trọng.

Hoàng Đại Cường trực tiếp dọa cho tê liệt cả người.

“Chủ tịch tha mạng, tôi sẽ không bao giờ dám nữa...”

Một mùi nước tiểu tỏa ra từ đáy quần của hấn.

Kim Kiệt sắc mặt cũng đột nhiên thay đổi, không khỏi chua xót cầu khẩn giùm hấn với Trình Uyên, “Chủ tịch, hấn ... hấn

có mắt không tròn, ngài đừng chấp nhặt hấn, tôi cầu xin cho hấn, tôi van xin ngài.... ngài... xem...”

Nói thật ra, Trình Uyên chỉ muốn hù chết tên này, nhưng mà, tội của con gà này vẫn chưa đáng mức chết được.

Nhìn thấy Hoàng Đại Cường sợ hãi tè ra quần của mình, Trình Uyên đã đạt được mục đích hù dọa mình, nhưng anh vẫn kiên quyết “ném xuống.”

“Cái này ...” Kim Kiệt một mặt không biết làm sao.

Xe dừng lại, có người kéo cửa ra, Hoàng Đại Cường nghĩ rằng đùa nhưng ai ngờ là thật, trợn mắt há hốc mồm, sợ đến ngất đi.

Trình Uyên xua tay nói: “ngất rồi sao, quên đi,thôi quên đi, loại người này không để chúng ta bận tay.”

Nghe đến đây, mọi người đột nhiên nhẹ nhõm một hơi.

Thì ra là Trình Uyên chỉ muốn dọa hấn.

Kim Kiệt lấy khăn tay ra lau mồ hôi.

Bạch An Tương nhìn Trình Uyên thật lâu một chút.

“Lão Kim, về sự việc ta trở này những ai đã biết rồi?”

Trình Uyên hỏi.

Kim Kiệt vội vàng trả lời: “Thời Dương đã báo cho quản lý cấp cao của tập đoàn rồi bảo mọi người cùng nhau đi đón. Người khác không ai biết, nhưng...”

Trình Uyên gật đầu.

Hấn biết Kim Kiệt định nói cái gì, chỉ có người đứng đầu mới biết, thế nhưng tại trên tàu cao tốc đại chiến như vậy, mọi người sớm sẽ biết Trình Uyên từ kinh thành đã trở về.

Kỳ thật, đây cũng là một điềm Trình Uyên hoài nghi đến .

Thời Dương đã biết rất rõ kế hoạch của anh, tại sao hấn lại làm vậy?

Nhìn thoáng qua Hoàng Đại Cường đang ngất xỉu trên mặt đất cùng với nước tiểu trên người, Trình Uyên không khỏi dấy lên một ý nghĩ.

“sự tình ta trở về lần này cần phải giữ bí mật, bất luận thế nào không được để kẻ nào biết, vì một trận chiến lớn tới đây...”

Chỉ vào Hoàng Đại Cường và nói tiếp “ngươi hiểu không?”

con người Kim Kiệt trợn to, trong lòng lập tức hiểu ra, “Tôi hiểu, chủ tịch có thể yên tâm giao cho tôi việc này.”

Trình Uyên gật gật đầu, nói: “Đi bệnh viện tư nhân giúp ta liên hệ Từ Xuyên.”

Ngược lại, bệnh viện tư nhân Tân Dương hiện là một trong những nơi an toàn hơn.

...

...

Trong phòng bệnh tư nhân, Từ Xuyên vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Trình Uyên, nói thật, tôi theo nghề y nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy qua người như vậy, hình như đã mất cảm giác đau.”

Chữa trị vết thương cho Người Tàn Nhẫn, Từ Xuyên kinh ngạc.

Theo lý thuyết, vết thương của người tàn nhẫn là không quá nghiêm trọng, nhưng phương pháp tự sơ cứu của anh ấy quá cực đoan, nghĩ đến điều đó cũng cảm thấy đau nhói lòng rồi, chưa kể rằng anh ấy vẫn tự mình bước đi như kiểu không bị gì cả.

Hơn nữa, khi Từ Xuyên rửa sạch vết thương, cạo sạch phần thịt chết bên ngoài rồi khâu lại, anh ta còn đặc biệt cảnh cáo Từ Xuyên không được dùng thuốc tê.

Trình Uyên cười khỏ nói: “Tôi cũng chưa từng nhìn thấy.”

“Quá kinh khủng. Tôi dùng dao rạch thịt dùng thuốc khâu lại, toàn bộ quá trình này anh không hề kêu đau một tiếng.” Từ Xuyên lắc đầu.

Lúc này, y tá đẩy người Tàn Nhẫn từ phòng mổ vào khu phòng bệnh.

Liên thấy anh chàng này mồ hôi nhễ nhại mà vẫn nghịch điện thoại.

Từ Xuyên và Trình Uyên đều ngẩn người.

Sau khi dàn xếp chỗ ở cho anh ta, Trình Uyên nói: “Người ở chỗ này, trong thời gian này gắng tĩnh dưỡng cho tốt, còn lại yên tâm đi, ở đây tuyệt đối an toàn.”

Người tàn nhẫn rất tò mò “Tại sao người lại cứu ta?”

” Không phải đã nói với người rồi sao, ta chỉ muốn kết thiện duyên với người?”

“Không đúng.” người tàn nhẫn lắc đầu “ngay cả vết thương của ta người còn không hỏi đến?”

Trình Uyên cười nói: “Người không muốn nói ta hỏi cũng có được việc gì, người muốn nói, thì đâu cần ta phải hỏi, nhưng mà ta có một cái thắc mắc khác là, người làm sao mà đem dao với súng lên tàu cao tốc được vậy? “

Tàu cao tốc an ninh kiểm tra rất nghiêm ngặt, làm sao có thể mang lên được những loại vũ khí này?

Người Tàn Nhẫn trợn mắt, “Tôi mệt rồi.”

Bị mất mặt, Trình Uyên không khỏi sờ sờ cái mũi của mình. “à dù sao, người cũng phải cho ta biết tên của người là gì chứ?”

Người Tàn nhẫn ném điện thoại xuống đầu giường ngủ thiếp đi.

“...” Trình Uyên và Từ Xuyên hai mặt nhìn nhau ngã đạn.

Khi hai người chuẩn bị rời đi với một nụ cười gượng gạo, người Tàn Nhẫn đột nhiên nói “Lão Tử gọi ta là Vương Mỹ Lệ.”

Wang My Le ...

rất tốt, rất mạnh mẽ! (mạnh mẽ ở nào, ai thông giùm cái @@)
Trình Uyên nhin cười.

Một người mạnh mẽ cường tráng như vậy, vậy mà gọi là Vương Mỹ Lệ.

Thì ra tên này không lạnh lùng đến mức không muốn cho
Trình Uyên biết tên của mình, hóa ra tên của hắn quá lộ bịch,
anh ta sợ bọn người và Trình Uyên sẽ cười nhạo và châm biếm.

...

Cùng lúc đó, ở phòng bệnh bên kia Hoàng Đại Cường cũng
vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy Kim Kiệt trên mặt tươi cười,
chăm chú nhìn hắn.

Hoàng Đại Cường trên trán nháy mắt liền toát ra mồ hôi lạnh.

Từ sắc mặt Kim Kiệt, hắn như nhìn thấy thiên đại cạm bẫy.

Chương 281

Chương 281: Chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông

“Này, bạn học cũ, người tỉnh rồi sao?” Kim Kiệt trên mặt nở nụ cười chào hỏi Hoàng Đại Cường.

Hoàng Đại Cường thì một mặt hoảng sợ.

Vừa rồi, bạn học cũ này cầm đầu một nhóm cao thủ Tập Đoàn Cẩm Đông, đánh hấn dã man, còn nói ném hấn xuống sông cho cá ăn.

Tại sao đang vẽ tranh phong cách như vậy lại đột ngột thay đổi khi ngắt xiu?

“Đừng... Đừng tới đây!” Hoàng Đại Cường sợ hãi.

“Ai gu, ngài làm sao vậy, Chủ tịch?” Kim Kiệt vẻ mặt khó hiểu hỏi.

“Chủ tịch?”

Kim Kiệt một tiếng kêu chủ tịch, để cho Hoàng Đại Cường theo bản năng nghĩ đến Trình Uyên, bị hù trực tiếp đứng lên, núp ở phía trên giường ôm gối chặn người, nhắm mắt quát: “Chủ tịch, đừng giết tôi.”, đừng giết tôi, tôi sai rồi... “

Cảnh tượng này dường như khiến Kim Kiệt bối rối, hấn nhìn quanh và hỏi với vẻ mặt đau khổ, “Chủ tịch, ngài bị sao vậy? Có cần tôi gọi bác sĩ không?”

Nghe Kim Kiệt nói, Hoàng Đại Cường từ từ đặt cái gối xuống, sau đó liếc mắt nhìn quanh một cái.

Trong phòng không có ai ngoại trừ Kim Kiệt.

Chủ tịch kia gọi là ...

Hoàng Đại Cường có chút bối rối, chỉ vào chính mình, và lộ ra vẻ khó hiểu.

Kim Kiệt bất giác gật đầu, “Chủ tịch, không nhớ tôi sao?”

Tôi là Kim Kiệt bạn học cũ của ngài.”

“Người gọi ta là chủ tịch?” Hoàng Đại Cường kinh ngạc hỏi.

“vâng, đúng vậy.” Kim Kiệt vẻ mặt thể hiện đương nhiên.

“...” Hoàng Đại Cường gãi gãi đầu, sau đó kêu lên, “Không đúng, không phải chủ tịch là người trẻ tuổi đó sao? Còn còn, không phải mặc áo quần rẻ tiền đó sao.”

Nghe vậy, Kim Kiệt nhú mày tỏ vẻ khó hiểu, “Chủ tịch, ngài nói cái gì vậy?”

“Không, không đúng ...” Hoàng Đại Cường liên tục quơ tay lần nữa, xoay người không được, vội vàng nói tiếp trong mơ hồ: “tôi không phải, người nhận làm người rồi, tôi Khẳng định tôi không phải là chủ tịch gì cả!”

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

Vương Hình Duyệt và mấy vị cấp cao của Tập Đoàn Cẩm Đông đều bước vào phòng, trên tay đều cầm theo nhiều thứ khác nhau.

Vương Hình Duyệt giơ lên một bộ âu phục “Chủ tịch, ngài nên thay quần áo.”

“Chủ tịch, mời ngài dùng trà.” Một mỹ nhân có dáng dấp thư ký.

Một giám đốc điều hành khác trao một chồng tài liệu “Chủ tịch, mời ngài ký tên.”

“Chủ tịch, mời ngài...”

Hoàng Đại Cường ngẩn người, ngồi ở trên giường bệnh ngu người ra, há hốc mồm, nước miếng chảy ra nửa thước cũng không thèm để ý.

Âm mưu.

Một Âm mưu vĩ đại!

Hoàng Đại Cường trong lòng thấp thỏm không phải, không phải vậy.

Hắn ngẩn người đành giúp mọi người ký vào các tài liệu, uống trà của họ một cách ngu người, và mặc một bộ đồ đắt tiền một

cách mơ hồ như lạc vào trong giấc mộng .

Mãi đến khi bước ra khỏi bệnh viện, lên xe Lincoln lần nữa, Hoàng Đại Cường mới bắt Kim Kiệt lại, thắc mắc với vẻ mặt cầu khẩn nói, “Bạn học cũ này, nể tình chúng ta là bạn cùng học cũ với nhau, đừng chơi đùa với tôi nữa, nói cho tôi biết đây là chuyện gì đã xảy ra?”

Kim Kiệt sờ sờ cái bụng tròn trịa của hắn rồi nói: “Bạn học cũ của tôi, người thật sự không biết sao?”

” biết cái gì?”

“Chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông là Trình Uyên nhưng bị mất trí nhớ , nên đã đến kinh thành chữa trị, người tạm thời không phải Trình gia phái tới sao.”

Đầu óc của Hoàng Đại Cường ngừng quay vài giây rồi nói “Tôi không phải!”

“Không, là người.” Kim Kiệt vui vẻ vỗ vỗ vai Hoàng Đại Cường, sau đó trong cặp lấy ra một tờ công văn, đưa cho hắn xem.

Trên đó thực sự có chữ ký của Hoàng Đại Cường, thậm chí cả dấu tay. Bạn đang đọc truyện tại group: Vasterel.

Hãy tham gia group để sớm đọc những chap mới nhất.

Hoàng Đại Cường càng thêm bối rối. “người trẻ tuổi đó trước kia chính là muốn ném ta xuống cho cá ăn...”

“Cái gì người trẻ tuổi? Làm sao gì có người trẻ tuổi?”

Kim Kiệt mặt ra vẻ không biết gì cả như một con nai vàng ngơ ngác.

“Không, không phải,cái sự việc này không đúng, bạn học cũ, nghe ta nói, không, chúng ta nên chậm rãi chút...”

Chính là hắn muốn Kim Kiệt nói về chuyện này chậm lại.

Với một tiếng “Kít!”, Chiếc xe dừng lại.

Khi cửa xe mở ra, đập vào mắt đầu tiên là hai hàng mỹ nữ muôn hình vạn trạng, tính ra thì có khoảng ba mươi người, y như người mẫu chào đón.

Họ mặc trang phục chuyên nghiệp gợi cảm, khi nhìn thấy Hoàng Đại Cường, họ cùng nhau cúi đầu chào và mỉm cười nói “Xin chào Chủ tịch.”

Hoàng Đại Cường lần nữa ngậy người.

” nhiều mỹ nữ như vậy...”

Kim Kiệt nhanh chóng giải thích, “Đây đều là nhân viên của chúng ta, đều là dưới trướng chủ tịch của ngài.”

Nghe vậy, Hoàng Đại Cường lập tức hưng phấn.

Còn chậm lại cái gì nữa?

Chỉ cần nhảy ra khỏi xe, và không ngại ngần, nhìn ngắm người đẹp từng người một.

Xe đậu trước cửa Tập Đoàn Cẩm Đông.

Cùng lúc đó, ở đâu đó trong một tầng hầm tối tăm.

Long Học Viễn cau mày, chịu đựng cái lạnh, đi vào.

Trên cổ đột nhiên có cảm giác lạnh lẽo, vô thức dừng lại.

Một bàn tay mảnh mai, trắng nõn của một người phụ nữ, từ phía sau đi ra phía trước, leo lên vành tai của Long Học Viễn là một đôi môi đỏ nóng bỏng.

Nữ Phượng từ sau lưng hất xuất hiện, sau đó vòng tay ôm lấy cổ Long Học Viễn, đôi môi đỏ mọng kề sát lỗ tai hắn, cười nói: “Xấu xa, mấy ngày nay người không tới gặp ta.” . “

Long Học Viễn nhíu mày sâu hơn, chịu đựng sự chán ghét trong lòng, nhưng vẫn cười nói: “Đừng làm phiền, tôi có việc.”

“có việc gì quan trọng hơn ta?” Nữ Phượng không khỏi than thở.

Long Học Viễn bứt cánh tay của cô ra, khi hắn xoay người lại, lông mày đã giãn ra rồi, cười nói: “nội gián Bên ta câu được một con cá lớn, Trình Uyên đã trở lại.”

“Oh?” Vừa nói xong, Nữ Phượng vẻ mặt ngưng trọng, nhanh chóng rời khỏi Long Học Viễn, bước nhanh đi vào tầng hầm tối.

Gõ cửa phòng tầng hầm “sư phụ, Trình Uyên đã xuất hiện.”

“Cót két!” Một âm thanh.

Tư Đồ Vân bước ra khỏi phòng, cười toé toét nói: “Nữ Phương mưa á, ngân chúng ta đều tới rồi sao?”

Nữ Phương đáp “Bôn Lô đến rồi, Miêu Địa Nhất Chi Hoa còn lại đang trên đường.”

“Được rồi, mở rộng tầm mắt cho Long Học Viễn, trước tiên đi thăm dò thực hư.”

...

...

Tương tự, ở căn hộ của Thẩm gia, Thẩm Lệ cũng nhận được cuộc gọi từ Bệnh Đường Tử.

” Đại tiểu thư, Trình Uyên đã trở lại.”

Thẩm Lệ không khỏi hỏi lại “ngươi chắc chứ?”

“Đúng vậy, những người điều hành cấp cao của Tập Đoàn Cẩm Đông hôm nay đều đến tàu cao tốc đón người.” Bệnh Viện Tử đáp.

Cúp máy, Thẩm Lệ nhú mày.

Cô ấy luôn cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Trình Uyên trở lại phô trương như vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ anh ta không có mắt trí nhớ, anh ta đang tính toán cái gì đây?

...

...

Mà Trình Uyên lúc này cũng đã lén lút trở về Tam Thạch Thôn trong bí mật.

Sau khi an bài cho Bạch An Tương xong, lần lượt gọi Bạch Long Trần Đông và Thời Dương.

Không bao lâu, Thời Dương đến trước.

Trong phòng, Trình Uyên nhìn chăm chăm Thời Dương vừa vào cửa.

Thấy vậy, Thời Dương bất giác cúi đầu xuống.

Trình Uyên khẽ hỏi: “Em muốn chủ động giải thích với anh hay để anh phải hỏi?”

Thật ra, Trình Uyên biết Thời Dương là ai, uống thuốc độc của Long Học Viễn lần trước, Thời Dương thà chết chứ không phản bội Trình Uyên, khiến Trình Uyên cảm động.

Vậy hẳn có lý do gì bây giờ phản bội Trình Uyên?

Cái này khiến Trình Uyên khó hiểu.

Chương 282

Chương 282: chủ tịch Thật hay giả

Thời Dương một mực cúi đầu không nói lời nào.

Càng như vậy, Trình Uyên càng thêm tức giận, không khỏi khó chịu, “anh biết em là người như thế nào, nếu không anh đã không cùng em nói chuyện. Nếu có chuyện gì xảy ra, em liền nói ra cho anh biết.”

“Bập” Thời Dương đột nhiên quỵ xuống trước mặt Trình Uyên, kiên quyết nói ra: “anh, anh giết em đi.”

Trình Uyên sững sờ, trong ngực dâng lên một cơn tức giận.

Anh một cước đạp Thời Dương xuống đất, cúi người túm cổ hắn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cho dù có chết cũng không muốn nói gì với anh phải không?”

Thời Dương cúi thấp đầu, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện.

Trình Uyên thật muốn cho hắn hai cái bạt tai.

Nhưng cuối cùng, anh đã kìm lại được điều đó.

Điều gì đã làm hắn không thể nói với anh?

Lúc này Trần Đông và Bạch Long cũng tới.

Trình Uyên lạnh lùng liếc nhìn Thời Dương, lạnh lùng nói: “Người ở đây cho ta, tự suy nghĩ lấy đi.”

Sau đó, Trình Uyên mang theo Bạch Long cùng Trần Đông cùng rời ra ngoài.

...

Ở phía bên kia, Hoàng Đại Cường ngập tràn trong cơn phê làm chủ tịch.

Đó là người đẹp vỗ lưng bóp vai, lại có người rót trà cho hẳn, đây chẳng kém gì vào ban đêm của hẳn, ra ngoài cùng người khác tâm sự giải vui và vui đùa qua đêm.

mỹ nhân trong lòng Hoàng Đại Cường, và cái gì Trình Uyên thiếu gia bây giờ đều ở sau lưng.

Về phần tại sao Trình gia muốn hẳn làm chủ tịch hội đồng quản trị, hẳn cũng không thềm nghĩ tới, trước tiên thưởng thức đã.

Dù sao, hẳn ta biết rằng tất cả những điều này đang vô lý nhưng cuối cùng dần dần sẽ trở thành hợp lý.

Buổi tối, Vương Hinh Duyệt gõ cửa bước vào văn phòng chủ tịch.

Nhìn thấy Vương Hinh Duyệt, Hoàng Đại Cường nước miếng nước dãi suýt nữa trào ra.

“sao vậy Em gái?” Hoàng Đại Cường nhanh chóng đứng lên chào hỏi, nhân tiện đưa tay sờ sờ Vương Hinh Duyệt.

“Chủ tịch.” Vương Hinh Duyệt lùi lại một bước, khéo léo tránh né bàn tay heo muối của Hoàng Đại Cường. “Có người muốn gặp ngài.”

Hoàng Đại Cường vội vàng lắc đầu nói: “Không gặp.”

Nói xong tiến lên một bước, lại vươn đôi bàn tay heo muối nắm lấy tay Vương Hinh Duyệt.

Nói cách khác, bộ dáng khêu gợi của Vương Hinh Duyệt kết hợp với trang phục chuyên nghiệp phù hợp này, toàn thân toát ra vẻ gợi cảm.

Người như Hoàng Đại Cường ở cái tuổi này so với Bạch An Tương, thì hẳn lại thích Vương Hinh Duyệt hơn.

Vương Hinh Duyệt lại rút bàn tay bạch ngọc của mình ra, đột nhiên nghiêm mặt nói: “Chủ tịch, ngài nhất định phải gặp người này, nếu không sẽ rất bất lợi cho tập đoàn chúng ta.”

Hoàng Đại Cường đột nhiên không vui “Này, ta đang có chuyện, không muốn gặp hẳn thì đã sao? Hôm này không gặp.”

Vương Hình Duyệt nghiêng rặng, thâm lo lắng.

Đúng lúc này, Hoàng Đại Cường vậy mà quay người, chạy ra đóng cửa khóa lại.

Lần này, Vương Hình Duyệt càng thêm căng thẳng.

Cô đang lo lắng thì cái khó ló cái khôn, đột nhiên nói: “Chủ tịch, ngài phải biết rằng giữa chúng ta còn nhiều thời gian, còn nhiều thời gian mà.”

“Nhưng nếu người này ngài không gặp, sẽ rất bất lợi cho tập đoàn chúng ta. nói không chừng tập đoàn ... có chuyện lớn, đến lúc đó chắc cái ghế chủ tịch HĐQT này e rằng ngài liền không có mà ngồi.”

Hoàng Đại Cường với nụ cười xấu xa sững sờ khi Vương Hình Duyệt nói ra lời này.

Đúng vậy, tương lai còn dài, chỉ cần mình còn làm chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông một ngày, như vậy mỹ nữ không phải dễ dàng có được sao?

Nhưng nếu không làm tốt công việc mà người ta đã bổ nhiệm chắc chắn sẽ bị cách chức, lúc đó sẽ mất nhiều hơn là được.

Tất nhiên, hắn ta không biết thực sự ai đã bổ nhiệm cho hắn.

Nghĩ xem Vương Hình Duyệt nói gì cũng có Lý, vì vậy bất lực thờ dài nói: “được rồi, tôi sẽ gặp qua hắn, để hắn ta vào đi.”

Vương Hình Duyệt gật đầu, chuẩn bị đi ra ngoài.

“chờ đã... em gái, chờ một chút.” Hoàng Đại Cường đột nhiên gọi Vương Hình Duyệt, gãi gãi sau đầu “tôi gặp qua người này rồi, biết nói gì đây?”

Vương Hình Duyệt cười nói: “Nói cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là ngài chịu gặp hắn ấy.”

“Được.” Hoàng Đại Cường nghiêng rặng nghiêng lợi “Cho hắn vào đi.”

Thực tế, hắn vừa phân khích vừa lo lắng.

Điều phân khởi là với tư cách là chủ tịch Cẩm Đông, đây là lần đầu tiên hắn được gặp một ông chủ lớn.

Sự hồi hộp cũng là vì điều này.

Ngồi thẳng lưng trên ghế chủ tịch.

Nhưng nghĩ lại thì điều này có vẻ không ổn lắm, vì đôi phương là loại người có thể ảnh hưởng đến sự phát triển của Tập Đoàn Cẩm Đông, ngồi vào vị trí chủ tịch này, có vẻ là quá coi thường người khác?

Vì vậy, hấn chạy đến ngồi trên ghế sofa bên cạnh.

Một lúc sau, tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào.” Hoàng Đại Cường nhanh chóng đứng lên.

Long Học Viễn đẩy cửa đi vào, gật đầu cười với Vương Hinh Duyệt đang đứng bên cạnh, nói nhỏ: “cô Đi ra ngoài đi.”

Vương Hinh Duyệt dường như nghe lời Long Học Viễn, gật gật đầu.

Long Học Viễn đi vào, Hoàng Đại Cường vội vàng vươn tay để bắt tay chào hỏi.

“Xin chào.”

Long Học Viễn sững sờ một chút, sau đó liếc nhìn quanh phòng, cùng Hoàng Đại Cường bắt tay không nhúc nhích.

“Mời ngồi.”

Theo lời mời của Hoàng Đại Cường, Long Học Viễn cùng hấn ngồi ở sofa bên cạnh.

Hoàng Đại Cường không biết nên nói cái gì, suy nghĩ hồi lâu.

Long Học Viễn trong lòng suy đoán, Trình Uyên đây là có mục đích gì? Để cho một người lạ ngồi chờ ở đây?

Vì vậy một người không biết nên nói cái gì, còn một người lại lộ ra cao độ lạnh lùng, hai người cứ như vậy ngồi ở trên sofa.

Qua khoảng mười phút, Long Học Viễn nhìn đồng hồ, không khỏi có chút không vui.

“Người tới đây cũng để gặp chủ tịch Cẩm Đông?” hấn hỏi Hoàng Đại Cường.

Hoàng Đại Cường bị chất vấn như sừng sốt một chút, sau đó chỉ vào mình ” là chủ tịch.”

“Ừm, Tôi cũng vậy.” Long Học Viễn gật đầu.

Hoàng Đại Cường cau mày “Người cũng là?”

“Vâng.”

“...” Hoàng Đại Cường nhất thời không có đáp lại “Vậy ta là cái gì?”

“Cái gì là cái gì?” Long Học Viễn có chút bối rối khi bị hỏi.

Hoàng Đại Cường nói rằng mình là chủ tịch hội đồng quản trị, còn Long Học Viễn còn tưởng rằng hắn là chủ tịch của một công ty khác, mà hắn đến đây để gặp Trình Uyên bàn chuyện, thế là hắn che giấu thân phận trước người này, nên hắn nói mình cũng là Chủ tịch của một công ty khác.

Hiểu lắm, chính là chuyện kx diệu này đang xảy ra.

“Người là chủ tịch, vậy ta là cái gì?” Hoàng Đại Cường lại hỏi.

Long Học Viễn trầm tư hồi lâu không hiểu nói: “người ... người là chủ tịch của người còn tôi là chủ tịch của tôi.

Cái này có liên quan gì với nhau không?”

” Chẳng lẽ không có sao?”

“...”

Long Học Viễn cứng họng, thậm chí tại sao lại là một kẻ ngốc như vậy?

Hoàng Đại Cường cũng đang thắc mắc không biết tên này đầu óc có bị vấn đề gì không?

Thế là hai người ngòì nhìn nhau.

Thật lâu sau, Trình Uyên vẫn chưa tới, Long Học Viễn ngòì không yên, hắn đột nhiên đứng lên.

Hoàng Đại Cường cũng đứng dậy hỏi “Người muốn đi sao?”

Long Học Viễn mặc kệ hắn, đi tới mở cửa, gọi lớn “Trợ Lý Vương.”

Vương Hình Duyệt vội vàng đi tới, hỏi “có chuyện gì vậy?”

Long Học Viễn cau mày hỏi: “Chủ tịch của cô đâu?”

Vương Hình Duyệt ám chỉ vào Hoàng Đại Cường “đó không phải ở đằng kia sao?”

Hoàng Đại Cường vui vẻ, đứng nhìn, ngay cả trợ lý xinh đẹp của chúng ta cũng thừa nhận ta là chủ nhiệm, ha ha, người là đồ giả, không giả được nên đi phải không?

Hắn nhanh chóng chỉ vào mình và nói với vẻ mặt tự mãn, “Tôi, tôi, ... là chính tôi đây.”

Long Học Viễn sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“WTF!”

Không nói một lời, hắn quay lưng bỏ đi.

Chương 283

Chương 283: Đột nhiên

Đi ra khỏi văn phòng chủ tịch, Long Học Viễn lấy điện thoại di động ra, vừa đi vừa bấm số.

“Này, có chuyện rồi, Trình Uyên không có...”

“Bùm!”

Long Học Viễn còn chưa kịp nói xong, một cái nắm đấm đột nhiên đánh ở bên trên đầu hắn, trực tiếp đánh cho Long Học Viễn đang đi bay nhanh đập vào tường, sau đó mềm nhũn ngã xuống đất.

Bạch Long xuất hiện ở trước mặt hắn, cầm điện thoại đưa lên tai.

Có một sự im lặng nhẹ trong điện thoại.

Bạch Long chỉ có thể nghe thở hỗn hển.

Đánh giá độ dày của hơi thở, đây là một phụ nữ.

...

Tập Đoàn Cẩm Đông cách đó không xa, tại một chiếc xe bên đường.

Nữ Phụng đang cầm điện thoại, vẻ mặt rất trầm ngâm nghe đầu dây bên kia yên lặng im ắng.

Cô chỉ nghe được một câu, Trình Uyên không có ...

không có cái gì?

Không trở về, hay là không mất trí nhớ?

Cô không cúp máy vì muốn nghe giọng nói đầu dây bên kia có phải là Trình Uyên hay không.

Tuy nhiên, bên kia cũng im lặng.

Đột nhiên, cô có một linh cảm chẳng lành.

Bỗng nhiên, một ánh sáng trắng như muốn thiêu đốt chiếu vào mặt cô.

Một chiếc ô tô ngược chiều đột ngột bật đèn pha, “chít chít ...” một loạt tiếng vang của bánh xe vang lên, sau đó nó phi nước đại như một con ngựa hoang đứt cương, lao vùn vụt tới.

Nữ Phương đáy lòng trầm xuống, vì biết mình trúng kế Bạch Long nghe cô cầm điện thoại di động thờ hờ hững, đơn giản chính là muốn kéo dài thời gian..

Kết quả là vị trí tín hiệu của cô đã được tìm thấy.

Nữ Phương không kịp suy nghĩ, vứt điện thoại nhảy xuống xe, lăn khỏi chỗ đó.

“bùm!”

Hai xe va chạm, xe của cô bị tông trực diện rồi trượt đi một đoạn dài.

Nữ Phương lăn tròn khỏi ra bảy tám thước, ngẩng đầu lên, trước mặt hiện ra một tòa tháp cao to.

Trần Đông cau mày, lẩm bẩm “Nữ?”

Nhìn đến Trần Đông cao hai mét Nữ Phương đột nhiên có một loại ảo giác.

Cô chỉ cao 1m 65 đứng cùng Trần Đông chẳng khác gì người lớn dắt trẻ con.

“Người ngoan ngoãn đi theo ta, hay là để ta phải ra tay?” Trần Đông nhẹ giọng hỏi.

Nữ Phương nghiêm nghị đột nhiên thay đổi khung cảnh đang vẽ tranh lúc này, khóe miệng khẽ cong, nở nụ cười xinh đẹp với Trần Đông.

“Thế nào, Thiết Hán như Trần Đông đây, có thể đánh phụ nữ sao?”

Sau đó cô ta đứng lên uy hiếp anh rồi đến gần Trần Đông, đồng thời duỗi ngón tay ngọc ngà của mình chạm vào bộ ngực rắn chắc của anh.

Tuy nhiên, cổ tay của cô bất ngờ bị Trần Đông tóm lại.

“Nếu biết ta, người cũng nên biết nghề nghiệp của ta.”

Trần Đông lạnh lùng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Nữ Phụng đột nhiên thay đổi.

Trần Đông là kẻ giết người.

Kẻ giết người không có bất kỳ rào cản tâm lý nào với phụ nữ.

Thế là móng tay của cô bỗng dài ra.

Sau đó, anh đột ngột cong người về phía sau, và cô ta định đâm thủng bàn tay của Trần Đông đang giữ cổ tay cô.

Trần Đông phản ứng cũng nhanh, trực tiếp buông tay của Nữ Phụng ra, sau đó liền xuất một cước hướng về phía mặt của cô tung ra.

Anh không thể cho Nữ Phụng đâm trúng, bởi vì đây đều là những nơi có chứa độc.

Nữ Phụng giơ tay đỡ chân Trần Đông nhưng cũng bị va chạm cực mạnh, liền bị văng lùi lại bảy tám bước.

Hai cánh tay có vẻ mảnh khảnh như bị tê dại sau pha đó.

Trần Đông không muốn cho cô thời gian hít thở, liền ngay sau đó phi thân vọt tới.

Cũng đúng lúc này.

“Vèo!”

Một luồng sáng màu bạc, giống như nửa vàng trắng, chém về phía Trần Đông.

Trần Đông thân hình đột nhiên dừng lại, sau đó nhanh chóng xoay người sang một bên.

Một nhát đao đã gọt sạch một phần lớn tóc của anh .

Một người đàn ông trong bộ đồ màu đen với một cây đao bên cạnh xuất hiện trước mặt Trần Đông.

Cây đao của hắn ta quá to, giống như cây đao của người Đường cổ đại.

“cô đi trước đi, tôi sẽ chặn hấn.” người mặc đồ đen này mạnh mẽ nói với nữ phượng.

Trần Đông khẽ nhíu mày “Người là ai?”

“Miêu Địa đệ nhất đao vương”

Đúng vậy, đây là Miêu Địa, đệ nhất đao vương bị Lý Túc một cước nằm chõng xoài.

Kể từ sau sự việc đó, sự kiêu ngạo của đao Vương tiên sinh này đã biến mất, nhưng hấn ta trở nên thận trọng hơn lúc trước.

Cũng như đối mặt với Trần Đông trước mắt đây, hấn không dám có bất kỳ khinh thường nào.

Cao thủ của Tân Dương vượt xa khỏi dự tính ban đầu của hấn.

Nữ Phượng nhìn thật sâu về Trần Đông một chút, không có nói nhảm gì nữa, xoay người chạy vào trong bóng đêm.

Trần Đông muốn đuổi theo, nhưng cây đao trực tiếp chặn ở trước mặt.

Bất đắc dĩ, anh chỉ còn có thể là rút cây loan đao trong ngực của mình ra.

...

...

Trong một căn phòng nào đó ở Tập Đoàn Cẩm Đông.

Một chậu nước lạnh dội lên mặt Long Học Viễn.

Run lập cập, hấn đột nhiên bừng tỉnh.

Hấn thấy rằng đã bị trói vào một cái ghế.

Ngồi đối diện với hấn là Trình Uyên, phía sau hấn là Vương Hinh Duyệt.

“Người thật sự không có mất trí nhớ.” Long Học Viễn trầm giọng nói.

Trình Uyên thở dài nói: “Quả thực ta cũng không có việc gì muốn hỏi người. Không bằng trực tiếp giết cho xong.”

Nghe vậy, sắc mặt Long Học Viễn đại biến, ánh mắt đột nhiên rơi vào Vương Hình Duyệt.

“Ra tay!” hấn ra lệnh cho Vương Hình Duyệt.

Trình Uyên con mắt chợt co rút lại, quay đầu nhìn Vương Hình Duyệt, Vương Hình Duyệt hiển nhiên cũng là giật mình.

Trình Uyên nhìn thấy vẻ mặt của Vương Hình Duyệt chỉ thấy là sự nghi ngờ.

Sau đó anh lại nhìn về phía Long Học Viễn, lộ ra vẻ khinh thường, “người đang muốn Hình Duyệt giết ta sao?”

Ta cũng phục người đấy. ta thật sự muốn biết người nghĩ thế nào về Hình Duyệt là ...

“Phập!”

thân thể Trình Uyên đột nhiên chùn bước.

Sau đó anh cúi đầu từ từ nhìn vào ngực mình.

Một con dao xuyên qua lưng anh và mũi dao đáng sợ này lộ ra khỏi ngực anh với một chút máu tươi.

Trình Uyên ngẩng đầu lên không tin rồi quay đầu nhìn Vương Hình Duyệt.

Vẻ mặt Vương Hình Duyệt tê dại, nhưng đôi môi khẽ run lên, nhanh chóng thả bàn tay đang cầm dao ra, không khỏi lui về vài bước.

Cô biểu hiện như một người vô tội.

Long Học Viễn cười, mười phần cười hết cỡ.

“Người không nghĩ đến phải không, Vương Hình Duyệt từ lâu đã là của ta. Không chỉ Vương Hình Duyệt, Thời Dương bên cạnh người cũng là bị ta khống chế.”

“Trong cơ thể của bọn hấn có một loại gọi là phệ tâm trùng hạ thảo, nên mọi lời nói, việc làm của chúng đều nằm dưới sự giám sát của ta, nhưng nếu chúng không dám nghe lời, con sâu sẽ cắn nát trái tim của chúng”.

Trình Uyên chậm rãi ngồi xổm trên mặt đất, cúi đầu đau lòng “hèn hạ!”

“Hừ hừ ...” Long Học Viễn hừ lạnh một tiếng, ” hèn hạ?

Cho dù là hèn hạ thì đã sao, hiện tại ta cũng nghĩ đã thông, sẽ đùa với ngươi một chút, rồi trực tiếp giết ngươi, lúc đó ta cũng có thể coi như đã báo thù rửa hận cho cha ta cùng người anh của ta. “

“Trong chuyện báo thù này, cho tới bây giờ ta không hề có cân nhắc qua cái gì là hèn hạ hay là không hèn hạ.”

“Ngươi muốn đấu với ta?”

“Còn non và xanh lắm!”

Trình Uyên nằm rụt xuống đất, thân thể run rẩy mấy lần.

Nhìn thấy dáng vẻ của Trình Uyên, Long Học Viễn càng cười nhiều hơn, hần đột nhiên nhìn Vương Hình Duyệt “cô còn làm sao vậy? còn không mau cởi trói cho ta.”

Vương Hình Duyệt lúc này mới tỉnh táo lại, vội vàng đi tới sau lưng Long Học Viễn, hai tay run rẩy giúp hắn ta cởi dây.

Thời điểm sợi dây được cởi ra, Long Học Viễn đem Vương Hình Duyệt ôm vào trong lòng, Vương Hình Duyệt đang sợ hãi đột nhiên hoảng hốt.

“mỹ nhân của ta thật là xinh đẹp.” Long Học Viễn nhìn chằm chằm Vương Hình Duyệt với nụ cười xấu xa, trực tiếp duỗi một tay lên đùi cô.

Vương Hình Duyệt hoảng sợ, cô giãy dụa muốn đẩy Long Học Viễn ra khỏi người cô.

Long Học Viễn thấy Vương Hình Duyệt chật vật, sắc mặt chợt trầm xuống “cô không dám nghe lời sao?”

Vương Hình Duyệt thân thể mềm mại khẽ chấn động rồi không dám nhúc nhích nữa.

Long Học Viễn lạnh lùng nói, “Trình Uyên bây giờ ngươi không nên chết vội, ta chính là muốn để ngươi tận mắt chứng kiến, ta chơi cô trợ Lý xinh đẹp của ngươi như thế nào.”

Chương 284

Chương 284: Tất cả đã an bài

Nghe được Long Học Viễn nói gì, Vương Hinh Duyệt đột nhiên hoảng sợ “Không ... tôi không.”

Long Học Viễn cử động cánh tay tê dại của mình vì bị trời nãy giờ, sau đó xé nát cà vạt của mình, nhếch miệng cười nói: “cô không có quyền cự tuyệt, mau lăn qua tới đây, sau đó thể hiện tình cảm(thủ dâm) trước mặt cho Lão tử, và hướng về trước mặt Trình Uyên cho ta. “

Bờ môi tức giận của Vương Hinh Duyệt run lên, nhưng cô có thể làm gì được vào lúc này?

Nhưng thật may, đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Cái khó ló cái khôn, Vương Hinh Duyệt vội la lên: “ngươi đi nhanh lên đi, Bạch Long có thể vào bất cứ lúc nào, tôi sẽ giữ hãn ta lại.”

Những nhân vật xung quanh Trình Uyên, Long Học Viễn đều đã điều tra rất rõ ràng.

Trần Đông , Bạch Long, bọn họ hiện tại là hai nhân vật đáng sợ nhất, vừa nghe nói Bạch Long ở ngoài cửa, Long Học Viễn khí chất kiêu ngạo lập tức đập tắt.

Bạch Long mà bước đi vào, nhìn thấy Trình Uyên bị chính mình giết chết, đứng nói là chạy trốn cho thoát, khi bắt được chắc chắn sẽ không chết được yên thân ngoại bị lột da.

“Đúng, đúng, đúng vậy, cô cản hãn lại.” Long Học Viễn hoảng sợ nói.

“ngươi từ cửa sổ chạy trốn đi.” Vương Hinh Duyệt chỉ vào cửa sổ.

Long Học Viễn nặng nề gạt đầu, sau đó vội vàng đi đến bên cửa sổ, đồng thời không quên khen ngợi Vương Hình Duyệt, “Hình Duyệt, cô thật là một người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa thông minh. tôi chỉ nói đùa với cô thôi, cô chớ để ở trong lòng.”

Sau đó hắn mở cửa sổ, một trận gió lạnh tạt vào mặt, trái tim Long Học Viễn co quắp một trận.

Một tòa nhà hai mươi tầng, bước qua cửa sổ ...

Đừng nói là rời đi, chỉ nhìn thôi mà lá gan run lên bần bật.

Nhưng tiếng gõ cửa lại vang lên, hắn có thể không rời đi được sao?

Nghiến răng nghiến lợi, Long Học Viễn nhanh chóng mở cửa sổ trèo ra ngoài, theo bên ngoài máy điều hòa run rẩy bắt đầu leo xuống.

Vương Hình Duyệt chạy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy Long Học Viễn đã leo xuống một tầng nên nhắc nhở, “hãy Cẩn thận.”

Cô không nhắc cũng không sao, khi cô đột nhiên lên tiếng, Long Học Viễn đang mãi mê leo cầu thang liền rùng mình một cái, suýt chút nữa ngã lăn ra ngoài.

Trong lòng có một lời nói, hắn cố chấp kìm lại, rồi ngẩng đầu nói với Vương Hình Duyệt, “Mau đem thi thể của Trình Uyên giấu đi, rồi nghĩ biện pháp ngăn chặn cái tên to con kia.”

Vương Hình Duyệt nặng nề gạt đầu, rồi liền quay người lại ...

Trình Uyên ngón tay bỗng nhúc nhích, sau đó thu cánh tay về thân thể cong lên ị, chậm rãi đứng lên.

...

...

Đồng thời, tại một ngôi nhà nhỏ ở thôn quê Tam Thạch Thôn.

Thời Dương ngồi một mình trong phòng, vẻ mặt buồn bã.

Hắn không muốn phản bội Trình Uyên, nhưng thật sự không có cách nào, hắn không thể nhìn mẹ mình chết được?

Đúng vậy, Long Học Viễn biết trực tiếp hạ độc sẽ không có tác dụng, cho nên lần này hạ độc mẹ hắn trước rồi là dùng cái này uy hiếp Thời Dương.

Trình Uyên từ kinh thành trở về, Thời Dương nhận được một cuộc gọi, trái tim vì kích động mà tăng nhanh, cái con phệ tâm trùng bám vào trong cơ thể liền sẽ phản ứng theo, lúc đó Tư Đồ Vân sẽ ngay lập tức biết được.

Thời Dương không còn cách nào khác, đành phải làm trái ý lại của Trình Uyên, cố ý nhờ nhiều người đến đón, tiết lộ sự thật rằng anh đã trở về.

Với cách này, Tư Đồ Vân sẽ không nghi ngờ, phải tấm tắc khen ngợi, tên nô tài này khá thông minh.

Đương nhiên Thời Dương làm như vậy, nhưng thật ra còn có mục đích khác.

“Anh của ta không phải kẻ ngốc, anh ấy nhất định sẽ hiểu... Đúng vậy, anh ấy nhất định sẽ hiểu...”

Hắn ta lắm nhảm.

Đúng lúc này, sau lưng hắn xuất hiện một người, trên tay cầm một con dao, sau đó lặng lẽ đến gần Thời Dương.

“Ta đến đây là giúp ngươi giải thoát.” Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Thời Dương giật nảy mình và đột nhiên quay đầu lại

...

Miêu Địa đệ nhất đao vương sử dụng đao rất nhanh, có lẽ thật sự hắn đã tìm nhiều người để học hỏi, và hắn đã nhờ nhiều người dạy, thậm chí thủ đoạn của hắn cũng rất kz quái.

Khi cây đao vung lên, một luồng sát khí phóng ra, mỗi lần nhất loạn đao của Trần Đông bất ngờ áp sát đều bị cây đao tưởng chừng vô dụng này làm cho triệt tiêu.

“Keng keng keng...” Cả hai đi đi lại lại hàng chục vòng nhưng không ai làm được gì.

Trần Đông âm thầm kinh hãi.

Đệ nhất đao vương Miêu Địa cũng kinh ngạc không thôi.

Một cái Tân Dương nhỏ như vậy, sao lại có nhiều cao thủ như vậy?

Đầu tiên, hắn đã bị hạ gục bởi một người đàn ông có vẻ bình thường trước đây, bây giờ hắn lại gặp một người khác sử dụng đao pháp không hề kém hắn ta.

Dù đã đủ thận trọng nhưng hắn vẫn gặp khó khăn khi đối mặt với Trần Đông.

Tiếp tục như vậy không phải biện pháp hay.

Miêu Địa, đệ nhất đao vương biết một khi kéo dài như vậy sẽ rất bất lợi cho mình, chưa kể rằng nói không chừng Trình Uyên còn sẽ phái cao thủ đến tiếp viện.

Vì vậy, một lần nữa vung đao và giáng đòn xuống tấn công với Trần Đông, sau đó thuận tay, một luồng bột trắng đột nhiên lao về phía Trần Đông.

Trần Đông nhanh chóng rút lui, loan đao múa kín không có một chút kẽ hở để đỡ, nhưng sau đó bụi bay tứ tung.

Khi làn khói tan, Miêu Địa đệ nhất đao vương đã biến mất.

Thở dài ra hơi trong rất nặng nề, sau đó Trần Đông bắt đầu thở hổn hển.

Anh khẳng định, nếu ám sát, Miêu Địa đệ nhất đao Vương nhất định không phải là đối thủ của anh, nhưng Trần Đông cũng có thể cảm giác được sẽ rất khó nhọc hẳn mới mới thắng được hắn, rất vất vả Sau đó Trần Đông cảm điện thoại bấm một cuộc gọi “Này, mọi câu đã thả.”

Trời bắt đầu tối sầm lại.

Các nhân viên của Tập Đoàn Cẩm Đông cũng tan làm.

Lúc này Hoàng Đại Cường gặp phải chuyện.

Bước ra khỏi phòng chủ tịch, Hoàng Đại Cường vò đầu bứt tóc rồi bù, rồi hét lên ” Có ai không “.

Không ai đáp lại.

Vì vậy, hắn ta lại hét lên.

Y nguyên, Vẫn không có ai đáp lại.

“CMN bọn chúng, Có coi ta là chủ tịch nữa không hả?”

hắn không khỏi tức giận.

Với hai tay chấp sau lưng, ra dáng như một thầy đồ thời xưa, hắn bắt đầu đi trên hành lang.

Tại sao không có ai trong một Tập đoàn lớn như vậy?

Đang phân vân thì đột nhiên, hắn nhìn thấy ánh đèn trên cửa sổ văn phòng cách đó không xa, nên bước tới.

Vừa chuẩn bị mở cửa ...

“Chủ tịch, ngài làm gì ở đây?” Kim Kiệt đột nhiên hét lên sau lưng hắn.

Hoàng Đại Cường sững sốt, nhìn về phía Kim Kiệt, không khỏi khó chịu nói: “Làm sao một tập đoàn lớn như vậy lại còn không có một bóng người, không coi ta là chủ tịch hội đồng quản trị phải không? “

Kim Kiệt cười nói: “làm sao như vậy được, Chủ yếu là bây giờ tan sở, thì mọi người đều về hết.”

Hoàng Đại Cường nhếch miệng, vươn tay cầm tay cầm văn phòng chuẩn bị mở cửa.

Kim Kiệt nhanh chóng nắm lấy tay hắn, cười nói: “Bạn học cũ, ngươi có chuyện gì sao?”

Kim Kiệt hỏi câu này, Hoàng Đại Cường dường như nhớ tới vừa rồi lúc hắn đến, liền vỗ trán “đúng, đúng, đúng.”

“Có chuyện gì vậy?”

“ngươi nhìn đi Lão Kim, tôi đây, dù sao tôi cũng là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, là ông chủ của công ty lớn nhất Tân Dương đúng không?” Hoàng Đại Cường hỏi.

“Đúng vậy.” Kim Kiệt gật đầu.

Hoàng Đại Cường bật cười “Vậy thì tôi sẽ ở lại trong căn phòng nhỏ 100 mét vuông bên trong này đúng không, có phải là ...”

“Không sai, A không, không!” Kim Kiệt chột nhận ra, lắc đầu liên tục, nghiêm túc nói.

“Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy không ổn, cho nên...”

Kim Kiệt cười nói: “Chủ tịch ngài đừng lo lắng quá, tôi đã an bài mọi chuyện cho ngài rồi.”

“Oh?”

Chương 285

Chương 285: Long Học Viễn hồi hận

Đặt mông Ngồi xuống sofa, Trình Uyên vươn tay sờ vết máu trên ngực, sau đó cho vào miệng mút một cái.

“Thật là lãng phí.” Anh thở dài “Hồi còn học đại học, tôi thích nhất ăn cái này với bánh bao. Tôi còn nhớ ăn một chai nhỏ trong năm ngày nữa chứ. Hình như hồi đó nó đắt lắm, 13,9 tệ được một chai. “

Vương Hình Duyệt hơi xúc động khi nghe được lời này của Trình Uyên.

Tương cà, dưới cái nhìn của cô, chỉ là gia vị khi làm salad, đối với Trình Uyên mà nói, hồi học đại học đã ăn như tiết kiệm, 13.9 tệ trong năm ngày, có đắt lắm không?

Con dao cũng được lấy ra khỏi cơ thể, đây là một con dao dài hình chữ U, nếu không nhìn kỹ sẽ khó thấy, nó thường là một dụng cụ ảo thuật.

“Xin lỗi, tôi đã làm liên lụy đến cô.” Trình Uyên xin lỗi Vương Hình Duyệt.

Vương Hình Duyệt hai tròng mắt đỏ lên.

Sau khi Long Học Viễn tìm thấy cô và hạ độc cô vào đêm đó, cô đã gọi vô số cuộc gọi cho Trình Uyên, nhưng Trình Uyên không những không trả lời mà còn tắt máy.

Lý Tịnh Trúc cũng chẳng biết đi đâu.

Khi đó, cô cảm thấy toàn bộ Tân Dương giống như một thành phố trống rỗng, cô là người duy nhất còn sót lại trong toàn bộ thành phố.

Cảm giác cô đơn, bất lực khiến trái tim cô lạnh lẽo, thậm chí nghĩ đến cái chết.

Cô nghĩ đến việc thả bản thân thưởng thức một lần trước khi chết.

Về phần bất bình Trình Uyên nói.

Làm sao mà không liên lụy đến được?

Tất cả đều là vì Trình Uyên, vì anh không nghe điện thoại, mặc kệ cô lúc cô bắt lực nhất, mặc kệ cô lúc cô cần Làm A Làm A nhất trước khi chết.

Đương nhiên, thân là cấp dưới, cô không có quyền yêu cầu Trình Uyên làm việc gì cho mình, dù sao cô cũng là một người phụ nữ.

...

...

Long Học Viễn một đường chạy trốn trở về.

Giết chết Trình Uyên, Long Học Viễn hiện tại rất cao hứng.

Mỗi hận cuối cùng cũng được báo thù, cho dù Trình Uyên giả vờ mất trí nhớ, vậy thì đã làm sao, hắn cũng chưa từng nghĩ Vương Hình Duyệt chính lại là người của Long Học Viễn của mình đây.

Cuối cùng, mình có thể đến nhà tù để thăm nhị đệ và cha của mình.

Nhưng bây giờ không phải lúc, dù sao Trình Uyên đã chết, chuyện này chắc chắn sẽ không nhỏ, nhất định sẽ khiến một số người phản công, cho nên trở về Tư Đồ Vân là an toàn nhất.

Bị kích động quá mức, khi Long Học Viễn vào tầng hầm lần này còn không có gõ cửa, liền đẩy cửa xông vào.

Tuy nhiên, sau khi xông vào, hắn ta đã bị sốc.

Quần áo sặc sỡ vứt khắp nơi, nam nữ đều có ...

Một giọng nói trầm mặc không khỏi truyền vào tai hắn.

Long Học Viễn sững sờ.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới rằng sẽ có dạng người như vậy.

t H ần biết mình gặp rắc rối, đứng sững sờ trong chốc lát, về sau muốn lén lui ra ngoài ” Là giày học mất xa sao?” (cái câu này của nước ngoài e đành chịu @@) Đột nhiên, giọng nói của Tư Đồ Vân vang lên.

Long Học Viễn rùng mình, bước chân hơi ngừng lại “Đúng vậy, Tư Đồ Tiên Sinh.”

“A Ồ Ồ!” Một giọng nữ không khỏi rên rỉ kêu lên.

Chẳng mấy chốc, cửa tầng hầm bên trong bị đẩy ra, Tư Đồ Vân trần truồng và khô khốc bước ra.

“Thế nào? Đã thấy Trình Uyên chưa?”

Long Học Viễn trên trán dần dần chảy ra mồ hôi lạnh, gật đầu nói: “Thấy rồi, hần không có mất trí nhớ.”

“Oh.” Tư Đồ Vân không khỏi mỉm cười. “vậy sao Người trốn thoát được?”

Long Học Viễn vội nói, “Vương Hinh Duyệt đã đâm Trình Uyên.”

“Ồ.” Lần này lộ ra ngoài ý muốn sâu xa, Tư Đồ Vân liếc mắt nhìn Long Học Viễn, chấp tay sau lưng.

Nhìn thấy hành động này, Long Học Viễn trong lòng có hồi hộp một chút.

Đầu óc bắt đầu hoạt động hết công suất, Long Học Viễn đột nhiên nói “Tư Đồ Tiên Sinh, tôi có cách khác...”

“Oh?”

“Tôi biết, Trình Uyên có mẹ đang ở nông thôn.”

Nghe vậy, Tư Đồ Vân không khỏi đưa tay từ phía sau ra, hé miệng lộ ra một cái răng to màu vàng, cười nói: “nói nghe xem nào.”

Long Học Viễn nhanh chóng nói: “Chúng ta có thể lợi dụng mẹ hần để không chế hần. Hần là một đứa con rất có hiếu, chỉ cần chúng ta bắt được mẹ hần, hần nhất định sẽ nghe theo lời chúng ta.”

“Mẹ hần đang ở nơi nào?” Tư Đồ Vân hỏi.

Long Học Viễn cau mày suy nghĩ một chút, rồi mới nói: “tôi Không biết tên thôn đó là gì, nhưng mà tôi biết đường.”

Tư Đồ Vân mỉm cười, mặc kệ Long Học Viễn, xoay người trở lại trong phòng.

Long Học Viễn đứng ở nơi đó, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Sau khi nghe Tư Đồ Vân sắp xếp, Nữ Phượng tỏ ra hứng thú với hắn, Long Học Viễn còn tưởng làm nữ phượng thích hắn.

Nhưng bây giờ có vẻ như ...

Suy cho cùng, hắn cũng chỉ là một công cụ được sử dụng bởi đôi thầy trò này.

Hắn thấy qua loại này làm trái với đạo đức của con người, Long Học Viễn cũng chưa từng dám nói cho Tư Đồ Vân biết về cái chết Trình Uyên.

Bởi vì khi đó nói ra hắn ta nhất định không còn giá trị sử dụng.

Không có giá trị, thì đành sẽ diệt khẩu, hắn đương nhiên biết Tư Đồ Vân sẽ làm gì hắn.

Nhưng hắn ta có thể làm gì bây giờ?

Trong cơ thể hắn toàn là trùng độc, cho dù khéo léo, Tư Đồ Vân sớm muộn gì cũng biết sẽ không bao giờ thoát khỏi cái chết.

Cho nên việc cấp bách phải...

Sau đó, nữ phượng quán chặn đi ra từ phòng trong, ngượng ngùng cười với Long Học Viễn, sau đó cúi người nhặt quần lót trên sàn lên.

Đi đến trước mặt Long Học Viễn, vuốt ve quần lót trước mặt Long Học Viễn, cười nói: “Long ca ca, sư phụ nói người dẫn người ta đi một chuyến đến thôn đó.”

Nghĩ đến nữ nhân này loay hoay Làm A Làm A với lão già đó, và đồng thời Long Học Viễn ngửi thấy được mùi quần lót liền cảm thấy không khỏi buồn nôn từng đợt.

Nhưng mà, hắn vẫn là nhịn xuống không có biểu hiện ra ngoài, cười một cái nói: “điều Đó là đương nhiên, nhưng...”

“Nhưng nếu lần này tôi bắt được mẹ Trình Uyên, vậy thì đồng nghĩa với là thành công rồi.nên Tôi cũng muốn hi vọng Tư Đồ Tiên Sinh có thể giữ lời hứa, loại bỏ các trùng độc trên người tôi ra.”

Nghe vậy, nữ phượng cười khúc khích nói: ” Long ca ca là đang cùng người ta ra điều kiện sao?”

Long Học Viễn cười khỏ nói: “Đương nhiên không phải.

Chủ yếu là ta chưa từng tới thôn đó. Ta chỉ biết nơi đó là nơi nào mà thôi. Cái này Trong cơ thể có trùng độc, tôi không muốn nó,làm cho tôi sợ hãi mà ảnh hưởng đến trí nhớ, mà nhất thời không nhớ ra thì sao.”

Vừa mới dứt lời, sau lưng hắn liền cảm thấy một cái gì đó mềm mại.

Nữ Phượng từ phía sau ôm lấy eo của hắn, buồn bực nói: ” Làm sao bây giờ đây, ta rất muốn báo thù cho sư đệ, ta thật sự cũng không muốn người chết, nhưng sư phụ không thích thương lượng với những người khác. “

Nghe vậy, Long Học Viễn đột nhiên run lên.

“Thật ra nếu người không nói cho ta biết thì người khác cũng biết .” Nữ Phượng thì thâm vào tai hắn.

“Vụt!”

Ngay khi giọng nói vừa rơi xuống, một con liên đâm vào sau lưng Long Học Viễn.

Long Học Viễn hai mắt đột nhiên trợn to, thẳng tắp ngã xuống đất.

Hắn ta hồi hận về cái chết của mình bây giờ, hắn đã xem nhẹ người đó?

Hắn cũng hận Tư Đồ Vân và Nữ Phượng, sau khi bọn khốn kiếp này lợi dụng hắn liền giết chết hắn.

Hắn ắt không cam tâm và không muốn chết.

Tro mắt nhìn Tư Đồ Vân từ trong phòng mặc quần áo đi ra, sau đó đối với bóng tối nói: ” tòm giết hấn.”

Sau đó, hấn ta dắt Nữ phượng rời đi.

Long Học Viễn biết bọn hấn đi tìm mẹ Trình Uyên.

Cùng lúc đó, trong gian phòng đột nhiên có rất nhiều người, rất nhiều người ăn mặc kz quái.

Những người này không biết từ đâu tới, nhưng Long Học Viễn biết những người này đều là của Tư Đồ Vân, bởi vì Tư Đồ Vân vừa rời để bọn hấn giết mình.

Một tên mập mạp nặng hơn ba trăm cân dùng chân đá vào Long Học Viễn một phát, sau đó cầm rìu lên, cười híp mắt nhìn Long Học Viễn.

Long Học Viễn kinh ngạc khi nhìn thấy hấn giơ rìu lên.

Chương 286

Chương 286: thăm sát “Vèo ... Bang!”

Đột nhiên vang lên hai cái âm thanh.

Rìu của tên mập không trúng Long Học Viễn, mà là không biết bị thứ gì bay tới đập trúng, cũng để cho tên mập nắm vững cây rìu bay rớt ra ngoài .

Những người ăn mặc kz lạ này không thể không nhìn về hướng cửa tầng hầm.

Hai người đàn ông như tòa tháp xuất hiện ở cửa.

Nhìn thấy hai người này, Long Học Viễn đột nhiên bình tĩnh lại.

Hắn biết hai người này không phải tới đây cứu hắn, trong lòng không khỏi có chút gợn sóng, nhưng mà ... hắn không biết tại sao, bọn họ có thể tìm được tới đây.

Trình Uyên bị hắn giết, hai người bọn họ nhất định là đến giết mình, về phần cứu mình khỏi người mập này, chắc bọn hắn chỉ muốn đem mình trở về để giải thích.

Trần Đông và Bạch Long mặt không cảm xúc bước xuống tầng hầm.

Khi những người mặc trang phục kz lạ này nhìn thấy hai người này, họ đều từ từ rút dao, rìu và gậy sắt.

Người đàn ông béo hơn 300 cân này cười toe toét, và nói với giọng vẻ khinh thường, “lại có hai người nữa tới để chết.”

Bên cạnh hắn là một người đàn ông rất gầy, mặc một bộ đồ kz lạ, hắn cũng chế nhạo nói: “Đã nhìn rất lâu, rốt cuộc Miêu Địa chi vương cũng đã chịu để chúng ta giết người, ta sẽ uống cạn máu của bọn hắn.”

Gã béo hơn 300 ký nheo mắt, sai bước bước về phía Bạch Long và Trần Đông.

“Đừng có tranh với ta, chúng là của ta!”

Gã béo nặng hơn 300 ký, cao 1,9 mét, trông to hơn Bạch Long và Trần Đông một chút.

Hắn ta sai bước về phía hai người họ, giống như có một chiếc xe bồn chạy tới, rồi đột ngột tăng tốc.

“Bùm!” Sau một tiếng kêu quái gở, gã béo nặng 300 cân đột nhiên nhảy lên cao.

Khoảng chừng cao ba mét!

Khó có thể tưởng tượng được bộ dáng này lại nhảy cao như vậy.

“để các người mở rộng kiến thức một chút về sự lợi hại của Miêu Địa Thập Nhị Thái Bảo như thế nào!”

Hắn ta hét lên, rồi dùng nắm đấm to như một cái nồi đất của mình, hướng về phía Bạch Long đánh từ trên xuống dưới.

Bạch Long mí mắt khẽ nâng.

Ngay khi nắm đấm chuẩn bị rơi xuống đầu, đột nhiên ...

Đồng tử của Béo chợt co rút lại, bởi vì Bạch Long đã không còn nữa.

Bạch Long không còn đó nữa, chỉ là động tác nhanh chóng đi về phía trước, vừa khuất bóng tên mập, anh liền dùng bả vai đập vào bụng hắn.

Bức ảnh này thật kz lạ.

Bạch Long, người “nhỏ con” hơn hắn, đụng ở trên người hắn, tựa như một người dùng bả vai để tông một chiếc xe tăng.

Kết quả là Bạch Long bị văng ngược lui sau, còn người đàn ông mập này hơn 300 ký nằm bất động không nhúc nhích.

Nhưng trong thực tế...

“Bùm!” Có một âm thanh phát ra.

Mọi người đều sững sờ.

Một tên mập mập hơn 300 cân như một viên đại bác bắn tới, bị Bạch Long va đụng, đột nhiên bị bắn bay ra ngoài.

Cuối cùng, hắn đập vào bức tường của tầng hầm, và một cái hố bị nứt hiện ra như màn nhện, và cả người gần như bị chạm vào đó.

Người đàn ông béo này nhìn chăm chăm vào và đi theo là sự tức giận, như thể hắn ta không thể tin rằng tất cả những điều này là sự thật.

Một ngụm máu tươi chảy ra dọc theo khóe miệng, thân thể rơi xuống một chút bụi.

Lại nhìn Bạch Long, không nhúc nhích tí nào.

Miêu Địa thập nhị Thái Bảo?

Không chịu nổi một kích!

Người đàn ông gầy gò nói muốn uống cạn máu giờ mới tỉnh lại, biết hai người này không phải người thường nên sắc mặt thay đổi, hô “Cùng xông lên đi.”

Những người khác cũng có phản ứng kịp theo, nghe xong lệnh của người đàn ông gầy gò, bọn họ đột nhiên cùng nhau xông vào Bạch Long cùng Trần Đông.

Trần Đông nói với Bạch Long: “Tôi đã lâu không có giết người.”

Bạch Long gật đầu, “Hắn nói, cứ giết thoải mái!”

Nghe vậy, Trần Đông hai mắt đột nhiên sáng ngời, sắc mặt bỗng nhiên có chút ửng hồng, giống như một đứa trẻ được nhận quà Tết Nguyên Đán.

Một kẻ sát thủ muốn chuyển đổi để trở thành một vệ sĩ, điều này không phải đơn giản, đáng buồn hơn là anh ta đã chọn trở thành một người tốt bụng như Trình Uyên, cho nên Trần Đông là một kẻ khát máu, thực sự rất khó để thích ứng với sự thay đổi đó.

Thế Nhưng...

Hắn tin Bạch Long, Bạch Long nói cứ giết thoải mái, chính là câu này, hắn thật sự nói giết người thoải mái.

Có thể tùy tiện giết, có nghĩa là có thể thương thức cảm giác đó theo ý mình muốn.

Thế là bên hông Trần Đông lóe lên một tia lạnh lùng, hấn cử động.

Và Một cây loan đao xuất hiện, không biết làm sao lại xuất hiện trên tay hấn, thân thể hấn đột nhiên nhô ra phía trước rồi liền lao vào đâm người đó.

“Vụt, phập, phập ...”

Trong tầng hầm thiếu ánh sáng, vài ánh sáng trăng non xẹt qua, máu tươi tùy theo đầy trời bay lả tả!

Trần Đông lúc này giống như biến thành một con quỷ, không hổ danh là một tên sát nhân, cây loan đao dễ dàng chặt đứt cánh tay của người này, quay người lại, chém gọt cái đầu người khác, máu phun ra như suối, cứ trên người phun ra văng trên mặt hấn.

Người đàn ông gầy ốm yếu dùng đao của mình chặn nhát đao Trần Đông lại, và thế là giật lùi lại phía sau cho đến khi lui về phía gần Bạch Long.

Bạch Long thở dài, “Ta cũng đã lâu không có giết người.”

Người đàn ông gầy gò sừng sốt, vừa định quay lại, nhưng đã quá muộn.

Bạch Long bất ngờ ra quyền đâm vào gáy hấn.

“Ao ...!”

Có một tiếng hét theo bản năng, nhưng nó đột ngột dừng lại ở giữa chừng, bởi vì Bạch Long đâm ra và cổ hấn ta bị gãy ngay lập tức.

Bạch Long rất ít khi quyền, nhưng khi xuất quyền, không chết cũng bị thương.

Những người này rõ ràng là người trong giới luyện võ, và họ đều có võ công để đánh trả.

Đây là lần đầu tiên Long Học Viễn nhìn thấy vệ sĩ của Trình Uyên ra tay.

Hắn chưa từng thấy cảnh giết người dã man như vậy, càng không ngờ hai tên vệ sĩ của Trình Uyên lại kinh khủng như vậy.

Nếu đã biết chuyện này, hắn cũng không dám động đến Trình Uyên.

Nhưng bây giờ đã quá muộn để nói bất cứ điều gì.

Mười người đàn ông trong trang phục kị sĩ, được gọi là Thập nhị Thái Bảo, đã bị hai người bọn họ giết chết 6 người trong nháy mắt.

Bốn người còn lại nhìn xung quanh đầy dưới đất toàn là chân cụt tay đứt, đầu rơi máu chảy, bị hù cho sợ không dám xông lên..

Họ bắt đầu đi lui, bắt đầu run rẩy, và bắt đầu không biết làm gì tiếp.

Trần Đông liếm vết máu văng trên mặt, phun ra một chữ ”
Thoải mái!”

Bạch Long sắc mặt không hề thay đổi cũng lộ ra một chút hưng phấn.

“Bốn người còn lại, cứ giao cho ta.” Trần Đông cạo loang dao vào áo sơ mi của mình, một lớp máu dày trên áo đến nỗi nhỏ giọt rơi xuống đất.

Rõ ràng Bạch Long cũng không vui lắm, cũng đi về phía trước
“mỗi người hai người.”

Bốn người này sợ hãi không ai dám xông lên, chỉ biết lui lại phía sau, kinh hãi nhìn hai người bọn họ quyết định sinh tử của mình vào tay ai.

Đột ngột...

“Bụp!”

Một người trực tiếp quỵ rạp xuống đất vì quá sợ hãi.

“tha mạng, đại nhân tha mạng, đừng giết tôi, đừng giết tôi, sai tôi làm gì cũng được.”

Danh tiếng là rất vang dội Địa Thập nhị Thái Bảo, nghe có vẻ độc ác.

Tuy nhiên, kẻ tàn nhẫn cũng là con người, trên đời này làm gì có người không sợ chết.

Mọi người đều sợ chết!

Một người khuyu xuống, ba người còn lại cũng không chịu thua kém, tất cả đều quỳ xuống trước mặt họ.

Bạch Long cau mày.

Trần Đông vẻ mặt hiển nhiên cũng không vui.

Giết người thì rất đơn giản, nhưng giết tay không tác sắt, không có sức đánh trả, thậm chí những kẻ không có dũng khí chống trả, đối với hai bọn hắc hai loại người khó có thể ra tay được, bởi vì sự kiêu ngạo của bọn hắc không cho phép.

“Làm sao bây giờ?” Trần Đông hỏi Bạch Long.

Bạch Long khẽ nhíu mày.

Đúng lúc này, Trình Uyên đột nhiên từ ngoài cửa bước vào.

” Một tên cũng không để lại!”

Chương 287

Chương 287: Tôi hiểu

Thời điểm nhìn thấy Trình Uyên, Long Học Viễn đột nhiên trợn to hai mắt, trong mắt tràn đầy vẻ không tin.

Trình Uyên không phải đã chết rồi sao?

Hắn nhìn Vương Hình Duyệt cầm con dao vào người Trình Uyên, nhìn mũi dao bén nhọn đâm ra kèm theo cả máu.

Nhưng...

Làm sao anh ta có thể không bị gì?

Tiến vào tầng hầm, Trình Uyên bình tĩnh nói: “Ta đã điều tra Miêu Địa chi vương, trong đó có mười hai người gọi là Miêu Địa Thập nhị Thái Bảo, cho nên ta biết các ngươi là hạng người gì, các ngươi nghĩ còn có thể sống sao?”

Bốn người quỳ trên mặt đất cầu xin tha mạng bỗng liếc nhau, đột nhiên, một người đứng lên, muốn chạy ra ngoài.

Kết quả là Trần Đông vừa nâng loan đao lên thì đã ngã rụt xuống đất, và đầu cũng rơi xuống ngay lập tức.

“So với cái gì Miêu Địa chi vương, Miêu Địa Đao vương Miêu Địa Độc Lang, Thập Nhị Thái Bảo của các ngươi chỉ là toàn nhân vật nhỏ.”

Có người muốn trốn thoát, Bạch Long liền một quyền đâm vào tim hắn, làm hắn vỡ tim chết trực tiếp tại chỗ.

“nhưng chính là các ngươi mười hai người bất tài, nhưng lại có tật ăn thịt người, uống máu tươi.”

Bốn người, hai người nữa vừa mới chết, còn lại hai người, hai người cùng nhau chạy, đều chạy về phía Trình Uyên.

Bạch Long cùng Trần Đông vừa muốn tiến lên, nhưng Trình Uyên lại thô bạo duỗi tay ra làm động tác ngăn cản.

Nhìn thấy một con dao, một cây gậy bộn hấn nhanh chóng phóng tới trước mặt, Trình Uyên hai mắt không chớp.

Thay vì rút lui, anh tiến về phía trước, đâm một phát vào tim người đàn ông cầm dao, Sau đó anh quay lưng lại, ngay lúc người đàn ông cầm dao đang cúi xuống vì đau, tay Trình Uyên nắm lấy mũi dao của hắn ta, máu chảy dọc theo con dao.

Tuy nhiên, Trình Uyên lại không quan tâm đến vết thương trên tay mà lấy mũi dao rạch vào cổ hắn.

Hành động mượt mà và trôi chảy.

Trong lúc đó cây gậy của người kia đập vào lưng Trình Uyên, Trình Uyên bị đập lao về phía trước hai bước, người cầm gậy lại đuổi theo.

Trình Uyên đột nhiên xoay người, mở ra lòng bàn tay, nắm lấy mặt của người cầm gậy.

“Bùm!”

Người cầm gậy bị Trình Uyên nắm lấy, vật ngã xuống đất.

“Trước sự chứng kiến của một người mẹ, một đứa trẻ năm tuổi đã bị giết và bị ăn thịt. Làm thế nào để những người như hắn xứng đáng được sống trên thế giới?”

Nhất thời, vẻ mặt Trình Uyên khiếp sợ, nghiêng răng nghiêng lợi nổi giận quát nói..

Nghe được lời này, ngay cả máu lạnh Trần Đông và Bạch Long lạnh lùng cũng vô cùng xúc động.

Trình Uyên lấy tay ấn vào mặt người đàn ông, vết cắt trên tay bị dao cứa vào, trên mặt không ngừng chảy máu, hai mắt lồi ra như mắt cá vàng.

“Xin hãy tha thứ cho tôi, tôi sẽ không bao giờ ăn thịt người nữa, không ... ngay cả thịt Tôi đều không ăn nữa.”

“Bốp!”

Một quyền đâm vào cổ của hắn, Trình Uyên không có cho hắn bất cứ cơ hội nào.

Một số người cầu xin tha thứ sẽ có tác dụng..

Một số người ngay cả cầu xin tha thứ cũng không có quyền đó!

Trình Uyên chỉ vào con người người xấu xa rồi nói: “Người không xứng!”

Trần Đông và Bạch Long nhìn nhau, trong mắt lộ ra một chút kinh ngạc.

Trình Uyên nhận được huấn luyện Bạch Long, cũng là luyện tâm mười ngày, đối với người bình thường cho dù là Bạch Long dạy tốt cũng không thể đạt được hiệu quả này.

Trừ khi...

Thiên phú dị bẩm.

Bạch Long dường như vừa rồi đã nhìn thấy bóng người của Trình Uyên giết hai tên ác ma này giống một người.

Thế là, xúc động nói: “Gen này rất mạnh, hẳn càng ngày càng giống cha mình.”

Là sát thủ số một kinh thành, Trần Đông làm thế nào mà chưa từng nghe qua Trình gia gia chủ ở kinh thành biết rõ là người như thế nào được, trong lòng của hắn cũng biết rõ ràng, cho nên, mí mắt Trần Đông giật giật.

Trên thực tế, Trình Uyên có thể giết được hai người này, một mặt là khả năng lĩnh hội của anh thực sự rất tốt, anh đã hiểu được 90% những gì Bạch Long dạy.

Mặt khác, cũng nhắc đến chuyện trong Nhà Voi, Trình Uyên đã tận mắt nhìn thấy Trình Cẩm Đông, đã giết người và sự quyết đoán của phát súng ấy đã bắn sâu vào tâm trí Trình Uyên.

Giết chóc khác với chiến đấu. Giết chóc là giết bằng một đòn duy nhất!

Trình Uyên không phải kẻ giết người, nhưng anh buộc phải trở thành người mà anh căm ghét nhất.

Anh có thể không giết những người này, cũng có thể không giết Miêu Địa chi vương, nhưng ... nếu anh không giết, không có nghĩa là những người khác sẽ không tới giết anh.

Anh nói cho mọi người biết các quy tắc và đạo lý. Liệu những người đó có nói cho anh như vậy không?

Còn đây đều là “bọn ăn thịt người”, đều là sát nhân bị quốc gia truy nã, anh làm sao có thể nhân từ nương tay được?

Ít nhất, anh ấy không thể để những người xung quanh, và gia đình anh bị đe dọa bởi những người này.

Liên châm một liều thuốc, dùng bàn tay đầy máu nhét vào miệng Long Học Viễn, nhàn nhạt nói “Ta sẽ không gọi xe cấp cứu cho ngươi.”

Long Học Viễn vừa rồi đã qua giai đoạn kinh ngạc, nghe được Trình Uyên nói lời này, không khỏi cười khỏ, liền rít một hơi thuốc lá.

” ngươi có bất ngờ không khi Ngươi không thể tự tay giết ta.”

Trình Uyên cũng tự mình châm một liều thuốc rồi nói.

“Trong cuộc đối đầu của ngươi với ta,ngươi luôn là kẻ thua cuộc. Ta không có lý do gì để giết ngươi.”

Long Học Viễn thở dài một cái, rồi hỏi “Ta rất tò mò, đáng lẽ ngươi phải chết rồi chứ.”

Trình Uyên nhàn nhạt cười cười..

“Vương Hinh Duyệt sẽ không phản bội ta, Thời Dương cũng không, cho dù là có chết đi nữa.”

Long Học Viễn hoàn toàn không hiểu nên nhú mày.

Vương Hinh Duyệt có phệ tâm trùng, Thời Dương cũng có, không những thế,liền ngay cả mẹ của Thời Dương cũng có nữa.

Con bài mặc cả này không đủ để lay chuyển lòng trung thành của họ đối với Trình Uyên được?

“vì cái gì?” hấn không hiểu.

Trình Uyên nói “Ngươi không bao giờ hiểu được.”

Long Học Viễn trong lòng thầm mắng một câu chửi bậy, cmm tao biết thì cần gì phải hỏi mày?

“Bọn Họ là bằng hữu của ta.” Trình Uyên nói.

Mọi thứ quay trở lại vài ngày trước.

Lúc ấy Vương Hình Duyệt thật sự rất nản lòng, cảm thấy trước khi chết còn tự mình phóng túng nghìn lẻ một đêm lần cuối nếm trải mùi vị cuộc đời, nhưng vừa định bước vào thế giới đó liền bị vỗ một cái vào vai.

Cô đột nhiên nhìn lại, thấy Lý Tịnh Trúc với nụ cười trên môi.

Lý Tịnh Trúc không thể đối phó được Phệ tâm trùng của Vương Hình Duyệt, nhưng dì hai của Lý Tịnh Trúc thì có thể.

Người dì hai của Lý Tịnh Trúc không thể giết phệ tâm trùng của Vương Hình Duyệt, bởi vì như vậy sẽ đánh rã động cơ, chỉ tạm thời để phệ tâm trùng ở Vương Hình Duyệt ngủ say mà thôi.

Đồng thời, cô ấy nói với Lý Tịnh Trúc ” Phệ tâm trùng sẽ ngủ khoảng một tuần. nói cho hắn nắm chắc thời gian xử lý.”

Lý Tịnh Trúc gọi Trình Uyên kể lại toàn bộ sự việc.

...

Sau đó, Trình Uyên trở lại Tân Dương , nhìn thấy Thời Dương làm anh bại lộ, trong lòng đột nhiên đoán được chính hắn cũng bị phệ tâm trùng.

Trình Uyên khi đó rất tức giận, nhưng khi ở trên xe, bỗng nhiên nghĩ thông suốt.

Thời Dương không có đem chuyện hai người bọn họ điện thoại với nhau kể lại cho Long Học Viễn nghe, mà là bày ra loại trận chiến này để nói cho Long Học Viễn biết Trình Uyên đã trở lại, và cũng chính là muốn Trình Uyên nhìn ra.

Vì vậy, Thời Dương không có phản bội anh, nhưng hắn có cái nỗi khổ tâm riêng của mình.

Tất cả sự tình đều đã nói thẳng ra hết, Trình Uyên đối với Long Học Viễn nói: “Hiện tại, người có thể chết được rõ ràng.”

Long Học Viễn nở nụ cười thất thần một tiếng, quay đầu sang một bên, trong miệng phun ra điều thuốc, nói: “So với ngươi, ta vẫn hận Tư Đồ Vân hơn ngươi, cho nên...”

Chương 288

Chương 288: Truy đuổi

Long Học Viễn đem “cho nên” thanh âm kéo dài ra..

Trình Uyên bắt giác nhíu mày hỏi “Thì sao?”

“Không có gì.” Long Học Viễn dường như có điều muốn nói với Trình Uyên, nhưng cuối cùng vẫn là từ bỏ, sau đó hắn đột nhiên hỏi: “Tôi rất tò mò, sao ngươi không hỏi tôi Tư Đồ Vân ở đâu?”

“Tư Đồ Vân?”

Đây là một cái tên làm cho Trình Uyên giật mình, anh chưa từng nghe qua Tư Đồ Vân.

“Chính là Miêu Địa chi vương.” Long Học Viễn giải thích.

Trình Uyên chế nhạo nói: “Hắn trốn không thoát.”

Khả năng chế tạo máy theo dõi của Bạch Long rất mạnh, khi Trần Đông và Miêu Địa Dao vương đánh nhau, họ đã bí mật cài máy theo dõi vào người.

Miêu Địa Dao vương dưới sự mệnh lệnh của Miêu Địa chi Vương, cho nên ... không ai trong số bọn hắn có thể trốn thoát.

Long Học Viễn lại thờ dài, nói với vẻ hối hận “Ta đã đánh giá quá thấp về ngươi.”

“Ta luôn cảm thấy ngươi còn trẻ. Lần trước ngươi đánh bại ta là do may mắn, nhưng hiện tại ta đã hiểu tại sao nhị đệ của ta lại rơi vào tay của ngươi.”

Trình Uyên hỏi anh “ngươi còn lời nào cuối cùng nữa không?”

“Ngươi sẽ giúp ta hoàn thành chứ?” Long Học Viễn hỏi.

Trình Uyên lắc đầu.

Khóe miệng Long Học Viễn hơi nhếch lên, lộ ra đầy ảm ý sau khi cười, tựa như là tự giễu, lại vừa như là châm chọc.

Trình Uyên lấy di động từ Long Học Viễn ra, sau đó xoay người rời đi khỏi tầng hầm.

Trần Đông cùng Bạch Long đi theo hỏi: “Giết hẳn không?”

Trình Uyên lắc đầu “Không cần, khóa cửa lại là được.”

Long Học Viễn bị thương ở sau lưng, vết thương xuyên thấu, không thể động đậy, điện thoại liền bị Trình Uyên lấy đi, cho nên, chỉ cần cửa khóa, hẳn sẽ không sống sót.

Đây là tầng hầm của một trạm thu gom rác thải.

Trần Đông gạt đầu, quay lại tầng hầm, liếc nhìn đồng xác chết lộn xộn khắp gian phòng, trong lòng ngực dâng lên một cảm giác phiền muộn.

Long Học Viễn ngẩng đầu nhìn chằm chằm hẳn hỏi “Người sẽ giết ta sao?”

Trần Đông lắc đầu, “Hắn nói không cần.”

Điều này khiến Long Học Viễn kinh ngạc.

Hắn thở dài nói: “Ta biết thương thế của bản thân mình, cho dù hẳn không giết ta, ta cũng không sống được bao lâu nữa.”

Trần Đông nhìn lướt qua vết thương và đoán chắc rằng lá lách và thận đã bị đâm thủng.

Con dao của Nữ Phụng rất tàn nhẫn, con dao của cô ấy có mấy cái lưỡi cưa mọc ngược, nếu nó được đưa vào và rút ra, nó sẽ cứa đi một phần da thịt.

Giờ phút này, thân thể Long Học Viễn sớm đã đỏ sẫm.

Long Học Viễn nói: “Người ta nói người mà sắp chết, lời nói sẽ mang tính thiện ý. mặc dù ta rất không cam tâm, nhưng ta thừa nhận ta thua, và cả cái mạng này cũng thua.”

“Giúp tôi chuyển lời tới Trình Uyên, Tư Đồ Vân, Bọn hẳn biết mẹ hẳn ta ở đâu, hiện tại hãy nên gấp rút đi ngay.”

Nghe vậy, Trần Đông chột giật mình.

Hắn nhìn Long Học Viễn thật sâu, tựa như muốn xem những gì hắn đang nói có đúng hay không.

Nhưng mà, loại chuyện này dù là giả cũng phải coi là thật nhanh xử lý gấp.

Vì vậy Trần Đông không chút do dự, xoay người chạy về phía Trình Uyên.

đuổi kịp Trình Uyên, Trần Đông nói: “Có phiền phức rồi.”

“Phiền phức gì?”

“Long Học Viễn nói, Tư Đồ Vân biết mẹ ngươi chỗ ở nào, bọn hắn đi...”

Nghe đến đây, Trình Uyên thân thể chấn động.

Từ đầu đến cuối, anh đều mặc kệ mẹ mình, cho rằng dù có chuyện gì xảy ra cũng không liên lụy đến mẹ của mình, nhưng hiện tại ... đối phương không hề coi trọng đạo nghĩa giang hồ.

Trần Đông hỏi “Cửa còn khóa không?”

Trình Uyên do dự.

“Khóa!” anh đột nhiên nhớ tới Trình Cẩm Đông vừa nói.

“Trình Uyên, con phải nhớ kỹ cho cha. Muốn làm vua thì phải học cách lạnh lùng và tàn nhẫn.”

Trình Uyên không muốn trở thành loại người như cha mình nói, anh chỉ muốn trở thành một người trẻ tuổi đầy triển vọng với đam mê và sự đồng cảm.

Tất nhiên, loại cảm giác này là cảm giác đối với những người xung quanh anh, đối với tất cả các yếu tố gây nguy hiểm cho cuộc sống của những người xung quanh anh thì.

Có vấn đề gì với việc tàn nhẫn và nhẫn tâm không?

Mình càng nhân từ bao nhiêu thì người khác sẽ càng nghĩ rằng mình càng dễ bị bắt nạt. Cách duy nhất chính là phải làm cho đối phương chết.

Chỉ bằng cách này, anh , và những người xung quanh, mới có thể ... còn sống!

Cuối cùng cửa phòng bị Trần Đông khóa lại.

Long Học Viễn ở trong cửa dần dần trở nên tối tăm, mi mắt bắt đầu giãy dụa, mùi máu tanh trong phòng dần dần ăn mòn vào não Long Học Viễn, môi run run nói: “Xin lỗi cha, con ... con không thể báo thù được rồi.”

Sau đó, cảm giác ớn lạnh vô tận truyền đến, Long Học Viễn bắt đầu sợ hãi.

Trên thực tế, hắn luôn sợ hãi.

Không ai là không sợ chết.

Không ai không sợ hãi khi chờ đợi cái chết.

Hắn cứ như vậy chậm rãi chờ chết.

...

...

Bạch Long lái xe nhanh chóng rời khỏi thành phố.

Trên màn hình điều khiển bên trong xe, một hệ thống định vị đặc biệt cho thấy một điểm sáng cũng đang di chuyển rất nhanh, theo hướng mà họ đang đi, đuổi theo.

Trình Uyên không ngờ đám người này lại động đến gia đình mình, cho nên trước đây anh cũng không dùng sức mạnh của Từ đầu trọc và những người khác, bởi vì anh biết một khi dùng Từ hói này, Thẩm Lệ và đám người này liền nhất định biết mình không có mất trí nhớ.

Anh dự định lần này sẽ chìm vào bóng tối, một là đối phó kẻ thù trong bóng tối, hai là đối phó Thẩm Lệ và những người khác.

Đó là 50 dặm từ thành phố về quê của Trình Uyên . Nó không phải là quá xa . Nó chỉ mất nửa giờ đối với lái xe nhanh.

Xe của Bạch Long lái rất nhanh, đi được nửa chặng đường, điểm sáng phía trước càng ngày càng gần.

Cuối cùng, họ đã bắt kịp điểm sáng đó.

Đó là xe MiniBus.

Chiếc xe này dường như biết rằng có người đang đuổi theo họ, đang đi, và đột ngột dừng lại bên đường.

Bạch Long cũng đậu xe phía sau cách không xa.

Sau đó, hai người nhảy ra khỏi xe.

Miêu Địa đao vương cùng Nữ phượng xuống xe, trên tay mỗi người đều cầm một thanh kiếm.

Miêu Địa Đệ nhất đao vương trên tay cây đao rất dài, tương tự như đao của người Đường thời xưa.

Cây đao trên tay của Nữ phượng có hình dáng kỳ dị, đặc biệt là có một các lưỡi cưa.

Sau khi hai người xuống xe, liền đứng ở trước mặt Trình Uyên, xe của bọn họ, đặc biệt là Nữ phượng cũng hất tóc, đối với Trình Uyên cười lắc đầu.

“Ngươi!”

Đúng lúc này, chiếc xe tải đột ngột nổ máy và phóng đi.

Đêm Khuya, con đường quê tối mịt, không một bóng xe qua lại.

Trần Đông nói: “Tôi sẽ đối với hai người này, các ngươi tiếp tục đuổi theo đi.”

Trình Uyên lo lắng cho mẹ, cũng không nghĩ nhiều, gật đầu nhắc nhở “hãy Cẩn thận một chút.”

Trần Đông mở cửa xuống xe, cũng rút loan đao từ thắt lưng xuống.

Bạch Long nhân cơ hội khởi động xe.

Khi Miêu Địa đao vương thấy thế, liền vội vàng chạy tới xe của bọn anh, Trần Đông bước tới trước mặt, hai đao liền đụng vào nhau.

“Keng” một tiếng, cây đao của Trần Đông gãy.

Đúng lúc Bạch Long đã đi khỏi chỗ này.

Họ tiếp tục đuổi theo chiếc xe phía trước.

Trình Uyên rất lo lắng.

Bạch Long phóng xe rất nhanh, chẳng mấy chốc chiếc xe ấy đã xuất hiện trong tầm mắt anh.

Đột nhiên, chiếc xe lại dừng lại.

Sau khi đuổi kịp xe, Trình Uyên và Bạch Long thấy cửa xe mở ra, hai người nữa nhảy ra khỏi đó.

Vẫn là một nam một nữ.

Nam dáng người ngắn nhỏ, diện mục xấu xí, nữ dáng người xinh đẹp, hoa dung nguyệt mạo, nhìn qua cực không xứng..

Bạch Long và Trình Uyên đều xuống xe.

Đúng lúc này, chiếc xe kia đột nhiên lại nổ máy.

Trình Uyên sững sốt.

anh không nhịn được thúc giục Bạch Long “Mau thu dọn chúng đi, nếu không thì muộn mất. “

Tuy nhiên, lần đầu tiên Bạch Long tỏ ra rất nghiêm túc.

“Hai người này là cao thủ.”

Chương 289

Chương 289: Đi chết một mình

Bạch Long chưa bao giờ nghiêm túc như vậy, để cho Trình Uyên biết sự tình nghiêm trọng như thế nào.

Có thể trong ý thức của anh, Bạch Long là Chiến Thần bất khả chiến bại, cho nên chỉ cần Bạch Long ở đó, anh đều không sợ hãi.

Hiện tại xem ra, là anh đã quá hão huyền..

“Làm sao bây giờ?” Anh rất lo lắng, trong lúc nhất thời cũng không có chủ ý.

Bạch Long nói “Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Hết sức cái gì?

Cố gắng hết sức để hạ gục hai người này một cách nhanh chóng, hay cố gắng hết sức để để hai người này hạ gục ?

Tuy nghe có vẻ giống nhau nhưng thực ra sự khác biệt rất lớn, điều mà Trình Uyên thiếu nhất lúc này chính là thời gian, nhìn thấy chiếc xe đang hướng về quê nhà khuất dần trong màn đêm, anh quẫn trí.

Đúng lúc này, người nhỏ gầy gò xấu xí đột nhiên động đậy.

Khóe miệng hắn ta giật giật, nở nụ cười xấu xí hơn, thân hình lao về phía trước.

Nói cách khác, còn gà rù này tại địa điểm này vốn dĩ thấp nên khi lao vào, giống như một con thằn lằn di chuyển cực nhanh.

Nó nhanh như Bôn Lôi.

Bạch Long nheo mắt lại, trước khi kịp suy nghĩ, cơ thể anh chìm hẳn xuống để phù hợp với chiều cao của đối phương, rồi bờ vai rộng lớn của anh đập mạnh vào đối phương như một bức tường bê tông nặng nề.

Trình Uyên đã thấy Bạch Long dùng vai của mình vô số lần đánh bay nhiều kẻ địch, anh ta đến nay vẫn chưa thất thủ.

Nhưng lần này.

Người đàn ông xấu xí này làm ra tư thế quái dị ngực bụng dưới đều hóp lại, sau đó hai bàn tay xuất hiện tư thế trao quyền, một cái đè lên bả vai Bạch Long.

Bạch Long cái này va chạm, tựa như đâm vào trên bông.

Người đàn ông xấu xí lợi dụng sức mạnh, thân thể theo quán tính dừng lại tư thế phía trước, sau khi ưỡn nhẹ người, đột nhiên một Thiết Bản Kiêu đột nhiên chồm tới, dùng hai tay túm lấy cổ họng Bạch Long.

Nhưng Bạch Long lùi lại nhanh một bước, đá vào cánh tay hắn.

Cả hai bên đều liên tiếp lui về phía sau.

Sau một cuộc tiếp xúc ngắn ngủi và một cuộc chia ly ngắn ngủi tách ra, người đàn ông xấu xí lộ ra một khuôn mặt cười toe toét.

Trình Uyên nhìn thấy trận đấu nảy lửa kịch liệt này, trong lòng lo lắng, lập tức hiểu được, anh muốn Bạch Long quyết định kết quả thắng thua đối phương, e rằng trong thời ngắn không sẽ không được, còn chưa kể rằng ở phía bên kia, người phụ nữ chưa di chuyển ra tay.

Vì vậy, sau khi nghiêng răng nghiêng lợi, Trình Uyên đã có một quyết định táo bạo.

“Trong khi bảo vệ bản thân, cố gắng giữ chúng càng nhiều càng tốt.” Anh nói với Bạch Long, sau đó nhanh chóng lên xe và đánh lái đi.

Bạch Long biết Trình Uyên định một mình đuổi theo.

Dù biết điều này rất nguy hiểm nhưng có cách nào khác không?

Trình Uyên khởi động xe phóng đi.

Một nam một nữ này hai người, dường như cũng không định ngăn cản Trình Uyên, cứ nhìn chằm chằm Bạch Long cười toe toét, tựa như ngay từ đầu đã ra lệnh nhắm vào mỗi mình Bạch Long.

” Trong xe trừ Miêu Địa chỉ vương bên ngoài ra, còn có xe tăng và con dơi, mặc dù chúng ta đều là vừa mới chạy đến Tân Dương, có chút rã rời, nhưng người kia dường như không biết bất kỳ công phu nào, cho nên hẳn đang tìm cái chết cho chính mình. “

Dáng người khoa trương, mỹ nữ mập cười nói.

Bạch Long liếc nhìn về phía Trình Uyên đã rời đi, trên mặt không chút biểu cảm, sau đó thu hồi ánh mắt nhìn hai người trước mặt.

Thật ra lúc này Trình Uyên cũng có chút lo lắng cho Bạch Long và Trần Đông.

Anh cho rằng mình ở Tân Dương , bọn họ bất khả chiến bại.

Nhưng anh hoàn toàn không để ý tới, những người này hoàn toàn không phải Tân Dương , mà là Miêu Địa.

Miêu Địa, đã là một nơi bí ẩn từ xa xưa.

Vì vậy, trước khi Trình Uyên lên xe một mình đuổi theo, anh đã đặc biệt gọi điện thoại, gửi địa điểm cho Lý Túc.

Bây giờ thực lực không đủ, thì chỉ có thể sử dụng sức mạnh của chính phủ.

Trình Uyên lái xe tới 180 km/h, đó là một tốc độ anh chưa bao giờ thử qua, và anh có cảm giác như đang bay.

Xe kia không thể phóng nhanh như vậy nên về lý thuyết, anh có thể chặn được đối thủ trước khi về thôn.

Tuy nhiên, anh không nghĩ sẽ làm được gì sau khi truy cản được đối thủ.

...

Không ngờ khi nhìn thấy thôn của mình, chiếc xe kia thực sự đã bị anh chặn lại, anh vượt qua một cách táo bạo liều lĩnh,

con đường dần thu hẹp đến nơi chỉ có thể một xe rưỡi chạy lọt qua được, chèn ép lắc lư đường đất đá văng tung tóe, phanh gấp liền xìa, và cản đường bọn họ.

Chiếc xe kia cũng dừng lại.

Hai chiếc xe, vừa đi trên con đường tối, vừa nhìn chăm chăm vào nhau.

Trình Uyên lạnh lùng nhìn chăm chăm chiếc xe đó, trong lòng rất căng thẳng.

Chiếc xe vẫn chưa mở cửa.

Thời gian dường như đứng yên vào lúc này.

Trải qua mười phút nghĩ biện pháp để đối phó, nhưng cuối cùng vô ích, Trình Uyên nghiêng răng nghiêng lợi.

Anh đẩy cửa bước xuống xe, sau đó đứng trước xe kia, giả vờ bình tĩnh châm cho mình một điếu thuốc.

Nói thật là tay rất run, hút thuốc không được thoải mái cho lắm.

“Xuống xe nói chuyện đi?”

Hít sâu một hơi, Trình Uyên giả vờ bình tĩnh nói.

Lúc này, cửa xe cuối cùng cũng mở ra.

Ba người xuống xe, đi đầu là một ông già gầy gò, thấp lùn.

Bên trái ông ta có một người đàn ông cao lớn tương đương với Trần Đông, nhưng lớn hơn hai mét, bên phải là một người đàn ông trung niên có chiều cao và thân hình tương đương với Trình Uyên.

Ông lão bình tĩnh nhìn Trình Uyên, nhe răng nhếch miệng đầy răng vàng, “đi người, chính là Trình Uyên?”

Trình Uyên không trả lời được những lời này, vội vàng xua tay, “Chú, đừng đùa giỡn đạo lý như vậy chứ, chú xem, tôi là nam, cho dù bao nhiêu tuổi đi nữa, tôi cũng không phải là dì.”

Tư Đồ Vân cũng bối rối.

Hắn đang nói cái gì?

Anh nhìn quanh hai người xung quanh hẳn.

Trong số đó, người đàn ông có thân hình bình thường nói, “hắn ta đang chế nhạo giọng của ngài.”

Tư Đồ Vân khâu âm có vấn đề, lưỡi của ông chắc có vấn đề, nhưng tên kia nói thì rất là uyển chuyển.

Nghe vậy, sắc mặt Tư Đồ Vân lập tức xấu đi.

“Dì dì tìm chết!”

Trình Uyên chế nhạo, chợt phát hiện khối đầy máu tươi, không khối nhớ tới trên tay mình có vết thương từ dao, liền xoa xoa vết máu trên người, hỏi: ” Người không phải vốn là muốn giết ta sao?”

Tư Đồ Vân nheo mắt nói: “Tôm chết dễ như giẫm phải kiến!”

“Vậy thì ngươi còn chờ cái quái gì nữa, đến đây!”

Trình Uyên ném điều thuốc xuống đất một cách dữ dội, và hét vào mặt hắn như thể muốn đánh nhau.

“Nhưng ... nhưng ...” Nhưng lúc này Tư Đồ Vân lại lắc đầu nói: “Nếu như ngươi thắng có thể giao cho ta hai người đồ đệ kia, ta liền thả ngươi đi.”

Hai người đồ đệ?

Trình Uyên nhún vai, tỏ vẻ bất lực “Xin lỗi, chỉ tìm thấy xương.”

Nghe đến đây, Tư Đồ Vân đột nhiên mở mắt ra, sắc mặt âm u như có thể vắt ra nước.

“Tôi muốn tôm ngươi, và tôm cho cả gia đình ngươi!”

Hắn ta nói với một người đàn ông trung niên cỡ bình thường rằng: “Con dơi, giết nó đi, ta sẽ cùng với xe tăng đi giết mẹ hắn!”

Trình Uyên sắc mặt thay đổi, sắc bén nói: “Chờ một chút!”

“Các ngươi nếu có bản lĩnh hãy nhắm đến mình ta!”

Tư Đồ Vân cười chế nhạo “dì dì? Theo ta biết, ngươi không biết chút nào về võ công. Một mình con dơi đủ giết ngươi rồi.

Cùng nhau sao? Người không xứng!”

Sau đó, hắn ta quay lại và lên xe lần nữa, và người đàn ông mạnh mẽ cũng bước vào, ngoại trừ một người khá bình thường ở lại.

Trình Uyên, không chịu như vậy, vội vàng trước xe ngăn lại.

Đúng lúc này, người đàn ông trung niên tên con dơi đột nhiên dùng cùi chỏ đánh vào đầu Trình Uyên.

Chương 290

Chương 290: Hóa thân thành dã thú Trình Uyên vội vàng dùng hai tay chặn lại..

“Bùm!” Đầu óc nổ tung, có một tiếng vang mờ mịt.

“Bùm!” Một tiếng, toàn thân anh bị sức mạnh cực lớn này làm cho chấn động mà bay ra ngoài, đụng phải xe của mình, sau đó ngã xuống đất.

Giờ khắc này.

Anh cảm thấy mình sắp chết.

Sức mạnh và tốc độ của con dơi(Người tên dơi) khiến anh bị sốc.

Chiếc xe kia cứ chạy vào thôn làng.

Sau khi tiếng vang lúc đầu biến mất, tiếng gầm của xe cũng biến mất theo, bây giờ trong lòng Trình Uyên rôi như tơ vò.

Anh biết kế thừa tập đoàn Cẩm Đông sẽ trải qua rất nhiều khó khăn và gian khổ, cho nên Trình Uyên sẵn sàng tiếp nhận với một thái độ ôn hòa.

Nhưng anh không bao giờ ngờ rằng mẹ anh sẽ bị liên lụy.

Vào những năm đầu, điều kiện ở nhà còn nghèo nàn, chỉ được ăn bánh bao trong những ngày Tết , đây chỉ là điều đơn giản đối với trong mắt những người thành thị, đó là sự thật về một kiếp nghèo.

Lúc đó làm hơn 20 cái bánh bao, mẹ anh ăn vào miệng nói không ngon, đã để hết phần còn lại cho anh..

Trình Uyên tám tuổi thì làm gì hiểu được tình cảm của một người mẹ dành cho con mình, nên anh chỉ có biết ăn và ăn, trong lòng còn là lẩm bẫm, ăn ngon như thế này làm sao mẹ lại nói không ngon?

Năm mười một tuổi, trên đường đi học về bị đám bạn học bắt nạt, Trình Uyên về nhà hỏi mẹ cha mình là ai.

Mẹ anh nói anh không có cha.

Trình Uyên tức giận chỉ vào mẹ mình nói, bọn họ đều nói tôi là con hoang, hóa ra là thật, mẹ còn chưa kết hôn mà đã mang thai, mẹ thật là không biết xấu hổ.

Sau đó Mẹ anh đã khóc rất lâu.

Năm mười bốn tuổi, vào mùa vụ thu hoạch, Trình Uyên cùng mẹ ra đồng bẻ ngô, trên đường về thấy nặng quá, đành giả vờ đau bụng không muốn gánh ngô.

Thì người Mẹ thấy vậy liền cõng anh, là đất gánh ngô bên cạnh, kéo lê lét về nhà, và rồi nằm trên giường suốt ba ngày.

Mười lăm...

Mười sáu tuổi...

Những cảnh trước đó lướt qua tâm trí Trình Uyên.

Nhiều thứ, trước đây anh không hiểu, nhưng bây giờ anh đã hiểu, chẳng hạn như bánh bao rất thơm.

Ngẫm lại, Tư Đồ Vân bọn hắn sắp giết mẹ của mình.

Sự tức giận và tức tối trong lồng ngực của anh phần nộ một cách không thể nào hình dung.

Như thể một sức mạnh không thể giải thích được đổ vào cơ thể anh.

Trình Uyên chống hai tay xuống đất, sau đó chậm rãi đứng dậy.

Sau khi con dơi đánh bại Trình Uyên, với ánh mắt khinh thường, hắn ta bước đến và nhắc chân lên để kết liễu cuộc đời của Trình Uyên.

Nhưng vào lúc này, bàn chân của hắn đã bị tay của Trình Uyên bóp lại.

Con dơi giễu cợt, cảm thấy Trình Uyên đây là không biết tự lượng sức mình, với trước sức lực của hắn, Trình Uyên hoàn

toàn không có cách nào chống lại được, chỉ cần hấn dùng lực ở chân, sẽ đập nát tay của Trình Uyên.

“Thật đáng tiếc khi Miêu Địa chi vương để ta lại đối phó với một con bò sát mà không có chút sức mạnh nào cả, trói gà còn không chặt, thật sự là quá mất mặt.”

” Tiểu tử, muôn trách thì trách chính người số mệnh không tốt, đi chết đi.”

Hấn ta bắt đầu dùng lực.

Tuy nhiên, một điều kx lạ đã xảy ra.

Thay vì giậm chân xuống, hấn ta nâng nó lên ngày càng cao.

Con dơi không khỏi lộ ra một vẻ khiếp sợ.

“Huh!”

Trình Uyên đột nhiên hét lên một tiếng, đột ngột đứng lên, cũng không biết sức lực từ nơi nào tới, trực tiếp túm lấy chân con dơi ném ra ngoài.

Con dơi một cái lộn nhào, rơi xuống đất vững vàng đứng vững, nhưng nét mặt của hấn thay đổi.

Trình Uyên cúi thấp đầu, hai tay tự nhiên buông thả bên hông, bộ dạng này giống như một con Zombie điên cuồng.

Con dơi cảm thấy có gì đó không ổn, ít nhất, nó cảm nhận được tính khí của Trình Uyên, vào lúc này đã diễn ra một sự thay đổi về chất.

Nhưng...

Nhưng con dơi đột nhiên cười toe toét và nói, “Quả thật có một số người có thể bộc phát tiềm năng vô hạn khi họ sắp chết, nhưng, đối với sự vô hạn của người, với ta mà nói, nhiều nhất người chỉ là một con sâu bọ chỉ cần một tay là đủ.”

” Không nên kháng cự, bằng không thì sẽ chết rất thê thảm.”

Trình Uyên chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt không chỉ đỏ ngầu, còn lóe lên màu đỏ, nói tóm lại, cái nhìn đầu tiên làm cho con dơi phải giật mình.

Anh đỏ mặt.

“Nhiều năm qua, vì ta, mà Bạch An Tương đã chịu rất nhiều ủy khuất, cho nên cô ấy là Nghịch Lân của ta, ta không cho phép ai xúc phạm cô ấy.”

Trình Uyên nói với giọng cực kỳ lạnh lùng, “Những năm này, đối với ta, mẹ ta đã trải qua những khó khăn, tủi nhục, vất vả mà người bình thường không thể tưởng tượng nổi. Bà ấy là mạng sống của ta, còn quan trọng hơn cả ta, ai muốn đánh mẹ ta, ta liền sẽ phanh thây nghìn mảnh. “

Giọng điệu của anh lạnh lùng đến mức con dơi không thể không run lên.

Khí chất của anh đáng sợ như một ác ma chui ra từ trong ‘Địa ngục’.

Thời gian dường như bị người ta tìm lại.

Gió lạnh ập đến, miệng con dơi bị có chút khẽ động, sau đó xuất hiện tiếng giễu cợt “Giả vờ giả quý!”

“ngươi cho rằng, một người bình thường như ngươi có thể làm gì được ta, giết ta sao?”

Trình Uyên lạnh lùng nói: “Thử nhìn một chút đi.”

Đối với cái này, con dơi khịt mũi coi thường.

Lý do tại sao một người nhát gan là bởi vì anh ta không có tư tưởng, không có mục tiêu và những thứ mà anh ta không muốn bảo vệ, khi anh ta có thứ mà anh ta muốn bảo vệ bằng mạng sống của mình, thì ắt hẳn anh ta sẽ bùng nổ với sức mạnh không thể tưởng tượng được và anh ta sẽ trở nên không sợ hãi một bất cứ điều gì.

Khi còn bé, Trình Uyên thường cảm thấy chỉ cần bản thân đủ dũng cảm, một đám cũng có thể xuyên qua tường là được, nhưng cuối cùng lại bị bạn bè chà xát trên mặt đất.

Vào thời điểm đó, anh luôn cảm thấy mình nên phải mạnh mẽ, nhưng anh lại trở nên rất yếu đuối vào những thời điểm quan trọng.

Bởi vì anh không có những thứ hay những người mà anh muốn bảo vệ bằng chính mạng sống của mình.

Con dơi không chịu nổi dáng vẻ mè nheo của anh, nên sau khi ngoáy mũi để tỏ vẻ khinh thường, hấn lao về phía trước, và một cái cùi chỏ khác đánh vào Trình Uyên.

Trình Uyên hai mắt đột nhiên mở to.

Với một màn này, ánh mắt không hề chớp, trong đầu lại xuất hiện Trình Cẩm Đông đã giết người dùng gậy bóng chày trong nhà voi.

Cấp tốc Hung bạo Trực tiếp!

Đột nhiên người trùn xuống, Trình Uyên thoát khỏi cái cùi chỏ đập vào thái dương của mình, sau đó bỏ nhào vào con dơi giống như bạch tuộc quán lấy dơi.

Trọng tâm con dơi không ổn định, lập tức bị Trình Uyên quật ngã xuống đất.

Trình Uyên giống như phát điên, bám vào con dơi, vươn tay muốn chọc hai con mắt con dơi, con dơi chặn lại, sau đó Trình Uyên lại dùng tay cào lên mặt, trên mặt lộ ra năm vạch máu rõ ràng.

Đu là sức mạnh của con dơi cao hơn Trình Uyên rất nhiều, đối với trường hợp này hấn cũng chết lặng ngu người ra.

hấn không bao giờ ngờ rằng Trình Uyên sẽ giống như một con thú trong cuộc chiến, cào và cào.

” Cmn, con mẹ nó nguoi muốn chết!”

Hấn dùng cùi chỏ đánh vào bụng Trình Uyên, Trình Uyên bị đau ôm bụng, nhưng không có nói lỏng con dơi, thậm chí còn giữ chặt hơn.

“Điên rồi, con mẹ nó nguoi điên rồi!”

Con dơi có chút hoảng sợ, hấn dùng cùi chỏ đánh liên tiếp vào bụng Trình Uyên.

“Ao...!” Trình Uyên phun máu lên cổ con dơi.

Bụng đau như bị ai dùng búa nặng đập vào, nhưng Trình Uyên vẫn bám trụ.

Tay của anh dùng sức, dùng hai tay túm lấy hấn, há miệng và cắn vào cổ hấn một cách dữ dội.

Con dơi lúc này đang thực sự rất lo lắng.

Có một cơn đau rất lớn ở cổ.

Trình Uyên lúc này trong mắt hấn không còn là bò sát không có sức mạnh trời gà không chặt nữa, ngược lại là giống như một con dã thú.

Một con thú đang cắn hấn.

“A!” Con dơi bắt đầu kêu, và một cảm giác ngọt ngào ập đến.

Không một bậc thầy võ thuật nào có thể tưởng tượng được rằng một ngày nào đó mình sẽ chết vì bị cắn.

Chương 291

Chương 291:

Sức mạnh của Lý Túc Dù võ công cao cường đến đâu mà nói gặp phải kiểu dân chơi không theo nề nếp này thì sẽ rất thốn, kết quả của lần đầu này là bị cắn mà chết.

Trình Uyên giống như một con sói hung ác với anh mắt đỏ ngầu, cắn cổ con dơi, đợi đòn cùi chỏ của hắn dần dần yếu đi, cuối cùng thân thể bắt đầu co giật liên tục cho đến khi bất động.

Nhưng Trình Uyên vẫn không chịu buông miệng ra.

Không biết qua bao lâu, một luồng gió lạnh thổi qua, lập tức đánh thức anh.

Nhớ tới Miêu Địa chi Vương, hắn đang vội vàng đi về nhà mình, Trình Uyên vội vàng buông miệng, vội vàng đứng lên, mới phát hiện con dơi mất lồi như cá chết, cổ họng ứa máu phụt ra từng tia.

“phụt!” Phun ra một ngụm lớn cả máu và thịt, Trình Uyên xoay người lên xe lái về nhà, mặc kệ là buồn nôn.

Bây giờ, anh chỉ hy vọng Miêu Địa chi vương không biết rõ nhà mình ở đâu.

...

...

Trần Đông lúc này trên người có hai con dao, một cái ở bụng dưới bị Miêu Địa Dao vương chặt gãy một cái, và tạo ra vết máu được xuất hiện giữa ngăn cách quần áo cùng da thịt, máu không ngừng chảy ra.

Con dao kia thì ở trên đùi là của nữ Phượng tặng, dao của cô lấy đi Trần Đông một mảnh thịt.

Trần Đông cúi người bên vệ đường cùng cây loan đao gãy của mình, thở hồn hển.

Miêu Địa đao vương cũng bị Trần Đông làm một nhát trên thân nhưng đó chỉ là ở bên trên cánh tay.

Nữ Phượng thì còn nguyên vẹn không sức mẽ, nhưng lúc này đầu tóc rối bù vô cùng.

Sau một số cuộc đụng độ, mỗi người đều có chiến thắng và thất bại, và họ lại tách ra một lần nữa.

Nói đến một chọi một, Trần Đông cùng Miêu Địa đao vương cũng không cách biệt lắm, so với đệ nhất kiếm vương thì anh nhích hơn một chút, còn nếu so với Nữ Phượng thì cũng là tương xứng.

Nhưng một khi hai người hợp lực, rõ ràng Trần Đông có chút ứng phó không nổi.

“ta nghe sư đệ nói, ngươi là đệ nhất sát thủ kinh thành, ta thấy, ngươi cũng không được gì.” Nữ Phượng vuốt ve mái tóc rối, rồi cười nói.

Trần Đông lạnh lùng nói: ” Nói nhảm, nếu là một chọi một, Lão Tử đây sớm đem ngươi cái đồ lẳng lơ chặt thành nhiều mảnh rồi.”
Độc nhanh tại Vietwriter.vn Nữ Phượng không có vẻ gì là tức giận khi bị mắng là “lẳng lơ”, ngược lại còn cười khúc khích “Đã thời đại nào rồi, còn chọi một chọi một?”

“ngươi có bị ngu không?”

Trần Đông cũng cười giễu cợt, “Ta quên nói cho ngươi, sư đệ bảo bối của ngươi, là ta giết đấy.”

Vốn dĩ nữ phượng nhìn vẫn điềm đạm bình tĩnh, nhưng khi nghe tin sư đệ của mình bị Trần Đông giết chết, sắc mặt lập tức thay đổi.

Cô ta đã biến đổi như một tảng băng ngàn năm.

“Ta sẽ giết ngươi!” Nữ Phượng rống lên.

Nhặt lên con dao, cô ta lại lao vào Trần Đông.

Khi Miêu Địa đao vương nhìn thấy thế , cũng theo sát lấy vọt tới.

Cũng đúng lúc này...

Vàng trăng khuyết trên bầu trời dường như không muốn nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu này, và lặng lẽ ẩn mình trong mây.

Trần Đông giơ hai tay ra giữa bầu trời và không còn thấy năm ngón nào nữa.

Khi Nữ Phượng vọt tới bỗng nhiên khẽ giật mình.

Miêu Địa đệ nhất đao vương cũng đột ngột dừng lại.

Trong bóng tối đột ngột, con người phải có một khoảng thời gian mới thích ứng.

Nhưng điều này chỉ dành cho những người bình thường.

Mà đối với những loại người không bình thường, thì họ lại yêu thích nhất chính là bóng tối.

Diễn hình như sát thủ Trần Đông.

Đã từng, anh đã hoàn thành vô số nhiệm vụ trong bóng tối, và đối với anh, màn đêm bóng tối chính là sân khấu của anh.

Trần Đông lúc này khóe miệng nở nụ cười, hai người kia đột nhiên dừng lại, nhưng Trần Đông thì lại hành động ...

...

...

Cách đó gần chục cây số, giờ phút này còn có một màn chiến trường khác.

Bạch Long nói đúng, hai người này là cao thủ.

Anh cũng như Trần Đông tình huống một chọi hai, tuy rằng không thể đánh bại tên hắc y nhân thấp lùn trước mặt, nhưng ít nhất cũng sẽ không bị đánh bại quá thê thảm.

Tuy nhiên, vào lúc này, anh đang phải đối mặt với hai cao thủ.

Còn có Miêu Địa Nhất Chi Hoa dung mạo xinh đẹp, khí phách hiên ngang.

Vừa tránh được cú đá của Miêu Địa Nhất Chi Hoa, cú đấm của gã đàn ông xấu xí nhạy cảm như Bôn Lôi đã đấm trúng vào ngực Bạch Long.

Bạch Long bị đánh trúng văng lui về phía sau.

Cả hai thấy vậy liền đuổi theo thừa thắng xông lên.

Bạch Long chật vật chống đỡ.

Trên thân Anh bị đánh trúng nhiều chỗ, cũng bị ngã xuống đất nhiều lần, nhưng anh vẫn lần lượt đứng dậy.

Miêu Địa Nhất Chi Hoa và tên xấu xí Bôn Lôi đều kinh ngạc.

Con gà này là cái quái vật gì vậy?

Tại sao hẳn lại có sức chống cự như vậy?

Quả thật, Bạch Long rất dũng cảm rất mạnh, nhưng điều anh giỏi nhất không phải là võ công, mà điều anh giỏi nhất là về khả năng sức chịu đựng chống đỡ.

Một người đàn ông đã trải qua của sự chiến tranh thường có một sức chịu đựng khủng khiếp.

Ngạc nhiên, bất ngờ nhưng hai người không hề sợ hãi, bởi vì tình hình quá rõ ràng nên Bạch Long nhất định sẽ bị bọn họ giết chết, chỉ là ... vấn đề thời gian thôi, chỉ là nhìn anh chịu đòn thêm bao nhiêu nữa mà thôi.

Miêu Địa Nhất Chi Hoa nói: “Ông xã, ta có chút không muốn giết hẳn.”

Bôn Lôi kéo nhẹ mũi, “Cái gì? cô thích hẳn sao?”

Miêu Địa Nhất Chi Hoa cười “Ông xa, anh ghen sao?”

“Cút!”

Lúc này hai người vẫn tán tỉnh với nhau.

Điều này cho thấy bọn họ hoàn toàn không để ý đến Bạch Long, thậm chí theo ý kiến của bọn họ, Bạch Long không khác gì như người chết.

Nhưng vào lúc này, một tia sáng chiếu vào, không khỏi chói mắt hai người, hai người đều lấy tay che lại.

ánh sáng nhanh chóng Từ xa đến gần, rất nhanh liền đến trước mặt bọn hắn.

Đó là một chiếc xe Jeep.

Khi chiếc xe đến trước mặt họ, nó dừng lại.

Hai người nhìn nhau.

Bạch Long cũng bất ngờ nhìn chiếc xe.

Trên thực tế, anh không biết ai có thể đến để thay đổi tình hình vào lúc này.

Trần Đông tới sao?

Hắn là không phải, Trần Đông ngay cả Bạch Long đánh không lại.

Vậy thì...

Không có cho anh cơ hội đoán dùng phương pháp loại trừ, cửa xe mở ra và một người đàn ông mặc đồ thể thao bước ra khỏi xe.

“Các người ầu đã bên đường, các người phải đi về với ta một chuyến.” người kia nói.

Bạch Long nhìn thấy người tới, không khỏi lộ ra vẻ kz quái.

Người ở đây không phải ai khác, mà là Lý Túc.

Lý Túc ...

Bạch Long híp mắt, nhớ tới lúc trước Trình Uyên đánh Bạch Ngạn Bân trong viện, Lý Túc muốn đi tới, lại bị Bạch Long kháng cự lại, kết quả, vượt qua dự kiến của Bạch Long, đã vậy Lý Túc còn không hao tổn đến một sợi tóc.

Bạch Long lúc này mới đoán được Lý Túc là một cao thủ.

Lý Túc đưa thẻ cảnh sát ra, Miêu Địa Nhất Chi Hoa và Bôn Lô nhìn nhau, sau đó không để ý đến thẻ của Lý Túc.

Bôn Lô đột nhiên lao tới, lão đảo nhanh như chớp lao về phía Lý Túc.

Lý Túc sắc mặt đại biến, thân thể hơi nghiêng, hai tay phản ra hình Bát Quái để đỡ đòn, và sau đó lòng bàn tay nhanh chóng

đập vào đầu cùng bụng dưới của Bôn Lô, đột nhiên hất văng, hấn liền bay ra ngoài.

Đúng vậy, hấn đã bay ra ngoài, cách mặt đất ít nhất năm mét, và khoảng cách bay ít nhất là năm mét.

Bùm bùm một tiếng, Bôn Lô nhào xuống đất, sau đó đột nhiên đứng dậy, mặt mũi lấm lem bùn đất nhìn Lý Túc, sau đó lại nhìn về phía Miêu Địa Nhất Chi Hoa.

“Chạy mau!”

Hấn Kêu xong hai tiếng, thân thể liền hơi cong, rồi ngã trên mặt đất.

Chờ một chút ...?

Bạch Long trợn cả mắt lên.

anh biết Lý Túc là một cao thủ, nhưng dù sao cũng không ngờ lại cao thủ hơn như vậy!

Miêu Địa Nhất Chi Hoa cũng mặt mày trắng bệch.

Đây là thứ Sức mạnh gì đây?

“Ông xã...!” Miêu Địa Nhất Chi Hoa không chạy trốn, cô bỏ nhào vào người Bôn Lô, lo lắng hỏi “chồng, anh không sao chứ?”

“hấn sẽ không chết, nhưng các người bắt buộc phải theo ta về đồn cảnh sát.” LÝ Túc đi tới bọn họ nhẹ giọng nói.

Chương 292

Chương 292: Cãi lão hoàn đồng

Vàng trắng khuất bóng, bầu trời u ám, độ ẩm trong không khí tăng cao tạo cho người ta cảm giác oi bức đến khó chịu.

Mưa núi hùng hực kéo đến, gió lồng lộng khắp tòa nhà, nghe rất thích thú, nhưng thật ra lại dễ khiến lòng người xao xuyến, chẳng hạn như Trình Uyên hiện tại.

Đường vào thôn làng, đầu tiên là đường ruộng thẳng tắp, vào làng sẽ có năm ngã tư, nhà anh rẽ phải ngay ngã tư thứ ba, và là nhà số 6.

Môi trường ở đây như khắc sâu trong đầu anh, rất rõ ràng.

Nhưng mà Miêu Địa chi vương lại không biết nhà anh đến tột cùng là cái nhà nào Cho nên.

Khi xe của Trình Uyên phóng nhanh qua ngã tư thứ hai, dừng lại ở một nhà dân trên chiếc xe này đã tắt máy, nhưng nó lại đột ngột bật lên, bám theo.

Trình Uyên hoàn toàn không để ý, anh vì lo cho mẹ mà không có thời gian lo chuyện khác, liền đi thẳng về nhà.

Nhưng người xe tăng lực lưỡng đang lái xe này đã vô cùng ngạc nhiên và thốt lên: “Con doi thua sao?”

Tư Đồ Vân sắc mặt cũng ngưng trọng.

Mặc kệ tin tức có được từ Long Học Viễn hay từ người đó, Trình Uyên căn bản đều không có võ công gì hết.

Vậy Còn doi?

Hồi từ nhỏ lớn lên ở Thái Châu, năm 17 tuổi, hấn đoạt danh hiệu Thái quyền vương ba năm liên tiếp, sau đó hấn bị thương và tổn thương nghiêm trọng, từ đó liền cáo biệt với Thái Quyền, trở về kiếm việc khác sinh sống.

Làm sao hẳn ta có thể thua một người bình thường?

Bọn Họ không thể nghĩ ra được.

Trên thực tế, chỉ cần không tận mắt chứng kiến cuộc chiến kz quốc đó thì không ai có thể nghĩ rằng con dơi đã bị giết.

Cảnh tượng kiêu đó cực kz quá sốc, nếu không tận mắt chứng kiến chắc chắn sẽ nghĩ rằng con dơi này đang đánh nhau với một con quái thú điên cuồng.

Dù kỹ năng cao đến đâu cũng không cách nào đối phó được với sư tử điên dại, hổ hay thậm chí là sói rừng và báo hoang.

Trình Uyên đậu xe ở cửa, anh an tâm khi thấy trước cửa không có con xe kia.

Xem ra anh nói đúng, Miêu Địa chi vương hoàn toàn không biết vị trí cụ thể của nhà mình.

Cánh cổng sắt han rỉ lặng lẽ đóng lại, sân tối đen như mực.

Thanh thảo yên tĩnh.

Mẹ ngủ rồi.

Trình Uyên cúi đầu nhìn vết máu trên tay, kèm theo gió nóng bức, mùi máu giống như mùi thì là vương vãi trong không khí, cả người đều hăng.

anh không thể để mẹ mình nhìn thấy như thế này được.

Cho nên, liền canh giữ ở cổng.

Anh châm một điếu thuốc rồi ngồi xỏm trước cửa nhà, chuẩn bị gọi cho Bạch Long và Trần Đông.

“Hả, là bạn Uyên sao?”

Lúc này, một giọng nói thanh tú vang lên giữa màn đêm.

Trình Uyên kinh ngạc quay đầu lại.

Một người phụ nữ trẻ tuổi mặc một chiếc váy ngắn thời trang, áo hai dây thấp lòi ra cả ngực và trang điểm đậm, đang đứng cách anh không xa, ngạc nhiên nhìn anh.

Người phụ nữ này, Trình Uyên biết, là bạn học Trương Hiểu Vân, là người cùng thôn với anh, cách nhà anh ba tòa nhà.

Trương Hiểu Vân rất xinh đẹp, ít nhất khi còn học cấp 1, cấp 2 đã lên ngôi hoa khôi học đường.

Ở trường trung học cơ sở, cái tuổi trẻ ngây thơ, không nghi ngờ gì nữa, Trương Hiểu Vân đã trở thành nữ thần trong mộng của mọi người lúc đó.

Trình Uyên cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, sau đó anh nghe nói Trương Hiểu Vân không học được cấp 3 vì điều kiện gia đình có hạn cho nên đi tới một cái tiệm uốn tóc học nghề.

Học nghề thì có được hay không, Trình Uyên cũng không biết, anh chỉ biết sau này, anh nghe nói cô ấy ...

kết hôn không được tốt cho lắm.

“Hiểu Vân!” Trình Uyên lễ phép đáp lại một tiếng, rồi hỏi: “Làm sao muộn như vậy mới về nhà?”

Trương Hiểu Vân nghe xong thì sững sốt một hồi, giọng điệu có phần lảng tránh nói: ” hôm nay trong tiệm có chút việc.”

Cô dường như sợ Trình Uyên tiếp tục hỏi chuyện, nên trước tiên hỏi ” Uyên, người về lúc nào vậy? Sao người không vào nhà?”

Trình Uyên giờ điệu thuốc nói: “Hút xong tôi vào.”

“À, vậy tôi về nhà trước.” Trương Hiểu Vân vẫy tay chào với Trình Uyên.

Trình Uyên gật đầu “bye.”

“Có gì gặp lại sau.”

Trương Hiểu Vân mới đi được hai bước, đột nhiên nhìn thấy xe của Trình Uyên, không khỏi có chút tò mò, thầm nghĩ , Trình Uyên bữa nay phát tài sao?

Cô dừng lại, bật chức năng đèn pin của điện thoại và soi.

Soi để nhìn cái này không quan trọng nhưng thực sự khiến cô bị sốc.

“tôi không sao, lão Uyên, không sao, chỉ tại tất cả trên Audi này.” Trương Hiểu Vân sững sốt đợi điện thoại di động về phía

Trình Uyên.

Đột nhiên, cô giật mình.

Miệng há to như quả trứng gà.

Trình Uyên giống như tên trộm ,trộm gà nhà trong phim nào đó.

Miệng đầy máu, ngực, quần áo,hai tay cũng thế...

Hơn nữa, đôi mắt còn sáng lên những tia sáng màu đỏ kz lạ.

Trình Uyên không ngờ rằng cô ấy sẽ đột nhiên chiếu sáng vào chính mình bằng điện thoại di động, dùng tay chặn lại thì đã quá muộn.

“A!”

Đúng như dự đoán của Trình Uyên, chỉ có thể cất giọng hát cao cùng LÝ Na là Trương Hiểu Vân đây mới dễ dàng hoàn thành.

Loại âm thanh này có sức xuyên thấu rất mạnh, sẽ không để ý tới có vỡ hay không, bởi vì nó là một loại vũ khí đặc biệt truyền đến tận sâu trong tâm hồn, khiến lỗ chân lông của bạn nở ra, thậm chí làm tê cả da đầu.

Trình Uyên bị “đả kích” thật sâu.

Ánh mắt màu đỏ rực rỡ, xa lạ.

Gần như ngay lúc âm vực vang lên, anh lao tới, kẹp cổ Trương Hiểu Vân, đè cô vào tường.

Giọng hét của Trương Hiểu Vân tắc nghẽn trong cổ họng, và phát ra tiếng “Ô Ô...”

Vẻ mặt rất hoảng sợ và đau khổ, hai tay liều mạng giãy dụa tay của Trình Uyên, nhưng dường như cô không thoát ra được.

Mà Trương Hiểu Vân trong mắt Trình Uyên cũng trở nên rất kinh khủng, đáng ghét, hiện tại anh chỉ có một suy nghĩ, chính là giết Trương Hiểu Vân.

Nửa khuôn ngực lộ ra của Trương Hiểu Vân nhấp nhô kịch liệt, hai má ửng hồng vì ngạt thở, hai mắt lồi ra, đôi môi đỏ mọng mở ra, chiếc lưỡi nhỏ nhắn đỏ mọng đang vươn ra.

Cô hoài nghi nhìn Trình Uyên, ánh mắt kinh hoàng, dường như đang cầu xin tha.

” chết!”

” đều phải chết!”

“Tất cả đều phải chết!”

Không biết vì sao, hiện tại Trình Uyên muốn giết người, không chỉ là Trương Hiểu Vân, hẳn thậm chí muốn giết Trương Hiểu Vân, sau đó giết người khắp thôn.

Trương Hiểu Vân muốn bẻ gãy tay Trình Uyên, nhưng cánh tay mảnh khảnh của cô càng ngày càng yếu, cuối cùng ... một cánh tay yếu ớt trượt xuống.

Đã thấy, sắp hết rồi.

Tuy nhiên.

Vào lúc này, “Kít!” Một tiếng nhẹ.

Cửa nhà Trình Uyên mở ra.

“Uyên Uyên, con trở về rồi sao? A, các người đây... là cái gì?”

Giọng mẹ của Trình Uyên lọt vào tai Trình Uyên, toàn thân choáng váng, đồ bưng trong mắt chột mờ đi, nhìn Trương Hiểu Vân sắp bị bóp cổ chết, anh lập tức toát mồ hôi lạnh, nhanh chóng thả cô ra.

Trương Hiểu Vân đột nhiên ngồi phịch xuống đất, lấy tay ôm cổ, thở hổn hển.

Trình Uyên cũng nhìn lại mẹ mình.

Sau đó...

Sau đó anh liền kinh ngạc đến ngây người..

Không sai, đây là mẹ của anh.

vẫn như trong ký ức của anh.

Vẫn đẹp như vậy.

chỉ là ... đó chỉ là những gì anh trông thấy như trong ký ức mà thôi. Thực tế, mẹ anh sắp năm mươi sáu mươi rồi.

Tại sao có thể như vậy?

Xuất hiện trước mặt Trình Uyên, mẹ của anh, lúc này nhìn gần như ba mươi tuổi, tuy rằng da ngăm ngăm vàng, nhưng đôi mắt to kia của anh vẫn có thể nhìn ra là đại mỹ nhân.

Cãi lão hoàn đồng?

Chương 293

Chương 293: Chạy nhanh “Mẹ?”

Trình Uyên không thể tin được, ngập ngừng hỏi.

Mẹ anh đang định trả lời, nhưng khi nhìn thấy Trình Uyên lúc này, bà không khỏi kinh ngạc, vội vàng chạy đến bên cạnh Trình Uyên hỏi “Uyên Uyên, con làm sao vậy?”

“Mẹ, có thật là mẹ không? Làm sao mẹ trở nên ... quá ... trẻ rồi?”

Hai mẹ con đều tràn đầy thắc mắc.

Trình Uyên dụi dụi mắt.

Lúc này, Trương Hiểu Vân cả người ngòai xụi lơ trên mặt đất, rớt cục c ng thong thả lại sức.

Theo lẽ thường, Trương Hiểu Vân thoát chết nên chạy trốn, hoặc núp sau mẹ Trình Uyên để được bảo vệ, nhưng ...

Cô đứng dậy nắm lấy cánh tay Trình Uyên, cao hứng nói: “Dì à, Dì để cho Trình Uyên kết hôn với cháu đi?”

Mẹ Trình Uyên nhìn trên người Trình Uyên lo lắng vì vết máu trên người, lo lắng chờ đợi Trình Uyên trả lời câu hỏi của mình, hoàn toàn coi Trương Hiểu Vân như không khí.

Mà trong não của Trình Uyên hình như bị ai đó chặn đường cướp của bên trong nên đứng ngơ cả người.

Điều này là trái với lẽ đời thường, đến tột cùng điều gì đang xảy ra?

“Chúng ta trước tiên vào nhà rồi nói chuyện.”

Mẹ anh nhìn quanh, nắm tay Trình Uyên bước vào nhà.

Khi vào cửa, hai mẹ con nhận ra Trương Hiểu Vân c ng đã đi theo.

“Hả, Tiểu Vân?” Mẹ anh hỏi: “Muốn như vậy sao cháu không về nhà?”

Người mẹ trẻ đứng cùng Tiểu Vân như một cặp chị em khiến Trình Uyên càng thêm bối rối.

“Dì Dì, cháu muốn kết hôn với Trình Uyên.” Trương Hiểu Vân đỏ mặt tranh thủ nói.

Mẹ của anh giật mình, sau đó cười nói: “Tiểu Vân, Dì đã có con dâu rồi.”

“Không sao đâu, cháu có thể làm vợ bé.” Trương Hiểu Vân nghiêng răng nghiêng lợi.

“...” Bà Mẹ lại bối rối.

Trình Uyên cũng ngỡ ngàng người.

Thời đại nào rồi mà còn vợ lớn, vợ bé?

Mà lại, Trương Hiểu Vân bình thường cũng không như vậy...
Da mặt dày!

“Vào nhà đã.”

Vào nhà, bà bật đèn lên, lại nhìn thấy vết máu trên người Trình Uyên, bà chột lo lắng, nhưng hình như không có chuyện gì xảy ra với anh, lúc này bà tạm thời trước gác lại, bà nhìn Trình Uyên chăm chăm. một chút rồi nói “

tiểu tử thú, lát nữa mẹ sẽ tính sổ với con.”

Bà nắm lấy tay Trương Hiểu Vân, để cô ấy ngồi trên ghế trong phòng khách, mẹ anh nói: “Tiểu Vân, cháu là một cô gái tốt. đáng đáp người như cháu không thiếu một ai theo đuổi, nhưng cháu với cái này không thể được bởi vì .. “

nhìn người mẹ trẻ đang an ủi Trương Hiểu Vân, nhìn hai người tuổi tác tương tự nhau, Trình Uyên cảm giác có chút hoảng hốt.

Ngày xưa, anh mong mẹ mình trẻ mãi không già, bây giờ nhìn thấy mẹ, anh nghĩ lại như hồi còn nhỏ.

Ít nhất, sức khỏe tốt.

Nhưng hiện thực lại là tàn khốc, thời gian chín là kẻ giết người, nó đã liên tục hành hạ mẹ tôi, khiến ngoại hình và sức khỏe của bà dần dần hao mòn.

Anh hy vọng rằng tất cả những điều này là sự thật.

Chỉ là anh biết rằng điều đó là không thể.

Anh dần dần nheo mắt lại, rồi quay ra cửa.

Một ông già gầy gò và một người dáng vẻ to con đang đứng ngoài cửa.

Miêu Địa chi vương Tư Đồ Vân và người trợ giúp có biệt hiệu là Tank. Hay gọi là xe tăng. Bạn đang đọc truyện tại group: Vasterel. Hãy tham gia group để sớm đọc những chap mới nhất.

Bọn Họ đã tới từ khi nào.

và đã đứng bên ngoài bao lâu rồi?

Không ai biết, Trình Uyên cũng không để ý.

Trình Uyên lợi dụng mẹ mình ra sức thuyết phục Trương Hiểu Vân, lặn lẽ ra khỏi phòng, rồi đóng cửa lại.

Khi cánh cửa từ từ đóng lại, anh nhìn sâu vào mẹ một lần nữa.

Có lẽ, nhìn thoáng qua, sẽ không bao giờ gặp lại một mẹ trẻ như vậy nữa, anh nghĩ không còn cơ hội nữa.

Quay người đi về phía Tư Đồ Vân.

Tư Đồ Vân cười híp mắt nhìn anh.

Trình Uyên nói: “Người muốn làm gì ta thì làm, chớ làm hại mẹ ta .”

Ngay từ khi nhận được cuộc gọi từ Từ đầu trọc, Trình Uyên đã điều tra ra Tư Đồ Vân này.

Khi em gái của Từ đầu trọc là nói mấy người đuổi theo Long Học Viễn mà không thấy ai tấn công thì ngã xuống.

Sau khi biết Tư Đồ Vân là sự phụ của hai người hạ độc và đưa thuốc giải, Trình Uyên liền đoán được, bọn hắn am hiểu nhất chính là dùng độc.

Đổi mặt với cao thủ thuần túy lực lượng, Trình Uyên tự mình đổi mặt, nhất định không có cơ hội chiến thắng.

Nhưng đổi mặt với kẻ thù lợi dụng thủ đoạn xảo quyệt thì không có cơ hội nào chiến thắng.

Tư Đồ Vân hỏi Trình Uyên, “Đồ đệ của ta là thật sự tằm chết bọn họ sao?”

Trình Uyên gật đầu.

Nụ cười trên mặt Tư Đồ Vân dần dần biến mất, “Là tằm của người sao?”

“Xem là như vậy đi.”

“Được, tốt lắm!” Tư Đồ Vân giọng nói trầm, đối với xe tăng nói: “Tằm hẩn!

Vào lúc này, một tiếng nổ thật lớn đột nhiên truyền tới ở phía xa.

“Rung rung ...”

Xe tăng vừa đi một bước liền hơi giật mình, Tư Đồ Vân cũng nhíu mày.

Nửa đêm ở thôn quê, lấy đâu ra xe máy nổ?

Trình Uyên nhìn về phía to con, liền cảm giác coi như con gà này không biết võ công đi, thì chính mình cũng chơi không lại, bởi vì hẩn quá to lớn.

Chưa kể ...

Những người theo Tư Đồ Vân, công phu khẳng định so những người khác càng mạnh.

Tiếng máy nổ càng ngày càng lớn, Tư Đồ Vân định thân lại, người mà hẩn phát hiện là đi xe máy, cho nên ...

” Tằm hẩn, miễn ước đêm dài lắm mộng “

Xe tăng nặng nề gật đầu, sau đó lao về phía Trình Uyên.

Hẩn quả thực giống như một cỗ xe tăng, Trình Uyên dường như có thể cảm giác được đất rung động khi hẩn chạy tới.

Nhưng mà thân thể nặng nề như vậy, tốc độ cũng không chậm một chút nào, ngay cả Trình Uyên vừa nhìn thấy hấn đã lao về phía mình, giây tiếp theo liền nhìn thấy một nắm đấm thật lớn.

“Bùm!” Có một âm thanh vang lên.

Nắm đấm của xe tăng còn chưa dứt, một đầu máy xe vọt qua tường, từ bên ngoài bay thẳng vào sân nhà Trình Uyên.

Nắm đấm của xe tăng dừng lại trên không, và tò mò nhìn lên. xe máy vẽ một đường vòng cung đẹp mắt, rồi rơi tự do về phía xe tăng và Trình Uyên.

Trình Uyên rút lui theo bản năng.

Tuy nhiên, xe tăng vẫn không lùi bước, hấn nổi giận gầm lên một tiếng và dùng thân thể mạnh mẽ của mình đâm vào xe máy nổ.

“A!”

“Ầm ầm!”

Một quả bóng trên xe máy nhấp nhô trên không, rồi hạ cánh êm ái.

Lúc này, Trình Uyên mới có thể nhìn rõ quả bóng đáp xuống đất, hóa ra là một người.

Xe máy bị va đập vào văng tung tóe, nhưng xe tăng không di chuyển chút nào.

Cảnh tượng này khiến Trình Uyên không nói nên lời.

anh cho rằng ngay cả lưng của Bạch Long cũng không mạnh như vậy.

Miêu Địa, thực sự là một nơi bí ẩn và đáng sợ.

Người trên mặt đất này tuy lùn nhưng mập như một quả bóng, thoạt nhìn, Trình Uyên luôn cảm thấy người này rất quen thuộc.

Anh ta cao chưa đầy một mét năm, nhưng lại lòi một cây đao khổng lồ sau lưng dài 1m7, nhìn qua cực kì không được mắt chút nào.

Xe tăng vừa tông xe máy bay lên trời, người như quả bóng thì tiếp đất, rút đại đao ra rồi lao về phía xe tăng.

“Bùm!” Đại đao nặng nề như vậy lại bị một người như quả bóng vung đao một cách dễ dàng, ngay cả xe tăng cũng không dám phản kháng, nhanh chóng né tránh, trên mặt đất hiện ra một cái hố to bằng lòng bàn tay.

Xe tăng chưa kịp tiến lên đã bị sốc bởi sức mạnh của quả bóng này, nhưng cây đại đao lớn kia lại được vung lên.

Còn Trình Uyên, rốt cuộc cũng nhớ ra bóng dáng thấp bé này là ai.

Chương 294

Chương 294: Không thể chết

Anh đã nhìn thấy hắn trên tàu cao tốc, và khi lên tàu, lại là ngồi cùng với hắn.

Đúng, đây là một nữ nhân, cái tướng xấu xí mập mạp cười nhạo Trình Uyên.

Cô đột nhiên xuất hiện, đồng thời thể hiện ra sức mạnh bá đạo như vậy, khiến Trình Uyên kinh ngạc không thôi, nhưng đồng thời anh cũng không muốn nói lời cảm ơn cô ta.

Bởi vì, ngồi chung một chỗ trên tàu cao tốc kinh thành, lại đột nhiên xuất hiện vào lúc này, Trình Uyên rõ ràng biết đây không phải là ngẫu nhiên.

Vì vậy, cô mập này chỉ có thể bị Trình Cẩm Đông phái tới.

Nói cách khác, đây là nhiệm vụ của cô ta, cũng giống như Bạch Long do Lý Quế Như phái tới.

Nhưng mà, Trình Uyên nghĩ rằng cảm giác đau đớn sau khi biết Trình Cẩm Đông đối với Trình Nặc cực kỳ thiên vị hơn, vì điều cho nên địa vị cô béo trong lòng anh tự nhiên không thể so sánh được với Bạch Long.

Xe tăng đánh nhau với cô béo, có cảm giác như chuột đang đấu với voi, nhưng kị thay, con chuột lại cầm một cây đao khổng lồ nhìn không phù hợp chút nào và còn rượt đuổi con voi quanh sân.

Nghe được động tĩnh, mẹ của Trình Uyên cùng Trương Hiểu Vân đẩy cửa đi ra ngoài, bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

“Uyên Uyên, chuyện gì đang xảy ra?”

Trình Uyên nhìn lại bà mẹ, trên mặt lộ ra một nét vui bất đắc dĩ.

“Mẹ ơi, con ước gì mẹ luôn mãi mãi như bây giờ.”

Thế nhưng là...

Anh đưa một viên thuốc vào miệng và từ từ nhắm mắt lại.

“Uyên Uyên...”

“Uyên Uyên...”

“Nhưng...”

Giọng người mẹ càng ngày càng nhỏ dần, Trình Uyên hai mắt nhắm nghiền, tựa như cảm giác cùng mẹ ngồi trong xe lạng lã, lái xe đi thật nhanh.

Trong lòng Anh cảm thấy khó chịu kinh khủng.

Nhìn thấy cảnh này, Tư Đồ Vân Miêu Địa chi vương bắt giác nheo mắt lại.

Trận chiến giữa xe Tank và cô mập vẫn đang diễn ra, nhưng lúc này hẳn ta chẳng thêm để ý đến.

Ánh mắt hẳn hiện lên vẻ khó hiểu cùng kinh ngạc bởi vì Trình Uyên.

Khi Trình Uyên mở mắt ra lần nữa, cảnh tượng trước mắt đã thay đổi.

Không còn Trương Hiểu Vân, và không còn mẹ nữa.

Anh vẫn đang ngồi xổm bên ngoài ngôi nhà của mình, với chiếc điện thoại di động trên tay.

Vừa rồi, anh trúng độc.

Một loại thuốc có thể gây ảo giác và ảnh hưởng đến tinh thần.

Loại chất độc này bay lơ lửng trong không khí.

Thì ra Miêu Địa chi vương dụ anh đến đây chính là muốn để mình phân tâm, sau đó bị trúng độc không phát hiện được điều này.

Trước khi ra khỏi bệnh viện, Trình Uyên đã gặp Lý Tịnh Trúc.

Lý Tịnh Trúc đưa cho anh một viên thuốc nói: “Dì hai của tôi biết Miêu Địa chi vương, hẳn dùng thuốc độc và hạ độc rất

giỏi, cho nên nếu gặp được hãn nhất định tiếp theo phải uống viên thuốc này.”

“Dì hai của tôi nói rằng tuy viên thuốc này không thể chữa được hàng trăm loại độc, nhưng đối với người như Miêu Địa chi vương thì cũng đủ rồi.”

Ngay khi Trình Uyên vào thôn, liền bị Miêu Địa chi Vương hạ độc.

Anh cho rằng mình đã nhìn thấy Trương Hiểu Vân.

anh cho là mình muốn giết chết Trương Hiểu Vân nữa.

Anh nghĩ mắt mình trở nên đỏ như Ma Thần.

Anh nghĩ rằng mẹ anh đã trở nên trẻ hơn.

Thực chất đây đều là ảo giác do độc dược gây ra.

Vì mong ước lớn nhất trong lòng là mẹ sẽ trẻ mãi không già nên thuốc khiến anh ảo giác và mở rộng tâm hồn hướng tới.

Bởi vì Trương Hiểu Vân từng là cô gái mà anh nhớ nhất khi còn học cấp hai, nên điểm này cũng đã được mở rộng hướng tới.

Điều khiến Trình Uyên ngạc nhiên là anh chỉ muốn giết Trương Hiểu Vân.

Điều này khiến anh rất khó chịu, anh chưa bao giờ biết rằng tính khí hung bạo đó lại ẩn sâu trong xương cốt của mình.

...

Nhặt lên một cục đá trên mặt đất, Trình Uyên cười đắc ý đi tới bên Tư Đồ Vân trong khi cô gái mập đang vương bận với xe tăng.

“Lão già thúì, độc dược của ngươi bây giờ đối với ta không có tác dụng gì nữa, ta xem ngươi có thủ đoạn gì, hôm nay Lão Tử sẽ giết chết ngươi!”

Tư Đồ Vân trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Chất độc của hãn ta bị phá vỡ bởi một viên thuốc nhỏ, khiến hãn ta cảm thấy khó tin.

Nhìn thấy Trình Uyên cầm một tấm ván quay người đi về phía mình, Tư Đồ Vân đột nhiên giật mình, kinh ngạc quay người bỏ chạy.

Nhìn thấy hắn bỏ chạy, Trình Uyên cười nhạt một tiếng, liền chạy theo.

Anh nghĩ thầm, hắn là một ông già xấu xí, hắn có thể chạy qua mình sao?

Quả thực, một cái lão già đó làm sao có thể chạy qua Trình Uyên được?

Nhìn thấy sắp bị đuổi kịp, Trình Uyên cảm thấy được vung cục đá lên, có thể đánh vào sau gáy, liền cầm cục đá đánh vào.

Tuy nhiên...

Tư Đồ Vân đột nhiên phanh lại, chợt xoay người lại, sau đó giang hai tay ra, vỗ vào ngực Trình Uyên.

Trình Uyên sửng sốt một chút, cục đá vung mạnh không nói đến, nhưng trong lòng ngực đột nhiên có một nỗi cảm giác kz quái, giống như bị một luồng gió thổi qua.

Anh đột nhiên nhìn thấy Tư Đồ Vân chế nhạo, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường.

Cái quái gì thế?

“Bùm!”

Sau khi Tư Đồ Vân ấn tay lên ngực Trình Uyên, qua ba giây đồng hồ liền đột nhiên nổ tung, ngực Trình Uyên cảm thấy đau đớn không nói nên lời, cả người bay ra ngoài.

Trình Uyên ngã ra xa, ngực đau đến nỗi không đứng dậy nổi, cổ họng có chút ngọt của máu, khóe miệng lại tràn ra máu.

sợ là xương ức bị gãy.

Anh không thể tin được rằng một ông già gầy gò lại có thân thủ đáng sợ như vậy.

Kz thực là do Trình Uyên bất cẩn.

Thử nghĩ xem các đồ đệ của lão già, trừ người nhỏ tuổi nhất hạ độc cho Bạch An Tương, cho dù là người đeo kính hay là nữ

phượng, trên tay công phu đều không kém.

Ai đã dạy võ công cho họ? Tất nhiên đó là sư phụ của của bọn hắn.

Tư Đồ Vân khinh thường cười ” Kim thật sự cho rằng, ta chỉ là một cái cần lão già sao?”

Trình Uyên đau đến mức không nói được lời nào, thậm chí thở hổn hển.

” chạy, tôi sẽ kéo giãn khoảng cách để con mập không tới được.”

Quả nhiên, nhìn thấy Trình Uyên bị Tư Đồ Vân quật ngã đánh bại, cô mập một nhát đao muốn xông tới, nhưng tiếc là ...

Sau khi tránh được nhát đao, xe tăng lại lao vào cô gái béo ú, trực tiếp cản đường giải cứu của cô.

“Tư Đồ Vân, dừng tay, ngươi có biết hắn là con trai của ai không?” Cô gái mập không khỏi hỏi thân thể, trong lòng lo lắng kêu lên với Tư Đồ Vân.

Tư Đồ Vân hừ lạnh một tiếng, “Ta cần quan tâm hắn là con trai của ai sao, hắn giết đồ đệ của ta, ta phải giết hắn!”

Sau đó, nhát cục đá rơi của Trình Uyên rồi đi về phía Trình Uyên, rồi nhấc lên cao.

Trình Uyên nhìn chăm chăm vào sắc mặt Tư Đồ Vân, trong lòng thở dài, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Tư Đồ Vân không tiếp tục nói nhảm với Trình Uyên, nhấc viên đá đập vào đầu Trình Uyên.

“Đi chết đi!”

Nhưng tại thời điểm này.

hai mắt Trình Uyên đột nhiên mở ra.

Thân thể vốn đã đau đến không thể nhúc nhích, nhưng giống như một con châu chấu sợ hãi, đột nhiên đứng dậy ôm eo Tư Đồ Vân.

Mọi cơn đau dữ dội dường như đột ngột biến mất, sau đó lại đột nhiên đột kích.

“Ta là người thân cuối cùng của mẹ ta, ta không thể chết được, hiện tại ít nhất không thể chết bây giờ!” anh rống lên, giống như trước đó đối phó với con dơi, ôm chặt thân thể Tư Đồ Vân.

Tuy nhiên, Tư Đồ Vân không phải là con dơi.

Chương 295

Chương 295: Lý Túc Kinh khùng Mặt trăng, dần dần lộ ra khỏi tầng mây..

Ánh trăng mờ ảo đã mang lại cho trái đất sự sống động.

Cùng lúc đó.

Tại một đầu trên đường lớn, Trần Đông tựa vào gốc cây lớn bên đường, đang lặng lẽ ngồi quán băng gạc mà anh mang theo.

Cách anh không xa, có hai xác chết, một nam một nữ.

Miêu Địa đệ nhất đao cùng nữ phượng trên cổ đều có vết thương hở, máu vẫn chậm rãi chảy, cả người đã nhuốm đỏ sẫm.

Trong bóng tối, Trần Đông được gọi là vua.

Anh băng bó vết thương, nhặt cây loan đao gãy của chính mình lên, anh chân chừ rồi quay lưng bước đi.

Và đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

“Trần Đông, em gái ngươi còn sống.”

Sắp bị bóng đêm vùi lấp thân thể Trần Đông đột nhiên chấn động, vội vàng quay lại.

Một người đàn ông tuổi không cao, mang theo một cái kính to tròn, mặc áo gió, chấp tay sau lưng xuất hiện.

Nhìn thấy vị này, Trần Đông sắc mặt nước da đột nhiên trở nên dày đặc, bởi vì anh nhận ra người này, đây cũng chính là một Truyền Thuyết ở kinh thành.

“Đạo trưởng?”

...

...

Tại đây, Tư Đồ Vân chỉ là khế lác người, Trình Uyên liền bị rũ ra và văng đi thật xa.

Rõ ràng, Tư Đồ Vân hơn cô dơi rất nhiều.

Trình Uyên rớt cuộc không đứng dậy được, thân thể đau kinh khủng, trên trán xuất hiện những hạt mồ hôi lớn.

Trên thực tế, ngay cả khi anh đứng lên, anh căn bản cũng không làm được chuyện gì nữa.

Ở một góc độ nào đó, sự xuất hiện của cô gái béo cũng chỉ là trì hoãn cho Trình Uyên cái chết chậm trễ hơn một chút.

Tư Đồ Vân đi về phía Trình Uyên về mặt âm đạm.

Cô gái mập trong mắt hiện lên vẻ lo lắng, nhưng rớt cuộc cô cũng không thể vượt qua hàng rào của xe tăng này được, nhìn thấy Trình Uyên sắp chết dưới tay Tư Đồ Vân.

Cô vội vàng quát: “hắn ta là con của Trình Cẩm Đông, ngươi dám ...!”

Nghe được ba chữ Trình Cẩm Đông, Tư Đồ Vân bước chân hơi ngừng lại.

Kinh Thành Trình Cẩm Đông có lẽ nhiều người không biết, nhưng với vài người có máu mặt chắc chắn sẽ biết.

Tư Đồ Vân hiển nhiên có nghe nói tới Trình Cẩm Đông, hắn không chỉ có nghe nói qua, còn biết Trình Cẩm Đông cùng một vị nào đó cao nhân chính nữa.

Tư Đồ Vân do dự.

Cô gái mập ú bức ra khỏi xe tăng và cười lạnh chế nhạo, “Ngươi dám động hắn?”

Tư Đồ Vân cau mày, im lặng một lúc rồi thở dài nói: “Lúc này ngươi không nói sớm, bây giờ cũng đã động thủ rồi, chẳng lẽ còn có thể bỏ dở nửa chừng?”

Câu nói của hắn khiến cô gái mập trong lòng giật mình.

cô lập tức hiểu Tư Đồ Vân đang nghĩ gì.

Đúng vậy, Trăng tối trên cao đêm Giết Người. Chỉ cần giết Trình Uyên và Cô Béo cùng nhau. Có ai biết Tư Đồ Vân đã

làm chuyện đó?

Cô gái béo lần nữa quơ lấy đại đao.

Xe tăng cũng tiến về phía cô gái béo một lần nữa.

Còn Tư Đồ Vân sau khi nhìn về phía Trình Uyên, cũng không có vội vàng giết Trình Uyên trước, tương tự cũng đi về phía cô gái mập.

Theo quan điểm của bọn họ, lúc này Trình Uyên đã trở thành cá nằm trên thớt rồi, chỉ cần Tư Đồ Vân cùng xe tăng hợp sức giết cô béo thì mọi chuyện coi như đã kết thúc.

Nhưng vào thời điểm này, lại là một chiếc xe lao tới.

Một chiếc xe Jeep lao vào làng.

Ngay khi xe tăng giáng một cú đâm vào mặt cô gái mập, Tư Đồ Vân cũng xuất một cước hướng về cô mập, thì ánh đèn xe chói mắt đột nhiên đều đập vào mặt bọn họ.

Hai người bọn họ vô thức đưa tay lên chắn tầm mắt, cô gái mập mạp phản ứng cực nhanh, nhìn thấy hai người đột nhiên khựng lại, không chút do dự cảm kích, nhắc lên đại đao chiếu sáng vào hai người, quét tới.

Cả hai người này đều là cao thủ, phản ứng tự nhiên rất nhanh, khi đèn chói mắt, bản năng họ suy đoán nguy hiểm có thể gặp phải, vì vậy cả hai đều rút lui.

Xe dừng trước cửa, hai người xuống xe, một là Bạch Long, còn lại là Lý Túc.

Nhìn thấy Bạch Long, Trình Uyên tính nhắm xông ngã xuống đất.

Tại trong sự nhận thức của anh, Bạch Long có nghĩa tồn tại là bất khả chiến bại.

Đương nhiên, anh không biết Bạch Long vừa trải qua chuyện gì.

Hai người đi tới bên cạnh Trình Uyên rồi đỡ dậy, Lý Túc nghi ngờ hỏi “Đây là cái gì?”

“Hai người...” Trình Uyên chưa kịp trả lời, Bạch Long đã nói trước.

Tuy nhiên, một cảnh tượng khiến Trình Uyên bị sốc đột nhiên xuất hiện. Khi cô gái béo nhìn thấy Bạch Long, cô ấy ngừng đánh, và chạy đến với một cây đại đao theo sau.

“Anh...”

Trình Uyên ngạc nhiên nhìn Bạch Long.

Bạch Long cau mày nói: “Cô ấy là em gái tôi.”

“Oh.”

Mặt phẳng lặng như nước, nội tâm âm âm sóng dậy.

biết đây, Bạch Long cao khoảng 1m9, còn em gái của hắn cạn lời...

Anh không khỏi bắt đầu hoài nghi, hai người này có phải là anh em ruột không.

Miêu Địa chi vương Tư Đồ Vân không khỏi nhíu nhíu mày, cùng xe tăng nhìn chăm chú một chút, đều nhìn thấy đối phương như vậy ánh mắt bên trong bọn hắn thấy sợ hãi, thế là...

Bọn Hắn lặng lẽ lùi lại, dường như muốn tẩu thoát.

Tình hình trở nên tồi tệ hơn, và chỉ trong nháy mắt, tình tiết đã đảo ngược.

Tư Đồ Vân có thể thấy Bạch Long và Lý Túc là hai cao thủ, đặc biệt là Lý Túc, hắn chưa từng biết đến, hoàn toàn không biết sự tồn tại của nhân vật này, nhưng hiện tại, hắn đột nhiên cảm thấy Lý Túc càng nguy hiểm hơn so với Bạch Long.

“anh, bọn hắn muốn chạy!”

Vừa rồi đánh nhau phân tâm cô không can tâm, cô béo đương nhiên cũng khó chịu, thấy hai người muốn chạy trốn, cô liền giơ đao lên chỉ.

Bạch Long nhìn cô béo thở hắt hắt nói: “em đi nghỉ ngơi đi, để anh.”

Lý Túc nắm lấy cánh tay của hắn, nói: “để ta, người cũng dưỡng thương đi.”

Bạch Long hơi giật mình, liền rút lui.

Trình Uyên rất lo lắng cho Lý Túc, vì vậy nói: “Lão Lý, được rồi, để cho Bạch Long lên đi, hai con hàng này khó đối phó lắm.”

Bạch Long lông mày nhảy dựng.

Lý Túc nói “Không sao.”

Sau đó anh ta đi thẳng đến Tư Đồ Vân và xe tăng.

Bạch Long nhàn nhạt nói với Trình Uyên, “Hắn lợi hại hơn tôi.”

Nghe vậy, Trình Uyên sững sốt một chút, chỉ vào Lý Túc hỏi: “anh nói Lý Túc lợi hại hơn anh sao?”

Bạch Long lắc đầu.

Trình Uyên nhìn thấy hắn lắc đầu thờ phào nhẹ nhõm, hóa ra anh nghe lầm, còn tưởng rằng Bạch Long nói Lý Túc so với hắn lợi hại hơn đâu.

Nếu là như vậy, bằng hữu mà Trình Uyên có được thì quá đáng giá, nghĩ lại so với Bạch Long còn lợi hại hơn, vậy thì không thể tưởng tượng nổi.

anh nghĩ như vậy, nhưng là Bạch Long đột nhiên nói: “Hắn so với tôi lợi hại hơn một chút.”

“Hơn một chút...”

Lần này Trình Uyên thực sự là quá sốc.

Lý Túc lợi hại như vậy sao?

“Tôi cũng không biết phân chia sức mạnh của người như thế nào nữa, cứ nói thế này, thì trong tiểu thuyết tru tiên trên mạng có trúc cơ, rồi là Kim Đan, Nguyên Anh, rồi đạt loại hình cảnh giới, vậy người và Lý Túc tương đương với cái gì?”

Bạch Long cau mày một hồi, sau đó lắc đầu nói: “Tôi không hiểu ý của người.”

“Haiz ... Chính là hấn so anh lợi hại bao nhiêu?”

Bạch Long nhàn nhạt đáp: “cùng Trình gia gia chủ ngang hàng.”

“Trình gia gia chủ?”

“cha của người.”

“ ... ”

Trình Uyên đột nhiên lộ ra vẻ kinh hãi.

Anh đã xem Trình Cẩm Đông chiến đấu, và thực sự so sánh ông ta với Bạch Long một cách âm thầm, và cuối cùng bất đắc dĩ nhận thấy rằng tốc độ và sức mạnh của Trình Cẩm Đông dường như mạnh hơn Bạch Long rất nhiều.

Nói như vậy, Lý Túc...

Lý Túc đi tới hai người bọn họ.

Tư Đồ Vân nghiêm mặt kêu lên “lên!”

Thế là hai người liền phóng tới Lý Túc.

Hai nắm đấm của xe tăng giống như hai quả bom, nặng nề vô cùng nhưng lại mãnh liệt vô cùng.

Tuy nhiên, khi nắm đấm của hấn đập vào vai Lý Túc, toàn thân Lý Túc ngã về phía sau theo quán tính của nắm đấm.

Nhưng ngay sau đó, nắm đấm mạnh của xe tăng, Lý Túc chưa kịp ngã xuống đã đột ngột đứng thẳng dậy, dùng sức đánh vào ngực anh ta bằng mu bàn tay. (Chiu này mượn lực đánh lực của thái cực quyền) Tư Đồ Vân vừa đến nơi, nhưng đột nhiên phát hiện xe tăng, trông giống như một chiếc xe bọc thép bay ngược lui phía mình.

Chương 296

Chương 296: cụt tay, trốn thoát và kết thúc

Tư Đồ Vân nheo ánh mắt lại, đột ngột thân hình dừng lại.

Không chỉ Tư Đồ Vân sững sờ trước cảnh này, ngay cả Trình Uyên cùng cô mập đều kinh hãi không ngậm miệng lại được.

Lý Túc vung nhẹ người, Tư Đồ Vân kinh ngạc, trong lòng hoảng hốt đột nhiên phun ra một thứ gì đó vào Lý Túc.

Lý Túc nghiêng đầu tránh đi, chính là lúc này Tư Đồ Vân vung tay lên, bụi mù theo gió bay lên.

Lý Túc vung tay lên, quần áo trên người không gió mà bay, nguồn gió kia liền bị anh dập tắt.

Tư Đồ Vân lợi dụng hạ độ, lúc này Bạch Long đã nói cho Lý Túc biết những gì mình biết, nên Lý Túc không dám sơ ý, không dám để khói vào người.

Lợi dụng lúc này, Tư Đồ Vân đột nhiên cúi người định chạy trốn.

Thực lực của Lý Túc vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn, hay nói cách khác là vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Tư Đồ Vân vô cùng tức giận, bởi vì Long Học Viễn, hay là ... kim chủ, cũng không ai nói cho hắn biết, còn có nhân vật Lý Túc này.

Tuy nhiên, có người lại đã sớm dự phòng hắn chạy trốn.

Ngay khi hắn vừa cúi xuống và muốn chạy, một cây đại đao lớn lao về phía hắn.

Tư Đồ Vân chỉ cảm thấy một bóng đen đập vào đầu, gió lớn cùng sát khí, còn chưa kịp suy nghĩ đã né đầu tránh đi.

Cô gái mập thuận thế đơn quyền đánh vào ngực Tư Đồ Vân một phát.

“Phụt!” Một dòng máu phun ra từ miệng Tư Đồ Vân.

“Cẩn thận!” Lý Túc đẩy ra một làn sương mù, nhìn thấy cảnh này, nhanh chóng nhắc nhở cô mập.

Kết quả, vẫn là muộn một bước.

Cô gái mập không kịp né tránh cụm máu do Tư Đồ Vân phun ra, liền theo bản năng dùng cánh tay chặn lại.

“xì!” Với một âm thanh.

Một đám khói xanh bay thẳng lên, cánh tay thiếu nữ mập trong nháy mắt biến thành màu đen, tốc độ nhanh như phun sơn.

“A!”

Cô béo bỗng hét lên đau đớn.

Khi Bạch Long nhìn thấy điều này, sắc mặt của anh ta cuối cùng cũng thay đổi, anh đột nhiên liền hướng hai người phóng đi.

Lý Túc trước một bước đuổi tới, một cước đá vào ngực Tư Đồ Vân, Tư Đồ Vân bị đá văng ra xa một tiếng “rầm”, tông vào xe Jeep, xe Jeep lắc lư.

Cảnh tượng này chuyển biến quá nhanh, Trình Uyên quá mức sửng sốt.

anh thấy cô gái béo nghiêng răng dữ dội, đâm cây đao không lồ xuống đất, và cánh tay trái của cô ấy bay lên.

“phập”

Lòng bàn tay tròn trịa và theo một nửa cánh tay đã bị chặt đứt, máu tươi lập tức đầm đìa.

Lúc này, Trình Uyên thực sự là quá sửng sốt.

Quyết tâm của cô gái mập đã đánh thẳng vào tâm hồn Trình Uyên, và cú sốc kinh hồn.

Để ngăn chát độc phát tán, cô gái béo đã không ngần ngại chặt tay trái bị trúng độc của mình, cái này người bình thường ai có thể làm được?

Bạch Long chạy tới ôm cô gái mập đang ướt đầm mồ hôi, nhanh chóng xé một mảnh vải trên người cô băng bó vết thương.

Xe Jeep bị Tư Đồ Vân lắc lư qua lại, cửa sau tự động mở ra, Bôn Lôi và Miêu Địa Nhất Chi Hoa lăn ra vì quán tính, cả hai đều bị còng.

“Miêu Vương ...?”

Bôn Lôi bàng hoàng.

Tại Miêu Địa tồn tại giống như thần, nhưng lại bị người ta còng tay?

Hắn kinh ngạc không thôi.

Tư Đồ Vân phun một ngụm máu nữa, phun vào mặt Bôn Lôi.

“A...”

Bôn Lôi đột nhiên hét lớn một tiếng, sắc mặt nhanh chóng biến sắc.

Miêu Địa Nhất Chi Hoa ngẩn ra sau khi nhìn thấy.

Thấy vậy, Lý Túc vội vàng chạy tới.

Tư Đồ Vân đứng dậy xoay người bỏ chạy, rất nhanh.

Khi Lý Túc đến trước xe, thấy Bôn Lôi đã nằm trên mặt đất, đã chết.

Tư Đồ Vân cũng biến mất.

Chỉ có Miêu Địa Nhất Chi Hoa đang bàng hoàng trước mắt ...

Lý Túc khẽ nhíu mày.

Tất cả chuyện này xảy ra quá đột ngột, ngay cả Lý Túc cũng có chút bối rối không biết nên đuổi theo Tư Đồ Vân hay là ...

Một người chết và một người bị thương tại hiện trường.

Anh không có ý kiến gì, liền hướng ánh mắt về phía Trình Uyên.

Trình Uyên vẫn là đứng không vững, đỡ lấy xe của mình đối với Lý Túc lắc đầu..

Đuổi theo người trong bóng tối rất nguy hiểm, đặc biệt là người đó giỏi dùng độc dược, Trình Uyên không muốn Lý Túc lại xảy ra chuyện gì.

Mà Lý Túc lại sợ chính mình bị dính kế diệu hồ ly sơn.

Hiển nhiên, không đuổi theo là lựa chọn tốt nhất lúc này.

Thở dài, Lý Túc móc ra còng tay hướng xe tăng đi đến.

Những người này, anh ta định đưa họ về.

Tuy nhiên, đó chỉ là khi đó.

“Ah A!”

Miêu Địa Nhất Chi Hoa đột nhiên giống như bị điên, ngửa mặt lên trời hét lên.

“các người trả lại mạng chồng cho tôi!”

Mái tóc dài của cô ấy như bị gió thổi bay, bay tung tóe theo tiếng hét của cô ấy.

Rầm một tiếng, còng tay chắc chắn bị tách ra từ giữa, Miêu Địa Nhất Chi Hoa thoát ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Túc vội vàng đứng ở trước mặt Trình Uyên.

Mọi người đều cho rằng Miêu Địa Nhất Chi Hoa bị điên vì chồng cô đã chết, và cô ta sẽ cố gắng trả thù cho người đàn ông của mình.

Nhưng kết quả ...

Cô ta sải hai chân dài như nhảy vọt, băng qua nóc xe Jeep rồi nhanh chóng ẩn vào bóng tối.

Chạy trốn...

“Các người đều phải chết, ta đây sẽ giết tất cả các người!”

Giọng cô ấy trôi đi.

Trong một khoảng thời gian dài...

Kết thúc, Trình Uyên nghĩ thầm, đã thất bại.

Anh không thể đem Miêu Địa chi vương một mẻ hết gọn, chủ nếu là bởi vì anh chủ quan..

Anh luôn nghĩ rằng Bạch Long và Trần Đông có thể đảm đương mọi việc, không ngờ nghĩ tới người ta lại là cao thủ hơn hai người bọn họ.

Ngẫm lại, người mà anh phải đối phó sau này chỉ có thể đáng sợ hơn, chẳng hạn như em trai Trình Nặc.

Vì vậy, anh phải chuẩn bị và quy hoạch lại lực lượng của mình.

“Tôi sẽ đưa thi thể này đi, nhân tiện đưa cô gái mập này đến bệnh viện, Bạch Long người ở lại quan tâm Trình Uyên giúp tôi.”

Lý Túc giải thích.

Bạch Long liếc nhìn em gái, có chút chân chừ.

Cô gái béo chịu đựng cơn đau dữ dội và nói: “Anh ơi, cứ làm như vậy đi.”

Bạch Long gật đầu.

...

...

Sau khi Lý Túc rời đi, Trình Uyên kêu Bạch Long lấy một ít nước sạch trong cốp xe, rửa vết máu trên người.

Sau đó khó khăn lên xe, châm điều thuốc, nhân tiện đưa cho Bạch Long, lần này Bạch Long cũng không từ chối.

“Không ngờ anh còn có em gái.” Hít sâu một hơi, Trình Uyên nói.

Bạch Long hỏi: ” Có phải là không giống?”

“Đúng.”

“Không giống là đúng rồi.”

“gì?”

“Không phải thân.”

“ ... ”

Trình Uyên kinh ngạc nhìn Bạch Long, trong mắt tràn đầy khó tin.

anh không ngờ Bạch Long nói chuyện , vậy mà cũng sẽ thừa nước đục thả câu..

“Tiếp theo người định làm gì?” Bạch Long có vẻ hơi khó chịu bị Trình Uyên nhìn chăm chăm, vì vậy hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên thở dài, “Để cho Miêu Địa chi Vương chạy đi, hẳn lại biết quê hương của ta, cho nên, kế hoạch này, trước tiên chỉ có thể đưa mẹ tôi đi Tân Dương.”

Bạch Long lo lắng, “Tôi sợ là mẹ của người không nguyện ý cùng người đi.”

Trình Uyên cười khổ ” Không đi cũng phải đi.”

Vì vậy, sáng sớm hôm sau, sắc trời vừa hừng sáng, ánh mặt trời còn rất ngại ngùng hé mặt, bầu trời như được phủ một lớp vải tuyn, cửa nhà Trình Uyên “cọt kẹt” mở ra.

Trình Uyên đang ngồi trong xe cũng mở mắt ra.

Nửa đêm sau khi điều chỉnh lại, tuy thân thể vẫn còn đau nhức nhưng so với lúc trước đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất có thể đứng dậy.

Trong gương chiếu hậu, anh nhìn thấy mẹ mình.

Chương 297

Chương 297: Tâm tư của Bạch An Tương “Mẹ”

Khi nhìn thấy mẹ, Trình Uyên có chút mất hứng, nhưng vẫn không chế được cảm xúc, mở cửa xuống xe.

Đây là một động tác cực kỳ đơn giản, nhưng Trình Uyên rất vất vả mới thực hiện được, cố gắng duy trì trạng thái tự nhiên, nhưng áo vest của anh đã ướt sũng.

“Uyên Uyên.” Mẹ anh giật mình khi nhìn thấy Trình Uyên, sau đó kinh ngạc kêu lên.

Trình Uyên muốn ôm mẹ một cái, tuy rằng dạng này sẽ khiến anh đau, nhưng đây là anh nghĩ.

Vì vậy, anh vẫn duỗi tay ra và ôm.

Nhưng...

“năm tậ ...!”

Mẹ anh vươn tay đưa cho anh năm tậ. “Còn chưa ăn sao? Đi Tiểu Lâm mua hai cái bánh nướng vừng đi. Ta đi xào hai món.”

Trình Uyên sững sờ.

Vừa định nói gì đó, mẹ anh đã quay vào nhà với nụ cười trên môi.

“Vừa sáng sớm xào cái gì...đồ ăn”

Trình Uyên thở dài, phun ra nửa chữ, lại nuốt xuống, nhìn năm tậ trong tay, đáy mắt có chút ẩm ướt.

Vẫn là hương vị ban đầu, vẫn là công thức ban đầu.

Một người mẹ không biết nhiệt tình là gì, nhưng luôn khiến anh cảm thấy hạnh phúc.

Bạch Long xuống xe nói: “Tôi đi mua cho, đường đi như thế nào?”

Trình Uyên đưa cho anh ta năm tệ.

Bạch Long lắc đầu “Không cần.”

Làm sao những người như họ thiếu tiền được?

Trình Uyên cười khỏ lắc đầu, đem tiền cố gắng nhét cho Bạch Long rồi nói. “Mẹ ta thích nghèo nhưng giản dị, anh không cầm bà sẽ không vui.”

Bạch Long sừng sốt, sau đó cầm lấy tiền.

Thời gian luôn làm con người ta buồn bã, vừa rồi Trình Uyên nhìn mẹ quay người đi vào nhà, bóng lưng hơi tiêu tụy, tóc đen bạc trắng, đột nhiên nhớ tới người mẹ mà mình nhìn thấy sau khi trúng độc, ảo giác, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Tân Dương ...

Buổi sáng, Bạch An Tương tỉnh dậy, vươn vai ưỡn vai trên giường, bước đến cửa sổ ở tầng hai trong bộ đồ ngủ mỏng manh, khẽ đẩy cửa sổ ra để đón vài tia nắng đầu tiên chiếu vào.

Không khí nông thôn khiến cô cảm thấy đặc biệt dễ chịu, cô không khỏi nhắm mắt ngẩng đầu hít thở sâu vài hơi.

“Rung rung ...”

Âm thanh rung động của điện thoại di động đã quấy rầy người đẹp, Bạch An Tương nhíu mày quay người đi lấy điện thoại.

Cuộc gọi là của Mục Tư Nhã.

“Hey em yêu, cô còn ở kinh thành sao?”

“Sao vậy?” Bạch An Tương ngập ngừng hỏi.

Trình Uyên giải thích cho cô ấy hiểu, hiện tại đừng tiết lộ vị trí của mình.

Tuy rằng điều này làm cho Bạch An Tương không vui, nhưng từ quan sát của Trình Uyên mấy ngày nay, cũng biết anh đang làm chuyện đại sự, cho nên cũng coi như ngầm đồng ý.

Còn về mối quan hệ và tình cảm giữa họ ...

Bạch An Tương hiện tại khó có thể nói được.

Cô có chút cảm kích với Trình Uyên, chính anh trấn giữ trên cầu đá ở vườn thú để bảo vệ chính cô, với cái đó cô cũng có cảm động chút ít, nhưng là cảm khái ...

Từ đầu đến cuối, Bạch An Tương không biết yêu là như thế nào, mà kết hôn thì lại mơ hồ hơn.

Bây giờ cô có cơ hội lựa chọn, cô có thể lựa chọn từ bỏ cuộc hôn nhân “Không trọn vẹn” này, lựa chọn lại cuộc sống của chính mình, tìm lại cảm giác yêu đương, để bù đắp những thiếu sót của tuổi thanh xuân.

Nhưng cô lại nao núng.

Người ta nói với cô rằng Trình Uyên rất tốt, ngay cả những người luôn khinh thường Trình Uyên, và Lý Tố Trân người chửi Trình Uyên nhiều nhất cũng phản đối việc ly hôn.

Cô nghĩ, có phải cô quá cố chấp không?

Hay cố gắng chấp nhận anh ấy một chút? Mà lại, anh ấy thực sự rất tốt.

“Lương Siêu, cô còn nhớ không?” Giọng của Mục Tư Nhã một lần nữa kéo Bạch An Tương từ trong suy nghĩ trở về thực tại.

“Nhớ chứ.” Bạch An Tương nói.

Lương Siêu là bạn học thời trung học của cô với Mục Tư Nhã.

“Lúc trước Lương Siêu không phải đi du học nước ngoài sao? Bây giờ về rồi. Nghe nói bây giờ phát tài, muốn đầu tư vào Tân Dương của chúng ta.” Mục Tư Nhã nói, “À đúng rồi, hẳn cũng mua nhà ở Vịnh Ánh Trăng, và cách nhà cô không xa mấy, hẳn nói rằng muốn để các bạn học cũ đi tới tham gia nào nhiệt một chút. “

“thế cô...cô đi không?” Bạch An Tương hỏi.

“Đương nhiên là tôi đi.” Mục Tư Nhã nói, “ngược lại là cô á, nếu cô không đi, Lương Siêu người ta sẽ là rất thất vọng.”

“...” Bạch An Tương.

“cô quên rồi sao? Hai năm cấp ba người ta theo đuổi cô hai năm.” Mục Tư Nhã dường như muốn trêu đùa Bạch An Tương. “hắn nói cô tại sao lúc đó trái tim cô cứng rắn như vậy?”

Năm hai cấp ba, Lương Siêu, vốn có gia thế tốt, bắt đầu theo đuổi Bạch An Tương, nhưng đáng tiếc Bạch An Tương không nghĩ tới, vì vậy, dù có rất nhiều người theo đuổi nhưng cô chưa từng đáp lại với bất cứ ai.

“Này, An Tương, cô đang ở kinh thành hay ở Tân Dương ? Tôi có thể nói cho cô biết, đây là cơ hội tốt.

Lương Siêu tới đây để đầu tư, tập đoàn của chồng cô không phải đang trong thời điểm khủng hoảng sao? Nếu cô đi , nói không chừng ... ”Mục Tư Nhã nhắc nhở.

Nghe vậy, Bạch An Tương giật mình, liền nói: “Thôi, tôi sẽ gọi lại cho cô sau.”

Cô liền cúp máy sau khi nói xong.

Nói thật, nhìn thấy Trình Uyên bị thương ngày đó khiến cô rất cảm động, cho nên cô luôn cảm thấy mình nợ Trình Uyên còn sâu hơn cả nợ tình cảm.

Nếu có thể giúp được Trình Uyên, cũng có thể giảm bớt phần nào mặc cảm trong lòng của cô.

Ừm, đi thôi!

Sau khi tắm xong, cô soi gương trang điểm và mặc quần áo rồi xuống nhà đi ra ngoài.

Lúc này, Thời Dương đột nhiên ngăn cản Bạch An Tương.

“Chị dâu, chị đi đâu vậy?”

“Anh là ai? Anh vào bằng cách nào?” Bạch An Tương gặp Thời Dương, nhưng không biết anh ta tên gì, có quan hệ như thế nào với Trình Uyên.

Thời Dương nói, “Anh Trình kêu em ở dưới lầu, nhưng anh không có ở đây. Chị dâu, anh còn ... đừng rời khỏi đây.”

Nghe vậy, Bạch An Tương không khỏi có chút tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hỏi: “Ý của anh là, Trình Uyên muốn giam cầm tôi?”

“Đương nhiên là không phải, anh Trình Uyên chỉ là vì sự an toàn của chị.” Thời Dương nói.

Bạch An Tương lạnh lùng nói “Không cần.”

Sau khi nói xong, cô bỏ đi trong một cơn giận dữ.

Thời Dương có chút xấu hổ, không dám ngăn cản, sợ quan hệ giữa Bạch An Tương và Trình Uyên vì chuyện này mà trở nên xấu đi.

Hắn ta không thể cản và cũng không thể mặc kệ, hắn đành chỉ có thể âm thầm theo dõi cô.

Trình Uyên kêu Thời Dương ở trong phòng suy nghĩ về sự việc của mình gây ra, đúng vào thời điểm đó, lúc rời đi anh liền gọi cho Lý Tịnh Trúc nhờ cô giúp Thời Dương xem, đoán chừng Thời Dương cũng bị trúng độc.

Lý Tịnh Trúc đi đến, mang theo dì hai, lên vào trong phòng.

Dì hai của Lý Tịnh Trúc dường như không già lắm, phong cách nói chuyện cũng rất kỳ quái, mở miệng nói: “Tôi tới giúp người giải thoát.”

Thời Dương sửng sốt, quay đầu lại nhanh chóng phát hiện một người phụ nữ đang cầm dao.

Sau khi thấy đó là Lý Tịnh Trúc, hắn ta mới yên tâm.

Ý nghĩa ban đầu của giải thoát là giải trừ những con độc trùng trong cơ thể hắn ta.

...

...

Bạch An Tương rời khỏi nhà, rồi gửi một cái vị trí cho Mục Tu Nh , nói với cô ta rằng “Đến đón tôi.”

Thời Dương lặng lẽ đi theo phía sau.

Đồng thời, tại một thành phố giải trí bên cạnh Tập Đoàn Cẩm Đông.

Hoàng Đại Cường đang sống trong sung sướng.

Trước đây ông ta chưa bao giờ có loại cảm giác thích thú này, ngay thậm chí ông ta không thể nghĩ đến nó trước đây.

“Ta muốn mỹ nữ, muốn hai người!”

Đang nằm trong bể suối nước nóng, Hoàng Đại Cường hét vào mặt Kim Kiệt.

Kim Kiệt an bài cho hẳn bao toàn bộ thành phố giải trí này, hiện tại gần như sắp đến tiệt.

Chương 298

Chương 298: Thăm dò thực hư

Trước khi Kim Kiệt nói, một mỹ nhân từ cổng suối nước nóng bước vào.

Mặc dù chỉ có một người vào.

Dù người đẹp này không có mặt Bikini Mặc dù Kim Kiệt nhìn thấy vẻ mặt mỹ nhân này ngưng trọng, nhưng linh hồn Hoàng Đại Cường vẫn bị cô câu đi.

Nhìn chăm chăm vào người đẹp này không chớp mắt, khoe miệng đều chảy xuống một tràng óng ánh.

“Xin chào, tôi tên là Thẩm Lệ.” Người đẹp đi tới bể suối nước nóng thì dừng lại, nở nụ cười xinh đẹp nói với Hoàng Đại Cường.

Đúng vậy, mỹ nhân này chính là Thẩm Lệ.

Hoàng Đại Cường hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn, trong lòng lẩm bẩm, mình là một thằng đàn ông, sao trước kia không phát hiện Tân Dương có nhiều mỹ nữ như vậy?

Đầu tiên là trợ lý xinh đẹp Vương Hình Duyệt, cộng thêm bây giờ ... không thua về khí chất và ngoại hình với Vương Hình Duyệt.

Tất nhiên, có cả cái ông gặp trên tàu cao tốc nữa.

Mà, không đúng, trên tàu cao tốc bên người trẻ tuổi kia còn có một người nữa, hơn nữa bởi vì người trẻ tuổi này mà người đó ra mặt.

Nhưng Kim Kiệt cho rằng đó là ảo giác, và người đó không tồn tại.

Hừ, hiện tại ảo giác hay không phải ảo giác cũng không thành vấn đề, liền ngay cả hấn đột nhiên trở thành chủ tịch Tập Đoàn

Cảm Đông, chuyện rất vô lý này cũng không quan trọng , vậy tại sao phải nghĩ đến chuyện khác?

Bây giờ đây cái chết tiệt này mới được gọi là cuộc sống!

“được được được... em còn làm cái quái gì nữa vậy, mau cởi quần áo rồi đi vào đây đi chứ!” Hoàng Đại Cường sốt ruột vẩy tay với Thẩm Lệ.

Nghe vậy, khuôn mặt tươi cười của Thẩm Lệ đột nhiên thần sắc cứng lại.

Khẽ cau mày, đôi mắt đẹp nhắm lại, Thẩm Lệ nói: “ngươi thật sự là tân chủ tịch Tập Đoàn Cảm Đông?”

“nói nhảm, ta không phải thì chẳng lẽ là ngươi, đừng đứng đó nữa, mau vào đây đi mỹ nữ.” Hoàng Đại Cường Nhìn thấy Thẩm Lệ, trong lòng sớm đã ngứa ngáy từ lâu rồi, sẽ không cùng cô nói nhảm nữa, hấn liền đứng lên khỏi mặt nước. Vươn tay nắm lấy cánh tay của Thẩm Lệ.

Thẩm Lệ hoàn toàn không ngờ tới, tên này hoàn toàn không chơi bài theo lẽ thường, bị hấn bắt lấy cánh tay, đột nhiên kéo một cái..

“tùm!”

Thẩm Lệ đang mặc vest và váy ngắn liền bị lôi xuống nước.

Hoàng Đại Cường thấy vậy quá phẫn kích ...

Thẩm Lệ vô ý thức chui ra khỏi mặt nước, há miệng hớp hồn, hai con mắt vừa mới bị dính nước chưa kịp mở ra.

Hoàng Đại Cường liền ôm Thẩm Lệ, mím môi dày, nhào tới đôi môi đỏ tươi của Thẩm Lệ liền hôn.

“A ... Ú!”

Thẩm Lệ đột nhiên mở mắt ra và nhìn thấy một “Địa Trung Hải” không thể nào quên, khổng lồ trước mặt.

Kim Kiệt ngẩn ra.

Thẩm Lệ là ai, Hoàng Đại Cường không biết, nhưng Kim Kiệt lại biết rất rõ.

Theo lý thuyết, vào thời điểm này, với tư cách là một giám đốc của Cẩm Đông, hẳn nên vui mừng khi thấy đối phương bị trêu chọc, dù sao việc này không liên quan đến hẳn đến việc có thể trèo lên thật cao.

Nhưng Kim Kiệt là ai, tên này thông minh, dù có làm gì hẳn cũng sẽ chừa cho mình một lối thoát.

Vì vậy, hẳn quyết định chặn Hoàng Đại Cường.

“Bốp!”

Nhưng tại thời điểm này.

Thẩm Lệ liều mạng đẩy Hoàng Đại Cường ra, cho hẳn một cái tát vào mặt, tức giận nói “Đồ khốn kiếp, ngươi muốn làm gì?”

Hoàng Đại Cường ngẩn người hai giây, sau đó hai mắt nhìn chằm chằm, tức giận nói: “cái con đàn bà này dám mắng ta còn đánh ta sao?”

“Bốp!”

Trước khi Kim Kiệt có thời gian ngăn cản, Hoàng Đại Cường đã động thủ trước, trở tay liền cho Thẩm Lệ một cái tát vào mặt.

“ngươi nghĩ ngươi là ai, còn dám đánh Lão Tử, Lão Tử là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông.”

Trong lúc nói chuyện, hẳn ta dùng một tay bóp cổ Thẩm Lệ, đẩy cô đến bên cạnh bể bơi, dùng tay kia nâng chân dài trắng nõn của cô lên.

“Lão Tử sẽ chinh đôn ngươi ngay tại chỗ.”

Thẩm Lệ bị bóp cổ, Hoàng Đại Cường một chân nhấc lên, trọng tâm đột nhiên không ổn định, chỉ có thể tựa vào bên cạnh cái hồ, căn bản không có cách nào phản kháng.

Lo lắng và tức giận, nhưng vô ích.

Kim Kiệt nhìn thấy cảnh này đầu như muốn nổ tung, nhanh chóng nhảy xuống hồ nước.

Cơ thể tròn trịa và nặng nề bị đập xuống nước vô số nước bắn tung toé.

Ôm lấy Hoàng Đại Cường, Kim Kiệt lo lắng nói: “Bạn học cũ đừng làm chuyện này, người làm sai người rồi, cô ấy là đại tiểu thư.”

Hoàng Đại Cường đã mê mẩn sắc đẹp của Thẩm Lệ từ lâu, bây giờ cô có phải là đại tiểu thư hay không cũng không quan trọng, cho dù là bồi bàn bình thường, là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, biết thân biết phận, cô ta lại không muốn sao?

“đã thích ai rồi, hôm nay Lão Tử sẽ làm cho bằng được, ai nói cũng không được.”

Kim Kiệt nhanh chóng nói: “Cô ấy là Thẩm đại tiểu thư của tập đoàn Thẩm thị.”

Kim Kiệt cứ như vậy cản lại, Thẩm Lệ rút cuộc cũng thoát khỏi Hoàng Đại Cường, kinh ngạc bò ra khỏi bể suối nước nóng, đơn giản là vừa tức vừa giận.

Toàn thân ướt đẫm nước, mái tóc dính chặt vào làn da trắng nõn, xương quai xanh quỳn rũ còn lưu lại những giọt nước lăn dài, y phục ướt át ôm chặt lấy thân thể hoàn mỹ càng làm cho càng thêm gợi cảm chết người.

“Hoàng Đại Cường, ta nghĩ ngươi muốn chết!” Thẩm Lệ tức giận hét lên.

Hoàng Đại Cường cũng tức giận.

Không biết sức mạnh từ đâu ra, hấn đẩy Kim Kiệt ra, nói: “Cái gì Thẩm thị hay không phải Thẩm thị, ta là Chủ tịch Tập đoàn Cẩm Đông ở Tân Dương, Ai còn lớn hơn ta?”

Theo nhận thức của hấn, công ty đứng đầu của Tân Dương tự nhiên sẽ không để các công ty khác vào mắt, hơn nữa hấn cũng chưa từng nghe qua Thẩm thị.

Sau đó hấn leo lên bờ “Ai da, em gái đây vẫn ngang ngược đấy, nhưng ta đây muốn xem ai là người chết đầu tiên hôm nay.”

Kim Kiệt lại nhanh chóng ôm lấy Hoàng Đại Cường, bên tai nói “Thẩm thị ngươi không thể trêu vào được.”

Thẩm Lệ còn có thể dám ở chỗ này nữa sao? Thấy Hoàng Đại Cường tựa như không quan tâm đến chuyện đó, kinh hãi vội vàng trốn khỏi thành phố giải trí.

Vốn dĩ lần này cô chỉ muốn kiểm tra Cẩm Đông thực hư thế nào.

Nghे nói Trình Uyên bị mất trí nhớ phải đến kinh thành chữa trị, Trình gia Kinh thành phái người tới Cẩm Đông để cứu chữa lấy tập đoàn.

Thẩm Lệ muốn xem đây là nhân vật gì, nhân tiện cũng muốn biết ý tứ hẩn như thế nào, xem Tập Đoàn Cẩm Đông có thể trụ được bao lâu.

Vài ngày trước, cô lo lắng rằng tất cả các công ty bị ảnh hưởng bởi sự sụp đổ của Tập đoàn Trung Thương sẽ cùng tham gia vào Cẩm Đông, đồng thời chặn tất cả các kênh xuất nhập khẩu và các kênh cung cấp nguyên liệu của Cẩm Đông. Dựa vào điều này hẳn là muốn xem Cẩm Đông kiên trì được bao lâu.

Nhưng không hiểu sao hiện tại Cẩm Đông vẫn hoạt động như bình thường, không có dấu hiệu thất bại hay tê liệt.

Thẩm Lệ có chút khó hiểu, thậm chí, là Cẩm Đông làm sao có thể chống đỡ được, tân chủ tịch có biện pháp gì sao?

Được rồi, cho nên cô ta mới tìm đến để xem thực hư ra sao, nụ hôn đầu tiên đã bị một ông chú Địa Trung Hải xấu tính và xấu xa cướp đi.

Sự tức giận đó.

Ra khỏi thành phố giải trí, cả người ướt nhũn cúi người đi vào xe, tức giận nói “Lái xe!”

Bệnh Đường Tử đang ngồi ghé bên cạnh tài xế nhìn thấy cô như vậy, hai mắt híp lại, ” Đại tiểu thư, cô ...?”

“Lái xe!” Thẩm Lệ lại tức giận nói.

Xe nổ máy, Thẩm Lệ tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi muốn giết tân chủ tịch Cẩm Đông.”

“Ngày mai, người của Tỉnh thành Thương Minh sẽ đến.” Bệnh Đường Tử đột nhiên nhắc nhở.

Thảm Lệ lắc đầu, tức giận nói: “Vậy thì trước mặt người của Thương Minh, để cho Địa Trung Hải chết tiệt này phải trả giá một cách xứng đáng.”

“Cầm Đông, ta nuốt chắc”

Chương 299

Chương 299: Bữa tiệc?

Cùng lúc đó, Trình Uyên cũng trở lại Tam Thạch Thôn bên ngoài Tân Dương .

Căn biệt thự của anh đợt trước thành đồng đổ nát, nên anh nhờ Trương Tuần giúp sửa chữa lại căn hộ ở Vịnh Ánh Trăng, hiện vẫn đang sửa sang, tạm thời chưa thể ở được.

mẹ Trình Uyên đã được anh thuyết phục lên ở cùng, nên bây giờ trước mắt thu xếp cho mẹ ở Tam Thạch Thôn.

Sau khi thu xếp xong xuôi, Trình Uyên cảm thấy có gì đó không ổn, liền bước về phòng, phát hiện Thời Dương không có ở đó, lại chạy lên lầu, lại phát hiện Bạch An Tương không có ở đó nữa nên có chút hoảng hốt.

Gọi đến di động của Bạch An Tương, lại có thông báo đường dây bận, Trình Uyên liền gọi cho Thời Dương.

Thời Dương nói hết về sự tình của Bạch An Tương ra ngoài có việc, và cũng nói, hẳn đang theo dõi sau cô ấy.

“Gửi cái vị trí xem.” Trình Uyên nói.

Vội vàng xuống lầu, bàn giao cho Bạch Long rồi nói, “Giúp tôi chăm sóc mẹ một chút.”

Bạch Long cau mày.

Sau đó Trình Uyên lại vào phòng của mẹ anh, nói với mẹ rằng có chuyện cần giải quyết nên ra ngoài chút.

Sau khi đi ra, Trình Uyên lái xe đi vào thành phố.

Nói cách khác, vết thương tối hôm qua rất nghiêm trọng, hiện tại ngực vẫn còn rất đau, đáng lẽ phải đến bệnh viện khám, nhưng bây giờ về sự an toàn của Bạch An Tương, anh chỉ có thể chịu đau mà. “tiến lên” thôi.

Đang định tiến vào Tân Dương , điện thoại di động của Trình Uyên lại vang lên, lần này là của Kim Kiệt.

“Alo chủ tịch, đã xảy ra chuyện.”

Sau khi kết nối cuộc gọi, Kim Kiệt nói với giọng lo lắng.

“xảy ra chuyện gì ?”

“Hoàng Đại Cường suýt chút Làm A làm A với Thẩm Lệ...”

“Phụt!” Trình Uyên rùng mình một cái, suýt nữa máu chảy ra.

“Cũng may là tôi kịp thời ngăn cản, nếu không đã xảy ra chuyện.” Kim Kiệt sợ hãi hỏi: “Chủ tịch bây giờ làm sao?”

Trình Uyên đột nhiên khó chịu nói: “Người ăn no rụt mỡ sao?”

Nói xong anh tức giận cúp máy.

Ngăn cản, cản ngon mẹ nhà người!

Thẩm Lệ tấn công Trình Uyên một cách công khai và bí mật, Trình Uyên lại có chút kiêng kỵ với tập đoàn Thẩm thị sau lưng cô, thứ hai, còn không có rảnh tay để trừng trị cô ta.

Cuối cùng cũng có người ác nhân ác chế với ác nhân, Kim Kiệt con mẹ hấn lo bò trắng răng, nên nói, đây không phải là ăn no rụt mỡ thì gì?

Trình Uyên theo định vị của Thời Dương, lái xe đi thẳng vào Vịnh Ánh trăng.

Dừng chân trước một biệt thự sang trọng, Trình Uyên không khỏi có chút tò mò, bởi vì biệt thự này cũng bên cạnh nhà mới xây lại của anh.

Xuống xe, Thời Dương tới chào hỏi.

“Anh , chị dâu đi vào đó.”

“Với ai?”

“Mục Tư Nhã.”

Trình Uyên vươn cổ liếc mắt nhìn vào trong sân biệt thự, liền phát hiện trên bãi đậu xe có rất nhiều xe sang.

Xét từ lối đi bên hông biệt thự, có vẻ như có một số hoạt động tiệc tùng trong sân vườn sau nhà, với nhiều bóng người.

Cửa biệt thự bị đóng chặt, Trình Uyên cũng không vào được, đang định bấm chuông báo thông báo một tiếng với bọn họ thì vào lúc này, một người giao đồ ăn chạy xe điện tới dừng lại ngay trước mặt bọn anh.

Đồ ăn nhanh lấy điện thoại ra, đúng vậy, có vẻ như nó đang xác nhận địa chỉ.

“Xin hỏi, đây có phải là số nhà 26, vịnh Ánh Trăng không?”

Đối với Vịnh Ánh Trăng, Trình Uyên và Thời Dương đều rất quen thuộc, cho nên gật đầu “Đúng, ở đây.”

“Cảm ơn nha.”

Sau khi đồ ăn nhanh cảm ơn hai người họ, người đó đi đến bấm chuông cửa.

“Ai vậy?” Loa ngoài cửa hỏi.

“Giao đồ ăn nhanh đây, anh có phải là Lương tiên sinh không? Anh đặt 30 chai Trường Thành à?”

“Đúng vậy, đưa vào đi, à, trực tiếp gửi xuống phòng bếp đi, đừng để người khác nhìn thấy.” trong loa phóng ra bàn giao.

Ngay sau đó, tiếng cạch cạch cạch, nghĩ đến cửa sẽ mở khóa.

Người giao đồ ăn nhanh sắp đi vào, nhưng Trình Uyên ngăn lại.

“người anh em này, chúng tôi hôm nay tổ chức tiệc, cũng là đến để dự tiệc, hay là anh đưa rượu cho chúng tôi đi, chúng tôi liền giúp anh đem vào.” Trình Uyên nói.

Người giao đồ ăn ngạc nhiên, với vẻ bối rối.

Trình Uyên nháy mắt với Thời Dương.

Thời Dương trực tiếp lấy ra mấy trăm tệ từ trong tay hẩn, nhìn xung quanh, đi tới chỗ người giao đồ ăn nhanh, nhét vào trong túi “Tiền boa, cất đi, cảm ơn anh.”

...

...

Trình Uyên vội vàng trở về, còn chưa kịp thay quần áo, dẫm qua đánh nhau bị thương, quần áo đều đã bẩn, nếu để ý còn có thể thấy vết máu trên cổ áo.

Nhưng vẫn là ổn .

Lúc vào biệt thự, Trình Uyên mặc lại quần áo của người mang đồ ăn nhanh.

Với sáu trăm tệ để đổi lấy bộ quần áo làm việc của mình, đương nhiên chàng trai giao đồ ăn sẽ không từ chối món hời béo bở này.

Anh đi phía trước, Thời Dương đi theo sau bung rượu.

Liên vào bếp một cách như quen thuộc, khi anh đi vào, mấy đầu bếp đang bận rộn.

Một đầu bếp tai to mặt lớn, dáng vẻ trưởng bếp ở đây đang ngồi trên ghế, một bên nghịch điện thoại di động, thấy Trình Uyên và Thời Dương đi vào, hắn ta nhanh chóng để điện thoại di động xuống, nói: “Lại đây , chuyển đến đây này.”

Thời Dương bung rượu qua, đầu bếp mập thấy nghi ngờ liền hỏi một câu: “Tại sao ngươi không mặc quần áo giao đồ ăn nhanh?”

Trình Uyên ở phía sau vội vàng đáp lại nói, “Hắn là học việc của tôi. Ngày hôm nay ngày đầu tiên đi làm, tôi mang theo hắn đi. Sau khi trở thành nhân viên chính thức, liền cấp quần áo đi làm à.”

Đầu bếp mập không khỏi lộ ra vẻ khinh thường, chế nhạo nói: “Thật là buồn cười, giao đồ ăn nhanh mà cũng phải làm cùng, thể loại mới gì đây? Đây con mẹ hắn sau này chắc không còn là thể loại giao đồ ăn nhanh nữa?”

Trình Uyên nhếch mép.

Chuyện này nếu như người trong ngành nghe được thật sẽ khiến người ta đau lòng, may mà Trình Uyên và Thời Dương đều không phải là thật.

Sau khi Thời Dương đặt rượu xuống, quay người lại tiếp tục đi chuyển bưng vào.

Đầu bếp béo lấy dụng cụ khai chai ra, khai nắp Trường Thành này ra, sau đó ... Trình Uyên kinh ngạc phát hiện hẳn thực sự đang đổ loại rượu bình thường này vào một thùng lớn nào đó.

Sau đó hẳn cho thêm một ít phụ gia vào trong bình rượu Trường Thành, cuối cùng từ một chiếc hộp lớn dưới bàn, hẳn lấy ra vài chai rượu có in chữ nước ngoài, lần lượt đổ vào Trường Thành rồi niêm phong lại.

Sau khi Thời Dương chuyển năm thùng, thì hẳn đã làm xong 2 thùng, Trình Uyên không nói nên lời.

“Nhìn cái gì? Ở đây không còn chuyện của các ngươi nữa. biến khỏi đây.” Đầu bếp mập quơ chai rượu xua đuổi Trình Uyên và Thời Dương đi.

Trình Uyên cũng không so đo hơn thua với con heo này, sau khi đi ra khỏi phòng bếp cũng không có trực tiếp rời đi ra ngoài, mà là lẳng lặng đi ra sân sau.

Khi đến sân sau, anh thấy hầu hết đều là những người trẻ tuổi cùng anh, có lẽ hơn hai mươi.

Bạch An Tương và Mục Tư Nhã cũng nằm trong số đó.

Họ đang tụ tập với nhau thành nhóm và trò chuyện.

Bạch An Tương hôm nay mặc một bộ váy trắng, khuôn mặt xinh xắn hơi ửng hồng, đẹp như tranh vẽ.

Trình Uyên không khỏi có chút sững sờ.

Đúng lúc này, có người hét lên.

“Lương Siêu đến rồi.”

Đám đông náo loạn cả lên.

Tiếp theo ánh mắt của bọn họ, Trình Uyên cũng nhìn về phía biệt thự, lúc này đã có bốn năm người từ trong biệt thự đi ra, người đứng đầu là một thanh niên có khuôn mặt tuấn tú, bên cạnh là một người lớn tuổi ăn mặc lôi thôi.

“Wow, anh Siêu , sau mấy năm không gặp vẫn đẹp trai ngời ngời.”

“Lão Siêu, người làm bạn học cũ chúng ta đây rụng tim vì người đấy.”

” Lão Siêu , người bây làm giờ làm ăn phát đạt, đừng quên bạn học cũ của chúng ta nha.”

“ ... ”

Lương Siêu chào hỏi các bạn học cũ từng người một, sau đó nhìn không chớp mắt hướng Bạch An Tương đi đến.

Chương 300

Chương 300: Tôi có nhiều

“An Tương, đã lâu không gặp, em dạo này thế nào?”

Lương Siêu lướt qua vô số bạn học cũ, đi thẳng đến trước mặt Bạch An Tương, mỉm cười đưa tay về phía cô.

Cảnh này mọi người nhìn thấy, đều lộ ra vẻ mặt thất thần.

Còn Bạch An Tương thì có vẻ rất xấu hổ, cô không ngờ Lương Siêu lại có thể tự tin đến như vậy.

Trình Uyên ở phía xa không khỏi nắm chặt tay, muốn xông lên đem Bạch An Tương ôm vào trong lòng, nói cho đoàn người biết đây là vợ của tôi.

Nhưng Trình Uyên không động đậy, thực ra anh cũng muốn biết Bạch An Tương sẽ làm gì bây giờ.

Cũng may, Bạch An Tương không phải người phụ nữ ngốc nghếch.

Trong lúc hoảng loạn, cô kéo Mục Tư Nhã bên người, đẩy cô đến trước mặt Lương Siêu, rồi trả lời câu hỏi một nẻo “Tu Nhã lái xe đưa tôi đến.”

Mục Tư Nhã có chút khó hiểu nhìn Bạch An Tương, nhìn thấy Lương Siêu cũng có chút bối rối duỗi tay ra, trong tiềm thức bắt tay Lương Siêu.

Mục Tư Nhã trong lòng không vui nên bật chế độ hàm hực lẫn nhau với cô rồi nói “Không phải, An Tương tự muốn đến, tôi đây làm sao ngăn được.”

“Ừ Hử.” Nhỏ giọng trong cổ họng, Bạch An Tương khẽ néo cái hông nhỏ của cô ta.

Bất kể gia đình và bạn bè, không có mối quan hệ nào trên thế giới tốt hơn bạn học cũ và đồng đội cũ.

Khi bạn học cũ gặp lại nhau sau nhiều năm, ngoài một số người sẽ khoe khoang với nhau, những người còn lại có khí chất thực sự lại vô tình làm trò cười như hồi còn đi học.

Mục Tư Nhã, Bạch An Tương đều là những cô gái có khí chất khô hài, nên khi gặp lại những người bạn học cũ này, họ sẽ chỉ biết thở dài, rồi lại đùa giỡn với nhau như trước.

Lương Siêu cũng mỉm cười, điều này làm giảm bớt sự ngượng ngùng, nhưng hẳn ta không nghĩ trò đùa này là buồn cười.

“An Tương, nghe nói em đã kết hôn?” Lương Siêu lại bỏ qua Mục Tư Nhã rồi tiếp tục hỏi Bạch An Tương.

Bạch An Tương thật thà liền gật đầu “Đúng vậy.”

“An Tương, tôi nhìn thấy, anh Siêu chúng ta đây vẫn dành tình cảm sâu đậm cho cô, bằng không cô ly hôn đi rồi cùng chung với anh Siêu chúng ta đây một cặp đi .”

“Đúng đây, đều là bạn học cũ, như vậy phù sa không lưu ruộng người ngoài.”

Ý đồ câu hỏi của Lương Siêu, người qua đường ai cũng biết nên chớp lấy thời cơ này lấy lòng của Lương siêu, rất nhiều bạn học cũ muốn nịnh hót nhưng không biết bắt đầu từ đâu, nên chớp lấy thời cơ này.

Lời nói của các bạn học cũ khiến Bạch An Tương đỏ mặt, nhưng cô biết mấy người này đang nói đùa, lại không thể tức giận thế là giả bộ tức giận nói: “Mấy người đùa kiểu này, tôi đi về đây.” . “

Mục Tư Nhã thấy bầu không khí có chút không đúng, cũng tiến lên giúp Bạch An Tương hòa giải. “Đừng trêu chọc An Tương nữa. người ta đã kết hôn hơn hai năm rồi, là vợ chồng trẻ ân ái đây. “

Vừa nói ra lời này, đôi mắt Lương Siêu bắt giác nheo lại.

Ba năm cấp ba, hẳn đã phải lòng Bạch An Tương ba năm, lấy hết dũng khí theo đuổi cô hai năm, theo hẳn, không ai ngoài hẳn xứng với Bạch An Tương.

Nghe tin Bạch An Tương trở thành vợ của người khác, hai vợ chồng trẻ vẫn rất tình cảm, trong lòng hẳn không khỏi nổi lên một cơn tức giận không rõ đầu đuôi, lòng ghen tuông dâng trào.

Nhưng mà, đúng lúc này, đột nhiên có người nói: “Hi hi, Mục Tư Nhã, cô thật là nói lời bịa đặt không kịp chớp mắt, ai không biết Bạch An Tương gả cho một tên cái gì cũng không biết, và cái gì cũng không có, một người con rể phé vật?”

“Đúng rồi, tôi cũng nghe nói chồng An Tương, còn ở rể nhà An Tương, còn giống như là một tên nhà quê.”

Lúc này, một số người bắt đầu xôn xao bàn tán “ Ai gù, thật tiếc khi An Tương xinh đẹp như vậy lại lấy một chàng trai vừa nghèo vừa quê mùa”.

“Cô không biết sao, nghe nói An Tương và tên nhà nghèo đó chưa từng ở chung phòng, có nghĩa là ... hee hee.”

Các bạn cùng lớp đầy tiếng ra tiếng vào, làm cho Bạch An Tương đỏ mặt tới mang tai, hiện tại hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

Nhưng Mục Tư Nhã trong lòng không vui, cô kéo Bạch An Tương ra sau lưng, ngưỡng cổ lên rồi nói, “các người thì biết cái gì, chồng của An Tương...”

Bạch An Tương kéo Mục Tư Nhã rồi nói “Tu Nhã, đừng nói.”

Bây giờ Tân Dương, rất nhiều người đều biết Trình Uyên là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, nhưng ít người biết vợ của anh tên là Bạch An Tương.

Hơn nữa, khi thân phận của Trình Uyên được công bố, những người có mặt đều là những nhân vật lớn trong giới kinh doanh, tuy rằng cha mẹ của đám bạn học cũ này cũng có tiền, nhưng hầu hết không đủ trình độ là các nhân vật lớn.

Bởi vậy, bọn họ đều chỉ biết hai năm trước Bạch An Tương gả cho một gã con rể rác rưởi, nhưng bọn họ không biết người con rể rác rưởi này thực sự là chủ tịch tập đoàn hàng đầu Tân Dương của bọn họ.

Nghe bạn học cũ lời ra tiếng vào này giờ, trái tim âm trầm lạnh lẽo của Lương Siêu chợt hiện lên một tia đầy sức sống mãnh liệt.

Hắn cười nói: “An Tương, em biết không, lần này khi trở về đây, anh muốn ở lại Tân Dương để đầu tư, trôi dạt ra nước ngoài mấy năm nay cũng kiếm được không ít tiền. nhưng khuyết điểm duy nhất chính là bên người không có biết nóng biết lạnh là gì cả. “

“lần này anh trở về, Anh ổn định lại. Nếu cuộc sống của em không như ý, xin em hãy tin anh. Trái tim anh dành cho em chưa bao giờ thay đổi.”

Đây có phải là một lời tỏ tình?

Khi Lương Siêu nói lời này, khung cảnh đột nhiên yên lặng.

Bạch An Tương cũng sững sờ.

Một người lớn tuổi đi ra cùng Lương Siêu lúc này mới cười nói: “Tiểu Cô nương, Lương tiên sinh chúng tôi, là ở tỉnh Giang Bắc tuổi trẻ trẻ tài cao. Lão già Chu Kiệt đây cam đoan với cô người này tuyệt đối cô có thể tin cậy suốt đời. “

“Cái gì? Chu Kiệt?”

“Hắn chính là chủ tịch ở Giang Bắc , Thương Minh?”

“Wow, anh Siêu thật sự có quen biết với Chu Lão gia, thật là quá lợi hại.”

“Lão già kia lợi hại vậy sao?”

“nói nhảm, chủ tịch Thương minh , người phải biết tỉnh Giang Bắc Thương minh chủ có quyền ‘sinh tử’ đối với bất kỳ công ty nào trong tỉnh Giang Bắc .”

“Wow, thật tuyệt vời. Không ngờ anh Siêu lại xuất sắc đến vậy chỉ sau vài năm ra trường.”

Mọi người bắt đầu nói chuyện bàn tán xôn xao.

Giọng nói của bọn họ tuy không lớn, nhưng từng lời nói đều lọt vào tai của những người có liên quan ở đây.Lương Siêu tự

nhiên vô cùng thích thú, nhìn Bạch An Tương trong mắt, càng thêm tự tin.

Bạch An Tương cắn môi ngẩng đầu nhìn Lương Siêu.

Giờ phút này, trong lòng Mục Tư Nhã cũng mắc tới cổ họng, vốn dĩ là một bữa tiệc, cô không ngờ Lương Siêu lại trực tiếp như vậy, nếu biết trước dạng này nhất định sẽ không báo cho Bạch An Tương, nói cách khác, nếu An Tương đồng ý với Lương Siêu thô lộ này thì ...

Xa xa, Trình Uyên nắm đấm rung rên bần bật, trong lòng cũng vô cùng căng thẳng.

Nếu như Bạch An Tương không mất trí nhớ, có hai năm đó là nền tảng của tình cảm, từ không biên có, từ lạnh nhạt thành ấm áp, Trình Uyên sẽ tin tưởng Bạch An Tương.

Nhưng đáng tiếc Bạch An Tương bị mất trí nhớ, tất cả quá khứ của hai người cuối cùng cũng bị đẩy lùi về thời kỳ lạnh băng hai năm trước.

Bạch An Tương lúc này mới ngẩng đầu cười với Lương Siêu “Cảm ơn tình yêu của anh dành cho tôi, nhưng mà, hiện tại tôi đã có chồng. Tư Nhã nói đúng, tôi với chồng rất tốt, chúng tôi rất hạnh phúc . “

Trong lời nói này, một số người thở phào nhẹ nhõm, một số vui mừng, một số ngạc nhiên, một số tiếc nuối, một số sốc và một số tức giận.

“Tại sao?” Lương Siêu không hiểu. “Theo bọn họ nói, chồng của em, anh ta căn bản không xứng được với em, An Tương tỉnh lại đi, hãy theo anh, anh sẽ cho em tất cả những gì em muốn.”

“em Nhìn cái biệt thự này xem? Nếu muốn, em sẽ là chủ nhân của nó.”

Hắn đưa tay lên vai Bạch An Tương.

Tuy nhiên, lúc này ...

Tay hắn bị nắm lấy. ” Loại biệt thự này, nhà tôi có rất nhiều.”

Chương 301

Chương 301:

Phế vật, rác rưởi Trận chiến đêm qua khiến Trình Uyên bị thương nặng.

Đồng thời, anh cũng giết người.

Lần đầu tiên giết người là cảm giác như thế nào, Trình Uyên không thể biết được, bởi vì lúc đó anh đang cực kỳ căng thẳng, phải lao đi cứu mẹ, giống như là đang có một giấc mơ.

Người bình thường đã giết người khác, ánh mắt của Trình Uyên lúc này có điểm gì đó khác với lúc trước.

Anh nắm lấy bàn tay đang muốn nắm lấy bả vai của Bạch An Tương, do dự mà đau đến mặt đỏ bừng, thở hổn hển ngừng đầu nhìn Lương Siêu, thân thể khẽ run lên.

“biệt thự như vậy Nhà tôi có rất nhiều, An Tương nhà tôi cũng không thêm.” Anh lạnh lùng nói.

Lương Siêu bị anh tóm lấy cổ tay, sửng sốt một chút, sau đó có chút tức giận, vừa nhìn thấy ánh mắt của Trình Uyên liền giật mình, trong tiềm thức hỏi một câu.

“Người là ai?”

Trình Uyên nhìn Bạch An Tương một cái, nói: “Ta chính là cái người mà các người nói, là người chồng phế vật của An Tương.”

“Xi!” Có tiếng hít vào lúc này.

Đôi mắt Lương Siêu bất giác co rút lại, trong mắt Trình Uyên, dấu vết sợ hãi đó lập tức biến thành khinh thường.

Khung cảnh bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim đồng hồ.

Nhưng cuối cùng ...

Một giọng nói phá vỡ sự im lặng ở đây.

“ngươi đừng có khoác lác? Ngươi nói ngươi có rất nhiều biệt thự như thế này? Một người giao đồ ăn nhanh như thế mà có thể khoác lác vậy sao?”

Có người phát ra tiếng chát vắn.

Ngay sau đó, có người tỉnh táo lại, đồng tình nói: “Đúng vậy, người giao đồ ăn bây giờ kiếm được tiền như vậy sao?”

“Không nghĩ nổi An Tương bị lừa bởi khả năng khoe khoang của anh ta sao?”

Đám người hoàn hồn, lại bắt đầu tranh nhau nịnh nọt trước mặt Lương Siêu, xem ra lúc này nếu không giẫm đạp lên Trình Uyên, Lương Siêu sẽ ghim hận bọn họ.

Trình Uyên không để ý tới những câu hỏi cùng mỉa mai này, chỉ nhàn nhạt hỏi Lương Siêu “thế nào, không hoan nghênh sao?”

Lương Siêu hít sâu một hơi, để giữ vững phong thái trước mặt Bạch An Tương, vì vậy, hấn nheo mắt cười “

không sao, đều cũng đã đến rồi.”

Nhìn thấy tình cảnh xấu hổ này, lão già Chu Kiệt vội vàng cười, giảng hòa “Lương tiên sinh, lão phu từ lâu đã nghe nói biệt thự ở Vịnh Ánh Trăng là độc nhất vô nhị, hôm nay lão phu đây đến rồi, ngài không dẫn ta đi mở rộng tầm mắt sao?”

Lương Siêu khẽ cười “vậy thì, Chu Lão mời.”

Sau đó, hấn quay đầu lại và nói với một nhóm bạn học: “Mọi người trước hết cứ tự nhiên đi, khách quý với tôi tạm thời vắng mặt một chút.”

đương nhiên những người khác không có ý kiến.

Nhưng mà Lương Siêu đi chân trước cùng Chu Lão, một đám người cũng đi theo sau.

Thực sự thì đây là lần đầu tiên nhiều người đến khu biệt thự Vịnh Ánh Trăng, có cơ hội này thì ai mà không muốn dạo quanh khu biệt thự, rồi chụp ảnh đăng lên hội mạng xã hội.

Bạch An Tương kéo tay áo Trình Uyên , cau mày nói: “Sao anh lại ở đây?”

Giọng điệu của cô ấy hơi trách móc.

Thực ra thì Trình Uyên đến giúp cô giải vây thì không nói, nhưng mà ... anh, chủ tịch tập đoàn, mặc một bộ đồ giao hàng nhanh, không phải cố ý làm cô xấu hổ trước mặt bạn học cũ sao?

Mặc dù Bạch An Tương không phải kiểu phụ nữ hơi hợm chán ghét nhà nghèo, yêu nhà giàu nhưng cô cũng không thể quá xuề xòa trước mặt bạn học cũ của mình được?

Bạch An Tương không khỏi có chút nghi ngờ ý đồ của Trình Uyên.

Bạch An Tương chỉ nhẹ nhàng kéo tay áo Trình Uyên, nhưng Trình Uyên lại cau mày dữ dội, mồ hôi lấm tấm trên trán, môi khẽ run.

Ngực đau nhói khiến anh nhất thời cảm thấy rất chật vật, hống chi là bị ngoại lực kéo.

Nhìn thấy cảnh này, Bạch An Tương hơi giật mình.

Trình Uyên hít sâu một hơi, sau đó giả bộ như không hề có chuyện gì, rồi nói đùa “Anh phải tới, nếu không tới, con dâu quý của mẹ anh bị bọn hăn bắt đi thì sao.”

“Anh... đau không?” Bạch An Tương thắc mắc.

Trình Uyên một mặt không quan trọng cười cười, “anh bị ngã, không sao.”

“An Tương mau tới đây!”

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên quát Bạch An Tương.

Đó là khi Bạch An Tương học cấp hai, một cô gái thanh mai trúc mã, tên là Hách Linh, theo nhóm bạn học cũ đến thăm biệt thự mới mua của Lương Siêu.

Khi bước đến cửa biệt thự, dường như muốn lưu lại kỷ niệm, liền cùng các bạn học cũ, lấy điện thoại ra chuẩn bị selfie, nhìn

thấy Bạch An Tương ở đằng xa, cũng không khỏi chào hỏi cô ấy để đi qua cùng chụp ảnh.

Bạch An Tương đang định hỏi Trình Uyên té ngã như thế nào, có phải là nghiêm trọng hay không, lại bị Hách Linh đột nhiên cắt ngang, cắn môi nói với Trình Uyên, “Về sau nhớ cẩn thận một chút.”

Nói xong quay người đi về phía Hách Linh.

Trên thực tế, ngay cả bản thân Bạch An Tương cũng không nhận ra rằng sự lo lắng của cô đối với Trình Uyên lúc này đã vượt qua nhiều hơn là đáng trách, thậm chí còn vượt ra ngoài ranh giới của những người bạn bình thường.

Một câu cẩn thận một chút, nhưng lại khiến trong lòng Trình Uyên có chút gọi là mật ngọt chết ruồi.

“Xin lỗi, tôi không biết sẽ như thế này. nếu tôi sớm biết rằng Lương Siêu vẫn chưa chịu từ bỏ An Tương, tôi nhất định sẽ không gọi An Tương đi cùng.”

Mục Tư Nhã yếu ớt nói sau lưng Trình Uyên.

Trình Uyên liếc cô một cái, không trách cô mà chỉ âm thầm lắc đầu.

Mục Tư Nhã, người phụ nữ này là bạn thân nhất của Bạch An Tương, Trình Uyên biết, tâm tư cô ta hẳn là không hại Bạch An Tương, đồng thời trước đó cô ta còn một mực giảng giải với Bạch An Tương về anh, một mực khuyên giải và nói tốt về anh .

“Nghe nói gần đây cô và Lý Túc khá thân thiết?” Trình Uyên trầm giọng hỏi.

Nghe vậy, Mục Tư Nhã giật mình, vẻ mặt có chút bối rối. ”
Không, không phải như người nghĩ đâu, chúng tôi chỉ là bằng hữu bình thường thôi.”

Trình Uyên khước miệng nhếch lên nhàn nhạt cười.

“Ừm, cũng tốt.”

“Cái gì cũng tốt?”

“Lý Túc, là một bảo bối đấy.”

“Ý người là gì?”

Trình Uyên đi về phía trước, Mục Tư Nhã sững sờ tại chỗ, liên tục nuốt nước bọt vì lời nói vừa rồi, khi ngẩng đầu lên lại phát hiện Trình Uyên đã đi xa rồi.

“Này, người nói rõ ràng xem, người có ý gì sao?” Mục Tư Nhã đuổi theo Trình Uyên.

Hách Linh cùng kêu lên với Bạch An Tương nói: “Chụp ảnh chung đi.”

“Ừm.” Bạch An Tương vui vẻ đáp.

Thế là hai người đẹp tựa đầu vào nhau, phía sau là cả biệt thự ở Vịnh Ánh Trăng.

“An Tương, để tôi nói, đây là một cơ hội tốt. Đừng quá thể diện, cứng rắn như vậy không tốt đâu.” Hách Linh trước ông kính cười, nhưng những gì cô ta nói đều có ý tứ.

“Tôi lúc đầu đã từng quá yêu thể diện. Tôi cưới một người đàn ông nhu nhược không có cầu tiến. Tôi luôn muốn thay đổi con người này. Này, đoán xem, tôi gần như đã bị anh ta thay đổi, và tất cả nhuệ khí của tôi đều bị người đàn ông vô dụng này làm cho hao mòn hết. Đến cuối cùng không còn được gì?”

“Người đàn ông của cô là một gã giao đồ ăn. Cho dù anh ta có chăm chỉ, anh ta vẫn lênh đênh dưới đáy xã hội. Dù anh ta có vất vả đến đâu cũng không thể đạt đến trình độ như Lương Siêu được. cô có thể cam lòng như vậy không?”

“Nhìn Lương Siêu, cho dù giàu có như vậy, anh ấy vẫn chưa quên được cô. Từ cấp ba đến giờ, anh ấy luôn yêu cô sâu đậm, cũng không quan tâm cô đã kết hôn. cô còn đạo đức giả gì nữa?” “

“Nếu tôi là cô, tôi đã sớm lao vào vòng tay của anh ta từ lâu rồi.”

Hách Linh càng nói, nụ cười trên mặt Bạch An Tương càng giảm dần đi, cuối cùng khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống nói: “Quên đi, tôi không chụp nữa, không có ý nghĩa.”

Chương 302

Chương 302: Tôi sẽ làm

Bạch An Tương nói xong, xoay người bước về.

Hách Linh lời nói đầy hàm ý trên mặt làm cho khó hiểu, sau đó cô phình cái mũi to lên, rồi hần học nói: “Khó trách là đi xe của Mục Tư Nhã đến đây, bày đặt còn đạo đức giả cái gì!”

Bạch An Tương tức giận đi tới trước mặt Trình Uyên, ra vẻ mặt bình tĩnh rồi kéo cánh tay của anh, “chúng ta đi thôi.”

Trình Uyên không biết chuyện gì đã xảy ra, đành đi theo Bạch An Tương một đoạn, sau đó gọi cô lại “An Tương, chờ anh một chút.”

“anh làm gì đấy?”

“Đợi chút nữa sẽ biết.”

“anh nghĩ từng đó chưa đủ xấu hổ sao? Anh không đi đúng không? anh không đi em đi.”

Bạch An Tương càng ngày càng cảm thấy không nhịn được.

Cô không hiểu tại sao Trình Uyên lại phải mặc một bộ đồ giao hàng nhanh, có phải là cố ý làm khó xử cho mình không?

rõ ràng nếu nói ra thân phận sẽ khiến đám bạn học hợm hĩnh này đều phải ngu người ra.

Càng nghĩ lại càng tức giận, liền buông tay Trình Uyên ra rồi một mình đi.

Ai biết được, Trình Uyên lúc nay dùng tay kia nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

“An Tương, anh hỏi em, đây đều là bạn học cũ của em phải không?”

“Đúng vậy.”

“Bạn học của em có vẻ như đều không hiểu chuyện lắm, cho nên, chúng ta bây giờ không thể đi được.” Trình Uyên nhẹ giọng nói, “anh phải dạy cho bọn chúng một chút thế nào là lễ độ.”

Nghe đến đây, Bạch An Tương hơi giật mình.

Nói cách khác, thà phá mười cái miếu còn hơn phá một cuộc hôn nhân, những người này biết Bạch An Tương đã kết hôn, bản thân Bạch An Tương nói rất vui vẻ, nhưng đám người này ác ý vu khống chính mình để sủng ái Lương Siêu. Còn muốn chia rẽ, anh và Bạch An Tương, và thuyết phục Bạch An Tương đi theo Lương Siêu.

thực sự không hiểu nổi những người này.

Đây đều là bạn học cũ của Bạch An Tương, nếu đổi thành một người xa lạ, thì cái bạt tai to của Trình Uyên sẽ được quất đi.

Tại thời điểm này.

Lương Siêu dẫn ông già Chu Kiệt vào biệt thự, sau đó đi vào phòng bếp.

Sau khi vào phòng bếp rộng gần 150 mét vuông, Chu Kiệt không khỏi thở dài, thấy bảy tám đầu bếp đang bận rộn, liền nói kiểu ngưỡng mộ: “Đúng là biệt thự ở Vịnh Ánh Trăng, ngay cả phòng bếp cũng hào phóng như vậy.”

Lương Siêu vội vàng cười nói: “Nếu Chu lão gia đây thích, tôi sẽ giúp Chu Lão có được một căn ở Vịnh Ánh Trăng này vào năm sau.”

Chu Kiệt nghe vậy cười cười, nhìn Lương Siêu liếc mắt một cái “Lương tiên sinh, hiện tại trong nước, cùng ngoài nước khác nhau, lão già đây cũng có tuổi không biết đợi đến được bao giờ.”

Bạn Những lời này khiến Lương Siêu có chút xấu hổ.

Đầu bếp mập nhìn thấy một nhóm người tới, nhất thời nhìn thấy Lương Siêu cũng tới, liền vội vàng chạy tới chào hỏi, “Ông chủ, theo yêu cầu của ngài, món ăn đã chuẩn bị xong, chỉ chờ ngài gọi lệnh nữa thôi, nửa giờ tới sẽ chuẩn bị đầy đủ mọi thứ. “

Lương Siêu còn chưa lên tiếng, Chu Kiệt đã phát ra tiếng “A”.

“Nghe giọng của ngươi, chẳng lẽ ngươi là người Tân Giang?”

Đầu bếp mập mang theo một chút giọng Tân Giang, khi Chu Kiệt hỏi, hắn ta nhanh chóng cười nói: “Không thể qua được mắt của ngài!”

Chu Kiệt như nghĩ tới điều gì, đột nhiên cảm thán nói: “Ba mươi năm trước, ta làm ở Tân Giang, kinh doanh máy móc nông nghiệp, ở đó rông rã tám năm.”

“mà lại, ngươi đến từ Tân Giang, nhất định sẽ có món ăn nổi tiếng của Tân Giang?”

Nghe vậy, đầu bếp mập khẽ giật mình, sau đó cười nói: “Ngài muốn ăn món gì cứ việc sai bảo, nếu là món ăn ở Tân Giang nói không chừng 90% là làm được.”

Nghe vậy, Chu Kiệt khuôn mặt già nua không khỏi hiện lên một vẻ đỏ bừng, ý nghĩ như bay ngược hết thảy, thở dài nói: “ta nhớ hồi đó, khi gặp người yêu, món đầu tiên ta ăn chính là ở Tân Giang, Lầu uyên ương nghịch nước ở Bảo Đức, sau đó ta đi một thời gian thì quay lại không bao giờ gặp lại nữa”.

“Ây...”

Đầu bếp béo có chút sững sờ, không khỏi nhú mày.

nhìn trong mắt Chu Kiệt, trong lòng không khỏi thở dài một hơi, “Xem ra lão già ta đây không có may mắn được được hưởng phúc, mà đúng rồi, còn có một món ăn tên là hoàng hôn trong rừng.”

Đầu bếp béo trừng mắt nhìn, vẫn như cũ một mặt ngây thơ.

“trăng sao Truyền Thuyết?”

“...” Đầu bếp béo lắc đầu.

Sau đó Chu Kiệt nói bốn năm món ăn, đầu bếp mập đều nói chưa từng nghe qua.

“Haiz, thật đáng tiếc.” Chu Kiệt thở dài, “E rằng đến nay tay nghề ở Bảo Đức có lẽ đã thất truyền từ lâu.”

Đầu bếp mập vội vàng cười nói: “Nhắc đến Bảo Đức thì từ lâu tôi có nghe nói qua.”

Lương Siêu hung dữ trừng đầu bếp béo đầu bếp béo không khỏi rụt cổ một cái.

“Còn không mau nói ra, lòng vòng gì nữa, ta xem ai có thể nấu những món này, ta sẽ thuê lương cao nhất.”

Lương Siêu nói với đầu bếp mập.

Nghe vậy, người đầu bếp trở nên không vui, hấn nhếch miệng nói: “Ông chủ, tôi cũng là đầu bếp hạng nhất được cấp chứng chỉ quốc gia. Ngài nói vậy, ngay cả tôi cũng chưa từng nghe nói đến món ăn đó thì làm sao có người nào nấu được?”

Nghe vậy, Lương Siêu nhìn về phía Chu Kiệt, nhìn thấy Chu Kiệt vẻ mặt thất vọng.

Cũng đúng lúc này...

“vì sao Người chưa nghe qua, thì người nói người khác lại làm không được?” Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Trình Uyên nắm tay Bạch An Tương chen vào phòng bếp.

Nhìn thấy Trình Uyên, mọi người đều nhú mày.

Đầu bếp mập càng trừng mắt, tức giận nói: “CMM, người là tên giao đồ ăn, ở chỗ quái nào cho người lên tiếng, biến đi nhanh lên nghe không?”

Trình Uyên mặc kệ hấn, trực tiếp đi tới Chu Kiệt hỏi “Uyên ương nghịch nước, không phải là nước, hoàng hôn trong rừng, hoàng hôn không phải mây mù, trăng sao Truyền Thuyết sẽ gào thét nếu người. không nhìn thấy mặt trăng. ... phải không?”

Sau khi Trình Uyên nói xong, Lương Siêu lạnh lùng liếc anh một cái, nhếch mép nói: “Tiểu tử, tôi đối với người lịch sự là bởi vì người là chồng tạm thời của An Tương.

Người biết người đứng trước mặt người là ai không?

Người cũng xứng nói chuyện với Chu lão tiên sinh đây sao? Mau cút ra ngoài. “

Đầu bếp béo cũng hét lên, “cmn ăn nói lung tung, nghe đầu chưa từng nghe qua, đừng nói nhảm ở đây nữa, mau rút ngay đi, cầm lấy đồ rồi rút đi.”

Mọi người cũng mắng Trình Uyên.

Điều này khiến cho trên mặt Bạch An Tương càng thêm khó chịu, cô hung hăng cắn chặt môi, cảm giác ánh mắt của mọi người không chỉ có Trình Uyên, mà còn đặt lên ở trên người cô, giống như ngọn lửa, không ngừng nung cô vậy.

Nhưng mà, tất cả mọi người đều không có để ý Chu Kiệt lúc này đã mở to mắt, vô cùng kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

“nhóc con, ngươi đã nghe nói về những món ăn này sao?”

Chu Kiệt vừa thốt ra, những người khác lập tức im bật.

Khuôn mặt nào cũng lộ ra vẻ khó tin.

Đây là có ý gì?

đó ta là một người giao đồ ăn, chẳng lẽ người đó có kiến thức hơn người đầu bếp hạng nhất quốc gia sao?

nói đùa sao?

Những người này đều kinh ngạc vì Trình Uyên có thể biết những món ăn này, nhưng ...

Trình Uyên lắc đầu, “Đâu chỉ là chưa từng nghe nói qua, ngươi muốn ăn, ta sẽ làm cho ngươi ăn.”

Chu Kiệt đột nhiên nheo mắt lại “Cái gì, ngươi ... ngươi sẽ làm?”

“Không thể nào!” Những người khác chẳng qua bị sốc, nhưng người đầu bếp đột nhiên cảm thấy khủng hoảng sâu sắc, hấn cứng nơi cổ và kêu lên, “Điều này hoàn toàn không thể. Có sáu món ăn nổi tiếng trong nước. Tôi không thể nói hết tất cả. nhưng trong số đó là rất ngon nhưng tôi chỉ biết được tám chín phần. Tôi không tin, tôi là người đầu bếp hạng nhất quốc gia chưa từng nghe nói đến như vậy, mà ngươi là một người giao đồ ăn nhanh làm sao có thể làm! “

“Nếu tôi làm được thì sao?” Trình Uyên nhàn nhạt hỏi.

“Chuyện này tuyệt đối không thể, nếu người làm được, ta... Ta sẽ bái người làm sư phụ!” Đầu bếp mập nghiêng răng nghiêng lợi nói: “người nếu nấu không được, hay là nấu bừa bãi vài món, vàng thau lẫn lộn, coi giả thành thật, vậy thì người liền phải gọi ta là gia gia và rút khỏi đây ngay. “

Tất cả mọi người đều không tin Trình Uyên sẽ làm được, nghe xong lời này mọi người đều mỉm cười, bọn họ dường như muốn xem người chồng rác rưởi của Bạch An Tương này làm trò hề như thế nào.

Nói cách khác, nếu không lãng phí cơ hội này mà có thể làm ra được những món ăn mà đầu bếp hạng nhất quốc gia không làm được, thì sao có thể để người khác gọi là tên chồng rác rưởi được nữa?

Lương Siêu khước miệng cong lên, nhếch mép liếc Trình Uyên một cái, sau đó lại nhìn Bạch An Tương, như đang hỏi, người chồng rác rưởi của cô điên rồi sao?

Khi Bạch An Tương nghe thấy lời của Trình Uyên, cũng kịch liệt ngẩng đầu lên, chỉ muốn ngăn Trình Uyên lại nhưng...

Trình Uyên xắn tay áo lên, rồi nói “Giúp ta chuẩn bị hai hai ức vịt, bốn cánh ngỗng, thịt phi lê, ớt xanh, ớt đỏ, nấm trắng, nấm kim châm, lá sen, ba quả trứng, một ít hạt vừng rang qua. .. “

Chương 303

Chương 303: Lấy đồ ăn luận sự tình

Những đầu bếp khác đều đứng im, tựa như căn bản hoàn toàn không nghe thấy Trình Uyên nói gì cả.

Trình Uyên đi tới bếp lò, nhìn lại, lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Mấy người này đều là do đầu bếp béo đưa tới, hiện tại rõ ràng là đầu bếp béo không thích Trình Uyên thể hiện, nên bọn họ sao có thể nghe theo Trình Uyên được.

Vì vậy Trình Uyên cười liếc nhìn Chu Kiệt.

Chu Kiệt nhìn Lương Siêu một cái Lương Siêu trừng mắt nhìn đầu bếp béo.

Đầu bếp béo nhếch miệng lên và nói với các đầu bếp khác, “Được rồi, hãy làm theo lời hấn nói, ngược lại để tôi sẽ xem hấn có thể làm được những gì.”

Các đầu bếp ngay lập tức trở nên bận rộn.

Trình Uyên nhìn xuống bếp nội quen thuộc trước mặt, trong lòng không khỏi hình dung lại trong đầu.

Năm mười ba tuổi, mẹ anh đã dạy anh nấu ăn, bà đã dạy anh trong nhiều năm qua.

Mẹ một thân một mình nuôi nấng, hấn là không thể dựa vào trong thôn nhỏ này được, trước kia Trình Uyên chỉ biết mẹ nấu đồ ăn ngon, nhưng là chưa từng nghĩ tới điều này.

Theo như những gì anh có thể nhớ, mẹ anh làm việc tại khách sạn Quang Minh ngay lối vào làng, công việc kinh doanh tại khách sạn Quang Minh đặc biệt rất tốt, nhưng vì ở nông thôn nên bà không kiếm được nhiều tiền.

Ông chủ khách sạn Quang Minh đã từng mời mẹ anh lên thành phố, nhưng dù ông đó có nói gì hay thuyết phục gì thì mẹ anh

cũng không chịu rời khỏi làng, điều này khiến chủ khách sạn Quang Minh vô cùng bất lực.

Khi đó Trình Uyên chỉ biết mẹ nấu đồ ăn ngon, nhưng chưa từng hỏi quá khứ của mẹ.

Quá khứ...

Mẹ anh chắc hẳn là một đầu bếp cao cấp nổi tiếng.

Trình Uyên khá chắc chuyện này, bởi vì từ khi vào Bạch gia, hai năm nay nhà họ Lý Tố Trân đều không có đi ra ngoài ăn cơm, bởi vì bọn họ đều cho rằng Trình Uyên nấu ăn ngon hơn cả nhà hàng nấu.

Khi đó, nếu Trình Uyên còn hữu dụng chính là tay nghề nấu nướng, nếu không, có lẽ Lý Tố Trân sẽ nhao nhao cả ngày, đòi Bạch An Tương ly hôn.

“Quả cà cắt sao đây?” Một đầu bếp hỏi.

Lời nói của hắn đem suy nghĩ của Trình Uyên trở về hiện thực, liếc mắt nhìn rồi nói “cắt thành từng khối.”

“Làm sao để ướp thịt? Có dùng trứng không?”

“Vị Cục Tiên dùng nước tương nhạt dầu ô liu... Nhân tiện, có miếng thịt lợn nào không?”

“Có tinh cao.”

“Ừm, người có thể thêm một ít trộn với tinh bột.”

“Dưa chuột cắt sao đây?”

“...”

Cuộc thao tác ác liệt như một trận đánh mãnh hổ.

Một đám người nhìn Trình đầu vào đây chỉ huy một đám đầu bếp chuyên nghiệp làm công tác chuẩn bị, cũng không khỏi lộ ra một mặt kinh ngạc.

“Anh chàng giao đồ ăn này thực sự biết làm sao?” Có người tò mò hỏi.

Lương Siêu không khỏi nheo mắt lại, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lùng.

Đầu béo mở to miệng và tỏ vẻ không tin.

Mà Chu Kiệt lão gia, hai mắt rục sáng lên.

Sẵn sàng làm việc, Trình Uyên đốt lửa lên, ngọn lửa giống như núi lửa phun ra, bắn ra một quả cầu lửa, kinh ngạc mọi người.

Bạn đang đọc truyện tại group: Vasterel.

Hãy tham gia group để sớm đọc những chap mới nhất.

“Hành lá, gừng tỏi sang đây!”

Nồi dầu ô liu lát phát, ai đó phi nhanh hành lá, gừng, tỏi băm nhỏ.

Chảo đang được lăn qua lăn lại, Trình Uyên khéo léo điều khiển thuần thục trong tay, có người không ngừng chuyển nguyên liệu đã chuẩn bị cho anh.

Thịt gà đã được tẩm ướp vào xào cho dậy mùi thơm hấp dẫn, vớt gà ra khỏi nồi, bày ra đĩa có xếp sẵn dưa leo.

Hai hai ức vịt, bày ra hình dạng hai con uyên ương, gấp dính chặt vào nhau, còn lát dưa leo xanh, tựa như một vũng ao nước, trong ao có nấm tuyết hóa thành Liên Hoa, có rau cải xoi biến thành hà ngố sen, và cuối cùng là dội lên nước sốt chua ngọt.

Món ăn này tưởng đơn giản dễ như nói nhưng cái khó thực sự là việc kiểm soát độ nóng.

Một món ăn đã được thực hiện một cách nhanh chóng.

Nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều bàng hoàng.

không cần nếm thử, chỉ riêng mùi hương thôi cũng đã khiến tâm hồn người ta lạc trôi nơi nào đó.

“CMN, bây giờ yêu cầu để giao đồ ăn nhanh cao như vậy sao?”

“nếu không có tay nghề, hiện tại còn không có tư cách giao đồ ăn nhanh sao?”

“Thơm quá, vừa ngửi đã thấy ngon rồi. Quả nhiên người giao đồ ăn này tài năng tuyệt đỉnh!”

Bạch An Tương nhìn vẻ mặt khoa trương của mọi người, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà ... thật sự rất là thơm.

Vẻ lạnh lùng trong mắt Lương Siêu càng thêm đậm.

Chu Kiệt lão gia tràn đầy vui mừng, thậm chí có chút kích động, chạy tới trên bàn bếp vắt cả thể diện, vươn mũi ngửi qua, hung hăng hít một hơi.

“Chà, không sai, chính là cái mùi vị này.”

“A, không đúng, tại sao có con cóc đen lớn này ở đây?”

Một bàn uyên ương nghịch nước vốn trông khá đẹp mắt đã bị một con cóc làm bằng nạm làm mất hết cả phong cảnh.

“À, con cóc này là thêm muốn con vịt cái kia, nên một mực trốn ở trong bóng tối rồi chờ cơ hội ra tay.” Trình Uyên nhẹ giọng nói.

“Lúc trước ăn món này, hình như nhớ rõ là không có con cóc?” Chu Kiệt cảm thấy có chút kỳ quái.

Trình Uyên cười nhẹ. ” Trước kia mọi người đều biết uyên ương là một đôi, không ai sẽ đi làm chuyện chia rẽ vịt cả, nhưng mà bây giờ thì khác. Hiện tại có người cho rằng loài nào cũng có thể sánh được với uyên ương.”

Nghe được lời giải thích này, sắc mặt tức giận của Lương Siêu tái xanh, hai mắt như có thể nổi ra lửa, nhìn chăm chăm Trình Uyên.

Trong lời nói của Trình Uyên có cái gì đó, không ít người nghe được, không khỏi lộ ra vẻ kỳ quái.

Mà Chu Kiệt cũng xấu hổ.

Khi biết Bạch An Tương đã có chồng, Lương Siêu cũng đi tỏ tình với người ta, ông già hơn 60 năm vẫn thuyết phục Bạch An Tương xem xét lại với Lương Siêu.

Nói cách khác, người ta đã kết hôn rồi.

“Nấu ăn thật ra cũng giống như làm người, phải biết cách Cư xử đúng mực, nếu không thì không phải là món ngon nữa, và

người đó sẽ không phải người tốt.” Dọn món ăn lên, Trình Uyên đến bên Bạch An Tương, gấp một miếng đưa vào Miệng của cô ấy.

Bạch An Tương có chút xấu hổ, không dám nhìn vào mắt mọi người, cắn chặt môi, đôi môi đỏ mọng khẽ mở.

Đưa món ăn vào miệng Bạch An Tương, Trình Uyên nói tiếp, “Món ăn này có nguồn gốc từ Minh mật. Người ở thời đại đó nói, người xưa nói thà phá mười miếu còn hơn phá một cuộc hôn. Đúng vậy, người thời đó. nói đến câu này, cho nên hôm nay tôi sẽ nói như vậy ”.

“Nói thẳng, đây là chân lý do tổ tiên để lại.”

“thế Nhưng, tại vì cái gì liền hết lần này đến lần khác có nhiều người không hiểu cái đạo lý này?”

Sau đó, Trình Uyên ở trước mặt tất cả mọi người, đem cái khay uyên ương nghịch nước vừa thể hiện xong, trực tiếp ném vào thùng rác.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người không khỏi bình tĩnh.

Đặc biệt là Chu Kiệt, thật sự là đáng tiếc xuất hiện trên khuôn mặt.

Trình Uyên ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lương Siêu “ngươi còn đang thương nhớ đến vợ tôi sao?”

Khi anh hỏi, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn về người đó.

Lương Siêu mặt đỏ bừng, lúc này không muốn xuất hiện trước mặt Bạch An Tương, nên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đúng vậy, tôi quen An Tương lâu hơn ngươi. Tôi thích cô ấy từ khi học cấp 3. Nhưng sau đó chúng tôi học các trường đại học khác nhau, và rồi sau đó, tôi ra nước ngoài. “

“Nếu tôi không ra nước ngoài, đến phiên ngươi chiếm tổ chim của người khác sao? Ngươi là cái thá gì?”

“và ngươi Có thể cho An Tương được cái gì?”

“nếu Ta nói rằng ta thích mẹ của ngươi. ngươi có nghĩ rằng ba của ngươi sẽ nhường mẹ ngươi cho ta không?”

Trình Uyên đột nhiên hỏi ngược lại.

Chương 304

Chương 304: Tôi tên là Trình Uyên

“Người muốn chết!”

Nghe được những lời này, Lương Siêu rốt cuộc không còn che dấu đầy “sát khí!”, Nghiến răng nói từng chữ một.

“Tôi có tìm đến cái chết, cũng không tới phiên người.”

Trình Uyên ngậy người nói, “Nếu tôi đối xử không tốt với An Tương, nếu cô ấy không vui, không như ý, thì cô ấy sẽ tự mình rời bỏ khỏi tôi, sau đó tôi sẽ buông tay. Đến lúc đó, người có theo đuổi An Tương, tôi cũng sẽ không nói gì nữa. “

“Nhưng bây giờ cô ấy là vợ của tôi, chúng tôi đang có một cuộc sống rất tốt đẹp, mà người lại trơ trẽn đi tranh giành với vợ của tôi. người có biết đây gọi là gì không?”

“Đây gọi là quấy rối!”

Lương Siêu bị chế nhạo, liền mỉa mai nói: “người nói người với An Tương đang có cuộc sống tốt đẹp? mà người là một người giao đồ ăn thì có thể cho cô ấy được những gì? Với thân phận của người bây giờ, nếu không có nể mặt của An Tương, thì người căn bản không xứng để bước chân vào căn biệt thự quá xa hoa thế này. “

Trình Uyên lại thản nhiên nói, “Tôi cùng An Tương đã có một khoảng thời gian rất vui vẻ, không liên quan gì đến thân phận của tôi, về phần tôi có thể cho cô ấy...”

Quay đầu Nhìn lại Bạch An Tương, ánh mắt đầy dịu dàng.

“Tôi có thể cho cô ấy tất cả những gì tôi có, kể cả ...”

Trình Uyên còn chưa nói xong, người khác đương nhiên không biết anh muốn biểu đạt cái gì.

Nhưng Bạch An Tương biết, Mục Tư Nhã cũng biết.

Mặc dù Bạch An Tương đã mất đi một phần ký ức, nhưng những gì diễn ra ngày hôm đó ở khu nhà Voi vẫn còn nguyên trong ký ức của anh.

Còn Mục Tư Nhã, chứng kiến một vụ cháy nhà hàng lúc ăn cơm.

Quả thật, nếu Bạch An Tương muốn, Trình Uyên thật sự có thể cho cô tất cả, thậm chí là ... mạng sống của anh!

Những người không cùng nhau trải qua khoảng thời gian đau khổ đó, thì chỉ có thể trải qua những loại cảm xúc này.

Cũng giống như Trình Uyên hai năm trước, tưởng tượng về Bạch An Tương chỉ dừng lại ở trên thân thể của người cô.

“Về phần biệt thự mà người đang nói đến, quá xa hoa sao?”

“Xin lỗi, những gì tôi nói trước đây đều là sự thật, loại biệt thự này tôi có rất nhiều.”

Hai câu nói này của Trình Uyên quả thực có chút trọng lượng, nếu câu đầu tiên còn tình cảm, thì câu thứ hai không khỏi khiến người ta cảm thấy mặt mũi sưng vù, đơn giản chính là khoác lác.

Lương Siêu suýt chút nữa bị anh chọc cho tức giận liền nói.
“Đồ một thằng giao đồ ăn chết tiệt, vậy mà cũng có thể khoe khoang!”

“còn có thể nấu ăn ...” một bạn nữ thì thầm.

Lương Siêu hung dữ trừng cô một cái, cô sợ hãi rụt cổ lại.

...

“Quá kích, quá kích động...”

Lúc này, Chu Kiệt lão tổ đứng lên, nói giải hòa vào lúc này.

Bản thân về việc nấu nướng này là do hấn ra, đương nhiên hấn không thể im lặng được, đành phải cười haha rồi nói: “Mọi người đều là bằng hữu của nhau, đừng vì một chuyện nhỏ nhặt này mà làm tổn thương sự hòa khí của nhau.”

“Hừ!” Lương Siêu hừ lạnh một tiếng, dĩ nhiên là nhắm vào Trình Uyên.

Hắn nhất định phải nể mặt thể diện của Chu Kiệt một chút.

Trình Uyên nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm.

Chỉ là Chu Kiệt nhìn những món ăn ngon hấp dẫn trong thùng rác, thờ dài. “Ai gù, người trẻ tuổi thật là bốc đồng, món ngon như vậy ... thật phí phạm.”

Trình Uyên nhàn nhạt đáp: “Món ăn này, cả đời này tôi chỉ nấu cho vợ ăn.”

Nghe vậy, nụ cười của Chu Kiệt đông cứng ở trên mặt.

Bạch An Tương sừng sốt.

Nhiều bạn học nữ không khỏi ghen tị và ghen ghét với Bạch An Tương.

Ngược lại, trong suy nghĩ của bọn họ, Trình Uyên có phải là giao đồ ăn cũng không thành vấn đề nữa rồi.

Hạnh phúc của một người phụ nữ là gì, chuyện này có lẽ trăm người cũng hiểu, nhưng có một chân lý bất biến, đó là tìm được một người đàn ông thật lòng nguyện lòng đối xử tốt với mình, và rồi ôm mình vào trong lòng, chiều chuộng cả đời.

Ai mà không ham muốn như vậy?

Về phần Chu Kiệt ...

Trình Uyên trong lòng giễu cợt, từ lúc ngay từ đầu, anh đã không muốn lão già Chu Kiệt ăn đồ của chính mình.

Có người thèm muốn vợ của người khác, thế mà lão già này còn giúp, vậy thì Trình Uyên sao lại phải nấu đồ ăn cho hắn ăn được?

Trong lòng chỉ có một lời nói làm được, sẽ không cho người ăn, dám tham lam đến vợ người vợ khác.

Đi tới đầu bếp mập, Trình Uyên nhìn hắn cười.

Đầu bếp mập rùng mình một cái và cười ngượng ngùng “cái ... cái đó ...”

Khi mọi người nhìn thấy cảnh này, đều đột nhiên lấy lại tinh thần tỉnh táo.

” Có chơi có chịu!”

“Đúng vậy, dù sao cũng là đầu bếp hạng nhất quốc gia, làm sao có thể nói không giữ lời?”

“Nhanh bái sư đi...”

Giữa tiếng ồn ào của đám đông, người đầu bếp béo càng xấu hổ hơn, khuôn mặt béo tròn, gần như biến thành một tấm vải đỏ.

“Cái đó... Được rồi, ta nói được thì làm được!” Đầu bếp mập một mặt không thèm đếm xỉa thần sắc “Từ hôm nay, ngươi là sư phụ của ta.”

Nghe đến đây, mọi người đều sửng sốt.

Trình Uyên càng nhú mày, tự hỏi: “Như vậy thì qua loa quá? Không phải bái sư là phải quỳ xuống sao?”

“Nhóc con, ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu!”

Đầu bếp mập đỏ mặt nổi nóng nói: “Gọi ngươi một tiếng sư phụ đã đủ nể mặt ngươi lắm rồi, ngươi là một tên giao đồ ăn hèn mọn. Tin hay không, ngay cả công việc của ngươi đều không gánh nổi?”

Trình Uyên cười hỏi hấn: ” Ta là làm gì thì kệ ta chứ. Ai bảo ngươi vừa rồi nói rằng muốn bái ta làm thầy? Chẳng lẽ là đầu bếp hạng nhất quốc gia nói chuyện như cái rắm vậy sao?”

Đầu bếp béo cứng ở cổ họng, hấn liền đáp trả, “Ta đã gọi ngươi là sư phụ, thì ngươi đã trở thành sư phụ của ta rồi còn gì nữa!”

“Nhưng ta không nói nhận ngươi!” Trình Uyên nói.

“...” Đầu bếp béo.

Những người khác cũng bối rối.

Không biết Trình Uyên đang giở trò gì nữa.

“Ta không nhận ngươi, vậy có nghĩa là ngươi nói vẫn không giữ lấy lời.”

“Con mẹ nó ...” Người đầu bếp béo không nói nên lời.

Hắn nói nếu Trình Uyên có thể làm món đó, thì hắn sẽ bái sư Trình Uyên làm thầy, coi đầu bếp hạng nhất quốc gia đi bái sư một người giao đồ ăn là thầy, cái này không biết cát mễ đi đâu cho hết, đối với người giao đồ ăn không phải là một vinh dự lớn sao?

Ai có thể nghĩ rằng anh lại nói lời không thu nhận?

“Người muốn bái ta làm thầy, phải tuân theo quy củ của ta chứ.” Trình Uyên nhàn nhạt nói: “Quy xuống khấu đầu.”

Đầu bếp mập xắn tay áo lên, như sắp muốn đánh nhau, “người dám đùa giỡn với ta?”

Khi Lương Siêu nhìn thấy Trình Uyên cùng đầu bếp mập tình thế thế này, hắn ta lập tức không khỏi mừng thầm trong bụng một cái, không những không tiến lên ngăn cản mà còn đổ thêm dầu vào lửa, nói: ” Nam nhi dưới đầu gối là vàng. Chỉ có thể lạy trời lạy đất lạy cha mẹ. với tiểu tử này, thì “

Nghe vậy, đầu bếp mập càng không khỏi quỳ xuống.

Nhưng mà, không ai nghĩ tới lúc này Chu Kiệt lại đột nhiên nói với Trình Uyên, “bái sư học nghệ, có thể so sánh với cha mẹ. một ngày làm thầy, cả đời làm cha. Đây là chuyện bình thường, không có việc gì mà không nên hay nên.”

“ ... ”

Lương Siêu ánh mắt hơi híp lại, thật sự không dám trái ngược ý với Chu Kiệt lão gia, liền cùng ông nở nụ cười.

“Chu Lão gia nói phải lắm, là tôi hơi lệch về đạo lý.”

Lúc này, đầu bếp mập ngẩn người ra.

Một nhóm người đang hóng hớt cũng la lên “quỳ xuống, quỳ xuống ...!”

“bái sư bái sư ...!”

Trình Uyên nhìn chằm chằm Chu Kiệt cười nói.

“Thôi, thôi, hôm nay Lão Tử không muốn mất mặt.”

Vừa nói, đầu bếp béo vừa quỳ xuống trước mặt Trình Uyên, nói: “Sư phụ ở trên, xin nhận đồ nhi một lạy.”

“Ừm, được rồi, đứng dậy đi.” Trình Uyên cười nói, “về sau nếu có người bắt nạt người, người có thể xưng danh của vi sư ra, lúc đó có thể hóa giải chuyện giữ hóa lành. “

“Ta tên là Trình Uyên!”

Chương 305

Chương 305: Các người là một lũ ngốc

Tên đầu bếp béo mặt xấu như ăn phải ruồi.

Bao gồm cả Lương Siêu, sau khi bị Trình Uyên làm ra như vậy, sắc mặt từng người đều thay đổi.

Lương Siêu nói: “Được rồi, bỏ qua đi, nhanh đi chuẩn bị món ăn đi, đã là buổi trưa rồi.”

Đầu bếp mập vội vàng gạt đầu, rồi lại nói với các đầu bếp đang bận rộn khác.

Lương Siêu nói với lão già Chu Kiệt, “Chu Lão gia, chúng ta đến chỗ khác xem nha?”

“Đúng đúng...”

Họ rời khỏi nhà bếp, và một nhóm người theo sau ra ngoài.

“Đúng là, biệt thự Vịnh Ánh Trăng này thật sự rất tốt.”

Vừa bước ra ngoài, Chu Kiệt đã cảm thán.

Bạch An Tương nhìn Trình Uyên thật sâu, không biết là loại cảm xúc gì, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, kéo Mục Tư Nhã lại, cũng đi ra khỏi phòng bếp.

Trình Uyên cười khúc khích theo sát phía sau.

Lúc này, người phụ nữ tên Hách Linh không khỏi cau mày, lầm bầm “Trình Uyên? Sao nghe quen quen vậy?”

Cha của cô ta thực chất là chủ của một công ty nhỏ dưới Cẩm Đông.

...

Buổi trưa.

Khu vườn sau biệt thự có đầy đủ bàn tiệc cùng với ngũ đại bàn rượu.

Lúc này, Bạch An Tương thực sự đã bắt đầu có chút rung động.

Vốn dĩ, mục đích chính của chuyến thăm này là thăm dò phong cách của Lương Siêu, xem hẳn ta có thể giúp gì cho Trình Uyên hay không.

Đương nhiên, mục đích chủ yếu này của cô là để trả nợ, không thể nợ Trình Uyên quá nhiều được.

Nhưng bây giờ xem ra không còn ý nghĩa gì nữa, vì Trình Uyên đích thân đến đã đắc tội với người khác rồi.

“Các bạn học cũ, chúng ta ở nhà còn có chuyện nên về trước.”
Cô đột nhiên nắm tay Trình Uyên nói với những người khác.

Nghe vậy, cả đám bạn còn chưa kịp phản ứng, thì ông lão Chu Kiệt đã mỉm cười khuyên nhủ: “Có chuyện gì thì cũng phải no cái bụng đã chứ. Dùng bữa xong rồi hẳn đi.”

“Đúng thế An Tương, dùng bữa xong rồi đi.”

“Ngay cả khi đó là Làm A làm A, cũng không vội như thế chứ.”

Một nhóm bạn học nữ công khai đùa giỡn.

Nghe thấy lời nói đùa của bọn họ, Bạch An Tương lập tức che đi khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ửng đỏ. “Nói nhảm gì vậy.”

“Hô Hô ... đã là vợ chồng già rồi nên còn ngại gì nữa?”

Nghe được những lời nói đùa này, sắc mặt Lương Siêu càng ngày càng xấu.

Nghĩ đến nam thần đuổi theo nhiều năm như vậy không có kết quả, lại bị người giao đồ ăn như vậy có thể nằm chung với nữ thần, trong lòng hận không thể phát ra.

Nhìn thấy Chu Kiệt thuyết phục bọn họ rời đi sau khi ăn xong, hẳn ta đảo mắt một cái, lập tức rời đi nói: “Đúng vậy, đây đều là bạn học cũ của chúng ta đã lâu không gặp. Rất hiếm khi gặp được. Dùng vội vàng rời đi vậy chứ.”

Vừa nói, hẳn vừa chỉ vào Trình Uyên, “Người ... người cũng ngồi xuống đi.”

Lương Siêu trong lòng tính toán, một người thiếu thốn nhà quê như Trình Uyên lại là đi giao đồ ăn, mặc dù có thể nấu một vài món ăn, đoán chừng có lẽ chỉ là may mắn mà thôi, thứ tiếp theo xuất hiện đều là đồ cao cấp lúc đó có thể hình dung anh như thế nào.

Nghĩ đến, sau khi nhìn thấy một loạt rượu và đồ ăn kia, tên nhóc này sẽ xấu hổ lắm, lỡ như vậy có thể làm nhục tên nhóc này.

Bạch An Tương còn muốn níu kéo, nhưng lại bị Trình Uyên khẽ kéo lại.

Bạch An Tương khó hiểu liếc nhìn Trình Uyên một cái, Trình Uyên cười nói: “người ta đã có ý tốt, chúng ta không không nên thất kính.”

Mặt cô càng đỏ hơn, răng cắn chặt môi đỏ mọng.

Cô không hiểu Trình Uyên muốn làm gì.

Trình Uyên nắm tay Bạch An Tương rồi kéo cô ngồi vào bàn.

Thời tiết đầu mùa thu vẫn rất tốt, dùng bữa trong vườn, không khí không lạnh cũng không nóng, không khí trong lành khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu.

Thức ăn và rượu được dọn ra nhanh chóng, mọi người hết lời khen ngợi những món ăn vừa dọn ra, rồi cùng nhau trò chuyện.

Sau tất cả, đó là một bữa ăn ngon được tạo ra bởi một đầu bếp hạng nhất quốc gia.

Còn Lương Siêu, một mực đang vô tình hay cố tình nhìn Trình Uyên một chút, muốn xem phản ứng của anh, nhưng cuối cùng lại khó hiểu cậu nhóc đáng thương đi giao đồ ăn này lại không lộ ra bộ mặt chưa trước khi thấy những món ăn thượng hạng này.

Điều này khiến Lương Siêu rất khó chịu.

Mọi người bàn tán, cười đùa vì đều là bạn học, còn Trình Uyên là “người ngoài cuộc” duy nhất ở đây nên không tránh khỏi bị cho ăn bơ.

Nhưng Trình Uyên lại không quan tâm, nên ăn uống gì một chút nào đó, và không quan tâm người khác làm gì?

Anh nghĩ vậy, nhưng một số người khác lại sẵn sàng khiêu khích anh.

“An Tương, để chồng em ăn thêm một chút đi, anh sợ chồng em chưa ăn cái này bao giờ.” Lương Siêu đột nhiên nói với Bạch An Tương.

Bạch An Tương hơi nhú mày.

Trình Uyên cầm đũa của mình dừng lại.

khóe miệng Lương Siêu nở nụ cười đắc thắng, không khỏi nâng ly rượu trong tay lên. “Bạn học cũ, hiếm khi gặp lại nhau, cùng nhau nâng ly nào.”

Nên mọi người đều hưởng ứng.

Trình Uyên một mình không nâng ly.

Có người nhìn thấy, không khỏi nhắc nhở “Này, Trình Uyên đúng không? Cùng nhau nâng ly đi.”

Bạch An Tương cũng chạm nhẹ vào cánh tay Trình Uyên.

Lương Siêu nhìn thấy xong, liền cười nói: “Trình huynh đệ, loại rượu này tên là Lạp Đồ, được sản xuất tại nước Pháp Gillen ở nhà máy rượu Lạp Đồ bên bờ sông. Tôi đoán là người chưa từng nếm qua loại rượu nổi tiếng thế giới này. Trong cuộc đời của người, cho nên hãy thưởng thức đi”

Nghe vậy, Trình Uyên không có ngẩng đầu, tiếp tục ủ rũ cúi đầu vào ăn, chỉ là trong miệng mơ hồ lầm bầm nói: “các Người uống thì cứ uống đừng để ý đến ta, ta dị ứng với rượu Trường Thành đó.”

“Hahaha ...” Tất cả mọi người đều cảm thấy buồn cười.

Lại có người nhắc nhở nói “Trình huynh đệ, đây không phải là rượu Trường Thành, đây là loại rượu nổi tiếng thế giới, người hãy nếm thử một lần cho biết?”

Trong mắt mọi người hiện lên nụ cười khinh bỉ.

Trên thực tế, hưởng chi là Trình Uyên, thực sự có rất ít người đã uống qua Đồ Lạp.

Mà lúc này, bọn họ đều cảm thấy Trình Uyên đẳng cấp hơn rất nhiều, dù sao đại đa số đều có công ăn việc làm ổn định.

Nhưng ánh mắt Lương Siêu lại ngưng tụ vô tình.

“Một lũ ngu ngốc.” Trình Uyên bực mình trợn nhìn mấy người một chút, rồi tiếp tục vùi đầu vào ăn cơm, mồ hôi nhễ nhại.

Không thể nào, vết thương trên người càng khiến anh không chịu nổi, tuy rằng không có biểu hiện gì nhưng không ai biết anh đau đến mức nào.

“Á, người nói cái gì vậy?” Nghe được Trình Uyên châm chọc, một bạn học nam gần bên Trình Uyên lên tiếng.

“Theo người chẳng lẽ anh Siêu đây nói sai sao?”

“Đúng vậy, người như người cả đời có thể thử Lạp Đồ một lần, thì có chuyện gì sao?”

” Đừng không biết điều, chúng ta đều là nể mặt An Tương, nếu không...”

Tại bàn bọn họ, mọi người công kích Trình Uyên từng chữ.

Bạch An Tương nhanh chóng bảo vệ Trình Uyên nói: “Mọi người hiểu lầm rồi, ý của anh ấy không phải là ý này... Ý của anh ấy là...”

“Được rồi An Tương, đừng bảo vệ hắn nữa.” Một bạn học lớn tiếng nói, “Lúc đầu tôi thấy hắn đã khó ưa rồi, chúng tôi không hiểu, cô là một mỹ nhân xinh đẹp như tiên nữ, tại sao lại gả cho một tên phế vật Lãng phí như vậy? hay chỉ vì hắn nấu được vài món ăn?”

“Không uống qua rượu ngon, còn không để cho người ta nói, sao tính tình lại kém như vậy?”

“hắn còn nói chúng ta ngu nữa chứ? Một người đi khiêu khích với một nhóm người chúng ta, các người nói ai mới là kẻ ngu?”

“còn Rượu Trường Thành, ta nghĩ, hấn chỉ đáng uống rượu Trường Thành thì hơn.”

Mọi người càng nói càng rối rắm, đều đứng lên trách móc Trình Uyên.

Bạch An Tương lo lắng có chút hụt hẫng, cô cũng nghiêm khắc nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên lắc đầu rồi cười, thở dài nói: “Thực xin lỗi, nói các ngươi là một lũ ngu là lỗi của ta, ta xin lỗi, để ta nói lại.”

“Các ngươi không phải đồ ngu, mà các ngươi là một đám lợn ngu si!”

Chương 306

Chương 306: Vợ ơi, lên xe

“Họ Trình kia, người có gan nói lại một lần nữa xem!”

Ngay khi giọng nói của Trình Uyên vừa rơi xuống, liền có người vỗ bàn đứng dậy.

Có người chỉ vào mũi Trình Uyên nói: “Đừng tưởng người là chồng An Tương, liền có thể được đà lần tới, người chửi ai là...”

Người đàn ông chưa kịp nói xong, ngón tay của hắn bị Trình Uyên nắm chặt một cách thô bạo.

Mặc dù trên người Trình Uyên có thương tích, nhưng tốc độ phản ứng của anh vẫn nhanh hơn những người này, dù sao anh cũng là người đã từng thấy các cao thủ xuất chiêu, thậm chí đánh nhau với bọn họ.

Hơn nữa thực lực của anh cũng không phải người bình thường có thể so sánh được, tuy rằng chỉ mới được Bạch Long huấn luyện mấy ngày, nhưng thực tế Bạch Long đã huấn luyện anh hơn chục ngày, đều là rèn luyện qua cách chống đỡ và tấn công.

“Á, đau ... đau đau ...”

Người chỉ ngón tay bị Trình Uyên nắm chặt không nhịn được cúi thấp xuống, hai chân co quắp lại.

Nhìn thấy tình cảnh này, mọi người đều đứng lên, hung ác nhìn Trình Uyên, “Thả hắn ra!”

“mau dừng tay!”

Ngay cả Bạch An Tương cũng đứng dậy kéo cánh tay Trình Uyên, lo lắng nói “Trình Uyên, anh muốn làm cái quái gì vậy?”

Đối mặt với một đám người, Trình Uyên không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi, mà nhẹ nhàng cười. “Quả thực mà nói, các người so với ta đáng thương hơn nhiều.”

“Nói là nể mặt An Tương, mới để cho ta ngồi đây, và không chấp nhận với ta. Ngược lại mới chính là ta là người đã nể mặt mũi An Tương đối với các người, mới không nghĩ so đo với các người?”

“các người cho rằng vợ ta gã cho một người dân quê nghèo như ta đây, Thì các người đặc ý vậy sao?”

“Tên cận bã đó quấy rối vợ ta, các người đều cùng một lớp không những không nói lý lẽ, mà còn giúp tên cận bã đó thuyết phục vợ ta theo hắn. con mẹ chúng mày Đây đều là cái tình nghĩa bạn học cũ với nhau sao?”

“Các người cho rằng mình đang đứng trên một tầm cao đáng để được ghen tị và ao ước sao, rồi tỏ ra thương hại vợ ta sao.”

“Xin lỗi, không cần, bởi vì các người trong mắt ta thật sự là quá đáng thương.”

Trình Uyên đang nói chuyện liền buông ngón tay người đó ra, cầm ly rượu lên lắc lắc nói: “đây là rượu Trường Thành rõ ràng mà các người đều hét rằng là Lạp Đồ này nọ, thử nói xem các người không phải đáng thương là cái gì” ? “

Anh lắc chiếc cốc trong tay, rượu đỏ quay cuồng trong ly, và trước khi tĩnh lặng trở lại, trên thành ly đã xuất hiện những giọt nước nhỏ giọt.

Tiện thể, Trình Uyên đưa ly rượu xuống dưới mũi ngửi.

“trước kia Ta chưa uống qua rượu vang đỏ . Mọi người nói với ta rằng giọt rượu dày và càng dày thì rượu càng ngon. Nhưng sau đó ta uống nhiều hơn và ta biết được rằng chiếc ly treo chỉ là để thử nồng độ cồn của ly rượu vang đỏ. Đó chỉ là một tiêu chuẩn. “

“Mặc dù ta không biết hắn để đầu bếp thêm phụ gia gì vào rượu vang đỏ này, nhưng ta chắc chắn rằng thứ này thực sự không tồi và có thể thay đổi hương vị chung và độ đặc của rượu.”

“Nhưng ... theo ta được biết, Lạp Đồ nước Pháp được lên men trong thùng gỗ sồi, nên cũng có mùi thơm của gỗ sồi. Nếu không tin, các người có thể tự mình ngửi thử mùi rượu xem.”

Đám người này đã bị Trình Uyên hù sững sốt một chút, huống chi có người tin là thật đưa mũi ghé sát vào ly rượu để ngửi.

Lúc này, Lương Siêu lại chế nhạo, “Xem ra người không chỉ khoe khoang mà còn bịa đặt và nói giống như thật vậy. Nếu hôm nay người không mặc quần áo đang đi làm này, có lẽ mọi người ở đây đã thực sự tin vào điều xấu xa này của người.”

Một lời nói khiến tất cả mọi người đều bất ngờ.

“Đúng vậy, người là một người giao đồ ăn nhanh, còn nói rằng thật sự đã uống qua rượu thượng đẳng nữa chứ?”

“Thực sự là có thể khoác lác.”

Trình Uyên không quan tâm đến sự chất vấn cùng trợ trên của mọi người, thậm chí còn nở một nụ cười đầy ẩn ý nói: “Anh Lương Siêu à, anh đừng quên, rượu Trường Thành của anh là do tôi đây đưa đến. tổng cộng Có năm thùng, và ba mươi bình.” ! “

Yên tĩnh.

Yên lặng như chết.

Lương Siêu cứng họng.

Mọi người cũng choáng váng.

Lương Siêu cuối cùng cũng sững sờ, dù có biện hộ như thế nào cũng không còn ý nghĩa gì nữa, bởi vì trong lúc chế nhạo thân phận người giao hàng của Trình Uyên, họ đã quên mất tại sao anh, một người giao hàng lại xuất hiện ở đây.

Hắn ta có thể giải thích được gì nữa?

...

Có người bắt đầu cúi đầu nhìn ly rượu.

Có người yên lặng đem ly rượu trong tay buông xuống.

Tại cảnh này, sắc mặt của mọi người đột nhiên biến đổi rất xấu.

Với bầu không khí này, cuối cùng Bạch An Tương cũng bùng phát, cô đột nhiên đứng lên chỉ trích Trình Uyên “Trình Uyên, đủ rồi!”

Thế nhưng là...

Do cô đứng lên quá quyết liệt, váy vướng vào chân ghế, thân thể có chút không đứng vững, bất ngờ ngã sang một bên.

Trình Uyên nhanh mắt nhanh tay, nhanh chóng đưa tay ra đỡ.

Cùng lúc đó, Lương Siêu cũng nhất thời không rời chú ý khỏi Bạch An Tương, cũng đưa tay ra giúp đỡ.

Bạch An Tương không ngã, nhưng bị hai người đàn ông giữ chặt eo.

Đối với một cô gái chưa chồng, điều này có thể ngọt ngào đến nao lòng, nhưng với một người phụ nữ đã có gia đình, điều này sẽ chỉ cảm thấy sắc mặt nóng lên.

“Bập!”

Trình Uyên chịu đựng cơn đau, ôm Bạch An Tương vào lồng ngực của mình, nhân tiện một cước đá vào đầu gối Lương Siêu.

Lương Siêu đau đớn lập tức quỳ xuống trước mặt họ.

“Ta sẽ trình trọng nói cho ngươi một lần nữa. Đây là vợ của ta. Tốt hơn hết là ngươi đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

Trình Uyên lạnh giọng nói với Lương Siêu.

Lương Siêu bị Trình Uyên một cước đạp ngã, sắc mặt trong nháy mắt biến mất, đột ngột đứng lên, tức giận nói: “Đồ chó chết, ngươi dám đánh ta!”

“Đúng!” Trình Uyên gật đầu, rồi tự tin nói “Ta dám đấy, ngươi dám khiêu chiến với ta sao?”

“...” Mọi người ngẩn ra.

Cái này là gì đây?

Đã đánh người còn tỏ vẻ thách thức?

Nhưng ngay cả như vậy, Lương Siêu thực sự dám khiêu chiến với anh sao?

Rõ ràng Lương Siêu còn phải lo lắng hình tượng của chính mình trước mặt đám bạn học, huống chi là trước mặt Chu Kiệt, hẳn là một người đáng kính lại đang có cuộc sống an nhàn, nếu muốn khiêu chiến, sao lại có thể đánh bại một người thường xuyên luyện tập được?

“Quả thực không cần thiết phải ở lại nữa.” Trình Uyên kéo tay nhỏ của Bạch An Tương rồi nói, “Món này, rượu này, của người này đều không có ý nghĩa.”

Bạch An Tương thân thể khẽ run lên.

Mặc dù cô rất không vui khi Trình Uyên làm ra sự việc như vậy, nhưng hiện tại rõ ràng cô đã trở thành tâm điểm của mọi người.

Cô chỉ cảm thấy trên mặt nóng bừng, Trình Uyên nói cô đi, cô đương nhiên đồng ý, muốn quay đầu cũng không quay lại.

Trình Uyên nói với Bạch An Tương, “chúng ta Đi thôi.”

Bạch An Tương gật đầu.

Trình Uyên nắm lấy tay Bạch An Tương, hai người bước ra ngoài.

Một đám bạn học tròn xoe mắt nhìn, cuối cùng cũng có người đứng lên nói: “Anh Siêu, ở nhà quên có việc chưa giải quyết, cũng xin đi trước .”

“Tôi đi chung với A Lượng , nên tôi cùng về với hắn luôn.”

“Siêu Ca, tôi cũng về mua sữa bột cho con...”

Có người đầu tiên sẽ có người thứ hai, thế là một đám người đứng dậy chào tạm biệt.

Khuôn mặt tức giận của Lương Siêu lúc xanh lúc đỏ.

Mọi người đều dắt nhau ra khỏi cửa, Lương Siêu thấy Bạch An Tương đứng ở cửa, không khỏi đi tới gần “An Tương, hắn đâu?”

Bạch An Tương nói: “Đi lấy xe.”

Lấy xe?

Lương Siêu trong lòng cười nhạt, thầm nghĩ, Vịnh Ánh Trăng không cho phép đậu xe điện tùy tiện, nhất định phải đặt quảng trường.

“An Tương, bằng không anh đưa em về trước, anh có chiếc BMW.”

Một nhóm người chào tạm biệt Lương Siêu, những người khác lại gần Bạch An Tương rồi nói: “An Tương, mặt cô rất đỏ, có phải bị bệnh không? Hay là để Anh Siêu đưa cô về.”

“Không, thực sự không cần.” Bạch An Tương lắc đầu.

Đúng lúc này, một chiếc Cayenne chạy tới.

Trình Uyên đưa đầu ra khỏi cửa sổ xe “Vợ ơi, lên xe.”

Chương 307

Chương 307: Mục Tư Nhã nói

“Ca ... Cayenne?”

“Không thể nào, Zotye còn tạm được.”

“Người có bị mù không? người có biết nhìn vào logo không, là Cayenne đó ba”.

“Hả, ừ đúng rồi, tôi mù thật. đi giao đồ ăn nhanh chạy Cayenne sao?”

“Thuê sao?”

“Thuê Cayenne để giao đồ ăn?”

“...”

Các bạn học của Bạch An Tương đều bịt miệng lại vì kinh ngạc, cả đám đều trầm giọng nói.

Lương Siêu hai mắt co rút lại đầy sắc bén.

Nói tránh ra thật là cường điệu, nhưng mọi người lúc này dường như đã quên vẫy tay chào tạm biệt Bạch An Tương.

Bạch An Tương cúi đầu, lẳng lặng mở cửa ngòi vào ghế phụ bên tay lái.

Cayenne, mọi người đang chói mắt về nó, liền phóng đi.

Mọi người ngẩn ra, đứng ở nơi đó một hồi lâu, quên mất định thần lại.

Tuy nhiên, điều khiến họ ngạc nhiên.

Cayenne cũng không lái đi ra ngoài bao xa, và dừng lại cách đó không xa, trước một tòa nhà biệt thự tốt hơn.

“Hả? Tại sao hẳn ta lại dừng lại?”

“Xem điều này có nghĩa là gì, không chạy đi nữa sao?”

“Chạy đi?” Lương Siêu chế nhạo “Vịnh Ánh Trăng là nơi nào? Thích là vào được sao?”

“Bảo vệ của Vịnh Ánh Trăng, nói không khoa trương nhưng có thể nói rằng đây là bảo vệ quyền lực nhất Tân Dương. bọn Họ không sợ bất kỳ thân phận hay địa vị nào cả, bởi vì Vịnh Ánh Trăng là bất động sản của sản nghiệp Tập Đoàn Cẩm Đông, và nó ở Tân Dương là có Địa vị tồn tại cao quý nhất. “

“thuê một chiếc Cayenne, có thể tùy tiện ra vào biệt thự Vịnh Ánh Trăng sao? Năm mơ.”

Trước khi Lương Siêu lên tiếng, mười mấy nhân viên bảo vệ đã bước ra khỏi biệt thự kia.

“Nhìn xem, có nhân viên bảo vệ ra chặn xe.”

“Quả thật, Anh Siêu nói đúng. Nhân viên bảo vệ ở Vịnh Ánh Trăng là số ... á!”

Cuộc thảo luận của mọi người đột ngột dừng lại.

Không khí đột ngột như đóng băng, yên tĩnh đến chết người.

Nhóm người này một lần nữa khôi phục lại vẻ kinh ngạc lúc trước.

Khung cảnh vào lúc đó không chỉ là một câu nói có thể diễn tả hết được sự bàng hoàng của mọi người.

Mười mấy nhân viên bảo vệ đi tới Cayenne, một trong số họ gõ cửa kính xe, Trình Uyên mở cửa sổ xuống, nhân viên bảo vệ vội vàng cúi chào, những người khác cũng cúi chào ngay ngắn.

Và cánh cổng biệt thự ở Vịnh Ánh Trăng từ từ mở ra, chiếc xe Cayenne hùng vĩ di chuyển.

Nhìn thấy cảnh này, ai ai cũng không biết nói gì vào lúc này.

Thay vì nói lúc trước, nghĩ rằng Lương Siêu nói Trình Uyên đang khoác lác, nhưng bây giờ ... hoàn toàn chết lặng.

“hắn ta thực sự là một người giao đồ ăn nhanh sao?”

“Tôi nhớ hắn ta nói rằng hắn ta có rất nhiều biệt thự như thế này?”

“chẳng lẽ hẳn ta nói là sự thật?”

“tiểu tử này tên gọi là gì?”

“Tôi không để ý, hình như gọi là Trình gì ấy?”

“Trình Uyên?”

” Đúng đúng đúng... !”

“Trình Uyên? Trình Uyên ... Trình ...?” Khi cô gái tên Hách Linh nghe thấy tên Trình Uyên lần nữa, cô cau mày, nhai liên tục.

Cô luôn cảm thấy cái tên đó rất quen thuộc, như thể đã nghe thấy ở đâu đó.

Lúc nhớ tới Trình Uyên nói lúc trước anh có rất nhiều biệt thự như vậy, Hách Linh đột nhiên sững sốt.

“Làm Sao vậy Linh, cô biết chồng của Bạch An Tương sao?”

“Trình Uyên ...” Hách Linh sắc mặt thay đổi rõ rệt, giống như vừa mới xem phim kinh dị, giọng nói run run “Nếu, nếu tôi nhớ không lầm, cha tôi hình như có nhắc tới người này.”

“Trình Uyên ... hẳn ta... không ngài ấy là ... chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông!”

“Hả!” Đột nhiên, mọi người sững sờ.

Lương Siêu há hốc mồm càng thêm kinh ngạc, cảm thấy chuyện này quá vô nghĩa, không thể, không thể nào, chủ tịch của công ty nào lại nhàn rỗi như vậy, đi giao đồ ăn nữa chứ?

Và hẳn ta lại rất trẻ nữa? Cũng trẻ như những người này.

“Không phải nói, Bạch An Tương gả cho một tên phế vật ở rề sao?”

“Cái này ... không thể nào?”

Một số người vẫn không muốn tin vào điều đó.

Hách Linh cau mày nói: “Tôi cũng không rõ lắm, có lẽ là cùng tên cùng họ.”

Cô hi vọng Trình Uyên thật sự chỉ trùng tên và họ với chủ Tập Đoàn tịch Cẩm Đông, nếu không ... Cô cùng mọi người đã

thuyết phục Bạch An Tương bỏ Trình Uyên đi theo Lương Siêu, rồi còn nói là cái gì mà đi theo Trình Uyên cái loại người này sẽ không có tiền đồ, nếu là cô, thì cô nhất định sẽ chọn Lương Siêu Nhưng trên thực tế?

Nếu Trình Uyên thật sự là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, đừng nói là ly hôn, nếu như có thể gả cho Trình Uyên, cho dù để cô làm vợ bé cũng muốn.

Tất nhiên, đây chỉ là quan điểm sống cá nhân của cô và không liên quan gì đến người khác.

Nhưng có một điều vẫn khiến Hách Linh lo lắng, nếu Trình Uyên này thực sự là chủ tịch của Tập Đoàn Cẩm Đông, thì những gì cô ấy nói với Bạch An Tương sẽ truyền đến tai Trình Uyên, liệu cha cô có bị ảnh hưởng gì không?

Xét cho cùng, công ty của cha cô cũng là của Tập Đoàn Cẩm Đông.

“Ha Ha ... cái gì mà cùng tên, chồng An Tương chính là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông.”

Lúc này, Mục Tư Nhã một mực giữ yên lặng bỗng nhiên lúc này lên tiếng cười chế nhạo nói.

Lời này vừa nói ra, nó lại gây náo động, sóng to gió lớn nổi lên.

Mọi người đều biết mối quan hệ giữa Bạch An Tương và Mục Tư Nhã, cho nên nếu là người khác có thể vẫn nghi ngờ lời nói này, nhưng với lời của Mục Tư Nhã thì không ai không tin.

Nhưng mà, không ngờ Mục Tư Nhã gọi Bạch An Tương đi cùng sẽ bị Lương Siêu quấy rối, còn có những người bạn học này hóa ra trợ thủ cho Lương Siêu.

Trình Uyên nói không sai, nếu Bạch An Tương ly hôn với anh, người khác theo đuôi Bạch An Tương, chuyện này rất bình thường, thì Mục Tư Nhã cũng không cảm thấy tội lỗi.

Nhưng vấn đề là Bạch An Tương và Trình Uyên không có ly hôn, cô biết Bạch An Tương hơn ai hết.

Cho nên cô mới hối hận khi gọi Bạch An Tương đến đây, nhìn Trình Uyên cùng đám bạn học cũ này tiếng ra tiếng vào, thì cô đều im lặng.

Hành động của những người này khiến cô rất không khỏi xấu hổ, vì vậy cô vui vẻ nói cho những người này biết thân phận của Trình Uyên và cho họ biết có núi này cao còn núi khác cao hơn.

“Trình Uyên, chồng của An Tương, đương nhiên khi An Tương kết hôn, anh ấy chỉ là một cậu bé nhà quê nghèo nàn, không phải chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông gì cả. Thật ra sau này tôi mới biết được chuyện này.”

“Ban đầu, tôi chỉ coi anh ấy như một phú nhị đại gia, nhưng sau đó có rất nhiều chuyện xảy ra và tôi biết mình đã sai.”

Nói đến đây, Mục Tư Nhã cố tình hay vô tình liếc nhìn Lương Siêu một chút. “Anh ấy không giống như phú nhị đại giàu có nào đó, chỉ biết thừa kế tài sản của cha mẹ.”

“Ngược lại, từ khi kế thừa Tập Đoàn Cẩm Đông, anh ấy đã không dựa vào năng lực của cha mẹ, khi bị Long Đằng, tập đoàn Trung Thượng khiêu khích lúc đó, tự mình đã lật hai ngọn núi lớn này.”

“Có thể các người sẽ nói anh ấy chỉ là may mắn như Lương Siêu nói. Trước đây Trương siêu đã hỏi Trình Uyên, anh ấy có thể cho An Tương cuộc sống gì? Anh ấy có thể cho An Tương được cái gì?”

Mục Tư Nhã càng ngày càng lật bài ngửa.

“Có lần tôi đang ngồi ăn với An Tương và anh ấy đang ở trong một nhà hàng. Nhà hàng bốc cháy. Chân An Tương bị kẹt trong khe cửa không rút ra được. Có người hô hoán bình xăng bốc cháy nên khiến ai cũng kinh hãi và cùng trốn thoát ra khỏi nhà hàng. “

“Lúc này, điều khiến tôi ngạc nhiên chính là Trình Uyên không hề chạy trốn, không những không chạy thoát mà một thân một mình xông vào đó, dùng tay không tắt bình gas đang cháy rồi dập lửa bằng một cái bình chữa cháy.

Lúc đó, bàn tay của anh ấy ... ha ha, nó có mùi thịt nướng. “

” Giống với loại chuyện này còn có rất nhiều!”

“Tôi rất ghen tị với An Tương, không phải vì chồng cô ấy là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, mà bởi vì cô ấy có một người chồng sẵn sàng vì cô ấy hi sinh mọi thứ vì cô ấy.”

” Cho nên, lúc trước anh ấy trả lời người, có thể cho An Tương tất cả đều là sự thật, bởi vì anh ấy không chút do dự nào đem tính mạng dành cho cô ấy.”

Hít sâu một hơi, Mục Tư Nhã tinh nghịch nhìn Lương Siêu.

” Người có thể như vậy sao?”

” Cho nên, người dựa vào cái gì mà muốn cướp vợ của người khác?”

Chương 308

Chương 308: Chị đừng tùy hứng như vậy

Lời nói của Mục Tư Nhã khiến Lương Siêu đỏ mặt như bị tát cho một cái thật lớn, xấu hổ không nói nên lời.

Lương Siêu cũng không ngốc, trong trường hợp này không khỏi trả lời Mục Tư Nhã được, đành chỉ nói “Tôi cũng có thể.”

Có thể và không thể, khi làm mới biết được nó khác nhau như thế nào.

Còn nói ra như vậy thì đây chẳng qua là một kiểu nhạt nhòa không có sức thuyết phục.

Mục Tư Nhã ngẩng đầu, dựng thẳng bộ ngực đầy đặn, đi về phía xe của mình trong tầm mắt, giống như, mọi chuyện trước đó, cô như là đánh thẳng trận.

Đứng ở bên trong cửa, Chu Kiệt không khỏi nheo mắt lại, trong lòng đang suy nghĩ cái gì, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ có hàm ý sâu xa.

“rất hấp dẫn.”

...

...

Biệt thự mà Cayenne lái vào là do Trình Uyên tìm Trương tu sửa, hiện tại vẫn đang sửa sang lại.

Anh không định đưa Bạch An Tương đến đây.

Tuy nhiên, anh không thể nhịn được nữa.

Mồ hôi lạnh từ ngực làm ướt quần áo giao đồ ăn này.

Trước đó, Anh yêu cầu Thời Dương bí mật rời đi trước đó, vì muốn hắn giúp anh liên lạc với Từ Xuyên trước.

“Anh đưa em đến đây làm gì?” Bạch An Tương lạnh lùng hỏi anh.

Xe chạy vào bãi rồi dừng lại.

“Anh rốt cục muốn làm gì?” Bạch An Tương không đợi anh trả lời, lần nữa nghiêm nghị chất vấn.

Đem ghế ngồi ngã xuống một chút, Trình Uyên quay mặt người vào trong cửa xe, đột nhiên cảm thấy đau hơn, vì vậy lăn qua lăn lại trên ghế.

Người đàn ông này vốn không bao giờ muốn Bạch An Tương nhìn thấy mặt bị thương của mình, lần này, rốt cuộc không thể nhịn được.

Anh run lên vì đau.

“anh biết anh bị như vậy, nhưng tại sao còn có thể đến gặp những bạn học cũ này của em? anh làm như vậy...”

Bạch An Tương liên tục chỉ trích Trình Uyên, nhưng đột nhiên, cô chú ý tới Trình Uyên tình huống không đúng.

“Anh.....Anh làm sao vậy?”

Bạch An Tương trách móc Trình Uyên, chuyện hôm nay xảy ra khiến cô cảm thấy rất thật mất mặt, nhưng tiếp theo đó lại làm cho cô tay chân luống cuống.

làm một món ăn rồi làm mất mặt Chu Kiệt, như một cái tát vào mặt cô.

Dùng bữa, thì lại vạch trần thủ đoạn pha rượu vang đỏ vụng về của Lương Siêu.

Tất cả những điều này dường như là nhắm vào Lương Siêu, nhưng Bạch An Tương lại có cảm giác như anh đang nhắm vào chính cô.

Bạch An Tương cảm thấy buồn bực rất khổ sở, Trình Uyên thậm chí còn nghi ngờ cô.

Nhưng mà, uất ức vừa mới bắt đầu dâng lên, nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của Trình Uyên, Bạch An Tương vẫn là sừng sốt, lo lắng hỏi “anh sao vậy? nếu không đi bệnh viện xem thế nào?”

Đưa tay ra giúp Trình Uyên, chỉ thấy quần áo đã ướt đẫm.

Bạch An Tương thần sắc đột nhiên ngưng lại.

Đúng lúc này, cửa biệt thự Vĩnh Ánh Trăng mở ra, xe cấp cứu chạy vào trong sân, xe vừa dừng đã có năm sáu bác sĩ và y tá đi xuống, Từ Xuyên là người xuống xe đầu tiên, anh ta vội vàng đi đến Cayenne trước.

Cửa của Cayenne mở ra ...

“Nhanh!”

Từ Xuyên chào hỏi một tiếng, rồi hai bác sĩ và hai y tá đã nhắc Trình Uyên ra khỏi xe, đưa lên cáng.

Một y tá lập tức dùng kéo cắt quần áo của Trình Uyên ra, ông nghe và máy đo huyết áp được lắp vào và Từ Xuyên đang đo huyết áp cho anh, và các nút của điện tâm đồ được gắn vào ngực Trình Uyên.

Mọi người hồi hộp nhưng theo một thứ tự nhất định.

Bạch An Tương bị kẹt ở vị trí bên cạnh ghế tài xế, nhìn cảnh tượng đột ngột này, hồi lâu cũng không có phản ứng, thật lâu cũng không xuống xe, giống như đang xem phim tại chỗ lát.

Tuy nhiên, lòng cô bỗng rất rối tung.

Thời Dương cầm thẻ ra vào mà Trình Uyên đưa cho, cho nên hẳn cũng chào hỏi mấy tên bảo vệ xong liền chạy vào hỏi Từ Xuyên “Từ bác sĩ, tôi có thể giúp gì cho bác sĩ không?”

Từ Xuyên cau mày trách Thời Dương khá khó chịu “Bị thương như vậy mà không đưa cậu ấy đến bệnh viện kịp thời, người muốn cậu ấy chết sao?”

Thời Dương như đưa trẻ làm sai chuyện gì đó, cũng không có giải thích, im lặng cúi đầu.

Từ Xuyên nhìn hẳn như muốn ăn tươi nuốt sống, rồi nói: ” Không có chuyện của các người nữa.”

Sau đó, ông bác sĩ Từ bảo hai nam y tá nâng cáng lên xe cấp cứu.

Các bác sĩ và y tá đều lên xe, và khi xe chuẩn bị nổ máy ...

Bạch An Tương thân thể mềm mại lại đột nhiên run lên.

Cô vội vàng nhảy khỏi chiếc Cayenne, chạy đến trước cửa xe cấp cứu và đập cửa xe.

Nam y tá mở cửa nghi ngờ hỏi “Có chuyện gì vậy?”

Bạch An Tương lên xe không nói lời nào.

“Á, cô không thể lên ...” Nam y tá muốn ngăn cản.

Từ Xuyên đột nhiên vỗ hấn, “Để cô ấy lên, cô ấy là vợ của bệnh nhân.”

Khi nam y tá rút tay về, Bạch An Tương vội vàng lên xe, ngồi bên cạnh Trình Uyên, nhíu mày nhìn anh.

Trình Uyên môi tím tái, thân thể khẽ run, hai mắt nhắm chặt.

“Bác sĩ anh ấy ...?”

Từ Xuyên nói ” không chết được.”

...

...

Trong hành lang của một bệnh viện tư nhân.

Từ Xuyên đi ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại, tháo khẩu trang xuống.

Bạch An Tương và Thời Dương đang đợi ở bên ngoài nhanh chóng vây quanh lấy.

“Từ bác sĩ, anh tôi...”

Từ Xuyên thở dài, “Bị gãy xương ức, vị trí rất nguy hiểm, may mà không có gì đáng ngại. Lúc trước hình như bị một lực cùn đâm vào thì phải, nội tạng có chút bị tổn thương, nhưng bây giờ thì đã kiểm sát được rồi “

Từ Xuyên nói xong, Thời Dương và Bạch An Tương đều không hiểu lắm, cho nên Thời Dương hỏi lại “Có nghiêm trọng không?”

Từ Xuyên tức giận nói: “sao không Nghiêm trọng được, bị thương nặng như vậy tại sao không đưa tới sớm hơn?”

Cho dù có chuyện lớn gì đi nữa, còn quan trọng hơn tính mạng sao? Trình Uyên này càng ngày càng không nói nổi, sau này quay lại tôi sẽ nói chuyện với hấn. “

Nghe vậy, Bạch An Tương không khỏi cúi đầu, hàm răng mím môi đỏ mọng, vô cùng hồi hận.

Liếc nhìn bọn họ, Từ Xuyên thở dài, mắng Trình Uyên: “Người anh em, người quá tàn nhẫn, người quá tàn nhẫn với chính mình!”

“Là người thân bên cạnh hấn, sau này các người nhất định phải chú ý đến hấn, thuyết phục hấn, nếu hấn không nghe cứ gọi điện thoại cho ta.”

Thời Dương và Bạch An Tương gật đầu lia lịa.

Từ Xuyên lập tức vỗ vỗ vai Thời Dương nói: “Đó là bệnh nhân của ta. Trước đó sắc mặt có chút không tốt với người, người đừng để trong lòng.”

“Không sao đâu.” Thời Dương lắc đầu.

“Tôi đi xem phim của hấn, các người có thể vào rồi đấy.” Từ Xuyên nói, “Thuyết phục hấn ta một chút, sau này không được ra thế này nữa, bị thương như thế này, tôi thật không hiểu nổi hấn làm thế nào mà chống cự cho đến bây giờ. “

Nói xong, Từ Xuyên lắc đầu rời đi.

Bạch An Tương chuẩn bị đẩy cửa đi vào.

“chị dâu.”

Lúc này, Thời Dương đột nhiên ngăn cô lại.

Bạch An Tương giật mình quay lại.

Thời Dương im lặng một lúc rồi nói: “Em có chuyện muốn nói với chị.”

“Chuyện gì?”

“Anh của em gần đây gặp phải một số phiền phức, cũng đụng chạm đến một số thế lực, cho nên vào giai đoạn này có rất nhiều người sẽ muốn trừ khử anh ấy đi.” Thời Dương hạ giọng nói, “Nhưng Bạch Long đã ở bên cạnh anh ấy, thì ra tay sẽ khó

thành công. Cho nên, thế lực đó liền bắt đầu với những người thân thiết nhất xung quanh anh ấy. “

“Trước đây, em không muốn chị rời khỏi biệt thự. em không muốn giám sát hay giam cầm chị. Mà Chủ yếu là ...

vì quá nguy hiểm.”

“Tối hôm qua anh ấy bị thương rất nặng, nhưng anh nghe nói chị đi ra ngoài, anh liền...”

“Anh ấy sợ rằng có điều gì đó sẽ xảy ra với chị, cho nên không màng đến tính mạng của mình, gắng gượng chống cự đến bây giờ.”

“chị, chị đừng tùy hứng như thế này nữa.”

Chương 309

Chương 309: Khách mời

Sự thật trắng bạch ra.

Thì ra Trình Uyên đi theo không phải vì nghi ngờ cô, mà là vì lo lắng cho cô sẽ gặp nguy hiểm.

Tuy không biết Trình Uyên đã xúc phạm ai, nhưng xét theo vết thương của anh, hẳn là gặp phải nguy hiểm cô không thể tưởng tượng nổi.

Khi bước vào phòng bệnh, nhìn đến Trình Uyên, Bạch An Tương sắc mặt có chút cải thiện, trong lòng cô rung động một chút.

Tại nhà Lương Siêu, nấu ăn cùng mọi người nói đạo lý ...

Ai mà ngờ được lúc đó anh lại bị thương nặng như vậy?

Làm sao có thể kiên trì đến mức như vậy?

Trình Uyên cười với cô nói “anh không sao.”

Bạch An Tương im lặng ngồi bên cạnh anh, nhẹ giọng hỏi “Anh ăn táo nhé? Em cắt cho anh.”

Trình Uyên lắc đầu dịu dàng nhìn cô “Anh thực sự không sao đâu.”

“Hay là em lột quýt cho anh nha.” Bạch An Tương cúi đầu nói.

Trình Uyên thở dài, vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn nà của cô.

Bạch An Tương khẽ run lên, theo bản năng muốn rút tay về, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống, và cái gì cũng không làm tiếp được.

“Hai năm qua anh đều như vậy sao?” Cô hỏi.

Trình Uyên cười cười, không nói gì.

Cô bắt đầu tin những chuyện Mục Tư Nhã và Lý Tịnh Trúc đã kể cho cô.

Trên thực tế, trước đây cô cũng tin, nhưng rằng những người này chỉ kể câu chuyện và những người trong câu chuyện sẽ có hai trải nghiệm khác nhau.

Nếu như Trình Uyên đối xử với cô hai năm này, giống như mấy ngày nay mới đây, dù sao trái tim của cô có sắt đá đến mấy cũng sẽ trở nên mềm yếu.

“Anh biết, em muốn là chính bản thân mình.” Trình Uyên đột nhiên thờ dài nói, “Vì hai năm qua em đều không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì, nên em cũng không cần phải nặng nề về chuyện này. lúc đó anh muốn tổ chức lại buổi lễ cưới cho chúng ta, nhưng rồi đã xảy ra chuyện, và sau khi em tỉnh lại, em muốn ly hôn, nếu vậy thì anh có thể buông tay, chúng ta có thể ly hôn.”

Bạch An Tương lúc trước muốn ly hôn với Trình Uyên, Trình Uyên khả năng không thể không biết được.

Chỉ là anh quả thực không can tâm, dù sao anh và cô thật sự rất không muốn.

Nhưng sau chuyện này, Trình Uyên đột nhiên hối hận khi thấy Bạch An Tương lúc này tràn ngập áy náy.

Anh không muốn cô mặc cảm và nội tâm chịu đựng lầy áy náy, để rồi phải chịu đựng cuộc hôn nhân kỳ lạ này.

Buông bỏ và ly hôn có lẽ là lựa chọn tốt nhất, lúc đó Trình Uyên sẽ đích thân đưa cô ấy về, tuy rằng sẽ rất phiền phức và có những rủi ro nhất định, nhưng như vậy, thì mối quan hệ giữa họ sẽ không còn có những khúc mắc gì nữa.

Tuy nhiên.

Nghe xong những gì Trình Uyên nói, Bạch An Tương im lặng trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu nhìn chăm chú Trình Uyên, rồi lắc đầu “em còn chưa nghĩ tới.”

Nói xong liền đứng dậy, vội vàng đi ra khỏi phòng bệnh như chạy trốn điều gì đó.

khóe miệng Trình Uyên nở nụ cười nhẹ, xuất phát từ nội tâm.

Bạch An Tương ra ngoài, Thời Dương lúc này đi vào.

“Anh , anh không sao chứ.”

Trình Uyên nhìn Thời Dương chăm chăm, hỏi: “Mẹ em không sao chứ?”

“À, di hai của Lý Tịnh Trúc đã chữa khỏi bệnh cho mẹ em rồi.” Thời Dương nói.

Lúc đầu, Trình Uyên cảm thấy Thời Dương rất khác lạ, cho rằng thứ duy nhất có thể không chế Thời Dương, cũng là điểm yếu duy nhất của hắn, chính là người mẹ tâm thần của hắn.

Long Học Viễn hạ độc mẹ hắn để uy hiếp Thời Dương để vạch trần tung tích của Trình Uyên ra.

“Mà anh, Vương Mỹ Lệ kia đi rồi.” Thời Dương đột nhiên nói.

Nghe vậy, Trình Uyên trong lòng thầm than một tiếng.

Sau trận chiến này, anh chợt nhận ra được những khuyết điểm và sai sót của chính mình.

Đừng nói là sau này đấu với Trình Nặc, ngay cả Miêu Địa chi vương cũng suýt chút nữa đã gục củ tỏi.

Bạch Long không phải là bất khả chiến bại, Trần Đông cũng có điểm yếu của chính mình, nếu bọn họ thật sự bị khống chế, sẽ có quá nhiều người có thể bị sát hại vì anh.

Trình Uyên muốn nâng cao thực lực của chính mình, không chỉ là bản thân mạnh lên, mà còn muốn phát triển một tổ chức có thể lực bí mật chỉ thuộc về anh.

Về thực lực của tổ chức, hiện tại thích hợp nhất chính là Vương Mỹ Lệ.

Vốn dĩ Trình Uyên muốn kết thúc chuyện này rồi sẽ nói chuyện với Vương Mỹ Lệ, anh sẽ không tiết bất cứ giá nào để giữ anh ta lại, kết quả ...

Sau khi Thời Dương rời đi, Bạch An Tương lại mang theo hai hộp đựng thức ăn đi vào.

Bạch An Tương đi vào, coi như không có chuyện gì xảy ra, mở bữa ăn ra rồi nói: “em biết ở nhà Lương Siêu anh ăn không được, em đặc biệt xuống dưới lầu mua một ít.”

cô nói rồi đưa đĩa cho Trình Uyên.

Trình Uyên mỉm cười vươn tay ra cầm đĩa, vừa nâng cánh tay lên liền động đến vết thương ở xương ức, không khỏi nhíu mày đau lòng.

Nhìn thấy cảnh này, Bạch An Tương khuôn mặt đỏ lên rồi nói: “thôi Được rồi, để em đút cho anh ăn.”

Trình Uyên tất nhiên là trong lòng âm thầm mừng rỡ.

Cô phục vụ cho Trình Uyên cơm nước đến tận răng, thỉnh thoảng cô lấy khăn giấy lau miệng cho Trình Uyên, cảnh tượng này quá bình thường và tình cảm vô cùng, cho dù ai nhìn thấy cũng cảm thấy ấm áp một chút.

Nhưng Trình Uyên biết giữa bọn họ chỉ là bước đầu.

Suy cho cùng, đây là cảm động không phải là tình yêu.

Cửa bị gõ vang.

Không đợi Trình Uyên nói mời vào, Chu Kiệt lão già mặt đỏ bừng đã đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy Chu Kiệt Trình Uyên hơi giật mình, Bạch An Tương cũng giật mình, thu dọn bát đĩa nói: “Tôi đi ra ngoài trước.”

Trình Uyên gật đầu.

Sau khi Bạch An Tương rời đi, Chu Kiệt cười hỏi Trình Uyên “Thế nào, không mời tôi ngồi sao?”

“À, Mời ngồi.” Trình Uyên nói.

“Ngươi biết thân phận của tôi là ai không?” Chu Kiệt hỏi anh.

“Chủ tịch Tỉnh Giang Bắc Hội Trưởng Thương hội.”

“Đúng vậy, tôi là chủ tịch thương hội hội trưởng của Tỉnh Giang Bắc .” Chu Kiệt cười nói, “Cho nên, tôi cũng có quyền sinh tử đối với Tập Đoàn Cẩm Đông các người.”

Nghe xong lời này, Trình Uyên không khỏi nhú mày “Ngài nói cái này là có ý gì?”

Chu Kiệt cười ha hả nói: ” Bị thương thành dạng như vậy, mà người còn có thể như thế, thật sự là rất tốt.”

“...” Trình Uyên.

Chu Kiệt vỗ vỗ chân của hắn rồi nói: “Được rồi, tôi không đùa với người nữa, tôi có chuyện muốn nói với người.”

“Ngài cứ Nói.”

Thành thật mà nói, Chu Kiệt thân phận là có, Trình Uyên không dám đắc tội với ông ta quá nhiều, về phần lúc ở nhà Lương Siêu, Trình Uyên cũng không nghĩ nhiều đến như vậy.

Bây giờ nhìn lại đã tát vào mặt Chu Kiệt, nghĩ lại vẫn có chút sợ hãi.

“Lần này đến Tân Dương , chủ yếu là vì nhận được 23 cái báo cáo của Cẩm Đông các người.” Chu Kiệt nói, “Người biết điều này có ý gì không?”

“Điều này có nghĩa là tôi có 23 kẻ thù.” Trình Uyên nhàn nhạt nói tiếp “bây giờ Tôi cũng đã chuyển thành một miếng phomat của 23 người bạn hắn.”

“Cho nên, ngài tới đây cảnh cáo tôi sao? Hay là ngài tới đây thông báo Tập Đoàn Cẩm Đông sẽ bị đóng cửa cải chính? Hay là...”

Chu Kiệt mỉm cười lắc đầu.

Sau đó ông ta xua tay, “Những cái báo cáo đó chỉ là cái rắm.”

Khi ông ta nói điều này, Trình Uyên đã bị sốc.

Điều này có nghĩa là, ông già này ở đây để giúp chính mình?

Nhưng, mục đích là gì?

Động cơ nào ông ấy làm vậy?

Chu Kiệt không đợi Trình Uyên kinh ngạc, mỉm cười rồi nói tiếp: “Chỉ cần ngươi hứa với tôi một điều kiện, tôi sẽ bảo vệ Tập đoàn Cẩm Đông của ngươi ở Tân Dương này.

Cho dù bọn chúng có làm gì đi nữa.”

“Không phải lo, không chỉ có ở Tân Dương này, ngay cả ở Tỉnh Giang Bắc, tôi cũng sẽ cho ngươi một chỗ đứng.”

Nghe đến đây, Trình Uyên không khỏi kinh ngạc đến mức há hốc mồm.

Đưa Tân Dương trở thành ở Tỉnh Giang Bắc, doanh nghiệp đứng đầu tỉnh là “mục tiêu nhỏ” mà anh đặt ra, đương nhiên, đây cũng là tiêu chí duy nhất để anh được Trình gia đánh giá.

Với sự giúp đỡ của ông già này, mọi thứ dường như trở nên đặc biệt đơn giản hơn.

“Điều kiện gì, ngài nói xem.”

Chương 310

Chương 310: Tìm thú vui

“Chờ người khỏe lại đã, nếu có thời gian, tôi muốn ăn món ăn ở Tân Giang.” Chu Kiệt vừa cười vừa nói.

Trình Uyên cười “Không thành vấn đề.”

Chu Kiệt đứng dậy đi ra ngoài, đi tới cửa liền dừng lại, tựa như đột nhiên nhớ tới cái gì, liền đối với anh nói: “Chờ người khỏe rồi, tôi lại tìm đến người.”

Về phần tìm như thế nào và tìm ở đâu, Trình Uyên cũng không hỏi, nhưng anh biết với thực lực của Chu Kiệt không phải việc khó, ví dụ như ở bệnh viện tư nhân này, Trình Uyên nghĩ anh đã đủ bí mật, nhưng ông ấy vẫn tìm thấy anh.

Sau khi Chu Kiệt hoàn toàn rời đi, Trình Uyên không khỏi nhú mày.

Anh biết rằng món ăn dù ngon đến đâu cũng không thể thay đổi quan điểm của một người chứ đừng nói đến việc kinh doanh có lãi.

Vì vậy, nấu ăn cho ông ta, ông ta sẽ giữ cho Cẩm Đông an toàn, đây chỉ là một cái cớ mà thôi.

Vậy ông ta muốn cái gì?

Trình Uyên không đoán ra được.

...

...

Hoàng Đại Cường mấy ngày nay, có thể nói, hẳn đã hưởng thụ cuộc sống vinh hoa phú quý, không thể không thấy rõ sinh hoạt thối nát của hắn.

Về phần Cẩm Đông, hẳn hoàn toàn không hiểu chút nào, đương nhiên Kim Kiệt không để cho hắn hiểu được ý đồ của

Cẩm Đông.

Chỉ mới thường thức một lần qua, Hoàng Đại Cường hỏi Kim Kiệt “Tôi có chút không đành lòng.”

“Chuyện gì?”

“Tôi cảm thấy, với tư cách là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, dù sao cũng phải làm chút gì mới đúng chứ.”

Kim Kiệt cười nói: “Bạn học cũ của tôi à, người lo lắng quá, chủ tịch Cẩm Đông trước khi phát bệnh cũng giống như người, hưởng thụ là xong, còn lại việc vất vả, có người phía dưới giúp người xử lý, người bận tâm cái gì nữa.”

” Nói thì nói thế, nhưng... “

Trong Câu lạc bộ Hoàng Kim, một nhóm người đẹp mặc sườn xám đi ngang qua sảnh với một cái khay trên tay.

Hoàng Đại Cường lại nuốt xuống, tròn mắt thì cứ theo đoàn người mỹ nữ không chút đổi góc.

Chỉ cần một người phụ nữ có hình thể đẹp, mặc vào sườn xám thì khẳng định rằng không thoát được khỏi mắt ông ta.

“Bạn học cũ...”

“Chủ tịch...”

“Chủ tịch...”

“Hả?” Hoàng Đại Cường tỉnh táo lại, nghi ngờ hỏi Kim Kiệt, “Người nói cái gì?”

“Chúng ta nên trở về đi?” Kim Kiệt cười nói.

“Trở về?” Hoàng Đại Cường sững sờ, sau đó cười khỏ nói: “Người về trước đi, ta có một số việc riêng cần xử lý.”

Nói xong nhướng mày nhìn Kim Kiệt.

Về phần hắn nói lúc trước muốn làm cái gì đó cho Tập Đoàn Cẩm Đông, nhưng hiện tại thì đã quên hết mọi chuyện.

Kim Kiệt đã hiểu ra, coi như hắn đã hiểu, hắn ta mỉm cười rời khỏi câu lạc bộ.

Bây giờ thân phận đã khác, tâm lý đương nhiên cũng khác.

Hoàng Đại Cường cảm thấy mình bây giờ là người thành đạt, ai nhìn thấy cũng phải gật đầu cúi chào.

Vì vậy, chỉ cần ho khàng một tiếng, là có thể thu hút sự chú ý của mọi người.

Sau đó chỉnh tề cổ áo, ưỡn ngực ngẩng đầu, đi vào “vùng cấm” của câu lạc bộ.

Đẩy cửa phòng ra, trong phòng nhìn thấy một cô gái mặc sườn xám duyên dáng, Hoàng Đại Cường nước miếng gần như chảy ra, hai mắt tròn lên nhìn thẳng.

Căn phòng này có một cái giường, trên giường là một thanh niên mập mạp. Bốn năm mỹ nhân sườn xám vây quanh giường, có bấm chân, bấm vai, bấm lưng ...

Trên bàn trong phòng vẫn còn phảng phất mùi đốt xạ hương, mùi hương thoang thoang tựa như mùi cơ thể của người con gái, tràn ngập khắp căn phòng, người ta khi ngửi thấy đều có một nỗi lưu luyến.

Tiếng đẩy cửa Hoàng Đại Cường đánh thức thiếu niên đang nằm trên giường, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Ngươi tìm ai?”

Hoàng Đại Cường lau miệng, lại ưỡn ngực, vươn tay chỉ vào hai cái người có dáng ưu tú mặc sườn xám, “Ngươi, ngươi đi theo ta.”

“Này, ngươi là ai? Tại sao phải để bọn họ đi cùng ngươi?”

Thanh niên mập mạp vẻ mặt không vui.

“Hừ!” Hắn ngửa cổ lên, đưa ngón tay cái chỉ vào chóp mũi, Hoàng Đại Cường kiêu ngạo nói ra “Lão Tử là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, rồi sao, ngươi không phục sao?”

Thanh niên béo phì vừa nghe lời này xong, vội vàng đẩy người mỹ nhân đang xoa bóp cho mình, lăn lộn ra khỏi giường. “Ồ, hóa ra là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, thật kính thật kính, thuộc hạ Bạch thị Bạch Ngân Ngân, thật sự là ... Cứu ngưỡng đại danh, ngài họ gì?”

“...” Hoàng Đại Cường.

Đúng vậy, thanh niên mập mạp này chính là Bạch Ngạn Ngân.

Cái gọi là, đánh kẻ chạy đi không đánh kẻ chạy lại.

Trên mặt Bạch Ngạn Ngân với nụ cười trên môi, và đang tự tăng tốc Hoàng Đại Cường lên, nên nhất thời hắn không biết nên dùng tư thế gì để đối mặt.

Hắn ta đành ngẩng đầu lên, quá cao và nhìn lên trần nhà một góc 45 độ, và hắn ta gạt ra một tiếng ho khan.

“Huh, vì người đã nghe nói về ta, vậy thì điều này dễ nói chuyện. Ta chỉ tới đây để vui chơi. Mọi chuyện cứ thế tiếp tục đi...”

Bạch Ngạn Ngân mặc bộ đồ tắm của câu lạc bộ vội bước bằng đôi dép lê chạy đến chỗ Hoàng Đại Cường, kéo cánh tay của hắn, cười nói: “Hoàng Đồng, đúng không, ngài muốn chơi thì ngài đến nhâm chỗ rồi?”

“Ừm?”

“Tôi biết một nơi chắc chắn là vui hơn ở đây nhiều.”

Nghe vậy, Hoàng Đại Cường liếc nhìn hai mỹ nhân sườn xám mà hắn vừa chỉ hồi nãy, nhìn lại hai mỹ nhân sườn xám lộ vẻ ngượng ngùng.

Bạch Ngạn Ngân nhìn trong mắt, giọng nói mà chỉ có hai người bọn hắn mới hiểu được, “Mỹ nhân nơi đó nhất định còn gợi cảm hơn, xinh đẹp hơn ở đây nhiều lần.”

“Ồ!” Hoàng Đại Cường hai mắt sáng lên, “Còn có nơi nào như vậy sao?”

“Hoàng Đồng, gặp nhau là duyên phận, tôi và ngài có thể coi là quen biết nhau, cho nên ngài đợi tôi năm phút, tôi thay quần áo đưa ngài tới đó, tôi sẽ chiêu đãi ngài.”

Bạch Ngạn Ngân nhướn mày nhìn Hoàng Đại Cường.

Hoàng Đại Cường trong lòng liền sung sướng.

...

Nửa giờ sau, Bạch Ngạn Ngân đưa Hoàng Đại Cường đến một khách sạn.

“Khách sạn?” Hoàng Đại Cường không khỏi nhú mày tự hỏi sau khi xuống xe.

Bạch Ngạn Ngân nhìn thấy nghi ngờ của hắn, vội cười nói: “Hoàng Đồng, ngài cứ yên tâm, ở đây ... có Cẩm Tú.”

Hoàng Đại Cường nửa tin nửa ngờ..

“Đi thôi nào.”

Kéo cánh tay Hoàng Đại Cường, hắn tiến vào khách sạn mà không cần giải thích.

Bạch Ngạn Ngân dẫn Hoàng Đại Cường đến một phòng ăn sang trọng, trước tiên để hắn ngồi ở trên sô pha, thân bí nói với Hoàng Đại Cường: “Hoàng Đồng, ngài chờ một lát nữa, tôi sẽ giúp ngài tìm thú vui.”

Hoàng Đại Cường bồi hồi nhìn Bạch Ngạn Ngân đi ra ngoài.

Hắn chợt có chút lo lắng.

Chủ yếu là hắn không quen với Bạch Ngạn Ngân, lúc này mới bình tĩnh mà suy nghĩ, hiện tại hắn đã là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, thứ hắn có là tiền, nếu người này là kẻ xấu muốn trói mình thì sao đây. ?

Trời thì Không quan trọng đến, nếu bọn hắn tổng tiền Cẩm Đông, nếu Kim Kiệt không đưa, thì bọn hắn sẽ giết con tin sao?

Càng nghĩ càng sợ, Hoàng Đại Cường nhanh chóng đứng lên, nắm lấy áo khoác đang ở trên sô pha, muốn trốn khỏi nơi này.

Tuy nhiên, khi hắn vừa bước đến cửa thì cánh cửa liền mở ra.

Sau khi cánh cửa được mở ra, một chân dài trắng nõn và mềm mại như lụa bước vào.

Ngay sau đó, một bộ ngực hấp dẫn bị ép chặt vào mắt hắn, và cuối cùng là khuôn mặt được che đi bằng chiếc quạt gấp.

Đôi mắt to lộ ra như vẽ biết nói, chớp mắt nhìn Hoàng Đại Cường.

Chưa dừng lại từ đó, khi người đẹp gợi cảm này bước vào phòng dùng như đã bóp nát con tym của Hoàng Đại Cường thì

một tiểu mỹ nhân nữa cũng không kém phần dâm đãng bước vào.

Lúc này Hoàng Đại Cường máu mũi, lặn lẽ chảy.

Chương 311

Chương 311: Tính tình thật Hoàng Đại Cường cảm giác mình như đang mơ.

Hắn đã ngoài bốn mươi tuổi, và hắn chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó hắn sẽ được hưởng thụ như thế này.

Lòng rạo rục, tay run rẩy.

Hoàng Đại Cường ôm chặt lấy vòng eo thon thả của hai người đẹp gọi cảm.

“Ông chủ, ngài đi đâu vậy?”

Giọng nói của cô gái làm Hoàng Đại Cường tê cả da đầu, hắn thề rằng đây là giọng nói khiến hắn sung sướng tột đỉnh nhất trong đời.

“Đi đâu, có đi đâu đâu!” Hoàng Đại Cường lắc đầu lải nhải.

“Vậy thì ông chủ, chúng ta sẽ chơi trò gì đây?” Một trong những cô gái sexy thổi một làn sóng nóng vào trong lòng Hoàng Đại Cường.

“Chơi...”

“Rung rung ...!”

Đúng lúc này, điện thoại di động của hắn đột nhiên vang lên.

Hoàng Đại Cường sửng sốt, lấy điện thoại di động ra xem, là Kim Kiệt gọi tới.

“ái ya, ai đang gọi đây, nhìn xem ông chủ bị hù kia.”

Thần kinh của Hoàng Đại Cường lại bị kích thích bởi giọng nói lảm nhảm này. “Nói bậy bạ gì đó, tôi là chủ tịch của Tập Đoàn Cẩm Đông. Còn có ai có thể dọa tôi ở Tân Dương này?”

“Có lẽ là vợ ngài?”

“Này... Ông chủ của các người, là hàng thật giá thật kim cương Vương Lão ngũ...”

“wow, thật sao thế mà lâu nay...”

“Đừng nói nhảm nữa, chúng ta chơi một trò chơi đi.”

“Được, được rồi ông chủ, chúng ta chơi bịt mắt trốn tìm đi, ngài bịt mắt lại, nếu bắt được một trong cả 2 người chúng tôi, thì ngài bắt được ai liền tùy ngài xử lý có được hay không?”

Nghe đến đây, Hoàng Đại Cường lập tức tinh thần tỉnh táo ra.

Những chiếc áo lửng nhỏ gợi cảm, những chiếc váy mini nóng bỏng, dáng người khôi bàn, vẻ ngoài quyến rũ, cộng với âm thanh có thể khiến người ta mềm nhũn.

Nhớ tới việc mình có thể “xử lý” tùy tiện, Hoàng Đại Cường cả người run lên vì phấn khích. ” Tốt tốt tốt, mau tới đây, mau tới đây nào.”

Hắn bị hai người đẹp ăn mặc hở hang bịt mắt và sau đó hắn bắt đầu một “trò chơi” đầy thú vị.

Chỉ là Hoàng Đại Cường không biết.

Khi ba người bọn họ đang vui vẻ trong phòng, bức tường của phòng riêng kế bên đột nhiên được cuộn lên.

Hóa ra bức tường là một bức màn.

Và tiếp theo đây, quan trọng hơn là một đám người bên cạnh đang ăn cơm, nhìn thấy cảnh này, lập tức sững sốt.

Hai căn phòng riêng trở thành một, căn phòng còn lại vốn dĩ đang ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh.

Liên nhìn thấy nhóm người bên cạnh ngồi ở vị trí đầu tiên chính là Tỉnh Giang Bắc Thương minh chủ tịch Chu Kiệt mới gặp Trình Uyên không lâu.

Và ngồi bên trái ông ta là Thẩm Lệ.

Những người khác cũng là sếp của các công ty lớn.

Nhìn thấy cảnh tượng khó coi trước mắt, Thẩm Lệ giả vờ vô cùng sững sốt, kinh ngạc nói: “A, đây không phải là tân chủ

tịch của Tập Đoàn Cẩm Đông sao?”

“Chu Lão gia, ngài nhìn cái này....”

Chu Kiệt cười nhạt, nâng ly nói: “Uống, uống đi.”

Cả đám cũng nâng ly, Thẩm Lệ nhú mày.

Tám màn cuộn lên và rồi hạ xuống, và đột nhiên nó lại trở thành hai căn phòng.

Mọi người lại nâng ly, lại nói chuyện, cảnh tượng mà vừa thấy dường như chưa từng xảy ra.

Thẩm Lệ rất không cam tâm.

“Chu Lão gia, ngài cũng đã thấy qua, tân chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông đơn giản là ... thô tục, loại người này...”

“Người như thế này thật đúng là khí chất hiếm thấy.”

Chu Lão cười nói.

“Ái ...” Thẩm Lệ lộ vẻ bối rối.

Khí chất ?

“ngược lại các người đều Là các ông chủ, bình thường nghiêm túc quá mức đi.” Chu Kiệt đặt ly rượu xuống, cầm tách trà lên nhấp một ngụm, nói: “phải nhìn Chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông mà học hỏi thêm một chút, kết hợp vừa làm việc và vừa nghỉ ngơi như vậy, mới có thể tốt hơn trong công việc có đúng không nào ? “

Những lời này vừa nói ra, một đám người đều tròn mắt ngoác mồm, đều ngẩn ra.

Đây là một chủ tịch Thương minh đang nói cái quần gì vậy?

Thẩm Lệ lúc này thật muốn xé nát khuôn mặt của Chu Kiệt xuống, để xem có người nào đó hóa trang thành Chu Kiệt không.

“Chu Lão gia, loại hành vi tác phong này không thể được, nếu bị truyền ra ngoài, doanh nhân Tỉnh Giang Bắc của chúng ta thật mất mặt.” Thẩm Lệ vội nói lên.

Những người khác vội vàng tán thành “Đúng vậy, Chu Lão gia, loại xu hướng không lành mạnh này, chúng ta nên nghiêm khắc ngăn chặn.”

“Đúng, đúng vậy, không thể xem nhẹ, nhất định phải nghiêm trị Cẩm Đông.”

“Chu Lão gia, chúng tôi đều là những người làm ăn nghiêm túc, nơi này...”

Nghe được “luận tội” Hoàng Đại Cường của mọi người, Chu Kiệt không khỏi nhếch mép cười nhạt.

Những tên ngốc này thật sự cho rằng đây thật sự là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông sao.

Nhưng nghĩ lại, tuy rằng phương thức của Trình Uyên không phải rất cao minh, nhưng là quá đủ để đối phó với những người này, mình hẳn không có tìm nhầm người.

Bây giờ đang định lợi dụng người ta, nhất định phải cho họ thấy thái độ của mình như thế nào chứ?

Vì vậy, Chu Kiệt vẻ mặt ngưng trọng, hẳn ta nói “các người gắt cái gì?”

“Hả?” ông ta hỏi lại một này, lập tức khiến người khác bối rối không khỏi thốt lên.

“Chu Du đánh Hoàng Cái, một người sẵn sàng chiến đấu, một người chịu thiệt thòi, chuyện này có gì đáng xấu hổ?”

“Đừng nên xem thường người khác, chỉ là hai cô gái nhỏ kia, cũng kiếm tiền bằng năng lực của mình, vậy chẳng lẽ là sai sao?”

“Các người, thật là đạo đức giả, chúng ta đều là thương nhân, đều là kinh doanh, cũng không phải thuộc thể chế, tại sao phải để cho chính mình khổ sở?”

“Ta nghĩ phong cách của chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông khá tốt. Có thể an tâm. Chỉ khi giải phóng hết mọi áp lực, thì mới có thể làm việc có hiệu quả hơn.”

Chu Kiệt thở dài, sau đó đứng dậy, lắc đầu nói: “Uống hơi nhiều một chút. Ta lớn tuổi rồi, tửu lượng không nổi.”

ta trước hết xin lỗi không tiếp được “

Nói xong cùng thư ký xoay người rời đi.

Những ông chủ lớn trong phòng tất cả đều giật mình tại chỗ, ngây người ra.

“Cái này...”

“Chủ tịch này là sao?”

Đột nhiên ai đó rung chuông kinh hoàng nhất thế giới, hét lên.

Thẩm Lệ đặt tay lên bàn, trong tiềm thức siết chặt, trên đôi lông mày xinh đẹp nổi lên một cái mụn. “Mẹ kiếp, Chu Kiệt hẳn là bị Cẩm Đông mua chuộc rồi.”

“Ừm, khẳng định là như vậy, không thể để hắn có thể đem đen thành trắng được.”

” Thẩm đồng, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Thật ra, Thẩm Lệ lúc này là rất tức giận nhất.

Cô đã liên kết hàng chục công ty tập đoàn để cắt đứt mọi huyết mạch đầu vào và đầu ra của Cẩm Đông, nhưng không hiểu sao Tập đoàn Cẩm Đông lại như vậy, vẫn hoạt động bình thường, như thể không hề bị ảnh hưởng gì cả.

Cô muốn thăm dò ý đồ của chủ tịch mới như thế nào, nhưng kết quả kém chút bị hắn Làm A Làm A.

Trong lòng bị đè nén, nên muốn cùng Chu Kiệt đến Tân Dương, thống nhất thương hội, luận tội Cẩm Đông, để hoàn toàn giết chết Cẩm Đông.

Nhưng ai có thể ngờ rằng lão già chết tiệt Chu Kiệt này lại đối với Cẩm Đông như vậy.

“Ta ngược lại muốn xem xem , vị chủ tịch mới này đã cho Chu Kiệt uống cái bùa mê thuốc lú gì.” Thẩm Lệ đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô quyết định gặp lại Hoàng Đại Cường.

“các Người đi trước, ta ở lại thăm dò ngọn nguồn từ hắn, rồi cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết.”

Mọi người gật đầu, một bàn tiệc rượu, cứ như vậy giải tán.

Khi mọi người rời đi, Thẩm Lệ là người duy nhất còn lại trong phòng, cô cau mày, nghiến răng nghiến lợi.

Đi đến bức màn, cô đột nhiên kéo tấm màn một phát.

“bắt được người rồi!”

Đột nhiên bắt lấy một cái, Hoàng Đại Cường liền ôm lấy Thẩm Lệ.

Chương 312

Chương 312: ảm áp

Đầu Hoàng Đại Cường sáng bóng như được đánh loáng, đầu của hắn cắm sâu vào trong bộ ngực đầy đặn của Thẩm Lệ.

Thẩm Lệ đột nhiên ngấn người ra.

Sau đó, cảm giác buồn nôn, tức giận và xấu hổ dâng lên.

cô nhấc cái đầu gối tròn trịa của mình lên, lên gối vào bộ phận trọng yếu của Hoàng Đại Cường. “bốp”

“Á -” Một tiếng hét, Hoàng Đại Cường ôm quả ót của mình ngòì xồm trên mặt đất, sau đó nằm xuống cuộn người lại.

“Mẹ kiếp nhà ngươi...”

Liên đưa tay ra giựt lấy tấm khăn che mặt, Hoàng Đại Cường chỉ thấy Thẩm Lệ một bóng lưng duyên dáng.

Thẩm Lệ thoát ra khỏi vòng ôm của Hoàng Đại Cường, nên liền không muốn ở lại đây chút nào nữa, dường như hơi thở mà Hoàng Đại Cường lúc trước hôn lấy đã lây nhiễm cho cô, giờ cô luôn ác cảm buồn nôn ghê tởm.

“Đánh hắn!” Thẩm Lệ quát ngay lúc cửa phòng mở ra.

Hai cô gái gọi cảm trước đây tưởng như làm ngành, nhưng giờ phút này đã biến thành những nữ côn đồ đáng sợ.

Hai người đánh, đấm, đá Hoàng Đại Cường ngã xuống đất cuộn tròn thành như một quả bóng.

“A ... Cứu mạng! có người giết người...”

...

...

Sau một tuần...

Trình Uyên Đã bí mật trở về ở Tam Thạch Thôn.

Ngồi trên xe lăn, Bạch An Tương đẩy ra khỏi phòng vì anh nói muốn hít thở không khí.

Mấy ngày nay, Bạch An Tương đều chăm sóc anh rất cẩn thận, điều này khiến Trình Uyên cảm thấy dễ chịu, đặc biệt vết thương không phải ở chân, cho nên đi lại thật ra cũng không ảnh hưởng gì.

Nhưng anh chỉ thích được cô đẩy đi.

Ánh nắng ấm áp trải đều trên hai người, khi trời gần chạng vạng, kéo ra một đôi bóng người rất dài và đẹp.

“Nếu có thể mãi mãi như thế này thì thật tuyệt.” Trình Uyên cảm thán.

Bạch An Tương hơi nhíu mày “Anh muốn ngồi xe lăn cả đời sao?”

Với một câu nói, phá nguyên khung cảnh một cách thật khủng khiếp.

Trình Uyên không khỏi nở nụ cười. “Quả thật nếu không muốn để ý tới anh, em cũng không cần phải tiếp theo lời của anh. Như vậy phá hỏng luôn phong cảnh bây giờ còn gì nữa.”

“Ồ.” Bạch An Tương đáp lại một cách yếu ớt.

Cảm thấy bầu không khí có chút nặng nề, Trình Uyên khẽ mỉm cười “Nếu như có thể ở bên cạnh em như vậy, dù ngồi xe lăn cả đời, anh cũng không quan tâm.”

Nghe vậy, Bạch An Tương trong tiềm thức buông ra bằng đôi bàn tay nhỏ bé đang cầm trên xe lăn, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút se lại, chu môi nói: “em đi làm bữa tối.”

Sau khi để Trình Uyên ở trong sân, Bạch An Tương xoay người trở vào nhà.

Trình Uyên nhìn bóng lưng của cô, trong lòng liền yên tĩnh lại.

...

“Về cơ bản, người ta đã xác định được rằng có vấn đề với ba mảnh đất chúng tôi mua ở Nhà máy Thực phẩm cũ.”

Thời Dương xuất hiện trong sân.

Nghe vậy, Trình Uyên gật đầu, “Xem ra là em nói đúng.

Thâm gia ở Tân Dương chỉ là đối thủ với chúng ta, phía sau chúng ta còn có một cường địch.”

“anh, kỳ thật em vẫn không hiểu. Vì sao cả ba lô đất đều có vấn đề, tại sao có thể thông qua được xét duyệt hợp đồng tham gia đấu giá?”

“Còn nữa, đối phương làm sao lại đoán được ba mảnh đất này nhất định sẽ rơi vào tay chúng ta?”

Nghe vậy, Trình Uyên lắc đầu nói: “Trên đời này, vạn nhất không thể tách rời chính là quan hệ. Chỉ cần có quan hệ, cái gì không thể làm được?”

“Về việc làm thế nào mà người ta biết được rằng nó cuối cùng sẽ nằm trong tay chúng ta ...”

Trình Uyên dừng lại, anh không nói tiếp, bởi vì những gì anh đoán được khiến anh cảm giác không thoải mái.

Điều đó bắt nguồn từ một cuộc họp trên sân thượng, tất nhiên là không có anh trong cuộc họp đó, nhưng bản chất diễn biến sau đó khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

“Bệnh viện bên đó thế nào rồi?” Trình Uyên hỏi.

“Đã xây dựng xong.” Thời Dương đáp: “Hiện tại thiếu rất nhiều nhân lực.”

Trình Uyên gật đầu, liền hỏi “Em gái Bạch Long, thế nào rồi?”

“Tay trái của cô ấy bị hoại tử, không thể làm gì được.

cô ấy vẫn đang nằm trong bệnh viện với nuôi cánh tay trong bụng.” Thời Dương nói.

“Trần Đông có tin tức gì không?”

“Không, em đang điều tra.”

“Ừm, anh hiểu rồi, em đi trước đi.”

“Vâng!”

Đem tin tức giao phó xong cả, Thời Dương sẵn sàng lên đường.

“Giờ sao?”

Lúc này, mẹ Trình Uyên từ trong nhà đi ra, đi theo sau là Bạch An Tương bung một mâm thức ăn.

Mẹ Trình Uyên nhìn thấy Thời Dương, trên mặt tươi cười nói: “đi đâu đây?”

“Dì à, con đến chỉ là đưa thêm thuốc cho anh.”

“Ăn tối rồi đi, trời cũng sắp tối rồi.”

“Không, không được, vẫn có chuyện gấp ở công ty nữa.

“

Thời Dương vội vàng rời đi, để cho mẹ Trình Uyên hơi thất vọng, trong lòng không khỏi trách móc Trình Uyên: “tên tiểu tử này, người ta đường xa lặn lội tới, con làm sao không biết mời người ta ở lại, một chút lễ phép nào cũng không có.”

Trình Uyên sờ sờ mũi, chê cười nói, “Hắn không đói.”

Mẹ anh liền trừng mắt nhìn anh và nói với Bạch An Tương: “An Tương, ăn cơm đi.”

“Vâng ạ!”

Thật là một cảnh cảm động!

Mẹ chồng nàng dâu hòa thuận làm sao!

Thật tuyệt vời!

Trình Uyên lười biếng nép đầu tựa vào xe lăn, nghiêng đầu nhìn mọi người, như đang cầu nguyện, nụ cười ngọt ngào dần dần hiện ra nơi khóe miệng.

Cả đời như thế này, cho dù không đứng dậy được cũng đượ!

cÀ!

cThật không may, nhiều thứ nằm ngoài tầm kiểm soát của anh.

Có người không muốn anh an bình.

Kẻ địch ẩn mình trong bóng tối muốn bóp chết Cẩm Đông, Thảm Lệ nổi lên cũng muốn ăn thịt Cẩm Đông.

Còn có người em xa ở kinh thành.

Đương nhiên, còn có Miêu Địa chi vương chạy thoát.

Và ... Miêu Địa Nhất Chi Hoa nữa.

Bất cứ người nào, anh đều coi như cái gai sau lưng, cho dù không quan tâm đến bản thân, nhưng cũng phải lo cho gia đình, muốn duy trì sự hòa thuận trước mắt này.

Vì vậy, bắt buộc phải hình thành lực lượng bí mật của riêng mình.

Trước hết, anh muốn xây dựng một bệnh viện tư nhân của riêng mình để làm căn cứ cho lực lượng bí mật của mình.

Nhiều năm về sau, khi có một thế lực bí ẩn đứng sau Trình Uyên giúp anh vượt qua chông gai, và các nổi kinh hãi, thì chắc sẽ có vô số người muốn khám phá thành trì của thế lực này, nhưng không ai có thể đoán được chính là Long Uyên Thần bí này, thành trì hóa ra là một bệnh viện.

Tất nhiên, đây là chuyện sau này, nên sẽ không đề cập đến nó bây giờ.

Nói cách khác, một gia đình ba người ngồi bên nhau và ăn một bữa tối rất bình thường như một gia đình bình thường khác, đó là một cảnh tượng như đơn giản, nhưng thực tế lại là một khung cảnh rất đậm ấm.

Đặc biệt một đĩa rau xào, một đĩa dưa chuột và một đĩa hẹ trộn đậu phụ, kiểu rất nông dân, mẹ Trình Uyên xào cũng rất ngon.

Trình Uyên bây giờ đâu còn giống là một người con rể.

Thay vào đó, Bạch An Tương thay đổi, trở thành một cô vợ đảm đang.

Đương nhiên, đây chỉ là bề ngoài hời hợt trước mặt mẹ Trình Uyên, thật ra Trình Uyên vẫn chưa làm A làm A được với Bạch An Tương.

Còn Vấn đề nữa, anh còn bị gãy xương ức, bị thương cần tĩnh dưỡng trăm ngày, lúc này nghĩ đến loại chuyện đó chẳng qua là tự làm mình tăng thêm phiền não mà thôi Sau bữa tối, cả gia đình ba người ngồi trước TV và xem TV.

Bạch An Tương cùng với mẹ Trình Uyên câu trước câu sau trò chuyện, hai người lần lượt nói chuyện phiếm, để lại Trình Uyên ở một bên ăn bơ.

Cuối cùng, đã đến thời gian nghỉ ngơi, đi ngủ.

Đó cũng là khoảng thời gian mà Trình Uyên mong chờ nhất mỗi đêm. Sắp được ... An Tương rồi. □

Chương 313

Chương 313: Tiến lên

Mỗi ngày Bạch An Tương đều thay đồ ngủ trước khi đi tắm.

Và mỗi lần thay đồ ngủ, cô luôn yêu cầu Trình Uyên quay lưng lại.

Tuy rằng rất bất đắc dĩ, nhưng Trình Uyên vẫn là mỗi lần đều làm theo.

Cuối cùng, bắt đầu từ ngày hôm qua, anh đã tìm thấy một thứ rất mạnh mẽ – người bảo vệ tủ quần áo.

Dù sao ban ngày cũng không có việc gì làm, nên Trình Uyên tranh thủ dùng giẻ lau đi lau lại lớp bảo vệ bằng thép không gỉ trong lúc Bạch An Tương đi vắng, nó sáng bóng như gương.

“Anh quay lưng sang kia đi.” Bạch An Tương nhẹ nói.

Trình Uyên giả vờ rất thất vọng và bất mãn, vẫn lẩm bẩm “có gì đâu mà quay, của vợ anh thì nhìn có đã làm sao.”

Nhưng anh vẫn quay lại, rồi nhìn chăm chăm vào tay nắm inox sáng như gương trên tủ quần áo không chớp mắt.

Bạch An Tương bắt đầu thay quần áo.

Trình Uyên đột nhiên phát hiện bởi vì độ cao, tay nắm cửa chỉ có thể hiển thị vị trí phía trên ngực của Bạch An Tương, nhìn xuống thì không thấy được ...

Anh không can tâm nên nhích người lên, vươn cổ nhìn.

Kết quả là anh không nhìn được vì duỗi thẳng xương ức, lập tức đau nhe răng nhếch miệng, nhưng hắn vẫn cố chấp, bởi vì chết vì gái là cái chết sượng chỗ đái Nhiều hơn một chút và nhiều hơn một chút.

Chỉ một ít nữa thôi...!

Nhưng mà, khi Bạch An Tương tiếp tục cởi áo lót, liền xoay người quay lưng về phía Trình Uyên, tức là quay lưng về phía tay nắm cửa.

Chịu đựng cơn đau dữ dội, cuối cùng Trình Uyên cũng đạt tới độ cao mà mình muốn đạt được, nhưng lại phát hiện chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng xinh đẹp của cô, trong lòng hoàn toàn rất thất vọng.

Nhưng ngay cả như vậy, tấm lưng xinh đẹp của Bạch An Tương giống như được máy đánh bóng làm trắng sáng, vẫn khiến phần dưới của Trình Uyên hơi nóng hay là hơi cứng.

Tuy rằng trước đó Bạch An Tương phát sốt ở kinh thành, Trình Uyên cùng cô ,thân của anh thì chạm trên chân của cô ,nhưng đó là ở bên trong chăn, chỉ có thể sờ được nhưng không nhìn thấy, hiện tại thì khác biệt.

Trình Uyên thèm thuồng nhìn bóng lưng thần tiên của Bạch An Tương thu hết vào mắt.

Trái tim anh vui mừng, và đồng thời anh cũng rất buồn.

Ai nhìn muốn lén lút nhìn thấy vợ mình như vậy mà chịu đựng nỗi đau khó tả vậy không?

“A!”

Một cơn đau kinh khủng ập đến tận óc, Trình Uyên đau đớn không nhìn được liền kêu lên một tiếng, cả người nhanh chóng nằm trở lại.

Bạch An Tương nghe thấy tiếng hét la đau của Trình Uyên, liền nhanh chóng mặc đồ ngủ, xoay người lại.

“anh làm sao vậy?”

Khi nhìn thấy Trình Uyên mồ hôi đầm đìa, cô không khỏi có chút lo lắng, trong lòng cũng tự trách. “Có phải anh bị động đến vết thương khi quay người lại không?”

“anh... anh không sao.” Trình Uyên chột dạ trả lời.

Anh sợ Bạch An Tương sẽ để ý tới nắm cửa tủ quần áo, cố ý không nhìn tới đó, đánh lạc hướng cô nói: “Không sao, không sao, giúp anh lấy hai viên thuốc giảm đau được.”

Bạch An Tương gật đầu đi tìm thuốc.

Trình Uyên nhân cơ hội cầm khăn lạnh lên, chịu đựng đau đớn mà treo nó lên tay cầm cửa.

Nhưng vừa vặn thay, Bạch An Tương liền quay người lại nói: “Không có thuốc, nếu không em...”

“Không sao đâu, anh không sao.”

“anh treo khăn lạnh lên đó làm gì?”

“à, không có gì, không có gì...”

Bạch An Tương tò mò đi tới, Trình Uyên muốn ngăn cản cô, nhưng là sức lực anh không đủ, vì vậy đứng thẳng người lên cái liền đau nằm xuống đau đớn.

Thế là, chân tướng đã bại lộ .

Khi Bạch An Tương lấy khăn lạnh ra, khuôn mặt xinh xắn của cô lập tức đỏ bừng.

Trình Uyên đột nhiên cảm thấy rất hối hận, đây không phải là điển hình ” Giấu đầu lòi đuôi ” sao? Ngu quá!

Anh cảm thấy được Bạch An Tương có thể giống như ở kinh thành tát hấn một cái, cũng tức giận nói một câu “

Đồ lưu manh!”

Tuy nhiên.

Không có chuyện gì xảy ra.

Đêm nay Bạch An Tương không tắm, cô mặc kệ Trình Uyên mà nằm yên bình bên cạnh anh.

Trình Uyên bị hù sợ tới mức không dám thở mạnh.

Anh Luôn cảm thấy, sóng gió sắp đến.

Thế nhưng là...

“Chờ anh khỏe lên đã,” cô nói.

“Ừm.” Trình Uyên gật đầu theo bản năng, sau đó “Hả?”

“Cái gì?”

“em nợ anh. Khi vết thương của anh lành, em sẽ giao bản thân cho anh.” Bạch An Tương nhẹ nhàng nói.

Nghe đến đây, Trình Uyên liền kích động muốn nhảy dựng lên.

“Sau đó, chúng ta sẽ không nợ nhau.” Bạch An Tương nói tiếp.

Giống như một chậu nước lạnh.

Trình Uyên trên mặt không khỏi có chút vui mừng.

Làm sao hai vợ chồng sống chung với nhau lại mắc nợ nhau?

Những lời này khiến Trình Uyên cảm thấy cô và anh vẫn rất xa lạ, hay nói chính xác là cô đối với anh vẫn rất xa lạ như trước.

Hai năm trải qua vất vả, cùng niềm vui cuối cùng hóa thành mây nhìn thấy mặt trời đều đã bị Bạch An Tương quên mất đi trong tâm trí.

Và những gì đã xảy ra trong những ngày ngắn ngủi này, dù kịch liệt đến mấy nhưng làm sao nó có thể lấp đầy cái hố lớn đó?

Chiếc khăn lạnh vẫn được treo trên tay cầm inox của tủ quần áo.

...

...

sáng hôm sau.

Một chiếc xe ô tô thương hiệu Volkswagen dừng trước cổng thôn Tam Thạch Thôn.

Khi Thời Dương đẩy Trình Uyên ra khỏi nhà, mẹ anh và Bạch An Tương cũng đi theo ra ngoài.

anh quay lại và cười với họ và nói “Đừng lo lắng, con không sao đâu.”

Mẹ anh nói với vẻ mặt lo lắng: “Con mệt thì nhớ nghỉ ngơi nha. Công việc có quan trọng mấy cũng không bằng giữ sức khỏe nha”.

Trình Uyên gật đầu nói phải.

Bạch An Tương cũng dặn dò: “Đừng quên ăn cơm đấy.”

Trình Uyên cũng cười với cô.

Khi lên xe, anh chợt thấy rất buồn.

Chiếc xe đã lái đi.

Nó cũng tuyên bố rằng hòa bình và yên tĩnh gần gũi tạm thời kết thúc.

Trình Uyên chuẩn bị bắt đầu kế hoạch của chính mình.

Sở dĩ anh chọn Volkswagen là không muốn thu hút sự chú ý của người khác, dù sao Trình Uyên vẫn muốn bí mật chờ đợi trong khoảng thời gian này.

Có vài gương mặt quen thuộc trên xe.

Vương Hình Duyệt trầm mặc.

Lý Tịnh Trúc không ngừng chớp đôi mắt to.

Thời Dương thành khẩn ngồi bên cạnh Trình Uyên.

Trình Uyên cười nhìn với hai mỹ nữ rồi nói “Đã lâu không gặp.”

Vương Hình Duyệt hơi giật mình, cũng đáp “Chủ tịch, đã lâu không gặp.”

Lý Tịnh Trúc khuôn mặt nhỏ nhắn chìm xuống “hả!”

“Tôi rất tò mò, tại sao hôm đó cô lại rời đi không chào tạm biệt?” Trình Uyên nhắc tới chuyện đã xảy ra sau khi Lý Tịnh Trúc và dì hai giải độc giúp anh.

Nghe vậy, vẻ mặt Lý Tịnh Trúc chợt ngưng trệ.

Vương Hình Duyệt và Thời Dương cũng nhìn cô.

Đột nhiên.

“Ai cần người lo!” Lý Tịnh Trúc nổi nóng nói.

Lòng của nữ nhân như mò kim dưới đáy biển, Trình Uyên lắc đầu cười khổ, nghĩ thầm đã không muốn nói thì thôi, vậy thì quên đi.

Ngay cả Anh không thể hiểu được tâm tư của Bạch An Tương, vậy tại sao lại đi suy đoán tâm tư của người khác?

Đến bệnh viện tư nhân, Thời Dương đẩy Trình Uyên xuống xe, Trình Uyên nói: “các người cứ đi làm đi, tôi tự đi dạo một mình được.”

Cả ba gật đầu và rời đi.

Đã đến bệnh viện tư nhân này nhiều lần, Trình Uyên quen thuộc đường xá ở đây, nhưng trước đây hầu hết đều bí mật đến nên không quen biết mấy bác sĩ và y tá ở đây.

Anh đã sẵn sàng để tự mình tìm hiểu.

Vì vậy, anh điều khiển chiếc xe lăn mới của mình, một chiếc xe lăn điều khiển từ xa, và lang thang trong sảnh của bệnh viện.

Đầu tiên, anh đến tòa nhà cấp cứu và xem tất cả thông tin về các bác sĩ ở đây ở hành lang.

Khi anh đang quan sát, bỗng từ xa có tiếng bước chân dồn dập.

Một người đàn ông ôm một cô gái, chạy nhanh vào phòng cấp cứu, lớn tiếng gào thét hét to: “Bác sĩ, bác sĩ, mau cứu đứa nhỏ này với, bác sĩ!”

Chương 314

Chương 314: nhân tính Lạnh lùng

Người đàn ông trạc tuổi hơn hai mươi, toàn thân toàn là dầu, như vừa mới chui ra khỏi vùng bùn nhòn.

Cô gái ước chừng chỉ là một thiếu nữ mười sáu, máu me khắp người, khi bị một người đàn ông ôm thì hai chân mềm như sợi mì.

Nghe thấy tiếng quát tháo của người đàn ông, nhiều bác sĩ và y tá đã nhanh chóng chạy ra khỏi phòng cấp cứu, cẳng được đẩy ra.

Người đàn ông đặt cô bé lên cáng, và bắt đầu nói với các bác sĩ và y tá: “Bác sĩ, bác sĩ, tôi cầu xin ông cứu lấy em ấy!”

Một bác sĩ khoảng bốn mươi tuổi đã kiểm tra vết thương của cô gái nhỏ và nhanh chóng nói với y tá, “Nhanh lên, đưa đến phòng mổ.”

Bốn hoặc năm y tá đẩy cô gái nhỏ vào phòng mổ.

Cô gái nhỏ môi trắng bệch, rõ ràng là mất máu quá nhiều, khi đi ngang qua Trình Uyên, Trình Uyên có thể nghe rõ. Cô bé một mực đang gượng sức nhỏ giọng nói gì đó.

“Người trước tiên đi làm thủ tục tạm ứng phí đi.” Bác sĩ bốn mươi nói với người đàn ông này.

Người đàn ông đầy dầu nhờn đã choáng váng khi nghe những lời đó, và sau đó hắn ta trở nên buồn bã.

“Bác sĩ, ngài là Bò Tát sống, ngài cứu đứa nhỏ này trước, tôi sẽ đi lấy tiền.”

Ý của anh ta là gì, người đàn ông trước mặt này không có tiền sao?

Nam bác sĩ này bất giác nhíu mày, “Thực xin lỗi, nếu không có tiền, chúng ta không thể tiến hành ca phẫu thuật được.”

“Không, không phải là tôi không trả tiền cho bác sĩ, nhưng hiện tại tôi không có. Tôi phải trở về mới lấy được.

ngài có thể cứu người trước được không? Tôi quỳ cầu xin ngài, tôi dập đầu xin ngài!”

“Bốp bốp...!”

Thanh niên này lo lắng, trực tiếp quỳ xuống trước mặt bác sĩ này, quỳ xuống kêu lên: “tôi cầu xin các người, cứu người trước đi, tôi cầu xin cá người!”

“em ấy bị tai nạn.”

Nam bác sĩ đột nhiên nói: “Người là người gây ra tai nạn đúng không?”

” Đúng vậy đúng vậy,tôi xin ngài hãy cứu giúp em ấy.”

“Chúng tôi tiến hành giải phẫu cho cô ấy, người trở về lấy tiền, một đi không bao giờ trở lại,vậy chúng tôi biết tìm ai để đòi tiền?”

“tôi không phải, Tôi không phải loại người như vậy, tôi cầu xin bác sĩ mà!”

“Người nói không phải tôi liền tin là không phải sao?”

Nam bá sĩ này khinh thường nói, “nhìn người ăn mặc thể này, ta phỏng chừng người cũng không có nhiều tiền như vậy.”.

“Tôi sẽ mượn, làm ơn đi mà...”

“Đừng cầu xin tôi, người mau nghĩ biện pháp đi, nếu không, người mà chậm một chút, mất máu quá nhiều cổ ấy liền chết á.”

“Không, không thể như vậy được, bác sĩ, tính mạng đang bị đe dọa, ngài có thể cứu người trước được không, tôi sẽ quỳ lạy ngài, cầu xin ngài!”

Người thanh niên thực sự quá lo lắng, luôn miệng cầu xin người bác sĩ đó.

Anh ấy thực sự đã quỳ lạy, và vẫn tiếp tục quỳ lạy ...

Anh ta tiếp tục kêu cứu, giúp đỡ, làm ơn, v.v.

Tuy nhiên, các bác sĩ và y tá lại thờ ơ như không thấy, như thể đó không phải là chuyện đối với họ, như thể đó là chuyện thường ngày đã xảy ra.

Trong cảnh này, Trình Uyên đồng thời tràn đầy phẫn nộ và cũng khiếp sợ không gì sánh nổi trước những con người này.

“Không phải bản chất của bác sĩ là cứu người và chữa bệnh cho người bị thương sao?” Trình Uyên chống xe lăn đứng lên, khó khăn bước tới chỗ bác sĩ, tức giận hỏi: “chẳng lẽ vì người bệnh không có tiền đến khám, các người là những người thầy thuốc liền trơ mắt đứng nhìn trước một sinh mạng gập gềnh kết thúc như vậy sao?”

“Người là ai?” Giọng hỏi của Trình Uyên khiến các bác sĩ bất mãn, nam bác sĩ bốn mươi tuổi cau mày hỏi.

Trên thực tế, từ khi nam thanh niên ôm cô gái nhỏ vào và la hét, đã có rất nhiều người ở đây.

“Đừng quan tâm tôi là ai, tôi chỉ muốn hỏi anh, là bác sĩ, anh có nghĩ tiền quan trọng hơn mạng sống không?”

Trình Uyên tức giận hỏi.

Nam bác sĩ giễu cợt nói: “Nhìn các người tuổi trẻ xem TV nhiều quá. Người cho rằng trên đời này tất cả bác sĩ đều làm như TV sao?”

“Làm ơn, chúng tôi cũng phải ăn cơm.”

“Đây là bệnh viện tư nhân, không phải bệnh viện công.

Người ta bỏ chạy không trả tiền. Ai sẽ chi trả cho ca mổ? Chúng tôi không muốn bị trừ tiền lương có biết không hả?”

trừ tiền.

Vẫn là tiền!

Trình Uyên nhắm mắt lại, chợt nhớ tới câu nói kia, đừng cố thuyết phục người khác, bởi vì không ai muốn bị bạn thuyết phục.

Anh không thể sửa chữa nhân tính của những bác sĩ này, nhưng sẽ không mất nhiều thời gian trước khi hắn ta có thể

hủy hoại tương lai của mình và cho nhân loại này, ít nhất là trong bệnh viện này, tiêu vong.

“Cứu người trước!” Anh nặng nề thở ra, lạnh lùng nói.

“Người cho rằng bệnh viện là do người mở ra sao?”

Người nói cứu liền cứu sao, người cho rằng là viện trưởng sao, người muốn cứu ai thì cứu?” Vị bác sĩ trung niên không hề tỏ ra yếu thế.

Lúc này, đám người xem cũng bắt đầu thảo luận.

“Đúng vậy, bệnh viện không phải viện phúc lợi.”

“Lưu Đại là một bác sĩ giỏi.”

“Trả tiền trước rồi chữa bệnh, cái này có vấn đề gì sao?”

“Vốn dĩ chuyện này cũng do viện trưởng quy định, nhưng cũng không tính là Lưu Đại nói...”

Những người xem, hầu hết họ là bệnh nhân ở bệnh viện này hoặc người thân của họ.

Lời nói của bọn họ làm cho Trình Uyên cảm thấy khó xử chưa nói tới khó chịu, nhiều nhất có thể buồn bực trước những người này.

Bọn họ cảm thấy người nhà nằm viện này nợ, còn tưởng rằng có thể được bác sĩ, y tá sủng ái nên nịnh nọt lấy lòng bác sĩ, y tá.

Có rất nhiều người như vậy trong xã hội này, và nhiều người thì rất đau buồn.

Họ dường như chưa bao giờ nghĩ đến điều gì sẽ xảy ra với họ nếu cô gái nhỏ đó là gia đình của họ?

Trình Uyên không có khả năng thuyết phục một đám người ngu mụ này, anh cũng không có nghĩa vụ tay đôi với đám người này. Chỉ tốn thời gian Nhìn chăm chăm nam bác sĩ lạnh lùng nói: “Cứu người trước đi, ta trả tiền!”

“Người trả?” Nghe vậy, nam bác sĩ có chút kinh ngạc, nhìn từ trên xuống dưới của Trình Uyên, không khỏi hỏi “Người cùng bọn hần là quan hệ gì?”

Bọn hắn là đề cập đến người đàn ông trẻ và cô gái nhỏ được gửi đến, người đang sắp chết.

“Đừng nói nhảm nhí, cứu người trước đi, như ta đã nói, tasẽ trả tiền, bao nhiêu cũng được.” Trình Uyên lo lắng vội nói.

“Người nên biết, đây không phải là một khoản tiền nhỏ.” Nam bác sĩ nhắc nhở.

“Một trăm nghìn có đủ không?”

“ ... ”

“Hai trăm ?”

“ ... ”

“Năm trăm nghìn?”

“ ... ”

“con mẹ nhà người ta giao một triệu, người lo cứu sống người đẩy cho ta, nếu không ta sẽ xé nát người.”

Trình Uyên hai mắt đỏ bừng hét lên.

Lúc này, mọi người im lặng.

Bởi vì tính tình của Trình Uyên giống như ...

giống như một con dã thú.

“Không ... không phải là ta đánh giá thấp người, người mặc bộ đồ như thế này, ta nghiêm túc nghi ngờ là người đang khoác lác thì có.”

“Bốp” một tiếng vang lên, Trình Uyên từ trong tay lấy ra tấm thẻ đen, ném xuống bàn “Đi quẹt thẻ!”

Nam bác sĩ do dự một chút, nháy mắt với y tá bên cạnh, y tá cầm thẻ đen rời đi.

“Thực là ngu xuẩn.”

“Đúng vậy, vô duyên vô cơ đi giúp người ta. Tôi không nghĩ loại người này có vấn đề về não hay có vấn đề với tiểu não nữa.”

“Không sao đâu, cứ coi như đùa vậy là xong.”

Mọi người bình luận, Trình Uyên trực tiếp bỏ qua.

Trên thực tế, có rất nhiều người có tâm lý này.

Ví dụ như đi xe buýt, một cụ già lên xe, tất cả mọi người ngồi ai cũng không nghĩ sẽ nhường chỗ ngồi, thế là tất cả mọi người cứ yên tâm thoải mái ngồi.

Nhưng nếu ai đó đứng dậy nhường ghế vào lúc này, nhiều người sẽ rất ghét người đã nhường ghế đó.

“Ồ, chúng ta đều là kẻ xấu, nhưng cậu là một người tốt?”

Cũng giống như bây giờ.

Mặc kệ bọn họ, khi Trình Uyên đi tới trước mặt người thanh niên, hắn vẫn đang quỳ lạy, giống như đã trở thành một cái máy chỉ biết làm không có suy nghĩ, hiển nhiên hắn không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Có lẽ vụ tai nạn đã làm anh ấy sợ hãi.

Đôi khi Có thể chính sự thờ ơ của mọi người đã khiến anh choáng váng.

“Không sao, không sao rồi, anh đứng dậy trước đi.”

Đầu của người thanh niên đã bê bết máu.

Lúc này, cô y tá vội vàng quay lại.

Chương 315

Chương 315: không phục

“này, trong thẻ hần ta có tiền hay không?” Bác sĩ trung niên này họ Lưu khinh thường nói, “Có phải là thẻ rỗng không?”

“Còn nữa, đây là loại thẻ gì? Tôi dường như chưa từng thấy cái loại thẻ này bao giờ.”

Tay của người y tá cầm thẻ khẽ có chút run rẩy.

Cô liếc nhìn Lưu bác sĩ, không dám nói chuyện, quay người đi tới bên cạnh Trình Uyên, cúi đầu yếu ớt nói “Thật ... thật xin lỗi ngài, tôi...”

Khi nghe cô xin lỗi Trình Uyên, bác sĩ Lưu giật mình, sau đó nói: “Cô xin lỗi hần ta làm gì? Nếu thật sự có tiền, thì cứ trả phí thanh toán viện phí rồi chúng ta liền sẽ làm phẫu thuật, còn nếu không có tiền, thì quản trả lại cái thẻ cho hần. “

Cô y tá vẫn phớt lờ Lưu bác sĩ, chỉ là lấy ánh mắt liếc trộm nhìn Trình Uyên một chút.

“Lúc đầu ... lúc đầu, tôi và bác sĩ Lưu cũng nghĩ như vậy, bởi vì tôi chưa từng nhìn thấy, nên tôi nghĩ ngài nói đùa. Đây hoàn toàn không phải là thẻ ngân hàng, hoàn toàn không có số thẻ gì cả, thế nhưng. .. “

“Nhưng việc quẹt thẻ lại thành công. Tôi mới xem qua, thì bị trừ mất năm triệu.”

Nghe đến đây, Lưu bác sĩ, vốn đang một mặt còn kiêu ngạo, thì suýt chút nữa đã chết ngạt vì chuyện này.

“cô nói cái gì?”

Sốc, không chỉ Lưu bác sĩ, ngay cả những người đứng xem cũng bàng hoàng.

“Không thể, đây làm sao có thể là thẻ ngân hàng được?”

Thẻ ngân hàng của ngân hàng nào mà như thế này được?”

“Tôi cũng chưa thấy...”

“một lần năm triệu? người này...”

Nghe được y tá nói, vẻ mặt Trình Uyên vẫn rất bình tĩnh, thậm chí có chút lạnh lùng.

Anh vội lấy tấm thẻ đen lại và cất nó vào túi một cách ung dung.

Khi cô y tá nhìn thấy thì rất hoảng hốt, vội nói: “Nhưng ngài đừng lo, bệnh viện chúng tôi sẽ hoàn trả tiền dư lại sau khi xuất viện, và bất kỳ khoản tiền thừa nào cũng sẽ được hoàn trả cho ngài lúc thanh toán.”

“Được rồi.” Trình Uyên lãnh đạm nói.

“Tính rồi?”

“Trả tiền rồi!”

“Đó là năm triệu!”

Sự kinh ngạc của mọi người còn lớn hơn trước.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp phản ứng, Trình Uyên đã thở ra nặng nề, bình tĩnh nói: “dù sao Từ hôm nay trở đi, bệnh viện này cũng là của ta.”

“Cái gì?”

Lưu bác sĩ dường như không hiểu ý của Trình Uyên.

Vì vậy, ai đó đã giải thích nó với hắn ta tiếp theo.

Một nhóm người bước đến sảnh bệnh viện.

Trong số đó có cả viện trưởng, giám đốc và nhiều bác sĩ khác, còn có các chuyên gia cao cấp.

Và đi cùng những người này là hai siêu mỹ nhân Lý Tịnh Trúc và Vương Hinh Duyệt.

Những người này đến trước mặt Trình Uyên, Vương Hinh Duyệt đưa cho Trình Uyên một văn kiện, cung kính nói: “Chủ tịch, mọi việc đã xong. Theo như chỉ thị của ngài, chúng tôi đã mua lại bệnh viện này.”

Mua ... lại?

Viện Trưởng cùng các giám đốc bước nhanh tới Trình Uyên, muốn bắt tay với Trình Uyên. “Trình Đông, xin chào ngài, xin chào ngài.”

Trình Uyên nhìn bọn họ duỗi tay ra, khóe miệng cong lên, lộ ra một vẻ giễu cợt.

Anh không bắt tay với họ mà quay mặt về phía Lưu bác sĩ “ngươi Lúc đầu không phải hỏi ta là ai sao? Được thôi, bây giờ ta sẽ nói cho ngươi biết.”

“Ta là ông chủ của ngươi, và bây giờ ta là chủ tịch của bệnh viện tư nhân này.”

Lưu bác sĩ toát mồ hôi lạnh, hấn ta liếc nhìn viện trưởng và các giám đốc, thừa biết rằng chuyện này không phải là giả, vội vàng rũ vai cúi xuống, cúi người rồi gắng gượng nở một nụ cười vừa đủ rục rỡ và chân thành.

“Ai gù, đây thật là Long Vương đến nhà tôm, Chủ tịch, ngài xem chuyện này xảy ra... tôi Thực sự xin lỗi, tôi thật không có mắt, ngài khoan hồng độ lượng, đừng chấp nhặt với tôi chuyện...”

“Không!” Trình Uyên lắc đầu. “Ta còn nhỏ cho nên ta không có cái gì là khoan hồng độ lượng gì cả.”

“Hả?”

“đem tiền tài đặt trước mặt tính mạng của một con người là vô cùng vô trách nhiệm với một sinh mạng đây là hành vi, đạo đức nghề nghiệp của một người bác sĩ sao”.

“ngươi không xứng làm một người bác sĩ, chí ít ngươi cũng không xứng để làm bác sĩ của bệnh viện ta. Từ bây giờ, ngươi mau rút khỏi cái bệnh viện của ta.”

Người bình thường biết rằng cuộc sống không hề dễ dàng, nhưng là một bác sĩ, họ sao lại vô tâm và coi thường tính mạng của người khác như vậy.

Có thể nghĩ được rằng có biết bao nhiêu người không đủ tiền để điều trị, thì mất mạng ở đây.

Người nghèo ốm nặng, nếu bị thương nặng có đáng để chết như vậy không?

Trình Uyên giọng điệu rất khách sáo, nhưng lời nói lại rất dứt khoát.

Lưu bác sĩ chết lặng.

Thù lao của bác sĩ ở bệnh viện tư đương nhiên cao hơn bác sĩ ở bệnh viện công rất nhiều, nếu không trả lương cao làm sao tìm được những bác sĩ giỏi đó về ở bệnh viện tư?

Với một câu nói của Trình Uyên đã giết chết tiền đồ của hắn, hắn làm sao không khỏi há mồm ngu người ra?

Viện trưởng là một người phụ nữ trung niên mập mạp, từng cãi nhau với Lý Tịnh Trúc, thấy vậy, cô ta bước nhanh đến bên Trình Uyên nói nhỏ: “Chủ tịch, ngài đừng xúc động, một số chuyện không phải đơn giản như ngài nghĩ đâu, Bác sĩ Lưu này ở cấp cứu khám chữa rất tốt ... “

Nghe vậy, Trình Uyên liếc mắt nhìn bà ta vào lúc này.

“Người cùng hắn mau cút luôn đi.” Anh lạnh lùng nói.

“Há?” Viện Trưởng này cũng ngẩn người ra.

Cô ấy rõ ràng chỉ là cầu xin giùm cho Lưu bác sĩ, nhưng tại sao ...

Ông chủ tịch này ông không cần dùng người tài nữa sao?

“Tôi đã làm gì sai?” Viện Trưởng bối rối hỏi.

“Quy định của bệnh viện có thể do một cuộc họp giữa các cấp cao đưa ra, nhưng quyền quyết định là của người. Bỏ qua tính mạng của một con người, đem tiền bạc đặt lên trên sinh mạng. Đó cũng là chỉ đạo của người.

Vì vậy, người cũng không xứng đáng ở lại bệnh viện của ta. “

“ ... ”

Trong phút chốc, toàn bộ đại sảnh bên ngoài phòng cấp cứu trở nên vô cùng yên tĩnh.

Sau khi Trình Uyên nói những lời này, liền xoay người rời đi, không muốn dây dưa với hai người này chút nào.

“Bệnh viện này bác sĩ y tá tiền lương chế độ không thay đổi, phúc lợi vẫn là tăng đều.” Anh nói với nhóm người đi theo sau, sau đó bỗng dừng lại, ánh mắt liếc qua từng mặt mọi người, cuối cùng khóa chặt vào Từ Xuyên. “

bác sĩ Từ, người quyết định chuyện này đi, về sau người sẽ là viện trưởng bệnh viện này. “

“...” Từ Xuyên.

“Ngoài ra, trước tiên hãy bảo vệ người gây tai nạn kia.

Ta sợ người nhà của người bị nạn khi đến sẽ quá kích động, xảy ra chuyện không hay.”

“Được rồi. ” Từ Xuyên.

“còn Cô gái nhỏ kia hãy cố gắng hết sức cứu chữa cô ấy.”

“hiện tại đã được cấp cứu rồi.” Từ Xuyên.

“Về phía các bác sĩ, y tá trong bệnh viện trước hết nên được rèn luyện lại đạo đức nghề nghiệp, những người không đủ tiêu chuẩn thì không được dùng đến”.

“đã Hiểu.”

Mệnh lệnh thoát ra khỏi miệng Trình Uyên, tuy rằng có vẻ rất lộn xộn, lộn xộn nhưng lại ngã nào ra ngã đó.

Điều này làm cho Vương Hinh Duyệt và Lý Tịnh Trúc sau lưng đều không khỏi có chút rung động.

Họ liếc nhìn nhau.

Đặc biệt là Vương Hinh Duyệt, cô đã chứng kiến cảnh Trình Uyên biến từ một người nhà quê trở thành một người ở cái tầm vũ trụ.

Giờ phút này, Trình Uyên nơi nào còn có một chút nào của tên phế vật, khí chất này, ít nhất là phải cầm quyền nhiều năm mới được như vậy.

“Tôi không phục!”

“Tôi đã làm việc cho bệnh viện này nhiều năm như vậy, không có công lao thì cũng cũng có khổ lao!”

“ngươi dừng lại, ngươi đứng lại đó!”

Ngay khi Trình Uyên vừa lên tầng hai, viện trưởng, người phụ nữ trung niên mập mạp đột nhiên lao tới như điên.

Chương 316

Chương 316: Có một bí mật khác

Trình Uyên đang đứng trên tầng hai. Nghe thấy tiếng hét đột ngột của viện trưởng, anh khinh miệt nhìn xuống đầy khinh bỉ.

“Đem cô ấy ra ngoài!” Lạnh lùng nói.

Thực tế phũ phàng quá.

Một giây trước, các bác sĩ và y tá trong bệnh viện vẫn còn kinh ngạc với viện trưởng, nhưng khi Trình Uyên cởi bỏ cái mũ chức vị trên đầu của cô ta, các bác sĩ và y tá, sắc mặt của họ lập tức thay đổi.

Tất cả đều có vẻ cư xử tốt trước mặt ông chủ mới, bởi vì tất cả đều sợ mất đi công việc quý giá của mình, nên trước khi vị viện trưởng cũ lao lên bậc thang, cô đã bị một nhóm cấp dưới của cô ta ngăn lại, sau đó bị họ ôm và đẩy ra khỏi đại sảnh.

“Lũ khốn kiếp các người muốn tạo phản phải không?”

“Buông ta ra, ta không phục, ta muốn cùng hấn lễ phải!”

“Tiểu Trương, người quen ta thường đối xử tốt với người như thế nào rồi sao?”

“Lão Lý, ta trước đây cũng đối với người cũng không tệ mà!”

“Đồ khốn nạn các người ăn cây táo rào cây sung!”

Tuy nhiên, cho dù cô ta có kêu gào như thế nào, cô ta vẫn không thể thay đổi được họ, và cô ta đã bị cấp dưới của mình, những người đã từng ngoan ngoãn như một nhóm người hầu, tàn nhẫn đuổi ra khỏi bệnh viện.

Tan đàn xẻ nghé, đừng ai nấy bước, sự nghiệp của ai nấy giữ.

Không ai quan tâm đến một bà cô không còn gì nữa.

Nhìn cảnh này, Từ Xuyên không khỏi thở dài.

Bước vào phòng làm việc của viện trưởng, chỉ có Từ Xuyên đi vào.

Từ Xuyên hỏi Trình Uyên “ngươi Sao rồi?”

Trình Uyên quay đầu cười nói: “Ngươi nói ngươi bởi vì ân tình, ngươi muốn đi theo ta, tốt thôi, vậy ta mua toàn bộ bệnh viện này để cho ngươi làm viện trưởng, ngươi không cần phải đi.”

“Cái này có ý gì?” Từ Xuyên bất đắc dĩ hỏi.

Trình Uyên nhún vai “rất là có ý, nhưng dù sao...”

“Dù sao, là tôi có tiền.”

Nghe vậy, Từ Xuyên nở nụ cười gượng gạo, cứng họng.

“Vậy thì cũng không cần phải thay đổi viện trưởng, còn Lưu bác sĩ, thực ra hãy nhìn ở góc độ chuyên môn mà...”

Nghe Từ Xuyên nói về hai người này, sắc mặt Trình Uyên sắc mặt có chút trầm xuống. “Từ huynh, sau này đừng nói về loại người này nữa. Tôi biết ngươi có lòng nhân từ. Đây là ưu điểm cũng là nhược điểm của ngươi.”

“thử hỏi, nếu một người ngay cả cơ bản về đạo đức nghề nghiệp đều không có, thì cho dù kỹ năng của hắn có tốt đến đâu, thì có ích lợi gì?”

Dừng một chút, Trình Uyên chỉ chỉ vào ngực mình, vẻ mặt đau khổ: “Không có lương tâm!”

Lời của Trình Uyên khiến Từ Xuyên hơi giật mình.

Có rất nhiều đạo lý tuyệt vời trên thế giới, nói ra ai cũng biết, nhưng để thực hiện được thì rất là khó?

Đạo đức nghề nghiệp của Từ Xuyên rất đáng khen ngợi, nhưng anh ta đã ở trong vũng lầy này lâu rồi, dần dần anh ta trở nên không phán đoán được với một số điều mà anh ta không thể hiểu được.

Đây là điều khủng khiếp nhất.

May mắn thay, Từ Xuyên vẫn có thể giữ được sự thuần khiết của mình, đây chính là mấu chốt khiến Trình Uyên nguyện ý

làm bằng hữu với anh ta.

“Đã hiểu.” Từ Xuyên nói.

Trình Uyên nghiêm túc nhìn Từ Xuyên, lắc đầu “Từ huynh, người hiểu thôi vẫn chưa đủ.”

“Ừm?”

“Bây giờ người là viện trưởng, cho nên không chỉ mỗi mình người hiểu, và các bác sĩ, y tá trong toàn bệnh viện đều phải hiểu.”

“Ừm, Sẽ làm.”

“Ngoài ra, tôi đã xây dựng một bệnh viện tư nhân mới, tôi định gọi là Long Đàn Y Viện, cho nên tôi cần anh chuyển một số bác sĩ qua bệnh viện mới này.”

“Hả? Người xây bệnh viện làm ... Được rồi, tôi sẽ đi đến trường y và sẽ liên hệ một số thực tập sinh mới tốt nghiệp, đồng thời sẽ đào tạo nhóm người mới đó.”

Từ Xuyên có chút khó hiểu, nhưng cuối cùng trong đầu cũng không hỏi ra câu hỏi đó, bởi vì quan hệ giữa anh ta và Trình Uyên từ lúc này thực sự đã thay đổi.

“Viện Trưởng ... Viện Trưởng “

“Cốc Cốc...”

Có tiếng gõ cửa.

Từ Xuyên mở cửa, một nữ y tá trẻ tuổi sắc mặt đỏ bừng xông vào ” viện ... viện Trưởng.”

Lúc nhìn thấy Từ Xuyên, cô sửng sốt, có lẽ cô vẫn còn hơi khó chịu với thân phận mới của Từ Xuyên.

“Có chuyện gì vậy?” Từ Xuyên hỏi.

“Người đó điên rồi!” Nữ y tá vội vàng nói.

“Điên?”

“Người nào?”

...

...

Người đàn ông trẻ tuổi gây tai nạn ngồi trong phòng y tế, ánh mắt vô hồn nhìn chăm chăm vào một chỗ nào đó, giống như một cái xác không hồn.

Lúc Trình Uyên và Từ Xuyên bước vào, liền nhìn thấy một đám y tá đều tránh xa người đó.

Nhìn thấy Từ Xuyên đi vào, một nữ y tá vội vàng chạy tới bên cạnh Từ Xuyên nói “Từ bác sĩ, a không, viện trưởng, hẩn...”

Từ Xuyên đến gần người đàn ông này, ngồi xổm trước mặt hẩn, hỏi “Này anh bạn, người có chỗ nào không thoải mái sao?”

Người đàn ông gây tai nạn không trả lời Từ Xuyên, coi như không có nghe thấy những gì Từ Xuyên nói.

Sau đó Từ Xuyên vươn tay vỗ vai “này anh bạn.”

Người đàn ông này giật mình, thân thể rùng mình một cái, quay đầu nhìn Từ Xuyên, trong mắt chợt sáng lên.

Đột nhiên.

Hẩn ta đột nhiên quỳ xuống trước mặt Từ Xuyên, dập đầu, “Xin bác sĩ, xin ngài cứu lấy cô ấy, ngài cứu cô ấy trước đi, tôi lập tức đi lấy tiền ngay, tôi đi ngay ... “

Từ Xuyên cũng bị cảnh này làm cho sửng sốt.

Hoi ngay người, vội vàng đưa tay ra đỡ.

Kết quả là Từ Xuyên không mạnh bằng hẩn, thế là đỡ không nổi.

Trán người đàn ông này máu me be bét do dập từ trước đó, máu đông thành cục, trộn lẫn với bụi đất rồi chảy xuống má.

“Còn không mau qua đây giúp!” Từ Xuyên lớn tiếng kêu lên.

Một nhóm y tá vừa chạy tới giúp Từ Xuyên đỡ hẩn dậy.

“Chính là như vậy, hẩn chỉ cần nhìn thấy áo khoác màu trắng lại gần là hẩn liền quỳ dập đầu.”

Từ Xuyên không khỏi nhú mày.

Anh ta đem người đàn ông này xuống ghế, đặt tay lên vai và nói: “Không sao, không sao đâu, tôi đã cứu người rồi, đã làm phẫu thuật rồi”.

“Làm phẫu thuật rồi sao?” Về mặt người đàn ông này đột nhiên cứng lại, nhìn chằm chằm không chớp mắt..

“Đúng, làm phẫu thuật.”

“Có thể cứu được không?”

“...” Từ Xuyên “Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Cám ơn bác sĩ ... Cám ơn ...” Nói xong liền quỳ xuống tiếp trước Từ Xuyên.

Nhưng hắn lại bị mọi người ngăn lại.

Trình Uyên đứng nhìn ở một bên cạnh đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, hình như có thứ gì đó không đúng.

Anh bước đến gần người đàn ông này và hỏi “Tại sao người lại căng thẳng như vậy?”

Người đàn ông này nhìn Trình Uyên với vẻ nghi ngờ, sau đó lại nhìn Từ Xuyên, như đang muốn hỏi điều gì đó.

“À là Vị này đã trả tiền phẫu thuật giùm cho người.”

Từ Xuyên nói.

Nghe vậy, người đàn ông nhanh chóng đứng dậy, định quỳ lạy Trình Uyên, nhưng lại bị Từ Xuyên cản lại.

“nếu người Muốn cám ơn tôi, vậy thì tôi hỏi cái gì, người cứ việc trả lời.” Trình Uyên nói tiếp, “cho dù người có Quỳ lạy cũng không giải quyết được được vấn đề gì cả.”

Người đàn ông im lặng, cúi đầu nhìn hai tay mình, trên hai tay không ngừng run rẩy.

Trình Uyên nhìn hắn, cảm thấy có gì đó không ổn.

Có chút phi lý không thể nào nói nổi.

“Người hỏi đi, tôi sẽ nói.” Người đàn ông đó nói.

Trình Uyên suy nghĩ một hồi rồi hỏi “Người có tiền sử về bệnh thần kinh không?”

Người đàn ông lắc đầu.

“vậy thì Tại sao người lại sợ hãi như vậy?”

Người đàn ông lại im lặng.

“Cô gái nhỏ bị người tông có liên quan gì đến người không?”

Người đàn ông lắc đầu.

Trình Uyên lạnh lùng nói: “Người cái gì cũng không nói là có ý gì? Đây là thái độ mà người muốn cảm tạ tôi đây sao?”

“Xây đường trên đại lộ Liên Âm ... Ba năm tù...”

Chương 317

Chương 317: so huynh đệ

Người đàn ông nói ngắt quãng, cũng không có nói tiếp theo thành một câu, nhưng Trình Uyên vẫn là hiểu ý của hắn.

Hắn ta tên là Vương Hải Ba, năm nay 26 tuổi, 4 năm trước anh ấy đã vào tù vì đã thương người khác, người cha ốm yếu đã qua đời vì sự việc này.

Sau ba năm trong tù, anh ấy nhận thấy thế giới đã thay đổi, và không thể thích nghi với nó trong một thời gian sau khi ra tù.

Mẹ anh ấy thì ốm nặng ngay sau khi anh ra tù nằm gục trên giường, gia đình không còn tiền tiết kiệm nào cả, Vương Hải Ba vừa được thả đã chết lặng trước tình cảnh.

Nhờ quan hệ tìm được một công việc lái xe và nghĩ rằng từ đây sẽ kiếm được một số tiền để chữa bệnh cho mẹ mình, nhưng ...

Ngày đầu tiên đi làm, Vương Hải Ba lái một chiếc xe tải chở hàng đi giao hàng rất gấp, khi đi đến đại lộ Liên Âm thì bị kẹt xe do đang sửa đường, nên bắt đầu tắc, chỉ có thể đi đường vòng.

Đại lộ Liên Âm liên thông với một con Đường lớn ở Tân Dương, là một đoạn đường thẳng dài, nếu muốn đi đường vòng, thì sẽ mất ít nhất gấp đôi thời gian.

Wương Hải Ba sợ ngày đầu đi làm muộn sẽ bị đuổi việc nên phóng xe thật nhanh, khi rẽ vào đường vòng, anh không để ý đến cô gái nhỏ đang đạp xe trên đường thì liền đã đụng vào.

Anh ấy chỉ đơn giản là không có khả năng để chi trả chi phí y tế.

Đừng nói rằng là chi phí y tế của cô gái nhỏ này, ngay cả chi phí y tế người mẹ vẫn chưa đủ để trả.

Vương Hải Ba nói xong, Trình Uyên im lặng.

Một số người nói rằng nghèo là một cái tội.

Mà Chỉ có một lý do duy nhất dẫn đến nghèo, đó là sự lười biếng.

Rõ ràng điều này là một chân lý trong cuộc sống.

Gặp phải loại tình huống này, loại kinh nghiệm này, dù có chăm chỉ làm việc đến đâu cũng không thể trở nên giàu có được?

Trình Uyên nhớ tới Thời Dương lúc trước.

Sở dĩ anh thu nhận Thời Dương, trừ năng lực của Thời Dương, cũng bởi vì Thời Dương hoàn cảnh giống như anh, là một gia đình độc thân còn lại mỗi mình người thân, nhưng người mẹ cũng ốm đau bệnh tật.

Và đây không phải là hoàn cảnh trước đây đã từng xuất hiện trước mặt anh lần nữa sao?

Hơn nữa, tình trạng của anh ta còn nghiêm trọng hơn Thời Dương, và cả Trình Uyên.

Nhiều người hiểu được câu chuyện của Vương Hải Ba nên không khí trở nên rất nặng nề.

Trình Uyên suy nghĩ một chút nói: “Hải Ba, đúng không? Ngày mai người đưa mẹ người đi bệnh viện khám bệnh đi. Bệnh viện sẽ không thu tiền.”

Điều này cũng không làm cho Vương Hải Ba phản ứng quá nhiều, ngược lại là kinh ngạc, ngoẹo cổ nhìn Từ Xuyên, dường như đang hỏi, người này là ai, tại sao lại mạnh miệng như vậy?

Từ Xuyên là một người 40 tuổi, nói về thông minh lanh lợi không thì để một bên, anh ta đã chứng kiến quá nhiều tai nạn của con người, vì vậy, anh ta lập tức hiểu ý của Vương Hải Ba, liền giới thiệu lại “Ngài ta là tân chủ tịch của bệnh viện chúng tôi.”

Cái gì mới và không mới không phải là máu chót, máu chót là hai chữ chủ tịch.

Vương Hải Ba liền ngã xuống bái lạy, lần này không ai có thể ngăn cản.

Trình Uyên tiếp nhận, sau khi tiếp nhận nói: “Cô gái ấy sau khi cứu xong, người có thể đi theo tôi, tôi sẽ trả cho người một khoản tiền lương đủ người lòng. Nếu cô gái đó không cứu được, người nên có nghĩa vụ và trách nhiệm với chuyện đó, và nên biết làm điều gì đầu tiên. “

Vương Hải Ba đương nhiên đồng ý.

Sự việc dường như đã kết thúc như thế này.

Tuy nhiên...

Một y tá vội vã vào phòng, vẻ mặt bối rối nói: “Không ổn rồi, người nhà bệnh nhân đến làm loạn.”

Trình Uyên và Từ Xuyên nhìn nhau, Từ Xuyên nói: “Tôi sẽ xử lý.”

Trình Uyên gật đầu, sau đó cũng đi theo ra ngoài.

Vương Hải Ba dường như cũng muốn đi theo, nhưng bị Trình Uyên đẩy ra, rồi nói “Ở trong cho tốt.”

Nhiều người vây quanh phòng cấp cứu của bệnh viện Có bác sĩ, y tá và có cả người nhà bệnh nhân không biết làm gì đang nhao nhao trước sảnh phòng mổ.

“là Ai đụng phải cháu gái ta? Để hấn ra,DM hấn ta sẽ giết chết hấn!”

“Tôi nói cho các người biết, nếu con gái tôi không cứu được, tôi sẽ không bao giờ để cái bệnh viện của các người được yên!”

“bồi thường đi!”

“Chuyện này, mà không có một triệu tám trăm NDT, chúng ta không bỏ qua!”

Trong một nhóm người, một phụ nữ đầu tóc bù xù và cùng một người đàn ông trung niên cao to náo loạn tại chỗ này.

Theo họ, người đàn ông trung niên này là chú ruột của bé gái bị đụng xe, còn người phụ nữ đầu tóc rối bù là mẹ của bé gái.

Từ Xuyên chen vào đám đông nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nói: “Mọi người hãy bình tĩnh trước đã. Đây là phòng mổ, chúng ta có việc gì khoan đứng ở chỗ này nói đã, vì như vậy sẽ ảnh hưởng đến các bác sĩ trong đó đang phẫu thuật. Chúng ta hãy vào phòng họp và nói đến vấn đề này được không?”

“ngươi là ai vậy?” Người đàn ông cao to cường tráng, mặc quần áo thể thao đứng trước mặt Từ Xuyên, dùng ngón chỉ vào rồi hỏi Từ Xuyên.

Từ Xuyên nói: “Tôi là viện trưởng bệnh viện này.”

Vừa nghe xong là viện trưởng, người đàn ông cường tráng này càng thêm hăng hái. “Viện Trưởng phải không?”

viện Trưởng nói chuyện dễ dàng hơn. Đầu tiên, các người giao hung thủ gây tai nạn ra cho chúng tôi. Thứ hai, chúng ta nói về việc bồi thường. “

“Đúng, giao người gây tai nạn ra!”

Tâm tình những người này quá kích động và tức giận.

Nhìn thấy bọn họ bùng bùng tức giận, Từ Xuyên không khỏi hí hí mắt.

“Tôi nhắc lại một lần nữa, đây là phòng mổ, chúng ta có thể đến phòng họp bàn bạc về chuyện này.” Từ Xuyên mặt không chút thay đổi nói, “Hơn nữa, chúng tôi đã gọi cảnh sát rồi, và cảnh sát chịu trách nhiệm về vụ tai nạn giao thông đó là cũng đang trên đường đến đây. Mọi chuyện chờ cảnh sát xác định xong thì chúng ta tiếp tục đàm phán về vấn đề này. “

“Đừng có lời cảnh sát mà hù dọa chúng tôi!” Người đàn ông mạnh mẽ đẩy Từ Xuyên ra, nghiêm khắc nói: “Nói thật cho các người biết, huynh đệ của Lão Tử là ông chủ của Tập Đoàn Danh Thành, cho dù cảnh sát giao thông nhìn thấy hắn, cũng phải khách xáo với anh ấy vài phần, nếu các người không muốn bị gây chuyện thì hãy làm theo lời của Lão Tử! “

“Các người đã nghe chưa?”

Vừa nói hắn vừa dùng ngón tay chỉ chỉ vào ngực Từ Xuyên.

Nhưng lần này lại bị Trình Uyên bắt một phát.

Nắm lấy cổ tay hắn, liền liên lụy đến vết thương ở ngực của Trình Uyên, đau đến nhú máu.

“Mẹ kiếp, máu là thằng nào?” Người đàn ông mạnh mẽ hất tay Trình Uyên ra, tức giận hỏi.

Trình Uyên khẽ cười nói: “ngươi nói huynh đệ ngươi là ông chủ của Tập Đoàn Danh Thành phải không?”

“Ừ, vậy thì sao?” người đàn ông cường tráng đó chế nhạo, “Có phải sợ rồi không?”

Trình Uyên chỉ vào Từ Xuyên hỏi “Vậy ngươi có biết huynh đệ của hắn là ai không?”

“Cmm ta không rảnh háng đi quan tâm đến huynh đệ của hắn, Lão Tử muốn tìm người gây tai nạn!” Người đàn ông mạnh mẽ tức giận nói.

Trình Uyên gật đầu. “Huynh đệ của hắn tên là Trình Uyên, là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông. Huynh đệ của hắn còn có một số anh em ở trên giang hồ, gọi là Đầu Từ trợ.”

Nghe đến đây, người đàn ông đó lập tức chết lặng.

Không ai không biết thân phận của Tập Đoàn Cẩm Đông ở Tân Dương này, nhưng về phần Đầu từ trợ, ảnh hưởng có lẽ còn lớn hơn Tập Đoàn Cẩm Đông.

“Ngươi nói, ngươi không cần quan tâm sao? Không sao, ngươi không muốn gây chuyện, ngươi gọi đi, gọi huynh đệ ngươi tới đây đi, còn hắn cũng gọi huynh đệ của hắn, vậy thì để hai vị huynh đệ đó cùng nói chuyện xem sao, ngươi thấy có được không?” Trình Uyên hỏi.

“Cái này ... cái này ...” Người đàn ông cường tráng nháy mắt thấy ngu người ra.

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên tức giận.

“CMM! Các ngươi có phải là con người nữa không?”

“Bên trong là con gái của các ngươi? Là cháu gái của các ngươi?”

“Tại sao cứ mở miệng ra là tiên, là tiên?”

“Viện trưởng Từ không có nói rõ cho các người hay là các người không nghe rõ?”

“Ở đây gây náo loạn sẽ ảnh hưởng đến kết quả của ca mổ, emm các người không muốn tính mạng nữa sao!”

” Chẳng lẽ trong mắt các người tiền quan trọng hơn mạng sống của con gái và cháu gái của các người sao?”

Chương 318

Chương 318: Kéo phanh tay

Trình Uyên nói những lời này vì quá căm phẫn đối với người thân của cô bé..

Quả thật, những người này từ khi vào đến giờ một hai đời tìm hung thủ gây tai nạn và tiền, nhưng ngược lại họ chẳng nói câu nào đến con gái họ thế nào, cũng không hỏi có nghiêm trọng hay không.

Bọn họ xem Cô gái nhỏ bị đụng xe, coi như may mắn trúng tờ vé số, bọn chúng liền hùng hổ xông tới một mực đòi tiền.

“mau gọi điện giám sát người đó cho tôi.” Trình Uyên nhìn Từ Xuyên nói.

Từ Xuyên gật đầu, sau đó xoay người đi kêu một bác sĩ làm.

Ngay sau đó, bác sĩ đó quay lại, đưa điện thoại di động cho Từ Xuyên, và Từ Xuyên đưa lại cho Trình Uyên.

Trình Uyên quay sang đưa cho mẹ của cô gái nhỏ nhìn.

Đó là một đoạn video, trong video này đang quay cảnh tài xế Vương Hải Ba đang quỳ lạy bác sĩ, miệng một ha cứ hét lên van xin ngài cứu cô gái đó trước, cứu người trước đi, tôi sẽ đi lấy tiền ngay ...

“người là hấn đụng, không có tiền nên cứ vái lạy bác sĩ, và một hai câu xin cứu cô gái đó trước. Nếu như bây giờ các người nhìn thấy hấn, khẳng định các người sẽ bắt ngờ, bởi vì hấn dập đầu cầu xin đã máu me be bét đầy mặt. “

“Tôi không biết các người sẽ nghĩ gì khi xem đoạn video này, nhưng tôi nghĩ hấn ta quan tâm đến mạng sống của cô gái đó hơn các người.”

“Nhưng hấn chỉ là một người xa lạ, cho dù làm gì đi nữa, hấn cũng chỉ là một người gây ra họa.”

Xấu hổ sao?

Cha mẹ của bé gái lặng người sau khi xem đoạn video này.

Có lẽ, trong mắt bọn họ, tất cả những kẻ gây ra họa sẽ luôn được hiểu rằng đó là lý do gây ra sai lầm cho bọn họ, hoặc bọn họ sẽ nhấn mạnh rằng đó không phải là trách nhiệm của bọn họ.

Còn Vương Hải Ba thì không, anh ta chỉ muốn cứu người.

Nhìn thấy Vương Hải Ba như vậy, cho dù hiện tại đem hẳn giao cho những người này, muốn trả thù, ai có thể ra tay được?

“Đừng gây rối làm ồn ở đây nữa, nếu các người muốn ở lại đây thì hãy im lặng, nếu không hiểu có thể đến phòng họp nói chuyện với viện trưởng.”

Trình Uyên dặn dò.

Mọi người nhìn nhau, tôi nhìn bạn bạn nhìn tôi, họ dường như không biết phải nói gì.

Lúc này cảnh sát giao thông xử lý vụ tai nạn đó cũng đến.

Qua giám sát đèn giao thông cũng xác định được trách nhiệm, kết quả khiến tất cả mọi người, kể cả Trình Uyên đều kinh ngạc.

Cô gái nhỏ ngược đường, lỗi toàn cô bé!

Hai bên thống nhất là giải quyết riêng tư, Trình Uyên dù không vụ lợi gì trong chuyện này nhưng vẫn gánh hết tiền thuốc men cho cô gái nhỏ.

Cả hai bên đều biết ơn về điều này của anh.

Cuối cùng, cô gái nhỏ cũng vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Sự việc đã được giải quyết ổn thỏa.

Sau sự việc này, Trình Uyên sợ tung tích của mình bị bại lộ nên để Thời Dương lái xe đưa Vương Hình Duyệt và Lý Tịnh Trúc rời đi trước.

Đối với anh .

Từ Xuyên lái chiếc Honda đưa Trình Uyên trở về.

Sau khi lên xe, Từ Xuyên khâm phục nói, “Cái sự việc lần này giải quyết rất đẹp.”

Trình Uyên cười khỏ nói: “dùng tiền có thể không đẹp được sao?”

Xe chạy rất ổn định, tốc độ không quá nhanh, sắp đến vòng ngoài thì phát hiện có người chặn xe trên đường.

Người chặn xe lại là một cô gái trẻ cột tóc đuôi ngựa hai bên, mặc áo vest trắng và quần jean, áo sơ mi kẻ caro buộc ngang eo thon, trông rất thể thao.

Xe của Từ Xuyên bị cô chặn lại.

Cô gái vội vàng đi qua và nói: “chú ơi, chú có thể cho cháu đi một đoạn được không?”

Từ Xuyên hỏi “cháu đi đoạn nào? E rằng không tiện đường.”

“Chú à, ở đây hoang vu hẻo lánh, ở đây lâu rồi không có chiếc xe qua lại, chú giúp đỡ cháu một đoạn đi.”

Từ Xuyên nhìn Trình Uyên, thấy Trình Uyên vẻ mặt thờ ơ, liền do dự, rồi đưa cô gái lên xe.

“Một lát nữa tôi sẽ trở lại thành phố, nếu như người không vội, thì vấn đề này không sao.”

“Tôi không vội.”

Khuôn mặt của cô gái trái xoan, dáng dấp coi như xinh đẹp, nhưng nét mặt có chút mất tự nhiên, mặc kệ vừa rồi cầu xin Từ Xuyên vẫn là sau khi lên xe như trúc được gánh nặng thở phào nhẹ, sắc mặt vẫn không có chút gì thay đổi.

Nhưng điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, dù gì thì con gái bây giờ cũng thích làm đẹp, công nghệ ngày càng tân tiến nên muốn toàn bộ khuôn mặt không phải là điều quá đơn giản.

Và cái giá của phẫu thuật thẩm mỹ, đôi khi chỉ có như vậy, và làm tới đợt cuối cùng thì chẳng khác gì khuôn mặt bị liệt.

Cô gái rất hay nói, sau khi lên xe, bầu không khí buồn tẻ trong xe lập tức trở nên sôi nổi.

Cô ấy nói mình tên là Tùng Hân Hân, sống ở cư xá Thủy Linh Lung, cô ấy muốn đến bên ngoài thành phố gặp bạn học để đi chơi, nhưng lại bắt xe đen, khi đi đến khu hoang vu, chủ xe bắt đầu nói giá, nhưng giá bây giờ cao hơn giá lúc trước, và thế là cô ấy thấy lươn lẹo quá nên không đi nữa.

Tùng Hân Hân trong cơn tức giận, liền xuống xe.

Xuống xe thì thấy không ồn chút nào, trước thì không có nhà dân nào cả mà phía sau thì lại không có quán xá nào hết, thế là hồi hận cũng không kịp.

Tùng Hân Hân nói “May mà gặp được chú, không thì ...”

Trình Uyên liếc nhìn kính chiếu hậu, nhìn thấy Tùng Hân Hân đang thở dài, liền nhìn thấy đôi mắt to linh hoạt của cô.

Bất giác, anh đột nhiên cảm thấy đôi mắt này có chút quen thuộc.

“cô ở nhà xuất phát lúc mấy giờ?” Trình Uyên hỏi, “Gần trưa rồi, sao không ăn cơm trưa rồi hẳn đi tới bạn?”

“Này, đừng nhắc tới nữa , 9h sáng tôi mới đi ,đi được 20 phút tôi đến nơi này, đợi mãi đợi mãi, đợi cho tới bây giờ.” Tùng Hân Hân bắt đầu nói.

Trình Uyên gật đầu.

Suy nghĩ một chút, Trình Uyên nói với Từ Xuyên, “Lão Từ, bao lâu nữa mới tới Hoàng thị trấn?”

Nghe vậy, Từ Xuyên đột nhiên sững sờ, quay đầu nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn chăm chăm con đường nhựa phía trước, lẩm bẩm trong miệng “tôi sợ người chậm trễ quá, lúc về sẽ bị người ta mắng.”

Từ Xuyên cau mày.

Ba giây sau, anh nói tiếp “trễ Nửa tiếng, dù sao ta cũng không quan tâm, tiền thưởng tháng này cũng không có.”

“Nào, hút một điếu đi.”

Trình Uyên lấy trong túi ra một điếu thuốc, đưa cho Từ Xuyên.

Từ Xuyên nhìn Trình Uyên thật sâu rồi vươn tay nhận lấy, còn chưa kịp nhận lấy, Trình Uyên thực sự đã buông tay ra, điếu thuốc rơi xuống nền.

Từ Xuyên khẽ liếc xuống điếu thuốc, sau đó cười nói: “thôi Quên đi, khỏi hút nữa, trên xe còn có phụ nữ. tôi đoán chắc không thích khói thuốc.”

Trình Uyên nghe xong lời này, nhếch miệng, chán nản rút lại điếu thuốc không hút nữa.

Tùng Hân Hân vội vàng cười nói: “Không sao đâu, tôi không nhạy cảm như vậy.”

Trình Uyên liếc nhìn kính chiếu hậu trên chóc nói, “Em gái phẫu thuật thẩm mỹ sao.”

“Hả?”

“Nhìn em cười như muốn khóc, nhìn khó coi.”

“Này anh, anh nói chuyện đàng hoàng được không?”

Tùng Hân Hân có chút tức giận kèm tự ái.

“nói thật, tôi thực sự cảm thấy cô phẫu thuật thẩm mỹ, mà lại ...” Trình Uyên dường như không thấy cô tức giận, vì vậy anh tiếp tục chế nhạo và nói, “chỉnh sửa luôn cả khuôn mặt.”

“tôi không nói với anh nữa.” Tùng Hân Hân bĩu môi.

Trong trường hợp này, một người đàn ông nhất định sẽ mỉm cười xin lỗi, vì xét cho cùng, chẳng cô gái nào muốn bị nghi vấn phẫu thuật thẩm mỹ, dù đó là sự thật đi nữa.

Mà Trình Uyên lúc này tựa như không có phong thái quý nhân, giống như một người thép ngay thẳng được tôi luyện ngàn năm.

“Có phải là cô chỉnh sửa ngay cả quỷ cũng không nhận ra cô sao?”

“Ý của anh là thế nào?”

“Không có ý gì, tôi chỉ là tò mò, cô như thế này, thần chết có thể nhận ra cô không?”

Nghe vậy, ánh mắt Tùng Hân Hân chột trùng to.

Và ngay sau đó.

Trình Uyên đột nhiên kéo phanh tay!

Chương 319

Chương 319: Mặt nạ da người xe

Từ Xuyên chạy cũng không hẳn là nhanh lắm, chỉ bảy mươi Km/h Nhưng cho dù là vậy, việc phanh gấp đột ngột như vậy không phải chuyện đùa.

Thời điểm Trình Uyên kéo phanh tay, Từ Xuyên cũng thả chân ga, chiếc Honda liền bị thắng lại.

Tùng Hân Hân lập tức bị văng ra ngoài, kính xe cũng bị đập vỡ, vậy có thể nghĩ được tình cảnh này nặng đến mức nào.

Trước đó, Trình Uyên đưa cho Từ Xuyên một điều thuốc, là cố ý ném điều thuốc vào khe dây an toàn, Từ Xuyên liếc mắt nhìn, sau đó chợt mới hiểu ra, khi Trình Uyên đang cùng Tùng Hân Hân tán gẫu, liền thắt dây an toàn lên mà không để lộ ra dấu vết nào cả.

Nhiều người có thói quen không thắt dây an toàn khi lên xe, Từ Xuyên dù là tài xế có tuổi rồi nhưng vẫn mắc phải tật xấu này.

Cũng may là ông ta hiểu được ý tứ của Trình Uyên, sau đó bị dây an toàn khóa chế lại không bay ra ngoài, dù sao cũng bị đập vào vô lăng, đầu chảy máu.

Còn Trình Uyên, thì lại càng không nói lên lời, lúc đầu xương ức đã bị gãy, dây an toàn này giống như một bàn tay ôm chéo lấy trên xương ức của anh, suýt nữa thì anh ngất đi vì đau.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Tùng Hân Hân lại chịu thiệt thòi nhất.

Và thế là thời gian trôi qua được hai phút.

Từ Xuyên ôm đầu hỏi “chuyện gì vậy?”

Trình Uyên nghiêng răng, cởi dây an toàn, sau đó đẩy cửa xuống xe.

Tùng Hân Hân bị văng ra ngoài một đoạn đường dài, và thế là bị hôn mê bất tỉnh.

Trình Uyên chịu đựng cơn đau dữ dội, nhúc nhích từng bước chân, khó khăn đi đến với cô ta, sau đó định ngồi xồm xuống, nhưng phát hiện ngực đau giống như có thứ gì đó đâm vào, không thể ngồi xồm xuống.

“Ngươi tới đây.” Trình Uyên mờ mờ hồ hồ, thực tế là bất tỉnh, chỉ có thể gọi Từ Xuyên đến.

Từ Xuyên đến bây giờ còn quá mơ hồ.

Từ Xuyên Máu me đầy mặt đi tới trước mặt Trình Uyên mờ mờ hồ hồ. “Ngươi dù sao cũng phải nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra vậy?”

Trình Uyên chỉ vào Tùng Hân Hân đang hôn mê bất tỉnh, nói với Từ Xuyên: “lột mặt của cô ấy đi.”

“Cái gì?” Vừa nghe lời này xong, Từ Xuyên liền giật mình.

Trình Uyên nói: “Nếu tôi đoán không lầm, ngươi này đã cải trang.”

“Ngụy trang?” Từ Xuyên vẻ mặt bối rối “sao mơ hồ vậy?”

Mơ hồ?

Xác thực quá mơ hồ.

Ít nhất Trình Uyên chưa từng thấy ngoài đời có ai có thể ngụy trang như vậy.

“Miêu Địa là một nơi rất bí ẩn.” Trình Uyên cau mày nói, “Nơi đó không có chuyện kỳ quái gì, có thể khám phá ra.”

Từ Xuyên ngồi xồm trước mặt Tùng Hân Hân với dấu chấm hỏi to trên đầu, sau đó đưa tay sờ sờ cảm cô ta một cái, quả nhiên ...

Giống như bóc băng keo hai mặt, có chút da bị Từ Xuyên dùng hai ngón tay cầm chặt, liền lột ra.

Trong tích tắc, toàn bộ khuôn mặt của cô ta bị lột sạch.

Từ Xuyên giật mình, cảm da mặt trên tay cũng bắt đầu run lên.

Nhưng mà.

Da mặt phía dưới, là một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành.

“...” Từ Xuyên hoàn toàn sững sốt.

Anh ấy không nhận ra khuôn mặt này, nhưng dù nhìn từ góc độ nào đi nữa thì nó cũng rất hoàn hảo.

Gương mặt dưới làn da giả này của Tùng Hân Hân không thua gì Bạch An tương và Lý Tịnh Trúc.

Mà khuôn mặt này, Trình Uyên đã nhìn thấy qua.

“Thật sự là cô ấy.” Trình Uyên chế nhạo.

Từ Xuyên hỏi “Là ai?”

Trình Uyên im lặng một hồi, rồi đối với Từ Xuyên nói: “ngươi đi sờ ngực của cô ta xem.”

Nghe vậy, Từ Xuyên lại sững sờ, sau đó khuôn mặt bốn mươi tuổi lập tức nổi ửng hồng lên.

“Tại sao lại chạm vào nó?”

“Sờ đi.” Trình Uyên kiên quyết nói.

Từ Xuyên lúc này mới sững sờ, không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng có vẻ như Trình Uyên thì biết rõ.

Khi anh yêu cầu vạch trần bộ mặt của Tùng Hân Hân, thì cô ta thật sự lộ ra mặt nạ giả, sau đó anh lại bảo đi sờ ngực cô ta, tất nhiên cũng có lý của anh, nên một hồi suy luận rồi cũng làm theo.

Từ Xuyên duỗi tay ra, cảm giác được một cái tơ rất mềm nhũn.

“Đừng sờ qua áo, nếu không sẽ không sờ được.”

Trình Uyên nói.

Từ Xuyên mặt càng đỏ hơn, và xấu hổ mà run rẩy nhét hai tay vào áo vest của Tùng Hân Hân.

Cảm giác của những xúc tu khiến trán Từ Xuyên đỏ mồ hôi, hô hấp dồn dập.

“Có thấy mềm không?”

“có.” Từ Xuyên gật đầu.

Trình Uyên hỏi “vậy Còn có nhịp tim nữa không?”

“có.” Từ Xuyên lại đáp.

Trình Uyên gật đầu nói: “xem ra chưa chết.”

“...” Từ Xuyên.

...

Rút tay ra khỏi áo của Tùng Hân Hân, vẻ mặt Từ Xuyên như cứng đờ ra, “ngươi kêu tôi sờ ngực cô ấy, chỉ để chắc chắn rằng cô ấy còn sống hay không?”

“Ừm đúng rồi!” Trình Uyên nghiêm túc gật đầu.

“Fucking men!”

Từ Xuyên là người thật thà Và với khuôn mặt hiền lành Từ Xuyên vẻ mặt chính nhân quân tử, lúc này cũng bị Trình Uyên chọc cho đến tức giận, liền văng ra một câu chửi đầu tiên từ khi quen biết đến giờ !

“sao ngươi không cứ nói thẳng là, xem cô ấy còn sống hay là chết có phải là được rồi không?” Từ Xuyên đỏ mặt.

Trong một thời gian, khuôn mặt đỏ bừng và vết máu chảy ra trên mặt của anh ấy dung hợp thành một màu rất hoàn hảo.

Trình Uyên nhếch miệng, nói “Tùng đại Ca của tôi ơi, anh đây tiện đường kiểm tra có sao đâu.”

Từ Xuyên sắc mặt đen lại. “Tiếp theo chúng ta phải làm sao?”

“Trói cô ấy lại rồi đưa cô ấy về.” Trình Uyên nói.

...

...

Từ Xuyên trói Tùng Hân Hân lại, nhét vào trong cốp xe, quay người lại, lái xe về phía bệnh viện.

Trên xe.

Từ Xuyên hỏi Trình Uyên, “Hiện tại người nên nói rõ một chút đi, cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra?”

“Nếu tôi đoán không lầm, cô ấy không phải là Tùng Hân Hân.” Trình Uyên nói.

“Cô ấy nên có một cái tên rất vang dội.”

“Miêu Địa Nhất Chi Hoa.”

“Miêu Địa Nhất Chi Hoa?” Từ Xuyên vẽ mặt khó hiểu.

Em trai của Trình Uyên là Trình Nặc thuê đệ tử của Miêu Địa chi vương hạ độc, bị anh giết chết, nên Miêu Địa chi vương đến báo thù cho đệ tử của hắn.

Sau đó, ông mang theo nhiều cao thủ từ Miêu Địa, Miêu Địa Nhất Chi Hoa này và chồng của cô ta nữa, một người có biệt danh là Bôn Lô là người giúp sức cho Miêu Địa chi vương.

Kết quả, Miêu Địa chi vương vô tình làm Bôn Lô bị chết, khiến Miêu Địa Nhất Chi Hoa trở thành góa phụ, Miêu Địa Nhất Chi Hoa ghim hận này lên đầu Trình Uyên.

“Có rất nhiều khúc mắc, cho nên tôi sẽ không nói chi tiết cho người.” Trình Uyên nói, “Người chỉ cần biết cô ta là sát thủ, là tới đây để giết tôi là được.”

Từ Xuyên giật mình, sau đó gật đầu, nhưng trong lòng còn có một câu hỏi “nhưng mà sao Người thấy ra được?”

“Tôi đoán.”

“Đoán ...” Từ Xuyên suýt nữa sặc nước miếng muốn chết.

Đương nhiên, đây chỉ là Trình Uyên nói đùa mà thôi.

“người còn có nhớ cô ấy nói cô ấy ở cái cư xá gì gì đó không?” Trình Uyên hỏi Từ Xuyên.

Từ Xuyên suy nghĩ một chút rồi bật nói: “Hình như là Thủy Linh Lung cư xá.”

“Ừ, đúng rồi.” Trình Uyên nói, “Cô ấy nói rằng cô ấy ra khỏi Thủy Linh Lung lúc 9 giờ sáng, 20 phút liền tới nơi đó.”

“Đúng, cô ấy nói như vậy.”

“Nhưng cư xá Thủy Linh Lung đến đó 20 phút thì phải đi thẳng. Người biết rằng đường từ Thủy Linh Lung đi là phải đi vòng ra ngoài mà chỉ có đại lộ Liên Âm, nếu đi đường khác sẽ đi rất xa, đừng nói là 20 phút. Ngay cả 40 phút cũng rất khó “

“mà Khoảng tám giờ sáng, Vương Hải Ba tình cờ đụng phải cô gái nhỏ kia. Chính là vì Đại Lộ Liên Âm này bị chặn trong lúc làm đường nên Vương Hải Ba mới đổi đường khác để đi.”

“Cho nên, đại lộ Liên Âm đang xây sửa đường, chẳng lẽ cô ấy bay qua rồi sao?”

Nghe đến đây, Từ Xuyên chợt nhận ra.

Quả thật, còn có một chuyện nữa Trình Uyên không nói, đó chính là ánh mắt của Miêu Địa Nhất Chi Hoa.

Anh rất ấn tượng với đôi mắt của cô ta.

Đồng thời, Trình Uyên không khỏi nhú mày.

Anh trong nháy mắt nghĩ rõ ràng ra rất nhiều chuyện, nhưng lại duy nhất có một chuyện không nghĩ ra..

Lần này đến bệnh viện tư nhân rất bí mật, nhưng làm sao cô ấy Miêu Địa Nhất Chi Hoa lại biết, hơn nữa cô lại biết Từ Xuyên lái xe và lái xe gì, và còn biết bọn anh đi ngang qua đó nữa?

Nghĩ đến chỉ có một khả năng, Trình Uyên không khỏi lung đờ mờ hôi.

Anh hy vọng đó không phải là những gì anh nghĩ, và anh vẫn đang nghĩ.

Chương 320

Chương 320: người chỉ là một con tốt

“Miêu Địa Nhất Chi Hoa, hai mươi tám tuổi, xinh đẹp như hoa. Nhưng kỳ lạ, là chồng của cô ta tuy xấu xí vô cùng, nhưng bọn họ rất tình cảm.”

“Tôi đã cử người đi thăm dò, nhưng cuối cùng chỉ tìm được một chút thông tin này thôi.”

Trong một căn phòng nhỏ tối om và kín mít, Trình Uyên nói giọng bình thản nhưng lạnh lùng.

Ngồi đối diện với anh là Miêu Địa Nhất Chi Hoa, người đang bị trói vào một chiếc ghế.

Cô vừa tỉnh dậy đã nhìn thấy khuôn mặt này khiến cô cảm thấy nhói lòng.

“Ta sẽ giết ngươi!” Trình Uyên nói xong, đột nhiên cô ta trở nên hung dữ, nghiến răng nói.

Y phục trên người cô ta hầu hết đều bị rách nát, đặc biệt là áo lót màu trắng, nhiều chỗ lộ ra làn da trắng như tuyết.

Với vẻ đẹp Ngát ngây này chính là điểm gây chết người nhất, nhiều khi vẻ đẹp mờ ảo này sẽ khiến đàn ông mất kiểm soát.

Cũng may, năng lực kiểm chế của Trình Uyên coi như không tệ trước sắc đẹp chết người này.

“Giết ta?” Trình Uyên cười chế nhạo. “ta chỉ sợ rằng, ta là người giết ngươi chứ ngươi đòi giết ta kiểu gì.”

Miêu Địa Nhất Chi Hoa đột nhiên lắc lư người kịch liệt, dường như muốn cố thoát, nhưng giây dựa mấy lần vẫn không có gì thay đổi ngoại trừ tiếng xích sắt “đung đưa”.

“Đừng lãng phí sức lực của mình nữa, vì biết rằng ngươi có thể bẻ gãy được còng tay, cho nên ta đã sử dụng dây xích sắt này mà dây này là dùng cho chó ngao Tây Tạng mà ta mua ở

chợ chó. và đã dùng thử qua ba con chó rồi sau đó mới trói trên người của người.” “

Trình Uyên bình tĩnh nói.

Miêu Địa Nhất Chi Hoa hung dữ nhìn chăm chăm Trình Uyên, trong mắt hiện lên vô số thần sắc oán hận.

“Một là người giết ta ngay bây giờ, hai là sau khi ta thoát ra được, nhất định ta sẽ băm người thành trăm mảnh!” cô ta nói.

“đòi Giết ta?”

Trình Uyên giả vờ liếc mắt, nghiêng đầu nhìn cô, dùng tay bóp cằm, thâm ý sâu sắc lắc đầu nói: “vậy thì đáng tiếc quá.”

Dường như cảm nhận được ánh mắt không tốt của Trình Uyên, sắc mặt của Miêu Địa Nhất Chi Hoa trong nháy mắt đã thay đổi, “người ... người muốn làm gì?”

Suy cho cùng, cô ta vẫn là phụ nữ, cho dù có mạnh mẽ đến đâu, đối mặt với loại nguy hiểm trước mặt, nhất định sẽ bộc lộ nỗi sợ hãi theo bản năng.

“người xinh đẹp như vậy chắc nhiều người đàn ông ham muốn cùng người Làm A làm A đây?” Trình Uyên mỉm cười nói: “Không may, thủ hạ của ta có rất nhiều người chưa nếm qua phụ nữ xinh đẹp như vậy.”

“Người... Người nếu dám làm như vậy, ta sẽ tự cắn lưỡi tự sát.” Miêu Địa Nhất Chi Hoa quát lên.

Rõ ràng là cô đang sợ hãi, sắc mặt thay đổi rõ rệt.

Trình Uyên cười lạnh “người đang uy hiếp ta sao?”

“Vốn dĩ lúc đầu không phải người muốn sống để giết ta sao?”

“sao bây giờ người lại đòi cắn lưỡi tự sát, người định uy hiếp ta sao như vậy có phải là quá ngu không?”

“Người...!” Miêu Địa Nhất Chi Hoa.

“Được rồi, ta sẽ không đùa người nữa.” Trình Uyên thở dài một hơi, giọng điệu lại trở nên lạnh lùng “Nói cho ta biết ai là người đã nói cho người biết lộ trình của ta, thì ta sẽ tha cho

ngươi khỏi phải chết, hơn nữa còn để cho ngươi rời đi một cách đàng hoàng “

Cái gọi là đàng hoàng, lúc này chẳng qua là không đụng gì vào thân cô ta cả, đối với một mỹ nữ mà hoàn toàn ở trong hoàn cảnh này, vậy thì thật là quá đàng hoàng rồi còn gì nữa. Bạn đang đọc truyện tạ group: Vasterel. Hãy tham gia group để sớm đọc chap mới nhất.

Miêu Địa Nhất Chi Hoa chắc chắn mong được đàng hoàng , nhưng ...

Cô vẫn cố chấp giữ im lặng, ngậm miệng không nói..

“Quả thật ta chỉ là muốn xác nhận một chút mà thôi.”

Trình Uyên nói, “Nếu ngươi từ chối nói cho ta biết là ai thì thôi.”

Miêu Địa Nhất Chi Hoa không hề bị lay động vẫn như cũ im lặng không thôi.

“Chu Kiệt.” Sau một hồi im lặng, Trình Uyên đột nhiên thốt ra hai chữ.

Vừa nói ra hai chữ này, Miêu Địa Nhất Chi Hoa liền cau mày rõ ràng.

Nhìn thấy cô ta cau mày, Trình Uyên biết mình nói đúng.

Lần trước Trình Uyên bị thương nên đi vào bệnh viện tư nhân một cách rất bí mật, cảm thấy được sẽ không bị người khác phát hiện, nhưng cuối cùng Chu Kiệt lại tự mình tìm tới cửa.

Những lời Chu Kiệt nói với Trình Uyên rõ ràng là nhằm thu phục anh.

Điều này làm cho Trình Uyên khó hiểu.

Nhưng anh biết Chu Kiệt có rất nhiều thực lực trong tay, tuy rằng hấn, mặc dù khả năng không biết anh hiện tại ẩn núp ở Tam Thạch Thôn, nhưng cái bệnh viện tư nhân này hấn là để mắt tới rồi.

“Ta sẽ tìm mười mấy người thuộc hạ của ta sẽ tới hầu hạ ngươi, đồng thời dùng máy quay phim ghi lại cảnh này. Chắc

bán được không ít tiền lắm đây.” Trình Uyên bước đến bên tai cô ta khẽ nói.

Khuôn mặt của Miêu Địa Nhất Chi Hoa lập tức trở nên vô cùng khó coi.

“Trình Uyên, ngươi giết ta đi.”

Trình Uyên lắc đầu “không được, Quá lãng phí.”

Miêu Địa Nhất Chi Hoa cắn môi, lạnh lùng nhìn Trình Uyên, ánh mắt như muốn lột da anh.

Lúc này, di động của Trình Uyên vang lên, là một số điện thoại lạ.

“Alo?”

“Tiểu Trình, ngươi nhận được quà ta tặng chưa?”

Ồn lạnh cả người, giọng nói của Chu Kiệt truyền qua điện thoại.

Kìm nén lửa giận trong lòng, Trình Uyên nhẹ cười khẽ “Chu Lão gia tốn kém chi vậy.”

“Haiz, ngươi nói khách khí gì vậy.” Chu Kiệt vui tươi hơn hờ nói, “Ngươi thích là được rồi.”

“Chu Lão gia tặng, nhất định là thích rồi.”

“Tốt tốt, a đúng rồi, Tiểu Trình, ở tỉnh kia có chút chuyện, ngày một có lẽ ta phải về rồi.”

“Được rồi, vậy ngày tôi đến gặp ngài.” Trình Uyên nói.

Cúp điện thoại, sắc mặt Trình Uyên liền trầm xuống.

Chu Kiệt đúng là một con cáo già.

Món quà mà Trình Uyên đang nói đến đương nhiên biết chính là Miêu Địa Nhất Chi Hoa, nhưng mà ... Bạch Long không ở bên cạnh anh, nếu không kịp thời phát hiện thì anh có lẽ đã thành lễ vật của người khác.

Quả thật ban đầu anh cũng chỉ là đoán, nhưng khi vừa nói Chu Kiệt, từ biểu hiện của Miêu Địa Nhất Chi Hoa, Trình Uyên liền biết mình nói đúng.

Chậm rãi đứng thẳng dậy, vươn tay nhéo cái cằm trắng như tuyết của Miêu Địa Nhất Chi Hoa, cẩn thận nhìn.

Miêu Địa Nhất Chi Hoa ngoan cố nhìn trừng trừng Trình Uyên vẻ lạnh lùng.

Người phụ nữ này thực sự rất đẹp.

Chỉ là, quá nguy hiểm.

“Quả thật, ngươi hẳn là biết, không phải ta giết chồng của ngươi, mà là Miêu Địa chi vương.”

“Nhưng bây giờ xem ra có vẻ như ngươi chỉ là một con tốt.”

Buông cằm cô ấy ra, Trình Uyên lắc đầu thở dài nói, “ta cũng như vậy.”

Miêu Địa Nhất Chi Hoa vẻ mặt có chút khác thường.

“Ta cho ngươi một cơ hội, trở về Miêu Địa sống cho tốt, đừng làm con tốt của người khác.” Trình Uyên quay lưng về phía cô nói: “Nếu như ngươi còn muốn giết ta, lại rơi vào tay ta một lần nữa, Ta nhất định sẽ giết ngươi. “

Nghe đến đây, thân thể Miêu Địa chi hoa chột rung lên “Ngươi ... ngươi chịu thả ta sao?”

Trình Uyên im lặng một lúc, không trả lời với cô mà đi thẳng ra khỏi gian phòng tối này.

Ngay sau đó, một cô y tá trẻ tuổi bước vào phòng, đến sau lưng Miêu Địa chi hoa vừa lo lắng vừa lúng túng, rồi run rẩy mở ổ khóa trên sọt xích ra.

“Viện Trưởng nói, để cô đi.” Cô y tá nhỏ nói.

Miêu Địa chi hoa lần này hoàn toàn chấn động.

Đồng thời, cô cũng cảm thấy vô cùng nhục nhã và không cam lòng.

Bởi vì rõ ràng lần này cô đã bị lừa.

Còn bị Trình Uyên xem thường.

Đúng vậy, bị khinh thường khiến cô ta cảm thấy khó chịu hơn là đánh đập cô ấy, hơn là giết chết cô ấy nữa.

“Nói với hắn, rằng ta sẽ còn quay lại, và ta sẽ đích thân báo thù cho chồng của ta.” Cô nói với cô y tá nhỏ một cách không cam tâm.

...

...

Trình Uyên hôm nay không có dự định về Tam Thạch Thôn, nên đã ở bệnh viện một đêm, ngày mai trực tiếp đi gặp Chu Kiệt.

Sau đó, có hai người tìm đến anh.

Chương 321

Chương 321: móc mắt?

Bạch Long xuất hiện ở trước mặt Trình Uyên, Trình Uyên không có chút nào tò mò.

Nhưng Trần Đông và Bạch Long cùng lúc xuất hiện cũng có chút hiếu kỳ.

Buổi tối, Trình Uyên vừa định nghỉ ngơi, hai người liền gõ cửa phòng anh.

“ngươi không cần chăm sóc em gái sao?” Trình Uyên đầu tiên là hỏi Bạch Long.

Bạch Long lắc đầu, “Hiện tại thì tạm thời ổn định rồi, và ở bệnh viện cũng rất an toàn, nên tôi không cần lo lắng đến.”

Trình Uyên gật đầu xong, lại lo lắng hỏi với Trần Đông: “Ngươi đã ở đâu vậy?ngươi Có biết chúng tôi rất lo lắng cho ngươi không?”

Trần Đông không khỏi nhíu mày, nhìn Trình Uyên một mặt chân thành, trong lòng không khỏi cảm thấy ớn lạnh, nói: “Thật là kinh tởm.”

“Á được đây, vậy ta hỏi nghiêm túc vậy, ngươi thời gian đó đã ở đâu?”

“Tôi bị thương một chút, nên đi dưỡng thương.”

” dưỡng thương ở chỗ này của tôi không phải thuận tiện hơn sao?”

“Tôi đã quen với việc tự chế thuốc.”

“...” Trình Uyên.

Nói cách khác, sau khi hai người bọn họ đến, trong lòng Trình Uyên rất cục tởng đá lâu ngày nay cũng rơi xuống.

Quen với sự tồn tại của Bạch Long, Trình Uyên không quan tâm lắm đến sự an nguy của anh ta, nhưng trong khoảng thời gian này, anh một mực nơm nớp rất lo sợ.

Ngày hôm sau, Trình Uyên cùng hai siêu vệ sĩ này rời khỏi bệnh viện, đến khách sạn của Chu Kiệt ở.

Đi đến cửa, đẩy phòng sang trọng của Chu Kiệt, Trình Uyên gõ cửa.

Một lúc sau, cánh cửa được mở ra.

Một người vệ sĩ của ông ta thoát nhìn trên người Trình Uyên, rồi hỏi “Người tìm ai?”

“Tôi tìm Chu Lão gia.” Trình Uyên đáp.

“Ở đây không có Chu lão gì hết.”

Nói xong, vệ sĩ đóng cửa “rầm” một tiếng.

Trình Uyên không khỏi nhíu mày, tỏ vẻ khó hiểu.

Chuyện này là sao?

Quay lại Nhìn Bạch Long cùng Trần Đông ở phía sau, Trình Uyên trầm mặc chốc lát, lần nữa lại gõ cửa.

Anh hôm nay nhất định phải gặp được Chu Kiệt bởi vì Chu Kiệt này dường như không kiên nhẫn mấy, một khi từ bỏ Trình Uyên, thì Trình Uyên sẽ gặp phải nguy hiểm lớn.

Điều này có thể thấy qua được, Chu Kiệt biết Miêu Địa Nhất Chi Hoa và đồng thời nói cho cô ta biết anh đang ở đâu.

Gõ cửa một lần nữa.

Chính là vệ sĩ mở cửa lúc này, hắn vẫn lãnh đạm nói: “Ta đã nói rồi, không có Chu Kiệt ở đây, mau rút đi chỗ khác, nếu không...”

“Bốp!” Bạch Long đột nhiên xuất thủ, kẹp cổ đê tên vệ sĩ vào tường.

Tên vệ sĩ muốn đánh trả, nhưng hai ngón tay của Bạch Long giống như mũi khoan thép, cắm thẳng vào yết hầu của hắn, như nói với hắn, chỉ cần ngươi động thủ, ta liền sẽ bóp nát ngươi.

Người vệ sĩ tròn mắt và tỏ vẻ không dám tin.

“Nếu không gì, nếu không giết ta sao?” Trình Uyên nghiêng đầu hỏi hần.

Người vệ sĩ có chút bực bội, mặt đỏ bừng, và cũng không biết nói lại gì nữa.

“Ngươi không thể giết ta, nhưng ta có thể giết ngươi bất cứ lúc nào.” Trình Uyên cười khẩy rồi bước vào phòng.

Căn phòng là gồm một phòng ngủ, và phòng khách sang trọng như một cung điện.

Sau khi đi vào, Trình Uyên cũng sững sờ.

Trong phòng khách có hàng chục vệ sĩ, tất cả đều vạm vỡ.

Bọn họ hung hăng nhìn Trình Uyên.

Nhìn thấy nhiều nam nhân cường tráng như vậy, Trình Uyên không khỏi có chút tê cả da đầu.

Chẳng qua, nếu không có Trần Đông và Bạch Long đi theo, thì anh có lẽ quăng dép quay đầu bỏ chạy.

“ngươi đang làm cái đó?”

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng và có chút lười biếng đột nhiên vang lên.

Nghe thấy âm thanh, Trình Uyên nhanh chóng hường nhìn về phía âm thanh.

Cuối cùng, anh nhìn thấy một đôi chân dài, trắng và thẳng không chút tì vết.

Trên ghế sofa trước mặt đám vệ sĩ này, là một người phụ nữ mặc đồ đỏ đang nằm, quần áo rộng, che đi cặp mông thẳng tắp, nhưng hai chân dài quyến rũ lại lộ ra một cách vô duyên.

Các ngón chân cũng được phủ một lớp sơn móng chân màu đỏ tươi.

Thân trên của cô bị mấy tên vệ sĩ chặn lại, Trình Uyên không nhìn thấy.

“Tôi tên là Trình Uyên, tôi tới đây thăm Chu Lão gia.”

Trình Uyên đáp.

Giọng nói lạnh lùng và lười biếng của người phụ nữ lại vang lên, “nơi này không có Chu lão gia nào cả.”

“Không có Chu Lão gia?” Trình Uyên không khỏi nheo lại mắt. “Vậy thì có ai?”

“Chỉ có một người phụ nữ cô đơn và trống rỗng.”

“...” Trình Uyên ngẩn người.

Anh đột nhiên cảm thấy người phụ nữ này nhất định phải có gì đó không ổn với não của mình.

Người phụ nữ không đợi anh nói, liền lại nói: ” Căn phòng của ta từ xưa tới nay chưa từng có ai dám xông vào. người là người đầu tiên.”

“...” Trình Uyên.

“Và cũng là người cuối cùng.”

“...” Trình Uyên.

“Đem cặp mắt của hấn móc ra đây, hôm nay tâm tình không tốt, tôi không muốn giết người.” Người phụ nữ nhẹ giọng nói.

Rõ ràng, câu này được nói đến với các vệ sĩ của cô ta.

“Vâng.”

Vài tên vệ sĩ nhanh chóng nhận lệnh, và đi về phía Trình Uyên.

“khoan, Chờ... chờ một chút!” Trình Uyên vội vẫy tay.

Một số vệ sĩ dừng lại và nhìn lại người phụ nữ.

“Tốt hơn hết là người không nên nói chuyện,” người phụ nữ khinh thường nói, ” Để tránh quấy rầy tâm trạng của tôi. Đến lúc đó tôi đổi ý, thì móc mắt của người thôi không chỉ đơn giản như vậy.”

“Chị hai ơi, chị nói cái gì vậy, nghe có vẻ là một ân điển ban cho em vậy nhỉ.” Trình Uyên nhếch miệng nói.

“Tôi đến đây là tìm Chu Lão gia, và Chu lão gia kêu tôi tới, mà tôi lại cũng hứa sẽ nấu món ăn Tân Giang cho ngài ấy.”

Khi nghe điều này, người phụ nữ im lặng.

Trình Uyên vội vàng cười nói: “Tôi không có nói dối cô, cô nếu không tin tôi sẽ gọi cho Chu Lão hỏi ngay đây.”

Sau đó...

Người phụ Nữ lạnh lùng nói: “các người Còn chân chừ gì nữa? hay là để tự ta ra tay ?”

Nghe vậy, sắc mặt của Trình Uyên ngung lại.

Các vệ sĩ cũng đột nhiên run lên, vội vàng đi tới bên cạnh Trình Uyên, một bên cũng từ trong áo lấy ra một con dao.

Như thế này, có vẻ như ...

Đùa sao?

Trình Uyên nheo mắt.

Một vệ sĩ bước tới và giữ vai anh lại, trong khi một vệ sĩ khác chĩa mũi dao vào mắt Trình Uyên.

Trần Đông lúc này đột nhiên đi tới trước mặt Trình Uyên, sau đó ánh sáng lạnh lùng lóe lên rồi biến mất.

Thời gian dường như đã được nhân bởi nút pause.

Thoáng chốc, hai tên vệ sĩ ngã xuống đất kèm theo ôm cổ, đồng thời trong miệng phát ra tiếng “Ú...Ú”, máu tươi chảy ra thấm vào vạt áo.

Mấy tên vệ sĩ kia rốt cục có kịp phản ứng theo, cùng nhau lao về phía Trần Đông.

Trần Đông không nói gì, trong tay ánh sáng lạnh lẻo lại lóe lên.

Cùng lúc đó, ngón tay Bạch Long ấn mạnh, “cách” một tiếng, trực tiếp bẻ gãy cổ vệ sĩ do anh khống chế, rồi xoay người nhào tới Trình Uyên.

Trần Đông và Bạch Long lần thứ hai liên thủ với nhau.

Trên thực tế, những vệ sĩ này, chỉ cần một người trong số họ là đủ để đối phó.

Mà lúc này hai người xuất thủ, thì hiệu quả còn mạnh hơn nhiều.

Trong căn phòng sang trọng của khách sạn, thậm chí còn không có nhiều tiếng động, bảy tám tên vệ sĩ đều ngã xuống đất.

Lúc này, người phụ nữ trên sofa rốt cuộc cũng ngồi dậy.

Trình Uyên đi tới trước mặt giữa Bạch Long và Trần Đông, thở dài nói: “Nhìn xem, cô nói chuyện không biết tốt xấu, lần này có phải là nên nói chuyện đàng hoàng hơn không?”

Người phụ nữ kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

Mà Trình Uyên lúc này cũng nhìn rõ mặt của người phụ nữ này.

Người phụ nữ rất xinh đẹp, làn da rất trắng, nhìn mới mười tám mười chín tuổi gì đó, đôi mắt to tròn lấp lánh, nhìn vô cùng trong sáng.

Loại phụ nữ hay con gái này, lại có thể nói ra những từ đó, cực kỳ trái ngược lại với vẻ đẹp đó, đẹp người chứ đẹp nết.

“Cô là ai?” Trình Uyên hỏi.

Chương 322

Chương 322: Một cái tát vào mặt

Đối với sinh mạng, Trình Uyên luôn trân trọng, dù là của mình hay của người khác đi nữa.

Vì vậy, anh hiếm khi để Bạch Long giết người trong những hoàn cảnh bình thường.

Nhưng hôm nay.

Trần Đông xuất thủ trước và giết người bằng một đòn.

Bạch Long cũng giống như trước như vậy một trận đại khai sát giới.

Khoảng hơn chục vệ sĩ của người phụ nữ áo đỏ này bị hai người họ giết ngay lập tức.

Tuy rằng Trình Uyên nhận thức được Bạch Long cùng Trần Đông hai người rất khác thường, nhưng vào lúc này anh cũng không nói gì, dù sao bọn họ cũng là của hắn.

Mặc dù Trình Uyên cũng đã từng giết người, nhưng nhìn thấy người chết lần nữa, trong lòng anh vẫn còn nao nao.

Mặt khác, người phụ nữ áo đỏ này rất bình tĩnh, chỉ là lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng không phải là do có người chết.

Mà Là bởi vì Trình Uyên.

Đây không phải là một cô gái nhà giàu bình thường, đây là suy nghĩ đầu tiên của Trình Uyên.

Sau khi cô gái mặc đồ đỏ này ngạc nhiên, nước da của cô ấy nhanh chóng trở lại như ban đầu, và cô ấy tiếp tục bộ mặt lười biếng.

“Hừ, hai người theo người rất tốt.” cô gái áo đỏ bình tĩnh nói: “Nhưng mà, dù sao cũng khó tao nhẽ.”

“Đại Quân, khoét mắt hấn, xem ra người phải tự mình làm rồi.”

Ngay sau khi giọng nói của người phụ nữ áo đỏ cất xuống, trong số tám vệ sĩ còn lại, một người đàn ông da ngăm đen đứng dậy với một vết sẹo ghê rợn và trong dữ tợn.

Thân hình rắn chắc, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn có thể nhìn thấy được bằng mắt thường.

“Đại Quân, một tên lính đánh thuê đã năm năm chinh chiến trên chiến trường châu phi, sau khi theo tôi, hấn đã từng dùng tay không giết chết tên sát thủ hạng mười.”

Cô gái áo đỏ từ từ nằm xuống khi đang nói chuyện, cánh tay vắt lên trán, một đôi mắt đẹp trong veo hơi hơi nhíu lại “lên đi Đại Quân, để cho bọn hấn mở rộng tầm mắt, cái gì gọi là giết người thật sự.”

“Đừng tưởng rằng mang theo hai tên vệ sĩ có chút sát khí giết được vài người, liền có thể đến trước mặt ta giương oai.”

“Ba người đó, một người nào cũng không bỏ sót, người kia ... khoét mắt hấn cho ta.”

Đại Quân không nói một lời nào, cúi đầu trước cô gái áo đỏ mặt không biểu cảm, sau đó xoay người đi về phía Bạch Long.

“Các người...”

Trước khi xuất ra vài chữ, Đại quân liền sững sốt.

Một con dao đâm vào ngực hấn ta và từ lưng hấn ta nhô ra.

Trần Đông xuất thủ nhanh như chớp.

Đại Quân nhìn Trần Đông vẻ mặt không tin nổi.

Rõ ràng là một người đàn ông đã chiến đấu năm năm trên lục địa không phải là châu Âu mà vẫn có thể còn sống, thì có thể thấy được thực lực của hấn không cần nói ra cũng hiểu được.

Nhưng là cho dù suy nghĩ thế nào đi nữa, hấn ta thậm chí còn không nhìn thấy con dao đâm vào tim mình như thế nào.

Khi nhìn Bạch Long và Trần Đông, cả hai đều mang vẻ mặt bình tĩnh.

Bởi vì tất cả mọi người đang đối mặt với Trình Uyên và hai người bọn họ, người phụ nữ mặc đồ đỏ phía sau hẳn không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ có điều mọi người đều đứng bất động trước mặt ba người bọn họ.

“Đại Quân, có phải người đợi đến tiếng chuông giao thừa mới ra tay không?” Giọng cô gái áo đỏ có chút không vui.

Xem ra cô cảm thấy được Đại quân có chút bực bội và bối rối.

Nhưng...

Cô Vừa dứt giọng, Đại quân quỳ trên mặt đất “phụt” một cái, sau đó liền ngã sấp xuống mặt đất.

Mũi dao nhọn sau lưng được chiếu sáng bởi đèn chùm trang nhã.

Người phụ nữ mặc đồ đỏ sừng sốt, lập tức ngồi dậy.

Những vệ sĩ khác cuối cùng cũng bàng hoàng, đều lộ ra vẻ kinh hãi, theo bản năng lui về phía sau một bước.

“Làm sao có thể?”

“Không thể nào! ở Tân Dương này, sao có thể có cao thủ như vậy được?” cô gái áo đỏ hoàn toàn kinh ngạc.

Trình Uyên đi về phía cô, đám vệ sĩ sợ hãi không dám bước lại, thậm chí theo bản năng tản ra hai bên để tránh Trình Uyên.

Sau đó Trình Uyên ngồi trên chiếc sofa rộng rãi mềm mại.

Ánh mắt rơi vào đôi chân mảnh mai trắng nõn, Trình Uyên thở dài “Ngoan nào, đừng làm rộn nữa.”

Cô gái áo đỏ “...”

“Tôi chỉ đến gặp Chu Lão gia . lúc đầu đã cố gắng chào hỏi bình thường rồi, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn phải để cho căn phòng đầy mùi tanh, tại sao phải làm như vậy chứ?” Trình Uyên bất lực nhún vai.

Khi người phụ nữ mặc áo đỏ nhìn thấy Trình Uyên nói chuyện, cô để mắt đến cổ chân của mình, mới khôi phục lại tinh thần, nhanh chóng giấu đi đôi chân nhỏ tinh xảo trong bộ quần áo to màu đỏ.

“ngươi... ngươi bắt kính với tôi, Lão Chu sẽ không tha cho ngươi.” Cô ta tức giận nói.

“Lão Chu...?” Nghe đến đây, Trình Uyên hơi giật mình.

“Ha ha, đừng nói là Tân Dương này, ngay cả tỉnh Giang Bắc, kẻ nào dám vô lễ với tôi thì đều phải chết.” Miệng của cô gái mặc áo đỏ này thốt ra một vẻ lạnh lùng. “Đều là do Lão Chu giết.”

” ngươi Bây giờ đã biết vị trí của tôi quan trọng với Lão Chu như thế nào chưa?”

“Tôi không quan tâm ngươi là ai, theo tôi, ngươi chỉ là một con tốt của Lão Chu mà thôi .”

“Nếu bây giờ ngươi tự móc mắt ra, tôi có thể tha cho ngươi, nếu không Lão Chu trở về, ngươi sẽ chết chắc.”

Một vẻ khinh thường lóe lên trong đôi mắt của người phụ nữ mặc áo đỏ này.

Mà từ lời nói của cô ta, Trình Uyên đại khái cũng biết thân phận của cô ta, không khỏi thảm mắng một tiếng “Thật sự là trâu già gặm cỏ non.”

Trình Uyên nhìn thấy người phụ nữ áo đỏ của hắn ta nói cũng không sai, xem biểu hiện của Chu Kiệt đối với anh, thì thật sự coi anh như một con tốt.

Nhưng...

Trình Uyên vươn tay tóm lấy cổ chân trắng nõn mềm mại của người phụ nữ mặc áo đỏ đang che dấu, người phụ nữ mặc áo đỏ theo bản năng giật mình, thân thể khẽ run lên, nhưng mà, cổ chân lại bị Trình Uyên cưỡng chế kéo ra.

“Kiểu này thì thoải mái hơn nè.” Trình Uyên cười với điệu dê xòm.

“ngươi...!” Người phụ nữ áo đỏ bị hành động của Trình Uyên làm cho phát cáu, hoàn toàn tức giận, tràn đầy xấu hổ nghiến răng nghiến lợi nói: “ngươi đang tìm cái chết?”

“Đi tìm cái chết?” Trình Uyên không quan tâm. “Bây giờ tính mạng của ngươi nằm trong tay tôi, ngươi nghĩ ai trong chúng

ta đi tìm cái chết?

Người phụ nữ mặc đồ đỏ hẳn học nhìn Trình Uyên.

Tại thời điểm này...

“Ha ha, thật náo nhiệt!” Cửa phòng được mở ra, Chu Kiệt từ bên ngoài bước vào, phía sau có một vệ sĩ gầy gò.

Hắn cười nói, sau đó không thèm nhìn những cái xác trên sàn, bước đến sô pha rồi ngồi xuống “Thực xin lỗi Tiểu Trình, tại tôi có chút việc cần phải ra ngoài một chút.”

Trình Uyên nhanh chóng đứng dậy khỏi sô pha, kính cẩn gọi một tiếng “Chu Lão gia.”

Hắn trực tiếp vẫy tay ra hiệu cho Trình Uyên ngồi xuống.

Sau đó hắn quét mắt nhìn trong phòng, rồi sau đó nói: “ngươi xem, ta nói nếu không có ta ở đây, tiểu Hồng và Tiểu Trình nhất định sẽ có náo loạn hiểu lầm, ta nói không sai chứ?”

Người gầy phía sau Chu Kiệt vội vàng gật đầu nịnh nọt: ” Chu Lão gia liệu việc như thần.”

Trình Uyên cố ý làm ra vẻ chân thành cùng sợ hãi, vội vàng xin lỗi “Thật xin lỗi Chu Lão gia, tôi chỉ là...”

“Lão Chu, anh giúp em giết hắn đi, hắn vô lễ với em, còn... còn động vào em!” Người phụ nữ áo đỏ đột nhiên tỉnh hồn lại, nắm lấy cánh tay Chu Kiệt.

Chu Kiệt trông ngoài sáu mươi, còn người phụ nữ mặc đồ đỏ trông chỉ mười tám hay mười chín tuổi. Cô ấy ôm ông ta và làm cho người nhìn thấy giống như một đứa cháu gái đang làm nũng một người ông.

Nhưng Trình Uyên biết quan hệ giữa bọn họ hoàn toàn không phải là ông cháu.

Tuy nhiên, điều khiến Trình Uyên ngạc nhiên là ...

“Bốp!”

Không có bất kỳ lời cảnh báo nào, Chu Kiệt, người vẫn đang mỉm cười trong giây trước đó, đột nhiên dùng tay tát mạnh vào má mềm mại của người phụ nữ mặc áo đỏ này.

Chương 323

Chương 323: Ý tứ của Chu Kiệt

“Đồ khốn kiếp, Tiểu Trình là khách quan trọng nhất của tôi. Vậy mà cô dám đắc tội anh ta, thật sự mắt chó của cô đã bị mù.”

Chu Kiệt phút chốc thay đổi sắc mặt, đột nhiên tức giận quát với người phụ nữ áo đỏ.

Người phụ nữ mặc đồ đỏ bị Chu Kiệt tát cho ngã xuống trên sofa, lấy tay che mặt nhưng không dám nói lời nào, cứ như vậy cúi đầu xuống, thân thể thanh tú vẫn còn hơi chút rung rẩy.

Cảnh này Trình Uyên không ngờ tới.

Người phụ nữ áo đỏ vừa rồi có khí chất khinh thường người khác, nhưng bây giờ chỉ dám liếc mắt nhìn một cái thôi trong lòng cũng thấy run sợ Sự tương phản là cực lớn.

Đồng thời, đó cũng thể hiện sự cứng rắn thường thấy của Chu Kiệt.

Quay đầu lại, Chu Kiệt lại bày ra khuôn mặt tươi cười “Tiểu Trình, chúng ta đối với phụ nữ không nên chấp nhặt.”

“Chu Lão nói quá lời rồi.” Trình Uyên vội vàng nói.

Chu Kiệt vỗ vỗ bả vai Trình Uyên, cười nói: “đi, chúng ta vào phòng trong nói chuyện.”

Nói xong, ông ta dẫn anh bước vào phòng ngủ.

Về vấn đề này, không chỉ Trình Uyên có chút kinh ngạc, mà ngay cả cô gái áo đỏ cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh xắn có năm dấu tay đỏ tươi trên mặt cũng không thể tưởng tượng được.

Hiện tại hẳn là không cần cần thận như vậy, nhưng phòng ngủ của một quan chức cấp cao thường là nơi kín đáo nhất của

người đó, nếu không vô tình sẽ bị lộ nhiều thông tin ra ngoài.
Bình thường không ai có thể vào được.

Ai có thể vào phòng ngủ của vị quan cấp cao này sẽ chỉ là bạn tâm giao của ông ta, trừ những phụ nữ có ngoại hình ưa nhìn.

Chu Kiệt Đây có phải là đang muốn bí mật cái gì đó với Trình Uyên?

Đáp lại, Trình Uyên mỉm cười, liếc mắt nhìn người phụ nữ mặc áo đỏ, thờ dãi nói: “Có lẽ cô nói đúng, tôi chỉ là quân cờ trong tay ngài ấy.”

“Đáng tiếc, tôi lại là quân cờ quan trọng mà ngài ấy vô cùng quan tâm.”

“còn cô ... chỉ là đồ chơi của ngài ấy.”

nói xong liền đẩy cửa đi vào phòng ngủ của Chu Kiệt.

Người phụ nữ mặc áo đỏ có cái miệng nhỏ nhắn màu đỏ tươi, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

“Oe...!” dường Như cô ta nghĩ đến điều gì đó cực kỳ buồn nôn, nên cô bắt đầu nôn lấy nôn để.

Trần Đông cùng Bạch Long liếc nhau, liền đi tới cửa phòng ngủ Chu Kiệt, đứng ở hai bên, giống như hai vị thần canh cửa.

Vệ sĩ gầy gò của Chu Kiệt nhìn người phụ nữ mặc áo đỏ hỏn với vẻ mặt cười giễu cợt.

“Hắn nói đúng, cô ngay cả một con cờ cũng không bằng.” Vệ sĩ gầy gò cười lạnh.

“Câm miệng!” Người phụ nữ mặc đồ đỏ tạm thời dừng động tác nôn ọe, giận trừng mắt liếc hắn một cái. “ngươi cũng chẳng khác gì tôi!

“Không, chúng ta rất khác nhau.” Vệ sĩ gầy gò nở nụ cười xấu xa: “Ít nhất, ta vẫn tốt hơn cô.”

“ngươi ... ọe!”

Cô gái mặc áo đỏ rục run rẩy, sau đó lại tiếp tục nôn khan.

ánh mắt Bạch Long lóe lên một vẻ kinh ngạc khó có thể hình dung ra.

Trần Đông dường như cũng cảm giác được cái gì đó, không khỏi đưa tay ôm vào ngực.

Người vệ sĩ gầy gò cho cả hai thấy được cảm giác nguy hiểm tột độ.

Có vẻ như hẳn cũng đã nhận ra được sự thay đổi của hai người họ. Người vệ sĩ gầy gò nhìn họ, cười nham hiểm, rồi ôm hai tay sau đầu, ngồi thẳng trên ghế sofa, hai chân đan chéo nhau.

...

Sau khi vào phòng, Trình Uyên phát hiện dãy phòng sang trọng trong khách sạn này thật sự rất xa hoa, ngay cả phòng ngủ cũng có phòng khách riêng.

Trên bàn uống trà là bằng gỗ đàn hương có hình dáng không bình thường có bốn bộ trà tinh xảo, Chu Kiệt đang ngồi ở bàn uống trà, tự tay pha một ấm hồng trà.

Nhiệt độ nước sôi sùng sục, hương trà lan tỏa, lúc này Chu Kiệt nhắc lên một cái bình ấm khác, đổ nước sôi vào trong ấm xung quanh nước sôi, hương trà lập tức hồi phục. (chịu cách uống trà nên khúc này e bó tay) “Ngồi đi.” Chu Kiệt chỉ tay vào chiếc ghế đan bằng cây mây đối diện.

Trình Uyên trước đây chưa từng ngồi trên ghế đan bằng mây bao giờ, nên không khỏi sờ sờ trước khi ngồi.

“yên tâm đi, không có gai đâu mà sợ.” Chu Kiệt mỉm cười khi nhìn thấy anh như vậy.

Trình Uyên mặt đỏ lên. “Chu Lão hay đùa.”

Trà được rót ra chén, Chu Kiệt đưa cho Trình Uyên một chén trà thơm, Trình Uyên hai tay nhanh chóng cầm lấy.

“ngươi có biết tại sao tôi để cho ngươi vào không?”

Lúc này, ông ấy hỏi đầy ẩn ý.

Trình Uyên lắc đầu.

“Từ xưa đến nay, phòng ngủ là nơi kín đáo và riêng tư nhất, nói chung người khác sẽ không được phép vào, trừ khi người này đáng tin cậy.”

“.....” Trình Uyên kinh hãi.

Chu Kiệt lắc đầu cười, “bởi vì Tôi tin tưởng người, không phải bởi vì năng lực của người, hay là bởi vì tính tình của người còn quá trẻ, tất cả đều không phải, cho tới nay đều người như là một tờ giấy trắng, không có bị một thế lực nào vấy bẩn.”

“Thế lực?” Trình Uyên nắm trọng điểm, nhưng vẫn là không hiểu hết mọi thứ.

Chu Kiệt cầm chén trà ra hiệu cho anh uống trà.

Trình Uyên cầm chén trà lên, do dự một chút, rồi nhấp một ngụm.

“Là một thương nhân, người có biết người nắm quyền cao nhất trong giới kinh doanh là ai không?” Chu Kiệt hỏi.

Trình Uyên không chút suy nghĩ trả lời “Là Thương Minh, là Chu Lão gia ngài đây.”

Chu Kiệt lắc đầu.

“Nhìn bề ngoài thì đúng là Thương Minh. Cả nước có 26 tỉnh. Mỗi tỉnh đều có Thương Minh, nhưng hầu như Thương Minh tỉnh nào bề ngoài cũng là một Hoàng đế.”

Nói xong, Chu Kiệt thở dài, rót thêm cho Trình Uyên một ít trà.

Trình Uyên không dám xen vào.

“Cũng giống như Hoàng đế thời xưa, một người không thể điều khiển một đất nước, vì vậy người ta có các bá quan đại thần hỗ trợ giúp người đó. Tuy nhiên, từ thời cổ đại, có một số bá quan đại thần phản bội với động cơ tham kiến, và thậm chí là tệ hơn, sử dụng danh nghĩa của Hoàng đế ra lệnh quan quân l. “

Chu Kiệt lắc đầu thở dài, “Cũng giống như Tỉnh Giang Bắc Thương Minh của chúng tôi, nói ra ai cũng nghĩ là tốt đẹp,

nhưng trên thực tế Thương Minh của chúng tôi cũng như vậy, chẳng khác gì mấy?”

“Giường nằm bên cạnh, tiếng ngáy một mảnh.”

Nghe vậy, trong lòng Trình Uyên bỗng nhiên run lên.

anh biết câu này, nguyên lai câu nói giường nằm bên cạnh, hẳn làm sao có thể cho phép người khác ngáy ngủ.

Chu Kiệt cho rằng ngáy một mảnh là ngáy hết cỡ, ý tứ rất rõ ràng, có nghĩa là hiển nhiên có người, và rất nhiều người đang uy hiếp đến vị trí của hắn.

“cho nên, ý của Chu Lão gia đây là dùng tôi như cái giường bên cạnh cho Chu Lão?” Trình Uyên không nhịn được nên hỏi.

Chu Lão mỉm cười không nói gì, ra hiệu cho Trình Uyên uống trà .

“Chuyện lúc trước ngươi cũng đừng đề ý, chỉ coi như là tôi đang kiểm tra năng lực của ngươi mà thôi, bởi vì tôi cũng không thể tùy tiện dùng một người mà đầu óc ngẩn ngẫn được phải không?” Chu Lão vỗ vỗ tay Trình Uyên nói, “Hơn nữa, ở Tân Dương của ngươi, hơn hai mươi công ty xí nghiệp liên hợp muốn hạ bệ ngươi, nhưng là tôi đã kiên trì giữ lại Cẩm Đông? “

“Tại sao ngài lại chọn tôi?” Lời nói của Chu Kiệt khiến cho sống lưng của Trình Uyên phát lạnh, hắn tuy rằng nói hời hợt nhưng Trình Uyên rõ ràng đã ngửi thấy mùi nguy hiểm.

Nếu có thể bên cạnh Chu Kiệt ngủ ngon, Trình Uyên làm sao có thể đối phó?

“Ngươi biết, tôi hiện tại năng lực tự bảo vệ mình đều không có.”

Nghe vậy, Chu Kiệt lắc đầu. “Trình Uyên ơi là Trình Uyên, tốt nhất là bỏ đi suy nghĩ cẩn thận trước mặt tôi đi.

Cục diện hiện tại dưới mắt của ngươi, Ngươi cho rằng tôi không nhìn ra được sao?”

“...” Trình Uyên.

“Hơn nữa, nếu người biết được người mà tôi muốn động thủ, người nhất định sẽ rất vui lòng giúp tôi.” Chu Kiệt lại cười nói, “Người giúp tôi, vậy tôi mới có thể giúp người đưa Cẩm Đông trở thành công ty đứng đầu Tỉnh Giang Bắc được. “

“Đối thủ, là ai?” Trình Uyên cau mày hỏi.

Chương 324

Chương 324: Chết không nhắm mắt

“Những thứ có thể uy hiếp Thương Minh ở Tỉnh Giang Bắc là tập đoàn Thảm thị, tập đoàn sắt thép Thắng Lợi và Tề Tử.”

Chu Kiệt nói, “mà chúng ta đầu tiên muốn đối phó là tập đoàn Thảm thị.”

“Tôi biết người đã gặp qua Chủ tịch tập đoàn Thảm thị là Thảm Hoa, Thảm Lệ hiện tại đang đối đầu với người chính là em gái của hắn.”

“Thế nào, có thấy hứng thú không?”

Thảm Hoa?

Trình Uyên lúc đầu đã quên nhân vật này, nhưng khi nhắc đến Thảm Lệ thì anh chợt nhớ ra, khi Thảm Hoa muốn đầu tư vào Tân Dương, hắn chọn trúng vào Tập Đoàn Cẩm Đông, và khi Trình Uyên đến gặp hắn để bàn bạc, chỉ vì Thảm Hoa làm khó dễ Vương Hinh Duyệt, nên Trình Uyên chủ động từ bỏ cái lợi ích khổng lồ này.

Từ số liệu hiện tại, Thảm thị lĩnh vực giải trí do Thảm Lệ quản lý thuộc tập đoàn Thảm thị ở tỉnh thành, tập đoàn Thảm thị này lại thuộc Thảm gia ở kinh thành, và thế lực của nó cũng thuộc trong những thế lực lớn nhất đếm trên đầu ngón tay trên cả nước.

Hạ gục Thảm Hoa?

Trình Uyên không khỏi cười khở. “Chu Lão gia nói đùa.

Nói thật, tôi không có hứng thú chút nào.”

Sau khi Trình Uyên từ chối, sắc mặt Chu Kiệt hơi tối sầm lại.

“ngươi sợ sao?” Chu Kiệt hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên gật đầu, thành thật thừa nhận nói “Đúng vậy.”

“Có tôi hỗ trợ, người sợ cái gì?” Chu Kiệt lại hỏi.

Trình Uyên tiếp tục cười khỏ. “Ngài cũng không phải là không qua được Thảm Hoa nên mới tới tìm tôi giúp sao?”

Vậy thì xin hỏi Chu Lão, ngài làm sao có thể hỗ trợ cho tôi?”

“...” Chu Kiệt.

Cả hai im lặng một lúc.

Một lúc sau, sắc mặt Chu Kiệt hoàn toàn chìm xuống.

“Tiểu Trình, người biết không, Tỉnh Giang Bắc cái này muốn vào tay ta có rất nhiều người muốn, và có rất nhiều người đã mài đầu đến nhọn mà vẫn muốn đầu quân cho ta, nhưng ta một cái liếc nhìn thôi cũng không có.”

“người thật sự muốn từ chối lòng tốt của tôi sao?”

Trình Uyên thở dài, “Chu Lão, xin hãy tha cho tôi đi. Tôi ở đây thực tế là quá nhỏ bé, căn bản không thể lọt vào pháp nhãn của ngài được, cũng không lọt được vào nhãn thị của tập đoàn Thảm thị người ta được.”

Đương nhiên, Trình Uyên biết Chu Kiệt toan tính điều gì, hẳn đơn giản chỉ muốn mình giết Thảm Hoa, cả hai không chết thì cũng sức mẽ, sau đó sẽ ra tay thu dọn đống hỗn độn này.

Trình Uyên đoán được Chu Kiệt dựa vào loại này toan tính, lôi kéo công ty không phải cùng Cẩm Đông một nhà.

Nói một cách dễ hiểu, thì đây là đục nước béo cò.

Chu Kiệt nhìn chằm chằm Trình Uyên hồi lâu, sau đó ý tứ sâu xa nói: “làm người, tôi cái gì cũng không sợ, tôi chỉ sợ an nhàn.”

“An nhàn lâu sẽ khiến người ta mất đi động lực để tiến bộ.”

“Nhóc con, người chính là quá an nhàn, người cũng không có ý thức được cho việc nguy hiểm trong thời gian tới, chẳng lẽ là ở Tam Thạch Thôn sinh hoạt quá lâu, nên quen thuộc rồi?”

Nghe được lời nói này của Chu Kiệt, trong lòng Trình Uyên đột nhiên run lên.

“Chu Lão gia, ngài đây là muốn uy hiếp tôi sao?” anh gắt gao hỏi.

Chu Kiệt cười ha ha hai lần rồi thở dài nói: “Được rồi, người là đứa trẻ tâm tư kín đáo, trước khi làm việc gì cũng phải nghĩ sâu tính kỹ, cũng được, chuyện này người cứ trở về cân nhắc suy nghĩ cho thật kỹ. Ngày mai tôi rời khỏi Tân Dương, hi vọng trước khi đi có thể nghe được điện thoại của người.”

Sau đó, Chu Kiệt đứng dậy đưa tay ra hiệu mời.

Sự tình nói xong, quá không thoải mái, Chu Kiệt liền hạ lệnh tiễn khách.

Trình Uyên hít một hơi dài, xoay người bước ra ngoài.

Khi anh ra đến phòng khách, cô gái mặc đồ đỏ vẫn đang ngồi trên ghế sofa, mấy vệ sĩ đã đi hết, và những cái xác ở đó cũng biến mất.

Còn Bạch Long Trần Đông thì đứng ở cửa, trên ghế sofa đối diện với bọn họ là một tên vệ sĩ gầy gò.

Khi Chu Kiệt tiễn Trình Uyên ra ngoài, trên mặt lại lộ ra nụ cười giả tạo.

Nhìn thấy Chu Kiệt, cô gái mặc áo đỏ lại cúi đầu xuống, người đàn ông gầy gò cũng nhanh chóng đứng lên.

“Tiểu Trình, trở về suy nghĩ thật kỹ, ta sẽ không tiễn.”

Chu Kiệt mỉm cười nói.

Trình Uyên gật đầu, sau đó thở dài “Chu Lão, nếu ngài không tiễn tôi, vậy tôi tiễn ngài một đoạn vậy!”

“Hả?” Chu Kiệt nghe vậy sững sốt một chút, “người có ý gì?”

“Vụt!”

Trình Uyên nhanh chóng xoay người liền lấy con dao từ trong ngực Trần Đông ra, không hề báo trước, đột nhiên một con dao đâm thẳng vào tim Chu Kiệt.

“tiễn người lên đường trước!”

Chu Kiệt nhất thời trợn to hai mắt, ngơ ngác nhìn Trình Uyên, tựa như muốn hỏi, tại sao lại làm vậy?

Chu Kiệt nằm mơ cũng không nghĩ tới ,Trình Uyên sẽ có lá gan giết mình.

Trong những thông tin hần nắm được, Trình Uyên là một người đàn ông có đầu óc tỉ mỉ, tâm tư quá kín đáo, làm việc có đầu có đuôi, trông rất tinh tế nhưng lại quá thiếu quyết đoán và điểm yếu là một người phụ nữ.

Làm sao một người như thế này lại có thể có dũng khí giết người?

Điều này ... Hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hần.

Không chỉ ngoài sự mong đợi của hần, hành động này của Trình Uyên còn vượt qua dự liệu của tất cả mọi người.

Trần Đông và Bạch Long đều sững sờ một chút, sau đó nhanh chóng đứng ở phía sau Trình Uyên, đối mặt với người đàn ông gầy gò.

Mà người vệ sĩ gầy của Chu Kiệt con mắt cũng đột nhiên trừng một cái, cấp tốc đứng lên.

Tuy nhiên, hần ta chỉ đứng lên, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào.

Cô gái mặc áo đỏ càng thêm kinh hãi trợn mắt líu lưỡi, khuôn mặt xinh đẹp biến thành bất động biểu cảm, tựa như quên mất cả hít thở.

“Tại sao ...” Chu Kiệt chậm rãi bước tới anh, tay vịn tay ôm lấy cánh tay Trình Uyên, dường như trước khi chết muốn bắt anh lại.

Nhưng rốt cuộc cuối cùng cái gì cũng không bắt được, xem ra Trình Uyên cũng không có ý định để hần bắt lấy.

“Bởi vì ngươi biết quá nhiều.” Trình Uyên nói một cách lạnh lùng.

Biết quá nhiều?

Câu này lẽ ra cấp trên nói với cấp dưới, nhưng hiện tại đã hoàn toàn đổi vai.

Trình Uyên không nói rõ những gì đã nói, Chu Kiệt đương nhiên cũng không biết, chỉ là vì nói sai một câu mà Trình Uyên đột nhiên hạ quyết tâm giết hắn.

Hắn biết Trình Uyên ở Tam Thạch Thôn, cho nên tự nhiên cũng biết Trình Uyên, mẹ anh cùng Bạch An Tương cũng ở Tam Thạch Thôn.

Câu này đánh thẳng vào điểm yếu của Trình Uyên.

Kỳ thực Chu Kiệt phân tích Trình Uyên vẫn đúng, nhưng đôi khi cũng có ngoại lệ.

Ví dụ, nếu ai đó có thể đe dọa gia đình của Trình Uyên, đặc biệt là mẹ anh và Bạch An Tương, anh nhất định sẽ lập tức trở thành một loại người khác, một loại người giết người một cách quyết đoán để bảo vệ cho sự an toàn của gia đình mình.

Một giây trước, sắc mặt Chu Kiệt không để mọi người vào trong mắt, lúc này hai mắt nhìn thẳng vào Trình Uyên, trời lạnh dần, chết không được nhắm mắt!

Trình Uyên vẻ mặt lãnh đạm, rút dao ra khỏi người hắn, sau đó chùi vào người Chu Kiệt, đưa lại cho Trần Đông.

Anh quay lại nhìn người vệ sĩ gầy gò, hỏi “ngươi định báo thù cho hắn ta sao?”

Người vệ sĩ gầy gò nhún vai, vậy mà lộ ra vẻ tươi cười.

“Cứ coi như ta trả thù cho ông ấy đi, như vậy ông ấy có thể sống lại sao.”

“...”

Người vệ sĩ gầy gò nói ra khiến tất cả mọi người phải choáng váng.

“các ngươi chỉ là giết một người trả lương cho tôi thôi.

tôi quay đi chỗ khác tìm một người trả lương tiếp cho tôi thế là xong.”

Nghe vậy, Trình Uyên cười lạnh một tiếng, “ngươi làm như vậy, ai dám lợi dùng ngươi?”

“Chuyện này cũng không làm phiền đến người phải hao tâm tổn trí.” Vệ sĩ gầy gò tà ác nhếch miệng cười nói: “Lúc đầu nếu người không động thủ, tối nay, ta cũng sẽ giết hẳn..”

“Hiện tại thì tốt rồi, ta không cần phải ra tay, đỡ phiền phức.”

Trình Uyên không khỏi nhíu mày, “vậy người đến từ Thâm thị hay từ tập đoàn Thắng Lợi? Hay là Tề Tử?”

“Stop !” Người đàn ông gầy gò thốt ra một vẻ khinh thường cười lạnh, “ta Làm sao có thể làm việc với một tên trộm nhỏ này.”

Tên trộm nhỏ ...

Trình Uyên đột nhiên càng thêm sửng sốt.

Mấy người này, đối với Trình Uyên lúc này không khác gì núi này cao còn núi khác cao hơn, nhưng tại sao lại bị người này gọi là tên trộm nhỏ?

“Ta không quan tâm người làm việc cho ai, hôm nay, người cũng có thể ở lại.” Trình Uyên nhẹ giọng nói.

Chương 325

Chương 325: Mấy cái nhân tình

“Người muốn giết ta?” Đôi mắt người gầy này đột nhiên ngưng lại.

Trình Uyên không trả lời hắngngay, thay vào đó xoay người bước đến sô pha ngồi bên cạnh cô gái mặc áo đỏ.

Lúc này, cô gái mặc áo đỏ sắc mặt trắng bệch Cô chưa bao giờ nghĩ rằng một người tuyệt vời như Chu Kiệt lại chết như thảm thế này.

Người thanh niên trước mặt đột nhiên khiến trong lòng cô dậy sóng từng cơn sợ hãi.

Nghĩ đến lúc trước cô một hai đòi khoét mắt người ta ... cô gái mặc áo đỏ vô thức thu chân vào trong bộ quần áo màu đỏ này, đệm dưới hông ngồi thẳng, đồng thời nhìn cảnh giác, thân thể hơi thanh tú có chút run lên.

Trình Uyên lần nữa đưa tay ra, từ dưới hông tóm lấy cổ chân của cô ấy, cười nói: “kiểu này mới Thật dễ chịu.”

Lần này, cô gái áo đỏ không dám từ chối.

“tất cả những người biết chuyện này , đều phải vĩnh viễn câm miệng.” Trình Uyên nhẹ giọng nói.

Anh nói điều này với một giọng nói rất nhẹ nhàng, như thể anh đang giải thích chuyện nào đó không nghiêm trọng lắm.

Nghe được lời nói này của anh, người phụ nữ áo đỏ đột nhiên lắc đầu nguầy nguậy “Không, tôi không biết gì cả, tôi không nhìn thấy gì cả, tôi...”

Trình Uyên vội vàng trấn an cô “Đừng sợ, đừng sợ.”

Thời điểm lúc nói chuyện, anh cũng dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp của mình, cẩn thận mà nhào nặn khuôn

mặt nhỏ nhắn của cô, kiêu này, thật giống như một đôi trẻ đang âu yếm nhau.

Tuy nhiên, trong nửa giây tiếp theo, bàn tay của anh đã trượt xuống đôi má mịn màng của cô xuống chiếc cổ trắng nõn và thon thả rồi bóp lấy cổ.

“Ừ... ừ...!” Thân thể của người phụ nữ càng thêm run rẩy cực độ.

Khi con người vô cùng sợ hãi, họ thường thường quên phản kháng.

Người phụ nữ mặc áo đỏ ánh mắt đầy tuyệt vọng và hối hận, trong đầu hiện lên những câu nghi vấn, tại sao người đàn ông này lại trẻ như vậy, tại sao lại đáng sợ như vậy?

Trước đó ý vào Chu Kiệt, cô là người duy nhất kết án sinh tử cho ai đó, nhưng hiện tại, tính mạng của chính cô lại nằm trong lòng bàn tay trông không dày đặc của người đàn ông trẻ này.

Tất cả mọi người trong căn phòng này đều biết rằng việc khiến một người im lặng mãi mãi là một điều vô cùng đơn giản.

Ví dụ như để cô ấy đem tâm trí đó vào một thế giới khác, cô ấy chỉ có thể nói chuyện với những con ma những con quỷ.

Trên đời có rất nhiều thứ mà người bình thường cả đời cũng không thể nào với tới được, chỉ khi đạt đến một trình độ nhất định mới có thể hiểu được.

Giống như bây giờ, Trình Uyên sắp giết người.

Anh định giết người phụ nữ như hoa như ngọc này, rồi giết người vệ sĩ gầy gò kia, nhưng thực tế, điều đó sẽ làm người vệ sĩ bất ngờ.

Tuy nhiên, một sự kiện đột ngột xảy ra đã làm anh thay đổi suy nghĩ.

“Cốc cốc!” Có tiếng gõ cửa vang lên.

Tay Trình Uyên cũng dừng lại, sau đó chậm rãi rời lỏng cái cổ mảnh khảnh của cô gái áo đỏ đó, quay đầu nhìn về phía cửa.

Người phụ nữ mặc đồ đỏ ôm cổ với vết bầm đầy kinh hoàng và thở hổn hển.

Ba giây sau khi tiếng gõ cửa vang lên, cánh cửa được mở ra.

Những vệ sĩ đã đi xử lý các xác chết trong phòng trước đó và giờ đã quay trở lại.

Bọn hắn vừa vào phòng, còn chưa kịp nhìn rõ tình huống xảy ra hiện tại, đột nhiên ngửa đầu ngã xuống đất chết.

Cảnh tượng này khiến con người của Trình Uyên đột nhiên co rút lại, cả Bạch Long và Trần Đông đều âm thầm kinh hãi.

Vệ sĩ gầy gò đó nở một nụ cười xấu xa nói: “Trình Đông, tôi đối với ngươi không có ác ý gì cả, xin hãy tin tưởng ở tôi.”

Trình Uyên liếc nhìn Trần Đông và Bạch Long, sau đó gật đầu với tên vệ sĩ gầy gò này “được rồi ta tin ngươi.”

Tin?

Trình Uyên trả lời đơn giản, nhưng vệ sĩ gầy gò lại giật mình.

Tại sao lại tin nhanh vậy?

Thực ra, Trình Uyên cũng không còn cách nào cả, liếc nhìn Bạch Long và Trần Đông, thấy hai người đều có biểu hiện nghiêm túc, đặc biệt là Bạch Long, nếu không phải đối thủ mạnh, anh ta sẽ luôn duy trì vẻ mặt vô cảm đó.

Bởi vậy, Trình Uyên biết, người đàn ông gầy này, bọn họ hẳn là không có khả năng nào trêu vào được.

Nhất là biết Trình Uyên định bịt miệng, nhưng hắn vẫn tỏ vẻ bình tĩnh.

Thay vì giết hắn, chỉ cần mua đứt nó là tốt.

Có lẽ là bởi vì Trình Uyên nói tin tưởng, cũng có lẽ là bởi vì anh trả lời dứt khoát, người gầy trông có chút ngưng ngững, hắn néo néo mũi, sau đó lắc đầu cười.

“Được rồi, vì ngươi tin tôi, vậy tôi sẽ tặng ngươi một món quà lớn.”

“Quà gì vậy?” Vẻ mặt Trình Uyên căng thẳng.

Vừa rồi anh không thấy người đàn ông gầy gò này làm gì, vế sĩ vào cửa liền chết một cách khó hiểu.

Giết người vô hình sao!

Tuy nhiên, người đàn ông gầy gò chỉ vào người phụ nữ mặc áo đỏ, nói “Tôi khuyên người nên giữ cô ấy lại.”

“Tại sao?” Trình Uyên nhướn mày hỏi.

“Bởi vì cô ấy có một đứa con trong bụng, và cha ruột của đứa trẻ đó là một nhân vật không tầm thường mà người không đủ khả năng để đụng đến.” Người đàn ông gầy gò nói ra chân tướng.

Nghe vậy, Trình Uyên cũng nở nụ cười. “Trước đây, không ai cho rằng tôi có thể chọc giận Chu Kiệt.”

Điều này làm cho người đàn ông gầy này sững sốt một chút, sau đó nhướn mày nói: “Người muốn nói.”

“Thỉnh thoảng nói.” Trình Uyên.

Lời nói này của anh lọt vào tai nghe của người gầy đó, phảng phất như là đang nói, không có người nào là anh không thể trêu vào, chỉ là tùy ý anh có muốn gây hay không thôi.

Vì vậy, người gầy nói nôi.

Anh thở dài xong, thì người gầy nói tiếp: “chuyện đã như thế, vậy thì chúng ta đổi cách nói đi, người phụ nữ này tên là Hồng Anh, người trong giang hồ gọi là Hồng tử, năm nay bốn mươi tuổi.

Bốn mươi tuổi?

Trình Uyên lập tức sững sờ.

Người phụ nữ mặc đồ đỏ trước mặt anh trông như mười bảy hay mười chín gì đó.

Điều này dường như vượt ngoài nhận thức của một người bình thường.

“Tuy nhiên, điều quan trọng nhất, cục trưởng cục tình báo của Chu Kiệt chính là thiếp của ông ấy.” Người đàn ông gầy gò nói.

Nghe đến đây, Trình Uyên hai mắt chợt co rụt lại.

Trong khoảng thời gian này, Trình Uyên cố ý muốn che giấu chính mình, anh lúc đầu cảm thấy mình làm đã rất hoàn mỹ rồi, nhưng hành tung của anh lại bị Chu Kiệt vẫn là tìm ra được tung tích.

Đặc biệt ở Tam Thạch Thôn còn có người mẹ, và người vợ.

Có thể thấy loại nhân vật này đối với Trình Uyên nguy hiểm như thế nào.

“Cảm ơn.” Trình Uyên đối với người gầy nói.

Người đàn ông gầy gò xoa tay nói: “Gặp lại sau.”

” Gặp lại sau.”

Sau khi người đàn ông gầy gò mở cửa rời đi, cửa phòng lại bị Trần Đông đóng lại, ngay lúc đóng lại, người phụ nữ mặc áo đỏ Hồng Anh theo bản năng rùng mình một cái, sau đó kinh hãi tiếp tục nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên lắc đầu nói: “Thật nhìn đoán không ra, vậy mà người đã bốn mươi tuổi.”

Hồng Anh run rẩy “mới Ba chín.”

Trình Uyên ngồi trước mặt cô ta, cẩn thận nhìn cô lần nữa.

Da trắng, mềm và mịn, khuôn mặt tròn và săn chắc, trông không giống một bà mẹ hết thời.

“Có thể nói cho ta biết người làm thế nào mà bảo dưỡng được như vậy không?” Trình Uyên hỏi.

“...” Hồng Anh “Người có thể đừng giết ta được không, ta hứa sẽ đem sự việc hôm nay chôn sâu trong bụng.”

Trình Uyên gật đầu “Được, nhưng người phải giúp tôi một việc.”

“Làm việc gì?”

“Ta muốn gặp thiếp của ông ta.”

“người nào?”

“...” Trình Uyên hơi giật mình “Người ... bao nhiêu?”

“ba người.”

“...” Trình Uyên đột nhiên cảm thấy được mở rộng tầm mắt.

Chương 326

Chương 326: Lấy khăn lạnh

Hồng Anh lúc này rất sợ Trình Uyên, bởi vì anh có thể giết cô bất cứ lúc nào.

Vì vậy, Hồng Anh cũng trả lời tất cả các câu hỏi của Trình Uyên.

Người đầu tiên trong ba người thiệp của ông ta là một người tiếp quản từng là thanh mai trúc mã, một người nữa là trong cục tình báo với dung mạo xinh đẹp, người còn lại là cô.

Tuy nhiên, đứa con trong bụng của cô ta là con của Phương Thanh yên, mà Phương Thanh Yên rất đặc biệt nên không sợ Chu Kiệt trả thù.

“Phương Thanh Yên là người của Phương gia bị lưu đày đến Tỉnh Giang Bắc.”

Khi nhắc đến Phương Thanh Yên, Hồng Anh dùng hai từ lưu đày.

Nhưng mà, Trình Uyên đôi với hai chữ Phương gia ở kinh thành lại quan tâm hơn.

“Phương gia ở kinh thành rất nổi tiếng sao?” anh hỏi.

Nghe vậy, Hồng Anh lộ ra một chút kinh ngạc, “Người ... người ngay cả Phương gia còn chưa có nghe nói qua sao?”

Trình Uyên gãi gãi sau gáy liếc mắt nhìn Bạch Long, lộ ra thật mất mặt.

Bạch Long khẽ vuốt cằm nói ” là một trong tứ đại gia tộc ở Bắc Kinh.”

“Gia tộc Trình gia là tứ đại gia tộc ở Kinh thành. Họ kiểm soát hơn một nửa tài chính của đất nước. Họ quyền lực đến mức những người bình thường như chúng tôi không thể tưởng tượng được”, Hồng Anh giải thích.

Dường như để lấy lòng Trình Uyên, cô ấy cố ý trước mặt những người bình thường này thêm cái chúng tôi vào.

“程?Trình? Trình Cẩm Đông?” Trình Uyên có chút kinh ngạc.

Hồng Anh ngạc nhiên, lần nữa kinh ngạc nói “ngươi biết Trình Cẩm Đông sao?”

“không sai, kinh thành Trình gia gia chủ đương thời chính là Trình Cẩm Đông, bề ngoài nhìn thì Trình gia nhưng thực ra là gia tộc yếu nhất trong tứ đại gia tộc, nhưng...”

“Nhưng sao?” Trình Uyên.

“Nhưng Trình gia lại có lai lịch sâu xa nhất.”

“Lai lịch?”

Hồng Anh gật đầu.

Về phần lai lịch là gì, Trình Uyên cũng không hỏi, đoán chừng Hồng Anh cũng nói tiếp được.

“Trở lại chủ đề chính, tôi rất muốn gặp thiệp của ông ta cục trưởng cục tình báo.” Trình Uyên sau một lúc trầm mặc rồi nói.

“vậy tôi sẽ sắp xếp.” Hồng Anh không dám từ chối.

Sau đó, Trình Uyên nhìn thấy trên bàn trà có một chiếc điện thoại di động có cái vỏ hình tai thỏ to, cầm lấy không cần suy nghĩ, bấm một dãy số.

Có một nguồn chân động, Trần Đông lấy điện thoại di động ra liếc mắt một cái, không thể giải thích được.

Trình Uyên cúp điện thoại ném cho Hồng Anh nói: “sự tình hôm nay, ngươi tốt nhất nên để nó nằm sâu trong bụng, nếu không ngươi sẽ biết hậu quả.”

Hồng Anh vội vàng gật đầu lia lịa.

“Ngày mai ta muốn gặp thiệp của ông ấy,đến lúc đó ngươi cứ liên hệ vào số điện thoại này.” Trình Uyên nói.

Hồng Anh lần nữa lại gật đầu.

Trần Đông rất bất mãn “Sao lại lấy số điện thoại của tôi?”

“Số của người, số đẹp, là điềm lành.” Trình Uyên nói qua loa.

“...” Trần Đông.

...

...

Rời khỏi khách sạn Kim Dương này, ngồi vào trong xe, tay Trình Uyên bắt đầu run lên.

Trần Đông nhìn thấy trong mắt, không khỏi thở dài “

Người không có luyện võ, thật sự là đáng tiếc.”

“Ý người là gì?”

” Người bình thường khi giết người, về sau, trong lòng sẽ cảm thấy run rẩy, thân thể cũng run lên. Loại chuyện này rốt cuộc không thể khống chế được, nhưng người vậy mà sống tốt cho tới bây giờ.”

“Cái này nói rõ ra là gì?”

“ý chỉ cực hạn.” Trần Đông nói, “ý chỉ là đặc điểm cơ bản nhất của một chiến binh”.

“Ý của người là khen ta thiên phú tốt?” Nghe vậy, Trình Uyên không khỏi có chút đắc chí.

“ý của hắn là nói người vô dụng ấy.” Bạch Long chỉ điểm rõ ràng.

“...” Trình Uyên.

Thật vậy, nếu một người có thiên phú tập võ, mà đến lúc hai mươi sáu hai mươi bảy mới biết mình có loại thiên phú này, vậy đây không phải là vô dụng thì là gì?

“Người gây gò trước đó, rất lợi hại phải không?”

Chuyển sang chủ đề khác để đánh trống lảng chuyện khó chịu trước đó, Trình Uyên hỏi Bạch Long.

Bạch Long gật đầu, “Tương tự như hai chúng tôi.”

Nghe xong lời này, Trình Uyên tràn đầy hồi hận, vẻ mặt hồi hận có chút méo mó.

“Fuck, nếu người biết điều đó, lúc ấy nói cái gì cũng phải giết chết hẳn đi chứ,” anh nói.

Đó là bởi vì trước khi nhìn thấy Bạch Long và Trần Đông đối mặt với người đàn ông gầy gò này, thì lộ ra vẻ mặt rất nghiêm túc, cho nên Trình Uyên mới đánh giá khả năng của hai người bọn hắn cộng lại không lợi hại hơn tên gầy kia.

Vì vậy, cho nên anh không còn cách nào khác là để hẳn ta đi.

“chúng ta Ba người ra tay, hoàn toàn có thể giết chết hẳn,”
Trình Uyên hồi hận.

Trần Đông khinh thường liếc mắt nhìn Trình Uyên, rồi nói “Là hai người chúng ta, người ... Tham gia, thêm người nữa chúng ta thua thì có.”

Có nghĩa, Trình Uyên là một gánh nặng.

Trình Uyên hung hăng trừng mắt nhìn Trần Đông, trong mắt như có thể phun ra lửa.

“Nhưng mà nói gì đi nữa, tên gầy kia giết người như thế nào?”
Trình Uyên đột nhiên nhớ tới cảnh vệ sĩ bước vào cửa lúc trước, liền chết một cách khó hiểu.

Bạch Long nhàn nhạt đáp: ” trong miệng hắn giấu kim, kim bay vào huyết đạo. vệ sĩ kia là bị trong miệng hắn phun ra kim châm, xuyên vào huyết thái dương.”

...

...

Ô tô một đường lái về Tam Thạch Thôn.

Bây giờ, Bạch Long và Trần Đông đã trở lại, điều này làm cho Trình Uyên cả người an tâm.

Sau khi về đến nhà, đặc biệt làm một bữa ăn cơm, xem như coi là chúc mừng.

Cả nhà cùng nhau ngồi ăn cơm, dĩ nhiên mẹ Trình Uyên là người vui nhất, nhìn thấy con trai mình có hai người bạn vạm vỡ như vậy, trong lòng tất nhiên vui mừng không thôi.

Trong bữa ăn, mẹ anh liên tục nói: “Uyên Uyên, nếu như bên ngoài có đắc tội với người nào, các con đều là bằng hữu, thì nhớ cần phải giúp đỡ lẫn nhau nha”.

Bạch Long và Trần Đông dường như chưa từng trải qua loại chuyện này, nhất thời ngẩn ra.

Ăn được nửa bữa, mẹ Trình Uyên vỗ vỗ vào trán , “Ai gù, con xem trí nhớ của mẹ nè, kém chút nữa thì quên, mẹ còn đang nấu cháo nữa.”

Nói xong liền vội vàng đứng dậy đi vào bếp.

Lúc đầu mọi người đều không quan tâm, nhưng mẹ của Trình Uyên đi vào đó rất lâu không thấy quay lại, điều này khiến cho Bạch An Tương chợt phát giác.

“em đi giúp mẹ múc cháo ra.”

Cô cũng liền đứng dậy đi vào bếp.

Tuy nhiên, Bạch An Tương cũng đi một thời gian và cũng không thấy trở lại.

Điều này làm cho Trình Uyên đột nhiên cảm thấy không ổn.

Anh đứng dậy đi về phía phòng bếp, Bạch Long và Trần Đông nhìn nhau, cũng đứng dậy đi theo.

Tuy nhiên, vào thì bếp trống trơn, thậm chí còn không thấy nồi chứ đừng nói là cháo.

Khi cả ba còn đang phân vân thì nghe thấy tiếng động trong phòng khách.

Khi Trình Uyên đến phòng khách, anh sững sờ.

Liên thấy mẹ anh đang ngơ ngác nhìn cái nồi trên bàn, còn Bạch An Tương thì đứng bên cạnh.

“Làm gì vậy?” Trình Uyên hỏi.

Bạch An Tương nhìn thấy Trình Uyên, dường như không biết nên nói gì.

Mẹ anh một mặt kỳ lạ nói: “Mẹ nhớ rõ là mẹ đang nấu cháo mà”.

Trong cái nồi trên bàn có nửa nồi nước, trong nước có một con cá trắng cỏ đang bơi lội vui vẻ bên trong.

...

Ban đêm khi đi ngủ.

Bạch An Tương đang định thay đồ ngủ, thì Trình Uyên tự động xoay người lại.

Bạch An Tương cũng sững người một lúc, liền nhìn thấy khăn lạnh treo trên tay cầm tủ.

Cô cắn môi, im lặng một lúc rồi đi tới tủ lấy khăn lạnh ra.

Nhìn thấy cảnh này, Trình Uyên ngu người ra một hồi lâu.

Âm thanh Sột soạt sột soạt truyền đến, anh biết Bạch An Tương đang thay quần áo.

Trước kia, lúc này cho dù là ngực đau không chịu nổi, anh cũng sẽ không từ bỏ cơ hội tốt như vậy, nhưng mà lần này ...

Anh không thể tìm thấy một chút nào gọi là “Nhã hứng”.

“Ngày mai đưa mẹ đến bệnh viện khám xem sao.”

Bạch An Tương nói.

“Ừm.” Trình Uyên im lặng rồi trả lời.

Sau đó, anh cảm thấy một cơ thể nóng bỏng, dính vào lưng mình.

Chương 327

Chương 327: sợ một ngày nào đó mẹ sẽ quên mình

Lòng bàn tay như ngọc của cô khẽ vòng qua ôm vào ngực
Trình Uyên.

Bạch An Tương áp mặt vào sau lưng Trình Uyên.

Dường như khi đưa ra quyết định này, cô đã lấy hết dũng khí, nhưng trái tim vẫn không khỏi run lên, cho nên Trình Uyên có thể cảm nhận được toàn thân cô đang run nhẹ.

Bạch An Tương cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy, có lẽ ... cô muốn cho người đàn ông này thoải mái một chút trong lúc khó chịu nhất.

Tuy nhiên.

Nếu là lúc bình thường, cho dù Trình Uyên có thương tích trên người, anh dù sao cũng sẽ liều lĩnh, vì đây là anh đã khát vọng được làm A làm A đã lâu.

Nhưng mà hôm nay thì không được, hôm nay anh không có tâm trạng để làm A.

Bệnh Alzheimer hay còn gọi là bệnh giảm trí nhớ cho người già, anh chưa bao giờ nghĩ rằng mẹ mình sẽ mắc căn bệnh này, và cũng không bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó mẹ mình sẽ già đi, nhưng mà bây giờ mẹ lại già nhanh đến như vậy, không thể ngờ được.

Trình Uyên lòng tràn đầy tự trách, bởi vì từ khi lên đại học liền rời khỏi nhà, và đến bây giờ anh vẫn không thể quan tâm đối xử tốt với mẹ mình nhiều hơn được .

vì chính anh, mẹ cả đời không có lập gia đình, có thể nói là từ khi Trình Uyên mười tám tuổi, cũng không có người cùng mẹ bầu bạn nói chuyện.

bây giờ mẹ Mới ngoài năm mươi tuổi.

“mẹ già đi nhanh quá.” Trình Uyên buồn bực nói.

Bạch An Tương bàn tay nhỏ bé trên ngực anh dừng lại.

“con Người ai cũng sẽ già đi cả.” Cô muốn an ủi người đàn ông của mình, nhưng cô chưa bao giờ tìm được câu nào thích hợp hơn câu này.

Quay đầu lại, Trình Uyên nhìn Bạch An Tương đang ở gần trước mặt khoảng một gang tay, ánh mắt nhìn nhau, khoảng cách gần như vậy, trong những năm này dường như là khoảng khắc ngắn ngủi nhất thời nhất.

Sóng mắt đang chảy, và có thể cảm nhận được những làn thờ thút thít.

Nhưng vào lúc này, Trình Uyên lại nhào đầu vào bộ ngực mềm mại, căng tròn của Bạch An Tương.

“Anh không muốn như vậy!”

“anh không can tâm...”

“anh sợ rằng một ngày nào đó, mẹ sẽ quên anh.”

Tiếng nghẹn ngào lộ ra vẻ không can tâm và tự trách.

Bạch An Tương mím chặt môi, nhưng không biết nên nói gì, vươn bàn tay ngọc nhẹ nhàng ôm chặt và xoa lưng vỗ về Trình Uyên.

Người đàn ông này lần đầu tiên thể hiện sự yếu đuối của mình trước mặt cô.

Mọi người sẽ già đi, nhưng ai có thể sẵn sàng đón nhận được điều này ?

Trong trí nhớ của anh, mẹ anh vẫn là người phụ nữ trung niên hay cà nhàu, trong tiếng cà nhàu của mẹ, Trình Uyên rất sốt ruột thúc giục bản thân phải mau trưởng thành, mau lập gia đình, để mau rời khỏi những cái cấn nhằn khó nghe này của mẹ.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, thời gian vô tình cứ lướt trôi , những tiếng cấn nhằn ngày càng ít đi, anh bỗng tĩnh ngộ và

đột ngột quay nhìn lại, mới nhìn rõ được người mẹ của mình, đã già đi rồi.

Lúc này, anh mới cảm thấy đau khô, dây đứt và không cam lòng.

Nhưng rồi có thể làm được gì?

Rốt cuộc cuối cùng vẫn không thể dùng một câu để lừa gạt chính mình nữa?

Mọi người rồi cũng sẽ già đi không thể trẻ mãi theo năm tháng được.

...

...

Sáng hôm sau, Trình Uyên nói dối mẹ mình, “mẹ, Chúng ta đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe đi.”

Mẹ anh xoa tay, nói “còn khỏe như vậy, tại sao phải đi khám? Xài tiền phun phí.”

“Hôm nay bệnh viện có

Chương trình, khám bệnh miễn phí mà mẹ.” Trình Uyên vẫn nói dối.

Bà mẹ liền Vứt mớ rau đang cầm trên tay vào cái rổ, đồng thời lau tay vào tạp dề, “Đi, đi mau, tới trễ, người ta lại thu phí thì uổng mất”.

“...” Trình Uyên.

anh vẫn đến bệnh viện tư nhân, bởi vì Trần Đông không có bằng lái nên chỉ có thể lái xe là Bạch Long và chở gia đình bọn họ đi.

Từ Xuyên đích thân tiếp mẹ, và kiểm tra toàn diện cho bà.

“Đúng là bệnh Alzheimer, nhưng hiện tại vẫn ở mức độ nhẹ. Chỉ cần chị cố gắng tĩnh dưỡng vui vẻ, và cố gắng duy trì như

vậy là sẽ tốt hơn.”

Khi xem kết quả, Trình Uyên nhờ Bạch An Tương đưa mẹ đi dạo một vòng ở bệnh viện.

Từ Xuyên vỗ vỗ vai an ủi Trình Uyên, để Trình Uyên cảm thấy tốt hơn, rồi anh ta nói thêm: “chị ấy vừa rồi hỏi tôi, sao không giống như kiểm tra sức khỏe vậy bác sĩ, cái này không thu phí thật sao? “

Đúng vậy, đây là phong cách của mẹ anh, Trình Uyên khoe miệng gọi lên một vẻ cười khỏ “Từ huynh, tôi gọi huynh là anh, anh gọi mẹ tôi là chị thế nào, đời này loạn rồi.”

“Vậy tôi nên gọi cái gì?” Từ Xuyên hỏi.

Trình Uyên suy nghĩ một chút, thở dài nói: ” Ồ, Gọi là chị đi, nghe có vẻ trẻ hơn.”

Mẹ Trình Uyên đã ngoài năm mươi, Từ Xuyên cũng đã ngoài bốn mươi.

“về sau gắng ở bên chị ấy nhiều hơn.” Từ Xuyên đề nghị.

Trình Uyên gật đầu, “chờ tôi Giải quyết xong mấy con tôm tép này, Tân Dương cơ bản cũng ổn định lại. đến lúc đó Tôi liền dẫn mẹ đi một chuyến du lịch.”

“Ý kiến hay đó.” Từ Xuyên khen ngợi.

...

Từ phòng làm việc của Từ Xuyên đi ra, Trình Uyên nhìn thấy Bạch An Tương cùng mẹ anh ở đại sảnh.

Chỉ là, vào lúc này, một người đàn ông mặc vest đang nói chuyện với Bạch An Tương.

Trình Uyên lặng lẽ tiến lại gần.

“Chỉ là xin số điện thoại thôi, không có ý gì khác cả, không thể làm bạn được sao?”

“Chúng ta không quen biết , không nhất thiết phải làm thế.”

“cho số điện thoại, hoặc Wechat, lúc đó chẳng phải biết nhau sao?”

“Xin lỗi, tôi đã kết hôn.”

“Ai gù, anh lại thích như vậy.”

“Anh... !”

“Anh xin lỗi, anh chỉ nói đùa thôi, nhưng anh chỉ muốn kết bạn với em và add Wechat thôi. Việc em kết hôn hay không cũng không có gì quan trọng? Hơn nữa, dù em có kết hôn đi chẳng nữa nếu sống không được tốt, thì chúng ta không phải có thể được sao? “

Trình Uyên có thể nghe được.

Người đàn ông này nhìn thấy Bạch An Tương xinh đẹp như thế này liền đi qua bắt chuyện, đồng thời cũng bộc phát mặt dày mày dạn ngoan cố đó, nhìn tư thế này, Bạch An Tương nếu không để lại điện thoại hay là wechat của cô thì hẳn sẽ không dễ dàng từ bỏ..

Người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, trên trán có một nốt ruồi to bằng hạt đậu nành, trông hơi tiêu tụy với đôi lông mày xấu xa, quần áo mặc khá cao cấp.

Đi đến trước mặt Bạch An Tương, nắm tay Bạch An Tương, Trình Uyên nói với cô, “Em cùng mẹ lên xe trước đi.”

Bạch An Tương trong mắt lóe lên một nét lo lắng, nói với Trình Uyên: “Đừng có làm to chuyện, đừng có tức giận gì cả.”

Trình Uyên gật đầu.

Bạch An Tương đi tới băng ghế dài phía trước mẹ anh đang ngồi nghỉ ngơi ở đó, rồi đỡ bà dậy nói: “Mẹ, chúng ta lên xe trước đi, Trình Uyên gặp người quen một chút, nói chuyện vài câu rồi đến ngay ạ.”

Mẹ anh liếc mắt nhìn về đó một chút, rồi cùng Bạch An Tương rời khỏi đại sảnh.

Nhìn thấy bọn họ rời đi, trong mắt Trình Uyên tràn đầy vẻ dịu dàng.

“Giết chủ tịch Thương minh có thoải mái không?”

người đàn ông đó thỉnh linh hỏi một câu.

Nghe vậy, Trình Uyên hai mắt nhú lại.

Sau đó anh mới biết đối phương bắt chuyện Bạch An Tương là giả, mà đến gặp anh mới là thật.

“ngươi là ai?” Quay đầu lại, Trình Uyên lạnh giọng hỏi người đàn ông tiều tụy đang nở nụ cười thật tươi này.

“Tôi?” Người đàn ông mỉm cười. “Đương nhiên là người Thương Minh.”

“Tôi không biết anh vừa nói là có ý gì.” Trình Uyên lạnh giọng nói tiếp.

Người đàn ông cười chế nhạo “Giả ngu có ích lợi gì không?”

Nhìn xung quanh một lần, Trình Uyên nói: ” Nếu như không ngại, chúng ta đi chỗ khác nói chuyện được không?”

“Đương nhiên.” Người đàn ông nhún vai đồng ý.

Trình Uyên xoay người đi về phía văn phòng viện trưởng Từ Xuyên, lúc này mới rút tay vào túi quần rồi ấn cái nút.

người đàn ông tiều tụy đó theo sát phía sau.

Cùng lúc đó, điện thoại của Bạch Long rung lên.

Chương 328

Chương 328: Đánh chết hấn

Vào phòng làm việc của Từ Xuyên, Trình Uyên nhìn anh ta một cái, Từ Xuyên liền hiểu ra rồi rời đi.

“Trình Uyên, ngươi thật to gan!”

Không đợi Trình Uyên lên tiếng, người đàn ông tiêu tụy bị ỏi đó đã lên giọng tức giận quát lên.

Trình Uyên rót một ly nước, đặt ở trên bàn, ra hiệu mời ngồi xuống rồi nói chuyện, “Tôi nghĩ, ở đây hấn là có chút hiểu lầm, tôi không có giết người.”

Người đàn ông khốn khổ bị ỏi này cười chế nhạo.

Ngồi đối diện với Trình Uyên, thay vì chạm vào tách trà, hấn ta lấy điện thoại từ trong quần ra, rồi bấm số.

Sau khi kết nối, hấn ta nói ngắn gọn “Người ta gặp được.”

Sau đó, hấn đưa điện thoại cho Trình Uyên.

Trình Uyên cầm lấy điện thoại, đưa ghé vào tai.

“Chào?”

“ngươi là Trình Uyên?”

Trình Uyên không nghe thấy được giọng nói của đối phương là vui sướng hay tức giận, nhưng trong lòng có chút lạnh sống lưng.

“Đúng.”

“Tôi là Phương Thanh Yến.”

Phương Thanh Yến?

Trình Uyên đột nhiên nhớ tới Hồng Anh từng nhắc tới Phương Thanh Yến là nhân tình của người mặc áo đỏ U 40, hơn nữa

hắn ta còn là người của Phương gia bị lưu đày đến Tỉnh Giang Bắc.

“có chuyện gì?”

“Tôi hi vọng người cho ta một cái lý do vì sao giết người, nếu không, Cẩm Đông của người sẽ phá sản.”

Phương Thanh Yên lời nói rất ngắn gọn, giọng điệu không có xen lẫn bất kỳ cảm xúc nào, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác áp chế không nổi giận, tự cao tự đại.

“Tôi không giết người.”

Trình Uyên nói xong liền cúp điện thoại.

Hành động của anh ngay lập tức khiến người đàn ông khôn khổ bị ối đó bị sốc.

“người dám cúp điện thoại của phó chủ tịch?”

Phó chủ tịch đương nhiên là Phương Thanh Yên, Trình Uyên không khỏi nhú mày, đúng như anh nghĩ tới cái khả năng này.

“Trình Uyên, tôi thật sự không biết nói gì với người nữa. người sắp chết đến nơi mà còn ngông cuồng?” Người đàn ông khôn khổ chế nhạo “người có biết năng lực của phó chủ tịch ở Tỉnh Giang Bắc vượt qua sức tưởng tượng không. đừng nói là người, ngay cả Thẩm Hoa của tập đoàn Thẩm thị, và Chu Kiệt bị người giết cũng không thể so được với phó chủ tịch. “

“Người dám cúp điện thoại của ngài ấy sao?”

Trình Uyên nhàn nhạt cười, “Tôi ngay cả chủ tịch Thương minh cũng dám giết, với một cái phó chủ tịch, còn không dám cúp điện thoại của hắn sao?”

Câu hỏi này khiến người đàn ông khôn khổ hơi ngơ người ra.

Hắn sững sốt hồi lâu, mới nổi giận ùng ùng nói: “Chu Kiệt là cái rắm, chóng lưng cho hắn chẳng qua là quốc hội Thương Minh, còn lai lịch phó chủ tịch của chúng ta... Dù sao Thương Minh đều không là gì so với ngài ấy.”

“Trình Uyên, đừng trách tôi không nhắc nhở người, người, bao gồm cả Tập Đoàn Cẩm Đông của người, bắt đầu từ ngày mai,

luôn luôn sẽ ... biến mất.”

Khi nói chuyện, hắn ta cũng làm động tác cứa cổ.

Nghe vậy, Trình Uyên nheo mắt lại.

Nói thật ra Thương Minh muốn tiêu diệt một tập đoàn trong khu kiểm soát, quả thực giống như chơi.

Đương nhiên Trình Uyên cũng tin tưởng Phương Thanh Yên có thể lực này, nhưng là hắn sẽ làm sao?

Hơn nữa, điện thoại bị cúp, vậy còn có thể nào nữa?

Chẳng lẽ Gọi cho hắn một lần nữa và nói với hắn ta, người là anh giết sao?

Thật là ngu ngốc?

“chà chà, thật đáng tiếc ...” người đàn ông khốn khổ thở dài, lắc đầu.

“Đáng tiếc?” Trình Uyên hỏi.

“Đáng tiếc người con dâu xinh đẹp như hoa như ngọc không lâu sau liền sẽ rơi vào tay người khác, lại lên giường với người khác, còn người, ta sợ rằng người ngay khi chết cũng không biết mình chết như thế nào.” Người đàn ông khốn khổ nói lời này, khi nói chuyện còn lộ ra vẻ mỉa mai.

Có vẻ như hắn rất hứng thú với chủ đề này.

” Đúng, quên nói cho người, vừa rồi tôi có vụng trộm chụp mấy bức ảnh về cô con dâu xinh đẹp kia. mà Phó chủ tịch của chúng tôi chưa bao giờ bỏ qua một người phụ nữ đẹp nào cả. Nếu ngài ấy nhìn thấy những bức ảnh này, có lẽ ... ha ha.”

Nghe vậy, vẻ mặt của Trình Uyên trở nên có chút khó coi.

Người đàn ông khốn khổ này nhìn mỹ nhân ở trong mắt, hắn nói: “Nói thật, tôi đối với mỹ nữ này cũng không dám hót tay trên, nhưng tôi lại không ngại ăn đồ ăn thừa của phó chủ tịch.”

“Như thế nào mới có thể chuộc lỗi?” Trình Uyên nghiên răng nghiên lợi hỏi.

“chuộc lỗi?” Người đàn ông khốn khổ chế nhạo, “Người còn muốn chuộc lỗi sao?

“Đương nhiên.” Trình Uyên thở dài. “Người ta làm sai, chẳng lẽ ngay cả cơ hội sửa sai chẳng lẽ không cho người ta làm?”

Người đàn ông khốn khổ giả vờ suy nghĩ, sau một lúc lắc đầu và thở dài “Haiz,thôi được rồi, xem ra người kịp thời nhận ra lỗi lầm biết ăn năn hối cải, vậy tôi sẽ nghĩ giúp người một lần.”

” Rửa tai xin lắng nghe.”

“Người đã như thế này,” người đàn ông bỉ ổi này trông mắt cứ đảo vòng tròn, nghiêm túc nói, “Người đem chuyện một nửa Tập Đoàn Cẩm Đông cho tôi.

Nếu phó chủ tịch biết Cẩm Đông có cổ phần của tôi, ngài ấy nhất định sẽ thủ hạ lưu tình.”

“Sau đó, người đích thân đến Tỉnh Bắc Giang báo kiến phó chủ tịch dập đầu nhận tội. lúc đó ta sẽ giúp người nói đỡ vài câu. đoán chừng phó chủ tịch nể tình tôi, liền sẽ xem xét lại việc này.”

Nghe vậy, Trình Uyên trầm ngâm một hồi, lông mày nhíu lại.

“người tốt nhất nhanh chóng cân nhắc càng sớm càng tốt, bởi vì phó chủ tịch không có kiên nhẫn.”

Người đàn ông khốn khổ nhắc nhở.

Trình Uyên mím môi hỏi: “Không còn cách nào khác sao?”

“Nói nhảm!” Người đàn ông khốn khổ đột nhiên tức giận trừng mắt nhìn, “người cho rằng mình đã đắc tội ai? Nói cho người biết, hiện tại chỉ có một cách này, không còn cách nào khác!

c”Không,” Trình Uyên lắc đầu.

“Có một cách này.”

“vâng?”

Trình Uyên từ trên sofa đứng dậy, xoay người đi tới bên cửa sổ, nói: “Vào đi.”

Bạch Long mở cửa bước vào.

Khi người đàn ông khốn khổ này nhìn thấy Bạch Long, người như tòa tháp, sắc mặt của hắn ta thay đổi “đây là Ý gì?”

Trình Uyên nhìn ra ngoài cửa sổ đêm chiều, dường như giả điếc trước những lời nói của người đàn ông khốn khổ này.

Ánh mắt của anh, những gì anh có thể chạm vào, là một khu phố sầm uất phía trước.

Tân Dương, hay Tỉnh Giang Bắc, đã phát triển nhanh chóng trong vài năm trở lại đây và tràn đầy sức sống ở khắp mọi nơi.

thương nghiệp phồn vinh khiến toàn bộ thành phố đều rất nhiệt liệt, người bình thường bề ngoài có thể hiểu được sự thịnh vượng, nhưng đằng sau đó có mấy ai hiểu được nó đang cuộn cuộn ngầm bên trong.

“Không có ý gì cả.” Trình Uyên nhẹ giọng nói, “Người vừa rồi nói không còn cách nào khác, tôi chỉ là muốn sửa lại người một chút, thật ra còn có một cách khác.”

“Cách gì?” Người đàn ông khốn khổ hừ lạnh một tiếng.

Quả thật theo ý kiến của hắn, Trình Uyên lúc này chỉ là giả bộ, đừng nói Tập Đoàn Cẩm Đông, thậm chí toàn bộ kinh doanh của Tân Bắc, cũng không thể lay chuyển được Phương Thanh Yến chút nào.

Bởi vì hắn đích thực là thiếu gia của Phương gia ở kinh thành.

“Cứng rắn!” Trình Uyên phun ra hai chữ.

Nghe vậy, đôi mắt của người đàn ông khốn khổ đột nhiên mở to, có vẻ như không được rõ cho lắm, mất một lúc lâu mới phản ứng lại được, thế là “Hahaha ... Tôi gặp phải một tên ngốc chết tiệt sao?”

Đầu người có phải là bị lừa đá qua rồi không? Còn dám cứng rắn với phó chủ tịch à? Trời ơi, vừa may đây là bệnh viện. người mau tranh thủ đi khám não của mình trước đi. “

“Con mẹ nhà người thật sự là chọc người ta cười rồi!”

“Chỉ riêng người?”

” Thật sự là không biết trời cao đất rộng.”

Người đàn ông khốn khổ bật cười một cách khoái chí, cười ra nước mắt nhưng hẳn ta không hề hay biết, vẫn cứ ôm bụng cười rồi cúi xuống.

“tới, tới đây, nói cho tôi biết xem, người đối phó cứng rắn với Phó chủ tịch như thế nào, bước đầu tiên làm thế nào?”

Khi hẳn cười, Trình Uyên không có cười, thậm chí không quay đầu lại, vẫn là ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Bạch Long, đánh chết hẳn.”

Chương 329

Chương 329: chuyên gia tình báo

Giống như nói đến một chuyện không đáng kể, Trình Uyên tâm trạng cũng không có nổi sóng.

Tuy nhiên, nghe thấy lời của người đàn ông khốn khổ qua tai, anh bị sốc như một tia sét từ trời xanh đánh xuống.

“Cái gì?” hắn ta hét to lên đầy hoài nghi “người... dám?”

“Bốp!”

Bạch Long không chút do dự, tiến lên liền một cước đá nằm xuống đất.

Gã đàn ông khốn khổ này đau đớn co quắp trên mặt đất, lớn tiếng kêu rên, rồi hét toáng lên “Trình Uyên, ta là người đặc lực bên cạnh của phó chủ tịch. người dám động đến ta, người liền ... Á ... Á!”

Bạch Long lại ra một cú đấm nữa.

Về vấn đề này, Trình Uyên cũng không thêm đề ý, chỉ lộ ra một nét giễu cợt “Đặc lực? chỉ là Một con chó.”

Trình Uyên cảm thấy rất nặng nề vì mẹ mình đột ngột bị bệnh, nhưng lúc này những người này vẫn đến khiêu khích anh, nhất là nghĩ đến những lời xúc phạm tới Bạch An Tương được nói ra từ người đàn ông khốn khổ này.

Đánh chết hắn, Trình Uyên cũng không cảm thấy hả giận.

“Giết nó và xử lý sạch sẽ.”

Trình Uyên nói xong xoay người rời đi, không hề nhìn đến người đàn ông khốn khổ này bởi vì chán ghét cái bộ mặt của hắn.

Lên xe để trở về, mẹ anh nói: “Người quen của con nhìn không giống là người tốt, con phải lưu ý mà đề phòng hắn.”

Lúc người đàn ông khốn khổ này dấy dựa với Bạch An Tương vừa rồi, mẹ anh đang ngồi trên băng ghế đằng xa, tuy không nghe thấy họ đang nói gì nhưng bà cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt bí ối mặt dày mày dạn của người đàn ông khốn khổ kia, đối với Bạch An Tương. khuôn mặt nhỏ xinh xắn phải trầm ngâm xuống.

“không cần đề phòng đâu mẹ.” Trình Uyên cười.

“Tại sao?” Mẹ anh khó hiểu.

Trình Uyên lắc đầu, “Không có gì đâu ạ, về sau sẽ không gặp lại nhau nữa.”

“Ừ.” Mẹ anh lên tiếng, không rõ ràng cho lắm.

Bạch An Tương đột nhiên nhìn về Trình Uyên.

Trần Đông đưa qua điện thoại qua nói: “người phụ nữ kia gọi điện này.”

Sắc mặt của Bạch An Tương liền biến sắc ngay lập tức.

Trình Uyên mạnh mẽ trừng mắt liếc Trần Đông một cái, cố ý hỏi một câu “Người phụ nữ bốn mươi tuổi phải không?”

Trần Đông gật đầu, nghiêm túc nói : “Đúng vậy, chính là người phụ nữ mà người tùm lầy cổ chân.”

Bạch An Tương nhìn chăm chăm Trình Uyên, ánh mắt dường như có thể phun lửa.

Trình Uyên hung hăng nhìn chăm chăm Trần Đông, ánh mắt như muốn giết người.

“Này?”

“người đó nói đợi người ở nhà, tôi sẽ gửi vị trí người đó cho người.” Hồng Anh bên kia điện thoại bình tĩnh nói.

Trình Uyên gật đầu, rồi cúp điện thoại.

Bạch An Tương vẫn đang nhìn anh, Trình Uyên giả vờ bình tĩnh ném điện thoại lại cho Trần Đông, nói: “Về sau người nói chuyện thì nói cho rõ ràng, nếu không sẽ rất bị hiểu lầm.”

Quay lại và giải thích với Bạch An Tương, “chỉ là một đối tác làm ăn, một người đàn bà khoảng bốn mươi tuổi.”

Trần Đông khẽ cau mày “Quả thực nhìn dáng dấp giống như mười tám mười chín tuổi thôi á.”

“CMM, người không nói lời nào, không ai nghĩ người bị câm!” Trình Uyên tức giận nói.

Trần Đông ngậm miệng không nói gì.

Bạch An Tương ánh mắt xấu hằm đi, Trình Uyên có chút hu không, vội vàng giải thích “chính xác nhìn thì còn trẻ, nhưng thật ra đã bốn mươi tuổi rồi, mà dáng dấp cũng xấu chứ không...”

“Hi hi ...” Trần Đông phát ra cười lạnh một tiếng.

“Cút , Cút đi!” Trình Uyên không giải thích được nữa, chỉ vào Trần Đông nói: “Cùng với Bạch Long bắt taxi về đi.”

Trần Đông mở cửa bước xuống xe, rất khoái chí.

Trình Uyên hận nghiến răng.

Nói cách khác, từ khi Trần Đông đi theo Trình Uyên, tuy rằng nói không nhiều lời, nhưng người này hiển nhiên đã thay đổi rõ rệt.

Về phần thay đổi trở thành kiểu gì, Trình Uyên không thể nói được.

Sau khi trở về Tam Thạch Thôn, Trình Uyên dặn dò mẹ một cách ngắn gọn, sau đó dặn dò Bạch An Tương đúng giờ cho bà uống thuốc.

Bạch An Tương gật đầu.

Trình Uyên im lặng một lúc, nhìn cô trêu mếu nói: “em tin anh đi, anh không phải loại đàn ông như vậy đâu.”

Bạch An Tương trừng mắt nhìn ” là loại đàn ông nào?”

Trình Uyên suy nghĩ một chút, không biết nên diễn tả thế nào, liền ghé vào tai Bạch An Tương nói nhỏ: “Trước khi em chấp nhận anh, em sẽ mãi là một người phụ nữ trong trắng.”

Trình Uyên chưa bao giờ nói điều này với Bạch An Tương.

Nói cách khác, nếu không phải Bạch An Tương tối hôm qua an ủi, hiện tại anh cũng không có dũng khí nói ra những lời

này.

Bạch An Tương gương mặt xinh đẹp đỏ thành một mảng, nói: “xí, anh đừng nghĩ nhiều như vậy, tối hôm qua em thấy anh rất khó chịu nên chỉ muốn an ủi anh một chút mà thôi.”

Trình Uyên cười khúc khích, xoay người rời khỏi nhà.

Nhìn về hướng anh bước rời đi, Bạch An Tương mím môi, nhịp tim dịu đi một chút, nhỏ giọng nói “em cũng vậy.”

...

...

Bạch Long cùng Trần Đông còn chưa có trở về, Trình Uyên cũng không có đợi bọn họ, dù sao bọn họ trở về, Trình Uyên cũng quyết định tạm thời để bọn họ ở nhà bảo vệ Bạch An Tương cùng bà mẹ.

Sau khi bắt taxi ở công thôn, Trình Uyên một mình đi đến địa chỉ mà Hồng Anh gửi tới.

Đây là một cư xá cũ kỹ rất bình thường.

Sau khi gõ cửa, một đàn ông trung niên đeo kính nhẹ nhàng mở cửa, hắn ta có vẻ không ngạc nhiên khi nhìn thấy Trình Uyên.

“vào đi.”

Cho Trình Uyên vào.

Vào phòng, không có gì đặc biệt, giống như một gia đình bình thường.

“ngươi tên gì.” Không khách sáo, Trình Uyên hỏi thẳng sau khi vào phòng ngồi trên sô pha.

Người đàn ông trung niên rót trà cho Trình Uyên nói “Lý Hải Tân.”

“Tên hay.” Trình Uyên khen ngợi.

Người đàn ông trung niên tên Lý Hải Tân mỉm cười, “Đi thẳng vào vấn đề đi.”

Sau đó hắn ta đưa cho Trình Uyên một tách trà.

Trình Uyên có chút kinh ngạc, nhìn Lý Hải Tân dáng vẻ bình tĩnh, không khỏi thầm thở dài.

“tin tức về tôi đều là người điều tra?” Trình Uyên nheo mắt hỏi.

Lý Hải Tân gật đầu, “Không phải chỉ có người, trong phòng làm việc của tôi có rất nhiều tin tức của người khác nữa.”

“người làm thế nào có được?”

“Tôi có thể truy cập vào hệ thống giám sát của toàn thành phố. Ngoài ra, còn nhiều phương pháp khác nữa, và những cái này không thể nói người biết được”, Lý Hải Tân nói.

Trình Uyên hít sâu một hơi, vẻ mặt nghiêm một chút, “người biết quá nhiều như vậy không sợ họa sát thân sao?”

Lý Hải Tân cười nhẹ, ” sợ chứ, nhưng so với tôi thì người mới sẽ gặp nguy hiểm.”

闻言, Trình Uyên khẽ giật mình “Có ý gì?”

“Không có gì.” Lý Hải Tân bung chén trà lên nhấp một ngụm trà, nhẹ giọng nói: “đối với Phương Thanh Yến người không nên cúp máy, lại càng không nên giết tên đó.”

“tên đó?” Trình Uyên khẽ giật mình, sau đó nghĩ có lẽ là người đàn ông khốn khổ lúc trước.

Lý Hải Tân biết chuyện này, anh cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Hắn ta vốn là một chuyên gia tình báo, nhưng hắn ta còn hơn cả một chuyên gia tình báo.

“Tại sao?” Trình Uyên hỏi.

“Bởi vì Chu Kiệt chết, nhất định phải có người gánh.” Hắn ta nói, “quả thực người không được may mắn cho lắm, nếu như người có thể đợi thêm hai ngày nữa, người của Phương Thanh Yến sẽ giết chết Chu Kiệt.”

“Phương Thanh Yến đã lâu sớm muộn vị trí chủ tịch Thương minh này rồi.”

“Người giết Chu Kiệt, cũng coi như là vô tình giúp cho Phương Thanh Yến về chuyện này.”

Trình Uyên nhíu mày.

Anh hiểu ý của Lý Hải Tân.

Cái chết của Chu Kiệt phải có người nào đó gánh, nếu là Phương Thanh Yên làm , vậy thì khi ngồi vào cái ghế chủ tịch Thương minh này, e rằng sẽ bị người ta lên án.

Nhưng nếu như Trình Uyên gánh thì hoàn toàn nó khác, Phương Thanh Yên đương nhiên sẽ ngồi vào ghế Thương minh một cách quang minh chính đại.

“Vậy thì hẳn ta phải biết ơn tôi mới đúng.” Trình Uyên nói.

Lý Hải Tân lắc đầu “ai sẽ biết ơn với một kẻ sắp chết?”

Chương 330

Chương 330: đột biến

Nghe vậy, trong mắt Trình Uyên lóe lên một vẻ lạnh lẽo khó có thể nhận ra.

“Tôi biết ngươi tới đây làm gì,” Lý Hải Tân mặt không cảm xúc nói, “Tôi sẽ không theo ngươi, tôi còn chưa muốn chết.”

Trình Uyên bất ngờ nói “ngươi biết tôi tới đây để mời ngươi theo tôi?”

Lý Hải Tân lập tức lộ ra một tia giễu cợt.

“Loại chuyện này, dường như rất rõ ràng, chỉ cần chỉ số thông minh không quá thấp, tất nhiên là có thể nghĩ ra.”

Trình Uyên mỉm cười.

“Bầm!” Đột nhiên, anh cầm tách trà đập xuống bàn trà.

Trong tích tắc, có một tiếng vang, tách trà bị bẻ.

Trình Uyên nhanh chóng nắm lấy mảnh vỡ bén nhọn nhất, một tay túm lấy tóc Lý Hải Tân, đè lên trên bàn cà phê, xuyên thẳng kẻ vào cổ hắn.

“Xin lỗi, ngươi đoán sai rồi, tôi không phải tới để mời ngươi, mà là muốn giết ngươi.” Trình Uyên nghiêm nghị nói.

Cảnh này Lý Hải Tân không ngờ tới.

Hắn biết mình được coi là nhân tài, hơn nữa Chu Kiệt trước kia cũng đối với hắn đều là khách khí không dám đụng vào.

Thử hỏi, nhân tài giống như hắn, ai mà không muốn lôi kéo về mình?

Bởi vậy, hắn nhất định biết là Trình Uyên tới đây để thu phục hắn, cho nên mới cố ý bày ra vẻ mặt cao lạnh, hi vọng bằng cách này chiếm được nhiều quyền chủ động, nếu thật sự

thương lượng được một vài điều khoản, cũng sẽ có lợi hơn mắt.

Nhưng hắn không ngờ rằng Trình Uyên lại đến giết hắn.

“Tại sao?” Lý Hải Tân cảm thấy cổ đau nhức, có một dòng chất lỏng mát lạnh chảy ra, không khỏi căng thẳng, hoảng sợ hỏi.

Lúc này Trình Uyên mới trở nên rất bình tĩnh. “Những người nếu uy hiếp với tôi, đương nhiên tôi rất vui vẻ sẽ làm việc cho dù là bị lợi dụng, nhưng những người uy hiếp gia đình tôi, cho dù là muốn lợi dụng tôi, bọn họ đều vẫn là như một con ghim treo trong tim tôi. “

“Xin lỗi, tôi không thể để cho mẹ tôi cùng người vợ của tôi phải mạo hiểm, người nhất định phải chết.”

Lý Hải Tân không muốn giết anh, nhưng Lý Hải Tân có tất cả mọi thứ về Trình Uyên, hơn nữa hắn còn biết sự tồn tại của Tam Thạch Thôn.

Một khi tin tức bị lộ, Bạch An Tương và mẹ nhất định sẽ rất nguy hiểm.

Vì vậy, thay vì chiêu mộ hắn, hãy để cho hắn im lặng mãi mãi.

“Cót két!”

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ của Lý Hải Tân mở ra.

Một người phụ nữ với tai nghe trên tay mở cửa ra và bước ra ngoài.

“Chồng, có chuyện gì vậy?”

Người phụ nữ quan tâm hỏi.

Lý Hải Tân bị Trình Uyên túm tóc đè lên bàn trà, mảnh vỡ của tách trà cứa vào thịt, nhưng khi nghe thấy câu hỏi của người phụ nữ, hắn vẫn giả vờ bình tĩnh, gượng cười cười rồi nói.

“Không sao, không sao. Chẳng qua làm đổ tách trà thôi.”

“Sao anh bất cẩn vậy? Có khách ở đây sao?”, Người phụ nữ hỏi lại.

Lý Hải Tân nhẹ giọng nói: “ừ, là bạn cũ.”

Trình Uyên trong tay chậm rãi nói lỏng tóc Lý Hải Tân.

Người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi trông khá đẹp, dáng người được giữ gìn và rất cân đối, với chiếc áo sơ mi giản dị nhẹ trên người, là một phụ nữ trẻ ở nhà mẫu mực.

Nhưng đôi mắt của cô ấy ...

“Không có chuyện gì đâu. anh nói vài câu về công việc với một người bạn. em về phòng tiếp tục nghe phim đi.”

Lý Hải Tân lấy mấy tờ giấy trên bàn trà đắp lên vết thương, sau đó bước tới. để hỗ trợ người phụ nữ này, và đem cô trở lại phòng.

Sau khi đóng cửa, hắn ta thở dài thườn thượt.

“Vợ tôi, nhìn không thấy” Anh nói.

“Ta thấy được.” Trình Uyên gật đầu.

Lý Hải Tân im lặng một lúc, mới nói: “Cô ấy cái gì cũng không biết.”

Trình Uyên lại gật đầu.

anh bây giờ rốt cuộc hiểu được tại sao lúc đầu Lý Hải Tân lại nói rằng mình chưa thể chết được.

Có thể thấy hắn ta rất có quan tâm đến vợ, mà dáng dấp vợ hắn ta cũng rất tuyệt, một khi hắn ta chết thì vợ hắn ...

Không dám nghĩ về sau.

Trình Uyên đột nhiên cảm thấy người đàn ông này lại giống chính mình.

Vợ hắn bị mù và cần người chăm sóc.

Bạch An Tương lúc đầu mất trí nhớ, cũng cần người chăm sóc.

Bọn anh đều là những người rất yêu vợ.

Thế nhưng là...

Trình Uyên lạnh lùng nhìn hắn hồi lâu, mới hỏi “Người rất yêu cô ấy?”

” đúng vậy.”

“Vì người rất yêu cô ấy, người chắc chắn không muốn cô ấy gặp bất kỳ nguy hiểm hay tai nạn nào.”

” đúng.”

Tức giận trong lòng, Trình Uyên nắm lấy cổ của hắn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Vậy người nên hiểu tại sao tôi muốn giết người.”

“người sợ vợ mình gặp nguy hiểm mà lại đi vạch trần vợ người để cho gặp nguy hiểm, dựa vào cái gì?”

Lý Hải Tân thở dài, “Tôi chỉ là đang làm việc, hai bên khác nhau.”

“Như vậy mà hại đến người nhà?”

“Xin lỗi.” Lý Hải Tân trịnh trọng nói.

Trình Uyên lạnh lùng nhìn hắn, lúc này thật muốn chém Lý Hải Tân thành ngàn mảnh.

Nhưng...

Người phụ nữ đó vô tội.

Hắn ta có thể chết, nhưng còn người phụ nữ đó thì sao?

Nhưng có một điều bọn họ không biết.

Khi Trình Uyên trở dậy lòng hung ác, ngay cả cao thủ đều có thể bị anh cắn chết.

Nhưng khi bình tĩnh lại, anh vẫn là một người bình thường, một thanh niên với trái tim giản dị.

“Thỏa thuận.” Trình Uyên lạnh lùng nói, “hãy cho ta một lý do để biết người chắc chắn vĩnh viễn không lộ ra một chút tin tức, đồng thời thuyết phục ta, để ta không phải giết người.”

Lý Hải Tân suy tư trong chốc lát.

Rồi nói “Ngày mai, nếu người vẫn còn sống, tôi sẵn sàng nguyện ý nhận người làm chủ nhân.”

Nghe đến đây, Trình Uyên hai mắt chợt co rụt lại.

Hai phần thông tin.

Một, trong câu nói này của Lý Hải Tân rõ ràng nói sẽ có người giết anh.

Thứ hai, một thuật ngữ hiện đại rất hiếm, sự thừa nhận chủ nhân! Sự thừa nhận chủ nhân là thể hiện sự trung thành nhất bất kể thời đại nào.

Trình Uyên cảm động.

Anh muốn thành lập lực lượng bí mật của riêng mình, nếu như Lý Hải Tân gia nhập, tất nhiên sẽ càng cường đại hơn.

Nhưng...

“Ta làm sao tin người?” Trình Uyên hỏi.

“Tôi không muốn chết.” Lý Hải Tân đáp.

Trình Uyên gật đầu.

Đây là sự thật, Trình Uyên tin tưởng Lý Hải Tân không muốn chết, càng không thể mặc kệ để vợ hấn một mình được.

Mà hấn cũng biết rõ Trình Uyên biết nhà anh ở đâu, những người xung quanh Trình Uyên đương nhiên cũng sẽ biết.

Vì vậy, cho dù là Bạch Long hay Trần Đông, nếu Trình Uyên thật sự vì Lý Hải Tân mà chết, thì một trong hai người đều có thể dễ dàng giết Lý Hải Tân.

“Ngày mai gặp ta, ta sẽ nói cho người biết địa điểm cụ thể sau.” Trình Uyên nói.

Nói xong mở cửa đi ra ngoài.

“Cẩn thận.” Lý Hải Tân đột nhiên nói.

Trình Uyên giật mình, liền đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Lời nói của Lý Hải Tân cho thấy có thể anh sẽ không trở về Tam Thạch Thôn an toàn.

Đi ra khỏi khu cứ xá cổ này, Trình Uyên vươn tay chặn một chiếc taxi, nhân tiện bấm phím tắt trên điện thoại di động.

Chiếc taxi là chiếc Volkswagen Santana, người lái xe là một người đàn ông béo với chiếc mũ lưỡi trai, trên xe có bài hát cổ điển “Hill”.

Sau khi Trình Uyên lên xe, tài xế cũng không hỏi anh đi đâu, liền trực tiếp lái xe đi.

Điều này làm cho Trình Uyên đột nhiên giật mình.

Chương 331

Chương 331

Bình thường mà nói, mang theo mũ lưỡi trai, lại đem mũ kéo đến rất thấp, thấp đến che khuất tầm mắt sẽ gây ấn tượng rất xấu.

Loại người này giống một điệp viên giết người hơn, và một tài xế taxi sẽ không bao giờ ăn mặc như thế này.

Khi Trình Uyên kịp phản ứng lại thì đã quá muộn.

Chiếc taxi bắt đầu giống như đang cất cánh. Con xe Santana này tựa như trở thành chiếc Ferrari. Với một loạt âm thanh ”run run!” , Liền vọt về phía trước, người ngồi bên trong ngã nhào về phía sau Trình Uyên sững sốt “Dừng xe!”

“Không thể dừng được!” Giọng nói của người lái xe trầm xuống.

“A?”

Giọng này hơi quen.

Trình Uyên không khỏi nhú mày.

Chiếc xe như một con ngựa hoang trong đô thị, và hoàn toàn chạy một cách điên cuồng.

Lúc này, Trình Uyên nhìn thấy trong gương chiếu hậu có ít nhất ba chiếc xe, cũng tốc độ bàn thờ bám theo sát phía sau xe taxi.

“Từ khi người vào cư xá, những người này đã theo dõi người từ trước.” Người lái xe nói, “ngồi vững vào!”

Sau đó anh đột ngột ôm cua suýt nữa ném Trình Uyên bay ra ngoài, bánh xe quét một đường vòng cung hoàn mỹ trên mặt đất, lao thẳng vào một con hẻm nhỏ.

Hai chiếc xe đuổi theo phía sau không hề dừng lại, phóng theo chỗ khác, chỉ có một chiếc xe đuổi theo vào con hẻm nhỏ.

Cùng lúc đó, Santana dừng lại trong một con hẻm nhỏ, và tài xế đẩy cửa bước xuống xe.

“Chúng ta chỉ có chín giây.” Khi tài xế xuống xe, đối với Trình Uyên nói: “ngươi nằm xuống nhanh!”

Nằm xuống?

Tại sao phải nằm xuống?

Trình Uyên sững sờ một hồi, qua kính chiếu hậu lại nhìn thấy một màn run rẩy khác.

Chiếc xe phía sau cũng dừng lại, cùng lúc đó, từ trong cửa sổ xe đuổi ra hai cái họng súng đen ngòm.

Súng?

“bằng bằng...”

Không có bất kỳ thông tin liên lạc nào, đối phương bên kia đã trực tiếp nổ súng.

Nổ súng đạn bắn ra liên hoàn trúng vào kính xe, vỡ tung thành vô số mảnh vỡ, Trình Uyên kinh ngạc trực tiếp leo xuống sàn xe nằm.

Khi điều này khiến da đầu anh tê dại, anh liếc nhìn vào gương chiếu hậu.

Liên thấy người lái xe với chiếc mũ lưỡi trai, đập lên bức tường trong ngõ, đập lên bốn, năm bước, đột ngột lao qua những hạt mưa dày đặc của những viên đạn, rồi vọt lên trước đầu xe, rồi lộn vòng vài cái.

Sau đó anh ta nâng con dao lên và chém xuống.

Sau khi chém vào cổ một người, liền phóng con dao trúng vào giữa lông mày của người kia.

Trình Uyên từ kính chiếu hậu nhìn không ra là loại dao gì, nhưng lại giống như dao găm.

Cái này xảy ra vồn vện trong nháy mắt.

Làm xong việc này, tài xế mũ lưỡi trai bước nhanh đến Santana, mở cửa xe ra rồi đối với Trình Uyên nói: “Đi thôi.”

Trình Uyên tỉnh táo lại, trèo ra khỏi chiếc xe, đi theo mũ lưỡi trai đi vào một cái cửa.

Sau khi bước tới, anh nhận ra rằng cánh cửa này là cửa sau của một nhà hàng.

Cửa sau của nhà hàng này được kết nối trực tiếp với bếp sau của nhà hàng, khi hai người bước vào, một nhóm đầu bếp đội mũ hình tượng Tiểu Bạch đang bận rộn trong nhà hàng.

Tiếng quạt gió cũng nối tiếp nhau.

Lúc này, Trình Uyên mới có thể nhìn rõ mặt của người lái mũ.

“Vương Mỹ Lệ? Ngươi không phải đi rồi sao?”

Đúng vậy, người này chính là người đàn ông tàn nhẫn mà Trình Uyên cứu ở tàu cao tốc lúc trước, tên Vương Mỹ Lệ này tuy tốt nhưng lạnh lùng .

“Một lời khó nói hết, lần này ta tới đây là muốn nhờ cậy tới ngươi.” Vương Mỹ Lệ thở dài, trầm giọng nói.

“Được chứ.”

Nghe vậy, Trình Uyên có chút hưng phấn.

Không có nghi ngờ gì về sức mạnh của người đàn ông Tàn Nhẫn này nữa, vừa rồi kỹ năng đó cho thấy anh ta phải ngang hàng với Bạch Hùng và Trần Đông.

Với sự giúp đỡ của những người như vậy, thế lực lực lượng bí mật của anh nhất định sẽ đẩy nhanh tiến độ.

Nhưng mà, cảm thấy mình quá kích động và có chút ngớ người, Trình Uyên nhanh chóng giảm bớt giọng điệu “Vết thương của anh thế nào rồi?”

Thật ra Vương Mỹ Lệ rời đi cũng không lâu lắm, chỉ có tám tháng mà thôi .

“Gần đến nơi rồi.” Vương Mỹ Lệ trả lời.

“Này, hai người các ngươi, sao lại đứng ngu người ra vậy?” Đúng lúc này, một người phụ nữ mập mạp tức giận đi tới.

“mắt mũi các người bỏ đi đâu rồi?”

” Giờ làm việc ai cho các người lười biếng rồi? các người không thấy các vị sư phụ đây đang bận bịu túi bụi hả, còn không mau đi giúp!”

Người phụ nữ béo phì khoảng ba mươi tuổi, vẻ mặt dữ tợn đi tới trước mặt hai người bọn họ, cô ta chống nạnh khiển trách Trình Uyên cùng Vương Mỹ Lệ.

Trình Uyên cùng Vương Mỹ Lệ liếc nhìn nhau, liền thấy vẻ mặt nghiêm túc của nhau, rồi ngơ ngác.

Sau đó Trình Uyên đột nhiên giật mình.

A, con heo này coi anh và Vương Mỹ Lệ là nhân viên mới tới đây.

“Nhanh lên, thay quần áo đi mà làm việc, gọt vỏ rồi thái sợi rễ khoai tây này đi.” Người phụ nữ mập mạp chỉ chỉ vào vai Trình Uyên, vẻ mặt tức giận nói “Thật sự là không khỏi để người khác phải lo lắng đến.”

“...” Trình Uyên.

“...” Vương Mỹ Lệ.

“Chị hai này, có thể chị đã hiểu lầm, chúng tôi không phải...”

Trình Uyên vừa muốn giải thích, nhưng Vương Mỹ Lệ đã thúc bên hông anh một cái, thì thào nói: “Những người kia đang ‘tìm’ người ở bên ngoài, bất cứ lúc nào cũng sẽ vào đây. Thay quần áo trước đi đã.”

Trình Uyên lập tức hiểu ra, cùng Vương Mỹ Lệ nhanh chóng đi vào phòng thay quần áo, tìm hai bộ đồng phục đầu bếp mặc vào.

“Những người muốn giết tôi là ai?” Trình Uyên hỏi.

Vương Mỹ Lệ lắc đầu, “Tôi cũng không biết, tôi lúc đầu không có nơi nào để đi, vì vậy tôi muốn tìm một nơi để ổn định chỗ ở trước. Đúng lúc, tôi thuê ở khu cư xá cũ này, liền vô tình thấy người đi ngang qua.

Sau đó muốn tiến lên chào hỏi người một tiếng, nhưng đột nhiên lại phát hiện có người theo dõi người. “

“Về Sau , khi người bước vào cư xá, những người này đã đợi trong xe ở bên ngoài. Tôi phát hiện ra rằng bọn hắn mang theo súng. Và chuyện sau đó thì người biết rồi.”

Trình Uyên ngạc nhiên hỏi: “người lái taxi mưu sinh sao?”

Vương Mỹ Lệ nháy mắt mặt xạm đen lại, “Người biết tôi nói cái gì, mấu chốt ở chỗ nào không?”

“Hai người các người vẫn không nhanh đi hả ?”

Người phụ nữ mập mạp mở cửa phòng thay đồ không chút ngưng ngừng mà hét vào mặt bọn họ.

“Khó trách , vẫn nghèo kiệt xác lạc hậu, làm cái gì cũng không ra hồn, lớn tuổi vậy rồi đến quán làm nhân viên phục vụ, còn không biết chịu khó? Thay quần áo mà cũng lười biếng ra. “

Trình Uyên và Vương Mỹ Lệ đang nói chuyện đành phải dừng lại.

Bây giờ người phụ nữ béo này là lá chắn của họ, đương nhiên, họ không thể tùy tiện đắc tội được.

Sau khi véo cái mũi, cả hai chạy đi cắt khoai tây một cách bán sống bán chết. chạy vụt ra ngay rổ khoai tây.

Người phụ nữ mập mạp dường như không muốn bỏ qua cho hai người bọn họ, cô ta liền đi theo, miệng cũng không khỏi lải nhải.

“các người có biết tại sao người ta lại nghèo không? Càng lười càng nghèo, giống như hai bộ dạng các người vậy, cả đời này các người không thoát khỏi là bồi bàn.”

“Nhìn người, lớn tuổi như vậy, ngay cả khoai tây cũng sẽ không gọt được nè.”

“các người nhìn tôi xem. Tôi đã kiếm tiền để mua một chiếc ô tô ở tuổi 30 đấy, với lại, tôi mua xe này bằng tiền của chính mình làm ra. Tôi không dựa vào bố mẹ một xu nào cả. các người có biết tại sao không? Bởi vì tôi chăm chỉ, mới có thể

Làm đầu bếp trưởng, lại nhìn các người, ngay cả khoai tây có vẻ cũng không biết gọt, đưa đây, đưa cho tôi ... Hà “

Lúc này Nhìn thấy Vương Mỹ Lệ gọt khoai, anh ta gọt hai đầu của củ khoai, cô béo tức giận định chửi thề, nhưng đột nhiên

...

Không muốn nghe cô nói nhảm Vương Mỹ Lệ đột nhiên giữ hai đầu củ khoai tây, rồi xoay củ khoai tây một phát, đưa con dao vào.

Vỏ khoai tây mỏng như vỏ trứng, không phải mỏng như tờ giấy.

Người phụ nữ béo tròn mắt ngay lập tức, và cô cảm thấy hơi choáng ở đầu.

Chương 332

Chương 332: Đầu bếp kinh ngạc

“Phập phập phập phập...”

Ngay sau đó, một âm thanh xuyên thấu chói tai lại truyền đến.

Người phụ nữ mập chật vạy vạy vẹo cổ của mình, liền nhìn thấy Trình Uyên cầm dao và một bên cầm lấy khoai tây của Vương Mỹ Lệ rồi cắt lát, con dao phay lên bay xuống, nhanh đến mức khiến người ta không kịp nhìn thấy. vẫn là con dao được nâng lên rồi chặt xuống.

Với tốc độ nhanh như vậy, những miếng khoai tây cắt ra vẫn mỏng, đã mỏng rồi mà lại còn đều nhau nữa.

Người phụ nữ béo này trực tiếp không nói nên lời.

“này, đầu bếp trưởng, người lấy đầu ra hai tên đầu bếp này đây?”

Vào lúc này, người quản lý sảnh bước vào bếp, vì vào để thúc làm các món ăn nhanh lên, nhưng khi vào hán ta đã bị sốc trước cảnh tượng trước mắt, và hỏi người phụ nữ béo với vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Khuôn mặt người phụ nữ mập run lên một hồi “Há ... Là hai người phục vụ vào phụ giúp nhà bếp.”

“Người phục vụ?” Người quản lý sảnh đặt câu hỏi chất vấn
“Không, không phải là tôi cử nhỏ Trịnh với Đại Hào đến giúp sao?”

“Hơn nữa, cái này... tài nghệ này ta nhất định không phải làm bồi bàn, đúng không?”

Người phụ nữ mập mạp hoàn toàn bị hai con gà trước mặt này làm cho choáng váng, mất hết cả Logic, vào lúc này, trong đầu cô ta cũng không thể kết nối được với đại não, không khỏi ngu người này giờ.

“Đúng vậy, với kỹ thuật này, e rằng có thể đạt đến trình độ cao cấp quốc gia.”

Trước sự ngạc nhiên của đầu bếp trưởng và quản lý sảnh, hai con gà này dường như không quan tâm chút nào đến họ.

Cả hai thậm chí còn vừa cắt khoai tây vừa trò chuyện phiếm. Hơn nữa, còn thỉnh thoảng giương mắt nhìn bọn họ.

Trình Uyên “Ê, Lão Vương, khoai tây của người gọt không tệ à nha.”

Vương Mỹ Lệ “người mới thực sự làm tôi bị sốc đấy. tay nghề thái đồ ăn này có phải là của tổ tiên truyền lại phải không?”

“có một chút , một chút ...”

“Ha ha, Tôi cũng thế.”

...

Người phụ nữ mập tròn mắt lú lờ, trong lòng rất tức giận.

Cả hai người đều trông trẻ hơn cô rất nhiều, đặc biệt là Trình Uyên, tuổi tối đa cũng hơn đôi mươi.

Nhưng cô ấy đã ba mươi tuổi, và là một đầu bếp trưởng, cô ta nghĩ bọn anh không thành thạo hai việc này, dù là cắt hay là gọt khoai tây.

Nhưng Đây quả thật ...

“Quả thực quá kiêu ngạo! Quá kiêu ngạo! ...” trên mặt Trần đầy dữ tợn, hoàn toàn phẫn nộ.

“Hai người dừng lại!” Người phụ nữ mập tức giận hét lên.

Giọng nói này không khỏi làm lu mờ tiếng quạt gió trong nhà bếp, ngay cả quản lý sảnh bên cạnh cũng phải sững sốt.

Các đầu bếp ở phòng bếp đầu tiên đều quay đầu nhìn về phía này.

Trình Uyên và Vương Mỹ Lệ cũng sững sốt.

“Lão Triệu người qua đây.” Người phụ nữ béo ra hiệu cho một đầu bếp trạc năm mươi tuổi.

Đầu bếp họ Triệu vội vàng đi tới và hỏi “Có chuyện gì vậy bếp trưởng?”

Người phụ nữ mập đầu tiên nhìn chăm chăm vào Vương Mỹ Lệ khiển trách: “Không biết gọt khoai, người gọt khoai, cứ theo quy cũ. Để bọn hấn làm, tôi không biết sẽ lãng phí bao nhiêu nữa. trên thực tế nhìn thì thấy nhanh, trông có vẻ rất tốt nhưng không dùng được. “

“Lão Triệu, người làm mẫu cho hấn xem đi.”

Đầu bếp Họ Triệu vừa rồi bận rộn, không có thời gian phân tâm nhìn đến đây, tự nhiên không nhìn thấy Vương Mỹ Lệ vừa rồi gọt khoai như thế nào.

Nghe vậy, hấn ngẩng đầu, đi tới trước mặt Vương Mỹ Lệ, đẩy anh ta qua một chút, hấn ta ra vẻ như dạy đời nói. ” Tránh ra tránh ra, nhìn cho kỹ, gọt khoai tây là cách dễ nhất để bắt đầu vào làm một đầu bếp, Nhưng người đừng coi thường nó, có quá nhiều kiến thức trong đó, người chỉ cần nhìn kỹ xem tôi gọt thế nào, sau đó học hỏi và luyện tập nhiều lần, như vậy có thể nâng cao tay nghề được. “

“Nhìn xem, con dao nên gắn nhẹ vào vỏ khoai tây, đừng dùng lực mạnh quá, rồi ... ơ, cái này, ơ, ừ, cái này ... người thấy rõ chưa?”

Vương Mỹ Lệ cau mày nhìn hấn chăm chăm một hồi, nhíu mày thật sâu.

Trình Uyên dùng cùi chỏ thúc khuỷu tay hấn, “người Ta hỏi người kia, thấy rõ chưa?”

Vương Mỹ Lệ cũng trầm giọng đáp: “tôi không phải ngốc?”

Sau đó, đầu bếp họ Triệu đó đưa con dao gọt cho Vương Mỹ Lệ “Nào tới đây, thử lại tôi xem.”

Vương Mỹ Lệ cầm lấy con dao gọt vỏ, dựa theo hấn nói, nhẹ nhàng đưa lưỡi dao vào vỏ khoai tây.

“đúng rồi, chỉ là nhẹ thôi, xuống dao cũng phải ...

Cái gì!”

Đầu bếp họ Triệu chưa kịp nói xong, con dao của Vương Mỹ Lệ giống như là bộ động cơ 6.0t, gọi phải là siêu nhanh.

Đầu bếp Họ Triệu vừa mới phun ra một nửa lời, khoai tây đã được gọt sạch vỏ, mỏng manh giống như lột vỏ củ khoai tây vậy.

Đột nhiên, tất cả mọi người đều chết lặng.

Đầu bếp Họ Triệu có gương mặt như mặt mo, xấu xí như ăn phải ruồi khó coi.

Phụ nữ béo cũng xấu xí như lão Triệu.

Các đầu bếp khác đều bị sốc.

Đương nhiên, biểu lộ của mỗi người khác nhau, làm sao ai giống ai được.

Quản lý sảnh thực sự lại rất vui vẻ, giống như khám phá ra một thế giới mới, đẹp không tưởng.

Biết được loại cao thủ này giấu ở phòng bếp sau nhà mình hẳn là rất vui mừng, chuyện này phải nói với chủ tịch là đã tìm được nhân tài mới, nhất định lúc đó không thương thì cũng khen cho hẳn.

Người phụ nữ mập hoàn hồn, chỉ vào Trình Uyên, nói với đầu bếp họ Triệu, “Lão Triệu, người dạy cho hẳn cách cắt và thái đi.”

“Đừng thấy người ta gọt nhanh như vậy, người cũng cắt nhanh như vậy, dù nhanh mấy cũng không được, chúng ta muốn là đều đều. Trong nhà hàng cao cấp của chúng ta, sợi khoai tây bào mỏng hay mảnh đến đâu đều có tiêu chuẩn cả.”

“Lão Triệu, làm mẫu cho hẳn.”

Đầu bếp Họ Triệu cũng hoàn hồn, liếc nhìn Vương Mỹ Lệ một cái với vẻ dữ tợn, sau đó gạt đầu, bước đến bên cạnh Trình Uyên, vừa định muốn đẩy Trình Uyên ra, nhưng ...

Lần này hẳn ta học được cách khéo léo hơn, chỉ vào con dao trên thớt và nói: “người cắt trước cho tôi xem.”

Nghe xong lời này, Trình Uyên vừa định muốn giải thích “quả thực, chúng tôi không phải...”

Nhưng trước khi giọng nói của anh chưa cất đi hết, cánh cửa của phòng bếp phía sau đã được đẩy ra.

Vài người đàn ông mặc vest đen và đeo kính râm, một tay đặt vào trong ngực bước vào, rồi quan sát xung quanh.

Nhìn thấy điều này, Trình Uyên im lặng ngay lập tức, cầm lấy con dao, vùi đầu vào để không ai nhìn thấy rõ mặt mình.

“Trước hết, tư thế cất của người không đúng, người nên ... nên ... của Bác.”

“Phập, phập phập, phập...”

Nhịp điệu này, tốc độ này, mắt còn không nhìn... thấy Đầu bếp họ Triệu đã hơn năm mươi năm trong bếp, nửa đời người làm bếp, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể thấy rõ được chất lượng các sợi khoai tây Trình Uyên cắt ra, tung bay lên xuống.

Trong phút chốc, sắc mặt hấn tái xanh.

Cái này con mẹ hấn cúi đầu nhắm mắt, và bịt mắt cắt thì khác nhau ở chỗ nào?

Sau khi cắt một củ khoai tây, Trình Uyên ném con dao lên thớt, quay lưng về phía người mặc đồ đen, nói với đầu bếp họ Triệu, “sư phụ, ngài thấy có được không?”

Đầu bếp Triệu Hưng túm lấy mũ trên đầu mạnh mẽ quăng xuống đất. ”bếp trưởng, người đây là ý gì?”

Phụ nữ béo bây giờ hỏi hận vì để đầu bếp họ Triệu làm việc này. Ngay từ đầu cô đã biết cái này, lúc này hỏi hận vì đem họ ra so sánh.

Điều này...

Trong trường hợp này, người quản lý sảnh chết tiệt ấy mà nói cho chủ tịch biết, thì mặt mũi của cô ta biết bỏ nơi đâu?

“CMN, hai người tới đây làm loạn sao?” Người phụ nữ mập tức giận nói.

Bên này tức giận, làm hấp dẫn đến đám người áo vest kia, bọn họ liếc nhau một cái, liền đi về phía bên này.

Trình Uyên dường như nhận ra điều đó thế là quơ lấy một đồng khoai tây tây đập thẳng vào mặt của đầu bếp Triệu.

“Ngươi dám mắng ta, ta liền giết ngươi!”

Đầu bếp Họ Triệu ngay lập tức trở nên bối rối hơn.

Con mẹ nó mắng khi nào?

Chương 333

Chương 333: Trợ giúp

Trình Uyên vốn để ý đến điều đó, đột nhiên lao vào đầu bếp họ Triệu đó, rồi hai người đánh nhau trong chốc lát.

Nhưng mà, phần lớn hầu như không có đánh nhau mà vật lộn nhau, sau khi Trình Uyên vật đầu bếp họ Triệu xuống đất, hai người đều lăn lộn trên mặt đất.

Vương Mỹ Lệ hiểu ra, nhanh chóng đi tới can ngăn.

Các đầu bếp khác cũng kịp phản ứng, thế là đám người đó vây tới khuyên can.

Tiếng bước chân của những người đàn ông mặc áo vest bỗng dừng lại, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, sau đó xoay người rời khỏi phòng bếp này, đi tới trước cửa nhà hàng.

“Đừng đánh nữa, bọn hắn đi rồi.” Vương Mỹ Lệ vừa nói vừa khuyên can.

Nghe vậy, Trình Uyên vội vàng buông đầu bếp họ Triệu ra mặt mày đỏ mặt tía tai, vội vàng đứng lên, “không đánh nữa, người thắng rồi.”

đầu bếp Họ Triệu, thực sự là sững sốt, “Trời ạ, ta thắng rồi sao?”

Mọi người cũng ngăn người ra.

...

Liên sờ vào bên trong túi và thấy hôm nay mình không mang theo nhiều tiền khi đi ra ngoài, liền lấy ra một xấp tiền và đưa cho đầu bếp họ Triệu. “Thật xin lỗi, người cầm tạm chút đi, coi như chúng ta hòa.”

đầu bếp Họ Triệu lửa giận trên mặt còn chưa dập tắt được, vừa định nói ra lời độc ác, vẻ mặt đột nhiên đông cứng lại.

tên tiểu thư này, làm sao có thể có 10..

nhân dân tệ trong tay?

cái này mẹ nó, nhiều hơn tiền lương hàng tháng của ông ấy.

ông ấy liền cao hứng, quay đầu nhìn Vương Mỹ Lệ “tiểu tử này nữa, nếu không chúng ta đánh nhau một trận?”

Đánh một trận, nếu đánh thắng, có thể nhận được 10..

tệ, ai mà không hào hứng?

Vương Mỹ Lệ khẽ giật mình, sờ sờ vào mũi của mình “Tôi?”

Trình Uyên vội vàng ngăn Vương Mỹ Lệ lại, cười nói: “thôi Quên đi, vì 10..

tệ không đáng để mất mạng.”

Vương Mỹ Lệ không phải là Trình Uyên, đầu bếp nhà họ Triệu đã ngoài 50 tuổi, làm sao có thể chịu nổi được một quyền của anh ta?

Kéo Vương Mỹ Lệ đi, anh cùng anh ta chuẩn bị đi ra ngoài. Lúc này, bếp trưởng mới hoàn hồn.

Một người phục vụ đánh nhau liền bỏ ra 10..

tệ?

Tất nhiên, trước tiên đừng nói về lý do tại sao anh lại hào phóng như vậy, mà chính là, anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

10..

tệ cho một trận đánh nhau chết tiệt này, cô ấy muốn ngăn cản hai người này trong một trận chiến đó, ngay cả khi họ đang hăn hái vật nhau trên đất.

Nhưng vấn đề là ...

Làm sao một người như vậy có thể làm bồi bàn?

Người phụ nữ mập rớt cuộc nhận ra mình đã nhận nhầm người, cô nhớ lại vừa rồi quản lý đại sảnh không hề quen biết hai người này, điều này rõ ràng là như vậy.

“Không hay rồi, không hay rồi, bếp trưởng không hay rồi.”

Một người phục vụ vội vàng bung đĩa chạy vào trong phòng bếp, thấy quản lý đại sảnh cũng ở đó, hắn ta vội vàng gọi lại: “Quản lý, khách bàn số năm kia trả lại thức ăn.”

“Trả lại?”

Lời nói của chị phục vụ lại bồi thêm, khiến cho quản lý sảnh và người phụ nữ mập mạp vẫn chưa khỏi hoàn hồn sau cú sốc vừa rồi.

“Đúng vậy, khách hàng bàn số năm đã trả lại đồ ăn này là đến lần thứ ba rồi, và bọn họ luôn nói rằng mùi vị này không đúng.”

Cô gái phục vụ có chút không yên nói: “Vị khách đó nói, nếu nhà hàng của chúng ta không làm được, vậy thì đừng làm nhục món ăn này, nói rằng sau này họ sẽ không đến nữa.”

Đầu bếp trưởng đột nhiên nổi giận “Không đến thì thôi. Nhà hàng của chúng ta không chỉ dựa vào mỗi cái bàn ăn đó của hắn để làm ăn. Cá chiên nước tương là món ăn đặc trưng của nhà hàng chúng ta.

Và nhà hàng chúng ta cũng nấu món này 20 năm rồi, cũng chưa từng có ai nói với tôi khẩu vị này không đúng, tôi nghĩ những người này chỉ là vạch lá tìm sâu, ăn không ngồi rồi đi gây sự thì có. “

Cô gái phục vụ do dự một chút khi nghe được lời này, yếu ớt đáp: “Nhưng ... Nhưng mà, bàn số năm đó, trong đó có một người gọi là Lý Đại Chủy.”

“Lý Đại Chủy?” Khi nghe những lời đó, người quản lý sảnh giật mình “Chính là Lý Đại Chủy?” Người đã viết các bài bình luận về món ăn trên Internet.

“Vâng.” Người phục vụ gật đầu.

Cái này Thật là rắc rối rồi.

Một đầu bếp khác, cùng quản lý tiền sảnh và bếp trưởng ở gian phòng bếp đều có chút thấp thỏm.

Lý Đại Chủy, một cây bút có thể làm nổi một nhà hàng, cũng có thể phá hủy một nhà hàng, giống như chơi đùa với tử thần.

Còn cái miệng của Lý Đại Chủy này khét tiếng là kén, nhưng những bài viết của người này có khá nhiều lượt truy cập trên mạng.

“Tôi phải làm sao đây?” Quản lý đại sảnh cay đắng nhìn bếp trưởng mặt, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

Bếp trưởng trán cũng lấm tấm mồ hôi, xấu hổ nói: “Tôi nấu món này nhiều năm như vậy, lui tới cũng mùi vị này, lâu nay đến giờ khách ăn đều hết lời khen ngợi, cái này ... còn có thể mùi vị nào khác nữa?”

Một cảm giác căng thẳng và áp bức ngay lập tức tràn ngập khắp căn bếp phía sau.

Trình Uyên vừa định ra khỏi phòng bếp, liền dừng lại.

“Sao vậy?” Vương Mỹ Lệ thắc mắc hỏi.

Trình Uyên thở dài, “tốt xấu gì người ta cũng giúp ta một lần, tôi cũng không thể thấy chết mà không cứu được?”

“Ý của ngươi là gì?” Vương Mỹ Lệ sững sốt một chút, “đừng bảo rằng ngươi có thể nấu món đó nha?”

“có hai phương án .” Trình Uyên “giết chết Lý Đại Chủy, để hẳn sau này không còn viết những bài linh tinh đó nữa.”

“...” Vương Mỹ Lệ.

“cách này Không được, đúng không?” Trình Uyên “Vậy thì chọn phương án thứ hai.”

“Nói?”

Nở nụ cười bí hiểm với Vương Mỹ Lệ, Trình Uyên đột nhiên xoay người bước lại.

“Có phải là món cá chiên nước tương đúng không?”

“để Tôi thử xem sao!”

Trước mắt bao nhiêu người, Trình Uyên bình tĩnh đi tới lò bếp, xắn tay áo lên rồi nói: “Tôi cần hai người phụ tôi.”

Mọi người đều sững sờ.

Người quản lý sánh ngược lại là vui mừng khôn xiết, “người ... làm được chứ?”

“khi còn nhỏ đã làm qua.” Trình Uyên đáp.

“Khi còn nhỏ?” Bếp trưởng đột nhiên suy nghĩ, cô cảm thấy vị trí của mình bị uy hiếp chưa từng có, cô cảm thấy Trình Uyên là mối nguy hiểm đến uy quyền của cô.

“Đừng nghĩ rằng người có thể cắt được vài củ khoai tây. Thì người trở thành một đầu bếp. trong khi đó người làm qua khi bạn còn nhỏ. Việc này không phải giống như nấu ăn ở nhà của người. Và tóm lại, người nên cân nhắc lại xem bản thân của mình được bao nhiêu.”

Nghe vậy, Trình Uyên vừa cầm dao làm bếp lên, không khỏi lại cầm dao trở lại “thì sao? Không cần ta giúp thì thôi?”

“Người giúp? Người chỉ có làm rồi tung lên chứ giúp được gì.” bếp trưởng lạnh lùng nói, “Tôi vào bếp đã mười lăm năm rồi, ngay cả tôi cũng không làm vừa lòng với Lý Đại Chủ. người nghĩ người là ai? Trong người mới hai mươi tuổi đầu, người nghĩ người có thể làm tốt hơn tôi sao? “

“làm cái gì thì làm cái đó đi, đừng có ở đây làm rồi lên nữa!”

Trình Uyên nhún vai, bất lực nói: “Nếu đã như vậy, vậy coi như ta nhiều chuyện vậy.”

Nói xong xoay người rời đi.

Nhưng lúc này, anh đã bị quản lý sánh chặn lại.

“Anh bạn này, anh có thể làm được món này sao?”

Khi nhìn thấy điều này, bếp trưởng béo chen vào ngắt lời, nói: “Đừng nghe hắn nói linh tinh. Hai người bọn hắn trà trộn vào phòng bếp của tôi. Theo tôi thấy, bọn hắn muốn học trộm tay nghề, hoặc là gián điệp của một nhà hàng khác. Loại người này làm được cái gì? “

Về phần bếp trưởng này, Trình Uyên căn bản không để trong mắt, anh nói với quản lý sánh, “Cá Chiên nước tương này sinh ra ở vùng sông Thiên Thủy, giữa thời Triều Thanh, có vị rất đa

dạng và mỗi hương vị đều là một hương vị độc đáo, rất nổi tiếng và được lưu truyền cho đến ngày nay, sau quá trình chế biến đã được cải tiến để có thể thơm ngon hơn, và không bị lộn xộn, tuy nhiên vì sự phức tạp của quy trình nên nhiều nhà hàng và các khách sạn đã không làm món ăn này nữa. Theo thời gian trôi qua, dần dần càng ít người biết đến. “

Nghe được lời của Trình Uyên, quản lý sảnh và bếp trưởng đều trợn mắt líu lưỡi.

Tất cả các đầu bếp, kể cả phòng bếp chính, đều ngạc nhiên.

“Ngươi... làm sao biết chuyện được cái này?” bếp trưởng khó khăn hỏi.

Chương 334

Chương 334: bộc lộ tài năng

Nghe đến đây, Trình Uyên khẽ mỉm cười.

“Chuẩn bị nguyên liệu!”

Lần nữa quay người đi đến trước bếp lò, anh xắn tay áo lên và nói lớn: “Hôm nay, tôi sẽ cho các người xem thể nào là món Cá Chiên tẩm nước tương chính hiệu!”

Trong cảnh này, Trình Uyên tràn đầy tự tin, mọi người đều đi tới xem, trong nháy mắt lập tức trở thành đối tượng chú ý nhất của mọi người, và đây như là một bậc thầy tuyệt vời.

Tất cả mọi người nhìn mắt như trợn tròn.

Ngay cả Vương Mỹ Lệ cũng bị hù cho sững sốt một chút.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì?” Quản lý đại sảnh đột nhiên quát lên, “Cứ làm theo lời người đó nói, mau chuẩn bị nguyên liệu nhanh lên!”

Cuối cùng cũng có người kịp phản ứng, vội vàng đưa con cá ngon thượng hạng nhất, cùng các loại nguyên liệu khác cho Trình Uyên.

Trình Uyên cúi đầu nhìn thoáng qua, không khỏi khẽ nhíu mày.

“Lườn gà hai miếng thịt bò hai miếng và hai miếng da heo.”
Trình Uyên nói.

Nghe vậy, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Bếp trưởng đột nhiên cười chế nhạo nói: “rốt cuộc có Làm được không vậy? Khách hàng gọi là món cá chiên nước tương. Người lấy gà, bò, da heo làm cái gì?”

Trình Uyên đi đến trước mặt cô ta, cười nhẹ rồi cởi chiếc mũ cao đầu bếp của cô ta trên đầu xuống, rồi đội lên cho mình.

“Người... !”

“Tôi đã từng đánh cược với một người. mà đánh cược đó trong việc nấu ăn. Nếu thua, thì phải bái sư, nếu tôi thua cũng gọi người đó một tiếng gia gia.” Trình Uyên nói với vẻ bất đắc dĩ. “sau đó thì người ta phải hối hận, mà tôi thì lại không thích thu nhận đồ đệ, cho nên, người đừng có mà cản tôi hay là khiêu khích, bởi vì tôi không thích đánh cược nữa. “

“Tôi giúp các người là bởi vì tôi đã làm mất nhiều thời gian của các người, nhưng đồng thời các người cũng vô tình giúp lại tôi một việc nhỏ.”

Bếp trưởng béo có vẻ bối rối, “Tất cả những thứ này ở đây và ở đây nữa?”

...

Một người phụ đưa phần gà cho Trình Uyên, Trình Uyên cầm lấy hai hai miếng gà, dùng dao băm nhỏ, sau đó quét qua lớp tương ớt, rồi bày ra đĩa.

“Làm sao mà ăn được?” Có người ngạc nhiên hỏi.

Mọi người đều rất khó hiểu, chẳng lẽ để người ta ăn thịt sống sao?

Hơn nữa, đây cũng không phải là cá!

Ngay sau đó, Trình Uyên không đợi để mọi người hỏi, cầm lấy miếng thịt bò lên bắt đầu thái những lát mỏng, sau đó nhúng những lát đó vào bơ đậu phộng, rồi sau đó lần lượt sắp lên trên đĩa.

Cuối cùng, lấy đoạn da heo đó ra, thêm các nguyên liệu khác nhau, thả vào nước sôi và luộc qua.

Sau đó vớt ra ngâm với nước lạnh, dùng dao điêu khắc nhanh chóng khắc lên nó, cuối cùng tạo thành những vảy cá trống, rồi tiếp đó phủ đều các miếng thịt bò lên trên.

Đặt đĩa lên chảo và hấp, trong khi trong chờ đợi, làm nước tương trong thời gian đó.

Năm phút sau, bật nồi hấp ra, lấy thịt đã chín ra, lấy dầu và đuôi cá mà đầu bếp béo đã làm trước đó, đặt lên trên thịt, rắc

tỏi và ớt đỏ, rồi đem nước tương mới làm tươi lên trên.

“Này!” Có một tiếng động lớn.

Hương thơm lan tỏa ngay lập tức.

Kỹ thuật của Trình Uyên rất điêu luyện, tốc độ của thao tác cực nhanh, vừa nhìn đã thấy chói mắt, đến ngay cả một số chi tiết nhỏ, đoán chừng những đầu bếp này đều không nhớ nổi.

Tuy nhiên, khi mùi thơm tỏa ra, khuôn mặt nào cũng tràn ngập sắc màu kinh ngạc.

Bếp trưởng béo thậm chí còn mở miệng thành một chữ “O”, và ngay lập tức bị đóng băng.

Người quản lý sảnh lộ vẻ vui mừng.

Chị phục vụ có đôi mắt xinh đẹp, khi nhìn Trình Uyên, cô ấy giống như một người hâm mộ mắt lóng lánh.

“Cái này... món Cá chiên nước tương là đây sao?” Một lúc lâu sau, Đầu bếp Béo mới định thần lại, mặt đỏ bừng nói. “Ngoại trừ đầu cá và đuôi cá, người ngay cả một miếng thịt cá đều không có, cái này vẫn gọi là Cá chiên nước tương sao?”

Trình Uyên cười chế nhạo, “Thịt bằm có khác gì là thịt cá không?”

“...” bếp trưởng béo ngu người ra.

“bung lên thử xem.” Trình Uyên đưa món ăn cho cô gái phục vụ đem ra cho khách.

Cô gái phục vụ nhanh chóng hít một hơi thật sâu, như muốn hít hết mùi thơm này vào bụng.

Cầm đĩa bằng cả hai tay, rồi sau đó rời khỏi bếp.

“Nhiều món ăn do quy trình rườm rà, và không phù hợp với quy trình trong khách sạn tiêu tốn rất nhiều thời gian để ra món, nên về sau đã cải tiến rất nhiều, bởi vậy càng ngày càng lan rộng ra mà chẳng mấy ai còn nhớ đến sự xuất hiện ban đầu của món ăn này.”

Trình Uyên hỏi đầu bếp Béo “Xin lỗi bếp trưởng, người nói người làm đầu bếp đã hơn mười lăm năm, vậy người nấu được

bao nhiêu loại món ăn rồi?”

Đầu bếp Béo hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt không phục.

“chẳng qua là trùng hợp để người làm được một món ăn này thôi, mà hơn nữa đây cũng chưa chắc là món cá chiên nước tương đích thực, người cứ chờ khách bàn ăn số năm trả lại thức ăn đi nha! “

“mời bếp trưởng trả lời giúp tôi.” Trình Uyên nghiêm túc nhìn chăm chăm đầu bếp mập này.

Đầu bếp Béo tức giận nói: “Tôi biết bao nhiêu món ăn thì kệ tôi mắc mớ gì phải báo cáo với người? người tưởng người là ông chủ nhà hàng này sao? Cứ coi như Tôi biết làm trăm món đi?”

Khi đang nói chuyện, người phục vụ nhỏ đột nhiên mở cửa và bước đến.

Nhìn thấy cô, tất cả mọi người không khỏi quay đầu chăm chăm, trong hai mắt đều như là tràn ngập những câu hỏi thăm.

Đặc biệt là người quản lý tiền sảnh, đôi mắt của anh ta không hề chớp, liền hỏi “thế nào?”

Người phục vụ nhỏ nhìn Trình Uyên thật sâu, sau đó quay lại với quản lý đại sảnh rồi nói: “Khách hàng bàn số năm đó nói muốn gặp đầu bếp làm món ăn này, còn nói ... đã lâu lắm rồi không có được ăn món cá chiên nước tương chính hiệu này. “

“Hả?” Nghe vậy, mặt bếp trưởng tái đi ngay lập tức.

Cô ta một cái bếp trưởng đều không làm được món này, vậy mà hai người qua đường này lại là nấu được.

Mà lại được người đánh giá là Lý Đại Chủ đây nữa, là một người nổi tiếng trên mạng!

Điều này làm cho một bếp trưởng như cô không biết mặt mũi nên bỏ đi đâu?

Trình Uyên bước đến chỗ bếp trưởng mập này, cời mũ trên đầu xuống, dùng hai tay đội lên lại đầu của cô.

Anh thở dài nói: “Mẹ của tôi nấu được hàng ngàn món”.

“Bao nhiêu ... Ngàn ...?”

“Vâng,” Trình Uyên nói tiếp “Từ năm mười ba tuổi, tôi đã bắt đầu học nấu ăn với bà ấy, mẹ tôi nói, nấu ăn cũng giống như kết bạn, muốn kết bạn tốt thì phải hiểu được quá khứ và tương lai của người đó. “

“Vì vậy, mỗi khi mẹ tôi dạy tôi nấu một món ăn, đầu tiên bà sẽ cho tôi nhớ đến nguồn gốc và sự tích của món ăn đó.”

“Đây gọi là dụng tâm.”

Đầu bếp béo bị lời nói của Trình Uyên làm cho sững sờ.

Tất cả các đầu bếp đều nín thở và dường như đang lắng nghe những lời dạy của một bậc thầy chính hiệu.

Vỗ vỗ vai cô ta, Trình Uyên nói: “Đi thôi, vị khách đó không phải muốn gặp ngươi à.”

“Hả?” Đầu bếp Béo tỏ vẻ bối rối “Tôi?”

Trình Uyên mỉm cười, liền xoay người rời đi.

Toàn bộ những người này đưa mắt nhìn anh bước ra khỏi cửa sau của căn bếp.

...

Vương Mỹ Lệ đuổi theo nói: “Thật không ngờ.”

“thật không ngờ cái gì?” Trình Uyên.

“Chủ tịch của một tập đoàn lại có tài năng nấu ăn như thế này.” Vương Mỹ Lệ.

Trình Uyên bất đắc dĩ nói: “Không phải vì lúc nhỏ nhà tôi nghèo.”

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến nhà nghèo cả?”

Vương Mỹ Lệ khó hiểu.

“Khi người ta còn nhỏ ở thành phố, họ sẽ có rất nhiều đồ chơi, chẳng hạn như Transformers, chẳng hạn như ô tô điều khiển từ xa, chẳng hạn như điện thoại di động và máy tính, nhưng tôi

... tôi không có những thứ này trong nhà. duy nhất có thể giết thời gian là canh bếp trong tủ sách vôi của mẹ ”.

Vương Mỹ Lệ sững sốt một chút, sau đó kêu lên: “Nghe người nói, tôi đột nhiên rất muốn được gặp dì ấy.”

“gặp mẹ của tôi? Để làm gì?”

“Tôi muốn xem dì ấy là người như thế nào.” Vương Mỹ Lệ nói.

Nghe vậy, vẻ mặt của Trình Uyên bỗng nhiên trầm lắng xuống.

Chương 335

Chương 335: ai đã pháỉ chúng Mẹ anh là người như thế nào?

Bây giờ nhìn lại, bà ấy tràn đầy tâm tư khi đã ngoài tứ tuần, lúc đó bà ấy không già như bây giờ.

Có lẽ, anh mong rằng mẹ mình sẽ mãi mãi ở cái tuổi đó.

Anh trả lời thế nào với hấn đây?

Mẹ tôi là một phụ nữ ngoài năm mươi lại bị bệnh Alzheimer sao?

Trình Uyên lắc đầu nói “Đi thôi.”

Vương Mỹ Lệ dường như cũng thấy Trình Uyên đột nhiên có chút phiền muộn, nên cũng không hỏi tiếp nữa, cùng anh đi về phía trước.

Nhưng chưa đi được vài bước, liền có người đuổi theo.

“Hai vị đại ca dừng bước.”

Người quản lý tiền sảnh chạy như mất cả dép mới bắt kịp.

“Chuyện gì?” Trình Uyên và Vương Mỹ Lệ dừng lại, rồi quay ngược lại hỏi hấn.

Người quản lý sảnh là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, mặc một bộ vest trắng tấp, dáng dấp rất bình thường, nhưng đầu tóc gọn gàng chỉnh tề.

Trên mặt lộ ra một nụ cười thân thiện “hì, tôi tên là Lý Hạo, đây là danh thiếp của tôi.”

Đưa hai tay trao danh thiếp cho Trình Uyên.

“xin hỏi, hai vị đại ca đang ở đâu?”

Trình Uyên hơi nhíu mày, thản nhiên nói: “Chúng tôi đều là ở nhà đang chờ việc.”

Nghe vậy, quản lý đại sảnh Lý Hạo vỗ đùi một cái bốp, rồi nói.
“Thật tốt quá, nếu như hai vị đây bằng lòng đến làm việc ở nhà hàng của chúng tôi, tôi cam đoan hai vị có thể nhận được một mức lương rất cao.”

Vừa nói lời này, Trình Uyên liền hiểu được.

Xem ra đây là coi trọng anh và Vương Mỹ Lệ.

“Chúng tôi... chúng tôi không thích hợp làm việc ở đó.” Trình Uyên từ chối nói.

Lý Hạo liền giật mình, sau đó mới chợt hiểu ra “Việc này, vẫn là liên quan đến lương, được rồi tôi sẽ đích thân thảo luận với ông chủ.”

“Người hiểu lầm rồi, không phải...”

Trình Uyên lại định từ chối, đột nhiên ...

Vài người mặc đồ vest đen bước ra từ cửa con hẻm khác, rồi nhìn sang hướng bên đây.

Thấy vậy, Trình Uyên đặt tay lên vai Lý Hạo, quay lưng về phía đám người mặc vest đen đó, cau mày nói: “Xem ra thoát không được.”

Vương Mỹ Lệ giả bộ điềm nhiên như không có chuyện gì dựa vào ở vách tường rồi nói: “Vậy thì đừng trốn.”

Lý Hạo một mặt ngăn người “Hai vị đại ca nói cái gì vậy?”

“Im miệng, đừng nói chuyện, nếu không sẽ bị giết.”

“...”

Người mặc đồ đen có vẻ hơi không yên tâm nên chậm rãi đi về phía Trình Uyên, càng ngày càng gần tới ba người bọn họ, có người còn thò tay vào trong áo.

Mười mét Tám mét Năm mét Ba mét ...

Vương Mỹ Lệ đang dựa vào tường đưa điều thuốc vào miệng, rồi lại thò tay vào túi, như thể định lấy ra bật lửa.

“Này.” Bốn người mặc đồ đen đi tới phía sau Trình Uyên gọi một tiếng.

Đúng lúc này, Vương Mỹ Lệ đột nhiên động thủ.

Một con dao găm được lấy ra từ trong người, chân giẫm lên tường, dùng sức ,bật nhảy, lộn nhào vào sau đám người mặc áo đen này, rồi vung ra vài nhát khiến mắt thường không thể thấy được, thế là giải quyết xong hai tên ở phía sau.

Mà Trình Uyên cũng đột nhiên quay người lại, một cùi chỏ liền đánh vào thái dương của người đàn ông phía sau, người đàn ông ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, một người mặc đồ đen khác đã cảnh giác,liền nhanh chóng lùi lại và rút súng lục ra nhắm vào Trình Uyên.

Súng ...

Lý Hạo, quản lý tiền sảnh, ngay lập tức choáng váng khi nhìn thấy máu và một vài người ngã xuống đất rồi thấy một khẩu súng được đưa ra.

“Cẩn thận!” Vương Mỹ Lệ vừa mới xử lý hai người áo đen phía sau, nhìn lại, Trình Uyên đã đánh ngã một tên, nhưng tên còn lại đã cầm súng chĩa vào Trình Uyên.

Vương Mỹ Lệ hái mắt nhú chặt, tuy rằng cách Trình Uyên không xa, nhưng anh ta nhất định không nhanh hơn viên đạn được.

Ngay sau đó có một tiếng “vụt!”

Một nhánh cây bay tới, trực tiếp xuyên qua lòng bàn tay của người áo đen kia.

“A!” Người mặc đồ đen hét lên trong cơn đau, súng lập tức rơi cũng xuống đất.

Cùng lúc đó, một số người xuất hiện bên ngoài hẻm.

Bạch Long, Vương Hình Duyệt và Thời Dương.

Về phần Trần Đông, thì anh ta ở lại để bảo vệ mẹ con Bạch An Tương.

Mấy người đi tới trước mặt Trình Uyên, Thời Dương nhặt súng lên, hơi kích động.

Hắn chưa bao giờ chạm vào thứ này trước đây, vì vậy khi hắn ta chĩa súng vào người đàn ông mặc đồ đen này, tay đã run bần bật.

“Dám giết chủ tịch của chúng ta, ta sẽ giết ngươi!”

“Thời Dương, dừng tay.” Trình Uyên đột nhiên hét lên, “hãy để hắn sống.”

Nghe vậy, Thời Dương vội vàng dừng lại.

Trình Uyên tò mò nhìn Vương Hình Duyệt rồi hỏi, “Sao cô cũng ở đây?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Hình Duyệt tái nhợt, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người chết, trong lòng không khỏi run lên, âm thầm nắm chặt hai tay với nhau.

“Chủ tịch, Thẩm Lệ đã ra tay, Hoàng Đại Cường bị đâm ba nhát.”

Nghe vậy, Trình Uyên hai mắt sáng lên, liền hỏi “Hoàng Đại Cường chưa chết đúng không?”

“Chưa, chỉ là bị thương nặng, tên này gian xảo, giả chết như thật.” Thời Dương tiếp theo lời nói của anh.

“Vậy thì tốt rồi.” Trình Uyên gật đầu, đối với Bạch Long nói: “đem người này theo.”

Bạch Long gật đầu, một quyền vào gáy của người áo đen này, lập tức bị đánh ngất xỉu ngã xuống đất.

Nói xong xử lý bốn người áo đen này, Trình Uyên không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra có Vương Mỹ Lệ ở bên cạnh, anh cũng không sợ mấy tên áo đen này, nhưng vấn đề là những con gà này có súng trong tay, cho nên không sợ không được.

May mà Bạch Long đến kịp lúc.

Mọi việc xong xuôi, quản lý tiền sảnh Lý Hạo hai chân run lên như cái máy tập mà người già hay tập giảm mỡ bụng.

“À đúng rồi, quản lý, ngươi vừa rồi nói cái gì?”

Trình Uyên nắm cổ Lý Hạo rồi hỏi câu đầy ẩn ý.

Lý Hạo bị hù cho sừng sốt một chút “Hả? Cái gì?”

“À à à, tôi không nói gì cả, tôi ...tôi không nhìn thấy gì cả, tôi... tôi cũng không biết gì cả.”

Trình Uyên vỗ vỗ bờ vai hắn, “Nói ít , sống lâu, mạng là của người, coi mà giữ lấy.”

“Vâng, vâng.” Lý Hạo đáp với giọng run rẩy “lái xe vào đây, đem mấy con gà này xử lý một chút.” Trình Uyên đối với Bạch Long ra lệnh.

...

Sau khi bọn họ đi rồi, Lý Hạo cũng không chịu nổi nữa, đành ngồi bệt trên mặt đất, “mẹ ơi, đây là cái quỷ gì vậy!”

Hắn chợt hiểu Trình Uyên nói gì, chúng tôi không thích hợp làm việc ở đây.

Nghe những người đó gọi anh ấy là chủ tịch ...

Hơn nữa còn giết người?

Vốn dĩ Lý Hạo chỉ nghĩ là phần lớn ăn mặc như Trình Uyên, Vương Mỹ Lệ đều là những thanh niên thất nghiệp đang tìm công việc.

Nhưng hắn không bao giờ rằng địa vị của những người này là vượt quá sức tưởng tượng của hắn quá nhiều.

“Mẹ ơi!”

Lý Hạo tỉnh táo lại, liền lồm nhào trốn trở về nhà hàng.

...

...

Trình Uyên nhờ Thời Dương dẫn Vương Mỹ Lệ đến căn cứ mới của họ, chính là Long Đàn Y Viện mới xây.

Sau đó anh yêu cầu Bạch Long đưa cái tên còn sống đó đến một nơi bí mật để tra khảo.

Thật ra ai muốn giết Trình Uyên, Trình Uyên không quan tâm, điều anh quan tâm là thân phận và vị trí của anh, tại sao lại tiết lộ ra ngoài được.

Về đến nhà còn không có chào hỏi bà mẹ, liền trực tiếp đi vào phòng ngủ, nằm ở trên giường liền không khởi thở hển hển.

Hôm nay anh hoạt động quá mức, đau căn tức cả ngực phải cố chịu cho đến bây giờ.

Cũng đúng lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên..

Nhấc điện thoại lên, thấy là Bạch Long, Trình Uyên hít sâu mấy hơi, nhất thời làm giảm bớt đau đớn, rồi kết nối điện thoại.

“Lô, thăm tra ra rồi sao?”

“Vâng.”

“Ai đã phái chúng tới?”

Đầu dây bên kia im lặng, sau đó là phun ra hai chữ lạnh lùng”Trần Đông!”

Chương 336

Chương 336: Thử thách

Nghe đến đây, Trình Uyên hai mắt chợt co rụt lại.

Trần Đông?

“Có phải làm rồi không?” Ngừng một lúc, sau đó Trình Uyên hỏi lại.

Bạch Long đáp: “Tôi tần cho hấn thiếu đường gần chết, đây hấn là không sai.”

“Hấn nói thế nào?”

“hấn bói rằng bọn hấn là một tổ chức sát thủ có tên là Star X. Nhiệm vụ lần này được ra lệnh bởi thủ lĩnh của tổ chức này.”

“Vậy chuyện này liên quan gì đến Trần Đông?”

“Thủ lĩnh của bọn hấn là Trần Đông.”

Nghe vậy, vẻ mặt của Trình Uyên lập tức cứng lại.

Trần Đông là thủ lĩnh của tổ chức sát thủ Star X ...

Chẳng trách tại sao những kẻ giết người này luôn biết anh đang ở đâu, hóa ra là Trần Đông.

Có thể.

Điều này không thể nào, bởi vì trước đây Trần Đông có rất nhiều cơ hội để có thể giết anh.

Trình Uyên nhíu mày.

Bạch An Tương đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Trình Uyên vạch áo ra, ngực lộ ra đầy mồ hôi hột, liền sững sốt.

Cúp điện thoại, Trình Uyên nhanh chóng phủ áo xuống, rồi cười nói “Hơi nóng.”

Bạch An Tương nghi ngờ liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi đi vào phòng tắm, lấy khăn tắm ra đưa cho anh, “Bên ngoài trời khá

gió, hôm nay cao nhất cũng là mười độ.”

Trình Uyên lấy khăn lau mồ hôi, mỉm cười nói: “Buổi trưa anh ăn lẩu, rất cay, cho nên giờ hơi nóng.”

, Bạch An Tương ,Nhíu mày rồi ngồi ở bên cạnh, vươn ngón tay mảnh khảnh chạm nhẹ vào ngực Trình Uyên.

Trình Uyên theo bản năng giật nảy mình “Đau không?” Cô ngược mắt nhìn Trình Uyên, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Trình Uyên cười lắc đầu. “cái này cũng đã qua nhiều ngày rồi, không đau nữa.”

Bạch An Tương khẽ cắn môi, nhàn nhạt trừng mắt liếc anh.rồi nói “Tại sao trước mặt em, vì cái gì anh lại luôn cố gắng chịu đựng như vậy?”

Trình Uyên đưa khăn tắm cho Bạch An Tương, chấp tay sau đầu, chậm rãi nằm xuống, cười nói: “Thật sự không đau, không tin thì nằm lên thử xem.”

Nằm lên...

Nghe vậy, Bạch An Tương đỏ mặt, lập tức xấu hổ tát cho Trình Uyên một cái, “tầm bậy tầm bạ!”

Đánh xong, tức giận rời khỏi phòng.

sau đó Trình Uyên mới nhận ra, đau đến cong cả người, lăn lộn trên giường, lần đầu tiên anh cảm nhận được sức mạnh của lòng bàn tay Bạch An Tương.

Nhưng dù sao anh vẫn cảm thấy vui, câu Bạch An Tương vừa mắng không phải côn đồ, mà là nói anh nói nhảm.

Một lúc sau, Trình Uyên từ trên giường đứng dậy, đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Ở sân sau, Trần Đông đang trút hết bầu tâm sự vào bao cát.

Thời tiết Mười độ, Trần Đông thì cởi trần, lộ ra toàn thân đầy gân guốc.

Trình Uyên hí hí mắt, mặc thêm quần áo rồi đi ra sân sau.

Ngồi trên bệ đá ở sân sau, nhìn Trần Đông luyện tập, Trình Uyên không khỏi quay về thời điểm lần đầu tiên gặp mặt.

Lúc đó Trần Đông định giết Trình Uyên thì được Bạch Long cứu, sau đó Trần Đông bị hạ độc trói bằng thuốc nổ, Trình Uyên không chọn cách tự trốn thoát được mà đi đến cứu hắn ta.

Có lẽ sự vướng mắc giữa họ bắt đầu từ cái quyết định mà Trình Uyên từng đưa ra mà hầu hết mọi người đều không thể hiểu nổi.

“Bên ngoài gió rất mạnh, cẩn thận lại thổi bay thêm hai cái xương ức.” Trần Đông đem một quyền đâm móc xoáy vào bao cát, thản nhiên nói.

Trình Uyên ôm hai má, rồi hỏi hắn: “ngươi có tâm sự?”

Trần Đông giữ bao cát lại, lấy khăn tắm trên giá đỡ bên cạnh xuống lau mặt, nói ” Một thân một mình, tôi có thể tâm sự được gì?”

“Ừ, đúng vậy, đến lúc tìm cho ngươi một cô gái.” Trình Uyên cười nói, “bây giờ Ngươi chỉ thiếu một người phụ nữ chăm sóc nữa thôi.”

Nghe vậy, Trần Đông trong lòng bất giác run lên, sau đó cười khổ nói: “tôi là người như thế này, không thích hợp có phụ nữ bên cạnh.”

“chẳng lẽ ngươi thích đàn ông sao?” Trình Uyên sững sốt, đột nhiên ôm chặt lấy hai vai của mình.

Trần Đông đột nhiên lộ ra một nét hung tợn “Cút!”

“Này, giữa chúng ta ai là ông chủ , ngươi lại dám đuổi ông chủ của mình đi sao?” Trình Uyên không đi mà đứng lại nói.

Trần Đông cười lạnh nói: “Tôi cũng không có bán mình cho ngươi.”

“Nếu ngươi bán, tôi sẽ mua thôi.” Trình Uyên trơ trẽn nói.

Đặt khăn tắm lên vai, Trần Đông xoay người rời đi, “

lời phải nói nhảm với ngươi.”

Nhìn bóng dáng cao lớn của Trần Đông rời đi, hai mắt Trình Uyên bất giác nheo lại.

Hắn.

Không có lý do muốn giết mình cả.

Anh không thể hỏi trực tiếp chuyện này, đặc biệt là với những người có quan hệ tốt xung quanh với anh, nếu không sẽ dễ tạo khoảng cách và sẽ làm tổn thương đến lòng người khác.

Thở dài, Trình Uyên đứng dậy trở về phòng.

Còn Trần Đông cũng trở về phòng từ lâu, không làm gì cả, cứ ngơ ngác ngồi trên giường trong phòng, hai tay nắm chặt, run rẩy liên tục phát ra những âm thanh “Cười khúc khích ...”.

Đã đến lúc phải tìm một cô gái cho mình ... Lúc này chỉ thiếu một người phụ nữ để chăm sóc cho mình.

Lời nói của Trình Uyên cứ quanh quẩn trong đầu của hắn.

Chưa ai từng nói điều này với hắn, có lẽ vì hắn luôn thu mình, hoặc cũng có thể do hắn ta ... chưa từng bao giờ có một người bạn.

Nghĩ đến hai từ bạn bè, hắn ta từ từ nhắm mắt lại.

Khi màn đêm đang đến gần, Bạch Long trở về Tam Thạch Thôn, Trình Uyên gọi điện thoại cho Trần Đông, để lái xe ra ngoài.

Dựa theo trước đó Lý Hải Tân nói, hôm nay Trình Uyên rất khó có thể sống.

Trình Uyên không nghĩ hắn là người báo động, dù sao Lý Hải Tân cũng là một chuyên gia tình báo xuất sắc.

Vì vậy, hôm nay nhất định sẽ có người tới giết anh.

Sau đó anh ở lại Tam Thạch Thôn, có thể dễ dàng liên lạc đến mẹ anh và Bạch An Tương.

“Đi đâu?” Trần Đông tò mò hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên trả lời “Hộp đêm ở khu phía Bắc.”

Bắc khu, là địa bàn của Đầu từ trọc.

Tuy rằng Trình Uyên không có đem Đầu từ trọc thu nhận dưới trướng, nhưng Trình Uyên vẫn tương đối tin tưởng hắn, dù sao

quan hệ giữa bọn họ cũng không phức tạp lắm.

Chỉ cần Đầu từ trợ giúp Trình Uyên, Trình Uyên sẽ cho hắn tiền.

Trong xe, Trình Uyên dựa cột nói: “Tôi còn nhớ rõ khi chúng ta gặp nhau, ngươi đã ở đây giết tôi. Nói cách khác, nếu như ra tay, hiện tại đây là cơ hội tốt nhất.”

Trần Đông quay mặt đi hướng ra ngoài cửa sổ, nhàn nhạt đáp “Giết ngươi? Thôi Quên đi, không phải thử thách.”

“Tôi hôm nay bị đuổi giết.” Trình Uyên nhắc tới.

Trần Đông liếc hắn một cái, “tôi thấy được.”

“sát thủ đó bị tôi giết.” Trình Uyên nói tiếp.

Trần Đông “Bình thường.”

“Nhưng còn một người sống.” Trình Uyên.

Trần Đông “hỏi ra được cái gì?”

“hắn nói, hắn là người của tổ chức Star X.” Trình Uyên lãnh đạm nói.

Nghe vậy, Trần Đông lông mày nhíu lại, nhưng cũng không nói lời nào.

Bầu trời càng ngày càng tối, hôm nay nhiều mây, không sao không trăng, có thể nói tắt đèn là như mực.

Còn con đường ngoại thành từ Tam Thạch Thôn vào khu đô thị này rất ít xe cộ qua lại.

Cho nên...

Đêm tối và nhiều gió, quá thích hợp giết người.

Trần Đông xoay mặt nhìn về phía Trình Uyên, ánh mắt dần dần lạnh lẽo, “Ngươi đang nghi ngờ ta?”

“Nếu đổi lại là ngươi, ngươi sẽ như thế nào?” Trình Uyên nhìn chằm chằm vào mắt hắn, nghiêm túc hỏi.

Trần Đông nhếch miệng lên, lộ ra một vẻ giễu cợt, “

Cũng thế..”

“VẬy, cho một lý do.” Trình Uyên mỉm cười nói.

“Kít kít...!”

Chiếc xe để lại dấu phanh dài trên con đường vắng lặng và tôi
tăm này rồi dừng lại.

Chương 337

Chương 337:

Cãi nhau giữa những người đàn ông Trần Đông nhìn thẳng vào Trình Uyên, Trình Uyên trong nháy mắt cũng đáp trả mà không hề tỏ ra yếu đuối.

Không khí lúc này như ngưng tụ lại.

Bầu không khí cũng trở nên rất yên ắng.

Lặng lẽ như thể cả cơn gió đều ẩn nấp hết.

“Người có thể giết tôi.” Trần Đông từ trong ngực lấy ra con dao, ném tới trước mặt Trình Uyên.

Trình Uyên lắc đầu ” tại sao tôi phải giết anh?”

“Vậy thì tại sao người lại nghi ngờ tôi?” Trần Đông lạnh giọng hỏi.

Trình Uyên bỗng nhiên phần nộ nói: “Tôi không thể nghi ngờ anh sao? Nếu như đổi lại là anh, anh sẽ không nghi ngờ sao?”

“Nếu vậy, người có thể giết tôi.”

“Tại sao tôi phải giết anh?”

“Vậy thì người không nên nghi ngờ tôi.”

“nếu là anh, anh có nghi ngờ không?”

“Cho nên, người nghi ngờ tôi, không bằng giết tôi đi.”

“Tại sao tôi phải...”

Cãi nhau là một nghệ thuật, nhất là các bạn nữ càng nắm bắt được nghệ thuật này một cách tinh tế hơn, chuyện đàn ông cãi nhau với đàn bà là chuyện rất bình thường, lúc đó đàn ông có lý, nhưng khi cãi nhau, hầu như quên mất cả lý do để cãi vã, Ngược lại, đàn ông trở nên vô lý, và lúc đó người phụ nữ trở nên quyết đoán hơn.

Cũng may Trình Uyên và Trần Đông đều là đàn ông, dù sao đều là đàn ông, chuyện cãi vã này thật là khó tin.

Khoảng năm phút trôi qua.

Trình Uyên chợt nhận ra hai người cứ cãi nhau thế này xem ra chẳng có ý nghĩa gì.

“Câm miệng!” anh nhận ra điều đó, liền muốn phá vỡ bầu không khí vô nghĩa này. “Tôi không muốn cãi nhau với anh”.

“Nếu không muốn ồn ào, cứ việc giết tôi đi.” Trần Đông lạnh giọng nói.

Trình Uyên tức giận nói: ” tại sao tôi phải giết anh?”

“Vậy thì tại sao người lại nghi ngờ tôi?”

“Tôi ...” tâm tình Trình Uyên như tan nát.

Từ lâu anh đã cảm thấy hài lòng với tài hùng biện của mình, hồi còn học đại học anh rất ít khi cãi nhau với người khác, nhưng bây giờ, anh không ngờ rằng cãi nhau lại thành bầu với bí quá nhàm chán.

“đại ca, tôi sai rồi , tôi không nên nghi ngờ anh, nếu anh cảm thấy không khoái cảm, thì giết tôi đi” Trình Uyên thờ dài thỉnh cầu cái chết.

“cái đồ ngu” Trần Đông hừ lạnh một tiếng.

“CMN tôi ...!” Trình Uyên.

Anh lấy ra một điều thuốc, châm lửa, hít một hơi thật sâu, mở cửa kính xe ra, mạnh mẽ nhả khói ra ngoài.

Trần Đông cũng giật lấy điều thuốc, châm một cái, mở cửa kính xe xuống, cũng mạnh mẽ bên ngoài nhả ra.

Hai người họ giống như những đứa trẻ đỏ mặt với nhau, quay đầu ra khỏi cửa sổ xe, và ai cũng không thèm để ý tới ai.

Hút xong điều thuốc, Trình Uyên vỗ tay lái nói: “Đi thôi.”

Trần Đông thắt dây an toàn.

Xe tiếp tục tiến đi.

Khi xe sắp vào thành phố, Trần Đông hồ hững nói: “Sáu năm trước, tôi được mệnh danh là sát thủ số một của kinh thành.”

” Cũng là sáu năm trước sáng lập Star X.”

“Nhưng người biết đây, cuộc sống của tôi bị thu hẹp và căn bản tôi không thích hợp để làm lãnh đạo chút nào, vì vậy hai năm sau khi Star X được thành lập, tôi đã rời khỏi đó.”

“Tôi chưa nói với ai về điều này, và tôi không biết làm thế nào mà người biết đến nó, nhưng đó không còn quan trọng nữa.”

“Điều quan trọng nhất là người không tin tưởng ta.”

Trần Đông nói đến đây lúc này mới dừng lại, giọng điệu có chút ảm đạm. “Có rất ít người khiến tôi thuận mắt, cũng có ít người khiến tôi suy nghĩ lại về tương lai cuộc đời này.”

“Nhưng người biết không, nếu một người vì người khác mà quyết định thay đổi, lại không được người đó tin tưởng, đau lòng như thế nào không?”

“Tôi bảo người giết tôi đi vì tôi cảm thấy người giết tôi còn tốt hơn cái thứ kinh tởm nghi ngờ đó.”

Lời nói của Trần Đông giống như một cái búa nhỏ, từng tiếng gõ vào trái tim Trình Uyên.

Sau khi cố gắng hít thở sâu vài cái, Trình Uyên khẽ nói:

“Không phải ... cũng không phải là nghi ngờ, mà là...”

Anh mò ruột, gãi bụng, tổ chức lại ngôn ngữ hồi lâu, cuối cùng thành tiếng thở dài một hơi, “Được rồi, được rồi, tôi xin lỗi, tôi sai rồi!”

Trần Đông ngẩng đầu nhìn bầu trời ảm đạm u ám qua giếng trời.

Trình Uyên liếc hẩn một cái, nhếch miệng nói: “Tính tình của anh càng ngày càng cổ quái. Xem ra nhất định phải tìm cho anh một người phụ nữ rồi.”

“Huh!”

...

...

Xe dừng lại trước “hộp đêm Triệu Hoa”.

Trình Uyên và Trần Đông bước vào hộp đêm.

Tiếng nhạc ồn ào, đám thanh niên cuồng nhiệt điên cuồng trong quán.

Trình Uyên cùng Trần Đông đi qua những người “múa cột”, đi tới khu văn phòng lầu hai, gõ cửa phòng bảo vệ tại lầu này.

“các người tìm ai ?” Một người đàn ông trẻ tuổi với mái tóc màu vàng ra mở cửa.

Vừa Hỏi xong thì nhìn rõ mặt thấy Trình Uyên, liền vội vàng mở cửa “ông chủ Trình, mời vào.”

Từ đầu trọ đã từng mang theo huynh đệ của mình giúp đỡ Trình Uyên trên những trận đấu, huynh đệ của hắn đương nhiên cũng biết Trình Uyên.

“Đại ca, ông chủ Trình đến.”

Sau khi để Trình Uyên và Trần Đông vào, người đàn ông tóc vàng đã hét vào bên trong.

Phòng làm việc không lớn nhưng có hai chiếc ghế sofa dài đối diện nhau, trên ghế sofa có bảy tám người đang chơi điện thoại di động hoặc xem phim.

Khi những người đó nhìn thấy Trình Uyên, đều nhanh chóng đứng lên.

Và một cái đầu hỏi xuất hiện sau bàn làm việc.

Người này không phải là Từ đầu trọ, nhưng cũng là đầu hỏi, vóc người thấp bé.

Nhìn thấy Trình Uyên, tên đầu hỏi này nhanh chóng đẩy ghế ra, đi tới chỗ Trình Uyên “Ông chủ, mời ngồi, tôi sẽ gọi điện cho đại ca.”

Trình Uyên xua tay, ” Không phải đến tìm Từ đầu trọ, mà chỉ là đơn thuần tới chơi thôi.”

Tên đầu hỏi chợt tỉnh ra và hỏi “ông chủ muốn chơi thế nào?”

Trình Uyên liếc nhìn Trần Đông, sau đó cười nói: “Anh hai tôi cần một người phụ nữ dịu dàng, xinh đẹp và dễ gần.”

“Đã hiểu!” Tên hói liền vội vàng gật đầu.

Nghe vậy, Trần Đông không khỏi nhíu mày “ý của ngươi là gì?”

Trình Uyên dùng cùi chỏ thọc vào anh, rồi liếc mắt nhếch lông mi lên đối với anh ta như hiểu ngầm là “hiểu.”

Trần Đông kinh ngạc, nháy mắt cảm thấy Trình Uyên đáng vẻ quá hèn mọn.

Tên Hói nháy mắt với anh em trong phòng, một cái tiểu đệ đi ra ngoài, và sớm đã trở lại, cầm hai tay đưa cho Trình Uyên cùng Trần Đông.

“Lòng tự trọng đặt ở tầng ba, 301 và 302 ông chủ cứ tự nhiên.” Đầu hói nịnh nọt nói.

Trình Uyên gật đầu, cầm lấy thẻ trong tay đưa cho Trần Đông, Trần Đông vẻ mặt nghi ngờ đi lên lầu ba.

Đang đi lên cầu thang, đột nhiên có một bóng người lao tới, Trình Uyên còn chưa kịp né tránh, liền đụng phải Trình Uyên.

“Ai gù, ngươi đi kiêu gì mà không có mắt vậy, ngươi không phải muốn ...” Người đụng phải Trình Uyên bỗng nhiên tức giận, nhưng vừa nói được nửa câu liền sững sờ. “Đại... đại cả, tại sao lại là anh ?.”

Trình Uyên vẻ mặt bối rối “Từ Lệ?”

Từ Lệ là em gái của Từ đầu trọc, là người phụ nữ trang điểm diêm duốt lúc trước, bị va nhảm và sơi mì vất lên người.

“đại ca, anh đi chơi ở đây sao”

Trình Uyên vẻ mặt ngưng ngùng, biết cô gái đó mới mười tám tuổi.

“Ừ, đi xem một chút.”

Nói rồi, không đợi Từ Lệ hỏi lại, liền vội vàng lên lầu ba.

Trần Đông hỏi “lên đây làm gì?”

Trình Uyên cười thần bí “Thưởng cho anh.”

Trần Đông vẫn tỏ vẻ khó hiểu.

Sau đó bị Trình Uyên đẩy vào 301.

Vào phòng, Trần Đông còn chưa kịp phản ứng thì Trình Uyên đã đóng cửa lại.

Trần Đông vẻ mặt bối rối, quay đầu nhìn về phía trong phòng, lập tức đỏ bừng.

Chương 338

Chương 338: Gặp cổ nhân trong hộp đêm

Mắt to, mặt trái xoan, eo thon, dáng dấp hấp dẫn.

Trong phòng có một cô gái mặc váy đuôi thỏ gợi cảm, cô ấy rất xinh đẹp, nhưng gió bụi mạnh như sóng, lập tức cuốn phăng cơ thể đến Trần Đông.

“Đại ca ...” Cô gái gợi cảm thấp giọng gọi Trần Đông, sau đó lao vào anh.

“Á ...!” Trần Đông đột nhiên rùng mình một cái, sờ cả tóc gáy. ” dừng lại, cô cô...”

Cô gái gợi cảm đè Trần Đông xuống, ôm lấy cánh tay của anh dịu dàng nói: “Đại ca, anh căng thẳng sao? không phải lần đầu tiên tới nơi này đúng không?”

Một mùi thơm cay xông xộc vào mũi Trần Đông khiến anh hơi choáng váng.

Đây cô gái gợi cảm ra, Trần Đông như một con thú nhỏ sợ hãi nhảy ra phía sau bàn chỉ vào cô gái gợi cảm uy hiếp: “Đừng có tới đây, cô mà tới, tôi ra tay đấy, tôi đã nói rồi đấy, Tôi ra tay rất nặng. “

Cô nàng sexy bất ngờ lộ vẻ ngạc nhiên.

Nhìn thấy đối phương bị chính mình làm cho hoảng sợ, Trần Đông cũng an tâm, đồng thời trong lòng thầm tức giận, nghĩ bây giờ muốn đi tìm Trình Uyên mặt lờ để giải quyết.

Thế nhưng là...

Cô gái gợi cảm thậm chí còn không nghe Trần Đông cảnh cáo, sắc mặt sau đó có chút thay đổi trở lại vẻ mặt dâm trước đây, cô ta cười nói: “Ái nha, anh thật là hư, vậy mà muốn dùng tay với em nha. “

” Con mẹ nó chứ. ...” Trần Đông.

“rầm!”

Không thể nào, Trần Đông chưa từng gặp phải kẻ địch đáng sợ như vậy, chỉ có thể ra tay, một quyền đánh tới, cô gái sexy liền ngã xuống đất, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Trần Đông biết vụ này, nên không thể trách cô gái gợi cảm này được, có trách thì có thể chỉ là Trình Uyên, nhưng người phụ nữ trước mắt bị cú đấm của anh làm cho bất tỉnh thật là xui xẻo.

Thấy người ta mặc ít như vậy, chỉ nằm thẳng trên sàn nhà lạnh lẽo, Trần Đông không nỡ đành lòng nên đã bế cô lên trên giường, vừa đưa tay chạm vào làn da mềm mại của cô gái này, giống như bị điện giật, anh bỗng đột ngột thu tay lại.

“WTF!” Trần Đông lần đầu tiên phun ra những lời bần thiêu.

Tức giận đẩy cửa ra, đến trước cửa phòng 302, giơ chân liền chuẩn bị đá văng cửa.

Nhưng đột nhiên anh chợt nhận ra, Trình Uyên lúc này có lẽ đã làm chuyện vô liêm sỉ với người phụ nữ nào đó ở bên trong, lúc này mà xông vào, sợ là ...

Không phù hợp.

“Móa nó, đồ chết tiệt, trong nhà đã có một người vợ xinh đẹp như vậy, lại dám ra ngoài tầm hoa vãn liễu, đúng là ... đồ cặn bã.”

Trần Đông nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng vẫn là thu hồi cơn tức giận đó.

Đồng thời.

Trình Uyên ở phòng 302, sớm đã cười tủm tỉm ở trên bàn.

Trong phòng của anh không có phụ nữ, chỉ có hai dãy màn hình máy tính, hiển thị các phòng khác nhau của hộp đêm Triệu Hoa và hình ảnh giám sát của cả hộp đêm.

Cảnh Trần Đông trong phòng tự nhiên không thoát khỏi ánh mắt của Trình Uyên được.

Đây là lần đầu tiên anh thấy Trần Đông lúng túng không biết phải làm sao, thế là cười ra nước mắt, cho dù là cười có tức ngực, anh cũng không kiềm được.

“Hahaha...”

Trần Đông ở ngoài cửa đột nhiên nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng cười, vẻ mặt nghi ngờ, lập tức nghĩ tới một loại khả năng, liền tức giận.

Không tiếp tục do dự, trực tiếp một cước mở cửa thay cho bằng tay.

Trần Đông xông vào phòng Trình Uyên liền sững sốt một chút, và nhìn thấy màn hình treo ở phòng, Trình Uyên đang ở trên bàn nở nụ cười không có người phụ nữ nào bầu bạn.

Trần Đông đi tới trước mặt Trình Uyên nói: “Có tin hay không người còn cười, ta liền sẽ đánh người?”

Trình Uyên giơ tay đầu hàng, nhưng vẫn là khó nhịn cười, ngậm chặt miệng, nhưng vẫn là “cười khúc khích”.

...

“thôi Quên đi, cứ coi như tôi lòng lan dạ thú đi, chẳng qua tôi sợ anh quá đơn độc, cho nên mới dùng tiền cho anh thưởng thức, ai ngờ anh ... Chao ôi, thật là lãng phí.”

Một lúc lâu sau, Trình Uyên mới hoàn toàn nhịn cười nói với vẻ tiếc nuối.

“Hừ!” Trần Đông hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn lên màn hình.

“Thích xem thì cứ xem tiếp đi. Dù sao anh vẫn biết được ai là sát thủ.” Chỉ vào màn hình trong phòng, Trình Uyên di chuyển cổ tay rồi nói: “Tôi đi ra ngoài một lát.”

“người Đi đâu vậy?” Trần Đông cau mày hỏi.

“anh không cần, tôi không thể không tiêu tiền lãng phí như vậy được?” Trình Uyên nhún vai nói: “Đi mát mẻ đây.”

Trần Đông nghe nói đến đây liền khịt mũi coi thường.

Quả thật hiện tại bình tĩnh nghĩ lại, Trình Uyên tuy rằng có chút nhàm chán, dù sao anh cũng không phải loại người như

vậy, tình cảm của anh đối với Bạch An Tương, ở trong mắt Trần Đông, anh ta cũng không tin Trình Uyên sẽ làm điều đó nếu không đã giết anh lâu rồi.

Tuy nhiên, cảnh tiếp theo khiến Trần Đông bất ngờ.

Sau khi Trình Uyên xuống lầu, Trần Đông nhìn chằm chằm màn hình điều khiển.

Sau đó anh ta thấy Trình Uyên thực sự đi bắt chuyện với mỹ nữ.

...

Thật ra, Trình Uyên không phải đặc biệt đi gặp mỹ nữ, mà chỉ là nhìn thấy một người quen trên giám sát.

Đối với những giám sát này, là lúc trước anh cùng Từ đầu trọc có đề cập đến rồi, và cũng để anh mua lại chúng trước sự việc xảy ra lần trước.

Lý Hải Tân nói ngày mai anh sẽ không còn sống nữa, hẳn là có người muốn giết anh, ban ngày trình độ đuổi theo anh hiển nhiên là không đủ, cho nên khả năng nhất chính là ra tay vào ban đêm.

Sau đó, anh khẳng định phải chuẩn bị một chút đó để đối phó.

Liên thấy trong camera giám sát có năm sáu người đàn ông và ba cô gái trong một phòng riêng ở tầng một của hộp đêm Triệu Hoa.

Những người đàn ông một mực ép ba cô gái này phải uống rượu.

Loại chuyện này thoát nhìn rất bình thường, Trình Uyên còn có thể nghĩ ra âm mưu máu chó tiếp theo của bọn hắn, nhưng khi phóng to màn hình, anh đột nhiên nhìn thấy rõ ràng một trong số các cô gái hóa ra chính là người anh quen biết khi anh gia nhập vào tập đoàn Lương Tâm trước đó.

Chính là Tôn Phi Phi.

Nếu là người xa lạ, Trình Uyên có thể không quan tâm, nhưng nói như thế nào Tôn Phi Phi cùng anh cũng coi như là quen biết chút ít.

Khi cửa được mở ra, những tiếng hò hét và ánh đèn nhấp nháy chói mắt khiến Trình Uyên híp híp mắt theo bản năng.

“Phi Phi, chén rượu này của Anh Quang cô nhất định phải uống, cô phải nể mặt Anh Quang mà uống cho hết, nếu không...”

“Nếu không Anh Quang sẽ không vui!”

“Haha...”

Tôn Phi Phi mặc áo sơ mi trắng cùng quần tây mỏng như quần đùi, loại trang phục này quả thực là hấp dẫn nhất.

Giờ phút này, cô đã đỏ bừng cả mặt, ngồi ở một chỗ mà vẫn còn hơi lắc lư, hiển nhiên vừa rồi cô đã bị thuyết phục uống rất nhiều rượu.

“Anh Quang, em thật sự không uống được nữa.” Cô đẩy ly rượu mà Anh Quang đưa, về mặt gương mặt.

Anh Quang là một người đàn ông trung niên ngoài bốn mươi, tiêu biểu nhất chính là bộ ria mép đen.

“Cái gì? Phi Phi, em thật sự là không nể mặt anh phải không?” Tên râu mép Quang này sắc mặt đột nhiên khó coi.

Thấy vậy, mọi người cũng trợ giúp lão Quang này cùng trở thành mối thù chung chỉ trích Tôn Phi Phi: “Phi Phi, cô thật quá đáng, anh Quảng đã mời cô như vậy, vậy mà cô không uống?”

“Phi Phi, tôi nghĩ hiện tại cô không muốn ở công ty của chúng tôi nữa.”

“Đúng đấy, trong công ty chúng ta, chưa từng có người nào dám từ chối anh Quảng mời rượu cả.”

Tôn Phi Phi bị đám người chỉ trích sắp khóc.

Nhìn ly rượu mà Anh Quang đưa, cuối cùng cũng cắn môi đưa tay lên cầm lên.

Ngay sau đó.

Một bàn tay to nắm lấy cổ tay mảnh mai của cô.

“Phi Phi, sao cô lại ở chỗ này?”

Chương 339

Chương 339: Gió nổi lên Âm thanh này...

Tôn Phi Phi trầm mặc nửa ngày mới chậm rãi quay đầu lại, liền nhìn thấy trên mặt Trình Uyên đang mỉm cười.

Cô đang cầm ly rượu, liền giật mình tỉnh giấc nửa chừng “trình ...”

Trình Uyên đặt ngón tay vào giữa môi cô, ra vẻ im lặng “cô uống nhiều rồi, tôi sẽ đưa cô về.”

Tôn Phi Phi hai má ửng đỏ, âm thầm gật đầu, khẽ nói nhỏ “Được.”

Nói xong, Trình Uyên kéo tay Tôn Phi Phi đi, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Dừng lại!”

Lúc này năm sáu người đàn ông trong phòng đang ép cô ấy uống, nhất là tên ria mép nâng cốc rượu đập mạnh xuống bàn, rồi đứng dậy hét lớn: “CMM người là ai?”

Trình Uyên quay đầu lại, khinh thường liếc hắt một cái, rồi kéo Tôn Phi Phi đến sát mình, nhàn nhạt nói: “Người không xứng để biết ta là ai.”

“Ôi đêch, thằng ranh con nào đến đây mà khẩu khí lớn như vậy?”

“Tôi nghĩ tiểu tử thú này muốn ăn đòn!”

“xử hần!”

Năm sáu người đàn ông đều đứng dậy, bao vây lấy Trình Uyên.

Nếu không nhìn kỹ, khó có thể phát hiện ra, quả thật Trình Uyên đeo airpods bên tai, đúng lúc này, một giọng nói “truyền đến” từ trong tai nghe.

Giọng nói đó không phải là Trần Đông.

Trình Uyên không có đáp lại, mà là giương mắt quét qua đám người vây quanh mình và Tôn Phi Phi, lạnh lùng nói: “Nếu không muốn chết, tốt hơn hết cá người nên ngoan ngoãn ngồi lại cho ta.”

“ta Ở cái tuổi này, không ai dám nói chuyện với Lão Tử bằng cái giọng điệu này.” tên ria mép ánh mắt cũng lạnh lùng.

Nhìn thấy bộ dáng này, Tôn Phi Phi đã bị dọa sợ.

Trình Uyên không biết, nhưng cô lại biết lai lịch của tên Quang này.

Vì vậy, cô nhanh chóng dứt tay ra khỏi Trình Uyên, đứng ở trước mặt Trình Uyên rồi xin lỗi “Thật sự xin lỗi anh Quang , đây là anh trai của em, anh ấy không biết anh, người không biết không có tội, anh giờ cao đánh khề... “

“Cút đi!” tên Râu ria đột nhiên đẩy ra Tôn Phi Phi ra một bên “Lão tử muốn làm cái gì, không đến lượt phụ nữ như cô chỉ điem.”

Nhìn thấy Tôn Phi Phi bị tên ria mép đẩy, Trình Uyên hai mắt chột co rút lại.

Cũng đúng lúc này.

Một cảm giác kinh hoàng mạnh mẽ đột nhiên quét qua cơ thể anh.

Cảm giác ớn lạnh từ sau lưng anh.

Không biết từ khi nào trong phòng này có thêm một người khác, người này không phải người của tên ria mép, mà cũng không phải của Trình Uyên.

Người này đứng ở phía sau Trình Uyên và duỗi tay ra.

...

...

Cùng lúc đó.

Trong bãi đậu xe bên ngoài Câu lạc bộ đêm triệu Hoa.

Một chiếc xe thương mại Alpha lặng lẽ dừng lại ở đó.

Cửa sổ thủy tinh bị người ta gõ gõ, khi hạ cửa xuống, từ bên trong xuất hiện một cái đầu, sắc mặt đầy lạnh lùng, “Làm sao rồi?”

Người gõ cửa kính xe là một người phụ nữ thấp và béo, cô ta mỉm cười nhìn người đàn ông mặt lạnh trước mặt.

“Thiếu chủ muốn tôi đưa người đến tây thiên.”

...

...

Trên hành lang của hộp đêm Triệu Hoa, một người phục vụ bưng khay gỗ cửa phòng, phát hiện phòng không có người nên liền bước vào.

Sau khi bước vào, người phục vụ nhanh chóng đặt khay lên bàn, sau đó từ trong quần áo lấy ra một túi giấy nhỏ, bên trong mở ra một ít bột, sau đó người phục vụ đổ bột vào ly rượu đỏ trên khay.

Sau khi hoàn thành những điều này, người phục vụ đó thành thạo vo tròn tờ giấy bột thành một quả bóng và nhét nó vào túi của mình.

Đúng lúc này, giọng nói của một người nào đó vẻ thô bạo vang lên “Đổ nhiều vào như vậy, phải lắc lắc cho nhanh tan.”

Người phục vụ cảm thấy có lý, nhanh chóng cầm ly rượu lên, vừa định lắc lắc, nhưng lại đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía phát ra âm thanh.

“Ai?”

Trong bóng tối, một tia sáng lóe lên, và sau đó tia sáng đó được lóe sáng với tốc độ khó có thể phân biệt bằng mắt thường.

“Vút!” Với một tiếng.

Một thanh phi đao bay xuyên qua cổ của người phục vụ, và cố định ở trên bức tường phía sau, người phục vụ này mất khả năng khống chế, và tạo ra những tiếng ồn ào.

Có thể thấy sức mạnh của loại phi đao này quá lớn.

...

...

Quay trở lại phòng của Trình Uyên.

Người đàn ông đột nhiên xuất hiện phía sau Trình Uyên từ trong người rút ra một cây côn có mũi nhọn hình thù kỳ quái, ước chừng dài hơn một mét.

Sau đó...

Có một “xẹt”, như thể bị cắt.

Đầu người đàn ông này liền nghiêng đến 90 độ, và một vết cắt đáng sợ xuất hiện, vết cắt được thấy rõ rệt và phụt ra một dòng máu giống như một vòi phun nước.

Sau đó, hắn ta ngã xuống đất lạng lã đi gặp ông bà tổ tiên.

tên ria mép vây quanh Trình Uyên, cùng đám người của hắn, đều là sừng sốt.

Những người như bọn hắn hay bắt nạt kẻ yếu, dựa vào nhiều người hơn để ức hiếp, nhưng ngược lại chưa từng thấy qua thể loại này.

Đặc biệt là người chết trước mặt rồi mà còn lại chết một cách kinh khủng.

Người bị chặt cổ đã chết, mắt mở nhìn chăm chăm, có chết cũng không biết chết như thế nào, thật là quá bi thảm.

Tôn Phi Phi cũng kinh hãi, lập tức tỉnh cả rượu, sắc mặt từ đỏ thành trắng.

Đối với tên ria mép, cổ họng của hắn mắc nghẹn, và đôi chân của hắn không thể không lắc lư như cái máy rung.

Lại nhìn Trình Uyên.

Gió nhẹ mây bay, mặt không đổi sắc.

Phía sau Trình Uyên, Trần Đông chùi con dao của mình trên người sát thủ đã chết, lau sạch vết máu, rồi nhét lại vào trong người.

Về phần nó được nhét ở đâu thì không ai biết, đây thật ra là thứ mà Trình Uyên vẫn luôn tò mò.

“đã Biết có người giết người, vậy mà còn chạy ra ngoài giả bộ anh hùng cứu mỹ nhân.” Trần Đông hiển nhiên có chút bất mãn.

Trình Uyên nhún vai “Tôi không ra, thì bọn hấn có ra à?”

“Hừ!” Trần Đông ghen ngào thờ dài.

Xoay người, Trình Uyên đưa tay về phía Tôn Phi Phi.

Tôn Phi Phi nhìn Trình Uyên với ánh mắt đờ đẫn, liền bị anh kéo lên.

“Cái này ... đại ca, chúng tôi ... chúng tôi chỉ ...”

tên ria mép một bên cà lăm và và một bên run rẩy.

Sau khoảnh khắc này, ngực của tên ria mép này ngay lập tức xẹp xuống, cổ duỗi thẳng ra, cúi nhẹ xuống giống như một tên nô lệ.

Hai cô gái cùng đi với Tôn Phi Phi kinh hãi ôm lấy nhau, co rụt lại thành như một quả bóng.

Trình Uyên liếc mắt một cái, vỗ vỗ bờ vai của tên râu mép hỏi: “Người vừa rồi mới nói là định xử ta sao?”

“Không, không, tôi chỉ lànói ... đùa thôi ...”

“phù!”

Như cảm thấy lời nói của mình không có sức thuyết phục, tên Ria mép này kinh ngạc quỳ xuống trước mặt Trình Uyên, những hạt mồ hôi lấm tẩm trên trán, vừa như mới sau cơn mưa chợt hiện ra.

“Đại ca đừng giết tôi, tôi sai rồi, tôi có mắt không thấy Thái Sơn, tôi...”

Tên Ria mép nhanh chóng quỳ lạy Trình Uyên.

Khi những người đi cùng hấn nhìn thấy điều này, tất cả đều quỳ xuống trước mặt Trình Uyên, và bắt đầu quỳ lạy sấp mặt trước Trình Uyên.

Kể cả hai cô gái đi cùng Tôn Phi Phi, cũng quỳ xuống trước mặt Trình Uyên.

“Đại ca, xin tha mạng!”

“Đại ca xin đừng giết tôi!”

Giết người, loại chuyện này rất xa vời với thường dân.

Một số người khi nghe thấy từ này còn bị dọa đến re nước tiểu, huống chi là đối mặt với “con quỷ” giết người không chớp mắt trước mặt đây.

mà cũng giống như tên ria mép này, giả sử hắn có thể là một ông trùm xã hội đen đi, hắn có thể dám đánh người, nhưng khi nói đến giết người, cho hắn 10..

lá gan, hắn cũng không dám.

Trình Uyên mặc kệ bọn hắn, mà là hướng về Trần Đông nói:

“Những người này, nhìn thấy chúng ta, anh nói nên làm cái gì?”

Trần Đông nhàn nhạt đáp: “Hoặc là giết, hoặc là khoét mắt, cắt lưỡi.”

“Thật là tàn nhẫn!” Trình Uyên cau mày.

Sau đó, có mùi nước tiểu trong phòng bốc lên.

Chương 340

Chương 340: Mưa rơi Mấy tên kia bị hù dọa cho đến sợ hãi.

Khí chất độc đoán của Lão Tử trong thiên hạ vừa rồi đã biến mất không chút tăm tích.

Bây giờ, nghe xong cuộc đối thoại giữa Trình Uyên và Trần Đông, mọi người đều sợ hãi đến cả tiêu trong quần.

Đặc biệt là hai cô gái, run rẩy càng nghiêm trọng hơn.

“Phỉ Phỉ, Phỉ Phỉ tha cho chúng tôi, chính là anh Quang kêu chúng tôi hẹn cô tới đây.” Một người phụ nữ vội vàng quỳ xuống trước mặt Tôn Phỉ Phỉ, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi nói hết sự thật.

Một cô gái khác cũng có phản ứng theo, đi tới chỗ Tôn Phỉ Phỉ quỳ gối, ôm lấy chân cô cầu xin sự thương xót.

“Phỉ Phỉ, hãy nể tình chúng ta là bạn tốt nhiều năm qua, xin hãy thuyết phục anh của cô, đừng giết chúng tôi, chúng tôi sẽ không dám nữa. “

Nghe thấy lời của bọn họ, đầu óc Tôn Phỉ Phỉ chỉ ong ong, hoàn toàn trống rỗng.

Bây giờ cuối cùng cô cũng hiểu ra rằng cô gặp được tên Quang đây không phải là ngẫu nhiên.

Sau khi biết sự thật, cô càng cảm thấy khó chịu hơn.

Sự thật thường đau đớn hơn là sự giả dối và dối trá.

“các cô ...” Tôn Phỉ Phỉ cắn môi, khóe mắt lóe lên là những giọt nước mắt. “còn biết chúng ta là bạn thân sao?”

“Phỉ Phỉ chúng tôi sai rồi.”

“Phỉ Phỉ tha cho chúng tôi ... Phỉ Phỉ!”

Trình Uyên vỗ vỗ bờ vai Tôn Phỉ Phỉ, Tôn Phỉ Phỉ thân thể mềm mại khẽ run lên, sau đó giơ cánh tay lên, nhìn khuôn mặt

của hai người “bạn thân” này.

“bốp bốp!”

Trình Uyên lắc đầu cười khò.

Loại này thường ngày đều là chạy theo bọn đit người có chức có quyền, khi xem giám sát, Trình Uyên nhìn thấy tên Quang này cùng mấy người đã ép Tôn Phi Phi uống rượu, hai cô gái không ngừng nháy mắt với những người khác, vẻ mặt tràn ngập đầy sự thoải mái và vui vẻ, không có chút lo lắng cho bạn mình.

Cuộc nói chuyện giữa Trình Uyên và Trần Đông chỉ muốn cho mọi người sáng mắt ra, đương nhiên anh thật sự sẽ không để cho Trần Đông khoét mắt những người này rồi cắt đứt lưỡi của bọn họ, chứ đừng nói là giết hết bọn họ.

Rốt cuộc bọn họ tuy rằng không phải người tốt, nhưng cũng không đến nỗi đáng phải chết, hơn nữa cho dù có đáng chết cũng không phải là anh định đoạt.

Trình Uyên không phải quỷ giết người.

Cửa phòng này lại bị đẩy ra.

Từ đầu trượt bước vào cùng một nhóm tay chân bên mình.

Nhìn thấy một cảnh trong phòng, nét mặt của hắn ngưng tụ lại, và hắn bảo người của mình “đóng cửa lại”.

Còn tên râu mép nhìn thấy Từ đầu trượt đi tới, hắn vừa nãy chảy nước mắt nước mũi, trong nháy mắt biến mất trong tích tắc, kinh ngạc quay lại nhìn.

“Ông chủ, ông chủ cứu tôi với, tên tiểu tử này muốn giết chúng tôi.” Hắn chỉ vào Trình Uyên nói với Từ đầu trượt.

“đúng vậy, ông chủ, bọn hắn đang gây sự trong hộp đêm của ông chủ đấy.” Người của tên râu mép cũng hét lên tố cáo.

Từ trên mặt đất bò dậy, tên râu mép đi tới trước mặt Trình Uyên, thay đổi bộ dạng sợ sệt trước đây, trở thành uy phong凛冽 ưỡn ngực, mặt gần như chạm vào mặt Trình Uyên.

“Ranh con, ông chủ đến rồi, để ta xem người chết như thế nào.”

Đối với trường hợp này, Trình Uyên nhướng mày ngơ ngác nói: “Người ăn tối sao?”

“Há?”

“Nếu không, sao khẩu khí của người nặng mùi như đánh rắm vậy?”

“Con mẹ người ...!”

Tên râu mép không nói nên lời trước lời nói của Trình Uyên.

Mà Tôn Phi Phi cũng sợ hãi trốn ở phía sau Trình Uyên.

Từ đầu trục, nổi tiếng trên các nẻo đường ở khu phía Bắc, không ai ở Bắc quận không biết hắn là hoàng đế ngầm của Bắc quận.

Tên Ria mép cảm thấy mình có chỗ dựa, trong lúc cao hứng nhất thời chỉ vào Trình Uyên nói với tiểu đệ của mình: “giết hắn!”

“rắm!”

Tiếng của hắn chưa còn kịp rơi xuống thì đã bị Từ đầu trục đạp cho ngã xuống đất.

Tên Râu mép ôm bụng đau đớn lăn lộn trên mặt đất, ngạc nhiên hỏi Từ đầu trục: “Ông chủ, hắn chính là người đã giết người và gây sự. Ông chủ đánh tôi làm cái gì?”

Ngay khi lời nói này của hắn mới hỏi ra, hắn liền đã hối hận.

Bởi vì, hắn nhìn thấy Từ đầu trục lúc này mới quay đầu lại, hơi cúi người, đối với Trình Uyên nói: “Thực xin lỗi ông chủ, thủ hạ thiếu quân giáo.”

Từ đầu trục vậy mà ...

Xin lỗi với người này?

Tên Ria mép chết lặng ngay lập tức.

Không chỉ là hắn sững sờ, những người đi theo hắn, trong đó có hai người bạn tốt nhất của Tôn Phi Phi, cũng là sững sờ,

chết lặng.

Ai cũng biết Từ đầu trọc là bầu trời ở khu phía Bắc , nhưng ...
Người thanh niên trước mắt này lớn hơn cả trời sao?

Tôn Phi Phi cũng kinh ngạc nhìn Trình Uyên, trong mắt tràn đầy phức tạp khó tả.

“Mọi chuyện thế nào rồi?” Trình Uyên hỏi từ đầu trọc.

Từ đầu trọc vội vàng nói: “Mọi thứ đã xử lý sạch sẽ. Tổng cộng có tám người tới, trong đó có mấy vị cao thủ, đều do ngài lo liệu.”

“Ừm.”, Trình Uyên Gật đầu rồi vỗ vỗ vai Từ đầu trọc nói với hắn, “mấy người này Ta không muốn so đo, làm sao cho bọn hắn bịt miệng lại, nếu không...”

“Đã hiểu.” Từ đầu trọc vội vàng nói.

“Đi thôi.” Trình Uyên nói với Tôn Phi Phi.

Tôn Phi Phi yên lặng gật đầu, đi theo Trình Uyên ra khỏi căn phòng này.

Vừa ra khỏi căn phòng này, liền nghe thấy trong phòng vang lên một tiếng thê lương “hú thảm”.

Tôn Phi Phi sắc mặt sợ hãi thay đổi rõ rệt, hốt hoảng nhìn về phía Trình Uyên.

Trình Uyên cười nói: “Không sao, Từ đầu trọc chỉ dạy người của hắn.”

Đến một căn phòng khác.

Trình Uyên rót trà cho Tôn Phi Phi nói “Uống chút đi, cho tỉnh rượu.”

Trần Đông thức thời bước ra khỏi phòng.

Tôn Phi Phi cầm lấy tách trà, ánh mắt nhìn chăm chăm Trình Uyên.

“Trên mặt ta có dính gì sao?”

“Không có.” Tôn Phi Phi vội vàng cúi đầu.

Trầm mặc một lát, Trình Uyên nói: “Nhớ kỹ bài học này, sau này đừng tới những nơi như thế này, không thích hợp cô.”

Tôn Phi Phi yên lặng gật đầu.

“Được rồi, tôi đi trước đây.”

Trình Uyên cảm thấy bầu không khí có chút khó xử, nếu ở lâu chút nữa, khả năng sẽ lúng túng hơn, thế là nói cáo biệt với Tôn Phi Phi.

Khi anh đứng dậy xoay người đi, Tôn Phi Phi nắm lấy tay của anh.

Trình Uyên ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Tôn Phi Phi.

Tôn Phi Phi hai mắt đăm lẹ ” Ngươi còn muốn đi sao?”

Trình Uyên có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Đương nhiên, đây đâu phải là nhà của tôi.”

“Ngươi rời đi không nói lời nào, ngươi có biết tôi tìm ngươi bao lâu nay không?” Tôn Phi Phi bỗng nhiên hai mắt đăm lẹ nói.

Trình Uyên ngẩn người.

Lúc đầu, trong ga ra ngầm của tập đoàn Lương Tâm, Trình Uyên cứu được Tôn Phi Phi, sau đó liền lặng lẽ rời đi.

Tôn Phi Phi nói “Lần này, tôi sẽ không buông tay.”

Một đám mây phiền muộn bao trùm trong lòng cô lâu nay.

Lúc này, Trình Uyên nếu là không hiểu ý tứ của Tôn Phi Phi thì thật là ngốc.

được thích Luôn là một điều đáng mừng, nhưng Trình Uyên không thể vui lúc này được..

“Xin lỗi, tôi đã kết hôn rồi.” Quay đầu lại, anh cười rất tự nhiên và tự thú.

Nghe vậy, Tôn Phi Phi hơi giật mình, nước mắt tựa như muốn ngừng lại.

Tay, chậm rãi buông ra.

“Xin lỗi, tôi... Tôi chỉ là quá căng thẳng.” Tôn Phi Phi nói không rõ ràng, “cũng Đã muộn rồi, người cũng nên đi.”

“à không, tôi cũng nên đi.”

Nói xong cô vợ lấy túi xách, vội vàng bước ra ngoài.

Vừa đi tới cửa, cô lại dừng lại, đưa tay lau nước mắt, sau đó quay đầu lại cười với Trình Uyên. “Trình Uyên, chúng ta sẽ gặp lại nhau nha?”

“Tân Dương cũng không quá lớn.” Trình Uyên nở nụ cười.

“ừm.”

Tôn Phi Phi mở cửa đi ra ngoài.

Họ không để lại những số điện thoại cho nhau.

Trình Uyên không muốn làm tổn thương cô, cho nên khi người thấy ý tứ của cô, anh lập tức lấy việc kết hôn làm lý do, để cắt đứt hoàn toàn suy nghĩ của cô.

Nhưng tiếp theo phải làm gì, anh lại không rõ ràng, dù sao cũng không có trải qua tình cảm nào.

Tôn Phi Phi đi không được bao lâu, cửa bị đẩy ra, một bóng người liền xông vào trong phòng.

Chương 341

Chương 341: Tên là Long Uyên

Hay nói chính xác hơn, là hắn bị đá vào.

Đây là khuôn mặt công chúng khó phân biệt khi bị kẹt trong đám đông, hơi có râu, hai tay đan chéo sau lưng, buộc bằng sợi dây thừng bằng ngón tay.

Sau đó, một vài người từ bên ngoài bước vào.

Từ đầu trục Trần Đông Vương Mỹ Lệ và cô nàng béo ú.

Sự xuất hiện của cô gái mập khiến Trình Uyên có phần ngạc nhiên, hôm nay anh chỉ có sắp xếp cho Từ đầu trục và Vương Mỹ Lệ, Trần Đông là do anh đưa tới.

“Thương thế của cô sao rồi?”

Cô nàng mập cười toe toét: “Nếu làm việc bị thương, lương có thể tăng gấp đôi”.

Trình Uyên khẽ giật mình, nhếch môi cười nói: “Bạch Long nói không sai.”

“Anh tôi? Anh tôi nói cái gì?”

Trình Uyên lắc đầu, anh nhớ tới Bạch Long nói bọn họ không phải là anh em ruột.

Quả nhiên, họ không hề thân thiết được, không chỉ trông khác nhau mà còn tính cách khác biệt nhau nữa.

“Tốt hơn hết cô nên quay lại bệnh viện đi.”

“Không sao đâu, mấy hôm trước một mực nhét nuôi trong bụng, vừa lấy ra, đã khỏe liền khỏe lại rồi.” Cô béo hờ hững nói.

Mạnh mẽ! Trình Uyên thầm khen trong lòng.

Anh không biết người phụ nữ như thế này, trong tương lai ai dám lấy.

Quay đầu nhìn lại tên râu quai nón bị bọn họ bắt được, Trình Uyên trầm mặc nhìn hắn, hắn quỳ trên mặt đất, cúi đầu xuống đất.

“là ai phái các người tới?” Trình Uyên hỏi.

Râu quai nón không lên tiếng.

Nhìn thấy thế này, Trình Uyên neho mắt lại, liền đối với Từ đầu trọc nói “Giết hắn.”

Nghे vậy, râu quai nón giật nảy cả mình, đột nhiên ngẩng đầu lên “Cái này ... giết thật sao?”

“bằng không?”

“Người đừng hỏi ta nữa?”

Trong ấn tượng của người bình thường, tra tấn bức cung cũng là một quá trình, làm sao mới xuất hiện có thể khai hết toàn bộ được? Ngay cả đưa ra các điều kiện cũng chưa chắc đã được.

Điều này căn bản không tuân theo một quy trình nào cả.

Trình Uyên xua tay, “Không cần, ta không có thời gian.”

Từ đầu trọc cầm một cây mã tấu đi tới, túm tóc tên râu ria này lên, kê dao vào cổ.

Râu quai nón này lập tức hoảng sợ.

Trên đời này không có ai không sợ chết, huống chi râu quai nón vẫn chỉ là một tên nhãi nhép, “Người đừng giết ta, ta nói,ta nói, người hỏi cái gì ta đều nói.”

Hắn ta hoảng sợ và quá sợ hãi nên điều kiện đưa ra vốn đã rất rẻ.

Tuy nhiên, có vẻ như tại thời điểm này, những điều kiện rẻ tiền như vậy bỗng trở nên quá xa xỉ đối với anh .

“Ta không muốn nghe.” Trình Uyên lắc đầu.

Râu quai nón lập tức mở to hai mắt nhìn.

Còn Từ đầu trượt thì giờ cây mã tấu trong tay lên và chém xuống “Phập!”

Thế giới trở lại yên lặng.

Vương Mỹ Lệ cảm thấy Trình Uyên giờ phút này cực kỳ kinh ngạc.

Khi tôi muốn nghe, người không nói.

Khi người nói rồi, tôi không muốn nghe nữa!

Đó là lý do đầu rơi máu chảy.

Trình Uyên thản nhiên nói: “Thu dọn đi.”

Từ đầu trượt lập tức gạt đầu rồi đi ra ngoài, chốc lát sau có mấy người thân tín của hắn đi vào, dọn dẹp nơi này.

Thật ra, không phải Trình Uyên không muốn biết ai sẽ giết mình, mà là không cần biết phải nghe từ tên râu quai nón này nói ra.

Chỉ cần có thể sống sót qua đêm nay, ngày mai Lý Hải Tân sẽ đến tìm anh.

Vì Lý Hải Tân đã nói cho Trình Uyên biết có người muốn giết anh, vậy nhất định hắn cũng biết người muốn giết Trình Uyên là ai.

...

...

Về sau một đêm không có chuyện gì xảy ra nữa.

Buổi sáng thức dậy, Trình Uyên rời khỏi căn phòng .

Vừa bước ra khỏi hộp đêm Triệu Hoa, ánh nắng chói chang làm chói mắt, thích ứng thời gian lâu mới khôi phục lại.

“Thời tiết thật là đẹp.”

Duỗi người một cái, Trình Uyên vươn vai một cái, liền động vào vết thương trên ngực, đau nhe răng nhếch miệng.

Đúng lúc này, một chiếc Passat dừng lại trước mặt anh.

Lối vào hộp đêm Triệu Hoa có mười sáu bậc thang, Trình Uyên đứng ở trên cùng, người đàn ông bước ra khỏi Passat đứng ở dưới cùng.

Một người nhìn lên, người kia nhìn xuống.

“Ông chủ!” Người đàn ông cúi đầu chào.

Trình Uyên khước miệng cong lên, nở nụ cười.

Người đàn ông đó không phải ai khác mà chính là Lý Hải Tân, được biết đến là chuyên gia tình báo Lý Hải Tân, và có một người vợ mù.

Lúc này Trần Đông cũng đi theo ra ngoài.

Trình Uyên chỉ vào Lý Hải Tân đi chiếc Passat “Về nhà thôi.”

Về phần xe của anh, trước mắt sẽ ném lại ở Tủ đầu trợ tạm thời.

Lý Hải Tân lái xe Passat của mình, mang theo Trình Uyên và Trần Đông, không cần hỏi đi đâu, lái thẳng đến Tam Thạch Thôn.

“quyết định rồi sao?” Trong xe, Trình Uyên liếc mắt hỏi.

Lý Hải Tân bình tĩnh nói: “Tôi không phải là loại người lật lọng.”

Nở nụ cười nhẹ, Trình Uyên tiếp tục hỏi: “Vậy thì, bây giờ người có thể nói cho tôi biết ai đã phái người tới giết tôi tối hôm qua?”

Trong khi lái xe, Lý Hải Tân lấy ra một danh mục từ bảng điều khiển trung tâm, đưa cho Trình Uyên.

“Hiện tại có rất nhiều người muốn giết người.”

“Là em trai Trình Nặc của người tối hôm qua.”

“Trình Nặc, người đều biết sao?” Nghe xong lời này, Trình Uyên không khỏi nhíu mày lại.

Lý Hải Tân nở nụ cười, ” chuẩn bị để theo với người, đương nhiên phải điều tra thêm chứ.”

“Hơn nữa lai lịch của Tập Đoàn Cẩm Đông cũng không khó để điều tra.”

Trình Uyên gật đầu.

Quả thực cái tên Tập Đoàn Cẩm Đông nếu có người có hứng thú muốn tìm thì không khó để tìm ra, dù sao chủ nhân của Trình gia ở kinh thành tên là Trình Cẩm Đông.

“Các người giết chủ tịch Thương Minh tỉnh Giang Bắc, Thương Minh kinh thành hạ thông điệp, Thương Minh Tỉnh Giang Bắc tứ đại phó chủ tịch, ai có thể báo thù được cho Chu Kiệt, thì người đó liền ngồi ngay cái ghế chủ tịch Thương Minh .”

“Cho nên, bốn vị phó chủ tịch Thương Minh, ít nhất có ba vị chuẩn bị giết các người.”

“Đương nhiên, chỉ là chuẩn bị mà thôi. Tối hôm qua ra tay với người không phải là người của Thương Minh.”

“Là em của người Trình Nặc.”

“Về phần tại sao em trai Trình Nặc của người lại chọn giết người vào lúc này, tôi đoán hẳn biết người của Thương Minh có động cơ giết người, nên hẳn ra tay trước để giá họa lên cho Thương Minh.”

Nghe đến đây, Trình Uyên không khỏi nhíu mày lần nữa.

“người làm sao mà biết được những cái này?” Trình Uyên tò mò hỏi.

Lý Hải Tân chỉ vào tài liệu nói: “Đương nhiên có người muốn người biết.”

“Ai?” Trình Uyên vội vàng mở danh mục, từ trong đó lấy ra một xấp tư liệu, trong đó phần lớn là những người anh không quen biết.

Lý Hải Tân lấy ra một cái, đưa trước mặt nói “Phương Thanh Yến.”

Trình Uyên sững sờ, Phương Thanh Yến lúc trước còn buông tha cho anh những lời nói tàn nhẫn, hẳn còn nói sẽ giết anh, làm sao có thể quay xe lại báo cho mình?

“Hắn muốn thu phục tôi?” Trình Uyên hỏi.

Lý Hải Tân lắc đầu “Tôi không biết, nhưng tôi đoán chừng hắn muốn vỗ béo người rồi mới làm thịt.”

“Cái gì?”

“những Người khác của Thương Minh đều sẽ tìm cách giết người, nhưng Phương Thanh Yên lại từ bên trong cản trở. Ta đoán hắn muốn tạo ra cách mà người khác không thể giết được người, từ đó làm nổi bật sức mạnh của người lên.”

“Sau đó, hắn ta sẽ giết tôi, để thể hiện năng lực của mình?”
Trình Uyên dường như đã hiểu.

Lý Hải Tân nhẹ gật đầu.

“Vậy, chúng ta phải làm gì bây giờ?” Trình Uyên hỏi.

Lý Hải Tân lắc đầu “Đây là quyết định của người, tôi chỉ có nhiệm vụ thu thập tin tức tình báo cho người.”

Trình Uyên nhún vai, quay đầu nhìn về Trần Đông.

Trần Đông nói “Chữa lành vết thương đã!”

Đúng vậy, anh thực sự nên chữa lành vết thương trước đã, nhân tiện, nâng cái tầm Long Đàn Y Viện của anh lên và sử dụng Long Đàn Y Viện làm căn cứ để thành lập một tổ chức bí mật.

Đặt tên là “Long Uyên!”

Chương 342

Chương 342: Đã lâu không gặp, bạn học cũ

Sau đó ,trong một khoảng thời gian, Trình Uyên sống tốt với mẹ và vợ.

Trong lúc đó, anh vẫn bí mật đến Long Đàm Y Viện vài lần.

Nhờ sự giúp đỡ của Từ Xuyên, đội ngũ bệnh viện nhanh chóng được thành lập.

Trong số đó, có một khu chẩn đoán, một khu nội trú và một khu ký túc xá cho các công chức trong bệnh viện.

Có sáu tầng trong ký túc xá này, trong đó 3 tầng là ký túc xá nhân viên đang ở, và ba tầng trên được kết nối trực tiếp bằng thang máy duy nhất.

Lầu bốn là nơi Vương Mỹ Lệ ở, Trình Uyên chỉ định hẳn thành lập thế lực bí mật, về phần ứng cử viên thì để hẳn tự mình lựa chọn.

Tầng 5 tạm thời để trống.

Tầng sáu do Lý Hải Tân phụ trách.

Bạch Long và Trần Đông vẫn như cũ bảo vệ cho anh.

Cứ như vậy, trong nháy mắt lại là nửa tháng trôi qua.

Vào ngày này, Trình Uyên đột nhiên nhận được điện thoại của Vương Hình Duyệt.

“Chủ tịch, người của Thương Minh đang ở đây, nói ngày mai sẽ tổ chức cuộc họp quan trọng, các ông chủ của tất cả các công ty lớn ở Tân Dương đều đích thân đến tham dự.”

Trình Uyên gật đầu nói: “Để Hoàng Đại Cường đi thôi.”

” Vâng.”

ở bên ngoài, tất cả mọi người đều cho rằng Trình Uyên ở kinh thành điều trị chứng mất trí nhớ.

Mà trên thực tế...

Trình Uyên đã chờ đợi giây phút này lâu rồi.

Cùng lúc đó, một tin nhắn từ kinh thành đến.

Bạch Thiếu Lâm và Lý Tố Trân cũng chuẩn bị về nhà.

Trình Uyên nghĩ, mình không nên nói cái này với Bạch An Tương, chờ sau khi giải quyết xong chuyện Thương Minh và Thâm Lệ, liền có thể quang minh chính đại chuyển về biệt thự, sau đó cho cô một bất ngờ.

Cho nên, hôm nay, anh muốn đi gặp một người.

Quản lý của Quán Lầu “Ngôi nhà Tím” này trước đó là khách sạn Long Đăng.

Chỉ là Long Đăng không còn nữa, ở đây đã đổi chủ.

Lần này là một chuyến đi bí mật, nên Trình Uyên không mang theo ai cả, một mình đến Ngôi nhà tím quán lầu.

Tuy nhiên, khi vừa bước vào cửa, anh đã bị ai đó chặn lại.

“Này, người mù sao. người không thấy rằng nhà hàng của chúng ta đã được bao hết rồi sao? Mà còn đòi đi vào trong.”

Trình Uyên khẽ giật mình, hỏi “Ai bao?”

Nhân viên bảo vệ lắc đầu nói: “Người nghĩ người là ai?

tại sao ta phải nói cho người biết?”

Trình Uyên không khỏi nhíu mày, nhìn về phía bảo vệ nói:

“Người hẹn với tôi rất có thể là đặt bao hết chỗ này.”

Người Bảo vệ nhìn Trình Uyên từ trên xuống dưới, không khỏi lộ ra vẻ mỉa mai, “Người, người ở đâu thì về chỗ đó, xéo đi nhanh lên đừng có đứng đây chướng tai gai mắt, cũng không tự soi mặt mình vào trong nước tiểu xem lại bản thân thế nào, còn đòi cùng hẹn với Tiêu tổng, người xứng sao? “

Trình Uyên hôm nay ăn mặc an nhàn, chủ yếu là không muốn thu hút sự chú ý, cho nên bị đánh giá thấp là chuyện bình

thường.

Tuy nhiên nhân viên bảo vệ tức giận như vậy hiển nhiên có chút không bình thường.

“có chuyện gì?”

Đúng lúc này, một người đàn ông vạm vỡ trong bộ vest bước ra khỏi đại sảnh, khi nhìn thấy cơ bắp không thể giấu được trong bộ vest, Trình Uyên biết đây là vệ sĩ hoặc là nhân vật nào đó.

“Ai gù, Vương tiên sinh, ngài nhìn ...” bảo vệ nhìn thấy tên này, vội vàng nịnh nọt, sau đó chỉ vào Trình Uyên nói.

”tên Ăn mày muốn đi vào, còn nói đã hẹn trước với Tiêu tổng.
“

Tên to con đó liếc Trình Uyên một cái, sau đó lớn tiếng hỏi:
“Ngươi là Trình Uyên Trình Đổng của Tập Đoàn Cẩm Đông phải không?”

Âm thanh nói chuyện của hắn rất to, khiến nhiều người chú ý ngay lập tức.

Vẻ mặt của Trình Uyên chột sững sờ.

Cuối cùng thì anh cũng kìm nén được cơn tức giận trong lòng mà gật đầu.

Người đàn ông vạm vỡ nhếch mép chế nhạo, lắc đầu nói:
“theo tôi.”

Nói xong xoay người bước vào.

Trình Uyên cau mày đi theo hắn vào.

Nhưng mới đi không được hai bước, Trình Uyên liền quay đầu đi tới tên bảo vệ.

Tên bảo vệ lúc này bắt đầu trong lòng bắt đầu lộ ra vẻ sợ hãi, hai chân run lên.

Trình Uyên, chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông?

Tên bảo vệ không ngờ người đàn ông mặc quần áo rẻ tiền trước mặt lại là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, đã vậy còn nói anh là tên ăn mày.

Nghĩ đến đây, trong lòng người bảo vệ không khỏi run bần bật.
Sức mạnh của Tập Đoàn Cẩm Đông là gì?

“Trình Đông, tôi... Tôi vừa rồi có mắt như mù, thực xin lỗi, thực xin lỗi, ngài đại nhân độ lượng tha cho kẻ hèn mọn này.”

Trình Uyên chỉ vào mặt của hắn, nghĩ đến nhưng không có nói ra, cuối cùng thở dài một hơi.

“thôi quên đi, ai cũng không dễ dàng, lần này ta sẽ không so đo với ngươi, nhưng... sau này lo bỏ cái thói nịnh nọt người khác đi, bản thân ngươi cũng sẽ không nhằm lẫn nữa, cho nên, không nên tùy tiện xem thường bất kỳ ai khác. . “

“Vâng, vâng!” Bảo vệ vội vàng gật đầu.

...

Người đàn ông cường tráng đi tới trước mặt Trình Uyên, sau khi nhìn thấy cảnh này, trong lòng khẽ động, khi nhìn lại Trình Uyên, phát hiện Trình Uyên vẻ mặt bình tĩnh.

Khi ra khỏi thang máy, hắn đảo vị trí cố ý hay là vô ý, cung kính dùng tay làm dấu hiệu mời “Trình Đông, mời tới bên này.”

Phòng riêng sang trọng, Trình Uyên mở cửa bước vào.

Nhìn thấy Trình Uyên, trên ghế sofa gỗ cổ xưa, Tiêu Trí đặt cuốn sách trong tay xuống, vội vàng đứng lên nở nụ cười.

“Bạn học cũ, đã lâu không gặp.”

“Ừ, đúng vậy, đã lâu không gặp.” Trình Uyên cũng thở dài.

“Tiêu tổng thời gian qua càng ngày càng thoải mái.”

“Không dám, tất cả đều nhờ hồng phúc của Trình Đông đây.”
Tiêu Trí mỉm cười.

Ngồi ở trên sofa, Trình Uyên lắc đầu cười nói: “Không, không, không, tôi chỉ giúp một chút, chỉ có sáu tháng mà đã trở thành một tập đoàn mới đứng thứ hai thành phố.”

Nghe vậy, Tiêu Trí sắc mặt trì trệ.

Có điều trong lời nói của Trình Uyên, rõ ràng là ám chỉ Tiêu Trí có một lai lịch lớn ở phía sau.

“Là vệ sĩ của Tiêu tổng ở cửa sao?” Trình Uyên không đợi Tiêu Trí giải thích, liền hỏi.

Tiêu Trí gật đầu, “Gọi là Vương Huy, đánh đá rất giỏi.”

Trình Uyên cười nói: “Tốt rồi, sau này để cho hắn cùng Bạch Long học hỏi lẫn nhau một chút.”

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Trí chìm xuống, sau đó đứng dậy đi ra cửa.

“Vương Huy!”

Vệ sĩ tên Vương Huy nghe tin liền đẩy cửa đi vào “Ông chủ có chuyện gì vậy?”

“bốp!” Một cái tát trên mặt, Tiêu Trí chỉ vào mặt Vương Huy nói: “cút đi, ngày mai ngươi không cần đi làm nữa.”

Vương Huy sững sốt một hồi, bụm mặt nhìn về Trình Uyên “Chủ tịch, tôi...”

“cút!” Tiêu Trí lạnh lùng nói.

Vương Huy hung dữ trừng mắt liếc Trình Uyên một cái, mà Trình Uyên thì nhún vai.

Sau khi Vương Huy rời đi, Tiêu Trí cười nói: “cùng với tôi một thời gian, không thể tránh khỏi kiêu ngạo, ngày thường cũng như vậy. đã xem thường người khác, vậy Được rồi, tôi đã đuổi hắn đi.”

Trình Uyên nhìn Tiêu Trí, khóe miệng nở nụ cười nhạt.

“Bạn học cũ, tôi không quan tâm cậu dự định làm gì.

Tôi không hỏi tương lai cậu phát triển như thế nào. Tôi chỉ mong cậu đừng thay đổi về những điều tốt đẹp mà chúng ta đã nói trước đây.”

Tiêu Trí khẽ giật mình.

Trình Uyên đứng dậy rồi đi ra ngoài.

Tiêu Trí tỉnh táo lại, “dùng bữa rồi hắn đi?”

“Không dói!”

Sau khi Trình Uyên rời đi, một người bước ra sau bức bình phong.

“Lúc trước hấn nói gì với người?”

Tiêu Trí cười khô, ” Người còn không có nhìn ra sao?

Đây rõ ràng là kế ly gián, hấn biết trong phòng còn có người.”

Chương 343

Chương 343: Hội nghị “Hóa ra là như vậy.”

Người đàn ông gật đầu cười nói, “Trình Uyên khả năng thích ứng nhận biết quả thật là quá hư ảo, chỉ trong vòng nửa năm đã học được mảnh khóc trên thương trường.”

Nói cách khác, nếu Trình Uyên ở đây, chắc chắn anh sẽ kinh ngạc khi nhìn thấy người đàn ông này.

Bởi vì người đàn ông này không phải ai khác, mà chính là Long Học Chiêu bị anh giẫm lên mặt dưới mặt đất.

“Đúng vậy, quả thật quá hư ảo. Nếu không phải như vậy, chắc hẳn sẽ không giết Chu Kiệt.” Tiêu Trí thở dài.

“Không chỉ là giết Chu Kiệt.” Long Học Chiêu đi tới bên cửa sổ, nhìn xuống dưới, mỉm cười nói: “mà đang tọc mạch với vệ sĩ bạn học cũ của mình.”

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Trí thay đổi, bước nhanh đến bên cửa sổ nhìn xuống.

Chỉ thấy.

Vương Huy vừa mới bị hấn đuổi, đang cùng Trình Uyên nói chuyện ở tầng dưới, người vừa rời đi.

sắc mặt Tiêu Trí dần dần trầm lắng xuống.

“Vệ sĩ bên cạnh người bao lâu rồi?” Long Học Chiêu hí hửng hỏi.

Tiêu Trí nhắm mắt lại, tựa như đang gặp khó khăn đưa quyết định ” Tôi biết phải làm như thế nào.”

Vỗ vỗ vai Tiêu Trí, Long Học Chiêu đi tới cửa “lấy đại cục làm trọng.”

...

...

Vệ sĩ của Tiêu Trí là Vương Huy bị Tiêu Trí trách mắng và đuổi, nhưng trong lòng vẫn còn tức giận, cho rằng chính Trình Uyên đã khiến hắn bị đuổi việc từ Tiêu Trí, nên đợi ở bãi đậu xe bên ngoài quán lẩu Ngôi nhà Tím, chờ Trình Uyên xuống và hung hăng đánh cho anh một trận.

Nhưng mà, khi bình tĩnh lại, hắn ta cũng nhất thời thay đổi quyết định.

“Trình Đông, trước đó tôi biết mình sai rồi, tôi xin lỗi ngài, xin ngài hãy cho tôi đi theo bên ngài.”

Nhìn thấy Trình Uyên tới gần, Vương Huy vội vàng tiến đến, hắn nghĩ, nếu đi theo Trình Uyên, có thể sẽ kiếm được nhiều tiền hơn Tiêu Trí.

Xét cho cùng, Cẩm Đông lớn hơn tập đoàn Trích Thủy rất nhiều.

Trình Uyên đầu tiên là sửng sốt, sau đó nhú mày.

“ngươi có biết ngươi đang đùa với lửa không?”

Vương Huy khẽ giật mình, rồi tự hỏi “là sao?”

“sẽ chết.” Trình Uyên nói.

Vương Huy vội vàng lắc đầu “Tôi không sợ chết, chỉ cần Trình Đông cho tôi đi theo, cho dù chuyện nguy hiểm thế nào tôi cũng sẽ làm.”

Có một số việc căn bản Vương Huy không nghĩ đơn giản như vậy, Trình Uyên đã quá đau đầu về mọi chuyện.

Vừa vào phòng, Tiêu Trí đang đọc sách.

Anh nhớ rằng khi tôi vừa tốt nghiệp, Tiêu Trí đã xé hết sách của mình.

Lúc đó, Trình Uyên rất tò mò “này, ngươi là một người yêu sách hơn cả mạng của mình, ngươi làm sao có thể học cái thói của học sinh cấp ba chơi trò xé sách vậy hả?”

Tiêu Trí nói, “Mười sáu năm đọc sách, ai mà không khó chịu? Nếu không phải vì nổi ám ảnh hay bị cạnh tranh, tôi sớm đã xé

nát lâu rồi, tôi thề, về sau sẽ không bao giờ đọc một cuốn sách nào nữa.”

Bởi vậy, khi Trình Uyên nhìn thấy Tiêu Trí đọc sách, liền sùng sốt.

Sau đó Tiêu Trí đứng lên chào Trình Uyên, câu đầu tiên là “Bạn học cũ, đã lâu không gặp.”

Nên biết, tập đoàn Trích Thủy là tập đoàn mà Trình Uyên giúp Tiêu Trí làm nên, nếu như họ chào nhau thay vì gọi tên, mà là dùng từ bạn học cũ, liền có vẻ hơi xa lạ.

Sau đó, khi Tiêu Trí ra cửa quở trách Vương Huy, hẳn hành động giơ bàn tay lên, bàn tay đó liền lộ ra một ngón tay trở.

Điều này cũng đang ám chỉ nhắc nhở Trình Uyên có một nhân vật phản diện ở đằng sau.

Trình Uyên lập tức hiểu ra.

Còn Vương Huy lúc này phải tự xoay xở, vì “nhân vật “ này sẽ không lo chuyện giữa anh và Tiêu Trí nói chuyện, mà chỉ sợ Vương Huy nói cho Trình Uyên biết?

Vì vậy đây là lý do tại sao Trình Uyên nói rằng sẽ chết.

Trình Uyên trước kia không hiểu, nhưng thật sự đạt được vị trí như hiện tại, anh càng ngày càng hiểu rõ, hóa ra để một người im lặng vĩnh viễn chỉ là một chuyện đơn giản và rất bình thường.

“nếu như Vậy tôi muốn người đi chết thì sao?” Trình Uyên hỏi Vương Huy.

Vương Huy sắc mặt ngưng tụ. “Trình Đông, ngài đây muốn chặn con đường sống cuối cùng của tôi sao?”

Biết hẳn đã hiểu lầm, Trình Uyên nói: “Chết đi, nếu người đi chết mà có thể thoát khỏi được nguy hiểm, lúc đó mới hiểu được lòng thành của người, còn bây giờ thì đi lên gặp Tiêu Trí nói muốn đi theo ta, sau khi người nghĩ kỹ rõ ràng rồi, ba ngày sau có thể tới Tập Đoàn Cẩm Đông tìm ta. “

Sau đó, mặc kệ Vương Huy có làm hay không, Trình Uyên lên xe lái đi.

ngày hôm sau.

Tại khách sạn Tân Dương Grand, một hội nghị rất lớn đã được tổ chức.

Cùng tại đó, khách sạn mang tính biểu tượng nhất của Tân Dương đã có những người đứng đợi sẵn.

Mới tám giờ sáng, đã có vô số ô tô hạng sang đậu ở bãi đậu xe của khách sạn.

Khách sạn cũng quy tụ tất cả những nhân vật tai to mặt lớn ở Tân Dương đến đây.

“Ái gù, tôi thật là vất vả!” Ngồi ở trong một chiếc xe hạng sang, Hoàng Đại Cường không khỏi thở dài.

“Vết thương còn chưa lành, vậy mà tôi phải tham gia một cái hội nghị chết tiệt này.”

Kim Kiệt cười nói: “Chủ tịch thật là vất vả, bên trên nhất định sẽ nhìn thấy.”

Ở bên cạnh, Vương Hình Duyệt đột nhiên cảm thấy muốn ói.

Sau khi con heo này đến Tập Đoàn Cẩm Đông, hẳn vui vẻ cả ngày.

Kim Kiệt cũng có thể coi như là tay sai cho con heo này, đưa Hoàng Đại Cường đi tắm suối nước nóng mà không vừa lòng thì là đi tắm hơi, đi hộp đêm hay vào khách sạn cao cấp hay tìm người tới massage, hoặc là tiêu tiền một cách quá phung phí.

Có thể nói hắn đã trở thành đỉnh cao nhất trong cuộc đời mình.

Còn vất vả?

Thật ra lúc đầu Hoàng Đại Cường cũng muốn làm A làm A với Vương Hình Duyệt, nhưng sau đó đã bị Kim Kiệt thuyết phục, Kim Kiệt đã nói với Hoàng Đại Cường và nói rằng Vương Hình Duyệt là người của kinh thành phái đến, một khi

động vào, ngay cả vị trí chủ tịch hội đồng quản trị của hấn cũng không thể giữ được mà cả mạng sống cũng khó thoát.

Ngoài ra, con thỏ còn không ăn cỏ gần hang. Nếu muốn, chúng ta có thể ra ngoài tìm.

Hoàng Đại Cường lập tức hiểu ra, lại mặt mày hớn hờ.

...

Sau khi ô tô đậu trong bãi đậu xe của khách sạn Tân Dương Grand, Hoàng Đại Cường đã bước vào đám đông trước khách sạn.

Vừa vào đại sảnh Tân Dương, các doanh nhân lớn đều nhìn về phía này.

“Người đó là ai? Sao nhìn thấy lạ vậy?”

“Hình như là tân chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông.”

“Có nhầm không vậy, chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông không phải là thiếu gia Trình Uyên sao?”

“sớm đã đổi rồi, Trình Uyên không hiểu sao lại mất trí nhớ. Nghe nói hấn đến kinh thành để chữa bệnh. Còn các thành viên trong HĐQT Cẩm Đông liền chọn ra người này.

Người Không thấy Vương Hình Duyệt cùng Kim Kiệt của Tập Đoàn Cẩm Đông đi theo sau hấn sao? “

“nhìn ... như một kẻ bí ổi.”

“Đúng...”

Biết Hoàng Đại Cường nay là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, rất nhiều người tiên đến chào hỏi.

Những người dở hơi trong nước đều thích đi vòng quanh các ông chủ lớn.

Hoàng Đại Cường lần đầu tiên được coi trọng như vậy, tự nhiên vui vẻ không ngậm được miệng.

Đồng thời, cũng vênh váo lên.

Hấn ta chào mọi người với tư thế ngẩng cao đầu và ưỡn ngực.

“Hoàng Đông, ngài ở Cẩm Đông tương lai sau này có gì chiếu cố đến các công ty nhỏ chúng tôi nha.”

Có ai đó nói như vậy.

Hoàng Đại Cường cười gật đầu “Được rồi, được rồi.”

“Hoàng Đông, công ty chúng tôi hiện tại có một dự án sinh lời 100%, hiện tại lại đang thiếu vốn, ngài xem...”

“được , được.” Hoàng Đại Cường.

” Ừ hử ...” Kim Kiệt sau lưng ho khan một tiếng.

Hoàng Đại Cường tỉnh táo lại, chỉ vào Vương Hình Duyệt “Hi hi, lát nữa tôi sẽ nói chuyện với thư ký.”

“Trợ lý.” Vương Hình Duyệt nhẹ giọng nhắc nhở.

“Ai gù, đây không phải là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông sao?”

Đúng lúc này, một giọng nữ lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Thẩm Lệ mỉm cười bước tới chỗ Hoàng Đại Cường.

Hoàng Đại Cường nhìn thấy Thẩm Lệ, ánh mắt đột nhiên sáng lên như vớ vớ được vàng “Ôi mỹ nhân, tại sao lại là cô.”

Mỹ nhân...

Tất cả các ông chủ lớn vẻ mặt đều chết lặng.

Vẻ mặt tươi cười của Thẩm Lệ cũng lập tức cứng đờ ra.

Chương 344

Chương 344: cứ tùy ý

“Người nói cái gì?” ánh mắt Thẩm Lệ dần dần trở nên lạnh lùng, và lạnh giọng nói: “người có gan lặp lại lần nữa?”

“Ai gù mỹ nhân, sao em lại tức giận như vậy? Không phải lần trước ...” Hoàng Đại Cường có chút khó hiểu.

“Câm miệng!” Không đợi hắn nói xong, Thẩm Lệ xong đã quát lên.

Hoàng Đại Cường bối rối.

Hắn gãi đầu, cười tủm tỉm nói: “Mỹ nhân, tôi nhớ em là người của công ty giải trí Thẩm thị đúng không? Em muốn đầu tư sao? Vậy chúng ta cùng tâm sự đi?”

Nhiều người đều biết Giải trí Thẩm thị là công ty con của tập đoàn Thẩm thị, mà tập đoàn Thẩm thị ở Tỉnh Giang Bắc có vai trò rất quan trọng.

Không ai nghĩ rằng Hoàng Đại Cường lại dám gạ tiểu thư tập đoàn Thẩm thị, tổng giám đốc giải trí Thẩm thị Thẩm Lệ.

Tất cả đều ngạc nhiên và không thể ngậm miệng lại được.

bờ môi Thẩm Lệ tức giận quá nên khẽ run lên.

Nếu đổi lại là Trình Uyên gạ gẫm cô, thì cô ấy có thể phản kháng lại ngay tại chỗ, nhưng người đàn ông này đã đối diện với tuổi bốn mươi rồi mà còn hói nữa, thật sự là khiến cô cảm thấy quá buồn nôn.

“Hoàng Đại Cường, một lát nữa, người sẽ phải trả giá đắt cho lời nói vô lễ này.” Thẩm Lệ khó chịu.

Hoàng Đại Cường trời sinh nhân phẩm không đứng đắn, trước đây thường nói đùa vài câu lôm côm khiến người khác không vừa ý, cũng không ai coi trọng, nhưng bây giờ người tiếp xúc

với hắn đột nhiên thay đổi, hắn cũng không có thay đổi trạng thái, tự nhiên đang nói đùa với Thẩm Lệ, lại thành tức giận.

Mà chính hắn cũng không biết mình đã nói sai ở đâu.

Tốt bụng vậy mà, tại sao vừa rồi khi bảo đầu tư cho cô ấy, thì lại tức giận như vậy?

Thẩm Lệ tức giận quay người rời khỏi chỗ này.

Những người khác cũng thất vọng và bắt đầu suy sụp.

Hoàng Đại Cường ngay lập tức cảm thấy bị bỏ rơi.

Tôi đường đường là chủ tịch Cẩm Đông Tập Đoàn, không ai thềm quan tâm đến tôi sao?

Hoàng Đại Cường rất tức giận, hắn sầm mặt lại, lớn tiếng nói: “Ai muốn đầu tư thì tới đây? Ta dạo này có rất nhiều tiền, chỉ có mấy chục tỷ mà thôi, lại đây lại đây, ai muốn thì tới đây nói chuyện với ta nào.” . “

Khi nghe điều này.

“rột roạt!” Một nhóm người lại xúm vào.

“Xin chào Hoàng Đông, tôi đến từ tập đoàn Đại Lý...”

“Hoàng Đông Hoàng Đông, công ty chúng ta vẫn luôn lấy Cẩm Đông của ngài làm gương.”

“Hoàng Đông...”

Ngay lập tức.

Hoàng Đại Cường lại ngẩng đầu ưỡn ngực lên, cảm giác như được tôn vinh lại trở về.

“Được rồi được rồi...”

Chín giờ.

Đột nhiên, một giọng nói phát ra từ dàn loa phóng ra.

“Thưa các ông chủ doanh nghiệp, Phòng hội nghị Tân Dương của chúng tôi chuẩn bị sắp bắt đầu. Xin mời di chuyển đến hội trường. Đối với cuộc hội nghị lần này, chúng tôi rất vinh dự mời được hai vị phó chủ tịch của Thương Minh đến đây chủ trì.”

Thương Minh là tồn tại trên tất cả các tập đoàn công ty, cho nên không ai dám làm trái ý với Thương Minh.

Kết quả là mọi người lần lượt bước vào hội trường Hoàng Đại Cường tuy được biết đến với tư cách là chủ tịch của Tập Đoàn Cẩm Đông nhưng trên thực tế, hắn chưa từng biết đến thông tin của Tập Đoàn Cẩm Đông như thế nào.

Không biết Cẩm Đông hiện tại có bao nhiêu tài chính, cũng chẳng biết Thương Minh làm ăn về lĩnh vực gì.

Vì vậy, trong ấn tượng của hắn, ở Tân Dương này, hắn là ông trùm.

Phòng hội nghị cũng là một hội trường rất sang trọng.

Chỉ là có rất nhiều bàn, ghé trong phòng, và trên mỗi bàn ghế đều có bảng tên từng người.

Đối diện với dãy bàn ghế này là ở trên bục cao, trên bục cao cũng có một dãy bàn ghế, và trên bàn đó không có bảng tên.

Sau khi vào phòng hội nghị.

Hoàng Đại Cường hỏi Kim Kiệt “Chúng ta ngồi ở đâu?”

Kim Kiệt cười nói: “Chúng tôi không đủ tư cách ngồi ở phía trước, phía trước là chỗ của các ông chủ lớn, ngài tìm lấy tên của mình rồi ngồi đi.”

Nghe đến đây, Hoàng Đại Cường giật mình.

Tìm tên để ngồi?

Lão Tử Hoàng Đại Cường là chủ tịch tập đoàn Tập Đoàn Cẩm Đông là công ty hàng đầu ở Tân Dương, cái tên này là quá lớn rồi.

“Ồ, hiểu rồi.”

Gật đầu xong, Hoàng Đại Cường đi thẳng lên bục cao.

Khung cảnh bỗng trở nên yên ắng.

Kim Kiệt nhìn Hoàng Đại Cường đi về phía bục cao, lập tức ngăn người ra, vừa muốn mở miệng gọi hắn lại.

“Kim tiên sinh.” Vương Hinh Duyệt nháy mắt với Kim Kiệt
“không sao đâu.”

Kim Kiệt giật mình, sau đó nở nụ cười gượng gạo.

Vì vậy, năm phút sau ...

Trên bục cao cũng ngồi đầy người.

Những người này đều đến từ Thương Minh, ở giữa lại là
Hoàng Đại Cường.

Đám người Thương Minh trên bục cao nhìn nhau, cuối cùng
đều đưa mắt nhìn về phía Hoàng Đại Cường.

Người dưới bục cũng nhìn lên phía Hoàng Đại Cường.

Mọi người vẫn xì xào “Chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông thật là
khác biệt.”

“Nhìn xem, Hoàng Đông này quả thực có địa vị lớn.

Xem ra Thương Minh này không dám làm cho Tập Đoàn Cẩm
Đông mất mặt.”

“đúng vậy, thật là lợi hại, đúng là một tấm gương mẫu mực!”

“...”

Hoàng Đại Cường được người ta tận mắt nhìn, trong lòng tràn
đầy vui sướng, liên tục gật đầu với các ông chủ lớn bên dưới.

“Xin hỏi.... ngài đây là?”

Trên bục cao, người của Thương Minh rốt cuộc nhin không
được.

Một người đàn ông trạc năm mươi tuổi, đeo kính, tò mò hỏi.
Hoàng Đại Cường .

Hoàng Đại Cường theo thói quen ngẩng đầu, dùng lỗ mũi to
như mũi trâu nhìn người bên cạnh nói “Hoàng Đại Cường.”

Hoàng Đại Cường?

Trên bục cao phòng hội nghị người Thương Minh bắt đầu thì
thào.

“Hoàng Đại Cường này là ai?”

“Tôi chưa nghe nói về tên này.”

“Nhìn khí chất ... như vậy có lẽ là một đại nhân vật.”

“chẳng lẽ Là người của Thương Minh kinh thành sao?”

“Khó mà nói ra được.”

Người áo trắng do dự một chút, sau đó cười hỏi: “xin hỏi ngài đây là, đến từ kinh thành sao?”

Kinh thành?

Hoàng Đại Cường bất giác gật đầu, nói: “tôi đi tàu cao tốc đến đây.”

Chuyện này cũng không có gì sai, dù sao hẳn cũng là ngòi tàu cao tốc từ Kinh Thành đến Tân Dương, trong lúc đó còn gặp được Trình Uyên.

Đột nhiên, đám người Thương Minh trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, ánh mắt trở nên kính nể khi nhìn về phía Hoàng Đại Cường.

Nghe vậy, người áo trắng lập tức chấp tay, “Thật sự thật kính thật kính, hội nghị lần này tỉnh Giang Bắc của chúng tôi, không ngờ cũng quấy rầy đến cấp trên, thật sự là một điều vinh hạnh.”

“Để tôi nói cho người biết, vết thương của tôi vẫn chưa lành. Nếu không phải Kim Kiệt nói cho tôi biết ở đây có nhiều mỹ nữ như vậy, tôi căn bản không muốn đến chút nào.”

Hạ giọng nói, Hoàng Đại Cường thì thào nói với người áo trắng.

Nghe vậy, người áo trắng không khỏi thốt ra từ miệng hai chữ.

“Mỹ nữ?”

“Đúng vậy, À, đừng nói cho ai biết, nhìn tiểu cô nương ngồi ở giữa đó, trông rất ngon đúng không? Lần trước tôi suýt chút nữa đã làm với cô ấy.”

“làm gì?”

“Ừ, đúng vậy chính là người... ai gù, người thật là đàn, chính là làm A làm A đó.” Hoàng Đại Cường dùng cùi chỏ thúc vào

người đàn ông áo trắng này với vẻ chán ghét, nói: “mà thôi không nói với người nữa có nói người cũng không hiểu.”

“Haha ...” Người áo trắng ngượng ngùng cười.

Lời nói của Hoàng Đại Cường khiến hắn bối rối nhất thời, nhưng là người đến từ kinh thành, hắn đương nhiên không dám xúc phạm.

“Thời gian cũng sắp đến rồi, ngài nhìn... cuộc họp của chúng ta có thể bắt đầu được chưa?” Người áo trắng thận trọng hỏi.

Hoàng Đại Cường gật đầu, “được, cứ bắt đầu đi.”

“Vậy thì xin mời ngài phát biểu trước.” Người áo trắng lễ phép nói.

“Tôi sao?” Hoàng Đại Cường sửng sốt một chút. “Tôi biết nói cái gì đây?”

“ngài cứ tùy ý.”

“Tùy ý?”

“Đừng ngại!”

“Vậy thì tôi phát biểu nha!”

“mời!”

Chương 345

Chương 345: Báo cáo “U Hử...”

Sau khi hắng giọng, Hoàng Đại Cường ngồi thẳng dậy, và sau đó tỏ vẻ ra vẻ cao ngạo nhìn và nói: “tục ngữ có câu, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, hôm nay có thể cùng mọi người gặp mặt ở đây, cũng coi như là chúng ta có duyên phải không?”

“Đúng..Đúng...”

Người đàn ông mặc áo trắng đeo kính nhanh chóng gật đầu, và thậm chí đi đầu trong tiếng vỗ tay.

“báp báp!” tiếng vỗ tay như sấm.

Hoàng Đại Cường rất hài lòng với hiệu quả này và cảm thấy rất tự hào về bản thân mình, vì chưa từng có như vậy trong cuộc đời mình.

Nhưng là....

Chắc phải căng thẳng lắm, hẳn thâm nghĩ.

“Thành thật mà nói, tôi thực sự không biết chủ đề của hội nghị này hôm nay là gì, vì anh này ...ờ, anh đây tên là gì?”

Hoàng Đại Cường hoàn toàn không theo thường lệ, chưa kịp nói xong một câu đã quay mặt lại hỏi người áo trắng.

Người áo trắng sững sốt một chút, vội vàng cười nói: “vâng, tôi là Bành Vĩ là phó chủ tịch Thương Minh Tỉnh Giang Bắc.”

“À, Bành Vĩ.” Hoàng Đại Cường gật đầu, tiếp tục quay đầu xuống đám người phía dưới nói: “Bành huynh đây muốn tôi nói vài câu, cho nên Hoàng mỗ tôi đây miễn cưỡng xin nói vài câu với các vị.”

“Làm kinh doanh cũng giống như làm người, phải chú ý duy trì cảm xúc, tình cảm như vậy mới để cho mình có một tâm lý tốt để làm việc.”

“Tuyệt quá!”

“Báp báp báp...”

Lại có một tràng pháo tay nữa.

Hoàng Đại Cường mỉm cười gật đầu chào mọi người, vẻ mặt đắc chí, liền tiếp tục nói.

“Giống như vừa rồi tôi nhìn thấy một vị tiểu thư xinh đẹp của Thẩm thị, tôi nghĩ cô ấy có dáng dấp xinh đẹp lại có khí chất, muốn khen cô ấy vài câu, kết quả là khiến cô ấy tức giận, tôi cũng không hiểu vì sao.”

“Đương nhiên, đây chủ yếu là nói về một vấn đề về tâm lý.”

Trên thực tế, nói đến đây, đám người Thương Minh, đứng đầu là Bành Vĩ, bắt đầu đưa mắt nhìn nhau.

“Đây là đang nói về cái gì?”

“Xuyt! Người bé cái giọng lại, đây là người của Thương Minh kinh thành, há dễ để cho người bình luận sao?”

Hoàng Đại Cường liếc mắt nhìn các ông chủ lớn dưới bục cao này một cái, liền phát hiện Thẩm Lệ đang ngồi ở vị trí chính giữa, liền vươn tay chỉ vào rồi nói: “Không phải tôi nói cô đâu, Mỹ nhân, cô có biết vì sao công ty của cô Không thể là một công ty lớn như Tập Đoàn Cẩm Đông không? “

“Đây là khoảng cách. Đầu tiên là chênh lệch về tâm lý.

Nhìn tôi xem, tôi có tâm tình tốt, có thể đem Cẩm Đông trở thành công ty hàng đầu ở Tân Dương này, còn cô, cô không thể, vì cô quá nhỏ.” . “

“theo cách này, ngày khác nếu có thời gian, cô đến tìm tôi, tôi sẽ dạy cho cô cách quản lý công ty.”

Vừa nói, hắn ta vừa đã lông mày nhìn Thẩm Lệ.

Biểu hiện quá đơn giản, phù phiếm và thái quá.

Bành Vĩ không khỏi nhú mày.

Đây là nói về cái gì?

Nói như thế này, vỗ tay hay là không?

Hơn nữa, hình như có gì đó không ổn trong chuyện này!

“Ngoài ra, các tiểu thư xinh đẹp ở đây, nếu có gì thắc mắc thì có thể hỏi tôi, tôi là người rất thích giao thiệp với các mỹ nữ.”
Hoàng Đại Cường không chút e dè mạnh miệng nói tiếp.

Nói xong câu này, Hoàng Đại Cường gọi một tiếng “Bành Vĩ.”

Bành Vĩ giật cả mình “Tôi đây.”

“nói xong rồi.” Hoàng Đại Cường.

Bành Vĩ sững sờ.

Hơn cả Bành Vĩ, ngay cả người của Thương Minh, bao gồm cả các đại ông chủ lớn dưới bực cao, đều cùng nhau sững sờ.

“Hay ... nói rất hay ...” Bành Vĩ dẫn đầu tán thưởng vỗ tay, nhưng tiếng vỗ tay thật sự rất khó xử, không được tự nhiên cho lắm.

Sau khi tiếng vỗ tay rơi xuống.

Bành Vĩ rất xấu hổ nói: “Lãnh đạo đã nói xong, vậy tôi sẽ nói qua vài điểm bổ sung như sau.”

Cái gọi là điểm bổ sung, ước chừng tất cả mọi người có mặt đều thâm sâu trong người.

Còn nhớ lúc đi học vào tiết chào cờ, sau khi hiệu trưởng phát biểu xong thì đến hiệu phó lên bổ sung vài điểm, hiệu phó xong thì hiệu trưởng lại lên bổ sung mấy điểm.

Kể cả khi đã tốt nghiệp và đi làm cũng vậy, giám đốc nói xong đến phó giám đốc nói thêm, sau khi nói xong giám đốc cũng nói thêm vài câu.

Và vấn đề là những điểm bổ sung này thường nằm ngoài sức tưởng tượng, và thường là lâu hơn do mấy người lên bổ sung.

Cho nên, Bành Vĩ nói vài điểm, nói gần đến nửa canh giờ, làm cho mọi người đều như buồn ngủ.

Tuy nhiên, cuối cùng cũng đã vào ý chính của cuộc hội nghị lần này.

“Mọi người đều biết Chu Kiệt là chủ tịch Thương Minh đột ngột qua đời ở Tân Dương cách đây không lâu, thật ra chủ tịch

của chúng tôi đến Tân Dương lần này chủ yếu là để chấn chỉnh lại hoạt động kinh doanh của Tân Dương này. Và cũng cố lại thương nghiệp ở Tân Dương cho phát triển, và đây cũng là khát vọng tâm huyết ngài ấy “

Bành Vĩ lộ ra vẻ đau khổ, sau đó đổi lại câu chuyện, “cho nên, Chúng tôi lần này tới đây là tiếp tục ước nguyện chưa thành của chủ tịch Chu Kiệt.”

“Tiếp theo, ai có thắc mắc, hay góp ý gì thì cứ thoải mái nói ra, miễn là đối với bối cảnh kinh doanh ở Tân Dương này, Thương Minh chúng tôi sẽ xem xét một cách nghiêm túc, tuyệt đối không che chở bất cứ người nào, công bằng và liêm chính dưới sự giám sát của mọi người ở đây. “

Ngay khi giọng nói vừa rơi xuống, cả hội trường đột nhiên náo nhiệt hẳn lên.

Các ông chủ lớn lần lượt xì xào.

“Bành tiên sinh, tôi có vài lời muốn nói!”

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Bạch Ngạn Bân đang ngồi sau lưng Thẩm Lệ đột nhiên đứng lên nói.

“Hà?” Nghe vậy, Bành Vĩ nheo mắt hỏi “ngươi là...?”

“Tôi là chủ tịch tập đoàn trái cây Bạch thị.” Bạch Ngạn Bân vỗ ngực nói.

“ngươi muốn nói điều gì?”

“Tôi muốn báo cáo về tác phong của Chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông có vấn đề, và tôi cũng muốn báo cáo Chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông về hành vi vi phạm quy chế và xây dựng.”

“Tập Đoàn Cẩm Đông?” Vừa nghe lời này, Bành Vĩ đột nhiên giật mình.

Có vẻ như vừa rồi Tập Đoàn Cẩm Đông đã được nhắc đến trong lời nói của Hoàng Đại Cường, và điều đó có nghĩa là Tập Đoàn Cẩm Đông được sự quan tâm trong mắt Hoàng Đại cường..

Hắn là không muốn đắc tội với Hoàng Đại Cường, nhưng vừa rồi hắn đã nói rằng công bằng và liêm chính.

Vì vậy, Bành Vĩ liếc nhìn Hoàng Đại Cường.

Hoàng Đại Cường sắc mặt không đổi, tim không đập.

Cái gì về tác phong, cái gì vi phạm về quy định, cái gì về xây dựng gì gì đó không phải là trọng điểm, theo lời Kim Kiệt, những vấn đề nhỏ nhất này đương nhiên sẽ có người giải quyết.

Tuy nhiên, sự bình tĩnh của hắn lại tạo cho Bành Vĩ một áp lực vô cùng lớn.

“Có phải là có hiểm lằm gì không?” Bành Vĩ châm chước một lát sau, rồi cẩn thận hỏi.

“Hiểm lằm?” Bạch Ngạn Bân chế nhạo, chỉ vào một màn hình lớn phía sau quát lớn nói: “Bành lão gia, ngài xem một chút đi.

Màn hình lớn đột nhiên sáng lên.

Ánh mắt của mọi người cũng đều bị thu hút.

Sau đó, rất nhiều hình ảnh khó coi xuất hiện.

Cùng lúc đó, Tiêu Trí cũng lẳng lặng đi vào phòng hội nghị.

Và trong một căn phòng cách phòng hội nghị không xa, Trình Uyên ngồi trước màn hình, nhìn mọi thứ diễn ra trong phòng hội nghị với vẻ mặt đầy tự tin.

“bắt đầu rồi.”

Không biết lúc nào, Vương Hinh Duyệt cũng tới gian phòng này, cô đứng sau Trình Uyên bình thản nói.

“Thời Dương bên đó sao rồi?” Trình Uyên hỏi.

“Hầu như tất cả thông tin đều được tổng hợp hoàn tất.” Vương Hinh Duyệt đáp: “đoán chừng đang trên đường đến.”

“Ừm.”

“ngài có định đích thân xuất hiện không?”

Nghe vậy, Trình Uyên trầm tư một lát nói: “Để xem ai nhảy ra ngoài trước.”

“vâng.”

Trình Uyên nhìn chăm chăm màn hình giám sát thờ dài, “thật sự kiếm tiền lương thiện khó đến vậy sao?”

Chương 346

Chương 346: người quên, ta đã đánh người rồi sao

Trở lại hội trường phòng hội nghị.

Những hình ảnh phát trong trên màn hình lớn đơn giản là khó coi, chúng đều là những thứ có thể kích thích các đầu dây thần kinh của con người và khiến adrenaline tăng vọt.

Nhân vật chính bên trong đang đối mặt với máy quay, và lúc đầu không thể nhìn thấy khuôn mặt .

Bạch Ngạn Bân lớn tiếng nói: “Mọi người nhìn xem, đây là Hoàng Đại Cường, Chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông!”

Nghe vậy, Hoàng Đại Cường nhìn lại màn hình lớn, lập tức có chút ngần người.

Bành Vĩ nhíu mày, trong lòng chợt nghĩ ra cái gì đó, đối với Hoàng Đại Cường cười nói: “này, lãnh đạo, tên người này có vẻ giống ngài.”

Sau đó, màn hình thay đổi.

Khuôn mặt của Hoàng Đại Cường lập tức xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

“ha ha, ngài đừng nói, hình như có chút giống ngài, ngài xem... há.” Bành Vĩ dần dần mỉm cười, sau đó nhìn Hoàng Đại Cường vô cùng kinh ngạc.

“Đây là vu khống, đây đơn giản là vu khống, đây không phải!” Hoàng Đại Cường vội vàng biện hộ.

“người... không phải là người Thương Minh kinh thành sao?” Bành Vĩ nheo mắt hỏi.

“Hả?” Hoàng Đại Cường giật mình, một mặt ngây thơ trả lời: “Không phải!

...

Trong phút chốc, phòng hội nghị hoàn toàn yên tĩnh.

Bành Vĩ cũng như người của Thương Minh, đột nhiên trở nên rất xấu xí, nhất là Bành Vĩ, giống như ăn phải tất thối.

“Thằng quái nào để ngươi ngồi ở đây?” Bành Vĩ đột nhiên hét lên.

Hoàng Đại Cường cũng khó chịu. “ái chà chà, ngươi dám mắng tôi là thằng quái nào sao, Lão Tử đây ngồi ở chỗ này thì làm sao? Không phải ngươi ép tôi phát biểu sao?”

“Hơn nữa ta là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, ngươi muốn tính thế nào? Tân Dương thị đây, ai dám mắng tôi?”

“Mẹ kiếp!”

Bành Vĩ bị Hoàng Đại Cường một trận quát mắng, hoàn toàn ăn chửi.

” Ngươi... Ngươi... Ngươi.”

“ngươi ngươi cái gì?” Hoàng Đại Cường trước mặt mọi người nắm cổ Bành Vĩ, kiêu ngạo nói: ” mở ra cái hội nghị này, các ngươi cho rằng Lão Tử muốn tới đây sao? Ta nói cho các ngươi biết, Lão Tử không chơi nữa!”

Vừa nói,hắn ta đột ngột đẩy Bành Vĩ ra, bước ra khỏi hội trường trước mặt mọi người.

“Điều này...”

“Điều này...”

“Chuyện này là sao?” Bành Vĩ tức giận run lên.

Tin tức Thương Minh có được, người giết Chu Kiệt là thiếu gia Trình Uyên, không có nói Trình Uyên là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, cho nên Bành Vĩ đương nhiên không biết mối quan hệ này. . Mọi thứ thật kỳ lạ.

Trên thực tế, liên quan đến Tập Đoàn Cẩm Đông, Bành Vĩ biết đến chỉ một ít.

Không phải hắn ta không tìm được mà là không cần thiết để điều tra, dù sao hắn cũng ở vị trí cao, một số việc nhỏ như vậy không cần thiết tự thân mình đi làm, đối với những công ty

như Cẩm Đông, ở Tỉnh Giang Bắc, trọng lượng không có được đề cao.

Nhìn thấy Hoàng Đại Cường đi ra khỏi hội trường, có người nhanh chóng đứng lên nói “Bành lão gia, tôi muốn báo cáo!”

“Tôi muốn báo Cẩm Đông!”

“Việc cải tạo khu nhà xưởng cũ của Nhà máy Thực phẩm cũ chưa nhận được các thủ tục chính thức hóa.”

” Tập Đoàn Cẩm Đông còn có liên quan đến...”

” Tập Đoàn Cẩm Đông Còn có trốn thuế, báo cáo tài chính sai lệch. Chúng ta có bằng chứng.”

“Còn nữa, còn có...”

Trong thời gian ngắn, Tập Đoàn Cẩm Đông đã vướng vào những vấn đề như vi phạm quy định, xây dựng, công ty lớn bắt nạt công ty nhỏ, không tuân thủ các tiêu chuẩn về bảo vệ môi trường và phòng cháy chữa cháy.

“Bành tiên sinh, ngài phải làm chủ cho toàn bộ công ty ở Tân Dương của chúng tôi, Tập Đoàn Cẩm Đông là một tập đoàn độc quyền thống trị, hại chúng tôi căn bản không có đường sống.

“Hơn nữa bọn hắn còn có xảy ra quá nhiều việc sai lầm, nhất định phải đóng cửa Cẩm Đông.”

Bạch Ngạn Bân đứng ra lần nữa thỉnh cầu Bành Vĩ.

Bành Vĩ đã bị Hoàng Đại Cường chọc tức từ lâu, nghe xong lời này, tinh thần cũng tỉnh táo lại. “Hóa ra là như vậy. quả thực là một công ty tội ác tày trời, chuyện này chúng ta phải bàn bạc kỹ càng, nhất định phải đem loại công ty này tiêu diệt, và ai có bằng chứng thì cứ từ từ ngồi xuống nói . “

Nghe vậy, Bạch Ngạn Bân nở một nụ cười xấu xa, chớp mắt nhìn Thẩm Lệ.

Thẩm Lệ khẽ cười, nhưng trong lòng lại giễu cợt, những thứ mà Thẩm lệ đây ưa thích , chưa bao giờ thoát khỏi được lòng bàn tay của cô ta, ngay cả Cẩm Đông cũng không ngoại lệ.

Sau lần này, Thẩm gia nhất định sẽ xem xét lại người thừa kế gia tộc.

Cẩm Đông ... chỉ là bàn đạp dưới chân của Thẩm Lệ.

Nghĩ đến đây, cô gật đầu với Bạch Ngạn Bân, hoặc là khen ngợi, hoặc là giải thích để hắn làm tốt hơn cho những việc sau.

Trong lúc nhất thời.

Cẩm Đông trở thành mục tiêu chỉ trích của dư luận, một số ông chủ lớn của các công ty khác cũng trợn mắt líu lưỡi.

Tại sao Cẩm Đông lại có nhiều kẻ thù trong một đêm như vậy?

Tập Đoàn Cẩm Đông, một khối tài sản khổng lồ như vậy, chẳng lẽ đây là dấu hiệu cho thấy sắp sụp đổ sao?

Chấm hết!

Cẩm Đông dường như đã thực sự chấm hết!

Lúc này, có người chạy qua nói nhỏ với Thẩm Lệ vài câu.

Thẩm Lệ gật đầu, dường như cho rằng nơi này đã trở thành nơi mồ chôn của Cẩm Đông, cuối cùng sẽ không có gì thay đổi nên đứng dậy đi ra ngoài.

...

...

“từng người một viết ra, và sau đó chọn ra tội trạng của bọn hắn từ những tư liệu này, cứ một cái tính một cái.”

Ngay khi Bạch Ngạn Bân dẫn đầu “nhóm người này”

bắt đầu buộc tội Cẩm Đông, Trình Uyên chỉ tay lên màn hình nói với Thời Dương.

Thời Dương vừa đem tư liệu tới vội vàng nhanh chóng gật đầu, bắt đầu so sánh từng ảnh chụp màn hình.

Trình Uyên cảm thấy có chút buồn tiểu, đứng dậy đi toilet.

...

Còn Hoàng Đại Cường từ phòng hội nghị đi ra hùng hùng hổ hổ chửi bới.

“CMN sao vậy hả, sao lại để Lão Tử tới chỗ bọn rác rưởi này hả?”

Kim Kiệt cùng mấy người điều hành Cẩm Đông vội vàng đi theo sau. ” Chủ tịch ngài đừng nổi giận, bọn hấn cũng chỉ là một số tiểu nhân vật, không đáng để quan tâm đến, về nhà thôi .”

“đợi một chút, ta đi tiêu đã.”

Thế là, hấn cũng bước vào nhà vệ sinh.

Cái gọi là, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ.

Hoàng Đại Cường đang rửa tay trong bồn rửa tay sau khi đi vệ sinh, rửa xong định chùi tay vào quần, nhưng phát hiện có người đưa khăn giấy.

Mấy ngày nay đã quen được người ta hậu hạ, Hoàng Đại Cường vươn tay cầm lấy lau, liếc mắt nhìn Trình Uyên nói: “tốt, nhóc con thật là có tầm nhìn.”

Trình Uyên mỉm cười nhìn hấn.

Lau xong vò khăn giấy lại, ném vào sọt rác, Hoàng Đại Cường xoay người định bỏ đi, nhưng đột nhiên dừng lại.

Chậm rãi quay đầu nhìn lại Trình Uyên, tự hỏi: “Tôi ... tôi đã từng gặp qua người ở đâu rồi thì phải?”

Trình Uyên vẫn như cũ mỉm cười.

“Quả thật, tôi nhìn người rất quen.”

Trình Uyên vẫn là cười híp mắt nhìn hấn.

Hoàng Đại Cường vò đầu bứt tai, sau đó vỗ vỗ bờ vai Trình Uyên với vẻ tiếc nuối. “Ái, trông người rất có nghị lực, không ngờ lại là một người cầm điếu. Đừng nản lòng, anh bạn trẻ à. Không ai là hoàn hảo cả .”

Nói xong quay người đi ra ngoài, hấn vừa đi vừa lắc đầu, “Thật là đáng tiếc.”

Trình Uyên “...”

...

“Hoàng Đại Cường!”

Ngay khi Hoàng Đại Cường chuẩn bị đi ra khỏi toilet, phía sau Trình Uyên đã hét lên.

Hoàng Đại Cường sững sốt, quay đầu lại nhìn Trình Uyên, nghi hoặc nói: ” A, ngươi không phải bị câm điếc sao? Mà sao lại Còn biết ta?”

Trình Uyên gật đầu, “Đương nhiên biết chứ, chẳng lẽ ngươi quên ta rồi sao?”

Nói cách khác, những ngày này, Hoàng Đại Cường đã gặp phải trải qua những thứ “quý giá” chưa từng có, chỉ có như vậy mới hiểu được cuộc sống là như thế nào.

Đối với những ngày trước và những người hẳn biết trước đây, hẳn không thể nào quên hết tất cả được.

Cho nên mới nhất thời không nhận ra Trình Uyên.

Nghe được Trình Uyên nói bọn họ quen biết nhau, Hoàng Đại Cường lông mày ngưng tụ một hồi, xem ra Trình Uyên thật sự rất quen thuộc.

Thế nhưng đã gặp qua ở đâu?

“Ngươi quên, ta đánh ngươi rồi sao.” Trình Uyên mỉm cười nhắc nhở.

Chương 347

Chương 347: người không bị mất trí nhớ sao?

“A Ồ A...”

Sau khi Trình Uyên nhắc nhở, trong đầu Hoàng Đại Cường lóe lên, lập tức nhớ tới anh là ai.

Vâng, không sai, anh ấy đã đánh mình.

“Tốt, hóa ra là tên tiêu nhà người, thật sự là đi mòn gót sắt tìm không thấy, không tốn công sức thì có ngay trước mắt!”

Hoàng Đại Cường xưa đâu bằng nay, gặp phải kẻ thù trước mắt liền đỏ mắt cả lên.

“Có ai không!” hắn ta kêu lên.

Kim Kiệt cùng mấy người điều hành cấp cao nghe thấy Hoàng Đại Cường hét lên, liền chạy vào phòng vệ sinh, liền nhìn thấy Trình Uyên trên mặt nở nụ cười.

“Các người, đánh hắn cho tôi, đánh chết hắn cho tôi!”

Hoàng Đại Cường chỉ vào Trình Uyên kêu những người này, “đánh chết cho ta!”

“Mẹ kiếp, ngay cả tôi cũng dám gây, người biết tôi là ai không?”

“Tôi...”

Hoàng Đại Cường giọng nói còn chưa hạ xuống, Kim Kiệt cùng mấy người nhanh chóng gật đầu với Trình Uyên gật đầu vắn an “Chủ tịch!”

“Đúng vậy, ta là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, tiểu tử, đã biết sợ chưa, trước đây đánh ta thì bây giờ đã biết đánh ai chưa, hồi hận chưa con, còn không mau quỳ xuống dập đầu xin lỗi?”

Hoàng Đại Cường hiện tại cao hứng kiêu ngạo, hoàn toàn không đem Trình Uyên để vào mắt.

Tuy nhiên, sau tiếng ồn ào vừa nói xong, thì Trình Uyên vẫn tươi cười, những người phía sau cũng không ngoan ngoãn nghe lời như trước.

“Này, các người còn ngây người ra đó làm gì nữa, còn không mau lên đánh hắn?”

Nhưng mà...

Kim Kiệt lấy âu phục đã chuẩn bị từ rất lâu trong vali ra, đưa tới trước mặt Trình Uyên “Chủ tịch!”

Còn có người hai tay đưa một chiếc đồng hồ ,di động mới tinh..

“Chủ tịch!”

Người người đều khách khí gọi Trình Uyên là chủ tịch.

Hoàng Đại Cường hoàn toàn mắt tròn.

Đột nhiên, hắn nghĩ tới Trình Uyên đánh hắn trước đó.

“quả thật hồi đó cũng chính là mấy người này đánh ngươi.”
Một bên mặc, Trình Uyên một bên mỉm cười nói: “sao vậy? làm sao quên lúc trước bị đánh rồi?”

“Nếu như ngươi không nhớ, ta không ngại để mấy người bọn hắn lại đánh ngươi lần nữa.”

Bất chợt Hoàng Đại Cường nhớ ra mọi chuyện.

Lúc trước đánh mình, không phải là những người tâm phúc này sao?

Hơn nữa lúc trước Trình Uyên còn nói rằng sẽ ném cho cá ăn.

Nhưng...

Sau khi tỉnh lại, không phải Kim Kiệt nói đó là ảo giác sao?

“Vậy ...” Hoàng Đại Cường sắc mặt lập tức tái nhợt.

“Ngươi mới là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông sao? “

“còn tôi ... chỉ ... chỉ là một con rối?”

Trình Uyên phát tay để những người khác rời đi trước.

Sau đó, vắn vỏi nước trong bồn rửa tay và rửa tay một cái.

“Không, người chỉ là một tấm khiên.”

“tấm khiên...”

Nghĩ đến việc bị giết chết mấy lần trước đó, Hoàng Đại Cường lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Rửa tay xong, tới chùi tay trên ngực Hoàng Đại Cường, Trình Uyên vịnh bả vai của hắn, cười nói: “quả thực người cũng đâu có lỗi. người như thế này một tháng qua, nếu như người bình thường chỉ sợ cả đời cũng không được như vậy.”

“Đương nhiên, dù sao người cũng có thể coi như là giúp ta chặn rất nhiều mũi tên, sau hôm nay, ta sẽ trả cho người một phần thưởng rất xứng đáng.”

Hoàng Đại Cường nháy mắt lập tức trở nên vẻ mặt đau khổ.

Trước đây Hắn từng nghĩ điều này quá viển vông, nhưng đôi mắt với vẻ lạnh lùng, hắn không muốn nghĩ đến việc bong bóng giả này có vỡ không.

Không ngờ thực tế phũ phàng lại đến nhanh như vậy.

“Như vậy có nghĩa là, tôi không còn là chủ tịch giả nữa?”

Hoàng Đại Cường vẫn là có chút lưu luyến không muốn.

Trình Uyên mỉm cười, không nói gì.

“Có nghĩa là, bây giờ tôi nên đi sao?” Hoàng Đại Cường càng hỏi như càng muốn khóc.

Trình Uyên lắc đầu “vẫn là chưa, hiện tại có người muốn giết người, nếu người đi thì sẽ chết.”

“Giết tôi?” Hoàng Đại Cường lập tức trợn to hai mắt, không dám tin mà hỏi.

Hắn không thể tin được, hắn đã vô cùng sai lầm.

Tôi không phải là chủ tịch nữa, tại sao anh lại giết tôi?

“Nhưng người cứ yên tâm, có tôi ở đây, người sẽ không bị tổn hại nào.” Trình Uyên tự tin nói.

Nói cách khác, nếu không phải Hoàng Đại Cường muốn ga với Bạch An Tương, thì Trình Uyên thật sự thích người này.

Dù không phải là người tốt nhưng ít ra hắn cũng rất thực tế, và đôi khi hắn làm những việc khiến Trình Uyên vô cùng thoải mái, chẳng hạn như lần đó suýt làm A làm A với Thẩm Lệ....

Trình Uyên dựa vào cửa toilet, Hoàng Đại Cường lúng túng đứng ở bên cạnh, hai chân có chút co quắp phát run, tay cũng có chút không chỗ dựa.

Cứ như vậy, ba phút dài đã trôi qua.

“rung rung ...”

Có một sự rung nhẹ, điện thoại của Trình Uyên vang lên.

“alo.”

“Anh, xong rồi.” Sau khi cuộc gọi được kết nối, giọng Thời Dương vang lên qua điện thoại.

Sau đó, Trình Uyên vồ vồ bả vai Hoàng Đại Cường, nói: “Đi thôi.”

đi ?

đi đâu?

Hoàng Đại Cường không dám hỏi, Trình Uyên đang đi phía trước, hắn đi theo phía sau, trong lòng trống rỗng, cảm giác khó chịu như bị cướp sạch tiền.

Ra khỏi nhà vệ sinh, rồi rẽ một cái, dừng lại trước cửa phòng và gõ cửa.

Sau khi cửa được mở ra, Trình Uyên ra hiệu Hoàng Đại Cường đi vào trước.

Hoàng Đại Cường rùng mình, vẻ mặt khó coi.

Có thể thấy được Trình Uyên nhìn chăm chăm hắn nở nụ cười, Hoàng Đại Cường đối với Trình Uyên lộ ra nụ cười gượng cười vô cùng mất tự nhiên, bất lực bước vào phòng.

Hắn đã chết lạng ngay khi bước vào.

Có rất nhiều người trong phòng, ngoại trừ những người hẳn biết.

Có hai người đàn ông vạm vỡ nằm trên mặt đất, và họ dường như đã tắt thở.

Ở giữa, Thẩm Lệ bị dây thừng trói vào ghế, tức giận nhìn chăm chăm Hoàng Đại Cường.

“Hoàng Đại Cường, ta cảnh cáo ngươi, ngươi thả ra vẫn còn kịp, bằng không, ta sẽ không bỏ cho ngươi!”

Sau khi nhìn thấy Hoàng Đại Cường, Thẩm Lệ tức giận kêu lên.

Hoàng Đại Cường càng ngày càng trở nên đầu khổ hơn.

Nghe nói chuyện này nên được đặt vào mười phút trước, hẳn không nói được lời nào, liền xông lên trước, nhưng bây giờ ...

“Ái gù, mỹ nhân của ta, ta không thể thả ngươi đi được!”

Lại bị Hoàng Đại Cường gạ gẫm, Thẩm Lệ tức giận đến phát run, nhưng chân bị trói thật chặt, dù muốn cử động cũng không thể động đậy được.

“Hoàng Đại Cường, ngươi sắp chết đến nơi còn không biết điều!”

” Nói thật cho ngươi biết, Cẩm Đông các ngươi sớm sắp kết thúc rồi!”

“Đấu với ta, chỉ có con đường chết!”

“Bây giờ thả ta ra, có lẽ ta có thể để cho ngươi một đường sống, bằng không, ta đem ngươi cùng Cẩm Đông các ngươi trên đời này đều biến mất.”

Thẩm Lệ đang uy hiếp Hoàng Đại Cường.

“Ta thật sự không thể làm được việc này.” Hoàng Đại Cường chưa xót nói.

Thẩm Lệ hung ác nhìn chăm chăm Hoàng Đại Cường nói: “ta không tin ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Được rồi, ta sẽ cho ngươi tận mắt chứng kiến Tập Đoàn Cẩm Đông biến mất tích trên đời này.”

“Cái này, chỉ sợ người làm còn không được.”

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Trình Uyên đi theo sau lưng Hoàng Đại Cường vào phòng, đem Hoàng Đại Cường đẩy ra ,trước mặt Thẩm Lệ.

Nhìn thấy Trình Uyên, Thẩm Lệ lập tức trợn tròn hai mắt.

“Trình Uyên!”

Trình Uyên mỉm cười gật đầu với cô, “Đã lâu không gặp, Thẩm đại tiểu thư.”

Thẩm Lệ sững sốt một hồi, mới kinh ngạc hỏi: “Người ... Người không phải mất trí nhớ rồi sao?”

Chương 348

Chương 348: Dám không?

“Nhìn xem, tôi đã nói tôi không thể làm được việc này.”

Hoàng Đại Cường giang hai tay, cười khỏ nói.

Thẩm Lệ hoài nghi nhìn Trình Uyên, lại thấy anh cực kỳ bình tĩnh, vẫn là mỉm cười.

Trong phút chốc, cuối cùng cô cũng hiểu ra.

“Người không có mất trí nhớ?”

“Ta nói ta mất trí nhớ khi nào?” Trình Uyên mỉm cười hỏi ngược lại.

“Nhưng ...” Thẩm Lệ cứng họng.

Cô bị trói hai tay sau lưng trên ghế, hoàn toàn không thể cử động, vì vậy Trình Uyên đi đến phía sau cô, dờn ghế của cô đến ở trước màn hình giám sát, sau đó bấm vào màn hình giám sát.

“Nếu tôi không mất trí nhớ, những người này sẽ xuất hiện sao?”

Trình Uyên đặt hai tay lên vai Thẩm Lệ, ghé sát đầu vào tai cô nói nhỏ: “nếu không như vậy, trong trường hợp này bọn hắn nhất định có cảnh giác không, lúc trước tôi cũng cũng điều tra bọn họ nhưng không được.”

Nghe vậy, Thẩm Lệ sững sốt, hai mắt vốn đã to, lúc này càng đặc biệt nổi bật hơn.

“cô nói ,muốn Tập Đoàn Cẩm Đông biến mất ở thế giới này sao?”

“Được thôi, vậy tôi hỏi cô một chút, cô dựa vào cái gì?”

Thẩm Lệ định thần lại một chút, lập tức lộ ra vẻ mặt tức giận “người đang đùa tôi sao?”

Trình Uyên lắc đầu. “cho tới bây giờ Tôi chưa bao giờ đùa
giỡn với ai cả, nếu hòa thuận với nhau trong hòa bình thì làm
gì có chuyện đó?”

“ngươi đừng quên Hoàng Đại Cường đã làm những chuyện đó
trước đây!” Thẩm Lệ nói với ánh mắt dữ tợn.

Trình Uyên nhún vai. “Hoàng Đại Cường? Là ai? Tôi không
biết hẳn, hẳn không phải người của Tập Đoàn Cẩm Đông.”

“...” Thẩm Lệ ngẩn người.

Trong tích tắc, cô đã hiểu ra tất cả.

Trong lúc hiểu ra, lại nhìn Trình Uyên, cô đột nhiên cảm thấy
kinh hãi.

Người này thật đáng sợ!

Trầm mặc một hồi, Thẩm Lệ mới thở phào nhẹ nhõm.

“Hừ, tôi đã thua.” Thẩm Lệ chua xót nói: “Từ hôm nay trở đi,
tôi rút khỏi Tân Dương, sẽ không còn là kẻ thù của ngươi
nữa.”

Trình Uyên gật đầu.

“vậy Bây giờ thả tôi ra được chưa?” Giọng của Thẩm Lệ lạnh
đi.

Trình Uyên giật mình, sau đó lắc đầu.

Nhìn thấy điều này, lửa giận trong lòng Thẩm Lệ không thể
kìm nén được nữa “Trình Uyên!”

“hả?”

“Ngươi có biết tôi là người của Thẩm gia ở kinh thành
không?”

” biết.”

“Ngươi có biết, hiện tại Trình gia ở kinh thành đều nằm trong
tay Thẩm gia của chúng ta không.”

“Cái này tôi không biết.”

“Ngươi bây giờ nên đối xử tốt với tôi, thì chuyện gì cũng dễ
nói, nếu ngươi tiếp tục còn dám làm nhục tôi, chỉ cần kinh

thành biết, Trình gia nhất định phải chết.”

“Tôi không quan tâm.”

“...” Thẩm Lệ.

Sắc mặt của Trình Uyên vẫn không thay đổi.

Anh thực sự không quan tâm điều đó.

Trình gia, đối với anh mà nói, vốn là rất xa lạ.

Hơn nữa, một người em trai chưa từng gặp mặt, mà lại một hai giết anh cho bằng được.

Trình Cẩm Đông, cha ruột anh đã gặp qua một lần, và ông ấy biết rõ điều đó, nhưng vẫn trước mặt anh che chở cho Trình Nặc.

Tại sao anh lại phải quan tâm đến điều bọn họ?

Nếu như nói có thứ gì đáng để anh quan tâm, thì khả năng chỉ có thể là mẹ ruột của anh, Lý Quế Như (Lý lan Oanh).

Lý Quế Như đã gặp anh một lần và lúc đó là giao Cẩm Đông cho anh, và bà ấy thể hiện tình cảm rất chân thật với anh.

Thế nhưng thời gian vừa qua, anh suýt nữa đã chết vài lần, vậy thì bọn họ như thế nào?

Họ ở đâu?

Nhưng mà cuối cùng họ cũng là cha mẹ ruột, Trình Uyên nghĩ, nếu một ngày bọn họ không còn gì, anh sẽ trả lại Cẩm Đông cho bọn họ.

Câu trả lời của Trình Uyên khiến Thẩm Lệ kinh ngạc.

Cô sững sốt một hồi, sau đó bực bội nói: “Được thôi, người không quan tâm đến Trình gia ở Kinh thành, vậy thì người phải quan tâm đến Tập Đoàn Cẩm Đông thôi?”

“Anh của tôi là chủ tịch tập đoàn Thẩm thị. Người có biết thực lực của tập đoàn Thẩm thị ở Tỉnh Giang Bắc mạnh như thế nào không. Nếu người không thả tôi ra, vậy..... Anh của tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho người.”

“người đứng trước mặt anh của tôi, người chẳng là gì cả.”

“đứng Trước mặt tập đoàn Thẩm thị, Tập Đoàn Cẩm Đông của người giống như một con kiến bé nhỏ.”

Lời nói của Thẩm Lệ khiến mọi người trong phòng ngạc nhiên.

Trình Uyên không khỏi nheo mắt.

Anh trai của Thẩm Lệ là Thẩm Hoa, Trình Uyên từng có qua gặp mặt một lần, vì ban đầu định hợp tác, không may Vương Hình Duyệt bị Thẩm Hoa làm cho xấu hổ, thế là Trình Uyên từ chối không chút do dự.

“Năng lực của tập đoàn Thẩm thị thật sự rất lớn.” Trình Uyên cũng không thể không thừa nhận “Cẩm Đông quả thực đấu không lại.”

Nghe vậy, Thẩm Lệ nhếch mép một cái, “coi như người còn nhận ra được.”

Sau đó, cô đột nhiên trừng mắt nhìn Trình Uyên, và hét lên với giọng điệu ra lệnh cho Trình Uyên, “Cởi trói cho tôi!”

Nhưng mà...

Trình Uyên quay ra vẻ khó hiểu.

“Tôi nói sẽ thả cô khi nào?”

Thẩm Lệ ngẩn người, “người ... không phải người nói...”

Trình Uyên gật đầu, “Đúng vậy, tôi nói là Cẩm Đông quả thật đấu không lại tập đoàn Thẩm thị, nhưng vậy thì sao?”

“...” Thẩm Lệ.

Trình Uyên duỗi ngón trỏ ra, vuốt ve trên thân trắng nõn nà mềm mại của Thẩm Lệ, mỉm cười nói: “Biết đấu không lại tôi, thế là các người muốn giết tôi, muốn tiêu diệt Cẩm Đông của tôi, vậy tôi cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo lệnh sao? Hay nói cách khác, tự mình một mình lửa tự thiêu rụi Cẩm Đông sao?”

“...” Thẩm Lệ.

“Trở về hai tháng, mấy chục công ty của người hợp lực liên thủ chống lại Cẩm Đông, lúc đó tôi cũng tự giác được không

thể đánh lại các người”

Trình Uyên nhìn thẳng vào ánh mắt sợ hãi của Thẩm Lệ, từng chữ từng chữ nói: ” Nhưng tôi cũng không có đưa cổ, chờ các người tới chém!”

“đấu qua đấu lại, thì chỉ có thắng mới biết được.”

“Hơn nữa, tôi chưa bao giờ thích hai từ thỏa hiệp!”

Đúng vậy.

Tính cách của Trình Uyên có thể có nhiều điểm yếu, chẳng hạn như thiếu quyết đoán, và như là thường đa sầu đa cảm, nhưng có một thứ lại có thể đem những điểm yếu này bù đắp hết tất cả.

Đó là, không bao giờ nghĩ đến sự thỏa hiệp.

Kể cả Trình Nặc.

Nếu người muốn giết ta, ta sẽ không duỗi cổ ra cho người chém, ngược lại, nếu người không để ý, ta sẽ quay lại cắn chết người.

Giống như con dơi ở Miêu Địa, một hơi cắn chết hẳn!

“Người dám không thả ta?” Thẩm Lệ không thể tin được, Trình Uyên hiện tại vẫn là Trình Uyên trước đây.

Cô không thể tin được rằng Trình Uyên thật sự dám công khai đối đầu với Thẩm gia.

“Chưa từng nghĩ về điều đó.” Trình Uyên cười lạnh một tiếng.

Sau đó quay đầu nhìn Hoàng Đại Cường.

“Hoàng Đại Cường, ta sẽ cho người phần thưởng người xứng đáng, hiện tại người có thể rời đi, nhưng ta vẫn muốn hỏi người một câu, người có muốn ở lại Cẩm Đông giúp ta không?”

Thình lình bị Trình Uyên gọi, Hoàng Đại Cường đột nhiên giật cả mình.

Trình Uyên thường ngày như thế nào, cho tới bây giờ hắn đều không hiểu, đồng thời trong lòng nảy sinh một tia sợ hãi.

Hắn ta đã hơn 40 tuổi, đã trải qua hơn nửa đời người, cũng coi như đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng đứng trước người thanh niên 20 tuổi này, hắn cảm thấy đầu óc của mình không đủ.

Nếu hắn rời đi, hắn có thể nhận được một phần thưởng rất hậu hĩnh, nhưng số tiền này tiêu rồi cũng hết?

Có người nói cuộc đời là những câu hỏi trắc nghiệm, nhưng Hoàng Đại Cường cho rằng cuộc đời là một canh bạc.

Nghiến răng nghiến lợi, Hoàng Đại Cường gật đầu “Ta nguyện lòng ở lại.”

Trình Uyên chỉ vào Thẩm Lệ nói với Hoàng Đại Cường, “Được rồi, cô ấy ta giao cho ngươi. Cô ta mà chết ta sẽ hỏi tội ngươi.”

Khi những lời này nói ra, Thẩm Lệ và Hoàng Đại Cường đều kinh ngạc.

Phải biết rằng Hoàng Đại Cường lâu nay đã thêm nhỏ giải trước vẻ đẹp của Thẩm Lệ.

Vẻ sợ hãi trong mắt Thẩm Lệ càng ngày càng lộ rõ.

“Trình Uyên, ngươi ... dám!”

“Dám? Ha ha” Trình Uyên cười lạnh một tiếng.

” Tất cả mọi người theo ta, ta muốn ‘Đại khai sát giới’ “

Mặc kệ Thẩm Lệ, Trình Uyên xoay người bước ra ngoài, thử hỏi một câu có dám hay là không, và sau đó một đám người phía sau cũng lẳng lặng đi theo.

Trình Uyên đã trở lại!

Nhóm người này cũng tràn đầy “sát khí!”

Chương 349

Chương 349: Thật là buồn cười

Khi Trình Uyên lần đầu tiên đến Tập Đoàn Cẩm Đông, ai cũng nghĩ anh là nhị thiếu gia con nhà giàu mới ra trường không hiểu chuyện gì, mặc dù đối mặt với Lý Quế Như, không ai dám phản đối anh, nhưng trong lòng mọi người đều không phục.

Nhưng mà, trong khoảng thời gian ngắn này, thủ đoạn của Trình Uyên lần lượt được bày ra trước mặt bọn họ, bất kể đối ngoại là tức trí đa mưu, thì vẫn là đối nội mạnh mẽ vang dội, đều là khiến cho mọi người kinh ngạc không thể tin được.

Trong bất tri bất giác, uy tín của Trình Uyên đã được nâng cao trong giới lãnh đạo cấp cao của Tập Đoàn Cẩm Đông công nhận.

Dần dần, anh trở thành trụ cột của cả Cẩm Đông.

Tuy nhiên, trong thời gian này, vị trí chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông do Hoàng Đại Cường đảm nhiệm, Trình Uyên không có mặt, khiến cho mọi người vô cùng lo lắng.

Cuộc sống ăn chơi xa đọa của Hoàng Đại Cường khiến ai cũng nghiến răng căm ghét.

Còn các công ty hay tập đoàn khác, đều khinh thường Tập Đoàn Cẩm Đông đã lên đến đỉnh điểm chưa từng có, khiến các tiền bối của Tập Đoàn Cẩm Đông cảm thấy rất khó chịu và rất rất khó chịu.

Và cuối cùng...

Trình Uyên đã trở lại!

Tập Đoàn Cẩm Đông lúc trước, cũng sẽ trở lại!

...

...

Trong phòng hội nghị, cuộc họp tố cáo tội trạng Tập Đoàn Cẩm Đông vẫn đang diễn ra sôi nổi, mọi người tranh nhau chen lấn nô nức tấp nập phát biểu..

Đúng vậy, một phòng hội nghị đơn giản giờ đây đã hoàn toàn được chuyển đổi thành một cuộc họp tố giác dành riêng cho Tập Đoàn Cẩm Đông.

Dưới sự “lãnh đạo” của Bạch Ngạn Bân, tất cả hàng chục công ty nhắm vào Cẩm Đông, và cùng là kẻ thù của Cẩm Đông, cũng đồng loạt nhảy ra khỏi mặt nước.

Bành Vĩ cảm thấy khó chịu, nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm túc.

“Được, được rồi, chuyện Tập Đoàn Cẩm Đông bắt nạt mấy năm qua ở Tân Dương là vi phạm nội quy, chính là sơ suất quản lý Thương Minh của chúng tôi.” Hắng giọng, Bành Vĩ vươn tay . ra hiệu mọi người im lặng.

Sau đó hẳn ta nói tiếp, “Tuy nhiên, vì mọi người đã báo cáo và liệt kê chứng cứ, , Thương Minh chúng tôi, nhất định sẽ không ngồi yên.”

“Được rồi, với tư cách là phó chủ tịch Thương Minh, tôi vẫn có một số quyền lực. Cuộc họp hôm nay sẽ kết thúc ở đây. Sau khi trở về, tôi sẽ tổ chức hội thảo triển khai lệnh cấm Tập Đoàn Cẩm Đông trong thời gian sớm nhất.”

Lời nói của Bành Vĩ khiến cho Bạch Ngạn Bân cảm thấy hào hứng.

Hắn thầm nói, tuy rằng Trình Uyên mất trí nhớ, tân chủ tịch đối với mình không quen, nhưng dù sao Cẩm Đông cũng là sản nghiệp Trình gia, Trình Uyên ơi Trình Uyên cho dù sau này có khôi phục trí nhớ, ta nghĩ. Người còn oai phong nữa không?

Còn có Bạch An Tương nữa.

Khi đó, ta sẽ trả lại tất cả những sỉ nhục mà các người đã gây ra cho ta.

...

Một số người chỉ nhớ rằng những người khác đã làm hấn xấu hổ, nhưng đó là có chọn lọc quên đi những tổn hại mà hấn đã làm cho người khác.

Trình Uyên ở Bạch gia hai năm, Bạch Ngạn Bân liền nhắm vào anh hai năm, kể cả Bạch An Tương cũng bị hấn ức hiếp.

“Bành tiên sinh, chuyện này làm phiền ngài.” Lúc này, Bạch Ngạn Bân đại diện cho Thẩm Lệ, coi như trở thành thủ lĩnh của đám người này, cười nói: “hội nghị đã kết thúc rồi, các vị lãnh đạo của Thương Minh lặn lội từ xa đến đây, Bạch mạo mạn phép mở bàn tiệc lên lầu ba của khách sạn này, mời Bành tiên sinh và các vị lãnh đạo có mặt ở đây lên dùng bữa. “

Bành Vĩ dứt khoát liếc nhìn Bạch Ngạn Bân, trên mặt dần dần lộ ra nụ cười. “chỉ là dùng bữa thôi, nhìn xem cũng trưa rồi, vậy chúng ta...”

“Đợi chút!”

Cũng đúng lúc này, một giọng nói già nua nhưng đủ vang dội đột nhiên vang lên.

Nghe thấy âm thanh này, trong đại sảnh, tất cả các ông chủ lớn, bao gồm cả người của Thương Minh, đều theo tiếng hô nhìn lại..

Trước cửa đại sảnh phòng hội nghị, một ông lão già nua với mái tóc bạc trắng, chống gậy đang đẩy vào.

Nhìn thấy cố nhân, Bạch Ngạn Bân sững sờ.

“Ông ơi, sao ông lại ở đây?”

Không sai, người tới chính là gia chủ Bạch gia lúc trước, Bạch lão thái gia.

Sau khi Bạch lão thái gia bước tới hội trường, dưới ánh mắt của mọi người, ông lão lớn tiếng nói: ” Các người nói không đúng, ta có chuyện muốn nói.”

Bành Vĩ khẽ nhíu mày, đứng dậy hỏi: “Vị lão tiên sinh này, ngài ... có gì muốn nói sao, vậy xin mời.”

Bạch lão gia tử đảo mắt một vòng, rồi từ từ bước đến chỗ Bạch Ngạn Bân, thở dài “Ngạn Bân, nghe lời ông nội, đừng

làm rộn nữa.”

Bạch Ngạn Bân cũng cau mày, “Ông nội, chuyện này không liên quan gì đến ông nội, tốt hơn hết ông nội đừng quản vào.”

Bạch lão thái gia lắc đầu, buồn bực nói: “Trước kia là ta quá hồ đồ, hiện tại ta đã nghĩ rõ ràng, Thiếu Lâm cũng là con trai của ta, An Tương cũng là cháu của ta cũng giống như cháu, chúng ta đều là có quan hệ máu mủ ruột thịt. “

“Trình Uyên và An Tương vốn đã rất khó khăn, cháu đừng có gây chuyện với với bọn hắn nữa được không?”

Bạch Ngạn Bân im lặng.

Trong hội trường im lặng, mọi người đều dán mắt vào cặp ông cháu này.

Nói cách khác, Bạch lão thái gia từng là gia chủ Bạch gia, những vị ông chủ lớn ở đây cũng có rất nhiều người biết đến, nhưng ...

Chỉ là những người này không hiểu tại sao Bạch lão thái gia trong khoảng thời gian ngắn lại có vẻ già đi nhiều như vậy.

Bành Vĩ thấy ông lão gặp Bạch Ngạn Bân, Bạch Ngạn Bân vừa nói vừa hành động khá ăn ý, lại có hứng thú kết bạn nên cũng không vội, cứ như vậy yên lặng quan sát bọn họ.

“Được không?” Đôi mắt đỏ ngầu của ông lão thoáng qua, thành khẩn hỏi lại.

“được.” Bạch Ngạn Bân cười nhẹ nói.

“Thật sao?” Nghe vậy, ông lão có chút kinh ngạc.

“Thật cái đầu của ông!”

Bạch Ngạn Bân đột nhiên tức giận, đẩy mạnh ông lão ra.

Ông cụ đã già đến mức không chịu nổi sức đẩy của hắn ta, liền bước lùi lại hai bước, rồi ông cụ ngồi trên mặt đất, gậy chống văng sang một bên.

Khung cảnh vắng lặng hơn.

Cảnh tượng này khiến mọi người sửng sốt.

Nhiều người quen biết Bạch lão thái gia ở đây đều biết ông lão là ông nội của Bạch Ngạn Bân.

Nhưng mà.

Bạch Ngạn Bân vậy mà lại “đánh” chính ông nội của mình?

Ông lão không thể tin nổi, lại bị Bạch Ngạn Bân đẩy ra, đôi mắt già nua nhìn Bạch Ngạn Bân đều đờ đẫn ra.

thất vọng!

Tuyệt vọng!

Đau thương!

Trên người ông lão, dường như một lúc tụ lại nhiều cung bậc của cảm xúc.

“Ông nội, ông đừng quên, tôi là người thừa kế nghiêm túc của Bạch gia.” Bạch Ngạn Bân nghiêng răng, chỉ vào Bạch lão thái gia đang ngồi dưới đất quát lớn, “Bọn hăn chỉ là một đứa con gái của đứa con hoang cùng với một đứa con rể. ông hết lần này đến lần khác thiên vị cho bọn hăn. ông có phải là già đi mà hồ đồ rồi không? Có phải mắt cũng mù rồi không?”

“Ta thiên vị bọn hăn sao?” Bạch lão thái gia tự lẩm bẫm một mình, sau đó nở nụ cười gượng gạo và tự giễu.

“ta thiên vị bọn hăn ... ta thiên vị bọn hăn...”

Hai tay chạm đất, quỳ trên mặt đất rồi từ từ đứng dậy.

Khi một người về già, dù có vấp té đứng dậy thì tư thế của người đó cũng trở nên rất xấu xí.

Run rẩy đứng lên.

“Không phải sao?” Bạch Ngạn Bân lạnh lùng nói, “Lúc bị Trình Uyên bắt nạt ông đã ở đâu?”

“Là ông làm cho tôi phải quỳ gối trước mặt hăn, rất xấu hổ. Là ông ... nhìn tận mắt để hăn đánh đập tôi. Thử hỏi, dự án mới của Bạch gia. Ông không để cho tôi làm chủ, lại vẫn cứ giao cho một đứa cháu cái của đứa con hoang của ông, ông xem đây có phải là thiên vị hây không.”

ông cụ run lấy bầy, ông khó nhọc lắm mới đứng dậy, rồi cúi xuống nhặt cây gậy chống.

Nhưng Bạch Ngân Bân đã bay lên, đập gậy đi mất.

Ông lão thân mình khẽ lắc, cúi xuống lắc đầu chua chát.

“nực cười, thật là nực cười khi ta vẫn luôn coi người là hi vọng của Bạch gia, thật nực cười cho đến mức này, ta vẫn muốn cứu người.”

“Thật nực cười ... Thật là buồn cười!”

Chương 350

Chương 350: Thuận tay đánh

Bước một bước gần như tính bằng centimet, Bạch lão thái gia run rẩy đi đến chỗ để chiếc gậy chống, rồi vát vả nhặt nó lên.

“không nên cứu ... không nên cứu...”

Trong suốt quá trình này, mọi người đều thở phào, tất cả mọi người giữ yên lặng, cho nên, lão thái gia một mực lầm bầm, rất nhiều người đều nghe được.

Bạch Ngạn Bân nheo lại ánh mắt, nhìn chằm chằm Bạch lão thái gia, khóe miệng nhếch lên một vẻ cười nhạt.

“ông cứu tôi?”

“Nghe hay đấy, cmn chứ tôi cần ông cứu sao? Nói cho cùng, ông không phải là vì Trình Uyên, vì một người ngoài sao?”

“Cứu tôi? Tôi cần ông cứu sao?”

Bạch lão thái gia mặc kệ Bạch Ngạn Bân, thân thể ủ rũ, mà là từng bước đi về phía cửa, chống gậy hướng về phía cổng.

Nhìn từ phía sau, ông cụ là một ông già bình thường không thể tầm thường hơn được nữa.

Một ông già từng được con cháu đầy đàn và được mọi người ngưỡng mộ, nhưng giờ đây cô đơn không ai đoái hoài đến.

Bóng lưng của ông cụ rất cô đơn, rất nhiều ông chủ mềm lòng và cảm thấy rất đáng thương.

ông cụ bước tới cửa đưa bàn tay run rẩy, chưa kịp chạm vào cửa thì cánh cửa đã được mở ra.

Bạch lão thái gia khẽ giật mình, sau đó chậm rãi ngừng đầu.

Một gương mặt vô cùng quen thuộc hiện ra trước mặt ông cụ.

Trình Uyên vươn tay đỡ lấy Bạch lão thái gia, nói: “ông ơi, chuyện ở đây, ông không nên dính vào.”

Bạch lão thái gia một mặt buồn bã nói, “ông muốn động vào, nhưng không thể động được.”

“Tìm một vị trí thoải mái ngồi xem sao?” Trình Uyên hỏi.

Bạch lão thái gia lắc đầu “Không.”

“vâng.”

Trình Uyên quay đầu nhìn thoáng qua.

Kim Kiệt phía sau nhanh chóng kể vị Trình Uyên dìu Bạch lão thái gia đi ra ngoài cửa.

Hiện tại Trình Uyên xuất hiện, rất nhiều người đều không biết là ai đến, và là ai đang nói chuyện với ông lão này.

Nhiều người nhao nhao nhón nhón cái cổ nhìn ra.

Mãi cho đến khi ông lão được Kim Kiệt dìu rời đi, Trình Uyên chính thức mới thực sự xuất hiện trước mặt mọi người.

Thế là.

Toàn hội trường đều bị sốc.

“Trình Uyên?” Bạch Ngạn Bân đột nhiên nheo mắt lại.

Nghe thấy Bạch Ngạn Bân nhắc tới Trình Uyên, Bành Vĩ cũng hơi nhíu mày.

Trình Uyên là ai?

Tại sao cái tên này lại nghe quen thuộc đến vậy?

Đột nhiên, một tài liệu hiện ra trong đầu hắn.

Đó là một báo cáo bí mật, và nói rằng người giết Chu Kiệt là một thanh niên tên là Trình Uyên.

Thương Minh từ kinh thành phát tới thông điệp việc này, không cần qua quan chức, chỉ cần giải quyết riêng, ai có thể báo thù cho Chu Kiệt, khôi phục thể diện cho Thương Minh, thì liền ngồi ngay ghế chủ tịch Thương minh Tỉnh Giang Bắc.

Trình Uyên đi về phía Bạch Ngạn Bân.

Bạch Ngạn Bân đột nhiên hoảng sợ.

Phía sau Trình Uyên, mọi người lần lượt đi theo sau vào hội trường.

Đó là người của Tập Đoàn Cẩm Đông.

“ngươi khôi phục trí nhớ rồi sao?” Bạch Ngạn Bân hỏi, vì nhìn thấy vẻ mặt Trình Uyên như thường.

Đứng trước mặt Bạch Ngạn Bân, Trình Uyên khẽ cười.

Sau đó...

“Bốp!” Một cái tát giáng xuống mặt hắn một cách nặng nề.

Bạch Ngạn Bân xử trí không kịp đề phòng, bị Trình Uyên làm cho một phát suýt chút nữa ngã xuống đất.

“Trình Uyên, ngươi dám ...!”

Bạch Ngạn Bân chưa kịp nói xong, Trình Uyên đột nhiên lớn tiếng nói: “Trả lời câu hỏi của ngươi, ta, chưa từng mất trí nhớ, làm sao có thể khôi phục được?”

“A?” Bạch Ngạn Bân một mặt kinh ngạc.

Sau đó...

“bốp!” Lại một cái tát đến từ trái tay hay tay trái đều được, và một lần nữa Trình Uyên lại thưởng cho Bạch Ngạn Bân một cái tát.

Bạch Ngạn Bân bị vả cho xoay cả người, trong nháy mắt tức giận “Trình Uyên, con mẹ nhà ngươi dám đánh ta, ta liều với ngươi!”

Hắn ta nói xong liền vồ lấy Trình Uyên.

“Bụp!”

Không đợi hắn tới gần, Trình Uyên đã giơ chân một cước đá vào ngực hắn, trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

“Ta đánh ngươi vì ngươi vô lễ với người lớn tuổi!”

“Ta đánh ngươi vì ngươi vô lễ với người thân!”

“Ta đánh ngươi vì ngươi thấp kém, và kém cỏi!”

“Ta đánh ngươi vì ngươi đáng bị đánh!”

Sau đó, Trình Uyên lại giơ chân một cước gạt (một cước chỉ gạt chứ k đá) Bạch Ngạn Bân xuống đất. “niệm tình ngươi Trên danh nghĩa là anh họ của An Trương, hết lần này tới lần khác ta đã bỏ qua cho ngươi, nhưng ngươi càng ngày càng trầm trọng lần sâu vào tìm con đường chết, ngươi nói ngươi có đáng bị đánh hay không?”

Bạch Ngạn Bân mặc dù có nặng hơn 100 cân, có thể đối mặt với Trình Uyên nhưng hoàn toàn không thể ngồi dậy ngay được, và không có chút sức đánh trả nào cả.

Chủ yếu hiện tại Trình Uyên cũng đã thay đổi.

Được Bạch Long huấn luyện và còn tiếp nữa.

Cùng Chiến đấu với đao, kiếm thật , súng thật và đây cũng là cách tốt nhất để nâng cao sức mạnh, hơn nữa, Trình Uyên cũng đã trải qua sinh tử trùng trùng.

huống chi Bây giờ là Bạch Ngạn Bân, cho dù là vài tên côn đồ cùng tiến lên, cũng có thể không phải là đối thủ của Trình Uyên.

Bạch Ngạn Bân bị Trình Uyên đạp ngã xuống đất, vừa tức vừa hận lại phần nộ.

“Trình Uyên, con mẹ nó ngươi đừng tự cao tự đại, một lát nữa sợ ngươi muốn khóc cũng khóc không được.” Bạch Ngạn Bân dùng ánh mắt đầy oán hận hét lên với Trình Uyên.

“to gan!”

Lúc này, Bàn Vĩ của Thương Minh đột nhiên quát lớn một tiếng, “Ngươi là ai? Tại sao dám đánh người trong phòn hội nghị?”

“cút ngay, nếu không cút chúng tôi sẽ gọi cảnh sát ngay bây giờ!” Thương Minh và những người khác.

Nghe vậy, Trình Uyên sùng sốt, quay đầu nhìn Bàn Vĩ, hỏi “Ngươi là ai?”

Bàn Vĩ hung tợn nhìn chăm chăm.

Bạch Ngạn Bân đột nhiên cười nhạo nói: “ha ha, Trình Uyên, không ngờ người còn xúc phạm đến người của Thương Minh. Vị tiên sinh này chính là phó chủ tịch Thương Minh Bành tiên sinh.”

Trong lời nói của Bạch Ngạn Bân có hàm ý, thật ra Trình Uyên cũng không có thời gian để xúc phạm cái gọi là Bành tiên sinh này, nhưng mà Bạch Ngạn Bân đã nói trước một bước, cho nên hẳn ta đang cố ý tạo ra cho Thương Minh và Trình uyên đấu đá nhau..

“E rằng bây giờ người cút còn không kịp, bởi vì Tập Đoàn Cẩm Đông các người làm quá nhiều chuyện ác, ức hiếp thương trường, Thương Minh đã quyết định cấm chế tập đoàn của các người.” Bạch Ngạn Bân từ trên mặt đất bật dậy, chế nhạo nói: “Đã thế còn dám đánh ta. Tiếp theo đây, cho dù người có quỳ xuống van xin ta đi chẳng nữa, ta cũng không cho người có cơ hội lật ngược tình thế. “

” Đắc tội Thương Minh, người chỉ có một con đường chết, vẫn là sớm còn để kịp chạy về nông thôn sống đây. Về phần Bạch An Tương ... Này ... Ta đoán chừng, Thẩm Hoa của tập đoàn Thẩm thị sẽ rất có hứng thú.” “

Bạch Ngạn Bân nói câu cuối cùng bằng giọng nói mà chỉ có hắn và Trình Uyên mới có thể nghe thấy.

Ngoài Bạch Ngạn Bân, mấy ông chủ lớn đi theo Bạch Ngạn Bân lúc này cũng nhảy ra kêu lên “Trình Uyên, ngày lành của người đã đến.”

“Đúng vậy, chúng ta sẽ không sợ người nữa.”

” Tập Đoàn Cẩm Đông từ hôm nay trở đi, sẽ không tồn tại nữa!”

“tốt hơn hết, người nên làm cái gì đó đi?”

Đổi mặt với sự ồn ào của đám vịt này, Trình Uyên không quan tâm, anh chỉ khẽ cười một tiếng, sau đó...

“Bốp!” Trờ tay lại một cái tát quất vào trên mặt Bạch Ngạn Bân.

Lần này ra sức lớn hơn, làm cho Bạch Ngạn Bân trực tiếp ngồi trên mặt đất.

“Mẹ kiếp, con mẹ nhà ngươi còn dám đánh tao à?”

Trình Uyên chẳng thèm để ý hắn, ánh mắt quét qua khuôn mặt của những người nhảy dựng lên nói chuyện lúc này.

“Tập Đoàn Cẩm Đông thì nào, không phải là các ngươi từng ngày tôm tép nhãi nhép nịnh nọt sao..”

Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Ngược lại là các ngươi, nên xem lại bản thân mình đi.”

“Lần này ngươi dựa vào gì đánh ta?” Bạch Ngạn Bân vô cùng thống khổ.

Phải nói, vừa rồi bởi vì bất kính với ông lão, Trình Uyên vì ông lão đánh hắn, nhưng lần này dựa vào gì để đánh?

Trình Uyên nhàn nhạt nói: “không gì cả, thuận tay làm thôi.”

Thuận tay...

Sau đó Trình Uyên mặc kệ Bạch Ngạn Bân, đi thẳng tới chỗ Bành Vĩ.

Chương 351

Chương 351: Ba mảnh đất

Cùng lúc đó, tại một căn nhà trong Tam Thạch Thôn.

Bạch An Tương cùng mẹ Trình Uyên cơm nước xong xuôi, đợi mẹ Trình Uyên đi ngủ rồi cô mới trở về phòng.

Những ngày này, đối với cô, thật yên bình.

Mà nói một cách khác để nói yên bình là quá an nhàn, quá chán.

Cô muốn ra ngoài làm việc, nhưng ... sau những chuyện vừa rồi, Bạch An Tương biết sẽ không tốt cho Trình Uyên.

Cô không biết Trình Uyên đang làm gì, và cô cũng không hỏi, nhưng cô biết chắc đây là một sự việc trọng đại.

Hiện tại ngoài việc dọn dẹp phòng ốc, chính là ở trong nhà đi ra đi vào, hay là dùng điện thoại để tán gẫu với Mục Tư Nhã.

“An Tương, tôi sắp kết hôn rồi.”

Hôm nay Bạch An Tương vừa cầm điện thoại di động lên thì nhận được tin nhắn của Mục Tư Nhã.

Sau khi nhìn thấy tin nhắn này, Bạch An Tương vốn dĩ rất bình tĩnh, bỗng giật mình.

cô vội vàng nhanh chóng gọi lại nói “Với ai? Sao tôi không biết cô có bạn trai? Có phải cô đùa tôi không?”

Ngay sau đó, giọng nói của Mục Tư Nhã vang lên, “Tôi không có đùa, là sự thật đấy.”

“Với ai, tôi có biết người đó không?” Bạch An Tương lộ vẻ kinh ngạc “Không phải... mà đây quá bất ngờ, tôi...”

Mục Tư Nhã cười nói: “cô hẳn là có biết đấy.”

“là ai, nói đi, đừng vong vo nữa.”

“Hi hi, đây là một bí mật tôi sẽ không nói. Lần sau gặp ác sẽ biết.”

Từ đầu đến cuối, Mục Tư Nhã không nói kết hôn với ai, cứ úp úp mở mở.

trong lòng Bạch An Tương cứ cảm thấy tò mò.

Nói cách khác, đang nói chuyện nửa chừng lại đột nhiên ngừng nói, đây chính là điều đáng ghét nhất.

Kết thúc trò chuyện với Mục Tư Nhã, lòng hiếu kỳ của Bạch An Tương khiến cô không khỏi hoài nghi.

Loanh quanh trong nhà, cảm thấy không biết nên làm gì ùng một phát như trên trời rơi xuống, đột nhiên, cô nhìn thấy cái Laptop của Trình Uyên trong phòng làm việc.

Mặc dù Bạch An Tương chưa bao giờ hỏi anh đang làm việc gì, nhưng cô thực sự rất tò mò không biết Trình Uyên đang làm cái gì.

Giờ phút này, cô luôn cảm thấy mình là người dung nước lã, không ít người đang che giấu nhiều chuyện với cô.

cô cứ nghĩ Laptop của Trình Uyên sẽ thiết lập mật khẩu, nhưng ...

Bạch An Tương chỉ là tiện tay mở ra, thì đã vào được.

Liên giật mình.

Ngồi trước máy tính, cô thấy chỉ có một thư mục nên liền bấm vào.

Sau khi nhấp vào, cô lại choáng váng.

Máy tính xách tay này thực sự được kết nối với máy ảnh ở nhiều nơi và chúng đều là những sự kiện hiện tại.

cô đã thấy Bạch lão thái gia trong một đoạn video.

“Ông nội?”

Bạch An Tương sửng sờ, nhanh chóng bấm vào.

Liên Vừa ngay thấy Bạch Ngạn Bân đẩy Bạch lão thái gia ngã xuống đất ...

...

...

Trong phòng hội nghị lớn do Tân Dương Grand sang trọng rất đặc biệt.

Trình Uyên đứng trước mặt Bành Vĩ.

Bành Vĩ híp mắt, lạnh lùng nói: “Hắn nói đúng, tất cả tập đoàn Cẩm Đông của người đều đã bị Thương Minh của chúng ta khống chế. Tập Đoàn Cẩm Đông của người bây giờ chỉ còn là vấn đề chờ thời gian mà thôi.”

Trình Uyên hỏi lại hắn ” Dựa vào cái gì? Cẩm Đông của chúng tôi có làm gì sai à?”

Bành Vĩ hừ lạnh một tiếng, chỉ vào màn hình lớn phía sau, “Còn chưa đủ sao?”

” Chẳng lẽ người nhất định phải thấy quan tài mới rơi lệ?”

“Tại phòng hội nghị , trước mặt nhiều ông chủ lớn như vậy, người còn ra tay đánh người của công ty khác, cái này vẫn chưa đủ sao?”

Nghe vậy, Trình Uyên mỉm cười “Đương nhiên vẫn chưa đủ.”

Bành Vĩ khinh thường hừ lạnh một tiếng, “đủ hay không chưa đến lượt người định đoạt.”

Trình Uyên ghé sát vào tai Bành Vĩ, nhỏ giọng nói mà chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe thấy, “Nói thật, người so với Chu Kiệt còn kém xa.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Bành Vĩ đột nhiên run lên.

Trình Uyên chỉ vào màn hình lớn, bấm một cái nút, rồi nói: “Đoạn video này là Hoàng Đại Cường, người này tôi biết, nhưng là không có quen hắn, mà tôi cũng không thể nghĩ ra được. người dựa vào cái gì mà với một đoạn video thác loạn như vậy? mà dám đòi cấm chế, xử phạt Cẩm Đông Chúng tôi?”

Bạch Ngạn Bân không khỏi xen vào ” Nói nhảm, Hoàng Đại Cường là chủ tịch Tập đoàn Cẩm Đông, đương nhiên là có liên

quan đến Cẩm Đông. Não của của người có bị vấn đề hả, còn phải hỏi những câu này?”

Bành Vĩ khinh thường cười cười.

Trình Uyên cũng mỉm cười, nhàn nhạt nói “Tôi không có mất trí nhớ.”

“ừ thì sao!” Bành Vĩ.

“thì tôi đâu có mất trí nhớ, mà phải đổi người làm chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông?” Trình Uyên giang hai tay ra và nhún vai nói.

Bành Vĩ sững người một lúc, nhìn xung quanh, không hiểu ý của Trình Uyên “chuyện này ... ai biết?”

Hắn không hiểu không có nghĩa là người khác không hiểu.

Nhiều ông chủ lớn ở đây đều hiểu.

Bạch Ngạn Bân sắc mặt càng thay đổi.

“Cho nên tôi nói người kém xa Chu Kiệt.” Trình Uyên nói với Bành Vĩ “Nếu tôi đoán không lầm, chủ tịch Thương minh tiếp theo, không đến lượt người làm.”

“Bởi vì đầu óc là thứ quyết định mọi thứ.”

Bành Vĩ nghe câu này của Trình Uyên thì hiểu.

Hiểu được, thì đương nhiên tức giận, bởi vì không ai muốn bị phủ định này giờ “Người dám mắng ta không có đầu óc?”

Trình Uyên quay lưng lại Bành Vĩ, chỉ vào màn hình lớn và nói với tất cả mọi người “Hoàng Đại Cường là Hoàng Đại Cường, Tập Đoàn Cẩm Đông là Tập Đoàn Cẩm Đông, chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông là tôi, mà Hoàng Đại Cường có làm ra việc gì thì tôi không biết, cho nên, những gì hắn làm không liên quan gì đến Tập Đoàn Cẩm Đông của chúng tôi. “

Mọi người có mặt đều ở đây đều nhao nhao xôn xao.

Những gì Trình Uyên nói rất rõ ràng, Hoàng Đại Cường không phải chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, cho nên tư liệu video này đơn giản không có giá trị.

Các chủ doanh nghiệp kia cáo buộc Tập Đoàn Cẩm Đông cũng rất sốc.

Ban đầu bọn họ nguyện lòng nghe theo Thẩm Lệ, cùng Thẩm Lệ đối phó với Tập Đoàn Cẩm Đông, hoàn toàn là bởi vì Trình Uyên mất trí nhớ.

Nhưng bây giờ xem ra.

Cái này con mẹ hẳn đều là cạm bẫy.

Kết quả này gây bất ngờ cho mọi người.

Bành Vĩ sắc mặt cũng tái xanh.

Lúc này, Bạch Ngạn Băng cuối cùng cũng nhớ ra.

“Trình Uyên, đoạn video này không thể dùng làm bằng chứng để hạ Cẩm Đông của ngươi, vậy thì ...”

hắn ta cười chế nhạo, “Đất của Nhà máy Thực phẩm cũ, chẳng lẽ ngươi thừa nhận sao?”

Đúng!

“đồng bọn” của Bạch Ngạn Băng vừa kịp phản ứng theo, vì vấn đề phong cách, tác phong không thể rung chuyển được Cẩm Đông, vậy thì còn vấn đề đất đai?

“Chính phủ quy định rõ ràng rằng đất canh tác không được phép sử dụng vào mục đích thương mại, trước khi có quy định, nếu muốn chuyển đổi diện tích nông nghiệp thì phải có xác nhận của nhà nước, và những mảnh đất đó không được xét duyệt. . “

“Theo như chúng tôi được biết, Cẩm Đông của các ngươi đã khởi công trên những lô đất đó.”

“ngươi đây là đang vi phạm hành vi lừa gạt người khác.”

” đương nhiên, nếu như những lô đất này được khởi công, thì đó chỉ có thể là các ngươi hối lộ!”

“Chà, cái này, ngươi nên có một lời giải thích thì thì phải?”

Mọi người vội vàng nói.

Nghe vậy, Bành Vĩ trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, trên mặt lại hiện lên vẻ cao hứng. “Hi hi, Trình Uyên, người đã nghe rõ chưa? Chỉ dựa vào cái này, chúng ta Thương Minh liền có tư cách cấm chế Tập Đoàn Cẩm Đông của người.” . “

Trình Uyên thờ dài, anh nhìn chăm chăm Bành Vĩ một hồi lâu, mới nói: “Xem ra người chú ý đến Cẩm Đông hơn những người khác, cho nên, hôm nay mục đích người tới đây là gì?”

Chương 352

Chương 352: Đừng mong có thể thoát một ai

“Trình Uyên, ngươi nên chú ý đến thái độ của ngươi đối với Phó chủ tịch Thương Minh!”

Lúc này trong đám người Thương Minh, có người hét lên.

Bành Vĩ cũng hừ lạnh một tiếng: “ngươi không cần quan tâm đến tôi làm gì. Tập Đoàn Cẩm Đông của ngươi đã làm những chuyện vi phạm trong nội quy, với tư cách là phó chủ tịch Thương Minh, tôi nhất định phải quản.”

“Nhất định phải cấm chế Tập Đoàn Cẩm Đông các ngươi.”

Trình Uyên thờ dài, liếc mắt nhìn qua từng người một trong nhóm cáo buộc, rồi nói: “mấy người các ngươi nước sông không phạm nước giếng? tại sao cứ một hai phải gây rắc rối cho Cẩm Đông?”

“Hừ hừ, ngươi sợ rồi sao?” Bạch Ngạn Bân nghe vậy liền cười chế nhạo. “Vừa rồi kiêu căng ngạo mạn lắm mà? Con mẹ nó chứ còn dám đánh ta nữa mà, ta nói không sai chứ, Cẩm đông các ngươi tàn đời rồi!”

Trình Uyên liền đến gần hẳn.

Bạch Ngạn Bân bị hù cho kinh ngạc đến sững sờ, sau đó lùi lại, cuối cùng chạy tới phía sau lưng Bành Vĩ.

Thế là Trình Uyên lại tìm đến Bành Vĩ.

Bạch Ngạn Bân then quá hóa giận nói: “Trình Uyên, ngươi đừng có đi quá xa, ngươi còn dám đánh ta, ta liền gọi cảnh sát đây.”

“Ta khuyên ngươi suy nghĩ cho kỹ, Tập Đoàn Cẩm Đông lần này khẳng định là tiêu đời, đến lúc đó ngươi sẽ còn lại một mình, ngươi còn dám ra tay nữa không, chờ lúc đó...”

Nghe vậy, Trình Uyên ánh mắt ngưng lại. “ gọi cảnh sát, đúng không? người gọi đi, gọi ngay đi, ngược lại ta muốn xem người đánh ông nội mình, cảnh sát sẽ xử lý như thế nào. “

“người...!” Bạch Ngạn Bân.

Lúc này Bành Vĩ cũng đã biến thành sứ giả của công lý, bảo vệ Bạch Ngạn Bân ở phía sau hắn, lạnh giọng nói: “Trình Uyên, tất cả chúng ta ở đây đều có thể chứng minh chính người đã đánh người doanh nhân này, còn đánh ông nội thì chúng ta ở đây đều không thấy. “

“Đúng vậy, chúng tôi có thể làm chứng!”

“Tôi cũng có thể làm chứng!”

“Tôi cũng làm chứng...”

“ ... ”

Các ông chủ cáo buộc Trình Uyên cùng nhau đứng lên hưởng ứng giúp Bạch Ngạn Bân.

Nhưng mà, hầu hết các chủ doanh nghiệp còn lại đều im lặng và đứng quan sát.

Thực sự không có lý lẽ, Trình Uyên đành lắc đầu.

Đúng lúc này, cửa phòng họp bị đẩy ra.

Lý Túc đem theo mấy người mặc đồng phục đi vào: “là Ai gọi cảnh sát?”

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều sững sờ.

Ai đã gọi cảnh sát?

Họ chỉ nói rằng họ muốn gọi cảnh sát, và rồi họ dường như chỉ tiếp tục nói chuyện mà thôi.

Bành Vĩ liếc nhìn Bạch Ngạn Bân, Bạch Ngạn Bân vội vàng lắc đầu.

“là tôi.” Lúc này, Trình Uyên đột nhiên nói.

“người gọi?” Bành Vĩ suýt nữa bị anh chọc cho cười. “người đã làm sai rồi, còn tự mình gọi cảnh sát đến bắt ?

“Rừng lớn muôn loài chim chóc, xã hội thì có người ngốc như vậy.” Bạch Ngạn Bân trêu đùa.

Những người khác cũng ồ lên với tiếng cười.

Nhưng mà, Trình Uyên mặt không chút thay đổi cùng tim loạn, vươn tay chỉ vào màn hình lớn.

“Được rồi, hôm nay tôi sẽ cho các người chết được rõ ràng.” Anh nói “Chúng ta hãy nhìn kỹ một chút”.

Trên màn hình lớn xuất hiện một số công trường đang được xây dựng.

Rất nhanh liền có người nhận ra được ” Không sai, đây là những mảnh đất kia có vấn đề.”

“Trình Uyên, con mẹ ngươi nào bị hư rồi sao?”

Bạch Ngạn Bân kinh ngạc hỏi.

Những con gà phía sau hắn cũng nở những nụ cười rạng rỡ.

Rõ ràng là đã vi phạm quy tắc đã thế còn phát video. Đây không phải là ngu ngốc là cái gì ?

Trình Uyên cũng không có nóng lòng để ý tới những người này, mà là giải thích nói: “Tôi cũng không ngại nói rõ ràng cho các người biết, tôi luôn có trách nhiệm với những mảnh đất này và được các ban ngành liên quan có thẩm quyền đã phê duyệt, và đây là những công trình hợp pháp được xây dựng.”

Nghe vậy, Bạch Ngạn Bân trong lòng lo lắng “Không thể nào, ai cũng biết luật cơ bản của nước ta về đất canh tác, ngươi đừng có mà gạt người khác?”

“đúng đấy, trừ khi ngươi hỏi lộ những ban ngành có liên quan.”

“Đồng chí cảnh sát, các người tới thật đúng lúc, mau bắt hắn đi!”

Mọi người đổ xô buộc tội Trình Uyên, một thời gian anh trở thành mục tiêu chỉ trích của công chúng.

Ai ngờ, Trình Uyên chỉ khẽ cười.

“Hãy mở to hai mắt chó của các người ra mà nhìn cho rõ.”
Anh chỉ vào màn hình lớn giọng nói: “Ba lô đất này, một khu tôi xây là viện dưỡng lão, một khu là cô nhi viện, một là bệnh viện phúc lợi”.

“Ba miếng đất này, tôi không sử dụng vào mục đích thương mại mà chỉ là dùng cho xã hội và sử dụng để xây dựng các thiết chế phúc lợi xã hội. Đối với dự án này có lợi cho người dân, chẳng lẽ tôi còn đi hỏi lộ người khác sao?”

Khi lời này nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Quả thật, xây dựng những cái phúc lợi này, chính phủ còn không kịp đề xướng tới, ở đó mà cản trở?

Mọi người đều chết lặng.

Những người vừa nãy mắng Trình Uyên đều sững sờ.

Bạch Ngạn Băng há hốc mồm, sau đó quay đầu lại nhìn Bàn Vĩ.

Bàn Vĩ đẩy cặp gọng kính vàng, hắng giọng nói: “Cho dù là vậy, thì Cẩm Đông cũng là đang rửa tiền?”

Nghe vậy, Trình Uyên không khỏi chế nhạo, “Các người, thật đúng là hết thuốc chữa.”

“Rửa tiền? người nói rửa tiền ở chỗ nào?”

Bạch Ngạn Băng nghe thấy lời nhắc nhở của Bàn Vĩ, lập tức hiểu ra liền chỉ vào câu lạc bộ Trình Uyên, “Không thể không có rửa tiền. người nói, ở Tân Dương này, hơn 20 nhà cung cấp và xuất khẩu kinh doanh, đều bị cấm hợp tác. Với Cẩm Đông các người. “

” Tập Đoàn Cẩm Đông các người, bây giờ bạn đang bị mắc kẹt ở Tân Dương này. Nguyên liệu vào không có, thành phẩm không ra được. Nhưng bất động sản và các ngành khác của người vẫn chạy.

người hãy nói cho mọi người biết Cung và cầu ở đâu ra, làm thế nào người làm được?”

Trình Uyên liếc hẩn một cái, nhàn nhạt nói: “Đây là việc riêng của Cẩm Đông chúng ta, dựa vào cái gì nói cho người biết?”

“Ha ha... ta biết ngay người nói không được.”

Bạch Ngạn Bân cười chế nhạo vài lần “Đề nghị các bộ phận liên quan cần phải can thiệp, đặc biệt là các đồng chí cảnh sát. Hãy điều tra kỹ Cẩm Đông bọn họ, tôi chắc chắn rằng là họ đang rửa tiền.”

Lý Túc nhìn về phía Trình Uyên.

Trình Uyên cường điệu hỏi: “Người tin lời nói nhảm của hấn sao?”

Trên thực tế, việc rửa tiền không quan trọng, điều đáng quan tâm là các công ty đoàn kết liên thủ chống lại Cẩm Đông và giả mạo một số về vấn đề rửa tiền kèm theo bằng chứng, rất là dễ dàng.

Không đợi Lý Túc nói chuyện, một giọng nói khác đột nhiên vang lên.

” Tập Đoàn Cẩm Đông nguyên liệu là do ta cung cấp, xuất khẩu hàng hóa cũng là do ta bán.”

Ngay khi lời này nói ra, ánh mắt của mọi người đều hướng về nơi phát ra âm thanh.

Liền thấy rằng từ một đám đông các chủ doanh nghiệp, một người đứng lên.

Tiêu Trí rời khỏi chỗ ngồi, bước đến giữa những người này.

“Tiêu Trí?” Bạch Ngạn Bân kinh ngạc.

Bành Vĩ không khỏi nhướng mày, “người đây là ai?”

“Tiêu Trí, chủ tịch tập đoàn Trích Thủy.” Tiêu Trí hùng hổ đáp.

“Người mới nói cái gì?” Bành Vĩ.

Tiêu Trí nhìn về phía Trình Uyên, nói: ” Tập Đoàn Cẩm Đông cùng tập đoàn Trích Thủy hợp tác bền vững. Khi biết có người dùng thủ đoạn không biết xấu hổ cấm chế Tập Đoàn Cẩm Đông, thì lúc đó tập đoàn Trích Thủy cũng bắt đầu hợp tác với Cẩm Đông.”

“Nói tóm lại, chúng ta là một trạm trung chuyển cho Tập Đoàn Cẩm Đông.”

Nghe vậy, Bạch Ngạn Bân cùng cả đám đều ngẩn ra, từng bộ mặt nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Lúc này, Trình Uyên mới cười nói: “Chân tướng đã rõ ràng, Bàn lão gia có còn muốn cấm Tập Đoàn Cẩm Đông chúng ta nữa không?”

Bàn Vĩ sắc mặt đột nhiên u ám, cũng không có gì tốt đẹp, lạnh lùng nói: “Vì không vi phạm các nội quy, đương nhiên sẽ không bị cấm chế .”

Trình Uyên đột nhiên nói: “Đúng vậy, chúng ta không có vi phạm nội quy, hay kỷ luật, nhưng rất nhiều người ở đây, rất nhiều tập đoàn công ty ở đây đã vi phạm nội quy và kỷ luật.”

Nói xong, Vương Hình Duyệt đưa một xấp văn kiện, Trình Uyên cầm lấy, cầm trên tay “các người không có chứng cứ, nhưng ta có chứng cứ.”

“Hôm nay, các người đừng mong thoát được một ai!”a

Chương 353

Chương 353: Hồi hận phát điên

” nói rằng Tập Đoàn Cẩm Đông chúng tôi đã vi phạm các quy định, kỷ luật và xây dựng, còn nói rằng chúng tôi trốn thuế, chúng tôi kém chất lượng, chúng tôi ngụy tạo và rửa tiền ...”

“các người có bằng chứng sao?”

“tất cả chỉ là những cáo buộc không có cơ sở.” Trình Uyên lớn tiếng nói, “Ta biết các người nghĩ như thế nào, muốn buộc tội Tập Đoàn trước Cẩm Đông, thì hãy thu thập chứng cứ cho đủ đi đã, rồi muốn làm gì thì làm.”

“cho nên, hiện tại các người nói, căn bản là không có bằng chứng, thậm chí cho dù là có thì các người cho là hoang đường là điều nực cười.”

“Nhưng mà, điều đó không còn quan trọng nữa, ngược lại là ta có!”

” công ty Giải trí Thẩm thị , Công ty trái cây Bạch thị , tập đoàn Trường Phong , Công ty Tân Kinh... và mười mấy công ty còn lại, tôi có hết tất cả bằng chứng về gian lận tài chính, trốn thuế và thậm chí ... chứng cứ, các người có muốn xem không?”

Tất cả mọi người đều chết lặng khi những lời này được nói ra.

Nói cách khác, miễn là một công ty thành công, thì có bao nhiêu công ty không có tì vết?

không tồn tại.

Trình Uyên hoàn toàn “mất trí nhớ” mà biến mất, để lại Hoàng Đại Cường che chắn ở phía trước, cho nên ánh mắt của mọi người đều bị Hoàng Đại Cường lôi hút.

Cũng chính là lúc này Thời Dương phát huy sở trường của mình xâm nhập vào lịch sử của Ngân hàng Trung Thương, hơn

nữa trong cuộc tranh giành lần trước với Trung Thượng, các công ty công khai hay bí mật chưa rút vốn đều được điều tra ra hết.

Bây giờ thì ai không có tí vết?

“Điều này là không thể nào!”

Tất cả đều đã tái mặt so với vẻ thản nhiên trước đó, thậm chí có người còn đặt câu hỏi về họ.

“Không thể nào hả, vậy ta cho mỗi người một bản, rồi tự mình xem đi nha.” Trình Uyên nhẹ giọng nói. “nhưng mà, các người cũng không cần nghĩ đến việc hủy đi những tư liệu này. Dù sao đây cũng chỉ là một bản sao.”

“bởi vì, ta đã giao cho Lý đội trưởng. Nếu như các người có gì thắc mắc, có thể tới Lý đội trưởng để giải thích.”

Nghe vậy, mọi người kinh ngạc quay đầu lại nhìn Lý Túc.

Cuối cùng bọn họ cũng biết tại sao Lý Túc lại ở đây.

Không phải vì Trình Uyên đánh người, mà là vì bọn họ.

Những người này nhất thời đều trở thành những chú hề, bọn họ muốn liên thủ tiêu diệt Cẩm Đông, nhưng không ngờ cuối cùng lại bị một người hai mươi mấy tuổi đầu, là một hậu bối đem tính sổ hết một thầy.

Bành Vĩ kinh ngạc cũng không ngậm được miệng.

Trình Uyên quay đầu lại hỏi Bành Vĩ, “Hình như mới đây người có nói là hôm nay không thiên vị bất cứ người nào, dưới sự giám sát của công chúng, nhất định sẽ hành động chính trực và công bằng, và cũng sẽ xử lý những hành vi vi phạm pháp luật, và các sai phạm gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến tác phong kinh doanh ở Tân Dương sẽ bị cấm chế.”

Đây là lời Bành Vĩ tự mình nói lúc đầu cuộc họp, đương nhiên cũng có chỗ đổ thêm dầu, thêm mắm, Bành Vĩ chỉ nói sẽ xử lý nghiêm chứ không nói lời cấm đoán.

Nhưng mà, hẳn ta cứ nói sẽ cấm chế Tập Đoàn Cẩm Đông, bây giờ sự thật đã sáng tỏ, không phải Tập Đoàn Cẩm Đông là phạm pháp, mà những người này đang phạm pháp, trước mặt

doanh nhân trong thành phố, Thương mình không thể trở mắt ếch ra ngó lơ được?

“Người... được lắm!” Khuôn mặt Bành Vĩ gần như nhỏ giọt, vẻ mặt u ám.

Nếu hơn 20 công ty bị cầm chế chỉ trong một đêm, hẳn ta chắc chắn sẽ bị tổn thất rất nặng.

Bành Vĩ thừa nhận mình chưa có dũng khí đó.

“Trình Uyên, người đừng quá đáng, làm người nên giữ lại cho mình một chút để sau này còn gặp lại nhau!” Đúng lúc này, có người hét lên.

Nghe đến đây, Trình Uyên sửng sốt.

“Quá đáng?”

“giữ lại cho mình?”

“sau này còn gặp lại nhau?”

“Mà này, hai phút trước các người có nghĩ tới câu này không?”

Trình Uyên đột nhiên nhặt những cụm từ đó , sau đó mạn thiên phi vũ..

” Dựa vào cái gì các người có thể quá đáng, nhưng ta lại không được?”

” Dựa vào cái gì các người đánh ta , nhưng ta lại không được đánh trả?”

“Gặp nhau?”

“Xin lỗi, ta không muốn nhìn lại các người!”

Cuộc gặp gỡ này có quá nhiều thay đổi, Bạch Ngạn Ân sửng sốt hết lần này đến lần khác, sau đó chỉ vào Trình Uyên “Trình Uyên, người thật sự muốn trở thành kẻ thù của toàn bộ giới kinh doanh ở Tân Dương của chúng ta sao?”

“Cho dù hôm nay người có thắng, thì đã làm sao? Tất cả doanh nghiệp ở Tân Dương của chúng ta đều có thể đê chết người!”

Tại thời điểm này.

Tiêu Trí còn chưa nói nhiều đột nhiên nói: “Xin lỗi, người không thể đại diện cho toàn bộ doanh nhân ở Tân Dương này được.”

“Chúng ta, tập đoàn Trích Thủy, sẽ luôn sát cánh cùng Tập đoàn Cẩm Đông.”

Khi nói lời này, hắn ta liếc nhìn Trình Uyên với đáy mắt đầy ẩn ý.

Trình Uyên khẽ nhú mày.

Cùng lúc đó, mấy tên ông chủ lớn ở ngoài hóng hớt này giờ nhất thời nhân cơ hội đứng lên nói: “Đúng vậy, chúng ta Cửu Châu cũng kiên quyết đứng về phía Tập Đoàn Cẩm Đông.”

“Và có công ty chúng tôi nữa cũng kề vai sát cánh với Tập Đoàn Cẩm Đông.”

“còn có Tập đoàn Thiên Hà chúng tôi nữa.”

“Chúng tôi...”

Tại cuộc họp này, có gần 100 chủ doanh nghiệp đến từ Tân Dương, và hơn 20 người cáo buộc Cẩm Đông, còn lại đa số là trung lập.

Giờ phút này, những tên trùm chuỗi gian xảo này cũng có thể nhìn ra, cho dù cộng lại hai mươi công ty này vẫn không sánh được với Cẩm Đông.

Vậy thì cơ hội thế này còn chần chừ gì nữa?

Tám mươi người đấu với hai mươi người, mọi người đều đứng dậy ủng hộ Cẩm Đông.

Bạch Ngạn Bân ngẩn ra.

Lúc đầu bao vây Tập Đoàn Cẩm Đông bây giờ thì bị mọi người vây khốn lại, giờ đây ông chủ của 20 công ty này chắc cũng tiếc đứt ruột.

Bạch Ngạn Bân trong lòng lo lắng cùng quần trí, đang nghĩ, Thẩm Lệ tại sao còn chưa trở lại, Chẳng lẽ.... cô ta biết chơi không lại được Trình Uyên nên đánh bài chuẩn trước sao?

Người của Thương Minh cầm tập tài liệu đưa cho Bành Vĩ, hất đũa gong kính vàng, hai mắt híp lại thành hai cái khe.

“Về những chuyện này, sau khi trở về, ta sẽ tổ chức một cuộc họp thương Minh để xem xét những chuyện này.” Hấn trịnh trọng nói.

“vậy thì đợi tin tốt của ngài.” Trình Uyên.

“Về phần bọn họ ...” Bạch Ngạn Bân chỉ chỉ vào, Bành Vĩ lộ vẻ lo lắng.

“không cần người hao tâm tổn trí.” Lý Túc đột nhiên nói, “Trong tay chúng ta các thông tin của các người, cho nên phải làm theo quy định.

Những người này ta phải đưa đi.”

Bành Vĩ gật đầu khi nghe những lời đó, sau đó nhìn Trình Uyên một cách dữ tợn, rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Người của Thương Minh cũng nhanh chóng đi theo.

Bọn họ đi rồi, mà Bạch Ngạn Bân và những người khác đều ngăn người ra.

Và Bạch Ngạn Bân cuối cùng cũng hiểu Bạch lão thái gia lúc trước nói cứu hấn là có ý gì.

Ông lão ngay từ đầu đã biết Bạch Ngạn Bân không thể dìm chết được Trình Uyên.

Tuy rằng ông lão đã rời khỏi tập đoàn trái cây Bạch thị, nhưng dù sao cũng là một tay ông sáng lập, làm sao có thể đứng nhìn nó bị tiêu tan trong tay của Bạch Ngạn Bân được?

Đúng.

đã ngu xuẩn, lại còn một mực đi tìm con đường chết, bất luận thế nào cũng không cứu được.

“Trình Uyên, chúng ta đều là người thân một nhà, chúng ta... Chúng ta làm hòa có được hay không?” Bạch Ngạn Bân tỉnh lại, nhanh chóng nắm lấy cánh tay Trình Uyên cầu xin.

“tập đoàn Trái cây Bạch thị là do Lão thái gia sáng lập.” Trình Uyên thở dài một hơi, nói: “lúc đầu vì Lão thái gia ta muốn tha

cho người một lần, nhưng ... Nhưng là từ khi người đánh lão thái gia, thì người đã không còn cơ hội đó nữa.

“

“đây không phải là đánh, ta chỉ đẩy nhẹ mà thôi!” Bạch Ngạn Bân vội vàng phân bua..

“Haha ... đẩy nhẹ?”

“ông ấy đã hơn bảy mươi tuổi, người chỉ đẩy thôi sao?”

“Vậy thì người giải thích cho ta xem, khi ông cụ chuẩn bị nhặt gậy lên, người đã đá văng cây gậy đi chỗ khác, người đây là có ý gì?”

Bạch Ngạn Bân “...”

Chương 354

Chương 354: Xem kịch

“ngươi được sinh ra, ngay cả cơ bản nhất là tôn trọng người già ngươi đều không biết, huống chi đây là ông nội của ngươi luôn chiều chuộng ngươi, một người như ngươi, ta tại sao phải coi ngươi là thân nhân?”

Nói xong, mặc kệ Bạch Ngạn Bân đang tái nhợt, một mình bước tới bục cao phòng hội nghị.

Xoay người lại, đối mặt với các ông chủ lớn của tất cả các công ty ở Tân Dương, ánh mắt của Trình Uyên quét qua mặt bọn họ từng người một.

Sau đó anh nói một điều mà mọi người không ngờ tới.

“Ngày mai, nhân lễ kỷ niệm mười năm thành lập Tập Đoàn Cẩm Đông, tôi sẽ thuê nguyên khách sạn ở Tân Dương. Đến lúc đó, đồ ăn đồ uống sẽ rất thịnh trọng và có rất nhiều thịt. Vì mọi người đều ở cả đây, vậy thì tôi sẽ không mời từng người một nữa. Nếu các vị có nhã ý đến, Trình mỗ tôi đây sẽ tiếp đón. “

Ngay sau khi câu nói này được đưa ra, mọi người đã được một phen dậy sóng.

“Lễ kỷ niệm 10 năm thành lập Tập Đoàn Cẩm Đông? Kỳ lạ, đầu năm không phải Tập Đoàn Cẩm Đông vừa tổ chức lễ kỷ niệm rồi sao?”

“ngươi thật là ngốc, lễ kỷ niệm này chỉ là lý do mà thôi.”

“Ý của ngươi là gì?”

“Cẩm Đông này, ta muốn tái hòa nhập thế lực kinh doanh ở Tân Dương, cho nên luôn luôn phải có lý do.”

“Há?”

“Người không nghe lời nói của Trình Uyên có hàm ý sao? Hấn nói có rất nhiều thịt...”

“Có nhiều thịt là có ý gì?”

“Nhìn xem, 20 công ty này đối đầu với Tập Đoàn Cẩm Đông, các ông chủ này đều bị nghi ngờ đến pháp luật ở nhiều mức độ khác nhau, với tư cách là pháp nhân, ước chừng trong khoảng thời gian này ..., Thương Minh sẽ không trực tiếp cấm chế các công ty này và các tập đoàn này, điều này chắc chắn họ sẽ bị yêu cầu tạm ngừng kinh doanh để chỉnh đốn và cải cách. “

“người biết đấy, nếu một doanh nghiệp bị đình chỉ và không thay đổi, thì sẽ không sao sau một thời gian ngắn, nhưng nếu thời gian dài ...”

“cho nên? Trình Uyên này muốn ăn thịt hết những công ty này?”

“Chắc chắn là vậy.”

“Một mình hấn ăn được không?”

“cho nên, có rất nhiều thịt đây. Là mời Chúng ta cùng nhau ăn. Người có ăn hay không?”

“...”

Lời nói của Trình Uyên như một viên đá gây nên hàng ngàn cơn sóng dữ, ông chủ của hai mươi công ty đó vẫn không nhận thức được sự khác biệt, nhưng khi nghe thấy được mọi người nghị luận và thương thức chúng, nháy mắt, từng cái mặt xám như tro.

Nhưng họ có thể làm được gì bây giờ?

Sử dụng một câu xưa để diễn giải điều này, sớm biết được điều này lúc trước đã không như vậy?

Hai mươi người, chất đầy ba chiếc xe cảnh sát.

Và cuộc hội nghị cũng giải tán.

Trình Uyên kêu người của Tập Đoàn Cẩm Đông mọi người về trước, còn anh một mình bước ra khỏi khách sạn liền thấy Lý Túc đang đợi ở bãi đậu xe.

“đại ca.”

Lý Túc hơn Trình Uyên vài tuổi, trước đây hai người là bạn, nhưng khi Lý Túc cứu Trình Uyên hai lần, quan hệ tự nhiên tiến triển tốt hơn rất nhiều.

Trình Uyên cảm thấy nên gọi người đó là anh thì tốt hơn.

Lý Túc khẽ giật mình, sau đó gãi gãi đầu cười “Mọi chuyện xử lý xong rồi hả?”

Trình Uyên nhún vai nói: “Thùng rác đã bị anh kéo đi.

Không khí có vẻ trong lành hơn, xử lý cũng rõ ràng.”

Đưa cho Trình Uyên một điều thuốc, Lý Túc châm lửa đốt, dựa lưng vào cột bãi đậu xe, phun ra một luồng khói dài nói: “Vậy thì tốt rồi.”

“Không đúng.” Trình Uyên đang định châm thuốc, đột nhiên cảm giác được Lý Túc khác thường hằng ngày.

“Sao vậy?” Lý Túc khó hiểu hỏi.

“ không đúng.” Trình Uyên nhíu mày. “em phát hiện anh hôm nay rất rảnh.”

“Haha, thì sao?”

“Thật luôn, đã vậy còn đợi ở đây, có chuyện gì phải không?”

Nghe được những lời này của Trình Uyên hỏi, Lý Túc sắc mặt đột nhiên đỏ bừng.

Anh hít một hơi thật sâu, mỉm cười rồi ho dữ dội, “Hehehe ... không ... không có gì, chỉ ... chỉ là ...”

“?” Trình Uyên “anh sắp kết hôn, đến lúc đó đừng quên tới đây.” Lý Túc rốt cục cũng nói toẹt ra, nói xong câu này mặt mày liền ửng đỏ, giống như một cô gái mới lớn hay thẹn thùng.

Kết hôn?

Nghe vậy, Trình Uyên đột nhiên có hứng thú, vòng tay qua cổ Lý Túc, “Không đùa chứ, đại ca ,mà thật hả? nếu vậy anh yên tâm, dù có chuyện lớn gì đi nữa thì em cũng chạy tới.”

“Hehe, vậy thì tốt quá.”

“Không đúng, chúng ta mỗi quan hệ này, thì phải là phù rể chứ.”

” Đáng tiếc, người đã kết hôn rồi, nên không thể làm phù rể được.”

“ ... ”

...

...

Sau khi chia tay Lý Túc, Trình Uyên không vội trở về tập đoàn, cũng không có vội về nhà, ngược lại lái xe đến Vịnh Ánh Trăng nhà mẹ vợ.

Khi anh mở cửa bước vào, lão thái gia đang ngồi trong phòng khách chăm chú xem TV. Trên TV thì đang diễn ra vở tuồng truyền thống “ tứ lang cứu mẹ ”.

Trước đó một bước, Trình Uyên nhờ Kim Kiệt lái xe đưa Bạch lão thái gia trở về nhà.

Đây là lý do tại sao sau cuộc họp, Trình Uyên lại yêu cầu những người khác rời đi trước.

Khi về già, con người ta không thể chịu đựng được quá nhiều thăng trầm.

Đặt sản phẩm dinh dưỡng đã mua lên bàn, Trình Uyên ngồi vào bên cạnh ông cụ.

Bạch lão thái gia dường như không có nhìn thấy anh, hoàn toàn bị những cảnh film trên TV thu hút lấy.

Đối mặt với Bạch lão thái gia, Trình Uyên trước kia có thể có rất nhiều điều muốn nói, thậm chí có không ít oán hận muốn nói ra.

Nhưng...

Đối mặt với Bạch lão thái gia bây giờ hoàn toàn không nói được gì, và cũng không biết nói gì.

Bởi vì ông ấy thực sự chỉ còn một mình, một ông già tội nghiệp.

Cho nên Anh ôm đầu và ngã mình vào ghế sofa, xem Chương trình với ông già, và thế là cả hai đều không nói lời nào.

Tứ lang trong đêm tối đèn thăm mẹ, làm cho ông lão xúc động, nước mắt tuôn rơi.

Trình Uyên cũng là có chút cảm động.

“Tin tìn!” Lúc này, chuông cửa biệt thự vang lên.

Trình Uyên liếc nhìn chuông cửa, sau đó nhìn về phía lão thái gia, dường như ông lão không có nghe thấy.

Hình ảnh duy nhất ở chuông cửa cho thấy người đàn ông đứng ở cửa, ông ta chính là cha của Bạch Ngạn Bân, Bạch Thiếu Thần.

Trình Uyên do dự, đứng dậy chuẩn bị mở cửa.

“Không gặp.” ông già đột nhiên nói.

Trình Uyên sững sốt, sau đó gạt đầu, sau đó trở lại sofa ngồi xuống.

Chuông cửa vang lên một hồi lâu, không có ai mở cửa, cuối cùng Bạch Thiếu Thần rời đi.

“cháu sẽ giao dự án mới của Bạch gia cho bọn họ.”

Trình Uyên nói.

Bạch lão thái gia thở dài “Cám ơn.”

“cháu còn tưởng rằng ông sẽ không cần.” Trình Uyên mỉm cười.

Bạch lão thái gia lắc đầu, giọng điệu ảm đạm, “Dù sao bọn họ đều là con của ông.”

“vâng.” Trình Uyên.

Sau đó Bạch lão thái gia buồn bã cười cười, tự giễu cười, “Khi xưa ông đều mê muội. Một số việc xảy ra, bản chất của một số người, ông đã sớm nhìn ra, nhưng ông chỉ là không muốn thừa nhận.”

“ông hỏi mẹ con là Tố Trân, có trách cha không? Mẹ con cười một cái rồi nói không trách, sau đó hỏi Thiếu Lâm, cha con thì nói ông suy nghĩ nhiều.”

“Nhưng mà, lòng người đều là bằng xương bằng thịt, làm sao có thể không biết trong lòng bọn họ có oán hận gì?”

“Chỉ là ông đã già rồi, thật là có lỗi với gia đình này.”

“ông hiện tại rất hối hận, tại sao phải đợi đến lúc gần chết mới dám đối mặt với những chuyện không muốn thừa nhận này.”

“Bốn đứa con trai, hai đứa con gái và mười sáu đứa cháu. Cuối cùng, chỉ có cháu, một đứa cháu rể, là sẵn sàng ngồi cạnh và đồng hành cùng ông già này thôi.”

Trình Uyên im lặng một chút rồi nói: “Ông, ông sẽ sống lâu trăm tuổi.”

...

...

Trình Uyên đậu xe ở lối vào biệt thự.

Trời tối, anh bước ra khỏi biệt thự, vừa định lên xe.

“Trình Uyên, quả nhiên cháu ở trong đó!”

Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

Chương 355

Chương 355: Đồng thời kết hôn?

“Chú.”

Trình Uyên quay đầu lại, nhìn thấy Bạch Thiếu Thần vẻ mặt hơi suy sụp.

Bạch Thiếu Thần đi tới gần anh, mím môi thở dài, rồi nói “Trình Uyên, chuyện trước đây, Ngạn Bân làm không đúng, cho chú thay hẳn xin lỗi cháu.”

Nói như vậy xong, người chú liền cúi đầu trước Trình Uyên.

Ở Bạch gia, tuy rằng có thể thấy được Bạch Thiếu Thần không thích Trình Uyên, nhưng cũng không có chế nhạo mỉa mai Trình Uyên với Bạch An Tương giống như Bạch Ngạn Bân.

Cho nên, Trình Uyên nhanh chóng giơ cánh tay ra đỡ, “Chú, đây là tôn thọ ạ.”

“Cha của chú ở bên trong đúng không?”

Bạch Thiếu Thần chua xót nói. “hồi này chú có bấm chuông cửa một hồi lâu, nếu không phải thấy xe của cháu đậu trước cửa, chú thật sự cho rằng bên trong không có người rồi.”

Trình Uyên nói: “Không ai cùng ông nói chuyện cả, ngoại trừ ở nhà, ông còn có thể có chỗ nào để đi? Nhất là Đặc biệt vào buổi tối, ông cứ mãi ở trong nhà.”

Nghe xong lời của Trình Uyên, Bạch Thiếu Thần mặt ửng đỏ, bất giác không khỏi cúi đầu xuống.

“Chú, chú còn muốn cầu xin cho Bạch Ngạn Bân không?”
Trình Uyên hỏi anh.

Bạch Thiếu Thần cười khở một tiếng, tự giễu cười, rồi nói “cháu nói như vậy, chú nơi nào còn có mặt mũi mà cầu xin cho hẳn.”

Lúc nói chuyện, quay người hướng mặt vào biệt thự, trong ánh mắt lộ vẻ áy náy.

“Làm hậu bối thì bất hiếu, làm trưởng bối thì không xứng đáng.” Người chú lại thở dài, lắc đầu nói: “Không còn mặt mũi nào nữa”.

Trình Uyên cũng quay đầu lại nhìn biệt thự, liền đưa chìa khóa cho người chú.

Bạch Thiếu Thần hơi giật mình.

Trình Uyên nói “chú vào đi.”

Bạch Thiếu Thần do dự một hồi lâu, nhưng vẫn cầm lấy chìa khóa.

“Chú ơi, ông già rồi, tuy rằng ông không nói nhưng trong lòng ông rất mong mỗi có người bên cạnh”.

Nghe vậy, thân thể Bạch Thiếu Thần chấn động, quàng mắt có chút đỏ lên.

“Ông nói rằng ông có sáu người con và mười sáu đứa cháu.”

“thế nhưng là cho đến bây giờ chưa từng có ai đến thăm ông bao giờ.”

“cháu thực sự đã ở trong nhà vừa rồi. cháu không làm cái gì hết và cũng không có nói lời nào với ông . Ông rất thích xem tuồng, vì vậy cháu đã cùng ngồi xem tv với ông . Mặc dù cháu không có hứng thú xem cho lắm, nhưng cháu có để ý thấy rằng ông rất kích động. “

“chú Vào đi, đừng xin lỗi. ông đã già rồi thường sẽ sợ người khác mặc cảm.từ đó sẽ tạo khoảng cách rất xa. cháu nhớ mẹ cháu đã nói khi cháu còn nhỏ rằng dù con có lớn đến mấy có phạm phải sai lầm nào, con vẫn là con của mẹ, và không có một người mẹ nào trong lòng đi ghét con của mình cả. “

Bạch Thiếu Thần quay đầu lại nhìn Trình Uyên, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Ngạn Bân, nếu như có một nửa hiểu chuyện như cháu, thì làm sao đến mức như hôm nay được?” người chú chua xót nói.

Chỉ vào cái chìa khóa, Trình Uyên cười nhẹ rồi nói “thôi chú vào đi.”

Bạch Thiếu Thần gật đầu, cầm lấy chìa khóa rồi mở cửa, hai tay phát run.

“À mà Chú ơi.” Trình Uyên gọi.

Bạch Thiếu Thần nhìn lại.

“Sau khi chú về, thì nói với Bạch Ngạn Ân, gắng sửa đổi cho tốt.” Trình Uyên.

Nghe vậy, Bạch Thiếu Thần đột nhiên giật mình “Trình Uyên, cháu...”

“cháu sẽ đem tập đoàn Trái cây Bạch thị giao lại cho hẳn.”
Trình Uyên nói.

Bạch Thiếu Thần kích động xoay người lại, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

“cảm ơn cháu... !”

Trình Uyên lắc đầu “Không, cần cảm ơn đâu.”

Nói xong lên xe.

Nhìn bóng lưng Bạch Thiếu Thần qua cửa sổ xe, anh đột nhiên chú ý tới bóng lưng của Bạch Thiếu Thần cũng có chút còng xuống.

Ngẫm về điều đó, cũng là hơn năm mươi rồi.

Trình Uyên không nói ra, chứ quả thật nếu như vừa rồi Bạch Thiếu Thần không cầm chìa khóa, anh nhất định sẽ không để cho Bạch Ngạn Ân một con đường sống sót khác.

Đương nhiên, cho dù là để lại tập đoàn trái cây Bạch thị giao cho hẳn, dựa vào công ty Trái cây này, với khả năng của Bạch Ngạn Ân, chỉ có thể đủ cơm ăn áo mặc, còn muốn phát triển hơn ... Cơ bản không có khả năng.

Sau khi lái xe về nhà, Trình Uyên cảm thấy rất thoải mái.

Khi nhìn thấy Bạch An Tương, anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết.

Mẹ anh dọn một bàn đầy đồ ăn.

Sau bữa tối, anh trò chuyện với mẹ về việc nấu nướng trong phòng khách một lúc , và sau đó mẹ anh đi ngủ.

Có thể thấy, bởi vì Bạch An Tương gần đây ở cùng mẹ nên tình trạng của bà ấy không có tiến triển nghiêm trọng hơn, điều này khiến Trình Uyên rất hài lòng.

Sau khi trở về phòng, Trình Uyên nói “cảm ơn” với Bạch An Tương.

Bạch An Tương ngậy người nói: “Đây là việc em nên làm.”

“Đừng như vậy, nhìn thấy yêu lắm.” Trình Uyên cười nhạt.

Bạch An Tương khẽ giật mình, sau đó cau mày nói: “anh xoay người đi, em muốn thay quần áo.”

Trình Uyên xoay người đi chỗ khác.

Bạch An Tương bắt đầu thay quần áo, vừa thay vừa nói “Tu Nhã chuẩn bị kết hôn, nửa tháng nữa đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi.”

Nghe vậy, Trình Uyên sững sốt, quay đầu lại ngạc nhiên nói: “Thật sao? Đây thật là trùng hợp. Lý Túc cũng vừa nói với anh là anh ấy cũng sắp kết hôn. Còn gần nửa tháng nữa, mà đừng bảo rằng bọn họ sẽ cùng kết hôn trong một ngày nha? “

Sau đó...

Một cái gói bay tới, Bạch An Tương tức giận nói: “Ai bảo anh quay như vậy”

Trình Uyên có hơi bị hoa mắt, vừa mãi mê vào nói chuyện, đến khi cái gói bay qua, mới nhớ tới, quả thật trước mắt trắng bóng một mảnh.

Nhìn thấy Bạch An Tương tức giận, Trình Uyên sững sốt quay đầu lại .

“Mục Tu Nhã không có nói cô ấy kết hôn với ai sao, mà chúng ta có biết người đó không?”

Trình Uyên yếu ớt hỏi.

Bạch An Tương tức giận đáp: “em không biết, cô ấy không có nói, chỉ nói là đến lúc đó sẽ biết.”

Trình Uyên thắc mắc, rồi tự hỏi, người ta bây giờ có chuyện gì vậy? Kết hôn cũng bí mật, Mục Tư Nhã cũng vậy, mà Lý Túc cũng vậy, thật sự là rất kỳ quái.

“À mà, anh nhớ em đã từng nói, đợi anh ...”

Trình Uyên đột nhiên nhớ tới một chuyện rất đẹp trước đó.

Tuy nhiên, không thấy Bạch An Tương trả lời lại.

Anh bỗng Quay đầu lại, liền thấy thấy Bạch An Tương đã đi tấp.

Nở nụ cười gượng gạo lắc đầu, Trình Uyên thở dài, “Xem ra em còn chưa chuẩn bị xong.”

...

...

Ngày hôm sau, lúc rạng sáng, rất nhiều người đã đến nhà Tam Thạch Thôn gặp Trình Uyên.

“các người đang làm cái gì vậy?”

Nhìn thấy những người này, mẹ anh không khỏi chạy ra ngoài, vội vàng ngăn lại và hỏi.

Trình Uyên nhanh chóng đỡ lấy mẹ, cười nói: “Mẹ, chúng ta phải dọn nhà.”

“Con chuyển đi đâu vậy? Mẹ thấy ở đây cũng khá tốt mà.” Mẹ anh ngạc nhiên và hỏi.

Dù sao đây cũng là nông thôn, mẹ anh ở nông thôn lâu nay cũng quen rồi, lên thành phố sống sẽ cảm thấy không quen.

Trình Uyên giật mình, hỏi: “mẹ cảm thấy nơi này tốt sao?”

” Ừ. Tốt, con xem, sát bên cạnh có một người phụ nữ cỡ trạc tuổi bằng mẹ . Con mới gặp ngày hôm qua ấy. Hôm qua bà ấy còn dẫn con đi chơi bài.” Mẹ nói, “việc này con nói đi là đi.

Thằng nhóc này, đừng nói trước với mẹ, cũng không nói trước một tiếng với mẹ, để mẹ còn gặp người ta nói một lời tạm biệt.

“

Trình Uyên im lặng.

“Chủ tịch, tất cả những thứ này có chuyên đi không?” Một nhân viên hỏi, chỉ vào một vài nông cụ bên cạnh bãi trồng rau trong sân.

“Không, bây giờ khoan dời đi đã.” Trình Uyên vẫy vẫy tay, rồi gọi những người khác dừng lại, “Mọi người dừng lại, bỏ mọi thứ trở lại chỗ cũ đi.”

“Không dời đi nữa sao?” người Mẹ ngạc nhiên hỏi.

Trình Uyên mỉm cười rồi nói: “quả thật con cũng cảm thấy ở đây rất tốt, mà không khí cũng trong lành nữa.”

“nhưng mà, con có những việc cần phải làm mà, còn làm đại sự nữa. Nếu con muốn chuyên đi thì chuyên thôi, quả thật. Mẹ cũng chính là vừa mới quen thuộc con đừng để ý đến mẹ, con đi đâu, mẹ đi theo đó?” Mẹ nói.

Trình Uyên lắc đầu, “Không có đâu, con thật sự thấy ở đây rất tốt, không có việc gì trì hoãn đâu, mẹ đừng lo.”

Mẹ anh muốn nói điều gì nữa.

Đúng lúc này, điện thoại của Trình Uyên vang lên.

“Này, Chủ tịch, không hay ...”

Chương 356

Chương 356: Xử lý sự cố

Có một vụ tai nạn xe hơi nhỏ trên đường cao tốc cách Tân Dương năm mươi km.

Sau khi nhận được điện thoại của Vương Hình Duyệt, Trình Uyên vội vàng lái xe tới.

Anh đi cùng Vương Hình Duyệt và Trần Đông, anh không có nói cho Bạch An Tương biết, bởi vì chủ yếu là sợ Bạch An Tương lo lắng.

Khi đến hiện trường xảy ra vụ việc, anh xuống xe thì thấy Lý Tố Trân đang tức giận, chỉ vào mặt một người thanh niên, ngay cả cảnh sát giao thông cao tốc đứng bên cạnh cũng không nói được lời nào.

“không biết lái xe thì đừng có chạy nhanh trên cao tốc. người có biết nó nguy hiểm như thế nào không hả? Thực là, tôi chưa bao giờ thấy qua hạng người như người. Tôi nói cho người biết, đụng xe là chuyện nhỏ, nếu làm tổn thương người khác thì phải làm sao hả? người đi ra ngoài không có mang theo nào sao?”

người mua bằng lái sao? “

“xin lỗi ,thật sự xin lỗi...”

Chiếc xe va chạm với Lý Tố Trân là chiếc Volkswagen Magotan, người cầm lái là một chàng trai trẻ ngoài đôi mươi.

Khi Lý Tố Trân chỉ tay vào mặt vào người đó, anh chàng này liên tục cúi đầu xin lỗi, thái độ vẫn rất lễ phép.

Nhìn thấy Trình Uyên đi tới, sự kiêu ngạo của Lý Tố Trân dần dần tan biến, trong nháy mắt liền lật mặt khác. “Này, con rể tôi đến rồi, tôi nói cho người biết, con rể của tôi ở Tân Dương này, là một nhân vật có một mặt mũi rất lớn, người tưởng

tưởng rằng người nói đến khoản tiền bồi thường đó, chúng tôi sẽ vừa ý sao? “

“Trình Uyên, người lại đây!” Vừa gào thét thiếu niên vừa quay đầu lại bắt đầu mắng Trình Uyên. “Mấy giờ rồi? người xem đây là mấy giờ rồi? Người có phải là ngâm cái suối nước nóng xong ngủ một giấc rồi mới tới phải không hả?

trong mắt người không coi chúng ta ra gì nữa phải không? “

“Mỗi ngày, không có gì là không lo lắng cả.”

Trình Uyên nhéo mũi, quá bất lực.

Lý Tố Trân chính là cái này tính tình này, đối với Trình Uyên đặc biệt là chưa từng có thay đổi, cho dù biết Trình Uyên là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, cũng vẫn như cũ, dường như Trình Uyên ở cái trạng thái bình thường trước đó hình như đã khắc sâu vào trong xương trong máu.

Mà thân là hậu bối, biết Lý Tố Trân lâu nay vẫn một mực mắng nhiếc Trình Uyên cả ngày, cho nên anh vẫn không chấp nhật với bà ta.

“Mẹ, mẹ không sao chứ?” Trình Uyên hỏi.

“Hả, sao trắng gì? Người ước rằng chúng ta có gì phải không?” Lý Tố Trân.

Trình Uyên cười khở một tiếng, “không có gì là tốt rồi, mọi người về lại xe đi, ở đây con xử lý cho.”

Nghe Trình Uyên nói xong, Lý Tố Trân khịt mũi, quay người trở lại xe.

Trình Uyên bất lực thở dài, hỏi cảnh sát giao thông chuyện gì đang xảy ra.

Cảnh sát giao thông kể lại sự việc.

Hóa ra đây là lối ra của đường cao tốc, có thể chàng trai chưa quen đường, nên đến gần thì nhận ra anh ta muốn nhập từ làn giữa để rẽ phải xuống đường cao tốc, không cẩn thận, kết quả là xe anh ta cùng xe Bạch Thiếu Lâm va vào nhau.

Dù chỉ xây xát một chút nhưng tốc độ trên cao tốc này là chạy rất nhanh, nên lần này, phần trước của xe bị rạch lớp sơn.

Nghe xong, CSGT hỏi: “Anh quyết định chuyện mát mát này là giải quyết riêng, hay là để chúng tôi xử lý?”

“Mẹ tôi đã nói gì rồi?” Trình Uyên hỏi.

Cảnh sát giao thông cũng rất bất lực nói “Cô ta ở đây quở trách người ta hơn một tiếng đồng hồ rồi, còn người ta không nói gì.”

“...” Trình Uyên.

Nhìn thoáng qua có vẻ thông cảm, liền thấy người thiếu niên đó rõ ràng là đang sợ hãi, Trình Uyên đối với cảnh sát giao thông cười nói: “Không sao đâu, để chúng tôi tự lo đi.”

Sau đó, Trình Uyên đi tới người thiếu niên, cười khổ lắc đầu.

Người thanh niên rất thận trọng, nhìn thấy Trình Uyên thì cúi đầu thật thấp, nhỏ giọng nói: “Thực sự xin lỗi anh, anh muốn bao nhiêu, anh nói đi, tôi sẽ bồi thường . “

Trình Uyên thờ dãi, “mẹ tôi vừa rồi không có đề cập với người về số tiền bồi thường sao?”

Thiếu niên liếc nhìn Trình Uyên, thận trọng nói: “Tôi muốn nói tới vấn đề đó, nhưng không chen vào được.”

Anh đồng cảm vỗ vỗ vai người thiếu niên, Trình Uyên cười cười nói: “Được rồi, người đi đi.”

Nghe vậy người thiếu niên đột nhiên giật mình, “Đại ca, anh không cần tôi bồi thường sao?”

“Không cần.”

“Nhưng...”

Trình Uyên đẩy hẳn một cái, “Đi thôi, đi thôi, chúng tôi cũng không có thiếu tiền.”

“Như vậy sẽ không được đâu anh ơi, nếu không thì anh để lại điện thoại cho tôi, có thời gian tôi sẽ bồi thường lại cho anh.”
Chàng trai nài nỉ.

Trình Uyên vốn là muốn nói, người sao lại cứng đầu như vậy, thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt thành khẩn của con gà này, Trình Uyên cũng còn cách nào, liền nói “Được rồi.”

Sau khi để lại số điện thoại cho anh chàng này, Trình Uyên nói: “Đi thôi.”

Thanh niên không hiểu “Đại ca, tại sao anh không cần bồi thường?”

“xem ra người chịu đựng hơn một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chịu đựng được.” Trình Uyên bí mật chỉ vào sau lưng chiếc xe, nói nhỏ với người thanh niên, “mẹ vợ tôi có võ miệng, người anh em, đã chịu khổ rồi. “

Thanh niên vẻ mặt khó hiểu, cuối cùng chậm rãi chuyển thành vẻ mặt đồng cảm “Đại ca, anh ... thật không dễ dàng nào.”

Trình Uyên khẽ giật mình, sau khi hiểu được ý tứ của con gà này, đáng chết cười một tiếng: “Quen rồi.”

“vậy tôi đi thật nha?” Thanh niên gật đầu.

“Đi đi.” Trình Uyên.

Sau đó, Trình Uyên bước lên xe, nhìn thấy Bạch Thiếu Lâm ngồi ở hàng ghế sau, lên tiếng chào hỏi: “cha , vết thương của cha ...?”

“Tốt hơn nhiều.” Bạch Thiếu Lâm mỉm cười trả lời..

“Tốt cái gì tốt, đứng lên cũng không nổi còn tốt?” Lý Tố Trân ngồi ở bên cạnh không khỏi khó chịu. “Tôi xem, nửa đời sau, ông sẽ có thể.

sống nổi trên xe lăn không. Cuối cùng, tôi là người tận lực hầu hạ cho ông. Thử hỏi xem ai mới là người hưởng phúc, ai mới là người chịu thống khổ? “

Bạch Thiếu Lâm yếu ớt nói: “Không phải bác sĩ nói, không đứng dậy được chỉ là tạm thời thôi sao?”

“thì sao? ông thật muốn cả đời không đứng lên được để cho tôi hầu hạ hả?” Lý Tố Trân trừng mắt..

Bạch Thiếu Lâm lập tức thức thờ ngậm miệng không nói nên lời.

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Trình Uyên âm thầm lộ ra vẻ an tâm.

“xử lý việc hồi nãy sao rồi?” Lý Tô Trân đột nhiên quay đầu hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên gật đầu, “dạ, Xong rồi.”

“bồi thường bao nhiêu?”

“Một ngàn...”

“Chỉ có một ngàn?” Lý Tô Trân sắc mặt lập tức thay đổi khi nghe được lời này.

Thấy có gì đó không đúng, Trình Uyên lập tức đổi miệng “một vạn!”

“một vạn?” Nghe vậy, Lý Tô Trân sững sờ một chút, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm “Cái này còn tạm được.”

Bạch Thiếu Lâm lại đột nhiên xen vào, “Đứa nhỏ không có cố ý, một mực đòi bồi thường cho được, ngoài ra không phải là xe xịn, cũng không có cáo giá 10..

tệ, như vậy? với lại số tiền đó chúng ta cũng không có thiếu.”

“Câm miệng!” Lý Tô Trân lập tức tức giận nói. “Chuyện này có liên quan gì đến xe tốt hay xe xấu? Có liên quan gì đến việc nhà chúng ta thiếu hay không thiếu hả? Tự mình xem đi, bởi vì chuyện này. Đã làm chúng ta chậm trễ bao nhiêu thời gian rồi?”

Bạch Thiếu Lâm đột nhiên không dám nói nữa.

Trình Uyên nháy mắt điên cuồng với Bạch Thiếu Lâm, nhưng lại an ủi, “cha, mẹ nói đúng, chuyện này không phải chúng ta thiếu tiền, làm hỏng đồ của người khác, lẽ ra chúng ta phải được bồi thường. chẳng qua vì để Bố mẹ nhanh chóng gặp An Tương, nếu không, con không thể để hấn đi với cái giá một vạn tệ như vậy được. “

“Đúng vậy!” Lý Tô Trân vô cùng tán thành.

Sau đó, cô chợt nhận ra “An Tương có biết hôm nay chúng ta trở về không?”

Trình Uyên cười nói: “Theo lời mẹ dặn, con không có nói với em ấy, đến lúc đó sẽ cho em ấy một niềm vui bất ngờ.”

“giỏi.” Lý Tô Trân vui mừng nói, sau đó đối với tài xế nói “Tiểu Lý, mau lái xe, về nhà thôi.”

Tiểu Lý, tài xế của Tập Đoàn Cẩm Đông, trước đó đã được Trình Uyên phái đến đón bọn họ ở Bắc Kinh.

Tiểu Lý trả lời lại ,rồi vội vàng lái xe đi.

Đúng lúc này, một chiếc Audi lao tới, đột nhiên phanh gấp dừng lại bên cạnh xe của bọn họ.

Chương 357

Chương 357: giam cầm

Đây là cao tốc, trong hoàn cảnh bình thường sẽ không có ai dừng lại, cho dù dừng lại cũng dừng ở khu vực dịch vụ, bởi vậy, chiếc xe màu đen phía trước nhìn có chút kỳ quái.

Trình Uyên liếc nhìn lại, trong lòng khẽ chấn động, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nói với Lý Tô Trân và Bạch Thiếu Lâm, “được rồi, cha mẹ, xe của chúng con ở phía trước, vậy mọi người đi trước đi nha?”

“Đi đi.” Lý Tô Trân không kiên nhẫn phát phát tay.

Trình Uyên xuống xe, lại liếc nhìn chiếc xe đang đậu phía sau bọn họ.

Từ kính chắn gió bên trong, Trình Uyên không nhìn thấy người.

Cái quái gì thế này?

Không người lái sao?

Bước chân hơi ngừng lại, Trình Uyên vẫy vẫy tay Trần Đông trong xe, Trần Đông liền nhanh chóng xuống xe.

Sau đó liền cùng Trần Đông đi đến trước mặt chiếc xe, phát hiện cửa sổ bên hông mở.

Nhìn vào.

Một người đàn ông trung niên gần năm mươi tuổi đang nằm nghiêng trên ghế, mặt mày tím tái, môi khô và mí mắt sụp xuống.

Cả hai người đều ngạc nhiên.

Dường như nhận thấy có người đến gặp hẳn, người đàn ông trung niên khẽ nhướng mi. cái này giống như là ra sức để bú sữa như trẻ sơ sinh vậy.

“Cứu... Cứu tôi!”

Trần Đông liếc Trình Uyên, Trình Uyên liếc mắt nhìn ở ghế sau, trên xe toàn bộ chỉ có một mình người đàn ông trung niên này.

“Hình như là đột quy.” Trình Uyên gạt đầu, đối với Trần Đông nói: “Gọi cho Từ Xuyên, rồi nhờ anh ấy cử bác sĩ theo xe cứu thương chạy đến đây gấp đi.”

Trần Đông gạt đầu, lấy điện thoại ra.

“Chúng ta hãy quay đầu lại trước và rồi lúc đó hai đầu sẽ gặp nhau, khi đó có thể rút ngắn thời gian cứu hộ hơn.”

Nói rồi Trình Uyên mở cửa ghế lái xe, giúp người đàn ông trung niên ngồi vào ghế sau, sau đó anh lên lái xe, và Trần Đông cũng ngồi vào trong xe.

Chiếc xe phóng nhanh.

xe cấp cứu của bệnh viện cũng đến nơi trên đường cao tốc, Từ Xuyên đích thân đi theo.

Tình trạng của người đàn ông trung niên không được tốt lắm, Trình Uyên vội vàng xuống xe kêu bác sĩ và y tá khiêng người đàn ông trung niên lên xe cứu thương.

Anh nhìn thấy Từ Xuyên nhét vài viên thuốc vào miệng người đàn ông trung niên.

“Tình hình sao rồi?” Trình Uyên hỏi.

Từ Xuyên vội la lên: “Tôi không có thời gian giải thích cho người, nghe người miêu tả thì tôi nghi là vấn đề về tim, đi trước đây.”

Sau khi xe cấp cứu lái đi, Trình Uyên mới thở phào nhẹ nhõm.

Như có câu nói, cứu một mạng người sẽ tích phúc cho các thế hệ mai sau.

Trình Uyên không nghĩ tới việc tích phúc cho thế hệ tương lai, nhưng cảm thấy nếu nhìn thấy người ta sắp chết, mà không cứu thì lương tâm của mình sẽ cảm thấy rất áy náy ray rứt.

Cuối cùng cũng đuổi kịp, Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng hẳn cũng thật là may mắn.

Vốn dĩ Trình Uyên không để tâm chuyện này, cũng không hỏi danh tính của người đàn ông trung niên kia, nhưng anh không ngờ phúc khí lại đến nhanh như vậy.

Bởi vì tôi nay có yến tiệc, trên danh nghĩa là kỷ niệm 10 năm thành lập Tập Đoàn Cẩm Đông, nhưng là Trình Uyên muốn tái hòa nhập lại giới doanh nhân ở Tân Dương này, và từ đó thiết lập lại địa vị thống lĩnh ở Tân Dương.

Vì vậy, sau khi tiễn bố vợ trở về biệt thự, Trình Uyên gọi điện thoại cho Bạch An Tương rồi rời đi.

Trước khi đi, anh rất ngạc nhiên.

Bởi vì khi trở về nhà, anh phát hiện Bạch Thiếu Thần và Bạch Thiếu Đường đều ở đó ngoại trừ lão thái gia ở nhà Bạch Thiếu Lâm.

Nhìn thấy Bạch Thiếu Lâm trở lại, các huynh đệ cũng không có cảm thấy xấu hổ chút nào, ngược lại tỏ ra rất tự nhiên.

Điều này làm cho Trình Uyên an tâm một chút.

Suy cho cùng, đây giống như một gia đình, và đây giống như những người thân.

Có vẻ như những gì anh nói với Bạch Thiếu Thần tối hôm qua đã có tác dụng.

Trình Uyên không vội trở về Tập Đoàn Cẩm Đông, mà bắt taxi đến căn cứ bí mật mới đó là Long Đàn Y Viện.

Bí mật tiến vào nhà xác dưới lòng đất của bệnh viện, đương nhiên bệnh viện còn chưa mở cửa, nhà xác dưới lòng đất hoàn toàn không có thi thể, nhiệt độ không lạnh, mà là rất ấm áp.

Tại đây, anh gặp lại Hoàng Đại Cường.

Hoàng Đại Cường chạy ra khỏi phòng, một bên cuống quýt kéo quần lên, vừa lấy tay túm lấy mái tóc bù xù nhưng ít ỏi của hắn vuốt cho ngăn nắp.

“Trình ... đồng.”

Trình Uyên liếc hẩn một cái, hỏi “Cô gái này cảm thấy thế nào?”

Nghe đến đây, Hoàng Đại Cường sợ hãi rùng mình một cái, “Chủ tịch, tôi ... Tôi thì không có động vào cô ấy.”

“Đi mở cửa.”

“vâng.”

Trình Uyên thật ra khá khó hiểu, “ngươi không phải đặc biệt thích cô ấy sao?”

Hoàng Đại Cường vội lắc đầu “Không ... không có chuyện đó.”

Đối với cái này, Trình Uyên trong lòng cười lạnh một tiếng.

Hoàng Đại Cường ham mê nữ sắc, sớm đã thềm nhỏ dãi trước thân thể của Thẩm Lệ, nhưng mà trong lòng hẩn cũng rất rõ ràng, không có vòng nguyệt quế của chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, cho nên bây giờ Hoàng Đại Cường căn bản không có can đảm để dây vào Thẩm Lệ.

Bởi vì Thẩm Lệ có thân phận đặc biệt, một khi Trình Uyên đổi ý, thả Thẩm Lệ ra thì Hoàng Đại Cường chắc chắn sẽ chết.

Thay vì ham sảng khoái nhất thời mà mất đi cái mạng, thì không bằng nên kiếm một số tiền chuẩn bị sẵn cho an toàn, vì vậy, hẩn đối với Thẩm Lệ hầu hạ đồ ăn thức uống ngon lành, nhưng hẩn không dám để cô đi.

Mở cửa ra, Trình Uyên bước vào một căn phòng kín mít, cánh cửa chỉ rộng một mét, còn lại căn phòng rất rộng, và có đủ mọi thứ, ngoại trừ internet, những thứ khác đều có, trông giống như một căn biệt thự bình thường.

Thẩm Lệ mặc bộ đồ ngủ bằng lụa, lười biếng nằm trên sô pha, hai chân dài của trắng bóc đan chéo lên nhau đặt trên bàn trà, ánh mắt đờ đẫn nhìn chăm chăm trong một Chương trình trên TV.

“chà nhìn qua có vẻ dễ chịu nha.”

Trình Uyên ngồi bên cạnh châm điếu thuốc.

Thẩm Lệ giễu cợt, “ngươi thật sự dám cầm ta đến khi nào?”

Trình Uyên nhìn xung quanh, cười nói: “ở đây tốt như vậy, cơm ăn áo mặc không lo, anh sẽ nuôi em miễn phí thành như con chim hoàng yến. Đây chính là điều mà bao nhiêu phụ nữ tha thiết mơ ước mà không được.”

” em muốn ăn cái gì muốn mua cái gì cứ mở miệng là sẽ có. Chỉ là tiêu thêm vài đồng mà thôi.

Dù sao tốt hơn là để em ra ngoài rồi lại đối đầu với anh lần nữa.”

Nghe vậy, Thẩm Lệ khẽ cắn môi, thay đổi nụ cười mỉa mai trước đó, cô đột nhiên tỏ ra ngại ngùng với Trình Uyên, thu lại đôi chân dài trắng nõn và mềm mại trên bàn trà, đặt lên sô pha, toàn bộ thân thể thì hướng đến Trình Uyên . Dựa vào.

” Đã để người ta nuôi thành chim hoàng yến, thì dù sao cũng phải làm chút gì đó chứ?”

Trình Uyên không ngờ lúc này nữ nhân này còn có cái loại ý nghĩ thế này, không khỏi giật nảy mình, vội vàng đứng người lên né tránh.

“xem ra cô không có chút hoảng sợ nào cả.” Trình Uyên kinh ngạc nói.

Thẩm Lệ cười thầm “Tại sao tôi phải hoảng sợ?”

“Ngươi không lo lắng tôi sẽ giam cầm cô đến chết sao?” Trình Uyên.

Thẩm Lệ lắc đầu, nói vẻ nghiêm túc: “không lo lắng, bởi vì khi anh bắt được tôi, Bệnh Đường Tử không có ở bên cạnh tôi.”

Bệnh Đường Tử, chính là người đã theo Thẩm Lệ từ trước, cũng là sư đệ của Trần Đông.

“anh có Trần Đông, tôi có Bệnh Đường Tử, nếu như là ám sát, Bệnh Đường Tử của tôi nhất định không bằng Trần Đông , muốn truy sát, thì chấp Trần Đông mấy đường, vì vậy, bất kể anh giấu tôi ở đâu, hẳn ta cũng sẽ tìm thấy, Và ... “

“Còn nếu Thẩm gia biết ngươi đã giam cầm tôi, thì nhất định sẽ dùng sức mạnh của cả gia tộc giết chết ngươi.”

Thẩm Lệ nháy mắt như tơ, khẽ cắn đôi môi mỏng ” Cho nên, không bằng thừa dịp khi anh còn sống, thì chúng ta cùng Làm A làm A với em đây như thế nào?”

Trình Uyên nhìn chăm chăm Thẩm Lệ cười như không cười, sau đó dùng ngón trỏ khiêu khích cái cằm trắng nõn của cô ta “ý kiến hay.”

Chương 358

Chương 358: Kiểm tra

Ánh mắt Thẩm Lệ phảng phất, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ dịu dàng vô tận, nhưng một tia lạnh lẽo chợt lóe lên.

Trong lúc Trình Uyên không để ý, cô giơ tay lên, nhưng ngay sau đó, một bàn tay khác của Trình Uyên đã nắm lấy cổ tay mảnh mai của cô.

Trên tay phải của cô ấy, thỉnh linh cầm một cây kéo rất ấn tượng.

“tôi thật sự không nghĩ ra được, cô đang suy nghĩ cái gì nữa?”
Trình Uyên chế nhạo.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Lệ đột nhiên chìm xuống, cổ tay của cô bị Trình Uyên nắm chặt, giống như bị một đôi kẹp sắt kẹp chặt, rốt cuộc không nhúc nhích được, và lại truyền đến một sự đau nhói nhẹ.

Cô nhìn chằm chằm Trình Uyên bằng ánh mắt đầy ác ý, bướng bỉnh mím chặt môi.

“Không cần biết là ai có thể phát hiện ra cô ở đây, nhưng tôi vẫn có chút trách nhiệm để nói cho cô biết.” Trình Uyên giật lấy cây kéo trên tay cô, bình tĩnh nói: “Không ai có thể xông vào cứu cô.”

Trình Uyên cũng không có nói chuyện giật gân, bởi vì đây là căn cứ của anh.

Ngoài cô gái mập và Vương Mỹ Lệ còn có chuyên gia tình báo Lý Hải Tân ngồi trấn cửa, muốn vũ lực hạng nặng có vũ lực hạng nặng, muốn thiên nhãn có thiên nhãn, ai có thể bước vào được?

“bằng không người giết ta đi!” Thẩm Lệ kiên định nói.

Liếc nhìn cô, Trình Uyên cười không nói lời nào.

“đến cuối cùng ngươi muốn thế nào?” Thảm Lệ vội la lên.

Đứng dậy, rời đi, Hoàng Đại Cường nhanh chóng đi theo.

“Trình Uyên, trở lại đây cho tôi, ngươi nói đi, muốn tôi như thế nào thì ngươi mới bằng lòng thả cho tôi ra?”

sau lưng truyền đến tiếng gầm đầy lo lắng và tức giận của Thảm Lệ.

Ra khỏi căn phòng này, Trình Uyên châm một điếu thuốc hỏi Hoàng Đại Cường “Đoán xem tại sao tôi lại giữ cô ấy ở đây?”

Nghe vậy, Hoàng Đại Cường đột nhiên run lên, vội vàng nói “Tôi ... Tôi không biết.”

Trình Uyên nhìn Hoàng Đại Cường một lúc, rồi nhàn nhạt nói: “tôi luôn luôn dùng người thì không nghi ngờ người, nghi ngờ người thì không dùng người, cho nên...”

Trong nháy mắt.

Hoàng Đại Cường trên trán liền thoát ra một tầng mồ hôi mịn.

Hắn đột nhiên cảm thấy mình đang ở trong bể băng ngàn năm, sống lưng toát mồ hôi lạnh.

“Vâng vâng...”

“Nói đi.” Hít sâu một hơi điếu thuốc, rồi Trình Uyên nói.

Hoàng Đại Cường do dự một chút rồi cũng nói: “Diệt trừ Thảm Lệ, ngài tại Tân Dương này sẽ không còn có đối thủ, kế tiếp ... có thể phải đối đầu với ...

tập đoàn Thảm thị, cho nên Thảm Lệ là một con bài để mặc cả.” “

Phân tích của Hoàng Đại Cường khiến Trình Uyên ngạc nhiên.

Anh lại phải nhìn kỹ Hoàng Đại Cường.

Kỳ thật Hoàng Đại Cường còn có đầu óc, nhưng là trước kia tuổi tác quá lớn, nhất thời chìm đắm trong sự xa hoa lãng phí không thể tự thoát ra được.

Sau khi sửa lại tư thế đứng thẳng, hắn liền bình tĩnh lại, hắn lập tức cũng đoán ra được vị trí của mình, đầu óc cũng quay

trở lại đại nào.

“Tôi thật tò mò, trước kia người làm cái gì?” Trình Uyên hỏi.

Hoàng Đại Cường cũng không nghĩ tới, nhanh chóng nói ”
Xem bói.”

“...” Trình Uyên.

Nghe vậy, Trình Uyên sững sốt một chút, sau đó đột nhiên có hứng thú “À? Thế à, vậy người bói cho tôi đi.”

Hoàng Đại Cường ngay cả cũng không ngẩng đầu liền bịa chuyện nói, “Chủ tịch là rồng là phượng.”

“Quả nhiên, xem bói đều là lừa gạt.” Trình Uyên thở dài.

“Tuyệt đối không phải.” Ngay khi Trình Uyên thở dài, Hoàng Đại Cường đột nhiên giật mình, vội vàng vỗ bộ ngực, đặc ý nói: “Vừa nhìn dáng dấp của chủ tịch, tôi liền biết ngài là một người phi thường siêu phàm, phú quý đong đầy. Và, tôi cũng đoán ra gần đây chủ tịch hội đồng quản trị sẽ có quý nhân giúp đỡ, sự nghiệp nhất định sẽ thăng tiến vượt bậc, nếu như không phải như vậy, tôi lại nguyện lòng bên cạnh ngài như thế này sao? “

Những gì hắn nói cũng có lý và có cơ sở, xem bói như đồ chơi này, Trình Uyên thật sự chỉ muốn ha ha một tiếng.

Lắc đầu, Trình Uyên lấy một cái ghế tai để nói “Người nói sai một câu, ở Tân Dương này , và ngay tại Tân Dương này, có lẽ còn có một đối thủ khó đụng đến.”

Hoàng Đại Cường bồi rối.

Trình Uyên xua tay “Người không hiểu.”

Nói xong anh rời khỏi tầng hầm.

Hoàng Đại Cường, người chịu trách nhiệm giam giữ Thẩm Lệ, đương nhiên không thể rời đi, hắn chỉ đứng yên nhíu mày thờ dài.

“Tôi thực sự không có nói láo.”

...

...

Vốn dĩ Trình Uyên muốn tìm Lý Hải Tân liên lạc một chút quan hệ, nhưng vừa ra khỏi tầng hầm liền nhận được điện thoại của Lý Túc.

“Trình Uyên, anh ... vị hôn thê của anh muốn mời em và em dâu dùng một bữa cơm.”

Nghe vậy, Trình Uyên lập tức vui mừng. “Được rồi, khi nào?”

“Hiện tại có rảnh không?” Lý Túc.

“Có!”

“Được rồi, vậy hẹn gặp nhau ở sảnh nhà hàng Fast food nha.”

” Fast food... nhà hàng? Ờ ... ok, em sẽ đến ngay.”

Sau nửa giờ, nhà hàng Fast food.

Trình Uyên vẻ mặt ngơ ngác ngồi nhìn ở đối diện, Bạch An Tương cũng vẻ mặt ngây ngơ, hai người một hồi lâu vẫn không nói nên lời.

Số!

Mà người đàn ông ngồi bên cạnh giống như hai cô con dâu trẻ tuổi ngượng ngùng cúi đầu xuống, một bộ dạng xấu hổ nhìn người khác.

Một lúc lâu sau, Trình Uyên mới hoàn hồn trở lại.

“WTF, làm sao hai người lại dính với nhau rồi?”

Dưới gầm bàn, Bạch An Tương hung hăng đá Trình Uyên một cước. “nói kiểu gì vậy? thật là khó nghe.”

Trình Uyên rụt cổ một cái..

Sau đó Bạch An Tương nhàn nhạt cười một tiếng hỏi Mục Tư Nhã “Tu Nhã, nói thật đi, hai người là thế nào mà lại dính với nhau rồi?”

“...” Trình Uyên.

“Ờ ... Ờ.” Mục Tư Nhã đỏ mặt vì xấu hổ, chỉ vào Trình Uyên chửi bới, “Trình Uyên Ngươi đi chết đi, ngươi không còn từ nào để nói sao, tin hay không lão nương xé miệng ngươi ngay.”

Trình Uyên vẻ mặt vô tội, “cái này đâu có liên quan đến tôi, vợ tôi hỏi cô mà.”

“Cô ấy là vợ người, người không biết thay cho vợ người sao?”

“...”

“Tôi đi toilet.” Bạch An Tương đứng dậy, sau đó điên cuồng nháy mắt với Trình Uyên.

Trình Uyên vẫn như cũ cứ ngồi vững như núi.

“Anh không đi sao?” Bạch An Tương khó chịu.

Trình Uyên lắc đầu “khi anh tới anh đi rồi.”

Bạch An Tương hung hăng trừng mắt nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên chưa từng thấy cô như thế này, trong lòng run lên, trong nháy mắt nhìn ra.

“Ha ha, tôi thường đi tiểu nhiều lần.”

Sau đó, anh ngoan ngoãn đi theo Bạch An Tương vào “toilet”.

Bồn rửa tay là unisex mà nam nữ thông dụng hay dùng, Bạch An Tương kéo Trình Uyên đến bồn rửa mặt, nghiêm túc hỏi anh “Lý Túc người này có đáng tin không?”

“một người đàn ông tuyệt vời.” Trình Uyên giơ ngón tay cái lên.

“Nhưng mà anh ấy lớn hơn Tư Nhã rất nhiều.”

“hơn có chín tuổi.”

“cái gì hơn chín tuổi?”

“...”

“Được rồi, được rồi, anh có chắc chắn rằng người này đáng tin cậy không? Và đáng tin cậy như thế nào?”

“một triệu người có một.”

“vậy là tốt rồi.”

“ừm, đúng rồi.”

“Nhưng anh ấy lớn hơn Tư Nhã rất nhiều!”

“...” Trình Uyên.

Sau đó một bữa cơm quá tẻ nhạt, chủ yếu là Bạch An Tương không phải phụ nữ nói nhiều, Trình Uyên cũng không phải là người giữ được bí mật, trùng hợp hơn nữa là Lý Túc lại ít lời nữa.

Chỉ có một Mục Tư Nhã có thể đốt cháy bầu không khí , nhưng hôm nay lại dị thường giống như cây xấu hổ.

Trình Uyên không khỏi thở dài, phụ nữ đúng là bậc thầy trong cao thủ giới nguy trang, vì Mục Tư Nhã tính tình có chút nóng nảy, ở trước mặt Lý Túc, còn có thể giả làm một cô nương thực nữ hiền dịu như vậy.

Cơm nước xong xuôi, ai về nhà nấy.

Trình Uyên lái xe đưa Bạch An Tương về nhà, nhưng đúng lúc này, có một cuộc gọi từ bệnh viện.

Từ Xuyên “Trình Uyên, có người muốn gặp anh.”

“Ai?” Trình Uyên hỏi.

Chương 359

Chương 359: Hãy ghen tị

“Cảm ơn anh đã cứu anh của tôi.”

Sau khi nhìn thấy Trình Uyên, một người phụ nữ ba mươi tuổi khuôn mặt đầy đặn cúi người cảm ơn anh với nụ cười trên môi.

Lúc nhận được điện thoại của Từ Xuyên, tình cờ đi ăn tối với Mục Tư Nhã và Lý Túc, Trình Uyên thì đi cùng Bạch An Tương.

Người phụ nữ quyến rũ khoảng ba mươi tuổi trước mặt dường như là em gái của người đàn ông lái chiếc Audi và ngất xỉu trên đường cao tốc.

Lông mày cũng có phần giống nhau nhưng ở độ tuổi này thì có vẻ chênh lệch nhau hơi nhiều thì phải?

Đương nhiên, đây không phải là điều mà Trình Uyên nên quan tâm.

“do tôi gặp phải như vậy thì cũng không thể thấy chết mà không cứu được?” Trình Uyên vẫy vẫy tay, cười nói “mà cũng thuận đường nữa, cho nên không cần khách khí đâu.”

Người phụ nữ đưa một chiếc nhẫn và khẽ mỉm cười. “Dù sao thì Trình tiên sinh cũng đã cứu mạng anh của tôi. Đây là sự thật không thể phủ phàng được. Vì vậy, xin Trình tiên sinh đừng từ chối lời cảm ơn của tôi.”

Nhìn vẻ sang trọng quý phái, Trình Uyên biết bọn họ không tiếc tiền, đối với những người như thế này, nếu từ chối, trong lòng cô ấy có thể cảm thấy có chút khó chịu áy náy, luôn cảm thấy mình nợ ai đó một thứ.

Nhưng nếu anh chấp nhận món quà của cô ấy, bản chất của vấn đề sẽ thay đổi, giống như một cuộc giao dịch.

Trình Uyên cũng không muốn người khác cảm thấy mắc nợ mình bất cứ thứ gì, nhìn chất liệu kim loại màu lam pha lê óng ánh của chiếc nhẫn này cũng không có gì đặc biệt, nghĩ đến giá trị thì cũng có hạn.

Vì vậy, anh đưa tay ra đón lấy, “nếu đã như vậy, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.”

Anh vui vẻ nhận quà cảm ơn này, người phụ nữ kia chột nở nụ cười xinh đẹp, sau đó ánh mắt của cô ấy rơi vào trên người Bạch An Tương.

Đôi mắt sáng lên ngay lập tức.

“Vị này là... ?”

“Vợ tôi.” Trình Uyên.

Bạch An Tương không biết phát tiết cái gì, nhưng thấy hai bên đều rất thân thiện, lịch sự mỉm cười với người phụ nữ rồi gật đầu “Xin chào.”

Người phụ nữ này ngạc nhiên nói, “Trình tiên sinh thật là có phúc lớn.”

Trình Uyên dịu dàng khẽ liếc nhìn vào Bạch An Tương.

Từ Xuyên cho biết người đàn ông này bị nhồi máu cơ tim, may mà đến kịp thời, nếu không ...

Lúc này, người đàn ông đó vẫn đang được tiến hành mổ để nói lỏng động mạch vành trong phòng phẫu thuật, Trình Uyên cảm thấy mình không tốt không nên quấy rầy, và hiện tại cũng đã gặp người nhà giải thích rõ ràng sự việc, cho nên không cần ở lại đây nữa.

Sau khi chào tạm biệt người phụ nữ.

Trong xe, Bạch An Tương đột nhiên nói: “Cái này là chuyện anh làm việc tốt đúng không?”

“Thôi thôi!” Nghe xong lời này, Trình Uyên kinh ngạc, nhanh chóng nói: “Anh không có làm việc tốt gì cả.”

Bạch An Tương nhàn nhạt liếc anh một cái.

Trình Uyên thở ra một hơi nói: “Đêm nay mời em ăn một bữa thịnh soạn.”

“Ừm?”

...

...

Vào buổi tối, đèn được thắp sáng lên.

Khách sạn Tân Dương Grand vẫn là sôi động như ngày hôm qua, những chiếc xe ô tô hạng sang đậu kín cả bãi đậu xe.

Yến tiệc tối này là mừng lễ kỷ niệm Tập Đoàn Cẩm Đông, và quy tụ hầu hết các chủ doanh nghiệp ở Tân Dương này.

Vẻ bề ngoài có vẻ là buổi lễ thịnh trọng, nhưng nó chỉ là một lễ kỷ niệm, trên thực tế, nhiều người biết rằng đây giống như một bữa tiệc hơn.

Và đêm nay, định mệnh sẽ thay đổi cơ cấu của toàn bộ khu kinh doanh Tân Dương này, Tập Đoàn Cẩm Đông sẽ tiếp tục là đầu tàu, sẽ vững vàng hơn và có chỗ đứng vững chắc hơn trên cương vị là “super boss”.

Sảnh tiệc được thiết kế theo phong cách phương Tây, tức là tất cả đồ ăn và rượu đều được bay ra đại sảnh, có thể tùy ý chọn và ăn uống mình thích, như vậy sẽ sinh động, náo nhiệt hơn.

“Này, ai cho người vào đây, cút ngay!”

Lúc này, ở cửa, một cô gái trang điểm tô son trét phấn, mặc quần jean rách đã bị một số nhân viên bảo vệ chặn lại.

“Này, các người nói cái gì?” nghe vậy Cô gái rõ ràng không được vui, không khỏi khó chịu nói. “Tôi muốn đi vào. Còn cần phải sự đồng ý của các người sao?”

“Nói nhảm, hôm nay nơi này đã được Tập Đoàn Cẩm Đông thuê trọn, người không thể đi vào.” Bảo vệ kiên quyết nói.

Cô gái vội vàng gật đầu, “Đúng vậy, chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông là đại ca của tôi.”

Nghe vậy, nhân viên bảo vệ có vẻ hơi giật mình, cẩn thận dò xét những gì trước mắt lại một lần nữa, nhìn thấy ăn mặc

giống đầu đường xó chợ, không khỏi chế nhạo.” chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông. Là đại ca của người ? người đùng có mà nói đùa, nếu người nói như vậy, thì tôi đây cũng là anh họ của chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông có được không. “

Giọng người bảo vệ vừa rơi xuống.

“Tôi không có một người anh họ như người.”

Trình Uyên cùng Bạch An Tương đi vào, không ngừng ra hiệu với cô gái vẫy vẫy tay, “Đi thôi, đại ca dẫn người đi ăn đồ ăn ngon.”

Cô gái ấy không phải ai khác, chính là em gái của Đầu từ trợ, người phụ nữ có sợ mì trên người Từ Lệ.

Nhìn thấy Trình Uyên, Em gái Đầu Từ trợ lập tức mặt mày hơn hờ, liền vội vàng gật đầu đi theo.

Mà lại vẫn không quên quay đầu lại hướng bảo an chọc tức người đó.

Người bảo vệ vẻ mặt bối rối.

Khách sạn Tân Dương Grand vốn là công ty thuộc sở hữu của Cẩm Đông, lúc trước nhân viên bảo vệ không biết Trình Uyên, nhưng tại buổi đấu giá đó, bọn họ đều có vẻ quen thuộc đến anh.

Cho nên, hẳn ta cảm thấy tội tệ sắp đến với hẳn.

Người bảo vệ bên cạnh vỗ vai an ủi nói: “Không sao đâu, chủ tịch của chúng ta không phải loại người bụng dạ hẹp hòi, sẽ không nhớ tới người là anh họ của ngài ấy đâu.”

Nhân viên bảo vệ vẻ mặt buồn bực, “Tại sao lại thế này? Chủ tịch của chúng ta rốt cuộc là người như thế nào? Làm sao ngay cả loại người phụ nữ thế này đều cũng biết?”

...

Em gái Từ trợ đi theo Trình Uyên, rồi cười hỏi: “đại ca, đây là chị dâu sao? Nhìn thật xinh đẹp như vậy, thảo nào anh lại từ chối ngủ với em.”

Nghe vậy, Trình Uyên vuốt trán, vừa đi vừa nói: “Đừng nói nhảm, cẩn thận không ta lại nói những lời nguoi vừa nói cho anh trai nguoi đấy.”

“thôi đi, đại ca của em không quan tâm đâu.” Em gái Từ trọc phản bác nói.

“Thôi đi đi, tự mình đi chơi đi, ta còn có việc.”

Trình Uyên.

Em gái Từ trọc một mét sáu thấp thua hơn cả cái đầu, có chút không theo kịp Trình Uyên, nghe vậy gật đầu cười, “Đại ca, lát gặp lại.”

Nói xong xoay người chạy tới đại sảnh đầy đồ ăn.

Ngay khi cô ta rời đi, Bạch An Tương lập tức dừng lại.

“Làm sao vậy?” Trình Uyên nhìn thấy Bạch An Tương không có đi tiếp, liền dừng lại hỏi.

Bạch An Tương lạnh lùng nhìn anh chằm chằm, hỏi “Anh không định giải thích cho em sao?”

Trình Uyên một vẻ mặt khó hiểu, ”Giải thích cái gì?”

“Hừ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, trong mắt lộ ra vẻ hung tợn.

Trong nháy mắt, Trình Uyên kịp phản ứng lại “À, cô ấy, con nha đầu này, là em gái của một người bạn của anh.”

“Cô ấy có vẻ thích anh ha.” Bạch An Tương.

Khi Trình Uyên nhìn thấy cô tức giận, anh không khỏi vui mừng nói “Em ghen à?”

“Đừng có nói nhảm, ai mà ghen với anh.” Bạch An Tương nổi nóng nói: “anh có đi hay không?”

Trình Uyên cười cười, không có nói gì nữa.

Đối với Em gái Từ đầu trọc, anh thật sự không có tâm tư.

Tuy rằng anh và Từ trọc chỉ là quan hệ giao dịch làm ăn, nhưng trong quan hệ làm ăn vẫn vui vẻ với nhau, đương nhiên

sẽ trở thành “bạn” ,và Trình Uyên thực sự coi em gái từ trọc như em gái mưa, ấy nhầm em gái kết nghĩa.

Hơn nữa, khi Long Học Viễn cầu kết với Miêu Địa chi Vương, chính là Trình Uyên được em gái Từ trọc thông báo trước.

Còn Bạch An Tương thì rõ ràng là đang lên cơn ghen.

Thật ra đây cũng là điều kiện tiên quyết, Bạch An Tương vốn tưởng rằng Mục Tư Nhã cũng đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình, vậy mình đối với Trình Uyên có nên tốt hơn không, ngay cả giữa những người bạn gái cũng sẽ có những so sánh vô hình.

Đẩy cửa phòng tiệc ở hậu trường khách sạn Tân Dương Grand ra, Trình Uyên vừa bước vào, đột nhiên, một người phụ nữ với dáng người ưu nhã.

Dung mạo tuyệt mỹ, lao nhào vào ôm chặt lấy anh.

Bạch An Tương phía sau Trình Uyên nháy mắt ngăn người ra.

Chương 360

Chương 360 “Phương Thanh Yến đến rồi.”

Nói là ôm, đổ nhào vào ngực Trình Uyên, Hồng Anh ghé sát vào lỗ tai anh rồi thì thào nói một câu.

Sau đó.

“Hừ!”

Đẩy Trình Uyên ra, giả bộ vừa rồi suýt chút nữa ngã trúng vào Trình Uyên, kinh tởm liếc mắt nhìn Trình Uyên một cái, rồi lướt qua anh như chưa hề quen biết.

Đúng vậy, người phụ nữ này chính là Tiêu Hồng Anh thiếp của Chu Kiệt đã gặp trước đó nói khách sạn, nhưng người phụ nữ này có mối quan hệ xã hội rất tốt, ngoài Chu Kiệt ra, cô ấy còn có duy trì một mối quan hệ “trên tình bạn dưới tình yêu” rất thân thiết với ba người cùng một lúc.

Trong số đó có Phương Thanh Yến.

Chỉ là, Trình Uyên không biết vì sao người phụ nữ này lại nói cho chính mình tin tức này?

Anh không nghĩ rằng người phụ nữ này sẽ quy thuận anh.

Hoặc là...

Trong đầu Trình Uyên hình thành một suy đoán táo bạo.

Đương nhiên, bây giờ những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là Phương Thanh Yến đã ở đây, tại sao hẳn lại ở đây?

Trình Uyên đột nhiên có dự cảm không tốt.

Anh cảm thấy như thể anh đã quên mất một điều gì đó mà rất quan trọng.

Kết quả là, một luồng khí giết người ghê rợn đột nhiên bốc lên sau lưng anh .

Chậm rãi quay người lại, anh nhìn thấy một đôi mắt đầy sát khí đang nhìn anh chằm chằm.

Ngay lập tức.

Trình Uyên rũ xuống vai “An Tương, anh muốn nói anh không biết cô ta, em tin anh không?”

Bạch An Tương nhẹ giọng nói: “có vẻ dư âm hơi lâu một chút đấy?”

“dư âm?” Trình Uyên.

Không đợi Trình Uyên giải thích, Bạch An Tương đã quay đầu rời đi.

Trình Uyên giật mình, nhưng không có đuổi theo.

Có một câu nói càng giải thích là càng che giấu, Trình Uyên biết Bạch An Tương không phải loại phụ nữ không thông minh, nếu thật sự anh có dính dáng liên quan đến những người phụ nữ này, tại sao lại đưa cô đến đây?

Với một nụ cười gượng gạo, anh lắc đầu cười khổ, quay người và bước vào hậu trường.

Ngay sau khi anh hoàn toàn bước vào, Bạch An Tương quay lại, bí mật đi theo Trình Uyên.

Bây giờ tối, chuông hội trường vang lên.

Và ở đó có rất nhiều lãnh đạo cấp cao của Cẩm Đông.

Kim Kiệt chạy tới Trình Uyên hỏi “Chủ tịch, ngài muốn bắt đầu chưa?”

Trình Uyên gật đầu “Ừm, bắt đầu thôi.”

Thế là, bọn họ đi bộ đến hội trường.

...

Nhưng.

Khi Trình Uyên và những người khác bước ra đại sảnh, một âm thanh đột nhiên phát ra từ loa trong đại sảnh.

“Hey hey Hey.”

“Xin chào mọi người, tôi là Phương Thanh Yến, có lẽ mọi người đối với tôi cũng không có quen thuộc lắm, chính là bởi vì tôi không phải người Tân Dương, tôi đến từ Giang Bắc.”

“Đương nhiên, hiện tại trong Thương Minh Tỉnh Giang Bắc của chúng tôi, tôi chỉ là một phó chủ tịch Thương Minh nhỏ nhỏ mà thôi, dù sao cũng phải là chào hỏi các doanh nhân ở Tân Dương này.”

Phương Thanh Yến giọng nói không lớn không nhỏ, không vui không buồn, giọng điệu rất bình tĩnh.

Tuy nhiên, chính sự bình tĩnh này lại khiến tất cả mọi người có mặt đều phải xúc động.

Bởi vì.

Phương Thanh Yến là phó chủ tịch Thương Minh.

Tiếng ồn ào trong hội trường đột ngột dừng lại, ngay lập tức trở nên rất yên tĩnh, mọi người đều nhìn Phương Thanh Yến trên sân khấu.

Liên nhìn thấy hắn ta trong bộ đồ màu xanh nhạt, anh ta khoảng 30 tuổi, vóc dáng to cao gọn gàng, bóng bẩy, có nét quyền rũ của một thần bài Hongkong đời đầu.

Và bên cạnh hắn, có một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần đang khoác tay hắn.

Phương Thanh Yến cầm micro trên tay.

Trình Uyên cùng những người khác vừa đi ra khỏi hậu trường đi tới đại sảnh, liền sửng sốt.

Giọng khách át giọng chủ?

Đây là điều mà bọn anh không bao giờ ngờ tới.

Sau khi Trình Uyên biết được Phương Thanh Yến ở đây, liền nghĩ tới hắn nói chuyện như thế này, có lẽ hắn tới đây muốn làm loạn.

Nhưng anh không bao giờ ngờ rằng hắn vậy mà chiếm hết máu mặt, đi trước Trình Uyên một bước và có được quyền phát biểu.

Trong lúc nhất thời, Trình Uyên là người chủ trì bữa tiệc này, vậy mà Phương Thanh Yên trở thành nhân vật chính.

“Chủ tịch, cái này ...!” Kim Kiệt vẻ mặt thất thần không biết làm sao.

Trình Uyên cười lạnh một tiếng, “Không phải vội, trước mắt xem hắn nói cái gì đã.”

...

“Tất cả mọi người đều là ông chủ lớn trong giới kinh doanh. Hôm nay mọi người có thể gặp nhau ở đây, đây là một điều tốt.” Phương Thanh Yên nói với giọng bình thản. “Buổi họp hôm qua, tôi cũng có nghe nói về nó, một cái Tập Đoàn Cẩm Đông, đối đầu chống lại với 20 công ty cùng tập đoàn, và trong nháy mắt lật ngược tình, điều đó thực sự là quá tuyệt vời!”

Nghe vậy, Trình Uyên không khỏi nheo mắt lại.

Quả nhiên là bọn hắn hướng đến.

Tất cả mọi người trong sân đều không dám thở mạnh ra, mặt mũi đều tràn đầy bối rối.

Phương Thanh Yên cười nói: “Đương nhiên là Tập Đoàn Cẩm Đông có lý có cơ sở, đánh thắng trận ác chiến này là điều hợp tình hợp lý.”

“thế nhưng là ,khi các người đánh trận thì không sao, nhưng đánh xong phải thu dọn chiến trường sau trận chiến đó chứ, mà các người chỉ có quan tâm đến bản thân mình, còn lại cứ mặc kệ phải tay một cách thoải mái. Chưa hết, rồi tàn cuộc còn lại không phải là để cho chúng ta Thương Minh giải quyết sao?”

“Được rồi, vì tôi cũng đã ở đây, vậy ngày hôm nay chúng ta hãy làm một cái gì đó thiết thực hơn.”

“Nói cách khác, lần này 20 công ty đó sẽ thay đổi gốc rễ, và ít nhất hơn chục công ty trong số đó sẽ rơi vào tình trạng thất bại. Do đó, thị trường sẽ bỏ trống rất nhiều nguồn lực. Tất nhiên, một số công ty muốn tìm một công ty lớn hơn để dựa

vào, vì vậy hôm nay tôi ở đây sẽ lập kế hoạch giúp cho mọi người. “

Sau đó, người phụ nữ mặc áo đỏ bên cạnh, Hồng Anh, đưa cho hắn ta một tập tài liệu.

Phương Thanh Yên đem tập tài liệu mở ra, vừa định nói ...

“Chuyện này, cũng không thể làm phiền đến Thương Minh được?”

Trình Uyên đột nhiên đi ra.

Phương Thanh Yên không thèm nhìn Trình Uyên, hắn còn thậm chí không có ngẩng đầu, vẫn là nghiêm túc nhìn đồng thông tin trong tay, nhàn nhạt nói “Không phiền, không phiền.”

“Quá phiền phức.” Trình Uyên nhấn mạnh.

Nghe vậy, Phương Thanh Yên đóng lại sấp thông tin, ngẩng đầu lên nhìn Trình Uyên.

Hai người bọn họ, đây là lần đầu tiên họ gặp nhau.

Hai bên nở nụ cười trên khuôn mặt .

“Ngươi là Trình Uyên?” Phương Thanh Yên hỏi.

Trình Uyên gật đầu.

“Ừm, không sai, trẻ hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi.”
Phương Thanh Yên gật đầu, chỉ vào khán giả nói: “Được rồi, coi như làm quen đã xong, ngươi xuống dưới đứng đi.”

Sau khi nói xong, hắn tiếp tục nhìn xuống đồng tài liệu và dùng bút vẽ vài vòng tròn trên đó.

Trình Uyên cũng không có đi xuống, vẫn là đứng ở trên đó, trên mặt vẫn là mỉm cười nhìn hắn.

“Được rồi, tiếp theo... Này, sao ngươi còn đứng ở đây?”

Phương Thanh Yên vừa ngẩng đầu lên định nói, thì đột nhiên nhìn thấy Trình Uyên vẫn đang đứng trên sân khấu, hắn không khỏi giật mình và hỏi anh.

Trình Uyên bình tĩnh hỏi “Phương Thanh Yên?”

Nghe được Trình Uyên trực tiếp gọi tên mình, Phương Thanh Yên bỗng nhiên co rút lại híp con mắt, khóe miệng cười giễu cợt, nói “Ngươi biết tôi?”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Xin lỗi, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?” (ăn bao nhiêu nôi bánh chưng rồi ☐) Khi Trình Uyên nói ra điều này, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Phải biết, trong thế giới kinh doanh, Thương Minh có quyền quyết sinh tử, một khi đắc tội với Thương Minh, chỉ cần một văn bản đi xuống, không chỉ là ngừng để cải chính một số kinh doanh mà đôi khi còn có thể bị ngừng hoạt động vĩnh viễn.

Nếu muốn một công ty tập đoàn nào phá sản, chỉ cần kéo dài thời gian chần chừ và kéo dài vô thời hạn thì xác định ăn tởi.

Nhưng ai có thể ngờ rằng Trình Uyên lại dám dùng giọng điệu như vậy nói với Phương Thanh Yên, một phó chủ tịch Thương Minh cơ chứ?

“Ngông cuồng!”

Phía sau Phương Thanh Yên là mười mấy người mặc đồ đen, nghe xong Trình Uyên nói, trước khi Phương Thanh Yên tỏ ra khó chịu, một người mặc đồ đen đã quát Trình Uyên.

“Đồ láo xược, dám ăn nói lỗ mãng với Phương thiếu gia, quả thực muốn tìm con đường chết”

Chương 361

Chương 361: chia thịt

Nhưng mà, Phương Thanh Yến lúc này đột nhiên xoa tay.
“Này, tại sao phải bận tâm đến một tên nhà quê như vậy, hấn thích nói cái gì thì cứ để cho hấn nói .”

Hấn ta hoàn toàn không nhìn thẳng vào Trình Uyên.

Rất rõ ràng, không truy cứu sự chống đối của Trình Uyên, là không phải hấn rộng lượng, mà là bởi vì hấn hoàn toàn không có coi Trình Uyên có ở trong mắt.

Mọi người có thể suy nghĩ kỹ, thì sẽ hiểu, dù sao thì Thương Minh cũng là người phụ trách huyết mạch của tất cả các doanh nhân, và hấn có thể phá hủy một công ty hay một tập đoàn bất cứ lúc nào nếu hấn muốn.

“nếu hấn thích đứng đó để nghe, thì cứ để hấn đứng đó nghe đi. Dù sao nhà quê từ trước đến nay luôn không có phép tắc , và tôi sớm cũng đã quen thuộc rồi.” Phương Thanh Yến thản nhiên nói.

Thuộc hạ của hấn vội vàng cúi đầu “Vâng.”

“được rồi, Tiếp theo, chúng ta hãy tiếp tục nói về việc quy hoạch lại khu kinh doanh ở Tân Dương .”

Vội ho một tiếng, rồi hắng giọng, Phương Thanh Yến cầm lấy phần tài liệu kia nghiêm túc nhìn thoáng qua, tiếp tục nói.

Không để ý tới sao?

Điều này khiến Trình Uyên đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.

Điều này cũng khiến anh nhận ra sự khác biệt giữa Phương Thanh Yến và Thẩm Lệ.

Nó tạo cho mọi người cảm giác được rằng bọn họ không cùng đẳng cấp nào cả.

Mọi người không thể trêu đùa được.

“Như chúng ta đã biết, Chín Công Ty đã hết cách xoay chuyển, vì vậy Thương Minh quyết định chia thị trường của chín Công Ty này thành chín phần và giao cho một số công ty tiếp theo tiếp quản. Đối với phương thức của việc tiếp quản, đó là mua lại hoặc rút vốn liên doanh, còn lại mọi người tự quyết định.”

Rất chặt chẽ, Phương Thanh Yến đã nói ra chín công ty sắp phải phá sản.

Những người muốn tiếp quản đầy niềm vui và phấn khích.

Các công ty tập đoàn chưa đăng ký cũng đừng vội, dù sao 20 công ty tập đoàn cũng đang chờ phân chia, nếu không có sự cố nào xảy ra thì ai cũng có thể có được một phần thịt ngon này.

Đương nhiên là ngoại trừ Tập Đoàn Cẩm Đông.

Hiển nhiên, người khởi xướng lần này Tập Đoàn Cẩm Đông đã bị Thương Minh cố tình phớt lờ.

Rất nhiều người nhìn vào ánh mắt của Trình Uyên với vẻ thương cảm.

Và trong số những người này, cũng có một số người vì Cẩm Đông mà rung động.

“Trong số chín công ty của tôi đã được chia cổ phần đó, có ai không đồng ý với phương pháp phân chia này không, hoặc là nếu có bất kỳ phản đối nào thì bây giờ có thể nói ra.”

Sau khi phân chia thị trường của chín công ty này, Phương Thanh Yến ngẩng đầu nhìn đám người bên dưới.

Nhìn gương mặt ai cũng tấm tắc khen ngợi, hẳn thấy mãn nguyện vô cùng.

“Một bầy gà lôi sau khi cho ăn mấy hạt kê liền đã cúi đầu khom lưng.” Trong lòng của hắn đối với những người này rất khinh thường.

Chờ được một lúc.

Thấy không có ai phản đối, Phương Thanh Yến khẽ cười nói: “Vì mọi người đều không có phản đối cho nên chúng ta tiếp tục ...”

“Tôi có phản đối!”

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên nói.

Nhưng mà, Phương Thanh Yến dường như không có nghe thấy lời của Trình Uyên, tiếp tục nói “Tiếp theo là cổ phần của tập đoàn, cổ phần của tập đoàn cũng do tôi chia thành chín phần. Tiếp theo, tôi sẽ thông báo chín công ty trên thị trường đã thu mua được của Cổ phần Tập đoàn như sau. “

Hoàn toàn bị bơ nhẹ ...

Đây là một điều vô cùng xấu hổ.

Hắn ta yêu cầu mọi người góp ý, thì anh là người muốn góp ý, nhưng hắn chỉ đơn giản là phớt lờ anh.

Dưới ánh mắt của mọi người, Trình Uyên không khỏi có chút nóng bừng hai bên má, đồng thời trong lòng nổi lên một cơn tức giận.

Trước đây anh thường bị khinh thường, chế giễu và không quan tâm, vì anh vốn không quan tâm điều đó, nhưng bây giờ thì khác.

“Cắt điện!” Trình Uyên tức giận hét lên.

Người của Tập Đoàn Cẩm Đông sau khi nghe xong lập tức hiểu ra, rút phích cắm loa ra.

“Tít!” Sau một âm thanh xuyên thấu truyền đến tai, micro hoàn toàn im lặng.

Phương Thanh Yến quay đầu nhìn Trình Uyên.

“Dám phá rối làm việc của Thương Minh, người thật là gan to đấy.” Phương Thanh Yến ngữ khí mỉa mai nói.

“Xin lỗi, hôm nay địa điểm này do Tập Đoàn Cẩm Đông chúng ta nhận thầu, và hôm nay cũng là lễ kỷ niệm Tập Đoàn Cẩm Đông của chúng tôi, mà những người bạn này đều là đến để dự yến tiệc Cẩm Đông của chúng tôi.” Trình Uyên không

khiêm tốn cũng không hống hách nói “Cho nên, người dựa vào cái gì, mà ở đây khua tay múa chân? “

“chẳng lẽ Thương Minh còn không cho phép người khác làm yến tiệc sao?”

“Hơn nữa, tôi cũng không có quen với người của Thương Minh, cũng không có mời người, cho nên người lại dựa vào cái gì mà mặt dày mày dạn chiếm lấy sân khấu yến tiệc của tôi?”

Trình Uyên một phen nói có lý có cứ.

Phương Thanh Yến sắc mặt đột nhiên thay đổi, sau đó nghiêm túc nhìn anh.

“Tốt nhất người nên tính ra cân nặng của mình rồi mới lại cùng ta nói chuyện, một cái Cẩm Đông nho nhỏ, chẳng lẽ người còn dám chống lại Thương Minh sao?” Phương Thanh Yến lạnh lùng hỏi.

“Đúng đây, chỉ cần một câu nói của Thương Minh , Tập Đoàn Cẩm Đông của người sẽ phải đóng cửa, người thật sự không biết thân biết phận?” Hồng Anh bên cạnh Phương Thanh Yến cũng lạnh lùng vang lên quát Trình Uyên.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một giọng nói khác bất ngờ xuất hiện.

“khẩu khí thật là lớn?”

Khi âm thanh này vang lên, mọi người nhìn vào nguồn phát ra âm thanh này.

Liền thấy một thanh niên đẹp trai chừng hai mươi tuổi bước ra khỏi đám đông và đi thẳng lên bục cao sân khấu.

Nhìn thấy người thanh niên này, Trình Uyên đột nhiên giật mình.

Phương Thanh Yến cũng đột nhiên nheo mắt lại “Ngụy Tác?”

Chàng trai trẻ tuổi bước tới gần trước mặt Phương Thanh Yến nhàn nhạt cười một tiếng “Theo như tôi được biết, cho dù là Thương Minh, cũng không thể tùy tiện, muốn cấm chế ai thì cấm á?”

Phương Thanh Yên hừ lạnh một tiếng, đáp: “Chuyện này không liên quan đến người.”

Thanh niên đó khẽ mỉm cười. ” nếu như người không lấy thân phận của Thương Minh đứng ở đây, đương nhiên không liên quan gì đến tôi, nhưng nếu người muốn đại diện cho Thương Minh, vậy thì tôi không vui chút nào.”

“Nếu người đại diện cho Thương Minh và muốn làm điều gì đó, thì người có thể chọn một thời gian và một địa điểm khác. Tại sao phải chiếm dụng địa điểm tổ chức lễ kỷ niệm của người khác?”

” Phương Thanh Yên, người Thật sự không biết xấu hổ sao.”

Lời nói của người thanh niên này khiến Trình Uyên kinh ngạc.

Nói cách khác, người này thật sự có duyên đã cùng Trình Uyên gặp qua một lần.

Buổi sáng lái xe đụng vào xe của Lý Tố Trân, bị Lý Tố Trân quát mắng.

Anh ta khăng khăng muốn bồi thường tiền, nhưng bị Trình Uyên từ chối.

Không ngờ lại gặp ở đây, và ... Xem ra thân phận của con gà này không hề thấp?

“người là... ?”

Thiếu niên quay đầu đối với Trình Uyên cười nhẹ, rồi nói “Đại ca, lại gặp nhau rồi.”

“Ồ...”

“Tôi tên Ngụy Tác, giống như Phương Thanh Yên, tôi cũng là phó chủ tịch Thương Minh.”

“ ... ”

Bàn Vĩ Phương Thanh Yên Ngụy Tác.

Thương Minh tổng cộng có ba phó chủ tịch, hiện tại đều đã xuất hiện, từ cuộc nói chuyện giữa Ngụy Tác và Phương Thanh Yên, Trình Uyên nhận thấy bọn họ hẳn là đang tranh giành vị trí chủ tịch của Thương minh.

Điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là ở tuổi Ngụ Tác lại làm phó chủ tịch Thương Minh, có thể thấy xuất thân này không hề kém cạnh Phương Thanh Yên.

Nhớ lại những gì Hồng Anh nói lúc trước, bốn gia tộc lớn của kinh thành Phương Thâm Ngụ Trình, Trình Uyên có thể đoán được lai lịch của Ngụ Tác này.

Lúc này Phương Thanh Yên hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói “Ngụ Tác, người tốt nhất đừng xen vào chuyện này, nếu không sẽ rất mất mặt.”

Ngụ Tác cũng không chút nhân nhượng nói: “Tôi muốn xem Phương đại thiếu gia có thể khiến tôi mất mặt như thế nào.”

Phương Thanh Yên lạnh lùng nói: “Có người muốn ăn trọn Tập Đoàn Cẩm Đông, người cứu không được.”

“Ai mà một tay che trời vậy?” Vẫn là phản đối gay gắt.

“Là tôi!” Đúng lúc này, một giọng nói khác lại vang lên.

Chương 362

Chương 362: tụ hội

Bữa tiệc hôm nay thật đúng là náo nhiệt.

Nhìn thấy người tới, Trình Uyên ngoài sự cố này, còn có chút hơi đau đầu.

Đúng vậy, anh cũng biết người này, hay nói chính xác là từng có gặp mặt qua một lần.

Tỉnh Giang Bắc, Thẩm Hoa Chủ tịch tập đoàn Thẩm thị đột nhiên bước vào đại sảnh, Bệnh Đường Tử cũng đi theo sau.

Thẩm Hoa là con trai của Thẩm gia ở kinh thành, là chủ tịch tập đoàn Thẩm thị ở tỉnh Giang bắc, anh trai của Thẩm Lệ.

Lúc trước hẳn đã gặp Trình Uyên, lúc đó tập đoàn Thẩm thị có dự án hơn 10 tỷ NDT, muốn chia lợi nhuận với Trình Uyên.

Khi gặp nhau, Thẩm Hoa dường như muốn tạo dựng uy thế trước mặt Trình Uyên nên bắt Vương Hình Duyệt cởi quần áo, ngâm mình trong suối nước nóng cùng với họ.

Nhưng hẳn đã tính sai tính khí của Trình Uyên.

Trong số những dự án hàng chục tỷ này, giữa một người phụ nữ tầm thường với Thẩm Hoa, không ngờ Trình Uyên chọn người phụ nữ.

Nhìn thấy Thẩm Hoa, Ngụy Tác cũng sững sốt.

Nếu một đấu một với Phương Thanh Yến, Ngụy Tác không có dè chừng kiêng sợ, nhưng mà thêm Thẩm Hoa thì sẽ tạo nên sự khác biệt.

Các tài năng trẻ của tứ đại gia tộc ở Bắc Kinh cùng hội tụ tại đây.

Trình Uyên thuộc về phe kém cõi nhất, cho dù có thêm Ngụy Tác vào, hiển nhiên cũng không đấu lại Phương Thanh Yến và

Thẩm Hoa nếu liên thủ.

Xét cho cùng, Thẩm Hoa là người mà Chu Kiệt sợ đến nhất.

“Thẩm Hoa, ngươi tới đây làm cái gì?” Ngụy Tác nghiêm mặt hỏi.

Thẩm Hoa liếc nhìn mọi người khẽ cười. “Thì sao, ngươi Thiếu gia của Ngụy gia có thể đến đây, tôi Thẩm Hoa của Thẩm gia chẳng lẽ không đến được sao?”

Phương Thanh Yên chế nhạo nói với Ngụy Tác, “Ngụy Tác, tôi không biết ngươi nhận được ở tên tiểu tử này lợi ích gì, nhưng nếu hôm nay ngươi muốn chống đỡ cho hắn, xem ra có vẻ tệ hơn rồi đấy .”

“Các người ...” Ngụy Tác nheo mắt , chỉ chỉ vào Thẩm Hoa và Phương Thanh Yên.

“Tôi hiểu rồi, thì ra hai người các người hợp tác liên minh với nhau?”

Phương Thanh Yên và Thẩm Hoa nhìn nhau cười.

“tại sao, ngươi và Họ Trình kia cùng đồng thuận với nhau, vậy thì chúng ta lại không được phép hợp tác với nhau sao?”

Phương Thanh Yên vặn lại.

Tất cả đều là những nhân vật lớn ...!

Tất cả mọi người dưới bục sân khấu đều chết lặng.

Trong số bốn người trẻ tuổi trên sân khấu có một số người biết và một số người không biết, vì vậy trong tích tắc đã có rất nhiều cuộc thảo luận đến từ phía khán giả bên dưới.

“Lại là ai đây?”

“Đó là ai?”

“Làm sao lại có thêm một người nữa?”

“Trông có vẻ thấp kém nhỉ!”

“Vớ vẩn, ba người đó là thiếu gia của bốn đại gia tộc ở Bắc Kinh.”

“A?”

“WTF!”

“thật không vậy?”

“Phương Thâm Ngụy Trình, tứ đại gia tộc ở kinh thành, Phương Thanh Yên là con trai của Phương gia, Thâm Hoa cũng là con trai của Thâm thị, và là chủ tịch tập đoàn Thâm thị ở tỉnh Giang bắc, còn Ngụy Tác dường như là Ngụy gia

“Hừ, vậy thì Trình Uyên họ Trình, sẽ không phải ...?”

“Không phải, Trình Uyên, Trình ... Trình gia chứ?”

“Xem ra Tân Dương này sắp có biến.”

“Ai nói không phải, đột nhiên bốn vị thiếu gia của tứ đại gia tộc đều xuất hiện ở Tân Dương này, cho dù không có chuyện gì xảy ra, Tân Dương này của chúng ta cũng sắp bốc cháy rồi.”

Mà vào lúc này.

Đầu Trình Uyên vẫn đang cứ quay cuồng.

Ngụy Tác hung hăng nhìn chăm chăm Phương Thanh Yên và Thâm Hoa.

Thâm Hoa và Phương Thanh Yên lại có vẻ vô cùng bình tĩnh.

Rõ ràng ai cũng có thể thấy, Thâm Hoa và Phương Thanh Yên có thể thượng phong, Ngụy Tác và Trình Uyên ... dường như đã hoàn toàn bị áp chế.

“Mục đích của các ngươi là gì?” Ngụy Tác hỏi.

Phương Thanh Yên khẽ mỉm cười, “Tôi không ngại cho người biết, cũng không sợ cho cho các người biết, tôi giúp Thâm Hoa phá sập Cẩm Đông, và hẳn sẽ phụ trách giúp ta thu mua lại.”

“Thật là một âm mưu rất hay.” Ngụy Tác lạnh lùng nói.

Phương Thanh Yên lắc đầu, “Sai rồi, tôi đã nói ra hết kế hoạch rồi, cho nên đây không thể nói là âm mưu được, cùng lắm chỉ có thể coi là dương mưu thôi.”

*** Note: dương mưu khác âm mưu. Âm mưu là dùng bàn kế kế sách hèn mọn được dùng trong bóng tối, còn dương mưu là dùng kế sách chiến lược hay mưu sự được bàn ở thanh thiên bạch nhật.

“Vậy cho nên, đây cũng được coi là đôi bên có lợi, Thẩm Hoa sẽ giúp người ngồi vào ghế chủ tịch của Thương minh Tỉnh Giang Bắc?”

Ngụy Tác nói.

Phương Thanh Yên khẽ cười. “, tại sao Ngụy gia lại có thể có một người tiêu nhân như vậy ?

Người tuy tuổi không lớn, nhưng lại có dã tâm như vậy, chưa kể nhìn xa trông rộng nữa chứ.”

Nghe vậy, Ngụy Tác hít một hơi thật sâu.

Sau đó anh ta quay lại nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên cũng nhìn Ngụy Tác.

Ánh mắt hai người trao đổi trong khoảnh khắc, đồng thời, cả hai dường như đều nhìn thấy ánh mắt bất lực của nhau.

Tàn cuộc!

cĐây đơn giản chỉ là một tình huống tuyệt vọng và không còn cách nào cứu vãn được.

Tập Đoàn Cẩm Đông, lần này xem ra, e rằng thật sự sắp hết rồi.

Ngụy Tác áy náy nói, “Thực xin lỗi.”

“anh không cần phải xin lỗi, chuyện này vốn dĩ không có liên quan gì đến anh.” Trình Uyên lắc đầu nói: “anh đã có ý giúp tôi rồi, cho nên tôi sẽ ghi nhớ ân tình này, nếu không giúp tôi thì đó cũng là điều bình thường, không sao đâu. “

Ngụy Tác nói, “Tôi cùng với em ấy có quan hệ không tệ.”

“Tôi với hắn quan hệ không được tốt.” Trình Uyên lắc đầu.

Ngụy Tác cười nói: “Tôi biết, đó là lý do tôi muốn giúp anh.”

Nghe đến đây, Trình Uyên khẽ nhú mày.

Thật khó cho anh để hiểu câu này.

Anh ta cùng Trình Nặc có quan hệ tốt, cũng biết Trình Nặc là kẻ thù của chính mình, cho nên muốn giúp anh là có ý gì?

Không đợi anh suy nghĩ xong, Phương Thanh Yên đột nhiên cắt ngang lời bọn họ.

“Các người nói xong rồi chưa, vậy tôi sẽ nói tiếp?” Phương Thanh Yên nói.

Ngụy Tác thở dài, tỏ vẻ bất lực.

Mà Thẩm Hoa lúc này mới đột nhiên mở miệng, “Chờ một chút.”

Phương Thanh Yên sững sờ nhìn Thẩm Hoa.

Thẩm Hoa đi đến phía Trình Uyên.

Hai người lần thứ hai gặp nhau và là lần thứ hai đối mặt nhau.

“Em gái tôi đâu?” Thẩm Hoa rất bình tĩnh hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên cười nhạt, “Người đều muốn giết tôi, vậy thì dựa vào cái gì tôi phải trả lời cho người?”

“Có lẽ, tôi có thể để lại cho người một cái xưởng bảo đảm người không phải ngủ đầu đường xó chợ.” Thẩm Hoa ngây người nói.

Trình Uyên mỉm cười nói “Thật là hào phóng.”

“Tôi luôn luôn rất hào phóng.” Thẩm Hoa.

“Xin lỗi, tôi rất keo kiệt.” Trình Uyên.

“Vậy, người sẽ không nói?” Thẩm Hoa.

Trình Uyên “Đừng nói không biết, cho dù biết cũng sẽ không nói.”

“Vậy e rằng hôm nay người không thể bước ra khỏi cửa này.” Thẩm Hoa hơi nheo mắt, lạnh giọng nói.

Lời nói của hắn một lần nữa khơi dậy lòng lửa giận không thể giải thích được trong lòng Trình Uyên, khóe miệng của anh hiện lên một nụ cười xấu xa. “Người đừng có mà hù dọa tôi, tôi chỉ sợ rằng, tôi sẽ cắn chết người.”

Thẩm Hoa nhìn chằm chằm Trình Uyên một hồi, trong mắt hiện lên vẻ xem thường cùng khinh thường.

Hắn ta không để Trình Uyên vào trong mắt vì hắn ta thực sự có át chủ bài, mặc dù thế lực xung quanh Trình Uyên gần như bất khả chiến bại ở Tân Dương này, nhưng theo lời nói của Thẩm Hoa thì ... quá yếu!

Đương nhiên, tiền đề là hắn không biết Trình Uyên đã nói cái gì, và nếu hắn ta vẫn cứ hù dọa, thúc ép, hắn nhất định sẽ chết.

Nếu như ngày nào đó hắn biết Trình Uyên thật sự cần chết một vị cao thủ, có lẽ hắn sẽ không thể bình tĩnh được như lúc này.

“Không sao nữa rồi, Phương huynh, tiếp tục đi.” Thẩm Hoa nhìn Trình Uyên một hồi lâu, sau đó đối với Phương Thanh Yến rồi nói.

Phương Thanh Yến nở nụ cười giễu cợt, ánh mắt lờm qua Ngụy Tác đang bắt lực ở đó, sau đó nhìn về phía Trình Uyên vẻ mặt mất tự nhiên trước khi quay đầu nhìn xuống bên dưới.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục phân chia những việc chưa hoàn thành, và tất cả đều rõ ràng...”

“Chờ một chút!”

Tuy nhiên, vào lúc này, một giọng nói trong trẻo và xinh đẹp vang lên.

Nghe thấy giọng nói này, sắc mặt Trình Uyên thay đổi rõ rệt.

Chương 363

Chương 363: dâng tặng lễ vật

Đây là lần đầu tiên Bạch An Tương xuất hiện trong sự kiện này.

Cô chưa từng thấy nhiều nhân vật lớn như vậy, đặc biệt là trước đây có nhiều đại nhân vật không thể nào với tới được, nhưng giây phút này lại hoàn toàn thành bối cảnh đó.

Mà Trình Uyên, vào lúc này, đã trở thành người gây được nhiều sự chú ý nhất.

Vội vàng đi lên sân khấu, Bạch An Tương cảm nhận được vô số ánh mắt của các đại nhân vật tựa như phun lửa hận vào người cô, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nóng bừng bừng.

Cố gắng giữ bình tĩnh cho mình, cô vẫn ngẩng cao đầu bước đi.

Đến bên cạnh Trình Uyên, mặc cho ánh mắt kỳ quái của Trình Uyên, Bạch An Tương nở một nụ cười xa xăm mà bất kỳ ai cũng có thể nhìn thấy.

“anh nhìn xem, em đã nói không có làm mất, buổi sáng anh rửa mặt xong liền bỏ vào chậu rửa mặt .”

Bạch An Tương đưa cho Trình Uyên một chiếc nhẫn hào quang đầy ánh xanh.

Thứ này được tặng cho anh từ một người phụ nữ ngoài 30 tuổi ở bệnh viện trước đó, chủ yếu là vì cảm kích Trình Uyên đã cứu anh của cô ấy.

Lúc ra khỏi bệnh viện, Bạch An Tương hỏi Trình Uyên cái này, sau đó Trình Uyên tưởng rằng cô thích, thế là đưa cho cô không chút suy nghĩ.

Trình Uyên nhìn có vẻ khó hiểu, nhưng mà, nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của Bạch An Tương, lại nghe giọng điệu của

cô, anh cảm thấy giống như một cặp vợ chồng già.

Mặc dù không hiểu Bạch An Tương đang có ý gì, nhưng Trình Uyên vẫn là nở nụ cười phối hợp rồi nói “Chỉ là một chiếc nhẫn bình thường thôi mà.

Mất đi cũng không sao.”

“bình thường ...?”

Lúc Bạch An Tương đưa chiếc nhẫn cho Trình Uyên, mọi người đều không nhận ra, nhưng sắc mặt của mấy người trên sân khấu lại thay đổi rõ rệt.

Ngụy Tác ngạc nhiên nói “Anh Trình, chiếc nhẫn này là của anh sao?”

“Ừ.” Trình Uyên gật đầu.

“Không thể nào!” Phương Thanh Yến lúc này mới trịnh trọng nói: “Trình Uyên, nói thật đi, người trộm chiếc nhẫn này hay là nhặt được?”

Nghe được lời nói của Ngụy Tác và Phương Thanh Yến, Trình Uyên lập tức hiểu được lai lịch của chiếc nhẫn này có lẽ không hề nhỏ.

Thế nhưng là...

Anh ngập ngừng liếc nhìn Bạch An Tương một chút.

Làm thế nào vợ mình biết rằng chiếc nhẫn này không giống bình thường ta?

Bạch An Tương đứng về phía trước, giang tay bảo vệ trước mặt Trình Uyên, giống như bảo vệ lãnh thổ của mình, không để bị ai xâm phạm, khuôn mặt nhỏ trầm xuống rồi nói. “Đây vốn là của chúng tôi, tại sao lại nói là đi trộm cướp? cái nhẫn này là do một người rất đặc biệt tặng cho cho chúng tôi. “

Nghe vậy, Phương Thanh Yến đột nhiên ngẩn người.

Nhưng...

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Bạch An Tương, hai mắt Phương Thanh Yến đột nhiên sáng lên.

“Thật là một người phụ nữ thuần khiết.” hấn ta hét lên.

Quả thực, vẻ đẹp của Bạch An Tương là dù mặc gì đi chăng nữa, cô cũng có thể tạo cho người đối diện cảm giác thanh khiết và trong trắng.

Giống như lúc ban mai, đóa sen trắng vương tay trong sáng, trắng nõn đến ngoạn mục, đồng thời có những hạt sương bay lơ lửng, khiến người ta không nỡ chạm vào, sợ rằng những giọt sương đó sẽ tạo thành bụi bặm, và phá hủy vẻ đẹp của đóa hoa sen này. .

Nghe được lời nói của Phương Thanh Yên, Trình Uyên hơi nhíu mày, kéo Bạch An Tương ra phía sau anh.

“Bà xã, anh chỉ sợ hôm nay tập đoàn chúng ta sẽ bị người khác phá sập, em hãy nên trả lại chiếc nhẫn này cho người đó đi.”
Trình Uyên thở dài, giả vờ giả vịt nói với Bạch An Tương.

Bạch An Tương nghe xong, vẻ mặt âm đạm.

“Tôi nghĩ... đây có thể là hiểu lầm.” Nhưng mà, Thẩm Hoa đột nhiên nói một cách không có chút biểu cảm.

Phương Thanh Yên cũng hoàn hồn, vội vàng gật đầu, nặng nề nói: “Ừm, đúng đúng, tôi nghĩ Thẩm thiếu gia nói đúng. Đây vốn chỉ là hiểu lầm.”

“Haha...”

Khi nghe điều này, Ngụy Tác rất vui cao hứng cười.

“Hai người thật không biết xấu hổ. Vừa rồi ở trước mặt bao nhiêu người như vậy, luôn mồm, cứ nói một người sẽ phá Tập Đoàn Cẩm Đông, người kia đi thu mua lại.”

“sao rồi? biết phía sau anh Trình của tôi có quý nhân, nên người lật bánh người bán bánh trắng sao?”

“Đừng sợ vậy chứ, cứ tiếp tục đi chứ, thịt vẫn chưa chia xong mà?”

Đối với sự hả hê của Ngụy Tác, Phương Thanh Yên và Thẩm Hoa không khỏi nhíu mày, hai người nhìn nhau.

Phương Thanh Yên hận nghiêng răng, cũng không dám lỗ mãng. Nhưng Thẩm Hoa nhàn nhạt nói: “Thật hiếm khi thế hệ trẻ của

tứ đại gia tộc chúng ta có được ngày hôm nay. Tôi nghĩ mình không thể đùa giỡn quá mức như vậy được nữa.”

“sao vậy? Ngụy Tác, ngươi là người thông minh như vậy, thật sự không biết đây là một trò đùa sao?”

Nghe vậy, Phương Thanh Yên đột nhiên hoàn hồn, nhanh chóng vội vàng phụ họa nói ” Đúng đúng đúng, đây chỉ là một trò đùa mà thôi.”

Ngụy Tác mỉm cười, vỗ đùi chỉ vào bọn họ cười nói: “Nhìn hai cái bản mặt của các ngươi, haha ...

đến tột cùng thật là không biết xấu hổ!”

Thẩm Hoa Phương Thanh Yên lạnh lùng trừng mắt Ngụy Tác. một câu nói cô diễn tả điều này, nếu như ánh mắt có thể giết người, thì bây giờ Thẩm Hoa và Phương Thanh Yên chắc chắn đã băm Ngụy Tác thành nhiều mảnh.

“Một trò đùa?”

Trình Uyên vốn biết mình đang có bảo vật, không hiểu sau lưng bảo vật này là ai, xem ra bây giờ không phải là lúc quan tâm đến nó.

anh nhếch miệng lên hiện ra một vẻ đùa cợt nói. “Chúng ta dường như không có quen nhau.”

Phương Thanh Yên vẻ mặt ngưng trọng.

Thẩm Hoa cũng trừng lớn hai con mắt.

“Đương nhiên, nếu như là nói đùa, vậy tôi thật sự không còn gì để nói.” Trình Uyên thở dài, vươn tay đưa ra yêu cầu

“Phương thiếu gia thịt vẫn còn chưa chia xong, mọi người đừng chậm trễ thời gian nữa, mời tiếp tục đi. “

“Tiếp tục ...” Phương Thanh Yên cười khỏ, trong lòng vẫn là ủ rũ.

Ngay cả Đại Thần cũng dọn ra rồi, còn dám tiếp tục nữa sao?

Nở một nụ cười rất bất đắc dĩ, còn xấu hơn là khóc. “Trình Uyên, ngươi thật là không biết đùa gì cả, đây toàn là giả, haha ...là giả, chỉ là cùng với ngươi đùa chơi thôi.”

Sau đó, ” roẹt ...roẹt” nguyên liệu để phân chia thịt đã xé thành thành nhuyễn như bột.

Trình Uyên nhìn hấn cười không thành tiếng.

Đúng lúc này, một giọng nói khác vang lên.

” tập đoàn Thẩm thị Thẩm Hoa, để chúc mừng lễ kỷ niệm thành lập Tập đoàn Cẩm Đông, sẽ tặng một khoản lợi nhuận nhỏ!”

Ngay sau đó, một nhóm người ăn mặc Âu phục giày da bước vào đại sảnh, khí thế bùng bùng “Đây là món quà mà chủ tịch chúng tôi đặc biệt tặng cho tập đoàn của ngài, một cây nhân sâm ngàn năm”.

Nhân sâm ngàn năm?

Người phụ nữ cười một tiếng, rồi giải thích: “Nhân sâm ngàn năm lưu truyền trong thiên hạ là giả, nhiều nhất là hàng trăm năm mà thôi, nhưng cái này là nhân sâm ngàn năm chính hiệu hàng thật giá thật, có giá trị Liên Thành, cho nên, chủ tịch của chúng tôi thật tâm rất muốn kết bạn với Trình Đông.

“

Nghe đến đây, trong lòng Trình Uyên run lên.

Người ta nói rằng nhân sâm có tuổi thọ rất cao, nó có thể sống được bao lâu thì phụ thuộc chủ yếu vào thời gian mà người ta hái nó, nhưng trên đời này, không ai có thể đợi nhân sâm phát triển đến một nghìn năm rồi mới hái được, cho nên, nói nó vô giá đều không quá đáng.

Đương nhiên, Trình Uyên không có hứng thú với loại nhân sâm này cho lắm, thứ khiến anh ghen tị quả thực chính là “cơ bắp” do Thẩm Hoa thể hiện.

Từ lúc anh lấy chiếc nhẫn ra đã làm kinh động đến Thẩm Hoa và Phương Thanh Yên cùng những người khác, đến nay đã lên tới năm phút đồng hồ.

Trong năm phút đó, không cần Thẩm Hoa hướng dẫn, người của hấn lập tức giúp hấn nghĩ ra cách phá bầu không khí lúc này, tự tiện đưa ra phương án trực tiếp dâng tặng vật lễ.

Thực tế là quá phóng đại.

Và những vị khách trong sảnh nhìn thấy cảnh này, lập tức tin lời nói đùa trước đó của Thẩm Hoa.

Thẩm Hoa đã tặng quà và phá vỡ thế bế tắc này.

Còn Phương Thanh Yên đâu rồi?

Phương Thanh Yên lúc này mặt đỏ bừng bừng, bất giác nghiêng răng nghiêng lợi đẩy Hồng Anh đến bên cạnh Trình Uyên.

“Haha, Trình lão đệ đang tổ chức yến tiệc, làm anh làm sao có thể không tặng vật lễ được? Thẩm thiếu gia cũng đã tặng rồi, vậy thì Phương Thanh Yên tôi đây sẽ gả cho người người phụ nữ yêu quý nhất của mình tặng cho người.”

“...” Mọi người có mặt đều sững sờ.

Còn Trình Uyên, đột nhiên từ sau lưng cảm thấy ớn lạnh, giống như cánh cổng Địa Ngục lạnh lẽo đang chào đón.

Chương 364

Chương 364: lễ vật quý Hồng Anh một mặt cũng không biết phải làm sao.

Người phụ nữ 40 tuổi này cho người nhìn cảm giác như một cô gái mười tám tuổi, cô ấy trắng trẻo và dịu dàng, nếu không biết sự thật thì có lẽ sẽ bị cô ấy sẽ làm cho mê muội.

Ngụy Tác cười lạnh một tiếng, hỏi: “Phương Thanh Yên, người cho rằng tặng nữ nhân trước mặt vợ của người khác có thích hợp không?”

Phương Thanh Yên vỗ trán, giả bộ giống như đột nhiên tỉnh ngộ ra. “Ai gù, đúng, đúng, việc này Phương mỗi nghĩ chưa được thấu đáo. Nếu đã vậy, hôm khác Phương mỗi tôi sẽ chuẩn bị một món quà khác tặng cho Trình lão đệ vậy.”

Tôi đã tặng cho người, nhưng món quà không phù hợp, cho nên tôi sẽ chuẩn bị rồi tặng một lần nữa.

Chuyện này, cho dù Đại Thần biết, cũng có thể giải thích được, Phương Thanh Yên và Thẩm Hoa thật sự chỉ là đang nói đùa với Trình Uyên, nhiều nhất chỉ là quà không đúng mà thôi.

Hồng Anh vẻ mặt nhăn nhó thoáng nhìn Phương Thanh Yên một chút, dường như không dám có gì phàn nàn, giả bộ thờ phào một hơi.

Tuy nhiên, điều mà mọi người không bao giờ ngờ tới là ...

“Ừm, món quà này cũng không tệ lắm, nếu Phương thiếu gia đã có lòng như vậy, vậy thì Trình Uyên tôi đây bắt chấp nhận vậy.” Trình Uyên cười nhẹ, buột miệng nói ra.

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều sững sờ.

Muốn nhận sao?

Phương Thanh Yên càng là một mặt không dám tin.

Hắn không ngờ vợ của Trình Uyên lại xinh đẹp như vậy, mà lại dám nhận món quà này trước mặt vợ của mình, thật là ...

Và khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch An Tương sau lưng Trình Uyên nháy mắt liên tục tối đen mù mịt lại.

Ngụy Tác không khỏi nhíu mày, lộ ra vẻ kỳ quái.

Thẩm Hoa, cũng có vẻ hơi kinh ngạc.

Còn Hồng Anh hoảng hốt sợ hãi nhìn về phía Phương Thanh Yên.

“Quà tặng, tôi nhận, mọi người cũng đều đói bụng rồi, vừa rồi Phương thiếu gia nói đùa, vậy chúng ta hiện tại mời ăn tiệc.” Trình Uyên nói.

Thẩm Hoa, liếc mắt Phương Thanh Yên một cái, sau đó Phương Thanh Yên nói: “À, ở nhà còn có việc chưa làm, Phương mỗ đi trước một bước.”

“Thẩm Hoa đi cùng Phương huynh.” Thẩm Hoa.

“Không tiễn!” Trình Uyên.

“Còn tôi thì sao?” Hồng Anh kinh hãi hỏi.

Nghe vậy, Phương Thanh Yên do dự một hồi, nói xong cũng không thèm quay lui nhìn Hồng Anh, hắn liền cùng Thẩm Hoa nhanh chóng rời khỏi đây.

Hồng Anh ở lại với vẻ mặt đau khổ.

Tất nhiên, sự bất bình này chỉ là bề ngoài, nhưng ẩn chứa một nụ cười bên trong.

Đến lúc này.

Trình Uyên cuối cùng cũng đạt được thứ thuộc về mình chính là micro.

“Mọi người, vừa rồi đó chỉ là một trò hề mà thôi, và bây giờ nó đã lắng xuống.”

Mọi người dưới khán đài im lặng trong giây lát.

Nhìn vẻ mặt thận trọng trên từng gương mặt của mọi người, Trình Uyên không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng “trò hề” vừa rồi không hề dễ chịu chút nào, nhưng chính vì trò hề này mà vị trí của Tập Đoàn Cẩm Đông ở Tân Dương thị càng thêm vững chắc, hiện tại ước chừng không có ai trong số những người này có đủ dũng khí hay là khả năng để đối đầu với Tập Đoàn Cẩm Đông nữa.

Sau đó, như đã thiết lập trước đó, đã hoàn thành xuất sắc màn “phân thịt” này.

Mặc dù Tập Đoàn Cẩm Đông lần này có thu lợi lớn nhất, nhưng về cơ bản tất cả các tập đoàn và công ty có mặt ở đây cũng đều thu được không ít lợi nhuận.

Vì vậy, tất cả mọi người rất vui vẻ trong bữa tiệc.

Đương nhiên, cũng có những trường hợp ngoại lệ.

Chẳng qua, khi Trình Uyên đuổi tới cửa, liền ngăn lại một cái mặt đen tối mù mịt đó chính là Bạch An Tương.

“An Tương, đừng giận nữa mà, chẳng lẽ em nhìn đoán không ra sao, anh đây chỉ là dùng kế tạm thời thôi ?” Trình Uyên cười khỏ nói.

Bạch An Tương cười lạnh một tiếng, hất cánh tay Trình Uyên ra. “cha mẹ vừa mới trở về, mới gọi điện gọi em qua. Em cũng đã lâu rồi không có gặp cha mẹ , em muốn ở bên họ một chút. Vừa vặn thời gian này cũng đủ cho anh ung dung tự tại. “

“Cái này gọi khi nào?” Trình Uyên.

“Đừng có đi theo em.” Bạch An Tương quay đầu bước đi.

Trình Uyên vội vàng lần nữa ngăn lại “Chúng ta đừng làm vậy nữa được không?”

“Tránh ra!” Đẩy Trình Uyên ra, Bạch An Tương tiếp tục sải bước bước đi.

Trình Uyên không còn cách nào, liền đánh liều, từ phía sau nhào tới ôm lấy cô.

Bạch An Tương thân thể cứng đờ.

Trình Uyên ghé vào tai cô nói: “An Tương, anh biết em không phải là người phụ nữ không lý trí như vậy, hơn nữa em cũng

biết rõ anh không phải là loại đàn ông trăng hoa gheo nguyệt mà, vậy em còn có chuyện gì nữa sao? Em muốn rời xa anh sao? “

Bạch An Tương im lặng.

Một hồi lâu, cô thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Trình Uyên, quay đầu lại nhìn Trình Uyên nói: “Em rất kém cỏi.”

Trình Uyên nhú mày, khó hiểu.

“Hôm nay em có thể nhìn rõ được anh.”

“Lúc mới lấy nhau, em luôn cho rằng anh không xứng với em, nhưng bây giờ ... khi em bước lên sân khấu, những người nhân vật lớn ở dưới đó đã từng khiến em phải ngước nhìn, nhưng ngược lại bọn họ lại đều ngẩng cổ nhìn em, em cảm thấy mình thật là nhỏ bé và thật là buồn cười “.

” nhưng đối với anh, em có thể nhìn thấy được, bọn họ đối với anh tràn ngập sự e ngại cùng sự kính ngưỡng tuyệt đối.”

“anh không còn là Trình Uyên mà em quen thuộc trước kia nữa. anh bây giờ đã ở một vị trí khác rồi, khiến em hụt hẫng.”

“em không quen với điều này.”

“chênh lệch của chúng ta quá lớn.”

Nghe Bạch An Tương nói như vậy, Trình Uyên ôm lấy bờ vai của cô, trầm mặc một lát sau rồi mới hỏi “An Tương, chiếc nhẫn đó có chuyện gì xảy ra vậy?”

Bạch An Tương lắc đầu. “em không biết, nhưng hôm nay trước khi ra khỏi bệnh viện, người phụ nữ đó đã nói với em vài câu. Cô ấy nói, chiếc nhẫn này tốt nhất nên giữ lại, phòng khi gặp chuyện khó khăn. ., Nó sẽ làm việc kỳ diệu mà không thể biết được. “

Trình Uyên gật đầu, “Vậy khẳng định là một đại nhân vật.”

“Ừm.” Bạch An Tương cũng gật đầu đồng ý.

“Tại sao chiếc nhẫn này của một đại nhân vật như vậy lại muốn mình giữ lại, thật sự là không thể tưởng tượng được?”

Trình Uyên lại hỏi.

Bạch An Tương khẽ nhíu mày lắc đầu “em không biết.”

“Bởi vì ngay cả những người to gan kia đều cho rằng em là vợ của anh, chúng ta rất xứng đôi vừa lứa.” Trình Uyên cười nói.

Bạch An Tương thần sắc liền giật mình.

Trình Uyên thở dài nói: “cha mẹ mới trở về, em đi gặp bọn họ cũng là chuyện đương nhiên, nhưng anh hi vọng em không có nghĩ lung tung nữa. anh là Trình Uyên và trên đời này chỉ có mỗi mình em, anh thề!”

Khi gió thổi qua, mấy cây cỏ thụ cao lớn “ngất trời” ở cửa khách sạn xào xạc rung động, những chiếc lá rơi theo trong gió, đung đưa trên không trung.

Một luồng gió mát lạnh lướt nhẹ qua mặt.

thân thể Bạch An Tương có chút khẽ run lên.

Trình Uyên cởi áo khoác rồi khoác lên người cô, nói: ” em không để ý chút nào, mùa đông sắp đến rồi.”

Bạch An Tương yên lặng gật đầu.

Sau đó rất tự nhiên, cũng rất nhẹ nhàng đầu khẽ chạm trên ngực Trình Uyên, Trình Uyên liền thuận theo tự nhiên, ôm vào trong ngực.

giây phút này ...

Người thấy mùi thơm thoang thoảng trên người Bạch An Tương, Trình Uyên có chút say đắm, anh ước gì thời gian cứ dừng vĩnh viễn như vậy.

Nếu như không có sự cố gì xảy ra, thật tuyệt nếu anh và cô ôm nhau đến nồng nàn như vậy, thì tốt biết bao.

“Ồ ồ ồ, hèn gì làm sao mãi cũng không tìm được anh, hóa ra chạy ra ngoài này để dính nhau ôm ấp như vậy, xem ra , hai vợ chồng son này không thể về nhà để thể hiện tình cảm được?” “

Ngụy Tác không biết đã xuất hiện ở cửa khách sạn từ lúc nào, cười nói: “anh có nên cân nhắc trước một câu độc thân như tôi không?”

Đối với Ngụ Tác, Trình Uyên không quen, tuy rằng thừa nhận anh ta cùng Trình Nặc có quan hệ tốt, nhưng ít nhất, hôm nay chính anh ta cũng giúp đỡ.

“Có muốn không? Tôi đem gả cô ta cho ngươi nha.”

Ngụ Tác theo sau là Hồng Anh.

Trình Uyên chỉ vào Hồng Anh nói với Ngụ Tác.

Nghe vậy, Ngụ Tác vô thức liếc nhìn Hồng Anh, tình cờ là lúc này Hồng Anh cũng đang nhìn Ngụ Tác.

“Teng” một chút.

khuôn mặt Ngụ Tác lập tức đỏ bừng như một màu đỏ rực.

Đột nhiên, đầu anh ta cúi thấp xuống.

Chương 365

Chương 365: em nghe hết rồi

Hồng Anh một mặt thấp thỏm lo âu.

Nhìn thấy dáng vẻ Ngụy Tác trước đó, giờ nhìn thấy anh ta bây giờ đột nhiên giống một cô con dâu nhỏ thẹn thùng, đột nhiên khiến Trình Uyên nhớ tới chuyện bị Lý Tố Trân quở trách trên đường cao tốc.

Và trước đó gần giống như bây giờ.

“Trình đại ca, anh đừng... đừng đùa như vậy.” anh ta thậm chí còn bắt đầu lắp bắp.

Trình Uyên vỗ vỗ vai anh ta cười nói “Được rồi, có dịp gặp lại thì nói chuyện sau. Anh đưa vợ về nhà trước đã.”

Nghe vậy, Ngụy Tác kinh ngạc, “anh không trở lại khách sạn chủ trì đại cuộc sao?”

Trình Uyên lắc đầu.

Trong khách sạn đã có Vương Hinh Duyệt và Kim Kiệt hai người này có thể làm chủ trì đại cuộc, còn lại mọi chuyện cần nói thì cũng đã nói xong.

Từ đó về sau, ở Tân Dương này, sẽ không còn có ai dám địch lại Cẩm Đông nữa.

Ngụy Tác suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy tôi cũng đi trước luôn. Hôm nào đó anh mời tôi một bữa nha.”

...

Trình Uyên lái xe, Bạch An Tương ngồi vào bên cạnh, nhưng có điều ngoài ý muốn là Hồng Anh vậy mà cũng lên xe.

“cô đi lên làm gì?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Bạch An Tương cau mày, vẻ mặt cảnh giác quay đầu lại nhìn chăm chăm Hồng Anh.

Sau khi lên xe, Hồng Anh thay đổi so với lúc trước gương
ngừng nở một nụ cười ngọt ngào. “tôi bây giờ là người của
Trình Đông, đương nhiên phải đi theo Trình Đông rồi.”

Nói câu này trước mặt Bạch An Tương, sắc mặt Trình Uyên
lập tức liền trầm xuống.

Anh cười lạnh nói: “Hồng Anh, cô đừng tưởng rằng tôi không
biết cô đang nghĩ cái gì.”

“Vậy thì Trình Đông nói một chút đi, ngài nghĩ như thế nào?”
Hồng Anh quyến rũ hỏi.

“Lúc trước cô đã nói về Phương Thanh Yến với tôi, lần sau
nhắc nhở tôi cẩn thận với Phương Thanh Yến, hai đầu đều là
muốn lấy lòng, cho dù có va chạm với Phương Thanh Yến, ai
thắng ai bại, cô đều là người có lợi, mà trong cuộc chiến đó cô
không những không bị liên lụy, ngược lại cô sẽ có được những
sự tin tưởng của kẻ chiến thắng. “

“Hồng Anh ơi là Hồng Anh, không hổ danh là cô ở có thể
cùng các ông chủ lớn có được sự tín nhiệm mà không phí chút
sức nào, quả thật không phải người bình thường có thể so sánh
được.”

“Chỉ là...”

“Cô đã 40 rồi, còn tự xưng là người của người khác, có phải là
quá buồn nôn hay không?”

Câu nói của Trình Uyên khiến vẻ mặt của Hồng Anh đột ngột
cứng đờ lại.

Cô ta tròn mắt và mở miệng, nhưng cô ấy không biết phải nói
gì bây giờ.

Bởi vì phân tích của Trình Uyên quá là đúng, cho nên ... cho
dù Phương Thanh Yến nói đưa cô cho Trình Uyên, thì Trình
Uyên làm sao có thể không đoán ra được đây có thể là cái màn
hình giám sát mà Phương Thanh Yến muốn đặt ở bên cạnh
anh ?

Làm sao anh không đoán được Hồng Anh sẽ nương tay hay là
không nương tay với một bên nào, và cái màn giám sát này
vẫn như cũ vẫn là thuận lợi?

“cút xuống đi!” Trình Uyên lạnh giọng nói.

thân thể mềm mại của Hồng Anh run lên, khóe miệng nở nụ cười nhẹ, “được thôi.”

Sau khi Hồng Anh xuống xe, Trình Uyên mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói với Bạch An Tương, ” em Bây giờ đã hiểu chưa?”

Bạch An Tương nhắm mắt lại, nép vào chiếc ghế êm ái của mình, nhẹ giọng hỏi “anh có mệt không?”

Trình Uyên cười lắc đầu, sau đó khởi động xe lái đi.

Mệt không?

Có thể không mệt mỗi sao?

Trong khoảng thời gian đen tối nhất của cuộc đời Trình Uyên, Lý Quế Như đã cho anh một Tập Đoàn Cẩm Đông.

Nhìn Bạch An Tương cả ngày làm việc chăm chỉ bôn ba lo cho cuộc sống, Trình Uyên cảm thấy rất khó chịu.

Anh muốn cho cô tất cả những gì cô muốn.

Đúng.

Lúc này anh mới biết rằng khả năng càng lớn thì trách nhiệm càng lớn, đây là “món quà” cũng là một mũi tên không quay đầu lại.

Đưa Bạch An Tương về nhà của cha mẹ cô, Trình Uyên không vào, và lại lái xe đến Long Đàn Y Viện.

...

...

Mà cùng lúc đó...

Thẩm Hoa đang ngồi trên chiếc xe hơi hạng sang trở về thành phố của mình và cũng nhận được một cuộc gọi.

“Chủ tịch, tôi đã điều tra ra chiếc nhẫn của Trình Uyên không phải là giả. Là họ Đông bị phát bệnh lúc trên đường cao tốc, trùng hợp bị hấn ta gặp được...”

“cho nên, để trả ơn, Đông Lương Đình cho anh ta một cái nhẫn Lam Diễm.”

Nghे vậy, Thẩm Hoa ném điện thoại cho nữ thư ký bên cạnh, ngã người ra sau, toàn bộ dán lên ghế.

“Ha ha, còn tưởng rằng hắnta thật sự ôm được đùi Đông Tâm Tư. Hóa ra đưa chiếc nhẫn cho hắnta là chỉ để trả ơn cho hắnta.”

Thấy vậy, nữ thư ký tao nhấ vôi vàng quỳ xuống chân dài trắng nõn dưới váy ngắn, duỗi ngón tay ra, cúỉ người đánh vào chân cho Thẩm Hoa. “Chủ tịch, vậy cái này có khác gì nhau chứ?”

“Khác chứ?” Thẩm Hoa chế nhạo. “Đông Lương Đình đưa nhẫn cho hắnta coi như là cảm ơn. Sau khi cảm ơn xong, không liên quan gì đến bọn họ nữa.”

“Còn Đông Tâm Tư, không thể để một người vô danh nào đó trở thành kẻ thù của Thẩm gia được.”

Nữ thư ký trầm ngâm thật lâu rồi gậ đầu.

“Vậ chúng ta bây giờ quay trở về sao?” Cô hỏi.

Nhưng Thẩm Hoa xua tay, “Lúc nào cũng phải cho Đông Tâm Tư chút thể diện. Hôm nay làm chuyện này trước đấ. Tìm người đi điều tra tung tích của Thẩm Lệ đi.”

“Vâng.”

...

...

Lầ năm tòa nhà Long Đầ Y Viện.

Gõ cửa xong, Trình Uyên bước vào.

Người mở cửa chính là Lý Hải Tân.

“Chị dâu đầ?” Sau khi vào nhà, Trình Uyên ngồi ở trên sofa hỏi.

Lý Hải Tân cầm ấm trà rót trà cho Trình Uyên rồi nói “Ngủ rồi.”

“ở đầ Anh đã quen thuộc chưa?” Trình Uyên hỏi lại.

Lý Hải Tân mỉm cười, ” Muốn cái gì, đều có người đưa tới, đương nhiên quen thuộc rồi.”

“Chị dâu cũng có quen thuốc được không?” Trình Uyên hỏi lại.

Lý Hải Tân khẽ cau mày “có.”

“thế nhưng là tôi có chút không quen kìa.” Trình Uyên đột nhiên nói.

Lý Hải Tân trầm mặc không nói.

“Lần trước tôi không giết người, không có nghĩa là tôi sẽ không giết người.” Trình Uyên lạnh giọng nói, “Trước mặt chị dâu, đừng để tôi phải kết thúc với anh.”

Lý Hải Tân nhẹ gật đầu.

“Tôi không quan tâm đến những món nợ phong lưu của anh. anh có thể giữ nó cả đời và tính kế.

Nếu không muốn tôi kết thúc tất cả, tôi không muốn chuyện của ngày hôm nay xảy ra lần thứ hai.”

“Hiểu.” Lý Hải Tân lại gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Nói xong, Trình Uyên thở dài.

Anh cầm tách trà lên và nhấp một ngụm trà.

Sau đó đứng dậy và chuẩn bị rời đi.

Khi anh đến đây, anh chỉ muốn nhắc nhở với Lý Hải Tân.

“được rồi, anh không cần quá quan tâm đến người phụ nữ đó, nếu thật sự anh chuyên tâm vào giúp tôi làm việc, tôi hứa với anh trong một khoản thời gian nữa, cô ấy sẽ thuộc về một mình anh.”

Trình Uyên nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Lý Hải Tân đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập một loại không nói rõ được và cũng không diễn tả được.

Bước ra khỏi bệnh viện, Trình Uyên rút cục thở phào nhẹ nhõm.

Đánh giá về màn trình diễn của Lý Hải Tân, đó gần như là những gì anh đã suy nghĩ.

Thảm Hoa Phương Thanh Yên và Ngụy Tác, đột nhiên xuất hiện ở Tân Dương này, chuyện này, với năng lực tình báo của Lý Hải Tân sẽ không biết, Trình Uyên hoàn toàn không tin.

Sau đó tại sao anh ấy không nói với Trình Uyên?

Trình Uyên nghĩ, hẳn là có vấn đề.

Vấn đề duy nhất là Hồng Anh.

Hồng Anh là thiệp của Lý Hải Tân đồng thời cũng là thiệp của Phương Thanh Yên, bởi vì cô ta muốn trước mặt lấy lòng anh, cho nên không để cho Lý Hải Tân tự mình thông báo, để cô lại tự tiết lộ cho anh, mục đích của cô ta không cần nói cũng biết.

Cô giật dây Lý Hải Tân đứng ngoài lề, tiếp tục quan sát.

Còn Lý Hải Tân bị một người phụ nữ xúi giục, đây là điều cuối cùng mà Trình Uyên không muốn nhìn thấy nhất.

Sau khi Trình Uyên rời đi, Lý Hải Tân mới thở dài, ngồi xuống sô pha, cầm chén trà trên bàn lên, uống cạn.

Ngay sau đó.

Cô gái mù xuất hiện trước mặt anh.

“Vợ?” Lý Hải Tân sững sốt “Em... em không phải ngủ rồi sao?”

Nữ thần mù buồn bực, nhẹ giọng nói: “em đều nghe thấy hết.”

Chương 366

Chương 366: trở lại chốn cũ

Mọi thứ dường như đã trở lại yên bình tĩnh lặng như ban đầu.

Chỉ là, Tập Đoàn Cẩm Đông những ngày sau đều thuận buồm xuôi gió, có Vương Hình Duyệt phụ trách, Trình Uyên cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Bạch An Tương thì ở lại Vịnh Ánh Trăng cùng với cha mẹ, còn Trình Uyên thì lưu lạc ở Tam Thạch Thôn cùng với mẹ nuôi của mình.

Mỗi ngày, ngoài trò chuyện với mẹ, anh còn nhận được sự huấn luyện tàn nhẫn của Bạch Long.

Nói cách khác, mẹ anh gần đây dường như đã tìm thấy niềm vui của cuộc sống, và thường xuyên ra ngoài đi chơi mát chược với Phương di nhà bên cạnh.

Về phương diện này, Trình Uyên rất vui mừng, dù sao chơi mát chược có thể kích hoạt não nhiều hơn, điều này rất tốt cho tình trạng của mẹ anh.

Thế nhưng là ngày này, Trình Uyên lại gặp phải một chuyện phiền toái..

Đầu tiên, Lý Túc gọi điện thoại đến và rồi muốn gặp anh.

Sau khi gặp Lý Túc ở cửa Tập Đoàn Cẩm Đông, Trình Uyên rất kinh ngạc.

“Cái gì? anh muốn em cùng anh đi gặp cha mẹ của Mục Tư Nhã?”

Lý Túc sắc mặt ửng hồng, lo lắng muốn bịt miệng Trình Uyên “Đừng ồn, be bé cái mồm thôi!”

Trình Uyên vung vãng thoát khỏi ly Lý Túc, hung hăng nhìn dò xét anh ta một lần nữa.

Lý Túc hôm nay không mặc đồng phục mà thay vào đó là một bộ âu phục màu xám.

Nói cách khác, người thanh niên này dáng dấp cũng khá không đến nỗi nào, nhưng theo ý của Trình Uyên, thì bộ đồ này không hợp với Lý Túc chút nào, nhìn nó thấy sao sao không thích hợp cho lắm.

Vừa rồi khi gọi điện thoại cho Trình Uyên, trên trán của Lý Túc mồ hôi đổ rạo rạo.

“Không phải chứ, anh hai à, anh đi gặp cha vợ tương lai, để nhờ em tính chuyện đó sao?”

Trình Uyên cười khỏ.

Lý Túc vẻ mặt buồn bực nói: “anh cũng là lần đầu tiên, anh sợ sẽ căng thẳng, cho nên...”

“Không được, không được, kiên quyết không được, nếu là chuyện khác, chỉ cần anh nói ra, em nhất định sẽ giúp anh, còn chuyện này em không bàn được.” Trình Uyên thẳng thừng từ chối.

Đùa thật chứ, lúc trước anh đã giờ trò làm bạn trai của Mục Tư Nhã để lừa bố mẹ của cô ấy, rồi nói chuyện phóng đại ở một cái tâm vũ trụ, nghĩ lại anh cảm thấy sợ hãi.

“Nhưng anh không có việc gì khác để cho em giúp.” Lý Túc vẻ mặt đau khổ nói.

“Không phải chứ đại ca, tụi anh đã định ngày lành tháng tốt để cưới rồi, chẳng lẽ cha mẹ hai bên chưa từng gặp qua nhau sao?” Trình Uyên không hiểu.

Nghe vậy, Lý Túc sắc mặt chợt tối sầm lại.

“Có lẽ... Trên đời này, em là người thân duy nhất của anh.” Lý Túc bất đắc dĩ cười một cái rồi nói.

Nụ cười này, lộ ra cực kì gượng ép.

Trình Uyên liền giật mình “anh có ý gì?”

“Cha mẹ anh sớm đã qua đời, cũng không có người thân thích.” Lý Túc nói.

“...” Trình Uyên.

Lý Túc thành thật nói hết, trên thế giới này, anh là người thân duy nhất với anh ta, trong lòng Trình Uyên bỗng nhiên thấy ấm áp vô cùng.

Không nhịn được vỗ vỗ bờ vai Lý Túc, trong lòng Trình Uyên đau khó nói thành lời, liền cười nói: “thôi được rồi, dù sao anh cũng là anh của em .”

Lý Túc nhếch miệng cười rất ngốc, ít nhất Trình Uyên còn tưởng rằng nụ cười này thật ngốc.

“nhưng trước đó phải nói rõ đã, em thật sự coi anh như là anh em ruột của mình như vậy mới có thể giúp anh được.” Trình Uyên nhấn mạnh.

Lý Túc nở nụ cười càng đắc ý hơn, “anh cũng coi em như là anh em ruột.”

sau đó.

Trình Uyên ngồi vào trong xe Jeep của Lý Túc.

Hai người lái xe đến địa chỉ Mục Tư Nhã gửi.

“Anh hai, anh có mang quà đến không?”

“Ừm.”

“từ từ, đừng lo lắng.”

“ừm.”

Lý Túc tuy nói không căng thẳng, nhưng Trình Uyên rõ ràng cảm giác được anh ta quá căng thẳng và quá lo lắng, sắc mặt chợt đỏ bừng, thỉnh thoảng có dùng tay sờ sờ vào tay cầm.

“anh hai, võ công của anh cũng không tệ đâu nha.” Để giảm bớt căng thẳng, Trình Uyên không nhịn được liền tắt đề tài.

Lý Túc mỉm cười “cũng tạm tạm.”

“trong một cuộc chiến anh có bao giờ thua chưa?”

“chưa.”

“Vậy thì sẽ dễ dàng hơn rồi.”

“Cái gì?”

“Một lát nữa, nếu cha của Mục Tư Nhã dám làm khó anh, thì xử luôn.”

“ta ...” Lý Túc.

Đến cửa nhà Mục Tư Nhã, Lý Túc đậu xe vào, Mục Tư Nhã ra mở cửa chào hỏi.

Lý Túc xuống xe, Mục Tư Nhã nhảy vào ôm lấy anh ta.

sắc mặt Lý Túc lập tức trở nên đỏ như trái cà chua “Tu Nhã, đừng thế chứ, còn có...”

Mục Tư Nhã làm nũng trong vòng tay của anh ta “Không sợ, người ta thích ôm anh đấy.”

Cảnh tượng này khiến Trình Uyên bất giác trợn tròn mắt.

Từ trên ghế phụ bước xuống anh liền đi quanh một vòng giữa Lý Túc cùng Mục Tư Nhã, và rồi anh cảm thấy được rằng đây hẳn là Mục Tư Nhã giả.

Trong ấn tượng của anh, Mục Tư Nhã cực kỳ dữ như cọp.

Mà đối với trước mắt này, y như là con chim non nép vào người, trắng như sữa, trông như mềm mại không xương, không khối khiến người ta có một loại thương hại.

“U Hừ!” Trình Uyên ho khan một tiếng.

Nghe thấy một tiếng ho khan, Mục Tư Nhã trong vòng tay của Lý Túc, cùng Lý Túc giật mình một phát, cuống quýt liền tách ra.

“sao ngươi lại ở đây?”

Chưa kịp nháy mắt đã biến thành người khác, Mục Tư Nhã kinh ngạc hét chói tai, “Ngươi tới đây làm cái gì?”

Trình Uyên không khỏi yên lòng, “Không sao rồi, không sao rồi, vẫn đúng là Mục Tư Nhã mà tôi biết.”

“mau mau cút đi, hôm nay tôi không có rảnh chơi với ngươi, ngươi tự chơi một mình đi.” Cô đẩy Trình Uyên một cái thật mạnh.

Trình Uyên giang tay ra nói với Lý Túc. “anh xem, không phải em không vào, mà là vợ của anh không cho vào.”

Khi Trình Uyên đặt tên cho Mục Tư Nhã thành vợ của anh ta, mặt Lý Túc càng đỏ hơn trước.

“Tư Nhã, để Trình Uyên đi vào với anh đi.”

Lý Túc nói với Mục Tư Nhã.

Mục Tư Nhã hung hăng trừng mắt nhìn Trình Uyên, sau đó ngẩng đầu nở nụ cười xinh đẹp với Lý Túc, rồi nói nhỏ nhẹ “Được rồi, em sẽ nghe theo anh.”

“...” Trình Uyên có chút bối rối, anh không biết mình đang lạc trôi nơi nào.

Lúc bước vào, Trình Uyên khẽ hỏi nhỏ với Mục Tư Nhã, “Lần này có cần tôi phải khoác lác nữa không?”

Mục Tư Nhã khó chịu, nói “Lần này liên quan gì đến ngươi? Câm miệng đi, ngươi đừng nói chuyện là được.”

“Thật sự không nói lời nào sao?”

” Ngậm miệng lại.”

“Được, được.”

Không giống như lần trước nhìn thấy Trình Uyên, lần này cha mẹ Mục Tư Nhã chào hỏi tiếp đón sau khi vào cửa.

“Đến rồi sao?” Mẹ của Mục Tư Nhã là Tân Thiên lên tiếng chào hỏi Lý Túc, nở nụ cười chân thành.

Lý Túc vội vàng gật đầu, “Dạ, vâng.”

“tới chơi được rồi, còn cầm theo quà cáp gì nữa.” Nhìn thấy Lý Túc trong tay có quà vật, tân Thiên liện vội nói.

Mục Vệ Đông nói: “đừng chặn bọn nhỏ ở ngoài cửa, mau vào trong này ngồi đi.”

” Đúng đúng đúng... mau vào trong ngồi đi.”

Tân Thiên vội vàng kêu vào.

Lý Túc gật đầu, bị Mục Tư Nhã kéo vào phòng khách.

Mà Trình Uyên cũng vội vàng đi theo.

Khi nhìn thấy Trình Uyên, Tân Thiên đột nhiên khẽ giạt mình, Mục Vệ Đông cũng sững sốt một chút.

Trình Uyên nhớ tới Mục Tư Nhã căn dặn, không dám mở miệng nói chuyện, chỉ có thể là gật đầu với Mục Vệ Đông và Tân Thiên.

“Ha ha... Tiểu Trình cũng tới hả” Tân Thiên không được tự nhiên cho lắm liền cười một cái rồi nói.

Trình Uyên lại cười rồi gật đầu với mẹ của cô ấy.

Tân Thiên càng thêm bối rối.

“Vào ngồi đây đi.” Mục Vệ Đông nói.

Sau khi đi vào, Tân Thiên hỏi thăm Mục Tư Nhã “Tại sao hẳn ta lại tới đây?”

Lý Túc nghe vậy, Lý Túc không biết Trình Uyên trước kia giả làm bạn trai của Mục Tư Nhã, liền nhanh chóng giải thích với Trình Uyên, “em ấy là em trai của cháu.”

“...” Mục Vệ Đông cùng Tân Thiên.

Tân Thiên nhanh chóng kéo Mục Tư Nhã vào phòng.

“Mẹ sao vậy?” Mục Tư Nhã thấy Tân Thiên cư xử kỳ quái, liền hỏi.

Tân Thiên mặt tối sầm nói: “con nha đầu này, có phải điên rồi không?”

“có chuyện gì vậy mẹ?”

“chuyện gì à? Tại sao tìm chồng, mà tìm ngay người trong một gia đình vậy hả? Bạn trai cũ và chồng hiện tại là hai anh em, vậy thì ...

tương lai sau này con không thấy xấu hổ sao?”

Chương 367

Chương 367: Giảm giá 50%

“Ai gù mẹ ời, đó không phải là như những gì mẹ nghĩ...”

“xùy xùy!”

Mục Tư Nhã muốn biện hộ, nhưng bị Tân Thiên ngăn lại bằng động tác im lặng.

Sau đó Tân Thiên tới vén rèm một chút, rồi nhìn ra bên ngoài.

Trong phòng khách, Mục Vệ Đông cùng Lý Túc và Trình Uyên đang tán gẫu, có lẽ là bởi vì “có quen biết” với Trình Uyên, cho nên hỏi Trình Uyên rất nhiều.

“Tiểu Trình, cháu dạo gần đây có khỏe không?”

“gật đầu...”

“Uh ... Mọi chuyện ở nhà ổn chứ?”

“gật đầu...”

“cháu ... cháu không bị làm sao chứ Tiểu Trình?”

“gật đầu...”

Nhìn thấy cảnh này trước mắt, Tân Thiên liếc mắt nhìn Mục Tư Nhã về mặt hoảng sợ, và bực bội nói: “con nha đầu này, con chia tay thằng đó là được rồi, còn đem hấn đến đây làm gì, con xem Tiểu Trình này tức giận đến mức thành đàn ra rồi kia.”

“...” Mục Tư Nhã.

Nói lại việc lúc trước, liên quan đến Trình Uyên, Mục Tư Nhã cùng với cha mẹ cô ấy, cô đã giải thích rằng họ đã chia tay, về việc ai là người đề nghị chia tay, thì đối với kiểu khoe mẽ này, thì Mục Tư Nhã đương nhiên sẽ là người vỗ ngực ta đây.

“Thật là một đứa trẻ tội nghiệp, còn nhỏ như vậy, haiz, thật sự là đáng tiếc.” Tân Thiên về mặt buồn bực “con nói xem, hấn

sau này có thể tìm được vợ không?

Mục Tư Nhã đột nhiên cảm thấy lo lắng.

Minh phải giải thích thế nào với mẹ đây?

“Mẹ, nếu con nói với mẹ rằng anh ấy là chồng của An Tương, thì mẹ có tin không?” Mục Tư Nhã do dự một chút rồi nói.

Tân Thiên thở dài “Tin hay không thì còn phải tùy thuộc vào điều kiện...”

Đột nhiên bà ấy trừng mắt to, bà ấy sững sờ một lúc rồi nói.

“Ý con là ... hẳn ta là ... là chồng của An Tương?”

“Dạ.” Mục Tư Nhã ngượng ngùng cười gật đầu.

Tân Thiên lẩm bẩm, nói “Chồng của Bạch An Tương không phải là chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông sao?”

“Ôi trời ơi!”

“con nha đầu ngốc này, còn ngần người ra đó làm gì nữa, mau đi pha trà nhanh lên!”

...

...

Tại nhà của họ Mục , ăn buổi cơm trưa xong, nhân vật chính của bữa cơm này đột nhiên trở thành Trình Uyên, về phần Lý Túc ... là hai vợ chồng già của nhà này cũng không quan tâm đến lắm.

Khi Mục Tư Nhã đưa bọn họ đi ra ngoài, cô ta phàn nàn Trình Uyên với vẻ mặt u ám chua xót.nói “ngươi nói xem ngươi đến đây làm cái gì? Ngươi đến đây để quấy rầy chúng tôi đúng không?”

“tại sao, tôi làm gì mà quấy rầy?” Trình Uyên cũng không có phục vôi lên giọng. “trong hoàn cảnh này tôi đâu có nói một lời nào? Đây cũng gọi là làm quấy rầy sao?”

“sao ngươi không như bình thường nói một vài câu đi, lúc nãy thì như thẳng diên, cha mẹ tôi thậm chí còn thắc mắc rằng An Tương có bị mù không nữa ấy chứ.” Mục Tư Nhã quát mắng

sa sả “thôi đừng làm ồn nữa,” Lý Túc nói, “anh xem như vậy cũng khá tốt rồi.”

Nghe vậy, Mục Tư Nhã liền xấu hổ gật đầu, rồi vô cùng yếu điệu thục nữ nhẹ giọng nói: “ạ.”

“...” hai con mắt Trình Uyên như sắp lồi ra ngoài.

Trong lòng anh cảm thấy chuyện gì đang xảy ra vậy, và anh đang ở đâu. Con mẹ hắn đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn.

Trên đường trở về.

Lý Túc đưa cho Trình Uyên một điều thuốc, rồi cười nói “Cám ơn.”

Trình Uyên châm điều thuốc, ngậy người nhìn anh ta. rồi nói “Anh với em mà còn khách sáo gì nữa? em coi anh như anh ruột của mình. Thì đương nhiên phải giúp rồi.”

Nghe vậy, Lý Túc trầm tư.

Anh ta cũng châm điều thuốc cho mình, cười nói: “Một mình quen rồi, tự dung lại có thêm hai người thân, có chút không quen lắm”.

Cái gọi là hai người thân, Trình Uyên đương nhiên biết anh ta đang nói đến chính là Mục Tư Nhã, người kia chính là mình.

Chuyện này mà nói thật ra, Trình Uyên cảm thấy là một chuyện tốt.

Anh không có anh chị em từ khi còn nhỏ, thậm chí không có cha của anh nữa.

Khi anh đã lớn khôn, một ngày nọ, mẹ và cha anh đều nhảy ra rồi nhận lấy anh, khiến anh lúng túng không biết phải làm gì.

Lúc này còn có một người em khác, nhưng đứ em đó hết lần này đến lần khác lại là người muốn giết anh, điều này khiến cho anh có chút mâu thuẫn giữa tình cảm của hai anh em.

Lý Túc lại là người nhiều lần giúp anh, chẳng qua lúc đầu là vì có người bên trên đứng sau chỉ điểm, nhưng sau đó anh ta

hoàn toàn là xuất phát từ tâm, cho nên cái này Trình Uyên có thể nhìn ra được.

Vì vậy, gọi Lý Túc là một tiếng anh, Trình Uyên vẫn là nguyên lòng.

Và người anh này có thể bù đắp những thiếu sót giữa các mối tình cảm trong gia đình, và như vậy cũng đủ làm cho anh cảm thấy ấm lòng.

“rồi sẽ tốt.” Trình Uyên nói.

“Ừ,” Lý Túc cũng là gật đầu tán thành, “cũng sẽ tốt.”

Sau đó, Trình Uyên dò xét Lý Túc từ trên xuống dưới, rồi nhếch miệng nói. “mà đúng rồi, ai chọn bộ quần áo này cho anh?”

“có chuyện gì sao?”

“bộ này không có hợp lắm, đi đi, em dẫn anh đi mua vài bộ.”

“thôi, không cần thiết đâu?”

“Tại sao không? Một tuần nữa sẽ kết hôn, chẳng lẽ anh cứ ăn mặc như thế này sao?”

“Ờ...”

Dưới “áp lực” ép buộc của Trình Uyên, Lý Túc vẫn lái xe đến “trung tâm mua sắm”.

Nói cách khác, Trình Uyên không có yêu cầu gì đặc biệt đối với ăn mặc, cũng không quan tâm lắm, nhưng Lý Túc kết hôn là một chuyện trọng đại, nhất định phải thận trọng chuẩn đến từng centimet.

Tuy rằng hai người đều là những người lạc hậu trong mua quần áo hàng hiệu, nhưng Trình Uyên khác với trước đây, ngược lại anh có cách của chính mình.

Mua thứ đắt nhất, chắc chắn sẽ không tệ.

“đại ca, đến đây thử cái này đi.”

“Ấy, không được không được.”

“em cảm thấy nó ổn hơn đó, anh thử đi xem sao.”

“quá đắt.”

“thử đồ chứ đâu có mất tiền?”

Không lây chuyển được Trình Uyên, Lý Túc đành cầm một bộ đồ ba vạn tệ tiến vào phòng thử đồ.

Nhưng mà nói gì đi nữa,quả thật ba mươi nghìn nhân dân tệ một bộ quần áo ... thật là quá đắt.

Ngoại trừ bộ đồ mà Trình Uyên mặc khi đi làm và tham gia các sự kiện lớn, quần áo còn lại của anh chỉ có ba trăm tệ.

Nhân viên bán hàng là một người phụ nữ trang điểm đậm.

Lúc Trình Uyên và Lý Túc đi vào, cô ta đang nghịch điện thoại di động, không thèm ngẩng đầu nhìn bọn họ.

Có lẽ theo ý kiến của cô, loại cửa hàng hàng hiệu xa xỉ này không phải là thứ mà hai con gà bản địa này có thể tiêu dùng được trước mặt cô.

Lý Túc vào phòng thử đồ, Trình Uyên đến quầy hỏi “người đẹp, bộ quần áo vừa rồi có bớt không?”

Nhân viên bán hàng không thèm ngẩng đầu, giọng đầy khinh thường nói: “hỏi để làm gì vậy? Cho dù có bớt thì cũng giá của nó vẫn hơn 20..

tệ.”

“Hơn 20..

? vậy thì giảm bao nhiêu?” Trình Uyên bối rối hỏi.

Cô nhân viên bán hàng trang điểm đậm này hình như đang chơi game điện thoại, Trình Uyên vừa hỏi đúng ngay cô ta không qua được màn, tức giận đập điện thoại xuống quầy, mặt mày tối sầm, nói: “Này , người có bị mù không? Người có nhìn rõ không, cái này là hàng chính hiệu! Giảm giá sao, người có mua được không mà giảm giá? “

“không phải tôi mua, mà là người bên trong kia mua.” Trình Uyên.

“là hai thằng nghèo kiệt xác.” Nhân viên bán hàng chế nhạo.

Trình Uyên nhìn xuống thứ mình đang mặc, cảm giác cũng đâu đến nỗi nghèo kiệt xác, tại sao lại bị khinh thường như vậy?

Từ một thằng khốn khổ trở thành người giàu nhất Tân Dương.

Có thể phải mất một thời gian nữa mới thích ứng được, Trình Uyên luôn cảm thấy bản thân vốn đã rất kiêu ngạo rồi, nhưng thật ra trong mắt người khác, anh vẫn ăn hại như xưa.

“Người đánh giá chúng ta không có khả năng trả nổi sao?”

Trình Uyên hỏi với vẻ nghi ngờ.

“Haha,” nữ nhân viên này cười chế nhạo. “Không phải tôi xem thường người, mà là nhìn người ăn mặc như những món vỉa hè này, trong người có thể có được bao nhiêu tiền nơi á? Thôi vậy đi, cứ coi như tôi giảm giá 50% cho người đi, nếu như người trả được 50% giá của cái bộ quần áo này, thì tôi sẽ làm như những gì người nói. “

Nghe vậy, Trình Uyên liền rất vui mừng.

Đem cái thẻ đập cái bóp vào bàn rồi nói “quẹt thẻ”.

Từ hơn 30..

xuống còn hơn 10..

, chuyện tốt như vậy tìm đâu ra?

Nữ nhân viên này lập tức ngẩn ra.

Chương 368

Chương 368: Một cú đấm

Nữ nhân viên chậm rãi nhìn tấm thẻ của Trình Uyên đập lên trên quầy, không khỏi phát cười.

“Người có bị làm sao không hả? Cái này cũng gọi là thẻ sao?”

Chẳng qua, phần lớn mọi người đều chưa từng thấy qua cái thẻ đen này, Trình Uyên không trách nữ nhân viên không có tầm nhìn này, rồi cười nói: “quét đi.”

Nghe vậy, nữ nhân viên tròn xoe mắt, lấy máy POS ra, cài đặt số tiền rồi quét thẻ trên đó.

“Tích! Quét thẻ thành công!”

“...”

Nữ nhân viên này lập tức sững sốt, hai mắt tròn tròn.

Lúc này, Lý Túc bước ra khỏi phòng thử đồ, hỏi Trình Uyên “Thế nào?”

Quả nhiên, dựa vào một bộ quần áo hàng hiệu, khí chất của Lý Túc cũng khác hẳn lên.

“Được được!”

Cầm lại thẻ của mình, rồi vẫy tay ra hiệu với Lý Túc nói “Đi thôi.”

Lý Túc kinh ngạc, “Trả tiền chưa?”

Vừa thấy vậy, nữ nhân viên kia đột nhiên kịp phản ứng lại, vội vàng chạy tới ngăn Trình Uyên lại.

“Chuyện này ... chuyện này, tôi thật sự không có mắt, xin hãy tha thứ cho tôi.”

“Thì sao? Hối hận rồi sao?” Trình Uyên hỏi.

Nữ nhân viên lắc đầu nguầy nguậy, nói “Không thưa ngài, chỉ là...”

Vừa đảo mắt thoáng qua, nữ nhân viên chỉ vào cửa hàng đôi diện nói: “Thưa ngài, ngài có thấy cái máy đo sức mạnh bên kia không?”

Cửa hàng đôi diện là người bán giày, cũng là thương hiệu của Ashini, nghĩ đến giày hiệu Ashini đi với bộ quần áo này có vẻ là hợp tình hợp lý.

“Ừm.”

“là như vậy thưa ngài, chúng tôi có một sự kiện diễn ra. Chỉ cần sức đánh vượt hơn 1 kg so với mức cố định, thì sẽ được giảm ngay 10 NDT. ngài xem là áo quần cũng đã có rồi. nhưng giày có nên ...?”

Trình Uyên nhìn thoáng qua giày của Lý Túc, cũng thấy không hợp với quần áo cho lắm.

Bước tới máy đo sức mạnh này, Trình Uyên nhìn lên rồi nhìn xuống, phát hiện sản phẩm này là máy đo lực đâm thường thấy ở nhiều sảnh vui chơi giải trí.

Anh cũng đã nhìn thấy nhiều hoạt động trong các trung tâm mua sắm.

Ví dụ, đối với môn nhảy xa, nếu nhảy xa sẽ được giảm giá khi nhảy vượt mốc được cố định.

Hoặc là, lấy hàng rào và để người ta bước qua, và sẽ có các mốc giảm giá và đặc biệt nhất là miễn phí, mỗi người bước qua mốc nào sẽ được hưởng mốc đó.

Trong khi Trình Uyên đang dò xét máy đo sức mạnh, nhân viên nữ kia chạy ra sau quầy và nói nhỏ điều gì đó với nhân viên nam trong cửa hàng này.

Nam nhân viên là một người đàn ông lực lưỡng, đội mũ lưỡi trai hợp thời trang. Hắn ta ước tính cao 1,8m, mặc áo ba lỗ đen và để lộ hoàn toàn cơ bắp rắn chắc của cánh tay.

Nghe nữ nhân viên nói gì đó, nam nhân viên đội mũ lưỡi trai đi tới gần họ, luồn một tay chống vào bên cạnh máy đo sức

mạnh này, rồi khinh khỉnh nói: “sao vậy? Những người có tay, bắp chân nhỏ như vậy cũng muốn thử sao?”

Trình Uyên hỏi “cái này của các người cố định mức là bao nhiêu?”

Nghe vậy, nam nhân viên của hàng mỉm cười, nói “250 kg, chỉ cần người có thể vượt quá 250 kg, cứ vượt qua 1kg, thì sản phẩm giày của bên tôi sẽ giảm giá cho người mười tệ, còn nếu người vượt quá 100 kg thì giảm ngay 1..

nhân dân tệ? “

“Nhưng không phải bên này có viết là 200kg sao?” Trình Uyên đột nhiên chú ý tới bên cạnh có một cái bảng quy định mức là 200 kg.

“Đó là trước đây, chứ giờ đã thay đổi từ lâu rồi.”

Người đàn ông cơ bắp nói.

Trình Uyên cười nói: “Người đây không phải gian lận sao? Lý Tiểu Long một đấm đánh tới 157 kg, cũng chính là 314 kg. Người bình thường như chúng ta làm sao có thể vượt quá 250 kg?”

Người đàn ông cơ bắp chế nhạo khinh thường, “được thôi, nếu người thực sự muốn chơi, vậy tôi sẽ ngoại lệ cho người với mức cố định 200kg thế nào?”

“Nhưng với một điều kiện. Nếu như người không vượt qua mức 200 kg, thì người phải trả đủ tiền cho bộ quần áo mà người mới mua trong cửa hàng đó.”

Cái này Trình Uyên là đâu có muốn, rõ ràng bên kia là người làm ra như vậy, tại sao muốn chúng tôi phải đủ chứ?

Anh lắc đầu nói “Không được!”

Nghe đến đây, người đàn ông lực lưỡng bỗng giật mình.

Sau đó Trình Uyên kéo Lý Túc rồi nói: “Đi thôi.”

Nam nhân vạm vỡ vội vàng nói: “như vậy mà không được sao? Cái này cho dù là phụ nữ, cũng có thể đánh tới 200kg,

nhưng với đàn ông như người thì có lẽ không tồi như vậy chứ?”

Những lời này vừa nói ra, Lý Túc đột nhiên dừng lại.

Trình Uyên vẻ mặt bối rối “định làm gì?”

Lý Túc nói: “Giày với quần áo không hợp cho lắm, anh muốn mua một đôi giày khác.”

nói xong, còn chưa kịp để Trình Uyên nói gì, liền xoay người đi tới.

Người đàn ông vạm vỡ vui mừng khôn xiết khi thấy điều này, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ khinh thường “vị đại ca này, muốn thử không?”

thân hình Lý Túc hơi giống Trình Uyên, nhìn trên người thấy cũng không có mạnh lắm, nam nhân vạm vỡ này cùng người nữ nhân viên cửa hàng kia trong lòng đều là mừng thầm.

Ngay cả nam nhân vạm vỡ cũng nhường mảy nhìn nữ nhân viên, như muốn nói, nhìn ta có thông minh không, dùng chiêu khích tướng thấy hiệu quả chưa.

Đứng trước máy đo sức mạnh này, Lý Túc chột nhú mảy.

Khi nhìn thấy điều này, người đàn ông cơ bắp cười lạnh chế nhạo, “sao rồi, không dám sao?”

Trình Uyên cũng đi tới, kéo Lý Túc nói: “Đừng có để bị lừa, bọn hắn nhất định đã dụng tay dụng chân vào rồi.”

Lý Túc lắc đầu nói: “không phải không dám, mà tôi có một vấn đề cần hỏi người trước.”

“cứ hỏi.” Người đàn ông cơ bắp nói.

Lý Túc một mặt chân thành hỏi: “Nếu như đánh nổ máy, thì như thế nào? Có phải trả thêm tiền cho cái máy này không?”

Khi nghe thấy điều này, người đàn ông cơ bắp đã phát lên cười.

Con gà này cười mà cong cả người.

“con mẹ mảy người đang đùa tôi sao?” Người đàn ông lực lưỡng này vỗ quây đôm đốp rồi nói: “Lại đây, lại đây, mảy

đánh nỏ cái máy này cho tôi xem cái. Nếu quả thật người đánh nỏ, đừng nói là máy móc không cần người phải bồi thường, ở tiệm giày của chúng tôi, người cứ tùy ý chọn, và đó còn được miễn phí nữa?”.

“Mấy người các người chân yếu tay mềm đối đánh cho nỏ, các người nghĩ mình là ông Hoàng Boxing sao, thật sự là làm cho tôi cười đến chết mất.”

Nhưng mà, vừa nghe nói có thể tùy ý chọn giày mà không cần trả tiền, Lý Túc liền đeo bao tay vào, và không nói lời nào nữa.

Trình Uyên vẻ mặt bất lực, thở dài nói: “anh không nghe lời đi, để xem anh bị người ta lừa như thế nào, bọn họ rõ ràng đã giở trò ma quỷ.”

Về phần này, Lý Túc trở mặt giả câm giả điếc làm ngo, chậm rãi hướng về phía máy đo sức mạnh.

Khi nhìn thấy điều này, người đàn ông cơ bắp đã bí mật đuổi chân và dẫm lên mặt sau của chiếc máy.

Trình Uyên nhìn không ra cái này động tác nhỏ này, Lý Túc cũng không có để ý tới, người phụ nữ cửa hàng kia biết đã lâu, và lại biết rõ ràng nữa.

Thế là, tên cơ bắp cùng nữ nhân viên cửa hàng kia nhìn nhau cười một tiếng.

“Bắt đầu đi.” Người đàn ông cơ bắp nhẹ nhàng nói.

“Bùm!”

Vừa hạ giọng, Lý Túc đột nhiên dùng một quyền đâm vào quả bóng được treo ở máy này.

Không hoa mỹ, cực nhanh, cực mạnh và cực lớn.

Người đàn ông lực lưỡng đưa tay đỡ chiếc máy bị giật lùi lại.

“Xì xì xì ...!”

Với một âm thanh bất thường, máy đo sức mạnh này phát ra một đám khói.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều chết lặng.

Liên nhìn thấy miếng da bò của máy đo này đã bị bể, ngay cả bộ phận đó cũng bị biến dạng, bao tay đấm mà Lý Túc đeo trên tay cũng bị rách.

Sức mạnh gì đây?

Trình Uyên há mồm quên khép lại.

Chưa kể người đàn ông vạm vỡ và cô nhân viên phụ nữ kia, cả hai người gần như nuốt một ngụm nước miếng cùng một lúc.

Thời gian dường như đóng băng vào lúc này.

Lại dán mắt vào nhìn Lý Túc, thì anh đã nguây nguẩy bước đi chọn giày.

Một lúc sau, Trình Uyên mới hoàn hồn trở lại.

Cuối cùng anh cũng hiểu ra một sự thật.

“Đứng trước một sức mạnh tuyệt đối, mọi âm mưu, thủ đoạn đều vô nghĩa”.

Trình Uyên mừng rỡ một tiếng, xoay người đi vào trong tiệm.
“đại ca, đại ca, anh dạy cho em một chút đi.”

Nam nhân vạm vỡ và nữ nhân viên lại nhìn nhau.

“Luơng tháng này có lẽ sẽ bị ông chủ trừ rồi.”

Một tiếng thê lương kêu lên!

Chương 369

Chương 369: Trình Nặc là người như thế nào

Bước ra từ trung tâm mua sắm, Lý Túc đã phũ lên một diện mạo hoàn toàn mới.

Lái xe đưa Trình Uyên trở về, xuống xe, Lý Túc lại nhấn mạnh, nói “Đến lúc đó đừng quên tới đây.”

“nhất định sẽ đến.” Trình Uyên.

Trở lại Tập Đoàn Cẩm Đông, anh liền đụng mặt với Vương Hinh Duyệt ở hành lang.

“Chủ tịch, có người tìm ngài.” Vương Hinh Duyệt nói.

Trình Uyên tò mò hỏi “Ai?”

“Là một vị thiếu gia trong bữa yến tiệc tối hôm đó.” Vương Hinh Duyệt nói.

Người đàn ông trẻ tuổi nào đây?

Hầu hết các bữa tiệc tối hôm đó đều là các cấp bậc ông chủ lớn, người trẻ tuổi không có nhiều, điều duy nhất khiến anh ấn tượng nhất, là Thẩm Hoa, và Ngụy Tác.

Phương Thanh Yến hơn 30 tuổi, nhất định sẽ không phải là hắn, Thẩm Hoa thì quá hiển nhiên không cùng một đường với chính anh, và nhất định không có khả năng đến tìm anh, vậy chỉ còn lại là Ngụy Tác.

“Ở đâu?”

“Phòng khách.”

“Được rồi.” Trình Uyên gật đầu, đi tới phòng tiếp khách.

Nhưng anh đi được hai bước, thì dừng lại.

“Hinh Duyệt.” Nhìn lại thấy Vương Hinh Duyệt vẫn đứng ở nơi đó, Trình Uyên hét lên.

Vương Hình Duyệt rùng mình một cái, nhanh chóng quay lại “vâng chủ tịch.”

“cô Cô vẫn ổn đấy chứ?”

“Hả?” Nghe đến đây, Vương Hình Duyệt đột nhiên có chút chột dạ, vội vàng gật đầu “có.”

“ừ, vậy là được rồi.” Trình Uyên cười.

Thực ra, Trình Uyên có thể cảm nhận được rõ ràng tâm trạng của Vương Hình Duyệt mấy ngày nay rất tệ, và không biết tại sao lại như vậy.

Nhưng khi cùng Lý Túc đến nhà Mục Tư Nhã, nhìn thấy Mục Tư Nhã ở trước mặt Lý Túc, giống như là lột xác một người mới.

Trong lòng Trình Uyên có chút cảm động, vốn dĩ anh muốn nói rằng cô nên tìm một người bạn trai đi.

Kết quả là cô ấy vẫn không nói ra, nguyên nhân có thể là do cô ấy vẫn còn hình bóng trong mối quan hệ lần trước.

Vốn dĩ chỉ là hành động vô tình, ai biết được nhưng lại khiến trái tim Vương Hình Duyệt gợn sóng.

Nhìn thấy Trình Uyên vào phòng tiếp khách, Vương Hình Duyệt mím môi.

...

Sau khi nhìn thấy Ngụy Tác, Trình Uyên bắt tay với anh ta, cười nói: “Hôm nay ngọn gió nào, đem Ngụy đại thiếu gia đến đây vậy?”

Ngụy Tác cũng cười nói: “Trình đại ca, đừng trêu em nữa, em lần này tới đây chủ yếu là để nói lời tạm biệt.”

“Tạm biệt?”

“Ừm, thật ra em cũng chỉ đi ngang qua đây thôi, nhưng nghe nói ở Tân Dương này có chút sôi nổi, nên ở lại xem thử, không ngờ ...”

Nói xong, Ngụy Tác đặt một xấp tiền lên bàn, nói với Trình Uyên, “Đây là tiền bồi thường cho việc vừa rồi đâm xe của mẹ

vợ anh ngày hôm đó, Trình đại ca, mong anh nhận lấy.”

Nghe vậy, Trình Uyên đại khái liếc mắt nhìn, một xấp dày cộp, ước chừng có hơn một trăm vạn.

“Em muốn đánh vào mặt anh sao?”

“Trình đại ca, đừng hiểu lầm, em biết anh không thích số tiền nhỏ này, nhưng mà em là người như vậy, chuyện gì ra chuyện đó, em chỉ hi vọng chúng ta vẫn luôn như thế này, em đừng hư xe của anh, thì phải bồi thường thôi “

“em và anh đều là những người với số tiền nhỏ này không đáng là bao, nhưng Trình đại ca, anh cứ nhận đi cho em được thoải mái.”

Lời nói của Ngụy Tác khiến Trình Uyên có chút kinh ngạc.

Rõ ràng là anh ta ở độ tuổi hai mươi, nhưng anh ta lại nói chuyện cứ đâu vào đó một một hai hai, như một người già.

Lúc này Vương Hình Duyệt bưng hai chén trà thơm ngon đi vào, một chén đưa cho Trình Uyên, một chén đưa cho Ngụy Tác.

Khi đưa tách trà đến trước mặt Ngụy Tác, mặt Ngụy Tác đột nhiên đỏ bừng, hoảng sợ đứng dậy dùng hai tay cầm lấy tách trà.

Đáy cốc có khay, không có thân cốc nên rất nóng, vừa cầm trên tay anh đã bắt lực làm đổ cốc xuống bàn.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Hình Duyệt nhanh chóng cúi người xuống thu dọn, Ngụy Tác cũng không làm thế nào đành dùng tay áo lau nước trà trên bàn.

Sau đó, Vương Hình Duyệt xin lỗi Ngụy Tác, nói “Xin lỗi, do tôi không cẩn thận...”

“Không, không, cái này không trách cô được, đều là do chân tay tôi lỏng ngóng, là tôi, tôi xin lỗi cô...”

Ngụy Tác nhanh chóng lắc đầu, sau đó cúi đầu xuống, đỏ mặt như một quả cà chua biết nói.

Nhìn thấy cảnh này, Trình Uyên cũng vô cùng ngạc nhiên.

anh nhớ tới lúc trên đường cao tốc bị Lý Tố Trân mắng, đêm đó khi Trình Uyên nói đem gả Hồng Anh cho anh ta, lại thêm bây giờ ...

Ai có thể ngờ rằng những đứa trẻ của tứ đại gia tộc lớn ở kinh thành, với sự tồn tại vượt trội của họ, lại phải hồi hộp khi nhìn thấy một người phụ nữ.

Và đó không phải là sự hồi hộp lo lắng bình thường.

“Hình Duyệt, cô đi xuống dưới trước đi.” Trình Uyên nói với Vương Hình Duyệt.

Sau khi Vương Hình Duyệt gật đầu đi ra ngoài, Trình Uyên có chút thích thú nhìn chằm chằm Ngụy Tác, thấy anh ta vẫn cứ như cũ khăng khăng cúi đầu, sắc mặt đỏ bừng.

“hey.”

“há?”

“Đi rồi.”

“phù!” Ngụy Tác thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Haha ...” Trình Uyên bật cười.

“anh cười cái gì ? Từ nhỏ da mặt em đã mỏng, mỗi khi nói chuyện với các bạn nữ trong trường mặt mũi em đều đỏ bừng. không phải rất nhiều người đều như vậy sao?” Ngụy Tác hiển nhiên có chút bối rối nên giải thích.

Trình Uyên xua cái tay, nhin không được cười nói: “Được rồi, được rồi, không nói chuyện này nữa, em không phải tới chào tạm biệt anh sao? Bây giờ Người chuẩn bị trở về kinh thành sao?”

Ngụy Tác gật đầu.

“Được rồi, vậy anh hỏi em một ít chuyện.”

“anh hỏi đi.”

Trình Uyên suy nghĩ một chút, vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc. “Trình Nặc, hẳn là người như thế nào?”

Nghe đến đây, Ngụy Tác chột giật mình.

“Đại ca, anh đây là ...?”

“hắn ta năm lần bảy lượt muốn giết chết anh, cho nên anh phải biết hắn ta là loại người như thế nào?”

Trình Uyên nói, “em yên tâm đi, anh biết hai người bọn em có quan hệ tốt, cho nên anh sẽ hỏi em những câu hỏi không phải làm em quá mức khó xử, và cũng không phải vì điều này, mà coi em như là kẻ thù . “

Ngụy Tác gật đầu, trầm ngâm một lát rồi nói: “Trình đại ca, trên thực tế, chỉ cần anh không đi kinh thành, thì Trình Nặc không chỉ không đối đầu với anh, mà ngược lại sẽ dốc hết sức lực để giúp anh.”

“dốc hết toàn lực giúp anh?” Trình Uyên cười lạnh một tiếng.

“Đây là sự thật, lần này em có thể xuất hiện trong yến tiệc đó, là Trình Nặc thật sự để cho em đến.”

Ngụy Tác nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Trình Uyên không khỏi nhú mày, quan sát tỉ mỉ lấy Ngụy Tác, cảm thấy anh ta không có nói dối.

“Trình Nặc nói, anh vẫn luôn luôn là anh ruột của hắn, muốn giết anh, cũng chỉ là ... mà lại anh là thiếu gia của Trình gia, hắn sẽ không ngồi yên nhìn anh bị Phương gia và Thẩm gia ức hiếp,” Ngụy Tác nói.

Khi anh ta nói, có lúc dừng lại và không có nói rõ, nhưng Trình Uyên biết anh ta đã bỏ qua câu gì.

Đơn giản chính là, muốn giết anh , chỉ có Trình Nặc mới làm được, người ngoài không thể được.

Nói như vậy, Trình Uyên không khỏi nhướng mày, Trình Nặc này vẫn là có chút thú vị.

Có lẽ nếu làm được chuyện này, Trình Cẩm Đông hẳn là rất hài lòng.

Trình Uyên trong lòng không khỏi cười chế nhạo, nhưng là cũng phải khâm phục Trình Nặc vì trong sự tưởng tượng của anh hẳn vẫn thông minh hơn anh nghĩ.

“Hắn quá thông minh ?” Trình Uyên hỏi.

Ngụy Tác vội vàng gật đầu. “Đúng vậy, danh xưng tứ đại thiếu gia của tứ đại gia tộc, thông minh nhất, Phương thanh yển cùng Thẩm Hoa đều không phải là đối thủ của hắn.”

Đây là điều khá bất ngờ với Trình Uyên.

“Cho nên, hiện tại anh rất khó hiểu.” Trình Uyên trong lòng nói: “Vốn là hắn thông minh như vậy biết rõ tổng thể như vậy, tại sao hắn lại sợ anh trở về kinh thành như vậy? Tại sao hắn lại sợ anh đoạt đi người kế vị của hắn như vậy?”

Nghe vậy, Ngụy Tác sắc mặt tối sầm lại, cười khổ nói: “Đây là định mệnh.”

Chương 370

Chương 370: em muốn thuê phòng

“sau khi Trình Nặc trải qua một vụ tai nạn xe cộ, khiến hắn trở nên liệt nửa người dưới, và nghiêm trọng hơn nữa là tuyệt đường sinh sản.”

Ngụy Tác thở dài nói: “mà còn nữa Trình gia của anh lại là gia tộc đặc biệt chú trọng đến việc kế thừa. và mọi người cũng đã biết, thế hệ này của Trình gia thì chỉ có một người con trai là Trình Nặc .”

“Cho nên, hắn không cam tâm?” Trình Uyên hỏi.

“Làm sao có thể cam tâm được?” Ngụy Tác cười khở nói.

Cũng đúng.

Không ai sẽ cam tâm, bằng lòng về vấn đề này.

“Nghe nói bây giờ Trình gia cũng đang suy nghĩ về chuyện này.” Ngụy Tác đột nhiên cau mày nói, “Dù sao năng lực của Trình Nặc cũng thể hiện ra đó, còn anh... ở Trình gia, dường như không có ai coi trọng đến anh. “

“cho nên, bọn họ đã đặt ra cho anh một mục tiêu là đưa Tập Đoàn Cẩm Đông trở thành một doanh nghiệp số một của toàn tỉnh. Nếu anh có thể hoàn thành được mục tiêu này bằng chính sức lực của mình, anh sẽ có được sự tin nhiệm của những người còn lại trong gia tộc.”

Trình Uyên cười lạnh một tiếng ,hỏi “Nếu không được thì sao?”

Ngụy Tác cười cười không nói gì cả.

Trình Uyên biết rằng những gì Ngụy Tác nói có lẽ là những gì Trình Nặc nói với anh ta.

Cho dù Trình Nặc rất thông minh, nhưng lại sai một chuyện.

“anh không có ý định làm gia chủ, cũng không muốn thừa kế tài sản của Trình gia.” Trình Uyên lắc đầu, thản nhiên nói: “em về nói với Trình Nặc, nếu như hấn ta không động anh trước, anh sẽ không đi tìm hấn, cho từ bây giờ và về sau cũng như vậy”

“Nhưng nếu hấn ta vẫn không bỏ cuộc, thì anh thật sự không ngại để chiến đấu cùng với hấn vì lẽ phải.”

Nghe vậy, Ngụy Tác sừng sốt một hồi, cuối cùng cười khỏ lắc đầu thờ dãi, “Phong thái của Trình đại ca thật khiến em đây khâm phục, được rồi, không nói nữa, em sẽ chuyển lời đến hấn.”

Mà cùng lúc đó.

Bên ao cá của một biệt thự ở Tỉnh Giang Bắc Mang theo kính râm, bắt chéo hai chân, Phương Thanh Yến đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế tựa, chính là đang nghe thủ hạ của mình báo cáo.

Hấn đang câu cá, cần câu khẽ lắc lư, Phương Thanh Yến vui mừng khôn xiết, vội vàng ngồi thẳng người, cầm cần câu lên, bắt đầu thu dây câu lại.

Bên cạnh hấn có năm sáu tên thuộc hạ, trong đó có một mỹ nữ mặc một bộ đồ sexy Bikini siêu mỏng.

“nói như vậy, Trình Uyên gặp được họ Đông đó cũng là ngẫu nhiên, và chiếu cố hấn một chút sao?”

“Vâng, đúng vậy.”

Một người đàn ông đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang đen, không nhìn thấy rõ tướng mạo của người này, chỉ thấy gật đầu, rồi hỏi tiếp “Vậy chúng ta phải làm gì tiếp theo?”

Phương Thanh Yến thu dây câu lại, rút con cá trăm cỏ vừa câu được ném trở lại ao, sau đó thay bằng môi mới vào lưỡi câu rồi ném xuống ao.

“Chỉ khi ta ngồi vào chỗ của chủ tịch Thương Minh Tỉnh Giang Bắc, gia gia mới cho phép ta trở về.

Hiện tại đây là cơ hội hiếm có.”

Nghe vậy, người đàn ông đội mũ lưỡi trai dừng lại, khom lưng chút rồi nói: “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ nghe theo người sắp xếp.”

“Đi đi.”

...

...

Tỉnh Giang Bắc , Văn phòng chủ tịch tập đoàn Thẩm thị.

Nữ thư ký kể lại chuyện xảy ra ở trong biệt thự của Phương Thanh Yến.

Thẩm Hoa nhẹ giọng nói: “Xem ra hấn đã đánh giá thấp Trình Uyên này.”

“Đúng vậy, theo kết quả điều tra của chúng ta, bên người Trình Uyên có ít nhất ba vị cao thủ , một chuyên gia tình báo, và hai người có chuyên môn y thuật siêu việt.”

“Vậy người thử nói xem, chúng ta có nên nhắc nhở cho Phương Thanh Yến một chút không?”

“nhắc nhở một chút, có thể có thú vị hơn.”

“Tôi nhớ rồi ...” Thẩm Hoa đột nhiên cau mày, tựa như đang suy nghĩ ra điều gì, trầm ngâm một lát rồi nói: “hình như có người tên Tư Đồ Vân không phải là đang đối phó với Trình Uyên sao. Hấn hiện tại đang ẩn nấp ở Tân Dương đúng không?”

“Vâng, đúng vậy.”

” Đi thăm dò một chút, rồi đem tin tức này cũng cho hấn biết.”

“vâng.”

” có tin tức gì về Thẩm Lệ không?”

“vẫn chưa.”

“Để Bệnh Đường Tử tiếp tục điều tra, chỉ cần điều tra ra được, cho dù bất kể là ai, ta cũng sẽ đem hấn rút gân lột da.”

“vâng.”

Sau đó, Thẩm Hoa khước miệng nhếch lên, híp mắt, tự lẩm bầm một mình “Đông Tâm Tư, mệnh lệnh là người đề xuống, vậy

thì ta giết hẳn. Người cũng không thể trách ta.”

...

...

Vài ngày sau.

Mục Tư Nhã gọi Bạch An Tương và Trình Uyên cùng đi ăn tối.

Nhờ phúc của Mục Tư Nhã, Trình Uyên cuối cùng, cũng được gặp lại vợ mình.

Kể từ khi Lý Tố Trân và Bạch Thiều Lâm trở về, Bạch An Tương viện cớ chăm sóc cho cha mẹ, rồi sống ở Vịnh Ánh Trăng.

Tuy rằng biệt thự ở Vịnh Ánh Trăng rõ ràng là tiện nghi hơn nhiều so với nhà ở Tam Thạch Thôn, nhưng Trình Uyên đương nhiên biết Bạch An Tương không phải loại phụ nữ chán ghét nhà nghèo, yêu nhà giàu, ham hưởng thụ, lý do khiến cô bất đắc dĩ không quay về, có lẽ ...

Chính vì thực sự nhìn thấy sự phong độ, sáng suốt của Trình Uyên, khiến cô có chút không tự tin, không biết nên đối mặt với người đàn ông trước mặt như thế nào.

Dù đã là vợ chồng nhưng trí nhớ hai năm sau cùng đã biến mất, nền tảng tình cảm của họ rất yếu.

Sau khi lái xe đến đón Bạch An Tương, Trình Uyên tặng bó hoa đã chuẩn bị từ trước.

Bạch An Tương ban đầu còn vui mừng khôn xiết, nhưng ngay sau đó vẻ mặt lại trở về vẻ thờ ơ, “anh tặng hoa tiền này làm gì?”

Trình Uyên cười nói: “Chỉ cần vì em, anh nguyện lòng bỏ ra bao nhiêu cũng được.”

“Miệng mồm lươn lẹo.”

Sau khi lên xe, Bạch An Tương nói: “Sau khi Tư Nhã kết hôn xong, em sẽ chuyển về sống chung.”

Nghe đến đây, Trình Uyên hơi giật mình.

Anh biết có lẽ cô vẫn quan tâm đến lời hứa với anh, nhưng Trình Uyên cũng biết lúc đó Bạch An Tương chủ yếu muốn an ủi anh.

“Nếu em không muốn, anh cũng không vội.” Anh cười nhẹ một cái rồi nói.

Lần này Bạch An Tương hơi giật mình, sau đó khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng.

Lần này Mục Tư Nhã mời hai người đi ăn tối, bởi vì cô ấy và Lý Túc đạt được công nhận, nên rất vui vẻ, và muốn ăn mừng.

Khi ăn tối, Lý Túc hoàn toàn như trước đây vẫn tiết kiệm lời như mọi khi.

Tuy nhiên, Mục Tư Nhã lại trở về tính tình trước đây, nói chuyện vô lý hơn với Bạch An Tương, và khi nhìn thấy Trình Uyên nghe lén, liền trách móc quát Trình Uyên như muốn điếc cả tai.

“Nhìn cái gì? Người nhìn nữa chọc mù mắt bây giờ, người tin không?” Mục Tư Nhã.

Trình Uyên giả vờ sợ hãi giơ tay đầu hàng, nhưng trong lòng lại thầm nói: “cái con hâm này, một khi đạt tới mục đích, quả nhiên lộ ra nguyên hình.”

Thế là anh thương cảm liền vỗ vỗ vai Lý Túc, rồi cười nói “đại ca, em thật lo lắng cho anh.”

Lý Túc kinh ngạc ” lo lắng về cái gì?”

Trình Uyên bên tai Lý Túc nói nhỏ vài câu, “Lo lắng cho anh sau khi nhận lấy giấy chứng nhận kết hôn, vợ của anh sẽ biến thành một con cọp cái.”

Nghe vậy, Lý Túc ngượng ngùng cười nói: “thôi xéo đi.”

Một bữa ăn rất thú vị và vui vẻ.

Trước khi chia tay mọi người, Mục Tư Nhã vẫn như cũ y như là chú chim non nép vào cánh tay của Lý Túc khiến Trình Uyên thở dài, có lẽ lo lắng của anh là không cần thiết.

“Ngày mốt là cử hành hôn lễ rồi, bọn em nhớ kỹ tới sớm một chút nhé.” Lý Túc nhắc nhở.

“yên tâm đi, tối mai em sẽ tới.” Trình Uyên nói.

Bạch An Tương cũng nói với Mục Tư Nhã, “Tối mai, tôi cũng đến nhà cô.”

Sự việc đã được quyết định rất vui vẻ.

Sau khi Trình Uyên và Bạch An Tương lái xe rời đi, Lý Túc đứng ở nơi đó nhìn hai người bọn họ rời đi, Mục Tư Nhã thì khoác tay, tựa đầu vào vai anh.

Một cơn gió thổi đến.

Có thể cảm thấy gió thổi có chút hơi lạnh, Lý Túc nói: “Đề anh đưa em về.”

Mục Tư Nhã đột nhiên nhắm mắt lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, lắc đầu.

Lý Túc nhíu mày nói: “Đã muộn như vậy rồi.”

Mục Tư Nhã dường như cùng anh ta tận hưởng sự cảm giác cả thế giới chỉ còn lại hai bọn họ, vì vậy cô ấy chỉ đơn giản là im lặng.

Lý Túc không khỏi thở dài “thôi được rồi, anh ở lại cùng em một chút vậy.”

Vừa nghe lời này, đôi mắt đẹp của Mục Tư Nhã bỗng nhiên hé mở ra “anh không sợ em bị lạnh cóng sao?”

“Nhưng ... anh đã nói sẽ đưa em về mà.”

“em không muốn về nhà.”

“nếu không ở đây em sẽ bị lạnh cóng thì sao?”

“Anh...”

Mục Tư Nhã đành bất lực trước thanh niên nghiêm túc này.

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Lý Túc, cô chợt nở nụ cười, rồi lấy tờ giấy đăng ký kết hôn mới tinh từ trong túi xách, lắc tới trước mặt Lý Túc.

“em muốn đi thuê phòng!”

“Há?”

Chương 371

Chương 371: Dưới gầm cầu

Thời gian trôi nhanh, đã đến vào chiều hôm sau, một đêm trước khi cử hành hôn lễ của Lý Túc và Mục Tư Nhã.

Lúc Trình Uyên đến nhà Lý Túc, trong nhà Lý Túc đã có rất nhiều người.

Bởi vì hầu hết đây đều là đồng nghiệp của Lý Túc, điều này làm cho Trình Uyên có vẻ hơi bất ngờ và không được tự nhiên cho lắm.

Sau khi trò chuyện với mọi người, anh ra ban công hóng gió một mình.

Nhà của Lý Túc là một ngôi nhà nhỏ, có hai phòng ngủ và một phòng khách, bởi vì tối hôm nay rất nhiều người, phòng nào cũng chật cứng người, cho nên nơi duy nhất có không khí trong lành nhất có lẽ cũng chỉ có ban công.

Nhìn những tòa nhà cao tầng bên ngoài qua từ ban công, Trình Uyên cảm thấy như một thế giới xa vắng.

Nhớ hồi đó anh chỉ là một tên nhà quê nghèo khó, không ngờ có ngày anh lại cưới được một cô vợ xinh đẹp như vậy, lại còn có được một tập đoàn lớn nhất thành phố nữa chứ.

Tất nhiên, anh cũng đã gặp qua rất nhiều bạn bè đủ mọi tầng lớp, chẳng hạn như chuyên gia Tây y Từ Xuyên, như Đông y cao thủ Lý Tịnh Trúc, chẳng hạn như Lý Túc đang làm đội trưởng đội cảnh sát.

“Sao em không vào trong ngồi?”

không biết từ lúc nào Lý Túc đã xuất hiện sau lưng Trình Uyên, và đưa cho anh một điều thuốc.

Châm điều thuốc xong, Trình Uyên mỉm cười rồi nói “Không khí ở đây thật tốt.”

“Ừm, sao em không vào trong ngồi cùng đồng nghiệp của anh trò chuyện cho vui.” Lý Túc gật đầu rồi nói, “nếu trách thì cũng trách anh nữa. bình thường anh ít kết bạn, ngoại trừ đồng nghiệp ra, bạn bè ở các ngành nghề khác cũng không có nhiều.”

Trình Uyên lấy ra một cái hộp dài và nhỏ từ trong người ra
“Quà cho anh.”

Lý Túc sững sờ, “Đây là?”

“Đồng hồ ấy, áo quần của anh thì không sao rồi, nhưng với chiếc đồng hồ này nữa, thì có vẻ hoàn hảo hơn.”

“kết hôn mà có tặng đồng hồ sao?”

“Ai gù, đừng quan tâm đến chi tiết nhỏ này.”

Đồng hồ Longines mấy chục vạn, khi đến đây Trình Uyên đặc biệt mua đem tới.

Lý Túc suy nghĩ một lúc, sau đó từ trên cổ lấy ra một sợi dây chuyền, đưa cho Trình Uyên.

“em không nhận đâu đại ca, em không phải tặng đi để rồi nhận lại đâu.” Trình Uyên sững sốt, sau đó nở nụ cười.

Lý Túc vỗ mạnh trên sợi dây chuyền trên tay rồi nói: “Hồi nhỏ cha anh tặng cho anh, ông nói đây là vật phong thủy có thể đem lại sự may mắn và bình an, nhưng mà sau khi giao cho anh không được bao lâu ông ngủm củ tỏi “

“...” Trình Uyên.

“Bây giờ nghĩ lại, anh đúng là ngu thật. cùng không có mấy bạn bè. Người duy nhất có thể hiểu được anh thì chỉ có mỗi mình em, cho nên anh hy vọng em có thể được bình an”, Lý Túc mỉm cười nói.

“nếu em có mệnh hệ gì xảy ra, thì anh đây không còn có ai là người thân nữa “

“anh mà còn tin mấy cái này?”

“Tin hay không là một chuyện.”

“đó là sự thật mà.”

Trình Uyên cùng Lý Túc đều là những kẻ không tin vào tâm linh, Phong thủy hay không không quan trọng, điều này đối với bọn họ không có chút ý nghĩa nào cả.

Nhưng có một điều có ý nghĩa đó là tình anh em chứa đựng trong chính sợi dây chuyền này.

Đây là một sợi dây chuyền rất bình thường, và mặt dây chuyền là một bức tượng linh thiêng không biết thân thánh phượng nào.

Sau khi nhận được quà của Lý Túc, Trình Uyên liền lập tức nhân cơ hội còn nóng hổi vừa thổi vừa đắp đeo ngay vào cổ .

...

...

Sáng sớm ngày hôm sau.

Các đồng nghiệp của Lý Túc, vui vẻ cười toe toét bắt đầu đốt pháo dưới nhà.

Còn Lý Túc ở trong phòng nhìn có vẻ có chút khẩn trương .

“đại ca, em đi trước.” Trình Uyên vỗ vỗ bờ vai của anh ta.

Tân Dương này có tục lệ là trước khi kết hôn thường có xe đi thăm dò đường trước, bình thường xe đi thăm dò đường này phải là người tri kỷ, cho nên cái nghi thức này rơi ngay vào đầu của Trình Uyên.

Lễ cưới của Lý Túc rất xa hoa, vì Trình Uyên sắp xếp ngay cho anh một chiếc xe hơi rất sang trọng, một chiếc Bentley, nói về độ xa hoa này, thì không biết bao nhiêu người đang đứng xem.

Nhiều người còn thở dài, nói “làm cảnh sát bây giờ kiếm được nhiều tiền như vậy sao?”

“tôi không biết ? Nghe nói chuyện này là do em của Lý Túc tổ chức ra á.” Một người trong đám hóng hớt giải thích.

“WTF, tại sao ta lại không gặp được loại anh em này ta?” Có người thở dài.

Bên tai Lý Túc nghe được những lời này, tuy rằng trên mặt núi có chút không vui tí nào, nhưng trong lòng rất vui vẻ.

Chuyện này, đang trong ngày vui không nên gắt được.

Ngồi trong xe Bentley, Trình Uyên nói với tài xế là Bạch Long : “dò đường thôi nào.”

Ngoài Bạch Long và Trần Đông ra, trên xe còn có đồng nghiệp của Lý Túc.

Hai người nói chuyện phiếm với nhau, và hương nhà của Mục Tư Nhã đi đến.

Xe đi được nửa đường, điện thoại di động của Trình Uyên đột nhiên vang lên.

“Này, Trình Đông, có người theo dõi xe của anh.”

Cuộc gọi này Là của Lý Hải Tân gọi.

Nghe vậy, Trình Uyên rất bình tĩnh nhìn ra gương chiếu hậu.

Liền nhìn thấy hai chiếc xe địa hình phía sau.

“lai lịch của những chiếc xe này là gì?” Trình Uyên hỏi.

Lý Hải Tân đáp: “Là do tôi trinh thám biết được.

Tối hôm qua xe này tiến vào Tân Dương . Về phần lai lịch của đối phương, tôi vẫn chưa điều tra ra được.”

Về vấn đề này, Trình Uyên cũng không lo lắng lắm, bởi vì đã có Bạch Long và Trần Đông, cho dù có người muốn giết anh, cũng không phải dễ dàng làm được.

Bên cạnh Bạch An Tương còn có cô gái mập , được đích thân bảo vệ.

Mẹ anh thì đã có Vương Mỹ Lệ ẩn nấp canh gác ở nhà.

Nhà Bạch Thiếu Lâm ở vịnh Ánh Trăng, thì cũng có hệ thống an ninh cũng rất tốt.

An ninh không phải là một vấn đề.

Nghĩ đến những điều này, xe của anh phóng vào dưới gầm cầu..

Đoạn này có đường rộng, có nhiều xí nghiệp, nhưng ít người qua lại, cũng là đoạn yên tĩnh nhất giữa con đường của Mục Tư Nhã và Lý Túc.

Nhưng.

Chiếc xe dừng lại ngay sau khi đi vào gầm cầu.

Bởi vì phía trước có bốn chiếc ô tô đậu dưới gầm cầu từ trước, dàn hàng ngang ngược chiều với xe của anh.

Ngay sau đó, hai xe ô tô phía sau cũng chặn lại đường tẩu thoát của anh.

Sắc mặt đồng nghiệp của Lý Túc đột nhiên thay đổi rồi nói “Tình huống gì đây?”

Trình Uyên cau mày nói “Có lẽ, có chút phiền phức.”

“...” Đồng nghiệp của Lý Túc.

Trình Uyên hỏi: “Vừa rồi tôi với anh trò chuyện nhiều như vậy, còn chưa thỉnh giáo được tên của anh.”

“Trình Nguyệt Lôi.” Đồng nghiệp của Lý Túc kinh ngạc trả lời.

Trình Uyên nhẹ gật đầu, rồi nói “Thì ra cùng họ với tôi, đồng chí Nguyệt lôi, tôi muốn hỏi anh chuyện này, nếu biết được người đối diện phía trước và ở phía sau sẽ giết chúng ta, thì chúng ta thực hiện đánh phủ đầu, nó có được xem là một hành động phòng vệ chính đáng không?”

“Ồ... nếu chúng ta động thủ trước, nhất định sẽ không tính.”

Trình Nguyệt Lôi sững sờ trả lời.

Và hẳn rất tò mò, tại sao hai người đi cùng Trình Uyên rất yên lặng không nói lời nào ở trong xe cả nhưng mà lại rất bình tĩnh đến như vậy?

Vốn dĩ mình nên bình tĩnh nhất trong chiếc xe này chứ.

Trong ý thức của hẳn đã đoán được những người bạn này của Lý Túc không đơn giản.

Trình Uyên trầm ngâm một lúc rồi gật đầu, nhắc nhở với Bạch Long cùng Trần Đông “cứ như vậy đi, chờ bọn hẳn ra tay

trước.”

Bạch Long cùng Trần Đông bốn ánh mắt nhìn nhau, ám chỉ đã hiểu với nhau.

“Anh dường như không sợ chút nào thì phải?”

Trình Nguyệt Lôi rất cục cựa cũng hỏi ra những nghi ngờ trong lòng.

Trình Uyên nở nụ cười, rồi nói “trải qua những loại chuyện này thì sẽ không còn cảm giác đó nữa.”

“vậy Trước kia có rất nhiều người muốn giết anh sao?”

“Không chỉ trước đây, mà bây giờ cũng thế.”

“Không sao, tôi sẽ gọi cảnh sát.”

“E rằng quá muộn rồi.” Trình Uyên nhẹ giọng nói.

Đúng lúc này, cửa xe đối diện mở ra, và cửa của hai chiếc xe phía sau cũng mở theo.

Từ sáu chiếc xe này, thoáng qua hơn hai mươi người đàn ông cùng với gậy, tuýp, dao và mã tấu bước xuống.

Những người này, với dáng người cao to và khuôn mặt dữ tợn, thoạt nhìn không phải là những kẻ lưu manh bình thường, mà từ khí chất trên người của hấn có thể phán đoán ...

“Những người này đã từng đi lính, và đã giết qua người.”

Bạch Long đột nhiên nói.

Đúng vậy, trên thân những người này toàn đấng đấng sát khí.

cuối cùng Trình Uyên cũng nhìn ra được sự tình này có thể nghiêm trọng hơn anh tưởng.

“vậy anh xử lý được không?” Trình Uyên hỏi.

“Chắc không có vấn đề gì đâu.” Bạch Long.

“Vậy là tốt rồi.”

Một nhóm người vây quanh chiếc xe của họ, một người trong số họ liếc nhìn qua cửa kính xe, sau đó họ lấy điện thoại di động ra để kiểm tra.

“Kiligulu ...” đó biết ngôn ngữ nào mới nói ra.

Nói xong, những người này liền giơ vũ khí lên bắt đầu đập phá ô tô.

Chương 372

Chương 372: Bị thương Hiên tại ở nhà

Mục Tư Nhã cũng vui mừng hơn hờ.

Một đám chị em tốt quây quần bên Mục Tư Nhã cười nói vui vẻ.

Căn phòng được trang trí bằng bóng bay và hoa rực rỡ.

Mục Vệ Đông và Tân Thiên cũng vui vẻ cười như không ngậm được miệng, nhưng có trời mới biết được, thời điểm Mục Tư Nhã đi ra ngoài, hai vợ chồng mới có thể cười ra tiếng.

Xét cho cùng, hai người đều là có một cô con gái như vậy.

Sau khi chụp ảnh cùng nhóm bạn thân, bạn học và những người khác, Mục Tư Nhã mặc váy cưới màu trắng đột nhiên lấy tay che mắt một cái.

Bạch An Tương nhìn thấy sự lỳ lợ này liền hỏi “Sao vậy Tư Nhã?”

“Không biết, mắt phải của tớ luôn nháy, trong lòng có chút nôn nao giống như lửa đốt vậy, An Tương, cậu nghĩ sẽ không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn phải không?” Mục Tư Nhã lo lắng nói.

“phủi cái mồm của cậu,ngày đại hỷ, cậu nói cái quái gì vậy?” Bạch An Tương siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, hần giọng nói.

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, chẳng qua tối hôm qua cậu quá hưng phấn, nên ngủ không ngon thôi.” Bạch An Tương an ủi nói, “Tớ tối hôm qua cũng ngủ không ngon, mí mắt cũng giật giật đây. Cái này đều là bình thường cả.”

Nghe vậy, Mục Tư Nhã khẽ hừ một tiếng.

“Này, đã gần 8 giờ rồi, sao ‘xe dò đường’ của bọn họ còn chưa tới ta?” Tân Thiên chạy đến phòng của Mục Tư Nhã, nói với Mục Tư Nhã, “Tu Nhã, con gọi Lý Túc thử xem sao.”

Mục Tư Nhã lẩm bẩm nói: “Mẹ, sao mẹ lại vội vàng đuổi con ra khỏi nhà vậy, mẹ có phải mà mẹ ruột của con không đấy?”

“Không phải, con giống như một món bảo vật quý giá như vậy làm sao nói gả có thể gả ngay được.” Tân Thiên nói tiếp, “Nuôi con khôn lớn nhiều năm như vậy, đợi Lý Túc đến đây mẹ phải đòi lại tiền bù những năm qua.”

“Mẹ ...!”

Cuộc trò chuyện của hai mẹ con khiến những người khác trong phòng đều bật cười.

Những thời gian đầy hạnh phúc.

...

...

Tuy nhiên, vào lúc này, một trận chiến khốc liệt đã được tổ chức tại dưới hầm cầu cách xa nhà của Mục Tư Nhã khoảng mười dặm.

“Bầm , bầm ... choang!”

Xe Bentley bị một chiếc gậy, tuýp, dao và mã tấu phan lên lúc ẩn lúc hiện, khiến cho kính cửa sổ đều vỡ vụn.

Ở thời điểm mấu chốt này, Trình Uyên hỏi Trình Nguyệt Lôi, “Nhìn tình hình này, hành động của chúng ta có được coi là phòng vệ chính đáng không?”

Trình Nguyệt Lôi hoảng sợ, nghe thấy lời hỏi của Trình Uyên, sững người một lúc, rồi vội vàng gật đầu, “có, có.”

“Vậy là tốt rồi!”

Trình Uyên cười khỏ một tiếng rồi hét lên Với Bạch Long và Trần Đông “ giết !”

Bạch Long và Trần Đông sớm đã kìm nén từ lâu, nghe được tiếng hét của Trình Uyên, liền mở cửa bên cạnh của mình, cùng nhau lao ra ngoài.

Bạch Long một quyền đâm bay hai tên lên không trung, rồi xông vào đám người trước mặt, thật giống như cái tên gọi của mình, giống như một con gấu bắc cực, tả xung hữu đột, đánh cho bọn người đó đều phải nằm trái nằm phải.

Những con dao và tuýp đó không thể nào đụng được vào người Bạch Long.

Và từ khi Trần Đông nhảy xuống xe, từng “vàng trắng ai oán” rất đặc biệt khiến cho mọi người dưới gầm cầu đều phải chói mắt.

Trình Uyên chưa bao giờ hiểu được con dao của Trần Đông giấu ở đâu.

Một cây loan đao liên tiếp chặt đứt hai cái cánh tay của người nào đó.

Sau đó Trình Uyên nói với Trình Nguyệt Lôi, “Đừng đi ra ngoài.”

Sau đó, anh cũng phi thân nhảy ra khỏi xe.

Lúc đầu nhìn tình huống này, chỉ cần Bạch Long cùng Trần Đông đã đủ rồi, mà Trình Uyên cũng bắt đầu ngửa răng nên cũng không ngại lao ra.

Cũng giống như người mới học lái xe muốn sờ vào xe.

Trình Uyên được Bạch Long huấn luyện trong một thời gian và huấn luyện một cách rất khắc nghiệt Như trong Địa ngục vậy, cho nên nhân tiện cũng muốn thử, hiện tại năng lực như thế nào.

Một người lao về phía anh, giờ mã tấu lên định chém.

Trình Uyên nheo mắt lại, hơi cúi đầu, đâm sâu vào người rồi ra quyền, giống như Bạch Long vậy.

“Bùm!”

Người cầm dao bị Trình Uyên hất ngã xuống đất.

Trình Uyên hơi sững sờ, thầm nghĩ, cái này rõ ràng quá chênh lệch, một người như Bạch Long có thể hất văng người ta cách xa năm sáu thước, mà mình thì chỉ có làm người ta ngã.

Nhìn thấy ba người này có thể đánh nhau tốt như vậy, Trình Nguyệt Lôi ngăn người ra.

Nói cách khác, trong chiếc xe này, xét về nghề nghiệp, anh ta không phải là người chiến đấu giỏi nhất sao?

Sau khi hoàn hồn, Trình Nguyệt Lôi nhanh chóng lấy điện thoại di động ra rồi gọi điện.

“Này, Lý đội trưởng, chúng tôi đã bị bọn người nào đó tập kích ở dưới gầm cầu trên đường đến nhà của Mục Tư Nhã, mà nhìn qua bọn người này trông không giống người Trung Quốc lắm.”

...

Trình Uyên vẫn đánh giá thấp thực lực của đối phương.

Chân anh một cước đi vào hạ bộ người kia, nhưng người đau thì lại là mình, truyền đến một cơn đau thốn người.

“CMN!”

Anh không ngờ rằng bên kia còn mặc đồ bảo hộ, có vẻ rất chuyên nghiệp.

Trình Uyên trong cơn đau đớn chưa kịp thu chân lại thì đã gặp phải gã đối diện nở một nụ cười xấu xa.

“Phập!” Sau đó, một con dao đã cắm vào vai Trình Uyên.

Trình Uyên rút lui liền đụng vào trên xe, nhưng vẫn lại bị người đàn ông đó dùng dao chém tiếp.

Nhìn thấy điều này, Bạch Long trong tích tắc liền lao tới Trình Uyên rất nhanh, vươn tay bóp lấy tay người đàn ông đang cầm dao này, đột nhiên bóp một cái.

“Rắc rắc!”

“A!”

Người đàn ông bị Bạch Long bóp cho đến gãy tay.

Những người này tuy rằng đã trải qua quá trình huấn luyện nghiêm ngặt, nhưng họ vẫn không thể chịu nổi trước Trần Đông và Bạch Long được.

Không mất nhiều thời gian trước khi tất cả nhóm này bị tiêu diệt.

Trần Đông Bạch Long và Trình Nguyệt Lôi đều vây quanh hỏi Trình Uyên “sao rồi?”

Vết đâm không quá sâu nhưng máu vẫn không ngừng chảy.

Trình Uyên cười khổ lắc đầu, nói: “Tôi bị thương cũng không sao, nhưng mà chậm trễ việc kết hôn của anh tôi thì sẽ rất phiền phức.”

“Hôm nay là ngày để mọi người cùng vui vẻ và hạnh phúc, việc này có lẽ đã phá hỏng khung cảnh đó mất.”

Bạch Long đề nghị, “Tôi cùng người đi đến bệnh viện trước, còn lại cứ để cho Trần Đông và vị này đi đến bên kia.”

Trình Uyên gật đầu, “Chỉ có thể như vậy.”

Trần Đông phản đối, “nên để tôi đi cùng người đến bệnh viện, còn lại để cho Bạch Long đi với người bạn này.”

Nghe được lời này của Trần Đông, Trình Uyên suy nghĩ một lúc, rồi cũng đồng ý, dù sao Trần Đông cao gần hai thước, vẻ mặt đầy sát khí, như vậy không thích hợp xuất hiện vào khung cảnh đại hỷ đó.

Còn Bạch Long, tuy cũng rất khỏe, nhưng có vẻ soái ca hơn Trần Đông.

“Cũng được...”

“Nếu không, để tôi đi với anh đến bệnh viện đi, còn lại để cho hai vị huynh đệ này ...” Trình Nguyệt Lôi đột nhiên nói.

Tuy nhiên, Không nói hết câu cũng chỉ nói được phân nửa, bỗng ngưng ngưng cười rồi nói tiếp. “Thôi quên đi, vẫn là tôi đến nhà gái thì tốt hơn.”

Xe Bentley đã bị phá hủy, dù sao cũng phải có một chiếc xe để đi.

Trình Uyên ôm bả vai của mình, cùng Bạch Long với bọn họ đi tới đầu gầm cầu, nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc xe lớn đậu ở siêu thị.

Trình Uyên đưa thẻ cho Bạch Long. “Thuê xe đó đi, tùy ý trả bao nhiêu cũng được, nếu không được thì cứ trả giá mua xe giá gấp đôi cũng được, đừng chậm trễ hôn sự của người ta là được. . .”

Nghe vậy, Trình Nguyệt Lôi ngẩn người ra rồi thầm nghĩ, Đội trưởng Lý lấy đâu ra một người em trai, sao mà ... đáng nể như vậy?

Bạch Long cầm thẻ rồi bước vào siêu thị cùng Trình Nguyệt Lôi.

Trần Đông và Trình Uyên lại cùng nhau đi đến đầu gầm cầu bên kia.

bạn anh nghĩ sẽ đi qua đầu gầm cầu bên này, rồi bắt taxi chạy thẳng đến bệnh viện của Từ Xuyên.

Về phần bạn “sát thủ” trong gầm cầu này, đây không còn là điều đáng để bàn nữa.

Trên thực tế, đối với ai muốn giết Trình Uyên, Trình Uyên hiện tại cũng có chút suy đoán được, chỉ cần đếm trên đầu ngón cũng biết được có mấy ai sẽ giết mình.

Nghĩ là nghĩ như vậy, thế nhưng là ...

Cả hai vừa mới nghĩ như vậy, vừa bước ra khỏi gầm cầu thì cầu sập ...

Chương 373

Chương 373: thái độ Trần Đông

Một đoạn gầm cầu này không dài lắm nhưng đi bộ từ đầu này đến đầu kia phải mất ít nhất năm phút.

Đề không làm đám cưới của Lý Túc bị trì hoãn, Bạch Long và Trình Nguyệt Lôi nhanh chóng thương lượng với ông chủ xe lớn đó, ông chủ xe Mercedes cũng đồng ý rồi chở bọn họ đến nhà của Mục Tư Nhã.

Không lâu sau xe của Bạch Long rời đi.

“ẦM!” Với một âm thanh lớn, cây cầu sụp đổ.

Phần giữa và phía sau sụp đổ, chôn vùi những kẻ sát thủ phía sau Trình Uyên.

Trình Uyên và Trần Đông sững sờ.

Câu sập, bụi bay mù mịt khắp trời.

Sau đó rồi từ từ tan.

Đúng lúc này, trước mặt lại xuất hiện thêm hai người.

Một người là Bệnh Đường Tử đang cúi người vì ho khan, và người còn lại là Tư Đồ Vân, Miêu Địa chi vương đã biến mất một thời gian.

Sắc mặt của Trình Uyên liền thay đổi rõ rệt.

“Đừng hiểu lầm, tôi không phải đến để giết ngươi.” Bệnh Đường Tử rút cục ho khan cũng xong, liền đứng thẳng lưng lên cười tủm tỉm rồi nói với Trình Uyên.

“Ta là!” Tư Đồ Vân đột nhiên hét lên một tiếng, liền hướng Trình Uyên lao tới.

Thấy vậy, Trần Đông rút loan đao ra lao về phía trước, và một vầng trăng non cắt xuyên qua bóng tối.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Bệnh Viện Tử bất ngờ cũng lao tới, dùng một thanh kiếm dáng giống như đao, liền tiếp được nhát đao kia của Trần Đông.

Trình Uyên rút cục cũng hiểu được.

Bệnh Đường Tử thật sự không tới giết chính anh, hẳn chỉ là tới để ngăn cản Trần Đông.

Tư Đồ Vân bỏ qua Trần Đông và Bệnh Đường đang giao đấu nhau, liền một chưởng hướng tới Trình Uyên.

Trình Uyên vội vàng liền cúi người né, và đồng thời nhặt được một con dao lúc nãy bọn sát thủ kia đánh rơi trên mặt đất, thuận tay vung lên.

Trình Uyên biết thực lực Tư Đồ Vân, nếu dùng tay đơn mã độc đấu, hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

Vì vậy, anh muốn phá vỡ thế trận này bằng một con dao.

Tuy nhiên, thân thủ Tư Đồ Vân lại là rất mạnh, xét về thực lực vẫn hơn Trần Đông và Bạch Long.

Một nhát dao kia, cũng không thể nào uy hiếp gì được hắn, hắn khẽ chạm vào tay cầm dao của Trình Uyên, rồi lật cổ tay của anh, rồi đánh vào tay cầm dao này.

Đánh trúng bàn tay cầm dao này.

Trình Uyên liền cảm nhận được một nguồn sức mạnh cực lớn, khiến cổ tay run rẩy tê dại lên, con dao hoàn toàn rời khỏi tay.

Ngay sau đó, Tư Đồ Vân một cước đã vào ngực anh.

“Phụt!” Phun ra một ngụm máu, Trình Uyên văng ra và va phải vào đồng gạch.

anh chỉ cảm thấy ngực và bụng rất khó chịu, đau không chịu nổi.

Tư Đồ Vân trong mắt tràn đầy lửa giận và phẫn nộ.

“Đồ chó, ngươi giết đệ tử của ta, ta muốn tằm giết ngươi!”

Hắn lần nữa lao đến Trình Uyên.

Khi Trần Đông thấy vậy, dưới tình thế cấp bách, mặc kệ Bệnh Đường Tử trước mặt, sừng sốt thông suốt lấy lưỡng bại đao thương đấu pháp, vung ra một đao, tạm thời bức lui Bệnh Đường Tử.

Sau đó anh ta xoay người tấn công vào lưng của Tu Đồ Vân.

Tu Đồ Vân cảm giác được sau lưng có tiếng gió, cúi người tránh đi, quay đầu lại một chưởng hướng vào Trần Đông .

Trần Đông trở lại ngang cán đao.

“Bùm!” Một tiếng, anh bị dính trọn một chưởng của Tu Đồ Vân, liền bị văng lui về phía sau mấy bước.

Lợi dụng kẽ hở này, Tu Đồ Vân quay người lại lao tới Trình Uyên.

“Vút vút...”

Một trận Gió đến!

Tu Đồ Vân giật mình, nhanh chóng né sang một bên.

Ba cây phi châm bay đến, tránh được hai cái, nhưng một cái vẫn không thể né được liền găm trên người của hắn.

Lực quán tính cực lớn khiến Tu Đồ Vân lui về phía sau hai bước.

Áo len rộng thùng thình cùng quần jean bó, tóc dài bông bênh, dáng người thướt tha dung mạo lại đẹp đến mức không có gì có thể so sánh được, liền xuất hiện bên cạnh Trình Uyên và Tu Đồ Vân.

Cô vẫn giữ nguyên tư thế ném phi châm.

“Miêu Địa Nhất Chi Hoa!”

“Nhất Chi Hoa!”

Tu Đồ Vân kêu lên gần như cùng lúc với Trình Uyên.

“Ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn báo thù cho Bôn Lô sao?”

Tu Đồ Vân chất vấn Miêu Địa Nhất Chi Hoa Tùng Hân Hân.

Đúng vậy, thứ xuất hiện trước mặt anh chính là Miêu Địa Nhất Chi Hoa, Tùng Hân Hân, được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân

của Miêu Địa!

Hình như Tư Đồ Vân có chút sợ người phụ nữ này, vừa chắt vắn Tùng Hân Hân vừa nhanh chóng cho một viên thuốc vào miệng.

Như vậy, Có thể thấy được, kim châm của Tùng Hân Hân là có kịch độc.

Tùng Hân Hân bình tĩnh liếc nhìn Trình Uyên đang nằm trong đồng đồ nát, sau đó nhìn Tư Đồ Vân vẻ mặt rất tức giận.

“Là người gọi chúng ta Từ Miêu Địa tới để giúp người giết người.” cô ta lạnh lùng nói, “Tuy nhiên trong lúc nguy cấp, người vì chính bản thân của mình muốn tẩu thoát, bất chấp sự sống chết của bọn ta, đã vậy người còn giết chồng của ta”

“Trình Uyên nói đúng, nếu có báo thù, hẳn là tìm người mới đúng.”

Nghe được lời nói này của Tùng Hân Hân, Tư Đồ Vân hơi giật mình, sau đó tức giận nói: “Người điên rồi sao? Chúng ta đều là người của Miêu Địa, Huống chi chồng của người chết cũng là vì thằng nhãi này, nếu không có hắn, Bôn Lôi nhất định sẽ không chết., giết hắn mới là trả thù cho Bôn Lôi ”.

Tùng Hân Hân mặc kệ Tư Đồ Vân, ngược lại quay sang Trình Uyên nói: “Lần này ta cứu người là để trả ơn người lần trước không giết ta. Từ đây về sau, coi như chúng ta không ai nợ ai.”

“Không thành vấn đề.” Trình Uyên chịu đựng cơn đau nhói ở ngực và bụng, mỉm cười nói.

Tình hình thay đổi rõ rệt.

Trình Uyên tuy rằng bị thương, vẫn là có may mắn, cũng coi như giữ được một mạng.

Bên này, Tùng Hân Hân cùng Trần Đông và có cả Trình Uyên.

Bên kia, Bệnh Đường Tử và Tư Đồ Vân.

Mà Bệnh Đường Tử dường như đã nhận được lệnh đặc biệt, chỉ cho phép hắn ngăn chặn Trần Đông, nhưng không cho phép hắn tiến lên giết Trình Uyên, cho nên khẳng định bó tay toàn tập.

Sức mạnh của cả hai bên, trong tích tắc, đã đảo ngược.

Tư Đồ Vân trừng mắt nhìn Trình Uyên, hiển nhiên là không cam tâm.

Trần Đông cầm loan đao của mình đứng trước mặt Trình Uyên.

Nhưng vào lúc này, Bệnh Đường Tử lại đột nhiên ho khan.

Sau cơn ho dữ dội, Bệnh Đường Tử chậm rãi đứng thẳng người, cười nói với Trần Đông: “Su huynh, hôm trước có gặp đạo trưởng không?”

Hai chữ Đạo trưởng đối với Trình Uyên rất xa lạ.

Đối với Tư Đồ Vân và Tùng Hân Hân có vẻ không quen nên ba người này vẻ mặt đều ngơ ngác.

Nhưng mà, nghe được những lời này bên tai, Trần Đông chấn động tâm can, thân thể đột nhiên run lên.

“huynh vẫn chưa hiểu ý của Đạo trưởng sao?”

Bệnh viện Tử hỏi lại.

Cây loan đao Trần Đông cầm trên tay dần buông xuống.

Trình Uyên vốn không biết là điều gì đã xảy ra, vừa nhìn thấy cảnh này liền sửng sốt.

“Trần Đông, hửn nói lời này là có ý gì? Đạo trưởng là ai?”

Nhưng Trần Đông lại giả câm giả điếc làm ngơ.

“Tính mạng của hửn là quan trọng, hay là tung tích của em gái, huynh... đã nghĩ kỹ chưa?” Bệnh Viện Tử khước miệng nở nụ cười xấu xa.

Trần Đông hai tay bắt đầu run lên.

“Ý của ngươi là?” Thấy Trần Đông do dự, Trình Uyên vội vàng hỏi.

Nhưng mà lúc này, Trần Đông một bên thân ảnh lui về phía sau hai bước, vô thanh vô tức, tránh ra một bên.

Cảnh tượng này khiến Trình Uyên sửng sốt.

Tùng Hân Hân hừ lạnh một tiếng nói: “Người không hiểu sao? Hấn ta đã nắm điểm yếu của Trần Đông , cho nên...”

“Cho nên, hiện tại sư huynh chỉ có thể đứng xem, người duy nhất có thể bảo vệ hấn chính là cô nương xinh đẹp trước mặt.” Bệnh Đường Tử tiếp tục nở nụ cười xấu xa nói.

Trần Đông cúi thấp đầu xuống, cây loan đao trong nắm thật chặt, chặt đến mức run lên.

Trình Uyên nhắm mắt lại.

anh nghĩ lại sự thay đổi kể từ khi gặp Trần Đông, lúc đầu là rất lạnh lùng, sau đó anh ta thay đổi thường thích đấu võ mồm với Trình Uyên.

Nó làm cho Trình Uyên nghĩ trong giây lát rằng họ đã là bạn.

anh không ngờ ...

Tư Đồ Vân mỉm cười, nói với Bệnh Đường Tử, “Người cầm chân người phụ này, ta sẽ giết tên khốn đó!”

“không thành vấn đề.”

Chương 374

Chương 374: một lần nữa “Trần Đông...”

Trình Uyên trong lòng rất khó chịu nhìn thoáng qua Trần Đông, vừa gọi tên anh ta xong, cảm giác cổ họng như đắng chát.

Trần Đông cúi đầu, hai mắt đỏ hoe, anh đang cất lực đấu tranh tư tưởng trong bản thân mình.

Trong nhà máy bỏ hoang, trên người anh gắn một quả bom, lúc lâm nguy mới biết ai là người thật lòng với mình, Trình Uyên không ngại nguy hiểm lùi bước bỏ chạy, mà ngược lại là xông pha tới cứu.

Sau đó, có một cuộc vây hãm và Trần Đông đã cứu được Trình Uyên, lúc đó Trần Đông mới nói rằng giữa họ coi như hòa nhau không ai nợ ai nữa.

nhưng thực sự có hòa nhau không?

Nếu nó thực sự là hòa nhau, thì đã không có nhiều thứ để theo dõi tiếp như vậy.

Anh ấy sẽ không phải cố gắng thay đổi từ từ như vậy.

Nếu như lúc đó Trình Uyên mà trốn đi bỏ qua Trần Đông, thì sinh mệnh của Trần Đông đã thuộc về Diêm Vương, chứ không phải của Trình Uyên nữa. cho nên bên nặng bên nhẹ dễ hiểu.

Thế nhưng là...

Được tin của em gái thì khiến anh ta phải phũ phàng đối mặt với câu hỏi trắc nghiệm khó khăn này.

Bệnh Đường Tử đôi đầu với Tùng Hân Hân.

Tư Đồ Vân đi về phía Trình Uyên với ánh mắt đờ đờ sát khí.

Mọi thứ dường như không thể cứu vãn được nữa.

Trình Uyên thở dài.

” Miêu Địa chi vương ta đây, nghĩ giết ai thì nhất định người đó phải chết. cho tới bây giờ chưa từng có ai thoát, nhưng lần này thế mà ngươi lại giết mấy tên đệ tử của ta.”

“Nếu lão phu không giết ngươi, thì ta còn mặt mũi nào ở Miêu địa nữa.”

Trong mắt Tư Đồ Vân tràn ngập lửa hận vô tận.

Hắn nâng lòng bàn tay lên, trong lòng bàn tay đen mịt, rõ ràng là vừa mới bôi kịch độc vào lòng bàn tay.

“Hơn nữa, ta sẽ khiến cái chết của ngươi vô cùng đau đớn!”

“Đây là chất kịch độc mà ta yêu thích nhất. Nó được gọi là kiến tâm. Nó thực sự là một loại cổ độc.

Khi bị dính một chưởng này của ta, nó sẽ khiến ngươi cảm thấy đau đớn như hàng vạn con kiến đốt thấu tận tim can, và những con kiến này sẽ từ từ gặm nát hết trái tim của ngươi.. “

Về những thứ này, về mặt Trình Uyên ngưng trọng, trong đầu điên cuồng tìm kiếm, tựa như đang suy nghĩ, còn có cách nào để giải quyết tình huống này không.

Thế nhưng là...

Có vẻ thực sự như là không còn cách nào.

Tùng Hân Hân vung tay lên nói với Trình Uyên: “Xin lỗi, trong trường hợp này, ta nghĩ không nên mạo hiểm vì ngươi, dù sao chúng ta cũng không phải là người thân của nhau.”

“Hiểu.” Trình Uyên chua xót nói, “Ta hiểu.”

Nói đến Tùng Hân Hân, anh cũng để cô ta lựa chọn con đường của mình.

Cảnh tượng này khiến cho Bệnh Đường Tử có phần kinh ngạc, sau đó hắn chậm rãi cất con dao đi, cười nói: “nếu đã như vậy, ngược lại ta lại bớt việc, đứng xem cũng tốt.”

Tư Đồ Vân về mặt cũng cười không ngậm được mồm.

“Ta nghĩ lần này, còn có ai có thể cứu được ngươi.”

Nói xong, hắn đến trước mặt Trình Uyên, giơ lên lòng bàn tay lên liền chưởng.

thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này.

Tùng Hân Hân đột nhiên xuất thủ, một thanh phi châm phóng ra ở cự ly rất gần, khiến Tư Đồ Vân không ngờ đến không kịp trở tay.

Làm cho Tư Đồ Vân nhanh chóng dừng lại vì kinh ngạc.

Hắn không ngờ người phụ nữ này vậy mà lật lọng.

Tuy nhiên, vào lúc này, một vầng trăng non sáng chói cắt qua bóng tối.

trong tiềm thức của Tư Đồ Vân chỉ có thể giơ tay cản lại.

thế là Ba ngón tay liền bị chặt đứt trong tích tắc.

“A!” Một tiếng hét lên, Tư Đồ Vân lui về phía sau, suýt chút nữa bị ngã xấp xuống.

Đúng vậy, không chỉ có Tùng Hân Hân lật lọng, mà vào thời khắc mấu chốt này, Trần Đông cũng đột nhiên đưa ra lựa chọn của mình.

Trình Uyên cũng nở một nụ cười nhẹ nhõm.

Có trời mới biết bao nhiêu niềm vui được chôn vùi trong nụ cười mãn nguyện này.

Trong thời gian ngàn cân treo sợi tóc này Trần Đông liền xuất thủ, cái hành động này, đã giải thích cho anh biết được anh ấy không phản bội.

“Nhân vật phản diện thường chết vì nói quá nhiều.” Trình Uyên bật cười.

“Tại sao?” Bệnh Đường Tử hỏi Trần Đông rất khó hiểu.

Còn Tư Đồ Vân thì nắm chặt bàn tay ba ngón đã bị đứt của chính mình, trừng mắt nhìn Tùng Hân Hân, dường như ra vẻ cũng hỏi tại sao.

Trần Đông lại nâng loan đao lên đứng ở trước mặt Trình Uyên, chậm rãi ngẩng đầu, kiên định nhìn về phía Bệnh Đường Tử.

” Kể từ khi tôi bắt đầu nhận thức ra được, cái thế giới này đối với tôi, tôi đã không còn quyến luyến đến bất cứ thứ gì nữa.”

“Tôi không biết tôi đang sống vì cái gì nữa, và cho tới bây giờ cũng không hề biết được..”

“mà loại người như tôi, cho dù có chết cũng không lên Thiên Đàng được, dù sao thì đã có rất nhiều người chết dưới tay tôi”

“cho tới bây giờ chưa từng có ai hỏi tôi về ý nghĩa cuộc sống của tôi là gì? Nếu có Hỏi, thì tôi cũng không biết.”

“Trên thực tế, không ai có thể hỏi tôi được, bởi vì chưa từng có ai coi tôi là bạn. Họ sử dụng tôi như một công cụ giết người hoặc một con quỷ khủng khiếp.”

“Hắn nói đúng, nên thay đổi cách sống của mình.”

“Mà sau khi thay đổi cách sống này, tôi dường như đã tìm thấy ý nghĩa của cuộc sống của chính mình.”

“Khoảng thời gian này là khoảng thời gian viên mãn nhất, chân thật nhất và thoải mái nhất trong cuộc đời tôi.”

“Tôi nghĩ, nếu em gái tôi biết được, thì nó sẽ không trách, đôi khi nó sẽ hy vọng tôi sống như vậy nữa.”

Bệnh Đường Tử im lặng.

Cuối cùng, hắn thở dài rồi nói: “huynh à, nói thật, tuy chúng ta là vì chủ nhân của chính mình, nhưng em vẫn rất mừng cho anh.”

Trần Đông cười.

Đôi mắt của Bệnh Viện Tử dần dần dụi đi.

Quả thật hắn rất ít khi thấy được Trần Đông cười, còn nhớ lần trước hắn khi còn bé không chịu uống thuốc, bị sư phụ đánh cho đến phải khóc, được Trần Đông chọc cười rồi an ủi hắn, và đưa cho hắn thuốc mình tự điều chế là mứt lê.

Thuốc này không đắng, khiến hắn rất vui mừng.

Kể từ đó trở đi, món mứt lê tự làm của Trần Đông đã trở thành lý do lớn nhất khiến anh được đàn em kính trọng.

Tuy rằng rất muốn giết Trình Uyên, nhưng hắn vẫn là rất vui vẻ khi nhìn thấy Trần Đông như thế này.

Còn Tùng Hân Hân lạnh giọng đáp lại với Tư Đồ Vân: “Người đàn ông của tôi rất xấu và lùn, và ai cũng nói tôi gả cho hắn như là một đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu. “

“Nhưng không ai biết được người đàn ông của tôi tốt đến mức nào.”

“Anh ấy là một người tốt, tốt với tôi đến nỗi khiến tôi không còn cảm giác chán ghét anh ấy nữa .”

Nói đến đây, Tùng Hân Hân nở một nụ cười trong hoài niệm, nhưng ngay sau đó, cô lại lộ ra vẻ buồn bã, đau thương.

“Tôi không thể nào tưởng tượng được, anh ấy đã chết, trong tương lai tôi biết phải làm gì đây.”

“Cho tới bây giờ tôi vẫn không biết được.”

“Tuy nhiên, tôi lại biết một chút.”

“Tôi không phải là người tốt, nhưng theo Trình Uyên mấy ngày nay, tôi biết được hắn là một người tốt giống như người đàn ông của tôi vậy, một người tốt đến mức sẵn sàng hy sinh tất cả cho người phụ nữ của mình, thậm chí ngay cả tính mạng cũng không cần.” . “

“Kít kít!”

Một chiếc ô tô chạy với tốc độ cực nhanh và dừng lại theo hướng lối vào của gầm cầu , vì cây cầu hầu như sập gần hết nên có lẽ không còn gọi là hầm cầu nữa.

Lý Túc mặc một bộ đồ mới tinh, tóc tai bóng loáng.

Bước xuống xe chạy tới mấy người này, thấy Trình Uyên như vậy liền đi tới đỡ anh dậy.

“em sao rồi? có bị thương nặng lắm không?”

Trình Uyên sững sốt một chút, “Hôm nay là ngày đại hỷ, tại sao anh lại chạy đến đây?”

“em không sao là tốt rồi.” Lý Túc thở phào nhẹ nhõm..

Sau đó anh ta quay lại nhìn Tư Đồ Vân.

Thời điểm Tư Đồ Vân nhìn thấy Lý Túc, hẳn hoàn toàn tuyệt vọng.

Hắn biết rằng ,hắn bây giờ ngay cả cơ hội chạy trốn đều không có.

bên cạnh Trình Uyên có Trần Đông, Bạch Long, thậm chí có cả Tùng Hân Hân nữa, thì trình độ của những người này đều kém thua Lý Túc ít nhất một bậc.

Đêm đó tại quê nhà của Trình Uyên, Lý Túc thể hiện sức mạnh đáng sợ của mình khiến Tư Đồ Vân sợ hãi.

Nhưng mà, cũng đúng lúc này.

Một chiếc xe địa hình khác phóng tới và dừng lại bên đường.

“Anh còn đưa đồng nghiệp đến đây nữa sao?”

Trình Uyên ngạc nhiên “Hôm nay là ngày lành tháng tốt, là ngày trọng đại của anh. Tại Sao anh lại bỏ việc trọng đại cả đời của mình chạy đến đây vậy?”

Nghe vậy, Lý Túc khẽ giật mình, “anh ... đâu có nói với ai đâu.”

“Hả? vậy đây là cái gì?”

Vài người quay đầu nhìn chiếc xe địa hình này.

Cửa kính của chiếc xe địa hình này từ từ hạ xuống, rồi bốn nòng súng tiểu liên nhô ra khỏi đó.

“Nguy hiểm!”

Chương 375

Chương 375: Giúp tôi nói láo “Bằng bằng bằng...”

Những viên đạn như những hạt mưa, chúng bắn bừa bãi vào vào dưới gầm cầu.

Lý Túc lôi Trình Uyên, nhanh chóng sọt vài vòng tới chỗ trốn ở sau xe của anh.

“Bằng bằng...”

Khi bị bắn vào xe, tiếng vỡ vụn của kim loại thô bạo và chói tai khiến Trình Uyên hoảng sợ.

Trước đây anh chưa từng gặp phải loại ám sát này, nhiều nhất là một hai khẩu súng, ở Tân Dương này vốn đã rất răn đe, ai ngờ đối phương lại có mảnh khóc này.

” hãy cẩn thận!”

Bệnh Viện Tử cũng hét lên, xông lên trên người Trần Đông.

“bằng bằng...”

Cơ thể của Bệnh Đường Tử run rẩy bất thường theo tần số âm thanh bắn ra, sau lưng dày đặc lỗ đạn.

Nhưng mà, cho dù như vậy, hấn hai tay vẫn là ôm Trần Đông thật chặt, khóe miệng khẽ nhếch lên, nở một nụ cười rục rờ nhìn Trần Đông, sau đó máu từ khóe miệng chảy ra, và các lỗ được tạo từ những viên đạn cũng bắt đầu chảy xuống nhỏ giọt.

hai mắt Trần Đông đột nhiên mở to, không thể tin được trước màn ảnh này.

Tư Đồ Vân ngay lập tức liền bị bắn thành như cái bia.

Tiếng súng ngừng đột ngột.

Nghĩ đến điều này, có lẽ đã hết đạn.

Một băng đạn thì được 30 viên, sau khi xả đạn xong thì phải thay băng đạn.

Chỉ cần lợi dụng sơ hở này, Lý Túc đã lộn vài vòng, nhảy ra khỏi boong-ke, rút súng lục ra, nỏ súng vào xe đó “bang bang”.

Khẩu súng của anh, dưới vùa bắn ra, trông cực kỳ yếu ớt.

Tuy nhiên, Lý Túc tỏ vẻ không nản lòng chút nào, vừa đi vừa bắn về phía xe.

Có thể tưởng tượng được rằng, chỉ cần những tên đó thay băng đạn xong, sau một khắc, Lý Túc sẽ trở thành tổ ong vô vẽ.

“Bang bang bang ...” Mười hai viên đạn bắn ra, xem ra không có trúng một ai, Lý Túc vẫn là vẻ mặt không hề nao núng mà sai bước đi về phía đối phương.

Nhìn thấy, đối phương trong chiếc xe đó đã thay băng đạn, và đã có một cái nòng súng đen lộ ra qua cửa kính xe.

Trình Uyên nhìn thấy cảnh này, lo lắng nói “mau quay lại!”

Tuy nhiên...

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Một quả cầu lửa bốc lên bầu trời, và chiếc xe địa hình nổ tung, giống như một quả bóng, đột ngột bật ra khỏi mặt đất, rồi rơi xuống.

Trong bối cảnh ngọn lửa, dáng đứng của Lý Túc trở nên vàng rực.

Trình Uyên ngẩn người.

“Cmn, quá mạnh.” Trong lòng không khỏi thầm hen nói.

thực sự quá khốc liệt.

Bình xăng của chiếc xe địa hình do nằm ở bên trái nên lọt vào tầm mắt của Lý Túc.

Trường hợp này, Lý Túc không có bắn vào trong xe, bởi vì anh biết hỏa lực trong tay của mình rất nhỏ bé không thể so với đối phương được, cho nên anh lựa chọn bắn vào bình xăng.

Sức lửa thiêu đốt đập vào mặt, Trình Uyên ho khan một tiếng.

Khi anh đang cúi xuống và ho, anh nhìn thấy một đôi chân dài có hình dáng rất thon rất đẹp.

Anh kinh ngạc ngược nhìn lên.

Tùng Hân Hân đứng ở trước mặt anh, khoe miệng nở nụ cười, cùng với những dải màu, rồi nói: ” cuộc sống của người thật tốt!”

Trình Uyên sững sốt.

Tùng Hân Hân nói: “Có rất nhiều người vì người hồng màn đến sinh tử . Cuộc sống của người thật tốt.”

Sau đó, chậm rãi ngã trên mặt đất.

Trình Uyên ngăn người nhìn cô ấy.

Tùng Hân Hân chết rồi, trên thân lít nha lít nhít đếm không hết lỗ đạn.

Một người phụ nữ đẹp đến nghẹt thở, lại chết một cách thật tiếc.

Trình Uyên cũng chưa kịp nói lời cảm ơn.

Đột nhiên, anh như nghĩ ra điều gì đó, vội quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy.

Trần Đông bị Bệnh Đường Tử ôm chặt, lưng của Bệnh Đường cũng đầy lỗ đạn, máu nhuộm đỏ cả người.

Còn Trần Đông hai mắt sắp lòi ra ngoài.

Trình Uyên bị cảnh này làm cho sững sốt.

Anh chỉ nhìn thấy cảnh này trong các bộ phim điện ảnh và truyền hình, và chưa bao giờ nghĩ mình sẽ chứng kiến nó thực tế sinh động đến như vậy.

Bất kể là Bệnh Đường Tử có hướng tới chính mình hay không, trong lòng Trình Uyên lúc này nổi lên vẻ tôn kính.

Điều này xảy ra quá nhanh, quá nguy hiểm khiến mọi người không kịp trở tay.

“huynh à, hôm nay... hôm nay, cuối cùng em cũng... lại... được nhìn thấy anh cười... cười rồi.” Bệnh Đường Tử nói về yếu ớt.

“những tay súng này, không phải ... không phải của Thẩm Hoa.”

Sau đó, mắt hắn ta nhắm lại, đầu rụt xuống.

Trần Đông ôm thân thể của hắn ngồi dậy, hai con mắt đỏ hoe như hai ngọn lửa như quỷ satan.

Sát khí, khắp người.

“Bất kể là ai, ta ... sẽ báo thù cho ngươi!”

Lúc này, Trình Uyên không biết nên nói cái gì.

L { Túc đi tới, nói: “Lên xe trước đi đã.”

Trình Uyên gật gật đầu, rồi vỗ vỗ Trần Đông bả vai.

“Đi thôi, thù hăng định là phải báo, nhưng lúc này ở lại chỗ này, e rằng sau này sẽ hông có cơ hội báo thù.”

Trần Đông ôm Bệnh Tử bước lên xe.

Xe của L { Túc tuy đầy lỗ đạn nhưng hông bị hư hỏng gì, có thể lái được.

Vụ nổ ở đây rất lớn và thu hút rất nhiều người cùng một lúc.

Dần dần bị vây chặt như iến hóng đồ ngọt.

Lúc này, Lý Túc lái xe rời đi hỏi nơi này.

Vừa đi ra ngoài một lát, Trần Đông liền nói “dừng xe.”

Xe dừng bên đường, Trần Đông xuống xe.

Trình Uyên lo lắng nói “anh làm sao vậy?”

Trần Đông trầm giọng nói: “Hôm nay là ngày các ngươi đại hỷ. Tôi và sư đệ không thích hợp xuất hiện trong dịp này.”

Trình Uyên cùng L { Túc nhìn chăm chú một chút, rồi thở dài, biết anh ta nói rất đúng, Trình Uyên nói: “anh hãy Cẩn thận.”

Trần Đông hông nói gì nữa, ôm sư đệ bước đi.

Xe tiếp tục đi.

“anh, quay đầu giúp em một việc, đem thi thể Nhất Chi Hoa về cho em. em muốn lo hậu táng cho cô ấy, dù sao cô ta cũng vì em mà chết.” Trình Uyên buồn bực nói.

Lý Túc trầm mặc không nói.

Trình Uyên sờ sờ cánh tay Lý Túc, “có phải không vậy, kết hôn mà anh cũng mang theo súng sao. từ xưa đến nay anh là người đầu tiên đây.”

Anh hông động vào Lý Túc thì tốt biết mấy, đụng một cái, nháy mắt xe mất không chế, lập tức lao vào hai bên đất hoang bên trong.

Sự rung chuyển dữ dội khiến Trình Uyên lắc lư từ bên này sang bên kia như một viên xúc xắc trong cốc xúc xắc.

Sau khi xe dừng lại, miệng vết thương đau quá khiến anh dùng sức co người lên.

“what, anh lái chiếc xe kiểu gì vậy.” Anh hông thể không phàn nàn.

“Khụ khụ khụ ...” Lý Túc đột nhiên bắt đầu ho một trận kịch liệt.

rốt cuộc Trình Uyên cũng nhận ra được có gì đó hông đúng, anh quan sát tỉ mỉ Lý Túc.

Trên trán mồ hôi lạnh như giọt sương mai phủ đầy mặt.

Mặt anh tái nhợt như một tờ giấy trắng, và đôi môi khô ráp không màu.

Mà ở giữa ngực anh ta, có một vũng máu, đang không ngừng chảy ra.

Trình Uyên ngẩn người.

anh nhớ tới lúc trước khi bọn hắn nổ súng, Lý Túc ôm anh lăn hỏi chỗ đó, lúc này Trình Uyên liền trốn sau lưng.

“Anh, anh bị thương rồi?” Trình Uyên ngạc nhiên.

Cuối cùng, cơn ho cũng ngừng.

Lý Túc cười nhạt “Giúp anh một việc.”

“việc gì?”

“Nói với Tư Nhã... cứ nói trong cục có nhiệm vụ khẩn cấp, điều anh đi công tác gấp, khả năng trong thời gian ngắn sẽ về hông được.” L { Túc nói.

“Không... hông được, cái này hông được.” Trình Uyên lắc đầu nguầy nguậy “Anh hông được nói dối điều này. Anh vừa bị bắn chỉ cần lấy đạn ra là sẽ tốt ngay. Chắc chắn anh sẽ hông sao đâu. Bây giờ chúng ta đi bệnh viện ngay.”

“Lái xe, không, em sẽ lái!”

Nói xong Trình Uyên vội vàng mở cửa xe.

Sau đó, bị Lý Túc nắm lấy cánh tay của anh.

Trình Uyên hơi giật mình.

L { Túc cười nhạt rồi mở vạt áo ra.

Ba lỗ súng.

Chương 376

Chương 376: Tại sao phải nói xin lỗi “Khụ khụ khụ...”

Lại là một trận ho kịch liệt, và bọt máu được bắn ra từ miệng.

“thùy phổi đi rồi, quá muộn.” Lý Túc nhíu chặt lông mày, thờ đốc nói, “Hãy giúp anh.”

Trình Uyên đầu óc trống rỗng.

Trước khi chết, Lý Túc lấy tay áo lau sạch chiếc đồng hồ Longines trên tay của mình, bởi vì chiếc đồng hồ bị vấy bẩn bởi máu khi anh ho khan.

“đây là?”

“Đồng hồ ấy, áo quần của anh thì ổn rồi, nhưng với chiếc đồng hồ này, thì có vẻ hoàn hảo hơn.”

“kết hôn mà đi tặng đồng hồ sao?”

“Ai gù, đừng quan tâm đến chi tiết nhỏ này.”

Ký ức cách đây không lâu lại hiện về trong đầu Trình Uyên, anh ấy chậm rãi vươn tay dứt dây chuyền ra nhét vào trong tay của anh.

Cái này là Lý Túc giao cho anh.

Lúc đó Lý Túc nói rằng, đây là vật phong thủy, có thể bảo đảm được bình an và may mắn, nhưng chỉ tiếc cha của anh đã chết, khi giao lại cho anh ấy.

Lý Túc nói mình không có người thân nào cả, duy nhất chỉ có Trình Uyên là người hiểu mình nhất và là người tốt với mình nhất, cho nên rất mong Trình Uyên được bình an.

Trình Uyên lúc đó còn trêu chọc anh nữa chứ, chuyện này anh còn tin nữa sao?

Lý Túc nghiêm túc nói, tin hay không là một chuyện.

Lý Túc nhắm mắt lại, vẻ mặt thản nhiên như đang ngủ say, nhưng cánh tay lại tự nhiên từ từ buông xuống cả hai bên.

Nhìn anh ấy, Trình Uyên nhớ lại những cảnh họ đã cùng nhau trải qua từ khi gặp nhau trong game.

Nỗi buồn trong lòng đã ăn mòn hoàn toàn bộ não và ngừng suy nghĩ hết tất cả về mọi thứ.

Đối với Lý Túc mà nói, anh ấy thà rằng bị phạt còn hơn để người khác ức hiếp tình bạn của mình, nên cởi bỏ quân phục hành hung Long Học Chiêu, và kể từ lúc đó Trình Uyên đã coi anh như anh em của mình.

Đối với Trình Uyên, từ nhỏ anh chỉ có mẹ là người thân duy nhất, không có anh chị em, điều này có phần đáng tiếc.

Bây giờ anh có một đứa em trai, nhưng hắn vẫn muốn giết anh hết lần này đến lần khác, điều đó cũng không thể nào bù đắp được sự khuyết điểm đó.

Không đòi hỏi bất cứ thứ gì để đáp lại, Lý Túc, người luôn có thể đứng sau anh vào những thời khắc quan trọng, đã vô hình lấp đầy sự khuyết điểm trong lòng của Trình Uyên.

Anh cảm thấy anh ấy giống như anh trai của mình.

“Anh à, trên đường có thể lạnh, anh cần phải mặc lại cho thật đẹp nha.” Trình Uyên cài lại cúc áo cho Lý Túc.

Sau đó anh đột nhiên có phản ứng, vội vàng lấy điện thoại di động ra bấm Từ Xuyên, sau đó bấm số 12.

0”Không được ... nhất định có thể cứu được.”

Đột nhiên nhớ tới Lý Tịnh Trúc, liền gọi ngay cho Lý Tịnh Trúc.

Không lâu sau, Tân Dương rất nhiều xe cứu thương xa lạ xếp hàng dài tới hiện trường.

Tuy nhiên, tất cả các bác sĩ đều nhất trí một cách đáng ngạc nhiên.

Mắt nhìn Lý Túc một cái, liền bắt đầu rồi lắc đầu.

Trình Uyên ngồi xỏm sang một bên, hút một điếu thuốc, tàn thuốc cháy trụi vào tận gốc.

Từ Xuyên đi tới lắc đầu với anh, thở dài một tiếng rồi nói “chết rồi.”

Trình Uyên hai mắt đỏ bừng, điếu thuốc trong miệng rơi trên mặt đất.

Khi bước tới xe, anh nhìn thấy Lý Tịnh Trúc vừa quay đầu lại sau khi kiểm tra.

Lý Tịnh Trúc cũng lắc đầu nhìn anh.

“Lắc đầu là có ý gì?” Trình Uyên hỏi Lý Tịnh Trúc “Tại sao ai ai cũng đều lắc đầu với tôi?”

“Ngay cả cô cũng không ngoại lệ? cô không phải là bác sĩ thiên tài sao?”

“cô không thể làm cho người ta sống lại từ cõi chết được sao?”

“Tôi trúng độc rất nặng, cô vẫn cứu được, anh ấy tại sao không cứu được?”

“cô nói cho tôi biết đi, cô nói cho tôi biết cô có thể đi.”

Trình Uyên hai tay nắm lấy vai Lý Tịnh Trúc, lắc mạnh.

Lý Tịnh Trúc bị anh nắm khiến đau một chút, nhú mày nhú chặt lại, đối với Trình Uyên quát: “ngươi đã đủ chưa!”

“Không đủ!” Trình Uyên cũng rống lên.

Anh chỉ vào tất cả các bác sĩ có mặt ở đây, quay lại, lớn tiếng hỏi: “Các ngươi là bác sĩ cái quái gì vậy?”

Cứu người à! Không cứu người được thì chỉ biết lắc đầu, như vậy vẫn là bác sĩ sao?”

“Người đã chết rồi!” Lý Tịnh Trúc đột nhiên hét lên.

Trình Uyên sững sờ.

Từ Xuyên cũng trịnh trọng nói “Đúng vậy.”

Khung cảnh yên ắng đến mức lạ thường.

Từ Xuyên vỗ vỗ nhẹ vào lưng anh, nhưng Trình Uyên hất tay Từ Xuyên ra, không nói lời gì, tiến vào xe của Từ Xuyên.

Từ Xuyên nháy mắt ra hiệu cho Lý Tịnh Trúc một cái, Lý Tịnh Trúc nhanh chóng cũng tiến vào ngồi bên ghế phụ.

Trình Uyên mặc kệ tất cả mọi người rồi lái xe rời khỏi đây.

Trong đầu anh hiện lên một mớ hỗn độn.

Nếu đây chỉ là một vụ ám sát bình thường và gây ra một số tổn hại cho anh, có lẽ Trình Uyên không quan tâm đến nó.

Nhưng bây giờ thì khác.

Hiện tại Lý Túc đã chết.

Mối thù này anh muốn báo.

Vì vậy, gọi điện thoại cho Lý Hải Tân nói “Tôi đã bị một cuộc phục kích, anh trai của tôi chết rồi.”

“tôi biết.” Lý Hải Tân trầm giọng nói.

Trình Uyên nói: “Tra, điều tra là ai làm, tìm ngay cho tôi.”

“Được.”

Lý Tịnh Trúc ngồi ở trong xe, nhìn Trình Uyên vẻ mặt đầy tức giận, nên không dám lên tiếng.

Lái xe chạy đến nhà Mục Tư Nhã, cách nhà cô ấy 100m rồi dừng lại.

Nhìn thấy những vòm bóng bay đầy màu sắc được dựng lên trước cửa nhà, trên cửa có những chữ hỷ hạnh phúc màu đỏ, và những người tụ tập từng nhóm ở cửa, nói chuyện cười đùa vui vẻ, Trình Uyên lòng đau như cắt.

Anh không biết mình sẽ làm gì tiếp theo.

Anh thậm chí còn không biết mình xuống xe, nên bước trước chân nào nữa.

Những người này đều đang đợi đón dâu.

Mục Tư Nhã vẫn đang đợi chú rể của mình.

nhưng...

Thế nhưng là Trình Uyên vẫn là xuống xe.

Anh đi về phía nhà Mục Tư Nhã với ánh mắt đờ đẫn, giống như người mất hồn.

Những người đang đợi đội đón dâu của gia đình ở trước nhà đột nhiên không ngừng nô đùa, ngay cả nụ cười trên mặt của một số người cũng chưa xóa sạch, nhưng đều là sững sờ.

Một người đàn ông bê bê máu, lặng lẽ đi tới, bước tới trước nhà không nói lời nào, bước đi trên thang bộ, không nhanh không chậm cứ vậy mà đi.

Mọi người ở dưới lầu một hồi lâu vẫn chưa lấy lại được hồn.

anh dường như đang suy nghĩ, đang là ngày đại hỷ như vậy, làm sao có thể gặp một người máu me be bét thế này được đây.

Máu khắp người anh, như thể anh vừa đánh nhau với ai đó.

Rất nhiều người đều bắt đầu bĩu môi, cảm thấy thất vọng quá.

...

Trình Uyên bước đến nhà Mục Tư Nhã, Lý Tịnh Trúc cũng vội vàng đi theo.

Khoảnh khắc nhìn thấy Trình Uyên, mọi người trong phòng đều sững sờ.

Đặc biệt là Tân Thiên vẻ mặt đầy kinh ngạc, “Tiểu Trình, cháu bị sao vậy?”

Nghe thấy tiếng gọi của Tân Thiên, Bạch An Tương từ phòng sau chạy ra, nhìn thấy Trình Uyên như người mất hồn.

“anh.... Anh làm sao vậy?”

“Sao lại bị thương nặng như vậy, mau, mau đi bệnh viện?” Tân Thiên lo lắng nói.

Lúc này, Mục Tư Nhã như hiểu ra có chuyện không ổn, vội vàng chạy ra khỏi phòng sau nhìn thấy Trình Uyên.

Khoảnh khắc nhìn thấy Mục Tư Nhã, đầu óc Trình Uyên như có sao vây quanh, ánh mắt nhìn thẳng.

Căn phòng trở nên rất yên tĩnh.

ánh mắt của Mọi người đều tập trung vào Trình Uyên.

Một lúc sau, Mục Tư Nhã hỏi “Những người khác nữa đâu?”

“Anh ấy đâu? Người không phải đi cùng anh ấy sao?”

“đội đón dâu đến rồi sao?”

“người đâu hết, người lên tiếng đi chứ!”

Trình Uyên vừa mở miệng liền nhớ tới Lý Túc đã nói qua, kêu anh giúp anh ấy lừa gạt Mục Tư Nhã, cho nên Trình Uyên không biết phải nói cái gì nữa.

“anh ấy đâu?” Mục Tư Nhã dường như dùng hết sức lực của mình để chất vấn Trình Uyên, giọng nói rất lớn, mọi người ở dưới lầu hầu như có thể nghe rõ.

Trình Uyên chậm rãi lắc đầu nói: ” xin lỗi.”

“Xin lỗi?” Mục Tư Nhã mắt tròn, rồi hỏi “Sao người lại nói xin lỗi?”

“Lý Túc... chết rồi!” Trình Uyên trầm giọng nói..

Chương 377

Chương 377: thù địch

“thật sự rất xin lỗi, là lỗi của tôi, anh ấy đỡ đạn cho tôi...”

Trình Uyên rất áy náy và tự trách mình, đầu rũ xuống, hai mắt đỏ hoe, run run nói.

Mọi người có mặt đều bàng hoàng trước tin dữ này.

Tân Thiên hiển nhiên không thể chấp nhận được tin này, bà ấy cho rằng Trình Uyên là đang nói đùa, mà trò đùa này không vui chút nào. “Tiểu Trình, cháu là đang nói đùa phải không, ngày này không thích hợp để đùa kiểu đó đâu đấy.”

Nhưng.

Nhìn thân thể bê bết máu của Trình Uyên, càng nói giọng bà ấy càng yếu ớt.

“A” một tiếng, Mục Tư Nhã lao như điên về phía Trình Uyên, nắm lấy cổ áo anh lắc mạnh.

“Không thể nào! Người nói với tôi đây là không phải là sự thật đi.”

“Tại sao là anh ấy, anh ấy lợi hại như vậy mà.”

“tại sao chết không phải là người? Người sao không đi chết đi!”

“Trình Uyên, người là một tên khốn, người nói cho tôi biết đi!”

Cô ấy thật sự như phát điên, túm lấy cổ áo của Trình Uyên cứ lay, đấm đá, rồi tát bốp bốp... mà Trình Uyên chỉ có thể cam tâm tình nguyện để cô trút giận.

Anh cũng không thể và cũng không muốn ngăn cản Mục Tư Nhã, bởi vì anh cảm thấy như vậy có lẽ sẽ tốt hơn cho cả hai bên.

Tuy nhiên, anh cũng bị thương, và anh vẫn đang chảy máu.

Mặc dù con dao đâm vào vai anh không sâu lắm, nhưng ít nhất nó cũng là một lỗ máu.

Vì vậy, cả người anh run bần bật, không biết là vì đau lòng hay là vì Mục Tư Nhã mạnh mẽ như vậy.

Anh không quan tâm nhưng có người khác quan tâm.

Bạch An Tương Nhìn thấy Trình Uyên vẫn còn đang chảy máu và nước da sắc mặt bắt đầu tái nhợt, trong lòng đột nhiên dấy lên một nỗi xót xa khó tả.

Cô đột nhiên xông tới kéo Mục Tư Nhã ra, dang tay đứng trước mặt Trình Uyên, quát Mục Tư Nhã, “Tur Nhã, cậu hãy bình tĩnh lại đi!”

” Lý Túc chết không phải bị Trình Uyên dùng súng bắn chết.”

“cậu không thấy anh ấy cũng bị thương đây sao?”

Anh ấy cũng đang chảy máu không ngừng đây!”

Mục Tư Nhã tự nhiên không lộ ra vẻ nhu nhược, còn mắng Bạch An Tương nữa “Đúng vậy, chồng của cô chảy máu, thì cô đau lòng sao? Vậy chồng của tôi chết rồi thì sao! Anh ấy chết rồi, cô có biết không?”

“tôi muốn giết hấn, tôi muốn giết Trình Uyên, nếu không có Trình Uyên, chồng của tôi sẽ không chết!”

Mục Tư Nhã lại lao tới.

Bạch An Tương ôm cô để ngăn lại.

Mọi người đều chết lặng.

Phụ nữ rất ích kỷ, hay nói cách khác là con người rất ích kỷ, cứ như cảnh này thì dù chị em hay bạn thân hay là gì đi nữa đến đâu rồi cũng trở mặt.

Bạch An Tương cảm thấy đau lòng nhìn Trình Uyên như vậy, nhưng Mục Tư Nhã lại sàu thăm trước cái chết của Lý Túc điều này cũng không có gì là sai cả.

Loại chuyện này, rất khó phân rõ đúng sai.

Nhưng mà, lúc này Trình Uyên lại đột nhiên hét lớn một tiếng “tránh ra!”

Nó giống như sấm sét trên mặt đất.

Không ai nghĩ tới lúc này Trình Uyên sẽ nói ra hai chữ này.

Đặc biệt là rất nhiều người ý thức được hai chữ này là dành cho Bạch An Tương.

Bạch An Tương không tin nhìn lại Trình Uyên, liền thấy trong mắt đỏ bừng, nước mắt rơi trên mặt đất như hai dòng suối.

Vì trước đó anh cứ cúi cúi gằm mặt nên không thấy.

Tuy nhiên, so với những giọt nước mắt này, lời nói của Trình Uyên thực sự khiến trái tim Bạch An Tương bị tổn thương.

Cô không thể nào tin được.

“anh bảo tôi tránh sao?”

Rõ ràng là tôi đang bảo vệ anh, nhưng anh lại mắng tôi tránh đi?

Tự trách và cảm giác tội lỗi tràn ngập trong trái tim và khối óc của Trình Uyên, anh không thể phân biệt được lời nói của mình, và anh không thể giải thích rằng anh thực sự muốn Bạch An Tương tránh ra.

anh chỉ muốn Mục Tư Nhã trút bỏ bao nhiêu tâm tư lên người anh.

Tuy nhiên.

Cho dù chỉ là hiểu lầm, Bạch An Tương lúc này vẫn nghiêng rãng nghiêng lợi.

Cô lại mở rộng vòng tay, đứng trước mặt Trình Uyên.

“Tu Nhã, hãy nghe tớ lời tớ đi, chúng ta hãy làm rõ mọi chuyện trước đã?”

Có thể do mất máu quá nhiều.

Trình Uyên đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, cả người liền chao đảo rồi ngã lã xuống đất.

Lý Tịnh Trúc vội vàng sơ cứu cho anh.

Xe của Từ Xuyên cũng đã sớm đi theo tới, trước đó đã gọi một cuộc điện thoại, Trình Uyên liền được đưa đến bệnh viện.

...

Bên trong một bệnh viện tư nhân.

Lý Tịnh Trúc từ trong phòng cấp cứu đi ra, thở phào nhẹ nhõm, cười với Bạch An Tương đã chờ sẵn ở bên ngoài, rồi nói: “Đừng lo lắng, chỉ là mất máu mà thôi.”

Thần sắc Bạch An Tương buồn bã gật đầu.

“em có thể khen chị được không?” Lý Tịnh Trúc cười.

Bạch An Tương có chút khó hiểu, khẽ nhú mày.

Lý Tịnh Trúc nói: “Nếu như đôi đó là tôi, cảnh tượng lúc đó, người mà tôi đang bảo vệ bỗng bảo tôi tránh ra, tôi nhất định sẽ quay đầu rời đi.”

“thế nhưng với chị thì không.”

Bạch An Tương chưa xót nói “Tôi thật ngốc.”

Lý Tịnh Trúc lắc đầu, ánh mắt rất kiên định lạ thường nói: “cô không phải ngốc, mà là trưởng thành.”

“chị có biết rằng vào thời điểm đó, anh ấy đã không còn có khả năng phân biệt mọi thứ cùng với cách sắp xếp ngôn ngữ không.”

“cho nên, chị hãy bao dung hết tất cả những gì anh ấy làm đi.”

“Giống như ... Cũng giống như cha mẹ em vậy, cho dù không còn quan hệ gì nữa, nhưng một khi mẹ em tranh chấp với ai đó, cha em vẫn luôn bảo vệ mẹ em ở sau lưng.”

“Đôi khi, em hỏi cha em tại sao lại làm như vậy, không phải cha luôn nói mẹ là một con hổ cái sao?”

Chị đoán xem cha em sẽ nói gì?”

“ông ấy nói, chúng ta là một gia đình, cho dù không thích mẹ của con đi nữa, thì chúng ta vẫn là một gia đình.”

Nói đến đây, Lý Tịnh Trúc mỉm cười. “Chị dâu, mặc dù em biết chị từ chối thừa nhận mối quan hệ của mình với anh ấy

cho đến bây giờ, nhưng chị không thể lừa dối lòng mình. Chị đã coi anh ấy là người của mình rồi, là một gia đình của chị rồi. “

Bạch An Tương ngậy người tại chỗ, lộ vẻ kinh ngạc.

Lý Tịnh Trúc thở phào nhẹ nhõm một hơi, giống như đã đưa ra một quyết định quan trọng to lớn nào đó.

“Chị dâu, chồng của chị, em rất thích.”

Bạch An Tương càng thêm kinh ngạc, cô không biết nên trả lời như thế nào.

Lý Tịnh Trúc nở một nụ cười đùa giỡn. “cho nên, chi lo giữ anh ấy thật chặt, đừng để em có cơ hội đấy.”

Bạch An Tương nghĩ tới đây, nói: “Nếu em thích thì cứ việc lấy đi.”

“Ồ, tự tin vậy?”

“Tôi không thể ngăn cản cô thích một người nào đó được.”

Nở một nụ cười, Lý Tịnh Trúc đột nhiên trầm mặc nói: “Chị dâu, khi nào anh ấy tỉnh lại, tốt hơn là chị nên nói chuyện với anh ấy. em nghĩ lần này so với trước đây hơi khác một chút.”

“Khác ở chỗ nào?” Bạch An Tương nghi ngờ hỏi.

“Sự hận thù trên người anh ấy rất nặng, giống như đã biến thành một con quỷ vậy.” Lý Tịnh Trúc nói.

Bạch An Tương kinh ngạc.

“đừng có mà không tin, em đang nghiên cứu Đông y, cho nên có thể nhìn ra một số thứ mà người khác không nhìn ra được.” Lý Tịnh Trúc “Cho nên, em nghĩ anh ấy có thể sẽ bắt chấp hậu quả để trả thù cho Lý Túc.”

Nghe được những lời này Lý Tịnh Trúc nói, Bạch An Tương đột nhiên cảm thấy hoảng sợ.

Cô lo lắng hỏi: “vậy ... vậy sẽ có người chết nữa sao?”

“...” Lý Tịnh Trúc.

“Tôi có thể làm gì?” Bạch An Tương hỏi.

Lý Tịnh Trúc suy nghĩ một chút nói: “Đến tìm Mục Tư Nhã nói chuyện với cô ấy, nếu cô ấy có thể khuyên nhủ Trình Uyên, thì có lẽ sẽ có hiệu quả.”

“Chuyện này sao có thể?” Bạch An Tương kinh ngạc, “lòng thù hận của Tư Nhã bây giờ còn nặng hơn cả Trình Uyên?”

Lý Tịnh Trúc nhún vai, bất lực nói: “dù sao cũng phải thử một chút?”

Nhìn thấy Lý Tịnh Trúc nhún vai, Bạch An Tương khẽ nhíu mày.

“Không cần phải thử, tôi ở đây.”

Đúng lúc này, Mục Tư Nhã với vẻ mặt bình tĩnh đột nhiên xuất hiện ở hành lang bên ngoài phòng cấp cứu.

Nhìn thấy Mục Tư Nhã, Bạch An Tương và Lý Tịnh Trúc đều sửng sốt.

Chương 378

Chương 378: Không nghe

“Tôi đã hỏi anh ấy có liên quan gì đến người.”

Trong phòng bệnh, Trình Uyên đã tỉnh rồi.

Nằm trên giường bệnh, thần thờ nhìn huyết tương đang chảy trong ống truyền dịch, vẻ mặt bình tĩnh khiến người khác sợ hãi vô cùng.

Mục Tư Nhã đứng ở trước mặt anh, vẻ mặt bình tĩnh nói: “anh ấy nói các người là huynh đệ.”

“Tôi đã nói rằng người có rất nhiều kẻ thù. Hãy tránh xa người một chút. Lúc đó Tôi rất lo lắng nếu anh ấy liên quan đến người.”

“nhưng anh ấy nói rằng, người gọi hắn một tiếng anh trai.”

“Nói đã là anh em, làm anh sao có thể mặc kệ được?”

Mục Tư Nhã cũng nói tiếp: “Tôi đoán, hiện tại anh ấy đương nhiên không muốn người gặp nguy hiểm.”

Nghe Mục Tư Nhã nói, Bạch An Tương và Lý Tịnh Trúc vốn đang sợ hãi, bỗng đều thở phào nhẹ nhõm.

Dù thế nào đi nữa, sự thuyết phục của Mục Tư Nhã còn hiệu quả hơn cả hai người cộng lại.

“Nhưng mà, nếu người không trả được mối thù này, theo quan điểm cá nhân của tôi, tôi sẽ không tha thứ cho người, và cả đời này cũng vậy!”

Cuộc đối thoại của Mục Tư Nhã đột nhiên biến sắc, trong mắt lóe lên một vẻ lạnh lẽo, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Tư Nhã!” Sắc mặt Bạch An Tương thay đổi, cô vội vàng lên tiếng ngăn Mục Tư Nhã nói tiếp.

Thế nhưng Mục Tư Nhã lại lắc đầu, và nói “Bạch An Tương, cô đừng nói nữa được không? Thứ lỗi cho tôi chỉ là một người phụ nữ, chỉ là một người phụ nữ ích kỉ, một người phụ nữ vừa tân hôn chồng đã chết.”

Bạch An Tương nghẹn họng, nghẹn ngào.

Tuy nhiên, đúng lúc này, cửa phòng đã bị đẩy ra.

Bạch Long bước vào, cầm điện thoại trên tay đưa cho Trình Uyên.

Trình Uyên liền nhìn đều không muốn xem.

Thế là, Lý Tịnh Trúc chạy qua kéo nút rồi thả.

“Uyên Uyên, là mẹ đây.”

“Nghe mẹ nói, về vấn đề này, con trước tiên nhìn một chút, sau này mẹ sẽ cho con quyết định xử lý.”

Giọng nói của Lý Quế Như qua điện thoại vang lên.

Trình Uyên không cảm thấy ngạc nhiên chút nào khi biết chuyện này xảy ra liền nhanh chóng gọi điện thoại đến cho anh.

Người có thể tìm ra nhiều tay súng với hỏa lực dữ dội như vậy có thể là người bình thường làm được sao?

“nhìn?” Trình Uyên chế nhạo.

“Uyên Uyên, con không biết mối quan hệ trong chuyện này lợi hại như thế nào đâu, con hiện tại đang bị khảo hạch, Trình gia sẽ không giúp con, nếu như con thật sự báo thù thì sẽ liên quan đến rất nhiều yếu tố, người kinh thành bên này sẽ ra tay với con. “

“Vậy thì tôi đợi đến khi nào?” Trình Uyên hỏi.

Lý Quế Như do dự nói: “Ít nhất cũng phải được Trình gia đồng ý, chúng ta mới có thể dùng chuyện này áp chế đối phương, từ đó thu được chút lợi ích.”

“Chỉ là lợi ích thôi sao?” Trình Uyên hỏi.

Im lặng một lúc, Lý Quế Như nói: “Uyên uyên, một người đàn ông muốn làm đại sự không nên câu nệ tiểu tiết, muốn có được

thì cũng phải hy sinh rất nhiều, hơn nữa anh ta chỉ là một cảnh sát mà thôi.

Anh ta chết không có gì đáng tiếc, và liệu con có thể nhận được sự công nhận của gia tộc hay không mới là điều quan trọng nhất. “

“Chết không có gì đáng tiếc ...” Trình Uyên đột nhiên muốn cười.

“Chết không có gì đáng tiếc ... Haha ... Chết cũng không có gì đáng tiếc!”

Trình Uyên đột nhiên nói với Lý Quế Như ở đầu dây bên kia, “Mẹ kiếp đó là anh của tôi, anh ấy tình nguyện chết không có gì đáng tiếc đó chính là vì tôi đấy.”

Sau đó không đợi Lý Quế Như tiếp tục nói cái gì, liền bấm cúp máy.

Trong phòng, mọi người đều im lặng.

Sáu cặp mắt nhìn chằm chằm vào Trình Uyên, tựa như đang chờ quyết định của anh.

Anh đứng dậy, rút ống truyền dịch đang truyền trên cánh tay ra, và anh bắt đầu thay quần áo.

“Trình Uyên ...” Bạch An Tương muốn nói cái gì đó, nhưng lời đến ngang khóe miệng thì lại nuốt xuống.

Mục Tư Nhã nói: “Tốt hơn hết ngươi đừng để tôi hận ngươi mãi mãi.”

Trình Uyên gật đầu, rồi xoay người rời đi.

Lý Tịnh Trúc lo lắng thúc giục Bạch An Tương “nhanh đi khuyên nhủ anh ấy đi.”

Bạch An Tương thở dài rồi hỏi lại “Anh ấy sẽ nghe sao?”

“...” Lý Tịnh Trúc.

...

...

Long Đàm Y Viện.

“anh đã điều tra ra chưa?”

Lý Hải Tân ra mở cửa, Vừa vào cửa Trình Uyên liền trực tiếp hỏi.

Ngồi trên sô pha, Lý Hải Tân sừng sốt, vội vàng cầm lấy tờ giấy trên bàn rồi vò nát, sau đó ném vào sọt rác.

“đã tra ra được.” hắn nói.

Trình Uyên liếc nhìn mảnh giấy, mơ hồ nhìn thấy chữ hai chữ “thỏa thuận”.

“là Ai làm?” Trình Uyên hỏi “những ai có liên quan?”

Lý Hải Tân im lặng một lúc, mới nói: “Tôi biết người muốn báo thù, thế nhưng ... chuyện này chúng ta có thể bàn bạc kỹ hơn một chút được không, trước tiên viết ra chuyện này.”

“Không muốn nói nhiều.” Trình Uyên lắc đầu kiên định nói.

“Ồ!” Lý Hải Tân thở dài. “Người biết không, hiện tại nóng lòng trả thù, rất dễ dàng liên lụy đến quá nhiều thế lực mà không thể nào chống lại được, mà lại... bọn hắn hiện tại hẳn là đã chuẩn bị phòng bị rồi.”

“Không muốn nói nhiều.” Trình Uyên nhắc lại một lần nữa.

“Tôi là vì muốn tốt cho người, người như thế này...”

“Không muốn nói nhiều!”

“Được rồi.”

Đập một tờ giấy Trên bàn, Lý Hải Tân nói: “Bệnh Đường Tử, Tư Đồ Vân thuộc là người của Thẩm Hoa.”

“Nhưng đây không phải là máu chốt, máu chốt là những tay súng này, đều đến từ Phương Thanh Yên.”

“còn có ...”

“còn có?”

“Ồ, không có.” Lý Hải Tân chợt nhận ra điều gì đó, vội vàng lắc đầu từ chối.

Trình Uyên nhìn hắn một cái, trong đầu nhanh chóng sắp xếp một số tấm hình, nhưng những tấm hình này dường như có lỗi

thùng.

“hắn là còn có.” anh nói.

Lý Hải Tân cười khỏ nói: “thật sự là không có.”

Trình Uyên nhìn hắn, với đôi mắt hơi híp lại.

Lý Hải Tân nói: “Thủ phạm chính là Phương Thanh Yến, Thảm Hoa là đồng phạm, những chuyện khác đều không quan trọng.”

Trình Uyên hít sâu một hơi.

Bây giờ anh đã biết mục tiêu là ai, việc xử lý sẽ dễ dàng hơn, anh nghĩ như vậy.

Lý Hải Tân nhắc nhở, “Tin tức vừa nhận được, Tam gia của Phương gia ở kinh thành có ba chiếc xe limousine tiến vào tỉnh Giang Bắc . Tôi nghĩ là bảo vệ cho Phương Thanh Yến. Lúc này thời điểm ra tay thật sự không tốt. “

“Hơn nữa, Thảm gia cũng động thủ, lưu manh Cao gia từ kinh thành cũng tới.”

Về vấn đề này, Trình Uyên không quan tâm.

Sau khi biết được sự thật, anh đã đứng dậy và rời đi.

Sau đó lần lượt gọi Thời Dương Lý Tịnh Trúc Vương Mỹ Lệ Bạch Long và Trần Đông.

“tập hợp ở Tổng bộ.”

Sau khi làm xong mọi việc, Trình Uyên quay lại bệnh viện tư, nói với Từ Xuyên nhờ anh ấy giúp đỡ việc tang lễ của Lý Túc.

Trong khoảng thời gian này, anh khả năng không rảnh.

Từ Xuyên đương nhiên sẽ không từ chối.

Vì vậy Trình Uyên lại rời khỏi bệnh viện tư nhân, xe vừa lái ra liền đụng phải Ngụy Tác.

“Còn không phải rời đi rồi sao?” Trình Uyên hỏi.

Ngụy Tác tiến vào bên ghế phụ, cười nói: “Không phải nghe nói anh gặp nguy hiểm sao? Nên em quay lại đây.”

Trình Uyên nhìn anh ta chăm chăm một hồi, cho đến khi thấy Ngụy Tác có chút không thoải mái, mới hỏi “Có việc?”

“Thật sự là có chuyện.” Ngụy Tác đột nhiên nghiêm túc nói.

“Đưa em của anh yêu cầu em nói cho anh biết, liên quan đến chuyện này, anh tốt nhất nên chịu đựng, nếu không ...”

Đưa em đương nhiên là Trình Nặc.

“Nếu không sẽ thế nào?” Trình Uyên nhếch mép hỏi.

“Nếu không, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.” Ngụy Tác vội vàng nói, “Đưa em của anh cũng thật tốt bụng.”

Trình Uyên chế nhạo “tốt quá?”

“Gửi những tay súng đó bí mật tới Tân Dương, cũng là tốt bụng sao?”

Chương 379

Chương 379: Cả thế giới đang thuyết phục

Trước đó Lý Hải Tân không nói, bởi vì thứ nhất hắn chỉ đoán không chắc chắn cho lắm, thứ hai, chỉ có quan hệ giữa Trình Nặc và Trình Uyên rất là đặc biệt.

Hắn ta không nói, nhưng Trình Uyên nhìn ra manh mối từ trong lòng đang do dự liền dừng lại không nói tiếp, từ đó đoán được.

Câu này thực sự khiến Ngụy Tác sững sốt. “Trình đại ca không thể nói bậy bạ được. Về phương diện này, em tuyệt đối tin tưởng đũa em của anh, hắn sẽ đứng về phía anh.”

Trình Uyên nhắm mắt lại, tựa đầu vào lưng ghế, nhàn nhạt nói “Trước đó là tôi nghĩ quá đơn giản.”

“hóa ra có nhiều người muốn giết tôi hơn tôi nghĩ.”

“Kính thành Thương Minh, Trình Nặc, Phương Thanh Yên, Thẩm Hoa cùng ... cùng mấy người muốn ngồi vào ghế chủ tịch Thương minh Tỉnh Giang Bắc.”

“Mà hầu hết những người này đều đã biết chuyện tôi thu nhận tai mắt của Chu Kiệt. Hôm yến tiệc, Thẩm Hoa đến, Phương Thanh Yên cũng đến. Tôi không nhận được tin tức gì, là bởi vì người tai mắt đó không có điều tra được bên cạnh bọn họ có bao nhiêu cao thủ, cho nên cũng không có thông báo cho tôi, đương nhiên trong tâm của hắn cũng có chút dao động.”

“bọn chúng có thể đến, cho dù ngay cả tai mắt của tôi bị lung lay, tôi vẫn sẽ tập trung vào chúng.”

“mà lúc này ... em cũng tới.”

“trước đó anh cũng nói rõ với em rồi.”

“Đúng vậy.” Ngụy Tác gật đầu, nhưng vẫn không hiểu “nhưng mà chuyện này có liên quan gì đến nhưng tay súng?”

Trình Uyên khoe miệng nở nụ cười khỏ. “Trình Nặc có thể để cho em tới, vậy thì tại sao lại không thể sắp xếp người khác lên vào Tân Dương được?”

“Tôi đã đề phòng Phương Thanh Yên và Thẩm Hoa, nhưng tôi lại bỏ qua Trình Nặc. Hấn kêu em tới đây là một cách nguy trang thôi, nhưng lại bí mật giúp Phương Thanh Yên vận chuyển một nhóm người có súng. Cho nên Lúc đó tai mắt của tôi căn bản không thể đi thăm dò được. “

“Nhưng anh chỉ là suy đoán.” Ngụy Tác tuy có hơi sừng sốt nhưng vẫn không muốn tin.

Trình Uyên thở dài, nhìn Ngụy Tác đồng cảm. “Em cũng quá đơn giản.”

“Đơn giản Chỉ cần nhìn thoáng qua thôi cũng biết được. em đã bị hấn lợi dụng.”

“em ...” Ngụy Tác.

Trình Uyên nói: “Hấn hấn là có thể nghĩ đến được rằng anh đoán ra được hấn.”

“Cho nên, hấn để em tới thuyết phục anh nhẫn nhịn. chẳng qua chính là phép khích tướng, bởi vì hấn biết càng như vậy, anh sẽ càng không nhịn đựng được.”

Não của Ngụy Tác đã hoàn toàn mất khả năng suy nghĩ.

Quả thật anh ta là người rất thẳng thắn, cái gì ra cái đó, thiếu tiền phải trả,.... có thể nói anh ta là người rất đàng hoàng.

Nhưng người càng như vậy thì càng dễ bị người khác lợi dụng.

“Thật ra hấn không cần khích tướng tôi, bởi vì lúc đầu tôi không có ý định nhẫn nhịn.” Trình Uyên bỗng co người ngồi dậy, trong mắt hiện lên một vẻ chắc chắn.

Một lúc lâu sau, Ngụy Tác mới hoàn hồn trở lại, thở dài rồi nói: “Trình đại ca, chúng ta hãy gác chuyện của hấn qua một bên đi, với chuyện này, em thật sự hy vọng anh có thể nhịn xuống một chút.”

Nghe vậy, Trình Uyên hơi kinh ngạc, liếc Ngụy Tác đầy ẩn ý.

Mối quan hệ giữa Trình Uyên và Ngụy Tác vẫn chưa đến nỗi sát đá như vậy.

“Trình đại ca, em cũng đã điều tra anh rồi, tâm tư của anh rất tốt, lại ngay thẳng, cho nên em thật sự không muốn anh chết nửa chừng như vậy, anh bây giờ không thể trêu vào Phương gia được.” Ngụy Tác nói, “Hơn nữa, đó chỉ là một cái chết của người cảnh sát mà thôi.”

“Chỉ là?” Trình Uyên cười lạnh một tiếng.

Dù là Lý Quế Như hay Ngụy Tác, họ cũng không biết mối quan hệ giữa người cảnh sát này với Trình Uyên sâu đậm đến mức nào.

Huống chi...

” Các người đều nói giống như nhau, chỉ là cái chết của một người cảnh sát mà thôi, chỉ là hấn chết rồi không có gì đáng tiếc cả?” Trình Uyên cười chế nhạo “Nhưng tôi muốn nói cho người biết, đó là anh trai của tôi.”

“còn nữa, ngoài anh ấy ra, Nhất Chi Hoa có bị mọi người lãng quên rồi hay không?”

“Cô ấy vẫn còn trẻ, và rất xinh đẹp, và cuộc sống trong tương lai của cô ấy chắc chắn sẽ rất tuyệt vời ... nhưng cứ như vậy đã chết ...”

“Tôi mua một bộ đồ cho anh tôi, còn tặng đồng hồ cho anh ấy nữa. người không nhìn thấy được bộ dạng vui vẻ của anh ấy khi ở bên tôi và bên vợ của anh ấy như thế nào đâu, anh ấy là một người nhút nhát ngược lại sắp có một cô vợ xinh đẹp nữa.”

“Hôm nay là ngày đại hỷ của bọn họ. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy ăn mặc sành điệu đến mức như vậy, còn Mực Tu Nhã thì váy cưới màu trắng rất hợp với dáng người của cô ấy.”

“Tôi không thể quên được những nụ cười hạnh phúc trên môi của họ.”

“Khua chiêng gõ trống, pháo vang động trời,thậ là rạng rỡ”.

“Khoảnh khắc đẹp nhất của cuộc đời!”

“những tháng ngày hạnh phúc sắp bắt đầu ...”

Nói đến phần sau, Trình Uyên đã có chút không trôi chảy được.

Tuy nhiên, Ngụy Tác đã nghe rõ và thực sự lắng nghe hết mọi lời của anh, và trong lòng tỏ ra rất khó chịu, cảm giác chán nản.

“xuống xe!” Trình Uyên thờ dãi nói.

Ngụy Tác gật đầu, mở cửa xe đi ra ngoài, do dự một chút sau đó quay đầu lại nhắc nhở Trình Uyên nói: “bên trên Phương Thanh Yến đã biết chuyện, nên đã phái cao thủ tới.”

Trình Uyên khẽ cười, “Ai nói cho người biết tôi muốn đụng Phương Thanh Yến trước?”

Nghe vậy, Ngụy Tác đột nhiên có chút bối rối, “Không phải Phương Thanh Yến trước sao? Vậy anh muốn...”

Trình Uyên không nói gì, lái xe, rời đi khỏi nơi này.

Nhìn đèn hậu của xe đã đi xa, Ngụy Tác chợt nhận ra “Thẩm Hoa!”

...

Xe phóng rất nhanh, chuông điện thoại lại vang lên.

Lý Quế Như gọi điện thoại cho anh rất nhiều, nhưng Trình Uyên đều từ chối.

anh biết Lý Quế Như sợ anh xúc động không kiềm chế được.

Nhưng lần này, anh đã quyết tâm không kiềm chế nữa, và bắt chấp mọi hậu quả.

Vì vậy, anh không muốn tiếp bà ấy.

Nhưng điện thoại lại liên tục đổ chuông nên Trình Uyên cầm máy lên, định tắt nguồn.

Tuy nhiên, cuộc gọi đó là của Từ Xuyên.

Nhíu mày, rồi anh vẫn nghe điện thoại.

“Trình Uyên, có người muốn gặp em.” Trong điện thoại, giọng của Từ Xuyên vang lên.

Trình Uyên trực tiếp cự tuyệt nói: ” nói lại tôi không rảnh.”

Từ Xuyên vội vàng nói: “người đó nói rằng muốn nói về vụ ám sát ngày hôm nay.”

Cúp máy, dù sao Trình Uyên cũng đến bệnh viện tư nhân.

...

...

Trong bệnh viện tư nhân, trong phòng làm việc của Từ Xuyên, Trình Uyên nhìn thấy người phụ nữ lần trước đã đến gặp anh.

Đông Lương Đình, một người phụ nữ ngoài ba mươi tuổi, thân hình cân đối, khí chất tao nhã.

Vì biết ơn Trình Uyên đã cứu anh trai của mình nên đã tặng cho Trình Uyên một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn đó khiến Phương Thanh Yến và Thẩm Hoa rất sợ, cho nên Trình Uyên đã đoán được thân phận của người đó khẳng định rất có máu mặt.

Nhưng danh tính của người kia nằm ngoài sức tưởng tượng của anh.

“Lần trước chưa kịp tự giới thiệu, tôi tên là Đông Lương Đình, anh tôi là Đông Tâm Tư, chủ tịch Thương Minh kinh thành.”

Nghe vậy, sắc mặt của Trình Uyên lập tức thay đổi.

Theo anh được biết, địa vị của tứ đại gia tộc ở kinh thành là một tồn tại siêu việt khắp cả nước, mà có thể chế ước lại tứ đại gia tộc này, hoặc nói cách khác có thể huy trì hiện trạng này, mấu chốt chính là nhờ vào chủ tịch kinh thành Thương Minh.

Có thông tin cho rằng quy tắc giữa tứ đại gia tộc này do chủ tịch Thương minh kinh thành đặt ra.

“Vậy cô tìm tôi có mục đích gì?” Trình Uyên tỉnh táo lại, nghiêm mặt hỏi.

Đông Lương Đình khẽ cười, “ngươi còn trẻ.”

“Vâng, đúng vậy.”

“Vì vậy, rất dễ bóc đồng trong công việc,” cô ấy nói.

Trình Uyên gật đầu, đồng ý, “Bởi vì tôi còn trẻ.”

“cho nên người cần phải có người tới giúp người đừng kiêu căng, ngang tàng.” Đông Lương Đình tiếp tục mỉm cười.

“rửa tai xin lắng nghe.”

“Anh trai tôi nói, cách người giải quyết chuyện này sẽ quyết định đến quan điểm của Trình gia về người.” Đông Lương Đình ân ý nói.

“Cho nên, cô cũng tới đây để thuyết phục tôi nhẫn nhịn?”
Trình Uyên híp híp mắt hỏi.

Chương 380

Chương 380: Cấm

“Tôi không phải đang cố thuyết phục người, mà là đang cứu người, là muốn cho người thấy rõ cục diện.” Đông Lương Đình duỗi ngón tay ngọc ngà của mình ra vuốt tóc trên trán, mỉm cười, “không đành lòng nhìn người khác bất lợi. “

“Chẳng lẽ Trình gia sẽ bỏ rơi tôi?” Trình Uyên cười chế nhạo.

Đông Lương Đình nhẹ gật đầu, rồi sau đó lại lắc đầu. “Không chỉ như vậy, mà người phải chuẩn bị tinh thần để chống lại toàn bộ Phương gia nữa.”

Sau đó Trình Uyên bật cười.

Như thể nghe thấy một điều rất nực cười, anh liền cười đến nỗi khom cả người.

Đông Lương Đình hơi giật mình, sau đó nhíu mày hỏi “người cười cái gì?”

Thật lâu sau, Trình Uyên mới ngưng cười lại.

Rồi anh mới nói, “L { Tịnh Trúc muốn thuyết phục tôi phải nhẫn nhịn, vợ tôi cũng muốn thuyết phục, mẹ tôi ở xa tận kinh thành cũng thuyết phục, còn có Ngụy Tác nữa, bao gồm cả cô cũng đều đến thuyết phục tôi.”

“Các người đều muốn tôi nghĩ đến hậu quả, đều nói với tôi như vậy, nhưng nếu tôi đành lòng nhẫn nhịn, vậy Phương gia sẽ có từ bỏ cho không, cho nên tôi liền cảm thấy quá buồn cười.”

“nếu tôi không cam lòng nhẫn, Phương gia bọn hắn sẽ làm gì? Chẳng lẽ Phương gia bọn hắn phải điều động đến cả gia tộc để đến Tân Dương này tiêu diệt tôi sao?”

Ngay khi những lời này nói ra, Đông Lương Đình đến cả nữa ngày cũng không có chút phản ứng.

Trình Uyên xua tay rồi nói “Ý tốt của cô tôi xin nhận, bây giờ tôi có chuyện phải làm, gặp lại sau!”

Nói xong anh đứng dậy rời đi.

Sau khi anh đi rồi, Đông Lương Đình mới ngó ngoài.

“hắn ta chẳng lẽ đối phó với Thẩm Hoa?”

...

...

Tỉnh Giang Bắc, biệt thự Phương gia.

Phương Thanh Yên đứng trước một người đàn ông có thân hình gầy guộc, mặc bộ đồ Đường.

Phương Thanh Yên nhàn nhã nằm ngò ở trên ghế tựa, bĩu môi nói: “cha quá nhạy cảm rồi?”

Người mặc đồ Đường cung kính nói “Tam gia từ trước đến nay đều thận trọng.”

“Haha, thận trọng?” Phương Thanh Yên thờ ơ nói, “phái Cổ Trường Phong tới, có phải là hơi quá thận trọng rồi không? Hắn, một tiểu thương người Tân Dương, chẳng lẽ thật sự dám động vào tôi?”

“trong lòng phòng bị vẫn còn tốt hơn là không.”

Người mặc đồ Đường nói.

“Theo tôi được biết, Trình Uyên này cũng có chút thông minh, người cho rằng hắn hiện tại không nhìn ra cục diện sao? Hắn sẽ ngu đến như vậy sao, muốn tự mình chống lại Phương gia chúng ta sao?”

Phương Thanh Yên cười khinh bỉ rồi nói.

“Người bình thường hắn tất nhiên sẽ không.”

Người mặc đồ Đường vẫn là cung kính trả lời: “nhưng đề phòng hơn một chút cũng không sao.”

“Đề phòng, đề phòng, vì cái gì không cho phép tôi đi ra ngoài?” Phương Thanh Yên sắc mặt thay đổi, đột nhiên khó chịu nói.

Từ khi ba chiếc xe của Phương gia đến, Phương Thanh Yến không khác gì bị giam lỏng và quản thúc.

Điều khiến Phương Thanh Yến tức giận nhất chính là không cho phép bất kỳ ai vào trong nhà.

Nên biết, một người phong lưu như Phương Thanh Yến làm sao có thể chịu đựng được “nỗi cô đơn” thống khổ này được?

Cho dù là một ngày đều không được!

c“Vừa mới nhận được thông tin, Ngụy gia bên kia truyền tới, chính miệng Trình Uyên nói, muốn đối phó với Thẩm gia .” Người mặc đồ Đường đáp.

“Vậy thì người không cần phải cảm chân tôi nữa!”

Phương Thanh Yến nghe xong lời này, vui mừng khôn xiết như vớ được vàng.

Người mặc đồ Đường tiếp tục trả lời “Tam gia nói, Trình Uyên là người rất tinh ranh và làm việc gì đó rất thận trọng, sẽ không vô duyên vô cớ đem loại chuyện này tùy tiện nói cho người khác, cho nên, tôi cho rằng đây là hấn cố tình bày ra nghi ngờ, nên tôi sợ rằng hấn thật sự nhắm đến vẫn chính là thiếu gia. “

“Ha ha ...” Phương Thanh Yến suýt nữa cười nhạo hấn. “thì sao? tưởng rằng đang quay phim chiến tranh tình báo sao? Còn cố tình bày nghi ngờ ... Tôi đi đây!”

Đúng lúc này, một tên thuộc hạ bước vào sân sau của biệt thự nói: “thiếu gia, bên ngoài có rất nhiều cớm đến.”

Nghe vậy, Phương Thanh Yến đột nhiên giật mình, hấn liếc mắt nhìn người mặc đồ Đường Trang, “cớm đến để làm gì?”

Người mặc đồ Đường bình tĩnh đáp: ” Thiếu gia yên tâm, chuyện này không có để lại bất cứ chứng cứ gì cả, bọn hấn nếu có hỏi những cái gì bất lợi cho thiếu gia, thì cứ việc phủ nhận đi.”

Đường Hùng, đội trưởng đội điều tra tội phạm Tân Dương có quan hệ tốt với L{ Túc, anh ta đã ở đó trong ngày cưới.

Đang chuẩn bị đợi đón dâu thì đột nhiên phát hiện Lý Túc mất tích, Đường Hùng lúc ấy rất gấp gáp, vội vàng phái mọi người đi tìm xung quanh.

Ngay sau đó, tin tức Lý Túc đã chết truyền đến mọi người mà cách đây khoảng mười dặm dưới một gầm cầu.

Chuyện đại hỷ biến thành tang gia khiến Đường Hùng, người luôn có quan hệ tốt với Lý Túc cũng cảm thấy lòng đau như cắt.

Vì vậy, anh ta nhanh chóng triển khai cuộc điều tra.

Lúc đi tới Phương Thanh Yến, nhìn thấy hắn vẫn mặc áo choàng tắm, tư thế lười biếng nằm trên ghế tựa, rất nhàn nhã, Đường Hùng lửa giận không nguôi nhưng không thể phát ra được, sắc mặt âm đạm như thỏi băng.

“Các quan sai đại nhân thật là có nhã hứng đến đây đông như vậy. Chẳng hay Thiếu gia của tôi có phạm sai lầm gì sao?”

Trước khi Đường Hùng và những người khác đến gần Phương Thanh Yến, đám người của người mặc đồ Đường đã ngăn lại, hỏi han trước.

Đường Hùng nghiêm túc nhìn dò xét người mặc đồ Đường này, sau đó trong lòng thầm bình tĩnh lại.

“Tôi có một vụ án, muốn hỏi Phương thiếu gia mấy câu.” Anh ta nói.

“muốn đem thiếu gia của chúng tôi cùng các người trở về cục sao?” Người mặc đồ hỏi.

Đường Hùng lắc đầu, “Bởi vì chỉ là suy đoán, tạm thời không cần, tôi chỉ là muốn hỏi mấy vấn đề mà thôi.”

“Xin cứ hỏi.” người mặc đồ Đường nói.

Đường Hùng khẽ cau mày “Tôi muốn hỏi trực tiếp với Phương Thanh Yến.”

Người mặc đồ Đường kiên quyết nói: “Nếu tôi nói sai, thiếu gia sẽ tự chỉ ra chỗ sai.”

Âm thầm siết chặt một nắm đấm, Đường Hùng trong lòng thở phào nhẹ nhõm, rồi sau đó liền bí mật thả lỏng, cười nói:
“Được.”

“Xin hỏi, Phương thiếu gia đã đi những đâu từ hôm qua đến giờ?”

“Thiếu gia tôi vẫn luôn ở chỗ này.”

“Có ai có thể chứng minh không?”

“kia anh cảnh sát phải có người nào chứng kiến thiếu gia của ta đi ra ngoài mới được sao?”

Đường Hùng im lặng một lúc rồi nói: “Sáng nay, Chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông bị tấn công khiến vài người thiệt mạng. Trong số đó có một cảnh sát xuất sắc của cục chúng tôi.”

“Chuyện này liên quan gì đến thiếu gia của chúng tôi?” mặc đồ Đường hỏi.

Đường Hùng cười lạnh một tiếng rồi nói: “Theo tôi được biết, cách đây không lâu, Phương Thanh Yên và Trình Uyên có xảy ra chuyện không vui trong bữa tiệc kỷ niệm Tập Đoàn Cẩm Đông.”

“Tập đoàn Long Đăng, Ngân hàng Trung Thượng, xem ra cùng Trình Uyên có tiệc tùng sâu hơn thì phải.” Người mặc đồ Đường hùng hỏi.

Không đợi Đường Hùng lên tiếng, đám người của người mặc đồ Đường này đã tiếp tục nói “chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông Trình Uyên bị tấn công, một người cảnh sát chết, tại sao các người không nên đi hỏi một chút về vị chủ tịch Cẩm Đông này đi, tại sao lại đến chỗ này? “

Nghe vậy, Đường Hùng đột nhiên thở dài, “Tôi đã phái người đi tìm, nhưng vẫn chưa tìm được người.”

Mặc đồ Đường cười nhẹ. “Cho nên so với thiếu gia của chúng tôi, Trình Uyên có vẻ khả nghi hơn một chút.”

“Không, bọn hấn là bằng hữu.” Đường Hùng lắc đầu.

“anh em ruột đó còn có thể trở mặt.” mặc đồ Đường nói.

Đường Hùng liền giật mình.

Tuy rằng trong lòng tràn đầy oán hận, nhưng nghe được lời của lão nhân mặc đồ Đường này, xem ra chuyện đi này cũng ưỡn công, Đường Hùng đành thở dài một hơi.

“Phương Thiếu Gia, chuyện này tốt nhất không có liên quan gì với ngươi, nếu không...”

Người mặc đồ Đường bình tĩnh cắt ngang lời nói của Đường Hùng, “Không tiễn!”

Đường Hùng nhìn hẩn chăm chăm, hừ lạnh một tiếng rồi dẫn người đi ra ngoài biệt thự.

Tuy nhiên, vừa bước ra ngoài vài bước, người của mặc đồ Đường lại đuổi theo sau.

“các anh cảnh sát, xin dừng bước.”

Chương 381

Chương 381: Cố lên

“Từ cuộc trò chuyện vừa rồi, chúng tôi ý thức ra được từ lời cảnh sát nói, Trình Uyên là người khả nghi nhất.” người mặc đồ Đường nhẹ giọng nói, “Và ngài cũng biết thiếu gia chúng tôi có hiềm khích với Trình Uyên, cho nên, chúng tôi bây giờ rất lo lắng”.

“Ý ngươi là gì?” Đường Hùng dừng lại, nhíu mày, rồi bối rối hỏi.

“Ngài cho rằng hẳn không có việc gì là không làm được sao?” người mặc đồ Đường hỏi.

Đường Hùng vẫn chưa hiểu lắm.

Mặc đồ Đường khẽ cười nói: “Chúng tôi thỉnh cầu các ngài bảo vệ giùm.”

“...” Đường Hùng nghe xong những lời này, phôi gần như nổ tung.

Nhưng mà, anh vẫn không chế được cảm xúc của mình. “Đối với loại chuyện này, ngươi có thể xin ở cục của tỉnh Giang Bắc.”

“cái này..., thôi được rồi, không tiễn.”

...

...

ột hương iện hác, Trình Uyên đi vào trụ sở bí mật Long Đàn Y Viện.

anh đi thẳng xuống tầng hầm bên cạnh nhà xác, Hoàng Đại Cường vội vàng chào hỏi.

“Chủ tịch... Chủ tịch.” Khom người cúi đầu, đi theo Trình Uyên như một con chó xù.

Trình Uyên có đôi hi thầm nghĩ, bộ dáng hèn mọn này, nếu không vào cung làm thái giám ở thời cổ đại thì thật uổng phí.

“ ở cửa.” Trình Uyên ra lệnh.

“Vâng vâng.”

Hoàng Đại Cường nhanh chóng lấy chìa khóa cửa an ninh, đi tới mở cửa phòng của Thẩm Lệ.

“ hoảng thời gian này người có đụng vào cô ta hông?” Trình Uyên đột nhiên quay lại phía sau hỏi Hoàng Đại Cường.

Tay run run, chìa khóa hông được tra vào ổ khóa, xem chút nữa rơi cả chìa khóa xuống đất, Hoàng Đại Cường cả người run lên. “Chủ tịch, ngài làm sao lại nói như vậy? Nếu ngài không gật đầu, đánh chết tôi cũng hông ám.”

Nhìn thấy hấn hoảng sợ, Trình Uyên trong lòng đột nhiên quá tức giận, hừ lạnh một tiếng “Đồ phế vật!”

“...” Hoàng Đại Cường nghe xong khẽ giật mình.

Sau khi cửa mở, Trình Uyên bước vào, Hoàng Đại Cường canh giữ ở cửa.

Trình Uyên gọi hấn ” vào theo đi.”

Hoàng Đại Cường nhanh chóng làm theo.

Ở đây có đầy đủ các loại tiện nghi gia đình, ngoại trừ việc không có mạng internet còn lại muốn cái gì có cái đó, hơn nữa rượu cao cấp Trình Uyên cũng đã chuẩn bị rất nhiều cho Thẩm Lệ.

Vì vậy, Thẩm Lệ ngã nào cũng hông hổ sớ được.

Ngược lại bây giờ có thời gian ăn mặc, Trình Uyên khi nhìn thấy cô lại cảm thấy nữ nhân này so với trước ia còn xinh đẹp hơn.

Bộ đồ ngủ bằng lụa mỏng như cánh ve sâu ôm lấy thân hình yêu kiều của cô, dây bên vai trái tuột xuống để lộ bờ vai trắng mịn thấp thoáng khiến người ta phải ngạt thở.

Nằm trên ghế sofa, uể oải xem Chương trình truyền hình trên TV 75 inch, hai chân dài bắt chéo nhau thật đẹp.

Trình Uyên ngồi trên sofa khác bên cạnh, cô cũng hông thèm nhìn đến.

“Vệ sĩ của người, cái gì Đường Tử ấy chết rồi!”

Trình Uyên nói.

Thẩm Lệ vốn vẫn đang ửng ửng hi nghe câu này liền không khỏi rùng mình như chạm phải điện.

Nhưng ngay sau đó cô đã lấy lại được sự bình tĩnh trước đây.

“hắn ta cũng giết tôi, nhưng tiếc là vẫn có một nhóm tay súng bắn tỉa.”

“người vệ sĩ của cô chịu thua anh ta rồi.”

Trình Uyên lạnh lùng nói: “Cuối cùng chính hắn đã lao vào che cho Trần Đông mà chết, bị bắn thành như cái rồ, lỗ thủng trên người giống như tổ ong vò vẽ. vô cùng thê thảm.”

“nhân vật tiểu tốt không quan trọng, hông đáng nhắc đến.” Khi Thẩm Lệ nói lời này, thần sắc bình tĩnh đến tự nhiên.

Nhưng mà, Trình Uyên nhìn thấy rõ ràng hai chân dài trắng nõn mềm mại của cô hoán đổi vị trí trên xuống dưới, dưới lên trên, cái mũi trong suốt như pha lê của cô đột nhiên run lên.

“Tôi muốn báo thù!” Trình Uyên nói.

Thẩm Lệ giễu cợt, “có bản lĩnh thì đi đi, hông cần thiết đến chỗ tôi xin chỉ thị.”

“cô là công cụ trả thù của tôi.” Trình Uyên nghiêm túc nói.

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Lệ rớt cục biến sắc, cô đột nhiên ngồi thẳng người, một mặt hoảng sợ nhìn Trình Uyên.

“Ý người là gì?”

Trình Uyên hít một hơi thật sâu, ờng như đang đưa ra một quyết định hóc hăn nào đó.

“Xin lỗi, nó có thể khiến cho cô cảm thấy một chút kinh tởm, nhưng ù sao cũng để cho anh trai của cô được trải nghiệm cảm giác đau như ao cắt là gì.”

Thẩm Lệ đột nhiên cảm thấy hơi lạnh sống lưng, nhất là biểu hiện của Trình Uyên bây giờ.

Trước hi Trình Uyên đi vào, cô cũng hông để ý lắm, lúc này nhìn kỹ lại, phát hiện anh rất hác xưa.

Nhưng nó hác ở chỗ nào, cô không thể biết được.

“ngươi có { gì?” Thẩm Lệ run lên.

Trình Uyên từ trên ghế sofa cầm lấy một đôi lùa của Thẩm Lệ, có lẽ là chiếc tất lùa vừa mới cởi ra, đưa lên trước mũi hút hà.

Trông hơi biến thái.

Điều này càng khiến Thẩm Lệ cảm thấy lo lắng.

“ ùi cũng được.” Trình Uyên ném cho Hoàng Đại Cường cái vớ, ra lệnh “đeo vào đầu.”

Hoàng Đại Cường rất ngạc nhiên, nhưng cũng không dám hỏi tại sao lại làm như vậy.

Trình Uyên hiện tại cho hẳn cảm giác rợn cả tóc gáy, Hoàng Đại Cường cũng hông ám từ chối, đương nhiên ia là của Thẩm Lệ, hẳn tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Nhanh chóng đeo tất vào đầu, giống như họ đã thương lượng trước đó.

Thẩm Lệ xinh đẹp nhìn chăm chăm, ngây người nhìn tất cả những thứ này.

Sau hi Hoàng Đại Cường đeo tất vào, Trình Uyên đột nhiên đứng lên, chỉ vào Thẩm Lệ đối với Hoàng Đại Cường, lạnh lùng nói: “Cởi quần áo, rồi làm A làm A đi!”

Đầu Thẩm Lệ phát ra một tiếng “bùm”, như bị sét đánh.

Mặt hác, Hoàng Đại Cường ường như hông có nghe thấy Trình Uyên vừa nói cái gì, miệng há thật to “Hả?”

Trình Uyên lạnh lùng liếc hẳn một cái, nói: “mẹ kiếp!”

Lần này Hoàng Đại Cường hiểu được, cũng biết tại sao Trình Uyên lại muốn mang cái vớ vào.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trình Uyên, không có vẻ gì là giả, Hoàng Đại Cường làm sao không vui cho được? người đẹp trong lòng bấy lâu nay của hắn.

“Này ... Tiểu Mỹ nhân, đây là lệnh của ông chủ tôi, tôi cũng hông muốn...”

Hắn bắt lực nói, hai tay không ngừng xoa xoa, mà hành vi hèn mọn của hắn đạt tới đỉnh điểm, Hoàng Đại Cường từng bước, từng bước hướng đến Thẩm Lệ.

Thẩm Lệ cuối cùng cũng cũng sợ hãi.

Cô đứng dậy muốn chạy, nhưng lại bị Hoàng Đại Cường bắt được.

Trình Uyên tranh thủ lúc này lấy điện thoại di động ra, bắt đầu quay lại.

Thẩm Lệ bị Hoàng Đại Cường đè xuống, liều mạng chống cự, thậm chí còn quát Trình Uyên, “Trình Uyên, người hông hải đàn ông, có bản lĩnh người hãy tự mình làm đi!”

Hoàng Đại Cường đâu có thèm quan tâm đến cái khác, nhìn chằm chằm khuôn mặt thanh tú cùng thân hình nóng bỏng của Thẩm Lệ, hai mắt đỏ hoe.

Thở hổn hển, hắn xé rách quần áo của Thẩm Lệ.

“A!” ặc dù Thẩm Lệ đã ra sức chống cự, nhưng sức lực của cô không bằng Hoàng Đại Cường, hơn nữa sức lực của Hoàng Đại Cường lúc này so với lúc khác còn lớn hơn gấp ngàn lần.

“Đừng ...!”

Thẩm Lệ lớn tiếng kêu thảm.

Đúng lúc này Hoàng Đại Cường lột sạch đồ của Thẩm Lệ, hắn liền định cầm kiếng của mình.

“Đủ rồi!” Trình Uyên đột nhiên lên tiếng dừng lại.

à Hoàng Đại Cường từ lâu bị vật chất nào đó chiếm cứ trong não, tựa như hông có nghe thấy lời nói của Trình Uyên.

Cưỡng ép banh chân dài nõn nà của Thẩm Lệ ra.

“Bốp!”

Trình Uyên đạ Hoàng Đại Cường ngã lãn xuống đất.

“con mẹ mày Tao nói đủ rồi, mày không hiểu sao?”

Trình Uyên tức giận nói.

Hoàng Đại Cường rút cục cũng hoàn lại hồn, kinh ngạc quz xuống trước mặt Trình Uyên.

“Cút!” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Hoàng Đại Cường ôm đồ vùng dậy bỏ chạy.

Trình Uyên lạnh lùng liếc mắt một cái, không một mảnh vải che thân , Thảm Lê cuộn mình lại ở trên ghế sofa.

Chương 382

Chương 382: mục tiêu

Thẩm Hoa Anh tìm một cái chăn rồi ném cho Thẩm Lệ, Trình Uyên ngồi trở lại ghế sofa.

“quả thật ta có thể giết người, như vậy Thẩm Hoa nhất định sẽ cảm thấy càng thêm chấn động hơn.”

Nghe vậy, Thẩm Lệ hung ác nhìn chằm chằm Trình Uyên, trong mắt tràn đầy ác ý.

Bởi vì vừa rồi chấn động quá mức, khoe mắt còn ngẩn lệ, ôm lấy chăn che lại thân thể của mình rồi cuộn lại trong góc, nghiến răng nghiến lợi nói: “sao người không giết tôi đi.”

“Tôi không phải là người giết người vô tội.” Trình Uyên lắc đầu, “cô tuy rằng hại tôi không ít, nhưng tội không đáng phải chết.”

“Người đây là lòng dạ đàn bà.” Thẩm Lệ trong mắt lóe lên một vẻ khinh thường. “Tôi thật không hiểu, người thế mà giống loại người này, nếu như tính cách của tôi không phải dây dư dài dòng như vậy, khả năng người đã chết sớm từ lâu rồi, như vậy sẽ không có xảy ra chuyện như vừa rồi. “

“bây giờ chả còn { nghĩ gì nữa, lúc này chính là muốn nói cho cô biết, tôi sẽ xử lý hết tất cả.”

Nói xong, Trình Uyên đứng dậy rời khỏi căn phòng này.

“Chăm sóc cô ấy thật tốt, không có tôi cho phép, người không được đi vào căn phòng này.”

“Vâng, vâng.” Hoàng Đại Cường vội vàng gật đầu trả lời lại, tỏ vẻ rất cung kính.

...

...

Một lát sau.

Thẩm Hoa ở tỉnh Giang Bắc nhận được một cái tin nhắn nặc danh.

Là một nữ thư k { đư điện thoại cho Thẩm Hoa.

Ngay cả vẻ gọi cảm và điềm đạ như Thẩm Hoa, sau khi nhìn thấy tin nhắn, đôi mắt của hấn t đột nhiên co rút lại, .

Đứng trên nóc tòa nhà tập đoàn Thẩm thị, Thẩm Hoa nắm chặt tay, tức đến phát rung bàn bật.

“tin này từ đâu?” hấn nghiến răng hỏi.

Nữ thư k { lắc đầu, “Xem r đã xử lý qua, rồi thông qu đường nước ngoài tới, không cách nào có thể tr r được.”

Nghe vậy, Thẩm Hoa nheo mắt.

“Hấn đ ng muốn chọc tức tôi sao?”

“Thật ra, không cần tr r tôi cũng có thể đoán được là i. Tôi nghĩ hấn cũng có thể biết được tôi sẽ đoán được.”

“Đó thực sự là một phương pháp tốt, đó là, nó đã chọc giận tôi thành công mà không để lại bất kz bằng chứng nào.”

Nữ thư k { đẩy mắt được tô đậm, thái độ cung kính, thần sắc hồ hững hỏi: “Có cần truyền tin này cho gia tộc không.”

“Không cần!” Thẩm Hoa lạnh lùng nói, “Vốn là muốn chọc tức tôi, hấn đương nhiên hấn đã có mục đích, nếu như không ngoài dự đoán, chúng t sẽ gặp nh u ng y.”

“thê nhưng, tiểu thư ...!”

“Nếu như toàn bộ Thẩm gi đều bị kinh động, nếu đổi lại cô là hấn, cô có thể chó cùng rút giậu hay không?” Thẩm Hoa hừ lạnh một tiếng.

“A... Thật sự xin lỗi chủ tịch.” Nữ thư k { lập tức hiểu được ý của Thẩm Hoa, biết mình có chút lòng tốt nhưng bị hiềm nghi làm chuyện xấu, cô vội vàng xin lỗi, “là tôi cân nhắc thiếu chu toàn.”

ánh mắt Thẩm Hoa càng ngày càng âm đạ.

Một lúc sau, nữ thư kị lo lắng hỏi “nhưng tiểu thư ...”

Thẩm Ho cười lạnh một tiếng, “hắn gửi đến cái tin này, chứng tỏ người hắn muốn xử lý chính là tôi.”

“Hả? Nhưng mà, nhưng kẻ chủ mưu là ...” Nữ thư kị có chút kinh ngạc.

Thẩm Hoa trong mắt lóe lên vẻ khinh thường, “Chỉ là khéo léo một chút.”

Nữ thư kị không ngốc, Thẩm Ho đã nói như vậy, cô sẽ nghĩ như thế nào thông minh.

Một lúc sau, nữ thư kị rớt cuộc cũng hiểu được nguyên nhân trong đó khẽ mở miệng, ” Minh thương dễ tránh, ám kiếm khó phòng?”

Đúng lúc này, một người đàn ông vạm vỡ xuất hiện trước mặt Thẩm Hoa.

“Lão k?” Thẩm Hoa có chút thất thần “ngươi... s o ngươi lại ở đây?”

Người đàn ông được gọi là lão K là một người đàn ông, vẻ ngoài chừng hơn 40 tuổi, khuôn mặt ôn hòa nhưng lại đầy sát khí.

Hắn được coi là cao thủ của Thẩm gia, ngay cả Thẩm Hoa và cha của hắn cũng không dám lên mặt với người này.

“ch ngươi lo lắng cho sự an toàn củ ngươi.” Lão K mỉm cười nói.

“h h , ông ấy càng già càng hồ đồ, một thằng nhóc mới giờ trò lấu cá một chút đã lừ được ông ấy rồi?” Thẩm Hoa giễu cợt.

Lão K cười nói: “cha củ ngươi vừa nhận được tin tức có từ Thương Minh ở kinh thành, bên kia nói rằng, Trình Uyên nói với Đông Lương Đình, người muốn đối phó chính là ngươi đây.”

Nghe đến đây, Thẩm Ho đột nhiên nhíu mày.

“Nếu như hắn vừa mới nói cho Ngụy thiếu gia biết hắn sẽ đối phó với ngươi, khả năng thật sự là minh thương dễ tránh, ám

kiếm khó phòng. Nhưng nếu như hẳn không chỉ nói với người của Ngụy gia, thì rất rõ ràng là hẳn cố { để cho chúng ta biết và hẳn cố { để chúng t đoán rằng hẳn t Người thực sự muốn đối phó là Phương Th nh Yên, mà trên thực tế ... “

” Trên thực tế, chính là người.”

Lúc này, Thẩm Hoa mới chợt nhận ra, Trình Uyên này hình như không đơn giản như hẳn nghĩ.

“mới ở cái tuổi h i mười, mà có thể có loại lòng dạ này s o?”
Thẩm Hoa kinh ngạc hỏi.

Lão K cười nói: ” Thiếu gi , người cũng hơn h i mười tuổi, nhưng là so với bất cứ kẻ nào đều có cái đầu hơn một chút.”

“...” Thẩm Hoa.

...

...

Tin tức này, không chỉ Thẩm gia biết, mà Phương gi cũng đã được thông báo.

Vì vậy, tại biệt thự củ Phương gi , Phương Thanh Yên cười nói: “Nhìn xem đi lão bá , hẳn muốn đối phó chính là Thẩm Ho , cũng không phải là tôi, cho nên...”

Người mặc đồ Đường lắc đầu, lông mày hơi nhíu.

“Tôi cũng không rõ chuyện này có phải là hẳn cố ý hành động hay không.”

“thì s o?” Phương Th nh Yên tức giận. ” Rõ ràng như vậy mà người còn không hiểu? người cho rằng Trình Uyên, một người quê mùa mới ngoài h i mười tuổi, vẫn có thể có bộ não của Einstein sao? Tôi nói cho lão bá biết, tôi sẽ liền đi r ngoài chơi một buổi tối rồi về? Hơn nữa, không phải La Tam và những người khác đi theo bên cạnh tôi s o? mà người cũng đã xin một nhóm cảnh sát làm cái đuôi cho tôi rồi còn gì nữa. “

Người mặc đồ Đường thở dài, “Thiếu gi , đừng làm cho tôi phải khó xử.”

Phương Thanh Yến thấy hắn có chết cũng không chịu buông tha, liền khóc không r được giọt nước mắt.

Suy nghĩ xong liền nói: “Khô bá, người xem này, về cơ bản chú có thể chắc chắn 90% người họ Trình này sẽ đối phó với Thẩm Ho đúng không?”

“tôi đây, bây giờ cùng với Thẩm Hoa liên minh, hưởng chi họ Trình này làm sao có thể đấu qua Thẩm Hoa, cho dù hắn có đấu qua, thì mục tiêu tiếp theo của hắn nhất định phải là tôi, đúng chứ?”

Nghe vậy, người mặc đồ Đường nhẹ gật đầu.

Phương Thanh Yến cười nói: “người nghĩ chuyện này xem có được không? Tôi sẽ nhờ đám người La Tam giúp Thẩm Hoa, tranh thủ giúp cho Thẩm Hoa tiêu diệt Trình Uyên, thì s u đó cái lo lắng này của tôi sẽ không phải được giải trừ rồi sao?”

Người mặc đồ Đường khẽ nhíu mày, hình như có điều suy nghĩ.

Một lúc sau, hắn vẫn lắc đầu “Không được, tôi vẫn phải bảo đảm an toàn cho thiếu gia.”

Điều này cũng không hiệu quả, điều đó cũng không hiệu quả.

Phương Thanh Yến lập tức lòng tràn đầy tức giận, gần như bùng nổ. “Tôi thật sự không hiểu, các người được phái tới Tân Dương này, tại sao không một mẽ tới giết Trình Uyên đi cho xong chuyện.”

Mặc đồ Đường lắc đầu. “Lần trước là chuyện nhỏ thôi mà đã có chút phiền phức rồi, bây giờ người củ Phương gi người củ Thẩm gi đã nhúng t y vào, lúc này người lại giết Trình Uyên, đó sẽ là một chuyện lớn. s u đó nhân cơ hội này Trình gia sẽ không bỏ qu . Đến lúc đó đối mặt Trước Thương Minh, tổn thất củ Phương gia chúng ta có lẽ là khôn lường. “

“...” Phương Thanh Yến.

...

...

Cùng một thời gian.

Tỉnh Tân Dương.

S u khi màn đêm buông xuống, Trình Uyên trở lại Tam Thạch Thôn.

Mẹ nh đã làm một bàn ăn rất ngon.

Hôm nay, Bạch An Tương cũng có xuất hiện.

Ngoài Bạch An Tương, trên bàn ăn tối còn có hai nhân vật mà Trình Uyên không ngờ tới.

Chương 383

Chương 383: Muốn ôm một cái

“con về rồi sao, nhanh ngồi xuống ăn cơm.”

Người Mẹ chào hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên khẽ cau mày rồi ngồi vào bàn ăn, sau đó Tiêu Trí bưng chai rượu rót cho Trình Uyên một ly.

“Sao người lại ở đây?” Trình Uyên kinh ngạc cầm lấy ly rượu.

Tiêu Trí cười nói: “Đến gặp dì, sao vậy, không hoan nghênh sao?”

Trình Uyên chỉ vào món mẹ xào trên bàn, nói: “Mẹ tôi nấu đồ ăn ngon nhất ở Tân Dương này, ăn thử đi.”

Tiêu Trí khẽ giật mình, lắc đầu cười, cầm đũa lên rồi gấp thức ăn.

Sau đó Trình Uyên liếc nhìn Lý Tịnh Trúc đang ngồi ở một bên, và thái độ khác thường không dám lên tiếng, anh nhẹ giọng nói: ” nếu cô dám dùng thuốc đánh mê tôi. Thì cả đời này đừng mong tôi sẽ tha thứ cho cô.”

Nghe vậy, Lý Tịnh Trúc không khỏi rùng mình.

Mẹ anh cũng không biết họ đang nói gì và cũng không quan tâm đến điều đó cho lắm, bà cứ cười tủm tỉm rồi nói: “Ăn đi ăn đi, đừng khách xáo, cứ coi như là nhà của mình”.

Đối với bạn bè của Trình Uyên, mẹ anh luôn rất nhiệt tình.

“các con cứ ăn tự nhiên đi, mẹ đi xem nồi canh đã chín chưa.”
Ăn xong một lúc, bà mẹ đứng dậy đi vào bếp.

Lúc này Tiêu Trí mới nuốt thức ăn trong miệng xuống, ngẩng đầu lấy khăn giấy lau miệng, thần sắc cũng trở nên có chút nghiêm túc, nghiêm túc nói “Trình Uyên, chúng ta là bạn học, chuyện này...”

“Ăn!”

Trình Uyên đột nhiên mắt đỏ, quát to một tiếng .

Giọng nói của anh rất lớn, tựa như trong đám người náo nhiệt, quăng ra một viên pháo kếp nổ đôm đốp.

Bạch An Tương ,Lý Tịnh Trúc và Tiêu Trí đều sùng sốt.

lời nói của Tiêu Trí bị cắt ngang, cũng đành chịu nuốt trở vào.

Cả bàn người nào người nấy cắm đầu ăn cơm.

Bà mẹ đi ra quả trách Trình Uyên, “Con làm sao vậy? Tiêu Trí từ xa đến thăm con, con còn nổi nóng làm gì vậy?”

“Tiêu Trí, đừng chấp nhặt với hắn. Hắn từ nhỏ đã như vậy rồi, uống hai chén rượu liền không biết mình là ai, đừng để ý đến hắn, mặc kệ hắn.”

Tiêu Trí gật đầu cười khỏ một cái.

Ai cũng biết đây là mẹ Trình Uyên và đang bênh vực cho Trình Uyên.

Một bữa ăn vô cùng buồn tẻ.

Sau khi ăn cơm xong, lau miệng, Trình Uyên liền hạ lệnh trục khách.

” có một đoạn ở Tam Thạch Thôn không có đường đèn, trên đường lái xe cẩn thận một chút.”

Tiêu Trí thở dài, bất đắc dĩ đứng dậy cáo từ.

Mẹ anh nói: “Muộn như vậy rồi, hay là ở lại đi.”

Tiêu Trí lịch sự từ chối.

Bước ra cửa, vừa lên xe, Trình Uyên liền đi theo.

“Vừa rồi giọng điệu rất nặng, đừng để bụng.” Đưa cho Tiêu Trí một điều thuốc.

Tiêu Trí xuống xe, đóng cửa lại, cười nói: “trong nhà nhắc đến loại chuyện này lỗi do tôi.”

Vỗ vỗ vai của anh ta, Trình Uyên nói: “nếu như ngươi tới thuyết phục tôi,thì hãy quên đi.”

Tiêu Trí lắc đầu, cười khỏ nói: ” Ngươi là hạng người gì ta còn không rõ lắm sao? Ngươi đã phá chặn đường thuyết phục của ta rồi, ta còn gì thuyết phục ngươi nữa, chỉ là muốn hỏi ngươi, tại sao là Thảm Hoa, mà không phải Phương Thanh Yên? “

Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Bởi vì Thảm Hoa có đầu óc hơn Phương Thanh Yên.”

“Nhưng là, chủ mưu là Phương Thanh Yên.”

Trình Uyên cười cười, sau khi cười xong, ánh mắt dần dần ngưng tụ trong hư vô ở một chỗ xa nào đó không rõ là chỗ nào, giọng nói sắc bén nói: ” Dù sao cũng phải có trước có sau ?”

Tiêu Trí lập tức há to miệng.

“Ngươi ... Ngươi muốn đụng vào Thảm gia và phương gia sao?” Tiêu Trí vừa kịp phản ứng lại, đột nhiên hỏi: “Ngươi nghĩ như thế nào vậy Trình Uyên?”

Ngươi điên rồi? Ngươi chán cuộc sống này rồi sao?”

Trình Uyên rất bình tĩnh, nhẹ giọng nói: “Tôi đã nói, ngươi không cần phải khuyên .”

Tiêu Trí có chút tức giận, cầm hai điều thuốc, ném điều thuốc xuống đất, chỉ vào mặt Trình Uyên, nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Sau khi mở cửa xe, anh ta lại dừng lại, quay đầu lại hỏi Trình Uyên, “ngươi đã từng nghĩ tới, chuyện này sẽ làm tổn thương đến vợ và mẹ của ngươi chưa?”

Trình Uyên lắc đầu.

” Suy nghĩ thật kỹ đi.”

Tiêu Trí không khỏi do dự, lái xe rời đi.

Lý Tịnh Trúc từ trong nhà đi ra, nhìn về phía xe Tiêu Trí đã biến mất, liền nhìn về phía Trình Uyên thần sắc hốt hấn đứng yên tại chỗ.

“Thật sự phải làm cho bằng được sao?” Cô thần sắc có chút khẩn trương hỏi.

Lý Tịnh Trúc vẫn luôn cười đùa vui vẻ trước mặt Trình Uyên, nhưng hiếm khi thấy có vẻ nghiêm túc như vậy.

Trình Uyên gật đầu: “phải, thậm chí phải được.”

” Có thể hay không...”

“Không!”

Lý Tịnh Trúc im lặng.

Một lúc sau, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, cười nói: “Tôi muốn hỏi, anh có thể ôm tôi một cái được không?”

Nghe đến đây, Trình Uyên khẽ giật mình.

“Đề phòng lỡ sau này anh có chết, thì vẫn có chút gì đó gọi là kỷ niệm!” Lý Tịnh Trúc nghiêng đầu cười tinh nghịch.

Trình Uyên lo lắng liếc nhìn vào nhà và ở sân.

“Yên tâm đi, chị dâu đang thu dọn đồ trong nhà.”

Lý Tịnh Trúc dang hai tay ra, như đang đợi để ad ôm.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lý Tịnh Trúc và bờ môi hơi nhếch lên lên mỉm cười thật quyến rũ, và cùng với đôi mắt lấp lánh trong bóng tối, thật là tuyệt đẹp.

Nhưng Trình Uyên lại nhẫn tâm lắc đầu, “Không thể!”

Trong trường hợp này, một người phụ nữ bình thường chắc chắn sẽ cảm thấy rất xấu hổ và sẽ không thể nào tiếp tục ở chỗ đó được nữa.

Tuy nhiên, Lý Tịnh Trúc thuận thế đem hai cánh đang dang ra phía sau lưng, bĩu môi nói “Keo kiệt!”

Lời này khiến Trình Uyên không có cách nào trả lời được.

Cô cũng lên xe của mình, rồi nổ máy, Lý Tịnh Trúc còn chưa kịp nói lời từ biệt với Trình Uyên, liền lái xe rời đi, nhưng trong miệng vẫn lẩm bẫm ” Sớm muộn gì cũng có một ngày, lão nương sẽ thuốc cho ngươi rồi ôm cho đã!”

Nhìn thấy cô ấy biến mất vào bóng đêm, bờ môi của Trình Uyên khẽ nhúc nhích “Cảm ơn.”

Trong lòng anh thực sự cảm kích, cảm kích Lý Tịnh Trúc vì ân tình, cảm kích Tiêu Trí Triệt không khỏi tức giận.

Anh biết rằng vào lúc này, tất cả mọi người đều thực sự nghĩ về anh.

Chỉ...

Tiêu Trí, làm sao anh ta biết là anh đang đối phó với Thẩm Hoa?

Tuy rằng Trình Uyên không cảm thấy Tiêu Trí sẽ gây bất lợi cho chính mình, nhưng liên tưởng tới sự tình trước kia, anh trong lòng vẫn là tràn ngập nghi ngờ..

...

Đêm đã khuya.

Bạch An Tương thay quần áo chuẩn bị đi tắm, cũng không còn kêu Trình Uyên xoay người nữa, nhưng khi cô đang cởi quần áo, Trình Uyên vẫn có ý tứ tự xoay người.

Hiện tại trong đầu của Trình Uyên đã đầy ắp những thứ của ngày mai, ngoài ra anh không có hứng thú với chuyện khác nữa.

Trước khi anh kịp nhận ra, mắt anh hơi mờ đi, và não bộ bắt đầu đình trệ.

Tuy nhiên.

truyền đến bên tai Bạch An Tương một âm thanh êm ái như tiếng gió nhẹ và mưa phùn.

“có nguy hiểm không?”

Trình Uyên yên lặng gật đầu “Hừ.”

anh đối với Bạch An Tương không hề nói dối, cũng không phải là không sợ Bạch An Tương lo lắng, trên thực tế, súng tiểu liên rất lợi hại khi được bắn ra, đối thủ không nguy hiểm, có quỷ mới tin nổi.

Bạch An Tương một lần nữa vòng qua cánh tay trắng nõn mảnh mai từ phía sau ôm lấy Trình Uyên.

Cô đem thân thể của mình dán sát vào lưng của Trình Uyên, nhẹ nhàng nói: “Vậy anh hãy cẩn thận một chút.”

Giờ phút này, trong lòng Trình Uyên cảm nhận được từ trước tới nay chưa từng có dịu dàng như vậy.

rất âm áp.

“Sao em không khuyên giải anh?” Trình Uyên hỏi.

Một lúc sau, Bạch An Tương nhẹ giọng trả lời: “anh sẽ nghe sao?”

Trình Uyên rất nghiêm túc nghĩ đến chuyện này.

Không có câu trả lời.

Anh ấy không nói, và sau đó cô ấy cũng không hỏi.

Chương 384

Chương 384: Con dâu tương lai

Buổi sáng, khi Trình Uyên chuẩn bị đi ra ngoài, Bạch Thiếu Lâm đã tìm tới anh.

Trong phòng khách, Trình Uyên rót một ly trà, đưa cho Bạch Thiếu Lâm ngồi trên xe lăn.

“cha, cha cũng tới thuyết phục con sao?” anh hỏi.

Trước sự ngạc nhiên của Trình Uyên, Bạch Thiếu Lâm thật sự lắc đầu.

Cẩn thận thổi hơi nóng bốc ra từ trong tách trà, Bạch Thiếu Lâm nhấp một ngụm, cười nhẹ. “đứng trên phương diện quan hệ của chúng ta, cha quả nhiên có lý do để thuyết phục con.”

“Nhưng...”

“Làm một người đàn ông mà nói..., cha ủng hộ con.”

Trình Uyên hết sức kinh ngạc, nhìn ông ấy một hồi lâu như là lần đầu tiên gặp Bạch Thiếu Lâm vậy.

“Lúc trước để An Tương gả cho con, cha biết An Tương không hề vui chút nào, mà cha cũng vậy cùng không hề vui.” Bạch Thiếu Lâm thay đổi phong cách vẽ tranh, cười thâm.

“Nhưng sau đó cha quan sát con một thời gian....”

“cha đã thay đổi cái nhìn rồi?” Trình Uyên đầy cõi lòng mong đợi hỏi.

Ai ngờ rằng Bạch Thiếu Lâm lắc đầu, “Đi theo con, An Tương nhất định sẽ không có cuộc sống tốt.”

“Ừm.” Tuy rằng Trình Uyên đồng ý điểm này, nhưng lòng dạ lại ít nhiều có chút khó chịu.

Căn nhà nhỏ 100 mét vuông, công việc ổn định nếu như đặt họ vào có lẽ sẽ có cuộc sống ấm no hạnh phúc.

Đây cũng là niềm vui hạnh phúc giản đơn của hầu hết những người bình thường.

Tuy nhiên, tất cả điều này đột nhiên thay đổi sau khi Trình Uyên bước lên đỉnh của tạo hóa, và hoàn toàn biến thành một hy vọng viễn vông.

Có lẽ nhìn thấy sự thất vọng của Trình Uyên, Bạch Thiếu Lâm khẽ cười.

Ông ấy nói “Nhưng ít ra, con là một người đàn ông.”

Nghe vậy, Trình Uyên không khỏi nở nụ cười khổ lẫn nữa, thân là cha vợ, trong lòng của cha có bao nhiêu ngược xuôi mới có thể nghĩ như vậy, chẳng lẽ cha còn sợ An Tương gả cho một tên thái giám sao?

Nhưng sau đó, Bạch Thiếu Lâm nhàn nhạt nói: “Đàn ông nên làm những gì đàn ông nên làm.”

Trình Uyên sắc mặt cứng lại.

“Trốn tránh không bao giờ là giải pháp giải quyết cho mọi vấn đề.” Bạch Thiếu Lâm nói tiếp, “đó không phải là điều mà một người đàn ông nên có.”

Về phương diện này, Trình Uyên vô cùng tán thành, anh nặng nề gật đầu.

“Nhưng dù làm gì đi nữa thì cũng phải có kế hoạch mới được, phải vận dụng đầu óc.” Bạch Thiếu Lâm nói, “con thử nói cho cha biết, sau khi làm xong chuyện này, con đã từng nghĩ đến kết thúc như thế nào chưa?”

Trình Uyên hơi giật mình.

Quả thực, đây là điều mà anh chưa từng nghĩ tới.

anh chỉ biết Lý Túc, Nhất Chi Hoa chết vì cứu anh.

Lý Túc coi anh như anh em một nhà.

Thù này không thể không báo.

Nhưng về phần chuyện sẽ xảy ra sau khi trả thù, anh thực sự chưa nghĩ tới.

Vì vậy, Trình Uyên lắc đầu.

“đồ ngốc!” Bạch Thiếu Lâm khinh thường liếc anh một cái, chằm chọc nói.

Bạch Thiếu Lâm hiếm khi biểu hiện ra vẻ bộ mặt này trước mặt Trình Uyên, thật ra Trình Uyên cũng chưa từng thấy ông ấy có biểu hiện này trước mặt ai.

Dù sao ông cũng không dám làm càn trước mặt Lý Tô Trân.

Đối với Bạch Thiếu Lâm, lúc đầu Trình Uyên chỉ cảm thông địa vị của ông trong gia đình, thế nhưng là về sau lại không thể không thừa nhận, sợ vợ mới có cơm ăn đây là sự thật.

Con gà này, đại trí giả ngu.

Bạch Thiếu Lâm duỗi ngón tay bấm vào tay vịn của xe lăn, có chút thâm thúy hỏi: “cha có nhớ, có một cô gái tên là Hồng Anh, đúng không?”

Nghe vậy, trên trán Trình Uyên lập tức toát ra một tầng giọt mồ hôi.

anh nghĩ thầm, may mắn thay Trần Đông cái thằng này không có ở đây, nếu không con gà này sẽ thêm vào câu “Đúng vậy, Trình Uyên còn chạm vào cổ chân của người đó.”

Chuyện Trình Uyên nhảy xuống sông Hoàng Hà không thể giải thích rõ được.

Nói xong, Bạch Thiếu Lâm xua tay nói: “con đi đi, để cha nói chuyện với An Tương vài câu.”

Trình Uyên gật đầu, xoay người rời đi.

Đầu tiên là chạy tới Long Đàn Y Viện.

Trong xe, anh không ngừng thắc mắc Bạch Thiếu Lâm có ý tứ gì.

Hồng Anh?

Chuyện này liên quan gì đến Hồng Anh?

Buổi chiều, tỉnh Giang Bắc ...

Phương Thanh Yên bị giam cả một ngày một đêm, cảm thấy mình thật thống khổ.

Vì vậy, hắn càng ngày càng ghét Trình Uyên hơn.

“Tất cả đều là do thằng chó khốn kiếp này, chờ chuyện này đi qua, để xem ta có giết người không!”

Hắn hung ác nói.

Trong bể bơi trong biệt thự, có một cái khay nổi trên mặt nước bể bơi với rượu đỏ trên khay.

Phương Thanh Yên đang ngâm mình trong hồ bơi, vừa uống rượu vang đỏ vừa nhìn mây trắng trên trời như bông tuyết đang trôi nổi, từ con mắt của người thương, điều này thật sự rất dễ chịu.

Tuy nhiên, đối với Phương Thanh Yên, đây đơn giản là khuyết điểm lớn nhất trong cuộc đời.

Bởi vì bên cạnh thiếu mấy người đẹp mặc Bikini.

Người mặc đồ Đường lớn tồn chạy tới từng bước , trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

” Thiếu gia, chuyện tốt.”

Phương Thanh Yên khẽ cau mày, sau đó giả bộ thừa nhận, cười khổ nói: “Hiện tại tôi đang ngồi tù, còn có thể có chuyện gì tốt hơn?”

Ông lão mặc trang phục Thời Đường cười nói: “Đoạn video Thẩm Lệ bị làm A làm A đã gửi cho Thẩm Hoa.”

“Bị làm A làm A?” Phương Thanh Yên nghe vậy sững sốt, “CMN, đây chính là cô dâu tương lai của ta.”

“Cái gì?” người mặc đồ Đường hỏi.

Phương Thanh Yên khó chịu, “người không hiểu sao, đây là điều kiện duy nhất để tôi giúp Thẩm Hoa đưa tập đoàn Thẩm thị trở thành tập đoàn hàng đầu Tỉnh Giang Bắc sao.”

“Mẹ kiếp, ai to gan như vậy dám làm A làm A với vợ của tôi?”

Nghe đến đây, sắc mặt của lão nhân mặc đồ Đường run rẩy một chút.

Nếu Tam gia biết chuyện này, không biết sẽ nghĩ như thế nào.

“Mặc dù cho thấy là địa chỉ IP từ nước ngoài, nhưng tôi suy đoán được có thể là Tập Đoàn Cẩm Đông Trình Uyên làm ra.” Người mặc đồ Đường nói.

“Mẹ kiếp, lại là Trình Uyên, khổ bá, lần này người đừng cản ta, tôi không giết hẳn không được.”

“soạt!” Một tiếng, Phương Thanh Yên trực tiếp từ trong hồ bơi đứng dậy, nói xong liền muốn xông ra ngoài.

Người mặc đồ Đường sắc mặt xạm lại, nhanh chóng ngăn cản Phương Thanh Yên.

“thiếu gia, ngài yên tâm, so với ngài còn có người gấp hơn.”

“Thẩm Hoa?” Phương Thanh Yên hỏi.

Mặc đồ Đường gật đầu, ” Mặc kệ hai huynh muội bọn họ quan hệ như thế nào, đây là trần trụi đánh thẳng vào mặt Thẩm Hoa.”

“Hôm nay tôi vừa nhận được tin có vài chiếc xe từ Tân Dương đã đến Khu phát triển Giang Bắc.”

“Và người ta đã xác minh rằng trong nhóm người này, bao gồm cả Trình Uyên, hầu như tất cả những cao thủ được biết đến xung quanh hẳn đều được phái tới.”

“Thẩm Hoa cũng nhận được thông báo thương lượng của Trình Uyên.”

“Hai bên dự kiến sẽ tiến hành các cuộc đàm phán sơ bộ vào tối nay tại Câu lạc bộ Tinh Hà.”

“Đây là một chuyện tốt, thiếu gia.”

Sau khi nghe xong người mặc đồ Đường báo cáo, Phương Thanh Yên lộ vẻ tức giận.

“Vợ tương lai của tôi bị hắn làm nhục. người nói với tôi đây là chuyện tốt sao?”

Ông già mặc đồ Đường cười nói: “Ít nhất lần này có thể xác định, mục tiêu đích thực của Trình Uyên chính là Thẩm Hoa.”

“Những chuyện này tôi không quan tâm, dù sao tôi cũng muốn giết Trình Uyên, đêm nay tôi cũng muốn đi.” Phương Thanh

Yến hung ác nói.

Người mặc đồ Đường vội vàng thuyết phục “Thiếu gia, Tam gia có nhiều căn dặn, ngay khi có động thái, liền phải báo cáo.”

“...” Lúc người mặc đồ Đường nhắc tới Tam gia, Phương Thanh Yến thì trông không.

Nhưng nhìn rõ, hẳn rất không cam tâm..

“nếu vậy thì phải Cổ Trường Phong đi đi, mặc kệ như thế nào, coi như Thẩm Hoa không dám động Trình Uyên, hoặc là không đấu không lại Trình Uyên, liền có Cổ Trường Phong giết Trình Uyên Phương Thanh Yến cắn răng nói.

Người mặc đồ Đường do dự một hồi, thờ dài, cuối cùng vẫn nhin lui một bước “Được rồi, tôi đi nói chuyện với Tiểu Cổ một tiếng.”

“Còn nữa, để những cảnh sát đó đến Câu lạc bộ đêm Tinh hà đi.” Phương Thanh Yến tâm tư khẽ động ,nói.

Nghe vậy, người mặc đồ Đường khẽ cười, “thiếu gia rốt cục đã hiểu rồi.”

Chương 385

Chương 385: Câu lạc bộ Tinh Hà

Trước khi ra khỏi đường cao tốc, hãy đứng trước Tỉnh Giang Bắc toàn là những tòa cao ốc chen chúc nhau sườn ảm như sợ lạnh, dày đặc.

Trình Uyên nghĩ rằng, nếu như anh có mắc phải chứng ám ảnh kinh hoàng, có lẽ sẽ không dám nhìn vào đó.

Nhưng khi xe xuống đường cao tốc, mới vào thành phố, đường phố ở đây khá rộng.

Khu phát triển tỉnh Giang Bắc là một trong hai huyện độc lập với năm huyện lớn, mười năm trước còn là một vùng nông thôn, nhưng hiện tại đã trở thành một đô thị phồn hoa sôi động.

Ra khỏi nhà, mang theo người của chính mình đầy ba xe hướng tới tỉnh Giang Bắc, Trình Uyên mang theo đầy hận thù.

Ngay cả những đám mây trên bầu trời, dường như đều cảm nhận được điều gì đó, từ từ nhuộm màu xám xịt.

Thay vì trực tiếp đi tìm Thẩm Hoa, bọn họ lại ở khách sạn Hải Gia cách tập đoàn Thẩm thị không xa.

Bạch Long cô bé hai huynh muội xuất hiện thình lình..

Trần Đông cũng đã về trong đêm qua.

Thời Dương, Lý Tịnh Trúc cũng đi theo.

Vương Mỹ Lệ Lý Hải Tân những người này đều tại không có gì xa lạ nữa.

Kỳ lạ thay, Mục Tư Nhã cũng đi theo.

Dù biết là nguy hiểm nhưng buổi sáng, Mục Tư Nhã vẫn tìm Trình Uyên nói: “Tôi muốn tận mắt chứng kiến người làm ra cái chết của chồng tôi, thì tôi mới can tâm.”

Trình Uyên lương tâm hổ thẹn, cũng không có cự tuyệt.

” cuộc đàm phán sẽ được tổ chức tại câu lạc bộ Tinh Hà vào đêm nay.”

Tụ tập lại bên trong căn phòng, Trình Uyên giải thích với mọi người, ” Đến lúc đó ,mọi người tùy thời cơ mà hành động, nhưng chú ý một điểm. Mỗi người đều phải bảo đảm an toàn của chính mình.”

Trần Đông cau mày nói: “Tôi đi theo người.”

Vương Mỹ Lệ cắt ngang nói: “Người đã vào tầm mắt của bọn họ từ lâu rồi, mục tiêu quá rõ ràng, nếu không để tôi ở bên cạnh hẳn như vậy tương đối bí ẩn hơn.”

Trình Uyên xua tay từ chối, “Tôi không cần bất kỳ ai đi theo hết.”

“Nhưng...”

“Không sao đâu, chỉ cần mọi người nhớ chuyện mình cần làm được.” Nhìn thời gian trên đồng hồ, Trình Uyên nói, “Còn một khoảng thời gian trước buổi tối , mọi người có thể ra ngoài đi dạo, cũng có thể ở trong phòng nghỉ ngơi, không cần phải lo lắng quá mức. Vì càng vào thời điểm này, càng sẽ không có người đụng đến chúng ta. “

“hy vọng mọi người hãy để mắt đến tối nay.”

Thu xếp xong, Trình Uyên gọi Lý Hải Tân, Mục Tư Nhã cũng vội vàng đi theo.

Bọn họ lên xe, Lý Hải Tân phụ trách lái, quay đầu lại khu trung tâm thành phố tỉnh Giang Bắc.

Đường phố ở tỉnh Giang Bắc rất sạch sẽ, hầu như không thấy lá rụng.

“Tỉnh thành có khác.” Nhìn đường phố náo nhiệt ngoài cửa sổ và xe cộ dày đặc đậu ven đường, Trình Uyên cảm thấy phấn khích.

Lý Hải Tân có chút chột dạ, tay cầm vô lăng hơi run.

Mục Tư Nhã ngồi ở ghế sau ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong lúc nhất thời, dường như không có người nào để ý tới Trình Uyên.

Trình Uyên cũng không để ý, tiếp tục thì thào nói: “Nếu có thể cứu vãn, cố gắng đừng ly hôn.”

Nghe được những lời này, Lý Hải Tân thân thể run lên.

Ngay cả Mục Tư Nhã cũng quay đầu lại, cũng hơi ngạc nhiên nhìn hai người bọn họ một chút.

Lý Hải Tân thở dài, giọng phờ phạc như người vừa ăn hai ký muối quên súc miệng “đã ký rồi.”

“anh có muốn như vậy không?”

“Làm sao có thể?”

Vỗ vỗ vai anh ta, Trình Uyên nói: “Anh ký thỏa thuận mà không lấy được giấy chứng nhận thì cũng không tính, đợi lần này giải quyết xong tôi sẽ đi nói chuyện với chị dâu.”

Lý Hải Tân cười khở chế nhạt.

“Về phần Hồng Anh, đừng liên lạc với cô ấy nữa.”

Giọng Trình Uyên có chút trịnh trọng.

“Nếu như có thể cứu vãn được vợ mình, tôi xin thề.” Lý Hải Tân nghiêng răng nghiêng lợi.

Trình Uyên gật gật đầu, ” Vậy là tốt rồi.”

Lần trước đến chỗ ở của Lý Hải Tân, Trình Uyên nhìn thấy Lý Hải Tân đang luống cuống tay chân vò một tờ giấy, ném vào sọt rác.

Đó là một tờ giấy thỏa thuận ly hôn.

Vợ của Lý Hải Tân bị mù, lại có vẻ rất lương thiện, nếu như không phải vậy, Lý hải tân đã không vì cô ấy , mà đáp ứng làm thượng khách của Trình Uyên .

Trình Uyên đoán rằng vợ của Lý Hải Tân khẳng định không chỉ một lần cùng Lý Hải Tân đề cập qua ly hôn, vì như vậy không thể có hiệu quả như vậy được, chủ quan khẳng định chính là không muốn liên lụy đến anh ấy.

Cũng có thể hiểu rằng Lý Hải Tân luôn từ chối đơn xin ly hôn của vợ với một ưu thế cự tuyệt nào đó, bao gồm cả tình cảm của anh dành cho cô ấy.

Về chuyện giữa Lý Hải Tân và Hồng Anh, nếu là do vợ anh ta biết chuyện, thì đó chỉ là cái cớ để gây chuyện với Lý Hải Tân.

Trình Uyên phân tích một hồi cũng nhận ra, cuối cùng vợ của Lý Hải Tân vẫn là không muốn liên lụy anh ấy, kìm hãm lại anh ấy.

Một người phụ nữ lương thiện tốt bụng không nên có một cái kết đau khổ.

Trước khi nhận biết điều đó, trời đã tối.

Sau đó, Trình Uyên, Lý Hải Tân và Mục Tư Nhã đến một quán bar tên là “Sầu”.

Mãi cho đến trời tối đều không có ra.

...

...

Thời gian sớm đã đến tám giờ tối.

Câu lạc bộ Tinh Hà là một khách sạn hạng 5 sao cao cấp.

Và đêm nay, tầng hai của khách sạn đã được bao trọn.

Bên ngoài khách sạn, trong một chiếc xe MiniBus, người ngồi đầy cả xe.

“đội trưởng, khi nào chúng ta vào?” Một thanh niên khoảng hai mươi tuổi hỏi Đường Hùng, người đang ngồi ở ghế phụ.

Đường Hùng lắc đầu nói: ” Không vội, chờ bên trong có động tĩnh rồi, chúng ta sẽ xông vào bắt người.”

“đội trưởng, có người đến.” Lúc này, người thanh niên đưa tay chỉ về phía cửa ra vào của khách sạn.

Một chiếc xe sang Mercedes Benz đỗ trước khách sạn.

Người gác cửa trẻ tuổi cao lớn ở cửa khách sạn chạy nhanh đến giúp người đó mở cửa từ bên ngoài.

Sau đó một vài người xuống xe.

Thẩm Hoa đi phía trước, bên cạnh là nữ thư ký tao nhã, phía sau còn có một người đàn ông to con.

Ngoài ra, sau khi chiếc Mercedes-Benz RV đỗ, một chiếc Volkswagen đã bám theo.

Ba người mặc vest đen xuống xe, nhanh chóng đi theo Thẩm Hoa.

“Là Thẩm Hoa.” Đường Hùng trầm ngâm gật đầu, hỏi: “Đã tính qua người của Tân Dương chưa?”

“Người của Tân Dương tiến vào đêm rồi, xem ra còn thiếu ba người.” Một gã thanh niên nhanh chóng đáp.

“thiếu ai?”

“Trình Uyên, và hai người nữa không hề biết.”

“Không có Trình Uyên?” Đường Hùng hai mắt đột nhiên co rút lại. “Lúc này Trình Uyên sao lại không có ở đây?”

“Ừm, nhưng ở đó không nên có quá nhiều biến.

Dù sao xung quanh hẳn có mấy đám đá được, cũng đều là ở bên trong hết. Hẳn dẫn một người phụ nữ ra ngoài cùng một người đàn ông trung niên, căn bản sẽ không có chuyện gì xảy ra hết.” thanh niên phân tích.

Đường Hùng gật đầu, nhưng lại cau mày.

Bên trong khách sạn.

Thẩm Hoa cùng mọi người lên lầu hai, liền nhìn thấy Bạch Long cô béo, Vương Mỹ Lệ, Trần Đông và Thời Dương ở đại sảnh, đều đang ngồi hoặc đứng ở hai chỗ khác nhau.

Ví dụ như Thời Dương, trên ghế sofa khu vực tiếp khách ở lầu hai.

Cô nàng béo ngồi xếp bàn trước bể cá một cách kỳ lạ.

Bạch Long đứng thẳng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trần Đông ngồi vào bàn ăn, gác chân lên hai chiếc ghế.

Còn Vương Mỹ Lệ, trực tiếp nằm trên “chiếc giường” được tạo thành từ năm chiếc ghế.

Nhìn thấy cảnh này, Thảm Hoa và những người khác đều sửng sồ.

“Trình Uyên đâu?” hấn hỏi.

Chương 386

Chương 386 “Thiếu gia, có tin từ Tiêu Cổ, bọn họ đã tiến vào Câu lạc bộ Tinh Hà.”

Người mặc đồ Đường cúp điện thoại di động xong, bình tĩnh nói với Phương Thanh Yên, “Thẩm gia có chút thận trọng, liên phái lão K tới.”

Khu phát triển Tỉnh Giang Bắc nằm ở phía Nam của Tỉnh Giang Bắc, nơi ở của Phương Thanh Yên là ở khu phía Bắc thành, cho nên sau khi biết Trình Uyên và những người này đi khu phát triển, cơ bản đã xác định được, đối phương cần động thủ trước chính là Thẩm Hoa.

Đương nhiên ai cũng biết việc động vào Thẩm Hoa là mới chỉ bắt đầu, Trình Uyên sẽ không chỉ đụng vào một mình Thẩm Hoa, sau khi xử lý xong Thẩm Hoa, người tiếp theo chính là Phương Thanh Yên.

Dựa theo Trình Uyên nói, dù sao cũng phải đi theo trình tự.

“Đối phó với một tên tiểu tử nhà quê, chỉ cần lão K là đủ.”
Phương Thanh Yên khinh thường nói.

Người mặc đồ Đường lắc đầu, “Thiếu gia, ngài không biết đáy thoi, Tam gia đã điều tra qua tên Trình Uyên này, xung quanh thật sự có mấy vị cao thủ.”

“Bạch Long, người đã chiến đấu ở lục địa Châu Phi và có khả năng giết người không chớp mắt.”

“Trần Đông, được mệnh danh là sát thủ số một ở Kinh thành Bắc Kinh, mặc dù kỹ năng của anh ta ở mức trung bình, nhưng không ai có thể đánh bại anh ta trong các cuộc đánh lén.”

“Còn có một đệ tử do Trình Cẩm Đông dạy, hình như là em gái của Bạch Long, thực lực vô cùng mạnh.”

“đúng rồi, còn có một tên khác nữa, nhưng phía trên cũng không tra được thông tin về hắn. Tôi đoán chừng thực lực

không hề yếu.”

Thực ra Phương Thanh Yên cũng đã biết những điều này rồi, nhưng theo ý kiến của hần, những người này đi theo một tên nhà quê như vậy thì đa phần đều bị thổi phồng danh tiếng.

“Những người này, lão K không dọn được sao?”

Phương Thanh Yên cười lạnh nói.

Mặc đồ Đường khẽ nhíu mày, “Thiếu gia, đừng coi thường đối phương, nếu không phải tôi nhìn lầm, lão k đối đầu với Bạch Long hần là ngang nhau.”

Nghe vậy, Phương Thanh Yên bật cười hai tiếng, “Khô bá, đừng có tăng bốc người khác vậy chứ. Lão K là một trong tứ đại cao thủ của nhà họ Thẩm Thẩm gia. người nói hần không bằng một tên vệ sĩ của Trình Uyên sao. Như vậy cũng Có thể so sánh được?”

Được rồi, được rồi, cứ để Cổ Trường Phong đi với bọn họ xem coi thử lời ông nói có đúng không? “

Người mặc đồ Đường nhẹ gật đầu cười nói. “Cho nên, chuyện này thiếu gia hành xử vẫn rất thông minh. Thực lực của ba huynh đệ Tiểu Cổ cũng không dưới lão K, thế này thì ngay cả người của Trình Uyên và Bạch Long cũng tương đương, như vậy thì bọn hần sẽ không thể chiếm được thượng phong nữa.”

“Quan trọng nhất là lần này Thẩm gia bọn hần mắc nợ Phương gia chúng ta một cái ân tình, hội nghị Tứ đại gia tộc, nhà họ Thẩm nhất định phải trả ân tình này. Đến lúc đó, Phương gia chúng ta có khả năng vượt qua mặt Ngụy gia.”

“thiếu gia, sau chuyện này, ước chừng Tam gia không chỉ đồng ý cho ngài quay trở về Bắc Kinh, mà ... còn sẽ mở khóa hết tất cả tài khoản của ngài.”

Mặc đồ Đường nịnh hót, Phương Thanh Yên vô cùng thoải mái.

Vì vậy, hần cười nhẹ nói, “Vụ này, khô bá, khô bá có đồng ý cho tôi ra ngoài chơi một lát không?”

“Cái này ...” người mặc đồ Đường một mặt khó xử.

“thôi quên đi, cũng muộn rồi.” Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Phương Thanh Yến đột nhiên khó chịu.

“Gọi cho Cổ Trường Phong đi, mặc kệ cuộc đàm phán giữa Thẩm Hoa và Trình Uyên kết quả như thế nào đi nữa, tôi muốn Trình Uyên phải chết.”

“vâng!” mặc đồ Đường một mặt gạt đầu bất đắc dĩ.

Tuy nhiên, sau cuộc gọi ...

Mặc đồ Đường Trang sững sốt. “Tiểu Cổ nói, Trình Uyên không có ở đó.”

“Không có?” Phương Thanh Yến nghe xong cũng một mặt kinh ngạc, “Không phải hắn hẹn Thẩm Hoa sao? Tại sao lại không có hắn? chẳng lẽ hắn sợ sao?”

Người mặc đồ Đường nhú mày.

“Chẳng lẽ tên Trình Uyên này đang giở trò gì đó?”

Phương Thanh Yến vẫn là khịt mũi coi thường, cười nhạt nói: “Một tên nhà quê, thì có thể làm được gì? Cùng lắm cũng chính là cố làm ra vẻ bí ẩn.

ý vào vợ tương lai của tôi ở trong tay hắn, để cho Thẩm Hoa sợ phải ném chuột vỡ bình, rồi hắn nâng giá trị của mình lên. “

Mặc đồ Đường im lặng một lúc.

cái lý giải này của Phương Thanh Yến hắn hiểu, hắn ngược lại là cũng đồng ý, chỉ là...

“Chỉ là nếu như vậy , vậy cái này ,Trình Uyên, có lẽ chúng ta thật sự cần phải nhìn với một con mắt khác.”

Đương nhiên, chúng ta ở đây không phải nói đến Phương Thanh Yến và người mặc đồ Đường Trang, mà nói rộng hơn là cả gia tộc Phương gia.

“Không cần biết, đêm nay, chỉ cần hắn xuất hiện, hắn nhất định sẽ chết!” Phương Thanh Yến khinh thường nói.

...

...

Khu phát triển, bên trong Câu lạc bộ Tinh Hà.

Không chỉ Thẩm Hoa, ngay cả nữ thư ký tao nhã với thân hình nóng bỏng hay bất kỳ ai đi cùng Thẩm Hoa đều chưa từng thấy tình huống này.

Người bên kia đã xác nhận là người của Tân Dương, bọn họ đều được xác nhận là người của Trình Uyên.

Nhưng đây là đàm phán mà.

Từng còn ga một, ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng, cứ như những chú chim trĩ hoang dã trong núi rừng tự chơi riêng phần của mình, chẳng ai đoái hoài ai.

Nhưng có một thanh niên với cặp lông mày hung ác và đôi mắt sọc quay lại trả lời câu hỏi của Thẩm Hoa.

“Chủ tịch của chúng tôi có việc phải làm, lát nữa sẽ tới.”

Chính là Thời Dương đang nói chuyện, từ trên ghế sofa đứng dậy, dường như đã dùng rất nhiều sức để sử dụng chiêu sư tử hồng đã thất truyền từ lâu, hầu như người nghe như muốn thũng màng nhĩ, nhưng sau đó lại cười híp mắt với Thẩm Hoa.

Thẩm Hoa sắc mặt xanh mét.

Con mẹ nó đây là chuyện gì?

yêu cầu chúng tôi thương lượng, nhưng lại không có ở đó.

Không phải muốn báo thù sao? Đến đây! Lão Tử sẽ cùng chơi với ngươi.

Nhưng người này lại không có mặt đây là đang có ý gì?

“ngươi có chắc hẳn sẽ đến không?” Thẩm Hoa không khỏi thắc mắc.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng.

Nếu quả thật là như vậy, hẳn thật sự có lẽ đánh giá thấp Trình Uyên.

“Yên tâm đi, chủ tịch của chúng tôi từ trước đến nay nói được thì làm được.” Thời Dương không biết từ nơi nào tìm được một cây tăm, nên bắt đầu xỉa răng.

So ra, tuy Tập Đoàn Cẩm Đông là công ty đứng đầu Tân Dương, nhưng trước mắt Tập đoàn thẩm thị thật sự không đáng để nói.

Nhưng mà Thẩm Lệ ở trong tay Trình Uyên, tuy rằng không có ra mặt thật, nhưng mọi người đều biết rõ.

Cho dù Thẩm Hoa không muốn cho Trình Uyên về mặt này, hẳn cũng không thể quay đầu rời đi.

Sắc mặt càng ngày càng âm đạm, Thẩm Hoa liếc mắt nhìn đại sảnh, thầm nghĩ nơi này sẽ động thủ sao, ngược lại sơ hở vậy.

“Vậy thì chờ một chút thôi, các người cũng tản ra đi, tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi tùy ý.”

Nghे xong mệnh lệnh của Thẩm Hoa, lão K, Cổ Trường Phong và những người khác đều nhìn nhau.

Cuối cùng lão K đến bên cửa sổ đứng cùng Bạch Long.

Hắn nhìn về mặt Bạch Long, cười hỏi “Người đang nhìn cái gì đấy?”

“Cảnh đêm.” Bạch Long nhàn nhạt đáp.

“Người tên là Bạch Long phải không?” Lão K cười nói: “Ta có nghe nói qua, một ngày nào đó trở lại kinh thành, ta sẽ mời người uống rượu.”

Bạch Long khẽ cau mày, quay đầu lại nhìn lão K liếc mắt một cái “Mọi người đều là vì chủ nhân.”

Lão K không thèm quan tâm thờ ơ xua tay, “Đừng lo lắng chuyện đó, bọn họ là bọn họ, chúng ta là chúng ta, chúng ta đều là tay chân, cũng nên thông cảm cho nhau.”

Câu trả lời này khiến Bạch Long hơi ngạc nhiên.

“Đừng lo lắng, lát nữa ta sẽ bắt đầu động thủ, ta hứa sẽ không giết người.”

“Ừm, ta cũng sẽ tha cho người một mạng.”

“khách khí khách khí!”

“khách xáo khách xáo.”

Bên kia, Cổ Trường Phong cũng tới Trần Đông.

“Lão Trần, đã lâu không gặp.”

Chương 387

Chương 387 “Trình Uyên bây giờ còn đang ở quán bar sao?”

Có tin tức từ người của Thẩm Hoa truyền đến, khiến Thẩm Hoa kinh ngạc, đồng thời trong lòng không khỏi sinh ra lửa giận.

Hắn thật sự không hiểu, dũng khí của một kẻ quê mùa như Trình Uyên lấy ở đâu ra, dám ở trước mặt mình ngông cuồng như vậy?

“người có chắc hắn đang ở quán bar không?” hắn ta hỏi lại người truyền tin.

Người truyền tin kính cẩn trả lời: “chắc chắn, em trai tôi tận mắt nhìn thấy bọn hắn vào quán bar tên Sầu, chiếc xe còn đậu ở bãi đậu xe, đến tận bây giờ đều không nhúc nhích chút nào.”

“Phái người đi xem điđi vào trong quán bar, nói cho Trình Uyên biết sự kiên nhẫn của tôi có hạn.” Thẩm Hoa trầm giọng nói.

Người đàn ông nghe xong liền quay lưng rời đi.

Sau đó, Thẩm Hoa bước tới trước mặt Thời Dương, đôi mắt hơi híp lại, lạnh lùng nói: “Trình Uyên đi quán bar uống rượu rồi?”

Thời Dương xia răng, loại bỏ tạp chất dính trong răng rồi lại bắt đầu sửa móng tay, làm nail xong chuyển sang bắt đầu nặn mụn, tóm lại quá nhàn rồi.

Nghe xong câu hỏi của Thẩm Hoa, Thời Dương ngẩng đầu, nở một nụ cười tỏa nắng với Thẩm Hoa.

“chuyện của Ông chủ, chúng tôi không dám làm phiền.”

“...” Thẩm Hoa.

Trong lòng hắn tràn đầy lửa hận.

Thẩm Hoa lạnh lùng nói: “Có tin hay không, hiện tại ta sẽ bắt hết tất cả người?”

Thời Dương vẫn cười rạo rỡ nhìn hắn. “đéo tin, ông chủ của chúng tôi nói, người sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì thứ người cần đang nằm trong tay của ngài ấy.”

“các người cũng có thể nằm trong tay tôi, mà lại số lượng càng nhiều nữa.” Thẩm Hoa nghiêm nghị nói.

“Ông chủ của chúng tôi còn nói, ở trong mắt của người, một trăm người như chúng tôi cũng không đáng bằng một thứ trong tay ngài ấy.” Thời Dương cười nói.

Một cơn lửa hận đang cuộn cuộn trong lòng, giống như khi một mầm lúa mì muốn xuyên thủng mặt đất lên, chỉ thấy trước mặt toàn là những thứ rác rưởi, không có chỗ nào để trút bỏ.

Phải thừa nhận rằng Trình Uyên rất hiểu tâm lý của Thẩm Hoa.

Trong mắt hắn, mười người như Thời Dương không đáng một người Thẩm Lệ.

“Chính xác thì hắn ta muốn làm cái gì?”

Thời Dương nhún vai nói: “Tôi thật sự không biết.”

...

...

Trình Uyên muốn làm gì, Thẩm Hoa cũng không biết, ngay cả Trình Cẩm Đông ở xa kinh thành cũng không thể hiểu được.

Biệt thự Kinh thành Trình gia.

Trình Cẩm Đông đang ngồi đọc sách trong phòng làm việc, không khỏi đóng sách lại khi nghe tin báo.

Chân mày khẽ nhíu lại.

Lý Quế Như đứng ở bên cạnh Trình Cẩm Đông cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, bà ta tò mò hỏi Trình Cẩm Đông, “rốt cuộc Uyên Uyên muốn làm cái gì?”

Phất tay, Trình Cẩm Đông để người báo cáo rời đi.

Sau đó, ông ta lắc đầu và nói: “Tôi cũng không chắc chắn lắm.”

Lý Quế Như lộ ra vẻ lo lắng, hai tay nắm chặt hai tay của Trình Cẩm Đông, ngồi xôm ở bên cạnh ông ấy, khẩn cầu nói: “Nghe nói cả nhà họ Thẩm và nhà họ Phương đều đã phái người tới, vậy tại sao chúng ta không thể giúp một chút được chứ? “

“vậy muốn giúp thế nào đây?” Trình Cẩm Đông giọng điệu hỏi Lý Quế Như.

Lý Quế Như ngẩn người.

“nhà họ Phương và nhà họ Thẩm từ trước đến nay đều nhìn chằm chằm vào Trình gia chúng ta.

Càng vào lúc này, chúng ta càng không thể phạm sai lầm được.”

” con trai Thẩm gia và con trai của nhà họ Phương đều được công nhận. bọn hắn sợ con trai của mình gặp nguy hiểm, cho nên điều đó vốn là không gì đáng trách cả. mà Uyên Uyên, ngay cả tại Trình gia đều không có một chút thông tin gì hết, không có tên tuổi, vô danh tiểu tốt, vậy chúng ta có thể làm sao giúp được đây?”

Lý Quế Như lo lắng nói: ” Danh phận ,Uyên Uyên là con trai của chúng ta. Nó có quan hệ huyết thống.

Đây không phải là danh phận thì là gì? Cho dù người khác không biết, thì chúng ta sẽ nói cho họ biết.”

Trình Cẩm Đông lắc đầu thờ dãi.

Ông đã từng gặp qua Trình Uyên một lần.

Phải, ông ấy đã gặp qua con ruột của mình một lần.

Loại lời này nói ra, cho dù ai nghe thấy, có lẽ đều là một chuyện nực cười, nhưng đó lại là sự thật.

Ở trước đó, Trình Uyên đã để lại cho Trình Cẩm Đông một kỷ niệm sâu sắc.

Để bảo vệ vợ, là một người đàn ông, anh thà bị đánh chết còn hơn lùi bước, đối với một số người giàu có, đây có thể là sự ngu ngốc lớn nhất.

Suy cho cùng, nhiều người giàu có và quyền lực cho rằng mình lớn hơn trời, không có vợ này thì có thể tái giá, không có người này thì có người khác.

Nhưng sự ngu xuẩn của Trình Uyên, trong mắt Trình Cẩm Đông, quả thực là một cách hiểu khác.

Vẫn tốt, đúng là một người đàn ông! Đây là ấn tượng đầu tiên của Trình Cẩm Đông về anh ấy.

“Các vị trưởng lão muốn xem xét hấn, tôi có thể làm được gì? Sau khi khảo sát xong, hấn đương nhiên sẽ được một cái danh phận, thậm chí còn cho hấn đến kinh thành kế thừa gia nghiệp nữa, nhưng nếu khảo sát không thành...” . “

“Khảo sát không thành, Uyên Uyên sẽ không bao giờ được thừa nhận là con trai là người của Trình gia chúng ta?” Lý Quế Như cũng biết ý tứ, vẻ mặt âm thầm nói.

Trình Cẩm Đông gật đầu. “Cho nên, hiện tại nếu như chúng ta can thiệp, chẳng khác nào giúp Trình Uyên cũng chẳng khác nào là gian lận. từ một góc độ nào đó nhìn nhận, khảo sát liên sẽ bị thất bại.”

Lý Quế Như đăng chát cười.

“Nó có phải là con trai của chúng ta không? Còn phải cần người khác giám định sao. Thật sự là một trò đùa lớn nhất thiên hạ.”

Trò đùa hay trò cười đi nữa thì hiện tại không còn quan trọng nữa.

Trình Cẩm Đông khẽ nhíu mày nói: “Có lẽ, chúng ta đã đánh giá thấp đứa con trai này.”

“?”

“Nếu như tôi đoán không lầm, hoặc là họ Phương hoặc họ Thâm, lần này sẽ thua.”

“Cái gì?”

...

...

Đồng thời, tầng 2 của Câu lạc bộ Tinh Hà tại Khu phát triển Tỉnh Giang Bắc .

Gần một giờ trôi qua, Thẩm Hoa, cũng dần dần mất đi chút kiên nhẫn, lúc này người được hăng hái đến quán bar Sầu đã trở lại.

Thuộc hạ nói nhỏ gì đó với hắn.

“Chủ tịch, tôi đã điều tra ra, phòng của Trình Uyên trong quán không có người.”

“không có người?”

Nghe vậy, Thẩm Hoa đột nhiên nhíu mày “Xe còn không?”

“Chiếc xe vẫn ở đó.” Người đàn ông đó trả lời.

Xe còn nhưng người không còn?

Vậy người có thể đi đâu?

Thẩm Hoa không đoán ra được, cũng chưa từng nghe nói Trình Uyên có người quen nào ở tỉnh Giang Bắc , theo thông tin hắn có được, Trình Uyên cũng chưa từng tới tỉnh Giang Bắc.

Vậy, anh ta sẽ đi đâu?

Tới đây?

Tới đây tại sao lại để xe ở quán bar Sầu?

xe hư sao?

Không phải, nếu chiếc xe bị hỏng, nó có thể lái xe vào bãi đậu một cách suôn sẻ sao?

Một bí ẩn hiện lên trong tâm trí Thẩm Hoa, và những suy đoán trước đây của hắn càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Đó là cảm giác được chơi đùa như một con khỉ.

Tất nhiên, hắn ta sẽ tức giận, nhưng trước khi hắn ta nổi giận, vẫn có việc phải làm.

Thẩm Hoa vội vàng kêu lên “Cổ Trường Phong!”

Cổ Trường Phong và Trần Đông là người quen cũ, hai người trò chuyện không mặn cũng không nhạt.

Nghe thấy Thẩm Hoa gọi mình, hắn ta vội vàng bước tới.

Về mặt Thẩm Hoa nghiêm nghị nói: ” Chúng ta khả năng đã trúng kế.”

“Trúng kế gì?”

“Rất có thể ngay từ đầu Trình Uyên đã không chú ý đến tôi.”
Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Thẩm Hoa cảm thấy khả năng này cực kỳ rất cao.

“Mục tiêu của hắn luôn là Phương thiếu gia của ngươi.”

Nghe vậy, Cổ Trường Phong không khỏi kinh ngạc, hỏi:
“Không thể nào? Theo như tôi được biết, bên cạnh Trình Uyên không có người nào biết đánh nhau cả.”

Về điểm này, Thẩm Hoa cũng cảm thấy hơi kỳ quái.

Nếu suy đoán của hắn ta là sự thật, Trình Uyên cố ý làm cho người ta nghĩ rằng anh sắp giết Thẩm Hoa, để Phương Thanh Yên có cảm giác khủng hoảng rằng chết đi sống lại, phái các cao thủ vây quanh bảo vệ Thẩm Hoa.

Như vậy, thừa cơ hội lên vào tìm Phương Thanh Yên.

Nhưng có một điều kiện tiên quyết, đó là Trình Uyên nhất định phải có cao thủ ở bên cạnh, nếu không, hướng chỉ là Phương Thanh Yên, ngay cả trình độ của khổ bá cũng không thể vượt qua.

Và lời khuyên hắn ta nhận được ở Thẩm Hoa, Trình Uyên, không có giá trị nào về sức mạnh cả.

Chính là, xung quanh không có cao thủ, chuyện này, xem ra có chút không hợp lý.

“Tôi không quản được nhiều như vậy, ngươi trở về trước đi.”
Thẩm Hoa kịp thời quyết định rất nhanh liền nói: “Nhanh lên!

Chương 388

Chương 388: xô cửa

Nghe Thảm Hoa nói kiêu này, Cổ Trường Phong sắc mặt liền biến sắc.

Bọn hắn đến Tỉnh Giang Bắc lần này với mục đích duy nhất là bảo vệ Phương Thanh Yến.

Theo lý mà nói, hoàn toàn có thể bỏ qua an nguy của Thảm Hoa.

Nhưng mà, tục ngữ có câu, chó ngoan ngoãn mới có thịt ăn, Cổ Trường Phong hiểu rõ thân phận của mình trước mặt Phương Thanh Yến, cho nên khi người mặc đồ Đường không có phản đối gì cả, bọn họ đương nhiên phải nghe theo lời Phương Thanh Yến.

Phương Thanh Yến phái họ đi bảo vệ Thảm Hoa chỉ vì một mục đích, còn một mục đích khác, chính là muốn giết Trình Uyên.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, chỉ khi Thảm Hoa nói ra điều, Cổ Trường Phong mới nhận ra Trình Uyên không phải giết hắn, mà rất có thể Phương Thanh Yến sẽ bị Trình Uyên giết.

Hắn không dám ở lại, chào hỏi vài người huynh đệ, rồi xoay người chạy ra ngoài.

Vừa chạy, anh vừa vội gọi điện thoại.

Nhưng không hiểu sao, cuộc gọi mãi không liên lạc được.

Cổ Trường Phong cũng không lo nhiều như vậy, hắn lao ra khỏi CLB Tỉnh hà, chạy thẳng tới xe của mình.

Nhưng mà, vừa chạy chưa được hai bước, hắn ta bị người khác va vào vai.

Đây là một người đàn ông với áo sơ mi đen và đội mũ lưỡi trai kéo vành mũ thấp xuống che hơn cả nửa khuôn mặt.

“Thiếu gia nói bên ngài bên kia không có chuyện gì cả, mục tiêu không xuất hiện, chính là muốn để các người sinh nghi, đây là như hổ ròi núi, tuyệt đối đừng tin.”

Người kia đột ngột nói ra lời này, Cổ Trường Phong không khỏi đứng yên tại chỗ.

Hắn còn muốn hỏi gì đó, nhưng người đàn ông thân bí kia lại để lại một câu nữa “Đừng hỏi, có khẩu lệnh, giả vờ như không biết.”

Rồi anh ta bước đi thật nhanh và biến mất trong màn đêm.

Bây giờ, Cổ Trường Phong lâm vào tình thế khó xử.

Người này là ai?

Hắn không biết.

Nhưng người này có vẻ hiểu rõ tình hình hiện tại.

Từ góc độ này, rất có thể là người của Phương Thanh Yên, nhưng hắn chưa từng thấy qua.

Nhưng sau khi xem xét cẩn thận, những gì người này nói là thực sự rất có thể.

Mà không, là khả năng xảy ra rất lớn.

Rất có thể Trình Uyên đã lâu không xuất hiện, chỉ là khiến cho Thẩm Hoa đoán được anh đang bí mật tìm Phương Thanh Yên, liền sau đó phái các cao thủ vây quanh Thẩm Hoa.

Cổ Trường Phong cân nhắc suy nghĩ nếu là thật, Trình Uyên thật ra không cần ra mặt, giống như hiện tại chỉ cần Bạch Long và Trần Đông ở trên lầu, bọn họ cũng đủ để giết Thẩm Hoa.

“Không hay rồi, mình đã bị lừa, mau quay lại.”

Cổ Trường Phong giật cả mình, vội vàng chào hỏi hai huynh đệ rồi nhanh chóng chạy lên lầu hai lại.

...

Thực ra, khi đám người Cổ Trường Phong chạy xuống lầu, Thẩm Hoa cũng nhận ra có gì đó không ổn.

Hắn chỉ nghĩ đến nơi ở hiện tại của Trình Uyên, mà bỏ qua những người mà Trình Uyên để lại trên lầu hai.

Đúng vậy, những người này cùng nhau xông lên, Lão K một mình gánh không nổi.

Đúng lúc này Bạch Long không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa.

Trần Đông cũng quay đầu nhìn lại phía này.

Nụ cười trên mặt Thời Dương càng thêm rạng rỡ.

Vương Mỹ Lệ ... thậm chí còn nhét tay vào trong ngực.

Khi nữ thư kị của Thẩm Hoa nhìn thấy cảnh này, cô ấy đã bị sốc, biết rằng cảnh này rất bất lợi cho Thẩm Hoa, mặt mày trắng bệch hô lên một tiếng “Bảo vệ chủ tịch”.

Mấy người thủ hạ liền nhanh chóng vây quanh lấy Thẩm Hoa.

Tuy nhiên, trong mắt Bạch Long và những người khác, những người tay chân này của hắn căn bản chẳng là cái đinh gì cả.

Lão K cười bất lực, cũng đứng trước mặt Thẩm Hoa.

Sắc mặt Thẩm Hoa nghiêm nghị nhìn về phía những người này với trong ánh mắt của mỗi người đều lộ ra đờ đờ sát ý.

“Các ngươi muốn làm gì?” Thẩm Hoa lạnh giọng hỏi.

Thời Dương chớp chớp đôi mắt to như hạt đậu của mình rồi cười nói: “Ông chủ của chúng ta nói, lần này chỉ có một mục đích, đó chính là báo thù!”

trong lòng Thẩm Hòa bắt đầu run lên.

Mặc dù nơi này là địa bàn của hắn, nhưng hắn không nghĩ rằng Trình Uyên lại trực tiếp như vậy.

Ngay từ đầu, Thẩm Hoa thật ra cảm thấy Trình Uyên đang đối phó với chính mình, chỉ là muốn cùng chính mình thương lượng, nhưng rốt cuộc là ám sát Phương Thanh Yên.

Mà cho dù Bệnh Đường Tử và Tư Đồ Vân được coi là người của chính hắn, thế nhưng bọn hắn đã rụng từ lâu.

Vì vậy, hắn không nghĩ tới Trình Uyên thật sự sẽ giết chính mình, cho nên mới có chút khinh thường.

Bầu không khí trong phòng bỗng trở nên rất căng thẳng.

Cũng đúng lúc này, Cổ Trường Phong cùng những người khác đột nhiên xông vào.

Khi Thẩm Hoa nhìn thấy điều này, tảng đá trong lòng của hắn cuối cùng cũng rơi tòm xuống.

Thăm nghĩ, lần này có lẽ nợ Phương gia một cái ân tình rồi.

Còn Cổ Trường Phong nhìn thấy bầu không khí trong phòng, trong lòng cũng an tâm một phần, nghĩ thầm cuối cùng mình không có mắc lừa.

Hắn và Thẩm Hoa liếc nhau, hai người gật đầu với nhau, khá là tâm đầu ý hợp.

“Tên Trình Uyên này thật là xảo quyệt.” Cổ Trường Phong chế nhạo.

Thẩm Hoa cũng không thể không thừa nhận “Lần này coi như tôi khinh địch”.

Kết quả là, mức độ sức mạnh của cả hai bên một lần nữa ngang lại bằng nhau.

Thời Dương thấy vậy, khẽ mỉm cười, đi tới trước mặt Bạch Long, nắm lấy vai Bạch Long cười nói: “Anh Long, anh có thấy những cửa hàng có ánh đèn lóe lên màu hồng vừa rồi không?”

Anh ta cao 1,7m, đi vác vai Bạch Long cao 1,9m là như vậy cũng cố vác cho bằng được, trông cực kỳ buồn cười.

Bạch Long cũng xoay người lại, cùng Thời Dương đi tới bên cửa sổ, chỉ một ngón tay ra ngoài cửa sổ “Người nhìn nơi đó đúng không?”

“A ù, có thật kìa!”

Trần Đông thì im lặng quay người trở về vị trí của mình.

Mà Vương Mỹ Lệ cũng lấy một điều thuốc trong người ra, châm vào miệng.

Mọi thứ dường như trở lại trạng thái không quan tâm như trước đây.

Cảnh tượng này thực sự khiến Thẩm Hoa và những người khác ngu người ra.

Cái này là cái gì đây?

Thương lượng cũng không nói, Trình Uyên lại vẫn chưa xuất hiện, mà bọn hắn cũng không thể rời đi, người cũng không thể rút, một khi rút người đi, những người này sẽ giống như trước đây, rất có thể sẽ giống như những con ác lang vồ tới con mồi.

“Mẹ kiếp, thằng nhãi quê mùa, cmn thằng nhãi chết tiệt này là đang đùa giỡn với chúng ta sao!”

Lúc này, Thẩm Hoa hận Trình Uyên đến tận xương tủy.

Tuy nhiên...

Điều mà bọn hắn không ngờ tới là Trình Uyên lúc này thật sự đến tỉnh Giang Bắc khu phía Bắc, bên ngoài biệt thự của Phương Thanh Yên.

Anh đang ngồi trong chiếc xe hơi mua lại ở một quán bar với giá rất cao.

“Thật sự đã quyết định chưa?” Lý Hải Tân lo lắng hỏi.

Hai tay run rẩy, trên trán cũng lấm tẩm những hạt mồ hôi mịn, sắc mặt tái nhợt, có vẻ vô cùng lo lắng.

Trình Uyên liếc nhìn Mục Tư Nhã đang ngồi ở băng ghế phía sau, sau đó nặng nề gật đầu với Lý Hải Tân.

“đến cũng đã đến rồi, cũng không thể quay đầu được.”

Lý Hải Tân thở dài, đưa một món đồ gì đó màu đen hình tròn cỡ nhỏ đưa vào cho Trình Uyên.

Sau khi Trình Uyên nhận lấy, lật qua lật lại nhìn kỹ một chút, tò mò hỏi: “cái này nhỏ như vậy mà có thể ngắt được các cuộc gọi ở khu vực này sao?”

“Tôi cũng không đánh được.” Lý Hải Tân nói.

Trình Uyên hỏi “cho tôi làm gì?”

Lý Hải Tân nói: “Đừng đụng kéo hư.”

“Ồ, hiểu rồi.”

Trình Uyên đưa cái hộp nhỏ đó cho Mục Tư Nhã, rồi nói:
“chúng ta xuống xe thôi.”

Trình Uyên và Mục Tư Nhã đều xuống xe, sau đó lùi về phía sau mấy bước.

Lý Hải Tân bắt đầu nhân ga, chiếc xe nổ máy “Run run” đây là chiếc VW 100..

cho anh cảm giác như đang lái một chiếc xe đua F1.

“Run!” bỗng một tiếng rú thật mạnh, rồi đối diện với cánh cửa biệt thự của Phương gia.

“Bùm!” một tiếng đụng vào.

Mặc dù trong đêm vắng lặng tiếng va chạm có vẻ cực kz lớn, nhưng cách đó không xa, trong xe có túi khí Lý Hải Tân không bị sao cả.

Đầu xe bốc khói nghi ngút và biến dạng nghiêm trọng.

Đúng lúc này, trong biệt thự vang lên vài tiếng bước chân.

“Đến rồi!” Trình Uyên nắm chặt nắm đấm nói với Mục Tư Nhã.

Chương 389

Chương 389

Trước khi va chạm, người của ông lão mặc đồ Đường nhận ra được có điều gì đó không ổn.

Trong phòng khách của biệt thự, ông lão liên tục gọi điện nhưng không gọi được, trong lòng cũng xuất hiện lên nhưng linh tính không lành.

Nhìn Phương Thanh Yến đang nằm ngả ngón trên sô pha, hấn ngán ngẩm vì không được ra ngoài cua gái, liền che mặt bằng tạp chí pop.

Mặc đồ Đường nhú mày, đi tới gần, do dự một chút rồi nói: “thiếu gia, điện thoại cho Cổ Trường Phong nhưng không gọi được.”

Lúc này Phương Thanh Yến như người mắc bệnh nguy kịch không có thuốc chữa, phát phát tay, giọng nói lười biếng không như không muốn nói. “yên tâm đi, Trình Uyên là một con báo nhỏ ở nông thôn, một mình Cổ Trường Phong không xử l{ được hấn sao? “

“Hơn nữa lại còn có cả Thẩm Hoa .”

Đối với Trình Uyên, hấn chưa bao giờ để tâm đến.

Lần này cha của hấn nhanh chóng phái người tới bảo vệ hấn, hấn cảm thấy được cha của hấn hơi quá nhạy cảm.

Một tên Trình Uyên nhãi nhép căn bản không đáng để lo.

Dù sao thì hấn cũng không có để ở trong lòng.

Mặc dù người của Người mặc đồ Đường cũng đồng ý với Phương Thanh Yến, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng, suy nghĩ xong liền quyết định gọi điện về gia tộc Phương Thanh Yến ở kinh thành.

Tuy nhiên, hấn vừa cầm điện thoại lên ...

Một Tiếng động lớn vang lên “Bùm!” Người mặc đồ Đường kinh ngạc.

Phương Thanh Yên cũng từ trên sofa bật dậy.

“chuyện gì vậy? sét đánh sao?”

Người mặc đồ Đường nghiêm mặt quát: “mau đi xem chuyện gì.”

Trong nhà họ Phương hiện tại không chỉ có Người mặc đồ Đường và Phương Thanh Yên, mà còn có mấy thuộc hạ của Phương Thanh Yên.

Nghe xong, vài tên vệ sĩ đã nhanh chóng chạy ra ngoài.

Một lúc sau, một tên vệ sĩ chạy vào lại.

“Thiếu gia, một người say rượu đã đâm xe vào cửa nhà chúng ta.”

“CMN, cửa có bị gì không?” Phương Thanh Yên tức giận nói.

“Ồ... cửa, e rằng không khỏi nát bét.” Vệ sĩ nói “Thiếu gia, ngài xem xử lý như thế nào?”

Lúc đầu bởi vì bị cấm túc nên trong lòng hắn như lửa đốt, lúc này nghe nói có người dám trêu vào hắn.

Phương Thanh Yên sắc mặt trầm xuống, thâm nghĩ rất cục cựa cũng có lý do để trút giận.

“Đi, đi ra ngoài xem thế nào, dám phá cửa của bọn thiếu gia, không giết chết hắn thì cũng đánh cho hắn tàn phế.”

Cùng với đó, hắn dẫn đầu và bước ra ngoài.

Người mặc đồ Đường muốn ngăn cản, nhưng đã quá muộn, Phương Thanh Yên đã sớm đi ra ngoài.

Bất lực, hắn chỉ biết chạy theo.

...

Đến cổng thì mới nhìn rõ.

Hàng rào sắt được tạo hình rất đẹp mắt đã bị húc bay đi một nửa, trước cửa có một chiếc xe địa hình Volkswagen nằm đó, phần đầu che bị biến dạng nặng, còn nghi ngút khói.

Bốn, năm tên vệ sĩ vây quanh chiếc xe.

Phương Thanh Yên đi tới trước xe, phát hiện túi khí trong xe cũng bị bung ra.

Người trong xe bị túi khí kẹt trên ghế, không nhúc nhích được, mắt nhắm nghiền không biết còn sống hay đã chết.

“Mẹ kiếp, lôi hẳn ra cho tao.” Phương Thanh Yên tức giận kêu lên.

Biệt thự của Phương Thanh Yên ở trên sườn đồi khu phía Bắc, cũng là một trong khu biệt thự, nhưng khoảng cách giữa biệt thự không gần nên cũng không thu hút được quá nhiều người tới hóng.

Các vệ sĩ bắt đầu phá dỡ chiếc xe.

Mười lăm phút sau, Lý Hải Tân được mấy tên đó đem ra ngoài.

Ngồi dưới đất ngẩng đầu nhìn Phương Thanh Yên, Lý Hải Tân nhếch miệng cười cười..

“Mẹ kiếp, hẳn chưa chết? Còn dám cười nữa chứ?”

Phương Thanh Yên thấy Lý Hải Tân cười, liền đi đến một tát vào ” mặt Lý Hải Tân “bốp”.

“Tiểu tử, ngươi uống cả thùng rượu đế sao?”

Nắm lấy cổ áo Lý Hải Tân, Phương Thanh Yên tức giận nói: “cửa nhà của Lão tử ngươi dám đụng đến sao?”

Lý Hải Tân bị hẳn tát một cái, trên mặt hiện lên năm dấu tay đỏ tươi, khóe miệng như muốn xé rách.

“Phụt!” Phun ra một ngụm máu.

Lý Hải Tân tiếp tục cười, “chính là tông cửa nhà ngươi .”

“Cái gì?”

Phương Thanh Yên chưa bao giờ nghĩ sẽ có người muốn chết như vậy.

Câu trả lời của Lý Hải Tân nằm ngoài dự đoán của hán và khiến hán sững sốt một chút.

“Chúng ta tới đây là để đòi nợ, đương nhiên là tông cửa nhà người rồi.” Lý Hải Tân cười lạnh một tiếng..

Đòi nợ?

Nợ cái gì?

Quả thật Phương Thanh Yên chính hắn cũng không biết, hắn bị cha của hắn đẩy tới Tỉnh Giang Bắc hai năm, hắn làm hại một cô gái, và cầm súng cho người trước mặt, nhưng hắn không nhớ.

Khi nghe nói đến đây vì chính mình, Phương Thanh Yên trong mắt chợt lóe một vẻ lạnh lùng.

Hắn vốn tưởng rằng: Lão Tử là thiếu gia nhà họ Phương ở kinh thành, còn người ở Tỉnh Giang Bắc, mình giống như thiên vương Lão Tử, muốn chơi thì chơi ai dám đến trêu vào?

Đây là không phải là tự tìm con đường chết sao?

“Người đang khiêu khích uy quyền của Lão Tử phải không?”

Phương Thanh Yên tức giận, giơ tay tát Lý Hải Tân một cái.

“Bốp!”

Người mặc đồ Đường nắm lấy cánh tay của hắn.

Cảnh tượng trước mắt thật sự hơi kó lạ.

Người mặc đồ Đường đã hơn sáu mươi tuổi, theo lý thuyết mà căn bản sức lực không thể so với Phương Thanh Yên được.

Nhưng sau khi nắm lấy cổ tay Phương Thanh Yên, ông ta đột ngột kéo xuống.

Điều này thật đáng ngạc nhiên.

Phương Thanh Yên nói “Khô bá, người làm sao vậy?”

Người của Người mặc đồ Đường không thèm đếm xỉa đến Phương Thanh Yên, mà đi tới trước mặt Lý Hải Tân, nhíu mày dò xét nhìn anh ta.

“Tiểu tử, người tốt nhất nên nói cho rõ ràng hơn, tới chỗ này, người đòi nợ cái gì?”

Lý Hải Tân cười lạnh một tiếng chỉ vào Phương Thanh Yên
“Hắn đã giết chú của ta.”

“...” Nghe vậy, người mặc đồ Đường nhìn lại Phương Thanh Yên với vẻ khó hiểu.

“Đồ Thân kinh? Con mẹ mày Ta có quen biết người sao? Ai giết chú người?” Phương Thanh Yên vênh vác, đương nhiên hắn không có làm, tức giận nói, “Chú của người là thằng quái nào?”

Lý Hải Tân cười chế nhạo nói ” chủ tịch Thương minh Chu Kiệt!”

“...” Lần này đến lượt Phương Thanh Yên sững sờ.

Người mặc đồ Đường quay lại nhìn tiếp Phương Thanh Yên, trầm giọng hỏi: “Ngài giết Chu Kiệt hay là Trình Uyên? Nếu là ngài, chúng tôi cũng không nói gì, chỉ là bí mật giết tên tiểu tử này là được.”

Phương Thanh Yên cho dù là kiêu ngạo đi nữa cũng không cam tâm bị người khác vu oan.

Nghe được lão gia mặc đồ Đường hỏi, hắn vội vàng lắc đầu.
“Hắn điên rồi, Chu Kiệt là bị Trình Uyên giết, không liên quan gì đến tôi.”

Lý Hải Tân cười lạnh một tiếng Ha ha nói “Trình Uyên? Chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông? Hắn có động cơ giết người sao?”

“con mẹ nó Nếu hắn không có chẳng lẽ tao có?”

Phương Thanh Yên tức giận nói.

” Người? Người đương nhiên là có.” Lý Hải Tân chế nhạo “Ai không biết người đang thèm muốn Hồng Anh, người tình bên cạnh của chú tôi? Hơn nữa, Hồng Anh đang mang thai đứa con của người.”

” Chuyện này người cho rằng người khác không biết sao? Người cho rằng người thông minh sao?”

“Thật ra, chú tôi đã biết chuyện này từ lâu. Ông già của chú tôi nổi trận lôi đình , ông ấy muốn Hồng Anh phá bỏ đứa con trong bụng đi, nhưng người...”

ngươi đã giết chú tôi vì một người phụ nữ không có giá trị!”

Nghe đến đây, Phương Thanh Yến sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Đúng vậy, những gì Lý Hải Tân nói đều là sự thật, nhưng hẳn ta vừa rồi có lên kế hoạch chuẩn bị giết Chu Kiệt, nhưng chưa kịp ra tay.

Nhưng sau đó, Trình Uyên đã nhanh chân một bước.

“Ngươi đây là đang thêu dệt vô cớ!” Phương Thanh Yến mạnh miệng nói: “Ngươi có bằng chứng sao? Ngươi có chứng cứ sao?”

“Đúng! Ta là bằng chứng!”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Chương 390

Chương 390: Giết người thì đền mạng thiếu nợ thì phải trả
” nhớ kỹ khuôn mặt của người này, và cũng ghi nhớ khoảnh khắc này!”

Trong bóng tối, Trình Uyên nói với Mục Tư Nhã từng chữ một, “Bởi vì hấn ta chính là thủ phạm đứng ở phía sau màn hình LG 52 inch!”

Đôi mắt đẹp của Mục Tư Nhã nhìn thật sâu và khóa chặt trên người Phương Thanh Yên.

Lúc này, đôi mắt xinh đẹp của cô ấy tràn đầy lửa hận.

Chính hấn đã phá hỏng hạnh phúc của cô!

Chính hấn đã cướp đi sinh mạng của người yêu cô trong ngày đáng nhớ nhất trong cuộc đời của cô!

Cô muốn hấn chết, cô muốn hấn chết ngay lập tức!

c”Đứng ở chỗ này, nhìn cho thật kỹ.”

Trình Uyên buông lời xong, từng bước từng bước đi ra khỏi bóng tối.

“Trình Uyên!”

Khoảnh khắc nhìn thấy Trình Uyên, Phương Thanh Yên sửng sờ.

Khi Phương Thanh Yên hét lên tên của Trình Uyên, ông già mặc đồ Đường trong lòng không khỏi rung động!

“ngươi không phải ở CLB Tinh Hà sao?” Phương Thanh Yên ngạc nhiên hỏi.

Vâng, đúng vậy.

Với tin tức hiện tại, Trình Uyên đáng lẽ đang thương lượng với Thẩm Hoa tại Câu lạc bộ Tinh Hà vào lúc này.

nh không nên uất hiện ở đây Tỉnh Giang Bắc , là thành phố thủ phủ của tỉnh, từ nam vô bắc cho dù đường có thông suốt, cũng phải mất một giờ lái xe tới đây Làm sao anh ta có thể xuất hiện ở đây?

Lão già mặc đồ Đường đột nhiên nghĩ tới một khả năng khiến hấn kinh ngạc.

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ ngay từ đầu hấn đã muốn tới đây ” Lão già mặc đồ Đường nhìn chằm chằm Trình Uyên nói, “Câu lạc bộ Tỉnh Hà chỉ là một cái vỏ bọc “

Phương Thanh Yên tuy rằng không phải rất thông minh nhưng cũng không quá ngu ngốc, nghe xong lời này chợt mới hiểu ra.

“thật sự là toan tính rất tốt!” lão già mặc đồ Đường ở trước mặt bảo vệ Phương Thanh Yên, trình trọng nói: “Thiếu gia, kẻ này không thể lưu lại được, nếu không sau này ngài nhất định sẽ không đấu lại hấn!

Phương Thanh Yên tỉnh ngộ lại đương nhiên cũng ý thức được điểm này.

Trình Uyên, một tên tiêu tử nhà quê, thực sự đã qua mặt được Phương gia và Thẩm gia.

điều này Làm thế nào mà không khỏi ngạc nhiên được?

Nhưng mà, Trình Uyên đi tới gần hấn, ánh mắt chậm rãi nâng lên, cuối cùng rơi vào trên mặt Phương Thanh Yên, trong mắt tràn đầy sát khí.

Nhìn thấy ánh mắt của Trình Uyên, Phương Thanh Yên đáy lòng phát lạnh, theo bản năng mà rùng mình.

“Phương Thanh Yên, người giết Chu Kiệt!” Trong đêm vắng lặng, Trình Uyên kêu một tiếng.

“nói bậy, rõ ràng là người giết!” Phương Thanh Yên phản bác.

Trình Uyên cười lạnh một tiếng, “Người có bằng chứng sao?”

“Tôi ” Phương Thanh Yên sững sốt, sau đó hỏi ngược lại: ” vậy người có bằng chứng tôi giết sao?”

“Tôi có!” Trình Uyên nhếch mép cười chế nhạo.

“Cái gì?”

“Hong nh!” Trình Uyên nói “Hong Anh chính là bằng chứng!

Vừa nghe những lời này, Phương Thanh Yến đầu óc quay cuồng.

Đúng vậy, Hong Anh bây giờ đã nằm trong tay Trình Uyên như cá nằm trên thớt, đương nhiên cô không dám làm trái lời của anh khi yêu cầu cô ấy nói điều này.

Khó chịu hơn nữa là Hong Anh lại bị chính tay hất tặng cho Trình Uyên.

“Trình Uyên, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Phương Thanh Yến không biết nên trả lời như thế nào, đành đổi chủ đề.

Trình Uyên ánh mắt thu hẹp lại, nghiền răng nghiền lợi nói: “Muốn giết ngươi, để Báo thù cho anh của ta!”

“giết tôi?”

Phương Thanh Yến kinh ngạc chỉ vào xung quanh, ” ung quanh còn có người giúp đỡ sao?”

“Không có!”

“Haha...”

Thật là đáng ghét đi à!

Phương Thanh Yến đều bị chọc cười, liền hỏi lão già mặc đồ Đường, “Trong những thông tin được truyền đến, Trình Uyên có thể đánh nhau được sao?”

Nghe được Trình Uyên nói không có người trợ giúp, lão già mặc đồ Đường Trang cũng thở phào nhẹ nhõm, lắc đầu cười nói “Không hề biết chiến đấu.”

“Haha ” Phương Thanh Yến nở nụ cười đắc chí, cười xong nhìn Trình Uyên vẻ khinh thường rồi hỏi: “Vì không có người giúp, vậy ta muốn hỏi ngươi, ngươi giết ta như thế nào?”

Giờ phút này, vậy mà Trình Uyên vẫn nở nụ cười.

Anh chỉ cười nhẹ, vẻ mặt dần dần trở nên lạnh lùng, nhấc bước tiếp tục đi về phía Phương Thanh Yên.

Phương Thanh Yên đôi diện có bốn năm vệ sĩ Ngoài ra, có một ông già chưa lộ thực lực.

Đôi mặt với đội hình như vậy, thân hình Trình Uyên gây yếu trông rất nhỏ bé.

Tuy nhiên, đôi khi đánh nhau không thể tính như vậy được.

Khí thế, bất kể có từ khi nào, đều là chìa khóa quyết định thắng bại.

Giờ phút này, khí chất bất phàm của Trình Uyên làm cho người của lão già mặc đồ Đường kinh ngạc, khiến Phương Thanh Yên cũng phải sợ hãi.

Bọn hấn hai mặt nhìn nhau, lão già mặc đồ Đường híp mắt lại, rồi hét lớn một tiếng “Ngăn hấn lại!”

“Giết hấn!” Phương Thanh Yên cũng hét lên Không nói gì, bốn năm tên vệ sĩ ông vào Trình Uyên, bao vây đánh anh Nhìn thấy cảnh này, Phương Thanh Yên vui mừng.

lão già mặc đồ Đường cuối cùng cũng an tâm Hóa ra bên ngoài tàn nhẫn, mà bên trong lại khô khan.

Hóa ra chỉ là tìm cái chết.

Thế nhưng là Đột nhiên, một người đàn ông ngã ngựa xuống đất.

Sau đó đến người thứ hai, và sau đó là người thứ ba.

Phương Thanh Yên sững sờ.

Lão già mặc đồ Đường cũng nhìn thấy rõ điều đó Trình Uyên cầm trong tay một con dao, sau khi dùng dao đâm vào bụng một người, rồi anh lại rạch cổ người khác ...

Sạch sẽ và gọn gàng, trong vòng vài hiệp đã đánh ngã mấy tên vệ sĩ này Vào lúc này, cơ thể anh đã bê bết máu.

cả người Trình Uyên bê bết máu đứng thẳng dậy, thẳng tắp như một cây thông xanh kiêu hãnh giữa rừng núi.

“Khô... Bá, không phải ngươi nói hấn không biết chiến đấu sao?” Phương Thanh Yên bị cảnh này làm cho sửng sốt.

Khô bá cũng khá ngạc nhiên “Thông tin không hề đề cập đến việc hấn biết Kungfu. Chỉ biết, thông tin của chúng tôi đều điều tra từ một người từ khi hấn sinh ra ...”

Quả thực, lúc đầu Trình Uyên vốn không hề biết chiến đấu gì cả.

Chỉ là có nhiều người chết hơn, gặp nhiều hơn, và giết người nhiều hơn, tự nhiên sẽ có kinh nghiệm.

Cộng thêm sự huấn luyện quái dị của Bạch Long.

Trình Uyên lúc này đây không phải là thứ mà những kẻ lưu manh bình thường có thể đối phó được.

“thiếu gia đừng lo lắng, có tôi ở đây rồi!”

Lão già mặc đồ Đường tiến lên một bước, dừng ở trước mặt Trình Uyên.

Trình Uyên hơi ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy tức giận lẫn nộ khí, anh lạnh lùng nói: “Hoặc là rút đi, hoặc là ... chết!”

Người mặc đồ Đường nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng “Trình Uyên, ngươi nên biết, nếu như động vào hấn, ngươi có biết hậu quả sẽ như thế nào không.”

“Phương gia sẽ giết ngươi bằng mọi giá, và ngay cả những người liên quan đến ngươi cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.”

“Ngươi nên tin tưởng vào thực lực của Phương gia, nhìn khắp cả nước, không có bất kỳ người nào , dám trêu chọc vào tứ đại gia tộc ở Kinh thành cả!”

“Và Trình gia của ngươi, trước khi ngươi quyết định trả thù, thì Trình gia liền nhất định từ bỏ ngươi “

Lão già mặc đồ Đường nói không sai..

xa xôi ở một nơi nào đó ở Kinh thành, sau khi biết được Trình Uyên không lựa chọn nhẫn nhịn, bọn hấn đã bắt đầu thảo luận về việc từ bỏ anh.

Xét cho cùng, đây là một quyết định bốc đồng, một quyết định ngu ngốc, và quyết định này không nên xuất hiện với những người thừa kế của gia tộc Trình gia, bởi vì như vậy, sự bốc đồng của anh sẽ đưa cả gia tộc Trình gia vào chỗ vạn kiếp bất phục.

(không thể nào khôi phục lại được) đương nhiên Trình Uyên biết hẳn nói rất đúng, nhưng anh vẫn lạnh lùng nói: ” Giết người đền mạng, thiếu nợ thì phải trả , đây là đạo lý hiển nhiên nhất trên đời!”

“Không có chỗ để ngươi nói chuyện!”

Nghe vậy, lão già mặc đồ Đường lắc đầu thở dài, “ngươi còn trẻ, chính chỉ là quá bốc đồng Đây là biểu hiện của sự ngra non hấu đá Xem ra, định mệnh của ngươi không thể kế thừa được Trình gia rồi.”

” Mặc dù ngươi biết chút khoa chân múa tay, nhưng ở trước mặt ta, dao trong tay ngươi mềm như que củi.”

Cởi bỏ bộ đồ Đường ra, ông lão ngoài sáu mươi tuổi lộ ra một khối cơ bắp dữ tợn.

“Tên tôi là khổ Vô!”

Chương 391

Chương 391: Mục đích thực sự của Trình Uyên

Đồng thời, bên trong CLB Tinh Hà tại Khu phát triển tỉnh Giang Bắc.

Thẩm Hoa dần dần mất kiên nhẫn.

Nhìn những người bất cần đời này trước mặt, hắn càng ngày càng cảm thấy không đúng.

“Này.”

“Hử!”

Hắn gọi một tiếng với Thời Dương.

Thời Dương ngẩng đầu, khuôn mặt tươi cười trả lời.

“Hiện tại có thể gọi điện cho Trình Uyên, nói với hắn, mặc kệ như thế nào, những người này xung quanh tôi sẽ không rời đi. Hắn hôm nay muốn động thủ cũng không có cơ hội nữa.”

Thẩm Hoa như vỡ ngực, kiêu ngạo nói, ” Mưu kế của hắn đã bị tôi nhìn thấu, cho nên đừng thừa nước đục thả câu, muốn nói gì thì mau ra gặp đi. “

Nghe vậy, Thời Dương nhìn xuống đồng hồ.

Đã là mười giờ mười lăm phút.

Anh ta gật đầu cười, “Được rồi, nhưng Thẩm thiếu gia phải đợi thêm một lát nữa. Cho dù bây giờ tôi có gọi cho ông chủ của chúng tôi, thì cũng phải một tiếng nữa ông chủ của chúng tôi mới tới.”

“Ý ngươi là gì?” Sắc mặt Thẩm Hoa ngưng tụ.

“Thật sự không có cách nào nữa, ai bảo tỉnh Giang Bắc lớn như vậy chứ, từ bắc vô nam chạy xe ít nhất cũng phải mất một giờ?” Thời Dương lắc đầu thở dài, than thở.

Từ bắc vào nam?

Một giờ!

Khu phía Bắc!

Đột nhiên, hàng loạt lời nói này đột nhiên cùng nhau chui vào đầu Thẩm Hoa.

Khuôn mặt hắn ta cuối cùng cũng thay đổi.

“Ông chủ của người chạy xa như vậy? chẳng lẽ hắn đi họp riêng với em gái mưa sao?” Tuy nhiên, Cổ Trường Phong lúc này dường như không nhận ra điều này, không khỏi trêu chọc Thời Dương.

Một nhóm người đang ở đây, thật là nhàm chán, và nếu không nắm bắt cơ hội nào thì chắc không có bất kỳ niềm vui nào thì còn nhàm chán hơn.

Trước sự giễu cợt của Cổ Trường Phong, Thời Dương không thèm quan tâm, anh ta vẫn cười rất rạng rỡ và tỏa nắng, tuy nhìn có chút hèn mọn, nhưng điều này không ngăn cản anh ta trở thành người tự hào nhất vào lúc này.

“em gái mưa thì không phải rồi, chẳng qua là đi tiễn một vị cố nhân nói lời tạm biệt mà thôi.”

“Ồ?” Cổ Trường Phong nghe được lời này càng vui mừng.

“chẳng lẽ chạy tới em gái nắng, rồi ở lại làm A làm A với em gái nắng, rồi rời đi, chuyện này... có khác gì nhau?”

Nghe thấy Cổ Trường Phong chế giễu, các huynh đệ của Cổ Trường Phong và đám người do Thẩm Hoa đưa tới cũng ồ lên cười.

Cảnh tượng này quả thực có chút kỳ quái.

Cũng như khi bạn ở thành phố a và tôi ở thành phố b, bạn đi từ thành phố a đến thành phố b, chẳng lẽ chỉ để nói lời tạm biệt với tôi?

Tất cả mọi người đều ồ lên cười.

Nhưng Thẩm Hoa không cười được.

“E rằng Trình Uyên đi tiễn Phương Thiếu gia của người.”

Thẩm Hoa trầm giọng nói.

“Haha...”

“...”

Tiếng cười đột ngột chậm dần rồi dừng hẳn.

Nụ cười trên mặt của Cổ Trường Phong cũng dần dần biến mất, quay đầu về phía Thẩm Hoa theo từng nhịp như người máy.

“Thẩm thiếu gia, chuyện này không thể nói đùa được đâu nha.”

Tuy rằng hắn không muốn thừa nhận, nhưng theo lời nói của Thời Dương đến thời điểm này, chỉ sợ ...

Đập một cái búa vào đầu! “bốp”. tỉnh lại chưa.

Cổ Trường Phong không ngốc, rất nhanh liền hiểu được ý tứ này, trong lòng không khỏi run sợ.

Phải biết, bọn hắn đến tỉnh Giang Bắc này chỉ có một mục đích, chính là bảo vệ Phương Thanh Yến.

Nếu Phương Thanh Yến xảy ra chuyện gì, e rằng cũng không còn cách nào để giải thích được với Tam gia.

“Đi thôi!” Một tiếng chào hỏi, Cổ Trường Phong xoay người muốn xuống lầu.

“Đã quá muộn.”

Lúc này, Thẩm Hoa lắc đầu.

Cổ Trường Phong bước chân hơi ngừng lại.

“hắn đã có thể nói ra như vậy,” Thẩm Hoa chỉ vào Thời Dương, đang nở một nụ cười gượng gạo., hắn nói tiếp “tôi sợ rằng, khi các người vội vàng trở về, chuyện có lẽ đã xảy ra rồi.”

Cổ Trường Phong lúc này mới nhớ lại người đã nhắc nhở bọn họ ở dưới lầu, không khỏi khó chịu.

“Tôi mới nhớ, vừa rồi có người nói chúng tôi đừng rời đi chính là giọng Tân Dương.”

Tuy nhiên, bây giờ mới kịp phản ứng thì còn có ích gì nữa?

Cổ Trường Phong sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Mà Thẩm Hoa lúc này mới thở dài, “Có lẽ lần này Trình Uyên đã lừa dối cả thiên hạ, nhưng có một điều, tôi cảm thấy, hắn sẽ không thành công.”

“là điều gì?” Cổ Trường Phong nghe xong lời này vui mừng khôn xiết.

“Theo tôi được biết, Khổ Vô cũng ở đây đúng không?” Thẩm Hoa hỏi Cổ Trường Phong.

Cổ Trường Phong gật đầu “Không sai.”

“Như vậy là được rồi.” khước miệng Thẩm Hoa lần nữa lại nhếch lên một nụ cười. “Các cao thủ của Trình Uyên đều đến hết cả đây, bên người cũng không mang theo một người nào trợ giúp, mà bản thân hắn lại cũng không biết chiến đấu, cho nên tôi rất tò mò, một mưu mô như vậy, cuối cùng, hắn ta tự ném mình vào chỗ chết sao. Đến tột cùng là vì cái gì?”

“Hắn muốn giết Phương Thiếu gia của ngươi vậy sẽ dùng cách gì?”

Vâng, đây thật sự là một vấn đề rất khó.

Cổ Trường Phong nghe Thẩm Hoa phân tích, trong lòng của hắn tảng đá định được tháo ra, nhưng rồi lại buộc lại, cứ lung chùng.

Đúng, Khổ Vô đang ở bên Phương Thanh Yên, Trình Uyên không có biết chiến đấu, không thể làm thương tổn đến Phương Thiếu gia, như vậy tại sao phải lo lắng?

“Này, Trình Uyên còn có con át chủ bài nào nữa không?”

Thẩm Hoa hỏi Thời Dương.

Thời Dương cười lắc đầu.

Điều này thật sự kz quái rồi?

Thẩm Hoa không nghĩ ra, nhưng càng nghĩ càng không thông, trong lòng thì lại không chắc chắn.

“Nói cách khác...”

“Trình Uyên, thật sự muốn tự tay giết Phương Thiếu gia?”

Thời Dương cười gật đầu.

Nghe đến đây, Thảm Hoa hoàn toàn bị sốc.

Cái này với chịu chết khác nhau ở chỗ nào?

” Hấn dựa vào cái gì?”

Phải, tại sao hấn phải tự làm điều này?

Đám đông có mặt bị bao vây bởi một nhóm người bí ẩn.

Theo loại suy nghĩ này, những người đang căng thẳng bây giờ nên là người do Trình Uyên đưa tới, nhưng tại sao họ lại có vẻ không căng thẳng chút nào.

Lúc này, Bạch Long đột nhiên nói “Đấu với Khổ Vô, hấn đại khái có thể sống sót qua ba chiêu.”

Nghe vậy, Cổ Trường Phong mừng rỡ.

“Thật đáng kinh ngạc. Việc có thể sống sót sau ba chiêu của Khổ Vô cho thấy rằng hấn ta cũng phải nỗ lực lắm.”

Bạch Long gật đầu, “Đúng vậy, tôi huấn luyện cho hấn, hấn bắt đầu hơi muộn, ngộ tính cũng không tệ lắm, cộng thêm bản lĩnh chịu đựng gian khổ, lại trải qua mấy trận chém giết, đối phó với người thường, đủ xài.” . “

Cổ Trường Phong cười lạnh nói: “Nhưng mà, Khổ Vô cũng không phải là người bình thường.”

Lúc này, Trần Đông trầm mặc hồi lâu không nói nữa lời nào đột nhiên mở miệng nói ra: “Tôi am hiểu ám sát. Mục đích của ám sát luôn là lấy bất ngờ để giết đối phương. Tuy nhiên, hấn mà hung ác lên, hấn sẽ tàn nhẫn hơn tôi thậm chí còn ra tay bất ngờ hơn cả tôi nữa.”

“Ha ha, đánh bất ngờ, đánh bất ngờ trước một sức mạnh tuyệt đối vẫn không thể nào đỡ nổi được.

Ngươi là sát thủ số một ở Bắc Kinh, vẫn không hiểu sự thật này sao?” Cổ Trường Phong chế nhạo phản bác.

Trần Đông lắc đầu. “đánh bình thường thì có lẽ đúng với đạo lý này, nhưng tôi đoán rằng trong vòng ba chiêu, hấn nhất định

sẽ dùng chiêu ám sát bất ngờ này ra đòn chí mạng, xử lý xong Khô vô.”

“Haha ...” Cổ Trường Phong cười.

Hắn cười không kiêng nể gì cả.

Khô Vô là ai?

Cho dù hắn đã ngoài sáu mươi tuổi, sức lực có thể kém, nhưng vẫn có thể đối đầu được với Cổ Trường Phong, và Cổ Trường Phong cũng cảm thấy mình chưa chắc đã có phần thắng.

“Hắn dùng thủ đoạn này để giết một vị cao thủ còn hơn cả sư huynh của ta.” cô mập khẽ nói.

Tiếng cười của Cổ Trường Phong càng ngày càng yếu, sau đó cũng dần dần vụt tắt.

Cũng không dám tiếp tục ở lại nữa, một tiếng chào hỏi xong, mang theo huynh đệ của hắn, quay người chạy nhanh ra ngoài.

Anh trai của cô mập là Bạch Long, và cũng biết điều này.

Nếu chúng ta nói rằng ai đó mạnh hơn Bạch Long đã bị Trình Uyên giết chết, vậy thì Khô vô ...

Hơn nữa bọn họ đều cho rằng Trình Uyên không có chút sức chiến đấu nào.

Cổ Trường Phong trong lòng lại dấy lên.

Nhưng bây giờ bọn hắn vội vàng chạy về, còn có tác dụng gì nữa?

Chương 392

Chương 392: thủ hạ lưu tình!

“Bùm!”

Tỉnh Giang Bắc Khu phía Bắc, bên ngoài biệt thự của Phương Thanh Yên.

Trình Uyên bị Khổ Vô đánh một cùi chỏ vào ngực bụng, ngay lập tức văng ra ngoài và tông vào chiếc xe đang tông ở cửa.

“Phụt!”

Khí huyết dâng trào giữa cổ họng, Trình Uyên không khỏi phun ra một ngụm tươi.

Nói cách khác, tốc độ của Khổ Vô là quá nhanh, mặc dù hắn đã ngoài sáu mươi nhưng sức mạnh của hắn cũng tỷ lệ thuận với tốc độ của hắn.

Một cơn đau không thể ngăn cản ngay lập tức lướt qua các dây thần kinh não của Trình Uyên.

Nửa người đều có chút tê.

“Chiến lược rất tốt, và đầu óc cũng rất thông minh, nhưng tiếc là người đã bỏ lỡ tôi trong khâu cuối cùng này.”

Một nụ cười đáng sợ xuất hiện trên khuôn mặt của Khổ Vô, hắn ta chậm rãi đi về phía Trình Uyên.

“Thật đáng tiếc người đã đi sai nước cờ này, sai một li đi một dặm.”

“Người còn non và xanh lắm!”

Khi hắn bước tới chỗ Trình Uyên, Khổ Vô nheo mắt lại, giò nắm đấm lên như cái nồi đất, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường.

“Chết đi!”

Một quyền đấm tới Trình Uyên.

Mà Trình Uyên đang sống dở chết dở, đột nhiên mở mắt ra, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Anh cử động.

Thay vì rút lui mà tiến tới, anh lập tức lao vào ngực của Khô vô.

Lúc này, nắm đấm của già nua Vô Cực, một đấm đánh vào không khí, và nó đáp xuống vỏ xe, lập tức làm vỏ xe bị lõm một hố sâu.

“Bùm!” một tiếng vang thật lớn.

Rồi khoảnh khắc tiếp theo, hấn liền có chút hơi bối rối.

Trình Uyên vậy mà nhào vào trong ngực của hấn, bị hấn hất qua một bên, anh lại ôm lấy hấn từ phía sau, dùng cả hai chân đan vào nhau, giống như một con bạch tuộc ôm trọn sau lưng Khô Vô.

Trên thực tế, Khô vô chỉ sửng người trong giây lát, và sau đó khoe miệng liền xuất hiện một vẻ chế nhạo.

“ngươi chẳng lẽ muốn dùng môn võ Nhu Thuật Brazil?” (Nhu thuật là môn võ tự vệ và là môn thể thao thi đấu đối kháng thông qua hình thức ứng dụng các đòn vật và khóa tay chân ở tư thế nằm trong những cuộc thi đấu trên võ đài) “Đáng tiếc, lão tử lúc còn trẻ đã từng chiến đấu qua kiểu này, đối với kỹ năng này cũng không thể là ... A!”

Lời tự tin còn chưa nói xong, giây phút sau, hấn thật sự đã chết lặng.

Trên cổ truyền đến một cơn đau nhói vô cùng.

Trình Uyên vậy mà há miệng, cắn chặt cổ của hấn.

Vâng, hấn đã từng chiến đấu qua với kiểu võ vật lộn như vậy, và hấn đã thấy rất nhiều, nhưng ngược lại hấn chưa bao giờ chiến đấu với những pha giao tranh ác { như vậy.

Vấn đề là, Trình Uyên cố hết sức ôm hấn từ phía sau, mặc cho hấn công phu cao thâm đến cỡ nào, cũng không thể rũ bỏ trình

Uyên xuống được.

Phải biết, lực cắn của con người là nơi dùng lực lớn nhất của cơ thể.

Trình Uyên bị thù hận che mờ lý trí, còn có thể quan tâm đến quy tắc trong giao đấu sao?

Giết người trước mặt, không tiếc bất cứ giá nào, chỉ cần trả thù!

“A ... Khốn kiếp ... nhã ra, con mẹ nó nhà ngươi, ngươi làm cái quái gì vậy ...”

Khô Vô vô cùng lo lắng, quay qua quay về, dùng hai cùi chỏ đánh vào phía sau Trình Uyên.

Nhưng mà, Trình Uyên gắt gao dính vào phía sau lưng của hắn, cho dù hắn có ra sức vặn eo lắc hông đi chăng nữa, kể cả đánh cùi chỏ vào Trình Uyên cũng chỉ khiến anh đau đớn một chút, nhưng căn bản vẫn không thể đánh văng được anh.

Mà Trình Uyên càng bị đau, thì lực cắn càng mạnh, anh một hai liều mạng cắn vào cổ họng của hắn.

Bất cứ điều gì Khô Vô nói, và làm thế nào đi chăng nữa, dụ kẹo hay dụ gái, thì anh vẫn không buông tay.

Lúc này, mọi người há hốc mồm kinh ngạc.

Phương Thanh Yên ở cửa, sắc mặt thay đổi, hắn chưa từng thấy người nào điên cuồng như vậy.

Giống như một con dã thú.

Hắn sợ hãi, hai chân không khỏi run lên, muốn chạy, nhưng hai chân không nghe lời, sợ hãi để nỗi ngòi bệt trên mặt đất.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Tư Nhã trong bóng tối phía xa càng thêm tái nhợt.

Cô luôn cảm thấy trên đời này không ai có tình cảm với L {
Túc hơn cô, cho dù quen nhau chưa bao lâu, và coi như đã cô
và anh ấy kết hôn đi chăng nữa.

Nhưng bây giờ...

Sự điên cuồng của Trình Uyên đã đánh sập suy nghĩ cổ hủ của cô.

Khô Vô nhảy dựng lên không trung và đập lưng xuống đất.

Nhưng Trình Uyên vẫn càng ngày càng cắn mạnh!

Đau đớn đến nỗi hấn lại đứng lên, hơi run rẩy, nhưng hấn lần nữa vẫn lại nhảy lên, rồi tiếp tục đập lưng hấn ta xuống đất.

Đầu của Trình Uyên bị đập xuống đất khiến anh ngậy người ra, cả người “ù ù”, cổ họng tràn đầy ngọt ngào như mứt dâu tây, miệng tràn ra máu, nhưng duy nhất một điều là không chịu nhả ra.

Khô Vô lại run lên, giãy dụa muốn đứng lên, nhưng lần này muốn nhảy nhưng không nhảy được nữa, muốn dùng sức lần nữa nhưng mi mắt liền rũ xuống, toàn thân run bần bật yếu ớt rồi ngã xuống đất.

Hai chân bắt đầu co quắp, và toàn thân bắt đầu lên cơn co giật, và dần dần ... không còn hơi thở nữa!

chết!

Sau một lúc.

Trình Uyên buông miệng ra, miệng toàn đầy shiro dâu.

Mà nhìn lại Khô Vô, liền có một khoảng trống đáng sợ ở cổ, và máu giống như một máy bơm nước có áp lực, không ngừng chảy ra.

Máu thịt be bét, chết một cách quá thê thảm!

Từ trên mặt đất chật vật đứng lên, thân thể Trình Uyên tựa như muốn rũ rời.

Vừa rồi Khô vô nhảy lên mấy lần, đập xuống đất cùng với Trình Uyên, để cố gắng hát anh ra, thành thật mà nói, điều đó thực sự khiến Trình Uyên thương tổn không hề nhỏ.

Bây giờ miệng không ngừng tuôn ra, ngoại trừ máu của Khô Vô, còn có kèm theo máu của anh.

Nhưng cho dù là như vậy, Trình Uyên vẫn nhặt con dao bị đánh rơi lúc trước lên, lão đảo đi về phía Phương Thanh Yến.

Phương Thanh Yến sợ hãi, sắc mặt tái nhợt như vừa bơi một lớp phân lên mặt.

“Đừng ... đừng tới đây, Trình Uyên ... Trình Uyên người nghe ta nói, chúng ta có thù hận nhưng không phải không giải quyết được, tôi, tôi có chuyện muốn nói ... Nói!”

“Không không, người muốn cái gì, người nói đi, Phương gia chúng tôi muốn cái gì đều có thể dễ dàng có được, nếu người nói, thì cái gì đều có thể cho người!”

“cầu xin người...”

Khi anh bước đến chỗ Phương Thanh Yến, anh nhìn xuống Phương Thanh Yến, người đang ngồi sụp trên mặt đất, kèm theo nước Red Bull màu vàng rỉ ra từ đáy quần.

“có Thật, muốn cái gì người đều cho phải không?”

“Thật, tôi xin thề!”

“Được rồi,” Trình Uyên cười khở một tiếng, máu bên khóe miệng chảy ra như suối, rơi xuống trên vai “Ta nghĩ muốn cái mạng chó của người, để đi bán tế anh trai của ta!”

“Phập!” một nhát đâm vào vai Phương Thanh Yến.

“A!” Một tiếng tiếng hét thảm thiết đau đớn từ trong miệng Phương Thanh Yến phát ra.

Thực ra lúc này nếu Phương Thanh Yến liều mạng đứng lên chống cự lại Trình Uyên, với sự yếu ớt hiện tại của Trình Uyên, có lẽ hẳn ta chưa hẳn là đấu không lại.

Thế nhưng là...

Cảnh tượng vừa rồi đã khiến là gan của hắn thành teo lại như gan tép.

Trình Uyên giống như một con dã thú hung tàn, cả người đều toát ra một loại khiến người ta đáng sợ điên cuồng.

Hắn ta lấy đầu ra can đảm để đứng lên đối đầu?

chẳng lẽ lấy gan tep mới phơi khô?

“Phập phập!” lại là Hai nhát dao nữa, đâm vào thân thể của Phương Thanh Yến, nhưng đều không nguy hiểm đến tính

mạng!

“A! Tha cho tôi đi, Trình Uyên cầu xin người, hãy tha cho tôi!”

Phương Thanh Yên vô cùng đau đớn và kinh hãi, tiếng la hét của hắn đặc biệt nổi bật nhất trong màn đêm im lặng này.

“Ba nhát dao này, ta thay cho Nhất Chi Hoa!”

“Phập phập phập!” Lại là ba nhát, và 3 nhát này y nguyên không nguy hiểm đến tính mạng.

“Ba nhát này, ta thay Trần Đông đâm người!”

Bệnh Đường tử là vì muốn cứu Trần Đông nên chết, chính là sự đê của Trần Đông, mặc kệ có phải đôi đầu hay không đôi đầu thì người ta chết cũng là một ân tình cho người của anh, Trình Uyên cũng không tính quá nhiều, anh chỉ biết Trần Đông rất khó chịu.

Trong cơn đau kèm sự sợ hãi Phương Thanh Yên đã ngất xỉu.

Tuy nhiên, hắn ta cũng chưa chết.

Nhưng đối với Trình Uyên hắn nhất định phải chết!

“nhát dao này là cho anh trai của ta!” Giọng của Trình Uyên càng ngày càng suy yếu, nhẹ nhàng nói.

Sau đó anh nhẹ nhàng dí con dao vào ngực Phương Thanh Yên.

“Trình Uyên, dừng tay!”

Tuy nhiên, vào lúc này, có một giọng nói lớn đột nhiên vang lên!

Đường Hùng phóng xe vượt lên với một nhóm cảnh sát trẻ tuổi theo sau, xuống xe, liền nhanh chóng rút súng và hét lớn.

Nghe được những âm thanh này vào trong tai, vậy mà Trình Uyên lại sinh ra một loại ảo giác.

Cũng giống như pháp trường cổ đại, khi người thực hiện hành quyết thì giơ cao cây đao đồ tể của mình lên, và sẽ luôn có người hét lên “thủ hạ lưu tình!”

Buồn bã cười một tiếng, rồi Trình Uyên nhắm mắt lại.

Giờ phút này, trên thế giới này, trừ anh, đã không còn bất kz người nào tồn tại có thể cản được.

“Phập!”

Chương 393

Chương 393: Nổi lo từ kinh thành

Một phương diện khác.

Tại tỉnh Giang Bắc khu phát triển CLB Tinh Hà bên trong phòng tầng 2.

Trên thực tế, ngay sau khi đám người Cổ Trường Phong rời đi, Thẩm Hoa đã biết không cần ở lại nữa, ở lại chỉ càng thêm bất lợi cho bản thân.

Dù sao những người trước mặt này đều là cánh tay phải ánh tay trái của Trình Uyên, không thể coi thường được.

Tuy nhiên, ngay khi hắn ta quay người rời đi, định đi theo Cổ Trường Phong xuống lầu, thì bị Thời Dương chặn lại.

Thời Dương Bạch Long Trần Đông Vương Mỹ Lệ cô béo, vây quanh Thẩm Hoa lại.

Cảnh tượng này khiến vẻ mặt Thẩm Hoa đột nhiên đông cứng lại.

Lão K vội vàng bảo vệ đứng trước mặt Thẩm Hoa.

Sau khi nheo mắt lại, Thẩm Hoa trầm giọng nói: “khẩu vị Trình Uyên thật tốt, ngươi muốn giết ta và Phương Thanh Yến?”

Thời Dương vẫn giữ nguyên khuôn mặt cười rạng rỡ của mình.

“Ông chủ của chúng tôi nói rằng, có một số việc cần nói với ngươi.”

Thẩm Hoa lạnh lùng nói: “các ngươi cho rằng Trình Uyên thật sự giết được Phương Thanh Yến sao, nếu có thì còn có thể toàn mạng thoát khỏi tỉnh Giang Bắc này được không?”

“Thân Là một trong tứ đại gia tộc, Phương gia có thể lực trải khắp toàn quốc, cho dù Trình Uyên có thể đạt được mục đích, vậy hẳn nhất định sẽ bị tất cả thế lực của Phương gia trả thù một cách điên cuồng, chỉ dựa vào mấy người các người...”

Điều mà Thẩm Hoa đang nói đến chính là việc thiếu gia của Phương gia đã chết, Phương gia nhất định sẽ rơi vào trạng thái điên cuồng.

Mà mấy người bọn hắn gián tiếp tham gia, cho dù có công phu trong người đi nữa, cũng không có khả năng thoát khỏi sự trả thù của Phương gia.

Cho nên.

“Cho nên, ông chủ của chúng tôi muốn nhờ Thẩm thiếu gia giúp ngài ấy một việc.” Thời Dương mỉm cười nói.

“Giúp?” Thẩm Hoa khẽ giật mình.

Thời Dương cười nói: “Ừ, đúng vậy, giúp ông chủ của chúng tôi đối phó với Phương gia.”

“Há, Trình Uyên chẳng lẽ điên rồi sao?” Thẩm Hoa bỗng nhiên cảm thấy quá buồn cười.

Bất kể nói thế nào đi nữa, bọn hắn cũng là đối đầu nhau, Phương gia báo thù Trình Uyên, là điều mà Thẩm Hoa vui nhất trong lòng, vậy sẽ giúp anh sao?

có điên không?

“Ông chủ của chúng tôi nói, người nhất định sẽ giúp .” Thời Dương mỉm cười đưa điện thoại cho Thẩm Hoa.

Thẩm Hoa chần chờ một chút, đôi mắt hơi híp lại.

“Chỉ là một đoạn video thôi.” Thời Dương bật cười.

...

...

Khi Cổ Trường Phong đến biệt thự Phương gia ở khu phía Bắc, hiện trường không có gì ngoài dây phân cách và một mớ hỗn độn.

Hắn biết rằng hắn đã đến muộn.

Trước cửa biệt thự được phủ nhiều tấm vải trắng là những xác chết mới ra lò.

Bởi vì đó là ban đêm, không có đông người xem.

Các nhân viên cảnh sát đã chụp ảnh bằng máy ảnh để lấy mẫu, nhưng ngược lại họ thiếu người kiểm soát đám đông.

Khi Cổ Trường Phong băng qua dây, bị cảnh sát chặn lại.

“Tôi là người nhà.” Cổ Trường Phong thần sắc uể oải nói, “làm ơn cho xem một chút.”

Cảnh sát đó nghe nói là người nhà nên thả hắn vào.

Cổ Trường Phong bước tới một cái xác, từ từ vén tấm vải trắng đang đắp lên, và ...

“Oẹ!”

Hắn là một kẻ cứng rắn như vậy, khi chứng kiến cái chết của Khổ Vô, trong lòng hắn không khỏi quặn thắt.

“này, người có sao không?”

Một anh cảnh sát vội vàng đi tới, giúp hắn che tấm vải trắng lại, cau mày hỏi Cổ Trường Phong.

Cổ Trường Phong che miệng, thở phào nhẹ nhõm, mắt đỏ hoe hỏi “Người đâu?”

“ai?”

“Hung thủ!”

“à, đã bị bắt.”

“Bây giờ hắn ở đâu?”

Viên cảnh sát im lặng một lúc, mới nói: “Xin lỗi, cái này không tiện tiết lộ.”

“Mẹ nó!”

Bước tới cửa, Cổ Trường Phong run rẩy lấy trong túi ra một điều thuốc, châm lửa, sau đó bấm điện thoại về kinh thành.

Hắn biết rằng vụ việc này chắc chắn sẽ trở thành tin tức nóng nhất trong hai năm qua.

Thiếu gia nhà họ Phương, Phó chủ tịch Tỉnh Giang Bắc Thương Minh, Phương Thanh Yên, bị ám sát chết ngay tại cửa nhà mình!

Và đêm nay, sẽ là đêm định mệnh có nhiều người không ngủ đợ!

cTrình gia.

thần sắc Lý Quế Như nóng lửa đốt đi lui đi tới trong phòng khách vẻ mặt đầy lo lắng, tay trái nắm chặt tay phải, và hai tay không ngừng đổi tư thế, trong miệng cứ lảm bảm nói.

Trình Cẩm Đông thì bình tĩnh ngồi trên ghế sofa đọc báo.

Đối diện với Trình Cẩm Đông là một người đàn ông trung niên chừng năm mươi tuổi rất điềm đạm.

“Cẩm Đông, ngược lại anh nghĩ một chút cách gì đi, hắn không phải là con trai của anh sao?”

Cuối cùng, Lý Quế Như cũng dừng bước, liếc mắt nhìn Trình Cẩm Đông với vẻ mặt buồn bực, trong lòng đột nhiên oán hận, lớn tiếng hỏi.

“Nghĩ cách?” Nghe xong lời này, Trình Cẩm Đông có chút sững sờ. “Cách gì?”

“anh nghĩ cái gì vậy hả?” Lý Quế Như vội la lên: “Uyên Uyên giết người bị bắt, chẳng lẽ anh cứ như vậy nhìn con chết sao?”

“Nghĩ cách cứu con ra còn gì nữa!”

Đối với cái này, Trình Cẩm Đông mỉm cười.

“anh còn cười !” Lý Quế Như nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trình Cẩm Đông xoa tay nói với người đàn ông trung niên đang đứng trước mặt, “ngươi đi đi, nói cho Trình Nặc biết chuyện này.”

“Vâng.” Người đàn ông trung niên hơi cúi đầu.

Sau khi người đàn ông trung niên đi ra ngoài, Trình Cẩm Đông thở dài rồi nói: “Không thể cứu.”

“Tại sao?” Lý Quế Như không hiểu. “Tôi nói cho anh biết Trình Cẩm Đông, tôi không quan tâm anh có nhận Uyên Uyên hay không, hắn là con trai của tôi, chính là một miếng thịt rơi ra từ trên người tôi, anh không đau lòng nhưng tôi đau lòng!”

“anh không cứu đúng không? Được rồi, vậy tôi sẽ tự mình nghĩ, tôi ... Tôi bây giờ sẽ đi Tân Dương .”

Lý Quế Như ngược lại là mạnh mẽ kiên quyết, nói đến đây, liền chuẩn bị thay quần áo rời đi.

Trình Cẩm Đông cũng rất bất đắc dĩ, nhanh chóng đứng dậy, vươn tay nắm lấy tay của Lý Quế Như, lắc đầu nói: “em hiểu lầm rồi, anh nói không thể cứu, là thật sự không thể cứu.”

Câu này có chút lộn xộn, Lý Quế Như nhất thời không có lấy lại tinh thần, khó chịu nói: “Tôi biết, anh tuy rằng là Trình gia gia chủ, nhưng anh lại không thể làm chủ, chính là các lão già phía sau anh thật sự mới làm chủ. Được rồi, anh nghe bọn hắn., tôi đây không cần nghe đúng không? Tôi không phải là người Trình gia của anh. “

” Quế như!”

Lý Quế Như rất bướng bỉnh, hất tay Trình Cẩm Đông ra, xoay người rời đi.

Thấy vậy, Trình Cẩm Đông lần nữa lại bắt lấy cô, rồi nghiêm túc nói: “Đừng làm ồn lên nữa, bây giờ em đi cứu con, chỉ là hại con mà thôi.”

“gì?” Nghe vậy, Lý Quế Như liền đứng yên tại chỗ.

“Ý của anh là gì?”

“Tại sao cảnh sát có thể xông tới một nơi hẻo lánh như vậy?”

“Tại sao khi đến nơi, bọn họ đã nhìn thấy như vậy, nhưng không thể ngăn cản?”

“thật tình cờ đúng ngay thời điểm mà bọn hắn đuổi đến, canh chuẩn vậy sao?”

Trình Cẩm Đông hỏi.

Lý Quế Như một mặt vẻ bối rối.

Với điều đó nói ra, dường như có một số điều kỳ lạ trong vấn đề này.

“Chẳng lẽ...?”

“Đúng vậy.” Trình Cẩm Đông nhẹ gật đầu, “em phải tin con.”

Vừa nói, ông ấy vừa chỉ vào đầu của chính mình, “Con trai của chúng ta được thừa hưởng bộ não của anh từ cha của nó, nên nó rất thông minh.”

“Ý anh là Uyên Uyên cố tình?”

“Ừm.” Trình Cẩm Đông mỉm cười gật đầu. “Bởi vì con nó biết, chúng ta không thể giúp được nó, cho nên, chỉ cần nó giết Phương Thanh Yên, thì nhất định sẽ bị cả gia tộc Phương gia, tiến hành truy sát một cách điên cuồng để trả thù.”

” trong trường hợp này, anh chỉ sợ con nó ngay cả đêm nay đều không vượt qua được.”

“Cho nên ... bị bắt là cách an toàn nhất.”

Lời của Trình Cẩm Đông nói ra , Lý Quế Như nghe xong một hồi lâu cũng không có tỉnh táo lại.

Cô vẫn là khó có thể tin, cô nói: “Uyên Uyên thông minh như vậy sao?”

Trình Cẩm Đông cười cười, rồi không nói gì.

“Trời ạ, tôi sinh ra hai con quái vật gì vậy?” Lý Quế Như kêu lên một tiếng sợ hãi.

Nhưng ngay sau đó, cô nhận ra một vấn đề rất nghiêm trọng.

“Tuy rằng tạm thời có thể tránh được sự trả thù của Phương gia, nhưng sau này uyên uyên phải làm sao? Rốt cuộc con nó cũng giết người rồi bị bắt vào tù, cũng là ngõ cụt!”

Chương 394

Chương 394: nước suối đóng chai giá 0 đồng

Trình Cẩm Đông khẽ cau mày, một tay chống lưng, xoay người bước đi thong thả, thần thái rất giống Lý Quế Như trước đó.

Nói cách khác, đó là cách đi của Lý Quế Như trước đó, rất giống Trình Cẩm Đông bây giờ.

Nếu một người quan tâm đến người khác nhiều như vậy, thì anh ấy sẽ vô hình chú ý đến bất kỳ thói quen nào của cô ấy đến nỗi anh ấy hoặc cô ấy sẽ không nhận ra điều đó, và anh ấy sẽ ngày càng trở nên giống người kia.

Giống như một cử chỉ nhỏ của Trình Uyên đang nhún vai, khi Lý Tịnh Trúc nhún vai trước mặt Bạch An Tương, Bạch An Tương sẽ cau mày, trong lòng hiện lên một vẻ lo lắng.

“Thực ra về điểm này, anh cũng đang rất khó hiểu.” Trình Cẩm Đông nói, “Giết người là một tội danh vô cùng lớn, đã bắt được thì không ai cứu được. Vậy thì con nó chẳng phải là đường cùng sao?”

“Nhưng cho dù thực sự cứu được, Phương gia cũng sẽ không buông tha, vẫn là con đường cùng.”

Suy luận của Trình Cẩm Đông khiến Lý Quế Như hoảng sợ.

“Kia.... kia...”

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Lý Quế Như biến sắc, Trình Cẩm Đông nhanh chóng an ủi cô rồi nói: “Nhưng em cũng đừng quá lo lắng, nó trước đây sắp xếp mọi việc rất chính xác, anh nghĩ, làm sao để kết thúc loại chuyện này, nó chắc chắn sớm đã nghĩ về nó từ lâu rồi. “

Sau đó Trình Cẩm Đông lẩm bẩm nói: “Nếu là như vậy thì ... Thật đúng là khiến người ta mong đợi.”

...

...

Bên trong khu nhà của Phương gia ở Kinh thành.

Với một chòm râu dê xồm, Phương Gia Tam Gia Phương Hoài Sơn lưng to, vội vàng ra khỏi sân, lên xe Lincoln.

Phía sau hắn là bốn người đàn ông mạnh mẽ và hai người phụ nữ xinh đẹp.

“Lái xe, lái xee!”

Sau khi lên xe, Phương Hoài Sơn tỏ ra cực kì gắt gỏng, dùng chân đá vào lưng ghế lái và giận dữ hét lên.

Người lái xe không dám chậm trễ lái xe nhanh chóng rời khỏi nhà Phương gia.

“Tam gia, Tỉnh Giang Bắc, cách 21 dặm, người của Phương gia đã vội đến tỉnh Giang Bắc đêm qua rồi.

Tam gia ngài không cần tự mình đi.”

Một người phụ nữ da trắng mặc áo đen thuyết phục.

Phương Hoài Sơn sắc mặt âm đạm như thùng nước tương lâu năm, những người khác sợ hãi hắn cũng không dám nói lời nào.

“Tam gia cố nén bi thương.”

“Tam gia... đã được tìm thấy.” Một người đàn ông cường tráng hai mắt sáng bóng, đưa điện thoại cho Phương Hoài Sơn, nói: “Người tên Trình Uyên hiện tại đã bị bắt, bởi vì thương thế quá nặng, hiện tại đang điều trị tại Đệ Nhất Bệnh Viện tỉnh Giang Bắc, có một đồng cảm chăm sóc nhiều lắm, vào không được ra cũng không xong”.

“Tam gia, chúng ta ...?”

Phương Hoài Sơn liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: “Đi tỉnh Giang Bắc Đệ Nhất Bệnh Viện.”

” Thế nhưng là....”

Phương Hoài Sơn nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Ta muốn tận mắt nhìn thấy hung thủ giết chết con ta, ta xem hắn có bao nhiêu cái đầu!”

...

...

Trình Uyên bị thương trên đầu, hiện tại vẫn đang còn choáng váng.

Vừa mới tỉnh dậy, liền nghe thấy tiếng người nói chuyện bên cạnh.

“Đây chính là tên sát nhân cuồng ma?”

Đây là một giọng nữ, giọng nói lạnh lùng, mang theo chút khinh thường.

“Đúng không vậy chị .” Một giọng nam đáp lại.

“Nhưng chị hẳn là chưa nghĩ nghĩ tới, vị này vẫn là một doanh nhân rất nổi tiếng ở Tân Dương đấy.”

“Doanh nhân chết tiệt gì, không phải chỉ là thế hệ thứ hai giàu có thôi sao?” Giọng nữ cực kỳ khinh thường hừ lạnh nói.

“Giống như loại công tử hư hỏng này trời sinh ra vốn đã hư hỏng rồi, lòng dạ cũng méo mó theo. Đôi khi nổi nóng lên một chút.

Dễ làm một số hành vi đồi bại, cho nên tôi không ngạc nhiên chút nào, về việc giết người kiêu này ”.

“A, chị, chị có biết rõ chuyện này không?”

” Nói nhảm,lúc sớm ta tới đây đã điều tra rồi.

Được rồi, người cả đêm đều phải quan sát hắn rồi, coi tìm chỗ nào đó chớp mắt đi, ta sẽ nhìn hắn cho.”

“Này, chị đẹp, chị nhớ để ý một chút, người này bị còng trên vách, có việc gì chỉ cần nói còng lại là được.”

“được rồi.”

...

Trình Uyên từ từ mở mắt.

Ánh sáng chói chang ngay lập tức rọi thẳng vào mắt anh, khiến anh phải nhanh chóng nhắm lại, rồi lại từ từ mở ra.

Điều đầu tiên đập vào mắt là cặp lông mày căng tròn được quấn trong chiếc quần jean.

Sau đó, một mùi hoa nhài thơm phảng phất vay vào lỗ mũi anh.

Nhìn lên, anh phát hiện ra đó là một phụ nữ mặc áo len trắng ở trên và quần jean ở dưới.

Người phụ nữ đang quay lưng lại đối mặt với anh, lúc này cô cúi xuống không biết làm gì trên sàn, nên đã lộ ra bờ mông quyến rũ, khiến cánh mày râu phải chao đảo.

Trình Uyên cũng nhanh chóng nhận ra mình đang ở trên giường trong phòng bệnh.

Tay trái anh bị còng vào ống sắt ở đầu giường.

Trong phút chốc, cảnh tượng tối hôm qua lại hiện lên trong đầu anh.

tối hôm qua...

Khi anh từ từ ấn dao vào tim Phương Thanh Yến, hai mắt tối sầm lại, rồi bất tỉnh.

Đúng lúc này, một đôi mắt to xinh đẹp chớp chớp trước mặt đột nhiên xuất hiện.

Người phụ nữ đứng dậy, quay đầu lại bắt gặp ánh mắt của Trình Uyên, sau đó nhíu mày, lạnh giọng hỏi “Anh tỉnh rồi sao?”

Trình Uyên gật đầu.

Một người phụ nữ có thể nói là một cô gái, bởi vì từ khuôn mặt xinh xắn này, người phụ nữ này chỉ mới ngoài đôi mươi.

Cô ấy có mái tóc ngắn ngang tai, nước da trắng nõn và dáng dấp trông khá ngon xơi.

Thấy Trình Uyên gật đầu, người phụ nữ đi đến bên kia giường của anh, như sắp thay đồ cho anh.

“Đợi tí!”

Lúc này, Trình Uyên hét lên.

Người phụ nữ dừng lại, quay đầu lại và cau mày hỏi “Anh đang làm gì vậy?”

“Tôi nghĩ ...” Trình Uyên đột nhiên có chút nóng nảy, bởi vì thật sự rất xấu hổ.

“anh nghĩ cái gì?” Người phụ nữ sốt ruột nói: “Nếu anh có đánh rắm, cứ thả.”

Trình Uyên nghiêng răng nói: “Tôi muốn đi tiểu.”

“...” Nữ nhân khẽ giật mình, đột nhiên mở to hai mắt.

“Chờ một chút, để tôi gọi người tới.”

“đừng.”

“?”

” tôi không muốn đi tiểu, bị bao vây bởi một nhiều người.”

“yên tâm đi, chỉ có một người đưa anh đến đó.”

“Tôi không muốn đi tiểu mà bị nhiều người biết đến điều đó.”

“anh ...” Người phụ nữ vẻ mặt có chút không vui, khó chịu nói “Vậy anh muốn thế nào?”

“TÔI...”

...

...

Trình Uyên phải thừa nhận dù xấu hổ đến đâu, khi người ta vào tình huống quá bị thì thật sự có thể làm ướt giường.

May mắn thay, anh không làm ướt giường.

Người phụ nữ nhét cái xô vào trong chăn bông của anh, sau đó Trình Uyên nhét cả thằng nhỏ vào cái miệng xô, và rồi ...

“ồ là là tiếng nước chảy...”

Một dòng nước suối, kèm theo lời chúc phúc của nước đường, mùi nhựa nướng trực tiếp tràn ngập khắp không gian xung quanh anh.

Có một Người phụ nữ đang nằm trên giường vội vàng một tay bóp mũi, cau mày tỏ vẻ khó chịu.

“Cô đúng là một y tá tốt.” Sau khi làm xong đại sự, Trình Uyên khen ngợi.

Người phụ nữ bức xúc nói “Tôi là cảnh sát!”

Cô ấy nói lớn, xong còng lại vào giường.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng cãi vã.

“Anh không thể vào?”

“Người dám cản đường Tam gia chúng ta?”

“Tôi cảnh cáo các người một lần nữa, nơi này không cho phép các người vào. Nếu như các người muốn xông vào, thì tôi có quyền bắt các người vì tội cản trở người thi hành công vụ và hành hung người công vụ.”

“Vị cảnh sát này, tôi là cha của người đã chết.”

“người chết?”

” Phó chủ tịch Thương Minh Tỉnh Giang Bắc, Phương Thanh Yên.”

“A, hóa ra là Tam gia của Phương gia, Tam gia, xin lỗi, xin hãy tin tưởng luật pháp của chúng tôi, luật pháp nhất định sẽ cho ngài một câu trả lời thỏa đáng.”

“Tôi biết, quả thật tôi chỉ là muốn vào trong xem qua thôi, nhất định sẽ không làm chuyện gì quá đáng, anh đi vào cùng với tôi còn những người khác ở bên ngoài thế nào?”

“cái này...”

“Tiểu Trương, tôi đưa hắn đi vào.”

Chương 395

Chương 395: Tên cô ấy là gì

Đi cùng Đường Hùng, Phương Hoài Sơn nhìn thấy Trình Uyên nằm trên giường bệnh, và bị còng tay.

Và Trình Uyên cũng lần đầu tiên được gặp Phương gia tiếng tăm lừng lẫy Tam Gia.

Phương gia, Phương Hoài Sơn Trong đó nổi tiếng nhất là Tam gia Phương Hoài Sơn này.

Và trong thế hệ đó Phương Thanh Yển, Phương Thanh Yển là người ít được ưu ái nhất.

Mặc dù Phương Thanh Yển không được Phương gia sủng ái như thế nào đi chăng nữa thì dù sao hãn cũng là đứa con trai duy nhất của Phương Hoài Sơn.

“Ngươi là Trình Uyên.” Phương Tam Gia sắc mặt u ám, ánh mắt như phiến băng lạnh ngàn năm nhìn chằm chằm Trình Uyên.

Trình Uyên cũng đoán được thân phận của đối phương từ thông tin liên lạc đi vào từ cửa vừa rồi, nhưng anh không có chút sợ hãi nào cả.

Vẻ mặt bình tĩnh như giếng cổ, Trình Uyên cười “Không sai.”

Thấy Trình Uyên bình tĩnh như vậy, Phương Tam Gia hai mắt bất giác nheo lại, hãn hừ lạnh một tiếng rồi hỏi: “ngươi lấy đâu ra dũng khí này?”

“Giết người thì đền mạng thiếu nợ phải trả, từ đó mà ra!”

Trình Uyên phân trần nói.

“Ha ha... tốt giết người phải đền mạng.”

Phương Tam Gia giận quá hóa cười, chỉ vào Trình Uyên nói:

“Nhớ kỹ câu nói này, nó là chân lý.”

“Tôi cũng cho rằng là vậy.” Trình Uyên mỉm cười.

“Ta sẽ dùng cái đầu của ngươi tể cho con trai ta nơi linh thiêng!” Phương Tam Gia nói.

Trình Uyên nhún vai “Phương Thanh Yên không thể lên thiên đường, hắn chỉ có thể xuống địa ngục.”

Phương Tam Gia thân thể run lên, hai tay nắm chặt đến nỗi rung phát ra tiếng.

Tuy nhiên, trước sự chứng kiến của Đường Hùng, hắn không thể làm gì được.

“chúng ta đánh cược xem, ngươi cùng người nhà của ngươi, xem có chết rất khó coi không.”

Phương Tam Gia gắt nói lời đe dọa.

Trình Uyên duỗi ngón tay phải chỉ vào Phương Tam Gia, lộ vẻ mặt hoảng sợ đối với Đường Hùng nói: “anh Cảnh sát, hắn đe dọa tôi!”

Đứng yên ở một bên nhìn, yên lặng theo dõi kỳ biến Đường Hùng bỗng sắc mặt xám lại.

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, Phương Tam Gia không để ý tới Trình Uyên, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Theo như được biết, hắn ta đến lần này chỉ để xem người đã giết chết con mình là người như thế nào, để nhớ kỹ khuôn mặt anh người đã giết con trai của hắn.

“Tam gia, đúng không, ta cũng đánh cược với ngươi.”

Ngay lúc Phương Tam Gia chuẩn bị bước ra khỏi phòng bệnh, Trình Uyên đột nhiên kêu lên, “Ngươi mang theo bao nhiêu người, thì cũng sẽ trở về bấy nhiêu người, mặc kệ Phương gia các ngươi mang theo bao nhiêu người tới thành phố này, không quá ba ngày. Ngươi sẽ ngoan ngoãn nghe lời ta rút khỏi nơi này. “

Phương Tam Gia thân thể nhất định, cười lạnh một tiếng
“Ngạo mạng!”

“có phải kiêu ngạo hay không? Trong vòng Ba ngày nữa sẽ biết.”

“chúng ta sẽ chóng lên xem.”

...

Sau khi Phương Hoài Sơn rời đi, một nhóm cảnh sát cũng đi vào.

Lúc này, phía sau lưng Trình Uyên đã thấm đẫm mồ hôi.

Phương Hoài Sơn mang đến cho anh một cảm giác quá kinh khủng, đôi mắt của hắn đáng sợ như một con quái vật thời tiền sử.

Tuy rằng Trình Uyên biểu hiện bình tĩnh vô cùng, nhưng không biết tại sao, nhưng là anh cực kỳ hồi hộp.

“tiểu tử, ngươi quả thật điên rồi.” Đường Hùng đặt nửa cái cái bông ngồi trên bàn, châm thuốc hít một hơi thật sâu, rồi nói: “Đáng tiếc, bất kể lý do là gì đi nữa, giết luôn phải đền mạng.”

Trình Uyên chỉ vào Đường Hùng nói với người phụ nữ tóc ngắn ngang tai nói: “Y tá, anh ta hút thuốc trong phòng bệnh.”

Cô gái tóc ngắn xinh xắn này mặt đỏ lên, bực bội nói: “Tôi đã nói rồi, tôi không phải y tá, tôi là cảnh sát!”

...

Sau đó, Trình Uyên bị lôi vào trong một chiếc xe MiniBus, cửa ra vào và cửa sổ của chiếc xe đều được hàn vào các thanh thép, ngay cả khi kính bị vỡ, người ta sẽ không bao giờ muốn bò ra khỏi từ đó.

Lái xe đến đồn cảnh sát, Đường Hùng ngồi ở bên cạnh Trình Uyên, không khỏi dán mắt vào cửa sổ.

Cô gái tóc ngắn ngang tai ngồi đối diện với Trình Uyên, cô ấy nhìn Trình Uyên với vẻ mặt căng thẳng.

“Xin chào, cô tên là gì?” Trình Uyên hỏi cô gái tóc ngắn.

Cô gái tóc ngắn dựng hết cả lông mày, lộ ra vẻ chán ghét, cô trợn nhìn Trình Uyên một cái, rồi đem đầu liếc sang một bên.

Dụi đôi mắt đỏ hoe, Đường Hùng đột nhiên hỏi: “là người gọi cảnh sát à?”

Trình Uyên khẽ giật mình, cười cười, rồi không nói gì.

Cô gái tóc ngắn ngang tai chột giật mình.

Cô kinh ngạc nhìn Trình Uyên nói: “đội trưởng, chuyện này sao có thể, hãn tự gọi cảnh sát bắt mình sao?”

Đường Hùng thở ra một hơi thật dài rồi nói: “Trong lúc chúng ta theo dõi CLB Tinh Hà, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai nói với chúng ta rằng Trình Uyên đi giết Phương Thanh Yến.”

“Tại sao đội trưởng biết rằng, hãn cứ người đi gọi cảnh sát?”
Người phụ nữ tóc ngắn hỏi một cách khó hiểu.

Đường Hùng tự giễu cười nói. “Đây là tỉnh Giang Bắc, người gọi đó có giọng Tân Dương, tôi nghĩ, đây không phải là sự trùng hợp.”

“Há?” Cô gái tóc ngắn lộ vẻ vô cùng bối rối.

Lúc này, Trình Uyên cười gật đầu nói: “không hổ danh là cao thủ.”

“Tôi rất tò mò, người cùng Phương Hoài Sơn nói những lời kia, là cố gắng làm theo, hay là người thật sự chắc chắn rằng mình không sao?” Đường Hùng ngoẹo đầu nhìn chằm chằm Trình Uyên, nhíu mày hỏi.

Trình Uyên duỗi ra ngón trỏ cùng ngón giữa rồi ngoắc ngoắc.

Đường Hùng ngậm hiểu, móc ra một điều thuốc châm lửa, rồi đưa vào miệng Trình Uyên.

“Tôi thực sự chắc chắn rằng tôi không sao.”

Trình Uyên mỉm cười.

“Người dựa vào cái gì?” Cô gái tóc ngắn tai lạnh lùng hỏi.

“Đúng vậy, người dựa vào cái gì?” Đường Hùng cũng tò mò.

Trình Uyên nở cười thần bí, chỉ vào cô gái tóc ngắn, hỏi Đường Hùng “Cô ấy tên là gì?”

“người muốn chết à!”

Không đợi Đường Hùng trả lời, cô gái tóc ngắn đã ra một đá vào cẳng chân của Trình Uyên.

Nhưng ánh mắt của Đường Hùng lại nhìn xung quanh, “Trở về Tân Dương, đoạn đường nơi này có vẻ vắng vẻ, nếu có người muốn cướp người đi, xem ra đây là lựa chọn tốt nhất.”

Bởi vì vụ xả súng ở Tân Dương lúc trước có liên quan rất nhiều đến vụ việc giết người lần này của Trình Uyên, cho nên Trình Uyên vẫn sẽ bị áp giải trở về Tân Dương để điều tra, đương nhiên, cũng sẽ có người của tỉnh Giang Bắc đi theo điều tra.

“yên tâm đi, người của tôi là công dân tốt, luôn tuân thủ theo pháp luật, sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.” Trình Uyên bật cười.

“Vậy thì tôi cũng không hiểu.” Đường Hùng cũng chăm chú điều thuốc rồi hỏi: “dựa Theo quy định hiện tại, người sẽ bị kết án là kẻ giết người, mà lại giết mấy người nữa. Cái này... chết là chắc chắn.”

“Trên đời này, không có cái gì là tuyệt đối cả?” Trình Uyên thờ phỉ phò nói: “Giống như lúc đầu vậy, ai có thể nghĩ tới tôi có thể giết được Phương Thanh Yên?”

“Vậy cái chết của Đội trưởng Lý có liên quan đến Phương Thanh Yên?” Đường Hùng trầm giọng hỏi.

Trình Uyên bỗng lặng người khi nghe thấy từ Đội trưởng Lý. anh ngẩng đầu lên nhìn đám mây trắng bay lơ lửng trên không trung ngoài cửa sổ, thần sắc lập tức biến đổi chút sàu lắng.

“Tôi biết người muốn nói cái gì.”

“quả thật các người cũng nghi ngờ chuyện này có liên quan đến Phương Thanh Yên, đáng tiếc là không tìm được chứng cứ.”

” Không có chứng cứ các người sẽ không ngừng cuồng bắt người, mà không có chứng cứ, Phương Thanh Yên vẫn sẽ ung dung ngoài vòng pháp luật.”

“Điều này không được!”

Dường như cảm thấy sự tôn nghiêm trong nghề nghiệp của mình đang bị nghi vấn, Đường Hùng lạnh lùng, rút nửa điều thuốc trên miệng Trình Uyên ra, ném ra ngoài cửa sổ. “không có luật pháp làm sao có thể kiểm soát được đến bây giờ, và đây là pháp luật, cũng là để đảm bảo rằng chúng ta sẽ không đổ lỗi cho người tốt, đương nhiên cũng sẽ không bỏ sót một người xấu nào cả. “

Về điểm này, Trình Uyên không có cùng hấn phản bác.

Bởi vì những gì hấn ta nói đều đúng, nếu mọi người cư xử như Trình Uyên, chẳng phải đất nước sẽ rối tung lên sao?

Nhưng có một số điều mà biết là sai, nhưng sau cùng, vẫn muốn làm.

Nó giống như khi lúc nhỏ bị bắt nạt, và biết rằng đánh nhau là sai, nhưng vẫn phản kháng.

Trình Uyên chỉ vào cô gái tóc ngắn “Cô ấy tên là gì?”

Chương 396

Chương 396: Trải nghiệm của Trình Uyên

Đúng như dự đoán, người trẻ tuổi này đúng là một tên tâm thần biến thái, sắp chết đến nơi vẫn không quên cua gái, cô gái tóc ngắn thật muốn đâm cho anh một cái.

Mà trên thực tế.

“ngươi cảm thấy mình không muốn nói, liền cứ đòi chủ đề?” Đường Hùng giống như cười mà cũng không phải là cười liên hồi.

Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn trời xanh mây trắng xa xa, nhàn nhạt nói: “Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì phải trả, đây chính là đạo lý chân lý luôn tồn tại vĩnh cửu theo thời gian.”

“Nhưng ngươi có từng nghĩ tới không, ai cũng giống như ngươi, vậy thì cái vòng lặp vô tận này rốt cuộc cũng không giải quyết được.” Đường Hùng nói, “thế lực Phương gia lớn như vậy, ngươi cũng không lo lắng hẳn sẽ đụng vào sao, rồi người nhà của ngươi sẽ bị liên lụy?”

Trình Uyên lắc đầu “Phương Hoài Sơn tạm thời sẽ không động đến gia đình của tôi.”

“OH?” Đường Hùng khẽ nhíu mày, vẻ mặt vô c ng ngạc nhiên.

“Trước đây ở thôn rất nghèo, trong thôn có rất nhiều người đều phải đi lên thành phố làm thuê.”

Trình Uyên nói.

Đường Hùng nhẹ gật đầu, ” Hiện tại còn có rất nhiều việc xảy ra như vậy.”

“thôn chúng tôi có một người đàn ông tên là Đại Lực. Anh ta đã lên thành phố đi làm ngay sau khi kết hôn. Sau đó, anh ta bị sa thải vì chống lại quản đốc.”

“Đại Lực rất khó chịu cùng buồn chán. Sau đó anh ấy ủ rũ đi về nhà thì lại phát hiện thấy con trai của trưởng làng đang ngủ trên giường của anh ấy.”

“Việc bị đuổi cộng thêm sự tình mới tân hôn không được lâu thấy cảnh này, khiến Đại Lực bị sốc choáng váng, thế là anh ta nhặt một con dao từ trong bếp lên và chém vào người con trai của trưởng làng này”.

“Khi tỉnh táo trở lại, anh ta biết mình đã giết người, vô cùng hoảng sợ nên đã bỏ trốn ngay trong đêm”.

Nói đến đây, Trình Uyên dừng lại.

anh phát hiện cô gái tóc ngắn và Đường H ng đều nhú chặt lông mày, dường như tại nghiêm túc để lắng nghe.

Và cô gái tóc ngắn cũng hỏi ” sau đó thì sao?”

“Về sau trưởng làng thường xuyên tới nhà của anh ấy.” Trình Uyên nói.

Cô gái tóc ngắn hỏi tiếp “Đi dò hỏi người vợ về tung tích của Đại Lý?”

“Không.” Trình Uyên lắc đầu, cười một cái nói: “Đi đưa lương thực cho người vợ của Đại Lý, còn giúp vợ của Đại Lý làm việc đồng áng.”

“Ông ấy mỗi ngày đều nhìn chăm chăm vào vợ của Đại Lý, sợ cô ấy bị ốm.”

“Tại sao lại như thế?” Cô gái tóc ngắn tự hỏi, “chẳng lẽ Trưởng làng của người có một trái tim nhân hậu vậy sao, lại lấy đức báo oán?”

“Cuối cùng ...” Trình Uyên không có trả lời câu hỏi của cô ấy, mà là nói tiếp, “Một đêm, Đại Lực vụng trộm lên trở về thôn.”

“Nhưng khi vừa bước vào nhà, anh ta đã bị trưởng thôn bắt gặp đang trốn trong bóng tối.

Không nói một lời nào, trưởng thôn liền quơ lấy con dao phay đâm chết anh ta.”

“Há?” Sau khi nghe Trình Uyên kể lại câu chuyện, cô gái tóc ngắn kinh ngạc hô lên một tiếng.

Đường H ng như đang suy ngẫm.

“nếu biết Trương thôn bắt nạt vợ của mình, nếu Đại Lý trở lại, hẳn chỉ có thể lên lút đi tìm trưởng thôn để báo thù. Dù sao giết một người cũng chết, giết hai người cũng là chết.”

“Và nếu người vợ của Đại lực là một người vợ tốt, thì Đại lực không có động cơ giận chó đánh mèo như vậy được, anh ấy đột nhiên quay lại là vì nhớ người vợ, và tất nhiên sẽ không có mục đích nào khác. Mà nghĩ vợ của mình như vậy, sau khi thấy khung cảnh trước mắt, anh ấy đã buông bỏ tất cả cảnh giác và đề phòng. “

Đường H ng cau mày nói: “Cho nên, khi Phương Hoài Sơn muốn rời đi, người c ng Phương Hoài Sơn đánh cuộc, chính là để lừa hẳn cho rằng người còn có cơ hội ra ngoài?”

“người có nghĩ rằng hẳn ta sẽ d ng gia đình của người làm mọi nhữ để thất cổ người không?”

Trình Uyên nhún vai, cười nói: “Không, chuyện này không có liên quan gì cả, chỉ là tôi đột nhiên nhớ tới Đại lực, nhân tiện cũng kể cho các người nghe mà thôi.”

Rồi tôi thêm câu “Đường còn dài, không nói gì thì chán lắm”.

“Ồ thần kinh!” Người phụ nữ tóc ngắn mắng nguyên rửa.

Trong thực tế?

...

...

Biệt thự Phương gia.

Phương Hoài Sơn đứng trước quan tài của Phương Thanh Yên, thất thần một hồi lâu.

“Tam gia, ngài có muốn phái người tới Tân Dương, đem Trình Uyên và mẫu thân hẳn cùng nhau ...” người phụ nữ mặc áo đen làm động tác cắt cổ phía sau lưng Phương Hoài Sơn.

Mặc d đã làm động tác sau lưng, nhưng Phương Hoài Sơn dường như có đôi mắt thấy được sau lưng, im lặng một lúc, dùng tay che mặt, rồi buông ra, sau đó những giọt nước mắt óng ánh đã biến mất một cách không cánh mà bay.

“Trước tiên đừng đụng chạm gì cả, phái người để mắt tới chúng là được.”

Người phụ nữ mặc áo đen gật đầu, rồi quay người đi ra ngoài.

“yên tâm đi, Trình Uyên, đến lúc đó, ta sẽ cho người tận mắt nhìn thấy người thương yêu nhất của người lần lượt chết trước mặt người, để cho người ném trái mắt đi người thân là như thế nào, rồi từ từ tra tấn người đến chết!” Phương Hoài Sơn hung hãn nói.

Về phần Trình Uyên nói như thế nào, bọn họ đến rồi đi, những lời như vậy, Phương Hoài Sơn hoàn toàn không quan tâm.

...

...

Tại đồn cảnh sát Tân Dương, Trình Uyên bị lôi xuống xe, dẫn vào một căn phòng nhỏ và tối.

Sau đó có người đưa anh rời đi.

cô gái tóc ngắn gỡ cửa sắt rồi nói với Trình Uyên, “đội trưởng kêu tôi nói với người rằng trước tiên người nghỉ ngơi một chút đi, chờ đến tối, sẽ tiến hành thẩm vấn người.”

Trình Uyên hỏi “Tại sao phải chờ đến tối?”

Cô gái tóc ngắn bực bội ra mặt, nổi giận quát một tiếng “người lấy đâu nhiều lời như vậy.”

Ra khỏi phòng giam, cô gái tóc ngắn đem vấn đề của Trình Uyên nói với Đường H ng, Đường Hùng nói: “có Người quan trọng ở kinh thành đến xét xử, lúc này chưa tới kịp, nên chúng ta phải chờ.”

Cô gái tóc ngắn kinh ngạc chỉ lên trần nhà, “Phía trên ...?”

Đường H ng lờm cô một cái, sau đó đem một xấp tư liệu đập cho cô, “Không hỏi những cái không nên hỏi, xem kỹ mấy cái

này đi.”

“đây là... ?”

“Tất cả thông tin của nghi phạm.”

Nói xong, Đường Hùng liền rời khỏi văn phòng vụ án.

Cô gái tóc ngắn bĩu môi lẩm bẩm: “Một tên công tử tâm thần biến thái, có cái gì tốt mà phải xem cho kỹ.”

Nói là nói vậy nhưng cô vẫn mở thông tin của xấp tài liệu ra.

cô không nhìn nên không biết, nhưng khi nhìn qua thì cô rất bị sốc.

Trình Uyên, giới tính nam, 27 tuổi, từ nhỏ đã không có cha, được một tay mẹ nuôi nấng ...

Năm 6 tuổi, đã ra đồng bẻ ngô làm nông...

11 tuổi bắt đầu nấu ăn ...

Năm 18 tuổi, trúng tuyển vào trường Đại học số một Tân Dương là ...

Tốt nghiệp năm 22 tuổi, năm sau không có gì, không biết đi đâu và làm gì.

Gia nhập Bạch gia năm 24 tuổi.

Hoàn toàn là tên phé vật ...

Đột nhiên đảm nhiệm chức chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông.

Dựa vào khứu giác nhạy bén, khi gặp bão, người ta đã đào được hũ vàng đầu tiên.

Nhanh chóng chinh phục được lòng tin của các cấp lãnh đạo cấp cao tại Tập Đoàn Cẩm Đông.

Một mình chiến đấu với tập đoàn Long Đăng, và hoàn toàn đánh bại nó!

Một mình chống lại Tập Đoàn Trung Thượng, đánh đuổi hoàn toàn Trung Thượng ra khỏi Tân Dương.

Tập đoàn Thẩm thị can thiệp vào Tân Dương và hợp nhất 20 công ty để cùng nhau áp chế Tập đoàn Cẩm Đông, nhưng lại

bị Trình Uyên một mình hạ gục.

Trong đám cưới của Lý Túc, Trình Uyên với tư cách là người dò đường, thì đi được nửa đường đã bị tấn công giữa chừng ...

Sau khi đọc hết thông tin, cô gái tóc ngắn hoàn toàn bị sốc.

Điều này

Hay vẫn là kiểu công tử tâm thần biến thái mà cô từng lãng mạ?

Đây vẫn là một thế hệ thứ hai giàu có đã trưởng thành đáng kính vậy sao?

Điều này...

có phải là con người không?

Nghĩ đến cảnh mình giúp anh cầm cái bô tiểu, không hiểu sao cô gái tóc ngắn đột nhiên cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của mình có chút hửng đỏ.

Khi màn đêm buông xuống, một chiếc sedan mang cờ đỏ lái vào khu đồn cảnh sát.

Còn Trình Uyên thì đang ngủ dựa vào tường của căn phòng giám sát cũng bị tiếng mở cửa làm cho đánh thức, sau đó, anh mơ mơ màng màng liền bị người ta mang ra ngoài.

Chương 397

Chương 397: Tôi biết người là ai

Mơ mơ màng màng còn buồn ngủ.

Liên bị nhét vào trong một cái ghế, sau đó đặt một cái bàn nhỏ phía trước, và trông rất kiên cố, muốn đứng lên cũng không được.

Ánh sáng trong phòng dường như chỉ có mỗi bóng đèn 15 watt này là nguồn sáng duy nhất trong căn phòng này.

Đường Hùng và cô gái tóc ngắn ngồi vào chiếc bàn đã được đặt trước đó không xa, cùng đối mặt với Trình Uyên.

Trình Uyên nghĩ, loại cảnh tượng này đã xem vô số lần trên TV, nhưng hình như còn thiếu cái gì đó.

Oh.

Trong ánh sáng dịu nhẹ của ánh đèn, nên có chút khói mờ mờ ảo ảo phảng phất dưới ánh đèn.

“Nào.” Hai ngón tay duỗi ra, Trình Uyên thì thào nói.

Đường Hùng trừng mắt liếc anh một cái, liền phát tay.

Một người bước ra khỏi bóng tối, đưa cho Trình Uyên một điều thuốc rồi châm lửa.

Sau đó Trình Uyên mới biết trong bóng tối này vẫn còn có một người nữa.

“Nói về chuyện đó đi,”

Sau khi làn khói của Trình Uyên được xuất hiện, Đường Hùng nheo mắt hỏi “Tại sao lại giết người?”

Trình Uyên hít một hơi thật sâu của điều thuốc, lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt dường như đã mờ đi rất nhiều, vẻ bình tĩnh trước đó đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt có chút chua xót “vì muốn bảo vệ chính mình.”

“Ha ha, tự mình nói ra lời này ngay cả người có tin không?”

Đường Hùng không khỏi nổi lên một tiếng cười chế nhạo

“Giết nhiều người như vậy, chỉ để bảo vệ bản thân?”

“Đúng vậy, nghe có vẻ không thuyết phục cho lắm.” Trình Uyên thở dài cười nhạt.

Cách anh thể hiện lúc này khiến Đường Hùng và cô gái tóc ngắn có chút bối rối.

Đặc biệt là người phụ nữ tóc ngắn, sau khi nhìn thấy kinh nghiệm của Trình Uyên, cô đã thay đổi cách nhìn với anh rất nhiều, tuy nhiên, đối mặt với sự bất lực và hơi chán nản của anh, người phụ nữ tóc ngắn cảm thấy không thể chịu nổi.

“trên thực tế, nhân chứng vật chứng đều có, nếu người không nói rõ lý do thì chúng tôi đều có thể kết tội người.” Đường Hùng gõ ngón tay lên bàn nói: “Tôi muốn nghe những gì người nói, đây cũng là vì muốn tốt cho người. Nếu người biểu hiện tốt, khi tuyên án, người có thể được khoan hồng.”

“Haha...”

Nghe vậy, Trình Uyên giống như nghe được một chuyện vô cùng nực cười, toàn bộ khuôn mặt tươi cười gần như dán ngay ở trên mặt bàn nhỏ, sau đó bị khói của chính mình làm cho sặc.

“Khụ khụ...”

Một trận ho khan, kèm theo nước mắt trào ra.

“Xử lý khoan dung, giết mấy người như vậy, nếu tôi thành thật khai báo, tôi có thể không bị kết án tử hình sao?”

Nghe vậy, Đường Hùng nhíu mày “hiển nhiên là không thể.”

Đúng vậy, đã có vài người bị giết, cho dù có tự thú cũng nhất định không thoát khỏi được án tử hình.

“Cho nên, biểu hiện tốt hay không tốt, thì có quan hệ gì?”

Trình Uyên hỏi.

Đường Hùng im lặng.

Cô gái tóc ngắn cũng cau mày, dùng đôi mắt đẹp của mình nhìn chằm chằm Trình Uyên.

“này cảnh sát, tôi có thể hỏi một câu được không?” Trình Uyên hỏi.

“Hỏi đi.” Đường Hùng nhẹ gật đầu.

Quả thật hẳn cũng biết Trình Uyên giết người hoàn toàn là để báo thù cho Lý Túc.

Nói cách khác, quan hệ cá nhân giữa Đường Hùng và Lý Túc cũng rất tốt, hai người đều là xuất sắc trong lực lượng cảnh sát, với lại hẳn biết rõ động cơ của Trình Uyên, cho nên cũng không ghét bỏ Trình Uyên lắm.

Tuy nhiên, hẳn không bao giờ ngờ tới rằng Trình Uyên sẽ hỏi những câu như vậy vào ngay lúc này.

Đưa tay chỉ vào cô gái tóc ngắn, Trình Uyên hỏi “Cô ấy tên gì?”

“Bầm!” Đường Hùng đột nhiên sợ đập cái bốp lên mặt bàn, sắc mặt lập tức hiện lên giận dữ.

Tuy nhiên, hẳn chưa kịp nói gì thì cô gái tóc ngắn đã đi trước hẳn một bước, ngậy thơ trả lời: “tôi tên là Đông Nguyệt.”

Đường Hùng sững sốt, kinh ngạc liếc nhìn Đông Nguyệt một chút, ý tứ hàm xúc lẫn lộn, tại sao lần này Đông Nguyệt lại nói cho Trình Uyên biết tên của mình?

Trình Uyên mỉm cười.

Rồi Anh cười nói “Đông Nguyệt, người cũng rất đẹp, tên cũng rất hay.”

“Tôi có thể nói chuyện một mình với cô không?”

Đường Hùng đột nhiên nổi giận quát Trình Uyên “Trình Uyên, đủ rồi! Tốt hơn hết người nên khai báo rõ ràng đi, người sống không được bao lâu nữa đâu, là một người đàn ông, lúc này còn đi chọc tức người khác, để người khác vì người sàu não, người cảm thấy có ý nghĩa sao? “

Tuy nhiên, giọng nói của Đường Hùng vừa rơi xuống.

“Đội trưởng.” Đông Nguyệt mím môi nói với Đường Hùng,
“Tôi muốn nghe xem hẳn nói cái gì.”

Đường Hùng sững sờ.

Đông Nguyệt đứng dậy đi đến trước mặt Trình Uyên, ngo
ngác nhìn anh.

Trình Uyên mím cười rồi vẫy tay ra hiệu với cô, “đưa tai lại
đây.”

“Trình Uyên, người đừng đi quá xa!” Đường Hùng khó chịu.

Tuy nhiên.

Liên thấy Đông Nguyệt vươn tay tới Trình Uyên, lấy đi nửa
điếu thuốc đang hút, rồi thật sự cúi người ghé tai vào Trình
Uyên.

Trình Uyên cười nhẹ, nói “Đông Nguyệt, tôi biết người là ai.”

Nghe vậy, vẻ mặt Đông Nguyệt liền bối rối.

“Cái này Là có ý gì?”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Giúp tôi đem câu này nói cho cha cô.
Tôi có thể thoát khỏi oan sai hay không là tùy thuộc vào
người.”

Đông Nguyệt kinh ngạc liếc nhìn Trình Uyên.

Đường Hùng cau mày hỏi: “Người muốn giở trò gì?”

Trình Uyên chỉ vào một bức tường trong bóng tối nói: “Có lẽ
là tôi xem TV quá nhiều. Nếu như tôi đoán không nhầm, bức
tường này hẳn là một tấm gương soi một mặt, nhất định sẽ có
đại nhân vật đứng ở bên ngoài đang chờ xét xử.”

Nghe vậy, Đường Hùng sắc mặt thay đổi, lạnh lùng nói:

“Người suy nghĩ nhiều quá rồi, đây chỉ là một bức tường bình
thường.”

Trình Uyên nhún vai, tỏ vẻ thờ ơ nói với Đường Hùng: “người
hỏi cái gì tôi cũng sẽ nói, nhưng bây giờ tôi rất đau đầu, đầu
óc rất loạn. tôi nghĩ ngày mai nói chuyện sẽ tốt hơn?”

Đường Hùng nhìn chằm chằm Trình Uyên một hồi lâu, rồi vẫy
tay “Đưa hẳn về trước.”

Vì vậy, hai cảnh sát đã xuất hiện trong bóng tối.

Sau khi Trình Uyên được đưa ra khỏi phòng thẩm vấn.

Đường Hùng tò mò hỏi Đông Nguyệt “hắn ta nói gì với cô?”

“Tôi biết người là ai.” Đông Nguyệt trả lời.

Đường Hùng sững người một lúc rồi mới hỏi lại “Đông Nguyệt, cô không sao chứ?”

Đông Nguyệt lắc đầu, “Không sao.”

“Sau đó hắn nói cái gì?” Đường Hùng lại hỏi.

“Tôi biết người là ai.” Đông Nguyệt.

“...” Đường Hùng.

...

...

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Đường Hùng và Đông Nguyệt chuyển sang phòng liền kề của phòng thẩm vấn.

Trình Uyên đoán đúng, căn phòng này có cửa kính lớn, cửa kính chiếu ra toàn bộ tình hình của phòng thẩm vấn.

Có rất nhiều người đang đứng trước cửa kính, và một trong số họ là một người đàn ông trung niên với mái tóc muối tiêu.

“Lãnh đạo, hắn thỉnh cầu ngày mai tái thẩm.”

Đường Hùng báo cáo.

Cục trưởng gật đầu, “tôi có nghe nói rồi.”

Người đàn ông trung niên tóc bạc không khỏi nhíu mày hỏi Đường Hùng, ” tiểu Đường, người nghĩ hắn có thể lật ngược tình thế không?”

Nghe vậy, Đường Hùng hơi giật mình, sau đó nói: ” Chúng cứ vô cùng xác thực, khả năng gần như bằng không.”

“Nhưng tại sao tôi luôn cảm thấy chuyện này có vẻ không đơn giản như vậy.” Người đàn ông trung niên tóc bạc trầm ngâm nói, “Trong ánh mắt hắn có ánh sáng.”

“Có ánh sáng?”

Dường Như đang nghĩ đến điều gì đó, người đàn ông tóc bạc đột nhiên đối mặt với Đông Nguyệt hỏi “hắn ta nói với cô cái gì?”

Đông Nguyệt đáp “Tôi biết người là ai.”

“Hả?” Trung niên tóc bạc sửng sốt, nhú mày, “Làm sao hắn biết?”

Đông Nguyệt cũng lộ vẻ bối rối, “Tôi ... là hắn nói với tôi.”

Một đề cập trong phòng thẩm vấn.

Chương 398

Chương 398: Không có cách nào để chết Đêm khuya.

Đông Nguyệt trở về chỗ ở của mình, trong lòng có chút nặng nề.

Cô không thể hiểu tại sao một doanh nhân trẻ tuổi xuất sắc như vậy và sẽ có một tương lai tốt đẹp như vậy không đi mà lại chạy đi giết người phóng hỏa?

Rốt cuộc trong này có ẩn khuất gì?

Quãng mình lên giường, Đông Nguyệt còn không thềm cởi quần áo, trong lòng tràn đầy những nghi vấn.

Đột nhiên nhớ tới những gì Trình Uyên đã nói với cô trong phòng thẩm vấn hôm nay, không khỏi có chút kỳ quái.

Nếu là trước khi cô đọc được tin tức của Trình Uyên, cô nhất định sẽ coi Trình Uyên là thế hệ thứ hai giàu có tâm thần biến thái, căn bản sẽ coi không ra gì.

Nhưng bây giờ?

Sau khi suy nghĩ, cô lấy điện thoại ra và gọi cho bố cô.

“Cha...”

“Có chuyện gì vậy con gái?”

“Ồ, không có gì, hôm nay thẩm tra một phạm nhân, có một chút kỳ quái.”

“Nói xem, xem kỳ quái thế chỗ nào.”

“hắn nói giúp hắn gửi một câu này đến cha.”

“câu gì?”

“Hắn nói, tôi biết người là ai.”

“...” Đầu bên kia điện thoại đột nhiên im lặng.

Đông Nguyệt không khỏi có chút khẽ nhú mày kêu lên “cha, cha ...?”

“phạm nhân thẩm tra của con tên là gì?” Đầu dây bên kia vang lên, giọng nói của cha Đông Nguyệt dường như có chút thay đổi.

Cho Đông Nguyệt có cảm giác là cha cô đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Trình Uyên.”

“Trình Uyên?”

“dạ.”

“Được rồi, cha biết người này.”

“cha, có chuyện gì sao?”

“Không, cha thật sự cũng không biết nó có ý gì.”

“dạ.”

cúp máy.

Trong một khu vip của bệnh viện, một người đàn ông trung niên được Trình Uyên cứu sống đột nhiên ngồi dậy.

Ông ta néo lông mày, nhếch mép cười nói: “Bé ngoan, l c này đã chiều anh quá.”

Ngồi ở một bên, Đông Lương Đình đang gọt táo không khỏi quay đầu nhìn người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên kia không phải ai khác, chính là một đại nhân vật làm mây làm gió ở kinh thành có thể khống chế tứ đại gia tộc, chủ tịch Thương minh kinh thành Đông Tâm Tư.

Đông Tâm Tư cười khỏ nói, “hắn nhờ Nguyệt Nguyệt chuyển lời cho anh, hắn nói là biết Nguyệt Nguyệt.”

” Cho nên, nếu lời buộc tội của hắn là thật, thì sẽ liên quan đến cái chết của Chu Kiệt, và cái chết của Chu Kiệt cũng sẽ liên quan đến lệnh của anh ban xuống giết Trình Uyên, gắn liền với việc Phương Thanh Yến sai người bắn chết Lý T c. “Sau khi

phân tích, Đông Lương Đình nhíu mày,” hấn đây là định chó chết thì mèo le lưỡi? “

“nếu không liên quan đến một mình anh thì đã không nói làm gì.” Đông Tâm Tư thở dài, “Tôi nay Nguyệt Nguyệt gọi điện thoại cho anh.”

“Há?” Đông Lương Đình ngạc nhiên “Nhưng Nguyệt Nguyệt căn bản không hề biết chuyện này.”

“Nếu như tiểu tử này đem anh khai ra, em nghĩ Nguyệt Nguyệt còn không biết rõ tình hình như thế nào sao?” Đông Tâm Tư bất lực nói “tiểu tử này đã điều tra qua anh, biết được Nguyệt Nguyệt vừa giải quyết khúc mắc hiểu lầm giữa anh với cái chết của mẹ con bé . “

“hấn đã nắm bắt được cái thóp của anh.”

“hấn biết anh không muốn Nguyệt Nguyệt biết quá nhiều, nếu để Nguyệt Nguyệt biết chuyện này có liên quan đến anh thì về sau con bé sẽ ghi hận anh...”

Đông Lương Đình sửng sốt.

“Đứa con trai bị bỏ rơi của Trình gia, có thể thông minh như vậy sao?”

Đông Tâm Tư lắc đầu “Người của Trình gia đều không bình thường.”

“Vậy thì chúng ta phải làm gì?” Đông Lương Đình hỏi.

Đông Tâm Tư thở dài, “Chuyện này chỉ có thể để Phương gia ngâm bò hòn làm ngọt.”

“Ý anh là sao? Ý anh là, Trình Uyên có thể thoát tội được sao?” Đông Lương Đình ngạc nhiên nói, ” Nhân chứng vật chứng đều đủ, chưa kể rằng là bị cảnh sát tận mắt bắt được, làm sao có thể thoát tội được?”

Đông Tâm Tư bước xuống giường, mang dép lê vào, dạo bước đến bên đầu giường.

Nhìn vàng trắng yên tĩnh ngoài cửa sổ, ông ta khẽ mỉm cười.

“Còn người, còn sống, mọi thứ đều có thể!”

” Nói thì nói thế, nhưng là em không thể nghĩ ra được trước cái tình huống sinh tử này, hẳn sẽ giải quyết như thế nào?”

“Nếu không nghĩ ra được thì đừng nghĩ nữa.

Bây giờ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi đã muộn, chúng ta chỉ có thể dệt hoa trên gấm.”

...

...

Mà vào lúc này, trên sông Liên Tâm ở Kinh thành, một hòn đá đang không ngừng nhảy bậc trên mặt nước.

Sau khi quần nó bay trên mặt nước, Ngụy Tác thở dài, sau đó ngồi xồm ở bên bờ sông.

Phía sau anh ta là Trình Nặc ngồi trên xe lăn, vẻ mặt bình tĩnh.

“Bây giờ ngươi có vui không?” Giọng Ngụy Tác có chút không vui.

Trình Nặc khẽ cười cười, “Nhưng nhìn ngươi cũng không vui cho lắm.”

“Tôi cùng với Trình Uyên không tranh đoạt gia sản, đương nhiên sẽ không vui.” Ngụy Tác lạnh lùng nói.

Trình Nặc giật mình, sau đó tự giễu cười rồi nói: “Anh của tôi xem ra cũng khá hấp dẫn.

ngươi cùng anh ấy mới gặp qua hai lần, mà lại cảm thấy cùng chung chí hướng rồi sao?”

Nghe vậy, vẻ mặt Ngụy Tác chợt thoáng buồn.

Anh ta đứng dậy, đi đến mép sông, nhặt một viên đá lên và hỏi “Nếu như ngươi là anh ấy, ngươi có làm điều này không?”

Sau khi nói xong, hòn đá lần nữa hóa thành một con chuồn chuồn nhỏ, cùng trên mặt nước nhảy vọt đi xa.

Trình Nặc khinh thường chế nhạo cười lạnh một tiếng, “Ngươi cho rằng tôi sẽ làm chuyện ngu ngốc như vậy sao?”

“ngu Ngốc?” Ngụy Tác sững người một lúc, sau đó thở dài “đng vậy, là ngu ngốc.”

Sau đó, anh ta nhặt một hòn đá khác, ném vào mặt nước một lần nữa, và nói: “Có lẽ tất cả chúng ta đều không ngu ngốc.”

“Hà?”

“Nếu như là tôi, tôi sẽ làm như Trình Uyên.”

Ngụy Tác xoay đầu nói với Trình Nặc.

Trình Nặc cau mày.

Ngụy Tác nói: “Điểm này, ta cũng giống Trình Uyên. Tín cách của chúng ta rất thẳng thắn, nói một là một, hai là hai, giết người thì đền mạng thiếu nợ thì phải trả, đây là điều hiển nhiên.”

Trình Nặc cười nói: ” Ngụy gia sẽ không cho phép người làm chuyện này.”

“Đúng vậy!” Ngụy Tác thở dài “Điểm khác biệt duy nhất giữa chúng ta là người và anh trai của người được tự do, trong khi nhà họ Ngụy của chúng tôi thì nuôi giam cầm.”

Sau đó, có một khoảng thời gian ngắn im lặng.

Không biết đã trôi qua bao lâu, Trình Nặc đột nhiên hỏi: ” Buổi tối hôm nay gọi tôi ra đây, sẽ không phải cùng ta đàm đạo về anh ấy chứ .”

Ngụy Tác mỉm cười. “cha tôi nói rằng ông ấy muốn mời người tham gia sinh nhật của ông ấy vào ngày một tới đây. Ông ấy cũng yêu cầu tôi đưa cho người thiệp mời. Tôi thấy nó sao sao nên xé rồi.”

“chuyện này Không thích hợp lắm à nha?”

Trình Nặc.

Ngụy Tác cười lạnh nói: “Không có gì thích hợp hay không thích hợp cả, lần này anh của người ngum củ tỏi rồi. tất cả Mọi người đều biết , sau này Trình gia nhất định sẽ rơi vào tay người. cha ta chỉ muốn tạo mối quan hệ tốt với người trước thôi.” . “

Trình Nặc kinh ngạc hỏi “ngay thẳng vậy?”

“cùng với người tôi còn cong với ngoặc gì nữa?” Ngụy Tác bĩu môi nói, “Hơn nữa, tâm tư của Tư Mã Chiêu người qua cũng biết.” (tư mã chiêu ý chỉ Nặc) Trình Nặc hỏi: “Nếu như anh trai tôi có thể sống sót qua chuyện này, tôi có cần phải đi nữa không?”

Ngụy Tác thở dài, “Có thể sao? Trong trường hợp này, nếu là người, người có thể làm gì? Một trăm lễ một phần trăm sẽ chết.”

Nghe vậy, Trình Uyên gật đầu “Ừ.”

Sau đó, khoe miệng hấn ta dần dần gọn lên hình vòng cung.

Nhìn thấy Trình Nặc cười, Ngụy Tác nhú mày nói: “Đó là anh trai của người, nụ cười của người không phải quá thẳng thắn sao?”

“với người, ta còn cần phải giấu giếm sao?”

Trình Nặc cười.

Ngụy Tác lại cong môi, sau đó vẫy tay ” thôi, Đi đây!”

Nhìn thấy bóng lưng của Ngụy Tác dần dần mờ đi, nụ cười trên mặt của Trình Nặc càng ngày càng đậm hơn.

“anh, anh yên tâm đi, tôi sẽ đích thân đi nhật xác cho anh, dù sao ch ng ta cũng là anh em.”

Chương 399

Chương 399: đều là phụ nữ với nhau

Đây là một cái kết cục chắc chắn phải chết, hầu như tất cả mọi người ai cũng nghĩ như vậy.

Bạch An Tương cũng không ngoại lệ.

Cô không dám đem chuyện này nói cho mẹ Trình Uyên biết, cô chỉ nói dối là mấy ngày nay Trình Uyên bận việc không có thời gian về nhà.

Sau đó cô liền đi hỏi và cầu cứu.

Đầu tiên cô đến gặp Bạch Thiếu Lâm, cha của mình.

Bạch Thiếu Lâm không nói gì, nhưng là khuyên cô đừng quá lo lắng, nói là Trình Uyên cũng hết cách rồi.

Bạch An Tương biết mình không còn cách nào khác là đến cầu cứu với Bạch Thiếu Lâm, nhưng cha cô không có khả năng giúp đỡ như vậy.

Sau đó, cô lại đến gặp Tiêu Trí.

Khi đến tập đoàn Trích Thủy, các giám đốc điều hành cấp cao nhất đang họp, Bạch An Tương mặc dù đang rất vội nhưng cũng không xen vào cuộc họp của người khác mà chỉ là chờ ở bên ngoài.

Chờ đợi rông rã hai canh giờ.

Tiêu Trí hơi ngạc nhiên khi bước ra nhìn thấy Bạch An Tương, nhưng cũng không tỏ ra nhiệt tình lắm.

Ch dâu Cảm nhận được sự thờ ơ trong giọng điệu của Tiêu Trí, Bạch An Tương đã muốn nói, nhưng lại nuốt trở vào.

“Không có gì.” Cô lắc đầu, sau đó xoay người rời đi.

Tan đàn xẻ ghé, tường đổ thì ai cũng đẩy, thói đời nóng lạnh không gì hơn cái này.

Bạch An Tương bỗng nhiên quá bất lực.

Nếu cô đã khuyên anh không nên đi, thì kết quả bây giờ có như vậy không?

Giờ khắc này, trong lòng Bạch An Tương mới chính thức cảm nhận được Trình Uyên có sức nặng đối với mình.

Cô thật sự đã nhận ra trái tim của mình.

Đi qua một hành lang có vẻ là dài nhất trong cuộc đời cô cho đến nay, Bạch An Tương đến thang máy, bấm nút một cái, mở ra rồi bước vào.

Lúc thang máy chuẩn bị đóng lại, liền đột nhiên nhìn thấy Tiêu Trí xuất hiện bên ngoài thang máy.

“Ch chầu, nếu muốn cứu Trình Uyên, tìm em cũng vô dụng. Có lẽ ch nên đến Kinh thành tìm cha mẹ ruột của Trình Uyên.”
Tiêu Trí nói.

Nghe vậy, Bạch An Tương hai mắt sáng lên.

Vâng, đúng vậy, tại sao cô không nghĩ tới điều đó.

Khoảnh khắc thang máy đóng lại, lòng cô bỗng trở nên sáng suốt hơn.

Khi con người ta khó khăn nhất, cho dù khó khăn đến đâu đi nữa cũng không phải là không có phương hướng.

Một câu nói của Tiêu Trí đã nhắc nhở cho Bạch An Tương, đồng thời cũng chỉ cho cô phương hướng để đi.

Trình gia.

cô nhớ tới Trình Cẩm Đông, người mà cô từng nhìn thấy ở Kinh thành lần trước, cha chồng của cô, với nghị lực của mình, chắc chắn sẽ có thể giải cứu được Trình Uyên.

Cùng ngày, Bạch An Tương về nhà, mặc quần áo vào và rồi cô đến Bắc Kinh.

Nhưng đến tối, Mục Tư Nhã gọi điện thoại tới.

Bạch An Tương do dự một chút rồi cúp điện thoại.

Khi điện thoại lại đổ chuông tiếp, cô lại cúp máy.

Vẫn đổ chuông, lại tiếp tục tắt máy, nhằm tắt máy luôn.

Vừa mở cửa đã thấy Mục Tư Nhã đứng ở bên ngoài.

“Sao cậu không trả lời điện thoại của tớ ” Mục Tư Nhã nhẹ giọng hỏi.

Bạch An Tương nhàn nhạt đáp: Tôi mệt muốn nghỉ ngơi.

Mục Tư Nhã nhìn Bạch An Tương đang ăn mặc chỉnh tề, lộ ra một nụ cười xa xăm cậu ... đây là mệt sao? Sao lại giống như đang đi chơi vậy?”

Bạch An Tương đẩy Mục Tư Nhã ra, khi bước ra ngoài liền nói: “Tôi muốn ngủ chỗ khác.”

Mục Tư Nhã liền đi theo cô đằng sau.

Trời tối, Tam Thạch Thôn căn bản không thể đi taxi, phải đi một đoạn đường dài ra ngoài vòng bên ngoài mới có thể bắt taxi được.

Bạch An Tương liền đã trải qua một chặng đường rất dài.

Mục Tư Nhã cũng leo đèo đi theo một quãng đường dài như vậy.

Đột nhiên, Bạch An Tương quay lại, rất khó chịu hỏi: cô đi theo tôi làm cái gì Mục Tư Nhã rất cục bực phát, cô cũng lớn tiếng quát hỏi lại Bạch An Tương, cô hiện tại có phải ghét tôi lắm không?”

“cô đừng có tự mình đa nghi!” Bạch An Tương cũng hét lên.

Mục Tư Nhã lại hét lên “Chỉ vì một tên Trình Uyên sao Chúng ta quen nhau còn lâu hơn cả hấn ta? cô trở mặt với tôi vì hấn ta sao?”

Đúng vậy, là tôi giật dây hấn đi đấy, nhưng hấn không có thể không đi mà Với lại Lý Túc không phải vì cứu hấn mà chết sao? Hấn nên báo thù cho mối hận này!”

Bạch An Tương gầm lên “Anh ta là chồng của tôi!”

“Lý Túc cũng là chồng của tôi!” Mục Tư Nhã cũng không cam lòng chịu thua kém.

“Vậy thì, chúng ta đừng gặp nhau nữa!” Bạch An Tương quát lên.

“...” Mục Tư Nhã chờ đợi cả người ra.

Cô ấy nhìn Bạch An Tương đang dầm mưa như ở Ewha, như thể mới gặp lần đầu, ánh mắt đầy xa lạ.

(ewha là trường đại học nữ sinh Hoa lê) Bạch An Tương cũng nhìn Mục Tư Nhã với khuôn mặt long lanh lấp lánh, trên mặt lộ ra một vẻ kiên đ̣nh.

Hai người nhìn nhau rất lâu.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Bạch An Tương xoay người tiếp tục đi vào bóng đêm.

Mục Tư Nhã ngẩng đầu nhìn những vì sao trên trời, nước mắt không ngừng tuôn rơi, từ chiếc cằm nhọn chảy xuống xương quai xanh trắng nõn, kèm theo sự lạnh lẽo đến tận đáy lòng.

Trong đầu cô ấy hiện lên cảnh tượng của đêm hôm đó.

Trình Uyên, giống như b phát điên.

À không, phải nói là giống như dã thú, để báo thù cho Lý Túc, anh đã trở nên một cách điên cuồng.

trên cổ anh nổi gân xanh, hai mắt đỏ hoe, hung hăng treo lủng lẳng trên lưng lão già đó, và kiên quyết như chú chó pitpull với hàm răng cắn chặt không nhả.

Máu me khắp người anh, và vết thương chằng ch t, nhưng với chút sức lực cuối cùng, anh từng chút một đâm con dao vào người Phương Thanh Yến.

Mục Tư Nhã lúc này mới sững sốt.

Cô cảm nhận được quyết tâm báo thù của Trình Uyên.

Cảnh tượng này cho tới nay vẫn rất rõ ràng trong đầu cô, cho nên cô biết dù không có chính mình động viên, Trình Uyên vẫn sẽ làm được.

Và ngay cả khi cô đã cố gắng thuyết phục anh đừng trả thù, cũng không thể thay đổi quyết tâm của anh.

Cái này, đâu có liên quan gì đến mình?

“Tại sao cậu lại ghét tớ như vậy ” Mục Tư Nhã lẩm bẩm, cô nghĩ mãi không hiểu.

Về phần Bạch An Tương, cô không nghĩ nhiều như vậy.

Cô chỉ biết Trình Uyên bắt vì trả thù cho Lý Túc.

Nếu không phải Mục Tư Nhã xúi giục, đến tột cùng Trình Uyên sẽ không như vậy.

Cô ấy đây bất bình với người bạn của mình, nếu người đàn ông của cô chết, cô cảm thấy đau khổ, vậy khi người đàn ông của tôi chết cô sẽ không cảm thấy đau lòng sao Có lẽ, nguyên nhân của sự việc đủ khiến cô hận cô ấy, nhưng xin lỗi, tôi cũng là phụ nữ, tôi không đủ rộng lượng để hy sinh người đàn ông của mình vì sự thù hận của cô.

Đưa tay ra chặn xe, Bạch An Tương lấy mu bàn tay lau những giọt nước mắt trên mặt của mình.

Chiếc ô tô chạy đến ga tàu cao tốc.

Mười hai giờ đêm, có một chuyến tàu khác về kinh thành.

Nhưng trước khi xe tiến vào Bắc Kinh, nó đã bị ai đó chặn lại.

...

...

Cùng lúc đó, trong biệt thự của Phương gia ở khu phía Bắc, tỉnh Giang Bắc ,khắp nơi tràn ngập màu trắng..

Một chiếc quan tài được đặt trong phòng khách.

Đã từng không ai bì nổi Phương Tam Gia , ông ngồi trên futon (nệm ngồi) bên cạnh quan tài, đờ đẫn nhìn một điểm nào đó, trong miệng lẩm bẩm không biết là nói cái gì.

Hai bên hần, có rất nhiều nam nữ mặc đồ đen, đeo vòng đen đứng.

Lúc này, một người phụ nữ da ngăm đen đi tới phòng khách cúi đầu chào Phương Hoài Sơn, nói nhỏ: “Tam gia, vợ của Trình Uyên muốn vào Bắc Kinh, nhưng bị người của chúng ta chặn lại.”

“Ừm.” Phương Hoài Sơn gật đầu, không nói gì nữa.

Người phụ nữ đợi một lúc, không thấy Phương Hoài Sơn trả lời, do dự một chút, rồi mới hỏi: “Có cần mang đến đây không “thả đi.” Phương Hoài Sơn lắc đầu.

Nhưng...

“Nói cho cô ấy biết, tốt nhất là ở nhà đừng đi đâu, nếu không ... Phương Hoài Sơn suy tư một chút, ánh mắt ngưng tụ đột nhiên, “Nếu không, sẽ chết!”

“Vâng.” Người phụ nữ cúi đầu một lần nữa, rồi bước ra ngoài.

Điện thoại gọi từ tỉnh Giang Bắc đến Tân Dương, người phụ nữ đã ngắt chuyển lời Phương Hoài Sơn qua.

Đáng tiếc, dường như bên kia không có ý định nghe theo lời Phương Hoài Sơn.

Bởi vì, Bạch An Tương thật tế quá xinh đẹp.

Chương 400

Chương 400: Ngôi nhà mới

Vì trời tối và lại là vòng ngoài nên không có nhiều xe trên đoạn này.

Trên một đoạn vòng ngoài của Tân Dương, một chiếc taxi đang đậu bên đường, tài xế ngồi nghiêng, trên ngực có một con dao găm sắc nhọn, máu từ từ chảy ra.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Phương Hoài Sơn, ba người áo đen nhìn nhau, tựa như đọc được hiểu được ánh mắt của nhau.

Bạch An Tương bị dây thừng trói chặt và ngồi ở ghế sau xe taxi, trên miệng còn dán băng dính, nhưng dù vậy, cô vẫn không thể che giấu được gương mặt tuyệt vời của mình.

“Tam gia nói thả đi.”

“Vậy thì thả.”

“Thật đáng tiếc.”

“Nếu không thì làm chút?”

“làm chút gì rồi thả, vẫn là thả .”

“đúng tôi cũng nghĩ như vậy.”

Ba người vui vẻ cùng nhất trí với nhau.

Sau đó lại bắt đầu oản tù tì.

Cuối cùng, một người đàn ông có ria mép lên xe trước.

Lúc này, Bạch An Tương dù có ngốc đến đâu cũng không biết hẳn muốn làm gì, trong mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng, mạnh mẽ lác đầu.

Nhưng cô càng như thế này, người đàn ông râu ria mép càng hưng phấn khuôn mặt tươi cười cũng trở nên biến dạng.

Một bàn tay to khiến Bạch An Tương khiếp sợ từ từ vươn tới trước bộ ngực đầy đặn quyến rũ của cô.

“Đừng sợ, anh đây sẽ làm cho em dễ chịu đến mức phải học đánh vần.” người đàn ông râu mép nở nụ cười dè xòm.

Có lẽ hẳn cho tới bây giờ chưa nghĩ rằng, mình sẽ có một ngày làm A làm A với một mỹ nhân tuyệt thế vô song thế này, trong lòng đặc ý không thôi.

hắn cảm giác như đang thống trị cả thế giới vào lúc này.

Sau đó, thật sự truyện đến một tiếng hét, nhưng lại thêm một tiếng hét nữa, và rồi một cộng một bằng hai tiếng hét.

“A!”

“A!”

Chỉ là tiếng hét phát ra từ phía sau.

Râu mép khẽ giật mình, không khỏi nhú mày, nổi giận quát nói: “Hai người các người tắt cái lại kèn của mình đi, tôi xong liền đến phiên các người, hét la om xòm gì vậy.”

“Thật là...” Tức giận chửi bới, rồi bắt đầu cởi dây thắt lưng của mình ra.

Nhưng đột nhiên, hắn cảm thấy lạnh ở ngực.

Từ từ cúi đầu xuống.

A, một cái sừng mọc ra trên ngực tôi từ khi nào vậy?

A, đây không phải là sừng, mà là con dao.

Nhìn xem, vẫn còn vết máu trên mũi dao.

Máu?

Hắn đột ngột quay đầu lại, rồi hai con mắt hắn tròn xoe ngay lập tức.

Sau lưng hắn xuất hiện một nam nhân, một nam nhân ở Kinh thành khiến bao nhiêu người nghe danh đều đã sợ vỡ mật..

Thiết Diện!

Thiết Diện rút dao ra khỏi lưng, tên ria mép yếu ớt từ từ rơi xuống.

Khi hắn rơi đè lên người Bạch An Tương, Thiết Diện một phát đã nắm lấy quần áo của hắn và thế là đã bay lên không trung.

Hắn chỉ là nhẹ nhàng vung tay một cái, thân hình ria mép liền bị hắn quăng ra như cái gói bông.

giúp Bạch An Tương tháo dây, Thiết Diện nói: ” Đã làm tiểu thư bị kinh sợ.”

Bạch An Tương quả thực kinh hãi, không chỉ vừa rồi mà bây giờ cũng vậy.

Bởi vì người trước mặt không có mặt mũi.

Anh ta đeo một chiếc mặt nạ trên mặt, ngoại trừ hai lỗ trên hai con mắt, còn lại đều là màu trắng.

Cái hình dáng này xuất hiện vào ban đêm, thì nó còn đáng sợ hơn cả xã hội đen.

“Anh là ai? Anh muốn làm gì?” Bạch An Tương co rút người lại đầu kia của băng ghế taxi.

Thiết Diện dường như đã sớm ngờ tới cô sẽ có hành động như vậy từ lâu nên anh ta cũng không có hành động thái quá mà bình tĩnh nói “Nhị thiếu gia ra lệnh.”

“Nhị thiếu gia?” Bạch An Tương khác biệt.

“Trình gia Nhị thiếu gia.” Thiết Diện nói.

Nghe vậy, Bạch An Tương kinh ngạc “Em trai của Trình Uyên?”

“Đúng vậy.” Thiết Diện trả lời.

Cái này, có chút hơi thái quá, trong đầu Bạch An Tương bắt đầu rồi tung lên.

“Nhị thiếu gia nói, nếu tiểu thư muốn đi kinh thành, để tôi đưa tiểu thư đến đó. Ngài ấy cũng muốn gặp chị dâu mình.” Thiết Diện nói xong liền hỏi: “tiểu thư có muốn đi kinh thành không?”

Bạch An Tương do dự một chút, cuối cùng vẫn là yếu ớt nhẹ gật đầu.

...

...

Đúng lúc này, Trình Uyên cũng đi tới chỗ trụ sở mới.

Trại giam tỉnh Giang Bắc.

Anh sẽ ở đây để chờ thẩm phán cuối cùng.

Trong số những người đi cùng anh có Đường Hùng và Đông Nguyệt, Đông Nguyệt trực tiếp ngồi chung xe với anh.

Khi đến gần trại tạm giam, Đông Nguyệt đột nhiên nói: “Tôi đã đọc qua thông tin của anh.”

“Sau đó thì sao?” Trình Uyên lúc này như người chưa từng xảy ra chuyện gì, nhàn nhã nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nghe thấy lời nói của Đông Nguyệt, không khỏi mỉm cười hỏi.

“Thật khó tưởng tượng nổi, một người như anh sao lại có thể mắc phải sai lầm thấp nhất như vậy?”

Đông Nguyệt vô cùng khó hiểu hỏi, “Rõ ràng là tương lai tươi sáng, nhưng lại...”

Trình Uyên chỉ vào bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ, cười với cô nói: “cô nhìn sao sáng trên trời đi.”

Đông Nguyệt theo ngón tay của anh, quả nhiên có vài cái sáng rực.

Trình Uyên nói: “sao sáng ngời được treo trên bầu trời thật tốt biết bao? Nhưng mà, nó không phải biến thành một sao băng sao? Đây cũng chính là số mệnh của nó.”

“Con người cũng như nó, không phải muốn làm gì thì làm. Có những con đường biết là ngõ cụt, nhưng xuất phát từ trái tim thì không thể không đi. Đây là cuộc đời của chúng ta.”

Đông Nguyệt có vẻ không đồng tình với câu nói của Trình Uyên, cô hỏi: “nếu như anh không đi thì có người ép anh sao? Sẽ có người ép anh đi giết người sao?”

Trình Uyên nhẹ gật đầu, “Ừ.”

“ai?”

“Đây.” Chỉ chỉ vào trái tim của mình, Trình Uyên nói, “không ai có thể qua được đây.”

“Vậy anh hiện tại giết người, báo thù, trong lòng có cảm thấy dây đứt không?”

Trình Uyên mỉm cười, “Thật sự là thoải mái hơn nhiều.”

“Thế nhưng là anh muốn chết rồi.” Đông Nguyệt không thể nào hiểu được “Giết người là phải trả giá bằng mạng sống.”

Cô ấy thực sự không thể hiểu được bản thân anh còn có cả một tương lai tuyệt vời, vậy mà chỉ vì đã tâm mà chính tay anh đã giết người và hủy hoại tương lai của mình.

Điều này.

Thật là quá ngu xuẩn.

Cô sợ rằng chỉ số thông minh sẽ không đạt được đến trình độ của một người trưởng thành.

Nhưng hết lần này tới lần khác chính là người như vậy, chỉ trong một năm làm sao có thể có được lòng tin của mọi người như vậy?

“Định mệnh.” Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm, vô tư nói.

Đông Nguyệt nghiêm túc nhìn anh một hồi lâu.

Khi xe dừng lại bên ngoài trại tạm giam, Đông Nguyệt nói với Trình Uyên, “Nhìn kỹ những ngôi sao sáng trên bầu trời. Tin tôi đi, những ngôi sao đó sẽ không trở thành sao băng.”

“Ý của câu này là gì?” Trình Uyên suy tư một hồi, khó hiểu.

Đông Nguyệt lắc đầu, “Không có gì cả, đây chỉ là tri thức.”

“...”

“cót két!” Cửa xe được đóng chặt từ bên ngoài được mở ra.

Đúng lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Nguyệt bỗng nhiên nghiêm một chút, cô liền một cước đá vào mông Trình Uyên “xuống xe!”

...

Sau một vài thủ tục, một phen bị giày vò, Trình Uyên đã bị cạo trọc đầu, mặc đồng phục tù nhân, sau đó bị đẩy vào phòng giam.

“Bùm!” Ngay tại cửa sắt đóng lại, Trình Uyên đột nhiên cảm giác được trước mắt có rất nhiều ánh mắt thèm thuồng.

Người đàn ông ở hai hàng ghế xung xính áo sơ mi và kiêu tóc, nghiêm nghị nhìn anh.

Sau khi đếm sơ bộ, có khoảng hai mươi người trong một phòng, và có hai dãy ghế lớn trong phòng giam.

Thấy vẫn còn trống hai chỗ, Trình Uyên đi tới một vị trí dựa vào tường rồi ngồi xuống.

“này, tên ngươi là gì?”

Lúc này, một người đàn ông trạc bốn mươi tuổi sắc mặt lạnh lùng hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên cười nhìn hẳn “Giết người.”

Nghe vậy người đàn ông đó hơi giật mình, sau đó khước miệng gợn lên một vòng cung “Haha, giết người, vậy ngươi giết ai?”

“giết rất nhiều, đại đa số đều không biết tên.”

Trình Uyên nói.

“Ahaha ...” Người đàn ông đó được một trận cười to.

Sau đó mọi người trong phòng giam cũng cười theo, Trình Uyên cũng cười theo.

Nhưng chưa kịp cười xong, người đàn ông đột nhiên ngừng cười, vẻ mặt ngưng trọng, thái độ hung dữ gầm thét một tiếng “cút, quz xuống!”

Chương 401

Chương 401: Quy củ của nơi này

Thành thật mà nói, Trình Uyên là lần đầu tiên đến chỗ như thế.

Trong lòng phải có phản kháng và sợ hãi.

Đúng vậy, Trình Uyên sợ hãi chính là hoàn cảnh, mà không phải sợ con người.

Nghe được một người đàn ông hung hãn bốn mươi tuổi nổi giận quát, Trình Uyên nheo mắt lại, chậm rãi quay đầu lại nhìn người đàn ông vừa quát mình.

Khoảng bốn mươi tuổi, lông mày rất đậm, một nốt ruồi duyên trên khóe miệng, và các nét mặt của hắn ta trông rất đẹp khi được tháo rời chúng, nhưng không biết tại sao, khi chúng ghép lại với nhau chúng trở nên xấu xí vô cùng.

“Cmm, người không phục có phải không?”

Nhìn thấy Trình Uyên không những không nhúc nhích, còn dùng ánh mắt nhìn hắn, làm cho người đàn ông xấu xí này cảm giác như bị khiêu khích.

Khiến hắn không khỏi tức giận nói: “Xem ra người thật sự không ý thức ra được nơi này là nơi nào. Nói cho người biết, khi người tới đây, cho dù là rồng cũng phải cuộn tròn lại, hổ cũng phải nằm xuống chân ta, Lão Tử chính là lão đại của phòng ngục này.”

“mau, lôi hắn qua đây cho tao.”

Ngay khi giọng nói của người đàn ông xấu xí vang lên, ba bốn tù nhân trẻ tuổi đứng dậy, đi tới chỗ Trình Uyên.

Một trong số đó có một người như khỉ gầy gò, gầy hơn nhiều so với Trình Uyên, túm lấy cổ áo Trình Uyên, cưỡng chế kéo Trình Uyên đến người đàn ông xấu xí.

Vốn dĩ Trình Uyên không có ý định gây chuyện, nghĩ đến khi tới đây, anh cố gắng hết sức tạo quan hệ tốt với những người ở đây.

Nhưng mà, anh không muốn gây rối với người khác, nhưng lại có người khác muốn gây rối với anh.

Trình Uyên chưa bao giờ nghĩ tới nơi này thật giống như trên TV, và thực sự có những trường hợp tù nhân mới vào là phải bị xử lý theo quy cũ.

Ba bốn tên tù nhân lôi kéo đè Trình Uyên đến trước người đàn ông xấu xí, sau đó thả tay ra.

Trình Uyên vừa định ngẩng đầu thì bị một bàn chân to dẫm lên đầu.

Nam nhân xấu xí ngồi ở trên giường, lấy chân trần giẫm lên đầu Trình Uyên, dùng ngón tay chỉ vào mặt Trình Uyên nói: “tiểu tử thúì có phải ngươi đã nghe nói qua bên trong này phải không? Bằng không ngươi cũng không thể biết được, vào một cái đã nói rằng ngươi giết người, như vậy người khác sẽ kiêng kị ngươi sao, nhưng mà tiểu tử nhà ngươi cũng bốc phét hơi lớn đấy. “

“Giết vài người, ngươi nghĩ mình là Thanos sao?”

“đùa vậy không thông minh chút nào?”

“Được rồi, hôm nay sẽ cho ngươi mở mang kiến thức quy cũ nơi này.”

Bàn chân to của người đàn ông xấu xí này bốc mùi tanh nồng nặc, xung quanh mắt cá còn dính một lớp bùn đen dày đặc, không biết đã trải qua bao nhiêu nắng gió, lớp bùn đã thành vảy cá.

Trình Uyên nằm dưới mặt đất, mặt áp vào sàn nhà lạnh lẽo, cộng mùi hôi tanh phả vào trên mặt.

Lần này, anh thật sự rất tức giận.

Chậm rãi ngẩng đầu, cho dù đang bị đạp bởi chân của người đàn ông xấu xí này nhưng anh vẫn đẩy lên được.

“Quy củ ở đây là gì?” Khóe miệng nhếch mép, Trình Uyên hỏi người đàn ông xấu xí này.

Thực lực của Trình Uyên làm cho người đàn ông xấu xí có chút kinh ngạc, nhưng khi có người ngẩng đầu nhắc chân lên, hắn liền tức giận không kém, vẫn cảm thấy Trình Uyên đang khiêu khích mình.

“Quy củ ở đây?” Người đàn ông xấu xí chế nhạo “Quy củ ở đây chính là Lão Tử. Nếu người không tuân theo Lão Tử, người liền bị trừng phạt!”

“Không!” Trình Uyên cười nói: “Quy củ vậy không tốt, phải thay đổi lại.”

“Hả?” Nghe vậy, người đàn ông xấu xí kia sửng sốt, đồng thời ánh mắt của hắn bắt gặp ánh mắt của Trình Uyên, trong lòng sững sờ, sau lưng chợt cảm thấy ớn lạnh.

Trình Uyên không có bất kỳ chút chiến đấu nào, đối với một cao thủ như Bạch Long thì không nói làm gì, nhưng mà với bình thường.

Anh ấy giống như một con dã thú!

“Oh!”

Anh đột ngột bò dậy và lật ngược người đàn ông xấu xí này, rồi lập tức nhảy vọt cuội lên trên người đàn ông xấu xí này, và ra sức đấm.

Vì anh là một kẻ giết người, anh đã bị xiềng chân và còng tay, nhưng cho dù là vậy, điều đó vẫn là quá đủ để đánh bại một người bình thường, đủ xài.

“A ...A !” Người đàn ông xấu xí đột nhiên bị kêu gào, rồi cũng la lớn nói “có ai không, đánh hắn cho tao! Đánh chết hắn đi!”

Nghe thấy tiếng hét của người đàn ông xấu xí, một đám người vừa mới choáng váng cuối cùng cũng hoàn hồn lại, vì vậy tất cả đều đứng dậy từ trên dãi ghế chạy tới.

Sau đó Trình Uyên bị đập ngã lăn ra.

Anh liền ăn ngay quyền cước vô người.

Trình Uyên bị thương lúc trước bị những người này đánh nữa, đau đớn lại tái phát, và trong cơn đau bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

”Đánh hắn, đánh chết hắn!”

“Đánh hắn!”

Một đám người giống như Trình Uyên đã giết cha mình, trong lúc hét lên với biểu cảm như xúi giục ai đó, vừa hướng Trình Uyên đâm đá không ngừng.

Lúc này, người đàn ông xấu xí cũng dụ đi, từ trên giường ngồi dậy, sờ sờ khoe miệng bị Trình Uyên đánh một cái, tức giận nói: “CMN, Lão Tử sẽ đánh ngươi tàn phế!”

Hắn ta vừa nói vừa vội chạy đến và hét lên “Tất cả tránh ra ,đề Lão Tử.”

Lúc này, Trình Uyên cũng coi như thông thả lấy lại sức.

Khi đám đông “xúm xịt” giải tán, Trình Uyên mỉm cười khi nhìn thấy người đàn ông xấu xí lao tới.

Người đàn ông xấu xí vốn tưởng rằng lúc này Trình Uyên phải ôm đầu bị đánh nên không còn sức lực chống trả, nhưng khi đám người giải tán, liền nhìn thấy một khuôn mặt đang hướng về phía mình nở nụ cười toe toét.

Người đàn ông xấu xí bỗng có dự cảm chẳng lành.

Nhưng mà, người ta đã vội vàng xông tới rồi, chân còn nhấc lên nữa, nếu không đạp xuống, nhất định sẽ sống thế nào với giọng nói vừa rồi.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, Trình Uyên lại đột nhiên đứng lên, một tay đâm vào hông tới nam nhân xấu xí.

“Bùm!” Có một âm thanh.

Lần này, anh đã húc người xấu xí này ra xa ba bốn thước, tuy rằng không đạt được như sức mạnh đánh bay của Bạch Long, nhưng vẫn có chút tiến bộ.

Với một giọng nói “Ái!”, Người đàn ông xấu xí ngã ra và cảm thấy chóng mặt.

Những người khác thấy thế, lại lần nữa vây quanh.

Nhưng mà, lần này Trình Uyên đã phòng bị.

Ngay khi người thứ nhất lao tới đâm anh một phát, mắt anh bắt ngờ trừng lớn, người hơi nghiêng sang một bên và anh bắt lấy cổ họng của người đó và đột ngột đè ngã tới trước rồi với một quyền đâm vào mặt hắn.

Có người đá vào Trình Uyên, Trình Uyên vung lên còng tay của mình, đập vào đầu người đó một cái “bốp”, trực tiếp đánh thẳng vào người, liền đầu rơi máu chảy..

Có người từ đằng sau ôm lấy cổ Trình Uyên, Trình Uyên nghiêng đầu xuống, há miệng cắn lên cánh tay người đàn ông đó.

“A!” Nam nhân đau đớn, vội vàng buông ra.

Trình Uyên nhân cơ hội dùng đầu đập vào đầu người đó, hai đầu đụng nhau khiến đối phương ngất đi.

Sự điên cuồng của Trình Uyên khiến người khác kinh hãi một hồi.

Mọi người bắt đầu lùi lại.

Mà Trình Uyên gân cổ lên, hai mắt đỏ hoe, trừng những người này với vẻ mặt dữ tợn, “Đến đây, tới đây!”

Tiếng gầm của anh khiến người ta kinh sợ, một số người gần như quỳ rạp trên mặt đất, hai chân yếu ớt.

người đàn ông xấu xí lùi lại hết lần này đến lần khác.

Trình Uyên lúc này ở trong mắt những người này, thật giống như dã thú.

Và họ bắt đầu tin những gì Trình Uyên nói.

Anh có thể đã giết người, và có nhiều hơn là một!

Trình Uyên đi về phía đám người, đám người liền lui về phía sau.

Một chân đặt lên ngực người đàn ông xấu xí, Trình Uyên lạnh giọng hỏi: “Nào, nói lại cho tao xem, quy củ của nơi này là gì?”

Người đàn ông xấu xí sớm bị hù cho hồn bay phách lạc.

Mặc dù được coi là nhân vật tàn nhẫn trong số những người ở đây, nhưng đối mặt với Trình Uyên, hắn lại có một nỗi sợ hãi khó tả.

“Quy củ... Quy củ chính là... Chính là ngài.”

Chương 402

Chương 402: Mẹ chồng nàng dâu gặp nhau

“Nghe được đây.” Trình Uyên trực tiếp một cước đá trên đầu hắn nằm trên mặt đất, sau đó chỉ vào mọi người ở đây nói: “Từ hôm nay trở đi, ai dám chọc tức tao, cmn tao liền giết hắn!”

“Dù sao Lão Tử đây đã giết rất nhiều người rồi, giết nhiều hơn cũng không còn quan trọng nữa.”

Mọi người sợ đến mức không dám nói gì.

Người đàn ông xấu xí thậm chí che mặt, cuộn tròn trên mặt đất, cũng không dám động đậy.

Bộ dạng và vẻ kiêu ngạo vừa rồi đã biến mất.

Trình Uyên cũng thở phào nhẹ nhõm, anh biết ít nhất trong khoảng thời gian này sẽ không còn ai dám quấy rầy anh nữa.

“rầm!” Một âm thanh.

Lúc này, cánh cửa sắt nặng nề của căn phòng được mở ra, một đội cai ngục và một số cảnh sát vũ trang xông vào.

Tù nhân trong ngục vội vàng chạy ra góc tường ngồi xổm ôm đầu.

Tình thế trước mắt khiến Trình Uyên sửng sốt, ngay sau đó liền đi theo lão phạm nhân ngồi xổm trong góc.

“vừa rồi ai đánh nhau?”

“Đứng ra!”

Một người hét lên.

Mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, cũng không dám lên tiếng.

Quản giáo đeo kính, hai tay chấp sau lưng chỉ vào mọi người nói: “Là ai đánh nhau đứng ra cho ta, nói cho các người biết”

Không phải là không có giám sát trong phòng này, hiện tại thừa nhận còn có thể xử lý nhẹ tay. “

“ta sẽ cho các người tự xác minh với nhau.

Trong vòng một phút. Nếu không có ai đứng ra và không đưa ra được ai, vậy thì các người tối nay không ai được phép ăn cơm.”

Cái gọi là, luật không đổ lỗi cho công chúng dường như không tồn tại ở đây.

Tuy nhiên, điều này rất khác với hình ảnh mà Trình Uyên nghĩ trong đầu, trong ấn tượng của anh, tình huống này rất có thể sẽ kích động khi dọa bị đánh đập, hoặc là trực tiếp nhốt lại, sau đó dùng nước lạnh thử qua.

May mắn thay, đó chỉ là hình phạt của việc bớt một bữa ăn.

Quả thật anh hiện tại vẫn là rất lo lắng, sợ đám người này lên án thì ăn cám.

Kết quả là đây.

Người đàn ông xấu xí đột nhiên đứng lên, cúi đầu và hơi nghiêng người về phía trước, duy trì tư thế một quân nhân rất chuẩn. “Báo cáo, không có ai đánh nhau, chúng tôi chỉ là đang đùa giỡn với nhau thôi.”

What?

Nam nhân xấu xí còn không có bán đứng Trình Uyên, khiến Trình Uyên có phần kinh ngạc.

Tên cai ngục đeo kính nhìn quanh họ một lần rồi lạnh giọng nói: “Không có đánh thì tốt. các người ở đây phải kiềm chế cảm xúc và biểu hiện cho tốt một chút, như vậy mới sớm ra ngoài được.”

“Đúng vậy, Lý cảnh quan nói rất đúng!”

Người đàn ông xấu xí nín nọt.

“Đi thôi.” Quản ngục và cảnh sát vũ trang xoay người rời đi.

Sau khi họ rời đi, người đàn ông xấu xí mỉm cười cùng với dấu vết sợ hãi đối với tình bạn cùng Trình Uyên.

Trình Uyên thì trực tiếp nằm lăn ở trên giường.

“Người tên là gì?”

“bẩm đại ca, tiểu nhân tên là Trang Khánh.”

Người đàn ông xấu xí nhanh chóng đáp.

Ở đây vài ngày, Trình Uyên mới biết được ở nơi như vậy kẻ mạnh được coi trọng, nắm đấm được xem trọng hơn người khác.

Nắm đấm của ai cứng hơn, người đó là lão đại.

Sau đó những người này hầu hạ Trình Uyên coi như là ông hoàng trong trại giam, ngay cả rửa chân cũng có người đánh rửa kỳ cọ.

Cuối cùng, sau một tháng ...

Trình Uyên được đưa ra phiên tòa xét xử đầu tiên.

...

...

Ngay đêm đầu tiên vào trại giam, Bạch An Tương một mình đến kinh thành.

cô đến ga tàu cao tốc Bắc Kinh lúc 4 giờ sáng, nên cô đã ở một khách sạn gần đó để nghỉ ngơi.

Sáng 8 giờ, cô được Thiết Diện đưa đến một biệt thự ở Trình gia.

Cô cũng là lần đầu tiên gặp em trai của Trình Uyên là Trình Nặc.

Đây là một thanh niên có vẻ ngoài giống Trình Uyên, nhưng bị liệt ngồi xe lăn.

“chị dâu.”

Thật giống như được gặp lại người nhà mà mình đã từng thấy vậy, Trình Nặc sau khi nhìn thấy Bạch An Tương trông rất phấn khích, trên mặt tràn đầy vui mừng.

“Anh là... Trình Nặc?” Bạch An Tương hỏi không rõ.

Cô thực sự biết Trình Uyên có mâu thuẫn với người em trai này, chỉ là trong lòng Bạch An Tương đang suy nghĩ cho dù hai người không có hòa thuận nhưng vẫn là anh em ruột thịt, làm sao Trình Nặc có thể mặc kệ anh trai của mình được?

Và sự nhiệt tình mà Trình Nặc thể hiện quả thực đã khiến Bạch An Tương càng thêm chắc chắn về suy luận của mình.

“đúng vậy, chị dâu mau ngồi đi, đừng khách xáo.” Trình Nặc vui vẻ chào hỏi, sau đó hô to: “Chú Trần, chú Trần mau pha cho cháu bình trà ngon.”

“ây ... Xin lỗi chị dâu, quên hỏi, chị uống trà hay cà phê?”

Bạch An Tương bị sự nhiệt tình của hắn ta làm cho có chút xấu hổ, vội xua tay “Không cần phiền vậy đâu.”

“Không hề phiền phức, đều cũng là nhà người thân mình cả, chị dâu đừng quá gò bó lắm.” Trình Nặc.

Bạch An Tương vội vàng gật đầu, “Vây thì uống trà.”

“em mới đây biết là mình có chị dâu, từ khi biết mình có thêm người anh trai, mà lại nghe tin anh trai của em lại cưới được một người vợ xinh đẹp như vậy, em sớm muốn đi nhìn anh chị lắm, nhưng mà, đáng tiếc, đôi chân này...” Trình Nặc trong lòng vui sướng.

Không đợi Trình Nặc nói xong, Bạch An Tương đã cắt đứt lời của hắn, trịnh trọng nói: “Trình Nặc, tôi lần này tới là có việc muốn nhờ.”

Nghe vậy, vẻ mặt Trình Nặc ngưng tụ.

Sau đó hắn thở dài, “Chị dâu, không cần nói, em biết hết rồi.”

“Vây em có thể giúp anh ấy không?” Bạch An Tương vội vàng hỏi.

Trình Nặc cười khở lắc đầu. “Chị dâu, chị đề cao em quá , chuyện đã đến mức này, em có thể giúp được gì?”

Quả thật Trình Nặc nói lời này cũng là sự thật, đừng nói không muốn giúp, cho dù là muốn giúp, hắn thật sự không giúp được.

Nghe vậy, thần sắc Bạch An Tương liền chột mờ đi.

“Nhưng mà ...” Lúc này, Trình Nặc lời nói liền thay đổi. “chị có thể đi hỏi cha của chúng ta một chút xem sao, không chừng ông ấy có cách?”

“Chúng ta... cha?” đây đối với Bạch An Tương là những từ hiếm thấy, đặc biệt là chia sẻ từ cha với Trình Nặc, cảm thấy rất khó xử.

Vì thế.

Trình Nặc đưa Bạch An Tương đến một biệt thự khác ở Trình gia, để cho Bạch An Tương gặp mẹ chồng của mình và cũng là lần đầu tiên gặp mặt.

Lúc vào biệt thự, không ai thông báo, Trình Nặc được Bạch An Tương đẩy, đi qua sân trước phòng khách biệt thự.

Sau đó, Trình Nặc gọi điện thoại.

Một lát sau, Lý Quế Như trong bộ quần áo rộng rãi bình thường vội vàng bước xuống lầu.

Bạch An Tương nhìn thấy Lý Quế Như cũng giật mình.

Chủ yếu là cô nhất thời không nghĩ tới được sẽ nói cái gì với Lý Quế Như.

Lý Quế Như cũng có thể như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy con dâu, bà vô cùng kích động, đưa tay nắm lấy tay Bạch An Tương ra hiệu cùng cô ngồi xuống ghế sofa.

“Thật tuyệt.” Lý Quế Như nhìn lên nhìn xuống người Bạch An Tương, không khỏi gật đầu, trong lòng không giấu được vui mừng.

“Mẹ, chị dâu tới đây tìm cha, để nhờ cha tìm cách cứu anh trai của con.” Trình Nặc ở một bên mở miệng nói.

Nghe vậy nụ cười của Lý Quế Như cứng đờ, thần sắc cũng cấp tốc ảm đạm xuống.

“Mẹ ...” Bạch An Tương nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Tuy rằng gọi mẹ nó nghe không được lưu loát lắm, nhưng trong lòng Lý Quế Như lại run lên.

Nhiều năm như vậy, Trình Nặc đều là người duy nhất gọi bà là mẹ, nhưng ngược lại bà lại muốn nghe Trình Uyên gọi chính mình là một tiếng mẹ hơn.

Nhưng.

Lý Quế Như cũng biết, ý nghĩ này của mình quá xa xỉ.

Nhưng mà, điều bà ta không ngờ là Bạch An Tương lại gọi mình là mẹ thay cho Trình Uyên nhiều năm qua không gọi.

Ở góc độ nào đó để nói, đây có thể là một loại tha thứ, cho nên Lý Quế Như lại lần nữa kích động.

“Con à, cha con và mẹ cũng muốn cứu Uyên Uyên, thế nhưng ...”

Chương 403

Chương 403: Kiên trì đến chết

“thế nhưng là, vấn đề này là do các trưởng bối Trình gia quyết định. Họ không đồng ý, cha con và mẹ cũng không thể làm gì được.”

“Hơn nữa, ngay cả khi bọn họ có đồng ý đi nữa, đối với những chuyện như thế này, thì cha của con và mẹ cũng không thể giúp được gì nhiều.”

Trên thực tế, chứng cứ giết người của Trình Uyên vô cùng xác thực, Trình Cẩm Đông cũng bất lực, nhiều nhất cũng có thể trì hoãn thời gian thi hành quyết mà thôi.

Bạch An Tương không hiểu chuyện này, cô chỉ biết nhà họ Trình là hy vọng cuối cùng của mình, nên nhất định phải nắm lấy.

“Tại sao các trưởng lão không đồng ý?” cô nghe không hiểu
“Trình Uyên không phải là con của cha mẹ sao, không phải là người của Trình gia sao?”

Nghe vậy, Lý Quế Như thở dài một hơi.

“Con à, mọi chuyện không đơn giản như con nghĩ.”

Bạch An Tương không cam tâm muốn hỏi thêm, nhưng Lý Quế Như nhanh chóng vội ngăn cản “không nên hỏi, chuyện này chúng ta không làm chủ được, nhưng cũng không thể trách bọn họ được.”

Lý Quế Như không còn cách nói nào nữa đành chặn lại, bởi vì các trưởng lão Trình gia đang muốn cân nhắc Trình gia tương lai, mà cũng cân nhắc thể diện Trình gia nữa, những lời như vậy, bà ấy không thể nói với Bạch An Tương trước mặt Trình Nặc được.

Nói như vậy, chẳng khác gì làm tổn thương Trình Nặc.

Nhưng ai biết, Trình Nặc lúc này lại có thái độ khác thường nói: “Chị dâu, quả thật các vị trưởng lão trong nhà chủ yếu là sợ anh trai em bốc đồng như vậy, tương lai nếu kế thừa gia nghiệp của gia tộc sẽ đem Trình gia vào tình thế không thể nào kiểm soát được. “

Nghe được Trình Nặc nói, Lý Quế Như thần sắc cứng đờ “Không có...”

“Mẹ, con không ngốc. Mẹ tìm anh trai con không chỉ để cho anh ấy kế thừa gia nghiệp của gia tộc sao?” Trình Nặc cười.

“con... ?”

“con không sao.” Nặc lên một nụ cười khỏ, Trình Nặc nói, “Chị dâu, chị không biết đấy thôi, dưới thắt lưng em trở xuống không còn cảm giác, cho nên không thể tiếp tục kéo dài hương hỏa cho Trình gia, mà Trình gia chúng ta là một gia tộc rất truyền thống, rất coi trọng điều đó. “

“Mẹ, mẹ muốn nói gì thì nói đi, mẹ không cần phải giấu diếm với con. Thà để anh trai con thừa kế Trình gia còn hơn để thằng ngốc nhà Tam thúc kế thừa Trình gia, con hiểu mà.”

Câu nói của Trình Nặc khiến Lý Quế Như xúc động, nước mắt lưng tròng.

“Con, là cha mẹ có lỗi với con.”

Trình Nặc lắc đầu “Đây chính là định mệnh.”

Bạch An Tương không biết lý do gì trong chuyện này, nhưng nghe họ kể, dường như có rất nhiều câu chuyện trong đó.

Đây hẳn là một câu chuyện buồn, cô không tiện hỏi, và nếu tiếp tục nói gì cũng không hay.

Tuy nhiên, lúc này Trình Nặc lại cười nói: “Chị dâu, chúng ta đều muốn cứu anh trai, lời nói của em không đủ trọng lượng, nhưng mà em có cách.”

Khi nghe nói có thể có cách, Bạch An Tương hai mắt sáng lên, giống như trong bóng tối vô tận, rốt cuộc nhìn thấy một tia sáng.

“cách gì, em nói đi” cô vội vàng nói ra.

“Người thừa kế nhà họ Trình, nếu như lúc này chị mang thai đưa con của anh trai em thì...” Trình Nặc cười.

Nghe xong lời này, Lý Quế Như cũng là hai mắt tỏa sáng.

Còn Bạch An Tương nghe vậy mặt đỏ bừng, cảm thấy hai má có thể là trứng rán.

Mang thai đưa con của Trình Uyên ... Chẳng qua, cái này là chuyện đương nhiên, nhưng làm sao bây giờ có thể mang thai được?

Bọn họ đến nay vẫn không có dụng làm A làm A.

Nếu sớm biết tình huống này ngày hôm nay, thì ...

“Nhưng... hiện tại cũng không được.” giọng nói Bạch An Tương yếu ớt nói.

Nhìn thấy cô đỏ bừng đến cổ, Lý Quế Như cười nhẹ, “chúng Ta nói có, là được.”

Trình Nặc cũng gật đầu cười nói “Đúng.”

Thế là...

Sáng cùng ngày, Bạch An Tương với cái bụng hơi nhô lên đã cùng Lý Quế Như đến nhà cổ Trình gia.

Nhà cổ của Trình gia nằm ở ngoại ô Bắc Kinh, tuy là nhà cổ nhưng không hề cũ kỹ.

Trên con phố phồn hoa nhất vùng ngoại ô thủ đô, một biệt thự sang trọng có diện tích năm sáu mẫu sừng sững.

Tuy nhiên, sau khi Lý Quế Như thông báo cho người gác cổng thì câu trả lời là “Không gặp!”

Người gác cổng là một ông già trạc sáu mươi tuổi, tóc mai bạc trắng, nhưng tinh thần vẫn rất tốt, Lý Quế Như gọi ông là chú Lưu hay là Lưu thúc.

“Chú Lưu, làm phiền chú lại vào thông báo cho các vị trưởng lão là cháu dâu này đang mang thai.”

Nghe được Lý Quế Như nói, Lưu Thúc lại lắc đầu, “Con dâu Trình Cẩm Nam cũng mang thai.”

“...” Lý Quế Như.

Trình Cẩm Nam là em trai của Trình Cẩm Đông, là chú của Trình Uyên và Trình Nặc.

Trình Cẩm Nam còn có một người con trai tên là Trình Ngọc, lớn hơn Trình Nặc vài tuổi, tính tình thật thà, trung trực, tuy não không sáng lắm nhưng cũng không quá ngốc.

Vốn dĩ người thừa kế của Trình gia được chọn là những người thừa kế của gia trưởng là người con thứ nhất, nhưng nếu gia trưởng không có con, thì chỉ có thể kế thừa của những người anh em họ hàng khác.

Cho nên, hiện tại xem ra, trưởng lão Trình gia đã quyết định chọn Trình Ngọc hay chứ không phải là Trình Uyên.

Lý Quế Như giải thích hết mọi thứ với Bạch An Tương .

“con à, chúng ta về thôi.” bà ấy thần sắc uể oải và bất lực nói.

Ai ngờ, Bạch An Tương lắc đầu kiên quyết nói: “con sẽ không quay về.”

“không quay về?”

“dạ, con sẽ đứng đây đợi đến khi các trưởng lão có lòng muốn gặp thì thôi, đến khi nào họ chịu giúp chúng ta cứu Trình Uyên thì mới thôi.”

Bạch An Tương chưa bao giờ cố chấp như hôm nay.

Tính cách cố chấp này khiến Lý Quế Như có chút kinh ngạc.

Sững sờ trong chốc lát, Lý Quế Như nói: “nhưng, nếu như các vị trưởng lão vẫn không muốn gặp con thì sao?”

Bạch An Tương im lặng một lúc, sau đó ánh mắt trở nên kiên định hơn.

Đứng ở cửa nhà cổ, nàng nói: “Trình Uyên là người tốt, trước kia là do con không hiểu chuyện. Anh ấy đối tốt với con bây giờ thành thói quen rồi.”

“cho nên, con đã thân thuộc với anh ấy rồi, bây giờ cũng không dám nghĩ đến, nếu như anh ấy không còn, con biết phải làm sao đây .”

“con không thể để anh ấy xảy ra việc. Nếu bọn họ không gặp con, con sẽ đợi và đợi cho đến khi nào họ gặp thì thôi. nếu như bọn họ từ đầu đến cuối không gặp con! Thì con vẫn đợi, đợi cho đến ...”

“đến chết!”

Lý Quê Như không biết nên nói cái gì, tâm tình quá kích động, trong mắt cũng bịt kín một lớp sương mù.

“Con dâu ngoan, mẹ sẽ đợi với con!”

Mà vào lúc này, trong biệt thự bên ngoài Trình gia.

Một người đàn ông trung niên đeo kính cận đưa một lọ thuốc cho Trình Nặc.

Ngồi trên xe lăn, Trình Nặc nhìn ngoài cửa sổ, trong tay cầm bình thuốc, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười đặc ý.

“thiếu gia, cho dù Gia tộc có lòng giúp Trình Uyên, thì hẳn căn bản là không thể sống sót, ngài cần gì phải...?” Người đàn ông trung niên dường như không hiểu Trình Nặc sẽ làm gì.

Trình Nặc cười lạnh một tiếng, “Chú Trần, chú biết, cháu làm việc từ trước đến nay luôn an toàn đúng không.”

“vậy cái kia ngược lại là” Bác Trần gật đầu.

“Anh trai cháu nhìn có vẻ ngu ngốc , nhưng cháu luôn cho rằng đó là ảo giác.” Trình Nặc nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt buồn bã nói, “Nếu anh ấy thật sự có cách nào để thoát tội, với chuyện này, cho dù anh ấy có thể thay đổi căn khôn, nhưng cũng không thể thay đổi được Trình gia . “

“Chỉ cần cái này bị chị dâu xinh đẹp của cháu ăn hết, cô ấy sẽ không thể sinh con nữa.”

Chú Trần trầm ngâm rồi nhẹ gật đầu, sau đó lông mày ngưng tụ nói: “tôi nghe nói, con dâu Trình Ngọc có thai.”

Trình Nặc cười lạnh một tiếng , “Giả tạo, cháu chỉ sợ gia tộc ra mặt giúp đỡ anh ấy thôi.”

“Nhưng trong trường hợp đó là sự thật ...?”

“Không, thuốc này rất hiệu nghiệm.”

“Hả? thiếu gia, ngài cũng cho...”

Chương 404

Chương 404: Mở phiên toà đêm trước

Trại giam Tỉnh Giang Bắc.

Sau gần nửa tháng, Trình Uyên cuối cùng cũng gặp được luật sư của mình.

Đó là một người phụ nữ với tính tình lạnh lùng, trên thế giới này dường như không có người tốt nào ngoại trừ cô ấy, cô ấy luôn lộ ra vẻ mặt cự tuyệt.

Bên kia khung cửa kính, người phụ nữ ngồi đối diện Trình Uyên ra hiệu cho anh bắt máy.

“Tôi là luật sư Đàm Bích Thư của anh.”

Người phụ nữ thẳng thắn giới thiệu, giọng điệu lạnh lùng.

“Vâng, chào cô.” Trình Uyên nhẹ gật đầu.

Đàm Bích Thư dừng lại, hỏi: “anh có kim bài miễn tử không?”

“Hả... không có.” Trình Uyên.

“Được rồi, vậy tôi cũng nói thẳng với anh luôn, không có cơ hội thắng.” Đàm Bích Thư thẳng thắn nói.

Trình Uyên không hiểu liền nói “cô vốn dĩ đã cho rằng như vậy, vậy tại sao lại nhận lấy vụ án này?”

“mặc dù biết không có cơ hội nào để thắng, nhưng tiền các anh bỏ ra nên cứ thế mà làm.”

Đàm Bích Thư nói.

“có thể sẽ hủy hoại danh tiếng của cô.” Trình Uyên nghi ngờ nói.

Đàm Bích Thư cười lạnh lạnh nói: “Tôi năm nay 24 tuổi, vừa ra trường, sắp lấy chồng nên quan tâm đến tiền tài hơn là danh vọng”.

“ừm.” Trình Uyên nhẹ gật đầu.

“anh có lời cuối cùng nào muốn tôi chuyển đạt không?” Đàm Bích Thư hỏi.

“...” Trình Uyên thật sự không ngờ rằng con gà này lại nói thẳng như vậy, gãi gãi đầu rồi hỏi: ” Thân là luật sư, còn chưa có mở phiên toà cô liền đã phán tôi tội tử hình rồi?”

“có mở hay không, không còn quan trọng. vụ án này của anh không ai muốn thụ lý cả”, Đàm Bích Thư nói.

Trình Uyên suy nghĩ một chút liền hỏi “Nhưng nếu ta là phòng vệ chính đáng thì sao?”

“Điều này là vô nghĩa.” Đàm Bích Thư khẳng định, nói “Ngộ sát một người còn có thể xem như là phòng vệ chính đáng, nhưng anh là tự thân tới cửa người ta để giết người, với lại giết không chỉ có một người mà là rất nhiều người”.

“Được rồi, vậy đến lúc đó chúng ta gặp lại nhau.” Nghe xong lời đó, Trình Uyên nhún vai, bất lực nói.

“à còn có một chuyện nữa, trợ lý của anh nhờ tôi nói cho anh biết.” Đàm Bích Thư dừng lại nói.

” chuyện gì?”

“Vợ anh đã đi Bắc Kinh. Trợ lý của anh nói rằng cô ấy cùng mẹ anh đứng ở bên ngoài ngôi nhà cổ của Trình gia để cầu xin các vị trưởng lão cứu anh, nhưng các vị trưởng lão của Trình gia một mực không muốn gặp, thế là ngay tại ngoài cửa cứ đợi chờ như vậy.”

“Mẹ anh ngất xỉu sau khi chờ được hai ngày, và vợ anh cũng ngất xỉu sau khi chờ được ba ngày.”

Nghe những lời này, Trình Uyên sửng sốt.

Tuy rằng anh không có nhiều tình cảm với Lý Quế Như, nhưng dù sao cũng là mẹ ruột sinh ra anh, anh cũng có thể cảm nhận được Lý Quế Như đang chuộc tội lỗi với mình.

tuy rằng Lý Quế Như được chăm sóc sức khỏe cũng tốt, nhưng dù sao bà ấy cũng đã năm mươi rồi.

Và Bạch An Tương ...

Bạch An Tương là mảnh ghép mềm mại nhất trong trái tim anh, họ đã cùng nhau trải qua những chông gai trong hai năm chung sống, cùng nhau trải qua những tủi hờn của những ngày tháng ấy.

Khi mẹ anh bị bệnh cần tiền chạy chữa, Bạch An Tương đã cùng với người mẹ của mình trở mặt với nhau để đòi bán nhà giúp Trình Uyên.

Kể từ đó, Trình Uyên liền phát thề rằng, có tiền, nhất định sẽ không để cho cô chịu mọi ủy khuất nữa.

Nhưng bây giờ?

Tuy rằng Trình Uyên không muốn, nhưng Bạch An Tương hẳn là vẫn chịu thêm các ủy khuất khác nữa, và vẫn vì anh cam chịu mọi thứ.

Tay Trình Uyên nắm chặt tay mình thật chặt đến nỗi rung bần bật.

Đầu óc anh rối bời, dường như cả thế giới đều ở chế độ im lặng, thậm chí anh còn không nhớ được Đàm Bích Thư đã rời đi lúc nào.

Trong ba ngày tới nữa, vụ án của anh sẽ được xét xử.

Trở lại phòng giam, Trang Khánh hỏi anh “đại ca, ba ngày nữa anh có kế hoạch gì không?”

Sau khi nghe Trình Uyên kể về cuộc hành trình của mình, Trang Khánh càng thêm khâm phục và kính trọng Trình Uyên.

Đương nhiên, đồng thời hẳn cũng nhận ra được, vụ án của Trình Uyên căn bản không thể thắng, chỉ sợ truyền đến chỉ có tin xấu mà thôi.

Nhưng điều mà hẳn không bao giờ ngờ tới chính là đôi mắt của Trình Uyên lúc này lại sáng ngời một cách lạ thường, như thể đang phát lên một tia sáng nào đó.

Trần ngập tự tin.

Trình Uyên lạnh lùng nói: “Sau ba ngày nữa, tôi sẽ cho những kẻ khiêu khích tôi, sẽ mãi nhớ kỹ, cảm giác đau thương là gì!”

Trang Khánh bị khí chất của Trình Uyên lúc này làm cho sừng sốt.

Đến hơn nửa ngày vẫn chưa có tỉnh táo trở lại.

“đại ca, em...”

“Nói gì thì nói đi, đừng có ấp a ấp úng.”

“đại ca, quả thật em cảm thấy đại ca là một người đầy nghĩa khí.” Trang Khánh do dự một lúc rồi cười khúc khích nói “Dù quen nhau chưa được bao lâu nhưng em biết rằng đại ca vì muốn báo thù cho anh trai của mình, nên bất chấp mọi hậu quả. . điều này thực sự làm cho em quá cảm động. nói thật ra, anh trai của đại ca khẳng định sẽ rất hài lòng. “

Hài lòng?

Trình Uyên buồn bã cười một tiếng.

Nên biết, Lý Túc đã chết trong ngày cưới của mình.

Chính là kết hôn!

Con mẹ hấn lấy đâu ra hài lòng?

Trang Khánh đột nhiên nghiêm túc nói: “đại ca, nếu như đại ca đồng ý, thì em nguyện lòng làm anh em với đại ca. đại ca còn những tâm nguyện nào chưa thể hoàn thành cứ giao lại cho em. Cho dù có lên núi đao xuống biển lửa ,em vẫn sẽ làm cho được.”

Trang Khánh là bị tội trộm cắp, cũng không ở lại đây lâu.

Nghe đến đây, Trình Uyên sừng sốt.

Anh chỉ có nói với Trang Khánh tại sao anh muốn giết người và cách anh giết người, nhưng anh không có nói về lai lịch của mình, vì vậy Trang Khánh không biết rằng anh thật sự là chủ tịch của Tập Đoàn Cẩm Đông.

Vỗ nhẹ lên vai Trang Khánh, Trình Uyên cười nói: “Được rồi, người anh em này tôi sẽ nhận, nhưng nếu có nguyện vọng nào đi nữa thì tự mình tôi sẽ giải quyết, không cần người giúp.”

“Nhưng ...” Trang Khánh thở dài. “đại ca, đại ca nghĩ tự mình giải quyết được sao?”

Xòe hai tay ra, Trình Uyên nói: “Nhìn xem, có tay có chân, tại sao không được?”

“Áy ... ài!”

Có mấy lời định nói, nhưng cuối cùng không muốn nói ra.

Trang Khánh tràn đầy cảm tình với Trình Uyên.

...

...

Ba ngày cũng không phải là dài, nháy mắt đã tới.

Sáng nay, bên ngoài tòa án tỉnh Giang Bắc, một chiếc xe sang trọng Bentley rất dài chạy tới, sau khi xe đến thì dừng lại trước tòa, nhưng không có người xuống xe.

cho dù tại trung tâm tỉnh Giang Bắc, nhưng loại xe này rất hiếm thấy nên rất thu hút sự chú ý của rất nhiều người qua đường.

Bên trong xe.

Phụ thân của Phương Thanh Yến, Phương Tam gia nổi tiếng kinh thành nằm trên ghế ngồi, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngoài Phương Hoài Sơn, trên xe còn có hai nữ và ba nam.

Trong đó có một người phụ nữ da ngăm đang ngồi cạnh hắn.

“Tam gia, người của Phương gia ở tỉnh Giang Bắc đều đã đến rồi.”

“Ừ!” Phương Hoài Sơn không mở mắt, chỉ nén một tiếng mờ mịt từ trong họng.

“Tam gia, ngài yên tâm đi, lần này chúng ta mời đến là Hoàng luật sư từ kinh thành. Bất kể bên kia có mời người nào đi nữa, cũng không thể là đối thủ của luật sư Hoàng.”

Phương Hoài Sơn nghe xong liền cười lạnh một tiếng, “mời Hoàng luật sư cái gì, loại vụ án này chỉ cần người mới tốt nghiệp thôi cũng có thể thắng rồi.”

“Ồ ...” Người phụ nữ da ngăm.

Phương Hoài Sơn mở to mắt nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Dù sao mọi chuyện cũng nên cẩn thận một chút, dù sao thì Trình Uyên vẫn có chút đầu óc.”

“vâng.” Người phụ nữ da ngăm trả lời: “Nếu... nếu lần này hấn ta được trắng án, Bạch Dạ sẽ đích thân xuất thủ tiêu diệt hấn.”

“Bạch Dạ tới sao?” Phương Hoài Sơn hơi giật mình.

“vâng.” Người da ngăm đáp. “Bạch Dạ cùng thiếu gia từ nhỏ lớn lên với nhau, tình như thủ túc.”

“Ừm, nếu như Bạch Dạ xuất thủ thì Trình Uyên hấn sẽ chết.” Phương Hoài Sơn lạnh lùng nói, “Đến lúc đó tìm người giúp Bạch Dạ gánh tội là được.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

“Tuy nhiên, loại xác suất này về cơ bản là con số không. loại chứng cứ này vô cùng xác thực, Tôi thật sự không biết hấn có thể làm gì để có thể thoát khỏi vụ án này.”

Chương 405

Chương 405: Một chiếc Jetta phong trần

Mà vào lúc này, ngay trước khi xử án, Vương Hình Duyệt đã chuyển cho Đàm Bích Thu một phần tài liệu.

“Luật sư Đàm, chủ tịch của chúng tôi giao cho tôi đem cái này cho cô. Hy vọng cô xem kỹ một chút.”

Đàm Bích Thu nhận lấy tài liệu, không có đọc, rồi cười chế nhạo. nói “Trợ lý Vương, tôi rất là tò mò, trong khoảng thời gian này căn bản cô không thể nào gặp được Trình Uyên.

Vậy thì anh ta từ lúc nào đưa cái này cho cô, và rồi nhờ cô giao cho tôi nữa? “

Đàm Bích Thu thì lúc nào cũng lạnh như tiền, nói gì thì nói luôn đầy nghi vấn, khả năng này có lẽ liên quan đến nghề nghiệp của cô ấy.

Vương Hình Duyệt biết, cho nên cũng không thêm quan tâm lắm, chỉ là mỉm cười rồi nói: “à chuyện này là trước khi xảy ra chuyện ngài ấy đã giao cho tôi.”

Nghe đến đây, Đàm Bích Thu giật mình, “Trước khi xảy ra chuyện, vậy thì anh ta nói có tính toán từ trước rồi?”

“Chỉ cần nhìn qua sẽ biết, đây là bằng chứng lật lại vụ án.” Vương Hình Duyệt mỉm cười nói.

“Bằng chứng?” Đàm Bích Thu dường như có vẻ bác bỏ điều này.

Lấy ra thông tin trong túi tài liệu, cười lạnh một tiếng: “Ha ha, những thứ này nếu không tận mắt nhìn thấy có lẽ sẽ rất giống nhau.

Chẳng lẽ vụ án này thật sự đảo ngược được sao?”

Một bên nói như thế, một bên vẫn lướt thông tin.

Đột nhiên, Đàm Bích Thư trợn tròn mắt.

Cô không thể tin rằng những điều được có trong tài liệu này là sự thật.

“Luật sư Đàm...” Vương Hình Duyệt gọi cô ấy.

“Đừng nói chuyện!” Đàm Bích Thư lập tức ngăn Vương Hình Duyệt lại, nhanh chóng ngồi xuống bàn, đem tài liệu trải ra bàn, lấy bút ra, liền phác thảo.

Cái nhìn này nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Giống như là, trên thế giới này chỉ còn lại mấy mảnh giấy, ngày tận thế sắp đến rồi, trước khi tận thế, cô nhất định phải nhớ kỹ từng câu nói trên những mảnh giấy này.

Đàm Bích Thư trước đây có vẻ mặt rất khinh thường, nhưng giờ lại nghiêm túc như một kẻ tham công tiếc việc.

Vương Hình Duyệt đưa đẩy đôi mắt đen nhánh, khóe miệng hơi cong lên.

Lần này Trình Uyên đi vào, người lo lắng nhất chính là Vương Hình Duyệt.

Bởi vì luôn ở bên Trình Uyên, cô đã cởi mở lòng mình hơn và hoàn toàn tin tưởng vào Trình Uyên.

Trong suy nghĩ của Vương Hình Duyệt, chỉ cần Trình Uyên làm gì đó, cô đều tin rằng anh luôn đúng.

Điều này tưởng chừng rất phi lý nhưng lại hoàn toàn rất tự nhiên.

Vì vậy, nhìn thấy Đàm Bích Thư khó tin trước mặt, lúc này, cô tự nhiên an tâm hơn, “Chủ tịch, thật sự không gì không làm được.”

“Có một điều rất đáng ngờ.” Lúc này, Đàm Bích Thư ngẩng đầu hỏi Vương Hình Duyệt “Hong Anh này bây giờ ở đâu?

“trên đường.” Vương Hình Duyệt nói.

“Sao cô không đưa những thứ này cho tôi sớm hơn!” Sau khi gật đầu, Đàm Bích Thư nhú mày trách cứ.

Vương Hình Duyệt thành thật trả lời, “cô biết không, ngoài kia có hàng trăm người, có lẽ đều là người cùng một nhà.”

Đàm Bích Thu hơi giật mình, sau đó hiểu ý tứ, đồng thời cũng cảm thấy quá uất ức, “tại sao không tin tưởng tôi, nhưng lại mời tôi?”

“Bởi vì cô vừa mới tốt nghiệp, vẫn là một trang giấy trắng.”

Vương Hình Duyệt cười nói, “Tương đối mà nói, cô đáng tin hơn một chút.”

...

...

Vương Hình Duyệt nói đúng, xung quanh tòa án có hàng trăm người đều cùng một nhà.

Những người này có đủ loại, thậm chí còn có những gian hàng nhỏ bán bánh xèo trước cửa nữa ấy chứ.

Một cô gái trẻ buộc tóc đuôi ngựa và một người đàn ông trẻ trong bộ vest xanh nhạt đứng ở cửa tòa án.

“Bạch Dạ Ca Ca, thật ra anh không cần đích thân đến đây, nhìn xem xung quanh đây ít nhất mấy trăm người đều là người nhà chúng ta, Trình Uyên này có biến hóa thế nào đi nữa nhất định sẽ chết.” Cô gái nhỏ nhăn nhó nhìn. mới mười sáu, bảy tuổi tuổi gì đó nhìn cũng dễ thương, nháy mắt nói với Bạch Dạ.

Gương mặt người thanh niên vẫn bình thản, giữa hai lông mày dường như có một nỗi buồn nhân nhạ, nhiwnf tổng thể hấn ta cũng đẹp trai nhưng lại có vận khí thẳng trảm không hợp với tuổi tác.

“anh cùng anh trai em từ nhỏ cùng lớn lên, có thể nói tình như thủ túc. Bây giờ hấn bị giết.

Nếu như anh không báo thù cho hấn, e rằng trong lòng sẽ không vượt qua được chương ngại này.”

Bạch Dạ nhìn thật sâu vào tòa nhà nguy nga, hai tay chậm rãi nắm thành nắm đấm “Tổ Tịch, một lát nữa em tránh xa nơi này một chút.”

Cô gái này tên là Tố Tịch, chớp mắt đầy ranh mãnh hỏi “Bạch Dạ Ca Ca, anh lại là quan tâm em sao?”

Bạch Dạ cười khở thờ dài một hơi “em vẫn còn con nít.”

Khi Tố Tịch nghe vậy có vẻ không vui “Không phải đâu nha, người ta cũng lớn rồi đây.”

“tóm lại, em cứ tránh xa nơi này một chút, anh sợ em sẽ liên lụy đến.”

Tố Tịch mỉm cười, “Bạch Dạ Ca Ca yên tâm đi, nhìn xem, Phương gia chúng ta cũng ở đây và còn có nhiều người như vậy, ai có thể động đến em?”

“chẳng lẽ còn có người dám gây chuyện với Phương gia bọn em?”

Khi nói về Phương gia, Tố Tịch tràn đầy sự tự hào.

Đúng vậy, cô ấy là Phương Tố Tịch, em gái của Phương Thanh Yển.

Tuy nhiên, khi giọng cô ấy vừa rơi xuống ...

“kít”!

Có tiếng phanh.

Một chiếc Jetta màu đen đậu trước tòa án.

Lúc nhìn thấy chiếc Jetta màu đen, nụ cười trên người Phương Tố Tịch đột nhiên biến mất.

Ngay cả vẻ mặt của Bạch Dạ cũng đột nhiên ngưng tụ lại.

Chiếc xe Jetta màu đen đang đậu trước tòa án, hình như chiếc xe đi từ xa mà đến, cho nên vẫn còn có hơi nước bốc lên từ đầu xe.

Một chiếc xe cũ kỹ với giá chưa đến 100..

NDT nhưng ngay lập tức đã khiến quá nhiều người phải sững sốt.

Những người trong Nhà họ Phương đều lùi lại trong tiềm thức, như thể họ muốn tránh xa chiếc Jetta này.

Trong chiếc xe hạng sang của Phương Hoài Sơn đối diện với xe này, khi nghe thấy tiếng phanh xe, Phương Hoài Sơn đột nhiên ngồi thẳng người lên, vừa nhìn thấy chiếc Jetta này, khòe miệng đột nhiên mở to.

“Chết tiệt, sao hắn lại tới đây!” Phương Tam Gia kêu lên.

Người phụ nữ da ngăm dường như nhận ra sự tình nghiêm trọng, hỏi “Tam gia, làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm gì?” Phương Tam Gia buồn bực nói, “Đề người của chúng ta trước tiên lui về phía sau, và tuyệt đối đừng chọc giận hắn.”

Đúng lúc này, một vài chiếc ô tô chạy tới.

Trong số đó, trên xe Audi, với sự hiện diện trong vai Bạch Long Trần Đông Vương Mỹ Lệ và còn có những người khác nữa.

Sau khi xuống xe, họ đứng về phía cửa chính, dường như đang đợi ai đó.

Khi cô gái béo nhìn thấy chiếc xe Jetta, mắt cô ấy sáng lên và ngay lập tức lộ vẻ ngạc nhiên.

Bạch Long Trần Đông dường như cũng có vẻ hơi kinh ngạc.

Không mất nhiều thời gian để một chiếc Iveco cải tiến đậu trước tòa án.

Trình Uyên bị áp giải xuống xe.

Ngay tại thời khắc Trình Uyên xuống xe, Bạch Long cùng mấy người nữa vội vàng vây quanh.

Đương nhiên, có cảnh sát hộ tống, bọn họ chỉ cần dựa sát theo sau, vẫn là không tiếp cận được Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn thấy tất cả mọi người đều bình an, trong lòng hơi hơi lắng xuống.

Anh mỉm cười với mọi người, và sau đó bị áp tải đưa vào phòng xử án.

Vừa quay đầu lại, anh cũng nhìn thấy chiếc Jetta màu đen phong trần đầy bụi bặm.

Trình Uyên cũng không quan tâm lắm, dù sao một chiếc xe giá chỉ có thể coi là thường dân, sẽ không thu hút được bất luận kẻ nào.

Nhưng điều mà anh không biết, đó là một chiếc xe bình thường rẻ tiền như vậy, nhưng lại có một đôi mắt sâu trong đó, nhìn chăm chăm Trình Uyên không chớp.

“Nhóc con, có ta ở đây, dưới gầm trời này không ai dám động đến con!”

Chương 406

Chương 406: Tranh luận tại tòa

Trình Uyên lần đầu tiên trong đời bị gắn lên cái mác bị cáo sánh điệu, anh đứng ở “vành móng ngựa” nhỏ ngay tại giữa phòng xử án, theo sau lưng là hai “con gà” của người thực thi pháp luật sợ anh bỏ trốn.

Lúc này Phương Hoài Sơn Phương Tam gia cũng đã tới hội trường, hắn ngồi ở trên băng ghế nguyên chủ, lạnh lùng nhìn chằm chằm Trình Uyên.

Trong phiên tòa này có rất nhiều người, đa số đều là người của Phương gia.

Đương nhiên, còn có người của Trình Uyên.

Chẳng hạn như trong vai cánh tay phải Bạch Long, cánh tay trái Trần Đông, cùng các vai khác.

Điều khiến Trình Uyên ngạc nhiên là cha vợ Bạch Thiếu Lâm cũng đang ngồi bên điều trần trong phiên tòa. (điều trần: trình bày chỉ tiết trước cơ quan nhà nước có thẩm quyền bản hiến kế hoặc các ý kiến về một hoặc một nhóm vấn đề chính trị, kinh tế, xã hội hoặc pháp lí cần xử lí trong từng hoàn cảnh cụ thể với lời thỉnh cầu xem xét cho áp dụng.) Cảnh tượng này hết sức nghiêm túc.

Vương Hinh Duyệt và luật sư Đàm Bích Thư cũng bước vào, Vương Hinh Duyệt trực tiếp đi vào điều trần, Đàm Bích Thư đi qua Trình Uyên, vụng trộm nói một câu: “đổi diện là con khỉ họ Hoàng, là luật sư tốt nhất ở kinh thành.”

Trình Uyên không khỏi ngước mắt lên nhìn người đàn ông trung niên gầy gò ngồi ở bên cạnh Phương Hoài Sơn.

Điều khiến Trình Uyên ấn tượng nhất ở người đàn ông trung niên này chính là chóp mũi của hắn ta có một vết thối cực lớn, như thể chóp mũi của anh ta có màu đen.

“có gắt lắm không?” Trình Uyên hỏi.

Đàm Bích Thu lông mày ngưng tụ một chút, thì thào nói: “vấn đề này không gắt lắm.”

Nghe xong những lời này, Trình Uyên cười nhạt.

Có lẽ là nhìn thấy Trình Uyên đang cười, Phương Hoài Sơn đang ngồi đối diện liền tức giận hét lên “Trình Uyên!”

Cái âm thanh này rất lớn, và nó thu hút sự chú ý của mọi người ngay lập tức.

Trình Uyên cũng quay đầu nhìn sang.

Phương Hoài Sơn nghiến răng nghiến lợi nói với Trình Uyên, ” Sắp chết đến nơi, còn cười ra tiếng, gan của ngươi thật là lớn!”

“Không nhất thiết phải như vậy.” Trình Uyên mỉm cười.

Càng cười, Phương Hoài Sơn càng tức giận, nghĩ đến cái chết của con trai mình không lâu, mà thủ phạm này lại còn cười phì phèo.

“Yên tâm đi, ta thề, nhất định sẽ làm cho ngươi phải đền mạng cho con trai của ta!”

Phương Hoài Sơn hét lên.

Trình Uyên đối mặt với Phương Hoài Sơn, im lặng một lúc, sau đó ngẩng đầu tiếp tục mỉm cười “Giết người đền mạng là chuyện đương nhiên, nhưng trước khi tức giận, tốt nhất nên hiểu cho r ràng, con của ngươi vì sao lại chết, và hấn hại chết bao nhiêu người. “

“một tên cảnh sát nhỏ nhoi, hấn chết không có gì đáng tiếc, bởi vì cái này mà ngươi lại dám giết con trai của Phương gia chúng ta?”

Phương Hoài Sơn tức giận nói: “Không thể tha thứ!

“một cảnh sát nhỏ nhoi?”

“Chết không có gì đáng tiếc?”

Trình Uyên mỉm cười, cười cười, nhưng đột nhiên dừng lại.

Vẻ sắc mặt nghiêm túc, giang hai tay mang theo “chiếc vòng bạc”, chỉ vào Phương Hoài Sơn kêu to: “con của người tồn tại trên thế giới này, đối với ta mà nói, mới thật là chết không có gì đáng tiếc!”

“Phương Thanh Yên ngay cả một cộng lông chân của Lý Túc cũng không bằng!”

“Phương Thanh Yên ngay cả một cộng lông mi của Nhật Chi Hoa cũng không sánh nổi!”

“Hắn thậm chí còn không bằng Bệnh Đường Tử!”

“Phương Thanh Yên sống chính là lãng phí không khí!”

“Ta giết hắn là thay trời hành đạo!”

“Nếu như bởi vì điều này mà ta chết, thì không đáng tiếc!”

Câu nói của Trình Uyên khiến tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt, đặc biệt là câu cuối cùng, nếu vì chuyện này mà khiến tôi chết điếng, thì không đáng tiếc!

Còn Trần Đông vốn đang ngồi nghe Trình Uyên nói đến Phương Thanh Yên không có giá trị như Bệnh Đường Tử, ánh mắt ngưng tụ chột lóe, sau đó lạnh lùng nhìn Phương Hoài Sơn.

Phương Hoài Sơn dựng ngược lông mày tức giận, đập tay xuống bàn, rống lên, ” Sắp chết đến nơi còn dám mở miệng giả nhân giả nghĩa, ta nói cho người biết Trình Uyên, người hãy nhớ kỹ lời ta nói, cho dù miệng lưỡi của người lơo leo đến đâu, hôm nay người đều phải chết! “

Nghe được câu này, Trình Uyên cũng cười lạnh, thản nhiên nói: “Vậy người cũng hãy nhớ r ta nói, người và Phương gia các người, mặc kệ các người đến đây như thế nào, thì sẽ cút về như thế đó!”

“yên lặng!”

Bầu không khí náo nhiệt vừa mới bắt đầu, nhưng lúc này đã bị một gáo nước lạnh ngắt lời.

Thảm phán và một nhóm bồi thẩm đoàn bước vào phòng xử án.

Nếu Đường Hùng có mặt vào lúc này, chắc anh sẽ nhận ra, vào ngày Trình Uyên bị thẩm vấn, trong một căn phòng khác đã nghe thấy một vài nhân vật nổi bật.

Trong số đó có một người đàn ông trung niên với mái tóc bạch kim, lúc này đang từng bước từng bước và trông rất nghiêm túc.

Thẩm phán đến tòa, và sau đó có một số bên tố tụng đều đứng dậy.

Và cũng như tất cả mọi người đều đứng lên.

Cuối cùng, phiên tòa được bắt đầu.

Người đầu tiên lên tiếng là Hoàng luật sư từ nguyên đơn.

Luật sư giỏi nhất Bắc Kinh vừa thuật lại sự việc hôm xảy ra vụ án, trong đó tự nhiên cũng có thêm mắm thêm muối..

Tóm lại, Trình Uyên được miêu tả như là một con quỷ giết người không chớp mắt.

Một pha tường thuật, khiến cho mọi người không khỏi tin vào đó là sự thật, mà thậm chí còn khơi dậy máu lạnh ăn thịt sống của Trình Uyên.

“phán hấn tử hình đi!”

“Loại người này nhất định phải giết!”

Những người tại buổi điều trần bắt đầu không yên, thậm chí có người còn hét lên “Phán hấn lảng trí!” Loại này khiến người nghe vừa bực mình vừa buồn cười vì lời nói này.

“Yên lặng!” Búa rơi xuống bàn phát ra tiếng “bùm”.

Khán giả bỗng im lặng.

“Tòa án là một nơi trang nghiêm và linh thiêng. Làm sao mọi người có thể gây ồn ào như vậy được hả? Nếu mọi người lại gây rối trật tự, vậy chúng tôi sẽ buộc mọi người phải ra khỏi chỗ này.”, thẩm phán tóc bạc tức giận nói.

Sau đó mọi người im lặng ngay lập tức.

Về sau, lại là một câu nói khác của nguyên chủ Phương Hoài Sơn, vẫn miêu tả Trình Uyên như một ác ma quỷ quái.

Cuối cùng, Phương Hoài Sơn bổ sung thêm một câu, “quan tòa, tôi có một chút cần nói rõ, tôi đã phái người đi điều tra, Trình Uyên không có tiền sử bị bệnh thần kinh, và tôi cũng có biên bản khám sức khỏe của hắn . “

Nói như vậy, là hắn muốn ngăn chặn Trình Uyên thoát tội bệnh tật.

Nói xong, Phương Hoài Sơn lạnh lùng liếc mắt lườm Trình Uyên, y như là muốn nói: “Ta xem ngươi có thể làm được gì nữa!”

Hắn nói xong, quan tòa quay đầu qua hỏi Trình Uyên, “Bị cáo, đối với nguyên cáo nói như vậy, bị cáo có tán thành không?”

“Không tán thành!” Trình Uyên phân trần nói.

Dường như ngờ tới Trình Uyên sẽ từ chối, quan tòa cũng không có chút nào kinh ngạc, nhẹ giọng nói: “bị cáo không tán thành, vậy có thể nói rõ ý kiến của mình đi.”

Nghe vậy, Đàm Bích Thư đứng dậy. “Thưa quan tòa, đây là cách thân chủ của tôi tự bào chữa, nếu có chuyện gì thì có thể là do bị thương quá nặng, thần kinh có chút vấn đề, không phân biệt được vào hoàn cảnh lúc đó, dẫn đến mất lý trí và thoáng qua tự vệ. điều này là có cơ sở. và Việc này đều được thực hiện theo tình tiết giảm nhẹ. Tôi cho rằng tội cố ý giết nhiều người như vậy với tội danh đó không đúng. “

Khi nghe điều này, tất cả mọi người đều choáng váng.

Ồ, giết nhiều người một lúc như vậy có phải là một cách tự vệ chính đáng?

Đây không phải là lừa trẻ con sao?

“Nói nhảm!” Phương Hoài Sơn bị hoàn cảnh trước mắt đột nhiên chọc giận, vỗ bàn đứng dậy ,chỉ vào Trình Uyên, tức giận nói: “các ngươi cho rằng ở đây đều là đứa nhóc ba tuổi sao?”

Quan tòa lập tức lần nữa gõ búa xuống “Nguyên cáo, chú ý kiểm chế cảm xúc và lời nói của mình, còn chưa tới phiên nguyên cáo nói.”

Cho dù Phương Hoài Sơn có kích động như thế nào, lúc này cũng chỉ có thể mạnh mẽ trừng mắt nhìn Trình Uyên mà thôi.

“Bị cáo có thể tiếp tục nói.”

Đàm Bích Thu khẽ cúi đầu, tiếp tục không chút biểu cảm nói: “Nguyên nhân của vụ án này là do Phương Thanh Yên ép buộc và dụ dỗ của nạn nhân. Thân chủ của tôi phải nhượng bộ và đến nhà anh ta để hối lỗi.”

“Ai ngờ, anh ta đã sai thuộc hạ của mình đến giết thân chủ tôi, chém trọng thương thân chủ của tôi và suýt chút nữa đã bị giết chết. Trong trường hợp này, thân chủ của tôi buộc phải chống trả.”

Ngay khi những lời này được nói ra, tất cả mọi người đều sững sờ.

Phương Hoài Sơn tức giận định đứng lên, lại bị Hoàng luật sư bên cạnh giữ chặt.

Hoàng luật sư đứng lên nói: “Thưa quan tòa, lời nói luật sư của bị cáo là không đúng sự thật, còn quá nhiều nghi vấn.”

Chương 407

Chương 407: Tạm hoãn

“Luật sư của nguyên cáo có thể nói rõ về quan điểm của mình.” Quan tòa.

Hoàng luật sư gật đầu với quan tòa, sau đó quay sang nhìn Đàm Bích Thu, mỉm cười nói: “mọi người đều biết mỗi khi làm cái gì đều cũng là có động cơ, còn như luật sư của bị cáo thì vụ hãm nạn nhân, đe dọa, dụ dỗ ... , căn bản không phù hợp Logic. “

“Theo như tôi được biết, nạn nhân và bị cáo dường như không quen biết nhau, một người ở Tỉnh Giang Bắc, một người ở Tân Dương. Làm sao nạn nhân lại có thể đe dọa, dụ dỗ một người không liên quan?”

“đúng, có lý.” Quan tòa gật đầu, sau đó đối mặt với Đàm Bích Thu, nói: “Bị cáo, bị cáo có thể giải thích được không?”

Đàm Bích Thu cũng gật đầu với quan tòa.

“Thưa quan tòa, chuyện là như thế này.”

Đàm Bích Thu cũng nhìn Hoàng luật sư thật sâu, rồi bình tĩnh nói: “quả thật nguyên nhân của sự việc này liên quan đến một vụ án khác.”

“oh?” Nghe xong, tất cả mọi người có mặt đều giật mình.

Chẳng lẽ còn có chứng cứ nào nữa?

Từng người một, bạn nhìn tôi, và tôi nhìn bạn, tất cả đều nhìn nhau.

“Không!” Lúc này, Hoàng luật sư đột nhiên nói: “Chúng tôi nghi ngờ luật sư của bị cáo muốn chuyển chủ đề gây hoang mang cho dư luận”.

“Không phải ..” Đàm Bích Thu cũng vội vàng nói, “Hoàng luật sư không phải muốn biết chuyện động cơ của nạn nhân

này sao? Mà Tôi muốn nói là nạn nhân đã uy hiếp thân chủ của tôi, và từ đó muốn giết người diệt khẩu chính là động cơ giết người.”

“Cái gì?” Mọi người đều bị sốc khi nghe điều này.

Nạn nhân muốn giết người diệt khẩu?

Hoàng luật sư cũng sững sốt, sau đó nhìn về phía Phương Tam gia.

Hắn không biết nguyên nhân của chuyện này, nếu Phương Tam Gia không giải thích rõ ràng với hắn, e rằng bên kia cần lại Phương Thanh Yên muốn giết người diệt khẩu, nên bên kia chỉ là bị động phản công nên mới xảy ra giết người, vậy thì ..
.Hướng đi của vụ án này. Khó dự đoán rồi.

Phương Tam Gia không hiểu đối phương đang muốn nói gì nên nhíu mày.

“Phản đối vô hiệu, hãy tiếp tục.” quan tòa ra hiệu cho Đàm Bích Thư tiếp tục tranh cãi.

Thế là.

Đàm Bích Thư nói tiếp: “Theo thông tin chúng tôi điều tra được, Phương Thanh Yên có một sở thích rất biến thái, đó chính là một kẻ háo sắc, mà lại đến mức cực độ.”

“nạn nhân từng có quan hệ với một người phụ nữ tên là Hồng Anh, người phụ nữ tên Hồng Anh này là nhân tình của Chu Kiệt, mà Chu Kiệt, người này chắc hẳn rất nhiều người đều biết, chủ tịch Thương minh tỉnh Giang Bắc, và chính là trước đó không lâu bởi vì bệnh tim đột phát nên đã qua đời. “

“Trên thực tế Chu Kiệt không phải chết vì đau tim, mà là bị Phương Thanh Yên phải người giết chết.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người lại chấn động.

Đây chắc chắn là một quả bom tấn cho đến nay.

Trên thực tế, cái chết của Chu Kiệt bị che đậy, chính là do người lãnh đạo tối cao của Thương Minh, và đây là ý của chủ tịch Thương minh, bởi vì chuyện này có liên quan đến thể diện

Thương Minh, cho nên Thương Minh kính thành muốn tự mình báo thù.

Đương nhiên, loại chuyện này rất nhiều người biết đến.

“rầm!” Phương Hoài Sơn không khỏi sợ hãi đứng dậy, tỏ vẻ rất tức giận, chỉ vào Đàm Bích Thư và nói: “Đồ khốn nạn, con mẹ nhà ngươi đang nói cái rầm gì vậy? ! Nhiều người biết Chu Kiệt bị Trình Uyên giết, là ngươi là người đã vu oan con trai của ta! “

Nghe vậy, Đàm Bích Thư vẫn rất bình tĩnh, cô hỏi Phương Hoàng Sơn với tư thế giống như Hoàng luật sư vừa rồi hỏi, “động cơ đâu?”

Vậy thân chủ của tôi giết Phương Hoài sơn, có động cơ không?”

“...” Phương Hoài Sơn sững sốt một câu.

Nhiều người ở bên trên đều biết Trình Uyên giết Chu Kiệt, nhưng ít người biết được động cơ giết người là gì.

“Còn nữa, đây là phòng xử án, xin hãy chú ý đến lời nói của mình.” Ngay sau đó, Đàm Bích Thư lại cảnh cáo Phương Hoài Sơn.

Vừa nghe lời này, Quan tòa cũng gật đầu nói: “Nguyên cáo chú ý cảm xúc của mình, bằng không chính là gây rối uy nghiêm của tòa án.”

Phương Hoài Sơn hừ lạnh một tiếng.

Hoàng luật liền vội vàng hỏi: ” theo như cô nói nạn nhân (bị hại) giết Chu Kiệt, vậy động cơ của nạn nhân là gì?”

Chương 408

Chương 308

“Ghen tuông, Tranh giành tình nhân!” Đàm Bích Thư nhàn nhạt trả lời.

“bởi vì một người phụ nữ, cô cho rằng thân phận cao quý của thiếu gia Phương gia sẽ giết người sao?” Hoàng luật sư cười lạnh một tiếng, hùng hổ hỏi ngược lại.

Đàm Bích Thư lắc đầu “Không, không chỉ là vì một người phụ nữ, mà còn vì còn một đứa bé nữa.”

“Đứa bé?” Điều này nằm ngoài dự đoán của mọi người, không hiểu sao lại xuất hiện một đứa bé khác.

Đàm Bích Thư giải thích rằng “Hồng Anh đã mang thai con của Phương Thanh Yến. Chu Kiệt biết chuyện này. Chu Kiệt đương nhiên rất tức giận và yêu cầu Hồng Anh phá thai đứa bé này, cho nên Hồng Anh đã đem chuyện này nói với Phương Thanh Yến. Phương Thanh Yến trong cơn tức giận đã có động cơ giết chết Chu Kiệt, xin hỏi động cơ giết người này có đủ hay không? “

Thật ra những thứ này là do Trình Uyên đã soạn ra trước đó, phút cuối cùng nói cho Đàm Bích Thư nghe.

Ngay từ đầu tất cả mọi người đều biết ở trên mặt vụ án, cho rằng Trình Uyên sẽ không có khả năng ngược lại vụ án, thậm chí có thể trực tiếp lãnh án tử hình.

Đương nhiên, tất cả những người này bao gồm có cả Đàm Bích Thư.

Ngay tại trong lòng Đàm Bích Thư cũng đã kết án tử hình cho Trình Uyên, và cũng không cho anh một chút hy vọng nào trong vụ án này, nhưng phút cuối Trình Uyên mới ngã bài cho cô bằng sắp tài liệu.

Trong phút chốc, Đàm Bích Thư sững sờ, những thông tin trong đó khiến cho cô bị thuyết phục một cách không chút nghi vấn nào cả.

Trên thực tế, đối với vụ án của Chu Kiệt nói đến, đây là sai sự thật.

Chỉ là sự giả tạo này quá hợp lý, quá hợp lý đến mức khiến người ta không thể biết được đâu là thật đâu là giả. Đây được gọi là lươn chúa trong truyền thuyết.

“Luật sư của nguyên cáo không cần phải kiểm có để bào chữa, nói rằng Chu Kiệt chết vì đau tim chứ. Nếu như nói về lời bào chữa này, thì tôi có hình ảnh của Hồng Anh chụp được cảnh Chu Kiệt bị giết.”

” Nếu như quan toà cho phép, chúng tôi thậm chí có thể mời người trong cuộc Hồng Anh tự mình đến làm chứng!”

Trong lúc nhất thời, hướng đi của vụ án Chu Kiệt đối với Trình Uyên mà nói, là càng thêm có lợi cho anh.

Phương Hoài Sơn trừng mắt thật lớn.

Hắn không ngờ rằng bên kia sẽ dùng chuyện này để giải thích mọi chuyện.

Ngay cả Hoàng luật sư vốn rất hùng hồn kiệt xuất cũng bắt giác nhú mày.

Quan tòa giải quyết việc chung, gạt đầu đồng ý yêu cầu của đề Hồng Anh đến làm chứng.

Lúc này, Hoàng luật sư đột nhiên nói: “thưa quan tòa, thân chủ của tôi có chút không thoải mái, cho nên muốn xin hoãn nửa giờ.”

Phương Hoài Sơn rất tức giận, nhưng sau khi nghe Hoàng luật sư nói, tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng hắn vẫn một lòng hợp tác theo.

“Điều chỉnh một giờ.” Quan tòa đồng ý thỉnh cầu của đối phương.

Hai bên bước vào thời gian tạm hoãn.

Vừa lúc Trình Uyên đứng dậy đi vào phòng chờ trước, đột nhiên nhìn thấy có người vội vàng đi tới, đưa cho Phương Hoài Sơn một phong thư.

Phương Hoài Sơn mở phong bì ra xem rồi đưa cho Hoàng luật sư.

Sau đó, Phương Hoài Sơn đi tới bên cạnh Trình Uyên, lạnh lùng nhìn anh, trên mặt lộ ra một vẻ cười nhếch mép.

“Trình Uyên, mặc kệ là người muốn giở trò gì, hôm nay người đều phải chết!”

Trình Uyên nhún vai, ” Ta lại cảm thấy, người sẽ ngoan ngoãn cút đi.”

Trình Uyên vốn tưởng rằng những lời này sẽ chọc tức người đối diện, nhưng ai biết Phương Hoài Sơn lại cười chế nhạo anh, liền xoay người đi vào phòng nghỉ.

Nhìn thấy Phương Hoài Sơn nhếch mép, Trình Uyên không khỏi nhíu mày, trong lòng có dự cảm không tốt.

Chẳng lẽ nội dung trong phong bì vừa rồi có thể ảnh hưởng đến toàn bộ vụ án?

Và sau khi Phương Hoài Sơn rời đi, Đàm Bích Thư cũng đến nói nhỏ với Trình Uyên, “Bên kia có lẽ đã thu được chứng cứ mới. Nhìn biểu hiện của Hoàng luật sư, có vẻ rất bất lợi với chúng ta.”

Chương 409

Chương 409: Bên trên vật chứng

Người đàn ông bước tới và cởi mũ ra để hiện rõ bộ mặt thật của mình.

Lúc này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Không ai nghĩ rằng anh ấy sẽ đến.

Liền ngay cả Đàm Bích Thu đều một trận hoảng hốt.

Thẩm Hoa!

Nói cách khác, trong vụ án của Trình Uyên, Đàm Bích Thu vẫn à hiểu r chi tiết, cho nên cô biết vào đêm xảy ra tội ác, Trình Uyên thực sự đang thương ượng với Thẩm Hoa, nói cách khác, Thẩm Hoa cùng Trình uyên là có khúc mắc với nhau.

Những người biết chuyện trong cuộc đều biết r hơn à Thẩm Hoa và Phương Thanh Yến thực ra là quan hệ hợp tác với nhau, kẻ thù chung của họ chính là Trình Uyên.

Nhìn thấy Thẩm Hoa, Phương Hoài Sơn, điệu cười trên mặt hẳn càng r ràng hơn.

Hắn cảm thấy là lấy Thẩm Hoa ra, để chứng minh Trình Uyên giết người là thuyết phục nhất.

Những người thuộc tứ đại gia tộc sẽ không dễ dàng xuất hiện trước tòa để đưa ra một bằng chứng cứ giả, ngược lại sẽ rất dễ bị liên lụy đến thể diện của gia tộc.

Làm gì có chuyện, gia tộc càng lớn lại càng quan tâm đến những thứ viễn vông hơn à thể diện này.

Hoàng luật sư đương nhiên biết điều đó, vì vậy không khỏi nở nụ cười trên mặt, rồi đề nghị với quan tòa: “thưa quan tòa, như mọi người đều biết, về thân phận của Thẩm Hoa, những gì anh ta nói đều rất có trọng ượng và Rất đáng tin cậy , mà lúc xảy

ra sự việc, Thẩm Hoa hoàn toàn chính xác cùng với Trình Uyên có chút tiếp xúc, vì vậy, tôi xin quan tòa chấp thuận để Thẩm Hoa làm chứng! “

Cán cân chiến thắng, vào lúc này, dường như đã nghiêng về phía gia tộc Phương gia.

Đàm Bích Thư lúc này sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Quan tòa gật đầu đồng ý cho Thẩm Hoa làm chứng.

Thế là Thẩm Hoa được đưa lên làm nhân chứng.

“Thẩm thiếu gia, anh có thể nói rõ chi tiết những gì anh biết được không?” Hoàng luật sư mỉm cười hỏi với Thẩm Hoa.

Thẩm Hoa gật gù đầu, mặt không cảm xúc nói: “Phương Thanh Yên làm cho Hồng Anh mang thai, lúc trước tôi nghe hẳn nói, sau đó không biết hẳn làm cái gì.”

“Nhưng mà, trong một lần chúng tôi đang uống rượu với nhau, tôi nghe thấy anh ấy nghe điện thoại, không được giữ lại tránh gây hậu hoạn về sau. “

Thẩm Hoa nói ra lời này.

Vẻ mặt của Hoàng luật sư đột nhiên ngưng lại.

Ngay cả Phương Hoài Sơn cũng sửng sờ.

Đàm Bích Thư thậm chí còn có há hốc miệng ra.

Lời nói của Thẩm Hoa dường như không có xác định Trình Uyên nói dối, ngược lại là nói thay cho Trình Uyên.

Tình huống này ngay lập tức khiến phía Phương Hoài Sơn nao nạt.

Hoàng luật sư lúc này chẳng khác nào nhặt được hạt vừng, mất quả dưa. (tránh vỏ dưa, gặp vỏ dừa) Chính là hẳn thỉnh cầu quan tòa để Thẩm Hoa lên làm chứng, lại còn thể non hện biển, hẳn lấy thân phận của Thẩm Hoa ra, rồi nói cái gì lời nói có trọng ượng, rồi có độ tin cậy cao các kiểu con đà điểu.

Ồ là la! Bây giờ Hoàng luật sư có cảm giác khóc không ra được giọt nước mắt nào cả.

“Thẩm thiếu gia, anh nên nói cẩn thận, bởi vì chuyện này iên quan đến danh tiếng Thẩm gia của anh.” Hoàng uật sư vẻ mặt ủng hộ cảnh cáo.

Thẩm Hoa nhàn nhạt trả lời: “Đúng vậy, bởi vì chuyện này có iên quan đến danh tiếng của Thẩm gia chúng tôi, tôi sẽ không nói dối. Tuy rằng tôi và Phương Thanh Yên là bạn bè, quan hệ vẫn luôn tốt đẹp, nhưng tôi người Thẩm gia luôn làm chuyện, từ trước đến nay bang lý bất bang thân”

Đó à bằng hữu, quan hệ tốt, có thể giúp đôi phương àm chứng, đây à cái phong cách cao quý gì vậy?

Trong trường hợp này, độ tin cậy đã đạt đến mức không thể đánh giá được, ít nhất là trong mắt quan tòa như vậy.

Nhất thời, trong mắt Trình Uyên, sự sủng ái của anh với Thẩm Hoa đạt đến mức chưa từng có.

Đương nhiên, sự thật người khác không biết, nhưng Trình Uyên biết rất rõ.

Có thể đem đại thân Thẩm Hoa này làm chứng cho chính mình, chuyện này cũng à do Trình Uyên an bài trước.

Vấn đề này phải được truy xét lại vào đêm xảy ra vụ việc.

Thẩm Hoa cùng Trình Uyên thương ượng, nhưng Trình Uyên không có chờ ở đó.

Lúc đó, Thời Dương trực tiếp nói với Thẩm Hoa đáp ứng giúp đỡ.

Thẩm Hoa đương nhiên à cự tuyệt.

Nhưng Thời Dương ại nói, “Ông chủ của chúng tôi nói, ngài hãy giúp đi, Thẩm Lệ liền có thể về Thẩm gia. Nếu ngài không giúp, một số hình ảnh và video sẽ khiến đáng mà râu bông mất sau khi được phát tán trên mạng, mà đến lúc đó thể diện của Thẩm gia các ngài cũng sẽ tiêu tan hết, loại hậu quả này chính ngài suy nghĩ ấy đi. “

Có thể nói, điều kiện này cơ bản đã chặn đứng đường đi của Thẩm Hoa.

Đừng nói đến Thẩm Lệ là em gái ruột của hắn, tình cảm giữa bọn họ như thế nào không quan trọng, cứ nói nếu đúng như ời Thời Dương nói, thì nhà họ Thẩm sẽ rất mất mặt, chuyện này cũng sẽ trở thành một trò cười cho mọi người, và không thể nói trước được sau này là mèo hay là chó, vì vậy liền muốn giẫm lên Thẩm gia mấy hời.

Cân đo đong đếm thuận lợi được sử dụng, là một thương nhân, Thẩm Hoa đương nhiên biết phải àm như thế nào.

Tuy nhiên, quyết định của hắn lại khiến cho Phương Hoài Sơn àn nữa nhin không được liền v bàn đứng dậy.

“Thẩm Hoa, người có biết người đang nói cái gì không hả? Phương gia bọn họ ta đối với Thẩm gia của người vẫn luôn có quan hệ tốt.

người đây à muốn để hai nhà chúng ta từ đây kết thù phải không?”

Về vấn đề này, Thẩm Hoa lại thản nhiên nói: “Tam gia, tôi chỉ nói những gì tôi biết mà thôi, nếu muốn tôi nói dối thì thật xin l i, tôi không àm được, bởi vì iên quan đến danh dự của gia tộc. “

“người... !”

Phương Hoài Sơn tức giận run lên, hắn thật sự không nghĩ ra được lý do gì có thể buộc Thẩm Hoa bỏ qua quan hệ giữa hai nhà.

“Yên ặng!” quan tòa ập tức gõ búa và cảnh cáo Phương Hoài Sơn một lần nữa “Nguyên cáo, xin hãy để ý đến cảm xúc của mình một lần nữa!

Phương Hoài Sơn hung ác trừng mắt nhìn Thẩm Hoa, sau đó hung ác trừng mắt nhìn Trình Uyên.

Nhưng phát hiện thấy.

Trình Uyên vẫy vẫy tay, trên mặt mang theo ý cười.

Nhìn thấy Trình Uyên thực sự à cười, Phương Hoài Sơn tức giận đến suýt chút nữa một ngụm máu tươi phun ra.

Lúc này, Hoàng luật sư nhanh chóng nói: “Thưa quan tòa, cho dù Thẩm Hoa có nói ra lời này, cũng chỉ là lời nói từ một phía. Pháp luật của chúng ta chú ý đến chứng cứ, và bên đó không thể chứng minh được Chu Kiệt đã bị giết bởi nạn nhân (bị cáo).”

Tuy rằng lúc này Hoàng luật sư tìm ra oai lý do này có chút xa vời, nhưng ở một góc độ nào đó, quả thực là chính xác.

Đàm Bích Thư cũng không cam òng yếu thế liền đánh trả. “Với tiền đề không có thêm bằng chứng vật chứng, vậy lời khai của nhân chứng đương nhiên à tiêu chuẩn duy nhất, Hồng Anh là vẫn à người trong cuộc. mời Hoàng luật sư đừng nguy biện nữa.”

Hoàng luật sư đối mặt với quan tòa và nói lại, “Thưa quan tòa, trừ khi bên kia có vật chứng, nếu không thì không thuyết phục.”

Hai bên lại lâm vào thế bế tắc.

Nhưng lúc này, Trình Uyên mới chậm rãi ngẩng đầu lên, không nhanh không chậm mà hỏi: ” Vậy nếu như tôi có thể xuất ra chứng cứ vật chứng, anh sẽ còn tìm lý do khác hay không?”

Trình Uyên mở miệng, ánh mắt của mọi người lại tập trung vào Trình Uyên.

Vẻ mặt của Hoàng luật sư ngưng tụ, trong khoảng thời gian ngắn, đầu óc hấn đảo lộn càn khôn không biết bao nhiêu lần, dường như nghĩ như thế nào cũng không ra, thậm chí: hấn có thể có vật chứng sao.

“Nếu người có thể xuất ra bằng chứng vật chứng, tất nhiên tôi sẽ không tìm những lý do khác nữa.”

Nghe đến đây, Trình Uyên mỉm cười.

Hấn b ng nhiên chột quát một tiếng, “Dựa trên bằng chứng hùng khí!”

Giọng nói này khiến tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt.

Đàm Bích Thư kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

Rõ ràng cô nên là nhân vật chính của vụ kiện này, nhưng bây giờ cô có vẻ hiểu rằng nhiều bằng chứng và nhân chứng nằm ngoài tầm hiểu biết của cô.

Đến lúc này, vậy mà Trình Uyên không muốn đem toàn bộ cho cô biết tất cả chi tiết.

Cái này cần quái gì luật sư nữa?

Chẳng lẽ anh ta đã bắt đầu từ đầu, và tìm mình cũng chỉ là một cái nguy trang?

Có phải anh ấy muốn đích thân dẫn dắt tất cả những điều này không?

Lần này, không được phép của quan tòa, một người nữa lại đứng lên trong phiên điều trần.

Chương 410

Chương 410: tòi từ đâu, thì cút về từ đó

Đây là một thanh niên gầy ốm yếu.

Hắn ta khom mình lại, đút hai tay vào túi quần và mỉm cười gật đầu chào mọi người.

Buông lỏng thoải mái, như thể đang ở trong phòng khách của chính mình, chậm rãi đi đến chỗ nhân chứng.

“anh là ai?” Hoàng luật sư nhíu mày. “Thứ chúng tôi muốn là vật chứng, chứ không phải là nhân chứng!

“hắn ta là Hắc Long!”

Phương Hoài Sơn nhíu đôi mày nói.

Khi người đàn ông đứng lên, sắc mặt Phương Hoài Sơn càng thêm ảm đạm.

Bởi vì người đàn ông này, chính là Phương Thanh Yến trước kia an bài làm thủ hạ dưới Chu Kiệt.

Dựa theo tư duy bình thường, thì hắn chính là người của Phương Thanh Yến.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Trình Uyên hét lên một tiếng, thì hắn ta đứng lên, điều này đã nói rõ cái gì?

Hắc Long rút con dao ra, đập vào bàn đứng của nhân chứng.

Khi nhìn thấy điều này, một cảnh sát có vũ trang chạy đến.

Hắc Long nhanh chóng vung hai tay lên trời, cười nói: “Đừng đừng, đừng hiểu lầm, đây chỉ là vật chứng mà thôi!”

Lời này vừa nói ra, đầu óc Phương Hoài Sơn liền choáng váng.

Trong nháy mắt hắn hiểu ra mọi thứ.

“Người giết Chu Kiệt tên là Tần Sinh. Công cụ mà Tần Sinh dùng để gây án chính là con dao này. Trên đó có dấu vân tay của hắn, vết máu có thể thông qua DNA để nghiệm chứng. Nó thật sự thuộc về Chu Kiệt.”

“Còn Tần Sinh này là ai, chắc hẳn rất nhiều người đều biết đến, hắn là thủ hạ của Phương Thanh Yến, cho nên đây là vật chứng trực tiếp nhất!”

Hắc Long mỉm cười nói.

Quan toà không khỏi nhìn về phía Hoàng luật sư, thần sắc thờ ơ hỏi: “nguyên cáo, nguyên cáo còn có cái gì muốn nói nữa không?”

Hoàng luật sư hơi ngẩn ra, cười khổ lắc đầu.

Hắn ta còn có thể nói gì vào thời điểm này nữa?

Mà Phương Hoài Sơn run rẩy yếu ớt ngồi bệt xuống trên ghế, rốt cuộc biết được vì sao Trình Uyên lại tự tin như vậy.

Trong vấn đề này, anh đã kéo quá nhiều người xuống nước, và có một số tên tuổi lớn trong số những người này.

Hắc Long nhất định không phải là người của Trình Uyên.

Người này Phương Hoài Sơn biết hắn là kẻ phản nghịch, có tầm nhìn rất cao, cho nên loại người này không bao giờ có thể lựa chọn kẻ yếu.

So với Phương Thanh Yến, Trình Uyên hiển nhiên yếu hơn rất nhiều, cho nên trong mắt hắn không thể vừa ý Trình Uyên được.

Đương nhiên không thể thuộc về ba trong tứ đại gia tộc lớn kia được, bởi vì phương Thanh Yến về cơ bản là quan trọng nhất trong gia tộc Phương gia, vậy Hắc Long tại sao lại phải đi bỏ gần tìm xa như thế được?

Cho nên.

Vì vậy, hắn chỉ có một khả năng.

Là của Thương Minh ở kinh thành!

Nghĩ đến đây, Phương Hoài Sơn đều toát mồ hôi lạnh xuống tới tận chân.

Thương Minh kinh thành muốn hỗ trợ Trình Uyên sao?

Vì cái gì?

Phương Hoài Sơn sững sốt, nghĩ đến những ý nghĩ sâu xa hơn, hẳn thậm chí nghĩ đến sự tuyệt vọng.

Mà Hoàng luật sư hiển nhiên không có như hẳn nghĩ xa như vậy được.

Vì vậy, Hoàng luật sư đầu óc nhanh quay ngược trở lại, quay lại gốc ban đầu.

“Thưa quan tòa, cho dù có thể chứng minh Chu Kiệt bị nạn nhân giết, đây là một tình tiết vụ án khác, cũng không chứng minh được việc giết người của Trình Uyên là tự vệ.”

Đúng, đúng vậy.

Cho dù chứng minh được Phương Thanh Yến giết Chu Kiệt, thì cũng không chứng tỏ được Phương Thanh Yến có động cơ giết Trình Uyên, mà lại càng không chứng minh được Phương Thanh Yến muốn giết người diệt khẩu.

Không có bằng chứng trực tiếp về loại chuyện này.

Người của Phương gia, lúc Hắc Long bước lên làm vật chứng, mọi người đã cảm thấy nản lòng.

Tuy nhiên, sau khi nghe Hoàng luật sư nói điều này, trong nháy mắt đã thấp lên một tia hy vọng.

Nhưng...

Sau khi một chiếc điện thoại di động được gửi đến cho quan tòa, tất cả mọi người đều sững sờ.

Điện thoại do Thời Dương đưa cho quan tòa, nó ghi lại sự việc ngày hôm đó.

Video do chính Lý Hải Tân quay lại.

Trong video, Trình Uyên vạch ra là Phương Thanh Yến đã giết Chu Kiệt.

Ngay sau đó, một đám người bắt đầu vây đánh Trình Uyên.

Mà Dưới loại tình huống này Trình Uyên hai mắt đỏ bừng ...

Sau khi xem đoạn video này, Đàm Bích Thư chột tỉnh ngộ và nhanh chóng nói: “Thưa quan tòa, mọi thứ trong video đủ để giải thích nhiều vấn đề, chẳng hạn như một người bình thường bị một nhóm người đè lại đánh cho đến chết, mà lại cũng biết những người này chính là muốn đánh chết mình, vậy thử hỏi, có mấy người có thể không mất lý trí? “

“Chúng tôi cũng đã thấy rằng Trình Uyên là giết dao của người khác rồi trong tình thế nguy cấp vung vẩy mới giết người.”

“sau đó ông già đó rõ ràng là một bậc thầy về võ công, và đoạn video cũng có thể cho thấy rõ ràng rằng thân thủ của tôi hoàn toàn không biết một chút võ công nào cả. Trong tình huống này, ông người kia và rồi chỉ có thể cắn bằng miệng như một người bình thường. “Đọc nhanh tại Vietwriter “Điều này cho thấy thân chủ của tôi thật sự quá lo lắng sợ hãi và mất đi lí trí để bảo vệ mình.”

“Về phần sau này thân chủ của tôi bị thương rất nặng, căn bản không có khả năng giết được Phương Thanh Yến.”

“Cho nên, lúc đó Phương Thanh Yến muốn giết Trình Uyên, bởi vì thân chủ tôi bây giờ vốn cực kỳ yếu ớt, nhưng vô tình thân chủ tôi cướp được con dao, thế là bị thân chủ của tôi vô tình giết chết. Lúc này, thân chủ của tôi vẫn ở trong trạng thái không còn lí trí.”

Một luật sư đã hoàn toàn chuyển video thành lời bình luận vào lúc này, mà lại bình luận một cách rõ ràng có lý có có.

Quả thật video cũng đã trải qua xử lý, chẳng qua là Trình Uyên giết Phương Thanh Yến.

Nhưng hiện tại vấn đề chính là đây, là bằng chứng duy nhất tại hiện trường nên cho dù có xử lý tinh vi thì nó vẫn là thuyết phục nhất.

Lúc này, toàn bộ phiên tòa thật sự im lặng hoàn toàn.

Cho dù Hoàng luật sư có thể bào chữa như thế nào đi nữa, đưa ra bằng chứng đầy đủ ra sao đi nữa, thì hẳn cũng có phần bất lực trước tình huống cụ thể này.

Nhưng mà, dường như hẳn không muốn ngồi yên.

“thưa quan tòa...”

“được rồi!”

Vừa lúc Hoàng luật sư mở miệng định nói gì đó, Trình Uyên đột nhiên nói.

Nghe vậy, mọi người đều nhìn về phía Trình Uyên.

Trình Uyên đối mặt với Phương Hoài Sơn, cười lạnh một tiếng ,nói: ” Tôi cũng không có ý định cùng với anh so đo làm gì, nhưng chuyện này cứ như vậy được rồi. Chính như trước đó tôi đã nói, anh thua rồi!”

“Các người mang theo bao nhiêu người, từ đâu tới, thì rút về như thế đó! “

Khi lời này được phát ra, khiến cả hội trường phiên tòa sốc hơn cả giật điện.

Đây rõ ràng là nhắm vào Phương Tam Gia.

Hầu như ai cũng có thể ngờ rằng cảnh tiếp theo chính là cơn thịnh nộ của Phương Tam Gia.

Nhưng...

Hầu như mọi người đều tính toán sai.

hình ảnh Phương Tam Gia tức giận cũng không có xuất hiện. ngược lại.

hắn chỉ nhắm mắt và thở ra một cách nặng nhọc.

Sau đó hẳn ta đứng dậy, hơi cúi đầu chào quan tòa, không nói gì, rồi quay lưng rời đi.

Hoàng luật sư bối rối tại chỗ.

Ngay cả nhà tuyên tụng cũng bó tay, hẳn ta đứng lại nói có ích lợi gì nữa?

“Tam gia...”

Phương Hoài Sơn bước chân ngay cả dừng đều không có.

Mà người trong phiên tòa, cũng rời đi theo Phương Hoài Sơn.

Cốt truyện thay đổi quá nhanh khiến Hoàng luật sư có chút bối rối.

Thật ra không phải chỉ có Hoàng luật sư, ngay cả Đàm Bích Thư cũng không biết Phương Hoài Sơn vì cái gì, liền đứng như Trình Uyên nói lúc trước.

Điều tiếp theo có thể được tưởng tượng được.

Tòa tuyên án tại tòa, bị cáo Trình Uyên vì bị đe dọa đến tính mạng, giết người bên kia là để phòng vệ chính đáng nên được trả tự do tại tòa!

Trận chiến này, Trình Uyên đã chiến thắng!

Chỉ là vào lúc này, Vương Hinh Duyệt đang ngồi trong phiên tòa thẩm thờ dài, khóe miệng chậm rãi nở ra một nụ cười rạng rỡ.

Đàm Bích Thư không hiểu.

Cô ngăn Trình Uyên lại, hỏi “rốt cuộc là tại sao?”

Trình Uyên sững sờ một chút, sau đó chỉ chỉ sau lưng người đó nói: “cô hỏi hắn đi!”

Chương 411

Chương 411: Khôi phục ký ức Người đến là Hắc Long.

Hắc Long từng là cận vệ bên cạnh của Chu Kiệt, vào ngày Trình Uyên giết Chu Kiệt, cũng là ngày anh muốn giết cả Hồng Anh lẫn cả hắn.

Hắn nói rằng Hồng Anh đang có thai, xem như cứu Hồng Anh một mạng.

Đồng thời, Bạch Hùng cùng Trần Đông cộng lại, thì có vẻ như Hắc Long sẽ kiêng kị một chút.

Hắc Long đút hai tay vào túi, nhíu mày nói với Đàm Bích Thu: “Bởi vì tôi đến từ Thương Minh.”

“Thương Minh?” Hồng Anh thắc mắc.

“Đúng vậy, sở dĩ tứ đại gia tộc ở kinh thành có thể duy trì được dáng vẻ bình yên, và giàu có đến ngày nay chính là bởi vì Thương Minh kinh thành tọa trấn.”

Vì hắn biết tôi là người của Thương Minh, vậy Phương Hoài Sơn đương nhiên sẽ biết thái độ của Thương Minh đối với chuyện này như thế nào.

Và sáng tỏ ra là Phương Thanh Yến giết chủ tịch Thương minh Tỉnh Giang Bắc, trong khi chủ tịch Thương minh ở kinh thành đã từng phát ngôn rằng, muốn đích thân báo thù.

Nhưng Phương Thanh Yến là người của Phương gia, nếu bọn hắn vẫn dám còn vì Phương Thanh Yến mà đi tìm Trình Uyên để báo thù, vậy thì có nghĩa là công khai vì Phương Thanh Yến, vậy lúc đó Thương Minh kinh sẽ đối với Phương gia như thế nào?

Cho nên, tình hình bây giờ là Phương Hoài Sơn không những không dám báo thù cho Phương Thanh Yến, mà còn tỏ vẻ ra không hề biết gì, thậm chí khi cần thiết lắm thì phải cắt đứt quan hệ với Phương Thanh Yến. “

Nghe Hắc Long nói xong, Đàm Bích Thu giật mình một hồi lâu.

Vấn đề ở đây quá lộn xộn, lộn xộn khiến cô không thể hiểu nổi.

lúc này Đàm Bích Thu mới ý thức tới được, một luật sư mới tốt nghiệp không bao lâu, đứng trước một người trẻ tuổi vô song trước là Trình Uyên đây và những người khác thì thật là ngây ngô vô cùng.

Cái gì cũng đều không hiểu.

Thẩm Hoa bước đến bên cạnh Trình Uyên, lạnh lùng nói: “hy vọng người giữ lời hứa.”

Trình Uyên nhún vai “Tất nhiên.”

Nhìn Trình Uyên thật sâu một lúc, Thẩm Hoa cười lạnh một tiếng, “Thật là thú vị.”

Trải qua sự việc này, Thẩm Hoa xác định lại quan điểm của mình đối với Trình Uyên, lúc này mới thực sự coi Trình Uyên là một đối thủ.

Thú vị hơn khi thi đấu trên cùng một sân với một đối thủ ngang tài ngang sức.

Nhếch miệng, Trình Uyên đối với việc này chẳng thêm ngó tới.

“Tôi rất mong chờ người đi nước cờ tiếp theo, nhưng tuyệt đối đừng khiến tôi thất vọng.”

Thẩm Hoa lần đầu tiên cười nói trước mặt Trình Uyên.

Chỉ là nụ cười này hơi gây cảm giác ón người.

Nói xong hắn quay lưng bỏ đi.

Trình Uyên cũng quá lười để quan tâm đến hắn.

Tuy rằng lần này hắn giúp Trình Uyên làm nhân chứng, nhưng đây chỉ là giao dịch đôi bên có lợi.

Trình Uyên được thả tự do tại tòa, mới vừa đi tới cửa tòa, chuẩn bị bước ra ngoài, đột nhiên có người vỗ vỗ bờ vai anh.

Đường Hùng bước đến bên anh nói, vẻ mặt nghiêm túc nhưng trong lòng chợt có vẻ nản lòng, khẽ mỉm cười “Chúc mừng người.”

Bên cạnh anh ta là một nữ cảnh sát tên là Đông Nguyệt.

Trình Uyên nhìn thoáng qua Đông Nguyệt thật sâu, rồi cũng mỉm cười nói câu “Cám ơn.”

Chỉ là ai đang cảm ơn ai, quá mơ hồ.

Xuất phát từ tâm, Đường Hùng rất hài lòng với Trình Uyên vì Lý Túc mà báo thù trong lòng không khỏi vui mừng.

Nhưng anh ta không biết rằng lời khai cuối cùng của Hắc Long hoàn toàn là do Đông Nguyệt.

Đi được hai bước, Trình Uyên lại dừng lại, đi lui tới bên người Đông Nguyệt đang nhìn anh, nhỏ giọng, nói “cô nói đúng, có một số ngôi sao sáng vẫn là có định mệnh không thành sao băng.”

“Há?” Đông Nguyệt hơi giật mình, tựa như không hiểu ý của anh lắm.

Trình Uyên mỉm cười rồi bước thẳng ra ngoài.

Lối vào tòa án.

Một thanh niên tên là Bạch Dạ vẫn đang đối mặt với chiếc xe Jetta.

Phương Tố Tịch vẫn trốn sau lưng hắn.

Chỉ là người của Phương gia bây giờ đã rút lui hoàn toàn.

Trình Uyên không để ý đến cái liên kết này, khi đang chen chúc xuống cầu thang, cửa sau của xe Jetta mở ra, sau đó có một người bước ra từ băng ghế sau.

Nhìn thấy người đó, Trình Uyên sửng sờ.

Bạch An Tương ngậy người xuất hiện trước mặt anh.

Hai người cách nhau mười thước, cảm giác nhìn nhau như muốn làm A làm A.

Bỗng nhiên.

Bạch An Tương đột nhiên xông tới, khẽ đụng đầu vào lồng ngực của anh, hai tay ôm eo anh lại.

thân thể Trình Uyên khẽ lung lay, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Đây là lần đầu tiên Bạch An Tương ôm anh trước mặt nhiều người như vậy.

Trình Uyên vô cùng phấn khích, anh liền trở tay ôm vùi cô sâu hơn vào trong lòng của mình.

Hai người ôm nhau thắm thiết.

Sau lưng Bạch Hùng cùng mọi người, tự giác lui ra phía sau mấy bước.

Đứng ở cửa tòa, Đông Nguyệt không khỏi nhú mày.

Vương Hình Duyệt mỉm cười rời đi trước, nhưng ...

Bạch Dạ ở dưới bậc thềm cũng thấy cảnh này, hai mắt híp lại.

Phương Tố Tịch quá sợ hãi, cô nói nhỏ phía sau Bạch Dạ “Bạch Dạ Ca Ca, đi thôi”

Chuyện này trước kia chưa thay đổi, thì Bạch Dạ có thể không lay chuyển được quyết tâm muốn của mình để giết Trình Uyên, nhưng hiện tại ... cảnh tượng này khiến hắn do dự, chiếc xe Jetta bên kia càng khiến hắn dè chừng.

Cuối cùng thở dài kéo bàn tay nhỏ bé của Phương Tố Tịch, hai người xoay người rời đi.

Mãi đến khi Bạch Dạ rời đi, chiếc xe Jetta mới nổ máy rồi biến mất hút ở phía xa.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu.

Bạch An Tương dường như đã nhận ra điều gì đó, tách ra khỏi vòng tay của Trình Uyên, ngẩng đầu nhìn anh rồi cười nói: “em đã khôi phục trí nhớ.”

“Hả?” Trình Uyên nhất thời không có kịp phản ứng.

Bạch An Tương chỉ vào đầu, nghiêng đầu cười nhìn Trình Uyên.

Ký ức hai năm biến mất ghi lại trải nghiệm của anh và cô từ thờ ơ lạnh lùng với nhau rồi dần dần ấm áp với nhau, đồng thời cũng ghi lại những đau khổ mà họ đã cùng nhau trải qua.

Nhưng ký ức đáng nhớ này, sau khi biến mất hai năm, lại khiến hai người họ trở nên xa lạ và lạ lẫm.

Tuy nhiên.

Khôi phục ký ức.

Nhớ lại sao?

Trình Uyên nắm bàn tay nhỏ bé của Bạch An Tương, hưng phấn đến không nói nên lời.

Nếu không có nhiều người như vậy ở đây, anh thật sự muốn hôn vợ mình một cách nồng cháy.

anh nóng lòng muốn hôn đến sung cả miệng!

Thật không may, có quá nhiều mắt mũi ở đây.

“Không phải em đi kinh thành sao?” Trình Uyên đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền hỏi “trở về Khi nào vậy?”

Bạch An Tương chỉ vào chiếc xe Jetta “Là mẹ của anh đưa em về ... Há, xe đâu?”

...

Trong mắt người khác, tứ đại gia tộc giống như người khổng lồ vậy.

Là một trong tứ đại gia tộc Trình gia, gia chủ Trình Cẩm Đông đã từng trở thành một huyền thoại.

Đặc biệt còn lưu truyền, ông ấy có sở thích quái đản.

Mặc dù giàu có nhưng Trình Cẩm Đông không bao giờ lái xe sang, dường như ông ấy có cảm tình với chiếc Jetta này.

Vì vậy, nhiều người sẽ nghĩ ngay đến Trình Cẩm Đông khi nhìn thấy chiếc Jetta màu đen có số đuôi là 888 này.

Bạch Dạ lúc này cũng không dám làm gì Trình Uyên, không nghi ngờ kiêng kị vì chiếc xe, mà là người trong xe.

Đó chỉ là điều mà hẳn không bao giờ mong đợi.

Người trong xe không phải Trình Cẩm Đông, mà là Lý Quế Như vợ của Trình Cẩm Đông, cũng là mẹ ruột của Trình Uyên.

Trong trận chiến này, Trình Uyên đã thắng.

Mà đó là toàn thắng!

Cũng bởi vậy, Trình Uyên lần đầu tiên xuất hiện ở trong mắt nhiều đại nhân vật như vậy.

Thậm chí, nhiều người còn bị sốc trước màn phản sát như sách giáo khoa này.

Cùng ngày, Trình Uyên và Bạch An Tương trở về nhà ở Tam Thạch Thôn, Trình Uyên cũng đi tắm rửa, rửa sạch mọi chuyện xui xẻo mấy ngày qua.

sau đó.

Anh cũng không còn kiềm chế nổi khi trải qua mấy ngày nay bị dồn nén như vậy được nữa.

Nhìn Bạch An Tương nằm ở trên giường đang giả bộ ngủ say, trong sự căng thẳng đến tột cùng, cuối cùng Trình Uyên cũng nhảy vô vào!

“A ... chờ một chút, chờ một chút!”

Chờ?

Chờ cái đầu chứ chờ, vả lắm rồi!

Nói đến chuyện này thì đàn cánh mày râu ai mà chịu được.

Trình Uyên mặt đỏ tới mang tai, lần đầu tiên “thô lỗ” như vậy với Bạch An Tương!

“đừng mà, vừa vừa thôi, sao gấp vậy, trước sau gì em cũng là người của anh mà” Bạch An Tương sau thi thấy anh gấp gấp quá sẽ hỏng chuyện nên khuyên bảo.

“được rồi, được rồi, vậy anh sẽ nhẹ lại được chưa!” Trình Uyên giờ ngoan như cún, không dám ý kiến.

“học cách phát âm: A Ẫ Ậ” các em đọc theo cô nào. Đến đây mọi người cứ tư duy nha.

Chương 412

Chương 412: Chơi cờ

Một chiếc xe Jetta màu đen, đang lái trên đường cao tốc vào Bắc Kinh.

Chiếc xe này là một chiếc xe gia đình rất bình thường, cho dù ai nhìn thấy sẽ không bao giờ nghĩ nó là cao cấp cả.

Nhưng một chiếc Volkswagen Jetta như vậy được lái khiến vô số người e ngại đến.

Lý Quế Như lái xe một cách thoải mái.

Theo lý thuyết mà nói, một người phụ nữ như bà ấy lẽ ra phải ngồi trên xe với một tài xế và một chiếc ô tô đặc biệt.

Chỉ là lần này tới Tân Dương là chuyện cấp bách khó tránh khỏi, vì Trình Cẩm Đông sợ phải gặp phiền phức nên chỉ có bà ấy đến, nhưng bà ấy cũng biết mình không thể đảm đương nổi vai trò của Trình Cẩm Đông, nhưng may mắn thay nhiều người biết đến xe của anh ấy.

khóe miệng của Lý Quế Như nở một nụ cười, và thậm chí còn ngâm nga một bài hát nào đó không rõ tên, nhưng mà trong lòng không được hài lòng cho lắm, khiến khóe mắt chột long lanh.

“Cẩm Đông, anh có nghe cho rõ không? Đây là con trai của chúng ta, nó rất thông minh?”

Đeo tai nghe airpod vào tai, Lý Quế Như tự hào nói.

Bề ngoài thương lượng với Thẩm Hoa, trong đó lại đấu tranh khiến cho những người cho rằng mình rất thông minh không biết thực hư thế nào, nhưng cuối cùng sự thật lại là tìm đến Phương Thanh Yên để báo thù.

Với thực lực của bản thân, Phương Thanh Yên bị giết, còn có ý gọi cảnh sát đến, để Phương gia không thể báo thù.

Tìm hiểu được lý do tại sao Đông Tâm Tư đến Tân Dương, dùng con gái của ông ấy để chuyển những tin nhắn đe dọa cho ông ta, và ép Thương Minh vào cuộc.

Khi giết Phương Thanh Yên, anh cố ý nói về Hồng Anh, cố ý bị đánh trước, quay video làm bằng chứng.

Sử dụng khéo léo việc Hồng Anh là tình nhân của Phương Thanh Yên và đang mang thai của hắn.

Buộc Thẩm Hoa ra điều trần trước tòa.

Hết cái này đến cái khác không phải là việc mà một thanh niên trẻ tuổi nào cũng có thể làm được.

Chỉ là...

Trình Cẩm Đông từ kinh thành ngồi ở trên ghế sofa, nghe Lý Quế Như báo cáo trên điện thoại di động như vậy, khóe miệng hiện lên một nụ cười tự hào, nhưng đồng thời cũng sinh ra một chút thắc mắc.

“Có một chút anh vẫn không thể hiểu được, đưa tiểu tử kia của Thẩm gia, tại vì sao lại phải giúp con mình làm bằng chứng?”

Về việc này, Lý Quế Như không có nghĩ kỹ, bị Trình Cẩm Đông hỏi xong liền nhú mày.

Trình Cẩm Đông suy nghĩ một chút, rồi cười nói: “Có lẽ, hắn có thứ mà Trình Uyên đang cầm trong tay.”

Quả thật Lý Quế Như không quan tâm đến cho lắm, bà lại là quan tâm đến chuyện khác.

“Sau chuyện này, em nghĩ, các vị trưởng lão của gia tộc...”

“Hừ! Những lão già đó, đừng có nhắc tới nữa.” Trình Cẩm Đông hừ lạnh một tiếng.

“A? Cái gì? Bọn họ còn không có đồng ý với năng lực của Uyên Uyên sao?” Lý Quế Như kinh ngạc.

Trình Cẩm Đông lạnh giọng nói: “Hiện tại cả đám thối Trình Uyên thành thần tiên. em có đồng ý tin không?”

“Uh ... nhưng?”

Trình Cẩm Đông cười lạnh một tiếng, “Mấy lão già này chỉ tính đến lợi ích của bản thân, mượn gió bẻ măng công phu này đúng là dày công tôi luyện. chờ khi Trình Uyên thừa kế gia sản, tôi phải tìm cách dẹp yên bọn hăn mới được, nếu không.”

.. “

“Ừm ...” Cái đề tài này làm cho Lý Quế Như có chút xấu hổ, dù sao các trưởng lão cũng là trưởng bối của Trình Cẩm Đông, bà ấy không tiện để nói, “Dù sao bọn họ cũng đều là trưởng lão.”

Và trong biệt thự sân ngoài của Trình gia.

Trong khu vườn nhỏ, Trình Nặc thẫn thờ nhìn đàn cá bơi trong ao, hai vai rũ ròi, vẻ mặt suy nhược.

“Chú Trần, chú đoán được cái kết này không?”

Người đàn ông trung niên già và đeo kính lắc đầu.

“Ha ha... đúng là anh của cháu.” Trình Nặc cười khổ “Nếu không trừ bỏ được, e rằng cả đêm cháu ngủ không được”.

Bác Trần hơi cúi đầu, nhàn nhạt hỏi: “Có nên đi một chuyến không?”

Trình Nặc hơi giật mình “chú?”

Sau đó hăn lắc đầu, “Không được, mục tiêu của chú quá rõ ràng, nửa giờ không gặp các người lão đại cũng sẽ cảnh giác.”

“Cái đó ...” chú Trần không khỏi nhíu mày.

Trình Nặc không nói lời nào, tiếp tục nhìn chăm chăm đàn cá bơi lội vui vẻ trong ao.

Không biết đã qua trôi qua bao lâu, hăn ta đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó, quay đầu hỏi lại chú Trần: “à, đúng rồi, Bạch Dạ rời khỏi Bắc Kinh rồi sao?”

“Vâng.” chú Trần gật đầu.

“Oh, Bạch Dạ rời khỏi Bắc Kinh, con nha đầu Phương gia nhất định sẽ đi theo.” Trình Nặc cười nói, “đúng rồi, trai tài gái sắc, hai người bọn hăn thật đúng là đặng đôi .”

Nghe đến đây, chú Trần khẽ cau mày và trầm ngâm gật đầu.

“Tôi biết rồi.”

...

...

Bắc Kinh, Công viên Bình An, trên một hòn non bộ.

Trên đỉnh non bộ có một tòa đình nghỉ mát.

Trên bàn đá trong gian đình là một bàn cờ, trên bàn cờ chỉ có mấy quân cờ.

Hai người trung niên một nam một nữ ngồi đối diện nhau.

Người Phụ nữ thì đẹp và tinh tế.

Người đàn ông đẹp trai và phi thường.

Họ mặc những bộ quần áo giản dị cùng kiểu dáng, và trông họ giống như một cặp tình nhân.

Tuy nhiên, giọng điệu dường như không được gọi là tình nhân với nhau cho lắm.

“anh, hiện tại có hối hận không?” Giọng điệu của người phụ nữ lạnh lùng, nhưng lại lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Người đàn ông nhìn chăm chăm vào ván cờ, giống như bình chân như vại, nhàn nhạt nói: “Một quân cờ dù tài trí đến đâu, rốt cuộc cũng chỉ là quân cờ, chủ yếu phụ thuộc vào người chơi cờ.”

Nữ tử khịt mũi nhếch mép nói: ” anh nói rất đúng, nhưng chọn quân cờ cũng là một kỹ thuật.”

“Phải đi chuyên quân cờ mới biết được quân cờ này thích hợp với thế cuộc này hay không.”

Người đàn ông nhẹ nhàng nói.

Người phụ nữ di chuyển một quân cờ trên bàn cờ, lông mày trầm ngâm.

Người đàn ông giật mình, nhanh chóng định lấy lại quân cờ vừa mới đi nhưng đã bị người phụ nữ đã kịp bắt lại.

“Haha... ăn con mẹ anh nè, anh, anh lại thua rồi!”

Người phụ nữ cười một cách bất đắc dĩ, “Liên tiếp bốn lần rồi nha, chặn lại cũng vô dụng!”

Nếu là người ngoài, thì sẽ vô cùng ngạc nhiên, rốt cuộc người phụ nữ này có tướng mạo đoan trang ưu nhã, khí chất quyền rũ, từ miệng phát ra những câu chữ thề như “con mẹ” quả thật là ... quái đản!

Tuy nhiên, người đàn ông dường như đã nhìn thấy có quá nhiều, nên anh ta thở dài, ném quân cờ vào bàn cờ, bực bội nói: “đánh cờ này khó quá!”

Người phụ nữ bóp chặt quân cờ cuối cùng nháy mắt với người đàn ông “Con này tên là Trình Uyên!”

“Nhưng em à, không phải em đã phạm quy trước rồi sao?”
Người đàn ông thờ ơ nói.

Người phụ nữ ngạc nhiên “Có sao? Sao em không biết?”

“thế nhưng Vương Mỹ Lệ là học trò cưng của em mà.” Người đàn ông nói.

Người phụ Nữ hừ lạnh một tiếng nói “Đạo trưởng, không phải đồ đệ của anh sao?”

“vậy thì, chúng ta hiện tại hẳn là hòa!”

“mẹ nó, đây không phải nói nhảm sao?”

Không thấy em cùng bao vây năm người một chỗ sao!”

“...”

...

...

Tân Dương , Tam Thạch Thôn.

Khi ánh nắng ban mai xuyên qua tấm rèm của quỹ dữ, và rơi xuống rọi thấy những sợi chỉ trên giường.

Trình Uyên ngồi ở bên giường mặc quần áo vào, quay lại nhìn người đẹp trên giường.

Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo phần lớn bị những sợi tóc che khuất, đôi mắt to xinh đẹp nhắm chặt, cái miệng nhỏ nhắn khẽ

mở, bên ngoài chần bông lộ ra bờ vai trắng nõn tròn trịa, nhưng chần bông lại nổi lên một đường cong uyển chuyển yêu kiều. .

Bức tranh này giống như một mỹ nhân đang ngủ say như được tắm nắng, vẻ đẹp khiến trái tim Trình Uyên rung động không thôi.

Đã có lúc, anh thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến cuộn bức tranh này.

anh không nhìn được liền cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mọng đỏ của cô, trong đầu không khỏi lại hiện lên cảnh tượng tối hôm qua vào ba ra bảy, làm A và làm A tràn ngập khắp đêm.

Có lẽ là bị môi của anh quấy nhiễu, người đẹp ngủ trong rừng trên giường chậm rãi mở mắt ra, liền nhìn thấy ánh mắt Trình Uyên ôn nhu trước mặt.

“anh là ai?” Bạch An Tương kinh ngạc hỏi.

Nghe vậy, Trình Uyên sững sốt.

Chương 413

Chương 413: tiền bạn đi

Nghe xong lời này, Trình Uyên đột nhiên sững cả người, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, ánh mắt hoảng sợ nhìn về Bạch An Tương.

Ai ngờ.

Lúc này, Bạch An Tương nở nụ cười ranh mãnh, từ trong chăn vươn cánh tay xanh như bích ngọc sen ra, xoa đầu Trình Uyên “Đồ ngốc!”

Trong nháy mắt, Trình Uyên chợt nhận ra.

“Trời ạ, em làm anh sợ muốn chết.”

Bạch An Tương mỉm cười, sau đó bật ngồi dậy vươn vai.

ánh mắt Trình Uyên như muốn văng ra ngoài.

Nhìn thấy vẻ mặt khoa trương của anh, Bạch An Tương khẽ nhíu mày, sau đó chợt nhận ra là mình không mặc gì, chăn bông mềm mại thoải mái nên đã trượt ra khi cô ngồi dậy.

...

“Thình thịch!”

cô nhanh chóng chui vào trong chăn bông, rồi quấn chăn bông che lại thật chặt, không để lộ chút da thịt nào.

ngượng ngùng đến nỗi như muốn tìm cái lỗ nào để chui vào.

“Anh đi ra ngoài trước đi!” Cô cảm thấy khó chịu nên đuổi anh đi.

Trình Uyên gãi gãi đầu, cười như muốn toét cả miệng, đứng yên nhếch mép cười ngây ngô.

“em còn thẹn thùng nữa, tối hôm qua cũng không phải không nhìn thấy rồi ...”

“Á, anh im đi, đừng nói nữa!”

...

Bạch An Tương khôi phục trí nhớ và biết được những gì Trình Uyên đã làm với cô trong hai năm qua.

Cô cảm thấy tội lỗi về màn trình diễn của mình trong khoảng thời gian này, đồng thời, cô cũng không còn thắc mắc gì về mối quan hệ giữa họ nữa.

Tối hôm qua, bọn họ đã trải qua một ân ái mặn nồng di chuyển nhịp nhàng một cách khéo léo, và sau đó là một màn nói chuyện rất lâu gần rạng sáng mới ngủ, điều này cũng khiến cho Bạch An Tương thức dậy muộn hơn Trình Uyên.

Trình Uyên hỏi Bạch An Tương kế tiếp cô muốn làm gì, có cần đến Cẩm Đông phụ trách tài chính không?

Bạch An Tương từ chối, cô ấy nói dù sao bây giờ anh cũng giàu rồi, em muốn làm những gì mình thích cơ.

Đương nhiên Trình Uyên sẽ không từ chối cô.

Ăn sáng xong, Trình Uyên chuẩn bị đi làm, liền gọi Kim Kiệt mang đến hai chiếc xe, một chiếc cho Bạch An Tương.

Sau khi vẫy tay chào tạm biệt mẹ mình, Trình Uyên lái xe đến Long Đàn Y Viện trước.

Mặc dù tình trạng hỗn loạn đã lắng xuống nhưng vẫn còn nhiều việc phải làm trong tương lai.

“thực lực của Phương gia anh đã thấy rõ chưa.” Tìm được Vương Mỹ Lệ, Trình Uyên đối với anh ta nói: “Thực lực của một mình Phương gia, không phải là chúng ta có thể tưởng tượng được.”

“ngươi lo lắng Phương gia sẽ trả thù sao?”

Vương Mỹ Lệ.

Trình Uyên thở dài “yên tâm đi, Phương gia nhất định sẽ”

Mặc dù biết là do Thương Minh kinh thành can thiệp, nên Phương gia nhất định sẽ không đối đầu với đối thủ của mình là

anh trong lúc này, cũng không có nghĩa là Phương Hoài Sơn sẽ buông tha anh.

“Điều tôi muốn nói là ...” Trình Uyên suy nghĩ một chút, rồi nói: “anh giúp tôi tổ chức ra một nhóm có vũ lực.”

“chuyện này ha ...” Vương Mỹ Lệ suy tư một hồi, sau đó gật đầu “Được rồi, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Trụ sở đặt ở Long Đàm Y Viện, chúng ta phải làm tốt công tác bảo mật, những người không đáng tin cậy sẽ không bao giờ được sử dụng.” Trình Uyên giải thích.

“tôi hiểu rồi.” Vương Mỹ Lệ lại gật đầu, sau đó hỏi: “Có danh xưng gì không?”

“danh xưng gì?” Trình Uyên.

Vương Mỹ Lệ nói: “Không phải người muốn thành lập một thế lực sao, như vậy phải có danh xưng chứ gì nữa?”

Trên thực tế, Trình Uyên đã dự định hình thành một thế lực cho riêng mình, nhưng về phần cái tên, trong đầu anh cũng có một ý niệm “Long Uyên” lấy tên này đi. “

“Long Uyên ...” Vương Mỹ Lệ nhẹ giọng thì thầm, sau đó hai mắt sáng rực lên, “Rồng lặn vực sâu, thời cơ chín muồi, nhất phi trùng thiên . Tên hay, tên rất hay!”

Cái tên này thật sự rất thích hợp với hoàn cảnh hiện tại của Trình Uyên.

...

Về sau.

Trình Uyên lại đến nơi giam giữ của Thẩm Lệ.

Hiện tại anh cũng đã đồng ý với Thẩm Hoa, nên tất nhiên là sẽ đưa Thẩm Lệ trở về, nơi giam giữ Thẩm Lệ trừ anh ra, cũng chỉ có mỗi Hoàng Đại Cường biết.

Cho nên, việc đưa Thẩm Lệ trở về, chỉ có thể là anh tự mình đi làm.

Đương nhiên, sẽ có một ý nghĩa sâu xa hơn trong điều này.

Bên ngoài “ngục tối”, Hoàng Đại Cường đang đọc cuốn tiểu thuyết trong “phòng canh gác” phát ra một chuỗi âm thanh, dường như không nhận thấy sự xuất hiện của Trình Uyên.

Hắn một bên đọc sách say sưa đến nỗi nhin không nổi đành phát ra tiếng cười khúc khích.

Trình Uyên bước đến ra cước đá hắn một cái rồi nói: “Mở cửa, mở cửa!”

Hoàng Đại Cường sững sốt, nhìn thấy là Trình Uyên, vội vàng đứng lên, khom lưng cúi đầu “Ái chủ tịch, ngài đến .”

“Đi mở cửa.”

“vâng, vâng.”

Hoàng Đại Cường trước mặt Trình Uyên hết mười phần kính nể.

Ông ta lấy chìa khóa trên bàn ra, bước đến phòng giam của Thẩm Lệ.

“ngươi không chạm vào cô ấy à?” Trình Uyên hỏi khi Hoàng Đại Cường đang mở cửa.

Nghe đến đây, Hoàng Đại Cường đột nhiên run lên, suýt chút nữa không cầm được chìa khóa trên tay.

“Tôi không dám, chủ tịch.” Hoàng Đại Cường vội vàng nói lời cam đoan.

Hoàng Đại Cường hiện tại rất tự giác, rõ ràng biết chính mình với người ta không cùng đẳng cấp, nên vẫn là không chế chính mình.

“Mở cửa đi.”

Bước vào phòng.

Một mùi thơm kỳ lạ xâm nhập vào lỗ mũi của Trình Uyên, anh khẽ nhíu mày.

Hoàng Đại Cường nhanh chóng giải thích, “Người phụ nữ này nói muốn một loại nước hoa có hương thơm hoa hồng. và ngài cũng có nói qua, nếu cô ta muốn thứ gì thì đáp ứng thứ đó, nên tôi mới ...”

“ừm, được rồi!”

Trình Uyên gật đầu, đi tới ghế sofa.

Thẩm Lệ mặc bộ đồ ngủ rộng rãi, vẫn là điệu dạng lười biếng ngồi trên sofa, vừa chăm chú xem Phim Hàn không rõ tên, vừa dùng một đôi bàn tay nhỏ, và một bộ móng tay khác nhau đan xen nhau như là bực bội một điều gì đó.

Trình Uyên ngồi bên cạnh hơi sững sốt, theo bản năng mà giấu hai chân dưới mông cong lên.

Nhưng khi nhìn thấy đó là Trình Uyên, vẻ hoảng sợ trên mặt đã biến mất, thay vào đó chính là dấu vết của sự lo lắng.

“anh gây đi nhiều.” Cô ấy nói.

Giọng điệu như người yêu xa lâu ngày mới gặp lại.

Trình Uyên tò mò nói: “cô cả ngày không phải làm cái gì cả, cũng không cần phải nghĩ tới điều, ngoại trừ ăn ngủ, sao còn không mập lên?”

“anh còn muốn đem em nuôi cho béo sao?”

Thẩm Lệ khước miệng hơi cong lên, cười nhẹ nói.

Cười?

Điều này không phù hợp với lẽ thường.

Bị ai đó nhốt nhiều ngày, không phải nên cô đơn, lạnh lùng, hận thù sao?

Đương nhiên, đối với một người phụ nữ như Thẩm Lệ, Trình Uyên tin rằng cô sẽ không giống như người bình thường.

“Đi vào được một thời gian, tóc tai của tôi đều bị cắt.” Trình Uyên cười chế giễu “Gây đi là chuyện bình thường.”

“Ai gù, anh vào rồi sao? Là Ai có khả năng như vậy?” Thẩm Lệ kinh ngạc, “là ai mà Có thể đem một tên quái vật như anh vào được vậy?”

Trình Uyên cười một cái rồi nói “Phương Thanh Yến.”

“Oh, cũng đ ng!” Thẩm Lệ đột nhiên cười nói, “Phương Thanh Yến tôi biết, là một tài năng trẻ tuổi của Phương gia, anh đầu

với hắn rồi sao? Tôi khuyên anh nên tự giác hiểu về bản thân mình một chút đi, anh không phải là đối thủ của hắn đâu.”

Trình Uyên lơ đãng cười cười, “Đi thôi, thu dọn đồ của mình đi.”

“Cái gì?” Nghe đến đây, Thẩm Lệ đột nhiên cảnh giác, thân thể lui về phía sau, đưa hai tay lên trước ngực, tự vệ.

“đưa cô rời khỏi đây.” Trình Uyên nói.

“Anh định giết tôi sao?” Thẩm Lệ nổi lên vẻ hoảng sợ.

Trình Uyên cười khở một tiếng, “Tôi đưa cô đi chứ không phải là giết cô? Yên tâm đi, không phải đưa cô rời khỏi thế giới này đâu, mà là đuổi cô rời khỏi thành phố này.”

Thẩm Lệ vẫn là mơ hồ nhìn chằm chằm Trình Uyên.

“đem cô trả lại cho Thẩm Hoa người anh của cô.” Trình Uyên lần nữa nói giải thích.

“anh... anh tốt bụng vậy sao?” Thẩm Lệ nhíu mày “anh không sợ anh trai tôi biết được anh là người bắt tôi sẽ trả thù anh sao?”

Trình Uyên nhún vai, tỏ vẻ lãnh đạm. “Hắn biết rồi.”

Thẩm Lệ hai con ngươi tròn tròn thật to, không khỏi lộ ra một vẻ giễu cợt. “cũng đúng, nếu như anh đấu với Phương Thanh Yên, có lẽ anh ấy cũng biết, anh của tôi đương nhiên so với Phương Thanh Yên thì lợi hại hơn rất nhiều, anh yên tâm đi, nếu anh thật sự có thể thả tôi đi, thì tôi nhất định khôm đem chuyện của anh nói cho anh ấy biết đâu. “

“thật sự là không cần phải thế đâu.” Trình Uyên xua tay.

Thẩm Lệ thay quần áo rồi đi theo Trình Uyên ra ngoài, Trình Uyên nói với Hoàng Đại Cường: “Đi lái xe đi.”

Hoàng Đại Cường vội vàng gật đầu.

“Trình Uyên, anh nhốt tôi lại. Thật ra tôi cũng không ghét anh lắm. Dù sao chúng ta cũng là đối thủ. Nhưng mà, tôi vẫn khuyên anh. Nếu như đắc tội đến Phương Thanh Yên, anh vẫn nên đi xin lỗi hắn đi, anh căn bản đấu không lại hắn đâu.”

Chương 414

Chương 414: Một tay giao người

Trên đường trên xe, Thẩm Lệ dường như có tâm tình gì đó muốn nói.

Một lời xin lỗi?

Trình Uyên lắc đầu, cười khỏ rồi nói ” Đồi này sợ là không có cơ hội.”

Nghe vậy, Thẩm Lệ một trận cười lạnh nói “anh thật là ngốc.”

Về vấn đề này, Trình Uyên không để ý tới Thẩm Lệ.

Trên thực tế, Trình Uyên có thể đưa Thẩm Lệ trực tiếp rời đi, nhưng trong điều kiện tương tác trước đó giữa Thẩm Hoa và anh, nếu Thẩm Hoa đồng ý, Trình Uyên sẽ đích thân trả cô ấy lại cho Thẩm Hoa.

Xảy ra sinh tử quá nhiều, đặc biệt là vì Lý Túc, Trình Uyên không thể không nghĩ tới được.

Trước khi xe lên đường cao tốc, Trình Uyên nói với Hoàng Đại Cường dừng ở “Ngõ hẻm phú quý”.

Tại ngõ hẻm Phú quý là vùng nghĩa trang có đất đắt giá nhất ở Tân Dương này, anh an bài Lý Túc ở đây.

Trong siêu thị có bán nhiều đồ tế lễ ở lối vào ngõ hẻm Phú Quý, Trình Uyên mua hoa và ít giấy tiền vàng bạc , đem theo Hoàng Đại Cường cùng Thẩm Lệ đi vào ngõ hẻm Phú quý.

Thẩm Lệ hỏi “anh không sợ tôi chạy sao?”

vẻ mặt Trình Uyên lãnh đạm nói: “sao cũng được, tôi vốn dĩ là muốn đuổi cô trở về mà. Cô chạy đi thì có thể giúp tôi rất nhiều thứ, nhưng tôi nghĩ vẫn là tôi nên đưa cô về thì có lẽ an toàn hơn.”

Nghe vậy, Thẩm Lệ tỏ vẻ khinh thường, “Nếu như việc tự mình đi về, so với việc anh đưa tôi đi thì càng nguy hiểm hơn ấy?”

“Ở Tân Dương này, có ít nhất 20 công ty vì cô mà tiêu tan đến tận xương thịt. cô nghĩ những người này nên ghét cô hơn hay là tôi?”

Trình Uyên thờ ơ hỏi.

Vừa nói lời này ra, Thẩm Lệ nhìn vào mắt Trình Uyên lóe lên một vẻ cảm giác lạnh lẽo, nhớ tới thế lực mà mình xây dựng ở Tân Dương lâu nay, bị một tay anh tháo dỡ qua một đêm, trong lòng tự nhiên tràn đầy không cam lòng cùng oán hận. “anh là kẻ cầm đầu, đương nhiên là hận anh rồi. “

“Nhưng đằng sau tôi có Tập Đoàn Cẩm Đông, những người này đối với tôi không là gì.

Nhưng với cô thì khác.” Trình Uyên nhẹ giọng nói, “cô cũng là người thua, và bây giờ cô, ở Tân Dương này không hề còn có ai hậu thuẫn.”

Nghe đến đây, Thẩm Lệ đột nhiên giật mình.

Trình Uyên khẽ mỉm cười với cô “thử Đoán xem, bọn họ sẽ tìm tôi để tính sổ, hay là sẽ tìm cô?”

sắc mặt Thẩm Lệ lập tức trở nên xấu đi.

“cố lên, có mắt xác ở ngoài đường, thì tôi cũng không có trách nhiệm trong việc này đâu a.” Trình Uyên hù dọa cô ấy.

Thẩm Lệ giật nảy cả mình, xốc lên vài bước đi tới Trình Uyên, thậm chí còn duỗi tay ra nắm lấy cánh tay của Trình Uyên.

Vốn dĩ Trình Uyên muốn từ chối, nhưng đúng lúc này, trước mặt anh lại xuất hiện một người phụ nữ khác.

Một bộ váy đen, làn da của Mục Tư Nhã vốn đã trắng mịn lại càng trắng hơn.

Chỉ là biểu hiện trên mặt cô ấy đầy vẻ buồn bã.

Lúc vô tình va chạm với Trình Uyên, Mục Tư Nhã sững sờ, liền nhìn thấy Thẩm Lệ bên cạnh Trình Uyên vừa mới khoác

vào tay anh.

Trên mặt hiện lên một chút kinh ngạc, sau đó là khinh thường.

Lúc Lý Túc qua đời, Trình Uyên vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Mục Tư Nhã, cho nên lúc này nhìn thấy điều này thật sự là khá lúng túng.

“Thật là trùng hợp.” Hai chữ trùng hợp vừa mới thốt ra, nhưng sau khi nói ra, cảm thấy rất không đúng, vì vậy anh nhanh chóng bổ sung “Tôi xin lỗi”.

Mục Tư Nhã lạnh lùng liếc anh một cái, nhàn nhạt nói:

“Không có phải xin lỗi cả, đây là định mệnh rồi, người cũng đã báo thù cho anh ấy.”

Mặc dù như vậy, Trình Uyên vẫn cảm thấy Mục Tư Nhã vẫn không có ý tha thứ cho mình.

Mục Tư Nhã đột nhiên trừng mắt nhìn Thẩm Lệ, giọng nói lạnh như băng ngàn năm, trái tim có thể run lên vì quá lạnh. “Trình Uyên, tôi hy vọng người nên nhớ người là một người đàn ông đã có vợ.”

Nói xong lướt qua mặt Trình Uyên, không hề quay đầu nhìn lại.

Trình Uyên nhận ra Thẩm Lệ bên cạnh, nhanh chóng thu tay khỏi tay của cô.

“Đừng có làm vậy.”

Thẩm Lệ nhếch miệng, cười lạnh nói, “Tại sao? Anh sợ cô ấy sao? Anh không phải làm bằng giấy, hơn nữa cô ấy cũng không phải vợ của anh, anh có gì phải sợ cô ấy?”

trong lòng Trình Uyên rất khó chịu đánh nói “Hoàng Đại Cường.”

“Vâng, tôi đây.” Hoàng Đại Cường vội vàng đi tới.

Trình Uyên khó chịu nhìn Thẩm Lệ nói: “cô còn dám mạnh miệng, tôi liền giao cô cho hắn, cô đừng hòng thoát khỏi đây.”

Nghe bị hù vậy, Thẩm Lệ liền sợ hãi nhanh chóng im phăng phắc.

Chương 415

Chương 415

Trước mộ có hoa mới, nghĩ đến là của Mục Tư Nhã mang tới.

Trình Uyên đặt mông ngồi xuống trước mộ Lý Túc, đem bó hoa của mình đặt cạnh bó hoa của Mục Tư Nhã mới đem tới.

“Anh à, có lẽ Tư Nhã cũng đã nói với anh là em đã trả thù anh rồi đúng không.”

Những ngày đó bên trong tù, Trình Uyên không ngừng nghĩ sau khi đi ra ngoài, đến trước Mộ Lý Túc, hẳn là có rất nhiều chuyện muốn nói với anh ấy.

Nhưng sau khi thực sự ngồi “bên nhau”, anh bỗng không biết phải nói gì.

Anh châm hai điếu thuốc, một điếu đặt trên bia mộ của Lý Túc, điếu còn lại ngậm trong miệng, cùng anh trai của mình hút thuốc.

Nghĩ tới cái gì thì thân nhiên nói cái đó, có lẽ, không có gì có thể giấu được giữa anh em.

“em cũng đã điều tra ra, bao năm qua, hóa ra tiền lương của anh đã tài trợ cho ba đứa trẻ ở miền núi. Anh yên tâm đi, em sẽ tiếp tục hỗ trợ các em đó dưới danh nghĩa của anh. Nghe nói một người trong số đó sắp tốt nghiệp đại học.

chờ khi nào người đó tốt nghiệp đại học xong, em sẽ sắp xếp cho người đó một công việc tốt.

“

“em sẽ thay anh chăm sóc cho vợ của anh, á ... không phải kiểu chăm sóc như anh nghĩ ấy đâu, dù sao ... anh cũng yên nghĩ đi nha.”

“sợi dây chuyền anh đưa cho em thật sự có chút quý giá...”

...

...

Từ xa, Thẩm Lệ nhìn thấy Trình Uyên đang ngồi trước một cái mộ, sau đó nhếch mép nói những chuyện nào đó, một hồi lại nhếch mép cười thâm thúy nào đó, kiểu như người bị dở hơi cười nói lung tung.

Đôi mắt đổ dồn về anh và ngôi mộ, nó trông rất có xúc động, và tràn đầy tang thương.

trong lòng Thẩm Lệ cũng dấy lên một vẻ trang nghiêm không rõ lý do vì sao.

“ngôi mộ đó của ai?” Cô hỏi.

Hoàng Đại Cường đứng sau lưng cô nói: “Lý Túc, anh trai tốt của chủ tịch chúng tôi.”

“hắn chết như thế nào?”

“vì cứu chủ tịch của chúng tôi, hắn đã bị Phương Thanh Yên giết chết.” Hoàng Đại Cường thở dài.

Nghe vậy, Thẩm Lệ khẽ nhíu mày.

Thật lâu sau, cô thở dài, rồi hỏi tiếp “Phương Thanh Yên không dễ để chọc đến, hắn ta vậy mà thật sự đụng vào chuyện này, tôi thật sự rất tò mò, Trình Uyên làm sao có thể khiêu khích hắn được?”

Hoàng Đại Cường không trả lời cho cô.

Thẩm Lệ đột nhiên nở nụ cười. “nhưng mà, tôi rất muốn nhìn thấy Trình Uyên bị Phương Thanh Yên hành hạ. Hắn là sẽ rất tuyệt.”

Hoàng Đại Cường nhìn Thẩm Lệ thật sâu, rồi lắc đầu.

Bị giam nhiều ngày, tin tức của Thẩm Lệ bị phong tỏa, tự nhiên không biết được Phương Thanh Yên đã từng giao đấu với Trình Uyên, thậm chí toàn bộ Phương gia của bọn họ đều bị Trình Uyên chơi xỏ, đương nhiên cũng có Thẩm gia nữa. cũng nằm trong số đó.

“Phương Thanh Yến đối với cô xem trọng vậy sao?” Hoàng Đại Cường cười hỏi.

Thẩm Lệ cười giễu cợt, nói “Đương nhiên, Trình Uyên cùng với Phương Thanh Yến hoàn toàn không cùng đẳng cấp, Phương Thanh Yến cùng đẳng cấp với anh tôi thôi, Trình Uyên còn kém xa.”

Quả thật không cùng đẳng cấp thật, Hoàng Đại Cường nghĩ thầm.

Qua khoảng một giờ, Trình Uyên phủi phủi cái mông của mình, rồi đưa hai người bọn họ ra khỏi Ngõ Phú Quý này, tiếp tục lái xe lên đường.

Trong vòng một tiếng rưỡi, bọn họ đã đến Tỉnh Giang Bắc.

Xe đậu ở bờ sông Tỉnh Giang Bắc, Trình Uyên gọi cho Thẩm Hoa.

Ngay sau đó, hai chiếc Mercedes màu đen cũng đến bờ sông này.

Thẩm Hoa bước xuống trước ở chiếc xe đầu tiên.

Trình Uyên nói với Thẩm Lệ, “Đi đi.”

Thẩm Lệ thần sắc ngạo mạn liếc Trình Uyên một cái, cũng không có nóng lòng thoát khỏi phạm vi “móng vuốt quý” của anh, mà nhếch mép, nói “anh nhìn thấy anh trai tôi, anh có sợ không?”

Trình Uyên hơi giật mình.

Thẩm Lệ lại giễu cợt cười nói: “quả thật anh không nên tự mình đem tôi trả lại, bởi vì đây là địa bàn của chúng tôi, cho nên, chuyện của chúng ta trước đây có nên tất toán với nhau tại đây không?”

Chương 416

Chương 416: Đập nát BMW

“đại thúc, có toilet trong sân không? bí quá .”

Trình Uyên hỏi lão già sửa xe.

Người sửa xe già này chỉ vào sân nói: “Góc đông nam, nhà xí sát vách, ngài không chê, cứ tùy tiện dùng”.

“Ai không phải người quê mùa, hiểu được.”

Trình Uyên cười cười, rồi bước vội vàng đi về phía sân, xoay người lại rồi nói với Hoàng Đại Cường “Lão Hoàng, học hỏi tiểu sư phụ ấy một chút.”

Hoàng Đại Cường liền vội vàng gật đầu “ờ!”

Có lẽ đây là lần đầu tiên có người được gọi là tiểu sư phụ, một cậu bé mới lớn, trên mặt không khỏi hiện lên một tia ửng hồng, sức làm việc trở nên hoạt bát hơn, tiếng cờ lê lạch cạch.

Mặt sân lộn xộn, đủ loại rác và phụ tùng xe hơi, thùng các-tông và các món đồ nhựa phủ kính nằm la liệt trên mặt đất.

Chỉ có một con đường quanh co kéo dài đến lối vào ngôi nhà ba gian.

Trình Uyên không vội vàng chạy tới căn chòi góc đông nam, mà nhẹ nhàng bước tới cổng căn nhà hướng bắc theo lối đi.

Cửa đóng then cài, có một tấm màn nhựa dính dầu mỡ, hình như thiếu một chiếc nên có kẽ hở.

Qua khe hở, Trình Uyên nhìn vào trong phòng.

Có năm người đang ngồi trong phòng, trong số đó có ba người lớn tuổi, còn lại là một phụ nữ trẻ đeo kính râm, và một người đàn ông với vai bị lệch.

Họ trò chuyện sôi nổi trong phòng.

Người phụ nữ đeo kính râm từ đầu đến cuối cứ cúi đầu.

Trình Uyên lắng nghe một hồi, liền nghe thấy một người phụ nữ chừng năm mươi tuổi nói: “Chị chị, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện, cho hai người đó hiểu nhau một chút.”

“Được được.”

Vì vậy, ba người phụ nữ lớn tuổi đứng dậy và đi ra ngoài.

Sau đó Trình Uyên nhận ra ba người phụ nữ này, hai người là bà mối, người còn lại hẳn là mẹ của người phụ nữ đeo kính râm trong phòng.

Không nghi ngờ gì nữa, người phụ nữ đeo kính râm và người đàn ông có vai bị lệch chắc là đang hẹn hò.

Nhìn thấy ba người phụ nữ này sắp đi ra, Trình Uyên nhanh chóng xoay người ngồi xổm trước cửa sổ đổ rác đầy đủ các bộ phận dưới cửa sổ, giả vờ như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Ba người phụ nữ đi ra ngoài, cũng không thèm để ý tới Trình Uyên, vừa nói chuyện vừa cười đi rồi ra cổng sân.

“anh ấy ở độ tuổi này rồi, vẫn làm công việc yêu thích của mình sao?”

“Đi học việc.”

Những gì họ nói về đều là những từ đơn giản không khác gì nhà quê.

Trình Uyên vẫn đợi, bọn họ đi tới cửa, đứng ngồi không yên nói chuyện phiếm cho say sưa xong, sau đó lại tiến đến đại sảnh.

“em tên là Lý Dung Dung phải không?”

“vâng.”

Trong phòng vang lên tiếng nói của đôi nam nữ.

Sau một vài câu hỏi và câu trả lời khá đơn giản, người đàn ông đột nhiên dựa lưng vào ghế sofa, nhấc chân lên, tùy tiện nói: “Được rồi, để anh nói sơ qua về bản thân của anh một chút. anh tên là Ngưu Thành Quý, năm nay bốn mươi ba tuổi. thân thể cường tráng, dáng dấp vẫn được. Có một trang trại chăn

nuôi gia súc ở Huyện Dương, thu nhập hàng trăm nghìn NDT mỗi năm. “

“bình thường cũng không có sở thích gì đặc biệt cả. anh chỉ thích uống những loại rượu nhưng uống một ít thôi và chơi bài. Vợ cũ của anh đã ly hôn với anh lâu rồi bởi vì anh uống quá nhiều thì cô ấy chọc tức anh nên bị anh đánh chạy rồi. Nhưng mà em yên tâm, nếu chúng ta trở thành một đôi, khi anh uống rượu.

thì chỉ cần em đừng có chọc giận anh, anh nhất định sẽ không đánh em. “

“Về phần em , thì điều kiện của em cũng là rõ ràng, và anh cũng không có ghét bỏ em vì em là người mù đâu. Cái chính là do em có dáng dấp ưa nhìn cũng được, cho nên sau khi giả cho anh, em cũng không phải làm gì khác, ở nhà giúp anh một chút cơm nước là được. “

Nói là không ghét bỏ, mà là từ góc độ của Trình Uyên, có thể thấy được vẻ khinh bỉ của hắn hiện lên trên khuôn mặt.

Đồng thời, Trình Uyên cũng khâm phục trước mức độ không biết vô sỉ là gì của con gà này.

Người phụ nữ tên Lý Dung Dung tuy rằng bị mù, nhưng nhiều nhất cũng đã ngoài ba mươi tuổi, hắn là một người đàn ông bốn mươi ba tuổi, làm sao có thể không biết xấu hổ khi nói mình không chê người ta?

Người phụ nữ đeo kính râm cúi đầu, hàm răng khể cắn môi.

Trình Uyên có thể thấy được cô vô cùng bất đắc dĩ.

Ngẫm lại cũng vậy, kiếp trước họ có duyên nợ gì nhau không?

Lý Hải Tân soái ca hơn người đàn ông trước mặt rất nhiều, lại đối xử tốt với cô, quan trọng hơn là Lý Hải Tân sẵn sàng làm mọi thứ vì Lý Dung Dung.

Tất nhiên, việc đụng vào Hồng Anh là không nên và có lẽ cho đến bây giờ, đó cũng là điều mà Lý Hải Tân tiếc nuối.

Đúng vậy, cô gái mù trong phòng này là vợ trước đó của Lý Hải Tân.

Vào ngày anh ra tay giết Phương Thanh Yến, Trình Uyên nói với Lý Hải Tân rằng sẽ cố gắng giúp anh ta sau khi xong chuyện.

anh chỉ không ngờ lại gặp ở đây.

Nhưng điều này thực sự khiến lòng Trình Uyên trầm xuống, bởi vì Lý Dung Dung càng lo lắng, cô càng quan tâm đến Lý Hải Tân, càng muốn quên anh đi, thì cô càng phải muốn bắt đầu một cuộc sống mới. như vậy mới có thể chia tay hoàn toàn không làm gánh nặng cho anh ta nữa.

Nhưng câu nói xưa rất hay, thích ai đó thì rất dễ, nhưng kết thúc ai đó thì rất khó.

Nhưng muốn quên một người ...

Không hề dễ!

Từ trong sân đi ra, Trình Uyên giật nảy cả mình.

Một người phụ nữ mặc áo khoác da đỏ to tướng, 3 người phụ nữ, một ông già sửa xe và một cậu bé mới lớn đang sửa xe vây quanh chiếc Honda địa hình này.

Trong đó, Hoàng Đại Cường đang bận vùi đầu vào đầu thùng máy của xe Honda này cứ loay hoay bên trong.

Thời gian không lâu.

Hoàng Đại Cường đứng dậy, lấy đèn sửa xe từ trong đầu xe ra đặt trên mặt đất, phẩy tay nói: “Được rồi.”

Người phụ nữ mặc đồ da vẻ mặt nghi hoặc, “cái này xong rồi sao?”

“ừ, xong rồi.” Hoàng Đại Cường.

Người phụ nữ áo da kinh ngạc. “Lý sư phụ nói không có sửa chữa, anh loay vay chọt vài cái là được rồi sao? Đùa với tôi sao?”

Hoàng Đại Cường nhếch miệng nói: “Được hay không, cô thử xem sẽ biết?”

Người phụ nữ áo da này nghĩ cũng phải, nên lên xe nổ máy, tá hỏa ra là thật.

Đột nhiên cô ta nhảy ra khỏi xe với một nụ cười vui vẻ trên môi, “ai gù, thật sự là cảm ơn anh rất nhiều.”

Lúc này, cái mũi Hoàng Đại Cường to hơn cả quả cà chua, phát tay nói “chuyện nhỏ.”

Lão già sửa xe cùng với người thanh niên mới lớn, lúc này nhìn Hoàng Đại Cường với ánh mắt tràn đầy sự sùng bái.

Trình Uyên có chút không nói nên lời.

Trước đó Hoàng Đại Cường nói đã từng sửa qua xe, Trình Uyên còn tưởng rằng hắn chỉ biết một chút, không ngờ hắn vẫn là một cao thủ, ngay cả những bậc thầy chuyên gia sửa xe cũng phải ngưỡng mộ.

Đây thật sự là một sự cố ngoài ý muốn.

Chỉ là...

Chỉ là hôm nay thay vì để hắn sửa xe mà là để hắn phá hủy xe.

Trình Uyên gõ kính ở xe BMW mày rồi kêu lên “Hoàng Đại Cường!”

“Vâng!” Nghe được Trình Uyên gọi, Hoàng Đại Cường co rụt cổ chạy nhanh tới.

Trình Uyên chỉ vào xe BMW mới tinh này, nhàn nhạt đối với Hoàng Đại Cường nói: “Đập nát!”

“Cái gì?” Hoàng Đại Cường lập tức sững sốt..

Không chỉ hắn mà những người phụ nữ và ông chủ sửa xe cũng không có kịp phản ứng theo chuyện gì xảy ra.

Trình Uyên néo mắt lại, Hoàng Đại Cường lạnh lùng hỏi: “Không hiểu?”

Hoàng Đại Cường lập tức giật cả mình.

Tuy rằng không biết tại sao Trình Uyên lại như vậy nhưng mà kêu hắn đi đập nát chiếc BMW này là có lý do, với lại đối với Trình Uyên một chiếc xe BMW này thật chẳng đáng là gì.

” hiểu, đã hiểu!”

Nói xong, Hoàng Đại Cường quay lại, nhặt một chiếc xà beng sửa xe từ dưới đất lên, và sau đó một gậy vung vào xe BMW này.

“bùm!” Một tiếng, cửa kính xe vỡ nát.

Đương nhiên, chuyện này vẫn chưa kết thúc tại đây, Trình Uyên không có lên tiếng, căn bản Hoàng Đại Cường cũng sẽ không dừng lại, và thế là cứ bằm con xe này.

Tất cả những người phụ nữ có mặt đều kinh hãi.

Ông chủ sửa xe cũng bị sốc một phen.

Cho đến khi người đàn ông trung niên có vẻ bề ngoài xấu xí lệch vai này chạy ra khỏi sân sau khi nghe những âm thanh này.

Chương 417

Chương 417: Mục đích đến Huyện Dương

“Dừng tay!” người đàn ông Trung niên thấy tình cảnh này trước mặt, ngay lập tức, tiến lên ôm lấy Hoàng Đại Cường lại.

“ngươi đang làm cái gì vậy? Tại sao lại đập xe của tôi?”

Hoàng Đại Cường vẻ mặt vô tội liếc mắt nhìn Trình Uyên.

Lúc này ánh mắt của mọi người cũng đổ dồn nhìn về phía Trình Uyên.

Ngoại trừ người đàn ông trung niên xấu xí Ngưu Thành Quý này ra, những người khác đều nhìn thấy Trình Uyên để cho Hoàng Đại Cường đập xe.

“Thành Quý, là người này bảo đập này!” Bà mới lớn tuổi chỉ vào Trình Uyên.

Ngưu Thành Quý lập tức thả Hoàng Đại Cường ra, đi tới bên cạnh Trình Uyên, nhắc cổ áo Trình Uyên lên, tức giận nói ” Con mẹ mày ngươi là ai? Ngươi muốn làm cái gì? Tôi có thù oán với ngươi sao?”

Trình Uyên lắc đầu.

“vậy thì cmm ngươi ăn gan hùm mật báo hay sao, dám đập nát xe của Ngưu gia gia đây?”

Ngưu Thành Quý vô cùng tức giận, vẻ mặt hung dữ.

Trình Uyên trở tay lên siết chặt cổ tay hắn, sau đó mặt không cảm xúc nói: “tôi chỉ là người hay coi thường những kẻ uống nước tiểu mèo vô rồi đi đánh vợ của mình.”

“Cái gì?”

“đánh xong, còn đổ mọi trách nhiệm lên người vợ của mình ...”

Cổ tay Trình Uyên đột nhiên dùng sức, trực tiếp vặn vẹo cánh tay của Ngưu Thành Quý đặt ở phía sau lưng, Ngưu Thành Quý không chống đỡ được, đột nhiên quỵ trên mặt đất.

“Con mẹ nó nguoi ...!”

Trình Uyên một cước đá hấn ngã xuống đất.

Chỉ vào mặt hấn, rồi mắng hấn: “nguoi là loại đàn ông gì vậy?”

Đùa chút thôi, Trình Uyên hiện tại tuy rằng sức chiến đấu ở mức trung bình, nhưng là quá đủ để đối phó với người bình thường như vậy.

“Tôi là người như thế nào liên quan gì tới nguoi!” Ngưu Thành Quý dường như cũng không chịu khuất phục, tức giận quay đầu lại phản bác, “Con mẹ nó nguoi là ai, tại sao lại thích lo chuyện bao đồng như vậy?”

Trình Uyên thở dài.

Hôm nay đến mộ Lý Túc, trong lòng tự nhiên rất trầm mặc.

Nhìn thấy người đàn ông xấu xí này trước mặt vợ của Lý Hải Tân kiêu ngạo như vậy, anh quả thật rất tức giận.

Chỉ là nếu như không có Trình Uyên, thì Lý Dung Dung cùng Lý Hải Tân nhất định cũng không phải ly hôn như thế này.

Nhìn chiếc xe bị đập nát của Ngưu Thành Quý, Trình Uyên từ trong xe lấy ra một tấm ngân phiếu, “xẹt xẹt” vài tiếng.

Xé ra đưa cho Ngưu Thành Quý, nhàn nhạt nói “Đây là hai triệu, mau rút khỏi đây!”

“người có tiền quả thật không tầm thường, hai triệu, hai triệu có thể giải quyết ... hai triệu ... triệu?”

Ngưu Thành Quý rất hung hăng nói còn chưa nói xong, trong nháy mắt tỉnh lại, liền cầm lấy ngân phiếu dán vào trong mắt.

“Thật ... thật sự là Hai triệu.” Mắt hấn bắt đầu sáng lên.

Hấn ta chăn nuôi gia súc, thu nhập hơn 200..

nhân dân tệ một năm, tính ra cũng cũng không tệ. nhưng mà Khái niệm về hai triệu này là gì đây?

Về cơ bản mà nói, nếu mưa thuận gió hoà, thị trường vẫn đang phát triển tốt, và hẳn sẽ phải làm việc trong mười năm thì mới kiếm được từng đó.

Theo tiêu chuẩn giá xe BMW serie đời đầu như của hắn, xe mới cũng chỉ hai đến ba trăm nghìn là cùng.

“Nuôi vài bò con trâu, thu nhập cũng lắm 200..
đến 300..

một năm, người đã có thứ trước mắt, mau cắt .”

“vâng, vâng, tôi biết tôi biết ...” Nguru Thành Quý đến bây giờ vẫn còn tức giận, nhưng sau khi có hai triệu trong tay, liền gạt đầu như chày giả cối.

“Từ nay về sau đừng có mà còn ý đồ với Lý Dung Dung nữa!”
Trình Uyên.

“Vâng vâng vâng.” Nguru Thành Quý.

“còn không mau cắt?”

“cút, cút, tôi cút ngay đây!”

Đưa ngân phiếu nhét vào trong người, Nguru Thành Quý xoay người đi từng bước một, khi quay lại thấy chiếc xe BMW, hắn không quên mỉm cười quay lại hỏi Trình Uyên “Ông chủ, có muốn tôi đánh thêm vài cái không? “

“cút!”

“Ồ, ơ ... tôi cút tôi cút!”

Con hàng này, lúc này, chẳng khác gì bộ dạng như một tên nô tài, đôi khi biểu diễn còn vô cùng tinh tế hơn nữa ấy chứ.

Một phát, bay ngay tờ ngân phiếu hai triệu, điều này cũng khiến cho những người khác đều phải ngẩn ngơ.

Và nên biết đây là Huyện Dương, làm sao lại có người giàu như vậy ở Huyện Dương này được?

“Tôi nhớ ra giọng nói của anh rồi.”

Lúc này, giọng nói của Lý Dung Dung truyền vào tai của Trình Uyên.

Trình Uyên nhanh chóng quay đầu nhìn xung quanh, liền phát hiện Lý Dung Dung cũng đã xuất hiện ở cửa sân từ lúc nào đó.

Chương 418

Chương 418

Trước khi tới đây, Trình Uyên cũng đã điều tra ra được quê quán của Lý Dung Dung là ở huyện Dương này, vị trí chính xác cũng đã được tra rõ ràng.

Anh nghĩ đến việc này từ khi đem Thẩm Lệ đến Tỉnh Giang Bắc, trên đường về anh sẽ ghé qua Huyện Dương này xem có cách nào có thể cứu vãn lại cuộc hôn nhân giữa Lý Hải Tân vợ của mình không.

“Tôi có chuyện muốn với cô.” Trình Uyên nói.

Mẹ của Lý Dung Dung thấy thiếu gia giàu có như vậy thật sự muốn gả con gái mình, nên trong nháy mắt của bà ta trên mặt lộ ra tầng tầng lớp lớp vui mừng.

Liên vội vàng cười cười nói nói: “Nói chuyện, mọi người vào trong đi, vào nhà rồi nói chuyện.”

Lý Dung Dung lấy ra một cái gậy của người mù, chọc chọc trên mặt đất, lần theo âm thanh của Trình Uyên đi tới, bình tĩnh hỏi “Xe của anh ở đâu?”

Trình Uyên vội vàng đỡ cô đến trước xe của mình, mở cửa xe ra.

Lý Dung Dung cũng không từ chối, trực tiếp ngồi xuống.

Mẹ cô và cha cô, cả thợ sửa xe tiểu sư phụ đó, hầu hết trên mặt không khỏi lộ ra vẻ do dự, há to như quả trứng gà, nhưng không nói gì.

Trình Uyên thấy vậy liền cười nói: “Các cô chú đừng lo. Nói chuyện một chút xong rồi sớm sẽ trở lại.”

Đang nói chuyện lên xe, Hoàng Đại Cường vội vàng đi tới, nhưng lại là bị Trình Uyên nói: “Người ở đây đã.”

“Ồ ...!”

Khởi động xe, Trình Uyên chở Lý Dung Dung đến nơi vắng vẻ rồi dừng lại.

Xe đậu trên con đường quê quanh co với hai bên là ruộng rau xanh mướt.

“Chị dâu ...” Trình Uyên trước tiên mở miệng lịch sự.

Lý Dung Dung không khỏi có chút tự giễu nở lên nụ cười, “Chị dâu? cái này từ đâu ra vậy?”

“Hải tân lớn hơn tôi, thì tôi sẽ gọi anh ấy là anh.” Trình Uyên cười nói.

Lý Dung Dung lắc đầu, ” Tôi cùng anh ấy sớm đã không còn quan hệ.”

Trình Uyên còn muốn nói cái gì đó nữa, nhưng lại bị Lý Dung Dung dành nói trước, “Nếu như anh ở đây để thuyết phục tôi trở về với anh ấy, vậy thì hãy quên đi.”

Trong lời nói này, đã chặn đứng họng của Trình Uyên.

Nhưng Trình Uyên có thể thấy rằng tuy vẻ mặt của Lý Dung Dung rất bình tĩnh, nhưng trong giọng điệu của cô ấy lại thấy rõ đầy vẻ buồn bã.

Có một số chuyện, không phải là không muốn nhắc tới, là sẽ chưa từng xảy ra, còn có một số người, không phải là muốn quên, thì thật sự có thể quên.

Từ giọng điệu của Lý Dung Dung, Trình Uyên hiểu được cô đã từng yêu Lý Hải Tân rất sâu đậm.

“Lúc tôi đến đây, tôi có kiểm tra qua tài khoản của Lý Hải Tân.” Trình Uyên không có trực tiếp thuyết phục Lý Dung Dung, mà là tự mình nói về một chuyện khác.

“Anh ấy nói rằng muốn thay giác mạc cho chị, vì chị là có nhóm máu rất hiếm nên chi phí sẽ rất cao. Ngoài việc chờ đợi lấy được giác mạc phù hợp, anh ấy còn phải tiết kiệm một khoản chi phí cho phẫu thuật khá lớn. khoảng một triệu. “

“Lý Hải Tân tần tiện bớt ăn bớt mặc, tính đến nay anh ấy đã tiết kiệm được 930..

, cộng với tiền lương tháng sau cũng hơn 1 triệu. Chị, chị nghĩ sao với số tiền này của anh ấy?”

Nghe vậy, Lý Dung Dung thân thể bắt đầu run lên.

“Tôi có một người anh trai tên là Lý Túc. Anh ấy đã mất cách đây mấy ngày trước. Anh ấy vì tôi mà chết. Ngày anh ấy chết, chính là ngày anh ấy đang chuẩn bị kết hôn.”

“Vợ mới cưới của anh ấy là bạn thân tốt nhất của vợ tôi. Tôi luôn nghĩ rằng cô ấy là một cô gái rất mạnh mẽ và kiên cường, nhưng cho đến ngày hôm đó, tôi không ngờ cô ấy lại yếu đuối như vậy”.

“Sau này tôi đi báo thù cho anh tôi, vợ tôi cũng biết, nhưng là không có ngăn cản. Tuy rằng không có nói lời nào, nhưng tôi biết cô ấy sẽ rất lo lắng, và rất rất lo lắng, thậm chí...”

“à đúng, tôi đi báo thù. Ngày đó tôi đi giết người, Lý Hải Tân cũng đi cùng tôi, bởi vì tôi hứa với anh ấy, nếu đi cùng với tôi có thể cho hắn nửa triệu.”

“Đúng rồi, 930..

, lần này thêm 500..

nữa.”

“Anh ấy lấy xe tông vào cổng của Phương gia, bùm ... một tiếng”

Ngay khi Trình Uyên nói ra từ tượng thanh “bùm”, thân thể Lý Dung Dung đột nhiên rùng mình một cái, vô thức há miệng.

Chương 419

Chương 419: Khuôn mặt nhăn nheo

Trình Uyên lúc đó rất bối rối, chỉ muốn đẩy Lý Tịnh Trúc ra.

Ai ngờ, Lý Tịnh Trúc lại tự mình đẩy anh ra.

Chỉ là một cái ôm ngăn ngủi, sau đó Lý Tịnh Trúc nhoẽn miệng cười với anh “anh không sao là tốt rồi.”

“Tôi ...” Trình Uyên cũng không đoán ra được mình không sao là không thế nào.

“Sự việc này khiến trái tim em sợ phát chết, cũng may là anh bình an vô sự. Khi nhìn thấy anh, trong lòng em quá kích động, nhịn không được nên...” Lý Tịnh Trúc vui mừng xua tay, “

anh chớ để ở trong lòng.”

Trình Uyên một trận cười khở, “Nước ngoài hay biểu hiện như vậy là quan tâm sao?”

“Đúng vậy, có phải anh rất muốn sống ở nước ngoài không?” Lý Tịnh Trúc vui cười nói, “thôi bớt nằm mơ đi anh.”

“mà làm cách nào cô tới đây được?”

“Cô béo nói với tôi là anh đến đây.” Lý Tịnh Trúc thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười “Bây giờ bệnh viện mới gây dựng, lưu lượng khách ít, có dịp tổ chức cho nhân viên Cẩm Đông của anh đi khám sức khỏe cá nhân đ , như vậy anh có thể tăng mức độ danh tiếng của mình hơn,à đúng rồi, hãy đưa chị dâu và di đến đây khám luôn. “

“Được rồi, chuyện này khi tôi về sẽ lo liệu.”

Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm.

“cốc cốc cốc ...” Có tiếng gõ cửa.

Trần Đông xuất hiện ở ngoài cửa.

” tìm tôi sao?”

“Thôi, chúng ta ra ngoài đó nói chuyện.”

Lý Tịnh Trúc biết Trình Uyên cùng Trần Đông nhất định có chuyện quan trọng muốn nói, nên cũng không quấy rầy bọn họ nữa mà vẫy tay chào tạm biệt, trở lại bệnh viện.

Trình Uyên cùng Trần Đông không có đi ra ngoài, mà là đi lên nóc nhà tòa nhà này.

Đổi mặt với gió lạnh cóng, Trình Uyên đứng ở bên cạnh lan can, khẽ mỉm cười hỏi “Đạo trưởng là ai?”

Nghe được Trình Uyên nhắc tới đạo trưởng, Trần Đông thần sắc đột nhiên nghiêm một chút.

“Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?” Một lúc sau, Trần Đông mới hỏi lại.

Trình Uyên quay đầu lại nhìn chằm chằm vào mắt anh ấy, rồi hỏi “anh có thứ mà trong tay hấn cầm sao?”

Trần Đông im lặng.

“Đạo trưởng là phương ngoại chi nhân.”

“phương ngoại chi nhân?” Trình Uyên bối rối.

“Người biết không, tứ đại gia tộc ở kinh thành nắm giữ vô số tài sản, mà duy nhất có thể áp chế sự cân bằng của tứ đại gia tộc chính là Thương Minh, bởi vì cái này là hệ thống quốc gia hạn chế, cho dù chơi thế nào cũng được miễn không vượt ra ngoài các quy tắc này. Nếu không, nó sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.”

“Nhưng có một hạng người nằm ngoài những quy tắc này, chẳng hạn như đạo trưởng.”

Trần Đông giải thích, ” Đạo trưởng nắm giữ tin tức và tài phú mà không có một ai biết đến, nhưng nghe nói hai trong bốn đại gia tộc đã được sự hỗ trợ bởi Đạo trưởng.”

“Thật ra trên đời này cũng không có bao nhiêu người biết được sự tồn tại của đạo trưởng. Tôi cũng tình cờ cùng hấn có quan hệ.”

Trình Uyên cau mày hỏi: “Đạo trưởng là đạo sĩ sao?”

Trần Đông lắc đầu. ” Không phải, đạo trưởng chỉ là danh hiệu, hẳn thuộc về một tổ chức bí ẩn nào đó, hay cũng có thể nói là giáo phái.”

Trình Uyên trầm ngâm suy nghĩ.

Nếu như là theo lời Trần Đông nói, thì nhà nước làm sao có thể cho phép hẳn tồn tại được?

Hơn nữa, ngay cả hai trong bốn đại gia tộc lại được hẳn bảo hộ che chở, điều này ...

không thể tưởng tượng được.

“Cho nên, anh còn chưa có trả lời em, anh bị hẳn nắm gì trong tay?” Trình Uyên hỏi.

Nghe vậy Trần Đông cười khở lắc đầu “cũng không tính là cầm trong tay.”

“Là như thế này này. Quả thật tôi có một người em gái. Tôi từng nghĩ cô ấy chết rồi, nhưng khi tôi đuổi theo Miêu Địa chi Vương hôm đó, tôi đã gặp lại đạo trưởng. hẳn ta nói với tôi rằng em của gái tôi vẫn còn sống. nếu như muốn biết tung tích của cô ấy, thì phải ... “

“Nghe theo lời hẳn.” nói đến mức này, Trình Uyên nghĩ đến Bệnh Đường Tử ngày hôm đó bị bắn chết, không khỏi nghĩ tới những gì anh ấy nói. “ cho nên. những gì mà sư đệ của anh đã chuyển giao lời nói của đạo trưởng ngày hôm đó, Nếu như anh không xuất thủ giúp em, có lẽ bây giờ anh đã biết được tung tích của em gái mình ở nơi nào. “

Trần Đông lắc đầu, thở dài nói: “quả thật, biết cô ấy còn sống là đủ rồi.”

Lời nói này của anh ấy đã làm cho Trình Uyên phải cảm động và cảm thấy có lỗi.

Dù thế nào đi chăng nữa, để một kẻ tàn nhẫn giết người không chớp tay như anh ấy lựa chọn như vậy, trong lòng của anh vẫn là vô cùng âm áp.

“Cám ơn.” Trình Uyên nói.

Trần Đông hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi khỏi sân thượng.

Cuộc trò chuyện này cho phép Trình Uyên cởi bỏ được nút thắt bao nhiêu lâu nay, đồng thời anh cũng hiểu sâu hơn về thế giới này.

Thì ra ngoài tứ đại gia tộc còn có những người đáng sợ hơn nữa, và ... xem ra đối với bản thân mình rất bất lợi.

Sự việc xong xuôi, Trình Uyên rời khỏi bệnh viện, trời cũng đã muộn, anh lái xe đến đồn cảnh sát.

Cũng may trùng hợp ngay lúc đồn cảnh sát tan làm, anh vừa dừng xe liền thấy Đông Nguyệt từ trong đi ra.

Đông Nguyệt trên người mặc trang phục bình thường và quần jean ôm ở phần thân dưới, với đôi chân thẳng tắp và trông rất quyến rũ.

“Cảnh sát Đông!” Trình Uyên đưa đầu ra ngoài cửa sổ vội hô lên.

Đông Nguyệt khi nhìn thấy Trình Uyên thì hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không lộ ra vẻ ghét bỏ như lần đầu gặp mặt mà ngược lại là rất ngạc nhiên.

“Áy, tại sao là anh?” Đông Nguyệt bước đến bên cạnh Trình Uyên.

Trình Uyên xuống xe, rồi cười hỏi: ” không biết mặt mũi của tôi có được vinh hạnh mời Cán bộ Đông đây đi ăn một bữa cơm rau dưa được không?”

Đông Nguyệt khẽ cong mi mắt, lộ ra nụ cười bí hiểm “Sao, anh muốn tán tôi?”

“chính là một bữa cơm thôi.” Hỏi lời này Trình Uyên rất xấu hổ .

Đông Nguyệt thở dài một tiếng “Thật đáng tiếc, nếu như anh còn chưa kết hôn, tôi có thể đồng ý với anh, nhưng đáng tiếc là đã kết hôn, mà đừng quên, tư liệu của anh so với người khác tôi nắm rõ như trong lòng bàn tay.”

“Áy, tôi thật sự chỉ muốn mời cô một bữa cơm mà .” Trình Uyên có chút đau đầu, trầm nghĩ, nam nữ thanh niên cùng nhau ăn cơm, đều phải có ý tứ đó?

“Có thật không?”

“thật!”

“Vậy được rồi, tôi từ chối.”

“Áy...”

Nói xong, Đông Nguyệt vẫy tay với Trình Uyên, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của Đông Nguyệt, Trình Uyên sững sờ.

Vốn dĩ anh muốn vượt qua giọng điệu của Đông Nguyệt, nhưng cô ấy quá cảnh giác nên không cho anh có cơ hội.

Nở nụ cười gượng và thờ dài, Trình Uyên khởi động xe chuẩn bị rời đi.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, trong tầm mắt của anh xuất hiện một bóng người mặc áo khoác.

Việc một người mặc áo khoác không phải là chuyện lạ.

Điều kỳ lạ là người đàn ông mặc áo khoác hào hoa kia nhìn lại xe của Trình Uyên, ánh mắt này khiến Trình Uyên dựng cả tóc gáy.

Đó là một khuôn mặt giống với Sharpei, nhưng đôi mắt giống như lồi ra một nửa, có kích thước bằng một chiếc chuông đồng.

(Sharpei : chú chó nhăn nheo nhất thế giới) Máu chột là sau khi nhìn anh một chút, thì người này xoay người bước nhanh hướng về Đông Nguyệt đã rời đi trước đó.

Hướng về Đông Nguyệt đi tới?

Trình Uyên sững sờ nửa phút, mới vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho Bạch Long “Đi theo vị trí của tôi, mau lên.”

Trong điện thoại có một định vị do Bạch Long lưu lại, cho nên anh không sợ Bạch Long không tìm được.

Sợ đánh cỏ động rắn, Trình Uyên không có lái xe.

Xuống xe bước nhanh về hướng Đông Nguyệt đã rời đi trước đó.

Từ rất xa, anh đã thấy một chiếc áo gió rẽ vào một con hẻm nhỏ đen kịt.

Trình Uyên đi đến đầu ngõ, phát hiện bên trong quá tối, mà lại, đối phương bên kia khiến anh sờn cả gai ốc, trực giác nói cho anh biết người này rất nguy hiểm.

Anh không dám đi vào.

Bỗng nhiên nghĩ đến, trước đó có điều tra về Đông Nguyệt, anh biết cô ấy sống ở đâu.

Vì vậy Trình Uyên bỏ qua con hẻm nhỏ này, từ hướng khác chạy nhanh về phía nhà Đông Nguyệt.

Chương 420

Chương 420: Sức mạnh kinh hoàng

Đông Nguyệt có thuê một căn nhà ở trong một cái thôn Thành trung gần đồn cảnh sát.

Ngôi nhà là một ngôi nhà gỗ và có sân phía trước.

Lúc Trình Uyên đến, cửa sân đã khép, anh không khỏi nhíu mày, rõ ràng là Đông Nguyệt đã về nhà, nhưng không biết người mặc áo khoác ấy có đi vào chưa hay không.

anh có thể cảm giác được người mặc áo khoác chính là nhắm vào Đông Nguyệt.

Thật ra không phải chuyện của anh , nhưng dù sao thì lần này anh cũng có thể trắng án, là nhờ Đông Nguyệt giúp đỡ rất nhiều.

Hơn nữa, bản thân Trình Uyên cũng không phải là người lạnh lùng.

anh lấy điện thoại di động ra, vốn là muốn thúc giục Bạch Long nhanh lên, nhưng là vào lúc này.

“Cứu mạng!”

Một tiếng kêu cứu mạng bất chợt vang lên trong nhà, rồi giọng nói truyền đến bất chợt.

Trình Uyên sắc mặt thay đổi, điện thoại di động liền nhét lại vào trong quần, trực tiếp liền nhảy vào trong sân.

Sân rất ngăn nắp, nhưng không có đồ đạc gì bố trí phong cảnh cả, có ba gian phòng chính ở phía bắc và một phòng phụ ở phía tây.

Lúc này, chỉ có đèn trong nhà chính được bật sáng.

Sau khi Trình Uyên đi vào sân, anh không có thời gian suy nghĩ, liền chạy nhanh lên phòng trước.

Nhưng vừa bước vào nhà, cảnh tượng trước mắt thực sự khiến anh choáng váng.

Một khuôn mặt nhăn nheo, đối diện với anh, và đôi mắt lồi như muốn rớt ra ngoài, trông như một con quái vật.

Đặc biệt là khi anh lao vào nhà, và đột nhiên liền xuất hiện một khuôn mặt như vậy trước mặt anh, cho dù là thế nào đi nữa thì cũng sẽ bị hù cho hồn bay phách tán.

Vừa xông vào thì lại nhảy vọt ra, trái tim bị hù của Trình Uyên đang sôi trào căng thẳng như muốn rớt ra ngoài.

“cmn hú hồn con chim én còn nguyên, là ai!

Là người hay là ma!” Trình Uyên tức giận hét vào trong nhà.

Nhưng vào lúc này từ trong phòng vang lên một tiếng cười khúc khích, “Ha ha, mình thương dễ tránh, ám kiếm khó phòng và mách khéo rút củi dưới đáy nồi chơi cũng tạm được.

vốn cho rằng ngươi là người thông minh, sao đột nhiên lại trở nên ngốc nghếch thế?”

Giọng nói nhẹ nhàng rất quyến rũ, người ta nghe vào tai trong suốt như nước suối chảy, Trình Uyên thật sự không ngờ khuôn mặt đầy nếp nhăn này lại là một người phụ nữ.

“Ngươi là ai, ngươi đem Đông Nguyệt làm sao rồi?” Trình Uyên lo lắng nói.

“Roẹt” một tiếng.

Trình Uyên chỉ cảm thấy trước mặt như một đóa hoa, khuôn mặt kinh hãi kia lại hiện ra trước mặt.

Người này từ trong ra ngoài giống như làm phép, không có trải qua quá trình trung gian nào cả.

trong lòng Trình Uyên quá kinh hãi, nên theo bản năng một quyền đâm vào người đó.

Tuy nhiên, ngay sau đó, cơ thể anh đột nhiên như trống rỗng.

anh một quyền đánh tới, trước khi cánh tay của anh duỗi ra, một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn, liền nắm lấy cánh tay to lớn của anh, nhìn qua chỉ là cú chạm nhẹ nhàng một chút, thế

nhưng mà, cả người anh lại bay vào quỹ đạo làm một cái santo 360 độ lượn vòng trên không, sau đó ngã ầm ầm trên mặt đất.

“rầm” một tiếng.

“mẹ nó!”

Gần như không có dừng lại, sau khi Trình Uyên ngã sấp xuống, ngay cả xúc cảm đau đớn còn không có truyền đến, anh liền trở mình một cái rồi đứng lên, vội vàng lui lại vài bước.

Sau khi kéo được một khoảng cách với người này mà anh cho là an toàn rồi, anh liền thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên rồi cơn đau ập đến.

Lúc này, anh mới nhìn rõ.

Thân hình người trước mặt bọc trong cái áo gió, nhưng khi nhìn kỹ vẫn có thể thấy được lồi lõm phập phồng không đồng đều, quả nhiên là một dáng người phụ nữ.

Và khuôn mặt đầy nếp nhăn đó chẳng qua là một chiếc mặt nạ rất tinh xảo mà thôi.

Nhưng xét theo cái cổ thon thả của người này, làn da lán bóng, mịn màng và thanh tú, làm sao lại có thể liên quan đến sức mạnh kinh khủng như vậy?

“Xin thứ lỗi, tôi chỉ là đi ngang qua, đi nhầm cửa mà thôi. Yên tâm đi, tôi không có nhìn thấy gì cả.” Trình Uyên trong lòng hồi hộp không thôi, thế là vội vàng đổi giọng.

Vấn đề bây giờ là nếu anh ta tiếp tục ngang ngạnh, liền đơn thuần tự mình tìm con đường chết, không những không cứu được Đông Nguyệt mà còn bị liên lụy đến.

Trình Uyên đang nghĩ tới việc trì hoãn, và kéo dài thời gian cho đến khi Bạch Long đến.

Nhưng người bí ẩn này dường như không có ý định dành thời gian cho Trình Uyên, cô ta nhắc chân lên và chậm rãi đi về phía Trình Uyên.

Nhìn thấy điều này, trong tiềm thức Trình Uyên liền lùi lại phía sau, nháy mắt đã lui ra cửa.

“Lúc này dùng trí thông minh đùa giỡn này có ích lợi gì nữa?”
Âm thanh nổi da gà lại truyền vào trong não của Trình Uyên một lần nữa.

Anh cảm thấy rằng bất kể người phụ nữ xấu xí như thế nào đi nữa khi cô ấy bỏ mặt nạ ra, cô ấy có thể mê hoặc được một otaku bằng giọng nói này. (otaku : là tiếng nhật. có nghĩa là Trạch nam, trạch nữ: ý chỉ những người lười biếng và thích làm tổ ở nhà không ra ngoài)(tức câu này nói là cô ấy có sức hút khiến cho những người otaku này ra khỏi nhà) Nhưng cho dù có dễ nghe đi mấy nữa, thì lúc này đều không thể che giấu được sự nguy hiểm trong đó nữa.

Vì vậy, Trình Uyên xoay người mở cửa chạy ra ngoài.

Tuy nhiên.

Vừa dứt mở cửa ra, thì cổ áo anh đã bị đối phương tóm gọn.

Hai người bọn họ trước đó, cách xa ít nhất mười mét, con gà này vẫn có thể hoàn thành được cú nhảy mười mét trong một mốc thời gian không tưởng như vậy sao.

Sau đó Trình Uyên bị ném trở về đằng sau, lại tiếp tục đo nên, nặng nề ngã xuống đất.

Người phụ nữ mặc áo khoác này khẽ cười khúc khích, “Xem ra năm nay ngươi bị thương cũng rất nhiều, nhưng ngươi đã có kinh nghiệm chống chọi với những cú ngã này rồi.”

Trình Uyên bất lực.Đọc nhanh tại Vietwriter Thực lực chênh lệch quá nhiều, và căn bản chẳng có cơ hội nào cả.

Đơn giản, anh thậm chí còn không thể đứng lên nổi, chỉ nằm trên mặt đất, trong miệng phun ra hai tiếng “phụt phụt” trên mặt đất.

Khi người phụ nữ mặc áo khoác này lần nữa nhấc chân lên và tiến về phía Trình Uyên, cô đột nhiên dừng lại.

Một bóng đen xuất hiện sau lưng cô, giống như một chiếc xe tank khổng lồ, và đột nhiên lao vào đánh.

Trình Uyên đang nằm trên mặt đất, nhìn thấy cái này thì trong lòng thầm vui mừng.

Bạch Long cuối cùng cũng ở đây.

“Bạch Long, đánh chết hắn!” Đột nhiên đứng dậy rồi ngồi dưới đất, Trình Uyên cảm thấy cuối mình cũng có thể giải được hận Tuy nhiên, ngay sau đó, anh đã chết lặng.

Người mặc áo gió này vừa từ trong áo gió duỗi ra một lòng bàn tay, nhẹ nhàng đè lên vai Bạch Long, trong khi Bạch Long thì hùng hổ lao vào như một cỗ xe tank liên mật thế, thế là đâm vào nhà như đâm vào một ngọn núi lớn, trong nháy mắt rồi dừng lại.

Trình Uyên mắt tròn tròn.

Bạch Long cũng sửng sốt, ngẩng đầu lên, vô cùng kinh ngạc nhìn nữ nhân mặc áo khoác này.

“con mẹ mày, tránh ra!”

Người phụ nữ mặc áo khoác thốt lên khiến tê tái da đầu như tạt gáo nước lạnh vào người.

Cũng không thấy cô ấy dùng sức là bao, thân thể to lớn như Bạch Long cũng đột nhiên bị bắn ra ngoài.

Thời gian dường như đã ngừng trôi vào lúc này.

Sức mạnh của Bạch Long được xem là như thế nào?

Không nói tới việc Bạch Long có thể được xếp hạng ở Kinh thành hay không, chỉ cần nói ở Tân Dương này thôi, e rằng không có ai là đối thủ của Bạch Long.

Thế nhưng, Bạch Long này vừa đã từng tham gia qua thử thách máu và lửa ở nhiều nơi, và có tài chiến đấu xuất sắc, uy lực vô cùng, nhưng lại bị ai đó đẩy nhẹ một cái liền bay thẳng ra ngoài.

Sức mạnh của người phụ nữ mặc áo khoác này đáng sợ đến mức nào nữa đây?

Trình Uyên há hốc mồm, buồn đến nửa ngày cũng chưa khép lại..

Trình Uyên chậm rãi ngẩng đầu lên khi người phụ nữ mặc áo khoác này đi đến và xách cổ anh như xách cổ con gà.

Thần sắc đờ đẫn liền nói một câu “Nguoi, đi chết đi!”

Đột nhiên duỗi ra cánh tay, Trình Uyên giống như bạch tuộc, phóng ở trên người áo khoác này khiến cho hắn không kịp để trở tay.

Lúc ôm người phụ nữ áo khoác này, Trình Uyên cảm giác được thân thể rất mềm mại, đồng thời hương thơm theo gió phả vào mặt anh.

Nhưng lúc này, anh hoàn toàn phớt lờ chúng.

Nếu một người có loại sức mạnh đáng sợ này muốn giết anh, thì anh cũng không thể sống sót nổi, vì vậy cách duy nhất chính là trước khi cô ta giết mình, thì đem cô ta..... cắn chết.

Mở miệng to như hàm pitpull đầy cả máu, Trình Uyên không chút do dự cắn vào cái cổ trắng nõn mềm mại này.

Chương 421

Chương 421: Làm nữ thư ký của tôi

Tuy nhiên, trước khi miệng anh chạm vào làn da mềm mại của người phụ nữ này, thì anh liền cảm nhận được một lực rất lớn đang ập đến.

Cũng giống như những gì anh đang ôm vào bây giờ, nó như một cái lò xo đã thu nhỏ đến cùng cực, rồi chợt bật ra.

Trình Uyên trực tiếp bật văng người ra xa, sau đó lại tiếp tục nặng nề ngã xuống đất.

“rầm” một tiếng, trực tiếp làm cho anh thất điên bát đảo, liền cảm thấy đại não rung đến nỗi như muốn văng ra ngoài. (thất điên bát đảo: là ở tình trạng hết sức bối rối, hoảng loạn.) Lần đầu tiên tuyệt chiêu pitpull của anh bị thất bại.

“Ây, bộ não có thể cho qua, nhưng kỹ năng này thì quá yếu.” người phụ nữ Áo khoác lắc đầu thờ dài.

Khi cô lại đi về phía Trình Uyên lần nữa, Bạch Long cũng lần nữa xông vào, sau đó tốc độ cực nhanh nhảy vọt lên, một cước đá về phía người phụ nữ mặc khoác.

Còn người phụ nữ mặc áo khoác kia cũng không thềm ngoảnh lại mà chỉ là tùy ý phát phát tay, tựa như đuổi ruồi, đưa bàn tay trắng nõn mềm mại như không xương vồ về bắp chân của Bạch Long một cái.

Một tiếng “rầm”, Bạch Long lập tức cũng bị hất tung nằm chổng xoài ở mặt đất..

Nhìn thấy cảnh này, cảm giác bất lực sâu kín tràn ngập trong cơ thể Trình Uyên.

Không có cách nào, thực lực chênh lệch quá xa, giống như kiến lay voi, hoàn toàn không có chút sức lực nào chống trả..

Mà trong khi người phụ nữ mặc áo khoác này từng người từng người một đem hát văng một cách rất thoải mái và dễ dàng, trong khi cô ấy còn vô tư đánh giá nhận xét anh nữa, đủ để Trình Uyên đoán được rằng người phụ nữ này đến đây là vì chính mình.

“Được rồi, đừng đánh nữa, chúng tôi đánh không lại người .”

Để xoa dịu vào tình huống này, Trình Uyên cũng không đứng lên nữa, dù sao cũng biết nếu mình đứng lên lần nữa cũng sẽ bị hát văng tiếp, đơn giản chỉ ngồi trên mặt đất, duỗi tay đầu hàng. ” Người cứ việc nói thẳng, điều kiện gì, và muốn ta làm cái gì .”

Trong giọng nói của anh có sự bất lực và sự cay đắng.

“Điều kiện?” Nghe vậy, người phụ nữ mặc áo khoác hơi giật mình, “Làm sao người biết ta có điều kiện? Vì cái gì ta lại không thể trực tiếp tới giết người?”

Trình Uyên chỉ vào Bạch Long, sau đó chỉ vào chính mình, chưa xốt nói: “đừng đùa nữa, trình độ của người, muốn giết tôi cần gì phải phí công sức như vậy?”

Quả thực ngay từ đầu, nữ nhân này chỉ coi Trình Uyên như bao rác, quăng tới quăng lui ném đi ném lại, thật sự không phải để giết người.

Nếu quả thật chính là đến giết Trình Uyên, đều có thể một chương đem hẳn đánh chết,tại sao lại làm phiền phức đến như vậy?

“Chà chà, có lý.” người phụ nữ mặc áo khoác này khiến người ta tê dại cả da đầu bởi vì cái âm thanh ghê rợn này,và lộ ra vẻ mỉm cười quái dị.

Sau đó, cô ta cúi người, nắm lấy cổ áo của Trình Uyên, lại bế anh lên như bế cún con.

Khi Trình Uyên nhìn thấy điều này, trong lòng tràn đầy sự chửi mắng .

” Cmm, đừng đùa nữa, có chuyện gì thì nói đi, cmm đừng động một chút lại quăng!”

Anh sợ bị ngã liền chửi rủa.

Tuy nhiên, người phụ nữ dường như không nghe theo lời khuyên bảo mật ngọt của Trình Uyên, vì vậy cô ấy lại ném anh một lần nữa ra ngoài, và lần này là cao hơn và xa hơn.

Trong quá trình bay trên không, Trình Uyên thậm chí còn nghĩ tới việc sau này làm sao để tra tấn con mụ này cùng con cái của mụ nữa.

Nhưng anh ấy dường như không có cơ hội đấy.

“Bụp” một tiếng nện trên mặt đất.

Trình Uyên chỉ cảm thấy trước mắt một trận tối sầm lại, bầu trời bắt đầu xoay tròn, mặt đất bắt đầu lắc lư, rốt cuộc không còn biết gì nữa.

...

...

Lúc này Bạch An Tương cũng gặp phải một người khiến cô rất xấu hổ.

Lúc trước, Bạch Ngạn Băng muốn dùng ảnh khóa thân ở khách sạn làm phương tiện để tổng tiền Trình Uyên, từ đó lấy được Tập Đoàn Cẩm Đông.

Nhưng cuối cùng, hắn ta cũng mất cả chì lẫn chài, không những không uy hiếp được Trình Uyên mà còn mất tiền vào cho một công ty trang trí.

Trình Uyên biết Bạch An Tương lúc còn đi học là học thiết kế, ước mơ lớn nhất chính là thiết kế một ngôi nhà cho riêng mình, vì vậy, anh giao công ty cho Bạch An Tương.

Chỉ là Bạch An Tương bị mất trí nhớ, nên công ty tạm thời để cho Mục Tư Nhã chăm sóc.

Nhưng chuyện sau đó xảy ra, Mục Tư Nhã đã lâu cũng không đến công ty này.

Sau khi mọi chuyện lắng xuống, Bạch An Tương lần đầu tiên đến công ty trang trí này.

Thật ra cô rất lo lắng, lần đầu tiên độc lập phụ trách một công ty trang trí thật sự thuộc về mình, tâm tình tự nhiên rất khó bình phục.

Nói cách khác, khi ký ức được khôi phục lại, những mảnh vụn của hai năm qua, cũng như những sự kiện gần đây, khiến cô cảm thấy rất nhiều cảm xúc, đồng thời, tình cảm của cô dành cho Trình Uyên cũng trải qua không ít những thay đổi.

Đặc biệt là sau khi hai người bọn họ trải qua mặi nông, cô đã thực sự coi Trình Uyên như người đàn ông của đời mình, nhưng ...

Trình Uyên tiến bộ quá nhanh, nhanh đến mức khiến cô cảm thấy đây như là nằm mơ, để cô còn có chút chân tay luống cuống.

Cô lại bắt đầu lo lắng, lo lắng mình không theo kịp anh.

Lo lắng với những cô gái tốt kia xung quanh bên cạnh anh, thêm một điểm nói trắng ra nữa là tự ti.

Cho nên, Bạch An Tương muốn đưa công ty này ngày càng lớn mạnh, phấn đấu không bị Trình Uyên vứt bỏ quá nhiều phía sau.

Với tâm trạng phấn khích, bước vào thang máy.

Lúc này, trong thang máy có một người đàn ông bụng phê đang gọi điện, vừa gọi vừa chửi thề, không thèm đếm xỉa đến Bạch An Tương.

Thang máy bắt đầu khởi động, nam nhân gọi điện thoại xong, cất điện thoại đi, không khỏi khó chịu nói: “Thật sự là từng cái một, không có một cái nào bớt lo.”

Quay đầu nhìn Bạch An Tương, không khỏi khẽ giật mình.

“Xin chào.” Bạch An Tương cũng gật đầu tỏ vẻ lịch sự.

Người đàn ông này trợn cả mắt lên. “em ...

em là nhân viên của Trang trí Chúng mỹ sao?”

Công ty trang trí Chúng Mỹ, trước đây là công ty trang trí của Bạch thị, chỉ đổi tên sau khi được Trình Uyên thu tóm.

Tòa nhà văn phòng Thiên Lam này có năm công ty, nhưng nhìn tầng lầu mà Bạch An Tương bấm, người đàn ông dường như đoán được cô đến công ty Chúng Mỹ.

“Ừm, xem là như vậy đi.” Bạch An Tương cười gật đầu.

Cô ấy không nói dối, cô ấy đích thật đến Chúng Mỹ, và cô ấy cũng đích thật làm ở Chúng Mỹ.

Người đàn ông kia không khỏi nhướn mi, khước miệng hơi nhếch lên, rồi cười nói: “thật là kỳ lạ, tôi ở Chúng Mỹ đã gần hai năm, tại sao lại không thấy em?”

Bạch An Tương cười nói: “Ngày đầu tiên tôi tới làm.”

“À, trách không được.” người đàn ông bụng bầu đỏ vội vàng gật đầu, nói: “theo như tôi nói, một nữ nhân viên xinh đẹp như vậy, nếu gặp phải tôi nhất định sẽ có ấn tượng.”

Điều này có chút phù phiếm, khiến Bạch An Tương khẽ nhíu mày.

“em làm gì ở công ty này vậy? Thiết kế hay nhân viên bán hàng?” Người đàn ông đi tới chỗ Bạch An Tương, bộ dáng trong nháy mắt biến đổi có chút hèn mọn.

“Chà, người đẹp như em vậy chắc là bên kinh doanh.” Người đàn ông đột ngột kết luận.

Bạch An Tương vô thức lùi lại một bước, mỉm cười với hắn.

Người đàn ông lại bước tới, cười toe toét nói: “Tôi tên là Hách Vĩ, tôi là phó chủ tịch của công ty trang trí Chúng Mỹ.”

“Ồ, xin chào.” Bạch An Tương đáp lại bằng một thái độ ân cần.

“dáng người em xinh đẹp như vậy, đáng tiếc phải vào kinh doanh.” Ai ngờ, tên Hách Vĩ này đột nhiên lắc đầu, ánh mắt trắng trợn nhìn Bạch An Tương.

“không phải làm kinh doanh, ngài cảm thấy tôi nên làm gì?” Bạch An Tương càng nghe hắn nói lời này càng thấy không thích hợp, thế là khuôn mặt nhỏ cũng dần dần trầm xuống, thuận mồm hỏi.

“Em tên gì? Hay đến làm nữ thư ký cho anh đi.” Hách Vĩ vuốt cằm, nở nụ cười xấu xa nói, “Anh cam đoan với em sẽ kiếm được nhiều hơn trước.”

Khi đang nói chuyện, hắn không nhận được nữa liền đưa tay ra, muốn chạm vào mặt Bạch An Tương.

thân thể Bạch An Tương đột nhiên rùng mình một cái, đôi mắt đẹp kinh hãi nhìn bàn tay vừa to vừa thô vươn tới mình.

Hắn ta muốn làm gì?

Chương 422

Chương 422: Bạch An Tương mạnh mẽ quyết đoán

Nhân cơ hội này, Bạch An Tương cấp tốc rút lui ra ngoài. Hách Vĩ chưa kịp hoàn hồn đã nhanh chóng chạy theo.

Chỉnh đốn.

Nhất định phải chỉnh đốn lại!

Nhịp tim của Bạch An Tương đập thình thịch thình thịch, bởi vì cô rất ghét người tên là Hách Vĩ.

Loại người này dựa vào quyền hạn của mình, liên tục ý đồ giở quấy rối với những nữ nhân viên có dáng dấp xinh đẹp nghĩ thật thật đáng kinh tởm.

Đi xuyên qua hành lang đến phòng nhân sự của Công ty sau đó gõ cửa văn phòng.

“Vào đi!” Giọng một người đàn ông phát ra từ trong văn phòng.

Bạch An Tương không nghĩ nhiều liền đẩy cửa đi vào.

Sau đó cô nhìn thấy một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi.

Người đàn ông trung niên cố gắng nhìn chằm chằm lấy Bạch An Tương không khỏi ngỡ ngàng một chút, “cô là?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch An Tương bình tĩnh tự giới thiệu: “Tôi tên là Bạch An Tương.”

“Bạch An Tương? Bạch ... An, Tổng giám đốc!” Người đàn ông trung niên vội vàng nhanh chóng đứng dậy khỏi ghế.

Ông ấy tên Kim Hãn ban đầu giám đốc điều hành của Tập Đoàn Cẩm Đông sau đó ông ấy được Trình Uyên cử đến hỗ trợ cho Công ty khi Công ty mới đổi tên.

Bởi vậy, ông ấy đương nhiên biết Bạch An Tương là ai.

Trải qua bất ngờ đầu tiên ông ấy nhìn thấy ông chủ thực sự của mình của công ty Chúng Mỹ n đầu tiên ông ấy là ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Bạch An Tương sau đó nhìn thấy vẻ mặt trầm lắng của cô, thì ông liền biết rằng chắc chắn đã có chuyện xảy ra.

Không nói tới việc Bạch An Tương tổng giám đốc công ty coi như cô chẳng phải là cái gì đi chỉ cần là vợ của Trình Uyên thôi, thì điều đó cũng đủ để Kim Hãn phải dè chừng.

Vì thế...

Công ty Trang trí Chúng Mỹ đã tổ chức một cuộc họp khẩn cấp.

Trước khi Bạch An Tương bước vào phòng họp Kim Hãn bước vào trước.

Lúc này, trong phòng họp đã đông đủ các người cấp cao của Chúng Mỹ.

“Sao Kim sao lại đột nhiên triệu tập mở cuộc họp khẩn cấp vậy?” Đứng cạnh cô có người hỏi.

Sắc mặt Hách Vĩ nhìn cô cũng có chút không hiểu liền nói.

“Kim Hãn, tôi phát hiện bây giờ quyền hạn của ông càng ngày càng lớn rồi đấy, ông triệu tập mở một cuộc họp khẩn cấp, tôi phó tổng giám đốc cũng chỉ nhận được thông báo. Ông có phải muốn đoạt quyền rồi không?”

“Lão Kim sắc mặt của ông không được tốt cho lắm!” Có người hỏi.

Kim Hãn hừ lạnh một tiếng trong lòng đột nhiên nổi giận, nói “Hôm nay ai kêu tổng giám đốc đi mua nữ thư ký cho mình?”

Nghe vậy, ai nấy đều chết lặng.

Sắc mặt của Hách Vĩ liền thay đổi rõ rệt.

Tổng giám đốc?

Ngay sau đó Bạch An Tương đẩy cửa bước vào.

Khoảnh khắc nhìn thấy Bạch An Tương Hách Vĩ cả người hóa thành như một tảng ngọc.

Làm thế nào một nhân viên kinh doanh bình thường có thể đến tham dự một cuộc họp cấp cao như n được?

Cộng với những gì Kim Hãn nói vừa rồi ...

“Xin ch o mọi người, tôi tự giới thiệu mình qua một ch t ha.”
Bạch An Tương bước thẳng đến vị trí chính của tổng giám đốc, nhìn qua đám người này, rồi đầy tự tin nói: “Tôi tên Bạch An Tương tôi tổng giám đốc chân chính của công ty Chúng Mỹ này. “

Với một tiếng “bùm”, phòng họp như nổ tung trong tích tắc.

“Wow, tổng giám đốc thật xinh đẹp.”

“Chỉ là còn quá trẻ.”

“Câm miệng đâ phu nhân của Trình Đông Cẩm Đông.”

“chịu rồi người ta có chồng chống ung rồi, chúng ta thật là ghen tị.”

“Mà này, nếu như những gì Kim Hãn nói vừa rồi là sự thật, tôi rất muốn biết tên khốn n o đã nói như vậy.”

Hách Vĩ sắc mặt xanh mét như ăn phải một cân ruồi. khó coi như muốn nhả.

“Từ hôm nay trở đi tôi sẽ cùng mọi người cùng nhau làm việc.” Bạch An Tương nói tiếp “Nhưng trước đó công t phải tiến hành chỉnh đốn lại.”

Đọc nhanh tại VietWriter Lời này vừa nói ra, toàn phòng họp đều im lặng như tờ, không ai dám lên tiếng.

Khi mọi người nhìn thấy thần sắc của tổng giám đốc không tốt ai c ng không dám thở mạnh.

“Hách Vĩ.” Bạch An Tương c n bỗng nhiên kêu lên.

Hách Vĩ c n thần kinh vốn đã căng thẳng, khi nghe Bạch An Tương giới thiệu về bản thân, trong lòng của hãn liền biết không hay rồi.

Hách Vĩ một trong những người ảnh đạo sớm nhất của công ty Trang trí nhà Bạch Thị trước đó sau khi công t được chuyển

giao cho Trình Uyên để công ty hoạt động lại bình thường, Trình Uyên vẫn giữ lại hầu hết các ảnh đạo v nhân viên c đầu.

Hách Vĩ n một trong số đó.

Vì vậy, khi nghe thấy Bạch An Tương gọi tên mình, hấn ta theo bản năng đứng lên, trong lòng run rẩy nói: “Tổng giám đốc trước đâ tôi có mắt không trông, về sau tôi sẽ không bao giờ ...”

“Không có về sau ông đã bị đuổi việc.” Bạch An Tương ạnh ùng như phiến băng ng n năm nói.

Nghe đến đâ Hách Vĩ ngu người ra, hai mắt tròn tròn.

Ở Chúng Mỹ, ông ta là phó tổng giám đốc, mặc kệ thanh danh quyền lợi vẫn là thu nhập đều rất lớn, một khi bị bãi nhiệm sẽ mất hết những thứ n Hách Vĩ đương nhiên không muốn.

“Tổng giám đốc cô su nghĩ cho kỹ.” Đối mặt với một Bạch An Tương trẻ trung xinh đẹp như vậ Hách Vĩ không sợ hãi lắm, nhất là khi nghe tin mình sắp bị đuổi việc, hấn không khỏi chạnh lòng. chế nhạo.

“Ở Chúng Mỹ hơn 70% các nhân viên đi đều đi theo tôi tới đâ . Một khi cô sa thải tôi, tôi đảm bảo rằng ít nhất một nửa trong con số 70% đó sẽ theo tôi. chỉ sợ đến c đó công t sẽ bị tổn thất v cô người không cách nào ường được.”

“Hơn nữa, sẽ có nhiều công t đổ xô tìm kiếm những nhân t i như tôi. Một khi tôi gia nhập công ty của đối thủ với Chúng Mỹ, cô có nghĩ Ch ng Mỹ sẽ có chỗ đứng trên thị trường không?”

Lời của Hách Vĩ không sai đối với những người như ông ta m việc trong công ty trang trí nhiều năm như vậ đương nhiên nắm trong tay một khối tài nguyên của rất nhiều khách hàng lớn, một khi rời đi quả thật là một tổn thất lớn cho công ty.

Nghe được những lời của Hách Vĩ nói rất nhiều người c ng bắt đầu lên tiếng bênh vực cho Hách Vĩ.

“đ ng vậy, tổng giám đốc ng i nên su nghĩ kỹ lại.”

“ngài còn trẻ, rất nhiều chuyện chưa hiểu hết được.”

“Tổng giám đốc không nên h nh động theo cảm tính của mình, chúng ta hãy lấ đại cuộc làm trọng.”

Đám người này lao nhao lên tiếng giúp cho Hách Vĩ.

Kim Hãn lúc này mới ngâ người nhìn tất cả những người ở đầ thật ra c ng muốn xem tổng giám đốc mới này sẽ xử lý loại chuyện này như thế nào?

Cô ấy sẽ thỏa hiệp không?

Bạch An Tương iếc qua mặt từng người từng người một, cuối cùng rơi v o trên mặt Hách Vĩ “ông ông đang u hiệp tôi?”

Hách Vĩ ban đầu có chút sợ hãi vì thân phận của Bạch An Tương nhưng bây giờ nói ra tất cả mọi chuyện, ông ta cảm thấy không quan trọng nữa, giang hai tay, một mặt cười đắc ý nói, “Không phải là uy hiệp, mà bởi vì đó sự thật.”

“Sự thật?” Bạch An Tương chế nhạo “Sự thật là phải giữ lại thị trường và giữ lại công ty.

Vì những cái này mà Tôi nhất định phải giữ ông lại sao?

Hách Vĩ nhướng mày.

“Giữ ông lại để ông muốn làm gì thì làm với nữ đồng nghiệp trong công ty sao?” Bạch An Tương tiếp tục hỏi vặn lại, “Giữ ông lại, mặc cho ông gạ gẫm những nhân viên nữ trong công ty sao? Giữ ông lại, ngay cả tổng giám đốc như tôi c ng để cho ông gạ sao?”

Nghe vậy, vẻ mặt của Hách Vĩ iền biến sắc.

Nước da của mọi người đều tha đổi.

Bạch An Tương cười lạnh một tiếng, nhẹ giọng nói: “ông có biết chồng tôi là ai không?”

“...” Nghe đến đầ trên trán của Hách Vĩ không khỏi chảy ra những giọt mồ hôi.

“Chồng tôi là chủ tịch Tập Đo n Cẩm Đông.”

giọng nói của Bạch An Tương ạnh lòng tiếp tục nói “Cho nên sau khi tôi sa thải ông, nếu ông có gì bất mãn muốn bới móc công ty chúng tôi thì ông cứ việc m đi tôi cam đoan với ông,

Chỉ cần một câu nói của chồng tôi, ở Tân Dương n không có công t n o dám dùng đến ông. “

“Còn mọi người ở đâ nữa, nếu muốn cùng hấn rời đi khỏi công ty này, tôi nhất định sẽ không ngăn cản, và tôi sẽ chống mắt xem các người tìm được ngôi nhà mới nào.”

Bạch An Tương rất mạnh mẽ đây quyết đoán.

Kim Hãn nhìn thấy cảnh này, không khỏi âm thầm nhẹ gật đầu..

Mặc dù biết Bạch An Tương có mượn nhờ v o Trình U ên để làm áp lực cho mọi người, và còn dùng một cách triệt để để đạt được mục đích của chính mình, và bản thân c ng có phần trong đó nữa.

sắc mặt Hách Vĩ trong nhá mắt vạt không ra được một giọt.

Chương 423

Chương 423: sự đê?

Khả năng thực lực hùng biện của Bạch An Tương trái ngược với gương mặt đẹp như hoa của cô.

Điều này nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Nhất định phải Chinh đôn lại tác phong và kỷ luật, bắt buộc phải có người hy sinh vì chuyện này, việc Bạch An Tương sách cổ Hách Vĩ không chỉ chứng tỏ uy quyền của cô, mà còn hoàn triệt để những thói hư tật xấu trong công ty.

Ngay cả Kim Hãn cũng âm thầm giơ ngón tay cái lên.

Nhất là cách xử lý của cô quá kiên quyết và mạnh mẽ.

“Đi đến tài chính thu nhận tiền lương tháng này, rồi sau đó rút ngay cho tôi!” Khuôn mặt nhỏ xinh đẹp đầy sự bình tĩnh chỉ hướng cửa ra vào.

Hách Vĩ rũ đầu xuống, không dám buông ra một cái rắm, chỉ có thể làm theo.

ông ta cũng không phải ngu ngốc, biết rằng nếu đối mặt với Bạch An Tương, có nghĩa là chọc giận đến Tập Đoàn Cẩm Đông.

Tập Đoàn Cẩm Đông đã hoàn toàn chinh phục được giới kinh doanh ở Tân Dương này trong vài trận chiến cam go nảy lửa vừa qua.

Và căn bản không có một ai dám đối đầu với Cẩm Đông. Cho nên, Hách Vĩ sợ là ngay cả cái công việc nhỏ cũng tìm không thấy.

...

...

Từ phòng họp đi ra, Bạch An Tương đi đến phòng làm việc của chính mình, đến gần buổi tối, mí mắt vẫn luôn nhảy loạn xạ.

Điều này khiến trong nội tâm của cô đột nhiên rất lo lắng, thấp thỏm.

Còn nhớ vào ngày Lý Túc gặp nạn, Mục Tư Nhã nói rằng mí mắt của mình luôn giật giật, không có chuyện gì xấu xảy ra, lúc đó Bạch An Tương đã an ủi cho Mục Tư Nhã, nói rằng chẳng qua là do ngủ không ngon.

Nhưng kết quả?

Cảm thấy bối rối, Bạch An Tương quyết định gọi điện cho Trình Uyên.

Vừa nhắc máy, cửa văn phòng đã bị đẩy ra.

Mục Tư Nhã đứng trước mặt cô, khiến Bạch An Tương sửng sốt.

Hai người nhìn nhau, như thể ánh mắt họ có thể giao tiếp được với nhau.

Hai người bọn họ quả thật có chút không thoải mái với nhau, vào cái đêm Bạch An Tương đi Bắc Kinh, vì Trình Uyên và Lý Túc mà hai người bọn họ chia tay hoàn toàn.

Nhưng mà, cũng may Trình Uyên bình an vô sự, cho nên ...

“Tôi nay muốn ăn gì?” Bạch An Tương đột nhiên cười nói trước.

“Bún thập cẩm cay.” Mục Tư Nhã miệng một bên vênh lên nói.

Giữa phụ nữ với nhau, thật khó để hiểu được. Đôi khi, hai người họ đã là kẻ thù của nhau ngay trước đó và họ thề rằng cả đời sẽ không gặp lại nhau, nhưng không ngờ giây tiếp theo này, họ lại có thể nắm tay nhau đi đến phòng gửi tình yêu vào đất.

Và thế là không có thù hận sâu sắc nữa.

...

Hai người đi tới “Dương Quốc phúc” và rồi gọi rất nhiều món ăn, trong lúc đó Bạch An Tương kể cho Mục Tư Nhã nghe lại chuyện hôm nay đuổi việc Hách Vĩ.

Mục Tư Nhã cũng một mặt oán giận nói, “quả thật tớ cũng muốn đuổi hắn từ lâu, trước kia cậu chưa đến, tớ không thể tự mình làm chủ được, chỉ nghĩ...”

Nhưng khi đang nói, lời nói của cô đột nhiên dừng lại, ánh mắt cô dán chặt vào màn hình lớn của nhà hàng.

Đó là một màn hình rộng công cộng.

Một nhóm tin tức thời sự đang phát bên trong.

Khi Bạch An Tương nhìn thấy cô sững sờ, cô cũng không nhận được liên lạc tay lui tới trước mặt cô ấy, và rồi nhìn theo ánh mắt của cô trên màn hình.

“Nhìn cái gì vậy? Sao lại nhìn như người mất hồn vậy?” Bạch An Tương trêu chọc cô.

Mục Tư Nhã bối rối, cô lẩm bẩm nói “Tớ ...

Tớ hình như là tớ nhìn thấy Lý Túc.”

Những lời này khiến Bạch An Tương sững sốt, dựng cả tóc gáy. “Ồ đâu?”

“Tin tức đó, trong tin tức đó.” Mục Tư Nhã chỉ vào màn ảnh rộng, kích động nói, “Vừa rồi phóng viên đang phỏng vấn một người qua đường, và còn có vài người qua lại, trong đó có một người giống như Lý Túc.”

“...” Bạch An Tương cứng họng.

Cô vỗ vỗ tay Mục Tư Nhã, rồi thở dài nói “Tư Nhã, qua rồi.”

“giống thật.” Mục Tư Nhã.

Bạch An Tương khẽ lắc đầu “Cậu cho rằng anh ấy còn sống sao?”

Nghe vậy, Mục Tư Nhã hoàn toàn bưng tỉnh, cười khở một tiếng: “haiz, tớ tận mắt nhìn thấy anh ấy bị hỏa thiêu ... chắc là hoa mắt, hoặc là có dáng dấp giống anh ấy thôi.”

Sau bữa ăn ngắn ngủn, cả hai lại về nhà riêng của mình.

Cả hai người họ thực sự có suy nghĩ của riêng mình.

Mục Tư Nhã lo lắng nên quay về, tìm thông tin trên mạng ngày hôm nay về tin tức thời sự phát sóng lúc này, cô muốn xem lại để xác minh điều đó.

Còn Bạch An Tương về nhà, chỉ là muốn xác nhận Trình Uyên đã về nhà chưa, cô vừa lái xe trở về, vừa gọi điện cho Trình Uyên vài cuộc, nhưng đều bị tắt máy.

Điện thoại di động của Trình Uyên chưa bao giờ tắt máy như vậy.

trong tiềm thức, Bạch An Tương cảm thấy Trình Uyên có thể có chuyện, trong lòng càng thêm căng thẳng lo âu.

Tuy nhiên vừa về đến nhà đã thấy Bạch Long đứng ở cửa.

...

...

Một bên khác, khi Trình Uyên tỉnh lại, sắc trời cũng đã sáng.

Mở mắt ra, cảm giác đầu tiên, nơi đây là một môi trường xa lạ, anh đang nằm trên một chiếc giường gỗ, đây là một ngôi nhà được xây dựng toàn là gỗ, trong phòng tràn ngập một màu trắng.

Đột nhiên ngồi dậy, thân thể khẽ động thể là đầu hơi bị choáng váng, vẻ mặt khiếp sợ, chẳng lẽ đi thầy thiên thỉnh kinh?

“anh tỉnh rồi à?” Vừa lúc đó, có một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai anh.

Theo nguồn phát ra âm thanh, Trình Uyên đột nhiên nhìn lại.

Anh liên nhìn thấy Đông Nguyệt mặc thường phục đang ngồi bên bàn trà, và trước bàn trà là những làn hơi của bình trà nóng mới pha.

Nhìn thấy Đông Nguyệt, Trình Uyên cảm thấy yên tâm nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng nảy sinh vô số nghi ngờ.

“Cô không sao chứ?” Trình Uyên vẻ mặt khó hiểu hỏi.

“Không sao.” Đông Nguyệt mỉm cười nói, sau đó vươn cánh tay mảnh khảnh của mình, cầm lấy ấm trà trên đồng lửa, rót ra

hai chén trà.

Trong khi vẻ mặt của Trình Uyên đang bối rối, cô liền đưa cho anh một chén trà.

“Một tách trà vào buổi sáng và buổi tối sẽ loại bỏ các tạp chất xấu trong cơ thể.”

Trình Uyên cau mày rồi vẫn cầm lấy chén trà.

Cùng lúc đó, hình ảnh đêm qua đột nhiên lại hiện lên trong đầu anh.

Anh nhớ tới người phụ nữ mặc áo khoác vào nhà Đông Nguyệt, Đông Nguyệt kêu cứu, sau đó Trình Uyên liền xông vào ...

Nhưng mà, tại sao Đông Nguyệt có thể không có hề hấn gì?
Mà lại mình cũng không hề hấn gì.

Ngoài ra, đây là đâu?

Bạch Long thì sao?

Người phụ nữ kia đâu?

Nhìn thấy vẻ mặt của Trình Uyên đầy sự thắc mắc, Đông Nguyệt đột nhiên bật cười “

Yên tâm đi, anh không chết được.”

“là có ý gì?” Trình Uyên nhíu mày hỏi thẳng.

Nghe vậy, Đông Nguyệt không khỏi nhăn nhó, khuôn mặt nhỏ trâm xuống, ” không ngờ anh vậy mà lợi dụng tôi.”

“Áy ...” Trình Uyên.

Về chuyện này, Trình Uyên biết mình sai, nên xấu hổ gãi gãi cái đầu.

“Hôm qua tôi cũng mới biết chuyện này. Lúc đầu tôi còn tưởng rằng anh muốn tán tỉnh tôi.

Hóa ra là lợi dụng quan hệ của tôi.” Đông Nguyệt buồn bực khó chịu, nói “anh thật là hèn hạ.”

“Uh, thật sự rất xin lỗi.” Trình Uyên.

Vốn tưởng rằng Đông Nguyệt sẽ rất tức giận, nhưng cô ấy đột nhiên nở một nụ cười.

“Sư đệ?” Trình Uyên nghe xong liền giật mình.

Đông Nguyệt lại vui vẻ nói: “Được rồi, còn nữa, vì anh là hậu bối của tôi, tôi sẽ không so đo chuyện trước với anh nữa.”

“tiểu sư đệ?” Những chuyện này Trình Uyên hoàn toàn bối rối, như cô bé lạc trong rừng.

“cô có thể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không?” Anh hỏi.

Người trước mặt chính là Đông Nguyệt, đúng vậy, nhưng tính tình đã khác xưa, nói như người trên mây khiến Trình Uyên cứ lạc trôi trong rừng.

Đông Nguyệt đứng dậy, phui phui chiếc quần jean đã được giặt rất sạch sẽ, bước ra cửa vẫy tay với Trình Uyên.

“Đến đây, đánh bại tôi, thì tôi sẽ nói cho anh biết mọi chuyện.”

Chương 424

Chương 424:

Cũng chỉ có một cái giường trông anh rất thảm bởi vì khi tối qua bị quật ngã liên tục, cho nên bây giờ cơ thể vẫn còn đau nhức nhói.

Trình Uyên không khỏi lắc lắc cánh tay, và nghĩ mình nên hoạt động một chút cũng tốt, liền đi theo Đông Nguyệt ra khỏi phòng.

Nhưng khi vừa ra khỏi phòng, anh liền sững sốt.

“CMN, đây là đâu?”

Đây đâu còn là bóng dáng thành phố xinh đẹp anh đang ở nữa?

Một màu xanh tươi tốt gần như lấp đầy nhãn cầu của anh, và có những bụi cây cối rậm rạp ở khắp mọi nơi, như thể họ đang ở trong một khu rừng.

Bởi vì cuối thu, mặt đất đầy lá rụng.

Căn nhà gỗ mà anh vừa bước ra là một cây đại thụ trong rừng này đã bị khoét rỗng.

Trình Uyên hoàn như người mất hồn, đây không phải là ở Tân Dương sao?

“nơi đây là một ngọn núi.” Đông Nguyệt mỉm cười nói.

Trình Uyên há to miệng, vẻ mặt vẫn còn ngu người rồi nói
“Trong lúc tôi ngất đi, cô chở tôi lên núi sao? Đây là ngọn núi nào?”

“Một ngọn đồi vô danh ở dãy núi Đại Hưng phía tây Tỉnh Giang Bắc.” Đông Nguyệt trả lời.

“Tại sao lại đưa tôi đến đây?”

“Bởi vì sư phụ nói, bộ dạng này của ngươi ở đây mới có thể an tâm tiếp nhận sự huấn luyện.”

“Huấn luyện?”

“Đồng rồi.”

Trình Uyên sừng sốt “Tại sao lại phải tiếp nhận sự huấn luyện?”

Những lời này khiến cho Đông Nguyệt càng thêm sừng sốt, cô trừng mắt, nghiêng đầu nói: “sư phụ nói anh quá yếu, tương lai đi kinh thành sẽ gặp cao thủ nhiều như mây, sợ rằng chưa kịp làm gì thì đã bị giết chết. “

Trình Uyên trầm mặc một hồi rồi mới nói “Tôi nói tôi muốn đi kinh thành khi nào?”

Đông Nguyệt nhú mày nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu nói “Không biết, sư phụ nói anh sẽ đi.”

“Sư phụ của cô là ai?” Trình Uyên tiếp tục truy vấn.

Đông Nguyệt cười nói: ” Sư phụ của tôi chính là Sư phụ của anh.”

Trình Uyên càng đi sâu vào trong rừng, vẫn chưa tìm thấy đường rồi hỏi “Tôi lấy đâu ra mà có sư phụ?”

“anh không phải đâu với sư phụ sao?” Đông Nguyệt.

Trình Uyên “...”

Anh nghĩ đến người phụ nữ có thể thuyết phục được người otaku bằng giọng nói của mình trong đêm qua, nhưng ... Nhưng nghe giọng nói của cô ấy, có lẽ hẳn là so với mình còn nhỏ.

Nhưng, nếu nói là về sức mạnh.

Nghĩ đến cảnh tượng Bạch Long tới hôm qua lao đầu vào đánh nhưng lại bị con mụ đó dễ dàng hất lên không trung, trong lòng Trình Uyên liền run rẩy không thôi.

Quá khủng bố.

“Cho nên, mục đích của cô ấy là thu nhận tôi làm đồ đệ?”

Trình Uyên trợn mắt lú lưỡi nói.

Sư phụ?

Một người phụ nữ rất bí ẩn, Trình Uyên không biết con mụ đó từ chỗ nào đến, cũng không biết thuộc về gia tộc nào, nhưng thực lực lại làm cho anh khiếp sợ không thôi.

Nói cách khác, Đông Nguyệt chính là đồ đệ của cô ấy.

anh dùng Đông Nguyệt để uy hiếp Đông Tâm Tư, chuyện này cô ta đã tiết lộ cho Đông Nguyệt.

và cô ta lại lợi dụng Đông Nguyệt, để dụ mình tự đi về nhà Đông Nguyệt, sau đó chỉ muốn nhận mình làm đồ đệ?

Không, cô ấy phải có mục đích hoặc điều kiện nào đó.

“sư phụ của cô rất thiếu tiền sao?” Trình Uyên hỏi.

“Là sư phụ của chúng ta.” Đông Nguyệt chỉnh lại.

quơ tay, rồi Trình Uyên nói “Không quan tâm, quan trọng là tại sao cô ấy lại nhận tôi làm đồ đệ, là thiếu tiền hay cái gì đó? Tôi nghĩ hiện tại thứ duy nhất có thể đưa ra được cũng chỉ là tiền.”

Nghe vậy, Đông Nguyệt không khỏi lộ ra vẻ khinh miệt, đến khinh thường rồi nói: “thôi đi, chỉ dựa vào số tiền ít ỏi của anh, một phần trăm thôi cũng không bằng của sư phụ.”

“...” Trình Uyên.

Nhắm mắt, rồi lại lắc đầu, Trình Uyên thực tế nghĩ không ra mình còn có thể đem lại lợi ích gì cho cô ấy.

“Vậy cô ấy thật sự không có điều kiện?”

“có.”

“Điều gì?”

“Sư phụ nói, muốn anh ở chỗ này luyện tập một tháng, trong vòng một tháng anh không được phép đi đâu, đương nhiên anh đi cũng không được.” Đông Nguyệt nghiêm túc nói.

Nghe xong lời này, Trình Uyên lập tức lắc đầu cự tuyệt

“Không được!”

Nói giỡn chơi, tuy rằng anh và Bạch An Tương đã kết hôn hơn hai năm gần như ba năm rồi, nhưng đêm trước bọn họ mới thật sự đã thành hôn.

Nhớ lại việc lên giường Làm A làm A với Bạch An Tương đêm đó thì ... hư à nha, k được k được.

Trình Uyên trong lòng liên kích động không thôi, đúng thật sự là mới kết hôn, một tháng không gặp, làm sao có thể ... ai có thể được giờ tay.

Đông Nguyệt nghe được anh từ chối thì trợn to hai mắt, kinh ngạc nói: “anh dám từ chối?”

“Phải!” Trình Uyên kiên định nói.

“Có biết bao nhiêu người mơ ước muốn báai sư phụ tôi làm thầy mà không được biết không hả?” Đông Nguyệt khó chịu.

Trình Uyên lại lắc đầu, ” Cái này không liên quan gì với tôi, ai muốn báai kiến ai thì mặc kệ.”

“Anh...!” Đông Nguyệt tức giận.

Nhưng ngay sau đó cô như nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên hé miệng cười một tiếng, “Được rồi, nếu anh có thể đánh chết tôi, vậy thì tôi sẽ cho anh rời khỏi đây.”

Nghe xong lời này, hai mắt của Trình Uyên sáng rực lên “Thật sao?”

“Thật .” Đông Nguyệt gật đầu nở nụ cười ranh mãnh.

Mẹ nó, đêm qua con quý dạ xoa tôi không thể đánh bại, nhưng với một con nha đầu thúai như cô tôi không thể đánh bại sao?

Hơn nữa, anh cũng chưa bao giờ nghe nói qua Đông Nguyệt biết võ công.

Nghĩ đến đây, Trình Uyên không khỏi xắn tay áo lên.

Nhưng ngay sau đó, anh đã mạnh mẽ xuất hiện một bản mặt khôn lỏi.

“nhìn xem, máy bay kia!”

Trình Uyên bán thông minh của mình, chỉ lên trời rồi kêu Đông Nguyệt.

Đông Nguyệt vô thức ngẩng đầu lên xem.

Thật ra loại thủ đoạn này ai cũng có thể đoán được, nhưng chỉ là vì quá tò mò mà thôi, việc Đông Nguyệt ngóc đầu lên chỉ là cử động trong tiềm thức, khi ngẩng đầu lên có thể sẽ bị lừa trong giây sau.

Nhưng giờ phút này, Trình Uyên có thể làm được nhiều chuyện, chẳng hạn như cho Đông Nguyệt một cước.

Bởi vì đối thủ là cô gái nhỏ nhắn, Trình Uyên không muốn đụng lung tung chỗ khác, cho nên bàn chân này mới hướng trên đùi của cô.

Tuy nhiên.

Trước khi bàn chân anh chạm vào cơ thể cô ấy, Đông Nguyệt giống như phản xạ có điều kiện, đưa tay bắt lấy chân anh, sau đó vặn vẹo một phát, thì Trình Uyên đã văng ra ngoài.

“rầm” rơi trên một thân cây dày.

Trở mình một cái rồi đứng lên, Trình Uyên không thể tin được, cô gái nhỏ có vẻ yếu ớt trước mặt này lại có sức mạnh kinh người như vậy.

Anh không cam tâm, lần nữa nhào về phía Đông Nguyệt.

Kết quả là vẫn ...

“Ầm!”

“Rầm!”

“Ầm!”

Bị ném văng đến tận năm sáu lần, Trình Uyên ngồi bệt dưới đất không dậy nổi.

Đông Nguyệt thở dài, nói “sư phụ nói đúng, anh quá yếu.”

“Tôi ...” Anh vậy mà bất lực phản bác.

“Vậy từ nay về sau, anh không còn lựa chọn nào khác, phải tuân theo sự sắp đặt của sư phụ, sư phụ thỉnh thoảng sẽ qua huấn luyện cho anh.” Đông Nguyệt mỉm cười nói.

Tuy rằng rất bất đắc dĩ, nhưng Trình Uyên biết mình thật sự không còn cách nào khác, nếu như trốn đi, sẽ không phải bị bắt lại sao?

Dù sao thì hãy cứ làm theo lời họ nói, bây giờ cứ nhìn xem, mình cũng không mất mát gì.

Về mục đích của bọn họ như thế nào, thì về sau kiểu gì cũng sẽ nói.

Vì vậy Trình Uyên bắt đầu tiếp nhận huấn luyện.

Đông Nguyệt huấn luyện anh bằng cách vật anh, nem anh hết lần này đến lần khác khiến Trình Uyên khó thể tả nổi.

Buổi tối, thể xác lẫn tinh thần đều mỏi mệt Trình Uyên trở về nhà gỗ nằm ở trên giường, ngón tay cũng không nguyện ý động đậy một cái.

Điện thoại đã bị tịch thu, và anh thậm chí không thể liên lạc với nhà của mình ngay bây giờ.

Quá Bất lực.

Nhưng vào lúc bất lực này, không biết Đông Nguyệt nơi nào tắm rửa xong cũng bước vào nhà gỗ này.

Sau đó, Trình Uyên sững sốt, vì cô ấy liền nằm ở trên giường này.

“cô làm gì đây?”

“ngủ.”

“Sao cô lại ngủ ở đây?”

“Trên cả ngọn đồi, chỉ có ngôi nhà trên cây này, và cũng chỉ có chiếc giường này trong ngôi nhà này. Anh nghĩ xem tôi nên ngủ ở đâu?”

Chương 425

Chương 425: Nửa ngủ nửa tỉnh

Một người phụ nữ xinh đẹp nằm ngủ bên cạnh, có mấy ai người đàn ông chịu được?

Trình Uyên cũng là đàn ông, và cũng không thể coi là chính nhân quân tử được, nhưng chắc chắn một điều, anh rất trân trọng mối quan với Bạch An Tương rất khó mới giành giật được, cho nên ...

Quá dày vò để vượt qua một đêm.

Giữa bọn anh được ngăn cách bởi một sợi dây thừng.

Trong đêm, cái đầu đó đến mấy lần xích lại gần Trình Uyên, không khí nóng bỏng mà cô thở ra, cùng một hương thơm ngát ngây thay thế, điên cuồng gột rửa sạch dây thần kinh mỏng manh của Trình Uyên.

Đêm dài đằng đẵng, anh đã nhiều lần suýt mất trí, may mắn thay, vào những thời khắc máu chốt đó, Trình Uyên luôn có sự e dè của Bạch An Tương nép vào vòng tay anh đêm đó.

Trời vừa rạng sáng, Trình Uyên đã bị Đông Nguyệt đạp cho một phát bay ra khỏi giường, hai mắt thâm đen như con gấu trúc, về mặt thì phần nộ tức giận kèm sự buồn ngủ khó cưỡng.

“anh làm cái gì vậy hả?”

lông mày của Đông Nguyệt nhăn nhó một hồi, bỗng nhiên chột tỉnh ngộ, rồi vội vàng hé miệng cười một tiếng ” Không có việc gì, hết chơi.”

“CMM ...” Trình Uyên.

anh đã định tức giận, nhưng phát hiện ra rằng không biết từ lúc nào đã đó có thêm một người ở trong phòng.

Đó là một người phụ nữ trạc ba mươi tuổi, dung mạo không kém gì Đông Nguyệt, chỉ là mặc một chiếc áo khoác rộng

thùng thình.

Áo khoác...

Trình Uyên đột nhiên giật mình.

Nhìn thấy người phụ nữ này, Đông Nguyệt vội vàng lăn xuống giường, cung kính đứng trước mặt cô ấy, cất tiếng gọi “sư phụ.”

Quả nhiên!

Không ngờ dưới khuôn mặt đầy nếp nhăn ấy lại có một khuôn mặt thật là kiều diễm đến như vậy.

Nhưng khi nghĩ đến sức mạnh đáng sợ tiềm ẩn dưới khuôn mặt kinh ngạc này, thì lại khiến Trình Uyên một phen run lên.

Cô ấy có chút sự hăng hái khi nhìn chằm chằm Trình Uyên, rồi khước miệng nổi lên một nụ cười tà.

dường như Cô ấy đang chờ đợi điều gì đó?

Đông Nguyệt một cước đá vào hông của Trình Uyên, rồi nói “gọi đi.”

“bớ người ta có ai không, biến thái biến thái!”

“Búp” lại là một cước. “anh có bị ngu không?”

Gọi sư phụ!”

“...” Trình Uyên.

“sao? người làm đồ đệ của tôi thấy ủy khuất lắm sao?” Giọng nói ngọt ngào của người phụ nữ này lại truyền vào tai Trình Uyên, khiến da đầu anh đến tê dại.

Trình Uyên khó hiểu hỏi: “Chúng ta không quen biết nhau? cô tại sao phải nhận tôi làm đồ đệ?”

Đông Nguyệt hung hãn “anh ă nói kiểu gì lạ với sư phụ vậy?”

Trình Uyên không cam tâm. nói “thì sao, cô ta cũng không lớn hơn tôi mấy tuổi.”

Không lớn hơn mấy tuổi?

Vừa nghe lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Nguyệt đột nhiên biến sắc.

Chỉ là, người phụ nữ mặc áo khoác nghe vậy thì nở nụ cười càng rõ hơn.

“Tiểu Nguyệt, cô đi ra ngoài trước đi.” Người phụ nữ đó nói.

Nghe vậy, Đông Nguyệt lo lắng liếc nhìn người phụ nữ sư phụ này, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Trình Uyên, ra hiệu cho anh liệu thần hồn đấy, ăn nói cho cẩn thận.

Sau khi Đông Nguyệt đi ra ngoài, người phụ nữ cười nhẹ nói “người có biết người bây giờ tàng ẩn nhiều mối nguy hiểm không?”

Trình Uyên lắc đầu “Không biết.”

“Người giết Phương Thanh Yến, cả nhà Phương gia hận người đến tận xương tủy, người không lo lắng bọn họ sẽ trả thù người sao?”

” người có biết thủ đoạn của người dùng để giết Phương Thanh Yến đã khiến cho tứ đại gia tộc đồng thời cảm thấy bị uy hiếp rồi không.

Người cho rằng bọn hắn sẽ vỗ tay tán thưởng và khâm phục người sao, hay là coi người như một tai họa ngầm cần phải diệt trừ?”

“Đừng tưởng rằng người thông minh có nhiều thủ đoạn, người đã dùng Tiểu Nguyệt thành công khi uy hiếp Đông Tâm Tư, người khác liền xem người như sợ ném chuột vỡ bình. Người nên biết, ngoài tứ đại gia tộc ở kinh thành ra còn có một số người căn bản coi Thương Minh không lọt vào mắt chút nào.”

“Từ khi người giết Phương Thanh Yến, người bắt đầu nổi, lúc ra ngoài lại còn không mang theo vệ sĩ, haiz, mà có mang theo hay không cũng không quan trọng. Nếu người thật sự gặp phải cao thủ thật sự, vệ sĩ của người đơn giản không chịu nổi một đòn.”

“người có biết bây giờ có bao nhiêu con mắt đang nhìn chăm chăm vào người không?”

Đối với nữ nhân áo khoác này nói xong, Trình Uyên không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng nữa.

Thẩm Hoa Phương Thanh Yên và em trai ruột của anh nữa, anh từng cho rằng mình chỉ có bấy nhiêu đây kẻ thù.

Nhưng nghe nữ nhân áo khoác nói lời này, xem ra có rất nhiều đại nhân vật anh không biết, cũng không hề muốn anh sống.

“Tài nguyên ở khu vực phía Bắc đều do tứ đại gia tộc khống chế. Thường dân muốn ngoi đầu lên là biết khó khăn đến cỡ nào. Trong khi Người còn chưa được nhà họ Trình công nhận, vậy thì người cũng chả khác gì thường nhân.

Và Tứ đại gia tộc căn bản sẽ không cho người cơ hội để tiến thêm một bước. “

“Cái này gọi là, nhất tướng công thành vạn cốt khô, nếu như muốn giẫm lên đầu người khác, thì người sẽ phải giẫm lên vô số thi thể, từng bước một leo đi lên.”

“người có thực lực kia không?”

“người có muốn có cuộc sống lâu dài không?”

Nghe được lời nói của người phụ nữ áo khoác này, Trình Uyên im lặng râm rã.

Anh biết cô ấy nói đúng, nhưng anh vẫn có chút nghi ngờ, đó là ...

“Tại sao cô lại muốn giúp tôi?” Trình Uyên trầm giọng hỏi, “Dù thế nào cũng sẽ không phải thấy tôi đáng thương, nên mới ra tay trợ giúp xuất thủ? Đại nhân vật như cô không nên quan tâm đến một người nhỏ bé như tôi. “

Người phụ nữ mặc áo khoác thờ dài, đôi mắt đẹp này khẽ nhướng lên, ánh mắt lướt nhìn qua cửa sổ ngôi nhà trên cây, nhìn về phương xa, dường như đang hồi ức điều gì đó.

“Nhiều năm trước, khi tôi bị kẻ thù truy đuổi và tính mạng của tôi như đang treo trên sợi tóc, thì một người phụ nữ tên là Hà Hoa đã cứu mạng tôi. Cô ấy đã nấu những món ăn ngon nhất mà trong cuộc đời tôi chưa từng thấy bao giờ.”

Cơ thể Trình Uyên chột rung lên khi nghe người phụ nữ mặc áo khoác nhắc đến Hà Hoa.

Hà Hoa?

Hà Hoa, không ai có thể hiểu qua hơn là anh, vì đó là tên mẹ của anh.

Bị đuổi giết nhiều năm trước, mẹ mình cứu cô ấy?

Nhiều năm về trước?

Là bao nhiêu năm?

anh không nhớ rõ, lời giải thích này vẫn là trước đây, cái tên Hà Hoa là do mẹ anh dùng từ trước năm hai mươi lăm tuổi được dùng qua, còn về sau có Trình Uyên thì liền đổi tên.

Trình Uyên kinh ngạc nhìn người phụ nữ mặc áo khoác này.

“mẹ nó!” người phụ nữ áo khoác nhận thấy vẻ mặt của Trình Uyên, lập tức tỉnh táo lại, sắc mặt trầm xuống, “đã vạch trần rồi.”

Với một tiếng ” rầm”.

Trình Uyên lập tức bị nữ nhân áo khoác này ném ra ngoài, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Anh liền ngã xuống đất một cái “bốp”, vẫn là cạp đất trước, trước khi đo đường.

Trình Uyên đau đớn bụm mặt “hầm hừ”.

anh ngã đến trước mặt Đông Nguyệt không xa, nhìn thấy Trình Uyên như chó gặm cứt, Đông Nguyệt bĩu môi một cái, liền hả hê cười trên nỗi đau của người khác, nói: “Tôi đã bảo anh không nghe!”

Người phụ nữ mặc áo khoác này bước ra khỏi phòng, nụ cười trên mặt đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng.

“Hôm nay huấn luyện cho hẳn thật tốt vào, ngày mai tôi sẽ quay lại.”

Đông Nguyệt vội vàng gật đầu “vâng.”

Nói xong, người phụ nữ mặc áo khoác trực tiếp rời đi.

Sau khi cô rời đi một lúc, Đông Nguyệt ngồi xổm xuống trước mặt Trình Uyên cười toe toét như sái cả hàm. “sư đệ, chúng ta bắt đầu thôi nào?”

“...” Trình Uyên.

Đau khổ một ngày, lần nữa lại đến.

Hôm nay vẫn không có nội dung khác nào cả, vẫn là bị Đông Nguyệt quăng lên quăng xuống.

Trình Uyên cũng cố gắng phản kháng, nhưng anh hoàn toàn không phải đối thủ của Đông Nguyệt.

Và cứ như vậy, cho đến đêm anh đã thổ huyết.

Buổi tối đang ngủ, nằm ở trên giường, Trình Uyên cảm thấy toàn thân đau nhức.

Không thèm để ý đến Đông Nguyệt, anh mê man chìm vào giấc ngủ.

Ngủ đến nửa đêm, trong thoáng chốc, trong cơn mê man, anh nghe thấy bên ngoài ngôi nhà trên cây có hai người đang nói chuyện, giọng nói dường như là của người phụ nữ mặc áo khoác và Đông Nguyệt.

“Chắc anh ấy nhớ vợ lắm. Tối về anh ấy cứ gọi tên An Tương.” Đông Nguyệt.

Người phụ nữ áo khoác nói “Chà, dù sao cũng mới ‘động phòng’, điều này có thể hiểu được. Đàn ông dù sao cũng là hạ nhân, nhưng là vì đại cục, một tháng này hẳn nhất định phải vượt qua.”

“vượt qua?”

“Ừm, Tiểu Nguyệt, khi đến thời điểm nào đó, cô có thể phải hi sinh một chút, để giúp hắn giải quyết.” Người phụ nữ mặc áo gió.

“Há? Sư phụ, tôi ...” Đông Nguyệt sững sốt.

giọng nói của Người phụ nữ mặc áo khoác đột nhiên trở nên lạnh lùng. “sao, cô không bằng lòng sao?”

“sư phụ...”

Chương 426

Chương 426: Không phải là mơ?

“cô định chống lại mệnh lệnh của sư phụ?”

âm thanh giòn tan khiến người nghe sẽ phải khoác lên bộ da gà, nhưng âm thanh cũng không kém quyến rũ đến mức lạnh như một hang động băng ở Bắc Cực.

“Không, sư phụ con không hiểu, tại sao phải làm như vậy, con cũng là đồ đệ của người. ...”

giọng nói của Đông Nguyệt rất hoảng hốt kèm chút không cam lòng.

“Chính vì vậy mà hai người các ngươi phải đùm bọc, yêu thương nhau.” Cô ấy nói “Coi như phù sa không lưu ruộng người ngoài đi”.

“sư phụ...!” Đông Nguyệt.

“phụ phụ mẹ ngươi, nghe không hiểu ý của ta sao?” người mặc áo khoác đột nhiên cao giọng một chút. Đọng cao giọng lên.

“vâng.” Đông Nguyệt cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Sau đó, đêm yên tĩnh lặng trở lại trong chốc lát.

Không biết đã trôi qua bao lâu, giọng nói tê tái của người phụ nữ mặc áo khoác lại lần nữa vang lên.

“haiz, Tiểu Nguyệt, Sư phụ biết việc để con hy sinh thân mình là rất bất công. Nhưng có rất nhiều chuyện Sư phụ không thể giải thích cho rõ cho con được. con chỉ cần biết, sư phụ làm như vậy đều là có lý do, và con chỉ cần biết sư đệ của con đối với với Sư phụ vô cùng quan trọng là được, về sau Sư phụ sẽ tìm cách đền bù cho con. “

Sau đó, Đông Nguyệt im lặng rồi “ừm” một tiếng.

“sư phụ có lỗi với con.”

“sư phụ! Thút thít ...”

Nghe âm thanh, dường như Đông Nguyệt nhào vào trong lòng của người phụ nữ mặc áo này mà khóc.

Trình Uyên nửa tỉnh nửa mê, nên nghe thì cũng được nửa vời, luôn cảm thấy giống như đang nằm mơ.

Cho nên, khi ánh nắng ban mai lại chiếu vào người anh qua cửa sổ, và Đông Nguyệt lại đá một cước đá anh ra khỏi giường, Trình Uyên đột nhiên quay đầu lại lờm Đông Nguyệt.

Liên phát hiện ra anh vậy mà vẫn giống như trước đó, nên cười hì hì rồi nói: “Một ngày tràn đầy sức sống mới, lại tiếp tục bắt đầu thôi.”

Nhìn thấy nụ cười của cô, Trình Uyên cảm thấy nhẹ nhõm, hóa ra chỉ là một giấc mơ.

Buổi sáng, Đông Nguyệt nấu mì.

Hai người vừa mới ăn sáng xong, cô cứ nhìn chăm chăm Trình Uyên rồi nở một nụ cười mỉm, sau đó ranh mãnh nháy mắt với anh. “sư đệ, chúng ta bắt đầu thôi?”

Trình Uyên dường như lạnh cả sống lưng.

Bắt đầu cái gì?

Bắt đầu quăng lên quăng xuống sao?

“Không, tôi còn chưa no.” Trình Uyên lắc đầu như muốn sai cả cổ.

“Không, cái đó không quan trọng.” Đông Nguyệt.

“Không, điều này rất quan trọng.” Trình Uyên.

Nhưng dù anh có trì hoãn đến thế nào thì cũng bị đánh, đó là điều không thể tránh khỏi.

Nhưng cũng may là vì bị ném liên tục nên hình như đã chai sạn rồi, hôm nay Trình Uyên cũng không cảm thấy khó chịu như vậy nữa, buổi tối hôm trước khi Đông Nguyệt duỗi cánh tay mảnh khảnh nắm lấy cổ áo của anh, Trình Uyên liền xoay

trái tay nắm chặt lại cánh tay Đông Nguyệt., và rồi hai người cùng một chỗ vật té ngã trên đất..

Điều này khiến cho Đông Nguyệt có chút ngoài ý muốn.

Một ngày ném vật lộn, cuối cùng cũng kết thúc.

Mặt trăng từ từ lên cao trên bầu trời, và các vì sao lớn dần sáng rõ.

Trình Uyên thì đang ngồi bệt xuống đất, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, lúc đó mới phát hiện được trên núi thật sự có rất nhiều sao sáng, giống như bầu trời đầy sao mà anh đã thấy khi còn là đứa trẻ.

Chỉ vì sự gia tăng của khí thải công nghiệp hóa hiện đại hóa mà những năm gần đây chưa từng thấy ánh sao tinh khiết như bây giờ.

Đông Nguyệt cũng ngồi dưới đất nhìn lên các vì sao.

Hai người dường như rất có ăn ý, và hành động cũng cực kỳ rất giống nhau.

“Anh nói xem, ngôi sao sáng nhất trên bầu trời kia, thật sự sẽ không biến thành sao băng chứ?” Đông Nguyệt đột nhiên hỏi.

Đây là những gì họ đã nói trong xe tù khi họ gặp nhau lần đầu.

Lúc trước với bây giờ giọng điệu của Đông Nguyệt khẳng định đã khác hẳn.

Trình Uyên nhẹ gật đầu, “Có lẽ là không.”

Đông Nguyệt lại thở dài, “Thật đáng tiếc, nếu một ngôi sao sáng quá, thì những ngôi sao khác xung quanh nó sẽ trở nên mờ nhạt.”

Trong lời nói của cô dường như có cái gì đó mang vẻ hàm ý, Trình Uyên hơi giật mình, nhưng không có trả lời.

đột nhiên Đông Nguyệt cảm thấy trong giọng nói có chút chua xót, liền hỏi Trình Uyên, “anh thử nói xem những ngôi sao mờ đó, không biết có phải là sáng nhất không?”

“Người ta chỉ cần cảm thấy mình là người sáng nhất là được, còn về phần các vì sao còn lại ...” Trình Uyên cười nhẹ “quan

tâm làm gì.”

Đông Nguyệt ngán người một hồi, lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

Đây có vẻ là một câu khuyên bảo, nhưng thật ra, Trình Uyên không cảm thấy Đông Nguyệt cần khuyên bảo, bởi vì xem ra cô cũng rất vui vẻ, ít nhất mỗi ngày quảng mình là đã vui vẻ rồi.

Đúng lúc này, Đông Nguyệt đột nhiên đứng lên, nắm lấy cánh tay Trình Uyên rồi nói: “Đi, tôi đưa anh đến một nơi.”

Sau khi Trình Uyên bị cô kéo đứng lên, và anh đi theo Đông Nguyệt xuyên qua rừng cây, liền đến một cái hồ nước nhỏ trước mặt.

“Wow, đừng có động.” Trình Uyên kêu lên.

Dưới ánh trăng và các vì sao, nước hồ này sáng lấp lánh, như thể nó đang tỏa sáng.

“Không biết có cá không?” Trình Uyên.

Đông Nguyệt nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó mỉm cười nhìn Trình Uyên, rồi nói: “Cởi đồ ra.”

“Hả?” Trình Uyên sửng sốt một chút.

“anh không cảm thấy trên thân mình rất thú vị sao?” Đông Nguyệt giải thích, nói “đi tắm đi.”

À, thì ra là vậy.

Trình Uyên giật nảy mình, vừa suy nghĩ lại, những lời mình nghe được tối hôm qua có phải là mơ không?

Hóa ra là chỉ để anh đi tắm.

Nói cách khác, anh cũng đã ở đây hai ngày rồi, và cũng đã bị ném lên quảng xuống không biết lăn lộn trên đất bao nhiêu, dường như trên cơ thể của anh cũng đã được tắm rửa sạch sẽ bằng mớ mồ hôi này, nhưng khẳng định là quá thú vị, sạch không thấy chứ thấy quá thú vị.

“còn đứng ngây ra đó làm gì?” Đông Nguyệt liền một cước đạp vào hông anh một cái.

Trình Uyên bây giờ dường như đã quen với việc bị Đông Nguyệt đá, cũng không còn cái kính như lúc trước, nhưng bị đập luôn có vài phần cảm xúc, khó chịu, “Vậy thì cô tránh ra.”

“sao nhiều chuyện vậy.” Đông Nguyệt làm bầm một tiếng, sau đó quay người rời đi.

Vì vậy, Trình Uyên cởi quần áo ra rồi nhảy tòm xuống hồ nước.

Chẳng qua, cuối mùa thu, khi Trình Uyên nhảy vào, thì suýt chút nữa tê cóng cả người.

Trời rất lạnh, khẳng định sẽ rét run thằng nhỏ.

Lúc này, anh lại bắt đầu thấy nhớ cuộc sống ở thành thị, và người vợ Bạch An Tương của mình một lần nữa, và ...

Anh liền nghĩ, nếu con người hiện đại xuyên không về quá khứ như trong tiểu thuyết thì làm sao có thể sống sót được trong nổi cô đơn không có wifi?

Chẳng lẽ một vũng nước lạnh như băng có thể khiến người ta vui vẻ sao?

Đây không phải là nói nhảm sao?

Trừ khi, giống như một vị hoàng đế cổ đại, được tắm chung với vợ và các thê thiếp của mình, điều đó rất vui.

đang thả hồn trong hồ nước.

bỗng nhiên có một loạt tiếng động nhẹ.

Trình Uyên thuận theo âm thanh phát ra liền quay đầu lại nhìn, thì không khỏi ồ là la.

Không có người vợ, cũng không có người thiếp xinh đẹp, nhưng lại có cung tần mỹ nữ đang tắm.

Anh liền nhìn thấy Đông Nguyệt không biết từ lúc nào đã cởi bỏ y phục rồi đi vào trong hồ nước, trên mặt nước lộ ra một đôi vai trắng nõn như ngọc, đặc biệt rất lưu luyến dưới ánh trăng này.

cô cúi thấp đầu, bởi vì tại khoảng rất gần bờ nên mặt nước rất thấp, nên không khỏi run lẩy bẩy.

miệng Trình Uyên há thật to như quả trứng gà.

“Tại sao... tại sao cô cũng vào đây?” Thật lâu sau mới hỏi một câu cực kỳ bối rối và đầy sự ngỡ ngàng.

Đông Nguyệt vẫn như cũ cúi thấp đầu, Trình Uyên nhìn không ra biểu cảm trên mặt cô ấy, chỉ nghe thấy giọng nói của Đông Nguyệt hơi run rẩy “Nước lạnh quá.”

“Hay quá ha, lạnh thì đi lên đi.” Trình Uyên nói nhanh.

Giỡn sao, mặc dù công phu của cô ấy cao nhưng suy cho cùng vẫn là con gái, đây là trò chơi tương tự như môn bơi mùa đông của đám con trai, nam có can đảm chơi thì không sao, nhưng nữ lại tham gia thì có lẽ không ổn?

“Hừ!” Đông Nguyệt yên lặng nhẹ gật đầu, sau đó nói một câu “anh muốn làm cái, cũng được.”

Câu này khiến cho Trình Uyên phải sửng sốt.

Sau đó, một cảnh thậm chí còn tuyệt vời hơn khi xuất hiện.

Đông Nguyệt bước lên bờ, thân thể dần dần tách khỏi mặt nước, thân thể trần trụi quá hoàn mỹ ngoại trừ những giọt nước không ngừng giọt xuống.

Bộ dáng này không khỏi khiến Trình Uyên ngẩn người ra.

Đêm qua, không phải nằm mơ?

Chương 427

Chương 427: Bái sư?

Đường cong uyển chuyển của thân hình trắng nõn nà đó, dưới cái ánh trăng sao lấp lánh này trông vô cùng tuyệt diệu.

Nó giống như một bức tranh.

Còn đẹp hơn cả tranh vẽ!

Mãi cho đến khi Đông Nguyệt rời đi không được bao lâu, thì Trình Uyên mới chợt tỉnh táo lại.

Đó không phải là mơ ... mà đó là sự thật!

Nếu là sự thật thì tại sao mình lại được đãi ngộ như thế này, có phải vì mẹ mình đã từng cứu người phụ nữ đó không?

Người phụ nữ áo khoá!

cTrình Uyên không biết suy nghĩ của con mẹ đó, nhưng anh đoán chắc chắn rằng phải có bí mật ẩn giấu trong điều đó.

Anh không thể thăm dò ra, nhưng anh có khả năng kiểm soát được bản thân mình.

Các người, xem nhẹ tôi rồi đấy, trong lòng Trình Uyên dần dần cứ thế mà vững vàng không lay động.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ xong, mặc quần áo vào, và trở về nhà trên cây thì liền nhìn thấy Đông Nguyệt đã nằm trên giường từ lâu, nằm nghiêng, quay lưng về phía Trình Uyên và đắp chăn, về phần bên trong có khóa thân hay không, thì Trình uyên không biết.

Do dự một hồi, Trình Uyên vớ lấy cái chăn của mình, rồi xoay người bước ra ngoài.

Dưới một góc cây đại thụ nào đó, anh tìm được chỗ trú gió, dựa lưng vào cây đại thụ rồi đắp chăn lên.

Thời khắc này, anh thấy Đông Nguyệt như vậy là quá khiêm tốn với anh.

Là con gái của ông chủ Thương Minh, Đông Tâm Tư, nhưng trước sự yêu cầu thô lỗ của người phụ nữ áo khoác lại sẵn sàng đưa ra một quyết định bất công đối với bản thân mình như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Thân phận của con mụ đó là gì?

Rất nhiều sự tình đều không nghĩ ra.

Trình Uyên không khỏi bắt đầu ngẫm lại bản thân.

Trở thành một doanh nhân ở một thành phố nhỏ, và sống một cuộc sống ổn định như vậy thật sự là rất tốt. anh không nghĩ đến việc sẽ đi đến một địa phương khác cao hơn. Tại sao thế giới này lại mở ra cho anh một cánh cửa xa lạ như vậy?

Dù ở đây Hồng Hoang dã thú rất nhiều, nhưng anh không muốn vào, đúng là mỡ treo miệng mèo.

anh chỉ muốn lo cái ăn, cái mặc.

Bất tri bất giác, rồi anh cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Không biết đã trôi qua bao lâu, anh đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó cọ cọ vào người.

Nửa mơ nửa tỉnh, Trình Uyên chợt nhận ra mình đang ở ngoài nhà, cho nên, ở bên ngoài phòng trong rừng rậm thế này, cũng không an toàn mấy.

Nghĩ đến đây, anh đột nhiên bừng tỉnh dậy, liền nhìn thấy Đông Nguyệt dựa sát vào trong lòng anh.

Cô vẫn như vậy thân thể trần truồng trắng nõn nà, không biết từ lúc nào, đã chui vào chăn của anh, đã vậy gắt gao ôm lấy Trình Uyên, chưa dừng lại từ đó bàn tay nhỏ bé ấy lại còn đang đi thăm dò trên người của anh.

Cảnh tượng này khiến Trình Uyên sửng sốt.

Sau đó, anh liền bùng phát toàn thân đứng dậy.

“cút ra!” Đẩy mạnh Đông Nguyệt ra, Trình đột nhiên vô cùng phần nộ quát.

Đông Nguyệt bị đẩy ngã liền tròng lớn hai con mắt nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên biết Đông Nguyệt lúc này rất ủy khuất, trong lòng cô ấy nhất định sẽ thâm nghĩ là: anh cho rằng anh là ai?, anh cho rằng lão nương tôi đây nguyện lòng hiến dâng sao? Lão nương đây chẳng qua là bị ép buộc mà thôi, mà đều làm đến nước này rồi, thì anh còn già mồm cái gì? anh dựa vào cái gì? Chính là bởi vì Trình Uyên biết, cho nên mới phần nộ như thế này.

Có một loại hận không thể tả “Tôi biết cô là bất đắc dĩ, cũng không có tâm tư tốt đến như vậy, nếu không cút đi, chỉ sợ là tôi sẽ hối hận, mà cô cũng sẽ hối hận!”

Đông Nguyệt giật mình ngẩn ngơ cả người, cái miệng nhỏ nhắn ấy khẽ mở, vẻ mặt đờ đẫn, và cả những bộ phận trọng yếu trên cơ thể dường như cũng bị quên che mất.

“Cút đi!” Trình Uyên vẫn tức giận quát lên.

Khuôn mặt xinh xắn của Đông Nguyệt nhất thời ửng đỏ hẳn lên, sau đó liền che mặt chạy về nhà trên cây.

Trong lúc này, cô ấy một chữ đều không nói.

Căn phòng, im lặng kéo dài như vậy.

Trình Uyên cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trong trường hợp này, cô nam quả nữ, lại trời tối người yên, mà không ai có trách nhiệm làm một việc gì cả, ai có thể kiểm soát được tình hình này đây?

Trình Uyên không cách nào bình tĩnh được.

Một lúc lâu sau, anh mới từ từ bình tĩnh lại những suy nghĩ lung tung rối mờ trong lòng, đồng thời, nghĩ đến thái độ của chính mình vừa rồi, anh cảm thấy có chút không đúng.

anh nói: “Mọi người đều bình đẳng.”

lời nói này rất lớn tiếng, nên anh tin Đông Nguyệt ở trong phòng cũng có thể nghe được.

Nhưng Đông Nguyệt không trả lời lại anh.

Trình Uyên không cần Đông Nguyệt trả lời lại, tiếp tục, nói “Giống như khi nhìn vào các vì sao, cô hỏi tôi, những ngôi sao mờ đó, có phải bọn chúng là những ngôi sao sáng nhất hay không? Và Tôi đã trả lời cho cô về những ngôi sao đó. Mặc kệ nó, miễn là tất cả chúng ta cảm thấy rằng chúng ta là người sáng nhất là đủ. “

“Đừng sống theo ý muốn của người khác.

Mình là độc nhất vô nhị. Hãy làm những gì mình muốn, những gì mình không muốn làm thì đừng làm, cho dù người khác có đe dọa mình như thế nào đi nữa”.

Vẫn không có một âm thanh nào từ trong phòng.

Trình Uyên thở dài.

...

...

Rạng sáng, Trình Uyên bị mùi cơm đánh thức, vượt vượt nhập nhèm hai con mắt, bỗng cảm giác toàn thân mỗi mọt.

Không có gì là lạ cả khi ngủ một đêm ở bên ngoài như vậy có thể dễ chịu mới là lạ chứ.

Đông Nguyệt bước ra khỏi phòng, mặc một bộ quần áo thường ngày rất sạch sẽ thơm tho, thấy Trình Uyên tỉnh lại liền vẫy tay với anh, rồi cười nói: “Anh dậy rồi sao, mau tới ăn cơm đi.”

Sự xuất hiện đáng vẻ này của Đông Nguyệt khiến Trình Uyên kinh ngạc, giống như chuyện tối hôm qua, như hoàn toàn chưa từng có gì xảy ra.

Khi ăn cơm, cô ấy cũng cư xử rất tự nhiên.

Về chuyện tối hôm qua, vì cô giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nên Trình Uyên đương nhiên sẽ không cố ý nhắc tới.

Một bữa sáng sắp kết thúc, Trình Uyên đột nhiên liền hãm lại tốc độ.

Thấy vậy, Đông Nguyệt liền nở nụ cười “khúc khích” rồi nói “ăn nhanh lên đi, hôm nay tôi không vật anh nữa đâu.”

“Há? Tại sao?” Trình Uyên vui mừng khôn xiết khi nghe nói mình không bị vật với ném nữa.

“sao? Còn muốn bị quăng nữa sao?” Đông Nguyệt tò mò chớp mắt.

“Đương nhiên, đương nhiên không phải rồi.”

Trình Uyên vội vàng lắc đầu. “nhưng tôi chỉ là tò mò, cô hôm nay sao lại tốt như vậy? Lương tâm nổi dậy sao?”

Đông Nguyệt lắc đầu nói: “Hôm nay sư phụ tới tự mình dạy anh.”

“sư phụ?” Trình Uyên vẫn là không muốn thừa nhận con mụ đó là sư phụ của mình.

Sau bữa sáng, hiếm thấy Đông Nguyệt và Trình Uyên ngồi cạnh nhau trên một thân cây, hướng về phía mặt trời mọc, ngồi tán gẫu những câu chuyện thú vị ở Tân Dương .

Chẳng mấy chốc, con mụ đó đã xuất hiện.

Trình Uyên không biết cô ấy xuất hiện như thế nào, cô ấy đến từ phương nào, như thể cô ấy ở đây.

“Sư phụ.” Nhìn thấy bà đó trước mặt, Đông Nguyệt liền giật mình, nhảy xuống khỏi thân cây, cung kính kêu lên.

“Ừm.” con mụ đó nhẹ gật đầu.

Đông Nguyệt liền xoay người bỏ đi nơi khác.

Người phụ nữ áo khoác này ngẩng đầu nhìn Trình Uyên vẫn ngồi ở trên thân cây, không khỏi nở nụ cười, “Để vi sư ngẩng đầu nói chuyện với người như vậy, có phải là không quá lễ phép không?”

“Tôi không có thừa nhận cô là sư phụ của tôi.” Trình Uyên nhếch miệng.

“mẹ nó!” con mụ này đột nhiên lạnh lùng quát.

Sau đó Trình Uyên không biết mình đã ngã như thế nào.

Với một tiếng “bốp”, rơi xuống đất như trái mít rụng, nổi lên một lớp bụi và những cành lá mục nát.

May mắn thay, những ngày này anh đã quen với việc bị ném, nên ngược lại là không có cảm thấy đau nữa.

“Mặc kệ người có nhận hay không, từ giờ trở đi người đều là đồ đệ của ta.” Người phụ nữ này nhìn thấy quýnh dáng của Trình Uyên, khoe miệng lần nữa giương lên, rồi cười nói “xếp hạng Lão Cửu.”

“Hạng Lão Cửu?” Trình Uyên kinh ngạc nhái lại.

Người phụ nữ đó gật đầu nói “Tiểu Nguyệt là lão bát.”

Trình Uyên hơi nhíu mày “Làm đồ đệ của cô cũng được, nhưng tôi có một điều kiện.”

“nói.” Người phụ nữ này hơi nhíu mày.

Trình Uyên nói, “Đông Nguyệt nhỏ tuổi hơn tôi, không thể gọi cô ấy là sư tỷ, nên tôi muốn thỉnh cầu đổi với cô ấy. Tôi sẽ là thứ tám, còn cô ấy là Lão Cửu.”

Chương 428

Chương 428: bị hổ

“Chờ đến khi người có thể đánh thắng cô ấy.” người phụ nữ này nhẹ giọng nói.

“ ... ”

Trình Uyên nhất thời không nói nên lời, Đông Nguyệt mặc dù tuổi không lớn lắm nhưng có vẻ như thân thủ của cô ấy cũng ngang với Trần Đông và Bạch Long, bảo đánh qua, đánh kiểu gì đây?

Như nhìn thấu tâm tư của anh, người phụ nữ này cười nhẹ, nói “Chỉ cần người tận dụng tốt một tháng này, vấn đề đó hẳn là không khó.”

“cô đang an ủi tôi sao?” Trình Uyên không tin.

Lấy Bạch Long và Trần Đông để nói đến. hai người này không phải khổ luyện qua nhiều năm sao, đặc biệt là kung fu thì không có cách nào nhanh cả. và nghe nói rằng hầu hết các võ sư, cao thủ đều được đào tạo từ còn nhỏ.

Tất nhiên, có một trường hợp ngoại lệ cho điều này, và đó chính là thiên bẩm.

Vấn đề này, Trình Uyên không khỏi nghĩ mình có tài năng này sao.

Nhưng người phụ nữ này lại mỉm cười, nói “Tùy vào ai dạy.”

Nghe đến đây, Trình Uyên không khỏi nhớ tới đêm đó người phụ nữ áo khoác này nhẹ như mây gió ném Bạch Long một cách quá nhẹ nhàng, đơn giản đến mức quá kinh khủng.

Anh không thể tin rằng đây là sức mạnh mà một con người như cô ấy lại có thể phát huy đến như vậy được.

Cho nên, cô ấy nói như vậy, không chừng thật là có hi vọng.

trong mắt Trình Uyên không khỏi hiện lên một vẻ kinh ngạc.
Lần đầu tiên, anh rất phấn khích vì mình có thể trở thành một
cao thủ.

Cho nên, bây giờ sư huynh hay sư đệ, cũng không còn quan
trọng nữa.

Anh không né tránh việc tôn thờ con mụ này như một người
thầy nữa, nhưng anh không muốn trở thành một học trò vì một
lý do nào đó.

“cô dự định dạy tôi như thế nào?” Anh hỏi.

Người phụ nữ này cười nhẹ rồi nói “Với điều kiện hiện tại của
ngươi, tôi nghĩ có một loại rất hợp với ngươi.”

“loại gì?”

“vật!”

“vật?” Trái tim của Trình Uyên run lên khi nghe thấy lời này.

Về sau, chính là một phen cũng đành lòng với cuộc huấn luyện
này.

Thời gian một tháng, nói không dài, cũng không ngắn, trong
nháy mắt liền trôi qua.

Trong một tháng này, Trình Uyên đã trở nên mạnh mẽ hơn rất
nhiều.

Và anh cũng cảm thấy cơ thể mình tràn đầy sức mạnh.

Và một tháng nay, anh vẫn không ngừng nghĩ về Bạch An
Tương.

Nhưng Bạch An Tương lúc này đang gặp phải khủng hoảng.

...

...

Vào cái đêm Trình Uyên bị bắt lên núi, Bạch An Tương luôn
luôn giật giật mí mắt, điện thoại cũng không gọi được, linh
cảm sẽ có chuyện xảy ra.

Quả nhiên, khi cô về nhà thì gặp được Bạch Long.

Bạch Long nói với cô rằng Trình Uyên có việc đi công tác tạm thời về không được.

Bạch An Tương hỏi: bao lâu?

Bạch Long nói không biết.

Điều này khiến Bạch An Tương không khỏi nghi ngờ, đi công tác có cắt đứt liên lạc như vậy không? Chẳng lẽ vì đi công tác không mang theo điện thoại di động?

Nhưng dù cô có hỏi gì thì Bạch Long cũng chỉ nói rằng hấn không biết.

thậm chí Bạch An Tương còn hỏi Bạch Long “Có phải anh ấy đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Bạch Long lắc đầu nói: “Hấn quá an toàn ấy chứ.”

Bạch Long là cận vệ của Trình Uyên, tuyệt đối trung thành với Trình Uyên, hấn không giỏi nói dối, nên Bạch An Tương không nghi ngờ chuyện này nữa.

Nhưng Trình Uyên đã biến mất một tháng, làm sao cô có thể an tâm?

Cho nên, trong lòng nhồi vào Bạch An Tương nhiều sự tình, nên liền phạm sai lầm.

Công ty Trang trí Chúng Mỹ.

Mục Tư Nhã vội vàng xông vào phòng làm việc của Bạch An Tương, sau khi bước vào, không để ý đến ánh mắt dò hỏi của Bạch An Tương, cô cầm lấy cốc nước trên bàn nhấp một ngụm uống cái ực.

“Xảy ra chuyện rồi.” Cô ấy nói.

Bạch An Tương khẽ nhíu mày “có chuyện gì?”

Mục Tư Nhã nhíu chặt lông mày rồi nói, ” dự án Trang trí của Khu du lịch Lâm Hải có vấn đề, phía trên vấn trách, nên khu du lịch đã đổ hết trách nhiệm lên cho chúng ta.”

“Xảy ra vấn đề gì sao?” Bạch An Tương kinh ngạc hỏi.

Lúc này, Kim Hấn cũng xông vào phòng làm việc của Bạch An Tương “Tổng giám đốc, không ổn rồi.”

Những gì Kim Hãn và Mục Tư Nhã muốn nói đều giống nhau.

Lâm Hải Tourist Resort là dự án trọng điểm tại thị trấn Lâm Hải, Tân Dương, khi được phát triển đã thu hút được nhiều sự quan tâm của các tầng lớp chú ý.

Và Chúng Mỹ được toàn quyền đối với dự án trang trí của khu nghỉ dưỡng này, điều này có thể nói là Chúng Mỹ của Bạch An Tương quá vui mừng khôn xiết.

Một khi dự án lớn như vậy được hoàn thành, vị trí của Chúng Mỹ trong ngành trang trí sẽ nâng lên một tầm cao mới, và Bạch An Tương có thể coi là theo kịp bước chân của Trình Uyên.

Mọi thứ đều khá tốt.

Nhưng khi công trình chuẩn bị hoàn thành thì phát hiện vật liệu xây dựng không đủ tiêu chuẩn, thuộc công trình đầu phụ.

Nếu nó thật sự được chứng thực, thì Chúng Mỹ cùng người đứng đầu là Bạch An Tương sẽ phải chịu trách nhiệm và phải chịu một khoản tiền bồi thường rất lớn.

“Không phải là do khu du lịch hứa cung cấp vật liệu sao? Chúng ta chỉ chịu trách nhiệm xây dựng thôi sao?” Bạch An Tương kinh ngạc hỏi.

Kim Hãn thở dài, đặt bản hợp đồng lên bàn trước mặt Bạch An Tương, nói: “cô tự xem đi.”

Bạch An Tương cầm hợp đồng ký kết trước đó, vừa nhìn qua, sắc mặt càng ngày càng xấu đi.

Hợp đồng nêu rõ khu nghỉ dưỡng chỉ chịu trách nhiệm cung cấp một phần nguyên vật liệu, và Công ty Trang trí Chúng Mỹ chịu trách nhiệm thi công toàn bộ.

Ở cuối đoạn này, phần diễn giải cuối cùng được thêm vào cho khu nghỉ dưỡng có lợi.

Trong thực tế thi công, khu du lịch gần như ký hợp đồng cung cấp toàn bộ vật tư chứ không chỉ một phần cung cấp như trong hợp đồng đã ghi.

Nhưng quyền giải thích cuối cùng lại thuộc về khu du lịch.

Tại thời điểm này, vật liệu được cung cấp đầy đủ hay chỉ một phần đi nữa? thì đó không phải là khu nghỉ dưỡng của người ta có tiếng nói hơn sao?

“cho nên, khi có vấn đề, khu du lịch sẽ dồn hết trách nhiệm cho Chúng ta.” Mục Tư Nhã nói, “Đây là một cái cạm bẫy dành cho chúng ta.”

” Làm sao bây giờ?”

Nhất thời không khí trở nên rất trang nghiêm.

Mục Tư Nhã không biết phải làm sao, Kim Hãn cũng lắc đầu thờ dài nói: “có Trình đồng thì tốt rồi.”

Làm sao mà Bạch An Tương không muốn Trình Uyên ở đây được, chỉ là ...

Trong lòng của cô bây giờ rối như tơ vò..

Đi tới đi lui trong phòng, cố gắng vẫn luôn suy nghĩ ra cách gì đó, nếu chuyện này đổi thành Trình Uyên, anh ấy sẽ làm thế nào?

Ba năm kết hôn trước đây, Trình Uyên đều rất thấp thỏm, mãi đến tận một năm cuối cùng anh mới biểu hiện ra phi thường.

thậm chí Bạch An Tương còn không nhìn thấy quá trình anh lột xác, nhưng cô biết một chút.

Bất kể xảy ra chuyện gì, theo sự gợi cảm của Trình Uyên, cũng sẽ không bao giờ lùi bước.

Giống như báo thù cho Lý Túc, biết rõ là khó khăn trùng điệp, suýt nữa sinh tử từ biệt nhưng anh vẫn kiên quyết đứng lên.

“Giúp tôi liên hệ với chủ tịch ở khu nghỉ dưỡng, tôi muốn gặp hẳn.” Bạch An Tương nói với Kim Hãn.

Kim Hãn nhẹ gật đầu, rồi xoay người đi ra ngoài.

Mục Tư Nhã thì suy nghĩ một chút, rồi nói “Có muốn cùng Cẩm Đông lên tiếng chào hỏi giùm không?”

Bạch An Tương âm thầm lắc đầu.

Mục Tư Nhã lại đề nghị, ” Bằng không mời Vương Hình Duyệt đến một chuyến?”

Khi nhắc tới Vương Hình Duyệt, sắc mặt Bạch An Tương chột tràm xuống, ” Không cần, tự mình tớ giải quyết.”

Cô ấy không ghét Vương Hình Duyệt, chỉ là nữ nhân với nhau có tâm tính hay ghen tuông vớ vẩn.

Vương Hình Duyệt là cánh tay phải của Trình Uyên, thiếu vắng Trình Uyên, thì cô ấy một mình chống đỡ toàn bộ Tập Đoàn Cẩm Đông này.

Vậy thì tại sao Bạch An Tương không thể tự mình chống đỡ?

Vì thế.

Tại khách sạn Tân Dương Grand đêm đó, Bạch An Tương gặp ông chủ tịch đó cùng người phụ trách khu nghỉ dưỡng.

Thời điểm gặp người phụ trách khu nghỉ dưỡng, Bạch An Tương đã biết không đơn giản như vậy.

cô cũng biết tại sao Công ty Trang trí Chúng Mỹ có thể đầu thầu thành công.

“Là anh?”

“Không ngờ tới lại là Bạch An Tương, không nghĩ tới em lại có ngày hôm nay.”

Chương 429

Chương 429: Thật sự đừng nói nữa

Người đứng trước mặt Bạch An Tương không phải là ai khác, mà là Bạch Ngạn Bân.

Còn phía sau Bạch Ngạn Bân, có một người đàn ông trung niên đầu hói khoảng 50 tuổi.

“Để tôi giới thiệu với mọi người một chút, đây là anh Mã ở khu du lịch thị trấn Lâm Hải của chúng tôi.” Bạch Ngạn Bân xòe bàn tay chỉ vào người đàn ông trung niên phía sau rồi cười nhạo với Bạch An Tương.

Khi người đàn ông trung niên này nhìn thấy Bạch An Tương, hai mắt sáng rực lên, nhanh chóng vươn tay về phía cô, “Haha, không ngờ tới Bạch tổng lại có sức quyến rũ như vậy.”

Bạch An Tương cau mày, nhưng vẫn lễ phép bắt tay với ông ta.

Chỉ là...

Người bên kia nắm bàn tay trắng nõn của Bạch An Tương dường như không muốn buông ra.

Bạch An Tương giật nảy mình, vội vàng xấu hổ có chút giận dữ nói: ” Mã Tổng, xin tự trọng.”

“Tự trọng?” Mã tổng cười ha hả tựa như không thèm để ý đến. “Đã lâu rồi không có ai nói hai từ này với tôi.”

Trong phòng riêng của khách sạn Tân Dương Grand, dường như hẳn ta không có vẻ gì chùng mịch nào đó, cũng không có dáng vẻ kiêu kỳ, thế là vẫn như cũ không chịu buông tay Bạch An Tương ra.

Bạch Ngạn Bân thấy vậy liền trợn mắt nói với Bạch An Tương, “Bạch An Tương, em phải hiểu rõ hiện tại là ai cầu ai.

Nếu em làm cho anh Mã đây hài lòng, thì nói chuyện gì cũng được, đúng không Mã Tổng. “

Lão Mã cười toe toét, con ngươi đảo một vòng từ trên xuống dưới, không sót một chỗ nào, nhìn Bạch An Tương với vẻ dâm dăng gât đầu nói “Tiểu Bạch, chuyện gì cũng dễ dàng thương lượng hết.”

“Mã Tổng, đừng nên đi quá xa!” Bạch An Tương vội la lên.

Bạch An Tương là đi cùng với Kim Hãn, nguyên nhân sự tình này là nên để Bạch An Tương nói chuyện với ông Mã thì tốt hơn, bởi vì trình độ của hãn không đủ để nói chuyện với người ta, có thể thấy chính là tình huống này, nhưng lại không thể không tiến lên, cưỡng ép tách Ông Mã đang cầm tay Bạch An Tương ra, vẻ mặt bình tĩnh nói: ” Mã Tổng, qua đây nói chuyện đi.”

Lão Mã bị cưỡng ép tách tay ra, liền có vẻ có chút bực bội, khịt mũi, nói ” các người nói muốn cùng ta nói chuyện. nhưng mà Xem ra các người không có thành ý.”

Kim Hãn cũng lạnh lùng nói: ” Mã Tổng, anh có biết chồng của Bạch Tổng là ai không?”

Ông Mã khịt mũi hừ lạnh một tiếng, “Tôi đêch quan tâm anh ta là ai, và tôi cũng không có bàn chuyện làm ăn với chồng cô ấy.”

Nghe vậy, Kim Hãn thở dài một hơi, xem ra con heo này không biết gì rồi, chẳng trách hãn lại dám làm càn như vậy.

khóe môi Bạch An Tương tức giận run lên, cảm thấy trong lòng hơi nhức nhói, rất muốn Trình Uyên bây giờ có thể xuất hiện ở đây.

Lúc đầu ông Mã này thâm nghĩ, Chúng Mỹ của cô tới đây là vì mục đích này, và chuyện này Bạch An Tương tự đích thân tới cầu xin mình, cho nên chứng tỏ rằng cô không có lai lịch gì hết, vậy chồng của cô còn có thể làm được gì?

Cho nên hãn không đem chồng của Bạch An Tương để trong mắt, Bạch An Tương đẹp như vậy, nếu không chiếm được đêm nay thì thật là đáng tiếc.

Thế nhưng là Kim Hãn sau khi nghe mình nói không biết chồng của Bạch An Tương là ai, hãn ta liền thở dài một hơi, chẳng lẽ ...

Hãn liền liếc nhìn Bạch Ngạn Bân, tựa như là muốn hỏi han điều gì.

Bởi vì trước đây Bạch Ngạn Bân đã từng nói với hãn, Bạch An Tương rất quen thuộc với hãn, bởi vì chính là anh họ của cô.

Bạch Ngạn Bân cười híp mắt nhìn Mã Tổng, rồi nói: “Anh Mã, chồng cô ấy là Trình Uyên, từng là ở rể ở nhà cô ấy, sau này gặp vận may và kế thừa Tập đoàn Cẩm Đông.”

“Oh, hóa ra là vậy, một cô gái ...” Mã tổng nhẹ gật đầu, vừa muốn cười lạnh, thì đột nhiên hai mắt tròn to. “Trình Uyên, Chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông?”

Mồ hôi lạnh đồng loạt chảy ra.

Tập Đoàn Cẩm Đông tồn tại ở Tân Dương này là gì thì tự hiểu?

So với Khu du lịch thị trấn Lâm Hải của hãn thì không cùng đẳng cấp.

Thật nực cười khi hãn dám gạ đến vợ của Tập Đoàn Cẩm Đông, chuyện này mà để cho chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông biết, vậy có phải là hãn đi củi rồi không?

Nhìn thấy sắc mặt Mã Tổng thay đổi rất lớn, Bạch Ngạn Bân vội vàng cười lạnh nói: ” Mã tổng, đừng sợ bọn chúng. Theo như tôi được biết, Trình Uyên đã mất tích một tháng nay rồi.”

Khi những lời này nói ra, không chỉ Mã tổng kinh ngạc, mà Bạch An Tương cũng đột nhiên giật mình.

Kim Hãn liền nhìn Bạch An Tương với ánh mắt khó hiểu, tựa như muốn hỏi điều gì đó.

“Là có ý gì?” Mã tổng hỏi.

Bạch An Tương kinh ngạc hỏi: “Làm sao anh biết?”

Bạch Ngạn Bân cười ha ha rồi nói: “Đừng lo lắng vậy chứ, tôi tự nhiên có nguồn tin tức của mình, hãn ta Trình Uyên đã giết

Thiếu gia của nhà họ Phương một trong tứ đại gia tộc ở Bắc Kinh, cô nghĩ xem, Phương gia có thể tha cho hắn không? Trong khi hắn đã mất tích một tháng nay rồi, thử nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra, thử đoán đi? “

” hiện tại Tập Đoàn Cẩm Đông, hoàn toàn do Vương Hình Duyệt định đoạt, với lại cũng không có liên quan gì đến nhà cô cả.”

Nghe vậy, sắc mặt của Bạch An Tương trở nên hết sức khó coi.

Chủ yếu là cô không biết Trình Uyên đang làm gì đột nhiên biến mất một tháng, cho dù có hỏi Bạch Long, Bạch Long cũng không nói gì cả.

Lúc đầu cô không muốn nghĩ tới, nhưng Bạch Ngạn Băng trực tiếp phân tích cho cô, mà lại khả năng xảy ra này rất lớn, cho nên ...

Kim Hãn một mặt kinh ngạc hỏi Bạch An Tương, “Bạch Tổng, lời nói đó có phải là thật không?”

Bạch An Tương liền cắn môi dưới, khó khăn nhẹ gật đầu một cái, “ừ, Là thật.”

“Há?” Kim Hãn mắt tròn.

Thế là Mã Tổng này thờ phào nhẹ nhõm, rồi vỗ vai Bạch Ngạn Băng cười nói. “tiểu tử ngươi, suýt chút nữa làm tôi sợ chết khiếp.”

Bạch Ngạn Băng liền vội vàng gật đầu cúi người xin lỗi nói: “là do tôi không tốt, làm cho Mã gia đây phải sợ hãi.”

Bộ dạng này của hắn bây giờ, làm sao có thể có tư cách của một cậu ấm Bạch gia trước đây được, hoàn toàn biến thành con cho ôm chân người khác.

Cũng là không có cách nào.

Lúc trước đi theo Thẩm Lệ để đối phó với Trình Uyên, nhưng kết quả lại bị người ta lật bàn.

Vào hội trường lúc đó, Bạch Ngạn Băng còn xô ngã cả ông nội của mình, còn đá vào cây gậy lão của ông mình, loại nhân tính

này khiến Trình Uyên tức giận, cho nên Trình Uyên không có ý định buông tha cho hắn.

Rồi tiếp theo cho đến hai mươi thương nhân đi theo Thẩm Lệ đều phải chịu trách nhiệm, lão thái gia Bạch gia vẫn là đứng ra cầu xin Trình Uyên cho hắn.

Thật ra Trình Uyên căn bản không có đem Bạch Ngạn Bân coi ra gì, vì nể tình lão thái gia nên mới buông tha cho hắn.

Nhưng cơ nghiệp của nhà họ Bạch lại bị chia năm xẻ bảy, và Bạch Ngạn Bân cũng vì vụ án thương mại đó mà trở nên một thân một mình.

Chỉ là không biết hắn đi theo Mã tổng này như thế nào, có lẽ có liên quan đến khu nghỉ dưỡng này.

“Thế nào, Bạch Tổng xinh đẹp, cô có muốn nói chuyện nữa không?” Mã tổng ngẩng đầu lên, nhìn Bạch An Tương bằng cái lỗ mũi trâu kiêu ngạo của mình.

Không có Trình Uyên, không có Tập Đoàn Cẩm Đông hỗ trợ, ở trong mắt hắn, Bạch An Tương chẳng qua là xinh đẹp mà thôi, cho nên ngạo mạn không thôi.

Bạch An Tương cúi đầu, nghiến răng nghiến lợi hỏi ” Mã tổng bây giờ muốn sao?”

Mã tổng cười lạnh một tiếng, nói “Tiểu Bạch, lên lầu lấy một căn phòng, đem số phòng đó nói cho Bạch tổng, nếu như Bạch Tổng muốn nói chuyện thì vào phòng tìm tôi.”

Nói xong liền xoay người bước đi.

Bạch Ngạn Bân cũng gật đầu một cái rồi lại đi theo ra khỏi phòng khách này, mà trước khi rời khỏi phòng này còn nói với Kim Hãn, ” cái này gọi là kẻ thức thời mới là tuấn kiệt.”

thân thể Kim Hãn đột nhiên rùng mình một cái.

“Bạch tổng.” Kim Hãn gọi.

Bạch An Tương buồn bã cười cười cho qua chuyện ” Được rồi, chúng ta đi thôi.”

“Nhưng Bạch Tổng, thật sự không nói chuyện sao?” Kim Hãn.

Nghe vậy, Bạch An Tương kinh ngạc nhìn Kim Hãn một chút, không khỏi buồn bực nói “Kim Hãn, ý của ông là gì? Biết Trình Uyên xảy ra chuyện, ông muốn đổi chỗ sao?”

Kim Hãn thở dài ” Bạch tổng ...”

Lúc này, Bạch Long lái xe đến khách sạn Tân Dương, nhưng thay vì xuống xe, thì người đồng hành bên cạnh anh ấy bước xuống.

Một người đàn ông da ngăm mặc áo len.

Trình Uyên người đã đen nhưng lại càng trắng hơn trước.

Chương 430

Chương 430: Chào hỏi

Thời gian một tháng trôi qua, đối với Trình Uyên, dường như đã trải qua một thế kỷ, bởi vì mỗi ngày đều rất khó khăn phải để vượt qua.

May mắn thay, anh đã sống sót trở về.

Khao khát được về nhà và khao khát được làm A làm A với Bạch An Tương rất mãnh liệt đến mức không ai có thể ngăn cản được,, nhưng thật sự anh đã trở lại, và không có vôi vàng như vậy.

Bởi vì, anh biết vẫn còn có việc phải làm.

Bạch Long không nói, nhưng có thể thấy được anh ta có chút lo lắng, Trình Uyên vỗ vỗ bắp vai của anh ta rồi cười nói. “yên tâm đi, tôi không phải là tôi như trước nữa.”

Bạch Long có chút nhú mày, “Học Kung Fu rồi thì xem thường sao?”

“Học hỏi Trần Đông đi, đáng tiếc anh không có thiên phú nói lời trêu đùa!” Trình Uyên chán ghét bản mặt không cảm xúc của anh ta, liền lên lầu không thèm nhìn lại.

Bạch Long nhìn chằm chằm phương hướng Trình Uyên rời đi, không biết suy nghĩ cái gì.

...

Tới cửa phòng 6211, Trình Uyên gõ cửa.

Cửa mở, người mở cửa đột nhiên sững sờ.

Trình Uyên cười khanh khách, sau đó đột nhiên xuất thủ, một quyền đánh đấm vào mặt hắn.

Người kia thấy thế, thân thể gầy gò kịch liệt co rút lại, tránh được cú đấm của Trình Uyên, dùng tay trái ôm lấy eo của anh,

muốn ôm anh rồi quẳng ra sau lưng.

Nhưng vào lúc này, Trình Uyên đột nhiên vặn vẹo eo, xoay người nắm lấy lưng hắn ôm lại eo, đột nhiên dùng sức, hai người đồng thời hướng vào trong phòng vật một phát.

“rầm” một tiếng, người đàn ông gầy gò một trận đau điếng, ưỡn thẳng ngực một chút.

Ngược lại, Trình Uyên ngã xuống đất, nhanh chóng đảo người như cảm thấy không hề hấn gì cả, hai tay bắt lấy một bên cánh tay của người đó, đồng thời hai chân chống đỡ kẹp cánh tay này.

Thập thủ cổ!

Người gầy đột nhiên sửng sốt Thập thủ là kỹ thuật khóa trong võ thuật tổng hợp, một khi bị khóa, trừ khi người bị khóa đầu hàng, nếu không sẽ bị gãy tay.

Trong nháy mắt, người gầy không cẩn thận, liền bị Trình Uyên định hoàn thành một cú rắn chắc thập Thủ này.

Có thể hoàn thành được không.

Trình Uyên lại chủ động buông tay ra.

Nhìn thấy vậy, người đàn ông gầy gò cho rằng anh không quen với kỹ năng này, và Thập thủ không có nắm chắc, thế là hắn ta lộn người một vòng và dùng chân đá văng Trình Uyên ra.

Trình Uyên liền lấy hai tay ngăn cản một cước của hắn, và rồi nhanh chóng đứng dậy.

Người gầy này thì tại chỗ nhảy vọt lên một cước quét về phía Trình Uyên, tốc độ cực nhanh.

Tuy nhiên, hắn đã chết lạng trong giây tiếp theo.

Bởi vì một cước này của hắn đã bị Trình Uyên, trở tay ôm lấy chân của hắn.

Bắt lấy chân của hắn vặn một phát ngã xuống đất, khi người gầy ôm yếu này xuống đất, thì đồng thời anh bẻ gấp chân hắn lại, hai tay vẫn siết chặt cổ chân của hắn.

Đó lại là một kỹ năng khóa chết tiệt ...

Người đàn ông gầy gò sợ hãi, biết rằng nếu phải dùng hết sức thì chắc chắn bàn chân của mình sẽ bị trật khớp.

May mắn thay, Trình Uyên có vẻ không thành thạo tuyệt chiêu khóa này cho lắm, cũng không dùng hết sức lực nên gã gầy đã chớp lấy cơ hội ngàn vàng này, hai tay chống dùng cái chân còn lại đem anh đá văng.

Trình Uyên vừa bị đá bay đột nhiên nhảy lên phía trước.

Người đàn ông gầy gò này chào hỏi bằng một cái cùi chỏ.

Nó đập vào ngực Trình Uyên, nhưng điều khiến người đàn ông gầy gò này kinh ngạc chính là tên này không hề đau chút nào, không khỏi có chút đau mà lùi lại, ngược lại là dùng cánh tay phải kẹp lấy đầu của hắn.

Mẹ kiếp!

Đoạn đầu dài!

Con mẹ hắn lại là một tuyệt kỹ khóa chết tiệt!

Nam nhân gầy yếu này mắt tròn, đồng thời cũng hiểu được không phải hai lần đầu Trình Uyên không ra tay, mà là muốn đùa giỡn với mình nhiều hơn.

Con mẹ nó!

Nam nhân gầy yếu vội vàng kêu to: “tôi thua, tôi thua!”

Nghe được nhận thua, lúc này Trình Uyên mới mỉm cười buông tay.

Trình Uyên thực sự rất hào hứng khi đánh bại được một nhân vật khiến Bạch Long phải kiêng kỵ.

Nhưng anh cũng biết đối phương không dám giết anh, nếu không kết quả sẽ không phải như vậy.

Hắc Long, người phụ thuộc vào Thương Minh, thuộc hạ của Đông Tâm Tư.

Hắn quá kinh ngạc “Làm thế nào mà ngươi ... trở nên lợi hại như vậy rồi?”

Trình Uyên xua tay nói: “Chỉ là trò mèo thôi.”

anh càng như vậy nhẹ như mây gió, vẻ mặt Hắc Long càng trở nên nghiêm nghị.

Tất cả số liệu về Trình Uyên mà hắn biết được đều cho thấy hoàn toàn không có sức chiến đấu, video trực tiếp giết chết Phương Thanh Yên ở thời điểm đó chỉ thấy lúc đấy hai mắt rục đỏ, bị một trận lưu manh vây giết và bọn chúng đều ngã lăn ra rất, và tiếp đó chỉ sử dụng hàm răng chắc khỏe đã từng đánh P/S cắn chết một cao thủ, nói là vận khí may mắn thì cũng được.

Nhưng đây chỉ là thời gian một tháng, làm sao có thể từ cái gì cũng không biết, lắc mình một cái biến hoá trở thành một cao thủ?

Nhìn thấy nước da của anh hơi ngăm đen, Hắc Long không khỏi nhíu mày hỏi: “Người là Trình Uyên sao?”

“chẳng lẽ là giả.” Trình Uyên nhún vai.

“người tới đây làm gì?” Hắc Long hỏi.

Trình Uyên mỉm cười nói: “Biết người tới đây, liền qua đây chào hỏi một tiếng.”

Đầu óc của Hắc Long cũng không hoạt động chậm hơn Trình Uyên là mấy, khi Trình Uyên nói như vậy, hắn liền hiểu được ý tứ của câu nói này.

“Chỉ sợ là không phải tới để chào hỏi thì có?”

Hắc Long cười lạnh nói.

Trình Uyên vỗ vỗ bờ vai của hắn. “Người nghĩ nhiều quá rồi, thật sự là vừa mới chào hỏi người đấy, thôi được rồi, chào cũng đã chào rồi, tôi cũng nên đi vậy.”

Nói xong, thật sự là anh xoay người rời đi.

Điều này khiến cho Hắc Long không khỏi biến sắc, dường như hắn đoán không lầm, liền nhắc điện thoại lên gọi cho Đông Tâm Tư.

Sau khi Trình Uyên đi ra, khóe miệng hơi nhếch lên.

Mục đích của anh rút cuộc cũng đã đạt được.

Tại Tân Dương này cho dù tọa lạc ở đâu đi nữa, đều không thoát khỏi tầm mắt của Lý Hải Tân.

Vì vậy, Trình Uyên có thể dễ dàng tìm được Hắc Long đang sống trong khách sạn Tân Dương Grand này.

Khi xuống núi, Đông Nguyệt đã giải thích với Trình Uyên, đừng nhắc đến chuyện sư môn này, nên khiêm tốn một chút.

Trình Uyên mặc dù hoàn toàn đồng ý, nhưng anh lại cũng không nghĩ như vậy.

Sư phụ của anh, tên là gì, đến nay còn không rõ ràng lắm, vì sao phải dạy mình công phu, anh cũng không biết, Trình Uyên không bao giờ tin tưởng cô ấy chỉ vì cảm thấy Trình Uyên gặp phải nguy hiểm, liền mới làm ra chuyện này.

Không rõ ràng chỉ chơi theo không rõ ràng thôi, từ khi anh hỏi mà sư phụ không nói gì, thì có thể thoáng hơn một chút, lợi dụng quan hệ với sư phụ để gây sức ép lên Thương Minh và giúp anh gây sức cho Phương gia, Nhiều gia tộc và các lực lượng xung quanh khác, nói với họ rằng anh đã có người che chở.

Đọc nhanh tại VietWriter Tuy rằng không biết thân phận của sư phụ mình là gì, nhưng không cần thiết, bởi bị khẳng định Đông Tâm Tư sẽ biết.

Ngắn ngủi một tháng, ai có thể dạy Trình Uyên thành một cao thủ?

Không thể nghi ngờ được, cũng chỉ có người phụ nữ áo khoác kỳ dị này, cho nên, Đông Tâm Tư hẳn là có thể đoán ra được điều này.

Trình Uyên tới chỗ Hắc Long đánh nhau, nói là tới đây để chào hỏi Hắc Long một tiếng, nhưng thật ra là chào hỏi Đông Tâm Tư, và đồng thời cũng chào hỏi đến đám người muốn công kích anh.

Khi anh chuẩn bị bước ra khỏi khách sạn, điện thoại di động của anh đột nhiên vang lên.

Điện thoại này vẫn là điện thoại ban đầu của anh, sau đó Bạch Long mới đưa lại cho anh.

Nhấc điện thoại lên nhìn xem, thì là Bạch Long gọi.

“Tôi mới thấy vợ của anh.” Bạch Long ở bên kia điện thoại nói.

Trình Uyên hơi giật mình “ở đây?”

Bạch Long “Ừ, nhưng cô ấy có vẻ hơi khó chịu.”

Nghe vậy, Trình Uyên liền cúp máy, chạy tọt ra ngoài.

Trong ba năm, Trình Uyên đã quen với sự tồn tại của Bạch An Tương, đột nhiên ly khai một tháng, anh tự nhiên rất nhớ, nhất là vừa mới phát sinh làm A làm A thật sự.

Nghe Bạch An Tương vẻ mặt khó chịu, thì vẻ mặt của Trình Uyên cũng lập tức thay đổi.

Chương 431

Chương 431: Lại bộc lộ tài năng

Bước ra khỏi khách sạn Tân Dương Grand, Bạch An Tương đã bị một nhóm người chặn lại.

“Sao rồi, cứ như vậy mà rời đi thôi sao?”

Bạch Ngạn Bân xuất hiện trước mặt Bạch An Tương, trong tay vung lên một tấm thẻ phòng, “Tôi đã thuê căn phòng rất tốt, chẳng lẽ cô muốn Mã Tổng đợi uống công như vậy sao?”

Mã tổng ôm tâm tư gì, ai mà không biết.

Bạch An Tương chắc chắn sẽ không phản bán thân vì một vấn đề nào đó, vì vậy cô rất tức giận, nhưng điều khiến cô tức giận hơn nữa chính là Bạch Ngạn Bân đã phát những âm thanh chói tai này.

“Bạch Ngạn Bân, dù sao chúng ta cũng là anh em họ, anh vậy mà có thể nói ra được những lời vô liêm sỉ như vậy sao.” Bạch An Tương không thể nào tin được, nên giận dữ hét Bạch Ngạn Bân, “có phải là con người nữa không?”

Bạch Ngạn Bân cười lạnh một tiếng, rồi hỏi ngược lại: “cô còn biết chúng ta là anh em họ sao? Ngay từ đầu Trình Uyên đã làm nhục tôi như thế nào? cô không thấy sao? Tôi có người em họ như vậy à? Lên?”

Trình Uyên làm nhục anh?

Những gì Bạch An Tương nhìn thấy chính là sự sỉ nhục của Bạch Ngạn Bân đối với cô và Trình Uyên trong hai năm đó.

Trình Uyên đứng lên trở thành một vị chủ tịch của Tập Đoàn Cẩm Đông, quả thật cũng không có ý định đi chọc giận hắn, nhưng chính là hắn là hắn đã chọc giận đến Trình Uyên, cho nên hết lần này tới lần khác bị Trình Uyên giẫm đạp dưới chân.

Hắn không biết xấu hổ khi nói những điều như vậy.

Gương mặt nhỏ tức giận của Bạch An Tương trắng bệch ra, bờ môi đều run rẩy, cô không muốn nói những lời này với Bạch Ngạn Bân, bởi vì cô biết người như Bạch Ngạn Bân chỉ nghĩ đến chuyện bất bình của chính mình, căn bản không nghĩ đến hậu quả của mình gây ra.

Nói cũng nói vô ích.

“cút!” Cô tức giận quát to một tiếng.

Bạch Ngạn Bân không những xấu hổ mà vẫn cười cười nói “cút hả? Bây giờ Trình Uyên đi rồi, cô còn đề cao bản thân sao? Được thôi để tôi cút?”

“rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?” Bạch An Tương.

“đơn giản, cầm lấy thẻ phòng này, đi lên phòng của Mã Tổng. rồi hầu hạ ông ấy cho thật tốt, mà lại Tương lai tiền đồ của tôi sẽ được tươi sáng vô hạn. Đến lúc đó, tôi sẽ giúp cô nói vài lời trước mặt Mã Tổng.” Bạch Ngạn Bân lần nữa đặc ý lắc lắc thẻ phòng trước mắt, ngạo mạn nói: “Tốt hơn là cô nên suy nghĩ cho rõ ràng, tôi đây cũng là vì muốn tốt cho cô thôi.”

“Tốt cho tôi?” Bạch An Tương bị hắn chọc cho tức thở không nổi, liền nói “Tốt cho tôi, chính là muốn đem tôi bán cho một thằng cha xấu xa hơn năm mươi tuổi sao?”

Bạch Ngạn Bân cười lạnh một tiếng, thờ dài nói: “Đàn bà các cô, chỉ là được cái bề ngoài, quá nông cạn, có biết Trình Uyên đã xúc phạm bao nhiêu người không? Hiện tại hắn không có, cô có biết có bao nhiêu người muốn đối phó với cô không? Cô bây giờ nếu như có thể với được Mã Tổng, thì ông ấy nhất định sẽ che gió che mưa cho cô, cô nói xem đây có phải là muốn tốt cho cô không? “

Bạch An Tương nhắm mắt lại hít sâu mấy hơi mới kìm nén lại được cảm xúc như muốn bùng nổ, lạnh lùng nói: “tôi đếch cần.”

“Tùy cô thôi!” Vẻ mặt của Bạch Ngạn Bân trầm xuống, hét lên với nhóm người kia, “Bắt lấy cô ta đưa đến phòng Mã Tổng.”

Nghe xong lời này, sắc mặt của Bạch An Tương thay đổi rõ rệt, cô nhanh chóng nấp sau lưng Kim Hãn “các người dám!”

Tuy nhiên, vượt qua sự mong đợi của cô, Kim Hãn liền trở tay bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của Bạch An Tương.

“Kim Hãn, ông...!” Bạch An Tương sững sốt.

Kim Hãn bất đắc dĩ cười khổ nói: ” Bạch tổng, có lẽ hẳn nói rất có lý.”

“Lý cái rắm!” Bạch An Tương tức giận nói.

rốt cuộc bây giờ cô cũng đã hiểu ra ý nghĩa của câu nói kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, một khi Trình Uyên không còn nữa, thì ngay cả những người như Kim Hãn cũng sẽ bắt đầu trở mặt như trở bánh trắng?

Thê xác tinh thần tràn ngập đầy bi thương, trong mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng, và sự lạnh lẽo quét qua thân khiến cô không nhìn được phải phát run lên.

Trình Uyên, rốt cuộc anh đang ở đâu?

Tại sao anh vẫn chưa trở lại?

Tận đáy lòng Bạch An Tương than thở.

Bạch Ngạn Bân bất giác bật cười, một đám người dắt Bạch An Tương đi về phía khách sạn.

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên “Dừng tay!”

Bạch Long ở trong xe quan sát thì thấy chuyện như vậy, thấy Trình Uyên lâu rồi còn chưa xuất hiện, vừa định xuống xe ngăn cản, liền gặp ngay phía trước xuất hiện một nam nhân đeo mặt nạ trước mặt những người này.

Bạch Long liền giật mình, nên trở lại trong xe.

Bởi vì anh ấy đã nhận ra được người đàn ông đeo mặt nạ này.

Người đàn ông này không ai khác chính là Trình Uyên.

Chiếc mặt nạ này là vật trang trí mà anh đã tháo xuống trên tường của sảnh khách sạn khi anh chạy xuống cầu thang, và đó là một chiếc mặt nạ đầu rồng.

Trình Uyên chỉ muốn những nhân vật lớn đằng sau biết mình có ai đó hậu thuẫn, và sở dĩ anh đeo mặt nạ này là vì không muốn những tên tôm tép tầm thường này biết anh biết kung fu.

Suy cho cùng, che giấu sức mạnh cũng là một chiến lược an toàn.

Tất cả những người này khi ngẩng đầu lên nhìn thấy Trình Uyên, thì đều là sững sờ.

Bởi vì Trình Uyên cố ý thay đổi giọng nói, Bạch An Tương cũng là sững sờ, cô cũng không có nhận ra đó là Trình Uyên.

Bạch Ngạn Băng nhìn quanh, phát hiện chỉ có một người, nhíu mày hỏi: “CMM, Người làm cái trò gì vậy?”

Ánh mắt Trình Uyên rất lạnh lùng đi về phía bọn hắn, lạnh lùng quát: “Thả cô ấy ra!”

Bạch Ngạn Băng cười ha hả chế nhạo, rồi nói: ” Chỉ có mình ngươi, còn dám giả thần giả quỷ, ngươi thật là mù mắt chó rồi. Không thấy được chúng ta có tám người sao?”

Nhìn thấy những người này không buông Bạch An Tương ra, ánh mắt Trình Uyên càng thêm sắc bén, anh từng bước đi về phía bọn hắn, phát ra từng đợt tức giận như thể đã biến thành siêu sayda.

Không khí phảng phất có vẻ rất trầm lắng.

Bạch Ngạn Băng dường như cảm nhận được bầu không khí trầm mặc này, da mặt không khỏi khẽ nhăn một cái, chỉ vào Trình Uyên, rồi đối với đám người kia hô lên “CMN, giết hắn!”

Nghe được lệnh này, bọn hắn liền không chút do dự, chỉ còn lại có hai người đang giữ Bạch An Tương, những người khác đều xông về Trình Uyên.

Nói thật, vừa mới đánh nhau với Hắc Long, Trình Uyên chắc cũng phải mất một chút sức lực, nhưng đối phó với đám người bình thường này thì vẫn là dư sức..

Hơn nữa, trước khi lên núi, Trình Uyên đã được Bạch Long huấn luyện, có thể đánh bại từng người một.

Nhìn thấy đám người này đang lao về phía mình, Trình Uyên cũng không lùi bước mà tiến lên, đột nhiên nhào tới, nắm chặt cổ tay một người, vặn vẹo vài đường.

Thì cơ thể của người đó được văng xa là đáp đất một cách rất nhẹ nhàng, mà chỗ cánh tay cũng truyền tới một tiếng “cách”.

“A!” Một tiếng kêu thảm thiết được vang lên.

Có lẽ cánh tay của người đàn ông đó đã bị gãy.

Khi người thứ hai xông lên, Trình Uyên thì dùng cánh tay đung vào trong ngực của hắn, thân thể bất giác ngã văng về phía sau, Trình Uyên cũng không có ý định kết thúc như vậy, liền vươn tay ra nắm lấy cổ áo của hắn, sau đó cả người vòng ra phía sau với tốc độ rất nhanh khiến mắt thường khó bắt kịp, dùng một chút tả lực đả lực vào một cú “quăng” của mình thế là con gà này bay xa bảy tám mét.

“Ầm” một tiếng rơi xuống đất.

Một đám người vây tới đánh Trình Uyên, thì đều là bị bẻ gãy tay, hoặc là bị anh ném ra xa và nằm dài trên đất.

Gần như trong nháy mắt, những người này đều ngã xuống đất.

Bạch Ngạn Bân sợ hãi.

Còn Bạch An Tương đứng ngây ra.

Và Ngay cả Bạch Long đang ngồi trên xe cách đó không xa cũng sửng sốt.

Chỉ trong vòng một tháng, Trình Uyên đã mạnh như vậy.

Tuy rằng đối thủ của anh chỉ là một đám lưu manh, nhưng anh vẫn lộ ra công phu của mình, thế là lọt vào mắt xanh của Bạch Long, cho nên Bạch Long đánh giá được thực lực cao thấp của anh.

Thật ra, nếu biết Trình Uyên phải chịu đựng như thế nào trong khoảng thời gian này, có lẽ anh ấy sẽ hiểu được.

Chương 432

Chương 432: Vợ ơi, anh nhớ em

Bạch Ngạn Băng hai chân bắt đầu nhũn ra.

Hai người giữ lấy Bạch An Tương cũng đã buông tay từ khi nào cũng không biết nữa, không ngừng lui về sau.

Kim Hãn lại kinh hãi hơn đứng ngòai không yên.

Bạch An Tương hoàn toàn bị sốc trước cảnh tượng trước mắt.

Bởi vì là con gái, nên hiếm thấy cảnh đánh nhau như thế này, duy nhất nhìn thấy khi Trình Uyên vì che chở cho cô mà bị đám người ở Kinh thành vây đánh, lúc đó cô sợ hãi run lấy bầy.

Người trước mặt này giống như thể loại võ hiệp ở trong phim, một mình chiến đấu với một nhóm người, đánh xong còn trông rất thoải mái nữa, thật không thể tin được.

Đúng vậy, và cô cũng không nhận ra người này là Trình Uyên.

Bởi vì người này mặc áo len, hơn nữa da ngăm đen hơn so với Trình Uyên.

Trình Uyên bước đến chỗ Bạch Ngạn Băng, lạnh lùng trừng mắt hẳn.

Hai chân Bạch Ngạn Băng run rẩy càng thêm nặng nề hơn, ngượng ngùng cười nói: ” Vị đại ca này thân thủ không tệ, không biết đại ca này có nguyện ý đi theo tôi không, tôi khẳng định sẽ cho anh một mức lương rất hậu hĩnh.”

“Bao nhiêu?” Nghe xong lời này, Trình Uyên híp mắt một cái, rồi hỏi.

Nhìn thấy có phản ứng, Bạch Ngạn Băng lập tức vui mừng, vội vàng duỗi ra một ngón tay “

lương một năm 100..

.”

“ít.” Trình Uyên khinh thường khịt mũi.

“Hai trăm nghìn!”

“Ít.”

“Áy... thôi được rồi, tôi sẽ làm chủ thay cho Mã Tổng của chúng tôi, 300..

!” Bạch Ngạn Bân nghiêng răng nghiêng lợi.

“Quá ít.” Trình Uyên vẫn như cũ khinh thường nói.

“Cái này ...” Lương một năm 300..

tệ, đối với một vệ sĩ, ở một thành phố nhỏ như Tân Dương này, đã là rất ấn tượng rồi, đối với anh ta như vậy mà còn quá ít?

Bạch Ngạn Bân lúc này gặp khó khăn ra giá liền hỏi “Vậy anh muốn bao nhiêu?”

Trình Uyên duỗi một ngón tay ra.

“Một triệu?” Bạch Ngạn Bân đột nhiên mở to hai mắt, kinh ngạc kêu lên, “anh nói đùa sao, cái này mà....”

“Không, là 10 tỷ.” Cũng không cho hắn nói hết, Trình Uyên lại cười lạnh một tiếng.

“Ngươi đùa bỡn tôi sao?” Bạch Ngạn Bân đột nhiên vô cùng tức giận mắng.

Nhưng mà, hắn dường như đã quên tình hình hiện tại.

Với một tiếng “bốp”.

Trình Uyên một cước đạp cho hắn bò trên mặt đất, giống như một con chó bị bại liệt.

“A!” hắn ôm bụng trong cơn đau, không khỏi hú lên.

Nhưng Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Ý tôi là tài sản ròng của tôi là 10 tỷ.” (tài sản ròng là: là giá trị của tất cả tài sản tài chính và phi tài chính đang sở hữu trừ đi tất cả các khoản nợ chưa thanh toán) Lúc này, mọi người đều không bình tĩnh.

Anh có tài sản ròng 10 tỷ, nhưng Bạch Ngạn Bân lại muốn thuê anh làm vệ sĩ, và trả lương hàng năm chỉ có 300..

tệ, đây không phải là trêu người sao?

“Đại ca tha mạng!” Bạch Ngạn Bân vội vàng cầu xin.

Tha mạng?

Ha ha ...

Mặc dù Trình Uyên còn chưa đoán ra chuyện gì đã xảy ra, nhưng xem ra hẳn bắt nạt Bạch An Tương là điều chắc chắn.

Điểm yếu lớn nhất của Trình Uyên bây giờ chính là Bạch An Tương, liệu có nhẹ tay cho hắn được không?

Sau một tháng khổ luyện này, anh đã cố nén lại một cảm xúc không thể nào trút được.

Nắm lấy cổ áo của Bạch Ngạn Bân, Trình Uyên tiến lên làm cú đúp bạt tai.

“bốp bốp ...” vang lên như sấm.

Lúc đầu, Bạch Ngạn Bân còn cầu xin tha thứ, còn la đau đủ thứ, nhưng dần dần mất đi ý chí, cuối cùng bất tỉnh, ngoẹo đầu, và bị hôn mê bất tỉnh do Trình uyên gây ra.

Trình Uyên dừng lại thì hún liền ngã xuống đất, hai bên khuôn mặt vốn dĩ mập mạp giờ thì sưng thành như đầu heo.

Đánh Bạch Ngạn Bân xong, Trình Uyên xoay người đi tới trước mặt Kim Hãn.

“Chuyện này... không liên quan gì đến tôi.”

Kim Hãn giật mình lùi lại.

Trình Uyên nhìn chăm chăm Kim Hãn, trong ánh mắt lại tràn ngập sự thất vọng.

Lẽ ra hẳn phải bảo vệ cho Bạch An Tương.

Nói cách khác, Kim Hãn từng là giám đốc điều hành của Tập Đoàn Cẩm Đông, từ khi Trình Uyên mua lại công ty trang trí Chúng Mỹ, hẳn đã được đặc cách cử đến trợ giúp quản lý, nếu

mọi việc diễn ra theo đúng quỹ đạo, Kim Hãn nhất định sẽ là một người đứng đầu trong tương lai.

Thật đáng tiếc.

Tương lai tuyệt vời như vậy đã bị hấn tự hủy hoại trong tay mình.

Người này rất có năng lực, nhưng quá lý trí.

Thở dài một hơi, Trình Uyên nói: “Người, tự hủy hoại tương lai của chính mình.”

“Hả?” hiển nhiên Kim Hãn không biết anh đang nói cái gì. Đọc nhanh tại VietWriter Có lẽ theo ý kiến của hãn, vì Trình Uyên không còn nữa, thì Tập Đoàn Cẩm Đông cũng không có chỗ đứng, công ty nhỏ của Bạch An Tương đang gặp phải khủng hoảng cũng không thể cứu vãn được nữa, hơn nữa Trình Uyên có quá nhiều kẻ thù, nếu hãn lựa chọn làm việc trong khu du lịch của Mã Tổng lúc này, thì đây có lẽ sẽ là một lựa chọn tốt hơn.

Trình Uyên đột nhiên thấp giọng nói với hãn: ” Chuyện gì tôi đều có thể tha thứ cho người, nhưng khi người dám bắt nạt vợ của tôi, thì chuyện này tôi ít có thể tha thứ cho người được.”

“Hả?” Kim Hãn lần nữa ngẩn ngây ra.

Bắt nạt vợ người khi nào?

Tôi bắt nạt ... vợ người?

vợ của người...

Nhìn kỹ bộ dáng của Trình Uyên, sắc mặt Kim Hãn đột nhiên thay đổi.

Hãn rốt cục cũng nhận ra thân phận của Trình Uyên, chỉ vào Trình Uyên hoảng sợ hô lên, “Người là ...?”

e rằng những quyết định của Kim Hãn cả đời này cũng không đáng tiếc như ngày hôm nay.

Nếu người trước mặt là Trình Uyên, thì một cái khu du lịch nhỏ này sao có thể để vào trong mắt hãn được?

Trình Uyên phái hẳn đến Chúng Mỹ, điều này nói lên rằng trong tương lai sẽ có một công ty trang trí thứ hai, và hẳn tất nhiên sẽ lên làm tổng giám đốc.

Thật đáng tiếc...

Với cú đá “Bốp!”, Trình Uyên không cho hẳn cơ hội để nói điều gì, vì vậy trực tiếp một cước đem hẳn đạp ngã lăn, và rồi cũng ngoạ cổ, bất tỉnh.

Giờ phút này, hai người còn lại chưa bị đánh, khi thấy Trình Uyên đánh cho Bạch Ngạn Bân bất tỉnh, liền kinh ngạc quay đầu bỏ chạy.

Vì vậy, chỉ còn lại Bạch An Tương và Trình Uyên ở lại hiện trường này.

Trình Uyên xoay người đi về phía Bạch An Tương, tâm tình kích động không thôi, dù sao đã một tháng không gặp rồi.

một cái tay của anh ở sau lưng quơ quơ.

Bạch Long ngồi trên xe đàng xa không khỏi nhếch miệng, mở cửa xuống xe, xoay người rời đi.

Bạch An Tương nhìn người đàn ông đeo mặt nạ trước mặt với ánh mắt bối rối, và mang âm thanh mang theo vẻ run sợ nói “Cảm ơn anh”.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp này khiến tim anh đập thình thịch không thôi, Trình Uyên quá kích động nên hai tay cũng không khỏi bắt đầu run rẩy, và duỗi hai cánh tay này ôm trọn lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Bạch An Tương giật nảy mình, rồi đẩy anh ra, nổi giận nói: “Anh muốn làm gì?”

Trình Uyên sững sờ như người mất hồn.

Bạch An Tương khó chịu, nói “Tuy rằng anh đã cứu tôi, nhưng anh không thể làm chuyện này được, tôi đã có chồng rồi!”

Trình Uyên chợt nhận ra mình vẫn đang đeo mặt nạ.

Một ý nghĩ tinh quái liền tràn ngập trong tâm trí anh.

Trình Uyên ôm lấy eo thon của Bạch An Tương, khoác lên vai của mình, rồi đi thẳng về phía xe.

“Cứu!” Bạch An Tương điên cuồng chống cự, giãy dụa.

Nhưng đôi mắt với sức mạnh của Trình Uyên, sức phản kháng của cô lại có vẻ nhợt nhạt và yếu ớt.

Bạch An Tương bị dọa cho phát sợ “làm ơn thả tôi ra, chồng tôi mà biết sẽ không buông tha cho anh.”

Trong cơn tuyệt vọng, cô ấy đã tỏ ra bất cần và thậm chí còn van xin và đe dọa.

Khi lên xe, Trình Uyên một chân gạt mở cửa xe, rồi nhét Bạch An Tương vào.

Bạch An Tương muốn lao ra ngoài, nhưng lại bị Trình Uyên ném lại xuống ghế.

Cô sợ hãi vung tay lên một cách điên cuồng, và tình cờ xé bỏ mặt nạ của Trình Uyên ra.

Sau đó cô liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc này đến mức không thể quen thuộc hơn .

Trình Uyên nhìn Bạch An Tương nở nụ cười tà gian.

Bạch An Tương cả người đều ngây người ra.

“vợ, anh nhớ em.” Trình Uyên nói.

không biết đã từ khi nào, nước mắt cô bắt đầu lăn dài má.

Chương 433

Chương 433: Hậu trường của Mã Lão Tam

“Bốp!”

Không biết đã trôi qua bao lâu, Bạch An Tương vươn tay tát một phát vào mặt Trình Uyên.

Trình Uyên liền giật mình lấy tay ôm má.

Sau đó cô đột nhiên nắm lấy cổ áo Trình Uyên, rồi lao đầu vào trong vòng tay của anh, đồng thời dùng tay đánh yêu vào ngực anh một cách điên cuồng và không khỏi mít ước.

Đối với tất cả những điều này, Trình Uyên chỉ có thể âm thầm cam tâm chịu đựng.

Một đôi trai gái cưới nhau đã ba năm, mây mưa lần đầu, trái tim tự nhiên ngọt ngào hẳn lên, nhưng mà lại bỗng nhiên một tháng không gặp, có lẽ chỉ có những cặp đôi yêu cuồng nhiệt mới thấu hiểu được nỗi nhớ nhung này.

Ôm nhau thật chặt, giờ phút này thời gian này như được dừng lại.

Đột nhiên, Trình Uyên nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của Bạch An Tương, nóng lòng không chịu nổi nữa liền đi về khách sạn Tân Dương Grand, bọn anh đi thuê phòng.

Sau đó, là một trận Làm A làm A điên cuồng ... vì tg k miêu tả gì thêm để e lái. Vồn vẹn 1 câu. Gru gru Lời tạm biệt lâu dài đối với cặp đôi mới cưới không sai chút nào, và cả hai đã mây mưa trong hai giờ.

Sau đó cùng nhau thở hỏn hển nói chuyện phiếm trên giường.

Khi Trình Uyên nghe Bạch An Tương nói về của sự việc xảy ra gần đây, anh lập tức tức giận.

Một doanh nghiệp nhỏ ở thị trấn Lâm Hải cũng dám bắt nạt vợ của anh.

“Chuyện này em đừng lo, anh sẽ xử lý.”

Trình Uyên nói với Bạch An Tương.

Bạch An Tương có chút lo lắng, trần như nhộng nằm trên ngực của anh, cau mày nói: “nếu như việc khó quá thì quên đi, cùng lắm chúng ta mất một ít tiền mà thôi.”

Nghe đến đây, Trình Uyên mỉm cười.

“tứ đại gia tộc ở kinh thành, nhà họ Phương và nhà họ Thẩm đều nằm trong sự kiểm soát của anh. Hẳn ta chỉ là một khu nghỉ dưỡng nhỏ của thị trấn Lâm Hải này, căn bản không ra gì.”

Bạch An Tương lập tức nở một nụ cười hạnh phúc, sau hai lần “đại chiến en nờ Kiều “, trước mặt Trình Uyên, cô không còn ngại ngùng như lúc ban đầu nữa, liền đưa miệng hôn lên ngực anh.

Trình Uyên đột nhiên giật mình, em dám trêu anh sao?

Đại chiến en nờ kiều nữa lại hết sức căng thẳng.

Chương 434

Chương 434

Ngày hôm sau, hơn một tháng sau, Trình Uyên trở lại Tập Đoàn Cẩm Đông.

Vừa đến Tập Đoàn Cẩm Đông dưới lầu, đậu xe trong bãi đậu xe, toàn bộ nhìn thấy Kim Hãn quỳ ở trước cổng Tập Đoàn Cẩm Đông.

Trình Uyên híp mắt, đi ngang qua.

Nhìn thấy Trình Uyên, Kim Hãn vội vàng gục đầu xuống đất “Chủ tịch, xin ngài tha lỗi cho tôi.”

Giả bộ không để ý tới hắn, Trình Uyên đi ngang qua hắn, bước chân hơi ngừng lại.

“Nếu lần này tôi không về kịp thì hậu quả sẽ thế nào?” Anh thờ ơ hỏi.

Kim Hãn run lên.

Đúng vậy, nếu lần này Trình Uyên không thể trở lại, thì sẽ dẫn đến hậu quả gì?

Hắn trơ mắt đứng nhìn Bạch An Tương bị Mã Tổng chà đạp, hơn nữa còn tự đích thân đem Bạch An Tương đến cho Mã Tổng để làm nhục nữa?

“Có thể mắc phải một số sai lầm, nhưng một số sai lầm đó đã chạm vào giới hạn của tôi, cho nên sẽ không bao giờ có cơ hội thứ hai.” Trình Uyên lạnh lùng nói, “Tôi không giết người.

Cũng coi như đã tính cho sự chăm chỉ của người nhiều năm qua.”

Nói xong liền mặc kệ Kim Hãn đi thẳng lên lầu.

Đúng lúc là giờ cao điểm đi làm việc, nhiều người vào tập đoàn nhìn thấy Kim Hãn quỳ ở cửa, chỉ tay một cái khiến Kim

Hắn liền xấu hổ.

Nhưng những cái chỉ chỗ này so với Trình Uyên nói vừa rồi thì không đáng là bao, khiến hắn cảm thấy hối hận.

Hắn biết cuộc sống mình ở Tân Dương này không còn chỗ đứng nữa, và ở Tân Dương này không có công ty nào dám thuê chính mình nữa.

Trình Uyên về phòng làm việc của mình trước.

Lúc anh bước vào, Vương Hinh Duyệt đang đích thân lau dọn vệ sinh phòng làm việc cho anh.

Quay đầu lại bỗng nhìn thấy Trình Uyên, cả người đều ngây ngốc một chút.

“Chủ tịch, anh ...” Thấy Trình Uyên mặt đen đi rất nhiều, Vương Hinh Duyệt có chút không phản ứng kịp. “Chuyện gì đã xảy ra với anh vậy?”

Trình Uyên nghiêng đầu nhìn Vương Hinh Duyệt rồi cười nói: “Khoảng thời gian này đã làm cô vất vả.”

Vương Hinh Duyệt quàng mắt hơi đỏ.

Cô không có đầu óc như Trình Uyên, nhưng Tập Đoàn Cẩm Đông luôn do cô phụ trách trước khi Trình Uyên tiếp quản, ngược lại là cũng thuận buồm xuôi gió.

Chỉ là trước đây cô đã quen với bất kỳ quyết định nào của Trình Uyên, bắt cô ấy quay lại như trước cũng hơi mệt.

Tuy nhiên, nếu so sánh giữa những cái đó, có lẽ cô sẽ lo lắng hơn cho sự an nguy của Trình Uyên.

“từ trong tập đoàn điều ra Một trăm người nhân viên nam trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng.” Trình Uyên đột nhiên nói với Vương Hinh Duyệt.

“À vâng!” Vương Hinh Duyệt vội vàng đáp lại, sau đó tò mò hỏi lại “Anh định làm gì?”

“Đi phá nhà!” Trình Uyên cười.

“Phá nhà?” Vương Hinh Duyệt.

...

Thê là, một vài chiếc xe buýt với tải trọng năm mươi người đã lái xe vào thị trấn Lâm Hải.

Còn Trình Uyên thì đang ngồi trong một chiếc xe sang, nghe ngóng thông tin mà Lý Hải Tân nhất thời có được.

“Mã Kiên Thành, biệt danh Mã Lão Tam, vốn là một nông dân chăn nuôi lợn quy mô lớn, nhưng không biết làm giàu. Hắn ta mua một mảnh đất lớn thông qua mối quan hệ của mình và bắt đầu xây dựng một khu du lịch”, Lý Hải Tân.

“Tuy nhiên, từ các chỉ dẫn khác nhau, Mã Lão Tam dường như đã bị một đại nhân vật nào đó chỉ thị, vị nhân vật lớn này, ở tỉnh Giang Bắc, khẳng định là một nhân vật có mặt mũi.”

Lời nói này của Lý Hải Tân, Trình Uyên biết có ý tứ gì, hắn là muốn nói cho Trình Uyên biết là Mã Lão Tam có hậu thuẫn phía sau, hậu thuẫn của hắn ở Tỉnh Giang Bắc, chắc phải có mục đích nào đó, nếu không sẽ không biến một người nuôi heo thành một ông chủ của một khu nghỉ dưỡng được.

Nhưng mà mục đích gì?

Bây giờ Trình Uyên không quan tâm đến hậu thuẫn của Mã Lão Tam là ai nữa, mà chỉ cần hắn dám bắt nạt đến công ty của Bạch An Tương, và chỉ cần hắn dám khiêu chiến đến ý tưởng của Bạch An Tương, Trình Uyên lúc đó sẽ không cần biết người hậu thuẫn của hắn là trời hay là đất đi nữa thì sẽ dẹp hết.

“Trình Đồng ...” Lý Hải Tân dường như có điều gì đó muốn nói với Trình Uyên.

Ai ngờ Trình Uyên xoay mặt lại mỉm cười hỏi hắn: “Tôi quên mất, anh và chị dâu thế nào rồi?”

Nghe đến đây, sắc mặt Lý Hải Tân đỏ bừng.

“Từ viện trưởng nói với tôi rằng Trương Bắc có giác mạc. nên tôi định ngày mai khởi hành đưa cô ấy đi khám một chuyên.”

Không cần hỏi gì thêm, khẳng định là biết tốt rồi, chỉ là ...

Trình Uyên không khỏi quan sát tỉ mỉ Lý Hải Tân một chút, anh ấy thường ngày đều là Âu phục giày da, nhưng hôm nay lại mặc thường phục.

Trong tích tắc, anh đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Thật xin lỗi, hay là anh bây giờ bắt taxi về trước đi.” Trình Uyên nói với Lý Hải Tân.

Có giác mạc, thì Lý Hải Tân làm sao có thể đợi đến ngày mai đưa vợ đi được, nhìn thấy bộ y phục này là biết muốn lập tức rời đi rồi, nhưng Trình Uyên nhất thời gọi anh ấy đi qua, mà anh ấy thì không dám từ chối.

Lý Hải Tân cười nói: “cũng đã nhiều năm như vậy rồi, chờ thêm một ngày cũng không sao, không có gì đáng lo.”

Trình Uyên lắc đầu. “Chuyện chị dâu sau này có thể nhìn thấy thế giới này không thì Sao có thể đợi ngày mai hay ngày mốt được? Một ngày trôi qua thôi, khả năng giác mạc cũng có thể bị người khác sử dụng, như vậy anh sẽ hối hận cả đời, nghe tôi nói đi, về ngay đi, tôi sẽ gọi điện thoại cho Lý Tịnh Trúc nhờ cô ấy trực tiếp gửi xe cho anh.”

Lý Hải Tân lại lần nữa lắc đầu từ chối, “Nếu không phải là anh, thì chúng tôi bây giờ ... Cô ấy đã nói với tôi trước khi tôi đến đây, chỉ cần là chuyện của anh, tôi phải cố gắng hết sức dốc tận lực để làm. Tôi nghe lời vợ nên điều này...”

“thôi đi đi, đôi với tôi toàn là chuyện tầm thường. Anh có phụ giúp hay không cũng không quan trọng. Mau quay về đi. Đây là mệnh lệnh!” Trình Uyên đột nhiên khó chịu, liền hét lên với tài xế “Dừng xe!”

Lý Hải Tân nở nụ cười chua xót, trước khi xuống xe còn nói với Trình Uyên, “Tôi đoán, hậu thuẫn của Mã Lão Tam có khả năng là nhà họ Thẩm.”

Trình Uyên trừng mắt nhìn, Lý Hải Tân không khỏi rút đầu bỏ chạy.

Xe tiếp tục đi tiếp hướng về thị trấn Lâm Hải.

Trong xe, Trình Uyên cười chế nhạo, “Bất kể là ai, hôm nay đều không cứu được hãn Mã Lão Tam.”

Chương 435

Chương 435: Có người đang theo dõi

Không có âm thanh nào ở đầu bên kia của điện thoại được vang lên cả.

Còn Mã Lão Tam thì cũng không nhú mảy “Trình Uyên? Sao nghe quen tai vậy ta?”

Ngay sau đó, trong điện thoại giọng nói của Thẩm Hoa lại vang lên, “Nghe này, đừng đụng vào hắn!”

Mã Lão Tam thắc mắc liền hỏi “Ý của con là sao? Chẳng lẽ con sợ hắn sao?”

Thẩm Hoa lẩn nữa trầm mặc không nói gì cả.

Mã Lão Tam tức giận nói: “cha cũng không có chộc giận hắn, tự hắn tới chộc giận cha mà, đã vậy còn phái người đến đập phá nơi này của cha, con rể, con nhất định phải làm chủ cho cha.”

“Đưa điện thoại cho hắn đi.” Thẩm Hoa.

Mã Lão Tam “ngươi nói đi, bật loa ngoài rồi đấy.”

“...” Thẩm Hoa.

Trầm tư một hồi, Thẩm Hoa dường như bình tĩnh lại khí thế dao động của mình, bình thần nói: “Trình Uyên, chúng ta nước sông không phạm nước giếng?”

Nghe vậy, Trình Uyên cười lạnh một tiếng, “

Câu nói này hắn là tôi nên hỏi ngươi mới đúng.”

“có ý gì?” Thẩm Hoa trầm giọng hỏi.

“có ý gì?” Trình Uyên cười lạnh rồi nhái lại lời của hắn.

Đột nhiên, anh quay mặt về phía Mã Lão Tam, rồi giơ chân một cước đá vào Mã Lão Tam, trực tiếp làm cho hắn như chó

gặm phân.

“bập” một tiếng, Mã Lão Tam đau đón quỳ rạp xuống trước mặt của Trình Uyên kêu lên “A ...!”

“”Người hỏi hần buổi tối hôm qua đã làm cái gì?” Trình Uyên giận giữ quát lên.

Mã Lão Tam ôm bụng lăn lộn trên mặt đất gặm thét trong rất thê thảm, mức độ này nghiêm trọng giống như bị đá đập hai quả trứng.

“CMM Tôi không có làm gì cả, A, đau quá, đau chết mất, đồ giết người!”

Thẩm Hoa ở bên kia điện thoại, nghe được tiếng khỏ sở gào thét ở đây, đột nhiên hét lên “Trình Uyên, người đừng tay lại đi không?”

Người cho rằng Thẩm hoa tôi đây dễ bắt nạt lắm phải không?”

“con mẹ mày, người cho rằng tao dễ bắt nạt lắm sao?” Trình Uyên hét vào trong điện thoại, “Nếu không, tại sao cha vợ tương lai của người lại muốn ngủ với vợ của tao?”

“Cái gì?” Nghe xong lời này, Thẩm Hoa đột nhiên giật mình.

Mã Lão Tam là con heo gì, thật ra Thẩm Hoa cũng biết, hơn nữa hần cũng biết Trình Uyên không phải loại người đơn thuần thích gây chuyện, với lời nói này của anh, và với tính cách của Mã Lão Tam thì 10 phần hết 11 phần là đúng như vậy.

Thế là, Thẩm Hoa hai mắt tròn tròn, ngu người ra.

Từ sự hiểu biết về Trình Uyên, Thẩm Hoa biết Bạch An Tương chính là điểm yếu lớn nhất của anh, nếu Mã Lão Tam thật sự động vào Bạch An Tương, Trình Uyên nhất định phải báo thù còn kinh khủng hơn là báo thù cho Lý Túc.

Lúc này Mã Lão Tam cũng sừng sốt, hần rớt cuộc cũng nhớ tới tại sao cái tên Trình Uyên này nghe rất quen thuộc.

Chính là Bạch Ngạn Bân tối hôm qua có nhắc tới người phụ nữ vô cùng xinh đẹp kia, chồng của cô ta hình như là Trình

Uyên gì đấy, và còn là công ty lớn nhất ở Tân Dương này, chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông.

Chẳng lẽ....

Mã Lão Tam dường như đã quên điệu bộ giả tạo đáng thương khóc gào của hắn, không thể tưởng tượng nổi nhìn thẳng vào ánh mắt của Trình Uyên.

Thẩm Hoa nghe thấy đầu bên kia điện thoại lạnh lùng không có tiếng gì vang lên, “Những gì hắn nói là thật đúng không?”

Mã Lão Tam “cha... cha...”

“cha con mẹ nhà ông!”

Trình Uyên giống như đang đá bóng dang rộng chân ra rồi bay tới một sút, trực tiếp đá Mã Lão Tam bay xa năm sáu thước, sau đó trùng trùng điệp điệp đâm vào một cái ụ đá bên lề.

Tiếng hét thảm thiết “A!” lần nữa lại vang lên.

Bên kia điện thoại, giọng nói của Thẩm Hoa lại truyền đến “Trình Uyên, chuyện này là hắn làm không đúng, muốn đền bù cái gì, người cứ nói, nhưng tôi vẫn muốn cầu xin người tha cho, dù sao ông ấy cũng là cha vợ của tôi. “

Trình Uyên khẽ cười, sau đó trong nháy mắt vẻ mặt âm trầm xuống, lạnh lùng phun ra một chữ “Cút!”

Trực tiếp ấn nút tắt trong điện thoại, và quãng điện thoại của Mã Lão Tam xuống đất, sau đó cười lên người Mã Lão Tam chính là một trận đánh toi bời khói lửa.

Một trăm người không phải là quá nhiều so với một khu du lịch rộng gần một nghìn mẫu Ha này, để xây dựng một cái gì đó thật sự rất khó, nhưng nếu phá thì quá sức là đơn giản.

“Rầm, choang, choang” vang lên khắp nơi, nó gần như “bất khả chiến bại”, và những nơi nào đi qua gần như không có cái kết đẹp.

Một công trình có vốn đầu tư gần chục tỷ NDT bị những người này làm cho thành một đống phế tích chỉ trong thời một gian ngắn.

Lúc này nghĩ đến Thẩm Hoa ở Tỉnh Giang Bắc, nhất định hẳn sẽ hận thấu xương với Mã Lão Tam này.

Còn Mã Lão Tam thì suýt nữa bị Trình Uyên đánh chết tại chỗ. Không biết đánh hẳn đã bao lâu, Trình Uyên dừng lại rồi đứng lên, chỉ thấy Mã Lão Tam đang thoi thóp.

Anh nói với những người thương nhân ở thị trấn Lâm Hải này đang theo dõi sự náo nhiệt này và thấy hai chân của họ đung đưa qua về rất nhịp nhàng, “Gọi xe cấp cứu cho hẳn.”

Các thương nhân kia liền gật đầu lia lịa, bốn năm người lấy điện thoại di động ra gọi khẩn cấp.

Đến cũng vội vàng mà rời đi cũng một cách nhanh chóng.

những người này của Trình Uyên sau một phen đập phá, đã đạt được sự thoải mái, phát tay áo rời đi, sau lưng không có lấy một viên ngói nào còn lạnh lặn cả.

Trình Uyên ngồi trong xe lau vết máu trên bàn tay, nhếch mép cười nói: “Thẩm Hoa, chính là người đem bàn tay lên Tân Dương này trước. và người trước cũng đã đụng đến tôi, vậy cũng đừng trách tôi không khách khí. “

Chương 436

Chương 436

Phát triển Cẩm Đông thành một công ty hàng đầu của Tỉnh Giang Bắc đã từng là mục tiêu của Trình Uyên, nhưng sự phát triển của nhiều thứ sau đó khiến anh thay đổi ý định ban đầu này, anh muốn ở lại với vợ và mẹ ở Tân Dương, an toàn và Sống một cuộc sống ổn định.

Anh không muốn chiến đấu hay tranh giành với bất cứ ai nữa.

Tuy nhiên, luôn có một số người không muốn anh nhàn hạ và thoải mái như vậy.

Chẳng hạn như Thẩm Hoa.

Hắn đã đưa bàn tay nâng đỡ cho Mã Lão Tam xây một khu du lịch lớn như vậy ở Tân Dương này, đây chẳng phải là hắn muốn trồng bom hẹn giờ bên cạnh Trình Uyên sao?

Không khó để đoán được ý định của hắn là gì.

Về phần Mã Lão Tam.

Chỉ cần hắn không chết, chuyện này cũng coi như ấn định ngang này.

Nếu không, việc giám sát khách sạn Tân Dương Grand không phải là giám sát bình thường.

Sau đó Trình Uyên lại gọi cho Từ đầu trọ, “Thị trấn Lâm Hải, giúp tôi quan sát lấy một chút, tôi không muốn nhìn thấy sự trỗi dậy của các khu du lịch ở thị trấn Lâm Hải này.”

Từ đầu trọ nghe điện thoại có chút kích động. “Ông chủ, ông đã lâu không liên lạc với tôi. Anh em chúng tôi rất nhớ ông chủ. Lúc nào rảnh đến ngồi với anh em chúng tôi một chút?”

Trình Uyên mỉm cười “Chuyện này nói sau đi, hiện tại tôi có chút việc cần phải làm trước.”

“Được rồi, những gì ông chủ phân phó, tôi hứa sẽ hoàn thành.”
Từ đầu trực đáp ứng một cách rất sáng khoái, về phần thù lao hay gì đó thì hẳn cũng không cần đề cập đến, nhưng hẳn biết Trình Uyên hẳn là không bao giờ thiếu mấy cái này.

Trình Uyên cũng biết Từ đầu trực nói nhớ hẳn, chẳng qua là tiền của hẳn.

Nhưng điều này cũng tốt, bỏ tiền ra để làm việc thì sẽ không dính dấp gì tới ân tình, càng tốt.

Sau khi trở về Cẩm Đông, Trình Uyên gọi điện thoại cho Kim Kiệt.

“Lão Kim, công ty của vợ tôi mới khai trương, còn rất nhiều chuyện không được thuận ý. Ông qua bên đó hỗ trợ tôi một chút.

Chức vụ và tiền lương ở bên đó và bên này vẫn tính hết .”

Nghe vậy Kim Kiệt đương nhiên đồng ý, đồ đàn mới có thể cự tuyệt.

Xử lý xong chuyện này, Trình Uyên lại gọi điện thoại cho Lý Tịnh Trúc.

“alo, Lý Hải Tân cùng với vợ anh ấy đi chưa?”

Lý Tịnh Trúc trả lời: “Tôi đã sắp xếp xe đưa họ đi rồi.”

Trình Uyên gật đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi muốn đi theo xem một chút, cô sắp xếp cho tôi một chiếc đi.”

“ừm.” Lý Tịnh Trúc sáng khoái đáp ứng.

Sở dĩ xe của Tập Đoàn Cẩm Đông không dùng tới, là chủ yếu Trình Uyên không muốn có người quan tâm biết đến tung tích của mình.

Rời khỏi Tập Đoàn Cẩm Đông, Trình Uyên bắt taxi đến Long Đàn Y Viện.

Điều anh không để ý đến là vào lúc anh lên taxi, một người đàn ông từ một nơi hẻo lánh đi ra và đưa tay chặn một chiếc taxi.

“Đi theo xe phía trước.” Người đàn ông lạnh giọng nói.

Chương 437

Chương 437: Đi, ra ngoài chơi đi

Lý Tịnh Trúc không chịu được nữa nên chen thẳng vào trong đám người này.

“Cô làm cái gì vậy hả?” Bác sĩ kia khẽ giật mình, có vẻ rất bất mãn với lời nói lúc nãy của Lý Tịnh Trúc.

Những người xung quanh đây cũng tò mò nhìn về Lý Tịnh Trúc.

“wow, người phụ nữ này có phải là người nổi tiếng không?”

“cô ấy thật là xinh đẹp.”

Vẻ đẹp của một người phụ nữ này đương nhiên sẽ thu hút sự chú ý của rất nhiều người, nhưng lúc này, thì người con trai của ông lão ấy lại là không rung động, mà là phớt lờ Lý Tịnh Trúc và tiếp tục cầu xin vị bác sĩ kia “Bác sĩ, xin hãy nhanh chóng cứu lấy cha tôi.”

Lý Tịnh Trúc đột nhiên nói: “Không cần quan tâm đến tôi là ai, tôi chỉ muốn nói cho mọi người biết người này hoàn toàn không phải bác sĩ.”

“cô vừa mới nói cái gì, tôi không phải là bác sĩ. Vậy cô là bác sĩ sao?” “Bác sĩ đó nói xong ngay lập tức trừng mắt giận dữ nói. “Tôi nói cho cô biết, nếu cứ kéo thời gian cứ trì hoãn như vậy, ông già này sẽ gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, trách nhiệm này cô gánh nổi không? “

Lời nói này có phần hơi khiêu khích, con trai của ông lão vừa nghe xong, sắc mặt đột nhiên biến đổi, chỉ vào Lý Tịnh Trúc quát lớn: “cô có gánh nổi không? Sinh mạng là quan trọng nhất.

cô mà còn làm loạn nữa, có tin tôi sẽ đánh cô không?” “

Lý Tịnh Trúc sững sờ.

Vào lúc này, một vài giọng nói khiển trách cô đến từ đám đông hón hót này.

“Đúng vậy, cô không thấy ông cụ sắp chết rồi sao? Còn ra đây quấy rồi.”

“tiểu cô nương này trông thì xinh đẹp đấy, hình như không có tình người thì phải?”

” Người ta không phải bác sĩ, chẳng lẽ cô là bác sĩ?”

“Đừng ở đây quấy rồi nữa, đang làm cái gì thì làm tiếp cái đó đi?”

Lý Tịnh Trúc vốn dĩ muốn vạch trần vị bác sĩ giả này, nhưng không ngờ cô lại trở thành mục tiêu chỉ trích và bị mọi người khiển trách như vậy.

Không khỏi có chút tức giận, Lý Tịnh Trúc buồn bực nói: “Tôi tới đây để cứu các người!”

“Oh, cô thật sự coi chính mình là đáng cứu tinh sao?” Một người trong đám người này không khỏi chế nhạo giễu cợt nói: “Tôi khỏe mạnh như vậy cần cô cứu sao?”

“Đúng vậy, chúng tôi đều khỏe mạnh như thế này cần cô cứu sao? Cô là bác sĩ hay siêu anh hùng?”

Bác sĩ kia cũng không khỏi cười lạnh nói, “Cô bé, khẩu khí của cô thật là lớn, trị bệnh cứu người không phải là chuyện đùa giỡn, cô bé còn trẻ đẹp đừng ở đây làm phiền nữa, ngoan, đi chỗ khác chơi đi. “

Nghe thấy những lời giễu cợt của những người này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Tịnh Trúc trực tiếp tối sầm lại.

“được thôi tùy các người, không thèm để ý đến các người nữa.”

Cô vừa giận dữ, vừa quay lưng bước đi.

Trình Uyên nhìn cảnh này ngậy người ra nhìn không được cười ồ lên, gấp một miếng đồ ăn lên chuẩn bị đưa vào miệng.

Nhưng ngay sau đó, Lý Tịnh Trúc vươn tay ra vỗ phát.

“Đừng ăn, có độc.” Lý Tịnh Trúc đen mặt nói.

“Hả?” Trình Uyên bỗng nhiên liền sững sốt.

“cô nói cái đó có trong đồ ăn?”

Lý Tịnh Trúc bĩu môi, vẻ mặt không vui nói: “Đáng đời, độc chết bọn hần đi!”

Nghe vậy, Trình Uyên đột nhiên có dự cảm không tốt.

“các món ăn ở đây, đều có độc.” Lý Tịnh Trúc nói.

Con trai của ông lão chuyển tiền xong cho bác sĩ đó, bác sĩ đưa cho con trai ông lão một viên thuốc. “nhanh để cho cha của anh uống đi, yên tâm đi, nửa canh giờ nữa ông ấy sẽ tỉnh lại, và hai canh giờ nữa liền sẽ không sao nữa đâu.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Con trai của ông lão nhanh chóng cầm lấy thuốc và nhét vào miệng ông cụ.

“Không cần khách khí, lương y như từ mẫu cứu người chữa bệnh là việc nên làm?” Bác sĩ cười nói, sau đó khuyên nhủ những người đang đứng xem “Được rồi, mọi người giải tán đi, không sao có việc gì nữa rồi.”

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng giải quyết ổn thỏa, mọi người aai ai cũng ca tụng bác sĩ, và cũng dần dần rời đi.

Nhưng đột nhiên.

Có một tiếng “rầm”, và thế là lại có người nữa nằm xuống đất.

Lần này chính là một anh chàng trẻ tuổi và khỏe mạnh bị ngã xuống đất, vừa nhìn thấy thế đám đông “lại lừa tới” vây quanh lấy anh ta.

“Bác sĩ, ở đây có người phát bệnh này.” Có người vội vàng kêu lên.

Trình Uyên nhìn về phía bác sĩ đó, liền thấy hần nhướng mày, khước miệng hơi nhếch lên, lộ ra vẻ mặt vui mừng, sau đó trong nháy mắt hần che giấu đi.

“Để tôi xem.” Hần vội vàng đi tới người ngã trên mặt đất.

“Bùm!”

Nhưng hần vừa đi tới người ngã trên mặt đất đang ôm bụng, lại có người ngã xuống tiếp.

“Ầm ầm ầm ...”

Sau đó, mọi người như đã hẹn trước với nhau hay sao á, đồng loạt càng ngày càng có nhiều người bất thành linh ngã xuống đất.

Trong nháy mắt, nhà hàng không lồ như vậy, mọi người đều ngã gục xuống đất.

Mọi người ôm bụng co ro trên mặt đất, kèm theo tiếng kêu la thảm thiết.

“CMN, chuyện gì xảy ra vậy?”

Lần này người thấy thuốc kia mắt tròn.

“Không phải là bác sĩ thiên tài sao? Không phải có đặc hiệu thuốc sao? Tốt rồi, hiện tại cơ hội đến rồi, người mau đi cứu người đi kia.”

Lý Tịnh Trúc không khỏi xem náo nhiệt với những âm thanh như vậy, nói giọng mỉa mai.

Người bác sĩ kia lúc này mới chú ý tới, toàn bộ nhà hàng, chỉ có mỗi Trình Uyên cùng Lý Tịnh Trúc là không có bị gì cả.

“Là các người...?” Về mặt của bác sĩ này thay đổi đáng kể.

Lý Tịnh Trúc nghe xong, sắc mặt nghiêm túc, chỉ tay về phía hắn nói: “Đừng nói nhảm, không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta vừa rồi chưa có ăn đồ ăn ở đây.”

Nghe vậy, người bác sĩ kia vội vàng nhìn quanh nhà hàng thì thấy trong quán lúc này không có lấy một bóng người phục vụ, thậm chí cả nhân viên bán đồ ăn.

Hắn ngay lập tức nhận ra được mức độ nghiêm trọng của tình hình này.

Giờ phút này, Trình Uyên cũng đột nhiên nhú mày, trong bụng bỗng nhiên đau nhói, tay chân cũng bắt đầu yếu ớt.

Sau khi nhìn thấy, Lý Tịnh Trúc nhanh chóng lấy trong túi xách ra một chai thuốc nhỏ, đổ ra một viên rồi nhét vào trong miệng Trình Uyên.

Trong phút chốc, bụng Trình Uyên không còn đau nữa, sức lực tay chân cũng khôi phục lại.

“may anh ăn không nhiều, cho nên không nghiêm trọng lắm!”
Lý Tịnh Trúc nói với Trình Uyên.

Trình Uyên lập tức kinh ngạc nói, “vậy rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

“anh hỏi em, em biết hỏi ai đây?” Lý Tịnh Trúc tức giận nói.

Một màn này bị những người khác nhìn thấy, tựa như cũng nhìn thấy được hi vọng, từng người ôm bụng hướng tới Lý Tịnh Trúc, hô lên “cứu tôi, cho tôi một viên đi.”

Nghe vậy, Lý Tịnh Trúc nói vẻ hàm hồ, “Không, tôi không phải bác sĩ, cũng không phải siêu nhân, các người cũng đâu có cần tôi giúp.

Đi gặp bác sĩ thiên tài của các người đi. Chúng ta không muốn mất thời gian, đi đi, đi chỗ khác chơi đi.”

Nghe vậy, bác sĩ kia có chút đỏ mặt, vẻ mặt khó xử.

Chính là những người này vừa nói không cần Lý Tịnh Trúc cứu, à bác sĩ kia kêu Lý Tịnh Trúc đi chỗ khác chơi.

Được rồi, tôi rất ngoan, tôi rất nghe lời.

Lý Tịnh Trúc nắm lấy tay Trình Uyên nói: “Đi, chúng ta đi chỗ khác chơi đi.”

Nhìn thấy cô và Trình Uyên thật sự định rời đi, bác sĩ kia vội vàng chạy tới ngăn lại Lý Tịnh Trúc, ngượng ngùng cười cười, rồi nói “Vị mỹ nhân này, vừa rồi chúng tôi đã hiểu lầm cô, vì cô có thể cứu người được, cô nhìn ...?”

Lý Tịnh Trúc ha ha cười lạnh nói “Thuốc đặc trị của người đâu?”

Bác sĩ kia gãi đầu một cái. “Tôi không mang nhiều cho lắm, tôi chỉ có mang theo ba bốn cái.”

“Đưa tôi xem .” Lý Tịnh Trúc.

Bác sĩ kia đưa cho cô viên thuốc với nụ cười gượng gạo, Lý Tịnh Trúc cầm lấy, dí dưới mũi người, sau đó sắc mặt đột nhiên

biến sắc.

Cô ngạc nhiên nhìn về phía bác sĩ này, “ngươi thật sự là bác sĩ sao?”

Bác sĩ gãi gãi đầu, có chút thẹn thùng nói: “bây giờ tôi nói là tôi không phải, cô có tin không?”

Chương 438

Chương 438: Ánh sáng lạnh lẽo trong mắt

“Tôi không phải là bác sĩ, nhưng thuốc này là thật.” Bác sĩ này về mặt lúng túng nói.

Trình Uyên liếc nhìn Lý Tịnh Trúc có chút khó hiểu, Lý Tịnh Trúc nhẹ gật đầu.

“Thuốc này quả thật có thể tiêu diệt được rất nhiều độc tố.”

Sau đó Lý Tịnh Trúc lại hỏi “thuốc này của người còn bao nhiêu?”

Bác sĩ nghe xong lời này, vội vàng nói: “không có, trên người tôi chỉ có ba bốn viên này thôi.”

Lý Tịnh Trúc thấy ánh mắt của hắn có chút né tránh, không khỏi cười lạnh một tiếng, “Có bao nhiêu chúng tôi sẽ mua bấy nhiêu. Về phần giá cả, người có thể tính cứ 1 viên 6..

như người nói trước đó.”

Nghe đến đây, mắt bác sĩ chợt sáng lên “Thật không?”

Trình Uyên thấy Lý Tịnh Trúc nói như vậy, tự nhiên biết thứ này khẳng định là đồ tốt, thế là nhẹ gật đầu “cô ấy nói thật, người có bao nhiêu chúng tôi mua bấy nhiêu.”

Bác sĩ này lập tức gật đầu như gà mổ thóc “có có, nhà tôi còn rất nhiều, để tôi đi lấy”.

“Bao lâu?” Lý Tịnh Trúc hỏi.

Bác sĩ này cười cười xấu hổ nói “Nhà của tôi ở trong một cái làng sau khu dịch vụ này, nửa canh giờ nữa, tôi nhất định sẽ đem hết tất cả số thuốc đó đến đây.”

“có bao nhiêu?”

“trên trăm viên.”

“Được rồi, người đi nhanh đi.” Lý Tịnh Trúc vội vàng nói.

“Nhưng ở đây?” Bác sĩ này chỉ vào mấy người ngã trên mặt đất, lo lắng nói: “Tôi sợ bọn họ không trụ nổi nửa canh giờ nữa.”

Nghe vậy, Lý Tịnh Trúc không khỏi nhíu mày, “Chuyện đó người không cần lo.”

Bác sĩ giả này nhíu mày suy nghĩ một hồi, sau đó nhìn viên thuốc trong tay, suy tư một chút rồi trịnh trọng gặt đầu, sau đó xoay người rời đi.

Để cứu người hay kiếm tiền, trong lòng vị bác sĩ giả này đã trải qua một phen đấu tranh tư tưởng rất kịch liệt nhưng cuối cùng vẫn là lựa chọn cái sau.

Sau khi hắn ta rời đi, những người đang nằm trên mặt đất, không khỏi lần nữa hướng đến Lý Tịnh Trúc cầu cứu “Bác sĩ, cứu giúp chúng tôi với.”

Nhìn những người này trước đó chẳng thềm ngó ngang gì để cô, Lý Tịnh Trúc nổi giận nói, “Đừng gọi tôi là bác sĩ, tôi không phải bác sĩ cũng không phải siêu nhân.”

“Mỹ nhân, chúng tôi đã sai rồi, là chúng tôi có mắt không trông, cô là đại nhân không nên chấp tiểu nhân chúng tôi...”

“Vâng, vâng, cầu xin người đẹp, tôi đau bụng kinh khủng quá ...”

Trình Uyên tò mò nhìn Lý Tịnh Trúc, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rất ảm đạm, dường như lúc trước sự khinh thường của những người này đã khiến cô ây quạo.

Điều này hơi kỳ lạ, trong ấn tượng của anh, Lý Tịnh Trúc không phải là một tiểu cô nương kiêu ngạo như vậy.

Cái này có chút kỳ quái, Trình Uyên cũng biết hiện tại cô chỉ nói chuyện hơi tức giận một chút, thân là bác sĩ, chắc chắn cô vẫn có đạo đức nghề nghiệp.

“Được rồi, bọn họ cũng đã nhận ra sai lầm của mình rồi, cô cũng mau giúp bọn họ một chút đi.” Trình Uyên xoa dịu cơn tức giận của cô ấy.

Lý Tịnh Trúc lập tức trợn nhìn Trình Uyên một cái rồi nói: “Tôi chỉ có thể giải trừ độc tính tạm thời của bọn hắn được thôi, còn lại phải trì hoãn đến khi người kia đưa thuốc đến, nửa canh giờ thì vẫn không thành vấn đề, nhưng tôi chỉ sợ rằng người đó lừa phỉnh chúng ta thôi. “

Nghe vậy, Trình Uyên kinh ngạc nói: “Không giải được độc này sao?”

Lý Tịnh Trúc lắc đầu, “nếu ở bệnh viện thì không thành vấn đề, hiện tại trong túi tôi có một ít thuốc giải độc, một túi kim châm, làm sao giải được.”

Vậy thì không còn cách nào nữa.

Trình Uyên nghiêng răng nghiêng lợi, “Được rồi, cô trước tiên giải độc cho bọn họ chút đi, nhân tiện gọi 120, người đàn ông kia đến thì tốt quá, nếu như hắn mà lừa phỉnh chúng ta, không tới, liền nhanh chóng gửi bọn họ đến bệnh viện của chúng ta. “

“Ừm.” Lý Tịnh Trúc gật đầu.

Bây giờ chỉ còn có cách này.

Vừa lấy điện thoại di động ra, bất ngờ thấy hai xe thương mại chạy vào khu vực dịch vụ, rồi nhiều đối tượng cầm gậy sắt và mã tấu lao xuống xe.

Trình Uyên hơi híp mắt lại “Có vẻ như tên đầu sỏ đến.”

Thuốc độc là do người nào đó cố tình gây ra, chuyện này trước tiên gác lại, Trình Uyên nhất định sẽ gọi cho đám người Bạch Long trước, mặc dù có thể đã quá muộn, nhưng đây là biện pháp duy nhất của anh bây giờ.

Nhưng bây giờ thì khác, bởi vì anh đã được huấn luyện qua một thời gian, Trình Uyên bây giờ đã không phải là Trình Uyên của ngày xưa nữa, cho nên anh không hoảng sợ như trước.

Người nào đó đã cố ý hạ độc, trước mắt có khả năng là nhắm vào anh, không ngại đả thương người vô tội, ra tay rất tàn nhẫn.

Vì kẻ đầu độc không lộ diện nên chắc chắn sẽ có một “kẻ đi hốt xác”.

Nhìn thấy những người đó chạy nhanh về phía nhà hàng, sắc mặt Lý Tịnh Trúc cũng thay đổi, cô vội vàng la lên: “Trình Uyên, chúng ta sợ đã quá muộn để cứu người rồi, từ phía sau này chúng ta chạy đi.”

Lý Tịnh Trúc cũng không biết Trình Uyên hiện tại đã khác với Trình Uyên trước kia, cho nên điều đầu tiên cô nghĩ đến là sự an toàn cho Trình Uyên.

Rõ ràng trong lòng của Lý Tịnh Trúc đối với những người trúng độc trước mặt này không bao giờ quan trọng bằng Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn cô cười một cái, “Không sao đâu, cô cứ cứu người trước đi, những người ở bên ngoài đó, để tôi ra ngoài giảng đạo lý cho bọn hắn.”

Nói xong, không đợi Lý Tịnh Trúc phản đối, liền bước ra ngoài trước.

“Nhưng ...” Lý Tịnh Trúc muốn ngăn Trình Uyên lại, nhưng đã quá muộn.

Chỉ thấy anh bước ra khỏi nhà hàng, đóng cửa nhà hàng lại, dùng tấm biển ở cửa chốt lại, để không cho ai vào được.

Sau đó một mình đối mặt với hàng chục tên côn đồ cầm vũ khí sắc nhọn trên tay.

Cảnh tượng này khiến Lý Tịnh Trúc có chút sững sờ.

Trong mắt cô, Trình Uyên là một người đàn ông khôn ngoan, một người đàn ông có tính cách nhỏ nhen, nhưng lại có thể ổn định tình hình đại cuộc, là một người đàn ông có tình cảm sâu sắc với vợ, đôi khi có chút phi lý.

Nhưng anh chưa bao giờ là bậc thầy trong chiến đấu.

Lý Tịnh Trúc sợ anh bị thương, thế nhưng ...

“Mỹ nhân, giúp tôi...”

“Phụt!”

Dưới chân Lý Tịnh Trúc có một người bị trúng độc đột nhiên phụt ra một cụm máu tươi.

Máu phun ra trên mắt cá chân của cô, vừa nóng hôi, lại còn mang theo một chút sệt sệt..

Một mùi tanh nồng khiến Lý Tịnh Trúc bừng tỉnh lại.

Là một bác sĩ, không thể trơ mắt nhìn bệnh nhân chết được, hơn nữa Trình Uyên vẫn đang dùng “chính nghĩa” ngu ngốc của mình câu giờ.

Nghĩ vậy, cô nhanh chóng lấy trong túi ra một túi kim bạc, sau đó lần mò tìm huyết trên người bị trúng độc nôn ra máu này, rồi châm kim vào.

...

Sau khi “chốt” cửa lại, Trình Uyên quay lại nhìn mấy thằng du côn đang chạy về phía mình.

anh không hề hoảng sợ, chỉ cười với những người này, rồi ánh mắt dần dần trở nên lạnh lùng.

“Các người, tìm ai?”

Những người kia đi đến trước mặt Trình Uyên liền dừng lại.

Một tên đầu hói trong tay cầm dao chỉ vào Trình Uyên, ” Con mẹ mày người là thằng chó nào?”

“Trình Uyên.” Trình Uyên bình tĩnh nói.

“chính là hần, các anh em, chém chết hần!”

Đầu trọc vừa nghe Trình Uyên, thì hai mắt trợn tròn đột nhiên hét lên.

Nghe thấy tiếng hét này, hai mắt Trình Uyên bất giác không khỏi híp lại.

Quả nhiên xông lên là vì mình.

Tuy nhiên, làm thế nào mà những người này lại biết rằng mình sẽ dừng chân trong khu vực dịch vụ này?

Làm thế nào mà bọn hần biết rằng mình sẽ đến thành phố Trương Bắc?

Chỉ có một câu trả lời, đó là ai đó đã tiết lộ tung tích của anh.

Nhưng, đó sẽ là ai?

anh chưa kịp nghĩ thì tên đầu hói kia đã vung tay lên chém xuống.

ánh mắt bên trong của Trình Uyên không khỏi hiện lên lạnh lùng như phiến băng ngàn năm.

Bạch Long lúc này không có ở đây, nếu là hắn cũng sẽ kinh ngạc, bởi vì lúc này trong mắt Trình Uyên đã lóe lên một ánh sáng lạnh lẽo.

Và cùng đã nhìn thấy điều đó trong mắt Trình Cẩm Đông.

Chương 439

Chương 439: Cô bé với bím tóc đuôi ngựa

Trong nhà hàng, Lý Tịnh Trúc bận rộn đến mức gần như kiệt sức.

Chất độc này vượt quá sự mong đợi của cô, và người trúng độc bắt đầu thổ huyết từng người một.

Gia đình cô là một gia tộc làm thuốc bắc, có khứu giác rất nhạy cảm với mùi vị của dược liệu nên khi bùng lên chén cơm cô đã nghĩ thấy mùi gì đó không ổn trong bữa ăn này rồi, nhưng lúc đó cô không nghĩ nhiều như vậy. .

Khi ông già ngắt xiu và người thanh niên ăn mặc theo phong cách hip-hop nói rằng mình là bác sĩ và sắp chữa bệnh cho ông cụ, Lý Tịnh Trúc nhận thấy có điều gì đó không ổn.

Trước hết, bệnh viện không cho phép bác sĩ xăm trổ nên chắc chắn là bác sĩ giả mạo, thứ hai, nghĩ đến mùi vị của thức ăn, khi cô đi qua, có vài cái bàn ở lối đi, và mùi vị của thức ăn rất giống nhau, nên tất cả đều có mùi vị thuốc độc.

Lúc đầu Lý Tịnh Trúc nghi ngờ là do bác sĩ giả này hạ độc, nhưng sau đó mới phát hiện ra không phải.

Và loại thuốc đắt tiền trong tay của vị bác sĩ giả này lại thật sự là một loại thuốc giải thật sự.

Thật ra, lúc đầu Lý Tịnh Trúc từng nghĩ, dùng khứu giác đoán được tác dụng của loại độc này sẽ không nhanh như vậy, nhưng sự thật đã vượt quá suy đoán của cô.

Mọi người nôn ra máu, người thì thổ huyết, co giật run rẩy.

Giờ phút này, cô không còn quan tâm đến chuyện vừa rồi bị những người này chế giễu, cũng không quan tâm đến tiếng răng rắc phát ra từ ngoài cửa.

Đặt cái đầu vào đống bệnh nhân này, và trên những người này là những kim bạc lần lượt gắn lên người để làm giảm sự phát triển của độc tố trong cơ thể họ.

Dần dần, trên trán cô xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua.

Đến người thanh niên trẻ tuổi, được cô châm cứu qua, về cơ bản độc tố đã được khống chế, thân thể cũng không có biểu hiện co giật nữa.

Rồi một người phụ nữ trung niên cứ co giật rồi cũng bình tĩnh trở lại hơn nhiều...

Trong khoảng mười phút, tình trạng của những người trong quán tạm thời thuyên giảm.

Lúc này Lý Tịnh Trúc mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rồi cô nhớ đến tiếng ồn ào bên ngoài cửa.

Mà lúc này, nó dường như đã dừng lại.

Chẳng lẽ Trình Uyên ...?

Đúng vậy, ngoài cửa đã khôi phục lại sự bình yên trước đó, nhưng Trình Uyên một đi không trở lại, chẳng lẽ là bị giết rồi sao?

Trong thân tâm của Lý Tịnh Trúc tràn ngập một vẻ sợ hãi chưa từng có.

Cô bỗng nhiên cảm giác rất khó chịu, quá bi thương.

Đồng thời cũng quá thấp thỏm cùng sợ hãi.

Cô không dám tới cửa để nhìn ra, nhưng không thể không sợ hãi mà không bước tới được.

Cẩn thận từng li từng tí mở cánh cửa trước đó bị Trình Uyên chốt lại, lộ đầu ra, sau đó bị cảnh tượng trước mắt làm cho sửng sốt.

Dưới đất, người nằm la liệt.

Những người này không bị gãy tay thì cũng bị gãy chân, còn tại trên mặt đất lăn lộn kêu la.

Trong số những người này, không có Trình Uyên.

Trình Uyên, anh đi đâu rồi?

Những người này là ai đánh bại?

Lý Tịnh Trúc cả người kinh ngạc không thôi, trong lòng vô cùng phức tạp.

Rốt cuộc điều gì đã xảy ra?

Cũng đúng lúc này, vị bác sĩ giả đi trước đó bây giờ đang chạy lại mồ hôi nhễ nhại.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, cả người hắn cũng mắt trợn tròn, sắc mặt lập tức tái nhợt.

nhìn lại lúc này duy nhất đứng ở cửa là Lý Tịnh Trúc, không khỏi khiến cho cổ họng hắn mất nghẹn, âm thầm nuốt nước miếng một cái ực.

“Mỹ... Mỹ nhân, a không, chị đại, đây là thuốc tôi mang tới.”
bác sĩ giả đó từ sau lưng giật xuống một cái túi du lịch, sau đó hai tay đưa cho Lý Tịnh Trúc.

Thoáng chốc hồn phách của Lý Tịnh Trúc trở lại thân thể, liền kinh ngạc liếc nhìn tên bác sĩ giả này.

Tâm tư khê động, cô lập tức hiểu được, vị bác sĩ giả này hẳn là hiểu lắm những người này bị cô đánh đến ngã lã.

...

...

Trên đường cao tốc, không xa khu dịch vụ này lắm.

Ở làn đường khẩn cấp, một chiếc MercedesBenz của doanh nghiệp đang đậu.

Một cô gái trẻ cột tóc đuôi ngựa hai bên, ngồi ở rào chắn bên đường, nhìn con đường lát đá xanh quanh co dưới quốc lộ.

Dưới xa lộ là một khu ổ chuột ở ngoại ô thành phố.

Bên ngoài rìa là một cái tiệm thu gom ve chai.

Tiệm thu gom ve chai bên ngoài là một con đường lát đá xanh.

Trên đường đi, một số trẻ em quần áo xộc xệch đang chơi trò “ném đồng cát”.

Tiếng cười hồn nhiên của bọn trẻ thỉnh thoảng lại vang lên.

“sự việc làm thế nào rồi?” Cô gái với hai chùm tóc như đuôi ngựa ngồi trên hàng rào cách ly hỏi người đàn ông đằng sau mà không quay đầu lại.

Người đàn ông phía sau thở dài đáp: “làm xong rồi!”

Khi nghe điều này, cô gái không có vẻ gì là tức giận mà ngược lại, là có vẻ hơi uể oải, lắc lư đôi chân lơ lửng trên không của mình trong rất bất lực.

Cô ấy mặc một chiếc quần jean mỏng, và những đường cong của đôi chân này rất là hoàn hảo.

“Tôi sớm biết là sẽ như thế này rồi, người tên Tiêu Trí thật sự không đáng tin cậy.” Cô bất mãn nói, “Quay về tôi sẽ tìm hấn tính số .”

Nói người ta vô tâm, người nghe lại hữu ý.

Nam nhân phía sau nghe vậy, đột nhiên giật mình.

Đúng vậy, người đàn ông sau lưng cô ấy chính là Trình Uyên.

Mấy người “côn đồ” kia hoàn toàn không phải đối thủ của Trình Uyên, khi dễ dàng hạ gục những người cuối cùng, liền ép hỏi tên đầu hói kia về người đằng sau.

Để giữ lấy mạng mình, tên đầu hói này không khỏi không công hiến vị trí chính xác của chủ nhân đứng đằng sau.

Điều khiến Trình Uyên ngạc nhiên là người muốn giết anh lại là một cô gái có vẻ rất dễ thương.

Và không có một bóng vệ sĩ nào bên cạnh cô ấy cả.

Dù thông minh đến đâu, anh cũng không thể hiểu tại sao một cô bé lại muốn giết mình.

Và bọn họ dường như không biết nhau.

Nếu cô gái nhỏ này là người của Phương gia, điều đó là thông thể, dù sao trước sức ép của dư luận, Thương Minh ở kinh

thành sẽ không cho phép người nào của Phương gia tự mình động thủ.

Nếu vậy, thì là ai?

“Trông cô không được vui cho lắm.” Trình Uyên thấy cô gái rất chăm chú nhìn đứa trẻ trên con đường lát đá xanh phía dưới đại lộ, cũng không có ý định rời đi, cho nên anh muốn làm cô phân tâm.

Cô gái thờ dãi, “Anh không hiểu đâu.”

“Nếu không nói, cô làm sao biết tôi không hiểu?” Trình Uyên.

Cô gái cười lạnh một tiếng, sau đó lại liếc nhìn Trình Uyên, trong mắt đầy vẻ khinh thường.

“đợi đến khi nào anh không còn chỉ là một vệ sĩ do ai đó phái tới nữa, không còn sống cuộc đời đầu rơi máu chảy nữa, mà là sở hữu một công ty của riêng mình, đứng giữa đám người giàu có, anh mới đủ tư cách để lắng nghe những phiền muộn của tôi.”

Trình Uyên ngẩn người.

Thầm nghĩ, quả nhiên là xuất thân từ hào môn, nhưng anh không biết đối phương là hào môn nào.

“cho nên, sự phiền muộn trong mắt cô cũng có cung bậc sao,” anh lẩm bẩm nói.

Cô gái dường như nhận thấy vệ sĩ này có chút không bình thường, hình như nhiều lời, cô cau mày.

Cô ấy có một vẻ bề ngoài thanh tú, và cô ấy trông xinh đẹp ngay cả khi cau mày.

“Đương nhiên, loại người như các người đều là thấp kém, chúng ta là cao quý thượng nhân, người cao quý tự nhiên sự phiền muộn cũng cao quý theo, các người là loại người như vậy hạ tầng sẽ không bao giờ hiểu.”

“mà lại người có để ý không, vệ sĩ nhỏ, hôm nay lời nói có phải là hơi nhiều rồi không?”

Trình Uyên nhún vai, mỉm cười nói: “Phật tổ nói chúng sinh đều bình đẳng.”

“bốn tiểu thư không tin Phật!” Khuôn mặt cô gái này sa sầm xuống.

Trình Uyên mỉm cười nói. “Bằng không, chúng ta cùng nhau giới thiệu đi, có lẽ, chuyện này sẽ đem chúng ta xích lại gần nhau hơn, và như vậy cô sẽ không nghĩ rằng chúng ta tầng cấp quá nhiều.”

Cô gái này hai mắt nhú lại, “anh cho rằng cuộc sống vất vả nên muốn tìm cái chết sao?”

Nghe vậy, Trình Uyên đột nhiên nắm lấy cổ tay cô gái này.

Chương 440

Chương 440: Lý Túc?

Có lẽ để tâm lý của cô ấy thả lỏng cảnh giác, Trình Uyên nắm lấy tay cô gái đó, trực tiếp vượt qua rào chắn rồi đột ngột chạy ra khỏi đường cao tốc cùng cô gái có hai chùm tóc như đuôi ngựa.

Đi đến con đường lát đá xanh trước đó, trước mặt là một vài đứa trẻ đang chơi ném đồng cát.

Bọn trẻ dường như không quan tâm đến “đại ca”, “chị đại” bất ngờ xuất hiện trước mặt của mình, tiếp tục chăm chú nhìn những đồng cát bay quanh sân.

Mỗi khi lỡ có ai đó bị dính trúng, thì người đó sẽ bực bội, còn những người khác thì cười to “haha” .

Nó giống như chiến thắng một trận chiến nào đó.

Cô gái có hai chùm tóc đuôi ngựa không hiểu tại sao Trình Uyên lại đưa cô đến đây, cau mày rồi hất tay Trình Uyên ra. “anh muốn làm gì?

Muốn tạo phản sao?”

Cô hoàn toàn coi Trình Uyên như là một trong những vệ sĩ của mình.

Trình Uyên thì nhếch miệng cười một tiếng, sau đó quay đầu hỏi những đứa trẻ kia, “Các bạn nhỏ, cho chúng tôi cùng tham gia với?”

Chỉ sau đó, một vài đứa trẻ mới ngừng tiếp tục “tấn công” và né tránh, bọn nhỏ nhìn bọn anh với vẻ hoài nghi một chút, và một trong số bọn nhóc đó nhẹ gật đầu: “Được rồi, càng nhiều người chơi càng náo nhiệt.”

Nghe vậy, cô gái cột tóc đuôi ngựa hai bên liền sửng sốt, cô không thể tưởng tượng nổi nên nhìn Trình Uyên.

“đến đây!” Trình Uyên kéo cô gái vào giữa đấu trường, tòi với hai đầu nói với bọn trẻ “Nào, bắt đầu thôi!

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa hai bên tức giận nói: “anh có phải bị bệnh rồi không? Tôi đường đường là đại tiểu thư, làm sao có thể...”

“Bập!”

Khi giọng nói chưa rơi xuống hết, bao cát bất ngờ bay tới trúng vào vòng eo thon thả của cô gái với hai chùm tóc như đuôi ngựa.

“Haha... Chị đại ngốc quá!” Tiếng cười ngậy ngô của bọn trẻ đột nhiên vang lên.

Cô gái với hai cái chùm tóc đuôi ngựa dường như choáng váng trước tình huống này.

Đó là lần đầu tiên trong đời cô bị một đám trẻ ăn mặc rách rưới nói cô ngốc.

Bị một đám trẻ coi thường, cô bỗng thấy hai gò má nóng bừng lên.

“Lại lần xem!” Tức giận hô một tiếng.

Như vậy, “cuộc chiến” lại bắt đầu.

Dần dần, cô gái trở nên tập trung hơn, và cô bắt đầu chơi trò chơi này với lũ trẻ một cách nghiêm túc.

Đôi mày cau có của cô dần dần duỗi ra, và khuôn mặt nhỏ nhắn đang dần dần nở một nụ cười vô tư hời nào không hay.

Không biết từ lúc nào, Trình Uyên rời khỏi trò chơi, liền đứng ở một bên quan sát..

Đây là một cô gái muốn giết anh.

Nhưng bây giờ tình huống này thật kỳ lạ.

Trời càng lúc càng tối, cho đến khi ánh đèn đường lờ mờ dường như rất yếu ớt, bọn trẻ mới vẫy tay chào tạm biệt Trình Uyên và cô gái buộc tóc đuôi ngựa này.

Cô gái buộc hai bím tóc cũng vô tư vẫy tay chào những đứa trẻ này, nụ cười trên môi thật lâu không phai.

“cô xem, sự vui vẻ không cần phân đẳng cấp giai tầng với nhau.” Trình Uyên sau lưng nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, cô gái liền giật mình, nụ cười trên mặt cũng chậm chậm thu lại.

“Trên đời thật sự không có người nào không thể không có hạnh phúc.” Trình Uyên phui phui cái miệng, rồi xoay người đi lên đường cao tốc.

Đột nhiên, anh cũng không muốn biết cô gái đó là ai, cũng như tại sao cô ấy lại muốn giết mình.

Tóm lại, có thể thay đổi một con người là một điều vô cùng mãn nguyện, tất nhiên đó có thể chỉ là một sự thay đổi tạm thời hoặc chỉ là một ấn tượng nào đó.

Cô gái lạnh lùng nói sau lưng anh: “Anh đã bị đuổi việc!”

Cũng như vậy, không ai muốn bản thân mình bị người khác làm cho thay đổi, nhất là người bị mình khinh thường.

Trình Uyên vẫy tay chào cô mà không quay đầu lại, như một lời từ biệt.

Khi biết rằng đó là một cô gái còn nhỏ muốn giết mình, vậy thì có bao nhiêu người có thể kết liễu cô gái nhỏ như thế này bằng một nhát dao chí mạng?

Trình Uyên cảm thấy chính mình làm không được.

Nếu đã làm không được, thì mình cần gì phải biết tin tức cô ấy?

Với một cô gái ở tuổi này, đừng cố lý luận với cô ấy, vì sự nổi loạn của cô bé sẽ khiến lý lẽ của mình trở nên sai lầm.

Trời tối, Trình Uyên bước lên cao tốc biến mất trong tầm mắt của cô gái có hai chùm tóc đuôi ngựa này.

Cô bất ngờ bị cuốn theo hình bóng anh.

Bởi vì lời nói của Trình Uyên vừa mới bắt đầu vang vọng trong đầu của cô ấy.

“Nhìn xem, hạnh phúc không cần phân đẳng cấp giai tầng.”

Thực ra, anh ấy muốn nói rằng thế giới là bình đẳng, cho dù anh ở vị trí nào, hạnh phúc và rắc rối đều thật sự giống nhau.

Tuy nhiên, anh là một kẻ liều lĩnh, không có tiền tài, địa vị, làm sao có thể hiểu được nỗi niềm u sầu của kẻ giàu có? Cô gái có hai chùm tóc đuôi ngựa tức giận buồn bực nói “người chỉ là một kẻ thấp kém hèn mọn, dựa vào cái gì phải nghe người?”

Thật ra, cũng không mất bao lâu lắm để nhận biết, sau khi biết thân phận của Trình Uyên, cô mới biết mình ngu dốt đến mức nào.

Đương nhiên, đây là nói sau này, tạm thời không đề cập tới.

Khi Trình Uyên quay lại khu vực phục vụ ở nơi cao tốc, các “người bệnh” trong nhà hàng đã bắt đầu có khởi sắc, mọi người không còn ngã trên mặt đất nữa, mà là nằm yếu ớt trên bàn.

Nhìn thấy Trình Uyên trở lại, Lý Tịnh Trúc vội vàng nghênh đón lấy.

“Anh đi đâu vậy?” Cô hỏi với vẻ quan tâm.

Không đợi Trình Uyên trả lời, bác sĩ giả đó liền cười ha hả tiến lại gần. “Này, ông chủ, ngài xem thuốc của tôi ...?”

Trình Uyên nhướn cặp lông mày hỏi hẩn “Thuốc từ đâu tới?”

Tên bác sĩ giả này nghe vậy khẽ giật mình, sau đó gãi gãi rồi nói “Tôi tự làm.”

“Nói như vậy là thuộc về hàng tự chế?” Lý Tịnh Trúc ngây người nhìn hẩn.

Ngay khi vị bác sĩ giả vừa nghe thấy lời này, hẩn ta lập tức hoảng sợ. “Chị Đẹp, chị không được nói như vậy. Tôi tự làm ra cái này và không có bán trên thị trường. Chỉ là ... chỉ là ...”

Trình Uyên ngắt lời hẩn rồi nói “người tên gì?”

“Tôi tên là Mã Quân.” Bác sĩ giả này vội vàng trả lời.

Trình Uyên liếc nhìn Lý Tịnh Trúc, Lý Tịnh Trúc cong môi lên nhìn anh, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Thấy Lý Tịnh Trúc gật đầu, Trình Uyên mới yên tâm, “Thuốc, tôi muốn hết tất cả, tiền sẽ chuyển cho người, nhưng mà...”

Một câu Nhưng mà, đã khiến Mã Quân vừa chuẩn bị vui mừng, thì vẻ mặt của hắn lập tức trở nên hơi ngây người ra.

Nhưng sau đó lời nói của Trình Uyên càng khiến cho Mã Quân thêm vui vẻ.

“Tôi muốn thuốc của người, nhưng là muốn người, tôi sẽ cho người một mức lương rất hậu hĩnh.”

Mã Quân lúc đầu còn nghi ngờ, nhưng sau đó Trình Uyên liền đưa danh thiếp cho hắn.

“Chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông?” Mã Quân tuy không phải người của Tân Dương này, nhưng cũng đã từng nghe qua cái tên Cẩm Đông.

Đột nhiên trong lòng phấn khích không thôi, rốt cuộc có thể đi theo chủ tịch Tập Đoàn Cẩm Đông, hắn là còn tốt hơn ở đây đi lừa tiền người khác.

“ông chủ, tôi sẽ nghe lời ngài.” Mã Quân gật đầu như chày giã cối.

Lúc này Lý Tịnh Trúc mới hỏi: “Những người bên ngoài đó...?” Đọc nhanh tại VietWriter Lúc Trình Uyên quay lại, những người đó đã biến mất, phỏng chừng là bọn họ hỗ trợ nhau chạy trốn.

Không đợi Trình Uyên trả lời lại, vẻ mặt Mã Quân nghiêm túc nói: “Tôi nghĩ chị đẹp xinh đẹp đây xử đẹp bọn hắn, Những kẻ xấu này muốn lợi dụng người khác nên phải dạy cho bọn hắn một bài học.”

Cho tới bây giờ hắn vẫn cho rằng những người bên ngoài là do Lý Tịnh Trúc đánh hạ .

Lý Tịnh Trúc ngây người nhìn hắn, cũng lười để giải thích với hắn.

Mà Trình Uyên lúc này, lại nghĩ đến một vấn đề khác.

“Mau thu dọn đồ đạc rồi trở về nhanh.”

Từ trong miệng của cô gái có hai chùm tóc như đuôi ngựa, Trình Uyên biết ở nhà đã xảy ra chuyện, phần lớn vấn đề là do Tiêu Trí.

Nếu thật sự thế này, e rằng sân sau sẽ bốc cháy. (hiểu ngầm nha) Vì vậy, ý nghĩ đến thăm Lý Hải Tân ở thành phố Trương Bắc chỉ có thể tạm thời bị gác lại.

...

lái xe đem theo Lý Tịnh Trúc và Mã Quân trở về, không có quá nhiều thứ để chuẩn bị, bọn họ liền lên đường.

Để quay về nhanh nhất, bắt buộc phải chạy với tốc độ rất cao.

Đúng lúc này, một chiếc xe thương vụ lướt qua bọn họ, Trình Uyên chỉ nhìn thoáng qua xe thương vụ này, cả người liền ngậy người ra.

Người lái xe, dáng dấp rất giống Lý Túc.

Sau ba giây sững sờ, anh nhanh chóng lùi xe, trở lại tốc độ cao rồi nhấn ga đuổi theo chiếc xe thương vụ đó.

Chương 441

Chương 441: Mất tích

Bất ngờ lùi xe trên đường cao tốc, rồi xe gầm thét, lao vun vút về phía trước.

Mã Quân và Lý Tịnh Trúc đang ngồi trong xe sợ tới mức không biết chuyện gì xảy ra nên kinh hãi quá thắt dây an toàn cho chắc.

“Trình Uyên, anh điên rồi sao?”

Nhìn tốc độ 180km/h, Lý Tịnh Trúc hét lên.

Ngược lại, tuy sắc mặt Mã Quân có chút tái nhợt, nhưng lại có vẻ vô cùng thích thú, cười toe toét nói “wow, đã thật!”

Trình Uyên hoàn toàn không để ý đến màn trình diễn biểu cảm khác nhau của họ.

Anh cảm thấy mình không có nhìn lầm, người kia rõ ràng chính là Lý Túc.

Nhưng không phải Lý Túc đã chết rồi sao?

Anh đã tận mắt chứng kiến anh ấy chết.

Và ... Lý Tịnh Trúc lúc đó cũng đã xác nhận như vậy.

Nhưng người đàn ông lái xe kia thật là giống như đúc.

Trình Uyên không còn cách nào xác mình được, nên anh đánh cần phải tự mình chạy theo kiểm chứng.

Đó là một chiếc xe thương vụ của Buick, và nó phát triển rất nhanh.

Nhưng mà, gần như Trình Uyên đạp chân ga đến mức cuối cùng, trong dòng xe đang lưu thông anh như đang nhảy lung tung trước bờ vực tử thần, nắm bắt thời cơ, tận dụng mọi khả năng có thể, liền nhanh chóng rút ngắn khoảng cách giữa hai xe.

Xe thương vụ Buick dường như có cảm nhận được điều gì đó, liền tăng tốc càng ngày càng nhanh, như muốn thoát khỏi Trình Uyên.

Cứ như vậy, hai chiếc xe rượt đuổi nhau kịch liệt trong nửa giờ, và cuối cùng ...

Trên một đoạn đường thưa thớt vắng xe lưu thông, Trình Uyên lái xe ngang hàng với xe thương vụ Buick này, sau đó dồn sức lách xe ép xe này vào trong lề đường, vừa mới ép xe cho vào mép bên lề đường.

“Kít kít...”

Sau một loạt cú hãm phanh, cả hai xe đều dừng lại.

Trong xe, Lý Tịnh Trúc sừng sốt, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy trắng mới tinh, tim như muốn văng ra ngoài lồng ngực, khẽ nhếch miệng, nhưng lại không phát ra được một âm thanh nào cả.

“thật là sảng khoái!” Mã Quân hưng phấn quá nhưng lại nắm chặt tay.

lồng ngực Trình Uyên dao động không thôi.

Anh đột nhiên không dám xuống xe.

Sau vài giây trôi qua, cửa xe của Buick thương vụ mở ra, Lý Túc từ trong xe nhảy xuống.

Áo khoác denim cộc tay lộ ra hình xăm hấu ăn trên cẳng tay, thân dưới là quần da bó sát, mái tóc dài dường như đã nhiều ngày chưa gội.

Lý Túc lững thững châm một điếu thuốc, đi tới trước xe của Trình Uyên, sau đó một cước đá vào đằng sau đuôi xe của xe anh.

“Fuck you! Mẹ kiếp muốn chết hả?” Hấn gầm thét xe của Trình Uyên.

Trình Uyên mạnh mẽ đẩy cửa ra, nhảy xuống xe đối mặt với Lý Túc, nhìn thẳng anh ta.

Lý Túc đầu tiên là sững sốt, sau đó sắc mặt lại trở nên dữ tợn.
“CMM, người dám nhắm vào Lão Tử sao? oắt con, nói, ai phải người tới?”

Trình Uyên kinh ngạc đến ngây người.

Người này trông gần giống hệt như Lý Túc, chỉ khác là ăn mặc và nói năng, hoàn toàn chính là một người khác.

Lý Tịnh Trúc đi theo xuống xe, nhìn thấy Lý Túc, cũng là sững đến ngây người.

“CMM người bị ngu sao? Nói gì đi... này, không phải người gan to lắm sao.” Lý Túc thấy Trình uyên không nói lời nào, đưa tay nắm chặt lấy cổ áo anh, vừa muốn nổi giận, vừa định tức giận thì đột nhiên nhìn thấy Lý Tịnh Trúc xuống xe, mắt hắn nhìn thẳng, miệng bên trong khói cũng rơi trên mặt đất.

Tịnh Trúc, đôi mắt như muốn rớt ra ngoài, và điều thuốc trên miệng rơi xuống đất.

Trình Uyên bình tĩnh lại một chút do tâm tình hơi kích động, nhân nhạ hỏi “Người, không biết tôi sao?”

Nghe vậy, hai con mắt của Lý Túc Trúc được dán trên người Lý Tịnh Trúc giờ chuyển sang anh, và khinh thường nhìn Trình Uyên.

“ha ha, trí nhớ của Lão Tử không được tốt cho lắm, ta cũng chưa bao giờ nhớ tới mấy tên tiểu tốt vô danh như người, cho nên người có thể nhắc sơ qua để cho Lão Tử biết, nói không chừng Lão Tử vẫn nhớ ra được!” Lý Túc khé miệng nhếch lên cười lạnh nói.

Giọng nói có phần tương tự, nhưng cái thần thái này, chênh lệch cách xa hàng vạn dặm.

trong lòng Trình Uyên rung động, bỗng nhiên hai vai xụi lơ, và dựa vai vào ngực hắn.

anh đột nhiên dùng lực, lập tức đẩy Lý Túc lui về phía sau mấy bước, rồi văng người vào Buick của mình “rầm” một tiếng.

“Thảo nê mã, muốn động thủ có phải không?” Lý Túc tức giận chỉ vào mặt Trình Uyên quát lên. (Thảo nê mã hay còn gọi là ngựa bần cỏ: đây là từ địa phương của TQ hay chửi nhau và rất phổ biến trong tiếng Quan thoại, giống Đợ mú mày của VN viết tắt DMM xl vì em không thể vắng tục) Cảm giác mát mát vô bờ bên quét qua cơ thể Trình Uyên, anh đột nhiên trầm mặc xuống.

“Xin lỗi, tôi đã nhận nhầm người.”

Nói tiếng xin lỗi xong, anh quay lưng bước đi vào xe của mình.

Nhưng Lý Túc lại không buông tha truy đuổi theo mông của anh, “mẹ mày, một câu nhận lầm là xong hả? đem Lão tử làm trò hề sao?”

Trình Uyên ở bên trong xe của mình, liền đưa ra một cái thẻ đen ngoài cửa sổ “Trong đó có một trăm ngàn, mã là sáu số không.”

“CMM người muốn mua chuộc Lão Tử sao, lão tử ...” Lý Túc đang định tiếp tục tức giận, nhưng chợt nhận ra Trình Uyên nói cái thẻ này có một trăm ngàn, trên da mặt không khỏi co rúm lại. . “Lão ...

Tôi làm sao có thể tin được người?”

Lão Tử quá chướng tai gai mắt, lập tức biến thành tôi.

“Có điện thoại đó, không thể tự mình kiểm tra được sao?” Mã Quân lộ đầu ra khỏi cửa sổ xe, cảm thấy hấn không biết xấu hổ về chỉ số IQ của mình liền nói.

Nghe vậy, Lý Túc không quan tâm đến Mã Quân, chỉ vào Trình Uyên nói: ” Không cho người đi, không cho phép người đi!”

Trong lúc nói chuyện, hấn lấy điện thoại di động ra, kiểm tra cái thẻ.

Lý Tịnh Trúc cũng leo lên xe về ngạc nhiên nói: “Quá giống đi.”

“Đáng tiếc là không phải.” Trình Uyên thần sắc ảm đạm thờ dài..

Xe khởi động rời đi.

Điện thoại “Lý Túc” còn chưa bấm, nhìn thấy xe của Trình Uyên chuẩn bị lái đi, định nhanh chóng đuổi theo, nhưng đã quá muộn.

“Này, người dừng lại ...!”

Trơ mắt nhìn Trình Uyên cùng xe bọn anh khuất khỏi tầm mắt, “Lý Túc” đứng sững tại chỗ.

...

...

“Tôi đã kiểm tra anh ta vào ngày hôm đó, và anh ấy đã thật đã tắt thở.”

Trong xe, Lý Tịnh Trúc lẩm bẩm nói.

Lúc Lý Túc mất, cô đã từng kiểm tra qua, không chỉ cô mà còn có một tên bác sĩ khác nữa.

Trình Uyên coi như không tin những bác sĩ kia, nhưng lại rất tin tưởng Lý Tịnh Trúc.

Anh biết bọn hắn sẽ không nói dối.

Thế nhưng... quả thật rất giống.

“Lúc tôi đẩy anh ta, hai chiếc cúc áo trên người anh ta đứt ra, trên ngực cũng không có vết sẹo nào cả.” Trình Uyên cũng kinh ngạc nói.

anh nhớ tới Lý Túc bị bắn ba phát, trên người có ba lỗ máu.

Hơn nữa với thực lực của Lý Túc, Trình Uyên muốn đánh lén , đơn giản là không thể.

“Trên đời này, thật sự có người giống hệt nhau đến như vậy sao?” Lý Tịnh Trúc không khỏi có chút khó hiểu.

Trình Uyên cũng thờ dài, châm một điếu thuốc hít một hơi thật dài. “Trở về tìm người kiểm tra đi, tôi chưa từng nghe anh ấy nói có huynh đệ.”

Lý Tịnh Trúc yên lặng gật đầu.

Còn Mã Quân phía sau thì bối rối không hiểu bọn họ nói gì.

“Ông chủ, nếu tôi đoán không lầm, ông đã cho quá nhiều.” Mã Quân.

Lý Tịnh Trúc tức giận trừng mắt nhìn một cái, “Câm miệng!”

“Ồ.” Cuối cùng cố gắng tìm được cảm giác có mặt, lập tức bị hét lên, Mã Quân lại đột nhiên gục đầu xuống.

Trình Uyên lái xe xuống ở ngã tư cao tốc tiếp theo.

Sau đó quay lại đường cao tốc và quay trở về.

Lái xe một đêm, cuối cùng anh cũng trở lại Tân Dương.

Khi xe vào Tam Thạch Thôn, anh thấy nhiều người nằm la liệt.

Trình Uyên sửng sốt.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên.

“Phiên phức bên ngoài đã giải quyết xong, bên trong người tự mình xử lý đi.”

Cuộc gọi là của Trần Đông.

Khi rời đi, Trình Uyên yêu cầu Trần Đông và Bạch Long đến Tam Thạch Thôn để bảo vệ vợ và mẹ của mình.

Quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Trình Uyên trong lòng giật mình, bên trong tự mình xử lý là sao?

Đến cửa nhà đậu xe bên ngoài, anh trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Chương 442

Chương 442: Tôi muốn thách đấu với ngươi

Lúc anh bước vào, mọi người trong nhà đều sững sờ.

Tiêu Trí đang ngồi trong phòng khách trò chuyện với mẹ Trình Uyên, Bạch An Tương đang rót trà cho anh ta và mẹ.

Mà bên ngoài phòng khách còn có hai tên vệ sĩ tên toàn thân là bắp thịt đứng tại cổng.

“ngươi về rồi sao?” Tiêu Trí nhìn thấy Trình Uyên, liền vội vàng đứng dậy nở nụ cười.

Mà Trình Uyên thì sắc mặt trầm ngâm, “Ngươi tới làm gì?”

Tiêu Trí sững sốt, sau đó chỉ vào mẹ của Trình Uyên, “Tôi tới thăm dì.”

“thật xin lỗi, ở đây không hoan nghênh ngươi đến.” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Lần này, Tiêu Trí hoàn toàn sững sờ.

Hắn mặt nóng mông lạnh, nhin không được tái mặt.

Khi mẹ Trình Uyên nhìn thấy Trình Uyên nói chuyện với Tiêu Trí như vậy, sắc mặt đột nhiên cũng trầm xuống. “Trình Uyên, con ăn nói kiểu gì vậy?”

Tiêu Trí lúng túng xấu hổ cười một tiếng rồi nói “Không sao đâu dì, chúng con thường xuyên đùa giỡn thế này.”

Mà Trình Uyên thì cười lạnh một tiếng, “Tôi không bao giờ có đùa với ngươi.”

Nụ cười ngượng nghịu của Tiêu Trí hiện rõ trên khuôn mặt vốn đã khó xử của hắn.

Nhiệt độ trong phòng dường như giảm xuống rất nhiều.

Hắn tự giễu cười, rồi chua xót nói: ” Coi như tôi nhiều chuyện.”

Nói xong bước ra ngoài.

Trình Uyên cũng không giữ hắn lại.

Khi Tiêu Trí đi qua trước mặt Trình Uyên, trái tim của Trình Uyên dường như đột nhiên bị nhói một cái.

Một cảm giác ngọt ngào khó tả.

Cũng không biết trải qua bao lâu, anh mới hồi phục tinh thần lại.

“Uyên Uyên, có phải còn cùng Tiêu Trí giận nhau đúng không?” Mẹ anh lo lắng hỏi.

Trình Uyên ngồi ở trên ghế sofa lắc đầu, nói với mẹ mình cười cười, “Không phải đâu mẹ, chúng con vừa rồi thật ra nói đùa á.”

Mẹ anh nghi ngờ liếc nhìn anh, sau đó lắc đầu thở dài, “Cách giao tiếp của những người trẻ tuổi thật là khó hiểu, mẹ già rồi, mẹ thật sự không hiểu nổi.”

Bạch An Tương dường như nhìn thấy gì đó, nói với mẹ: “Mẹ, để anh Trình Uyên đi ngủ sớm đi, mẹ nhìn hai mắt anh ấy đi quảng thâm đen hết kia, chắc là lái xe suốt cả buổi tối.”

...

Về đến phòng, Trình Uyên gửi tin nhắn cho Lý Tịnh Trúc, bảo cô ấy tạm thời thu xếp Mã Quân đến bệnh viện, và bảo mọi người tự về đi.

Vừa vào cửa, Lý Tịnh Trúc cùng Mã Quân đều không có tiền vào.

Bạch An Tương đi vào, quan tâm hỏi: “anh và Tiêu Trí xảy ra chuyện gì à?”

Người khác không biết, nhưng Bạch An Tương biết Tiêu Trí là bạn học của Trình Uyên, có quan hệ tốt với Tiêu Trí, nhưng nhìn tình hình hôm nay, giữa họ dường như có gì đó không ổn.

Nghe vậy, Trình Uyên không khỏi nhú mày một lúc.

Trình Uyên bây giờ khác xưa rất nhiều, nhìn thoáng qua có thể biết được hai người vệ sĩ của Tiêu Trí mang theo không hề yếu.

Nghĩ đến việc tung tích của mình bị lộ, anh cho rằng cô gái có hai chùm tóc đuôi ngựa nói về Tiêu Trí không hề sai, bởi vì ở bên ngoài sân những kia đều bị đánh ngã nằm dưới đất, mà hai tên vệ sĩ kia lại theo Tiêu Trí vào nhà.

Tâm tư của Trình Uyên cảm thấy nặng nề vô cùng.

Chính anh là người đã trao cho Tiêu Trí chiếc hũ vàng đầu tiên và ủng hộ hẳn hoàn toàn vô điều kiện, thế nhưng ...

Hắn đến tột cùng bị cái gì che mờ hai con mắt?

Nếu như hắn muốn đối phó với mình, nhất định ở sau hẳn phải có sự hậu thuẫn vững chắc, nhưng đó là ai?

Anh vẫn ngẩng đầu cười với Bạch An Tương, rồi một tay kéo cô ôm vào trong lòng “chỉ là có chút mâu thuẫn nhỏ thôi.”

Sau đó, anh bắt đầu cử động tay chân.

gương mặt Bạch An Tương xinh đẹp thoáng chốc bay biến thành mảnh hồng hà “này, đừng, là ban ngày mà.”

“Ban ngày thì sao?”

“Không được.”

“Được!”

...

...

Cùng lúc đó.

Một chiếc xe thương vụ Mercedes-Benz chạy vào khách sạn Tân Dương “Crown”.

Ngay khi xe dừng lại, một bé gái với hai chùm tóc đuôi ngựa nhảy ra khỏi xe.

Tuy nhiên, một người đàn ông mặc đồ trắng đang đứng nghiêm trước đầu xe.

Người mặc áo trắng là bạn thời thơ ấu của Phương Thanh Yến, Bạch Dạ.

Bạch Dạ nhíu mày, “tại sao em lại tới đây?”

Trước mặt, cô gái nhỏ có hai chùm tóc đuôi ngựa này chính là Phương Tố Tịch, em gái của Phương Thanh Yến.

Đây là cô gái có hai chùm tóc đuôi ngựa mà Trình Uyên đã gặp trước đây.

Phương Tố Tịch nghe xong bĩu môi, vẻ mặt đau lòng nói “người ta lo lắng cho anh mà.”

Bạch Dạ bắt đắ dĩ cười cười, vươn tay vuốt vuốt đầu nhỏ của cô, “anh có gì mà phải lo lắng?”

“Anh không biết, bên người Trình Uyên có vao thủ vây quanh sao.” Phương Tố Tịch lập tức nghiêm túc nói, “Trước đó em có phái người đi điều tra, thì toàn bộ mấy chục người đó đều bị giết chết hết.” Đọc nhanh tại VietWriter Bạch Dạ lại lắc đầu, “Chuyện này anh biết, nhưng em đoán sai rồi. Không phải vệ sĩ của hắn, mà là chính hắn giết mấy chục người đó.”

“Cái gì?” Nghe đến đây, Phương Tố Tịch đột nhiên mở to hai con mắt. “Không phải nói hắn không biết kung fu sao?”

Bạch Dạ thở dài “hiện đang học.”

“đang... học?” Phương Tố Tịch hai con mắt càng tròn tròn hơn.

“Ai có thể đánh bại hơn 20 người chỉ trong một tháng học võ?”

Bạch Dạ cười khỏ một tiếng, “nếu như người đó dạy thì loại người nào cũng có thể.”

“À?” Phương Tố Tịch.

Bạch Dạ bắt đắ dĩ nói: “Nếu em không tới Tân Dương này, anh có thể tìm cách giết hắn được. vì đây chỉ là việc giữa anh với hắn, và anh cùng Phương gia bọn em không có quan hệ gì cả.”

“Nhưng em lại đến đây. Trong trường hợp này, kế hoạch của anh sẽ phải thay đổi, nếu không Thương Minh sẽ giận chó đánh mèo đến Phương gia bọn em do áp lực của dư luận xã hội.”

Nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Phương Tố Tịch liền thay đổi.

Thông minh như cô, thì lập tức cũng hiểu được Bạch Dạ nói cái gì.

Quả thật, Thương Minh nhất định biết về mối quan hệ giữa Bạch Dạ và Phương Thanh Yến, nếu như Bạch Dạ một mình giết chết Trình Uyên, Bạch Dạ không liên quan gì đến Thương Minh cũng không sao.

Nhưng mà rất nhiều người biết đến quan hệ hôn ước của Phương Tố Tịch với Bạch Dạ, hẳn ở đây, cô ấy cũng ở đây, nếu Trình Uyên bị giết, cho dù không phải là Phương Tố Tịch làm, thì người ta cũng đội cái mũ lớn này lên cho Phương Tố Tịch. Trên đầu của Tố Tịch, tức là người đứng đầu của nhà họ Phương.

“em xin lỗi.” Phương Tố Tịch biết mình có ý tốt nhưng hóa thành chuyện xấu nên thấp giọng xin lỗi.

Bạch Dạ cung chiêu vuốt ve sau lưng cô, an ủi nói: “Không sao, chúng ta sẽ có cách khác.”

“Cách nào?” Phương Tố Tịch.

Bạch Dạ mỉm cười, “anh sẽ viết thư khiêu chiến hẳn.”

Chính diện quyết đấu, không liên lụy đến bất kỳ kẻ nào.

“Nhưng, nếu hẳn không chấp nhận lời thách đấu của anh thì sao?” Phương Tố Tịch hỏi.

Bạch Dạ tự tin lắc đầu “không có đâu.”

“Một người bình thường, đột nhiên thay đổi, trong thời gian ngắn có thể đánh gục cả hai mươi người, nội tâm tự nhiên bành trướng. lúc đó hẳn là rất hứng thú với kung fu mà mình có được. Lúc này, loại người này mong muốn nhất, chính là cùng người khác học hỏi. “

Thế là...

ngày hôm sau Trình Uyên vừa tỉnh lại liền nghe thấy có người gõ cửa.

Nhìn thấy Bạch An Tương đang ngủ bên cạnh mình lộ ra bờ vai trắng nõn, trong lòng Trình Uyên mềm mại dễ chịu vô cùng, cúi đầu hôn lên cái trán mịn màng của cô.

Sau đó đứng dậy mặc quần áo vào rồi ra mở cửa.

Một người đàn ông mặc đồ trắng đứng ngoài cửa.

Trình Uyên chưa từng nhìn thấy Bạch Dạ bao giờ, vì vậy nhíu mày hỏi “anh tìm ai?”

“Ta tìm người.” Bạch Dạ ngậy người nói.

“Tìm tôi?” Trình Uyên có chút kinh ngạc “Tôi không quen biết người.”

Khí tức của Bạch Dạ khiến cho Trình Uyên không thể không nhìn thẳng vào Đây là một cao thủ.

từ trong người Bạch Dạ lấy một phong thư, đưa cho Trình Uyên.

“Đây là cái gì?” Trình Uyên cầm lấy phong thư không hiểu liền nghĩ mở ra nhìn xem.

“Thư khiêu chiến, ta muốn khiêu chiến người.” Bạch Dạ mỉm cười nói.

The end. Ngủ mai dậy đọc tiếp .

Chương 443

Chương 443: Hẹn gặp lại

“khiêu chiến em gái của ngươi à”

Trình Uyên không có mở ra xem, liền xé phong thư thành từng mảnh. “Tôi biết ngươi là ai, mà khiêu chiến.”

Với một tiếng “rầm”, cánh cửa lại đóng sầm lại.

Bạch Dạ ở ngoài cửa bối rối nhìn.

Em gái của ngươi, ngươi có còn là người tập võ nữa không?
Tâm lý hẳn suy sụp.

Hoàn toàn hông ngờ tới Trình Uyên lại từ chối một cách dứt khoát như vậy.

...

...

Ba ngày sau.

Trình Uyên đến Long Đàn Y Viện.

Vốn dĩ anh định đi tìm Vương Mỹ Lệ, nhưng khi đến gần bệnh viện, anh lại vô tình nhìn thấy cửa ra vào và cửa sổ phòng thí nghiệm trong bệnh viện đều đóng kín mít.

Trình Uyên bất giác liền dừng lại.

cửa bình thường không có khóa, hơn nữa cửa sổ cũng bị bịt kín chặt chẽ, cái này có chút quái lạ.

Ngay khi anh ngạc nhiên phát hiện ra muốn tò mò một chút, thì không biết từ lúc nào Lý Tịnh Trúc đã xuất hiện ở phía sau anh.

“Này, anh đến gặp em sao?” Với một nụ cười ngọt ngào cười với Trình Uyên, hai tay Lý Tịnh Trúc chấp sau lưng tạo vẻ duyên dáng cười nói.

Trình Uyên cười cười với cô, rồi chỉ vào phòng bịt kín này.

Thấy vậy, Lý Tịnh Trúc đột nhiên nắm lấy tay Trình Uyên, dẫn anh đến cửa sổ cuối dãy và cửa sổ này có một lỗ hồng.

Trình Uyên khẽ cau mày nhìn vào trong phòng thí nghiệm này, chỉ thấy trong phòng toàn là khói.

“đây là... ?”

“Mã Quân.” Lý Tịnh Trúc nói: “Đừng nói với em là, anh không biết mình nhật được báo bối này nha.”

“Oh?”

“tiêu tử này không có kỹ năng gì khác, chỉ có chế tạo ra các loại thuốc giải này, đây thật là tuyệt diệu.” Lý Tịnh Trúc không khỏi bội phục nói. “hắn chỉ cần ngửi qua độc dược là có thể biết được từng thành phần của thuốc độc đó, và có thể xác định rất nhanh được mục tiêu chính của loại thuốc đó. Đương nhiên cũng có thể làm ra thuốc giải, nhưng nếu như có đủ dược liệu để đáp ứng. “

“cũng học Đông y?” Trình Uyên không khỏi hỏi.

Lý Tịnh Trúc gật đầu, “Hắn tuy rằng tự học, nhưng là quá đỉnh.”

“Ừm, được rồi, cái này sớm muộn gì cũng dùng tới.” Trình Uyên lẩm bẩm nói, “đợi Lý Hải Tân trở về, kêu anh ấy kiểm tra chi tiết của Mã Quân này. Nếu có thể tin cậy, sẽ để hắn ở lại.”

“Ừm.” Lý Tịnh Trúc gật đầu, sau đó ra vẻ mặt nhìn Trình Uyên đầy mong đợi điều gì đó.

“Cái gì nữa?” Trình Uyên bị ánh mắt của cô làm hù cho đến phải giật mình.

“Trưa rồi, mời em đi ăn cơm được không?”

Lý Tịnh Trúc bật cười.

Trình Uyên nhìn đồng hồ trên tay, nhếch miệng cười bất lực nói: “ok, đi thì đi, nhưng cô phải chờ tôi một lát, tôi đi gặp Vương Mỹ Lệ một chút đã.”

“ok men.” Lý Tịnh Trúc.

Trình Uyên tìm đến Vương Mỹ Lệ.

Vương Mỹ Lệ nói với anh “Tôi đã tuyển được năm thành viên, tất cả đều là những nhân tài kiệt xuất với nhiều ngành nghề khác nhau.”

Trình Uyên hơi nhíu mày rồi hỏi “Sao tiến độ lại chậm như vậy?”

“Chúng ta cần phải cân nhắc xem xét độ tin cậy, chứ không phải dựa vào tiền rồi ai cũng nhận.” Vương Mỹ Lệ cười nhạt.

Nghe vậy, Trình Uyên gật đầu, sau đó vỗ vỗ vai của anh ta “ừm, thôi tiếp tục cố gắng hay.”

Sau đó, anh cùng Lý Tịnh Trúc đến một quán ăn gần bệnh viện.

Đi được nửa đường, Trình Uyên làm một chuyến gửi tình yêu vào toilet.

Khi anh trở ra, anh bỗng thấy một mớ hỗn độn trong nhà hàng.

Khi đến gần hơn, anh mới biết hóa ra có mấy tên say rượu đang vây quanh Lý Tịnh Trúc, miệng nói ra những lời kinh tởm.

Không cần hỏi cũng biết những người trong bàn này uống quá chén, nhìn thấy Lý Tịnh Trúc xinh đẹp như vậy liền bắt đầu mượn rượu làm càn trêu ghẹo Lý Tịnh Trúc.

Nhưng với tính khí của Lý Tịnh Trúc đôi bọn hấn thì hờ hững lạnh lẽo, thế là ...

Ăn một bữa cơm cũng không được yên, Trình Uyên không khỏi thở dài, chuẩn bị đẩy người đang hóng hớt này ra rồi đi vào.

Nhưng mà đúng vào lúc này.

“Dừng tay!” một giọng nói trong trẻo vang lên.

Anh liền nhìn thấy một cô bé cột tóc đuôi ngựa hai bên đột nhiên xuất hiện trên cánh đồng toàn người này, cô ta dang rộng

hai cánh tay và bảo vệ Lý Tịnh Trúc, nhìn chăm chăm vào người say với vẻ mặt lạnh lùng.

“Tôi ghét nhất là đàn ông bắt nạt phụ nữ.” Cô ta lạnh lùng nói.

Nhìn thấy cô gái cột hai bím tóc này, Trình Uyên sững sờ dừng lại.

Đúng vậy, đây là cô gái nhỏ đã sai người đi ám sát anh trên đường cao tốc.

Khi những người say rượu nhìn cô gái này, lại nghĩ rằng thêm một tiểu mỹ nhân đến góp vui nữa rồi, thế là bọn hắn lập tức vui mừng.

Một số người thậm chí còn đưa tay ra vuốt hai chùm tóc đuôi ngựa của cô gái trẻ này.

Nhưng bàn tay của người đàn ông vừa chạm vào bím tóc của cô gái nhỏ buộc tóc đuôi ngựa này, thì cô gái nhỏ đã nắm lấy cổ tay của hắn và lập tức ném văng ra ngoài.

“rầm”

“choang, leng keng!”

Hừ hừ một tiếng, người xem tản ra một vùng thoáng rộng hơn, bởi vì người say rượu ngã ra xa và đập nát các bàn ăn, còn đồ ăn thức uống thì bay tứ tung.

Tất cả mọi người đều ngu người ra.

Kể cả Trình Uyên.

Mẹ kiếp, cô gái nhỏ này thật là mạnh?

Bây giờ nghĩ lại, quả thật lúc trước anh gặp cô gái nhỏ này, bên cạnh không hề có một vệ sĩ nào cả.

Loại thân thủ này thật sự không cần đến vệ sĩ.

Lý Tịnh Trúc núp sau lưng cô gái nhỏ này hai mắt cũng đều kinh ngạc.

Cô gái nhỏ liếc nhìn những người say rượu với vẻ khinh thường và lạnh lùng chế giễu một tiếng “đồ rác rưởi”.

Khi những người say rượu khác nhìn thấy điều này, bọn hắn vô cùng tức giận và rồi đồng loạt cùng lao lên.

Kết quả...

Kết quả này cũng có thể tưởng tượng được.

Một cú thúc cùi chỏ, một cú đâm, một cú đá móc vòng, cô gái nhỏ trực tiếp đánh mấy người say rượu này nằm gục trên mặt đất.

Vài tên say rượu này sợ hãi quá, không dám gây sự nữa khi đứng dậy ba chân bốn cẳng chạy vọt ra khỏi nhà hàng.

Những người xem không thể không khen ngợi cô gái nhỏ.

Mà cô gái nhỏ này dường như không để ý tới lời tán thưởng của những người ở đây, lạnh lùng liếc nhìn đám người một cái rồi xoay người rời đi.

“Này, em gái.” Lý Tịnh Trúc vội vàng đuổi theo cô gái nhỏ, cảm kích nói: “Vừa rồi cảm ơn em nha.”

Cô gái nhỏ lại liếc nhìn Lý Tịnh Trúc một chút, rồi xua tay. “Không cần, tôi chỉ nghĩ rằng mọi người đều là phụ nữ với nhau.”

“...” Lý Tịnh Trúc.

Tâm tư khẽ động, Lý Tịnh Trúc nhanh chóng nói: “Chuyện đó ... bằng không chị mời em một bữa được chứ?”

“ục ục” một thanh âm vang lên được phát ra từ bụng của cô gái nhỏ này.

Cô gái nhỏ lúc đầu không muốn để ý đến Lý Tịnh Trúc, nhưng ... vẫn gật đầu, “Được thôi, bởi vì cô đáng đáp rất xinh đẹp, cho nên bữa cô nương đây sẽ miễn cưỡng đồng ý với cô.”

Vì vậy, Lý Tịnh Trúc vui vẻ kéo cô gái nhỏ này đến bàn ăn của mình rồi ngồi xuống.

“phục vụ, cho gọi món!”

Lúc này, Trình Uyên cũng bất lực ngồi xuống đối diện bọn họ.

Mắt nhìn nhau, mặt chạm mặt, cô gái nhỏ có hai chùm tóc đuôi ngựa đột nhiên mở to hai mắt nhìn, “tại sao có thể là

ngươi?”

“Ha ha, thật là trùng hợp.” Trình Uyên cười nhìn với cô ta.

Cô gái nhỏ hai chùm tóc đuôi ngựa cau mày nhìn Lý Tịnh Trúc, sau đó lại nhìn Trình Uyên “các ngươi là ...?”

“Ừm, chúng ta ở cùng nhau.” Lý Tịnh Trúc mỉm cười nói.

Nghe vậy, cô gái nhỏ như hiểu ra điều gì đó, trên khuôn mặt nghiêm nghị của cô ấy chợt lộ ra một chút khinh thường.

“Ha ha, ngày đó giảng đạo lý cũng không tệ, nhưng đáng tiếc, cuối cùng ngươi cũng chỉ là sẽ khua môi múa mép mà thôi. Kết quả, ngay cả nữ nhân của mình cũng không thể bảo vệ được, đồ phế vật!”

Cô trực tiếp làm tưởng Lý Tịnh Trúc và Trình Uyên là có quan hệ với nhau.

Đến đây, Trình Uyên có chút bối rối.

anh không biết trả lời như thế nào với đối phương, dù sao Lý Tịnh Trúc không phải là bạn gái mình.

Nhưng Lý Tịnh Trúc lại vội vàng tò mò hỏi “Em biết hả?”

“không biết.”

Trình Uyên và cô gái nhỏ buộc hai chùm tóc đuôi ngựa, gần như trăm miệng một lời.

Cũng đúng lúc này...

“Thằng quái nào dám động đến đàn em của tôi?” Một giọng nói thô bạo truyền đến.

Ngay sau đó, cả chục người tràn vào quán, người cầm đầu thân hình to như trụ điện.

Và đằng sau hắn, là một người đàn ông say rượu đi theo sau.

“đại ca, là bọn hắn.” Người say rượu chỉ vào bàn ăn của Trình Uyên .

Chương 444

Chương 444: Giết hấn

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa hai bên là Phương Tố Tịch, là em gái của Phương Thanh Yên.

Lúc những người này vào nhà hàng xông sòng sọc tới bàn của anh, Trình Uyên cố ý liếc mắt nhìn đến Phương Tố Tịch này.

anh thấy vẻ mặt của cô ấy vô cùng bình tĩnh.

Ngược lại là Lý Tịnh Trúc thần sắc có chút bất an.

trong lòng Trình Uyên hơi dao động nhưng c ng giữ im lặng.

quả nhiên, khi những người này đi tới trước mặt người đàn ông như trụ điện này cứ nhìn chăm chăm vào Phương Tố Tịch, và rồi thế là sắc mặt của hấn liền thay đổi rất nhiều.

“đại ca, chính là tiểu nha đầu này...” Người say mơ hồ này chỉ vào Phương Tố Tịch.

“bốp!” một bàn tay năm ngón in thẳng vào mặt.

Người đàn ông trông như trụ điện này hầu như trút hết sức mạnh của mình để làm cho người say rượu này tỉnh tại chỗ.

“Thằng khốn người bị mù con mắt chó rồi phải không, ngay cả chủ nhân của chính mình c ng không nhận ra sao?”

Sau đó người như trụ điện lập tức khom lưng cúi đầu xin lỗi Phương Tố Tịch, “Thật sự rất xin lỗi, xin lỗi đại tiểu thư mong tiểu thư tha thứ cho, là bọn hấn ở dưới có mắt mà không thấy Thái Sơn.”

Phương Tố Tịch có vẻ như quá chán ghét với những người này, khẽ nhíu mày, rồi nói: “Cút!”

” Vâng vâng vâng!”

Người đàn ông như trụ điện này, với một đám anh em của hấn đến và đi như một cơn gió.

Khi những người này đi rồi Phương Tố Tịch dường như không có tâm trạng ăn cơm nữa.

Cô đứng lên, nhàn nhạt nói với Lý Tịnh Trúc: “chị đẹp này, chị thật là không có mắt để nhìn.”

Lý Tịnh Trúc dường như không hiểu ý của cô ta lắm.

Phương Tố Tịch lại tiếp tục lạnh lùng liếc nhìn Trình Uyên, “Giống như người đàn ông này, hẳn còn không có thể bảo vệ người phụ nữ của chính mình, vậy chị giữ hắn lại để ăn tết sao?”

Vừa rồi đám người đó quay lại để trả thù đi thẳng đến bàn của mình, vậy mà Trình Uyên thật sự không có chút nhúc nhích nào điều này làm cho Phương Tố Tịch càng xem thường Trình Uyên hơn.

Thầm nghĩ nếu những người này không sợ chính mình cô đoán Trình Uyên nhất định sẽ quỳ xuống van xin.

Nói xong cô ta bỏ đi mà không ngoái lại.

Lý Tịnh Trúc và Trình Uyên ở lại là ngơ ngác nhìn nhau.

Sau khi gọi hồn trở lại, Lý Tịnh Trúc đột nhiên kinh hô một tiếng, rồi che cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp của mình lại, nhìn chằm chằm bằng đôi mắt to của mình. “Cô bé đó không nghĩ lắm chúng ta là một đôi chứ?”

“Một đôi cái đầu của cô!” Trình Uyên dứt khoát nói cho ấy tỉnh mộng sau đó đứng dậy đi thanh toán.

Phương Tố Tịch không có nhận ra Trình Uyên đến nhưng Trình Uyên lại có hứng thú với cô ta.

Không phải bởi vì dáng dấp của Phương Tố Tịch cũng không tệ lắm, mà là bởi vì anh biết trước kia cô muốn giết anh đã vậy còn tới Tân Dương này nữa.

Sau khi thanh toán xong Trình Uyên bước ra khỏi nhà hàng, len lén đi vào bãi đậu xe.

Lúc này, anh nhìn thấy người đàn ông như trụ điện cùng một đám đàn em đi hai chiếc xe thương vụ sau đó quay đầu xe rời đi.

Yên lặng ghi nhớ bảng số xe, và rồi Trình Uyên gọi cho Vương Mỹ Lệ.

...

Chương 445

Chương 445

Buổi chiều hôm đó Trình Uyên lái xe đến công ty trang trí Chúng Mỹ để đón Bạch An Tương lúc tan sở.

Anh đi vào công ty ở tầng một anh để xe ở bãi đậu xe, vừa xuống xe liền nhìn thấy một người mặc đồ trắng đứng trước cửa công ty.

Sông lưng của Trình Uyên liền cảm thấy lạnh.

“ngươi có ý gì?” Anh bước đến gần người đàn ông và nhìn nhỏ hỏi.

Người đàn ông này không ai khác chính là Bạch Dạ người đã đưa cho anh một bức thư khiêu chiến trước đó.

Bạch Dạ nghe vậy, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao tầng này rồi, khẽ mỉm cười nói: “Nghe nói vợ của ngươi làm việc ở đây hả?”

Trình Uyên lạnh lùng nhìn hắn, từng chữ rồi đến từng câu nói “Được, ta nhận lời khiêu chiến của ngươi.”

Bạch Dạ mỉm cười, rồi xoay người rời đi “Chiều mai, ta sẽ đợi ngươi ở quyền quán boxing.”

Nhìn bóng lưng của hắn dần dần đi xa Trình Uyên không khỏi nắm chặt tay của mình.

Anh có thể cảm thấy rằng người này là một cao thủ khó xơi.

Nhưng anh không thể không ứng chiến được, bởi vì hắn xuất hiện ở đây chính là nói cho Trình Uyên biết, nếu như ngươi không chấp nhận lời thách đấu của ta, ta sẽ ...

Nhìn lên tòa nhà cao tầng này, Trình Uyên không khỏi rơi vào trầm tư.

Trên đường cao tốc bất thường thì bị truy sát có dính liếu đến Tiêu Trí và cùng người mặc áo trắng trước mặt lại khiêu chiến.

Anh luôn cảm thấy rằng những điều này hẳn là có liên kết với nhau dường như có một mạng lưới vô hình vận hành tất cả những điều này.

Ngày mai, ở Quyền quán Boxing, cùng với người mặc đồ trắng quyết đấu, Trình Uyên cảm thấy bất kể thắng hay bại chân tướng hẳn là liền sẽ nổi lên mặt nước.

...

...

KTV ở Tân Dương.

Có hai xe thương vụ đậu ở tầng dưới.

Buổi tối là thời điểm kinh doanh thuận lợi nhất nhưng lúc này KTV đã đóng cửa từ lâu.

Trong sảnh KTV, là một nhóm nhỏ đầu cúi xuống đất đứng ngay ngắn thành ba hàng.

Người ở phía trước, là những người đang quỳ gối đó là một số người say xỉn đã gây chuyện trong nhà hàng vào ban ngày.

Người đàn ông trông như trụ điện nổi trận lôi đình và đứng trước mặt một vài người say rượu hét lên.

“Đại tiểu thư mà các người c ng không nhận ra sao? Uống chút nước tiểu mèo rồi trở thành người mù hết rồi hả?”

“CMCM đồ chết tiệt các người có làm có làm được cái gì ra hồn không hả, chỉ toàn gây chuyện đến cho Lão Tử!”

“Mẹ kiếp chúng mày!”

Càng nói chuyện, hẳn ta càng tức giận thế là một bạt tai quất vào trên mặt một người nào đó sau đó lại một cước đạp hẳn ngã lăn ra đất.

Sau khi bị đá qua vài người nhanh chóng đứng dậy và quỳ xuống trước mặt hẳn lại.

Đúng lúc này, cửa của KTV bị gõ vang.

“Fuck thằng đeo nào mà có mắt như mù vậy hả, không thấy tấm biển ghi hôm nay đóng cửa sao?” Người đàn ông to cao như trụ điện đột nhiên quát mắng lên ở cửa.

“bầm bầm” một tiếng.

Cửa cuốn đã khóa chặt được mở từ bên ngoài.

Những người trong sảnh đều sững sốt.

“Có chìa khóa sao?”

“rẹt!” Với một âm thanh, cửa cuốn được nâng lên.

Sau đó sáu người đàn ông bước vào sảnh của KTV.

Khi người của trụ điện này nhìn thấy sáu khuôn mặt thô kệch này, bọn hắn đều sững sốt một chút sau đó tức giận nói: “Các người làm cái trò gì vậy hả?”

Người đứng đầu không phải ai khác, chính là Vương Mỹ Lệ.

Vương Mỹ Lệ nhếch miệng cười một tiếng, “các người là cầu nô tài của ai?”

“CMM!” Nghe Vương Mỹ Lệ hỏi người đàn ông to như trụ điện tức giận dữ. “Đập bọn hắn cho ta các anh em lên.”

Kết quả là mấy chục cái đầu phẳng như não tôm này, xông tới Vương Mỹ Lệ và năm người bọn họ.

Năm người Vương Mỹ Lệ mang theo đều là thành viên của Long Uyên mới tuyển, trên người đều đeo mặt nạ.

Thấy đối diện trực tiếp động thủ, bọn họ không những không có biểu hiện hoảng sợ mà ngược lại còn nở một nụ cười phản kích.

...

...

Năm phút sau.

Một KTV rất yên ắng, mọi người nằm trên đất như cá trên thớt.

Một người đàn ông như trụ điện, trên bàn tay của hắn có một con dao, vết thương thì đầy người, run run rẩy rẩy muốn đứng

lên nhưng lại bị Vương Mỹ Lệ một cước giẫm lên và trở về như lúc ban đầu.

“Thật ra, ông chủ của chúng tôi chỉ muốn biết các người là người của ai mà thôi, với lại chuyện gì c ng không phải là tuyệt mật đâu.

Chứ đâu cần thiết phải động tay động chân cho bằng được?”
Vương Mỹ Lệ thở dài nói.

Người đàn ông to như trụ điện cười trong sự đau đớn, tức giận nói: “Ta cho dù có chết c ng không nói.”

Nghe vậy Vương Mỹ Lệ nhẹ gật đầu “Được, nghe lời người vậy.”

Sau đó anh ta nói với năm người phía sau mình “đánh chết hẳn cho tôi.”

Người to như trụ điện lập tức mắt trợn tròn.

“mẹ kiếp mua đồ người ta còn có cò kè mặc cả người ngay cả cái này c ng không cho ta mặc cả sao?”

“điều tra ra không khó, nên không cần thiết để người nói .”

Vương Mỹ Lệ nhếch miệng cười nói: “Giết người thì ngày mai liền có tin tức ngay, sẽ có rất nhiều tin tức phiếm muộn sẽ tự động đem lai lịch chi tiết của các người đến cho ta.”

“Tôi ...” Người như trụ điện.

“đánh chết hẳn còn ngậy ra đó!” Vương Mỹ Lệ nói lần nữa.

“Đừng đừng đừng ta nói ta nói người hỏi đi người hỏi cái gì ta đều sẽ nói hết.” Người như trụ điện lập tức sợ hãi không thôi.

Chương 446

Chương 446: Nói từng

Chỉ là một động tác lợi dụng lực để đả lực, một động tác rất đơn giản, và cũng sẽ không làm tổn thương được Bạch Dạ.

Hắn ta chẳng qua là vừa văng lên trên không mà thôi, sau đó hai chân liền vũng vàng đứng trên mặt đất, nhưng thần sắc không còn chút bình tĩnh nữa.

Hắn kinh ngạc trước tốc độ phản ứng của Trình Uyên, tưởng chừng như đơn giản nhưng thật ra lại cực kỳ khó sử dụng động tác hất tung vừa rồi.

“Hừ, ta đã chủ quan.” Bạch Dạ tự cười chế nhạo.

Nhìn thấy Bạch Dạ không sao, trái tim nhỏ bé của Phương Tố Tịch cũng rơi lại lại vị trí ban đầu, nhưng đối với màn trình diễn của Trình Uyên thì cô khá là bất ngờ.

Sau khi Lý Tịnh Trúc hét lên, nhìn thấy cảnh này, liền trợn mắt ngoác mồm.

Trình Uyên từ dưới đất đứng dậy, đối mặt với Bạch Dạ, bình tĩnh vỗ nhẹ chút bụi trên vai.

Sau đó anh ta duỗi một ngón tay ra và ngoắc ngoắc.

“tiếp tục đi.”

Đây là một hành vi vô cùng khiêu khích.

Bạch Dạ hai mắt đột nhiên nhú lại, sau đó lần nữa lại như một mũi tên từ trong dây toàn thân bắn ra.

Hắn cứ thế mà tới cực kỳ uy mãnh, thậm chí Trình Uyên có ảo giác rằng trong võ quán khép kín này, Bạch Dạ dường như là luồng gió mạnh thổi tới.

Cứ đà này sẽ áp đảo vô số đối thủ cùng đẳng cấp.

Chỉ là Trình Uyên cũng không có e ngại, bởi vì anh thấy, không có người nào có uy lực có thể mạnh hơn chính sự phụ của mình không biết tên.

Khoảng cách Hai người gần trong gang tấc, Bạch Dạ bỗng nhiên một quyền đánh tới phía mặt của Trình Uyên.

Trình Uyên cũng không có chớp mắt, hơi nghiêng đầu sang một bên, rồi nắm đấm lướt qua bên tai.

Gió thổi mạnh đến khiến tai và môi anh có cảm giác đau nhức

Nhưng Trình Uyên không có thời gian nghĩ tới những thứ này, hai cánh tay vòng qua ôm lấy nắm đấm của Bạch Dạ, toàn thân xoay 360 độ, và rồi anh buộc Bạch Dạ tiến lên một bước.

Sau đó có vẻ hơi chậm, nhưng thật ra là dùng đà tiến lên của Bạch Dạ, thuận tiện cơ hội liền nhắc hai chân lơ lửng trên cánh tay và khớp vai của Bạch Dạ.

Liên sử dụng chiêu Thập tự Cổ, khóa cánh tay.

Một màn này, lần nữa khiến Bạch Dạ kinh ngạc đến ngây người.

Cùng lúc đó, Phương Tố Tịch đang xem trò vui thì cũng trở mắt nhìn như muốn rớt ra ngoài.

Trong thời gian một tháng, và trong mắt bất kỳ ai đi nữa, thì không thể huấn luyện một con con gà mờ trở thành một bậc cao thủ chiến đấu được.

Mà như thế nhẹ nhàng đến linh hoạt liền dùng ra tuyệt kỹ Thập tự cổ, điều này không phải người bình thường nào có thể làm được.

Anh...

anh quả thật quá khiến người khác phải ngoài ý muốn.

Một tháng trước đó, một người phụ nữ mặc áo khoác nói với Trình Uyên rằng nếu anh muốn biến thành một cao thủ trong một tháng, thì anh phải bắt đầu từ những gì mà anh giỏi nhất.

Khi anh đấu với “Bat” và Khổ Vô, lối chơi đó thật sự rất thực dụng, dù anh không biết võ công nhưng đó thật sự là một khóa kỹ tuyệt vời.

Vì anh có thiên phú đấu tay đôi như thế này nên nhất định sẽ tập trung vào điều này.

Những ngày đó, sư phụ của anh để cho Đông Nguyệt ném đi quãng lại, một là luyện năng lực kháng đòn tấn công, hai chính là muốn để anh mình tự mình cảm nhận được, vật người khác như thế nào, phòng thủ người khác vật mình như thế nào, và làm sao để người khác vật mình không bị ngã, làm sao để người khác không thể cản được liên tấn công, và rồi làm thế nào để cho người khác không thể tránh né được....

Tuy rằng chỉ có thời gian ngắn ngủi một tháng, nhưng có thể nói thêm rằng, trước đó Trình Uyên đã được Bạch Long bí mật huấn luyện, và dòng máu thiên phú ngày không khác gì dòng máu đang chảy trong Trình Cẩm Đông, cùng sự hướng dẫn riêng của nữ nhân trong áo khoác nữa có thể nói tuy ngắn nhưng cũng đủ xài.

Trình Uyên đã dùng máu thịt của mình để thí luyện cùng Trần Đông, kết quả cuối cùng là một tuyệt kỹ khóa kỹ rất mạnh đã đánh bại Trần Đông.

Vâng, đúng vậy.

Ngày hôm qua Trần Đông cùng Trình Uyên giao thủ với nhau, nhưng lại là bị Trình Uyên dùng khóa kỹ khiến Trần Đông không nhúc nhích nổi.

Cho nên, hôm nay Trần Đông cùng Bạch Long tới đây đối với màn trình diễn của Trình Uyên cũng được coi là không có gì ngạc nhiên.

Thay vào đó, Phương Tố Tịch và Lý Tịnh Trúc tương đối là quá sốc hơn.

Phương Tố Tịch có định kiến, cho rằng Trình Uyên chỉ là một tên cặn bã dưới đáy xã hội, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới rằng đó là Trình Uyên, càng không nghĩ rằng anh ấy có bản lĩnh như thế này.

Về phần Lý Tịnh Trúc, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Trình Uyên cùng người khác động thủ.

Trong đôi mắt đẹp đẹp mê hồn của cô, Trình Uyên cũng là một người đàn ông hiểu biết, nhưng bây giờ lại trở nên đa chiều hơn trong tâm trí cô.

Bạch Dạ bị Trình Uyên hạ thủ, cũng là khiến cô giật nảy cả mình.

Thập tự cô, chỉ cần người ngã xuống đất bị khóa, thì trên cơ bản, có thể nói là kết thúc.

Bởi vì tuyệt kỹ này trực tiếp khóa khớp của người ta, nếu muốn phản kháng, Trình Uyên chỉ có thể vận đứt cánh tay hoặc bẻ khớp của hắn một cách rất đơn giản.

Thế nhưng là ...

Đột nhiên, một nguồn lực cực lớn truyền đến, Trình Uyên đột nhiên cảm giác được, Bạch Dạ đột nhiên giống như một con Hồng Hoang dã thú, hay nói cách khác, trên người hắn trong nháy mắt sức mạnh đã tăng lên, giống như một trận hồng thủy vỡ đê, căn bản làm cho không người nào có thể ngăn cản được.

Bạch Dạ đột nhiên nâng cánh tay lên, cùng Trình Uyên đang treo lơ lửng trên cánh tay, sau đó đột nhiên vung mạnh cánh tay.

“thiên phú của Bạch Dạ thật đáng kinh người, đặc biệt là sức mạnh, cực kỳ cứng chắc.”

Trình Uyên bị ném văng bay lăn lóc trên mặt đất mấy lần liên tiếp rồi mới dừng lại, lúc này chống tay đứng dậy, nghĩ đến những gì Bạch Long đã nói.

Bình thường người bị ném như vậy nhất định sẽ bị ném cho sợ thất kinh hồn vía, nhưng Trình Uyên xem ra không có việc gì.

Về cơ bản, anh đã miễn nhiễm với việc bị ném như thế này từ lâu rồi.

Còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, Bạch Dạ lần nữa lại đánh tới, một tiếng “vù” do một bàn chân nhấc lên, giống như đá bóng

dang rộng chân sút, trực tiếp đá vào hạ thể của Trình Uyên. (hạ thể là bộ đàm gồm một khẩu súng và 2 quả trứng) Trình Uyên sắc mặt ngưng tụ, đối mặt với việc sắp bị đá cho tuyệt tử tuyệt tôn này, anh không dám sơ suất, nhanh chóng lùi ra phía sau tránh né.

Tuy nhiên, cú đá của Bạch Dạ hóa ra chỉ là động tác giả, sức chưa phát huy hết, khi Trình Uyên rút lui thì cú đá đó chuyển thành một cú đập, theo quán tính của cơ thể lao về phía trước, thế là một cước hướng vào ngực Trình Uyên đập tới.

Trình Uyên lùi về phía sau, trọng tâm bất ổn, liền nhanh chóng giơ hai tay tới chặn.

“Bùm!”

Sức mạnh đó không thể nào diễn tả được.

Trình Uyên chỉ cảm thấy mình dường như bị một chiếc xe bọc thép hạng nặng tông phải, đột nhiên bay ra ngoài như điều đứt dây.

“Ầm!” Một tiếng.

Trình Uyên đập vào tường một đồng dụng cụ, đồng dụng cụ này rớt xuống chôn vùi anh.

Nhìn thấy cảnh này, những người xem như Lý Tịnh Trúc sắc mặt nhất thời liền trắng không còn giọt máu.

“Trình Uyên ...!”

Cô muốn chạy tới, nhưng lại bị Trần Đông một tay níu lại.

Lý Tịnh Trúc kinh ngạc nhìn về phía Trần Đông, nhưng Trần Đông lại là lắc đầu nhìn cô.

Lý Tịnh Trúc tràn đầy sự thắc mắc và sợ hãi.

Phương Tố Tịch vui mừng khôn xiết, cao hứng nói “Bạch Dạ Ca ca thật tuyệt!”

Bạch Dạ nhếch khóe miệng lên, nổi lên một vẻ cười lạnh. “với thời gian một tháng, có thể có được loại sức chiến đấu này, thì thiên phú của người quả thật làm cho người ta kinh ngạc đấy, chỉ tiếc là gặp phải ta.”

“Thật ra, ngay từ đầu khi người giết chết Thanh Yên, người nên nghĩ đến chuyện hôm nay sẽ xảy ra như thế này.”

” Giết người, đền mạng!”

Nói xong, hắn lại di chuyển và lao về phía đồng dụng cụ đang chôn vùi Trình Uyên như một ngọn đồi này.

Một cước đá xuống dưới.

“Bùm!” một tiếng.

Đột nhiên đám dụng cụ này bắn ra, Bạch Dạ hơi giật mình, hắn đá một cước kia liền đã bị Trình Uyên ôm chặt lấy.

Giờ phút này, Trình Uyên trong mắt hiện lên một tia đỏ rực, khiến trong lòng của Bạch Dạ run lên.

Đây là ánh mắt gì vậy?

Trong lòng của hắn đã bị sốc.

Chỉ thấy Trình Uyên đang ôm chân phải của Bạch Dạ, thân thể đột nhiên lặn mình một cái, rồi dùng hai chân kẹp quần lấy, gót chân đè lên bụng của Bạch Dạ.

Khóa kỹ: khóa cổ chân!

“Người nói đúng, giết người là phải đền mạng, cho nên Phương Thanh Yên phải chết, mà hắn có chết cùng không đền hết tội!”

” Hắn chết không có gì đáng tiếc!”

Trình Uyên giận dữ hét..

Những người này và cả Bạch Dạ chỉ nhìn thấy Trình Uyên giết Phương Thanh Yên, nhưng lại cố ý không để ý tới Phương Thanh Yên đã giết ai.

Nhất Chi Hoa, dám yêu dám hận tính tình chân chính, có quan hệ giống với tình anh em của Trình Uyên và Lý Túc.

Bọn hắn vì cái gì mà không muốn nhớ tới Phương Thanh Yên đã giết hai người đó?

Trong mắt bọn họ, hai người này quá tầm thường sao.

Có lẽ vậy.

Hai người bạn họ trong mắt Trình Uyên, so với Phương Thanh Yên thì đáng giá gấp hàng vạn lần!

“Phương Thanh Yên, hấn chết không đáng tiếc!” Trình Uyên rống lên.

Chương 447

Chương 447: Tòa nhà phát nổ

Bởi vì quan điểm của mỗi người không giống nhau, cho nên, điểm xuất phát nhìn nhận của mỗi người về một sự tình nào đó tất nhiên sẽ khác nhau.

Ở trong mắt Trình Uyên, Phương Thanh Yến tội đáng chết muôn vạn lần, nhưng nếu ở trong mắt của Bạch Dạ, Trình Uyên mới là tội đáng chết vạn lần!

Vì vậy, hai tay của hắn chống đỡ xuống mặt đất, thân thể đột nhiên xoay tròn trên không trung.

Trình Uyên bị hắn lần nữa hất văng ra ngoài.

Trình Uyên Trở mình một cái đứng lên liền nghênh đón một cú đá kia của Bạch Dạ, anh chưa kịp chống đỡ thì đã bị một cú đá khác đá vào ngực.

Như Bạch Long đã nói, Bạch Dạ rất mạnh mẽ, và thuần khiết.

Ăn ngay một cước đó, Trình Uyên đã bay ngược trở lại, va vào tường.

Điều này nếu đổi lại là người bình thường, sợ là không chết thì cũng bị thương nặng.

Cũng may Trình Uyên không phải là người bình thường, đánh vật cũng không phải đến nỗi là thiên phú của anh, nói không chừng thứ anh am hiểu hiện tại nhất chính là kháng đòn.

Lần này, Bạch Dạ không cho Trình Uyên cơ hội để thở, chỉ cần Trình Uyên ngã xuống đất, liền cấp tốc vọt tới đánh Trình Uyên bằng một đòn lên gối.

Điều khiến hắn ngạc nhiên là sau khi Trình Uyên ngã xuống, lại có thể cấp tốc đứng lên và trông như không bị tổn thương gì cả.

Cách lên gói của Bạch Dạ, Trình Uyên vọt nhanh ra sau lưng hắn, ôm lấy bụng của Bạch Dạ, rồi đột ngột quật ngã vòng ra sau.

Thường sẽ ôm eo và quật ngã xuống, điều này sẽ khiến đầu hoặc cổ của đối phương chạm đất trước. Như chúng ta đã biết, đây là một trong những điểm yếu nhất của cơ thể con người. Chỉ cần cái cổ hoặc đầu bất kỳ một cái nào cũng được miễn chạm xuống đất, ắt hẳn để lại hậu quả có thể hình dung được và không thể tránh khỏi việc sẽ mất sức chiến đấu.

Đương nhiên, Bạch Dạ cũng không phải người bình thường, vào thời khắc mấu chốt này, hắn duỗi ra cánh tay bảo vệ lại cái đầu của mình.

Với một tiếng “bầm!”, Cả hai cùng lúc rơi xuống đất, và rồi lăn đi về hướng ngược nhau.

Trận chiến giữa Trình Uyên và Bạch Dạ căn bản không có trọng tài để dừng lại, đều là hành động theo tiếp theo của bản năng, và trong mắt một ít khán giả ở dưới đều là hoàn toàn kinh ngạc.

Đây đơn giản là phong cách dạy vật lộn và chống cự hoàn hảo nhất.

Phương Tố Tịch hoàn toàn bất ngờ trước thực lực chiến đấu của Trình Uyên.

“Hắn ... hắn làm sao có thể mạnh như vậy được?”

Lý Tịnh Trúc ở bên cạnh cũng là cả kinh.

“đúng vậy, hắn làm sao có thể mạnh như vậy được?”

Lúc trong xe khi đi tới đây, Lý Tịnh Trúc nghe được Bạch Long cùng Trần Đông phân tích về Bạch Dạ, liền biết người này rất kinh khủng.

Vì vậy, Lý Tịnh Trúc và Phương Tố Tịch hiện tại căn bản là một tâm lý chung.

Làm thế nào mà anh ấy có thể mạnh như vậy được?

Mà mặc dù Bạch Long và Trần Đông mong Trình Uyên sẽ không phải đấu một cách chật vật như vậy, nhưng không ngờ

rằng anh và Bạch Dạ lại có thể ăn miếng trả miếng.

“Thực lực của Bạch Dạ hiện tại hiển nhiên so với tôi và anh mạnh hơn nhiều.” Trần Đông nhíu mày.

Bạch Long cũng yên lặng gật đầu, “Trước mắt thực lực là tuyệt đối, kỹ xảo đều là vô dụng.”

Đúng vậy, mặc dù Trình Uyên có kỹ năng vật tốt hơn và có thể sử dụng vật một cách theo ý muốn, và bất kể là kỹ năng khóa nào đi nữa, Bạch Dạ cũng có thể dễ dàng hóa giải bằng sức mạnh của mình.

“Nhưng cuối cùng sẽ kiệt sức.” Bạch Long nói tiếp, “Thể chất và sức phòng thủ của hắn mạnh hơn Bạch Dạ rất nhiều, cho nên...”

“Cho nên sau một thời gian dài, thắng bại cũng rất khó dự đoán.” Trần Đông.

Bạch Long gật đầu “đúng vậy.”

Nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người này, sắc mặt Phương Tô Tịch lại thay đổi, đột nhiên trở nên rất nghiêm túc.

Rất rõ ràng, lấy sức lực để phá khóa, so với với Trình Uyên khóa kỹ, thì Bạch Dạ tiêu hao sức lực nhiều hơn hẳn.

Không thể nào như vậy được, không ngờ Trình Uyên lại có thể phản kháng đến mức như vậy.

“đến đây em yêu!”

Trình Uyên từ trên mặt đất đứng dậy, trong mắt lóe lên sự hưng phấn, anh liền hét lớn một tiếng với Bạch Dạ.

Vẻ mặt của Bạch Dạ trở nên tương đối nghiêm túc hơn.

“ngươi đúng là một con quái vật!” Anh nói.

Tuy rằng Trình Uyên phản kháng liên tục, nhưng sức lực của Bạch Dạ cũng làm cho anh phải khó chịu, cho nên anh chế nhạo nói “như nhau!”

Thế là, hai người lần nữa lao vào nhau.

Khóa cổ tay, khóa chân ... Trình Uyên muốn khóa gì cũng được nhưng rồi Bạch Dạ lại giải quyết từng cái một, đồng thời,

Trình Uyên cũng nhận lại một cú đấm hai cú đá của Bạch Dạ, liên tục bay rớt ra loại ba lần .

Nhưng Trình Uyên lần nào cũng đứng dậy được, vẫn như cũ sinh long hoạt hổ.

Còn Bạch Dạ, cái trán đã lâm tím mồ hôi.

Bạch Dạ đỏ mắt.

Trình Uyên cũng càng ngày càng hưng phấn không thể nào giải thích được.

Khi cả hai lại lao vào nhau, Bạch Long trầm giọng nói: “thắng bại đã rõ.”

Như vậy, Phương Tố Tịch và Lý Tịnh Trúc đều sững sốt, cả người đều ngừng thở.

Thế nhưng đúng lúc này...

“Bùm!” Có một tiếng động lớn vang lên.

Cả tòa nhà choáng váng!

“ầm ầm!” Hai tiếng động lớn vang lên tiếp theo, sau đó một ngọn lửa ngập trời, ngọn lửa cực lớn và lan khắp cửa sổ rộng từ trần đến sàn, cả võ quán lập tức đỏ bừng rồi cực kỳ nóng bức.

Tiếng “choang” vang lên, và những mảnh vụn thủy tinh bay tứ tung.

Bạch Long phản ứng nhanh nhất..

Anh ta bắt lấy Lý Tịnh Trúc, lăn vòng ra khỏi chỗ đó rồi lăn vòng ra sau cột trụ để tránh mảnh kính vỡ.

Trần Đông lập tức rút đao loan ra, rồi múa đao.

Phương Tố Tịch cầm bao cát bên cạnh, chặn thân hình mảnh mai của anh.

Còn Bạch Dạ và Trình Uyên vừa định giao chiến với nhau cũng là đột nhiên giật mình về cái này, và rồi đột ngột hai bên ngừng tấn công, đồng thời né sang hai bên để tránh.

Tòa nhà rung chuyển càng dữ dội hơn.

“Có người đánh bom tòa nhà!” Trần Đông kêu lên.

“Chạy đi, tòa nhà sắp sập rồi!” Bạch Long cũng hét lên.

Sau khi nghe tiếng động, mọi người đã kịp phản ứng và chạy thoát thân.

Tòa nhà nơi Quyền Quán Boxing tọa lạc không cao không nhiều tầng lắm, chỉ có ba tầng, và họ đang ở tầng hai.

Tòa nhà rung chuyển dữ dội hơn và bắt đầu nghiêng.

Đang định chạy ra cửa, Bạch Dạ đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Phương Tố Tịch vừa quăng bao cát trên tay xuống, không khỏi giật mình, nói “Chạy mau!”

Phương Tố Tịch phản ứng lại, liền chạy ra khỏi cửa.

Nhưng lúc này, Bạch Dạ đột nhiên nhìn thấy đèn chùm cực lớn trên mái tòa nhà đều đã rơi xuống.

Và bên dưới, chính là Phương Tố Tịch.

Bạch Dạ không chút do dự liền chạy trở về.

Vào lúc này.

“A!”

Hắn hét lên một tiếng, và chống đỡ một cách kịch liệt chiếc đèn chùm khổng lồ đã rơi xuống này.

Phương Tố Tịch giật mình, sau đó mới kịp nhận ra.

“Chạy nhanh!” trên trán của Bạch Dạ nổi đầy gân xanh, gào lên với Phương Tố Tịch.

Phương Tố Tịch sợ hãi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, hai chân như muốn phát run.

cô trước kia là thiên kim đại tiểu thư, cho tới bây giờ đều là được người thân cưng như cưng trứng húng như húng hoa, làm sao đã trải qua những cảnh nguy hiểm như thế này được?

Bạch Dạ hét lên một tiếng chói tai thì cô mới sực tỉnh, trong đầu cô không nghĩ ra được gì nữa nên ngoan ngoãn xoay người chạy ra khỏi cửa.

Nhưng mà Trình Uyên vừa chạy tới cửa, chuẩn bị xuống lầu đột nhiên dừng lại.

Bởi vì hắn thấy Bạch Dạ đang tự mình vất vả chống đỡ chiếc đèn chùm to lớn kia, có vẻ như đang cười trên lưng hổ.

Bạch Dạ Người này, nói như thế nào đây, cho Trình Uyên cảm giác không phải hận cũng không phải thích.

Nhưng vừa rồi hai người đánh thật tề rất hưng phấn.

Bạch Long cho rằng người này vẫn đang hoang và không bao giờ bắt nạt kẻ yếu.

Nghĩ đến đây, anh nghiêng răng, xoay người lại chạy trở về. Đọc nhanh tại VietWriter “bóp!” một chút.

Trình Uyên cũng thuận tay nâng chiếc đèn chùm lớn này.

Bạch Dạ lập tức giật mình, nhìn lại thì ra là Trình Uyên.

“Ta không cần người giúp!” Bạch Dạ rống lên.

Trình Uyên cũng quát lại, “CMM còn chưa phân thắng bại!”

“rầm rầm!”

Tòa nhà thực sự sụp đổ!

Chương 448

Chương 448 Vài người vừa thoát khỏi

Phòng Gym Boxing đột nhiên ngã quỵ trước khi nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra.

Khói và bụi ở khắp mọi nơi, nhấn chìm họ.

Trên đường phố, mọi người chạy tán loạn.

...

Khi mọi thứ trở lại bình lặng, khi khói bụi tan dần, người đi đường cũng dần tụ tập.

Sự tò mò của mọi người luôn giống nhau.

Trong khói bụi, vài bóng người dần hiện ra.

Lý Nam Địch, Bạch Long Trần Thành và Phương Tố Tịch.

Dần dần lắng xuống Dần dần lắng xuống ...

Khi sự kích động và trái tim run rẩy trở lại bình tĩnh ban đầu, hai mắt Lý Nam Địch đỏ hoe.

Cô biết rằng Trình Uyên không ra mặt.

“Không!” Rầm một tiếng, xuyên thấu tim nổ tung trong im lặng.

Phương Tố Tịch đột nhiên chạy tới khu phế tích, cô dùng cánh tay gầy Cỗc cạo đi những sợi râu, khàn giọng hét lên:

“Không, sẽ không có chuyện gì, Anh Bạch Dạ, anh nói đi, anh đang ở đâu...”

Đúng vậy, tại thời điểm tòa nhà bị đổ, cả Trình Uyên và Bạch Dạ đều không rời khỏi tòa nhà.

Lý Nam Địch ngồi phịch xuống đất, trên mặt lập tức rơi lệ.

Đầu óc cô bắt đầu lóe sáng và Trình Uyên nhận ra rằng những cảnh phim bây giờ giống như một bộ phim tài liệu có tâm.

Bạch Long và Trần Thành liếc nhau, vẻ mặt nặng trĩu, sau đó họ đồng thời đi về phía khu di tích, và bắt đầu di chuyển đá với Phương Tố Tịch.

Những người xem tò mò, một số người đi về phía khu di tích, vì vậy ngày càng có nhiều người đi về phía khu di tích.

Lúc này, công cuộc cứu nước của nước ta mạnh mẽ đến mức nào, điều đó được phản ánh một cách sinh động.

Vô số người tham gia “trận chiến” một cách tự phát sau khi biết tin có người chôn cất bên trong.

Trong một thời gian, nó đã hoạt động mạnh mẽ.

“Nào, giúp ta đây.”

“Bạn ơi, tôi sẽ giúp bạn.”

“Bỏ bảng này đi ...!”

“Có ai ở dưới đó không?”

“Chào—!”

...

...

Đúng lúc này, ở một góc của khu di tích, một người đàn ông mặc áo ba lỗ, đội mũ lưỡi trai thản nhiên đi qua, anh ta có vẻ thờ ơ với những việc bận rộn của người dân trên khu di tích.

Hắn vừa nhắc một góc áo khoác, thì thào nói: “Mục tiêu bị chôn vùi, phần lớn đã chết.”

Nói xong, những người qua đường đi ngang qua đây.

Không ai để ý đến anh ta.

Rẽ một khúc cua, vươn tay chặn một chiếc taxi, sau đó lái xe đến bãi biển.

Trên bờ biển của thành phố Tân Dương, một con tàu du lịch đồ nát đang đậu.

Người đàn ông xuống xe và đi tàu du lịch.

Hãy đến với cabin rộng rãi như một khán phòng.

Có hơn một chục người trong các trang phục khác nhau trong cabin, đàn ông và phụ nữ.

Sau khi nhìn thấy người đàn ông mặc áo ba lỗ, những người này đứng dậy, và một trong những người đàn ông chậm rãi bước ra khỏi đám đông.

Người đàn ông chậm rãi ngẩng đầu lên, sau đó lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú.

Thậm Vũ muôn năm.

Long Thâm Vũ hỏi người mặc áo gió: “Anh đã nhìn thấy thi thể chưa?”

Người đàn ông mặc áo gió cười mũi lưỡi trai cười toe toét: “Không phải, tòa nhà ba tầng bị sập một tiếng nổ. Nếu người ta không ra thì còn khó hơn trúng giải nhất xổ số.”

Nghe vậy, Long Thâm Vũ cũng cười toe toét.

“Tốt lắm.” Anh ta cười toe toét nói: “Quyết đấu với Bạch Dạ, cho dù thu hút sự chú ý của người trên thì cũng chỉ tập trung vào nhà họ Phương.”

“Ông chủ, điều ước của ông bây giờ sắp thành hiện thực rồi.” Người mặc áo gió vội vàng khen.

khao khát.....?

Long Thâm Vũ không khỏi nheo mắt lại, bóng người khiến hắn mơ tưởng chợt lóe lên trong đầu.

Đúng.

Khuôn mặt xinh đẹp trong sáng, thân hình mảnh mai cùng giọng nói và nụ cười tỏa nắng rạng rỡ nên thuộc về anh, Long Thâm Vũ.

Nhưng thế giới khó lường, nhưng lúc đó một Trình Uyên đã xuất hiện.

Tuy nhiên, có được Bạch An Tương chỉ là một điều ước nhỏ nhoi mà anh ta có trong tay, và quân cờ rơi thực sự trong ván cờ còn lớn hơn điều ước nhỏ nhoi này rất nhiều.

Trình Uyên chỉ là nạn nhân trong động thái này.

Dù vậy, anh cũng không muốn Trình Uyên sống sót, Long Thâm Vũ khóe miệng cong lên, trên mặt nở nụ cười toe toét: “Hai anh em hãy vực dậy tinh thần. liều lĩnh. Hãy giết chúng cho tôi. “

Người mặc áo gió vôi vàng gật đầu, sau đó nghi ngờ hỏi: “Bạch Dạ đó ...?”

“Tuy rằng không đáng kể, nhưng nếu có thể thì giết.” Long Thâm Vũ lạnh lùng nói.

“Đúng!”

Người đàn ông mặc áo gió đáp lại, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra và gọi.

Vào lúc này, những người khác trên thuyền cũng vây quanh Long Thâm Vũ, có người hỏi: “Ông chủ, tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?”

Long Thâm Vũ cười nói: “Đương nhiên, chúng ta chuẩn bị tiếp quản Tập đoàn Tuấn Phong.”

“hiện nay?”

“Không, chờ đã.” Long Thâm Vũ lắc đầu: “Ở đằng kia chúng ta vẫn đang nói chuyện. Ước chừng sẽ sớm có kết quả.”

Nghe đến đây, mọi người bỗng trở nên phẫn chấn.

Một chút vui mừng cũng hiện lên trên khuôn mặt của Long Thâm Vũ.

Nghĩ đến cha và hai người anh trai của mình, Long Thâm Vũ không khỏi lắc đầu thở dài: “Ba, anh hai và anh hai, các người, ánh mắt của anh ấy quá ngấn và nông cạn.”

“Tuy nhiên, yên tâm, ta sẽ giúp người hiện thực hóa nCổyện vọng của mình. Không những vậy, ta còn để Long gia chúng ta chấn động toàn bộ tỉnh Giang Bắc, thậm chí là cả nước!”

Người đàn ông mặc áo gió đi ra boong bên ngoài cabin, gọi điện nói với một số anh em tại hiện trường: “Chỉ cần người ta đào ra thì dù sống hay chết, anh ta sẽ lên chém tôi hai lần. hiểu biết?”

“Có phải sẽ quá tàn nhẫn không?” Có người hỏi sau lưng anh.

Người mặc áo gió cúp điện thoại, sắc mặt trầm xuống, nói:
“Nói bậy bạ, người không nghe lời ông chủ sao? Người này nhất định phải chết.”

Người đàn ông phía sau thở dài, “Thật quá tàn nhẫn.”

Người đàn ông mặc áo gió hừ lạnh: “Ông chủ trước giờ không dạy cô sao? Bất kể là đàn ông làm gì, đều phải tàn nhẫn! Cô như vậy Trình Uyên, đã gây thù chuốc oán với bao nhiêu người mà vẫn không quyết đoán làm gì.” vậ. Không phải kết quả cuối cùng chỉ có một cái chết sao? “

Người đàn ông ngạc nhiên: “Trình Uyên thiếu quyết đoán ở đâu vậy?”

Người mặc áo gió cau mày nói: “Ở đâu? Hẳn thiếu quyết đoán ở đâu? Lão sư Bạch Dạ đưa cho hấn một cuốn sách trận, hấn liền thách đấu, đây là cái gì? Nếu ta là hấn, ta liền nghĩ tới a.” cách để giết Bạch Dạ một cách lặng lẽ, và mạo hiểm này? “

Nghe vậy, người đàn ông trầm ngâm gật đầu: “Chà, cũng có lý.”

“Này, người là ai? Ta xem người như thế nào mặt mũi?” Nam nhân mặc áo gió giật mình, sau đó liền nhận ra nam nhân trước mặt, hình như chưa từng thấy qua.

Nam nhân ngẩng đầu cười nhìn hấn: “Đoán đi.”

...

...

Và vào lúc này trong đồng đồ nát của Phòng Gyn Boxing.

Đông đảo người dân tham gia ứng cứu, không lâu sau xe cứu hỏa đến, theo sau là 120 xe cứu thương.

Những miếng phiến đá lớn đã được nâng lên.

Với nỗ lực chung của tất cả mọi người, di tích như ngọn núi bỗng trở nên yếu ớt.

Không lâu sau, những tàn tích bên trái gần như hoàn toàn được chuyển sang bên phải.

Tuy nhiên, điều đáng ngạc nhiên là ngay cả khi nó được đào lên như thế này, không ai được tìm thấy trong đồng đồ nát.

Mọi người?

Bạn đã đi đâu?

Lý Nam Địch sững sờ.

Phương Tố Tịch cũng choáng váng.

Các tàn tích cuối cùng đã được làm trống.

Mọi người đều chết lặng.

Nhiều người trở nên tức giận: “Không phải nói bên trong có người sao?”

“Con ngựa bùn cỏ trên đũa chúng ta chơi phải không?”

Chương 449

Chương 449

Lý Nam Địch cũng bối rối, nhìn chăm chăm vào đôi mắt to của cô mà thất thần.

Phương Tố Tịch cũng có chút bối rối, ngay cả Bạch Long và Trần Thành cũng có chút bối rối.

Tình hình thế nào?

Mọi người?

Hai người bọn họ hiển nhiên không có đi ra, bên trong rõ ràng là bị chôn vùi.

Tình cảm của người dân bị kích thích, từng người một.

Trong nhóm đôi tượng này, một số đã lấy điện thoại di động ra, nấp vào những nơi vắng người để bắt đầu thực hiện cuộc gọi.

...

...

“Cái gì? Không tìm thấy ai trong đồng hồ nát?” Sau khi người đàn ông mặc áo khoác hào hoa nhận được cuộc gọi, anh ta càng tức giận hơn: “Anh chắc chứ?”

“Chắc chắn rồi!”

“Đó là quyết định chết tiệt của bạn, chúng tôi đã bị chôn vùi bên dưới khi chúng tôi nhìn thấy một người. Chúng tôi không tìm thấy ai. Người đó đã đi đâu? Flew?”

Trình Uyên, người đứng trước mặt người đàn ông mặc áo gió, chỉ vào mình.

Người đàn ông mặc áo gió choáng váng, điện thoại rơi xuống đất theo tiếng lách cách.

“Chuyện này... chuyện này không thể nào!” Anh ta bị sốc.

Nói cách khác, anh ta chỉ là một bức ảnh chụp quá trình, nhưng bức ảnh có phần khác với người thật.

Vừa rồi Trình Uyên xuất hiện trước mặt anh, bởi vì trái tim anh không có ở đây nên anh đã không nhận ra Trình Uyên, nói chuyện với Trình Uyên rất lâu.

Bây giờ tôi chợt tỉnh, đây không phải chỉ là Trình Uyên sao.

Nhưng làm sao anh ta có thể xuất hiện ở đây?

Anh ta nên được chôn trong đồng cỏ nát.

Lúc này, trong cabin cũng phát ra tiếng động lớn.

“Bùm!” Một âm thanh.

Một người trực tiếp bay ra ngoài sau khi đập qua cửa sổ cabin, va vào boong một tiếng “bốp”, Trình Uyên và người mặc áo gió phun ra một ngụm máu trước mặt anh ta và chết.

Người đàn ông mặc áo gió cũng đột ngột nhìn về phía cabin.

Trong cabin, Bạch Dạ đột nhiên xông vào, một cước bay tới, đá thẳng vào một người, sau đó là một cú đá vòng vèo và một người khác ngã xuống.

Đang đứng sang một bên, Long Thâm Vũ đang định gọi điện thì đột nhiên giật mình.

“Bạch Dạ...!” Anh nhướn mày, không nói một lời, xoay người nhảy ra khỏi cabin, hướng thẳng ra biển.

Có thể nói, sự quyết đoán của Long Thâm Vũ đã cứu sống anh.

Người trong cabin hoàn toàn không phải là đối thủ của Bạch Dạ, nhưng trong nháy mắt, tất cả đều bị quét sạch.

Chỉ còn lại hai người phụ nữ có vẻ ngoài ưa nhìn, đang cuộn mình trong góc sợ hãi, rùng mình.

Lúc này, Trình Uyên kéo người đàn ông mặc áo gió vào trong cabin như một con chó chết.

Bạch Dạ, Trình Uyên, đứng trước những người này.

“Nói.” Trình Uyên hỏi người đàn ông mặc áo khoác.

Người mặc áo gió ngơ ngác nhìn Trình Uyên.

“Bang!” Thấy anh không nói gì, Trình Uyên giậm chân vào xương bấp chân, nghe thấy một tiếng “cạch”.

“A!” Người mặc áo gió không khỏi đau đớn rống lên.

“Nói đi?” Trình Uyên tức giận nói.

Người mặc áo gió vừa kêu thảm thiết vừa quát: “Người còn không có hỏi, ta nói cái gì!”

“...” Trình Uyên.

“Ai phải người tới?” Bạch Dạ lạnh lùng hỏi.

Người mặc áo gió ôm lấy chân cậu, đầu đau đến toát mồ hôi lạnh, có thể nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Trình Uyên và Bạch Dạ, nhưng cũng không dám kéo cậu đi quá lâu, vì sợ hai người này sẽ khó chịu và hành hạ anh ta một lần nữa.

“Là người nhà Phương, tôi là người nhà Phương.” Người đàn ông mặc áo gió hét lên.

“Ồ!” Trình Uyên thở dài, nói với Bạch Dạ, “Tôi sẽ giao cho cậu.”

Bạch Dạ thờ ơ gạt đầu, sau đó nhặt một con dao trên mặt đất lên, đâm vào trái tim người đàn ông mặc áo gió.

“Tại sao... tại sao?” Trước khi chết, người mặc áo gió có vẻ kinh hãi, không biết tại sao mình lại nói như vậy, và bọn họ muốn tự sát.

“Đồ ngốc,” Trình Uyên chế nhạo, “Gia đình cô Phương đang ở trong tòa nhà. Người của Phương có dám cho nổ tung tòa nhà không?”

Hóa ra là như thế này ...

Người đàn ông mặc áo gió từ từ nhắm mắt lại.

Sau đó cả hai cùng hướng mắt về hai người phụ nữ đang cuộn tròn trong góc.

Cho dù vụ nổ lần này họ thực sự tự nổ tung, hay bị chôn sống, thì việc Tập đoàn Tuấn Phong được người ngoài chấp nhận là điều không thể.

Anh không khỏi cau mày.

Bạch Dạ cũng tỏ vẻ khó hiểu.

“Những người này?” Trình Uyên chỉ vào những người đã chết trong cabin.

Người phụ nữ đeo kính nhanh nhẩu nói: “Đây là những người thuộc tầng lớp tinh hoa của các ngành khác nhau, và họ cũng được ông chủ của họ thuê với mức lương cao”.

“Đại ca, xin hãy tha thứ cho chúng tôi, đừng giết chúng tôi, chúng tôi thật sự không biết gì!”

“Đúng vậy, chúng ta chỉ biết nhiều như vậy!”

Thấy Trình Uyên và Bạch Dạ do dự, hai người phụ nữ quỳ xuống trước mặt họ và cầu xin sự thương xót.

Trình Uyên liếc Bạch Dạ.

Bạch Dạ cau mày: “Đừng nhìn ta, ta không giết nữ.”

Trình Uyên thở dài: “Sở thích giống nhau.”

Sau đó anh ta nói với hai người phụ nữ: “Hãy ra khỏi đây!”

Hai người phụ nữ nghe xong lại nhanh chóng đập đầu, vùng dậy bỏ chạy.

“Tôi nghĩ rằng tôi chưa nhìn thấy những gì đã xảy ra hôm nay.” Trình Uyên lạnh lùng nói.

“Có có có!”

Hai người xuống thuyền sớm.

Sau khi đợi hai người phụ nữ đi khỏi, Trình Uyên và Bạch Dạ đã kiểm tra các thi thể trên thuyền.

Trình Uyên không khỏi cau mày lần nữa.

“Có cái gì đó không đúng.”

Bạch Dạ cũng gật đầu, dường như ý thức được sự kỳ quái.

“Khi bạn bắt đầu, những người này nhón nháo xung quanh hay tấn công theo nhóm?” Trình Uyên hỏi Bạch Dạ.

Bạch Dạ liếc mắt: “Không có ai chạy. Sau khi tôi hạ gục một người, những người khác đều rút dao lao về phía tôi.”

Trình Uyên gật đầu: “Người mặc áo gió này cũng vậy.”

“và vì thế.....”

“Vậy là hai người phụ nữ đó đang nói dối.”

Hai người cùng lúc phản ứng nên đồng thời đuổi ra ngoài.

Vừa chạy đến boong tàu, họ đã thấy hai người phụ nữ đứng cạnh nhau trên bờ.

Hai người phụ nữ không nhanh chóng chạy đi, họ dường như không sợ Bai Ye và Trình Uyên đuổi theo, thay vào đó, họ đứng trên bờ và ra hiệu cho hai người họ với nụ cười trên môi.

Trong số đó, người phụ nữ da màu lúa mì giờ một chiếc hộp nhỏ trên tay cho hai người họ.

Sau đó, cô duỗi một ngón tay trở mảnh mai ra và ấn vào nút trên chiếc hộp nhỏ hình vuông.

“Không, chạy!”

Bạch Dạ kêu lên, nắm lấy cổ áo Trình Uyên, nhảy về phía trước.

“Bùm!” Với một tiếng động lớn, con tàu nổ tung!

Chương 450

Chương 450

Một quả cầu lửa khổng lồ bốc lên trên biển, ngay cả hai người phụ nữ trên bờ cũng có thể cảm thấy hơi nóng phả vào mặt.

Hai người phụ nữ nhìn nhau, xoay người rời khỏi bờ biển.

Sống chết của Bạch Dạ và Trình Uyên, họ dường như không quan tâm như Long Thâm Vũ.

Vì đây không phải là bờ biển “tử tế” nên dù nổ lớn cũng không có ai đến một lúc.

Tôi không biết nó đã mất bao lâu.

“Phòng!” Đầu của Trình Uyên nhô ra khỏi mặt nước, và sau đó anh hít một hơi thật lớn.

Ngay sau đó, đầu của Bạch Dạ đã khoan lên khỏi mặt nước, tương tự như vậy, ông chủ há hốc mồm như nửa đời không hít thở.

Sau đó, cả hai cùng dìu nhau đi dạo biển.

Vừa ra đến bờ biển, tôi “phịch”, cả hai cùng ngã xuống.

Thế là hai người đàn ông mặt mày bầm dập nằm cạnh nhau trên bãi biển nhìn trời xanh mây trắng, đếm mòng biển và chim muông.

Nói cách khác, nếu bạn thay đổi thời gian, điều này có thể rất thơ mộng.

“Nghe nói cô có hôn ước với nhà họ Phương?”

Ai có thể ngờ được rằng khi hai người giằng co để đứng lên, phá vỡ sự im lặng lại bắt đầu từ những câu chuyện phiếm.

Bạch Dạ hỏi ngược lại: “Nghe nói người là con rể.”

“Người thật không biết tán gẫu.”

“Anh cũng không khá hơn là bao.”

Hai người không ưa nhau.

Kết quả là anh ấy rơi vào im lặng kéo dài.

“Tại sao lại cứu ta?”

Một lúc lâu sau, Bạch Dạ đột nhiên hỏi.

Tại Phòng Gyn Boxing, Trình Uyên đã giúp Bạch Dạ cầm chiếc đèn chùm khổng lồ, hai người cùng lúc dùng lực để lật ngược chiếc đèn chùm, lúc này tòa nhà sẽ nghiêng.

Vì vậy, hai người họ không có thời gian để đi cầu thang, và nhảy ra từ cửa sổ phía sau của Phòng Gyn Boxing.

May mắn thay, nó chỉ là tầng hai.

Sau khi nhảy ra ngoài, tòa nhà đã sụp đổ.

Hai người lăn tới sau thùng rác nhìn thấy người mặc áo gió kêu một tiếng, vì vậy nhìn nhau, trong lòng cũng đi theo.

Nghe vậy, Trình Uyên nhíu mày suy nghĩ, “Có lẽ, bởi vì cậu không phải là người xấu.”

Bạch Dạ khẽ nheo mắt.

“Anh đã giết Phương Thanh Yến.” Anh ta nói.

Trình Uyên gật đầu: “Bị giết.”

“Anh ấy là bạn chơi thời thơ ấu của tôi.” Bạch Dạ nói.

Trình Uyên: “Tôi biết.”

“Cho nên, cho dù người cứu ta, ta vẫn là muốn báo thù cho hắn.” Bạch Dạ nói.

Trình Uyên suy nghĩ một hồi rồi cười khỏ: “Đây gọi là En báo thù.”

“.....” Bạch Dạ.

“Anh nói hai người là bạn cùng chơi thuở nhỏ, lớn lên có thấy không?” Trình Uyên đột ngột hỏi.

Bạch Dạ cau mày suy nghĩ một chút: “Ta đã khoảng mười năm không gặp.”

“Đúng vậy.” Trình Uyên.

“Đúng?”

“Nếu bạn biết Phương Thanh Yến bây giờ, bạn có lẽ sẽ giống như tôi và cảm thấy rằng anh ta có tội hơn trong cái chết của mình.”

“Ý anh là gì?”

Trình Uyên cười nói: “Rất nhiều người vô tội đã chết, nếu tôi không chết, nhất định sẽ có người vô tội chết. Nhưng tôi không chính trực như vậy, và tôi không muốn vươn đầu. với Phương Thanh Yến và nói, đến, hack nó. “

“Ta phải giết hắn, không phải chỉ vì bản thân.”

“Anh trai tôi, một cảnh sát tốt bụng và chính trực, bạn của tôi ... à, thậm chí là một người bạn, một phụ nữ trẻ và xinh đẹp ở độ tuổi đôi mươi, và đàn em của Trần Thành, kẻ thù chân chính nhất của tôi. Một người đàn ông có khí chất, hehe ... anh ta đã bị đánh thành một cái sàng. “

“Nhiều người khuyên tôi rằng bạn không thể chọc tức Phương Thanh Yến, vì vậy hãy từ bỏ.”

“Nhẫn!”

“Chỉ là một cảnh sát nhỏ đã chết.”

“Thành thật mà nói, tôi có thể chịu đựng được. Nếu tôi thực sự muốn chịu đựng nó, tôi có thể nhận được nCỒn lực và tiền bồi thường tốt hơn. Ngay cả gia đình Trình cũng sẽ thừa nhận rõ ràng sự tồn tại của tôi.”

“Nhưng tôi có chịu được không?”

“Trong mắt các ông lớn của họ, có lẽ Lý Su chỉ là một cảnh sát đủ nhỏ.”

“Nhất CHi Hoa chỉ là một nữ trộm không thấy đâu.”

“Bạch Đường Tử ốm yếu chỉ là một con chó bên cạnh một phú ông.”

“Nhẫn...”

Trong lúc nói chuyện, Trình Uyên chóng đờ cơ thể mệt mỏi của mình, từ từ đứng dậy, rồi run rẩy đứng trên bãi biển.

Anh nhìn xa xăm nhìn biển, ánh mắt đầy thương nhớ.

“Không, ta không chịu được.”

“Trong mắt tôi, Li Su quan trọng hơn Phương Thanh Yến trong mắt bạn. Bạn biết đấy, anh ấy đã chết vào ngày cưới của mình. Biểu cảm trong mắt Musiya ngày hôm đó khiến tôi hiểu được nỗi đau buồn lớn nhất trên đời.”

“Vì vậy, tôi đã giết Phương Thanh Yến.”

Câu nói của Trình Uyên khiến Bạch Dạ chết lặng.

Tin tức mà anh ta nhận được là Trình Uyên đã giết Phương Thanh Yến, và vì những gì anh ta hỏi, nhưng không quan tâm.

Bây giờ nghe Trình Uyên nói về nó, tôi không biết tại sao, nhưng trong lòng lại do dự.

Mọi người luôn nghĩ về vấn đề từ quan điểm của riêng mình, nhưng nếu họ có thể bình tĩnh và lắng nghe lý lẽ của đối phương, cuối cùng sẽ có người nghĩ về nó.

Trình Uyên đá Bạch Dạ, sau đó xoay người lao đảo bỏ đi:

“Đi!”

Bạch Dạ sững sốt.

“Ngươi dám đá ta?”

Bước đi, Trình Uyên vẫy vẫy tay với Bạch Dạ đang nằm trên bãi biển mà không thèm nhìn lại, “Chờ ngươi trả thù!”

Lúc này, có một chiếc ô tô từ đằng xa chạy tới.

Có người vội vàng đến đây.

Tiếng nổ cực lớn cuối cùng đã thu hút rất nhiều người.

Những thứ này không còn quan trọng đối với Trình Uyên, người đã rời bãi biển.

Một cặp đôi đậu xe gần bờ biển và ngồi trong đêm Á Á...

Cơ thể rung chuyển dữ dội.

Trình Uyên thực sự không muốn quấy rầy Yaxing của mình, nhưng vết thương ở chân vẫn đang chảy máu, thật sự không còn cách nào.

Bước tới đầu xe, anh đưa tay gõ vào mái nhà.

Ngay sau đó, cửa sổ xe mở ra, lộ ra vẻ mặt hung dữ của người đàn ông: “Ngựa bần cò, muốn chết?”

Không ai, vào lúc này, không muốn bị quấy rầy.

Trình Uyên hiểu được sự tức giận của anh nên cũng không tức giận, chỉ cười nhẹ với anh: “Xin lỗi, đưa tôi đến Long Đàn Y Viện.”

“Nima’s, cô có bị mù không? Tôi không phải taxi!” Người đàn ông hét lên với Trình Uyên một cách tức giận trong khi nâng quần của anh ta.

Trình Uyên trực tiếp mở cửa sau và ngồi vào.

Vừa mới di chuyển đến hàng sau, cô gái đang mặc quần áo đã hốt hoảng, sắc mặt kinh hãi thay đổi rất nhiều, mặc vào cũng không quan tâm, trực tiếp chặn quần áo lộn xộn.

“A!” Hét lên.

Người đàn ông càng thêm sợ hãi và tức giận: “Tôi, tên đéo nào cho cô vào, tránh ra, đừng ra nữa, tôi...”

Trước khi nói xong, anh nhận thấy Trình Uyên đã sững nước, trên người có rất nhiều vết thương đáng sợ đang chảy máu.

Lời nói của người đàn ông bị mắc kẹt trong cổ họng, và anh ta lại nuốt xuống.

Trận chiến được nửa đường, một người đàn ông như vậy đột nhiên xuất hiện, ai nhìn thấy cũng sẽ kinh ngạc.

Trình Uyên bình tĩnh nói: “Đừng nói nhảm nữa, đưa tôi đến Long Đàn Y Viện, lúc đó cô sẽ được trả một triệu nhân dân tệ.”

một triệu..... Đôi mắt của người đàn ông bất giác mở to, và anh ta không thể không nuốt nước bọt.

“Làm sao tôi tin anh?”

“Tôi tên Trình Uyên, chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong.” Trình Uyên sờ lên người mình, phát hiện thẻ căn cước tuy bị ướt nhưng vẫn còn nguyên vẹn nên đưa cho người đàn ông.

Chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong ... Ai không biết về thành phố Tân Dương này?

Nam nhân đột nhiên vỗ ngực: “Người đang nói cái gì? Tiền không phải tiền cũng không thành vấn đề, ta là người thích kết bạn nhất. Người ngồi xuống đi đi!”

Một tiếng “bùm”, cô gái chưa mặc quần áo và người đàn ông chưa mặc quần áo. Chiếc xe giống như một con ngựa hoang cưỡi trần, cào tung lớp bụi trên mặt đất, và sau đó trái.

Đúng lúc này, một “người quen cũ” của Trình Uyên cũng đến thành phố Tân Dương.

Chương 451

Chương 451

Chiếc xe chạy nhanh và không thể tránh khỏi những va chạm mạnh.

Vết thương trên người Trình Uyên trầy xước do nổ phim, lúc này lại thêm da gà, đột nhiên dồn dập.

“Chậm lại!” Anh ta nói.

“Được chứ!”

Dưới sự chỉ đạo của tiền, người đàn ông cười trần trông vô cùng phong độ.

chỉ..... Cô gái nhìn Trình Uyên đang rụt rè ngồi một bên, trên tay ôm một đồng quần áo, trong lòng hoảng hốt.

Trình Uyên vô tình nhìn thoáng qua cô, sau đó anh mới để ý thấy cô gái đó rất xinh đẹp, dáng người chuẩn, nhất là lúc này đang che nửa người, càng thêm thèm muốn.

Nhìn thấy Trình Uyên đang nhìn mình, khuôn mặt của cô gái biến thành một mảnh vải đỏ, đầu suýt nữa ngã vào khuôn ngực trắng như tuyết của cô.

Nhìn thấy cảnh tượng xấu hổ ở thế giới phía sau, người đàn ông lái xe không khỏi quắc mắt mắng mỏ cô gái: “Tiểu Mai, sao cô lại thiếu thị lực như vậy? Cô không nhìn thấy người của Trình Tổng bị thương sao? Sao cô không nhìn.” giúp Trình Tổng băng bó ?! “

“Tôi ...!” Cô gái tên Tiểu Mai còn không có mặc quần áo, sao có thể băng bó cho Trình Uyên?

Trình Uyên nhẹ nhàng nói: “Không.”

Người lái xe vui vẻ nói: “Đừng nhìn Trình Tổng, tất cả đều là của chúng ta, tôi và Tiểu Mai vẫn luôn ngưỡng mộ em đúng không Tiểu Mai.”

Giọng điệu này ...

Trình Uyên không khỏi nhú mày.

Tất nhiên anh ấy biết tâm lý của sản phẩm này, chỉ vì một triệu và để dành sự ưu ái cho bản thân, chắc hẳn bạn gái của anh ấy muốn tặng nó cho Trình Uyên.

“Mối quan hệ của hai người thế nào?” Trình Uyên hỏi.

Tiểu Mai sững sờ một lúc, sau đó nhìn người đàn ông cười trần, như thể đang mong chờ câu trả lời của anh ta.

“Này, mọi lần chỉ là một vở kịch thôi.” Ai biết được người đàn ông cười trần hehe cười bảo: “Giờ năm nay kiếm đâu ra tình yêu đích thực”.

Khi người đàn ông mặc áo nói điều này, khuôn mặt của Tiểu Mai ngay lập tức thay đổi.

Trình Uyên biết rằng anh chàng này thực sự muốn đẩy Tiểu Mai về phía mình, để có thể có được sự ưu ái của anh ta và để anh ta đi đúng hướng trong tương lai.

Đáng tiếc Trình Uyên không phải loại người như cậu nghĩ, hơn nữa Tiểu Mai tăng trưởng tốt, nhưng so với Bạch An Tương thì vẫn kém một bậc.

Khi đến Long Đàn Y Viện, tôi tình cờ gặp Mã Quân.

Mã Quân vô cùng sững sốt khi nhìn thấy Trình Uyên, người đang bị sẹo, vội chào Trình Uyên để đưa Trình Uyên vào.

Cũng may vết thương trên người Trình Uyên chỉ là vết thương ngoài da, cũng không thành vấn đề gì lớn, ngoại trừ mất rất nhiều máu, sắc mặt không được tốt cho lắm, cơ thể có chút yếu ớt.

Ngay sau đó, Lý Nam Địch và những người khác nhận được tin tức cũng vội vàng chạy đến.

Khi tôi bước vào, tôi nhìn thấy Trình Uyên đang nằm trên giường bệnh, với vẻ mặt lo lắng nhìn Lý Nam Địch, hai mắt đỏ bừng.

Có thể đó là một cảm xúc bộc phát.

Lý Nam Địch phớt lờ vô số cặp mắt, lao đến Trình Uyên, lao vào vòng tay anh.

Cảnh tượng này khiến mọi người choáng váng.

Đặc biệt là Bạch Long và Trần Thành, hai người nhìn nhau.

Đứng ở một bên, nàng béo bị gãy tay hừ lạnh: “Hừ, không có chuyện tốt.”

Người đàn ông cởi trần đi theo sau (lúc này đã mặc quần áo) trông rất mát tự nhiên.

Thì ra trong gia đình còn có những người phụ nữ, và ... Họ vẫn xinh đẹp như vậy.

“Đau quá ...” Trình Uyên vội gọi.

Sau đó Lý Nam Địch mới có phản ứng, nhanh chóng buông Trình Uyên ra, bực bội nói: “Em sao vậy?”

Thế này thì tôi không biết nữa, tôi thực sự đã nghĩ rằng Lý Nam Địch là vợ của Trình Uyên.

Thật ra, Trình Uyên cũng rất vương vীu, cậu nghĩ phải tìm thời gian để nói chuyện tốt với Lý Nam Địch, nếu không sẽ không rõ ràng như vậy, và sẽ có hại cho bất cứ ai, đặc biệt là nếu Bạch An Tương biết, thì Hậu quả phải nghiêm trọng.

Tuy nhiên, vẫn còn một điều cần được giải quyết.

“Bạch Long, đưa anh ta đến Tuấn Phong Group và yêu cầu Vương Tử Yên lấy một triệu.” Trình Uyên chỉ vào người đàn ông cởi trần và nói với Bạch Long.

Bạch Long gật đầu.

Người đàn ông cởi trần càng cảm kích hơn.

“Để bạn gái nhỏ của anh vào đi, anh đi đi.” Trình Uyên.

Người đàn ông cởi trần nhanh chóng gật đầu, cúi đầu thất lưng nói: “Vâng, vâng, tôi sẽ gọi cho cô ấy ngay bây giờ.”

Sau khi người đàn ông cởi trần bị Bạch Long dắt đi rút tiền, cô gái tên Tiểu Mai cũng vào phòng, quần áo cũng chỉnh tề.

Chưa kể, nó vẫn còn đẹp.

Sau khi nhìn cô một cái, Trình Uyên nói thẳng: “Người đàn ông đó không đáng tin cậy, tôi đề nghị cô rời khỏi anh ta, dù sao bản chất con người cũng không dễ thay đổi.”

Tiểu Mai cúi đầu im lặng một hồi, sau đó đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Anh đến tìm tôi, chỉ là để thuyết phục tôi chia tay anh ta?”

Trình Uyên hơi giật mình, nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của cô, cô hơi kinh ngạc: “Tôi chỉ là đang gợi ý thôi.”

Tiểu Mai cười và nói: “Cảm ơn bạn đã có lòng tốt.”

Sau đó quay lưng bỏ đi.

Nhìn thấy cô bỏ đi, Trình Uyên không khỏi cảm thấy rất kỳ lạ.

Có lý do là nếu biết bạn trai mình là người không đáng tin cậy, nếu người phụ nữ này không nCổ ngọc, thì không thể không nghe lời.

Khi cô đang bồi rỗi, Tiểu Mai đột nhiên bước lại.

Dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, Tiểu Mai bất ngờ cúi đầu chào Trình Uyên đang nằm trên giường bệnh.

“Cảm ơn anh đã cho tôi nhìn rõ mặt anh ấy.”

Trình Uyên xua tay: “Không, cảm ơn.”

Đúng vậy, đây là điều mà một người phụ nữ bình thường nên có.

Khuôn mặt của Tiểu Mai im lặng, nhưng thật ra cô nên xấu hổ vì người đàn ông đó.

“Em có chuyện muốn nói với anh.” Tiểu Mai nói.

“Có một vụ nổ ở bãi biển. Cách đó không lâu. Hai người phụ nữ chạy từ hướng đó và tông vào một chiếc ô tô mang số hiệu Xin j6f21.”

Nghe vậy, Trình Uyên có vẻ nghiêm nghị.

“Hai người phụ nữ đó trông như thế nào?” Anh hỏi.

Tiểu Mai cau mày suy nghĩ một lúc rồi nói: “Một người đeo kính và nước da trắng, người còn lại có nước da ngăm đen.”

Đúng vậy, đó là hai người phụ nữ trong cabin.

Trình Uyên nhìn chăm chăm Tiểu Mai một lúc lâu, mới hỏi: “Làm sao anh biết hai người phụ nữ này có quan hệ với tôi?”

Tiểu Mai nói: “Có một vụ nổ ở đó, và hầu hết mọi người sẽ đến xem náo nhiệt, nhưng hai người họ đã chạy từ hướng đó.”

“Không lâu đâu. Toàn thân dính đầy nước biển của ngươì liền chạy tới đó, ta đoán chừng có liên quan gì đến ngươì.”

Hóa ra là như vậy.

Trình Uyên gật đầu, sau đó liếc nhìn Tiểu Mai một cách cẩn thận, và hỏi: “Với nhiều chuyện xảy ra như vậy, bạn vẫn có thể nhớ biển số xe, điều này cho thấy bạn có trí nhớ rất tốt.”

Rất nhiều thứ đã xảy ra ... chẳng hạn như đậu xe và ngồi trong đêm Á Á...

Nghe vậy, mặt Tiểu Mai đột nhiên đỏ bừng.

“Em là học sinh à?”

Tiểu Mai lắc đầu: “Tôi đã tốt nghiệp.”

“Có lẽ tôi có thể giao cho anh một công việc.” Trình Uyên đề nghị.

Đúng lúc này, cửa tiểu khu lại bị đẩy ra.

Một người khiến Trình Uyên ngạc nhiên xuất hiện trong phòng.

Ngụy Tá!

c Sau khi Ngụy Tác đi vào khu phòng, anh ta đi thẳng đến Trình Uyên và ngừng phát ra âm thanh.

Anh và Trình Uyên thậm chí còn không chào.

Trình Uyên lập tức hiểu ý, liền nói với những người khác: “Các người ra ngoài trước.”

Khi mọi người bước ra ngoài, Lý Nam Địch cũng chào hỏi Tiểu Mai: “Cô đi cùng tôi.”

Sau khi tất cả đi ra ngoài, Trình Uyên hỏi: “Tại sao các bạn lại ở đây?”

Ngụy Tác cau mày nói: “Đã biết, người hiện tại gặp nCỏy hiểm sao?”

“không biết.”

“Bây giờ gia đình Phương và gia đình Thẩm và nhiều thế lực vô danh sẽ giết bạn.” Ngụy Tác nói.

Nghe đến đây, Trình Uyên giật mình: “Tình hình thế nào?”

Đó là lý do mà những người này không thể không né tránh Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh.

trừ khi..... Hãy nghĩ về một khả năng.

Nước da của Trình Uyên thay đổi đáng kể.

Chương 452

Chương 452 Đúng rồi.

“Đông Tâm Tư đã chết.” Ngụy Tác nghiêm nghị nói.

Đông Tâm Tư đã chết!

Tòng nghĩ lại mà chết có ý nghĩa gì?

Không phải chỉ là Đông NCôyệt chết cha. Đối với Trình Uyên, chiếc ô bảo vệ mà anh đã triển khai trước đó hoàn toàn không có tác dụng.

Có thể tưởng tượng được rằng nhà họ Phương sẽ trả thù một cách điên cuồng chính mình vì Phương Thanh Yến, và nhà họ Thảm ... vì sự tồn tại của nhà họ Trình ở Bắc Kinh, không nên quá. thơn hơn người đánh cá. một số.

Trình Uyên, người đã giảm bớt cú sốc, hỏi theo bản năng:
“Làm thế nào mà anh ta chết?”

“Người có thể không tin.” Ngụy Tác đột nhiên cười khỏ: “Hắn bị cha người giết.”

“gì?”

Lần này, Trình Uyên chết lặng.

Trình Tuấn Phong đã làm được?

Nếu Trình Tuấn Phong làm được điều đó, phán đoán vừa rồi của anh ta gần như có thể bị lật ngược. Vì mối quan hệ của Thảm Li, gia đình Thảm chắc chắn sẽ vướng vào gia đình Phương.

“Cậu biết đấy, nhà họ Phương và nhà họ Thảm rất hùng mạnh. Trong nhiều năm, nhà họ Ngụy của chúng tôi và nhà họ Trình của cậu đã ở trong tình trạng liên minh.” Ngụy Tác cười khỏ, “Nhưng một khi chuyện này xảy ra, nhà họ Ngụy không thể nào ‘ t giúp nó. “

Điều này có nghĩa là gia tộc Ngụy muốn bảo vệ mình và gạt bỏ liên minh với gia tộc Trình sang một bên.

Nhưng Trình Uyên hiểu rõ điểm này, anh gật đầu nói: “Tôi hiểu, nhưng cảm ơn anh đã đến nói với tôi điều này.”

Ngụy Tác vỗ vỗ bờ vai hấn thở dài, “Trốn đi.”

Ẩn giấu?

Tôi có thể trốn ở đâu?

Trình Uyên trong lòng thở dài, nhưng ngoài mặt lại cười nhẹ, gật đầu với Ngụy Tác: “Không sao, tôi có cách.”

Anh ta nói lời này, rõ ràng là vì không muốn che giấu, Ngụy Tác nhíu mày, nhưng ...

Nghĩ đến những gì Trình Uyên đã làm trước đây, cuối cùng anh cũng nuốt xuống những gì mình muốn nói, nhìn Trình Uyên thật sâu, rồi nói: “Bảo trọng.”

Sau khi Ngụy Tác rời đi, Trình Uyên im lặng một lúc lâu.

Phòng Gyn Boxing phát nổ và tàu du lịch nổ tung. Có rất nhiều dấu hiệu cho thấy ai đó đã di chuyển nhanh hơn Phương.

Và kẻ chủ mưu vụ việc này không thể là người nhà họ Thẩm, vì cảm thấy người nhà họ Thẩm khinh thường nên mới dùng cách đổ lỗi cho người khác này.

nhưng.

Việc Trình Uyên bị ám sát lần này dù sao cũng là một việc tốt, nó cũng cho Trình Uyên một hồi chuông cảnh tỉnh.

Nhưng người đã “nhắc nhở” anh này là ai?

...

...

Tập đoàn Tuấn Phong.

Đêm đến, các nhân viên của tập đoàn cũng đã hoàn thành công việc trong ngày và tan sở về nhà.

Trong những ngày này khi Trình Uyên vắng mặt, Vương Tử Yên đã phải vật lộn để hỗ trợ toàn bộ tập đoàn Tuấn Phong.

Sau một ngày nữa, cô nép mình vào ghế sofa, tháo kính và thở dài thườn thượt.

Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu suy nghĩ về tiến độ công việc của nhóm trong vài ngày tới.

Các nhân viên trong tòa nhà hầu như đã về hết, các nhân viên bảo vệ cũng đã bắt đầu chuyển sang ăn tối.

Toàn bộ tập đoàn Tuấn Phong đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh.

“Kẹp!” Có một âm thanh.

Cửa văn phòng của Vương Tử Yên đột nhiên bị đẩy ra vào lúc này.

Vương Tử Yên, người đang nhắm mắt và thiền định, đột nhiên giật mình và nhanh chóng mở mắt ra.

“bạn là ai?”

Một người đàn ông đeo kính râm và khẩu trang bước vào, bình tĩnh nhìn Vương Tử Yên, nhàn nhạt nói: “Cần một thời gian để nuôi lính một ngày.”

“Anh ...?” Giọng nói quen thuộc, Vương Tử Yên sững sờ một lúc.

Người đàn ông nói: “Bây giờ, tôi cần bạn làm một việc.”

...

...

Đồng thời, tại Long Đan Y Viện.

“Xin j6f21 đã được tìm thấy. Chiếc xe này thuộc về Tập đoàn Trích Thủy.” Thời Sách báo cáo với Trình Uyênhui.

Khi nghe điều này, trái tim của Trình Uyên như chìm xuống đáy.

Rốt cuộc cái đuôi cáo có lộ ra không?

Tiêu Mục!

c “Đại ca, ngươi làm sao vậy?”

Thấy Trình Uyên định đứng dậy, Thời Sách giật mình, vội vàng bước tới và đẩy anh lại.

“Chuẩn bị xe, chúng ta đi nhóm nhỏ giọt.” Trình Uyên trịnh trọng nói.

Thời Sách đột nhiên lộ ra vẻ mặt xấu hổ: “Sur huynh, trên người còn có thương tích.”

“Không quan trọng, đó chỉ là chấn thương ngoài da”, Trình Uyên nói.

“nhưng.....”

Đúng lúc này, Bạch Long đột ngột mở cửa bước vào.

“Có điều gì đó đã xảy ra”, Bạch Long nói.

Trình Uyên bị ám sát, tòa nhà sụp đổ và tàu du lịch phát nổ, anh được đưa đến bệnh viện với vết thương khắp người.

Sau đó mọi người xung quanh đều tập trung sự chú ý vào Long Đan Y Viện.

Mẹ của Trình Uyên được đón từ Tam Thạch Thôn.

Bạch An Tương đã không về nhà và mất tích.

Hai tin tức này lọt vào tai Trình Uyên, trong phút chốc, anh cảm thấy trời đất như sắp sụp đổ.

Trong mắt Trình Uyên, mẹ anh và Bạch An Tương là hai tình cảm mà anh coi trọng nhất, anh thà gặp nCổy hiểm còn hơn nhìn thấy mẹ và Bạch An Tương bị thương bằng mọi cách.

“Không chỉ vậy, trên tập đoàn Tuấn Phong cũng có một vụ tai nạn.” Bạch Long do dự một lúc, mới nói thật: “Vương Tử Yên đã chạy đi.

Đây chắc chắn là một tin nặng nề.

Nhưng so với mẹ anh và Bạch An Tương, trong mắt Trình Uyên không mấy quan trọng.

Anh đứng dậy, Thời Sách dừng lại.

“Chuẩn bị xe rồi đến tập đoàn Trích Thủy.” Trình Uyên tức giận nói.

Ngay khi rời Long Đản Y Viện bằng chân trước, Thời Sách vội vã đến tòa nhà phụ của bệnh viện ở phía sau và tìm thấy Vương Mĩ Lệ.

“Sư huynh có thể gặp nCỏy hiểm, nhanh lên, đưa mọi người đi...”

Vương Mĩ Lệ không dám bất cẩn, chào hỏi mọi người, lên xe đuổi theo hướng đoàn người Trích Thủy.

...

Trình Uyên biết bây giờ có rất nhiều người muốn chạm vào cậu, nhưng Tiêu Mục nhất thời nổi lên, không ngờ lại là Tiêu Mục.

Vì vậy, đối với sự biến mất của mẹ anh và Bạch An Tương, anh chỉ còn mục tiêu của Tiêu Mục trong lúc này.

Khi Bạch Long lái xe, Lý Nam Địch nhìn thấy anh ta, và không ngần ngại đi vào hàng sau.

Trình Uyên lúc này không có tâm trạng quan tâm đến cô, cũng không quan tâm.

Xe nhanh chóng lái đến đoàn người Trích Thủy.

“Tôi nghĩ Vương Tử Yên không phải loại phụ nữ ham tiền, phải có vấn đề với nó.”

Bầu không khí vô hồn bị Lý Nam Địch phá vỡ, do dự một lúc, cô chủ động nói với Trình Uyên.

Trình Uyên sắc mặt tái nhợt, trong đầu hiện lên hậu quả khủng khiếp không rõ, đối với lời nói của Lý Nam Địch, hẳn hoàn toàn không quan tâm, coi như không nghe thấy.

“Trình Uyên, hãy nghe tôi, tôi đảm bảo nhân cách của mình.”
Lý Nam Địch nói với Vương Tử Yên một lần nữa.

“Im lặng!”

Đột nhiên, Trình Uyên quay lại và hét lên với Lý Nam Địch một cách dã man.

Hắn lúc này trông rất hung ác, nhất thời khiến Lý Nam Địch kinh hãi.

Cô như chết lặng, cô không thể tin rằng Trình Uyên lại mắng mình bằng giọng điệu như kẻ thù này.

“Trình Uyên!” Sau vài giây sững sờ, Lý Nam Địch sững sờ, cô cũng hét lại với Trình Uyên.

Đúng lúc này, một chiếc xe tải lớn bất ngờ lao tới trước mặt “Đuôi rồng uốn éo”, chiếc xe này bất ngờ lao ra giữa đường.

Bạch Long đạp phanh gấp.

Lúc này Trình Uyên mới để ý thấy có 4 hoặc 5 chiếc xe đang theo sau họ.

Những chiếc xe đó xếp thành một hàng, hoàn toàn chặn đường rút lui của họ.

Cảnh tượng này quen thuộc quá.

Trình Uyên sắc mặt âm đạm, Bạch Long vẫn bình tĩnh, chỉ có Lý Nam Địch sắc mặt lập tức thay đổi.

Con rể chúa giàu có Trình Uyên Bạch An Tương

Chương 453

Chương 453

Ở chiếc xe phía sau, mọi người lần lượt bắt đầu bước xuống.

Ngày càng nhiều người.

Trình Uyên, người đang ngồi trong xe, trông lạnh lùng như một tảng băng ngàn năm tuổi.

“Ồ trong xe.” Sau khi để lại lời với Lý Nam Địch, Trình Uyên đạp cửa xe bước ra ngoài.

Sự an toàn của mẹ và vợ tôi không rõ, lúc này những người này đang cản đường, trong tầm mắt của Trình Uyên, họ đang tìm đến cái chết.

Trình Uyên xuống xe, Bạch Long cũng xuống xe.

Hàng chục người đi ngược chiều xếp hàng, vây kín.

Một người đàn ông nổi bật giữa đám đông.

“Trình Uyên, hôm nay cậu chết chắc.”

Người này Trình Uyên gặp nhưng không quen biết, nhưng Bạch Long thì có.

Anh ta tên là Cổ Trường Phong, và là cánh tay phải của chủ nhân thứ ba của gia tộc Phương, người phụ trách kinh doanh của Phương ở tỉnh Giang Bắc.

Sau khi biết được cái chết của Đông Tâm Tư, Cổ Trường Phong ở tỉnh Giang Bắc cũng lần đầu tiên nhận được mật lệnh của gia đình Phương.

Vì vậy, tất cả các cao thủ của gia tộc Phương ở tỉnh Giang Bắc đều nhanh chóng được tập hợp lại.

“Thật là bất ngờ. Nghe nói trong một tháng anh đã học được một số kỹ năng tự vệ.” Cổ Trường Phong cười nhẹ: “Tuy nhiên, những người tôi đưa tới hôm nay đều là cao thủ.”

“Mấy chục vị cao thủ, chỉ để giúp người kiểm tra, kỹ năng tự vệ của người đã được luyện tập như thế nào.”

Đùa thôi, huống chi mấy chục cao thủ, chỉ là mấy chục người bình thường, nếu thật sự muốn bao vây, trấn áp một cao thủ, như vậy cũng có thể khiến chủ nhân kiệt quệ.

Ngay cả khi nó là một Bạch Long, nó sẽ đánh trúng nhiều nhất là mười.

Đương nhiên, thực lực của Trình Uyên hiện tại không thua Bạch Thiên, chỉ là đánh solo thôi, nếu là đấu nhóm thì thực ra cậu ta cũng không giỏi lắm, bởi vì cậu ta đã tập đấu vật cận chiến cả tháng rồi. .

Khi một nhóm người được trang bị vũ khí gần nhau, anh ta không có gì để làm.

Khi nhìn thấy mấy chục người này, vẻ mặt của Bạch Long đột nhiên trở nên rất nghiêm nghị, anh ta thấp giọng nhắc nhở Trình Uyên: “Cẩn thận, những người này đều tốt cả.”

Bạch Long không nói năng bậy bạ, cũng cho thấy tứ đại gia tộc ở Bắc Kinh quả thực không có xây dựng được, Phương gia gia tộc ở tỉnh Giang Bắc, ai có thể đạt được thực lực này?

Cổ Trường Phong lấy ra một điều thuốc trên tay, thản nhiên châm lửa và nhấp một ngụm.

Anh bình tĩnh và thoải mái, vì anh biết rằng đối mặt với sự bao vây và đàn áp này, Trình Uyên sẽ không thể sống sót.

“Mặc dù ta rất ngưỡng mộ người, nhưng địa vị của chúng ta lại khác nhau. Ai khiến người giết Phương thiếu gia một cách đê tiện? Nghiêm túc mà nói, hôm nay dù có quỳ xuống cầu xin lòng thương xót cũng vô dụng. Chúng ta hãy làm đi.”

Cổ Trường Phong cười nhẹ, sau đó xua tay.

Hàng chục người phía sau lao về phía Trình Uyên và Bạch Long.

có thể..... “Rắc rắc!”

Tiếng phanh gấp cũng đồng thời vang lên.

Một số xe limousine áp sát với tốc độ nhanh, khi đến gần thì phanh gấp, bánh xe phát ra tia lửa, kéo theo vết bầm dài trên đường.

Mọi người có mặt đều giật mình.

Cổ Trường Phong hơi nheo mắt, và sau đó hít một hơi thật sâu.

Mặc dù có chút kinh ngạc nhưng hắn cũng không để tâm, bởi vì hắn biết rằng với đội hình hiện tại của bọn họ, toàn bộ tỉnh Giang Bắc sẽ không có ai dám địch lại bọn họ.

Sau đó, cửa của những chiếc xe đó mở ra, và hàng chục người đàn ông và phụ nữ mặc đồ đen bước ra khỏi xe.

Những người này không dừng lại sau khi xuống xe, mà đi thẳng về phía bên này với vẻ mặt vô cảm.

Cổ Trường Phong đã bị sốc vào lúc này.

Bởi vì những người này nhìn thấy mấy chục người cường tráng, tay cầm gậy gộc, dao nữa, bọn họ không khỏi hoảng sợ, ngược lại đều bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ.

Người đàn ông mặc đồ đen đi đầu, khi đi ngang qua một sự phụ của Cổ Trường Phong đang sửng sờ, anh ta thậm chí cầm một con dao vào cổ họng của ông ta, sau đó rút dao ra và tiếp tục đi về phía trước.

Thao tác này diễn ra mượt mà và trôi chảy, giống như việc đặt một tách trà trên bàn ở nhà, bình thường và không có gì nổi bật.

Tuy nhiên, càng bình thường thì càng gây sốc.

Sự phụ bị đâm thủng cổ họng đột nhiên nhìn chằm chằm, sau khi đối phương tiến lên vài bước, hắn cũng coi như có phản ứng, nhưng đã quá muộn.

Nhìn chằm chằm, rơi xuống đất và chết.

Cảnh tượng này khiến mọi người choáng váng.

Cổ Trường Phong cũng rùng mình một cái, trong miệng phun ra điều thuốc, mắng: “Mọi người cẩn thận một chút!”

Kết quả, nhóm người mặc đồ đen bắt đầu chạy về phía đám đông mấy chục người, giống như đại bàng lao tới.

“Phốc phốc!” Hoa huyết bay, trên bầu trời đêm giống như chu sa không ngừng nện xuống những ngòi bút khác nhau.

Người được gọi là chủ nhân của gia tộc Phương, trong phút chốc, giống như một kẻ chết không hồn.

Hơn chục người mặc đồ đen đã lao vào, giết một người chóng mặt.

Người mặc đồ đen lao tới chính là Vương Mĩ Lệ, trong tay có hai con dao găm và dao, anh ta dễ dàng lướt qua một thanh sắt và một con dao dài, sau đó cắm thật chính xác vào tim của hai người này, rồi nhanh chóng rút ra ngoài.

“Ahh!”

Và trong số những người mặc đồ đen này, vẫn có một sự tồn tại chói lọi.

Một người phụ nữ duyên dáng vô song đeo mặt nạ và mặc chiếc váy đen bó sát người đang nhảy múa trong đám đông như một con bướm.

Tuy nhiên, loài bướm đen này là một loài bướm có nhiều gai.

Khi cô ấy nâng cánh tay lên, trông cô ấy duyên dáng như một diễn viên múa ba lê, nhưng một người trước mặt cô ấy đã ngã xuống đất một cách không thể giải thích được.

Nước da của Cổ Trường Phong thay đổi đáng kể khi anh nhận thấy người ngã xuống đất có một đốm nhỏ màu bạc trong cổ họng.

Đó là cây kim bạc không có rễ.

Ngay trước đó, Cổ Trường Phong vẫn đang nói một cách khoe khoang, với vẻ mặt bình tĩnh chuẩn bị phán xét sự sống hay cái chết của Trình Uyên.

Quả thực, hàng chục cao thủ giết được Trình Uyên thực sự rất dễ dàng, và anh tin rằng loại sức mạnh này cũng chỉ có ở thành phố Tân Dương.

chỉ..... Làm thế nào có thể có một nhóm người như vậy ở thành phố Tân Dương?

Những người này là ai?

Một người mặc đồ đen lao tới trước mặt hắn, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên.

Cổ Trường Phong không kịp suy nghĩ, lưng nắm đấm, thân thể hơi nghiêng sang một bên, một tay ôm lấy cổ tay của người áo đen, sau đó đẩy vai của anh ta ra sau, đẩy người áo đen lùi lại mấy bước.

Đây là phong cách của Bát quái một tay.

Nhưng Bát quái chú ý đến việc rình rập, theo lẽ thường, Cổ Trường Phong sẽ không để người mặc đồ đen rời khỏi phạm vi tấn công của mình, nhưng bây giờ thì khác, bởi vì anh ta đột nhiên nhận thấy rằng người mặc đồ đen có thể tách con dao ra làm hai.

Ngay khi anh ta đập người đàn ông mặc đồ đen, một con dao đột nhiên xuất hiện trên tay trái của người đàn ông mặc đồ đen, và nó dễ dàng làm xước cánh tay của anh ta.

Mấy chục cao thủ bị hơn chục người hạ thủ chỉ trong nháy mắt.

Chủ nhân giấu mặt của gia tộc Phương ở tỉnh Giang Bắc gần như bị xóa sổ chỉ trong vài phút.

Cổ Trường Phong không bao giờ mong đợi kết quả này.

Và khi anh ta nhận ra rằng kết quả là không thể thay đổi, hàng chục người đó đã mở đường.

Anh ta cũng được bao quanh bởi những người đàn ông mặc đồ đen.

Trình Uyên bước đến Cổ Trường Phong và lạnh lùng nhìn anh.

Cổ Trường Phong tràn đầy không thể tin được: “Chuyện này không thể. Người khi nào có như vậy một nhóm thực lực?”

Trình Uyên cởi áo khoác và đưa cho Bạch Long.

Bạch Long lập tức hiểu được ý của Trình Uyên, vẻ mặt đột nhiên thay đổi, anh ta thì thào nói: “Tốt nhất đừng giết anh ta.”

Khi nghe điều này, Trình Uyên ngạc nhiên liếc nhìn Bạch Long.

Bạch Long suy tư một chút, nói: “Mọi người đều là chủ nhân. Kỳ thật Lão Nhân cũng có chút bằng hữu với ta. Người ta cũng không tệ.”

Trình Uyên gật đầu.

Mặc dù lúc này Cổ Trường Phong cảm thấy cay đắng nhưng anh vẫn nhìn chú Bạch Long một cái nhìn biết ơn.

sau đó.

Trình Uyên từ từ đưa tay ra và ôm đầu Cổ Trường Phong, ngay khi anh ấy đang choáng váng.

“Rắc rắc!”

Chương 454

Chương 454 bị hỏng.....!

Đôi mắt của Bạch Long đột nhiên mở to.

Nói cách khác, đây là lần đầu tiên anh giúp một người có thể cầu xin Trình Uyên.

Chỉ..... “Trái tim của ta không lớn như vậy!” Đọc nhanh tại VietWriter Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Chỉ cần người ta không tệ, ta có thể cho hẳn thêm một cơ hội giết ta sao?”

“Họ nói rằng tôi là một người phụ nữ nhân từ, và tất cả đều nói rằng tôi thiếu quyết đoán. Tôi thừa nhận điều đó, nhưng con người luôn thay đổi.”

“Đáng tiếc, anh ấy đến không đúng lúc.”

Cổ Trường Phong bẻ cổ nhìn chăm chú vào một điểm nào đó, cổ họng phát ra hai tiếng “càu nhàu” khô khốc như tiếng kéo ống thổi cũ, từ từ trượt xuống, cuối cùng nằm nghiêng đầu xuống. Mặt đất.

Bạch Long thở dài, và thì thầm: “Đã hiểu.”

Thật vậy, nếu chuyện này là trước đây, Bạch Long cầu xin lòng thương xót, Trình Uyên có thể thực sự cho Cổ Trường Phong một lối thoát, nhưng không phải bây giờ.

Sống chết của mẹ và vợ anh chưa biết, lúc này anh vẫn đang chặn đường Trình Uyên, anh không tìm cái chết là sao?

Vương Mĩ Lệ chào mọi người và lái chiếc xe tải lớn đi.

Sau khi lên xe, Trình Uyên nhỏ giọng nói với Bạch Long, “Lái xe đi!”

Lần này không có chướng ngại vật, xe nhanh chóng đến tầng dưới của tập đoàn Trích Thủy.

Vào ban đêm.

Toàn bộ tòa nhà của tập đoàn Trích Thủy là màu đen.

Sau khi xuống xe, Trình Uyên đi thẳng vào tòa nhà.

Khi cửa khóa, anh ta đi vòng lại, lấy một thanh sắt không biết từ đâu kéo lên, đập vào cửa kính.

“Bùm ... Chà!”

Các nhân viên bảo vệ của tập đoàn Trích Thủy nghe thấy tiếng động liền vội vàng chạy tới, có người còn mang theo cả quần.

“Bạn đang làm gì đấy?”

“dừng lại!”

Hơn hai chục nhân viên bảo vệ đang làm nhiệm vụ đều lao đến bao vây Trình Uyên.

Trình Uyên bị hơn hai chục người bao vây ở trung tâm, không có chút sợ hãi, trên mặt chỉ có sự tức giận, dùng gậy sắt chỉ vào những người này rồi quát lớn: “ĐỂ Tiêu Mực ra ngoài gặp tôi. ! “

Khi nghe tôi biết Tiêu Mực, các nhân viên bảo vệ đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không rõ Trình Uyên đến từ đâu nên không dám manh động.

“Cô có biết chủ tịch của chúng tôi không?” Một nhân viên bảo vệ cẩn thận hỏi, nghi ngờ.

“ĐỂ anh ta ra ngoài gặp tôi!” Trình Uyên hét vào mặt.

Sau khi xác nhận thái độ thù địch của Trình Uyên, bảo vệ cũng nhớ lại, ô, hóa ra là kẻ thù của chủ tịch.

Kết quả là, biểu hiện của một nhóm nhân viên bảo vệ trở nên bối rối và bắt đầu thay đổi thành sự dửng dưng và tà ma.

“Người mất trí đâu, anh ta đến đây làm phiền sao?”

“Đội trưởng, đừng nói nữa, bắt hấn và tổng hấn vào trò chơi.”

“trên!”

Sau đó một loạt người sắp làm điều đó.

“dừng lại!”

Lúc này, một tiếng quát sắc bén vang lên.

Một nhóm nhân viên bảo vệ đã sững sờ tại chỗ khi nghe tiếng động.

Trình Uyên cũng nhìn những vị khách, và sau đó anh ta chết lặng.

Bạch Sĩ Câu, người đang ngồi trên xe lăn, xuất hiện trong tòa nhà với vẻ mặt nghiêm túc, quan sát các bên đối kháng qua cửa kính vỡ.

Trình Uyên hơi sững sờ, đại não gần như ngừng quay.

Anh ta không ngờ rằng Bạch Sĩ Câu sẽ ở đây, và anh ta vẫn ở trong tòa nhà của tập đoàn Trích Thủy.

Các nhân viên bảo vệ cũng biết Bạch Sĩ Câu, sau khi Tập đoàn bị thu mua chuyển sang Tập đoàn Trích Thủy, Bạch Sĩ Câu đã trở thành cánh tay phải của Tiêu Mục.

Nhìn thấy Bạch Sĩ Câu, một thị vệ vội vàng tiến lên: “Bạch Tổng, hấn tới đây làm phiền.”

Bạch Sĩ Câu phát tay, nhàn nhạt nói: “Ngươi trước đi xuống.”

Nghe vậy, các nhân viên bảo vệ liếc nhau, gật đầu rời rời đi.

“Bố, sao bố lại ở đây?” Trình Uyên.

Bạch Sĩ Câu ra hiệu cho anh ta.

Trình Uyên vội vàng bước tới và đẩy vào chiếc xe lăn của mình.

“Đi ra ngoài đi.” Bạch Sĩ Câu nói.

Vì vậy, Trình Uyên đẩy Bạch Sĩ Câu ra khỏi tòa nhà và đi về phía phố đêm.

Mười ngàn câu hỏi chôn chặt trong lòng, nhưng anh không biết nói thế nào.

Cuối cùng, Bạch Sĩ Câu dẫn đầu phá vỡ sự im lặng: “Trình Uyên, ngươi hiện tại sử dụng sai năng lượng.”

“Họ là mạng sống của tôi.” Trình Uyên biết Bạch Sĩ Câu đang ám chỉ điều gì nên nghiêm nghị nói.

Đây là giọng nói chân thành của Trình Uyên, và Bạch Sĩ Câu có thể nghe thấy, vì vậy anh ấy rất hài lòng.

Khóe miệng nhếch lên một chút cong, Bạch Sĩ Câu nói: “Có một số việc không phải là nhìn bề ngoài. Ba hứa với mẹ sẽ không có chuyện gì với mẹ con Cẩm Tú.”

Trình Uyên càng bối rối: “Ba, ba biết sao?”

Bạch Sĩ Câu gật đầu nói: “Nhiều chuyện, người phải tự mình đoán, nếu không sẽ bị lộ khuyết điểm.”

“Nhưng tôi rất lo lắng.” Trình Uyên.

Bạch Sĩ Câu nói: “Vậy người cần thiền định.”

“Nếu em muốn là anh, lòng anh có thể bình tĩnh lại được không?” Trình Uyên hỏi.

Bạch Sĩ Câu suy nghĩ một chút, cười khô lắc đầu: “Người nói đúng, quả nhiên đây là khảo nghiệm cho người.”

Trình Uyên giận dữ hét lên: “Tôi không cần phải kiểm tra, tôi không có tham vọng gì lớn lao cả, tôi chỉ muốn trở thành một người bình thường không thiếu cơm ăn áo mặc và có thể hưởng thụ cả gia đình!”

“Bạn có cần phải được kiểm tra để trở thành một người bình thường?”

Bạch Sĩ Câu bóp phanh tay xe lặn, nghiêm túc nhìn lại Trình Uyên.

“Người không mệnh làm người thường.”

Trình Uyên giật mình.

Gió đêm hơi mát.

Trong màn đêm tĩnh lặng, vang lên những lời nói êm đềm và ấm áp của cặp vợ chồng Weng-rê này.

“Anh không giống bố vợ chút nào.”

“Một người cha vợ bình thường nên như thế nào?”

“Uh, về sau lần này trở thành phụ thân ta sẽ trả lời người.”

“Ha ha.....”

Kết thúc không bệnh tật.

Trên đường trở về, Trình Uyên cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Lý do chính là Bạch Sĩ Câu đã hứa rằng mẹ và vợ anh ấy sẽ ổn. Mặc dù tôi không biết họ đang ở đâu hay ai đã bị bắt đi nhưng Bạch An Tương là con gái của Bạch Sĩ Câu và anh ấy có thể rất hiền lành. Vân Đan, nó có nghĩa là nó thực sự ổn.

Có lẽ, cho dù không có họ ở đó, Trình Uyên cũng thực sự có thể buông tay để đối phó với những rắc rối hiện tại.

Bạch Sĩ Câu nói: “Bên cạnh họ Phương, chúng ta cũng phải chú ý tới nhà họ Thẩm. Đồng thời, có một kẻ thù mà anh ta không ngờ tới.”

Anh ấy nói với Trình Uyên rằng nếu thức ăn không ngon, nó bắt đầu từ bên trong.

Trình Uyên hiểu ý nghĩa của câu này, nhưng anh không hiểu lắm.

Bạch Sĩ Câu ngăn người, nói như vậy là để không lộ khuyết điểm, còn loại khuyết điểm nào sẽ lộ ra, Trình Uyên không biết, hẳn luôn cảm thấy Bạch Sĩ Câu biết điều gì đó, nhưng hẳn không muốn. nói với anh ta.

nội?

Có phải trong nội bộ Tập đoàn Tuấn Phong không?

Hay có kẻ phản bội trong trại của bạn?

Rạng sáng ngày hôm sau, Trình Uyên đến tập đoàn Tuấn Phong.

Vương Tử Yên bỏ trốn tiền bạc, vấn đề này phải được xử lý, và nó phải được xử lý nghiêm túc.

Tuy nhiên, Trình Uyên từ Tập đoàn Tuấn Phong không biết vấn đề này nghiêm trọng đến mức nào.

“Vương Tín...”

Khi tôi định gọi cho Vương Tử Yên, tôi chợt nhớ ra rằng cô ấy đã bỏ trốn hết tiền, Trình Uyên trở nên chán nản và hét lên, “Chu Kiệt!”

Một người phụ nữ duyên dáng mở cửa bước vào hỏi: “Chủ tịch, có chuyện gì vậy?”

Người phụ nữ này đã được nhìn thấy bởi Trình Uyên, người từng là trợ lý của Chu Kiệt.

“Chu Kiệt ở đâu?”

“Uh, chủ tịch, Chu Tổng không đi làm ở công ty trang trí Chung Mỹ sao?”

Khi vỗ trán, Trình Uyên không khỏi nghĩ rằng Chu Kiệt thực sự đã được cử đến để giúp Bạch An Tương.

Vì vậy, hiện tại anh thực sự cô đơn.

“Ừm, không sao, người đi ra ngoài trước.”

“Chủ tịch tốt, có việc gì thì gọi cho tôi.” Người phụ nữ nói rồi rời khỏi văn phòng chủ tịch.

Vừa lúc đó, điện thoại trên bàn vang lên.

“Xin chào.” Trình Uyên nhắc máy.

“Chủ nhiệm không ổn, có người xông xuống lầu!”

Chương 455

Chương 455

Nghe vậy, Trình Uyên nhanh chóng kiểm tra giám sát và thấy rằng có một đám đông người ở sảnh của tòa nhà.

Khẽ nhíu mày.

Khi đến sảnh, Trình Uyên hỏi nhân viên bảo vệ ở cửa: “Có chuyện gì vậy?”

Bác bảo vệ cũng tỏ vẻ bối rối: “Không biết nữa, mấy người này nói đi làm trong đoàn chúng tôi nên phải vào trong, nhưng không sử dụng giấy phép lao động.”

Sau đó, nhân viên bảo vệ nhìn lại Trình Uyên, sắc mặt lập tức thay đổi: “A, Chủ tịch!”

Khi nghe thấy lời nói của chủ tịch, những người đang vội vã chạy vào, đột nhiên nhìn Trình Uyên, và tiếng ồn ào bỗng nhẹ đi rất nhiều.

Trình Uyên nhìn lại những người này với vẻ mặt dữ tợn, lạnh lùng nói: “Ai khiến các người tới?”

Hầu hết trong số này là những người trẻ tuổi, từng người một trong những bộ đồ công sở chỉnh tề, và hầu hết họ cũng đeo cà vạt.

Nhìn thấy câu hỏi của Trình Uyên, một người trong số họ hét lên: “Đương nhiên là chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong yêu cầu chúng tôi đến. Chúng tôi đến đây để làm việc, tại sao không cho chúng tôi vào?”

“Tôi?” Trình Uyên không khỏi sửng sò: “Tôi cho cậu vào lúc nào vậy?”

“Đương nhiên không phải cô. Không phải nghe bọn họ nói là chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong sao?” Đúng lúc này, một giọng nói sắc bén đột nhiên vang lên.

Tôi thấy một người bước ra khỏi đám đông.

Người đàn ông ngẩng đầu cười với Trình Uyên, chỉ vào mình nói: “Bây giờ, tôi là chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong.”

Nhìn thấy người này, Trình Uyên không khỏi nheo mắt lại: “Thâm Vũ lâu?”

“Ừ, đã lâu không gặp Trình Uyên.” Long Thâm Vũ cười nhẹ.

Trình Uyên cau mày hỏi: “Em làm gì ở đây?”

Kể từ khi Trình Uyên hạ bệ tập đoàn Long Đăng, hai anh trai của Long Thâm Vũ bị bỏ tù và người còn lại chết. Long Thâm Vũ không bao giờ xuất hiện nữa.

Trình Uyên biết rằng anh đã từng tiếp xúc với Tiêu Mục, nhưng anh không ngờ rằng ngày hôm nay anh lại đến với mình.

Nếu trước đây anh ta luôn sẵn sàng ngăn cản và chờ đợi bất kỳ cơ hội nào, tại sao bây giờ anh ta lại xuất hiện?

Cơ hội của anh ấy có đến không?

Trong khi Trình Uyên đang suy nghĩ về điều đó, Long Thâm Vũ mỉm cười, “Trình Uyên, điều này ngược lại.”

“Ý anh là gì?” Trình Uyên chất vấn.

Chỉ vào tòa nhà của tập đoàn Tuấn Phong, Long Thâm Vũ chế nhạo: “Bây giờ tôi là chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong, còn anh làm gì vậy?”

“Anh có phải là chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong không?” Trình Uyên cau mày hỏi.

Một nụ cười nhàn nhạt hiện lên khóe miệng Long Thâm Vũ, sau đó anh ta vẫy vẫy tay, có người nhanh chóng đưa cho anh ta một văn kiện.

Long Thâm Vũ ném tập tài liệu cho Trình Uyên và chế nhạo: “Tự mình xem đi.”

Trình Uyên nhíu mày, không quan tâm đến hành vi lỗ mãng này với anh, khom người nhặt tài liệu lên.

Đây là một thỏa thuận chuyển nhượng.

Và dòng chữ cuối cùng hóa ra là Trình Tuấn Phong.

Trình Uyên giật mình.

“Không tin ta?” Long Thâm Vũ ngạo nghễ ngẩng đầu.

Lần này, ông ta dường như đã tìm thấy cảm giác vượt trội hơn mình khi chỉ đối mặt với con rể của Bạch Sĩ Câu, Trình Uyên, và chế nhạo Trình Uyên bằng lỗ mũi: “Tôi có một luật sư.”

Một người phụ nữ có nước da ngăm đen và dáng người đẹp bước ra khỏi đám đông và mỉm cười với Trình Uyên: “Vâng, tôi là luật sư đến từ Bắc Kinh. Tôi có thể làm chứng rằng thỏa thuận này do chính ông Trình Tuấn Phong ký. Nó hoàn toàn là sự thật và đáng tin cậy.”

Người phụ nữ mà Trình Uyên đã nhìn thấy, người phụ nữ có làn da màu lúa mì đã đánh bom tàu du lịch.

Tuy nhiên, bây giờ có vẻ như đây không còn là vấn đề nữa.

Người phụ nữ nói: “Nếu không tin tôi, bạn có thể gọi điện để hỏi han, hoặc có thể tìm luật sư để đánh giá tính xác thực của thỏa thuận này”.

Trình Uyên ngẩng đầu nhìn người phụ nữ và Long Thâm Vũ, sau đó xoay người lấy điện thoại di động ra gọi cho Lý Lan Oanh.

Đầu bên kia của điện thoại đã bị tắt và không ai bắt máy.

Đúng lúc này, một giọng nói khác vang lên từ trong đám đông: “Trình Uyên, bỏ cuộc đi, tôi cũng có thể làm chứng cho thỏa thuận này. Nó đúng là do Trình Tuấn Phong ký. Anh ta đã bán tập đoàn Tuấn Phong cho gia đình Thâm của chúng tôi.”

Giữa đám người tản ra một lối đi, Thâm Hoa vẻ mặt lãnh đạm như trước đi tới Long Thâm Vũ.

“Long Thâm Vũ được gia đình Thâm cử đến quản lý Tập đoàn Tuấn Phong.” Anh nói.

Nhìn thấy Thâm Hoa, lần này Trình Uyên thực sự tin tưởng.

Bởi vì tính cách của Thâm Hoa, loại chuyện này sẽ không làm giả, cho dù là làm giả thì có thể làm giả được bao lâu? Trình

Uyên nhờ luật sư công chứng, có thể nhanh chóng tìm ra thật giả.

Nhưng tại sao Trình Tuấn Phong lại chuyển giao tập đoàn Tuấn Phong cho người khác?

Tại sao bạn lại chuyển nhượng cho người khác mà không thông báo cho chính mình?

Lúc đầu, Lý Lan Oanh đi vội và không giải thích gì về cổ phần nên thực ra Trình Uyên không có cổ phần nào ở Tuấn Phong, anh ấy chỉ là quản lý, những gì anh ấy ăn là cổ phần của Trình Tuấn Phong, vậy nếu Trình Tuấn Phong chuyển giao tập đoàn Tuấn Phong cho gia đình Thẩm, Sau đó ông thực sự không là gì cả.

Long Thẩm Vũ bước đến Trình Uyên, vài nhân viên bảo vệ của tập đoàn Tuấn Phong muốn dừng lại, nhưng họ không biết có nên dừng lại không, cuối cùng do dự.

Anh vỗ vai Trình Uyên, Long Thẩm Vũ chế nhạo, nói nhỏ vào tai anh: “Không ngờ em lại có ngày hôm nay đúng không?”

“Chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong bất khả chiến bại, trở về như xưa không có gì, trong lòng tôi khó chịu sao?”

“Nhưng tôi rất hạnh phúc, haha ...”

Anh ta cười ngông cuồng: “Hôm nay anh đợi em lâu lắm rồi!”

“Từ hôm nay, ngươi không là cái gì, giống như ngươi trước đây.”

“Mọi thứ bạn làm, mọi thứ bạn sở hữu, đều là của tôi!”

Dừng lại tiếng cười điên cuồng của mình, Long Thẩm Vũ thì thầm với Trình Uyên, “Hơn nữa, một ngày nào đó, Bạch An Tương cũng sẽ là của tôi.”

Thẩm Hoa cũng đi tới, hờ hững nhìn Trình Uyên: “Thành thật mà nói, nếu không phải có lập trường khác, ta rất muốn gả gấm ngươi, nhưng...”

“Đây là thực tế, và thực tế thường tàn khốc. Từ nay, bạn sẽ không còn chỗ đứng ở thành phố Tân Dương.”

Ý nghĩa rất rõ ràng: Tập đoàn Tuấn Phong bị Thầm Hoa và Long Thầm Vũ tước đoạt, và Trình Uyên không là gì trong một sớm một chiều.

Còn Thầm Hoa và Long Thầm Vũ hiển nhiên không thể cho anh ta cơ hội trở lại, cho dù Trình Uyên muốn làm việc ở đâu thì cũng không ai dám sử dụng anh ta.

Và Trình Uyên cuối cùng cũng hiểu vấn đề nội bộ mà Bạch Sĩ Câu đang nói đến là gì.

“Còn chưa rút ra ngoài, chờ ta cho người nâng người đi?”
Long Thầm Vũ đột nhiên hừ lạnh một tiếng.

Trước sự chứng kiến của vô số người, Trình Uyên, chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong, bị Long Thầm Vũ mắng như chó, quả thực rất sốc.

Một dấu vết của sự mất mát đột nhiên xuất hiện trong trái tim của Trình Uyên mà không rõ lý do.

Anh ngẩng đầu lên liếc nhìn Long Thầm Vũ, dường như không quan tâm đến lời nói xúc phạm của anh, thay vào đó anh cười nhẹ: “Những gì thuộc về em sẽ luôn là của anh. Anh không cho, em không thể chiếm đoạt.” nó đi! “

Nụ cười và lời nhận xét phũ phàng này đối với mọi người dường như che đi dấu vết cuối cùng trên khuôn mặt Trình Uyên.

Đôi mắt của một số người đầy khinh thường, và đôi mắt của một số người không chịu đựng được.

Dưới ánh mắt phức tạp của mọi người, Trình Uyên đẩy khỏi đám đông và bước ra khỏi tập đoàn Tuấn Phong đã kinh doanh từ lâu.

Đi hết một đoạn đường, đưa tay ra sau, coi như là lời tạm biệt cuối cùng đối với tập đoàn Tuấn Phong!

Long Thầm Vũ nhìn bóng lưng của anh ta và không ngừng chế nhạo, cho rằng câu cuối cùng Trình Uyên nói là ám chỉ Bạch An Tương.

nhưng..... Khi thực sự bước vào Tập đoàn Tuấn Phong và nhận được báo cáo tài chính, anh ấy đã chết lặng.

“Fuck!” Tiếng gầm của Long Thâm Vũ phát ra từ tòa nhà Tuấn Phong Group.

Con rể chúa giàu có Trình Uyên Bạch An Tương

Chương 456

Chương 456 “Còn tiền thì sao?”

Nhìn thấy báo cáo tài chính, Long Thâm Vũ có vẻ bối rối.

Tài khoản của nhóm không có tiền, thay vào đó là khoản vay hơn 800 triệu nhân dân tệ từ các ngân hàng lớn.

“Uh, trợ lý của chủ tịch tập đoàn chúng tôi đã bỏ trốn với số tiền 1,9 tỷ NDT ba ngày trước.” Nữ trợ lý của Chu Kiệt thận trọng trả lời.

Long Thâm Vũ lần này hoàn toàn chết lặng.

Cứ tưởng tiếp quản tập đoàn Tuấn Phong thì có thể thu được tài sản vô tận, nhưng không ngờ của cải không có mà lại thừa cơ gặp nạn đói.

Đây thực sự là một màn cân não để Trình Uyên phải chia nợ 1,9 tỷ đồng.

Anh chợt nhớ tới câu nói vừa rồi của Trình Uyên: “Những gì thuộc về em sẽ luôn là của anh. Nếu em không cho, anh không thể mang đi!”

Long Thâm Vũ hai mắt đỏ hoe, cả người run lên vì tức giận, không khỏi gầm lên một tiếng tức giận: “Quái!”

Hồi lâu, anh mới nhớ đã gọi điện cho Thẩm Hoa.

Ngồi trong xe, Thẩm Hoa, người đã trở về nhà, đột nhiên thay đổi vẻ mặt sau khi nhận được cuộc gọi từ Long Thâm Vũ.

“Sao lại có thể xảy ra chuyện này?” Anh cũng sửng sốt: “Trình Uyên có khả năng tiên tri tiên tri? Hay tất cả chỉ là trùng hợp?”

Long Thâm Vũ ở đầu bên kia điện thoại suýt chút nữa kêu lên, “Ta biết đi nơi nào.”

Thẩm Hoa cau mày suy tư hồi lâu, bình tĩnh nói: “Không thành vấn đề, dù sao Gia Đồng bây giờ đã ở trong tay chúng

ta, hơn nữa ảnh hưởng của nó còn lớn hơn bản chất của tiền. Ta sẽ bơm vốn càng sớm càng tốt. . Các bạn có thể xem qua Tuấn Phong bây giờ. Tình hình kinh doanh hiện tại của nhóm, cố gắng duy trì để không bị lỗ thêm. “

“Vâng, tôi hiểu rồi.” Long Thâm Vũ.

Đặt điện thoại xuống, Thâm Hoa bắt giắc nheo mắt lại.

Thỏa thuận mới được ký vào ngày hôm qua và Vương Tử Yên đã bỏ trốn với số tiền ba ngày trước. Điều này có nghĩa là gì?

Điều này cho thấy mọi thứ chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Thâm Hoa bắt lực thờ dài nói: Vận may của Trình Uyên này thật tốt, nhưng thật đáng tiếc khi cậu không còn khả năng xuất chiêu nữa.

...

...

Trình Uyên, người đến từ tập đoàn Tuấn Phong, đang ngồi trên quảng trường cách tập đoàn Tuấn Phong không xa, nhìn vào tòa nhà Tuấn Phong với ánh mắt bình tĩnh.

Trong hơn một năm, nói rằng tôi không có tình cảm với tập đoàn Tuấn Phong cũng là vô nghĩa.

Trình Uyên có chút hồi hận.

Kí ức hơn một năm như đang đóng phim cứ hiện về trong tâm trí anh.

Nó giống như có một giấc mơ.

Lý Nam Địch vội vàng nghe tin liền nhìn thấy Trình Uyên đang ngồi trên ghế đá ở quảng trường, vẻ mặt lo lắng đột nhiên dịu đi.

“Đừng buồn, người còn có chúng ta.” Ngồi ở bên cạnh hắn, Lý Nam Địch nhẹ giọng nói.

“Tôi vốn là một cậu bé nhà nghèo, được ông trời cho một năm sống như con nhà giàu. Chẳng khác gì vào công viên giải trí chơi game vậy. Thật ra thì không có gì phải buồn cả”, Trình

Uyên thở dài một hơi. và quay lại để nặn ra một nụ cười của Lý Nam Địch.

Chỉ là nụ cười của anh ta trông thật xa vời trong mắt Lý Nam Địch.

Vì vậy, nàng vươn bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn che đi bàn tay to lớn của hắn, có chút thoải mái.

Hành động có vẻ động lòng người, Trình Uyên không khỏi thở dài một hơi.

“Nam Địch, anh đã có vợ.” Chậm rãi rút tay ra khỏi Lý Nam Địch, Trình Uyên nghiêm túc nói: “Thật ra anh luôn muốn nói chuyện với em, nhưng gần đây anh bận quá nên chưa có cơ hội thích hợp.”

Lý Nam Địch dường như không ngạc nhiên trước sự né tránh của Trình Uyên, cô ấy nghiêng đầu và nhìn anh với nụ cười Qiao.

“Nam Địch, tôi ... tôi không biết phải nói thế nào. Tóm lại, tôi không muốn làm phức tạp mối quan hệ của chúng ta, và tôi cũng không muốn rời tung lên. Quan hệ nam nữ càng rõ ràng. bạn biết đấy, càng tốt, tôi đối xử với bạn ... “

“Tôi thích bạn!”

“U!”

Trình Uyên chưa kịp nói xong thì đã bị câu nói đột ngột của Lý Nam Địch cắt ngang.

Hơn nữa, lời nói của Lý Nam Địch thực sự quá đột ngột, khiến Trình Uyên hoàn toàn sững sờ, không biết nên đáp lại như thế nào.

“Tôi biết bạn không thích tôi, nhưng tôi thích bạn.” Lý Nam Địch nhấn mạnh.

Trình Uyên vuốt trán.

“Cô không cần có gánh nặng tâm lý. Tôi sẽ không gây rối với cô, và tôi sẽ không phá hủy mối quan hệ giữa cô và An Tương. Chỉ là vì hôm nay đã kết thúc nên tôi chỉ nói những gì tôi cảm nhận được thôi.” trong lòng. ”Lý Tịnh Trúc nghiêm túc nói.

Trình Uyên không biết làm thế nào để từ chối cô ấy, bởi vì họ không hỏi bạn bất cứ điều gì, chỉ nói với bạn rằng cô ấy thích bạn.

“Cái này không được đâu.” Trình Uyên nói.

Lý Nam Địch tức giận: “Nhưng nếu ta chỉ thích người thì sao?”

“Nam Địch, tôi bây giờ không là gì cả.” Trình Uyên.

Lý Nam Địch kiên quyết nói: “Tôi thích cậu không phải vì tư cách chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong.”

Trình Uyên nghiêng răng nói: “Lý Nam Địch, chúng ta chỉ là bạn. Tôi sẽ không làm gì có lỗi với vợ, tôi ...!”

Đúng lúc này, trước mặt bọn họ có một chiếc xe dừng lại.

Cửa xe bật mở và Lý Hải Tân bước ra khỏi xe.

Nhìn thấy Lý Hải Tân, Trình Uyên và Lý Nam Địch nhanh chóng đứng dậy.

Ngay sau đó, một người phụ nữ khác cũng bước xuống xe.

Lý Dung Dung chớp chớp mắt kinh ngạc nhìn Trình Uyên và Lý Nam Địch.

Trình Uyên hai mắt sáng ngời nhìn Lý Hải Tân và Lý Dung Dung, đột nhiên cười khò: “Có lẽ, đây là thứ đáng để vui mừng duy nhất trong hai ngày này.”

Vâng, Lý Dung Dung đã bình phục.

Nghe thấy giọng nói của Trình Uyên, mắt Lý Dung Dung sáng lên, cô vui mừng nói: “A, là anh.”

Lý Hải Tân đưa chiếc kính râm cho Lý Dung Dung và nói với vẻ quan tâm: “Tốt hơn là tôi nên đeo chúng vào.”

Người vừa phẫu thuật mắt không nên để mắt tiếp xúc lâu với ánh nắng mặt trời. Lý Dung Dung đáp lại và đeo kính râm.

Lý Hải Tân nhìn Lý Nam Địch và Trình Uyên thật sâu, sau đó cười nhẹ: “Chúng ta trở về không đúng lúc sao?”

“Oái, người nghĩ nhiều quá.”

Trình Uyên vỗ vai anh nói: “Đi thôi, bây giờ em cũng không đoán ra được nhiều chuyện.”

Lý Hải Tân gật đầu: “Mọi chuyện xảy ra nên tôi có chuyện muốn báo cáo với anh.”

Sau khi lên xe, anh đến thẳng Long Đàm Y Viện.

Tuy nhiên, khi xe nổ máy, Trình Uyên lại nhìn về phía tập đoàn Tuấn Phong.

...

...

Long Đàm Y Viện, nơi ở của Lý Hải Tân.

“Trình Tuấn Phong và Đông Tâm Tư gặp nhau tại Câu lạc bộ Trường Kinh, và hai người bắt đầu cãi nhau vì một lý do nào đó không rõ.

Đông Tâm Tư không phải là đối thủ của Trình Tuấn Phong và bị Trình Tuấn Phong đánh chết.

Sau đó, Trình Tuấn Phong trốn khỏi Câu lạc bộ Trường Kinh.

Sau vụ việc, Teng Yuan, chủ tịch mới của Hiệp hội Doanh nghiệp Bắc Kinh, lên nắm quyền và kêu gọi bốn gia tộc lớn truy sát và giết Trình Tuấn Phong, đồng thời tuyên bố rằng gia đình đã giết Trình Tuấn Phong và trả thù cho Đông Tâm Tư có thể có được quyền. để phát triển Jindao. “

“Tứ đại gia tộc đã truy đuổi Trình Tuấn Phong một cách toàn diện. Đã nhiều ngày trôi qua, nhưng không ai có thể tìm ra tung tích của Trình Tuấn Phong.”

“Tôi không biết tại sao nhà họ Thẩm lại đột nhiên không theo đuổi Trình Tuấn Phong nữa.”

“Tôi đoán nó có thể liên quan đến sự đổi chủ của tập đoàn Tuấn Phong.”

Lý Hải Tân đã cho Trình Uyên xem từng dữ liệu thu thập được trong những ngày này, và sau đó anh ấy đưa ra những suy đoán của riêng mình.

Tuy nhiên, Trình Uyên dường như có điều gì đó khác mà anh không thể hiểu được.

Chương 457

Chương 457 Đồng thời, Lâm Hải Resort hoạt động trở lại.

Hôm nay Mã Lão Tam trông rất vui. Những người buôn bán từ huyện Lâm Hải đều gửi những lẵng hoa và nhiều món quà khác nhau.

Tiếp tục Công việc đơn giản đã đạt được hiệu quả khai mở. Mọi người đều hiểu lý do của việc này.

Chủ tịch của Tuấn Phong Group đã xúc phạm Mã Lão Tam, và con rể tương lai của Mã Lão Tam đã tiến tới và trực tiếp mua lại Tuấn Phong Group, doanh nghiệp lớn nhất ở thành phố Tân Dương.

Sức mạnh gì đây?

Mã Lão Tam có bao nhiêu mặt mũi chứ?

Sau khi tin tức lan ra, ở Bọ đờ Mã Lão Tam có thêm nhiều người, không chỉ có thương nhân từ huyện Lâm Hải, mà thương nhân toàn thành phố Tân Bắc đều đến chúc mừng Mã Lão Tam.

Tất cả mọi người đều biết rằng đến gần đùi của Mã Lão Tam, tương đương với việc dựa vào con tàu lớn của Thẩm Gia.

“Ông chủ Mã, tôi nghe nói Lệnh ái sẽ kết hôn với Thiều gia Thẩm vào ngày mốt. Từ Mỗ trước tiên đến chúc mừng ông ấy.” Một ông chủ thành phố Tân Dương nắm chặt tay chúc mừng Mã Lão Tam.

Ngồi ở sảnh tiếp tân của văn phòng khu nghỉ dưỡng, Mã Lão Tam dựa vào chân Vất chéo, nhàn nhạt gật đầu: “Chuyện của nhi đồng, nếu như nhi tử bằng lòng, ta sẽ không đi theo.”

“Sếp Mã thật sự đang suy nghĩ, phải nói tầm nhìn của Sư phụ Thần thật sự rất tốt.”

“Ừ, đúng rồi, tướng mạo của người nữ tử cũng tương xứng với con trai của Thầm gia.”

“Ông chủ Mã, tôi nghe nói cách đây một thời gian, tập đoàn Tuấn Phong tên Trình Uyên đến khu nghỉ mát của chúng tôi để gây rối. Sao anh không gọi cho tôi? Tôi không biết. Nếu anh biết, tôi có thể đánh mạnh với anh ta!”

“Đi nào, Lão Lưu, ông chủ ngựa kia còn cần người vật vả sao? Có lời của con rể, Tiêu gia chẳng phải sẽ qua sao?”

“Đúng.”

Trong phòng khách của khu nghỉ dưỡng, một nhóm doanh nhân lớn, lúc này, Bát tử vượt biển, mỗi người đều thể hiện thần thông, đang thay đổi thủ đoạn để nịnh hót Mã Lão Tam.

Mã Lão Tam cũng rất hưởng thụ.

Đúng là, Tư thái của hạng nhà giàu mới nổi.

Khi vừa cử động ngón tay, nữ thư ký xinh đẹp đã gửi một điều xì gà ngon lành, hít một hơi dài, neho mắt và phun ra khói.

“Mọi người, con thứ ba, nhờ có sự bảo trợ của các con, sau này nếu có khó khăn gì thì cứ thoải mái lên tiếng. Trong phạm vi khả năng của con ba, ta sẽ giúp các con giải quyết.”

“Vậy thì cảm ơn Ông chủ Mã.” Mọi người nhanh chóng cảm ơn.

Có người còn nói: “Sếp Mã, anh yên tâm sau này bất cứ khi nào dùng chỉ cần 1 lời nói, tập đoàn Hồng thị của tôi sẽ cố gắng hết sức hoàn thành.”

“À mà, anh Mã, người Trình Uyên xúc phạm anh giờ đã trở thành một người đàn ông Ngươi đơn. Anh có muốn cho anh ta chút màu sắc khiến anh ta sống dở chết dở không?”

“Ông chủ Mã đừng lo lắng, Trương Duệ có thể giúp ông xử lý.”

Nghe vậy, Mã Lão Tam nhướng mày và không kìm được mà đặt chân của Vất chéo Xuống.

Lúc này, anh lại nghĩ đến một chuyện khác.

Trình Uyên bây giờ đang ở Tân Dương, cố gắng lấy được anh ta quả thực là chuyện tầm thường, nhưng vợ anh ta ...

Đảo mắt, Mã Lão Tam cười nói: “Mọi người, ta, Mã Lão Tam, từ trước đến nay đều có ân oán rõ ràng, ta muốn động thủ. Các người có thể động thủ, chỉ cần không thương tổn vợ hãnh. Ta còn quan tâm tới vị Bạch tiểu thư này. “

Câu nói này hơi chung chung, mọi người đều không kịp định thần lại.

Nhưng Bạch Vinh Minh, người đang đứng phía sau Mã Lão Tam với một tấm băng trên mặt, hiểu anh ta, và nhanh chóng nói với mọi người: “Đúng, đúng, đúng, ông chủ Mã của chúng tôi không muốn làm tổn thương người vô tội. Khi mọi người tìm thấy, hãy đối xử tốt với Bạch An Tương. Hãy gửi nó cho ông chủ Ma của chúng ta trước. “

Mã Lão Tam liếc nhìn Bạch Vinh Minh tán thưởng.

Mọi người hãy ghi nhớ điều đó.

Chết tiệt, hóa ra tên khốn già này muốn con bò già ăn cỏ non.

Vì vậy, từng người một vỗ ngực và hứa: “Đừng lo lắng, ông Mã, cứ giao việc này cho chúng tôi.”

Tại thời điểm này...

“Người đang làm gì thế?”

“đậu xe!”

Hàng chục chiếc xe ô tô bất ngờ lao tới bên ngoài tòa nhà văn phòng của khu du lịch.

Bảy tám nhân viên bảo vệ vội vàng vây quanh để ngăn chặn những chiếc xe này.

Nghe thấy động tĩnh, mọi người trong phòng họp cũng sững sốt.

Mã Lão Tam bất giác nhíu mày đứng lên, phát tay một cái: “Đi, ra ngoài xem một chút.”

sau đó.

Chủ nhân của một ngôi nhà “hula” đồng loạt bước ra khỏi tòa nhà văn phòng của khu nghỉ dưỡng, và sau đó nhìn thấy một cảnh tượng khiến họ bàng hoàng.

Một chục xe tải theo sau bốn hoặc năm chiếc xe, cửa mở, và hàng chục tên khốn mặc đồ đen, tTrình uyêng bị gậy và mã tấu, bước ra khỏi xe.

Từ Đầu Trọc cũng Xuống xe, vuốt ve cái đầu trọc sáng sủa, liếc mắt nhìn khu nghỉ dưỡng đang xây dựng, không khỏi thở dài nói: “Này, bắt đầu rồi.”

Khi Mã Lão Tam nhìn thấy Từ Đầu Trọc, vẻ mặt đột nhiên ngưng tụ, vội la lên: “Từ Đầu Trọc, sao ngươi lại đưa nhiều người đến đây?”

Tên đầu trọc cười nhẹ: “Đến gửi quà!”

“Xin chúc mừng?” Mã Lão Tam sửng sốt sau khi nghe điều này.

Sau đó còn tưởng rằng Từ Đầu Trọc trước kia đã nghe lời Trình Uyên, bây giờ Trình Uyên nói xong rồi thì phải tự mình quay lại làm nũng, dù sao sau lưng hẳn chính là nhà họ Thẩm.

Sự căng thẳng từ từ biến mất, lông mày Mã Lão Tam giãn ra, cười nói: “Lão Đầu, người ta tới được rồi, đừng khách sáo như vậy.”

Mọi người ở thành phố Tân Dương đều biết rằng Từ Đầu Trọc chỉ biết nhìn vào tiền.

Chỉ cần Người đưa tiền cho anh ấy, anh ấy sẽ làm thay Người.

Bây giờ Trình Uyên suy sụp và không thể đưa tiền cho anh ta, tất nhiên, anh ta phải tìm một chủ vàng khác.

Đối diện với khuôn mặt tươi cười của Mã Lão Tam, tên đầu trọc họ Từ duỗi ngón tay út ra, ngoáy lỗ mũi rồi bắn một đường đạn lên không trung.

“Không có gì đâu.” Anh ta mỉm cười, rồi hét vào mặt mấy đứa em: “Đập hết cho tao!”

Tất cả các anh em nhỏ đồng thanh hét lên: “Vâng!”

sau đó.

Bất ngờ, nhóm người lao vào một số cơ sở vừa xây dựng trong khu du lịch, quẹt gậy đập phá.

Thời gian này.

Mã Lão Tam và nhóm ông chủ phía sau chết lặng.

“Từ Đầu Trọc, người làm gì vậy?” Mã Lão Tam lo lắng hỏi.

Từ Đầu Trọc chế nhạo: “Ông chủ Trịnh của chúng tôi nói, nếu ai dám bắt tay vào việc ở đây, tôi đánh cho hắn biết tay.”

Ông chủ Trịnh?

Trong lòng mọi người đều biết rằng cái gọi là Boss Trịnh, tự nhiên là muốn nói đến Trịnh Uyên.

“Trịnh Uyên nói xong, anh ta không có tiền trả cho anh, sao anh còn nghe lời anh ta?” Mã Lão Tam lo lắng hỏi.

Nhìn thấy đám người mặc đồ đen kia đập phá đồ đạc khi nhìn thấy thứ gì đó, Mã Lão Tam tim chày máu, tất cả đều là tiền!

Gã đầu trọc từ từ ngẩng đầu, nhìn lên mây trắng sữa một góc 45 độ rồi thở dài thườn thượt.

“Ừ, anh ấy không có tiền.”

“Thôi, lần này, tôi sẽ không tính tiền nữa.”

Sau đó ánh mắt của hắn chậm rãi rơi vào Mã Lão Tam: “Lần này, là một món quà!”

Nghe đến đây, mọi người đều bàng hoàng.

Nghĩ lại lần tiếp xúc với Trịnh Uyên một năm qua, tên đầu trọc dần quen với ông chủ.

Đặc biệt, Trịnh Uyên còn giải cứu được em gái của mình.

Vì vậy, hai người lúc đầu không hòa hợp, Người cứ chiếu lệ làm mạnh, lâu dần có thể quên tiết độ, chẳng khác gì vợ chồng không còn tình cảm nhưng có thể làm được. nhiều hơn nữa và họ sẽ cảm nhận được điều đó.

“Từ Đầu Trọc, người tìm chết!” Mã Lão Tam tức giận run lên.

Nghe vậy, Từ đầu Trọc rút sau lưng một con dao rựa, đi thẳng đến chỗ Mã Lão Tam.

Chương 458

Chương 458

“Nghe nói Lâm Hải khu du lịch tiếp tục hoạt động trở lại, nhưng là bị Từ Đầu Trọc đánh tan, đồng thời đưa Mã Lão Tam trở lại bệnh viện.”

Trong một nhà hàng rất đơn giản trên phố nhỏ ở thành phố Tân Dương, Trần Thành nói với Trình Uyên đang ăn mì.

“Chà, đủ trung thành.” Trình Uyên không thể không khen ngợi khi anh ta cắn một miếng vào bỏ miệng anh một cách mãnh liệt.

Đã hai ngày kể từ khi Tập đoàn Tuấn Phong bị Long Thâm Vũ chiếm đóng.

Và nếu không có sự hỗ trợ của Tập đoàn Tuấn Phong, Trình Uyên dường như mất phương hướng, và anh ấy dường như bất ngờ buông lỏng.

Anh không biết phải làm gì.

Anh không biết mẹ và vợ anh ở đâu.

Trình Uyên đến nhà Bạch Sĩ Câu và thấy rằng Bạch Sĩ Câu đã không còn nữa, ngay cả người mẹ vợ kẻ dao của chính mình cũng không còn nữa.

Anh bất lực, bối rối và không biết phải làm sao.

Nhưng mỗi ngày ba bữa, tự nhiên không thể ít hơn.

“Mọi người đều cho rằng bây giờ anh không có gì cả.” Trần Đông nói.

Trình Uyên nở một nụ cười gượng gạo: “Cái đó còn gì để nói nữa? tôi đúng là còn 2 bàn tay trắng mà?”

“Sau đó, Người dường như quên rằng Người cũng có một Công ty tTrình uyên trí.”

“Cái đó thuộc về vợ tôi.”

“Vậy thì dường như Người đã quên rằng Người vẫn còn có hai bệnh viện.”

“...” Trình Uyên giật mình, sau đó cười khỏ: “Đúng vậy, tôi không chết đói.”

Hai bệnh viện tư nhân có thu nhập tốt, chẳng thấm vào đâu so với tập đoàn Tuấn Phong.

Tất nhiên, hai bệnh viện này đều thuộc diện cơ mật, ít ai biết rằng các bệnh viện này đều thuộc về Trình Uyên.

“Ngày mai, Thầm Hoa sẽ kết hôn với Mã Thiên Thiên, con gái của Mã Lão Tam.” Trần Thành nói.

Trình Uyên ăn xong mì, húp thêm một ngụm canh, sau đó cầm khăn giấy cắt vào, tự giễu cười: “Tình trạng hiện tại hiện tại như vậy anh ấy sao có thể mời được?”

“Không, ý tôi là, đây là thời điểm tốt nhất để tặng quà cho Thầm Hoa và Mã Thiên Thiên.” Trần Thành.

Trình Uyên đột nhiên muốn cười về điều này, nhưng anh lại đột nhiên buồn.

Anh ta ngẩng đầu trừng mắt nhìn Trần Đông, nhưng nhìn thấy vẻ mặt rất nghiêm túc của Trần Đông, Trình Uyên liền hiểu ra một điều.

“Ý anh là Từ Đầu Trọc?” Anh đột nhiên có phản ứng.

Trần Đông gật đầu: “Ta nhận được một số tin báo.”

Nói xong, anh đưa một bản thông tin cho Trình Uyên.

Trình Uyên mở ra xem một lượt, sau đó gật đầu với Trần Đông: “Xin lỗi, tôi hiểu lầm cậu.”

Trần Đông không khỏi chế nhạo: “Lý Hải Tân kêu ta đưa cho người, hiện tại nhìn người như vậy đưa cũng vô dụng.”

Nói xong đứng dậy đi mất.

Trình Uyên phớt lờ Trần Thành, nhìn Xuống thời gian, cũng sắp đến giờ rồi.

Quả thật.

Chỉ hai phút sau, Lý Nam Địch mặc một chiếc áo len mỏng màu đen có thể làm tôn lên vóc dáng chuẩn của Người, thân dưới là quần ống rộng đơn giản sành điệu, mang theo một chiếc túi nhỏ thời tTrình uyêng, bước vào nhà hàng.

Nhìn thấy Trình Uyên, Người mím miệng cười, sau đó đi vài bước, ngồi đối diện với Trình Uyên: “Anh đang tìm tôi?”

“Uh... đây là Nam Địch.” Trình Uyên suy nghĩ một lúc và nói, “Tôi đã nói chuyện không xong ngày hôm đó. Tôi nghĩ chúng ta vẫn cần phải có một cuộc trò chuyện nghiêm túc.

Nghe vậy, Lý Nam Địch tươi cười siết chặt hơn, sau đó nghiêng đầu đối với Trình Uyên một nụ cười giết người khác: “Tôi nghĩ nếu anh muốn từ chối tôi, chúng ta thật ra không có còn gì để nói chuyện.”

“Nam Địch...”

Lý Nam Địch nhanh chóng vươn lòng bàn tay trắng nhỏ ra làm dấu hiệu ngắt lời Trình Uyên nói tiếp: “Tôi nghĩ, lúc này anh không nên tập trung vào chuyện yêu đương của con cái.”

“Hơn nữa muốn từ chối, thật ra không phải chỉ có ta, người trước tiên không nên từ chối.”

“Ý Người là gì?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Lý Nam Địch thở dài, “Kỳ thật, ta là bởi vì tính cách của ta khiến cho người cảm thấy không thoải mái. Thật ra người tin tưởng Tử Yên sẽ thích người hơn ta sao?”

“...” Trình Uyên.

“Chỉ không biết bây giờ Tử Yên đang ở đâu?” Lý Nam Địch đột nhiên cau mày và nói với vẻ mặt lo lắng.

Chủ đề này đột nhiên chạm vào Vương Tử Yên , và Trình Uyên thậm chí không biết phải nói gì trong một lúc.

Trên thực tế, Trình Uyên đã rất sốc sau khi nghe tin Vương Tử Yên đã bỏ trốn.

Nhưng hãy bình tĩnh và suy nghĩ về điều đó. nhà máy thực phẩm Hâm Hâm cũ vừa được phân bổ.

Lúc này, rõ ràng là không thích hợp.

Theo như Trình Uyên hiểu về Vương Tử Yên , Người ấy hoàn toàn không phải là người như vậy.

Tuy nhiên, nếu Người ấy nói rằng Người ấy làm tất cả vì bản thân, điều đó có nghĩa là Người ấy đã biết trước rằng Tuấn Phong sẽ bị đổi chủ.

Nhưng đó là số tiền gần hai tỷ, chỉ trong một ngày, không thể chuyển hết vào một tài khoản.

Do đó, trước khi Tuấn Phong Group chuyển giao cho Long Thâm Vũ, cần ít nhất một tuần hoạt động.

Làm sao Vương Tử Yên biết trước được?

Đây là điều mà Trình Uyên chưa bao giờ nghĩ đến, lúc đó anh ấy đã bàn bạc với Lý Hải Tân, và Lý Hải Tân cũng đang lúng túng.

Vì vậy, bây giờ Trình Uyên luôn cảm thấy có một tấm lưới lớn đang bao phủ mình trong đó, và anh không biết người giăng lưới là ai.

Phải có một số âm mưu đằng sau việc này.

“Yo-yo-yo, đây là ai?”

Lúc này, một giọng nói vui đùa đột nhiên vang lên.

Một người đàn ông trẻ tuổi mặc bộ lông chồn và với một sợi dây chuyền vàng lớn Đầu út hiện trước mặt Trình Uyên đang lắc lư, cười toe toét: “Nhìn xem, đây không phải là Tập đoàn Tuấn Phong đã từng rất đáng kinh ngạc ở thành phố Tân Dương. Chủ tịch?”

Nhìn thấy người thanh niên này, Trình Uyên khá ngạc nhiên: “Lâm Xương Dịch?”

“Ừ, cụ chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong của chúng ta, hãy nhớ tôi là người nhỏ nhen.” Lâm Xương Dịch giả vờ kinh ngạc.

Sau lưng anh ta là một người phụ nữ quyến rũ và hai vệ sĩ mập mạp.

“Anh ơi, anh ta có phải là Trình Uyên bị đuổi ra khỏi Tuấn Phong như một con chó chết không?” Người gái quyến rũ phía sau anh cũng bước đến bên cạnh Lâm Xương Dịch, mỉm cười quyến rũ và giễu cợt.

“Ừ, anh ta là người khiến gia đình chúng ta phá sản, Người học cũ của tôi, Trình Uyên!” Lâm Xương Dịch lạnh lùng nói, cuối cùng đột nhiên đổi răng.

“Ý anh là gì?” Trình Uyên bất giác nhướn mày khi đối mặt với Lâm Xương Dịch.

Lâm Xương Dịch cười nói: “Trình Uyên, người không ngờ ta sẽ trở lại sao? Như lời nói, ba mươi năm ĐÔNG ba mươi năm HÀ TÂY, người bây giờ không phải là chó má cũng không bằng, mà là Lão Tử bây giờ đã vội.”

“Người có thấy mắt mắt không?”

“Có buồn không?”

“Nhìn xem, Người đều tới ăn ở nơi này, ồ, thực sự là...”

“Bốp!” Vừa nói, Lâm Xương Dịch vừa ném một nắm giấy bạc trên bàn Xuống trước mặt Trình Uyên: “Bữa cơm này tôi mời.”

Trình Uyên nhìn lướt qua xấp giấy bạc, và ước tính đó là 10.. nhân dân tệ.

“Tôi đã ăn một bát mì bò, chỉ có mười hai tệ.” Trình Uyên nói.

Lâm Xương Dịch ngẩng đầu: “Không thành vấn đề, còn lại sẽ là tiền chữa bệnh của người!”

Khi nghe đến đây, Trình Uyên khẽ cau mày.

Lý Nam Dịch không khỏi chớp mắt.

Đây có phải định đánh nhau ?

nhưng.....

Chương 459

Chương 459

“Tôi nhớ anh có một vệ sĩ tốt, sao giờ lại có 1 mình?”

Lâm Xương Dịch dựa sát vào Trình Uyên, trên mặt nở nụ cười xấu xa: “Không có tiền, không trả được tiền lương cho người ta, rồi đuổi việc anh ta rồi hả ?

Một vệ sĩ rất tốt, Lâm Xương Dịch đang đề cập đến Bạch Long.

Nhìn thấy Trình Uyên không có động tĩnh gì, Lâm Xương Dịch không nhịn được đưa tay ra, cố gắng vỗ nhẹ lên má Trình Uyên: “Nếu anh ấy đi rồi, thì cậu...”

Nhưng trước khi tay anh chạm vào mặt Trình Uyên, Trình Uyên đã nắm lấy anh.

Anh ngẩng đầu cười với anh, Trình Uyên không vội vàng nói: “Anh sai rồi, anh ta không đi theo tôi, không phải vì tôi không trả được tiền cho anh ta, mà là bởi vì...”

“Rắc rắc!”

“A!” Đột nhiên, một tiếng hét vì kiệt sức phát ra từ miệng Lâm Xương Dịch.

Trình Uyên hơi siết chặt và đồng thời bẻ gãy cổ tay.

“Là bởi vì ta không cần bảo vệ nữa!”

Sau đó, Trình Uyên đá Lâm Xương Dịch lùi lại mấy bước, sau đó được hai vệ sĩ phía sau đỡ lấy.

Người phụ nữ quyền rũ sợ hãi và ngây ngốc.

Tuy nhiên, Lý Nam Dịch ngồi đó xem vở kịch mà không khỏi ngạc nhiên.

Sự chuyển động đến đây bỗng chốc thu hút đám đông của toàn bộ nhà hàng.

“ Các người còn đứng đơ làm gì, đánh chết hánh cho ta !”
Khi Lâm Xương Dịch hét lên, anh ta không quên chỉ Trình Uyên ra lệnh cho vệ sĩ của mình đi lên.

Sau khi hai người vệ sĩ nhìn nhau, họ đều đi về phía Trình Uyên.

Kết quả là có thể đoán trước một cách tự nhiên.

Trước khi một trong những nắm đấm của vệ sĩ chạm vào Trình Uyên, anh ta đã nắm lấy cánh tay của hắn ta và ngay lập tức hạ gục anh ta.

Hàm của tên vệ sĩ còn lại thật sự đã bị Trình Uyên đánh trúng.

Hai động tác gọn gàng của Trình Uyên làm cho hai tên kia nằm lăn trên mặt đất.

Lâm Xương Dịch hoàn toàn ngẩn ra.

“Anh ... làm thế nào mà anh trở nên mạnh mẽ như vậy?”

Trình Uyên thờ dãi nói: “Lâm Xương Dịch, Lâm Xương Dịch, ta suýt chút nữa đã quên Người học cũ của người, nhưng người không sao, ta liền phái tới cửa tìm đánh một lần.”

Lần trước, khi Bạch An Tương chóng mặt trong bệnh viện, lời nói của Trình Uyên đã khiến gia đình Lâm Xương Dịch phá sản.

Ai biết được thời điểm này Trình Uyên sẽ làm gì anh ta, ở lại đúng là tự tìm đường chết.

Lâm xương Dịch Triệt kinh hãi.

Anh buông cổ tay người phụ nữ quỵn rũ và bỏ chạy.

Khi người phụ nữ quỵn rũ nhìn thấy Trình Uyên, Trình Uyên chỉ hơi quay sang một bên, và người phụ nữ lao lên không trung và rơi vào một con chó.

“Tuyệt quá!”

“Đẹp!”

Những người xem bắt đầu tán thưởng.

Sự việc này vốn dĩ là do Lâm Xương Dịch bắt nạt người khác, chỉ dựa vào số người mà bắt nạt Trình Uyên.

Và hầu hết chúng ta đều ít nhiều đồng cảm với những kẻ yếu đuối, nên nhìn Trình Uyên tự mình chiến đấu với vài kẻ bắt nạt, tự nhiên trong lòng chúng ta cảm thấy sảng khoái.

Có rất nhiều người, và tôi không thể ở lại đây được nữa, Trình Uyên nắm tay Lý Nam Dịch, bỏ qua tiếng vỗ tay khen ngợi của người đang xem cuộc sôi động, anh ấy quay người và bước ra khỏi nhà hàng.

Lý Nam Dịch ở phía sau với ánh mắt ngưỡng mộ, như thể Người đã trở thành một fan hâm mộ nhỏ.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Trình Uyên bắt lực nhún vai, nói với Lý Nam Dịch: “Quên đi, chuyện này cứ đến đây đã, chúng ta sẽ nói lại khi có thời gian.”

Thực ra, Trình Uyên có chút bất lực trước sự cố chấp của Lý Nam Dịch.

Người nói người cự tuyệt người ta đi, người ta chính là nói thích người, lại không truy người, lại không yêu cầu người cái gì, người như thế nào cự tuyệt?

Người không cần phải nói không, bởi vì Lý Nam Dịch quá nhiệt tình đối với Trình Uyên khiến anh ta cảm thấy sờn cả tóc gáy.

Lý Nam Dịch nặng nề gật đầu: “Được rồi, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

“Không phải chúng ta, là người, người nên trở lại bệnh viện.”

Nói xong Trình Uyên quay lưng bỏ đi.

Nhìn thấy bóng lưng của Trình Uyên, Lý Nam Dịch nghiêng đầu nhìn một lúc.

Ánh mắt sáng ngời dần dần phai nhạt.

Người đã rời đi như thế này?

Ta nên làm gì bây giờ?

Có một viên sỏi không đáng kể trên mặt đất.

Lý Nam Địch hai tay để sau lưng, đá tảng đá nhỏ về phía trước.

“Bíp ...” Một tiếng kinh ngạc vang lên.

Lấy điện thoại ra và đặt nó vào tai của Người.

“Này, mẹ.”

“Nam Địch, hôm nay Tiểu Lương trở về Trung Quốc, con định làm gì?”

” Anh ta sẽ trở lại, liên quan gì đến con?”

“Đứa nhỏ, người không biết người bao nhiêu tuổi?”

“Dì hai so với con lớn hơn nhiều.”

“Khắc khặc, người có thể so với dì hai của người sao? Dì hai của người không phải người thường.”

“Vậy thì con không phải là người bình thường, con mãi là đứa con bé bỏng của mẹ.”

“Thiếu gia, Tiểu Lương đã trở về Trung Quốc, ước định thời gian, chiều nay máy bay sẽ tới, mẹ sẽ gửi chuyến bay của anh ấy cho con, sau đó con sẽ lên máy bay đón nhé.”

” Vâng! con hiểu rồi.”

Cúp điện thoại, Người không khỏi ngẩng đầu nhìn trời, Lý Nam Địch đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, “Gặp lại hắc ta, dù sao hắc ta cũng sẽ đi theo mình cậu nhóc ngốc nghếch này.”

...

...

Vào buổi tối.

Thành phố Giải trí Vạn Hương ở Phía Bắc thành phố nằm ngay đối diện với một hội trường mát chược.

Hội trường mát chược lúc này rất đông người, nhưng những người này không phải đang chơi mát chược.

Hàng chục người là những thanh niên có thân hình cường tráng.

Và Lâm Xương Dịch cũng nằm trong số đó.

Rõ ràng, cổ tay của anh ấy đã được băng bó cho thẳng lại, nhưng anh ấy vẫn đang đeo một chiếc băng vào lúc này.

“Ông chủ Long nói.” Lâm Xương Dịch nói với mọi người trong hội trường mặt chược: “Thành phố giải trí Vạn Hương này là căn cứ mới nhất của Từ Đầu Trọc. Hôm nay mọi người sao chép kẻ và đập phá nơi này. Tiêu điễm, nhớ kỹ điễm, ai làm được? Nếu bắt sống Từ hói, anh có thể đến tập đoàn Tuấn Phong làm quản lý”.

“Anh Lâm, nghe nói Từ Đầu Trọc có trăm anh em, anh em nào cũng thiện chiến, chúng ta ...” Có người lo lắng hỏi.

“Đừng lo lắng.” Lâm Xương Dịch gạt đầu nói: “Bọn họ chỉ là một lũ liều lĩnh. Ông chủ của chúng ta đã có kế hoạch rồi. Nếu không có chuyện gì xảy ra, hiện tại trong thành phố giải trí của anh ấy có nhiều nhất là mười anh em mà thôi.”

Nghe đến đây, mọi người không khỏi phấn khích.

Nói cách khác, đừng nhìn những người thường ngày rất hung tợn dữ tợn, trên thực tế, bọn họ thực lực đánh nhau, không đánh được nhà giàu.

Những kẻ giàu có có thể bỏ tiền ra bất cứ lúc nào để tìm một đám Người đồ làm việc cho mình, trong số đó có không ít cao thủ.

Ngày mai là một ngày để Thảm Hoa vui mừng.

Hai ngày trước, Từ Đầu Trọc đã đưa người đến đập phá khu du lịch Lâm Hải của anh ta, còn đánh Ba vợ ông ta nhập viện.

Vì vậy, đây là cơ hội tốt nhất để một người có tâm có thể Đầu nịnh.

Trong những ngày Thảm Hoa vui mừng, gửi món quà độc nhất vô nhị này cho Thảm Hoa hẳn là Thảm Hoa còn hứng thú hơn là gửi một ít tiền thật.

Đây chính xác là những gì Trần Thành đã nói với Trình Uyên trước đây.

Những người này nói đến chính là Từ Đầu trọc.

Điều mà những người này không biết là mọi hành tung của họ đều nằm dưới sự giám sát của Lý Hải Tân.

Vì vậy, chỉ khi tinh thần của họ vũng vàng, ...

“Nghe người bên trong nói, các người đã bị ta vây quanh rồi!”
Bên ngoài đại sảnh mặt chược truyền đến một tiếng quát lớn.

Trong một khoảnh khắc, toàn bộ hội trường mặt chược đều sững sờ.

Khi Lâm Xương Dịch nghe thấy giọng nói đó, trong lòng anh ta cũng .

Chương 460

Chương 460

Khi một người đang âm mưu điều gì đó, khi anh ta biết rằng một điều gì đó đã được tiết lộ, phản ứng bản năng đầu tiên của họ là hoảng sợ, không liên quan gì đến số lượng người và sức mạnh của đối phương.

Vì vậy những người trong phòng đều sửng sốt.

Tuy nhiên, đó là dư vị sớm.

Có vẻ như có một người bên ngoài sảnh mặt chược.

Và hàng chục người trong chúng ta, bị bao vây bởi một mình anh ta?

Đây không phải là một trò đùa sao?

Công cuốn mở ra, một nhóm người lao ra với tiếng ” phân phật”.

“Này, cậu bé hoang dã đến từ đâu vậy?” Họ hét lên và bao vây người đàn ông bên ngoài.

Trình Uyên cúi đầu, rồi từ từ nâng lên.

“Anh không định đập phá sòng bạc đối diện sao?” Anh hỏi.

Nghe vậy, nhóm người cầm gậy nhìn nhau.

Khi Trình Uyên tai ngẩng đầu lên, đồng tử của Lâm Xương Dịch ở phía sau đám đông đột nhiên co rút lại.

“Trình Uyên ...?”

“Đù má, đúng là âm hồn bất tán mà.” Trong vô thức ôm lấy cổ tay vừa được chữa lành của mình, biểu cảm của Lâm Xương Dịch thay đổi.

Đây là chuyện gì vậy?

Vừa đánh ta 1 trận chưa hết giận hả? Tại sao lại đến và đánh tôi?

“Quá đáng!” Lâm Xương Dịch sắc mặt vắn vẹo.

Đẩy đám người ra và chen lấn trước mặt Trình Uyên, Lâm Xương Dịch chỉ vào mũi Trình Uyên nói: “Trình Uyên, anh quá đáng quá đi mất. Đã chết ở đây thì đừng trách ta vô lễ.”

Nhìn thấy Lâm Xương Dịch cũng hơi giận mình.

Nói cách khác, Lý Hải Tân đã phát hiện một nhóm người đang tìm cách đối phó với Từ Đầu Trọc, và tìm ra nơi chúng ẩn náu và tụ tập, nhưng anh ta không nói ai là người chịu trách nhiệm, anh ta không mong đợi là Người học cũ.

“Nói chuyện thôi, anh muốn chết như thế nào?” Lâm Xương Dịch nghiêng răng hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn những người vây quanh thở dài: “Tôi nói, các người đã bị tôi vây quanh rồi, nên hỏi tôi câu này đúng không?”

Lâm Xương Dịch bị Trình Uyên nhếch mép: “Người nghĩ Người là ai? Iron Man hay Thor? Chúng tôi có mấy chục người, vậy Người có thể dựa vào chính mình?”

Nghe đến đây, mọi người đều phá lên cười.

Quả thật, dù kỹ năng cao đến đâu, một người đánh bảy tám vẫn có thể đánh được, nhưng một người có thể đánh cả chục người, đây không phải là một trò đùa sao?

Và những người này có kẻ trong tay.

Trình Uyên cười nhẹ: “Ai nói tôi chỉ có một người?”

gì?

Lâm Xương Dịch đột nhiên ngưng tụ lông mày.

Ngay sau đó.

“Và tôi!” Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Bạch Long bước đi trong bóng tối và đi thẳng sau lưng Trình Uyên.

“...” Mọi người căn bản không biết Bạch Tiễn, nhưng nhìn thấy chiều cao cùng thân hình cường tráng của hắn, mọi người đều nhin không được cười ra tiếng.

Lâm Xương Dịch cũng rất ngạc nhiên.

Anh ta đã nhìn thấy sức mạnh của Bạch Long, nhưng ...

“Ồ, chỉ dựa vào hai người?”

“Và tôi.” Một giọng nói khác vang lên.

Trần Đông không biết từ đâu đến, thân nhiên đi tới sau lưng Trình Uyên.

Lâm Xương Dịch lúc này có chút hoảng hốt.

Tuy nhiên, sự “bất ngờ” này dường như vẫn chưa kết thúc, bởi một người khác đã bước ra khỏi bóng tối, và người này vượt quá sự mong đợi của mọi người.

Đúng vậy, ngoài dự đoán của mọi người, ngay cả Trình Uyên cũng có chút kinh ngạc.

“Tính tôi đi.” Bạch Dạ nhẹ giọng nói.

Bốn người đứng liên tiếp và đối mặt với hàng chục người.

Gần như cùng lúc, Trình Uyên Baixiong Trần Thành và Bạch Dạ, mỗi người siết chặt tay, lắc cổ vài cái, và chuẩn bị trước chiến tTrình uyên.

“Kaka” vang lên không dứt.

“Trần Đông, Bạch Long, ba người chúng ta đương nhiên chưa từng chiến đấu với nhau, còn ngươi, Bạch Dạ.”

“Đúng vậy, đây là lần đầu tiên.” Bạch Long.

“Đã lâu không gặp.” Trần Đông.

“Cái gì cũng có lần đầu tiên.” Bạch Dạ.

Đó là lý do vì chỉ có bốn người ở phía đối diện, và có hàng chục người ở đây, họ không nên sợ hãi hay hoảng sợ.

Nhưng bây giờ mấy chục người này đột nhiên cảm thấy khí tức của bốn người trước mặt dường như đồng loạt áp đảo cả đám người.

Lâm Xương Dịch há mồm cắn viên đạn hét lớn: “Đu chết bọn họ, giết bọn họ, phần thưởng giống như là của Từ trọc.”

Với một cú va chạm, một nhóm người lao lên.

Đúng lúc này, trên tầng cao nhất của thành phố giải trí Vạn Hương, có hai cặp mắt đang Xuyên qua cửa kính, lặng lẽ quan sát mọi chuyện diễn ra ở sảnh mặt chược đối diện.

“Không ngờ Trình Uyên lại lớn nhanh như vậy.”

Người lên tiếng không phải ai khác, mà là Từ trọc mà Lâm Xương Dịch muốn tính kế lần này.

Về phần người đứng cạnh Đầu trọc, nếu Trình Uyên nhìn thấy anh ta, chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên.

“Vì vậy, đó là lý do tại sao tôi để Người giúp anh ấy ngay cả sau khi anh ấy ngã Xuống.” Tiêu Mục nói nhẹ.

Lão đầu trọc lắc đầu cười nhạt nói: “Với thực lực của hấn hiện tại, e rằng không dùng được ta nữa.”

Tiêu Chí cười nhẹ: “Ta nghĩ nhiều quá, không ai quá giống loài bằng hữu.”

Nghe vậy, Đầu Yi trọc đầu vô cùng sửng sốt, sau đó anh ta liếc nhìn Tiêu Mục một cách khó hiểu và hỏi: “Em không chịu trách nhiệm về tất cả kết quả của Trình Uyên bây giờ sao?”

Tiêu Chí thở dài, bình tĩnh nói: “Dù sao cậu ấy cũng giao tất cả cho tôi, cùng tôi từng là Người học. Cho dù là kẻ thù, tôi cũng không muốn cậu ấy quá xấu hổ.”

“Người không sợ hấn trở lại sao?” Hứa gia đầu trọc hỏi.

Nghe vậy, trong mắt Tiêu Mục hiện lên một tia phản kích: “Tôi rất mong chờ.”

“Người so với hấn còn kinh khủng hơn.” Đầu trọc cau mày nói.

Nghe được lời đánh giá của Đầu trọc về bản thân, Tiêu Mục trên mặt không lộ ra chút vui mừng nào, nhưng nét mặt lại thất lại.

Đọc nhanh tại VietWriter Thật là khủng khiếp, có lẽ anh ta còn tệ hơn ai đó rất nhiều.

Lắc đầu, Tiêu Mục vỗ vai Đầu Trọc, xoay người bước ra ngoài.

“Đừng lo lắng, bất kể ai sẽ làm điều đó trên thế giới, không ai ở thành phố Tân Dương vẫn có thể làm lung lay vị trí của Người.”

Tên đầu trọc nheo mắt lại, tầm mắt lại nhìn về sảnh mặt chược đối diện.

Đồng thời xảy ra xáo trộn trong quán karaoke và quán cà phê Internet của anh ta nên Đầu trọc đã gửi em trai của mình đến.

Ban đầu, anh ấy định đến gặp trực tiếp, nhưng chủ tịch mới của Tuấn Phong Group đã gọi điện và nói rằng muốn nói chuyện với anh ấy. Nơi tốt hơn là City.

Nhưng cho đến nay chủ tịch mới vẫn chưa đến, thay vào đó, Tiêu Mục Đầuát hiện trước mặt anh ta và nói với anh ta rằng Người đang có một âm mưu thủ đoạn.

Mặc dù Từ Đầu Trọc là một người liều lĩnh, nhưng anh ta không phải là một kẻ ngốc, và anh ta có một chút kiến thức về các Đầu hướng kinh doanh.

Đầu tiên, Trích Thủy Group được hỗ trợ bởi Tuấn Phong Group, và sau đó sau một số trận chiến giữa Tuấn Phong Group và kẻ thù, Trích Thủy Group đã bành trướng dữ dội.

Bọn họ ăn nhiều thức ăn lẽ ra thuộc về nhóm Tuấn Phong, lại còn được một thế lực nào đó trợ giúp, dần dần thực lực của họ ngày càng mạnh đến mức có thể chống lại nhóm Tuấn Phong.

Tuy nhiên, vào thời điểm Trình Uyên nhận ra tất cả những điều này thì đã quá muộn.

Tại thành phố Tân Dương, Tập đoàn Trích Thủy hiện chỉ đứng sau Tập đoàn Tuấn Phong, và sau khi Vương Tử Yên thoát khỏi khối lượng, Tập đoàn Trích Thủy thậm chí đã vượt qua Tuấn Phong.

Tất nhiên, có vẻ như bây giờ không liên quan gì đến Trình Uyên.

Nhưng sau cùng, Tiêu Mục vẫn đang âm thầm giật lấy miếng thịt trong miệng Tuấn Phong.

Vào lúc này, trận chiến trên Sảnh Mạt Chước đôi diện cũng rất ác liệt.

Bốn người như bốn con hổ vồ hàng chục con dê ở phía đôi diện.

Chương 461

Chương 461

Không nghi ngờ gì rằng Bạch Long và Bạch Dạ giỏi chiến đấu theo nhóm hơn.

Bạch Long có thể bay vài lần bằng một cánh tay, đó là chưa kể đến sức mạnh của Bạch Dạ.

Nếu so sánh, Trần Thành tương đối yếu trong cuộc đối đầu. Nhưng nó phụ thuộc vào Người là ai, và rất dễ dàng để đánh bại những người bình thường không là gì.

Về phần Trình Uyên ...

Thực lực hiện tại không thấp hơn ba người bọn họ.

Không lâu sau, một mảnh của nó nằm trên mặt đất.

Những người này do Lâm Xương Dịch mang đến không giống như những đứa em nhỏ của Đầu Trọc Viên đầu trọc. Những người này dũng mãnh nhìn thấy nhau, đã sớm sợ hãi, sau khi bị hạ Xuống phần lớn đều bắt đầu chạy trốn.

Lâm Xương Dịch cũng muốn chạy, nhưng vừa quay đầu lại, anh đã nhìn thấy Trình Uyên Đầuắt hiện sau lưng mình từ lúc nào không rõ.

“Uh ... Trình Uyên, tất cả đều là hiểu lầm, Người thấy đấy, vì lợi ích của Người học ...” Trước khi nói xong, Lâm Xương Dịch đột nhiên ném miếng băng trên người về phía Trình Uyên, rồi quay người bỏ chạy. phương hướng.

Trước khi chạy được hai bước, chân anh đã treo lơ lửng trên không.

Bạch Long cổ họng, giống như bắt được gà, trực tiếp nhấc lên.

“Nói gì có ích đi, nếu không lần này anh sẽ phải chặt đứt tay chân.” Trình Uyên ném miếng băng mà Lâm Xương Dịch đã đưa cho anh ta Xuống đất, nhẹ nhàng nói.

Vẻ mặt sợ hãi của Lâm Xương Dịch thay đổi ngay khi nghe thấy tiếng tay chân bị gãy.

Bạch Long ném nó Xuống đất như một con chó chết.

“Àm âm!” Hét lên.

“Ta nói ta nói ...” Nhìn thấy Lâm Hạo từ đâu nhặt lên một cây gậy, Lâm Xương Dịch kêu vội vàng kêu lên, “Lần này là Long Thâm Vũ. Long Thâm Vũ bắt ta làm chuyện này.”

Sau đó tôi nhìn về phía Trình Uyên và những người khác, ánh mắt của họ vẫn nhìn cậu ấy như trước, trên mặt không có bất kỳ dao động nào.

Lâm Xương Dịch khịt mũi trong lòng, đột nhiên lộ ra vẻ mặt chua xót: “A, anh biết không, cái ... cái đó ... cái đó, ô ô, Long Thâm Vũ và Tiêu Mục đã làm việc cùng nhau. Long Thâm Vũ có trách nhiệm tìm mọi cách để thiết lập kẻ thù cho Nhóm Tuấn Phong, và Tiêu Mục ăn thịt quyền lực của Người đứng sau Nhóm Tuấn Phong. “

Về vấn đề này, Trình Uyên là người phi chủ nghĩa.

“còn gì nữa không?”

“Không... không nói nữa.” Lâm Xương Dịch kinh hãi nói.

Nghe đến đây, Trình Uyên thở dài: “Tất cả đều là thông tin vô ích, hãy đánh gãy chân anh ta đi.”

Trần Thành gật đầu và nhận lấy cây gậy từ tay Trình Uyên.

Lâm Xương Dịch lập tức phát hoảng khi nhìn thấy tư thế này.

“Đừng không đừng, ta vẫn biết ta vẫn biết...”

Trình Uyên Xua tay, sau đó nhìn Lâm Xương Dịch mỉm cười.

Lâm Trường Ý rùng mình nói: “Ta, ta, ta, ta biết vợ của người cùng mẹ người ở nơi nào!”

Khi nghe thấy điều này, nụ cười trên mặt Trình Uyên dần trở nên rắn chắc.

“Nói!” Anh nghiêm nghị nói.

“Tôi nói là tôi nói, nhưng anh phải hứa với tôi, chỉ cần tôi nói, anh sẽ buông tha cho tôi.” Lâm Xương Dịch nói nhanh.

Trình Uyên gật đầu.

“Họ đã bị Tiêu Mục nhốt tại căn biệt thự số 26.” Lâm Xương Dịch.

Khi nghe thấy điều này, Trình Uyên quay người bỏ đi.

Vào lúc này, Trần Thành đi về phía Lâm Xương Dịch với một nụ cười xấu xa.

Lâm Xương Dịch nhìn thấy bộ dáng của Trần Thành, anh ta ngần ra, lo lắng nói: “Trình Uyên, anh phải giữ lời, anh đã nói là thả tôi ra.”

Không quay đầu lại, Trình Uyên duỗi tay ra cho hắn so sánh.

Lâm Xương Dịch thở phào nhẹ nhõm.

sau đó..... “băng!”

“A!” Một tiếng hét.

Trần Thành đánh gãy xương cẳng chân trái bằng gậy.

“Xin lỗi, hắn thả ngươi đi, ta không muốn thả ngươi đi.” Trần Thành nhẹ giọng nói.

“Mẹ kiếp, Trình Uyên, cậu đang gian dối!”

...

...

Bên trong quán cà phê Minh Châu.

Bốn người đàn ông lớn đang ngồi trên một boong.

Trình Uyên hai tay cầm tách cà phê, đầu óc choáng váng.

“Tôi biết địa chỉ, tại sao không đi?” Trần Thành cau mày hỏi.

Trình Uyên cười khỏ: “Tôi muốn đi.”

“nhưng.....”

Nhưng Bạch Sĩ Câu từng nói với anh rằng Bạch An Tương và mẹ anh đều không sao, vì vậy anh có thể yên tâm giải quyết những việc trước mắt, đặc biệt là chuyện nội bộ.

Vì Bạch Sĩ Câu đã cam đoan với họ rằng họ không sao cả, Trình Uyên đương nhiên sẽ tin vào điều đó.

Nhưng bây giờ anh ta không còn sự hỗ trợ của động cơ Công suất lớn của Tuấn Phong, và gia đình Trình ở JingTrình lại gặp nCỗy hiểm.

Thậm chí có rất nhiều người trong gia tộc Thâm của Phương và Shang LeaCỗe thậm chí còn không biết anh ta, họ muốn xử tử anh ta, vào lúc này, rõ ràng là không khôn ngoan khi đưa mẹ và vợ của anh ta về.

Vì vậy, Trình Uyên do dự.

Anh ta không trả lời Trần Thành lời nói, mà là quay đầu lại nói với Bạch Tố: “Cảm ơn.”

Trình Uyên không ngờ rằng Bạch Dạ sẽ Đầuát hiện ở đây, và đó không phải là để giết anh ta, mà là để giúp anh ta.

Bạch Dạ cầm ly cà phê lên nhấp một ngụm, sau đó lãnh đạm nói: “Đừng hiểu lầm, ta lần này tới đây là muốn cùng người nói chuyện giao đấu tiếp theo.”

“...” Trình Uyên không khỏi trợn mắt nhìn anh: “Không có thời gian.”

nhưng..... Nghĩ đi nghĩ lại, Trình Uyên lại đổi ý: “Uh ... hai ngày nay thật sự không có thời gian. Tôi có một vài việc nhỏ cần làm. Hay là cậu giải quyết xong với tôi, tôi sẽ đấu với cậu.” ? “

“Tại sao tôi phải ở bên anh?” Bạch Dạ cau mày.

Trình Uyên cười nói: “Nếu như người không đi cùng ta, nếu không xong việc của ta, nếu ta bị thương, e rằng cuộc đấu này...”

“Vâng.” Bạch Dạ.

...

...

Và đúng lúc này, trong căn biệt thự ở sân ngoài của gia đình họ Trình ở Bắc Kinh.

Trình Nặc ngồi trên xe lăn, ngơ ngác nhìn ao nước trong vườn biệt thự.

Đằng sau anh ta là Ngụy Tác với khuôn mặt đen.

“Tại sao anh lại nói với em điều này?” Ngụy Tác khó chịu.

Trình Nặc cười: “Em chỉ là Người của anh thôi, anh chán quá không nói cho em biết thì nói với ai?”

“Đừng đừng, sau này đừng nói với anh những chuyện như thế này, cho dù là người thân của anh cũng bị đóng khung, bằng hữu của anh thì sao?” Ngụy Tác chế nhạo.

Trình Nặc thờ dãi nói: “Người không hiểu.”

“Đúng vậy, tôi không hiểu.” Ngụy Tác.

“Loại chuyện này chỉ là trò chơi của lão Công ta mà thôi. Gần đây nhàn rồi quá, đi đâu cũng mất bình tĩnh. Ta chỉ giúp hẩn tìm chút hứng thú thôi.”

“Có lẽ hẩn cũng rất vui vẻ chơi với người của liên minh doanh nghiệp.”

Nghe những gì Trình Nặc nói, Ngụy Tác sùng sốt, và nét mặt của anh ấy lập tức thay đổi.

“Ý anh là ...” Anh ấy hỏi một cách hoài nghi, “Ba của anh biết anh đã làm điều này?”

“Thế thì sao?” Trình Nặc nhún vai, “Anh nghĩ Trình Tuấn Phong cũng ngốc như anh sao?”

Ngụy Tác: “...”

“À mà, anh quên nói với em rằng gần đây Người thư ký xinh đẹp của anh trai em có thể có chút phiền phức.” Trình Nặc đột ngột nói.

Ngụy Tác giật mình: “Thư ký xinh đẹp gì?”

“Nó gọi là gì ... Vương Tử Yên , ồ vâng, Vương Tử Yên .”

Trình Nặc cười và nói: “Là người đã bỏ trốn khỏi tập đoàn Tuấn Phong cách đây không lâu.”

“Người ấy bị sao vậy?” Ngụy Tác.

“ Bại Lộ rồi.” Trình Nặc nhẹ nói.

Khi nghe thấy điều này, Ngụy Tác quay người và rời đi.

“Hả, DKM, anh đang làm gì vậy?”

“Vô nghĩa, đương nhiên là để báo tin rồi.”

đồng thời.

Trong một ngôi nhà nhỏ vùng nông thôn ở Tân Dương, một người phụ nữ xinh đẹp với dáng người kiêu hãnh đang ngủ rất say.

Qua ánh trăng, Người vẫn có thể nhìn thấy những hạt sương tuyết trắng xóa trên chăn ...

Chương 462

Chương 462 Ngay sau đó.

“Crack!” Có một âm thanh giòn giã.

Một tay như mũi khoan dễ dàng thủng cánh cửa gỗ cũ kỹ, mùn cưa bay tứ tung.

“Ai?”

Người phụ nữ xinh đẹp đang say giấc nồng bị đánh thức, bị đánh sổng, vội vàng ngồi dậy.

“Phồng!” Một âm thanh.

Lần này cánh cửa đã hoàn toàn tan tành.

Ba người áo đen xông vào phá cửa.

Người đẹp sợ hãi, nhanh chóng nhặt chăn trên giường để quấn lấy thân hình quyến rũ của mình.

“Người là ai?”

“đừng đến!”

Người phụ nữ kinh hoàng hét lên.

Tuy nhiên, ba người đàn ông bóng tối dường như không thể hiểu những gì Người ấy đang nói, và lao về phía Người ấy với một nụ cười xấu xa.

“A, không!”

Với một tiếng hét, Vương Tử Yên đột ngột ngồi dậy, mở mắt ra và phía trước hoàn toàn tối đen.

“Huhu ...” Sau khi thở hồng hộc, Người mới nhận ra mình đã đổ mồ hôi.

Hóa ra đó chỉ là một giấc mơ.

Nhịp tim của Vương Tử Yên vẫn còn rất nhanh, Người ấy đã không thể bình tĩnh được một lúc lâu.

Mấy ngày nay, ngày nào Người cũng gặp ác mộng, nỗi Người đơn và sợ hãi đan xen khiến Người rất phiền muộn.

Nhưng người đàn ông nói rằng chỉ bằng cách này anh ta mới có thể giúp Trình Uyên.

Vâng, tất cả mọi thứ là cho anh ấy.

Vương Tử Yên tự an ủi rằng mình sẽ làm bất cứ điều gì cho anh ấy.

Đứng dậy, khoác lên mình chiếc áo khoác mỏng, đôi chân trần dài trắng nõn, Người bước ra khỏi giường, đến bên cửa sổ, nhìn lên những vì sao trên bầu trời.

“Người ổn chứ?”

“Tôi rất tốt.”

“Tôi muốn trở lại...”

Người thì thầm.

Bóng cây bên ngoài sân, với hàm răng và móng vuốt nhảy múa, trông giống như một con quái vật lắc lư dưới tác động của gió.

Nhưng ánh mắt của Vương Tử Yên lúc này rất kiên định.

Quay lại và rót một cốc nước, nhưng ...

Người sững sốt.

Chuông gió ngoài cửa không kêu!

Vương Tử Yên lo lắng không có thời gian để suy nghĩ nữa, Người nhanh chóng mở cửa sổ, ném dép ra ngoài, nhanh chóng chui Xuống gầm giường.

Có thật không.

Chỉ sau khi hoàn thành tất cả những điều này, chỉ trong hai phút, tay cầm của cánh cửa gỗ đốm bắt đầu xoay nhẹ nhàng.

Tiếng “rắc” không lớn, nhưng là tiếng mở cửa.

Vương Tử Yên ở dưới giường, miệng che miệng bằng một tay không dám bộc lộ bản thân, nhìn thấy hai đôi chân bước vào phòng mình.

Khi hai bàn chân này đến trước mặt Ngươi, Vương Tử Yên cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

“Hả? Không có ai!”

“Giường còn nóng.”

“Trên bàn vẫn còn một cốc nước nóng.”

“Nhìn xem, cửa sổ đang mở.”

“Có giày!”

“Vừa chạy, vừa đuổi theo!”

Hai người Vương Tử Yên không nhìn thấy những người giống như đang trao đổi vài câu đơn giản, liền nhanh chóng xông qua cửa sổ.

Vương Tử Yên vô cùng sợ hãi, Ngươi còn chưa kịp suy nghĩ tại sao cửa mở rõ ràng mà hai người đã muốn nhảy ra khỏi cửa sổ để đuổi theo.

Sau một vài phút, Ngươi như mất hơi thở, bước ra khỏi giường.

Ngươi treo chuông gió trước cửa, vắng tiếng chuông gió nghĩa là đêm nay không có gió, không có gió Làm sao cành cây ngoài sân rung rinh?

Có nghĩa là có người đang trèo cây ngoài sân và nhảy Xuống sân.

Vỗ nhẹ bộ ngực nhấp nhô, Vương Tử Yên bóp cốc nước trên bàn uống một ngụm nước.

“Không, ở đây không còn an toàn nữa.” Ngươi nghĩ, mặc quần áo thật nhanh và chuẩn bị rời đi.

Nhưng khi vừa mở cửa, Ngươi đã nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười trước mặt.

Trời tối đen như mực, vừa mở cửa đã nhìn thấy một khuôn mặt, không sợ chết khiếp thì tốt rồi.

“gì!”

Vương Tử Yên hét lên vì sốc.

“Mỹ nhân, ngươi đi đâu vậy?”

Hóa ra cả hai không rời nhau chút nào.

...

...

Và bên kia.

Sau khi nhận được cuộc gọi từ Ngụy Tác, Trình Uyên đã cử tất cả những người có thể được cử đi.

Nhưng Vương Tử Yên đã trốn ở đâu?

Lý Hải Tân cũng không có manh mối.

Kết quả là chúng chỉ có thể tìm kiếm những nơi có thể ẩn nấp như một con ruồi không đầu.

Từ quê nhà của Vương Tử Yên trở về, Trình Uyên, người đang ngồi trên xe, không khỏi nhíu mày.

“Đừng lo lắng, Tử Yên sẽ không sao đâu.” Lý Nam Địch an ủi Trình Uyên, mặc dù Người ấy cũng rất lo lắng.

“Anh và Người ấy là Người thân của nhau, nên tôi thực sự không biết Người ấy có thể trốn ở đâu?” Trình Uyên hỏi.

Lý Nam Địch thở dài.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên quay đầu lại, nằm ngửa trên ghế và nhắm mắt lại.

Ngụy Tác nói rằng Vương Tử Yên đã bị lộ và hiện Người ấy đang gặp nCỗy hiểm.

Nhưng Ngụy Tác không biết Người đang trốn ở đâu.

Tôi không biết Người ấy đang trốn ở đâu, nhưng tôi biết Người ấy đang bị lộ và gặp nCỗy hiểm.

Rõ ràng, điều này cho thấy có người đã nói với anh ta, nhưng người này không muốn anh ta biết mọi chuyện, chỉ muốn truyền miệng Ngụy Tác đến lỗ tai của chính mình.

Trình Uyên cau mày và bắt đầu phân tích kỹ càng.

Vì đã xa Tuấn Phong mấy ngày nên hắn không biết gì về âm mưu sắp tới, nên trong thời gian này, hắn ôm ý tưởng giữ nước, đắp đất cùng binh lính, không hề nghĩ ngợi gì. các vấn đề.

Tôi không sử dụng não trong vài ngày, và tôi cảm thấy hơi lo lắng.

Tuy nhiên, khi còn đi học, anh không bao giờ quên lời của thầy Mã: Người nghiêm túc thì sợ gì, người nghiêm túc thì không có việc gì là không làm được, chuyện bí ẩn thì sợ nhất là không nghĩ ra, còn có không có gì bí ẩn. Những điều không thể nghĩ ra.

Theo lý thuyết đã biết, không có âm mưu nào là hoàn hảo!

“Haibin, giúp tôi kiểm tra số điện thoại của Trình Nặc.” Trình Uyên lấy điện thoại di động ra, gọi cho Lý Hải Tân, lo lắng nói.

Ai sẽ nói với Ngụy Tác về loại chuyện này?

Trình Uyên nghĩ đến nhà họ Ngụy, nhưng nhà họ Ngụy từ trước đến nay là liên minh với nhà họ Trình, lại không có liên hoan với Trình Uyên, cho nên khả năng nhà họ Ngụy vô cùng nhỏ.

Sau đó, chỉ còn lại một người.

Ngụy Tác không tiếp xúc nhiều với gia đình Thẩm và gia đình Phương, ngoại trừ việc anh ta đã nói với Trình Uyên rằng anh ta là Người của Trình Uyên và Trình Nặc.

Do đó, Trình Nặc đã nói với Ngụy Tác về vấn đề này.

“Được rồi, ngay bây giờ.” Lý Hải Tân trả lời.

Lý Hải Tân là một chuyên gia tình báo, vì vậy việc anh ta có được thông tin liên lạc của một người là một miếng bánh.

Năm phút sau, Lý Hải Tân chuyển số điện thoại cho Trình Uyên.

Trình Uyên nhắc điện thoại lên để bấm số, nhưng ngón tay của anh đang ở nút quay số và tạm dừng.

Sau một lúc trầm ngâm, anh ấn nó Xuống.

“Dudu...”

“Xin chào?” Thật lâu sau trên điện thoại vang lên một giọng nói có phần quen thuộc.

Sở dĩ có sự quen thuộc là do giọng nói có phần giống của Trình Uyên.

“Là tôi.” Trình Uyên bình tĩnh lại hơi thở và nhẹ nói.

Đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với Trình Nặc, và không hiểu sao anh vẫn có chút lo lắng.

Trên điện thoại im lặng một hồi, đột nhiên vang lên một tiếng chào hỏi thân tình: “Huynh Đệ?”

“...” Trình Uyên lập tức sững sờ.

Anh ta biết rằng Trình Nặc đang mong muốn anh ta chết, vì vậy anh ta đã thấy trước cuộc nói chuyện giữa hai người họ đầy mùi thuốc súng.

Không ngờ thứ phát ra từ phía bên kia lại là một cái tên thân mật.

“Anh ... là Trình Nặc?”

“Này, Huynh Đệ, người đã gọi điện thoại cho ta, tại sao còn hỏi?”

Giọng nói ấm áp của Trình Nặc lại vang lên trên điện thoại.

Đây có thực sự là người anh em định giết anh ấy không?

Trình Uyên không khỏi dao động.

Chương 463

Chương 463 “Vương Tử Yên bây giờ ở đâu?”

Sau một lúc im lặng, Trình Uyên hỏi.

Một lúc sau, Trình Nặc mới dễ nghe nói: “Huynh Đệ, đã muộn rồi, người nên nghỉ ngơi đi.”

Bây giờ là một giờ sáng, và bình thường để nghỉ ngơi.

Nhưng làm thế nào để Trình Uyên có thể đi vào giấc ngủ một cách thoải mái bây giờ?

Bất kể việc bỏ trốn của Vương Tử Yên có phải vì anh ta hay không, anh ta không muốn Vương Tử Yên gặp tai nạn.

“Nói về điều kiện của cậu.” Trình Uyên nhẹ nhàng nói.

Vì Trình Nặc muốn Trình Uyên liên lạc với mình nên phải có mục đích.

Tuy nhiên, Trình Nặc lại cười và nói: “Anh à, anh nhìn xa quá rồi. Giữa anh em chúng ta, anh có thể đề nghị gì với em không?”

Điều này thực sự khiến Trình Uyên bối rối.

Không phải là một điều kiện?

Người đang làm gì đấy?

Ngập ngừng một chút, Trình Nặc thở dài: “Chà, vì anh muốn biết nhiều như vậy, anh trai, tôi sẽ nói cho anh biết.”

“Vương Tử Yên đang ở làng Đông Thạch Thôn, nhưng ...”

“Nhưng sao?” Trình Uyên.

“Nhưng bây giờ Người có thể đã quá muộn.” Trình Nặc.

“Làng Đông Thạch Thôn!” Trình Uyên nói với người tài xế Bạch Long.

Chú Bạch Long vội vàng bám chuyển hướng và quay đầu xe.

“Ý anh là gì?” Sau đó, Trình Uyên hỏi lại Trình Nặc.

Trình Nặc cười nói: “Em nhận được thông tin là người của nhà họ Thâm đã tìm được Người ấy rồi, nhưng anh đừng lo, dù sao Vương Tử Yên cũng nắm trong tay 2 tỷ. Trước người nhà họ Thâm.” lấy được 2 tỷ, tôi sẽ không làm gì Người ấy ”.

“Nếu em lấy được thì sao?” Trình Uyên cau mày.

“Hehe, Vương Tử Yên sẽ không ngốc như vậy đâu.” Trình Nặc.

“...” Trình Uyên.

“Vậy anh à, nếu bây giờ anh đến làng Đông Thạch Thôn, về nhà ngủ một giấc ngon lành. Ngày mai, ngày vui của Thâm Hoa nhất định sẽ rất sôi động, anh cũng có thể tham gia vui vẻ.” Trình Nặc nhắc nhở.

Khi nghe điều này, Trình Uyên ngay lập tức hiểu ý của Trình Nặc và không thể không mỉm cười.

“Trình Nặc.”

“Chà, có chuyện gì vậy anh?”

“Anh trai cậu mà hét to như vậy thật là có tình ý.” Trình Uyên chế nhạo.

“Haha ...” Trình Nặc.

Sau đó cúp điện thoại.

Lý Nam Địch lo lắng nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên vẫy tay và nói với Người ấy, “Tôi không sao.”

“Tôi nghĩ nó có thể không đơn giản như vậy.” Lý Nam Địch nhắc nhở.

Bản năng mách bảo Người rằng những gì Trình Nặc nói có lẽ là một cái bẫy, và độ tin cậy cực kỳ thấp.

Trình Uyên gật đầu nói: “Ít nhất cũng có phương hướng, không phải sao?”

Lý Nam Địch: “...”

Trình Uyên không hỏi Trình Nặc làm sao anh ta biết được, mọi người biết chuyện như thế này là tốt rồi, cho dù Trình Nặc muốn làm hại Trình Uyên thì Trình Uyên cũng không còn cách nào khác.

Tốt hơn là xé nát khuôn mặt của anh ta và để anh ta chạy Xung quanh như một con ruồi không đầu, nhưng không có kết quả.

Đã đến làng Đông Thạch Thôn.

Chắc chắn, như Trình Nặc đã nói, trong sân nhỏ nơi Vương Tử Yên thuê, cánh cửa đang mở, chính xác là cánh cửa đã mục nát đến nổi văng.

Khi tôi bước vào phòng, chiếc giường vẫn còn ấm.

Nước trên bàn đã lạnh rồi.

Nhìn thấy tất cả những điều này, Trình Uyên yếu ớt ngồi trên giường.

Rốt cuộc, đó là một bước quá muộn.

Lý Nam Địch lo lắng nhìn Trình Uyên, im lặng một lúc rồi hỏi: “Tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

Trình Uyên lạnh lùng nói: “Hãy làm theo lời anh ấy nói, ngày mai cùng Thảm Hoa ăn mừng.”

“Sẽ nCỏy hiểm chứ?” Lý Nam Địch hỏi.

Trình Uyên lắc đầu cười bất đắc dĩ: “Chúng ta là anh em, làm sao vậy?”

Lý Nam Địch trầm ngâm gật đầu.

Sau đó, họ trở về thành phố Tân Dương, và Trình Uyên yêu cầu Bạch Long đưa Lý Nam Địch về nghỉ ngơi trước.

Sau đó, anh ấy gọi cho Lý Hải Tân.

“Để mọi người về nghỉ ngơi và tập trung tại Long Đàn Y Viện lúc bảy giờ sáng.”

Sau khi đặt điện thoại Xuống, Bạch Long hỏi: “Đi đâu?”

Trình Uyên suy nghĩ một chút nói: “Các người cũng đi nghỉ ngơi đi, có thể lúc rạng sáng sẽ có một trận chiến khốc liệt.”

Bạch Long gật đầu, và không từ chối.

Chủ yếu là hai chữ chiến đấu quyết liệt khiến anh không thể buông lỏng, chỉ khi được nghỉ ngơi đầy đủ, anh mới có thể có thêm năng lượng để đảm bảo an toàn cho Trình Uyên.

Sau khi Bạch Long rời đi, Trình Uyên ngồi vào ghế lái, khởi động xe và lái vào bóng tối.

...

Khu biệt thự Nhã Uyên không phải là khu biệt thự đặc biệt xa hoa, ít nhất cũng không cao bằng Vịnh Ánh Trăng, nhưng dù sao cũng là khu biệt thự nên thiết bị an ninh vẫn rất đầy đủ.

Nhưng bây giờ Trình Uyên không còn như xưa, muốn trốn tránh an ninh cũng dễ dàng vào cộng đồng.

Bí mật lên vào Tòa nhà 26.

Trình Uyên nhìn thấy đèn trong sân đều bật sáng, trong sân có mấy người đàn ông cường tráng tụ tập đánh bài.

Vì vậy, anh đi vòng ra cửa sau của biệt thự, leo lên tầng ba theo đường ống, và nhìn vào bên trong qua khe hở của tấm rèm.

Đèn trong phòng đã tắt, nhưng bởi vì Xung quanh có một vòng đèn chiếu sáng, nên ít nhiều vẫn có thể nhìn thấy cảnh vật bên trong.

Tôi nhìn thấy chiếc giường lớn trong phòng, mẹ tôi đang ngủ yên.

Đọc nhanh tại VietWriter Trình Uyên nhìn mẹ mình một lúc, và cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Sau đó, anh ta trèo xuống đường ống đến cửa sổ bên cạnh và nhìn vào bên trong.

Bạch An Tương cũng đang ngủ.

Và Người ấy ngủ nghiêng, đối diện với chính mình.

Một tấm chắn mỏng che đi thân hình hấp dẫn của Ngươi, chân dài trắng nõn tinh nghịch đập một góc chắn để lộ ra ngoài.

Khóe miệng Trình Uyên không khỏi gợi lên ý cười.

Đã lặng lẽ quan sát Ngươi ấy trong một thời gian dài.

Trình Uyên không muốn làm phiền Ngươi, chỉ muốn gặp Ngươi.

Ngày mai sẽ là một ngày rất khó khăn, anh không biết mình sẽ gặp phải nCỗy hiểm gì, nhưng chỉ muốn nhìn Ngươi lần cuối.

Uh, có lẽ đó không phải là cái nhìn cuối cùng. Tóm lại, cái này sẽ kích thích ham muốn sống sót của anh ấy hơn nữa.

“Anh yêu em, vợ của anh.”

Gió đêm hơi mát.

Anh ngừng ý muốn nhảy vào cửa sổ đập chắn cho Ngươi rồi từ từ leo Xuống cửa sổ.

Lâm Xương Dịch không nói dối, Bạch Sĩ Câu cũng không.

Vì vậy, anh cảm thấy nhẹ nhõm.

...

...

Đồng thời, trong một biệt thự ở đâu đó.

Vương Tử Yên được treo trong ga ra của biệt thự bằng một sợi dây thừng dày bằng ngón tay cái, thân hình duỗi ra rất vừa vặn nên dáng người yêu kiều của Ngươi càng thêm nổi bật.

Trước mặt Ngươi, có hai người đàn ông.

Một người trong số họ có bộ râu, vẫn là một chiếc vòng, với một Tam Dao xéo trên toàn bộ khuôn mặt.

Anh bước tới trước mặt Vương Tử Yên , ánh mắt đảo qua lại trên cơ thể hoàn hảo của Ngươi một cách liêu lĩnh.

Sau đó.

“Tát!” Tát.

Với trái tay của mình, anh ta đã đánh bay cặp kính trên mặt Vương Tử Yên .

Và khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Người ấy đột nhiên hiện ra năm dấu tay đỏ tươi.

Có thể thấy, chiếc Độc Nhãn Long này đã sử dụng bao nhiêu Công sức.

“Mỹ nhân, nếu giao tiền, anh trai sẽ làm cho Người rất thoải mái. Người thấy Người xinh đẹp như vậy, tại sao phải chịu cái tội này?” Anh đối với Vương Tử Yên vẻ mặt cười toe toét.

Vương Tử Yên vô cùng sợ hãi.

Môi Người ấy run lên, nhưng ...

Người vẫn mím chặt đôi môi đỏ mọng, nhìn những nơi không quan trọng khác.

“Nó khá bướng bỉnh.” Độc Nhãn Long sờ cằm và không nhận được cười toe toét.

Sau đó, anh vươn một bàn tay ra khiêu khích cằm Vương Tử Yên : “Chỉ không biết, trong trường hợp cực kỳ kích động, em có thể duy trì được cái tính khí bướng bỉnh này không.”

Sau đó, lòng bàn tay bắt đầu đi Xuống phía dưới, đến đường viền cổ áo sơ mi của Người.

“Xìch xìch!” Một tiếng kêu.

Chương 464

Chương 464

“A!” Vương Tử Yên hét lên kinh ngạc.

Độc Nhãn Long kéo cổ áo của nàng xé ra một mảnh lớn, lập tức lộ ra một mảng lớn da trắng.

Đặc biệt là xương quai xanh có thể khơi dậy sự trầm mặc vô tận của mọi người.

Con mắt duy nhất còn lại của Độc Nhãn Long đột nhiên trũng lớn như chuông đồng, cổ họng bất giác dâng trào.

“Anh... anh muốn làm gì?” Vương Tử Yên, người vốn đã rất công bằng, tái mặt vì sợ hãi, và cơ thể cô không thể không run lên.

“Người làm sao vậy?” Long một cái cười híp mắt nói: “Ta đương nhiên nhớ người.”

“Không, đừng...!” Vương Tử Yên kinh hãi.

của mình, Độc Nhãn Long đột nhiên trở nên nóng bỏng ở một nơi nào đó, cô ấy sốt ruột đưa tay ra và nắm lấy ...

Ngay sau đó.

Cổ áo của Độc Nhãn Long bị tóm từ phía sau.

“Em đang làm gì vậy?” Anh ta gầm lên.

Phía sau anh ta là bạn đồng hành của anh ta, một người đàn ông mặt đen.

“Cô nương nói, trước khi xuất tiền, cô nhất định phải đảm bảo tính toàn vẹn của cô ấy.” Người đàn ông mặt tối sầm nói.

Ròng một mắt giật mình, sau đó khó chịu: “Trước tiên để cho ta sáng khoái, dù sao cũng không thấy được.”

Quay lại, anh ta lại định lao vào Vương Tử Yên.

Nhưng anh lại bị người đàn ông mặt đen kéo lại.

“Anh ...!”

Người đàn ông mặt đen lạnh lùng nói: “Cô ấy không mở miệng?”

“...” Độc Nhân Long.

Người đàn ông mặt đen lạnh lùng liếc nhìn Vương Tử Yên, sau đó lấy trong túi ra một vật vẫn còn nằm trên mặt đất, nói với những người đi xe đạp: “Dùng cái này cho mát mẻ.”

Độc Nhân Long sững lại trong giây lát và nhìn thấy một chiếc roi da trên mặt đất.

“Này, cái này cũng tốt.”

...

...

Lúc bình minh.

Trong tòa nhà phụ của Long Đàm Y Viện, tất cả những người của Trình Uyên đã tập trung.

Trình Uyên nhìn những người này, trong lòng đột nhiên có chút xúc động.

Ngày xưa ta chỉ là con rể phế vật trong dân, nhưng bây giờ ... rất nhiều người nguyện ý theo hãnh.

Không tính đến nguồn lực tài chính, những người này dưới quyền anh ta đủ sức càn quét toàn bộ thành phố Tân Dương.

Em gái béo của Bạch Long Trần Thành là Thời Sách Vương Mĩ Lệ, Lý Hải Tân, Lý Nam Địch, và “Thập tam Thái Bảo” của Vương Mĩ Lệ.

Taibao Thirteen là một bậc thầy mà Vương Mĩ Lệ tuyển dụng, và mọi người đều sở hữu nhiều pha nguy hiểm khác nhau.

Có một vài Trần Thành vẫn biết nhau, bởi vì họ từng là kẻ giết người.

Một số người đã từng ở chiến trường nước ngoài.

Một số người, và Vương Mĩ Lệ đã từng là đồng nghiệp của một tổ chức nào đó.

“Lần này, có thể có nguy hiểm và đây ản số, bởi vì chúng ta đang ở trong ánh sáng và kẻ thù ở trong bóng tối.” Trình Uyên nói sau cuộc họp chiêm nghiệm.

“Thành thật mà nói, tôi sắp cứu một người phụ nữ. Người phụ nữ này và tôi chỉ là bạn và cấp dưới. Đối với những người khác, điều đó có thể không quan trọng, nhưng cô ấy đang gặp khó khăn và tôi phải cứu nó.”

“Trong quá trình này, bạn có thể bị thương hoặc ... chết, vì vậy bạn có thể cân nhắc xem có nên tham gia hay không.”

“Và bạn cũng biết rằng tôi không có ‘của vàng’ của Tuấn Phong. Tôi có thể không trả được tiền lương của bạn trong tương lai. Bạn cũng có thể lựa chọn ra đi. Tôi vẫn còn một số tiền trong tay và sẽ đền bù bạn.”

Trình Uyên nói xong những lời này, ánh mắt bình tĩnh nhìn mọi người.

Trên Thập tâm thái bảo, một thanh niên tên là Hắc Tử đột nhiên hỏi: “Ông chủ, ông có gặp nguy hiểm không?”

Trình Uyên: “Nói thẳng ra là tôi không biết.”

“Vậy thì cậu nghĩ việc cứu một người bạn có đáng không hay chỉ là một tên thuộc hạ, bản thân cậu đã chết?” Hắc Tử hỏi lại.

Không chút do dự, Trình Uyên nói dứt khoát, “Nó đáng giá.”

“tại sao?”

“Tôi không thể nói những điều chính đáng, và nó rất giả tạo.”

Trình Uyên cười và nói: “Nhưng tôi biết rằng tôi sẽ cảm thấy đau khổ và buồn nếu người tôi từng bên cạnh chân thành chết. Nếu tôi không thể làm gì, Tôi sẽ có tội suốt đời. “

Khi hắn nói lời này, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một tia.

Lý Ngụy nói rằng Trình Uyên coi anh là bạn, anh cũng coi Trình Uyên là bạn, trên đời này, Trình Uyên được coi như người thân thiết nhất với anh.

Trình Uyên lúc đó cũng rất cảm động nhưng chỉ cảm động thôi.

Anh không bao giờ ngờ rằng Lý Ngụy sẽ đỡ đạn cho mình. Hành vi này không chỉ là coi anh ta như một người bạn?

Tôi vẫn nhớ rằng Lý Ngụy đã cởi đồng phục của mình và đánh Long Thâm Vũ và Lâm Xương Dịch một cách thô bạo trong một con hẻm đen để đưa Trình Uyên ra ngoài.

Anh ấy đối xử với anh ấy như một người thân, và đối xử với anh ấy như một người anh em.

Sau khi nhìn nhau với các thành viên khác của Thập Tam thái bảo, Hắc Tử gật đầu.

“Ông chủ, trên thực tế, chúng tôi không sợ.” Anh ta nói.

Trình Uyên hơi giật mình.

Hắc Tử cười nói: “Cấp dưới hoặc bằng hữu người có thể mạo hiểm. Là cấp dưới của người, chúng ta rất thoải mái.”

Vì vậy, Trình Uyên bật cười.

“Đi!” Anh ta nói.

Mọi người lên xe, trong số đó, Vương Mĩ Lệ và Thập tam thái bảo lên xe cấp cứu kín.

Xe chạy đến bệnh viện lao thẳng lên đường cao tốc.

Ngay khi anh đang trên đường cao tốc, điện thoại của Trình Uyên đổ chuông.

“Này, anh trai, đừng đến thành phố Giang Bắc.” Giọng nói lo lắng của Ngụy Chuẩn truyền đến ở đầu dây bên kia.

Trình Uyên thờ ơ hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Ngụy Chuẩn kinh ngạc: “Người còn chưa đi?”

“Trên đường.” Trình Uyên.

“Quay người, quay lại và đi về. Tốt hơn hết anh nên trốn trong những ngày này.” Ngụy Chuẩn lo lắng nói.

“Tại sao?” Trình Uyên.

“Bạn có biết hiện tại tứ đại gia tộc và một số gia tộc giàu có ở thủ đô đang đuổi giết cha cậu là Trình Tuấn Phong không?”

“biết rồi.”

“Trình Tuấn Phong ở ẩn, không ai có thể tìm ra, cho nên bây giờ người đã trở thành điểm đột phá của hắn, người biết ta có ý tứ gì không?”

“Ý anh là, những người này muốn bắt tôi và ép anh ta ra ngoài?” Trình Uyên hỏi.

Ngụy Tác vội vàng gật đầu nói: “Cái này còn chưa đủ rõ ràng sao?”

“Cho nên, những người muốn bắt tôi hôm nay không chỉ có họ Thẩm và nhà Phương.” Trình Uyên.

Ngụy Tác: “Vâng, tôi chỉ nghe ông già của tôi nói sáng nay.”

“Ồ.” Trình Uyên gật đầu.

“Bạn về thành phố Tân Dương trước, tôi sẽ đáp chuyên cơ ngay lập tức, cậu nhớ trốn chờ tôi, tôi sẽ thu xếp cậu đến một nơi không ai có thể tìm được, miễn là khoảng thời gian này trôi qua. .. “

“Sao anh biết em sợ họ?” Trình Uyên hỏi đột ngột trước khi Ngụy Tác kịp nói hết.

Ngụy Vô Tiện sửng sốt một chút, một lúc sau mới tỉnh táo lại: “Người ... người có ý tứ gì?”

Trình Uyên chột mím cười, nhưng nụ cười này có vẻ hơi góm ghiếc.

“Có phải mọi người nghĩ rằng tôi bây giờ rất dễ bị bắt nạt?” Anh ta chế nhạo: “Không có Tuấn Phong, tất cả họ đều nghĩ tôi là một người cô đơn, phải không?”

“Phải không?” Ngụy Tác.

Trình Uyênsen nói: “Đến tùy họ muốn, đến ở tùy ý. Tôi muốn tất cả bọn họ biết rằng ở tỉnh Giang Bắc, ai nói ra sẽ tính!”

Ngụy Tác ngẩn người.

Tôi đi con đường này, đi trên núi xác chết và biển lửa, tôi đi chân đất, vậy sao tôi không sợ đám hôm nay nhà họ Ngụy xem buổi biểu diễn, nếu không, trong trận tuyết lở, không có bông tuyết nào là vô tội.”

Chương 465

Chương 465 con nhà giàu lớn lên trong nhà kính và đi giày cao cấp.

“Ngụy Tác, tốt hơn hết là nên thuyết phục người ngày Đứng trước một điểm bán báo bên ngoài sân bay Bắc Kinh, Ngụy Tác xách ba lô và mặc áo khoác bình thường giống như một khách du lịch bình thường, anh ta sững sờ khi nghe những lời của Trình Uyên.

Anh ta sẽ làm gì?

ông có thể làm gì khác?

Theo quan điểm của Ngụy Tác ... hay nói cách khác, trong mắt mọi người, không có Tuấn Phong làm nền tảng, Trình Uyên chẳng là gì cả, liệu anh ta có còn khả năng làm được điều gì đó không?

Cũng giống như một người phụ nữ chống lại sự hung hăng, ngay cả khi không có quần áo của mình, bạn làm sao có thể vùng vẫy?

Ngụy Tác không thể đoán ra, nhưng anh có một trực giác, Trình Uyên không phải đang nói đùa.

Đúng như không ai có thể nghĩ trước đó, anh ta thực sự đi giết Phương Thanh Yên.

cúp máy.

Cầm vé trong tay, Ngụy Tác bắt đầu lo lắng.

...

...

Ngày Thảm Hoa vui mừng đến tập đoàn Thần của thành phố Giang Bắc.

Nằm trong Khu Phát triển Giang Bắc, Khách sạn Biệt thự Giang Biên tập trung rất nhiều người, hầu hết là những người nổi tiếng từ mọi tầng lớp xã hội.

Những chiếc ô tô sang trọng, thành hàng dài, nằm rải rác trong bãi đậu xe trước khách sạn như một khu chợ đầu mối.

Hôn lễ được tổ chức vào lúc mười giờ, đến gần chín giờ, một hàng Audis cũng đã đến bãi đậu xe.

Sau khi đỗ xe, Trình Uyên đẩy cửa bước xuống xe, theo sau là Lý Nam Địch, Bạch Long Thời Sách, Trần Thành và Lý Hải Tân.

Nhìn khách sạn Giang Biên Villa tráng lệ sau khi mấy người đưa mắt nhìn nhau, Trình Uyên nói với Thời Sách: “Cẩn thận.”

Thời Sách gật đầu với anh ta một cách nặng nề, sau đó vài người giải tán đi vào khách sạn.

Trên đường đến đây, Trình Uyên và Lý Hải Tân đã phân tích.

Trình Uyên nói, “Nếu em là Thẩm Hoa, em sẽ giấu Vương Tử Yên ở đâu?”

Lý Hải Tân nói: “Nếu là tôi, tôi sẽ không sắp xếp anh ấy ở gần khách sạn tổ chức tiệc cưới, bởi vì hôm nay sẽ có rất nhiều người đến, có nhiều người ánh mắt hỗn loạn, có khả năng bị rò rỉ.”

Trình Uyên gật đầu: “Được, nhưng anh ấy không thể giấu cô ấy quá xa, kéo xảy ra tai nạn thì không kịp giúp đỡ.”

Rốt cuộc, vào ngày hôn lễ của Thẩm Hoa, tất cả các cao thủ sẽ đến tham gia.

“Cho nên, hẳn vẫn cần có thể giám sát bất cứ lúc nào.”

“Vâng, vì vậy, cuộc giám sát sẽ có thể tìm ra nơi Vương Tử Yên được giấu.”

“Nhưng phòng giám sát biệt thự của Thẩm Hoa có lẽ không tìm được, bởi vì nếu tôi là anh ấy, tôi sẽ nghĩ tới, bất cứ lúc nào cũng có thể kiểm tra.”

Trình Uyên gật đầu: “VẬY thì phương hướng của chúng ta đã rõ ràng.”

Lý Hải Tân gật đầu.

“Điện thoại di động của Thẩm Hoa!” Trình Uyên nói, “Thời Sách, cái này cho cậu.”

Nghe cuộc nói chuyện giữa hai người, Thời Sách không khỏi sửng sốt.

Lý Nam Địch càng thêm bối rối.

“Lấy điện thoại di động của Thẩm Hoa.” Trình Uyên giải thích với Thời Sách.

Thời Sách vội vàng gật đầu nói: “Đừng lo lắng, tiểu ý tứ.”

Lý Nam Địch dường như hiểu ra một chút, và sau đó nhìn Trình Uyên và Lý Hải Tân với ánh mắt kinh ngạc.

“Hai người, hai người là con quái vật gì vậy?” Cô thốt lên, “Thật là, hai người sẽ mù nếu không muốn làm thám tử.”

Lúc này, cô đột nhiên ảo tưởng rằng mình là một con ngốc trước mặt họ.

Còn Trần Thành thì không khỏi thở dài: “Tuổi đôi mươi thật biến thái, đúng là tuyệt sắc giai nhân.”

Con Bạch Long nói: “Bạn không thể đánh bại anh ta trong một cuộc chiến bây giờ.”

Trần Thành không khỏi ngơ ngác nhìn Bạch Tư Duệ: “Coi như là người có thể đánh trước.”

Bạch Tử Họa nhẹ giọng nói: “Ta đánh nhóm tốt lắm.”

“Bah!” Trần Thành.

Vào khách sạn hoa cả mắt, từ tầng 1 đến tầng 3 sôi động chẳng kém gì chợ quê.

Và những người đến đây chỉ cần nhìn trang phục là biết, họ gọi là đẳng cấp, đàn ông phong độ, còn phụ nữ thì vô cùng xinh đẹp.

Điều này cho thấy mạng lưới của gia đình Thẩm mạnh mẽ như thế nào.

Vì họ đã đến sớm hơn và đoàn xe của Thẩm Hoa vẫn chưa đến, nên sau khi đến sảnh tầng ba, Trình Uyên tùy ý đi lại.

Lý Nam Địch theo sát anh ta.

Người phục vụ đi ngang qua, một thanh niên hàng hiệu cầm lấy hai ly rượu đỏ trên khay của người phục vụ, sau đó tiến lên chặn Lý Nam Địch.

“Xin chào, cô gái xinh đẹp, họ của tôi là Vương Hạc. Tôi rất vui được gặp cô. Không biết tôi có thể thưởng thức đồ uống không?”

Người thanh niên tên Vương Hạc nói với Lý Nam Địch với nụ cười trên môi.

Lý Nam Địch hơi nhíu mày: “Xin lỗi, ta không biết.”

Sau đó, chúng ta phải đi theo Trình Uyên để tránh những người trẻ tuổi.

Kết quả, Vương Hạc bước nhanh hai bước, lại chặn đường Lý Nam Địch: “Tôi đã nói với anh rằng tôi tên là Vương Hạc. Nếu anh nói cho tôi biết tên của anh là gì, chúng ta còn không biết nhau sao?”

Lý Nam Địch tức giận nhìn hắn một cái, cười nhẹ nói: “Thôi, ta hiện tại liền trình trọng nói cho người biết, ta không có hứng thú quen biết người.”

Sau đó, anh lại vượt qua anh ta và bắt kịp Trình Uyên.

Vương Hạc nhìn chằm chằm bóng lưng của Lý Nam Địch, không khỏi cong lên khóe miệng: “Không ngờ hôm nay lại gặp được một cô gái xinh đẹp như vậy.”

“gì?”

Đột nhiên, anh nhìn thấy Lý Nam Địch đang giao tiếp với một người đàn ông bên cạnh mình, và tay trái của cô đã vô tình nắm lấy cánh tay của người đàn ông đó.

Nhìn lại khuôn mặt của cô ấy, cô ấy vẫn đang cười, và ánh mắt của cô ấy ...

Con ghen tuông trào dâng một cách tự phát.

Nhìn người đàn ông, anh ta ăn mặc rất bình thường, và anh ta trông giống như một công nhân cổ trắng bình thường.

Không ngờ một người như vậy lại dám đến một nơi sang trọng như vậy với vẻ mặt ngượng ngùng.

Không tự chủ được, anh vội vàng đuổi kịp.

“Hai.”

Khi ai đó gọi, Trình Uyên quay lại theo bản năng.

Vương Hạc cười nói: “Tùy tình, đây là lần đầu tiên hai người tới loại nơi này?”

Trình Uyên gật đầu.

“Hai người không phải người thành phố Giang Bắc?”

“Không.” Trình Uyên.

Vương Hạc cười hỏi: “Không biết hai người tham gia công việc gì?”

Trình Uyên chỉ vào Lý Nam Địch: “Cô ấy là bác sĩ.”

Oh.

Nghe vậy, Vương Hạc mừng rỡ, bác sĩ, bác sĩ giỏi, bác sĩ về đêm có sức sống hơn.

Mặt khác, Trình Uyên nói rằng bạn gái của mình là bác sĩ, nhưng anh ấy không nói mình đang làm gì, nhìn thế này, phỏng chừng anh ấy phần lớn là thức ăn mềm.

Tuy nhiên, không phải tất cả những khuôn mặt trắng trẻo ăn cơm dẻo đều trông dịu dàng và đẹp trai sao? Có thể thấy da của Trình Uyên hơi ngăm đen, tuy không xấu nhưng được người khác quan tâm thì vẫn chưa đủ đúng không?

Vương Hạc cười: “Vậy anh này ở nhà tự do?”

Trình Uyên không muốn để ý đến anh ta, nhưng anh biết rằng bạn càng phớt lờ anh ta, anh ta sẽ càng dính chặt vào bạn như

trát da đầu.

Vì vậy, anh ta gật đầu: “Tôi nghĩ vậy.”

“Vậy đó,” Vương Hạc giả vờ do dự: “Thôi anh ơi, nếu anh muốn tìm việc thì có thể đến gặp em.

“Ồ, tôi, tôi đã mở một thẩm mỹ viện ở thành phố Giang Bắc. Tôi có xe hơi và nhà, và tôi có quan hệ tốt. Đặc biệt, cô Thẩm luôn chăm lo cho công việc kinh doanh của anh trai tôi.”

“Nếu không tìm được việc, có thể tới theo ta.”

Trình Uyên không khỏi cau mày, sau đó nhìn Lý Nam Địch thật sâu.

Lời giới thiệu về anh chàng này, nghe có vẻ giống như một buổi hẹn hò mù quáng, hóa ra anh chàng này đến từ Lý Nam Địch.

Nhìn kỹ khuôn mặt của Lý Nam Địch.

Ặ!

c Bộ mặt thảm họa đối với đất nước và nhân dân.

Đúng lúc này, một giọng nữ dịu dàng đột nhiên vang lên sau lưng bọn họ.

“Anh Trình đến rồi.”

Thẩm Trạch không biết từ lúc nào, đã đi tới phía sau vài người.

Chương 466

Chương 466

Thẩm Trạch mỉm cười đứng trước mặt Trình Uyên, giống như một người bạn cũ đã nhiều năm không gặp.

Sự khó chịu trước đây, như thể nó chưa từng xảy ra trước đây.

“Cô Thẩm, xin chào.”

Trong trường hợp này, Trình Uyên đương nhiên sẽ không cầm một cái nôi mà không mở nó ra, và khẽ mỉm cười.

Cảnh này trực tiếp cho thấy Vương Hạc ngu ngốc.

“Thần... Cô Thẩm ngoan.” Anh vội vàng cúi đầu trước Thẩm Trạch, điều này cho thấy trước mặt anh Thẩm Trạch có địa vị cao như thế nào.

Tuy nhiên, Cô Thẩm này thực sự gọi là anh trai của người đàn ông này?

Ý anh là gì?

Thẩm Trạch trực tiếp bỏ qua Vương Hạc nói với Trình Uyên: “Đã lâu không gặp, em thế nào rồi?”

“Không mất nhiều thời gian.” Trình Uyên nói.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến Vương Hạc sững sờ xuất hiện.

Thẩm Trạch thật sự đến chỗ giữa cú đâm của Trình Uyên, sau đó nhẹ nhàng nhón chân lên, miệng kề sát vào tai Trình Uyên: “Anh Trình, anh tôi hình như không mời anh đứng không?”

Với cảnh này, Lý Nam Địch không khỏi nhú mày, ánh mắt của cô ta nhìn Thẩm Trạch đầy vẻ thù địch.

Trình Uyên mặt không chút thay đổi, đứng yên không nhúc nhích, nhẹ giọng nói: “Làm quen với tôi. Nếu không mời tôi là lỗi của anh ấy. Nếu tôi không đến, là của tôi.”

“Sau đó Anh Thành biết có nhiều người muốn anh đến không?” Thẩm Trạch.

Khi nghe đến đây, Trình Uyên giả vờ ngạc nhiên: “Thật sao? Ai muốn tôi đến? Có ai tôi biết ở đây không?”

Thẩm Trạch cười bí hiểm lùi lại một bước: “Anh Trình thật vui vẻ.”

Nói xong, anh quay người đi về phía đám đông.

Từ đầu đến cuối, cô thậm chí không thèm nhìn Vương Hạc.

Vương Hạc lúng túng cười, hỏi Trình Uyên, “Hehe, anh biết Cô Thẩm.”

Trình Uyên nhún vai: “Không quen lắm.”

“Không quen, người có thể tới gần đủ rồi.” Lúc này, Lý Nam Địch chua xót nói không nên lời.

“...” Trình Uyên.

Vốn dĩ, nếu Bạch An Tương nói câu này, Trình Uyên sẽ nóng lòng muốn giải thích, nhưng khi Lý Nam Địch nói ra, Trình Uyên cảm thấy có chút kỳ lạ, dù sao thì hai người cũng không có liên quan gì đến nhau.

Nhưng trong mắt Vương Hạc, nó rất vừa vặn.

Có vẻ như cô bác sĩ xinh đẹp này thật thú vị với cậu nhóc này.

Vì vậy Vương Hạc tiếp tục hỏi: “Làm sao hai huynh đệ gặp được Thiếu Thần?”

Trình Uyên: “Quên đi, chúng ta không có tình bạn sâu đậm, vừa rồi mới cãi nhau.”

Nghe vậy, Vương Hạc tròn tròn mắt: Ồ, hóa ra là như vậy, đứa nhỏ này chắc là ở rể. Không thể không có ngày lễ với Thẩm Trạch, và Thẩm Trạch đã tính đến dịp đặc biệt hôm nay, nên anh ta đã bán đứng anh ta Mặt, nói chuyện tốt với anh ta.

Vâng, nó phải là như vậy.

Vương Hạc trong lòng càng chắc chắn suy đoán của mình, vì vậy cười nói: “Không thành vấn đề, chúng ta từ khi gặp nhau, cho dù là duyên phận, ta, Vương Hạc, cũng coi như có chút

nổi tiếng. biết cô Thẩm, nhưng ngay cả Thẩm Hoa Thẩm, tôi có thể nói được. Nào, hãy làm điều này, bất kể ngày lễ giữa các bạn là gì, tôi sẽ gặp Sư phụ Thẩm trong một thời gian ngắn, và anh trai của tôi sẽ giúp bạn nói điều gì đó tử tế. phía trước anh ta.”

“Không có thù hận sâu đậm, chỉ cần hóa giải là được.”

Trình Uyên sững sốt, sau đó nở nụ cười: “Vậy thì cảm ơn Vương huynh.”

Vương Hạc ưỡn thẳng ngực, tự đắc nói: “Các ngươi hoan nghênh, Vương gia loại chuyện này là chuyện tầm thường.”

“Nhưng là ...” Vương Hạc đổi lời: “Huynh Đệ, ngươi không có việc làm, sự nghiệp của chính mình. Cái này có chút không tiện.”

Điều này rõ ràng là dành cho Lý Nam Địch, có nghĩa là tôi muốn nói với Lý Nam Địch rằng người đàn ông bạn thích không có khả năng.

Nhưng mà, Lý Nam Địch đột nhiên nắm lấy tay Trình Uyên, cười khinh thường: “Ai nói vậy, anh ta là đàn ông.”

“...” Trình Uyên không nói nên lời, khi biết Lý Tinh Trì đang lái xe, khuôn mặt của một người đàn ông to lớn không khỏi đỏ bừng.

Và Vương Hạc nhìn chằm chằm trực tiếp, và những gì anh muốn nói đều mắc kẹt trong cổ họng.

“Tôi đi vệ sinh.”

Đề giảm bớt sự bối rối, Trình Uyên nói với lý do.

Sau khi Trình Uyên rời đi, Vương Hạc nói với Lý Nam Địch: “Người đẹp, cô tìm một người đàn ông bất tài như thế này, e rằng sau này cô sẽ hối hận.”

Lý Tinh Trì quá lười để ý đến anh ta, quay người lại, một mình đi tới cửa sổ cao từ trần đến sàn, nhìn ra quảng trường.

Vương Hạc cười nhẹ không để tâm, sau khi đi theo, anh đặt tay lên tay vịn trước cửa sổ cao từ trần đến sàn, lộ ra chiếc đồng hồ vàng.

“Sư tử, người còn nhỏ không hiểu chuyện, rốt cuộc cảm giác này nhất định phải dựa vào vật chất.” Vương Hạc vừa nói vừa khẽ vẫy ngón tay, tựa hồ hi vọng Lý Nam Địch hoàn toàn ý thức được. Chiếc đồng hồ trên cổ tay anh ấy.

“Những cảm xúc không có sự hỗ trợ tài chính chỉ tồn tại trong thời gian ngắn.”

“Bạn giống như tôi. Bây giờ nếu một cô gái đi theo tôi, tôi có thể cho cô ấy bất cứ thứ gì cô ấy muốn, và mối quan hệ của chúng tôi sẽ tự nhiên bền chặt.”

Lý Nam Địch khó chịu đến mức đột nhiên quay người lại nói với anh ta: “Anh đang muốn nói cái quái gì vậy? Theo tôi, một người đàn ông lớn nói lung tung. Đó không phải là một người đàn ông. Có chuyện gì mà anh dám nói thẳng?”

“Tôi ...” Vương Hạc di không nói nên lời.

“Ôi trời!” Lý Nam Địch khinh khỉnh khịt mũi.

Nhíu mày, Vương Hạc quay đầu lại nói: “Được rồi, cứ nói thẳng đi, chị ơi, từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã yêu em rồi. Chị xem, em đẹp hơn cả con báo đất. . Giàu và không kém hơn anh ấy. Tôi muốn có nền tảng và mạng lưới cá nhân. Tôi giỏi hơn anh ấy ở mọi nơi, đúng không, tôi ... “

“Cô dâu chú rể đến rồi!”

Đúng lúc này, trong đại sảnh đột nhiên vang lên một tiếng quát, đám người đột nhiên trở nên nhiệt tình.

Chúc mừng, cái khác.

Và lời nói của Vương Hạc đột nhiên bị tiếng động đột ngột lấn át.

Trình Uyên quay lại và hỏi: “Em đang nói gì vậy?”

Lý Nam Địch mỉm cười và lắc đầu với Trình Uyên: “Tôi không nghe thấy anh ấy đang nói gì.Ồn ào quá.”

Wương Hạc: “...”

“Được rồi, sư tử, người không thích nam nhân trực tiếp sao?”
Wương Hạc đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vậy ta sẽ

trực tiếp đi. Ta không sợ bị đũa nhỏ này nghe được.”

“Tôi đã nói rằng tôi.....”

“Bùm!” Có tiếng hoan hô đột nhiên vang lên.

Đám đông bỗng trở nên phấn khích.

“Chúc Thẩm công tử Sớm sinh quý tử!”

“Chúc mừng Thẩm công tử đám cưới vui vẻ!”

Mọi người la hét.

Trình Uyên không nhịn được nhìn về phía cửa, và thấy Thẩm Hoa mặc vest trắng và Mã tiên sinh mặc váy cưới màu trắng cùng nhau bước vào sảnh tầng ba.

Đây là lần đầu tiên Mã Tiên Tiên Trình Uyên nhìn thấy nó.

Chiều dài thật ổn, dáng người mảnh mai, nước da trắng ngần, chẳng theo Mã Lão Tam chút nào.

Sau khi Thẩm Hoa và Mã Tiên Tiên bước vào hội trường, họ bước lên bục, vào lúc này, Thẩm Hoa thoáng nhìn thấy Trình Uyên.

Anh khẽ giật mình rồi bước về phía Trình Uyên.

Khi nhìn thấy điều này, Vương Hạc lập tức nở nụ cười trên môi: “Nhìn này, em gái tôi, Sư phụ Thẩm đang ở đây, và tôi đã nói với bạn rằng tôi đã uống rượu với anh ấy trong một bàn ăn tối. Không ngờ Sư phụ Thần lại nhớ. . .”

Lý Nam Địch liếc trắng hăn một cái.

Vương Hạc không quan tâm, vội vàng chào hỏi Thẩm Hoa, duỗi tay ra, nhiệt tình nói: “Chúc mừng sư phụ Thần.”

Chương 467

Chương 467

Nếu không, màn trình diễn của Thảm Hoa giống hệt như Thảm Trạch vừa rồi.

Ren Thảm Hoa trực tiếp không đề ý đến Vương Hạc, thậm chí còn vươn tay muốn đẩy anh, nhìn thẳng vào Trình Uyên rồi bước tới.

Vương Hạc ưỡn người vươn hai tay, như pho tượng ngay tại chỗ vô cùng xấu hổ.

“Đáng lẽ anh không nên đến.” Thảm Hoa khẽ cau mày khi bước đến chỗ Trình Uyên.

Trình Uyên chế nhạo: “Anh không mời em à?”

Vương Hạc hoàn hồn, sắc mặt tái xanh: Lau, ngươi lại đi tìm hấn?

Nguồn gốc của cậu bé tội nghiệp này là gì?

Lúc này, chân mày của Thảm Hoa càng nhíu sâu hơn: “Tôi mời anh sao?”

Nhìn thấy dáng vẻ khó hiểu của anh, Trình Uyên đột nhiên có dự cảm không tốt, thấp giọng hỏi: “Vương Tử Yên không có trong tay anh sao?”

Thảm Hoa nghiêm nghị lắc đầu.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên đã vô cùng sửng sốt.

“Bất quá, hôm nay ngươi có thể tự mình làm.” Thảm Hoa nhắc nhở.

“Cảm ơn.” Trình Uyên.

Thảm Hoa cười nhẹ: “Không có khách khí.”

Lúc này, cô dâu bên cạnh Thẩm Hoa lạnh lùng hỏi: “Em là Trình Uyên?”

Trình Uyên chỉ để ý đến người phụ nữ đẹp trai nhưng lạnh lùng bên cạnh Thẩm Hoa.

Mặc dù tuổi có thể là hai mươi bốn hoặc năm tuổi, nhưng chiều dài của người nhỏ hơn đáng kể, có lẽ là do gầy.

Nhìn thấy biểu hiện không tốt của cô, Trình Uyên sắc mặt không tốt, xoay người rời đi, thậm chí mặc kệ cô.

Mã Tiên Tiên không cho Trình Uyên một mặt tốt là điều dễ hiểu, dù sao thì Trình Uyên đã đánh cha cô ấy.

“Anh ...!” Mã Tiên Tiên.

“Được.” Thẩm Hoa cau mày nói.

Nghe vậy, Mã Tiên Tiên bất ngờ bĩu môi, nhìn Trình Uyên một cách dữ tợn và khịt mũi lạnh lùng.

Thẩm Hoa cầm lấy Mã tiên sinh, xoay người bước lại bực giảng, Vương Hạc mỉm cười vươn hai tay bắt tay Thẩm Hoa: “Su phụ Thần vẫn luôn nhớ ta, ta là Tiểu Hà.”

“Cảm ơn phiền phức.” Thẩm Hoa không có duỗi tay ra, mà là ngây người nói với Vương Hạc.

Nụ cười trên mặt Vương Hạc lại rần rời.

“Anh bị điếc à?” Nhìn thấy Vương Hạc không nhúc nhích, Mã tiên sinh vốn đã tức giận, lập tức mắng anh: “Anh cút đi?”

Vương Hạc rùng mình, và nhanh chóng bước sang một bên.

Dưới mọi ánh mắt, Vương Hạc vốn đã xấu hổ đến mức không còn biết xấu hổ nữa, lúc này nóng lòng muốn tìm một chỗ chui vào.

“Anh là một người đàn ông thực thụ.”

Lý Nam Dịch đứng ở phía sau Vương Hạc không khỏi trêu đùa hần.

Mặt Vương Hạc “căng ra” và đỏ đến tận cổ.

Ngay sau đó.

“Ôi, anh mù rồi!”

Ai đó không biết là ai đã bị đẩy một chút, và một người đàn ông đi lạc suýt đánh Thảm Hoa và Mã Tiên Tiên, khiến Mã Tiên Tiên bị sốc, và nhanh chóng khó chịu.

“Xin lỗi, xin lỗi, không phải cố ý.” Nam nhân vội vàng xin lỗi.

Thảm Hoa xua tay: “Không sao.”

Người đàn ông nói một vài từ của Qian một lần nữa, và sau đó từ từ lùi lại, ngay khi anh ta quay lại.

“Dừng tay!” Đột nhiên, Thảm Hoa hừ lạnh một tiếng.

Chậm rãi quay người lại, Thảm Hoa liếc mắt nhìn người này một cái, sau đó chế nhạo: “Ta biết ngươi.”

“Thời Sách, Trình Uyên nhanh tay đầu tiên.”

Đúng vậy, người này là Thời Sách.

Nghe vậy, Thời Sách lúng túng cười: “Thực xin lỗi, Lãnh Thần, tôi đã đến nhầm chỗ.”

Nói xong xoay người rời đi.

“Dừng lại!” Thảm Hoa lại gọi.

Nghe vậy, khách khí của Thảm Hoa lập tức vây quanh Thời Sách.

“Thần Công Tử, đây là để làm gì?” Thời Sách khó hiểu hỏi.

Thảm Hoa nheo lại mắt, nhàn nhạt nói: “Ngươi ra tay quá nhanh, nhìn thấy ta sợ hãi.”

“Ôi, Lãnh Thần thật là nói giỡn, làm sao có thể sợ ta?” Thời Sách cười gằn.

“Điều tôi sợ là mất đi thứ gì đó không thể giải thích được.” Thảm Hoa.

Nghe vậy, sắc mặt của Thời Sách bỗng trở nên nghiêm túc: “Su phụ, ông có thể ăn cơm nhưng không được nói nhảm. Hôm nay là ngày vui của ông. Ông không thể sai người như thế này.”

Thẩm Hoa chế nhạo: “Là người làm sai sao? Kiểm tra xong sẽ biết.”

Thẩm Hoa đi tới trước mặt Thời Sách, vòng qua hắn, liêu lĩnh đi qua hắn: “Lục soát hắn.”

Ngay khi giọng nói của Thẩm Hoa rơi xuống, một số người đến và muốn tìm kiếm Thời Sách.

Thời Sách đẩy người ra, lo lắng nói: “Su phụ Thần, người đang xúc phạm nhân cách của ta, có biết không?”

Thẩm Hoa chưa kịp lên tiếng thì cô dâu Mã tiên sinh đã chạy tới, đẩy Thời Sách ra, giận dữ nói: “Tôi là kẻ trộm một ngày, cả đời là một tên trộm. Tôi chưa bao giờ nghe nói rằng chó không thể thay đổi phân của chúng? Chồng tôi. cho biết hãy để tìm kiếm, bạn vẫn trả tiền có ý kiến?”

Nghe vậy, Thời Sách nở một nụ cười đau khổ: “Bạn đang bắt nạt.”

“Nếu tôi bắt nạt cậu thì sao?” Mã Tiên Tiên hung dữ nói.

“Anh ...!” Thời Sách.

“Nếu không tìm được thì sao?”

Đúng lúc này, Trình Uyên đột nhiên chen vào trong đám đông, đến chỗ Thời Sách, lạnh lùng hỏi Mã Tiên Tiên.

“Nếu nó có thể được tìm thấy thì sao?” Mã Tiên Tiên.

Trình Uyên nhẹ nói: “Anh nói gì thì làm.”

“Được.” Mã tiên sinh vui vẻ nói: “Không tìm được, người nói cái gì đều có thể làm!”

Trên thực tế, lúc Trình Uyên ra tay, Thẩm Hoa muốn ngăn cản Mã tiên sinh, bởi vì anh biết Trình Uyên luôn xảo quyệt, không thể chịu thua thiệt như vậy, nhưng dù sao miệng Mã tiên sinh cũng nhanh chóng ngăn cản.

“Anh ơi, em ...” Thời Sách trông có vẻ đau khổ.

Trình Uyên gật đầu với anh: “Để họ tìm kiếm.”

Mã Tiên Tiên khó chịu với một số người đàn ông của mình, “Bạn vẫn đang làm gì trong tình trạng bàng hoàng?”

Một số thuộc hạ vội vã bước tới và chạm vào Thời Sách khắp người.

Những người cuối cùng đều lắc đầu nói không.

“Làm sao có khả năng?” Mã Tư Thuần sững sốt: “Người không phải luôn nói trộm không đi không về sao? Hơn nữa, người vừa rồi rõ ràng đánh chúng ta.”

“Nói như vậy, nhất định phải ăn trộm cái gì khi đánh người?”
Trình Uyên chế nhạo.

“Không, không thể. Mọi người phải xem lại xem mình có bị mất thứ gì không.” Mã Tiên Tiên lo lắng nói.

Nghe vậy, mọi người lần lượt sờ túi, ngay cả Thẩm Hoa cũng tự mình sờ.

Kết quả cuối cùng có thể được tưởng tượng.

Không, không ai mất gì cả.

Mã Tiên Tiên không giữ được mặt nữa, lo lắng nói: “Không phải, chắc là anh lấy trộm rồi, anh lén cất lại vì sợ bị lộ.”

Trình Uyên không nói, nhưng nhìn cô như một con ngốc.

Thời Sách lúc này cũng lộ ra vẻ tức giận.

Điều này nói lên, nếu bạn ăn cắp một thứ gì đó, bạn có thể bí mật cất nó lại.

Hay nó có nghĩa là Yang có khả năng lấy đồ từ không gian?

Đây không phải là một trò đùa sao?

Mã tiên sinh còn muốn ngụ ý biện, nắm lấy cánh tay của Thẩm Hoa nói: “Chồng à, nhất định phải như thế này. Chắc bọn họ lại lén lút trộm đồ ...”

“Đủ rồi!” Thẩm Hoa kêu lên.

Bởi vì âm thanh quá lớn, Mã tiên sinh sững sốt, nhìn Thẩm Hoa không tin, lẩm bẩm nói: “Chồng ... anh không tin em?”

Trong lòng Thẩm Hoa hận ý, thầm nói: Người phụ nữ ngốc nghếch này, không có chuyện gì với cô, vậy cô đi tham gia trò vui làm gì?

Nếu Thảm Hoa tự mình xông tới và ép Trình Uyên ra ngoài thì anh sẽ có cách hóa giải, ít nhất anh vẫn có thể chiếu cố Trình Uyên, nhưng bây giờ thì sao?

“Trình Uyên, vợ tôi là dòng nữ, đừng quen cô ấy.” Thảm Hoa nói.

Nói xong, anh ta nắm lấy tay Mã Tiên Tiên, xoay người rời đi.

“Cái gì? Nếu bạn nghi ngờ một người tốt và xúc phạm ai đó ở nơi công cộng, hãy cứ coi như không có chuyện gì xảy ra?”

“Còn nữa, nữ nhân, người có thể nói không tính sao?”

Con rể chúa giàu có Trình Uyên Bạch An Tương

Chương 468

Chương 468

“Vậy thì anh muốn gì?” Mã Tiên Tiên tức giận quay lại, chỉ vào Trình Uyên và hét lên một cách giận dữ.

“Xin lỗi anh trai.” Trình Uyên nghiêm nghị nói.

Nghe vậy, Mã Tiên Tiên đột nhiên cười giận dữ.

“Ta xin lỗi hấn sao?”

“bạn điên à?”

“Cô kêu bà nội nhà họ Thẩm của tôi xin lỗi một tên trộm?”

“Nào của anh có bị ngập không?”

Nghe vậy, Thời Sách thân thể run lên, vẻ mặt ảm đạm.

Đúng vậy, hấn lúc đầu là một tên trộm, nhưng bây giờ không còn nữa, mà nhũn như đóng đinh vào trán.

Trình Uyên sắc mặt cũng trở nên ảm đạm hơn: “Người nhà họ Thẩm từ trước đến nay đều nói như rầm. Tôi có thể hiểu được điều đó không?”

Mã Tiên Tiên khi nghe thấy điều này, anh ta lập tức tức giận: “Cô là cái gì? Sao cô dám nói chuyện với tôi như thế này?”

Và Thẩm Hoa, người đã theo dõi tất cả những điều này, dường như không quan tâm đến mọi thứ diễn ra tại chỗ.

“Đúng vậy, hôm nay là ngày anh Thần vui mừng khôn xiết, còn không có mời cô. Cô còn táo tợn đến đây ăn uống làm gì?”

Ngay sau đó, một giọng nói khác đột nhiên vang lên.

Long Thẩm Vũ chậm rãi bước ra khỏi đám đông, lỗ mũi hướng lên trời, khinh thường hỏi Trình Uyên.

“Vậy thì anh là gì?” Trình Uyên không khỏi nheo mắt khi nhìn thấy Long Thâm Vũ.

Nghe thấy câu hỏi khoa trương của Trình Uyên, Long Thâm Vũ không khỏi tức giận, thay vào đó, anh vỗ ngực cười nói: “Tôi? Tôi bây giờ là chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong.Ồ, đúng rồi, tôi quên nói với anh rồi. Tôi.” sẵn sàng đổi tên Tập đoàn Tuấn Phong. “

Vừa dứt lời, Long Thâm Vũ đã vỗ trán, sau đó đi tới chỗ Trình Uyên, đối mặt với mọi người: “Haha, nhìn trí nhớ của tôi, suýt chút nữa đã quên giới thiệu cho mọi người.”

“Đại ca này có biết là ai không?”

“Phải nói rằng danh tiếng của người này rất lớn.”

“Anh ấy tên là Trình Uyên, cựu chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong!”

“Đương nhiên, nhiều người ở thành phố Tân Dương không biết cũng không sao, nhưng nói đến một chuyện, chắc hẳn mọi người đều đã từng nghe qua.”

“Anh ta là thủ phạm đã giết Phương Thanh Yến, con trai của gia đình Phương!”

Khi Long Thâm Vũ nói điều này, các khách mời trong hội trường náo động.

“Anh ta là người tên Trình Uyên?”

“Oa, đây là một người đàn ông lớn.”

“Quá trẻ...”

Đứng sang một bên, Vương Hạc, người đang xem Chương trình, ngay lập tức bối rối.

Nima, hóa ra là vị thần vĩ đại này, nhưng hắn chỉ muốn cạy phá mọi người và phụ nữ, trước mặt mọi người và phụ nữ, ông nói rằng không có đủ nam giới.

Giờ thì cuối cùng anh cũng biết tại sao Lý Nam Địch lại để mắt đến anh.

Trước mặt Trình Uyên, Vương Hạc thậm chí còn không đếm được tóc gốc.

Có thiếu cái gọi là kết nối, nền tảng, ô tô, nhà ở, v.v. không?

...

Gương mặt của Trình Uyên ngày càng trở nên xấu xí.

Bạn biết đấy, những người tụ tập trong tiệc cưới của gia tộc Thẩm hôm nay, nhưng có vô số bóng dáng đến từ thủ đô, phần lớn những nhân vật này đều đến từ Trình Uyên.

Lời giới thiệu của Long Thẩm Vũ tương tự như việc giới thiệu anh ta với mọi người.

Tuy nhiên, chuyện này vẫn chưa kết thúc, đột nhiên, Long Thẩm Vũ trò chuyện chuyên hướng, đàn hặc, vẻ mặt đạo đức giả: “Thật đáng tiếc, thật đáng tiếc. Đại nhân làm kinh động kinh động này bây giờ không là gì cả, ngay cả hấn.” Tập đoàn Tuấn Phong mà nó dựa vào đã trở thành ngành công nghiệp của gia đình Thẩm. “

“gì?”

Mọi người càng ngạc nhiên hơn khi nghe điều này.

“Trình Uyên hiện tại chỉ là một tên lang thang.” Khi Long Thẩm Vũ nói lời này, không khỏi vỗ vai Trình Uyên: “Nói mới nhớ, cậu hết tiền rồi sao? Chỉ cần đánh nó với tên trộm này, biết điều đó. Vương gia Thẩm gia ở đây dự sự kiện vui vẻ. Đều là bản sắc, muốn đánh cá ở vùng biển gặp nạn sao? “

Trình Uyên vươn tay nắm lấy bàn tay đang vỗ vỗ bờ vai của Long Thẩm Vũ, cười buồn: “Anh lại gọi điện cho em.”

“Rắc rắc!” Một âm thanh.

“A!” Long Thẩm Vũ đột nhiên hét lên: “Hồng ... Hồng, hồng ... Buông ra.”

“Dừng lại!” Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên thấp lùn đột nhiên nổi lên hét lớn.

Người đàn ông này mặc một bộ vest và giày da, một cặp kính gọng bạc, và khuôn mặt đầy da thịt.

“Cô là ai?” Trình Uyên lạnh lùng hỏi khi nhìn thấy người đi tới.

Người đàn ông trung niên, bụng bự như quả bóng: “Tôi là quản lý tiền sảnh của khách sạn Giang Biên Villa.”

“Vì Thiếu gia Thần không mời cô, vậy hãy biến khỏi đây. Cô ở đây không được chào đón, nếu không, tôi sẽ gọi cảnh sát.”

Nghe vậy, Trình Uyên buông cổ tay Long Thâm Vũ ra.

Long Thâm Vũ lập tức ôm cổ tay chạy tới sau lưng Thâm Hoa.

Trình Uyên liếc nhìn người đàn ông trung niên mập mạp, nhàn nhạt nói: “Được rồi, anh có thể.”

Sau đó anh ta liếc nhìn Thâm Hoa cười: “Lão Thần, mặc dù anh không mời nhưng từ khi có em ở đây, anh vẫn muốn gửi đến em một lời chúc phúc và chúc anh một đám cưới hạnh phúc!”

Anh ấy căn từ hạnh phúc rất nhiều.

Sau đó anh ấy nói với Thời Sách: “Đi thôi!”

Thời Sách hung hăng trừng mắt nhìn Mã Tiên Tiên, đi theo Trình Uyên rời khỏi hội trường, Lý Nam Địch cũng nhanh chóng đi theo.

Ồ, hóa ra bây giờ anh ấy chẳng là gì cả. Vương Hạc hoàn hồn, vội vàng đi theo.

Tất nhiên, anh ta đang đuổi theo Lý Nam Địch.

Ngưng lại Lý Nam Địch ở cửa: “Chị à, chị sẽ không nói nhảm. Vì Trình Uyên không có việc gì, chị đi theo anh ấy có ích lợi gì? Nhìn em đi. Từ khi nhìn thấy em, anh đã có ấn tượng sâu sắc với em rồi. Tôi bị cuốn hút. Thực sự mà nói, tôi không biết bạn có tin vào tình yêu sét đánh không?”

“Zhong, em gái anh.” Lý Nam Địch nhắc chân và đá vào đáy quần của Vương Hạc.

“Ôi!” Vương Hạc đau đớn hét lên một tiếng, đột nhiên khoanh tay ngồi xồm xuống đất.

Sau khi qua mặt Vương Hạc, cô chạy thẳng xuống cầu thang.

Trở lại xe trong bãi đậu xe, Trình Uyên nhắm mắt thở dài.

Hôm nay thái độ của Thẩm Hoa có chút kỳ lạ.

Anh ta dường như không biết về Vương Tử Yên, nhưng màn trình diễn của Long Thẩm Vũ quá triệt để, khiến Trình Uyên cảm thấy hơi mâu thuẫn.

“Đại ca ...” Thời Sách lên xe.

Ngay sau đó, Lý Nam Địch cũng đi vào.

“Còn chuyện thì sao?” Trình Uyên hỏi Thời Sách sau khi mở mắt.

Thời Sách nhanh chóng lấy ra một chiếc điện thoại di động và đưa cho Trình Uyên.

Lý Nam Địch há to miệng ngạc nhiên.

“Anh... không đúng, không phải vừa rồi bọn họ đều kiểm tra rồi không mất gì sao?” Lý Nam Địch rất khó hiểu: “Hơn nữa Thời Sách cũng bị lục soát, nhưng không tìm thấy gì cả.”

Khi nghe thấy điều này, Thời Sách đã nở một nụ cười bí ẩn đối với Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch lập tức nói: “Ồ, sau khi họ tìm kiếm nó?”

Thời Sách cười nói: “Nếu như ta có thể bị bọn hăn phát hiện, không phải tên đệ nhất cao thủ cũng là một tên hư không?”

Lý Nam Địch không khỏi chớp mắt, cô ấy nhìn Thời Sách càng thêm ngưỡng mộ.

Từ khi quen Trình Uyên, Lý Nam Địch cũng đã biết Thời Sách Bạch Long, nhưng từ đầu đến cuối, cô cảm thấy người tên Thời Sách này dường như chẳng có ích lợi gì.

Về khả năng chiến đấu, anh ấy khác xa so với số ít đó.

Chỉ số IQ, huông chi là Trình Uyên, ngay cả Lý Hải Tân cũng ném anh ta xa mấy dặm nhà.

Nhưng tại sao Trình Uyên lại giữ anh bên mình?

Hóa ra người ta thật sự không ưa nhìn.

Trình Uyên bật điện thoại của Thẩm Hoa, sắc mặt anh ta liền thay đổi.

Con rể chúa giàu có Trình Uyên Bạch An Tương

Chương 469

Chương 469 Chắc chắn, điện thoại trống rỗng và không có thiết bị giám sát nào cả.

Nói cách khác, suy đoán trước đó của họ đã sai.

Trình Uyên không khỏi chìm vào suy nghĩ.

Khi Lý Hải Tân và anh ta phân tích, họ chỉ nhằm vào Thẩm Hoa và bắt giữ Vương Tử Yên, không ngờ Thẩm Hoa lại không biết điều đó nên ... nhằm điện thoại đã bị lấy trộm.

Trong trường hợp này, làm thế nào tôi có thể tìm thấy Vương Tử Yên?

“Phải làm sao?” Lý Nam Địch cũng hoảng hốt khi biết lý do.

Anh ném điện thoại của Thẩm Hoa ra ngoài cửa sổ, Trình Uyên lại nhắm mắt.

Trong tình huống này, anh nhất thời không biết phải làm sao.

Vào lúc này, có một rung động đột ngột từ điện thoại di động của anh ta.

Lấy điện thoại ra nhìn, mắt Trình Uyên đột nhiên mở to.

Thông tin điện thoại di động: Biệt thự Giật Giang phòng 8
Người gửi là một số không quen thuộc, Trình Uyên dứt khoát gọi lại, hóa ra đó là một số trống.

“Nó có nghĩa là ...?” Thờ Sách Trình Uyên gật đầu: “Có thể.”

“Anh có đi không?” Lý Nam Địch.

Trình Uyên hỏi: “Có lựa chọn nào tốt hơn không?”

Chiếc xe khởi động và lái về phía cái gọi là biệt thự Giật Giang.

Tại thời điểm chiếc xe của họ khởi động, một số chiếc xe di chuyển cùng với nó.

“Anh à, có người đang theo dõi chúng ta.” Thời Sách, người đang lái xe, nhìn thấy điều gì đó không ổn trong gương chiếu hậu.

Trình Uyên nhẹ nhàng nói: “Đừng lo lắng về điều đó.”

Xe chạy nhanh trên đường, chạy nhanh thì xe sau cũng chạy nhanh, giảm tốc độ thì xe sau cũng giảm tốc độ.

Bằng cách này, kéo theo một “cái đuôi” dài và theo sự điều hướng, họ đến khu biệt thự Giật Giang.

Ngay khi xe chạy vào biệt thự, một chiếc ô tô chạy theo và trực tiếp vượt qua xe của họ.

Đó là một chiếc Ferrari.

Khi Ferrari dừng xe của Trình Uyên và họ, nó tình cờ đậu ở cổng biệt thự Giang Giật.

Năm người đàn ông mặc đồ đen mạnh mẽ lên và xuống chiếc Ferrari.

Trình Uyên xuống xe, mặc kệ họ rồi đi thẳng về biệt thự.

“Dừng lại!” Một trong những người đàn ông đi đầu kêu lên.

Sau đó, một chiếc xe khác dừng sau xe của Trình Uyên, một nhóm người mặc đồ đen cũng bước xuống xe.

Trình Uyên vẫn phớt lờ những người mặc đồ đen này và trực tiếp bước vào.

Thời Sách và Lý Nam Địch bị những người đàn ông mặc đồ đen này chặn ở cửa.

Người áo đen dẫn đầu chế nhạo: “Xem ra chủ nhân người không quan tâm đến sống chết của người.”

Về vấn đề này, Thời Sách và Lý Nam Địch đều cho anh ta một cái nhìn ngốc.

“Đây là thái độ gì?” Người áo đen cảm nhận được sự khinh thường trong mắt họ, nói với những người áo đen khác, “Đưa họ lên xe và đừng làm tổn thương người phụ nữ này”.

Vài người mặc đồ đen lập tức bước tới.

Tuy nhiên, trước khi bốn người đàn ông mặc đồ đen đi tới trước mặt hai người họ, những người đàn ông mặc đồ đen ngồi trên xe phía sau đã đi thẳng qua Thời Sách và Lý Nam Địch, chặn họ lại.

“Này, ý của ngươi là?” Người mặc áo đen đi đầu thấy vậy trầm giọng nói: “Ngươi muốn lập công với Phương gia chúng ta sao?”

“Đầu to bên trong, ngươi cũng tóm lấy những người này?”

Anh coi những người mặc đồ đen này là những người muốn bắt Trình Uyên, nhưng thực tế thì sao?”

Vương Mĩ Lệ đứng đầu vẫy vẫy tay, bình tĩnh nói với Thập Tam Taibao phía sau: “Buông xuống!”

Thập tam Thái Bảo lao tới ngay lập tức.

Mặc dù những người mặc đồ đen này có kỹ năng tốt, nhưng họ vẫn có một chút yếu thế khi đối mặt với Taibao.

Bốn người nhanh chóng được đưa xuống.

Người mặc áo đen dẫn đầu ngăn ra: “Ngươi ... ngươi có ý tứ gì? Ngươi là người của ai?”

“Người nhà họ Thẩm?”

“Họ Ngụy? Liên minh doanh nghiệp? Hay là ... Họ Trình?”

Thời Sách giật mình khi nghe họ Trình.

Đúng lúc này, hàng chục chiếc ô tô khác cũng chạy theo, đồng loạt vây quanh.

Đã có rất nhiều người lên xuống xe.

Một trong số họ với Mặt sẹo, trên tay mang theo một cây gậy sắt lớn, đi tới trước, nghiêng đầu liếc nhìn chuyển động trên cánh đồng, rồi ngoẹo cổ một cách phù phiếm.

“Thằng quái nào có thể nói với Lord, có chuyện gì vậy?”

Lời vừa dứt, một người đàn ông khác đeo kính râm đi ra, chế nhạo: “Tam Dao, ngươi không thấy cái này sao? Hẳn là tranh công.”

“Sao, nhà họ Thẩm của anh không bỏ sao?” Một tên trợ đầu khác mặc áo đỏ bước ra khỏi đám đông.

“Chúng tôi đang rút lui khỏi việc truy đuổi Trình Tuấn Phong, và chúng tôi không nói là rút khỏi việc giết con trai anh ta.” Người đàn ông đeo kính râm lạnh lùng đáp lại.

“Vậy thì chuyện của ngày hôm nay không dễ xử lý.” Tam Dao cười nói: “Liên minh kinh doanh của chúng ta quyết tâm thắng lợi”.

“Chúng ta cũng không phải nhà họ Ngụy.” Hói đầu.

Người đàn ông đeo kính râm khịt mũi lạnh lùng, “Tỉnh Giang Bắc là lãnh địa của nhà họ Thẩm chúng ta.”

Trước khi ra tay của Trình Uyên, người của những gia tộc này đã đứng dậy trước, họ hoàn toàn không để Vương Mĩ Lệ vào mắt.

Nhưng điều đó có thể hiểu được, suy cho cùng thì các thế lực ở thủ đô đều có tầm nhìn rất cao, và họ không quan tâm đến những quyền lực nhỏ mà họ không biết.

Về phần Vương Mĩ Lệ, anh ta trực tiếp bỏ qua những người này, đi thẳng đến vị thủ lĩnh mặc áo đen của nhà họ Phương đã đến trước.

“Bùm!” Đột nhiên bị bắn.

Một cú đấm, người áo đen trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, không nói một lời, nặng nề ngã xuống cách đó năm mét rồi bất tỉnh.

Sức mạnh này ...

Mấy người đang tranh luận đều sững sờ trước cảnh này, đồng loạt nhìn cảnh tượng, chỉ sau đó, họ mới chú ý đến sự tồn tại của Vương Mĩ Lệ và những người khác.

Nhìn kỹ lại, Tam Dao không khỏi cau mày.

Ngoài ra, Vương Mĩ Lệ, mười bốn người đàn ông mặc đồ đen, tràn ngập một loại sát khí.

Ánh mắt mười bốn người đều rất lạnh lùng, dường như những người này cũng không thèm nhìn tới.

Điều này..... Cổ họng trào dâng, Tam Dao hỏi: “Còn dám hỏi người là sức mạnh nào?”

Anh không nhớ rằng có một nhóm lực lượng như vậy ở thủ đô.

...

...

Trình Uyên, người đã nhảy vào biệt thự, hầu như không tốn chút sức lực nào, và nhìn thấy Vương Tử Yên khi anh bước vào.

Tôi nhìn thấy Vương Tử Yên quần áo xộc xệch, đầu tóc vương vãi trên đất, tay chân bị trói bằng dây thừng.

Cặp đùi trắng như tuyết dưới lớp váy ngắn cũn cỡn đầy vết máu kinh hoàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Qiao Lian đỏ bừng và sung lên, khóe miệng còn có đôi mắt đỏ ngầu, đặc biệt là trên chiếc cổ trắng sạch thường ngày cũng dính đầy vết máu.

Sau đó ánh mắt của Trình Uyên chuyển đến một chiếc roi da gai ném trên mặt đất.

Đôi mắt đang tách ra!

Vương Tử Yên luôn ở trước mặt anh ta với khí chất tao nhã và đứng đắn.

Cô quan tâm anh tỉ mỉ, biết Trình Uyên không thích cà phê nên việc đầu tiên mỗi ngày cô đến nhóm là pha cho Trình Uyên một tách trà xanh lúc nào cũng ấm.

Tất cả những gì Trình Uyên giải thích đều được thực hiện bằng tất cả trái tim và nỗ lực của cô ấy, và chưa bao giờ có sai sót.

Cô ấy chưa bao giờ hỏi Trình Uyên tại sao lại có ba chữ này, như thể cô ấy luôn lựa chọn tin lời Trình Uyên một cách vô điều kiện.

Người phụ nữ mạnh mẽ trong mắt người khác là một cô gái tốt trong mắt Trình Uyên.

Tuy nhiên, Vương Tử Yên, người luôn tốt với người khác, lại bị đánh bầm dập trước mặt Trình Uyên, cơn tức giận của anh ta đột nhiên bùng phát.

Lần này, cũng không kém gì thời điểm Lý Ngụy chết.

Anh ấy đang tức giận!

Chương 470

Chương 470 Bước tới, đỡ Vương Tử Yên đang bất tỉnh ngồi dậy và cởi dây trói ở tay và chân của cô ấy.

Quan sát từ xa còn có thể thấy vết thương kinh ngạc, đặc biệt là mấy người đàn ông máu tươi kéo thịt mềm nhũn ra, thịt dính đầy máu.

Trình Uyên không khỏi mất mớ hồ.

“Chết tiệt, chết tiệt!” Lúc này mắt anh như lóe lên tia sáng đỏ.

Mặc dù Trình Uyên không có tình yêu nam nữ dành cho Vương Tử Yên, nhưng anh vẫn coi cô như một trong những người thân thiết nhất của mình.

Anh thậm chí còn nghĩ rằng nếu Vương Tử Yên kết hôn, anh sẽ tặng cô một món quà rất nặng nề như một thành viên trong gia đình.

Anh muốn bế cô lên, nhưng lại sợ chạm vào vết thương của cô nên tay anh bắt đầu run lên.

Kết nối Bluetooth trên tai nghe và thực hiện cuộc gọi.

Đúng lúc này, một người đàn ông đeo kính râm từ trên lầu đi xuống, vừa phủ bụi trên tay, vừa hỏi: “Độc Nhãn Long, người đi mua điếm tâm, ta đây... Người là ai?”

Người đàn ông đeo kính râm giật mình khi nhận ra Trình Uyên.

Ngay sau đó, cửa phòng vệ sinh tầng một mở ra, Độc Nhãn Long bước ra với một nụ cười toe toét trên quần: “Sao anh không ngủ thêm?”

Nhưng khi nhìn thấy người đàn ông đeo kính râm đang nhìn thẳng vào Trình Uyên trong phòng khách, anh ta sửng sốt một lúc, sau đó cười toe toét: “Đồ khốn kiếp ở đâu, để xem ông nội không nhéo chết em. “

Hương Trình Uyên bước tới.

Trình Uyên chậm rãi đứng dậy đi về phía Độc Nhân Long, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đóng cửa lại!”

Độc Nhân Long đập vào Trình Uyên một cú đấm, Trình Uyên thấp người, dùng trái tay siết chặt cổ tay, rồi “click!”

“A!” Độc Nhân Long hét lên, sau đó ngạc nhiên nói: “Tie Nan, xin hãy giúp đỡ, đây là một gia đình luyện tập!”

Người đàn ông đeo kính râm nhanh chóng lấy trong túi ra một con dao gấp.

Nhưng trước khi anh lao tới, Trình Uyên đã dẫm lên đầu gối của người đi xe đạp và tạo thêm một tiếng “cạch”.

Độc Nhân Long trực tiếp rơi xuống đất, gãy hết tay phải và chân trái.

Người đàn ông đeo kính râm đấm Trình Uyên một nhát dao, Trình Uyên không rút lui mà tiến vào. Anh ta hơi quay người sang bên cạnh, nắm lấy cổ họng anh rồi đập mạnh xuống đất.

“Bùm!” Một tiếng “rầm!”, Người đàn ông đeo kính râm trực tiếp ngã ngửa ra sau bị chấn động mạnh bởi một phản ứng dữ dội, và anh ta bất giác phun ra một ngụm máu.

“Chà!”

Lúc này, sức mạnh của Trình Uyên đã vượt quá tầm hiểu biết của bản thân.

Bình thường có thể đánh gãy cổ tay người ta, nhưng dùng một chân đạp ra thì không thể, hướng chỉ một tay kẹp cổ người ta, rồi ném cả người xuống đất.

Thực ra, Trình Uyên đã nhận ra điều này từ trước.

Anh ấy đã ở trong trạng thái này khi anh ấy giết con dơi, và đôi mắt anh ấy đỏ hoe khi anh ấy lo lắng rằng điều gì đó sẽ xảy ra với mẹ mình.

Nhưng khi hai mắt đỏ hoe, sức lực của hắn dường như tăng lên gấp mấy lần.

Anh không biết Bạch Tú Như đã nói đây có phải là do gien của nhà họ Trình hay không, anh không có thời gian để suy nghĩ về nó vào lúc này, anh chỉ muốn báo thù cho Vương Tử Yên.

Sức mạnh của Trình Uyên khiến Độc Nhãn Long sợ hãi, anh muốn đứng dậy và chạy, nhưng chân anh không thuận tiện.

Vừa đứng dậy nửa người liền bị Trình Uyên đạp ngã xuống đất, sau đó Trình Uyên cởi áo khoác, xắn tay áo lên.

Nhặt cây roi gai lên khỏi mặt đất.

“Cha.....”

“Ahhhh...”

Độc Nhãn Long sững sờ.

Nói cách khác, sức mạnh của Trình Uyên còn lớn hơn Độc Nhãn Long rất nhiều, nhất là bây giờ, hầu như cây roi nào cũng có thể lấy da thịt ba điểm, roi nào cũng có thể làm hở da thịt.

“Tha thứ, đại ca tha thứ!” Độc Nhãn Long gất gao gầm lên, cầu xin nhân từ.

“Phụ thân?” Khi Trình Uyên nghe thấy tiếng cầu xin thương xót của anh, anh không những không động lòng mà còn bơm mạnh hơn nữa.

“Khi đánh một người phụ nữ yếu đuối, tại sao bạn lại không muốn tha cho cô ấy?”

“Đéo em xấu hổ để anh tha mạng cho em?”

“đã chết!”

“Chết tiệt hết rồi!”

Bị mắc kẹt— Khi roi rơi xuống, một mảnh thịt đã bị xé ra khỏi chân của Độc Nhãn Long.

“Ah...”

Anh ta không có sức mạnh để chống lại.

Người đàn ông đeo kính râm sợ hãi, anh ta muốn trốn khỏi phòng khách, muốn thoát khỏi phạm vi có thể kiểm soát của con quỷ này.

Đúng vậy, vào lúc này, theo ý kiến của anh ấy, Trình Uyên dường như là một con quỷ xấu xa, cực kỳ độc ác!

c Tuy nhiên, vừa chạy ra cửa thì đau nhói ở lưng.

“Bắn!”

“gì!”

Trình Uyên trực tiếp dùng roi ném hẳn xuống, một mảnh da thịt bị người đàn ông đeo kính râm xé rách sau lưng.

Sau đó Trình Uyên nắm lấy mắt cá chân của anh ta, sau đó kéo anh ta sổng lại và ném nó bên cạnh Độc Nhãn Long đang hấp hối.

“Nói đi, ai vậy?” Trình Uyên gầm lên hỏi.

Người đàn ông đeo kính râm cả người run lên, sợ hãi nói:

“Long ... Long Xue...”

“đủ!”

“Bắn!”

“gì!”

Bang bang bang bang ...

Không biết anh ấy hút bao lâu, Trình Uyên đã tắt thở rồi.

Nhưng Độc Nhãn Long và người đàn ông đeo kính trước mặt đã máu me be bét, ngay cả nhân cách cũng không còn nữa, và anh ta không thể chết được nữa.

Nhưng dù vậy, Trình Uyên cũng không cảm thấy yên tâm, còn buộc thêm vài roi nữa.

Mãi cho đến khi Vương Tử Yên đang nằm nghiêng “hừm ...” thốt ra một tiếng rên nhẹ, Trình Uyên mới hoàn hồn, nhanh chóng ném roi đi, ngồi xổm trước mặt Vương Tử Yên, cùng cô chặn tầm mắt về phía sau. thân hình.

Vâng, Vương Tử Yên đã thức dậy.

Cô yếu ớt mở mắt ra, lông mày khóa chặt lại vì cơn đau dữ dội trong người, và cô nhìn thấy Trình Uyên.

Lúc nhìn thấy Trình Uyên, cô sững sờ một lúc, sau đó cười đắc ý.

Cười khi cơn đau nặng, nụ cười khó chịu.

Trình Uyên buồn bã ngăn cô vào lòng, sau đó ôm cô lên:
“Không sao, chúng ta về nhà đi.”

Sau đó Vương Tử Yên đã khóc.

Lúc này, không gì khiến cô ấy cảm thấy thân ái hơn một câu nói về nhà.

“Về nhà đi ...” cô lặp lại, giọng yếu ớt.

“Ừ, về đi.”

...

Cổng phía Đông và cổng phía Tây của khu biệt thự đồng thời bị đóng lại.

Hai cánh cửa ngoài cửa đông ngất xỉu trong phòng bảo vệ, chính Trần Thành cùng Lý Hải Bân đóng cửa lại.

Ngoài cửa Simon, Cô Bé và White Bear bị trói chặt vào ghế, không thể cử động.

Tất cả những điều này đã được thực hiện sau khi nhận được “đóng cửa” của Trình Uyên.

Việc này cũng do Trình Uyên tạm thời sắp xếp khi anh đến khu biệt thự Giật Giang.

Anh ta nghĩ rằng sẽ có một cuộc chiến, nghĩ rằng nếu anh ta giữ cửa, anh ta sẽ có một lối thoát.

Nhưng bây giờ có vẻ như không cần nữa.

Vết thương của Vương Tử Yên khiến Trình Uyên không còn muốn trốn thoát, không những không muốn trốn thoát mà những người ngăn cản anh đến cứu Vương Tử Yên đã phải trả giá rất đắt.

“Vì bạn đã ở đây, không quay trở lại.”

“Tất cả đều phải chết!”

Có 8 biệt thự Giật Giang.

Trình Uyên thận trọng ôm Vương Tử Yên yếu ớt, đạp cửa bước ra đám đông.

Đầu trọc lóc, còn có một người đàn ông đeo kính râm đang giả vờ cường bức, anh ta đang giữ Vương Mĩ Lệ và những người khác vào lúc này.

Nhìn thấy Trình Uyên bước ra, nhóm người đều có chút giật mình.

Sau đó người đàn ông hói đầu đã nhận ra Trình Uyên, và chỉ vào Trình Uyên và hét lên: “Anh ta là Trình Uyên.”

Con rể chúa giàu có Trình Uyên Bạch An Tương

Chương 471

Chương 471

Nhìn thấy Trình Uyên đi ra cùng Vương Tử Yên, người đã bị đánh bầm dập, Lý Nam Địch sững sốt, vội vàng chạy tới.

“Mau đưa lên xe.” Cô lo lắng nói.

Sau khi đưa Vương Tử Yên lên xe, Lý Nam Địch vội vàng rút túi ra và vội vàng đưa thuốc cho Vương Tử Yên.

Nhưng khi tấm bông chuẩn bị chạm vào vết thương trên người Vương Tử Yên thì cô dừng lại.

Có một làn sương mờ ảo trong đôi mắt to của anh.

Vương Tử Yên bị thương quá nhiều.

“Anh ấy là Trình Uyên!” Tên đầu trọc hét lên.

“Anh ấy là của tôi, đừng có nắm lấy.” Tam Daoface cười tà mị.

Người đàn ông đeo kính râm cũng điên cuồng nói: “Hôm nay ai dám cướp nhà họ Thẩm của chúng ta, ta sẽ áy náy.”

Dường như trong mắt họ, Trình Uyên đã trở thành một cục mỡ.

Tuy nhiên, Trình Uyên lúc này đã xé áo sơ mi của anh và ném xuống đất, để lộ phần trên cơ thể cường tráng của anh.

Nhìn thấy hành vi của Trình Uyên, Lý Nam Địch sững sốt một hồi, vội vàng kêu lên: “Anh ... anh muốn làm gì?”

Nhìn thấy Trình Uyên xé áo, Vương Mĩ Lệ không ngần ngại xé áo.

Đồng thời, không cần đặt hàng, Thập tâm thái bảo cũng làm theo, đương nhiên hai nữ đồng chí trong Thập tâm thái bảo càng dè dặt hơn, họ chỉ buộc một dải ruy băng đen (dải áo do đồng bọn xé ra) trên người. những cái đầu.

Như vậy, mười ba người đàn ông cởi trần và hai người phụ nữ đeo dải băng đen đứng thành một hàng.

Cảnh tượng này không khỏi khiến hàng chục người đi đường đổi diện choáng váng.

“Ồ, hóa ra bộ quần áo đen này là của anh ta.” Tam Dao chợt nhận ra.

Đầu trọc bối rối hỏi: “Không nhớ rõ tình báo nói hẳn có một đám thủ hạ như vậy sao?”

Người đàn ông đeo kính râm chế nhạo: “Sợ gì? Mấy chục người chúng ta đi cùng nhau, bọn họ chỉ có mười mấy, một ngụm nước cũng có thể nhấn chìm bọn họ.”

Nghे đến đây, Tam Dao mặt đột nhiên đen mặt: “Ta đi bà nội ngươi, ở trong thành nhỏ này sợ gà yếu sao?”

Trình Uyên bước tới, hỏi: “Anh, người nhà họ Ngụy?”

Mọi người đều giật mình.

Đầu trọc nheo mắt hỏi: “Ta là cái gì? Ngươi muốn ngoan ngoãn đi theo ta sao?”

Trình Uyên ngây người, “Ngụy Tác không thông báo cho ngươi?”

“Đề ý cái gì?” Đầu trọc cau mày.

Trình Uyên gật đầu: “Đã hiểu.”

“Anh hiểu gì?” Tên đầu trọc ngạc nhiên hỏi.

Trình Uyên gật đầu với Vương Mĩ Lệ, rồi trên trán đột nhiên nổi gân xanh, trong mắt hiện lên một vết sáng đỏ.

“Giết! Đừng giữ một con!” Anh gầm lên.

Ngụy Tác có nhã ý báo cáo với anh ta, nói thế nào thì nó cũng phải mang tính biểu tượng.

Vì Ngụy Tác thậm chí còn không thông báo về cái đầu hói, nên có vẻ như cái đầu trọc không thể thiếu trong mắt Ngụy Tác, vì vậy sẽ dễ dàng xử lý nó.

giết chết!

“Tùy ý giết người!” Trình Uyên rống lên, xông lên trước.

“Giết!” Thập Tam Thái Bảo đồng thanh hét lên, đồng thời hạ gục gã và lao tới hàng chục người đối diện.

Bức tranh này cực kỳ ngoạn mục.

Giống như một con sông nhỏ hòa vào đại dương, mười mấy người hét lớn, cùng đồng đảo mấy chục người lao về phía đối diện.

Tên đầu trọc phản ứng trước đã rất sừng sốt và nhanh chóng rút dao.

Mạnh bình tĩnh, chế nhạo: “Làm tốt lắm.”

Sau đó chém về phía Trình Uyên.

Tôi phải nói rằng, anh ấy đã đúng.

Nó thật sự tốt.

Đầu trọc chém về phía Trình Uyên, nhưng lại bị Trình Uyên tăng tốc đột ngột, vác cán dao trên tay lên vai, sau đó giơ cánh tay kẹp cổ cậu, dẫn cậu vọt tới.

“Rắc rắc!”

Vẫn là một giọng nói quen thuộc, nhưng nó không nói ra một mùi vị quen thuộc.

Vì lúc này đầu trọc đã gãy cổ.

Giết ngay lập tức!

c Lúc này, người đàn ông đeo kính râm bị Tam Dao làm cho kinh ngạc, đương nhiên đưa em trai phía sau bọn họ càng thêm kinh ngạc.

“Tam Dao, ta tôn ngươi là nam nhân, được rồi, ta sẽ không cướp của ngươi, hấn là của ngươi.” Nam nhân đeo kính râm cũng cầm dao đề phòng.

Sẹo mí mắt giật giật: “Không sai, anh nói đúng. Tỉnh Giang Bắc thuộc về họ Thẩm của anh. Tôi đến đây để giúp đỡ. Anh ấy nên để lại cho anh.”

Trong cuộc giao tiếp giữa hai người, Vương Mĩ Lệ và Thập tam Thái Bảo cũng đã sát hại đám đông.

Một người đàn ông có Tam Đao và đeo kính râm trông giống như Đinh Trùng lúc này đang chết lặng.

Nima này ...

Nima đây là sức mạnh gì vậy?

Đây hoàn toàn không phải là điểm mà bọn côn đồ bình thường có thể đạt tới.

Nhóm người của Trình Uyên được chọn riêng lẻ, và họ đều là bậc thầy của một đến mười.

“Theo thông tin tôi có được, không có nhóm người nào như vậy xung quanh Trình Uyên.” Người đàn ông đeo kính râm nói trong sự kinh ngạc.

Mặt Tam Đao cũng thay đổi: “Fuck, tôi không hề nghe nói về nó. Trong thông tin tôi có được, có một con Bạch Long và Trần Thành bên cạnh.”

Năng lượng kiêu ngạo vừa rồi biến mất.

Nhìn những người này, giết người bằng dao đơn giản như cắt một cây tỏi, Tam Đao và người đàn ông đeo kính râm nhìn nhau.

Mặc dù kỹ năng của họ không hề yếu, nhưng họ phải đối mặt với hơn chục vị cao thủ ngang tài ngang sức, và cả hai đều không có đủ tự tin.

Vì vậy, lựa chọn sáng suốt duy nhất lúc này là ... Chạy!

Lặng lẽ rời khỏi trận địa, hai người nhảy lên một chiếc xe ô tô.

Nhìn thấy người đàn ông đeo kính râm quay đầu và chạy về phía đông, Tam Đao mặt nghiêng răng chửi rủa, “Mẹ kiếp, đồ con rùa!”

Anh ta động tâm, trực tiếp lái xe đến Tây Môn Khánh để chạy trốn.

Mặt sọc đến cửa tây, thấy cửa điện đóng chặt nên dừng trước cửa.

Thấy bác bảo vệ chưa mở cửa, Thọ tức giận, mở cửa sổ thò đầu ra chửi: “Thằng con tao, mày mù à? Ngựa bùn cỏ mở cửa!”

Tuy nhiên, dù anh ta có mắng mỏ thế nào thì cửa cũng không mở.

“Con rùa!”

Bị chửi bới, Tam Daoface đập cửa xe, vác dao và bước vào phòng bảo vệ.

Sau đó, anh nhìn thấy con Bạch Long và Cô Bé, và tất nhiên là con dao trên tay Cô Bé lớn hơn cơ thể cô ấy.

Tam Daoface chết lặng.

...

...

Tại cổng khu 8 của biệt thự Giật Giang, một nhóm người đã nằm xuống.

Trình Uyên và mười mấy người trong số họ đều đang đứng, ngoại trừ một tên Taibao bị đâm, không nghiêm trọng lắm, những người khác về cơ bản đều bị thương.

Không thể nào, hàng chục người ở phía đối diện quá yếu.

Trình Uyên híp mắt, có chút tò mò, người từ thủ đô muốn đối phó hẳn, chỉ là đám này phái tới, có phải hay không quá kiêu ngạo, hay là quá cường đại?

Có thể sau này sẽ có chiêu, đây là điều duy nhất hẳn có thể nghĩ ra.

Và Lý Nam Địch, người đang đánh thuốc mê Vương Tử Yên trong xe, đã choáng váng.

Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy một cảnh tượng đẫm máu như vậy, và tất nhiên, đó cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy Trình Uyên bất khả chiến bại như một con hổ.

“Harper, em muốn anh quên em hay muốn anh khắc sâu vào tim?” Cô cắn môi thì thầm.

Sau đó đột nhiên nghĩ đến Vương Tử Yên bên cạnh, cô không khỏi kinh ngạc.

Nhìn Vương Tử Yên móm miệng, cô không biết mình muốn nói gì, ngoài sự đau lòng, trong mắt cô dường như còn có chút thương hại hay thương cảm?

Lý Nam Địch sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Vương Tử Yên yếu ớt nói: “Tại sao? Muốn giết người?”

Sau đó Lý Nam Địch lau nước mắt trên mắt cô.

“Ta thần kinh thật lớn.” Lý Nam Địch tức giận nói.

Vương Tử Yên cười khô, và nói, “Tôi cũng vậy.”

Chương 472

Chương 472

Người đàn ông đeo kính râm và khuôn mặt đầy sẹo trước sau gì cũng bị ném lại như một con chó chết.

Nhìn thấy xác chết khắp sàn nhà, họ vô cùng sợ hãi, đặc biệt là con Tam Đaoface cứng cáp, và ngay lập tức đi tiêu.

“Không ... không thể ... sao anh có thể mạnh như vậy được?”

Trình Uyên trầm mặc nhìn anh, lãnh đạm nói: “Không phải em mạnh mẽ, mà là anh...”

Đi xuống và đập trực tiếp vào cổ của Tam Đaoface.

Tam Đaoface khua khoáng tay chân và vùng vẫy.

có thể..... “Quá yếu!” Trình Uyên ngậy người.

Tam Đaoface cũng chết.

Khi nhìn thấy điều này, người đàn ông đeo kính râm đứng dậy và muốn chạy, nhưng đã trúng vào người của Vương Mĩ Lệ nên cơ thể anh ta bị một con dao sắc nhọn xuyên qua.

Khi chiếc kính rơi xuống, anh ta nhìn Vương Mĩ Lệ với vẻ không tin tưởng, và từ từ trượt xuống.

Thời Sách chạy qua, dùng điện thoại di động để chụp cận cảnh Tam Đaoface hói và người đàn ông đeo kính râm, rồi đưa cho Trình Uyên.

“Lên xe!” Trình Uyên nói.

Một nhóm người lên xe hùng hổ chạy đến khách sạn Biệt thự ven sông.

Khi lái xe, Thời Sách hỏi Trình Uyên, “Tôi có nên đưa cô Vương đến bệnh viện trước không?”

Lý Nam Địch hét lên: “Tại sao anh lại đến bệnh viện?”

Thời Sách sững sờ, và sau đó đột nhiên: Lý Nam Địch là bác sĩ giỏi nhất.

Vương Tử Yên rất yếu, mí mắt trên và dưới luôn tách rời, đôi môi đỏ mọng gợi cảm cũng hơi khô.

“Chủ tịch, tôi không sao ...” cô nói.

Trình Uyên nhìn Vương Tử Yên một cái nhìn đau khổ, trầm giọng nói: “Đừng làm ồn.”

Vương Tử Yên lắc đầu, cau mày: “Đừng đi.”

Trình Uyên cười và nói, “Bạn biết điểm máu chốt của tôi.”

Vương Tử Yên nói: “Nó không đáng đối với tôi.”

“Trong lòng anh, em không kém ai hơn ai cả.” Trình Uyên.

Vương Tử Yên giật mình.

Lý Nam Địch ném chiếc tấm bông dính máu ra ngoài cửa sổ, cau mày hỏi: “Còn tôi thì sao?”

...

...

Xe dừng trước cổng khách sạn Biệt thự ven sông.

Khi Trình Uyên chuẩn bị xuống xe, anh nhìn thấy một chiếc Audi đậu trước xe của họ, sau đó một người phụ nữ bước xuống xe.

Nhìn thấy người phụ nữ đó, mắt Trình Uyên đột nhiên mở to.

Bạch An Tương là Bạch An Tương.

Bạch An Tương không để ý đến Trình Uyên và những người khác, sau khi xuống xe, anh vội vàng chạy về khách sạn, đồng thời chạy vài bước.

“Anh ơi, cái này ...” Thời Sách.

Trình Uyên nheo mắt và nói với Thời Sách: “Hãy để Lý Hải Tân gửi ảnh ẩn danh cho sếp của họ.”

Thời Sách gật đầu.

“Ở trong xe.”

Giải thích xong, Trình Uyên một mình xuống xe, lại đi bộ đến khách sạn Biệt thự ven sông.

...

...

Áo choàng mỏng, quần jean và giày thể thao, có thể thấy Bạch An Tương đến rất vội vàng và vội vàng.

Sau khi cô ấy chạy vào khách sạn, cô ấy nhìn xung quanh để tìm kiếm thứ gì đó.

Khi lên đến tầng ba, anh gặp Vương Hạc đang thất vọng và đang hút thuốc ở cầu thang.

Khoảnh khắc Vương Hạc nhìn thấy Bạch An Tương, toàn thân anh như hóa đá.

Lý Nam Địch đã khiến anh kinh ngạc trước đó, nhưng theo đuổi không thành công, anh nghĩ, chủ yếu là vì Trình Uyên bên cạnh Lý Nam Địch.

Rất thất vọng, anh ta hút một điếu thuốc, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một mỹ nữ không khỏi choáng ngợp Lý Nam Địch.

Điều này..... Có vẻ như hôm nay mình không gặp may, Vương Hạc nghĩ.

Vút tàn thuốc, vội vàng giẫm chân đi theo Bạch An Tương.

“Này mỹ nhân, nhìn quen quen.” Vương Hê.

Bạch An Tương đang bước đi vội vàng, không thèm nhìn Vương Hạc, cô nhàn nhạt nói: “Anh đã nhận nhầm người rồi.”

Sau đó Vương Hạc tiến lên vài bước, ngăn Bạch An Tương lại: “Không, không, không, tôi nghĩ chúng ta đã nhìn thấy nó ở đâu rồi, cứ như ... giống như trong một giấc mơ vậy?”

Hội trường rất sôi động.

Hôn lễ do vị đại ca chủ trì đã kết thúc, hiện tại Thẩm Hoa và Mã tiên sinh đang nâng ly từng bàn, cho nên mọi người đều không để ý tới Bạch An Tương ở cửa.

Nhưng mà, Long Thẩm Vũ đang đi theo Thẩm Hoa nhìn thấy, trong lòng đột nhiên hưng phấn.

Đọc nhanh tại VietWriter Nhìn thấy Bạch An Tương bị ai đó ngăn lại, cô không khỏi nổi lên cơn tức giận.

“Mỹ nhân, tùy tiện mặc cái gì, cũng nên không đúng chỗ, phải không?” Vương Hạc cười hỏi: “Muốn đi dự hôn lễ, có thể mặc cái này không? Vậy anh trai đưa người đi thì sao? để mua một chiếc váy cao cấp?”

“không tốt lắm.”

Long Thâm Vũ bước tới, kéo Vương Hạc sang một bên, âm thầm nói với anh ta: “Khốn nạn!”

Trước khi Long Thâm Vũ nhảy ra tố cáo Trình Uyên, Vương Hạc đã nhìn thấy, biết anh ta là chủ tịch hiện tại của tập đoàn Gia Đông, cũng biết anh ta là bạn thân của Thâm Hoa, tự nhiên không dám khiêu khích anh ta, anh ta có thể ‘ không giúp được gì ngoài việc co cổ lại và chạy một mồi. mở ra.

“An Tương, sao anh lại ở đây?” Long Thâm Vũ hỏi Bạch An Tương với một nụ cười dịu dàng.

Bạch An Tương cau mày liếc Long Thâm Vũ một cái, sau đó tiếp tục nhìn về phía trong đại sảnh: “Trình Uyên đâu?”

Nghe thấy Bạch An Tương nâng Trình Uyên lên, nụ cười của Long Thâm Vũ hiện rõ trên khuôn mặt.

“Hoa dâm bụt...”

“Trình Uyên đi vắng à?”

“Trình Uyên, Trình Uyên, Trình Uyên, sao cậu lại cần Trình Uyên một phát vậy?” Long Thâm Vũ đột nhiên tức giận, lần đầu tiên mất bình tĩnh nói với Bạch An Tương: “Trình Uyên có gì tốt như vậy? ? Anh ấy thích em nhiều như vậy vì em?”

“Anh ấy bây giờ không là gì cả, và anh ấy thậm chí sẽ không thể tìm được việc làm ở thành phố Tân Dương. Anh ấy có thể cho bạn những gì?”

“Ta đối với người một lòng chân thành, ta từ đầu đến cuối không thay đổi, người không thấy sao?”

“An Tương, ly hôn với Trình Uyên, anh ấy bây giờ không là gì cả, anh ấy không thể cho em cuộc sống mà em muốn, đối tốt

với anh, cưới em đi, anh muốn gì thì cho em.”

Vừa nói anh vừa đưa tay đỡ lấy vai Bạch An Tương.

Bạch An Tương lùi lại một bước, tránh đi Long Thâm Vũ, kinh ngạc nhìn hẳn: “Người đang nói cái gì?”

Long Thâm Vũ trở nên lo lắng, hai mắt đỏ hoe, hét lên với Bạch An Tương: “Tôi đã nói Trình Uyên không là gì cả. Trong mắt tôi, anh ấy bây giờ chỉ là một đống rác rưởi. Tại sao anh lại tìm kiếm anh ấy? Tôi thích anh như vậy.” ., Lấy anh có xấu không? “

Long Thâm Vũ bất ngờ bị kích thích, giọng nói của anh ta rất lớn, và nó lan ra khắp hội trường ngay lập tức.

Hội trường sôi động ban đầu cũng im lặng trong giây lát, như thể thời gian đột ngột ngừng trôi.

Mọi người nhìn Long Thâm Vũ và Bạch An Tương.

Đúng lúc này, Trình Uyên cũng đi tới cửa đại sảnh, đúng lúc cảnh tượng này.

Thẩm Hoa và Mã Tiên Tiên cũng nhìn nhau, sau đó nhìn Long Thâm Vũ đang điên cuồng và Bạch An Tương đang uể oải với nụ cười trên môi.

Ngừng một chút, sắc mặt Bạch An Tương đột nhiên trầm xuống: “Anh? Anh so sánh với anh ta làm gì?”

“Đúng vậy, trong mắt cô anh ấy chẳng là gì cả, nhưng trong mắt tôi, anh ấy là chồng tôi và là tất cả đối với tôi.”

“Anh nói bây giờ anh ấy không có gì. Không quan trọng. Tôi nuôi anh ấy. Anh ấy là chồng của tôi. Tôi sẽ không để chồng mình đói lạnh. Cô không cần lo lắng chuyện này.”

“Ta nói lại cho người biết, người đã đánh giá thấp ta Bạch An Tương, ta không phải loại nữ nhân thay lòng đổi dạ, cả đời này ta đều giao cho hẳn, kiếp này người có biết không?”

Lần này đến lượt Long Thâm Vũ ì ạch.

Hội trường vắng lặng như nhà thờ trong giờ cầu nguyện sáng sớm.

sau đó.

đột ngột.

“Papa...!” Có một tràng pháo tay nồng nhiệt vang lên.

Hầu như tất cả những người ăn dưa bở, những người có chút hiểu biết về sự thật đều không thể không khen thầm khi nghe những gì Bạch An Tương nói.

Trình Uyên, người đang đứng ở lối vào đại sảnh, không khỏi cảm thấy ám áp, anh đi về phía đại sảnh.

Chương 473

Chương 473

Bất kể là ở vị trí nào, tâm tình kiên định sẽ luôn khiến mọi người tán thưởng, vì vậy, cho dù những người này trong đại sảnh biết Long Thâm Vũ, họ cũng không thể không tán thưởng Bạch An Tương.

Tiếng vỗ tay càng lớn, vẻ mặt của Long Thâm Vũ càng bối rối, cảm thấy mình giống như kẻ xen vào làm xáo trộn cuộc hôn nhân, nhưng vấn đề là hắn không thể chen vào.

Sự hoảng sợ tột độ.

Long Thâm Vũ trở nên có chút xấu hổ, nắm lấy cổ tay trắng nõn của Bạch An Tương và hét vào mặt cô: “Đừng có ngớ ngẩn, cô không phải đang sống trong truyện cổ tích, Trình Uyên đã kết thúc, anh ta không thể sống hôm nay!”

“Buông ra!” Bạch An Tương khó nhọc giẫy dụa.

Long Thâm Vũ không quan tâm, “Ngươi là tự ý sao? Được rồi, ta hôm nay nấu cơm chưa nấu. Ta xem ngươi làm sao có thể tự ý.”

Nói như vậy, cô ấy buộc phải kéo Bạch An Tương trở lại.

Ngay sau đó.

“Bùm!” Một người xông tới, dùng sức đá văng anh ta ra.

Trình Uyên đứng trước Bạch An Tương, nhìn Long Thâm Vũ đang bay ngược với ánh mắt lạnh lùng, sau đó đập bàn tiệc cưới lên Long Thâm Vũ.

“Thùng rác!” Anh ta nói.

Các vị khách không bình tĩnh, lần lượt đứng dậy.

Thẩm Hoa cau mày.

Mã Tiên Tiên nhìn thấy đó là Trình rồi, sắc mặt của anh ấy thay đổi rõ rệt: “Lại là anh?”

Long Thâm Vũ lau vết máu nơi khoe miệng rồi cũng đứng dậy khỏi đồng rác trộn với thức ăn.

Chân của Trình Uyên khá khỏe, to đến nỗi chân cậu vẫn còn run sau khi đứng dậy.

Nhưng Long Thâm Vũ lại bật cười, chỉ vào Trình Uyên mà mỉa mai nói: “Ngoài khả năng làm được, bây giờ anh còn có cái gì nữa? Bây giờ anh so sánh với em là gì?”

“Trình Uyên, nếu anh thực sự thích Jinxi, anh nên buông tay vào lúc này. Anh biết cô ấy có một tương lai hứa hẹn với anh hơn là với anh.”

“Còn anh ... anh không thể tự bảo vệ mình!”

Trình Uyên lạnh lùng nhìn anh.

Nhìn thấy Trình Zui, Bạch An Tương không khỏi thở phào nhẹ nhõm, bất giác bàn tay nhỏ bé của cô ấy vươn ra nắm lấy bàn tay to lớn của Trình Uyên.

Trình Uyên dịu dàng nhìn lại cô, thoải mái nói: “Đừng sợ, đã có anh.”

Bạch An Tương nhìn thấy Trình Uyên, cả người trên người nồng nặc mùi máu, nhưng sự lo lắng trên khuôn mặt cô ấy càng trở nên mạnh mẽ hơn.

“Em bị sao vậy? Quần áo đâu?”

Trình Uyên sững sờ, lúc đó mới nhận ra quần áo đã bị chính mình xé rách.

“Uh ... Tôi không muốn mặc quần áo đột ngột,” anh nói.

Bạch An Tương: “...”

Chạm vào khuôn mặt xinh đẹp của Bạch An Tương, quay đầu lại, chế nhạo, Trình Uyên hỏi Long Thâm Vũ, “Ba cậu không đi vào à? Mẹ cậu không tái hôn sao?”

Trong một lời nói, Long Thâm Vũ không nói nên lời.

“Bảo bối!” Mã Tiên Tiên hét lớn.

Bốn nhân viên bảo vệ lao đến và bao vây Trình Uyên.

Không chỉ nhân viên bảo vệ mà quản lý của biệt thự ven sông đang ôm bụng bầu cũng chạy tới.

“Tại sao lại là em?” Anh chỉ vào Trình Uyên và tức giận nói: “Đây là một khách sạn cao cấp. Không phải là nơi mà những người thấp kém như anh có thể đến.

“Bảo bối, đánh cho ta một phát rồi ném hẳn ra ngoài!”

Sau đó, hẳn đối với Thẩm Hoa vẻ mặt áy náy, cúi đầu cười nói: “Su phụ Thần, đừng nóng giận, sẽ giải quyết ngay.”

“Bùm!”

“Bùm!”

“Bùm!”

Sau một vài âm thanh, nó đã an toàn bay ra ngoài.

Thẩm Hoa nhướn mày hỏi quản lý sảnh: “Đây là giải pháp sao?”

Quản lý đại sảnh mỉm cười quay đầu nhìn Trình Uyên: “Bạo lực thì có chút bạo lực, nhưng phải đối xử với những người kém cỏi như vậy...”

Sau đó, anh ta bị mắc kẹt trong cổ họng.

Bởi vì cảnh tượng anh nhìn thấy hoàn toàn khác với những gì anh tưởng tượng.

Bốn nhân viên bảo vệ ngã xuống đất, ôm bụng “Ohhhhhh”, trên mặt đau đớn rên rỉ, trong khi Trình Uyên vẫn đứng thẳng ở đó.

Không chỉ quản lý sảnh mà ngay cả Mã Tiên Tiên và Long Thâm Vũ cũng chết lặng.

Trình Uyên ... cậu đánh nhau thế này từ khi nào vậy?

Gần như tất cả bốn nhân viên bảo vệ đã lật tẩy chỉ với một nước đi.

“Báo... cảnh sát.” Người quản lý sảnh lấy lại tinh thần và nhanh chóng gọi.

Bạch An Tương có chút lo lắng khi nghe cuộc gọi đến cảnh sát.

Cô kéo Trình Uyên: “Trình Uyên, đi thôi.”

Nghe vậy, Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Vẫn còn chuyện chưa giải quyết.”

Bạch An Tương lo lắng nói: “Còn gì nữa?”

Trình Uyên im lặng một lúc, nói với Bạch An Tương: “Báo thù!”

Bạch An Tương choáng váng khi nghe thấy từ trả thù.

Cô đã biết tập đoàn Tuấn Phong đã bị Long Thâm Vũ bắt đi, vì vậy cô trực giác nói với cô rằng việc Trình Uyên trả thù là để trả thù cho tập đoàn Tuấn Phong bị bắt đi.

Bạch An Tương đi vòng lại trước mặt Trình Uyên và nói: “Em hãy nhìn vào mắt anh.”

Trình Uyên ngạc nhiên.

Bạch An Tương nghiêm túc nói: “Trình Uyên, chúng ta đã là vợ chồng, bất kể em trở thành gì, anh sẽ không khinh thường em, cho dù em không có gì. Chúng ta cùng nhau nỗ lực, cho dù chỉ đơn giản là dựng một quầy hàng trong tương lai, miễn là chúng ta đều bình đẳng. Tốt thôi, hãy đi theo tôi.”

Trình Uyên rất cảm động trước những lời nói của Bạch An Tương.

Mặc dù anh chưa bao giờ nghĩ rằng Bạch An Tương là loại phụ nữ không thích người nghèo và yêu người giàu, nhưng theo tính cách của cô ấy thì vẫn khó nói ra những lời như vậy, anh rất ngạc nhiên khi có thể nói ra được ngày hôm nay.

“Thực ra, những gì anh ấy nói là đúng, hôm nay tôi sẽ gặp nguy hiểm.” Trình Uyên nói với Bạch An Tương.

Bạch An Tương nói chắc nịch: “Cùng nhau đối mặt.”

Trình Uyên mỉm cười: “Tôi có một điều ước từ rất lâu rồi.”

Bạch An Tương: “Anh nói.”

“Gọi cho chồng cô.” Trình Uyên.

“Hả?” Bạch An Tương.

Trình Uyên cười nói: “Đã nhiều năm như vậy, hình như cô vẫn chưa gọi điện cho chồng tôi.”

Bạch An Tương đờ đẫn.

Trong hội trường, tất cả mọi người đều im lặng.

Nghe cuộc nói chuyện giữa Bạch An Tương và Trình Uyên, Long Thâm Vũ tức giận đến mức hai mắt gần như bùng cháy.

Tuy nhiên.

Bạch An Tương nhẹ giọng gọi: “Chồng!”

Trình Uyên mỉm cười.

Sau đó cô ấy quay lưng lại với Bạch An Tương và nói: “Vợ ơi, chồng em đi làm ăn, em lùi lại trước.”

Sau đó, hắn từng bước đi về phía Long Thâm Vũ.

“Tôi thực sự rất nói nhiều. Nếu bạn muốn Tập đoàn Tuấn Phong, tôi sẽ đưa nó cho bạn.”

“Nhưng tôi vẫn có điểm máu chót.”

“Đừng chạm vào những người xung quanh tôi.”

“Long, ta có thể dung túng người một hai lần, nhưng không có nghĩa là người có thể động đến điểm máu chót của ta.”

Long Thâm Vũ tức giận nói: “Cỏ bòn ngựa...”

Những từ sau đây vẫn chưa được nói.

“Bùm!” Một âm thanh.

Anh lại bị Trình Uyên đá.

“Người đã bắt được tôi!”

Trình Uyên giờ nắm đấm lên và đánh anh ta.

“Người đã đánh tôi!”

...

“A!” Long Thâm Vũ ôm đầu gào thét.

Cảnh tượng này khiến mọi người không khỏi mong đợi Vì vậy, ngay sau đó, hơn một chục nhân viên bảo vệ đã đến, quản lý sảnh chỉ vào Trình Uyên và nói với các nhân viên bảo vệ: “Nhanh lên, đánh anh ta.”

Các nhân viên bảo vệ lao tới, cố gắng kéo Trình Uyên đi.

“dừng lại!”

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Chương 474

CHUONG 474 “Trình Uyên, đủ rồi!”

Thẩm Hoa đột nhiên hét lên.

Trình Uyên dừng lại, ngược mắt lên nhìn Thẩm Hoa hỏi: “Tôi có phải hơi quá kiêu ngạo với cậu không?”

Thẩm Hoa liếc nhìn Long Thâm Vũ đang lăn lộn trên sàn, vẻ mặt u ám hỏi: “Không phải sao?”

Mã Tiên Tiên nhìn thấy Thẩm Hoa nói chuyện, lòng tự tin càng thêm mạnh mẽ, không đợi Trình Uyên nói, bước lên phía trước, tức giận nói: “Người có thể kiêu ngạo, lát nữa cảnh sát sẽ tới, người có thể.” lại kiêu ngạo? Ta muốn xem, một gã trai quê không ra gì mà lại làm ầm ĩ đám cưới nhà họ Thẩm và ác ý hại người khác. Hắn ta sẽ bị kết án mấy năm! “

“Trình Uyên, đồ khốn nạn, điều gì đã làm tổn thương ba tôi...”

“Câm miệng!” Trình Uyên đột nhiên ngắt ngón tay với Mã Tiên Tiên, lạnh lùng nói: “Đồ khốn nạn trà xanh, nếu không phải mặt của Thẩm Hoa, tôi sẽ xé miệng cô!”

“Anh ...!” Mã Tiên Tiên.

Trình Uyên nói tiếp: “Ừ, giờ em không có gì cả. Em đi chân đất chết tiệt nên sợ các anh đi giày à?”

Thẩm Hoa, anh cho rằng tôi kiêu ngạo sao?

Sau đó, bạn có thể hỏi Long Thâm Vũ rằng anh ấy đã khiến Vương Tử Yên như thế nào.

Tôi có kiêu ngạo không? “

Có phải anh ta muốn cưỡng bức vợ tôi đến mù quáng không?

Tôi có kiêu ngạo không?

“Tôi kiêu ngạo cái quái gì vậy?”

Trình Uyên chỉ vào Long Thâm Vũ và nói: “Hôm nay tôi sẽ đặt lời nói ở đây. Tôi sẽ giết chết thứ rác rưởi này.”

“Không dễ ai có thể ngăn cản hẳn!”

Lúc này, hội trường lại chìm vào im lặng.

Những ánh mắt của các vị khách đan xen vào nhau, nhưng đều lén lắc đầu, ra vẻ muốn nói: Ông trời đánh nhau, chúng ta đừng hỗn.

Mã Tiên Tiên nghiêng răng, nhưng không dám nói trước.

Thần Hoa sắc mặt càng ngày càng âm đạm.

“Thật là một giọng điệu lớn!” Một tiếng cười nhạo báng.

Ta nhìn thấy một người đàn ông trung niên khuôn mặt tươi cười, thần sắc bình tĩnh đi tới, khuôn mặt đoan chính, vẻ mặt khoan khoái, lộ ra một chút uy nghiêm.

Anh ta lấy giấy tờ tùy thân trong túi ra, lắc lắc trước mặt đám đông: “Tên tôi là Trường Xuân, mảnh này thuộc quyền kiểm soát của tôi. Có chuyện gì vậy, các người muốn giết?”

Anh hỏi Trình Uyên.

Bởi vì quan hệ với Lý Ngụy, Trình Uyên luôn có ấn tượng tốt đối với cảnh sát, đặc biệt là người đàn ông trung niên trước mặt vô hình trung cho anh cảm giác chính nghĩa.

Trình Uyên thâm thở dài, cười khỏ: “Muội muội đến một bước là tốt rồi.”

“Hiện tại, người uống một chậu là đủ rồi.” Trường Xuân giơ ngón tay cái chỉ về phía sau: “Đi thôi, trở về nói chuyện.

Khi quản lý sảnh nhìn thấy cảnh sát đến, anh ta nhíu mày và vội vã đi đến Trường Xuân: “Đồng chí, anh phải là chủ khách sạn của chúng tôi. Anh ta đã làm bị thương nhân viên khách sạn của chúng tôi mà không có lý do gì, và gây ồn ào trong tiệc cưới của Sơn Thần. , bạn thấy không ...? “

Mã tiên sinh cũng vội vàng giúp đỡ: “Đúng rồi, vị hài tử này, hôm nay là đám cưới của tôi với Anh Thần. Chúng tôi không mời anh ta. Anh ta dùng hành lá gì để uống với vẻ mặt ngượng

ngừng? Không tính, thậm chí còn là cố ý.” . Làm tổn thương mọi người. “

Thẩm Hoa nhìn Trình Uyên không nói lời nào, nhưng trong mắt hiện lên một tia giễu cợt.

Nhìn thấy tình cảnh này, Bạch An Tương vội vàng bước đến bên cạnh Trình Uyên và nắm tay anh, như thể cô muốn nói với Trình Uyên rằng cô muốn chia sẻ gánh nặng với anh.

Khi Trường Xuân nghe thấy lời nói của hai vị sư phụ đau khổ, anh ta lấy còng tay ra và chỉ đưa cho Trình Uyên.

“Chậm!” Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Một người đột ngột bước ra khỏi đám đông.

Mọi người đều sững sờ khi nhìn thấy những người đến, đặc biệt là Trình Uyên.

“Tiêu Mục?”

Đúng vậy, người bước ra khỏi khách là Tiêu Mục.

“Hài tử này, ta nghĩ có lẽ là có chút hiểu lầm.” Sau khi Tiêu Mục bước ra ngoài, hần bình tĩnh nói với Trường Xuân.

Trường Xuân nhìn Tiêu Mục: “Là người?”

Tiêu Mục nhẹ nói: “Tôi là Tiêu Mục, chủ tịch tập đoàn Dishui. Đương nhiên, trước mặt anh, thân phận của tôi dường như không thể thiếu, nhưng tôi còn có một thân phận khác.”

“Thân phận gì?”

Tiêu Mục cười nhẹ: “Mới ngày hôm qua, tôi Dishui Group đã mua lại khách sạn Riverside Villa, cho nên, hiện tại, tôi là chủ của khách sạn này.”

“Cái gì?” Nghe đến đây, tất cả mọi người đều sững sờ.

Quá trẻ...

Người quản lý tiền sảnh còn ngạc nhiên hơn.

“Trình Uyên này là bạn học của tôi, nên cậu ấy không cần lời mời của ai đó để đến đây. Tôi đã mời cậu ấy.”

“Về phần nhân viên mà anh ấy bị thương, đây là kiểm tra an ninh nội bộ do chúng tôi sắp xếp, nên không liên quan gì đến người khác.”

“Chúng tôi sẽ không gọi cảnh sát.”

Mọi người đều bị sốc khi Tiêu Mục nói điều này.

Đặc biệt là Long Thâm Vũ, bị Trình Uyên đánh cho biến thành đầu heo, nhìn Tiêu Mục vẻ mặt kinh ngạc, tức giận nói: “Tiêu Mục, anh có ý gì?”

Trương Xuân liếc nhìn Long Thâm Vũ.

Tiêu Chí cười nhẹ: “Ta cùng hắn không quen.”

“Anh...!” Long Thâm Vũ lại kinh ngạc.

Anh ta hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Mục, sau đó quay đầu nói với Trương Xuân: “Được rồi, bọn họ không báo tội, tôi báo cáo, tôi bị anh ta cố ý đánh như thế này, để tôi giải thích trước, tôi không ở trong khách sạn này. . .”

“Hắn là thủ hạ của ta, cho nên chúng ta cũng hy vọng có thể hòa giải.” Ngay khi giọng nói của Long Thâm Vũ trầm xuống, Thần Hoa đột nhiên nói: “Chúng ta sẽ không báo tội.”

Nghe vậy, Trương Xuân nhún vai hỏi: “Vừa rồi báo cảnh sát giả là ai?”

Tất nhiên anh ta thấy rằng có một cái gì đó khó khăn trong đó.

Nhưng các nạn nhân nói rằng họ đang chơi xung quanh, những gì ông có thể làm gì?

Khi quản lý sảnh nghe cảnh sát báo cáo sai, anh ta đột nhiên tát tinh thần và giơ tay lên với vẻ xấu hổ: “Tôi ... tôi chỉ...”

Trước khi hạ giọng, Tiêu Mục đột nhiên lãnh đạm nói: “Anh đã bị đuổi việc.”

“Hả?” Quản lý tiền sảnh sửng sốt.

“Bị trục xuất, đồng nghĩa với việc đưa cô ra ngoài!” Tiêu Mục đột nhiên lạnh lùng nói, “Ra khỏi khách sạn Biệt thự ven sông của chúng tôi.”

Người quản lý tiền sảnh thật ngớ ngẩn.

Lúc này, Trình Uyên không thể hiểu nổi.

Anh ta nghi ngờ nhìn Tiêu Mục, trong lòng đột nhiên nảy ra vô số câu hỏi, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, rất khó hỏi.

Tại sao bây giờ anh ấy lại đứng ra giúp đỡ tôi?

Hơn nữa, mẹ của Bạch An Tương và Trình Uyên đã được Tiêu Mục mời vào tù. Mặc dù nguyên nhân của Bai Shaolin không cho phép Trình Uyên lo lắng về hai người họ, nhưng hành động của Tiêu Mục rõ ràng là muốn ở bên Trình khi bạn xé xác. , giữ một bàn tay sau.

Nhưng anh ta xuất hiện bây giờ có ý nghĩa gì?

Hơn nữa, Bạch An Tương làm sao lại có thể xuất hiện ở đây?

Trường Xuân vỗ về người quản lý sảnh đang hoang mang và nói: “Hãy nhớ tìm hiểu kỹ sự việc trước khi gọi cảnh sát, nếu không bạn sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự.”

Nói xong anh ta bỏ đi.

Quản lý đại sảnh sắc mặt trắng xanh, đi chậm lại, vội vàng đi tới bên cạnh Tiêu Mục: “Ông chủ, tôi đã không ở đâu...”

“Cút!” Tiêu Mục sắc mặt trầm xuống, tức giận nói: “Đồ chó xem hèn hạ.”

Người quản lý sảnh cười ngược nghịu và lập tức cứng rắn.

Hôm nay, Long Thâm Vũ hiện tại không thể giết được, Trình Uyên hung hăng trừng mắt nhìn một cái, nắm lấy tay Bạch An Tương, nhẹ giọng nói: “Đi thôi.”

Bạch An Tương gật đầu với anh ta.

Sau khi Trình Uyên và Bạch An Tương bước ra khỏi sảnh cưới.

Long Thâm Vũ tức giận chỉ vào Tiêu Mục và hỏi: “Tiêu Mục, ý anh là cái quái gì vậy? Anh muốn phản bội chúng ta sao?”

Tiêu Mục ngơ ngác nhìn Thâm Hoa.

Thâm Hoa nhẹ giọng nói: “Đây là ý của ta.”

Long Thâm Vũ giật mình khi nghe những lời đó.

Chương 475

CHƯƠNG 475 “Mọi người ăn uống no say.”

Sau một lời nhận xét lịch sự đơn giản, Thẩm Hoa xoay người rời khỏi sảnh tiệc.

Thấy vậy, Mã Tiên Tiên vội vàng chạy theo.

Long Thâm Vũ khó hiểu nên đi theo.

Về phần Tiêu Mục, anh nhìn lên cầu thang, nơi Trình Uyên và Bạch An Tương vừa rời đi.

“Xin lỗi anh trai.” Anh lẩm bẩm: “Anh chỉ có thể đưa em đến đây”.

...

Thẩm Hoa đi tới phòng khách, kéo cà vạt, sau đó phất phất tay, đem cà vạt xóc lên trên sô pha, giống như là có hận với sô pha hay cà vạt vậy.

“Kết hôn, giống như một cuộc chiến.”

Mã Tiên Tiên và Long Thâm Vũ cùng nhau vào phòng, Mã Tiên Tiên dường như không nhìn thấy sự tức giận của Thẩm Hoa, nghiêm mặt hỏi: “Chồng, tại sao anh lại để anh ấy đi?”

“Ngu ngốc, ngu ngốc!” Thẩm Hoa không biết mình đang mắng ai, giọng nói lạnh lùng đến đáng sợ.

Tuy nhiên, Mã Tiên Tiên dường như không lạnh lùng với thái độ của anh ta, và nói một cách tức giận: “Anh không ngốc sao? Người ta đang đề đầu cưới cổ chúng tôi, và anh vẫn là một người tốt.”

Long Thâm Vũ không dám hỏi, chỉ đứng yên lặng nghe.

Thẩm Hoa chế nhạo quay đầu lại nhìn Mã Tiên Tiên mỉa mai: “Ý anh là, giống như lần trước Trình Uyên giết Phương Thanh Yến, để cảnh sát bảo vệ anh ta trước?”

“Tất nhiên là không, ý tôi là tại sao ...” Giọng điệu của Mã Tiên Tiên trở nên yếu ớt khi anh ta nói, và sau đó mắt anh ta đột nhiên sáng lên: “Ý anh là ...?”

Long Thâm Vũ cũng chợt nhận ra: “Ồ, hóa ra là như thế này.”

Trình Uyên đến thành phố Giang Bắc, bản thân nó đã là một cuộc chém giết. Nhưng nếu như bị cảnh sát nhốt lại, tương đương với bảo vệ hắn, vậy thì cái cục giết người này còn giết ai?

...

...

Trình Uyên, người đã rời khách sạn, không đưa Bạch An Tương lên xe.

Vì Vương Tử Yên bị thương nặng trong xe nên Trình Uyên sợ Bạch An Tương nhìn thấy sẽ chóng mặt.

“Thời Sách, đưa Vương Tử Yên trở lại bệnh viện của chúng tôi ở thành phố Tín Dương, nhanh lên.” Anh gọi Thời Sách.

Thời Sách: “Còn người, đại ca?”

Trình Uyên đáp: “Đừng lo lắng cho tôi.”

“Đồng ý.”

Sau khi cúp điện thoại, Trình Uyên nắm tay Bạch An Tương, lên xe mà Bạch An Tương lái, hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Bạch An Tương nhìn chằm chằm vào mắt Trình Uyên, ánh mắt chuyển động.

“Trình... chồng, đừng buồn quá, có em rồi.” Cô nói.

Trình Uyên hơi giật mình khi nghe điều này.

Sau đó hiểu ra.

Bạch An Tương biết Trình Uyên không có liên quan gì đến tập đoàn Tuấn Phong, vì vậy cô ấy tự nhiên sẽ nghĩ rằng Trình Uyên sẽ trở nên rất suy đồi, hơn nữa ... tâm trạng cũng vô cùng thấp thỏm.

Trong hoàn cảnh như vậy, rất khó để nói rằng mọi người sẽ làm điều gì đó phi lý.

Ví dụ, nhiều ông chủ lớn với nhan sắc vô biên thường chơi trò nhảy khỏi tòa nhà khi họ bị phá sản.

Vì vậy, Bạch An Tương thực sự lo lắng về tâm lý của mình.

“Việc lớn, chúng ta hãy bắt đầu lại từ đầu, chúng ta không phải là ông chủ nữa, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu...”

Trình Uyên mỉm cười, nắm lấy đôi bàn tay trắng nõn của Bạch An Tương, nhẹ nhàng nói: “Bà xã, với lời nói của em, trái tim anh rất ấm áp, nhưng điều anh muốn nói là em đã nghĩ nhiều rồi.”

“Đồng ý?”

“Thực tế, đối với tôi, Tập đoàn Tuấn Phong giống như một miếng bánh từ trên trời rơi xuống. Tôi sẽ rất vui khi có được nó. Nó cũng có thể thay đổi điều kiện sống của chúng tôi. Nhưng đây hoàn toàn không phải của tôi. Nó sẽ mất đi, và chỉ có một chút thôi. Tôi xin lỗi.”

“Tôi không bao giờ coi trọng những điều này. Trong mắt tôi, gia đình quan trọng hơn tất cả mọi thứ.”

“Ồ, phải, còn một điều nữa mà bạn quên mất. Ngay cả khi chúng ta không có Tập đoàn Tuấn Phong bây giờ, chúng ta cũng sẽ không thành lập một quầy hàng trên phố. Bạn quên rằng chúng ta vẫn có một Công ty Trang trí Chung Mỹ?”

Nghe vậy, mắt Bạch An Tương sáng lên, cô không kìm được mà đánh Trình Uyên: “Ồ, suýt nữa thì quên mất.”

Tôi gần như quên mất có một công ty, điều này ...

Trình Uyên mỉm cười, và sau đó hỏi lại câu hỏi trước đó.

Hóa ra Bạch An Tương đã nghe được cuộc nói chuyện của những vệ sĩ đang canh giữ họ, nói rằng Trình Uyên đã để mất tập đoàn Tuấn Phong vào tay nhà họ Thẩm.

Hôm nay là sinh nhật của Thần Hoa, và bây giờ mọi chuyện sẽ xảy ra rắc rối, nhưng ... nhưng bữa tiệc sinh nhật của Thần Hoa, gia đình Phương nhất định sẽ đến dự, vậy thì ...

Nghe cuộc nói chuyện của họ, trái tim Bạch An Tương đột nhiên run lên.

Trình Uyên giết Phương Thanh Yến, cô lo lắng rằng Trình Uyên sẽ gặp người nhà Phương, sau đó sẽ bị nhà Phương giết chết nên cô không thể ngồi yên.

Cô định báo cho Trình Uyên nhưng bị vệ sĩ từ chối nên đã lấy dao gọt hoa quả dí vào cổ cô.

Các vệ sĩ gần như sợ chết khiếp khi nhìn thấy điều này, và cuối cùng để Bạch An Tương ra ngoài.

“Vợ, hôn anh một cái được không?”

Nghe Bạch An Tương nói xong, Trình Uyên cảm động, khi nhìn Bạch An Tương một lần nữa, khuôn mặt trắng nõn và xinh đẹp của cô ấy khiến Trình Uyên có chút không thể kìm nén nổi.

“Hả?” Bạch An Tương sững sờ, sau đó khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng: “Không phải, đây là bãi đậu xe.”

Cô ấy thực sự muốn nói rằng đây là một bãi đậu xe ngoài trời.

“Không sao, một lát nữa thôi.”

“Không!”

“Chờ một chút, một lát...”

“Không ... ờ!”

...

...

Này, hãy nói về việc bỏ lỡ nó.

Khi Trình Uyên và Bạch An Tương tách ra, Bạch An Tương đã thở không ra hơi, khuôn mặt đỏ bừng thành một quả táo to chín mọng, cô nhìn Trình Uyên một cách khó khăn.

Trình Uyên cười nói: “Bà xã, anh cùng em bàn bạc.”

Bạch An Tương giả vờ tức giận và quay đầu đi khỏi cửa sổ.

Trình Uyên cho biết: “Tôi có một người bạn cũ ở thành phố Giang Bắc. Anh ấy có một số thông tin mà tôi đặc biệt cần bây

giờ. Tôi vốn dĩ muốn lấy nó, nhưng ... Nhưng chúng tôi đã từng gây rắc rối trước đây, vì vậy tôi sợ rằng mình sẽ xấu hổ, sẽ không tốt nếu rơi ra một lần nữa. “

“Vậy bạn có thể lấy nó cho tôi được không?”

Bạch An Tương bĩu môi liếc hẩn một cái: “Địa chỉ.”

“Số 186, đường Giang Tử, ở ... Cộng đồng sang Linh, Đơn vị 508, Tòa nhà số 7, tên là ... Lí giang.”

“Điện thoại đâu?”

“Tôi không có điện thoại của anh ấy.”

Bạch An Tương vẽ mặt nghi hoặc: “Làm sao liên lạc được không có gọi điện thoại?”

Trình Uyên sừng sốt một chút, sau đó gãi gãi đầu: “Tôi nói thần giao cách cảm thì cậu có tin không?”

“Chết đi!” Bạch An Tương tức giận nói.

“Tốt!” Trình Uyên lập tức mở cửa bước xuống xe.

Bạch An Tương đạp ga và lái xe ra khỏi bãi đậu xe.

Nụ hôn vừa rồi khiến cô bây giờ đỏ bừng, nói cách khác, kể từ đêm đó, Bạch An Tương đã thực sự giao toàn bộ bản thân cho Trình Uyên.

Đó là lý do mà chúng hợp pháp và việc la ó là điều bình thường.

Tuy nhiên, Bạch An Tương từ nhỏ đã rất giữ gìn, và cô ấy vẫn rất ngại làm chuyện như thế này ở một bãi đậu xe ngoài trời thường có người qua lại.

Nhưng tại cùng một thời điểm.

Nó cũng rất ngọt ngào!

Khóe miệng không khỏi gợi lên một vòng cung xinh đẹp, bất giác mỉm cười, sau đó vừa lái xe vừa ngâm nga một bài hát.

“Bạch An Tương, em là phụ nữ đã có chồng.” Cô tự hào nói một mình khi chờ đèn đỏ.

Sau đó, anh ta nhấp vào điều hướng.

Nhưng có vẻ điều hướng bị sai, và tôi vẫn chưa đặt thành công sau vài lần mày mò.

Bạch An Tương cau mày, không nghĩ nhiều, tiếp tục lái xe đi theo trí nhớ của cô.

Ở thành phố Giang Bắc có một con đường tên là đường Giang Bắc, Bạch An Tương đi học ở thành phố Giang Bắc, tôi mơ hồ nhớ ra, nhưng con đường đó khá ngắn.

Nhưng khi thật sự đến Đường Giang Mặc, cô đã choáng váng.

Số 186 đường Giang Tử, nơi nào có cộng đồng, về cơ bản nó là nhà vệ sinh công cộng, xem ra đã nhiều năm rồi.

Đột nhiên cô có dự cảm không lành nên vội vàng tìm kiếm Cộng đồng Thương Lâm.

Tuy nhiên, trong toàn bộ thành phố Giang Bắc, ồ không, không có cộng đồng nào được gọi là Cộng đồng Thương Lâm trong toàn bộ tỉnh Giang Bắc.

Chương 476

CHƯƠNG 476

Nhìn Bạch An Tương rời đi, vẻ dịu dàng trong mắt Trình Uyên dần biến mất, thứ anh thay thế là một tia sáng tinh anh.

“Nào, tôi sẵn sàng.”

Cuộc rượt đuổi trước đó ở biệt thự Jiang Yi khiến Trình Uyên cảm thấy hơi kỳ lạ.

Những người đến đó quá yếu.

Nói cách khác, ngay cả khi bạn không sử dụng 13 Taibao của Vương Mỹ Lệ, chỉ cần em gái béo của Trần Thành Bạch Long và anh ta có thể dễ dàng đối phó với nó.

Điều này không giống như chữ viết tay của một gia đình lớn.

Vì vậy, Trình Uyên đoán rằng đối phương làm vậy chỉ là để làm cho anh ta bối rối và muốn anh ta hạ thấp cảnh giác, như thể nói rằng: Chúng tôi phái người đến giết bạn, nếu bạn giết họ trở lại, bạn cảm thấy rằng bạn đã an toàn.

Trên thực tế, tại sao Thẩm Hoa lại để cho anh ta đi?

Tiêu Mục cũng tự lên tiếng, chỉ vì không muốn cảnh sát bảo vệ mình.

Bởi vì bọn họ biết rằng so với cảnh sát còn lớn tay hơn.

Trình Uyên không thể tìm ra nhiều nghi ngờ và vấn đề lớn, nhưng anh vẫn có thể tìm ra loại tai nạn nhỏ này với một chút suy nghĩ.

Họ có nghĩ rằng tôi sẽ chạy không?

Đừng!

Tôi vẫn chưa báo thù cho Vương Tử Yên! Trình Uyên ché nhạo, giết tôi? Tao giết mày trước!

c Bỏ Thời Sách Lý Nam Địch và Vương Tử Yên đi, và bỏ Bạch AN tương đi. Bằng cách này, mọi thứ thật đơn giản.

“Mang quần áo đến đây.” Trình Uyên gọi Trần Thành.

...

...

Hai giờ chiều, hôn lễ của Thảm Hoa kết thúc, khách khứa dần dần rời khỏi xe sang.

Thảm Hoa và Mã Tiên Tiên cũng lên xe sang của họ, và Long Thảm Vũ vội vã chạy đến.

Thảm Hoa thò đầu ra khỏi cửa kính xe nói với Long Thảm Vũ: “Có tin nhắn từ đằng kia. Anh chưa thấy đoàn xe của Trình Uyên rời đi, nên cẩn thận.”

“Hả?” Long Thảm Vũ giật mình khi nghe lời nói, “Không phải việc giết Trình Uyên được tiến hành ở thành phố Giang Bắc sao?”

Thảm Hoa nhìn Long Thảm Vũ như một đóa ngọc, sau đó rút đầu lại, không để ý đến Long Thảm Vũ.

“Lái xe,” anh nói.

Xe của họ rời đi.

Long Thảm Vũ nhìn chiếc xe sang trọng của Thảm Hoa đi xa, vẻ mặt nhếch mép như đầu heo: “Em gái Nữu, em nên cẩn thận. Em là người duy nhất phải cẩn thận. Bây giờ Trình Uyên không thể tự bảo vệ mình được gì.” tôi đang làm gì? “

Tiêu Mục đi tới phía sau hắn, nhẹ nói: “Ta còn tưởng rằng người là của hắn.”

Long Thảm Vũ liếc nhìn Tiêu Mục, chế nhạo: “Thông minh quá cũng không tốt.”

Tiêu Mục cười nhẹ, không chú quan.

Nói xong, Long Thảm Vũ xoay người muốn rời đi.

Đúng lúc này, một người vô tình đánh trúng anh.

Sau khi bị đánh, Long Thâm Vũ hét lên: “Fuck, không có mắt chết tiệt để đi bộ?”

Tuy nhiên, người va chạm với anh ta không hề dừng lại mà đi thẳng.

Lúc này, Long Thâm Vũ mới cảm thấy có gì đó không ổn, cúi đầu nhìn xuống, trên bụng đã có vết máu.

Anh ta choáng váng.

Vì có dao trong bụng.

Con đau bất ngờ ập đến.

Anh từ từ khụy xuống, đôi mắt đăm đăm như chuông đồng.

“Anh ấy đã nhắc nhở cậu rồi, cẩn thận một chút.” Tiêu Mục đi tới trước mặt Long Thâm Vũ, mặt không chút thay đổi nói.

“Là anh...?” Long Thâm Vũ vịn vẹo đầu, tức giận nhìn Tiêu Mục.

Tiêu Chí khẽ lắc đầu thờ dãi: “Ta không có kỹ năng này.”

“Tuy nhiên, theo như tôi biết, có một người nào đó xung quanh Trình Uyên rất giỏi làm loại chuyện này.”

Sau khi Tiêu Chí nói xong, Long Thâm Vũ lập tức có phản ứng: “Trần Thành?”

Quả thực, không ai giỏi ám sát hơn Trần Thành.

nhưng.

“Hắn dường như không muốn giết người.” Tiêu Mục nhìn xuống con dao găm trong bụng Long Thâm Vũ, lắc đầu cười.

“Còn chưa gọi 120 cho tôi.” Long Thâm Vũ lo lắng nói.

Tiêu Mục lấy điện thoại di động ra và gọi 12.

0 Mười phút sau, một chiếc xe cấp cứu chạy tới.

Long Thâm Vũ được đưa vào xe cấp cứu.

Khi xe cứu thương lái đi, Tiêu Mục vô tình liếc nhìn biển số xe, không khỏi nheo mắt.

Thành phố Tân Dương?

Ngay khi anh còn đầy nghi ngờ, một chiếc xe cấp cứu khác chạy tới.

...

...

Lúc này, Trình Uyên đã ngồi trên xe do Bạch Long lái, chuẩn bị rời thành phố Giang Bắc.

Sau khi lên xe, Trần Thành nói với Trình Uyên: “Vương Mỹ Lệ và họ đã nghe tin, chúng ta đã thành công.”

Trình Uyên gật đầu: “Vậy thì về đi.”

Vì vậy Trình Uyên Bạch Long và Trần Thành xuống xe riêng, bắt taxi, nói với tài xế: “Tới thành phố Tân Dương.”

Trình Uyên không biết kẻ thù đang ở đâu, nhưng anh biết rằng chắc chắn sẽ có, và sẽ khó đối phó hơn trước.

Vì vậy, để an toàn, họ chỉ có thể đổi xe và quay trở lại.

Nhưng ngay cả như vậy, nó đã được phát hiện.

Bởi vì họ vừa rời khỏi thành phố Giang Bắc, và khi đang lái xe dọc theo đường cao tốc ven sông, họ nhận thấy có điều gì đó không ổn.

“Oa, hôm nay là ngày trọng đại gì vậy?” Tài xế taxi là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, anh xúc động nói: “Xe hạng sang nối đuôi nhau.

Nghe vậy, Trình Uyên cau mày và liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong gương chiếu hậu, một chiếc Hummer và Big Ben xuyên quốc gia.

sắp tới!

Anh ta đã nghĩ.

“Chủ nhân, lái xe nhanh hơn,” Trình Uyên nói.

Tài xế từ chối: “Giới hạn tốc độ anh ạ.”

“Những người trẻ tuổi, các bạn chỉ đang tìm kiếm sự phấn khích. Lái xe nhanh hơn. Xe taxi có thể lái nhanh đến mức nào?”

“Bạn sẽ hiểu khi bạn kiếm được tiền để mua một chiếc ô tô. Không phải để bạn chơi game trên đường cao tốc này. Đó là tốc độ giới hạn. Bạn sẽ phải nộp phạt vì chạy quá tốc độ, đúng không?”

“Giới trẻ bây giờ, than ôi!”

Người lái xe lắc đầu thờ dãi.

Trình Uyên ném một xấp tiền lên bảng điều khiển trung tâm và hỏi: “Đã đủ để nộp phạt chưa?”

Người lái xe liếc nhìn anh ta, chế nhạo, sau đó đột nhiên trở nên rất nghiêm túc trước mặt anh ta.

“Ồ!” Một tiếng kêu.

Citroen, mặc áo khoác taxi, ngay lập tức chạy ra khỏi Ferrari, cào đất và nhảy ra ngoài.

Trình Uyên có cảm giác mình bị ném về tựa lưng, cảm giác bị đẩy lưng khiến mình choáng váng.

“Fuck, sir, bạn là loại xe gì?”

“Elantra hiện đại!”

“Tại sao nhanh quá?”

“Trước khi cho thuê bắt đầu, người đàn ông là một tay đua!”

Trình Uyên nhận lấy.

Tuy nhiên, mới chạy được khoảng mười km, Trình Uyên mới nhìn vào kính chiếu hậu, dù sao những chiếc xe sang trọng đó đều là xe hạng sang, với tốc độ này không thể nào thoát khỏi được.

Không những thế, anh chợt thấy đằng xa có ít nhất hàng chục chiếc ô tô hạng sang đang ngược dòng.

Tua rua qua lại.

Khi nhìn thấy điều này, người chủ của người lái xe đã chết lặng.

“Fuck, điều này đang đi ngược với tốc độ cao? Chết tiệt, nó là vào chúng tôi!”

Giảm tốc độ và phanh gấp.

“Kẹt...”

Một đoạn đuôi dài bị kéo lê trên đường cao tốc, tài xế taxi đột ngột dừng xe.

Sau đó, tôi nhìn thấy những chiếc xe ngược chiều đang tới, tất cả đều đậu trước xe của họ.

Sau đó, đoàn xe sang từ phía sau cũng lao tới, chặn đường lùi của họ.

Những chiếc xe sang này có biển số Bắc Kinh.

Tài xế nán lại một lúc, chợt nhận ra điều gì đó, kính ngạc quay mặt sang nhìn Trình Uyên: “Các người là ai? Các người đang xúc phạm ai vậy?”

Khi đang nói chuyện, xe ô tô hai bên bất ngờ tăng tốc và đâm vào xe của họ.

Có, cả hai mặt, mặt trước và mặt sau.

Chương 477

Chương 477

Người tài xế taxi khi nhìn thấy tình huống này thì chột rùng mình, rồi mặt mày nghiêng lợi, vào số để chỉ đường ...

“Kẹt...”

Khi tiếng kêu đình tai nhức óc như lợn kêu, chiếc taxi đột ngột rẽ ngang, tiến lên và lùi lại.

Hiện trường khi hai xe va chạm nhau, họ đã thoát ra được giữa hai xe.

Và hai chiếc ô tô hạng sang đã va vào nhau.

Một chút ngạc nhiên thoáng qua trong mắt Trình Uyên.

Ngay sau đó, một vài chiếc xe nữa lao thẳng về phía họ ở hai bên.

Người lái xe lại rẽ trái và phải, và một trong những bánh xe taxi dựa vào dây đai cách ly, và buộc nó qua một khe hở nhỏ.

Người ta nói rằng anh ấy là một tay đua xe trước khi anh ấy mở cửa cho thuê, và lần này Trình Uyên thực sự tin vào điều đó.

Tuy nhiên, có quá nhiều xe ngược chiều.

Nếu nhìn từ trên xuống, có thể thấy cả một khu vực quốc lộ rộng lớn, giống như một khu chợ bán xe cũ khổng lồ, ngăn chặn sự thật.

Khi chiếc taxi vừa đi qua khe hẹp, một chiếc Ferrari lao tới, rồi tông vào hông xe taxi một cái “bùm”.

Kích thước và độ dày của Ferrari là bao nhiêu?

Chiếc taxi vẫn còn nguyên một chân trên vành đai cách ly đã bị một chiếc Ferrari tông phải và cán qua ngay sau đó lăn thẳng ra khỏi đường cao tốc.

Cú va chạm bất ngờ khiến những người ngồi trên xe không kịp phản ứng, Trình Uyên chỉ biết ôm đầu hết sức mặc cho anh va quệt khắp nơi.

Chiếc taxi lăn bánh suốt một đoạn đường, cuối cùng dừng lại ở một góc cây ngoẹo cổ.

Cửa kính bị vỡ khiến chiếc xe ô tô bị biến dạng nặng.

Trình Uyên chỉ cảm thấy bầu trời quay cuồng trước mắt.

May mắn thay, anh ấy vẫn chưa bất tỉnh.

Từ quốc lộ đến nơi lăn xuống cao chừng 6 mét, may là dốc, nếu không thì ...

Vẫn còn sống...

Trình Uyên thở ra một cách nặng nhọc.

Tuy nhiên, tình hình không mấy lạc quan.

Máu chảy ra từ trán và phủ đầy mắt.

Phần chân bị kẹt trong ô tô biến dạng không rút ra được.

Đau hết cả người.

Hơn nữa, anh còn thấy nhiều người từ ô tô chạy tốc độ cao, có người cầm phuy dầu, như chuẩn bị đổ xăng lên xe rồi kích nổ gây tai nạn.

“Chết tiệt!” Trình Uyên thở dài trong lòng.

Tuy nhiên, anh ta không thể di chuyển bây giờ, vì vậy anh ta chỉ có thể bị giết thịt.

Lần này thực sự đi đến tình thế tuyệt vọng.

Khó khăn vạn cổ, Trình Uyên nhìn thấy Trần Thành đang bất tỉnh, con Bạch Long cũng đang giãy dụa muốn rút chân ra, và cô gái mập mập có vẻ bị thương.

Hãy nhìn người lái xe taxi một lần nữa.

Tài xế taxi không bị thương tích nhiều, lúc này vẻ mặt rất nghiêm túc, đang loay hoay lau xỉ kính trên cửa kính xe.

Ngay sau đó, những người ngoài xe chạy đến chỗ bị lật rồi tạt xăng lên xe.

Người hiện tại cách chiếc xe năm mét, nâng bình xăng trong tay lên, khinh thường liếc nhìn xe của họ, sau đó mở nắp bình xăng.

“Bang!” Có một âm thanh.

“bùm!”

Bình xăng phát nổ!

“A!” Tiếng hét của người đó đột nhiên vang lên, đồng thời cả người hóa thành một quả cầu lửa.

Một số người xung quanh anh ta cũng bị ảnh hưởng.

Khi những người khác nhìn thấy điều này, họ vội vã quay trở lại.

Bởi vì chúng ở trên dốc, và sóng xung kích của chất nổ thường hướng lên trên, hiện tại, chiếc taxi dưới năm mét không bị ảnh hưởng gì.

Tuy nhiên, cái nóng như thiêu đốt và những bữa tiệc nướng trong khoảng cách gần khiến cảm giác khó chịu.

Nhưng Trình Uyên không thể chịu đựng được nữa vào lúc này, bởi vì anh đã bị tài xế taxi làm cho giật mình.

Tôi nhìn thấy người tài xế taxi đang ngồi ngoài cửa kính xe với một khẩu súng trên tay.

Vừa rồi, anh ta dùng khẩu súng này bắn trúng can dầu của đối thủ, do đó biến người đó và một số người xung quanh anh ta thành những quả cầu lửa.

Tài xế taxi không phải là tài xế taxi bình thường.

Anh ấy là một bậc thầy.

Điều này tự nó là một điều tốt cho Trình Uyên.

Nhưng lúc này, trái tim Trình Uyên rung động, một âm mưu to lớn bủa vây anh.

Lúc này gặp phải cao thủ như vậy, nếu là trùng hợp, có phải là quá nực cười?

Anh không nghĩ cuộc sống của mình lại tốt như vậy.

Lợi dụng xăng xối xả để ép những người đó lại, tài xế taxi leo ra khỏi xe taxi rồi nhanh chóng đến vị trí đồng bọn, dí súng vào bản lề cửa “bùm bùm”. vài bức ảnh.

Sau đó cánh cửa hoàn toàn bị anh ta cởi bỏ.

Thấy rằng chính tấm nhựa cứng của bảng điều khiển trung tâm đã làm kẹt chân của Trình Uyên, anh đã giúp Trình Uyên xé tấm nhựa ra.

Kéo Trình Uyên ra ngoài.

Trình Uyên ho khan vài tiếng, bởi vì túi khí, hẳn phát hiện trên người không có vết thương nghiêm trọng.

Khi tôi đứng dậy, tôi muốn đi ra phía sau để cứu một vài người khỏi gấu trắng.

Tài xế sầm mặt lại: “Không có thời gian.”

Trình Uyên gạt anh ta ra và bực bội nói: “Tôi không quan tâm anh là ai, tôi nhất định sẽ cứu người.”

“Khi lửa nhỏ, những người đó sẽ xuống xe.” Người lái xe lo lắng nói: “Mục tiêu của họ là anh, anh chạy đi, sẽ không ai để ý xem trên xe có ai hay không”.

Khi nghe thấy lời của người lái xe, Trình Uyên chột tỉnh giấc.

Do dự sau, anh vỗ vỗ cửa xe: “Chờ lát nữa sẽ tìm cách đi ra.”

Nói xong anh ta vùng dậy bỏ chạy.

Đầu tiên anh ta chạy sang một bên và xa, cố gắng thu hút sự chú ý của những người đó xa hơn một chút, để không kiểm tra chiếc taxi bị biến dạng.

Chắc chắn, anh nghe thấy ai đó hét lên: “Trình Uyên chạy đi, đuổi theo!”

Vì vậy đám người bắt đầu đuổi theo, một số nhảy ra khỏi rào chắn đường cao tốc và đuổi theo từ bên dưới, một số chạy thẳng dọc theo đường cao tốc.

Có ít nhất một trăm người.

Đây là lần đầu tiên Trình Uyên nhìn thấy một cảnh tượng ngoạn mục như vậy.

Tài xế taxi cũng chạy theo anh.

Nhưng trước mắt có một bãi biển dài vô tận, lại có một con sông lớn xa hơn một chút, có thể nói là tầm mắt rộng lớn, làm sao có thể trốn thoát được?

Khi tài xế chạy tới, anh ta không quên quay lại và phát hai phát “Bùm!”

Anh ta giơ tay lên có vẻ như tình cờ, nhưng quả thực.

Ngay cả khi anh ấy đang chạy, cảnh này đã rơi vào mắt Trình Uyên.

“Anh là ai vậy?” Trình Uyên vừa chạy vừa hỏi.

Người tài xế taxi cười toe toét, “Tôi muốn nói với anh, trước khi trở thành một tay đua xe, tôi là một lính đánh thuê, anh có tin tôi không?”

“Tôi tin bạn!”

Giống như một vụ va chạm xe hơi, Trình Uyên và người lái xe bị thương, và thực sự rất khó chạy.

Nhìn thấy những người đang đuổi theo đang tiến lại gần hơn.

Tại thời điểm này...

“Bùm!” Một âm thanh.

Một chiếc ô tô đã lao qua vùng cách ly và lao thẳng xuống vực.

Trong tích tắc, cả chục người đang truy đuổi đã bị chiếc xe này cuốn vào gầm và cán nát.

May mắn là chiếc xe lao xuống rào chắn không tòi, địa hình hơi thấp hơn một chút lại là người tự chui xuống nên xe không bị lật.

Trình Uyên liếc nhìn lại, và khi nhìn thấy logo và biển số của chiếc xe, anh đã bị sốc.

Tốc độ chạy trốn cũng dừng lại.

Anh ta không thể tiếp tục trốn thoát, bởi vì người lái xe có một khuôn mặt sạch sẽ và tinh tế dính đầy máu.

Chương 478

CHƯƠNG 478

Nhìn thấy chiếc xe đó, mắt Trình Uyên đỏ hoe.

Do lao từ trên cao xuống nên chiếc xe đã đâm vào ổ gà và không thể di chuyển sau khi đè bẹp một vài người dưới tác dụng của quán tính.

Do đó, một số người chạy đến phía trước xe, cố gắng mở cửa và dùng dao, gậy đập vỡ kính xe.

“Đừng chạm vào cô ấy!”

Trình Uyên lo lắng, không chút do dự rống lên rồi vội vàng chạy về.

Tài xế taxi lắc đầu thờ dãi, bấm ngón tay, tạp chí tiếp đất, sau đó xoa ngực, một tờ tạp chí mới được nạp, động tác lưu loát.

Anh cũng vội vàng quay lại.

Những người đang đuổi theo Trình Uyên, khi thấy họ chạy lại, từng người một cũng chấp tay chào hỏi.

Với một nhát dao cắt ngang, Trình Uyên thấp bé, nắm cổ tay bằng tay trái, và dùng tay phải đập vào cánh cửa đối diện.

Không cần suy nghĩ, người bên kia thực sự ngã người ra sau và đá vào bụng Trình Uyên.

Vì bất cẩn, Trình Uyên bị đá lùi về phía sau hai bước, trong lòng càng thêm giật mình.

Chỉ là một nhóm thanh niên nhưng kỹ năng của họ đã khiến Trình Uyên phải chịu thua thiệt.

Bạch Long nói rằng trong độ tuổi của họ, Bạch Dạ có thể xếp trong top ba ở thủ đô.

Trình Uyên đấu với Bạch Dạ, tuy không loại trừ Bạch Dạ vẫn có những chiêu thức sát thủ vô dụng, nhưng ít nhất Trình Uyên

sẽ không thua.

Từ đó suy ra rằng những người áp đảo bao vây anh ta trước mặt anh ta là hoàn toàn hào phóng.

Sau khi bị nhân vật nhỏ này đá lùi lại vài bước, một người đàn ông cầm côn nhị khúc lao ra từ bên hông, và một cây gậy hướng về phía đầu của Trình Uyên.

Ngay sau đó.

“Bang!” Một tiếng súng vang lên.

Cây gậy bật ra, đầu người đàn ông nổ ra, và một lần nữa bắn vào đầu anh ta!

Người tài xế taxi cầm súng trong cả hai tay, khói tỏa ra từ họng súng.

Lúc này, kính ô tô bị đập vỡ và Bạch An Tương bị lôi ra khỏi xe.

Nhìn thấy cảnh này, Trình Uyên hai mắt trợn trừng, hai tròng mắt đỏ bừng.

Trước khi anh ấy có thể nghĩ về nó, anh ấy đã hét lên “A” và lao vào một lần nữa.

Một nhát dao chém vào người, hắn cũng không tránh được, duỗi tay kẹp lấy lưỡi dao, rồi đâm tiếp vào cánh cửa đối diện.

Cùng một động tác, nhưng lựa chọn lần này là dùng tay để nắm đấm của Trình Uyên.

nhưng..... Khung hình đã được giữ vững, nhưng anh không bao giờ nghĩ rằng sức mạnh của Trình Uyên quá lớn, cuối cùng, có vẻ như Trình Uyên đã dùng tay đấm vào lòng bàn tay của mình, do quán tính, anh đập mu bàn tay vào mũi mình và ngay lập tức. lùi lại một bước.

Trình Uyên nhân cơ hội tóm cổ đối phương, đập vào trán anh ta một cái.

Ah ngay lập tức nằm trên mặt đất.

Một người khác lao về phía Trình Uyên.

“Bang!” Có một tiếng súng khác.

Người đàn ông ngã ngựa.

“dừng lại!”

Đột nhiên, một người hét lên.

Trình Uyên không khỏi lạnh lùng bộ dáng.

Tài xế taxi cũng choáng váng.

Trong số những người đó, một người đàn ông mặc áo sơ mi ca rô tím tóc Bạch An Tương và kẻ một con dao găm sắc nhọn vào chiếc cổ mảnh mai trắng ngần của cô.

“Bỏ súng xuống!” Anh đe dọa Trình Uyên với Bạch An Tương.

Người tài xế taxi cau mày.

Thấy anh do dự, Trình Uyên không nhịn được quay đầu quát anh: “Bỏ súng xuống!”

Người tài xế taxi nở một nụ cười gượng gạo và cam chịu ném khẩu súng xuống đất.

Người đàn ông mặc áo sơ mi ca rô khẽ cười: “Là Trình Uyên phải không? Cô xem, để bắt được cô, những người phía trên đã phải phô trương biết bao nhiêu.”

“Ta còn tưởng rằng ngươi là cái xương khó nhai, thật yếu ớt.”

“Bên trên thực sự là quá cẩn thận. Thực sự là búa tạ.”

“Cái gì? Để cho chúng ta bẻ gãy chân của ngươi mang ngươi đi, hay là ngươi đánh gãy chân của chính mình đi cùng ta?”

Bạch An Tương trong tay với vẻ mặt đau đớn, trán cô cũng bị rách, hai má xinh đẹp lấm tẩm máu.

Thành thật mà nói, Trình Uyên chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó Bạch An Tương lại làm một điều vô lý như vậy đối với cô bất chấp nguy hiểm đến tính mạng.

Anh rất đau lòng.

Nhặt chiếc côn nhị khúc trên mặt đất lên, Trình Uyên hỏi: “Anh để cô ấy đi và tôi sẽ tự làm”.

Khi nghe điều này, tài xế taxi nhanh chóng nói: “Không, nó không đáng”.

“Mày biết cái quái gì mà!” Trình Uyên hét lại.

Người lái xe taxi sững sốt.

Trình Uyên với đôi mắt đỏ hoe nói: “Cô ấy là cuộc đời của tôi!”

Nghe thấy những lời này, Bạch An Tương đang giật tóc không khỏi ứa nước mắt, không biết là nước mắt hay máu, ước chừng hai người hòa vào nhau, trượt xuống theo người đẹp. độ cong của má với khó khăn.

“Trình Uyên, dừng.” Cô ấy khóc.

Người đàn ông mặc áo sơ mi ca rô đập miệng: “Yo-yo-yo, thật cảm động, thật đáng tiếc! Cô không nên tên Trình.”

“Chỉ có một mình người, cố gắng chống lại mùi gã khổng lồ hàng đầu Bắc Kinh. Thật là vô cùng ngây thơ.”

“Được rồi, tôi hứa với bạn, bạn bị gãy đầu gối và tôi để cô ấy đi.”

Nghe vậy, Trình Uyên gật đầu, rồi giơ gậy lên.

“Không!” Bạch An Tương hét lên.

Trình Uyên cười với cô.

Chỉ là nụ cười này ... Trong mắt Bạch An Tương đau như dao cắt.

“Ai nói chỉ có một mình hử.”

Đúng lúc này, một con dao đã xuyên qua ngực của người đàn ông mặc áo sơ mi ca rô.

Người đàn ông mặc áo sơ mi ca rô đột nhiên nhìn chằm chằm, và con dao anh ta đeo trên cổ Bạch An Tương đã bị giật mất từ lúc nào.

Bạch Dạ đẩy đầu áo sơ mi ca rô ngã xuống đất không nói lời nào.

Vâng, đó là Bạch Dạ.

Một Bạch Dạ trong bộ đồ trắng xuất hiện giữa đoàn người thật lạng lẽ, và lạng lẽ đánh gục người đàn ông mặc áo sơ mi ca rô.

Cây gậy của Trình Uyên sắp đập nát đầu gối của anh, khi anh nhìn thấy điều này, mắt anh sáng lên, sau đó anh lao về phía Bạch An Tương.

Nhóm người phản ứng vội vàng lao về phía Bạch Dạ và Trình Uyên.

Tài xế taxi cũng vui mừng khôn xiết, lăn quay tại chỗ, nhặt súng dưới đất lên rồi “bổ” súng vào người vừa vồ vào Trình Uyên.

Bạch Dạ đánh trúng đầu người mới nhất lao tới, người bay ra ngoài như điều đứt dây.

“Đánh nhau, người quá yếu.” Sau khi bắn bay người bay, Bạch Dạ không quên mĩa mai Trình Uyên.

Trình Uyên lao đến ôm Bạch An Tương.

Cả hai lợi dụng lúc này để lao vào Trình Uyên và Bạch An Tương, giờ kiếm trên tay.

“Bang Bang!”

Bạch Dạ lại đá một cái, nhìn lại Trình Uyên, lập tức trực tiếp chửi bới: “Mẹ kiếp, đây là cái chết tiệt khi nào, còn có tâm hồn ta, còn không mau!”

Tài xế taxi có một khẩu súng trong tay, nhưng đạn có hạn.

Bạch Dạ có thể chiến đấu theo nhóm, nhưng không có nghĩa là một người có thể đấu một trăm, hơn nữa, bên kia có hơn một trăm người, và tất cả họ đều có kỹ năng tốt.

Nhiều nhất là hơn chục con, nếu có nhiều hơn nữa, ước chừng Bãi Yêu cũng bị băm ra làm mẩu.

Trình Uyên chợt tỉnh táo lại, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Bạch An Tương, chạy về.

Đúng lúc này, hơn chục người mặc đồ đen đã bị giết và đồng loạt lao vào đám đông.

Một cuộc chiến xa lạ bắt đầu.

Bạch Long Trần Thành và Cô Béo cũng đến kịp lúc.

Trình Uyên bị thương, bên cạnh còn có Bạch An Tương nên không dám dừng lại, bị tài xế taxi bảo vệ chạy về phía sông.

Chương 479

Chương 479

Người lái xe taxi đưa Trình Uyên và Bạch An Tương đến sông, và sau đó nhìn thấy một chiếc thuyền đánh cá đỗ sát.

Nhìn thấy chiếc thuyền đánh cá này, người lái xe taxi mắt sáng lên, anh ta vội nói: “Lên thuyền”.

Trình Uyên trong mắt đầy kinh ngạc.

Anh ta không vội lên thuyền, mà quay lại hỏi người lái xe taxi: “Anh là ai?”

Người tài xế taxi khi nghe đến đây đã vô cùng sửng sốt, sau đó cười nói: “Chỉ cần anh biết là tôi ở đây để giúp anh”.

“Ai khiến anh đến?” Trình Uyên nheo mắt hỏi.

“Cái này có quan trọng không?”

“Vớ vẩn!” Trình Uyên bực bội: “Bây giờ tôi bị lừa cả rồi. Muốn tôi sống thì tôi sống, muốn tôi chết thì tôi chết?”

“Anh em của tôi có một cuộc sống khó khăn, nhưng anh em của tôi đang liều lĩnh chiến đấu với mọi người vào lúc này. Anh cho tôi trốn bằng thuyền?”

Người tài xế taxi im lặng.

Lúc này, Bạch An Tương đẩy Trình Uyên một cách quyết liệt, và hét vào mặt Trình Uyên một cách khó chịu: “Trình Uyên, ý anh là gì?”

Trình Uyên giật mình.

Bạch An Tương tức giận nói: “Anh đưa tôi đi làm gì?”

Nhìn thấy trán cô chảy máu, Trình Uyên cảm thấy đau khổ, nhanh chóng bước tới giữ cô lại, nhưng không ngờ lại bị Bạch An Tương đẩy ra.

“Anh nói sẽ không nói dối em?”

“Anh ...” Lúc này anh không thể phản bác.

Bạch An Tương đánh anh ta bằng nắm đấm của mình, Trình Uyên không kháng cự và để cô ấy trút giận.

“Biết rằng có nguy hiểm, tôi vẫn cố gắng.”

“Tôi biết tôi không thể làm gì nếu không có em bây giờ.”

“biết rằng.....”

Sau đó, đột nhiên anh ấy ôm mình trong vòng tay anh.

Trình Uyên ôm chặt lấy cô.

“Chồng, em sợ, em sợ mất anh.” Bạch An Tương khóc lớn.

Thật ra, hiếm khi Trình Uyên thấy Bạch An Tương khóc, nhất là hú hét như thế này thì gần như là lần đầu tiên.

Anh ta cảm thấy khó chịu như dao cắt, và nói, “Tôi xin lỗi.”

Người tài xế taxi ngồi xồm trên mặt đất và hút thuốc, tay còn lại dùng súng làm cọ vẽ, vẽ những vòng tròn trên bãi biển.

“Thật là ... xem tốt.”

Lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Một người đàn ông mặc đồ hoa mai mở tấm rèm đầy lỗ trên khoang tàu đánh cá, bước ra ngoài và thở dài: “Chờ anh trên thuyền lâu như vậy nhưng anh vẫn không thể lên đây vì anh mệt quá. Bạn có rảnh như các bạn không? Thời gian eo hẹp lắm bạn ơi. “

Ngay khi người đàn ông mặc đồ hoa mai xuất hiện, tài xế taxi lập tức bất ngờ và nhanh chóng chĩa súng về phía anh ta.

Trình Uyên và Bạch An Tương cũng nhanh chóng tách ra.

“Cô là ai?” Trình Uyên hỏi.

Người mặc áo hoa mai trừng tài xế taxi: “Nói cho hắn biết.”

Tài xế taxi vẽ mặt trịnh trọng: “Thu Cao, dưới 30 tuổi ở thủ đô, thiếu gia đứng hàng thứ hai, người nhà họ Phương.”

Thu Cao khoảng hai mươi bảy, mười tám tuổi, đôi mắt của anh ấy cực kỳ mỏng, khi mở và khi nhắm lại không sai biệt lắm.

Có thể nói chúng rất xấu và có bộ mặt xấu xa.

Xếp thứ hai, tức là mạnh hơn Bạch Dạ một chút. Trình Uyên không khỏi trịnh trọng.

“Thứ sáu, bỏ súng xuống, biết rằng anh là một tay bắn tỉa, nhưng anh không dám giết tôi, đúng không?” Thu Cao nói với người lái xe taxi với một nụ cười mỉa mai.

Tài xế taxi chế giễu: “VẬY TÔI BẮN TAY CHÂN ANH CŨNG KHÔNG SAO.”

“Thứ đó không có nhãn lực. Nếu như người đi sai, đánh một cái bên trong còn nghiêm trọng hơn đánh ta.”

Ai là người bên trong?

Khi nghe đến đây, tài xế taxi bất ngờ giật mình.

“Ai ở trong đó?”

Bức màn giẻ rách lại được vén lên.

Một cô gái trẻ buộc tóc đuôi ngựa đôi bước ra khỏi cabin, lạnh lùng nhìn người tài xế taxi: “Sao vậy, Vương Lão Lục, anh còn muốn giết tôi sao?”

Ngay khi cô gái trẻ xuất hiện, đồng tử Trình Uyên đột nhiên co rút lại: “Phương Tố Tịch?”

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa này là con cả trong gia đình Phương, Phương Tố Tịch.

Sau khi nhìn thấy cô gái trẻ, người tài xế taxi tên là Vương Lão Lục nở một nụ cười gượng gạo và cuối cùng bỏ súng đi.

Anh nói với Trình Uyên, “Anh sợ, em phải tự mình đối mặt.”

Trình Uyên liếc nhìn Vương Lão Lục rồi gật đầu: “Vừa rồi em mất bình tĩnh với anh, xin lỗi, anh đã giúp em rất nhiều.”

Wang Lao Lu nhìn bắt lực.

Thu Cao cười nói: “Kỳ thực người không cần cảm tạ hẳn, dù sao cũng là người một nhà.”

“Một gia đình?” Trình Uyên cau mày.

Thu Cao nói: “Nếu bạn muốn biết anh ta là ai, hãy về nhà hỏi ông già của bạn nếu bạn không biết”.

Ông già?

Bạch Sĩ Câu?

Khi nghe điều này, Trình Uyên đã rất sốc.

Không chỉ anh mà ngay cả Bạch An Tương cũng ngạc nhiên nhìn Vương Lão Lục.

“Sau này hãy nói chuyện sau.” Vương Lão Lục nở một nụ cười gương gạo, nói với Trình Uyên: “Đánh Thu Cao trước đã.”

Thu Cao nhảy xuống thuyền, đi tới chỗ Vương Lão Lục, cười nói: “Nếu không muốn tóm lấy, trước mặt ta cũng không thể làm 3 chiêu của ta.”

Trước khi Vương Lão Lục nói, Trình Uyên đầu tiên hỏi: “Còn tôi thì sao?”

Nghe vậy, Khuru Cao sững sốt, sau đó cười nói: “Anh, mỗi chiêu là đủ.”

Trình Uyên cười toe toét nói với Vương Lão Lục: “Cậu, tránh ra, tớ sẽ tới!”

Vương Lão Lục nghiêm nghị nói với Trình Uyên: “Hãy cẩn thận, cái mà anh ấy giỏi chính là tốc độ.”

Trình Uyên gật đầu với nó.

Và Phương Tố Tịch cũng không quên nhắc nhở Thu Cao: “Anh ấy đã chiến đấu với Anh Bạch Dạ, kỹ năng của anh ấy không hề yếu”.

Thu Cao hơi giật mình: “Quái, cô ơi, sao cô không nói sớm hơn.”

Bạch An Tương nắm chặt lấy cánh tay của Trình Uyên với vẻ mặt lo lắng.

Trình Uyên cười với cô, lắc đầu nói: “Không thành vấn đề, chồng cô rất khỏe.”

Bạch An Tương biết rằng Trình Uyên đã được huấn luyện trong một tháng và đã chứng kiến anh ta đánh nhau, đó là bởi vì Trình Uyên vừa xuống núi và cứu cô ấy trong một lần đeo mặt nạ.

Nhưng lúc đó Trình Uyên đang đóng vai một tên xã hội đen nhỏ, nhưng hiện tại tên này rõ ràng là cao thủ.

Bạch An Tương nghĩ thầm, Trình Uyên mới được huấn luyện một tháng, dù thế nào cũng không thể đánh bại một cao thủ.

Nhưng lo lắng có ích gì?

Bạn không cần phải đối mặt với nó?

Trình Uyên đi về phía Thu Cao, và khi anh bước đi, có một chút ánh sáng đỏ lóe lên trong mắt anh.

Anh bỗng cảm thấy trong người tràn đầy sức mạnh.

...

...

Ở phía bên kia, vào lúc này, anh ta đang trải qua một cuộc chiến băng đảng lớn.

Chỉ là cảnh đánh nhau của nhóm này hơi bi thảm, bởi vì mọi người đã chết.

Vương Mĩ Lệ bị chém vào lưng, và con dao trên tay bị gãy. Ba trong số Thập tam Thái Bảo đã ngã trong vũng máu.

Da đùi con Bạch Long mở ra, trên cánh tay Trần Thành cũng có vết thương, nàng mập mập thở hổn hển cũng không có bị thương nặng.

Bãi Yêu vẫn còn nguyên vẹn.

Và dưới chân họ, đã có một nhóm người từ nhiều tổ chức gia đình khác nhau.

Mặc dù vậy, số lượng đối thủ thực sự quá nhiều, quá nhiều giống như dùng dao chém, chém không được.

Và tất cả chúng đều không yếu.

Nhìn thấy những người này lại xông lên, hôm nay mười mấy người cũng sẽ ở đây.

Đột nhiên, một hàng xe ô tô màu đen phóng lên với tốc độ cao.

Sau khi xe dừng lại, một người đàn ông mặc đồ đen đeo kính râm đã nhảy lên mái nhà và hét vào mặt những người bên dưới: “Ai đang giúp Trình Uyên?”

“Lực lượng đồng minh” bên dưới nhìn thấy nhau và nghĩ rằng họ là người của mình, vì vậy tinh thần của họ được thúc đẩy rất nhiều, và chỉ ra rằng Vua Bạch Dạ xinh đẹp và họ: “Họ là!”

Nghe vậy, người đàn ông mặc áo đen mừng rỡ và hét lên: “Hãy cầm súng!”

Một khẩu súng?

Mọi người đều bị sốc.

Sau đó, tất cả mọi người đều chết lặng.

Tôi sẽ lấy nó, Nima này ... Nima này là hoạt động gì vậy?

Vài khẩu súng tiểu liên nhắm vào đám đông bên dưới.

Chương 480

Chương 480

Trình Uyên nhận ra rằng sự khác biệt không chỉ là một chút.

Anh nắm lấy Thu Cao và muốn ném đối thủ xuống, nhưng lòng bàn tay mà Thu Cao đặt lên anh chỉ đơn giản là một nắm đấm, và trong khoảng cách vài inch, Trình Uyên không thể chống lại.

Trình Uyên cảm thấy như thể mình bị một chiếc ô tô đột ngột đâm phải và văng ra xa.

Nhưng may mắn thay, khả năng phản kháng của anh ta mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Thu Cao cười khinh thường: “Tôi nên như thế nào mới tốt? Hóa ra lại yếu đuối như vậy.”

Trình Uyên lau vết máu trên khóe miệng, đứng dậy lao về phía Thu Cao lần nữa.

Thu Cao đứng yên không nhúc nhích.

Phía sau, Trình Uyên đột ngột chìm xuống, nắm lấy eo Thu Cao, trượt người về phía lưng Thu Cao theo quán tính, rồi thô bạo nhắc bổng anh lên rồi ngã ra sau.

Ôm lại và rơi!

Khi người thường gặp phải đòn thế này, họ sẽ giáng xuống gáy hoặc gáy trước, sau đó sẽ mất hiệu quả chiến đấu ngay lập tức.

Tuy nhiên, Thu Cao có vẻ mặt nghiêm nghị, và đột nhiên duỗi tay ra và đập vào sau đầu.

Vì vậy, họ đã chơi với Trình Uyên.

Hai người ngã xuống cùng một lúc, và sau đó tách ra.

“Này, thực lực không nhỏ.” Thu Cao thản nhiên nói, nhưng vẻ mặt lại trở nên nghiêm túc hơn một chút.

Trình Uyên từ trên mặt đất đứng dậy, trầm giọng nói: “Lại đây!”

Tại thời điểm này...

“Da da da da da da ...!”

Đã có những tiếng ồn rất lớn.

Sắc mặt của tất cả những người có mặt đều thay đổi rõ rệt, họ đều nhìn về hướng phát ra âm thanh, mặc dù họ không nhìn thấy nhiều.

“Quái, chuyện lớn như vậy là ai vậy?” Thu Cao kinh ngạc hỏi.

Phương Tổ Tịch cũng có vẻ ngạc nhiên.

Đây là âm thanh gầm rú của súng tiểu liên.

Quốc gia này cấm súng, vì vậy nếu có nhiều súng tiểu liên như vậy, người ta có thể tưởng tượng đây là loại sức mạnh như thế nào.

Thu Cao cong môi, nhếch khóe miệng nhìn Trình Uyên tinh nghịch nói: “Chúng ta nên đoán xem, đây là người đàn ông lớn nào trong chữ viết tay của Bắc Kinh?”

Quả thật, với khả năng này, hiện nay ở thủ đô chỉ có những gia đình ở ngoài bắc.

Vì vậy, những người có mặt này hầu như đều cho rằng tiếng súng nổ đến để đuổi theo Trình Uyên và những người khác, tức là Thu Cao và những người khác.

Sau khi nghe thấy những tiếng súng đó, trái tim của Trình Uyên đột nhiên bị bóp chặt.

Bạn biết đấy, người đã chiến đấu với bên kia ở đằng kia, nhưng anh ta đều đóng vai trò “gia đình”.

Bạch An Tương mặt tái mét.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy những trận đánh liều mạng như vậy, chứ đừng nói đến một khẩu súng.

Tiếng súng vang lên như một lời nhắc nhở khiến Trình Uyên nghĩ đến Lý Ngụy, mắt lại đỏ hoe.

Thu Cao đề nghị: “Tại sao chúng ta không quyết định người chiến thắng ngay bây giờ.”

Trình Uyên nghiêng rặng, lạnh lùng nói: “Ý tôi là vậy.”

Thành thật mà nói, anh ấy không thể đánh bại Thu Cao, và khoảng cách sức mạnh của anh ấy hơi lớn.

nhưng.

“Tính tôi vào.”

Lúc này, Bạch Dạ đột nhiên từ xa chạy tới.

Tiếng súng ở đằng kia đã tắt, nhưng khi Bạch Dạ ập đến, trái tim u ám của Trình Uyên chợt run lên.

Nó có thể là...

Bước đến bên cạnh Trình Uyên, Bạch Dạ nhẹ nhàng nói: “Đừng lo lắng, người đàn ông của anh.”

Người của tôi?

Trình Uyên hơi sững sờ, nhưng đồng thời cũng ngây ngẩn cả người.

Thực ra, ai là người không quan trọng, quan trọng là anh em của anh ấy được bình an vô sự.

Nhìn thấy Bạch Dạ xuất hiện, Khuru Cao sửng sốt một hồi, sau đó khi Bạch Dạ nói, vẻ mặt đột nhiên ngưng tụ: “Bạch Dạ, đừng quên thân phận trung lập của ngươi!”

Bạch Dạ chưa bao giờ thuộc về gia đình nào, nhưng sức mạnh nằm ở đó, vì mối quan hệ tốt với Phương Thanh Yến, gia đình Phương muốn kéo anh về với gia đình Phương nên Phương Tố Tịch đã hứa hôn với Bạch Dạ.

Đứng trên thuyền, Phương Tố Tịch lần đầu tiên rất vui khi nhìn thấy Bạch Dạ, nhưng sau khi nghe những lời của Bạch Dạ, mắt cô ấy mở to.

Cô ấy hỏi với vẻ mặt khó tin, “Anh Bạch Dạ, ý anh là gì?”

Bạch Dạ nhìn cô một cái thật sâu và không nói gì.

Phương Tố Tịch hai mắt lập tức đỏ lên: “Người quên hẳn giết anh trai ta sao?”

“Em và anh trai em lớn lên chơi với nhau, em quên rồi sao?”

“Anh Bạch Dạ...”

“Người sẽ không báo thù cho ta?”

“Anh không quan tâm đến Tố Tịch?”

Câu nói bạn không quan tâm đến Tố Tịch khiến Bạch Dạ rùng mình.

Từ xa xưa, các anh hùng đều bị mỹ nhân làm cho mê mết.

Ai cũng là người, nếu là người thì không thể tránh khỏi sự thô tục, thật ra thì Bạch Dạ vẫn thích vị hôn thê của mình, nhưng

...

“Tố Tịch, tôi đã kiểm tra, chuyện này là anh của cậu ...” Bạch Dạ do dự.

Phương Tố Tịch đột nhiên cắt ngang lời nói của Bạch Dạ và hét vào mặt anh ta: “Tôi không quan tâm ai đúng ai sai, anh ta đã giết anh trai tôi!”

“Tôi xin lỗi.” Bạch Dạ không biết phải nói gì.

Phương Tố Tịch lo lắng kêu lên: “Không nói xin lỗi, tại sao lại nói xin lỗi với ta? Nếu như người rời đi, ta không cần người báo thù cho huynh đệ. Người tránh ra, chúng ta tự mình báo đáp.”

Bạch Dạ không động tĩnh.

“Đi đi!” Phương Tố Tịch càng lo lắng, sắc mặt có chút méo mó.

Bạch Dạ đột nhiên lắc đầu, trịnh trọng nói: “Thực xin lỗi!”

Biểu cảm của Phương Tố Tịch trở nên rần rỏi.

Bạch Dạ nói: “Anh ấy là bạn của tôi, cũng giống như anh trai của bạn.”

Nghe vậy, Trình Uyên cũng rất ngạc nhiên, và nhìn Bạch Dạ một cách ngạc nhiên.

“Cảm ơn.” Trình Uyên nói.

Bạch Dạ hít một hơi dài.

Khung cảnh bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Ngoại trừ Khương Phong mùi cá, tất cả mọi người đều như đông cứng lại.

Phương Tố Tịch nhắm mắt lại, một lúc lâu mới mở ra, rồi lau nước mắt trên mi.

Cô ấy túm lấy mái tóc dài của mình và cắt nó bằng một con dao găm.

Ngay khi mái tóc dài bị chia làm hai đoạn, tim Bạch Dạ “co ro”, anh muốn dừng lại, nhưng đôi chân anh như dính đầy chì không thể nhúc nhích được.

“Anh Bạch Dạ, từ nay về sau anh và em không liên quan gì đến anh.” Phương Tố Tịch kiên quyết nói.

Lời nói của cô ấy như một nhát dao cứa vào trái tim của Bạch Dạ.

Đau đớn và khổ sở là hai cảm giác khác nhau nhưng đồng thời cũng đang ám ảnh trái tim của Bạch Dạ.

Anh ta nhìn Phương Tố Tịch đầy tội lỗi, nhưng anh ta bất động.

Thu Cao ngược mắt lên nhìn về phía xa, chỉ thấy đằng xa có một nhóm người đang đi tới.

Nhảy lên thuyền, Thu Cao nói với Tô Xi: “Cô ơi, tình hình không ổn, chúng ta nên đi ngay.”

Phương Tố Tịch nhìn Bạch Dạ, dần dần nhắm mắt lại, rồi đột nhiên quay trở lại cabin.

Thuyền đánh cá xuất phát.

Ngay khi những con Bạch Long đến, chiếc thuyền đánh cá đã ở giữa sông.

“Để cô ấy yên.” Bạch Dạ nói với Trình Uyên.

Trình Uyên vỗ vai Bạch Dạ: “Nếu em không đến, anh sợ em sẽ mất mạng. Vì em là hình bóng trong lòng anh, anh lại coi em là bạn, anh hứa sẽ không.” làm tổn thương cô ấy trong tương lai. “

“Cảm ơn.” Bạch Dạ.

Trình Uyên nhìn lại cô em gái béo Vương Mĩ Lệ của Bạch Long Trần Thành và Taibao thứ 13.

Nhìn thấy bọn họ đều bị thương dường như còn thiếu vài người, ta không khỏi nhú mày: “Tình huống gì?”

Vương Mĩ Lệ cau mày và nghiêm nghị nói: “Ajie, Liaojuan, Changming đã chết!”

Nghe đến đây, vẻ mặt của Trình Uyên lại chột mờ đi.

Anh nhớ lại những gì Ajie đã nói trước khi rời đi.

Nhưng một số người dường như đã biết tất cả những điều này, nhưng họ đã không nói với anh ta kịp thời.

Trình Uyên cảm thấy mình như một miếng mồi.

“Anh là ai? Anh biết gì?” Trình Uyên đột nhiên quay sang hỏi tài xế taxi.

Chương 481

Chương 481

Tài xế taxi dang hai tay, vẻ mặt ngưng ngưng nói: “Tôi chỉ đang làm theo mệnh lệnh, anh không thể làm khó tôi được không?”

Xấu hổ?

Trình Uyên cười chế giễu.

Tôi không muốn làm khó ai cả, nhưng tại sao mọi người luôn muốn làm tôi xấu hổ?

Mười gã khổng lồ ở kinh thành, cùng nhau đuổi giết, thật là một cảnh tượng lớn.

Nhìn những người chung quanh này, Trình Uyên nhắm mắt lại, nhàn nhạt hỏi: “Tại chỗ xử lý như thế nào?”

“Đốt lửa đi.” Vương Mĩ Lệ nói.

“Đi thôi.” Trình Uyên gật đầu, không để ý đến tài xế taxi.

Tuy nhiên, Vương Mĩ Lệ có vẻ do dự, như thể vẫn còn điều gì đó để nói.

Trình Uyên dừng lại và hỏi: “Còn gì nữa không?”

Vương Mĩ Lệ thở dài: “Long Thẩm Vũ được yêu cầu rời đi.”

“Ai?” Trình Uyên không khỏi nheo mắt khi nghe điều này.

Vương Mĩ Lệ lắc đầu: “Tôi không biết bên kia đến từ đâu. Tám khẩu tiểu liên đã giúp chúng tôi quét sạch kẻ thù, nhưng họ đề nghị để lại Long Thẩm Vũ.”

Vương Tử Yên bị Long Thẩm Vũ đánh bị thương khắp người, Trình Uyên và những người khác đến với mục đích chính là cứu Vương Tử Yên, dẫn đến cái chết vô tội và bi thảm của ba người Long Yuan.

Có thể nói, thủ phạm chính của tất cả đều đến từ Long Thẩm Vũ.

Anh ấy sẽ không để Long Thẩm Vũ đi.

Nhưng, như Vương Mĩ Lệ nói, bên kia có súng và đã giúp đỡ họ rất nhiều.

Làm thế nào để bạn nói điều này?

“Đi thôi.” Trình Uyên thở dài.

Nhiều bí ẩn vẫn chưa được giải đáp, anh rất đau khổ, nhưng không phải là không có gì, có lẽ ...

Ngay sau đó.

Bạch An Tương, người lần đầu tiên bị tra tấn cả về tinh thần và thể xác, đột nhiên ngất xỉu.

Trình Uyên hét hoảng bất ngờ ôm chầm lấy vợ.

“Xe, đi tìm xe!”

...

...

Trở lại thành phố Tân Dương, Bạch An Tương đã được đưa đến bệnh viện.

Xu Chuẩn tự mình vào phòng mổ.

Bạch Sĩ Câu và Lý Ninh Quyên cũng đến sau khi nghe tin.

Khi nhìn thấy Trình Uyên đang lo lắng, bồn chồn ở hành lang bệnh viện, sắc mặt Lý Ninh Quyên đột nhiên trở nên khó nhìn đến cực điểm.

Cô chạy tới, đẩy Trình Uyên, “Trình Uyên, sao anh không thể bảo vệ người phụ nữ của mình như một thứ rác rưởi?”

Trình Uyên cúi đầu không nói nên lời, trong lòng tràn đầy tự trách.

Lý Ninh Quyên tức giận mắng hấn: “Người nói có ích lợi gì? Người tại sao không chết?”

“Mấy ông chủ lớn phá sản trong một đêm, không phải phần lớn đều nhảy lầu sao? Sao không chết? Sao còn mặt mũi mà sống?”

“Tôi cứ tưởng anh là chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong, An Tương sẽ đi theo anh để hưởng phúc, nhưng bây giờ? Anh không còn là gì nữa. Anh đã đánh bại một tập đoàn lớn như vậy, và bây giờ anh đang làm tổn thương An Tương!”

Trước những lời buộc tội và lạm dụng của Lý Ninh Quyên, Trình Uyên không còn gì để nói.

Bạch Thiên hai tay lăn xe lăn, đi tới thuyết phục anh: “Quên đi, quên đi, anh có đau ngay cả khi không nhìn Trùng Trùng không?”

“Người câm miệng mẹ ta!” Lý Ninh Quyên lại hét lên với Bạch Sĩ Câu: “Ở đây có chỗ nào cho người nói không?”

Bạch Thiên rút cổ, sau đó dùng hai tay lăn xe lăn quay trở lại.

Khi Trình Uyên nhìn thấy Bạch Sĩ Câu, mắt anh ấy sáng lên.

Không cần biết Lý Ninh Quyên vẫn đang nói gì, anh ta lao tới và bất ngờ túm cổ áo Bạch Sĩ Câu.

Chợt giận!

“Nói đi, nói cho ta biết, người biết cái gì?”

Bạch Thiên ngẩn người.

Khi Lý Ninh Quyên mắng Trình Uyên, cô ấy lập tức nghẹn họng, đây là lần đầu tiên cô ấy thấy Trình Uyên bùng cháy lớn như vậy, đặc biệt là với Bạch Sĩ Câu.

“Người mở cho thuê là của người, người làm sao biết hôm nay sẽ xảy ra loại chuyện này?” Bạch Sĩ Câu mắt đỏ hoe hỏi, “Từ khi biết, tại sao không nói cho ta biết sớm hơn?”

“Những người có súng là ai?”

“Người cho người cứu Long Thẩm Vũ sao?”

Trình Uyên tuôn ra một đồng câu trả lời không rõ.

Lý Ninh Quyên sững sờ mất mấy giây mới định thần lại được, sau đó tức giận đẩy Trình Uyên ra: “Tên khốn chết tiệt, đây là

bố vợ cậu, mau buông ra!”

“Được rồi Trình Uyên, cậu đừng có mặc kệ số phận của An Tương, bây giờ còn muốn đấu với bố vợ cậu sao?”

“Im đi!” Trình Uyên đột nhiên hét vào mặt Lý Ninh Quyên.

Trong phút chốc, không khí ngưng tụ.

Đây cũng là lần đầu tiên Trình Uyên nổi giận với Lý Ninh Quyên và mắng cô im lặng.

Lý Ninh Quyên choáng váng.

Trình Uyên buông Bạch Sĩ Câu ra và chỉ vào anh ta và nói với Lý Ninh Quyên, “Anh có biết không? Tên xã hội đen đã sử dụng An Tương làm con tin để cho tôi hủy hoại đôi chân của tôi. Khi tôi đang chuẩn bị hủy hoại đôi chân của mình thì có người nói với tôi đó là. không đáng! ”

“Người có biết người đó là ai không? Người đó là hắc phái tới.”

“Đến Bái Thiệu Lâm, nói cho ta biết, vợ của ta có phải là con gái của người không?”

“Không xứng thì có ý gì?”

Lý Ninh Quyên lần này còn bị sốc hơn.

Những người do Bạch Sĩ Câu phái đến đều không muốn Trình Uyên buông chân anh ta, ngay cả khi Bạch An Tương đang gặp nguy hiểm.

Tất nhiên đây là ý của Bạch Sĩ Câu.

Cô không thể ngờ Bạch Sĩ Câu lại đối xử với Bạch An Tương như thế này.

“nói chuyện!”

Lý Ninh Quyên cũng hét vào Bạch Sĩ Câu.

Bái Thiệu Lâm im lặng.

Một lúc sau, anh ta nói: “Tôi chưa thể nói được”.

Chưa thể nói?

Ngay khi Trình Uyên và Lý Ninh Quyên còn muốn hỏi gì nữa thì cánh cửa phòng chẩn đoán mở ra.

Từ Xuyên bước ra ngoài nói với mấy người: “Tôi đã kiểm tra hết rồi, có chút chấn động, không có gì nghiêm trọng.”

Nghe vậy, Lý Ninh Quyên cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhưng Từ Xuyên lại nói với Trình Uyên: “Cậu đi cùng tớ, tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

Trình Uyên liếc nhìn Bạch Thiển Thiển, sau đó đi theo Từ Xuyên vào phòng làm việc của anh ta.

Lúc này, Bạch An Tương cũng bị đẩy ra.

Sau khi Lý Ninh Quyên trừng mắt nhìn Bạch Sĩ Câu, cô ta vội vàng đi vào.

“Ginxi, con có sao không, mẹ đến rồi.”

Bạch An Tương mở mắt và nói với Lý Ninh Quyên, “Con không sao, mẹ ơi, Trình Uyên đâu rồi?”

Lý Ninh Quyên bực mình nói: “Để anh ta yên, để anh ta chết.”

Bạch An Tương cắn môi, trong lòng đột nhiên cảm thấy xót xa.

Vừa rồi cô đã tỉnh khi bác sĩ kiểm tra cơ thể cô, lời nói của mấy nữ bác sĩ cũng lọt vào tai cô.

Giờ cô ấy buồn lắm.

“Không thể sinh con?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi: “Ý anh là gì?”

“Nói chính xác là do một loại thuốc nào đó ...” Từ Xuyên hỏi:

“Trong quá trình xét nghiệm máu, phát hiện trong máu của cô ấy có một thành phần đặc biệt, sau khi xét nghiệm, đây là thành phần có thể ức chế khả năng sinh sản của con người.”

“Trình Uyên, lúc tránh thai em có uống thuốc không?”

Trình Uyên không khỏi nhú mày.

Anh và Bạch An Tương thực sự đã làm chuyện đó hai lần, và chưa bao giờ nghĩ đến việc tránh thai.

Có phải là Bạch An Tương ...?

Trình Uyên khó hiểu, loại câu hỏi này không dễ hỏi Bạch An Tương, sợ cô ấy khi biết chuyện sẽ cảm thấy buồn.

“Có cách nào không?” Trình Uyên hỏi.

Từ Xuyên lắc đầu: “Hiện tại, không có thuốc nào tách ra được chất này trong máu của cô ấy.”

“Điều đó có nghĩa là cô đã định không thể có con?” Trình Uyên nghiêm túc hỏi.

Từ Xuyên suy tư một chút: “Không phải hoàn toàn không có khả năng, có thể cho Lý Nam Địch xem.”

Trình Uyên chậm rãi vươn tay xoa xoa mặt, hỏi: “Vương Tử Yên thế nào?”

“Vết thương ngoài da không sao cả,” Từ Xuyên nói.

“Sẽ có sẹo chứ?” Trình Uyên.

Chương 482

Chương 482

“Nó có thể được sửa chữa.” Từ Xuyên nói.

Khi Trình Uyên ra khỏi văn phòng của Từ Xuyên, anh ấy đã đeo một số băng.

Bạch An Tương tỉnh lại, hẳn không tốt cho một đòn tấn công khác, cũng nhận ra rằng là một tên hậu bối, hành vi của hắn đối với Bạch Sĩ Câu có chút cực đoan, dù sao hắn cũng biết Bạch Sĩ Câu sẽ không hại hắn.

Đây là một trực giác.

“Em không sao chứ?” Trình Uyên đi đến khu Bạch An Tương, cúi xuống nhìn chăm chăm vào mắt cô, nhẹ giọng hỏi.

Bạch An Tương nhìn Trình Uyên, cười và lắc đầu.

Nhưng Trình Uyên thấy mắt mình hơi đỏ và sưng, như thể vừa mới khóc vậy.

Lý Ninh Quyên nháy mắt với Bạch Sĩ Câu, vì vậy cô ấy đứng lên, cười ngượng ngùng: “Thôi, Trình Uyên, hãy đi cùng với An Tương cho tốt, chúng ta sẽ rời đi trước.”

Trình Uyên hơi ngạc nhiên về sự thay đổi thái độ đột ngột của Lý Ninh Quyên.

Cô hiếm khi nói chuyện vui vẻ với Trình Uyên, kể cả khi biết Trình Uyên là chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong.

Trình Uyên lặng lẽ gật đầu.

Sau đó, Lý Ninh Quyên lại chớp mắt với Bạch An Tương, đầy ẩn ý nói: “Xixi, đừng suy nghĩ nhiều, nhất định phải có cách.”

Bạch An Tương cắn môi dưới và lặng lẽ gật đầu.

Sau khi họ rời đi, Trình Uyên hỏi Bạch An Tương, “Tôi có thể làm gì nếu mẹ tôi nói?”

Bạch An Tương quay đầu đi.

“Không có chuyện gì, tôi mệt muốn ngủ một lát.” Giọng cô đột nhiên trở nên rất mỏng.

Trình Uyên hơi giật mình, liền đưa tay gom mớ tóc lòa xòa quanh tai cô ra sau tai Bai ThắmThắm, sau đó dùng chân bông che cô lại.

Sau đó Bạch An Tương nhắm mắt lại.

Trình Uyên ngồi bên cạnh cô, sau khi canh giữ một lúc, cảm thấy Bạch An Tương đã ngủ, cô đi ra ngoài và hút một điếu thuốc trên hành lang.

Ngay khi Trình Uyên rời đi, Bạch An Tương từ từ mở mắt.

Những gì Bạch Sĩ Câu đã nói với cô trong phòng trước đây chợt hiện ra trong đầu.

“Lý do khiến Trình Uyên gặp nguy hiểm này là vì gia đình Trình.”

“Nhưng chính vì họ Trịnh, hẳn mới có thể biến nguy thành gió.”

“Trình Uyên phải chịu được thử thách này trước khi thực sự có thể kế thừa toàn bộ gia tộc Trình.”

“Sở dĩ Trình Uyên được chọn là vì con cái của nhà họ Trình không ai nổi trội được. Chỉ có Trình Uyên mới có khả năng tiếp tục kế thừa hương vị của nhà họ Trình.”

“Một khi nhà họ Trình biết bạn không thể có con, họ sẽ ép anh ấy ly hôn. Nếu anh ấy không đồng ý, anh ấy chắc chắn sẽ bị bỏ rơi.”

“Đến lúc đó, anh ta sẽ một lần nữa rơi vào tình huống khó xử mà không ai có thể giúp đỡ khi anh ta giết Phương Thanh Yên, và mọi thứ thực sự chỉ có thể phụ thuộc vào anh ta.”

“Tuy nhiên, bây giờ khác với lần trước. Bây giờ là sự bao vây và đàn áp của toàn bộ thủ đô đối với anh ta.”

“Vì vậy, An Tương, hãy để vấn đề này trong bụng. Ít nhất, tôi không thể để bất cứ ai biết về nó bây giờ.”

Bạch An Tương không hỏi tại sao Bạch Sĩ Câu lại biết điều này, bởi vì cô ấy đang rối tung lên, và tâm trí cô ấy chỉ toàn là mảnh vụn khi ở bên Trình Uyên.

Với một tiếng “cách” nhẹ, cánh cửa được đẩy ra.

Bạch An Tương nhanh chóng nhắm mắt lại.

“Kaka...”

Sau đó, có tiếng giày cao gót giẫm lên mặt đất.

Không phải Trình Uyên? Bạch An Tương mở mắt và quay lại nhìn.

“Uh, xin lỗi, tôi có làm phiền cô không?” Lý Nam Địch bước tới gần cô, sau đó ngồi xuống ghế đầu bên cạnh cô, hỏi xin lỗi.

Bạch An Tương lắc đầu, và sau đó nhìn Lý Nam Địch cẩn thận.

“Làm sao vậy? Sao em lại nhìn anh như vậy?” Lý Nam Địch có chút khó chịu khi nhìn thấy cô.

Bạch An Tương lại lắc đầu, nhếch khóe miệng cười: “Nam Địch, em thật đẹp.”

Lý Nam Địch vươn tay thăm dò cái trán mịn màng của cô: “Cô không sốt, ừm, hình như không sao, nói thế nào cũng được, nói thế nào cũng được, rõ ràng là cô so với tôi trông khá hơn.”

Nghe vậy, Bạch An Tương càng cảm thấy đau khổ và chớp mắt nhiều lần.

“Nam Địch, tôi nhớ rằng khi chúng tôi mất trí nhớ, chúng tôi đã trở thành chị em tốt và sống cùng nhau vài ngày.”

“Nếu em muốn, chúng ta hiện tại vẫn là bạn gái tốt.” Lý Nam Địch mỉm cười.

Bạch An Tương cắn môi nói: “Ta có chuyện muốn người giúp.”

“Chà, anh nói.” Lý Nam Địch cười.

Bạch An Tương đột nhiên do dự.

Cô ấy đã mất gần ba năm để thích một người, nhưng để cô ấy quên được người này, e rằng ...

Để làm mọi thứ trong cuộc sống này.

Mặc dù rất bất đắc dĩ, nhưng cô không thể không làm thế này:
“Nam Địch, kết hôn với Trình Uyên có được không?”

“Hả?” Lý Nam Địch sững sờ.

“Tôi nói, tôi ly hôn với anh ấy, em sẽ kết hôn với anh ấy?”

Lý Nam Địch hoảng sợ.

...

...

Bên ngoài hành lang, Trình Uyên đã hút thuốc xong và đến gặp Vương Tử Yên.

Trình Uyên không hỏi một lời nào về việc cô bỏ trốn với số tiền đó, chỉ để an ủi cô và chữa lành vết thương cho cô trước. Nếu có việc gì phải làm, hãy đợi cô khỏi bệnh.

Nghĩ đến ánh mắt của Trình Uyên khi cô ấy phát điên lên vì mình, Vương Tử Yên đột nhiên cảm thấy những thứ mà cô ấy đã mang trước đó, những lời than phiền và những Tam Đào trên cơ thể cô ấy.

Tất cả đều đáng giá!

Cô mỉm cười với anh.

Tính cách của Vương Tử Yên tinh tế hơn nhiều so với Lý Nam Địch, những gì cô ấy nghĩ trong lòng sẽ không được bộc lộ ra như Lý Nam Địch, đối với cô ấy, được nhìn thấy công ty của mình đến gần như thế này là một niềm hạnh phúc khó tả.

Trình Uyên nói chuyện với cô ấy và rời đi.

Khi cô vừa bước ra khỏi phòng của Vương Tử Yên, cô đã nhìn thấy Lý Nam Địch vội vàng tiến lại với tư thế cúi đầu.

“Nam Địch.”

“Hử.”

Trình Uyên đột nhiên nhận ra vẻ mặt của Lý Nam Địch có vẻ hơi không đúng, đặc biệt là vẻ ngưng ngưng cúi đầu, điều mà lẽ ra cô ấy không nên xuất hiện trên khuôn mặt.

Vẻ đẹp thẹn thùng mặc dù xinh đẹp xuất hiện trên mặt Lý Nam Địch, nhưng Trình Uyên luôn cảm thấy có chút đột ngột.

“Em có sao không?” Trình Uyên.

Lý Nam Địch lắc đầu lắc nhai: “Không có.”

“Có chuyện gì cần anh giúp.” Trình Uyên nói.

“Chà, anh nói.” Lý Nam Địch.

Trình Uyên suy nghĩ một chút, cuối cùng nói: “Có thể có chuyện gì đó với Tấn Tây, Từ Xuyên bắt lặc, có thể cần người xem.”

“A? Chuyện gì xảy ra với An Tương?” Lý Nam Địch ngạc nhiên hỏi.

Trình Uyên nhíu mày thật sâu: “Cụ thể tôi không thể nói cho cô biết. Cô có thể đến gặp Từ Xuyên một trận, khi nào trở lại giúp cô ấy kiểm tra...”

“Lúc kiểm tra, anh nói là khám sức khỏe bình thường, đừng để cô ấy biết.”

Lý Nam Địch hơi cau mày nhìn Trình Uyên đầy nghi hoặc.

...

...

Đồng thời, tại nhà của Phương ở Bắc Kinh.

Khuôn mặt của Phương Hoài Sơn trở nên u ám khi nghe người phục vụ báo cáo.

“Mười gia tộc giàu có hàng đầu ở thủ đô, cùng với liên minh doanh nghiệp cùng nhau bao vây, trấn áp một người bình thường không ra gì, đã rơi đến mức bị quét sạch toàn bộ quân đội rồi sao?”

“Vâng.” Người phục vụ run rẩy trả lời.

“Làm sao có khả năng này?” Phương Hoa Sơn đột nhiên gầm lên: “Phương gia Ngụy gia tộc Thẩm gia, tứ đại gia tộc ở Bắc Kinh, cộng với những gia tộc giàu có khác, đối mặt với quy mô bao vây và trấn áp này, không thể nào yên ổn được, huống chi một mình chống giết. ”

“Anh ta có ba đầu và sáu tay ở Trình Uyên?”

...

Cùng lúc đó, biệt thự của Trình ở sân ngoài.

Trình Nặc cũng vô cùng tức giận.

Một người đàn ông đeo mặt nạ sắt đứng sau lưng anh, nhìn anh đập căn phòng thành nhiều mảnh.

Sau khi Trình Nặc bình tĩnh trở lại, Thiết Diện bình tĩnh hỏi: “Có tin tức từ đằng kia. Nếu anh không có kế hoạch cho bước tiếp theo, họ sẽ ...”

“Không!” Trình Uyên bình tĩnh lại và nhanh chóng nói: “Như vậy là quá mạo hiểm. Nếu cậu bỏ lỡ, mọi thứ sẽ bị bại lộ”.

Nói xong, Trình Nặc thở dài: “Huynh Đệ, ta vốn đã xem qua người rất cao, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn là xem thường.”

Chương 483

Chương 483

“Bạn có thể chuyển ý tưởng về Hiệp hội Doanh nghiệp Giang Bắc.” Trình Nặc nói.

Mặt sắt: “Ừ.”

“Ồ, vâng, đó là Lý Kiếm ...” Trình Nặc.

Thiết Diện: “Tôi đã kiểm tra. Họ là anh em sinh đôi với Lý Ngụy, nhưng họ đã được gửi đến Úc ngay khi mới sinh ra để sống bằng nghề buôn lậu.”

“Bạn có biết ở đó không?” Trình Nặc.

Thiết Diện: “Tôi phát hiện ra thông qua lực lượng của Sư phụ ở nước ngoài, và không có sức mạnh nào ở đó.”

Trình Nặc gật đầu: “Vậy thì tiếp tục giả vờ như không biết.”

“Đúng.”

...

Đúng lúc này, trong một quán bar ở thủ đô, một người đàn ông say xỉn với mái tóc dài và tay cao bồi ngồi một mình trong góc và tự mình uống rượu.

Trên tay trái của anh ấy, có một chiếc điện thoại di động.

Khi quan sát kỹ hơn, người này trông rất giống Lý Ngụy đã chết.

Anh ta uống không biết bao nhiêu ly, nửa bên má ửng đỏ, đành phải đứng dậy đi ra ngoài.

Tiếng nhạc ồn ào khiến anh không thích ứng được.

Ra khỏi quán bar, quay người và đi vào một con hẻm tối bên cạnh quán bar.

Sau đó anh ta cởi cúc quần và úp mặt vào góc tường là một “chăn tinh”.

“Lý Kiếm.” Đúng lúc này, một giọng nói từ trong bóng tối truyền ra.

Người đàn ông say rượu không thể không ợ hơi, và lắc lư để nhìn vào bóng tối.

Sau đó, anh nhìn thấy ba người cao, thấp, béo và gầy xuất hiện trước mặt anh.

“Đoán xem lô hàng đó ở đâu?” Trong đó, người cầm đầu đám hỏi là một người đàn ông chỉ cao 1,5m.

Mặc dù thấp bé, nhưng anh ấy rất có hình dáng, không giống như người bên trái, anh ấy cao 1,9 mét, nhưng anh ấy dường như chỉ nặng không quá 130 kg.

Nếu so sánh, chiếc lược dài một mét tám, khoảng một trăm lăm trượng bên phải anh bình thường hơn nhiều.

Người đàn ông tên Lý Kiếm, giống Lý Ngụy, dùng đũa nụ cười: “Đen ... đen ăn ... đen?”

“Dứt lời mẹ nó, giao hàng đi, tha cho người không chết.” Lão nhân lạnh lùng nói.

Lý Kiếm cười xoa tay: “Không thể ... không thể ... không thể ... không thể ... không thể.”

Gã lùn giễu cợt: “Vớ vẩn, ba người chúng ta là quân át chủ bài của nhà họ Công. Đương nhiên không thể đánh bại bọn họ. Giao hàng đi, nhà họ Công chúng ta sẽ giữ an toàn cho các người ở kinh thành.”

Lý Kiếm duỗi ra một ngón tay đặt ở trước mặt hấn, say rượu biến thành thập phần mê người, sau đó duỗi tay kia ra, muốn bẻ gãy ma sắc ngón tay này, nhưng là hấn không thể chạm vào.

“Ta... Ta nói, người...”

“Bùm!” Một âm thanh.

Anh ta dựa một tay vào người đàn ông thấp bé, và người đàn ông bay ra ngay lập tức và lao vào bóng tối như thể anh ta bị một tàu cao tốc đâm phải.

“Ý của ta là, người không thể đánh ta!”

Lý Kiếm dường như đột ngột tỉnh giấc.

Thấy vậy, gã đầu nậu và gã trai gai ngoài chuyện lao vào đâm đá, đối phương cầm dao.

“Bùm bùm!”

Hai âm thanh bị bóp nghẹt liên tiếp.

Sau đó, Lý Kiếm quần dài đi ra khỏi ngõ, khước miệng hơi cong lên: “Thật sự là không nghe thuyết phục!”

Lúc này, Lincoln dừng lại trước mặt anh với khuôn mặt thon dài.

Một người mặc đồ đen nổi tiếng xuống xe, chạy nhanh tới chỗ Lý Kiến, cung kính nói: “Ông Lý, nhị thiếu gia chúng tôi muốn gặp ông.”

Lý Kiếm nheo mắt và nhìn vào xe của Lincoln.

“Làm ơn.” Người đàn ông mặc đồ đen ra hiệu cho Lý Kiếm lên xe.

Lý Kiếm lắc lư về phía trước xe, và khi anh mở cửa ...

“Mục Như Trăn Trình Uyên?” Đột nhiên người mặc đồ đen hét lớn.

“Ồ!” Lý Kiếm không khỏi ợ một hơi, sau đó lắc lư cửa xe một cái, hỏi người mặc đồ đen: “Thứ jb?”

Người mặc áo đen vội vàng cười nói: “Không sao, Lý Ninh Quyên, lên xe đi.”

...

...

Thành phố Tân Bắc.

Thời gian chập chờn, ba ngày trôi qua.

Bạch An Tương được xuất viện và đến công ty trang trí Trung Mỹ sau khi xuất viện, vì đây là khoản hỗ trợ tài chính cuối cùng cho cô và Trình Uyên, và cô muốn hỗ trợ gia đình của Trình Uyên.

Trình Uyên nhân cơ hội đến Vịnh Nguyệt, tìm Bạch Sĩ Câu và hỏi những nghi vấn trước đây của anh ta.

Bạch Sĩ Câu nói với Trình Uyên: “Cậu đoán đúng rồi, bây giờ cậu chỉ là mỗi như.”

Trình Uyên choáng váng.

Trình Tuấn Phong đã trốn và không ai có thể tìm thấy, vì vậy các gia đình giàu có ở thủ đô muốn thu mình bằng mọi cách để dụ Trình Tuấn Phong xuất hiện vì quyền phát triển của Jindao.

Đúng vậy, mục tiêu của tất cả các gia đình giàu có ở thủ đô đều giống nhau.

“Cô thực sự làm những việc cho anh ta.” Trình Uyên tức giận nói.

Bạch Thiếu Phàm nói: “Hắn là cha của ngươi.”

“Tôi không có một người cha như vậy!” Trình Uyên tức giận.

“Đúng vậy, cậu có hay không cũng không tính.” Bạch Sĩ Câu lần đầu tiên nói với Trình Uyên với giọng điệu không thể bác bỏ.

“Tôi chỉ không hiểu, tại sao cô lại muốn nghe lời anh ấy?”
Trình Uyên.

Bạch Sĩ Câu nói: “Hắn đã cứu mạng ta.”

“Vậy thì anh tặng con gái cho anh như một phần thưởng hay phần thưởng?” Đôi mắt Trình Uyên đầy tức giận.

Bạch Sĩ Câu: “Sự thật đã chứng minh rằng bạn xứng đáng với cuộc sống của cô ấy.”

“Tại sao?” Trình Uyên không thể hiểu được.

“Có người ở tận gốc của nhà họ Trình.” Bạch Sĩ Câu nhẹ giọng nói: “Ông ấy không nói cho tôi biết cụ thể, và tôi cũng không hỏi chi tiết, nhưng tôi có thể đoán rằng nhà họ Trình

của anh đang gặp phải một thử thách rất lớn. , và tất cả những điều này Bàn tay đen đằng sau ẩn trong bóng tối, bố cậu chưa thể phát hiện ra. ”

“Vì vậy, chỉ sử dụng tôi như một miếng mồi và móc người đó ra?” Trình Uyên.

Bạch Thiên gật đầu.

“Nhưng có rất nhiều người đang theo đuổi tôi, bạn đã tìm thấy nó chưa?”

“Đây là những nhân vật nhỏ, chỉ là món khai vị.”

“Nhân vật nhỏ? Món khai vị?” Trình Uyên đột nhiên muốn cười, nhưng trong lòng không khỏi nổi lên lửa giận: “Các nhân vật nhỏ, món khai vị này, suýt chút nữa đã giết chết tôi, tính mạng của An Tương sao?”

“Không có sao chứ?” Bạch Thiên Thiên nhẹ giọng nói.

Trình Uyên kết luận.

Cuối cùng anh cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra với những tay súng đó, họ đều đến từ Trình Tuấn Phong.

“Chà, ngay cả như vậy, tại sao lại để Long Thảm Vũ đi?”

Trình Uyên bắt đầu hỏi.

Bạch Thiên lắc đầu: “Chuyện này, ta không biết, có lẽ có liên quan gì đến ván cờ này.”

“cờ vua?”

Ha ha

cờ vua!

“Hóa ra tôi chỉ là một con tốt!” Trình Uyên cười buồn.

Bạch Thiếu Phàm nghiêm túc nhìn hẳn nói: “Thật vinh hạnh phải không?”

“Vinh dự? Ba, con sẽ gọi ba lại là ba, ba nói cho con biết, nếu con bị coi như một con tốt, chơi vòng vo, suýt mất mạng, con có cảm thấy vinh dự không?” Trình Uyên tức giận quay lại cười lớn.

Nghe vậy, Bạch Sĩ Câu vẻ mặt không khỏi buồn bực: “Ta không xứng.”

Điều này.

Buồn làm sao?

Tôi muốn trở thành con tốt của người khác, nhưng tôi thậm chí không có đủ tư cách.

“Tôi nên làm gì đây?” Trình Uyên hỏi anh.

Bạch Thiên Thiên chỉ vào một tờ thư mời trên bàn: “Ba ngày nữa đi dự yến tiệc này.”

Trình Uyên khẽ cau mày, cầm lá thư mời trên bàn lên.

“Anh giết chủ tịch Liên đoàn Thương mại, còn chủ tịch Liên đoàn Thương mại Bắc Kinh bị cha anh giết. Điều này thực sự có nghĩa là nếu bạn có cha, bạn có con trai.” Bạch Sĩ Câu thở dài.

“Đừng nhắc đến anh ấy với tôi.” Trình Uyên khó chịu.

“Sự cạnh tranh trong Liên minh Doanh nhân thành phố Bắc Kinh rất khốc liệt, và cuộc họp cuối cùng đã quyết định chọn một trong mười đại gia hàng đầu để kế thừa vị trí Chủ tịch Liên đoàn Doanh nhân.

“Liên minh doanh nghiệp Giang Bắc cũng sử dụng phương pháp tương tự, nhưng phạm vi rộng hơn. Bữa tiệc này mời các nhà lãnh đạo trong các ngành khác nhau ở tỉnh Giang Bắc. Có nghĩa là, bữa tiệc này có thể quyết định ai sẽ kế thừa Liên minh doanh nghiệp Giang Bắc. Vị trí của Chủ tịch.”

“Ý anh là?” Trình Uyên đột nhiên sững sờ.

“Ừ, anh đi vận động!”

Chương 484

Chương 484

Tất cả các thương nhân ở tỉnh Giang Bắc đều có thể tham gia.

Và Trình Uyên đương nhiên đủ tiêu chuẩn, vì hiện tại anh ta có hai bệnh viện dưới tên mình.

Long Đàn Y Viện và Long Đàn Y Viện đã được đổi tên đều là bệnh viện tư nhân dưới tên Trình Uyên.

Tuy nhiên, mười hai thành phố cấp tỉnh ở tỉnh Giang Bắc, và hơn 160 quận và thành phố cấp quận, là vô số công ty có tài sản mạnh.

“Tôi dựa vào hai bệnh viện để cạnh tranh với những người khác?” Trình Uyên không hiểu.

Bạch Sĩ Câu nói: “Có ta hỗ trợ, người có thể cố gắng, hơn nữa có thể không tốt hơn tài chính.”

“Tên của anh gần đây rất ồn ào ở tỉnh Giang Bắc.”

Trình Uyên cau mày: “Nhưng tại sao tôi phải tranh cử chức chủ tịch của liên đoàn kinh doanh chết tiệt này?”

Bạch Thiếu Phàm trầm mặc một hồi, mới nói: “Để câu cá.”

“Haha, rốt cuộc em vẫn muốn tôi làm mồi nhử.” Trình Uyên mỉm cười, cầm hai ngón tay của thư mời chậm rãi tách ra, sau đó thư mời liền trôi xuống đất.

“Không quan tâm đến.”

Nói xong quay người bước ra ngoài.

Phía sau, Bạch Sĩ Câu giọng nói truyền đến: “Nhưng người hiện tại cũng là mồi. Nếu tiếp tục làm mồi, ít nhất có thể nhận được sự ủng hộ của nhà họ Trùng.”

Ủng hộ chết tiệt!

Trình Uyên trong lòng cầu xin, bước chân không ngừng nghỉ.

Sau đó, Trình Uyên đến Long Đàn Y Viện, lo tang lễ cho Ajie và họ, đồng thời đưa cho Vương Mĩ Lệ vài triệu cuối cùng trong thẻ của anh ta.

Hãy để Vương Mĩ Lệ giúp phân phối tiền cho ba thành viên trong gia đình của Ajie.

Sau đó, Trình Uyên tìm thấy Lý Nam Địch đang làm việc.

Nhìn thấy Trình Uyên đến, Lý Nam Địch vội vàng ra lệnh cho vài bác sĩ khác tiếp tục nghiên cứu, cô mỉm cười chào anh.

Cô và Trình Uyên đi đến sân thượng trên tầng ba của bệnh viện.

“Bệnh tình của An Tương thế nào, anh có cách giải quyết không?”

Trình Uyên hỏi thẳng.

Lý Nam Địch vẫn đang cười, nhưng khi anh hỏi, vẻ mặt cô đột nhiên ngưng tụ.

“Nó hơi ... có lẽ là một chút khó khăn,” cô nói.

Trình Uyên gật đầu, có vẻ không ngạc nhiên.

Lý Nam Địch đan hai tay vào nhau, cúi đầu trầm tư.

Sau một lúc, cô hỏi: “Nếu ... nếu An Tương không thể sinh con trong tương lai, anh có ...”

“Không.” Trình Uyên lắc đầu cười: “Đương nhiên không phải. Ta thích An Tương người này.”

Anh biết Lý Nam Địch muốn hỏi điều gì, nhưng câu hỏi này chắc chắn không phải là vấn đề đối với Trình Uyên: “Tôi không bao giờ nghĩ phụ nữ như một công cụ sinh sản.”

Dù vậy, Trình Uyên biết rằng Bạch An Tương vẫn không thể để Bạch An Tương biết chuyện, nếu không cô ấy chắc chắn sẽ không thoải mái.

Không người phụ nữ nào sẵn sàng đánh mất quyền làm mẹ.

Câu trả lời của Trình Uyên khiến Lý Nam Địch vừa hài lòng vừa lo lắng.

Cô ngược nhìn khuôn mặt cương nghị của anh, nhìn vào đôi mắt trong veo của anh, chua xót nói: “Thật tuyệt.”

“gì?”

“Không có chuyện gì.” Lý Nam Địch mím môi cười nói: “Để tôi liên lạc với dì hai, cô ấy nên có cách.”

“Vậy thì rắc rối cho bạn.” Trình Uyên.

Lý Nam Địch vẫy vẫy tay, cười nói: “Đừng khách sáo như vậy, chỉ cần thân thể người thuận theo xong là được.”

“Uh ...” Trình Uyên.

Lý Tinh Trì cười cười, xoay người bước đi, cô vừa đi vừa đưa tay ra, xoa đầu không quay đầu lại.

Đứng trên sân thượng, Trình Uyên lắc đầu bất lực.

Hắn quay đầu nhìn trời xanh mây trắng, sau đó định rời đi, nhưng tại vừa quay đầu lại nhìn thấy một người đứng ở trước viện.

Trình Uyên sửng sốt và bước nhanh.

Khi gặp Đông Nguyệt, Trình Uyên không biết nên nói gì, nên dùng biểu cảm gì, không biết nên vui hay ...

Rốt cuộc, một con dấu hiệu thảo màu đen đã quấn quanh cánh tay trái của cô.

Đông Tâm Tư đã chết, theo truyền thuyết, Trình Tuấn Phong đã bị giết.

Đông Nguyệt là họ hàng của Đông Tâm Tư, Trình Tuấn Phong là họ hàng của Trình Uyên, và Trình Uyên và Đông Nguyệt được coi là anh chị em cao cấp hay còn gọi là anh chị em.

“Nó hơi phức tạp.” Trình Uyên nói.

Đông Nguyệt ngơ ngác nhìn hắn: “Quả thực.”

“Em đến đây để trả thù cho anh?” Trình Uyên hỏi.

Đông Nguyệt khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ảm đạm: “Ta rất muốn.”

“...” Trình Uyên cứng họng.

Tống Nhạc lạnh lùng nói: “Sư phụ kêu ta bảo người nhận chức chủ tịch thương hội tỉnh Giang Bắc. Lần này, ta chỉ chịu trách nhiệm truyền tin.”

Trình Uyên cười chế giễu: “Tôi? Tại sao?”

Tống Nhạc lãnh đạm nói: “Nếu sư phụ nói thì sẽ làm.”

“Ý tôi là, tại sao tôi phải đồng ý?” Trình Uyên cười mỉa mai hỏi.

Tống Nhạc cho rằng Trình Nặc đang hỏi, tại sao có thể tranh đoạt chức chủ tịch Thương hội có nhiều bạo chúa địa phương tỉnh Giang Bắc như vậy?

Trên thực tế, Trình Uyên đã bác bỏ nó.

“Người muốn bất chấp nguyện vọng của Sư phụ?” Đông Nguyệt kinh ngạc trợn to hai mắt.

Trình Uyên hỏi Đông Nguyệt: “Em gái, nếu em muốn báo thù thì cứ làm đi. Tuy rằng em không muốn nhận ra Trình Tuấn Phong, nhưng xét về quan hệ huyết thống thì em quả thật là con của anh ấy.”

Lửa bắt đầu tụ lại trong đôi mắt đẹp của Đông Nguyệt.

Giết người cha hận thù không được chia sẻ.

Khi nghe tin về cái chết của Đông Tâm Tư và biết được kẻ giết người là Trình Tuấn Phong, trái tim của Đông Nguyệt đã tan nát.

Cô đã tưởng tượng ra cảnh gặp lại Trình Uyên không biết bao nhiêu lần.

Có lẽ, nó sẽ đâm vào tim anh một nhát.

Có lẽ, anh ta sẽ bị giết bởi một đòn duy nhất.

Nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng Trình Uyên lại kiêu kỳ như bây giờ.

bởi vì.....

Anh bất ngờ bước tới và ôm chầm lấy cô.

“Xin lỗi!” Anh đột ngột bắn ra, ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng cô.

sau đó.....

Sau đó, với vẻ mặt đờ đẫn của Đông Nguyệt, cô quay người rời đi.

Đông Nguyệt tại chỗ đứng ở nơi đó thật lâu, thật lâu, cho đến khi thân thể bắt đầu hơi run lên, đôi môi cũng bắt đầu run lên, trong mắt cũng có sương mù.

Cô và anh đã ngày đêm bên nhau một tháng, ngày nào cũng ở bên nhau, nhưng sao đột nhiên lại thêm mối quan hệ giết cha hận thù?

Cô ấy không thể làm được.

Anh biết cô không thể làm điều đó.

Chủ nhân của cô cũng biết rằng cô không thể làm điều đó.

và vì thế.

Đông Nguyệt cảm thấy mình rất vô dụng.

Người đều là tính toán ta ... Không thể giải thích được, trong lòng không cam lòng, vừa ngẩng đầu đã muốn nước mắt chảy ngược.

“Tại sao tôi không thể ra tay?” Cô lẩm bẩm.

“Tôi sẽ chỉ cho bạn cách tiếp theo.”

Vào buổi tối, ánh sáng buổi tối ngập tràn bầu trời.

Thành phố khổng lồ cũng bắt đầu hấp thụ ánh sáng tự nhiên, và sau đó phủ lên thế giới một bức màn tinh tế.

Trình Uyên lái một chiếc xe hơi và chuẩn bị trở về nhà của mình ở làng Tam Thạch.

Anh không để ý rằng ở một góc tối cách đó không xa, có một ánh mắt đang nhìn anh.

Sau khi Trình Uyên lên xe.

Chủ nhân với ánh mắt trong bóng tối đó lấy điện thoại di động ra: “Này, Trình Uyên đã lên xe rồi, biển số là ...”

Giọng anh đột nhiên bị mắc kẹt trong cổ họng.

Vì đôi tay mảnh khảnh nên anh ấy bị mắc vào cổ.

Người đàn ông trong bóng tối kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mặt, dung mạo xinh đẹp, khí chất tinh anh, dáng người mảnh mai.

Xét về kích thước cơ thể, một người đàn ông lớn gần gấp đôi phụ nữ, nên đương nhiên anh ta sẽ không để cô ấy vào mắt.

Vì vậy, anh ta nở một nụ cười mỉa mai, và đưa tay nắm lấy cổ tay mảnh mai của người đẹp.

nhưng.....

“Rắc rắc!”

Chương 485

Chương 485

Khi đàn ông bị gãy cổ, tức là cơn giận của anh ta cũng bị bẻ gãy.

“Anh ấy là của tôi! Chỉ có tôi mới có thể giết!” Cô đã tự dối lòng mình như thế này.

...

Sau khi trở về làng Tam Thạch, mẹ tôi cũng bị đuổi về.

Từ lúc này, Trình Uyên liên hệ trước một số chuyện, đại khái cũng đoán được một chút.

Tiểu Mục, người anh em tốt của anh nhiều năm, có thể không như anh nghĩ.

Khi anh ta quay lại một mình, anh ta đi cùng với vệ sĩ của mình và nói rằng anh ta đang thăm mẹ anh ta. Nhưng Trình Uyên coi anh ta là người có động cơ thâm kín, bây giờ có vẻ như Tiểu Mục đã mang theo vệ sĩ để bảo vệ mẹ mình.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là Tiểu Mục đang giúp anh ta, có lẽ, anh ta chỉ cảm thấy tội tệ và không muốn gia đình của Trình Uyên đau khổ.

Thái độ của Tiểu Mục khiến Trình Uyên không thể đoán được, anh ta quên hỏi Bạch Sĩ Câu, nhưng dù có hỏi thì anh ta cũng cảm thấy chẳng có ích lợi gì.

Bởi vì Bạch Thiên không đoán được tâm lý của Tiểu Mục.

Sau khi Bạch An Tương trở về, cả nhà ăn tối vui vẻ.

vào ban đêm.

Một đôi bạn trẻ đã xa nhau một thời gian lại nán lại nhiều lần.

Trên giường, Bạch An Tương gục đầu vào lồng ngực rắn chắc của Trình Uyên, còn Trình Uyên thì vươn hai tay ra ôm lấy

lung cô.

“Tôi thực sự muốn tiếp tục làm việc này.” Bạch An Tương nhắm mắt lại, thở ra như xanh, nhẹ nhàng nói.

Trình Uyên vẻ mặt chua xót: “Thực xin lỗi phu quân, ta có hạn.”

Sức mạnh có hạn?

Bạch An Tương giật mình, và sau đó nhận ra rằng mình đang lái xe!

Nắm tay màu hồng không nhìn được vươn ra, anh hung hăng đập mạnh vào người Trình Uyên: “Em đang nghĩ gì vậy, ý anh là cứ sống một cuộc sống bình yên như thế này đi.”

Trình Uyên nhếch mép.

Sau đó, Bạch An Tương bắt đầu xây dựng một bức tranh đẹp đẽ trong trái tim cô.

“Chúng tôi có công ty và cuộc sống không phải lo lắng. Bạn có thể tự lái xe đi tham quan khi rảnh rỗi. Ban ngày bạn có thể làm những gì mình thích. Buổi tối, gia đình chúng tôi sẽ dùng bữa do mẹ chuẩn bị. Rồi hai ta sẽ cùng nhau ngắm sao, Nói thì thảm.”

“Sớm thôi, sẽ không sao...”

“Ngươi vẫn có thể có con của chính mình, cùng hẳn cùng nhau lớn lên...”

Khi cô ấy nói, đôi mắt của cô ấy hơi ẩm ướt mà không rõ lý do.

Tất nhiên Trình Uyên cũng muốn làm như vậy, thậm chí anh ấy còn vẽ bức tranh sớm hơn Bạch An Tương, nhưng ...

Cuộc sống trụy lạc luôn không như ý.

Trình Tuấn Phong, tên khôn lớn, vừa treo anh ta lên bếp bằng một sợi dây gai dầu, chờ xem ngọn lửa có thể thiêu cháy anh ta.

Hơn nữa, Bạch An Tương đã được bí mật cho uống thuốc triệt sản.

“Ừ!” Trình Uyên cúi đầu hôn lên trán cô, an ủi nói.

bạn có thể?

Bạch An Tương thì thào.

Cô ấy hỏi: “Anh có muốn chúng ta sinh con không?”

Trình Uyên cảm thấy trong lòng nhói đau, nhưng cô sợ Bai An Tương sẽ bội phục, cười nói: “Tôi nghĩ, khi nào rảnh rỗi, chúng ta sẽ có tổ ấm.”

“Tùng tổ...!” Bạch An Tương vươn nắm tay màu hồng ra đánh Trình Uyên ngược ngùn trên mặt.

nhưng.....

Có thể, nhưng người phụ nữ đang nằm trong vòng tay anh lúc đó là ai?

Lý Nam Địch?

Bạch An Tương không thể giải thích được nước mắt chảy ra.

Vào ban đêm, căn phòng tối om, không thấy Trình Uyên đâu.

...

...

Ngày hôm sau, Trình Uyên lái xe đưa Bạch An Tương đi làm.

Tại công ty, Bạch An Tương chào tạm biệt Trình Uyên và lên lầu.

Trình Uyên nhìn chăm chăm bóng lưng của cô, trong lòng tràn ngập ngọt ngào.

Vừa định quay đầu quay lại thì anh đã nghe được một tin vô cùng bất ngờ.

Hai nhân viên, một nam một nữ, đi qua trước xe của anh ta.

“Nhìn xem, tổng giám đốc của chúng ta đến rồi.” Người đàn ông chỉ vào bóng dáng Bạch An Tương bước vào cửa, nói với người phụ nữ: “Đi thôi, nếu không cô ấy nhìn thấy chúng ta đến muộn, nhất định sẽ mất bình tĩnh.”

“Cắt!” Người phụ nữ dường như không quan tâm: “Hiện tại cô ấy không thể tự bảo vệ mình, nên quan tâm đến chúng ta?”

“Ừ.” Người đàn ông gật đầu: “Thật đáng tiếc một người phụ nữ xinh đẹp như vậy.”

“Sao, anh vẫn còn ý kiến gì về cô ấy?” Giọng nữ trầm xuống.

“Không, không, đừng nghĩ nhiều, ta hiện tại chỉ có thể ôm người trong mắt.” Nam nhân.

Người phụ nữ khịt mũi lạnh lùng: “Cũng khá nhiều.”

Vừa nói, hai người vừa tay trong tay bước vào tòa nhà công ty.

Không thể tự giúp mình?

Trình Uyên không khỏi nheo mắt, cho xe vào bãi đậu.

Trên thực tế, Trình Uyên chưa bao giờ đến đây kể từ khi bị mua lại, vì vậy khi anh bước vào, không ai biết anh.

Vì mặc vest nên mọi người đều nghĩ rằng anh đang làm việc ở đây, và không khó để Trình Uyên tránh khỏi tầm mắt của nhân viên bảo vệ.

Chẳng bao lâu, đã đến tầng hai.

Nhìn thấy phòng làm việc của một số giám đốc điều hành ở tầng hai không có người, Trình Uyên đoán rằng có thể là một cuộc họp buổi sáng.

Một nữ nhân viên đi ngang qua Trình Uyên, Trình Uyên vội hỏi: “Người đẹp, cho tôi hỏi, phòng họp của công ty ở đâu?”

Nữ nhân viên dừng lại, ngẩng đầu nhìn Trình Uyên, “Cô là ai? Người mới đến đây?”

Trình Uyên gật đầu cười: “Vâng, vâng, tôi hy vọng sau này tôi có thể chăm sóc nó.”

“Lâu ba.” Nữ nhân viên lơ đãng nói cái gì, liền lại bắt đầu, chuẩn bị rời đi.

Nhưng đi được hai bước, anh lại dừng lại, cau mày quay lại hỏi Trình Uyên, “Này, người mới vừa tới, anh đã hỏi về phòng hội nghị đang làm gì?”

Trình Uyên nhanh chóng nói: “Ồ, tổng giám đốc kêu tôi đến phòng họp tìm cô ấy.”

“Tổng giám đốc?” Vừa nghe lời này, nữ nhân viên lộ ra vẻ khinh thường, chế nhạo: “Được rồi, anh đi đi”.

Khi nói đến tổng giám đốc Bạch An Tương, vẻ mặt đầy khinh thường của nữ nhân viên khiến Trình Uyên rất khó chịu.

“Nhìn tổng giám đốc khinh thường của anh như thế nào?”
Trình Uyên hỏi.

Nữ nhân viên giễu cợt, lưu luyến nói: “Còn dám đâu, đó là tổng giám đốc.”

Nói xong, hấn vắn eo con rắn nước rồi biến mất ở cuối hành lang.

Trình Uyên bắt đầu lẩm bẫm trong lòng, không thể không bước lên tầng ba.

Khi tôi đến phòng họp, qua cửa sổ kính, tôi thấy có người đang ngồi bên trong, hình như đúng là có một cuộc họp, nhưng ...

Chỉ là người trong phòng họp ngồi không đứng không yên, vẫn có người luyện Ge You nằm.

...

“Trên đây là kết quả hoạt động của công ty chúng ta trong nửa tháng qua. Tổng giám đốc có ý kiến gì không?”

Một giám đốc điều hành đặt tài liệu lên bàn hội nghị, nhướng mày và hỏi Erlang với tư thế gác chân lên.

Bạch An Tương đang ngồi ở vị trí tổng giám đốc khẽ cau mày liếc nhìn Mục Như Trăn bên cạnh.

Mục Như Trăn cũng có một vẻ mặt nghiêm túc và hơi cau mày, cô ấy lắc đầu với Bạch An Tương.

“Quản lý Hoàng, không phải tiến độ của một số dự án trong công ty chúng ta hơi chậm sao? Phải mất một tuần mới xong việc này.” Bạch An Tương thận trọng hỏi.

A Ge: “Tổng giám đốc, nếu không hiểu phương diện xây dựng, xin đừng hỏi nếu không hiểu, kéo mọi người xấu hổ.”

Bạch An Tương vẻ mặt bình tĩnh nói: “Không hiểu thì hỏi sao? Dù sao tôi cũng là tổng giám đốc.”

“Tổng giám đốc sẽ làm việc của tổng giám đốc, nếu không có gì thông qua tài liệu, cô có thể làm. Đừng lo lắng về những việc sau.” Người đàn ông đeo kính nói tục tũ.

“Đúng vậy, trong lịch sử này, có bao nhiêu tấm gương giáo dân chỉ huy người trong cuộc khiến công ty phá sản, tổng giám đốc chưa từng nghe qua sao?” Một gã trọc phú nói.

Chương 486

Chương 486

Đây có phải là một cuộc nổi loạn tập thể?

Trình Uyên không khỏi nắm chặt tay.

Vào lúc này, Mục Như Trăn liếc nhìn sang đây, và sau đó nhìn thấy Trình Uyên đang đứng ở cửa.

Cô giật mình một hồi, thấy Trình Uyên im lặng với mình nên im lặng gật đầu, đứng dậy nói nhỏ với Bạch An Tương: “Em ra ngoài một lát.”

Bạch An Tương gật đầu, và sau đó nói với quản lý Huang, “Quản lý Huang, tôi hy vọng anh có thể sửa đổi thái độ của mình.”

Quản lý Hoàng tỏ vẻ thờ ơ: “Thái độ của tôi là gì? Tôi nghĩ thái độ của tôi rất đúng.”

Mục Như Trăn mở cửa và bước ra để nhìn thấy Trình Uyên.

“Tại sao anh lại ở đây?” Cô hỏi.

Vì Trình Uyên báo thù cho Lý Ngụy bất chấp hậu quả.

Mục Như Trăn dần dần tha thứ cho anh.

Trình Uyên nói với văn phòng, “Tình hình bên trong như thế nào? Tại sao những người này dường như không sợ An Tương?”

Mục Như Trăn thở dài, nhìn Trình Uyên ngây người: “Không phải do cậu.”

“Tôi?” Trình Uyên tỏ vẻ khó hiểu: “Liên quan gì đến tôi?”

Tập đoàn Tuấn Phong thua gia đình Thẩm, và Thẩm Hoa được giao cho Long Thẩm Vũ. Chu Kiệt, người được Trình Uyên cử đến Công ty Trang trí Trung Mỹ để hỗ trợ Bai An Tương trước đây, đã rời Công ty Trang trí Trung Mỹ và quay trở lại Tập

đoàn Tuấn Phong vì anh ta sợ rằng cổ phần của mình trong Tập đoàn Tuấn Phong sẽ bị người khác chiếm đoạt.

Sau đó, Tập đoàn Tuấn Phong đưa ra tuyên bố rằng bất cứ ai dám làm việc trong Công ty Trang trí Chung Mỹ trong tương lai sẽ bị đưa vào danh sách đen, một khi họ không làm việc ở Chung Mỹ thì không công ty nào được phép thuê.

Do đó, các nhân viên cũ của Chung Mỹ đều động lòng với ý định ra đi.

An Tương đã bỏ lại họ, nhưng những người này dựa vào tiền đề rằng công ty không thể hoạt động bình thường nếu không có chính họ, và Bạch An Tương có đủ loại xấu hổ mà không sợ hãi.

“Nói trắng ra, bọn họ đang kiếm tiền từ công ty, An Tương phải nhắm một mắt nhắm một mắt, nếu không người ta sẽ nghỉ làm, Chung Mỹ sẽ không tuyển được người, lâu dần sẽ trở thành cái vỏ công ty.” Mục Như Trăn nói trong bất lực.

“An Tương có khả năng, cô ấy có thể làm gì khác trong tình huống như vậy?”

Sau khi nghe Mục Như Trăn kể lại, trái tim của Trình Uyên như bùng cháy.

Trình Uyên biết rằng điều này phải được đặt trước, Bạch An Tương nhất định sẽ giơ cao con dao đồ tể, và chặt nó nếu anh ta nên. Nhưng bây giờ nó không hoạt động, bây giờ Trình Uyên không có Tuấn Phong Group, và gia đình của họ không có thu nhập.

Bạch An Tương muốn nuôi gia đình cô ấy, cô ấy không thể kiêu ngạo, vì vậy đôi khi, cô ấy chỉ có thể chịu đựng sự nhục nhã.

“Đã hiểu.” Trình Uyên gật đầu nói với Mục Như Trăn: “Cô vào trước đi.”

Mục Như Trăn thở dài, không nói gì và quay trở lại phòng họp.

Vào lúc này, trong phòng họp, chỉ vì sự việc, Bạch An Tương vẫn đang tranh luận với những người được gọi là quản lý và

giám đốc điều hành.

tranh luận?

Haha, nực cười!

Ánh mắt Trình Uyên dần trở nên u ám, một tổng giám đốc
đàng hoàng, lại còn tranh cãi những chuyện vặt vãnh này?

Lấy điện thoại di động ra, Trình Uyên im lặng một lúc.

Không phải Trình Uyên là người có uy thế ở thành phố Tân
Dương, mà là tập đoàn Tuấn Phong trước đây. Bây giờ tập
đoàn Tuấn Phong đã đổi chủ, uy tín của Trình Uyên cũng bằng
không.

Giống như câu nói rằng một con lạc đà chết lớn hơn một con
ngựa, nó không đúng với anh ta.

Ngược lại, cái cây đổ, cái đống ập xuống bức tường và mọi
người xô đẩy nó đã trở thành một bức chân dung chân thực
của hiện tại.

nhưng.....

Ai mà không có nhiều bạn?

Sau khi do dự, Trình Uyên vẫn bấm máy.

Sớm...

“Này, anh trai, anh thật sự rất tuyệt vời.” Bên kia điện thoại,
Trình Uyên chưa kịp lên tiếng, anh đã nói trước: “Mau nói đi,
anh làm thế nào rồi?”

Tất nhiên Trình Uyên biết rằng mình đang ám chỉ việc bị bao
vây bởi mười đại gia hàng đầu ở thủ đô.

“Ngụy Tác, người đừng nói vội, ta có chuyện cần người giúp.”
Trình Uyên nói.

“Huynh Đệ, người nói.”

...

...

“Anh Bạch, những gì anh nói đều vô lý như chúng tôi, có
chuyện gì vậy, anh còn muốn mở lời cho chúng tôi sao?” Quản

lý Hoàng chế nhạo, chế nhạo.

Nghe vậy, Bạch An Tương vội xua tay: “Ý tôi không phải vậy, ý tôi là...”

“Đó là ý của cô ấy.”

Đúng lúc này, Trình Uyên đá tung cánh cửa phòng họp và bước vào với vẻ mặt nhăn nhó.

“bạn là ai?”

Mọi người trong phòng họp đều sửng sốt, quản lý Hoàng dùng cổ hỏi thẳng Trình Uyên.

Bạch An Tương ngạc nhiên, vội vàng đứng dậy hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Trình Uyên bắt tay cô, nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ, có anh.”

Sau đó Trình Uyên quay lại, ánh mắt quét qua khuôn mặt mọi người một cái.

Những giám đốc điều hành trong phòng họp này đều không rõ về mẩu chốt của Trình Uyên, người Ge You đang nằm, Trình Uyên nhìn thấy thì nhanh chóng đứng thẳng dậy, người cởi giày cũng nhanh chóng xỏ giày rồi xoay người. lộn ngược. Erlang-chân ...

Trình Uyên nói với quản lý Huang: “Tôi tên là Trình Uyên.”

“Trình Uyên?”

Nghe đến đây, nhà ga im lặng.

Nhưng trong một thời gian.

“Haha ... tôi là ai? Hóa ra là chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong nổi tiếng Trình Dong, ồ không, phải nói là cựu chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong.”

“Haha...”

Quản lý Hoàng cười một cách bất cần.

Khi mọi người nhìn thấy điều này, tất cả đều bật cười.

“Trình Uyên? Người đã bị thổi bay khi đang ngồi trong văn phòng chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong?”

“Ai sẽ nói không? Người ta nói rằng nhiều người từ Tập đoàn Tuấn Phong đã nhìn thấy nó vào ngày hôm đó, nhưng thật đáng tiếc.”

“Anh ấy làm sao bây giờ?”

“Đánh rắm, bây giờ đứa nhỏ này là đồ ăn mềm.”

Trước những lời chế giễu của mọi người dành cho Trình Uyên, Bạch An Tương cảm thấy vô cùng khó chịu, cô nhìn Trình Uyên đầy đau khổ.

Dù không nhìn thấy cảnh Trình Uyên bị đuổi khỏi tập đoàn Tuấn Phong, nhưng cô vẫn có thể bù đắp cho cảnh quay lúc đó.

Bàn tay nhỏ bé của cô siết chặt tay Trình Uyên.

Cảm nhận được sự dịu dàng từ lòng bàn tay cô, Trình Uyên mỉm cười với Bạch An Tương, như thể chỉ cần anh ở bên cạnh cô, mọi thứ anh phải chịu đựng đều vô giá trị.

Buông bàn tay nhỏ bé của Bạch An Tương ra, cầm lên ghế tổng giám đốc, đập về phía quản lý Hoàng.

“Bùm!” Một tiếng kêu!

Trong khi mọi người vẫn đang cười nhạo anh ta, quản lý Hoàng đã bị một chiếc ghế đập ngay khi anh ta quay đầu lại, và đầu anh ta chảy máu.

Âm thanh lớn khiến mọi người sững sốt.

Những người này đều ngẩn ra.

Hiện trường im lặng.

Mục Như Trăn Bạch An Tương nhìn nhau, và nhìn thấy từ kinh ngạc trong mắt người kia.

Quản lý Hoàng ngẩng đầu lên chỉ vào Trình Uyên: “Đồ khốn kiếp muốn chết!”

“Anh có thể thử xem.” Trình Uyên nhẹ nhàng nói.

Sau đó anh chỉ vào mọi người: “Tất cả đều có thể đến thử.”

Mọi người nhìn ta, ta nhìn người, không ai dám nói ra.

Suy cho cùng thì anh ta cũng là một ông lớn từng đập tan thành phố Tân Dương, ai biết anh ta có thể làm được gì với sản phẩm này?

“Công ty trang trí Chung Mỹ mang tên vợ tôi là Bạch An Tương. Đây là công ty của cô ấy. Cô ấy là sếp duy nhất ở đây. Em đối xử với sếp của mình như thế nào với thái độ này?”

Quản lý Hoàng không dám tiến lên khiêu chiến với Trình Uyên, nhưng cũng không lộ ra vẻ nhu nhược: “Thái độ của chúng ta làm sao vậy? Thái độ của chúng ta đều tốt! Chúng ta có khả năng khởi động chúng ta!”

Chương 487

Chương 487

“Đúng vậy, anh có khả năng sa thải chúng tôi!” Một người đàn ông đầu trọc cũng đứng lên hỗ trợ Quản lý Hoàng.

“Xin lỗi, ta xem công ty của người một ngày lỗ bao nhiêu!”

“Hehe, nếu không có năng lực thì đừng có nhét hành lá vào mũi này, cứ giả làm voi!”

Ai cũng kiêu căng ngạo mạn.

Họ chắc chắn rằng Bạch An Tương không dám đuổi họ.

Bạch An Tương cắn chặt đôi môi đỏ mọng, cảm thấy buồn bực, cô đưa tay ra, lạng lẽ kéo góc quần áo của La Trình Uyên.

Tuy nhiên.

Trình Uyên chỉ cười nhẹ: “An Tương, cậu đã nghe hết rồi, nhưng họ lại yêu cầu.”

“Cái gì?” Bạch An Tương giật mình.

Mọi người cũng sửng sốt.

Trình Uyên tiếp tục cười và nói: “Nhân viên của công ty anh khá vui vẻ, có những người đã bị đuổi việc. Anh phải biết rằng họ không có lương và thưởng trong tháng. Được rồi, vì họ rất tốt bụng. An Tương, anh với tư cách là Tổng giám đốc, tại sao anh lại xấu hổ từ chối?”

Bạch An Tương choáng váng.

Quản lý Hoàng và những người khác cũng chết lặng.

Nhưng ngay sau đó, quản lý Hoàng đã phản ứng và chế nhạo: “Hehe, cứ tiếp tục cài đặt, không có chúng tôi, công ty của bạn sẽ không thuê ai cả, và dự án tiếp theo ...”

“Có chuyện gì vậy? Bạn sẽ không quay nếu trái đất biến mất?”
Trình Uyên đột ngột hỏi.

Quản lý Hoàng lộ ra vẻ khinh thường.

Không ai tin rằng Trình Uyên lại dám đuổi họ đi, cùng lắm là khiến người ta sợ hãi.

Tuy nhiên.

Trình Uyên quay sang Bạch An Tương, cười nhẹ và nhẹ nhàng nói: “Đừng lo, vợ tôi, tôi gọi là Ngụy Tác. Anh ấy đã chuyển cho chúng tôi một cơ cấu điều hành công ty trang trí hoàn chỉnh từ Bắc Kinh, tất cả đều là những người tinh hoa trong lĩnh vực này. kẻ ngốc không thể so sánh được ”.

Bạch An Tương đã choáng váng khi nói điều này.

Mọi người đều chết lặng.

Trình Uyên đột nhiên trông có vẻ choáng váng, quay mặt về phía đám đông, chỉ vào họ, và hét lên: “Các người không muốn làm điều đó sao? Đó là cái chết tiệt của tôi!”

Quản lý Hoàng nắm chặt cái đầu đang chảy máu, mấy giây sau, anh ta chế nhạo: “Thôi, cứ thôi, là có một bộ cấu hình điều hành hoàn chỉnh. Hiện tại anh không ra gì, ai sẵn sàng giúp đỡ anh?”

“Các người sống thử chịu khổ! Kỳ thực chỉ muốn hù dọa chúng ta, thật sự không dám đuổi chúng ta một chút nào!”

Mọi người tỉnh táo trở lại, tất cả đều đồng thanh đáp lại, dường như đều nghĩ như vậy.

Nhưng trong thực tế.

Trình Uyên nói với Mục Như Trăn: “Như Trăn, anh đến phòng nhân sự thông báo bằng văn bản và dán trước cổng công ty!”

Mục Như Trăn liếc nhìn Bạch An Tương.

Mặc dù Bạch An Tương không biết Ngụy Tác là ai, cô đã chọn tin vào Trình Uyên và gật đầu với Mục Như Trăn.

Mục Như Trăn quay lại và đi.

Bạch An Tương lo lắng nhìn Trình Uyên, trong lòng chua xót, trong lòng thầm cầu xin: Xem ra lần này cô ấy thật sự sắp xếp hàng rồi.

Đi ra ngoài thông báo bằng văn bản.

Đây là tất cả cùng một lúc.

Vì vậy, những người điều hành trong phòng họp cuối cùng cũng hoảng sợ.

Quản lý Hoàng lo lắng nói: “Anh Bái, anh định chụp hai phát sao?”

Trình Uyên chế nhạo, “Không phải là hai lần chia tay, mà là một lần chia tay. Công ty muốn loại bỏ một số rác rưởi.”

“Ừm... chủ tịch Bạch đó, tôi, tôi, tôi thực ra không có ý gì khác, tôi chỉ là...” Gã giám đốc hỏi đầu có vẻ hơi hối hận.

Rõ ràng là do nhà họ Thẩm kiểm soát tập đoàn Tuấn Phong, dựa vào địa vị của tập đoàn Tuấn Phong ở thành phố Tân Dương nên Chung Mỹ không thể tuyển người, là những nhân viên rời khỏi Chung Mỹ, muốn tìm việc ở nơi khác cũng không có công ty nào dám sử dụng họ.

“Câm miệng, chết tiệt!” Trình Uyên lạnh lùng hét lên.

“Trình, đừng kiêu ngạo, anh đang tự hủy hoại Vạn Lý Trường Thành!” Quản lý Hoàng cắn đầu tức giận nói.

Trình Uyên hét lên: “Bảo vệ, ném những thứ cặn bã này ra ngoài cho Lão Tử!”

Có một nhân viên bảo vệ ngủ gật nổi tiếng ở tầng ba, anh ta đang làm nhiệm vụ ở cuối hành lang, giọng nói của Trình Uyên rất lớn, nghe thấy từ an ninh, anh ta thức dậy khi nghe thấy từ bảo vệ, vì vậy anh ta vội vàng chạy đến.

“Chủ tịch Bái!”

Bạch An Tương thở dài và tự nghĩ, vì cô ấy đang muốn làm phiền, cô ấy tự nhiên muốn trở thành một Trình Uyên.

“Gọi người lên và cho nổ tung tất cả những người này ra!” Bạch An Tương mặt lạnh nói với nhân viên bảo vệ.

Nhân viên bảo vệ vẻ mặt kinh ngạc: “Hả?”

“Anh đang làm gì mà bàng hoàng vậy? Anh không muốn làm nữa sao?” Mục Như Trăn lạnh lùng nói.

Nhân viên bảo vệ nhìn sâu vào phòng họp và vội vàng gọi người.

Mọi người đều hoảng sợ, và từng người một bắt đầu cầu xin Bạch An Tương.

“Chủ tịch Bái, chúng tôi trong tương lai nhất định sẽ thay đổi, chúng tôi sẽ nghe lời ngài nói.”

“Đúng vậy, lão Bái, người nói ta sau này không bao giờ đi tây!”

“Anh Bái, cho em một cơ hội!”

Sau đó, một nhóm nhân viên an ninh lao vào và bắt đầu giải tán những người này, thậm chí rút dùi cui của họ!

Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Cơ hội không phải do người khác cho, mà chính mình phải tự mình tranh giành lấy!”

Vạn Lý Trường Thành tự hủy?

Ha ha

Những người này không chịu rời đi như những con chó mangy, nhưng cuối cùng, họ đã bị các nhân viên bảo vệ đánh bằng gậy.

...

Ngay lập tức, công ty trang trí Chung Mỹ khổng lồ trở nên trống rỗng.

Dù chỉ đuổi một số giám đốc điều hành đi, nhưng những nhân viên cấp thấp cũng gặp nguy hiểm, hầu hết họ đều trốn trong khu văn phòng của mình và không dám nói ra.

Những người này đang xì xào.

“Có vẻ như Chung Mỹ sắp kết thúc.”

“Ai nói không phải, người nói Bạch Tử Đan tốt như vậy, Thiển Thiển có thể đi, liên không có chuyện gì đi?”

“Thúc thúc là quý!”

“Anh chưa nghe anh Bái chồng nói, tìm một nhóm người đi điều hành mới à?”

“Em thật sự tin tưởng sao? Trong thời gian ngắn như vậy em có thể tìm được người ở đâu?”

“Hơn nữa không ai dám tới công ty chúng ta làm việc.”

“Đúng.”

...

Phòng họp cũng trở nên khá vắng vẻ.

Bạch An Tương lắc đầu thở dài, buồn bã ngồi xuống ghế.

Mục Như Trăn không biết nói gì để an ủi cô khiến Trình Uyên choáng váng.

Vào lúc này, có vẻ như chỉ cần phàn nàn về Trình Uyên, cô ấy mới có thể bày tỏ sự không muốn của mình, mặc dù vừa rồi cô ấy cũng cảm thấy ốm nhưng rất sáng khoái.

“Trình Uyên, em trách anh, bây giờ không sao đâu, để bữa bọn như vậy, anh để An Tương dọn dẹp thế nào?”

Trình Uyên cười nói: “Cái cũ không đi thì cái mới cũng không tới. Những người này chiếm cứ hồ cũng không có, nên tránh ra.”

“Ta nói như vậy, nhưng tình huống hiện tại không phải là do người sao? Nếu không phải người mang theo Tuấn Phong ...”
Mục Như Trăn.

Nói đến đây, Bạch An Tương đột nhiên ngắt lời Mục Như Trăn: “Như Trăn, đừng nói nữa!”

Mục Như Trăn lườm Trình Uyên.

Bạch An Tương đứng dậy, đi đến trước mặt Trình Uyên, cố gượng cười: “Trình Uyên, chúng ta ...”

“Gọi cho chồng cô.” Trình Uyên cười.

Bạch An Tương cười khổ: “Chồng à, em sợ sau này chúng ta thật sự sắp đặt một gian hàng rong, anh ... sẽ không hòa giải

sao?”

“Ừ.” Trình Uyên gật đầu, nhìn Bạch An Tương triu mến.

Nghe vậy, Bạch An Tương mím môi, trong lòng càng thêm khó chịu.

Nhưng Trình Uyên đột nhiên cười nói: “Đương nhiên sẽ không hòa. Tại sao lại nguyện ý để vợ đi mây mưa?”

“Hử?”

Đúng lúc này, di động của Trình Uyên vang lên.

“Này anh, theo biên chế của một công ty trang trí lớn nhất Bắc Kinh, tôi đã trang bị cho anh một đội ngũ, bọn họ đều là những nhân tài rất có năng lực. Anh không cần lo lắng về mức lương mà tôi đã trả cho họ rồi.” ba năm tiền lương. ”

Giọng của Ngụy Tác phát ra từ micro trên điện thoại.

Cả Bạch An Tương và Mục Như Trăn đều choáng váng.

Chương 488

Chương 488

Cùng ngày, những người này từ thủ đô chạy đến Chung Mỹ và báo cho Bạch An Tương.

Những người này rất tôn trọng Bạch An Tương, và tôi nghĩ Ngụy Tác nên đặt cho nó một tài khoản đặc biệt.

Mục Như Trăn sững sờ khi cô đứng sang một bên: “Này, đây không phải là ông Tống sao? ... À, còn có nhà thiết kế Trương đã thiết kế Phong Hoa ... Này, thầy Lý?”

Trình Uyên cảm thấy hơi kinh ngạc: “Cô biết những người này?”

Mục Như Trăn há hốc mồm nuốt nước bọt: “Vớ vẩn, đây đều là những tên tuổi lớn trong ngành trang trí. Nhiều người trong số họ đã từng lên truyền hình và giành được giải thưởng, chẳng hạn như nhà thiết kế Trương, người đã ba năm liên tiếp giành được giải Vàng cho người đẹp nhất. thiết kế nội thất.”

Đáp lại, Trình Uyên chỉ cười.

Hắn tin tưởng với thực lực của thiếu gia nhà họ Ngụy ở kinh đô, sẽ không khó tìm được một nhóm tinh hoa như vậy trong ngành trang trí.

Vào lúc này, các nhân viên của Chung Mỹ cũng bị sốc.

Từng người một, bí mật liên lạc theo thời gian.

“Oa, đây đều là những người to lớn mà chỉ có thể nhìn thấy trên TV.”

“Thật sự là một con lạc đà lớn hơn một con ngựa, cho nên bây giờ không ai dám khinh thường tổng giám đốc của chúng ta.”

“Ước chừng bây giờ quản lý Hoàng cùng ruột của bọn họ đều hồi hận rồi đúng không?”

“Còn nữa, vừa rồi cậu không chế nhạo sự bốc đồng của Bạch Tổng...”

“Câm miệng, làm ơn đừng nói lung tung. Nếu muốn Bạch Tổng nghe thấy, tôi xong rồi.”

Mục Như Trăn kinh ngạc liếc nhìn Trình Uyên, hỏi: “Làm sao vậy?”

Trình Uyên đắc ý lắc đầu cắt tóc siêu ngắn, ngẩng đầu nói một tiếng, quay đầu rời đi.

“Ai chưa có bạn!”

Mục Như Trăn ngơ ngác nhìn anh rời đi, hồi lâu, cô mới thì thào: “Giả vờ bị cưỡng bức.”

Sau khi rời khỏi công ty trang trí Chung Mỹ, Trình Uyên quay lại xe, nhưng anh im lặng.

Đây không phải là con đường để đi.

Tập đoàn Tuấn Phong tuyệt đối có quyền ngôn luận ở thành phố Tân Dương, chỉ cần nhà họ Thẩm nhắm vào công ty trang trí Chung Mỹ, mọi nơi sẽ kiểm soát được công ty trang trí Chung Mỹ, Bạch An Tương sẽ càng trở nên khó khăn hơn.

Vì vậy, nếu không muốn Bạch An Tương đối mặt với tình thế khó xử này, anh ta phải đưa ra lựa chọn.

Hiện tại, đó là cách duy nhất để tranh cử chức Chủ tịch Liên đoàn Thương mại Giang Bắc.

Nhưng bằng cách này, anh ta sẽ lại lọt vào tầm ngắm của người khác.

Là trở thành hậu thuẫn của Bạch An Tương, che chở mưa gió cho nàng, hay là thề không trở thành quân cờ, miếng mồi không chính đáng?

Trình Uyên xấu hổ.

Lúc này, Lý Nam Địch gọi.

Sau khi Trình Uyên kết nối, giọng nói lo lắng của Lý Nam Địch phát ra từ micro: “Trình Uyên, không ổn, có một cảnh sát tới phòng Tử Yên.”

“Hiểu rồi.” Trình Uyên đáp.

Vương Tử Yên đã bỏ trốn vì tiền, đó là một trường hợp thương mại. Trình Uyên biết rằng chỉ cần nhà họ Thâm yên tâm, thì chuyện Dongchuang sớm muộn cũng sẽ xảy ra.

Bây giờ nghĩ nhiều như vậy cũng vô ích, hẳn chỉ có thể giúp Vương Tín Nhiên mang cái này đi trước.

Còn phần còn lại thì giao cho Bái Thiếu Lâm.

Anh lái taxi đến thẳng bệnh viện.

Tại bệnh viện, Trình Uyên tình cờ gặp Đông Nguyệt.

Đông Nguyệt dường như đang đợi Trình Uyên ở cổng bệnh viện.

Với vẻ mặt bình tĩnh, cô ấy nói với Trình Uyên, “Đi với tôi.”

Trình Uyên đi theo Đông Nguyệt đến sân thượng của tòa nhà ngoại trú của bệnh viện.

Đông Nguyệt quay đầu lại, lạnh giọng hỏi: “Người chấp thuận cho Vương Tín Nhiên dùng tiền sao?”

Trình Uyên gật đầu: “Vâng.”

“Chà, chúng tôi đã kiểm tra rằng tổng các khoản vay của bạn để xây dựng các viện dưỡng lão, nhà phúc lợi và các dự án phúc lợi xã hội khác là 1,9 tỷ.”

“Và số tiền này thực sự được dùng để trả khoản vay ngân hàng.”

“Hiệu suất là tốt và đáng được khen ngợi.”

“Ngoài ra, chính phủ cũng sẽ trợ cấp cho bạn, nhưng do Tập đoàn Tuấn Phong đã thay đổi quyền sở hữu, nên không biết ai sẽ nhận khoản trợ cấp này trong thời điểm hiện tại.”

Trình Uyên ngay lập tức choáng váng.

Vương Tử Yên đã bỏ trốn với số tiền này, nhưng liệu số tiền đó có được sử dụng để trả khoản vay ngân hàng cho các cam kết phúc lợi công cộng không?

Ban đầu, Trình Uyên muốn đỡ một cú sút cho Vương Tử Yên, nhưng kết quả là điều xấu đã biến thành điều tốt.

Nói như vậy, điều mà Vương Tử Yên không muốn nói, không phải 1,9 tỷ tiền mặt, mà là ... sự nổi tiếng của Trình Uyên, suốt thời gian qua Vương Tử Yên luôn bảo vệ mạng sống của mình và sẽ không nói gì về điều đó .. ??

Anh đột nhiên bị thứ gì đó nắm lấy trong lòng, cảm thấy chua xót.

“Cảm ơn.” Trình Uyên nói với Đông Nguyệt.

Đông Nguyệt chế nhạo: “Đừng nói cảm ơn, giữa chúng ta vẫn còn có tài khoản, chúng ta chưa tìm ra.”

“Sơ Hạ...”

“Em là chị tiền bối của anh!” Đông Nguyệt tức giận nói, nhưng ngay sau đó nhận ra cảm xúc của mình hình như không đúng, vì vậy cô giảm bớt sự thẳng thắn của lồng ngực, lạnh lùng nói: “Không phải nữa.

Nói xong liền vặn vẹo bờ môi tròn trịa, rời khỏi sân thượng.

Khi Trình Uyên đến khu bệnh viện, cảnh sát đã rời đi.

Nhìn đôi môi hồng hào của Vương Tử Yên lúc này vẫn còn khô và nhợt nhạt không còn chút máu, Trình Uyên cảm thấy trong lòng nhói đau.

“Tử Yên, em có sao không?”

Khi Vương Tử Yên nhìn thấy Trình Uyên, cô ấy mỉm cười với anh và lắc đầu.

Nhiều chỗ trên cơ thể cô bị quần băng.

Lý Nam Địch nhanh chóng đứng dậy nói: “Ta có chuyện muốn nói với người.”

Nói xong, anh không thể không kéo Trình Uyên ra ngoài.

Đến sân thượng một lần nữa.

Lý Nam Địch đột nhiên quay lại chọc tức Trình Uyên và nói: “Mẹ kiếp, mày định giết thêm bao nhiêu người nữa?”

Trình Uyên ngẩn người.

Lý Nam Địch hai tay ôm ngực, vẻ mặt trầm xuống, “Tử Yên vì người mà hy sinh lớn như vậy, người nói xem, chúng ta phải làm sao?”

Trình Uyên suy nghĩ một lúc, thở dài nói: “Tôi sẽ cố gắng hết sức để đền bù cho cô ấy.”

“Làm sao bù lại? Với thân thể của người?” Lý Nam Địch tức giận hỏi.

Trình Uyên chua chát nói: “Điều đó là không thể.”

Lý Nam Địch cũng thở dài thườn thượt, sau đó xoay người nép vào lan can sân thượng, nhìn bầu trời xa xa.

Trình Uyên có chút khó chịu.

“Nếu ...” Lý Nam Địch đột nhiên hỏi một cách dễ dàng: “Ý tôi là nếu anh ly hôn với An Tương, anh sẽ tính đến Tử Yên, hay là ... hay vẫn có em?”

Nghe những lời này, Trình Uyên lắc đầu dứt khoát: “Nó không tồn tại.”

“Chúng ta thật không thể chịu nổi sao?” Lý Nam Địch tự cười nhạo bản thân khi nghe điều này.

Trình Uyên kiên quyết nói: “Tôi sẽ không ly hôn với An Tương.”

“Nhưng nếu bệnh của cô ấy không thể chữa khỏi thì sao?” Lý Nam Địch hỏi.

Trình Uyên ngạc nhiên nhìn Lý Nam Địch.

Thời gian dường như đóng băng vào lúc này.

“Nếu bệnh của cô ấy không thể chữa khỏi, còn nhất quyết muốn ly hôn với anh, thì anh sẽ làm gì?” Sau một lúc lâu, Lý Nam Địch hỏi lại.

Trình Uyên nghiêm túc nói: “Tôi không đồng ý!”

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Lý Nam Địch, anh ta xoay người rời đi.

Con gió mùa thu thổi qua, cuốn tung mái tóc dài của cô, rồi tạt bừa bãi vào khuôn mặt xinh xắn của cô.

Lộn xộn.

lạnh!

Trái tim run rẩy.

Lý Nam Địch lấy điện thoại di động ra, trầm mặc một hồi lâu, giống như bị kỹ thuật định hình.

Tôi không biết nó đã xảy ra bao lâu.

Cuối cùng cô bấm máy: “Dì hai, con ... con nhớ mẹ.”

Cô cảm thấy bị sai và muốn khóc.

“Có chuyện gì vậy cô gái?”

“Không sao,” Lý Nam Địch ngẩng đầu, cố gắng làm cho một loại đồ vật nào đó trở về: “Anh đang ở đâu? Anh có thể đến thành phố Tân Dương được không? Tôi cần anh giúp một việc.”

...

...

Vào lúc này, Trình Uyên cuối cùng đã đưa ra quyết định của riêng mình.

Dành cho gia đình.

Cho bạn bè.

Dành cho tất cả những ai tốt với bản thân!

Anh không muốn lùi bước nữa.

Chương 489

Chương 489

“Bất kỳ doanh nhân tên tuổi nào cũng nằm trong phạm vi được mời”.

Trong văn phòng chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong, Thẩm Trạch nói với Long Thẩm Vũ, người đang ngồi trên xe lăn với một miếng băng ở bụng.

“Cô Thẩm, đừng đùa, bây giờ tôi còn dám xuất hiện sao? Trình Uyên sẽ không giết tôi một khi tôi xuất hiện?” Long Thẩm Vũ nói với vẻ mặt chua xót và u sầu.

Thẩm Hoa cười nhẹ, lập tức đứng dậy đi tới trước mặt Long Thẩm Vũ, vươn ngón tay thon dài trắng nõn khiêu khích cầm Long Thẩm Vũ, sau khi nhìn một hồi, khóe mắt hiện lên một tia khinh thường. .

“Chặc chặc chặc, cậu và Trình Uyên bằng tuổi nhau, sao chênh lệch quá lớn vậy?” Thẩm Trạch.

Long Thẩm Vũ không khỏi hất ngón tay ra, lạnh lùng nói: “Cô Thẩm, cô cũng hãy nói rõ. Bây giờ Trình Uyên không là gì cả, anh ấy có xứng đáng để so sánh với tôi không?”

Thẩm Trạch cười nói: “Vậy ngươi sợ hấn làm cái gì?”

“Cái này ...” Long Thẩm Vũ vừa dứt câu, thật lâu sau mới tức giận nói: “Ngươi chưa từng nghe nói chân trần không sợ đi giày sao? Người đó là chó điên!”

“Chó điên!” Thẩm Trạch đột nhiên thở dài: “Có đôi khi, chó điên mới là hấp dẫn nhất.”

Nghĩ đến lần đầu tiên gặp Trình Uyên và cuộc chiến sau đó, ánh mắt Thẩm Trạch không khỏi có chút bối rối, giống như đang hồi tưởng về quá khứ.

“Đừng lo lắng, như anh đã nói, Trình Uyên bây giờ không là gì cả. Anh ấy không đủ tư cách để tham gia cuộc bầu cử này.”

“Ở thành phố Tân Dương, chỉ có bốn nơi tham gia, đó là Tập đoàn Tuấn Phong Group Dishui và Khu du lịch Lâm Hải.”

Khi Trình Uyên không tham gia, Long Thẩm Vũ không thể không buông tay.

Tuy nhiên, nó không phải là về bốn? Tại sao chỉ có ba?

“Cái kia thì sao?” Long Thẩm Vũ kinh ngạc hỏi.

Thẩm Ly từ trong ngực lấy ra một tấm thiệp mời, cười nhẹ rồi đặt lên bàn.

“Hãy nhớ rằng bạn đang làm những việc cho gia đình Thẩm của chúng tôi. Bạn có thể tự mình giải quyết những việc ngoài lề.”

Nói xong, anh ta rời khỏi Tuấn Phong Group.

Mặc dù tập đoàn Tuấn Phong hiện tại thuộc ngành công nghiệp của gia tộc Thẩm, ... không hiểu sao Thẩm Trạch lại không thích mùi vị ở đây một chút nào.

Long Thẩm Vũ cầm thêm thiệp mời, không khỏi nheo mắt lại.

Thẩm Trạch nói rằng Thẩm Hoa và Tiểu Mục sẽ cố gắng hết sức để giúp anh tranh cử chức Chủ tịch Liên đoàn Thương mại tỉnh Giang Bắc. Đến lúc đó, Tập đoàn Tuấn Phong, đang thua lỗ, đừng lo lắng về điều đó.

Trở thành chủ tịch của liên minh kinh doanh?

Long Thẩm Vũ mỉm cười.

Đó là sự tồn tại trên tất cả các nhóm ở tỉnh Giang Bắc.

Nghĩ đến khung cảnh vô biên sắp mở ra, anh không khỏi mím môi.

“Chu Kiệt!” Long Thẩm Vũ hét lên.

Cận Ngụ Đình vội vàng đẩy cửa bước vào, vẻ mặt cẩn thận hỏi: “Chủ tịch, có chuyện gì sao?”

Long Thắm Vũ đưa thiệp mời cho Chu Kiệt, cười nói: “Đưa tấm thiệp này cho Bạch An Tương từ công ty trang trí Chung Mỹ.”

Khi nghe điều này, Chu Kiệt đã giật mình: “Chủ tịch, tôi...”

“Đừng lo lắng, không liên quan gì đến anh, anh chỉ coi em là quen thôi.” Long Thắm Vũ xua tay.

“Đúng.”

Sau khi Chu Kiệt rút lui, Long Thắm Vũ chế nhạo và nói, “An Tương, tôi muốn anh nhìn thấy khung cảnh vô biên của tôi, và tôi muốn anh biết rằng chỉ có tôi là lựa chọn khôn ngoan nhất của anh.”

...

...

Khi Trình Uyên trở về nhà thì không thấy mẹ dâu.

Lúc đầu anh không quan tâm, nghĩ rằng mẹ anh lại đi đánh bài với dì Thu và những người khác.

Cho đến khi dì Thu đến nhà họ và hỏi: “Chị dâu tôi có ở đó không?”

Trình Uyên vội vàng chào hỏi: “Dì Thu, mẹ cháu không ở cùng cháu sao?”

“Không, ôi, sáng nay tôi muốn đến gặp chị dâu, nhưng ai biết hôm nay con trai tôi đã về, chỉ là...”

Lúc này, Trình Uyên cảm thấy thật tội tệ.

Anh hỏi: “Dì Quyên, trước đây cô đánh bài ở đâu vậy?”

Dì Thu dẫn đường và tìm kiếm một vài chị em già nơi họ thường đến để đánh bài, nhưng không tìm thấy gì.

Con trai của dì Thu cũng đi theo, khi nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Trình Uyên, ông cũng an ủi: “Anh Trình, đừng lo lắng, làng Tam Thạch không lớn, chúng ta đi tìm nó.”

Vì vậy, họ bắt đầu tìm kiếm nó.

Nhưng tôi đã tìm kiếm gần như tất cả các ngõ ngách của làng Tam Thạch, nhưng vẫn không tìm thấy mẹ tôi.

Lần này Trình Uyên thực sự rất lo lắng.

cho đến khi

“Này, anh có phải là anh Thành không?”

Điện thoại của Trình Uyên đổ chuông, và khi nó được kết nối, một giọng nói của một người lạ truyền đến.

“Vâng, anh là ...?”

“Ồ, ra vậy. Có một bà già bị lạc. Bà ấy đang ngồi bên ngoài nhà hàng Bán Trú. Khi tôi hỏi, ông ấy đã cho tôi biết số điện thoại.”

“A, ân, người thật là ... xem nào, ta sẽ tới ngay.”

“Xin lỗi, tôi đang vội.”

“Không, không, chúng ta là như vậy. Người vì chuyện này mà mất thời gian. Ta sẽ bù đắp bao nhiêu mất mát gấp mười lần, được không?”

“Đây không phải là vấn đề bồi thường hay đền bù. Tôi có hẹn với một người bạn gái. Nhiều nhất tôi có thể giúp anh nói với cô ấy và để cô ấy đợi anh ở đây.”

“Ồ, vậy thì cảm ơn!”

Cúp điện thoại xong, Trình Uyên không dám chậm trễ một chút, trực tiếp lái xe đến Bán Trú.

Bán Trú là khu vực trung tâm của thành phố Tân Dương. Đó là gần mười dặm từ Tam Thạch Village đến thành phố Tân Dương. Trình Uyên thực sự không biết mẹ mình đi có như thế nào.

Khi đến con đường đối diện với Bán Trú, Trình Uyên nhìn thấy Bán Trú đã đầy và không còn chỗ đậu xe, vì vậy anh đã cho xe đậu ở phía đường đối diện.

Tôi nhìn thấy mẹ từ xa, bà đang ngồi trên bậc thềm của nhà nghỉ, nhìn đám đông đang đi qua với ánh mắt hoang mang, như có chút sợ hãi.

Trình Uyên cảm thấy đau nhói trong lòng và vội vã đến bên mẹ.

Đúng lúc này, một người phụ nữ ăn mặc sành điệu ở Bán Trú mở cửa bước ra khỏi nhà hàng, nhưng cô không để ý rằng mẹ của Trình Uyên đang bị khuấy động.

“Ồ, người có chuyện gì sao?” Người phụ nữ lập tức dừng lại: “Đây là nơi người ngồi xôm tiêu sao? Sao lại giống một con chó vậy?”

Tiếng la hét và chửi bới của cô ngay lập tức thu hút nhân viên nhà hàng.

Trình Uyên khi nhìn thấy cảnh này thì lập tức tức giận, nhưng đúng lúc này, một hàng xe chạy ngang qua, chặn đường cậu lập tức lao tới.

Các nhân viên nhà hàng không dám xúc phạm người phụ nữ thời trang, vì vậy họ bắt đầu đuổi mẹ của Trình Uyên.

“Này, ăn mày, đừng hỏi ở đây, tránh ra!”

“Bạn đã từng nghe?”

Nhân viên nhà hàng, cũng như người phụ nữ thời trang đang mắng mỏ, và những người đang xem náo nhiệt, đột nhiên vây quanh mẹ của Trình Uyên.

Mẹ của Trình Uyên sợ hãi, dường như theo bản năng, bà cảm thấy mình đã làm sai điều gì đó, bà hoảng sợ nói: “Tôi đang đợi con trai tôi, và con trai tôi đã bảo tôi không được di chuyển”.

“Vậy người liên ngời xôm ở cửa? Không biết xấu hổ?”

“Nhanh lên!”

“Bạn đã từng nghe?”

Một người đàn ông mặc đồng phục của quản lý nhà hàng bước tới túm lấy cổ áo bà cụ kéo sang một bên.

Nhưng mẹ của Trình Uyên vẫn kinh hãi nói: “Tôi đang đợi con trai tôi, và con trai tôi nói rằng nó không cho tôi chuyển đi, tôi đang đợi con trai của tôi ...”

Một hàng xe chạy ngang qua, Trình Uyên khi nhìn thấy cảnh này, hai mắt của anh ta đã rung rung.

Anh lao đến trong tuyệt vọng.

Tuy nhiên, khi tôi chuẩn bị sang đường ...

“Rắc rắc!”

“Bùm!”

Một chiếc xe tải nhẹ đang chạy quá tốc độ bất ngờ phanh gấp, kéo lê một vệt dài trên đường.

Nhưng dù vậy, quán tính đã khiến nó va phải Trình Uyên, người đột ngột chạy vụt qua, Trình Uyên văng ra ngoài.

Chương 490

Chương 490

Lần này để Trình Uyên bay xa hơn mười mét.

Sau tiếng gầm, tất cả những con mắt gần đó đổ dồn về phía sau.

Thời gian dường như cũng đóng băng vào lúc này.

Người tài xế xe tải nhìn lên khỏi tay lái, và anh ta thật ngu ngốc.

...

Phản ứng xong, tài xế vội vàng xuống xe chạy tới xem tình hình, lấy điện thoại di động ra gọi: “Này, 120? Đây là...”

Trước khi nói xong, Trình Uyên lắc lư đứng dậy.

Vừa rồi, nó khiến anh cảm thấy toàn bộ linh hồn của mình đã bị đánh tan.

Tuy nhiên, cảnh mẹ anh bị kéo dây thắt cổ anh lại trở về thực tại.

Đó là nói, khả năng chống lại công kích và ngã của hắn khác hẳn người thường, nếu không cũng đủ giết chết hắn nửa đời người.

“Uh... anh... anh bạn, anh không sao chứ?” Giọng người tài xế run run, anh vội hỏi khi thấy Trình Uyên đứng dậy.

Người qua đường cũng phải sững sờ.

Cách 10 mét.

Với một cú va chạm mạnh như vậy, anh chàng này đã thực sự tự đứng lên?

Nói cách khác, bất kể nó được thay thế bằng ai, ngay cả khi nó ổn, bạn không nên chỉ nằm trên mặt đất và lấy một số tiền để

đổi lấy?

Nhưng anh chàng này ...

Trình Uyên xua tay: “Tôi không sao.”

“Tôi có nên ...?”

“Không cần!”

“Tôi vừa đánh 120.”

Trình Uyên hung dữ nhìn người lái xe: “Anh rời đi, không liên quan gì đến anh!”

Nói xong, anh ta quay lại và khập khiễng về phía Bán Trú.

“Con trai của ta, đó là con trai của ta!”

Mẹ của Trình Uyên đã nhận ra Trình Uyên và nhanh chóng chỉ vào Trình Uyên và hét lên với mọi người.

Mặc dù quản lý nhà hàng đầy nghi hoặc và nghi ngờ bà lão ăn xin đang nói bậy, nhưng anh ta vẫn vô thức buông bàn tay đang nắm lấy cổ áo bà lão.

có thật không.

Trình Uyên trực tiếp đi về phía anh.

Sắc mặt của người quản lý thay đổi đáng kể.

Bước tới chỗ mẹ, Trình Uyên đỡ bà dậy: “Mẹ ơi, sao mẹ lại ở đây?”

Mẹ tôi khi nhìn thấy Trình Uyên, bà lo lắng nhìn từ trên xuống dưới, đưa tay sờ soạng cậu, “Ran Ran, con có đau không?”

Trình Uyên lắc đầu hỏi: “Mẹ, mẹ không sao chứ?”

Nghe câu hỏi của Trình Uyên, mẹ tôi đột nhiên giống như một đứa trẻ đã làm sai điều gì đó, bà vội vàng cúi đầu, ánh mắt né tránh nói: “Tôi, tôi, tôi nhớ tôi nên đến nhà di Thu của bạn để đánh bài, nhưng tôi không. Tôi không biết cách đi bộ. Khi tôi đi bộ, tôi bị lạc, và tôi chỉ ... tất nhiên điều đó thật tồi tệ đối với mẹ.”

Hãy nghe cô ấy nói và thấy cô ấy như thế này.

Tim Trình Uyên như rỉ máu.

Tôi nhớ rằng Từ Xuyên và Lý Nam Địch đều nói rằng bệnh Alzheimer như thế này không thể chữa khỏi bằng y học hiện tại, và nó chỉ có thể được kiểm soát bằng thuốc và hợp tác thể chất.

Mẹ tôi bị ốm.

Anh bắt ngờ ôm mẹ vào lòng và ôm chặt.

Trình Uyên trở nên sợ hãi.

Anh sợ rằng mẹ anh sẽ quên mình lúc nào không biết.

Từ Tam Thạch Village tới khu vực trung tâm của thành phố Tân Dương, và sau đó đến nơi cư trú chính thức này, đó là gần 20 dặm. Ông già của cô dựa vào những bàn chân và bước đi đột ngột.

Tất nhiên, đi bộ 20 dặm không phải là một vấn đề lớn cho những người ở độ tuổi này, nhưng bạn phải biết làm thế nào bối rối và do dự ông già đi trong những 20 dặm.

Sau 20 dặm, tôi không biết tôi đang ở đâu hay tôi là ai.

“Mẹ, về nhà thôi.” Trình Uyên nói với mẹ.

Mẹ gật đầu lia lịa.

“Chuyện đó ...” Quản lý do dự, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn là gãi đầu né tránh.

“Bùm!” Một âm thanh.

Ngay sau đó.

Đột nhiên có người xông tới, đá vào lưng quản lý, đập ngược lên người anh ta, đập qua cửa sổ của nhà khách đây mình, xông vào, đập vỡ không biết bao nhiêu bàn ăn.

Cảnh tượng này khiến mọi người choáng váng.

Người quản lý, không có cơ hội hét lên, đã ngất đi.

Sau khi nhận được cuộc gọi của Trình Uyên, Trần Thành vội vàng chạy tới, vội vàng chạy theo Trình Uyên và hỏi: “Tôi có nên giết anh ta không?”

Trình Uyên lắc đầu.

Nhìn lại hấn ta.

“Đập nó đi!” Anh ta nói.

Đúng lúc này, một nhóm côn đồ nhỏ đột nhiên từ xa chạy tới.

“Là ai, ai dám ở chỗ của Lão Tử làm phiền?”

Nhóm côn đồ này chạy đến bao vây Trình Uyên, và người cầm đầu đã đẩy đám đông sang một bên, nhìn thấy Trình và choáng váng.

“Lão ... ông chủ.”

Người trước mặt là Từ đầu trọc.

Trình Uyên quay đầu lại liếc hấn một cái, nhàn nhạt nói: “Ta hiện tại không có tiền trả cho ngươi, ta biết đây là trang của ngươi, nhưng hôm nay ta tới đập phá nơi này, ngươi không sao chứ?”

Tên đầu trọc chậm rãi mở miệng, vẻ mặt dần trở nên âm đạm.

Trình Uyên phớt lờ anh và giúp mẹ anh qua đường.

Trần Thành đi bộ đến Bán Trú.

Tiết Tĩnh Xu liếc mắt một cái, đối phương nói: “Giúp đỡ!”

Vì vậy, một nhóm xã hội đen muốn bao vây Trần Thành.

“Cứu!” Từ đầu trọc đứng yên nhìn Trình Uyên rồi đột nhiên gầm lên.

Nhà khách đầy đủ.

Nó đã bị phá bỏ để trở thành đồng đồ nát ngày nay.

Đám người nhìn qua ngẩn ra, sau đó ta mới biết được bà lão không phải đang đi xin ăn, không những không ăn xin, mà lai lịch lại rất thâm thúy.

Một cửa hàng có tuổi đời hàng thế kỷ với bề dày vững chắc khi bị đập phá đã thành cặn bã.

Người phụ nữ thời trang gây náo loạn thậm chí nuốt nước bọt, cố gắng chuồn đi trong khi không ai để ý.

Tuy nhiên, một người phụ nữ béo một tay xuất hiện trước mặt cô.

“Đám đàn ông hôi hám kia nói không đánh phụ nữ.” Cô béo thở dài, “Tuy nhiên, tôi không có vấn đề hôi thối này!”

Khi người phụ nữ thời trang nghe những gì cô gái béo nói, cô ấy đã bị sốc.

“Anh ... anh muốn làm gì?”

“Bắn!”

Quạt một tay là đủ!

Cô nàng mập ú tát fan nữ thời trang vài mét.

Người phụ nữ thời trang đau đớn ôm má hét lên “Ahhhhh ...”.

Cô gái béo khạc nhổ vào người mình.

“Người đi ra ngoài, ở nhà không có ai nói người đối với người khác tốt sao? Không phải nói người kính lão, yêu trẻ sao? Cũng không nói cho người...”

“Quên đi, ta không biết nên nói cái gì, bằng không, ta cho người cái khác miệng?”

“Không, không ...” Người phụ nữ thời trang hai tay ôm mặt, kinh hãi từ chối.

nhưng.

Cô béo cũng từ chối.

“Bắn!”

...

...

Trình Uyên đưa mẹ đến bệnh viện.

Từ Xuyên kiểm tra bà già và nói rằng nó không sao, nhưng chỉ ngắt quãng.

Nhưng Trình Uyên vẫn có chút lo lắng.

Từ Xuyên cau mày hỏi: “Thương thế của người thế nào?”

Trình Uyên lắc đầu: “Tôi không sao.”

Thật giả dối mà nói không sao, bị xe đụng xa như vậy, dù có chống cự ngã cũng không thể bình an vô sự.

Lúc này, một chiếc Audi nhanh chóng chạy vào Long Đàm Y Viện.

Từ Xuyên và Trình Uyên tình cờ đang đứng ở sảnh bệnh viện, họ có thể nhìn thấy chiếc xe đột ngột phanh gấp ở cửa.

Đồng thời, anh cũng sửng sốt.

Một người xuống xe lao về phía hai người họ.

Nhìn thấy người đàn ông này, ánh mắt Trình Uyên nhìn thẳng.

Bạch Sĩ Câu.

Vâng, đó là Bạch Sĩ Câu.

Bạch Sĩ Câu không ngồi xe lăn, bước đi nhanh như cắt, bước đi vô cùng dũng mãnh, như chưa từng bị liệt.

Và biểu hiện rất nghiêm khắc.

“Đi với anh!” Bước tới Trình Uyên, anh lạnh lùng nói với Trình Uyên.

Trình Uyên bối rối một lúc.

Chương 491

CHƯƠNG 491

“Ba, chân của người ...?”

Sau khi Bạch Sĩ Câu vào văn phòng của Từ Xuyên, Trình uyên không khỏi hỏi.

Bạch Sĩ Câu im lặng một hồi, sau đó quay người nghiêm mặt nói với Thừa Trăn: “Người biết vừa rồi người rất nguy hiểm sao?”

Tất nhiên Trình uyên biết rằng anh đang nói đến cảnh anh bị xe tông.

Nhưng tôi rất ngạc nhiên, chuyện này vừa mới xảy ra, anh ấy biết không?

“Tôi có làn da dày.” Trình uyên cười nhẹ.

Bạch Sĩ Câu lắc đầu, trịnh trọng nói: “Da mặt dày hay không cũng không quan trọng.”

“Người cho rằng mười đại gia tộc đứng đầu vây quanh, trấn áp người mà không làm gì được người, liền thả trôi đi?”

Trình uyên không khỏi ngạc nhiên nói: “Ba, ba muốn nói cái quái gì vậy?”

Bạch Sĩ Câu thở dài một hơi, nghiêm mặt nói: “Ta có thể nói cho người biết hiện tại tứ đại gia tộc thực lực hơn rất nhiều so với người nghĩ.”

“Ý anh là gì?” Trình uyên.

“Lai lịch chân chính của tứ đại gia tộc từ đầu đến cuối chưa từng bị vạch trần.” Bạch Sĩ Câu nói: “Bất quá một gia tộc của bọn họ đều có thể bị xóa sổ, chỉ cần bọn họ gửi một con át chủ bài trong tay, biết không?”

Trình uyên lắc đầu, đồng thời ngạc nhiên.

Đằng này, những cao thủ bao vây và trấn áp mình chẳng phải là tinh hoa của tứ đại gia tộc sao?

“Đến lúc này, ta sẽ nói cho người tất cả những gì ta biết.”
Bạch Thiếu Vũ thở dài nói.

Nghe đến đây, Trình uyên nhíu mày.

“Tứ đại gia tộc đều có thiệp.”

“Và lần này, việc dùng cậu làm mồi nhử là để vạch ra kẻ chủ mưu của âm mưu thủ đô. Chỉ cần họ lộ bài, bố cậu sẽ có thể tìm ra kẻ đứng sau hậu trường.”

“Nhưng có một tiền đề rằng bạn xứng đáng là con át chủ bài của họ.”

“Và vừa rồi?”

“Vừa rồi người đã lộ ra sơ hở. Người hoàn toàn không cần một con át chủ bài. Chỉ cần phái hai ba người giết cùng cấp độ như Bạch Dạ, người nhất định sẽ chết.”

Trình uyên biết rằng Bạch Sĩ Câu đang ám chỉ khi anh ta bị đánh bay.

“Nhưng họ không làm vậy, phải không?” Trình uyên thờ ơ nói.

Bạch Sĩ Câu chế nhạo: “Đó là người đã giúp người chân động tất cả!”

“Hả?” Trình uyên hơi giật mình.

Bốn gia tộc lớn đều có những quân bài tẩy của riêng mình, và một số người trong số họ đã tổ chức một vụ ám sát với mục đích tiêu diệt Trình Tuấn Phong.

Bạch Sĩ Câu nói rằng Đông Tâm Tư chưa chết khi Trình Tuấn Phong đi, vì vậy những người ở hậu trường không biết Đông Tâm Tư đã nói gì với Trình Tuấn Phong.

Để được an toàn, họ phải giết Trình Tuấn Phong, tuy nhiên, sau khi Trình Tuấn Phong đi trốn, không ai có thể tìm thấy.

Do đó, bạn Trình uyên đã trở thành mục tiêu của họ, chỉ cần họ bắt được bạn, họ sẽ buộc Trình Tuấn Phong phải xuất hiện, và sau đó họ có thể bắt được tất cả trong một lần.

Hiện tại, Trình Tuấn Phong không biết ai đã bày ra âm mưu này, vì vậy anh ta muốn sử dụng bạn để chiêu dụ át chủ bài của họ.

Chỉ cần con át chủ bài bị như thì sẽ rõ đó là ai.

Nhưng điều này có một tiền đề, đó là Trình uyên, bạn phải xứng đáng là con át chủ bài của đối thủ.

“Nhưng nếu không đợi được quân bài tẩy của bọn họ lộ diện, sẽ dễ dàng bị xử lý, đến cảnh này thì sẽ chơi rắm!” Bạch Sĩ Câu vẻ mặt căm hận sắt thép.

Khi nghe điều này, Trình uyên mỉm cười.

Nó nói: “Bố, bố nghĩ con là môi nên bố sẵn sàng làm điều đó?”

Bạch Sĩ Câu thở dài, “Ta biết người có phàn nàn, nhưng đừng nói xa vời. Đối với Cẩm y vệ, người không phải sống tốt sao?”

“Tôi đến đây lần này, chủ yếu là muốn nói với cô rằng sau này nếu gặp phải vấn đề, nhất định không được khiến bản thân bối rối. Cũng giống như sai lầm của ngày hôm nay, đừng mắc lại nữa.”

Điều này nói lên điểm yếu của Trình uyên.

Quả thực, tôi buộc phải trở thành một miếng môi, điều này thật phi lý.

Bạn có thể bỏ qua chính mình, nhưng Bạch An Tương thì sao?

Anh thừa nhận rằng khi nhìn thấy mẹ mình bị bắt nạt, anh đã mất trí vì tức giận.

Vì vậy, Trình uyên ngừng nói.

Bạch Sĩ Câu vỗ vỗ vai hắn, nhàn nhạt nói: “Bên kia không muốn người là người của Thương hội. Vì vậy, để người ứng cử chủ tịch Thương hội cũng là thúc giục bên kia công kích người.” ”

“Thấy không còn xa thành công, người hãy chịu khó đi.”

Trình uyên im lặng.

Cuối cùng, Bạch Sĩ Câu không nói chân của mình tốt như thế nào hay lúc nào tốt, anh ta đến như thể chỉ muốn nói cho Trình uyên biết tất cả những điều này, sau đó nhắc nhở anh ta phải cảnh giác mọi lúc.

Sau khi nói điều này, anh ấy đã sẵn sàng rời đi.

Vừa bước tới cửa.

“cha!”

Trình uyên cất tiếng gọi.

Bạch Sĩ Câu dừng bước chân.

“Em đang vẽ gì vậy?” Trình uyên hỏi.

Anh đã giúp Trình Tuấn Phong giúp Trình uyên, để anh có thể lựa chọn trao gửi đời con gái của mình, điều này khiến Trình uyên vẫn còn đang phân vân.

Hồ độc vẫn không ăn hạt.

“Báo đáp ân tình!” Bạch Sĩ Câu nhẹ giọng đáp.

Báo đáp ân huệ của bạn?

Trình uyên không khỏi cười khò: “Tôi có thể dùng lòng tốt nào để trả ơn đời con gái của mình?”

Bạch Sĩ Câu không nói, thu hồi bước chân, rút cục bước ra khỏi cửa.

Trình uyên lầm bầm: “Ít ra thì cậu vẫn có phần thưởng, nhưng An Tương đâu?”

Muôn sống cho bản thân và gia đình thì vẫn phải cố gắng hết sức, sao vô nghĩa?

...

...

Sau một số kiểm tra, cơ thể mẹ tôi tạm thời hồi phục sức khỏe.

Trình uyên chở mẹ về nhà.

Trên đường đi, người đàn ông lúc nãy gọi điện lại.

Như có cảm giác không ổn, hắn hỏi: “Người tìm được lão công?”

“Tìm thấy rồi, cảm ơn.” Trình uyên nói với vẻ biết ơn khi lái xe.

“Không có người, chỉ cần tìm được là được, ta không sao, ta cúp máy!”

Trình uyên chưa kịp hỏi họ và tên, anh đã vội vàng cúp máy.

Về đến nhà, Trình uyên hẹn mẹ về phòng nghỉ ngơi, sau đó gửi số điện thoại trước đó cho Lý Hải Tân.

Nhân tiện có tin nhắn giúp mình kiểm tra số điện thoại này, chủ sở hữu là ai và làm gì với.

Vấn đề này, đối với người đàn ông lạ mặt, có thể chỉ là một nỗ lực đơn giản.

Đối với Trình uyên, đó là một vấn đề lớn.

Anh ta phải biết ơn.

Bạch An Tương về đến nhà, nhìn thấy trên mặt Trình uyên một mảng da, cô không khỏi cảm thấy lo lắng: “Làm sao anh lại làm được chuyện này?”

“Em vô tình làm cọ xát.” Trình uyên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô với nụ cười hờ hững trên môi.

Bạch An Tương không thể không nhìn anh ta.

Sau đó, anh vội vã vào nhà và gửi một gói đồ ăn nhẹ đến phòng mẹ của Trình uyên, ở trong đó một lúc, anh tìm một băng bó để đeo cho Trình uyên.

“Em mua ít đồ ăn vặt cho mẹ, không đường.”

Trình uyên không hơn Bạch An Tương nên chỉ có thể để cô ấy đeo băng bó, Bạch An Tương nói, “Đường huyết của mẹ dạo này rất cao, mẹ hãy chú ý.”

Trình uyên mỉm cười với cô.

Cảm giác này thật tuyệt!

Sau đó, Bạch An Tương nắm tay Trình uyên, ngồi trên ghế sofa, nói với Trình uyên: “Ông xã, em có chuyện cần bàn với anh.”

Trình uyên gật đầu: “Chà, cậu nói.”

Sau đó Bạch An Tương lấy trong túi ra một tấm thiệp mời.

Nhìn thấy tấm thiệp mời, Trình uyên giật mình.

“Tôi không biết là ai đưa ra, nói rằng anh ấy muốn tôi tham gia tranh cử chức chủ tịch Liên đoàn Thương Minh tỉnh Giang Bắc.” Bạch An Tương Tây cau mày nói: “Tôi biết mình không đủ tư cách, nhưng tôi muốn cố gắng. Nếu thành công, có lẽ tôi có thể giúp bạn trở lại. “

Chương 492

Chương 492

“An Tương, nghe anh này, em không cần anh làm gì cho em cả, mệt quá rồi ...” Trình uyên.

Bạch An Tương Tây vội ngắt lời anh: “Chồng à, chúng ta là người một nhà, anh có muốn khách sáo với em không?”

“Không, ý tôi là ...”

Trình uyên không biết phải nói thế nào với Bạch An Tương.

Hiện tại, bất kể sau khi trở thành chủ tịch của Thương hội có bao nhiêu áp lực, có thể nói áp lực của chiến dịch này không phải là thứ mà Bạch An Tương có thể chịu đựng được.

Hơn nữa, cô ấy đang nói đùa để ứng cử vào một công ty trang trí.

Có hàng trăm công ty tập đoàn, hầu hết trong số đó mạnh hơn Chương Mỹ.

Bạch An Tương làm sao mà chịu được?

Hơn nữa, anh ta còn muốn tranh cử chức chủ tịch Liên đoàn Thương Minh, cứ thế này, anh ta sẽ không phải gây gổ với vợ mình sao?

“Không cần nói, chính là như vậy.” Bạch An Tương Tây khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Hơn nữa, ta có thể không chọn được.”

Trình uyên cười khỏ một mình vì không được chọn.

...

Vào ban đêm, Trình uyên thiếu quan tâm.

Chủ yếu là do tình trạng của mẹ tôi.

Bạch An Tương lười biếng nằm trong vòng tay anh, không biết cô đang nghĩ gì.

Hai đứa ôm nhau ngủ.

Điều mà Trình uyên không biết là sau khi anh trở về làng Tam Thạch Thôn, trong một con hẻm nhỏ gần Mankeju, ba người nằm trên mặt đất và chết.

Còn ba người này không biết chết như thế nào, chỉ thấy một chiếc áo gió màu nâu.

Một người phụ nữ mặc áo khoác.

Vào ban đêm, Đông Nguyệt thuê một sân nhỏ.

Khi Tống Nguyệt nhìn thấy người phụ nữ mặc áo gió liền chào: “Chủ nhân.”

Người phụ nữ mặc áo gió là cô chủ rẻ tiền của Trình uyên.

“Chà, Đông Nguyệt, cậu đang buồn.” Người áo gió nhẹ nói.

“Cảm ơn sự phụ đã quan tâm.” Đôi mắt Tống Nguyệt đỏ hoe.

Người phụ nữ mặc áo gió trong mắt khẽ mỉm cười: “Đông Nguyệt, có một số việc không phải như em nghĩ.”

“Chủ nhân, ý của ngài là...?” Đông Nguyệt không hiểu.

Người phụ nữ mặc áo gió lắc đầu: “Quên đi, chuyện này nói với cô cũng vô ích. Chủ tịch Hiệp hội Doanh nhân Bắc Kinh đã định rồi. Nghe nói Đạo gia đã đảm nhiệm vị trí đó. Về kinh đô giúp tôi nhìn chăm chăm.” .”

“Hả?” Nghe xong lời này, Tống Nguyệt giật mình: “Không phải nói tuyển chọn tứ đại gia tộc sao?”

“Liên minh doanh nghiệp cũng nên cân nhắc đến sự cân bằng của tứ đại gia tộc.” Người phụ nữ mặc áo gió nhẹ nói.

Quả nhiên, bản thân sự tồn tại của liên minh doanh nghiệp là dùng để hạn chế tứ đại gia tộc, nếu bị một gia tộc khống chế, thì ba gia tộc còn lại nhất định không hạnh phúc.

“Ừ.” Tống Nguyệt đáp.

...

...

Cuối cùng cũng đến ngày mà tỉnh Giang Bắc tranh cử chức Chủ tịch Liên đoàn Thương Minh.

Bởi vì số lượng lớn người tham gia bầu cử và các đơn vị tham gia, không có hội trường lớn như vậy ở tỉnh Giang Bắc có thể chứa những người này, vì vậy.

Cuộc bầu cử này được tổ chức trên một chiếc phà không lồ và sang trọng.

Và lần này chiến dịch được chủ trì bởi Nhóm công chúng của Liên đoàn Thương Minh đến từ Bắc Kinh, với Lý Nham, phó chủ tịch Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh, là trưởng nhóm công chúng.

Cuộc họp bầu cử bắt đầu lúc chín giờ, và tám giờ, chiếc phà không lồ đã chật cứng.

Long Thẩm Vũ đến sớm hơn, sau khi đến nơi, trước tiên anh ta chào Thẩm Hoa rồi đợi ở ngã ba bên phà và bên cảng.

Mọi người đi ngang qua anh, có người quen biết cũng chủ động chào hỏi, nhưng mà Long Thẩm Vũ chỉ xử lý chiếu lệ, trong lòng không có chút nào hướng về những người này.

Ông lão ngửa cổ ra, nhìn xung quanh.

cho đến khi

Sự xuất hiện của Bạch An Tương.

Bạch An Tương, Mục Như Trăn và những người khác đến bằng ô tô và đậu ở cảng.

Thực ra phà có thể vào ô tô, nhưng phà này đặc biệt, để tạo hội trường, tất cả các phương tiện đều không được phép vào.

Long Thẩm Vũ vội vàng chào hỏi.

“An Tương, anh đến rồi.”

Bạch An Tương cũng khá ngạc nhiên khi nhìn thấy Long Thẩm Vũ, cô ấy liếc nhìn Mục Như Trăn, sau đó cau mày hỏi: “Cô đến đây để tham gia bầu cử à?”

Long Thắm Vũ vỗ ngực cười nói: “An Tương, anh đánh giá thấp tôi sao? Tôi bây giờ đã là chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong. Không phải đương nhiên tham gia loại bầu cử này sao?”

Mặt Bạch An Tương bất giác tối sầm lại.

Thực ra cô cũng biết cơ hội chiến thắng của mình không lớn, lần này cô đến chủ yếu là để kết bạn với người có thể giúp đỡ Trình uyên.

Chỉ cần Long Thắm Vũ tham gia, một khi tham gia, danh tiếng của tập đoàn Tuấn Phong chắc chắn sẽ có tỷ lệ thắng lớn.

Chỉ cần Long Thắm Vũ trở thành chủ tịch của Thương hội, Trình uyên thực sự không thể làm nên chuyện.

Tâm trạng của Bạch An Tương đột nhiên trở nên rất chán nản.

“Chúc may mắn.” Cô ấy nói nhẹ, và chuẩn bị lên tàu.

Long Thắm Vũ vội vàng chạy theo: “An Tương, đừng lo lắng, chỉ cần em trở thành chủ tịch liên minh kinh doanh này, sau này anh nhất định sẽ chăm sóc em cho công ty trang trí Chương Mỹ và anh.

“Không cần.” Bạch An Tương Tây lạnh lùng từ chối, không hề dừng lại.

Không ngờ, thấy Bạch An Tương thờ ơ với mình như vậy, Long Thắm Vũ đột nhiên tức giận và nắm lấy cổ tay Bạch An Tương.

“An Tương, tôi đã làm gì sai khiến em phải ghét tôi như thế này?” Anh hỏi một cách miễn cưỡng.

Bạch An Tương Tây bị anh ta làm cho đau lòng, mạnh mẽ hất tay anh ta ra: “Anh Long, anh hãy tự trọng, tôi là phụ nữ đã có chồng.”

“Con cuồng bạo đó?” Long Thắm Vũ trừng lớn mắt hỏi: “Tôi không hiểu, Trình uyên ở hấn có điểm gì tốt? Hấn ngoài việc đánh người thì còn có cái gì?”

“Có tin hay không, nếu hấn dám tới con tàu này, nếu ta ra lệnh sẽ bị người hù chết?”

“À mà, anh ta không thể đến con tàu này, bởi vì anh ta không đủ tư cách!”

Cuối cùng, Long Thâm Vũ không khỏi chế nhạo: “An Tương, anh có biết ai đã đưa thiệp mời trong tay cho anh không?”

Nghe vậy, Bạch An Tương giật mình và ngờ vực nhìn Long Thâm Vũ.

Long Thâm Vũ vẻ mặt tự mãn nói: “Đúng vậy, ta là người tặng cho ngươi, hiện tại ngươi biết ta tốt như thế nào?”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

“Tránh xa vợ tôi ra!”

Nghe thấy âm thanh, Long Thâm Vũ đột nhiên run lên, ngay cả Bạch An Tương cũng kinh ngạc nhìn lại, Mục Như Trần lại càng vui vẻ.

Tôi thấy Trình uyên đang đi chậm rãi với Bạch Long Trần Thành và Thời Sách.

“Anh... anh... làm sao lại lên thuyền?” Long Thâm Vũ giật mình chỉ vào Trình uyên tức giận.

Trình uyên đến với Bạch An Tương với vẻ mặt nhăn nhó và cười với cô: “Anh sẽ ở bên em.”

Bạch An Tương không cảm thấy nhẹ nhõm trong một lúc.

Vừa rồi không có thiệp mời kiểm tra an ninh sao?

Trình uyên vào bằng cách nào?

Cô kinh ngạc liếc nhìn văn phòng kiểm tra thẻ khi bước lên tàu.

Long Thâm Vũ thực sự rất sợ Trình uyên, nhưng lúc này thì khác, cậu tin rằng trước sự chứng kiến của nhiều doanh nhân giàu có như vậy, Trình uyên không dám làm gì cậu.

Vì vậy cắn đạn, cửa cổ, tức giận hét lên: “Bảo vệ, có người vào!”

Vài nhân viên bảo vệ chạy tới khi nghe tin, một trong những đội trưởng an ninh hỏi: ” Long Tổng, cho tôi hỏi, ai vào đây?”

Long Thẩm Vũ nhanh chóng chỉ ra Trình uyên: “Anh ta không có thể, làm sao đứng lên không có thể? Anh làm công việc này như thế nào?”

Khi đội trưởng an ninh nghe thấy điều này, anh ta lập tức nhìn Trình uyên.

“Thôi hẳn xuống ta!”

Chương 493

Chương 493

Các nhân viên bảo vệ vội vàng chạy tới, vừa định làm thì nhìn thấy một tấm thiệp mời do Trình uyên gửi lên.

Cảnh tượng này khiến mọi người choáng váng.

Bạch An Tương càng nhìn càng nghi ngờ.

Long Thâm Vũ tròn tròn mắt: “Anh ... làm sao có thiệp mời?”

“Người không là cái gì, làm sao có thể có thiệp mời?”

“Bảo bối, hẳn là giả, nhất định là giả. Lần này mời các ông chủ các ngành, hẳn không có việc gì. Làm sao mời được? Thiệp hẳn là giả!”

Nghe vậy, đội trưởng an ninh cau mày, bước tới, xem qua thiệp mời của Trình uyên, bất giác nheo mắt lại.

“Nhìn xem, tôi nói là giả!” Long Thâm Vũ nhìn thấy đội trưởng an ninh sững sốt, không khỏi đắc ý nở nụ cười.

Tuy nhiên.

Đội trưởng an ninh bước tới chỗ Long Thâm Vũ, hừ lạnh một tiếng, “Đồng Long, tôi hy vọng anh sẽ không gây ra phiền phức không đáng có một lần nữa.”

“Cái gì?” Long Thâm Vũ dường như không nghe rõ.

Nâng tấm thiệp mời của Trình Uyên, đội trưởng đội an ninh: “Tấm thiệp này rõ ràng là thật. Cô đang nghi ngờ sự an ninh của chúng tôi sao?”

An ninh bên phà là do Hiệp khách kinh doanh Bắc Kinh đảm trách, nên họ không sợ bất kỳ ông chủ lớn nào ở đây.

“Làm sao có khả năng?” Long Thâm Vũ vẻ mặt khó hiểu:

“Hẳn không là cái gì!”

“Hắn hiện tại là một con báo địa phương trong nước, một tên khốn nạn, làm sao có thể mời được?”

Đội trưởng an ninh lạnh lùng nói: “Chuyện này không liên quan gì đến chúng tôi, chúng tôi chỉ có nhiệm vụ xác minh tính xác thực của thẻ.”

“Không, nhất định phải có liên quan!” Long Thảm Vũ vẫn bất đắc dĩ nói: “Nếu thẻ là thật thì chắc chắn là anh ấy đã ăn trộm rồi, đúng rồi! Anh ấy ăn trộm hay nhặt được, hỏi xem có ai làm mất thẻ không. Tôi sẽ biết. . .”

Khi nghe điều này, đội trưởng đội an ninh dường như nghĩ rằng nó có lý.

Theo mô tả của Long Thảm Vũ, người này thực sự không nên được mời.

Đang định nói, Trình uyên thờ ơ nói: “Nếu thẻ của tôi là thật thì sao?”

“Là thật, ta sẽ từ chỗ này nhảy xuống!” Long Thảm Vũ gất gao nói.

Trò hề bên người bọn họ nhanh chóng thu hút rất nhiều người, dù sao bên phà cũng đông nghịt người.

Trình uyên cười nhẹ: “Vụ án này, các người đều nghe rõ chứ?”

Long Thảm Vũ không muốn lộ ra vẻ yếu đuối hỏi: “Nếu như người lấy trộm hay nhặt được, vậy người sẽ làm gì?”

Trình uyên nhún vai: “Cậu nhảy thật, nhưng tớ nhảy giả.”

“Tốt!” Long Thảm Vũ.

Đội trưởng an ninh nháy mắt với một trong những nhân viên bảo vệ.

Bác bảo vệ quay đầu chạy vào cabin.

Một lúc sau, những tiếng hét lớn phát ra từ chiếc còi trên tàu.

“Các ông chủ, xin mời kiểm tra lại thiệp mời ngay lập tức. Ai làm mất, vui lòng đến phòng an ninh bên phà lập biên bản trong vòng năm phút, nếu không, sẽ bị trục xuất khỏi tàu.”

“Vị trí của phòng bảo vệ là...”

Nghe thấy tiếng hô, khách trên tàu nhanh chóng bắt đầu tự kiểm tra.

Và Trình uyên, Long Thâm Vũ, và đội trưởng an ninh yên lặng chờ đợi.

Đặc biệt là Long Thâm Vũ, nhìn Trình uyên với vẻ chế nhạo: “Trình uyên, tôi muốn xem, sau này, cậu trở thành tân binh như thế nào.”

Không treo trên người anh, Trình uyên quay sang nhìn Bạch An Tương: “Vợ à, tối nay em muốn ăn gì?”

Bạch An Tương nghiêng răng, cô biết Trình uyên đang cố tình thể hiện tình cảm của mình và muốn làm cho Long Thâm Vũ tức giận.

Sau ba năm thân thiết, cô ấy vẫn biết Trình uyên là người như thế nào, mặc dù Trình uyên bao dung với cô ấy nhất thời nhưng đôi khi cô ấy cũng giở trò.

Anh không khỏi mỉm cười nhìn Trình uyên, vươn tay nắm lấy cánh tay của Trình uyên: “Cùng với anh, có thể ăn cái gì cũng được.”

Long Thâm Vũ tức giận.

Không có gì bí mật khi anh ấy thích Bạch An Tương.

Đã từng biết Bạch An Tương và Trình uyên chưa viên mãn phòng the, tên này thoải mái đến mức muốn lấy Bạch An Tương vào tay.

Bây giờ có vẻ như họ đã đoạn tuyệt với mối quan hệ đó.

Long Thâm Vũ càng ghét nó hơn.

Tất nhiên, điều này sẽ không làm giảm những suy nghĩ vô lý của anh ấy về Bạch An Tương.

“Cứ tự hào về cậu, sau này xem cậu khóc như thế nào!” Long Thâm Vũ khó chịu.

Ngay sau đó.

Mã Tiên Tiên bước ra khỏi đám đông, dường như cô ấy biết chuyện gì đang xảy ra ở đây, và nói với vẻ chế nhạo: “Nó thực

sự sống động.”

Nhìn thấy Mã Tiên Tiên nhanh chóng đè nén lửa giận trên mặt, Long Thâm Vũ cười chào: “Chị dâu.”

Mã Tiên Tiên gật đầu, sau đó lạnh lùng nhìn Trình uyên: “Tại sao, người nào đó không hiểu quy tắc của thuyền?”

Đội trưởng đội an ninh dường như cũng biết Mã Tiên Tiên là vợ của Thâm Hoa, nên không dám xúc phạm anh ta, vội vàng nói: “Trả lại đây, cô nương, anh ta có thể.”

“Có thể à?” Mã Tiên Tiên chế nhạo điều này: “Tôi thậm chí còn không có danh tính. Anh ta lấy thẻ ở đâu vậy?”

“Cái này ...” Đội trưởng an ninh.

Trình uyên thực sự cảm thấy hơi kỳ lạ.

Mã Tiên Tiên không ngạc nhiên chút nào khi Mã Tiên Tiên nhắm mục tiêu vào anh ta. Điều đáng ngạc nhiên là, tại sao cô ấy phải đích thân ra ngoài? Đặc biệt là trước sự chứng kiến của nhiều người.

Nếu xác minh được rằng thẻ của cô ấy không bị đánh cắp, cô ấy sẽ không xấu hổ với Thâm Hoa chứ?

hoặc là.....

Cô ấy có thể chứng minh rằng thẻ của cô ấy đã bị đánh cắp không?

Trình uyên nghĩ đến một khả năng nên nháy mắt với Thời Sách.

Thời Sách đã hiểu.

...

Năm phút trôi qua nhanh chóng.

Máy bộ đàm của đội trưởng an ninh cũng nghe thấy tiếng của đội bảo vệ: “Báo cáo đội trưởng. Đến giờ vẫn chưa có ai báo mất”.

Đội trưởng an ninh thở phào nhẹ nhõm và nói với Mã Tiên Tiên và Long Thâm Vũ, “Thưa bà, Long Tổng, sự thật đã được tiết lộ. Thẻ này thuộc về quý ông này.”

“Không thể nào!”

Nghe vậy, nước da của Long Thâm Vũ thay đổi rõ rệt.

Và Mã Tiên Tiên thì thầm với Long Thâm Vũ: “Tại sao?”

Sau đó, Mã Tiên Tiên không khỏi cười nói: “Thật sao? Vậy để tôi xem thẻ của tôi còn không?”

Sau đó anh ta mở túi đeo vai ra và không khỏi ngạc nhiên: “A, sao thẻ của tôi lại bị thiếu?”

Khi nghe điều này, tất cả mọi người đều choáng váng.

Biểu cảm và kỹ năng diễn xuất của Mã Tiên Tiên đơn giản là quá vụng về.

Mọi người có thể thấy rằng cô ấy đang diễn, nhưng ...

Vậy thì sao?

Đội trưởng an ninh đỏ mặt, như thể anh ta xấu hổ vì màn trình diễn vụng về của Mã Tiên Tiên.

Tuy nhiên, anh không dám tát vào mặt gia đình Thâm.

Với một nụ cười gượng gạo, anh ta đến chỗ Trình uyên, “Chà, ông chủ, ông ăn trộm thẻ này à? Xin hãy đi theo chúng tôi đến phòng an ninh để làm bước tiếp theo.”

Nước da của Bạch An Tương, Mục Như Trăn và những người khác cũng thay đổi đáng kể.

Mục Như Trăn chỉ vào Mã Tiên Tiên và nói, “Rõ ràng là cô ấy đang giả vờ!”

Mã Tiên Tiên nâng chiếc cằm nhọn như dao lên Mục Như Trăn, để lộ một đôi mắt nào đó.

Đôi mắt Bạch An Tương cũng đầy lo lắng.

Nhưng lúc này, Trình uyên khẽ mỉm cười nói với Mã Tiên Tiên: “Lục trà, xem dưới chân người là cái gì.”

Mã Tiên Tiên giật mình khi nghe những lời đó và nhìn xuống chân mình.

Tôi nhìn thấy một tấm thiệp mời nằm lạng lẽ trên mặt đất, ngay bên cạnh bàn chân trái của cô ấy.

Mọi người lúc này mới chết lặng.

Mã Tiên Tiên sắc mặt thay đổi rõ ràng, trong mắt tràn đầy vẻ không tin: “Chuyện này không thể, ta biết...”

Long Thâm Vũ cũng ngạc nhiên.

Lúc này, Trình uyên bước đến chỗ Long Thâm Vũ cười nhẹ: “Nghĩ đến chuyện này như cậu cũng không có gì to tát, vậy để tôi giúp cậu!”

Nói xong liền đá vào bụng Long Thâm Vũ.

“A!” Một tiếng hét.

Long Thâm Vũ đã bị đá lùi lại vài bước trước khi anh ta rơi khỏi pha.

Chương 494

Chương 494

Long Thảm Vũ dù sao cũng xuất thân từ gia đình Thảm.

Đá Long Thảm Vũ xuống phà trước mặt Mã Tiên Tiên, điều này không mang lại cho gia đình Thảm chút thể diện nào.

Vì vậy, Mã Tiên Tiên đột nhiên nổi giận: “Trình uyên, anh thật quá đáng!”

Trình uyên đứng đung đi ngang qua cô, không thèm nhìn cô.

Mã Tiên Tiên đầy tức giận, hét vào mặt nhân viên bảo vệ: “Cô không nhìn thấy anh ta làm tổn thương người ở nơi công cộng? Tại sao bạn không hạ gục anh ta?”

Đội trưởng đội an ninh sẽ nể mặt nhà họ Thảm, nhưng không có nghĩa là họ sẽ sợ nhà họ Thảm vì họ trực thuộc Liên đoàn Doanh nghiệp Bắc Kinh.

Đội trưởng an ninh nhẹ giọng nói: “Bà Thảm, bà làm đủ chuyện rồi sao?”

“Cô ...!” Nhìn thấy đội trưởng an ninh thực sự nói với mình, Mã Tiên Tiên kết thúc bài phát biểu của mình.

có phương pháp nào không?

Theo quan điểm đầy đủ, Long Thảm Vũ đã đặt cược với những người khác.

Hơn nữa, diễn xuất vụng về của Mã Tiên Tiên vừa rồi thực sự khiến người ta chướng mắt.

Tôi đã cố gắng vu khống Trình uyên nhiều lần, nhưng đều bị đưa ra bằng chứng và không chịu từ bỏ, điều này khiến người khác nghĩ như thế nào?

Tất nhiên đội trưởng an ninh không muốn bị bỏ lại phía sau.

Trình uyên vươn bàn tay nhỏ bé của Bạch An Tương và bắt cần vượt qua Mã Tiên Tiên.

Mã Tiên Tiên duỗi cánh tay ra để ngăn cản họ, và nói với khuôn mặt đen, “Trình uyên, dừng lại!”

Lần này Trình uyên không quen với cô.

Ngẩng đầu lên, một tia sáng lạnh từ trong mắt bắn ra, lạnh lùng nói: “Nhắm lại cái miệng hôi hám của ngươi!”

“Anh... sao anh dám...?” Mã Tiên Tiên.

“Tôi còn không sợ Thảm Hoa, cậu là hành lá nào? Khiêu khích lại ném cậu xuống như Long Thảm Vũ!” Trình uyên sắc bén nói.

Nhìn ánh sáng lạnh lẽo trong mắt Trình uyên, Mã Tiên Tiên thực sự sợ hãi.

Cơ thể cô rùng mình, khí chất cứng ngắc kia cũng tắc nghẽn trong cổ họng.

“Nhặt được thẻ, mất của lưu, đi nhầm người!”

Nói xong, Trình uyên đưa Bạch An Tương và một nhóm người vào thẳng cabin.

Dưới mọi ánh mắt, Mã Tiên Tiên hoàn toàn xấu hổ.

Thật lâu sau, hấn mới yên tâm, sắc mặt trắng xanh, tức giận giậm chân: “Thiệp này không phải của ta!”

Thẻ này thực sự không phải của Mã Tiên Tiên.

Bạch An Tương khó hiểu hỏi Trình uyên, “Thiệp mời đó có thực sự là của Mã Tiên Tiên không?”

Trình uyên cười nhẹ: “Đương nhiên là không.”

“Vậy thì... ai vậy?” Bạch An Tương và Mục Như Trăn rất ngạc nhiên.

Lúc này, Thời Sách mỉm cười cắt ngang: “Chủ nhân của tấm thẻ đó, bây giờ đang hành nghề lặn biển.”

gì?

Bạch An Tương và Mục Như Trăn nhìn nhau.

Ngay khi Mã Tiên Tiên xuất hiện, Trình uyên hiểu rằng người phụ nữ đã làm chưa tốt và nghĩ ra nhiều khả năng, vì vậy anh ta ra hiệu cho Thời Sách ăn cắp thiệp mời của Long Thảm Vũ và ném nó vào chân Mã Tiên Tiên vào thời điểm quan trọng.

“Vậy nếu Long Thảm Vũ phát hiện ra thiệp mời của mình bị thất lạc thì sao?” Mục Như Trăn lo lắng hỏi: “Có phải anh nghĩ là em không?”

“Tôi có thể nghĩ ra được điều gì?” Trình uyên nói một cách miễn cưỡng: “Thẻ của anh ấy đã mất. Anh ấy đã yêu cầu nó. Có lẽ nó đã chìm xuống đáy biển”.

Mục Như Trăn chợt nhận ra.

Ngay cả khi Long Thảm Vũ phát hiện ra thiệp mời của mình bị thất lạc, anh ấy cũng không thể đóng khung trước bất kỳ ai trước mặt nhiều người như vậy, sau cùng, nhảy xuống biển thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

“Em thật tội tệ.” Mục Như Trăn chớp mắt.

Thời Sách cười và nói, “Đừng lo lắng, Đại ca sẽ chỉ trở nên khủng khiếp khi đối mặt với kẻ thù.”

Nghe được lời nói của Thời Sách, Bạch An Tương không khỏi cảm thấy ngọt ngào, cô vươn bàn tay nhỏ bé của mình ra nắm lấy bàn tay to lớn của Trình uyên.

...

...

Họ đến tận chính giữa cabin, đây là một sảnh lớn, lẽ ra là nơi để những chiếc xe tải hay thùng xe lửa của phà, nhưng giờ đây nó đã được trang hoàng vô cùng nguy nga và lộng lẫy.

Một vài chiếc đèn trần rất chói lọi được treo cạnh nhau trên trần nhà, xung quanh là nhiều chiếc đèn tường nhỏ bơ phờ.

Làm bừng sáng cả hội trường.

Hội trường giống như khán đài của một sân vận động bóng đá, ngoại trừ một sân khấu, các hàng ghế xung quanh đều được kết nối với nhau.

Tình cờ tìm được một chỗ để ngồi xuống, Trình uyên và Bạch An Tương bắt đầu trò chuyện trong im lặng.

Mục Như Trăn liếc nhìn họ, trong lòng chột lóe lên một tia tâm tình.

Cô nghĩ đến Lý Nguy.

Vì vậy, anh ta bước ra khỏi hội trường một mình và đến cùng một chiếc boong lớn.

Trên boong rộng, nhiều ô che nắng và bộ bàn ghế ăn đơn giản được đặt thưa thớt, không quy củ, trên đó có nhiều người hóng mát.

Nhìn trời biển xa xăm, mây trắng ép trên đỉnh, Mục Như Trăn bước đến lan can mà lòng buồn rười rượi.

Đến 8h45, phà bắt đầu di chuyển ra biển.

Cảm thấy thời gian sắp hết, Mục Như Trăn định đứng dậy và đi vào cabin.

Nhưng vừa quay đầu lại đã thấy một người đàn ông trung niên ngồi trên ghế cách cô không xa, đang chăm chú xem tờ báo trên tay.

Trên chiếc bàn trước mặt có một chiếc áo khoác, dưới áo có gài một chiếc khăn lụa.

Khăn lụa không hợp với trung niên áo bào.

Tất nhiên, đây không phải là vấn đề.

Điều đập vào mắt Mục Như Trăn là một cơn gió, và chiếc khăn lụa bắt đầu đung đưa.

Cô chột lo lắng cho người đàn ông trung niên, lo lắng chiếc khăn lụa sẽ bị gió thổi bay.

Nghị lực của người đàn ông trung niên dồn hết vào tờ báo mà anh ta giở ra, và dường như anh ta không để ý đến nỗi khổ mà khăn lụa đang phải gánh chịu.

“Tôi có nên nhắc nhở anh ấy không?” Mục Như Trăn trong lòng hỏi.

Nhưng tại thời điểm này.

Gió biển đột ngột dâng lên, cuối cùng chiếc khăn lụa cũng bị lấn át, thoát khỏi sự đè nén của áo choàng mà bay đi mất.

Người đàn ông trung niên dường như đã ý thức được, ngẩng đầu liếc nhìn chiếc khăn lụa đang trôi trên biển, sau đó lại hướng về tờ báo làm như không quan tâm.

Mục Như Trăn rất tò mò nên đã bước tới và nói: “Thưa ngài, chiếc khăn lụa của ngài đã bị gió thổi bay”.

“Tôi biết.” Người đàn ông trung niên nhẹ nhàng nói.

Mục Như Trăn càng kỳ lạ hơn: “Nhưng, nhưng có vẻ như cô không quan tâm chút nào, có phải cô đang lo lắng chút nào không?”

Người đàn ông trung niên đặt tờ báo lên bàn, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Mục Như Trăn, sau đó cười hỏi: “Xin lỗi, tôi có nên căng thẳng không?”

“Không nên sao?” Mục Như Trăn.

Người đàn ông trung niên cười nói: “Tôi căng thẳng, nó có thể tự bay về được không?”

“Uh... không thể.” Mục Như Trăn.

Người đàn ông trung niên đứng lên, cười: “Nếu không được, ta vì sao phải căng thẳng?”

Mục Như Trăn choáng váng.

“Cô gái nhỏ, vì một số việc đã vô lực, tại sao phải bận tâm?”

Người đàn ông trung niên cười nói, “Giống như chiếc khăn lụa này, đã trôi vào biển. Cho dù tâm trạng của tôi có dao động như thế nào, rốt cuộc vẫn là tiêu tan. . vấn đề là gì? ”

Cơ thể của Mục Như Trăn đột ngột rung lên.

“Vừa rồi ta để ý người.” Người đàn ông trung niên cầm áo khoác lên, không vội vàng mặc vào: “Hắn là đang hỏi tưởng về một người hay sao?”

“Vâng.” Mục Như Trăn gật đầu.

“Vô dụng thôi, người ta muốn nhìn về phía trước.” Người đàn ông trung niên mỉm cười: “Hãy nghĩ về một người đã mất.

“Ví dụ, tôi không nghĩ về những sai lầm mà tôi đã mắc phải trước đây, chỉ là những gì tôi muốn làm tiếp theo.”

Những lời của anh ấy đã khiến Mục Như Trăn cảm động rất nhiều.

Vâng, có ích gì khi bỏ lỡ Lý Nguy?

Xin lỗi cho anh ta, liệu anh ta có thể sống sót?

không thể!

Vậy tại sao bạn lại buồn?

Mục Như Trăn mỉm cười, tò mò hỏi: “Ông, tiếp theo ông định làm gì?”

“Ta, ta sắp giết người.”

Chương 495

Chương 495

“Cái gì?” Mụ Như Trăn ngạc nhiên.

“Thật là buồn cười.” Người đàn ông trung niên cười với cô, sau đó lấy trong túi ra một đồng xu.

Anh ta hát đồng xu về phía Mụ Như Trăn.

Mụ Như Trăn nhanh chóng đưa tay ra bắt lấy.

“Cô gái nhỏ, cô rất đẹp, nhưng một chút u sầu giữa hai lông mày sẽ khiến cô trông đẹp hơn.”

Người đàn ông trung niên mỉm cười với Mụ Như Trăn và quay vào cabin.

Mụ Như Trăn giữ nguyên vị trí trong một thời gian.

Tôi phải nói rằng người đàn ông này rất lịch thiệp, và những gì anh ta nói dường như có lý.

Mụ Như Trăn dùng đầu ngón tay xoa đồng xu mà anh đưa cho cô.

Nói một cách chính xác, nó không phải là một đồng xu, mà là một đồng xu trò chơi có in hình mặt cười ở mặt trước và mặt đang khóc in ở mặt phía bắc.

Có lẽ, anh ấy muốn nói với tôi rằng bạn nên giữ nụ cười trên môi.

Mụ Như Trăn nghĩ trong lòng, và chậm rãi quay trở lại căn nhà gỗ.

...

Đã chín giờ.

Khoang cabin đã chật kín người, bao gồm cả ứng cử viên, trợ lý thư ký và vệ sĩ do ứng cử viên đưa đến, cuộc họp bầu chủ

tịch liên minh doanh nghiệp được chờ đợi từ lâu đã chính thức bắt đầu.

Trên sập có một dãy bàn, phía sau là dãy bàn của các nhân vật lớn của Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh.

Người cầm đầu là một thanh niên khoảng ba mươi tuổi.

“Có lẽ anh ấy là trưởng nhóm công chứng, Lý Nham, phó chủ tịch Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh.”

“Oa, người còn trẻ như vậy?”

“Ai nói không có.”

“Người này nhất định phải có lai lịch và liên quan gì đó, nếu không còn trẻ như vậy, sao có thể làm phó chủ tịch Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh.”

“Vậy thì cần phải nói...”

Gần một ngàn khán giả đang xì xào bàn tán.

Nhưng ngay sau đó, với âm thanh từ loa trong hội trường, hàng nghìn người trong hội trường đều im lặng.

“Mọi người, tôi tên là Lý Nham. Tôi được Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh cử đến để giúp Liên đoàn Thương Minh Giang Bắc chọn chủ tịch Liên đoàn Thương Minh.”

“Tôi cần nói về các quy tắc của cuộc bầu cử này.”

“Trước hết, chúng tôi có một danh sách ở đây, dựa trên tên được điền trên thiệp mời của tất cả mọi người có mặt tại đây.”

“Tổng cộng 362 chủ doanh nghiệp lớn đã đến tham gia cuộc bầu cử này.”

“Chúng tôi đã quyết định cho mỗi ứng viên một cơ hội phát biểu. Vì số lượng lớn nên mọi người nên nói ngắn gọn nhất có thể. Nếu ai đó có ý kiến về người phát ngôn, họ cũng có thể tranh luận.

Mặc dù có thể mất nhiều thời gian của mọi người nhưng xin đừng lo lắng, trên chuyen phà này có các phòng thoải mái cho mỗi ứng viên và bạn có thể nghỉ ngơi trên đường đi.”

“Sau khi bạn đã hoàn thành các tự đề xuất của mình, hội đồng công chúng của chúng tôi sẽ tiến hành các cuộc thảo luận toàn diện và chọn ra 50 đối thủ cạnh tranh từ họ. Sau khi mọi người bỏ phiếu, cuối cùng chúng tôi sẽ quyết định top 10.”

“Mười người đứng đầu sẽ được sàng lọc sau một thời gian ngắn nghỉ ngơi, và cuối cùng một người có năng lực sẽ được chọn làm chủ tịch Hiệp hội Thương mại Giang Bắc.”

“Ồ, tôi hy vọng mọi người có thể hiểu rằng giải thích cuối cùng của cuộc bầu cử này thuộc về tôi. Bạn không cần phải lo lắng về sự công bằng hay không công bằng, bởi vì chỉ cần tôi gật đầu để quyết định mọi thứ, họ đã công bằng.”

“Vì vậy, bạn có thể giữ ý kiến của mình.”

“Hãy bắt đầu chiến dịch. Nếu tôi đọc tên, tôi sẽ đến sân khấu để tuyên bố bản thân.”

“Từ Huy!”

Có thể nói, cái đầu trẻ tuổi ngoài ba mươi này rất độc đoán.

Tất nhiên, nói cách khác, nó rất độc lập.

Nhưng ở một nơi như vậy, người ta có tiếng nói cuối cùng, và một mình họ nắm quyền, ai dám có ý kiến với khán giả?

Mọi người im đi.

Giống như đám người vừa rồi nói qua cửa sau, có lai lịch trở thành phó chủ tịch Liên đoàn kinh doanh Bắc Kinh, người nhìn ta, ta nhìn người, không ai nói được nữa.

Điều đó có nghĩa là giống như bạn nói: Tôi chỉ có một mối quan hệ, tôi có lý lịch, có chuyện gì vậy, bạn không hài lòng?

Trình uyên ngồi trên khán đài không khỏi thở dài thầm kín.

Lúc này, một người đàn ông trung niên đứng dậy khỏi ghế ở góc Tây Bắc, đi về phía thềm sân, có lẽ vì bản tự báo cáo mà anh ta chuẩn bị tương đối lâu nên bước đi rất vội vàng.

Khi bước lên sân khấu, trước tiên anh ta cúi chào tổ công chúng, sau đó mới cúi đầu chào mọi người, bắt đầu màn biểu

diễn: “Xin chào mọi người, tôi là Từ Huy, chủ tịch tập đoàn Junhe...”

Tiếp theo, là một sự khoe khoang thông thường.

Thành thật mà nói, nó rất nhàm chán. Thế là Trình uyên nhắm mắt không thèm nghe.

Tuy nhiên, khuôn mặt của Bạch An Tương rất nghiêm túc, như thể đang lo lắng.

Đúng lúc này, Mục Như Trăn quay lại.

Cô nhìn xung quanh, và khi nhìn thấy Trình uyên và Bạch An Tương, cô vội vàng bước đến và ngồi cạnh Bạch An Tương.

“Em đã làm gì?” Bạch An Tương thuận miệng hỏi.

Mục Như Trăn cười nhẹ: “Không sao, ta đi vệ sinh.”

Sau đó, Bạch An Tương tiếp tục nhìn vào thùng đàn, nhẹ nhàng lẩm bẩm trong miệng, như thể đang chuẩn bị cho cô ấy lên sân khấu.

Sau một tiếng đồng hồ trôi qua, hơn 20 thí sinh được luân phiên trên sân khấu, khi đọc tên mình không biết sẽ đợi đến năm con khi.

Trình uyên duỗi eo nói với Bạch An Tương: “Vợ à, dù sao một lúc nữa sẽ không đến lượt chúng ta, nếu không thì hóng gió biển đi?”

Nghe thấy tiếng gió biển, không đợi Bạch An Tương nói, mắt Mục Như Trăn sáng lên, cô vội vàng gật đầu: “Ừ, An Tương, chúng ta ra ngoài hít thở một chút nhé?”

Bạch An Tương vốn dĩ muốn từ chối, nhưng thấy Trình uyên và Mục Như Trăn nói như vậy, khó nói quá nên đành gật đầu.

Đúng lúc này, giọng nói của Lí Nham lại từ trong loa phát ra.

“Tiếp theo, Lý Kiếm.”

Vì vậy, một thanh niên với mái tóc dài lớn, mặc đồ cao bồi, và không hòa hợp với mọi người ở hiện trường nhảy lên khỏi ghế, sau đó lắc lư ba lần, và bước lên mái chèo với một làn sóng khinh bỉ.

“Quái, ai đây?”

“Tại sao lại có côn đồ?”

“Ta không biết, người biết Lão Lý sao?”

“Tôi chưa thấy, hình như không phải thành phố Trịnh Bắc của chúng ta.”

Mọi người nhận xét mái tóc dài có tên Lý Kiếm.

Thảo nào mọi người xì xào, anh này trông như một ông chủ, ăn mặc hở hang rõ ràng là một kẻ đều cáng.

Và Lý Nham, trưởng nhóm công chứng, cau mày.

“Xin chào mọi người, tôi tên là Lý Kiếm!” Người thanh niên cười nham hiểm.

Ngay khi giọng nói của Lý Kiếm phát ra, Trình uyên, người đã đứng lên, đột nhiên giật mình, anh nhanh chóng quay đầu lại và nhìn lên bực.

Không nhìn cũng biết, cả người choáng váng.

Trên trán, Lý Nguy rõ ràng!

Lý Nguy vẫn chưa chết?

Nhịp tim của Trình uyên bất giác bắt đầu tăng nhanh, anh sững sờ nhìn Lý Nguy trên sân khấu.

“Đi, có chuyện gì vậy?” Mục Như Trăn không khỏi thúc giục Trình uyên.

Không, Lý Nguy đã chết.

Anh đã gặp anh chàng này một lần, không phải Lý Nguy, nhưng rất giống với Lý Nguy chang.

Trình uyên định thần lại, quay lại nhìn Bạch An Tương, cô thấy cô cũng đang sững sờ.

Kéo tay Bạch An Tương, Trình uyên cười: “Chỉ là một hình ảnh dài mà thôi.”

Bạch An Tương tỏ vẻ nghi ngờ.

Họ bước ra khỏi sảnh và đi về phía boong.

Từ boong tàu đi vào sảnh là một hành lang hẹp, hai bên hành lang có nhiều phòng nhỏ độc lập, ước tính dùng cho những người lớn còn lại trong sảnh.

Trình uyên, Bạch An Tương và Mục Như Trăn mới đi đến một nửa hành lang.

Trình uyên đột nhiên quay đầu lại và tung một quả đấm về phía Mục Như Trăn.

Chương 496

CHƯƠNG 496

Mục Như Trăn không ngờ Trình uyên lại đánh mình bất ngờ, trong lúc hoảng loạn, cô nhanh chóng dùng tay chặn lại.

“Bùm!” Một âm thanh.

Cô bị Trình uyên đâm, cô lùi lại vài bước và mở cửa một ngăn.

Trình uyên không dừng lại, đập thẳng vào bụng cô một cái.

Cảnh tượng này xảy ra quá đột ngột khiến Bạch An Tương chưa kịp phản ứng.

“Trình uyên, em làm sao vậy?” Bạch An Tương bị sốc, vội vàng kéo Trình uyên ra.

Cả ba lao vào khoang.

Đây là một căn phòng chỉ rộng hơn chục mét vuông, trong phòng có một chiếc giường và một phòng tắm, vô cùng đơn giản.

Trong phòng, Trình uyên lạnh lùng nhìn Mục Như Trăn đang từ từ đứng dậy.

Bạch An Tương lo lắng nắm lấy cánh tay của Trình uyên, vừa định nói gì đó, cô đã thấy Mục Như Trăn từ trên mặt đất từ từ đứng dậy, khoe miệng chảy ra vết máu, cau mày hỏi: “Anh thấy thế nào rồi?”

Bạch An Tương choáng váng.

Giọng điệu của Mục Như Trăn lạnh lùng, cái lạnh khiến cô sợ hãi.

Quan trọng hơn, đây không phải là giọng của Mục Như Trăn.

“Hơi thở và nhịp tim.” Trình uyên nhàn nhạt nói: “Hơi thở và nhịp tim của Mục Như Trăn khác với người thường. Không khó để nghe thấy sự khác biệt”.

“Dựa vào cái này à?” Mục Như Trăn choáng váng.

Trình uyên lắc đầu: “Đương nhiên là không.”

Nhưng vì những lý do cụ thể, anh ấy dường như không muốn nhắc đến.

Khi Lý Kiếm lên nắm quyền vừa rồi, Trình uyênru đã bị sét đánh, như thể ông đã nhìn thấy Lý Ngụy còn sống.

Đương nhiên hẳn biết Lý Kiếm không phải Lý Ngụy, nhưng quả thực rất giống.

Bạch An Tương không biết người đó không phải là Lý Ngụy nên cả người choáng váng, hay là Trình uyên nhắc nhở cô tỉnh lại.

Ngay cả cô ấy cũng cảm thấy Lý Kiếm và Lý Nguychang rất giống nhau, nhưng Mục Như Trăn lại thờ ơ?

Trình uyên biết ấn tượng sâu sắc của Mục Như Trăn về Lý Ngụy, vì vậy, việc nhìn thấy Lý Kiếm, người trông rất giống Lý Ngụy, không gây sóng gió. Điều đó chỉ cho thấy ...

Mục Như Trăn không phải là Mục Như Trăn.

“Cô là ai? Như Trăn ở đâu?” Bạch An Tương kinh hãi hỏi.

Khóe miệng Mục Như Trăn chậm rãi cong lên, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên một tia tà mị: “Trình uyên, do người tự mình lựa chọn ném vào lưới, không sao cả, hôm nay ông trời không cứu được người!”

Đang nói thì đưa tay ra.

Một làn khói hồng ngay lập tức lao về phía Trình uyên.

Khi thấy vậy, Trình uyên nhanh chóng kéo Bạch An Tương ra phía sau, mở lòng bàn tay ra và nhét viên thuốc giải rượu mang theo vào miệng.

Tuy nhiên, mảnh khói này hiển nhiên không chỉ có thể đóng vai trò là khói độc, mà còn có thể đóng vai trò của đôi mắt quyền rũ.

“gọi!”

Gió lộng.

Bất ngờ một con dao cắt qua làn khói và đâm Trình uyên.

Vẻ mặt của Trình uyên đanh lại, và thay vì rút lui, anh ta buộc con dao vào tay mình.

“gì!”

Con đau ngay lập tức lan đến các dây thần kinh não.

Nhưng anh ta không chút do dự, dùng trái tay nắm lấy bàn tay đang cầm dao rồi lùi lại một cách thô bạo.

Hình bóng của Mục Như Trăn trong làn khói xuyên qua màn sương mù.

Giật vai, Trình uyên lật người cô lại, đầu gối đập vào ngực cô, cánh tay ôm chặt lấy cô rồi đột ngột vặn vẹo!

“Crack”

“A!” Mục Như Trăn khàn giọng kêu lên.

Bạch An Tương đã vô cùng hoảng sợ khi thấy Trình uyên kề dao vào cổ tay, và vội vàng tiến về phía trước.

“Đừng tới đây!” Trình uyên sắc bén hét lên.

Vì vậy, Bạch An Tương đã sợ hãi và dừng lại.

Điều này không chính xác! Trình uyên cau mày.

Bản thân chuyện của Thuật Dịch Dung đã khá nực cười, nhưng có thể biến thành Mục Như Trăn thân với chính mình, vậy mà không bị trói buộc, chẳng phải càng nực cười hơn sao?

“Chào...”

“Mục Như Trăn,” người bị Trình uyên tóm lấy cánh tay vặn vẹo, không quên chế nhạo khi chịu đựng cơn đau dữ dội từ cánh tay: “Giết tôi đi, cô sẽ không bao giờ gặp lại người phụ nữ này nữa

Trình uyên biết rằng người phụ nữ mà cô ấy đang đề cập đến là Mục Như Trăn.

“Nói đi, cô ấy ở đâu? Anh đã làm gì cô ấy?” Trình uyên trầm giọng hỏi.

“Cô ấy đang ở trên boong. Hãy tự mình đi lên. Đừng mất cảnh giác, nếu không bạn sẽ hiểu hậu quả của cô ấy.” “Mục Như Trăn” nói với vẻ chế nhạo.

“Rắc rắc!”

“gì!”

Một tiếng hét khác phát ra.

Trình uyên nhân cơ hội đó bẻ gãy cánh tay còn lại của cô.

“Mục Như Trăn” đau đớn toát mồ hôi hột.

Tranh thủ lúc này, Trình uyên đã lột một phần da ở cằm.

Điều này tương tự như silica gel, nhưng với độ mỏng hơn rất nhiều, nó là một loại “mặt nạ da người” đơn giản.

Nó dường như là một thứ công nghệ cao.

Trình uyên đã nhấc cô lên khỏi mặt đất trước khi cô có thể nhìn rõ.

Người phụ nữ này là người đã gây ra vụ nổ tàu du lịch vào ngày hôm đó và suýt giết chết anh ta và Bạch Dạ.

Vì hình dáng và màu da giống với Mục Như Trăn nên cô ấy đã biến thành Mục Như Trăn, thực sự rất sống động.

Chỉ là vận may kém hơn một chút, ai ngờ Lý Kiếm, người rất giống Lý Nguy lại lên sân khấu.

Hộ tống người phụ nữ bị gãy tay, bước lên boong.

Bởi vì cuộc họp bầu cử, không có người trên boong vào lúc này.

“Ở đâu?” Trình uyên lạnh lùng hỏi.

Người phụ nữ bị gãy tay lấm tẩm những giọt mồ hôi trên trán và khuôn mặt hơi góm ghiếc vì đau đớn.

“trái.”

Trình uyên làm theo chỉ dẫn của cô ấy và đến phía bên kia của boong, vì cabin đã được che bởi phần nhô lên.

Có một căn phòng ở đây, dưới tháp canh, nó được ước tính là một căn phòng để cất giữ các dụng cụ khác nhau trên boong.

Trước cửa phòng có một cái bàn, trên bàn có một ấm trà và hai tách trà.

Và đằng sau chiếc bàn là một người đàn ông đang đọc báo.

Bị tờ báo che mắt, Trình uyên không nhìn thấy bộ dạng của anh.

“Cô là ai?” Trình uyên hỏi.

Người đàn ông đang đọc báo nói nhẹ: “Ngồi đi.”

Trình uyên cau mày và buông người phụ nữ bị gãy tay.

Kéo Bạch An Tương ngồi xuống hai chiếc ghế đối diện với người đàn ông đang đọc báo.

Người đàn ông đang đọc báo đặt tờ báo xuống bàn, sau đó vươn tay véo ấm trà trên bàn, rót đầy hai chén trà.

“Xin lỗi, tôi không biết rằng phu nhân của cô sẽ đi cùng tôi, vì vậy tôi có một tách trà bớt đi.”

Trình uyên nheo mắt, nhìn chăm chăm vào tách trà trước mặt, cười chế nhạo: “Thực ra, tốt hơn là cậu nên chuẩn bị một ít đi, bởi vì tôi sẽ không uống trà của cậu cho đến khi tôi biết cậu là ai.”

Khi người đàn ông đặt tờ báo xuống, Trình uyên đã nhìn thấy bộ dạng của anh ta.

Đây là một người đàn ông trung niên, có vẻ ngoài tử tế, khuôn mặt dễ nhìn, tạo cảm giác gần gũi.

Nhưng Trình uyên biết làm thế nào để một người như họ có thể chơi Thuật Dịch Dungshu thể hiện màu sắc thực sự của họ.

Vì vậy, khuôn mặt này hầu hết là giả.

Người đàn ông trung niên mỉm cười đề nghị: “Tại sao chúng ta không chơi một trò chơi.”

Sau đó anh ta lấy ra một đồng xu.

Đây là một đồng xu trò chơi có hình mặt cười ở mặt trước.

“Ta đi đoán, người đoán đúng, ta trả lời câu hỏi của người, người đoán sai, người trả lời câu hỏi của ta?”

Trình uyên cau mày, giễu cợt: “Nếu không, tôi quay sang đoán xem?”

Người đàn ông trung niên duỗi tay đưa ra yêu cầu, lãnh đạm nói: “Vâng, xin mời.”

Trình uyên nhặt đồng xu trên bàn và nhìn nó.

Sau đó, nó được đặt trên bàn và quay lại.

Ngay khi đồng xu đang quay nhanh, Trình uyên đột nhiên cảm thấy mặt bàn cũng đang quay, theo sau là người đàn ông trung niên trước mặt, sau lưng là biển và trời xanh.

Bầu trời quay cuồng!

Chương 497

CHƯƠNG 497

Trình uyên mắt tối sầm lại, rồi ngã xuống đất.

Cảnh tượng này khiến Bạch An Tương sợ hãi, cô vội vàng vồ lấy Trình uyên, lo lắng nói: “Trình uyên, anh có chuyện gì vậy?”

“Thằng khốn, tao giết mày!”

Nhìn thấy Trình uyên ngã, người phụ nữ bị gãy tay chạy tới, cánh tay đung đưa như chuông gió, nghiêng răng đá vào đầu Trình uyên.

Thấy vậy, Bạch An Tương đã ném mình vào Trình uyên một cách tuyệt vọng, và đá Bạch An Tương và Trình uyên cùng với cú đá này.

“Lâm Lộ dừng lại,” người đàn ông trung niên lạnh lùng quát.

Người phụ nữ tên Lâm Lộ, dường như không muốn, nhìn Trình uyên và Bạch An Tương một cái nhìn hằm học, rồi quay lại với người đàn ông trung niên.

Bạch An Tương thân thể mềm mại, sau chân Lâm Lộ, một vết máu không khỏi trào ra từ miệng cô, còn có cảm giác máu trào dâng trong ngực và bụng.

“Cô gái, đừng lo lắng, hấn chỉ bị ta hạ độc sẽ không tổn hại đến tính mạng.” Người đàn ông trung niên nhẹ giọng nói.

“Anh muốn làm cái quái gì vậy?” Bạch An Tương tức giận nói.

“Rất đơn giản. Tôi không muốn Trình uyên tham gia cuộc bầu cử này.” Người đàn ông trung niên nhẹ giọng nói: “Chỉ cần anh ấy không tranh cử chủ tịch Liên đoàn Thương Minh, tôi sẽ sắp xếp thuốc giải cho anh. sau đó. ”

“Về phần cô gái nhỏ đó, tôi sẽ cho qua.”

“Tại sao?” Bạch An Tương khó hiểu hỏi.

Người đàn ông trung niên khẽ cười: “Cô gái nhỏ, biết nhiều không phải chuyện tốt.”

Nói xong đứng dậy đi về phía cabin.

Lâm Lộ cũng vội vàng theo sau với hai cánh tay buồn cười.

Vừa vào trong khoang, Lâm Lộ nóng lòng hỏi: “Tại sao để Trình uyên đi?”

“Nếu không?” Người đàn ông trung niên hỏi.

Lâm Lộ: “Người không muốn dùng Trình uyên dẫn Trình Tuấn Phong ra ngoài sao? Giết hẳn, Trình Tuấn Phong nhất định sẽ lộ diện.”

Nghe vậy, người đàn ông trung niên đột nhiên quay đầu lại nhìn cô chăm chăm, giống như một tên ngốc.

“Giết Trình uyên? Dẫn Trình Tuấn Phong ra ngoài?”

“Ừ, mọi người không nghĩ vậy sao?” Lâm Lộ.

Người đàn ông trung niên chế nhạo: “Nhưng cô nghĩ họ đã làm gì?”

“Cái này ...” Lâm Lộ.

“Giết Trình uyên để dẫn Trình Tuấn Phong ra ngoài. Cô bị Trình Tuấn Phong tức giận, hay tôi bị như vậy?” Người đàn ông trung niên chế nhạo, “Mọi người đều muốn dẫn Trình Tuấn Phong ra ngoài để giết, nhưng cô phải tự -biết, chúng tôi BẠN đã giết nó? ”

“Chúng ta không giết được tại sao lại phải may vá cưới cho người khác?”

“Chỉ cần Trình uyên không phải là chủ tịch của Thương hội Giang Bắc, mấy lão già kia không cần phải lo lắng về thể diện của Thương hội Bắc Kinh. Sớm muộn sẽ có người sốt ruột làm thay chúng ta.”

Nói đến đây, khuôn mặt người đàn ông trung niên trở nên hơi méo mó và gớm ghiếc: “Chúng tôi là ngư dân.”

“Nhưng, họ có nên làm điều đó không?” Lâm Lộ.

Người đàn ông trung niên hừ lạnh: “Bọn họ, bởi vì...”

“Bởi vì không ai muốn nhìn Trình uyên lấy được bùa hộ mệnh.”

...

...

Không mất nhiều thời gian trước khi Trình uyên tỉnh dậy.

Tỉnh lại, hắn không nhận được vỗ đầu vài cái, cười nhạt nói:

“Không quan trọng là hắn có uống trà hay không.”

Bạch An Tương lo lắng nhìn anh và hỏi: “Anh không sao chứ?”

“Không sao đâu.” Trình uyên lắc đầu và quay sang nhìn Bạch An Tương một cách âu yếm.

Đột ngột.

Biểu cảm của Trình uyên thay đổi đáng kể.

Nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu treo ở khước miệng Bạch An Tương, trong lòng cô nổi lên một cơn tức giận dữ dội.

“Vợ, ai hại em?”

Bạch An Tương Tây vội vàng lắc đầu: “Ta không sao, chỉ là...”

“Chỉ cái gì?”

Bạch An Tương lặp lại những gì người đàn ông trung niên đã nói với cô với Trình uyên.

Chỉ cần cậu không tranh cử chủ tịch liên minh kinh doanh, chất độc trong người cậu và Mục Như Trăn sẽ an toàn.

“Chúng ta thật sự có thể bình an vô sự sao?” Trình uyên không khỏi chế nhạo: “Khi chúng ta ba tuổi?”

Bạch An Tương lo lắng hỏi: “Chúng ta phải làm gì? Chúng ta có nên gọi cảnh sát không?”

Trình uyên lắc đầu: “Bây giờ phà đang hướng ra biển, gọi cảnh sát cũng vô ích, tôi đoán ... điện thoại di động của chúng ta bây giờ hẳn là không có tín hiệu.”

“Hà?” Bạch An Tương nhanh chóng lấy điện thoại ra xem, chắc chắn là...

“Đừng lo lắng, tôi sẽ lo liệu.” Trình uyên nhẹ nhàng nói rồi đưa Bạch An Tương trở lại cabin.

Bước vào hội trường, cuộc bầu cử vẫn đang diễn ra.

Ngồi trở lại chỗ của mình, Trình uyên nói nhỏ với Thời Sách đang ngồi phía sau: “Giúp tôi tìm người.”

“Ừ.” Thời Sách.

Trình uyên mô tả ngoại hình của người đàn ông trung niên.

Thời Sách gật đầu và đợi một lúc rồi anh đứng dậy và bước đi.

“Ông xã, chất độc trên người anh sao?” Bạch An Tương Tây lo lắng hỏi.

Trình uyên cười nhẹ: “Không sao, tôi có cái này.”

Sau đó, anh ta lấy một viên thuốc từ cánh tay của mình.

Đây là thuốc giải độc của Mã Quân, nói cách khác, thuốc do gia đình Mã Quân truyền lại thật sự là không có vật gì che đậy, không ngoa khi nói rằng nó có thể chữa được tất cả các loại độc tố.

“Người tiếp theo là Long Thẩm Vũ.”

Lúc này, giọng nói của Lý Nham của tổ công chúng phát ra từ loa trong hội trường.

Khi nghe thấy điều này, Trình uyên và Bạch An Tương đều nhìn về phía sân khấu.

Sau khi Long Thẩm Vũ bị Trình uyên đá xuống biển, anh đã nhanh chóng được vớt lên, tuy rằng rất xấu hổ nhưng ít nhất điều này cũng không ảnh hưởng đến việc tranh cử của anh.

Long Thẩm Vũ, người đã thay quần áo, bước lên sân khấu một cách bình thản, thỉnh thoảng lại nắm chặt tay vào đám đông.

Trên sân khấu, anh ấy nở một nụ cười và cúi chào Lý Nham, sau đó anh ấy quay lại và nói với mọi người: “Xin chào mọi người, tôi tên là Long Thẩm Vũ và tôi là chủ tịch tập đoàn Xinyang Tuấn Phong. Lần này ...”

Khi nghe thấy chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong, Lý Nham hơi nhướn mày và không kìm được cất ngang. “Chờ đã ... Theo tôi biết, chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong phải là Trình uyên.”

Long Thảm Vũ sững sốt một chút, sau đó ngượng ngùng cười cười: “Đã đổi, hehe ... Đã đổi.”

“Ồ, vậy người tiếp tục.” Lý Nham nhẹ giọng nói.

Khi Trình uyên được nhắc đến, Bạch An Tương không khỏi ngạc nhiên liếc nhìn Trình uyên.

Long Thảm Vũ nói xong liền vang lên một tràng vỗ tay, không có ai lên tiếng hỏi, liền chào Lý Nham rồi đi xuống.

“Tiếp theo, Bạch An Tương.” Lý Nham nhẹ nói.

Khi nghe điều này, Bạch An Tương run rẩy toàn thân.

Trình uyên bắt tay cô nói: “Đi đi, đừng căng thẳng.”

không lo lắng?

Thật kỳ lạ khi không lo lắng.

Khuôn mặt của Bạch An Tương đỏ bừng, khi bước lên sân khấu, cô ấy vẫn cúi gằm mặt.

“Xin chào mọi người, tôi tên là Bạch An Tương.” Bạch An Tương bước lên sân khấu, ngược lên và mỉm cười với mọi người: “Tôi là tổng giám đốc của công ty trang trí Chương Mỹ.”

“Ồ rất đẹp!”

“Đẹp quá ...!”

“Nói cách khác, nếu chủ tịch Hiệp hội Thương mại Giang Bắc yêu cầu cô ấy phục vụ, tôi sẽ là người phục vụ đầu tiên!”

“tôi cũng vậy.....”

Khi mọi người trên khán đài nhìn thấy Bạch An Tương, họ đều rất kinh ngạc.

Ngay cả Lý Nham trên sân khấu cũng hơi giật mình, trong lòng không khỏi thờ dài.

“Có thể mọi người không quen thuộc với tôi, cũng như họ không quen thuộc với Công ty Trang trí chương Mỹ của chúng tôi. Điều này là bình thường vì công ty của chúng tôi chỉ là một công ty rất nhỏ so với các ông chủ lớn. Mặc dù tôi biết năng lực để lọt vào vòng trong nhưng tôi không” t Nên đến để tham gia vào cuộc bầu cử kiểu này. ”

“Nhưng ... tôi biết một người.”

Bạch An Tương bất ngờ mỉm cười với khán giả.

Diện mạo ban đầu vốn đã gây ấn tượng với hầu hết mọi người, cộng thêm nụ cười lúc này chẳng khác gì ánh nắng ấm áp đầu xuân.

Các ông chủ lớn trên khán đài nhìn thẳng.

Chương 498

CHƯƠNG 498

“Tôi biết một vài người.”

“Thuở ban đầu, cậu ấy chỉ là một cậu bé nghèo không một xu dính túi, để có tiền chữa bệnh cho mẹ, cậu ấy bất đắc dĩ phải chọn con đường làm cha mẹ.

Trong suốt thời gian sinh nở, chịu đủ mọi tủ nhục nhưng anh vẫn nhẫn nhịn chịu đựng, bao dung vô cùng với chị vợ, mẹ vợ. cho đến một ngày

Đột nhiên anh có cơ hội phụ trách một nhóm lớn.

Anh không nao núng, không sợ hãi và vì ước mơ mà anh hằng kiên định, với đôi vai hai mươi, anh đã gồng gánh cả đoàn người trên vai, dũng cảm tiến về phía trước và vượt qua khó khăn.

Trên thực tế, tôi biết giấc mơ này của anh ấy là gì.

Những ước mơ của anh ấy thật nhỏ bé.

Nó quá nhỏ nên nhiều người mắc phải khi mới sinh.

Đó là.....”

“Tức là có thể chung sống trong một gia đình vô tư, hòa thuận”.

“Tuy nhiên, chỉ vì một ước mơ nhỏ nhoi như vậy mà anh ấy đã phải trả một cái giá vô cùng đắt.”

“Anh ấy rất dũng cảm, anh ấy là hình mẫu của tôi, vì vậy dù biết rằng tôi không đủ tư cách để đứng ở đây ngày hôm nay, nhưng tôi phải giống như anh ấy, vì ước mơ của mình, dũng cảm đứng lên và tiến về phía trước vì gia đình.”

Đầu óc của Trình uyên vốn hướng về người đàn ông trung niên, khi Bạch An Tương lên nắm quyền, ông ta bắt đầu bảo

Trần Thành bí mật theo dõi Thời Sách, sợ rằng Thời Sách sẽ bị lừa.

Nhưng đột nhiên khi Bạch An Tương nhắc đến mình, Trình uyên kinh ngạc ngẩng đầu lên, khi Bạch An Tương nói đoạn tiếp theo thì Trình uyên như hóa đá.

Anh chưa bao giờ đề cập đến giấc mơ của mình với Bạch An Tương, nhưng cô đã đoán được điều đó.

Trong chốc lát, ánh mắt Trình uyên có chút ươn ướt, anh đột nhiên cảm thấy mọi thứ anh phải chịu đựng trong mấy năm qua đều xứng đáng.

Vì cô ấy hiểu anh.

Bài phát biểu của Bạch An Tương có vẻ khiêm tốn, nhưng chân thành. Được các sếp lớn trên khán đài nhận ra, đều có tiếng vỗ tay.

Lúc này, Lý Nham của nhóm công chúng hỏi: “Người mà bạn nhắc đến là Trình uyên phải không?”

Nghe vậy, thân thể Bạch An Tương run lên, kinh ngạc quay lại nhìn Lý Nham.

Cô ấy có vẻ bị sốc khi Lý Nham biết Trình uyên.

Lý Nham khẽ cười: “Không hiểu lắm, ta vừa rồi nghe thấy.”

Bạch An Tương gật đầu với nó.

Sau đó bước ra khỏi sân khấu.

Ngay sau đó, Lý Nham gọi thêm vài người lên sân khấu.

...

Bạch An Tương trở lại chỗ ngồi và thở ra một cách nặng nhọc, như thể được giải tỏa.

“Tuyệt vời.” Trình uyên khen ngợi vợ mình.

Bạch An Tương khẽ cười với anh, nhưng đồng thời cũng cau mày.

“Đừng lo lắng, Mục Như Trăn sẽ không sao đâu.” Trình uyên không thể không an ủi sau khi thấy Bạch An Tương lo lắng.

...

Ngay sau đó, Thảm Hoa cũng đã lên sân khấu.

Ngay khi Thảm Hoa bước ra sân khấu, anh đã nhận được một tràng pháo tay không nói nên lời, điều này cho thấy mức độ nổi tiếng của anh là không bình thường.

Anh ấy đã tự sự trên sân khấu, và khán giả không ngừng vỗ tay.

“Xem ra chủ tịch hiệp hội thương hội Giang Bắc sẽ rơi vào tay ông chủ tập đoàn Thần.”

“Phổ biến, khó chịu!”

“Tuy nhiên, tôi vẫn ủng hộ người đẹp lớn tên là Bạch An Tương.”

“Em cũng vậy, xinh quá.”

“Nhân tiện, mọi người phải nhìn lại để tìm hiểu xem cô ấy đã kết hôn hay chưa.”

“Cái gì? Lão Trư của người đã gần sáu mươi, còn tưởng lấy thiếp?”

“Đi đi, không đưa ta ra khỏi nước, ta chỉ muốn hỏi con trai của ta.”

Mọi người trên khán đài đều xì xào bàn tán.

Đối với Thảm Hoa, Trình uyên không hề bị cảm lạnh.

Lúc này, Thời Sách đã quay lại.

Trình uyên liếc nhìn anh, và anh lắc đầu với Trình uyên, cho thấy rằng anh không tìm thấy người mà Trình uyên đang nói đến.

“Điêm dừng đầu tiên.” Trình uyên nói nhỏ với Thời Sách: “Người đó không muốn tôi tham gia tranh cử. Tôi muốn ứng cử cho anh ta. Tôi tin rằng anh ta sẽ khoe được đôi chân của mình”.

Thời Sách gật đầu, và Trần Thành cũng quay lại.

Sau Thảm Hoa còn có hơn chục người, cuối cùng ...

“Người tiếp theo.”

Lý Nham liếc nhìn trước mặt mọi người, lần này anh ta cố ý dừng lại hai giây rồi mới tiếp tục hét lên: “Trình uyên.”

Khi nghe thấy tên của Trình uyên, Bạch An Tương đã nói với Trình uyên: “Nào!”

Trình uyên khẽ mỉm cười với anh.

Sau đó bước ra sân khấu.

Lúc này, Thẩm Hoa đột nhiên cau mày hỏi Long Thâm Vũ bên cạnh: “Hắn tại sao lại tới?”

Long Thâm Vũ vẻ mặt chua xót: “Ta không biết, Tân Dương thành rõ ràng có ba cái thiệp mời.”

...

Trình uyên bước lên sân khấu, đầu tiên là hơi cúi đầu chào Lý Nham, và Lý Nham hiếm khi gật đầu với Trình uyên.

Trước đây anh chưa từng gật đầu với ai, ngay cả Thẩm Hoa, anh cũng có thái độ bình tĩnh.

Cảnh tượng này rơi vào mắt Thẩm Hoa khiến anh phải nheo mắt.

Trình uyên quay mặt về phía mọi người và nói: “Xin chào mọi người, tôi tên là Trình uyên!”

“Trình uyên?”

“Anh ấy là Trình uyên?”

“Đó là cựu chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong. Nghe nói ông ấy đã bị đuổi khỏi tập đoàn Tuấn Phong.”

“Tôi cũng nghe nói rằng Phương Thanh Yên đã bị anh ta giết.”

“Suyt, đây là chuyện phiếm, đừng nói nhảm.”

Mọi người đều ngạc nhiên.

Trong giọng nói của những người này, đột nhiên vang lên một câu hỏi lớn.

“Trình uyên? Cô còn không có công ty, vậy sao có tư cách đứng ở đây?”

Nghe câu hỏi này, tất cả mọi người đều đồng thanh nhìn Trình uyên.

Đúng, anh ta đã bị đuổi khỏi Tập đoàn Tuấn Phong, và bây giờ nó không được tính là bất cứ điều gì. Tại sao anh ta lại đứng ở đây trong chiến dịch?

Trình uyên trên sân khấu hơi giật mình, nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh thì phát hiện ra chính là Bạch Vĩnh Minh đã lâu không gặp.

Anh ta cũng có mặt trong đám đông.

Lúc này, Long Thâm Vũ cũng lớn tiếng kêu lên: “Đúng vậy, Trình uyên bây giờ là một người bình thường không ra gì. Tại sao lại đứng trên sân khấu?”

“Muốn chỉ điểm mặt thì đừng tới đây tham gia vui vẻ. Các ông chủ ở đây đều là ông chủ lớn. Các người là đồ gì vậy?”

Long Thâm Vũ bây giờ không sợ Trình uyên dù sao cũng có gần một ngàn người ở đây, lại có kinh đô Bắc Kinh Doanh, hẳn còn không dám làm sao?

Anh ta nhìn Trình uyên với vẻ mỉa mai, như thể chờ đợi Trình uyên không thể giải thích được, và lăn từ trên sân khấu xuống với vẻ mặt ủ rũ.

Không chỉ Long Thâm Vũ, mà rất nhiều người có tâm lý này, chẳng hạn như Bạch Vĩnh Minh và Thâm Hoa.

Tuy nhiên, Trình uyên chỉ cười.

“Tôi có quen với cô không?” Anh hỏi Long Thâm Vũ, rồi nhìn Bạch Vĩnh Minh.

Bạch Vĩnh Minh hừ lạnh một tiếng, đứng dậy chỉ vào Trình uyên: “Cháu trai gì vậy? Không phải là con rể nhà họ Bai sao? Cô dựa vào mẹ tốt giao cho tập đoàn Tuấn Phong làm âm ỉ ở thành phố Tân Dương. Bây giờ tập đoàn Tuấn Phong đã bị đánh bại, còn mặt mũi nào mà đứng đây? ”

“Tất cả đại boss đều có thể đứng ở chỗ này, không biết các người là cái thứ đồ vật gì?”

Long Thâm Vũ gật đầu với Bạch Vĩnh Minh, vang lên: “Ừ.”

Tuy nhiên, Trình uyên vẫn bình tĩnh nói: “Có vẻ như tôi không biết rõ về cậu. Bằng không, tại sao cậu không biết tôi là ai mà cứ cấn vào đây?”

“gì?”

“Em... em không phải là Trình uyên sao?” Bạch Vĩnh Minh.

Trình uyên gật đầu: “Đúng vậy, tôi là Trình uyên, tôi không chỉ là Trình uyên, tôi còn là chủ tịch thực sự của bệnh viện Long Đàn.”

“Hai, nói cho ta biết, ta có tư cách đứng ở chỗ này sao?”

Chương 499

CHƯƠNG 499

Bệnh viện Long Đàn là của anh ấy?

Dù là Bạch Vĩnh Minh hay Long Thẩm Vũ, họ đều chết lặng.

Không chỉ hai người họ, nhiều người quen biết Trình uyên, hay những người ở thành phố Xinyang đều rất sốc.

Bạch An Tương đã từng đi khám bệnh ở bệnh viện Long Đàn, lúc đó cô chỉ nghĩ rằng Trình uyên có quan hệ tốt với bác sĩ Xu ở đó.

Hóa ra anh ta là chủ tịch của bệnh viện Long Đàn.

Đầu của Bạch An Tương đột nhiên trống rỗng.

“Không thể, anh là đồ dối trá!” Bạch Vĩnh Minh không kìm được mặt mũi, cắn viên đạn phản bác: “Mọi người đều biết bệnh viện Long Đàn đã ở Tân Dương hơn mười năm, còn anh...”

“Đúng hay sai, có dấu vết theo dõi trên mạng, kiểm tra sẽ biết.” Trình uyên nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, lập tức có người bắt đầu kiểm tra bằng điện thoại di động.

Vốn dĩ điện thoại di động của mọi người đều không có tín hiệu, nhưng may mắn thay, có thông tin cho rằng nó được trang bị mạng không dây.

Lý Nham cũng kiểm tra, sau đó gật đầu: “Pháp nhân đúng là Trình uyên.”

Lúc này, Bạch Vĩnh Minh và Long Thẩm Vũ không còn gì để nói.

Trình uyên nhàn nhạt nói: “Khi hỏi người khác họ là gì, bạn có tự hỏi mình, bản thân bạn là gì?”

“Đặc biệt là cậu, giống chó gì đó.” Anh cũng thuận miệng chỉ vào Bạch Vĩnh Minh.

Sau khi nhà họ Bai không có chỗ cho Bạch Vĩnh Minh đi về, anh chàng này đã đến Ma Lao San mà không biết đi đâu, và trở thành một thành viên của gia đình Thâm trong ngục trang.

Chính xác mà nói, anh ta trở thành một con chó của gia đình Thâm.

“Anh ...!” Bạch Vĩnh Minh.

“Được.” Lí Nham nhẹ giọng nói: “Người có thể tiếp tục.”

Trình uyên gật đầu, bỏ qua Bạch Vĩnh Minh và Long Thâm Vũ, và nói với mọi người, “Được rồi, nếu ai còn thắc mắc về tôi, các bạn có thể trực tiếp nêu ra. Thời gian của tôi rất eo hẹp, nên câu chuyện sẽ không quá dài.”

“Chờ đợi!”

Trình uyên giọng nói còn chưa rơi xuống, một giọng nói sắc bén đột nhiên vang lên.

Mã Tiên Tiên đứng lên và hỏi với vẻ khinh thường: “Trình uyên, ồ không, tôi nên gọi bạn là Dong Trình, phải không?”

Trình uyên nhướng mày, nhìn cô và không nói gì.

Mã Tiên Tiên chế nhạo: “Còn dám hỏi, bệnh viện của người là tài sản gì?”

“Em đang muốn kiểm tra anh à?” Trình uyên hùng hồn hỏi.

Khi Mã Tiên Tiên đứng dậy, Thâm Hoa sững sốt, anh ta đang ở bên cạnh Mã Tiên Tiên, hiển nhiên là anh ta không ngờ Mã Tiên Tiên lại tấn công Trình uyên vào lúc này.

Trên thực tế, theo quan điểm của Thâm Hoa, Long Thâm Vũ, Bạch Vĩnh Minh và Mã Tiên Tiên thực sự là những người thừa.

Việc bầu chủ tịch Liên đoàn Thương Minh tỉnh Giang Bắc thực ra chỉ là hình thức, rốt cuộc ai có thể tranh được ông ta?

Được ngọn núi lớn của gia tộc Thâm chống lưng, tập đoàn Thâm vững vàng trở thành doanh nghiệp hàng đầu tỉnh Giang

Bắc, ai dám cạnh tranh với hắn?

Nhưng trước sự chứng kiến của rất nhiều người, vì Mã Tiên Tiên đã đi tới, nếu anh ta không nói một lời, có vẻ như nhà họ Thâm không đủ đoàn kết, và có vẻ như vợ chồng họ không đồng ý.

Vì vậy Thâm Hoa cũng ngẩng người đứng lên: “Tôi kiểm tra trên mạng thấy bệnh viện Long Đàn vốn đăng ký ban đầu là 5 triệu. Mấy năm nay hoạt động không tốt lắm, tài sản của cô cũng không quá 10 triệu.”

“Một trong những điều kiện trong cuộc bầu cử Chủ tịch Hiệp hội Thương mại Giang Bắc lần này là tất cả các doanh nhân thành đạt đều có thể tham gia tranh cử.”

“Vì vậy, theo triển vọng thị trường hiện tại, ngưỡng cho doanh nhân thành đạt này ít nhất là 20 triệu.”

“Ta không biết người làm sao nhận được thiệp mời. Tóm lại, người thật sự không đủ tư cách tham gia cuộc bầu cử này.”

Cuối cùng, Thâm Hoa đối mặt với Lý Lan Oanh một lần nữa, khẽ cúi đầu nói: “Lãnh Liễm, lời tôi nói là thật. Có thể nhờ thuộc hạ kiểm tra kỹ càng.”

Thâm Hoa nói xong.

Mã Tiên Tiên ngẩng mặt lên, như muốn tuyên bố với mọi người: Nhìn xem, Mã Tiên Tiên còn rất nhiều điều để nói, và gia đình Thâm do chồng tôi đại diện ủng hộ tôi.

Long Thâm Vũ cũng lộ ra vẻ vui mừng mắng: “Đúng vậy, người là một cái tiêu viện hồng, có tư cách gì tham gia bầu cử?”

“Vâng! Để chúng tôi tự hỏi.” Bạch Vĩnh Minh lớn tiếng chế nhạo.

Đột nhiên, khán giả xì xào.

Các ứng cử viên ở đây đều là ông chủ của nhiều tập đoàn hoặc công ty lớn, hầu hết đều trị giá hơn 100 triệu nhân dân tệ, ước tính ít nhất cũng trị giá hàng chục triệu.

Bằng cách này, trình độ của Trình uyên thực sự hơi quá nhẹ.

Cùng một ánh sáng, thực tế là có Công ty trang trí Chương Mỹ.

Tổng tài sản của công ty trang trí Chương Mỹ ước tính chưa đến 10 triệu, nhưng vấn đề là Bạch An Tương quá đẹp, lại không có thù.

Các đại boss trong khán giả chủ yếu là nam giới, cho nên ai cũng cố tình phớt lờ mỹ nữ, sẽ không làm xấu mặt một thiếu nữ xinh đẹp không có thù hận với bất kỳ ai trong số họ.

Trình uyên thì khác.

“Cửa hàng hoa quả của chúng ta dưới lầu có 8 triệu tài sản. Cho nên, chủ cửa hàng hoa quả cũng có thể tham gia tranh cử?”

“Không phải mười triệu, ta thật có mặt mũi dám tham gia tranh cử.”

“Thực sự là vô trách nhiệm.”

“Nếu tôi là anh ấy, tôi nhất định sẽ nhìn xuống xem có đường may hay không.”

Mọi người bàn tán rất nhiều, tỏ vẻ khinh thường Trình uyên trên sân khấu.

Lý Nham, trưởng nhóm công chúng, hơi nhíu mày.

Anh hỏi Trình uyên: “Những gì anh ấy nói có phải là sự thật không?”

Hắn đương nhiên là muốn nói đến Thẩm Hoa.

Thực ra, Trình uyên rất bất lực, nhưng Bạch Sĩ Câu lại không giải thích rõ ràng về điều kiện để anh ấy tham gia ứng cử.

Bây giờ tất cả đều ổn, thật đáng tiếc.

Gật đầu một cách im lặng.

Chứng kiến tình huống khó xử của Trình uyên trên sân khấu, khán giả Bạch An Tương cũng rất lo lắng.

Nếu tôi biết điều này, Công ty Trang trí Chương Mỹ nên được chuyển sang tên của Trình uyên.

Nhưng bây giờ đã quá muộn để nói bất cứ điều gì.

“Cô vẫn đứng trên đó là đáng xấu hổ và dễ thấy?” Mã Tây An lớn tiếng chế nhạo.

Long Thâm Vũ cũng nhanh chóng đồng ý: “Nếu tôi là cô, tôi đã xuống sân khấu sớm, không thấy xấu hổ sao?”

Ngay sau đó.

Một nhân viên mặc vest nhanh chóng chạy lên bục đưa một tờ giấy cho Lý Nham, trưởng nhóm công chứng.

Lý Lan Oanh mở tờ giấy ra xem, sau đó khước miệng câu lên, nở nụ cười khó lường.

“Mọi người xem qua đi.”

Lý Nham đột nhiên đứng dậy, giơ tờ giấy trong tay lên.

“Đây là một cuốn sách quà tặng.”

“Bên A của hợp đồng này là Công Ty Trái Cây Bạch Thị, và bên B là Trình uyên. Hợp đồng quy định rõ ràng rằng Công Ty Trái Cây Bạch Thị đã được chuyển sang tên của Trình uyên.”

“Hợp đồng này đã được ký ba tháng trước.”

“Và tài sản của Bai là hơn 100 triệu nhân dân tệ.”

“Vì vậy, Trình uyên đủ tư cách tham gia bầu cử.”

gì?

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều chết lặng.

Sốc nhất là Bạch Vĩnh Minh.

Anh như bị sét đánh, cả người chết sững tại chỗ.

Gia tộc Bai bây giờ do cậu con trai cũ Bạch Sĩ Phan đảm nhiệm nên chưa bao giờ nghĩ rằng quyền thừa kế này không phải là mình.

Đó là cách anh ấy hôn Lão Tử!

Bộ não của Bạch Vĩnh Minh ngừng quay.

Tuy nhiên, đây không phải là kết thúc.

Ngay sau đó.

Đột nhiên có một giọng nói khác trong hội trường.

“Nếu số tiền này không đủ, vậy còn việc bỏ sung Tập đoàn Trích Thủy thì sao?”

Khi nghe thấy âm thanh, Trình uyên giật mình.

Mọi người đều nhìn vào nguồn phát ra âm thanh.

Tiêu Mục từ từ đứng dậy khỏi đám đông và nghiêm nghị nói:

“Tập đoàn Trích Thủy, hợp nhất thành tên Trình uyên!”

“bùm!”

Lúc này, cả hội trường như một cái bình nổ tung, khiến khán giả một phen hú vía.

Chương 500

CHƯƠNG 500

Tập đoàn Trích Thủy tuy không nổi tiếng như tập đoàn Tuấn Phong nhưng đà phát triển của tập đoàn này rất nhanh và tiềm năng là không giới hạn.

Trên thực tế, mới thành lập được hơn một năm, mà tập đoàn Trích Thủy đã mở rộng nhanh chóng, giống như một con dã thú háu ăn không lờ, không ngừng ăn tươi nuốt sống.

Liên tiếp dựa vào nhóm Thần của tập đoàn Tuấn Phong, tốc độ thuận gió trở trời đã vượt quá dự đoán của mọi người.

Có thể nói, những người biết đến thành phố Tân Dương đều biết rằng tập đoàn Trích Thủy không hề yếu hơn tập đoàn Tuấn Phong.

Đặc biệt sau khi thay đổi quyền sở hữu Tập đoàn Tuấn Phong, Vương tử Yên đã lấp hết các khoản nợ của Tập đoàn Tuấn Phong dưới danh nghĩa Trình uyên, điều này khiến tài chính của Tập đoàn Tuấn Phong bị eo hẹp.

Tuấn Phong không còn như trước đây, và nhỏ giọt không còn như trước đây.

Nó đã ngưng tụ thành sông.

Lúc này Tiêu Mục đứng lên và nói rằng việc sát nhập Tập đoàn Trích Thủy dưới tên Trình uyên thực sự vượt quá sự mong đợi của mọi người.

Đây là một tập đoàn có tiềm năng phát triển lớn.

Bất ngờ hơn nữa bởi sự việc này không phải là Trình uyên, mà là Long Thẩm Vũ.

Anh nhanh chóng ngăn Tiêu Mục đang lên sân khấu, gương mặt nghiêm nghị cười: “Anh Tiêu, anh đang đùa em à?”

Anh không thể tin đó là sự thật.

Tuy nhiên, Tiêu Mục lại cười nhẹ: “Thật ra, tập đoàn Trích Thủy luôn thuộc về Trình uyên.”

“Cái gì?” Long Thâm Vũ sắc mặt biến sắc.

Đôi mắt kinh ngạc của Mã Tiên Tiên gần như lồi ra.

Vẻ mặt của Thâm Hoa đột nhiên trở nên ảm đạm.

Đấy ra Long Thâm Vũ không thể tin được, Tiêu Mục chậm rãi bước lên sân khấu.

“Mọi người, tôi, Tiêu Mụczhi, có được ngày hôm nay là nhờ Trình uyên. Anh ấy đã cấp vốn và giúp tôi đặt nền móng, để tôi có Tập đoàn Trích Thủy ngày nay.”

“Lúc mới thành lập tập đoàn Trích Thủy, Trình uyên từng hỏi tôi muốn đặt tên gì cho tập đoàn.”

“Ta còn không có nghĩ tới, liền nói Trích Thủy Group.”

“Bạn có biết Tập đoàn Trích Thủy có nghĩa là gì không?”

“trả lại một Ưu đãi nhiều lần nữa!”

“Đừng nói Trình uyên là bạn thân, là anh trai của tôi, dù là người xa lạ, tôi sẽ không bao giờ quên được lòng tốt này.”

“Tôi, Tiêu Mục, không phải là người vô ơn.”

“Tập đoàn Trích Thủy ban đầu thuộc về Trình uyên. Nói tặng quà cũng không chính xác. Vì vậy, tôi muốn nói rằng tập đoàn Trích Thủy chỉ vì Trình uyên mà chăm sóc cho Trình uyên. Bây giờ thời cơ chín muồi mà tôi. sẽ chính thức trả lại nó!”

Khán giả náo động.

Ngay cả Trình uyên cũng choáng váng.

Bước ngoặt này quá đột ngột.

Bạch An Tương tròn mắt ngạc nhiên.

Bây giờ nghĩ đến tất cả những chuyện trước đây, lòng Trình uyên chợt sáng lên.

Tại sao tập đoàn Trích Thủy điên cuồng ăn thịt người mỗi khi tập đoàn Tuấn Phong đẻ ra một mảnh “giang sơn”, lại còn dám gắp thịt với tập đoàn Tuấn Phong.

Hóa ra trong mắt Tiêu Mục, dù là tập đoàn Tuấn Phong hay tập đoàn Trích Thủy, đều bị Trình uyên ăn hết.

Vì vậy, anh ta không có chút đắn đo nào.

Long Thâm Vũ không thể chấp nhận sự thật này.

Tầm thiệp mời được đưa cho Bạch An Tương là để Bạch An Tương chứng kiến sự thăng hoa của anh ấy, chứ không phải để cô ấy chứng kiến sự trở lại của Trình uyên.

Anh tức giận tố cáo Tiêu Mục: “VẬY còn sự hợp tác trước đây của chúng ta thì sao? Em đã hứa với anh điều gì? Đồ ngoan cố ngoan cố!”

“Thằng nhỏ?” Tiêu Mục chế nhạo, sau đó hỏi: “Anh Long, tôi đã hứa với anh điều gì?”

Long Thâm Vũ tức giận nói: “Chúng ta đã đạt được thỏa thuận hợp tác từ trước, ta sẽ kích động tranh chấp trong Tập đoàn Tuấn Phong. Các người tới ăn thịt Tập đoàn Tuấn Phong, ăn thịt nó từ từ, giúp tôi chiếm được Tập đoàn Tuấn Phong.”

Tiêu Viễn cười: “Người đều không làm sao?”

“...” Long Thâm Vũ ngẩn ra.

Đúng vậy, rất nhiều tranh chấp trong Tập đoàn Tuấn Phong đã bị Long Thâm Vũ bí mật khiêu khích, và Tiêu Mục cũng đang bí mật ăn bám Tập đoàn Tuấn Phong.

Long Thâm Vũ cũng chiến thắng thành công nhóm Tuấn Phong.

Nhưng cái gì cơ?

Nói như vậy, Tiêu Mục đã mong đợi ngày hôm nay, vì vậy không phải Trình uyên mà anh ấy đang ăn đi, mà là Long Thâm Vũ.

Sức sống của Tập đoàn Tuấn Phong của Long Thâm Vũ đã bị tổn thương rất nhiều.

“Thực sự là cậu quá ngu ngốc.” Tiêu Mục nhàn nhạt nói: “Lúc đầu, Thâm Trạch liên kết nhiều xí nghiệp thương mại và nhóm đàn áp Tuấn Phong Group, điều này khiến Tuấn Phong Group

điều đứng, nhưng ngay cả sau đó, Tuấn Phong Group vẫn hoạt động bình thường. Thấy không phân rã, không nghĩ tới nguyên nhân sao? ”

Câu này vừa nói ra, Long Thẩm Vũ đột nhiên nhận ra: “Là người ...?”

Tiêu Chí cười nhẹ: “Đúng vậy, lúc đó đầu vào đầu ra của tập đoàn Tuấn Phong đều do một xưởng nhỏ đảm nhiệm, xưởng nhỏ đó cũng chỉ là phương tiện thôi. Chính Tập đoàn Trích Thủy đã thực sự giúp đỡ tập đoàn Tuấn Phong.”

Nghe đến đây, Trình uyên không khỏi nhớ lại những chuyện trước đây.

Vào thời điểm đó, Thẩm Trạch đã liên kết hơn 20 xí nghiệp để cùng nhau kiểm chế Tuấn Phong Shi. Sở dĩ Trình uyên có thể bày mưu tính kế là vì Bạch Sĩ Câu đã giúp anh ta tìm được nhà hợp tác.

Tuy chỉ là một xưởng nhỏ nhưng số lượng xuất xưởng và mua hàng thực sự đáng ngạc nhiên.

Lúc đó, Trình uyên không muốn Bạch Sĩ Câu nghi ngờ nên chỉ hơi bất ngờ chứ không tìm hiểu kỹ.

Hóa ra là Tiêu Mục đã giúp tất cả những điều này.

“Cho nên, lần đó anh dẫn vệ sĩ đến gặp mẹ tôi, thật ra anh đã biết có người muốn chống lại mẹ tôi và bí mật bảo vệ?” Trình uyên cười gượng gạo hỏi.

Tiêu Mục nói với một vẻ mặt nghiêm túc, “Mẹ của tôi.”

Trên thực tế, Tiêu Mục sau đó đã “mời” mẹ của Bạch An Tương và Trình uyên đến biệt thự của mình, chỉ để bảo vệ họ.

Chẳng trách Bạch Sĩ Câu nói với Trình uyên rằng không cần lo lắng cho mẹ chồng con dâu.

Trình uyên hiểu ngay lập tức.

Long Thẩm Vũ lão đảo, gần như không cảm thấy choáng váng.

Trong một thời gian dài, anh cảm thấy mình đang có chiến lược, lý do anh chọn Tiêu Mục thứ nhất là vì đã phát triển khốc liệt của tập đoàn Trích Thủy, thứ hai là vì anh biết rằng Tiêu Mục đang phá hoại tập đoàn Tuấn Phong.

Nhưng bây giờ tôi hiểu, đây là một ảo ảnh chết tiệt.

Đây là Tiêu Mục cố tình dụ mình vào miếng mồi.

“Tiêu Mục!” Anh ta rống lên một cách bất đắc dĩ: “Cô đúng là học trường diễn xuất chết tiệt, chẳng trách Trình uyên có thiệp mồi. Hóa ra người anh ta lấy là của cô! Vậy việc hợp tác của cô với nhà họ Thẩm là giả sao?”

Tiêu Chí lắc đầu: “Cô đã làm sai. Đó là sự hợp tác của cô với nhà họ Thần, còn tôi chỉ là làm việc với cô.”

“...” Long Thẩm Vũ trực tiếp kết luận.

Đúng vậy, từ đầu đến cuối, anh ấy đều giúp đỡ Thẩm Hoa, cho dù sau này anh ấy giới thiệu Tiêu Mục với Thẩm Hoa, bọn họ cũng không nói gì thực chất.

Nhưng vào lúc này, Thẩm Hoa đột nhiên nói: “Thực xin lỗi, anh Long, đừng liên lụy đến tập đoàn Thần của chúng ta vào chuyện giữa anh, chúng ta không có quan hệ gì.”

Lần này Long Thẩm Vũ hoàn toàn bối rối.

Sau cuộc thi này, anh ấy đã thua hoàn toàn. Trong trường hợp này, Thẩm Hoa không những không lựa chọn giúp đỡ, mà còn lâm vào khó khăn, trực tiếp phủ nhận bọn họ có quan hệ.

Nếu vậy, Long Thẩm Vũ là gì?

Tiêu Chí cười nhẹ: “Ngày hôm qua tôi làm công chứng tài sản, cộng với tiền thuế nhóm đã nộp tuần trước. Tôi đã chuyển hết thông tin cho anh rồi. Sau này anh sẽ nhận.”

“Tôi không thể hỏi.” Trình uyên đã rất vui khi biết rằng Tiêu Mục, anh trai, không phản bội mình.

Nhưng Tiêu Viễn lắc đầu: “Người không thể làm chủ nhân, bởi vì đây là của người.”

Sau đó anh nhàn nhạt nói: “Tài sản hiện tại của tập đoàn Trích Thủy đã vượt qua tập đoàn Tuấn Phong. Bởi vậy, anh vẫn là chủ tịch của doanh nghiệp hàng đầu thành phố Tân Dương!”

“Anh vẫn là ông chủ của giới kinh doanh thành phố Tân Dương!”

Chương 501

CHƯƠNG 501

Sự thay đổi đột ngột này khiến mọi người có mặt nhất thời không khỏi quay đầu lại.

Ngay cả bản thân Trình uyên cũng cảm thấy hơi mơ màng.

Nhưng điều này cảm thấy.

Chết tiệt!

Trình uyên đột nhiên cảm thấy eo mình lại dựng lên.

“Xin chào mọi người, tôi tên là Trình uyên. Tôi là ... chủ của bệnh viện Long Đàn thuộc ngành công nghiệp trái cây Bạch Thị thuộc tập đoàn Trích Thủy.”

Trò hề kết thúc tại đây, khán giả đã nổ ra những tràng pháo tay nhiệt liệt.

Thẩm Hoa ngồi trở lại chỗ của mình với vẻ mặt âm đạm, và Mã Tiên Tiên ngồi bên cạnh anh với vẻ mặt tức giận.

“Trình uyên chết tiệt.” Cô tức giận nói: “Tiêu Mục chết tiệt, phu quân, em muốn tất cả bọn họ phải chết.”

Thẩm Hoa nhẹ giọng nói: “Lập tức.”

Long Thẩm Vũ ngay lập tức trở thành một người đàn ông cô đơn, đứng ngồi không yên không biết đi đâu.

Thẩm Hoa đã công khai ly thân với anh ta, vì vậy anh ta nhận ra rằng sự trả thù điên cuồng của Trình uyên phải được chào đón anh ta tiếp theo.

Nhưng Bạch Vĩnh Minh đã mất hồn từ lâu.

Anh thực sự không thể hiểu tại sao Bạch Sĩ Phan lại giao gia đình họ Bai cho Trình uyên, một người ngoài cuộc.

Vấn đề này, cũng như đêm trước khi cuộc bầu cử diễn ra.

Trình uyên đã gọi điện cho bà cụ và nói rằng anh mong nhận được sự ủng hộ của gia đình Bai.

Mặc dù bây giờ Bạch Sĩ Phan đã nắm quyền điều hành gia tộc Bai, nhưng anh cũng được coi là một người con hiếu thảo.

Khi ông lão bị Bạch Vĩnh Minh đuổi ra khỏi nhà, Bạch Sĩ Phan đang đi công tác, khi quay lại gặp ông lão thì gặp Trình uyên.

Những lời Trình uyên nói với anh khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

Vì vậy, khi bà cụ nhờ Bạch Sĩ Phan giúp Trình uyên, Bạch Sĩ Phan không phản đối.

Dù sao Trình uyên cũng chỉ tạm thời đặt tên cho nhà họ Bai, sau khi bầu cử kết thúc, quyền sở hữu của nhà họ Bai sẽ được trả lại.

Vừa rồi tôi đã bị chế giễu vì không đủ tư cách tham gia tranh cử.

Người ta nghi vấn rằng tài sản không đạt tiêu chuẩn.

Trình uyên, người bị Bạch Vĩnh Minh và Long Thẩm Vũ chế giễu về bản chất của mình, đã trở thành chủ tịch của một tập đoàn lớn hơn ngay lập tức.

Kỳ đà đến gần Thẩm Hoa.

Đối với bài phát biểu của Trình uyên, điều đó không còn quan trọng nữa.

Dù chỉ là một câu nói chiếu lệ, nhưng nó đã giành được vô số tràng pháo tay của khán giả.

đây là sự thật.

Khi bạn nghèo, bạn không xứng đáng có bạn. Khi bạn có phong cảnh không giới hạn, bạn có “bạn bè”.

Sau khi nói xong, anh ta quay người, hơi cúi đầu với Lí Nham.

Lý Nham thật sâu liếc hẩn một cái, nhẹ nói: “Chính mình cẩn thận.”

Câu này không thể giải thích được.

Nếu không nhờ giọng điệu điềm đạm, người ta sẽ dễ dàng liên tưởng đến nghĩa đen của câu “tan học sau giờ học”.

Nhưng Trình uyên biết Lý Nham không cố ý, hình như anh đang nhắc nhở bản thân điều gì đó.

Nhưng Lý Nham này, hẳn chưa từng thấy qua.

Trình uyên gật đầu, quay người bước xuống.

Và Tiêu Mục cũng bước ra khỏi sân khấu.

Nói trên sân khấu và tiếp tục.

Nhưng Trình uyên khi trở về chỗ ngồi, hồi lâu cũng không thể bình tĩnh lại được.

Trong bài phân tích cuối cùng, mất đi và được lại là một niềm vui lớn trong cuộc sống.

Điều khiến Trình uyên cảm thấy thoải mái không phải là ngành đã mất, mà là tình anh em với Tiêu Mục.

Nhưng vào lúc này, sau khi Tiêu Mục ngồi bên cạnh Trình uyên, anh ấy thì thầm: “Trình uyên, tôi xin lỗi, tôi thậm chí còn độ sức với nó.”

“Cái gì?” Trình uyên không hiểu.

Tiêu Chí nói: “Lần trước đám cưới của Thầm Hoa, nếu như bị cảnh sát bắt đi, có lẽ sẽ an toàn hơn.”

Nghe đến đây, Trình uyên không khỏi nghĩ đến đám cưới của Thầm Hoa khi Tiêu Mục đứng lên và có vẻ như đang tự giúp mình, nhưng thực tế là ...

“Thực ra hôm đó cậu biết có người sẽ phục kích tớ mà?” Trình uyên rất bất ngờ.

Tiêu Viễn gật đầu: “Ta biết.”

“Sao em biết?” Trình uyên càng khó hiểu.

Tiêu Viễn trầm mặc một lát, nghiêm nghị nói: “Hi vọng ta nói cho người biết, người sẽ không trách ta.”

“Trách người? Nó không tồn tại.” Trình uyên tự giễu cười nói, “Biết rõ người đã giúp ta âm thầm hạ nhục, ta thật ra trong

lòng cũng rất có lỗi. Ta trước kia hiểu lầm người.”

Tiêu Chí cười nói: “Đừng đắc tội, hấn đã nói, chỉ cần người trách ta hận ta, liền kế hoạch này.”

“kế hoạch?”

“Anh ta là ai?” Trình uyên ngờ ngạc hỏi.

“Là cha của người.” Tiêu Viễn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Trình Tuấn Phong?” Nghe đến đây, Trình uyên “thình thịch” trong lòng, như thiếu một thứ gì đó, đột nhiên cảm thấy rất trống rỗng: “Ý anh là, Trình Tuấn Phong nhờ anh làm tất cả những việc này?”

Tiêu Mục gật đầu: “Thật ra, ngay từ đầu, tập đoàn Tiêulin đã sáp nhập vào tập đoàn Trích Thủy thay vì tập đoàn Tuấn Phong. Đây là điều mà bố vợ của cô đã định sẵn.”

“Cha vợ của người Bạch Sĩ Câu giới thiệu ta tới gặp chú của ta.”

“Hôm đó, chú tôi đến nói với tôi rằng không ai là tương xứng cả, Trình uyên cũng không ngoại lệ. Cậu ấy vẫn còn quá trẻ. Phụ trách tập đoàn Tuấn Phong sẽ khiến cậu ấy trở thành mục tiêu.”

Hãy hỏi tôi, ‘Bạn có muốn giúp anh ấy không?’ ”

“Tôi đã nói, hãy nghĩ.”

“Bác nói, sau đó người sẽ trở thành kẻ thù của hấn.”

Toàn bộ số cá nổi lên và dễ dàng bị người dân cuốn trôi. Vì vậy, ý định của Trình Tuấn Phong là rất rõ ràng, để Tiêu Mục và Trình uyên ly khai mối quan hệ, hoặc thậm chí là thù địch.

Tiêu Mục để Trình uyên rút lui.

Chính nhờ sự can thiệp và hỗ trợ bí mật của Trình Tuấn Phong mà Tập đoàn Trích Thủy đã có thể phát triển thành hiện trạng chỉ trong một năm.

Trình uyên im lặng.

Nhưng có một điều anh vẫn chưa hiểu lắm: “Chuyện này có liên quan gì đến việc anh biết hôm đó tôi bị phục kích không?”

Tiêu Viễn gật đầu: “Ừ.”

“Tịch Bái lẽ ra đã nói với cậu rồi, hiện tại Bác cần cậu, cho nên...”

“Anh ấy cần gì ở tôi?” Trình uyên đột nhiên muốn bật cười khi nghe Tiêu Mục nói: “Anh ấy không phải rất có năng lực sao? Sự hỗ trợ bí mật của anh ấy có thể giúp nhóm trung và thấp hơn chỉ trong một năm, phát triển thành một nhóm lớn hạng nhất ở thành phố Xinyang.”

“Hắn cần ta, hắn cần ta làm môi?”

“Cần phải giữ cho ta trước mặt giúp hắn thu hút hỏa lực sao?”

Tiêu Mục mím môi, sau đó yên lặng gật đầu.

“Ha, chết tiệt thật!” Trình uyên đột nhiên tức giận.

Trình Tuấn Phong là trưởng tộc họ Trình trong bốn gia tộc lớn, mọi người ở Bắc Kinh đều biết rằng người yếu nhất trong tứ đại gia tộc là nhà họ Trình, nhưng người đứng đầu gia tộc mạnh nhất cũng là họ Trình.

Vì vậy, với khả năng của mình, muốn biết được từng bước di chuyển của những tay chơi lăm lăm tiền ở thủ đô, không thể dễ dàng hơn.

Anh biết, và Tiêu Mục cũng biết.

Tiêu Mục biết rằng chỉ khi đó Trình uyên mới thu hút được hỏa lực.

Chỉ có như vậy các ông chủ lớn ở thủ đô mới biết những hỏa lực này là không đủ, muốn dùng Trình uyên không chế Trình Tuấn Phong thì phải tăng cường hỏa lực.

Mà loại chuyện này gia tộc cực kỳ mạo hiểm, phỏng chừng các ông chủ lớn ở thủ đô cũng không tham gia vui vẻ, cho nên nếu thực lực lộ ra thì chỉ có thể là kẻ chủ mưu đứng sau âm mưu này.

“Đúng là một trò chơi cờ tàn tật.” Trình uyên trông đau khổ.

“Nhìn xem, đây là cha của ta.”

“Nghe này, đây là cha của ta.”

Trình uyên tức giận đến mức không biết phải nói gì, đành nói với Bạch An Tương và Tiêu Mục.

“Là con trai, ta đương nhiệm đỡ đạn cho hấn, nhưng đây không phải là yêu cầu của hấn, hấn nên tùy hứng, việc này lẽ ra phải xuất phát từ trong lòng của ta.”

“Trừ phi, trong mắt hấn, con trai của ta là không thể thiếu.”

Chương 502

CHƯƠNG 502

“Trình uyên, bình tĩnh,” Tiêu Mục thuyết phục: “Bác thực sự quan tâm đến em.”

Trình uyên lại tự giễu: “Quan tâm?”

“Xin lỗi, nếu là quan tâm như vậy, tôi thật sự không muốn anh ấy quan tâm đến tôi. Anh ấy có thể quan tâm đến Trình Nặc, à đúng vậy, tại sao anh ấy không để Trình Nặc làm việc của tôi bây giờ?”

“Tại sao anh ta không để Trình Nặc làm mỗi như?”

“Tại sao lại là anh ấy...”

Tiêu Mục đột nhiên cắt ngang lời nói của Trình uyên: “Anh ta không xứng đáng!”

Trình uyên choáng váng.

Bạch An Tương cũng giật mình.

Tiêu Chí thở dài một hơi, sau đó nói: “Kỳ thực lúc đó tôi cũng đã hỏi chú tôi, nhưng ông ấy không nói gì. Sau này Tư Tịch nói với tôi rằng Trình Nặc không xứng đáng.”

“Gia tộc họ Trình là một gia tộc truyền thống. Đây là điều ai cũng biết. Tuy nhiên, những năm gần đây, nhà họ Trình rất thiếu người. Đây là lý do tại sao nhà họ Trình yếu kém nhất trong tứ đại gia tộc.”

“Vốn dĩ gia đình Trình rất lạc quan với Trình Nặc, nhưng sau một vụ tai nạn xe hơi, Trình Nặc không chỉ mất khả năng đi lại mà còn mất khả năng sinh con.”

“Cô nghĩ xem, một người đàn ông không thể kế thừa tổ tiên của nhà họ Trình làm sao có thể để vào mắt được?”

“Dùng tính mạng của mình để gài bẫy Trình Tuấn Phong?”

“Không ai ngốc cả.”

Những lời này khiến Trình uyên cảm thấy lạnh sống lưng, thứ tình cảm yếu ớt đến mức có thể xoa chân liên tục.

Hóa ra không có giá trị sử dụng, không có tư cách trở thành mối nhử.

Buồn hay may?

“VẬY, TÔI CÓ NÊN THÔNG CẢM CHO TRÌNH NẶC KHÔNG?” Trình uyên hỏi.

Tiêu Mục mím môi, không biết nên nói gì.

Trong khi người nói vô tình thì người nghe lại cố ý.

Nghe thấy lời nói của Tiêu Mục, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch An Tương cũng lập tức biến sắc.

Nhắc đến chuyện bị vô sinh, cô cảm thấy đau khổ không thể giải thích được.

Bạn sẽ không thể sinh con sao?

Cô ngẩng đầu nhìn Trình uyên cũng đang chán nản không kém, nhưng trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Tất nhiên, Trình uyên không nhìn thấy cảnh này.

Anh xoa tay, rồi đứng dậy bước ra ngoài.

“Em đi đâu vậy?” Tiêu Mục hỏi.

Trình uyên nhẹ giọng nói: “Làm mối nhử!”

Bạch An Tương đứng dậy và muốn đi theo, Tiêu Mục cũng đứng dậy theo sau, còn có Thời Sách Bạch Long và Trần Thành.

Trình uyên đột nhiên quay lại, chỉ vào họ và nói: “Đừng nhúc nhích!”

Vài người nhìn nhau.

“Ai đã nhìn thấy mối với một nhóm thị vệ?” Trình uyên chế nhạo, quay người rời khỏi hội trường.

Tiêu Mục nhìn Bạch An Tương và an ủi: “Đừng lo lắng.”

Bạch An Tương vẫn còn một chút lo lắng, nhưng nếu anh ta biết rằng anh ta sẽ đi theo, anh ta chỉ có thể làm phiền anh ta, vì vậy ...

Lo lắng.

Đến boong một mình, Trình uyên dang tay chào đón làn gió biển ướt át mùi tanh tươi.

Dường như anh muốn để cơn gió lạnh buốt cuối thu cuốn trôi những muộn phiền trong tâm trí.

Cuối cùng, nó chỉ là vô ích.

Tiến lên một bước, tôi bước đến chỗ đã nhìn thấy người đàn ông trung niên lúc trước.

Ngôi nhà nhỏ vẫn còn đó, chiếc bàn còn đó, ấm trà trên bàn cũng còn đó, nhưng người đàn ông không có ở đó.

Trình uyên ngồi trên ghế, cầm tờ báo để lại trên bàn, chán nản nhìn nó.

“Người có biết tận cùng của bất tuân không?”

Không bao lâu, một giọng nữ lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Trình uyên đặt tờ báo xuống, liền nhìn thấy người phụ nữ da trắng đeo kính gọng đen.

“Em gọi thế nào?” Trình uyên đặt tờ báo xuống, hỏi.

Người phụ nữ: “Lâm Lộ.”

“Tên cũng được.” Trình uyên.

Lâm Lộ hừ lạnh một tiếng: “Vợ anh không nói cho anh biết?”

“gì?”

“Không được phép tranh cử chức Chủ tịch Liên đoàn Thương Minh.”

“Tôi vừa chạy, có chuyện gì vậy?”

“Người ...” Lâm Lộ sắc mặt càng ngày càng âm đạm: “Người trúng độc, Mục Như Trăn cũng ở trong tay chúng ta.”

“Vậy anh nghĩ chuyện này có thể đe dọa em sao?” Trình uyên cười nhẹ.

Lâm Lộ nhíu mày: “Không được?”

Trình uyên nói: “Trước hết, độc dược không làm gì được ta, bởi vì ta có thủ hạ giải độc tốt.”

“Còn Mục Như Trăn thì sao? Anh có quan tâm đến sự sống hay cái chết của cô ấy không?” Lâm Lộ.

Trình uyên đứng dậy, mỉm cười nhìn Lâm Lộ.

Vẻ mặt của Lâm Lộ đột nhiên thay đổi, và cô ấy dường như hiểu được suy nghĩ của Trình uyên.

“Đúng, cậu nói đúng, tôi có vạn cách để cậu nói cho cô ấy biết cô ấy giấu ở đâu.” Trình uyên gật đầu.

“Tôi... tôi không đoán ra cái gì!” Nói xong lời này, Lâm Lộ đột nhiên xoay người bỏ chạy.

Anh ta có thể trạng tốt, chạy nhanh nhẹn hơn, tay vung tự nhiên. Có vẻ như cánh tay của anh ta đã được một người đàn ông trung niên đỡ lấy.

nhưng.....

Người phụ nữ rút cuộc vẫn là phụ nữ, và cô ấy không thể chạy chút nào trên cái boong trống và rộng này.

Trước khi chạy được vài bước, Lâm Lộ cảm thấy Trình uyên đã ở gần phía sau cô nên cô dùng dao quay lại nhìn.

Trình uyên hơi nghiêng người sang một bên, quán tính của lực đẩy về phía trước khiến anh trực tiếp trượt đến bên cạnh Lâm Lộ, sau đó nhắc eo thon của cô ngã mạnh về phía sau.

“Bùm!”

“gì!”

Lâm Lộ bị Trình uyên ôm, xoay người lại, trái tim rơi trên mặt đất, cô đột nhiên không nhận được phun ra một ngụm máu.

Trình uyên giật lấy con dao găm trên tay, dí vào cổ cô: “Nói đi, hôm nay em không vui nên không có nhiều kiên nhẫn.”

“Hừ, ta là đứa nhỏ ba tuổi?” Lâm Lộ vẫn là cố chấp: “Ta nếu nói ra, ta nếu không nói ra, ngươi cũng không dám giết ta.

“Vâng đúng vậy!”

Trình uyên cảm thấy những gì cô ấy nói là hợp lý, vì vậy anh ta đã cắt một nửa má của cô ấy bằng một con dao găm với âm thanh “Bah!”

Máu chảy ra ngay lập tức.

“A!” Lâm Lộ hét lên.

“Ta không dám giết ngươi, nhưng ta dám làm tổn thương ngươi.” Trình uyên bình tĩnh nói: “Người ta nói phụ nữ coi trọng khuôn mặt của chính mình nhất. Một vết cắt, một vết cắt khác, điều đó không đảm bảo.”

Trình uyên nói một cách bình tĩnh và bình tĩnh, giống như đang lý luận với Lâm Lộ, nói một điều rất bình thường.

Nhưng những lời này khi nghe thấy bên tai Lâm Lộ, cô không khỏi rùng mình.

Điều này đồng nghĩa với việc bạn phải dao kéo nhiều nhất trên khuôn mặt của mình?

Một cảm giác ớn lạnh từ tận đáy lòng.

Lâm Lộ sợ hãi, sắc mặt nhất thời tái nhợt: “Nói, ta nói đừng làm tổn thương mặt của ta!”

Đảm bảo đủ.

Trình uyên nắm tóc nhắc bổng cô lên khỏi mặt đất: “Một người phụ nữ quan tâm nhất đến khuôn mặt của chính mình. Nói đi, Mục Như Trăn bình an vô sự, tôi sẽ giữ an toàn cho cô, nếu không ... giống như tôi đã nói trước đây, hoa của anh.” sẽ đan chéo nhau. ”

Nghe những lời này, Lâm Lộ không khỏi rùng mình một cái.

“Trong cabin nghỉ ngơi, tôi sẽ đưa bạn đến đó.” Cô nói nhanh.

Trình uyên gạt đầu và để anh dẫn đường.

...

Dưới sự dẫn dắt của Lâm Lộ, anh ta đi đến lối vào cabin, vừa lúc đi vào bên trong.

Bỗng một người vội vàng chạy ra.

Người này là Thời Sách, khi thấy Trình uyên ôm Lâm Lộ thì sửng sốt một chút, sau đó lập tức hoảng sợ: “Ông chủ, không sao đâu, bà chủ ngất xỉu rồi.”

Khi nghe điều này, biểu hiện của Trình uyên thay đổi đáng kể.

Nhưng anh không thể đưa Lâm Lộ đến hội trường.

“Ông chủ, giao việc đó cho tôi, đi xem xét.” Thời Sách nói.

Nghe vậy, Trình uyên nhanh chóng gật đầu và đưa con dao cho Thời Sách.

Lúc này, khóe miệng Thời Sách đột nhiên nhếch lên, lộ ra nụ cười khó coi.

Chương 503

CHƯƠNG 503

Tuy nhiên, ngay khi Thời Sách đưa tay ra giữ con dao mà Trình uyên đưa cho anh.

Con dao găm đột ngột quay lại.

“Phông!” Xuyên thấu bụng dưới của Lâm Lộ kêu một tiếng.

Lâm Lộ đột nhiên mở to mắt, cô ấy quay lại nhìn Trình uyên với vẻ khó tin.

Thời Sách cũng giật mình, mở miệng: “Ông chủ, ông là ...?”

Trình uyên liếc mắt nhìn Thời Sách, cười toe toét nói: “Nếu anh ở đó, anh không cần cô ấy nữa.”

Buông ra, Lâm Lộ trượt lên boong tàu, ôm bụng đau đớn mà cuộn mình thành một quả bóng.

Thời Sách vẻ mặt trở nên nghiêm túc, sau đó xoay người muốn chạy.

Trình uyênfei bước tới và nắm lấy vai anh.

Nhưng vào lúc này, một đồng xu vụt về phía Trình uyên.

Rút kinh nghiệm, Trình uyên không nhặt đồng xu, nghiêng đầu và đồng xu vụt qua.

Lúc này, Thời Sách đập vai vào vòng tay của Trình uyên, Trình uyên bị đẩy lùi về phía sau mấy bước, dựa vào cửa sập “rầm”.

“Cô không thể chạy trốn.” Trình uyên chế nhạo.

Thời Sách bộ dáng dừng lại, sau đó xoay người, lạnh lùng hỏi: “Người thấy thế nào?”

“Em kể thế nào?” Trình uyên cười.

Phải nói rằng dáng người này gần giống với Thờì Sáchzhi, ngoại hình và giọng nói bắt chước cũng rất giống.

Thật không may, Thờì Sách đã gọi Trình uyên, anh ấy là anh trai của anh ấy, và Bạch An Tương cũng được gọi là chị dâu của anh ấy.

Ngoài ra, anh ta thậm chí còn không nhận thấy, và mỉm cười một cách kỳ lạ khi anh ta cầm con dao.

Đúng vậy, khi tính người khác, lúc sắp thành công, trong lòng luôn hưng phấn.

Chỉ là nụ cười theo bản năng của anh đã bị Trình uyên bắt gặp.

“Tại sao tôi phải giải thích với anh?”

Đột nhiên lao đến “Thờì Sách”.

“Thờì Sách” đâm Trình uyên.

Khi nhìn thấy điều này, Trình uyên đã đặt nắm đấm của mình bằng cả hai tay và đập nó ra.

Rõ ràng, hiệu quả chiến đấu của người đàn ông này rất yếu.

Tất nhiên, chiến đấu không phải là điểm mạnh của anh ta, điểm mạnh của anh ta là khả năng cải trang, và có thể cải trang đến mức độ như vậy đã có thể được tôn vinh bởi một chủ nhân.

“Thờì Sách” bị văng ra, Yigulu đứng dậy một lần nữa, và sau đó chạy theo hướng ngược lại.

Trình uyên vội vàng đuổi theo.

Khi anh ta chạy đến hàng rào boong tàu, “Thờì Sách” đột nhiên giữ lấy bóng dáng của anh ta và đột ngột quay mặt về phía Trình uyên.

Sau đó hắn xé mở quần áo trên ngực, cười nói: “Nào có khả năng tới đây!”

Trình uyên bị sốc và dừng lại đột ngột.

Tôi nhìn thấy một vòng tròn chất nổ buộc Thờì Sách, và có một màn hình to bằng lòng bàn tay ở giữa.

“Đến đây, cùng chết đi!” Thời Sách hét lên.

Trình uyên lạnh lùng nhìn anh.

Vì cuộc bầu cử của Thương hội được tổ chức trong hội trường và mọi người cũng có mặt trong hội trường, nên các nhân viên bảo vệ đều có mặt trong hội trường.

Lúc này, một nhân viên bảo vệ thường xuyên tuần tra, dường như để thông gió, nhìn thấy cảnh tượng này liền vội vàng dùng bộ đàm gọi người khác đến.

Các nhân viên bảo vệ đều vội vàng chạy ra ngoài, sau khi vây quanh bọn họ cũng không dám tiến từng bước một.

Rốt cuộc, bên kia có một quả bom buộc vào người.

Những người trong đại sảnh nhìn thấy các nhân viên bảo vệ vội vàng chạy ra ngoài, những người có chuyện tốt càng tò mò, bí mật đi theo họ ra ngoài xem xét.

Nhìn thấy Lâm Lộ nằm trên mặt đất, nước da của cô thay đổi rõ rệt.

“Bị giết!” Người đàn ông hét lên.

Kết quả là mọi người trong hội trường đều nghe thấy.

Hulala, một nhóm người đều bước ra khỏi hội trường để lên boong, và boong tàu trở nên ngoạn mục ngay lập tức.

Trình uyên chặn mặt trời giả, mặt trời giả không thoát ra được nên uy hiếp hoặc dựa vào bom.

Không ai dám vượt lên trước.

Khi một nhóm trùm lớn nhìn thấy quả bom, tất cả đều hoảng sợ.

Bạch An Tương và Tiêu Mục cũng đi ra.

Nhìn thấy Trình uyên chặn Thời Sách giả, và Thời Sách giả vẫn mang bom trói trên người, tất cả đều sững sờ.

Tất cả đều liếc nhìn Zhen Thời Sách, và họ ngăn người khi nhìn thấy Zhen Thời Sách.

Đúng lúc này, một người đàn ông đeo kính râm và khẩu trang đi qua phía sau Bạch An Tương, rồi nhét vào tay cô một tờ tiền.

Bạch An Tương đột nhiên giật mình.

...

...

Trong lúc giả Dương nhìn thấy càng ngày càng nhiều người, trong lòng giật mình hoảng sợ, nhanh chóng ấn vào cái nút duy nhất trên màn hình.

“Tiếng kêu bíp...”

Phụ đề trên bắt đầu nhảy, và thời gian hiển thị là ... 10 phút.

Lúc này, tất cả mọi người đều hoảng sợ.

“Cho ta một chiếc thuyền.” Hấn kêu to: “Nếu không, chúng ta cùng chết!”

Toàn bộ đại boss trên thuyền, ai dám cùng hấn chết?

Lý Ngạo bước ra khỏi đám người, nghiêm nghị nhìn Giả Nãi Lượng rồi gật đầu với bảo vệ: “Đưa thuyền cho anh ta rồi thả anh ta đi.”

Nhưng tại thời điểm này.

Trình uyên nhìn chăm chăm vào quả bom trên người Giả Nãi Lượng và nói: “Mặc dù tôi không biết nhiều về bom nhưng quả bom của bạn không giống với quả bom trong phim. Bạn chỉ có một nút trên đó?”:

Nghe vậy, Thời Sách lão giả đột nhiên chấn động, khó tin nhìn Trình uyên.

“Như vậy liền ném người xuống biển.” Trình uyên nhẹ giọng nói: “Người không thể tự mình kích nổ.”

Giả Nãi Lượng chế nhạo: “Cô nghĩ rằng nút khởi động này sẽ dừng lại nếu cô nhấn nó lần nữa?”

Nghe đến đây, mọi người lại thay đổi.

Giả mạo Thời Sách có nghĩa là chỉ cần bạn nhấn nút soi sáng một lần nữa, quả bom sẽ được phát nổ.

Ánh mắt của Tôn giả quét qua khuôn mặt của hàng ngàn người, và đột nhiên anh ta cười toe toét.

“Không phải là ta đánh giá thấp người, các người người đều sợ chết, ít nhất so với ta càng sợ hãi.”

“Ngàn người vây quanh ta, người còn không có để cho ta dễ dàng chạy trốn sao?”

“Một lũ rác rưởi!”

“Haha ...” Hắn càng nói càng hung hăng nói, cuối cùng còn nhìn lên trời cười nhạt: “Năm phút, trong vòng năm phút nữa, nếu không thấy thuyền, tất cả mọi người sẽ chết. cùng với nhau!”

“Một lũ rác rưởi!”

Dù có mắng mỏ thế nào cũng không ai dám đáp lại.

Những ông chủ lớn này rất tha mạng, cũng không ai sợ sản phẩm này thật sự không mở được, cho nên mới thật sự bấm nút.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài lan can phía sau Thời Sách, một “con chim lớn” đột nhiên trỗi dậy.

Nói chính xác hơn, lẽ ra nó phải nuôi một người.

Bên ngoài lan can là biển, người này lẽ ra phải leo lên mép phà rồi lặn từ bờ bên kia, việc này cần nhiều sức lực và sự kiên nhẫn của cánh tay.

Đương nhiên, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là người nhảy dựng lên, sau đó ánh trắng bạc lóe lên.

Một tia sáng trắng lóe lên.

Phần đầu của dương vật giả được tách ra khỏi cơ thể.

Nhưng lúc này, tiếng cười tràn lan của hắn vẫn chưa bị tiêu diệt.

Cơ thể rơi xuống đất.

“Rắc rắc!”

Người bị dao rơi xuống đất, không ngờ lại là Trần Thành.

Đúng vậy, không ai giỏi ám sát hơn Trần Thành, có thể âm thầm giết người.

Vì vậy, tôi không biết mình đã chết như thế nào cho đến khi chết.

Mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thấy vậy, Lý Nham nhướng mày.

“Bảo bồi, ném hãn xuống biển.” Lý Nham ra lệnh: “Cũng phải, tra lý lịch của hãn xem hãn là ai.”

“Đúng!”

Một số nhân viên an ninh vội vã bước tới, cố gắng ném xác của Giả Nãi Lượng xuống biển cùng với quả bom.

Nhưng vào lúc này, Trình uyên nhìn chằm chằm thi thể của lão giả Thời Sách, trong lòng chột giật mình.

Vừa rồi anh rõ ràng nghe thấy một tiếng “cạch”.

“Dừng lại!”

Chương 504

CHƯƠNG 504

“Đừng chạm vào anh ta, nó sẽ nổ tung!”

Trình uyên vội hét lên.

Các nhân viên bảo vệ sững sốt, họ vừa lừa vào vừa lùi lại nhanh chóng.

Lúc này mọi người mới chú ý tới khi Tôn giả đi tới cuối cùng ngã sấp xuống, nút bom giữa ngực và bụng trực tiếp ấn xuống. Giống như giã phải sấm sét, khi bạn buông chân ra, lò xo sẽ nảy lên và bùng nổ.

Do đó, chỉ cần bạn di chuyển cơ thể của Giả Nãi Lượng, quả bom sẽ phát nổ ngay khi bật nút.

Lúc này, tất cả mọi người đều chết lặng.

Lý Nham vội vàng chào hỏi: “Mọi người nhanh chóng lui ra ngoài. Đi đâu bên kia boong.”

Không ai biết quả bom phát nổ mạnh đến mức nào, có thể đánh chìm toàn bộ phà, hoặc có thể chỉ nổ trong một khu vực nhỏ.

Do đó, bây giờ bạn càng ở xa thì chắc chắn là càng an toàn.

Khi tất cả các ông chủ trên tàu nghe lời đều không nghe lời nên quay đầu bỏ chạy.

Không ai chạy đến cabin, vì biết rằng nếu vụ nổ quá mạnh, bạn thậm chí sẽ không có cơ hội nhảy xuống biển trong cabin.

“Tính mạng của hàng nghìn người không phải là một trò đùa”, Lý Nham cau mày nói.

Trình uyên đồng ý và nói với Bạch An Tương và những người khác: “Các người cũng về đi.”

Khi họ cũng đang lùi lại, Bạch An Tương bất ngờ đến với Trình uyên.

“Em làm gì ở đây vậy?” Trình uyên cau mày hỏi.

Bạch An Tương chắc nịch nói: “Tôi sẽ ở bên anh.”

“Người trước lui ra ngoài, đừng lo lắng, vẫn còn có thời gian. Nếu không còn cách nào khác, ta liền lui ra ngoài.” Trình uyên.

Bạch An Tương lắc đầu.

Lúc này Bạch Long đi tới, cúi người trước thi thể để xem xét, nói với Trình uyên, “Có hai sợi dây nối với bộ điều khiển, theo kịch bản của bộ phim, phải cắt một sợi dây.” Nếu bạn cắt đúng, nó sẽ không nổ, nếu bạn cắt không đúng, nó sẽ nổ.”

“Tuy nhiên, đây không phải là một bộ phim.” Lý Nham nói.

Bạch Long gật đầu: “Vi vậy, bất kể người cắt cái nào, đều sẽ nổ tung.”

Trình uyên hỏi Lý Nham: “Có bao nhiêu thuyền cứu sinh trên chuyến phà này?”

Chiếc phà này do Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh thuê nên anh khá rõ về cấu hình của chiếc phà này.

“Ba chiếc tàu còn lâu mới đủ.” Lý Nham.

Bạch Long nói rằng anh ta dùng dao cắt quần áo trên lưng thi thể và phát hiện thấy hai đường ở sau lưng, một đường màu đỏ và đường còn lại là màu xanh.

“Tôi đã từng là một người lính. Mặc dù tôi chưa bao giờ tháo gỡ bom, nhưng tôi cũng đã tìm hiểu một chút về những điều này, vì vậy tôi biết rằng phải có đường dây để kết nối với bộ điều khiển.”

“Nhưng nó chắc chắn không phải là hai dòng này.”

Dùng dao kéo nhẹ sợi chỉ đỏ và sợi chỉ xanh, thấy dưới hai sợi này có hai sợi tóc mỏng có độ dày bằng sợi tóc.

“Nếu tôi đoán đúng, hai dòng này là chìa khóa. Cắt một bên phải và quả bom sẽ được tắt.”

Khi thấy anh ta dùng dao kéo dây, nhiều người đã nín thở, tim như ngừng đập.

Nghe Bạch Long nói, một vài người nghiêng người nhìn kỹ, lúc đó họ mới nhận ra quả thật có hai sợi dây được giấu dưới những sợi dây màu xanh đỏ.

“Vì vậy, mấu chốt bây giờ là ai sẽ cắt đường dây này.” Lý Nham gật đầu và nói, “Hoặc, không ai cắt nó, hãy để nó nổ tung, nhưng bạn phải tìm ra sức mạnh của quả bom này.”

“Tôi đã thấy quả bom này. Nó là phiên bản cải tiến của quân đội hx, với tốc độ phát nổ khoảng 9.000 mỗi giây.” Bạch Long nói với đôi mày ngưng tụ: “Xét thấy dưới vị trí này, nó nên là một khoang chứa đồ, và cần có nhiên liệu phà dự trữ, vì vậy ... nó sẽ chìm.!”

Nghe Bạch Long phân tích, cho dù là Lý Nham, Trình uyên, hay một nhóm dũng sĩ chưa rời đi, đều trông nghiêm trang.

Điều này có nghĩa là phải có người để cắt, và ngay cả khi có, chỉ có 50% cơ hội.

“Cơ hội năm mươi phần trăm còn hơn không có cơ hội.” Lúc này, Thẩm Hoa còn chưa rời đi đột nhiên nói.

Anh quay lại và đi đến giữa boong, nói với những người khác về tình hình hiện tại, và sau đó ...

“Nó luôn cần người đứng ra chém nên ai đủ can đảm đứng lên, tôi sẽ cho một trăm triệu.”

“Cắt đúng là một tỷ, cắt sai. Nếu có cơ hội sống sót, tôi sẽ thêm 100 triệu nữa”.

Nghe Thẩm Hoa nói, các sếp lớn trên tàu đều phát biểu ý kiến.

“Tôi sẽ thêm mười triệu nữa!”

“Tôi sẽ thêm năm triệu!”

“Tôi thêm 20 triệu!”

“Tôi đã thêm...”

Kinh dị, cắt đề, đặt cược 50% hy vọng có thể rinh về phần thưởng hậu hĩnh gần 5 tỷ.

Tôi đoán bất kỳ ai trong số những người này sẽ muốn cắt nó.

Nhưng chuyện này thật sự sắp xảy ra trước mắt, dùng tính mạng đặt cược số tiền thưởng khổng lồ, bạn có làm không?

Hàng ngàn người trên thuyền, bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn, không ai đứng dậy.

Chỉ có lúc sinh tử, người ta mới nghĩ đến cuộc đời tươi đẹp đến chừng nào, còn sống được bao lâu thì tiền bạc là gì?

Ngay sau đó.

Bạch An Tương đột nhiên nắm lấy tay Trình uyên và nói với anh: “Ông xã, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Anh nói.” Trình uyên.

“theo tôi.”

Bạch An Tương nói và đưa Trình uyên vào cabin.

Sau khi đến cabin nghỉ ngơi, Trình uyên đột nhiên nắm lấy tay Bạch An Tương: “Nghe này, Lý Nham nói rằng ở đây có ba chiếc thuyền cứu hộ. Tôi đã nhìn thấy nó khi lên thuyền. Chắc ở cuối hành lang đó.” là một lối đi ở đó., Nó cho biết truy cập khẩn cấp. ”

“Nếu cuối cùng nó phát nổ, bạn gọi con Bạch Long và chúng trốn trong lối đi đó. Không nhiều người biết về nó bây giờ, vì vậy chúng sẽ có thể chiếm một con tàu vào lúc đó.”

Bờ vai Bạch An Tương khẽ run lên, cô nhìn lên mắt Trình uyên hỏi: “Vậy em có muốn cắt hai sợi chỉ đó không?”

Trình uyên chua xót thở dài: “Rất cuộc là do tôi.”

Bạch An Tương gật đầu, và đột nhiên vươn tay ra móc cổ Trình uyên và nhón gót.

Hai người hôn môi nhau.

Thời gian dường như đóng băng vào lúc này.

Đây là lần đầu tiên Bạch An Tương chủ động hôn Trình uyên, điều này khiến trái tim lo lắng của Trình uyên ngập tràn ấm áp.

Hạnh phúc ngán ngủ tuy ngán ngủ nhưng cũng là hạnh phúc, vì thế anh dang tay, ôm chặt lấy cô, hôn thật chặt.

Như thể quên cả thế giới.

Tôi không biết phải mất bao lâu trước khi hai người miễn cưỡng tách ra.

Bạch An Tương nói: “Chồng của em, em yêu anh.”

Trình uyênrou nói, “Tôi cũng vậy.”

Bạch An Tương lại nói: “Hứa với em, sống tốt, Lý Nam Địch là một cô gái tốt, và Vương tử Yên cũng là một cô gái tốt.”

Những lời này khiến Trình uyên sững sốt, kinh ngạc hỏi: “Cái gì?”

Sau đó, một cơn đau nhói ập đến, Trình uyên, người đã uống thuốc giải, vẫn còn tối tăm trước mặt anh và ngã xuống đất.

Ngay khi Trình uyên ngã xuống, một người đàn ông đeo kính râm và đeo khẩu trang xuất hiện sau lưng anh.

“Được rồi, người đưa hấn rời đi nơi này, Vương Tín Tư đã được ta cứu, hấn ở trên thuyền cứu hộ, người mau rời đi.”

Người nọ nói.

Tuy nhiên, Bạch An Tương bất ngờ lắc đầu và cúi đầu chào người đàn ông: “Mặc dù tôi không biết anh là ai, nhưng cảm ơn anh, hãy giúp tôi chăm sóc chồng tôi.”

Sau đó, không đợi bất cứ phản ứng nào từ người đàn ông đeo mặt nạ, cô quay người bước ra ngoài không chút do dự.

Người đàn ông sững sờ: “Em định làm gì?”

“Chồng tôi muốn làm gì thì làm.” Bạch An Tương nhàn nhạt đáp.

...

Trong khi mọi người đang quan sát quả bom xác chết, người đàn ông đeo kính râm nhét cho cô một tờ giấy bạc.

Nếu bạn không muốn Trình uyên gặp rắc rối, hãy đưa anh ta lên cabin 0120. Sau đó tôi sẽ đánh anh ta bất tỉnh và bạn sẽ đi bằng thuyền.

Bạch An Tương, người bước lên boong, mỉm cười nhẹ.

Có lẽ điều này là đúng.

Chỉ bằng cách này, Trình uyên mới có thể sống tốt hơn, ít nhất anh ấy có thể chấp nhận Lý Nam Địch hoặc Vương tử Yên.

Cô ấy muốn làm điều này.

Vì hiếm muộn nên cô không thể kế thừa gia tộc Trình, và cô không muốn hủy hoại tương lai của Trình uyên.

Chương 505

CHƯƠNG 505

“Cả đời không tiêu được bao nhiêu tiền.”

“Ừ, đúng rồi, Tiểu Lưu, không phải vay tiền mua nhà sao? Hay là đi kiếm tiền này?”

“Sếp Tô, tôi nghĩ, tính mạng vẫn là quan trọng.”

“Bằng không, chúng ta không đi cắt, thuyền lớn như vậy, chúng ta cách xa như vậy cũng không sao.”

“Đừng nghĩ đến những điều tốt đẹp. Loại bom này mạnh đến mức có thể cho nổ tung con tàu nếu bạn không biết.”

“thật hay giả?”

“Nhưng, ai đó phải cắt nó?”

Hàng nghìn người háo hức mong ai đó đứng lên cắt hai sợi dây nhưng không ai chịu đứng ra, rốt cuộc đây là một câu hỏi trắc nghiệm nguy hiểm đến tính mạng.

Mặc dù phần thưởng vô cùng phong phú.

Lý Nham cau mày nháy mắt với đội trưởng an ninh, đội trưởng an ninh đã hiểu ra, cầm theo vài nhân viên bảo vệ, lặng lẽ đi về phía cabin trong lúc mọi người đều không chú ý.

Ngay sau đó.

Bạch An Tương bình tĩnh bước trở lại boong.

Bạch An Tương vào lúc này dường như đang đi với gió.

Khi cô ấy bước đến trước mặt Thời Sách và Bạch Long, cô ấy nói, “Trình uyên đang ở trong đại sảnh, để anh đi.”

Khi Thời Sách, Bạch Long và Trần Thành nghe thấy điều này, tất cả đều bước đến hội trường.

Bạch An Tương nói với Tiêu Mục, “Anh ấy cũng để cô đi.”

Tiêu Mục liếc nhìn Bạch An Tương một cách nghi ngờ, sau đó gật đầu, quay người đi về phía đại sảnh.

Vì vậy, Bạch An Tương từ đâu lấy ra một chiếc kéo và đến bên xác chết.

Lúc này, tất cả mọi người đều sững sờ và bàng hoàng.

Với gió biển thổi qua, bộ đồ trắng của Bạch An Tương phát ra âm thanh dữ dội, và mái tóc của cô ấy cũng bị gió cuốn bay trong không khí.

Một người phụ nữ!

Đứng trước hàng ngàn người đàn ông.

“Cô ấy định làm gì?”

“Cô ấy định cắt hai sợi chỉ đó à?”

“Không, đẹp quá, thật đáng tiếc.”

“Người đẹp này tên gì?”

“Hình như nó được gọi là Bạch An Tương, tôi nhớ rồi.”

“Đàn ông chúng tôi nên xấu hổ khi để một người phụ nữ chấp nhận rủi ro cho chúng tôi!”

“Đừng nói những lời như vậy, người cảm thấy xấu hổ muốn cắt đi!”

Mọi người đang bàn tán xôn xao.

Lý Nham càng thêm ngung tụt, hỏi: “Người chắc chắn?”

Bạch An Tương im lặng gật đầu.

Cô biết nếu không sinh được Trình uyên thì nhà họ Trình sẽ bỏ rơi Trình uyên, con đường của Trình uyên sau này sẽ rất khó khăn.

Đặc biệt là nhiều người muốn anh ta chết, và Trình uyên không thể đối phó nếu không có sự giúp đỡ của gia đình Trình.

Nhưng cô biết rõ hơn là dù biết mình không thể có con nhưng Trình uyên nhất định sẽ không tự mình ly hôn.

Thay vì làm khó anh ấy.

Còn hơn là để anh ấy hối hận một cách vô ích.

Bạch An Tương ngẩng mặt lên và cười nhẹ: “Tại sao tôi không đưa ra lựa chọn này!”

Đây có thể là cái hoàn hảo nhất, cô tự nghĩ.

Tuy nhiên, tay cầm kéo bị run.

Vẫn rất không muốn.

Vẫn sợ chết!

“Anh còn việc gì muốn rời đi không?” Lý Nham nghiêm nghị hỏi Bạch An Tương.

...

...

Không mất nhiều thời gian, Trình uyên đã ngất đi.

Khi tỉnh dậy, anh thấy Thời Sách Chendong White Bear và Tiêu Mục đều đang vây quanh mình, nhưng nơi họ là một nhà kho tối tăm.

Có ba chiếc tàu cao tốc trong nhà kho, mỗi chiếc có thể chứa khoảng hai mươi người.

Đầu hơi đau nên Trình uyên mạnh mẽ vỗ đầu.

“Tôi bị sao vậy?” Anh hỏi.

Tiêu Mục nói: “Chúng tôi không biết. Chúng tôi đến cabin và phát hiện ra rằng bạn không có ở đó, nhưng có một dấu vết như vậy trên mặt đất, vì vậy chúng tôi đã theo dõi suốt chặng đường tới đây.”

Trình uyên ngồi dậy, lấy tay che đầu và buộc mình phải nhớ lại quá khứ.

Bạch An Tương đưa anh ta đến một cabin, và họ hôn nhau, và

...

Đột nhiên, anh nhớ lại những gì Bạch An Tương đã nói.

Câu mà anh không hiểu.

Hơn nữa, sau khi Bạch An Tương nói vậy, cô ấy chóng mặt khi mắt tối sầm lại.

Vì vậy, đôi mắt của Trình uyên đột nhiên mở to, và anh hiểu Bạch An Tương sẽ làm gì.

Những gì cô ấy nói là để giải thích cho đám tang?

Cô ấy hỏi, bạn định cắt hai sợi chỉ đó?

Anh ấy nói, suy cho cùng là do em.

Vì vậy, cô ấy đã làm những gì đáng lẽ phải làm cho anh ấy.

Nghĩ đến đây, Trình uyên hai mắt tách ra, mặc kệ có chuyện gì xảy ra với cậu, cậu vội vàng đứng dậy, sau đó đẩy vài người bọn họ ra, điên cuồng chạy ra ngoài.

Tuy nhiên, khi anh chạy ra sảnh thì thấy nhóm người lần lượt vào sảnh.

“Thật là anh hùng trung nữ!”

“Người thật dài, thật đẹp.”

“Đáng tiếc là đã kết hôn rồi.”

“Nghiêm túc mà nói, vừa rồi tôi muốn cắt nó.”

“Được rồi, đừng làm ầm ĩ.”

Khi những người này lần lượt trở lại hội trường, họ vẫn đang nói chuyện.

Trình uyên nghe họ nói gì cũng không quan tâm đến những người này, vội vàng gạt đám người sang một bên rồi lao ra khỏi đại sảnh.

Sau đó anh ta đi qua một hành lang dài ở sảnh khách, và sau đó đến boong tàu.

Từ xa, anh đã thấy Bạch An Tương đứng một mình trước xác chết, với một chiếc kéo vút trên mặt đất.

Và cô nhìn ra biển một cách vô hồn.

Gió biển cuốn mái tóc dài của cô đung đưa trong không khí.

Nhìn thấy bức ảnh sâu lắng này, Trình uyênxin cảm thấy như thể mình bị một thứ gì đó nắm chặt lấy.

Anh giảm tốc độ và từng bước đi đến trước mặt Bạch An Tương.

Bạch An Tương cảm thấy có người đi tới sau lưng mình, liền chậm rãi quay người lại.

Ánh mắt chạm nhau, Trình uyên nhìn thấy sự mất mát trên khuôn mặt của Bạch An Tương.

Mất đi?

Nhưng những điều này bây giờ không quan trọng.

Anh ôm cô vào lòng, rất mạnh, như thể muốn nhét Bạch An Tương vào trong cơ thể anh.

“Đau quá.” Bạch An Tương nói.

Trình uyên buông cô ra và thở dài, “Em khiến anh cảm thấy mình không phải đàn ông.”

“Bạch Long nói rằng bạn muốn chặt hay không thì phải chết. Luôn có người lựa chọn.” Bạch An Tương nói: “Bạn cắt hay tôi cắt hay người khác cắt cũng không có gì khác biệt, đúng không?”

Bạch An Tương đang run rẩy.

Trình uyên biết rằng đây là một loại kích động không thể bình tĩnh được.

Anh đưa tay đỡ bờ vai thom tho của cô nói: “Sau này anh không được phép làm như vậy.”

Bạch An Tương cười nhẹ.

Cô ấy cười rất đẹp nhưng trong lòng lại rất chua xót.

Cô không biết mình đã chọn đúng hay sai, sợi tơ đã đứt, quả bom chưa nổ, cô yên tâm nhưng đồng thời cũng rất thất vọng.

Tuy nhiên, thật tốt khi nghĩ rằng mình đã cứu được nhiều mạng người.

Bản thân cô cũng không nhận ra rằng Bạch An Tương đã làm điều dũng cảm gì để mang lại cho Trình uyên một tương lai tốt đẹp vào lúc này.

Tại thời điểm này, cô ấy đã thực sự trở nên rất mạnh mẽ.

Nắm tay Bạch An Tương, cô trở về phòng nghỉ ngơi, Trình uyên ôm cô vào lòng.

Tôi không biết đã bao lâu rồi mới có người gõ cửa.

“Anh à, đợt đầu tiên của chiến dịch đã kết thúc.”

Giọng của Thời Sách vang lên ngoài cửa.

Trình uyên chế nhạo: “Những người đó thật là cố chấp. Đã xảy ra chuyện lớn như vậy, coi như chưa xảy ra.”

Thời Sách ngoài cửa nói: “Cô Mục Như Trăn cũng về rồi. Tôi đưa cô ấy sang phòng đối diện.”

“À, ra vậy.” Trình uyên gật đầu.

Thời Sách nói thêm: “Kết quả của cuộc bầu cử sẽ được công bố sau 10 phút nữa.”

Chương 506

CHƯƠNG 506

Vòng đầu tiên của cuộc bầu cử đã kết thúc, và năm mươi người lọt vào vòng hai của danh sách lớn.

Không ngạc nhiên khi Thẩm Hoa Trình Uyên đều có tên trong danh sách.

Điều đáng ngạc nhiên hơn là Long Thẩm Vũ và Bạch An Tương cũng lọt vào danh sách 50.

Trời tối dần, cuộc họp bầu cử tạm thời kết thúc.

Bữa tối thịnh soạn đã được chuẩn bị cho tất cả mọi người trên phà, sau bữa ăn là

Chương trình giải trí, thư giãn được chuẩn bị cho mọi người, ngoài ra còn có những phòng dành cho hàng nghìn người nghỉ ngơi.

Vào lúc này, trong một căn phòng bí mật của con phà.

Trên tường treo một màn hình lớn cỡ một trăm inch, bên trên có hàng chục ô cửa sổ nhỏ, tất cả đều là hình ảnh mọi góc ngách của con phà.

Căn phòng tối om, có một vài người đang ngồi trên ghế sofa trong bóng tối.

“Kể từ bây giờ, Thẩm Hoa và Trình uyên có cơ hội thắng cử cao nhất,” một người trong số họ nói.

Một người khác nói: “Tạm thời có chút rắc rối, tôi hi vọng cuối cùng là Thẩm Hoa thắng cử, nếu không mỗi nhử của Trình uyên sẽ vô dụng.”

“Không nhất thiết, có lẽ đây cũng là một điều tốt.” Một người khác nói.

“Lam thế nào để noi?”

“Vì biết rằng Trình uyên sau khi thắng cử sẽ được bảo vệ bởi Liên đoàn kinh doanh Bắc Kinh, vậy thì vị này phía sau nhất định sẽ không để cho anh ta thắng cử.”

“Vì thế?”

“Vì vậy, rất có thể phải làm trước, trước khi Trình uyên thắng cử.”

“Chà, cũng có lý.”

Lúc này, một giọng nói khác từ trong bóng tối truyền đến:
“Dịch Dung Vương Lương này là người nhà họ Thành của anh.”

“Hehe, lũ trẻ là thù dai, kệ chúng nó đi.” Một giọng nói khác cất lên.

“Hình như gia đình nào cũng có một quyển kinh khó đọc.”

...

...

Và trong một căn phòng khác.

Thẩm Hoa bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Long Thẩm Vũ đang đứng trước mặt mình.

“Cho nên, ngươi cũng có động cơ thầm kín muốn nương tay với ta?”

Long Thẩm Vũ nhún vai cười nhẹ: “Thời điểm máu chốt cũng không bỏ rơi ta sao? Như vậy, ta thật sự dám nương tay với ngươi sao?”

“Vương Dịch Dung và đệ tử Lâm Lộ đều là con thứ của nhà họ Trình, vậy chủ nhân của ngươi phải là Trình Nặc.” Thẩm Hoa chế nhạo: “Vậy thì, ngươi tính dựa vào ta làm gì?”

“Đương nhiên, tôi muốn khơi dậy ngọn lửa chiến tranh giữa cô và Trình uyên.” Long Thẩm Vũ cười khở, “Tuy rằng đã vạch trần trước, nhưng đến bây giờ vẫn còn có vai trò gì.”

“Vua Thuật Dịch Dung đã chết, và Trình Nặc sẽ bị lộ. Liệu Trình Tuấn Phong có để ông ấy đi không?” Thẩm Hoa nhướn mày hỏi.

Long Thẩm Vũ cười nhẹ: “Nhị ca sẽ không sao.”

“tại sao?”

“Đây là chuyện nội bộ trong gia tộc Trình, khiến vua Thuật Dịch Dung tiết lộ ý định là con trai thứ.” Long Thẩm Vũ nói, “Nếu không, ông ấy sẽ không để Vua Thuật Dịch Dung lên tàu”.

Nghe vậy, vẻ mặt của Thẩm Hoa thay đổi, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó.

Long Thẩm Vũ thở dài: “Thật bất lực, vòng này chúng ta đều thua Trình uyên.”

Thẩm Hoa liếc mắt: “Người thua hẳn, ta không thua.”

Long Thẩm Vũ cười nhẹ: “Người cũng tới.”

“Tôi thừa nhận con trai thứ của nhà họ Trịnh thông minh, nhưng đến cuộc tranh cử này, anh có thể để trong bụng, tôi cũng không thua.” Thẩm Hoa cũng chế nhạo.

“Chúng ta sẽ chờ xem.” Long Thẩm Vũ mỉm cười.

“Không.” Thẩm Hoa.

...

Long Thẩm Vũ rời khỏi phòng của Thẩm Hoa, và Bạch Vĩnh Minh, người đang đứng phía sau Thẩm Hoa, nhanh chóng nói với Thẩm Hoa: “Thẩm Gongzi, tôi không quen với Long Thẩm Vũ, tôi thành tâm quy y cho bạn.”

Thẩm Hoa nhàn nhạt hỏi: “Xem ra ta không quen đúng không?”

“Cái này ...” Bạch Vĩnh Minh sắc mặt thay đổi rõ rệt.

Thẩm Hoa nói: “Là Long Thẩm Vũ giới thiệu người với Mã Lão San.”

“Đúng, đó là những gì tôi đã nói, nhưng tôi là chân thành ...” Bạch Vĩnh Minh.

“Đi!” Thảm Hoa lạnh lùng nói.

Bạch Vĩnh Minh thân thể run lên.

“Đừng để tôi nói lần thứ hai.” Thảm Hoa.

Cảm nhận được sát khí trong lời nói của Thảm Hoa, Bạch Ngạn Bân không khỏi cảm thấy bấp đui kinh hãi, hơi cúi đầu, ngượng ngùng cười: “Ừ, đúng.”

Cũng xoay người bước ra khỏi phòng của Thảm Hoa.

Sau đó, anh chạy nhanh vài bước đuổi kịp Long Thảm Vũ vừa mới rời đi.

“Long thiếu gia.” Bạch Ngạn Bân vội vàng gọi. Máy vi tính:

Long Thảm Vũ dừng lại, sau đó kinh ngạc nhìn lại Bạch Ngạn Bân, “Làm sao vậy?”

Bạch Vĩnh Minh cười nói: “Thì ra là Long thiếu gia giới thiệu tôi đến nhà Thảm Hoa là có mục đích khác. Thực ra, tôi đã nhìn thấy từ lâu, cho nên tôi luôn đề phòng Thảm Hoa. Đừng lo lắng, Tôi sẽ theo bạn bất kể điều gì. ”

Long Thảm Vũ cười nhẹ: “Bạch Vĩnh Minh, Bạch Vĩnh Minh.”

“Anh nói, anh là người nhà họ Bai, nếu đi theo Trình uyên, nhất định phải có tương lai tốt đẹp, nhưng thật đáng tiếc khi hai người đã trở mặt với nhau.”

“Nhà họ Bai đã cho bạn một cơ hội, nhưng tiếc là bạn đã không nắm bắt tốt. Bạn đã đuổi cha của bạn khỏi bên cạnh bạn và đánh ông nội của bạn đang cung chiều bạn. Bây giờ họ Bai thà ủng hộ Trình uyên chứ không phải hỗ trợ bạn.” ”

“Người nói, ta giữ người có ích lợi gì?”

Lời nói của Long Thảm Vũ khiến Bạch Vĩnh Minh giật mình, sắc mặt càng ngày càng xấu: “Long thiếu gia, tôi ...!”

Long Thảm Vũ chỉ vào phòng của Thảm Hoa hỏi Bạch Vĩnh Minh, “Vừa rồi cô thể hiện lòng trung thành với anh ta sao?”

“Tôi ...!” Long Thảm Vũ.

“Cô không cần phủ nhận, tôi đối với người như cô cũng có thể đoán được.” Long Thâm Vũ cười nhẹ: “Tôi vẫn có thể đoán được. Thâm Hoa hẳn là đã nói một lời với cô: ‘Cút đi’.”

“đúng?”

Bạch Vĩnh Minh lập tức kinh ngạc tại chỗ.

Long Thâm Vũ vỗ vỗ hẳn bờ vai, nhàn nhạt nói: “Người đừng đi theo ta, ta cũng nói lời tỉnh, sắc mặt mọi người không tốt.”

Nói xong anh quay lưng bỏ đi.

Bạch Vĩnh Minh ngậy người đứng đó, thật sự ngốc nghếch một lúc.

Đã bị nhà họ Bai bỏ rơi, sau đó Thâm Hoa lại để cho anh ta đi, và bây giờ Long Thâm Vũ rất ghét anh ta.

Đây chỉ đơn giản là một tay tốt, và cậu đã bị anh ta đánh cho toi tả.

Bạch Vĩnh Minh có cảm giác tiếc nuối.

Đến Trình uyên để xin lỗi?

Đừng.

Nó là không thể!

Anh tự nghĩ: Anh ấy cũng sẽ không tha thứ cho mình.

...

...

Trong phòng của Trình uyên, Bạch An Tương dường như đã hồi phục sau cú sốc trước đó.

Và Trình uyên cũng gọi Tiêu Mục Bạch Long.

“Ý anh là, người này là Vương Dịch Dung. Họ đến từ thủ đô để giúp Long Thâm Vũ?” Trình uyên cau mày hỏi.

Tiêu Mục hợp tác với Long Thâm Vũ, và Long Thâm Vũ đã luôn sống ở nơi mà Tiêu Mục sắp xếp cho anh ta, vì vậy Tiêu Mục sẽ biết rất nhiều về Long Thâm Vũ.

“Ừ.” Tiểu Chí gật đầu: “Anh ta còn có một nữ tập sự tên là He Juan, hiện tại đang mất tích.”

Trình uyên liếc mắt nói: “Trình độ của Vương Dịch Dung đều ở trên Long Thâm Vũ, cho nên không thể theo Long Thâm Vũ điều động, trừ phi ... bọn họ có chủ nhân chung.”

Lúc này, Bạch Long, người đã im lặng, đột nhiên nói: “Vương Dịch Dung, tôi biết, anh ấy là thuộc hạ của Trình Nặc.”

“Trình Nặc?”

Nghe đến đây, Trình uyên và những người khác vô cùng sửng sốt.

Trình uyên nhíu mày, như thể có một tia sáng sắc bén lóe lên trong mắt.

“Anh trai tôi thực sự rất tuyệt vời.”

Anh nghĩ đến những cảnh trong tiệc cưới của Thầm Hoa lúc trước, và bây giờ có vẻ như người nói cho Trình uyên biết nơi Vương tử Yên bị giam cũng chính là Trình Nặc.

Anh muốn châm ngòi cho sự tức giận của Trình uyên, và sau đó ...

Sau đó sẽ có một cuộc phục kích tiếp theo.

Điều này thực sự liên kết với nhau.

Trong khi lắng nghe cuộc trò chuyện của họ, Bạch An Tương cắn chặt môi dưới, cảm thấy buồn không thể giải thích được.

Cô không hiểu họ đang nói gì.

Vì vậy, cô đột nhiên cảm thấy, không biết từ bao giờ, Trình uyên đã rời xa cô như vậy?

Chương 507

CHƯƠNG 507

Vào ban đêm, bầu trời đầy sao trên biển đặc biệt sáng và rực rỡ.

Mục Như Trăn và Bạch An Tương cùng nhau lên boong.

Vì không có việc gì phải làm và vẫn còn sớm để đi ngủ nên vẫn còn nhiều người trên boong để ngắm sao và thư giãn.

Khi tất cả mọi người Xu nhìn thấy Bạch An Tương, họ lịch sự chào hỏi cô ấy, và Bạch An Tương gật đầu đáp lại.

“An Tương, hôm nay em thật dũng cảm.” Mục Như Trăn thốt lên.

Khi hai người đi đến lan can, Bạch An Tương Tây cười nói: “Ở đâu.”

Mục Như Trăn hỏi: “Nhưng, thật ngớ ngẩn.”

“...” Bạch An Tương.

Mục Như Trăn nói: “Trình uyên cũng đúng. Nếu ta là hấn, ta nhất định sẽ xấu hổ muốn chết.”

Bạch An Tương dường như không muốn nói về chủ đề này, và nhanh chóng đề cập đến một chuyện khác: “Như Trăn, họ đã làm gì bạn?”

Mục Như Trăn lắc đầu: “Tôi vừa mới ngủ thiếp đi, nhưng tôi rất biết ơn vì điều đó ... nó được gọi là gì? Vương Dịch Dung? Chà, tôi vẫn rất biết ơn anh ấy.”

“cảm tạ?”

“Ừ.” Mục Như Trăn cười nhẹ: “Hấn có một câu nói rất đúng.”

“Anh đang nói cái gì vậy?” Bạch An Tương bối rối hỏi.

Tại thời điểm này...

Một người đàn ông tóc dài đột nhiên đi ngang qua đám đông nơi mà mắt Mục Như Trăn có thể chạm tới.

Đôi mắt của Mục Như Trăn đột ngột nhìn thẳng.

Bạch An Tương vẫn đang đợi bài báo sau đó của cô, nhưng thấy vẻ mặt của cô có chút kỳ quái, cô nhìn thẳng vào mắt không biết mình đang nhìn cái gì nên nhìn theo ánh mắt của cô.

Không có gì.

“Tôi... tôi dường như nhìn thấy Lý Ngụy.” Mục Như Trăn ngạc nhiên nói.

Lý Ngụy?

Bạch An Tương ngay lập tức nhớ ra rằng Lý Kiếm, người đã đứng trên sân khấu vào ban ngày, thực sự rất giống với Lý Ngụychang, nhưng Trình uyên nói rằng đó chỉ là một cái nhìn lâu.

Mục Như Trăn vội vàng đuổi theo.

“Này, Như Trăn ...” Bạch An Tương hét lên, nhưng Mục Như Trăn biến mất trong đám đông như thể anh không nghe thấy.

...

Phải, phải là anh ta!

Mục Như Trăn rất vui mừng.

Đôi khi suy nghĩ của con người ta đột nhiên xuất hiện trước mặt sẽ ảnh hưởng đến khả năng phán đoán lý trí của một người.

Vì vậy, Lí Nham chết trước mặt rất nhiều người, tận mắt nhìn hẳn bị hỏa táng, những Mạt Tư này bây giờ còn không nghĩ tới.

Cô vội vàng đuổi theo hướng mà “Lý Ngụy” đã rời đi.

Đuổi theo suốt chặng đường, cô phát hiện người đàn ông đã vào cabin nên cô chạy về phía cabin không chút do dự.

Khi đến khu vực nghỉ ngơi, Mục Như Trăn đã bỏ lại mọi người.

Cô lo lắng nhìn xung quanh, bất giác đi về phía trước.

Khi đi ngang qua một phòng chờ, cánh cửa của căn phòng đó đột nhiên mở ra.

Sau đó một tay duỗi ra kéo vào.

Mục Như Trăn đột nhiên giật mình, theo bản năng đẩy người đàn ông ôm cô ra, cô định hét lên nhưng đột nhiên giật mình.

Trước mặt anh là một người đàn ông với mái tóc dài to, mặc denim rách, luộm thuộm và luộm thuộm.

Vấn đề là người đàn ông này trông giống hệt Lý Ngụy. \

Nhưng mà, nụ cười tà ác lúc này trên mặt Lý Ngụy cũng không xuất hiện nữa.

“Lý Ngụy!” Tuy có chút bối rối nhưng Mục Như Trăn vẫn rất vui, cô ngạc nhiên nói.

Người trước mặt thực sự là Lý Kiếm, ứng cử viên đã phát biểu trên sân khấu trước đó, đã vượt qua cuộc bầu cử sơ bộ một cách suôn sẻ và bước vào Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc lần thứ 50.

Lý Kiếm trực tiếp cho Mục Như Trăn cách vách, vươn một tay nâng cằm của nàng, cười xấu xa: “Cái gì? Tiểu cô nương? Đi theo, người muốn cùng huynh đệ có chuyện?”

“Lý Ngụy, tôi là Như Trăn.” Mục Như Trăn vỗ về bàn tay mỏng manh của Lý Kiếm, lo lắng.

Lý Kiếm cười toe toét, sau đó duỗi tay ra ôm cô vào lòng: “Anh biết em biết em là Si ... er Si Ya, đúng vậy, em là Lý Ngụy, em là Lý Ngụy.”

“Có thật là anh không?” Mục Như Trăn vẫn còn hoài nghi hỏi: “Anh không...?”

“Suyt!”

Lý Kiếm ôm Mục Như Trăn, nói nhỏ bên tai cô: “Cô gái nhỏ, nhìn phong cảnh tươi đẹp của ngày tốt lành này, chúng ta làm chuyện trước rồi nói sau?”

Khi anh nói, cô ấy nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Như Trăn bằng cả hai tay, và in đôi môi đỏ mọng của cô ấy lên môi cô ấy.

Bộ não của Mục Như Trăn trống rỗng.

...

...

Vào lúc này, Bạch An Tương trên boong tàu nhìn thấy Mục Như Trăn đang chạy theo Lý Kiếm, lo lắng về tai nạn của cô và muốn đi theo.

Tuy nhiên, khi đến cửa cabin, anh gặp trực diện một người.

“Ừ, đây không phải là nữ chính của chúng ta sao?”

Mã Tiên Tiên đột nhiên xuất hiện trước mặt Mục Như Trăn, chặn đường cô: “Sao, em đi đâu mà vội vậy?”

Bạch An Tương Tây hơi nhú mày: “Không phải việc của anh.”

Khi lên tàu, người phụ nữ này có mâu thuẫn với Trình uyên, sau đó Trình uyên nói với cô rằng người này là vợ của Thẩm Hoa.

Vì vậy, Bạch An Tương không có ấn tượng tốt về cô ấy.

Đương nhiên, Mã Tiên Tiên biết rằng Bạch An Tương là vợ của Trình uyên.

“Một số người không biết họ có thể làm gì.” Mã Tiên Tiên nói với vẻ chế nhạo: “Tôi có một vài người trong số họ chẳng có giá trị gì cả, và họ vẫn có đủ can đảm để tranh cử chức Chủ tịch Liên đoàn Thương Minh. , và tôi không biết ai đã cho cô ấy can đảm. ”

Tuyên bố này rõ ràng là nhắm vào Bạch An Tương.

Ngay khi giọng nói của Mã Tiên Tiên rơi xuống, Bạch Vĩnh Minh đã đến sau lưng Mã Tiên Tiên và nói một cách mỉa mai, “Hi, đó không phải là do người đàn ông của anh ta.”

Lý do tại sao Bạch Vĩnh Minh xuất hiện ở đây chủ yếu là vì anh ta chán ghét Thẩm Hoa và chán ghét Long Thẩm Vũ, nghĩ

rằng dù sao thì cũng nên ôm đùi Mã Tư Thuần trước, để anh ta có chỗ ở.

Tuy nhiên, Mã Tiên Tiên dường như không muốn để ý đến Bạch Vĩnh Minh cho lắm mà tiếp tục chế nhạo Bạch An Tương: “Có hàng nghìn người thì cắt sợi đó đi, xem có được không. Tôi không biết.” nếu bạn nên khen ngợi khả năng của mình hay Bạn nên nói rằng bạn là người tự đề cao?”

“Vì lợi ích của một chiến dịch, bạn thực sự không cần phải nỗ lực.”

“không biết xấu hổ!”

Đối mặt với sự giễu cợt của Mã Tiên Tiên và sự giễu cợt của Bạch Vĩnh Minh, khuôn mặt Bạch An Tương rất nghiêm nghị.

Cô lo lắng cho sự thoải mái của Mục Như Trăn nên lạnh lùng nói: “Tôi không có thời gian để nói chuyện với anh, rút khỏi đây!”

“Ồ, cô thật sự coi mình là hành lá sao?” Bạch Vĩnh Minh cuối cùng cũng nắm bắt được cơ hội nịnh bợ Mã Tư Thuần khi nghe cô nói chuyện với Mã Tư Thuần, liền nhanh chóng chế nhạo: “Cô biết người đàn ông trước mặt cô là ai. ?”

“Đó là tập đoàn Thâm nổi tiếng, vợ của bà Thâm, cô Mã Tây An Ma!”

“Tôi không quan tâm ai là ai, tránh ra!” Bạch An Tương Tây có chút áy náy.

Mã Tiên Tiên cũng giễu cợt, dùng hai tay đẩy thất lưng của hấn: “Ta không để cho người đi, người có thể làm gì?”

Kể từ khi cô lấy hết can đảm để cắt hai sợi chỉ đó, Bạch An Tương đã không nhận ra sự thay đổi của chính mình.

Những thứ chẳng hạn như lòng dũng cảm không phải là bẩm sinh.

Hầu hết trong số họ đã bị ép ra ngoài bởi sự bất lực.

Và Bạch An Tương lúc này đã không còn là Bạch An Tương của ngày hôm qua.

“Bốp!” Có một âm thanh.

Anh ta tát nó và tát thẳng vào mặt Mã Tiên Tiên.

Trong tích tắc, trên mặt cô hiện ra năm dấu tay đỏ tươi.

Mã Tiên Tiên sững sờ, Bạch Vĩnh Minh cũng chết lặng.

“Ta đi đây, ngươi còn dám khiêu chiến Madam Ma?”

Mã Tiên Tiên lập tức tức giận: “Đến đây, đánh cô ấy cho tôi.”

Khi những người theo dõi của Mã Tiên Tiên nghe thấy điều đó, họ lập tức tập trung lại, nhưng ...

Diễn biến tại đây thu hút rất đông người dân đến xem.

Nhiều người trên thuyền cũng lập tức đứng trước Bạch An Tương, chỉ tay vào người phục vụ của Mã Tiên Tiên, đồng thanh hét lên: “Để tôi xem ai dám nhúc nhích!”

Hàng chục người lạ bảo vệ Bạch An Tương.

Cảnh này trực tiếp khiến những người hầu cận của Mã Tiên Tiên, cũng như Mã Tiên Tiên và Bạch Vĩnh Minh sợ hãi.

Chương 508

CHƯƠNG 508

“Anh ... anh muốn làm gì?”

Nhìn thấy rất nhiều người bên vực Bạch An Tương, Mã Tiên Tiên sợ hãi và hoảng loạn.

Bạch Vĩnh Minh cũng bắt đầu co lại vì sốc.

“Hừ, chính là cô nương cứu mạng mọi người. Ai dám vô lễ với cô nương, ta là người thứ nhất không được đùa giỡn với hần!”

“Ừ, cũng nói, tính ta lớn!”

“Tôi, Song Zhiqian, không phải là người vô ơn!”

“Và tôi.....”

Mã Tiên Tiên kinh ngạc lùi về phía sau chỉ vào những người này: “Các người dám ... Ta là nhà họ Thần, con dâu nhà họ Thẩm!”

“Chồng tôi là Thẩm Hoa!”

Cô vừa dứt lời, Bạch An Tương Tây lại đi tới, với vẻ mặt lạnh lùng, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, nói: “Cút ngay!”

Mã Tiên Tiên không ngờ lại có nhiều người ủng hộ mình như vậy, trong một thời gian, cô thực sự có chút sợ hãi đối với người phụ nữ có vẻ yếu đuối trước đây.

Trong tiềm thức cơ thể lão đảo.

Bạch An Tương không thèm nói chuyện vớ vẩn với cô, và đi thẳng vào cabin.

...

...

Và bên kia.

Ngay khi môi của Lý Kiếm chuẩn bị che đi đôi môi đỏ mọng của Mực Như Trăn, Mực Như Trăn đã bị sốc, và đại não của anh ta ngay lập tức bị đánh thức.

Lý Ngụy, một người cần phải bị Mực Như Trăn cưỡng chế kéo đi mở nhà, hẳn làm sao có thể như vậy phù phiếm?

Cô bất ngờ đẩy Lý Kiếm ra.

“Không phải, người không phải Lý Ngụy!”

Lý Kiếm sững sờ sau khi bị đẩy ra: “Lý Ngụy?”

“Anh không phải anh ta!” Mực Như Trăn lắc đầu, vẻ mặt đầy hoảng sợ và lo lắng.

Cô đột nhiên sợ hãi, liền mở cửa lao ra ngoài.

Nhưng mà Lý Kiếm nắm lấy cổ tay của hã, nhếch mép nói: “Tại sao lại là Lý Ngụy không phải là Lý Ngụy? Người đã thu được hứng thú của ta. Bây giờ ta trở mặt nói không làm. Như vậy không phải là chính đáng sao?”

“Anh muốn gì?” Mực Như Trăn kinh hãi nói.

Lý Kiếm kéo hã ôm vào trong lòng: “Đương nhiên muốn sáng khoái!”

“phun!”

Mực Như Trăn ngẩng đầu lên một đầu gối, trực tiếp chạm vào đũng quần của Lý Kiếm.

“Fuck!” Lý Kiếm đau đớn, đột nhiên ngồi xồm trên mặt đất ôm bụng.

Mực Như Trăn tận dụng cơ hội này, xoay người mở cửa chạy ra ngoài.

...

Bạch An Tương không biết Mực Như Trăn đã đi đâu, quay lại trong cabin, cuối cùng đến căn phòng giữa Mực Như Trăn và cô, và thấy rằng Mực Như Trăn đang ngồi trên giường một cách uể oải.

“Có chuyện gì với Như Trăn vậy?” Bạch An Tương ngồi bên cạnh cô và hỏi với vẻ quan tâm.

Mục Như Trăn từ từ quay đầu lại và nhìn Bạch An Tương, như một người máy.

Cô đột nhiên đau lòng muốn khóc: “Không phải hẳn!”

“Không phải anh ấy!” Anh gục đầu vào vòng tay Bạch An Tương, ôm Bạch An Tương và bắt đầu khóc.

Hy vọng loại thứ này, đôi khi, là con dao sắc nhọn tàn nhẫn nhất trên thế giới.

Khi bạn có nó, tâm trạng phấn khởi, nhưng khi hy vọng của bạn tan vỡ, nó tàn phá, và trái tim trống rỗng dường như đột nhiên bị dao đâm.

Mục Như Trăn là như vậy.

Sau đó, không có gì để nói.

Vào ngày thứ hai, chiến dịch tiếp tục.

Năm mươi ứng viên bước ra sân khấu và mong chờ điều gì sẽ xảy ra với họ nếu họ trở thành chủ tịch của liên minh kinh doanh.

Sau khi Thẩm Húc lên nắm quyền, ông ta nói: “Nhà họ Trần không thiếu tiền, vì vậy nếu tôi trở thành chủ tịch liên minh kinh doanh, một số khoản phí mà liên minh kinh doanh trả cho liên minh kinh doanh sẽ được miễn.”

“Gia tộc Thẩm có rất nhiều ngành và nhiều nhân tài. Nếu tôi trở thành chủ tịch liên minh kinh doanh, tôi sẽ sử dụng các nguồn lực của gia đình Thẩm và mạng lưới của gia đình Thẩm của chúng tôi để cho phép tất cả các doanh nghiệp ở tỉnh Giang Bắc phát triển có lợi hơn .

Thẩm Hoa rất thẳng thắn, anh ấy hứa với mọi người về một tương lai tươi sáng, vì vậy, ngay khi anh ấy nhìn ra quan điểm của mình, khán giả đã ồ lên vỗ tay.

Hiện tại, Thẩm Hoa là người duy nhất dám và có thể hứa như vậy.

Vì vậy, trên thực tế, Thẩm Hoa đã thêm một trọng lượng lớn vào tỷ lệ chiến thắng vốn đã rất lớn của mình.

Khi đến lượt Trình uyên.

Trình uyên bước lên sân khấu nói với mọi người: “Tôi không giàu có như nhà họ Thâm, nhưng ai biết tôi, tôi sợ mọi người biết tôi từng là chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong.”

“Ở thành phố Tân Dương, có người từng lừa đảo tập đoàn Tuấn Phong một cách ác ý, nhưng tiếc là cuối cùng không thành công. Nhưng những người ủng hộ tôi lúc đó nhận được gì, các bạn có thể đi tìm hiểu xem.”

“Tôi sẽ không viết một tấm séc tồi cho mọi người, vì tôi chưa có sức.”

“Trước mặt ta có ngọn núi của Tập đoàn Thần.”

“Tuy nhiên, tôi nghĩ rằng tôi có thể di chuyển nó!”

“Chúng ta sẽ chờ xem.”

Sau khi nói xong, anh ta đặc biệt nhìn về phía Thâm Hoa.

Thâm Hoa khinh thường chế nhạo.

Đôi mắt hai người đầy mùi thuốc súng.

Đôi với Trình uyên, việc có thể trở thành ông chủ của một công ty hàng đầu ở Xinyang một lần nữa là lúc để sự tự tin bùng nổ.

Anh ta đã coi thường những kẻ thù khác, và điều duy nhất có thể khiến anh ta quan tâm lúc này là Nhóm Thần trước mặt anh ta.

Câu nói của Trình uyên tuy không nhận được nhiều tràng pháo tay nhưng lại khiến người xem sôi máu.

Khi đến lượt Bạch An Tương lên sân khấu.

Bạch An Tương đã thay đổi sự hèn nhát và rụt rè trước đây của mình, cô lặng lẽ đứng trên sân khấu và nói một cách bình tĩnh: “Tôi biết rằng trong số năm mươi ứng cử viên, tôi là người yếu nhất. Được bầu làm chủ tịch của Liên đoàn Thương Minh là điều gần như không thể.”

“Tuy nhiên, tôi vẫn muốn xin mọi người hãy cho tôi một cơ hội. Nếu tôi có thể trở thành chủ tịch liên minh kinh doanh, tôi

sẽ nỗ lực hết mình để phục vụ mọi người.”

Chỉ hai câu này, cúi đầu cảm ơn.

Tuy nhiên, hai câu bình thường cũng dành được nhiều tràng pháo tay.

Khi cô bước xuống, Trình uyên luôn cảm thấy Bạch An Tương có chút kỳ quái, như thể cô ấy đã đột ngột thay đổi.

Bạch An Tương luôn cảm thấy mình mềm yếu, nhưng hôm nay, cô ấy vô cùng bình tĩnh.

“Vợ à, em có nhớ em đã cầm gì trong đêm tân hôn đầu tiên của chúng ta không?”

Sau khi Bạch An Tương ngồi cạnh Trình uyên, Trình uyên khẽ hỏi cô.

Bạch An Tương Tây hơi giật mình, sau đó ngưng tụ lông mày nói: “Cái kéo, có chuyện gì sao?”

“Hả!” Hít một hơi dài.

Tiêu Mục nói rằng Vua Thuật Dịch Dung còn có một người học việc khác, người phụ nữ có nước da rất đen tên là He Juan. Nhìn thấy Bạch An Tương hôm nay có chút khác lạ, Trình uyên đột nhiên nghĩ rằng He Juan sẽ không giả vờ.

May mắn thay, khi biết rằng vào đêm tân hôn, Bạch An Tương đã cầm trên tay chiếc kéo, và chúng là duy nhất.

“Không sao đâu.” Trình uyên cười.

Vòng bầu cử thứ hai sớm kết thúc.

Không ngạc nhiên khi Thẩm Hoa có nhiều phiếu bầu nhất, với 160 phiếu.

Trình uyên chỉ được 100 phiếu.

Số phiếu của những người khác rất ít.

Ngoại lệ duy nhất ở đây là Bạch An Tương, người cũng giành được 60 phiếu bầu.

Cuối cùng, cả Thẩm Hoa Trình Uyên và Bạch An Tương đều tiến vào vòng trong. Ở hiệp này, việc Long Thẩm Vũ bỏ phiếu

trắng là điều có phần bất ngờ.

“Hôm nay vậy thôi, và ngày mai chúng ta sẽ có vòng tuyển chọn thứ ba.”

Lúc này, Lý Nham cũng lên tiếng: “Tôi nay, chúng tôi sẽ tổ chức một số hoạt động trong hội trường. Tôi hy vọng mọi người sẽ tham gia tích cực.”

Ngay sau khi những lời này nói ra, đã có rất nhiều thảo luận trong địa điểm.

Đúng lúc này, bên ngoài hội trường đột nhiên vang lên một tiếng hét: “Không ổn, có người nhảy xuống biển.”

Chương 509

CHƯƠNG 509

Mây bão quét qua biển cả mênh mông. Giữa mây đen và biển cả, một chuyến phà ...

Cách bến phà không xa, trên vùng biển sóng gió, một người đang tung tăng khó nhọc.

Trước biển, bên phà như hạt bụi, hướng chi là người.

Mọi người vội vàng lên boong tàu và nhìn vào vết đen.

“Là phụ nữ!”

“Nó dường như đang trôi trên boong, và sau đó nó bị gió thổi xuống.”

“Thật xinh, thật đáng tiếc.”

Mọi người đang nhìn xung quanh.

Vì ở quá xa nên không thể nhìn rõ người rơi xuống biển là ai.

Trình uyên liếc nhìn Bạch An Tương và cảm thấy khá ổn định, nhưng đồng thời anh lại nghĩ đến một người khác.

“Mục Như Trăn ở đâu?”

Lần này cũng có phụ nữ trên tàu, nhưng không nhiều, vì vậy anh đột nhiên có linh cảm xấu khi phát hiện ra Mục Như Trăn không ở bên cạnh mình.

Bạch An Tương cau mày: “Khi cuộc họp bầu cử bắt đầu, cô ấy đang ngủ trong phòng.”

“Ngủ?” Trình uyên có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, cô ấy đang có tâm trạng không tốt.” Lúc này, vẻ mặt của Bạch An Tương cũng thay đổi.

Nói cách khác, với tình trạng của Mục Như Trăn ngày hôm qua, cô thật sự sợ người nhảy xuống biển là Mục Như Trăn, cô

không khỏi lo lắng nhìn Trình uyên.

Trình uyên nhướn mày nói với Trần Thành phía sau: “Anh đi xem Mục Như Trăn còn ở trong phòng không?”

Giọng anh ấy vừa tắt lịm.

“Phòng!” Một âm thanh.

Một người đàn ông lao xuống biển như phóng lao, rồi nhanh chóng bơi về phía người phụ nữ rơi xuống nước.

Điều này khiến mọi người choáng váng.

Bạn biết đấy, đây là biển, không phải Tiêujiang Tiêuhe.

Dù có nhảy xuống cứu người và muốn đưa vào bờ cũng không thể.

Hơn nữa, biển cả đầy ẩn số, hiểm trở, nguy hiểm thì ai dám nhảy xuống cứu người?

Nhưng một người đã nhảy ra.

Trình uyên tròn mắt khi nhìn thấy người vừa nhảy xuống.

Người đàn ông có mái tóc dài và một chiếc quần jean bóng bẩy.

“Lý Kiếm?” Anh kinh ngạc kêu lên, và đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Lý Nguy?

Có thể là Mục Như Trăn đã nhảy xuống biển?

Nếu thật sự là Mục Như Trăn, thì người này phải là Lý Nguy.

Bởi vì ở một nơi như vậy, không thể có người tranh giành một người xa lạ, trừ khi người đó ...

“Sao vậy, chuyện gì xảy ra vậy?”

Giọng của Mục Như Trăn vang lên sau Trình uyên và Bạch An Tương.

Trình uyên đột ngột quay đầu lại, nhìn thấy Mục Như Trăn với vẻ mặt bối rối, dây thần kinh căng thẳng đột nhiên sụp đổ.

Cùng lúc đó, một dấu vết mất mát chợt lóe lên trong lòng tôi.

Bạch An Tương nhanh chóng nắm lấy tay Mục Như Trăn và vỗ về trái tim bé bỏng của cô: “Có người nhảy xuống biển. Là phụ nữ. Tôi vẫn hơi lo lắng nếu không có anh ở đó.”

Mục Như Trăn liếc nhìn cổ của cô và nói, “Đừng lo lắng, tôi không dễ bị tổn thương như vậy.”

“Hả, có người cứu nó?”

“Đúng.”

Lý Nham cũng nghiêng người xem xét, sau đó nói với nhân viên bảo vệ: “Còn có cứu nạn, thả phao cứu người.”

Bảo bồi vội vàng gật đầu.

Nhưng đúng lúc này, một chiếc tàu cao tốc trên phà, không đợi an ninh đi cùng đã rời phà, lao thẳng ra biển.

“Có một chiếc tàu cao tốc,” nhân viên bảo vệ nói.

Lý Nham gật đầu và không nói thêm nữa.

...

Đúng là Lý Kiếm đã nhảy xuống biển cứu người, khi bơi hết cỡ, động tác vùng vẫy của người phụ nữ nhỏ lại một chút.

May mắn thay, anh ta đến kịp thời, và khi người phụ nữ sắp ngừng vùng vẫy, anh ta nắm lấy cổ tay của người phụ nữ vẫn đang dang ra trên mặt nước và ôm cô vào lòng.

“Giữ lấy...”

Lý Kiếm thốt lên, tuy nhiên, anh ấy chỉ nói một câu để chờ đợi, và sau đó anh ấy nhận ra rằng có điều gì đó không ổn.

Vì một con dao đã đâm vào bụng dưới của anh.

Máu nổi lên mặt biển ngay lập tức.

Người phụ nữ được anh ôm trên lưng đột ngột thoát ra khỏi vòng tay anh và nở một nụ cười nhếch mép.

Nhìn thấy khuôn mặt của người phụ nữ, Lý Kiếm đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vươn tay che vết thương, tự giễu cười: “Vật nhỏ, chính là âm nghịch cha người.”

Nhìn thấy vẻ mặt của Lý Kiếm, người phụ nữ không khỏi sửng sốt: “Cô là ai?”

“Ta là cha của ngươi!” Lý Kiếm hét lên, một tay che vết thương, một tay cắt mặt nước, lao về phía người phụ nữ.

Người phụ nữ đó nhanh chóng rút lui, nhưng ở trong nước, cô ta không thể dễ dàng rút lui, vừa rồi cô ta đã tốn rất nhiều sức lực mới có thể ra tay.

Vì vậy, Lý Kiếm đã đánh vào vai bằng một cú đấm.

“gì!”

Người phụ nữ hét lên và chìm xuống đáy.

Khi anh ta bước ra lần nữa, ánh mắt anh ta đầy vẻ hoảng sợ.

“Cho dù ngươi muốn giết ai, ta cũng muốn biết, ngươi sẽ sống sót sau khi thành công như thế nào? Đây là biển chết tiệt.”

Sau khi đấm người phụ nữ, Lý Kiếm có vẻ cảm thấy công bằng nên không vội vàng, anh ta thả dáng xuống nước và hỏi với vẻ mỉa mai.

Đúng lúc này, một chiếc thuyền cao tốc chạy tới, trên thuyền cao tốc có bốn năm người.

Người phụ nữ mỉm cười khi nhìn thấy tàu cao tốc.

Lý Kiếm cũng ngay lập tức hiểu ra: “Ồ, không có gì lạ, có người giúp đỡ.”

...

...

Những người trên thuyền đều đang nhìn về phía xa.

Đột nhiên có người hét lên: “Hình như họ đánh nhau?”

“Gì?”

Mọi người trong thuyền chết lặng.

Những người cứu hộ bắt đầu chiến đấu với nhau?

Đây là cái quái gì vậy?

Lúc này, Trình uyên chợt nghĩ ra một câu hỏi Mục Như Trăn: “Em đi đâu vậy? Em đã ở trong phòng chưa?”

Mục Như Trăn lắc đầu: “Không phải, lúc trước tôi đang nghỉ ngơi trên boong, đột nhiên gặp người nói muốn nói chuyện với tôi, vì vậy tôi cùng cô ấy đến phòng khách.”

“Ai vậy?” Trình uyên cau mày hỏi.

Mục Như Trăn cắn môi nói, “Vợ của Thầm Hoa, Mã Tiên Tiên.”

Nghe đến đây, một bối cảnh hoàn chỉnh ngay lập tức được sắp xếp trong tâm trí của Trình uyên.

Điều đó nói lên rằng, người phụ nữ trên biển phải là cấp dưới của Mã Tiên Tiên. Cô đã nhảy xuống biển và cố tình quay lưng lại với mọi người để mọi người không nhìn thấy cô là ai.

Mã Tiên Tiên gọi Mục Như Trăn đi khiến Trình uyên và những người khác nghi ngờ rằng chính Mục Như Trăn đã nhảy xuống biển.

Cô ấy muốn Trình uyên cứu, và sau đó ...

Thật không may, cô không biết rằng Trình uyên không giỏi nước và rất tự giác.

Khi ai đó hét lên và ai đó nhảy xuống, Mã Tiên Tiên sẵn sàng để Mục Như Trăn rời đi.

Nhướng mày, Trình uyên không chọc thủng nó.

Thay vào đó, anh nhìn xuống biển.

Tôi thấy rằng tàu cao tốc đã di chuyển trở lại.

chỉ.....

Dường như chỉ có một người trên tàu cao tốc, và những người khác đang lênh đênh trên biển.

Khi tàu cao tốc quay lại phà, nó đã được nhân lực kéo lại.

Lý Kiếm ôm cái bụng chảy máu, khi trèo lên, miệng vẫn không ngừng chửi rủa: “Mẹ kiếp, mấy năm nay ta không thể làm người tốt được. Ta muốn tỏ lòng thương xót mà làm một

số việc tử tế, suýt chút nữa đã bị giết chết. Thật may mắn.” ,
Tôi chết mất. ”

Lý Nham vội hỏi: “Có chuyện gì?”

“Tôi biết chuyện gì đang xảy ra ở đâu?” Lý Kiếm hét lên.

Nhìn Lý Kiếm từ xa, ánh mắt Mục Như Trăn đầy nghi ngờ.

Bạch An Tương nghĩ đến lời của Trình uyên và nói với Mục Như Trăn: “Đó chỉ là một hình ảnh dài.”

Mục Như Trăn gật đầu, ngày hôm qua suýt chút nữa bị hấn bắt được ... Cô cũng biết đây không phải là Lí Nham nên im lặng gật đầu.

Nhưng Trình uyên không khỏi cau mày.

Nếu hấn đoán đúng, thì người này ... thật sự không phải là Lý Nguy sao?

Tình hình lắng xuống, mọi người quay trở lại hội trường, Bạch An Tương và Mục Như Trăn cũng trở về phòng, nhưng Trình uyên vẫn nhìn chăm chăm vào Lý Kiếm từ xa.

Nhìn thấy Lý Kiếm, người đã được băng bó, đi đến đầu bên kia của boong, anh ta cũng đi theo.

Chương 510

CHƯƠNG 510

Có rất nhiều người trên boong, và khi Trình uyên bước tới, Lý Kiếm đã biến mất trong đám đông.

Anh cau mày tìm mãi vẫn không thấy, cuối cùng anh quyết định bỏ cuộc.

Nhưng ngay khi anh quay lại, anh đã nhìn thấy Lý Kiếm đang đứng phía sau với nụ cười xấu xa trên khuôn mặt.

“Người đang tìm Lão Tử?” Lý Kiếm hỏi.

Trình uyên khẽ cau mày: “Không.”

Lý Kiếm chế nhạo: “Người thuộc về những người đó đúng không?”

Những người đó tự nhiên ám chỉ người phụ nữ rơi xuống nước và những người lái thuyền cứu sinh.

“Không.” Trình uyên phủ nhận.

Lý Kiếm vòng qua Trình uyên; “Vậy anh đang làm gì với Lão Tử?”

“Boong tàu lớn như vậy, tại sao? Ta không thể đi nơi nào người có thể đi?” Trình uyên hùng hổ hỏi.

Lý Kiếm nghiêng đầu một lúc, sau đó chỉ tay về phía Trình uyên: “Tôi nhớ rồi, tôi nhớ rồi.”

“Lần trước trên đường cao tốc, anh có dừng xe của Lão tử không?”

Trình uyên xoay người rời đi: “Xin lỗi, tôi đã thú nhận nhầm người.”

“Nhận sai người? Ý của người là, người nhận sai người, hay là ta thừa nhận sai người?” Lý Kiếm sau lưng hét lên.

Trình uyên phớt lờ anh.

Vốn dĩ Mã Tiên Tiên muốn tạo ảo giác Mục Như Trăn rơi xuống nước, sau đó muốn người của Trình uyên hoặc Trình uyên đến cứu, nhưng không ai ngờ rằng Lý Kiếm lại nhảy xuống.

Điều này khiến Trình uyên cảnh giác và cho anh ta ảo tưởng rằng người bên kia là Lý Ngụy.

Nhưng trong cuộc trò chuyện vừa rồi, giọng điệu trong lời nói của Lý Kiếm và sự khinh bỉ trong biểu cảm của anh ta, vẫn tự nhiên như từ trong xương mà ra.

Đương nhiên, Trình uyên ngay lập tức tin rằng anh không phải là Lý Ngụy.

Vì vậy, nếu Trình uyên muốn hỏi thì không cần hỏi.

...

...

Sau khi trời tối, Lý Nham tổ chức một sự kiện phi thường trong hội trường.

Hội nghị đấu giá!

Tôi phải nói rằng đây là một doanh nhân, và thờ dài rằng Liên đoàn Thương Minh thực sự là một Liên đoàn Thương Minh.

Vì trên tàu có rất nhiều sếp lớn, và đây là sự kiện do liên minh doanh nghiệp tổ chức nên cũng có rất nhiều người tham gia.

Trình uyên, Bạch An Tương, Tiêu Mục và tất cả họ đều đến hiện trường.

Vài món đầu tiên là thư pháp cổ và tranh, Trình uyên không hứng thú lắm nên đã nói chuyện phiếm với Bạch An Tương một lúc.

Đột nhiên, từ khóc mắt anh nhìn thấy Mã Tiên Tiên đứng giữa đám đông và hoảng sợ bước ra.

Trái tim của Trình uyên cảm động.

Anh nói với Bạch An Tương: “Tôi sẽ ra ngoài một lát.”

Bạch An Tương gật đầu.

Trình uyên không hề lo lắng cho sự an toàn của Bạch An Tương, dù gì thì giờ cô ấy cũng là một nữ anh hùng trên tàu, và hầu hết mọi người trên tàu đều rất kính trọng cô ấy.

Nhưng dù vậy, anh vẫn nói với Bạch Long và Trần Thành: “Hãy chăm sóc vợ tôi thật tốt”.

Sau đó đi theo Mã Tiên Tiên ra khỏi hội trường.

Vốn dĩ Trình uyên muốn cảnh cáo Mã Tiên Tiên và thuyết phục cô đừng gặp rắc rối, nếu không ... Trình uyên không ngại cướp cô lên thuyền.

Nhưng sau khi lên boong tàu, anh đã nhìn thấy Thảm Hoa.

Trên bàn tròn có rượu đỏ để thưởng thức phong cảnh, Thảm Hoa ngồi trên ghế, nhìn bầu trời đêm, tựa lưng, chống khuỷu tay lên bàn, đầu tựa như đang suy nghĩ điều gì.

Phía sau anh ta là một số vệ sĩ với vóc dáng cường tráng.

Trình uyên nhìn quanh và cau mày mà không thấy Mã Tiên Tiên.

Sau đó anh bước đến chiếc bàn tròn và ngồi xuống chiếc ghế ở phía bên kia của chiếc bàn tròn.

Khi nhìn thấy điều này, một số vệ sĩ ngay lập tức bước tới để đuổi Trình uyên đi.

Lúc này, Thảm Hoa vẫy vẫy tay: “Đi xuống.”

Vài vệ sĩ khẽ cúi đầu, rồi lùi lại.

Thảm Hoa cầm ly rượu đỏ trên bàn rót một ít vào hai cốc.

“Tôi đã khiển trách người trong cuộc rồi.” Thảm Hoa nhẹ giọng nói.

Trình uyên nhìn anh chằm chằm một lúc, sau đó đột nhiên cười toe toét: “Tôi rất tò mò, tại sao anh lại lấy một người vợ như vậy?”

“Với thân phận là thiếu gia nhà họ Thần, cậu không thể gả cho bất kỳ người nào mà cậu muốn kết hôn. Đúng vậy, tôi thừa

nhận Mã Tiên Tiên đã trưởng thành rất tốt, nhưng tâm tư này...”

“Ý anh là quá ngu ngốc.” Thẩm Hoa có vẻ thờ ơ hỏi.

“Uh... gần như thế.” Trình uyên đáp.

Véo ly rượu đỏ, ra hiệu yêu cầu Trình uyên nâng ly.

Trình uyên lịch sự với anh ta và cầm ly rượu trên bàn lên.

“Nguyện vọng cuối cùng của lão nhân gia.” Thẩm Hoa nở nụ cười đắc ý.

Điều ước cuối cùng của ông già? Trình uyên giật mình ngay khi ly rượu chạm môi.

Thẩm Hoa thở dài một hơi: “Người không phải hiếu kỳ, tại sao khi ta kết hôn ba mẹ không tới?”

Trình uyên đặt ly rượu xuống, ngồi một cách bấp bênh, kính cẩn lắng nghe.

Thẩm Hoa khẽ nhú mày, trên lông mày như có một tia buồn bực.

“Anh em nhà họ Thần có bốn phòng ngủ.”

“Tôi là thiếu gia lớn nhất của gia tộc Dafang. Có lý do là sau khi ông nội nghỉ hưu, cha tôi lẽ ra phải kế thừa vị trí của người đứng đầu gia tộc Thẩm.”

“Tuy nhiên, một tai nạn khiến bố tôi bị tê liệt.”

“Mẹ tôi chờ đợi anh ấy, rửa mặt trong nước mắt cả ngày.”

“Lúc này, ta đuổi kịp Cô gia trong tình trạng nguy cấp.”

“Haha ... Anh nói là trùng hợp sao? Tất cả những chuyện tôi tệ đều xảy ra cùng nhau.”

Nghe vậy, Trình uyên gật đầu: “Quả thực là trùng hợp.”

Nhưng trong lòng anh lại nghĩ: Thật là trùng hợp, hiện thực đẫm máu của Trình Nặc và anh đang ở ngay trước mắt, anh có thể dùng chân mà nghĩ ra được, đây là chuyện ai đó cố tình làm.

Có rất ít ám chỉ về cuộc đấu tranh giành quyền lực của gia đình hoàng gia từ thời cổ đại?

Tuy nhiên, dù sao đây cũng là chuyện nội bộ của gia tộc Thảm, không liên quan gì đến Trình uyên, nên dù có nghĩ đến thì anh cũng sẽ không nói ra.

Hơn nữa, Thảm Hoa không ngốc.

Chắc chắn Thảm Hoa cười khò: “Cây đồ thì gà mái bay tán loạn, tường đồ thì ai cũng xô đẩy, lúc bố tôi ngã thì mọi người xung quanh đều nung tay cho chú hai và chú ba.”

“Kể từ đó, gia đình tôi lâm vào cảnh khốn cùng.”

“Địa vị của tôi trong gia đình Thảm cũng giảm dần từng ngày, và cổ phần của tôi trong gia đình Thảm đã bị xói mòn một cách điên cuồng bởi một số anh em.”

“Họ dùng danh nghĩa tìm kiếm một bác sĩ nổi tiếng cho bố tôi, nhưng tôi giả vờ là một kẻ ngốc và để họ khai thác.”

Lúc này, Trình uyên không khỏi tò mò hỏi: “Tại sao không đánh lại?”

Thảm Hoa lại tự giễu cười: “Đánh không lại?”

“Ừ, đánh trả đi. Nếu tôi chỉ là chính mình, tôi sẽ khóc tất cả những kẻ ngốc đó. Nhưng, bố tôi vẫn đang nằm trên giường.”

“Nếu họ muốn trả đũa bằng mọi cách, tôi có thể làm gì?”

Trình uyên hiểu điểm này.

Rốt cuộc, nếu một người không có mối quan tâm và không có gánh nặng, điều đó sẽ khiến tất cả mọi người sợ hãi trở nên điên cuồng.

Đáng tiếc, trên đời này không có người không có gánh nặng, không phải lo lắng.

Mọi người sẽ có kiêng kị.

“Chuyện gì xảy ra sau đó?” Trình uyên.

“Sau này chú tôi tìm tôi và nói với tôi rằng hãy rời khỏi kinh đô, nếu không thì cả đời này cô chỉ có thể ở như vậy. Về phần tìm kiếm chân tướng và báo thù, đừng nói đến chuyện đó.”

“Tôi biết chú tư nói đúng, vì vậy tôi rời thủ đô, dựa vào quan hệ của chú tư mà có được chỗ đứng vững chắc ở tỉnh Giang Bắc.”

“Sau đó, tôi dùng tất cả các mối quan hệ có được ở kinh đô để giúp chú tư của tôi gặp mặt từ trong ra ngoài, cuối cùng, để anh ấy ngồi vào vị trí trưởng bối của nhà họ Thân.”

Nói đến đây, khóe miệng Thẩm Hoa khẽ nhếch lên một tia cười lạnh.

Dường như có một sự nghi ngờ đang trút giập.

Tuy nhiên, Trình uyên vẫn không hiểu: “Chuyện này có liên quan gì đến việc cô kết hôn với Mã Tiên Tiên không?”

Chương 511

CHƯƠNG 511

“Xianxian tốt nghiệp trường Y tế của Đại học Bắc Kinh.”

Thẩm Hoa nói, “Vì vậy, công việc đầu tiên của cô ấy sau khi tốt nghiệp là chăm sóc bố tôi”.

Nghe đến đây, Trình uyên hơi giật mình: “Cậu ... để một thực tập sinh vừa tốt nghiệp không có kinh nghiệm chăm sóc ba cậu sao?”

Thẩm Hoa cười khỏ: “Lúc trước, chuyện này do chú hai xử lý.”

Với điều đó, Trình uyên hiểu điều đó.

“Cô ấy rất cẩn thận. Tuy thường xuyên mắc lỗi và món ăn không ngon nhưng cô ấy sẽ cố gắng hết sức. Đặc biệt có lần cô ấy làm vỡ đĩa, sợ tôi trách nên vội vàng nhặt nên tay.” đã bị cắt. ”

Nói đến đây, Thẩm Hoa như đang hỏi tưởng điều gì đó, lắc đầu cười.

“Mẹ nói đã đến lúc phải uống thuốc rồi. Con đi tìm thuốc nhưng không thường xuyên chăm sóc cho cháu, không biết thuốc ở đâu, mẹ cũng không biết. Con tức lắm. Con la lên.”

“Mã Tiên Tiên!” Và Mã Tiên Tiên nói. Anh ta vội vàng chạy đến, một tay cầm cốc nước và tay kia một viên thuốc. ”

“Tay phải đang chảy máu, vì sợ thuốc sẽ ra máu nên tôi cầm thuốc ở tay trái và cốc ở tay phải.”

“Khi giao cốc, máu đã gào thét.”

“Tôi không biết những người khác, tôi rất cảm động khi đó.”

“Bằng cách này, bạn sẽ tốt hơn?” Trình uyên ngạc nhiên hỏi.

“Không có.” Thẩm Hoa vẫy vẫy tay, cầm ly rượu lên, nhấp một ngụm rượu đỏ, nói: “Kỳ thực lúc đó tôi đã có hôn ước.”

“Ông nội đã lập một hôn ước cho tôi khi ông ấy vẫn còn sống. Người bên kia là con gái của Đông Tâm Tư, Tong Yue.”

Trình uyên đã rất sốc khi nghe thấy Tong Yue.

Fuck, tin tức này là tuyệt vời.

Thật khó tưởng tượng nếu một người phụ nữ múa kiếm và sủng ông như Tống Nguyệt thực sự kết hôn với Thẩm Hoa thì ... dám có một màn hay.

“Cuối cùng tại sao họ không đến với nhau?” Trình uyên hỏi.

Thẩm Hoa cười khỏ: “Khi chú tư để tôi rời khỏi Bắc Kinh, chú hai nói rằng tôi vẫn còn hôn ước và muốn tôi sau khi kết hôn sẽ nói chuyện này.”

“Tôi biết, anh ấy không muốn nhìn thấy tôi kết hôn với con gái của Đông Tâm Tư, cô biết đấy, lúc đó Tống Sansi vẫn còn sống.”

Cuộc sống của Đông Tâm Tư là để hạn chế sự tồn tại của bốn gia tộc lớn. Vì vậy, nếu Thẩm Hoa có thể kết hôn với con gái của Đông Tâm Tư, Đông Tâm Tư nhất định sẽ giúp anh ta tìm ra sự thật. Vậy thì ...

“Vì vậy, chú hai của cô đã yêu cầu cô ở lại để kết thúc hôn lễ, nhưng anh ta đã ra tay sát nhân rồi.” Trình uyên nheo mắt hỏi.

Thẩm Hoa im lặng một lúc, nhưng anh không thừa nhận hay phủ nhận.

“Để cứu mạng, tôi đã đưa Mã Tiên Tiên đi tìm Đông Tâm Tư, quỳ trước mặt anh ấy và nói rằng Mã Tiên Tiên đang mang thai đứa con của tôi.”

“Ngay sau khi hợp đồng hôn nhân được rút lại, tôi rời khỏi thủ đô rất thuận lợi.”

“Dựa vào quan hệ của chú tôi, tôi thành lập tập đoàn Thần ở tỉnh Giang Bắc.”

Nói đến đây, Thẩm Hoa đột nhiên nắm chặt tay, trong mắt hiện lên vẻ hận ý.

Cảm giác đối với Trình uyên giống như ... như một con dã thú với những vết bầm tím nhưng không cam lòng với số phận.

“Một ngày nọ, Mã Tiên Tiên đến gặp tôi và nói rằng anh ấy sẽ cưới tôi.”

“Tôi từ chối.”

“Sau đó cô ấy quỳ ở trước mặt tôi, tôi làm sao thuyết phục cô ấy không đứng dậy.”

Nhắc đến ký ức này, Thảm Hoa trong mắt như lóe lên.

Một cô gái đã quỳ bên ngoài phòng ngủ của mình suốt đêm.

Rạng sáng, hai chân cô tê dại, Thảm Hoa vừa mở cửa đã ngất xỉu.

Mã Tiên Tiên, người được đưa đến bệnh viện, khập khiễng đến với Thảm Hoa sau khi tỉnh dậy.

Thảm Hoa thật sự không thể làm gì được, vì vậy anh giả vờ đồng ý trước, sau đó mới nghĩ cách từ chối cô.

Biết được Thảm Hoa đồng ý, Mã Tiên Tiên không vui, nhưng khóc lớn.

Cô ấy đưa video điện thoại cho Thảm Hoa xem.

Trong video có đoạn nói về mẹ của Thảm Hoa.

“Con trai, Xianxian là một cô gái tốt. Mẹ biết lòng con cao hơn trời, nhưng con lại nói trước mặt nhiều người rằng Xianxian đang mang thai đứa con của con. Nếu con muốn gả cho Xianxian, con có thể biến cô ấy thành con gái.” , Làm thế nào để kết hôn? ”

“Xianxian không cần đi cùng cha mẹ, để cô ấy tìm bạn, nếu hai người ở cùng nhau, hãy để cô ấy cho bạn xem video này.”

“Huazi, chăm sóc tốt cho Xianxian, cô ấy đã làm rất nhiều cho gia đình chúng ta, mặc dù mong muốn lớn nhất của mẹ em là được tận mắt nhìn thấy em kết hôn với Xianxian, tận mắt nhìn thấy cháu trai tương lai của em, rồi được ôm.”

“Nhưng bây giờ xem ra, nguyện vọng này có chút ngông cuồng.”

“Không quan trọng, chỉ cần hai người ở bên nhau, mẹ sẽ rất hạnh phúc.”

“Ba của người kêu ta nói cho người không cần tìm ra chân tướng, không có chân tướng.”

“Chăm sóc em gái thật tốt, chăm sóc cho Xianxian thật tốt, sau này có được một cậu con trai to béo với Xianxian, bố mẹ sẽ bằng lòng.”

Video bị đóng băng ở đây.

Thảm Húc Húc bắt được dấu vết thông tin điềm gở từ trong video, cho nên trong lòng đột nhiên sợ hãi lo lắng, không thể tin được, càng không muốn tin.

“Ý anh là gì?” Thảm Hoa nắm lấy vai Mã Tiên Tiên, run giọng nói: “Mẹ tôi đang nói cái gì vậy? Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết!”

Mã Tiên Tiên cũng khóc.

Cô nói: “Đây là tâm nguyện cuối cùng của người di”.

...

...

Gió đêm hiu hiu.

Trên boong, trước bàn tròn.

Ngẩng đầu, dường như muốn ngăn không được muốn trào ra nước mắt, Thảm Hoa thở ra một hơi dài nói: “Đúng vậy, đây là tâm nguyện cuối cùng của mẹ.”

Trình uyên không biết phải nói gì.

Gia đình nào cũng có kinh sách rất khó đọc thuộc lòng, không ngờ Thảm Hoa xinh đẹp vô hạn ở tỉnh Giang Bắc lại có chuyện như vậy.

Sản phẩm tốt đã phần nào giống với tình hình hiện tại của anh ấy.

Trình Nặc cũng muốn giết Zi Trình uyên lúc nào không hay.

“Tất cả là do rượu.” Trình uyên vừa nói vừa nâng ly.

Thẩm Hoa cũng nâng ly.

“Tại sao lại nói với tôi điều này?” Trình uyên hỏi.

Lúc này, Thẩm Hoa và Trình uyên không giống như kẻ thù, mà giống như một đôi bạn cũ.

Thẩm Hoa nhấp một ngụm rượu, chua xót nói: “Không sai, trong lòng ta đã kìm nén một số chuyện, cho nên ta chỉ muốn tìm người nói chuyện.”

“Và ...” Ngay sau đó, anh ấy nghiêm mặt lại và nói với Trình uyên: “Mẹ tôi nói rằng tôi sẽ chăm sóc tốt cho em gái tôi và Xianxian. Bà ấy muốn tôi tham gia, và bà ấy không muốn tôi. Hãy tiếp tục cuộc điều tra. Hãy để tôi trả thù.”

“Nhưng, là một người đàn ông, có điều gì đó đã xảy ra. Tôi sẽ không giả vờ rằng tôi không thể nhìn thấy hoặc không nghe thấy. Tôi sẽ kiểm tra nó và trả thù!”

“Xianxian, tôi sẽ chăm sóc nó, và tôi sẽ chăm sóc em gái tôi. Đây là mong muốn cuối cùng của mẹ tôi.”

Anh tỏ ra rất vững vàng và tự tin: “Trở thành chủ tịch Liên đoàn Thương Minh tỉnh Giang Bắc mới chỉ là bước đầu tiên. Anh không thể ngăn cản tôi.”

Sau khi uống hết rượu trong ly, Trình uyên ngẫu hứng cầm chai rượu đổ rót đầy cho cả hai bên.

Anh lắc đầu thở dài: “Mỗi người đều có thứ muốn bảo vệ, anh hiểu em.”

“Thực ra tôi không có ước mơ gì lớn lao, chỉ mong không thiếu cơm ăn áo mặc, để cả nhà được sống hạnh phúc bên nhau”.

“Đây không nên được coi là một thứ xa xỉ, phải không?”

Thẩm Hoa lắc đầu: “Không tính.”

“Không?” Trình uyên hỏi ngược lại và chế nhạo: “Nhưng đối với tôi, nó được tính.”

“Đôi khi, bạn đã cố gắng hết sức để sống cho chính mình và những người bạn quan tâm. Bạn đang nói về những giấc mơ

nào?”

“Anh cưỡng bức em.”

Trình uyên nghiêm túc nói, sau đó cười dữ tợn: “Là anh ép tôi từng bước đến mức như bây giờ. Tại sao tôi phải nhượng bộ?”

“Mặc kệ người đáng thương, ta có chuyện gì sao?”

“Nếu ngay từ đầu người đối với ta tốt, ta tại sao phải là kẻ thù của người?”

“Nếu bạn có thứ muốn bảo vệ, bạn có thể tùy tiện phá hủy thứ mà người khác muốn bảo vệ?”

“Thẩm Hoa, người không có ý nghĩa.”

“Không phải là tôi đang ngăn cản bạn, mà là bạn đang ngăn cản tôi.”

Chương 512

CHƯƠNG 512

Rượu mới rót cạn chỉ còn một hớp, Trình uyên đặt cốc trở lại bàn và nói, “Cảm ơn vì rượu của bạn. Đừng lo lắng. Tôi ở đây để cảnh báo cho bạn và theo dõi cô ấy. Nếu không, tôi không biết bản thân mình. Có thể làm được gì.”

Thẩm Húc ánh mắt dần dần âm đạm: “Nhúc nhích nàng, ta liều mạng đánh ngươi!”

“Anh sẽ không!” Trình uyên phản bác điều này: “Những điều anh đã nói với em, mặc dù anh có thể chứng minh cho em thấy quyết tâm bảo vệ Mã Tiên Tiên của anh, nhưng anh cũng nói với em rằng anh không có vốn để làm việc chăm chỉ với em. .”

“Ngươi vẫn còn hận muốn báo thù, phải không?”

Trình uyên xoay người rời đi không thèm nhìn lại, chỉ đưa tay ra lắc lắc thân nhiên, như thể nắm chắc Thẩm Hoa.

Thẩm Hoa hung hăng đứng lên, nhưng không nói được lời nào.

Sau khi Trình uyên đã đi xa, anh ta chế nhạo: “Vậy thì chúng ta đi xem.”

...

Trình uyên biết Thẩm Hoa có ý gì khi nói điều này với anh.

Mã Tiên Tiên đã thiết kế Trình uyên. Dù không thành công nhưng chắc chắn Trình uyên sẽ phải chịu mỗi hận của ông ta.

Nghĩ đến những bài học của Phương Thanh Yên, anh sợ Trình uyên sẽ trả thù Ma Xianxian nên đã nói cho Trình uyên biết vị trí của Mã Tiên Tiên trong lòng anh.

Nói cho Trình uyên biết, nếu ngươi động ngựa, ta sẽ không thả ngươi đi, bởi vì nàng là mẹ ta giao phó!

Đó là lý do tại sao Trình uyên nói những điều sau này với anh ấy.

Tôi không muốn di chuyển Mã Tiên Tiên, cô ấy muốn di chuyển tôi hết lần này đến lần khác. Bạn có người mà bạn muốn bảo vệ, và tôi đã có. Tôi sẽ không bảo vệ cô ấy vì bạn, vì vậy tôi có thể để cô ấy cư xử kiêu ngạo với tôi .

Nói đến tuyệt vọng, người Thẩm Hoa thật sự không dám, bởi vì người còn có hận lớn hơn muốn báo đáp, cũng không dám cùng ta khiêu chiến.

Sau khi trở lại sảnh, cuộc đấu giá vẫn đang diễn ra.

“Con tàu đã quay trở lại.” Tiêu Mục nói với Trình uyên.

Trình uyên đã cảm nhận được điều đó từ trước, gật đầu, xem qua những món đồ được đấu giá trong buổi đấu giá, hỏi Tiêu Mục, “Có món nào tốt không?”

Tiêu Chí lắc đầu: “Hỏi chị dâu, dù sao cũng không phải là thích.”

Bạch An Tương cũng lắc đầu: “Tất cả đều là thư pháp cổ và hội họa, tôi không thích.”

“Thật là nhàm chán, tại sao chúng ta không đi nghỉ ngơi?”
Trình uyên đề nghị.

Tiêu Mục bóp mũi, giả vờ như không nghe thấy, và lùi lại.

Khuôn mặt xinh đẹp của Bạch An Tương ngay lập tức Feixia, không thể không trừng mắt nhìn Trình uyên.

Cô ấy vẫn chưa hiểu được suy nghĩ của Trình uyên sao?

Hai ngày nay tinh thần của mọi người đều căng thẳng, may mà nguy hiểm đã qua, không thể không nói cũng có người nghĩ tới.

Trong lòng Trình uyên rất đẹp, dù sao đây cũng là ở trên một chuyến phà, nhưng ở trên biển, anh chưa được hưởng thú tốt như vậy trên biển, hơn nữa ... trên con tàu này, thật sự không có nhiều vợ.

Anh ta không nghiêm túc như Thẩm Hoa.

Bạch An Tương đỏ bừng mặt xấu hổ, liếc nhìn Tiêu Mục, và thấy rằng ánh mắt của anh ta đang dán chặt vào cuộc đấu giá, như thể anh ta đang quan tâm đến điều gì đó.

Nhưng rõ ràng là vừa rồi tôi đã nói là tôi không thích nó.

“Anh chết đi,” Bạch An Tương nói với Trình uyên.

Trình uyên nhếch mép, đưa tay ra giữ Bạch An Tương: “Đi thôi, đi thôi, em mệt lắm rồi.”

Không có bất kỳ lời giải thích nào, Bạch An Tương chuẩn bị rời đi.

“Tất cả mọi người!”

Đúng lúc này, giọng nói của Lí Nham đột nhiên vang lên.

Mọi người không khỏi quay đầu lại nhìn.

Lý Nham đứng ở vị trí người chủ trì, háng giọng, lớn tiếng nói: “Những chuyện sau đây rất quan trọng, cho nên ta sẽ chủ trì cuộc đấu giá.”

Không phải là rất đắt, nhưng rất quan trọng.

Phần giới thiệu này hơi lạ.

Trình uyên muốn rời đi, nhưng sau khi nghe những gì anh ta nói, anh không thể không tò mò nhìn lại.

Lý Nham cười nhẹ, trong tay giơ lên một ít thẻ nói: “Thẻ này gọi là thẻ khuyến mãi.”

“Mười ứng cử viên cho chức Chủ tịch Liên đoàn Thương Minh Giang Bắc đã được bầu chọn, và tôi chỉ có ba thẻ thăng hạng trong tay. Điều đó có nghĩa là, ai có thể nhận được ba thẻ thăng hạng này sẽ có thể tiến tới vòng bầu cử tiếp theo. ...”

Vòng tiếp theo là ba trên mười.

Khi tôi nghe những lời của Lý Nham, tất cả mọi người đều chết lặng.

“Fuck, bạn có thể làm như vậy?”

“Điều này là quá nhiều, phải không?”

“Ừ, những người không lọt vào top 10, nếu họ bị chụp ảnh thì sao?”

Đám đông đột ngột bùng nổ.

Lý Nham khẽ cười: “Ta nói chỉ cần người có ba tấm thẻ thăng cấp này, người sẽ thăng cấp ba người, cho dù có đứng trong top mười người hay không.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Có cảm giác bị lừa bởi liên minh kinh doanh.

Miễn là bạn có ba thẻ khuyến mãi đó, bạn được coi là được thăng chức. Vậy ý nghĩa của chiến dịch trước đó là gì?

Trình uyên cũng hơi sững sờ, Giải Tư Doanh quá không biết xấu hổ, đây không phải là rõ ràng ra tay đòi tiền mọi người sao?

Thảo nào lần này xa hoa đến mức thật sự thuê một chiếc phà tổ chức sự kiện vận động tranh cử, lại dám làm đầu to phía sau.

“Tôi biết rằng nhiều người trong số các bạn sẽ không vui, và tất nhiên một số sẽ hạnh phúc. Thành thật mà nói, tôi không quan tâm, bởi vì ngay từ đầu tôi đã nói rằng Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh có quyền giải thích cuối cùng.”

“Lựa chọn như thế nào, ta có tiếng nói cuối cùng.”

...

Thật phi lý!

Mọi người trong đại sảnh thực sự ngẩn ra, đều không biết nên nói cái gì.

Luật chơi là do người khác đặt ra. Họ là Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh. Bạn có thể chơi bất cứ thứ gì bạn muốn, không chơi thì có thể xuống thuyền!

“Trời tôi quá!” Trình uyên không khỏi thở dài.

Ngay khi giọng nói của mình rơi xuống, Lý Nham nói một câu khác, câu này khiến Trình hối hận vì ba từ đã nói, anh cảm

thấy mình nên thêm một thán từ vào giữa ba từ: It's so fucking black.!

“Ba thẻ khuyến mãi, thẻ thứ nhất giá khởi điểm là 1 tỷ! Mỗi lần tăng giá 10 triệu.”

“Bùm!” Khán giả náo động.

Một tỷ, đây là khái niệm gì?

Thậm chí, nếu bán được ba thẻ khuyến mãi mà không tăng giá, Giải Kinh Doanh Bắc Kinh cũng có thể trắng tay đến 3 tỷ.

Tất nhiên, chỉ có một chỗ cho chủ tịch liên minh kinh doanh, tức là dù bạn có bỏ ra 1 tỷ đồng thậm chí hơn để có được một chiếc thì chưa chắc bạn đã có thể trở thành chủ tịch liên minh kinh doanh.

Đó là một thỏa thuận tốt.

“Tôi không biết trên đời này còn kinh doanh nào lợi nhuận hơn nữa.” Trình uyên lắc đầu cười khổ.

1 tỷ, với năng lực hiện tại, hẳn đương nhiên có thể sử dụng, có đáng không?

Người ta ước tính rằng nhiều người có cùng ý tưởng với anh ấy.

Bỏ ra 1 tỷ để mua 1/3 khả năng có đáng không?

“Bây giờ cuộc đấu giá bắt đầu!” Lý Nham hét lên.

Mọi người trong khán giả hãy nhìn tôi và tôi sẽ nhìn bạn. Đường như đang hỏi, thật sự có một tên ngốc nhiều tiền như vậy sao?

“1 tỷ!”

Lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Tất cả mọi người đều nhìn vào người gọi.

Mọi người vẫn sẽ cười nhạo người trả giá, Xindao, họ thực sự bị lợi dụng.

Nhưng khi nhìn thấy người trả giá là ai, họ không dám nói ra.

Trong đám đông, Mã Tiên Tiên đứng bên cạnh Thẩm Hoa giơ tay phải lên cao.

Và Thẩm Hoa bình tĩnh liếc nhìn Trình uyên.

Rất khiêu khích.

Mọi người không khỏi thở dài, có lẽ chỉ có nhà họ Thần mới có dũng khí này.

“Một tỷ một lần, còn có cái nào trả giá cao hơn?”

“Một tỷ hai lần!”

Mọi người trên khán đài đều không khỏi thở dài: Làm sao có người dám ra giá cao hơn, ai lại không dám ra giá với nhà họ Thần?

Tuy nhiên, đó là vào thời điểm này.

“1,1 tỷ!”

Chương 513

CHƯƠNG 513

Nghe thấy lời đề nghị này, Trình uyên sững sờ một lúc, anh nhanh chóng quay lại nhìn Tiêu Mục vẫn đang giơ tay.

“Ý anh là gì?” Trình uyên hỏi.

Tiêu Mục đi lại trước mặt Trình uyên, nhỏ giọng nói: “Làm việc chính là quan trọng nhất.”

” Làm việc chính?”

Trình uyên đột nhiên tỉnh lại, sau đó lộ ra vẻ mặt tức giận, bộ mặt đờ đờ sát khí: ” Mang tới đái họa ư!”

Loại trút giận này không phải với Tiêu Mục, mà là vấn đề của chính là việc này mới tạo cho Trình Uyên trở thành điểm chú ý.

Chỉ có khả năng này mới khiến những người ở phía sau hậu trường ra tay.

“1,2 tỷ!” Mã Tiên Tiên lại giơ tay.

Việc tăng giá vé của cả hai bên hoàn toàn không theo thông lệ, cứ 10 đến 20 triệu thì trực tiếp bắt đầu ở mức 110 triệu.

Điều này khiến tất cả mọi người trong hội trường tiếp tục thờ phào để bày tỏ sự kinh ngạc.

Thật là một cuộc chiến giữa các vị thần!

“1,8 tỷ!” Lần này, trước khi Tiểu Chí giơ tay, Trình uyên đã trực tiếp giơ tay lên.

Bạn muốn chơi?

Được rồi, chơi hết mình, chơi hết mình!

1,8 tỷ này hét lên một tiếng, không chỉ Thẩm Hoa Mã Tiên Tiên đột nhiên bị chấn động, ngay cả Lý Nham điện chủ cũng

lập tức tròn tròn mắt.

Một nhóm người đang ăn dưa còn choáng váng hơn.

“1,8 tỷ!”

“Thật là kinh khủng.”

“Kinh dị gì thế này? Thật là kinh khủng nếu lấy thẻ khuyến mãi 1,8 tỷ mà cuối cùng lại thua cuộc!”

“Câu hỏi đặt ra là giá của chiếc này cao như vậy thì ai dám bán hai chiếc còn lại?”

“Đừng nói chuyện, có vẻ như chúng ta giống như một người leo núi chưa bao giờ nhìn thấy thế giới.”

Lý Nham trong lòng thở dài một tiếng kích động, chuyện này ai cũng có thể biết được, bởi vì trên mặt thoáng chốc liền nở nụ cười.

1,8 tỷ thẻ chỉ tốn một xu cho liên minh kinh doanh, đó là lợi nhuận xương máu.

“1,8 tỷ, còn nữa không?” Anh hào hứng thốt lên.

Giọng nói vừa rơi xuống, Thẩm Hoa không cần Mã Tư Thuần giơ tay, tự mình vung tay lên: “2,5 tỷ.”

“Bùm!” Giống như đi từ nhà thờ cầu nguyện thiêng liêng đến chợ rau, người ta luộc.

2,5 tỷ tương đương với tổng tài sản của nhiều khán giả và nhiều sếp lớn, tất nhiên vẫn có nhiều người thậm chí không dám nghĩ đến con số 2,5 tỷ này.

Ngay cả Lý Nham, người chủ trì cuộc đấu giá, cũng bị sốc, há hốc mồm như thể đã quên mất việc phải làm tiếp theo.

Mã Tiên Tiên hất cằm lên, từ trên không trung nói với Trình uyên: “So với tỉnh Giang Bắc, và đừng so đo tiền bạc với tập đoàn Thẩm. Đây là luật sắt. Nếu không tin, anh có thể tiếp tục ra giá .”

Thật vậy, Thẩm Group là doanh nghiệp hàng đầu ở tỉnh Giang Bắc.

Tập đoàn Thảm, có giá trị thị trường tài sản hàng chục tỷ, dám tranh giành tiền tỷ với người khác. Máy vi tính:

Đây thực sự không phải là dũng khí mà người bình thường có được.

Nhưng sau đó nói lại, cho dù người bình thường có dũng khí như vậy, cũng không có nhiều tiền như vậy.

Cũng giống như tập đoàn Trích Thủy, có tài sản gần 10 tỷ, nếu thật sự khiêu chiến với tập đoàn Thảm, ước tính ngay cả một nửa cũng không địch nổi.

Vì vậy, khi Mã Tiên Tiên thốt ra câu này, tất cả mọi người đều đồng tình gật đầu, tất cả cùng nhau nhìn về phía Trình uyên, muốn xem ai là kẻ thứ hai, còn dám khiêu chiến Thảm Gia.

“Người này là ai?”

“Đó không phải là Trình uyên từ Tập đoàn Trích Thủy thành phố Tân Dương.”

“Nhìn một người tiết kiệm, sao có thể làm chuyện ngu ngốc như vậy?”

“Rốt cuộc còn quá trẻ.”

“Được rồi, đừng bao biện cho sự ngu ngốc. Không phải Thảm Hoa còn nhỏ sao?”

Có một cuộc thảo luận đột ngột trong hội trường.

Nhưng tại đây, Tiêu Mục đã nói vào tai Trình uyên: “Hãy để Thảm Hoa đánh lá bài đầu tiên. Nếu bạn lấy lá bài thứ hai, anh ta nhất định sẽ nhân cơ hội tăng giá và trả đũa bạn. Tôi đoán anh ta ít nhất sẽ phải trả giá. Chúng tôi không mất 2,5 tỷ hiện tại nên cũng bỏ thẻ thứ hai.”

“Thảm Hoa dùng 2,5 tỷ để bắn riêng hai quân bài. Thảm Hoa cũng bằng 5 tỷ. Theo ước tính đây là giá cơ bản mà anh ấy có thể chịu đựng trong lòng. Vì vậy, khi chúng ta quay lá bài thứ ba, anh ấy nhất định sẽ không.” Dám tăng giá lung tung”.

“Như vậy, mục tiêu của chúng ta là quân bài thứ ba!”

Trình uyên gật đầu, rồi giơ tay.

“Năm tỷ!” Hấn trực tiếp hét lên.

Tiêu Mục ngay lập tức choáng váng.

Mọi người đều chết lặng.

Ngay cả Thầm Hoa cũng nhìn Trình uyên với vẻ không tin.
năm tỷ!

Năm tỷ!

Tiêu Mục bên cạnh Trình uyên mở miệng, và giọng nói của anh ấy bắt đầu run rẩy: “Trình uyên, tôi... Ý tôi là, mục tiêu của chúng ta là lá bài thứ ba, tại sao bạn lại...”

Mã Tiên Tiên sắc mặt đột nhiên trầm xuống, tức giận đi tới chỉ vào Trình uyên nói: “Ngươi điên rồi sao? Thật sự muốn so tiền với nhà họ Thần của chúng ta?”

“Một cái xưởng nhỏ như của ngươi có thể có bao nhiêu tiền? Năm tỷ, ha, thật lớn giọng điệu, năm tỷ đều là tài sản của ngươi, đúng không?”

“Đây là muốn coi quần áo chơi ngang hông?”

“Đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi, cẩn thận một chút sẽ không còn lưu manh!”

Lời nói của Mã Tiên Tiên, Trình uyên cảm thấy không tốt với những lời này, và Thầm Hoa trước tiên tối sầm mặt lại.

Quả thực, loại lời này khó có thể tưởng tượng được chính là lời nói cao quý của thiếu gia Thầm gia.

Tất nhiên, đây không phải là vấn đề.

Vì vậy, Trình uyên bình tĩnh nói: “Chỉ là năm tỷ.”

“Không phải anh nói ở tỉnh Giang Bắc không có tiền hơn nhà họ Thần sao?”

“Không phải nói đây là luật sắt sao?”

“Xin lỗi, ta hôm nay muốn so đo.”

Trình uyên nói với Mã Tiên Tiên.

Mã Tiên Tiên đột nhiên bật cười khi nghe cô ấy có vẻ nghĩ Trình uyên ngốc nên đầy khinh thường: “Cô thật là đáng yêu, còn muốn có nhiều tiền hơn nhà họ Thần của chúng ta, được rồi, so đo xem, ai mà không phải cháu trai. ! ”

“Người vì sao cùng ta so đo?”

Khung cảnh đầy mùi thuốc súng.

Nhưng Lý Nham, thủ phạm chứng kiến tất cả những chuyện này, dường như chẳng thấy gì, cứ để tình hình leo thang, rồi thờ ơ quan sát.

Mọi người không khỏi nín thở.

Tất cả đều muốn xem cuộc nói chuyện lớn của Trình uyên sẽ kết thúc như thế nào.

“Chồng, trả giá!” Mã Tiên Tiên nhìn Trình uyên với vẻ chế nhạo, nhưng hét lên với Thẩm Hoa.

Thẩm Hoa khẽ nhíu mày.

Anh ấy vừa định giơ tay.

“Đi ra, anh phát bao nhiêu, tôi gấp đôi anh!” Trình uyên đột nhiên hét vào mặt Thẩm Hoa.

Bàn tay vừa định giơ lên của Thẩm Hoa dừng lại trên không trung, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Mã Tiên Tiên giật mình, ngạc nhiên quay lại nhìn Thẩm Hoa.

Nhưng Trình uyên chế nhạo: “Thầy Thần có đánh bạc hay không?”

“Cá là tôi sẽ tiếp tục đấu giá.”

“Bạn đã thắng cược, bạn mua được hàng chục tỷ thẻ, thật đáng tự hào.”

“Nếu thua cá độ, tôi không có tiền mặc quần vì bán nhà, đất”.

Thẩm Hoa nhìn Trình uyên một cách hung dữ, nhưng từ từ rút tay về.

Mã Tiên Tiên kinh ngạc hỏi Thẩm Hoa: “Chồng anh sao vậy? Chẳng lẽ chúng ta sợ anh ta hơn tiền sao? Đánh bạc với anh

ta!”

Cả đám không cho rằng đó là một vấn đề quá lớn, và họ dường như đều mong đợi Thảm Hoa đánh bạc với Trình uyên.

nhưng.....

“Cậu không dám đánh cuộc!” Trình uyên cười nhẹ: “Tôi thua rồi, bắt đầu lại thôi, tôi đã quen sống cuộc sống nghèo khổ, không quan trọng, còn cậu? Cậu không có khả năng thua!”

Thảm Hoa nói với Trình uyên về chuyện của mình, nên Trình uyên bây giờ càng không sợ hãi, anh biết Thảm Hoa không thể để bản thân trở thành hư không, thậm chí để sức lực của mình bị dao động rõ rệt.

Vì muốn trả thù, anh ta cần sức mạnh.

“Tôi dùng toàn bộ số tiền của mình để đánh cược một nửa giá trị tài sản của anh, tôi cá là anh không dám!” Trình uyên vươn tay về phía Thảm Hoa, lớn tiếng nói.

Mã Tiên Tiên nhìn Thảm Hoa rất khó hiểu.

Tuy nhiên, Thảm Hoa chỉ nhìn Trình uyên với ánh mắt hàn học.

Đúng, anh ta không dám đánh cuộc!

“Hehe, không phải nhà họ Thảm giàu có hơn bất cứ thứ gì sao?”

“Đây là luật sắt sao?”

“Đây là luật quái quỷ gì vậy!” Trình uyên cười và thở dài, lắc đầu. div

Con rể chúa giàu có Trình uyên Bạch An Tương

Chương 514

CHƯƠNG 514

Thật không thể tin được, thật không thể tin được!

Mọi người nhìn Trình uyên từng bước đi về phía đài đấu giá, không ai dám lên tiếng, tựa hồ sợ sẽ quấy rầy cảnh tượng không yên sắp tới.

Tuy nhiên, mọi thứ đã sai.

Trình uyên bước đến Lý Nham và nói, “Thông báo nó.”

Lý Lan Oanh đã cao hứng rồi, nếu như tăng giá, nói thật, chính mình một chút cũng không thể tha thứ.

chỉ.

Lý Nham nhìn Trình uyên, sau đó đối mặt với Thâm Hoa, như đang hỏi ý nghĩa của Thâm Hoa.

Theo ánh mắt của Lý Nham, ánh mắt của mọi người cũng nhìn về phía Thâm Hoa.

Nhưng Thâm Hoa cuối cùng vẫn lắc đầu.

Khán giả càng yên lặng hơn.

Mọi người đều sững sờ.

Một thành phố Tân Dương nhỏ, một tập đoàn Trích Thủy nhỏ, một chủ tịch nhỏ, một xí nghiệp hàng đầu tỉnh Giang Bắc sinh ra áp lực, Thâm Hoa, chủ tịch tập đoàn Thâm, không dám nói lời nào.

Đừng nói đến những người khác, chỉ nói Tiểu Chí hơi bị Trình uyên làm cho sững sờ.

Hãy để một mình Bạch An Tương.

“Tiếp theo, tôi thông báo rằng thẻ khuyến mãi đầu tiên đã được Trình uyên, chủ tịch tập đoàn Trích Thủy.” Lý Nham

phấn khích hét lên.

Năm tỷ!

Mọi người thở dài.

Mã Tiên Tiên mặt nóng quá.

Trước đây, cô ấy đã nói với Trình uyên trong một tuyên bố kết luận, đừng so sánh với nhà họ Thẩm chỉ vì tiền hơn không. Khi Trình uyên nói về sự so sánh, cô ấy vẫn cười nhạo mọi người một cách thiếu hiểu biết, nói rằng không ai tốt hơn ai đó là cháu trai.

Mặc dù những lời này không phù hợp với tính cách của người vợ giàu có, nhưng chúng đã chặn đường rút lui của Trình uyên.

Nhưng anh không ngờ rằng anh thực sự đã tự tát mình một cái thật nặng.

“Chồng, tại sao anh không ra giá?” Cô không hiểu nên cay đắng hỏi Thẩm Hoa, “Chúng ta còn sợ anh ta sao?”

Thẩm Hoa nhìn Trình uyên chằm chằm, ánh mắt u ám, anh lạnh lùng nói: “Anh ta chỉ là một kẻ mất trí!”

Nghe được lời nói của Thẩm Hoa, Mã Tư Thuần sững sốt: “Chồng à, anh sợ anh ấy sao?”

Thẩm Hoa hừ lạnh một tiếng: “Có tam thiếp, ta tại sao phải cùng hắn phát điên?”

Nhưng Mã Tiên Tiên lại không nghĩ vậy, cô lo lắng nói: “Nhưng mà, anh không nghĩ chuyện này sẽ làm tổn hại đến thể diện của Thẩm gia chúng ta sao?”

Thẩm Hoa liếc cô một cái rồi rên rỉ: “Xianxian, chúng ta là doanh nhân.”

“Chúng ta chỉ làm những việc có lợi cho bản thân. Cho một chút sĩ diện thì được bao nhiêu tiền?”

“Trình uyên bỏ ra 5 tỷ để lấy một chiếc thẻ, còn hai chiếc nữa. Anh ta không có tiền để lấy của chúng ta, em biết không?”

“Vì vậy, chúng ta sẽ lấy hai cái còn lại với một cái giá rất nhỏ, và bạn có thể tính toán, ai sẽ thắng?”

“Chúng tôi là những nhà kinh doanh và tìm kiếm lợi nhuận.”

Mặc dù Thảm Hoa đã nói rất rõ ràng, nhưng đôi má đau nhức của Mã Tư Thuần vẫn cố chấp cho rằng mình không nên mất mặt.

“Ở trình độ của chúng ta, không phải thể diện quan trọng hơn lợi nhuận sao?” Cô hỏi Thảm Hoa.

Thảm Hoa đối với Mã Tiên Tiên có chút không nói nên lời, hấn thở dài nhẹ nhõm một hơi hỏi Mã Tiên Tiên, “Vậy nói cho ta biết, chúng ta là cấp mấy?”

“Hãy ...” Mã Tiên Tiên kết luận.

Bàn tính của Thảm Hoa rất tốt.

Quả thực, theo lẽ thường, Trình uyên bỏ ra 5 tỷ để lấy thẻ khuyến mãi, lấy đâu ra tiền mà lấy hai chiếc còn lại?

Vì vậy, Thảm Hoa mong rằng Trình uyên sẽ không tranh giành hai suất còn lại với mình, nếu bỏ ra một tỷ, Thảm Hoa sẽ nhận được sự đối xử như năm tỷ của Trình uyên.

Không cần biết nó được tính như thế nào, tất cả đều kiếm được.

Một đám người ăn dưa bỏ nhanh chóng nhớ lại, trên tàu có rất nhiều ông chủ lớn, các ông chủ lớn mang theo tinh hoa của công ty tương ứng, không ít người ngu xuẩn.

“Gùng già vẫn cay”.

“Đúng vậy, bằng cách này, Master Thảm có thể dễ dàng lấy được những thẻ thăng cấp còn lại.”

“Chẳng qua, sư phụ Thần không già, đúng không?”

“Ngươi biết cái gì, đây là một cái ẩn dụ.”

Đám đông bắt đầu kích động, và bắt đầu bàn tán rất nhiều, mỗi người đều cảm thấy như thể Trình uyên đang diễn kịch, và tất cả đều cảm thấy Trình uyên thật ngu ngốc.

Tiêu Mục cũng bất lực, hỏi Trình uyên, “Giảm nhẹ?”

Trình uyên cho anh ta xem thẻ khuyến mãi màu vàng: “Châm biếm tôi? Cảnh cáo thẻ vàng!”

“...” Tiêu Mục cảm thấy yếu ớt, và chỉ cười khô.

Nhưng Bạch An Tương mỉm cười đầy ẩn ý.

Mặc dù Trình uyên sẽ thua thiệt nếu tất toán, nhưng có thể thấy Trình uyên lấn át Thẩm Hoa ở nơi công cộng, và cô ấy duyên dáng đến mức không thể hạnh phúc hơn.

...

...

Sau một lúc ngắn, Lí Nham lại lấy ra một tấm thẻ khuyến mãi, hét lớn: “Cái thứ hai này, ta không cần giới thiệu quá nhiều, cũng giống cái thứ nhất, bắt đầu từ một tỷ!”

Khi hét lên những lời này, Lý Nham nhìn về phía Thẩm Hoa. Bởi vì anh ta biết rằng Trình uyên đã có được một cái, và nó đã bán được năm tỷ trong một lần, anh ta không nên có tiền để giành lấy một cái thứ hai với Thẩm Hoa.

Kỳ thực mọi người đều nghĩ như vậy, cho nên đều nhìn về phía Thẩm Hoa.

Mà Thẩm Hoa không phụ lòng mong đợi của mọi người, nhẹ giọng nói: “1,1 tỷ.”

Sau khi hét lên, Thẩm Hoa quay đầu nhìn Trình uyên, như đang khiêu khích, khóe miệng hơi nhếch lên, bật ra một tia giễu cợt.

Điều đó có nghĩa là nó giống như nói, “Bạn trả giá, nếu bạn có khả năng, bạn trả giá”.

Mã Tiên Tiên dường như đang muốn tìm cho mình một bước đi xuống, anh ta vẫn không quên chế giễu: “Có người, đầu óc không sáng, bị người khác kích thích, còn có thể làm ra chuyện ngu xuẩn. Hehe, 5 tỷ để mua một thẻ, nó thực sự là thú vị.”

“Gia tộc họ Thẩm của chúng ta không thể so với những người khác. Gia tộc Thẩm của chúng ta không có tiền, chỉ có thể bỏ ra 1,1 tỷ để mua thẻ, không giống như một số người giàu có và quyền lực.”

Rõ ràng đây là điều trớ trêu.

Cô ấy nói rằng Trình uyên giàu có, còn Trình uyên không có đầu óc, và tất cả những người đồng ý với cô ấy, vì vậy tất cả đều phá lên cười.

“Hai tỉ!”

Nhưng vào lúc này, một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên.

Âm thanh này giống như pháo hoa lộng lẫy đột nhiên nở rộ trong đêm đen vô tận.

Bạch An Tương khuôn mặt nhỏ và đưa tay lên cao.

Vô số cặp mắt ngạc nhiên nhìn cô, còn chưa kịp nói cô ngốc thì lại bị vẻ đẹp của cô làm cho choáng váng.

Trình uyên và Tiêu Mục cũng rất ngạc nhiên.

“Vợ, em là gì ...?” Trình uyên.

Mã Tiên Tiên cũng sửng người trong giây lát, sau đó bồi hồi hỏi Bạch An Tương, “Anh bị điên à?”

Ai biết Bạch An Tương lại ngẩng mặt lên: “Tôi không muốn tham gia cuộc vui, nhưng tôi ghét ai đó chế giễu chồng tôi.”

“Không phải nói chồng tôi bỏ ra 5 tỷ mua thẻ là ngu sao? Không phải nói bỏ ra 1,1 tỷ mua thẻ sao?”

“Xin lỗi, chồng tôi đang khó chịu, tôi không cho phép, vì vậy thậm chí không muốn chụp ảnh!”

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều náo động.

Trình uyên khóe miệng càng há to, hồi lâu không nói ra được.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Bạch An Tương đặt một tư thế kiêu ngạo như vậy, và đó là để bảo vệ chính mình.

“Đi ra, các người phát ra bao nhiêu, ta hơn các người 500 triệu.” Bạch An Tương Tây cau mày, vẻ mặt bình tĩnh, lạnh lùng ngâm nga Thẩm Hoa cùng Mã Tây An nói: “Tiếp tục cá cược đi.

Mã Tiên Tiên đột nhiên tức giận, cô chỉ vào Bạch An Tương và nói với Thẩm Hoa: “Chồng, họ không sống không chết, bạn dạy họ!”

Thẩm Hoa chỉ là nheo mắt lại, trầm giọng nói: “Cô Bạch, tôi đã điều tra công ty của cô rồi. Với thực lực của công ty cô, muốn bỏ ra 10 triệu tệ rất khó. Cô phải biết là báo giả và nói dối.” sẽ là tiêu cực. Chịu trách nhiệm về mặt pháp lý. ”

Bạch An Tương Tây bình tĩnh nói: “Đừng lo lắng, ta có năm tỷ!”

“Nếu bạn, cũng như các sếp lớn trong căn phòng này, hãy lên tiếng.”

Chương 515

CHƯƠNG 515

Khi Bạch An Tương nói như vậy, mọi người đều bưng tỉnh.

Đúng vậy, trước khi bom nổ, tất cả những ông chủ lớn này đều liên tục nói: “Ai chặt chém, bao nhiêu tiền tôi cũng sẵn sàng cho”.

Và Thẩm Hoa là người đầu tiên lên tiếng, và cũng là người nói nhiều nhất.

Sợ chỉ do Bạch An Tương cắt, sau khi cắt xong cô cũng không thèm đếm xỉa gì đến chuyện đó, các ông chủ chỉ biết người khác nói gì.

“Với thân phận của Thần Đồng, không phải lời nói không tính.” Bạch An Tương Tây hỏi.

Hàng ngàn người đã nghe thấy nó vào thời điểm đó.

Thẩm Hoa lúc đó sắc mặt xanh mét.

Nó có nghĩa là gì?

Lấy số tiền mà anh ta thưởng cho cô ấy và chiến đấu với anh ta?

Làm thế nào để chơi cái này?

Những ông chủ lớn mà nói, trong vấn đề này, ước chừng không ai có thể nói gì. Suy cho cùng, trước mặt hàng nghìn người, dù sao cũng là tiền mua được mạng sống, quan trọng hơn chính là một người phụ nữ mà đứng lên.

Ai sẽ giở trò với một phụ nữ xinh đẹp?

Bạn không muốn mất mặt khi nó lan ra?

“Tôi Từ Lãng nói thay lời, 50 triệu đã hứa sẽ giao cho cô Bái.”

“Tôi Trương Đại Pháp cũng tính, và tôi đã hứa sẽ không ít tiền!”

“TÔI.....”

Một nhóm các ông chủ bắt đầu phát biểu ý kiến.

Nhắc đến chuyện này, hướng chỉ những người khác, Trình uyên hai má phát sốt, có chút không đành lòng đối mặt với người phụ nữ của chính mình.

Thẩm Hoa tức giận đến mức không nói được thật lâu.

Đúng vậy, Bạch An Tương thực sự có 5 tỷ theo cách này.

Trình uyên dám đánh Thẩm Hoa 5 tỷ, nhưng Thẩm Hoa không dám đánh.

Bạch An Tương Tây dùng năm tỷ tệ mà Thẩm Hoa còn không dám đánh, chưa kể người này còn là nữ nhân đứng lên vào lúc nguy hiểm nhất.

Đối với Mã Tiên Tiên ...

Khuôn mặt xinh xắn như bị ném vào máy sấy quay đó trở nên méo mó lạ thường, cô tức giận hét lên: “Thằng điên, nhà mày điên rồi! Tiêu tiền như vậy à?”

Theo cô, vì nó có thể kiếm được 5 tỷ một cách vô ích, ai muốn sử dụng nó cho vui?

Bạch An Tương Tây liếc cô một cái, nhàn nhạt nói: “Tiền là của tôi, tôi rất vui!”

Vì vậy, nếu Bạch An Tương Tây thật sự muốn dùng 5 tỷ để đánh con bài này, cho dù Thẩm Hoa có thể lấy cũng vượt quá 5 tỷ, điều này nằm ngoài dự đoán của hắn.

Vì vậy Thẩm Hoa không theo nữa.

Bạch An Tương dễ dàng trúng thẻ khuyến mãi thứ hai với 1,5 tỷ đồng.

sau đó.

Khi thẻ hạng thứ ba được lấy ra, ánh mắt của những người đang ăn dưa đều thay đổi, người đầu tiên họ nhìn thấy

không phải là Thẩm Hoa, mà là vợ chồng Trình uyên và Bạch An Tương.

Đối với Trình uyên và Bạch An Tương, một là đủ, hai là tốt hơn, và ít nhất có 20% cơ hội chiến thắng.

Vì vậy, khi lá bài thứ ba được bắn, Trình uyên chỉ nâng giá lên 3 tỷ, để Thẩm Hoa thắng được lá bài thứ ba với giá 3,5 tỷ.

Trình uyên có hai kế hoạch của riêng mình, thật ra anh vẫn rất lo lắng, nếu vượt quá kỳ vọng của Thẩm Hoa mà không tranh với bạn thì anh sẽ vớt bỏ 3 tỷ một cách vô ích, tức là gần 10 tỷ rồi. ‘ nó là một trò đùa?’

Thẩm Hoa lấy thẻ khuyến mãi thứ ba 3,5 tỷ, để ba vị trí khuyến mãi cuối cùng được tạo ra.

Lúc này mọi người mới nhận ra rằng Thẩm Hoa, người có nhiều hy vọng trở thành chủ tịch hiệp hội thương mại Giang Bắc, lại không hề có lợi thế trước Trình uyên.

Ngược lại, vợ chồng Trình uyên đã có trong tay hai thẻ thăng hạng, cơ hội lớn hơn Thẩm Hoa rất nhiều.

Kết quả là, một nhóm thương nhân đã bước tới để chúc mừng Trình uyên.

Mà Mã Tiên Tiên tức giận bùng bùng, hung hăng nhìn chằm chằm những “tiểu nhân” có khuynh hướng bị viêm này, và kinh tởm nói: “Những người nhỏ bé này!”

Nhưng mà dường như cô đã quên, trước đó những người này luôn coi trọng nhà họ Thẩm khiến Mã Tiên Tiên của cô vô cùng thích thú.

Lúc này, không ai chê cười Trình uyên bỏ ra năm tỷ NDT để bị lợi dụng, vì hai vợ chồng cùng nhau chỉ 6,5 tỷ để chụp hai tấm, trung bình chỉ 3,2 tỷ năm, trong khi Thẩm Hoa của một người là ba. . 1,5 tỷ.

tất nhiên.

Trong số đó, thu được nhiều nhất là liên minh doanh nghiệp.

Lý Nham mừng nở hoa.

Ngay khi cuộc đấu giá kết thúc, anh ta vội vàng rời đi.

Đi qua hành lang đến một căn phòng, Lý Nham không giấu được niềm vui trên mặt khi anh đẩy cửa bước vào.

“Dễ dàng kiếm được 10 tỷ, trên đời này còn gì dễ hơn bạn kiếm tiền?”

Trong bóng tối, một giọng nói truyền đến.

Lý Lan Oanh không có vẻ gì là kinh ngạc, cười nói: “Nếu không mấy lão tổ trong Thương hội bóp đầu muốn tổ chức chiến dịch này.”

“Nhưng cuối cùng cơ hội kiếm tiền này vẫn cho phép bạn có được?”

Lý Lan Oanh cười nói: “Chính là, ta làm khó được.”

Ngay khi giọng nói của anh ta vừa rơi xuống, một giọng nói khác từ trong bóng tối vang lên: “Nhưng anh có biết số tiền mà anh kiếm được thuộc về nhà họ Trịnh và nhà họ Thẩm không?”

Nghe vậy, sắc mặt Lý Nham ngưng tụ, sau đó cắn đầu nói: “Đây là chuyện làm ăn, rất công bằng. Cả nhà họ Trịnh và nhà họ Thẩm đều không mua hy vọng từ tôi sao?”

“Nhưng cuối cùng một gia đình sẽ phải thất vọng.” Giọng nói trong bóng tối.

“Đánh bạc, chính là như vậy.” Tuy nhiên, trong bóng tối lại vang lên những giọng nói khác nhau: “Hơn nữa, tiền của con tôi tự kiếm được, không liên quan gì đến gia đình Trịnh của chúng tôi.”

“Hehe, tiền của Thẩm Hoa cũng không phải lấy của nhà họ Thần.” Một giọng nói khác cất lên.

Lý Nham lại gật gật đầu: “Vốn là, ta có thể yên tâm kiếm tiền này.”

“Nghe nói Lý Nham người là liên minh kinh doanh dựa vào quan hệ, nhưng theo ta, đứa nhỏ của người không dễ dàng.” Giọng nói trong bóng tối nói.

Lý Lan Oanh cười nói: “Người vô lý khen.”

“Nhưng đã nói, vì sự tình đã quá rõ ràng, người đó có nên làm không?”

“Đáng ra là vậy. Nếu người đó không làm gì cả, điều đó chỉ có thể có nghĩa là ... đó là một trong ba chúng ta.”

“Chúng ta hãy chờ xem, nếu không có chuyện gì xảy ra, chính là đêm nay.”

...

...

Trình uyên đã rất đau đớn khi mua hai thẻ khuyến mãi với giá 6,5 tỷ.

Từ sảnh trở lại phòng khách, tôi không ngừng thở dài.

Bạch An Tương nhìn vào mắt cô ấy, trong lòng mỉm cười.

“Chồng.” Bạch An Tương gọi anh.

Trình uyên quay đầu nhìn lại Bạch An Tương, nét mặt anh ta lập tức trở nên dịu dàng.

“Bà xã, ngày mai anh sẽ biết kết quả bầu cử. Nếu có thể trúng cử, chúng ta nhất định sẽ chuyển đến thành phố Giang Bắc.”

Trình uyên đột nhiên có chút lo lắng nói, “Em có bằng lòng không?”

“Anh muốn làm gì?” Bạch An Tương nghi ngờ hỏi.

Trình uyên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thành phố Tân Dương, nơi tôi đã sống hơn 20 năm.”

“...” Bạch An Tương đột nhiên im lặng.

Thành phố Xinyang là một nơi đầy ắp kỷ niệm và đủ mọi hương vị.

Nếu bạn thực sự muốn rời đi, bạn có thể cảm thấy hơi miễn cưỡng, nhưng ...

Sau khi đề cập, cô nghĩ về việc mình không thể có con, và nghĩ rằng đây có thể là cơ hội để bỏ rơi Trình uyên.

Trình uyên không biết trong lòng Bạch An Tương nghĩ gì, thấy cô không vui, nhanh chóng cười nói: “Nếu cô không chịu nổi, chúng ta sẽ không tranh cử chủ tịch liên minh kinh doanh này.”

Bạch An Tương Tây sắc mặt đột nhiên sa sầm lại: “Đừng nói nhảm, vừa rồi không phải ngươi còn cảm thấy tiếc tiền sao? Ta đã tiêu nhiều tiền như vậy. Nếu ngươi không đi bầu cử, ngươi cũng không cảm thấy có lỗi với.” nó? ”

Trình uyên lắc đầu: “Chỉ cần cậu có thể vui vẻ, tôi không quan tâm cậu tiêu bao nhiêu.”

Điều này nói ra làm cho quyết tâm của Bạch An Tương chỉ có một chút lung lay.

Cô ấy thực sự không muốn từ bỏ.

...

Đúng lúc này, bên ngoài cabin đột nhiên truyền đến một tiếng hét.

“Mau báo cáo với thuyền trưởng Lý. Vài chiếc xuồng cao tốc đang nhanh chóng đến gần.”

Nó thực sự đã đến!

Trình uyên sững sốt.

Chương 516

CHƯƠNG 516

Cả chục chiếc xuồng cao tốc tiếp cận phà một cách nhanh chóng.

Rất đông người tụ tập trên boong.

Trình uyên đi theo đám đông lên boong.

Con phà đã bị bao vây.

Hàng chục người đã dùng dây thừng để lên thuyền.

Nói cách khác, trước mặt phà khổng lồ, tàu cao tốc giống như hạt vừng, không có chút nào không dễ thấy. Chiều cao của phà là đáng kinh ngạc, vì vậy những người có thể sử dụng dây để lên boong đều rất điêu luyện.

Những người trên boong kinh ngạc lùi lại và không ai biết chuyện gì đang xảy ra.

Trình uyên nheo mắt.

Những người này không đợi đến sớm khuya, đêm yên tĩnh mới bắt đầu, chỉ có thể lý giải một nguyên nhân.

Họ có đầy đủ sự tự tin.

“Ngồi xôm xuông, ngồi xôm xuông!”

Những người dùng dây thừng để lên boong tàu đều mặc đồng phục huấn luyện của Mỹ và quần băng đen, nếu không phải là tiếng Thượng Quan thì có ai nghĩ rằng những người này là hải tặc.

Họ cầm dao dài trong tay, thậm chí một số còn cầm súng trong tay.

Và tất cả mọi người trên boong tàu màu đỏ đều kêu lên.

Mọi người đều có thể nhận ra đây là một nhóm những kẻ liều lĩnh, nên mọi người trên boong đều hoảng sợ và sợ hãi, từng người một ngòai xỏm trên mặt đất, ôm đầu.

Trình uyên ngòai xỏm xuống cùng đám đông.

Người đứng đầu là một người đàn ông rất giống con Bạch Long, anh ta hỏi: “Cô có biết Trình uyên là ai không? Nói thật cho tôi biết, nếu không tất cả các người sẽ phải chết!”

“Trình uyên?”

Sau khi nghe những lời của anh ta, tất cả mọi người nhìn xung quanh.

Và vài người xung quanh Trình uyên cũng cùng nhau nhìn Trình uyên.

Sau vài ngày bầu cử và đấu giá, danh tiếng của Trình uyên không có gì lạ, về cơ bản, mọi người trong hội đồng quản trị đều biết Trình uyên là ai.

“Nếu bạn muốn sống sót, hãy ngậm miệng lại!” Trình uyên thì thầm cảnh báo đám đông đang theo dõi mình.

Đám người lần lượt gật đầu, sau đó đều chỉ vào Trình uyên: “Hắn là Trình uyên.”

“...” Trình uyên.

Nghe tin, người đàn ông mạnh mẽ bước tới, nhìn Trình uyên với ánh mắt giễu cợt.

“Thành chủ?”

“Này!” Trình uyên thở dài, bắt lực đứng dậy và sắp xếp lại kiểu tóc tai bay vạ gió.

Hắn bình tĩnh hỏi cường giả: “Bắt được ta?”

“Vâng, đúng vậy.”

Người đàn ông lực lưỡng cao hơn Trình uyên rất nhiều, ngay cả khi Trình uyên đứng lên, anh ta cũng cảm thấy như bị coi thường.

“Có ai ở trên bạn đã từng nói với bạn rằng bạn sẽ chết hay sống chưa?” Trình uyên ngẩng cao đầu hỏi.

“Tốt nhất là sống.” Mạnh mẽ giang hai tay, lãnh đạm nói:
“Thật sự không có cách nào, người có thể chết.”

“Không có cách nào sao?” Trình uyên ngạc nhiên.

Nam nhân giễu cợt khinh thường nói: “Căn bản không tồn tại.”

Trình uyên gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi.”

Mạnh mẽ hỏi hắt: “Còn muốn nói cái gì?”

“Vâng.” Trình uyên gật đầu.

“Cho người hai phút.” Nam nhân mạnh mẽ liếc nhìn Tiêu Viễn bên cạnh.

Những kẻ liều mạng này rất tự tin, anh không quan tâm đến những gì Trình uyên nói với Tiêu Mục.

Tuy nhiên.

Trình uyên cười với Tiêu Mục, nhưng không nói với Tiêu Mục, mà quay người hét vào trong cabin: “Này, cháu của liên minh doanh nghiệp, có xã hội đen, cô không quan tâm sao? Đây là tàu của cô!”

Cảnh tượng này khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Ôi, người ta nói rằng dám yêu không phải là giải thích, hóa ra là để giúp đỡ.

Con tàu thuộc liên minh kinh doanh, và tất nhiên liên minh kinh doanh nên có trách nhiệm đảm bảo an toàn cho hành khách trên tàu, hơn nữa liên minh kinh doanh còn có hàng chục nhân viên bảo vệ trên tàu.

Đôi má của người đàn ông vạm vỡ không khỏi co giật.

Nhìn Trình uyên một cách dữ dội.

nhưng.....

Sau khi Trình uyên hét lên, anh ta đợi một lúc, đến hai phút sau, cuối cùng bất lực thở dài: “Xem ra thực lực của anh đã vượt quá tầm kiểm soát của liên minh doanh nghiệp.”

Nam nhân lạnh lùng nhìn hắt, trầm mặc không nói.

Trình uyên duỗi hai tay đặt vào nhau, nhàn nhạt nói: “Nào.”

Người đàn ông lực lưỡng cau mày: “Làm gì vậy?”

“Còng tay, không phải khi bị bắt đều như thế này sao?” Trình uyên.

Người đàn ông mạnh mẽ không khỏi vuốt ve trán, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô lực: “Nima, người cho rằng chúng ta là cảnh sát sao?”

“Uh, hình như không phải!” Trình uyên nở một nụ cười gượng gạo: “Vậy thì hay trời tôi lại?”

Một khẩu súng đặt trên đầu Trình uyên, người đàn ông mạnh mẽ chế nhạo: “Chúng ta đều dùng cái này, đừng nói nhảm, đi thôi!”

Đồng ý.

Điều này thực sự trực tiếp và hiệu quả hơn so với dây thừng còng tay.

Khẩu súng chĩa vào đầu Trình uyên và buộc anh vào lan can phà, Trình uyên nhìn thấy một sợi dây có móc treo trên lan can, được nối trực tiếp với chiếc thuyền bên dưới.

“Tôi có nên xuống không?” Trình uyên hỏi.

Mạnh mẽ nghiêng đầu đối với những người khác: “Trước đi xuống vài cái.”

Bốn hoặc năm người đàn ông trượt xuống sợi dây.

“Đến lượt cậu!” Người đàn ông cường tráng lạnh lùng nói sau khi dùng súng bắn vào đầu Trình uyên.

Trình uyên chóng mông lên rất ngoan ngoãn, nắm lấy sợi dây và trượt xuống, trong quá trình đó, gã đàn ông lực lưỡng liên tục chĩa súng vào đầu cậu.

Khi họ nhanh chóng trượt lên thuyền, một số kẻ liều lĩnh đã dang tay ra và sẵn sàng bắt đầu cuộc hành trình.

Trình uyên nhìn lên người đàn ông mạnh mẽ trên thuyền và thấy rằng anh ta đã trở nên rất nhỏ.

Vì vậy, Trình uyên đã buông tay.

“Phốc!” Một tiếng, cả người đều rơi xuống biển.

Tất cả mọi người lúc này đều chết lặng.

Vì trời đã vào ban đêm, cường giả không nhìn thấy phía dưới có chuyện gì, chỉ nghe thấy tiếng nước nên lớn tiếng hỏi:

“Tình huống gì?”

Một số kẻ tuyệt vọng hét lên: “Trình uyên đã nhảy xuống biển.”

“Fuck!” Hấn đâm vào lan can, cường giả không khỏi tức giận hét lên: “Fuck!

“Mặc bộ đồ lặn vào, để Lão Tử đi xuống tóm lấy.”

Các tàu cao tốc đều được trang bị áo phao và đồ lặn nên bốn, năm người nhanh chóng mặc đồ lặn và lần lượt nhảy xuống nước.

Các áo phao được trang bị đèn pin dưới nước.

Bốn hoặc năm người, bốn hoặc năm chùm ánh sáng, khám phá quanh phà trong làn nước băng giá.

Nhưng sau một thời gian dài tìm kiếm, không ai trong bốn người họ tìm thấy bóng dáng của Trình uyên.

Vì vậy những người này bắt đầu lẩm bầm trong lòng.

“Không đúng, ta rõ ràng nhìn thấy hắn nhảy xuống.”

Đột nhiên, một người nhìn thấy phía trước có ánh sáng yếu ớt.

Vì vậy, anh ta nhanh chóng chiếu đèn pin vào một số người khác và ra hiệu cho họ đi theo anh ta.

Chúng bơi về phía nơi phát ra nguồn sáng.

Đột nhiên, một ánh sáng yếu ớt khác lóe lên, như có người thắp nến dưới đáy biển rồi đột ngột vụt tắt.

Cả năm người đều sửng sốt, một người dừng lại và có vẻ hơi sợ hãi.

Còn cái kia làm bộ đối với hắn ra vẻ nói, ngươi không dám bắt chấp ý tứ của thủ lĩnh?

Không được, năm người thận trọng bơi đến nơi phát ra nguồn sáng.

Người đàn ông lực lưỡng nhìn ra biển hồi lâu không thấy động tĩnh, vẻ mặt trở nên nghiêm nghị hơn, nói với những kẻ liều mạng vẫn còn trên thuyền: “Đi xuống thêm mười chiếc nữa.”

Nghे vậy, mười người khác xuống xuống cao tốc mặc đồ lặn nhanh chóng xuống biển.

Người trên tàu đều tập trung trên boong, không ai dám phát ra tiếng động.

Nhưng Tiêu Mục trong đám đông thì thào: “Mười cái xuống, phía trên còn hai mươi cái nữa.”

“Còn ba khẩu nữa.”

Và tại thời điểm này ...

“Shoo!” Có một âm thanh.

Một vầng trăng khuyết đột nhiên bật sáng bầu trời đêm.

Chương 517

CHƯƠNG 517

“Bây giờ là cơ hội tốt nhất để làm điều đó!”

Kết thúc cuộc đấu giá, Tiêu Mục nói với Trình uyên.

Bởi vì theo quan điểm hiện tại, Trình uyên và Bạch An Tương có hai thẻ thăng hạng, và họ có 2/3 cơ hội thăng hạng.

Nếu bạn muốn bắt Trình uyên và sử dụng Trình uyên để dụ và giết Trình Tuấn Phong, không nghi ngờ gì nữa, bây giờ là thời cơ thích hợp nhất để bắt đầu.

Bởi vì nếu ngày mai Trình uyên tranh cử chức chủ tịch Liên đoàn Thương Minh Giang Bắc, nếu những người đứng sau giết chết Trình uyên, họ sẽ công khai khiêu khích Liên đoàn Thương Minh Quốc gia.

Tôi tin rằng không ai có đủ can đảm để công khai phản đối liên minh kinh doanh.

Nói cách khác, bây giờ không phải là cơ hội tốt nhất để chiếm đoạt Trình uyên, mà là cơ hội cuối cùng để chiếm đoạt anh ta hoặc giết anh ta.

Nước ở tầng thấp đã được thử ở giai đoạn đầu, và nó không giúp được gì cho Trình uyên cả.

Và ở cơ hội cuối cùng này, đối thủ phải đưa ra một con át chủ bài để đảm bảo rằng một cú đánh sẽ giết (bắt)! Máy vi tính:

“Nhưng chơi với chủ nhà thì không ai ném bom khi họ lên.”
Tiêu Mục phân tích.

Khi đó, Trình uyên cũng đồng ý, nói: “Vì vậy, nên có một lô thức ăn gia súc.”

“Hầu hết những người trên tàu đều đã được kiểm tra, và về cơ bản có rất ít người không rõ nguồn gốc.” Tiêu Mục nói.

Trình uyên tiếp tục nói: “Như vậy, rất có thể đến từ biển.”

Đối với cuộc nói chuyện giữa Trình uyên và Tiêu Mục, Bạch An Tương đang ngồi một bên vẫn nghe được như mơ.

Tóm lại, cuối cùng cô cũng hiểu.

Tất cả mọi thứ phải được thực hiện trong nước và dưới nước.

Khi những kẻ liều mạng này đến, Bạch Long đã sẵn sàng xuống biển, khi Trình uyên nhảy xuống biển, Bạch Long đã ôm anh ta xuống biển bằng mặt nạ dưỡng khí, sau đó kéo Trình uyên, người không được tưới nước tốt, cấp cứu. phản ứng.Đoạn thuyền đi vào bến phà.

Và cũng để lại một chút manh mối cho bên kia.

Khi năm kẻ liều mạng đi lên và thấy có một chiếc đèn pin lăn tròn ở cửa sập ở độ cao của lối vào, dường như tất cả đều hiểu rằng Trình uyên đã trốn thoát khỏi đây trên con tàu, vì vậy tất cả đều leo lên mà không cần suy nghĩ.

Nhưng khi họ vừa bước vào cabin, chỉ có một kết quả đang chờ đợi họ.

Trình uyên kết thúc với một, và Trần Thành, Bạch Long, giải được hai.

Lúc này, hơn chục người xuống biển.

Bạch Tử Họa nói: “Ta đây là đủ rồi.”

Trần Thành hỏi: “Có nên đi chơi trên đó không?”

Trình uyên cười toe toét: “Buông ra!”

Kết quả là, một cuộc phản công cuối cùng đã bắt đầu!

Cũng có một tập trong khoảng thời gian này.

Sau khi hàng chục kẻ liều mạng lao lên thuyền, Bạch An Tương và Mục Như Trăn đã được Trình uyên giấu đi nên họ an toàn hơn.

Tuy nhiên, Thẩm Hoa và những người khác bị điều khiển trên boong và chỉ có thể ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm đầu.

Mã Tiên Tiên, người đang chăm sóc da trong phòng khách, nghe thấy tiếng la hét, và vì tò mò, anh ta đứng dậy để kiểm tra.

Nhưng anh đã chết lặng khi đến cửa hầm của con tàu.

Cô phát hiện vô số người đang ngồi chồm hổm cúi đầu trên mặt đất, trong số đó có Thẩm Hoa.

Tất nhiên, có hàng tá kẻ liều lĩnh làm nhiệm vụ khống chế những người này bằng dao, súng và dùi cui.

Mã Tiên Tiên vô cùng kinh hãi.

Nhưng khi nhìn thấy Trình uyên bị bắt đi tên, cô cảm thấy rất nhẹ nhõm.

“Xứng đáng!” Cô nghĩ thầm.

Sau đó, khi Trình uyên bị đuổi khỏi sân, Mã Tiên Tiên có tâm trạng rất vui và thậm chí còn muốn cười.

Lúc này, một tên xã hội đen đã nhìn vào đây.

Mã Tiên Tiên hoảng sợ, biết rằng mình đã được tìm thấy, và quay lại và chạy về phía cabin.

Lúc này, người đứng đầu liều mạng, cường tráng nổi giận đùng đùng: “Mặc đồ lặn vào, tóm lấy cho Lão Tử!”

Hai kẻ liều mạng liếc nhau rồi lặng lẽ đi về phía cabin, có vẻ như muốn vui đùa.

Thẩm Hoa không nhìn thấy Mã Tiên Tiên, tự nhiên không biết bọn họ đang làm gì, nhưng trong lòng cũng rất lo lắng cho Mã Tiên Tiên.

Thẩm Hoa lúc ấy nghĩ: “Người bắt tử hãn là không đi ra, ừm, vừa rồi nàng nhất định phải nghe rất lớn, nàng cho tới bây giờ đều không có xuất hiện, hãn là cũng không ngóc, biết giấu diếm.”

Nhưng anh vẫn đánh giá thấp chỉ số IQ của Mã Tiên Tiên quá nhiều.

Mã Tiên Tiên hoảng sợ không dám trôn vào bất kỳ phòng chờ nào, bởi vì cô cảm thấy không có đường ra khỏi phòng chờ, vì

vậy cô chạy một mạch đến đại sảnh.

Hội trường được kết nối với lối đi khẩn cấp, nơi có xưởng cứu sinh và phòng an ninh.

Nhưng Mã Tiên Tiên đi giày cao gót làm sao có thể chạy nhanh được.

Hắn hoảng sợ bỏ chạy, vừa chạy vào đại sảnh, chân đập nát, trực tiếp ngã xuống đất.

Sau lưng anh đã có tiếng bước chân.

Khuôn mặt của Mã Tiên Tiên thay đổi đáng kể, và anh cảm thấy nhịp tim của mình gần như nhảy ra khỏi cổ họng.

Chợt nhìn lên, anh thấy trước mặt mình có cả chục người.

Ở sâu trong đại sảnh, Lý Nham yên lặng ngồi trên ghế, gần đó có một tá nhân viên bảo vệ đang tụ tập.

Họ ngạc nhiên nhìn Mã Tiên Tiên ngã xuống đất.

Ngoại trừ Lý Nham, tất cả những người này đều căng thẳng, không ai dám tiến về phía Fu Mã Tiên Tiên.

Vào lúc này, hai kẻ liều lĩnh đằng sau anh ta với những con dao lớn đã bước vào hội trường.

Các nhân viên bảo vệ trở nên căng thẳng hơn, từng người một giờ dúi cui vào hai kẻ liều mạng, chưa kể tay cầm gậy, ngay cả chân cũng phát run.

Không thể nào, những nhân viên bảo vệ này không ngờ rằng họ sẽ chạm trán với tên cướp biển huyền thoại.

Mặc dù bên kia chỉ đến hai người, nhưng không ai dám cùng người khác bước lên lý luận.

Hai người liều mạng nhìn nhau, một người kẻ dao lớn trên vai, nghiêng người nhìn Lý Nham, khinh thường cười: “Muốn anh hùng cứu mỹ nhân sao?”

Lý Nham nhìn lên bầu trời.

Các nhân viên bảo vệ nhìn xung quanh.

Nhìn thấy cảnh này, Mã Tiên Tiên đột nhiên trở nên uể oải, đầu óc trở nên trống rỗng trong giây lát.

“Không, không... đừng.” Cô sợ hãi muốn đứng lên, nhưng chân Ngụy Vô Tiệm rất đau, bò hai lần cũng không đứng dậy được, lại bắt đầu bò trên mặt đất.

Một trong những kẻ liều mạng nở một nụ cười xấu xa và khen ngợi Lý Nham và những người khác: “Chà, vẫn còn quen biết.”

Người kia cũng cười nói: “Đừng lo lắng, hai người chỉ là vui vẻ, xong việc sẽ rời đi, sẽ không bao giờ tổn hại đến tính mạng.”

“Ồ vâng, chúng tôi không đòi tiền.”

“VẬY ĐỪNG CHĂM CHÍ!”

Cảnh báo rất hiệu quả, thực tế nếu không có cảnh báo thì nhân viên bảo vệ không dám di chuyển.

Lý Nham lại càng không thích hợp.

Mã Tiên Tiên sợ hãi, cô ấy tiếp tục bò về phía Lý Nham và những người khác.

Tôi không chỉ sợ hãi hay lo lắng, bất quá, tôi vừa khóc vừa khóc, “Xin hãy cứu tôi. Tôi là một người phụ nữ nhà họ Thẩm. Nhà họ Thẩm của chúng tôi đã đóng góp rất nhiều tiền cho liên minh kinh doanh. Xin hãy giúp tôi.”

Những người như Lý Nham thờ ơ với tiếng kêu cứu của cô.

Nhìn thấy Mã Tiên Tiên càng lúc càng bò tới gần đám người Lý Nham, nhưng lúc này một kẻ liều mạng ập đến, dùng tay túm lấy mắt cá chân của cô, lôi lên như một con chó chết rồi quay lại.

“Tiểu cô nương, đừng có quăng lung tung. Không ai dám tới cứu ngươi. Sư huynh của chúng ta thời gian thật chặt. Nhanh lên.”

Vừa nói, anh ta vừa nhấc Mã Tiên Tiên lên như một con gà nhỏ và đặt nó lên bàn.

“Không, không, xin hãy tha thứ cho tôi!” Mã Tiên Tiên khóc, vùng vẫy.

Nhưng cô càng như vậy thì hai kẻ liều mạng càng hưng phấn, trong lúc cởi quần áo ra, họ còn vươn tay túm lấy váy của Mã Tiên Tiên và kéo mạnh.

“Này!” Một tiếng, góc váy lớn bị xé ra, lộ ra một đôi chân dài trắng nõn thẳng tắp.

“A, không!” Mã Tiên Tiên run lên vì kinh ngạc.

Cô biết nếu hôm nay bị hai tên khốn kiếp này thành công, sau này cô sẽ lại đối mặt với Thẩm Hoa, với danh tiếng của nhà họ Trần, chắc chắn sẽ không thể dung túng cho cô.

Mọi suy nghĩ đều xấu hổ!

Đó chỉ là khi cô ấy hoàn toàn bị tàn phá.

Trình uyên xuất hiện.

Chương 518

CHƯƠNG 518

Mã Tiên Tiên tuy không vừa mắt, nhưng một thước đi một thước.

Đàn ông bắt nạt phụ nữ, đặc biệt là kiểu bắt nạt này, theo quan điểm của Trình uyên là không đúng, đó là một hành vi rất khó chịu.

Vì vậy, ngay khi hai kẻ liều mạng cởi quần ra, anh ta đột nhiên xuất hiện phía sau một trong số họ, với một cánh tay to lớn, và tay kia kéo mạnh đầu người đàn ông cùng một lúc.

Một tiếng “Ka!”, Người đàn ông mở to mắt, sau đó thân thể mềm nhũn ngã xuống đất, miệng há hốc, cổ họng run rẩy phát ra tiếng “cococo ...”.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều choáng váng.

Đặc biệt là những kẻ liều mạng khác, sau khi phản ứng lại, đã nhanh chóng cầm lấy con dao lớn của chính mình và chém về phía Trình uyên.

Trình uyên không chớp mắt hay lùi lại, cậu đột nhiên dùng một lòng bàn tay chống đỡ khuỷu tay, nhưng con dao vẫn chưa đi xuống.

Thay vào đó, Trình uyên nắm lấy cổ tay cầm dao của mình bằng tay còn lại và vặn ngược lại.

“Rắc rắc!”

Lưỡi kiếm cắm thẳng vào cổ anh ta.

Hai kẻ liều mạng ngã xuống đất và chết.

Mã Tiên Tiên kinh hãi bước xuống khỏi bàn, và nhìn thấy hai người đàn ông đã chết nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt vì sợ hãi và toàn thân run rẩy.

Cô không thể tin được rằng người cứu cô lần này hóa ra lại là Trình uyên.

Mở miệng, dường như anh ấy muốn nói lời cảm ơn, nhưng không biết có phải môi run quá không nói được, hay là không muốn nói.

Trình uyên lạnh lùng liếc cô một cái: “Không cần cảm ơn, chỉ đi ngang qua thôi.”

Nói xong quay người bước ra ngoài.

Mã Tiên Tiên ngậy người đứng đó, nhìn Trình uyên thẫn thờ đi về phía boong.

Cô ấy đã bị sốc.

Mặc dù việc Trình uyên cứu cô là ngoài dự đoán của cô, nhưng nó không gây sốc bằng việc Trình uyên giết người.

Vì vậy, anh ta mạnh mẽ như vậy? Mã Tiên Tiên thì thầm.

Nghĩ đến vụ ám sát trên biển mà mình đã sắp đặt từ trước, tim tôi đập nhanh hơn.

Đó không phải là một trò đùa khi ám sát Trình uyên với kỹ năng ám sát ở cấp độ như vậy sao?

“Trên thực tế, nếu Trình uyên không ra tay, chúng tôi đã sẵn sàng chiến đấu với hai tên khốn này.” Lý Nham bước tới an ủi Mã Tiên Tiên.

“Đúng, đúng, bất quá nguoi như thế nào đều bị nhóm quý nhân của chúng ta làm nhục!” Đội trưởng an ninh ngẫm lại một lần nữa.

Mã Tiên Tiên khó nhọc vịn vẹo đầu, liếc nhìn đám người Lý Nham, không khỏi bật cười hai lần.

...

...

Một vầng trăng khuyết bật lên bầu trời đêm.

Một kẻ liều mạng đang ôm Wei Chong, đầu anh ta bị tách khỏi cơ thể.

“Puff!” Khi họ rơi xuống đất, một nhóm những kẻ liều mạng nghe thấy âm thanh, và ngay lập tức bao vây họ.

Gã đàn ông vạm vỡ không thèm đếm xỉa đến Trình uyên đã “nhảy xuống biển”, cầm súng lao tới.

“Ai đã làm nó?”

Không ai có thể nhìn rõ ai đã ra tay.

Vết cắt vừa rồi hầu như tránh được ánh mắt của mọi người, kể cả đám người đang ăn dưa ngồi xôm trên mặt đất.

Người đàn ông mạnh mẽ chĩa súng vào một người vô tội: “Nói xem, ai đã làm điều đó? Hoặc giết chết bạn!”

Nam nhân kinh ngạc quỳ xuống trước mặt nam nhân: “Ta không biết, ta thật sự không biết, ta nhìn thấy một tia sáng trắng lóe lên.”

“Bang!” Với một phát súng, âm thanh nổ tung trên bầu trời đêm trên biển.

Mọi người đều bị tiếng súng làm cho hoảng sợ, có người ngồi xôm không vững, trực tiếp quỳ xuống.

Trên trán người bị hỏi có một lỗ máu, hấn ngã xuống đất chết chưa kịp kêu gào.

“Lục soát! Xem người nào có dao giấu trong người!” Người đàn ông mạnh mẽ giận dữ mắng.

Một nhóm những kẻ tuyệt vọng bắt đầu tìm kiếm từng người một.

Có ba khẩu súng trên tàu, một khẩu súng ngắn hơi hướng ô quay và một khẩu súng ngắn.

Khẩu súng lục nằm trong tay một người đàn ông mạnh mẽ, có sức mạnh lớn nhất trong một cú va chạm nhẹ, và là kẻ đầu tiên bị giết.

Một người khác cầm súng ngắn trực tiếp chĩa súng vào người trước mặt nói: “Đứng lên.”

Trần Thành đứng dậy, sau đó khẽ cười với anh.

Người cầm súng ngắn sững sờ trong giây lát.

Anh ta có thể hơi ngạc nhiên, vì nụ cười của người đàn ông trước mặt không phải là nụ cười tâng bốc, mà là ... nụ cười phẩn khích.

Người cầm súng ngấn trọn to hai mắt, lập tức phản ứng lại, vội vàng kêu lên: “Đây...”

Trước khi từ “này” được nói ra, một con dao đã đâm vào tim anh.

Sau khi người đàn ông vạm vỡ phát hiện, anh ta nhanh chóng giơ súng bắn 3 phát về phía Trần Thành “bang-bang-bang”.

Sau khi giết người cầm súng ngấn, Trần Thànhshun đá và đá súng vào đám đông cùng lúc với hành động phóng điện nhỏ, sau đó sà xuống và lao vào một kẻ liều lĩnh.

Kẻ liều mạng hoảng sợ giơ con dao trên tay lên định chém.

Tiếc là anh ta đã bị người đàn ông lực lưỡng bắn hai phát ba cái “rầm, rầm, rầm” rồi ngã lăn ra đất.

Trường kiếm của Trần Thành lại xuất ra, quét cổ một người, nhanh chóng nhảy qua lan can, trực tiếp nhảy xuống biển.

Đến gần lan can, anh vội đuổi theo thăm dò rồi nhìn xuống.

Ánh sáng dao lại lóe lên, đầu rơi xuống biển.

Hóa ra Trần Thành không hề nhảy xuống biển mà chỉ treo người trên không và dùng một tay nắm lấy thành phà.

Vốn dĩ hắn đã hai phát súng vào đám người ngồi xổm dưới đất, hi vọng những người này cầm súng chống cự, nhưng đáng tiếc, hắn đã đánh giá quá cao nhóm người này.

Rõ ràng là có rất nhiều vệ sĩ của các ông chủ lớn, nhưng lúc này, không ai dám động đến hai khẩu súng, như thể họ rất nóng.

Họ không dám chạm vào, những kẻ liều lĩnh dám.

Nhìn thấy sự nhanh nhẹn của Trần Thành, có người nhận ra rằng anh ta không thể chống lại anh ta bằng dao nên họ lao vào đám đông để nhặt một khẩu súng.

Nhưng trước khi khẩu súng được tìm thấy, anh ta đã bị giết.

Trình uyên trực tiếp bẻ gãy đầu tay súng.

Sau đó anh ta nhặt khẩu súng ngắn và bắn hai người đi tới.

Với một tiếng “nổ!” Cả hai người đều bị thổi bay và ngã xuống đất chết.

Shotguns là loại súng ngắn, cực kỳ uy lực ở cự ly gần và tầm bắn rộng.

Đột nhiên, những kẻ liều lĩnh không dám bước tới.

Gã đàn ông lực lưỡng cũng choáng váng, chĩa súng vào Trình uyên, Trình uyên chĩa khẩu súng ngắn vào gã.

Bỗng chốc trở nên bế tắc.

Trần Thành cũng nhảy trở lại thuyền và đến bên cạnh Trình uyên.

“Cô... sao cô lại lên thuyền?” Người đàn ông lực lưỡng ngạc nhiên hỏi Trình uyên.

Anh rõ ràng đã nhìn thấy Trình uyên nhảy xuống biển.

Bằng một phát súng “Bang!”, Trong lúc gã đàn ông mạnh mẽ đang phân tâm, Trình uyên bất ngờ chĩa súng về phía hai kẻ liều mạng và trực tiếp tiễn chúng về quê.

Sau đó nhanh chóng quay súng trở lại phương hướng ban đầu, tiếp tục đối mặt với cường giả: “Sao, các người muốn cùng nhau bắn sao?”

Nhìn thấy Trình uyên vừa nói vừa cười, lại dễ dàng giết chết hai người, đôi mắt của người đàn ông lực lưỡng như muốn tách ra, và anh ta vô cùng tức giận.

“Trình uyên, cậu không được chạy!”

Trình uyên chế nhạo phản bác: “Lúc này nói chuyện tàn nhẫn có ích lợi gì?”

“Loại súng này bắn liên tiếp năm viên đúng không? Hai phát tôi bắn được ba viên. Bạn có muốn để tôi bắn xong không?”

Người đàn ông cường tráng lạnh lùng nhìn Trình uyên, sắc mặt càng ngày càng âm đạm.

Đúng lúc này, một lão giả trong đám người đột nhiên đứng lên.

Ông lão đầu đầy nếp gấp, nhìn đã sáu mươi tuổi, nhưng khi đứng lên lại rất thẳng thắn, đi về phía Trình uyên nói với giọng điệu bình tĩnh: “Tuổi trẻ can đảm cũng không tệ, không hổ danh là gì.” rất nhiều người không thể giết bạn. ”

Ông già này xuất hiện quá đột ngột.

Khi Trần Thành và Trình uyên phản ứng, anh ấy đã đi đến bên cạnh Trình uyên.

Không nghĩ tới, Trần Thành vội vàng rút dao, nhưng con dao chưa kịp rút ra đã bay ra ngoài.

Chương 519

CHƯƠNG 519

“Bùm!”

Trần Phi bay ra, đánh “phốc” vào lan can, phun ra một ngụm máu.

Trình uyên phản ứng và vội vàng muốn quay súng về phía ông già, nhưng ông già đã nắm lấy nòng súng và tiến lên.

“bùm!”

Súng đã nổ, nhưng nó đã được bắn lên không trung.

Trình uyên sững sốt, vào lúc này, cậu cảm thấy có một lực lượng cực lớn đang ập tới.

Giống như bị một chiếc xe đang chạy quá tốc độ đâm phải, Trình uyên bay ra với một tiếng “gọi”, rồi tông vào lan can giống hệt Trần Thành.

Điều khác biệt là Trình uyên không hề nôn ra máu.

Cảnh tượng này quá đột ngột khiến mọi người có mặt không kịp phản ứng.

Khi hiểu chuyện gì đang xảy ra, ông già đã kiểm soát khán giả.

Trái tim con tin căng thẳng, thậm chí có người còn nghĩ: Trời ơi, may sao vừa rồi mình không nhặt súng, thà làm nhiều còn hơn làm.

Khi Trình uyên muốn đứng dậy, đầu anh đã bị một khẩu súng giữ chặt.

Gã đàn ông lực lưỡng dùng khẩu súng lục ấn vào đầu Trình uyên, hừ lạnh và đá vào bụng Trình uyên.

Trình uyên vừa định đứng dậy đã bị đá văng ra đất, ngòi bệt xuống đất.

“Tiểu tử, còn giờ trò quẻ với ta, chính là tìm cái chết.” Người đàn ông cường tráng nghiêng răng nghiêng lợi chửi bới.

Trình uyên ngồi dưới đất ôm bụng, vẻ mặt bất lực: “Lão tử này không thể vì ngươi mà kiêu ngạo?”

“Sướng quá!” Mạnh Phù Dao nghe vậy tức giận, giơ tay tát Trình uyên một cái.

“Được rồi!” Lúc này, lão nhân gia đột nhiên lên tiếng.

Lão nhân dường như rất nghe lời lão nhân, phát tay trên không trung, lại đặt xuống, quay đầu nhìn lão nhân: “Lão Tề.”

Lão nhân bình tĩnh đi tới trước Trình uyên, sau đó quỳ xuống nhìn hắn cười nói: “Thiếu gia cũng không tệ lắm.”

Trình uyên cười giễu cợt: “Anh thấy tôi tốt ở chỗ nào?”

Lão nhân nói: “Ít nhất vẫn là an tĩnh. Hầu gia bị người ta chỉ vào, sợ rằng tiểu sóm đã sợ. Ô, lần trước thân thể nên run lên.”

“Chà, tôi khá ổn ở điểm này.” Trình uyên cũng thừa nhận.

Ông già mỉm cười: “Với thời gian, bạn sẽ có thể trở thành một vũ khí tuyệt vời.”

“Bạn sẽ cho tôi một cơ hội để dành thời gian?” Trình uyên hỏi.

Ông lão mỉm cười: “Đương nhiên là ta sẽ cho, tùy ngươi có muốn hay không.”

“Thôi, nghe thử đi.” Trình uyên.

Ông lão nhìn lên trời, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì, lại đưa mắt nhìn Trình uyên một hồi, tiếp tục cười nói: “Tốt hơn là chúng ta làm một thỏa thuận.”

“Thỏa thuận gì?” Trình uyên thắc mắc.

Ông lão thấp giọng nói: “Ngươi giúp ta dụ Trình Tuấn Phong ra ngoài. Sau khi giết chết Trình Tuấn Phong, ta sẽ giúp ngươi trở thành người đứng đầu nhà họ Trình ở Bắc Kinh.”

Trình uyên mỉm cười.

Ông lão cau mày: “Thật buồn cười?”

Trình uyên chỉ vào con tin trên tấm móng tay: “Nếu đây là một âm mưu, thì những người này đã nghe thấy.”

“Có thể bị giết.” Ông lão không chút do dự nói.

Những lời này khiến người ta không khỏi rùng mình.

Bạn biết đấy, có hàng nghìn người trên tàu.

Có thể bị giết?

Thật dễ dàng để nói.

Bạn sẽ giết bao nhiêu nghìn người chỉ với một câu nói?

Xác chết có thể được sử dụng như một tấm thảm khi nó được trải ra không?

Ai dám nghĩ đến điều đó?

Trình uyên sững sờ, trong lòng dấy lên một tia sợ hãi.

Trước kia, Thâm Hoa nói hắn là một kẻ mất trí, nhưng hiện tại hắn cho rằng ông già này là một kẻ mất trí.

“Cô đồng mưu với tôi để giết ông già của tôi?” Trình uyên chế nhạo.

Lão bản gật đầu: “Ta kiểm tra, người đối với hắn không quen.”

“Đúng là như vậy.” Trình uyên cười khở.

“Đồng ý không?” Ông già hỏi.

Trình uyên suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi có một điều kiện.”

Lão bản vươn tay ra hiệu: “Nói.”

Trình uyên liếc nhìn người đàn ông mạnh mẽ: “Người khó chịu nhất là chĩa súng vào đầu tôi, giết chết anh ta, tôi sẽ giúp anh.”

Khi nghe điều này, nước da của người đàn ông mạnh mẽ thay đổi đáng kể.

“Lão Tề...”

Ông già vươn lòng bàn tay ra hiệu cho người đàn ông mạnh mẽ im lặng.

Sau đó anh nhìn Trình uyên cười: “Lúc này, anh vẫn đang đùa giỡn với em. Em nghĩ anh có đủ tư cách để thương lượng các điều khoản với anh không?”

Thật vậy, chỉ cần anh ta bắt được Trình uyên, bất kể Trình uyên có đồng ý hay không, đều có cách dùng Trình uyên để dụ Trình Tuấn Phong ra ngoài.

Trình uyên nói: “Chỉ là giết một kẻ tầm thường thôi. Cậu không chịu được sao?”

Ông lão giễu cợt: “Hắn là người của ta, không ai dám giết hắn nếu không có sự cho phép của ta.”

“Nhưng tôi muốn giết anh ta hôm nay.” Trình uyên nói với ông già với vẻ mặt nghiêm túc.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, cả hai đều nhìn ra sát khí trong mắt nhau.

“Tôi đã nói, anh ấy không thể chết với tôi.” Ông già lại cảnh cáo Trình uyên.

Trình uyên còn khẳng định một lần nữa: “Tôi cũng sẽ đặt lời ở đây, không nghi ngờ gì nữa, hôm nay anh ấy sẽ chết”.

“Chỉ có ngươi?” Lão bản liếc mắt.

“Tất nhiên anh ấy không phải là người duy nhất.”

Lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Nghe thấy âm thanh này, tất cả mọi người đều sửng sốt, không khỏi nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh.

Tôi thấy Lý Nham bình tĩnh bước lên boong tàu, đứng thẳng người, cười nhìn ông lão: “Lão Tề, đã lâu không gặp.”

Nhìn thấy Lý Nham, lão nhân gia khẽ nhíu mày.

“Lý Nham?”

“Chính xác.” Lý Nham mỉm cười.

Không nói đến lão đại, Trình uyên rất kinh ngạc.

Bởi vì vừa rồi trong đại sảnh, Mã Tiên Tiên bị hai tên liều mạng bắt nạt, đã từng nhờ Lý Nham giúp đỡ, nhưng tên này

lại lộ ra vẻ háp dẫn.

Vì vậy, hẳn không ngờ rằng Lý Nham sẽ nổi lên vào lúc này, và ... dường như có một cảm giác bình tĩnh.

Ồ không, nói chính xác hơn, có một loại kiên trì.

“Tôi đã nghĩ rằng hôm nay người của nhà họ Phương sẽ lên thuyền, và có lẽ người của nhà họ Thẩm là người tồi tệ nhất, nhưng người duy nhất chưa bao giờ nghĩ sẽ là nhà họ Ngụy.” Lý Nham thở dài. .

Ông lão nghiêm nghị nói: “Lý Nham, nhà họ Ngụy của chúng ta không muốn trở thành kẻ thù của người.”

“Ừm, ta cũng không muốn trở thành kẻ thù của người.” Lý Nham gật đầu.

Nhưng rồi anh ta lại nói: “Nhưng bạn ơi, tôi muốn người đó chết.”

Đương nhiên, người bạn này đang nói về Trình uyên, trong khi người đó đang nói về một người đàn ông mạnh mẽ.

Trình uyên không biết mình trở thành bạn của Lý Nham từ khi nào, huống hồ là tại sao Lý Nham lại đột ngột thay đổi bản thân.

Ông lão hừ lạnh: “Lý Nham, đừng tưởng rằng dựa vào lai lịch của người mà có thể không sợ hãi. Nếu hôm nay ta giết người, sau đó giết tất cả mọi người ở đây, ai có thể biết ta giết người?”

“Ai quen thì giả vờ không nhìn thấy. Sau khi sự việc xong xuôi, nhà họ Ngụy chúng ta nhất định sẽ hậu tạ cho anh Lý.”

Lý Nham nhìn đoàn người trên boong, không khỏi hít sâu một hơi, hơi nghiêng người hỏi: “Anh Tề đang uy hiếp tôi sao?”

“Thì sao?” Ông lão hừ lạnh.

“bùm!”

Đã có những tiếng ồn rất lớn.

Ba con tuyệt vọng ngay lập tức lật ngựa và lao xuống biển.

Cảnh tượng này xảy ra quá đột ngột khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, kể cả lão nhân gia đều đồng loạt nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Người đàn ông mạnh mẽ thấy chân mình nhấc khỏi mặt đất, hai mắt mở to như chuông đồng, khẩu súng lục trong tay rơi xuống đất.

Anh ta cao 1,9 mét, và đột ngột bị kẹp cổ từ phía sau và nhấc lên.

Nước da của ông già thay đổi đáng kể, và ông ta lùi lại vài bước.

“Trình Tuấn Phong!”

Chương 520

CHƯƠNG 520

“Con trai tôi nói rằng ai được phép chết sẽ phải chết!”

Trình Tuấn Phong lạnh lùng nói.

Giọng nói của hắn lạnh như băng ở Bắc Cực, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Và những gì anh ấy nói còn gây sốc hơn.

Con trai tôi muốn chết ai thì phải chết, đây chẳng khác nào kẻ ăn hiếp vô cơ bảo vệ con bê của mình.

Nếu người khác nói, đó có thể bị coi là một câu tàn nhẫn, nhưng Trình Tuấn Phong đã nói ra.

và vì thế.

đột ngột.....

Anh ta lao vào không trung, một người đàn ông lực lưỡng với một chút chân tay yếu ớt, và ngã xuống boong tàu.

“Bùm!” Một tiếng kêu!

Người đàn ông mạnh mẽ trực tiếp đập một lỗ ra khỏi ván tàu, người đàn ông mạnh mẽ cắm sâu vào đó.

Và Trình Tuấn Phong thậm chí không cho gã đàn ông mạnh mẽ có cơ hội nôn ra máu, dùng một cú đấm vào mặt, trực tiếp đập đầu xuống.

Với một tiếng “cách”, chiếc cổ đã bị gãy hoàn toàn.

Giết một người bằng một cú đấm.

Cảnh tượng này càng khiến mọi người khiếp sợ.

Nhưng Trình uyên lúc này mới nhìn rõ, trong mắt Trình Tuấn Phong lóe lên một tia sáng đỏ.

“Người không nói cho ta biết, hấn không thể cùng người chết sao?” Trình Tuấn Phong lão giả lạnh lùng hỏi, chậm rãi đứng lên.

Ông lão không còn bình tĩnh như trước, sắc mặt bỗng trở nên rất âm ảm.

“Trình Tuấn Phong, cho dù em có đến, anh cũng có thể không giữ được em.” Anh lạnh lùng nói.

“Thật không? Thêm tôi thì sao?”

Một giọng nói khác vang lên, và một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi chậm rãi bước ra khỏi căn nhà gỗ.

Nhìn thấy người đàn ông trung niên, đôi mắt của ông lão đột nhiên mở to: “Thầm Trạch!”

Khi Thầm Hoa nhìn thấy người đàn ông trung niên, sắc mặt lập tức vui mừng, vội vàng đứng lên: “Tứ Thúc”

Người đàn ông trung niên là chú thứ tư của Thầm Hoa, Thầm Trạch.

Thầm Trạch gật đầu với Thầm Hoa.

“Thêm tôi!” Một giọng nói khác.

Sau khi chìm dần, một người khác bước ra khỏi cabin.

Người đàn ông này đã ngoài năm mươi tuổi và vẻ mặt rất u ám.

“Nhị thiếu gia?” Lão bản ngân người.

Đương nhiên, chính là Ngụy Đông Phong, nhị thiếu gia nhà họ Ngụy, mới có thể khiến hấn gọi là nhị thiếu gia.

Vẻ mặt Ngụy Đông Phong rất ngưng trọng, lạnh lùng nói: “Lão Tề, ta chưa từng nghĩ sẽ là người. Đứa nhỏ thứ ba bắt người tới đúng không?”

Khi nói điều này, Lý Kiếm xuất hiện phía sau Ngụy Đông Phong.

Trình Tuấn Phong, sư phụ thứ hai của nhà họ Ngụy, Ngụy Đông Phong, cùng đến và đối mặt với ông lão.

Ông già như hóa đá.

Trong bốn gia tộc lớn, ngoại trừ gia tộc Phương, ba người danh giá nhất của ba gia tộc còn lại đều đến.

Nở nụ cười chua chát, ông lão bỗng cảm thấy vô lực.

“Tôi không hiểu!” Anh ta nói, “Tại sao hai người không giết Trình Tuấn Phong? Sự cám dỗ của sự phát triển Đảo Vàng không phải là chưa đủ lớn sao?”

Thầm Trạch khẽ mỉm cười: “Sự cám dỗ của quyền phát triển Kim Đảo thật sự rất lớn.”

“Sau đó ba người và ta cùng nhau giết Trình Tuấn Phong? Đừng lo lắng, nhà họ Ngụy của chúng ta..... Chúng ta nhất định sẽ không tranh giành quyền phát triển đảo Kim với các người.”

“Với việc ba người chúng ta cùng hợp tác, muốn giết Trình Tuấn Phong không khó!”

Sức mạnh cá nhân chắc chắn là điểm mạnh nhất của Trình Tuấn Phong.

Nhưng nếu như lão phu và Thầm Trạch Ngụy Đông Phong hợp lực, bọn họ hẳn là có thể đánh bại Tuấn Phong một chút.

Tuy nhiên.

Ngụy Đông Phong cười lạnh: “Lão Tề người có biết, sự ổn định lâu dài của tứ đại gia tộc chúng ta còn quan trọng hơn quyền phát triển của đảo Vàng.”

Nghe đến đây, ông lão bỗng ngẩn người.

thật.

Thương Minh Kinh Thành có thể khiến tất cả mọi người đuổi theo Trình Tuấn Phong một câu, chẳng lẽ sau này Thương Minh Kinh Thành muốn loại bỏ ai, bọn họ chỉ cần kiếm cớ mà trở lại như vậy sao?

Hơn nữa, chỉ cần có một bên của nhà họ Ngụy và nhà họ Thầm của nhà họ Trùng, chỉ cần một bên bị tiêu diệt, bốn gia

tộc lớn sẽ mất cân bằng, nhất định sẽ đánh nhau đến sinh tử này. là điều mà không ai muốn nhìn thấy.

Nói cách khác, nhà họ Ngụy và nhà họ Thẩm vẫn không muốn nói gót Trình Tuấn Phong, vì vậy cách tốt nhất là ở lại phía sau.

“Cho nên, ngay từ đầu tứ đại gia tộc vây công Trình Tuấn Phong là giả.” Lão nhân gia cười khỏ nói.

Trình Tuấn Phong lắc đầu: “Không phải giả, chỉ là những người quan trọng nhất đã không bày tỏ quan điểm của mình.”

“Ví dụ như, thiếu chủ nhà họ Ngụy và thiếu chủ thứ tư nhà họ Trần là những người thông minh. Tôi tin rằng họ có thể nhìn rõ tình hình tổng thể, vì vậy tôi mới tìm được hai người họ.”

“Này, ta không phải người sao?” Lý Nham rõ ràng bất mãn không có nhắc tới hắn.

Trình Tuấn Phong khẽ giật mình, nhanh chóng chuyển lời: “Ba người bọn họ.”

Ông già thở dài.

Ngụy Đông Phong nhẹ giọng nói: “Lão Tề, người đã hầu hạ nhà Ngụy nhiều năm, ta không nỡ giết người, vậy chúng ta hãy giải thích rõ ràng nhân quả của chuyện này. Cầu xin Sư huynh, Tứ sư đệ thương lượng. , người có thể tha thứ cho ta. Người chưa chết sao? ”

“Ngụy Đông Phong!” Lý Nham Kỳ giậm chân.

Ngụy Đông Phong nhướng mày, nhanh chóng thay đổi lời nói: “Ta van xin ba người bọn họ, ta tha cho các người không chết.”

Ông lão lắc đầu lẩm bẫm: “Vậy ta nói cho người biết Đông Tâm Tư là người đã giết ta. Còn có thể thả ta đi?”

Nghe đến đây, cả ba người đều cau mày.

Ông lão cười buồn: “Người chỉ muốn biết mục đích của sự phụ thứ ba. Về phần ai đã giết chết Tống gia, không liên quan gì đến lợi ích của người.”

Không ai trong số ba người lên tiếng, có nghĩa là họ không phủ nhận điều đó.

Ông lão bắt lực thờ dài: “Không kiểm tra được. Dù biết sự thật cũng chẳng ích gì.”

“Hơn nữa, ta không thể nói.”

“Tại sao?” Ngụy Đông Phong khó hiểu hỏi.

“Không dám!” Lão nhân thờ dài lên trời.

“Người có sợ hãi cái gì uy hiếp không?” Ngụy Đông Phong kinh ngạc hỏi: “So với cái chết, còn có cái gì uy hiếp...”

Hắn chưa kịp nói xong, đột nhiên lão giả lao về phía Ngụy Đông Phong.

Thực lực của Trình Tuấn Phong là không thể nghi ngờ, Thầm Trạch được cho là một cao thủ giấu mặt, và ông già quen thuộc nhất với Ngụy Đông Phong của nhà họ Ngụy.

Mặc dù Ngụy Đông Phong rất có năng lực, giá trị lực lượng của anh ta gần như bằng không.

Vì vậy, cơ hội duy nhất cho lão nhân lúc này là cảm chân được Ngụy Đông Phong.

Chỉ bằng cách này, anh ta mới có một lối thoát.

...

Vì vậy, khi anh chuyển đi, Trình Tuấn Phong, Thầm Trạch và Ngụy Đông Phong đều hiểu ý anh.

Trình Tuấn Phong muốn bắn, nhưng anh ấy đã cách xa Ngụy Đông Phong.

Thầm Trạch đã quá muộn để thực hiện một động thái.

Thấy sắp thành công rồi.

Ngay sau đó.

Lý Kiếm bên cạnh Ngụy Đông Phong đột nhiên đứng dậy và đâm ông già.

Một tia khinh thường lóe lên trong mắt ông lão.

Ở thủ đô, có sáu đạo sư.

Hai trong số đó ở Thương Minh, và ba ở Phương Gia Thâm Gia và Ngụy gia.

Ngoài ra còn có một ẩn lớn trong thành phố.

Đương nhiên, đây không phải nói nhà họ Trình thua kém ba gia tộc lớn kia, bởi vì Trình Tuấn Phong, người đứng đầu nhà họ Trình, cũng không thua kém sáu vị sư phụ này.

Lão Tề là một trong sáu vị cao thủ chơi cho nhà Ngụy.

Hắn cảm thấy được đột nhiên đi ra cái này tóc dài tiểu tử lại dám cùng hắn làm ra chuyện, chính là tự mình tìm cái chết mà thôi.

Chúng ta phải biết rằng trong thế hệ trẻ, ngay cả cô nhạc đứng đầu Bắc Kinh, cũng không dám khiêu khích sáu vị cao thủ.

Bởi vậy, trong mắt lão phu, tên tiểu tử này đã chết rồi.

Không cần hoa mỹ, ông lão cũng bất ngờ đám thẳng vào tay Lý Kiếm.

Một nụ cười khinh bỉ hiện ra trên khóe miệng của ông lão, và ông ta dường như đã nghe thấy tiếng xương gãy của người kia.

Nhưng ...

Chương 521

CHƯƠNG 521

Vào lúc nắm đấm gặp phải nắm đấm, lão nhân họ Tề trong lòng chấn động vô cùng.

Nắm đấm của Lý Kiếm giống như một cái lò xo, lúc ban đầu tiếp xúc, lão nhân gia quả nhiên như hấn nghĩ, đối phương dễ bị tổn thương.

Kết quả là, tôi đột nhiên nhận thấy có điều gì đó không ổn.

Đột nhiên một lực rất lớn phát ra từ cú đấm có vẻ nữ tính, tiếp theo là một lực còn lớn hơn.

Giống như là, cú đấm này có ba trọng lượng, cùng nhau rơi vào nắm đấm của lão nhân, giống như một người giống với hấn, đồng thời đấm vào hấn.

“Humhhhhh...”

Không thể kiểm soát được thân hình của mình, ông lão đã bị Lý Kiếm lùi lại mấy bước liên tiếp.

Anh bàng hoàng, ánh mắt đầy vẻ không tin.

Tiếng mong gãy xương của Lý Kiếm không phát ra, nhưng lại bị đánh trả.

Cảnh này khiến Trình Tuấn Phong và Thảm Trạch đang chuẩn bị giải cứu Ngụy Đông Phong choáng váng, và ánh mắt của họ đột nhiên tập trung vào Lý Kiếm.

Tuy nhiên, Ngụy Đông Phong dường như đã mong đợi điều đó từ lâu, và anh ta trông giống như anh ta đang gặp nguy hiểm.

Lý Kiếm đấm lưng cho ông lão nhưng không có ý dừng lại, bất ngờ ông ta lao tới, giang hai tay rồi dùng chiêu “tai bay vạ gió” vào ông lão.

Sau khi lão nhân gia ổn định bóng dáng, hắn cũng không có lui mà tiến lên, tựa hồ muốn dùng bả vai đẩy Lý Kiếm ra, như vậy sẽ phá thủ đoạn của hắn.

Tuy nhiên, Shuangfeng Guaner của Lý Kiếm không cố tỏ ra già, nên anh ta nhanh chóng vận động tay chân, thúc cùi chỏ vào vai ông già.

“Bùm!” Cả kính, lão nhân gia bị Lý Kiếm đánh cùi chỏ, trực tiếp ngã xuống đất.

Chỉ cần tìm kiếm.

“Bùm!” Cú đá.

Lý Kiếm giơ chân đá vào lão đầu, trực tiếp áp chế hắn trên boong tàu không thể nhúc nhích.

“Phốc!” Lão nhân không khỏi phun ra một ngụm máu già.

Khán giả hoàn toàn im lặng.

Trình uyên chết lặng.

Huống chi Lý Kiếm, vừa rồi hắn khó có thể nhìn ra động tĩnh của lão nhân. Tôi đã nghĩ, nếu gặp lại người cũ, tôi sẽ không thể cảm cụ được nữa.

Nhưng Lý Kiếm là quá dữ dội, phải không?

Điều này khiến anh nghĩ đến Lý Ngụy.

Tuy nhiên, trước đó Bạch Long đã nói rằng sức mạnh của Lý Ngụy và Trình Tuấn Phong phải giống nhau, và Trình uyên đã học được từ những cuộc trò chuyện của những người này rằng Trình Tuấn Phong nên giống như ông già.

Vì vậy, Lý Kiến có thể dễ dàng đánh chết lão già như chó, điều này cho thấy ông ta có thực lực hơn Lý Ngụy.

Có lý do cho điều này?

Có phải những người phát triển thành vẻ ngoài này rất mạnh mẽ?

“Lão Tề, ta coi trọng ngươi, nhưng ngươi muốn hại ta, như vậy không phải là chính đáng sao?” Ngụy Đông Phong đến bên cạnh lão Tề ngồi xổm xuống, lạnh giọng hỏi.

Cái đầu già nua bị Lý Kiếm giẫm lên cố gắng nhấc lên, nhưng sau một hồi giằng co, hắn đành chịu thua: “Nhị thiếu gia, ta thật sự đánh giá thấp ngươi.”

“Đứa nhỏ này tuổi còn trẻ cũng có thể có loại thực lực này. Xem ra, nhị thiếu gia nhà họ Ngụy sau này sẽ gọi tên bản.”

Ngụy Đông Phong trầm mặc một hồi hỏi hắn: “Ngươi thật không muốn nói?”

Ông lão nở nụ cười đặc ý: “Nhị thiếu gia, đừng hỏi, đối với ngươi không tốt.”

Nghe vậy, Ngụy Đông Phong thở dài một hơi, sau đó chậm rãi đứng lên.

Trình Tuấn Phong và Thâm Trạch bước tới.

Ngụy Đông Phong nói: “Nếu anh Tề không muốn nói, anh ấy nhất định sẽ không nói.”

Trình Tuấn Phong và Thâm Trạch đều gật đầu.

Bọn họ biết khi đạt tới cảnh giới Già Nam Tề, sẽ không giờ trò đòi bại với bọn họ, huống chi là mặc cả với bọn họ.

Nhưng may thay, lão đại họ Tề đã lộ diện, kẻ chủ mưu đứng sau cũng sẵn sàng ra tay.

Ngụy Đông Phong vỗ vai Trình Gia Dĩnh: “Anh Tuấn Phong, giao cho anh.”

Nói xong, anh ta nháy mắt với Lý Kiếm.

Lý Kiếm buông tay và đi theo Ngụy Đông Phong vào cabin.

Ngụy Đông Phong đứng ngồi không yên khi hành trình không thể tránh khỏi, quay đầu nhìn Trình uyên, cười nói: “Nghe nói ngươi cùng Dogzi có quan hệ tốt.”

Từ cuộc trò chuyện của họ, Trình uyên biết rằng đây là Ngụy Tác và cha của anh ấy, vì vậy anh ấy gật đầu: “Nó khá tốt.”

“Tốt lắm.” Ngụy Đông Phong cười nhẹ xoay người rời đi.

Lý Kiếm thậm chí không nhìn Trình uyên, mà đi theo anh ta.

Điều này khiến Trình uyên có chút thất vọng, nhưng cậu cũng yên tâm khi nghĩ rằng rốt cuộc mình không phải là Lý Nguy.

“Bang!” Một tiếng súng vang lên.

Mọi người đều sửng sốt.

Lão Tề, lão tử!

Trình Tuấn Phong ném súng xuống biển và nói một cách yếu ớt: “Di chuyển tôi, có thể anh sẽ cứu sống bạn, nhưng tôi có thể di chuyển con trai của tôi, không!”

Ông già đã chết.

Kẻ mạnh cũng đã chết.

Một đám người tuyệt vọng, nhìn tôi, tôi nhìn bạn, đột nhiên mất ý tưởng, không biết phải làm sao.

Một số cầm dao xung quanh, và một số lặng lẽ đi lại, có vẻ như muốn xuống xe.

Thậm Trạch quay đầu lại nói với những người này: “Tất cả những người gửi tiền đều đã chết, các bạn có định làm việc chăm chỉ không?”

Nghe vậy, một nhóm tuyệt vọng sau khi nhìn nhau, lần lượt vứt bỏ con dao trên tay, dựa vào dây thừng một cách có trật tự và leo trở lại thuyền khi họ đến.

Con bão cuối cùng cũng kết thúc.

Mọi người trên boong cũng đứng dậy, akimbo akimbo, và lần lượt nói chuyện.

Và tại thời điểm này.

Trái tim Trình uyên bỗng trống rỗng.

Khi Trình Tuấn Phong giết người đàn ông mạnh mẽ: Con trai của tôi đã làm cho bạn chết, bạn phải chết.

Và những gì tôi đã nói khi tôi giết ông già vừa rồi: nếu anh di chuyển tôi, có lẽ anh sẽ cứu được mạng sống của mình, nếu anh di chuyển con trai tôi, nó sẽ không có tác dụng.

Tuy nghe nhưng cảm động lắm.

Tuy nhiên, vì lý do nào đó, Trình uyên cảm thấy rằng nó không liên quan gì đến anh ta, như thể những lời của Trình Tuấn Phong chỉ là để chuộc tội theo ý kiến của anh ta.

Đối với sự chuộc tội ...

Đập vào mắt anh là một đôi giày da cá sấu hàng hiệu.

Trình uyên lập tức quay mặt sang một bên, sau đó ôm bụng, dựa vào lan can khó khăn đứng dậy, không nhìn thấy Trình Tuấn Phong đang đứng trước mặt, liền xoay người bước sang chỗ khác.

Lúc này, anh luôn cảm thấy tất cả người trên tàu, mây trên trời, dưới biển đều mất đi màu sắc thích hợp, biến thành trắng đen, trở thành một bức tranh nền cứng nhắc.

Lác đác.

Trình Tuấn Phong không vội chạy theo Trình uyên và nói: “Về vấn đề này, tôi không còn lựa chọn nào khác. Có rất nhiều điều cậu vẫn chưa hiểu.”

“Mặc dù điều này khiến anh cảm thấy không thoải mái, nhưng với tư cách là một người đàn ông của gia đình họ Trình, đây cũng là một trong những bài kiểm tra cần phải vượt qua.”

“Trình uyên, nếu cậu muốn trở thành chủ tịch của Hiệp hội Thương mại Giang Bắc, trong một lời nói, tôi sẽ giúp cậu.”

đột ngột.

Trình uyên hung hăng quay đầu lại, một tia sáng đỏ xẹt qua đôi mắt tê dại.

Anh ta tức giận đến phát điên, hét vào mặt Trình Tuấn Phong: “Không cần!”

Âm thanh quá lớn.

Sàn tàu, vốn đã trở nên ồn ào, đứng yên trong giây lát.

Tất cả mọi người đều bị sốc bởi tiếng gầm của Trình uyên, và tất cả mọi người đều quay lại nhìn Xiang Trình uyên và Trình Tuấn Phong.

Mọi người ... nín thở.

Trình Tuấn Phong đương nhiên cũng sờ tại chỗ.

“Chúng ta không quen!” Trình uyên rống lên.

Rống xong quay người rời đi.

Trình Tuấn Phong không làm theo, mà chỉ nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Trình uyên, như thể nó đã hóa đá.

“kiểm tra?”

“Họ Trịnh?”

“Tôi không quan tâm!”

Trình uyên lâm bẫm.

Người ta nói rằng cuộc đời giống như nước cờ, nhưng ai lại sẵn sàng làm con tốt của người khác?

Điều đáng sợ hơn nữa là người cha ruột, áp đảo sự sống chết của con trai mình, lại chơi ván cờ này chẳng liên quan gì đến Trình uyên.

Con rể chúa giàu có Trình uyên Bạch An Tương

Chương 522

CHƯƠNG 522

“Bốn chú.” Thảm Hoa đến bên Thảm Trạch chào hỏi.

Thảm Hoa nhìn Thảm Hoa cười, vỗ vỗ vai hắn nói: “Mạnh dạn đi làm đi, người mọi chuyện đều có Sishu, Sishu hỗ trợ người.”

Nghे được Thảm Trạch ủng hộ mình, Thảm Hoa vội vàng gật đầu: “Ừ.”

Kể từ sau khi gia đình thay đổi, Thảm Li vẫn luôn bảo vệ Thảm Hoa, nếu không, bản thân Thảm Hoa cũng không biết mình có sống sót hay không.

Khi nghĩ đến việc rời khỏi Bắc Kinh năm đó, Thảm Li cũng nói với Thảm Hoa: “Nếu ở tỉnh Giang Bắc phát triển tốt, anh có chú thứ tư, chú thứ tư sẽ hỗ trợ anh.”

Anh cũng cho biết: “Ở thể hệ của anh, ba người còn lại kém anh. Vì vậy, họ sẽ sợ anh và tìm cách loại bỏ anh. Vì vậy, rời khỏi thủ đô là sự lựa chọn duy nhất của anh lúc này, nhưng anh có thể yên tâm. Bác yên tâm. Bác ít thời gian, chú Tư sẽ cho cháu về thủ đô.”

Thảm Trạch luôn chăm sóc cho Thảm Hoa, vì vậy Thảm Hoa luôn biết ơn Thảm Ci, và tôn trọng anh ta.

Khi những người trên boong nghe tin Thảm Trạch thuộc tứ đại gia tộc ở Bắc Kinh ủng hộ Thảm Hoa, họ không khỏi nảy sinh lòng ghen tị.

Bạn biết đấy, để nhận được sự ủng hộ của bốn gia tộc lớn, nó tương đương với sự phát triển ổn định.

“Xem ra, việc Thảm Hoa tranh cử chức chủ tịch Liên đoàn Thương Minh tỉnh Giang Bắc lần này là khá chắc chắn.”

“Tôi cũng nghĩ thế.”

“Thật đáng tiếc khi Trình uyên, người chơi bài giỏi quá kém, lại từ chối sự ủng hộ của gia đình Trình.”

“Đúng, đây là Vạn Lý Trường Thành tự hủy.”

Mọi người thở dài và bàn tán rất nhiều.

Thẩm Ly nói với Thẩm Hoa: “Anh đi gặp Tây An trước, vừa rồi cô ấy gặp nguy hiểm.”

Nghe vậy, Thẩm Hoa đột nhiên giật mình, xoay người chạy vào cabin không nói lời từ biệt với Thẩm Trạch.

Và Thẩm Trạch đến chỗ Trình Tuấn Phong và vỗ vai anh ấy.

“Mỗi nhà đều có kinh sách khó đọc thuộc lòng.” Thẩm Ly cười nói: “So ra, người thật sự không là cái gì.

thật.

Theo Loạn gia Thẩm, mối quan hệ giữa Trình Tuấn Phong và Trình uyên chẳng qua là lẽ sống.

Với biến cố lớn như vậy trong nhà họ Ngụy, ước chừng đệ tam gia tộc Ngụy sẽ đoạn tuyệt với nhà họ Ngụy.

Và gia đình Fang ... không có gì nghiêm trọng cả, ngoại trừ việc Phương Thanh Yên đã bị giết bởi Trình uyên.

Đây là những thay đổi lớn hơn so với gia đình Trình.

Trình Tuấn Phong thở dài, đột nhiên hỏi: “Anh nghĩ gì về vệ sĩ bên cạnh Ngụy Đông Phong?”

“Giống như một tên côn đồ, ấn tượng không tốt lắm.” Thẩm Trạch cau mày.

Trình Tuấn Phong gật đầu, nhưng nghiêm nghị nói: “Thực lực có thể so sánh với sáu vị cao thủ ở Bắc Kinh.”

“Ừ, ước chừng nếu xếp hấn năm trong tay sáu người đứng đầu, thì có thể xếp thứ ba.” Thẩm Ly nghiêm nghị nói.

“Vấn đề là anh ấy vẫn còn quá trẻ.” Trình Tuấn Phong.

Thẩm Ly suy nghĩ một chút, trầm giọng hỏi: “Hay là giết hấn?”

Trình Tuấn Phong suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: “Quên đi, lão gia họ Tề vừa mới chết, nếu như người giết hắn, thì vận may của nhà họ Ngụy sẽ hoàn toàn tan vỡ.”

“Ừ.” Thâm Trạch có vẻ đồng ý.

Sau đó Thâm Trạch hỏi, “Con trai của bạn?”

Trình Tuấn Phong cười nhẹ: “Đồ nhi, giờ trò là chuyện bình thường.”

...

...

Vào lúc này, trong phòng chờ của Trình uyên.

“Thâm Trạch công khai ủng hộ Thâm Hoa.” Tiêu Mục nói.

Trình uyên tựa vào cánh tay anh, nửa nằm trên giường, ngo ngác nhìn trần nhà, không động đậy.

Nhìn thấy bức ảnh này của anh, Tiêu Viễn không khỏi nhíu mày: “Không phải tôi nói anh. Bây giờ anh đều là môi nhử, sao phải bận tâm? Chú công khai ủng hộ anh. Nếu anh không từ chối, thì kết quả của cuộc bầu cử vào ngày mai, bạn có cơ hội lớn để giành chiến thắng.”

Trình uyên chế nhạo phản bác: “Tôi không hiểm.”

“Anh lại giờ trò rồi.” Tiểu Chí có vẻ hơi tức giận: “Thành quả thu được rõ ràng là cho đi như thế này, anh có bằng lòng không?”

“Không có gì không muốn.” Trình uyên.

Tiêu Mục chỉ vào mũi Trình uyên vài lần từ trên không, cắn chặt răng: “Anh, chỉ là cái rùng mình vừa rồi.”

“Người có biết người thuộc về cái gì không?”

“Cô thật là phí công. Xem ra món ăn ngon dù miễn cưỡng chuẩn bị cho người nào, dọn ra ăn cũng xong. Tại sao phải làm vỡ món ăn?”

“Sao lại là bạn?”

Tiêu Mục ghét sắt thép, anh không hiểu tại sao Trình uyên lại không chịu được.

Nếu Trình uyên nhận được sự ủng hộ của Trình Tuấn Phong, thì ngay cả khi Thẩm Hoa nhận được sự ủng hộ của Thẩm Trạch, nó sẽ được chia đều.

Nhưng bây giờ, trước mặt rất nhiều người, Trình uyên đã từ chối Trình Tuấn Phong.

“Tại sao?” Trình uyên chế nhạo.

Anh ta lẩm bẩm: “Bởi vì bạn thân của ta bất an.”

“Bởi vì bạn thân của ta rất bối rối!”

“Tại sao tôi phải kìm lại khi tôi bị sai?”

“Tất cả đều là do anh ta gây ra, tại sao tôi không nên cho anh ta biết?”

“Người hỏi ta tại sao chịu không nổi?”

“Được rồi, để anh nói cho em biết!”

“Nếu lần này tôi chịu, anh ấy sẽ không cảm thấy nhiều như vậy. Anh ấy sẽ cảm thấy việc con mình phải làm việc vì cha là lẽ đương nhiên. Lần sau nếu có tình huống tương tự, anh ấy sẽ còn ném tôi ra ngoài nữa.” không cần suy nghĩ.”

“Tôi đã nói với bạn trước đây rằng tôi là con trai của ông ấy. Nếu ông ấy gặp nguy hiểm và cần tôi làm điều này, tôi sẽ làm.”

“Nhưng có điều kiện tiên quyết, đó phải là ta tự nguyện!”

“Tôi chết tiệt chưa muốn chết. Nếu mẹ tôi chết thì sao? Nếu vợ tôi chết thì sao?”

Hàng loạt lời nói của Trình uyên khiến Tiêu Mục choáng váng.

Có một số điều mà những người ở bên ngoài sẽ có cái nhìn rất lý trí, tính toán được và mất của vấn đề này. Nhưng tôi không thể nhận ra hành trình bên trong của những người trong cuộc.

Trình uyên đang cảnh báo Trình Tuấn Phong theo cách này.

Sau một lúc, Tiêu Viễn gật đầu: “Đã hiểu.”

Trình uyên hỏi: “Có khói không?”

Anh lấy điều thuốc từ trong túi ra đưa cho Trình uyên, Tiêu Mục hỏi: “Vây tiếp theo tôi phải làm gì? Tôi đã xem Thảm Hoa trở thành chủ tịch của Liên đoàn Thương Minh Giang Bắc?”

Sau khi châm thuốc, Trình uyên hít một hơi thật sâu, phun ra một vòng khói, lầm bầm: “Cái gì cũng có thể cho đến không có kết quả.”

...

...

Đêm khuya.

Ngày càng ít người trên boong, và hầu hết mọi người quay trở lại phòng chờ để ngủ.

Trình Tuấn Phong không buồn ngủ.

Anh đứng một mình trên boong, nhìn đêm đen và biển đen.

“Tôi thay mặt Trình uyên nói xin lỗi bạn!”

Lúc này, một người khiến hấn kinh ngạc xuất hiện trước mặt.

Trình Tuấn Phong kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy một chiếc váy trắng, tựa như thiên thần, toát ra một đóa hoa đậm bụi màu trắng thánh thiện và xinh đẹp.

Bạch An Tương chậm rãi bước đến chỗ Trình Tuấn Phong và hơi cúi đầu chào Trình Tuấn Phong: “Mặc dù tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi biết rằng thái độ của Trình uyên đối với bạn chắc chắn là sai. Tôi thay mặt anh ấy xin lỗi bạn và xin bạn đừng. hãy sâu sắc với anh ấy. ”

Trình Tuấn Phong lắc đầu nhìn vào mắt Bạch An Tương, theo bản năng hiện lên một tia yêu thương: “Cậu nghĩ nhiều rồi nhóc, không phải lỗi của anh ấy.”

“Một gia đình, không cần phân biệt đúng sai.” Bạch An Tương Tây nhẹ giọng nói.

Khi nghe thấy điều này, cơ thể Trình Tuấn Phong khẽ rung lên.

“Đúng vậy, một gia tộc, không cần phân biệt đúng sai.” Trịnh Gia Dĩnh thở dài: “Nếu hai đứa con trai của tôi nghĩ như vậy thì không sao cả.”

Sau đó, Bạch An Tương đột nhiên nói: “Bố, con muốn hỏi bố một điều.”

Trình Tuấn Phong cười nói: “A gia, không cần yêu cầu.”

Con rể chúa giàu có Trình uyên Bạch An Tương

Chương 523

CHƯƠNG 523

Ngày hôm sau Trình uyên thức dậy rất sớm, vừa mở mắt ra đã thấy Bạch An Tương đang ngồi bên giường anh, ngáy người nhìn anh.

“Có chuyện gì vậy?” Trình uyên thấy mắt Bạch An Tương hơi đỏ và dưới mắt có quầng thâm nghiêm trọng: “Cả đêm cậu sẽ không ngủ đúng không?”

Bạch An Tương Tây nhanh chóng đứng dậy quay lưng lại: “Không sao, chỉ là mất ngủ.”

Trình uyên dụi dụi đôi mắt đăm chiêu, lấy điện thoại ra xem: “Vẫn còn sớm, không thì ngủ ở đây một lát đi.”

Hôm nay là ngày cuối cùng của cuộc bầu cử, cuộc bầu cử bắt đầu lúc chín giờ, và bây giờ chỉ là sáu giờ.

Bạch An Tương Tây dụi mắt, xoay người, cười nói: “Không sai, hôm nay thời tiết tốt. Cùng nhau thổi gió biển đi?”

“Được rồi.” Trình uyên.

Tắm rửa xong, hai người lên boong tàu.

Đối mặt với làn gió biển trong lành và ẩm ướt, Bạch An Tương không thể không dang tay ra và nhắm mắt lại.

Gió hất tóc vào mặt Trình uyên, anh chợt cảm thấy Bạch An Tương hôm nay có gì đó không ổn.

Nhưng tôi không thể biết nó sai ở đâu.

Đứng trước lan can, chú chim nhỏ của cô nép vào người Trình uyên.

Ngay từ sáng sớm, nhiều người đã đến tập thể dục trên boong.

Đây là lần đầu tiên Bạch An Tương công khai yêu Trình uyênxiu trước mặt nhiều người.

Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp và thanh thoát của cô, Trình uyên luôn có một niềm báo chẳng lành, giống như ... giống như bữa tiệc tối vừa rồi.

“Tại sao tôi luôn nghĩ rằng anh có chuyện gì đó trong đầu tôi?” Trình uyên cau mày hỏi.

Bạch An Tương Tây nhìn về phía biển khẽ mỉm cười: “Chồng à, anh nói xem, nếu một ngày nào đó, em biến mất sẽ xảy ra chuyện gì với anh?”

Trình uyên “thình thịch” trong lòng.

Bạch An Tương nhấn mạnh: “Tôi đã nói nếu.”

Cũng may, nỗi bất an trong lòng anh cũng dần vơi đi, anh nói đùa: “Em ăn uống đi, không thì làm gì nữa?”

Bạch An Tương mỉm cười, nhưng vô tình lại thêm một dấu vết buồn bã giữa hai lông mày.

Đột nhiên, Trình uyên duỗi tay ra, ôm cô thật sâu vào trong cơ thể mình, nhẹ giọng nói: “Đừng lo lắng, anh sẽ không mất em.”

Đôi mắt của Bạch An Tương ươn ướt, cô không muốn bị Trình uyên nhìn thấy, vì vậy đầu nhỏ của cô vùi vào vòng tay anh.

Cuộc bầu cử sẽ bắt đầu lúc chín giờ.

Khi Trình uyên và Bạch An Tương và những người khác đến hội trường, nó đã đầy người.

Dù sao trên tàu cũng không có việc gì, những người này chỉ đơn giản đến xem kết quả cuộc bầu cử này, người cuối cùng đã trở thành chủ tịch Liên đoàn Thương Minh tỉnh Giang Bắc, sau đó có thể sẽ bế tắc ngay từ đầu.

Ngay khi Trình uyên ngồi vào chỗ của mình, Thẩm Hoa đã đến bên anh.

“Cảm ơn!” Thẩm Hoa cúi đầu chào Trình uyên.

Trình uyên hơi giật mình, rồi nhận ra rằng mình đang thay mặt Mã Tiên Tiên bày tỏ lòng biết ơn đối với mình.

Anh ngược mắt lên và nhìn Mã Tiên Tiên ở phía xa.

Người phụ nữ đã trở lại dáng vẻ trước đây, với chiếc cằm trắng ngần ngẩng cao, nhìn chăm chăm vào bực không liếc mắt, với vẻ kiêu ngạo.

Trình uyên cười nhẹ: “Nói lời cảm ơn là quá tầm nhìn.”

Nghe vậy, Thẩm Hoa giật mình.

Sau đó Trình uyên nói: “Tại sao anh không giao cho tôi vị trí chủ tịch Liên đoàn Thương Minh Giang Bắc?”

“...” Thẩm Hoa.

Trình uyên biết rằng Thẩm Hoa nhất định không vui, huống chi anh cứu Mã Tiên Tiên, cho dù có cứu Thẩm Hoa, Thẩm Hoa cũng sẽ không đành lòng từ bỏ vị trí chủ tịch của Thương hội. một sự phụ thuộc quan trọng mà anh ta muốn trả thù.

Trở thành chủ tịch của Thương hội tương đương với trở thành người thân của hoàng đế, đến lúc đó còn có ai dám động hấn trong nhà họ Thần?

Với tư cách là chủ tịch của Liên đoàn Thương Minh, anh ấy có thể cung cấp cho Thẩm Trạch nhiều tài trợ hơn. Miễn là Thẩm Trạch trở thành người đứng đầu gia đình Thẩm, thì vấn đề đó sẽ không còn được coi là một tai nạn nữa.

“Tôi đang đùa.” Trình uyên xua tay, cong môi nói: “Lúc đó tôi chỉ đi ngang qua, nên đã được cứu rồi.”

Thẩm Hoa tha thiết nói với Trình uyên: “Dù sao thì hành động của cậu cũng khiến tớ quen cậu một lần nữa. Nếu có thể, có lẽ chúng ta sẽ trở thành bạn bè trong tương lai.”

Trình uyên: “Đó là chuyện tương lai, chuyện tương lai, chuyện sau này hãy nói, chuyện hôm nay anh sẽ không để cho em đâu.”

Nghe vậy, khóe miệng Thẩm Hoa hơi cong lên: “Ta không cho người giao cho, nhất định sẽ thắng.”

“Điều đó không nhất thiết.” Trình uyên.

“Chờ xem.” Thẩm Hoa.

Nói xong quay người trở về vị trí của mình.

Thành thật mà nói, bản thân Trình uyên cảm thấy tỷ lệ chiến thắng của mình lần này là cực kỳ thấp.

Trên thực tế, Trình uyên không phải là người duy nhất nghĩ theo cách này, cần phải nói rằng tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Sau tất cả, Thâm Hoa đã giành được sự ủng hộ của gia đình Thâm ở Bắc Kinh.

Cuộc bầu cử bắt đầu.

Như không có chuyện gì xảy ra, Lý Nham vô cùng bình tĩnh bước vào địa điểm và thông báo với mọi người.

“Mọi người im lặng!”

“Trước hết có hai tin tốt muốn nói với mọi người.”

“Đầu tiên, đó đương nhiên là kết quả của cuộc bầu cử hiện tại của chúng tôi cho chủ tịch Liên đoàn Thương Minh tỉnh Giang Bắc. Kết quả sẽ được tạo ra giữa ba doanh nhân xuất sắc. Họ là Trình uyên của Thâm's Group, Thâmhua Trích Thủy Group và Chương Mỹ Decoration Company. Bạch An Tương .”

“Điều này cũng tuyên bố rằng chiến dịch của chúng tôi sẽ kết thúc thành công với một cử chỉ hoàn hảo.”

Thực ra đây không phải là tin vui cho mọi người, dù sao mọi người đều đến đây với tư cách là chủ tịch của Liên minh kinh doanh.

Nhưng cuối cùng, ai có thể nghĩ ra một cách chơi không biết xấu hổ như vậy ở Giải Doanh Nhân Bắc Kinh: tiêu tiền theo hạn ngạch thăng chức, và tiêu xài hoang phí.

Ai có thể mua được?

“Tin tốt thứ hai là tàu của chúng tôi sẽ quay trở lại thành phố Giang Bắc trong nửa ngày nữa”, Lý Nham nói.

Nó sẽ lên bờ trong nửa ngày nữa.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là một sự kiện đáng mừng cho tất cả những ai đang lang thang trên biển mấy ngày liền gặp phải “hải tặc”, người ta liền bàn tán xôn xao.

Ngay sau đó, chiến dịch bắt đầu.

Lý Nham thông báo: “Quá trình bầu cử cuối cùng dựa trên nhiều khía cạnh của nghiên cứu.”

“Và hôm nay chúng tôi cũng mời ba doanh nhân thành đạt từ bốn gia tộc lớn ở Bắc Kinh làm công chứng viên và thẩm phán.”

“Chúng tôi sẽ điều hành cuộc bầu cử bằng cách bỏ phiếu.”

“Mọi người có mặt đều có cơ hội bỏ phiếu.”

“Chúng tôi, Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh, do tôi đại diện và có tư cách cho một trăm phiếu bầu, và ba trong bốn gia tộc lớn ở Bắc Kinh cũng có tư cách cho một trăm phiếu bầu.”

“Nói cách khác, có hơn 300 ông chủ ở đây, mỗi người có một phiếu bầu, cộng với 400 phiếu bầu của Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh và ba người, chúng tôi có tổng cộng hơn 700 phiếu bầu.”

“Hơn 700 phiếu bầu này sẽ được bỏ phiếu riêng cho ba ứng cử viên, và người nhận được nhiều phiếu bầu hơn sẽ trở thành chủ tịch của Liên đoàn Thương Minh tỉnh Giang Bắc.”

“Tiếp theo, mọi người bắt đầu bỏ phiếu.”

Sau khi Lý Nham đưa ra thông báo, khán giả bất ngờ bùng nổ.

“Cái này còn cần phải chọn sao? Hẳn là Thẩm Hoa.”

“Không nhất thiết, ai biết Trình Tuấn Phong sẽ bỏ phiếu cho ai?”

“Cái chính phụ thuộc vào thái độ của Trình Gia Đồng và Ngụy Đông Phong. Không nghĩ tới, Thẩm Trạch, hẳn là vì Thẩm Hoa.”

“Vậy chúng ta bỏ phiếu như thế nào?”

“Tôi không biết. Dù sao cũng là các vị thần chiến đấu. Tôi thông cảm cho những kẻ yếu thế. Tốt hơn là tôi nên bỏ phiếu cho người đẹp.”

“Thôi, vậy ta cũng cho mỹ nữ bình chọn.”

“Trên thực tế, phiếu bầu của chúng tôi không hữu ích lắm, chủ yếu là do một vài nhân vật lớn trên sân khấu.”

“ ... ”

Con rể chúa giàu có Trình uyên Bạch An Tương

Chương 524

CHƯƠNG 524

tại thời điểm này.

Thầm Trạch Trình Tuấn Phong và Ngụy Đông Phong cùng xuất hiện trong hội trường.

Đột nhiên, nó gây ra một sự náo động.

“Người của tứ đại gia tộc!”

“Đảm bảo đủ...”

Nhìn thấy ba người này, Trình uyên không hề biểu lộ cảm xúc.

Thầm Hoa tràn đầy nhiệt huyết.

“Tất cả mọi người,”

Lúc này, Thầm Trạch đã tiến lên một bước, cười nói: “Có lẽ nhiều người đã biết Thầm Hoa là cháu trai của tôi, vì vậy Thầm xin kêu gọi mọi người chăm sóc sắc mặt của Thầm và chăm sóc cho cháu trai của tôi.”

Ngay khi Thầm Trạch nói những lời này, mọi người lập tức xào náo.

Làm thế nào để chơi cái này?

Người nhà họ Thần đã lên tiếng, cô còn dám cho người nhà họ Thần mặt mũi?

Mọi người nhìn tôi, tôi nhìn bạn.

Dường như tất cả đều đang chờ đợi Trình Tuấn Phong nói thay Trình uyên, một khi Trình Tuấn Phong nói thay Trình uyên, thật sự rất khó để tất cả nhân tài xử lý.

Nhưng trước sự mong đợi của mọi người, Trình Tuấn Phong không giống như Thầm Trạch.

Sau khi ba người xuất hiện trên sân khấu, họ ngồi vào ghế của nhóm công chứng viên của Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh, và Trình Tuấn Phong không hề nói gì.

“Xem ra cha con nhà họ Trịnh đang gặp khó khăn.”

“Trong trường hợp này, không có gì phải do dự.”

“Thực ra chưa chắc đã đúng. Dù gì thì họ vẫn là cha con.”

“Quan huyện hiện tại không tốt bằng. Tỉnh Giang Bắc vẫn luôn là thiên hạ của nhà họ Thảm. Hãy bầu chọn cho Thảm Hoa.”

Mười phút sau.

Kết quả bình chọn đều được giao cho Lý Nham.

Lý Nham liếc nhìn, sau đó ngẩng đầu lên.

Mọi người dồn ánh mắt vào nhau, nín thở và kính cẩn lắng nghe.

“Từ kết quả hiện tại, Thảm Hoa có 200 phiếu, Trình uyên có 120 phiếu, và Bạch An Tương có 40 phiếu.”

Cuộc bỏ phiếu kết thúc.

Một tiếng thở dài.

Đảm bảo đủ.

Lý Nham nói: “Sau đó, ta xin ba vị đại diện của tứ đại gia tộc cân nhắc kỹ lưỡng. Nhóm công chứng liên minh kinh doanh của chúng ta cũng nên cân nhắc. Sau một giờ, cuộc bỏ phiếu cuối cùng sẽ được tổ chức.”

Vì vậy tiếp theo, Bắc Kinh Doanh Doanh trên sân khấu bắt đầu tụ tập cùng nhau thảo luận.

Trình uyên đứng dậy và nói với Bạch An Tương, “Tôi sẽ đi vệ sinh.”

Sau đó, đi về phía nhà vệ sinh.

Vừa bước vào nhà vệ sinh mở máy, phát hiện có tín hiệu điện thoại, tôi nhanh chóng gọi cho Vương Mễ Nhĩ, bảo anh ta đưa người đến cảng thành phố Giang Bắc.

Trình uyên luôn cảm thấy có điều gì đó sẽ xảy ra.

Sau cùng, Lão Tề đã chết và nhiệm vụ thất bại, đồng nghĩa với việc vị sư phụ thứ ba của nhà họ Ngụy đã lộ diện.

Âm mưu phổ biến nhất vào thời điểm này là giết người.

Trình uyên không lo lắng cho sự an toàn của anh ấy, nhưng anh ấy phải lo lắng cho sự an toàn của Bạch An Tương.

Sau khi cúp máy, tôi gọi lại cho Lý Nam Địch.

“Này, Boss Trình, một người đàn ông bạn rợn, thực sự rất phấn khích khi nghĩ đến cô gái nhỏ ở đây.” Ngay khi cuộc gọi được thực hiện, giọng nói trêu chọc của Lý Nam Địch truyền đến.

Trình uyên nghiêm nghị nói: “Đừng đùa, cậu mang theo một ít tay phải và dụng cụ sơ cứu, lái xe cấp cứu đến cảng thành phố Giang Bắc chờ tôi.”

Lý Nam Địch dừng ở đằng kia đùa giỡn, lo lắng hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Người bị thương sao?”

Trình uyên lắc đầu: “Không, đề phòng.”

“Được rồi, tôi sẽ làm ngay bây giờ.” Lý Nam Địch.

“Ừ.” Trình uyên.

“À mà, anh ...” Lý Tinh Trì dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì, liền ngừng nói.

“Có chuyện gì vậy?” Trình uyên.

“Gin Xi không sao cả.”

“Không sao, có chuyện gì vậy?” Trình uyên có chút bối rối.

Lý Nam Địch do dự và nói: “Trình uyên, dì hai của tôi...”

“Tôi ở đây, vì vậy chúng ta đừng nói về nó.”

Lý Tinh Trì chưa kịp nói xong, bên ngoài nhà vệ sinh đã vang lên tiếng bước chân.

Sau khi cúp điện thoại, Trình uyên bước ra khỏi nhà vệ sinh, đi đến bồn rửa tay.

Vừa vặn đầu liền nhìn thấy Long Thẩm Vũ.

“Trình uyên, có vẻ như lần này cậu sắp thua rồi.” Long Thâm Vũ thở dài một cách giả dối.

Trình uyên lấy khăn giấy ra lau tay, lạnh lùng nói với Lâu Thiển Thiển: “Hình như không liên quan gì đến anh đúng không?”

Long Thâm Vũ giễu cợt: “Vốn dĩ ta còn tưởng rằng ngươi có thể đấu với Thâm Hoa, nhưng không ngờ mọi chuyện còn tệ hơn nhiều như vậy. Xem ra tiền của ngươi cũng tiêu không ra gì.”

Anh ta đang tự nhiên nhắc đến hai thẻ khuyến mãi mà Trình uyên và Bạch An Tương mua với giá 6,5 tỷ.

“Thật may là tôi đã không mua nó.” Anh cười: “Nếu không, tôi sẽ cảm thấy tội tệ về nó”.

“Ồ, đúng vậy, đừng tưởng rằng ngươi hiện tại thật tuyệt khi trở lại Đông Sơn, cũng đừng tưởng rằng ngươi đã đánh bại ta. Ta, Long Thâm Vũ, chưa bao giờ thuộc về Thâm Hoa.”

Trình uyên lạnh lùng quay đầu nhìn anh, liếc mắt hỏi: “Anh không phải của Thâm Hoa sao?”

“Bí mật nói cho cậu biết.” Long Thâm Vũ nhìn xung quanh, giả vờ nói: “Bạn thân là con trai thứ, mục đích của tôi thật ra là muốn kích động mâu thuẫn giữa cậu và Thâm Hoa, cậu cho rằng mình thắng tôi sao? Tôi thắng rồi. Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của mình và kích động thành công mâu thuẫn giữa anh và Thâm Hoa. ”

“Nhiệm vụ của ta hoàn thành. Sau khi ta trở về, lão gia tử nhất định sẽ thưởng nặng cho ta, còn ngươi ... Ha ha, nếu không trở thành chủ tịch Liên đoàn Thương Minh tỉnh Giang Bắc, nhưng lại nhận được 6,5 tỷ. vô ích, ngươi nhất định phải như vậy ngu xuẩn hành vi., nhất định sẽ bị chỉ trích. ”

“Còn người nhà họ Trịnh của cậu, không thể để một người ngu ngốc như vậy làm người thừa kế của nhà họ Trịnh.”

“Như vậy, ngươi thua, triệt để thua.”

“Trình uyên, rốt cuộc ngươi vẫn không thể đánh bại ta, ôi không, nói cách khác, ngươi không thể đánh chết lão tử.”

“Bạn thua, và bạn thua khủng khiếp!”

Đáp lại, Trình uyên chỉ cười: “VẬY là bạn rất tự hào?”

Long Thâm Vũ: “Tại sao không?”

“Quên nói với anh.” Trình uyên nhẹ nhàng nói: “Tôi không có tham vọng gì lớn cả. Như anh đã nói, kế thừa gia tộc họ Trình hoàn toàn không phải là mục tiêu của tôi.”

“CẮT!” Long Thâm Vũ thờ ơ hừ lạnh một tiếng, có ý tứ giống như nói: “Không thể ăn nhỏ, nói nhỏ là chua.

Anh ta tỏ ra khinh thường Trình uyên.

Tuy nhiên.

Trình uyên nghiêm túc nói: “Cho nên tôi đã nhìn thấy nó rất nhanh, và nó cũng có thể được gọi là một báo cáo phải có.”

Nghe vậy, Long Thâm Vũ giật mình: “Ý của ngươi là?”

Ngay lập tức, Trình uyên nở một nụ cười xấu xa: “Tôi sẽ nhớ nhiều điều, và tôi không thể quên chúng.”

“Ví dụ, Vương tử Yên vẫn đang nằm trên giường bệnh, toàn thân đều đau!”

“Ví dụ như anh muốn bắt nạt vợ tôi.”

Vẻ mặt của Long Thâm Vũ thay đổi, theo bản năng anh lùi lại phía sau: “Anh ... anh muốn làm gì?”

Đôi mắt của Trình uyên ngưng tụ, và nước da của anh ấy đột nhiên chìm xuống.

“Tôi không biết ai đã cho anh dũng khí để đối mặt với tôi một mình.”

“Trình uyên, tôi cảnh cáo cậu, đây là ... đây là trên con tàu của Thương Minh League. Nếu cậu làm như vậy, nó ... sẽ ảnh hưởng đến kết quả chiến dịch của cậu.” Long Thâm Vũ đột nhiên hiểu mình định làm gì. nên anh ta rút lui và trở nên bất an.

nhưng.

Trình uyên bay lên và đá thẳng vào mặt Long Thâm Vũ.

“Ai thềm quan tâm?” Nắm lấy tóc của Long Thâm Vũ, Trình uyên tát nó xuống theo khuôn mặt của anh ta.

“Ta đã nói, ta nhất định phải báo cho ngươi.”

“Chủ tịch liên minh kinh doanh gì, ai quan tâm?”

“So với những thứ này, đánh bại anh là điều chết tiệt nhất mà tôi đang làm lúc này.”

Bang bang bang ——

Long Thâm Vũ bị Trình uyên làm cho sững sờ, khuôn mặt vừa mới sưng lên, lần này lại lấy lại được “vẻ đẹp” trước đây.

Chương 525

CHƯƠNG 525

“Cứu! Trình uyên đánh tôi!”

“Trình uyên, chủ tịch tập đoàn Trích Thủy, đánh tôi!”

“Cứu giúp...!”

Long Thẩm Vũ rú lên thảm thiết.

Cứu giúp?

không tồn tại.

Nhiều người tranh thủ lúc này đi vệ sinh trong giờ giải lao tại địa điểm, kết quả là một phen hú vía khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Ai sẽ cứu anh ta?

Nhiều nhất, những người này sẽ tạo ra một chút tiếng nói “công lý”.

“Nhìn xem, người bị đánh giống như một con chó chết.”

“Ôi, khổ quá!”

“Đừng nói lung tung, là Trình uyên đã giết người.”

...

Theo cách này, khi Trình uyên đứng lên, trên năm đấm của anh ấy đã bê bết máu, và Long Thẩm Vũ đã ngất đi.

Vứt đi vết máu trên tay, Trình uyên lầm bầm: “Đề cái thằng đéo tuyên được tao, bah!”

Người đi qua rụt cổ chạy nhanh vào nhà vệ sinh.

...

...

Đồng thời, tại địa điểm tổ chức.

Bạch An Tương nhìn lên và thấy rằng Mã Tiên Tiên đã đến với cô ấy vào một thời điểm nào đó.

“40 phiếu, hehe, nếu tôi đã bỏ cuộc rồi.” Cô ấy véo mũi và cười giả lả: “Xấu hổ!”

Trước sự chế giễu của Mã Tiên Tiên, Bạch An Tương không thèm để ý đến cô, quay đầu sang một bên.

Trình uyên đã cứu Mã Tiên Tiên, vì vậy Mã Tiên Tiên đã rất xấu hổ khi đến đó khi anh ta ở đó. Nhìn thấy Trình uyên đã đi ra ngoài, anh cúi vào.

Trong buổi đấu giá tối ngày hôm qua, Bạch An Tương quá kiêu ngạo, khi lấy tám thẻ thăng hạng thứ hai, cô đã khiến nhà họ Thẩm mất mặt, đặc biệt Mã Tiên Tiên của cô đã bị Bạch An Tương tát vào mặt.

Đừng buông tay.

Tuy nhiên, nhìn thấy quần chúng bỏ phiếu, Bạch An Tương chỉ có 40 phiếu, Mã Tiên Tiên có thể giải tỏa cơn tức giận của mình rất nhiều.

“Tôi không biết ai đã mở răng và múa vuốt của anh ta hôm qua. Sao hôm nay anh lại vấp ngã?” Cô hỏi Bạch An Tương với một nụ cười mỉa mai, “Thật đáng kinh ngạc phải không?”

“Bỏ ra 1,5 tỷ mua thẻ khuyến mãi, haha ...”

“Ồ không, hai người mua hai cái với giá 6,5 tỷ.”

“Giàu thật đấy, 6,5 tỷ rồi rút đi”.

Người không quen nhìn từ xa tưởng Mã Tiên Tiên và Bạch An Tương có quan hệ tốt, hai người ngồi rất gần, Mã Tiên Tiên cười nói với Bạch An Tương.

Bạch An Tương quay mặt đi và không để ý đến cô.

Bạch An Tương phớt lờ nó, nhưng một số người không thể nghe được nữa.

Tiêu Mục, người ngồi sau Bạch An Tương và Trình uyên trước đó, nhẹ nhàng nói: “Kết quả cuối cùng vẫn chưa được đưa ra, nên vẫn chưa chắc chắn đó là Thẩm Hoa hay Trình uyên.”

Nghe được những lời của Tiêu Mục, sắc mặt Mã Tiên Tiên chìm xuống, anh lạnh lùng nhìn anh: “Câm miệng, đồ phản bội!”

kẻ phản bội?

Tiêu Mục hơi giật mình.

Sau đó anh ta cười nói: “Cô Mã sợ hiểu lầm. Tôi chưa từng nói trung thành với người đàn ông của cô, vậy sao có thể nói kẻ phản bội?”

“Ngươi...!” Mã Tiên Tiên hừ lạnh: “Kết quả sẽ được thông báo ngay lập tức. Ngươi sẽ phải trả giá cho sự ngu ngốc của mình.”

“Còn hơn nửa tiếng nữa, thông báo chồng tôi đã kế nhiệm thành công chủ tịch hiệp hội thương mại Giang Bắc. Vậy thì anh ấy chỉ cần nói một tiếng, hai người Tiêu Mục và Trình Uyên, sẽ chạt vạt ở tỉnh Giang Bắc.”

“Làm sao ngươi lại khóc khi ta nhìn thấy!”

Tiêu Mục nhún vai với Mã Tiên Tiên: “Tôi đã nói, kết quả vẫn chưa ra, mọi chuyện đều có thể xảy ra.”

Trình Uyên đã nói câu này với Tiêu Mục, mặc dù Tiêu Mục không còn hy vọng vào câu này vào lúc này.

Mã Tiên Tiên chế nhạo: “Chỉ cần được cứng.”

Đúng lúc này, Trình Uyên trở lại.

Ngay khi Mã Tiên Tiên nhìn lên, anh đã thấy Trình Uyên bước vào sảnh và lấy khăn giấy lau tay phải, trên tay phải có vết máu.

Cô ấy đã lập tức sững sốt.

Tôi muốn nói vài lời tàn nhẫn để làm nhục Bạch An Tương và Tiêu Mục, nhưng bây giờ tôi mới dám đứng dậy, quay người rời đi.

Đang đi vội vàng.

Trình Uyên trở lại chỗ ngồi của mình, hỏi Tiêu Mục, “Sao, anh vẫn chân ướt chân ráo với vợ của Thầm Hoa?”

Tiêu Mục vừa uống một ngụm nước đã đồng loạt phun ra.

“E hèm, em bị bệnh khi nào vậy?” Tiêu Mục.

Trình uyên cười nói: “Vừa rồi tôi đi vào, nhìn thấy cô ấy đang nói chuyện phiếm với anh, vừa nhìn thấy tôi liền chạy đi như bị bắt gặp trên giường.”

“Chán!” Tiêu Mục liếc hẩn một cái: “Cũng may người còn đang tâm tình đùa giỡn, cũng không có nghe ta nói. Hiện tại muốn làm cái gì?”

“Mọi người đã đến để cười vào chúng tôi.”

Trình uyên không quan tâm đến điều đó, giơ nắm đấm lên trời rồi quay lại: “Anh thích gì thì làm, dù sao em cũng rất ngầu.”

Nghe vậy, Tiêu Mục ngạc nhiên liếc nhìn Bạch An Tương, miệng anh ta bất giác mở to.

Thấy vậy, Bạch An Tương đỏ mặt, nhanh chóng quay đầu sang một bên, giả vờ như không hiểu và không nghe thấy.

Trình uyên cũng giật mình khi nhìn thấy biểu hiện của họ, liền tỉnh lại và nói: “Em đang nghĩ gì vậy? Em còn có thể ... Quên đi, anh xem, vẫn còn máu.”

Tiêu Mục lần này nghĩ đến khi Trình uyên học máu trên nắm đấm, không khỏi sững sốt: “Máu?”

“Fuck...!” Trình uyên.

Đôi bạn thân đang ở bên nhau, xe đến đột ngột như vậy cũng không kiêng kỵ dịp đó có hợp không.

Mặc dù khuôn mặt của Trình uyên đỏ bừng vì sự chế giễu của Tiêu Mục, nhưng trái tim anh chợt ấm lên.

Như thể tôi đã lấy lại được cảm giác thời đại học.

Anh biết rằng người anh em tốt của anh đã trở về.

...

...

Trên sân khấu, nhóm công chúng viên do Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh thành lập vẫn đang thảo luận.

Ánh mắt của Trình Tuấn Phong cứ nhìn Trình uyên ở đây.

Những gì Thẩm Ly và Ngụy Đông Phong đang nói đến, dường như có quan hệ rất mật thiết với nhau.

Điều này dường như đang gửi một tín hiệu.

Thẩm Ly có quan hệ tốt với Ngụy Đông Phong, vì vậy Thẩm Ly ủng hộ Thẩm Hoa, và phiếu bầu của Ngụy Đông Phong cũng phải được trao cho Thẩm Hoa.

Theo cách này, trên thực tế, không cần Bắc Kinh Thương hội có thể thương lượng hay không.

Thẩm Hoa đã giành được thêm hai phiếu trắng, tức là 400 phiếu. Cho dù 100 phiếu của Trình Tuấn Phong và 100 phiếu của Liên minh Thương mại bầu cho ai, điều đó cũng không thay đổi được tình hình.

Những ánh mắt cuồng nhiệt của mọi người đổ dồn vào Thẩm Hoa.

Ngay cả một số người nghĩ rằng họ thông minh cũng đã bắt đầu tìm kiếm lợi ích cho bản thân từ trước.

“Chủ tịch Thẩm, đừng lo lắng, lần này chủ tịch của Thương hội phải là anh, và tất cả chúng tôi đều bầu chọn cho anh.” Có người ghé sát vào người Thẩm Hoa, khẽ nói với anh.

“Đúng vậy, thoát nhìn Thần Đồng là một người làm được việc lớn, không giống với một số người.” Khi người đàn ông này đang nịnh hót, anh ta không quên coi thường Trình uyên, ánh mắt liếc về phía đây.

Họ là những người nịnh hót, không kể đến Thẩm Hoa, Mã Tiên Tiên rất hữu dụng.

Cô ngồi thẳng hơn, cảm gần như héch lên trời, ánh mắt khinh thường nhìn Trình uyên và Bạch An Tương.

Nó giống như nói với họ rằng: Hãy đánh giá quá cao khả năng của bạn!

...

Sau một thời gian, cuối cùng cũng đến giai đoạn bình chọn.

Khi các thành viên của nhóm công chứng viên giải tán và trở về chỗ ngồi của mình, nơi họp ồn ào lập tức trở nên yên tĩnh.

Mọi người đều nhìn Lý Nham.

Lý Nham cũng hắng giọng.

“Chà, nhóm công chứng viên của chúng tôi đã thảo luận về kết quả, và ba doanh nhân thành đạt từ bốn gia tộc lớn cũng đã gửi tên họ đã chọn cho tôi. Tôi sẽ thông báo chúng tiếp theo.”

“Trước hết, Trình uyên, chủ tịch tập đoàn Trích Thủy, lá phiếu cuối cùng của anh ấy là ...”

“120 phiếu bầu!”

bùm!

Đột nhiên có rất nhiều tiếng ồn từ khán giả.

Chắc chắn, không có người chơi nào bình chọn cho Trình uyên.

Và Trình uyên đột nhiên khịt mũi trong lòng, đầu óc thoáng chốc trở nên trống rỗng.

Tiêu Mục sắc mặt cũng thay đổi.

Chương 526

CHƯƠNG 526

Mặc dù không quan tâm, nhưng anh biết Trình Tuấn Phong không cho anh một trăm phiếu bầu, và Trình uyên vẫn rất khó chịu.

Đương nhiên, trên mặt hắn không lộ ra vẻ gì, dù sao hắn cũng không muốn Bạch An Trương Tây đánh giá thấp bản thân, cũng không muốn người ta gọi hắn là đạo đức giả.

“Chuyện này sao có thể xảy ra?” Tiêu Mục cũng có chút nghi ngờ, dù sao Trình Tuấn Phong là cha ruột của Trình uyên, nếu lúc này không hỗ trợ Trình uyên, liệu ông ấy có thể hỗ trợ Thẩm Hoa sao?

Anh vốn tưởng rằng cho dù Trình uyên có thua Thẩm Hoa cũng không thua quá nhiều, rốt cuộc Trình Tuấn Phong vẫn sẽ bỏ phiếu cho Trình uyên một trăm phiếu, nhưng hiện tại xem ra không phải như anh nghĩ.

Mã Tiên Tiên ở đằng xa giả vờ liếc nhìn Trình uyên một cách thờn nhớn, với một nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn, như thể cô đã in sẵn lời nói ngạo mạn của người chiến thắng trên trán anh.

Thẩm Hoa cũng nhìn Trình uyên một cái nhìn sâu sắc.

Điều này giống như sự khinh thường của kẻ chiến thắng đối với kẻ thua cuộc.

Trong mắt mọi người, kết quả đã hiện ra, chính là Thẩm Hoa, người được bầu làm chủ tịch Liên đoàn Thương Minh tỉnh Giang Bắc.

Tuy nhiên.....

Chỉ khi mọi người nghĩ vậy.

Lý Nham tiếp tục thông báo: “Thảm Hoa, Chủ tịch tập đoàn Thảm, cuối cùng được ... 300 phiếu bầu!”

300 phiếu bầu?

Vừa dứt lời, cả hội trường im phăng phắc.

Tất cả mọi người đều chết lặng.

Khung cảnh vắng lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Đôi mắt của Thảm Hoa và Mã Tiên Tiên đều mở to đột ngột.

Ngay cả Trình uyên và Tiêu Mục cũng choáng váng.

“Tình hình thế nào?”

“Có người bỏ phiếu trắng?”

“Chà, chắc là vậy. Tôi đoán Trình Tuấn Phong sẽ không bỏ phiếu cho Thảm Hoa ngay cả khi anh ấy không bỏ phiếu cho Trình uyên. Tôi đoán anh ấy đã bỏ phiếu trắng.”

“Nói như vậy, cuối cùng Thảm Hoa đã thắng.”

Sau một khoảng thời gian ngắn yên tĩnh, hội trường đột nhiên bùng nổ trở lại.

Mọi người đang nói về nó, và họ dường như đã đoán ra một khả năng, ngay cả khi Trình Tuấn Phong bỏ phiếu trắng.

Nghe thấy ý kiến của mọi người, Thảm Hoa và Mã Tiên Tiên cũng có phản ứng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Trong mọi trường hợp, kết quả cuối cùng sẽ không thay đổi.

Tuy nhiên, đúng như họ nghĩ theo cách này, Lý Nham bình tĩnh tuyên bố: “Bạch An Tương, tổng giám đốc của công ty trang trí Chương Mỹ, cuối cùng đã thắng cuộc bỏ phiếu ...”

“340 phiếu bầu!”

Cuộc thảo luận ồn ào đột ngột dừng lại.

Thảm Hoa đột nhiên nhìn về phía Trình uyên.

Mã Tiên Tiên cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Ngay cả Trình uyên cũng kinh ngạc nhìn vợ mình.

Ai có thể nghĩ ra nó?

Ai có thể ngờ rằng Bạch An Tương, người ít được ủng hộ nhất và gần như bị mọi người phớt lờ, cuối cùng lại giành được 340 phiếu bầu.

Thẩm Hoa chỉ có 300 phiếu bầu, tức là Bạch An Tương đã đánh bại Thẩm Hoa và Trình uyên, và cuối cùng lên ngôi chủ tịch Liên đoàn Thương Minh tỉnh Giang Bắc.

Một âm thanh hít vào đột nhiên vang lên tại hiện trường.

Kết quả này thật bất ngờ.

Mã Tiên Tiên dữ dội đứng lên và giận dữ hét lên: “Không phải, chắc là có lỗi! Làm sao cô ấy có thể nhận được nhiều phiếu bầu như vậy?”

“Cô ấy chỉ có 40 phiếu trong vòng bỏ phiếu đầu tiên. Đó hẳn là một sự nhầm lẫn. Tôi nộp đơn để bỏ phiếu một lần nữa!”

Nghe thấy tiếng mắng của Mã Tiên Tiên, Lý Nham chậm rãi ngẩng đầu lên, nhàn nhạt liếc nhìn cô rồi hỏi: “Cô đang nghi ngờ tính công bằng của liên minh kinh doanh của chúng ta sao?”

“Tôi ...!” Nghe thấy giọng nói có chút lạnh sống lưng của Lý Nham, trái tim Mã Tiên Tiên run lên, không biết nên nói gì.

Lý Nham lạnh giọng tiếp tục nói: “Chỉ có ba trăm sáu mươi vị sếp có mặt mới có quyền biểu quyết. Cô còn không có quyền biểu quyết, lại nộp đơn đi bầu! Cô nghĩ mình là người như thế nào?” ”

Nghe vậy, Mã Tiên Tiên ngay lập tức mặt đỏ bừng sau khi được huấn luyện.

Thẩm Hoa nói nhỏ: “Đừng làm phiền, ngồi đi!”

Ma Xian ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hoa với một cái mông tức giận.

Nhưng Thẩm Ly, người đang ngồi trên quày công chứng, xoa xoa khuôn mặt của mình, như để che giấu sự xấu hổ của mình.

Rốt cuộc, người mà Lý Nham khiển trách chính là vợ của Thâm Hoa.

Trên thực tế, tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên, họ không biết thân phận của Lý Nham là gì, có lý do là mặc dù tứ đại gia tộc ở Bắc Kinh sợ Liên minh Thương mại Bắc Kinh, nhưng họ không nên sợ Lý Nham.

Tuy nhiên, trên thực tế, những người này dường như thực sự sợ Lý Nham.

Lý Lan Oanh nhẹ nhàng đứng lên nói: “Các người đều cho rằng lần biểu quyết này là sai lầm?”

Không ai dám trả lời.

Vì vậy Lý Nham nói tiếp: “Được rồi, ta hát vé đi.”

“Thâm Ly, anh bầu chọn cho Thâm Hoa đúng không?”

Thâm Ly gật đầu: “Ừ.”

“Vì vậy, Thâm Hoa đổi từ hai trăm phiếu thành 300 phiếu!”

Lý Nham hỏi mọi người, “Chuyện này có sai không?”

Mã Tiên Tiên không kìm được, đột nhiên hét lên: “Còn những người khác, không có người nào khác đã bầu cho Thâm Hoa sao?”

Lý Nham gật đầu, nghiêm túc nói với nàng: “Ừ.”

“Chuyện này, làm sao có thể?” Mã Tiên Tiên nói rằng anh không thể tin được.

Lý Nham nhìn Trình Tuấn Phong và Ngụy Đông Phong: “Họ Trình và nhà họ Wei có thể bỏ phiếu cho Bạch An Tương?”

Trình Tuấn Phong và Ngụy Đông Phong đồng thời gật đầu.

Sau đó Lý Nham khẽ mỉm cười: “Xin lỗi, Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh của chúng tôi cũng đã bỏ phiếu cho Bạch An Tương.”

“Bùm!” Một âm thanh.

Khung cảnh ồn ào.

Trên thực tế, ngay cả Thương hội cuối cùng cũng bỏ phiếu cho Bạch An Tương, tức là Bạch An Tương được ba trăm phiếu, cộng với 40 phiếu trước đó, quả thật là ba trăm bốn mươi phiếu.

Nhưng tại sao lại thế này?

“Tại sao Liên đoàn Thương Minh lại bỏ phiếu cho Bạch An Tương?” Mã Tiên Tiên bất mãn hỏi.

Bị Mã Tiên Tiên chất vấn một lần nữa, sắc mặt Lý Nham đột nhiên trầm xuống, anh giận dữ hét về phía Mã Tiên Tiên, “Tôi có tiếng nói cuối cùng, tôi sẽ bỏ phiếu cho ai mà tôi sẵn sàng bỏ phiếu, và bạn nên quan tâm đến nó chứ?”

Khán giả lặng đi.

Nhiều người sửng sốt trước việc Lý Nham đột nhiên phát điên.

Mà Lý Nham dường như đã nhận ra anh ta mất dạng, không khỏi ho khan một tiếng, nhẹ nói: “Tại sao lại bỏ phiếu cho Bạch An Tương?”

“Được, vậy tôi hỏi tất cả mọi người có mặt, không có cô ấy ngồi ở đây được không?”

“Khi trên thuyền có bom, ai trong các người dám lấy hết can đảm để cắt hai sợi chỉ đó?”

“Bên dưới quả bom là nhà kho của phà. Có nhiên liệu từ phà của chúng tôi trong nhà kho. Bạn có biết điều gì sẽ xảy ra nếu nó phát nổ không?”

“Người không có dũng khí, nhóm đại sư người cũng không có dũng khí, nhưng cuối cùng vẫn là nữ nhân nhu nhược của nàng đứng lên, đứng ở trước mặt nhóm cao thủ của người.”

“Tại sao liên minh kinh doanh của chúng ta lại bỏ phiếu cho cô ấy? Em nói với anh là mặt không nóng sao? Không hoảng sao?”

“Còn có mặt mũi nào để hỏi một câu thiếu năng như vậy.”

“Người không thể giữ một chút mặt mũi?”

Lí Nham càng nói càng hưng phấn, càng lớn tiếng, càng nói càng nhiều, hiện trường càng yên tĩnh.

Mọi người đều sững sờ.

Và Trình uyên dường như vẫn chưa nhận ra chuyện gì đang xảy ra cho đến tận bây giờ.

Chỉ trong nháy mắt, vợ anh đã trở thành chủ tịch hiệp hội thương mại Giang Bắc?

Nhớ lại việc Bạch An Tương nói với anh rằng cô ấy muốn tranh cử chức chủ tịch Liên đoàn Thương Minh để giúp Trình uyên lấy lại vị thế, Trình uyên vẫn đang nghĩ rằng điều đó là không thể, và làm thế nào để thuyết phục cô ấy từ bỏ.

Bạch An Tương mỉm cười với Trình uyên, sau đó từ từ đứng dậy.

Trong đầu tôi hiện lên một cảnh tượng với Trình Tuấn Phong trên boong tàu đêm qua.

“Ba, con muốn hỏi ba một chuyện.”

“Gia gia, tại sao phải hỏi.”

Chương 527

CHƯƠNG 527

Bạch An Tương cắn môi có vẻ đang cố gắng, cuối cùng cô ấy nghiêm túc nói: “Ba, cha có thể giúp con trở thành chủ tịch Hiệp hội Thương mại Giang Bắc được không?”

Khi những lời này được nói ra, Trình Tuấn Phong đã sững sờ trong giây lát.

Sau đó anh ấy lại cười và nói: “Tôi tưởng anh sẽ nhờ tôi giúp Trình uyên trở thành chủ tịch của Liên đoàn Thương Minh.”

Bạch An Tương mím chặt môi và lắc đầu.

Trình Tuấn Phong tò mò hỏi: “Anh có thể cho em biết lý do được không?”

“Bởi vì... bởi vì tôi muốn rời xa anh ấy.” Khi tôi nói ra điều này, giống như đang đưa ra một quyết định khó khăn, giống như có gì đó mắc kẹt trong cổ họng, nghẹn ngào nhưng không muốn được nghe thấy.

Nghe thấy những lời này, Trình Tuấn Phong cau mày dữ dội, hiển nhiên, điều này nằm ngoài dự đoán của anh ta.

“Tại sao?” Anh hỏi.

Trình uyên giết Phương Thanh Yên và bị tổng vào tù, không quan tâm đến sự an toàn của bản thân, Bạch An Tương một mình đến Bắc Kinh cầu cứu, quỳ gối trong nhà cũ của Trình cho đến khi cô ngất xỉu.

Trình Tuấn Phong biết điều này, vì vậy anh ấy không nghĩ Bạch An Tương sẽ thông cảm.

Ngoài ra, bí quyết là gì?

Trình Tuấn Phong trầm giọng nói: “An Tương, Trình uyên và tôi đều đồng ý với bạn, và tôi có thể thấy rằng Trình uyên có

một tình yêu sâu sắc với bạn, vậy bạn có thể cho tôi biết tại sao không?”

Vì vậy, Bạch An Tương đã nói cho Trình Tuấn Phong một lý do khiến anh không muốn từ chối nhưng không thể quyết định.

“Tôi không thể sinh con!”

Trình Tuấn Phong im lặng.

Theo quan điểm của một người đàn ông, đây không phải lỗi của Bạch An Tương, cũng không phải lỗi của Trình uyên, họ không nên chia tay nhau vì chuyện này.

Tuy nhiên, anh là người đứng đầu gia đình Trình.

Anh ta phải chịu trách nhiệm cho tương lai của gia đình Trình.

Những người cũ trong nhà họ Trình sau khi biết chuyện này nhất định sẽ đòi ly hôn với Trình uyên, nếu Trình uyên nhất quyết ở lại, họ sẽ mất tư cách kế thừa nhà họ Trình.

Một đồng đồ cũ này!

Những suy nghĩ cũ kỹ và dai dẳng.

Trình Tuấn Phong muốn nguyên rửa.

Bạch An Tương nói: “Tôi biết bạn không thể chịu đựng được quyết định này, và Trình uyên sẽ không đưa ra lựa chọn như vậy. Vì vậy, hãy để tôi đưa ra quyết định này, và hãy để tôi lựa chọn sự lựa chọn này.”

“Nếu bạn cho rằng điều này là không công bằng với tôi, hãy giúp tôi trở thành chủ tịch của Liên đoàn Thương Minh tỉnh Giang Bắc.”

Trình Tuấn Phong im lặng hồi lâu mới hỏi: “Đây là tiền bồi thường à?”

Bạch An Tương Tây căn môi dưới, yên lặng gật đầu: “Quên đi.”

...

...

Sự việc này chợt lóe lên, Bạch An Tương bước lên bực với vẻ mặt bình tĩnh, cúi đầu nhẹ với Lý Nham, sau đó quay mặt về phía đám đông.

“Các người có chấp nhận hay không, từ hôm nay trở đi, ta sẽ làm chủ tịch Hiệp hội Doanh nhân Giang Bắc. Các người có ý kiến phản đối thì cứ việc. Bởi vì không chỉ có uy quyền của Giải Thương gia Bắc Kinh, không thể khiêu khích các cơ quan.” vẫn còn nằm ngoài nghi ngờ!”

Mã Tiên Tiên không bị thuyết phục, cô hỏi Bạch An Tương lớn tiếng trước khán giả: “Nếu bạn sử dụng quyền lực vì lợi ích cá nhân thì sao?”

Rõ ràng là cô ấy đã không thể chấp nhận sự thật rằng Bạch An Tương đã trở thành chủ tịch của Liên đoàn Thương Minh.

Bạch An Tương Tây nhàn nhạt liếc cô một cái, nhớ tới những gì cô đã nói lúc trước, không khỏi cười lạnh: “Tôi sẽ cố gắng công bằng, công chúng.”

gì?

Thử?

Những người trên khán đài đã bị sốc ngay lập tức.

Bạn có muốn trở nên thẳng thắn và rõ ràng như vậy không?

Cố gắng là gì?

Bạn không thể nói chắc chắn?

Nhưng Lý Nham, người đứng sau Bạch An Tương, gật đầu bí mật.

Theo quan điểm của anh, liên minh kinh doanh là thiên đường của giới kinh doanh, là tồn tại không thể chối cãi, không nên vì thế mà kiêu ngạo, hống hách.

Dù là Thẩm Hoa hay Mã Tiên Tiên, biểu hiện của anh ấy đều thay đổi.

Ngay cả khi có Thẩm Ly hỗ trợ, họ vẫn thua, và họ thua một người phụ nữ.

Trình uyên không quan tâm, dù sao thì Bạch An Tương cũng là vợ anh, nhưng nhà họ Thẩm thì khác.

Thẩm Hoa đã nói với Trình uyên trước đó rằng tôi sẽ không để nó cho bạn, và tôi sẽ thắng.

Mã Tiên Tiên cũng nói với Bạch An Tương trước đây, chỉ có 40 phiếu bầu, nếu bạn nghỉ việc sớm, nó sẽ là một sự xấu hổ!

Nhưng cuối cùng, trước mặt mọi người, thể diện nhà họ Thần bị những lời nói tàn nhẫn như vậy làm cho mất mặt.

Tát vào mặt.

“Bạn cảm thấy thế nào?”

Tiêu Mục, người đang ngồi sau Trình uyên, hỏi Trình uyên với một nụ cười.

Sau khi Trình uyên ngạc nhiên, trong lòng bắt đầu phẫn khích.

Bạch An Tương cuối cùng đã trở thành chủ tịch của Liên đoàn Thương Minh, điều này vượt quá sự mong đợi của anh ấy, và anh ấy thậm chí còn không nghĩ đến điều đó.

Tất nhiên, anh ấy phải mừng cho Bạch An Tương, nhưng ngoài niềm hạnh phúc còn có chút lo lắng.

Anh lo lắng rằng Bạch An Tương sẽ phải chịu nhiều áp lực hơn.

“Khó chịu,” anh nói.

...

...

Kết thúc cuộc bầu cử, Trình Tuấn Phong, Thẩm Ly và Ngụy Đông Phong rời địa điểm.

Mọi người cũng giải tán từng người một.

Khi Bạch An Tương chuẩn bị bước xuống, anh đã bị Lý Nham chặn lại.

“Chúc mừng cô Bạch.” Lý Nham mỉm cười.

Bạch An Tương Tây cũng lịch sự gật đầu với anh: “Cũng cảm ơn anh.”

Lý Lan Oanh xua tay: “Từ nay về sau ngươi là người một nhà, đừng khách sáo như vậy.”

“Đúng vậy, bởi vì ngươi không quen thuộc với Thương hội Giang Bắc, cho nên ta tạm thời ở lại giúp ngươi giải quyết một số chuyện vặt vãnh, giúp ngươi làm quen với công việc càng sớm càng tốt.”

Nghe vậy, Bạch An Tương vội vàng cảm ơn lần nữa: “Vậy thì sẽ có ngài Lão Lý.”

“Đừng gọi anh Lý, sau này cứ gọi anh là Lý Ngụy huynh, ồ phải, nhanh lên chuẩn bị sau khi anh về. Ba ngày nữa anh có thể đảm nhiệm chức vụ.” Lý Nham nói.

Bạch An Tương Tây hơi nhú mày, trong mắt lóe lên vẻ thất thần, nghiêng răng nghiêng lợi, lắc đầu nói: “Không cần ba ngày nữa, ngày mai ta sẽ báo cáo Thương hội.”

Nghe vậy, Lý Nham mừng rỡ nói: “Như vậy là tốt nhất.”

Anh đưa tay ra hiệu bắt tay Bạch An Tương.

“Tôi rất mong được làm việc với cô Bai.”

Bạch An Tương cũng đưa tay ra bắt tay đối phương.

Lúc này, Trình uyên đã bước lên sân khấu, ôm Bạch An Tương, cười với Lý Nham: “Sau đó, em xin phép anh Lý chăm sóc cho anh ấy.”

Lý Nham hơi nhú mày, nhưng ngay sau đó liền duỗi ra, cười nói: “Đó là đương nhiên.”

Nhưng khi Trình uyên vươn tay qua vai Bạch An Tương, cơ thể mềm mại của Bạch An Tương khẽ run lên, nhưng không từ chối mà bất giác cúi đầu xuống.

Trình uyên cảm nhận được động thái này, nên đột nhiên cảm thấy không ổn.

Cùng Bạch An Tương rời địa điểm, họ đến phòng khách, Bạch An Tương nói rằng anh ấy sẽ nghỉ ngơi khi anh ấy mệt.

Sau khi Bạch An Tương ngủ say, Trình uyên bước ra khỏi cabin và lên boong.

Tôi thấy Lý Nham đứng một mình ở lan can và thổi gió biển từ xa.

Anh cũng bước tới.

“Anh đang lo lắng rằng tôi có một kế hoạch khác cho vợ anh?”

Có vẻ như Trình uyên sẽ đến sớm nhất là vào tháng 9, vì vậy Lý Nham đã hỏi.

“Không có sao?” Trình uyên nheo mắt hỏi.

Lý Lan Oanh thở dài, cười khỏ: “Cho dù ta có trái tim này, ta cũng không có khả năng đó.”

“Ý anh là gì?” Trình uyên.

“Ý của anh là gì?” Lý Nham chế nhạo nói với Trình uyên:

“Anh chỉ là quá thiếu tự tin.”

Trình uyên cau mày.

Lý Lan Oanh hít một hơi dài nói: “Lúc cô Bạch cắt sợi dây nôi, tôi đang đứng bên cạnh cô ấy.”

“Tôi hỏi cô ấy rằng tôi có muốn ở lại gì nữa không?”

“Anh có biết cô ấy nói gì không?”

Chương 528

CHƯƠNG 528

Khi Lý Nham nói lời này, cảnh tượng lúc đó không khỏi hiện lên trong đầu hắn.

Bạch An Tương chậm rãi ngồi xổm bên cạnh quả bom, trên tay cầm kéo, run như cây sậy.

Nhưng đôi mắt của cô ấy sáng hơn bao giờ hết, cô ấy nói: “Nếu chúng ta có thể quay lại quá khứ, khi anh ấy còn là một cậu bé nghèo, chúng ta không biết con đường phía trước. Tôi muốn đối xử tốt với anh ấy, và tôi muốn trốn thoát điều đó với anh ấy. Thành phố, hãy đến một nơi chỉ có hai chúng ta.”

“nhưng bây giờ.....”

“Trên đời này không có thuốc hồi hận, có thể đây là cái gọi là thân phận cũng không có, cho nên...”

“Vậy ta muốn gặp hắn ở kiếp sau.”

“Rắc!” Ngay khi câu nói này tiếp đất, cây kéo liền cắt xuống không chút do dự.

Lý Nham sửng sốt.

Bạch An Tương cũng nhắm chặt mắt.

nhưng.

Cô ấy đã đúng.

Mặc dù đánh cuộc là đúng, Lý Nham không nhìn thấy niềm vui của phần đời còn lại của mình trên khuôn mặt của cô.

...

Trở lại với thực tại, Lý Nham nói với Trình uyên: “Tôi không biết cô ấy nói có ý gì, nhưng lúc đó, trong lòng cô ấy chỉ có bạn, và bạn không có lòng tin ở cô ấy. Điều này khiến tôi cảm thấy Rất thất vọng.”

Sau khi nghe những gì Lý Nham nói với mình, Trình uyên đột nhiên cảm thấy khó chịu.

“Xin lỗi, tôi đã hiểu lầm bạn.” Trình uyên nói.

Lý Lan Oanh lắc đầu: “Đừng, người không cần xin lỗi ta. Ai cũng thích nữ nhân như thế này. Nếu như người không thể nắm chắc, ta có lẽ cũng sẽ làm.”

“Sau tất cả, tôi vẫn độc thân.”

Trình uyên khẽ mỉm cười, cố định ánh mắt, nghiêm túc nói với Lý Nham: “Đừng lo lắng, tôi sẽ không cho cậu cơ hội.”

...

“nhìn.”

Lý Nham chỉ về phía xa.

Trình uyên nhìn theo những ngón tay của anh và thấy rằng anh có thể nhìn thấy vùng đất phía xa.

“Chúng ta đang ở nhà,” anh nói.

Trình uyên đột nhiên hỏi: “Đệ tam đại thiếu gia nhà họ Ngụy sẽ làm sao?”

Lý Nham mỉm cười, lắc đầu nói: “Hắn muốn giết tất cả mọi người, trừ phi giết tất cả mọi người trên thuyền. Nếu Trình Tuấn Phong Thẩm li và Ngụy Đông Phong đồng thời chết, tôi sợ rằng toàn bộ nhà họ Ngụy sẽ bị tiêu diệt. Tôi không dám.”

”

“Có vẻ như họ rất sợ cậu.” Trình uyên tò mò hỏi.

Lý Nham cười lạnh: “Ta sợ ta, ta rõ ràng là sợ ta huynh đệ.”

“Anh trai cậu?” Trình uyên ngạc nhiên.

“Anh ấy gọi, Dao Chang.” Lý Nham nói.

Trình uyên sững sờ.

Người ta nói rằng đạo sĩ không phải là một đạo sĩ thực sự, mà chỉ là một cái tên. Họ của anh ấy là Li, tên đầu tiên của anh ấy là Daochang, và Li Daochang.

Hơn nữa, là chủ tịch mới nhất của Liên đoàn Thương Minh thành phố Bắc Kinh, ông ấy đã thay thế vị trí của Đông Tâm Tư.

Tất nhiên, Trình uyên không hứng thú lắm với chuyện này.

Điều khiến anh thích thú là Trần Thành nói rằng đạo sĩ biết tung tích của em gái Trần Thành.

Và Trình uyên cũng đã hứa với Trần Thành sẽ giúp anh tìm được em gái của mình.

Vì vậy, Trình uyên trong lòng cảm động nói với Lý Nham: “Tôi muốn đến thăm anh trai của bạn nếu có cơ hội.”

“Có cơ hội đi.” Lý Nham khẽ cười: “Tuy nhiên, quan hệ của tôi và anh ấy không tốt lắm, có thể anh ấy không muốn gặp tôi”.

...

...

Chuyến phà trở lại thành phố Giang Bắc.

Như Lý Nham đã nói, vị chủ nhân thứ ba của nhà họ Ngụy không có ý định phái người đến giết anh ta.

Nhiều người ở cảng chờ sẵn, phần lớn là nhân viên và người thân của 360 sếp trên tàu.

Trình uyên Bạch An Tương Khi họ xuống tàu, Trình uyên không nhìn thấy Trình Tuấn Phong và các đại ca khác.

Ban đầu, Trình uyên muốn cảm ơn Ngụy Đông Phong, có lẽ anh ấy đã bầu chọn cho Bạch An Tương, thứ nhất vì mối quan hệ của Trình Tuấn Phong và thứ hai là vì mối quan hệ cá nhân của Trình uyên với Ngụy Tác.

Sau khi xuống thuyền, Trình uyên thấy sắc mặt Bạch An Tương không tốt lắm, vội hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Bạch An Tương lắc đầu nói: “Không sao, có lẽ em bị cảm rồi.”

Vì vậy, Trình uyên đã gọi cho Lý Nam Địch và đưa Bạch An Tương đến xe cứu thương mà họ đã lái.

Bạch An Tương nói: “Anh và Tiêu Mục đã lâu không gặp nhau. Chắc có rất nhiều điều để nói, anh đừng đi cùng chúng tôi.”

Trình uyên do dự và nghĩ, dù sao cũng có Lý Nam Địch, vì vậy anh gật đầu tỏ tình với Lý Nam Địch: “Chăm sóc cô ấy.”

Lý Nam Địch gật đầu.

Trình uyên, Tiêu Mục và họ rời đi trên một chiếc xe khác.

Mục Như Trăn được Trình uyên sắp xếp để gửi Bạch Long Trần Thành trở về.

...

Ngồi vào xe cấp cứu, Lý Nam Địch kiểm tra Bạch An Tương Tây, cười nói: “Không sao, tôi chỉ bị cảm thôi. Lúc về tôi sẽ cho cậu uống thuốc.”

Bạch An Tương gật đầu, sau đó quay lại nhìn xe ngựa.

Trong xe cấp cứu, ngoài tài xế, chỉ có cô và Lý Nam Địch.

Bạch An Tương Tây kinh ngạc: “Không phải vừa thấy có y tá sao? Người ta thì sao?”

Lý Nam Địch cười nhẹ: “Ta sẽ cho bọn họ bắt taxi trở về.”

“Cậu vẫn có thể ngồi trong chiếc xe này chứ?” Bạch An Tương.

Lý Nam Địch nắm lấy tay Bạch An Tương, cười nói: “Tôi muốn cùng cậu trò chuyện một lúc.”

Khi nghe điều này, Bạch An Tương đã im lặng.

Khi cô mất trí nhớ, cô và Lý Nam Địch trở thành bạn thân của nhau, và hai người họ không có gì để nói vào thời điểm đó.

Do đó, Bạch An Tương cũng có thể thấy được ý của Lý Nam Địch đối với Trình uyên.

“Đi hai của tôi đến rồi.” Lý Nam Địch nói với Bạch An Tương với một nụ cười.

Nhưng Bạch An Tương đột nhiên nói, “Nam Địch, giúp tôi chăm sóc Trình uyên.”

Nghe vậy, Lý Nam Địch giật mình: “Cầm Tây, anh nói đây là ý gì?”

Bạch An Tương cười khỏ: “Không có chuyện gì, chỉ là tôi mệt mỏi. Tôi muốn ly hôn với Trình uyên, đến lúc đó anh ấy sẽ giao lại cho cô.”

Lý Nam Địch do dự.

Ban đầu, cô ấy muốn nói với Bạch An Tương rằng di hai của cô ấy đang ở đây, và chất độc trong cơ thể cô ấy có thể được tẩy sạch, và sau đó cô ấy có thể có con.

Nhưng không biết tại sao, nàng lại nuốt xuống câu nói này muốn thốt ra một lần nữa.

“Trình uyên, anh ấy sẽ không ly hôn với em, anh ấy sẽ không đồng ý.” Lý Nam Địch nói.

Bạch An Tương lắc đầu, đôi mắt cô chột ươn ướt.

Người ta nói rằng nếu bạn ngẩng cao đầu, nước mắt sẽ không chảy ra, vì vậy cô ấy đã làm như vậy.

“Anh có biết Nam Địch không? Trình uyên rất cần một đứa trẻ.”

Lý Nam Địch lắc đầu: “Theo tôi biết thì anh ấy sẽ không ly hôn với cô chỉ vì cô không thể có con. Ngược lại, tôi nghĩ anh ấy có thể sẽ thương cô nhiều hơn.”

Bạch An Tương Tây đưa tay quệt nước mắt nói: “Anh ta là người thừa kế của nhà họ Trình, người nhà họ Trình không muốn một người không có con cháu kế thừa cơ nghiệp của nhà họ Trình, nếu họ không được bảo vệ. của gia đình Trình, Trình uyên hiện đang ở trong tình trạng nguy hiểm. ”

“Rốt cuộc là hấn giết Phương Thanh Yên nhà họ Phương, hấn xúc phạm đến Thẩm Hoa nhà họ Thẩm, nghe nói còn có người khác muốn giết hấn.”

“Không chỉ cuộc đời, mà cả sự nghiệp và tương lai của anh ấy đều đầy chông gai.”

“Bởi vì ta yêu hấn, ta không thể hại hấn.”

“Vì tôi không thể sinh con cho anh ấy, vậy tôi chỉ có thể buông tay.”

“Tôi sẽ âm thầm giúp anh ấy bằng một hình thức khác.”

Lần này Lý Nam Địch thực sự im lặng.

Một lúc lâu sau, cô ấy đột nhiên nói, “An Tương, anh đã thay đổi.”

Bạch An Tương Tây nắm lấy tay Lý Nam Địch, nghiêm túc nói: “Tôi biết trong lòng cô có anh ấy, nên hứa với tôi sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt.”

Lý Nam Địch lắc đầu cười khổ: “Không, hấn sẽ không đồng ý.”

Mặc dù Lý Nam Địch quan tâm đến Trình uyên, cô ấy cũng biết Trình uyên là người như thế nào.

Cô biết nếu Bạch An Tương còn sống, Trình uyên nhất định sẽ không chấp nhận bản thân.

và vì thế.

“Có một cách.”

Con rể chúa giàu có Trình uyên Bạch An Tương

Chương 529

CHƯƠNG 529

Sau khi trở về thành phố Tân Dương, để mừng Bạch An Tương trở thành chủ tịch của Liên đoàn Thương Minh thành phố Giang Bắc, Trình uyên đã đặc biệt yêu cầu Tiêu Mục đặt một phòng riêng lớn tại khách sạn Tân Dương.

Đồng thời, anh cho tất cả những người xung quanh nghỉ nửa ngày.

Trở lại làng Tam Thạch Thôn, Bạch An Tương bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Trình uyên về nói chuyện với mẹ một lúc.

Khi trở lại phòng, nhìn thấy Bạch An Tương Tây bận rộn, anh ta không khỏi nhíu mày hỏi: “Có việc gấp như vậy không?”

Bạch An Tương khoác tay Trình uyên đến tủ quần áo, nói: “Nhìn xem, tủ quần áo bên trái là quần áo xuân thu, giữa là quần áo mùa đông, bên phải là quần áo mùa hè.”

“Ồ, nhân tiện, bộ đồ này không thể giặt tay, cần giặt khô, và...”

Trình uyên nhìn cô bất lực nói hết nói này nọ, không khỏi nở nụ cười: “Em cảm thấy mình đang kể chuyện như thế nào?”

Bạch An Tương thân thể run lên, tay chỉ vào tủ giày không tìm được mà rút lại, dừng một chút, cô nói: “Tôi không biết Thương Minh Thường làm gì. Ngày mai tôi sẽ nhậm chức nên không thể.” vội vàng đi. ”

“Vợ à, thật ra thì em không cần phải vất vả như vậy.” Trình uyên nói.

Bạch An Tương cười nhẹ nói: “Tôi cũng muốn tiến lên.”

Trình uyên nhún vai.

Khi anh muốn nói điều gì đó, Bạch Sĩ Câu và Lý Ninh Quyên đã đến.

Trình uyên và Bạch An Tương chào họ.

Lý Ninh Quyên vui mừng khôn xiết, và khi biết Bạch An Tương đã trở thành chủ tịch của Liên đoàn Thương Minh, cô gần như nhếch miệng vì phấn khích.

Cô khen ngợi Bạch An Tương mạnh mẽ, và đến nói chuyện với mẹ của Trình uyên.

“Ồ rể, người xem con dâu càng thêm thịnh...”

Giọng nói cao decibel của Lý Ninh Quyên phát ra từ trong phòng, như thể mọi người trên thế giới này sẽ không nghe thấy.

Bạch Sĩ Câu cười bất lực, đối với Trình uyên nói: “Con mẹ nó người là như thế này.”

“Tôi biết.” Trình uyên cũng mỉm cười.

Sau đó Bạch Sĩ Câu nói nhỏ với Trình uyên, “Anh ấy đến rồi, không gặp sao?”

anh ta?

Trình uyên sững sờ một lúc, rồi chợt tỉnh.

Sau một lúc im lặng, anh ta hỏi Bạch Sĩ Câu: “Có nên gặp mặt không?”

Bạch Sĩ Câu thở dài, “Hẹn gặp.”

...

Bước ra khỏi sân, tôi thấy một chiếc Jetta cũ màu đen đang đậu trước cửa.

Trình uyên do dự, mở cửa ngồi vào.

Trình Tuấn Phong đưa cho anh ta một điều thuốc.

Trình uyên không khách sáo mà châm ngòi sau khi tiếp nhận, hít một hơi thật sâu.

“Em vẫn ghét anh à?” Trình Tuấn Phong hỏi.

Trình uyên xua tay, phun ra một vòng khói, tự giễu cười: “Tôi không đạo đức giả như vậy.”

“Tập đoàn Tuấn Phong là do anh trao cho tôi. Mặc dù bây giờ nó đã bị chiếm đóng, nhưng cuối cùng tôi đã phát triển nó bằng cách sử dụng tài nguyên của tập đoàn Tuấn Phong.”

“Vợ tôi có thể trở thành chủ tịch Hiệp hội Doanh nhân Giang Bắc, tất cả đều là nhờ vào anh.”

“Trở về đi, ta tuy rằng bị người phế bỏ, nhưng dù sao người đem ta kéo vào thế giới này.”

“Đáng ghét, ta xem ra không đủ tư cách.”

Trình Tuấn Phong cười khỏ nói: “Người trong lời nói còn có hận.”

“Có chuyện gì thì cứ nói cho tôi biết.” Trình uyên không thêm nói những câu hỏi nhằm chán này với anh.

Một tia thất vọng hiện lên trong mắt Trình Tuấn Phong, anh ấy nói: “Có một số lựa chọn tôi không thể làm cho bạn, nhưng có một số điều tôi muốn nói với bạn.”

“Ta là gia chủ họ Trịnh, tuy rằng có thể thương lượng quyền lợi người thừa kế, nhưng lại bị một đám lão nhân khống chế.”

“Trình uyên, mẹ muốn nói với con rằng cho dù con có quyết định gì trong tương lai thì cha mẹ cũng sẽ ủng hộ con.”

“Bất quá người nói cho ta cá nhân, người làm con của ta cũng không hiểm, kế thừa họ Trùng cũng không hiểm, ta sẽ ủng hộ người.”

“Tại sao?” Trình uyên kinh ngạc hỏi.

“Hả?” Trình Tuấn Phong.

Trình uyên lạnh lùng hỏi: “Hãy để tôi làm mọi thứ và tôi cũng vậy, liều mạng làm mọi thứ cho anh, trước khi giết Phương Thanh Yến, anh nói muốn kiểm tra tôi, tôi đã vượt qua bài kiểm tra chưa? Lần này tôi nói rất đúng.” Bài kiểm tra của tôi, tôi đã vượt qua bài kiểm tra lần nữa?

“Trình Nặc muốn giết tôi, cô biết đấy, không phải anh ta chỉ muốn tôi chiến đấu với anh ta sao?”

“Vì tôi đã vượt qua vài bài kiểm tra, tại sao tôi phải đưa nó cho anh ta?”

“Anh ấy không muốn tôi kế thừa họ Trình, tôi sẽ không kế thừa họ Trình sao?”

“Tại sao tôi phải nghe anh ta?”

Bản thân Trình uyên không mặn mà lắm với việc kế thừa công việc kinh doanh của gia đình Trình, tuy nhiên, nếu Trình Tuấn Phong là để bảo vệ Trình Nặc và không muốn Trình uyên kế thừa công việc kinh doanh của gia đình Trình thì Trình uyên sẽ không làm.

Tất nhiên, lý do chính là anh không hiểu ý của Trình Tuấn Phong.

Trình Tuấn Phong cũng biết Trình uyên đã hiểu lầm, nhưng không giải thích mà chỉ cười nói: “Tất cả đều do con quyết định, nhưng ba muốn nói với con rằng con dâu này, ba và mẹ đều thích.”

Trình uyên chế nhạo: “Không cần, con dâu của chính mình, chính mình thích là đủ rồi.”

Sau đó, tôi hỏi Trình Tuấn Phong: “Còn gì nữa không?”

Trình Tuấn Phong cười khỏ.

Trình uyên kéo cửa xe bước ra ngoài.

...

Vào buổi tối, Lý Hải Tân và những người khác lái xe đến gặp Trình uyên và Bạch An Tương.

Bạch Sĩ Câu, Lý Ninh Quyên, Bạch An Tương và mẹ của Trình uyên ngồi trên xe hơi, còn Trình uyên lên xe của Lý Hải Tân.

Vừa bước lên xe, tôi đã thấy Lý Tinh Trì cũng đang ngồi ở hàng ghế sau.

Trình uyên do dự một chút, cười với Lý Nam Địch, sau đó đóng cửa xe, ngồi vào chỗ của phi công phụ.

Lý Nam Địch không dám ngẩng đầu nhìn Trình uyên, nhưng nhịp tim của cô ấy tăng nhanh không thể giải thích được, như thể cô ấy gần như muốn nhảy ra khỏi chỗ ngồi.

trước.

Trên đường trở về thành phố Tân Dương, Lý Nam Địch nói với Bạch An Tương rằng Trình uyên sẽ không đồng ý ly hôn với Bạch An Tương, chứ đừng nói là chấp nhận cô.

Bạch An Tương nói rằng cô ấy có một cách.

Cô nói: “Trình uyên nói, tối nay tôi sẽ đặt một vài phòng ở khách sạn Tân Dương. Sau đó tôi sẽ để Tiêu Mục và Thời Sách tìm cách đánh cho anh ấy say, sau đó sẽ gửi vào phòng khách.”

Khi cô nói lời này, một tia hồi hận hiện lên trong mắt cô, giọng nói cũng bắt đầu nghẹn lại, cô nói: “Đi, nấu cơm chưa nấu chín, anh ta không phải là người đàn ông vô trách nhiệm.”

Lý Nam Địch sửng sờ.

Thật khó cho cô ấy tưởng tượng rằng Bạch An Tương lại nghĩ ra một ý tưởng tồi tệ như vậy.

Cơm sống và cơm chín ...

Nghĩ đến cảnh tượng nào đó, cô đỏ mặt tim đập chân run, không dám ngẩng đầu nhìn Trình uyên đang ngồi trong phi công phụ.

Sau khi xe nổ máy, cô cứ vùi đầu vào.

“Nhà họ Ngụy ở Bắc Kinh trải qua động đất sao?”

Trong phi công phụ, Trình uyên hỏi Lý Hải Tân.

Khi trở về, Trình uyên đã nói với Lý Hải Tân về sự việc, và Lý Hải Tân cũng nhanh chóng mở một cuộc điều tra về gia đình họ Ngụy ở Bắc Kinh.

“Người dân ở thủ đô đã gửi lại tin tức rằng gia đình Ngụy dường như không có chuyện gì xảy ra.” Lý Hải Tân nói.

Trình uyên không khỏi nhú mày: “Tại sao? Không phải cậu chủ phía sau đã xác định là thành viên thứ ba của nhà họ Ngụy rồi sao? Chủ tịch Liên minh doanh nghiệp Bắc Kinh, Tống Thiển đã chết.”

Việc Trình Tuấn Phong giết Đông Tâm Tư rõ ràng là một âm mưu, và lần này Trình uyên được sử dụng như một miếng mồi để dụ kẻ sát nhân thực sự ra khỏi hiện trường. Lý Nham, phó chủ tịch của Liên đoàn Thương Minh, đã có mặt.

Đây là vấn đề bằng chứng kết luận, làm sao có thể ỏn được?

Lý Hải Tân cau mày nói: “Chúng tôi vẫn chưa tìm ra nguyên nhân, nhưng theo thông tin tôi điều tra được, đứa con thứ ba của nhà họ Ngụy này không có động cơ giết Tống nữa, cho nên...”

“Vậy cô nghi ngờ có người đứng sau anh ta, và ...” Trình uyên không khỏi nhú chặt mày: “Hơn nữa người này, không ai dám điều tra?”

Anh chợt nhớ tới lời ông lão Tề trước khi chết trên thuyền đã nói: “Anh đừng kiểm tra, phát hiện ra thì không tốt.”

Chương 530

CHƯƠNG 530

“Trình uyên, với tất cả sự tôn trọng.”

Lý Hải Tân im lặng một lúc, đột nhiên nghiêm nghị nói:
“Nước ở thủ đô quá sâu, chúng ta tốt nhất không nên liên
quan.”

Trình uyên châm một điều thuốc và hít một hơi dài: “Tôi có
bản năng.”

Phun ra một vòng khói: “Tương lai chúng ta sẽ đối mặt với
vũng nước đục ngầu này, vì vậy chúng ta phải lên kế hoạch
trước.”

Lý Hải Tân sửng sốt, sau đó gật đầu: “Đã hiểu, ta sẽ tăng
cường nỗ lực.”

Hai người nói chuyện hồi lâu, Trình uyên đột nhiên phát hiện
Lý Nam Địch vẫn cúi đầu không nói chuyện, điều này không
giống với cô trước đây.

Vì vậy, đột nhiên quay đầu lại hỏi Lý Nam Địch: “Người hôm
nay sao lại kỳ quái không nói?”

“Ahh
hh
hh
hh
hh
hh

“...” Trình uyên và Lý Hải Tân.

...

...

Khi đến khách sạn Tân Dương, Trình uyên và những người
khác đậu xe ở bãi đậu xe và đi về phía khách sạn.

Bất ngờ là vừa định bước vào cửa thì bị chặn lại.

“Ồ, đây không phải là Trình Tổng sao?” Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đội mũ bảo vệ chặn ngang cửa.

“Cô là ai?” Trình uyên ngạc nhiên hỏi.

Nhân viên bảo vệ cười nói: “Trình Tổng thật đúng là người danh giá hay quen đồ, nhưng đúng vậy. Một nhân vật nhỏ như ta, Trình Tổng, hẳn là không nhớ.”

“Ừm, vậy thì tôi sẽ giới thiệu về bản thân.”

” Tôi là Phạm Kiên, khách sạn Tân Dương vừa được thăng chức đội trưởng an ninh.”

Nghe vậy, Trình uyên nhíu mày cẩn thận, thật sự không nhớ ra một người như vậy.

Phạm Kiên chế nhạo: “Trình Tổng còn tát tôi, cô quên rồi sao?”

Trình uyên vẫn không nghĩ ra.

Phạm Kiên cười nói: “Nhưng lúc đó Trình Tổng vẫn là Trình Tổng, bây giờ...”

Anh ta nhìn Trình uyên từ trên xuống dưới, đột nhiên lạnh lùng nói: “Bây giờ chủ tịch của chúng ta đã lên tiếng, Trình uyên và con chó không được phép vào.”

Ngay sau khi những lời này được nói ra, Lý Hải Tân đột nhiên trở nên lo lắng, chỉ tay vào Phạm Kiên và chửi rủa: “Cô đang mắng ai vậy?”

“Ầm ầm ầm!” Một lúc sau, lập tức có bảy tám nhân viên bảo vệ đi tới.

Nhìn thấy phía sau có một “nam nhân”, Phạm Kiên không khỏi dựng thẳng ngực, khinh thường liếc mắt nhìn ba người bọn họ, “Cái gì? Các người muốn làm phiền sao?”

Nghèo?

Trình uyên và Lý Hải Tân nhìn nhau.

Không thể không tỉnh táo lại.

Trình uyên và những người khác vừa xuống tàu vào buổi trưa hôm nay, chuyện xảy ra trên tàu vẫn chưa được truyền về thành phố Tân Dương. Vì vậy, hầu hết mọi người không biết rằng Trình uyên thực sự đã kế thừa tập đoàn Trích Thủy, hưởng chi Bạch An Tương đã trở thành chủ tịch của Liên đoàn Thương Minh Giang Bắc.

Khách sạn Tân Dương là khách sạn trực thuộc của tập đoàn Tuấn Phong, bây giờ Long Thẩm Vũ phụ trách tập đoàn Tuấn Phong, vì vậy, trước đây Long Thẩm Vũ đã ra lệnh cho khách sạn Tân Dương không được chiêu đãi Trình uyên, người bên dưới đương nhiên sẽ nhận lệnh.

Và có vẻ như một số lãnh đạo chính của Trình uyên ở Tuấn Phong đã thay đổi.

Trình uyên liếc mắt hỏi: “Tổng giám đốc khách sạn của anh hiện tại là ai?”

“Tổng Khôn Tổng, có chuyện gì vậy?” Phạm Kiên đáp lại theo bản năng, sau đó khó chịu: “Này, anh làm gì có chuyện này, làm sao vậy, anh không đủ tiền mua chỗ này nữa, rút ngay đi.”

Tổng Khôn?

Chắc chắn rồi, anh ấy đã thay đổi con người.

Trình uyên cười nhạt: “Ai nói tôi không có khả năng?”

Phạm Kiên chế nhạo: “Tôi nói cô thực sự không hiểu, hay là cô giả bộ ngớ ngẩn với tôi? Chỉ là giả vờ rằng cô không có khả năng ăn. Nói trắng ra, ông chủ của chúng tôi đã giải thích rằng nếu cô không làm vậy.” Không cho phép bạn vào, bạn không biết? Bạn không được chào đón. ”

Ngay sau đó.

Một người vội vàng đi tới, đứng ở trước mặt Sở Càn, hấn vừa mới há to mồm!

“Bắn!”

Âm thanh rất đơn giản.

Phạm Kiên lúc đó bị đánh cho ngu ngốc, không khỏi rút dùi cui ra, tức giận nói: “Quái, người còn dám đánh ... Này, anh

Tiêu, anh làm gì với em?”

Khi anh nhìn lên, Tiêu Mục đang ở trước mặt anh, và Phạm Kiên đột nhiên trở nên trống rỗng.

Họ không biết chuyện gì đã xảy ra trên con tàu, và đương nhiên họ không biết rằng Tiêu Mục đã thực sự rơi vào lưới tình với Long Thâm Vũ.

Trong mắt họ, Tiêu Mục vẫn là đối tác tốt của Long Thâm Vũ, vì vậy vị chủ nhân này không thể đắc tội được.

“Đồ chó nhìn đồ vật thấp kém của người ta.” Tiêu Mục tức giận nói: “Hắn chỉ một sợi tóc là có thể mua chuộc mạng sống của cả gia đình cô. Tôi nghĩ cô thực sự rất xấu hổ”.

“Hả?” Phạm Kiên bị lời nói của Tiêu Mục làm cho ngớ người.

Trình uyên trực tiếp bước vào, khi đi ngang qua bảo vệ, anh nhẹ giọng nói: “Gửi tin nhắn cho Long Thâm Vũ, tôi sẽ đợi anh ấy ở bên trong.”

Nói xong anh đi thẳng vào khách sạn.

Lần này không ai dám ngăn cản.

Sau khi Trình uyên và những người khác vào khách sạn, Phạm Kiêncai hoàn hồn và vội vàng chạy đến văn phòng tổng giám đốc.

“Ông Tổng không được khỏe.”

Không gõ cửa, Phạm Kiên lao vào sau khi đẩy cửa ra.

Cô thư ký xinh đẹp đang ngồi trên đùi Tổng Khôn vội vàng đứng dậy, hốt hoảng thu dọn vật áo ngang hông.

“Sao anh lại hoảng sợ?” Tổng Côn cũng đen mặt ngay lập tức.

Phạm Kiên nói lại những điều trước cửa.

Sau khi nghe Phạm Kiên báo cáo, Tổng Khôn không khỏi nhíu mày, trợn mắt nói: “Mọi người ở thành phố Tân Dương đều biết Trình uyên không ra gì, nhưng tại sao Tiêu Mục lại bảo vệ anh ấy?”

“Phải, tại sao?” Phạm Kiên tỏ vẻ bối rối.

Tổng Khôn chế nhạo và tự tin nói: “Chúng tôi đều biết rằng Tiêu Dong và Long Tổng của chúng tôi hợp tác, Long Tổng và Trình uyên có mâu thuẫn, nhưng Tiêu Dong là bạn cùng lớp của Trình uyên. Tôi đoán anh ấy đang cản trở mối quan hệ giữa các bạn học của mình. Chỉ là giả vờ.”

“Mặc kệ anh ấy, chúng ta nên làm hay nên làm gì, Tiểu Đồng rốt cuộc không phải là người Tuấn Phong của chúng ta, không thể quan tâm đến chúng ta, chỉ cần chúng ta làm cho Long Đông vui vẻ, thì cơ hội thăng quan tiến chức ...”

Phạm Kiên chợt nhận ra điều đó, nhanh chóng gật đầu: “Tổng Tổng vẫn luôn hiểu điều đó, và anh nói như vậy thì em cũng hiểu.”

Tổng Khôn ngạo nghễ ngẩng đầu lên cười: “Bằng không, tại sao người là đội trưởng bảo vệ còn ta là tổng giám đốc?”

“Có có có.”

Tổng Khôn nói: “Được rồi, gọi tất cả nhân viên bảo vệ đến, ném Trình uyên ra khỏi khách sạn cho tôi, và nhớ chụp ảnh. Sau đó chúng ta sẽ chuyển ảnh cho Đông Long.”

Phạm Kiên cười đầy ẩn ý: “Anh Tổng đừng lo, và hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Nữ thư ký Phạm Kiên đỏ mặt cười gật đầu, chạy ra ngoài triệu tập bảo vệ.

Năm phút sau, tất cả bốn mươi nhân viên bảo vệ của khách sạn được Phạm Kiên triệu tập tại sảnh.

“Nghe này, bạn sẽ đánh bất cứ ai mà tôi chỉ bạn, và ném anh ta ra sau cuộc chiến. Bạn có hiểu không?”

“hiểu.”

“Họ đang ở đâu?” Phạm Kiên gật đầu hài lòng, rồi hỏi người phục vụ.

Người phục vụ nhanh chóng trả lời: “Vào phòng riêng 2101.”

“Đi!” Nghe vậy, Phạm Kiên vẫy vẫy bàn tay to, một nhóm người hùng hổ đi về phía phòng riêng 2101.

Vừa bước lên cầu thang, mọi người đều sững sờ.

Tôi thấy một nhóm người ăn mặc chỉnh tề đứng trước cửa phòng riêng của 2101. Nhiều người cầm trên tay những ly rượu, như thể họ đang xếp hàng chờ nâng ly.

“Đội trưởng, tình huống này có chút không đúng.” Một nhân viên bảo vệ nhanh chóng nói: “Nhìn xem, người ở phía sau không phải là Tôn Đại thiên, chủ tịch tập đoàn Ngân Hồng sao?”

“Uh, hình như người trước mặt là Hầu Đồng của tập đoàn Lũng cơ.”

“Còn anh Trương...”

Khi Phạm Kiên nhìn thấy những người này, không khỏi nuốt nước bọt, “Có làm không?”

Con rể chúa giàu có Trình uyên Bạch An Tương

Chương 531

CHƯƠNG 531

“Vậy thì anh làm sao, anh ơi, chúng ta còn không kịp à?”

Phạm Kiên nghiêng răng: “Đi!”

Phạm Kiên thực sự đã bí mật phân tích tình hình hiện tại.

Đúng, có một nhóm các ông lớn ở đây, nhưng những người này cộng lại thì không bằng ông chủ Long Thẩm Vũ của họ.

Tất cả mọi người đều biết rằng Long Thẩm Vũ đã có một bữa tiệc với Trình uyên, chỉ cần Phạm Kiên dạy Trình uyên, anh ấy sẽ hạnh phúc cho dù người khác có ra sao.

Vì vậy, cùng một nhóm người xông vào phòng riêng.

Khách sạn Tân Dương là khách sạn lớn nhất ở thành phố Tân Dương, phòng riêng cũng siêu lớn, ví dụ như căn phòng 2101 mà Trình uyên đặt có diện tích hơn 400m².

Vì vậy, Phạm Kiên đưa tất cả bốn mươi nhân viên bảo vệ vào phòng.

Vừa vào cửa liền thấy Trình uyên đang ngồi ở ghế chính bàn giữa, Phạm Kiên duỗi tay chỉ vào Trình uyên quát bảo vệ: “Đánh hắn!”

Các nhân viên bảo vệ “vồ vập” xúm lại.

...

Trình uyên mời khách tại khách sạn Tân Dương, Bạch An Tương và xe của anh ấy đến trước.

Sau khi đến nơi, Bạch An Tương và Trình uyên cùng gia đình vào phòng riêng, và gặp một người từ Tân Dương đã lên thuyền trên đường đi.

Anh chàng nhận ra Bạch An Tương ngay lập tức, và anh chàng vô cùng phấn khích nên đã nhanh chóng gọi cho sếp của mình.

Ngay khi ông chủ của anh ta nghe nói rằng chủ tịch tiềm năng của Liên đoàn Thương Minh Giang Bắc đang ở khách sạn Tân Dương, anh ta vội vã chạy đến mà không nói một lời.

Và nửa chừng báo tin cho một vài người bạn thân.

Bạn bè lướt qua bạn bè, và ngày càng nhiều người biết đến.

Như cái gọi là gần nước là lần đầu tiên, với tư cách là các doanh nhân ở thành phố Tân Dương, những người không muốn trở thành người đầu tiên nói lắp với chủ tịch liên minh kinh doanh từ thành phố Tân Dương.

Đây cũng là cảnh một nhóm sắp xếp hàng ở cửa ban này để chờ nâng ly chúc mừng.

Các ông chủ coi trọng rượu Bạch An Tương, đây là muốn cho Chủ tịch Bạch ra mặt, Bạch An Tương không giỏi uống rượu, nhưng cũng không muốn làm mát lòng mọi người. Vì vậy, Trình uyên, chồng của Bạch An Tương, tự nhiên uống vài ly rượu thay Bạch An Tương, và tất cả đều có chút say.

Không ngờ lúc này Phạm Kiên đã dẫn theo mấy người vào, anh ta không nói gì khi bước vào, chỉ vào Trình uyên và hét với nhân viên bảo vệ: “Đánh anh ta!”

Tôi đã nhìn thấy sóng to gió lớn, tất nhiên Trình uyên sẽ không sợ những cảnh nhỏ như vậy, hơn nữa, hôm nay anh ấy đã mời tất cả bạn bè của mình.

Và trong số những người bạn này, có một số nhân vật đặc biệt.

Đầu trục họ Từ đứng trước mặt Trình uyên, sắc mặt chìm xuống, tức giận quát: “Quái! Anh muốn làm gì?”

So với những tên tuổi lớn trong giới kinh doanh, tên tuổi của Từ hơi rõ ràng là có uy hơn.

Nhìn thấy Từ Đầu Trục, các nhân viên bảo vệ đã choáng váng, nhanh chóng dừng lại và lấy lại cây dùi cui trên tay.

“Anh Xu, anh cũng ở đây!” Phạm Kiên nhanh chóng gạt đầu và cúi đầu chào anh Từ Đầu Trục.

Từ Đầu Trục không để ý đến anh ta, quay đầu hỏi Trình uyên, “Ông chủ, nhìn...”

Trình uyên nheo mắt.

Vốn dĩ khách sạn Tân Dương là khách sạn trực thuộc tập đoàn Tuấn Phong, anh là chủ của tập đoàn Tuấn Phong đã lâu, có chút nhớ nhung nên đặt tiệc ăn mừng ở đây.

Nhưng bây giờ cuối cùng tôi cũng hiểu rằng mình đã sai, đây không còn là khách sạn Tân Dương do tôi quản lý vào thời điểm đó nữa.

Nó đã là sự thật!

Xin nói: Vương tử Yên vẫn đang nằm trong bệnh viện, và Long Thẩm Vũ đã chết đi sống lại, bạn có nghĩ rằng bạn bè của bạn không dám giết bạn?

Hắn giễu cợt, trịnh trọng nói: “Đóng cửa lại!”

đóng cửa?

Bên kia có bốn mươi nhân viên bảo vệ. Bạn định chống lại bốn mươi người này sao?

Mọi ông chủ trong giới kinh doanh đều chết lặng.

Chồng của chủ tịch liên minh kinh doanh, anh ta sẽ không ngốc như vậy chứ?

Phạm Kiên tuy sợ Từ Đầu Trọc nhưng cũng không sợ Trình uyên, không khỏi kích động khi thấy Trình uyên cho người đóng cửa.

“Nhìn này, Anh Xu, đây là cái chết của chính anh ấy, Anh Xu, hãy để nó yên. Anh ấy Trình uyên bây giờ không là gì cả, và anh không cần phải bảo vệ anh ấy. Đây là điều mà ông chủ của chúng tôi đã tính đến.”

“Còn nữa, anh Từ, anh không cần phải xen vào, ông chủ của chúng tôi sẽ chiếu cố anh. Anh cho là chuyện tốt!”

Giọng anh ấy vừa tắt lịm.

“Này!” Một tiếng, cửa phòng riêng đóng chặt.

Chính là Bạch Tử Họa đóng cửa lại, sau khi đóng cửa lại, hắn cũng đem một cái ghế đầu để vào tay nắm cửa chính.

Sau đó Trần Thành đứng dậy.

Vương Mĩ Lệ cũng đứng lên.

Cô gái mập mập đứng dậy.

Thời Sách đứng dậy.

Vệ sĩ phía sau Tiêu Mục cũng đứng dậy.

Những người này đồng loạt bước đến chỗ các nhân viên bảo vệ.

Khi nhìn thấy điều này, Phạm Kiên đã chỉ vào đám đông và đe dọa anh ta: “Các người không muốn bị đánh, chết tiệt ngồi xuống cho tôi, tại sao? Mọi người ngửa ngáy?”

Trình uyên nhẹ nói: “Ngày đại hỷ ta không muốn nhìn thấy máu.”

Nghe các từ.

Con Bạch Long Trần Thànhwang Meimei Fatmei và những người khác lao vào đám đông an ninh.

Hai vệ sĩ phía sau Tiêu Mục nhìn nhau rồi lao vào.

Đôi thủ của các nhân viên bảo vệ của những người này ở đâu, nói cách khác, cho dù là hai nhân viên bảo vệ do Tiêu Mục mang tới, đánh bốn hoặc năm người họ một cách ngẫu nhiên cũng không thành vấn đề.

“gì!”

“Rắc rắc!”

“A, chạy!”

Tiếng la hét gãy xương vang lên tức thì, hết tiếng này đến tiếng khác.

Nhìn thấy bên kia vài người cùng đánh tới bốn mươi nhân viên bảo an cao nhất đốn rau dưa, Phạm Kiên lập tức ngẩn ra.

Sau một hồi rùng mình, hấn đột nhiên tỉnh lại, xoay người muốn chạy.

Tiếc là cửa bị phân ghim nên anh phải lấy ghế đầu ra cửa trước, chưa kịp dọn phân thì đã vương gáy.

Phạm Kiên bị Từ Đầu Trọc túm cổ áo và kéo về phía Trình uyên.

“Quý xuống!” Từ Đầu Trọc hét lên với Phạm Kiên.

Phạm Kiên quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu lên, nghe thấy tiếng hét và cầu xin lòng thương xót từ phía sau, cơ thể anh ta run lên và anh ta gần như bắt đầu đi tiểu.

Cảnh tượng này xảy ra quá đột ngột, và anh không ngờ rằng sẽ có một nhân vật có năng lực như vậy trong trại của đối thủ.

Loại cốt truyện này dường như chỉ được xem trên TV.

Nói cách khác, ngay cả Bạch Long cũng là một sự tồn tại hiếm hoi ở thành phố Tân Dương, chứ chưa nói đến Trần Thành Vương Mĩ Lệ và những người khác.

Các sếp lớn đến chúc rượu trong phòng càng ngạc nhiên hơn.

Chắc tôi vẫn đang băn khoăn, sắp tới tôi sẽ phải nuôi một vài vệ sĩ như vậy.

Nhẹ nhõm quá.

“Bốp!” Một cái tát vào mặt Phạm Kiên, và cái đầu trọc lóc của anh ta nói một cách hằn học, “Anh còn xin lỗi vì cái quái gì nữa không?”

...

...

Đúng lúc này, vừa mới được thả ra, Tống Khôn đã sáng khoái, trên tay vẫn ôm nữ thư ký xinh đẹp, một bồi bàn xông vào phòng làm việc của anh ta.

“Tổng giám đốc không tốt.”

Người phục vụ hoảng sợ hét lên, vừa nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, sắc mặt đột nhiên thay đổi, vội cúi đầu: “Không ổn, tổng giám đốc, ở phòng 2101 có đánh nhau.”

Tống Khôn sắc mặt sa sầm: “Người hoảng loạn cái gì? Không biết gõ cửa khi vào sao? Cút ngay!”

Người phục vụ run rẩy rời khỏi văn phòng.

Tống Khôn vươn eo hài lòng, trù mền siết chặt khuôn mặt xấu hổ của nữ thư ký: “Baby, tôi đoán là Phạm Kiên đánh Trình uyên. Đi thôi, khi nào đến kiểm tra rồi sẽ báo cáo cho Long Tổng, chúng ta cũng vậy. hiển thị một khuôn mặt trong máy ảnh.”

Nghĩ đến việc Long Thẩm Vũ nhìn thấy đoạn video Trình uyên bị đánh, anh ta phải vui mừng như vậy, có lẽ anh ta được chuyển đến trụ sở tập đoàn để cho anh ta làm phó giám đốc.

Càng nghĩ càng đẹp, Tống Khôn vòng tay qua eo nữ thư ký, đẩy cửa bước ra khỏi phòng làm việc, vênh váo bước đến phòng 2101.

Trong lúc đó, nàng cũng ra tay đối với nữ thư ký, thật sự là không có chút nào trốn tránh.

Chương 532

CHƯƠNG 532

“Ồ, Tiểu Phạm, gần đủ rồi. Dù sao thì anh ấy cũng đã từng là chủ tịch của tập đoàn chúng ta, phải không?”

Đứng ngoài cửa, mặt Tống Khôn nhăn nhó khi nghe tiếng hú kinh hoàng của bố và mẹ bên trong.

Cảnh Trình uyên quỳ xuống van xin lòng thương xót đã hiện lên trong đầu anh.

Bị kích thích, anh ta vươn bàn tay to béo ra vỗ mạnh vào hông nữ thư ký khiến nữ thư ký kêu lên.

Tuy nhiên.

Tiếng hét lúc này mới dừng lại.

Cánh cửa mở ra.

Tống Khôn cười sải bước đi tới: “Tiểu Sở, người sao lại làm như vậy, ta đã nói hết rồi...”

Sau khi nhìn thấy tình hình trong phòng, sắc mặt Tống Khôn liền biến sắc.

Tôi thấy Phạm Kiên đang quỳ trước mặt Trình uyên, hai má sung tấy lên như hai cái bánh bao lớn, cứ quỳ lạy Trình uyên.

Bốn mươi nhân viên bảo vệ nằm trên mặt đất, lăn lộn rên rỉ như thảm.

“A!” Nữ thư ký của Tống Khôn nhìn thấy liền kinh ngạc hét lên.

Cô hét lên không thành vấn đề gì, Tống Khôn vốn đang sợ hãi nghe thấy tiếng hét này, lập tức rùng mình sau khi nghe thấy thời đại bùa chú thúc giục, “Phông!” Anh trực tiếp quỳ ở cửa.

“Mr Tống thật lịch sự.” Trình uyên nhìn thấy Tống Khôn ché nhạo.

Tổng Khôn từng là quản lý sảnh của khách sạn Tân Dương, sau này Long Thẩm Vũ trở thành chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong, thay thế một số người cũ trung thành với Trình uyên. Người quản lý sảnh này đã nắm bắt cơ hội đối đầu với Long Thẩm Vũ. Đồng hồ trung thành và cuối cùng đã được thăng chức.

Tổng Khôn sừng sốt mồ hôi lạnh sống lưng, vội vàng nói: “Đồng Thành, làm sao vậy? Có hiểu làm gì không?”

“Hiểu làm?” Từ đầu trọc nheo mắt đi tới, chế nhạo hỏi Tổng Khôn, “Người cho rằng đây là hiểu làm sao?”

Khi Tổng Khôn nhìn thấy Từ Đầu Trọc, anh ta không khỏi rùng mình một lần nữa.

Xindao: Tại sao sản phẩm này cũng đến?

“Hiểu làm, hiểu làm, hẳn là hiểu làm!” Anh vội vàng nói.

“Bốp!” Một bên tai hất thẳng vào mặt Tổng Khôn rồi ngã xuống đất. Từ Đầu Trọc hừ lạnh một tiếng: “Hiểu làm một quả trứng!”

Tổng Khôn che mặt không dám phát ra tiếng động, run rẩy đi theo Thời Sinh trên mặt đất, sợ hãi muốn đi tiêu.

“Đừng gọi nó!”

Từ Đầu Trọc hét lên với nữ thư ký của mình, nữ thư ký sợ hãi lấy tay che miệng và quỳ xuống đất cùng Tổng Khôn.

Trình uyên nhẹ nhàng nói: “Tổng Khôn, thật ra tôi không cố ý làm cho cậu khó xử, chỉ là ăn cơm thôi, tôi cũng nên đưa tiền đi, tại sao, chuyện này không được sao?”

“Không, không, anh không cần trả tiền, cứ gọi món tùy thích.” Tổng Khôn kinh ngạc vùi đầu xuống đất.

Trình uyên lắc đầu: “Trước mặt nhiều ông chủ như vậy, tôi làm sao có thể lợi dụng được anh? Hừ, chuyện hôm nay, anh đã nói với Long Thẩm Vũ, anh nói với anh ta rằng sự chiêu đãi hôm nay đã được Trình uyên nhận lời. Tôi nhất định sẽ cho nó sẽ trở lại vào một ngày nào đó. ”

Tổng Khôn không dám hé răng nửa lời, lại gật đầu lia lia:
“Đúng, đúng!”

“Ra khỏi đây, tránh ra khỏi những người đã đưa cậu tới.” Trình uyên lạnh lùng nói.

Tổng Khôn lao ra khỏi phòng riêng 2101 như được thả, Phạm Kiên bị lôi ra ngoài, các nhân viên bảo vệ khác diu nhau đi ra ngoài.

“Tổng Khôn!” Trình uyên lúc này hét lên.

Tổng Khôn không dám vào ngoài cửa, lớn tiếng đáp: “Này, Thừa Đổng đây!”

“Nhờ người dọn phòng riêng.”

“Có có có!”

Không có ai được yêu cầu dọn dẹp, một người phục vụ đến sau một thời gian ngắn và dẫn Trình uyên và những người khác thay đổi sang một phòng riêng.

Sau khi ngồi xuống, Trình uyên đứng dậy.

Các ông chủ đang chờ nâng cốc vẫn còn ở phía sau.

Trình uyên nhìn quanh một tuần rồi nhàn nhạt nói: “Mọi người ơi, đó chỉ là một trò hề khiến mọi người bị sốc. Tôi nâng cốc chúc mừng mọi người.”

Các ông chủ vội vàng nâng ly, từng người một nói: “Trình Tổng nghiêm túc.”

” Trình Tổng thật may mắn khi được nâng cốc chúc mừng Trình Tổng.”

“Cảm ơn Trình Tổng !”

Tất cả họ đều thận trọng.

Sau một ly rượu, Trình uyên bất ngờ đập mạnh ly rượu xuống bàn, một tiếng “bốp” khiến ai nấy đều giật mình.

“Nhân cơ hội này hôm nay, Trình muốn nói vài lời.”

Có bình yên trong phòng riêng.

Mọi người lắng nghe rất tốt.

Trình uyên nói: “Có lẽ mọi người nghe nói ta không khách khí, ta keo kiệt, có người xúc phạm ta, ta không thể quên.”

“Người cũng có thể hiểu ta là phản đồ phải báo người.”

“Nhưng đồng thời, có người sẵn sàng kết bạn với tôi. Tôi, Trình uyên, hôm nay đặt nó ở đây. Chỉ cần tôi cắn một miếng, anh ấy sẽ không đổi!”

“Ngày mai, vợ tôi Bạch An Tương sẽ là chủ tịch của Liên đoàn Thương Minh Giang Bắc, vì vậy trong tương lai, tôi hy vọng mọi người sẽ theo dõi tôi và giúp đỡ vợ tôi.”

“Trình sẽ không bao giờ quên lòng tốt của bạn!”

Những lời này có thể coi là mở đường cho Bạch An Tương.

Vì vậy Bạch An Tương bắt giác mím môi, cầm ly rượu đứng lên.

“Thành Đồng nói cái này liền khuất bóng!”

“Đó là, chủ tịch liên minh kinh doanh đến từ thành phố Tân Dương của chúng ta, sắc mặt của những người chúng ta rất hiền hách! Nếu không giúp Chủ tịch Bạch, ai sẽ giúp?”

“Đúng, đúng, đúng, sau này Chủ tịch Bạch có chỉ thị gì, chúng ta người nhà, phải cố gắng hết sức!”

“Chủ tịch Bạch cảm thấy yên tâm khi mạnh dạn làm điều đó. Nếu có ai dám bất chấp với ông, Vương Lão Thất là người đầu tiên không đồng ý.”

Mọi người phát biểu ý kiến.

Sau đó, Trình uyên chỉ việc kê thêm ba bàn nữa và yêu cầu những người này ngồi lại ăn uống cùng nhau.

Sau khi nâng ly, Bạch An Tương nâng ly và nói với Trình uyên, “Chồng, em nâng ly chúc mừng anh.”

Trình uyên không nghĩ nhiều, cầm ly rượu chạm vào Bạch An Tương, vừa định uống thì Bạch An Tương đột nhiên kéo cánh tay anh.

“Tôi đã kết hôn lâu như vậy, và không có một ly rượu.” Cô nói nhẹ nhàng.

Trình uyên giật mình, sau đó anh tỏ vẻ vui mừng, vội vàng uống cạn chén rượu trong tay Bạch An Tương.

Trong quá trình uống rượu, mắt của Bạch An Tương đỏ lên. Chỉ là hai người dụi tai vào nhau, Trình uyên không nhìn thấy.

“Thật tuyệt vời!” Mẹ của Trình uyên vui mừng ngồi sang một bên.

Trong lúc ấu đả vừa rồi, mẹ tôi và Lý Ninh Quyên đi vào nhà vệ sinh, Trình uyên kêu Lý Nam Địch vào nhà vệ sinh để chặn họ nên không nhìn thấy cảnh tượng trước đó.

Lý Ninh Quyên cũng không thể cười: “Đúng vậy, con trai của bạn cuối cùng cũng có triển vọng. Con gái tôi có năng lực hơn, và tôi từ lâu đã nghĩ rằng họ là một cặp xứng đôi.”

“Tôi không biết đó là ai trước đây. Tôi cảm thấy khó chịu nếu nhìn thấy Trình uyên mà không nói vài lời.” Bạch Sĩ Câu nhẹ giọng lầm bầm.

“Câm miệng!” Nụ cười trên mặt Lý Ninh Quyên ngưng tụ, bà ta hung ác hét lên với Bạch Sĩ Câu: “Ngươi biết cái rắm, mẹ chồng ta ghét sắt thép.”

“Đúng, đúng, là ngươi nói đúng.” Bạch Thiếu Vũ sờ sờ cái mũi, không dám nói ra.

Mọi người đều vỗ tay khi nhìn thấy cảnh này, trong phòng cũng có tiếng vỗ tay.

Nhưng trái tim của Bạch An Tương đang rỉ máu!

Khi cạn chén rượu, cô chính thức thổi một loại tín hiệu bí mật nào đó.

Tiêu Mục im lặng, và Thời Sách cũng im lặng.

Lý Nam Địch cắn chặt môi, trong lòng vô cùng hồi hộp.

Chương 533

CHƯƠNG 533

Khách sạn Tân Dương, Văn phòng Tổng giám đốc.

“Ô ô ô ô ...” Phạm Kiên hét lên khi nằm trên ghế sofa, ôm mặt sưng thành búi.

Nữ thư ký lấy khăn run run lau mồ hôi cho Tổng Khôn đang ngồi trên ghế sếp.

“Cô Tổng, chuyện này không đúng!”

Phạm Kiên nói: “Không phải Trình uyên bây giờ không có gì sao? Sao xung quanh anh ấy lại có nhiều vệ sĩ như vậy?”

“Tại sao anh ta lại nghèo như vậy?”

Tổng Khôn có cảm giác bị lép vế: “Ai dè, không thấy có mấy ông chủ lớn à?”

Phạm Kiên: “Tôi phải làm gì đây? Tôi đã chiến đấu mà không có gì sao?”

Tổng Khôn hít sâu mấy hơi, sau đó mới bình tĩnh lại lồng ngực nhấp nhô, nghiêng răng nghiêng lợi nữ tử mộng nói: “Gọi Long Đồng, cho hắn phái chủ nhân.”

Nữ thư ký nhanh chóng đưa điện thoại di động của Tổng Khôn cho anh.

Sau khi điện thoại được kết nối, Tổng Khôn đã kể lại những gì vừa xảy ra.

Long Thẩm Vũ ở đầu dây bên kia gần như không thở nổi.

“Nima tội nghiệp, tội nghiệp, nếu hắn ép cậu nghèo thì sao?”

Lâu Thiển Thiển tức giận: “Cô có biết trên thuyền hắn mua một cái thẻ tòi tẹt và vô dụng với giá năm tỷ không?”

“Anh ta hiện là chủ tịch tập đoàn Trích Thủy, còn vợ anh ta hiện là chủ tịch Liên đoàn Thương Minh tỉnh Giang Bắc. Trón

trón anh ta đã quá muộn rồi. Đồ ngốc vội vàng chạy đến chỗ chết.”

Lời nói của Long Thâm Vũ làm Tống Khôn sợ hãi.

Năm tỷ để mua thể?

Chủ tịch tập đoàn Trích Thủy!

Vợ là chủ tịch Liên đoàn Thương Minh Giang Bắc!

Nima, chính xác thì chuyện gì đã xảy ra?

Tống Khôn mồ hôi lạnh toát ra ngay lập tức, và anh không thể xúc phạm bất kỳ danh tính nào ở trên.

Bên kia, Long Thâm Vũ càng thêm tức giận.

Trái tim nói: “Cái rác rưởi này, cũng đã muộn để Lão Tử trón cái mắt trí đó rồi, ngươi chết tiệt đi khiêu khích ta, sao lại gấp đôi, đi em gái ngươi!”

“Đông Long, tôi phải làm sao bây giờ?” Tống Côn thực sự sợ hãi.

Long Thâm Vũ khó chịu nói: “Kunfu, cậu làm cái trò gì vậy, từ nay về sau bị đuổi việc, cậu hãy rút khỏi đây!”

“Phốc!” Tống Khôn đang đứng ngồi phịch xuống ghế, điện thoại rơi xuống đất không cầm chắc.

Mặt anh ta lập tức tái đi.

Phạm Kiên ở bên ngừng la hét, đứng dậy hỏi: “Cô Tống, Long Đồng nói gì vậy?”

Tống Khôn lâm bẫm: “Anh bị đuổi việc.”

“A? Tại sao?” Phạm Kiên bị sốc khi nghe điều này.

Tống Khôn đột nhiên mắng hấn: “Không phải vì ngươi làm việc tốt sao? Ta bị đuổi việc. Ngươi hỏi ta tại sao?”

...

...

Hiện tại, tại phòng 2103.

Bởi vì hôm nay anh và Bạch An Tương là nhân vật chính, và thường xuyên chúc rượu, và Trình uyên cũng đỡ rất nhiều rượu cho Bạch An Tương.

Trình uyên, người vốn không có khả năng uống rượu, nên say khướt trước đó không lâu.

Rượu kích thích đại não khiến Trình uyên có chút bối rối.

Anh nghe thấy tiếng người ta quát: “Thành Đồng uống nhiều quá à?”

“Thế này thì sao? Tôi kêu người phục vụ mang một ít canh cho tỉnh táo?”

“Đồng Thừa, ngươi không sao chứ?”

Giọng nói của mọi người nghe thấy trong tai của Trình uyên, giống như sóng vô tuyến từ chất bán dẫn dưới biển sâu, và việc thu tín hiệu rất không đạt yêu cầu.

Lúc này, giọng nói của Bạch An Tương đột nhiên truyền đến: “Anh ấy uống quá nhiều rồi. Tôi sẽ mở cửa phòng, để anh ấy ở khách sạn một đêm.”

“Để tôi đi.” Giọng của Thời Sách.

Sau đó Trình uyên cảm thấy rằng mình đã được giúp đỡ, và sau đó anh ấy bắt đầu bước đi.

Đi và đi.

Tôi không biết mình đã đi bao lâu, và sau đó tôi nằm trên một chiếc giường lớn mềm mại.

sau đó.

Nó trở nên yên tĩnh.

Thời Sách đi xuống cầu thang và nói với mọi người trong hộp, “Chúng ta hãy dừng lại ở đây hôm nay.”

Mọi người giải tán.

Lý Ninh Quyên lo lắng, và hỏi Thời Sách: “Trình uyên và Bạch An Tương đang ở đâu?”

Thời Sách cười nói: “Cô ơi, anh trai em uống nhiều quá, chị dâu hện anh ấy vào khách sạn. Em về đi. Chị dâu sẽ chăm sóc anh trai em trong khách sạn.” phòng tối nay. ”

“Người chưa từng thấy rượu hay sao? Không uống được thì uống ít đi. Nhìn cái xấu hổ này, không biết ngày mai An Tương nhà chúng ta sẽ có chuyện lớn sao? Hầu hạ hẳn thật không vừa ý.”

Lý Ninh Quyên bốc cháy mà không có lý do.

Bạch Sĩ Câu chạm vào cánh tay của Lý Ninh Quyên.

“Tại sao anh lại chạm vào tôi? Tôi có nói gì sai không?” Cô hét lên với Bạch Sĩ Câu, nhưng khi cô quay đầu lại và nhìn thấy Trình uyên mẹ anh, giọng điệu của cô tự nhiên yếu đi.

“Quên đi!” Lý Ninh Quyên xua tay nói với mẹ Trình uyên: “Gia đình tôi, chúng ta về trước đi.”

Mọi người giải tán.

Thời Sách cũng thở dài thườn thượt.

Trước khi đến ngày hôm nay, Bạch An Tương đã nói với Thời Sách những suy nghĩ của mình.

Thời Sách không muốn đồng ý, nhưng không thể chịu được lời cầu xin của Bạch An Tương, và đó cũng là điều tốt cho Trình uyên.

Anh không biết làm như vậy là đúng hay sai nên cảm thấy vô cùng phức tạp.

Sau khi mọi người rời đi ...

Bạch An Tương xuất hiện trong phòng riêng một cách ngu ngốc.

Cô thất thần ngồi vào chỗ của mình.

Bạch An Tương đứng dậy và rời khách sạn cho đến khi người phục vụ đến dọn bàn.

Đi xuống cầu thang và lên xe Audi của cô ấy.

Cô lái xe rời khỏi khách sạn, cô muốn đi càng xa càng tốt, vì cô sợ mình không nhận được.

đêm.

Bạch An Tương phóng xe thật nhanh, cửa sổ mở toang, bên tai có tiếng gió rì rào.

Cô không biết đi đâu nên phóng xe ra bãi biển.

Cô lao xuống cửa xe và chạy ra biển như điên, cho đến khi nước lạnh rửa sạch đầu gối trần.

“gì”

Không có ai trên bờ biển vào ban đêm, và không gian trống rỗng như một thế giới khác.

Bạch An Tương hét lớn bằng cổ họng, và sau đó nước mắt chảy dài trên khuôn mặt như thể cô ấy không cần tiền.

Sau đó bắt đầu khóc.

cô ấy biết.

Lần này, cô thực sự mất Trinh uyên!

Khóc lóc kể lể, cô ngồi xồm ở biển, để cho biển vỗ vai, cả người cô đã ướt sũng rồi, nhưng cô không hề hay biết.

Tim tôi đau quá!

Bạch An Tương không để ý, một người đàn ông đang nhìn Bạch An Tương cách đó hai trăm mét.

Mặc dù là ban đêm, nhưng người đàn ông dường như nhìn rõ và từ từ nắm chặt tay lại.

Anh ấy là Lý Nham.

...

...

Và lúc này tại khách sạn Tân Dương.

Lý Nam Địch đứng bên ngoài phòng khách, đầu cúi xuống, hai tay đan vào nhau, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

“Bạn có thể, bạn có thể!”

Cô tự động viên mình trong lòng.

Nhưng cảnh tượng khi Bạch An Tương rời đi vừa rời đột nhiên hiện lên trong đầu.

Đôi mắt cô ấy đỏ hoe, và cô ấy nói với giọng rung động: “Tôi sẽ để nó cho anh.”

Sau đó dứt khoát rời đi.

Lý Nam Địch có thể cảm nhận được nỗi đau trong tim Bạch An Tương.

Cô ấy thực sự rất khó chịu.

Sự lựa chọn luôn là điều khó chịu nhất.

Nhưng đôi khi, là một con người, tôi phải lựa chọn hết lần này đến lần khác.

“Người không đáng trách!” Lý Nam Địch chỉ có thể an ủi chính mình thế này.

Cuối cùng.

Cô nghiêng răng, đưa tay mở tung cửa, bước vào ...

Chương 534

CHƯƠNG 534

Bình minh của nó.

Những khe hở giữa những tấm rèm trong suốt tràn ngập ánh nắng chen vào làm Trình uyên đung đưa.

Chỉ cảm thấy chóng mặt một lúc.

Có lẽ đêm qua rượu vẫn chưa tan hết, ai uống say cũng biết rằng phần năng lượng còn lại có thể khiến người ta cảm thấy nhưc đầu.

Chính là cảm giác này khi Trình uyên mở mắt, vì vậy cậu nhắm chặt mắt và dùng tay gõ vào đầu cậu.

Trình uyên hơi giật mình vì tiếng nước vọng ra từ phòng tắm.

Sau đó tôi nhìn căn phòng xa lạ này, và chợt nghĩ: Chà, lẽ ra tôi phải say, An Tương đã giúp tôi về phòng khách sạn và ngủ cả đêm.

Nói cách khác, anh chưa từng thấy Bạch An Tương Tây đi tắm, huống hồ là tắm vẹt cho quýt với cô.

Trong lòng tôi như có lửa đốt.

Cơn đau đầu của Trình uyên đột nhiên mất đi ba điếm, anh vén chăn trên người xuống, rón rén đi vào phòng tắm.

Tôi rất tự hào về bản thân, và không thể không nghĩ đến vẻ hoảng sợ và dụi dàng của Bạch An Tương khi anh ấy mở cửa phòng tắm.

“Haha!”

Nắm lấy tay nắm cửa, anh kéo mạnh cửa phòng tắm.

Rồi ánh mắt chạm nhau.

“gì!”

Đã la hét.

Trình uyên nhanh chóng đóng cửa lại, dựa lưng vào tường một lúc.

...

...

“Tôi thề!” Sau khi Lý Nam Địch lau sạch sẽ rồi mặc áo choàng tắm vào, hai người ngồi đối diện nhau, Trình uyên duỗi ngón tay nhẹ ra, chân thành nói: “Bên trong có sương mù, tôi cũng không nhìn thấy gì cả.

“Cô không nhìn thấy gì, không biết là tôi sao?” Lý Nam Địch tức giận hỏi.

Trình uyên vội vàng phân biệt: “Giọng nói, chỉ khi nghe thấy tiếng hét của cậu thì tôi mới biết đó là cậu.”

Lý Nam Địch hừ lạnh một tiếng.

Trình uyên không khỏi nhú mày, tò mò hỏi: “Sao cô lại ở đây? Vợ tôi đâu?”

Khi nghe thấy điều này, cơ thể của Lý Nam Địch đột nhiên rùng mình.

Như làm sai chuyện gì, anh cầm quần áo chạy vào phòng tắm: “Anh đi thay quần áo.”

Hành vi của cô đã làm dấy lên một dấu vết nghi ngờ trong Trình uyên.

Anh ta đập mạnh tay Lý Nam Địch hỏi: “Em đang hoảng sợ cái gì vậy?”

Lý Nam Địch quay lưng về phía Trình uyên, và đột nhiên vai cô ấy bắt đầu run lên.

Trình uyên rất ngạc nhiên, không nhịn được đứng dậy đi vòng qua trước mặt cô, lúc này mới phát hiện trên mặt Lý Nam Địch có hai đường long lanh.

Khóc?

“Bạn khỏe không...”

Trước khi Trình uyên hỏi anh đã nói gì, Lý Nam Địch đã gục đầu vào vai anh rồi đột nhiên khóc: “Tôi không thể làm được, tôi không thể làm được!”

Kể từ khi tôi gặp Lý Nam Địch, Trình uyên thực sự chưa thấy cô ấy khóc, kể cả nỗi buồn của cô ấy.

Không khỏi choáng váng.

Không biết đặt tay ở đâu, nhưng cuối cùng hắn duỗi tay một cái vỗ vỗ lưng nàng: “Đừng sợ, đừng sợ, nếu có chuyện muốn nói, có ta!”

Lý Nam Địch khóc nức nở, đẩy Trình uyên ra, vừa nói vừa lau nước mắt, “An Tương nói, hãy để anh chăm sóc em cả đời.”

“Tôi hôm qua anh say. Cũng do An Tương sắp đặt. Cô ấy muốn anh chấp nhận em.”

“Nhưng tôi không làm được.”

Trình uyên sững sờ khi nghe những lời này của Lý Nam Địch, linh tính không tốt trong lòng càng lúc càng mạnh.

“Tại sao?” Anh hỏi.

Lý Nam Địch kể câu chuyện về sự vô sinh của Bạch An Tương.

Sau khi nghe những lời của Lý Nam Địch, não của Trình uyên trở nên trống rỗng.

Cả người như chết lặng.

Đưa tay lấy một ít khăn giấy trên bàn đưa cho Lý Nam Địch, sau đó bước ra khỏi khách sạn với vẻ mặt đờ đẫn.

Nhìn xuất thân cô độc của mình, Lý Nam Địch đột nhiên càng thêm xót xa, ngòi xỏm trên mặt đất mà khóc.

cô ấy biết.

Thực sự không có hy vọng lần này.

Nếu cô làm theo lời Bạch An Tương tối qua, và sáng nay khi cô tỉnh dậy, Trình uyên vẫn sẽ hối hận, nhưng chỉ cần Bạch An Tương quyết tâm, Trình uyên sẽ không chịu trách nhiệm về mình sau khi họ ly hôn.

Nhưng ở bên nhau như vậy khác xa với những gì Lý Nam Địch nghĩ.

Âm mưu thiết kế một người mình thích, nhìn thấy anh ta đau khổ buồn bã vì bị xâm phạm ý chí của mình, Lý Nam Địch không làm được.

Nghĩ đến đôi mắt đỏ hoe của Bạch An Tương khi cô rời đi đêm qua, cô đặt mình xuống đất và nghĩ, nếu cô là Bạch An Tương thì sao? Phải, cô ấy vẫn không làm được!

“Lý Nam Địch, người dám yêu dám hận!”

“Lý Nam Địch, người ngay thẳng!”

“Lý Nam Địch, người phải tắm rửa sạch sẽ!”

Đêm qua, cô ấy đã nói về mình trong gương cả đêm.

Khi ngẩng đầu lên lần nữa, Trình uyên đã rời khách sạn từ lâu.

Cũng lâu rồi tôi không rời xa cô ấy!

...

...

Trình uyên vừa bước ra khỏi khách sạn đã bị ánh mặt trời chói chang chụp ảnh, hồn vía trở về nơi ở của mình.

Anh dừng taxi, vào trong và lấy điện thoại di động ra gọi cho Bạch An Tương, nhưng nó cho thấy bên kia đã tắt máy.

Vì vậy, anh ấy về nhà, mẹ anh ấy đang làm bữa sáng, và anh ấy hỏi bà: “An Tương đã về chưa?”

Mẹ tôi nhìn Trình uyên chăm chăm trong hai phút.

“Đương nhiên là học xong chưa?”

Trình uyên sững sờ, sau đó nhìn thấy rau xanh được mẹ xào trong nồi mà anh còn không cho dầu vào.

“Mẹ, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Trình uyên buồn bã nói giúp mẹ tắt lửa.

Dù ở trên thuyền nhưng anh và Bạch An Tương đã thắng lớn.

Nhưng lúc này, Trình uyên cảm thấy mình thật vô dụng, cảm thấy mình là người con trai không chung thủy và là người chồng không đủ tư cách nhất trên đời.

Bà Trình uyên cau mày nói: “Đi ăn đi? Con làm giàu hay mẹ con giàu lên? Đừng nói nhảm, bữa cơm dọn ra thì con phải đi làm.”

Trình uyên ánh mắt có chút mềm mại.

Nó lôi mẹ ra: “Mẹ đi ăn cơm đi, con có tiền”.

Sau khi bắt taxi đến thành phố Tân Dương, Trình uyên yêu cầu bánh bột chiên và sữa đậu nành ở một khu phố.

Trong bữa ăn, anh và mẹ liên tục ríu rít: “Mẹ ơi, mẹ có nhớ ngày con đi học đại học không? Mẹ đã bảo là đừng đuổi con đi. Xe ba gác có bị cạy phá không?”

“Mẹ, mẹ có nhớ lúc nhập viện không, mẹ cùng con dâu đi xem mẹ...”

“mẹ

Người mẹ đang ăn que bột chiên, đột nhiên ngẩng đầu lên, sau đó trực tiếp nhìn chăm chăm Trình uyên.

“Này, tất nhiên, tại sao An Tương không trở lại với bạn?”

Trình uyên bị mẹ ngắt lời thì hơi giật mình rồi nắm lấy tay mẹ tỏ vẻ thích thú.

“Con bị sao vậy?” Mẹ tỏ vẻ khó hiểu.

“không có gì.”

Sau khi ăn sáng, Trình uyên nhân cơ hội đi vệ sinh, chân chửi trong nhà vệ sinh một hồi, cuối cùng anh cũng lấy điện thoại đi động ra gọi cho Lý Tịnh Húc.

Từ Xuyên nói rằng y học phương Tây không thể làm bất cứ điều gì đối với các triệu chứng như mẹ anh ấy, vì vậy tôi đề nghị hỏi Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch trước đó cũng từng nói, nói chung, bạn chỉ có thể dựa vào thuốc bắc để bảo dưỡng, và điều quan trọng nhất

là phải dựa vào khối óc của chính mình.

Lúc này, tôi gọi lại cho Lý Nam Địch, tuy rằng có chút không thích hợp, nhưng ...

Không có cách thay thế.

“Này, anh có tìm thấy An Tương không?” Sau khi cuộc gọi được kết nối, giọng nói nhanh nhẹn của Lý Nam Địch vang lên từ đầu dây bên kia, như thể không có chuyện gì xảy ra.

“Nếu bạn tìm thấy An Tương, hãy đưa cô ấy trở lại. Tôi có tin tốt muốn nói với cô ấy.”

Trình uyên trầm giọng nói: “Mẹ em lại bị bệnh, em muốn anh giúp xem.”

“Ồ tốt.”

Đặt điện thoại xuống, Trình uyên tiễn mẹ về nhà.

Lý Nam Địch sẽ đến sớm.

Trình uyên biết mẹ anh không thể thiếu người lúc này, nhưng Bạch An Tương cũng không thể làm ngơ.

Sau vài cuộc điện thoại, Bạch An Tương đã được yêu cầu tắt máy.

Khi anh đang ở trong tình thế khó xử, Lý Hải Tân đã đến.

Chương 535

CHƯƠNG 535

Lý Hải Tân chở Trình uyên đến công tập đoàn Tuấn Phong.

Anh ta đậu xe ở đối diện khu nhà tập thể.

“So Tuấn Phong Group bây giờ vẫn là ngành công nghiệp của gia đình Trình của anh.” Lý Hải Tân nói.

Ban đầu Trình uyên muốn ở nhà với mẹ, nhưng Lý Nam Địch nói rằng bạn ở lại với anh ấy cũng vô ích. Hãy làm việc của bạn trước đi. Tôi ở đây để xem.

Lý Nam Địch chuẩn bị một ít thuốc cho mẹ, sau khi uống thuốc xong, mẹ cô bắt gặp dì Qiu ở bên cạnh đến nhà cô đánh bài, Trình uyên do dự không biết nên từ chối, rốt cuộc mẹ cô đang bị bệnh.

Nhưng Lý Nam Địch nói, hãy sử dụng bộ não của bạn là tốt cho mẹ.

Bằng cách này, Trình uyên và Lý Hải Tân đã xuất hiện.

“Long Thẩm Vũ đang làm gì đó cho Trình Nặc?” Trình uyên trầm tư, “Thật khó tưởng tượng”.

“Thẩm Hoài Di đã ném hơn 3 tỷ nhân dân tệ, thật sự không biết lấy lại tiền ở đâu, cho nên Trình Nặc đề nghị mua lại tập đoàn Tuấn Phong vào lúc này, Thẩm Hoa đã bán đi không chút do dự.” Lý Hải Tân nói.

“Chuyện đó liên quan gì đến đứa con thứ ba của nhà họ Ngụy?” Trình uyên hỏi.

Lý Hải Tân nói: “Tôi không biết cụ thể. Người của tôi phát hiện ra nguyên nhân khiến đệ tam nhà họ Ngụy bình an vô sự là do Long Thẩm Vũ gọi điện thoại cho đệ tam gia Ngụy gia, nhưng nội dung cụ thể của cuộc gọi không được tìm thấy.”

“Khi Ngụy Đông Phong tìm thấy Ngụy Laoan, Ngụy Laoan đã gọi cho Ngụy Đông Phong. Sau đó, anh ấy không sao cả.”

Trước khi Trình uyên yêu cầu Lý Hải Tân tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra với nhà họ Ngụy, tại sao Ngụy Làoan lại bình an vô sự thì anh ta đã làm mọi thứ bấy lâu nay.

Hơn nữa, điều này còn liên quan đến sự an toàn của anh ấy và gia đình anh ấy.

Trong khi đang nói, tôi đột nhiên nhìn thấy rất nhiều người ở cổng tập đoàn Tuấn Phong.

Khoảng hai mươi ba mươi người bị đuổi ra ngoài bởi an ninh đang giữ chiếc hộp lớn.

Trình uyên hơi giật mình.

Anh ấy biết nhiều người trong số này.

“Tập đoàn Tuấn Phong bây giờ có thể được mô tả như một thành viên trong gia đình. Nó không giống như khi bạn là chủ tịch hội đồng quản trị. Bây giờ nó chỉ có thể được duy trì bằng cách sa thải nhân viên và giảm tiêu thụ”, Lý Hải Tân nói.

Trình uyên cau mày.

Những người bị trục xuất rõ ràng là những người bị cắt cổ.

Nhưng trong trí nhớ của Trình uyên, những người này khá có năng lực.

Họ dường như không muốn rời Tuấn Phong, sau khi bị đuổi ra ngoài, một số người thậm chí còn quỳ ở cửa khóc thương cha mẹ và cầu xin an ninh cho họ vào. Họ muốn gặp chủ tịch hay gì đó.

“Không dễ để kéo gia đình.” Lý Hải Tân nhớ lại quá trình tiết kiệm tiền để vợ chữa mắt, không khỏi cảm thán: “Nếu không phải già trẻ lớn bé thì ai mà thèm sống thật khiêm tốn. ”

Trình uyên khẽ nhúc nhích vươn tay nắm lấy tay nắm cửa.

Lý Hải Tân đã gặp và nhanh chóng thuyết phục: “Tôi biết rằng bạn coi trọng tình bạn, nhưng bạn không phải là bồ tát”.

Trình uyên hơi giật mình.

“Tôi đã giúp một người, nhưng không phải tất cả mọi người.” Lý Hải Tân vỗ vai Trình uyên và nói, “Hãy nghĩ đến cảnh khi bạn rời khỏi Tuấn Phong. Một trong số họ có theo dõi bạn không?”

“Vì bạn đã lựa chọn ngay từ đầu nên bạn phải chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình.”

“Đây là số mệnh, là số mệnh của anh, hãy để họ chịu trách nhiệm.”

Trình uyên lắc đầu thờ dãi.

Anh ấy biết rằng Lý Hải Tân đã đúng, Tập đoàn Trích Thủy hiện đã có đội ngũ nhân sự tốt và mọi thứ đang đi đúng hướng. Tôi thực sự muốn giúp những người này, nên sắp xếp họ ở đâu?

“Lý Nham đã tìm thấy nó chưa?” Trình uyên đột ngột hỏi.

Lý Hải Tân lắc đầu: “Chuyện này tôi định nói cho anh biết. Người được cử đi điều tra Lý Ngư đã mất liên lạc. Tôi sợ chuyện bị lộ nên không kiểm tra thêm.”

“Đồng ý.”

“Manh mối nằm ở Long Thẩm Vũ. Tốt nhất là bạn có thể bắt được anh ta.” Lý Hải Tân: “Nhưng kể từ khi trở lại thành phố Tân Dương, Long Thẩm Vũ đã biến mất như anh ta.”

“Kiểm tra đi!” Trình uyên nhẹ nói.

...

...

Sau đó, Trình uyên yêu cầu Bạch Long và Trần Thành ở lại cổng Tuấn Phong Group, khi họ tìm thấy Long Thẩm Vũ, họ đã gọi cho Lý Hải Tân.

Và chính Trình uyên.

Có nhiều việc quan trọng hơn phải làm.

Được gọi là Bạch Sĩ Câu, Bạch Sĩ Câu nói rằng Bạch An Tương đã không trở về nhà.

Vì vậy, Trình uyên chỉ có thể lái xe đến thành phố Giang Bắc.

Trụ sở của Thương hội Giang Bắc là ở thành phố Giang Bắc, theo lời Bạch An Tương Tây hôm qua nói thì hôm nay cô nên báo cáo Thương hội.

Trên đường đến thành phố Giang Bắc, Trình uyên rất bối rối.

Anh đột nhiên hiểu những gì Trình Tuấn Phong nói.

Anh ấy nói rằng cho dù bạn có lựa chọn nào đi chăng nữa, bố mẹ bạn sẽ ủng hộ bạn, ngay cả khi bạn không muốn kế thừa công việc kinh doanh của gia đình Trình.

Lúc đó, Trình uyên nghĩ anh đang bên vực Trình Nặc và muốn Trình Nặc kế thừa công việc kinh doanh của gia đình Trình nên cố tình nói như vậy.

Nhưng bây giờ có vẻ như vậy.

Trình Tuấn Phong dường như đã biết rằng Bạch An Tương không thể sinh con.

Bây giờ Trình uyên đang đầy hối hận, và đáng lẽ anh nên hỏi Trình Tuấn Phong xem anh có biết điều đó vào thời điểm đó không.

Nhưng nó không quan trọng, anh đã tìm thấy Bạch An Tương và chỉ cần làm cho nó rõ ràng.

Anh không muốn thừa kế bất cứ công việc kinh doanh nào của gia đình, anh chỉ muốn ở bên Bạch An Tương, cho dù con đường phía trước có gập ghềnh.

Tôi vội vã chạy đến thành phố Giang Bắc, theo dõi hàng hải và thấy liên minh kinh doanh suôn sẻ.

Trong một tòa nhà mười tầng sang trọng ở trung tâm thành phố Giang Bắc, hai nhân vật tao nhã “Liên minh doanh nhân!”

Đỗ xe ở cửa, Trình uyên đi về phía sân của tòa nhà.

Kết quả là anh ta đã bị một nhân viên bảo vệ chặn lại ở cửa.

“Tôi đang tìm chủ tịch liên minh kinh doanh của anh.” Trình uyên nói: “Tôi là chủ tịch tập đoàn Tân Dương Trích Thủy.”

Nhân viên bảo vệ nhìn Trình uyên từ trên xuống dưới, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường.

“Chờ đã, tôi sẽ gọi điện thoại.” Nhân viên bảo vệ nói.

Quan chức lớn nhất trong liên minh kinh doanh là Bạch An Tương, đương nhiên không muốn làm phiền vợ mình nên ngoan ngoãn chờ đợi.

Không lâu sau, nhân viên bảo vệ bước ra khỏi phòng bảo vệ và nói: “Xin lỗi, chủ tịch của chúng tôi không có ở đó.”

“Không.” Trình uyên kiểm tra thời gian, vừa lúc giữa trưa: “Vậy thì cậu có biết cô ấy đã đi đâu không?”

Bảo bối chế nhạo: “Sao, thủ trưởng có thể xin ý kiến của tôi như thế nào?”

Trình uyên không nói nên lời.

Đúng lúc này, một chiếc Bentley lái ra khỏi sân, bảo vệ vội vàng chào một cách rất không chuẩn mực lịch sự.

Trình uyên bước sang một bên và vô tình liếc nhìn chiếc xe.

Chiếc xe phóng đi nhanh chóng.

Nhưng Trình uyên giật mình.

Anh ta liếc nhìn Lý Nham đang lái xe, và Bạch An Tương đang ngồi ở vị trí phụ lái.

Họ nói chuyện và cười đùa, và họ thậm chí không nhìn thấy Trình uyên.

Không do dự, Trình uyên quay vào xe của mình và lái xe đuổi theo Bentley.

Anh ta cũng đã thực hiện một số cuộc gọi cho Bạch An Tương ở giữa, nhưng vẫn nhắc anh ta rằng bên kia đã tắt máy.

Trình uyên đi theo Bentley khi anh ta bị dừng lại bởi một đèn giao thông.

Sau khi đèn chuyển xanh, Trình uyên đạp ga tiếp tục đuổi theo.

Cuối cùng, anh nhìn thấy chiếc Bentley ở lối vào của một nhà hàng phương Tây.

Trình uyên đậu xe và chạy đến nhà hàng tây.

Vừa bước vào cửa, anh lại bị chặn lại.

Dừng lại anh ta là hai người đàn ông mặc vest đen và đeo kính râm đen, trông như vệ sĩ.

“Nơi này đã được ông chủ của chúng tôi lo liệu, tôi muốn đến nhà khác ăn tối!” Người vệ sĩ nói chuyện có khuôn mặt mũi giày kéo ông lão, giọng điệu cũng rất cứng nhắc.

Trình uyên cau mày, “Tôi đến đây để gặp ông chủ của cô.”

Nghe vậy, một vệ sĩ cổ quái khác không khỏi chế nhạo: “Tìm ông chủ của chúng ta? Đi, cút đi, ông chủ của chúng ta đang ăn trưa với một người phụ nữ xinh đẹp, tôi có thời gian chăm sóc bà đầu, nhanh lên, hoặc bạn không được chào đón.

Chương 536

CHƯƠNG 536

“Bên trong đó là vợ của tôi.” Về mặt Trình uyên thay đổi, giọng cô dần trở nên lạnh lùng.

Ai biết, tên vệ sĩ cổ quái cười khinh thường nói: “Thì sao? Ông chủ của chúng tôi mời vợ anh đi ăn tối, đó là vinh hạnh của vợ anh.”

Người vệ sĩ khác có khuôn mặt mũi giày cũng cười toe toét nói: “Nói rõ ràng với anh đi. Cho dù sếp của chúng tôi có quan tâm đến vợ anh thì đó cũng là một vinh dự cho đứa trẻ của anh.”

Vệ sĩ cổ quái ngoẹo cổ đi tới trước mặt Trình uyên, vươn tay vỗ nhẹ lên má Trình uyên: “Cậu nhóc, làm quen đi, đừng quấy rầy ông chủ của chúng ta đang ăn cơm, nếu không...”

Thái độ của hai người vô cùng kiêu ngạo.

Trình uyên bị sốc.

Khi ở trên thuyền, anh vẫn có ấn tượng tốt với Lý Nham, nhưng bây giờ anh phải xác định lại bối cảnh cá nhân của Lý Nham.

Hai vệ sĩ thật kiêu ngạo nói ra những lời nhận xét vô lý như vậy.

Ăn với vợ của người khác mà không để họ làm phiền bạn?

“Bẩn!”

Trình uyên nắm lấy bàn tay vừa tát vào má anh, nheo mắt, lạnh giọng hỏi: “Anh có biết tát vào mặt em là như thế nào không?”

“Ừ, ta còn chưa thuyết phục, ngươi muốn Lão Tử đưa ngươi đi...” Cồn Cồn bị hấn nắm lấy tay phải, hấn sừng sốt, liền chế nhạo giơ tay trái tát vào mặt Trình uyên. lần nữa.

“Bùm!”

Trình uyên thúc cùi chỏ thẳng vào mặt anh.

Anh ngoạo cổ qua lại mấy bước để ổn định dáng người.

Nhìn thấy điều này, Shoehorn không thể không nói, một cú lao tới chỗ Trình uyên và đập vào trán anh ta một cú đấm.

Trình uyên hơi nghiêng đầu, tránh cú đấm, dùng hai tay nắm lấy cổ tay đối phương.

Đúng lúc này, tên vệ sĩ cô quái cũng xông lên đá vào ngực Trình uyên.

Kỹ năng của hai vệ sĩ này khiến Trình uyên ngạc nhiên.

Anh ta chắc chắn không sợ độc thân, nhưng hai người hợp lực lại khiến Trình uyên cảm thấy yếu đuối.

Hơn nữa, sức mạnh của bàn chân tỳ đầu gối quá mạnh, cho dù thân thể Trình uyên có khả năng chống đỡ nhiều hơn, sau khi đánh vào bàn chân này, anh ta cảm thấy máu trào ra.

Tuy nhiên, anh chưa kịp suy nghĩ thì bị người đánh giày đá xéo vào mặt, vào trán anh.

Trình uyên nắm lấy mắt cá chân của anh ta và sẵn sàng chấp nhận một cú đấm từ chiếc cổ vẹo vào ngực anh ta, vắn nó một cách đột ngột.

“Rắc rắc!”

“A!” Có một tiếng kêu thảm thiết từ khuôn mặt của người đánh giày.

Đây là một phong cách chiến đấu, khi sức mạnh của cả hai bên tương đương nhau, tùy thuộc vào kẻ tàn nhẫn.

Trình uyên ngoáy cổ hai lần, và choáng váng đến gãy mắt cá chân của người mặt giày.

Khuôn mặt của Shoehorn ngay lập tức mất đi sức chiến đấu.

Cocked cổ giật mình, lại lao lên, giáng thêm một cú đấm vào ngực Trình uyên.

Trình uyênThảm nhận được cú đấm này, sau đó dùng hai tay đập mạnh vào cổ tay và vặn ngược lại.

Ngửa cổ xoay người về phía sau, Trình uyên cúi đầu tránh anh, sau đó duỗi tay kẹp cổ anh.

Một “máy chém” được hình thành theo cách này.

Bạn biết đấy, trong giao tranh tự do, máy chém là một chiêu thức khóa rất nguy hiểm, một khi đã hình thành thì đối thủ gần như không còn cách nào khác ngoài việc cầu xin sự thương xót.

Cổn Cỗn vô cớ vỗ vào cánh tay Trình uyên, còn Trình uyên thì mặt không chút biểu cảm, lạnh lùng nói: “Anh không nên gọi em!”

Đây là ánh sáng ban ngày, mặc dù nhà hàng phương Tây chật cứng, nhưng có rất nhiều người đi bộ qua lại trong khu vực trung tâm thành phố.

Vì vậy, rất nhiều người đã tụ tập xung quanh.

“Dừng lại, nó sẽ giết cậu!” Shoehorn không quan tâm đến cơn đau sắp gãy chân, thấy cái cổ vọ vọ bị Trình uyên dùng cách này khống chế, Trình uyên cũng không có ý dừng lại, liền vội vàng gọi. .

Trình uyên lạnh lùng nói: “Nếu cô dám đánh vợ tôi, cô nên có ý thức không sợ chết.”

Khuôn mặt của Shoehorn chết lặng, và sắc mặt tái nhợt.

Cho tới bây giờ, hắn cũng không biết hai người bọn họ đã khiêu khích thần địch đáng sợ như vậy.

Người vệ sĩ cổ quái dần dần mất đi sức phản kháng.

Trình uyên buông tay, cơ thể gục xuống đất.

Ngạt ngạt và bất tỉnh.

Trình uyên phớt lờ họ và bình tĩnh bước vào nhà hàng phương Tây.

Vừa mới bước vào “Puff!”

Trình uyên phun ra máu và bất ngờ quỳ trên mặt đất bằng một chân.

Hai con người này không phải hạng xoàng, hai cú đấm đá ngoạ cổ đều trúng ngực, Trình uyên vất vả hạ gục họ với lối chơi ăn thua không kém mà còn bị thương nặng.

Có một sự thăng trầm trong lòng ngực của anh ta.

Người phục vụ đi qua vội vàng đến và hỏi: “Thưa ngài, ngài có sao không?”

Sau khi lau vết máu trên khoe miệng, Trình uyên hít một hơi, sau đó khó khăn đứng dậy lắc đầu: “Tôi không sao.”

Nói xong bước lên lầu hai.

Trên tầng hai, Trình uyên nhìn thấy Lý Nham và Bạch An Tương đang ngồi ở boong bên trong.

Hai người chạm ly rượu đỏ, nói cười rôm rả.

Nhìn thấy cảnh này, Trình uyên cảm thấy ghen tị và sắc mặt càng ngày càng ảm đạm.

Đi về phía hai người với vẻ mặt bình thản.

Có một vệ sĩ đứng cách hai người họ không xa, thấy Trình uyên đến gần, vệ sĩ này cảnh giác đưa tay ra ngăn cản.

Trình uyên không nói nhảm, nắm lấy tay vệ sĩ là phản ứng dữ dội.

Tên vệ sĩ không ngờ Trình uyên ra tay đột ngột, đột nhiên bị văng ra ngoài, nhưng cũng không tệ chút nào, quay đầu lên trời, đứng vững trên đôi chân của mình.

Nhưng ngay khi anh vừa đứng yên, Trình uyên đã quay lại và đá thẳng vào ngực anh.

Vệ sĩ “rầm rầm” liên tiếp lùi lại mấy bước.

Tôi phải nói rằng thể chất của vệ sĩ tương tự như của Trình uyên, người có khả năng chống đánh đập hơn.

Ngoài việc khiến anh phải lùi lại vài bước, cú đá của Trình uyên gần như không bị ảnh hưởng.

Tận dụng khoảng trống này, Trình uyên đi thẳng đến chỗ Lý Nham và Bạch An Tương.

Việc anh ta đánh nhau với vệ sĩ chỉ là chuyện tức thì, sau khi Lý Nham nhìn thấy, nét mặt anh ta thay đổi, nhanh chóng đứng dậy thì Trình uyên đã đến trước mặt anh ta.

“Bùm!”

Vô nghĩa, Trình uyên vừa tung tăng vừa đá Lý Nham trở lại boong.

“bạn đang làm gì đấy!”

Vốn dĩ anh muốn làm gì đó, nhưng đúng lúc này, Bạch An Tương đã ngăn anh lại.

Bạch An Tương mở rộng vòng tay, che chở trước mặt Lý Nham, tức giận hỏi Trình uyên: “Trình uyên, anh muốn làm gì?”

Trình uyên sững sờ trước câu hỏi của Bạch An Tương.

Vâng, tôi muốn làm gì?

Nhìn thấy Bạch An Tương đã an toàn, Trình uyên cuối cùng cũng có thể đặt đồ ăn nhẹ xuống, anh thở ra một hơi, cười nhẹ rồi nói với Bạch An Tương, “Bà xã, anh có chuyện muốn nói với em.”

Người vệ sĩ lại vội vàng chạy tới, và Lý Nham nhanh chóng vẫy tay với anh ta, ra hiệu cho anh ta đừng nhúc nhích.

“Mọi chuyện cứ như vậy xảy ra. Tôi có chuyện muốn nói với anh.” Bạch An Tương mặt lạnh lùng nói.

“Được rồi, về nhà rồi nói.” Trình uyên cười nhẹ. Nói xong, anh nắm lấy tay Bạch An Tương.

Bạch An Tương lắc đầu, hất tay Trình uyên ra, nhàn nhạt nói: “Ly hôn đi.”

Hãy ly hôn!

Trình uyên lúc đó đã rất choáng váng.

Đây là lần đầu tiên Bạch An Tương đích thân nói với anh rằng họ sẽ ly hôn với anh kể từ khi họ kết hôn.

Trình uyên lắc đầu: “Không.”

“Tôi không có bàn bạc với anh, chỉ nói cho anh biết, sau đó tôi sẽ nhờ luật sư nói chuyện với anh.”

Sau khi nói xong, Bạch An Tương nắm lấy túi xách của mình và bỏ đi mà không quay lại.

Khoảnh khắc cô và Trình uyên đi qua nhà, Trình uyên cảm thấy thời gian như ngừng trôi.

Chương 537

CHƯƠNG 537

Bạch An Tương chuyển biến quá nhanh, từ tình cảm ngọt ngào chuyển sang lạnh lùng vô cảm, không có dư thừa ở giữa.

Trình uyên hoàn toàn không thể thích ứng được.

Lý Nham thật sâu liếc hẩn một cái, trầm giọng nói: “Có đôi khi, lựa chọn tốt nhất chính là buông tay.”

Sau đó, anh ta phớt lờ Trình uyên, quay lại và đuổi Bạch An Tương đi.

Trình uyên hoàn toàn ngu ngốc, đầu óc trống rỗng, không biết phải nói gì tiếp theo.

Anh ấy đã không tỉnh táo trở lại cho đến khi tất cả đều ở dưới nhà.

Sai lầm.

Tôi muốn giải thích với cô ấy.

Tôi muốn nói với cô ấy rằng không có chuyện gì xảy ra với tôi và Lý Nam Địch.

Tôi muốn nói với cô ấy rằng tôi không quan tâm đến việc kinh doanh của gia đình.

sau đó.

Anh vội vàng đuổi theo xuống lầu.

Lý Nham đuổi theo xuống lầu, nhìn thấy hai người vệ sĩ nằm dưới đất ở cửa, vẻ mặt có chút giật mình. Nhưng ngay sau đó anh ta trở lại công việc kinh doanh như bình thường, như thể hai người này không liên quan gì đến anh ta.

Ngay khi Bạch An Tương chuẩn bị lên xe, Trình uyên đuổi anh ta ra và nắm lấy cửa.

“Vợ à, nghe anh nói, không có chuyện gì xảy ra với Lý Nam Địch và anh, chúng ta...”

Bạch An Tương Tây lạnh lùng nhìn hẳn, nhàn nhạt nói:
“Buông ra!”

“Vợ à, em tin anh đi, anh không quan tâm chuyện gia đình là gì, anh ...” Trình uyên vội vàng nói ra suy nghĩ của mình, như thể sợ Bai An Tương sẽ hiểu lầm mình.

Tuy nhiên.

Bạch An Tương đột nhiên hét vào mặt anh ta: “Tôi quan tâm!”

Trình uyên choáng váng.

Bạch An Tương trầm giọng nói: “Người có biết hiện tại đang cười hồ không? Nếu không kế thừa gia nghiệp, không có được sự bảo hộ của nhà họ Trình, có bao nhiêu người muốn người chết bất cứ lúc nào.”, ở đâu? ”

“Tôi không muốn sống trong sợ hãi, tôi không muốn sống một cuộc sống sợ hãi, được không?”

“Tôi mệt!”

Trình uyên có thể nói gì?

Anh vốn dĩ không giỏi ăn nói, lại bị lời nói của Bạch An Tương làm cho nghẹn họng.

“Buông ra.” Bạch An Tương cầu xin.

Trình uyên không biết bằng cách nào mà tay anh được thả ra, nhưng cửa xe đóng lại không ngừng.

“Bùm!” Tiếng đóng cửa vang lên, trái tim Trình uyên run lên kịch liệt theo âm thanh đó.

Lý Nham lên xe, bắt taxi, lái xe đi.

Trình uyên choáng váng.

Đột nhiên, anh mất phương hướng.

Mục đích của việc đánh nhau như thế này là gì?

Có lẽ Bạch An Tương đã đúng, theo bản thân thì quả thật rất nguy hiểm, không ai muốn sống trong sợ hãi. Anh cũng không muốn cô như thế này.

“phun!”

Một con dao xuyên qua cơ thể Trình uyên từ phía sau.

Có một cơn đau xé lòng từ cơ thể, nhưng dù vậy, nó không thể chịu đựng nỗi đau trong tim tôi.

Khi buồn vô cùng, con người ta thường là người dễ tổn thương nhất, và Trình uyên là như vậy.

Anh ta bị đâm xuyên qua cơ thể.

Kẻ đã đâm anh quay lưng và biến mất trong biển Ran.

Trình uyên quỳ một gối, máu chảy ra từ miệng và nhỏ xuống đất.

...

Ngay khi xe của Lý Nham lái đi, Bạch An Tương đã mất lái.

Cô cố giữ miệng và cố gắng không phát ra âm thanh nào, nhưng cô không thể ngăn được nước mắt.

Lúc này nếu cô nhìn lại có thể nhìn thấy Trình uyên đang nằm trên mặt đất, tuy nhiên cô lại bưng bít, cho rằng mình không thể nhìn lại, cô sợ rằng mình thật sự sẽ quay lại ngay sau đó. khi cô ấy quay đầu lại.

Cô ấy không thể quay lại.

Cô ấy tốt cho anh ấy.

Cô ấy không muốn sống trong sợ hãi, và đúng là cô ấy không muốn sống cuộc sống của sự sợ hãi, hơn nữa, Bạch An Tương thực sự sợ Trình uyên và sợ hãi cho anh ta.

Lý Nham nói: “Muốn khóc thì khóc đi.”

Bạch An Tương cố chấp lắc đầu.

Cô không muốn Lý Nham nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của mình, bởi vì họ không quen.

Lý Nham thở dài, “Cầm Tây, cậu cũng giống như mấy năm trước.”

“Luôn luôn mạnh mẽ như vậy!”

Bạch An Tương Tây cô nén khóc, nghẹn ngào hỏi: “Mấy năm trước ngươi có ý tứ gì?”

Điều này cũng giống như Lý Nham đã biết cô ấy vài năm trước.

Lý Nham cười và nói: “Bất cứ khi nào bạn cảm thấy tốt hơn, tôi sẽ nói với bạn một lần nữa.”

...

...

Trình uyên ngã xuống đất, máu chảy ra từ bụng và lưng, nhuộm đỏ cả nền gạch trắng xám.

Anh nhìn lên những đám mây trắng bồng bênh trên bầu trời, quá khứ của anh và Bạch An Tương lần lượt vụt qua giữa những đám mây trắng, giống như một bộ phim.

Chỉ là hình ảnh ngày càng mờ.

Anh cảm thấy rằng mình đang bị nhiều người theo dõi, và nhiều người đang chĩa mũi dùi vào anh.

Lúc này, Trình uyên cảm thấy mình giống như một con khỉ không mảnh vải che thân trong vườn thú, khiêm tốn đến mức không có dấu vết xấu hổ.

“Không.” Anh chợt nghĩ: “Khỉ không mặc quần áo.”

Ý thức chìm dần.

“Con khỉ không cần mặc quần áo, nhưng ngươi không thể cởi bỏ áo giáp.” Đúng lúc này, một giọng nói phẫn nộ đột nhiên vang lên bên tai Trình uyên.

Trình uyên ý thức càng ngày càng tiêu tan, cảm giác cuối cùng là giọng nói đó rất quen thuộc.

Sau đó, tôi không biết gì cả.

...

Nửa ngày sau.

Gần chạng vạng!

Bên ngoài một ngôi nhà gỗ trên núi.

Một người phụ nữ mặc áo gió hùng hồ bước tới.

Cô ấy là sư phụ của Trình uyên.

Cô ấy có một khuôn mặt xinh đẹp và một hình hài của ác quỷ.

Quên nó đi, nhưng bằng miệng, nó có thể phát ra âm thanh ngọt ngào như mật ong.

nhưng.

Giọng cô ấy bây giờ không dễ chịu chút nào.

Một tay akimbo, tay kia chỉ vào căn nhà gỗ, cô cau mày giận dữ hét lên: “Dương Duệ, rút khỏi đây!”

Nghe thấy giọng nói của cô, một người đàn ông trung niên bước ra với một quả cầu len trên tay.

Nhưng khi anh bước ra, anh chợt tỉnh giấc và chạy về phòng không biết để đồ vào đâu, anh lại bước ra ngoài, lần này về bình tĩnh và thoải mái.

Người phụ nữ trong chiếc áo khoác hào hoa trông lớn mắt khi nhìn thấy hành động của anh ta.

“Tại sao không gọi anh ấy là anh?” Người đàn ông trung niên chống tay đứng thẳng, giọng nói rất trầm.

Anh ta có lông mày kiếm và đôi mắt ngôi sao, không béo cũng không gầy, vóc dáng trung bình, có thể nói dù gặp hội trưởng Hiệp hội ngoại hình cũng có thể chấm cho anh ta chín mươi điểm.

Thiếu hàng chục, và nhiều nhất chỉ có thể hơn ba mươi.

“Tôi lau, vừa rồi cô đang... đan áo len?” Cô gái mặc áo gió dường như đã quên mất mục đích lần này của mình, cô kinh ngạc đến mức hai mắt sắp không còn.

Người đàn ông trung niên tên là Dương Duệ bình tĩnh phủ nhận: “Ngày hôm qua ném thử thứ mà tôi mang đến gặp anh.

Vừa lúc anh muốn cất đi thì anh đã tới.”

“Haha...” Người phụ nữ mặc áo gió không tin lời nói nhảm của anh ta, lập tức cúi người nở nụ cười: “Mất mẹ rồi, vợ vẫn thôi, ai lại đến gặp cậu chủ và mang theo một chiếc áo len chưa hoàn thành? Haha ...”

“Vân Dĩ Hà, anh thật quá đáng!” Ánh mắt Dương Duệ chột lạnh.

Sư phụ của Trình uyên, người phụ nữ mặc áo gió tên là Vân Dĩ Hà.

Tôi không biết sẽ cảm thấy thế nào khi để Trình uyên biết rằng người chủ gần 100 tuổi của mình, người có khuôn mặt của một thiếu nữ, được gọi bằng một cái tên thanh tú như vậy.

Vân Dĩ Hà cười một tiếng, Dương Duệ tức giận xoay người bước vào nhà, không muốn bỏ qua cho cô.

“Ồ...”

Thật lâu sau, Vân Dĩ Hà mới ngừng cười, sắc mặt chột trầm xuống, lớn tiếng hỏi nhà gỗ: “Dương Duệ, ý của ngươi là?”

“Bạn đang phá vỡ quy tắc!”

“Ngươi giết quân cờ của ta thật không biết xấu hổ!”

Từ trong nhà gỗ còn có một tiếng hừ lạnh: “Còn chưa chết sao?”

Chương 538

CHƯƠNG 538

“Không phải đã chết, người sinh ra làm sao bây giờ?”

Có lẽ vì cảm thấy không ổn nên Dương Duệ đã tìm thấy một đồng đồ thôi rữa và ấn vào chiếc len mà anh ta giấu lại.

Nhìn chung, căn phòng chỉ có thể được mô tả là một mớ hỗn độn.

Ban đầu nó chỉ là một ngôi nhà gỗ nhỏ với một phòng ngủ và một phòng khách, cảm giác như phòng khách và phòng ở hoàn toàn không thể phân biệt được với nhau.

Vân Dĩ Hà lao vào cabin, tức giận nói: “Vớ vẩn, nếu tôi không đi, anh ấy có thể sống được không?”

Dương Duệ lật qua đồng rác, cuối cùng tìm được một bàn cờ, hỏi: “Giết một ván?”

“Tránh ra, đừng ngắt lời!” Vân Dĩ Hà mặt đen lại.

Dương Duệ cười khở nói: “Tiểu sư muội, người phạm lỗi trước.”

Vân Dĩ Hà: “Người đánh rắm!”

Dương Duệ cười nhẹ hỏi: “Theo ta biết, người đã cứu một người.”

“Chúng tôi không muốn mọi người biết về sự tồn tại của chúng tôi. Bạn đã quên lời dặn dò của thầy giáo để lại rồi sao?”

Vẻ mặt của Vân Dĩ Hà đông cứng lại.

Đột nhiên, cô chớp mắt nói: “Anh à, không ngờ anh đan áo len!”

Dương Duệ mặt đen ngay lập tức: “Vân Dĩ Hà, anh lại quá đáng rồi!”

“Haha...”

“Tại sao không, tôi giả vờ không biết, còn cô giả bộ như chưa nhìn thấy gì thì sao?”

Vân Dĩ Hà nhin cười, xoay người bước ra khỏi phòng, nói:
“Bảo bồi người.”

Dương Duệ nhìn Vân Dĩ Hà xuống núi, đôi mắt hơi híp lại.

Một lúc sau, anh ta lấy trong túi ra một chiếc điện thoại cũ.

“Này, ném thử, đi cảnh cáo sư huynh, để hấn nhẹ hơn.”

...

...

Trình uyên bị đánh thức bởi một cơn đau nhói.

Khi ngồi dậy, tôi thấy cháu không mặc quần áo, trên bụng được quấn một miếng gạc dày, chính giữa có vết máu đỏ.

Chịu đựng cơn đau dữ dội, tôi nhìn quanh và thấy rằng đây là căn nhà gỗ mà tôi đã ở khi tôi học võ.

Vừa muốn ra khỏi giường, cơn đau đã quét qua cơ thể khiến anh co quắp vì đau.

Nhớ lại cảnh tượng ban ngày, Trình uyên càng thêm đau lòng.

“anh tỉnh rồi à?”

Giọng của Vân Dĩ Hà ngọt ngào như thể anh vừa lấy ra từ một chiếc ấm đựng mật ong.

Nhưng Trình uyên chỉ cảm thấy kinh hãi, bởi vì anh ta không mặc quần áo.

Vội vàng kéo chăn bông để cuốn mình lại và trốn.

Vân Dĩ Hà xách túi ni lông bước vào, liếc nhìn Trình uyên rồi chế nhạo: “Tôi cởi hết quần áo mà anh giấu đi.”

“Chủ nhân ...” Trình uyên đỏ mặt khi nghe đến lời này, không khỏi chua xót nói: “Người cứu ta?”

“vô lý.”

Anh lấy ra hai hộp đựng thức ăn trong túi ni lông đặt trên bàn, dùng đũa ném lên người họ: “Thì thể bị xuyên thủng. Ngoại trừ tôi ra thì ai có thể khiến cô sống được?”

Trình uyên giật mình khi nghe Vân Dĩ Hà nói.

Anh chợt nghĩ đến Lý Ngụy, người đã chết sau khi mặc áo ba lỗ trên người.

Trình uyên nghĩ thầm, nếu mình quen bà già này từ lâu, thì Li Tô đã không phải chết.

“Ăn gì đi.” Vân Dĩ Hà nói.

Trình uyên không nhìn thấy quần áo của cô, lẽ ra đã bị Vân Dĩ Hà xé rách nên cô quán chần lên người đứng dậy lấy hộp thức ăn trên bàn.

Ta vươn tay kéo vết thương, mồ hôi lạnh đầu đón lập tức chảy ra.

Vân Dĩ Hà gập và đưa hộp thức ăn cho anh.

“Cậu chủ, tôi có thể hỏi cậu một chuyện được không?” Trình uyên vừa lấy hộp thức ăn vừa hỏi.

Vân Dĩ Hà: “Hỏi.”

“Bạn đã cởi quần áo của tôi trước khi bạn chữa lành cho tôi, phải không?”

Vân Dĩ Hà: “Vớ vẩn!”

Trình uyên: “Chà, sao lại cởi quần ra?”

Vân Dĩ Hà giật mình, sau đó nhẹ giọng nói: “Ta quên mất.”

“Nima của tôi ...” Trình uyên choáng váng.

Vân Dĩ Hà sắc mặt sa sầm: “Người nói cái gì?”

“Com rất ngon!” Trình uyên.

“Hừm!” Vân Dĩ Hà hừ lạnh một tiếng, sau đó nói: “Mau ăn đi, bị đụ.”

“Chủ nhân, sao tôi lại bị thương nặng như vậy?” Trình uyên bực bội hỏi.

Vân Dĩ Hà nhàn nhạt nói: “Đừng lo lắng, người sẽ không bị thương, không chết được.”

“Tôi ...” Trình uyên.

Vân Dĩ Hà nói với vẻ mặt lãnh đạm: “Dù sao anh có đi hay không, tôi nghe nói đêm nay có người sẽ chuyển vợ anh.”

Khi nghe đến đây, Trình uyên giật mình.

Rồi anh đặt đũa xuống, đứng dậy khỏi giường và bước ra ngoài sau cơn đau dữ dội.

Câu nói của Vân Dĩ Hà đột nhiên kéo Trình uyên trở lại với tâm trạng thấp thỏm đó. Khi nghe tin Bạch An Tương gặp nguy hiểm, anh ấy thậm chí không thể ăn được.

“Này, cậu có thể khoe ra nếu cậu có phong độ tốt không?” Vân Dĩ Hà hét lên sau lưng cậu.

Trình uyên giật mình, lúc này mới nhận ra cái chăn đã sớm rơi xuống đất, trên người cậu không mặc gì ngoài trừ một mảnh băng gạc quanh eo.

Sau đó Vân Dĩ Hà ném cho Trình uyên một chiếc túi nhựa, trong đó đựng quần áo thường ngày màu đen.

“Bạch An Tương kế nhiệm chủ tịch của Liên đoàn Thương Minh, và Liên đoàn Thương Minh đã tổ chức một bữa tiệc ăn mừng. Nó vẫn đang ở trên phà, và phà đã dừng lại ở cảng của thành phố Giang Bắc.” Vân Dĩ Hà nói.

Trình uyên mặc quần áo vào, cũng không quan tâm lắm, cứ thế bước xuống núi.

Anh ấy bước đi rất chậm do vết thương trên người.

May mắn thay, Vân Dĩ Hà có điện thoại di động của mình trong quần áo, vì vậy cô ấy đã lấy điện thoại di động ra và gọi cho Trần Thành và những người khác.

Trình uyên mất hơn một tiếng đồng hồ xuống núi, trong khoảng thời gian này, Bạch Long và xe của anh tình cờ đến thành phố Giang Bắc, xuống núi đón Trình uyên.

“Bạn đang bị tổn thương?”

Nhìn thấy Trình uyên, Lý Nam Địch vội vàng đứng dậy giúp anh.

“Không sao đâu!” Trình uyên nhẹ nhàng nói.

Mặc dù nói như vậy, nhưng không ai nghĩ rằng hẳn không sao cả, dù sao cũng không dễ dàng đổ mồ hôi cho một người có khả năng chống chọi với việc đánh đập.

Mọi người có thể thấy anh ấy đã bị tổn thương nặng nề như thế nào.

Chiếc xe là một Iveco với nhiều người trong đó.

Lý Hải Tân cho biết: “Tôi đã gọi cho bạn từ chiều, nhưng không có ai trả lời.”

“Có chuyện gì vậy?” Trình uyên hỏi.

Lý Hải Tân nói: “Long Thẩm Vũ bị phát hiện, nhưng không bắt được.”

“Sao cậu không bắt được?” Trình uyên ngạc nhiên hỏi.

Bạch Long trịnh trọng nói: “Trách không được ta bị điệu hồ tránh núi.”

Ban ngày, Bạch Long và Trần Thành ngồi xỏm ở công tập đoàn Tuấn Phong, họ sẵn sàng bắt Long Thẩm Vũ.

“Long Thẩm Vũ đã bỏ chạy, nhưng đã bắt giữ một trong những người của anh ta.” Lý Hải Tân nói, “Tôi học được từ người của anh ta rằng họ có việc phải làm tối nay”.

“Hành động gì?” Trình uyên hỏi.

Lý Hải Tân nói: “Lý Nham sẽ trở lại Bắc Kinh trong ba ngày, nhưng một người nào đó trong Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh không muốn anh ấy quay lại. Tối nay sẽ có một bữa tiệc ăn mừng khác trên Liên đoàn Thương Minh, vì vậy ...”

“Ai đó sẽ bắt đầu vào bữa tiệc mừng.”

“Vốn dĩ chuyện này không quan tâm đến việc của chúng ta, nhưng bữa tiệc ăn mừng này là nhân vật chính.”

“Khi tôi gọi cho anh, anh không bao giờ bắt máy, vì vậy tôi đã đưa ra đề xuất của riêng mình để mọi người đến thành phố

Giang Bắc, và tôi sẽ bảo vệ các em trai và em gái của tôi lúc đó.”

Từ thành phố Tân Dương đến thành phố Giang Bắc mất hai giờ lái xe.

Bằng cách này, Trình uyên đã hiểu tại sao họ có thể xuống chân núi chỉ trong hơn một giờ.

“Hóa ra là ám sát Lý Nham.”

Trình uyên khẽ cau mày.

“Ừ.” Lý Hải Tân gật đầu cười nhẹ: “Thực ra, đêm nay cũng là cơ hội tốt để chúng ta bắt được Long Thẩm Vũ.”

Đó là cách nó được nói, nhưng ...

Trình uyên cảm thấy điều này không bình thường.

“Nếu anh là Long Thẩm Vũ, và thuộc hạ của anh bị bắt, rất có thể họ sẽ bị bại lộ. Anh vẫn đang làm việc đó à?”, Lý Hải Tân hỏi.

Chương 539

CHƯƠNG 539

Con phà chạy cho liên minh kinh doanh vẫn dừng ở cảng.

Boong tàu rục rĩ và đông đúc.

Để chào mừng việc bổ nhiệm chủ tịch mới của Liên đoàn Thương Minh vào tối nay, rất nhiều thương nhân từ thành phố Giang Bắc, cũng như các nhân viên nội bộ của Liên đoàn Thương Minh, đã đến.

Đứng bên hàng rào, nhìn vùng biển quen thuộc, thổi làn gió quen thuộc, Bạch An Tương bỗng thấy cô đơn đến lạ.

Lý Nham rất lịch sự đưa một ly rượu đỏ: “Nghĩ gì vậy?”

Bạch An Tương nhận lấy rượu đỏ và lắc đầu nhẹ.

“Thực ra, tôi biết anh cách đây 5 năm.” Lý Nham nói.

Bạch An Tương ngạc nhiên hỏi: “Năm năm trước? Khi tôi học năm thứ hai?”

Lý Nham khẽ cười: “Hầu.”

“Tại sao tôi không nhớ?” Bạch An Tương ngạc nhiên hỏi.

Lý Nham lắc đầu thờ dài, “Người xem thường ta.”

Bạch An Tương cau mày.

“Đùa thôi.” Lý Nham cười nói: “Người còn nhớ năm năm trước người cho một người ăn mày gói bánh sao?”

Khi nghe điều này, Bạch An Tương đột nhiên nhớ ra.

“Đó là bạn?”

Lý Nham cười như không tự giễu: “Không phải ta.”

Bạch An Tương nhớ rằng đó là mùa hè năm cô thứ hai.

Khi đó, cô đang đi làm thêm, dạy kèm bài tập cho một nữ sinh cấp 3, tối mới mới về, trời vẫn đổ mưa.

Tại cổng trường đại học của họ, tôi nhìn thấy một người đàn ông bảnh bao trong bộ đồ tề tã đang nằm ở lối vào của trường đại học.

Bạch An Tương Tây nhớ tới không chỉ đưa cho hắn một bao bánh mì, còn đưa cho hắn hai trăm tệ, nói: “Mưa càng ngày càng lớn. Đừng ở chỗ này, đi tìm một khách sạn nhỏ.”

“Lúc đó tôi bị thương rất nặng.” Lý Nham cho biết: “Nhiều sinh viên đi ngang qua tôi ở cổng trường đại học của bạn. Họ véo mũi và trốn đi. Thậm chí không có ai giúp tôi đánh 120 cái. Họ đều đi qua. Tưởng mình là một kẻ ăn mày điên rồ.”

“Thật ra, anh không nên nói với em, sẽ khiến em cảm thấy xấu hổ.”

Bạch An Tương không biết phải trả lời như thế nào.

“Sau này tôi còn cử người bí mật tìm cô.” Lý Nham thở dài, trong mắt hiện lên một tia hồi ức: “Tôi cũng đã phái người đến điều tra quá trình, tôi rất yên tâm khi biết được rằng anh ấy thật lòng với cô.”

Gió biển làm rối tung mái tóc dài của cô, Bạch An Tương chấp tay nói: “Gặp nhau thì đi uống nước.”

“Vây bây giờ anh có hối hận không?” Lý Nham hỏi Bạch An Tương một ly rượu.

Xu Shijiu quá mạnh

Xu Shi Bạch An Tương quá mạnh để uống.

Sau một ngụm rượu, tôi bị sặc và ho.

“Khụ khụ khụ...”

Lý Nham nhanh chóng lấy khăn giấy ra và đưa cho cô.

Bạch An Tương nhận lấy nó và nói lời cảm ơn.

“Tôi có nên hối hận không?” Bạch An Tương hồi lâu mới hỏi.

Lý Nham cười nói: “Chỉ có người mới biết rõ nhất đáp án.”

Bạch An Tương im lặng.

“Ý tôi là, đã chọn thì đừng hối hận. Hãy nhặt lấy cái tính ương bướng trước đây của mình đừng để người khác đọc truyện cười. Có điều, có người thì mắt cũng không nhặt được.” lên.

”Lý Nham nói.

“Chủ tịch Lý, có người đang tìm.”

Lúc này, có người hét lên.

Lý Nham nghe thấy âm thanh, mỉm cười với Bạch An Tương và nói: “Tôi chỉ nói những điều này với bạn là em gái. Chúng ta đi trước.”

Bạch An Tương gật đầu.

Sau khi Lý Nham rời đi, cô cẩn thận cân nhắc những gì Lý Nham nói trong lòng.

Cô đang suy nghĩ, quyết định của mình là đúng hay sai?

Nhớ lại lần đầu gặp Trình uyên.

Hắn rất ngốc, Bạch Sĩ Câu kêu bọn họ đăng ký, bọn họ đi đăng ký, trong suốt quá trình, Bạch An Tương Tây không nói một lời.

Vào đêm tân hôn, Bạch An Tương dùng kéo dí vào cổ cô đe dọa Trình uyên: “Cô không được phép chạm vào tôi!”

Trình uyên chỉ liếc nhìn cô.

Vì họ kết hôn mà không được phép và phá vỡ kế hoạch kết hôn của gia đình Bai, bà già đã rất tức giận và ném đồ đạc vào họ.

Trình uyên bảo vệ sau lưng cô.

Bạch Vĩnh Minh chỉ vào mũi Trình uyên và chửi bới rác rưởi, Trình uyên chỉ im lặng nhặt chiếc túi xách rơi xuống đất cho Bạch An Tương.

Ở nhà, Lý Ninh Quyên sử dụng Trình uyên làm bảo mẫu.

Trình uyên không bao giờ phàn nàn.

Hơn hai năm chung sống, nói thật là không động lòng, ít nhất tài nấu nướng của Trình uyên đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng gia đình.

Nhưng đời đi, đời đi không có nghĩa là yêu.

Ngay khi Bạch An Tương nghĩ rằng cô ấy không xứng đáng có được tình yêu trong cuộc đời này, cô ấy đã sẵn sàng từ bỏ, và cô ấy sẽ dành cả cuộc đời của mình với Trình uyên như thế này.

Trình uyên đã thay đổi.

Trở nên cực kỳ mạnh mẽ.

Sự thay đổi khiến đối thủ của anh phải lo sợ.

Tuy nhiên, tình cảm của anh dành cho Bạch An Tương vẫn không hề thay đổi, thậm chí còn sâu đậm hơn.

Tôi không biết nó bắt đầu từ khi nào.

Bạch An Tương tỉnh dậy và bất ngờ được yêu.

Nhưng trong tình yêu đầy gian nan này, hai người đã phải mất 3 năm để xác minh cho nhau.

Bạn có thực sự từ bỏ như thế này?

“Jin Xi.” Một giọng nói đột nhiên vang lên sau lưng anh.

Bạch An Tương nhanh chóng lau mặt.

Thực ra cô không rơi nước mắt mà chỉ sợ mình sẽ rơi nước mắt.

“Sao anh?” Bạch An Tương cau mày khi nhìn thấy người phía sau mình.

Long Thâm Vũ cười nhẹ nói: “Hình như tôi không thể gọi cậu là An Tương nữa. Từ nay về sau tôi sẽ phải gọi cậu là Chủ tịch Bạch.”

Bạch An Tương Tây lạnh lùng hỏi: “Người có chuyện gì sao?”

Long Thâm Vũ cười nói: “Sao lại giống như nhìn thấy kẻ địch? Dù sao chúng ta cũng là bạn học.”

Bạch An Tương quay mặt đi.

Long Thâm Vũ cười nói: “Không sao, trước đây là ta sai rồi. Ta xin lỗi người.”

Câu nói này khiến Bạch An Tương khẽ giật mình.

Long Thâm Vũ đột nhiên nghiêm túc nói: “An Tương, anh biết trước đây em như vậy, là bởi vì anh quá yêu em. Đúng vậy, anh biết ngày hôm đó em đã làm quá nhiều, cũng không tự bào chữa cho mình. ở đây để nói với bạn Xin lỗi. ”

Bạch An Tương biết rằng anh ta đang nói về đám cưới của Thâm Hoa.

Lắc đầu: “Người không phải xin lỗi, ngày đó người không phải bị chồng dạy dỗ sao?”

Hai chữ dành cho chồng, Bạch An Tương, cố ý cắn thật mạnh vào âm thanh.

Long Thâm Vũ cau mày khó nhận thấy.

Bạch An Tương cũng cảm thấy đau nhói trong tim.

“Đừng nhắc đến chuyện đó. Dù sao chúng ta cũng là bạn học. Em đã từng sai. Em xin lỗi anh. Khi nhìn lại, anh cũng xin lỗi Trình uyên vì em. Em hứa sau này sẽ không gây gổ với Trình uyên nữa , và tôi hứa rằng tôi sẽ không bao giờ làm điều gì có lỗi với bạn. Hãy suy nghĩ về điều đó một cách riêng biệt, bạn nghĩ sao. “Long Thâm Vũ nói.

Bạch An Tương chớp mắt, như thể cô vừa gặp Long Thâm Vũ.

...

...

Trình uyên và nhóm của anh cũng đã lên phà, vừa lên thuyền đã thấy Bạch An Tương đứng bên hàng rào.

Không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó anh nhận ra rằng đó là Long Thâm Vũ đang đứng bên cạnh Bạch An Tương.

Nước da của Trình uyên thay đổi ngay lập tức.

Anh hỏi Lý Nam Địch: “Có loại thuốc nào có thể giảm đau trong tích tắc không.”

Lý Nam Địch lấy trong túi xách ra một viên thuốc, đưa cho Trình uyên: “Cái này là dành cho bệnh nhân ung thư, anh ... anh muốn làm gì?”

Trình uyên nhin không được liền giật nảy mình cầm thuốc ném vào miệng.

Sau khi hít một hơi thật sâu, anh chuẩn bị bước tới đó.

Sau đó anh bị Lý Hải Tân bắt gặp.

Lý Hải Tân nói: “Đừng có lộn xộn, hãy để Bạch Long và những người khác làm điều đó.”

“Không cần!” Trình uyên lạnh lùng nói.

Lý Hải Tân cau mày và nói: “Tôi sợ rằng bạn sẽ không thể ngăn cản nó.”

“Trên thuyền có quá nhiều người. Có chuyện thật sự không ảnh hưởng đến người. Hơn nữa, Long Thẩm Vũ nhất định phải bị bắt sống, nếu không manh mối chúng ta cần điều tra sẽ bị cắt đứt.”

Trình uyên dừng lại, nhưng sau đó hất tay Lý Hải Tân ra.

Chương 540

CHƯƠNG 540

Ngay khi Long Thảm Vũ và Bạch An Tương có một cuộc trò chuyện rất vui vẻ.

Trình uyên xắn tay áo, đá tới tấp.

“Bùm!” Long Thảm Vũ bị Trình uyên đá trúng lan can rồi ngã ngửa ra sau.

“Trình uyên!”

Mặc kệ kêu đau, Long Thảm Vũ nhanh chóng từ trên mặt đất đứng dậy muốn chạy trốn: “Quái, ngươi tại sao lại ở chỗ này!”

Kết quả là Trình uyên túm tóc, kéo anh lại và đè xuống đất để bị đánh.

Bạch An Tương đẩy Trình uyên ra, khó chịu: “Trình uyên, anh muốn làm gì?”

Trình uyên bị chấn thương nặng, thuốc giảm đau không có tác dụng ngay khi cậu uống nên bị Bạch An Tương đẩy ra, cậu không thể không lùi lại hai bước, toát mồ hôi hột ngay lập tức.

“Vợ à, anh sẽ giải thích với em sau, em tránh ra ngoài trước.” Trình uyên cau mày nói.

Bạch An Tương dừng lại trước mặt Long Thảm Vũ, và hét lên với vẻ mặt bình tĩnh: “Anh đủ rồi, anh đã nói với em rằng từ nay chúng ta sẽ không bao giờ quan trọng nữa, Long Thảm Vũ tới đây để xin lỗi.”

Đưa tay ra sờ bụng, Trình uyên có thể cảm thấy máu lại rỉ ra từ miếng gạc.

“Bà xã, em hiểu lầm rồi.” Trình uyên run giọng nói.

Hát múa trên thuyền là một niềm vui, nhưng đột nhiên có một cuộc chiến và một loạt các tiếng hò hét, ngay lập tức thu hút

sự chú ý của mọi người.

Vì vậy, một người nào đó trong đám đông nhìn nhau và đi về phía cabin.

Những người khác đi về phía Trình uyên và Long Thẩm Vũ.

“Thưa ngài, xin đừng làm phiền ở đây!”

Hai người đàn ông mặc vest bước tới kéo Trình uyên đi.

Lúc này, vai của họ bị một bàn tay to lớn giữ lấy.

Khi hai người đàn ông mặc vest quay đầu lại, con Bạch Long nhặt họ và ném họ ra ngoài.

Với một âm thanh “bốp!”, Cả hai ngã xuống đất, và một con dao bật ra từ một trong số họ.

Chỉ là vị trí của người này là sau lưng Bạch Long, Bạch An Tương không nhìn thấy con dao rơi trên mặt đất.

Chính vì vậy mà cô tức giận mắng Trình uyên: “Trình uyên, chính xác thì cậu muốn làm gì? Có phải người tiếp xúc với tớ mà cậu muốn đánh nhau không?”

“Tại sao trước đây ta không thấy ngươi hung dữ như vậy?”

Trình uyên biết Bạch An Tương đã hiểu lầm, không muốn tranh cãi với cô, đành nghiêng răng nói: “Vợ à, anh tránh ra.”

“Không nghĩ tới!” Bạch An Tương Tây vẫn đề phòng Long Thẩm Vũ.

Trên thực tế, mỗi người có một tâm lý riêng.

Trình uyên muốn bảo vệ Bạch An Tương.

Bạch An Tương có muốn bảo vệ Trình uyên không?

Nhìn nhiều người như vậy ở đây, Trình uyên thực sự muốn đấu với Long Thẩm Vũ dù tốt hay xấu.

Về phần Long Thẩm Vũ, Bạch An Tương không có tâm tình tốt chút nào.

Cô ấy nghĩ rằng cô ấy đang cứu Trình uyên, nhưng ...

Đột nhiên, Long Thâm Vũ đứng dậy, bóp cổ Bạch An Tương rồi nhanh chóng lấy trong quần áo ra một con dao gấp rồi dí vào cổ Bạch An Tương.

Mọi người có mặt đều sững sờ.

“Anh để cô ấy đi!” Trình uyên.

Long Thâm Vũ tức giận gầm lên: “Trình uyên, sao cậu lại có mặt ở khắp nơi?”

“Đừng qua, ta nếu có ai đi qua sẽ giết nàng!”

Trình uyên không dám động, những người khác cũng không dám động, kể cả những người đang đứng xem, cũng không ngờ lại có sự thay đổi ngoạn mục này.

Những hạt mồ hôi trên trán Trình uyên ngày càng nhiều, anh vội vàng nói: “Được, được rồi, làm sao anh có thể để cô ấy đi.”

Khi anh nói, môi anh không ngừng run rẩy.

Long Thâm Vũ cười nói: “Người thật là lợi hại, bị đâm thủng dạ dày cũng không cần chết, còn sống mà đá.”

Bạch An Tương sững sốt khi nghe những lời của Long Thâm Vũ.

Nhìn Trình uyên một lần nữa, vấn đề đã được phát hiện.

Trình uyên mồ hôi nhễ nhại, môi không ngừng run rẩy, mặt không còn chút máu.

Lại nhìn bụng hắn, quả nhiên là đỏ.

Cô choáng váng, trong lòng bỗng đau vô cùng.

Đúng lúc này, một bóng đen đột nhiên xuất hiện sau lưng Long Thâm Vũ.

Bóng đen cực kỳ nhanh nhẹn, túm lấy cổ tay Long Thâm Vũ đang cầm dao, đá bay đi.

Người này là Trần Thành.

Trong đêm đen, chỉ có Trần Thành là có thể im lặng.

“Hừ!” Long Thâm Vũ liên tiếp lui về phía sau mấy bước.

Nhìn thấy vậy, Trình uyên cố chống lại cơn đau dữ dội, và bắt ngờ bước tới, một cổ của chủ thẻ Long Thâm Vũ đè anh ta xuống đất, sau đó nhặt con dao rơi trên mặt đất.

“Không!” Bạch An Tương không nhìn thấy quá trình và đã giết người bằng chính tay mình, vì vậy cô vô cùng sợ hãi.

Không chỉ Bạch An Tương, mà ngay cả Lý Hải Tân phía sau Trình uyên cũng vội vàng hét lên: “Trình uyên dừng lại.”

Họ vẫn có một bí mật để moi ra từ miệng của Long Thâm Vũ, nếu Long Thâm Vũ bị giết, mọi manh mối sẽ bị phá vỡ.

Con dao mà Trình uyên giơ lên trong không khí đã đóng băng.

Khi nhìn thấy điều này, Long Thâm Vũ lần này không những không sợ hãi, mà là cười toe toét nói: “Nào, giết ta!”

“Trăm con mắt đang theo dõi ở đây, giết ta, người cũng phải chôn sống ta!”

“Trình uyên, không phải ta đánh giá thấp người, người không dám giết ta, người còn muốn từ miệng ta muốn biết cái gì.”

“Và, giết ta, những người sau lưng ta sẽ không buông tha cho người.”

“Người cũng không được xúc phạm hần!”

“Người không có gan giết ta, bởi vì phía sau ta là...”

“Liên minh kinh doanh thành phố Bắc Kinh!”

Long Thâm Vũ không có phát ra âm thanh cuối cùng bốn ký tự, mà là dùng miệng nói với Trình uyên, hẳn tin tưởng Trình uyên có thể hiểu được.

Nếu bạn có thể hiểu được, anh ta phải vứt con dao này đi.

Hiệp hội Doanh nhân Bắc Kinh là một tồn tại mà ngay cả tứ đại gia tộc cũng phải sợ hãi, Trình uyên làm sao dám phản đối?

Long Thâm Vũ cười nói: “Ta biết lai lịch của ta, người không buông tha cho?”

“Nói cách khác, cho dù sau này Lão Tử cõi cổ người chết tiệt, người cũng phải chịu cho Lão Tử!”

Gió biển đang thổi!

Quần áo trên người Trình uyên xộc xệch.

Giải Thương Minh Bắc Kinh thực sự vượt quá sự mong đợi của anh.

Tất cả đều nghĩ Long Thâm Vũ thuộc về Trình Nặc, và có vẻ như mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Trong tích tắc, vô số khả năng xẹt qua tâm trí anh.

Chỉ.

“Quả thực có rất nhiều lý do khiến anh không thể giết được em.” Trình uyên đột nhiên thở dài.

Long Thâm Vũ chế nhạo nói: “Biết thì tốt, biết là không buông lỏng...”

“phun!”

Con dao bất ngờ rơi xuống và cắm thẳng vào bụng Long Thâm Vũ mà không có chút vũng vấy nào.

Long Thâm Vũ mắt đột nhiên mở to.

Trình uyên ngây người nói: “Thật đáng tiếc vì cậu đã động đến điểm mấu chốt của tôi, vậy nên mọi lý do không giết cậu đều vô hiệu!”

Long Thâm Vũ nhìn Trình uyên không tin, sau đó nhìn xuống con dao trên bụng mình.

Trình uyên cầm con dao và xoay nó lại.

Ừ, giờ đứt ruột hết rồi, sống không nổi nữa.

Long Thâm Vũ lộ ra vẻ sợ hãi sâu thẳm, hấn mở miệng nói: “Người ... người là đồ mất trí!”

Người trong Thương hội Bắc Kinh dám giết người, nếu không phải là kẻ mất trí thì là gì?

Lý Hải Tân muốn dừng lại, nhưng cuối cùng anh cũng thở dài.

Bạch An Tương sững sờ, cô biết Trình uyên đang nói gì.

Và vào lúc này.

“Làm đi!” Ai đó đột nhiên hét lên.

Do đó, nhiều người trên boong rút dao trong túi ra đâm liên tiếp vào người những người xung quanh không chút do dự.

...

Trong cabin, Lý Nham được gọi vào.

Người gọi anh là một nhân viên bình thường của Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh.

“Ai đang tìm tôi?” Lý Nham hỏi.

Nhân viên dừng lại, sau đó chỉ vào phía sau Lý Nham: “Là bọn họ.”

Lý Nham đột nhiên quay lại, mới nhận ra có mười mấy người đột nhiên xuất hiện sau lưng mình.

Chương 541

Chương 541

Đồng thời, bộ bài đã trở thành một mảnh.

Bạch Long và những người khác không tham gia vào cuộc chiến mà bao vây Trình Uyên và Bạch An Tương, hễ ai muốn xông tới đều bị Chì gáibéo của Bạch Long Trần Thành hạ gục.

Trình Uyên rút con dao ra khỏi người Long Thâm Vũ, rồi lại đâm vào một cách trống rỗng.

Khi hình ảnh Long Thâm Vũ nắm chặt tóc Bạch An Tương tiếp tục xuất hiện trong tâm trí anh, hình ảnh cơ thể bị thương của Vương tử Yên và hình ảnh anh ta đuổi anh ta ra khỏi tập đoàn Tuấn Phong.

Một nhát cắt, một nhát cắt!

Bạch An Tương trông thật ngớ ngẩn, vì cô ấy đã gặp Trình Uyên lần đầu tiên, với một dấu vết sợ hãi trong mắt cô ấy.

Đúng lúc này, một bóng đen đột nhiên lao về phía Trình Uyên.

Con Bạch Long vội vàng chào và tung cú đâm vào mặt đối thủ.

Tuy nhiên, một cảnh tượng đáng ngạc nhiên đã xuất hiện.

Bóng đen đột nhiên vọt lên độ cao gần ba thước, quả là độ cao mà người bình thường khó có thể tưởng tượng nổi.

Trong lúc Bạch Long đâm vào không khí, bóng đen “thình thịch ...” trên không trung tung ra liên tiếp sáu cái chân, tất cả đều đập lên người gấu trắng.

“Bùm!” Một tiếng, con Bạch Long bay ra ngoài.

Khi Trần Thành nhìn thấy điều này, vẻ mặt của anh ta đột nhiên trở nên nghiêm túc, và anh ta dùng dao chém.

Khi bóng đen chạm đất, trên ngón chân anh ta giẫm lên trường kiếm của Trần Thành và đá nó một đường vòng.

“Bùm!” Một tiếng, hắn cũng bị đuổi ra ngoài.

Bóng đen vũng vàng rơi xuống trước mặt Trình Uyên, trong khi Trần Thành và Bạch Long đều bị đánh bại bởi một chiêu.

Kỹ năng này gây sốc đến mức Trình Uyên cũng phải sững sờ.

Sau đó hai ngón tay mảnh khảnh véo lên cổ Trình Uyên.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ đây là một người phụ nữ nhỏ nhắn và duyên dáng với chiếc mặt nạ Mickey trên mặt.

“Phản ứng chậm như vậy, tại sao Bác chủ lại yêu em?”

Những lời của Mickey thậm chí còn gây sốc hơn.

Bác thầy đánh bại Trần Thành và Bạch Long chỉ bằng một chiêu hóa ra là Loliyin, đây ...

Đột nhiên, cô gái béo đó dùng một con dao lớn chém vào người phụ nữ của Mickey từ phía sau, người phụ nữ của Mickey không quay đầu lại mà chỉ quay lại và đập cô gái béo xuống.

Hành động quá nhanh.

“Anh là ai?” Trình Uyên vội hỏi khi nhìn thấy điều này.

Đúng lúc này, cô gái Mickey đột nhiên bóp mạnh, Trình Uyên mất bỗng tối sầm lại, cô không biết gì nữa.

Sau đó, cô bé Trình Uyên lên bằng thân hình nhỏ nhắn của mình rồi xoay người rời đi.

Thấy vậy, Bạch An Tương nhanh chóng dừng lại trước mặt cô.

“Tránh ra, nếu không tôi sẽ đánh anh!” Cô gái Mickey lạnh lùng nói với Bạch An Tương bằng giọng Loli dễ thương.

“Anh thả anh ta ra!” Bạch An Tương mặc dù sợ hãi nhưng cô vẫn ngoan cố không hề nao núng.

Cô gái Mickey lười nói nhảm với Bạch An Tương nên đập vào bụng Bạch An Tương, lúc này Lý Hải Tân chạy tới và đẩy Bạch An Tương ra, sau đó anh ta bị đá và ngã xuống đất.

Thấy vậy, Bạch An Tương vội vàng giúp Lý Hải Tân.

Và cô gái Mickey đã bế Trình Uyên và đi về hướng khác.

Khi vừa tới cửa hầm tàu, Lý Nham bất ngờ chạy ra ngoài.

Có thể thấy rõ một người ngã xuống trong cabin, trên tay Lý Ngôn bê vết máu.

Nhìn thấy Mickey Girl bế Trình Uyên đang hôn mê, Lý Nham giật mình.

Anh chàng chưa kịp phản ứng thì cô nàng Mickey bất ngờ đá vào đầu gối của Lý Nham, Lý Nham bị đau và quỳ một chân xuống.

Đúng lúc này, người phụ nữ Mickey vươn tay giật lấy con dao của một người trong cuộc hỗn chiến rồi bất ngờ ném về phía Lý Nham.

Ngay khi Lý Nham quỳ trên mặt đất vì đau đớn, con dao bay tới và đóng đinh vào bàn chân còn lại của anh một cách quyết liệt.

“A!” Anh không nhịn được hét lên một tiếng.

Cô gái Mickey lạnh lùng liếc nhìn Lý Nham, nhàn nhạt nói: “Ta với người không có hận ý, nhưng là sư phụ kêu ta chiếu cố sư huynh. Ta nghĩ lại, người thích hợp hơn, trở về nói cho huynh đệ người đi, đừng.” không đi quá xa.”

Nói xong xoay người rời đi.

Cô gái Mickey này thật tuyệt vời.

Không ai có thể ngăn cản cô ấy ở đây.

Sau khi cô gái Mickey đi mất, tất cả những người trên thuyền bắt đầu giết người cũng đã di tản.

Đột nhiên, boong phà yên ắng trở lại.

Tuy nhiên, trong sự yên tĩnh này, có một mùi máu.

Mọi người rất chán nản.

Lý Nam Định đến cùng các nhân viên y tế để giải cứu mọi người.

Trần Thành Bạch Long và Cô Béo được Lý Hải Tân gọi vào xe để thảo luận xem nên làm gì.

Bạch An Tương trên boong thất thần nhìn mọi thứ trước mặt.

...

Sau một số băng bó, Lý Nham đã có thể đi lại với tư thế khập khiễng.

Anh ấy đến gặp Bạch An Tương và nói lời xin lỗi, “Tôi xin lỗi, họ dường như đang đến với tôi, và họ đang làm tổn thương bạn.”

Bạch An Tương cảm thấy hối hận trong lòng.

Lý Nham im lặng một lúc, sau đó đưa điện thoại di động cho Bạch An Tương.

“Tôi nghĩ bạn nên xem qua.” Anh ấy nói.

Bạch An Tương không trả lời, Lý Nham mở video và cho cô xem.

Chỉ sau một cái liếc mắt, Bạch An Tương đã giật lấy điện thoại.

Đoạn video được thực hiện bởi giám sát tại lối vào của nhà hàng phương Tây.

Xe của Bạch An Tương và Lý Nham lái đi, Trình Uyên nhìn chăm chăm vào hướng họ đang đi, trông vô cùng cô đơn.

Ai nhìn vào cũng thấy trong Trình Uyên lúc ấy có một nỗi cô đơn khó tả.

Ngay sau đó.

Một người đàn ông đội mũ lưỡi trai mang theo một chiếc túi du lịch đi phía sau và bất ngờ lấy một thanh katana từ trong ba lô của mình và cắm vào người Trình Uyên mà không chút do dự.

Con dao xuyên từ phía sau, và hướng ra ngoài bụng.

Ngay sau đó, người đàn ông đội nón lá rút dao, quay lưng bỏ đi.

Tuy nhiên, ánh mắt của Trình Uyên vẫn nhìn thẳng vào chiếc xe đang đi xa, như thể tất cả những chuyện này không liên quan gì đến anh.

Thật khó chịu làm sao khi gạt sự sống và cái chết của mình sang một bên?

“Vệ sĩ của ta đi nhà hàng tây, màn hình chuyển đến vừa mới gửi cho ta.” Lý Nham thở dài nói: “Cho nên, người muốn rời đi hẳn, người thật đúng không? Người đối với hẳn thật tốt sao?”

Xem khoảnh khắc này.

Bạch An Tương đã bật khóc.

Tim cô đau như bị kim đâm.

“Cảm ơn.” Cô nói với Lý Nham, sau đó vươn tay lau một giọt nước mắt, bước xuống dưới thuyền.

Lý Hải Tân vừa nói với cô rằng Trình Uyên đã vội vã đến đây vì có tin tối nay có người ám sát Lý Nham.

Anh ấy không phải để cứu Lý Nham, mà là để bảo vệ bạn.

Tuy nhiên, Bạch An Tương nghĩ rằng Trình Uyên đã theo dõi cô suốt chặng đường, và khi cô nhìn thấy một người đàn ông nói chuyện với mình, cô trở nên ghen tị.

Hóa ra không phải như vậy.

Thì ra lúc đó Trình Uyên đã bị thương nặng như vậy rồi!

Lau nước mắt, Bạch An Tương mở cửa xe rồi đi xuống.

Lý Hải Tân đang thảo luận với Bạch Long và những người khác về cách giải cứu Trình Uyên, nhưng Bạch An Tương đã bước vào.

Lúc này, cô mới lau đi những giọt nước mắt trên mặt.

Vẻ mặt của cô ấy thật lạnh lùng.

“Trình Uyên là chồng tôi. Anh ấy đã bị bắt đi. Tôi muốn cứu anh ấy. Tôi cần anh giúp đỡ!”

Những người khác không thể không biết, nhưng Bạch Long vào lúc này rõ ràng nhận thấy rằng Bạch An Tương đã thay đổi.

Giống như trước đây, khi Trình Uyên gặp nguy hiểm, mặc dù rất hồi hộp và lo lắng nhưng cô ấy không có ý kiến gì cả, cô ấy sẽ hỏi cái này cái kia, nhưng cô ấy không biết mình có thể làm được gì.

nhưng bây giờ.....

Lý Hải Tân gật đầu: “Chúng tôi sẽ!”

Bạch An Tương nói: “Được, vậy tôi sẽ thu xếp.”

“Gọi người đi kiểm tra giám sát gần đó, phát hiện 9h15 có xe rời đi nên ghi lại biển số xe.”

“Anh Lý, tôi nghe nói anh có kỹ năng tốt. Tất cả, tôi hy vọng anh có thể kiểm tra thiết bị giám sát nổi mạng ở ngã tư gần đó và ngã tư ra khỏi thành phố Giang Bắc.”

“Ngoài ra, tôi hy vọng có thể huy động toàn bộ người của chồng tôi đến thành phố Giang Bắc qua đêm. Một khi phát hiện mục tiêu khả nghi, họ sẽ lập tức báo cáo cho tôi.”

Chương 542

CHƯƠNG 542

Trình Uyên đã có một giấc mơ.

Mơ thấy mình rơi xuống nước lạnh.

Anh ta cố gắng bơi ngược dòng nước, nhưng anh ta không thể bơi lên mặt biển, và đôi mắt anh ta hoàn toàn thâm quầng.

Cảm giác không thể nhìn thấy đầu luôn đáng sợ, kéo theo đó là sự tuyệt vọng sâu sắc.

Đúng lúc anh đang tuyệt vọng, anh nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình.

Giọng nói có vẻ là Bạch An Trương, và có vẻ là Lý Nam Địch.

Sau đó, cơ thể bắt đầu ấm lên, và nước biển bắt đầu sáng lên.

Đột nhiên, khi mở mắt ra, anh nhìn thấy bầu trời trong xanh vô tận và biển cả vô tận.

Những đám mây trắng rất thấp, như thể chúng trong tầm tay.

Ánh nắng quá lớn khiến mắt anh chỉ có thể nheo lại.

Cảnh tượng tối hôm qua hiện lên trong đầu, Trình Uyên sững sốt, nhanh chóng ngồi dậy.

Anh quên mất mình vẫn còn vết thương trên người, anh kéo vết thương mạnh quá, lại đột nhiên co quắp lại vì đau.

“Bốp!” Một chai nước đựng trong túi da cừu ném tới trước mặt anh.

Trình Uyên sững sốt.

Đây là một cô gái nhỏ nhắn ngồi cách anh không xa.

Họ đang ở trên một chiếc du thuyền chỉ có thể chứa năm hoặc sáu người.

Cô gái mặc một chiếc áo len mỏng màu đen và chiếc quần jean dài đến tận đầu gối, ngồi trên mép thuyền, với đôi chân trần trắng nõn, thỉnh thoảng lại đạp hai lần vào làn nước lạnh giá.

Cô cúi đầu nghịch điện thoại di động, nhẹ giọng nói: “Thế chất không tệ, tối hôm qua anh bị sốt, không sao, còn tôi sống sót.”

Nghe những gì cô nói, Trình Uyên mới nhận ra rằng mình đã sớm đổ mồ hôi khắp người, khiến nó nhớp nháp và rất khó chịu.

Nhặt chai nước bằng da cừu kỳ lạ, Trình Uyên mở nắp và nhấp một ngụm.

“Cô là ai? Tại sao lại bắt tôi? Cô đưa tôi đi đâu?”

Bởi vì sau khi gặp Vân Dĩ Hà, Trình Uyên không còn tin tưởng vào tuổi tác của phụ nữ nữa.

Anh lau miệng và hỏi.

Cô gái nhỏ nhìn như mười sáu mười bảy, có vẻ nghiện game di động, không thèm nhìn lên, nhàn nhạt nói: “Ta tên là Tiêu Viêm, người có thể dọi ta là Tiêu Viêm Đại nhân.”

Trình Uyên vẫn đang đợi tin nhắn của cô ấy, nhưng kết quả là cô đã ngừng nói sau khi cô ấy nói điều này.

Một lúc sau, Trình Uyên cau mày hỏi: “Tại sao anh lại bắt em?”

“Thật là vui!” Tiêu Viêm thản nhiên đáp.

“Vui á!” Trình Uyên gần như không giận cô gái này, bực bội nói: “Trong biển người không một bóng người này, cô không sợ tôi sẽ giết cô sao?”

“Không sợ!” Tiêu Viêm cầm điện thoại vẫn bình tĩnh, lãnh đạm nói: “Người đã đánh lại ta, ta cũng sẽ không ang người tới đây.”

Khi cô ấy nói điều này, Trình Uyên chợt nhận ra.

Đêm qua, cô đã dùng thủ đoạn đánh bay Bạch Long và Trần Thành.

Điều này.

Đó có phải là con người không?

“Anh đưa em đi đâu vậy?” Trình Uyên tiếp tục hỏi.

Tiêu Viêm vẫn thản nhiên đáp: “Đến nơi rồi sẽ biết”.

Nói đến đây, cô chợt nhớ ra điều gì đó, cô quàng điện thoại lên cổ, xoay người nhìn Trình Uyên cười híp mắt nói: “Ồ, nhân tiện, tôi có tin vui cho anh.”

“Vợ anh lẽ ra nên đổi ý. Hiện tại chúng tôi đang phái người đi phong tỏa thành phố Giang Bắc, tìm kiếm anh.”

“Nhưng, hee hee ... Họ chưa bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ cướp bạn ra khỏi đường thủy!”

Ăn trộm từ đường thủy?

Ăn trộm?

Câu nói này khiến Trình Uyên vô cùng khó chịu, không khỏi sờn da gà.

May mắn thay, cô ấy đã gửi cho Trình Uyên một tin nhắn rất dễ chịu cho Trình Uyên.

Bạch An Tương đã đổi ý.

Thật ra không thể nói là thay lòng đổi dạ, Trình Uyên cũng biết lý do Bạch An Tương nhất quyết rời bỏ anh chỉ đơn giản là vì cô không thể sinh con, sợ rằng sẽ bất lợi cho Trình Uyên.

“Chúng ta có thù oán gì không? Sao lại bắt ta?” Trình Uyên rất khó hiểu.

Tiêu Viêm nhếch mép cười: “Không có, ta chỉ nghĩ là vui vẻ!”

“Nếu trên người tôi không có vết thương, có tin hay không, tôi sẽ giết cô!” Trình Uyên tức giận với cô.

Tiêu Viêm lắc đầu: “Ta đương nhiên không tin, người như vậy nhu nhược, làm sao có thể đánh chết ta.”

“...” Lau, nói không nên lời!

...

Trình Uyên nhận thấy rằng du thuyền được điều chỉnh ở chế độ lái tự động, vì vậy cô nên có một lộ trình nhất định.

Nghĩ đến đây, Trình Uyên vội vàng sờ túi, trên tay vẫn còn điện thoại di động.

“Muốn kêu cứu, ta nghĩ cũng được.” Tiêu Viêm cười.

Trình Uyên cau mày: “Tại sao?”

Tiêu Viêm nghiêm túc nói: “Bởi vì điện thoại của người rơi xuống biển.”

Câu này khiến Trình Uyên hơi bối rối.

Nâng điện thoại trong tay lên, Trình Uyên chế nhạo, “Anh thật ngốc, điện thoại không phải vẫn còn trong tay tôi sao...”

Cô chưa kịp nói xong thì không biết phải làm thế nào, điện thoại di động của Trình Uyên đã nằm trong tay cô, cô nghiêng đầu cười đùa với Trình Uyên.

Chạm điện thoại và vươn ra khỏi thuyền, đồng thời thả lỏng từng ngón tay một.

“Không!” Trình Uyên lo lắng, rất nhanh muốn dừng lại.

Nhưng cuối cùng thì đó là một bước quá muộn.

Trình Uyên vốn đã rất tức giận sau khi bị cô ta chơi xỏ liên tục, bất chấp thương tích, và quên mất rằng mình hoàn toàn không thể đánh người khác.

Hắn vừa vặn xông tới, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta cùng người đánh nhau!”

“Bùm!”

Cố gắng vươn đôi chân trắng nõn nhỏ bé của mình ra, đá vào vết thương ở bụng của Trình Uyên, rồi đá anh ta lại.

Con đau buốt từ vết thương giống như dùng tay xé nát da thịt của anh từng chút một, và anh gần như ngất đi mà không hề đau đớn.

Ngay sau đó, bàn chân trắng nõn mà tôi Tiêu Viêm trải, có mùi nước biển, đột nhiên giẫm lên đầu Trình Uyên.

“Tôi khuyên anh đừng ngạc nhiên!” Cô cau có và cảnh cáo Trình Uyên.

Nỗi đau lớn như vậy đã bị Trình Uyên ngay lập tức quên đi khi nghe câu này.

“Khó chịu cái quái gì!”

“Người không có vú và mông, người còn kém xa phu nhân của ta, cho dù Lý Nam Địch và Vương tử Yên tốt hơn người gấp trăm lần, ta cũng giống như Chị gái của người!” Trình Uyên bất đắc dĩ hét lên.

Ngay khi tôi nghe điều này, khuôn mặt của tôi trở nên đen ngay lập tức.

Ngoài bất cứ điều gì khác, nó chỉ là một cú đá lên, ngay giữa bụng của Trình Uyên.

Con đau không thể kìm nén lại một lần nữa quét qua cơ thể.

“Hừ!” Hít vào một hơi lạnh, lại đồ mồ hôi hột.

“Nghe này, còn dám nói ta không xinh, ta sẽ đạp một cước trăm cước vào vết thương của người!” Tiêu Viêm lạnh giọng đe dọa.

Như người ta đã nói, các anh hùng không bị tổn thất ngay lập tức.

Trình Uyên không dám nói gì.

Nhặt túi da cừu trên mặt đất lên, anh xoay người đi về phía mũi tàu, ngồi xuống, lại bắt đầu nghịch điện thoại.

Trình Uyên thầm nói trong lòng: Sớm muộn gì tao cũng chặt chân hôi của mày!

Nó có mùi không?

Thực ra thì không hôi, cô gái nhỏ nhắn này thực ra khá dài, mắt to và môi mỏng, nước da cũng được coi là từ trung bình đến cao.

Nhưng phần lớn đàn ông đều thích loại con gái yếu mềm, hiền lành tốt bụng, thích loại phụ nữ rất mạnh mẽ và bạo lực, trong mắt đàn ông, giá trị ngoại hình từ lâu đã giảm giá 50%.

Sau đó, họ bỏ qua nhau.

Trình Uyên biết rằng cô nhất định có mục đích bắt anh, nhưng cô không muốn nói ra, và anh cũng không đoán được.

Nghĩ rằng vì cô ấy không giết anh ta, anh ta không nên gặp nguy hiểm trong lúc này.

Cứ để đó là số phận, dù sao ở trên biển, anh ta cũng không thể trốn thoát.

Con tàu rời đi một lúc lâu, cuối cùng, Trình Uyên cũng biết mình sẽ đưa mình đến đâu.

Chương 543

CHƯƠNG 543

Trình Uyên không biết chính xác thời gian, nhìn vào độ cao của mặt trời và bóng của anh ta, anh ta suy ra rằng phải là một hoặc hai giờ trưa.

Một hòn đảo nhỏ hiện ra trước mặt họ.

Có cảm giác ngấm núi chạy trời chết tôi mới thấy, nhưng phải mất gần một tiếng lái xe tôi mới đến được hòn đảo này.

Hòn đảo xinh đẹp, được bao phủ bởi thảm thực vật của nhiều khu rừng mưa nhiệt đới khác nhau.

Có núi và rừng trên đảo.

Con thuyền thẳng tiến ra bãi biển.

Sau khi xuống tàu, Trình Uyên hỏi: “Con tàu thì sao?”

“Anh có lo lắng động vật trên đảo sẽ cướp thuyền không?”
Tiêu Viêm ngạc nhiên hỏi.

Trình Uyên cau mày: “Ý tôi là cậu đã đưa thuyền vào bờ. Chúng ta rời đi thì phải làm sao?”

Tiêu Viêm nhàn nhạt trả lời: “Hay là anh đẩy xuống?”

“Tôi bị thương nặng, tại sao lại có nỗ lực lớn như vậy?” Trình Uyên.

Tiêu Viêm thử cười nói: “Vậy thì ở trên đảo đi.”

Trình Uyên sững sờ: “Em muốn sống ở đây sao?”

Mặc kệ anh, quay lưng bước đi.

Sau khi suy nghĩ, Trình Uyên cảm thấy cô gái này vô cùng có năng lực, hiện tại anh đang bị thương nặng, anh không rõ mình sẽ gặp phải chuyện gì trên một hòn đảo hoang như vậy.

Tốt hơn hết là bạn nên theo dõi cô ấy trước, và không quá muộn để chạy nếu bạn phát hiện ra điều gì đó không ổn.

Vì vậy, anh đã làm theo.

Tiêu Viêm dường như đã mong đợi anh ta đến và nói: “Tôi không biết bao nhiêu người nghĩ đến điều này mà không thể đến, nhưng bạn muốn quay trở lại ngay khi bạn đến đảo.”

“Đến đây?” Trình Uyên nói không hiểu: “Ở đây làm gì được?”

“Con sốt vàng!” Tiêu Viêm nói.

“Đến nơi này chim không kêu?” Trình Uyên.

Ngay khi giọng nói đó rơi xuống, một đồng phân chim rơi xuống vai anh.

“...” Tiêu Viêm thử xem.

“...” Trình Uyên.

Hai người đi bộ một quãng đường dài, qua một ngọn núi.

Bởi vì vết thương trên người, Trình Uyên bị bỏ lại rất xa, sau này thật sự không đi lại được, chỉ đơn giản ngồi trên mặt đất.

Tôi mở quần áo ra thì thấy băng gạc trên bụng đã đổ tấy trở lại.

Vị giác đến và đưa cho anh ta một quả dứa.

Trình Uyên ôm trái dứa bỗng tỏ ra rất khó chịu: “Cái quái gì thế này? Anh đưa em đến đây là cái quái gì vậy?”

Tiêu Viêm nhìn lên bầu trời, phát hiện mặt trời đã gặn đi, nhàn nhạt nói: “Được rồi, đêm nay ở lại đây.”

Trình Uyên hung dữ nhìn cô chăm chăm.

Tiêu Viêm cũng tìm một nơi sạch sẽ hơn và ngồi xuống.

“Minh đi đâu vậy?” Trình Uyên hần học hỏi lại cô.

Anh ta lấy điện thoại ra xem và nói: “Hãy leo thêm hai ngọn núi nữa và bạn sẽ đến đó.”

“Nó ở đâu vậy? Có thể cho tôi một khoảng thời gian vui vẻ được không?” Trình Uyên lo lắng nói.

Những người nói chuyện nửa vời là khó chịu nhất. Tại hiện trường, Trình Uyên thực sự ghét cô gái có vẻ nhỏ nhắn nhưng rất mạnh mẽ này.

Cô Sơ đặt điện thoại xuống, cười với Trình Uyên và nói: “Cho Chị gáiem cười đi, anh sẽ nói cho em biết nó ở đâu.”

“Fuck!” Trình Uyên giận dữ hét lên.

“Bùm!”

Không nói một lời, Trình Uyên tung cước bay ra ngoài mấy mét.

Lần này không sao, không phải vết thương mà đập.

Cũng may, chính Trình Uyên là người chịu đòn hơn, nếu thay đổi thì liệu ai có thể chống lại đôi chân của cô gái này?

Trên đường đi, cô đã thực sự đá anh ta.

Anh ta nheo mắt, tức giận nói: “Sau này nói chuyện với Chị gái tôi, giữ miệng cho sạch sẽ!”

Trình Uyên thực sự không có khí chất.

có phương pháp nào không? Không thể đánh bại người khác ở tất cả.

Một lúc lâu sau, anh mới thở phào nhẹ nhõm và lại mỉm cười với Trình Uyên.

Nhìn thấy cô lật mặt nhanh hơn trang sách, Trình Uyên không khỏi sờn tóc gáy.

Bí mật: Người phụ nữ này thực sự là một con vật hay thay đổi.

Tiêu Viêm và nói: “Đây là một cái tên hay.”

“Nó được gọi là Đảo vàng!”

Đảo vàng?

Trình Uyên dường như đã nghe thấy cái tên đó, nhưng anh không thể nhớ mình đã nghe ở đâu.

Tiêu Viêm thử rồi nói: “Ở đây có tỉnh nhỏ lớn bằng tỉnh!”

Nghe được câu này, Trình Uyên không khỏi sửng sờ: “Nói như vậy không phải, tương đương với một nước Nhật Bản.”

“Nó cần nhỏ hơn một chút.” Anh cười, rồi chỉ vào ngọn núi trước mặt: “Vượt qua ngọn núi này, rồi đến ngọn núi khác, có thể nhìn thấy thành phố”.

“Vẫn còn một thành phố ở đây?” Trình Uyên hoàn toàn sửng sờ.

Điều này là hơi thái quá.

Anh không nhớ rằng có một hòn đảo như vậy ở vùng biển gần đất liền trên bản đồ.

Có lý do là nếu hòn đảo này lớn như vậy, nó phải được sử dụng từ lâu.

Tiêu Viêm dường như đã nhìn ra được nghi vấn trong lòng nên giải thích: “Đây vốn là một hòn đảo nhỏ và đá ngầm. Mười lăm năm trước, Thương đoàn phát hiện thực ra là một hòn đảo ẩn, rất thích hợp để khai hoang.”

“Hơn nữa, ở đây có rất nhiều khoáng sản quý hiếm. Không ngoa khi nói rằng nó là một hòn đảo vàng.”

Nghe xong, Trình Uyên hoàn toàn bị sốc.

Đào được vô số đảo và đá ngầm để lấp đầy một hòn đảo lớn như vậy, quả là một tuyệt tác.

Lúc này, Tiêu Viêm từ trong ba lô mang theo một lọ thuốc nhỏ, sau đó từ trong đó lấy ra một viên ném cho Trình Uyên: “Ăn cái này đi.”

Trình Uyên nhận lấy viên thuốc và do dự.

“Đừng lo lắng, nó không phải là chất độc. Nó sẽ rất có lợi cho việc hồi phục chấn thương của bạn.” Tiêu Viêm nói.

Trình Uyên cau mày hỏi: “Tại sao tôi phải tin anh?”

“ Sư PHỤ của ngươi là sư thúc của ta, ta không dám giết ngươi.” Hấn tràn đầy mùi vị tức giận nói: “Đạo gia muốn giết ngươi, sư phụ suýt chút nữa trở mặt với sư thúc ta. Sư phụ ta đã cho ta một cái cảnh cáo giống như đạo trưởng sư huynh. ”

Xét về giá trị lực lượng, Trình Uyên không bằng cô gái nhỏ trước mặt.

Nhưng nào không chậm hơn cô ấy.

Sau khi nghe những lời Đạo Trưởng, đầu của anh ấy nhanh chóng chuyển động, và anh ấy nhanh chóng kết nối nhiều thứ lại với nhau.

Sư phụ của Trình Uyên là Vân Dĩ Hà, cô gái nhỏ này gọi Vân Dĩ Hà là sư thúc, người gọi là Đạo Trưởng lại là sư huynh của cô ta, nói cách khác, hẳn cũng được gọi sư phụ mình là sư thúc Vân Dĩ Hà, vậy thì giữa sư phụ của mình phải gọi sư phụ của hẳn là Sư Huynh.

Đạo Trưởng hiện là chủ tịch của Thương Minh kinh thánh muốn giết mình, cũng có nghĩa là thương mình muốn mình phải chết .

Vân Dĩ Hà biết chuyện này và đến gặp sư huynh để bàn bạc vấn đề, vì vậy sư huynh của cô đã gửi cô gái nhỏ tên là Tiêu Viêm này đến để cảnh báo cho Trưởng..

Vì vậy, hương vị của việc tổ chức một cảnh ám sát Lý Nham như vậy chỉ là để cảnh cáo Đạo Trưởng.

Ngoài ra, chuyện đến đây cũng liên quan đến việc cảnh báo Đạo Trưởng?

Xét cho cùng, Đảo vàng được khai phá bởi Kinh Thành Thương Minh và có liên quan rất nhiều đến Kinh Thành Thương Minh.

Trình Uyên đã sớm đoán ra mối quan hệ ở đây, nhưng vấn đề cũng đến.

Đạo trưởng, hay thậm chí là Giải Kinh đô, tại sao lại muốn giết mình?

Điều này phải được kiểm tra, nếu không tôi sẽ không biết mình đã chết như thế nào khi điều đó xảy ra.

Trình Uyên uống thuốc.

Tiêu Viêm và mỉm cười với anh ấy.

“Đêm nay ngủ đi.” Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

Trình Uyên không đi được lâu nên tự nhiên không có ý kiến gì.

Nằm vật ra đất, vì quá mệt nên tôi lăn ra ngủ ngay sau đó.

Tôi không biết nó đã mất bao lâu.

Anh đột nhiên cảm thấy có người đang cởi quần áo của mình.

Trình Uyên muốn gượng dậy, nhưng mí mắt nặng trĩu, đầu choáng váng, rốt cuộc không mở được mắt.

Sau đó, anh cảm thấy một đôi bàn tay nhỏ ấm áp chạm vào cơ thể mình.

Cơ thể Trình Uyên đột nhiên cứng đờ.

Trong đầu nảy ra một ý nghĩ tồi tệ.

Chương 544

CHƯƠNG 544

Nhưng sau đó, một cảm giác nóng mạnh từ bụng truyền đến, như thể ai đó đang nướng trên bụng của chính họ.

Nhưng dù vậy, anh vẫn không thể tỉnh lại.

Tôi không biết đã bao lâu, nhưng trong vũng lầy, cảm giác nóng bỏng đã biến mất.

Khi Trình Uyên tỉnh dậy, trời đã hửng sáng.

Tôi toát mồ hôi lạnh, nhưng thấy quần áo vẫn còn, cố ngồi dưới gốc cây nghịch điện thoại di động.

Anh không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: Hóa ra chỉ là một giấc mơ.

Thấy anh tỉnh táo, Tiêu Viêm lấy trong ba lô ra một miếng bánh mì ném cho anh, nói: “Ăn đi, lên đường đi.”

Trình Uyên không từ chối, vừa ăn bánh mì, vừa cảm thấy hơi hoảng nên nhặt trái dưa hôm qua ném cho cậu, chuẩn bị đập lấy nước.

Tiêu Viêm nhìn anh ta đập dưa thích thú.

Sau khi trái dưa được bẻ ra, rất nhiều nước cốt dưa bị lãng phí, nhưng nó có thể làm dịu cơn khát tạm thời.

Sau đó, họ tiếp tục lên đường.

Thực ra, từ khi Trình Uyên đập nát quả dưa, anh đã cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Tác dụng của loại thuốc mà cô gái đưa cho anh thật sự rất tốt, vết thương cũng không đau nhiều vì hành động lớn vừa rồi.

Sau khi leo lên một ngọn núi khác, Trình Uyên không đi được nữa, liền ngồi bệt xuống đất.

Sau khi Tiêu Viêm thử, anh ta lấy một con dao găm trong ba lô ném cho anh ta: “Tìm một cành cây có độ dày tương đương và làm nó thành một cây gậy chống.”

Nhìn con dao găm nằm thẫn thờ trên mặt đất, Trình Uyên nhớ đến cảnh đập trái dừa lúc sáng, trong lòng lại hỗn độn.

“Tại sao chúng ta không lái thuyền đến gần đất liền?” Trình Uyên không hiểu.

Tiêu Viêm một câu trả lời yếu ớt: “Tôi không muốn mọi người biết rằng tôi đang ở đây.”

Nghe đến đây, Trình Uyên sửng sờ hồi lâu.

“Cô có thể xuống tàu ở đây, tại sao tôi không lái thuyền cập bờ bên kia?” Trình Uyên.

Hắn đối với hắn trắng bệch như một cái ngọc: “Vô nghĩa, ta bắt được người, muốn chạy trốn thì phải làm sao?”

“...” Trình Uyên.

Sau đó Trình Uyên cũng không hỏi nữa, dù sao cô ấy cũng không nói hết, luôn nói nửa câu cũng không nói, thật sự rất khó chịu.

Một ngọn núi khác đã qua, và bầu trời cũng đã tối.

Nhưng lúc này Trình Uyên đã choáng váng.

Xa xa anh có thể nhìn thấy ánh sáng rực rỡ, như thể đó là một thành phố nhộn nhịp.

Ồ, không phải một mà là nhiều, vì đứng trên sườn núi có thể nhìn xa hơn, lại còn có đèn.

Tiêu Viêm cũng nhìn về phía xa, nhàn nhạt tự lẩm bẩm: “Đây là Kim Đảo, là nơi tứ đại gia tộc đang tranh giành nhau.”

Tứ đại gia tộc tranh nhau đi?

Trình Uyên chợt tỉnh giấc.

Có vẻ như mười người khổng lồ hàng đầu ở thủ đô đã đuổi theo và giết chết Trình Tuấn Phong trước đó, và phần thưởng là quyền phát triển Đảo vàng.

Đột nhiên, trong đầu tôi hiện lên một dòng khác.

Nhưng anh ta không cho anh ta cơ hội để suy nghĩ nhiều, và ra hiệu cho anh ta và nói: “Đi!”

Hai người đi hết một đoạn đường xuống núi.

Vừa tới chân núi, Trình Uyên đã nhìn thấy một chiếc xe địa hình đậu trên con đường ngoằn ngoèo.

Hắn đột nhiên lộ ra vẻ mặt nghi hoặc: “Oa, đây là tối ghé vào Ai Fenglin?”

“Ban đêm, tên ngốc nào phóng xe xuống chân núi không thấy bóng ma? Có sợ dã thú lao ra khỏi núi không?”

Vừa dứt lời, hắn liền lấy ra chìa khóa, sau khi Tiêu Viêm thử mở cửa.

Trình Uyên lúc đó thật ngốc nghếch.

Vừa nói chủ xe là đồ ngốc, trong lòng đột nhiên rất lo lắng, sợ cho hắn Tiêu Viêm thử.

“Bảo bối, lên xe làm gì!”

Anh cố gắng lái xe, và nói với Trình Uyên bằng đầu ra khỏi cửa sổ xe.

Trình Uyên phản ứng lại, nhanh chóng mở cửa băng ghế sau ngồi vào.

“Nói ...” Trình Uyên ngập ngừng nói.

Tiêu Viêm nhẹ rồi nói: “Còn có cái rắm gì thì thả đi.”

Xe chạy về hướng thành phố.

“Ngươi là người lớn?”

“Có bằng lái xe?”

“Chiếc xe nô lệ này là của anh?”

Tiêu Viêm khịt mũi lạnh lùng, nhưng không trả lời câu hỏi của Trình Uyên.

Lái xe khoảng nửa tiếng, xe đi trên đường núi gần 20 phút, vết thương của Trình Uyên vô cùng khó chịu.

May mắn thay, họ đã đậu xe trước một sân nhỏ trong thành phố.

“Đây là nhà của ai?” Trình Uyên hỏi sau khi xuống xe.

Tiêu Viêm một lần nữa không để ý đến Trình Uyên, lấy chìa khóa ra mở cửa sân.

“Uh ...” Trình Uyên.

Sau khi bước vào sân, tôi phát hiện trong sân là một ngôi biệt thự nhỏ ba tầng, tuy không có kích thước lớn nhưng nhìn trang trí rất đẹp.

Tiêu Viêm đưa Trình Uyên lên lầu hai, chỉ vào một phòng ngủ nói: “Cậu ngủ ở đây.”

Trình Uyên hỏi: “Phòng tắm ở đâu?”

“Nó ở trong phòng.” Tiêu Viêm nói, “Tuy nhiên, bạn nên cố gắng không tắm trước để tránh nhiễm trùng vết thương.”

Mồ hôi nhễ nhại, Trình Uyên cảm thấy mình sắp bị mốc, không kịp tắm rửa: “Không sao, tôi dùng băng dính quấn lại vết thương.”

“Anh lấy cuộn băng ở đâu vậy?” Tiêu Viêm ngạc nhiên nói.

Trình Uyên cũng ngạc nhiên: “Ừ, cuộn băng từ đâu ra vậy? Không, ở đây còn không có cuộn băng sao?”

Tiêu Viêm lắc đầu, sau đó ném cho Trình Uyên một viên thuốc màu trắng: “Ăn đi.”

Sau đó, cô ấy tự ý đi sang phòng khác.

Trình Uyên lặng đi một lúc.

Nếu không tắm được thì bạn hãy dùng một chậu nước và dùng khăn lau sạch.

Tìm một hồi lâu không tìm được chậu, liền quay đầu lại tìm một vị, muốn hỏi nàng có chậu không.

Căn biệt thự không có nhiều phòng, có bốn phòng trên lầu 2. Trình Uyên gõ gõ hai người kia, nhưng không có phản hồi, có lẽ là người đứng đầu.

Vì vậy tôi đến phòng trên cùng, nhìn thấy cửa phòng khuất, không gõ cửa, trực tiếp đẩy vào.

“Này, có...”

Anh ta chưa kịp nói xong thì cả người đã choáng váng.

Cửa thông với nhà vệ sinh.

Trình Uyên đã rất sai lầm.

Ai có thể nghĩ rằng cô gái này sẽ không đóng cửa trong bồn tắm?

Cửa bên ngoài không đóng cũng không sao, tại sao cửa phòng tắm lại không đóng?

Khi nhìn thấy Tiêu Viêm, Tiêu Viêm đã cởi áo khoác, ngoại trừ bộ phận nhỏ bên trong cuối cùng, hần căn bản cởi xong. sau đó.....

“Bùm!” Một âm thanh.

Trình Uyên bay lộn ngược.

“Bang!” Cửa đóng lại, trong phòng vang lên một giọng nói khó chịu: “Ta sẽ giải quyết xong chuyện với ngươi sau, rút ngay!”

Trình Uyên từ dưới đất bật dậy, phun ra một bãi nước bọt đầm máu: Chết tiệt, một ngày nào đó, tôi sẽ báo thù cho tất cả hận thù này!

Nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, tôi càng tức giận: Tôi còn không có ngực, vừa nhìn đã sợ, thật không biết xấu hổ!

Quay trở lại phòng của bạn.

Không thể nào, tôi chỉ có thể sử dụng bồn rửa mặt như một chiếc bồn rửa mặt.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, tôi nằm xuống chiếc giường êm ái và chìm vào giấc ngủ trong chốc lát.

Giống như ngày hôm qua.

Khi anh đang ngủ rất say, anh đột nhiên cảm thấy có người đang kéo cơ thể mình.

Và cũng tự cởi quần áo của mình.

Trình Uyên muốn tỉnh lại, nhưng không thể tỉnh lại.

Sau đó, một đôi bàn tay nhỏ ấm áp bắt đầu chạm vào cơ thể cậu.

Ngay sau đó, có cảm giác nóng ran ở bụng.

cảm thấy xấu!

Không biết đã bao lâu, Trình Uyên lại trở nên bối rối.

Ngày hôm sau, vào lúc bình minh, Trình Uyên đột ngột ngồi dậy.

“Không!” Nhớ lại những gì đã xảy ra vào ban đêm, anh nhận ra rõ ràng: “Đây hoàn toàn không phải là một giấc mơ”.

Chương 545

CHƯƠNG 545

Nhưng nếu không phải là mơ, tại sao tôi không thể tỉnh lại?

Lời giải thích duy nhất là anh ta đã bị đánh thuốc mê.

Nhưng nó bị đánh thuốc khi nào?

Trình Uyên chợt tỉnh giấc.

Hãy thử viên thuốc chữa bệnh cho chính mình. Nó không phải là một viên thuốc để chữa bệnh, nó là ... một loại thuốc ngủ?

Tuy nhiên, chấn thương của anh ấy quả thực đã tốt hơn rất nhiều.

Hãy phân vân.

Tuy nhiên, hôm nay tôi đã hồi phục thể lực rất nhiều và cảm thấy sáng khoái.

Trình Uyên đến sân vận động cơ xương, ngẩng đầu nhìn thoáng qua biệt thự ba tầng, trong lòng không khỏi động lòng.

Vì vậy, hắn từ từ di chuyển, chậm rãi đi ra ngoài sân.

Sau khi rời sân, Trình Uyên cao hứng đến mức bỏ chạy.

Anh ta muốn thoát khỏi sự kiểm soát của Tiêu Viêm, đến cảng, tìm một con tàu, và rời Đảo vàng và trở về thành phố Tân Dương.

Những ngôi nhà ở đây đều là những công trình nhỏ có sân, lẽ ra là khu biệt thự.

Trình Uyên chạy một lúc lâu trước khi đến được đất liền, rồi anh nhìn thấy những tòa nhà cao tầng và nhiều cửa hàng khác nhau ở con phố đối diện.

Vết thương đau nhói, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Anh để ý thấy ở đây rất ít tài xế, người đi bộ trên đường cũng không nhiều, lại có một số người nước ngoài.

Hầu hết chúng ta đều đi bộ.

Vừa đi sang đường đối diện, tiếng gầm của một chiếc ô tô đã lọt vào tai.

Tiếng gầm rú quen thuộc, Trình Uyên chợt nhớ tới chuyến xe xuyên quốc gia mà anh đã Tiêu Viêm thử ngày hôm qua.

Nó đang đến!

Trong lòng giật mình, anh nhanh chóng mở cửa quán bên cạnh bước vào. Tôi thậm chí còn không nhìn thấy đó là loại cửa hàng nào.

Sau khi bước vào, Trình Uyên choáng váng.

Nó trông giống như một quán bar bên trong.

Nhưng điều khiến Trình Uyên hơi sững sờ là ban ngày có rất nhiều người tụ tập ở quán bar.

Lúc anh bước vào, tất cả những con mắt ở đây đều nhìn anh.

Những người này, từng người một, có vẻ mặt khùng khiếp và ánh mắt gian ác.

Đặc biệt, những người đàn ông mặc vest đi mô tô đều để kiểu tóc mogansi pha chút nước, trông già dặn và độc đoán.

Một tên mập mạp có chữ ở Mạc Kiên Tây mặt mũi đen nhem khi nhìn thấy Trình Uyên: “Sao bây giờ cậu lại ở đây?”

Những lời này khiến Trình Uyên có chút bối rối muốn hỏi, theo bản năng mà trả lời: “Dậy ... dậy muộn.”

Nghe được câu trả lời của Trình Uyên, tên mập hừ lạnh một tiếng: “Chúng ta đừng lấy đó làm gương!”

Sau đó, ánh mắt của mọi người đều rút khỏi Trình Uyên.

Trình Uyên có chút không thể giải thích được, hỏi: Đến quán bar có giới hạn thời gian không?

Anh bước đến quầy bar và sờ vào túi của mình, may mắn thay, khi anh xuống núi, sư phụ Vân Dĩ Hà của anh đã cho anh một

số tiền trong bộ quần áo.

Vừa định lấy ra một ly rượu.

Người vì vết thương trên người không thể uống rượu, nhưng ở một chỗ như vậy, để khỏi phải Tiêu Viêm mũi, không phải vẫn luôn giả bộ sao?

Nhưng tại thời điểm này.

“Bốp!” Một thanh niên tóc quăn lấy một cục vàng cỡ móng tay vỗ lên quầy bar: “Đây là hai chai bia đen!”

Người pha rượu cau mày: “Hoan Tử, số tiền này không đủ!”

Xoăn gọi Hoan Tử nhanh chóng cười: “Về nhà ăn cơm đi, hẹn Chị gái giảm giá.”

Người phục vụ lắc đầu bất lực và mỉm cười, sau đó đưa hai chai bia đen cho Hoan Tử.

Trình Uyên nhét lại một nửa số tiền mà anh ta lấy ra.

Trong hai năm qua, lần đầu tiên anh nhận ra mình nghèo.

Một cục vàng, hai chai bia đen, cái quái gì thế này?

Ngoài ra, ở đây không sử dụng tiền, bạn có giao dịch trực tiếp bằng vàng không?

Đảo Vàng không để mất.

Đang suy nghĩ thì người thanh niên tên Hoan Tử đưa cho Trình Uyên một chai bia đen, trầm giọng hỏi: “Anh ơi, đây có phải là lần đầu tiên chém người không?”

“Chém người?” Trình Uyên hơi giật mình.

Nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của Trình Uyên, Hoan Tử tưởng rằng anh đang sợ hãi nên vỗ vai anh cười nhẹ: “Đừng sợ, đi theo anh, bảo đảm sẽ bình an vô sự.”

Đã lấy được tiền?

Trình Uyên thực sự không biết mình đang nói về cái gì.

Nhưng có thể thấy được Hoan Tử này hình như không có ác ý với mình, cho nên hắn gật đầu: “Vậy thì cảm ơn nhiều.”

“Hoan nghênh ngươi, sau này đi theo ta nhất định có thể uống cay. Cho dù có thể rời khỏi hòn đảo này một ngày nào đó, cũng không phải là không thể.”

Câu nói của anh khiến Trình Uyên càng thêm bối rối.

Nghe có vẻ như rời khỏi hòn đảo này dường như là hy vọng xa vời của một số người.

Khoảng mười lăm phút đã trôi qua.

Người đàn ông mập mạp nhìn đồng hồ, đột nhiên đứng dậy giờ tay: “Hết giờ rồi, mọi người hành động đi.”

Nói xong, anh ta rút dao từ thắt lưng.

Sau đó, mọi người bắt đầu sao chép các chàng trai. Một số lấy ống thép, một số lấy chân ghế, và một số khác lấy Song thiết côn.

Lại nhìn Hoan Tử, trực tiếp cầm chai bia lên.

Sợ bị người khác nhìn thấy, Trình Uyên cũng cầm chai bia lên.

Sau đó, dưới sự lãnh đạo của Bàn Tử, một nhóm người hùng hổ bước ra khỏi quán bar.

Trình Uyên đếm đại khái, có khoảng bốn mươi năm mươi người.

Sau khi bước ra khỏi quán bar, những người đi bộ vốn hiếm hoi trên đường đã lảng tránh khi nhìn thấy nó.

Khi Trình Uyên nhìn Hoan Tử, anh ấy bước đi với phong thái uy nghiêm, với phong thái là người duy nhất trên thế giới.

Mỗi người thực hiện một tốc độ tàn nhẫn.

Băng qua một con phố và đến một khu vực rộng lớn.

Lúc này, Trình Uyên cũng nhận thấy ở phía đối diện của khoảng không, có một nhóm người, có lẽ là năm mươi sáu mươi, tất cả đều cầm những “vũ khí” khác nhau.

Sau khi người dân hai bên đứng ra can ngăn thì cả hai bên dặt dứu nhau ra chửi bới.

“Hà Đại Đầu, mảnh đất đó thuộc phạm vi của Mỏ số 3, anh đã vượt ranh giới rồi!”

“Xi, Kê Quan Đầu, đừng tưởng mọi người sợ cậu, nói cho cậu biết ai là ông chủ, mảnh đất đó vốn là thuộc phạm vi của Mỏ số 4.”

“Hôm nay có vẻ khó đạt được thỏa thuận!”

“Tôi nghĩ vậy”

“Vậy thì đồng ý đi!”

“Ai sợ ai!”

Trình Uyên hoàn toàn bị sốc.

Anh cảm thấy như thể mình đang xem một bộ phim Hồng Kông cũ.

“Tôi đang mang một tay cầm ở Đồng la Loan!”

“Chim trĩ của ta...”

Những dòng như thế này chợt lóe lên trong đầu tôi.

Cuối cùng anh cũng hiểu rằng những người này đang tranh giành lãnh thổ.

“đánh!”

“Chém chúng!”

Các ông chủ của hai bên vẫy tay chào.

Hai băng nhóm va chạm với nhau không hề tỏ ra yếu thế, gậy gộc và dao bay khắp trời!

Những người này là những người trẻ tuổi bình thường.

Cảnh tượng quá sốc.

Hoan Tử kéo Trình Uyên và nói, “Đi với tôi!”

Trình Uyên đi theo Hoan Tử theo hướng khác.

Trong vòng hai bước chạy, ông chủ Mạc Kiên Tây đột nhiên đứng trước mặt họ.

“Hai người đang làm gì vậy?” Ông chủ Mạc Kiên Tây vẻ mặt tức giận: “Hai người muốn chạy à?”

Hoan Tử sừng sốt, vội xua tay: “Không phải ông chủ, chúng ta...”

Ngay sau đó.

Đột nhiên có người xuất hiện sau lưng Mạc Kiên Tây, giơ con dao rựa trên tay lên và chém vào đầu Mạc Kiên Tây.

Theo bản năng, Trình Uyên kéo Mạc Kiên Tây ra, rồi anh bước đi loạng choạng và đâm anh ta một cái.

“Bùm!”

Có một âm thanh bị bóp nghẹt.

Trước khi con dao của người đàn ông rơi xuống, Trình Uyên đã bay ra với một cú đâm, sau khi rơi xuống cách đó bảy tám mét, anh ta nằm trên mặt đất bất động.

Kết quả là cả hai người đều bị sốc.

Chương 546

CHƯƠNG 546

Loại sức mạnh nào có thể đánh bật một người ra xa vài mét bằng một cú đấm?

Mắt Mạc Kiên Tây nhìn thẳng.

Hoan Tử càng mở miệng, đứng ngây ngốc, quên giải thích cho Mo Ganxi.

Và chính Trình Uyên cũng ngạc nhiên.

Rốt cuộc là có vết thương ở bụng, không thể chơi lực lượng cường đại như vậy.

Nhưng cú đấm vừa rồi gần giống như thời hoàng kim của anh.

Ngay khi anh đang rất ngạc nhiên, Mạc Kiên Tây đã nhanh chóng vỗ vai Trình Uyên và nói: “Anh trai tốt, hôm nay anh đã cứu mạng em. Thương cho anh thật nặng nề!”

Nói xong, anh ta cầm con dao trên tay lao vào nhóm hỗn chiến.

Hoan Tử ngây ngẩn cả người: “Oa, anh ơi, anh sắp dang rồi, ông chủ Mạc Kiên Tây đã nhận ra anh rồi. Từ nay về sau, anh có thể đi ngang qua ngày thứ ba rồi.”

“Khi thời điểm đến, đừng quên tôi, anh trai, tôi tên là Hoan Tử, tôi...”

“Da da da.....”

Đúng lúc này, một loạt tiếng gầm rú cực lớn đột nhiên vang lên.

Cả Hoan Tử và Trình Uyên đều sửng sốt.

Tôi nhìn thấy một chiếc xe jeep lao đến bất ngờ, trên đó có gắn một khẩu súng máy, và nó lao thẳng vào những người tham gia đánh nhau.

Trình Uyên chết lặng.

Súng là mặt hàng cấm chứ chưa nói đến vũ khí hạng nặng, dù là đại gia thì cũng không thể thiếu súng máy Maxim đúng không?

Hoan Tử đột nhiên phản ứng lại, kéo quần áo của Trình Uyên: “Anh trai, chạy đi.”

chạy?

Làm thế nào bạn có thể chạy trốn ở một nơi trống rỗng như vậy?

Trình Uyên kéo Hoan Tử đẩy anh xuống đất, lo lắng nói: “Chạy không được thì chơi chết đi!”

Hoan Tử cũng thật thông minh, nghe vậy liền nhanh chóng nhắm mắt lại, Trình Uyên cũng nằm bên cạnh, nhắm mắt lại.

Anh nghiêng đầu, khẽ mở ra thì thấy cảnh tượng thê thảm.

Những người tham gia cuộc đấu đả chỉ muốn bị băm nát tởm tày, ngã hết cọng rạ này đến cọng rạ.

Tay súng trên chiếc xe jeep đó dường như không phân biệt được ai là ai, và anh ta định ăn đen.

Ngay cả gã béo ở Mạc Kiên Tây cũng ngã thẳng xuống đất.

Hoan Tử lẩm bẩm, “Hết rồi...”

Không biết anh ta đã nói xong chưa, là do vừa rồi Mạc Kiên Tây đã chết sau khi hứa thưởng cho Trình Uyên, hay là do lần này họ gặp tai họa.

Xe jeep quay lại đây, phóng một vòng rồi quay đầu xe phóng đi.

Cả hai giả vờ chết một lúc, cho đến khi chiếc xe khuất hẳn.

Hoan Tử nhanh chóng đứng dậy, nắm lấy tay Trình Uyên lo lắng hét lên: “Chạy đi!”

Trình Uyên chạy theo Hoan Tử và chạy, không biết họ đã chạy bao lâu, băng qua một vài con phố xa lạ, cuối cùng họ dừng lại ở một khu vực có những ngôi nhà bằng thép nhạ.

Hoan Tử thở hỏn hển.

Trình Uyên cũng toát mồ hôi lạnh kêu lên vì kéo vết thương.

“Chuyện gì vậy?” Trình Uyên hỏi.

Hoan Tử nói: “Tôi không biết, chắc là ở Khu 6, vì ở Khu 6 có một chiếc xe jeep.”

Trình Uyên thắc mắc: “Xe hơi ... hiếm à?”

Anh chợt nhận ra rằng anh hiếm khi nhìn thấy xe hơi trên phố, và hầu hết mọi người đều đi bộ.

Hoan Tử gãi đầu nhìn Trình Uyên với vẻ mặt ngạc nhiên: “Em không phải vừa mới tới Đảo vàng sao?”

“Vâng, tôi vừa đến.” Trình Uyên gật đầu.

Nghe vậy, Hoan Tử không khỏi lộ ra vẻ đồng tình với Trình Uyên, vươn tay vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Sur huynh, người cũng bị lừa.”

“Ý anh là gì?” Trình Uyên.

Hoan Tử nhìn khắp nơi không có ai, rồi giải thích tình hình của Đảo Vàng cho Trình Uyên.

Khoảng mười năm trước, Đảo Vàng đã được phát triển.

Bởi vì nơi đây vô cùng phong phú về sản vật và còn chứa cả những mỏ vàng, nên nhiều người mơ ước được đến Đảo vàng để tìm kiếm vàng.

Đảo Vàng được kiểm soát bởi Liên đoàn Thương Minh.

Muôn đến đây lấy vàng thì phải trả 500.000 tệ, ai đến cũng được.

Nhưng mọi người chết lặng khi thực sự đến đây.

Hoan Tử nói: Đừng nhìn những tòa nhà cao tầng ở đây, đâu đâu cũng có mùi thối rữa và bụi bẩn.

Vì không có sự kiểm soát nên đây gần như là thiên đường cho những kẻ bắt nạt và những người giàu có.

Những người như họ chỉ có thể có đủ cơm ăn, áo mặc.

Nhiều người muốn chạy trốn khỏi đây, nhưng một tấm vé ra đi cần phải có cái ngàn vàng.

Sau đó, Hoan Tử giải thích với Trình Uyên: Một nghìn lượng vàng này tương đương với một trăm kg. Những người đào vàng có thể kiếm được vài gam mỗi ngày chỉ cần may mắn.

Vì vậy, đối với họ, muốn thoát khỏi Đảo vàng là một hy vọng xa vời.

“Cho nên, đây là thế giới của Thương hội, cho dù người chết, quốc gia cũng không biết.” Trình Uyên nhíu mày hỏi.

Hoan Tử cười khổ: “Đi thuyền đến đây phải mất nhiều ngày, ai biết giữa chừng sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Ở đây, ít giá trị nhất là mạng sống của con người.”

“Em ở đây bao lâu rồi?” Trình Uyên hỏi.

Hoan Tử nói: “Đã tám năm.”

“Vậy thì bạn năm nay bao nhiêu tuổi?” Trình Uyên hỏi.

“Mười tám.” Hoan Tử.

Trình Uyên ngạc nhiên: “Cậu đến năm mười tuổi?”

Hoan Tử vẻ mặt chua chát gật đầu nói: “Điều kiện ở nhà không tốt. Bố nghĩ đến đây kiếm tiền. Thông qua một người bà con làm thợ sửa chữa tàu thủy, gia đình chúng tôi bí mật trốn trong hầm hàng và đã đến đây. ”

“Chỉ là hối hận cũng đã muộn, sau này cha mất, mẹ cũng vì bệnh mà qua đời.”

“Năm tôi mười hai tuổi, chỉ còn lại tôi và chị gái.”

“Mong muốn lớn nhất của Chị gái tôi là thu thập đủ tiền và rời khỏi đây.”

Bằng cách này, Trình Uyên đã hiểu sơ bộ về Đảo Vàng.

Người dân ở đây không có địa vị, và cuộc sống của họ cũng vô giá trị như thảm thực vật.

Còn cái nắm tay cứng rắn, đây là hoàng tử và quý tộc, liên minh doanh nghiệp là hoàng đế ở đây.

Hoan Tử hỏi Trình Uyên: “Cậu cũng bị lừa khi đến đây? Cậu cũng tới đây để kiếm tiền?”

Trình Uyên thở dài, “Tôi muốn nói rằng tôi đã lạc đường trên biển, bạn có tin không?”

Hoan Tử nhìn anh với ánh mắt kỳ lạ.

Trình Uyên trong lòng đột nhiên cảm động nói: “Tôi biết nơi nào có thuyền. Cô có thể lấy dầu được không? Nếu có thể, tôi có thể đưa Chị gái và anh trai của cô rời khỏi đây.”

Nghe vậy, Hoan Tử giật mình: “Dầu mỏ là thứ quý giá nhất trên hòn đảo này, loại tài nguyên quý hiếm đó nói chung do Thương hội kiểm soát.”

“Ồ, vâng, có một kho cơ khí trong các mỏ ở mỗi quận. Cũng có thể có dầu ở đó, nhưng nó được canh gác 24 giờ một ngày.”

Khi Trình Uyên và Tantan đến, họ lái chiếc du thuyền bị hỏng vào bờ, với Tantan, phía bên kia của hòn đảo thuộc khu vực chưa phát triển, và thường sẽ không có ai đến đó.

Vì vậy, nếu bạn không thể rời đi, con thuyền vẫn phải ở trên bãi biển.

Và nếu bạn cố gắng rời đi, bạn có thể không sử dụng lại con tàu đó, sau cùng, nó không thuận tiện.

Lúc này Trình Uyên dường như đã đoán được, lúc cô đến thì cố nghịch điện thoại di động suốt, bây giờ tôi muốn đến, lúc đó chắc cô không chơi game di động mà là đang giao lưu với mọi người trên đảo, nếu không bọn họ không thể có xe xuống núi, xe dừng ở chân núi.

Chiếc xe là hàng hiếm, có thể sở hữu được, điều này cho thấy Tiêu Viêm không hề thấp ở đây.

Vì vậy, khi cô ấy rời đi, không có lý do gì để đến đảo hoang để lái con tàu hỏng đó.

Hoan Tử nói: “Tùy người nhìn cũng biết nơi nào không ở, vậy chúng ta về nhà của ta trước, khi về nhà hãy nói chuyện khác.”

Chương 547

CHƯƠNG 547

Nhà của Hoan Tử là một ngôi nhà đơn giản bằng thép-nhựa.

Tầng một được sửa sang kiểu nhà hàng, phòng mở rộng chưa đầy 20m², nhà hàng chỉ kê được năm sáu bàn.

Vừa bước vào cửa, Chị gái Hoan Tử đã cầm cây cán rửa đuôi theo khiến Hoan Tử bỏ chạy, vừa đuổi theo vừa bực bội chửi bới: “Lại đánh nhau à? Mày học không tốt tao sẽ giết mày”.

“Ta giết người tốt hơn là bị người khác giết.”

Hoan Tử nói rằng Chị gái anh hơn anh ba tuổi, vì vậy người phụ nữ trước mặt Trình Uyên chỉ mới 21 tuổi.

Anh khó có thể ngờ rằng một cô bé mười lăm tuổi đã một mình nuôi nấng cậu bé mười hai tuổi trên hòn đảo tội lỗi này.

Trên đường đến đây, Hoan Tử cười và nói: “Lúc đầu, chị gái tôi làm việc cho nhà hàng để rửa bát, kiếm miếng ăn cho hai chúng tôi. Sau này, nhà chủ bị đánh chết, chị tôi lên thay. nhà hàng.”

“Thời gian đầu, cô ấy nấu ăn lúc nào cũng kinh khủng, hay bị khách mắng mỏ, lúc đó chị tôi không dám thu tiền. Cô không biết, chúng tôi mở nhà hàng còn không có ăn thịt. trong năm đầu tiên.”

“Chị gái tôi nói vào lúc đó rằng cô ấy có lỗi với tôi và nói rằng tôi vẫn đang phát triển, nhưng cô ấy không thể ăn uống đầy đủ và nói rằng cô ấy không chăm sóc tôi.”

“Cát, cứ như thể cô ấy đã lớn.”

Khi Hoan Tử nói, giọng điệu của anh ta đầy bất cần.

Nhưng Trình Uyên nghe xong mà cảm thấy bất lực và hoang vắng giữa dòng.

Hoan Tử cười nói một quá khứ khiến người ta muốn nguôi ngoai.

...

“Chị ơi, đừng đánh, em không dám, còn có người ngoài!”

Hoan Tử cầu xin Chị gái thương xót.

Chị gái anh chỉ để ý đến Trình Uyên.

Hắn dùng kim lăn chỉ vào Hoan Tử, “Nhìn ta nhìn lại ta quét sạch người!”

Sau đó anh cắt ghim cuộn đi đến chỗ Trình Uyên, mỉm cười hỏi: “Anh ơi, cho em hỏi anh muốn ăn gì ạ?”

Cô tưởng Trình Uyên là khách đến ăn tối.

Trình Uyên thực sự rất đói khi được cô ấy hỏi.

Nói cách khác, khi leo núi ngày hôm qua, anh ấy đã Tiêu Viêm thử một miếng bánh mì và uống một quả dưa, sau đó anh ấy vẫn chưa ăn gì cho đến bây giờ.

Vì vậy, anh ta cười nói: “Cứ cho tôi một bát mì.”

“Được rồi, mì xào được không?” Hoan Tử hỏi em gái.

Trình Uyên vội vàng gật đầu: “Được.”

Sau đó Chị gái anh vào bếp.

Trình Uyên nhận thấy chị gái của Hoan Tử có rất nhiều vảy trên mặt, giống như bầu trời đầy sao, khiến khuôn mặt vốn dĩ không nên xấu xí trở nên xấu xí.

Nhưng hình thể không tệ.

Trình Uyên ngồi trên ghế đầu, Hoan Tử nghiêng người cười toe toét nói: “Trình Uyên, cảm ơn vì đã có bạn, nếu không tôi nhất định sẽ không thoát khỏi cuộc chiến này.”

Trên đường đến đây, Hoan Tử và Trình Uyên đã đổi tên cho nhau.

Hoan Tử tên là Chung Hoan, và tên của Chị gái anh ấy là Chung Hân.

Trình Uyên định nói.

Lúc này, ngoài cửa vang lên một tiếng chửi rủa.

“Nơi này thật sự rất bẩn!”

“Chủ nhân, người cứ gọi món đi, dù sao cũng là nhà hàng.”

“Không biết lão nhân gia nghĩ như thế nào. Ta phải tới đây quản cái khu bẩn thỉu lộn xộn này.”

Ngay sau đó.

Một thanh niên mặc vest trắng bước vào nhà hàng.

Người đàn ông trông khá ổn, nhưng nét mặt lại đầy vẻ chán ghét.

Phía sau anh là một người đàn ông trạc tuổi bốn mươi cường tráng.

“Ông chủ đâu, dứt ngay!” Người đàn ông lực lưỡng hét lên không đợi người thanh niên lên tiếng.

Kể từ khi hai người này đi vào, Hoan Tử trông rỗng.

Anh đem Trình Uyên ngồi ở bàn trong cùng, cố gắng tránh xa hẳn, sau đó thấp giọng nói với Trình Uyên, “Trình Uyên, người này ít nhất để kích động trong khu vực thứ ba.”

Trình Uyên có vẻ bối rối.

Hoan Tử nhỏ giọng giải thích: “Khu vực số 3 do nhà họ Lý kiểm soát. Đây là Lý Dương, con trai cả của nhà họ Lý. Xâm phạm anh ta tương đương với xúc phạm người thân của hoàng đế.”

“Tâm tình Lý Dương này cực kỳ quái dị. Nghe nói chỉ cần thấy người không vừa mắt là sẽ giết người. Không thương tiếc, người dân khu 3 đều sợ anh ta.”

Những kỹ năng nói.

Lý Dương đang ngồi vào một cái bàn.

Chung Hân cũng vội vàng chào hỏi: “Hai ông chủ ... Ông Lý, ông muốn ăn gì?”

Rõ ràng, anh trai và Chị gái của Chung Hân đều biết Lý Dương.

Lý Dương không nói lời nào, cường giả phía sau lạnh lùng nói: “Đừng nói nhảm, gia gia người lấy cho ta những món ngon. Nếu người làm được, thiếu gia của chúng ta sẽ có phần thưởng xứng đáng.” Đừng làm điều đó, tôi sẽ phá hủy nhà hàng của bạn.

Chung Hân nhanh chóng đáp lại: “Vâng, vâng, tôi sẽ cố gắng hết sức mình.”

Sau đó Chung Hân phục vụ mì đã nấu chín trước cho Trình Uyên, và vội vã quay trở lại phòng phẫu thuật.

Trình Uyên thực sự rất đói, bất kể là Lý Dương hay Lý gì cũng không quan tâm nữa, anh đều cầm đũa lên và bắt đầu ăn.

“Hehe, Bàn Dân thì Bàn Dân. Ăn bát mì chẳng khác nào ăn những món ngon của núi rừng. Chán như nửa đời chưa ăn.” Lý Dương có vẻ không thích giọng nói của Trình Uyên khi anh ấy đã hát.

Người đàn ông mạnh mẽ bên cạnh cũng nhanh chóng đáp lại: “Những nơi này không phải toàn người nghèo sao? Vừa hôi vừa bẩn, ăn thật không ngon.”

Sau đó, anh ta ngẩng đầu lên chỉ vào Trình Uyên và nói: “Này, tên đó, đừng phát ra âm thanh chết tiệt khi ăn.”

Khi Trình Uyên sắp có đòn tấn công, Hoan Tử nhanh chóng kéo cánh tay của anh ta, sau đó đứng dậy cười với người đàn ông cường tráng và Lý Dương: “Thực xin lỗi, anh Lý, em bảo anh ấy chú ý, em để anh ấy chú ý .”

Sau đó Hoan Tử nói nhỏ với Trình Uyên: ” Nhẫn đi, cậu nhất định đừng cãi lại, nếu cãi lại thì mất nửa mạng.”

Trình Uyên không phải loại người hiếu thắng, không muốn làm tổn thương các anh chị nên gật đầu.

Ăn xong bát mì trước mặt, Trình Uyên mới chợt phát hiện ra vấn đề.

Lúc trước tôi ăn nó, là vì tôi rất đói, mọi thứ đều có vị ngon.

Nhưng bây giờ tôi xem xét kỹ hơn và thấy rằng món mì xào có vẻ không có hương vị.

Nói thế nào thì hình như thiếu hai thứ gia vị, thiếu một chút mắm, bọp thịt vẫn còn mùi tanh.

Nhưng cũng có thể hiểu được rằng, Chung Hân chưa học nấu ăn chuyên nghiệp mà hầu hết đều tự mày mò.

Chỉ là, e rằng khó mà thỏa mãn miệng đời giàu có thứ hai.

Không thể không lo lắng về Chung Hân.

có thật không.

Khi Chung Hân bung món thịt rán lên, anh vừa vào phòng mổ để chuẩn bị món tiếp theo.

Lý Dương cắn một miếng.

“Bah, baah!”

Các món ăn đều đã được nhổ ra trước khi nhai, và đĩa cũng được nâng lên.

“Đây là cái quỷ gì?” Lý Dương đột nhiên vỗ bàn: “Là cho người hay lợn?”

Khi nhìn thấy điều này, người đàn ông lực lưỡng đã nhanh chóng hét lên: “Ông chủ, tránh ra cho tôi”.

Chung Hân run rẩy bước ra khỏi phòng mổ, nhìn thấy cái đĩa bị lật úp và miếng thịt rơi vãi, nước da của anh bỗng trở nên vô cùng xấu xí.

“Anh Li bị sao vậy?” Cô hỏi.

“Làm sao vậy?” Lý Dương hừ lạnh một tiếng, “Đây là món bảo bối của cửa hàng anh? Cái này cũng ăn được sao?”

Chung Hân nhanh chóng xin lỗi: “Tôi xin lỗi, ông Li, đó là lỗi của tôi. Tôi sẽ làm việc khác cho ông một lần nữa.”

Lý Dương hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi đừng lo lắng làm cái gì nữa. Ngươi cho ta Tiêu Viêm thử cái gì không ngon. Ngươi nói cái gì đây?”

“Hả?” Chung Hân sững sờ.

Lý Dương chỉ vào rau trên mặt đất: “Ngươi ăn thịt trên đất!”

Chương 548

CHƯƠNG 548

Khi nghe thấy những lời này, nắm tay của Hoan Tử đột nhiên nắm chặt, và cơ thể cô cứng đờ.

Anh ấy được nuôi dưỡng bởi chị gái của mình, trong những năm qua, anh ấy đã chứng kiến rất nhiều chị gái phải quỳ gối để kiếm sống.

Nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải sự sỉ nhục của Chi Gái.

nhưng.

Anh ấy có thể làm gì?

Bên kia là Thiếu gia Lý Dương nhà họ Lý, thế hệ thứ hai giàu có, ăn thịt người không tiếc xương.

Nếu anh ta dám chống lại, cả anh và Chị gái đều không thể thoát khỏi vận rủi bị anh ta giết chết.

Nó nghiêng răng ken két, hai con mắt rung rung nhưng không dám phát ra tiếng.

Và Chung Hân, Chị gái của Hoan Tử cũng biết rằng người đàn ông trước mặt cô ấy không có khả năng xúc phạm, cô ấy nháy mắt với Chung Hoan ở phía xa, và ra hiệu cho anh ta đừng có hành động hấp tấp, và sau đó ...

“Được rồi anh Lý, tôi ăn ngay.”

Quỳ xuống và vươn tay nhặt thịt trên mặt đất.

Phía sau, Lý Dương hài lòng gật đầu, nhìn Trung Hân đang ngồi xồm trên sàn gắp thịt ăn, không khỏi cười toe toét nói: “Chặc chặc chặc, bộ dáng này thật là hấp dẫn, nhìn đi.” mông này, á! Tiếc thật !, Thật đáng tiếc khi mặt rồi. ”

Người đàn ông cường tráng cũng cười đến bất đắc dĩ ở bên cạnh: “Thiếu gia đã nói tắt đèn, nhất định phải rất ngẫu mới

làm được.”

Loại nhận xét này là sự xúc phạm lớn nhất khi nói trước mặt phụ nữ.

Trung Huân không chịu được nữa, vội vàng chạy tới.

Mọi người đều giật mình.

Chung Hoan ngồi xổm trên mặt đất, nắm tay Chị gái

Hân: “Chị ơi, em ăn đi!”

Vừa nói, anh vừa đẩy Chị gái ra, đưa tay chạm vào cục thịt dưới đất rồi nuốt vào miệng cô.

Anh nhét đầy miệng, nước thịt và dầu thực vật chảy tràn khoe miệng, trông rất thơm.

Tuy nhiên.

Trình Uyên có thể nhìn thấy nỗi đau và sự tức giận trong lòng Chung Hoan vào lúc này.

Chung Hân cũng choáng váng, quàng thâm dưới mắt đỏ bừng.

Chuyện này lúc bình thường nên làm, khi em trai cùng Chị gái cướp thịt, Chị gái cứ nhiên sẽ để cho, nhưng bây giờ?

Cô không muốn.

Anh nắm lấy Trung Huân: “Hoan Tử, anh dậy đi em ăn!”

Có người trong lòng méo mó, lúc nào cũng thích làm những chuyện viển vông, như thấy người khác xấu thì trong lòng mừng rỡ vô cùng.

Ví dụ như Lý Dương và người đàn ông mạnh mẽ phía sau anh ta.

“Nhìn đi, trông hai người giống như hai con chó đang tranh giành thức ăn vậy?”

“Này không nói cho ta biết, Chủ nhân, thật giống.”

Hai đứa nhìn nó thích thú và cười toe toét.

Trình Uyên không thích những người và những thứ xây dựng hạnh phúc của chính mình trên nỗi đau khổ của người khác.

Tôi đã ăn mì, và tôi không có tiền cho người khác, vì vậy ...

“Ngài Lee?”

Hắn đứng dậy đi tới trước mặt hai huynh đệ, nhàn nhạt nói với Lý Dương: “Các người chỉ muốn ăn một bữa ngon. Ta nghĩ chúng ta không cần trưng trị ông chủ.”

“Người đi ra cái quái gì vậy?” Nghe được lời nói của Trình Uyên, không đợi Lý Dương lên tiếng, người đàn ông cường tráng đã bước tới đứng trước mặt chủ nhân, như sợ Trình Uyên dám làm ra chuyện với. Lý Dương.

Vừa ngồi xuống ghế, Lý Dương duỗi một chân ra đá vào người đàn ông mạnh mẽ, ra hiệu cho anh ta đừng can tâm nhìn của mình.

“Cái gì? Anh cũng muốn tóm lấy chúng?”

Trình Uyên nhẹ nhàng nói: “Tôi có thể làm những món ăn khiến ông Lý hài lòng.”

“Ồ?” Nghe vậy, Lý Dương hai mắt sáng lên, hắn thúc giục: “Người làm sao vậy ngăn người? Nói tiếp đi!

Nghe vậy, Trình Uyên vươn tay nắm lấy cổ Chung Hân và Chung Hoan, nâng họ lên khỏi mặt đất: “Tôi cần hai trợ lý!”

“Đi, đi!” Nghe nói đến món ngon, Lý Dương đột nhiên có hứng thú, cũng không thèm quan tâm đến hai huynh đệ.

Trình Uyên đưa hai anh em vào phòng mổ.

Sơ Chung Hân sắc mặt tái nhợt vô cùng, cô ngồi xuống ghế, vẻ mặt sững sờ nói: “Hết rồi...”

Chung Hoan cũng lo lắng, mắt đỏ hoe nói với Chung Hân: “Chị ơi, chúng ta chạy đi chưa? Lý Dương này đã ăn khắp khách sạn ở khu số 3. Mùi vị cực kỳ khó xử, và tay nghề của chị đơn giản là không. theo tiêu chuẩn của anh ấy. ”

“Ừ, Hoan Tử, cậu nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi chạy từ cửa sau phòng phẫu thuật đi. Tôi sẽ tạm giữ chúng trước.” Chung Hân lo lắng nói.

Trung Huân vội vàng lắc đầu: “Không được, chị ơi, em muốn cùng nhau chạy.”

“Hoan Tử, chuyện này là khi nào, người còn thương lượng điều khoản với ta, nghe này, người là người đàn ông duy nhất của Trung gia chúng ta, người sẽ...”

“Tử!” Lúc này đột nhiên vang lên tiếng đầu sôi.

Cả hai anh em ở lại một lúc, nhìn vào bếp cùng một lúc.

Tôi thấy Trình Uyên đã “rửa” chiếc thìa chiên rất điêu luyện bằng dầu, rồi đổ lại vào chậu dầu, rồi gấp một miếng gừng và “du du...” một cách khéo léo cắt thành từng sợi lụa.

Hai anh em nhìn nhau, và cả hai đều thấy ánh mắt của nhau có chút ngạc nhiên.

“Trình Uyên, anh đang làm gì vậy?” Hoan Tử chạy tới, nhìn anh và hỏi: “Chẳng lẽ anh còn có thể nấu ăn sao?”

Tuy nhiên, Chung Hân lắc đầu bất lực: “Anh ơi, anh ... bỏ cuộc đi. Anh và Hoan Tử chạy lấy mạng. Lý Dương đã ăn quá nhiều đồ ăn ngon rồi. Hôm nay rõ ràng anh ấy khó chịu và cố tình tìm lỗi, món bình thường có thể không xử lý anh ta ở tất cả.”

Khi nghe điều này, Trình Uyên khẽ mỉm cười.

“Điều gì sẽ xảy ra nếu những món ăn tôi có thể làm ngon hơn những món anh ấy đã ăn trước đây?”

Nghe đến đây, Chung Hân không khỏi cười khở: “Một số khách sạn lớn đều là những đầu bếp lão làng kinh doanh mấy chục năm, có tài nấu nướng mấy chục năm. Chính những người này mới mở miệng ra. Làm sao có thể so sánh được. ? Những đầu bếp già đó có những món ăn ngon.”

Đôi mắt cô ấy đầy nỗi buồn.

Nhưng Trình Uyên khẽ mỉm cười: “Tôi nhớ một người bạn của tôi đã nói rằng nhiều thứ không thể đo được bằng độ dài của thời gian, bởi vì trên đời này có thứ gì đó.”

“Đã gọi là nhân tài!”

Sau khi nói xong, phần thịt mỡ cắt ra sẽ “zizi” trong chảo, khi phần thịt mỡ trở nên ráo dầu, phần thịt nạc được trộn với gừng.

Sau đó dùng thìa nhúng lần lượt các loại gia vị vào xào.

Những miếng thịt nhảy nhót đều đặn trong nồi.

Cả Chung Hoan và Chung Hân đều nhìn thẳng vào mắt mình.

Tôi còn nhớ khi anh ấy và Trần Thành gặp nhau lần đầu tiên, anh ấy đã suýt bị Trần Thành giết chết, may mà Bạch Long đến kịp lúc.

Trần Thành đã tập luyện chăm chỉ từ năm mười tuổi, nhưng cậu ấy không giỏi bằng con Bạch Long mới chỉ tập luyện được năm sáu năm, điều này khiến Trần Thành lúc đó rất tức giận và khó hiểu.

Bạch Long nhẹ giọng nói: “Trên đời này, có thứ gọi là tài năng.”

Tài năng là một thứ kỳ lạ, nói chung, chỉ khi bạn thực sự làm việc chăm chỉ, bạn mới có thể nhận ra nó quan trọng như thế nào.

Thịt lợn thái sợi đơn giản với thìa là, cách làm cũng tương tự, chỉ khác là Trình Uyên dùng mỡ để xào thịt nạc.

Tuy nhiên, trước khi các món ăn ra khỏi nồi, mùi thơm khó cưỡng của thịt thìa là.

Đôi mắt của Hoan Tử gần như nhìn chăm chăm ra ngoài.

Chung Hân cũng đầy mắt.

Người đàn ông lực lưỡng đẩy cửa phòng mồ lao vào với tiếng gầm giận dữ: “Nó làm bậy à? Gia đình chúng ta còn trẻ...”

Anh ta chưa kịp nói xong thì đã mắc kẹt trong cổ họng.

Vì anh cũng đã ngửi thấy mùi hương đó.

Món ăn được dọn ra khỏi chảo.

Trình Uyên cười nhẹ với Chung Hân nói: “Xin lỗi, vừa rồi tôi không có tiền trả cho cậu, nên nấu cho cậu ăn.”

Chương 549

CHƯƠNG 549

Cả Chị gái và anh trai Chung Hân và Chung Hoan đều rất lo lắng.

Nhìn thấy người đàn ông lực lưỡng cẩn thận bưng bát đĩa ra, mỗi người đều bất an.

“Chị, chắc không sao chứ?” Hoan Tử thận trọng hỏi.

Chung Hân lo lắng lắc đầu: “Tôi hy vọng.”

Mặt khác, Trình Uyên có vẻ bình tĩnh.

Trước đây tôi không biết tay nghề thủ công của mẹ tôi như thế nào. Tôi đợi cho đến khi rời quê hương và đến thành phố Tân Dương. Sau khi ăn ở nhiều nhà hàng, tôi nhận ra rằng công nghệ của mẹ tôi đã đạt đến trình độ của một đầu bếp ngôi sao ở bất kỳ nhà hàng nào trong thành phố. thành phố.

Và anh ấy Trình Uyên thừa hưởng hầu hết tài năng nấu nướng của mẹ mình, và những thứ anh ấy làm ra đương nhiên là ngon hơn nhiều so với những đầu bếp bình thường.

Tuy nhiên, Đảo Vàng tuy phong phú về nguyên liệu, nhưng lại khan hiếm nhân sự, nên anh không lo mình không giỏi hơn những người được gọi là đầu bếp kia.

như mong đợi.

Một lúc sau, người đàn ông mạnh mẽ mở cửa bước vào, trên mặt có chút thù địch, nói: “Thiếu gia chúng ta nói, các món ăn khá ngon, để ngài chiên một đĩa đồ ăn đặc trưng khác.”

Nói xong, anh ta nhìn Trình Uyên thật sâu và nói: “Không tệ!”

Sau đó xoay người đi ra ngoài.

Khuôn mặt của Chung Hân Chung Hoan bỗng trở nên vui vẻ khi nghe những lời của người đàn ông lực lưỡng.

Chung Hoan thậm chí còn tiến đến nắm tay Trình Uyên, phẫn khích nói: “Trình Uyên, sau này anh sẽ là anh cả của em, anh sẽ là anh cả của em Ran, anh đối với em quá mạnh mẽ, không ngờ em lại như vậy.” nấu ăn! ”

Chung Hân cũng biết ơn, và ánh mắt của Trình Uyên đầy vẻ tôn thờ.

Trình Uyên cũng khá, nhưng chắc chắn không thể đạt đến mức dễ thương.

Nhưng sức hấp dẫn cá nhân của một số người không liên quan gì đến ngoại hình của họ.

Ví dụ, một cô gái nhỏ bình thường tôn thờ những người lính theo bản năng.

Một số người học việc sẽ tôn thờ bậc thầy lành nghề theo bản năng.

Chung Hân cũng chung tâm trạng.

Trình Uyên chỉ vào cái muôi rán, Chung Hân vội vàng gạt đầu: “Phiền anh rồi.”

Vậy là Trình Uyên lại chơi.

Lời nói của Lý Dương vẫn còn tính, khi anh ta rời đi, anh ta đặt một thỏi vàng lên bàn.

Sau khi nhìn thấy nó, Hoan Tử hài lòng với ngôi sao vàng và muốn đưa tay ra để lấy nó, nhưng Chung Hân đã tát anh ta đi.

“Đây là của anh.” Chung Hân khum hai tay và đưa vàng cho Trình Uyên.

Trình Uyên không có trả lời, cười nói: “Hiện tại ở nơi nào không ở, ta trước tiên cùng ngươi ở. Đây là tiền chỗ ở.”

Hoan Tử rất vui: “Nếu chúng ta muốn làm điều này mỗi ngày, chúng ta sẽ có thể rời khỏi Đảo vàng sớm.”

Chung Hân trừng mắt nhìn Hoan Tử một cái khó chịu, nói: “Đi đi, ở nhà không có thịt, đi mua thịt đi.”

Hoan Tử lấy một cục vàng vỡ to bằng móng tay từ Chung Hân và bỏ chạy một cách hào hứng.

Sau đó Chung Hân nói: “Vị đại ca này, chúng ta không đòi được số vàng này. Nếu như không phải vừa rồi có người, chúng ta ... Nói tóm lại, chúng ta phải cảm tạ người.”

Trình Uyên lại đẩy ra nói: “Tôi không thiếu tiền, tôi vừa ra ngoài đã vội.”

Hai người đều lịch sự, và trước sự khăng khăng của Trình Uyên, Chung Hân đã cất những thỏi vàng đi.

“Anh Trình, anh và Hoan Tử gặp nhau như thế nào?” Chung Hân hỏi.

Trình Uyên tự nghĩ, mình không thể nói là gặp nhau trên đường đánh nhau, trong trường hợp này, chẳng phải khi quay về thì Hoan Tử sẽ bị chị mình đánh chết sao?

Vì vậy, anh ấy cười và nói: “Tôi tình cờ gặp nó trên đường”.

Hoan Tử trở lại mang theo thịt, nhìn thấy Chị gái mình và Trình Uyên đang trò chuyện, anh không khỏi mỉm cười hỏi: “Em đang nói cái gì vậy?”

Chung Hân nói: “Tôi đang hỏi làm thế nào hai bạn gặp nhau.”

Khi nghe thấy điều này, nước da của Hoan Tử ngưng tụ lại.

Sau một hồi bàng hoàng, anh ta nhanh chóng cười nói: “Tôi gặp nhau sau khi uống rượu trong một quán bar.”

“...” Trình Uyên không khỏi vuốt trán.

Vì vậy, một cuộc chiến anh em bi thảm bắt đầu.

Anh ta nói dối đến hai ngạnh, dưới sự bức hại của Chung Hân, cuối cùng Hoan Tử, người không chịu nói dối, đã nhổ ra khỏi cuộc chiến, vì vậy Chung Hân đã đánh bằng một cây kim lặn, và anh ta không dám chạm vào phân nữa.

Trên lầu có hai phòng, Trình Uyên và Hoan Tử ở cùng một phòng.

Nằm ở trên giường, Hoan Tử không ngừng than thở: “Cô ấy là Chị gái của tôi. Nếu tôi muốn đổi người, tôi nhất định sẽ đánh lại! Nhưng cô không biết, thực ra tôi rất tốt.”

Trình Uyên cười nói: “Thật ra thì cậu cũng nên biết ơn chị gái mình. Cần biết ý tốt của cô ấy.”

“Đánh người, ta sợ người ra tay đánh.”

“Em đã từng nghĩ đến chưa? Nếu em ra ngoài chiến đấu mà bị đánh cho dù tốt hay xấu, trên đời này, Chị gái anh sẽ chỉ còn lại một mình.”

Hoan Tử giật mình nhìn, thật lâu không khỏi thở dài một hơi: “Đúng vậy, sau này dù có tức giận đến mấy cũng không ai có thể chịu khổ cùng nàng.”

Phòng không có cửa sổ và hơi ngột ngạt.

Buổi tối trong cửa hàng không có việc gì, Trình Uyên muốn đi ra ngoài hít thở.

Anh liếc nhìn Hoan Tử đang nằm trên giường như một con chó chết, lắc đầu, không gọi anh.

Vừa ra khỏi nhà, tôi nghe thấy tiếng nước chảy ào ào.

Trình Uyên không quan tâm nên đi xuống nhà và đi dạo một vòng.

Khi tôi quay lại, tôi đi ngang qua phòng tắm.

Phòng tắm nằm giữa căn phòng giữa Hoan Tử và Chị gái anh.

Ngay sau đó cánh cửa phòng tắm mở ra, Chung Hân bước ra khỏi đó, quần một chiếc khăn tắm và va vào đối diện của Trình Uyên.

Kết quả là cả hai người đều choáng váng.

Vô số vết sẹo đen trên mặt Chung Hân như những vì sao đã biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt sạch sẽ và xinh đẹp.

Chung Hân sợ hãi, vội vàng cúi đầu bỏ chạy.

Trình Uyên không khỏi nhíu mày, đoán xem tại sao.

Sau lưng trông rất tốt, không có ai để dựa vào, nếu không giả bộ xấu xa thì thật sự rất dễ bị bắt nạt.

Thật không dễ dàng để nghĩ về Chung Hân.

Trên đời này, cô gái nào mà không thích gương mặt xinh đẹp?

Trở lại phòng không bao lâu, Chung Hân gõ cửa bên ngoài:
“Anh Trình, anh ngủ chưa?”

Trình Uyên ra khỏi phòng và nhìn thấy Chung Hân, khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ, và khuôn mặt của anh ấy lại bị co giật.

“Tôi muốn nói chuyện với anh.” Chung Hân nói.

Trình Uyên đóng cửa và đi đến nhà hàng ở tầng dưới với Chung Hân.

“Thực ra, đừng quá kỳ quặc về Hoan Tử. Lý do anh ấy đi đánh nhau là để kiếm tiền.” Trình Uyên dẫn đầu: “Anh ấy nói với tôi rằng mong muốn lớn nhất của anh ấy là tiết kiệm đủ tiền và đưa em đi. Đảo vàng.”

Chung Hân khẽ gật đầu, rồi thận trọng nói: “Đại ca Trình, anh có thể đừng nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra được không?”

Trình Uyên hơi giật mình, rồi nghĩ rằng những gì cô ấy nói phải là thứ mà cô ấy nhìn thấy bộ mặt thật của mình.

“Đừng lo lắng.” Trình Uyên cười.

Sau đó, họ trò chuyện một lúc.

Và Trình Uyên cũng biết thêm về Đảo Vàng từ miệng của Chung Hân.

Trên thực tế, Đảo Vàng ban đầu không phải do gia đình Thương Minh khai thác mà do 8 quốc gia cùng khai thác, và Thương Minhmen chỉ chiếm 1/8.

Vì vậy, Đảo vàng thực sự có tám thành phố, mỗi thành phố là nơi cư trú của công dân của một quốc gia.

Họ đều là những người đi tìm vàng, những người muốn kiếm tiền, và những người này về cơ bản đến với những giấc mơ, và sau đó họ bị mắc kẹt để chết trên hòn đảo vàng này.

Họ đang ở trong một thành phố do Hoa quốc thương minh kiểm soát, tên là Kim thành.

Có sáu mỏ vàng ở Kim thành, cũng được chia thành sáu quận, chúng nằm ở quận số 3 của mỏ số 3.

Tất nhiên, Trình Uyên biết điều này, không phải vì cậu muốn quanh quẩn ở đây, mà thay vào đó cậu muốn rời khỏi đây.

Anh ta sẽ ăn cắp dầu.

Chương 550

CHƯƠNG 550

Trình Uyên hỏi Chung Hân, có phương tiện giao thông nào trên Đảo Vàng không?

Chung Hân nói không.

Cô nói: “Trên Đảo Vàng, chỉ những công dân thượng lưu mới xứng đáng là công cụ vận chuyển”.

Vì một chiếc đầu máy rất đắt, vàng mua được hai chiếc vé phà, những người dân thuộc tầng lớp thấp thì mong được chạy khỏi Đảo Vàng, nếu có tiền thì mua vé phà, ai dè. sẵn sàng mua nó? đầu máy?

Nghe đến đây, Trình Uyên không khỏi kinh ngạc.

Nó giống như một ngôi nhà trên đất liền, phải mua đầy đủ, một nhân viên văn phòng bình thường có thể mua được?

Dù mức lương của bạn có cao đến đâu thì giá nhà ở sẽ tiếp tục tăng, nhanh hơn tốc độ tăng của lương từ hai đến ba lần, việc tiết kiệm đủ tiền để mua nhà là điều gần như không thể.

Không có hoạt động kinh doanh cho vay trả góp trên Đảo Vàng, vì vậy ...

Trừ một số người đặc biệt may mắn, còn ai có thể mua được vé phà, đầu máy?

Nếu có thể mua được, về cơ bản coi như là công dân hạng nhất.

Trên hòn đảo này, nơi mà tiền có thể mua được mọi thứ, kể cả tội lỗi và dục vọng, nếu bạn trở thành một công dân tốt, ai sẵn sàng rời đi?

“Anh sẽ rời khỏi đây chứ?” Chung Hân đột ngột hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên hơi giật mình, sau đó nghiêm túc gật đầu.

Chung Hân cười nhẹ: “Tôi nghĩ rằng bạn không thuộc về nơi đây.”

Trình Uyên ngạc nhiên: “Cái này có thể nhìn thấy sao?”

Chung Hân gật đầu: “Không có ham muốn trong mắt của bạn.”

Cô ấy nói: Mọi người ở đây đều tràn đầy khao khát. Những công dân thấp kém háo hức muốn rời Đảo Vàng, khát vọng mãnh liệt đến mức có thể bùng cháy.

Còn đối với những thị dân thượng lưu, lòng tham muốn làm gì thì làm, chẳng khác gì dã thú chỉ biết ăn thịt người.

“Nếu có cơ hội rời đi, ta có thể hỏi người một chuyện.” Chung Hân hỏi.

“Có chuyện gì vậy?”

Cô cắn môi, trầm giọng nói: “Nếu, ý tôi là nếu cô có thể bắt đi một người nào đó, tôi muốn cô mang Hoan Tử đi. Cô có thể hứa với tôi và yêu cầu tôi làm bất cứ điều gì.”

Trình Uyên mỉm cười gật đầu: “Nếu có cơ hội này, tôi sẽ đưa cả hai người đi.”

Nghe những lời này, Chung Hân ngây ngẩn cả người, không biết phải diễn đạt như thế nào, đành quỳ xuống đối mặt với Trình Uyên.

Nàng muốn lay Trình Uyên, nàng nói: “Nếu được như vậy, Chung Hân bằng lòng làm ngựa cho chồng!”

Trình Uyên nhanh chóng ngăn cô lại.

“Bò với ngựa cũng không sao. Biết nhau thì là bạn. Nếu có thể đưa em đi, anh sẽ không để em yên.” Trình Uyên nói, “Nhưng nếu em không thể với được, không có cách nào, nhưng người Đừng lo lắng, sau khi ta đi, ta sẽ tìm cách quay lại đón người.”

Trình Uyên tin rằng chỉ cần anh có thể rời đi và trở lại thành phố Tân Dương, anh sẽ có thể làm được tất cả những điều này.

chỉ.

Cặp anh em này từ nhỏ không được học chính quy, nếu thật sự trở về đại lục, e rằng khó thích ứng với nhịp sống ở đại lục.

Họ sẽ thấy rằng cũng có một xã hội ăn thịt đồng loại.

Chỉ là so với cái này, một cái là bị giam cầm và cái kia là phạm vi tự do.

Đêm đó, Trình Uyên thực sự không có lại giấc mơ đó.

Sáng hôm sau thức dậy mới phát hiện vết thương của mình không còn nhanh như trước.

Điều này thật kỳ lạ.

Buổi sáng, Trình Uyên nhờ Hoan Tử đưa đến mỏ số 3, chủ yếu để xem kho hàng ở đâu.

Hoan Tử nói: “Nói chung, những người bình thường không có kỹ năng kỹ thuật sẽ chọn khai thác, và quặng sẽ được giao cho nhà máy khai thác. Người trong nhà máy sẽ đo hàm lượng vàng cho bạn, và sau đó trả tiền cho bạn tùy theo hàm lượng vàng.”

Và giống như Hoan Tử và Chị gái của anh ấy, được hỗ trợ bởi một nhà hàng, ít nhất không cần phải đến mỏ mỗi ngày để đào.

Mặc dù Hoan Tử nói rằng mỏ rất lớn, nhưng Trình Uyên không biết nó lớn như thế nào cho đến khi nó ở đây.

Ở ven thành, có một khu vực được bao bọc bởi tường thành cao như tường thành, cửa thành có người gác súng.

Bất kể bạn nhập gì, bạn sẽ được tìm kiếm bất cứ khi nào bạn bước ra.

Sau khi hai người bước vào, đó là một cái hố dài vô tận và của tôi.

Có vô số được đóng gói dày đặc.

Hoan Tử nói: “Khu mỏ số 3 chỉ có thể xếp thứ ba trong số sáu khu vực khai thác ở Kim thành”.

Cả hai đi vòng quanh khu vực mỏ vài vòng, và họ không nhìn thấy loại giám thị cầm roi trên TV.

Ngược lại, bạn thích đào mà không đào. Nếu bạn không đào, bạn sẽ không thể kiếm được tiền.

Vì vậy, nhiều người mà họ có thể nhìn thấy thường tụ tập lại với nhau để trò chuyện.

“Thực ra, những người này đào vàng một tháng, đặt lại cũng có thể coi là hạng trung, nhưng tiếc là họ không thể quay trở lại.” Hoan Tử nói.

Khái niệm một trăm kg vàng là gì?

Nếu có nhiều vàng như vậy, còn hơn cả một tầng lớp trung lưu ở đại lục, Trình Uyên thậm chí không nói nên lời.

Nhưng ở đây chỉ đủ mua vé qua phà.

Tất cả người dân trên Đảo Vàng đều sống rất nguyên sơ, thậm chí không có thiết bị liên lạc.

Nếu vậy, ước tính sẽ có nhiều người có đường chạy thoát thân trở về.

Sau vài vòng, Trình Uyên cảm thấy hơi lạnh.

Do ba kho lớn đều được canh phòng cẩn mật bằng súng nên rất khó xảy ra tình trạng mất trộm dầu.

Hơn nữa, ngay cả khi dầu bị đánh cắp, việc vận chuyển ra ngoài cũng rất khó khăn, vì có những người cầm súng 24 giờ một ngày tại một số cửa hàng.

Kỹ năng của Trình Uyên thì không sao, nhưng dù kỹ năng cao đến đâu thì khi nhìn thấy súng cũng sẽ bị choáng.

Không còn cách nào, tôi chỉ có thể ghi lại vị trí kho hàng và số lượng xe tải trên mỏ số 3, từ từ nghĩ cách giải quyết khi về.

Đi được vài vòng thì đã gần trưa nên Trình Uyên và Hoan Tử đã quay trở lại.

Cả hai nói chuyện, cười đùa suốt chặng đường nhưng về đến nhà thì chết lặng.

Vì họ thấy nhà hàng xập xệ.

Bàn và ghế đầu bị đập vỡ, ngay cả kính trên cửa sổ và các thiết bị điện trong nhà cũng bị đập vỡ.

Khi thấy điều này, Hoan Tử ở lại một lúc, và sau đó lao vào.

Trình Uyên cũng đi theo.

Chung Hân rơi xuống đất và được Chung Hoan đỡ lên.

Nhìn thấy khuôn mặt của Chung Hân, Trình Uyên choáng váng.

Khoé miệng có vết máu, khuôn mặt sưng tấy, lộ ra nhiều vết bầm tím.

Một lòng bàn tay trắng nõn và mềm mại dường như đã bị thứ gì đó đập nát, bàn tay bê bết máu, vẫn còn đang run rẩy.

“Chị ơi, có chuyện gì vậy?” Hoan Tử đỏ mắt hỏi.

Trình Uyên cũng muốn biết.

Tuy nhiên, Chung Hân lắc đầu và nói: “Không sao đâu.”

“Đã bị đánh thế này rồi còn nói không sao?” Hoan Tử đỏ mắt gầm lên: “Nói cho ta biết ai đã làm, ta sẽ yêu cầu hắn giải quyết.”

Chung Hân nói một cách bướng bỉnh: “Nếu tôi nói không có gì thì sẽ không sao.”

Hoan Tử bức xúc nói: “Chị ơi, chị đừng sợ, có em, em biết Anh Béo Cá ở quận 3”.

Trình Uyên biết Hoan Tử đang nói về Brother Fat Fish là ai, người đó cũng chính là Mạc Kiên Tây từ trước, nhưng anh ta đã bị cuốn vào cái chết bởi một khẩu súng máy.

Chung Hân cười khỏ: “Cá béo? Cá béo dám động nhà họ Lý?”

Nghe đến đây, Hoan Tử chết lặng.

Họ Lý?

Ai dám chuyển nhà họ Lý ở khu vực ba?

Trình Uyên ngòi xỏm trước mặt Chung Hân và kiểm tra vết thương của cô.

Ở chung với Lý Nam Địch không bao lâu, Trình Uyên cũng biết một chút đến việc đi khám bệnh, đặc biệt là chữa trị vết

thương, dù sao anh cũng chưa từng ăn thịt lợn, đã từng nhìn thấy lợn chạy.

“Tại sao anh ta lại đánh anh? Tại sao anh ta lại đánh cửa hàng?” Trình Uyên hỏi.

Chương 551

CHƯƠNG 551

Hóa ra hôm qua Lý Dương đã ăn món xào của Trình Uyên, sau khi về nhà thì không có mùi vị gì.

Hôm nay quay lại cửa hàng, nhưng Trình Uyên không có ở đó.

Chung Hân sợ Lý Dương lo lắng sẽ đổ lỗi cho Trình Uyên nên đã tự tay nấu và làm một phần theo trí nhớ của Trình Uyên.

Nhưng sau khi Lý Dương ăn nó, anh ta nói rằng mùi vị không đúng, sau đó trở nên tức giận.

Không chỉ khiến cấp dưới đập phá cửa hàng mà còn đánh Chung Hân đến chết.

“Chỉ vì cái này?” Trình Uyên thực sự không thể hiểu được.

Làm sao mà người dân trên đảo này lại tràn lan như vậy?

Anh cảm thấy như thể anh đã trở lại xã hội phong kiến cùng một lúc.

Hoan Tử nắm chặt tay lại, răng nghiến lợi.

Nhưng anh ta có thể làm gì?

Họ Lý.

Ai đã kích động nó?

Đúng lúc này, bên ngoài phòng đột nhiên vang lên một tiếng gầm rú đầu máy.

Đầu máy xe lửa chỉ có giới thượng lưu mới có thể mua được, vì vậy không nghi ngờ gì nữa, người của Lý gia mới có thể xuất hiện ở khu ổ chuột này.

Khi Hoan Tử và Chị gái Chung Hân của anh ấy nghe thấy điều này, khuôn mặt của họ ngay lập tức tái đi.

Trình Uyên nhú mào thật sâu, đứng dậy bước ra ngoài.

Anh không muốn gây rắc rối trên hòn đảo này, anh sợ bị lộ tung tích và cố gắng tìm kiếm anh ta.

Nhưng từ đầu đến cuối, Trình Uyên không phải là người sợ hãi.

Anh ấy không thể chỉ nhìn các anh chị em bị bắt nạt.

Sau khi bước ra khỏi cửa, tôi nhìn thấy một người đàn ông vạm vỡ, đi xe máy bình thường, đang dừng lại trước cửa.

Nhìn thấy Trình Uyên đi ra, người đàn ông cường tráng nở nụ cười: “Hehe, cậu thật sự đã trở lại.”

Trình Uyên cau mày, lạnh lùng hỏi: “Tìm tôi?”

Người đàn ông lực lưỡng không trả lời anh ta, nhưng chỉ bằng một cái phẩy tay, một tấm thẻ đã bay thẳng tới.

Tốc độ của thẻ rất nhanh, chiêu thức này chắc chắn không phải thứ người thường có thể ném ra ngoài, có thể thấy được cường giả trước mặt nhất định phải giỏi.

Cái này nếu bị người thường thay thế chắc chắn sẽ không bắt được, khuôn mặt không có gọt ra ngoài sẽ đẹp.

May mắn thay, kỹ năng của Trình Uyên cũng vượt qua.

Đưa tay lên bóp, anh bóp mạnh tấm thẻ trong tay.

Khi người đàn ông cường tráng nhìn thấy nó, đôi mắt anh ta không khỏi lộ ra một chút ngạc nhiên.

Sau đó anh cười: “Ngày mốt, nhà họ Lý chuẩn bị yến tiệc, sư phụ cho người đi.”

Giọng điệu này hoàn toàn không phải là một lời mời mà giống như một mệnh lệnh hơn.

Trình Uyên chế nhạo: “Nếu tôi không đi thì sao?”

Người đàn ông cường tráng giật mình, tựa hồ không ngờ Trình Uyên sẽ từ chối, sau đó sắc mặt sa sầm: “Cái gì? Còn dám từ chối Sư phụ Lý Dương?”

“Nếu anh không đi, cửa hàng và cặp anh em này sẽ biến mất trên thế giới này.”

Nói xong, cường giả hừ lạnh một tiếng, quay đầu xe: “Ta nghĩ người có thể tự mình cân đi.”

Anh điều khiển xe phóng nhanh về một phía xa.

Trình Uyên nhìn theo bóng lưng xa xăm của anh mà không khỏi nắm chặt tay.

Người anh chị em này không liên quan gì đến anh, nhưng vì chuyện mất mạng này, Trình Uyên đương nhiên không muốn.

Nhưng cảm giác bị cưỡng chế thực sự rất khó chịu!

Đang suy nghĩ về nó.

“Bùm!” Một tiếng động lớn truyền đến.

Ngay sau khi người đàn ông mạnh mẽ chạy ra ngoài được vài trăm mét thì bất ngờ điều khiển xe địa hình từ trong hẻm tông vào xe máy của người đàn ông mạnh mẽ.

Sau đó người đàn ông mạnh mẽ bay ra ngoài như một con diều bị đứt dây.

Nhìn thấy cảnh này, mí mắt Trình Uyên không khỏi giật giật.

Ở nơi có ít ô tô trong cả thành phố, lại xảy ra tai nạn ô tô?

Đừng.

Đây không phải là một vụ tai nạn xe hơi, nó là cố ý.

Nhìn chiếc xe địa hình, vẻ mặt của Trình Uyên đột nhiên thay đổi.

Xe địa hình đã quá quen thuộc.

Và ngay sau đó, ý tưởng của anh đã được xác nhận.

Cố gắng nhảy ra khỏi chiếc xe địa hình và bước đi một cách bình tĩnh trước mặt người đàn ông mạnh mẽ.

Người đàn ông cường tráng bị ném ra xa hơn mười mét, lúc này đã mất đi vẻ độc đoán lúc nãy, yếu ớt nằm trên mặt đất, ngẩng đầu lên, trong miệng chảy ra một tiếng “uống rượu”, trong miệng có máu. Chảy dọc theo khóe miệng. Vừa chảy xuống.

Nhìn thấy Tiêu Viêm, đột nhiên trợn to hai mắt.

Sau đó anh Tiêu Viêm thử, nhấc chân lên và đập đầu vào đầu anh.

“Phốc!” Như thể tiếng da thịt bị cô lập, đầu đàn ông vạm vỡ bị Tiêu Viêm thật sâu vào địa lao, giống như tay chân đang giấy dựa của hắn cũng lập tức hóa thành sợi mì, lắc lư hai cái, liền dừng lại.

chết!

Trình Uyên nhìn trực diện một cách ngớ ngẩn.

Anh ấy phải thừa nhận rằng buổi Tiêu Viêm thử hôm nay trông khá tuyệt.

Một chiếc áo khoác da màu đỏ và quần da bó sát cơ thể nhỏ nhắn của cô ấy, và một đôi ủng da màu đỏ trên chân cô ấy.

Đẹp trai làm sao.

Điều đáng kinh ngạc hơn nữa là trên gương mặt xinh đẹp còn có dấu vết của sự trẻ con.

Cô ấy móc ngón tay của mình với Trình Uyên.

Trình Uyên than thở trong lòng.

Ngồi trong xe mà Tiêu Viêm thử, Tiêu Viêm thử rồi nắm lấy tấm thẻ trên tay Trình Uyên, xem qua một lượt.

“Chà, không sao đâu, tôi sẽ lấy cho bạn một cái khác nếu tôi cứu nó,” cô nói.

Trình Uyên vẻ mặt chua xót, cố ý ngồi ở hàng ghế sau, vì sợ cô lại đá thêm cho anh: “Làm sao anh tìm được em?”

“Tìm người?” Tiêu Viêm hơi giật mình, sau đó nở nụ cười khinh thường: “Còn tìm?”

“Ý anh là gì?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Tiêu Viêm cắt lời nói: “Tôi không biết Đảo vàng là lãnh thổ của Liên Đoàn Thương Minh sao?”

“Vẫn không có người nước ngoài sao?” Trình Uyên.

Hắn đối với hắn không có gì hương vị, “Ở nước ngoài không có Liên Đoàn Thương Minh sao?”

Trình Uyên choáng váng.

Hắn đột nhiên hiểu được tại sao Thương hội Bắc Kinh lại có thể hạn chế tứ đại gia tộc.

Chỉ cần nhìn Kim Dao là biết tứ đại gia tộc dù lớn đến đâu cũng không thể là đối thủ của Liên Đoàn Thương Minh.

Vì vậy, khi bọn họ giết chủ tịch Liên đoàn Thương Minh tỉnh Giang Bắc, Thương đoàn Bắc Kinh cũng không quan tâm chút nào, nếu bọn họ thật sự muốn tự mình động thủ, e rằng mười Trình Uyên cũng không đủ để người khác giết.

“Tất cả mọi góc ngách của Kim thành đều nằm dưới mũi tôi. Bạn có nghĩ rằng bạn có thể trốn thoát nếu tôi không muốn bạn chạy?” Vị giác chế nhạo.

Trình Uyên không nói nên lời: “Vậy thì tại sao đợi đến bây giờ mới tìm tôi?”

Hương vị vươn vai, nhẹ giọng nói: “Để người ở cùng ta có chút không tiện, đi thả rông thì tốt hơn.”

“Phạm vi tự do ...” Trình Uyên đột nhiên có ý muốn chửi bới.

Nhưng sau khi Tiêu Viêm thử, anh ấy đã bác bỏ ý kiến đó.

Anh hoàn toàn không thể đánh bại cô.

“Vớ tấm thẻ đó, ngày một cô đến nhà Li và thay mặt tôi thương lượng với họ.” Tiêu Viêm nói.

“Thương lượng?” Trình Uyên ngẩn ra: “Vớ ai? Bọn họ là ai?”

Tiêu Viêm nhẹ nói: “Người không cần biết, lúc đó chỉ cần nghe lệnh của ta.”

Anh ném tai nghe Bluetooth cho Trình Uyên.

“Thiết bị mới, bạn không cần kết nối điện thoại di động, chỉ cần bấm để nói chuyện với tôi.” Tiêu Viêm nói.

Trình Uyên cầm lấy tai nghe Bluetooth, đột nhiên tức giận nói: “Tại sao tôi lại nghe lời anh?”

Tiêu Viêm thử hỏi: “Muốn bị đánh sao?”

“Thôi, mọi chuyện tùy anh.” Trình Uyên trực tiếp thuyết phục.

“Không sao, người có thể rút đi!” Tiêu Viêm nhẹ giọng nói.

Trình Uyên bóp mũi, mở cửa nhảy xuống xe, trong lòng thầm
lẩm bẩm: Sớm muộn gì tao cũng lột truồng đi bơm đít mày!

Không hiểu sao lại đột nhiên nảy sinh ý nghĩ biến thái như
vậy.

Nhưng anh không hề cảm thấy tội lỗi, và khi bức ảnh này hiện
lên trong đầu anh, anh cảm thấy rất tuyệt.

“À mà, ở mỏ số 3 không có dầu diesel hạng nặng, nếu ăn trộm
thì tàu cao tốc không dùng được, nên tôi khuyên cô nên từ bỏ.”
Như nghĩ ra điều gì đó, anh ta nói với Trình Đã chạy.

Chương 552

CHƯƠNG 552

Lúc này, Trình Uyên đã mất bình tĩnh.

Hắn còn biết mình muốn làm gì, làm sao có thể chơi cái này?

Khi quay lại nhà hàng để nhìn thấy Chung Hân, người đã được Chung Hoan công lên tầng hai, Trình Uyên không khỏi cảm thấy có chút áy náy.

Tôi không thể thoát khỏi những cặp mắt Tiêu Viêm trải với mỗi bước di chuyển của mình, và tôi muốn rời khỏi đây, và tôi muốn đưa các anh chị đi, nó dường như ngày càng khó nắm bắt hơn.

Vì anh mà Lý Dương sẽ quay lại lần nữa, Trình Uyên tự nghĩ rằng nên làm điều gì đó.

Vì vậy, anh xuống nhà để dọn dẹp đồng hồ đã bị đập phá.

Một lúc sau, Hoan Tử cũng đi xuống.

“Chị gái anh thế nào?” Trình Uyên hỏi.

Hoan Tử nói: “Chị gái tôi nói rằng tất cả vết thương trên da đều là do vết thương ngoài da, nên nuôi chúng cũng được.”

Trình Uyên không nói gì.

Hai người dọn dẹp nhà hàng cho đến khi trời tối.

Trình Uyên ngơ ngác ngồi vào bàn ăn, cậu nghĩ: mình không thể cứ tiếp tục như thế này, không thể cứ tùy tiện Tiêu Viêm thử, phải nghĩ cách.

Tiêu Viêm thử đi, để anh ta thương lượng với ai đó cho cô ấy.

Tại sao lại để Trình Uyên đi vì cô ấy?

Thực ra, trước đây Tiêu Viêm cũng đã nói lý do tôi chọn hạ cánh ở phía bên kia của hòn đảo là vì tôi không muốn mọi người biết rằng cô ấy đang ở đây.

Vì vậy, đây là mục tiêu cuối cùng của cô ấy.

Tại sao cô ấy không muốn mọi người biết?

Một, có kẻ thù!

Thứ hai, có những người cô ấy không muốn gặp.

Thứ ba, ai đó có thể đe dọa cô ấy không muốn nhìn thấy cô ấy trên đảo.

Nó không là gì hơn ngoài ba lý do này.

Do đó, Trình Uyên nghĩ, cái này có thể dùng được không?

Nhưng việc đầu tiên phải làm là tìm mắt để Tiêu Viêm thử.

Cô ấy có thể biết được nơi ở của Trình Uyên mọi lúc, và Trình Uyên cảm thấy rằng điều này không phải ngẫu nhiên. Và anh đã từng nhìn thấy nó trên đường phố bên ngoài trước đây.

Mặc dù là một con phố hiện đại, nhưng trên đường phố không tìm thấy một chiếc máy ảnh nào.

Vậy, làm sao cô ấy biết được?

Đến giờ đi ngủ vào buổi tối, Trình Uyên nằm trên giường trần trọc không sao chớp mắt được, cậu cứ nghĩ mãi về vấn đề này.

Tôi không biết đã mất bao lâu, nhưng cuối cùng tôi cũng chìm vào giấc ngủ.

Sau khi chìm vào giấc ngủ, tôi đã mơ thấy Thần Hoa chiếm giữ tập đoàn nhỏ giọt của mình, Bạch An Tương cũng bị anh ta bắt đi.

Khi Trình Uyên tỉnh dậy sau cú sốc, bầu trời đã sáng hẳn.

Nghĩ đến cơn ác mộng mà mình đã gặp phải, anh cũng cố ý định quay trở lại.

mơ?

Trình Uyên chợt nhớ đến giấc mơ mà anh đã trải qua hai ngày trước.

Anh ta sững sốt và dường như đã hiểu ra điều gì đó.

sau đó.....

Anh nhanh chóng cởi áo khoác và cẩn thận kéo miếng gạc đang vướng vào vết thương của mình.

Khi nhìn thấy vết thương kinh hoàng, Trình Uyên choáng váng.

Chỉ trong vài ngày, vết thương của anh đã đóng vảy.

Tuy nhiên, đây không phải là vấn đề.

Đưa tay ấn lên vết thương, một cơn đau thấu tim lan tràn khắp người, Trình Uyên đang đau đớn đột nhiên toát mồ hôi lạnh.

Đúng rồi!

Có cục cứng ở vết thương.

Trình Uyên cuối cùng cũng hiểu ra.

Khi Hoan Tử tỉnh dậy, nhìn thấy vết thương trên bụng của Trình Uyên, cả người đều kinh ngạc.

“Anh Ran, anh đau lắm à?”

Đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy vết thương của Trình Uyên, và anh không thể không nhớ lại cảnh Trình Uyên đâm một người khi lần đầu gặp mặt.

“Bị thương nặng như vậy mà đánh nhau ác liệt như vậy, thật là phản khoa học!” Hoan Tử ngạc nhiên.

Trình Uyên thở ra một cách nặng nhọc và quán lại băng gạc.

Hắn không có ý định lấy ra ngay lập tức, sợ kinh hãi mà Tiêu Viêm thử.

Thời điểm vẫn chưa chín muồi.

Trình Uyên trong lòng cảm động hỏi Hoan Tử: “Cậu có biết nhà họ Lý ở đâu không?”

Hoan Tử gật đầu: “Mọi người ở khu 3 đều biết rồi.”

“Đưa tôi đến đó.” Trình Uyên.

“Hả?” Hoan Tử.

...

...

Hoan Tử dẫn Trình Uyên đi qua các con đường và ngõ hẻm, cách đó khoảng nửa giờ, đến trước một tòa nhà hình tròn.

Tòa nhà này giống như một nhà thi đấu.

Hoan Tử nói, “Đây là họ Li.”

Trình Uyên không định đi vào, anh thấy có rất nhiều vệ sĩ đang đứng trước cửa nhà họ Li, và có những người khác với súng trên lưng.

Anh cau mày nhìn xung quanh.

Được tìm thấy ở mặt sau của tòa nhà tròn, có một tòa nhà không rõ mục đích.

Trình Uyên không khỏi nheo mắt.

Nếu bạn cố gắng tạo cho mình một chiếc tai nghe Bluetooth và để mình thương lượng với cô ấy, bạn phải muốn kiểm soát bản thân từ xa.

Vì vậy, cô ấy phải có thể nhìn thấy cảnh tượng rõ ràng.

Tòa nhà đó chắc chắn là sự lựa chọn tốt nhất.

“Quay lại!” Trình Uyên nói với Hoan Tử.

Sau khi trở về, Hoan Tử hỏi Trình Uyên, “Chúng ta vẫn đi ăn trộm dầu chứ?”

Trình Uyên lắc đầu, anh không nghĩ là có sự gian dối ở điểm này, mô số 3 không có loại diesel hạng nặng mà họ cần.

Trình Uyên vỗ vai Hoan Tử nói: “Chăm sóc Chị gái anh, anh ra ngoài.”

Sau đó, anh đi lại theo trí nhớ của mình.

Một lúc sau, tôi đến sân nhỏ của Tiêu Viêm Home.

Gõ cửa sân thấy bên trong không có động tĩnh gì nên đẩy cửa đi vào.

Trình Uyên đi lên lầu, thấy cửa phòng ngủ của Tiêu Viêm đang bỏ trống nên bước tới nhẹ nhàng đẩy vào.

Sau đó, hắn nhìn thấy nằm trên giường, nhắm mắt ngủ và Tiêu Viêm thử.

Nhìn thấy cảnh này, lòng Trình Uyên không khỏi xúc động.

Nhìn trên bàn, có một con dao găm sắc bén.

Trình Uyên nhớ rằng anh đã từng ném con dao găm này cho mình và yêu cầu anh cắt một chiếc nạng.

Trình Uyên nghĩ thầm: Thật là một cơ hội tốt, mình muốn nhặt con dao này lên, trong lúc cô ấy đang ngủ, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cổ trắng nõn thon thả của cô ấy!

“Này!” Trình Uyên không khỏi thở dài, anh không chọn lấy con dao, thay vào đó, anh ngồi trên ghế sofa trong phòng ngủ và nhàn nhạt nói: “Chúng ta không phải là quan hệ hợp tác. chiếm được lòng tin với tôi. Tôi sẽ không giành được sự tin tưởng của anh, vậy tại sao lại thử thách tôi như thế này?”

Nghe đến đây, anh nhắm mắt Tiêu Viêm thử và vươn vai.

Trình Uyên chỉ nhận ra khi cô ngồi dậy rằng cô gái này chỉ mặc một chiếc váy ngủ có dây treo, bởi vì cô ấy tương đối nhỏ nhắn, cô ấy thực sự có thể nhìn thấy rất nhiều thứ màu trắng và dịu dàng từ vị trí của Trình Uyên.

“Uh, xin lỗi, tôi... tôi nên gõ cửa.” Trình Uyên có chút hoảng hốt.

Rốt cuộc, thấy cô gái này tắm trước, cô ta đá anh ta một cái thật khô.

Vội vàng nhắm mắt lại.

Nhưng lần này, nàng có vẻ không để tâm lắm, chỉ là tùy ý vén mái tóc ngắn trở về đầu, nhàn nhạt hỏi: “Làm sao người đoán được ta còn chưa ngủ?”

Vớ vẩn, ai đã ngủ với một con dao ở cửa?

Ngay cả khi bạn đặt nó, hãy đặt nó ở nơi bạn có thể với tới.

Một con dao đặt trên bàn ở cửa, cửa còn giấu, tôi có ngốc không?

Trình Uyên khinh thường nghĩ, nhưng lại nói: “Chủ nhân như người phải hết sức cảnh giác. Làm sao không nghe thấy ta gõ cửa?”

“Ồ, không phải sao?” Tiêu Viêm vẫn là vẻ bình tĩnh như vậy nhưng hấp hối trước mắt Trình Uyên, hỏi: “Sống ở nhà mới không đẹp sao? Sao lại quay về?”

Trình Uyên nói: “Cô có thuốc chữa bệnh gì không? Cái đó ... chủ nhà của tôi bị thương.”

Tiêu Viêm nhìn sâu vào anh, thấy Trình Uyên không đáp, anh chỉ vào ngăn kéo dưới TV: “Anh tự tìm đi.”

Trình Uyên chột mông và rút ra một chai Vân Nam bạch dược và một ít băng gạc để sơ cứu.

“Lấy nhiều như vậy?” Tiêu Viêm thử xem.

Trình Uyên cười nói: “Cô ấy bị thương không nhẹ.”

Chương 553

CHƯƠNG 553

Sau đó, Tiêu Viêm phớt lờ Trình Uyên, bước xuống giường và rót một cốc nước.

Sau đó, Trình Uyên tìm thấy một chiếc túi và gần như chất đầy các ngăn kéo với đủ loại thuốc.

“Anh định quay lại mở hiệu thuốc?”

Tiêu Viêm nước xong mới uống một hớp, vừa quay đầu lại đã thấy gần như trào ra.

Trình Uyên không khỏi thở dài: ” Người là không biết, kia lí dương rất không phải người , làm cho người ta trên người có tất cả đều là thương.”

Tiêu Viêm không hiểu: “Chai màu trắng đỏ đựng thuốc dạ dày. Uống thuốc chữa bệnh bao tử để chữa ngoại thương?”

“Uống quá nhiều thuốc chống viêm chắc sẽ khó chịu cho dạ dày.” Trình Uyên tiếp tục mạnh miệng nói, sau đó khoác túi lên người, xoay người rời đi.

“Dừng tay!” Không khỏi nhú mày uống rượu.

Trình Uyên không khỏi đứng hình.

“Sao tớ thấy cậu hơi kì lạ vậy?” Tiêu Viêm bước đến chỗ Trình Uyên và vòng qua cậu ấy.

Trình Uyên cười khò: “Đừng làm phiền nữa, tôi đang ở đâu, muốn làm gì thì làm, tôi không thể trốn tránh pháp luật của anh. Làm gì có chuyện kỳ quái?”

Anh gật đầu, có vẻ anh nghĩ mình nói gì cũng có lý, nhưng anh vẫn cảnh cáo: “Anh khuyên em không nên giở trò, thành thật giúp anh hoàn thành nhiệm vụ, nếu không...”

“Sẽ không ai quan tâm nếu một người biến mất trên hòn đảo này. Về phần người chú, ta cũng có cái cơ.”

Trình Uyên vội vàng gạt đầu: “Đừng lo lắng.”

“À mà, cậu muốn tôi thương lượng với ai đó, cậu có thể cho tôi biết đó là ai không?” Trình Uyên hỏi.

Hắn cho hắn Tiêu Viêm thử không có gì, sau đó nhẹ nhàng nói: “Người không cần lo lắng chuyện này, cứ làm như lời ta nói khi nào đến.”

“Chính là nó ...” Trình Uyên lẩm bẩm.

“Còn gì nữa không?” Tiêu Viêm thử xem.

“Không có gì.” Trình Uyên.

Tiêu Viêm nhìn anh, rồi nhấc chân đá thẳng vào Trình Uyên.
xấu hổ!

Thật là xấu hổ khi bị một cô bé đá xung quanh!

Trình Uyên cảm thấy vô cùng khó chịu.

Anh ta không ở lại, và nhanh chóng rời đi.

Vị giác Vì bạn có thể biết anh ấy đang ở đâu và đang làm gì, bạn cũng phải biết rằng Lý Dương đã làm Chung Hân bị thương, vì vậy cô ấy không nên nghi ngờ quá nhiều.

Trở lại nhà Hoan Tử, Trình Uyên bước nhanh lên lầu.

Anh ta trực tiếp đột nhập vào phòng của Chung Hân.

Trên thực tế, Chung Hân chỉ là một vết thương ngoài da, hơn nữa vết thương không nghiêm trọng, ít nhất đi lại cũng không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, theo yêu cầu của Trình Uyên, cô vẫn nằm trên giường một ngày.

Lúc này, Hoan Tử đang đứng bên cạnh Chung Hân.

Nhìn thấy Trình Uyên đi vào, Hoan Tử nhanh chóng đứng dậy, Chung Hân cũng ngồi dậy.

Trình Uyên đặt thuốc xuống bàn nói: “Đừng hỏi gì cả, cậu nghe tôi nói.”

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, Hoan Tử và Chung Hân nhanh chóng vui lên và lắng nghe.

Trình Uyên chia thuốc thành hai phần, đưa cho Hoan Tử một phần: “Hoan Tử, tìm thuốc điều trị chấn thương ở đây, đưa cho Chị gái anh.”

“Tôi sẽ đưa em ra khỏi đây trong những ngày này.”

Khi họ nghe nói rằng họ có thể rời khỏi Đảo vàng, đôi mắt của Hoan Tử và Chung Hân đột nhiên sáng lên.

“Có bản đồ nào trên đảo không?” Trình Uyên hỏi.

Hoan Tử gật đầu, lật tung ngăn kéo, tìm một tấm bản đồ và đưa cho Trình Uyên.

Trình Uyên yêu cầu Hoan Tử chỉ ra nơi họ đang ở, và sau đó, dựa trên trí nhớ của mình, tìm ra nơi anh và Tantan đã đăng nhập.

“Nghe tôi này Hoan Tử, tôi đang bị theo dõi, và hành động của bạn cũng sẽ bị theo dõi.”

“Nhưng trọng tâm của cô ấy là tôi, nên khi tôi rời đi vào ngày mai, cô ấy sẽ không quan tâm đến anh nữa.”

“Ngày mai ngay khi ta rời đi, người liền mang theo năm ngày khẩu phần chờ ta ở nơi này.”

Không đợi anh nói tiếp, Chung Hân đột nhiên hỏi: “Đại ca Thành, anh định làm gì?”

Trình Uyên xua tay: “Cô không cần lo lắng cho tôi, chỉ cần nhớ những gì tôi đã nói, và mang theo những loại thuốc này nữa.”

“Năm ngày, hẳn là có một chiếc thuyền.”

“Còn anh thì sao?” Chung Hân lo lắng hỏi.

Hoan Tử cũng tỏ vẻ bối rối: “Làm sao người biết sẽ có thuyền? Nếu đợi năm ngày không có thuyền tới thì sao?”

Khi nghe điều này, Trình Uyên im lặng trong giây lát.

Anh cười nhạt: “Nếu năm ngày nữa thuyền không đến thì có nghĩa là tôi đã thất bại, vậy thì anh chỉ cần quay lại thôi.”

“Anh Trình, anh muốn làm cái quái gì vậy?” Chung Hân tỏ vẻ lo lắng.

Cô luôn cảm thấy Trình Uyên sẽ làm một việc vô cùng nguy hiểm.

Tôi luôn cảm thấy rằng điều gì đó có thể xảy ra.

Tuy nhiên, Trình Uyên đã không nói rõ điều đó, khiến họ bị hụt hẫng.

Không phải Trình Uyên không muốn giải thích với họ, chỉ là cậu không hoàn toàn chắc chắn nên không khởi thờ dài:

“Đừng hỏi, cứ làm như tôi đã nói. Đây là cơ hội duy nhất để cậu rời khỏi Đảo vàng.”

Đêm đó.

Trình Uyên cởi truồng trong phòng tắm, sau đó cởi băng gạc, lấy một ít thuốc cầm máu, kháng viêm, cho vào một cái túi nhỏ rồi quấn quanh người.

Nhìn lên ngọn đèn vàng trong phòng tắm, Trình Uyên không khỏi nghĩ đến mẹ mình và Bạch An Tương.

“Mẫu thân, phu nhân chờ ta, ta trở về!”

...

...

Và vào lúc này.

Trong tòa nhà trụ sở của Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh có một phòng tập rộng gần 1.000m², chính giữa phòng là một người đàn ông trung niên ngoài năm mươi, mặc quần áo tập.

Trước mặt anh, là một người đàn ông mặc đồ đen.

Người đàn ông mặc áo đen thì thào: “Đạo Trưởng ... ôi không được! Chủ tịch, nhị thiếu gia đã trở về Bắc Kinh, bị thương một ít.”

Nghe vậy, Đạo Trưởng mắt nhắm mắt mở, nhàn nhạt nói: “Ta đã biết đó là tay tiểu đệ của ta.”

Người mặc đồ đen giật mình.

Đạo Trưởng giễu cợt: “Đại nhân thỉnh nàng cảnh cáo.”

“Cảnh cáo?” Người mặc đồ đen trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Đạo Trưởng mở mắt ra, lạnh lùng liếc hắt một cái.

Người mặc đồ đen kinh ngạc rung mình một cái, vội nói: “Xin lỗi Chủ tịch, ta là người nói quá nhiều.”

Đạo Trưởng xua tay, đứng dậy đi tới bên cửa sổ, chế nhạo: “Người kêu ta làm, người không cho ta làm. Người tốt thì để cho người ta làm, nhưng ta là kẻ xấu. chàng?”

Người áo đen đi theo phía sau, sợ hãi nói ra.

“Với tính cách già nua của hầy, cảnh cáo kiểu này hiển nhiên là không đủ.” Đạo Trưởng chế nhạo: “Ta còn tưởng rằng ta không biết, chẳng phải hầy chỉ muốn động đến cơ sở của ta ở Tiêu Dao sao?”

“Thật đáng tiếc vì tôi đã đoán được nó khi cô Chị gái nhỏ biến mất.”

Đạo Trưởng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thoáng hiện một tia khích lệ: “Chỉ là đáng tiếc tiêu đệ đệ tài năng của ta.”

...

Và đêm đó, một con tàu dừng lại ở cảng Đảo vàng.

Rạng sáng, Trình Uyên mặc quần áo vào, đeo tai nghe Bluetooth lên tai rồi bấm.

“Tôi đi đây.” Anh ta giăng vào tai nghe.

Một lúc sau, một giọng nói lười biếng truyền qua tai nghe: “Sớm như vậy?”

“Tôi đi đây, cậu còn chưa tỉnh sao?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

“Đừng nói nhảm nữa, đi thôi.” Tiêu Viêm nói: “Ta sẽ nhìn chăm chăm ngươi lúc nào.”

Vì vậy, Trình Uyên rời khỏi nhà của Chị gái và anh trai của Chung Hân, và đi bộ đến nhà của Li trông giống như một phòng tập thể dục.

Chỉ nửa giờ sau, Chị gái Chung Hân và anh trai Chung Hoan cũng rời nhà.

Chương 554

CHƯƠNG 554

Khi Trình Uyên đến nhà Li, anh ngay lập tức cảm thấy rằng mọi thứ có thể đã vượt quá dự tính của anh.

Bởi vì hôm nay có rất nhiều ô tô hạng sang đậu bên ngoài nhà họ Lý, chắc hơn 20 chiếc.

Điều này không có gì bất thường ở bất kỳ thành phố nào trên đất liền, ngay cả ở các vùng nông thôn.

Nhưng ở đây thì khác.

Ở Đảo vàng, chỉ những người thuộc tầng lớp cao mới có thể sở hữu phương tiện đi lại, và ô tô, ngay cả những người quản lý của những người thuộc tầng lớp cao cũng có thể sở hữu nó.

Vì vậy, ngày nay, có rất nhiều ô tô trong nhà họ Lý.

Trình Uyên nheo mắt đi về phía nhà họ Lý.

Có một số vệ sĩ trang bị súng ở cửa, sau khi Trình Uyên đưa thiệp mời, anh ta được đưa vào mà không hỏi gì thêm.

Sau khi bước vào, nó là một hội trường theo phong cách thính phòng, và rất nhiều người đã tập trung trong hội trường vào lúc này.

Trình Uyên không quen ai, đang định đổi đến một chỗ nhỏ liên hệ với Tiêu Viêm thì đúng lúc này, một người đàn ông ăn mặc như bồi bàn bước tới, hỏi: “Xin lỗi, cô là đầu bếp sao?”

Trình Uyên nhìn xung quanh, sau khi xác nhận người phục vụ đang nói chuyện với mình, anh không khỏi thắc mắc: “Trên mặt tôi có vết không?”

“Không.” Người phục vụ mỉm cười.

“Vậy thì làm sao anh biết tôi là đầu bếp?” Trình Uyên.

Người phục vụ tiếp tục cười nói: “Quần áo.”

Trình Uyên ngạc nhiên, hỏi: “Không lẽ tôi là vệ sĩ hay thợ sửa chữa sao?”

Người phục vụ chỉ lên tầng hai.

Trình Uyên nhìn theo ngón tay của mình, nhìn thấy Lý Dương đang nói chuyện với ai đó trên tầng hai, và ngay lập tức hiểu ra.

“Cứ nói là thiếu gia nhìn thấy tôi, còn giả bộ ở đây. Mặc đồ? Mặc len!” Anh cảm thấy người phục vụ đã xúc phạm chỉ số IQ của mình.

Người phục vụ không để ý, anh ta vẫn cười nói: “Thiếu gia chúng tôi nói, để cậu trực tiếp vào bếp, bản thiếu gia cũng nói, hôm nay tôi muốn cậu trở tài, nếu khách vừa lòng thì các.” thiếu gia sẽ thưởng cho người. ”

“Dẫn đường!” Trình Uyên.

Sau khi người phục vụ đưa Trình Uyên đến nhà bếp Li, hàm của Trình Uyên gằn như không rơi ra.

Nhà bếp này lớn đến mức bạn có thể chơi bóng rổ trong đó.

Có hàng chục đầu bếp trong nhà bếp, tất cả đều mặc những bộ trang phục đầu bếp khác nhau, rõ ràng những người này là đầu bếp từ các khách sạn khác nhau.

Nghĩ lại mới biết nhà họ Lý hùng mạnh đến mức muốn tổ chức yến tiệc thì nhất định sẽ mời tất cả những đầu bếp nổi tiếng ở Đảo vàng.

Người phục vụ chỉ vào một cái lò và nói, “Ông Chef, cái bếp này là của ông.”

Trình Uyên bước đến bếp, thấy đó là một bàn điều khiển hình chữ U. rộng gần sáu mươi mét vuông, trong bếp có rất nhiều bàn điều khiển như vậy.

Nói một cách chính xác, nó không còn có thể được gọi là một cái bếp nữa, có lẽ nó nên được gọi là một cái bếp.

Đơn giản là nó quá lớn.

Phía sau mỗi bàn làm việc có một giá để hàng, trên đó có nhiều loại nguyên liệu và gia vị.

Đứng trước bếp nấu của mình, Trình Uyên không thể không nhìn xung quanh, và phát hiện ra rằng các đầu bếp đang đứng ở các bếp khác bị theo sau bởi hai hoặc ba giáo dân phía sau, anh ta là người duy nhất đứng trước bàn điều khiển của mình.

Khi nhiều đầu bếp nhìn thấy Trình Uyên một mình và anh ấy chưa mặc đồng phục đầu bếp, họ không thể không nhìn anh ấy.

“Này, cậu làm gì vậy?” Đầu bếp bên cạnh hỏi thẳng Trình Uyên với giọng điệu khinh thường.

Trình Uyên chỉ vào anh: “Chúng ta giống nhau.”

Nghe thấy lời này, đầu bếp sững sờ, người học việc phía sau cũng sững sốt, ngay cả những đầu bếp khác trong khu phụ cũng sững sốt.

Sau đó.

“Haha ...” Đột nhiên có một tràng cười vang lên.

“Anh ấy nói anh ấy là đầu bếp!”

“Haha ... huống chi không có người giúp việc, không có quần áo đầu bếp, nhìn hai mươi mấy tuổi này còn có đầu bếp?”

“Thiếu gia, đây là một câu nói đùa hay, nhưng vẫn là buồn cười, vậy cho ta hỏi người nấu những món gì?”

“Vâng, cũng xin hỏi đầu bếp, tôi nên cho trứng hay thịt trước vào trứng bác?”

Thấy mọi người chỉ vào mình và cười, Trình Uyên hơi bối rối.

“Không phải, em có phải đồ ngốc không?” Anh khó hiểu: “Bị đè nén bao lâu rồi? Tôi là đầu bếp mà lại cười thế này?”

Trình Uyên thực sự không hiểu, đây rõ ràng không phải chuyện vui, được chứ.

“Em trai, không phải tôi nói anh.” Lúc này, đầu bếp cười dữ dội nhất bên cạnh nói: “Anh nên lái xe đi.”

“Tại sao?” Trình Uyên khó hiểu.

Đầu bếp nói: “Dù sao ta cũng tốt bụng, người thích nghe.”

“Đây là yến tiệc của nhà họ Lý, nếu món chiên ngon nhất định sẽ nhận được phần thưởng vô cùng hậu hĩnh, còn nếu không ngon ... Này mà chịu phạt, nếu không sẽ phải mất mạng.” ..”

Trình Uyên không khỏi nhú mày.

Có thể làm một bữa ăn và chết?

Họ đkm Li này ghét quá phải không?

“Thiếu gia, người tại sao phải đi, đừng tham gia vui vẻ ở đây, nếu không muốn khóc cũng muộn.” Có người nói.

Trình Uyên lúc này thực sự rất bối rối.

Anh cũng không thể biết được liệu những người này đang chế nhạo anh hay liệu họ có thực sự tốt bụng nhắc nhở anh hay không.

Ngay sau đó.

Người phục vụ tiễn Trình Uyên trở lại, anh ta cười và hét lớn: “Đầu bếp bậc thầy, chủ nhân của chúng ta nói, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu. Sau giờ này, mọi bàn điều khiển đều phải sản xuất một món ăn ngon.”

Nói xong, người phục vụ bỏ qua đám người, xoay người lại đi ra ngoài.

Mọi người nghe xong không dám chậm trễ, nhanh chóng trở về bàn điều khiển bận rộn.

Trình Uyên rút dao trên bàn điều khiển, nhìn xung quanh, sau đó quay người rời khỏi bếp.

Anh ta vào toilet.

Trong phòng tắm rất rộng rãi, tôi tìm một ngăn để đi vào, sau đó bấm vào tai nghe Bluetooth.

“Này, tôi sẽ làm gì tiếp theo?”

Vừa dứt giọng nói Tiêu Viêm thở vang lên: “Người hiện tại ở nơi nào?”

Trình Uyên nói, “Trong phòng tắm.”

“Đừng di chuyển ngay bây giờ.” Tiêu Viêm nói.

“Đồng ý.”

Sau khi ra khỏi phòng tắm rửa tay, Trình Uyên không quay lại nhà bếp mà tản bộ lên sảnh tầng hai.

Sau đó mới phát hiện tầng hai toàn cửa sổ cao từ trần đến sàn, rất sáng sủa.

Và những người ở tầng hai đều rất dữ tợn và độc ác.

Trình Uyên ước tính rằng những người ở tầng hai có lẽ là nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay.

Và vì tầng 2 có nhiều cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn nên bạn có thể ngắm nhìn toàn cảnh tầng 2 từ tòa nhà cao tầng đối diện.

Trình Uyên liếc sang tòa nhà đối diện.

“Cô đang làm gì ở tầng hai bây giờ?” Một giọng nói truyền vào tai nghe.

Trình Uyên hơi giật mình: “Ừm, em đi lạc rồi.”

“Đừng nói nhảm nữa, rút khỏi đây.” Tiêu Viêm nói.

Trình Uyên sờ mũi, chuẩn bị đi xuống.

Lúc này anh mới để ý thấy tên đầu trọc nổi tiếng với khuôn mặt lạnh lùng ở tầng hai đang đi về phía mình.

Trình Uyên hơi quay người sang một bên, cái đầu trọc lóc lướt qua anh, đi vào toilet không thèm liếc mắt.

Trình Uyên nghĩ về điều đó, và sau đó làm theo.

Sau khi bước vào, anh để ý thấy tên đầu trọc vào một ngăn, sau đó nhanh chóng lấy trong túi ra tờ giấy và bút đã chuẩn bị sẵn, trên đó viết nhanh một dòng.

Đặt mảnh giấy lên cửa, xoay người đi ra ngoài.

Lúc này, chỉ có mười lăm phút sau, người phục vụ Lý Dương chai mới đi giải thích.

Chương 555

CHƯƠNG 555

Vừa đi ra ngoài liền đụng phải một người áo đen cường tráng cao hai thước.

“Fak! Làm bằm...”

Người áo đen lập tức đẩy Trình Uyên, chỉ vào hắn là hoạt động ngoại ngữ.

Ngoại trừ từ đầu tiên bằng tiếng Anh, tôi không biết là ngôn ngữ nào đằng sau, dù sao thì Trình Uyên cũng không thể hiểu được, nhưng bạn có thể nhận ra từ giọng điệu và cách cư xử của anh ấy rằng anh chàng này chắc hẳn đang mắng anh ấy.

Chẳng hạn như: bạn có bị mù không? Đi bộ không có mắt, hay rác rưởi hay những thứ tương tự.

Nước da của Trình Uyên sắp bắt đầu nổi mụn.

“Nín đi!” Đúng lúc này, một giọng nói Tiêu Viêm trái đột nhiên vang lên bên tai tôi: “Đừng làm lớn chuyện!”

“Nhưng người nước ngoài này cực kỳ kiêu ngạo!” Trình Uyên bất đắc dĩ nói.

Tiêu Viêm lạnh giọng nói: “Ngươi muốn chết?”

“Được, được rồi, anh sẽ nghe lời em!”

Trình Uyên bất lực.

Tôi chỉ có thể xin lỗi người nước ngoài đã mắng anh ấy theo đúng nghĩa của Vị.

Vì vậy, hắn cười toe toét, trên mặt mang theo nụ cười nịnh nọt, gật đầu cúi đầu nói: “Đi Nima đại ngốc, ta là phụ thân của ngươi, ngươi đang kêu cha ngươi khi mắng Lão tử...”

Anh cho rằng người nước ngoài không thể hiểu được.

Có vẻ như người nước ngoài không hiểu.

Nhìn thấy Trình Uyên mỉm cười và tỏ vẻ kính trọng, như muốn xin lỗi mình, anh ta ngừng chửi bới, thậm chí còn gật đầu: “okok!”

Trình Uyên cười nói: “Ok, tránh đường đi, đừng cản đường ông nội ở đây, được rồi, được rồi, ông nội sẽ dọn đường cho con.”

Người nước ngoài gật đầu hài lòng, mở cửa toilet bước vào.

Trình Uyên thậm chí còn vẫy tay chào người khác: “Vào nhà ăn thêm đi!”

“Ừ ừ”

Mặc dù đang gật đầu chào người nước ngoài nhưng Trình Uyên cảm thấy rất vui.

Tuy nhiên, khi bước đến cửa bếp, anh thấy nhiều người đang đứng ở cửa bếp.

Người đứng đầu hóa ra là Lý Dương.

Trái tim Trình Uyên run lên.

Lý Dương nhìn thấy Trình Tạ, cau mày, lạnh giọng hỏi: “Lúc này, người làm sao vậy không nấu cơm?”

Trình Uyên chỉ ra phía sau và nói, “Tôi sẽ ...”

Giọng nói chưa kịp cất lên, một trận gió mạnh ập đến, Trình Uyên đột ngột quay đầu lại, nhưng bị đá vào vết thương, mấy bước liền bị đá lộn ngược, một cái “tát” ngã xuống đất.

Người bị bắn là một người đàn ông chỉ cao 1,6m nhưng cơ bắp cuồn cuộn.

Sau khi đá vào Trình Uyên, anh ta lập tức quay lại với Lý Dương.

Lý Dương lạnh lùng nói: “Đây là ta cảnh cáo ngươi. Còn có năm phút đồng hồ, nếu không làm được món ăn vừa ý, ngươi sẽ ở trên Đảo Kim-biến mất!”

Nói xong liền dẫn nhóm người này đi.

Cú đá trúng vết thương của Trình Uyên, Trình Uyên toát mồ hôi vì đau đớn, khi cậu miễn cưỡng đứng dậy thì người đã đá cậu tình cờ đi ngang qua cậu.

“Trời ạ, em đã hạ được cú đá này rồi.” Trình Uyên thì thầm với anh.

Người đàn ông cao 1,6 mét phớt lờ anh ta.

Khi vào bếp, Trình Uyên kiểm tra thời gian, còn bốn phút nữa.

Lúc này, những đầu bếp khác về cơ bản đã sẵn sàng, và họ đều ngạc nhiên khi nhìn thấy Trình Uyên.

Một nhóm người tụ tập xung quanh.

“Cậu nhóc, đừng tưởng rằng không làm thì sẽ không sao, không làm tốt thì sẽ bị phạt, nếu không làm thì sẽ lừa Lý Dương.” gia đình, và bạn chắc chắn sẽ chết.”

“Đúng vậy, thật không biết xấu hổ còn nhỏ!”

“Tôi không biết khách sạn nào đã gửi nó, đó là một người đưa tin.”

Mọi người đều nói một lời với tôi, và Trình Uyên không thể biết liệu họ có thực sự lo lắng cho anh ấy hay họ đang cười nhạo anh ấy.

Chỉ là đám người này vây quanh anh ta, lên twitter thì hơi khó chịu.

Hít một hơi, Trình Uyên nhẹ nói: “Em có thể im lặng được không?”

“gì?”

“Chúng ta tốt bụng, người bảo chúng ta câm miệng?”

“Người trẻ tuổi này thật sự là tự tìm đường đi. Không thèm nhìn vài nước tiểu để thể hiện phẩm hạnh của bản thân, lại dám giả làm đầu bếp mà đến một nơi như vậy.”

“Đây có phải là nơi dành cho đứa trẻ lông nhỏ hôi hám của anh không?”

“Thật là thê tử!”

Trình Uyên không khỏi vuốt trán, đám người này thật là khó chịu.

Tuy nhiên, không còn nhiều thời gian nữa, và Trình Uyên không còn thời gian để nói chuyện vớ vẩn với họ, bắt đầu đun nồi và đốt dầu.

Sau đó, tôi đi đến giá rau và chọn một vài thành phần.

Cho rau vào chảo chiên sơ và vớt ra ngay khi còn nóng. Sau đó đổ dầu trở lại.

“Ziyou!” Khi âm thanh vang lên, tất cả mọi người không thể không nói.

Bởi vì nhìn cách lật nồi khi dầu sôi lửa bỏng của Trình Uyên, có vẻ như không phải là người mới làm nghề.

và

“Anh ấy đang chuẩn bị làm món chay không có thịt sao?”

Có người không khỏi ngạc nhiên.

Quả thực, chỉ còn chưa đầy hai phút nữa, nấu món thịt vào lúc này là quá muộn.

chỉ–

“Loại yến tiệc lớn như thế này, anh ta còn dám nấu đồ chay? Không biết nhà họ Lý nổi tiếng không thịt sao?”

“Chết, sắp chết!”

“Và anh ấy thực sự sử dụng rau củ chiên giòn thay vì chiên ngập dầu.”

“Trong nháy mắt vô nghĩa!”

Mọi người đã nói một lời với bạn.

Lại nhìn Trình Uyên, anh không quan tâm đến những người này chút nào, chỉ tự mình đổ một ít gia vị vào trong cái nồi rỗng.

Động thái này thậm chí còn khó nắm bắt hơn.

Nồi rỗng không có dầu, có lửa cũng không có, việc ném những gia vị này vào nhằm mục đích gì?

Nhiều người tỏ ra dè bủ.

“Người ăn chay, thực sự đặt lá nguyệt quế và quế? Đây là đang đùa tôi?”

Tuy nhiên, một đầu bếp già trong đám đông cau mày trầm ngâm.

Kế tiếp.

Trình Uyên đột nhiên bốc cháy, và ngọn lửa “hoo!” Lao đến với Lão Cao.

Đổ một thìa giấm vào các nguyên liệu, phủ hạt gorgon và thêm một thìa dầu mè.

Ngọn lửa đã được dập tắt, và nước súp được đổ vào các món ăn.

“Zì!” Có một âm thanh lớn.

Mùi thơm của thịt heo kho trôi đi.

Chén đĩa!

Mọi người đều chết lặng.

Mùi còn thơm hơn cả mùi thịt heo kho.

Trình Uyên vỗ tay và liếc nhìn đồng hồ trên tường.

Còn một phút nữa.

Sau đó, hắn xoay người nắm tay với mọi người, nói: “Cho người cười nhạt, chúng ta nhận lấy!”

Đầu bếp, bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn, tất cả đều sững sờ.

Lúc này, lão già đang cau có trong đám người đột nhiên hai mắt sáng ngời, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì, ngạc nhiên nói: “Đây là đồ ăn bình thường ở bắc Tân Cương sao?”

Đồ ăn chay bắc Tân Cương?

Mọi người đều sững sốt khi nghe điều này.

“Sư phụ Bàng, đồ ăn chay ở Bắc Giang là gì?” Có người hỏi.

Trình Uyên cũng nhẹ liếc nhìn anh.

Thành thật mà nói, anh ấy không biết tên của kỹ thuật nấu ăn này, bởi vì khi mẹ anh ấy dạy anh ấy, anh ấy đã không nói bất kỳ tên nào.

Tuy nhiên, nhìn thái độ nghiêm túc của ông lão này, lẽ ra phải nhìn ra vài thị phi.

có thật không.

Sư phụ Bàn giải thích: “Món chay miền bắc Tân Cương này là kỹ thuật nấu ăn độc đáo ở miền bắc Tân Cương. Vì người dân miền bắc Tân Cương chủ trương ăn chay nên họ sẽ bỏ rất nhiều công sức để ăn chay. Người ta nói rằng ở bắc Tân Cương đã có từ nhiều năm trước”. Các chuyên gia trong thế giới ẩm thực có thể làm cho rau có vị thịt, thậm chí còn ngon hơn thịt. ”

“Làm sao có thể?” Lúc này, một đầu bếp phản đối: “Mặc dù hương vị có thể bắt chước, nhưng Khẩu vị không bao giờ có thể ngon bằng thịt. Suy cho cùng, là đầu bếp, chúng ta đều biết rằng hương vị và Khẩu vị là hai điểm nhấn khác nhau. . ”

“Đó là nó!”

Đầu bếp Bàn phớt lờ những người này và trực tiếp đến chỗ Trình Uyên.

Đúng lúc này, một nhóm nhân viên phục vụ bước vào, mỗi người một đĩa, bung hết bát đĩa trước mặt đầu bếp trong phòng.

Chương 556

CHƯƠNG 556

Ngay sau đó, người phục vụ đưa Trình Uyên bước vào, tươi cười nói: “Đầu bếp bậc thầy, mời tôi đi cùng.”

Tất cả mọi người đều không dám làm sai, đều theo người phục vụ đi ra ngoài.

Sư phụ Bàng đi cùng Trình Uyên và hỏi khi anh đi, “Anh bạn trẻ, anh đã đến Bắc Giang chưa?”

“Lão đại, ta đoán đúng rồi đúng không?”

“Đây là kỹ thuật của món ăn chay Bắc Giang, phải không?”

Trình Uyên bất lực, anh cười khổ, “Cậu chủ Bàng phải không? Đừng hỏi, tôi thật sự không biết.”

Các đầu bếp bên cạnh anh ta không đồng ý.

Một người trong số họ còn nói: “Sư phụ Bàng, ngài có phải là hiểu lầm không, chỉ là một đĩa rau, có thể sinh ra hoa sao? Để tôi xem, nhân dịp này mà có được một đĩa rau như thế này thì không có gì thiếu sót.”

“Tôi nghĩ vậy, nhìn những gì chúng tôi làm, tất cả đều là một món ăn lớn, nhưng anh ấy...”

“Ăn trộm giáo chủ nào đó, người còn dám tới.”

“Chủ nhân Bàng, tốt hơn là cậu nên tránh xa anh ta, đừng để mệt mỏi nữa.”

Khi bạn nói vài lời với tôi, có vẻ như lần này Trình Uyên đã đâm Louzi.

...

Mau.

Người phục vụ dẫn đoàn lên tầng hai.

Lúc này trên lầu hai đã có hơn hai mươi người ngồi ở bàn uống nước đang chảy dài.

Hai mươi lẻ người này dung mạo khác nhau, nhưng rõ ràng đều là đại đao, bởi vì ngay cả Lý Dương cũng chỉ có thể đứng sau một người trung niên.

Các đầu bếp đến tiếp khách và đứng thành hai hàng.

Một người nước ngoài có vẻ đến từ Nam Á hỏi bằng tiếng Trung không hay: “Ông chủ Lý, khi nào thì người Bắc Kinh giao dịch với chúng tôi sẽ đến?”

Người đàn ông trung niên trước mặt Lý Dương xua tay, cười nói: “Mạc Tiên Sinh, anh đừng lo lắng, bên trên đã giải thích rồi, người đó nhất định sẽ tới. Bằng cách này, anh có thể thưởng thức trải nghiệm mùi vị của chúng tôi.” ăn ngon trước.”

Người nước ngoài tên là Mạc công môi: “Âm thực của ba quốc gia chúng ta đều nổi tiếng thế giới, và đó có thể được gọi là món ngon. Món ăn Trung Quốc của bạn làm sao có thể gọi là món ngon?”

Người trung tuổi nên là Lão Tử của Lý Dương, và tồn tại mạnh mẽ nhất trong khu vực số 3 này chính là Lý Đại hà.

Nghe vậy, nhiều người trong bàn cau mày, trong đó có Lý Đại hà.

Tuy nhiên, anh vẫn cười: “Sau khi ngài Mạc Tiên Sinh thử, nhận định cũng chưa muộn”.

Nói xong, cô cầm đĩa ra hiệu cho mọi người thử.

Sau đó, những người trong bàn bắt đầu di chuyển đĩa của họ.

Nó bao gồm một vài người có vẻ ngoài giống người châu Âu, tư thế cầm đĩa của họ hơi buồn cười.

Những người này lần lượt đưa rau lên miệng, sau khi nhai xong, mỗi người đều mở to mắt.

“Ừ! Anh Lý, những món ăn của đất nước anh là ngon nhất và ngon nhất mà tôi từng được thưởng thức!”

“Vâng vâng!”

“! tốt...”

“Tuyệt quá!”

Mọi người đều giơ ngón tay cái ra và khen ngợi.

Mạc Tiên Sinh của Đại Tam Quốc không thể ngồi yên được nữa, nhìn mọi người đang ăn uống, trong lòng không khỏi lộ ra vẻ khinh thường: “Một đám người chưa từng thấy thế gian, nếu để cho các người ăn đồ ngon của Tam Quốc Lớn của chúng ta ...”

Hắn vừa nói vừa không cầm lấy đũa, vươn tay gấp một đồng bát đĩa bỏ vào miệng, lời nói liền dập nát trong cổ họng.

Đôi mắt chột dăm dăm như chuông đồng.

“Không, không thể nào!” Mạc Tiên Sinh trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, không thể tin được: “Làm sao có thể ngon hơn bát đĩa của Tam đại chúng ta?”

Lúc này, các đầu bếp đứng hai hàng đều mừng thầm.

Trong số đó có người thì thào: “Trên đời này, chỉ có anh ba kiêu ngạo đến mức khinh thường ẩm thực Trung Hoa của chúng ta.”

“Chính là, vòng ăn, nước ta còn dám nói thứ hai, tên khốn kia còn dám nói thứ nhất?”

Đúng lúc này, trong số họ có người thì thào: “Nhìn xem, món rau xào của cậu thanh niên còn không nhúc nhích.”

“Hehe, lâu lắm rồi mới biết là như thế này. Ai ăn chay thịt?”

Vì vậy, một nhóm đầu bếp đã chuyển sự chú ý của họ sang Trình Uyên.

Và Trình Uyên trông như thể không liên quan gì đến anh.

Một nhóm người đang ăn uống say sưa, Lý Đại hà không khỏi nở một nụ cười hài lòng, nói với Lý Dương phía sau: “Chà, cậu làm rất tốt món này.”

Nghe vậy, những đầu bếp này đáng lẽ phải được tìm thấy bởi Lý Dương.

Lý Dương không dám làm phiền trước mặt Lý Đại hà, vội vàng cúi đầu nói: “Cám ơn ba ba đã khen.”

Vẻ mặt của Lý Đại hà Hiên đột nhiên ngưng tụ: “Này, trên bàn sao vẫn còn đĩa rau?”

Lý Dương nghe vậy sắc mặt thay đổi rõ rệt, nhìn trên bàn liền thấy một đĩa rau xanh.

Mặt anh đen lại ngay lập tức.

“Ai làm món này?” Anh quay sang chất vấn nhóm đầu bếp.

Vì vậy, mọi người đều chỉ tay về phía Trình Uyên.

Nhìn thấy đó là Trình Uyên, Lý Dương hơi giật mình.

Anh đã ăn những món rán của Trình Uyên, vì cảm thấy tay nghề của Trình Uyên tốt hơn những người này nên đã ngoại lệ và gọi anh từ một nhà hàng nhỏ.

“Ba, nếu không người thử xem? Nếu không hài lòng, ta lập tức giải quyết đầu bếp rán món này.” Lý Dương nói nhỏ với Lý Đại hà.

Lý Đa Hỉ hừ lạnh một tiếng, cầm đũa gấp một miếng rau xanh bỏ vào miệng.

Khi các đầu bếp nhìn thấy điều này, họ lần lượt đứng dậy, dường như cố gắng tránh xa Trình Uyên, để không bị tóa máu một lúc.

Tuy nhiên.

Lý Đại hà đôi mắt đột nhiên mở to, lông mày đột nhiên cau lại.

Ăn xong miếng rau, lại thò đũa ra đĩa rau xanh và nói với mọi người: “Mọi người ăn thử món này đi,... ngon quá”.

Được Lý Đại hà giới thiệu, mặc dù ai cũng không muốn ăn chay nhưng cũng không cứu được mặt mũi của Lý Đại hà, gấp một miếng nhỏ bỏ vào miệng.

Rồi mọi người trở mắt nhìn, chưa kịp nuốt nước bọt thì chiếc đũa lại vươn ra.

“Wow, món ăn này thật tuyệt vời!”

“Đúng vậy, không ngờ ẩm thực của Trung Hoa lại đạt đến mức như vậy, ngay cả một đĩa rau xanh cũng có thể ngon như vậy!”

“tuyệt vời!”

Các đầu bếp chột lặng khi nhìn thấy từng người từng ngẫu nhiên mình, họ nhìn Trình Uyên như những con quái vật.

Còn Sư phụ Bằng đang đứng cạnh Trình Uyên thì càng ngạc nhiên hơn: “Chắc chắn rồi, đúng là đồ ăn chay miền bắc Tân Cương!”

Lý Dương quay người đi tới trước mặt Trình Uyên, vỗ vỗ vai anh, nhàn nhạt nói: “Thiếu gia tốt bụng, tiệc xong, chủ nhân sẽ thưởng lại cho anh.”

“Nói tiếp đi, ngươi muốn phần thưởng gì?”

phần thưởng?

Trình Uyên khẽ cười, đang định mở miệng nói vàng thì bên tai vang lên tiếng Tiêu Viêm thừ.

“Làm đi!”

“Hả?” Trình Uyên.

“Ta cho ngươi làm đi hút Lý Dương miệng!” Tiêu Viêm lạnh giọng nói.

Trình Uyên nhìn những vệ sĩ trong sảnh tiệc lâu hai, rồi đến đám vệ sĩ do khách đưa tới, trên mặt lập tức lộ ra vẻ xấu hổ.

“Không... OK?” Trình Uyên nói.

Đứng trước mặt Trình Uyên, Lý Dương nghe xong giật mình nói: “Sao vậy? Em muốn từ chối phần thưởng của vị thiếu gia này sao?”

“Hừ! Không có thiên hạ nào trên Đảo vàng này dám từ chối phần thưởng của thiếu gia này!”

Cùng lúc đó, một giọng nói lạnh lùng lại từ trong tai nghe truyền ra: “Ngươi muốn chết?”

Nima này!

Trình Uyên không khỏi ngẩng đầu liếc nhìn Lý Dương, sau đó đột nhiên cười gằn: “Su phụ, hôm nay ta từ chối người cái quái gì!”

Nói xong giơ tay lên chính là một cái miệng lớn vẽ quá khứ.

Chương 557

CHƯƠNG 557

“Bắn!”

Một tiếng động lớn!

Lý Dương bị Trình Uyên kéo ngã xuống đất.

Âm thanh cực lớn này cũng đồng thời thu hút sự chú ý của mọi người.

Tất cả đều chết lặng.

Đặc biệt là nhóm đầu bếp đó, họ dựng tóc gáy vì kinh ngạc.

“Mẹ kiếp, người dùng mạnh như vậy?” Ngay cả Tiêu Viêm bên tai cũng kinh ngạc.

“Chơi lớn như bạn muốn!” Trình Uyên.

Các vệ sĩ của Lý Dương đều đã định thần lại, “hula” lập tức bao vây Trình Uyên.

Có người vội vàng đỡ Lý Dương dậy, Lý Dương lắc đầu, lúc này mới nhận ra khuôn mặt của mình đã sưng lên, không khỏi tức giận nói: “Thằng chó chết dám đánh tôi?”

Các vị khách cũng vây quanh Trình Uyên một lần nữa.

Lý Đại hà đẩy đám đông sang một bên và đến với Trình Uyên với một cái nhìn dữ dội: “Ai đã gửi bạn đến đây?”

Trận chiến này khiến Trình Uyên sợ hãi.

Rốt cuộc, họ có súng.

“Tôi phải làm sao đây?” Trình Uyên lo lắng hỏi.

Tiêu Viêm nhẹ nói: “Ta nói cái gì, người nói cái gì.”

Sau đó, Trình Uyên ngẩng đầu nhìn Lý Đại hà, chế nhạo: “Lý Đại hà, cô thật là can đảm, dám liên hệ buôn lậu với Liên Đoàn Thương Minh sau lưng.”

Nghe đến đây, Lý Đại hà Hiên sắc mặt đột nhiên thay đổi:
“Người là ai?”

Trình Uyên cười nhẹ: “Nhị gia mời ta tới.”

“Nhị gia?” Lý Đại hà sững sờ khi nghe thấy những lời Nhị gia nói và xoa tay nhanh chóng.

Người của anh ta bỏ súng đi.

Thực ra, Trình Uyên lúc này cũng đang lằm bằm trong lòng.

Chủ nhân thứ hai này là ai?

Nếu là nhà họ Ngụy ở Bắc Kinh, không phải là Tam Giasao?
Tại sao nó lại liên quan đến Nhị Gia?

Tuy nhiên, bạn đã bao giờ nói họ, như vậy chưa chắc đã là họ Ngụy.

“Đó là thứ mà anh đã giao dịch?” Lý Đại hà nheo mắt hỏi.

Trình Uyên gật đầu: “Đúng vậy.”

Lý Dương chỉ vào Trình Uyên, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Ba, đừng nói nhảm với hấn, hấn dám đánh ta cho người của ta lột da!”

“Bắn!”

Lý Đại hà tát vào mặt Lý Dương một lần nữa bằng trái tay của mình.

Lúc này Lý Dương thật sự ngẩn người, che hai mắt: “Ba, người đánh ta làm sao vậy?”

Lý Đại hà đánh nhau xong Lý Dương, quay người lại cúi đầu chào Trình Uyên: “Vi thuộc về nhị thiếu gia, vừa rồi Lý Đại hà có tùy tiện, Xin Anh bỏ quá cho.”

“Kiêu ngạo, để anh ta đừng nói nhảm nữa và trực tiếp bắt đầu giao dịch.” Tiêu Viêm của giọng nói truyền ra từ tai nghe.

Nghe các từ.

Trình Uyên vỗ vai Lý Đại hà, đẩy mọi người ra chỗ ngồi chính trước Lý Đại hà, ngồi xuống đó, gác chân lên bàn.

“Tôi có thời gian có hạn, đừng nói nhảm nữa, bắt đầu đi.”
Trình Uyên kiêu ngạo nói.

“Ba, hấn ...” Lý Dương.

Lý Đại hà đối với Lý Dương một cái nhìn dữ dội và nói nhỏ:
“Đi đi.”

Sau đó, anh ta nhanh chóng gật đầu với người đàn ông Nam Á tên là Mặc Tiên Sinh: “Ông Mặc Tiên Sinh, ông có thể bắt đầu giao dịch.”

Nghe vậy, Mặc Tiên Sinh ra hiệu.

Sau đó, ai đó đã đưa ra một vài hộp lớn.

Chiếc hộp được đặt trên bàn ăn, sau khi mở ra, Trình Uyên vô cùng sửng sốt.

Không chỉ Trình Uyên mà những đầu bếp đứng thành hai hàng cũng rùng mình.

Tôi thấy tất cả các loại súng trong hộp.

Điều đáng sợ hơn là có cả lựu đạn.

“Đừng choáng váng, hãy kiểm tra hàng hóa!” Giọng Tiêu Viêm phát ra từ tai nghe.

Trình Uyên định thân lại, giả vờ bình tĩnh nhưng thực ra lòng bàn tay đầm mồ hôi. Đưa tay ra đón ak.

Anh ấy chưa bao giờ chạm vào súng thật, nhưng anh ấy đã chơi trò bắn gà, vì vậy anh ấy khá thành thạo.

Mở an toàn và kéo bu lông.

“Thưa ngài, ngài có hài lòng với những hàng hóa này không?”
Mặc Tiên Sinh hỏi.

Trình Uyên gật đầu: “Không có vấn đề gì.”

“Anh có mang theo tiền không?” Mặc Tiên Sinh cẩn thận hỏi.

“Tiền gì vậy?” Trình Uyên sửng sốt. Những gì anh ấy nói thực ra là hỏi về nó.

Tuy nhiên nghe được bên tai mọi người không khỏi giật mình, đặc biệt là Mặc Tiên Sinh, hấn đột nhiên đứng lên: “Nhị thiếu

gia vốn muốn ăn muối sao?”

“Hãy nói với anh ấy rằng cuộc sống quan trọng hơn tiền bạc!”
Tiêu Viêm nói.

Trình Uyên thật ra trong lòng đã từ chối, nhưng khi mọi chuyện đã đến lúc này, anh không thể nhịn được nữa, đành cắn đạn nói: “Anh Mặc Tiên Sinh, em nghĩ anh nên biết rằng mạng sống quan trọng hơn. tiền bạc.”

Nghe vậy, Mặc Tiên Sinh đột nhiên rút ra một cái chụp lại, đề lên đầu Trình Uyên: “Đúng vậy, ta cũng nghĩ như vậy.”

“Vậy, tiền của tôi đâu?”

Ở hòn đảo vàng này, thứ tiền được nhắc đến không gì khác chính là vàng.

Trình Uyên cảm thấy có lỗi, khẩu AK đang cầm trên tay chưa được nạp đạn, giờ lại bị súng chĩa vào người.

Với giọng điệu nhẹ nhàng, anh nhanh chóng nói với Tiêu Viêm: “Hay là, để Lý Đại hà giúp chúng ta trước?”

Những gì anh ấy nói là để thử Tiêu Viêm.

Quả nhiên, Lý Đại hà Hiên nghe vậy thì giật mình, sắc mặt có chút thay đổi, nhưng cũng nhanh chóng đáp lại, “Ừ ... nhưng mà ... có.”

Trình Uyên không khỏi thở phào nhẹ nhõm khi Lý Đại hà nói đồng ý.

Tuy nhiên, Tiêu Viêm nói: “Không, bạn nói với Anh A, bạn chỉ cho anh ta ba giây để đặt súng xuống.”

“what, ĐKM...” Trình Uyên.

Vừa nói lời này, Lý Đại hà Hiên liền nhịn không được: “Ý của ngươi là? Ta đã đồng ý điều kiện của ngươi, ngươi tại sao còn mắng ta?”

Trình Uyên giảm tốc độ và vẫy tay với Lý Đại hà: “Không, tôi không nói với bạn.”

Sau đó, anh ta cười toe toét với Mặc Tiên Sinh: “Mặc Tiên Sinh, phải không?”

“Vâng!” Mặc Tiên Sinh.

“Chà, tôi sẽ cho cậu ba giây để bỏ khẩu súng trên tay xuống.”
Trình Uyên.

Nghe vậy, Mặc Tiên Sinh không khỏi chế nhạo: “Người của chúng ta ở tam quốc lớn gan dạ, không hề sợ hãi. Cho nên, ta chỉ cho ngươi ba giây cơ hội giao tiền.”

Khi những người bảo vệ của Mặc Tiên Sinh nghe thấy lời nói của Mặc Tiên Sinh, họ không thể không ưỡn ngực.

kết quả.

“Bang!” Có một âm thanh bị bóp nghẹt.

Đầu Mặc Tiên Sinh nở hoa, một giọt máu bắn ra trên mặt Trình Uyên, lúc đó Trình Uyên sững sờ.

Điều này quá đột ngột.

Trình Uyên đột ngột quay đầu lại và phát hiện viên đạn đã được bắn vào từ bên ngoài, xuyên thẳng vào tấm kính và găm vào đầu Mặc Tiên Sinh.

Ngay lập tức anh biết đó là một Tiêu Viêm.

Các vệ sĩ của Mặc Tiên Sinh cũng đã hoàn hồn, và từng người một đột ngột chui xuống gầm bàn vì kinh ngạc.

Và Lý Đại hà còn kinh hoàng hơn: “Thưa ngài, ngài đang làm gì vậy?”

Khi Trình Uyên nhìn thấy điều này, anh ấy biết rằng cưới hồ sẽ rất khó khăn, vì vậy anh ấy không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giả vờ là người cuối cùng.

Anh giả vờ thoải mái lấy khăn giấy trên bàn ra, lau vết máu văng trên mặt rồi nhàn nhạt nói: ” Quá 3 s rồi.”

“Whats ? ...” Lý Đại hà.

Lúc này, một khẩu súng nhô ra dưới bàn, hòng súng nhắm thẳng vào Trình Uyên.

“Bang!” Có một tiếng súng khác.

Viên đạn vẫn bay từ ngoài cửa sổ vào, xuyên thẳng vào bàn ăn, giết chết tên dưới bàn ăn đang chĩa súng vào Trình Uyên.

Trình Uyên nhướng mày, bề ngoài vẫn vô cùng bình tĩnh, nhưng thực chất trong lòng như muốn bật ra.

Giờ không ai dám nhúc nhích.

Người này sợ súng không có mắt.

Nhất là khi địch không biết ở đâu, ai nhặt súng, ai chết.

Ai dám đụng vào súng?

Trình Uyên trầm giọng hỏi: “Tiếp theo tôi nên làm gì?”

Tiêu Viêm thử cuối tai nghe nói: “Nhiệm vụ hoàn thành, bây giờ tùy ý ngươi.”

“Quái, cái quái gì bảo tôi được tùy ý?” Trình Uyên sững sờ.

Ta trong nháy mắt cũng hiểu được giao dịch là giả, thương lượng là giả, vị chỉ là đơn giản muốn giết chết Mặc Tiên Sinh, để cho Trình Uyên tới, chính là muốn tìm người thế mạng.

Bây giờ mọi chuyện đã ổn rồi, Trình Uyên đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, anh ấy không còn giá trị nữa.

Và Trình Uyên cũng biết rằng những người này có thể sẽ sớm có phản ứng.

“Tiêu diệt tất cả bằng khả năng của chính mình.” Tiêu Viêm thờ ơ nói.

Ban đầu, Trình Uyên nên rất tức giận.

Nhưng.

Lúc này, hắn đột nhiên nở nụ cười nhăn nhó: “Được rồi, tốt lắm, là do ngươi trước tiên không tốt!”

Chương 558

CHƯƠNG 558

Trình Uyên thực sự không thể làm gì được.

Lúc Trước khi nhìn thấy một tên đầu trọc, gương mặt lạnh lùng bước vào phòng tắm, anh liền theo vào, lấy giấy và bút đã chuẩn bị trước, viết lên đó một câu.

Ở phía đối diện của tòa nhà cao tầng, có kẻ thù!

Trình Uyên chỉ nhìn người này là tương đối lạnh lùng, và cảm thấy rằng anh ta nên là một nhân vật lớn.

Nếu anh ta nhìn thấy ghi chú đó, anh ta nhất định sẽ hành động.

Nhưng bây giờ anh không có điểm hành động nào, bởi vì Tiêu Viêm vẫn đang nói chuyện với anh một cách bình tĩnh, vì tầng hai có cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn, ngoại trừ nhà vệ sinh, cô có thể quan sát mọi cử động của cô.

Nếu người đầu trọc là người nước ngoài thì sao?

Tôi thậm chí không biết mình đang viết về cái gì. Kế hoạch của tôi có thất bại không?

Chết tiệt, Biết thế chỉ cần đưa tờ giấy bạc cho Lý Dương (cái tên phé vật này xem à hay rồi.

Ngay sau đó.

“Bùm!” Một tiếng động từ bên ngoài truyền đến.

Trình Uyên giật mình, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đột nhiên mở to.

Một chiếc xe bồn không biết là mô hình gì đột nhiên xuất hiện ở tầng dưới.

Tan ... bẻ!

Trình Uyên bị sốc.

Hòn đảo Vàng này thực sự là một nơi mà mọi người không thể xem thường được.

Tôi thấy tháp pháo của chiếc xe tăng từ từ quay sang tòa nhà cao tầng đối diện.

...

Trên thực tế, âm thanh của xe tăng cũng đã gây chấn động Tiêu Viêm.

Đúng vậy, Tiêu Viêm đúng là đang ở tòa nhà cao tầng đối diện, và trên nóc nhà cao nhất, đặt một khẩu súng bắn tỉa.

Khi nhìn thấy chiếc xe tăng, cô cũng choáng váng.

“Oh SHIT!”

Nhìn thấy tháp pháo đối diện với mình, hai mắt hắn đột nhiên trở nên tròn xoe sau khi Tiêu Viêm thử, hắn ném súng bắn tỉa xuống, xoay người bỏ chạy.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Tiếng nổ chói tai vang lên, nóc nhà cao tầng bị tiếng nổ trực tiếp phá hủy.

Khi nhìn thấy điều này.

Trình Uyên, người ở tầng hai nhà họ Li, trong lòng nói: Mẹ kiếp, con nhỏ chết tiệt này không thể cứ thế này mà cúp máy đúng không?

Những người khác trong tòa nhà thậm chí còn sợ hãi hơn.

“Chạy!”

Trái tim của Trình Uyên vừa động lập tức hét lên với những người trong hội trường.

Mọi người nghe vậy liền không quan tâm buôn bán hay không, liền bỏ chạy tứ phía. Lúc này làm gì còn sự kiêu ngạo của Tam đại quốc gì nữa chứ, đám người Mặc Tiên Sinh nhanh nhất.

Trình Uyên lợi dụng lúc hỗn loạn chạy vào phòng tắm, tìm một ngăn rồi vào và khóa cửa lại.

Sau khi thở hồng hộc vài lần, anh tháo băng quấn quanh bụng. Vết thương trên bụng của anh ấy trông thật đáng sợ và nó đã đóng vảy.

Nhưng bây giờ, Trình Uyên không thể quan tâm nhiều như vậy được nữa, cậu nhét một miếng băng vào miệng cậu, đưa tay sờ soạng vết thương cho cậu, sau đó lấy con dao gọt hoa quả trong bếp ra, đâm một nhát dao vào vết thương của cậu.

Một cơn đau xuyên thấu lan khắp cơ thể anh.

Trình Uyên gằn như ngất đi vì cơn đau.

Vết thương lại tái mở, “cạch” một tiếng, hấn ném dao xuống đất, ngồi dưới đất thở hổn hển.

Nghĩ đến cảnh Vương Mĩ Lệ vừa gặp Vương Mĩ Lệ đang tự đào đạn cho mình trong toilet đường sắt cao tốc, Trình Uyên không khỏi cảm thán.

Nima này thực sự rất đau!

Sau khi chậm lại một chút, Trình Uyên vẫn không dám bắt cắn, duỗi ngón tay chịu đựng cơn đau như chuột rút lột da, dùng sức ép ngón tay vào da thịt.

“gì”

Trình Uyên cảm thấy mình sắp cắn đứt miếng gạc trong miệng.

Hai hàm răng nghiến lại, cạch cạch.

Và vết thương giống như bị dã thú ăn thịt từng chút một.

“Mẫu!”

Một cục đen to bằng móng tay bị anh lôi ra kèm theo máu.

Lúc này, tay phải của Trình Uyên đã dính đầy máu của chính mình.

Chỉ trong vài phút, quần áo trên người anh đã ướt sũng, như thể vừa vớt lên khỏi mặt nước.

Nhìn cục u trên tay, Trình Uyên lộ ra một nụ cười dữ tợn trên mặt.

“Chết tiệt, chính là đồ nhỏ nhen của ngươi!”

Sau đó, ông lấy các loại thuốc tiêu viêm mang theo từ Tiêu Viêm, bôi trong và ngoài, đem giã nát rồi đắp lên vết thương, lấy ra một chiếc băng mới rồi quấn chặt lại.

Về phần thiết bị theo dõi, Trình Uyên bỏ thẳng vào sọt rác trong nhà vệ sinh.

Anh đứng dậy và loạng choạng bước ra.

Vừa đi ra ngoài đã thấy nhiều vệ sĩ cầm súng đi lại, nhiều người lao sang tòa nhà đối diện.

Trình Uyên bí mật đi về hướng khác, đến một cửa sổ, không chút do dự nhảy ra ngoài.

Sau khi nhảy ra, anh ta không rời khỏi phạm vi nhà họ Lý.

Một chiếc xe địa hình đậu cách đó không xa, Trình Uyên do dự một lúc, lặng lẽ lên vào sau xe.

Sau đó anh kéo cửa xe và ngồi vào.

Trong xe có một người, nhưng Trình Uyên không ngờ lại trùng hợp đến vậy, người trên xe hóa ra là Lý Dương với khuôn mặt sung vù, tái nhợt.

Lý Dương đã bị sốc khi nhìn thấy ai đó đột nhiên bước lên xe của mình, và hét lên: “Anh là cái quái gì vậy?”

Trình Uyên quay mặt về phía Lý Dương khẽ cười: “Lý thiếu gia, đã sớm quên tôi rồi sao?”

“Là ngươi ...?” Lý Dương sửng sốt một chút.

Hắn làm sao có thể quên được Trình Uyên, tên này vừa lên lầu hai đã tự miệng mình.

“Nào ... Ừm!”

Lý Dương muốn hét lên, nhưng giọng vẫn chưa phát ra, cổ họng Trình Uyên đã bị néo.

“Lý thiếu gia, nhất định phải rất ngẫu khi bắt nạt người ta?” Trình Uyên nheo mắt hỏi.

Một người ném rau xuống đất cho người ta nhặt và ăn vì thức ăn của người khác không ngon, chỉ vì món ăn không hợp khẩu vị mà người ta đánh Chung Hân khắp người.

Như Chung Hoan đã nói với anh ta, Lý Dương là một người đàn ông tàn bạo, và nếu anh ta không đồng ý với anh ta, anh ta sẽ giết anh ta.

Vậy nên Trình Uyên không thể hiểu nổi, một người vô pháp đến mức nào?

“Anh ... muốn ... làm ...” Lý Dương vung tay lung tung, vung vẩy nhưng không thoát ra được bàn tay đang siết cổ anh của Trình Uyên.

Trình Uyên ghé miệng vào tai Lý Dương cười nhẹ: “Tôi đến đây để trả thù cho những kẻ đã bị cậu giết một cách dã man.”

Anh ta đánh vào đầu Lý Dương một cú đấm.

Lý Dương nghiêng đầu ngất đi.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên không vội giết anh ta mà lần mò tìm kiếm anh ta và cuối cùng tìm thấy một chiếc điện thoại di động.

Sau khi chạm vào điện thoại, Trình Uyên rất phấn khích, đây là điều anh ấy muốn.

Ở đây, cả tầng lớp hạ lưu và tầng lớp thượng lưu đều không có quyền sở hữu điện thoại di động, chỉ những người có thể lực và quyền lực trên hòn đảo có liên quan đến Liên Đoàn Thương Minh mới có quyền sở hữu nó.

Vì vậy, Trình Uyên muốn nhờ người giúp đỡ, ít nhất là một chiếc điện thoại di động.

Vừa rồi hẳn không giết Lý Dương vì sợ sau khi tìm được điện thoại của Lý Dương sẽ không mở được khóa mã.

Nhưng hiện tại, tốt hơn hết là nên rời khỏi đây trước đã.

Nghĩ đến đây, Trình Uyên lôi kéo Lý Dương đồng học, liền muốn lái xe rời đi.

“Này, bạn đang ở đâu?”

Nhưng mà, lúc này, trong tai nghe mùi vị thanh âm đột nhiên vang lên.

Trình Uyên hóa đá ngay lập tức.

Chết tiệt, nó không chết sao?

Anh ta nhìn thấy rõ ràng chiếc xe tăng va vào tòa nhà, và tòa nhà sụp đổ.

Chương 559

CHƯƠNG 559

“Tôi... tôi trốn trong nhà vệ sinh.” Trình Uyên tỉnh lại, vội vàng nói.

Bộ theo dõi trong bụng bị anh ném vào nhà vệ sinh, nếu có thiết bị phát hiện bộ theo dõi thì anh sẽ cho rằng Trình Uyên không nói dối.

“Bạn đang làm gì trong nhà vệ sinh?” Tiêu Viêm hỏi.

Trình Uyên lần này không chút do dự: “Ta bị bao vây, người nhất định phải tìm cách cứu ta.”

Im lặng một lúc, sau đó có một giọng nói nhã nhặn vang lên: “Tôi đang gặp rắc rối, hiện tại không thể thoát ra được, cô ... tự mình nghĩ cách giải quyết.”

Trình Uyên có thể nghe thấy giọng cô ấy có chút rung, và có lẽ cô ấy đã bị thương rất nhiều.

Anh không ngờ rằng cái đầu trọc lóc với khuôn mặt lạnh lùng vẫn có nghị lực này mà truyền bẻ.

Đang suy nghĩ thì anh nhìn thấy một người đang đi về phía xe địa hình, sau khi nhìn thấy người đó, Trình Uyên không khỏi nở một nụ cười xấu xa.

“Được rồi, người trước tiên bận rộn với người, ta cũng tới đây ở.”

Nói xong liền tháo tai nghe, mở cửa nhảy xuống, bóp nát tai nghe ném đi, liền chạy tới đi tới.

Đến đây không phải người khác, mà là vệ sĩ bên cạnh Lý Dương, còn đang dùng sức đá vào cửa phòng bếp.

Người vệ sĩ sửng sốt khi nhìn thấy Trình Uyên, sau đó tỉnh dậy và nhìn vào trong xe.

Tận dụng khoảng trống này, Trình Uyên đi tới trước mặt anh, siết vai và vịn người anh đột ngột rồi ném cho anh một quãng đường dài.

Người vệ sĩ hiểu ra, một con cá chép nhanh chóng đứng dậy.

Nhưng chưa kịp quay đầu lại, Trình Uyên đã ôm chầm lấy anh từ phía sau, trực tiếp dùng cánh tay kẹp cổ anh.

Người vệ sĩ bắt đầu gặp khó khăn.

Trên thực tế, Trình Uyên đã tính toán sức mạnh của mình, và có lý do rằng sức mạnh của hai người phải tương đương nhau.

Nhưng quá trình này đã tận dụng được tình hình, và cuộc tấn công lén lút đã thành công.

Và một khi đã bị áp sát, sức mạnh của hai người đã khác hẳn.

“Tôi đã nói, tôi sẽ trả lại gấp đôi cho anh!” Trình Uyên nghiêm nghị nói bên tai anh.

Tên vệ sĩ vất vả giãy dụa, nhưng không thoát khỏi sự kiềm chế của Trình Uyên, bởi vì hắn bị kẹp cổ, thậm chí không thể phát ra tiếng động.

“Tôi không phải là kẻ khát máu, nhưng trên hòn đảo này, ai đó đã đặt lệnh giết người bừa bãi.”

“Vì những gì bạn đang làm là để duy trì trật tự này và để duy trì những thứ căn bản này, thì bạn cũng phải trả giá cho những gì bạn làm.”

Đang ấn tay trái lên đầu, hai tay đột ngột ấn mạnh.

“Rắc rắc!”

“Đá cho ta và chó ác số phận, chỉ có cái chết!”

Cổ vệ sĩ bị gãy, ngay khi Trình Uyên buông ra, anh ta mềm nhũn ngã xuống đất, ông chủ nhìn chăm chăm vào anh ta bằng ánh mắt muốn chết.

Không thèm nhìn anh, Trình Uyên quay người đi về phía chiếc xe địa hình.

Đúng lúc này, đột nhiên có người hét lên: “Hắn tới rồi!”

Trình Uyên giật mình, quay đầu lại thì thấy có người chạy ra khỏi nhà họ Li, lao thẳng tới đây, còn rất đông người.

Chết tiệt, nó đã bị phát hiện!

Anh không dám bất cẩn, nhảy xuống xe, nhanh chóng bốc cháy, xe vọt ra một cước.

Dù sao đây cũng là địa bàn của nhà họ Lý, cũng có rất nhiều người không biết họ đang làm gì, đều mang theo súng, Trình Uyên không muốn ngồi đây chờ chết.

Chiếc xe địa hình phóng nhanh đi thẳng vào khu rừng núi hoang sơ.

Bởi vì đường đi trong rừng núi rất gập ghềnh, Lý Dương bị đánh thức, hấn mở mắt ra rồi đột ngột ngồi dậy.

“Bùm!”

Trình Uyên đã đánh ngất Ya bằng một cú đấm.

Cuối cùng xe cũng không thể ra khỏi rừng núi, Trình Uyên bỏ xe, lôi Lý Dương ra khỏi xe, chống lại anh ta rồi đi về hướng khác.

Anh ta chuyên đi lại ở những khu vực có thảm thực vật phát triển mạnh, để có thể che giấu dấu chân của mình một cách hiệu quả.

Không biết đi bộ bao lâu, đến nơi có địa hình cao hơn một chút và có ổ gà, Trình Uyên ném Lý Dương xuống hố rồi ngồi xuống nghỉ ngơi.

Anh lấy điện thoại di động của Lý Dương ra, sau khi mở ra thì thấy anh lo lắng quá.

Điện thoại này không có mật khẩu nào cả.

“Chết tiệt, tôi biết trước sẽ trực tiếp giết anh ta.” Trình Uyên không khỏi hồi hận.

Anh ta bị thương và cuu mang một kẻ xấu xa như vậy.

Quên nó đi, đừng quan tâm đến nó.

Trình Uyên vui mừng khôn xiết: “Cuối cùng thì cuối cùng cũng có thể về.”

Nhưng khi mở máy lên, anh như chết lặng.

Vị trí bản đồ hiển thị ở trên, không có bản đồ thế giới, chỉ có bản đồ trên Đảo Vàng.

Anh cũng đã thử quay số nhưng hoàn toàn không gọi ra được, nói cách khác, điện thoại chỉ có thể dùng để nói chuyện với người dân trên đảo.

Trình Uyên không hiểu chi tiết cụ thể, và nó có thể được hiểu chỉ là một tín hiệu mạng cục bộ. Máy vi tính:

Vậy, với một chiếc điện thoại di động như vậy, ngoài việc tiết lộ vị trí của nó, nó có ích lợi gì không?

bị sốc.

Đập mạnh điện thoại.

Sau đó hấn túm tóc Lý Dương tát vào mặt Lý Dương, “Papa” Đó là một cái tát lớn, đột ngột tỉnh lại.

Sau khi Lý Dương tỉnh lại, hấn vội vàng che mặt, kinh hãi hét lên: “Đừng đánh, đừng đánh, ta đau muốn chết!”

Trình Uyên dừng lại sau đó: “Đừng hét lên chết tiệt, hét lên một lần nữa để giết bạn!”

Nhìn thấy Trình Uyên dừng lại, Lý Dương run rẩy hỏi: “Cô là ai? Muốn làm gì với tôi?”

“Sợ à?” Trình Uyên nhếch mép hỏi.

Lý Dương sợ hãi nhìn hấn, lại gật gật đầu: “Sợ hãi!”

“Ta hỏi người cái gì đều nói thật, nếu người dám nói dối ta, ta sẽ giết người.” Trình Uyên uy hiếp.

Lý Dương vội vàng bắm đầu ôm tởi.

“Họ Lý của cậu liên hệ với thế giới bên ngoài như thế nào?”

Trình Uyên hỏi.

Lý Dương nói: “Dùng máy tính.”

Trình Uyên hỏi: “Máy tính ở đâu?”

“Trong nhà của ta chỉ có ba ta.” Lý Dương thành thật thú nhận.

Trình Uyên im lặng.

Điện thoại di động không thể giao tiếp với thế giới bên ngoài nên công cụ để liên lạc chỉ có máy tính, trong nhà Lý chỉ có máy tính.

Nhưng bây giờ lời cảnh báo của gia đình Li nói rằng đó là một thùng sắt, dường như không thể quay lại và lấy trộm máy tính.

Trái tim của Trình Uyên chợt lắng xuống tận đáy.

Có vẻ như đó là một công việc lãng phí sau cùng.

Trên thực tế, lúc đầu, Trình Uyên đã nghĩ đến việc lấy trộm một ít dầu diesel, và con tàu đã quay trở lại khi họ đến.

Nhưng sau này tôi mới biết điều đó không thực tế, dù sao thì anh ấy cũng không thể chèo thuyền, và cũng không biết phương hướng trên biển, nên anh ấy phải lấy điện thoại di động để định vị.

Sau đó, anh chợt nhận ra, tại sao mình phải phiền phức như vậy?

Nếu bạn có điện thoại di động, bạn có thể gửi địa điểm trực tiếp cho Lý Hải Tân và để họ đến đón bạn.

Kết quả là, anh ta cố gắng hết sức để thương lượng, giả vờ lắng nghe những gì Tiêu Viêm đã nói, nhưng bí mật tiết lộ vị trí của Tiêu Viêm sớm.

Sử dụng Tiêu Viêm để tạo ra hỗn loạn và ăn cắp điện thoại di động.

Được rồi, bây giờ điện thoại đã bị đánh cắp, nhưng nó không hoạt động.

Trình Uyên vô cùng lạc lõng.

Anh thất thần ngồi dưới đất, trong lòng chợt nhớ ra điều gì đó.

Điện thoại di động của Tiêu Viêm có thể được định vị và có thể giao tiếp với thế giới bên ngoài, và giọng nói vừa nghe Tiêu Viêm dường như đã bị thương nặng, vì vậy ...

Không, nếu cô ấy giả vờ bị thương và dẫn tôi đến thì sao?

Cũng không phải, có lẽ cô ấy không biết tôi trốn khỏi nhà họ Lý, nên không cần giả vờ bị thương.

Cô thực sự rất đau.

Trình Uyên ánh mắt ngưng tụ và hạ quyết tâm.

Sau đó nhìn Lý Dương.

Lý Dương thấy ánh mắt của Trình Uyên rất không thân thiện, sắc mặt lập tức thay đổi: “Anh ... anh muốn làm gì?”

Chương 560

CHƯƠNG 560

“Bùm!”

Trình Uyên không nói nhảm với anh ta, tiến lên ôm Lý Dương lại là một cú đấm.

Đảo mắt, anh chàng lại ngất đi.

Sau khi suy nghĩ về điều đó, Trình Uyên cởi áo khoác của mình, sau đó xé nó thành các dải vải, và trói Lý Dương vào một cái cây.

Sau khi làm tất cả những điều này, anh ta lại gặp người xuống và bí mật chạy về thành phố.

Trên đường đi, thỉnh thoảng tôi thấy có người chạy xung quanh cầm súng và dao, có người còn lên núi.

Trình Uyên tìm mọi cách lẩn trốn, đến chiều cuối cùng cũng trở về nơi ở của nhà họ Lý.

Đầu tiên anh ta chạy đến tòa nhà cao tầng đã bị nổ tung để quan sát, sau đó anh ta mới phát hiện ra có một con sông đối diện với tòa nhà cao tầng, và một sợi dây đang trôi trên sông.

Nhìn thấy sợi dây, Trình Uyên hiểu ra.

Thảo nào cô ấy chưa chết, cô ấy đã bỏ lại cô ấy, lúc tòa nhà bị đánh bom, đáng lẽ cô ấy nên nhảy xuống nắm lấy sợi dây, rồi trượt dây xuống bờ sông đối diện.

Chỉ là sức mạnh của vụ nổ quá lớn, viên sỏi bay đã làm đứt dây và rơi xuống sông sau khi Tiêu Viêm thử.

Sau một hồi suy nghĩ, Trình Uyên lên sang bên kia sông, và sau đó nhìn thấy một dấu vết máu trên mặt đất.

Vết máu kéo dài ra xa.

Trình Uyên đi dọc theo vết máu, nhưng càng đi, anh càng cảm thấy có gì đó không ổn.

Lúc này, từ xa truyền đến tiếng la hét.

“Lên núi đi, bọn họ lên núi, nhanh lên núi đi tìm.”

Trình Uyên nhanh chóng trốn sau cột điện thoại.

Ngay sau đó, một nhóm người chạy qua anh ta, nhưng may mắn thay họ đã không được tìm thấy.

Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt rơi vào vẻ hư hỏng của tòa nhà nhỏ.

Anh nhớ như in rằng sau khi cô cướp được Trình Uyên, Bạch An Trương đã cử tất cả những người có thể cử đến để chặn tất cả các lối ra của thành phố Giang Bắc. Hiện tại ta đã Tiêu Viêm được nụ cười, bọn họ không ngờ ta đi đường thủy.

Điều này cho thấy cô gái này không hề ngu ngốc.

Nếu suy ra từ suy nghĩ của một nhà thông thái, Trình Uyên nghĩ, nếu mình Tiêu Viêm trải và bị thương nặng, mình sẽ trốn đi đâu?

Trên đường không có nhiều máu nhưng không bị đứt đoạn.

Các dấu chân cũng rất đều đặn, không phù hợp với tình trạng hiện tại.

Bởi nếu bị thương nặng, bước chân chắc chắn sẽ lộn xộn, gặp cảnh chân sâu, bàn chân cạn là điều khó tránh khỏi.

Và việc dấu chân của cô ấy không bị lộn xộn ngay bây giờ chỉ có nghĩa là vết thương của cô ấy không nghiêm trọng vào thời điểm đó.

Nếu không nghiêm trọng, chắc chắn sẽ có cách để vết máu bay đi mà không để lại dấu hiệu rõ ràng như vậy để theo dõi.

Nghĩ thế này thì có hai khả năng xảy ra, một là lúc đó tôi hoảng sợ, không ngờ lại xóa dấu vết bị theo dõi.

Khả năng thứ hai là ...

Tất cả đều do cô ấy sắp xếp từ trước.

và vì thế.

Trình Uyên nhìn chăm chăm vào tòa nhà nhỏ bị nổ tung.

Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Anh chợt tỉnh ngộ:
Nếu là tôi, làm việc gì đó có tính toán trước, chắc chắn sẽ bị
bỏ lại phía sau.

Các manh mối giả đã được sắp xếp và cho người theo dõi nên
những người này không ngờ rằng Tiêu Viêm sẽ ở trong tòa nhà
cao nhất, nơi mục tiêu rõ ràng nhất.

Trình Uyên càng tin vào phán đoán của chính mình, và vội
vàng quay trở lại hướng của tòa nhà cao tầng.

Đến tòa nhà cao, lên vào.

Trình Uyên nhìn từ phòng này sang phòng khác.

Nhìn bề ngoài, lẽ ra đây là một nơi tương tự như một trung
tâm mua sắm, nhưng sau khi bị đánh bom, không có ai ở trong
một thời gian dài, tòa nhà đã đổ sập một nửa, nửa còn lại đổ
nát.

Anh tìm kiếm trong tòa nhà, nhưng không tìm thấy bất kỳ dấu
vết nào của việc Tiêu Viêm thử, điều này khiến Trình Uyên có
chút nghi ngờ: Có phải anh ấy đã đoán sai không?

Chậm rãi bước xuống, Trình Uyên vô tình nhận ra một nơi xa
lạ.

Do vụ nổ lớn, toàn bộ tòa nhà bị rung chuyển nên cửa của các
phòng thử đồ trong trung tâm thương mại nơi bày bán quần áo
đều mở toang.

Chỉ có một cánh cửa được đóng chặt.

Trình Uyên nheo mắt, do dự một lúc, anh mới thận trọng bước
tới.

Mở cửa một cách thô bạo.

Có thật không!

Ta nhìn thấy một vị mặc quần đùi áo cộc, trên tay cầm khẩu
súng lục, nằm nghiêng trên mặt đất, hai mắt nhắm chặt.

Và cặp đùi trắng nõn và mềm mại của cô ấy ngẫu nhiên bị trói bởi một mớ vải không rõ, và máu rỉ ra từ đó.

Ngoài đùi, còn có vết thương ở mạng sườn, máu trên trán, cơ thể ướt đẫm.

Nhìn thấy cô, trong đầu Trình Uyên lập tức lóe lên một hình ảnh.

Anh cảm thấy rằng phân tích của mình là đúng.

Vào thời khắc nguy hiểm, hãy cố gắng nhảy khỏi nhà cao tầng, vươn tay nắm lấy sợi dây và trượt xuống.

Vụ nổ gây chấn động rất lớn, khiến đồng hồ nát đứt dây nên chị này bị rơi xuống sông, sau đó bò ra sông và trốn vào trong tòa nhà.

Oh SHIT!

Trình Uyên không khỏi thâm nguyên rủa.

Nhảy xuống sông, cái điện thoại chết tiệt còn hoạt động được không?

Hắn không dám do dự, liền ngồi xổm xuống sờ soạng tìm Tiêu Viêm.

“Tốt!”

Khi hắn di chuyển Tiêu Viêm Body, Tiêu Viêm cau mày và không thể không cười khúc khích.

Trình Uyên lúc này không thèm quan tâm đến Xiang Xiyu thương hại, lấy điện thoại từ trong mộng ra, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Điện thoại được đóng gói trong một túi nhựa, có nghĩa là nó vẫn có thể được sử dụng.

Vì vậy, anh nhanh chóng đóng cửa lại, ngồi xuống đối diện với Tiêu Viêm, và thở ra một lần nữa.

Tôi mở máy lên thì thấy nó được mở khóa bằng vân tay, bèn lấy tay Tiêu Viêm thử và mở khóa.

Chiếc điện thoại di động mà anh Tiêu Viêm thử thực sự là Global Connect, anh vui mừng khôn xiết và nhanh chóng tìm

thấy vị trí của họ trên bản đồ khi hạ cánh, sau đó đăng nó lên diễn đàn của Bệnh viện Long Đàm.

Sau khi sự việc xảy ra, theo trí nhớ trong đầu, anh gọi vào điện thoại của Bạch An Tương.

Chỉ sau vài hồi chuông, điện thoại đã được kết nối.

Giọng nói vội vàng của Bạch An Tương phát ra từ đầu dây bên kia: “Này!”

Nghe thấy giọng nói của Bạch An Tương một lần nữa, trái tim của Trình Uyên âm ập, giọng nói và nụ cười của cô ấy ngay lập tức xuất hiện trong tâm trí anh.

Một nụ cười đọng trên khóe miệng anh trong vô thức.

Khi anh ấy chuẩn bị nói, có một chuỗi bước chân.

Trình Uyên sững sốt không dám nói nữa.

Anh chỉ áp chặt điện thoại vào tai nghe tiếng thở hổn hển của Bạch An Tương trên điện thoại.

“Này bạn là ai?”

“Tại sao không nói?”

“Có ... có phải là anh không?”

“Bíp!” Một tiếng bíp là âm thanh cảnh báo sắp hết pin.

Trình Uyên sững sốt, nhanh chóng cúp điện thoại của Bạch An Tương rồi tắt máy.

Anh ta bây giờ rất sợ loại báo động pin yếu này sẽ làm phiền người bên ngoài, nếu những người bên ngoài nhìn thấy anh ta cùng Tiêu Viêm thì nhất định sẽ chết.

Anh không còn cách nào khác là im lặng chờ đợi, khi những người này đi rồi anh sẽ nghĩ cách khác.

Nhưng những người này coi như là lợi dụng gia hỏa, lợi dụng mọi người ở đây đều bỏ chạy, bọn họ phát ra một ít đồ vật giá trị, xem ra một hồi cũng không có thể rời đi.

Lúc này, Trình Uyên vươn tay vừa chạm đất, trong lòng đột nhiên có chút dính dính.

Hơi giật mình đưa lên mũi người.

“máu?”

Anh không thể không nhìn Tiêu Viêm, chỉ nhận ra sắc mặt của Tiêu Viêm rất tái nhợt. Và nhiều vết thương trên người cô vẫn đang rỉ máu.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, thương tích sẽ không nguy hiểm chết người, máu chảy đầm đìa.

Trình Uyên ngập ngừng.

Cứu cô ấy, hay không?

Rốt cuộc, cô ấy tự bắt mình trên hòn đảo này, và cô ấy thường xuyên đánh đập và mắng mỏ bản thân, chưa kể, cô ấy đã tự án thiết bị theo dõi lên chính mình.

Nghĩ đến nỗi đau khi anh tháo thiết bị theo dõi, Trình Uyên không muốn cứu cô nhưng.

Chương 561

CHƯƠNG 561

Nhưng Trình Uyên không nghĩ cô lại như một kẻ bội bạc, cứ nhìn cô chết đi sống lại thế này, có chút không đành lòng.

Oh SHIT!*

Trả thù!

Bị cô ta hành hạ như vậy, nếu chết đi, cô ta làm sao có thể trả được mối hận này?

Trình Uyên đã tự dối mình như thế này.

Cuối cùng anh quyết định: cứu cô ấy trước, và sau đó tìm cách trả thù cô ấy.

Sau khi hạ quyết tâm, Trình Uyên xắn tay áo đi làm.

Nói cách khác, bởi vì Tiêu Viêm bị ảnh hưởng bởi vụ nổ, trên người cô ấy có quá nhiều thương tích, muốn cầm máu, cô ấy phải cởi bỏ hết quần áo.

Nhưng lúc này, nam nữ có gì khác nhau đều không còn đứng trong mắt Trình Uyên, suy cho cùng, duyên phận quan trọng hơn.

Dùng dao cạo thận cạy qua chiếc quần đùi và quần đùi trên người, cơ thể nhỏ nhắn trắng nõn trong phút chốc đã hoàn toàn lộ ra trước mặt Trình Uyên.

Đương nhiên lúc này Trình Uyên cũng không có ý định để ý tới những thứ này, dù sao cô gái này người đầy máu.

Hắn chưa bao giờ học y, dù sao cũng có hai cái bệnh viện đứng tên, hắn thấy heo chạy rồi mới ăn thịt heo.

Từ thuốc mang theo, tôi rửa sạch vết thương cho cô ấy bằng thuốc tím, sau đó lấy thuốc cầm máu bên ngoài và thuốc chống

viêm bên trong, tất cả đều giã nát đắp lên vết thương, sau đó vụng về dùng gạc đắp lên cho cô ấy.

Về cơ bản, nó là một bước để cầm máu của mình.

Xem ra thương tổn thật sự rất nghiêm trọng, ngay cả khi bị Trình Uyên ném cái này sát trùng rồi theo thuốc, cô cau mày, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tỉnh lại.

Bận rộn mồ hôi nhễ nhại, rốt cục gói ghém Tiêu Viêm, Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Tiêu Viêm đang nằm sấp, mông nhỏ hướng về phía Trình Uyên.

Lấy khăn ra lau mồ hôi, Trình Uyên nhận ra và giật mình.

Không phải là một số ý nghĩ xấu xa nảy sinh trong lòng anh ta, mà là ...

Chợt nhớ lúc bị đá, anh thậm thề sẽ có ngày sẽ đá vào mông bạn.

Chết tiệt, đây là cơ hội tốt nhất.

Không thể nuốt nước bọt mà nuốt nước bọt, Trình Uyên nghiêng răng: “Chúng ta không phải là họ hàng, nhưng là người đã giam giữ ta ở nơi hoang tàn như vậy, còn thường xuyên đánh ta. Mới sáng nay, người còn muốn chơi ta đến chết. Nhưng mà ta.” đã không quan tâm đến tiền nhân, và đã cứu bạn với quả báo phúc đức, vì vậy ... ”

“Cho nên, ta không thể đánh quá người, đúng không?”

“Ừ, hẳn là không quá đáng!”

Trên thực tế, ngay khi Trình Uyên thử mặc quần áo, anh đã nghe thấy mọi người trên lầu rời đi, nói cách khác, trong tòa nhà nguy hiểm này chỉ có hai người bọn họ, Trình Uyên làm gì cũng không ai biết.

và vì thế.

Trình Uyên đưa tay lên và tát nó một cái tát đau điếng.

“Bốp!” Có một âm thanh.

Sau đó “A!” Hét lên một tiếng, Cố Sơ đột nhiên xoay người ngồi dậy, ông chủ hai mắt nhìn chăm chăm Trình Uyên.

Trình Uyên chết lặng.

Thật là phản khoa học, cậu cho dù bị thương vết thương cũng không tỉnh lại, chỉ vỗ nhẹ vào mông cậu một cái là cậu tỉnh rồi?

Đương nhiên là nhẹ vỗ về, chỉ là hấn nghị như vậy, trên thực tế, người ta Tiêu Viêm thử trúng cẳng nửa mông đở bưng.

Nhìn thấy đôi mắt tròn xoe của Tiêu Viêm, Trình Uyên cảm thấy tội lỗi, sợ hãi, sờn cả tóc gáy.

Anh vội vàng giải thích: “Này, nghe anh giải thích với em, vừa rồi anh đối xử với em...”

Anh chưa kịp nói xong thì đã đảo mắt rồi lại ngất đi.

Trình Uyên giật mình.

Nhất thời không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi kết thúc toàn bộ quá trình, anh lấy điện thoại di động ra để chuẩn bị gọi cho Bạch An Tương.

Nhưng khi tôi vừa bật nó lên, máy chưa bấm gọi được thì đã bị mất nguồn ...

“Fuck!” Trình Uyên tức giận đập vỡ điện thoại.

Bây giờ anh ấy chỉ có thể hy vọng rằng mọi người đã nhìn thấy bài đăng của anh ấy trên diễn đàn của bệnh viện.

Diễn đàn đó là diễn đàn nội bộ của bệnh viện, chủ yếu là nơi để những người trong bệnh viện phàn nàn, tất nhiên diễn đàn được xây dựng bởi Lý Hải Tân, và người điều hành đương nhiên là Lý Hải Tân và Từ Xuyên.

Sự tồn tại của diễn đàn làm tăng khả năng che giấu các mối liên hệ của họ.

...

...

Khi trời tối, Trình Uyên quyết định rời khỏi đây.

Bởi vì Lý thiếu gia đã không còn nữa, Mặc Tiên Sinh của Tam quốc lớn bị giết, còn rất nhiều người lớn mà Trình Uyên không biết đã chết, nên bây giờ toàn bộ khu vực số 3 rối tung lên.

Khi Trình Uyên bí mật nhìn xuống từ tòa nhà, anh thấy dòng người bên dưới không ngừng chảy, và chùm đèn pin quét qua quét lại, cứ như thể họ đắm vào tổ ong vò vẽ vậy.

Hôm nay những người này không quan tâm đến tòa nhà nguy hiểm này, nhưng một tòa nhà nguy hiểm đồ nát như vậy, đứng thẳng ở trung tâm thành phố, hoặc bên cạnh nhà họ Lý, sớm muộn gì cũng bị xử lý.

Trình Uyên sợ ngày mai sẽ có người giải quyết tòa nhà nguy hiểm này nên tối nay phải rời đi.

Trước khi rời đi, Trình Uyên còn do dự nhìn Tiêu Viêm, đang nằm trong phòng thử đồ.

Anh đã nói hãy đưa cô ấy đi, Nima này chắc hẳn là một gánh nặng.

Nếu không mang cô đi, cô nhất định sẽ chết trong tình trạng hiện tại.

Làm thế nào để làm gì?

Rối ah!

Cuối cùng, Trình Uyên nghiêng răng: “Dù gì tôi cũng đã giúp cô ấy chữa lành vết thương, nên đến cuối cùng tôi sẽ làm người tốt, tiến Phật về tây.”

Đây là trung tâm mua sắm chuyên bán quần áo, Trình Uyên có thể dễ dàng tìm được một bộ quần áo ưng ý cho mình.

Nửa đêm, hắn đem Tiêu Viêm trên lưng, dùng dải vải trói nàng vào người, lên xuống lầu, sau đó phi thân vào rừng sâu phía xa.

Khi đến nơi đó vào ban ngày, Trình Uyên đã tránh được bảy tám nhóm người đang tìm kiếm nó.

May mắn thay, thiết bị liên lạc trên Đảo Vàng còn lạc hậu, nếu không sẽ thực sự khó khăn để họ trốn lên núi.

Trước sự ngạc nhiên của Trình Uyên, Lý Dương đã bị anh ta trói vào gốc cây.

Lúc này Lý Dương đã dậy sớm, trần truồng, mảnh vải duy nhất trên người, ngoại trừ dải vải trói buộc hẳn, chính là quần lót nhét trong miệng.

Khi Lý Dương nhìn thấy Trình Uyên, ánh mắt anh ta lộ rõ vẻ kinh hoàng, anh ta lắc đầu liên tục.

Trình Uyên không có thời gian để ý đến anh, chỉ ngồi xuống đất, Tiêu Viêm thử.

Trên người hẳn cũng có vết thương, không nhẹ, vừa đi một đoạn đường liền bị Tiêu Viêm trên lưng, vết thương chảy ra rất nhiều máu.

Trình Uyên thở hỏn hển.

Nói cách khác, nếu bạn cứ thế này sau lưng, bạn sẽ phải gục ngã.

Trình Uyên tự nghĩ, nếu không thì cứ vứt bỏ cô ấy đi để cô ấy cam chịu, rốt cuộc thà chết một mình còn hơn hai người.

Đột nhiên, hẳn ngẩng đầu nhìn thấy Lý Dương, hai mắt sáng lên.

Anh ta rút con dao từ thắt lưng và bước đến chỗ Lý Dương.

Lý Dương run lên vì sốc, anh ta dường như nghĩ Trình Uyên sẽ giết anh ta.

Trình Uyên cầm dao vỗ vào mặt anh.

Lý Dương trong phút chốc sợ hãi muốn đi tiêu.

“Lau đi, chết tiệt.”

Bởi vì Lý Dương đang trần truồng, nước tiểu là một làn sóng xung kích thẳng chết tiệt, may mà Trình Uyên trốn nhanh, nếu không sẽ bị anh ta đánh.

Trình Uyên nói: “Em muốn chết hay sống?”

Lý Dương nhìn chằm chằm rồi lại lắc đầu, rồi lại gật đầu.

“Nghe tôi nói, tôi không giết anh thì sao?” Trình Uyên hỏi anh.

Lý Dương mạnh mẽ gật đầu.

Sau đó Trình Uyên kéo quần lót của mình ra khỏi miệng, và Lý Dương thở hắt hắt.

Ngay sau đó, Trình Uyên lại cười trối cho anh, rồi nói: “Lấy các dải vải quần lại quần quanh người, sau đó bế cô ấy đi theo tôi.”

“đăng kia!”

Đúng lúc này, đột nhiên một chùm đèn pin chiếu thẳng vào đám người Trình Uyên.

Hãy nhớ tên miền của lần xuất bản đầu tiên của cuốn sách này

Chương 562

CHƯƠNG 562

Nhìn thấy có người tới, Lý Dương vui mừng khôn xiết, nhảy dựng lên vẫy tay hô to: “Ta đây, ta đây, mau tới cứu...”

“Bùm!”

Trình Uyên không cho anh ta cơ hội để kêu cứu, vì vậy anh ta đã đánh gục anh ta một lần nữa.

Lúc này, ánh sáng của những chiếc đèn pin kia chiếu vào người Trình Uyên: “Là Thiếu gia Lý Dương?”

“Chủ nhân, người không sao chứ?”

Trình Uyên liếc nhìn Lý Dương đã ngất đi lần nữa, trong lòng cảm động: “Su phụ đến rồi, đi nào. Su phụ bị rấn cắn.”

Những người đó sau khi nghe xong, dường như không mấy may nghi ngờ, vội vàng chạy tới.

Sau khi những người này đến, Trình Uyên nhận ra rằng có bốn người tổng cộng, vì vậy anh ta bí mật đưa tay vào và cầm con dao găm.

“Thiếu gia đâu?” Có người hỏi Trình Uyên sau khi cầm đèn pin.

Trình Uyên chỉ vào Lý Dương đang nằm trên mặt đất, ôn tồn nói: “Thiếu gia bị rấn cắn, trúng độc. Vừa mới hôn mê bất tỉnh.”

Nghe vậy, vài người kinh ngạc, vội vàng vây quanh: “Chủ nhân, người không sao chứ? Chủ nhân, tỉnh lại đi!”

Lúc này, một người trong số họ liếc nhìn sang một bên, sau đó nhíu mày, hình như nhìn thấy gì đó nên liền cầm đèn pin chụp ảnh Tiêu Viêm.

Lúc này, miệng anh đã bị ai đó bịt miệng.

Người này vô cùng kinh ngạc, vừa định chống cự thì cảm thấy trên cổ hơi ớn lạnh.

Trình Uyên dùng dao quệt vào cổ đối phương.

Ba người còn lại bị sốc và nhanh chóng đưa tay ra, nhưng Trình Uyên đương nhiên sẽ không cho họ bất kỳ cơ hội nào.

Ánh dao lập lòe trong đêm đen, ba người còn lại ngã lăn ra đất.

Trình Uyên không giỏi bằng Trần Thành trong việc chơi kiếm, nhưng anh ta có thể đối phó với những tên côn đồ bình thường này mà không có vấn đề gì.

Rốt cuộc những người này dễ dàng kết thúc, Lý Dương cũng tỉnh lại.

Khi nhìn thấy bốn xác chết nằm trên mặt đất, toàn bộ khuôn mặt của anh ta thay đổi vì kinh ngạc.

Trình Uyên nắm chặt con dao trong tay và đi về phía Lý Dương.

Lý Dương sợ hãi mà đi tiểu lại: “Đừng đừng, đừng giết ta, ta không dám!”

“Tiếng kêu bíp!”

Đúng lúc này, một người chưa chết hẳn, không biết hẳn ấn vào cái gì, lập tức phát ra âm thanh giòn giã.

Trình Uyên chột giật mình.

Đi lên trả tiền cho gã này hai lần thì mới biết gã này đang cầm trên tay một chiếc máy bộ đàm.

Nói cách khác, họ đã bị lộ.

Trình Uyên nhìn xuống và chĩa con dao vào cổ Lý Dương.

Lý Dương nhìn thấy vệ sĩ của mình bị ai đó giết chết, cả người sợ hãi run lên.

“Đừng nói nhảm nữa, tôi sẽ cho cậu một cơ hội cuối cùng. Nếu cậu không thật lòng, cậu sẽ giống như bốn người bọn họ.”
Trình Uyên đe dọa.

Lý Dương vội xua tay: “Không, không, ta không dám, ta hứa sẽ ngoan ngoãn.”

“Đặt cô ấy lên lưng và đi theo tôi!” Trình Uyên nói một cách sắc bén.

...

...

Khoảng mười phút sau khi họ rời đi, rất nhiều người đã đến đây.

Sau đó, ánh sáng nhấp nháy khắp ngọn núi.

Trình Uyên biết điều này là do nhà họ Li đã tăng cường nỗ lực tìm kiếm và cử thêm người đến.

Anh ta không dám ở lại, dùng dao đe dọa vị thiếu gia được cung chiều rồi dùng lưng đâm xe vào rừng núi.

Ít nhất, bạn phải lật ngược ngọn núi trước mặt, và đợi đến ngọn núi tiếp theo lớn hơn, diện tích rộng hơn, chúng có nhiều lựa chọn hơn, và dễ dàng ẩn náu hơn.

Chỉ là, thể lực của Lý Dương thật sự không thể khen ngợi, xuống tay không được bao lâu liền mệt mỏi.

Trình Uyên tiếp tục dùng dao đe dọa anh: “Anh có muốn tôi đâm vào mông anh hai nhát không?”

Lý Dương lắc đầu đứng dậy, dùng sức vắt sữa, Tiêu Viêm thử trên lưng tiếp tục đi theo Thành Ran trên đường.

Tôi không biết nó đã xảy ra bao lâu rồi.

Cuối cùng họ đã leo qua một ngọn núi và đến một ngọn núi khác.

Hơn nữa, Trình Uyên vẫn đang ở trên sườn núi và tìm thấy một hang động.

Lý Dương không đi được nữa, nằm trên mặt đất thở hổn hển như một con chó.

Nhưng Vị giác bỗng rùng mình.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên biết rằng mình đã bị sót.

Mất máu quá nhiều do chấn thương, nhiễm trùng vết thương khác và giảm khả năng miễn dịch của con người có thể dễ dàng gây sốt.

Không thể nào, họ chỉ có thể trốn trong hang.

Lý Dương ngồi dựa vào một bên, thè lưỡi thở hổn hển nói với Trình Uyên, “Người phụ nữ này hình như sắp chết.”

Nhìn thấy Tiêu Viêm cuộn tròn trên mặt đất, run như cây sậy, Trình Uyên nhíu mày.

“Cứ như vậy chết đi, chẳng phải ta sẽ vô ích trong thời gian dài sao?”

Nghe vậy, Lý Dương cảm thấy rất không đúng: Ta đã bận rộn lâu rồi, được không?

Trình Uyên cau mày nói với Lý Dương: “Cậu đang theo dõi cô ấy ở đây. Nếu cậu dám chạy, nếu không, tôi sẽ giết cậu khi nhìn thấy cô ấy.”

Lý Dương vội vàng gật đầu: “Đừng lo lắng, không dám.”

Trình Uyên rời khỏi hang và tìm kiếm một số củi gần đó.

Hắn không dám đi xa, sợ Lý Dương chạy trốn không kịp.

Nhưng hắn cảm thấy Lý Dương nên không dám chạy, dù sao hắn lúc này đã mệt như chó, muốn chạy trốn hắn cũng không được.

Lý Dương là một thiếu gia được nuông chiều, từ nhỏ đã mắc phải loại tội này ở đâu?

Nhìn những dải vải quần quanh người, cô thấy xót xa quá.

Nhưng nói đến chuyện chạy thì anh thực sự không dám, cũng sợ Trình Uyên trốn ở gần đó, một khi chạy thì không thể chạy trốn được nữa, lỡ như bị một con dao chém chết thì sao?

Tôi không thể không rùng mình sau khi nghĩ về nó.

Nhưng ánh mắt anh lại vô tình rơi vào Tiêu Viêm it.

Vì Trình Uyên cố gắng chữa trị vết thương nên quần áo của cô đều bị xé rách, sau đó ngẫu nhiên được tìm thấy trong trung tâm thương mại để mặc một bộ đồ.

Quần áo hiển nhiên là rộng rãi hơn, hơn nữa bộ dáng mình Tiêu Viêm qua rất nhỏ nhắn, cho nên có vài chỗ tự nhiên là vui vẻ.

Còn Tiêu Viêm thì cuộn tròn trên mặt đất, cái mông nhỏ lại hướng về phía Lý Dương.

Trong đêm khuya thanh vắng, nỗi cô đơn của đàn ông và đàn bà trong hố là điều đáng lo ngại nhất.

Mặc dù Lý Dương đã chơi với rất nhiều phụ nữ, nhưng trong môi trường này, giờ phút này, anh phải đối mặt với một loại nhỏ nhắn mà trước đây anh chưa từng Tiêu Viêm trải.

Lý Dương không khỏi cổ họng trào lên nuốt xuống.

Anh đứng dậy xem xét động tĩnh, phát hiện bên ngoài không có động tĩnh gì, liền thận trọng đến gần Tiêu Viêm, vươn một ngón tay chọn quần áo rộng trên ngực cô.

Với tay còn lại thì cô cũng ưỡn mông ra.

Lý Dương nhịp tim tăng nhanh không kiểm soát được.

Lớn lên, đây là lần đầu tiên anh lên lút chơi với phụ nữ như vậy, và anh rất thích thú.

Nhưng tại thời điểm này.

Đột nhiên bên ngoài động vang lên tiếng bước chân.

Lý Dương đột nhiên tỉnh lại, nhanh chóng ngồi trở lại vị trí của mình, sắc mặt đỏ bừng, tim đập ra khỏi cổ họng.

Trình Uyên quay lại với một ít củi khô từ bên ngoài, và đốt nó bên cạnh Tiêu Viêm để sưởi ấm cho cô.

Vô tình nhìn lại Lý Dương, Trình Uyên cau mày: “Sao mặt cậu đỏ như vậy? Cũng bị sốt à?”

Lý Dương lắc đầu xua tay nhanh chóng: “Không, không, ta chỉ là ... Ta chỉ là ... Ta mệt mỏi.”

Nghe vậy, Trình Uyên không quan tâm.

Sau khi châm lửa, thấy Tiêu Viêm rõ ràng đã khá hơn, liền cởi áo khoác che cho Tiêu Viêm, sau đó ngồi ở cửa động, cảnh giác nhìn ra bên ngoài.

Anh đã sẵn sàng, hãy nhìn thấy chùm đèn pin bên ngoài, anh sẽ dập lửa và rời khỏi đây với Tiêu Viêm.

Ở bên cạnh, Lý Dương, như một tên trộm, liên tục nhìn trộm Trình Uyên và Tiêu Viêm.

Anh ấy đang chờ đợi cơ hội.

Không biết đã qua bao lâu, Trình Uyên đã ngủ thiếp đi.

Chương 563

CHƯƠNG 563

Cả ngày hôm nay rất mệt và đổ nhiều máu nên khi con buồn ngủ ập đến, Trình Uyên không chịu được.

Tuy nhiên, khi một người cực kỳ cảnh giác, anh ta ngủ không yên.

Đột nhiên xuất thân.

Sau khi chìm vào giấc ngủ được một lúc, Trình Uyên đột ngột tỉnh dậy.

Hắn sững sốt, nhanh chóng nhìn ra khỏi sơn động, lúc này trời đã hừng sáng.

Xa xa không có ánh sáng, tức là hiện tại cũng không có người đuổi theo, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn lại cái hang một lần nữa, anh đã bị sốc.

Lửa trại được đốt lên đã bị dập tắt, Cố Thừa Trạch nằm trên mặt đất với quần áo phủ đầy trên người, trên vầng trán bản thủ có một lớp hạt mịn dày đặc, có vẻ như thuốc hạ sốt đã phát huy tác dụng.

Nhưng điều khiến biểu hiện của Trình Uyên thay đổi đáng kể là Lý Dương đã biến mất.

“Khiếp!”

Không nói gì thì cứ ghi nhớ mùi vị rồi bỏ đi.

Không cần phải nói, Lý Dương chắc chắn đã bỏ chạy khi anh ta đang ngủ.

Anh ta thực sự không có nhiều thứ để chạy, nhưng dãy núi phía sau đều là người đang tìm Lý Dương, chỉ cần Lý Dương chạy đến ngọn núi đối diện, anh ta sẽ nhanh chóng chỉ ra những người Trình Uyên nơi họ đang trốn.

“Tôi không biết con chó này đã bỏ chạy từ lúc nào.” Trình Uyên vừa leo núi vừa cõng nó trên lưng;

Chạy ra chưa được vài bước, đột nhiên ...

Một cơn gió mạnh đang đến!

Sau đó Trình Uyên cảm thấy một lực rất lớn tác động vào vai mình, vì vậy cậu bay ra ngoài cùng với mùi vị.

“Bang!” Trình Uyên và những người khác ngã xuống đất với một tiếng đập vào cây.

“Phồng!” Với một cú sốc lớn, ngực và bụng của anh ta dâng lên, và anh ta không thể kìm lại được một tia máu cũ.

Tôi nhìn thấy một tên đầu trọc với khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện trước mặt họ, nhìn họ một cách lạnh lùng.

Trình Uyên hỏi này đã nhìn thấy nó.

Đó là mảnh giấy mà Trình Uyên đã để lại cho anh khi anh đi vệ sinh.

Vì vậy tên đầu trọc này nhìn thấy Trình Triển Dục, trong lòng có chút khó hiểu: “Ta không hiểu. Vì người đang nói cho chúng ta biết, tại sao người vẫn cứu nàng vào lúc này?”

Đứng dậy khỏi mặt đất, Trình Uyên lau một vết đỏ trên khóe miệng.

Đánh giá thực lực vừa rồi, đây chắc chắn là một cao thủ, cảnh giới ở trên Trình Uyên.

Vì vậy, Trình Uyên không dám chủ động.

Nhưng hẳn cũng rất lo lắng, rốt cuộc đã có người tìm được bọn họ, đám binh lính đuổi theo chắc chắn sẽ không đến quá muộn.

Khi thời cơ đến, một số lượng lớn binh lính đang đuổi theo anh ta, và anh ta không thể chạy ngay cả khi anh ta muốn.

“Nhìn đi, vượt ve đi!” Trình Uyên hít sâu một hơi, trịnh trọng nói: “Ta đang báo cáo người, chuyện này là thật sao?”

Gã hỏi gật đầu.

Trình Uyên nói: “Chính là như vậy. Nếu ta không báo cho người, ta sợ là người không chuẩn bị. Nếu không chuẩn bị, các người có thể đều bị nàng giết chết. Cho nên nói theo lý thuyết, ta đã cứu tất cả các người.”

Tên đầu trọc lại gật đầu: “Tuy rằng ta không nghĩ nàng có thể giết hết chúng ta, nhưng người nói đúng.”

“Cho nên.” Trình Uyên vươn tay: “Làm sao có thể đánh chết ta? Người thả ta đi!”

Đầu trọc suy nghĩ một chút nói: “Không phải là không thể buông tha cho người, nhưng là nàng nhất định phải ở lại!”

Trình Uyên vò đầu bứt tóc nói: “Không, không phải thế này.”

“Nhìn xem, ta đã cứu một nhóm người.”

“Cho nên, coi như định mệnh cho số phận, ta muốn từ người đòi đòi một người, như vậy không quá đáng sao?”

Đầu trọc ngưng tụ lông mày hồi lâu, mới lắc đầu: “Không quá đáng.”

Khẽ vỗ đùi, Trình Uyên cười nói: “Đây không phải là kết thúc sao? Đi thôi, chúng ta dọn dẹp.”

Nói đến việc Tiêu Viêm thử, Sa Yazi bỏ chạy mà không cho cái đầu trọc lóc của mình có cơ hội phản ứng.

“Anh dường như coi tôi như một kẻ ngốc, đúng không?”

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng hỏi mỉa mai.

Nghe các từ.

Trình Uyên thờ dãi: Chết tiệt, tôi không ngốc!

Bất lực, tôi chỉ có thể đặt Tiêu Viêm xuống đất trước, sau đó rút dao găm ra, nghiêng răng nói với tên đầu trọc: “Thôi!”

Gã trọc phú chế nhạo, rồi đột ngột lao về phía Trình Uyên.

Khi Trình Uyên nhìn thấy điều này, anh đã đâm ra.

Ai biết.

Thân hình trọc lóc đột nhiên vạn vẹo, con dao găm chém vào má anh, lúc này hai tay anh đột nhiên đỡ lấy cánh tay đang

cầm dao của Trình Uyên.

Trình Uyên giật mình, rồi bật dậy khỏi mặt đất.

Anh ta bị một cái đầu trọc ném qua vai và ngã xuống đất nghiêm trọng, và con dao găm bay theo.

Sau đó đầu gối hói đặt lên nách Trình Uyên, chân còn lại cố gắng giẫm lên cổ anh.

Điều này.....

Trình Uyên không khỏi cảm động trong lòng, trên mặt lộ ra một tia ngạc nhiên.

Hắn hành động này quá quen thuộc, định cho hắn thập phần!

Hóa ra cái đầu hói này cũng giống như anh ta, một đồ vật bậc thầy.

Bây giờ cậu đã biết mình sẽ làm gì tiếp theo, dĩ nhiên Trình Uyên không thể để cậu thành công, đột nhiên quay người lại, một tay giữ lấy đế chân của đối phương.

Rồi cơ thể anh ta đột ngột trở mình, quay lại và áp sát vào cái đầu trọc, với cánh tay to lớn của anh ta đang kẹp vào cổ, anh ta chuẩn bị cho cái đầu hói một nhát chém.

“gì!”

Tên đầu trọc cũng có vẻ ngạc nhiên, thoáng giật mình nghi ngờ, anh ta nhanh chóng chặn cánh tay trái của mình vào tai để tránh cho cánh tay của Trình Uyên mắc vào cổ mình.

Đồng thời, anh ta dùng vai đẩy Trình Uyên một cách đột ngột, rồi đá vào bụng Trình Uyên.

Chứng kiến những kỹ năng đấu vật tốt nhất của mình không thể khuất phục được Trình Uyên, gã đầu trọc lập tức đổi cách, cố gắng đánh Trình Uyên bằng tay và chân.

Trình Uyên bị thương ở bụng dưới, vừa đá anh đã uốn người đau đớn, sau đó dùng cùi chỏ đánh vào người.

Thân thể lại bay ra ngoài, nặng nề rơi xuống đất.

Trình Uyên không quan tâm đến cơn đau nên đứng dậy và cảnh giác nhìn cái đầu trọc của mình.

Đầu trọc cũng lộ ra vẻ kinh ngạc: “Không ngờ người một đầu bết thật sự có thể đánh chết người!”

“Bah!” Sau khi phun ra hai mắt đỏ ngầu, Trình Uyên lau miệng, giả vờ nở một nụ cười thoải mái: “Vậy cậu muốn cân nhắc để chúng tôi đi?”

“Nếu không, chúng ta có thể dễ dàng đánh nhau và mất cả hai!”

Nghe đến đây, tên đầu trọc đột nhiên cười gằn: “Là người sao? Đánh với ta thương tổn cả hai bên sao?”

“Ta thừa nhận kỹ năng của người không sao. Chơi vài người cũng không thành vấn đề lớn, nhưng ta không phải trẻ con, cùng chúng ta không cùng đẳng cấp!”

“Người, chênh lệch quá nhiều!”

Cái đầu hói đưa cho Trình Uyên một ngón tay cái lên và chỉ xuống.

Đây là một cử chỉ khiêu khích và xúc phạm.

Trình Uyên nhìn thấy thì rất tức giận, nhưng cũng biết bọn họ nói thật, trong lòng thầm rủa: “Biết rồi, ta lấy khẩu súng đó ra bắn chết hẳn.”

Lúc đó, Trình Uyên do dự một phát bắn chết Medey, bây giờ nghĩ lại, tôi rất tiếc vì đã không thể lấy được súng của Medey.

“Nhanh lên!”

Lúc này, tiếng gầm rú của mọi người đột nhiên vang lên dưới núi.

Dù đã đi rất xa, giọng nói trở nên yếu ớt nhưng khiến Trình Uyên vô cùng ngạc nhiên.

Hắn biết Lý Dương bị những người đó giải cứu, vạch trần thân phận với những người đó, chỉ cần bọn họ xông lên, bọn họ thật sự chạy không nổi.

Nhưng còn cái đầu hói trước mặt thì sao?

Không thể đánh bại nó ở tất cả!

Đầu trục cũng nhìn về phía chân núi, hình như anh ta không thuộc nhà họ Lý nên cũng không có hứng thú với Trình Uyên, anh ta nói: “Thật ra, anh có thể tự mình trốn đi.”

“gì?”

“Anh tự mình đi và giữ cô ấy lại, tôi không ngăn cản anh thì sao?” Bald đề xuất.

Chương 564

CHƯƠNG 564

Tiếng động dưới núi dần dần tăng lên, cho thấy bên kia càng ngày càng gần tới đây.

Trình Uyên do dự khi liếc nhìn cậu đang nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, thở không ra hơi và Tiêu Viêm thừ.

Đầu trọc đi tới trước mặt Tiêu Viêm, ánh mắt rơi vào cô gái có vẻ thiếu niên kia, cô ta chế nhạo: “Thà chết một mình còn hơn hai người cùng nhau. Nếu không ngốc thì không nên do dự.”

“Lựa chọn này không khó!”

“Hơn nữa anh và cô ấy không giống nhau.”

Trình Uyên hơi nheo mắt.

Từ lời nói của tên đầu trọc, anh có thể nghe thấy một hàm ý nào đó. \

“Anh và cô ấy ở cùng nhau à?” Trình Uyên hỏi.

Gã đầu trọc lắc đầu: “Đã từng, nhưng bây giờ không còn nữa.”

“Ý anh là gì?” Trình Uyên.

Tên đầu trọc liếc anh ta một cái, sau đó nhặt con dao Trình Uyên buông trên mặt đất, từ từ nâng lên cho Tiêu Viêm.

“Bạn biết đấy, việc trì hoãn thời gian sẽ không có lợi cho bạn.” Anh ấy nói, “Vì vậy, tôi không nghĩ bạn nên chần chừ”.

“Vì bạn do dự, có nghĩa là bạn có thể bỏ rơi cô ấy. Nó chỉ hơi rối một chút, nhưng không quan trọng.”

“Tôi sẽ đưa ra lựa chọn cho bạn!”

Nói đến một con dao, rơi xuống Vị giác.

Vào lúc này, Trình Uyên đã di chuyển!

Anh đá nó ra, đúng lúc con dao ngán.

Khi khép chân, anh trượt và đá vào bụng dưới.

Nhưng lần này hẳn không bị đá đi, mà là hai tay bất ngờ ôm lấy bàn chân trượt lóc.

“bạn sai rồi!”

Trình Uyên chế nhạo nói: “Vừa rồi ta còn đang do dự, không phải do dự không biết lựa chọn như thế nào, mà là nghĩ muốn giết người như thế nào!”

Hắn biết rằng tuy rằng đầu trượt cũng giỏi đấu vật, tay chân và tay chân đều hơn Trình Uyên, cho nên so với hắn có thể so tài ôm chặt lấy đối phương.

Vì vậy, chống chọi với cái đầu trượt và đá, nó phun ra một ngụm máu già, dùng sức cho con bú, ôm lấy chân trượt, quỳ một gối xuống, dùng sức kéo mạnh, cố gắng xé nát đầu trượt.

Tên trượt phú giật mình ngã xuống đất, nhưng đồng thời bàn chân kia cũng đập vào mặt Trình Uyên.

Sức lực vô cùng lớn khiến khuôn mặt của Trình Uyên biến dạng.

Cái chân ôm tự nhiên bị cái đầu trượt đánh gãy.

Khi Trình Uyên cảm nhận được nỗi đau lớn, một tiếng rên rỉ phát ra từ tận đáy lòng.

Có quá nhiều sự khác biệt về sức mạnh, và cuối cùng nó sẽ bị hệt hẳn!

Tên trượt đầu lật đật đứng dậy rồi giẫm lên ngực Trình Uyên.

“Không thiết thực giết ta, bởi vì người quá yếu!”

Đôi mắt hơi đầy vẻ khinh thường.

Anh ta nói: “Vì bạn không chọn, nghĩa là bạn sẽ chết với cô ấy? Chà, tôi sẽ đáp ứng cho bạn!”

Anh ta không thể chiến đấu và anh ta không thể chạy, lần này Trình Uyên thực sự gặp may.

Bí mật thở dài.

Bạn biết đấy, tốt hơn hết là bỏ qua người phụ nữ này ngay từ đầu.

Tuy nhiên.

Đúng lúc này, tên trọc đầu đột nhiên quay lại, thân hình lui về phía sau thật mạnh.

Nhưng vẫn là một bước quá muộn.

Tôi nhìn thấy một bóng đen bay lên trời, rồi giẫm lên người ngực trọc.

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Toàn thân tên đầu trọc bay ra một con dao, đập vào một thân cây dày đến đùi, cây “kích” gãy.

Trình Uyên trông thật ngớ ngẩn.

Con tàu không có cách nào để đến được cây cầu, và không bao giờ ngờ rằng sẽ có một ngôi làng khác trong bóng tối.

Sombra ngã xuống đất, đứng không vững rồi lại rơi xuống đất.

Hắn vừa thấy rõ ràng chính là một cái mùi vị.

“Phốc” phun ra một ngụm máu, Tiêu Viêm thử bờ môi run rẩy nói với Trình Uyên, “Mau đi!”

Trình Uyên chạy tới, đặt Tantan nằm ngửa, liếc thấy cái đầu trọc lóc cũng đang nôn ra máu, bù lại cũng đã muộn rồi bỏ chạy.

“Anh dậy khi nào vậy?” Trình Uyên vừa chạy vừa hỏi.

Anh Tiêu Viêm một làn da rất kém, nằm trên lưng Trình Uyên êm ái.

Cô ấy nói một cách yếu ớt: “Khi người hàng xóm bên trái yêu cầu bạn lựa chọn.”

“Hàng xóm bên trái?” Trình Uyên hơi giật mình.

“Các người không có tôn nghiêm, lừa gạt sự phụ, tiêu diệt tổ tông của người!” Tiêu Viêm hung hăng nói một tiếng, sau đó lại ngắt đi.

Ý anh là gì?

Trình Uyên ngẩn người.

Nhưng anh cũng biết rằng bây giờ không phải lúc để đấu tranh với ý nghĩa của nó, và trốn thoát mới là điều quan trọng nhất.

Phía sau càng ngày càng có nhiều binh lính đuổi theo.

Khi tôi nhìn lại, Trình Uyên có thể nhìn thấy đầu của mọi người ở đằng xa.

“Chết tiệt!” Anh trong lòng chửi rủa, bước chân càng thêm lo lắng.

Nhưng dù sao, anh ta đã ngã xuống đất với một người sau lưng, và anh ta đã tắt thở ngay sau khi chạy.

Khi Trình Uyên lên đến đỉnh núi với Tiêu Viêm trên lưng và chuẩn bị chạy xuống, một vách đá hiện ra trước mặt.

Bây giờ anh ấy đang gặp rắc rối.

Nếu bạn muốn vượt qua vách đá, những người phía sau chắc chắn đã đuổi kịp.

Bạn có thể làm gì nếu bạn không đi vòng quanh? Nhảy ra khỏi vách đá?

Nói chung là hấn theo thông lệ, lúc này cùng Tiêu Viêm nhảy xuống vách núi, sau đó được chuyên gia cứu giúp, lấy được tiểu sử chân chính của chuyên gia, sau đó khi sinh ra hấn sẽ bất khả chiến bại.

Trình Uyên không khỏi thảm rủa: Nhưng đây không phải là một bộ phim chết tiệt.

Đảo vàng đã được nhân tạo phát triển trong những năm gần đây, nơi nào có thể có bảo vật vô song được truyền lại hàng ngàn năm?

Nghĩ vậy, nhưng anh vẫn đưa mắt nhìn về phía vách đá.

Nhìn nó lần này, Trình Uyên choáng váng.

“Quái! Thực sự là có!”

Khoảng năm mét bên dưới, có một sân thượng nhô ra bốn hoặc năm hình vuông, và nơi mà sân thượng nối với nhau dường như là một hang động.

“Tôi phải làm sao đây?” Anh vội vã đổ mồ hôi.

Nếu bạn nhảy vào hang động và bị bên kia tìm thấy, thì việc bắt một con rùa vào trong một cái bình cũng tương tự như vậy.

Và có thể có thứ gì đó trong hang động, nếu có một con thú thì sao?

Nhưng nếu bạn không nhảy xuống, chắc chắn đã quá muộn để đi đường vòng.

Lưu tâm đến điều này.

Trình Uyên không do dự, dùng áo khoác trói chặt Tiêu Viêm rồi leo xuống vách đá.

Mỗi lần chỉ có thể xuống đây một người, nên dù bên kia có phát hiện ra thì cũng chỉ có thể đi xuống từng người một.

Bằng cách này, họ sẽ không có bất kỳ lợi thế nào về số lượng.

Leo lên sân thượng, nhìn vào bên trong, chắc chắn trên vách núi có một cái hố cao bằng một người.

Trình Uyên hơi tò mò, hình như cái hố được đào bằng tay, vì lõi vào của cái hố rất bằng phẳng.

Quá muộn để nghĩ về nó.

Sau khi Tiêu Viêm thử nằm ngửa, anh ta chui vào lỗ.

Vì bên trong quá tối, Trình Uyên không dám vào sâu nên đã nấp ở cửa hang và đặt Tantan bên cạnh.

Sau một tiếng thở hổn hển, trên đỉnh vách núi nghe thấy có người hét lớn: “Đây là vách núi, không có đường đi. Bọn họ hẳn là chạy từ hướng khác, đuổi theo!”

“Chết tiệt, tên nhóc kia suýt chút nữa đã giết chết ta, người nghe lời ta, đuổi kịp hắn, đánh gãy chân hắn trước, sau đó để ta từ từ tra tấn.”

“Còn có, giữ lại tiểu cô nương kia cho ta, ta cũng muốn sống!”

Giọng nói phía sau là của Lý Dương.

Trình Uyên không khỏi chế nhạo: “Đừng để Lão Tử chạy thoát. Một khi Lão Tử trốn thoát, nhất định sẽ quay lại lấy

mạng của người!”

Nhóm người đuổi theo Trình Uyên đã đi xa.

Nghe giọng nói, Trình Uyên phán đoán những người này ít nhất khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi.

Sau khi những người này bỏ đi, Trình Uyên thò đầu ra khỏi hang nhìn lên, trong lòng không khỏi tiếc nuối.

Không khó để đi xuống từ cái hố này, nhưng về cơ bản là không thể lên được, bởi vì cái chốt nhô ra ở cuối không thể đạt được bằng cách nhảy.

Chúng ta có thể sửa lỗi này không?

Rút đầu lại, Trình Uyên buồn bã quay đầu nhìn về phía hang động.

Sau đó, một đôi mắt to tròn hiện ra trước mặt anh.

Tiếng động dưới núi dần dần tăng lên, cho thấy bên kia càng ngày càng gần tới đây.

Trình Uyên do dự khi liếc nhìn cậu đang nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, thở không ra hơi và Tiêu Viêm thừ.

Đầu trục đi tới trước mặt Tiêu Viêm, ánh mắt rơi vào cô gái có vẻ thiếu niên kia, cô ta chế nhạo: “Thà chết một mình còn hơn hai người cùng nhau. Nếu không ngốc thì không nên do dự.”

“Lựa chọn này không khó!”

“Hơn nữa anh và cô ấy không giống nhau.”

Trình Uyên hơi nheo mắt.

Từ lời nói của tên đầu trục, anh có thể nghe thấy một hàm ý nào đó. \

“Anh và cô ấy ở cùng nhau à?” Trình Uyên hỏi.

Gã đầu trục lắc đầu: “Đã từng, nhưng bây giờ không còn nữa.”

“Ý anh là gì?” Trình Uyên.

Tên đầu trục liếc anh ta một cái, sau đó nhặt con dao Trình Uyên buông trên mặt đất, từ từ nâng lên cho Tiêu Viêm.

“Bạn biết đấy, việc trì hoãn thời gian sẽ không có lợi cho bạn.”
Anh ấy nói, “Vì vậy, tôi không nghĩ bạn nên chần chừ”.

“Vì bạn do dự, có nghĩa là bạn có thể bỏ rơi cô ấy. Nó chỉ hơi rời một chút, nhưng không quan trọng.”

“Tôi sẽ đưa ra lựa chọn cho bạn!”

Nói đến một con dao, rơi xuống Vị giác.

Vào lúc này, Trình Uyên đã di chuyển!

Anh đá nó ra, đúng lúc con dao ngắn.

Khi khép chân, anh trượt và đá vào bụng dưới.

Nhưng lần này hắn không bị đá đi, mà là hai tay bất ngờ ôm lấy bàn chân trượt lóc.

“bạn sai rồi!”

Trình Uyên chế nhạo nói: “Vừa rồi ta còn đang do dự, không phải do dự không biết lựa chọn như thế nào, mà là nghĩ muốn giết người như thế nào!”

Hắn biết rằng tuy rằng đầu trượt cũng giỏi đầu vật, tay chân và tay chân đều hơn Trình Uyên, cho nên so với hắn có thể so tài ôm chặt lấy đôi phương.

Vì vậy, chống chọi với cái đầu trượt và đá, nó phun ra một ngụm máu già, dùng sức cho con bú, ôm lấy chân trượt, quỳ một gối xuống, dùng sức kéo mạnh, cố gắng xé nát đầu trượt.

Tên trượt phú giật mình ngã xuống đất, nhưng đồng thời bàn chân kia cũng đạp vào mặt Trình Uyên.

Sức lực vô cùng lớn khiến khuôn mặt của Trình Uyên biến dạng.

Cái chân ôm tự nhiên bị cái đầu trượt đánh gãy.

Khi Trình Uyên cảm nhận được nỗi đau lớn, một tiếng rên rỉ phát ra từ tận đáy lòng.

Có quá nhiều sự khác biệt về sức mạnh, và cuối cùng nó sẽ bị hệt hẳn!

Tên trượt đầu lật đật đứng dậy rồi giẫm lên ngực Trình Uyên.

“Không thiết thực giết ta, bởi vì ngươi quá yếu!”

Đôi mắt hói đầy vẻ khinh thường.

Anh ta nói: “Vì bạn không chọn, nghĩa là bạn sẽ chết với cô ấy? Chà, tôi sẽ đáp ứng cho bạn!”

Anh ta không thể chiến đấu và anh ta không thể chạy, lần này Trình Uyên thực sự gặp may.

Bí mật thờ dài.

Bạn biết đấy, tốt hơn hết là bỏ qua người phụ nữ này ngay từ đầu.

Tuy nhiên.

Đúng lúc này, tên trọc đầu đột nhiên quay lại, thân hình lui về phía sau thật mạnh.

Nhưng vẫn là một bước quá muộn.

Tôi nhìn thấy một bóng đen bay lên trời, rồi giảm lên người ngực trọc.

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Toàn thân tên đầu trọc bay ra một con dao, đập vào một thân cây dày đến đùi, cây “kích” gãy.

Trình Uyên trông thật ngớ ngẩn.

Con tàu không có cách nào để đến được cây cầu, và không bao giờ ngờ rằng sẽ có một ngôi làng khác trong bóng tối.

Sombra ngã xuống đất, đứng không vững rồi lại rơi xuống đất.

Hắn vừa thấy rõ ràng chính là một cái mùi vị.

“Phốc” phun ra một ngụm máu, Tiêu Viêm thử bờ môi run rẩy nói với Trình Uyên, “Mau đi!”

Trình Uyên chạy tới, đặt Tantan nằm ngửa, liếc thấy cái đầu trọc lóc cũng đang nôn ra máu, bù lại cũng đã muộn rồi bỏ chạy.

“Anh dậy khi nào vậy?” Trình Uyên vừa chạy vừa hỏi.

Anh Tiêu Viêm một làn da rất kém, nằm trên lưng Trình Uyên êm ái.

Cô ấy nói một cách yếu ớt: “Khi người hàng xóm bên trái yêu cầu bạn lựa chọn.”

“Hàng xóm bên trái?” Trình Uyên hơi giật mình.

“Các ngươi không có tôn nghiêm, lừa gạt sư phụ, tiêu diệt tổ tông của ngươi!” Tiêu Viêm hung hăng nói một tiếng, sau đó lại ngất đi.

Ý anh là gì?

Trình Uyên ngẩn người.

Nhưng anh cũng biết rằng bây giờ không phải lúc để đấu tranh với ý nghĩa của nó, và trốn thoát mới là điều quan trọng nhất.

Phía sau càng ngày càng có nhiều binh lính đuổi theo.

Khi tôi nhìn lại, Trình Uyên có thể nhìn thấy đầu của mọi người ở đằng xa.

“Chết tiệt!” Anh trong lòng chửi rủa, bước chân càng thêm lo lắng.

Nhưng dù sao, anh ta đã ngã xuống đất với một người sau lưng, và anh ta đã tắt thở ngay sau khi chạy.

Khi Trình Uyên lên đến đỉnh núi với Tiêu Viêm trên lưng và chuẩn bị chạy xuống, một vách đá hiện ra trước mặt.

Bây giờ anh ấy đang gặp rắc rối.

Nếu bạn muốn vượt qua vách đá, những người phía sau chắc chắn đã đuổi kịp.

Bạn có thể làm gì nếu bạn không đi vòng quanh? Nhảy ra khỏi vách đá?

Nói chung là hấn theo thông lệ, lúc này cùng Tiêu Viêm nhảy xuống vách núi, sau đó được chuyên gia cứu giúp, lấy được tiểu sử chân chính của chuyên gia, sau đó khi sinh ra hấn sẽ bất khả chiến bại.

Trình Uyên không khỏi thán phục: Nhưng đây không phải là một bộ phim chết tiệt.

Đảo vàng đã được nhân tạo phát triển trong những năm gần đây, nơi nào có thể có bảo vật vô song được truyền lại hàng ngàn năm?

Nghĩ vậy, nhưng anh vẫn đưa mắt nhìn về phía vách đá.

Nhìn nó lần này, Trình Uyên choáng váng.

“Quái! Thực sự là có!”

Khoảng năm mét bên dưới, có một sân thượng nhô ra bốn hoặc năm hình vuông, và nơi mà sân thượng nối với nhau dường như là một hang động.

“Tôi phải làm sao đây?” Anh vội vã đổ mồ hôi.

Nếu bạn nhảy vào hang động và bị bên kia tìm thấy, thì việc bắt một con rùa vào trong một cái bình cũng tương tự như vậy.

Và có thể có thứ gì đó trong hang động, nếu có một con thú thì sao?

Nhưng nếu bạn không nhảy xuống, chắc chắn đã quá muộn để đi đường vòng.

Lưu tâm đến điều này.

Trình Uyên không do dự, dùng áo khoác trói chặt Tiêu Viêm rồi leo xuống vách đá.

Mỗi lần chỉ có thể xuống đây một người, nên dù bên kia có phát hiện ra thì cũng chỉ có thể đi xuống từng người một.

Bằng cách này, họ sẽ không có bất kỳ lợi thế nào về số lượng.

Leo lên sân thượng, nhìn vào bên trong, chắc chắn trên vách núi có một cái hố cao bằng một người.

Trình Uyên hơi tò mò, hình như cái hố được đào bằng tay, vì lối vào của cái hố rất bằng phẳng.

Quá muộn để nghĩ về nó.

Sau khi Tiêu Viêm thử nằm ngửa, anh ta chui vào lỗ.

Vì bên trong quá tối, Trình Uyên không dám vào sâu nên đã nấp ở cửa hang và đặt Tantan bên cạnh.

Sau một tiếng thở hổn hển, trên đỉnh vách núi nghe thấy có người hét lớn: “Đây là vách núi, không có đường đi. Bọn họ hẳn là chạy từ hướng khác, đuổi theo!”

“Chết tiệt, tên nhóc kia suýt chút nữa đã giết chết ta, người nghe lời ta, đuổi kịp hắn, đánh gãy chân hắn trước, sau đó để ta từ từ tra tấn.”

“Còn có, giữ lại tiêu cô nương kia cho ta, ta cũng muốn sống!”

Giọng nói phía sau là của Lý D

ương.

Trình Uyên không khỏi chế nhạo: “Đừng để Lão Tử chạy thoát. Một khi Lão Tử trốn thoát, nhất định sẽ quay lại lấy mạng của ngươi!”

Nhóm người đuổi theo Trình Uyên đã đi xa.

Nghe giọng nói, Trình Uyên phán đoán những người này ít nhất khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi.

Sau khi những người này bỏ đi, Trình Uyên thò đầu ra khỏi hang nhìn lên, trong lòng không khỏi tiếc nuối.

Không khó để đi xuống từ cái hố này, nhưng về cơ bản là không thể lên được, bởi vì cái chật nhô ra ở cuối không thể đạt được bằng cách nhảy.

Chúng ta có thể sửa lỗi này không?

Rút đầu lại, Trình Uyên buồn bã quay đầu nhìn về phía hang động.

Sau đó, một đôi mắt to tròn hiện ra trước mặt anh.

Chương 565

CHƯƠNG 565

Tiêu Viêm mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên sững sốt.

“Anh đã thay quần áo trên người tôi?” Cô hỏi.

Tĩnh lại cũng đủ sợ rồi, câu hỏi này khiến Trình Uyên càng thêm tội lỗi.

Trình Uyên nhìn trái và phải nói với cô ấy: ” Cô tỉnh rồi thic cũng phải phát ra tiếng động một chút chứ, cứ im lặng làm tôi sợ hết hồn!”

Nhìn cô có vẻ yếu đi rất nhiều, nhất là khi vừa rồi khi cô cố gắng dùng một cú đá vào cái đầu trọc lóc, khuôn mặt của cô trông còn xấu hơn trước.

Và cơ thể cô vẫn hơi run rẩy ngoài tầm kiểm soát của cô.

“Tôi không còn sức lực,” cô nói.

Trình Uyên cười khỏ: “Ta nhìn ra được, chúng ta nếu như người có sức sẽ không thể trốn ở đây.”

“Điện thoại của tôi còn ở đó không?” Tiêu Viêm hỏi lại.

Trình Uyên nhanh chóng lắc đầu nói: “Điện thoại của cô đã hết pin, nên có ở đây cũng vô dụng.”

Nghe đến đây, sắc mặt của cô đột nhiên ngưng tụ: “Người đụng vào điện thoại của ta?”

Thật ra, chiếc điện thoại Tiêu Viêm vẫn đang trong tay của Trình Uyên, nhưng Trình Uyên không muốn đưa nó cho cô

Trong lòng đột nhiên chấn động.

Vội vàng nói: “Khi tôi đi qua sau lưng cô, không ngừng kêu bíp. Đó không phải là dấu hiệu của pin yếu sao?”

“Và khi Cô đánh nhau với cái đầu trọc vừa rồi, tôi đã thấy nó rơi xuống trên mặt đất.”

Tiêu Viêm nhìn Trình Uyên nghi ngờ.

Khi Trình Uyên nhìn thấy cô vẫn còn biểu cảm mạnh mẽ như vậy, trong lòng cô nổi lên một tia tức giận: “Này, cô tính ra đi, tôi đã cứu cô rồi. Nếu tôi không cứu cô, cô chết chắc rồi! Đừng dùng cái ánh mắt đó nhìn ta nữa có được hay không không?”

Nghe vậy, Tiêu Viêm cũng ngẩn cả người ra.

Như nghĩ ra điều gì, cô nhẹ nói: “Thôi, lần này cảm ơn.”

Trình Uyên khịt mũi lạnh lùng và đứng dậy khám phá hang động.

Lúc này, câu hỏi của Tiêu Viêm lại vang lên sau lưng anh: “Anh thay quần áo trên người tôi à?”

Trình Uyên giả vờ như không nghe thấy, và tiếp tục đi vào hang động.

Anh không thể nhìn thấy ngón tay của mình bên trong, nó quá tối. Anh chỉ có thể từ từ mò mẫm, chờ tầm mắt dần dần thích ứng với bóng tối.

Sau lưng, giọng nói Tiêu Viêm trái lại vang lên: “Đây có thể là hang trăn. Đi sâu vào nữa, có thể gặp một con trăn khổng lồ to bằng cái thùng ấy.”

Khi nghe điều này, Trình Uyên không thể không dừng lại.

Một cơn ớn lạnh không thể giải thích nổi sau lưng anh, và đôi chân anh cảm thấy mềm mại một chút.

Anh không dám vào trong, và từ từ lùi lại.

“Không phải giả bộ không nghe thấy ta nói sao? Sao lại trở lại?” Tiêu Viêm nói ra một lời châm chọc yếu ớt.

Không có đường lui, muốn đi cũng không đi lên được, hai người đều bị thương nặng, không biết bên ngoài có bao nhiêu người muốn giết bọn họ, lúc này Tiêu Viêm còn muốn nói kháy mình nữa ư.

Lửa bùng lên không thể giải thích được, Trình Uyên đột ngột quay người lại và đưa tay bóp lấy chiếc cầm mềm mại của cô: ” cô nói đủ rồi đây!”

“Đúng vậy, ta cởi quần áo của ngươi, ngươi có thể làm gì ta?”

Tiêu Viêm sững sốt trước hành động của Trình Uyên, đôi mắt sáng ngời nhìn anh đầy ớn lạnh.

Trong mắt Trình Uyên, lúc này ánh mắt của cô ấy như đang biết nói, nói với Trình Uyên rằng: Tao sẽ giết mày!

Trình Uyên không đoán ra được, bực bội hỏi: “Cô muốn giết tôi à?”

Tiêu Viêm vẫn lạnh lùng nhìn hấn.

“Đừng lúc nào cũng nhìn bằng ánh mắt như tôi nợ tiền không trả!”

” cô biết lúc đó cô bị thương khắp người và không ngừng chảy ra máu. Nếu như tôi không cởi quần áo của cô để cầm máu thì bây giờ cô đã som lên tây thiên rồi!”

“Mẹ kiếp, cô không biết tốt xấu!”

Vuốt cầm Tiêu Viêm thử, Trình Uyên hừ lạnh, tức giận ngời đối diện với cô, quay mặt sang một bên, không nhìn cô.

Nhưng trong lòng thầm nghĩ: Nếu không phải ngươi bị thương nặng, ta nhất định phải tát cho ngươi hai cái.

Nhưng thật ra, Trình Uyên sẽ không dám tát cô ta nếu cô không bị thương nặng.

Có thể là cô ấy tỉnh giấc giữa chừng và cố hết sức đá vào bàn chân trọc lóc, điều này đã tiêu hao hết thể lực khiến cô ấy có vẻ khó di chuyển.

Trình Uyên quay đầu liếc nhìn cô, trong lòng không khỏi sững sốt.

Tôi nhìn thấy một đôi mắt to tròn, lúc này đã bao phủ bởi mờ sương.

Cô ấy là...

đang khóc?

Trình Uyên choáng váng và hoảng sợ!

Anh không muôn thấy con gái khóc nhiều, cũng không biết đổ thế nào.

“Này, cô ... đừng lo lắng, tôi cởi quần áo của cô chỉ để cho cô uống thuốc, tôi thật sự không ra gì!”

Anh không nói cũng không sao, anh không biết tại sao khi anh nói ra, những giọt nước mắt anh Tiêu Viêm trải liền trào ra, chảy dài trên má xuống cổ.

“Cái này ...” Trình Uyên gãi gãi sau đầu, vươn tay định lau đi, nhưng lại cảm thấy có vẻ không thích hợp, liền rút lại.

ông có thể làm gì khác?

Trình Uyên không biết phải làm sao, chỉ đơn giản là nhắm mắt lại, không nhìn ra cậu đang buồn bực, khoanh chân ngồi thiền giả vờ như không thấy.

Nhưng Tiêu Viêm trải như cố ý giằng co với anh, giọt nước mắt lặng lẽ biến thành tiếng nức nở nhẹ nhàng.

Trong phút chốc, Trình Uyên cảm thấy có lỗi trong lòng.

Làm kẻ nghèo hơn 20 năm, làm nhà giàu chưa đến hai năm, có lẽ vì Trình Uyên vẫn là cái ghè đã ngấm trong xương, nên không nhìn thấy con gái khóc.

Đặc biệt là khi bạn ở một mình với một người phụ nữ, cho dù đối phương có khóc vì anh ta hay không, dù sao, chỉ cần bạn khóc, anh ta đã cảm thấy ác độc rồi.

Nếu nghĩ kỹ lại thì việc cô khóc vào lúc này là điều dễ hiểu.

Mọi người thường quên khóc khi họ gặp nguy hiểm nhất và cũng là lúc họ lo lắng nhất. Nhưng ngay sau khi bạn thư giãn và nhớ rằng bạn đã bị sai, bạn càng nhớ lại và bạn càng sai, cảm xúc của bạn sẽ tự nhiên mất kiểm soát.

“Làm thế nào để đỡ?” Trình Uyên nghĩ thầm: Vì không đỡ được thì cứ dọa cô ấy thôi, sợ cô ấy không dám khóc nữa.

Vì vậy, đột nhiên mở mắt ra, đưa mặt gần bằng quả đấm đến trước mặt Tiêu Viêm, nhìn chăm chăm vào đôi mắt to như

sương mù của nàng, nhe răng cười nói: “Ta nói, ngươi còn nhớ trước đây bắt nạt ta như thế nào không?”

“Này, đoán xem tôi muốn làm gì nhất bây giờ?”

Chẳng qua một lần Tiêu Viêm thử, ngay cả bản thân Trình Uyên cũng cảm thấy lúc này mình thật ác độc.

Khi Trình Uyên hỏi một câu như vậy, cậu không khỏi sùng sờ, tiếng khóc đột ngột ngừng lại, rồi ngơ ngác nhìn Trình Uyên.

Ba giây.

Nó chỉ xem trong ba giây.

“Oa!” Sau khi Tiêu Viêm thử, anh buông giọng và bắt đầu khóc lớn.

Lần này Trịnh Gia Dĩnh ngăn người: “Không phải, anh định ăn hiếp em ... Anh không uy hiếp, uy hiếp em sao?”

Giọng Tiêu Viêm lại cất lên.

Trình Uyên lo lắng nói: “Ở đây không còn ai nữa. Nhìn hai người chúng ta một mình, cho dù có khóc lóc thảm thiết cũng không có người tới cứu!”

“Hơn nữa ... và tôi đã không di chuyển con cá trong nhiều ngày!”

Trình Uyên tiếp tục hù dọa và Tiêu Viêm thử.

Tuy nhiên, tôi đã Tiêu Viêm thử nó mà không sợ hãi chút nào.

Sau đó, khi Trình Uyên nói về điều đó với Trần Thành vài ngày sau đó, Trần Thành nói rằng anh ta thật vô dụng.

Trần Thành nói: “Ngươi sẽ không sợ người khác.”

Trình Uyên hỏi: “Tại sao?”

“Côn đồ thật sự còn dùng lời nói uy hiếp? Tay của ngươi thì sao? Tay ngươi đừng nhúc nhích miệng, nàng không ngu ngốc, có thể tin ngươi là ma!” Trần Thành trợn tròn mắt.

Tất nhiên, đây là điều dành cho thời điểm hiện tại.

Trở lại hang động.

Ngay lúc Trình Uyên đang lúng túng, anh đột nhiên nghe thấy một tiếng hét.

“Có chuyển động dưới vách núi, đi!”

Chương 566

CHƯƠNG 566

Hiểu rồi! Điều này thật tuyệt.

Tất cả những người được tuyển dụng, và bây giờ sự chân thành là tốt nhất trong bình.

Trình Uyên ngồi trở lại chỗ của mình, không đỡ một cái khâu vụn, giang hai tay nói: “Người hài lòng.”

Cố Dư Sinh đột nhiên cảm khái, nhanh chóng nín khóc, vươn tay lau nước mắt, chớp chớp đôi mắt to tròn, bối rối hỏi Trình Uyên, “Vậy chúng ta phải làm gì?”

Nhìn thấy vẻ ngoài ngây thơ và yếu đuối của cô lúc này, và nghĩ đến sức mạnh và sự thống trị trước đây của cô, Trình Uyên không khỏi cảm thấy ớn lạnh trong lòng.

Có một cảm giác ớn lạnh.

Một người phụ nữ thực sự là một sinh vật khủng khiếp.

“Còn biết làm gì nữa, chờ chết!” Trình Uyên chua xót nói.

Trên vách đá ngày càng có nhiều tiếng bước chân, và càng ngày càng có nhiều tiếng hò hét ồn ào.

Tuy nhiên, không ai dám xuống.

Nguyên nhân chính là muốn đi xuống thêm lời thì phải do một người đi xuống, nhưng đi xuống một người thì có khác gì đi vào chỗ chết?

Tiêu Viêm nhìn xung quanh với đôi mắt to chớp chớp, nhẹ nhàng nói: “Có lẽ bọn họ không dám xuống.”

“Chúng ta có dám lên không?” Trình Uyên ngây người: “Bọn họ không cần xuống, cứ ở trên cao là xong.”

“Bên cạnh đó, con trăn khổng lồ trong lỗ này có thể sẽ chui ra để kiếm thức ăn vào một lúc nào đó”.

“Ồ, anh nói nếu con trăn tự thấy thức ăn được giao đến tận cửa thì nó có hoang mang không.”

Có niềm vui trong khó khăn, Trình Uyên thực sự muốn sợ hãi và Tiêu Viêm trải nó.

Bất quá, mọi người Tiêu Viêm thử cũng không sợ hãi, kinh ngạc hỏi Trình Uyên: “Trong này sẽ có trăn không lồ?”

Một câu nói khiến Trình Uyên choáng váng.

“Anh không nói rằng có một con trăn trong đó sao?” Anh ta hỏi.

Tiêu Viêm thử vách hang.

Trình Uyên chợt hiểu rằng mình đã bị lừa dối.

Lần đầu tiên xuống, ông nhận thấy rằng hang động dường như được đào bằng tay, làm thế nào một người đàn ông có thể xây nhà cho một con trăn không lồ?

Vì vậy hắn hung hăng nhìn chằm chằm Tiêu Viêm thử: “Khi nào người qua khỏi nguy hiểm, xem ta dạy người như thế nào!”

Tiêu Viêm để chế nhạo điều này.

“Kiều Mễ vị, người không có đường lui, ta khuyên người lên, nếu không chúng ta phóng hỏa.”

Lúc này, trên vách núi có người kêu lên phía dưới.

Trình Uyên chợt giật mình khi nghe tin ngọn lửa sắp được đốt lên.

Hắn không đợi hắn lên tiếng, Tiêu Viêm đã gồng lên thân thể yếu ớt, giả vờ không sao, lớn tiếng gọi anh: “Bảo bối, tên của em có thể bị tiểu bối của anh gọi sao?”

Khi nghe điều này, Trình Uyên sửng sờ, nghi ngờ nhìn Tiêu Viêm.

Giọng điệu này.

Làm thế nào để giọng điệu này giống một phụ nữ bảy tuổi?

Sau khi hét lên câu này, tôi nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Trình Uyên, cậu ấy như hiểu được suy nghĩ của mình, nhẹ giọng nói: “Tôi lớn rồi.”

“Chà!”

Ngay khi giọng nói rơi xuống, rất nhiều nước đã rơi xuống vách đá trên sân ga, do lỗi vào của hố cao hơn một chút nên không chảy vào được.

Nhưng ngay sau đó Trình Uyên phát hiện ra có điều gì đó không ổn.

Mùi hăng hắc cho anh biết rằng đó không phải là nước, đó là dầu diesel.

Tiêu Viêm và sắc mặt của Trình Uyên thay đổi.

Họ thực sự sẽ phóng hỏa.

“Qiao Mei vị, tôi đếm đến mười, nếu cô không lên nữa, thì chúng ta thực sự sắp phóng hỏa.” Có người hét lớn trên vách đá.

Trình Uyên xem xét và nói: “Có vẻ như họ chỉ nhắm vào bạn.”

Nghe vậy, hấn Tiêu Viêm lạnh cả mặt: “Ý của người là?”

“Ta không muốn chết!” Trình Uyên nói, “Ta đã cứu người. Nếu không ta cứu người, người đã chết sớm, cho nên ta không cần chôn người.”

Nghe được lời nói của Trình Uyên, vẻ mặt ngờ ngác dần dần mờ đi, thay vào đó là vẻ thờ ơ như trước.

Cô lạnh lùng nhìn Trình Uyên, nhàn nhạt nói: “Xem ra, bác chủ đã nhìn nhầm người.”

Vừa nói, vừa chống đỡ bức tường đá bằng cả hai tay, anh ta đứng lên một cách vô cùng khó khăn.

Chỉ đứng thế này, cô có vẻ rất khó khăn, cảm giác run rẩy.

Tiêu Viêm thử và nói: “Đừng lo lắng, tôi sẽ không làm tổn thương bạn.”

“Từ hàng xóm bên trái, ta cho người lựa chọn. Lúc trước người không lựa chọn rồi đi một mình, ta liền nghĩ đến. Dù

cho người lựa chọn như thế nào, ta cũng sẽ không trách người.”

Nói xong phải đi ra ngoài.

Tôi không biết tại sao, nhưng tôi cảm thấy mất mát không thể giải thích được.

Cô lại muốn khóc.

Tôi thực sự muốn nói với Trình Uyên rằng cô ấy vẫn còn là một đứa trẻ!

nhưng.....

Ngẩng đầu nhìn thấy Trình Uyên đang đứng trước mặt cô, anh sững sốt.

Tôi thấy Trình Uyên khẽ cười, thở dài nói: “Sao con nhỏ quay phim dốt thế?”

“Cái gì?” Tiêu Viêm thử xem.

Cô tát vào lưng mình, Tiêu Viêm trải bóng tối trước mặt và ngất đi.

Trình Uyên ôm Tiêu Viêm vào lòng.

“Mười chín ...” Nó bắt đầu đếm.

Trình Uyên biết rằng lửa sẽ không vào hang, nhưng nung có thể giết chết cả hai, vì vậy ...

Trình Uyên nói: “Một người sợ thì tốt hơn là hai người cùng sợ.

Anh buộc nó lại cho Tiêu Viêm, sau đó lao vào bóng tối và lăn mò vào sâu trong hang.

Không mất nhiều thời gian để anh ta nhìn thấy một ngọn lửa đang hoành hành phía sau anh ta.

Sóng nóng cuộn cuộn cũng quét qua.

Lúc này, ngọn lửa soi sáng bóng tối, giúp Trình Uyên có thể nhìn thấy phần sâu hơn của hang động.

Vì vậy, anh đã bị choáng váng.

Trước mặt có một hành lang dài, kiểu bậc thang bằng đá, và tình cờ có một người đi qua.

Nhịp tim của Trình Uyên bắt đầu tăng tốc.

Điều này một lần nữa khẳng định ý tưởng ban đầu của ông rằng cái hố được đào theo cách thủ công, và trông như thế này, đây chỉ là một trong những lối thoát.

Nếu bạn tiếp tục đi bộ dọc theo hành lang này, rất có thể bạn sẽ không có nhiều không gian.

Nói cách khác, có thể có một số bí mật võ công, hoặc bảo vật tối cao, hoặc mộ cổ.

Uh, không, đây là đảo nhân tạo, đến nay đã hơn mười năm, không thể có mộ cổ.

Hơi nóng từ phía sau càng lúc càng cao, Trình Uyên không dám chậm trễ nữa, đi về phía trước.

Đi được khoảng mười phút, phía trước đột nhiên phát ra ánh sáng.

Trình Uyên giật mình và không thể không dừng lại.

Lúc này, Tiêu Viêm đang khiêng trên lưng đột nhiên lắc đầu.

“Đây là đâu?” Mở mắt ra, yếu ớt hỏi.

Trình Uyên im lặng một lúc, nghiêm nghị nói: “Tôi cũng không biết.”

“Sao anh lại làm thế này?” Tiêu Viêm yếu ớt hỏi.

Luồng khí từ miệng cô phả vào cổ Trình Uyên ảm áp.

Trình Uyên không trả lời cô.

Anh biết rằng khuyết điểm tính cách của mình là anh quá mềm yếu.

Biết rằng nếu lúc đó không ngăn cản, Tiêu Viêm có thể thực sự tự mình đi ra ngoài, và những người bên ngoài có lẽ đã thực sự rút lui.

chỉ.

Trình Uyên không thể bắt một người phụ nữ hy sinh vì anh.

Không nói lý do mà hỏi: “Anh có thể cho em biết năm nay em bao nhiêu tuổi không?”

Đúng vậy, đây luôn là một mối nghi ngờ trong lòng Trình Uyên.

Sư phụ của anh, Vân Dĩ Hà nói với anh rằng tuổi của một người phụ nữ không thể được xác định bằng khuôn mặt của cô ấy.

Đặc biệt là Tiêu Viêm thử sức mạnh, không cần bị thương, hoàn toàn có thể giết chết hắn trong giây lát.

“Mười chín!” Tiêu Viêm nói.

Nghe đến đây, Trình Uyên giật mình: “Không được à?”

“Cái này có quan trọng không?” Tiêu Viêm thử xem.

Trình Uyên hỏi: “Không quan trọng sao?”

“Em có sợ không?” Tiêu Viêm thử xem.

“Haha, tôi sợ? Tôi sợ cái gì?” Trình Uyên.

Tiêu Viêm thử: “Sau đó tại sao không dám vào trong?”

Chương 567

CHƯƠNG 567

Mọi người sợ nhất điều gì?

Đó là nỗi sợ hãi không rõ!

Cô run rẩy cả người, không sợ hãi, nhưng yếu ớt, Trình Uyên có thể cảm thấy mình phát sốt lần nữa.

Cô hỏi Trình Uyên, “Em có sợ không?”

Trình Uyên bật cười trước sự thiếu hiểu biết của cô: “Đứa nhỏ chưa đầy hai mươi tuổi cô còn không sợ, tôi sợ cái gì?”

Chỉ là hấn dường như đã quên trước đây chính mình là một đại nam nhân, bị tiểu tử này ức hiếp.

“Ta không sợ trong đó có cái gì ta không nghĩ ra!”

Vẻ mặt của Trình Uyên đột nhiên thay đổi rất trịnh trọng: “Tôi sợ, phía trước không còn hy vọng gì nữa!”

Vị giác cũng im lặng.

Vâng, có một đám cháy lớn ở cửa hang.

Mọi người có thể nghĩ rằng những kẻ thù ở trên sẽ có 10.000 cách để ngọn lửa bùng cháy dọc theo hang động.

Trong hang có ánh sáng, tất nhiên Trình Uyên và những người khác hy vọng lao ra ngoài, nhưng nếu ánh sáng không phải là lối ra thì sao? Nếu phía trước chỉ là ngõ cụt thì sao?

Sau đó, không có hy vọng nào cả.

“Vẫn phải đối mặt.”

Nghiến răng nghiến lợi, Trình Uyên tiếp tục đi về phía trước mang theo Tiêu Viêm.

Cuộc đi bộ ngắn.

Sau bốn lần ớn lạnh, Trình Uyên đi đến cuối lối đi.

Kết quả là cả hai người đều chết lặng.

Họ đi từ hang nhỏ vào hang lớn.

Vào sâu trong hang có một sảnh rộng, những bức tường xung quanh được lợp bằng tôn tạo cho nó một hơi thở của tương lai.

Điều gây sốc hơn nữa là trong hội trường rộng hơn 2.000m² này có vô số đèn tường chiếu sáng cho hang động mà lẽ ra ban ngày phải tối om.

Hàng hộp lớn được đặt trong hội trường, chất thành đống như những ngọn đồi.

Hộp đầy tro, dưới đất cũng vậy, Trình Uyên bước tới, bụi bay lên, thoạt nhìn cứ tưởng mình đang đi trên mây.

Có nghĩa là không có ai ở đây trong một thời gian dài.

“Vì cậu đã quá quen thuộc với hòn đảo này, cậu có biết nơi này là gì không?” Trình Uyên hỏi.

Cô lắc đầu, trong mắt cũng đầy khó hiểu.

Trình Uyên bước đến một chiếc hộp lớn và quét bụi trên đó. Một lớp tro bụi dày đặc đột nhiên bốc lên một đám khói, Trình Uyên ho khan một tiếng.

Anh vung tay xua tan khói bụi, chiếc hộp lộ rõ bộ mặt thật.

Nó là một hộp gỗ màu nâu, cao khoảng một mét và dài một mét năm.

“Để tôi xuống.” Tiêu Viêm nói.

Thận trọng đặt miếng Tiêu Viêm xuống, người Tiêu Viêm thử đứng với chiếc hộp bên cạnh, và chân anh hơi run lên.

“Mở nó ra!”

Trình Uyên gạt đầu, cầm nắp hộp và nhắc mạnh.

“Bùm!” Một âm thanh.

Cái nắp gỗ dường như đã có từ lâu, nhưng Trình Uyên dùng sức làm vỡ nó.

Ngay lập tức tiết lộ nội dung thực sự của hộp.

Trình Uyên và Tiêu Viêm bỏ qua một cái liếc mắt, và cả hai đều thấy sự kinh ngạc trong mắt người kia.

Một hộp đầy vàng miếng.

Cả hai người đều chết lặng.

Sau đó, cả hai người từ từ đồng loạt ngẩng đầu lên, và nhìn thấy đồng hộp cao như núi.

“Tất cả đều không phải sao?” Trình Uyên nuốt nước bọt, giọng nói có chút run rẩy.

Sau khi Tiêu Viêm thử, mặt tôi đột nhiên đỏ bừng.

Trình Uyên tìm thấy một thanh sắt và nóng lòng muốn mở một chiếc hộp khác.

Anh ta đã mở cả chục hộp trong một lần.

Cả người bàng hoàng.

Hơn một chục hộp, tất cả đều là vàng thỏi và gạch.

Mặt sau bắt đầu lạnh.

Anh chợt nghĩ đến một khả năng.

Hắn hung tợn quay người lại, hướng thanh sắt Tiêu Viêm thử cái cổ mảnh khảnh.

Lúc này, Tiêu Viêm không biết rằng mình đã nhặt một thanh gỗi nhọn từ chiếc hộp bị vỡ và định đâm Trình Uyên.

Cả hai đều đâm vào các bộ phận quan trọng của nhau gần như cùng một lúc, và họ gần như dừng lại cùng một lúc.

Biểu hiện của hai người đều rất trịnh trọng.

“Nhìn thấy những thứ này, ta đột nhiên muốn biết ngươi đang suy nghĩ gì?” Trình Uyên hỏi Tiêu Viêm.

Mặc dù sắc mặt tái nhợt, thân thể khẽ run lên nhưng lúc này cô lại vô cùng ngoan cường, cũng lạnh lùng nhìn Trình Uyên chằm chằm hỏi: “Lại đang suy nghĩ gì?”

“Đảo vàng là lãnh địa của Thương hội.” Trình Uyên hơi nheo mắt rồi bình tĩnh phân tích: “Vậy nếu ta đoán không lầm, những thứ này hẳn là thuộc về Thương hội.”

“Một đồng vàng lớn như vậy, e rằng có thể hủy hoại kinh tế của một quốc gia nhỏ.”

“Thương Minh, người muốn làm cái quái gì?”

Tiêu Viêm lạnh giọng nói: “Người vẫn là không muốn biết.”

Hai người vừa rồi động lòng nhau đột nhiên đối chọi nhau.

Đột nhiên họ trở nên rất nghiêm túc.

Đột nhiên muốn giết chết đối thủ!

Trình Uyên cười khổ: “Cô nghĩ tôi muốn biết sao? Tôi bị ép phải nhìn những thứ này thật chết tiệt. Cô có nghĩ rằng tôi không nhìn thấy chúng không?”

“Tôi thực sự không muốn biết Liên Đoàn Thương Minh sẽ làm gì, tôi chỉ muốn sống cuộc sống của riêng mình trong hòa bình.”

“Tôi đã vô tình chạm vào những bí mật của Liên Đoàn Thương Minh, nhưng tôi thề rằng tôi sẽ không bao giờ nói ra điều đó một khi tôi thoát khỏi khó khăn.”

“Ta đã nói như vậy, người tin không?”

Tiêu Viêm chặt môi, cô biết rằng Trình Uyên đã đúng.

Cô sẽ không tin, cũng không dám tin!

“Từ khi cậu đến hòn đảo này và dùng điện thoại di động để liên lạc với ai đó và chuẩn bị xe cho cậu, tôi đã biết cậu có quan hệ họ hàng với Thương Minh. Nếu tôi đoán không lầm, cậu hẳn là người Thượng Cổ.” Trình Uyên chế nhạo, khóc: “Vì vậy, nếu bạn không vui, tôi sẽ biết bí mật không biết xấu hổ của Thương Minh, bạn sẽ...”

“Giết ta, đúng không?”

Cô vẫn đang mím chặt đôi môi khô khốc của mình, nhưng cô vẫn không trả lời Trình Uyên.

Bởi vì Trình Uyên đoán chừng cũng không xa mười.

Vì vậy, cô muốn giết Trình Uyên.

nhưng.....

Nhưng Trình Uyên trước mặt cô đột nhiên bắt đầu lắc lư, sau đó toàn bộ đại sảnh cũng bắt đầu lắc lư, lắc lư rồi quay lại.

Tồn tTiêu Viêm giác quá nghiêm trọng.

Lúc này, cô biết rằng mình không thể giết Trình Uyên.

Trước mặt tối đen, hấn ngất xỉu trên mặt đất.

Khi đang nhìn Tantan đột nhiên ngất đi, Trình Uyên đã chĩa thanh sắt vào đầu Tantan.

“Nhìn bề ngoài, không có ai ở đây nhiều năm như vậy.” Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Cho nên, đây là thứ mà Thương gia đã rời khỏi đây từ rất lâu rồi.”

“Tại sao Thương hội có nhiều vàng như vậy, lại muốn đào vàng phô trương?”

“Điều này chỉ có thể minh họa một vấn đề.”

“Người Thương Minh đã làm mất lô vàng này rồi. Nói cách khác, lô vàng này lẽ ra thuộc về Đông Tâm Tử, và khi Đông Tâm Tử bị giết, không ai biết lô vàng này ở đâu.”

“Cho nên, Liên Đoàn Thương Minh cũng tìm những thứ này!”

“Họ bắt người đi đào mỏ vàng, thực chất là họ muốn tìm tung tích của lô vàng này”.

“Và cái chết của Đông Tâm Tử cũng có thể liên quan đến những thứ này!”

“Những thứ này liên quan quá nhiều chuyện, người không để cho ta rời đi nơi này.”

nhưng

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Trình Uyên!

“Ở đây không ai biết, hiện tại chỉ có ta biết.” Miệng hấn chậm rãi biến thành một vòng tà ác, cười gằn: “Tương tự, nếu ta giết người, lô thứ này thuộc về ta.”

Vâng, đúng vậy.

Nếu Trình Uyên sở hữu lô thứ này, hướng chi thành phố Tân Dương hoặc thành phố Giang Bắc, anh ta có thể đi ngang ngay

cả trong thủ đô.

Tứ đại gia tộc là gì?

Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh là gì?

Tôi sợ rằng toàn bộ Đảo Vàng chỉ thuộc về một mình anh ta.

Chương 568

CHƯƠNG 568

Đôi mắt của Trình Uyên bắt giắc đỏ lên.

Anh cảm thấy như thể anh nhìn thấy một bức tranh.

Trên bục cao, bên dưới có một đám người dày đặc, đồng loạt quỳ xuống, cổ vũ và hò hét với anh trên bục cao.

Ngoài ra, có một giọng nói dường như phát ra từ linh hồn, anh ta liên tục lầm bầm trong đầu: “Giết cô ta, giết cô ta đi, mọi thứ ở đây là của anh!”

“Từ đó về sau, người giàu có nước địch!”

“Từ nay, chỉ cần anh muốn, anh có thể có!”

“Giết cô ta!”

“Giết cô ấy đi, chỉ có một mình anh biết chuyện này.”

Thanh sắt nhọn được đưa lên cao.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Trình Uyên đột nhiên trở nên tỉnh táo.

Anh sợ hãi vút thanh sắt trên tay, đập mạnh vào đầu.

“chà!”

Cái quái gì đang xảy ra với tôi? Chính anh cũng không biết mình vừa bước vào trạng thái gần như phát điên như thế nào.

Danh tiếng, sự giàu có và tiền bạc quả thực là điên rồ và phi lý.

Ngay cả cái nhìn về cuộc sống vốn không đặt tiền bạc lên hàng đầu của Trình Uyên cũng suýt bị mất.

Có thể thấy, trước những cám dỗ chẳng được quả gì, sức đề kháng của con người rất thấp.

“Nếu ta giết người, như thế nào khác với người?”

Anh thở ra một cách nặng nhọc, ngồi xổm bên cạnh Tiêu Viêm, và đưa tay chạm vào trán cô.

Nóng như thiêu.

Ngọn lửa ở cửa hang phía xa vẫn cháy rực vì đợt nắng nóng tới đây.

Trình Uyên hiện tại sẽ không lo có người xuống, dù sao lửa tắt, nhiệt độ vách hang cũng có thể thiêu chết người trong thời gian ngắn.

Điều anh lo lắng nhất hiện nay là dưới ngọn lửa thiêu đốt như thế này, không khí trong hang sẽ không lưu thông và lâu dần sẽ thiếu dưỡng khí.

Nhưng bây giờ có vẻ là tất cả.

Trình Uyên lại cúi trời cho vết thương trên bụng, lấy ra hai viên thuốc chống viêm, tự mình uống một viên rồi nhét viên kia vào miệng Tiêu Viêm thử.

Nhưng cô ấy đang hôn mê vào lúc này và cô ấy không thể nuốt nổi.

Điều này khiến Trình Uyên có một chút khôn lanh.

Cuối cùng, hắn thở dài, bất lực nói: “Hi vọng người đừng trách ta, ta không phải cố ý vô lễ với người, ta rất muốn cứu mạng của người.”

Sau khi do dự, ánh mắt của anh không khỏi nhắm vào phần đùi non trắng nõn mềm mại.

Phần thịt bên trong đùi rất mềm, đặc biệt là phần gốc của đùi, đây là một trong những bộ phận nhạy cảm nhất trên cơ thể con người.

Sau khi nghiên rặng, Trình Uyên đưa tay ra.

Khẽ bóp nhẹ một chút thịt mịn ở gốc đùi của cô mà vặn xoắn một cách mãnh liệt!

Những người đã thực sự vặn vào bên trong đùi sẽ hiểu cảm giác đau đớn khi bị vặn ở đó.

“gì”

Cho dù là hôn mê Tiêu Viêm thử, hấn cũng mạnh miệng mở ra.

Lợi dụng sơ hở này, Trình Uyên nhanh chóng ném viên thuốc vào miệng, viên thuốc đi vào họng cô không chút do dự.

Cơn đau khiến cổ họng có mùi vị không ngừng dâng trào, viên thuốc bị cô nuốt xuống một cách trơn tru.

Làm xong tất cả những điều này, Trình Uyên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hãy nhìn lại lần nữa, đôi mắt cô ấy đang nửa mở nửa nhắm, như thể mí mắt nặng trĩu, nhưng cô ấy chắc chắn rằng cô ấy đã tỉnh dậy vì cơn đau.

“Tôi chỉ muốn cho cậu ăn thuốc, nếu không cậu phải thiêu chết.” Trình Uyên giải thích.

Tiêu Viêm yếu ớt nói: “Ta sẽ nhớ.”

Nghe vậy, Trình Uyên nhìn chăm chăm vào mắt cô và im lặng một lúc.

Sau đó anh ta nói dữ dội: “Thật là thừa khi tôi cứu anh!”

Nói xong đứng dậy mặc kệ mùi vị.

Anh chợt nghĩ ra một câu hỏi.

Vì trong hang này có nhiều đèn tường nên rất sáng.

Nhưng năng lượng cho chiếc đèn tường này đến từ đâu?

Anh ấy không tin rằng có một cỗ máy chuyển động vĩnh viễn trên thế giới này, ngay cả khi có thì cũng rất khó để tạo ra nó với công nghệ hiện tại.

Do đó, nó nên là điện mặt trời.

Nhưng cửa hang cách đây khá xa, lại còn vài khúc cua nên không thể cho ánh sáng mặt trời chiếu vào được.

Trong trường hợp này, nó có nghĩa là vẫn có một nơi để nhận ánh sáng mặt trời.

Nói cách khác.

Có các cửa hàng khác ở đây.

Nghĩ đến đây, anh bắt đầu nhìn xung quanh.

Nhưng sau khi tìm kiếm trong một thời gian dài, dường như không có bất kỳ sai sót nào xung quanh ngoại trừ bức tường của cái lỗ được bọc trong một lớp sắt.

Ngay sau đó.

“bùm!”

“bùm!”

Có một vài tiếng động lớn, và sau đó cả hội trường bắt đầu rung chuyển.

Trình Uyên bị sốc và vội vàng chạy xuống hành lang khi anh đến.

Tôi nhìn thấy rất nhiều khói và bụi trong hành lang, và nhanh chóng chạy tới.

Mặt Trình Uyên lập tức tái mét.

Tiêu Viêm đỡ bức tường và bước tới, và nói với vẻ mặt kinh hoàng: “Họ đã cho nổ tung cái hố.”

Trình Uyên không nói gì.

Điều này là hiển nhiên.

Sau khi hang bị đốt cháy, nhiệt độ cao đến mức không ai có thể vào được, vì vậy họ chỉ đơn giản là cho nổ tung hang.

Hoặc bạn muốn chôn sống Trình Uyên và Tiêu Viêm, hoặc bị mắc kẹt bên trong.

Dựa vào vách hang đồng da sắt, hấn chậm rãi trượt ngã trên mặt đất, trong mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Nhưng Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cuộc, có vô số của cải trong đó, và một khi bị những người không đúng tâm tư phát hiện, thế giới sẽ trở nên kinh hoàng.

Tuy nhiên, làm thế nào để họ thoát ra cũng là một vấn đề đau đầu.

Chừng nửa tiếng sau, Trình Uyên thấy trên trán lấm tấm mồ hôi, liền biết thuốc đã có tác dụng.

Anh ngồi đối diện với Tiêu Viêm, cẩn thận nhìn cô, nở một nụ cười xấu xa, rồi hỏi: “Được rồi, bây giờ chúng ta không thể ra ngoài được. Bên trong này sẽ chết. Em còn muốn nói gì hay làm gì nữa? Vấn đề.” ? ”

Tiêu Viêm nhìn Trình Uyên ngây người một lúc rồi đột nhiên nói: “Em vẫn là con gái.”

“Hả?” Trình Uyên giật mình.

Tiêu Viêm thử cắn môi: “Ta muốn trở thành nữ nhân.”

Nghe vậy, nhịp tim của Trình Uyên lập tức tăng nhanh, nhưng anh đã sớm bị đè nén: “Em bây giờ toàn thân đều đau. Nếu đụng vào anh, em sợ chạm vào anh muốn chết, đổi nguyện vọng của anh.”

Sau khi Tiêu Viêm thử, hẩn mím môi nói: “Ta đói bụng.”

Trình Uyên sờ sờ bụng: “Em cũng đói. Anh nói là em ăn thịt anh, hay là em ăn thịt anh? Đói đi!”

“Tôi khát!” Tiêu Viêm lại nói.

“Tôi chỉ ứa nước miếng!” Trình Uyên.

Con người ta khi lâm vào tình cảnh tuyệt vọng thường sẽ phơi bày ra bản chất của chính mình, chẳng hạn như một mùi vị, khi biết mình bị mắc kẹt trong đó không thể thoát ra được nữa thì bản chất của cô gái nhỏ đã lộ ra.

Tôi sắp chết, tại sao bạn lại mang nó?

Có gì mà xấu hổ chết đi?

Nhưng Trình Uyên lúc này rất nhạy bén, không phải vì anh nghĩ rằng họ sẽ chết, mà vì anh đã biết cách thoát ra.

Nhưng nếu đi ra ngoài như vậy có vẻ hơi mất mát, hẩn cảm thấy có thể dùng tâm tình tuyệt vọng để kéo khoảng cách giữa hai người, sau đó đặt ra một số việc quan trọng mà mình không biết.

Vì vậy, Trình Uyên đề nghị: “Dù sao thì cũng sắp chết rồi. Chỉ cần nói cho tôi biết những bí mật của cậu. Nếu cậu không nói ra trong lòng, cậu sẽ trở thành ma nếu cậu chết.”

Tiêu Viêm ngẩng đầu, nhìn Trình Uyên với vẻ run sợ.

Trình Uyên gật đầu với cô.

Do dự sau, cô gật đầu: “Được.”

Trình Uyên mừng thầm.

Tiêu Viêm di chuyển cơ thể một lúc, và đột nhiên nói, “Bức tường đá này rất cứng và rất băng. Tôi không thoải mái. Tôi có thể dựa vào vòng tay của anh và nói được không.”

Thành thật mà nói, Trình Uyên thực sự có rất nhiều điều để hỏi.

Về Liên Đoàn Thương Minh, về bản thân anh ta, về chủ nhân của họ.

Quá nhiều!

Vì vậy, khi nghe nói cô sẽ giúp anh trả lời, Trình Uyên làm sao có thể từ chối yêu cầu nhỏ của cô.

“Tuyệt quá!”

Nói xong, nàng kéo qua Tiêu Viêm thử, để cho nàng dựa vào trong ngực.

Chương 569

CHƯƠNG 569

Sau đó tôi Tiêu Viêm thử và bắt đầu nói.

“Năm mười ba tuổi, ta lén chạy xuống núi chơi, lúc trở về liền bị sư phụ đánh chết.”

“Sau đó Sư phụ bị đau bụng ba ngày liền. Cậu ấy tưởng là tôi cho cô ấy uống thuốc nhuận tràng nhưng không phải. Tôi chỉ lén bỏ thức ăn ra đưa cho cậu ấy.”

“Nhân tiện, vẫn còn một cái khác. Tôi luôn nghĩ rằng chiếc áo len tôi mặc trong mùa đông là do Sư phụ mua cho tôi bằng tiền. Thực ra không phải vậy. Một lần tình cờ gặp được, Sư phụ thực sự biết đan áo len ...”

“Tôi sẽ chỉ nói rằng phong cách xấu xí như thế nào!”

“Ô đúng rồi.....”

“Dừng lại!” Trình Uyên nhanh chóng ngắt lời Tiêu Viêm, với vẻ mặt buồn bã.

“Làm ơn đừng giả ngu nữa được không? Chúng tôi sắp chết rồi.” Anh ta nói với Tiêu Viêm với vẻ cầu xin.

Tiêu Viêm tự giễu nở nụ cười, nói: “Kỳ thực ta là nam nhân.”

Trình Uyên tức giận nói: “Đánh rắm, nguoi cho rằng ta mù!”

“Đương nhiên, nguoi đã thấy khắp nguoi của ta.” Thanh âm thanh âm bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo.

“...” Trình Uyên ngẩn người một lúc.

Hắn cười khỏ: “Phiền muộn, làm một vòng lớn, nguoi ở chỗ này chờ ta.”

“Đúng vậy, tôi đã nhìn vào cơ thể của bạn, nhưng nó đang chữa bệnh cho bạn. Tôi không phải là bác sĩ thiên tài. Tôi có

thể chữa lành cho bạn khi nhắm mắt. Hơn nữa, bạn đều phẳng lặng. Bạn có gì tốt như vậy?.”

Không nói câu này cũng không sao, Trình Uyên ngay khi nói xong đã hồi hận.

Bởi vì anh đột nhiên cảm thấy nhiệt độ trong nhà giảm xuống rất nhiều.

“Anh vứt đi cho tôi!” Sau khi Tiêu Viêm thử sức lực, anh đột nhiên giận dữ hét vào mặt Trình Uyên.

Trình Uyên sợ hãi vội vàng buông tay.

Sau khi Tiêu Viêm thử, cô đáp ứng, Trình Uyên nhanh chóng đỡ lấy bờ vai gầy của cô.

Tiêu Viêm cười nhạo nói: “Người thật sự coi ta là đồ ngọc?”

“Cố ý làm cho ta cảm thấy tuyệt vọng, chỉ là muốn bày ra cái gì?”

“Nếu tôi đoán đúng, bạn đã biết rằng tôi đã chôn thiết bị theo dõi trong bụng của bạn. Khi tôi bị thương, bạn đã tháo thiết bị theo dõi.”

Nếu anh ta Tiêu Viêm thử nó, biểu hiện của Trình Uyên đột nhiên ngưng tụ.

Tiêu Viêm liếc nhìn anh và chế nhạo: “Làm sao một người có khát vọng sinh tồn mãnh liệt như vậy lại có thể dễ dàng từ bỏ? Anh đã biết cách thoát ra rồi đúng không?”

Trình Uyên thở dài và lắc đầu bất lực.

Anh nói: “Em rất thông minh, nhưng em đa nghi quá”.

“Vâng, tôi thừa nhận rằng thiết bị theo dõi của bạn đã bị tôi gỡ bỏ. Nó không đau chút nào, vì vậy nó không liên quan gì đến mong muốn sống sót. Tôi chỉ không thích có thứ gì đó trong người.”

“Thật sự không đau chút nào.”

Tiêu Viêm ngược mắt lạnh lùng nhìn Trình Uyên: “Người cho rằng ta có thể tin được?”

Trình Uyên im lặng.

Lấy một vật nhỏ ra khỏi vết thương giống như lấy ra một viên đạn vậy, không có thuốc mê thì không đau chút nào sao?

Vâng, điều này rất không thuyết phục.

Hai người nhìn nhau, anh nhìn thấy trong mắt cô là sự trưởng thành không tương xứng với tuổi tác, cùng sự gian xảo khiến anh chán ghét lúc này.

Trình Uyên tức giận, anh đột nhiên cúi đầu hôn lên đôi môi hơi khô của cô, dùng hai tay ôm lấy đầu cô, hôn thật mạnh.

Cảm giác ngọt ngào bao trùm khắp cơ thể.

Bộ não của cô cũng trở nên trống rỗng đột ngột.

Đây là lần đầu tiên cô ấy lớn lên như thế này ...

Kết quả là nàng mắt tròn mắt dẹt, cuối cùng tràn đầy sợ hãi.

Khi Trình Uyên buông tay, anh Tiêu Viêm thấy não của mình vẫn còn đang ở trạng thái ngẩn mạch.

Khi hoàn hồn, cô lắc đầu không tin: “Không, không, nhất định phải có cách, anh nói cho em biết anh có một lối thoát!”

Cô ấy suy sụp.

Từ những gì cô biết về Trình Uyên, cô biết Trình Uyên là ai, giống như vừa rồi cô cố tình quyến rũ Trình Uyên, và cô cũng đang kiểm chứng nhận định của chính mình.

Trong những tình huống tuyệt vọng, người ta sẽ luôn làm những điều điên rồ, ví dụ như Trình Uyên có thể từ bỏ thiết lập cá nhân của mình và điên cuồng để hôn một người phụ nữ mà anh ta không thích, oh không, cô gái.

Trình Uyên đang nói với Tiêu Viêm bằng những hành động thiết thực mà họ không thể thoát ra được.

Trình Uyên thở dài nói: “Nếu như ngươi không mất quá nhiều máu, có tin hay không ta rất muốn ngươi?”

Tiêu Viêm đầy sốc.

“Quên đi, dù sao cũng để cho ngươi sống thêm một lát, ta trước khi chết còn có ngươi đồng hành.”

Nói xong, Trình Uyên ngã xuống đất, gục đầu vào cánh tay anh.

“Buồn ngủ, anh ngủ một lát!”

Tiêu Viêm được sự kinh ngạc trong mắt nàng dần dần biến mất, thần sắc dần dần biến mất, nàng nhắm mắt lại.

Lần này, Trình Uyên đã thực sự chìm vào giấc ngủ.

Anh ấy đã leo núi đêm qua và hầu như không ngủ, và bây giờ anh ấy thực sự buồn ngủ.

Tôi không biết mình đã ngủ bao lâu.

Khi mở mắt ra, anh chỉ cảm thấy bụng mình “ùng ục”, thực sự rất đói.

Dụi đôi mắt đau khô, tôi thấy Vị ngồi thụp xuống trước vách hang với vẻ thiếu nghị lực.

Tiêu Viêm thử hỏi: “Thực sự không có cách nào?”

Vốn dĩ Trình Uyên chỉ dám hôn và Tiêu Viêm thử, Tiêu Viêm thử sẽ thấy nghi ngờ, nhưng khi nằm xuống mà ngủ say thật sự, Tiêu Viêm thử thì cậu mới tin.

Trình Uyên nhàn nhạt liếc cô một cái: “Lúc tôi ngủ say, không phải cô đã nhìn xung quanh và tìm ra lối ra sao?”

Tiêu Viêm lắc đầu bất lực.

Cả hai không nói nên lời trong một lúc.

Đột nhiên, anh Tiêu Viêm thử và hỏi Trình Uyên, “Em muốn biết điều gì?”

Trình Uyên run lên khi nghe điều này, nhưng ngoài mặt lại cảm thấy thoải mái: “Không quan trọng, chỉ cần tôi không biết thì sẽ làm được gì. Ví dụ, cậu đang làm gì ở Đảo vàng, tại sao lại mang theo.” tôi ở đây.”

Tiêu Viêm trả lời yếu ớt: “Tiền bối phái người đâm chết ngươi. Nếu không động thủ, ngươi thật sự sẽ chết.”

“Bác chủ rất tức giận, lên núi tìm sư phụ để đánh.”

“Sự phụ sợ nhất là Bác chủ tức giận nên phải ta xuống núi cảnh cáo Tiền bối.”

“Tiền bối có một công việc kinh doanh trên Đảo Vàng. Sự Phụ định để tôi giết đối tác kinh doanh của anh ta và nói với anh ta rằng anh ta đã làm điều đó. Sự Phụ, ồ không, người chú rất tức giận.”

“Về phần đem người...”

“Tôi đưa em đến đây vì muốn bảo vệ em trong lúc này, vì anh trai tôi suy nghĩ rất kỹ mọi chuyện, nhưng phản ứng rất chậm. Anh ấy sẽ luôn cố gắng tìm ra một điều. Tôi đến để bắt đầu công việc kinh doanh của anh ấy. vào thời điểm đó. Tôi chắc chắn sẽ không bỏ cuộc, và tôi chắc chắn sẽ trả đũa.”

“Và đối tượng trả thù của anh ta phải là bạn.”

“Tiền bối muốn giết người, người sống không được. Cho nên, ta đưa người tới đây bảo vệ người, bởi vì hấn còn chưa dám giết ta.”

“Ồ không, hình như anh ấy dám.”

Sau khi nghe Tiêu Viêm giải thích, Trình Uyên không khỏi cau mày, tiếp tục hỏi: “Anh là ai?”

“Đạo Trưởng.” Tiêu Viêm dường như thực sự tuyệt vọng, nằng không chút do dự nói: “Đạo Trưởng Li.”

Khi nghe điều này, Trình Uyên đã rất sốc.

Đạo Trưởng Li là chủ tịch mới của Thương Minh Bắc Kinh, anh ta muốn giết Trình Uyên, không phải vì Thương Minh Bắc Kinh muốn giết Trình Uyên sao?

Nhưng tại sao?

Không phải ai đó đã đứng sau vụ sát hại chủ tịch Hiệp hội Thương mại Giang Bắc?

Trình Uyên thực sự không thể hình dung ra được: “Tại sao anh ta lại giết tôi?”

Hãy hít thở và nói: “Vì bạn là người được chọn.”

Người được chọn?

Chương 570

CHƯƠNG 570

“Người được chọn là có ý gì?” Trình Uyên đầy nghi ngờ.

Tiêu Viêm lắc đầu: “Su Phụ và Su Thúc đang tham gia một ván cờ. Mỗi người chọn một người. Các người là do Su Thúc chọn. Còn đây là ván cờ gì, và đặt cược là gì, tôi không biết.”

“Su Phụ của người tên là gì? Hẳn đến từ Thương hội?” Trình Uyên hỏi lại.

Nghe được câu hỏi của Trình Uyên, khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng vẻ mặt lại lộ ra vẻ khinh thường: “Thương Minh? Thương Minh chỉ là một con tốt trong mắt Su phụ.”

Nghe đến đây, Trình Uyên vô cùng sửng sốt.

Theo nhận thức của hắn, Bắc Kinh Doanh Nhân là một vị thần, bao gồm cả hòn đảo vàng hấp dẫn trước mặt, đều thuộc về giải đấu kinh doanh.

Nghe điều này có nghĩa là, Thương Minh không đáng được nhắc đến trong mắt Su Phụ.

“Vậy, Su Phụ của cậu là ai?” Trình Uyên không thể tưởng tượng được.

Lúc này, hắn mới chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Ta mệt mỏi.”

Vẻ mặt của Trình Uyên ngưng trệ.

Nhìn vẻ mặt vô cảm của cô, cô thậm chí thở dài.

Tôi biết một điều mà trước đây tôi không biết, nhưng tôi lại càng bối rối hơn.

Đồng thời, vị trí thiêng liêng của su phụ Vân Dĩ Hà trong tâm trí anh cũng dao động.

Hóa ra cuối cùng anh vẫn là con tốt.

Hắn lòng tràn đầy chua xót muốn hỏi thêm nhiều chuyện, chẳng hạn như tứ đại gia tộc ở Bắc Kinh.

Nhưng tôi sợ khi biết một kết quả không thể tưởng tượng được.

Và không dễ để ép vị quá chặt.

Trình Uyên từ từ đứng dậy.

“Anh đưa em đi chơi.” Anh nhẹ nhàng nói.

Nghe vậy, hắn nhắm mắt lại Tiêu Viêm thử, lại chậm rãi mở ra, trong mắt hiện lên một tia sáng ngời, sau đó rất là tức giận.

“Bạn đang nói dối tôi à?”

Trình Uyên nhún vai: “Không phải nói dối đâu. Tôi đã cứu cậu bất kể nghi ngờ trước đó. Về mặt đạo đức, cậu không nên giấu diếm tôi bất cứ điều gì.”

“Về phần làm thế nào để thoát ra, tôi vừa mới nghĩ ra.”

Nói xong, trong mắt lộ ra mùi vị tức giận, hắn xoay người đi về phía nơi có vàng.

Nhặt chiếc xà beng vứt đi lúc trước, rồi đập chiếc đèn tường trên đỉnh lỗ thủng nhất.

Rồi Trình Uyên men theo luồng sáng, cạy hết tấm sắt trên vách hang.

Đôi mắt của Tiêu Viêm đột nhiên trở nên rất sáng, và cô ngay lập tức hiểu được Trình Uyên sẽ làm gì.

Đèn sẽ sáng và phải được kết nối với thiết bị phát điện.

Ban đầu Trình Uyên không tìm thấy một thiết bị như vậy, cho thấy rằng nó không có trong hội trường này.

Tôi muốn tìm nhưng không tìm được, nhưng đường dây chắc chắn đã có người nhặt được.

Do đó, theo dõi khe cắm thẻ của dòng, bạn sẽ có thể tìm thấy một lỗ hồng cho một không gian khác.

Trình Uyên lần theo cái khe, cạy từng tấm sắt trên bức tường lỗ thủng, trong tích tắc, anh nhìn thấy một cái lỗ có thể một

người chui qua.

Chắc chắn, nó được kết nối với một hang động khác.

“Em có thể leo lên không?” Trình Uyên hỏi để Tiêu Viêm thử.

Hắn Tiêu Viêm thử gật đầu: “Hắn là có thể.”

Vì vậy, họ lần theo lỗ trên dây và bò theo hướng khác.

Sau khi leo khoảng năm phút, có một ngã ba ở con đường phía trước, và một hang động trở thành hai.

Một trong hai hướng là hướng xuống và hướng kia là hướng lên.

Trình Uyên nhìn lại và Tiêu Viêm thử, phát hiện trên trán cô đầy những hạt mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đáng sợ, hai tay chống xuống đất không khỏi run lên.

Tiêu Viêm đã đổ rất nhiều máu, hơn cả Trình Uyên.

Anh ta cũng bị sốt hai lần.

Đến nay nước vẫn chưa cạn.

Bây giờ cô ấy quá yếu.

Trình Uyên không khỏi nói: “Chúng ta nghỉ ngơi đi.”

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Ta có thể.”

“Theo cách đó, hai con đường phía trước, lên hoặc xuống.”

Trình Uyên hỏi.

Tiêu Viêm không chút do dự nói: “Đi lên!”

Sau đó Trình Uyên bò lên lối đi phía trên và liếc nhìn xuống khi đi qua ngã ba đường.

Tôi thấy lối đi bên dưới cũng rất dài và rất tối, giống như lối đi khi họ đến.

Anh muốn biết lối đi này dẫn đến đâu, nhưng Trình Uyên biết trong lòng không phải lúc tò mò nên tiếp tục leo lên.

Tôi không biết anh ta đã bò được bao lâu, nhưng đột nhiên, anh ta nhìn thấy rất nhiều ánh sáng trước mặt.

Nhìn lại và có một Tiêu Viêm.

Mặc dù theo sát phía sau cô, nhưng lúc này toàn thân cô bắt đầu run lên.

Trình Uyên dừng lại, xoay người nhìn Tiêu Viêm nói: “Chúng ta nghỉ ngơi một lát.”

Lần này thì tôi không từ chối, quay lưng lại, ngửa mặt ra đất mà thở hồn hên.

“Sau khi ra ngoài, bạn muốn làm gì nhất?” Trình Uyên hỏi để cố gắng phá vỡ sự im lặng.

Hít một hơi thật dài, hấn vỗ vỗ bộ ngực hơi nhô lên: “Ta muốn giết người.”

“Nếu anh nói vậy, tôi có thể giết anh ngay bây giờ.” Trình Uyên cười mỉa mai đáp lại.

Tiêu Viêm không khỏi giễu cợt nói: “Coi như ta không nói, người đi ra ngoài liền có thể cho ta đi.”

Nghe đến đây, Trình Uyên không khỏi lắc đầu cười.

Sau khi đi chơi, nó thực sự là một vấn đề.

Anh sẽ không tin tưởng khi Tiêu Viêm thử, trong đó có một cục vàng như núi, mặc dù Trình Uyên không nhất thiết muốn sở hữu nhưng anh không muốn những thứ này rơi vào tay người khác.

Và anh cũng biết rằng Tiêu Viêm, cũng như anh, sẽ không tin tưởng vào bản thân mình.

Nhưng nếu lúc này, Trình Uyên thật sự muốn giết một cô gái nhỏ không có sức mạnh khổng chế mình, anh ta thật sự không làm được.

Có lẽ đây là biểu hiện của lòng nhân từ của phụ nữ, anh biết đây là điểm yếu chết người của mình.

“Đi lên và nói về nó.”

Nghỉ ngơi một lúc, Trình Uyên lại đứng dậy bò về phía trước.

Tôi cũng nhìn thấy ánh sáng sau khi Tiêu Viêm thử, vì vậy tôi nghiêng răng và tiếp tục bò ra ngoài một cách run rẩy.

Chẳng bao lâu, họ đã đến nơi có ánh sáng chiếu vào.

Ở đây họ có thể đứng lên được, đó là một không gian nhỏ hơn mười mét vuông.

Điều khiến Trình Uyên ngạc nhiên hơn nữa là khi đặt chân đến đây, anh thấy hang động phía trước có dạng mạng nhện, giăng khắp nơi, cứ mười mét lại có một vùng sáng rực như vậy.

Nhìn lên lần nữa, Trình Uyên sửng sờ.

Tiêu Viêm trèo qua và đứng lên khi dựa vào vách hang.

Phía trên là trời xanh mây trắng cũng như cành lá cây cối phủ kín cửa hang.

Hai người nhìn nhau, và cả hai đều nhìn thấy sự ngạc nhiên và sửng sốt trong mắt nhau.

Nếu cửa hang này chỉ lộ ra, tại sao nó chưa từng được khám phá?

Hơn nữa, phía trước có nhiều hơn một cái lỗ, mạng nhện phân bố giống nhau, chúng tỏ có không dưới mười cái lỗ.

Hố cao cách vị trí của họ khoảng chục mét. Hơi khó đi lên nhưng may mắn là hố của nó có hình tròn và đường kính không lớn.

Giống như khi họ còn nhỏ, khi Trình Uyên và những người khác leo tường, nếu hai bức tường rất gần, họ có thể tách hai chân lên hai bức tường và từ từ leo lên.

Nhưng câu hỏi bây giờ là Trình Uyên có thể lên như thế này và thử được không?

Không thể thấy cô ấy yếu đuối theo cách này.

“Anh lên tìm sợi dây để bắt kịp em.” Trình Uyên đề nghị.

Hương gật đầu.

Điều này chỉ có thể được thực hiện ngay bây giờ.

Trình Uyên bắt đầu mò lên mạng, nhưng càng lên, anh càng ngạc nhiên.

Vách hang này không còn là đất và đá nữa mà là gỗ.

Điều này khiến anh rất bối rối, nhưng cuối cùng khi bò ra khỏi hố, cả người ngẩn ra, trong phút chốc anh đã hiểu ra mọi chuyện.

Chương 571

CHƯƠNG 571

Hèn chi cái hồ này lộ ra nhưng không bao giờ được phát hiện.

Trình Uyên bị sốc.

Bàn tay này chỉ đơn giản là quá lớn.

Sau khi khoan ra khỏi lỗ, anh ta phát hiện ra rằng mình thực sự đang ở trong một hốc cây với lỗ được mở ra từ trên cao. Một tấm pin mặt trời nhỏ được dựng lên ở phía bắc của mỗi lối vào hốc cây.

Những cây cổ thụ hàng trăm năm tuổi, bảy tám người đi qua mà không thấy, dù là thân hay cành đều quấn chặt lỗ thủng và tấm pin mặt trời ở lối vào một cách hoàn hảo.

Anh trèo ra khỏi hốc cây nhìn xuống, vị trí của hốc cây cách mặt đất gần sáu mét.

Sáu mét nghe có vẻ không cao, nhưng thực ra nó gần bằng chiều cao của một ngôi nhà gỗ hai tầng.

Nhưng cùng lúc đó, Trình Uyên lại nghĩ ra một câu hỏi khác.

Một chữ viết tay lớn như vậy có phải chỉ để cung cấp năng lượng và chiếu sáng đại sảnh đầy vàng?

Không nên như vậy. Các thỏi vàng sẽ không bị thối rữa nếu không có điện. Không cần phải làm điều này.

Đột nhiên, anh ta nghĩ đến một cái hồ khác đi xuống.

Có lẽ, có một bí mật nào đó ẩn trong cái hồ đó, năng lượng được cung cấp bởi những tấm pin mặt trời này đều được đưa vào cái hồ đó.

Đột nhiên, anh muốn tìm hiểu.

Nhưng suy nghĩ này đã bị anh xua tan ngay khi nó nảy ra.

“Gầm ...” Có một tiếng rên rỉ khác từ bụng anh.

Hít thở bầu không khí trong lành bên ngoài và đối diện với ánh nắng tuyệt vời, lần đầu tiên Trình Uyên cảm thấy dễ chịu như vậy.

Rồi đến cái bụng đói meo, hết lần này đến lần khác phản đối.

Có.

Hãy sống thật trước, sau này sẽ có cơ hội khám phá những bí mật của hang động này.

Trượt xuống gốc cây lớn, Trình Uyên phát hiện trong rừng núi này có rất nhiều cây cỏ thụ như vậy, rất dễ dàng tìm được một cây nho có bộ rễ khỏe hơn.

Sau đó, anh ta ném dây leo lên cây và leo lên một lần nữa.

Buộc Tate ra ngoài từ bên trong.

Lại được phơi nắng, hít thở không khí trong lành.

Cây nho vẫn quấn lấy vòng eo mảnh mai của cô, cô yếu ớt nói: “Giúp anh cởi trói, em hết sức rồi.”

Trình Uyên không nghĩ nhiều về điều đó, và đưa tay về phía Shuteng.

Lúc này, tôi đang muốn luồn tay vào trong bộ quần áo rộng rãi của mình, đột nhiên từ bên trong lấy ra một tấm gỗ sắc bén, bỏ tới tấp vào cổ Trình Uyên. \

Tức là lúc này cô bị thương quá nặng, nếu như lúc bình thường làm như vậy, chắc chắn Trình Uyên sẽ bị cô đâm chết. Tất nhiên, nếu cô ấy không bị thương, cô ấy thậm chí sẽ không thèm tham gia vào một cuộc tấn công lên lút như vậy.

Những động tác chậm hơn bình thường đã bị Trình Uyên nhìn thấu, thân thể cậu nhanh chóng lùi về phía sau, tấm gỗ xuyên qua vai cậu.

“phun!”

“số lượng!”

Trình Uyên đưa tay giữ tấm ván gỗ lại, không cho nó đi xa hơn, dù vậy, đầu nhọn đã đâm dài khoảng hai ngón tay.

Máu chảy dọc bảng trong chốc lát.

Tiêu Viêm nghiêm mặt nhìn Trình Uyên với vẻ mặt hung dữ nói: “Mặc dù Sư Thúc không muốn anh chết, nhưng chuyện này quá lớn. Tôi nghĩ nếu biết chuyện thì cô ấy sẽ tha thứ cho tôi.”

Trình Uyên chịu đựng cơn đau dữ dội và đá Tiêu Viêm đi.

“Thứ vô ơn!”

Anh ấy bây giờ rất tức giận.

Mặc dù rõ ràng rằng cô ta muốn giết anh ta là có lý do chính đáng, nhưng anh ta vẫn rất tức giận.

Thử nghĩ xem, nếu không phải vì cứu một vị, hắn đã nên trốn đi từ lâu, tại sao lại rơi vào tình cảnh hiện tại?

Nó giống như ông Đông Quách tiên sinh và con sói.

Hảo tâm bị rấn cắn, ai có thể cam tâm tình nguyện ?

Dựa vào thân cây, Trình Uyên thở hổn hển.

Tấm gỗ nhọn bị gãy cắm vào vai hắn, hắn không dám rút ra, bởi vì thuốc trên người hắn đã gần hết, nếu tấm gỗ cắm vào động mạch, hắn sẽ chảy máu đến chết trong gang tấc. thời gian ngắn sau khi kéo nó ra.

Và vết thương ở bụng không lành.

bây giờ nó ổn rồi.

Tiêu Viêm bị thương nặng và không còn sức để đứng dậy.

Trình Uyên cũng bị thương nặng, không còn sức để đứng dậy.

Hai người dựa vào một thân cây và nhìn nhau.

“Hiện tại đã hài lòng chưa?” Trình Uyên lạnh lùng nói, “Cho dù chúng ta chạy ra ngoài, chúng ta đều sẽ chết ở chỗ này.”

Nêm Tiêu Viêm đôi môi run rẩy nói: “Chỉ cần không biết bí mật ở đây, người chết chắc.”

Khi nhìn lướt qua tấm ván gỗ cắm vào người mình, Trình Uyên chột giật mình.

Sau đó anh không thể không mỉm cười.

Anh tự nghĩ: e rằng lần này sống sót ra đi thật sự rất khó, nhưng nếu có thể sống sót ra đi, người phụ nữ này nhất định không được ở lại.

Quá xảo quyệt!

Ngay sau đó.

“Ồ kia, có người ở đằng kia!”

Đột nhiên có người hét lên.

Khi họ nghe thấy giọng nói, cả khuôn mặt của Trình Uyên và Tiêu Viêm đều thay đổi rõ rệt.

Ngay sau đó, một nhóm người chạy từ xa, hầu hết đều cầm dao rựa và gậy gộc.

Khoảng bốn mươi hoặc năm mươi người vây quanh hai người họ cùng một lúc.

Sau đó, một vài người đứng ra khỏi đám đông.

Một trong số họ là Lý Dương, và hai người còn lại, một người là đầu trọc mà Trình Uyên đã chơi trước đó, và người còn lại là mái tóc màu vàng cùng với khuôn mặt nghiêm nghị.

Lý Dương chen vào đám đông và nhìn thấy Trình Uyên và Tiêu Viêm bị thương nặng, anh ta bật cười: “Haha ... anh chạy đi! Sao anh không chạy?”

“Nó lại bùng cháy, và nó lại bùng nổ. Nói về điều này, cuộc sống của bạn thực sự rất lớn. Bạn có thể thoát ra sau khi bạn vào một cái hố. Nó là một con chuột đất?”

Vừa nói anh vừa đi tới chỗ Trình Uyên, túm tóc Trình Uyên, nhìn lên người Trình Uyên bê bết máu, “Đánh Laozi cậu không vui sao?”

Nói xong, Lý Dương giẫm lên vết thương của Trình Uyên.

“A” đau không thể tả, Trình Uyên đau đớn toàn thân căng thẳng, suýt nữa ngất đi.

“Khiếp! Ta lớn như vậy tuổi còn chưa nổi giận, ta đánh chết ngươi!”

Nói rồi, giơ chân lên đối mặt với Trình Uyên là một cú đá dữ dội.

Trình Uyên bị anh đạp ngã, vết thương đau đớn khiến anh toát mồ hôi hột.

“Thịt gà cay nhỏ, chờ người không có rơi vào tay ông nội, rơi vào tay ông nội, ông nội sẽ giết người!”

Trình Uyên vẫn khăng khăng.

Lý Dương vừa nghe lời này, hấn càng cảm thấy hăng hái.

“Bùm bùm ...” Lại có một cú đá.

“Đồ khôn nạn, nghe Lão Tử. Trên hòn đảo này, Lão Tử là bầu trời. Người giết ta? Người dùng cái quái gì giết ta?”

“Làm cho cứng miệng!”

Trình Uyên chỉ cảm thấy mình rã rời, tầm mắt dần mờ đi.

Sau khi đánh Trình Uyên, Lý Dương đi tới chỗ Tiêu Viêm, ngồi xổm xuống, vươn tay nhéo cằm Tiêu Viêm, nhìn trái nhìn phải.

“Con gà này thật là thú vị. Ta chưa Tiêu Viêm qua mùi vị này. Dem cái này trả lại cho ta.” Hấn nói với đối phương.

Tuy nhiên, lần này người đứng đầu có vẻ không đồng ý.

Khi ý thức của Trình Uyên sắp biến mất, anh thấy Hói và Lý Dương đang tranh cãi.

Tên đầu trọc nói: “Không, đàn ông chết hay không không quan trọng, nhưng đàn bà thì phải chết.”

Lý Dương từ chối: “Tôi đã chịu đựng quá nhiều rồi. Giết chúng như thế này thì rẻ quá. Người đàn bà này để tôi chơi rồi giết cũng chưa muộn”.

Tên đầu trọc vẫn không chịu: “Không, không thể thay đổi được.”

Hai bên lâm vào bế tắc, Trình Uyên và Tiêu Viêm, trong mắt bọn họ, trên môi dường như đã trở nên béo ú, có thể để cho bọn họ tàn sát.

Chỉ cần họ đạt được thỏa thuận, số phận của Tiêu Viêm và Trình Uyên sẽ không còn nằm trong tầm kiểm soát của họ nữa.

Nhưng tại thời điểm này.

“Phòng!” Một âm thanh.

Một thanh niên ngã xuống đất hưởng ứng.

Sau đó, một bóng đen đột nhiên đi vào trong đám đông, và thanh kiếm đã được làm chủ!

Ngay sau đó, mấy bóng người đột nhiên lao ra khỏi khu rừng, bóng người lập lại, máu bay tung tóe!

Chương 572

CHƯƠNG 572

Cùng nhau chiến đấu ngay tại chỗ.

Tuy nhiên, những người mà Lý Dương dẫn đầu đều là vệ sĩ bình thường. Và những người mặc đồ đen đột nhiên xuất hiện đều là cao thủ.

Vì vậy, tuy rằng số lượng chiếm ưu thế, nhưng lại bị đám người áo đen áp chế, lộ ra khuynh hướng một phía, bọn họ cùng lúc có hơn 20 người áp đảo.

Ba mươi người còn lại lùi lại hết lần này đến lần khác.

Lý Dương cũng sợ ngây người.

Cho đến khi Hói và Hoàng Mao mỗi người rút ra một khẩu súng và nhắm vào những người đàn ông mặc đồ đen.

Hai bên dừng tay.

Nhìn thấy những người áo đen này, Trình Uyên cảm thấy nhẹ nhõm, trực tiếp nằm xuống đất ngất đi.

Anh biết rằng anh đã được cứu.

Những võ sư đột ngột xuất hiện này là thành viên của Nhóm Chiến đấu Longyuan đã được đổi tên thành Longyuan của Vương Mĩ Lệ sau khi tổ chức lại.

có thật không.

Phía sau hơn chục người mặc đồ đen này, vài người bước ra.

Hiện trường vắng lặng đến rợn người.

Lý Nam Địch lao ra khỏi đám đông và nhìn thấy Trình Uyên đầy máu, cô ấy bị sốc và hét lên, không quan tâm đến những người khác, cô ấy chạy đến và ôm Trình Uyên.

“Làm sao có thể xảy ra chuyện này? Làm sao có thể đau đến như vậy?”

Lúc này Bạch An Tương cũng đã xuất hiện trong đám người, cô cũng muốn đi về phía trước, nhưng khi nhìn thấy Trình Uyên đang bất tỉnh bị Lý Nam Địch giữ chặt, vẻ mặt ngưng trọng, cô giật mình.

Con Bạch Long Trần Thành Thời Sách Vương Mĩ Lệ chị béo và Lý Hải Tân cũng xuất hiện sau lưng họ, và họ vừa ra tay với đầy đủ lực lượng.

Ngoài ra, còn có một số gương mặt tươi tắn.

Nhìn thấy Lý Nam Địch ôm Trình Uyên trong khi Bạch An Tương trông chờ đợi, mọi người nhìn nhau và không ai dám nói trước.

Nhưng sau đó, mọi người đã thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì Lý Nam Địch dù sao cũng là bác sĩ, sau khi nhận ra mình thất sắc, cô vội vàng đặt Trình Uyên xuống đất, tìm thuốc từ trong túi xách rồi chữa trị cho anh.

Lúc này, Lý Dương bên kia kính hãi.

Hắn núp sau cái đầu trọc cùng Hoàng Mao, chỉ vào mấy người đột nhiên xuất hiện, kinh ngạc hỏi: “Các người ... Các người là ai?”

“Cô có biết tôi là Lý Dương người nhà họ Lý ở quận 3 không?”

“Cô đến từ bao nhiêu quận, có đường báo danh!”

Bạch An Tương chậm rãi tiến lên vài bước, ngẩng đầu nhìn Lý Dương, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

Cô dừng dừng hỏi: “Ông xã, anh có đau không?”

Bạch An Tương mặc một bộ đồ lót mỏng tang màu trắng và mái tóc dài bồng bênh của cô ấy, tạo cho khuôn mặt của cô ấy trông vô cùng thuần khiết và tăng thêm cảm giác bất tử.

Lý Dương sững sờ khi nhìn thấy nó, cổ họng trào ra và nuốt nước bọt.

Đây là người phụ nữ đẹp nhất mà anh từng thấy, vì vậy anh sống sờ một lúc.

Thấy anh không lên tiếng, Bạch An Tương lạnh lùng hỏi lại: “Ông xã, anh có đau không?”

Nghe câu hỏi lạnh như băng của Bạch An Tương, Lý Nam Địch, người đang bồi thuốc cho Trình Uyên, khẽ run lên.

Vừa Tiêu Viêm qua một bên cũng hiểu được những người này là người của Trình Uyên.

Cô cũng vô cùng phức tạp.

Có lẽ tôi đang nghĩ thà rơi vào tay Trình Uyên còn hơn rơi vào tay những người này, nên anh ta nhắc nhở Bạch An Tương: “Hãy cẩn thận với những kẻ đầu trọc, tóc vàng, không ai trong các người là đối thủ của chúng.”

Cô ấy đã đúng.

Sau khi những con Bạch Long đến, chúng đã để mắt đến hai người này.

nhưng.

Bạch An Tương không quan tâm, cô nhất định hỏi Lý Dương đến lần thứ ba: “Ông xã, anh có đau không?”

Lý Dương lập tức hoàn hồn, không khỏi cười xấu xa: “Ta nói mỹ nữ, nam nhân này quá tầm thường, hoàn toàn không xứng với ngươi, bằng không, ngươi nên đi theo ta, ta là họ Lý trong phủ. khu vực thứ ba. Hậu duệ của, ngươi định đi theo ta, khu vực số 3 Kim Thành này đều là của ngươi, coi như thế nào?”

Nếu tôi Tiêu Viêm thử, nó cũng khiến Lý Dương nhớ mãi.

Họ có hai Su Phụ ở đây, và có một số súng, họ cũng đang đối mặt với những người như Bạch An Tương vào lúc này, vì vậy không nên sợ họ.

Bản thân Lý Dương cũng là một kẻ đa tình, nhìn thấy vẻ mặt của Bạch An Tương, hẳn cảm thấy ngứa ngáy và ghét bỏ, sợ hay không cũng không quan trọng.

Chỉ vào Trình Uyên ở phía xa, Lý Dương khinh thường nói: “Chỉ là một người làm việc chăm chỉ, nếu làm tổn thương cô thì sẽ bị thương, chết đi sống lại cũng không quan tâm đến mỹ nữ. Đi theo tôi và cô.” sẽ được hưởng vinh hoa phú quý. ”

Nghe vậy, Bạch An Tương thờ ơ gạt đầu: “Ồ, anh thật sự hại anh ấy.”

“Được, tôi làm được rồi!” Lý Dương ưỡn thẳng ngực, muốn phô trương sức mạnh của mình trước mặt Bạch An Tương.

Tuy nhiên.

Bạch An Tương lạnh lùng nói: “Các người đều phải chết nếu dám làm tổn thương chồng tôi!”

“Cái gì?” Lý Dương nghe vậy giật mình, “Mỹ nhân, người đang đùa ta sao? Chúng ta có mấy cái...”

“Giết!” Bạch An Tương giận dữ hét lên không đợi anh ta nói xong.

“Da da da.....”

Đúng lúc cô kêu gọi giết chóc, một loạt súng tiểu liên đột nhiên lớn hơn.

Mấy chục người bên phía Lý Dương trong chốc lát đã ngã xuống mười mấy người, bọn họ vẫn bị thu hoạch không thương tiếc.

Huang Mao chĩa súng về phía Bạch An Tương và chuẩn bị bắn.

Sau đó, một số lỗ thủng trên cơ thể anh ta.

Thấy vậy, tên đầu trọc túm lấy cổ Lý Dương, xoay người nhảy ra sau một thân cây, sau đó nhấc bổng Lý Dương bỏ chạy.

Trong vòng chưa đầy một phút, hàng chục người đi ngược chiều đồng loạt ngã xuống đất.

Trong cảnh này, Tiêu Viêm thử ở bên cạnh cũng bị sốc.

Theo thông tin cô có được, Bạch An Tương là một người phụ nữ rất yếu đuối.

Nhưng bây giờ Bạch An Tương, người đang đứng trước mặt cô, đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy?

Không, nó không chỉ mạnh mà còn mang đến cho người ta những ý tưởng điên rồ.

Đúng như Thân Hoa từng nhận xét về Trình Uyên, anh ấy là một kẻ mất trí!

Trong rừng, một vài người đàn ông mặc đồ đen cầm súng nổi lên, họ đến Bạch An Tương và cúi đầu chào.

Bạch An Tương cũng nhàn nhạt gật đầu với bọn họ: “Các người vất vả rồi, hiện tại không có chuyện gì, các người có thể về đi.”

Sau đó mấy người hai mặt nhìn nhau, một người nói: “Ông chủ nói, về sau để cho chúng ta chăm sóc người, không cần phải đi trở về sống lại.”

Sau khi nghe điều này, Bạch An Tương không nói gì.

Cô chậm rãi đi đến trước mặt Trình Uyên, nhìn Trình Uyên người bê bết máu, cảm thấy tim mình như muốn ngừng đập.

Ra lệnh, giết nhiều người như vậy, người phụ nữ có hai chân sợ chết khiếp này, lúc này lại bình tĩnh như quý.

Ngay cả Lý Nam Địch, người bôi thuốc cho Trình Uyên để cầm máu, cũng có chút sợ hãi.

Mọi người cũng vây quanh.

Bạch An Tương nhàn nhạt nói: “Tôi đã nói ai dám làm tổn thương chồng tôi sẽ chết. Vừa rồi tôi chạy hai cái. Xin lỗi mọi người.”

Bạch Thiên đám người khẽ giật mình, sau đó nặng nề gật đầu.

Lúc này, không ai trong nhóm của Trình Uyên dám đặt câu hỏi về quyền hành của Bạch An Tương. Họ đuổi theo hướng mà tên đầu trọc và Lý Dương bỏ chạy. \

Sau khi băng bó vết thương cho Trình Uyên, Lý Nam Địch đổ một ít nước khoáng vào miệng anh.

Trình Uyên sau đó tỉnh dậy một cách nhàn nhã.

Thoạt nhìn, anh đã thấy Bạch An Tương đang ngồi xổm trước mặt anh.

Không hiểu sao lúc này, mũi của Trình Uyên hơi đau.

Có lẽ những ngày tháng trải qua đã cho anh cảm giác bị cô lập, gặp lại người vợ mơ thấy mình, hơi âm quê nhà cuốn lấy anh.

Đưa tay ra và vuốt ve khuôn mặt của Bạch An Tương.

Bạch An Tương đã từ một người phụ nữ rất mạnh mẽ trở thành một cô mèo con hiền lành ngay lập tức, để cho bàn tay đầy máu của chồng bôi lên mặt Bai Jing của cô.

Đôi mắt trong veo cũng bị bao phủ bởi một lớp sương mù.

Chương 573

CHƯƠNG 573

Ban đầu.

Trình Uyên không tìm được mà muốn đưa tay sờ lên mặt vợ mình, nhưng sau khi chạm vào thì thấy trên tay cô ấy có rất nhiều máu và bôi lên mặt Bạch An Tương, sau đó cô cảm thấy xấu hổ và nhanh chóng muốn lau người cho cô ấy, nhưng , Chà xát này thực sự là một khuôn mặt lớn.

Cô muốn rút tay lại, nhưng Bạch An Tương đã nắm lấy.

Họ nắm chặt tay phải của Trình Uyên bằng đôi bàn tay trắng nõn dịu dàng và nói: “Anh đến đón em”.

Trình Uyên mỉm cười, mặc dù rất khó khăn, anh ấy nói, “Gọi cho chồng tôi!”

Cuộc sống và những nghịch cảnh sẽ rèn giũa một người đàn ông rất mạnh mẽ. Dù cuộc đời hay nghịch cảnh cũng có thể khiến người phụ nữ trở nên mạnh mẽ hơn.

Khi Lý Hải Tân nhìn thấy vị trí của Trình Uyên trên diễn đàn, Bạch An Tương nhận được một cuộc gọi lạ, hai người được kết nối và họ suy luận rằng Trình Uyên có thể đang ở đây.

Trước khi đến đây, Trình Tuấn Phong bất ngờ tìm thấy Bạch An Tương và cho 4 tay súng mượn cô.

Trình Tuấn Phong hỏi Bạch An Tương, “Ông có nghĩ đứa con trai ngu ngốc của tôi là một người tham lam danh vọng và tài sản không?”

“Tất nhiên là không.” Bạch An Tương đáp.

Trình Tuấn Phong gật đầu: “Đúng vậy, anh ấy không thích danh vọng và giàu có. Làm sao anh ấy có thể để em đi vì khả năng là người thừa kế?”

“Cậu nhóc ngốc, cậu tưởng rằng mình tàn nhẫn mà đưa ra quyết định tốt cho cậu ấy, nhưng thật ra cậu đã đưa ra quyết định cho cậu ấy mà cậu ấy không thể chấp nhận được.”

“Vì vậy, câu hỏi trắc nghiệm này không khó, chỉ cần bạn biết anh ấy muốn gì, bạn sẽ không chọn sai một lần nữa.”

“Chọn lại!”

...

...

Thời Sách chào mọi người, làm một chiếc cáng đơn giản nhất rồi bé Trình Uyên đi.

Trước khi đi, Lý Nam Địch rụt rè hỏi Bạch An Tương: “Em không đi à?”

Bạch An Tương lắc đầu với cô và cười nhẹ: “Jingzhu, tôi xin lỗi, tôi hối hận.”

“Cái gì?” Lý Tịnh kinh ngạc.

Bạch An Tương nói: “Tôi từng nói với anh rằng hãy chăm sóc anh ấy cho tôi.”

Lý Nam Địch cười khúc khích, “Ta hoàn toàn không có coi trọng!”

Bạch An Tương mím môi, vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, nói: “Cô đi trước, tôi muốn báo thù cho chồng tôi!”

Hai người bỏ chạy, và con Bạch Long đuổi theo họ.

Là vợ của Trình Uyên, Bạch An Tương cảm thấy đau khổ không nói nên lời, cô không thể chịu đựng nỗi người đàn ông của mình bị tra tấn như thế này.

Lý Nam Địch cười nhẹ, nắm lấy tay Bạch An Tương nói: “Cẩn thận một chút. Vậy tôi đi trước, tôi sẽ chữa bệnh cho chồng cô cho cô.”

Nói xong quay người đuổi theo đội.

Khi tôi quay lại, mắt tôi đỏ hoe, cười khúc khích với Bạch An Tương một giây, giọt nước mắt thứ hai tiếp theo rơi trên mặt đất như một sợi chỉ đứt.

Nhưng nếu muốn nói ra hy vọng, Lý Nam Địch cũng đừng nghĩ rằng cô chưa từng có, bởi vì ngay khi Trình Uyên được đặt lên người cô và định cứu Bạch An Tương sau khi uống thuốc giảm đau, Lý Nam Địch đã biết rằng cậu thuộc về mình mãi mãi.

Kể từ đó về sau, cô đã thực sự dừng ý định này lại, cô vẫn đang suy nghĩ về nó, và khi sự việc kết thúc, cô đã gọi cho dì hai của mình để điều trị Bạch An Tương.

Mặc dù tôi đã tìm ra nó, nhưng tôi không thể làm được, và tôi không biết tại sao.

...

Trình Uyên được đưa đến bãi biển, nơi chiếc thuyền lớn của họ.

Khi đến gần bãi biển, Trình Uyên chợt nhớ ra điều gì đó và hỏi Lý Hải Tân, người đang đi bên cạnh anh: “Thế nào về Tiêu Viêm?”

Lý Hải Tân sững sốt một chút: “Tiêu Viêm thử cái gì?”

Trình Uyên nói, “Là cô gái bị thương.”

“Người này không thể bị giết, nhưng nhất định không thể thả!”

Lý Hải Tân gật đầu cười: “Đừng lo lắng, Thời Sách đang cõng nó trên lưng.”

Trong hang, Trình Uyên lừa Tantan rằng họ không thể thoát ra ngoài, nghĩ rằng anh ta sẽ để Tantan khơi dậy sự tuyệt vọng, sau đó dùng liệu pháp suy sụp để buộc cô phải nói ra một số bí mật.

Nhưng khi cố gắng nhét tấm gỗ vào vai, anh mới biết mình đã sai.

Vì tấm gỗ dài bằng cẳng tay nên đã bị vỡ khi Trình Uyên mở hộp đựng thỏi vàng.

Khi họ ra khỏi hang, Trình Uyên không tìm thấy Tiêu Viêm đang nhét tấm ván, vậy cô ấy đã nhét tấm ván đó vào quần áo khi nào?

Rõ ràng là Trình Uyên cố tình ngu khi muốn lừa tình khiến cô không thể thoát ra được.

Sau khi hấn ngủ say, Tiêu Viêm thử bí mật nhét vào quần áo của hấn.

Sau khi Trình Uyên tỉnh dậy, Tiêu Viêm đã ngồi trên vách hang cách xa anh hơn một chút.

Ngay cả khi trả lời câu hỏi của Trình Uyên, cô ấy vẫn không hề di chuyển.

Vì vậy, ngay từ đầu cô đã biết Trình Uyên chắc chắn phải tìm ra lối thoát.

Lý do giả vờ không biết là để đánh lừa lòng tin của Trình Uyên.

Bằng cách này, những điều cô ấy nói với Trình Uyên vừa sai vừa thật.

Người phụ nữ này thực sự chỉ mới mười chín tuổi? Trái tim của Trình Uyên đã rung động.

Về tâm trí, nó thật đáng sợ!

...

...

mặt khác.

Trong khi Bạch An Tương và bốn người đàn ông mặc đồ đen đang đợi thì đã xảy ra tai nạn.

Trong lúc nhàn rỗi, Bạch An Tương đã nhặt một khẩu súng lục từ những người này.

Cô còn tương đối mới mẻ với thứ này, vừa định nhìn kỹ thì mái tóc vàng đã bị bắn mây phát trước đó đột nhiên nhảy dựng lên.

Sau đó anh ta quàng tay qua cổ Bạch An Tương, chĩa súng vào đầu Bạch An Tương và hét lên: “Dừng cử động!”

Bốn vệ sĩ bên cạnh Bạch An Tương không dám nhúc nhích.

“Bỏ súng xuống!” Hoàng Mao ra lệnh.

Sau khi cả bốn nhìn nhau, họ phải đặt súng xuống đất.

Lần này, Bạch An Tương không hề sợ hãi, mặc dù Huang Mao chĩa súng vào cô nhưng cô vẫn rất bình tĩnh.

Một trong bốn vệ sĩ hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Hoàng Mao chế nhạo: “Ta muốn rời đi nơi này, nếu như người thả ta ra, ta sẽ không giết nàng!”

Nhìn thấy điều này, bốn tên vệ sĩ vội vàng gật đầu, vừa định đồng ý.

Nhưng khi Bạch An Tương đột nhiên lạnh lùng nói: “Điều này là không thể!”

“Cái gì?” Nghe vậy, một số người đều sửng sò.

Bạch An Tương thờ ơ nói: “Khi nghĩ đến cảnh anh đánh chồng em như vậy, anh không thể chỉ nhìn em bỏ đi.”

“Tôi đã nói rằng ai làm tổn thương chồng tôi thì phải chết!”

Anh ta nói, giơ khẩu súng trên tay và đối diện với vai anh ta, “Bang!” Không do dự, đó là một phát súng.

Viên đạn xuyên qua bờ vai gầy của cô, rồi vào cằm của cô gái tóc vàng, theo một đường chéo, và cuối cùng ra khỏi đầu anh ta.

Hoàng Mao còn không có phản ứng, não liền bị đánh nát.

Khi nhìn thấy điều này, bốn vệ sĩ đã chạy đến để bảo vệ Bạch An Tương.

“Cô ơi, cô có khỏe không?” Họ quan tâm hỏi.

Chỉ đùa thôi, Trình Tuấn Phong đã thú nhận với họ rằng ngay cả khi họ chết, Bạch An Tương cũng sẽ không gặp rắc rối.

Nếu Bạch An Tương chết, bốn người họ sẽ mất đầu.

Bị súng bắn xuyên qua và nói rằng không sao là giả.

Thứ này đau, Bạch An Tương đau đớn đã đổ mồ hôi trên trán.

Nhưng nàng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta không sao.”

Vài vệ sĩ thuyết phục cô: “Cô ơi, chúng tôi cứ đợi ở đây, cô có thể quay lại tàu, để bác sĩ Lý thay quần áo cho cô.”

Bạch An Tương kiên quyết lắc đầu, “Không, hấn hận, ta là vợ, ta muốn hôn hấn.

Chương 574

CHƯƠNG 574

Nếu không có gánh nặng như Lý Dương, có lẽ trốn thoát với cái đầu trọc lóc cũng không khó.

không may.

Thân phận của Lý Dương ở Đảo vàng khá đặc biệt, phải lấy anh ta với cái đầu trọc lóc.

Thấy đám người đuổi theo càng ngày càng gần, tên đầu trọc đột nhiên đề Lý Dương xuống, nói với hắn: “Cút ngay!”

Lý Dương khiếp sợ hồi lâu, cũng không cần hỏi đầu, bị Sa Yazi đề xuống liền chạy đi.

Thế rồi, cái đầu trọc lóc bỗng quay ngoắt lại, lao về phía sau.

Khi Trình Uyên thi đấu với anh trước đây, anh nghĩ rằng sức mạnh của cái đầu trọc này là trên cả anh.

Điểm mạnh của Trần Thành và Bạch Long cũng giống như của Trình Uyên bây giờ, vì vậy ...

Cái đầu trọc đột nhiên rút người lại, hắn nhào tới đá về phía Trần Thành đang đuổi theo phía trước.

Trần Thành nhanh chóng giơ tay chặn bàn chân trọc lóc của hắn.

Chỉ là uy lực của tên đầu trọc kia thực sự mạnh hơn, Trần Thành đã bị đá lùi về phía sau mấy bước.

Ngay sau đó, tên đầu trọc đập xuống đất và tung chân quét vào Bạch Long.

Con Bạch Long bật dậy, quay người và đá về phía đầu trọc.

Nhưng tên đầu trọc đột nhiên vươn tay ôm lấy chân Bạch Long, ném nó sang một bên.

Bạch Long đáp xuống, cùng Trần Thành nhìn nhau, cùng nhau lao về phía cái đầu trọc, trong lúc này, Trần Thành cũng rút trường kiếm.

Cả ba cùng nhau chiến đấu. Nguồn truyện.one né cả nhà!”

Đầu trọc không lọt vào gió.

Mặt khác, Bạch Long và Trần Thành đang gặp nguy hiểm.

Chưa đầy một phút, con Bạch Long đã bị đá, con dao của Trần Thành cũng bị đá, và anh ta bị ném ra ngoài một lần với cái đầu trọc lóc.

Khi hai người đứng dậy trở lại, Vương Mĩ Lệ bất ngờ giết chết anh ta, anh ta hét lên với Bạch Long và Trần Thành: “Các người định bắt và chạy, để lại cho tôi!”

Thực ra Bạch Long và Trần Thành không biết sức mạnh của Vương Mĩ Lệ như thế nào, nhưng anh ấy nói đúng, lệnh của Bạch An Tương là bắt cả hai người bọn họ về, chạy một đi không được.

Không chần chừ nhiều, cả hai quay người và đuổi theo Lý Dương.

Lúc này đám người Long Nguyên cũng đuổi theo lên.

Tuy nhiên, Vương Mĩ Lệ đã ra lệnh cho những người này: “Quân tiếp viện ở phía đối diện đã đến, các người nhanh chóng đi giúp gấu trắng.”

Người của Long Nguyên đã ra lệnh và cảm đoán, cũng sẽ không hỏi tại sao, hiện tại Vương Mễ Nhĩ đã ra lệnh, tất cả đều đuổi theo Thời Sách.

Lúc này, Vương Mĩ Lệ chỉ còn một mình với cái đầu trọc lóc.

Khi cái đầu trọc nhìn thấy tình huống này, anh ta lập tức vui mừng.

Anh không muốn Lý Dương xảy ra tai nạn, nhưng nếu thời điểm nguy hiểm đến tính mạng của mình, anh nhất định phải tự bảo vệ mình trước.

Vì vậy, anh không hề vội vàng trong việc ngăn chặn những Bạch Long.

“Người có chút kiêu ngạo?” Tên đầu trọc nhìn Vương Mĩ Lệ chế nhạo.

Vương Mĩ Lệ, giống như những người Longyuan khác, mặc đồ đen và đeo mặt nạ. Nghe thấy câu hỏi của tên đầu trọc, anh ta phớt lờ anh ta, thậm chí còn dán chặt mắt về phía xa xăm, không nhìn tên đầu trọc chút nào.

“Trong trận hỗn chiến vừa rồi, ta thấy người thực hiện một phát. Tuy rằng giỏi, nhưng đáng tiếc vẫn kém ta một cấp. Lúc này, để người ta đi. Một mình người đối mặt với ta. Người có biết đây là cái gì không?” ?”

Gã hỏi chế giễu: “Thật là ngu ngốc!”

Khi chiến đấu trong rừng trước đó, Vương Mĩ Lệ đã bắt những người từ Long Yuan và giết hàng chục người trong số họ.

Người chơi tốt nhất ở Long Nguyên là Vương Mĩ Lệ, vì vậy cái đầu trọc lóc nhìn anh ta thêm vài lần.

Hỏi đầu chế nhạo: “Cái giá duy nhất cho sự ngu ngốc là cái chết!”

“Thật ra ta biết tâm tư của các người vệ sĩ.”

“Người chỉ muốn đứng lên Sư Phụ biểu hiện thật tốt.”

“Chỉ là lần này, người quá kiêu ngạo.”

“Ông nội, ta cho người một tay, ta một tay nhéo chết người!”

Vừa nói, anh vừa đi về phía Vương Mĩ Lệ với một nụ cười toe toét.

Khi chỉ còn cách Vương Mĩ Lệ năm mét, Vương Mĩ Lệ từ từ quay lại và liếc nhìn anh.

Cái liếc mắt này khiến tên đầu trọc chột giật mình.

Bởi vì trong mắt Vương Mĩ Lệ có điều gì đó khiến anh sợ hãi.

Chính xác nó là gì, cái đầu hỏi không thể nói được.

Nhưng mà, lúc này Vương Mĩ Lệ đột nhiên lên tiếng: “Không ngờ là Đạo gia lại phái hai đệ tử hào môn nhất.”

Nghे đến đây, tên đầu trọc càng thêm kinh ngạc: “Người ... người là ai?”

Vương Mĩ Lệ nhàn nhạt nói: “Nếu như hàng xóm hợp lực, nhìn vẫn là có chút không may, Youshe ngẫu nhiên bị súng bắn chết, cho nên...”

Nói đến đây, Vương Mĩ Lệ đột nhiên bắn.

Tốc độ của anh quá nhanh, cái đầu hói của người hàng xóm bên trái chỉ thấy anh di chuyển, liền xuất hiện ở trước mặt anh.

Người hàng xóm bên trái đã bị sóc, và vội vàng giáng cho Vương Mĩ Lệ một cú đấm.

Vương Mĩ Lệ cũng nắm đấm lại.

“Bùm!” Một tiếng, hai nắm đấm va vào nhau.

“Phốc!” Phun ra một ngụm máu, người hàng xóm bên trái bay ra như điều đứt dây.

Chạy xa bảy hoặc tám mét, va phải một cái cây, và sau đó rơi xuống đất.

Vừa định đứng dậy, Vương Mĩ Lệ đã giẫm lên ngực cô và không thể cử động.

“Cái này... không thể nào!” Zuo hàng xóm ánh mắt kinh hãi: “Người vừa rồi che dấu thực lực sao?” Máy tính:

Lúc này, Vương Mĩ Lệ đưa tay ra và từ từ cởi bỏ chiếc mặt nạ màu đen của mình.

Khi tôi nhìn thấy khuôn mặt của Vương Mĩ Lệ, biểu cảm trên khuôn mặt của người hàng xóm đã bị đóng băng.

“Chủ ... Bác chủ!”

Vương Mĩ Lệ ngờ ngạc hỏi: “Còn lời cuối cùng để lại sao?”

Cơ thể của người hàng xóm bên trái bắt đầu run lên.

Lần này anh thực sự sợ hãi.

“Bác chủ, bác có thể tha mạng cho cháu không!” Anh cầu xin.

Vương Mĩ Lệ thờ ơ lắc đầu: “Không!”

“Tại sao?” Người hàng xóm bên trái kinh hãi hỏi.

“Bởi vì bạn đã di chuyển một người không nên di chuyển!”

Vương Mĩ Lệ.

Người hàng xóm bên trái nhìn khó hiểu: “Ai?”

“Trình Uyên!” Vương Mĩ Lệ lạnh lùng nói, “Anh ấy là em trai của tôi, nói cách khác, anh cũng nên gọi anh ấy là chú.”

“Hả?” Người hàng xóm bên trái bàng hoàng.

Mệnh lệnh mà Đạo Trưởng giao cho anh và You She là tìm cơ hội săn và Tiêu Viêm thử chúng ở Đảo vàng.

Lúc trước khi gặp Trình Uyên, anh ấy không quan tâm đến Trình Uyên.

Thật bất ngờ, anh ta hóa ra là một hậu duệ của dòng dõi Vân Dĩ Hà, và anh ta vẫn ở trên anh ta trong các thế hệ lặp lại.

Vương Mĩ Lệ nói: “Su phụ đã nói rất lâu trước rằng đệ tử của dòng dõi Bác lần đầu tiên phản nghịch, người gặp hắn cũng không cần tỏ vẻ thương xót.”

“Ta đánh không được Tiêu Dao, nhưng giết người tiêu tằm cá cũng không thành vấn đề.”

Nghe đến đây, người hàng xóm bỏ đi bàng hoàng: “Bác chủ ơi, xin tha mạng cho cháu!”

“bùm!”

Vương Mĩ Lệ đá nó dữ dội, trong tích tắc có tiếng động lớn, người hàng xóm bên trái bẻ gãy cây đũa sau, vẹo cổ, đứt hơi.

Vương Mĩ Lệ từ từ thu chân lại, xoay người đi về phía sau không thèm nhìn anh.

“Chỉ cần Vương Mĩ Lệ của tôi vẫn còn ở đó, tôi sẽ không cho phép bất kỳ ai xúc phạm em trai và Chị gái của tôi!” Anh nhẹ nói.

Khi quay trở lại thuyền, Vương Mĩ Lệ đeo mặt nạ lên mặt lần nữa, sau khi đi ngang qua cabin nơi thử đồ, cô dừng lại và liếc nhìn nó, sau đó bình tĩnh bước đi.

Một lát sau.

Một đội cũng quay trở lại.

Lý Dương cư nhiên bị đè lại.

Bạch An Tương bị thương, Lý Nam Địch vội vàng đi băng bó cho cô ấy.

Cabin, trong một phòng riêng biệt.

Lý Nam Địch giúp Bạch An Tương cắt bỏ phần trên của cô ấy, đôi mắt của cô ấy mở to.

“Chuyện xảy ra như thế nào?” Nhìn thấy vết thương của Bạch An Tương, cô ngạc nhiên hỏi: “Ai làm anh bị thương?”

Bạch Cẩm Tú cắn chặt môi dưới, trán lấm tấm những hạt mồ hôi mịn, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh đáp: “Tôi tự làm mình bị thương.”

“Hả?” Lý Nam Địch.

Bạch An Tương hít sâu một hơi: “Không nói cho hẳn.”

Lý Nam Địch im lặng.

Cô đột nhiên cảm thấy Bạch An Tương trước mặt cô đã trở nên rất xa lạ và xa lạ kể từ đó.

“Ừng ục ục!” Một tiếng động lớn truyền đến.

Đột nhiên có người bên ngoài cabin hét lên: “Chúng đang đuổi theo!”

“cảnh báo!”

Chương 575

CHƯƠNG 575

Mọi người bước ra khỏi cabin.

Một chiếc trực thăng vũ trang đột nhiên xuất hiện phía trên họ, và rất nhiều người đã xuất hiện trong rừng vào lúc này.

Đây là người của Lý Đại hà đã đến để giải cứu con trai Lý Dương của mình.

Chắc chắn, ai đó trên trực thăng bắt đầu hét lên.

“Nghe những người trên tàu, xuống thuyền và đầu hàng ngay lập tức, nếu không chúng tôi sẽ nổ súng và cho nổ tung thuyền!”

Trong cabin, Trình Uyên, người đang băng bó trên người, lúc này cũng đã tỉnh dậy.

Khi tôi mở mắt ra, tôi nhìn thấy hai anh trai của Chung Hân và Chung Hoan, những người đang ngồi một bên ngưỡng ngung.

Nhìn thấy Trình Uyên tỉnh lại, Chung Hân vội vàng nghiêng người hỏi: “Đại ca Trình, anh tỉnh rồi, có muốn uống nước không?”

Trung Huân vội vàng đi rót nước.

Nói cách khác, Trình Uyên thực sự rất khát, uống mấy ngụm liền đứng dậy.

“Anh Ran, sao anh lại bị thương thế này?” Hoan Tử hỏi với một chút hoảng sợ.

Trình Uyên vẫy vẫy tay với hai người họ: “Tôi không sao, đừng lo lắng, tôi đã hứa sẽ đưa hai người rời khỏi đây, tôi nhất định sẽ làm được.”

Nói xong, hắn khẽ cười: “Tuy nhiên, hiện tại xem ra đang gặp rắc rối.”

Anh bước ra ngoài, Chung Hân vội vàng bước tới đỡ anh, Trình Uyên nửa đùa nửa thật nói: “Bây giờ anh có thể xóa đi thứ đen trên mặt rồi.”

Chung Hân vốn là một cô gái rất xinh đẹp, nhưng để sống sót trên Đảo Vàng và giữ thân hình của mình, cô không còn cách nào khác là giả vờ xấu xí.

Khi nghe những lời này, quang mắt của Chung Hân đột nhiên đỏ lên.

Con gái không thích xinh thì bảo sao.

Khi đi ngang qua căn nhà gỗ nơi Tiêu Viêm đang ở, Trình Uyên nhìn thấy Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch cũng vội vàng chạy đến để giúp Trình Uyên.

Thấy ánh mắt cô có chút né tránh, Trình Uyên muốn hỏi gì đó, nhưng biết không phải lúc này nên không hỏi.

Thay vào đó, tôi hỏi một câu hỏi khác: “Có loại thuốc nào uống lâu khiến người gầy yếu không?”

“Ồ, tốt hơn là không nên tử vong, không có bất kỳ tác động tiêu cực nào.”

Lý Nam Địch gật đầu: “Ừ.”

“Chỉ cần có nó.”

Nói xong Trình Uyên run rẩy bước ra khỏi cabin.

Một Tiêu Viêm là một rắc rối lớn.

Thật đáng tiếc khi chết, rốt cuộc cô ấy còn biết rất nhiều bí mật mà họ không biết, không chết thì phải chữa thương cho cô ấy, một khi cô ấy lấy lại sinh lực thì không ai như Trình Uyên là đối thủ của cô ấy.

Ra tới boong tàu, Trình Uyên không khỏi nhắm mắt đón làn gió biển hơi mặn, trong lòng chợt thấy sáng khoái hẳn lên.

Nhìn Lý Dương bị trời thành Tử Lôi ngồi xồm trong góc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Anh nhìn lên chiếc trực thăng đang bay lượn trên bầu trời và dòng người đang từ từ tụ tập. Vẻ mặt của Trình Uyên vô cùng

bình tĩnh.

Anh ta thoát khỏi khuôn mặt tái nhợt của Chung Hân, người đã làm cho người tái nhợt sợ hãi, và Lý Nam Địch, người có vẻ lo lắng, bước đến trước mặt Lý Dương. Máy vi tính:

Hắn túm tóc, túm, trối trên thuyền, chỉ thẳng vào chiếc trục thẳng trên bầu trời mà quát: “Nào, bắn tôi!”

Tất cả mọi người trên trục thẳng đều trông nghiêm trang, không ai dám chủ động nổ súng.

Bởi vì Lý Dương vẫn còn trên tàu.

Một người đàn ông thò đầu ra khỏi cửa trục thẳng và hét lớn với một tiếng còi lớn: “Hãy để chúng tôi làm chủ, chúng tôi sẽ tha mạng cho ông”.

Trình Uyên chế giễu điều này.

Anh ta nói với Bạch Long: “Ra lệnh, hãy chèo thuyền.”

“Về nhà thôi!”

Người đàn ông có vẻ lo lắng khi thấy thuyền sắp sửa nổ máy, lại hét lớn: “Tôi khuyên cô nên suy nghĩ kỹ. Nếu để thiếu gia đi, chúng tôi có thể tha chết cho cô, nhưng nếu cô còn muốn đi của cậu.” theo cách riêng, bạn sẽ bị chôn vùi trong biển.!”

Nghे vậy, Trình Uyên khế mỉm cười, lấy con dao trên tay Trần Thành ra, cửa vào đui Lý Dương.

“gì!”

Lý Dương hét lên một tiếng ngay lập tức.

Những người trên máy bay bị sốc.

“Dừng tay! Tên khốn kiếp ngươi làm sao vậy? Dừng làm tổn thương thiếu gia của chúng ta.”

Trình Uyên chế nhạo, “Câm miệng!”

“Benima mắng, chúng ta không cần ngươi tha cho chúng ta không chết sao? Nếu có năng lực, ngươi có thể bắn!”

” bắt lấy lại Thả hắn ra? Đây không phải là vừa cởi quần đánh rắm sao?”

“Là phân trong đầu của người, hay là chúng ta ngốc?”

“Không có chân thành trong đàm phán, nói về Nima, tránh ra!”

Những người trên máy bay hoàn toàn chết lặng.

Họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nhìn con tàu rời Đảo Vàng và đi về phía sâu của biển.

Trực thăng được tô điểm bằng tàu, tức là không dám đến quá gần, không dám đến quá xa vì sợ Trình Uyên sẽ tấn công Lý Dương lần nữa.

Sau khi rời Đảo vàng và bắt tay vào con đường trở về, trong lòng Trình Uyên có nhiều cảm xúc lẫn lộn.

Anh chợt nhận ra mình chưa thấy bóng dáng của Bạch An Tương, anh không khỏi kinh ngạc hỏi: “Vợ tôi đâu?”

“Chị dâu mệt, trong phòng nghỉ ngơi đi.” Lý Nam Địch nhanh chóng đáp.

Mọi người nhìn tôi, tôi nhìn bạn, tất cả đều im lặng.

Trình Uyên không nghĩ nhiều.

Có khoảng cách giữa Đảo vàng và đất liền, trên tàu có dự trữ nhiên liệu, nhưng không có vấn đề gì, nhưng máy bay trực thăng sẽ không hoạt động.

Họ theo dõi một lúc rồi quay trở lại.

Ngay sau đó, một số thuyền cao tốc xuất hiện ở phía xa.

Lúc này, Lý Dương đau đớn lẫn lộn trên mặt đất. Anh ta còn hét lên: “Xin tha cho tôi, tôi muốn cho gì thì cho, tôi có vàng!”

Mọi người chế nhạo điều này.

Trình Uyên nhìn chiếc thuyền cao tốc đang đuổi theo phía xa, không khỏi hỏi Lý Dương: “Nói thật, cậu đã giết bao nhiêu người rồi?”

Lý Dương vội vàng lắc đầu: “Không phải, ta không có tụi tay giết người.”

“Người đã ra lệnh giết thuộc hạ.” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Lúc này Lý Dương không dám nói dối, nhất là khi tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng của Trình Uyên.

“Nhớ ... tôi không thể nhớ rõ,” anh nói.

Một hoàng đế bản địa có thể làm bất cứ điều gì mình muốn nhưng không chịu sự kiểm soát của hệ thống nào, không nhớ mình đã giết bao nhiêu người, xem ra có thể có lý.

Trình Uyên túm tóc Lý Dương một lần nữa và kéo anh ta ra sau boong tàu như một con chó chết, quay mặt về hướng của những chiếc du thuyền.

“Quỳ xuống!” Anh lạnh lùng hét lên.

Lý Dương chân nhân kinh hãi.

Sau đó, Trình Uyên quay người bước đến gần cô gái béo và nói: “Cho tôi mượn thanh đại kiếm.”

Con dao to của cô gái béo khác với người thường, con dao của cô ấy rất to và nặng, ngay cả khi Trình Uyên cầm cũng hơi khó cầm.

Anh ta lôi con dao và bước đến chỗ Lý Dương.

Khi Lý Dương nhìn thấy con dao lớn, anh ta sợ hãi muốn đi tiêu.

“Không, không ... Đừng giết ta, đừng giết ta! Người yêu cầu ta làm gì đều được!”

Trình Uyên thờ ơ nói: “Người có bao giờ nghĩ rằng những người bị anh chơi đến chết lại cầu xin người bằng cách này không?”

Lý Dương lắc đầu nguầy nguậy: “Không phải, ta chưa từng giết ai, ta chỉ nói nhảm!”

Chiếc xuồng cao tốc ở đằng xa đã rất gần rồi, lại có người bóp còi và họ hét lên.

“Nghe tiếng tàu phía trước, các người đã bị vây rồi, để thiếu gia chúng ta đi, chúng ta có thể để cho các người đi.”

“Nghe này, tôi vẫn đang đàm phán các điều khoản với tôi.”
Trình Uyên chế nhạo nói với Lý Dương: “Có lẽ anh đã quen

với việc xa cách rồi. Đến lúc này, người của anh cho rằng quyền chủ động nằm trong tay họ, còn anh thì nghĩ là anh đang để nó trôi đi. Chúng tôi rời đi, đó là một Ron tuyệt vời! ”

“Nhưng tôi không sợ!”

Anh đối mặt với những chiếc tàu cao tốc chạy sau mình và cười: “Nào, mời các bạn xem Chương trình!”

Chương 576

CHƯƠNG 576

Đang truy đuổi những người trên tàu cao tốc, nhìn thấy cảnh này mà chết lặng.

“Hắn, hắn làm sao vậy?”

“Người đó cũng không dám cho Thiếu gia ... bãm ra!”

“Đánh rắm, cho hắn 10.000 đống khí, trên Kim đảo còn có ai dám động nhà họ Lý của chúng ta? Hơn nữa vẫn là lão sư.”

“Nhưng đây không phải là Đảo Vàng nữa.”

“Uh ... điều đó không thể, trừ khi anh ta bị điên.”

“Bất kể như thế nào, lại để cho ta uy hiếp hắn. Nếu thiếu gia có chút khuyết điểm, ông chủ sẽ không tha cho chúng ta.”

Vì vậy, người đàn ông lại giương sừng và hét vào mặt con tàu đang đến gần: “Hãy nghe người trên tàu, nếu các người dám làm tổn thương thiếu gia của tôi, các người sẽ phải trả giá rất đắt!”

Trình Uyên nheo mắt.

Mấy ngày nay cơ thể suy nhược quá.

Đôi mắt với gió biển, cảm giác hơi run rẩy.

Nhưng dù vậy, anh ta vẫn giữ con dao lớn trên tay.

“Một cái giá đắt?”

Anh ta chế nhạo và hỏi: “Làm sao có thể tệ được?”

Bên kia không khỏi dừng lại.

Lúc này, Trình Uyên đang rất vất vả để nâng con dao rất to của Cô Béo lên.

“Lúc này, người còn dám uy hiếp ta?”

“Hôm nay ta cho ngươi xem người uy hiếp ta sẽ ra sao!”

Nhìn thấy dao của Trình Uyên đều giơ lên, Lý Dương sợ hãi hét lên: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi, tôi sẽ đụ tổ tiên của các người, lũ khốn kiếp này làm cái trò gì mà kích thích anh ta vào lúc này? Tôi. .. Tôi sẽ không để bạn ra đi bởi một con ma. ”

“phun!”

Con dao đã vẽ một vòng cung rất đẹp.

Máu bay lên trời, như cầu vồng phun xuống biển.

Giọng nói của Lý Dương cũng đột ngột dừng lại, bởi vì đầu anh ta lặn xuống biển như một quả bóng, và thân thể anh ta ngã vào mạn thuyền.

Không khí tại chỗ yên lặng.

Đó là một sự im lặng chết chóc.

Những người trên tàu cao tốc choáng váng.

Ngay cả những người đứng sau Trình Uyên cũng bị sốc.

Rất nhiều người trong số này đã giết người, nhưng nếu bạn thực sự muốn nói rằng, giống như một cuộc tàn sát, với một con dao lớn, trước mặt rất nhiều người, giống như một cục hình, chặt đầu một người, thật sự không có ai làm hết. .

Với một cú đâm, đầu rơi xuống đất.

Điều này đủ gây sốc và răn đe.

Da của nhiều người trở nên nhợt nhạt.

“A!” Chung Hân sợ hãi hét lên, nhanh chóng lấy tay che mắt, sau đó quay đầu lao vào vòng tay của Trần Thành.

Vốn dĩ Trần Thành vẫn còn nhiệt tình với con dao này, còn cao hứng cầm dao đi, nhưng đột nhiên bị một cô gái gầy gò kinh hãi ôm vào trong lòng, anh chàng cứng rần kia bỗng ngo ngác.

Mặt anh đỏ bừng.

“Ngươi dám giết thiếu gia của chúng ta!”

“giết nó!”

Lúc này, một tiếng gầm vang lên từ tàu cao tốc phía đối diện, và sau đó có người trên tàu rút súng nhắm vào Trình Uyên.

“Cúi xuống!”

Khi thấy vậy, Bạch Long gầm lên, mọi người vội vàng trèo xuống.

Trần Thành cũng ngã xuống đất, nhưng Chung Hân vẫn nằm trong vòng tay anh.

Không hiểu vì sao, khoảnh khắc Chung Hân được ôm anh vào lòng, trong đầu anh chợt lóe lên hình bóng em gái.

Mặc dù lần cuối cùng anh nhìn thấy em gái của mình, cô ấy chỉ mới bảy tuổi, và anh chỉ mười tuổi.

Không rõ là như thế nào, nhưng đột nhiên, anh muốn bảo vệ người phụ nữ yếu đuối trong vòng tay của mình.

Vì vậy, anh mạnh mẽ vòng tay ôm cô và bảo vệ cô bằng cơ thể của mình.

...

Nhưng Trình Uyên đã nhật xác chết không đầu của Lý Dương và đứng trước mặt anh.

“Bùm bùm!”

Vài tiếng súng.

Những người đuổi theo bắt đầu bắn vào con tàu, nhưng mép tàu cao hơn một mét, một khi mọi người xuống dưới thì sẽ không có chuyện gì xảy ra, suy cho cùng, viên đạn không phải là quả bóng cong dưới chân Beckham.

Và không thể có bất kỳ vũ khí hạng nặng nào trên tàu cao tốc.

Sau một hồi quay, các tấm ván gỗ trên tàu không thay đổi, ngoại trừ một vài lỗ thủng nữa.

Đúng lúc này, bốn người đột nhiên lao ra, lấy ra súng tiểu liên, “Đa Đa Đa ...” tại thuyền cao tốc tới gần là một trận hỏa diễm.

Nổ từ cao đến thấp, cộng với súng tiểu liên trong tay họ.

Ngay sau đó một số sư phụ đầu tiên đã bị giết.

Các tàu cao tốc còn lại thấy hỏa lực không phải là đối thủ, liền kinh ngạc quay mũi tàu, tăng tốc tẩu thoát.

Một phút sau.

Trình Uyên đứng dậy và ném thi thể còn sót lại của Lý Dương xuống biển.

Những người khác cũng đứng lên.

Ném con dao về phía cô gái mập mạp, Trình Uyên lại đột ngột ngồi xuống boong.

Nhìn thấy một đám người vây quanh, Lý Nam Địch lo lắng hỏi: “Các người sao vậy?”

Trình Uyên ngược nhìn đám đông, có chút ngưng ngùng hỏi: “Trên tàu có gì ăn không?”

...

Trong nhà hàng cabin, đối mặt với một đồng đồ ngon trên bàn, miệng Trình Uyên đầy dầu.

Anh rất đói, những thứ này trước đây anh thường không cho rằng tài nấu nướng là giỏi, hóa ra giờ phút này lại cực kỳ ngon.

Khi anh gắp ăn, Trình Uyên nắc lên, và khi anh nhìn lên, anh nhận ra rằng có một đám người đang nhìn anh ăn.

Khuôn mặt già nua đỏ bừng, không khỏi tức giận giả bộ: “Cút đi, tôi phải làm sao, cút khỏi đây!”

Một nhóm người đột nhiên phá lên cười rồi giải tán.

Trong đám người, Trình Uyên thấy một bóng người rụt rè nên vội vàng gọi: “Chung Hân!”

Chung Hân run lên và không thể không quay lại, rụt rè nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên chỉ vào chỗ ngồi đối diện, cười nhẹ nói: “Ngồi đi.”

Chung Hân do dự một chút, vẫn ngồi đối diện với Trình Uyên, giọng nói run run: “Đại ca Trình, anh ... thật sự rất tuyệt vời.”

Trình Uyên giật mình, sau đó lắc đầu cười khỏ: “Ý anh là tôi giết Lý Dương đúng không?”

“Đồng ý!”

Người dân ở khu vực số 3 Đảo vàng căm ghét Lý Dương, vì hấn mà chết không biết bao nhiêu người, nhưng ai cũng không dám nói.

Tất cả những người nghèo đều muốn thoát khỏi Đảo vàng, một trong những lý do là gia đình Li.

Sau khi Chung Hân nặng nề gật đầu, anh ta đột nhiên lắc đầu nói: “Đều không phải, người còn trẻ như vậy ... thật sự là rất đáng kể có nhiều người nghe lời người.”

Nghe vậy, Trình Uyên cười giễu cợt nói: “Chung Hân, người lo lắng quá, ta vừa vặn có lão công.”

Khi nói về một ông già tốt, Trình Uyên cảm thấy vô cùng phức tạp.

Anh nhớ những gì Tiêu Viêm đã nói: Anh là người được chọn, chỉ là một con tốt trong một trò chơi vô danh.

Trước đó, Laozi của anh ta đã sử dụng anh ta như một quân cờ.

Một ông già như vậy ... hehe.

Đưa tay ra xoa xoa mặt, Trình Uyên lại thở ra một hơi, nhất thời như muốn nôn ra hết những thứ không vui này.

Nở một nụ cười khá tự nhiên, anh hỏi Chung Hân: “Bạn đã đến Đảo vàng từ khi còn nhỏ. Bạn có thể rất xa lạ với các thành phố ở đại lục. Bạn đã nghĩ về việc làm gì đó trong tương lai chưa?”

Chung Hân bắt giác cúi đầu xuống.

Một ánh mắt sững sờ trong mắt cô ấy không thể giúp được gì.

Một lúc sau, anh ta lại lắc đầu, bất lực nói: “Tôi không biết, tôi không biết mình có thể làm gì.”

Trên thực tế, Trình Uyên đã đoán được câu trả lời của cô.

Thật là, những người như bọn họ từ nhỏ đã theo cha mẹ đến Đảo Vàng tìm vàng, một ngày sau khi lớn lên đột nhiên trở về đất liền, bạn đưa cho anh một chiếc điện thoại di động và nói cho cô biết thế nào là Internet, thế nào là phát sóng trực tiếp, và self-media là gì. Chắc hẳn cô ấy đã chết lặng ngay lập tức.

Và vì Trình Uyên đã đưa họ ra khỏi luyện ngục, anh ấy nghĩ mình phải có trách nhiệm với tương lai của họ.

Đó là lý do tại sao tôi hỏi.

“Nói cách khác, cậu không biết làm thế nào để nuôi sống bản thân trong tương lai?” Trình Uyên hỏi.

Chung Hân mím môi và buồn bã gật đầu.

Tuy nhiên, tại thời điểm này.

“Tôi sẽ cho cô ấy ăn!” Một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên

Chương 577

CHƯƠNG 577

Trình Uyên không ngờ rằng Trần Thành lại ra tay vào lúc này.

Trần Thành vẻ mặt bình tĩnh xuất hiện ở bàn ăn, trầm giọng nói.

Đầu của Chung Hân cúi thấp hơn.

Và Trình Uyên nhìn Trần Thành, rồi Chung Hân, rồi lặp lại lần nữa, ánh mắt đầy ngạc nhiên.

Trần Thành bị ánh mắt của Trình Uyên làm cho ngượng ngùng, trên khuôn mặt hơi tê liệt của anh hiện lên một tia ửng hồng.

Phải nói rằng Trần Thành đã yêu Chung Hân ngay từ cái nhìn đầu tiên, đương nhiên Trình Uyên sẽ không tin, dù gì thì lúc này gương mặt của Chung Hân vẫn còn đầy “nét” chứ đừng nói là xinh đẹp. hơi xấu xí.

Bạn muốn nói không phải yêu sét đánh, Trần Thành hút theo phong cách nào?

Trình Uyên mở miệng muốn nói gì đó, nhưng nhận ra mình không biết phải nói gì nên gật đầu, “Được.”

Chung Hân có vẻ ngoài ưa nhìn, nhưng cô ấy không được học hành, không có kiến thức, không có kỹ năng và thật sự rất tốt nếu tìm được một người như Trần Thành.

Tất nhiên Trần Thành sống cuộc đời liếm máu bằng đầu dao, nhưng không phải Trình Uyên?

Thay vì sự bồi rối và bất lực trong tương lai của Chung Hân, chắc chắn sẽ tốt nếu có Trần Thành làm người ủng hộ.

chỉ.....

Nó phụ thuộc vào những gì Chung Hân nói.

Vì vậy, Trình Uyên hỏi Chung Hân: “Bạn nghĩ gì?”

Chung Hân mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống, giọng nói khẽ như ruồi muỗi: “Tôi ... có một đứa em trai.”

Trần Thành lập tức vỗ ngực: “Ta nâng lên.”

Trình Uyên cười nhẹ nói với Trần Thành: “Cậu tránh ra ngoài trước.”

Trần Thành lần này hiếm khi trở lại miệng, mà là nặng nề gật đầu: “Được.”

Sau khi Trần Thành đi ra ngoài, khuôn mặt của Chung Hân gằn như là một tấm vải đỏ, cô không dám ngẩng đầu nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên suy nghĩ một lúc và nói: “Chung Hân, tôi hy vọng bạn hiểu một điều.”

“Em không kém cạnh ai. Em xinh đẹp nên không cần phải hy sinh bản thân để đổi lấy cuộc sống không lo toan cho anh trai.”

“Nếu người không thích tên đại nhân ngọc ngách kia, không sao cả, ta sau này cũng có thể an bài cho huynh đệ người.”

Tất nhiên, Trình Uyên không có ý định cản trở Trần Thành và Chung Hân, nhưng anh biết rằng khi một người phụ nữ bối rối và bất lực, đó là cách dễ dàng nhất để thỏa hiệp.

Và khi không còn bối rối và bất lực nữa, cô ấy sẽ cảm thấy quyết định ban đầu quá ngu ngốc và vội vàng.

Sau này sẽ hối hận.

Chung Hân cúi đầu không biết nên nói, cô không biết nên nói gì, trong lòng cô thậm chí không nghĩ đến vấn đề này.

Trình Uyên không ép cô phải đưa ra quyết định, khẽ mỉm cười với cô: “Không vội, cô bớt chút thời gian cân nhắc.”

Nói xong đứng dậy rời khỏi nhà hàng.

Khi lên boong tàu, tôi nhìn thấy Trần Thành cao gầy hai thước, cùng Trịnh Chu ở đuôi tàu, mơ màng nhìn trời xanh và biển cả.

“Bạn nghiêm túc chứ?”

Bước tới, lấy ra một bao thuốc lá từ trong túi của Trần Thành, Trình Uyên tự hỏi mình một điều.

Đã lâu không hút thuốc, anh hít một hơi thật to rồi sặc sụa và ho dữ dội.

Trần Thành nghiêm túc gật đầu.

Trình Uyên cười nhẹ nói: “Tôi sẽ bảo cô ấy suy nghĩ lại, nếu có ấn tượng tốt với cô thì sẽ hòa thuận với nhau. Mọi chuyện thật sự xong xuôi. Tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện để đảm bảo rằng cô có.” không phải lo lắng cho phần còn lại của cuộc sống của bạn. ”

Lý Ngụy là một bài học từ quá khứ.

Trình Uyên không muốn bản thân trở thành kẻ thù không đội trời chung, không muốn Trần Thành kết hôn, vì vậy, anh đã bí mật quyết định rằng chỉ cần Trần Thành và Chung Hân trở thành đôi thì anh sẽ không để Trần Thành tiếp tục cuộc sống của liêm máu.

Nhưng mà, Trần Thành ngẩn người nhìn Trình Uyên: “Làm sao vậy?”

“Làm sao vậy?” Trình Uyên ngạc nhiên với phản ứng của anh.

Trần Thành đột nhiên khó chịu: “Làm sao vậy? Tôi nói là tôi nuôi cô ấy, chính là ... loại anh trai với Chị gái... vâng vâng...”

Khi nghe điều này, Trình Uyên đã cười ngây ngô.

“Anh đang cười cái quái gì vậy?” Trần Thành.

Trình Uyên xua tay: “Đúng vậy, cậu không cần giải thích với tớ, chỉ cần trong lòng cậu hiểu là được.”

“Chị gái tôi!” Trần Thành cảm thấy mình bị sỉ nhục rất nhiều, khi chụp thì vung tay như một cầu thủ bóng đá đá quả bóng vào máy bay. Anh bực bội nói: “Không phải như em nghĩ đâu”.

Trình Uyên lấy ra một điều thuốc trong hộp thuốc lá vốn là của Trần Thành, đưa cho Trần Thành: “Đừng lo lắng, đừng lo lắng, nào, hút một điều rồi bình tĩnh.”

Trần Thành giật lại cả thùng thuốc lá: “Đây là của tôi!”

Trình Uyên cong môi.

Sau đó là sự im lặng.

Trần Thành châm điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, nhìn mặt biển lặng yên nhàn nhạt nói: “Ta nhớ tới cùng người nói chuyện.”

“Tôi có một em gái!”

“Năm tôi mười tuổi, cha mẹ tôi qua đời trong một vụ tai nạn xe hơi. Chị gái tôi được bà ngoại đưa về nuôi, nhưng sau này bà tôi mất không biết thế nào, còn chị tôi thì biến mất.”

Sau đó, để tồn tại, Trần Thành học cách giết người.

Trong hai thập kỷ qua, anh ấy hầu như không liên lạc với bất kỳ người phụ nữ nào, và anh ấy gần như quên rằng mình vẫn còn một cô em gái.

Trên boong tàu, Chung Hân sợ hãi hét lên, sau đó trốn trong vòng tay của Trần Thành.

Trần Thành sững sờ.

Vẻ yếu đuối, mỏng manh của một người phụ nữ cần một người đàn ông chăm sóc khiến anh chợt nhớ đến Chị gái mình.

“Vì vậy, lúc đó tôi nghĩ, nếu Chị gái tôi sợ hãi như thế này, tôi cũng cần một người đàn ông để an ủi cô ấy?”

“Tôi nói rằng tôi muốn nuôi cô ấy, không phải vì tôi có động cơ thầm kín, mà vì tôi cảm thấy mình nên làm điều đó. Tôi luôn cảm thấy rằng mình đã làm được điều đó. Những người khác cũng sẽ làm như vậy khi Chị gái tôi bất lực như vậy”.

Nghe xong Trần Thành lời nói, Trình Uyên không khỏi cười khỏ, đột nhiên cảm thấy được chính mình có chút giống như lưu manh lưu lại bụng của quý nhân.

Tuy nhiên, anh cũng chắc chắn rằng Chung Hân chắc chắn không phải là Chị gái của Trần Thành, bởi vì tuổi tác không giống nhau, Chung Hân nhiều nhất là hai mươi hai tuổi, và Chị gái của Trần Thành nên là hai mươi sáu hoặc mười bảy tuổi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Chung Hân lớn lên chưa từng được nam nhân che chở, trước đây cô trốn trong vòng tay của Trần Thành, một cô gái tầm tuổi này nhất định phải thót tim.

Nhưng Trần Thành nói cho anh biết anh không có ý đó?

“Anh có chút lợi hại.” Trình Uyên bất mãn nói.

Trần Thành ngạc nhiên: “Tôi nuôi cô ấy và chăm sóc cô ấy. Tại sao tôi lại hại cô ấy?”

“Ý của bạn không phải vậy, vì vậy bạn không nên cho người khác gợi ý về điều đó.” Trình Uyên nói.

“Tôi không gợi ý!” Trần Thành.

Trình Uyên: “Nhưng những gì người khác nghe được quả thực là kiểu gợi ý.”

“Vậy thì tôi sẽ giải thích ngay bây giờ.” Trần Thànhji nói.

Nói xong định đi vào cabin, nhưng lại bị Trình Uyên giữ chặt.

“Cái gì? Tôi sẽ giải thích rõ ràng!” Trần Thành.

Trình Uyên suy nghĩ một chút rồi nói: “Cô đợi một lát.”

Nói xong, anh ta đầu tiên xoay người đi vào cabin, để lại Trần Thành vẻ mặt ngây người.

Nhìn thấy Chung Hân vẫn ngồi trong phòng ăn, Trình Uyên ngược mắt lên khi thấy anh bước vào, và nhìn anh một cách ngại ngùng.

Vô tình nói, Trình Uyên nắm lấy tay Chung Hân: “Đi theo tôi!”

Chung Hân đi theo Trình Uyên vào nhà vệ sinh với vẻ mặt hốt hoảng, có chút hụt hẫng.

Trình Uyên chỉ vào phòng tắm nói: “Đi, rửa sạch vảy trên mặt.”

Chung Hân do dự, sau đó đi vào phòng tắm.

Không lâu sau, Chung Hân bước ra từ phòng tắm, khuôn mặt trắng bệch và sạch sẽ.

Không quá lời khi miêu tả nó đẹp như tranh vẽ.

Trình Uyên chết lặng.

Chung Hân ngượng ngùng trước Trình Uyên.

Sau đó, Trình Uyên xoay người bước ra khỏi cabin, kéo Trần Thành qua, chỉ vào Chung Hân và nói với Trần Thành, “Đi, giải thích.”

Chương 578

CHƯƠNG 578

Trần Thành có thể nuốt vừa một quả trứng vịt lộn với miệng.

Chung Hân thậm chí còn ngại ngùng và không dám nhìn lên.

“Giải thích đi!” Trình Uyên không chịu thua.

Trần Thành tỉnh táo lại, nắm chặt một bàn tay, trầm giọng nói:
“Chị Chung Hân, xin đừng hiểu lầm. Tôi nói nuôi em thật ra là lấy em...”

“Bùm”

Không đợi anh ta nói xong, Trình Uyên đã đâm vào ngực anh ta, nuốt lời Trần Thành muốn nói.

“Đừng nói nhảm.”

Trình Uyên trừng mắt nhìn anh, sau đó nói với Chung Hân:
“Không sao, anh ấy chỉ muốn nói với anh rằng sau này anh đừng có giở trò xấu xa. Với người đàn ông ngốc nghếch này, không ai có thể bắt nạt được anh.”

Nghe vậy, quầng mắt của Chung Hân chợt đỏ lên.

Nếu một cô gái tuổi teen được đặt trong một ngôi nhà bình thường, tôi sợ rằng cha mẹ sẽ đối xử với cô ấy như một đứa trẻ.

Nhưng khi Chung Hân còn là một thiếu niên, cô không có cha mẹ, một mình cô sống với một người em trai và phải chịu đựng mọi sự sỉ nhục, tủi nhục của mọi người.

Nói một cách thô thiển, tôi đã không tận hưởng cảm giác được che đậy trong một thời gian dài.

Trần Thành đột nhiên đứng lên và nói với cô ấy, tôi sẽ hỗ trợ bạn và tôi sẽ chăm sóc các anh chị em của bạn. Đây là một ý

tưởng rất ngây cuồng đối với Chung Hân. Đó là một câu rất sốc.

Trình Uyên kéo Trần Thành trở lại boong tàu, khiển trách: “Đừng cho người ta hy vọng, rồi cắt đứt hy vọng sống, nếu không thì đừng nói trước như vậy.”

“Nhưng ...” Trần Thành.

Một người đàn ông chưa bao giờ sợ hãi bất cứ điều gì lại có chút hụt hẫng vào lúc này.

“Lão Trần, suýt chút nữa anh nên có một người phụ nữ.” Trình Uyên thở dài, lại lấy bao thuốc từ trong túi Trần Thành ra, quen rồi, lấy ra một điếu châm lửa: “Ba mươi, đúng không?”

Sau đó anh ta cắt nó vào túi của mình một cách không biết xấu hổ.

Trần Thành mặt nhất thời đỏ lên.

“Tôi đã hứa với anh sẽ giúp anh tìm em gái. Anh nói, nếu một ngày nào đó anh tìm được Chị gái của mình, nhưng cô ấy phát hiện ra rằng anh có một người chị khác, cô ấy sẽ nghĩ gì?”, Trình Uyên hỏi Trần Thành: “Chung Hân, anh nghĩ thế nào? ?”

Trần Thành không nói nên lời.

“À mà, Chị gái cậu có đặc điểm gì rõ ràng không?” Trình Uyên hỏi.

Trần Thành suy nghĩ một chút rồi nói: “Trên lòng bàn chân trái của cô ấy có hai nốt ruồi.”

Điều này khiến Trình Uyên không nói nên lời, anh chợt nhớ đến Wei Xiaobao do Zhou Xingchi thủ vai với dòng chữ Anti Qing Fu Ming được viết trên lòng bàn chân.

Anh ta không thể bắt một cô gái và cởi giày của người đó, chỉ cần nhìn vào lòng bàn chân.

Trình Uyên vỗ vai anh: “Cố gắng liên lạc.”

Nói xong, anh ta bước vào cabin.

Đứng trên boong tàu, Trần Thành nhìn chằm chằm mặt biển xanh biếc với đôi mắt có chút thất vọng, thở ra một hơi nặng nề.

Đột nhiên, anh như nghĩ ra điều gì đó.

“Này, trả lại điều thuốc cho tôi!”

...

...

Căn nhà nơi Bạch An Tương đến từ Trình Uyên đầy náo nhiệt.

Anh gõ cửa.

“Em mệt mỏi, anh ngủ đi!”

Cửa không mở, nhưng giọng nói của Bạch An Tương vọng ra từ bên trong.

Trình Uyên hơi giật mình.

Tự giễu nở nụ cười, nghĩ thầm: Ta đã thấy rồi, cũng không vội.

Quay người chậm rãi và đi bộ trở lại.

Khi gặp Lý Nam Địch ở giữa, Lý Nam Địch vẫn than phiền về anh ta: “Anh bị thương nặng như vậy. Nếu anh không nghỉ ngơi trong đó, tại sao anh lại chạy?”

“Nằm đi, em sợ sẽ phải trần trọc một ngày một đêm.” Trình Uyên không khỏi cười khỏ: “Trong lúc còn có chút khí lực, em muốn bù đắp thiếu sót.”

Lý Tinh Trì còn muốn thuyết phục hẳn, nhưng Thừa Hành xua tay, sau đó hỏi: “Người có loại thuốc ta nói cho người sao?”

Lý Nam Địch lắc đầu: “Không có, nhưng tôi mang theo thuốc an thần.”

“Được rồi, hiểu rồi.” Trình Uyên.

...

...

Khi đến căn phòng có vị thuốc đang chờ, Trình Uyên ngồi ngay đối diện với cô.

Tiêu Viêm cũng đã bị Lý Tinh Trì băng bó lại, lúc này anh mới tỉnh, nằm ở trên giường yếu ớt nhìn Trình Uyên, trong mắt tràn đầy cảnh giác.

“Em ăn gì chưa?” Trình Uyên cười nhẹ hỏi.

Hắn Tiêu Viêm qua vẻ mặt lạnh lùng, mím môi không trả lời hắn.

Nhìn thấy bát trên bàn đã cạn, Trình Uyên gạt đầu, sau đó đưa cho cô một viên thuốc: “Ăn đi!”

Nghe vậy, vẻ mặt của hắn ngưng tụ, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi: “Đây là cái gì?”

“Thuốc chống viêm.” Trình Uyên.

“Không thể!” Tiêu Viêm lạnh lùng nói: “Vị nữ bác sĩ đó đã cho tôi uống thuốc chống viêm.

Trình Uyên lại nói: “Thuốc an thần.”

Nghe vậy, Tiêu Viêm thử ánh mắt Trình Uyên tràn đầy oán hận: “Không nghĩ tới!”

“Ăn hoặc chết!” Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Không có chỗ cho việc mặc cả.”

“Anh...!” Tiêu Viêm thử xem.

“Nói rõ tình huống hiện tại, người ở trong tay ta.” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Hương do dự một lúc.

Rõ ràng, cô biết vàng như đời là con dao hai lưỡi.

Cả cô và Trình Uyên đều muốn nhau quên đi đồng vàng.

Tôi muốn giữ bí mật đó.

Có một cách dễ nhất để ai đó giữ bí mật.

Vì vậy, nếu Trình Uyên giết cô vào lúc này, cô sẽ không ngạc nhiên chút nào.

nhưng.

Anh ta không những không giết cô mà còn để người khác cứu cô.

Điều này khiến cô bối rối.

“Sao anh lại làm thế này?” Tiêu Viêm lạnh lùng hỏi.

Trình Uyên không giấu giếm, nói thẳng với cô: “Cô biết rất nhiều bí mật mà tôi không biết, và tôi muốn bóp chết những bí mật này của cô.”

“Nếu tôi nói cho anh biết, làm sao anh có thể biết những gì tôi nói là đúng hay sai.” Tiêu Viêm khinh thường nói.

Trình Uyên cười nhẹ: “Tôi tự nói được.”

“Hừm, đi trong mộng!” Tiêu Viêm hừ lạnh.

“Đó là chuyện cần nói, ăn ngay đi.” Truyền thuốc cho người Tiêu Viêm lại.

Tiêu Viêm mặt tối và vắn theo hướng khác.

Trình Uyên thở dài, đứng dậy véo cằm cô, anh vừa đưa viên thuốc vào miệng cô, vừa đề lên vết thương cho cô.

“A!” Tiêu Viêm kêu lên một tiếng đau đớn, mấy viên thuốc tự nhiên chui vào cổ họng.

Khi Trình Uyên buông cô ra, ánh mắt cô gần như bùng cháy.

“Tôi sẽ nói cho vợ anh biết, anh đã hôn tôi!” Tiêu Viêm tức giận nói.

Trình Uyên đứng thẳng người, xoay người bước ra ngoài, nhàn nhạt đáp: “Nếu cậu dám nói, tôi sẽ đánh bay cả 24 cái răng trong miệng cậu!”

Những gì anh ta nói khiến Tiêu Viêm không khỏi rùng mình, dựng cả tóc gáy.

Nhưng cô vẫn rất không tin tưởng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đồ ngốc, thật không hiểu lẽ thường. Có 2832 cái răng trong miệng một người.”

...

...

Khi Trình Uyên vừa bước ra khỏi cabin để về phòng nghỉ ngơi, Lý Hải Tân đột ngột chạy tới.

“Ôi không!”

Anh đưa điện thoại cho Trình Uyên với vẻ mặt trịnh trọng.

Trình Uyên sững sờ trong giây lát, theo nhận thức của mình, Lý Hải Tân hiếm khi có lúc hoảng sợ như vậy.

Tôi nhìn vào điện thoại và thấy rằng đó là một tin nhắn văn bản nặc danh.

“Năm chiếc trực thăng vũ trang của gia tộc Đảo vàng Li với vũ khí hạng nặng đang đuổi theo cậu chạy trốn!”

Vẻ mặt của Trình Uyên thay đổi rõ rệt: “Ai là người đưa ra thông tin?”

“Ăn danh, tôi không biết.” Lý Hải Tân.

Rõ ràng, ai đưa thông tin không quan trọng, quan trọng là thông tin đó đúng hay sai, nếu đúng thì rất nguy hiểm.

Để trả thù cho Lý Dương, gia tộc Li chắc chắn sẽ cho nổ tung họ.

Và đây chỉ là một con tàu du lịch bình thường không có vũ khí gì cả.

Đây lại là trên biển.

Chương 579

CHƯƠNG 579

“Trên thuyền có bao nhiêu áo phao?” Trình Uyên cau mày hỏi.

Lý Hải Tân trả lời: “Chỉ có hai chiếc xuồng cứu sinh là không đủ, nhưng có đủ áo phao cho một người”.

“Phân phát áo phao trước.”

– Trình Uyên nói rồi vội vã đến buồng lái trên mũi tàu.

Hoa tiêu trong buồng lái là thủy thủ đoàn chuyên nghiệp trên con tàu này, và bản thân hoạt động kinh doanh cho thuê bao gồm việc thuê những người này.

Vốn dĩ những thuyền viên này nghĩ rằng Bạch An Tương và những người khác chỉ đi biển cho vui, nhưng ai biết rằng họ lại gặp phải chuyện như thế này.

Khi đến Đảo Vàng, họ rất ngạc nhiên, vì không thấy hòn đảo này trên bản đồ.

Cuộc đấu súng diễn ra sau đó khiến các thành viên phi hành đoàn này càng thêm sợ hãi.

Vì vậy, sau khi biết Trình Uyên là thủ lĩnh của những người này, tất cả mọi người từ phi hành đoàn đến thuyền trưởng đều kính nể Trình Uyên.

“Có mảnh đất nào gần đây không?” Trình Uyên hỏi.

Một người đàn ông trạc 50 tuổi nhanh chóng bật định hướng: “Ông chủ, cách đó mười hải lý có một nhóm đảo và bãi đá ngầm.”

Nghe vậy, Trình Uyên nhanh chóng nói: “Mau tới đó.”

“Được!” Nhìn thấy vẻ nghiêm túc của hắn, người đàn ông ngoài năm mươi tuổi không dám, vội vàng gọi thủy thủ quay mũi tàu đi về phía đảo.

Lý Hải Tân cũng vội vàng đến buồng lái và nói với Trình Uyên: “Tôi đã liên lạc với Hoàng Đại Cường và nhờ anh ấy tìm một chiếc thuyền để đón chúng tôi nhanh chóng.”

Trình Uyên gật đầu.

“Bây giờ là lúc chạy đua với thời gian, Thuyền trưởng, lái tàu cho tôi!”

Vẻ mặt đội trưởng căng thẳng: “Vâng ... Vâng!”

“Anh Lý, đi tập hợp mọi người lại và chuẩn bị đáp xuống đảo.”

Lý Hải Tân gật đầu.

Mười hải lý gần như tương đương với khoảng cách 18 km, vì đây là con tàu 14 hải lý nên sẽ sớm đến được các đảo và bãi đá ngầm.

Chúng được gọi là đảo và đá ngầm vì diện tích nhỏ.

Lớn hơn là 0,4 km vuông và nhỏ hơn thậm chí là 0,1 km vuông. Có hơn một chục thưa thớt.

Khi đến các hòn đảo và bãi đá ngầm, Trình Uyên không cho mọi người xuống tàu mà chia người đi từng phần tiếp theo của mỗi hòn đảo.

Gần đến lúc mọi người phải xuống.

Trình Uyên hỏi các thành viên phi hành đoàn xuống tàu cuối cùng: “Ai trong các bạn có can đảm?”

Lúc này không ai dám nói nữa.

“Con tàu này có thể không được giữ lại, nhưng anh cứ yên tâm sau khi về đất liền, tôi sẽ đền bù mọi tổn thất cho anh.”

“Nhưng trước đó, chúng ta phải dẫn mục tiêu ra xa khu vực này, và tàu phải ra khơi.”

“Nó có thể nguy hiểm, vì vậy...”

“Vì vậy, tôi cần một thuyền viên có thể chèo thuyền và làm việc này với tôi.”

Trong số những người xuống tàu cuối cùng có Trần Thành và Chung Hân Chung Hoan.

Nghe được những lời này, sắc mặt Trần Thành biến đổi trầm trọng, bước lên phía trước nghiêm nghị nói: “Không được, chuyện này quá nguy hiểm. Người không thể đi. Là ta đi.”

Trình Uyên đanh thép: “Câm miệng đi, anh nghe tôi hay tôi nghe anh?”

“Bạn đã quên những gì bạn đã hứa?”

Trần Thành khó chịu nói: “Như vậy không được!”

“Không có chỗ cho thương lượng!” Trình Uyên lại hét lên.

Mọi người đều biết đây là một việc vô cùng nguy hiểm, Trình Uyên đương nhiên cũng hiểu, nhưng vào lúc này, nhất định phải làm.

Nếu không, tất cả kẻ thù sẽ được đưa đến đây, và nếu chúng bắn phá, tất cả mọi người sẽ chết.

Trình Uyên không muốn mạo hiểm, nhưng ai sẽ đi nếu anh ta không?

Hãy để Trần Thành Bạch Long những người này đi?

Họ đều ở đây để tự cứu mình, và họ đều là những người anh em đã theo họ từ lâu.

Đúng vậy, Trình Uyên không coi họ là cấp dưới, mà là anh em.

Cũng giống như Lý Ngụy, bất cứ cái chết nào cũng khiến Trình Uyên cảm thấy tội lỗi và tự trách bản thân.

Nhưng nếu không có ai đi giữa họ và các thành viên phi hành đoàn không biết nhau tự đi, họ sẽ không làm điều đó.

Trình Uyên khó chịu nói với Trần Thành, “Không có chỗ để đàm phán, và chúng ta không có thời gian để thảo luận. Đừng làm phiền.”

Trần Thành không phải là người thiếu hiểu biết, cuối cùng nghiền răng nghiền lợi không tranh cãi với Trình Uyên nữa.

Mặt khác, những thuyền viên đó nhìn tôi và tôi nhìn bạn một cái, nhưng không ai nói gì cả.

Nó trái ngược hẳn với cuộc chiến của Trần Thành và Trình Uyên.

Trình Uyên nói: “Đây là vấn đề sinh tử của tất cả mọi người, nếu tôi có thể chèo thuyền, tôi sẽ không để các bạn chấp nhận rủi ro, nhưng tôi không thể chèo thuyền. Vì vậy, phải có người có thể chèo thuyền cùng với tôi.” ”

“Tôi hứa nếu người đi cùng tôi còn sống trở về, tôi sẽ thưởng cho anh ta 10 triệu. Nếu không may, tôi sẽ bồi thường cho gia đình anh ta 50 triệu”.

Mọi người lại nhìn nhau.

Như câu nói, dưới phần thưởng phải có một người dũng cảm.

Nhưng sự sống và cái chết, tiền bạc, đã lùi lại phía sau.

Không ai tự giới thiệu.

Lúc này, vị thuyền trưởng ngoài năm mươi tuổi thờ dài nói:

“Tôi sẽ đi cùng anh.”

“Những đứa trẻ này vẫn còn trẻ, tôi đã hơn năm mươi.”

Trình Uyên gật đầu với nó: “Làm ơn.”

Thuyền trưởng lại đặt chân xuống tàu, Trình Uyên quay người đi vào cabin cùng với anh ta.

“Bùm!” Có một âm thanh.

Chưa kịp chuẩn bị, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy sau gáy đau nhói, mắt tối sầm lại rồi ngất đi.

Trần Thành lợi dụng sự không chuẩn bị của anh ta và tấn công anh ta.

Cảnh tượng này khiến mọi người choáng váng.

Đây là Trần Thành, với việc White Bear bị thay thế, với sức mạnh hiện tại của Trình Uyên, cuộc đánh lén có thể không thành công. Và điều mà Trần Thành giỏi nhất là các cuộc tấn công lén lút.

“Anh làm gì vậy?” Hoan Tử không hiểu, vội vàng đỡ lấy Trình Uyên khỏi tay Trần Thành.

Trần Thành không dừng lại hay từ chối, và giao Trình Uyên cho Hoan Tử.

“Anh ấy khác với tôi. Anh ấy có một người vợ, một gia đình và một nhóm anh em sẵn sàng vào sinh ra tử vì anh ấy. Nhưng tôi chỉ có một mình”. Trần Thành cười nhẹ nói: “Khi anh ấy chết đi, rất nhiều người ta sẽ buồn, còn tôi thì... tôi chết mất, có lẽ chẳng ai quan tâm”.

“Vậy nếu nhìn theo cách này, tốt nhất tôi nên đi.”

Nói xong, Trần Thành quay người kiên quyết đi về phía cabin.

Nhưng lời nói của anh ta khiến cơ thể Chung Hân run lên.

Cô nghĩ đến bản thân và nghĩ, nếu cô chết trên Đảo Vàng, anh trai cô có thể là người duy nhất buồn, và những người khác có thể không quan tâm chút nào.

Mặc dù những lời của Trần Thành không chứa đựng cảm xúc, nhưng chúng có thể chỉ nói lên sự thật.

Nhưng tai nghe của Chung Hân đã khiến cô ấy cộng hưởng.

Cùng lúc đó, tim tôi đập rộn ràng.

“Anh Trần!” Chung Hân đột ngột hét lên.

Trần Thành, người đang chuẩn bị vào cabin, dừng lại.

“Anh Trần, em đang đợi anh, anh phải sống sót trở về!” Mím môi, Chung Hân đột nhiên buông dưỡng khí hét lên với Trần Thành.

Tại thời điểm này, không có gì ngại ngùng để nói về.

Đó giống như một lời khuyên nhủ thông thường nhất của người phụ nữ đối với người chồng vắng nhà.

Trần Thành thân thể hai thước cũng đột nhiên chấn động.

Câu nói của Chung Hân Tôi đang đợi bạn nghe rất lạ đối với anh ấy.

Trong gần ba mươi năm của cuộc đời, dường như không ai nói cho anh biết.

Lúc này, trái tim anh bỗng mềm nhũn, trong lòng nổi lên một người xa lạ chia tay anh trai.

Không hiểu vì sao, khóe miệng anh lại nhếch lên thành một đường cong.

Chung Hân không trả lời, và bước vào cabin.

Chương 580

CHƯƠNG 580

Trần Thành bước vào cabin, và thuyền trưởng khoảng năm mươi tuổi chuẩn bị khởi động con tàu hỏi anh ta.

“Bạn gái?”

Trần Thành điều chỉnh một chút, sau đó lắc đầu: “Không có.”

Anh ta dường như biết rằng mình sẽ chết, nhưng người đội trưởng già có vẻ không còn lo lắng như trước, và nỗi sợ hãi của Trình Uyên và những người khác dường như ít hơn.

Anh quay đầu lại, khẽ cười với Trần Thành: “Cô gái đó không tệ, anh đoán xem, nếu như bỏ lỡ, anh nhất định sẽ hối hận.”

“cát!”

Trần Thành chế nhạo không đồng ý, sau đó ánh mắt như vô tình quét ra ngoài cửa sổ.

Bóng dáng gầy gò vẫn đứng trên bờ, hai tay ôm ngực, nhìn thẳng vào anh.

“Khi tôi còn nhỏ, mỗi lần ra khơi, mẹ chồng tôi đều nói với tôi rằng: “May quá, mẹ đang đợi con đấy! ”.

“Mỗi lần nghe những lời này, ta đều cảm thấy thanh thản, cũng cảm thấy thật tốt khi có một tổ ấm, ít nhất người biết, vẫn có người chờ người trở về.”

“Nhưng không biết tại sao. Ta dám cùng lão tử yêu. Bao năm không nghe được nàng nói.”

Thuyền trưởng nói chuyện với chính mình không ngừng trong khi điều hành.

Khi Trần Thành nghe những lời này, không biết mình đã dấy lên cảm xúc gì.

Anh ấy luôn cảm thấy kỳ lạ.

Giống như người đội trưởng cũ đã nói, thật vui khi có một mái ấm, ít nhất bạn biết đây, vẫn có người chờ bạn quay về.

Đối với Trần Thành, điều này là rất giật gân.

Thu hồi ánh mắt, Trần Thành lắc đầu: “Cái này ta không hiểu.”

Đội trưởng khẽ giật mình, sau đó cười lắc đầu: “Thiếu gia ba mươi rồi phải không? Người hẳn là hiểu được.”

Nói xong vỗ tay chỉ vào bờ: “Đi, đi xuống đi, có ta ở đây là đủ rồi, ta lái thuyền đi.”

Nghe đến đây, Trình Uyên hơi ngạc nhiên.

Sau khi suy nghĩ, anh từ chối lòng tốt của đội trưởng: “Nếu là Trình Uyên, anh ấy sẽ không xuống tàu.”

Thuyền trưởng nói: “Em còn trẻ, lỡ xảy ra tai nạn thì tiếc lắm, con gái chắc chắn sẽ rất buồn. Em cũng không bằng. Em đều tuổi này còn con trai tuổi đôi mươi”. Người nào!”

“Đi, đi đi, cho dù thiếu gia của người tỉnh lại cũng không trách người.”

Trần Thành vẫn từ chối và lắc đầu.

“Trình Uyên có một người bạn tốt tên là Lý Ngụy. Sau khi Lý Ngụy chết, anh ấy nói với tôi rằng thà chết chứ không phải anh ấy, cho dù lúc đó chết cùng Lý Ngụy.”

“Mẹ chồng người này quá tình cảm. Không muốn nhìn người khác chết vì mình, thích chết theo người khác.”

“Tôi không biết tình yêu nhắm nhí là gì, nhưng tôi biết, việc để mình trên thuyền mà bỏ qua là không chính đáng!”

Nụ cười tự tin trên khuôn mặt của người đội trưởng dần dần được củng cố.

Anh ấy không nói gì cả.

Con tàu ra khơi.

Thuyền trưởng lái hết tốc lực, chẳng mấy chốc chiếc thuyền đã rời đảo.

Có lẽ là do buồn chán, trong lúc tàu di chuyển, thuyền trưởng muốn tìm một chủ đề để giải tỏa nỗi buồn chán nên đã hỏi:

“Anh thanh niên đó là người như thế nào vậy?”

Trần Thành muốn chạm vào điều thuốc, nhưng anh cảm thấy nó khắp cơ thể trước khi nhận ra rằng điều thuốc đã được Trình Uyên để cho từ lâu.

Không khỏi tức giận nói: “Là đồ khốn kiếp!”

“Hả?” Đội trưởng ngạc nhiên.

“Anh ta hút thuốc cho tôi.” Trần Thành.

“Phốc!” Đội trưởng không nhịn được cười, từ trong túi lấy một bao thuốc đưa cho Trần Thành.

Trần Thành nhận lấy và nói lời cảm ơn rồi tự thiêu, hỏi thuyền trưởng có hút thuốc được không, nhưng thuyền trưởng lắc đầu từ chối.

Ngồi ở trên ghế, Trần Thành hít sâu một hơi: “Anh ta, như tôi đã nói, là mẫu thân, thiếu quyết đoán, đôi khi khéo léo một chút, ồ phải, thông minh mới đáng sợ.”

“Đôi khi nó lầy lội, đặc biệt là đối với phụ nữ. Tôi không hiểu điều này.”

“Nhưng tôi thực sự ghen tị với anh ấy.”

Đội trưởng nghiêng đầu hỏi: “Tại sao?”

Trần Thành hút một điều thuốc khác: “Anh ấy biết mình muốn gì và có mục tiêu riêng. Không giống như tôi, tôi vẫn không biết mình muốn gì và tại sao mình sống.”

“Vậy thì anh ta muốn gì?” Đội trưởng hỏi.

Trần Thành không chút do dự nói: “Anh ấy muốn một gia đình sống hòa thuận, thuận hòa. Một nhóm anh em vô tư có thể làm nên một sợi dây mỗi ngày.”

Nghe đến đây, thuyền trưởng ngạc nhiên: “Chính là nó?”

Trần Thành nheo mắt.

Vâng, đó là nó!

Trong mắt nhiều người, đây không được coi là một giấc mơ, hay nói đúng hơn, nó không thể được coi là một mục tiêu.

Vì đây là điều mà hầu hết mọi người đều mắc phải.

Tuy nhiên, những cuộc đấu tranh của gia tộc đã khiến Trình Uyên biến một vấn đề rất đơn giản thành một hy vọng xa hoa.

Đáng buồn hơn, Trần Thành dang tay than thở: “Ít ra thì đó cũng là bàn thắng, còn sống thì không hiểu sao tôi còn sống”.

“Bạn đã làm gì trước đây?” Đội trưởng hỏi.

Trần Thành: “Giết người.”

“Hả?” Đội trưởng không khỏi liếc nhìn anh nhiều hơn.

Trần Thành xua tay: “Thật khó hiểu, giống như đang chiếu cái gì trên TV, tôi là loại hung thủ giết người.”

Đội trưởng cười thâm: “Bản thiếu gia thật đúng là biết nói đùa.”

Nhưng chẳng mấy chốc, nụ cười tươi cười ấy đã biến mất.

Anh nhận ra người thanh niên này không có vẻ gì là đang nói đùa vì anh nghĩ đến những gì anh đã trải qua trong hai ngày qua.

Sau đó là sự im lặng.

Sau một thời gian dài im lặng, đội trưởng thở dài và nở một nụ cười gượng gạo: “Tôi không hiểu anh đang làm gì. Tuy nhiên, khi nhắc đến thiếu gia, trong mắt anh đã có tia sáng.”

“Ngươi, không phải là không biết chính mình muốn cái gì, mà là thích hấn, chính mình là một người.”

“Anh ấy muốn gia đình hòa thuận và vô tư, và bạn muốn giúp anh ấy thực hiện mong muốn này.”

“Ngươi so với hấn còn đáng thương!”

Cơ thể Trần Thành chợt rung lên khi nghe thấy lời nói của đội trưởng.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng anh không thể phản bác lại, cuối cùng yếu ớt đáp: “Bảo bối, em không thêm giúp anh ấy.”

“Ngươi vì hắn mà chết ...” Vừa nói, đội trưởng cũng không nói gì, chỉ lắc đầu cười.

Có thể đây là cái gọi là nhìn thấu, đừng nói ra, nói ra sẽ chỉ khiến Trần Thành cảm thấy xấu hổ.

Khoảng một giờ sau.

Thuyền xa, xa đảo.

Trần Thành nhìn thời gian nói với thuyền trưởng: “Sắp đến giờ rồi, thả thuyền cứu sinh ra, bỏ tàu đi.”

Thuyền trưởng gật đầu và dẫn Trần Thành đến nơi cất giữ xuống cứu sinh và đưa xuống cứu sinh xuống biển.

Trần Thành nhảy lên thuyền và đưa tay ra đón thuyền trưởng.

Không ngờ, đúng lúc này, thuyền trưởng đã cắt đứt sợi dây buộc xuống cứu sinh.

“Này, ngươi làm sao vậy đi lên?” Trần Thành sững sốt một chút, vội vàng gọi.

Thuyền trưởng nhìn lại con tàu và mỉm cười với Trần Thành: “Anh bạn trẻ, làm ơn, đưa thứ này cho vợ tôi. Cô ấy sống ở quận Bishuiwan, đường Huanjiang, thành phố Jiangbei. Có một địa chỉ chi tiết về thứ này.”

Nói xong, anh ta ném cho Trần Thành một cái túi da.

Trần Thành lo lắng: “Đừng nói nhảm, giao cho ngươi, mau xuống đi.”

Thuyền trưởng cười nói: “Tôi lái đò đã 30 năm, có tình ý với anh chàng này”.

“Nếu hết tàu, chúng tôi có thể mua một cái mới. Nếu hết tàu thì sẽ không còn gì bằng!” Trần Thành hét lên.

Đội trưởng lắc đầu: “Đọc xong cái túi đó sẽ hiểu, đi thôi, đây là điểm đến tốt nhất của tôi!”

Chỉ nói chuyện.

Đột nhiên từ xa truyền đến một tiếng “bang bang bang”.
Một vài điểm đen xuất hiện ở đường chân trời ở phía xa.
Nước da của Trần Thành thay đổi đáng kể.

Chương 581

CHƯƠNG 581

Hòn đảo vô danh, hòn đảo cực nam, có diện tích khoảng 0,3 km vuông.

Đó là con tàu đến trước và là người đầu tiên đưa những người đầu tiên xuống.

Lý do đánh lô là để che giấu tốt hơn.

Bạch An Tương cũng là nhóm người đầu tiên xuống tàu, khi Trình Uyên đang ở trong xe.

Cô là người xuống thuyền đầu tiên vì cô biết rằng Trình Uyên nhất định sẽ không xuống thuyền trước, và cô cũng không muốn Trình Uyên biết rằng cô bị thương quá sớm.

Với bản tính nóng nảy của mình, Bạch An Tương cũng sợ rằng khi Trình Uyên biết mình bị thương, anh ta sẽ hấp tấp và giết anh ta một lần nữa.

Mọi người đang ẩn mình dưới một vài tảng đá lớn trên rạn san hô, trong khi Bạch An Tương đang đứng trên bãi biển, nhìn con tàu quay nửa vòng quanh rạn san hô.

Lúc đầu cô không biết rằng Trình Uyên vẫn đang định rời tàu.

Cô nghĩ rằng Trình Uyên sắp chìm tàu.

Kết quả là con tàu đã căng buồm ra khơi xa.

Bạch An Tương phản ứng ngay lập tức, và nước da của anh ấy thay đổi đáng kể.

Cô nhanh chóng lấy điện thoại di động ra và gọi điện.

“Này, Bạch Long, Trình Uyên có trên thuyền không?”

“Uh, anh ấy để tôi xuống tàu trước.”

“Này, anh Li, Trình Uyên có đi cùng anh không?”

“Không, tôi đoán ... anh ấy sẽ ổn thôi.”

Bạch An Tương đầu óc trống rỗng, cô biết với tính khí của Trình Uyên thì 90% là anh nên ở trên thuyền.

Lý Nam Địch thấy nước da của Bạch An Tương rất xấu, vội ôm cô nói: “Qua đó nghỉ ngơi đi. Em bị thương không nhẹ.”

Vai Bạch An Tương bị một viên đạn xuyên qua, lúc này cô đang đứng trên bãi biển, vàng trán đau đớn đã lấm tẩm những hạt mồ hôi mịn.

Cô ấy không từ chối, nhưng Lý Nam Địch bị đè lên một tảng đá và ngồi xuống, và sau đó nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Lý Nam Địch hoảng sợ: “Jinxi, em bị sao vậy? Có đau không?”

Bạch An Tương đột nhiên nhảy vào trong tay cô khóc nức nở: “Em trách anh, em thật thương quá, cũng tự cao tự đại!”

“Làm sao vậy?” Lý Nam Địch kinh ngạc.

...

...

Trên một hòn đảo và rạn san hô rộng 0,2 km vuông khác, Trình Uyên nằm ngủ ngon lành ở một nơi khá khô ráo.

Vương Mĩ Lệ, Chung Hoan, và một nhóm thành viên thủy thủ đoàn đã đứng về phía anh.

Vẻ mặt của mọi người đều nghiêm nghị.

“Anh muốn đánh thức anh Ran à?” Trung Huân hỏi.

Trời tối dần, thời tiết ở đây lạnh lắm, cậu sợ Trình Uyên bị cảm lạnh.

Vương Mĩ Lệ lắc đầu, “ĐỂ anh ấy ngủ.”

Vương Mĩ Lệ biết rằng nếu Trình Uyên tỉnh lại vào lúc này, chắc chắn sẽ rất khó chịu. Hẳn khắp người đã bầm dập, nếu bị đánh thức dậy vào lúc này, có lẽ hẳn sẽ phải trần trọc mất một ngày một đêm.

đủ công bằng.

Và vào lúc này.

Chung Hân ngồi trên một tảng đá bên biển, bình tĩnh nhìn cảnh biển trắng lệt, bất động.

Cô ấy giống như một tác phẩm điêu khắc.

Một người phụ nữ đang đợi người đàn ông của mình về nhà. Tất nhiên.

Cô ấy vẫn chưa phải là phụ nữ của Trần Thành, và lý do của việc này là vì lời hứa của cô ấy.

Lúc đầu, Trần Thành nói rằng cô ấy muốn nuôi cô ấy nhưng cô ấy không từ chối vì cô ấy rất lo lắng về tương lai của mình, cô ấy không biết phải đi đâu và bắt lượ.

Nhưng những lời nói của Trần Thành đã cho cô một chỗ dựa và một nơi để che chở.

Nếu muốn nói về tình cảm, nếu muốn nói đến tình yêu sét đánh thì hẳn là không thể không nói đến.

Nhưng khi Trần Thành làm Trình Uyên choáng váng, và kiên quyết muốn chăm sóc Trình Uyên, khi Trần Thành nói những lời đó, Chung Hân đã cảm động.

Nó không quan trọng cho dù nó là ở Đảo vàng.

Bất kể nó ở đâu.

Vì bạn bè, một người đàn ông có thể dùng mạng của mình để đánh đổi là một người đàn ông thực sự, một người đàn ông đáng để tin tưởng.

Chung Hân cảm thấy rằng Trần Thành đáng để cô ấy chờ đợi.

Vì vậy, cô ấy bắt đầu chờ đợi, nhưng cô ấy cũng trở nên lo lắng cho Trần Thành và trở nên sợ hãi.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Không có chuyện gì xảy ra, Trần Thành cũng không có trở lại.

Chung Hân ngày càng trở nên buồn bã.

Trong thời gian đó, Chung Hoan thuyết phục cô đến nơi trú ẩn nhưng cô từ chối.

Cô sợ Trần Thành quay lại sẽ không gặp được ai.

...

...

Sớm hơn Vương Mĩ Lệ dự kiến, Trình Uyên thức dậy vào nửa sau đêm.

Hơn nữa, anh không hét lên như Vương Mĩ Lệ nghĩ.

Ngược lại, khi vừa mở mắt, anh ấy rất bình tĩnh, như thể đã biết trước mọi chuyện.

Anh đứng dậy, dừng dừng hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Vương Mĩ Lệ trả lời: “Bây giờ là 3 giờ sáng.”

Khi nghe điều này, Trình Uyên đã rất sốc.

Anh ta xoa xoa mặt mình với đôi tay run rẩy, và nói với Vương Mĩ Lệ, “Anh Wang, tình hình như thế nào rồi?”

Vương Mĩ Lệ biết rằng đã ba giờ sáng mà Trần Thành vẫn chưa trở về, Trình Uyên đoán rằng họ đang gặp nguy hiểm.

“Có lẽ, sẽ xảy ra tai nạn.” Vương Mễ Nhĩ không biết nên an ủi như thế nào: “Trần Thành là người giỏi nhất che giấu dấu vết của nhóm chúng ta.”

Trình Uyên lắc đầu chế giễu.

Vương Mĩ Lệ cũng cười khỏ.

Vâng, điều này rất không thuyết phục.

Người biết đây là ở trên đại dương, dù có giấu diếm thân phận tốt như thế nào, là cái quỷ gì?

Liếc nhìn những người trên đảo, Trình Uyên nhìn thấy Chung Hân đang ngồi ở đằng xa, lòng lại nhói đau.

Cách đây không lâu, anh ấy cũng đã thảo luận với Trần Thành, anh ấy nghĩ, nếu Trần Thành và Chung Hân thực sự trở thành, thì hãy đưa Trần Thành đến bệnh viện hoặc cho anh ta đi siêu thị, để họ có thể sống cuộc sống của những người bình thường, ít nhất là Don không lo lắng về ngày mai nữa.

nhưng.....

Rút điều thuốc từ tay Trần Thành, Trình Uyên do dự và bỏ lại vào túi.

Để giải tỏa cảm xúc của Trình Uyên, Vương Mĩ Lệ nói: “Nào, cho tôi một cái.”

Trình Uyên lắc đầu, “Không, trở về kêu người lãnh đủ.”

Vương Mĩ Lệ ngạc nhiên.

Trình Uyên mặc kệ anh, lê thân thể bị thương nặng của anh, lão đảo đi tới bãi biển, ngồi bên cạnh Chung Hân, nói: “Ở đây lạnh lắm, đến đó tránh gió.”

Chung Hân lắc đầu nguây nguậy.

Trình Uyên im lặng một lúc, nói lời có lỗi: “Tôi xin lỗi.”

Lần này Chung Hân lắc đầu: “Không, anh Thành, em và anh nên cảm ơn anh.”

“Bao nhiêu năm nay, chúng tôi sống vất vả trên Đảo Vàng, luôn mơ ước một ngày nào đó dành dụm đủ vàng để mua hai vé vào đất liền.”

“Nhưng ai trong chúng ta cũng biết rằng đó chỉ là một hy vọng xa vời. Số tiền chúng ta tiết kiệm được không bao giờ có thể theo kịp với giá vé phà tăng chóng mặt.”

“Nhưng tại thời điểm này, bạn đang ở đây, và bạn đã hoàn thành mong muốn của chúng tôi.”

“Em phải cảm ơn anh, Chung Hân bằng lòng làm trâu bò cho em kiếp này.”

Trình Uyên xua tay: “Anh đừng nói vậy, em vừa giơ tay.”

Chung Hân quay lại nhìn Trình Uyên, đôi mắt ngấn lệ.

“Anh Trình, tôi có phải là kẻ thù không đội trời chung không?” Cô đột ngột hỏi.

“Tại sao em lại nghĩ như vậy?” Trình Uyên.

“Tôi đã giết cha mẹ mình, bây giờ thậm chí cả Đại ca Chen ...” Chung Hân buồn bã nói.

Trình Uyên không biết phải nói gì, đưa tay ra vỗ vai Chung Hân, Chung Hân nghiêng đầu dựa vào vai anh khẽ nức nở.

Trình Uyên giật mình, nhưng không từ chối.

Giờ phút này, chỉ có anh trai chăm sóc cho em gái, anh không có suy nghĩ gì khác.

Bình minh của nó!

Mực nước biển vẫn rất êm đềm.

Trần Thành không quay lại.

Các thành viên phi hành đoàn cũng bắt đầu khóc, vì thuyền trưởng của họ cũng không trở lại.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một chiếc tàu du lịch đã lọt vào tầm ngắm của họ.

Chương 582

Chương 582

Con tàu du lịch lớn hơn nhiều so với con tàu trước đây của họ.

Từ rất xa, Trình Uyên đã nhìn thấy Hoàng Đại Cường đang đứng trên mũi tàu và vẫy tay chào họ.

Lý do tại sao anh ta nhận ra Hoàng Đại Cường trong nháy mắt là vì vài sợi tóc trên đầu anh ta bay theo gió.

Giải cứu là ở đây.

Tuy nhiên, mọi người trên đảo không vui vẻ chút nào.

Nhưng khi con tàu kéo vào bờ và hạ bàn đạp xuống, Trần Thành bước ra khỏi cabin.

Nhìn thấy Trần Thành, tất cả mọi người đều sững sờ.

Trình Uyên đột nhiên rất tức giận, anh là người đầu tiên lao tới, không nói gì đã đâm thẳng vào mặt Trần Thành.

Trần Thành nghiêng đầu không đánh trả.

Rồi Trình Uyên ôm chầm lấy anh.

Nói cách khác, Trần Thành cao hơn hai mét, còn Trình Uyên thấp hơn 1,8 mét, một cái ôm như vậy có vẻ rất buồn cười, cứ như thể anh ấy đang treo cổ Trần Thành vậy.

Nhưng lúc này, không ai nghĩ cảnh này lại hài hước.

Mọi người mỉm cười đầy ẩn ý.

Bất quá, khi Chung Hân nhìn thấy Trần Thành, anh ta không phản ứng gì nhiều, sau khi lên thuyền, anh ta rụt rè đứng sang một bên, thậm chí không tiến lên nói chuyện với Trần Thành.

“Đội trưởng của chúng ta đâu?”

Một nhóm thuyền viên cũng rất vui mừng khi nhìn thấy Trần Thành, vội vàng tiến lên hỏi.

Vẻ mặt Trần Thành như đông cứng lại.

“Chúng tôi đã bị đánh bom!”

Trần Thành kể lại câu chuyện.

Thuyền trưởng không chịu bỏ tàu, ngay khi Trần Thành tranh cãi với anh ta, thậm chí muốn lên tàu lại và mạnh mẽ đưa thuyền trưởng đi, 5 chiếc trực thăng đã đuổi theo anh ta từ phía sau.

Tàu của họ bị đánh chìm bởi một toán tên lửa chỡ trên trực thăng.

Trần Thành cách xa một chút, lặn xuống đáy nước, coi như thoát hiểm.

Nhưng chiếc thuyền cứu sinh cũng bị lật.

Họ quay trở lại sau khi chiếc trực thăng phát nổ, dường như họ cảm thấy rằng họ đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Nhưng Trần Thành đã lên khỏi mặt nước, nhưng không bao giờ gặp lại đội trưởng.

Anh đưa chiếc túi da đen 12 inch mà đội trưởng đưa cho Trình Uyên: “Tôi đã thuyết phục anh ấy rằng anh ấy sẽ không rời đi. Tôi đã hỏi anh ấy lý do, và anh ấy nói chỉ cần xem bên trong.”

Trình Uyên mở chiếc túi da màu đen và nhìn qua thì thấy bên trong có một cuốn nhật ký hành trình và một bệnh án, còn lại là một thẻ ngân hàng.

Có một lá thư trong nhật ký hàng hải.

Trình Uyên mở bức thư và nhận ra rằng nó được gửi đến gia đình vợ anh.

Kết quả là: Thuyền trưởng bị bệnh nan y, và ung thư thực quản được phát hiện trước khi lên tàu. Anh ấy cũng nói rằng anh ấy để lại một khoản tiền cho vợ con.

Ông nói rằng ông hy vọng rằng con trai mình có thể hỗ trợ gia đình và chăm sóc tốt cho mẹ của mình.

Tôi cũng mong rằng con gái anh ấy sẽ trở lại cuộc sống bình thường.

Anh ấy cũng nói rằng anh ấy đã làm việc trên biển gần như cả cuộc đời của mình, ồ không, có thể là cả đời. Anh ấy thích biển, vì vậy tôi hy vọng một ngày nào đó anh ấy sẽ không thể thức dậy và ngủ trên biển.

Sau khi đọc bức thư, Trình Uyên rất nặng nề.

Anh ta đưa thẻ ngân hàng trong túi cho Trần Thành, trầm giọng nói: “Khi nào tôi về sẽ đây.”

Trần Thành gật đầu.

Những thành viên phi hành đoàn trông cũng buồn.

Trình Uyên lại giải thích: “Sau khi họ về sẽ trả lương gấp mười lần.”

Trần Thành lại gật đầu.

Tàu du lịch đã vớt tất cả những người trên bãi đá ngầm.

Khi Bạch An Tương lên thuyền, mọi chuyện trở nên rất căng thẳng.

Cô lao tới, nhảy lên người Trình Uyên và mạnh mẽ ôm lấy anh.

Điều này phải được đặt trong quá khứ, Bạch An Tương sẽ không làm điều đó chút nào, bởi vì đây không phải là phong cách của cô ấy.

Nhưng bây giờ.

Trong mắt Bạch An Tương, ngoại trừ trời xanh, biển cả và Trình Uyên, dường như không có ai.

Cô muốn bày tỏ cảm xúc chán nản của mình.

Tuy nhiên, cái giá phải trả là ...

“gì!”

“Oh!”

Hai vợ chồng đau đớn ngã trên boong tàu.

Không thể nào, cả hai đều bị thương, và cả hai đều bị thương nặng.

Đến lúc này, Trình Uyên mới biết rằng Bạch An Tương cũng bị tổn thương, và cô ấy rất đau khổ.

nhưng.

Vì tin tức về cái chết của đội trưởng đang ở phía trước, so với sống chết, thương tích không quan trọng lắm.

Bật dậy lần nữa, anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, hai người đứng trên boong đón gió biển, tận hưởng cảm giác yên bình lúc này nhắm mắt lại.

Mọi người khác vào cabin với trái tim của họ.

Con tàu du lịch bắt đầu quay trở lại.

Không biết đã qua bao lâu, Trình Uyên đột nhiên nhẹ giọng nói với Bạch An Tương, “Bà xã, đừng rời xa anh nữa.”

“Ừ!” Bạch An Tương nhẹ gật đầu.

“Em thề đi!” Trình Uyên.

Bạch An Tương vỗ nhẹ lên cánh tay không bị thương của mình: “Giống như một đứa trẻ.”

Trình Uyên dang tay ra và chỉ đơn giản là ôm trọn cô vào lòng.

“Nhân tiện, ông xã, mấy ngày trước anh mất tích đã xảy ra chuyện.” Bạch An Tương cau mày như đang nghĩ tới điều gì đó.

” Chuyện gì vậy?”

“Thành phố Giang Bắc sẽ xây dựng một tuyến đường sắt cao tốc mới đến thành phố Tân Đài Bắc. Có một nghìn mẫu đất trống gần đường sắt cao tốc của thành phố Tân Đài Bắc cần được xây dựng và Liên Đoàn Thương Minh đã quyết định để một công ty làm việc này dự án.

Trình Uyên ngạc nhiên thích thú: “Nước màu mỡ không chảy vào ruộng của người ngoài. Suýt nữa thì tôi quên mất vợ tôi là chủ tịch Liên đoàn Thương Minh tỉnh Giang Bắc!”

“Ồ!” Bạch An Tương thở dài: “Nơi nào đơn giản như vậy, liên minh doanh nghiệp không phải nói hai lời. Mấy ngày nay ta

bận tìm tung tích của người, cũng không có đi Liên Đoàn Thương Minh.”

“Khi Liên Đoàn Thương Minh gọi cho em để hỏi ý kiến của tôi, tôi nói rằng họ đã họp để đưa ra quyết định.”

“Hơn nữa, miếng đất đó là của tư nhân nên tùy người có tâm làm ăn”.

Nghe vậy, Trình Uyên có vẻ thờ ơ.

“Cho ai thì cho, dù sao nhà chúng ta cũng không thiếu số tiền này.”

Một khuôn mặt của một nhà giàu mới nổi.

Tuy nhiên, Bạch An Tương lại không nghĩ vậy: “Chồng ơi, em có thể sẽ đến thủ đô.”

“Hả?” Trình Uyên giật mình khi nghe những lời đó, “Tại sao?”

Bạch An Tương bĩu môi: “Quyết định trên nói rằng tôi và Lý Nham sẽ hoán đổi vị trí cho nhau.”

“Người tranh cái gì mà lâu như vậy?” Trình Uyên không hiểu hỏi.

Bạch An Tương cười nói: “Đừng ngớ ngẩn, phó chủ tịch Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh, thực lực còn lớn hơn chủ tịch Liên đoàn Thương Minh tỉnh Giang Bắc.”

“Em có thể không làm sao?” Trình Uyên vội vàng hỏi: “Chúng ta có thể thoái thác được không?”

Bạch An Tương nhìn Trình Uyên và chậm rãi lắc đầu.

Sau đó, cô đưa mắt nhìn về phía biển, gió biển thổi tung tấm lụa xanh trên đầu và ném vào mặt Trình Uyên.

Cô dựa đầu vào ngực Trình Uyên, nhẹ nhàng nói: “Chồng à, em không muốn trở nên quá tầm thường.”

Cái chết của Phương Thanh Yên, gia đình Fang sẽ không buông tha.

Những chuyện do nhà họ Ngụy lên kế hoạch đã bị bại lộ, Trình Tuấn Phong nói với Bạch An Tương rằng hãy cẩn thận với Trình Uyên.

Và gia đình Trình ...

Bạch An Tương đã đoán rằng cô không thể có con, và nó có liên quan đến chuyến đi đến gia đình Trình ở Bắc Kinh.

Vì vậy, Trình Uyên không muốn đánh nhau, được chứ?

Không, anh ấy không chiến đấu, thứ anh ấy mất là mạng sống của mình.

Bạch An Tương cũng đã đoán ra, vì cô ấy đã chọn người đàn ông này, cô ấy không thể nhìn người đàn ông của mình bị ức hiếp và không thể làm gì được.

Cô ấy muốn trở nên mạnh mẽ, cô ấy không muốn trở thành gánh nặng cho Trình Uyên.

“Anh ấy nói nếu em trúng thầu dự án này, em có thể nhận một phần tài sản của nhà họ Trịnh ở thủ đô. Đến lúc đó, anh có thể đến thủ đô tìm em.” Bạch An Tương quay mặt về phía Trình Uyên, vươn vai một chút. tay trắng, và giơ lên khuôn mặt của Trình. Ran, nói với một nụ cười.

Hãy dành lấy dự án này.

Trình Uyên nheo mắt.

Anh biết rằng trở ngại lớn nhất để giành được dự án này chính là Tập đoàn Thẩm.

Nhưng bây giờ.

Hehe, anh ta thật sự không để Tập đoàn Thần vào mắt, bởi vì

...

Anh ta có một mẻ vàng!

Chương 583

Chương 583

Vàng nhiều như núi.

Trước kia, cửa động bị Lý Dương đốt cháy rồi lại nổ tung, cho nên hiện tại chỉ xuất thành nhập khẩu, cây cỏ thụ rất dày.

Lý Dương và những người đó về cơ bản đã bị xóa sổ, vì vậy bây giờ chỉ có Trình Uyên và Tiêu Viêm biết về hang động này.

Thực ra, Trình Uyên đã hơn một lần nghĩ: Dù có bí mật gì đi nữa thì mình có thể làm gì với lô vàng này? Chỉ cần giết nó và Tiêu Viêm thử.

Nhất là ở trên biển, ném nòng xuống biển, ông trời cũng không cứu được nòng.

Nhưng xét cho cùng, anh ta vẫn có một tâm lý tinh ranh.

Một số điều biết điểm trước, và luôn muốn biết điểm tiếp theo. Giống như việc xem một người phụ nữ đẹp cởi quần áo của mình, khi cô ấy cởi ra là lúc hưng phấn nhất, rồi cúp điện ...

Vả lại, tuy rằng mùi vị rất mạnh mẽ, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một cô gái nhỏ mà thôi.

Bắt đầu với một cô bé.

Chào! Quên đi, nên có một cách tốt hơn, Trình Uyên nghĩ.

...

Trình Uyên cũng không nói với Bạch An Tương về việc anh ta phát hiện ra Jinshan, anh ta không muốn giấu cô ấy với cô ấy, nhưng điều đó là không cần thiết.

Thực ra, anh ta còn đang vương vís, không biết có muốn chạm tay vào lô vàng đó không.

Nếu anh ấy không động đậy thì mọi thứ vẫn như cũ, nhưng nếu có động tĩnh thì e rằng sẽ sung tấy lên.

“Mẹ tôi bây giờ ...?”

Đôi chủ đề xong, Trình Uyên đột nhiên không dám hỏi.

Bệnh của mẹ tôi chưa ngày một ngày hai, đến nay bệnh vẫn chưa khỏi nên tôi chỉ có thể duy trì càng nhiều càng tốt.

Nhắc đến mẹ, đôi mày anh thoáng thêm chút buồn.

Bạch An Tương nói: “Không sao đâu. Tôi đã đưa cho dì Qiu một khoản tiền để đi cùng cô ấy mỗi ngày, và cô ấy cũng thuê bảo mẫu cho cô ấy.”

“Có đáng tin không?” Trình Uyên lo lắng hỏi.

“Chắc là đáng tin rồi.” Bạch An Tương gật đầu: “Đến từ trong nước. Cô gái nhỏ trông rất giản dị, mức lương mà tôi đưa ra cao hơn mặt bằng thị trường, trông rất hạnh phúc.”

Những ngày này, Bạch An Tương đang ở thành phố Giang Bắc.

Vì sự mất tích của Trình Uyên, thần kinh của cô rất căng thẳng, và cô không bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm tung tích của anh cho đến khi Trình Uyên gửi một tin nhắn cầu cứu trên diễn đàn của bệnh viện.

...

Lúc này gió mạnh dần lên.

Trình Uyên cúi đầu và hôn Bạch An Tương.

Bạch An Tương đẩy môi cô ra ngay khi vừa chạm vào môi cô, cô đỏ mặt ngượng ngùng nói: “Sao, trên thuyền vẫn có người.”

Trình Uyên ngay lập tức không nói nên lời.

Không biết là ai, vừa lên thuyền đã ném Trình Uyên xuống trước rất nhiều ánh mắt.

...

Sau khi Bạch An Tương trở lại cabin nghỉ ngơi, Trình Uyên gọi Hoàng Đại Cường đến.

Sau khi nhận được cuộc gọi từ Lý Hải Tân, Hoàng Đại Cường vội vã đi tìm Vương tử Yên.

Vết thương của Vương tử Yên vẫn chưa hoàn toàn lành lặn, và bất chấp sự ngăn cản của Ma Jun, cô rời bệnh viện và thuê tàu du lịch.

Hoàng Đại Cường dẫn đầu và nhanh chóng đi tới.

Nhìn thấy đồng đồ nát của một con tàu trên đường đi, Hoàng Đại Cường nghĩ rằng Trình Uyên và những người khác đã thiệt mạng, và không khỏi rất buồn.

Anh rất buồn vì nếu Trình Uyên chết, sẽ không ai trả tiền cho anh.

Trải qua gần hết cuộc đời, cuối cùng ôm một cái đui, nhưng cái đui chết đi sống lại, không khỏi thở dài tại sao cuộc đời lại cay đắng như vậy?

“Này ngọc làm gì vậy, kéo ta lên!”

Vào lúc này, Trần Thành, người đang lênh đênh trên biển, mặc áo phao và cầm một cây cột gỗ bị gãy, hét lên với Hoàng Đại Cường.

Bằng cách này, Hoàng Đại Cường có thể được coi là cứu mạng của Trần Thành.

...

Trình Uyên hỏi Hoàng Đại Cường: “Tình hình gần đây thế nào?”

Hoàng Đại Cường vội vàng cúi đầu và cung kính trả lời: “Chủ tịch, khu du lịch Lâm Hải gần đây đã phát đi thông báo bán hàng.”

“Ồ, và Tập đoàn Tuấn Phong cũng đang được giảm giá.”

“Ngoài ra, Long Thâm Vũ đó không chết và được cứu trở lại. Người ta nói rằng một phần ba ruột của anh ta đã bị cắt bỏ. Điều khiến mọi người thắc mắc là anh ta không có ý định khiếu nại, và anh ta đã bị bí mật mang đi.” Còn về việc tôi đã đi đâu thì tôi không biết”.

“Ngoài ra, ở thành phố Giang Bắc, Thẩm Trạch đi rất gần người của Thương Minh. Tối hôm trước, cô ấy vào khách sạn với Phó chủ tịch Tôn Thương Minh, sáng hôm qua mới đi ra.”

Trước khi Trình Uyên rời đi, anh giải thích rằng Hoàng Đại Cường đang bí mật theo dõi tình hình của Tập đoàn Tuấn Phong và khu nghỉ dưỡng Lâm hải.

Bởi vì ở khu kinh doanh của thành phố Tân Dương, Trình Uyên đã có được chỗ đứng vững chắc, nhưng điều khó chịu duy nhất là Tuấn Phong Group giờ là ngành của Thẩm hoa, và Lâm hải Resort cũng là Thẩm hoa, giống như đối với Trình Uyên hai nơi này như Hai quả bom hẹn giờ được đặt xung quanh anh ấy, điều đó khiến anh ấy rất khó chịu.

Đối với những việc ở thành phố Giang Bắc, khi Lý Hải Tân ra ngoài, anh ấy đã giải thích cụ thể những gì đã xảy ra với bút kẻ mắt và báo cáo cho Hoàng Đại Cường.

Hoàng Đại Cường rất can đảm và rất thận trọng. Và ưu điểm lớn nhất của loại người này là loại đức tính này sẽ không thu hút được sự chú ý của người khác.

Điều quan trọng nhất là sản phẩm này do chính tay chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong tự tìm hiểu sau khi qua đời.

Vì vậy, bây giờ, Trình Uyên đã thoải mái hơn với anh ta.

Sau khi nghe Hoàng Đại Cường báo cáo, Trình Uyên liếc nhìn anh ta, sau đó nghĩ đến đội trưởng vừa bị tử đạo, trong lòng không khỏi có chút u sầu.

Anh vỗ vỗ Hoàng Đại Cường vai, nhàn nhạt nói: “Daqiang, sau này cậu đừng có gò bó như vậy ở trước mặt tôi, tôi cũng không lớn như vậy.”

“Eh, vâng.” Hoàng Đại Cường vội vàng cúi đầu và gật đầu, giống như một con pug.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên thở dài.

...

Tập đoàn Tuấn Phong cũng đang bán Lâm hải Resorts, chỉ có thể minh họa một vấn đề.

Thẩm Hoa muốn hạ gục không gian mở ở thành phố Tân Đài Bắc.

Thẩm Hoa đã kể cho Trình Uyên nghe về trải nghiệm bi thảm của mình, và Trình Uyên cũng biết rằng việc trả thù cho Thẩm Hoa sau khi chiếm được mảnh đất này đóng một vai trò quan trọng.

Nếu chỉ là vấn đề quan tâm, Trình Uyên thực sự không ngại nhường mảnh đất này cho Thẩm Hoa.

Chỉ là hiện tại hắn phải cạnh tranh với Thẩm Hoa, bởi vì hắn không muốn Bạch An Tương cách hắn quá xa.

...

...

Trong một ngày đêm tiếp theo, cuối cùng họ cũng nhìn thấy mảnh đất đã mất từ lâu.

Nhưng đồng thời gặp phải rắc rối lớn.

Khi tàu cập bến, họ phát hiện có hai người đứng trên bờ, chặn theo hướng hạ xuống bàn đạp.

Hai người lẽ ra không nên thu hút sự chú ý của người khác.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy trang phục của hai người đàn ông này, họ lại phải thót tim.

Trong số hai người này, một người là một thanh niên đẹp trai trong bộ đồ cao bồi, lưng chải ngược.

Vâng, rất đẹp trai, đẹp trai đến mức được miêu tả là tinh tế.

Không ai nghi ngờ rằng nếu người đàn ông này trang điểm một chút và trang điểm ngược lại, anh ta chắc chắn sẽ trông đẹp hơn những người phụ nữ bình thường.

Tất nhiên, mỹ nam này không thể khiến người khác lo lắng.

Chính là người đàn ông trung niên đứng trước mặt người đàn ông có thể khiến họ chột dạ.

Đây là một người đàn ông trung niên mặc áo choàng Đạo Trưởng và để tóc dài.

Nhìn thấy anh, đồng tử Trình Uyên đột nhiên co rút lại.

Tuy rằng chưa từng thấy qua, nhưng hẳn lần đầu tiên có thể nghĩ đến một vị trưởng bối nhân đạo!

“Đạo Trưởng!”

Chắc chắn, cả Trần Thành và Bạch Long đều nhận ra người này, và họ vội vàng bảo vệ Trình Uyên.

Tại thời điểm này.

Đạo Trưởng cũng chậm rãi ngừng đầu.

Chương 584

Chương 584

Thực ra, Trần Thành và Bạch Long không cần gọi ra tên của Dao Dao, Trình Uyên đã đoán được người này chính là Đạo Trưởng.

Có lẽ bởi vì kung fu của anh ta nhanh và anh ta không có nền tảng vững chắc của Bạch Long và Trần Thành, rất khó nhìn trong nháy mắt, để biết đối thủ của anh ta ở trình độ nào.

Nhưng vào lúc này khi nhìn thấy đạo nhân, Trình Uyên có thể cảm nhận được.

Lý Nham nhìn Trình Uyên và ánh mắt của bọn họ, như không có sóng, nhưng dường như có sao và biển, sâu đến mức đáng sợ.

Đúng vậy, khoảnh khắc Trình Uyên nhìn thấy ánh mắt của Đạo Trưởng, trái tim anh trở nên trống rỗng lúc nào không biết.

“Người hàng xóm đã chết?” Anh bình tĩnh hỏi.

Thanh âm như trôi theo gió, không mặn không nhạt, không cảm xúc mà nghe rõ mồn một.

Trình Uyênqiàng cố nén những thăng trầm trong lòng: “Tôi không biết hai người đang nói đến là ai.”

Nghe được lời nói của Trình Uyên, ánh mắt sâu thẳm của Đạo Trưởng ngưng tụ trên người anh.

Vào lúc này, Trình Uyên cảm thấy như thể mình bị điện giật, và như thể bị mắc kẹt trong một vũng lầy không thể tách rời, và ngoại vi của vũng lầy đầy khủng hoảng.

Anh thấy khóe miệng Đạo Trưởng hơi nhếch lên, hình như nở nụ cười.

Cái nhìn này đầy khinh bỉ và khinh thường.

Trình Uyên cũng chợt nhận ra mình đã nói sai.

Thông thường, khi nghe tin hàng xóm, không ai liên lạc với hai người, mà là hai gia đình.

Rõ ràng, Trình Uyên đã tiết lộ tất cả trong một câu nói.

Nói chung, anh ấy sẽ không phạm sai lầm như vậy. Tuy nhiên, đối mặt với Đạo Trường, anh ta tỏ ra bối rối.

Trình Uyên lùi lại một bước trong tiềm thức.

“Người là Trình Uyên?” Đạo Trường hỏi.

Trình Uyên thở ra một hơi, nghe nói người hàng xóm này là đệ tử của Đạo Trường. Và Trình Uyên đã biết rằng hai người họ đã chết trên đảo.

Cho nên, Đạo Trường đến đây là để báo thù?

Nhưng ngay sau đó, những lời của vị Đạo Trường đã xua tan nỗi lo lắng của Trình Uyên.

“Đừng lo lắng, tôi không ở đây để điều tra nguyên nhân cái chết của hai tên phản loạn này.” Đạo Trường nhẹ nhàng nói: “Bọn chúng bất tuân mệnh lệnh của sư phụ và hành động tùy tiện. Chúng sẽ chết”.

Những lời nói của anh lẽ ra khiến Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm, nhưng thực tế thì không.

Hắn biết Đạo gia nhất định phải sợ hãi một điều gì đó, có thể là một tổ chức nào đó, một ngọn núi nào đó, hoặc một con người nào đó.

Nói tóm lại, hắn không dám trực tiếp động thủ, bằng không cũng không cần giải thích chính mình hàng xóm hành động tùy tiện.

Tuy nhiên, chỉ có bản thân Đạo Trường mới biết anh ta có hành động không được phép hay không, và Trình Uyên không hề ngu ngốc.

Cử người học trò của mình đi giết Trình Uyên và Tiêu Viêm, không những không giết được mà ngược lại còn bị giết. Vị Đạo Trường này không muốn báo thù cho đệ tử, lại còn đổ lỗi

cho đệ tử của mình, điều này cho thấy loại người này nhẫn tâm đến mức nào!

Tôi không nhớ mình đã đọc cuốn sách nào, cuốn sách nói rằng một khi con người tàn nhẫn và vô liêm sỉ, thì họ thực sự có thể trở thành kẻ bất khả chiến bại trên thế giới.

Loại người này không thể đụng vào, thật quá đáng sợ.

“Vậy thì anh đang chặn chúng tôi làm gì?” Trình Uyên trầm giọng hỏi.

Đạo Trưởng nhẹ giọng nói: “Ta chỉ muốn một người.”

“Chúng tôi không có người bạn muốn.” Trình Uyên trả lời ngay lập tức.

Tư Đồ đạo nhân hiển nhiên không tin, nhưng lại có vẻ không muốn nói: “Mang nàng đến không phải chuyện tốt. Người sẽ bị nàng chơi chết.”

“Tôi thực sự không biết cô đang nói về ai.” Trình Uyên cũng cố giọng điệu của mình, như thể đang cố gắng chứng minh mình vô tội.

Đạo trưởng khẽ cười nói: “Vì không thấy, chỉ có thể nhờ A Tùng tự tìm.”

Ngay khi lời nói của anh ta rơi xuống, người đàn ông rất đẹp trai bước đến bàn đập.

Khi nhìn thấy điều này, khuôn mặt của Trình Uyên đột nhiên ngưng tụ.

Trên thực tế, Trình Uyên đã đoán được vị Đạo Trưởng đang tìm kiếm, cô chỉ cần Tiêu Viêm thử.

Tiêu Viêm rơi vào tay Tiêu Dao nhất định không có kết cục tốt đẹp, từ điểm mà sự phụ của Đạo gia phải giết Tiêu Viêm, Trình Uyên có thể đoán được.

Nhưng mà, nếu thật sự chỉ là một cái chết đơn giản Tiêu Viêm thử, dù sao Trình Uyên cũng có thể giao nàng cho Tiêu Dao tộc trưởng, tên này thật sự rất kinh người.

Nhưng bây giờ vấn đề là tôi đã Tiêu Viêm trải một thứ mà tôi không nên biết, và Trình Uyên không thể xóa trí nhớ của cô ấy, vì vậy nếu cô ấy rơi vào tay của Đạo Trưởng, thì bí mật này không phải là bí mật.

Tham vọng của Trình Uyên không lớn, dù có lấy được mẻ vàng đó cũng không làm nên đại sự thống trị thiên hạ.

Nhưng Đạo Trưởng thì khác.

Vì vậy, anh ấy không thể chỉ quan sát một người và làm xáo trộn thế giới yên bình này.

Theo lời của Đạo Trưởng, người đàn ông đẹp trai được gọi là A Tùng.

Rõ ràng là anh ta muốn A Tùng khám xét con tàu.

...

Khi A Song Jing ở xung quanh họ, Trình Uyên đột nhiên nháy mắt với Bạch Long .

Không chút do dự, con Bạch Long ôm chầm lấy A Tùng từ phía sau.

Trần Thành đồng thời cũng hiểu được, lập tức từ bên cạnh nhảy ra, vươn tay ra, trường kiếm lóe lên.

Kiểu phối hợp này thật hoàn hảo, cho dù A Tùng có thoát khỏi Bạch Long, anh cũng không có thời gian để né sát thủ hàng đầu của Trần Thành.

nhưng.

Lý tưởng thì đầy ắp nhưng thực tế thì hơi khô khan và lỏng lẻo.

Ren A Tùng không cố gắng thoát khỏi xiềng xích của Bạch Long, mà dậm chân, và bằng cách nào đó, con Bạch Long đã điều chỉnh lại với anh ta.

Trong phút chốc, thứ tưởng như là một con dao giết người đã biến thành nhát dao của Trần Thành vào Bạch Long.

Trần Thành bị sốc và nhanh chóng lấy dao.

Bạch Long cũng sừng sốt, theo bản năng buông A Tùng ra và cúi đầu tránh nhát dao.

Và sau đó.

A Tùng khẽ vươn tay ra, nắm lấy Trần Thành còn chưa đáp xuống, ném xuống biển, giống như tùy tiện ném đồ vật vậy.

Bạn biết đấy, Trần Thành cao hai mét.

Mà Bạch Long cũng không khá hơn là bao, vừa cúi đầu tránh được nhát dao của Trần Thành, tay còn lại của A Tùng đã nhẹ nhàng đặt lưng lên eo anh ấy, Bạch Long đã đi theo Trần Thành về phía biển xanh.

“Phun!”

“Phun!”

Hai người xuống biển gần như cùng một lúc.

Cảnh này tuy nói là muộn nhưng thực tế diễn ra nhanh chóng. Trong nháy mắt, hai vị tướng có thể lực nhất của Trình Uyên bị đánh giá thấp bơi trong biển.

Trình Uyên chết lặng.

Mọi người đều chết lặng.

Đây là loại sức mạnh nào?

Trình Uyên bây giờ cảm thấy sức mình yếu hơn.

Ở thành phố Tân Dương, một con Bạch Long và một con Trần Thành gần như để anh ta đi ngang, nhưng khi anh ta đến thành phố Giang Bắc đến tỉnh Giang Bắc, rõ ràng Trần Thành và Bạch Long không phải là một cặp đôi ăn ý.

Và đối với những người ở cấp bậc Đạo Trưởng thì càng xấu hổ hơn.

“Đây là hải cảnh, ta khuyên ngươi không nên bắn.”

Lúc này, Đạo Trưởng nhẹ giọng nói.

Sau khi nghe điều này, Trình Uyên nhận thấy rằng bốn người đàn ông mặc đồ đen đang bảo vệ Bạch An Tương đã lặng lẽ rời đầu súng và đang đối mặt với A Tùng.

Nhìn thấy điều này, Trình Uyên nháy mắt với Bạch An Tương, Bạch An Tương hiểu ra, lập tức nói nhỏ với bốn người: “Đừng nhúc nhích, cất nó đi.”

Đây là cạm bẫy, và chắc chắn sẽ có người giám sát nếu có quá nhiều người.

Một khi súng đã được bắn, nó không còn là chuyện nhỏ.

Tuy nhiên, bạn không thể nhìn xem A Tùng bắt Tiêu Viêm đi được.

Trình Uyên vô cùng vương vís.

Đúng lúc này, một người chặn đường A Tùng.

Chương 585

Chương 585

“Không có ai mà anh đang tìm trong ca bin!”

Vương Mĩ Lệ đứng thẳng ở nơi muồn thuyền và bàn đạp kết nối, hai tay đút vào túi quần, lãnh đạm nói.

Nhìn thấy Vương Mĩ Lệ, A Tùng sững sờ một lúc, và ngay lập tức dừng lại.

Có vẻ như anh ấy biết Vương Mĩ Lệ và anh ấy rất nghiêm túc.

Không chỉ hấn, mà ngay cả Đạo trưởng cũng cau mày không đáng kể.

Trình Uyên cũng giật mình.

Trong ấn tượng của anh ta, giá trị lực lượng của Vương Mĩ Lệ luôn giống với Bạch Long và những người khác.

Nhưng tại sao bây giờ anh ta lại đứng đó, để có thể ngăn cản người tên A Tùng?

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Vương Mĩ Lệ.

“Là anh, anh.” A Tùng lên tiếng trước, giọng điệu hơi nghiêm nghị.

“Không có ai ở đây là người mà ngươi đang tìm kiếm đâu.”

Có vẻ như Vương Mĩ Lệ không có ý định nói nhảm với đối phương, mà là giải thích một lần nữa.

“Nếu không, tại sao ngươi lại sợ ta tìm kiếm?” A Tùng hỏi.

Vương Mĩ Lệ lần này ngừng nói, và bình tĩnh đứng đó, không có ý định nhường đường.

A Tùng dường như không muốn làm gì với Vương Mĩ Lệ, anh quay lại nhìn Đạo Trưởng và cười khúc khích, ” sư phụ, tôi

không thể đánh bại anh ấy, vì tôi hoàn toàn không phải là đối thủ của anh ấy.”

“Không phải đối thủ!”

Trình Uyên bị sốc vì những lời này.

Anh bất giác nheo mắt lại.

A Tùng đánh bại Bạch Long và Trần Thành mà không cần nỗ lực gì, nhưng anh ta nói rằng mình không phải là đối thủ của Vương Mĩ Lệ.

Có phải Vương Mĩ Lệ luôn che giấu sức mạnh của mình?

Tại sao anh ấy lại che giấu sức mạnh của mình với bản thân?

Trình Uyên cau mày.

Bạn phải biết rằng Vương Mĩ Lệ khác với những người bình thường, anh ấy là chỗ dựa lớn nhất của Trình Uyên cho đến nay, và anh ấy là người duy nhất thành lập tổ chức Long Uyên cho Trình Uyên.

Nếu anh ta có động cơ thâm kín đối với Trình Uyên, mọi thứ anh sắp xếp trước đó sẽ trở nên vô ích.

...

Chỉ nghĩ đến đó, một nhóm thuyền viên bước ra khỏi ca bin

Khi họ bước đến bàn đạp, tất cả đều choáng váng, và họ thấy rõ sự căng thẳng tại hiện trường.

Vương Mĩ Lệ khẽ quay sang bên và gật đầu với các thành viên trong đoàn.

Các phi hành đoàn đi xuống một cách thận trọng từng người một.

Anh ta đi đến trước mặt A Tùng nhưng lại bị chặn lại.

Khi nhìn thấy điều này, Vương Mĩ Lệ nói nhẹ: “Họ chỉ là thuyền viên trên một con tàu khác, hãy để họ đi.”

A Tùng liếc lại Đạo Trưởng, Đạo Trưởng gật đầu với anh ta.

Các thành viên phi hành đoàn lần lượt đi qua trước mặt A Tùng.

Khi tất cả các thành viên thủy thủ đoàn đều ở trên bom tàu và bước xuống, A Tùng đột nhiên giậm chân.

Bộ bài đột nhiên lắc lư vài cái.

Tổ lái theo lực này rung nhẹ.

Và chỉ có một thành viên phi hành đoàn có sức rung chuyển lớn hơn những người khác.

A Tùng đột nhiên nhìn lại thành viên phi hành đoàn.

” có chuyện gì vậy nhỉ!”

Đúng lúc này, thuyền viên bị trượt chân rơi khỏi Bom tàu.

“Bụt !” Với một tiếng kêu, anh ta rơi xuống nước.

Lúc ngã xuống, anh ta hét lên một tiếng, đó là giọng của một người đàn ông, khi anh ta đi xuống, A Tùng cũng nhìn thấy rõ khuôn mặt của anh ta, và anh ta chắc chắn đó là một người đàn ông.

Sau đó, anh ta lắc đầu với Đạo Trưởng.

Trên bờ, khi Bạch Long và Trần Thành lên bờ cũng đã vớt được thuyền viên bị rơi xuống nước.

Nhưng lúc này, Vương Mĩ Lệ đột nhiên hỏi Đạo Trưởng trên bờ: “Đạo Trưởng, không biết người để cho sư phụ biết người muốn đối phó Tiêu Viêm thì sẽ như thế nào?”

Nghe đến đây, A Tùng không khỏi cau mày.

Nhưng Đạo Trưởng ở phía xa vẫn tỏ vẻ thờ ơ: “Các người đã hiểu lầm, chúng ta không phải đi tìm tiêu viêm.”

Nhưng A Tùng chế nhạo, và thì thầm với Vương Mĩ Lệ: “Cô ấy thực sự đang ở bên trong.”

A Tùng nói rằng anh ta sẽ đi thuyền.

Vương Mĩ Lệ dang tay ra chặn.

A Tùng đột nhiên bật dậy, và một cùi chỏ đập vào má Vương Mĩ Lệ.

Trái tay của Vương Mĩ Lệ là một cú đấm.

Với nắm đấm và khuỷu tay giao nhau, A Tùng choáng váng và quay lại, ” Hự một tiếng” và lùi lại năm sáu bước liên tiếp.

quyết định sẽ được thực hiện.

Trình Uyên không khỏi nheo mắt.

A Tùng cười toe toét, và một lần nữa ra tay hung hãn.

“A Tùng, quên đi!”

Lúc này, đạo nhân đột nhiên nói.

A Tùng nhanh chóng dừng tay lại và nhìn vị chỉ huy Đạo Trưởng với vẻ mặt khó hiểu.

Dường như không hiểu tại sao Đạo Trưởng lại yêu cầu anh ta dừng lại.

Vẻ mặt Đạo Trưởng vẫn bình tĩnh như một vũng nước đọng, khiến Trình Uyên có cảm giác lão già này là một kẻ liệt mặt.

“Đi thôi.” Anh nhẹ nhàng nói.

A Tùng do dự một hồi, không dám trái lệnh của Đạo Trưởng, lại đưa cho Vương Mĩ Lệ xoay người xuống khỏi bàn đạp.

Trình Uyên và những người khác cảm thấy nhẹ nhõm khi họ nhìn Taoist và A Tùng lên một chiếc ben ly màu đen, và nhìn chiếc Ben ly đó rời cảng.

...

...

Đại lộ Sang Nghê.

A Tùng, người đang ngồi trên chiếc ben ly, thực sự không hiểu tại sao vị Đạo Trưởng lại yêu cầu anh ta dừng lại.

“Su huyneh, với thực lực của ngươi và của ta, những người này nhìn không tới cũng không đủ. Cho dù ngươi thêm Vương Mĩ Lệ thì cũng là một món quà miễn phí. Tại sao ngươi lại từ bỏ?”

“Rõ ràng là có lộn xộn trong ca bin!”

Đạo trưởng chậm rãi nhắm mắt lại, nhàn nhạt nói: “Người không còn ở trong khoang.”

“gì chứ?”

Nghe đến đây, A Tùng giật mình.

Đạo Trưởng nói rằng người đó không còn ở trong ca bin, có nghĩa là trước đó anh ta đã ở trong ca bin, nhưng anh ta đã rời khỏi ca bin sau đó.

Tuy nhiên, anh ta đang đứng trên bàn đạp, và nếu anh ta cố gắng rời đi, anh ta không thể không nhận ra nó.

Có thể là những thành viên phi hành đoàn?

Không, không đúng, anh ấy đã nhìn rõ tất cả các thành viên trong đoàn, và anh ấy không hề thấy Tiêu Viêm đi xuống.

Đạo Trưởng tiếp tục giải thích: “Người rơi xuống biển và người sau đó được vớt lên hoàn toàn không phải là một người.”

A Tùng đột ngột mở miệng.

Cẩn thận nhớ lại, khi người đàn ông lên bờ, đang bắt gặp Vương Mĩ Lệ và đang hỏi thăm Đạo Trưởng, sự chú ý của anh ta đã bị Vương Mĩ Lệ thu hút, thậm chí anh ta còn không nhìn thấy thuyền viên rơi xuống biển được đưa lên bờ.

“Từ khi sư huynh phát hiện, tại sao lại để cô ấy đi?”

Đạo Trưởng im lặng không nói gì.

Ngay sau đó A Tùng nhận ra rằng mình đã hỏi một câu hỏi ngu ngốc.

Không thành vấn đề nếu bạn đang ở trong ca bin và bắt Tiêu Viêm một cách bí mật, hay bị giết và ném xuống biển. Nhưng một khi Tiêu Viêm lên bờ và cảng bị giám sát đầy đủ, A Tùng biết liệu họ có thể giết Tiêu Viêm hay không.

Vì vậy, trên thực tế, nếu có thể tự mình ra khỏi ca bin, Đạo Trưởng cũng không dám làm.

Nhưng để được an toàn, Tiêu Viêm và những người khác đã chọn cách tránh ánh mắt của Đạo Trưởng.

Chỉ là bọn họ không bao giờ ngờ rằng, rốt cuộc vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Đạo Trưởng.

Đạo Trưởng nhẹ giọng nói: “A Tùng không được để lộ thân phận, nếu Trình Uyên mang đi, tự nhiên sẽ không cho cô ấy ăn quả tốt.”

“Tin từ hàng xóm là tiểu muội nhỏ bị thương nặng.”

“Trình Uyên có một người vợ xinh đẹp hơn nhiều so với tiểu muội, lại càng không thể có một mối quan hệ lâu dài với tiểu muội.”

“Tất nhiên, trừ khi anh ta là một kẻ ngạo mạn, nhưng rõ ràng anh ta không phải.”

“Vậy thì anh ấy không nên quan tâm đến sự sống chết của Tiểu Sư muội.”

“Nhưng anh ấy không ngần ngại gây thù với tôi vì lợi ích của Tiểu Sư muội. Anh ấy chỉ có thể giải thích một vấn đề. Anh ấy không muốn giao Tiểu Sư muội cho tôi.”

“Tại sao anh ấy không muốn giao đứa Tiểu Sư muội cho tôi?”

Đạo Trưởng trưởng dường như đang tự nói chuyện, nhàn nhạt nói: “Ta đoán chừng, hắn và Tiểu Sư muội có một số bí mật khó tin, hắn không muốn chúng ta biết.”

“Và bí mật này rất có thể liên quan đến lô vàng đó!”

A Tùng choáng váng.

Trình Uyên không nghe thấy điều này, nếu anh ấy nghe thấy, tôi không biết anh ấy sẽ cảm thấy thế nào.

Tôi sợ rằng mình sẽ phát hoảng trước khả năng phân tích siêu phàm của Đạo Trưởng.

Chương 586

Chương 586

“Nếu có bất kỳ câu hỏi nào, hãy quay lại nói về nó. Chuyện này không thể lừa được, chúng ta đi thôi.”

Sau khi Đạo Trưởng và những người khác rời đi, Vương Mĩ Lệ bước đến và thì thầm với Trình Uyên.

Trình Uyên gật đầu.

Cả nhóm bắt đầu hỏi hả về nhà.

Từ rất xa, Vương Mĩ Lệ đã nhìn thấy vị Đạo Trưởng trên bờ.

Bạn muốn nói rằng Đạo Trưởng bí mật muốn giết Trình Uyên, anh ta không nghi ngờ chút nào, nhưng giết hay bắt công khai là điều không thể.

Bởi vì nó liên quan đến hợp đồng cờ bạc của Sư Phụ họ.

Đương nhiên, nhà họ Trình đương nhiên sẽ không làm.

Vì vậy, khi con tàu cập bến và Trình Uyên và những người khác bước ra khỏi ca bin, Vương Mĩ Lệ ngay lập tức hiểu rằng người mà Đạo Trưởng muốn là Tiêu Viêm.

Vì vậy hắn vội vàng đỡ lấy Thời Sách, kêu hắn giả Tiêu Viêm, dùng một chút thủ đoạn.

Sở dĩ là Thời Sách, bởi vì trong đám người này, Thời Sách là người duy nhất gầy hơn, không chênh lệch bao nhiêu so với Tiêu Viêm.

Khi Thời Sách rơi xuống biển, người mặc đồng phục thủy thủ đoàn cũng nhảy xuống biển từ phía bên kia tàu, một người lên ra phía sau tàu và người còn lại lên vào bờ.

Khi Tiêu Viêm được Bạch Long và Trần Thành đón, Vương Mĩ Lệ đã lớn tiếng chất vấn nhà lãnh đạo Đạo Trưởng, điều này làm dấy lên sự thu hút của Đạo Trưởng và A Tùng.

chỉ có điều.

Đạo Trưởng không dễ bị lừa dối như vậy.

Năm chiếc xe thương mại rời cảng thành phố Giang Bắc và hướng đến thành phố Tân Dương.

Trên xe dẫn đầu là một nữ tài xế.

Ngồi trên xe là Trình Uyên, Bạch An Tương, và Lý Nam Địch ngồi ở hàng ghế sau, tất cả người Tiêu Viêm đều ướt.

Bộ đồng phục phi hành đoàn mà cô ấy đang mặc ban đầu rất lỏng lẻo, nó bị ngâm trong nước và gần như dính hoàn toàn vào cơ thể của cô ấy, điều này làm tôn lên vóc dáng tinh tế của cô ấy với một phong cách khác.

Tóc mái ngắn cũng dài đến gần trán, vài sợi màu lục lam cũng che mất nửa mắt, tăng thêm chút ướt át dụ dỗ.

Nó có vị rất lạnh, đôi môi tái nhợt lúc nào cũng run rẩy, cánh tay khẽ run.

“Cởi ra đi,” Trình Uyên thuyết phục.

Sau đó anh ta nhìn Tiêu Viêm và cô trừng mắt nhìn anh ta với ánh mắt cay độc.

Trình Uyên đột nhiên cảm thấy Tiêu Viêm này quá cứng đầu.

Trên đảo, anh ta đã cấp thuốc cho cô ấy và lột quần áo của cô ấy đi. Anh ấy không phải đã nhìn thấy nó hết cả nhưng anh ấy trở nên nhút nhát sau khi lên xe.

Cô ấy vẫn sợ Lý Nam Địch và Bạch An Tương đang xem sao?

Lý Nam Địch cầm một bộ quần áo sạch sẽ đã chuẩn bị sẵn, đưa cho Tiêu Viêm và nói: “cô có rất nhiều vết thương và rất nhiều máu, ngâm trong nước rất dễ bị nhiễm trùng. Hơn nữa, thân thể này ướt như vậy.” Nếu không được lau sạch Cơ thể của bạn bây giờ quá yếu để có thể chịu đựng được. Nếu bạn vẫn chưa muốn chết, chỉ cần cởi quần áo của bạn và mặc vào.”

“Đúng, đúng.” Trình Uyên nhanh chóng gật đầu.

Có lẽ trời rất lạnh, sau khi rùng mình, anh vẫn vươn tay cầm lấy quần áo Lý Nam Địch đưa cho cô.

Trình Uyên mỉm cười nhẹ nhõm.

“Àm âm!”

Không ngờ, thất lung và mắt anh đau nhói, Bạch An Tương ngồi bên cạnh dùng tay véo nhẹ vào eo anh.

“Quay đầu lại, người không được phép xem!” Bạch An Tương tức giận nói.

Trình Uyên xấu hổ quay lại và nói, “Anh không muốn nhìn thấy nó, anh không phải loại ...”

Anh nói như vậy, nhưng trong lòng có chút mất mát.

Ngắm nhìn phụ nữ đẹp thay quần áo, đôi khi, thú vị hơn là xem phụ nữ khỏa thân cởi quần áo.

Đặc biệt vẻ đẹp ướt át này có một vài nét quyến rũ.

Trình Uyên thở dài trong lòng, cô đẹp như vậy mà còn không dám nhìn, chính là ... này, kính chiếu hậu ... hehe.

“Bắn!”

Một mảnh khăn giấy ướt trực tiếp ném vào gương chiếu hậu, Bạch An Tương với vẻ mặt bình tĩnh cảnh cáo Trình Uyên: “Nhắm mắt lại, đừng mở ra.”

“U...!” Trình Uyên không biết nói gì.

Quá trình này rất lâu, bởi vì sau khi cố gắng cởi bỏ quần áo, Lý Nam Địch lại làm sạch vết thương, bôi thuốc mới rồi mới mặc quần áo khô vào.

Sau khi mặc quần áo, cô ta nhìn Trình Uyên một cái nhìn dữ tợn, như muốn báo thù anh ta, và nói với Bạch An Tương: “Trên đảo, anh ta đã hôn tôi.”

Nghe vậy, trên người Trình Uyên dựng cả tóc gáy, anh lập tức kết tội với lương tâm cắn rứt: ” con mẹ nó!”

Phần 2

Sau đó quay lại giải thích với Bạch An Tương: “Bà xã, đừng tin cô ấy. Đó là hô hấp nhân tạo. Đúng, hô hấp nhân tạo. Cô ấy bị thương và ngất đi.

anh...”

Tiêu Viêm nở nụ cười mỉa mai: “Hô hấp nhân tạo, có cần thè lưỡi không?”

Điều đó giống như nói rằng, bạn thấy vợ bạn tin bạn, hay tin tôi.

Trình Uyên chết lặng.

Anh thấy cô gái này không biết xấu hổ hay xấu hổ không quan trọng, và muốn ném cô ấy vào một chiếc xe khác, để cô ta chết công.

Lúc này trong xe bỗng nhiên rất yên tĩnh.

Dường như cô ta đã thỏa mãn vì trải qua khoái cảm khi trả đũa, nụ cười kỳ quái trên mặt càng đậm hơn.

Cô còn cho biết: “Anh ấy không chỉ hôn tôi mà còn lột quần áo của tôi ...”

“Bốp!” Ngắt lời của Tiêu Viêm bằng một âm thanh.

Bạch An Tương đưa tay ra và tát vào mặt cô một cách dữ dội.

Lúc này, Lý Nam Địch và Trình Uyên đều sửng sò.

Ngay cả tài xế cũng không kìm được mà đưa tay sờ má anh.

Vẻ mặt Bạch An Tương bình tĩnh, cô lạnh lùng nói với Tiêu Viêm: “Cô nghĩ tôi sẽ tin vào lời xúi giục của cô hay của chồng tôi?”

Tiêu Viêm tức giận.

Cô cảm thấy rằng cô đang lật tẩy mặt nạ đạo đức giả của Trình Uyên vì lợi ích của Bạch An Tương, nhưng thay vào đó cô lại bị Bạch An Tương làm nhục.

“Người phụ nữ ngu ngốc, tôi làm vậy là vì lợi ích của cô, tôi muốn nói với cô rằng cô đã bị anh ta lừa dối...”

“Bốp!”

Bạch An Tương không chút do dự, một lần nữa duỗi tay ra, hung hăng tát vào mặt cô.

Không khí lập tức ngưng tụ.

“Người...!” Lúc này ánh mắt của Tiêu Viêm tràn đầy lãnh khốc.

Bạch An Tương nghiêm mặt cảnh cáo: “Nam nhân của ta, không ai được phép vu khống!”

Trái tim của Trình Uyên cảm động.

Nhưng Tiêu Viêm thì đầy oán hận.

Cô hận người phụ nữ ngu xuẩn chết tiệt này, nếu trên người cô không còn chút sức lực nào thì cô đã đè cô ấy xuống đất, và đánh cho dã man rồi.

Người phụ nữ ngu ngốc này thật ngốc, thật ngốc.

Nó chỉ đơn giản là không hợp lý.

Tuy nhiên.

Thực ra, Bạch An Tương không nghĩ Tiêu Viêm đang nói dối, nhưng cô ấy là người phụ nữ của Trình Uyên, và họ là một gia đình.

Ngay cả khi biết Trình Uyên có lỗi, cô cũng sẽ không buộc tội Trình Uyên trước mặt người ngoài, mà ngược lại, cô muốn bảo vệ nhân phẩm cho người đàn ông của mình.

Còn chuyện gì sẽ xảy ra với hai vợ chồng khi cửa đóng then cài vào ban đêm, đó là cả một câu chuyện khác.

Nhưng ít nhất là bây giờ, cô ấy sẽ không để những người muốn xem trò đùa này được thích thú.

Tuy nhiên, nếu Bạch An Tương biết rằng đó là người phụ nữ đã đá bay Bạch Long và Trần Thành ngày hôm đó, cô ấy không biết cô ấy sẽ nghĩ gì trong lòng.

Trình Uyên ngẩng cao đầu, như một chú gà trống đã xuất trận.

Thành phố Tân Dương là đây.

Trình Uyên và Bạch An Tương được đưa vào bệnh viện.

Theo lệnh bí mật của Trình Uyên, Bạch Long và Hoàng Đại Cường cũng khóa Tiêu Viêm.

Lý Nam Địch đưa ra một Tiêu Viêm một loại thuốc làm cho người ta không thể dùng sức.

Và vào đêm đó.

Vương Mĩ Lệ đến phòng của Trình Uyên.

“Anh nên cho tôi một lời giải thích.” Trình Uyên, người đang nằm trên giường bệnh, cười nói với Vương Mĩ Lệ.

Chương 587

Chương 587

Vương Mĩ Lệ rút từ trong túi ra hai điều thuốc, một điều cho vào miệng và điều còn lại ném về phía Trình Uyên, nhưng Trình Uyên lắc đầu từ chối.

Vì vậy, anh tức giận rút điều thuốc ra khỏi miệng, đặt lại vào hộp thuốc lá: “Còn nhiều chuyện, tôi không thể nói.”

“Sao cậu không nói được?” Trình Uyên cau mày hỏi.

“Tốt cho ngươi thôi.” Vương Mĩ Lệ suy tư một chút rồi đáp: “Nhưng ngươi đừng lo lắng, ta sẽ không hại ngươi.”

“Em phải làm thế nào để anh tin em?” Trình Uyên nhấn mạnh.

Những điều mà người khác biết và không biết thực sự rất khó chịu.

Những ngày này, Vương Mĩ Lệ đã hết lòng vì Trình Uyên, nhưng ai biết được tương lai sẽ như thế nào? Nếu anh ta chỉ muốn chiếm được lòng tin của Trình Uyên thì sao?

Trình Uyên giao tất cả sức mạnh tiềm ẩn của mình cho Vương Mĩ Lệ để lên kế hoạch, một khi Vương Mĩ Lệ có suy nghĩ khác thì hậu quả sẽ rất tai hại.

Trình Uyên không đủ khả năng để đánh cược.

Vương Mĩ Lệ im lặng một lúc, mới nói: “Có một số việc mà tôi và anh không thể hiểu được, tôi cũng không hiểu. Anh chỉ cần biết rằng tôi được cử đến để hỗ trợ anh.”

“Còn các Đạo Trưởng cùng Tiêu Viêm đều là những người muốn ngăn cản ngươi.”

“Nguy hiểm nhất ở đây chính là Đạo Trưởng. Với thực lực của ngươi hiện tại còn lâu mới đánh được Đạo Trưởng. Cho dù đánh với sư huynh, thực lực của ngươi cũng còn lâu mới đủ.”

Mặc dù Vương Mĩ Lệ nói rằng anh ấy không thể nói ra, nhưng anh ấy đã bí mật tiết lộ một số thông tin cho anh ấy.

Trình Uyên cau mày, với vẻ ngạc nhiên: “Ý anh là, Trình Nặc ư?”

Vương Mĩ Lệ nghiêm nghị nói: “Có một người đàn ông bên cạnh Trình Nặc tên là Thiết Diện. Nếu có đôi đầu trục diện, tôi không thể đánh bại anh ta.”

Nghe đến đây, Trình Uyên sửng sờ.

Tôi nhớ rằng sau khi giết Phương Thanh Yến, Bạch An Tương đã từng đến nhà Trình ở Bắc Kinh để cầu cứu, trong thời gian đó, anh ấy gặp nguy hiểm và được một người cứu. Sau đó, Bạch An Tương đã đề cập đến vấn đề này với Trình Uyên, như thể một người đàn ông. được gọi là Thiết Diện.

“Hơn nữa, em trai ngươi rất có mưu mô, cho nên, bất luận là tinh thần chiến đấu hay là dũng khí chiến đấu, ngươi cũng không phải đối thủ của hắn.” Vương Mĩ Lệ nói.

Trình Uyên im lặng.

“Ngươi đánh không được?” Hắn không hiểu nói: “Sau đó Trình Nặc muốn giết ta, tại sao hắn không ra mặt? Không phải đơn giản hơn như vậy sao, tại sao lại hạ độc làm cái gì? , Chẳng phải thừa hơi, không cần thiết hả ? ”

Vương Mĩ Lệ gật đầu và giải thích: “Tôi đã ở đây với Thiết Diện, nhưng tôi không đánh lại anh ta.”

Khi nghe điều này, Trình Uyên càng sốc hơn.

Con Bạch Long Trần Thành rõ ràng không thể đánh bại A Tùng, và A Tùng nói rằng nó không thể đánh bại Vương Mĩ Lệ, điều này cho thấy Vương Mĩ Lệ có sức mạnh như thế nào.

Tuy nhiên, Vương Mĩ Lệ nói rằng anh ta không thể tự mình đánh lại Thiết Diện, có thể tưởng tượng được rằng người Thiết Diện đã đạt đến cảnh giới nào.

Nhưng Thiết Diện đánh bại tất cả bọn họ?

Điều này khiến Trình Uyên hơi bối rối.

Trước kia, Bạch Long có thể ngang tàng ở thành phố Tân Dương, khi nào thì thành phố Tân Dương có người giỏi hơn Bạch Long, ồ không, giỏi hơn Vương Mĩ Lệ?

“Anh từng có một người bạn tên là Lý Ngụy.” Vương Mĩ Lệ nhắc nhở.

Trình Uyên ngân ra: “Ý anh là, Lý Ngụy muội so với anh giỏi hơn ...?”

Vương Mĩ Lệ gật đầu: “Lúc đó tôi đã bí mật quan sát anh ta, và khí chất anh ta thể hiện ra cũng không yếu hơn Đạo Trường.”

“Có lẽ là cùng cấp với thủ lĩnh.”

Nhắc đến Lý Ngụy, một tia đau buồn không giấu được hiện lên trong mắt Trình Uyên.

Đương nhiên cũng có chấn động, hẳn biết Lý Ngụy là cao thủ, nhưng lại không biết làm sao để vui cho được.

“Sau khi Trình Tuấn Phong can thiệp, Trình Nặc không dám ra tay trực tiếp, cho nên Thiết Diện không bao giờ xuất hiện nữa.” Vương Mĩ Lệ nói: “Nhưng tôi có cảm giác luôn cảm thấy Lý Ngụy chưa chết”.

Nghe đến đây, Trình Uyên giật mình: “Tại sao em lại nói như vậy?”

Anh nghĩ đến người đàn ông tên Lý Kiếm, trông rất giống Lý Ngụy.

Lúc đầu Trình Uyên nghĩ rằng đó là Lý Ngụy, nhưng sau khi quan sát hành vi và lời nói của anh ta, anh ta đã nảy sinh mâu thuẫn với Lý Ngụy, và người đó hiển nhiên còn không biết Trình Uyên.

Chính vì vậy, lúc đó Trình Uyên chỉ nghĩ mình là nhìn nhầm mà thôi.

Vương Mĩ Lệ cau mày nói: “Với thực lực của Đạo Trường, không thể bị bắn chết. Không phải là anh ấy có thể tránh đạn, mà là anh ấy có thể tránh theo bản năng khi súng nhắm vào

anh ấy. Đây là gần như một phản xạ có điều kiện của một bậc thầy.”

“Lý Nguy bị bắn chết. Chuyện này ... rất kỳ lạ.”

...

Sang cảnh khác

“Bùm bùm bùm bùm bùm!” Có tiếng gõ cửa.

Bạch An Tương, mặc áo bệnh nhân, đẩy vào.

Vương Mĩ Lệ gật đầu với Bạch An Tương, và sau đó nói,
“Vậy thì tôi sẽ ra ngoài trước.”

Trình Uyên vẫn còn sốc và hoàn toàn không để ý đến anh.

Sau khi Vương Mĩ Lệ đi ra ngoài, Trình Uyên nhìn lên và nhìn thấy Bạch An Tương, trái tim của anh ấy đột nhiên run lên, nói với trái tim tội lỗi: “Vợ, sao em về sớm như vậy?”

Vì họ đang ở bệnh viện riêng nên Trình Uyên và Bạch An Tương ở cùng một khu, và họ sống trong căn phòng tiêu chuẩn cao nhất.

Trước đây, những người từ Liên Đoàn Thương Minh đến thăm Bạch An Tương, Bạch An Tương đã đến gặp Trình Uyên vì sợ ảnh hưởng đến Trình Uyên.

“Tại sao, anh hy vọng em sẽ quay lại sau hả, để anh có cơ hội tìm được con nhỏ đó hả?” Về mặt Bạch An Tương nghiêm nghị, trong giọng nói có chút mỉa mai và ghen tị.

Rõ ràng ban ngày cô không bao giờ quên những lời Tiêu Viêm nói khi đi trên đường.

Kỳ thực đây cũng là bình thường, phỏng chừng loại chuyện này đối với bất kỳ nữ nhân nào cũng sẽ không quá cường đại.

Lúc này, tư thế hung hăng của Bạch An Tương dường như đã khác trước mắt Trình Uyên.

Đặc biệt, vẻ ngoài của kẻ ăn thịt người hơi giống với Lý Ninh Quyên, mẹ vợ của anh ta.

Chắc chắn rằng nếu có mẹ thì phải có con gái, Trình Uyên xót xa trong lòng.

“Bà xã, anh còn chưa giải thích với em sao, Cô ấy đã hôn mê rồi ...” Trình Uyên.

“Haha.” Bạch An Tương chế nhạo: “Em không vạch trần anh vì muốn giữ thể diện cho anh. anh nghĩ em sẽ tin sao?”

Điều này thực sự khiến Trình Uyên đau đầu.

Sau đó, anh thề với ngọn đèn một lần nữa, mô tả lại cuộc khủng hoảng lúc đó, và phải tự vệ bằng mọi cách có thể, và nhiều chuyện khác nữa...

Có rất nhiều nguyên tắc tuyệt vời, nhưng còn nó thì sao?

Phụ nữ có phải là một sinh vật sẽ nói tình và lý?

Rõ ràng là không.

Nhất là khi quyền và lợi ích hợp pháp của chính mình bị xâm phạm thì điều này chẳng có ý nghĩa gì cả.

Trình Uyên cảm thấy rằng anh đã giải thích đủ rõ ràng, và muốn đưa tay ra để giữ Bạch An Tương, nhưng Bạch An Tương đã đẩy anh ra.

“Cút đi, đừng đụng vào em, em thấy anh ghê tởm lắm !” Bạch An Tương khó chịu nói.

Khi Lý Nam Địch đi vào để đưa thuốc cho hai người họ, Bạch An Tương nhanh chóng kéo Trình Uyên và nói với Lý Nam Địch với một nụ cười dịu dàng, “Cảm ơn.”

Trình Uyên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, Lý Nam Địch đã nhìn sâu vào hai người họ, sau khi đi ra ngoài.

Bạch An Tương lại đẩy Trình Uyên ra, mặt cô lại căng thẳng.

Lần này Trình Uyên thực sự không nói nên lời.

“ anh nói, làm sao có thể để em tin anh?” Trình Uyên có chút áy náy nói.

Người vợ trong mộng đang ở ngay trước mặt anh, đã nhiều ngày không gặp, dù có thương tích trên người anh cũng không thể làm được gì, nhưng ôm vợ yêu lúc nào cũng không sao.

Tuy nhiên.....

Làm sao Trình Uyên có thể can tâm?

“Hừ!” Bạch An Tương ngồi trên giường, quay đầu đi chỗ khác, như thể cô sẽ không tha thứ cho Trình Uyên chút nào.

Trình Uyên vội vàng đứng dậy bước ra ngoài: “Được, anh sẽ giết cô ta!”

Bạch An Tương không ngăn anh ta lại, trong mắt cô ta đầy vẻ khinh thường.

Sau đó, Trình Uyên thực sự đến phòng của Tiêu Viêm.

Chương 588

Chương 588

Sau khi Trình Uyên ra ngoài, anh rất hối hận.

Bạch An Tương không ngăn cản anh, điều này khiến anh có chút khó chịu.

Anh phải làm những gì anh đã nói, nếu người không đi, khuôn mặt nam tử này còn gì nữa chứ.

Nếu đi, nhất định anh sẽ không thể giết Tiêu Viêm, nhưng nếu anh không giết, thì anh đi làm gì? Không thể để cho sự hiểu lầm của Bạch An Tương sâu sắc hơn được?

Con mẹ nó, đây chỉ đơn giản là lừa dối bản thân mà thôi.

Trình Uyên gật đầu.

Anh đẩy cửa đi ra, sau đó đóng cửa lại, cúi đầu không nhìn cô, bước đến bên giường, mở chăn bông chui vào.

Anh có thể cảm nhận được ánh mắt khinh thường của Bạch An Tương.

Anh nghĩ chắc cô đang cười nhạo chính mình.

Nó giống như hỏi: “Đi? Tại sao không đi đi?”

Nhưng rồi anh lại nghĩ, đây không phải ai khác, đây là vợ mình.

Không có khả năng sao?

Vâng, anh sợ có chuyện xảy ra?

Nghĩ đến đây, anh nhắc chăn bông lên, lộ đầu ra, nhìn Bạch An Tương một cách hung tợn.

“Phì cười!”

Bạch An Tương không thể kìm lại, và phá vỡ gông cùm của mình ngay lập tức.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang căng cứng của Bạch An Tương, Trình Uyên cuối cùng cũng nở một nụ cười rạng rỡ, trái tim mà anh đang ôm chặt rơi xuống đất, vì vậy anh cười ngu ngốc với cô.

Cô nhắc chân bông lên và đợi một lúc.

Trình Uyên tỉnh dậy và nhanh chóng tiến vào trong nằm sát cô, Bạch An Tương cũng đã gục đầu vào ngực anh.

Lúc này, Trình Uyên một lần nữa nhận ra một ý nghĩa thực sự.

Phụ nữ hay thay đổi.

Nhưng điều này cũng khá tốt.

Ôm người vợ ngọt ngào của mình, trong đầu Trình Uyên không còn gì khác, anh chỉ cảm thấy nếu thời gian vẫn tiếp tục như thế này thì anh sẽ chấp nhận.

Mùi dầu gội trên đầu Bạch An Tương làm anh mê mẩn.

...

...

Mười ngày sau.

Tại bệnh viện Long Đàm, Vương tử Yên, người đã hoàn toàn lành lặn, gõ cửa và đi qua khu khám bệnh.

Trình Uyên thể chất rất mạnh, vết thương trên người tuy chưa lành hẳn nhưng cũng không phải là vấn đề lớn, về phần Bạch An Tương, tốc độ hồi phục của cô ấy sẽ chậm hơn rất nhiều, dù sao vai cũng bị đâm xuyên qua.

“Chủ tịch, tập đoàn Tuấn Phong đã bị chúng tôi thu mua.”

Vương tử Yên đưa một phần tư liệu cho Trình Uyên.

Trong khi nói, Vương tử Yên đặc biệt nhìn Bạch An Tương và mỉm cười gật đầu với cô.

Bạch An Tương cũng mỉm cười với cô.

“Khu du lịch Linh Hải cũng đã được chúng tôi mua lại, nhưng bây giờ có một vấn đề mà bạn cần phải quyết định.” Vương tử Yên nói tiếp: “Đó là người tạm thời phụ trách của Tuấn Phong Group và người phụ trách của Khu du lịch Linh Hải.”

Trình Uyên lật xem hai hợp đồng mua lại, gật đầu nói: “Không ai ở Tập đoàn Tuấn Phong quen thuộc hơn cô. Cô tiếp tục chịu trách nhiệm, nhưng không phải với tư cách trợ lý của chủ tịch, mà là chủ tịch tập đoàn.”

“Hả?” Vương tử Yên hoàn toàn choáng váng.

Bởi vì trước đây Vương tử Yên bị Long Thâm Vũ đánh vì Trình Uyên, cuối cùng bị đánh khắp người, cũng không phản bội Trình Uyên, điều này khiến anh rất cảm động.

Trước đây tập đoàn Tuấn Phong là tài sản của nhà họ Trình, Trình Uyên không có cổ phần, nhưng bây giờ thì khác.

Bây giờ nó là tài sản riêng của Trình Uyên, vì vậy bây giờ anh ấy thực sự có tiếng nói cuối cùng.

Anh để Vương tử Yên lãnh đạo Tập đoàn Tuấn Phong và rút lui sau hậu trường, điều đó thật tốt.

“Chủ tịch, tôi, tôi sợ tôi không làm được” Vương tử Yên có chút kinh hãi nói.

Trình Uyên xua tay: “Em cứ làm đi, anh tin em.”

“Vâng!” Một tia phấn khích lóe lên trong mắt Vương tử Yên.

Như câu nói, nước chảy về chỗ trũng, người ta phải đi lên nơi cao hơn, ai không muốn được thăng chức hay tăng lương chứ.

Từ vị trí trợ lý, Vương tử Yên trực tiếp trở thành chủ tịch tập đoàn, cô thật sự là người dưới một người mà trên vạn người, đây đơn giản là cảm giác chỉ cần một bước là có thể chạm tới bầu trời.

“Về phần Khu du lịch Linh Hải, tạm thời cứ giao cho Từ Đầu Trọc.” Trình Uyên suy nghĩ một chút rồi nói.

Quyết định này cũng khiến Vương tử Yên bị sốc.

Vì suy cho cùng, Từ Đầu Trọc cũng chỉ là một tên trùm xã hội đen, hoàn toàn không phải Trình Uyên, nên không biết anh ấy đang suy nghĩ gì?

Trình Uyên dường như nhìn ra được suy nghĩ của Vương tử Yên, không khỏi mỉm cười nói: “Chuyện này cứ để yên. Khi

quay đầu lại tôi sẽ đến nói chuyện với Từ đầu trọc.”

“Vâng!” Vương tử Yên.

...

...

Sau khi Vương tử Yên đi ra ngoài, Bạch An Tương nói với vẻ mặt có chút lo lắng: “Chồng à, xem ra Thẩm Hoa đã bắt đầu chuẩn bị rồi.”

Ngay cả tập đoàn Tuấn Phong và Khu giải trí Linh Hải cũng đã bị bán, điều này cho thấy anh ta hiện đang điên cuồng kiếm tiền.

Trình Uyên cười với Bạch An Tương: “Đừng lo, dự án này sẽ thuộc về chúng ta.”

Cuộc đấu thầu sẽ được thực hiện trong nửa tháng.

Trình Uyên và những người khác không xa lạ với thành phố Tân Đài Bắc, dù sao thì tập đoàn Tuấn Phong cũng có bất động sản ở Vịnh Ánh Trăng ở thành phố Tân Đài Bắc.

Họ được biết chủ nhân của mảnh đất này là Lưu Trữ, ông là chủ sở hữu của Đồn Điền Huy Hoàng trước năm 2008. Khi đó, ông đã dành toàn bộ số tiền của mình để mua mảnh đất được coi là hẻo lánh và hoang vu này, và chuẩn bị để phát triển công viên lớn nhất ở tỉnh Giang Bắc.

Nhưng không hiểu vì lý do gì, kế hoạch này đột nhiên bị gác lại.

Từ năm 2008 đến nay, giá nhà đất trên cả nước tăng chóng mặt, đất đai tăng cao, chưa kể trong khoảng hơn chục năm trở lại đây, vùng đất cằn cỗi hẻo lánh một thời đã được phát triển thành nơi phồn hoa. Cho đến hôm nay, cho dù một mình anh bán mảnh đất này đi nữa, thì nó vẫn sẽ làm ăn phát đạt.

Nếu Trình Uyên thực sự có thể mua mảnh đất này, thì ở tỉnh Giang Bắc, anh ta thực sự sẽ ngang hàng với tập đoàn Thẩm thị.

“Thời gian nửa tháng là đủ để anh có thể đến Đảo vàng một lần nữa.” Khóe miệng Trình Uyên nở một nụ cười tự tin.

Nhưng nước da của Bạch An Tương đã thay đổi rất nhiều khi anh ấy nói rằng anh ấy sẽ đến Đảo vàng một lần nữa: ” anh muốn làm gì nữa ở nơi đó?”

“Lấy tiền !” Trình Uyên.

“Nhưng trước đó, anh vẫn còn hai việc phải làm.”

...

...

Nửa ngày sau, một chiếc Audi a8 khởi hành từ thành phố Tân Dương đến thành phố Giang Bắc.

Ngồi trên xe là Trình Uyên Bạch An Tương và Trần Thành.

Mặc dù vết thương của Bạch An Tương vẫn chưa lành, nhưng khi nghe tin Trình Uyên sẽ đến thành phố Giang Bắc, cô ấy rất lo lắng, bất cứ điều gì anh ấy nói đều phải làm theo.

Bốn giờ chiều, Au đi a tám dừng ở cổng nhà hàng số hai trăm mười hai đại lộ Quỳnh Quan, thành phố Giang Bắc.

“Chính là nó.” Trần Thành nói với Trình Uyên.

Trình Uyên liếc nhìn nhà hàng, vì vẫn chưa có đồ ăn, bên trong cũng không có khách, trông rất vắng vẻ.

Sau khi thở dài, vẻ mặt anh ta đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Vẻ mặt của Trần Thành cũng rất trịnh trọng. Anh đẩy cửa bước xuống xe.

“Anh Thành.” Trình Uyên đột ngột gọi.

Trần Thành dừng lại, đóng cửa xe lại.

“ Anh với Chung Hân đã phát triển đến đâu rồi?” Trình Uyên cười hỏi như để kích hoạt cảm xúc của Trần Thành.

Trần Thành mặt đỏ bừng chỉ bằng một cái chài đầu: “Bình Thường.”

“Bình Thường... ý anh là gì?” Trình Uyên.

Trần Thành khó chịu nói: “Nói chung là bình thường, có thể có gì nữa chứ?”

Một nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của Bạch An Tương.

“Anh Thành, còn sớm, từ từ rồi chúng ta hãy đi.” Trình Uyên đột nhiên thay đổi trò chuyện, nghiêm mặt nói.

Trần Thành giật mình, sau đó gật đầu.

Thế là ba người lên xe đò.

Cho đến sau sáu giờ tối ...

Chương 589

Chương 589

Khi gần sáu giờ, các nhân viên trong nhà hàng Di Hà đã tụ tập với nhau, đánh bài và khoe khoang, thuốc lá bên tai, cả gian bếp bốc khói nghi ngút.

Trong lúc hỗn loạn, một phụ nữ trẻ tuổi đôi mươi bất ngờ xông vào.

Cả chục người phục vụ và đầu bếp đều ngược nhìn người phụ nữ.

Tất cả đều chết lặng.

“Đến phiên các người, nhanh lên, đừng suy nghĩ nữa, ván này các người không có cơ hội đâu.” Một đầu bếp mập mạp hít một hơi thuốc rồi mở miệng nói với những tên đầu bếp khác. .

Sau khi những người khác liếc nhìn người phụ nữ một cách sâu sắc, họ lập tức chuyển sự chú ý sang ván bài.

“đánh, đánh đi, nhanh lên!”

“Cho hắn biết thế nào!”

“Không thể được...”

” cậu có bốn lá. Ba lá kia với một là này này, người bị ngu à?”

Sau khi nhìn thấy người phụ nữ, những người phục vụ trông không oai nghiêm như những người đầu bếp này, họ cúi đầu xuống và giả vờ đi ngang qua và chạy tán loạn trong sợ hãi.

Hai mươi bảy, mười tám tuổi, người phụ nữ có vẻ ngoài trung bình, đôi mắt sáng ngời ánh lên tia giận dữ, vẻ mặt lạnh lùng vô cùng.

Tuy nhiên, trước khi bước đến bàn chơi bài, cô ấy đã hít thở sâu hai hơi liên tiếp, điều này làm xua tan đi sự mù mịt trên khuôn mặt và thay vào đó là một nụ cười đẹp.

“Su phụ Hồ, ngài thấy không, chúng ta sẽ phải sớm mang đồ ăn tới, phải không ...” người phụ nữ thận trọng hỏi.

“Chờ một chút, người không thấy ta vẫn chưa chơi xong à?”
Đầu bếp mập mạp hừ lạnh một tiếng không nhìn lại.

Nụ cười trên khuôn mặt người phụ nữ đông cứng lại.

Thấy trong tay không còn mấy lá bài, cô khẽ cắn môi, không tiếp tục nói gì.

“Ba lá và một cái nữa này!” Đầu bếp đối diện đầu bếp mập mạp, thật sự có bốn lá bài, và ván bài kết thúc.

Bây giờ đầu bếp béo đã dừng lại.

Anh ta ném bài lên bàn và chỉ tay vào người đầu bếp ở đối diện và hét lên: “Người đang nói cái gì vậy? Người đang nói cái gì vậy? Người để đâu ra một con đó vậy?”

Đầu bếp đối diện rất là đặc ý: “Ai có thể nghĩ rằng tôi thật sự là tôi có bốn lá chứ?”

“Nói nhảm, người có thể dùng óc heo nghĩ đi, chỉ còn có ít bài như vậy, ba con chín chưa đánh, người không có ta cũng không có, vậy không phải ở trong tay hẳn hết rồi sao?”

“Được rồi, đưa tiền đi, Hồ sư phụ, anh...?” Đầu bếp kia ánh mắt gằn như biến mất.

“Không được, đánh thêm một ván nữa đi!” Đầu bếp béo tức giận nói.

Nghe đến đây, người phụ nữ rút cuộc không thể đứng vững được nữa, một lần nữa thận trọng nói với đầu bếp béo: “Su phụ, ngài xem, chúng ta sắp đến giờ rồi, bây giờ đã là 5 giờ 4 phút rồi ấy ...”

” Gấp cái gì chứ? Ta vẫn chưa thấy muộn sao? Cô đừng lo lắng quá.” Đầu bếp mập mạp lạnh lùng nói mà không thèm quay đầu nhìn lại.

Họ lại bắt đầu chia bài.

Các đầu bếp và bồi bàn xung quanh đều bí mật nhìn sang đây, tất cả đều có vẻ mặt kỳ quái.

Người phụ nữ nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa, sự tức giận trong mắt không còn che giấu được nữa, bất ngờ cô ta tức giận giật những lá bài còn lại trên bàn ném xuống đất.

“Đừng chơi nữa! Đây là nơi anh làm việc!”, Người phụ nữ giận dữ hét lên.

Đầu bếp béo và các đầu bếp khác đều giật mình.

Sau đó đầu bếp mập mạp chế nhạo, chậm rãi đứng dậy, quay mặt về phía người phụ nữ, liếc cô ta bằng ánh mắt khinh thường: “Cái gì? Cô chủ hãy nể mặt tôi một chút đi?”

Người phụ nữ lòng ngực kịch liệt dâng lên hạ xuống, cũng cười nhạt đáp: “Ha ha, Hồ sư phụ còn biết ta là chủ cửa hàng này sao?”

“Ý của ngươi là?” Đầu bếp béo ôm cánh tay, vẻ mặt sợ hãi.

Người phụ nữ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sư phụ, ta đã dung túng ngươi từ lâu rồi, ngươi đem đồ ăn trong bếp đem về nhà, đừng tưởng rằng ta không biết. Lần nào ngươi cũng lấy mang về.” Mỗi lần mang tới một trăm cân thịt bò, chỉ còn lại 50 cân.”

“Còn nữa, khi bạn bè đến đây ăn, ngươi còn miễn phí cho bọn họ, rồi lén bảo họ gọi món những món đắt tiền nữa.”

” Còn nữa, thịt bò giá thị trường là 48 tệ, nhưng anh để mua báo giá 68 tệ.”

“Tôi đã chịu đựng những điều này suốt thời gian qua. Có phải vì sự kiên nhẫn của tôi khiến anh trở nên vô lương tâm không?”

“Đây là nơi làm việc. Anh có thể tự mình xem nhà bếp bản đến mức nào? Lẽ ra anh phải chuẩn bị trước, nhưng lại đánh bài ở đây?”

Đầu bếp béo híp mắt lại, chế nhạo, khinh thường nói: “Vậy thì sao?”

“Anh ...!” Người phụ nữ tức giận chỉ vào đầu bếp mập mạp, ngón tay run run.

“Mọi người đều biết nhà hàng của cô không kiếm ra tiền, và cô thường dựa vào số tiền trợ cấp kiếm được để hoạt động và trả lương cho công nhân của chúng tôi.” Đầu bếp mập mạp cười nhạo và nói một cách chế giễu: “Nhưng BỐ cô chết rồi. Cô có chắc vẫn trả lương đúng hạn cho chúng tôi được không?”

“Cô chủ Hứa, đừng trách tôi nói xấu, cô, nếu muốn nhà hàng này tiếp tục hoạt động, tốt hơn hết cô nên lịch sự với tôi và những người học việc của tôi, nếu không chúng tôi sẽ vô mộng rời đi, cô chỉ có thể đóng cửa thôi.”

...

...

Họ đang tranh cãi kịch liệt ở phòng bếp sau mà không ai để ý, nhưng lúc này đã có ba người đứng ở cửa.

Người phụ nữ run lên vì tức giận, nhưng cô ấy không thể bác bỏ nó.

Đầu bếp béo nói đúng. Các ngành dịch vụ địa phương như nhà hàng, trên thực tế, chủ yếu bán kỹ năng thủ công của đầu bếp.

Nếu lúc này, cô tức giận mà đuổi những đầu bếp này, hoặc những đầu bếp này nghỉ việc, cô sẽ không thể tìm được ứng viên phù hợp trong thời gian ngắn.

Còn bây giờ các đầu bếp trong nhà hàng đều nghe lời đầu bếp mập mạp, nếu anh ta không làm thì không ai dám làm, cho nên dù có thay đổi cũng không tìm được nhiều đầu bếp như vậy một lúc.

Người phụ nữ rung rung kể, tuy là quản lý nhà hàng nhưng hiện tại không thể làm được gì.

“Cứ làm đi, bảo bọn họ cút đi!”

Lúc này, Trình Uyên ở cửa đột nhiên hừ lạnh một tiếng, bước tới đây.

Vừa thốt ra lời, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía anh.

Người phụ nữ hơi giật mình.

Đầu bếp mập mạp nhìn chằm chằm, “Người là cái quỷ gì? Ai cho người vào đây? Cút ngay!”

Trình Uyên mặc kệ anh ta, trực tiếp đi tới chỗ người phụ nữ, hỏi: “Cô là Hoa Tâm Di?”

Người phụ nữ nghi ngờ gật đầu.

Trình Uyên khẽ cười với cô: “Tôi là bạn của cha cô trước khi ông ấy qua đời.”

Vẻ mặt của Hoa Tâm Di càng xấu hổ hơn khi cô nghe tin Trình Uyên là bạn của cha cô.

Nói cho cùng, để cho bạn bè của ba tôi thấy cô bây giờ xấu hổ như thế nào thì thật mất mặt.

Sau đó, Trình Uyên chỉ vào những đầu bếp này và nói với người phụ nữ, “Nếu cô không định gọi cảnh sát để giải quyết vấn đề họ đang ăn cắp, cô có thể đuổi họ đi ngay bây giờ.”

“Về phần tiền lương, đừng có hỏi, nếu không chúng ta sẽ làm theo cách thứ nhất.” Sau đó, Trình Uyên quay lại nói với các đầu bếp.

Đầu bếp mập mạp lập tức nhìn chằm chằm, “Người làm cái quái gì vậy? Đến lượt người nói ở đây à? Ta nghĩ người ngựa mồm phải không?”

Anh ta cầm lên một con dao làm bếp khi anh ta nói.

“Đánh hắn!”

Thấy Trình Uyên gây, các đầu bếp vây quanh Trình Uyên quyết liệt

nâng nắm đấm của hắn và đấm về phía Trình Uyên.

Đáng tiếc.

“Bùm!” Một âm thanh.

Đầu bếp chạy tới phía trước đột nhiên bay ra ngoài, rơi xuống cách đó năm sáu thước, trực tiếp đặt ở trên bếp lò ngã xuống đất.

Lúc này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Đầu bếp mập mạp phục hồi tinh thần, cầm lấy dao làm bếp, vội vàng lao tới.

Tuy nhiên, ngay sau đó, một thanh trường kiếm sáng chói đã được đặt trên cổ anh ta.

Chương 590

Chương 590

“Dao không phải dùng như vậy.”

Trần Thành nhẹ nói.

Đầu bếp mập mạp không nhìn thấy Trần Thành làm sao lại tới đây, cảm thấy trước mặt hoa hết cả mắt lên, trên cổ liền kề một con dao lạnh lẽo khiến tim hấn đập thành thịch.

Rõ ràng vừa rồi người đàn ông này vẫn còn cách xa mười mét.

Một số đầu bếp khác đã ra tay nhưng họ chết lặng khi nhìn thấy người này là một người dám giết người thật sự. Gã cầm trong tay không dám cầm lên, buông xuống mà sợ hãi.

“Các người là ai, các người muốn thế nào?” Đầu bếp béo hỏi với vẻ mặt sợ hãi run rẩy.

“Muốn biết thân phận của chúng ta?” Trần Thành chế nhạo:
“Ngươi không xứng!”

Trình Uyên nhặt một quả dưa chuột trên quầy, thản nhiên ném về phía Trần Thành.

Trần Thành con dao rời khỏi cổ đầu bếp béo trong chốc lát, trên không trung nhanh chóng rút ra mấy con dao.

Đầu bếp béo cảm thấy con dao của Trần Thành rời khỏi cổ mình, anh ta lập tức vui mừng khôn xiết.

Và khi con dao lại kề vào cổ anh chàng đầu bếp béo ú, anh ta dùng đầu dao đập mạnh vào quả dưa chuột khiến quả dưa chuột bị văng ra và bay ngược vào tay Trình Uyên.

Khi Trình Uyên lấy dưa chuột lần nữa, các lát dưa chuột đã được cắt bỏ.

“Rắc rắc!”

Sau khi cắn một miếng dưa chuột, Trình Uyên trực tiếp ngồi xuống bàn, lười biếng nói: “Hay là anh gọi cảnh sát, nếu không thì ... cút ngay!”

Cách dùng dao của Trần Thành khiến những đầu bếp và nhân viên phục vụ này trong phút chốc sững sờ, mỗi người há hốc mồm, ước chừng có thể nhét trứng vịt vào.

Anh chàng đầu bếp béo ú không kìm được cổ họng trào lên và nuốt nước bọt.

Nhưng có vẻ như anh chàng này vẫn chưa muốn rời khỏi nhà hàng.

“Chúng ta sắp làm khách rồi. Sắp đi rồi, Sếp Hoa sẽ gặp rắc rối.” Anh thận trọng nói.

Trình Uyên biết tâm lý của họ là gì.

Thời điểm này không phải cuối năm cũng không phải đầu năm, bạn nói những người như họ rất khó tìm lại được việc làm. Có rất nhiều người chính.

Và ngay cả khi họ tìm thấy nó, họ không thể được đối xử tốt hơn ở đây. Rốt cuộc, họ muốn tham ô thứ gì đó ở đây, và ông chủ luôn để mắt đến.

nhưng.

Lỗi của một đầu bếp thực sự béo là quá tham lam, đây có thể là vấn đề chung của hầu hết mọi người.

Thời gian đầu nếu lén lút về nhà có thể còn cảm thấy khó chịu nhưng lâu dần sẽ thành quen.

Nó từ từ phát triển đến mức ngay cả khi bị ông chủ phát hiện, nó vẫn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Cho tới bây giờ dùng ông chủ mở ra cũng không có người dùng tâm tư, ông chủ càng là coi thường.

Trình Uyên nháy mắt với Trần Thành, Trần Thành từ từ rút dao.

“Chuyện này anh không cần lo lắng.” Trình Uyên nháy khỏi bàn, đi tới chỗ đầu bếp mập mạp, vươn tay vỗ nhẹ vào má anh,

lạnh lùng nói: “Bởi vì không liên quan gì đến anh.”

“cuộn!”

Đầu bếp béo do dự, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi nói với những đầu bếp khác: “Đi thôi!”

Bước tới cửa, đầu bếp mập mạp nhìn thấy Trần Thành và Trình Uyên đã cách xa bọn họ, lòng can đảm càng trở nên mạnh mẽ hơn, anh ta không nhịn được quay đầu lại chỉ vào Sếp Hoa và Trình Uyên nói: “Sếp Hoa, bạn đang tự tìm kiếm. Tôi là khách, hãy để tôi xem bạn kết thúc như thế nào! ”

Sếp Hoa sắc mặt có chút tái nhợt, đối mặt với châm chọc của đầu bếp béo, cô nghiêng răng nghiêng lợi lạnh giọng nói: “Anh không cần lo lắng chuyện đó.”

“Hừ!”

Đầu bếp mập mạp hừ lạnh một tiếng, vẫy tay, cùng nhóm đầu bếp rời đi nhà hàng.

Nói là rời đi, bọn họ thật sự không có rời đi, rốt cuộc bị đuổi ra ngoài rất khó chịu, bọn họ muốn xem đại phu đào hoa phải chịu như thế nào.

Vì vậy sáu bảy đầu bếp đều đi tới cửa sổ bên ngoài nhà hàng nhìn vào.

Ông chủ hoa thăm thở dài.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên nói với Sếp Hoa, “Tên bạn là Hoa Tâm Di, phải không?”

Hoa chủ nhẹ gật đầu: “Thực xin lỗi một ít, tuy rằng người đã giúp ta, nhưng hiện tại nhà hàng còn không có đầu bếp, ta sẽ không để cho người ăn ở chỗ này.”

Trình Uyên cười nhẹ nói: “Không, chúng ta không ở đây ăn cơm, ta ở đây...”

Chưa kịp dứt lời, một người phục vụ đã vội vàng bước vào, lo lắng nói: “Ông chủ không tốt, khách đến rồi.”

Khi nghe điều này, nước da của Hoa Tâm Di lại thay đổi.

“Làm gì với ông chủ? Ông có muốn nói với những khách hàng đó rằng chúng tôi đóng cửa hôm nay không?” Người phục vụ nhìn Trình Uyên rụt rè nhìn họ. Rõ ràng là những người phục vụ đã nhìn thấy những gì đã xảy ra vừa rồi.

Hoa Tâm Di hỏi: “Có bao nhiêu người ở đây?”

“Khoảng hơn chục người đến, không phải vì một bàn mà là ba bàn,” người phục vụ nói.

Hoa Tâm Di không khỏi kinh ngạc: “Tại sao lại đến cùng nhau?”

Người phục vụ cau mày nói: “Tôi không biết. Bằng không, chúng ta tạm ngừng kinh doanh đi?”

Hoa Tâm Di lắc đầu và nói, “Không, chúng tôi ở đây được biết đến là 365 ngày một năm, 24 giờ một ngày không đóng cửa kinh doanh. Một khi đóng cửa, tác động sẽ rất tồi tệ.”

“Sau đó phải làm gì?” Người phục vụ vẻ mặt lo lắng.

Hoa Tâm Di nghiêng răng nói: “Không có cách nào khác là giúp khách gọi đồ ăn.”

“Vâng!” Người phục vụ quay người đi ra ngoài.

Tôi thấy Hoa Tâm Di nhanh chóng cầm tạp dề buộc lên người, đi tới bếp lò, xắn tay áo lên, có chút lảm bảm một mình: “Hoa Tâm Di, em làm được, em biết làm. nó, bạn phải làm nó. ...”

“Tiểu Trương, Tiểu Trương, qua giúp ta!”

Một người phục vụ vội vã chạy đến và sững sờ khi thấy Hoa Tâm Di đang chuẩn bị làm việc đó cho mình.

“Ông chủ, ông là ...?”

“Đừng nói nhảm nữa, đi đeo tạp dề giúp tôi chuẩn bị nguyên liệu.”

Một người phục vụ, một ông chủ, đột nhiên bắt đầu bần rợn.

Những người làm bếp ngoài cửa sổ không khỏi lộ ra nụ cười khinh thường trên mặt.

“Vừa rồi không phải là khá kiêu ngạo sao? Nhìn thối tha bất cần!”

“Hừm, không phải cô ấy yêu cầu sao? Không phải Hồ sư phụ của chúng ta vừa lấy một số đồ, đã máng rồi đuổi chúng ta ra ngoài, thật là nhẫn nhịn!”

“Tin hay không, trong vòng mười phút, Hoa Tâm Di này nhất định sẽ gọi điện thoại cho Sư phụ chúng ta, sau đó sẽ thuyết phục Sư phụ nước mắt nước mũi trở về?”

“Sư phụ, người không thể mềm lòng!”

Các đầu bếp xem náo nhiệt ngoài cửa sổ, cả người đều sinh khí.

Họ chắc chắn rằng Hoa Tâm Di sẽ mời họ trở lại.

“Đừng lo lắng!” Đầu bếp béo lắc lắc cái béo trên mặt chế nhạo: “Cô ấy muốn gọi điện cầu xin tôi, trừ phi cô ấy đồng ý tăng gấp đôi tiền lương của chúng tôi, cho dù quỳ trước mặt Lão Tử, Lão Tử cũng thắng rồi. Tôi không buộc cô ấy.”

“Cô ấy muốn đồng ý ngủ với thầy Hồ?” Người nào đó nhếch mép.

Nghe vậy, đầu bếp béo không khỏi nheo mắt lại, khóe miệng hiện lên một nụ cười xấu xa.

...

Trong bếp, Bạch An Tương nhìn mọi thứ trước mắt không khỏi trừng mắt nhìn Trình Uyên, cô cảm thấy quyết định đuổi hết bếp đi của Trình Uyên là quá câu thả và vô trách nhiệm.

Trình Uyên không nghĩ vậy.

Anh cười với Bạch An Tương: “Bà xã, tìm một chỗ chờ anh.”

Nghe vậy Bạch An Tương hơi giật mình: “Người làm sao vậy?”

Trình Uyên xắn tay áo: “Tôi sẽ giả vờ bị cưỡng bức!”

Chương 591

Chương 591.

Ngay sau đó, người phục vụ phụ trách phục vụ order phía trước đưa thực đơn đầu tiên cho nhà bếp.

Sau khi nhận được thực đơn đầu tiên, Hoa Tâm Di gật đầu với nó: “Được rồi, tôi biết rồi, anh đi trước.”

Sau khi người phục vụ đi ra ngoài, cô ấy bắt đầu chăm ngời.

Vừa chăm lửa, anh vừa nói với người phục vụ phụ trách giúp cô: “Tiểu Trương, chuẩn bị một lát thịt cừ, hành lá, gừng, tỏi băm nhỏ cho tôi.”

“Oh!”

Sau khi người phục vụ trả lời, anh ta có chút bối rối quay lại. Tôi sững sờ khi mở tủ đông ra, vẫn làm bầm: “Làm sao để biết miếng thịt bò nào là miếng thịt cừ nào?”

Nhưng mà, Hoa Tâm Di làm sao có thể quan tâm đến anh ta, chính cô ta còn không có chăm lửa đốt, vội vã đồ mồ hôi.

Một nhóm đầu bếp ngoài cửa sổ xem náo nhiệt cười rộ lên, trong mắt tràn đầy khinh thường cùng chế nhạo.

Nhưng tại thời điểm này.

Trình yên bước đến chỗ Hoa Tâm Di, vỗ vai cô ấy, nói: “Tránh ra.”

Hoa Tâm Di sững sốt, nhìn về phía Trình Uyên, sau đó quay đầu lại, tiếp tục sáng lên: “Ba tôi chết rồi, cô không cần gặp tôi, đi thôi, đừng quấy rầy cuộc sống của chúng tôi.”

Trình yên cũng không quan tâm, đưa tay sờ mũi nhắc nhở: “Trước tiên phải bật máy sấy tóc lên, để khí hóa lỏng có thể chạm vào lửa điện, nếu không sẽ đánh không trúng.”

Hoa Tâm Di phản ứng và nhanh chóng bật công tắc quạt.

Nhưng biểu cảm của Trình yên ngay lập tức thay đổi khi cô ấy nhìn thấy cách cô ấy tháo chiếc quạt ra.

Ngay khi Hoa Tâm Di bùng phát trở lại, anh ta nắm lấy cánh tay của Hoa Tâm Di và kéo cô lại một cách thô bạo.

“Hừ!” Một quả cầu lửa lớn trực tiếp phóng lên trời, suýt chút nữa đã đặt mua quân áo của Hoa Tâm Di.

“A!” Hoa Tâm Di hét lên kinh ngạc, theo bản năng của một người phụ nữ, cô ấy ngồi xổm trên mặt đất, hai tay ôm đầu.

“Hahaha...”

Ngoài cửa sổ chợt vang lên tiếng cười chế giễu.

Các đầu bếp đã cười và ngã lại với nhau, như thể họ nhìn thấy điều gì đó vui và nhẹ nhõm.

Người phục vụ đang chọn thịt cừ ở bên cạnh cũng sững sốt, anh ta đang giữ nắp tủ đông, bàn tay sợ hãi rút lại và nắp tủ đông đập vào tay anh ta.

“gì!”

Có một tiếng hét khác.

“Haha ...” Các đầu bếp bên ngoài cửa sổ cười đến bất đắc dĩ, nghiêng người cùng nhau đóng cửa.

Cảnh tượng này khiến Trình yên thở dài.

Tôi chưa bao giờ ăn thịt lợn nhưng tôi đã thấy lợn chạy, tôi luôn nói điều này, nhưng khi bạn thực sự phải đối mặt với một điều kỳ lạ, hoạt động của các chi tiết thường sẽ khiến bạn khó đi chuyển.

Chưa kể, tâm lý của Hoa Tâm Di không ổn, và cảm xúc của cô ấy quá mãnh liệt.

Điều này càng xảy ra thì càng nhiều rắc rối.

Thấy Hoa Tâm Di không bị lửa thiêu, Trình yên mới buông tay, chạy tới, vắn công tắc quạt xuống.

“Thực đơn được dán trên tường!” Anh hét lên với Hoa Tâm Di, giọng điệu tràn đầy hương vị không thể nghi ngờ.

Hoa Tâm Di sừng sốt một lúc, cô thấy Trình yên đã khéo léo rưới dầu lên thìa rán rồi bắt đầu bắc nồi.

Và không ngoảnh lại, anh ta nói với Trần Thành, “Trần Thành, thịt cừ thái mỏng, những đoạn cỡ bụng bằng hai ngón tay, hành lá, gừng và tỏi băm nhỏ thành bột!”

Nghe vậy, Trần Thành lập tức lôi từ trong ngăn đá ra một miếng thịt cừ, theo hướng dẫn của Trình Uyên, anh ta lấy ra thanh trường kiếm của mình, “Quẹt...!” Một miếng thịt cừ giống như được cắt bột vào chảo, và trời đổ mưa. Đến cái thớt.

Với bàn tay này, Hoa Tâm Di và người phục vụ trông thật ngu ngốc.

Ngay cả ngoài cửa sổ, những đầu bếp cười lớn đều ngẩn ra.

Là một sát thủ chơi dao hàng ngày và đã chơi nhiều năm, dao cứa vào da thịt thì có thể cắt mạch máu, dùng lực bao nhiêu thì có thể cắt đứt da thịt, dùng bao nhiêu lực có thể cắt xương, điều này đối với Trần Thành, Nó gần như không tốn nhiều công sức.

Sau đó là Cong Jiang Suan.

“Cì” Trình yên cho dầu và đường vào đây, đảo thịt cừ cho đến khi nước đường chuyển màu và tiếp tục xào.

Anh nhìn lướt qua thực đơn vừa rồi, món đầu tiên là thịt cừ om.

Món thịt cừ om truyền thống nhất thường được cắt thành từng miếng, nhưng để tiết kiệm thời gian, Trình yên đã để Trần Thành cắt thành từng lát, lát sẽ ngon hơn.

Trên thực tế, phương pháp truyền thống nhất luôn là miếng bánh, nhưng bài hướng dẫn của mẹ Trình yên chỉ bị cháy vì điều kiện gia đình, nên đây cũng được coi là phương pháp tự làm.

“Cà rốt, cắt miếng vừa ăn.” Sau khi xào xong, Trình yên tiếp tục nói với Trần Thành.

Trần Thành vội vàng cắt cà rốt.

Hoa Tâm Di bị cảnh này làm cho choáng váng, cô chưa bao giờ nghe cha cô nhắc đến chuyện có bạn biết nấu ăn.

Và thấy kỹ thuật của Trình yên rất điêu luyện, gần như còn tốt hơn cả sư phụ Hu, người vừa bị cô đuổi đi.

Nhìn nó một lúc.

Người phục vụ dường như đã quên mất việc mình đau tay, hai mắt nhìn chăm chăm như chuông đồng.

Còn Bạch An Tương ở bên, mặc dù biết tài nấu nướng của Trình yên là hạng nhất, nhưng dịp này, nhìn thấy anh làm việc gì đó nghiêm túc và rõ ràng, cô không khỏi tỏa sáng lần nữa.

Nói một cách dễ hiểu, những người đàn ông làm việc chăm chỉ là những người hấp dẫn nhất.

Nếu đây chỉ là việc của Trình Uyên, Bạch An Tương thậm chí nói rằng nhiều cô gái sẽ bị anh mê hoặc.

Các đầu bếp ở ngoài cửa sổ không nói được lời nào, nhìn cảnh tượng trong bếp không chớp mắt.

“Hồ chủ, anh ấy ... anh ấy có vẻ tốt hơn anh...”

“Im lặng!”

Chẳng mấy chốc, một món thịt cừu om thơm phức từ trong nồi ra, Trình yên đặt đĩa lên thớt sắt ở phía sau: “Ra đây!”

Người phục vụ chột nhận ra liền nhanh chóng đưa tay ra đón món ăn, vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng bếp sau.

Hoa Tâm Di cuối cùng cũng có phản ứng, nhanh chóng dán thực đơn lên tường: “Chủ nhân, món tiếp theo là canh thăn với nấm tươi.”

Trình yên nhìn lướt qua thực đơn: “Bạn không thể làm theo thứ tự của thực đơn. Súp nấm cần phải nấu, và thịt thăn cần phải được hầm. Mất quá nhiều thời gian. Xin hãy chuẩn bị nguyên liệu trước.”

“Món tiếp theo là gan ngỗng xào. Đây là một món ăn nhanh. Chuẩn bị nguyên liệu trước đã.”

Hoa Tâm Di gạt đầu nhanh chóng và chạy đi lấy nguyên liệu.

...

Chỉ trong vòng mười phút, tất cả các món ăn cho ba bàn khách đã được chuẩn bị xong.

Sau khi món ăn cuối cùng bung ra, Hoa Tâm Di đích thân bung ra, khi đặt lên bàn của khách, những vị khách trên bàn đỏ và người đàn ông trung niên nổi tiếng có khí chất đều hết lời khen ngợi.

“Không dễ đâu, thưa bà, không ngờ cửa hàng nhỏ của bà lại giấu được một vị đại thần. Món ăn làm ra hầu như ngon hơn cả món do đầu bếp khách sạn năm sao làm.”

“Bạn có thể cho chúng tôi một đề nghị?”

Hoa Tâm Di không chắc Trình yên có muốn gặp hay không, tỏ vẻ ngượng ngùng: “Cái này ...!”

“Ồ, hiểu được, hiểu được, tôi là một người cứng rắn, nhưng đừng lo, ông chủ của tôi, tôi không điều hành khách sạn, và tôi nhất định sẽ không đào xới góc của anh.” Người đàn ông trung niên cười nói, “Được rồi, nếu không muốn nói thì tính. Lên.”

Trong thực tế, nhiều hơn bằng này ca ngợi hương vị của các món ăn.

Hầu hết mọi khách trong bàn đều ủng hộ Hoa Tâm Di.

Điều này khiến cô phải bí mật đưa ra quyết định.

Trở lại phòng bếp sau, Hoa Tâm Di nhanh chóng cúi đầu chào Trình Uyên: “Cảm ơn chủ nhân đã cứu rỗi.”

Khi thấy vậy, Trình yên nhanh chóng ngăn cô lại: “Chị, chị rất nghiêm túc.”

“Không, hoàn toàn không nghiêm trọng.” Hoa Tâm Di sốt sắng nói: “Chủ nhân, ta có một yêu cầu không thương tiếc.”

“Chà, anh nói.” Trình Uyên.

“Anh có thể ở lại cửa hàng của chúng tôi làm đầu bếp được không?” Hoa Tâm Di vội nói: “Tôi thuê anh với giá cao”.

“Mỗi tháng ... bạn chia sẻ 10% lợi nhuận của nhà hàng thì sao?”

Chương 592

Chương 592

“ ... ”

Trình Uyên, Bạch An Tương và Trần Thành nhìn nhau.

Vốn dĩ họ đã đưa tiền cho Hoa Tâm Di, sao họ phải đưa nó đi?

Trình yên hơi ngần ra.

Thấy bọn họ không có nói chuyện, Hoa Tâm Di còn tưởng rằng mình mất tích, nhanh chóng duỗi ra hai ngón tay: “Hai mươi phần trăm!”

Đúng lúc này, người phục vụ lại đi tới phòng bếp sau: “Ông chủ, lại có khách.”

Khi Hoa Tâm Di nghe thấy điều này, cô ấy vội vàng chấp tay lại và hỏi Trình Uyên, “Cảm ơn chủ nhân, đây là 30%, ok?”

Nói xong, Trình yên từ chối, cô vội vàng nói với người phục vụ: “Mau đưa thực đơn tới.”

Hoa Tâm Di bước nhanh ra khỏi bếp.

Căn bếp sau im ắng.

Bạch An Tương đột nhiên đến bên cạnh Trình Uyên, cố nén cười, nói đùa: “Chồng à, chúng ta cứ ở lại đi?”

“Hả?” Trình Uyên.

Bạch An Tương cười và nói: “Khi nấu ăn, bạn khá có duyên.”

Nghe vậy, Trình yên không khỏi thở dài: “Sau khi kết hôn, chúng ta đã làm việc trong nhà của anh hai năm. Tại sao anh không nói rằng tôi hấp dẫn?”

Bạch An Tương giật mình.

Sau đó nghĩ đến hai năm đó, trong lòng lại dâng lên một tia xin lỗi.

Thành thật mà nói, trong hai năm đó, cô cảm thấy oán hận Trình Uyên. Lúc đó cô không thích Trình Uyên, nhưng cảm thấy cậu bé tội nghiệp này đã hủy hoại cuộc đời cô.

Khi một người có thành kiến với người khác, anh ta sẽ tự động bỏ qua điểm mạnh của người kia.

Nhìn thấy vẻ mặt Bạch An Tương có chút buồn bã, Trình yên không khỏi nhẹ giọng nói: “Đùa thôi, đừng có coi trọng.”

“Khụ khụ ...” Trần Thành ho khan một tiếng, than thở: “Này hay là ta đi ra ngoài?”

Rõ ràng là hai người vừa rắc thức ăn cho chó vừa chào hỏi Trần Đông.

...

Lần này là thực đơn do chính Hoa Tâm Di chuyển qua.

Từ sáu giờ đến chín giờ tối, Trình yên không nhớ mình đã nấu bao nhiêu món, tóm lại, anh và Trần Thành đã làm việc sáu bảy người.

Cũng đã phá vỡ Hua Xin Yimei.

Tất cả các vị khách tối nay đều giơ ngón tay cái khen món ăn ngon của cô.

Chín giờ rưỡi, bàn cuối cùng đã kết thúc. Trình yên cởi tạp dề, Bạch An Tương nhanh chóng bước tới lau mồ hôi cho anh.

Trình yên cười với cô, sau đó đặt tạp dề lên thớt và một mình bước ra khỏi khách sạn.

Anh từ cửa sổ phòng bếp đi ra, nhìn thấy mấy người đầu bếp đã ngăn người, nhẹ giọng nói: “Còn không đi sao?”

Anh ấy đã chiên các món ăn trong ba giờ, và những đầu bếp này đã háo hức xem nó trong ba giờ.

Ban đầu còn bị sốc nhưng cuối cùng quay về thì hoàn toàn quên mất.

Họ vốn là đầu bếp, trong ngành này, khi họ nhìn thấy ai đó giỏi hơn mình, bản năng họ sẽ muốn nhìn họ, điều này là bình thường.

Đầu bếp béo lắc đầu dữ dội, phục hồi tinh thần lại, nhìn Trình yên một cái nhìn xấu xa, nói với các đầu bếp: “Đi thôi!”

Sự xuất hiện của Trình yên đã làm vỡ chén cơm sắt của họ, dĩ nhiên, anh chàng đầu bếp béo ú không vui.

Tuy nhiên, những đầu bếp bình thường đó dường như không nghĩ vậy.

Họ đột nhiên chạy đến trước mặt Trình Uyên, “Phòng!” Tất cả đều quỳ xuống trước Trình Uyên.

“Chủ nhân, xin hãy nhận chúng tôi làm người học việc!” Vài đầu bếp trẻ tuổi vẻ mặt ngoan đạo khẩn cầu.

Sau khi xem trong ba giờ, họ hiểu rằng trình độ kỹ thuật của Trình yên không chỉ cao hơn Sư phụ Hồ hai bậc, nó chỉ đơn giản là sự chênh lệch giữa mây và bùn.

Trong cảnh này, hương chi Trình yên đã choáng váng, ngay cả đầu bếp béo chuẩn bị rời đi cũng phải sững sờ.

Ngay sau đó, đầu bếp mập mạp vẻ mặt tức giận: “Đồ khốn kiếp, ta là chủ nhân của ngươi, đồ vô ơn bạc nghĩa, đây là muốn gạt chủ tử tiêu diệt tổ tông sao?”

“Đứng dậy đi theo ta!”

Nghe vậy, một đầu bếp trẻ tuổi nói: “Quên đi, trình độ của ngươi kém quá, ngươi đừng có mà bẽ mặt.”

“Chính là, chính mình trình độ nào, trong lòng không có điểm nào sao?” Một cái mở ra, sẽ có một cái thứ hai.

Sau đó là câu thứ ba: “Mỗi lần lấy món gì từ nhà hàng về nhà, anh đều trắng trợn, em nói thật bò không nhiều, thiếu chủ bớt một chút, anh sẽ trừ tiền thưởng nửa tháng của em, bạn ơi Sản phẩm quá tệ, chúng tôi sẽ không theo dõi bạn đâu. ”

Người đầu bếp béo run lên vì tức giận.

Rõ ràng, hành vi cho phép quan chức nhà nước đốt lửa và không cho phép người dân thấp đèn là tội khiến dư luận phẫn nộ. Cùng với thực tế là bây giờ anh ta đã rơi vào bàn thờ, nó là cam chịu phản bội tất cả mọi người.

“Người ... người ... người chờ hối hận!”

Dứt lời, đầu bếp béo tức giận quay lưng bỏ đi.

Về phần Trình yên ...

“Các người đứng dậy trước đi.” Trình yên không có biểu hiện tốt với bọn họ: “Mặc dù đã kịp thời ăn năn, nhưng cuối cùng vẫn có lỗi, nếu muốn ở lại, tôi sẽ can ngăn với các người, nhưng các người phải khấu trừ một tháng lương.”

“Về phần học việc, người đừng gấp, ta sẽ không ở đây lâu, về sau ta sẽ phái một đầu bếp thực lực, người lúc đó có thể bãi hấn làm sư phụ.”

“Đừng lo lắng, nó chắc chắn mạnh hơn Sư phụ mấy chục lần.”

Khi nghe điều này, các đầu bếp nhanh chóng cảm ơn họ.

...

...

Mười giờ, nhà hàng đóng cửa.

Ở bếp sau, Trình yên chuyển lời cho những đầu bếp này.

Hoa Tâm Di mỉm cười: “Chỉ cần Trình Thành ở lại, người sẽ như thế nào nói!”

“Cái này... e rằng không được.” Trình yên xấu hổ.

“Tại sao?” Về mặt của Hoa Tâm Di thay đổi, có lẽ cô cho rằng giá thầu của mình thấp nên nhanh chóng nói: “Nếu không, tôi sẽ chia cho Sư phụ Thành 35%?”

Trình yên im lặng một lúc, rồi ...

Trần Thành đưa một tấm thẻ cho Hoa Tâm Di.

Hoa Tâm Di vẻ mặt khó hiểu: “Đây là ...?”

“Tiền!” Trần Thành đáp.

Hoa Tâm Di càng khó hiểu: “Đêm nay anh đã giúp tôi rất nhiều, tôi sẽ đưa tiền cho anh.”

“Hơn nữa, ta không thiếu tiền, người không cần cho ta tiền. Thật sự là ta có tiền.”

Trần Thành liếc nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên cười nhẹ: “Có năm mươi triệu trong đó.”

Hoa Tâm Di, người đang muốn đưa thẻ lại cho Trần Thành, đã loạng choạng suýt ngã xuống đất.

“Bao nhiêu?”

Cả người bàng hoàng.

“50 triệu!” Trần Thành lại nhấn mạnh.

Hoa Tâm Di lúc này mới ngẩn ra: “Không, không, không phải, anh đang đùa tôi sao?”

Năm mươi triệu thực sự không phải là một con số nhỏ đối với những người bình thường.

Nhiều người vất vả cả đời, nhưng thực chất là đấu tranh cho một ngôi nhà. Ở những thành phố cấp ba và cấp bốn như vậy, một căn nhà chỉ có hai triệu nhân dân tệ.

Vậy, khái niệm năm mươi triệu là gì?

Có lẽ không có khái niệm trong mắt Hoa Tâm Di.

Vì cô chưa bao giờ nghĩ có ngày mình cầm được thẻ 50 triệu.

Trần Thành gật đầu, chỉ vào Trình Uyên với Hoa Tâm Di với ánh mắt đờ đẫn: “Thật ra anh ấy sẽ không ở đây làm đầu bếp với bao nhiêu tiền mà anh cho, bởi vì anh ấy là chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong và tập đoàn Trích Thủy.”

“Còn người này, cô ấy là chủ tịch hiệp hội thương mại tỉnh Giang Bắc.”

Câu nói của Trần Thành lại khiến Hứa Tín Nghi bị sốc.

Cô không thể tin đó là sự thật.

Không hẳn! Ngay cả khi cô ấy đã trao toàn bộ nhà hàng cho người khác, họ sẽ không thể đánh giá cao nó.

Và cô ấy thậm chí còn muốn nhờ chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong và tập đoàn Trích Thủy làm việc cho mình.

Chương 593

Chương 593

Hoa Tâm Di là con gái của cố thuyền trưởng.

Trần Thành không thể buông tha cho cái chết của thuyền trưởng, đặc biệt là những lời anh ta nói với anh ta trên tàu. Điều đó khiến Trần Thành cảm thấy mình sống có ý nghĩa.

Tuy nhiên, điều này dường như không áp dụng với con gái ông.

“Đây là một vị trí đặc địa. Giá thuê hàng năm rất cao. Bất kể chúng tôi làm việc chăm chỉ và kinh doanh tốt đến đâu, chúng tôi sẽ không kiếm được bất kỳ khoản tiền nào một khi đã trả tiền thuê nhà.”

“Ngoài ra, chồng cũ của tôi cứ ba đến năm lần lại phải đến đòi tiền, nên không ngoa khi miêu tả nhà hàng không đủ sống”.

Yêu cầu người phục vụ phục vụ trà cho Trình yên và những người khác, rồi ngồi xuống bàn, Hoa Tâm Di bảo cô không dễ dàng.

“Cha tôi đã thuyết phục tôi bán nhà hàng và trở lại cuộc sống bình thường, nhưng tôi không được hòa giải.”

“Nhà hàng này là của ông tôi để lại, và tôi luôn muốn truyền lại nó.”

“Bây giờ bố đã mất, thật khó để nuôi nấng gia đình này với tính cách của em trai anh ấy, vì vậy ...”

Trình yên cau mày, gật đầu nói: “Bây giờ với năm mươi triệu này, bạn có thể có nhiều sự lựa chọn hơn, và bạn không phải hy vọng vào nhà hàng. Tuy nhiên, nếu bạn muốn làm rồi nó, hãy tiêu tiền và đập nó đi. trở thành nhà hàng sang trọng nhất trên con phố này cũng là một hướng đi. Tôi sẽ giúp bạn tìm ra đầu bếp tốt nhất. ”

Khi Hoa Tâm Di cao hứng, cô ấy sẽ quỳ xuống vì Trình Uyên.
Nhưng Trần Thành đã ngăn anh lại.

“Chúng tôi nợ cậu.” Anh nói với một giọng trầm.

Hoa Tâm Di lắc đầu: “Không phải, bố tôi bị ung thư. Đối với ông ấy, chết trên biển còn hơn chết trên giường bệnh. Nhưng khi bạn thực sự muốn đối mặt với cái chết, trên đời này ai cũng sẽ có nỗi nhớ. Bạn đã làm được điều đó”. cho anh ấy.
Hãy lựa chọn. ”

“Người không đáng trách.”

Từ lời nói của Hoa Tâm Di, Trình yên bắt được một tin nhắn, anh không nhịn được hỏi: “Cô nói chồng cũ thường tìm đến cô vì tiền? Có chuyện gì vậy?”

Ông nhớ rằng trong bức thư của thuyền trưởng, ông hy vọng rằng con gái mình sẽ trở lại cuộc sống bình thường.

Từ bỏ nhà hàng này có thể là một sự nhẹ nhõm.

Nhưng Trình yên cảm thấy rằng điều này chỉ làm gián đoạn một phần cuộc sống của cô.

Nghe các từ.

Hoa Tâm Di từ từ cúi đầu xuống.

Ngay sau đó.

“Bùm ...” Có tiếng gõ cửa kịch liệt vang lên, một giọng nam sắc bén hét lên: “Hoa Tâm Di, mở cửa! Mở cửa!”

Tiếng gõ cửa bất ngờ khiến mọi người sửng sốt.

Sau khi nghe thấy giọng nói đó một lần nữa, nước da của Hoa Tâm Di thay đổi đáng kể.

“Hoa Tâm Di, tôi biết anh đang ở bên trong, mở cửa ra chúng ta sẽ không làm gì cả, nếu không ... hehe!”

Giọng nói bên ngoài vô cùng kiêu ngạo.

Trình yên liếc nhìn Hoa Tâm Di và thấy rằng sau khi nghe giọng nói này, cơ thể cô không khỏi rùng mình.

Sau đó nghiêng răng nghiêng lợi hét vào cửa: “Triệu Nguyên, hôm nay muộn quá rồi, ngày mai nói chuyện được không?”

“Xì!” Giọng nói ngoài cửa đột nhiên tức giận nói: “Hôm nay tâm tình không tốt, tôi khuyên anh đừng ép tôi, nếu không tôi sẽ làm tất cả.”

Hoa Tâm Di đột nhiên hoảng sợ.

Cô nhìn lại Trình Uyên, ánh mắt đầy bất lực.

“Ông Trình, chúng ta hãy làm việc này trước, ông đi qua cửa sau.” Hoa Tâm Di nói với Trình yên và những người khác.

Trình yên và Trần Thành nhìn nhau, sau đó gật đầu, đứng dậy và đi về phía cửa sau.

Tuy nhiên, chúng không bỏ đi mà trốn vào góc.

Lúc này, Hoa Tâm Di đi ra mở cửa.

Ngay khi cửa vừa mở, một người đàn ông rất khỏe từ bên ngoài xông vào.

Người đàn ông say rượu và bước đi hơi lúng túng.

Hoa Tâm Di sắc mặt tái nhợt, nhưng cô vẫn giả vờ bình tĩnh chất vấn anh: “Triệu Nguyên, anh làm gì vào giờ muộn thế này?”

“Bắn!”

Một cái tát vào mặt Hoa Tâm Di, Triệu Nguyên chế nhạo: “Hoa Tâm Di, anh bây giờ tay nghề cao như vậy, làm sao dám không mở cửa cho tôi?”

“Nói xem, trong nhà hàng có một kẻ hoang dâm ẩn náu?”

Sau khi tát Hoa Tâm Di, Triệu Nguyên bắt đầu lật tung mọi thứ, ngay cả nắp bể cá cũng được nhấc lên.

Hoa Tâm Di chảy máu khóe miệng.

“Triệu Nguyên, đừng làm phiền phức vô cớ nữa, chúng ta đã ly hôn rồi, dù là người Tây Tạng thì tôi cũng không liên quan gì đến anh!” Cô cố chấp hét lên.

“Bắn!”

Triệu Nguyên đột nhiên quay lại tát vào mặt Hoa Tâm Di một cái tát dữ dội, lần này anh ta dùng sức mạnh hơn và khiến giọng nói của anh ta lạnh lạnh hơn, tát Hoa Tâm Di ngã xuống đất.

“Xi, Hoa Tâm Di, để ta nói cho người biết, cả đời đừng cố gắng thoát khỏi lòng bàn tay của Lão Tử, Lão Tử sẽ ăn thịt người!”

Anh ta vừa nói vừa túm tóc Hoa Tâm Di, đè cô lên bàn, dứt khoát nói: “Nghe lời nhảm nhí, chuyện làm ăn của anh tôi nay rất tốt, chắc là kiếm được rất nhiều tiền? Mới xảy ra chuyện đã khiến anh bó tay. Bây giờ. Hãy rút hết tiền ra. ”

Hoa Tâm Di bị anh đè lên bàn, cô không dám nhúc nhích, khẩn cầu nói: “Triệu Nguyên đừng như vậy, tiền này là để Ôn Viễn đi học.”

Nhìn thấy cảnh này, Trần Thành định lao ra ngoài, nhưng đã bị Trình yên ngăn lại.

Trần Thành nhìn Trình yên một cách hung dữ, như thể anh ta đang hỏi: Tại sao lại ngăn cản tôi? Tôi sẽ giết tên khốn đó.

Cái chết của đội trưởng đã ảnh hưởng lớn đến Trần Thành.

Tất nhiên anh không thể không nhìn con gái của thuyền trưởng tức giận.

Trình yên hiểu điều này, nhưng bây giờ nếu Trần Thành hấp tấp xông ra, cùng lắm là đánh chết tên Triệu Nguyên.

và sau đó?

Họ vẫn luôn ở đó đúng không? Sau khi Trình yên và những người khác đi rồi, khi Triệu Nguyên được chữa trị, liệu cậu ấy có bị nặng thêm không?

Đây là con đường sầm uất nhất của thành phố Giang Bắc, không thể tùy tiện giết người, đúng không?

Trình yên nói nhỏ với Trần Đông: “Sự bốc đồng không thể giải quyết được vấn đề.”

Nhìn lại, người phục vụ tên Tiểu Trương cũng trốn sau lưng họ.

Vì vậy, Trình yên nắm lấy cánh tay của Tiểu Trương và bước ra ngoài.

Sau khi nhìn nhau, Trần Thành và Bạch An Tương đi ra ngoài.

“Triệu Nguyên, đừng làm chuyện này, chúng ta đã ly hôn rồi ...!”

“Bẩn!”

“Mùi canh, cầm miệng cho Lão Tử! Người thật sự là giầu giếm nam nhân sao? Cho dù có giầu cũng không thành vấn đề. Lão tử muốn ăn người, có thể ăn bất cứ lúc nào. Trước mặt một kẻ hoang dâm, Lão Tử cũng có thể ăn nó.!”

“Nước mắt!”

Trong phòng thỉnh thoảng vang lên những tiếng lăng mạ và tranh cãi khó hiểu.

Trình yên hỏi người phục vụ: “Người đàn ông đó là ai?”

Người phục vụ biết thân phận danh giá của Trình yên nên không dám giầu giếm, tức giận nói: “Là chồng cũ của sếp chúng ta, nghiện cờ bạc. Chỉ cần anh ta thua bạc, anh ta sẽ tìm đến ông chủ chúng tôi đòi tiền .”

“Ông chủ của chúng tôi vẫn không dám từ bỏ. Ông ta dùng con gái ông chủ của chúng tôi để uy hiếp, nếu không cho thì sẽ tìm người làm con gái ông chủ.”

Nghe đến đây, Trình yên sùng sốt nói: “Con gái của sếp cô không phải là vợ của hắn ta sao?”

Người phục vụ mặt lập tức có chút nghiến răng nghiến lợi: “Cái này đáng ghét nhất. Nghe nói là độc hổ không ăn hạt, nhưng Triệu Nguyên này đơn giản không phải người. Hắn có thể làm tất cả.”

Nghe vậy, Trình yên gật đầu: “Hóa ra là như vậy.”

Vì vậy, trong thư, vị đại úy mong con gái có thể trở lại cuộc sống bình thường, ngậm hiểu, cuộc sống không bình thường này, ắt hẳn sẽ có một cuộc hôn nhân không hạnh phúc.

Chương 594

Chương 594

“Tôi không thể chịu đựng được nữa!”

Nghe thấy bên trong có tiếng xé rách, Trần Thành không khỏi rút mã tấu sắc bén xông vào.

Trình yên vẫn nắm lấy cánh tay anh: “Em đi!”

Nói đến việc rẽ vào nhà hàng, anh vào lại nhà hàng.

Trình yên không dám để Trần Thành đi, bởi vì anh biết rằng Trần Thành nhất định sẽ lấy mạng anh.

Giết ở một nơi như vậy không phải là một lựa chọn tốt. Nó không chỉ làm tổn thương Hoa Tâm Di mà còn đánh trúng trái tim hào hiệp hiếm có của Trần Thành.

Đúng vậy, Trần Thành không có thói quen chủ động làm việc thiện.

Khi Trình yên lao vào, Triệu Nguyên đang đè lên người Hoa Tâm Di và đưa tay ra kéo quần áo của cô.

Trong lúc giằng co, Hoa Tâm Di lấy tay chặn miệng, hai mắt rung rung, nhưng cô cố ép mình không được phát ra tiếng.

Cô nghĩ rằng Trình yên và họ đã rời đi.

Trên thực tế, nếu muốn Trình yên và những người khác giúp đỡ, cô ấy chỉ cần hét lên để được giúp đỡ, nhưng cô ấy không làm.

Có lẽ là vì họ không muốn những người to lớn như Trình yên nhìn thấy cô ấy trong tình trạng xấu hổ như vậy.

Rốt cuộc, sự xấu xí của gia đình không thể được công khai.

“Bang!” Trình yên bước tới, túm tóc Triệu Nguyên, hung hăng ném. Triệu Nguyên bị lật nhào xuống đất.

“Fuck, bạn chết tiệt trốn một người đàn ông hoang dã!”

Triệu Nguyên đứng dậy, nhìn thấy Trình Uyên, hai mắt gần như nhìn chăm chăm, toàn thân say khướt, vẻ mặt đầy tức giận.

Còn Trình yên thì lạnh lùng nói: “Không muốn chết thì tránh ra!”

“Mẹ kiếp, người phụ nữ móc ngoặc với Lão tử còn kiêu ngạo như vậy, người tính như trứng lộn?” Triệu Nguyên từ dưới đất nhật lên một bình rượu rỗng, Triệu Nguyên trực tiếp quay sang nhìn Thừa Trùng.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn khác.

Trình yên giơ chân đá tới, không chỉ đá bay chai rượu mà còn đá cả Triệu Nguyên ra khỏi cửa.

“A!” Sau vài lần lăn lộn trên mặt đất, anh đứng dậy.

Mặc dù có chút say nhưng Triệu Nguyên hiển nhiên không ngốc, thấy mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Trình Uyên, anh ta giơ thẻ ngân hàng trong tay lên nói với Trình yên và Hoa Tâm Di: “Được rồi, hôm nay tôi đang nghĩ đến tiền. .. Hai con chó cũng xong rồi, nhưng các người nhớ tới Lão Tử rằng nếu người đổi mặt khẩu của thẻ, Lão Tử sẽ quay lại!”

“Hoa Tâm Di, người không dựa vào cái này hoang dâm phụ trợ sao?”

“Này, khi nào thì anh ấy đi vắng?”

“Người dám nói dối ta, khi hắn đi vắng, ta trước giết người, sau đó là con gái của người!”

Nói xong anh lững thững bỏ đi.

Nhìn thấy bóng lưng xa xăm của anh, Hoa Tâm Di không nhịn được trượt ngã trên mặt đất, nước mắt lưng tròng mà không có Thần.

Trình yên lắc đầu rồi lại đi đóng cửa cho cô.

Bạch An Tương cũng bước vào, ngồi xổm xuống để an ủi cô.

“Để cô xem trò đùa.” Hoa Tâm Di nói sau khi lấy mu bàn tay lau nước mắt.

...

...

sau đó.

Sau khi an ủi Hoa Tâm Di, Trình yên và Bạch An Tương lái xe đi.

Chúng đều rất nặng.

Người thuyền trưởng đã lái con thuyền đi và bị chôn vùi dưới biển. Dù biết lúc này anh đang mắc bệnh nan y, nhưng dù thế nào đi nữa thì dù sao cũng là người đội trưởng đã cứu rất nhiều người.

Thấy con gái cơ trưởng bị đầu bẹp ức hiếp, rồi bị chồng cũ uy hiếp, dùng dao uy hiếp con.

Thảo nào trước đó đại úy đã thuyết phục cô sống một cuộc sống bình thường trong bức thư.

Tôi chỉ muốn cô ấy đóng cửa nhà hàng này để tránh xa chồng cũ.

Bạch An Tương thở dài xúc động, nhìn Trình yên khi đang lái xe, nặng nề hỏi: “Chồng à, nếu một ngày hai chúng ta ly hôn, anh sẽ như thế này sao?”

Trình yên sững sờ trước câu hỏi của cô.

“Không, các người là phụ nữ mãi cảm sao?”

“Trả lời tôi!”

“Người không phải là đạo đức giả sao?”

“Không sao, trả lời ta!”

Sáu tháng trước, Bạch An Tương đã hồi phục trí nhớ. Nghĩ lại quá khứ, tôi nhận ra rằng mình đã thực sự yêu Trình Yên.

Trước giờ cô luôn cho rằng cuộc đời mình như thế này đã bị hủy hoại, thậm chí còn nghĩ đến việc thừa nhận số phận của mình.

Tuy nhiên, cô đã vô tình mở ra một cánh cửa khác và giành lại tình yêu mà mình mong muốn.

Một thời gian trước, vì vấn đề hiếm muộn, cô muốn rời khỏi Trình Yên, nhưng cuối cùng cô lại phát hiện ra mình vừa làm một việc ngu ngốc.

Bạch An Tương, người đã đưa ra lựa chọn mới, càng trân trọng mối quan hệ khó có thể giành được giữa họ.

Đôi khi đàn bà, càng nâng niu thì càng sợ mất mát, càng sợ mất mát thì càng sống đạo đức giả.

Tại sao Trình Yên lại không hiểu?

và vì thế.

Trong thực tế, anh ấy thích nó trong trái tim của mình.

Vì vậy, anh trả lời Bạch An Tương rất nghiêm túc: “Dù sau này có chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ không ly hôn với em. Cho dù một ngày em không yêu anh, anh cũng sẽ không đồng ý. anh sẽ ám ảnh anh rất nhiều.” Phiền toái người cả đời, người đừng hòng thoát khỏi nanh vuốt của anh! ”

Khóe miệng Bạch An Tương không khỏi nhếch lên một nụ cười ngọt ngào.

“Ừm, câu trả lời này là được rồi, lúc về sẽ có phần thưởng.”

Trình Yên lổ tai dựng đứng, cơ thể không khỏi run lên, adrenaline bắt đầu tăng vọt.

phần thưởng.....!

Hehe!

Sau khi khỏi bệnh hiểm nghèo này, thật sự là có được phần thưởng xứng đáng.

Trình Yên bị kích thích đến mức không làm được, đập lên đé ga, anh không kìm được mà ấn mạnh hơn, càng bước sâu.

Tốc độ của xe thật nhanh!

Bạch An Tương không thể thoát khỏi ánh mắt của Bạch An Tương trong cảnh này, và cô ấy chế nhạo.

nhưng.....

Đôi mắt cô bỗng nhiên mở to: “Này, hình như chúng ta đã quên mất một việc rất quan trọng!”

“Cái gì?” Trình Uyên.

“Có phải chúng ta đang thiếu một người không?” Bạch An Tương kêu lên.

Trình yên cũng giả vờ như chợt nhận ra: “Ồ, nếu không nói cho tôi biết, tôi suýt nữa đã quên mất Trần Thành rồi.”

“Sau đó tôi nên làm gì?” Bạch An Tương cau mày lo lắng hỏi.

Trình yên suy nghĩ một chút rồi nói: “Đi theo anh ta, dù sao anh ta cũng biết đường, một người đàn ông lớn không thể lạc đường.”

...

...

Bên kia, Triệu Nguyên say rượu dừng một chiếc taxi.

Chiếc taxi chở anh ta mất mười lăm phút, và cuối cùng dừng lại ở một con phố hẹp và hẻo lánh.

Từ ngoài ngõ nhìn vào con hẻm nhỏ, có thể thấy nhiều mặt cửa được chiếu sáng.

Hầu hết chúng là phòng bàn cờ vua và những thứ tương tự.

Triệu Nguyên xuống xe ném tờ một trăm tệ cho tài xế, anh ta vừa nấc lên vừa nói: “Đừng, đừng tìm!”

Tiền ra khỏi quầy nhà hàng, nên anh sẽ không quan tâm.

Giải tán tài xế rồi lắc người đi vào con hẻm tối.

đột ngột.....

Một bóng đen hiện ra trước mặt anh.

Bóng đen đập mạnh vào mặt hắn một cú đấm nên đầu bay về phía trước, da thịt rung lên “Bang!” Ở phía sau, đầu đập vào tường.

“A!” Triệu Nguyên hét lên, nhưng ngay sau đó đã dùng chân giẫm lên trái tim của hắn.

“Nói đi, đầu bếp mập mập đâu?”

Trong bóng tối lộ ra vẻ mặt u ám của Trần Đông.

Triệu Nguyên tỉnh lại nhất thời che mặt, kinh hãi hỏi: “Ngươi ... ngươi là ai?”

Đột nhiên một nhát dao cứa vào cổ, Trần Thành lại hỏi: “Đầu bếp mập mập đâu? Đừng nói là giết ngươi.”

Triệu Nguyên sợ hãi vì có thể cảm thấy con dao dường như không lượng tình 1 chút nào, giọng nói của Trần Thành trước khi rơi xuống đã đâm vào da thịt anh.

Không dám chần chừ một lúc, anh đưa tay chỉ về một tấm biển phòng ban phía xa.

“phun!”

Con dao trực tiếp quệt vào cổ anh.

Trần Thành bất lực thở dài: “Quên đi!”

Chương 595

Chương 595

Trong con hẻm nhỏ có vài tấm biển được thắp sáng nên rất yên tĩnh.

Nhưng nó nhanh chóng trở nên ồn ào.

Cửa phòng đánh cờ bị bật mở, hai mươi ba người lao ra khỏi đó, vể mặt kinh hãi.

“Nó bị giết rồi!” Ai đó kinh ngạc hét lên.

Và trong phòng bàn cờ mà họ chạy ra, trên một bàn mặt chược, có một người đàn ông mập mạp với vóc dáng phập phồng.

Máu từ lỗ thủng lớn trên cổ chảy ra như không có tiền.

Ngay sau đó, nhiều xe cảnh sát đã đến.

Con hẻm cũng đã được phong tỏa.

Nhiều người dân quan sát từ ngoài vi của dây thừng, mỗi người trong số họ đều vươn cổ và nhìn vào. Cứ như thể họ đang kéo dài một cm và họ có thể nhìn thấy những gì đang diễn ra bên trong.

“Tình hình thế nào?”

“Nghe nói bên trong có án mạng!”

“Này, nơi như vậy có phải là không bình thường?”

“Chính là như vậy, ta rất nóng nảy mất tiền, có lẽ sẽ phát sinh cái gì.”

Mọi người đã nói rất nhiều.

Trần Thành xem náo nhiệt cùng đám người một hồi, xoay người rời đi nơi này, xa xa đi về phía khu trung tâm thành phố.

Anh ta là một kẻ giết người, và giết người là vì tiền.

Nhưng lần này, nó miễn phí.

Theo lời của Trình Uyên, mặc dù một số người xấu, nhưng họ không có tội chết. Anh ta yêu cầu Trần Thành cạo Triệu Nguyên bằng hai chân và một tay từ đầu bếp béo.

Nhưng lần này Trần Thành không nghe Trình Uyên.

Anh không muốn đánh giá mức độ tội lỗi của một người, anh chỉ biết rằng, bằng cách này, Hoa Tâm Di sẽ không còn bị hai người này làm hại nữa.

Khi đầu bếp mập mập rời đi, trong mắt anh ta tràn đầy hận ý, hiển nhiên sẽ không buông tha, vì vậy anh ta thông báo cho Triệu Nguyên biết hôm nay nhà hàng làm ăn rất tốt.

Vì vậy, cho dù Triệu Nguyên có chết, anh ta cũng sẽ nghĩ ra nhiều cách khác để bắt nạt Hoa Tâm Di.

Hoa Tâm Di là con gái của thuyền trưởng.

Trần Thành luôn ít nói, nhưng anh ấy đã nói rất nhiều với đội trưởng ngày hôm đó.

Lời nói của đội trưởng khiến hắn lần đầu tiên nhìn thẳng vào trong lòng, hắn tưởng lão nhân gia này thật tốt.

Hơn nữa, anh đã lái thuyền đi và cứu được rất nhiều người.

Vì vậy Trần Thành cảm thấy đội trưởng là người tốt, con của người tốt không nên bị bắt nạt.

“Chắc chắn rồi, giết người là tốt nhất cho tôi.”

Miệng nói lảm bảm, khóe miệng Trần Thành khẽ nhếch lên, lộ ra một chút ý cười.

“Bác trai, bác có phải là hung thủ không?”

Đột nhiên, một giọng nói đột ngột vang lên bên tai anh.

Trần Thành sững sốt, theo bản năng tiến lên một bước, vừa dứt lời liền đột ngột quay người lại.

Sau đó nhìn cậu bé mười tuổi đầu tiên đứng dưới tấm biển quảng cáo bên đường, háo hức nhìn cậu.

Quần áo của cậu bé rất cũ, khuôn mặt lấm lem, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi và yếu ớt.

Trần Thành có hậu bản trong lòng.

Có người đến gần anh, nhưng anh không nhận ra, bản thân điều đó đã rất bất thường.

Bí mật vươn tay trước ngực, chậm rãi cầm trường kiếm, híp mắt hỏi: “Người là ai?”

Theo hấn, đứa nhỏ này nhất định không dễ dàng.

Nhưng ngay sau đó, ý tưởng này lại bị anh gạt bỏ.

“Chú, chú có phải là hung thủ không?” Đứa nhỏ lại rụt rè hỏi: “Vậy chú có thể giúp cháu giết người không?”

Trên người hấn không có sát khí, nhưng gì Trần Thành nhìn thấy trong mắt hấn là vẻ ngây thơ ngoại trừ rụt rè.

Anh ấy chỉ là một đứa trẻ bình thường.

Nhưng tại sao Trần Thành lại không phát hiện anh ta đứng ở đây trước đây?

Không khỏi nhíu mày, Trần Thành thềm thở dài: Ở với Trình yên lâu, tôi sẽ mất đi bản chất sát thủ.

Anh không muốn để ý đến một đứa trẻ như vậy, chậm rãi thu tay về, xoay người tiếp tục bước đi.

“Chú ơi, đừng đi, con cầu xin chú giúp con được không?” Đứa nhỏ có chút áy náy khi nhìn thấy Trần Thành chuẩn bị rời đi, nó lao tới, nắm lấy cánh tay Trần Đông.

“Ta biết, ta biết hung thủ là vì tiền, ta có tiền, chú, ta có tiền, đừng đi!”

Trong khi nói chuyện, cậu bé lấy trong túi áo bản ra một xấp tiền và đưa cho Trần Đông.

Trần Thành không khỏi nheo mắt khi nhìn thấy tiền.

Mỗi tờ một hào và năm xu, mệnh giá lớn nhất là một tờ, gộp lại, tổng cộng là năm ba xu.

“Kẻ giết người? Người nghe lời ai? Trên đời này không có kẻ giết người!” Trần Thành cảm thấy cần phải điều chỉnh cách nhìn cuộc sống của cậu nhóc này, vì vậy lạnh lùng nói, “Trên TV và tiểu thuyết, những thứ đó đều là nói dối. của.”

Nói xong liền hất tay đưa nhỏ ra, tiếp tục đi về phía trước.

Đứa nhỏ sững sờ tại chỗ, hấn lẫm bẫm nói: “Nhưng là, ta nhưng là rõ ràng nhìn thấy...”

Vào ban đêm, đèn neon trên đường phố, nhà máy cũ kỹ kéo bóng cậu bé.

Lâu lâu có những chiếc xe ô tô vượt qua, ánh đèn chiếu vào khuôn mặt non nớt của cậu.

Lúc này, vẻ mặt của anh ta trông rất bất lực.

Nhìn bóng dáng Trần Thành dần dần khuất vào trong đêm đen, ánh mắt thiếu niên như phủ một tầng sương mù, cuối cùng quỳ xuống dưới tấm biển quảng cáo trong vô vọng, đôi vai gầy gò bắt đầu run lên.

Hấn nước nở vài cái, vươn tay lau nước mắt, liền thấy trước mặt xuất hiện một đôi chân.

“Bạn ăn chưa?”

Thằng nhỏ kinh ngạc nhìn lên, lâu lâu lại thấy Trần Thành quay lại.

Anh vui mừng khôn xiết, vội vàng gật đầu: “Trưa nay anh ăn rồi.”

“Anh sống ở đâu?” Trần Thành hỏi lại.

Cậu bé chỉ tay về phía công viên phía sau, nhưng rồi cậu cúi đầu như thể mình đã làm sai: “Có một cái lỗ trên bức tường ở phía sau công viên để đi vào. Có một cái cầu trượt trong công viên, và có một cái lỗ dưới đường trượt. Bên trong không lạnh.”

Trần Thành lại hỏi: “Tại sao không về nhà?”

Đứa nhỏ cúi đầu nói: “Ba nói không cho ta về nhà.”

“Người cho ta giết cha người?” Trần Thành hí mắt.

Nghe vậy, thiếu niên vội vàng lắc đầu, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng đáng lẽ phải thuần khiết.

“Không được đâu chú ơi, chú kêu con giết hồ ly tinh bên cạnh bố con!” Nó quả quyết nói: “Hồ ly tinh giết mẹ con vì bố con nghe tiếng hồ ly tinh đuổi con ra ngoài”.

Trần Thành tim đập thình thịch.

Anh ấy không thể quay trở lại khi anh ấy có một gia đình, anh ấy chỉ mới mười tuổi, điều này khiến anh ấy nhớ đến bản thân khi còn nhỏ.

Hồ độc không ăn thịt trẻ con, vừa giết một người dám uy hiếp con gái mình, nay lại có thêm một con nữa.

Trần Thành không hiểu tại sao lại có nhiều đồ cặn bã như vậy.

Nhưng anh biết cậu nhỏ bất lực như thế nào vào lúc này.

Anh ta dường như đã trốn trong công viên rất lâu, bởi vì quần áo trên người anh ta vẫn còn rất mỏng, là trái mùa.

Vì vậy, hấn nhất thời rùng mình một cái, thân thể cũng hơi hơi run lên.

“Được rồi, anh cầm lấy!”

Sau đó, Trần Thành cầm lấy năm tộ ba mươi xu từ cậu nhỏ, cởi áo khoác ném cho cậu nhỏ: “Mặc vào.”

Thằng nhỏ choáng váng.

“Nghe lời ta, ta giúp ngươi giết, nếu không ngươi cút ra ngoài.” Trần Thành lạnh lùng nói.

Thằng nhỏ vội vàng khoác áo.

Bạn biết đấy, chiều cao của Trần Thành là 2 mét, còn cậu bé chỉ cao khoảng 1,3 mét, bộ quần áo anh ấy khoác lên người giống như chiếc áo choàng mà anh ấy mặc để đi hát.

“Đi theo tôi.” Trần Thành nói.

Chương 596

Chương 596

Cậu bé dường như bị đói trong nhiều ngày.

Trần Thành đưa anh ta đến một nhà hàng mì, và anh ta ăn ngấu nghiến hai cái bát lớn.

Sau khi ăn xong, đứa nhỏ dường như đã nghĩ ra điều gì, vẻ mặt mãn nguyện ban đầu đột nhiên biến sắc: “Chú à, lớn lên số tiền này sẽ trả lại cho chú.”

Những lời này lại khiến Trần Thành cảm động.

Ước tính trong mắt cậu bé, năm nhân dân tệ và ba mươi xu là một khoản tiền khổng lồ.

Đó là số tiền dùng để thuê Trần Thành giết người, nếu bù lại bằng tiền mặt thì sẽ khiến cậu bé buồn lòng.

Nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn của anh, Trần Thành gật đầu: “Được.”

Khuôn mặt nhỏ bé lo lắng cuối cùng cũng nở một nụ cười rạng rỡ.

Để một thiếu niên đầy hận thù và sát khí, anh ta đã phải chịu đựng tình huống gì? Trần Thành không biết, nhưng hẳn biết đứa nhỏ này mang theo bóng dáng của hãn thuở nhỏ.

“Em tên gì?” Trần Thành hỏi lại.

Cậu nhóc lấy mu bàn tay lau cái miệng đầy nước nhờn, lập tức ngồi thẳng dậy: “Tôi tên là Lưu Phi Vũ.”

Nghe thấy cái tên này, Trần Thành không khỏi nghĩ đến một điều ước.

Khi bạn mới bước vào trường tiểu học, cô giáo sẽ hỏi, bạn muốn làm gì khi lớn lên?

Lúc này, nhiều học sinh sẽ nói: Em muốn trở thành nhà khoa học, em muốn trở thành bác sĩ, giáo viên, phi hành gia ...

Và hai từ Feiyu có nghĩa là bay vào vũ trụ?

Anh ta cũng trả lời loại câu hỏi này, nhưng ... cuối cùng anh ta trở thành một kẻ giết người.

Kết quả là, anh bắt đầu lo lắng đứa nhỏ này sẽ đi cùng con đường với anh, khi anh mười tuổi, ai đó cũng sẽ đưa cho anh một con dao, chỉ vào một sinh vật sống và nói: “Đi, giết nó!”

Nheo mắt, Trần Thành nắm lấy Lưu Phi Vũ bàn tay nhỏ bé: “Đi theo ta!”

“Chú ơi, định giết à?”

“Không!”

“Nhưng ... nhưng anh đã hứa với em?”

“Không gấp.”

“Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Mua cho anh một chiếc váy.”

“Chú à, chú không cần mua cho cháu quần áo, cháu khoan lỗ mua quần áo mới sợ cháu bị bắn.”

“Bạn sẽ không được phép khoan thêm bất kỳ lỗ nào trong tương lai.”

“Hả? Nhưng ... nhưng không có khoan lỗ, tôi không có chỗ để ngủ.”

“Từ nay về sau người sẽ theo ta.”

“Hả? Chú ơi, chú có thể dạy cháu giết người không?”

“Không đề cập đến việc giết người trong tương lai.”

“nhưng.....”

“Những gì tôi đã hứa sẽ làm cho bạn, nhưng bạn không được phép đề cập đến việc giết người trong tương lai.”

“Oh.”

...

...

Sau khi đụng xe, Trần Thành đưa Lưu Phi Vũ trở lại thành phố Tân Dương khi anh còn hai đứa trẻ.

Lúc này đã mười hai giờ sáng.

Khi Lưu Phi Vũ đã ngủ say, Trần Thành đã cõng anh trên lưng.

Khẽ mở cửa nhà riêng, Chung Hân ở phòng khách vội vàng chào hỏi: “Anh Đồng, anh ăn cơm rồi...”

Cô chưa kịp nói xong, ánh mắt của Chung Hân đã rơi vào trên vai Trần Đông, nhìn cậu bé đột nhiên xuất hiện, cô không khỏi bồi hồi.

“Hoan Tử đâu?” Trần Thành đi dép lê hỏi.

“Anh ấy đã ngủ rồi.” Chung Hân nói.

Trần Thành nói: “Gọi hấn dậy tắm cho tiểu tử này đi. Ta biết hấn thiếu niên xấu hổ.”

“Ừ.” Chung Hân vội vàng lên lầu gọi Chung Hoan.

Kể từ khi trở về từ Đảo vàng, Chung Hân Chung Hoan đã đi theo Trần Thành.

Sau khi về đến nhà, Trần Thành dạy Chung Hân sử dụng máy tính Baidu, sau đó nói với cô ấy rằng nếu sau này cô ấy không hiểu gì thì đó chính là Baidu.

Tôi đã mua điện thoại cho cả Chung Hân và Chung Hoan.

Chung Hân tự nhiên bằng lòng, nhưng sự xa lạ của thành phố vẫn khiến cô cảm thấy rụt rè. Vì vậy mấy ngày nay cô không ra ngoài, chỉ học kiến thức ở nhà và giúp Trần Thành chăm sóc vệ sinh nhà cửa.

Trần Thành sống ở tầng một, và anh chị em của họ sống trong hai phòng trên tầng hai.

Vì Trần Thành ít nói nên cuộc sống của họ hơi vắng vẻ và đơn sơ, nhưng cảm giác như ở nhà.

Trên đường trở về từ Đảo vàng, Trần Thành suýt chết.

Sau đó, Trình yên cũng nói với Trần Thành rằng Chung Hân đã buồn như thế nào vào thời điểm đó.

Nhưng khi hai người đối mặt với nhau, lại cố ý tránh né chuyện xảy ra ngày hôm đó, khiến cho một lớp giấy cửa sổ mỏng manh mà hít thở không thông.

Ngoài sự tò mò, Chung Hân cảm thấy hơi lo lắng về việc Trần Thành đột ngột trở về với một cậu con trai nhỏ.

Nhưng bề ngoài, cô ấy không thể hiện ra.

Cô đưa tay đỡ lấy Lưu Phi Vũ gầy gò trên lưng Trần Thành và đặt anh ta trên ghế sofa trước khi cô ấy lên lầu để đánh thức Hoan Tử.

Huân Tử ngăn người đi tắm cho Lưu Phi Ngư.

Chung Hân hâm nóng lại thức ăn và mang lên bàn cho Trần Thành ăn.

Trần Thành không ăn mì ở tiệm mì nào, không phải vì không đói mà vì biết ở nhà có đồ ăn.

“Tôi sẽ mua cho anh ấy một số nhu yếu phẩm hàng ngày vào ngày mai. Tôi sẽ nhờ Trình yên giúp liên hệ với một trường học và bạn sẽ gửi anh ấy đến trường.” Trần Thành thú nhận.

Chung Hân gật đầu: “Được.”

Sau khi ăn xong, Trần Thành tự cầm bát của mình lên chuẩn bị rửa sạch, Chung Hân vội vàng cầm lấy khi vừa thấy, “Tôi sẽ làm.”

Sau đó vô tình làm rơi đĩa thức ăn ra khỏi bàn.

Chiếc đĩa rơi trên sàn và vỡ tan.

Cả hai người đều giật mình.

Sau đó Chung Hân ngồi xổm xuống nhặt các mảnh đĩa: “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi không cố ý ... à.”

Do quá lo lắng, hoảng sợ, nếu không cẩn thận, anh Tâm bị gãy ngón tay.

Trần Thành nhìn thấy anh liền nhanh chóng đặt bát xuống bàn, ngồi xổm xuống nắm lấy ngón tay của Chung Hân, hút hết

máu trong miệng.

Trong cảnh này, cơ thể mỏng manh của Chung Hân rùng mình như bị điện giật.

Cô cảm thấy hơi thở của mình trở nên hơi rối loạn, và khuôn mặt quá nóng.

Ban đầu.

Vết thương nhỏ này, đối với Trần Thành tự mình vận vào, có lẽ hẳn cũng không thêm đoái hoài tới.

Nhưng đặt nó trên Chung Hân thì khác.

Anh không biết tại sao mình lại căng thẳng như vậy.

“Thật ra... Thật ra ở nhà có thuốc.” Chung Hân nói một cách yếu ớt, cô cảm thấy giọng nói của mình nhuyễn như muối kê, thậm chí cô còn không nghe rõ.

Nhưng Trần Thành nghe xong thì có chút xấu hổ.

Đến lúc đó anh mới nhận ra rằng, thực ra chỉ là một vết thương nhỏ, chỉ cần băng bó là xong, nhưng anh ...

Trên thực tế, đó là bản năng của kẻ giết người để tự cứu mình. Rất dễ bị chấn thương khi thực hiện các nhiệm vụ bên ngoài, và cách xử lý của anh ấy sau khi chấn thương luôn đơn giản và thô lỗ.

“Ồ, tôi sẽ hiểu ...”

Sau khi tỉnh lại, Trần Thành đỏ mặt, nhanh chóng muốn đứng dậy đi lấy thuốc.

Nhưng đột nhiên.

Chung Hân nắm lấy tay anh.

Sau đó không khí như đông cứng lại.

Hai người cũng muốn bắt mắt như bị chọc thủng. Tất cả đều nhìn thấy một dấu vết của sự nhiệt tình và ... hoảng sợ trong mắt họ.

“Anh đều ba mươi, cũng nên có một người phụ nữ.” Giọng Trình yên vang lên bên tai anh.

Trần Thành nhịp tim cũng bắt đầu tăng tốc.

“Cảm giác thế nào khi có một người phụ nữ?” Đầu óc anh bắt đầu quay cuồng.

Trước khi bạn biết điều đó, đầu của hai người rất gần nhau. Trần Thành có thể ngửi thấy rõ ràng, hơi thở thơm như hoa lan của Chung Hân.

“Cảm giác thế nào khi có một ngôi nhà?”

“Cảm giác không ổn!”

“Nhịp tim đang tăng tốc!”

“Ừ, tôi không giữ được bình tĩnh nữa.”

“Không được, chuyện này không thể làm được, ta là kẻ giết người, ta muốn lúc nào cũng phải giữ một cái đầu tỉnh táo...”

“Tốt!”

Chương 597

Chương 597

Ngay khi hai bờ môi vừa chạm vào nhau.

“Anh Đồng!”

“em gái!”

Chung Hoan hét lên từ phòng tắm trên lầu.

Tiếng hét này thực sự khiến cả Trần Thành và Chung Hân bị sốc, cả hai nhanh chóng rời xa nhau.

Trần Thành khuôn mặt già nua đột nhiên đỏ như mông khi, hoảng sợ đi một vòng, thật sự không biết nên nói cái gì, rồi rầm đáp: “A ... a, chào!”

Chung Hân khuôn mặt đỏ bừng trực tiếp đến cổ anh, anh vội vàng cúi đầu xấu hổ, nhưng nghe thấy lời nói của Trần Thành thì anh giật mình.

Trần Thành gãi gãi đầu, lập tức nhận ra mình đang rối bời, định nói gì đó.

“Anh Đồng, đi nào!” Giọng của Chung Hoan lại vang lên trên lầu.

Trần Thành tỉnh dậy, xoay người chạy lên lầu, vừa đi lên bậc thang đầu tiên còn trống, suýt nữa bị ngã.

Trái tim của Chung Hân cũng ngừng đập, nhưng may mắn thay, Trần Thành rất khéo léo.

Nhìn thấy hấn đi lên lầu hai, Chung Hân không khỏi vươn đôi tay nhỏ nhắn trắng nõn, che đi khuôn mặt nóng bỏng, dùng một tay làm quạt, vô thức quạt gió.

Có một lớp mật ong trên khóe miệng anh.

Nhưng Trần Thành, người chạy lên lầu, thì choáng váng.

Lưu Phi Vũ bị Chung Hoan cưỡng bức lột trần, hấn kinh hãi cuộn mình trong góc phòng tắm, hai mắt hiện lên vẻ sợ hãi, cả người run lên.

Tất nhiên, điều này không đủ để khơi dậy sự ngạc nhiên của Chung Hoan.

Điều khiến anh và Trần Thành thực sự bị sốc là những vết sẹo chằng chịt trên cơ thể Lưu Phi Vũ.

Chưa kể trên cơ thể, nhìn thoáng qua đã có gần 20 vết sẹo trên cánh tay trái. Chỉ là những vết sẹo này đã đóng vảy và rụng đi để lại những vết sẹo cuối cùng còn sót lại.

gây sốc.

Một đứa trẻ tuổi mới lớn, hướng chi là gia đình của chính mình, còn là một đứa trẻ xa lạ, ai có thể chịu đựng được việc đánh nó như thế này?

Trần Thành nắm chặt tay, trên trán nổi lên gân xanh.

“Anh Đồng, cái này ...” Chung Hoan nhìn có chút mất mát.

“Lại đây!” Trần Thành vẫy tay với Lưu Phi Vũ.

Lưu Phi Vũ cắn môi, kinh hãi nhìn Chung Hoan, sau đó cẩn thận đi tới trước mặt Trần Thành, ôm lấy cánh tay Trần Thành, núp ở phía sau.

Trần Thành ngồi xổm xuống, chống đỡ bờ vai gầy của hấn hỏi: “Đều là hồ ly tinh?”

“Một số là.” Lưu Phi Vũ nhỏ giọng đáp: “Ba cũng đập, anh trai cũng đập.”

CHÚA ƠI!

Trần Thành không thể tưởng tượng được.

Gia đình này có bao nhiêu hận thù đối với một đứa trẻ như Lưu Phi Vũ?

Hay chỉ là biến thái thuần túy?

Vốn dĩ hấn muốn nuôi đứa nhỏ một thời gian, sau đó điều tra Hồ ly tinh hấn nói, nếu Hồ ly tinh thật sự quá nhiều thì giết Hồ ly tinh, sau đó đem đứa nhỏ trả lại cho phụ thân.

Nhưng bây giờ có vẻ như không cần nữa.

“Phi Vũ, nhớ nhé, từ nay họ của cậu sẽ là Trần.” Trần Thành trầm giọng nói: “Từ nay về sau cậu sẽ gọi tôi là ba!

“Từ nay anh sẽ ở bên em!”

“Cùng ta sau này không ai dám bắt nạt ngươi!”

“sau.....”

Phi Vũ cúi đầu, không dám nói.

Chung Hoan gãi gãi đầu, có lẽ cảm thấy có chút không thể giải thích được: “Anh Đồng, làm sao vậy?”

Trần Thành lắc đầu nói: “Ngủ tiếp đi ta rửa cho hần.”

Chung Hoan còn muốn hỏi, hiển nhiên không khí trong phòng tắm có chút nặng nề, mở miệng, cuối cùng cũng chịu thua, xoay người rời khỏi phòng tắm.

Trần Thành tự mình đi xả nước.

Sau khi đổ đầy bể, anh ta bế Lưu Phi Vũ lên, nói: “Thân thể của tôi có chút bẩn, đi tắm rửa.”

Lưu Phi Vũ gật đầu, đôi mắt đỏ hoe.

Sau đó Trần Thành đưa anh ta vào hồ bơi.

“gì!”

Vừa mới đưa vào, Lưu Phi Vũ giống như mèo bị giẫm phải đuôi, cổ họng “oành oạch”, nhảy ra treo trên người Trần Thành.

“Ba, nóng quá!”

Anh chàng này khiến Trần Thành sợ hãi và nhanh chóng đi tới xem xét chân anh ta.

Cũng may là nó chỉ đỏ một chút thôi chứ không sao đâu.

Sau đó anh mới nhớ rằng Lưu Phi Vũ chỉ là một đứa trẻ và không thể chấp nhận được nhiệt độ mà anh có thể chịu đựng.

Trần Thành da thịt dày nên không sợ bị phỏng nên khi tắm luôn điều chỉnh nhiệt độ nước rất cao.

Tỉnh lại, Trần Thành nhanh chóng xin lỗi: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không phải ... hừ, người vừa rồi gọi ta là cái gì?”

Chợt tỉnh giấc.

Khi Lưu Phi Vũ vừa mới nhảy ra ngoài, lời khẳng định mà hắn thốt ra khiến thân thể Trần Thành đột nhiên chấn động.

Lưu Phi Vũ rụt rè liếc nhìn Trần Thành, nhưng mím chặt môi không trả lời Trần Thành.

Có lẽ, từ này đối với hắn cũng có chút xa lạ.

Trần Thành không thèm đếm xỉa đến danh hiệu này, trước tiên đem Lưu Phi Vũ đặt trên mặt đất, sau đó đi điều chỉnh nhiệt độ nước.

Anh chàng thô bạo này thậm chí còn không phục vụ bản thân tốt, và bây giờ thật khó coi khi để anh ta phục vụ một đứa trẻ đang tuổi vị thành niên.

Có thể dùng dầu gội đầu như sữa tắm.

Xoa xoa bùn đất, ngăn người, xoa xoa lưng của Lưu Phi Vũ một mảng lớn đỏ bưng.

Sau đó, anh cũng dùng khăn tắm làm áo len, sau khi tắm rửa sạch sẽ, anh mới nhớ ra chiếc khăn tắm đã được anh dùng rồi.

Bất đắc dĩ, tôi chỉ có thể gọi Chung Hân và đưa quần áo cho cô ấy từ bên ngoài.

Sau một hồi tung hoành, Lưu Phi Vũ cuối cùng cũng ra khỏi nhà tù, ồ không, ra khỏi nhà tắm.

Khi Trần Thành dẫn Lưu Phi Vũ mới ra khỏi phòng tắm, Lưu Phi Vũ đã được tái sinh và biến thành một cậu bé rất xinh đẹp.

Chung Hân hơi ngạc nhiên.

Chung Hân chậm rãi nói nhanh: “Nếu Phi Vũ ngủ một mình, tôi sẽ dọn dẹp phòng bên cạnh phòng của mình.”

Trần Thành gật đầu: “Trời ạ, ta đương nhiên tự mình ngủ.”

Vừa nói hắn vừa dẫn Phi Vũ về phòng: “Muộn rồi, đi ngủ đi, căn phòng này từ nay sẽ là của ngươi.”

Một tia hứng thú hiện lên trong đôi mắt nhỏ của Lưu Phi Vũ. Thực tế, đứa trẻ nào cũng muốn có căn cứ bí mật của riêng mình.

Mặc dù ở đây rất kỳ lạ, tuy rằng đây là lần đầu tiên cậu đến đây, từ khi Trần Thành hứa giúp cậu giết người, từ khi Trần Thành dẫn cậu đi ăn mì, và từ khi Trần Thành vừa tắm cho cậu, cậu dường như đã hoàn toàn dựa dẫm. trên Trần Thành.

Anh chạy vào phòng, bật đèn lên, nhìn đồ đạc và một chiếc giường lớn êm ái bên trong.

Lưu Phi Vũ rất phấn khích và can đảm, anh ta cổ vũ rồi đóng cửa lại.

Nhưng vừa định đóng cửa lại, tựa hồ nghĩ tới cái gì, duỗi đầu không an phận, như sợ Trần Thành nói không nên lời:

“Nguyên lai ta thật sự có thể ngủ ở chỗ này sao?”

“Ừ.” Trần Thành gật đầu.

“Sau đó ta làm vỡ cái gì, người không đánh ta sao?” Phi Vũ cẩn thận hỏi.

Trần Thành giật mình, sau đó khẽ cười: “Chỉ cần người không phá nhà, quăng tới là được rồi!”

Lưu Phi Yến lại trở nên hưng phấn, khoe miệng không khỏi nở nụ cười: “Cảm ơn ba, cảm ơn mẹ!”

Sau khi nói “Boom!”, Cửa được đóng lại.

Trần Thành và Chung Hân cũng bị khóa.

Trần Thành trông có vẻ xấu hổ, nhưng Chung Hân thì lại ngơ ngác.

“Anh ấy vừa gọi cho tôi ...?”

“Anh nhận sai rồi!” Trần Thành xoay người bước đi rất nhanh.

Chương 598

Chương 598

Sáng sớm ngày mai.

Trình yên đến trước cửa nhà Trần Thành.

Dù là Trần Thành hay Bạch Long, họ đều là cận vệ riêng của Trình Uyên, nên khi Trình yên định cư ở làng Tam Thạch Thôn, họ cũng thuê nhà ở gần đó và sống gần nhau.

Gõ cửa Trần Thành, cũng là Trần Thành mở cửa.

“Gọi điện thoại thật tiện lợi.” Trần Thành hiển nhiên vừa mới tập thể dục xong, trên người vẫn còn dính mồ hôi, đang lấy khăn lau sạch.

“Anh vẫn phải trả tiền điện thoại.” Trình yên cười nói: “Đi thôi, làm gì với anh.”

“cái thứ gì vậy!” Trần Thành không khỏi thảm chửi rửa.

Rõ ràng anh ta là người giàu nhất thành phố Tân Dương, và anh ta vẫn cảm thấy đau khổ về hóa đơn điện thoại. Ai sẽ tin điều này?

“Em đi thay quần áo, lát nữa sẽ tìm em.” Trần Thành.

“Hàng.”

Trình yên gật đầu, xoay người rời đi, chuẩn bị đến nhà Bạch Long.

Trước khi đi, tôi quay đầu lại và nhìn thấy một cảnh tượng trong phòng.

Trong phòng, Chung Hân đang cúi xuống để mặc quần áo cho một cậu bé, và khi Trần Thành đi ngang qua họ, anh đưa tay ra và xoa đầu cậu bé.

Trông hài hòa vô cùng.

Tim Trình yên đột ngột run lên.

Anh ta không vội đến nhà Bạch Long, mà tiếp tục đứng ở cửa nhà Trần Thành, rút một điều thuốc từ trong túi ra và châm lửa.

Một lúc sau, Trần Thành ra khỏi phòng, thay một bộ quần áo bình thường.

“Đi thôi.” Trần Thành nhẹ giọng nói.

Trình yên không nhúc nhích mà chỉ về phía cửa nhà mình:

“Tiểu tử kia có chuyện gì vậy?”

Trần Thànhman thản nhiên đáp: “Tôi nhật được trên đường.”

Sau khi đưa cho Trần Thành một điều thuốc, Trình yên cười nhẹ: “Tôi nghĩ anh nên xem xét lại lời cầu hôn trước đây của tôi.”

“Cái gì?” Trần Thành hỏi sau khi châm thuốc.

“Anh sẽ cho em đi siêu thị hoặc bệnh viện.” Trình Uyên.

Trần Thành cau mày: “Không có.”

Trình yên lắc đầu nói: “Hiện tại cô không đơn độc.”

“Anh không cô đơn!” Trần Thành tức giận bắn trả.

Ờ

Trình yên không thể phản bác lại câu này.

Trần Thành nói đúng, hẳn không có một mình, không có nghĩa là hẳn không phải người, mà là hẳn còn có gia đình, có người sẽ vì hẳn mà sợ hãi.

Nhưng Trình yên phải làm điều này, từ quan điểm tích cực, anh ấy đã làm việc chăm chỉ để làm những điều không cần thiết vì sự bình yên mà anh ấy muốn, điều này rất giống với người xưa nói giết và ngừng giết.

Về mặt bị động, anh ta bị ép buộc, và anh ta không thể lựa chọn.

Nhưng Trần Thành thì khác, anh ấy có thể bỏ bất cứ lúc nào.

“Quên đi, chuyện này là chuyện nhỏ, anh không cần xen vào.”
Trình yên không tiếp tục phân bua với Trần Thành, bắt tay anh, quay người bước đi.

Trần Thành cả kinh.

“Đi, mua một ít quần áo vừa vặn với con trai và con dâu.”

Giọng nói của Trình yên vang lên từ xa, Trần Thành lập tức tức giận nhảy dựng lên mắng: “Con trai nguoi! Con dâu nguoi!”

Chung Hân bị câu chửi của Trần Thành làm cho giật mình, mở cửa ra và nhìn Trần Thành bằng ánh mắt khó hiểu.

Trần Thành cảm nhận được điều đó, khuôn mặt già nua đỏ bừng, chỉ về phía Trình yên đã biến mất, cương chế bảo vệ: “Vợ anh ta không thể sinh con trai.”

...

...

Ở nhà Bạch Long, Trình yên buồn bã ngồi trên ghế trong phòng khách.

Đến bây giờ, anh thực sự có ý tưởng rằng không ai có thể sử dụng nó.

Anh ta sẽ trở lại Đảo vàng để lấy lại một số vàng. Tuy nhiên, vấn đề này quá quan trọng và anh ấy không muốn nhiều người biết về nó.

Đầu tiên, anh không thể đưa cô bé, vì Trình Tuấn Phong đã cử cô bé đến bên anh, anh không chắc cô bé có bí mật báo với Trình Tuấn Phong sau khi biết về lô vàng này hay không.

Chú Bạch Long được mẹ ruột Lý Lan Oanh gửi cho anh.

Về phần Vương Mĩ Lệ, mặc kệ, Trình yên luôn cảm thấy bản thân có điều gì đó cần giấu giếm.

Duy nhất Trần Thành, là người thân tín nhất của Trình yên cho đến giờ, nhưng ... không biết sửa thế nào, bỗng nhiên có một gia đình, một “con dâu”, một người anh- con rể và một “đứa con trai” chết tiệt.

Đau não!

Bạch Long rót cho anh một cốc nước.

Trình yên khum tay, ngẩng đầu hỏi Bạch Long, “Lão Bạch, chúng ta hãy mở lòng và trò chuyện.”

“Nói.” Bạch Long vẫn đơn giản và trực tiếp ngồi xuống đối diện với Trình Uyên.

Trình yên trầm tư hồi lâu, sau đó đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Tôi có thể tin tưởng anh sao?”

Bạch Long khẽ cau mày.

Trình yên rút điều thuốc ra, lấy ra hai điều, ra hiệu ném một điều về phía Bạch Long, nhưng Bạch Long lắc đầu từ chối.

Bạch Long không hút thuốc.

Vì vậy Trình yên cắn một cái trong miệng, đặt cái còn lại vào hộp thuốc, châm lửa nói: “Nói cho rõ ràng, bây giờ cô vẫn còn liên hệ với mẹ ruột của tôi sao?”

“Đó là mẹ ruột của người. Ta không nghĩ người có chuyện gì giấu bà ta.” Bạch Tử Họa nhẹ giọng nói: “Đa tạ, nàng có thể giúp người.”

“hiểu!”

Hút xong hai bụm thuốc, Trình yên bỏ thuốc lá vào gạt tàn, cười với Bạch Long: “Kỳ thật cũng không có chuyện gì, chỉ là quả trứng nhân rồi bị đau thôi, nói chuyện phiếm với người.”

Nói xong đứng dậy rời đi.

Bạch Long nhìn chăm chăm vào hầu hết các điều thuốc trong gạt tàn và hơi nheo mắt.

Nó thực sự chỉ là một cuộc trò chuyện thông thường?

Sau khi ra khỏi nhà Bạch Long, Trình yên rất u sầu.

Phải nói rằng Bạch Long không trung thành là điều không thể, anh tin rằng cả Bạch Long và cô bé đều thực sự muốn bảo vệ mình.

Vấn đề là họ trung thành với bản thân nhiều hơn.

Với một tiếng thở dài, Trình yên trở về nhà, sẵn sàng lái xe đến bệnh viện Long Đàn.

Ngày nay, thực sự có một người có thể khiến anh yên tâm, đó chính là Lý Hải Tân.

Tuy nhiên, ngay khi tôi đến cửa nhà của họ, tôi thấy một người đàn ông đang quỳ trước cửa nhà họ.

Chu Kiệt nặng hai trăm cân được đặt trước cửa nhà họ như một quả bóng.

Trình yên nheo mắt, đi tới, nhắc chân theo mông Chu Kiệt: “Quỳ xuống là có ý gì?”

Chu Kiệt sùng sốt, anh nhìn lại thì ra là Trình Uyên, anh chạy tới, ôm lấy chân Trình Uyên: “Chủ tịch, xin hãy tha thứ cho tôi, tất cả đều là lỗi của tôi trước đây, tôi ăn năn, tôi thề ... Nếu Tôi Chu Kiệt lại có trái tim phản bội, hãy để tôi sám sết.”

Trước đây Chu Kiệt là phó giám đốc của tập đoàn Tuấn Phong, sau đó do công ty Trang trí Chương Mỹ của Bạch An Tương không có mặt nên Trình yên đã cử anh đến giúp.

Được biết tập đoàn Tuấn Phong đã được mua lại bởi Long Thẩm Vũ, và Chu Kiệt sợ rằng mình sẽ mất một vị trí trong tập đoàn Tuấn Phong, vì vậy anh nhanh chóng từ bỏ Bạch An Tương và nhanh chóng quay trở lại Tuấn Phong Group.

Thực ra, Trình yên không để tâm đến vấn đề này, dù sao thì Chu Kiệt cũng phải nuôi gia đình. Anh ta không phản bội, nhưng anh ta không thể trung thành như Vương Tử Yên.

Nó có vấn đề gì?

Trình yên dù sao cũng không coi anh là bạn tâm giao của mình.

“Ồ?” Nghe đến đây, Trình yên đột nhiên nghĩ muốn trêu chọc hắn, không khỏi giả bộ rất tức giận hỏi: “Từ khi biết mình đã hối cải, như vậy là thành tâm sao?”

“Không, không,” Chu Kiệt nói nhanh, như thể sợ rằng Trình yên sẽ không cho anh ta cơ hội, “Hơn thế nữa, tôi cũng biết bí mật của Long Thẩm Vũ.”

“Hả?” Trình yên giật mình: “Nói đi.

Chu Kiệt không dám do dự: “Chủ tịch, tôi biết ai là người
chống lưng cho Long Thẩm Vũ.”

Chương 599

Chương 599

Chu Kiệt nói với Trình Uyên: Một lần anh ấy đi ngang qua văn phòng chủ tịch và nghe thấy Long Thẩm Vũ nói chuyện với ai đó trong văn phòng.

Chu Kiệt đang nghĩ đến việc nghe lỏm một vài lời, có thể nhìn xa trông rộng, có thể tìm cơ hội nịnh hót Long Thẩm Vũ trong tương lai.

Kết quả là cánh cửa vỡ tan tành khi đôi tai vừa áp vào tấm cửa, một bàn tay chìa ra khỏi cánh cửa nắm lấy cổ áo và đột ngột kéo vào.

“Một trong số họ trông rất giống một người bạn đã chết của anh.” Chu Kiệt nói.

Bạn đã chết?

Trình Uyên chọt cau mày.

Người bạn đã chết của anh ta đương nhiên nói là Lý Ngụy, và người đàn ông giống Lý Ngụy, nếu anh ta đoán đúng, phải là Lý Kiếm.

Chu Kiệt kinh hãi nói: “Lúc đó tôi rất hoảng sợ. Tình cờ cầm trong tay một văn kiện có chữ ký của Long Thẩm Vũ, thuận miệng nói, tôi đến Long Đông ký.”

“Họ nghĩ rằng tôi thực sự đến đây để làm văn phòng, vì vậy họ đã để tôi đi. Họ đã làm tôi hoảng sợ vào thời điểm đó.”

Lý Kiếm.

Lý Kiếm không phải đã đi theo nhị thiếu gia nhà họ Ngụy sao?

Đó là, Ngụy Tác và cha của anh ta.

Nếu nói như vậy, hậu viện của Long Thẩm Vũ chính là nhà họ Ngụy?

“Chà, lần này anh đã lập công rồi.” Trình yên vẫy Chu Kiệt dậy và nói với anh: “Thật ra, anh nên cầu xin Vương tử Yên tha thứ ngay bây giờ, bởi vì cô ấy bây giờ là chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong.”

“Hả?” Chu Kiệt sững sờ: “Nhưng... nhưng trình độ của trợ lý Vương...”

Trình yên biết anh ấy muốn nói gì, chỉ là trợ lý Vương không đủ tư cách như Chu Kiệt, nên không nên đến lượt Vương tử Yên bàn về thâm niên.

Vì vậy, Trình yên chế nhạo: “Bởi vì cô ấy trung thành với tôi.”
Chu Kiệt chết lặng.

Người ta ước tính rằng anh ta hối hận về cái chết của mình bây giờ.

Nếu không phải vì sự mâu thuẫn hai ba lần của anh ấy, tôi e rằng vị trí chủ tịch sẽ đến lượt anh ấy.

“Tránh ra!” Trình Uyên.

Sau khi lái xe đưa Chu Kiệt đi, Trình yên dùng bữa với mẹ anh và Bạch An Tương.

Sau bữa tối, anh đến bệnh viện Long Đàn.

“Anh có nói với mấy đứa em của mình về chuyện này không?”

Tại căn cứ Longyuan phía sau bệnh viện, Lý Hải Tân đã hóa đá sau khi nghe Trình yên nói về Đảo vàng.

Sau khi tỉnh lại, anh nghiêm nghị hỏi.

Trình yên lắc đầu: “Trình Tuấn Phong đã giao cho vợ tôi bốn người bảo vệ. Tôi sợ cô ấy sẽ vô tình lọt gió khi biết chuyện.”

Kết quả là, Lý Hải Tân gõ ngón tay lên mặt bàn của bàn cà phê và bắt đầu tìm ra điều đó.

“Càng ít người biết về loại chuyện này càng tốt.” Anh ta nói: “Chúng tôi từ Đảo vàng trở về, và Đạo Trưởng muốn chộp một miếng ném thử. Bây giờ xem ra người ném thử nên bị giết ngay lúc đó rồi đưa cho anh ta.”

“Anh nói thế nào?” Trình yên giật mình khi nghe những lời đó.

Lý Hải Tân suy nghĩ một hồi rồi nói: “Từ cái chết của Tống Thập Tam đến việc bố trí liên minh kinh doanh trên Giao Chỉ, Đạo Trưởng đều biết về vàng, nhưng không biết Đông Tâm Tư giấu lô vàng này ở đâu.”

“Người đối với Tiêu gia có thù hận, còn chưa đủ giết nàng. Nếu như Đạo chủ biết tính tình của người, ta sợ rằng người đã cùng Ném biết vàng rồi.”

Câu nói của Lý Hải Tân khiến Trình yên giật mình: “Cũng không ngoa lắm đúng không?”

Lý Hải Tân lắc đầu nói: “Anh ta chỉ là một phỏng đoán, nhưng họ đã không tìm thấy vàng sau bao lâu. Tôi tin rằng dù chỉ là phỏng đoán, anh ta cũng đủ để mạo hiểm.”

Sau khi nghe Lý Hải Tân phân tích, Trình yên cũng im lặng.

Theo ý nghĩa này, Đạo Trưởng bây giờ nên ...

Thành phố Tân Dương!

Vâng, anh ấy nên luôn sẵn sàng để bắt đầu với Trình Uyên yi hoặc thử.

và vì thế.

“Ngày mai anh có đi Đảo vàng không, tàu đã được liên lạc?”
Lý Hải Tân hỏi.

Trình yên gật đầu.

Lý Hải Tân suy nghĩ một lúc rồi nói: “Chúng ta không thể đợi thêm được nữa. Chúng ta phải về sớm, thuê một chiếc tàu khác, và rời bến cảng của thành phố Tân Đài Bắc.”

“Tôi sẽ liên lạc ngay bây giờ.” Trình Uyên.

Lý Hải Tân nhanh nhẩu nói: “Thử thì phải mang theo.”

...

Ngày hôm đó.

Hơn một chục chiếc xe chạy từ bệnh viện Long Đàm, và những chiếc xe này chạy tán loạn và chạy theo nhiều hướng khác nhau.

Tầng cao nhất của một khách sạn ven biển ở thành phố Tân Dương.

Lão Đạo Trường đứng ở trước cửa sổ thủy tinh đưa tay chống đỡ, dưới tay nghe báo cáo.

“Một tá chiếc xe, theo các hướng khác nhau, hướng đến quận hoặc thành phố tiếp theo?”

Anh giễu cợt: “Rệp nhỏ.”

“Hãy nói với những người bên dưới rằng bạn chỉ cần triển khai kiểm soát ở một vài quận và thành phố thuộc thành phố Lâm Hải, Giang Bắc, đặc biệt là các bến tàu và bến cảng. Một khi tìm thấy xe ở thành phố Tân Dương, bạn nên xác nhận ngay lập tức.”

“Vâng!” Thuộc hạ đáp.

Sau khi đám thuộc hạ lùi lại, trong góc phòng, một người đàn ông đeo mặt nạ sắt bước ra.

“Rất thú vị.” Người mặc mặt nạ sắt đi tới phía sau đạo trưởng, nhẹ giọng nói: “Dám làm thủ đoạn trước mặt đạo trưởng.”

“Nếu tôi không nhầm, Trình yên sẽ không đến các quận và thành phố Lâm Hải này.”

Đạo Trường nhìn như thường lệ, bước tới bàn cà phê, nâng ấm trà rót trà vào cốc.

“Đạo hữu lễ phép, ta không khát.” Người đàn ông Thiết Diện cười nhẹ.

Đạo Trường vẫn rót đầy một tách trà, nhưng khi đã rót đầy, ông lại cầm tách trà lên và tự mình uống một ngụm.

Khi nhìn thấy điều này, Người đàn ông đeo mặt nạ sắt có vẻ hơi xấu hổ và không thể không nhún vai.

“Cả chục chiếc xe được điều đến cùng một lúc, và có vẻ như tôi đã đoán được tôi sẽ chặn chúng lại.” Sau khi đặt tách trà

xuống, Đạo Trường ngồi trên ghế và thản nhiên nói: “Tôi đã đoán được điều đó, với tính cách của Trình Uyên, nó phải là Sẻ thông minh một chút.”

“Vì vậy, những chiếc xe chạy vào bến hay cảng thực chất là một vỏ bọc”.

“Họ thực sự đang chuẩn bị ...”

Đạo Trường híp mắt, uống thêm một ngụm trà, khước miệng hơi nhếch lên: “Xuất phát từ bến tàu tỉnh khác.”

Nghe vậy Thiết Diện gật đầu: “Gần đó chỉ có ba cái cầu tàu tỉnh, thành phố.”

“Bùm...”

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa.

Đạo Trường Thiết Diện đều giật mình.

Ở thành phố Tân Dương, cả hai đều không có bạn, vậy tại sao lại có người đến gõ cửa?

Thiết Diện liếc nhìn Đạo Trường, Đạo Trường đôi mắt hơi híp lại gật đầu với hắn.

Do dự một lúc, Tiemen vẫn đi ra mở cửa.

Có lẽ theo nhận thức của bọn họ, chỉ cần không phải Vân Nghiêu và Dương Thụy, ngoại trừ hai người này, bất kể là ai, bất cứ khi nào có khả năng tiết lộ tin tức, đều có thể để cho nhau im lặng vĩnh viễn.

chỉ.

Khi Thiết Diện mở cửa bước vào, anh ta thấy vị khách cũng đang đeo mặt nạ.

Người đàn ông Thiết Diện đeo mặt nạ, ánh mắt hai người chạm nhau, trong mắt đều lộ ra một tia kinh ngạc.

“Cô là ai?” Thiết Diện nheo mắt hỏi.

Người đàn ông đeo mặt nạ thẳng thừng nói: “Tôi đến đây để tiễn hai người?”

Nghe các từ.

Thiết Diện không khỏi muốn cười, chỉ vào Đạo Trường trong phòng hỏi: “Người biết trong phòng là ai sao?”

“Đạo Trường.” Người đeo mặt nạ trả lời không chút do dự.

Khuôn Thiết Diện đã ngăn tiếng cười trong chốc lát.

Anh biết rằng ở mảnh đất phương Bắc này, ngoài những đôi nam nữ thì Đạo Trường gần như bất khả chiến bại.

Nhưng từ khi khách nhân biết người trong phòng là đạo nhân, hẳn cũng không sợ hãi, có thể thấy được hẳn hẳn là không phải tướng quân.

Người đàn ông đeo mặt nạ bước vào phòng.

Thiết Diện muốn dừng nên cả hai tát nhau.

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Chương 600

Chương 600

Thiết Diện bay ngược trở lại.

Khi hắn vừa ngã ra sau, người đàn ông đeo mặt nạ đi tới trước, ngay lập tức xuất hiện trước mặt hắn, giơ nắm đấm lên để che Thiết Diện rơi xuống, giáng một cú đấm vào mặt nó.

Với tốc độ này, nếu Trình yên nhìn thấy nó, anh sẽ không nói nên lời. Cũng giống như người ném lao, người ném lao ra ngoài, và khi nó tiếp đất, người trả giá lao vào giữ chiếc lao.

Nó nằm ngoài nhận thức của con người một chút.

Đạo Trường trong phòng rốt cuộc không thể ngồi yên, sắc mặt của Tên đeo mặt nạ đột ngột thay đổi.

Với một cái vẩy tay áo lớn, vị Đạo Trường với tốc độ phi nhanh tới chỗ gã đeo mặt nạ, và ngay khi nắm đấm của gã sắp đập vào Thiết Diện, gã đấm một ngón tay vào lưng gã.

Kẻ đeo mặt nạ đành chịu thua và tiếp tục tấn công Thiết Diện, hắn xoay người tránh được ngón tay của Đạo Trường, sau đó toàn bộ bờ vai dựa vào ngực Đạo Trường.

Đột nhiên một lực lượng cực lớn bộc phát.

“Humhhhhh ...” Đạo Trường không kịp phản ứng, liên tiếp lui về phía sau mấy bước.

Tên Thiết Diện cũng nhanh chóng lật người đứng dậy, thân thể đập mạnh về phía sau, tránh khỏi tầm tấn công của tên bị mặt.

Đạo Trường Thiết Diện ngẩn ra.

Đạo Trường lần đầu tiên cũng lộ ra vẻ hối hận, lần đầu tiên tròn xoe đôi mắt luôn lười biếng.

“bạn là ai?”

Đó chỉ là một vụ va chạm đơn giản, và phán quyết đã được giải quyết.

Người đeo mặt nạ trước mặt anh ta không phải là Dương Duệ và Vân Dĩ Hà, bất kể chiều cao hay kích thước, nhưng ngoài hai người họ, Thiết Diện và Đạo Trưởng thực sự không biết ai khác có thể đánh bại một trong hai người họ.

Nhưng rõ ràng, ai đó có thể đến.

Nó không chỉ là có thể, nhưng nó dường như rất dễ dàng.

“Thành phố Tân Dương, làm sao có thể tồn tại một vị cao thủ như vậy?” Thiết Diện nói với vẻ không tin, giọng run run.

Kẻ đeo mặt nạ không thiết tha tiếp tục tấn công mà chấp tay, giống như nhiều năm trước, trong mùa đông lạnh giá, những người nông dân khoác lên mình chiếc áo bộ đội.

“Rời khỏi thành phố Tân Dương.” Anh ta nhẹ nhàng nói: “Lại đây, ta sẽ giết ngươi.”

Giọng điệu của anh ấy cực kỳ bình tĩnh, ngay cả khi anh ấy nói giết bạn, giống như một người bạn cũ chỉ đơn giản chào hỏi khi gặp mặt.

Nhưng Đạo Chief và Thiết Diện lại cảm thấy khủng hoảng chưa từng có, giống như cảm giác mà Đạo Chief dành cho Trình yên trước đây.

“Ngươi có thể nói cho chúng ta biết ngươi là ai?” Đạo Trưởng nheo mắt hỏi.

Người đàn ông đeo mặt nạ duỗi ra một ngón tay: “Trong một canh giờ, nếu không phải rời khỏi thành phố Tân Dương, anh không cần phải rời đi.”

Nói xong anh quay lưng bỏ đi.

Không khí trong phòng lập tức chuyển từ yên bình sang cực kỳ uy nghiêm.

Thật lâu sau, Thiết Diện mới tỉnh táo lại, hỏi dài nhất câu: “Ta phải làm sao bây giờ?”

Đạo trưởng cũng hiềm thấy nhú mày: “Trước tiên rời đi.”

“Thành phố Tân Dương này thực sự là một Tàng Long và Ngọa hổ.” Thiết Diện thở dài.

“Đó không phải là Lý Ngụy đã chết sao?” Đạo Trưởng đột nhiên hỏi.

Thiết Diện lắc đầu: “Tôi không rõ, theo thông tin chúng tôi tìm được, anh ấy quả thực đã chết, nếu không Trình yên đã không điên cuồng đến mức trở thành kẻ thù của nhà Phương.”

“Ta đối với Lý Ngụy, hẳn quả thực so với ta so với ta có thể chắc chắn, cho dù hẳn không chết, người này cũng không phải là Lý Ngụy.”

“Chiều cao, giọng điệu và giọng nói là khác nhau.”

Đạo Trưởng trầm mặc một hồi: “Trước tiên rời đi, người này chúng ta không chọc vào được.”

...

...

đồng thời.

Tại thành phố Bến tàu Tân Dương, khi một chiếc xe từ bệnh viện Long Đàn dừng lại, nó ngay lập tức bị dừng lại.

Một nhân viên bảo vệ đã gõ vào kính lái và nói với tài xế: “Hãy rời khỏi đây ngay lập tức. Không được đậu xe ở đây”.

Tài xế rút một điều thuốc, đưa cho nhân viên bảo vệ và cười nói: “Chủ nhân, có chỗ ở, chúng ta đi đón người.”

“Không!” Nhân viên bảo vệ từ chối điều thuốc, và nghiêm khắc hét lên: “Hãy ra khỏi đây sớm, hôm nay chúng ta sẽ dẫn qua”.

Người lái xe không có lựa chọn nào khác ngoài quay lại và chỉ có thể rời đi.

Sau khi họ rời đi, nhân viên bảo vệ nhắc máy liên lạc và nói nhỏ: “Không có mục tiêu trong xe, không có mục tiêu trong xe.”

Nhưng cảnh tượng này đã được một vài người trong một đoàn du lịch nhìn thấy.

Đội một chiếc mũ che nắng và vẫy một lá cờ nhỏ, cô ấy là một phụ nữ tuổi đôi mươi đang chào đón du khách đi theo các hướng dẫn viên đang lần lượt lên thuyền.

“Thuyền sẽ đến trong chốc lát. Lần lượt lên thuyền đi. Đừng lộn xộn. Chiếc thẻ nhỏ phát cho mọi người trên xe là vé. Nếu chẳng may bạn nào làm mất sẽ phải trả thêm tiền.” tiền bạc...”

Trong nhóm mấy chục người này, có một vài người đã dòm ngó.

“Chắc chắn rồi, an ninh ở nhà ga đều là của trường đường.”

Lý Hải Tân, đội mũ chống nắng và mặc Trang phục do đoàn du lịch phân phát, thì thầm với Trình yên bên cạnh.

“Ở đây không gì khác hơn là đón một con thỏ trong ngày tết, cùng nó ăn tết, ăn tết thiếu chút nữa không có. Mục tiêu thực sự của Đạo Trường chính là lái vài chiếc xe đi các tỉnh thành khác.” Trình Uyên gật đầu đáp lại.

Lý Hải Tân cười nói: “Cho nên, anh ấy hẳn là chưa từng nghĩ rằng chúng ta vẫn sẽ lên tàu ở thành phố Tân Dương, không ngờ hơn nữa, chúng ta lại lên tàu theo cách này.

Trình yên gật đầu và mỉm cười.

Anh đột nhiên cảm thấy rằng việc tìm thấy Lý Hải Tân là một trong những điều may mắn nhất trong cuộc đời anh.

Trình sát, điều tra và nhìn thấu bố cục của đối phương là điểm mạnh của Lý Hải Tân, còn Trình yên thì phá bố cục tốt hơn.

Bằng cách này, sự hợp tác của hai người bọn họ hoàn hảo đến cực điểm.

“Cái gọi là, nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất. Nguyên tắc này chưa bao giờ thay đổi. Họ sẽ không bao giờ nghĩ rằng sau khi loại trừ thành phố Tân Dương, chúng tôi vẫn sẽ chọn thành phố Tân Dương.” Lý Hải Tân khen ngợi: “Ông chủ, ngài thật cao .”

“Ông chủ Lý còn cao tay hơn nếu có thể nhìn thấu thủ đoạn của Đạo Trường!” Trình yên cũng kinh doanh nhau khen ngợi.

Cả hai mỉm cười đầy ẩn ý.

Nhưng Tiêu Viêm, người đang đi cạnh họ, chế nhạo và nói một cách mỉa mai: “Thật kinh tởm, thật là buồn nôn!”

Rõ ràng là cô ấy không thích cách hai người này moi tham vọng của nhau.

Thể chất của Tiêu Viêm rất tốt, thương tích tuy nghiêm trọng nhưng đa số là chấn thương, trên đảo thì chảy máu quá nhiều.

Vì vậy, sau mười ngày hồi phục, hầu hết vết thương đã lành, nhưng ...

Chỉ là cô ấy đã không thể sử dụng sức mạnh của mình.

Thực ra, cô ấy cũng biết điều này, những loại thuốc dùng để điều trị bệnh cho cô ấy ngày thường phải chứa thứ gì đó hạn chế sức lực của cô ấy.

Tuy rằng rõ ràng, nhưng nàng cũng chỉ có thể hợp tác, bởi vì nàng biết Trình yên sẽ không vì vàng mà buông tha cho nàng.

Nếu cô ấy không hợp tác với việc uống thuốc này thì sẽ không ổn, Trình yên chỉ có thể giết cô ấy mà thôi.

Ngược lại, cô ấy đã chọn cách cứu mạng mình trước.

Khi đến bãi biển, Thời Sách bí mật rời đội và đến một chiếc thuyền đánh cá bị chết máy ở bên tàu.

Tôi không biết phải làm gì sau khi thảo luận vài câu với những người khác, chạy lại và nói với Trình Uyên: “Thuyền đã thương lượng và có đủ nhiên liệu trên tàu. Chủ thuyền đánh cá nói rằng đây là ban đầu. đã sẵn sàng ra khơi vào ngày mai, và thủy thủ đoàn vẫn chưa đến. Vì vậy, nó tạm thời được cập cảng. ”

Trình yên gật đầu: “Đi, lên thuyền.”

Trong nhóm, chỉ có Trình yên và Lý Hải Tân Thời Sách và Tiêu Viêm.

Cho đến nay, chỉ có Lý Hải Tân và Thời Sách là những ứng cử viên mà Trình yên thực sự cảm thấy an tâm.

Lên thuyền đánh cá và khởi hành đến Đảo vàng!

Chương 601

Chương 601

“Phải nghĩ đến hậu quả!”

Trong cabin của chiếc thuyền đánh cá hướng đến Đảo vàng, Tiêu Viêm cảnh báo Trình Uyên với khuôn mặt lạnh lùng.

Vì đây là tàu đánh cá, không lớn như các tàu du lịch trước đây nên thực tế có rất ít cabin cho người dân nghỉ ngơi.

Trình Uyên lo lắng về việc nhảy xuống biển hay có suy nghĩ khác, nên anh dùng dây trói cánh tay mảnh khảnh của cô và buộc đầu kia vào cánh tay, để anh không lo lắng về điều đó.

Chỉ ngủ vào ban đêm, họ chỉ có thể làm trong cùng một cabin.

Nhìn qua khung cửa sổ hình bầu dục và nhìn mực nước biển nhấp nhô như cái bụng, suy nghĩ của Trình Uyên đã trôi đi từ lâu.

Anh đang nghĩ, nếu một ngày nào đó, anh đủ mạnh mẽ để lựa chọn kênh sống của mình, anh sẽ mua một hòn đảo, sau đó cùng Bạch An Tương và mẹ anh sống một cuộc sống như một thiên đường.

Chính vì ý tưởng này mà hành động thống trị Đảo Vàng trong tương lai của Trình Uyên đã được thành lập.

Tất nhiên, đây chỉ là điều cần nói, chưa kể trong thời điểm hiện tại.

Tiêu Viêm thấy Trình Uyên phớt lờ cô nên mặt cô càng lạnh hơn. Cô kéo mạnh Trình Uyên đang ngồi trên giường, tức giận nói: “Nếu anh như thế này, anh sẽ xuống địa ngục.”

Thuyền đi đã lâu, Tiêu Viêm cũng cần nhả anh từ lâu, dù tính tình của Trình Uyên có ổn định đến đâu, cô cũng khó chịu vì những trận cãi vã của mình.

“Nhà anh chết tiệt à? Anh nói cho tôi vào rồi tôi sẽ vào? Anh không cần mua vé hay sao?” Đảo mắt, chế nhạo nó.

Cảm thấy tức giận, anh bực bội nói: “Tôi làm vậy là vì lợi ích của bản thân!”

“Tôi cảm ơn anh, xin anh đừng đòi xử tử tế với tôi.” Trình Uyên chế nhạo: “Tôi quản thúc cô, khi nào khỏe hơn, tôi sẽ cảm ơn trời nếu không giết tôi.”

Tiêu Viêm khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm, phát tay nói: “Dù sao cũng không được sờ nhiều như vậy vàng!”

“Sao lại không được?” Trình Uyên hỏi ngược lại: “Vàng là của anh à? Anh viết tên sao? Anh gọi đi mà nó hứa?”.

“Đơn giản là người thật không lý trí!” Tiêu Viêm tức giận: “Sớm muộn gì cũng bị lợi nhuận dục vọng hút vào, không có chỗ chôn!”

Lời nói của cô khiến Trình Uyên nhớ đến một câu chuyện cổ tích: Cách đây rất lâu, có người nhìn thấy Bảo Sơn, Bảo Sơn có một cái hang, và cửa hang sẽ đóng lại trước khi mặt trời lặn.

Người đàn ông vào hang, thấy núi đầy châu báu, muốn lấy thứ này thứ kia, nhưng cuối cùng anh ta bị mắc kẹt trong hang, giữ một đống vàng và bạc.

Tiêu Viêm nói: “Hôm nay bạn đã di chuyển rất nhiều vàng đó, để bạn có được khối tài sản khổng lồ mà không cần vất vả và đánh mất bản chất của mình. Bạn sẽ muốn di chuyển một chút và sau đó một chút ... Chờ cho đến khi bạn hoàn thành việc này rất nhiều vàng. Bạn sẽ thấy rằng bạn hầu như bị mọi người coi là mục tiêu. ”

Điều này giống như một tên trộm ăn cắp một thứ gì đó, một người phụ nữ lừa dối, sẽ luôn có lần thứ hai ba lần sau lần thứ nhất ...

Trình Uyên biết rằng cô ấy đã đúng, nếu điều này áp dụng cho người khác, nó chắc chắn sẽ trở thành một câu chuyện ngụ ngôn tiếp theo.

Chỉ cảm thấy không ổn khi đặt nó vào Trình Uyên, bởi vì mọi thứ Trình Uyên làm chỉ là để được ở bên vợ mình.

“Không còn vớ vẩn nữa mà lột sạch quần áo của cô và ném cho đám thuyền viên đó!” Trình Uyên đe dọa cô.

Anh biết lý do không muốn anh sử dụng tiền không phải chỉ để đối xử tốt với bản thân như lời cô nói, mà thực chất là cô muốn chiếm đoạt lô vàng, hoặc là muốn chiếm đoạt cho sự phụ của mình. Cấp vàng.

“Bạn phải biết, những thuyền viên đó đều là những chàng trai mạnh mẽ. Một nhóm lớn các thuyền trưởng trên biển đã nhìn thấy một phụ nữ...”

“Anh ...!” Lời đe dọa của Trình Uyên khiến Tiêu Viêm tức giận.

Nhận xét kiểu này, e rằng không chấp nhận được bất kỳ người phụ nữ nào, đây là một sự sỉ nhục nghiêm trọng.

Vì vậy, cảm thấy lo lắng, anh đã đá Trình Uyên bằng chân của mình.

Tuy nhiên, cô ấy không thể nâng được nhiều sức nên tốc độ chậm hơn rất nhiều, cô ấy đá cô ấy, không những không đá được Trình Uyên, mà Trình Uyên còn dùng tay nắm lấy cổ chân của cô ấy.

“Buông ra!” Tiêu Viêm hét lên với Trình Uyên với vẻ xấu hổ và khó chịu.

Trình Uyên chế nhạo: “Thật là xấu hổ chưa từng thấy.”

Khi ở Đảo vàng, anh ấy băng bó vết thương cho cô ấy, nhưng lại đọc hết mùi vị.

Nghe vậy, ta Tiêu Viêm khuôn mặt xinh đẹp kia lập tức biến thành một mảnh vải đỏ, nhưng nước da của hắn càng ngày càng ảm đạm, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lão bà ta cùng người đánh nhau!”

Ặc!

Cô nói như vậy, nhưng Trình Uyên đang ôm lấy mắt cá chân của cô, làm sao cô có thể đấu với anh?

Cuối cùng, chỉ có thể là buồn cười nhảy nhót.

Trình Uyên cười nhạt: “Mấy ngày nay, tốt hơn hết cô nên ngoan ngoãn nằm trên giường mới dám ra ngoài. Gặp đám thuyền viên kia thì khổ sở và khổ sở lắm.”

Trong lúc nói chuyện, anh cũng duỗi tay cởi giày thể thao vừa ném, ném ra ngoài cửa sổ.

“Anh ... à!”

Ném đôi chân trần trắng nõn, đôi mắt cô gằn như bùng cháy, chưa kịp thề thốt, Trình Uyên đã nắm lấy cổ chân cô và ném mình xuống giường.

“Thành thật nằm xuống đi!” Trình Uyên chế nhạo, “Hay là ... Hà?”

Hắn chỉ muốn uy hiếp Tiêu Viêm thêm vài câu, nhưng là nhìn chăm chăm ánh mắt dưới chân, hắn không khỏi tròn mắt.

Vị giác có hai nốt ruồi trên lòng bàn chân.

Lúc này, Trình Uyên đã hoàn toàn chết lặng.

Anh nhớ rằng Trần Thành nói rằng có hai nốt ruồi trên lòng bàn chân của em gái anh. Khi anh mười tuổi, cha mẹ anh qua đời trong một vụ tai nạn, và anh không bao giờ gặp lại cô em gái năm tuổi của mình.

“Trình Uyên, sớm muộn có một ngày, ta sẽ giết ngươi!” Tiêu Viêm tức giận hét lớn.

Nhưng Trình Uyên ngồi trên giường, đầu óc trống rỗng.

Anh không thể tin rằng tất cả những điều này là sự thật.

Không, nó sẽ không ngẫu nhiên như vậy đâu.

Anh lấy ra một điều thuốc và châm lửa, Trình Uyên im lặng hồi lâu, để anh chửi rửa một hồi lâu.

Nhưng đột nhiên, hắn nói với Tiêu Viêm: “Ngươi không phải mười tám tuổi, năm nay hai mươi bốn tuổi!”

Tiêu Viêm người đang chửi bới, đột nhiên ngậm miệng lại, hai mắt đột nhiên trợn tròn, há hốc mồm, hồi lâu cũng không nhắm lại.

Nhìn vẻ mặt của cô, Trình Uyên biết rằng mình đã đúng.

Nên lòng tôi rồi bời.

Chắc rồi, Tiêu Viêm ngạc nhiên hét lên: “Anh ... làm sao mà anh biết được?”

Câu nói thâm vắn này chắc chắn đã khẳng định suy nghĩ của Trình Uyên, nếu Tiêu Viêm hơn 90% sẽ là chị gái ruột của Trần Thành.

Nhưng nếu đó là em gái của Trần Thành, thì ...

vậy phải làm gì bây giờ?

Bạn có muốn nói với Trần Thành không?

Bạn có muốn quản thúc cô ấy không?

Và nếu Trần Thành biết xác em gái mình được Trình Uyên cho anh xem, liệu anh có tìm Trình Uyên một cách tuyệt vọng?

Nếu để cho nó Tiêu Viêm, cô ấy sẽ nói cho bí mật của Cẩm Đào?

Trình Uyên rơi vào tình thế khó xử.

“Thử xem, người có thất lạc lâu không.”

Càng nghĩ càng đau não, Trình Uyên không nhìn được hỏi lại.

Không ngờ lần này cơ thể cô lại rùng mình, cô nhìn Trình Uyên đầy hoài nghi.

Đột nhiên nó dường như đã nhận ra điều gì đó, nó lật người lao tới, nắm lấy cánh tay của Trình Uyên và sốt sắng hỏi: “Sao cậu biết? Cậu đã nhìn thấy anh trai tôi chưa? Cậu ấy ở đâu?”

Chương 602

Chương 602

đồng thời.

Trong sân nhà của Trần Thành ở thành phố Tân Dương.

Bạch Long, Trần Thành và Vương Mĩ Lệ cùng tụ tập và ngồi xôm xuống đất để hút thuốc.

Vốn dĩ nhà Trần Thành có một cái ghế đầu, anh ta cũng nói chuyện đến đây cho hai người này, nhưng họ không chịu.

“Anh ấy phải trở lại Đảo vàng một lần nữa.” Trần Thành khẳng định.

Bạch Long lắc đầu: “Ta không biết.”

“Vậy người không tò mò?” Trần Thành.

Bạch Long thở dài: “Hắn không nói cho chúng ta, hắn là có lý do của hắn.”

Trần Thành nhìn Bạch Long một hồi, cảm thấy được vẫn không giao tiếp được với mình, nên không khỏi lắc đầu, quay đầu nhìn về phía Vương Mĩ Lệ: “Còn người, người có tò mò không?” ? ”

Vương Mĩ Lệ nhún vai: “Tò mò cũng vô ích, anh ấy không tin tưởng tôi.”

Vì vậy, Trần Thành và Bạch Long đều nhìn Vương Mĩ Lệ.

Anh chàng này rất ít khi hỗn với họ, kể cả khi làm việc cùng nhau, họ đều lấy Trình Uyên làm trung tâm.

Vì vậy, trên thực tế, khả năng đến ngày hôm nay của Vương Mĩ Lệ vẫn khiến Trần Thành bất ngờ.

“Cấp độ của người là gì?” Điều khiến Trần Thành và Bạch Long tò mò hơn cả những vụ tai nạn là Vương Mĩ Lệ này mạnh đến mức nào.

Hai người đều đã trà trộn vào kinh thành, tự nhiên cũng gặp được Đạo trưởng, biết Đạo trưởng có thực lực gì.

Thực lực mà Vương Mĩ Lệ thể hiện ở cảng thành Giang Bắc, mặc dù không bằng Đạo gia, nhưng lại vượt xa hai người bọn họ.

Điều này thực sự khiến Bạch Long và Trần Thành cảm thấy không vui.

“Tôi không biết, có lẽ tôi có thể đánh bại hai người.” Vương Mĩ Lệ cười nói.

“Ngu xuẩn!” Trần Thành không khỏi ngậy người nhìn hấn.

Rõ ràng, những lời nói của Vương Mĩ Lệ đã gieo rắc niềm tự hào của anh.

“Cô là ai? Cô với Đạo trưởng có quan hệ gì? Đồi với Trình Uyên là gì?” Bạch Long hỏi liên tiếp mấy câu.

Bạch Long không hút thuốc, cứ như vậy ngồi xôm khô trên mặt đất, nhìn có chút khó xử.

Sau khi Vương Mĩ Lệ vắn tàn thuốc xuống đất, cô ấy mỉm cười, “Tôi cũng giống như bạn.”

“Không, nói cách khác, người cũng giống như ta.”

“Tất cả chúng tôi đều được cử đến để hỗ trợ anh ấy, và chúng tôi chắc chắn sẽ trung thành với những người đã cử chúng tôi đến, và tất nhiên chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để hỗ trợ Trình Uyên.”

“Ngay cả khi anh ấy không tin chúng ta.”

Bạch Tử Họa cau mày nói: “Không, không giống nhau.”

“Khác ở chỗ nào?” Trần Thành hỏi.

Bạch Long nói: “Tôi có sự lựa chọn của riêng mình. Nếu một ngày tôi phải làm một câu hỏi trắc nghiệm, tôi ...”

“Điều gì sẽ xảy ra với bạn?” Đồi mắt của Vương Mĩ Lệ mở to tò mò.

Trần Thành cũng vậy.

Cả hai đều cong cổ chờ câu trả lời của Bạch Long.

Ngay sau đó.

Công nhà Trần Thành bị đẩy ra.

Chung Hân đưa Lưu Phi Vũ, oh không, bây giờ nó là Chen Phi Vũ trở lại.

Họ đã có một diện mạo mới Mặc dù Chung Hân vẫn còn rất tiết chế nhưng cô ấy ăn mặc thoải mái hơn nhiều so với Trang phục của cô ấy ở Đảo Vàng, cô ấy mặc bộ đồ thể thao màu trắng tinh.

Cả người trông cũng trẻ trung và xinh đẹp hơn hẳn.

Sau khi được vệ sinh sạch sẽ, Chen Phi Vũ đã thực sự là một cậu bé rất khá khinh, giờ đây anh chàng đã hoạt bát hơn trong bộ Trang phục mới của mẹ và con.

Anh vui vẻ nhảy tới trước mặt Trần Thành, duỗi tay ra rồi lại quay đầu lại: “Ba, ba có được không?”

Đứa nhỏ Trần Phi Ngư này rất vô hồn, chưa đầy một ngày trôi qua, xem ra hắn đã nhận ra thân phận mới của mình.

Tất nhiên, điều này cũng là do hoàn cảnh bi đát của anh ấy và Trần Thành và Chung Hân thực sự yêu anh ấy.

“Đẹp trai.” Trần Thành gật đầu.

Chen Phi Vũ chỉ vào Chung Hân: “Mẹ mua cho con. Con đã mua vài cái. Con sẽ thử những cái khác và cho bố xem.”

Nói xong anh vui vẻ chạy vào nhà.

Chung Hân giao đồ mắt, nhẹ nhàng gật đầu với Bạch Long và Vương Mĩ Lệ, rồi vội vàng trở về phòng.

sau đó.

Cả Bạch Long và Vương Mĩ Lệ đều nhìn Trần Thành, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Trần Thành sắc mặt cũng ửng hồng, trong lòng không khỏi khó chịu: “Không phải người nghĩ như vậy, ta...”

“Chúng tôi không nghĩ về bất cứ điều gì!” Vương Mĩ Lệ nói.

Trần Thành gãi gãi đầu, đứng dậy giang hai tay, nghiêm túc giải thích với hai người: “Nghe ta nói, đũa nhỏ không biết gì mà la hét. Ta cùng Chung Hân không có việc gì, biết không?”

“Hóa ra cô ấy tên là Chung Hân.” Bạch Long bất ngờ.

Vương Mĩ Lệ cũng gật đầu: “Nghe hay đây!”

Trần Thành suýt chút nữa nhảy dựng lên vì hai người này kiêu ngạo: “Hai người các người có nghe được ý tứ trong lời nói của ta không?”

“Tôi nghe nói vậy, hai người không sao.” Vương Mĩ Lệ nhanh chóng đáp.

Trần Thành thở một hơi nặng nhọc, nghĩ thầm cuối cùng cũng giải thích được. Nếu không giải thích được điều này, tại sao lại không bị hai tên này cười nhạo?

Chỉ nghĩ về nó.

Chung Hân thò đầu ra khỏi phòng khách và nói với Bạch Long và Vương Mĩ Lệ ở ngoài sân: “Tối nay chúng ta hãy ăn ở nhà nhé. Tôi sẽ nấu thêm hai món nữa.”

“Chị dâu tốt!” Bạch Long và Vương Mĩ Lệ đồng thanh đáp.

Vừa nghe thấy hai chữ “chị dâu”, khuôn mặt xinh đẹp của Chung Hân trong phút chốc biến thành mảnh vải đỏ, mím chặt môi, cúi đầu trở lại phòng khách.

Cũng không phủ nhận.

“...” Trần Thành không khỏi vỗ trán.

“Người hoàn toàn làm được!”

Vương Mĩ Lệ vỗ mông đứng lên, cười nói: “Ta sẽ cho tân nương của chúng ta làm lễ gặp mặt.”

“Em đi chị dâu ...” Bạch Sĩ Câu cũng đứng lên.

Trần Thành trừng mắt nhìn, Bạch Tư Duệ lập tức đổi lời: “Con trai của ta, cũng gửi quà hội họp.”

sau đó.

Trần Thành nhìn Bạch Long và Vương Mĩ Lệ đi về phía phòng khách với ánh mắt vô hồn, vừa đi vừa phàn nàn.

“Ôi, thật đáng tiếc khi một người phụ nữ xinh đẹp như vậy lại có một con quái vật xấu xí như vậy.”

“Cuộc sống của Trần Thành quá tốt.”

Trần Thành lỗ tai không điếc, tức giận muốn rút kiếm.

Anh ấy đang nghĩ rằng anh ấy tự trách mình vì không thể giải quyết khía cạnh này của mối quan hệ nam nữ, đó là lý do tại sao họ hiểu lầm hai người. Không, bạn phải giải thích rõ ràng cho họ khi nhìn lại, nếu không bạn sẽ không có thể nhìn thấy mọi người trong tương lai.

Tôi, Trần Thành, đứng thẳng người đàn ông, làm sao có thể thích một động vật yếu ớt như phụ nữ?

Tôi là Trần Thành ...

“A!” Một tiếng hét đột nhiên vang lên từ trong bếp, là giọng của Chung Hân.

Bạch Long, người vừa bước vào phòng khách, đồng thời với Vương Mĩ Lệ cũng giật mình.

Vừa mới sững sờ một hồi, bọn họ liền nhìn thấy một bóng đen “Xi!”, Liền lướt qua bọn họ lao thẳng vào phòng bếp.

Sau khi Trần Thành nhảy vào bếp, anh thấy Chung Hân ngã xuống đất và rau rơi vãi khắp nơi.

Nhìn thấy Trần Thành đi vào, Chung Hân vội vàng muốn đứng lên nhờ cô giúp đỡ: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, vừa rồi tôi không cẩn thận ... A!”

Nhưng khi cứng chân thì lại bị ngã.

“Đừng nhúc nhích.” Trần Đồng nhanh chóng ôm đầu không cho Chung Hân vào góc.

“Hãy để tôi xem!”

Nhìn thấy mắt cá chân của Chung Hân dường như bị sưng lên, vẻ mặt của Trần Thành căng thẳng và anh không thể không nói với vẻ lo lắng.

Cẩn thận cởi giày, sau đó cởi tất ra, lộ ra cổ chân trắng nõn, chỉ có một bên mắt cá chân sưng đỏ.

Chung Hân đỏ bừng mặt vì xấu hổ, không dám ngẩng đầu nhìn Trần Thành, ngay cả cơn đau ở chân cô dường như cũng không cảm nhận được.

Bạch Long và Vương Mĩ Lệ lúc này cũng bước vào, Vương Mĩ Lệ nhìn một lượt rồi nói: “Chắc là đặt nhầm chỗ, may mà Trần Thành sẽ chữa được cái này.”

thật.

Là một sát thủ, Trần Thành, huống chi là tạc xương người, hẳn còn dám nắn xương của chính mình.

“Cố lên.” Trần Thành nhẹ nhàng nói với Chung Hân.

Chung Hân cắn môi gật đầu, liếc nhìn Trần Thành.

Vì vậy, Trần Thành dùng một tay giữ bắp chân cô, tay kia giữ đôi giày cao gót mỏng manh của cô và lắc lư nhẹ.

Chỉ trong chốc lát, sắc mặt Trần Thành lại thay đổi, trở nên vô cùng tái nhợt, giống như một tờ giấy.

Bởi vì anh bất ngờ nhìn thấy hai nốt ruồi trên lòng bàn chân của Chung Hân.

Chương 603

Chương 603

Sau hai ngày một đêm chèo thuyền, từ xa tôi đã nhìn thấy hòn đảo nổi trên mặt nước biển.

Đảo Vàng là một hòn đảo không được đánh dấu bằng bản đồ.

Trong những ngày trở lại thành phố Tân Dương, Trình Uyên đã đọc rất nhiều thông tin và tìm kiếm thông tin về Đảo vàng trên Internet, nhưng không một dấu vết nào cả và cũng không có ghi chép gì.

Kể từ khi phát hiện ra có hai nốt ruồi trên lòng bàn chân, Trình Uyên không bao giờ cảm thấy có lỗi với cô nữa, và tất nhiên anh cũng không nói chuyện với cô nhiều.

Bởi vì bây giờ anh ta biết phải làm gì với người phụ nữ này.

Tôi còn nhớ tối hôm qua, anh đã hỏi một vị: “Nếu một ngày, anh trai của bạn xảy ra mâu thuẫn với người thầy mà bạn hỗ trợ, bạn sẽ lựa chọn như thế nào?”

Trình Uyên không trả lời.

Một mặt anh là anh trai, là người thân duy nhất trên đời, mặt khác lại là người thầy đã nuôi nấng, dạy dỗ cô nên đây cũng là một tình thế khó xử.

Sau khi suy nghĩ, Trình Uyên không còn phải vật lộn với vấn đề này nữa.

Rốt cuộc, thay vì để em gái của Trần Thành đi rồi, thì tốt hơn là tự mình quán lấy chính mình.

“Tôi đang thất thân!” Trình Uyên thở dài với giọng u sầu.

Trên boong tàu, Lý Hải Tân đưa cho anh một ly rượu vang đỏ và nở một nụ cười gượng gạo: “Có người nói về anh, anh có lo lắng quá không?”

“Nói thế nào?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Lý Hải Tân chỉ về phía biển lặng, cười nói: “Nhìn xem, biển thường yên tĩnh.”

“Nhưng tất cả mọi người đều biết rằng dòng chảy ngầm dâng lên bên dưới bình tĩnh, sát khí này.”

“Cá lớn nuốt cá bé, cá nhỏ ăn tép khô ... chỉ cần no căng bụng, chẳng màng đến chuyện khác. Đây là quy luật sinh tồn. Hãy tránh những sinh vật to lớn hơn mình, và ăn những sinh vật nhỏ hơn mình. ”

Trình Uyên không hiểu lắm, nói: “Cái gì mà cậu nói bí quá, đừng vòng vo nữa? Nếu có chuyện cứ nói trực tiếp.”

Lý Hải Tân nói: “Chúng ta khác loài cá, nhưng sự thật thì giống nhau. Chúng ta đều muốn tránh những sinh vật lớn hơn mình. Cách tốt nhất để tránh chúng là để những sinh vật lớn hơn biến mất”.

“Nói cách khác, đối với chúng tôi, cái gọi là không lộ chẳng qua là con người ... hoặc những thứ khó giải quyết bằng sức lực của chúng tôi. Điều này bao gồm cả những lựa chọn.”

“Thay vì lo lắng về nó, bạn có thể tránh nó, như thể không có gì xảy ra.”

“Và tôi sẽ giúp bạn giữ bí mật này.”

Trình Uyên nhìn mặt biển, thân tâm run lên.

Anh hiểu những gì Lý Hải Tân muốn nói.

Đối với anh, Tiêu Viêm dường như là một bài toán nan giải. Đối với vấn đề nan giải này, không cần giải quyết gì cả, cứ để nó biến mất.

Hãy ném hương vị xuống biển, và tất cả những lựa chọn khó khăn đều được giải quyết.

Không ai biết.

Trình Uyên nhắm mắt lại, khi mở ra lại thở phào nhẹ nhõm: “Có thể, ta thật sự lo lắng quá nhiều.”

“Còn hơn, tốt hơn là lên án năm con giông tố trong lương tâm của bạn.”

“Bởi vì Trần Thành là anh trai của chúng ta.”

Sau khi Trình Uyên nói những lời này, Lý Hải Tân không những không thất vọng mà ánh mắt còn sáng hơn trước, vỗ vai Trình Uyên nói: “Tôi biết cậu không thể nhúng tay vào.”

“Tôi tin rằng nhiều người và nhiều anh hùng sẽ chọn biện pháp đơn giản và trực tiếp nhất khi gặp phải loại chuyện này, nhưng điều này không hiệu quả với bạn, cho thấy rằng tôi đã không theo nhầm người.”

Trình Uyên cười lắc đầu nói: “Có nghĩa là ta không có mệnh trở thành anh hùng.”

Nói xong, anh ta uống cạn ly rượu vang đỏ trong ly rồi quay trở lại cabin.

Lý Hải Tân nhìn bóng lưng của Trình Uyên, nheo mắt lại, khước miệng nở một nụ cười: “Đúng vậy, có lẽ cả đời này cậu sẽ không là anh hùng.”

“Nhưng bạn sẽ trở thành một vị vua!”

...

...

Khi đến Đảo Vàng, họ vẫn chọn đăng nhập ở phía hoang vắng của Đảo Vàng.

Lý Hải Tân ở trên thuyền, còn Trình Uyên Thời Sách và Lý Hải Tân thì xuống thuyền.

Cổ tay của Trình Uyên và Lý Hải Tân bị buộc bởi một sợi dây, để ở giữa rộng gần hai mét, có cảm giác hơi kỳ quái, giống như một đôi tân lang tân nương bước vào khán phòng, chỉ khác là dải lụa màu đỏ ở giữa được thay bằng màu đỏ. lụa. Nó chỉ là một sợi dây.

Thời Sách lặng lẽ đi theo sau anh, giống như một cô gái đang trải hoa, trên lưng có một chiếc túi vải lớn.

“Nhìn xem, du thuyền của cậu vẫn ở đó!” Trình Uyên đột nhiên phát hiện cách đó không xa có một chiếc du thuyền bị mắc cạn.

Anh ấy cũng đã đi du thuyền này, chỉ cần Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm liếc nhìn, rồi hung hăng nhìn Trình Uyên.

Rõ ràng, điều này cũng mang lại những ký ức cho cô.

Khi đến với chiếc du thuyền này, cô ấy vẫn xinh đẹp, ai biết rằng khi cô ấy nhìn thấy lại, cô ấy đã trở thành một tù nhân.

...

Theo vị trí trong trí nhớ, chẳng mấy chốc bọn họ đã tới cây cổ thụ rất nhiều.

Nhìn thân cây cao bảy mét tám, Trình Uyên thở dài, xúc động nói: “Mấy ngày trước tôi suýt chết ở đây”.

Tiêu Viêm cười nhạt: “Thực sự là đáng tiếc.”

Trình Uyên không để ý đến cô, nhưng khẽ cười nói: “Bây giờ cuối cùng tôi cũng biết tại sao Thượng Quan lại khai hoang biển để xây đảo.”

Nghe vậy, anh nhìn Trình Uyên ngạc nhiên.

Trình Uyên cũng không giải thích với anh ta mà nháy mắt với Thời Sách.

Thời Sách gật đầu, sau đó lấy một cái thang trong túi vải của mình và ném nó lên thùng xe.

Ba người leo lên thang.

Đây là lần đầu tiên Thời Sách nhìn thấy loại cơ chế này, sau khi leo lên, anh ta hoàn toàn ngốc nghếch.

“Này, quá tuyệt!”

Kéo thang lên và cho vào hang, cả ba lại leo xuống thang.

Ở đây có một đoạn rất dài và rất dài, ít nhất đối với bọn họ trước đây, nó rất dài.

Nhưng lần này leo trở lại sơn động, cảm giác cũng không lâu như vậy, tựa hồ hiện tại trên người bọn họ không có vết

thương.

Trong khoảng mười lăm phút, họ đã leo đến đích.

Sau khi leo vào sảnh rộng 2.000m², ba người lại bị sốc.

Mặc dù đã từng xem qua, nhưng sau khi nhìn thấy lại Kim Sơn này có diện tích gần 1.500 mét vuông, Tiêu Viêm và Trình Uyên vẫn có chút mê hoặc.

Rốt cuộc, đây là một ngọn núi vàng.

Chưa kể đến Thời Sách, hàm của anh ta gần như rơi xuống đất vì kinh ngạc.

“Đừng hòng, giả bộ!”

Một lúc lâu sau, sau khi tỉnh lại, Trình Uyên cất tiếng gọi.

Lúc đó Thời Sách mới tỉnh dậy, mở chiếc túi vải, lấy ra hai chiếc túi vải từ bên trong, lần lượt đưa cho Trình Uyên và Tiêu Viêm.

Hắn tuy rằng rất bất đắc dĩ, nhưng là hắn thâm tình, nếu như không nghe lời, ta thật sự sợ Trình Uyên nhất thời trở nên luống cuống tay chân ném cho đoàn phim.

và vì thế.....

Chẳng bao lâu, ba túi vải đã được lấp đầy, mỗi túi chứa hơn một trăm cân.

Thật khó chịu khi phải mang một chiếc ba lô nặng hơn 100 ký.

Vì vậy, sau khi ăn no nê, Trình Uyên nói: “Các người ở đây nghỉ ngơi một lát, ta khi nào trở về đi.”

Thời Sách tò mò hỏi: “Anh hai, anh đi đâu vậy?”

Trình Uyên cười nói: “Vẫn còn một cái lỗ. Trước đây tôi không dám vào. Bây giờ tôi sẽ vào xem bên trong có gì.”

Hắn không có giấu giếm Thời Sách và Lý Hải Tân, dù sao hắn cũng đã nhìn thấy hang động và Lý Hải Tân, về phần Thời Sách ... ngọn núi vàng này đã cho hắn biết rồi, không có gì phải giấu diếm.

Sau đó Trình Uyên tháo đầu dây còn lại và buộc vào cổ tay Thời Sách.

Dù sao hiện tại cũng không có bao nhiêu khí lực để Tiêu Viêm, có đôi khi Dương gia chỉ cần nhìn là đủ rồi.

Vì vậy, anh ta bò đến cửa hang.

Chương 604

Chương 604

Sau khi Trình Uyên rời đi, hang động lập tức an tĩnh lại.

Ngồi trên mặt đất nghỉ ngơi Tiêu Viêm, nghiêng đầu nhìn Thời Sách.

“Chào.”

Thời Sách nghi ngờ nhìn lên: “Làm sao vậy?”

Anh nheo mắt, sau đó lắc đầu thờ dãi, “Quên đi.”

Thời Sách bắt giác cau mày.

Thấy Vị ngân ngại nói, mặc dù rất tò mò nhưng cũng không hỏi nhiều nên hai bên rơi vào khoảng lặng ngắn ngủi.

Sau một thời gian, cuối cùng tôi không thể làm được.

“Hehe ...” một tiếng chế nhạo, phun ra từ lỗ mũi của cô.

“Anh đang cười cái gì vậy?” Thời Sách hỏi.

Ném xong, anh lại thờ dãi: “Ôi, kiếp người làm sao.”

“Ý anh là gì?” Thời Sách không khỏi cau mày lần nữa khi cô cảm nhận được điều gì đó trong lời nói của mình.

Thử lắc đầu: “Thật nhàm chán.”

“Tôi chỉ muốn nói rằng Trình Uyên không yêu tiền, nhưng anh ấy có số mệnh giàu có, và những người như bạn có thể đấu Tranh cả đời để kiếm tiền, nhưng cuối cùng, đó vẫn chỉ là một công việc làm thêm. .”

Thời Sách cũng nheo mắt lại, quay đầu nhìn về phía Tiêu Viêm, nghiêm túc hỏi: “Nếu không?”

“Bằng không?” Tiêu Viêm cười nhạo một tiếng: “Bằng không, nhìn thấy đồng vàng này, ngươi tại sao không bị dụ?”

“Điều này ... là mọi người bị cám dỗ,” Thời Sách nói.

“Quả thực!” Tiêu Viêm gật đầu, chỉ vào miệng hổ: “Ngay cả Trình Uyên giàu có như vậy cũng bị dụ, người quả thực nên bị dụ nhiều hơn, thật đáng tiếc...”

“Tiếc thật?” Thời Sách.

Tiêu Viêm cười nhạt: “Thật đáng tiếc người có tội.”

Thời Sách ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo: “Người đang muốn nói cái gì?”

Tiêu Viêm đột nhiên ngồi thẳng người, nghiêm mặt nói: “Người tới không thấy động phủ xuống sao?”

“Tôi thấy rồi.” Thời Sách gật đầu.

Hắn Tiêu Viêm ánh mắt nhưng dần dần sáng lên: “Trình Uyên hiện tại đi vào sơn động, nếu như miệng hang đột nhiên sụp xuống, hắn có phải hay không ra tay?”

Thời Sách suy nghĩ một chút, vẻ mặt căng thẳng, sau đó nặng nề gật đầu: “Ừ.”

“Tôi tin rằng anh có cách làm cho cửa hang sụp đúng không?”
Tiêu Viêm vội nói: “Chỉ cần Trình Uyên không thoát ra được, anh có thể dùng điện thoại cho tôi. Tôi hứa sẽ khiến Lý Hải Tân biến mất.”

“Trong trường hợp đó, Số vàng ở đây là của bạn và tôi.”

“Còn về phần chia năm năm của chúng ta thì sao?”

Thời Sách sững sờ khi nghe Tiêu Viêm.

Bạn biết đấy, đây là một ngọn núi vàng, cho dù có chia đôi đi chăng nữa thì cũng sẽ là một cửa cái mà thiên hạ không thể tưởng tượng nổi.

Không nói đến những doanh nghiệp hàng đầu ở thành phố Tân Dương, thậm chí nếu gộp lại tất cả các doanh nghiệp ở tỉnh Giang Bắc, họ cũng không giàu bằng anh ta.

Sự cảm dỗ này không thể nói là tầm thường.

Thời Sách mỉm cười.

Tiêu Viêm Dương mỉm cười, nàng cũng cười theo.

Cười một tiếng, Tiêu Viêm đứng dậy thúc giục Thời Sách:
“VẬY NGƯỜI CÒN KHÔNG MAU ĐI?”

Thời Sách cũng đứng dậy, nhưng thay vì bước đến cửa hang, anh ta lại tát trái tay vào mặt Tiêu Viêm.

“TÁT!” Cái tát thật sự rất lớn, nhất là trong cái hồ đầy vách sắt như vậy, tiếng vang đều là run rẩy.

Không khí bị đóng băng.

Tiêu Viêm hai má sung đỏ, hoài nghi nhìn Thời Sách.

“Em sợ anh còn chưa biết sao?” Thời Sách chế nhạo: “Mối quan hệ của anh với em đã đánh đổi cả mạng sống, chưa kể ở đây còn có núi vàng, cho dù anh có cho em cả trái đất cũng để cho em. phản bội em Anh ơi, đó cũng là điều không thể.”

Đây là sự thật.

Nếu Thời Sách không gặp Trình Uyên, thì anh ta chỉ là một tên trộm, cùng lắm là một tên trộm có phẩm chất cao.

Căn bệnh quái ác sẽ không thuyên giảm, ngược lại, nó có thể không còn trên đời.

Khi đến Đảo vàng lần này, Trình Uyên không mang theo Bạch Long hay Vương Mĩ Lệ, mà chỉ có Thời Sách và Lý Hải Tân, điều này đủ để giải thích vấn đề.

Thời Sách vẫn là người thân tín nhất của Trình Uyên.

Thật ra, không chỉ có Thời Sách mà còn có Lý Hải Tân, nếu không có Trình Uyên thì vợ của Lý Hải Tân bây giờ sẽ không thể gặp lại, hai người có lẽ đã phải xa nhau từ lâu và ân hận suốt đời.

Lúc này, nếu phải hỏi, trên đời này có thứ gì mà tiền không mua được.

Có lẽ không có câu trả lời.

Nhưng nếu bạn muốn hỏi, trên đời này có thứ gì có thể vượt qua tiền bạc.

Câu trả lời chắc chắn là cảm xúc.

“Tại sao?” Cô ấy không hiểu điều này, và cô ấy chưa trải qua nó, vì vậy cô ấy rất bối rối và khó hiểu. Tại sao trên trái đất lại có một người khờ khạo và trung thành như bạn?

Rõ ràng là bạn có thể đứng lên làm chủ, nhưng bạn vẫn muốn làm nô lệ?

Thời Sách hai tay mở ra: “Ta không muốn cùng người giải thích, người như trước nói như vậy nhảm chán!”

...

...

mặt khác.

Trình Uyên leo đến ngã ba của lối đi trong hang, lấy điện thoại di động ra, bật đèn rồi bò xuống.

Đây là một lối đi dài và cong bằng nhau, dốc 45 độ, dốc hết lối đi.

Sau khi leo được khoảng mười phút, con đường đột nhiên thông thoáng.

Không gian bên trong càng ngày càng lớn, đủ lớn để hẳn có thể đứng thẳng người đi.

Trình Uyên đi thêm vài phút, chợt thấy một ngã ba khác xuất hiện, do dự liền đi về phía trước vài bước, liền nhìn thấy một cánh cửa sắt.

Tôi chụp ảnh cổng sắt bằng điện thoại di động thì thấy nó bị han gỉ, có thể thấy cổng sắt đã được nhiều năm.

Tôi kiểm tra kỹ thì thấy bên ngoài cửa chỉ có một ổ khóa sắt, ổ khóa to bằng nắm tay, dùng vũ lực thì hầu như không thể mở được, trừ khi có bất cứ dụng cụ nào.

Đáng tiếc, Trình Uyên không mang theo dụng cụ.

Không còn cách nào khác là phải quay lại đường phân đôi và tiếp tục đi xuống đường.

Vừa đi, tôi nhìn thấy từ xa có một tia sáng chiếu tới, rất giống ánh sáng của ngọn đèn tường trong đại sảnh trước đây.

Trình Uyên đoán chắc là kết thúc, trong lòng không khỏi phẫn khích, bước nhanh vài bước vào trong.

Rẽ ngoặt một góc, cuối cùng cũng đến một thế giới khác.

Nhìn thấy cảnh tượng bên trong, Trình Uyên hoàn toàn bị sốc.

Và cú sốc này vượt xa mức độ nhìn thấy núi vàng trước đây.

Một khuôn mặt không còn chút máu hiện ra trước mắt Trình Uyên, nhìn chằm chằm vào anh với đôi mắt đỏ rực, đầu đầy tóc đen, răng và móng vuốt vương vãi khắp nơi.

“Cuối cùng ... cuối cùng cũng có người ... có người ... tới!”

Giọng anh ấy rất khàn khàn, như thể anh ấy dùng móng tay gài dây thanh âm của mình và buộc phải xé ra từng từ một, và nó sắc nhọn và tê liệt.

...

Đồng thời.

Trên chiếc thuyền đánh cá trên biển, Lý Hải Tân, người đang đợi Trình Uyên và những người khác, đang ở trên boong, trò chuyện với thủy thủ đoàn.

“Ông chủ, ba ông chủ đã làm gì?” Một thuyền viên tò mò hỏi.

Đối với họ, đây là một hoang đảo, ít nhất nếu không nhìn thấy thành phố bên kia, họ sẽ nghĩ đó là một hoang đảo, bởi vì hòn đảo này hoàn toàn không hiển thị trên bản đồ.

Lý Hải Tân cười nói: “Ông chủ của chúng tôi kinh doanh trái cây. Ông ấy đã từng đến hòn đảo này một lần và thấy dừa trên đảo này rất ngon nên tôi muốn Trang trí và bán nó.”

“Ồ, ồ vâng, ông chủ, giữa nữ chủ kia và nam chủ kia có quan hệ gì? Tại sao giữa bọn họ vẫn có sợi dây trói buộc?”

Lý Hải Tân nói vô nghĩa: “Người phụ nữ đó là em gái của ông chủ của chúng tôi. Có một vấn đề ở đây. Ông chủ sợ rằng cô ấy sẽ bị mất, vì vậy ...”

“Ồ, hóa ra là như thế này.”

Các thành viên phi hành đoàn gật đầu mà không nghi ngờ anh ta.

Đúng lúc này, đột nhiên có người vươn tay chỉ về phía xa:
“Ông chủ nhìn xem, sắp có thuyền tới.”

Nghe vậy, Lý Hải Tân nhìn theo ngón tay của mình và nhìn vào phía xa, nước da của anh ấy đột nhiên thay đổi.

Chương 605

Chương 605

Xa xa xuất hiện hai chiếc thuyền.

Sau khi nhìn thấy hai chiếc thuyền, Lý Hải Tân đột nhiên nhận ra một vấn đề.

“Chạy, chèo thuyền! Nhanh lên!”

Không cần suy nghĩ gì nữa, anh ta đột nhiên đứng dậy chào hỏi đoàn phim.

Ông chủ tàu đánh cá đi tới, hỏi: “Ông chủ, có chuyện gì vậy?”

Lý Hải Tân nói với hắn: “Mau rời khỏi đây đi, đừng hỏi tại sao, tiền sẽ trả, không, gấp đôi!”

“Nhưng bạn có bao nhiêu người bạn đồng hành...?” Người chủ tàu đánh cá ngập ngừng.

Lý Hải Tân đột nhiên trở nên lo lắng và hét vào mặt anh: “Tôi muốn anh chèo thuyền, đừng nói nhảm, nếu anh muốn sống sót, hãy nhanh chóng rời khỏi đây.”

Ông chủ tàu đánh cá sửng sốt không dám hỏi thêm câu nào, vì ông ta nói tiền sẽ nhân đôi nên đi thôi.

Dù sao đi nữa, sẽ có người cho bạn tiền.

Đoàn thuyền đánh cá ra khơi, nhanh nhẹn ra khơi.

Hai chiếc thuyền tìm kiếm ở phía xa dường như cũng đã phát hiện ra họ, cả hai đổi hướng và đuổi theo chiếc thuyền đánh cá.

Đứng ở trên boong, Lý Hải Tân vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhìn “Đuổi theo binh lính”, trong lòng thở dài: Quả nhiên, đạo cao một thước thì ma cao một trượng.

Khi họ rời thành phố Tân Dương và đến thẳng Đảo vàng, Trình Uyên đã tính toán một nơi mà Đạo Trưởng có thể chặn

lại.

Cũng thành công trong việc tránh kẻ mắt của mình, nhưng chỉ lơ là một chút.

Đạo trưởng là tổng Giám Đốc của Thương Minh, Đào Vàng thuộc về Thương Minh, thật ra cũng không cần phải ngăn cản Trình Uyên, chỉ cần ôm cây đợi con thỏ là được.

Và hai con thuyền đang đuổi theo này chỉ là những con tàu nằm chờ đợi.

Sau khi nhận ra sự thiếu sót này, phản ứng đầu tiên của Lý Hải Tân là nhanh chóng rời khỏi đây, để không bị phía bên kia theo dõi và tìm thấy Trình Uyên và những người khác.

...

...

Mặt khác.

Trình Uyên bước vào một cái hố phân giác khác, và sau đó một không gian rộng lớn hơn xuất hiện.

Đúng vậy, nó có không gian rộng gấp mười lần so với 2.000 mét vuông của Kim Sơn.

Không gian này vẫn được bao bọc bởi những tấm tôn, trên “trần nhà” treo vô số đèn tường.

Quan trọng hơn, ở khu vực này có một nền nhà, sàn được lát bằng gạch vàng.

Ở đâu cũng có những ngọn đồi được xây bằng gạch vàng.

Con số này gấp nhiều lần số vàng ở sảnh trên.

Và nó còn làm anh ấy sốc hơn nữa, ồ không, nó còn bị sốc nữa: một người đàn ông trung niên với khuôn mặt xù xì và đôi mắt đỏ rực xuất hiện trước mặt anh.

Người này trắng bệch như một tờ giấy trắng, không có chút máu nào nhìn thấy, mặc áo khoác và quần ống rộng, nhưng ống quần đã bị rách rất nhiều.

Anh cúi người, đứng trước mặt Trình Uyên, mặt không chút biểu cảm và nói bằng một thứ ngôn ngữ đặc biệt khô khan:

“Cuối cùng thì ... cũng có người đến rồi.”

Trình Uyên chỉ để ý rằng mắt cá chân của mình bị trói bằng một sợi xích sắt rất dày và rất dày.

Ở một nơi như vậy, đột nhiên nhảy ra một vị thần vĩ đại như vậy, lại nói giọng tê tái như vậy, bất luận kẻ nào bị thay thế, đều phải sợ chết khiếp.

Trình Uyên cũng không ngoại lệ, vẻ mặt sợ hãi của anh lập tức thay đổi, phải một lúc lâu sau anh mới có thể thả lỏng.

“Anh... anh là người hay ma?” Anh lùi lại một bước, kinh hãi hỏi.

Người đàn ông trung niên vuốt tóc, có lẽ là muốn cười, cười toe toét, nhưng cuối cùng không cười, giống như đã quên mất cách cười: “Ta là người, nhìn ... người xem...” . Tôi có bóng.”

Nói xong, hấn lo lắng cau mày lắc đầu: “Không, không có, ta cũng không biết ta là người.”

Trình Uyên không thể tin được lại có thể gặp người ở một nơi như vậy, anh hỏi lại: “Anh ... anh ở đây bao lâu rồi? Làm sao anh vào?”

Hỏi xong câu này, anh đột nhiên cảm thấy mình thật ngốc, bởi vì sợi xích sắt dày cộp trên chân người kia nói cho anh biết đây nhất định không phải chuyện anh muốn đến, càng giống như bị bắt.

Người đàn ông trung niên sừng sốt một hồi, lắc đầu nguầy nguậy, cuối cùng ngơ ngác nói: “Không biết, không nhớ rõ, ở đây ngày đêm không nói được, đúng vậy.” , Tôi không thể biết nó đã xảy ra bao lâu. ”

“Người sẽ không ở đây nhiều năm?” Trình Uyên kinh hãi hỏi: “Vậy người vào đây bằng cách nào vậy?”

Vừa nghe lời này, người đàn ông trung niên như người mất trí vội vàng vươn tay nắm lấy cổ tay Trình Uyên, tựa hồ sợ Trình Uyên không tin, vội vàng nói: “Đến, tới, đi cùng ta.”

Anh đi tới nắm lấy cổ tay Trình Uyên, Trình Uyên muốn trốn, nhưng không hiểu sao tên điên lại không nhanh chóng đưa tay ra, nhưng Trình Uyên không tránh được.

Đột nhiên bị anh kéo một cái, lông tóc trên lưng Trình Uyên dựng đứng cả lên.

Bậc thầy!

Đây chắc chắn là một bậc thầy.

Nhưng tại sao các bậc thầy lại bị mắc kẹt ở đây?

Ai lại giam giữ anh ta vào đây?

Kẻ mất trí nắm lấy tay Trình Uyên, đi tới một bức tường, rồi vươn tay định đẩy, một cánh cửa được mở ra trên bức tường sắt.

“Nhìn xem.” Kẻ mất trí nói, chỉ vào bên trong.

Khi anh nói điều này, đôi mắt đỏ tươi của anh bỗng trở nên rất sáng, như muốn chứng minh cho Trình Uyên: Tôi không nói dối.

Đây là một căn phòng bí mật khép kín, rộng cả nghìn mét vuông. Và có rất nhiều chai và lon bên trong.

Ngoài ra còn có một nền tảng, trong đó có đầy đủ các loại trái cây được bảo quản và những thứ tương tự.

Nhìn lên thì thấy một cái hồ rất cao và dài cỡ quả bóng rổ, uốn lượn hướng lên trên.

“Thỉnh thoảng sẽ có một số loại trái cây đại rơi vào đây, và tôi sẽ làm hết chúng.”

“Cạnh đó cũng có một cái lỗ như thế này, lâu lâu lại có mấy quả hồng rơi vào, ta đem hấp tất cả trong nồi làm đồ hộp.”

“Nhân tiện, có rất nhiều chai rỗng loại này trong phòng bên cạnh.”

Mặt khác, người đàn ông trung niên như người mất trí vỗ vỗ ngực, như muốn khoe khoang với Trình Uyên.

Trình Uyên ở lại rất lâu.

Đánh giá từ một số dấu hiệu, kẻ mất trí này dường như đã ở đây nhiều năm, và những gì anh ta nói thỉnh thoảng có thể là một năm. Vì nhiều loài cây dại chỉ kết trái một lần trong năm.

Anh ta khó tưởng tượng rằng một người có thể bị mắc kẹt trong không gian hạn chế này trong nhiều năm và chỉ ăn loại thức ăn này để tiếp tục cuộc sống của mình.

Người đàn ông mất trí đột nhiên đi tới, nắm lấy cổ tay của Trình Uyên: “Đi, đi theo tôi, tôi sẽ cho cô xem xung quanh.”

Kết quả là Trình Uyên nhanh chóng trải qua ngôi nhà của người điên, bị mọi thứ ở đây làm cho choáng váng, một lúc lâu sau cũng quên mất nói.

Tổng cộng có năm phòng.

Trong bếp, dụng cụ nấu nướng đã hỏng từ lâu, kẻ mất trí này cũng được coi là khéo léo, dùng dây đứt nối với bếp tạm.

Một cái nhà vệ sinh, cái bể chứa phân rất sâu, luôn có hành lang ngầm, không biết chảy đi đâu.

Trong một phòng ngủ có rất nhiều thực phẩm đã hết hạn sử dụng, Trình Uyên nhặt một thứ mà anh không biết đó là gì và nhìn vào nó, anh mới nhận ra đó là bánh mì cách đây 16 năm.

Còn một phòng nữa mà tôi không biết là gì, phòng này có một con suối nhỏ, có thể dẫn xuống tận đáy núi.

Có một nơi khác mà Trình Uyên đã từng thấy thức ăn cho người mất trí.

Trình Uyên không biết phải nói gì, có thể tồn tại ở một nơi hơn mười năm như vậy đòi hỏi hơn cả sự kiên trì mạnh mẽ, nó có sức mạnh tinh thần mà ma và thần đều sợ.

Nếu không, người bình thường đã sớm phát điên.

Trình Uyên quay lại và hỏi người mất trí: “Tiền bối, anh có thể cho em biết anh là ai không? Sao anh lại ở đây?”

Chương 606

Chương 606

Người đàn ông mắt trí cau mày thật sâu, anh ta nghĩ ngợi lung tung, không khỏi lắc đầu.

Nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của anh, Trình Uyên không khỏi nói: “Tiền bối mắt trí nhớ rồi sao?”

“Không, ta không có.” Người mắt trí lắc đầu nói: “Ta nhớ tới hần, ta nhớ tới Tống gia, ta sẽ nhớ hần như ma, lúc đi ra ngoài, ta sẽ...”

“Không, không đúng, người có thể tới đây, có nghĩa là hần đã chết!”

“Với tính cách của Đông Tâm Tử, anh ấy sẽ không để bất cứ ai khác ngoài anh ấy biết về nơi này.”

“Ngay cả những người thợ thủ công ... cũng bị anh ta giết chết.”

“Nghệ nhân? Thợ thủ công gì?” Trình Uyên giật mình.

Khó có thể tưởng tượng một người bị kẹt ở đây hơn mười năm, trong sự dày vò của nỗi cô đơn vô tận, thậm chí quên mất mình là ai, nhưng vẫn nhớ rõ một người khác.

Nếu đây không phải là tình yêu, thì đó là sự căm ghét, hận thù quái dị!

Lời nói của một người điên có vẻ khó hiểu, nhưng nếu bạn suy nghĩ kỹ về nó, chúng được sắp xếp rõ ràng.

Trình Uyên thậm chí còn nghĩ ra một bức Tranh nào đó: Khi những người thợ thủ công tạo ra chiếc lỗ hoàn thành tác phẩm, Đông Tâm Tử đã giết tất cả những người này để giữ bí mật cho Số vàng.

Nhưng câu hỏi đặt ra là, tại sao anh ta không giết người đàn ông trước mặt mình?

Người đàn ông mắt trí đột nhiên bắt đầu cười, sau đó lại khóc, khóc cạn nước mắt, loại không nén được nước mắt, rồi lại ngồi trên mặt đất, hôn mê.

Hắn nói: “Ta suy nghĩ suốt mấy năm nay, sau khi ra tay, ta sẽ giết hắn!”

“Nhưng sợi dây chuyên sắt chết tiệt này được làm bằng các kim loại hỗn hợp như hợp kim vonfram-vàng-carbon và crom. Tôi đã sử dụng rất nhiều công cụ và không thể mở được.”

“Nhưng tôi chưa bao giờ bỏ cuộc. Tôi nghĩ một ngày nào đó mình có thể thoát khỏi khó khăn”.

Nghe những lời này, nghi ngờ của Trình Uyên càng thêm trầm trọng.

Vì vậy, hắn hỏi thẳng: “Đông Tâm Tư sợ rằng kỹ năng của các vị tiền bối không phải là đối thủ của ngươi? Tại sao không giết ngươi, mà lại nhốt ngươi ở đây?”

Lần này, kẻ mắt trí không để ý đến Trình Uyên, nhưng trong mắt hắn hiện lên một tia tuyệt vọng.

Giống...

Giống như một người mất hồn, như một người không còn động lực để sống, như một kẻ chết đi sống lại.

Trình Uyên hiểu rõ điều này, kẻ mắt trí chắc hẳn đã nghĩ cách trả thù cho hắn sau khi hắn trốn thoát, nhưng giờ đột nhiên biết kẻ thù của mình đã chết, thì mục tiêu hơn mười năm của hắn cũng không còn nữa, người không còn mục tiêu. cắt đứt sức sống của chính mình.

Tôi không biết mình sẽ làm gì nếu được ra ngoài.

Nếu không có ham muốn, không có ham muốn, thì còn gì bằng nếu bạn không đi ra ngoài?

“Em sẽ giải cứu anh.” Trình Uyên ngồi trước mặt anh nghiêm túc nói.

Người điên kinh ngạc ngẩng đầu lên, trong mắt vẫn còn vẻ khó hiểu.

Trình Uyên không lo lắng mình là người xấu, bởi vì một người đã bị mắc kẹt ở đây hơn mười năm, ngay cả người xấu cũng có thể cảm nhận được sinh mệnh.

Tiếp tục câu chuyện cổ tích mà Trình Uyên đã nghe trước đó, một người đàn ông ngồi một mình trên núi vàng bạc châu báu, nhưng không thể thoát ra. Sau này nhất định tôi sẽ hỏi hận vì sự tham lam của mình.

Kẻ mất trí này ở với tiền cả ngày, và sự chán ghét của anh ta đối với tiền có thể được tưởng tượng. Vậy nếu một người không có ham muốn tiền bạc, anh ta có thể đi đến đâu?

Người điên ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Trình Uyên, trầm mặc hồi lâu mới gật đầu: “Được.”

“Nếu người có thể thả ta ra ngoài, ta sẽ coi người là chủ nhân của cuộc đời còn sót lại của ta!”

Trong câu nói này, Trình Uyên không có chút quay đầu lại, nhanh chóng xoa tay nói: “Cái gì không phải chủ nhân, đã hết thời rồi, nếu để người đi ra ngoài thì cứ coi như bằng hữu đi.”

Nghe những lời của Trình Uyên, đôi mắt của kẻ mất trí hiện lên đầy ngạc nhiên.

Nhưng rồi một lần nữa, Trình Uyên thực sự không biết cách mở sợi xích sắt cực kỳ cứng.

Như một người điên đã nói, nếu xích sắt cực kỳ cứng, bạn có thể đốt nó đỏ bằng nhiệt độ cao, sau đó dùng nước lạnh thấm qua để làm nứt.

Nhưng vấn đề là đầu kia của sợi xích sắt nằm trên mắt cá chân của người mất trí, dù sợi xích sắt đủ dài nhưng khả năng truyền nhiệt của kim loại này cũng sẽ khiến gã bị bỏng trước.

Vì vậy, Trình Uyên cần những công cụ chuyên nghiệp hơn.

“Tiền bối, chờ vài ngày nữa, ta lần sau sẽ mang theo dụng cụ chuyên nghiệp.”

Người điên gật đầu.

Trình Uyên cũng không vội vàng rời đi, ngược lại hỏi hấn: “Tiền bối có nhớ người là ai không?”

Thật lâu sau, người mất trí mới ngưng tụ lông mày nói: “Ta họ Lục, ta thật sự không nhớ được tên.”

Giọng anh khô khốc và không có chút biểu cảm hay âm sắc nào, có lẽ là do anh ở đây một mình quá lâu, thật là kì tích khi anh không thể mất hoàn toàn khả năng ngôn ngữ của mình nên Trình Uyên không thể nghe thấy anh nói gì. lố hồng.

Với thực lực của người này, hấn là hơn mười năm trước hấn đã là cường giả, nói không chừng chỉ có thể đi ra ngoài hỏi thăm.

Nếu như khẳng định hấn không phải kẻ xấu xa, thả hấn ra cũng không phải là không thể, chẳng qua là bí mật của nơi này mà thôi ...

Làm thế nào để bảo thủ?

Giết một người thì dễ, nhưng giết một người tội nghiệp thì rất khó đối với Trình Uyên.

Không còn cách nào khác ngoài việc tạm thời buông bỏ ý nghĩ này.

Anh ấy sẽ ra đi.

Người điên ngăn anh ta lại và nói: “Anh không lấy một ít vàng ở đây à?”

Trình Uyên lắc đầu cười: “Không vội.”

Leo trở lại một hang động vàng lần nữa, Trình Uyên chào Thời Sách và Tiêu Viêm, rồi bắt đầu leo ra ngoài.

Bởi vì bọn họ đã đi đường quen thuộc, không ai trong số họ bị thương nên khi ra ngoài, mặc dù mỗi người mang theo hơn trăm lượng vàng, nhưng cũng đỡ vất vả hơn Trình Uyên trước đây.

Sau khi trèo ra khỏi hố, Trình Uyên nói: “Đi thôi, dù vẫn còn sớm, chúng ta hãy cố gắng quay đi quay lại năm lần nữa.”

Anh ta nói anh ta đi bộ lên bờ.

Thời Sách đuổi kịp Trình Uyên và nói: “Anh ơi, cô ấy chỉ muốn tẩy não em thôi.”

Sau đó, một ngón tay Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức biến sắc, ánh mắt nhìn về phía Thời Sách đầy sát ý.

Nhưng không có cách nào, hiện tại cô không thể dùng nhiều sức, hướng chỉ là Trình Uyên, ngay cả Thời Sách cũng có thể dễ dàng giết chết cô.

Lúc này Tiêu Viêm đang rất sợ hãi, không phải vì cái chết, mà vì anh ấy sợ Trình Uyên sẽ thực sự ném mình cho một nhóm đàn ông hôi hám như tôi đã nói trước đây.

Tuy nhiên, hành động lần này của Trình Uyên khiến cô cảm thấy khó chịu trong một thời gian dài.

Trình Uyên ngoảnh lại Tiêu Viêm, thấy trên trán cô đã đọng một tầng mồ hôi mịn, mím chặt môi, ánh mắt nhìn anh và Thời Sách đầy sợ hãi và run rẩy.

Khó có thể tưởng tượng rằng cô đã từng là một “nữ hoàng” đáng kinh ngạc.

Nhưng tại cùng một thời điểm...

Thấy cô đang rất chật vật, Trình Uyên bước tới cởi chiếc túi vải trên lưng cô ra, anh giật mình quay lại, lo lắng hỏi: “Em muốn làm gì?”

Tuy nhiên, Trình Uyên đã không làm gì cả.

Khoác lên vai ba lô, nhàn nhạt nói: “Đi thôi.”

Thời Sách cũng ngạc nhiên: Tại sao Trình Uyên không trừng phạt cô?

Tiêu Viêm sững sờ một lúc, cho đến khi Thời Sách kéo sợi dây trên cổ tay mình, rồi đi theo họ ra bãi biển.

Đi bộ gần hai mươi phút, cuối cùng tôi cũng đến được bãi biển.

Nhưng nhìn thấy cảnh tượng bên biển, cả ba người đều sững sờ.

Chương 607

Chương 607

Bên biển, không một bóng thuyền nào cả.

Thời Sách giật mình nói: “Đại ca, thuyền của chúng ta đi rồi.”

Chợt tỉnh giấc.

Vẻ mặt của Trình Uyên thay đổi, anh nhanh chóng nói với

Thời Sách: “Đi, về đi!”

Nói xong quay người chạy về.

Thời Sách và Lý Hải Tân cũng không buồn nghĩ nhiều, đi theo Trình Uyên trở về.

Chẳng bao lâu, họ tìm thấy ai đó trước mặt và trốn trong bụi cỏ.

Trong lúc bọn họ trở về như cũ tránh được ba đợt người qua lại đây.

“Đây là...?” Thời Sách hỏi.

Một loạt dấu chấm hỏi xoay chuyển nhanh chóng trong đầu Trình Uyên, càng nghĩ càng sợ hãi.

Người đứng đầu Đạo giáo này vẫn vượt quá ước tính của họ. Có vẻ như việc Đạo quân triển khai phòng thủ tại các cảng và bến tàu như thành phố Tân Dương chỉ là một vỏ bọc, và tay sau thực sự đang ở đây.

Trình Uyên không khỏi cười nhạt.

Sau tất cả các phép tính, sau khi đi một vòng lớn, tôi thậm chí đã bỏ lỡ một hướng đơn giản và trực tiếp nhất.

Hãy đến khu vực cây lớn.

Ba người thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn Trình Uyên nói: “Cậu về trước đi. Tôi sẽ liên lạc với Lý Hải Tân.”

Anh ấy thực sự rất lo lắng cho Lý Hải Tân, rốt cuộc anh ấy không biết chuyện gì đang xảy ra về phía mình, thuyền đã bị đuổi đi, hiển nhiên là Lý Hải Tân đang gửi tín hiệu đến Trình Uyên.

Không giống như trước đây. Trình Uyên không có điện thoại di động và không liên lạc được. Bây giờ chúng ta đừng nói đến điện thoại di động, ngay cả cục sạc dự phòng cũng mang theo. Chỉ là họ ở trong hang và điện thoại di động không có Lý Hải Tân muốn gọi và thông báo cho Trình Uyên rằng anh không thể làm được điều đó.

Vừa lấy điện thoại di động ra, còn chưa kịp bấm số thì Trình Uyên đã nghe thấy có người nói: “Hình như là nơi này.”

Giọng nói này vừa phát ra, bọn họ đột nhiên chấn động, nhanh chóng theo sau uy áp.

Tôi thấy rằng từ phía sau họ, một nhóm người nổi lên, đứng đầu là một người đàn ông đẹp trai.

Trình Uyên đã nhìn thấy người đàn ông này, anh ta là A Song đã đập Bạch Long và Trần Thành xuống biển.

Một nhóm người nhanh chóng bao vây Trình Uyên và ba người họ Trình Uyên nhìn thoáng qua, trong số họ có khoảng hai mươi người, trên tay họ có khoảng ba khẩu súng.

Thật ra, đừng nói đến chuyện súng có phải súng hay không, mà là A Tùng trước mặt, Trình Uyên đã thấy đau đầu rồi.

Bên cạnh đó, họ mỗi người một khẩu súng trên đầu.

“Tiểu Sơ Hạ, đã lâu không gặp.” A Song mặc kệ Trình Uyên, trực tiếp đi tới Tiêu Viêm, nhìn cô từ trên xuống dưới, khoe miệng cong lên ý cười.

Cô ấy trông rất xấu xí, cô ấy nhìn chăm chăm vào A Tùng một cách dữ dội.

Cô biết A Tùng là chó chạy của tộc trưởng, nếu rơi vào tay A Tùng thì cũng là trong tay của đạo trưởng, đặc biệt là ở một

nơi ma quái như vậy mà người và thần đều không biết, chính là khó thoát.

Vì vậy, nếu so sánh, cô thà rơi vào tay Trình Uyên.

“Tát!” A Tùng chế nhạo một cái tát vào mặt Tiêu Viêm, dứt khoát nói: “Sao, ngươi còn dám nhìn chăm chăm ta?”

Khóe miệng Tiêu Viêm bị đánh đến chảy máu, nhưng ánh mắt cô vẫn tràn đầy oán hận khi nhìn thấy anh, còn phần uất hơn cả nhìn Trình Uyên.

“Tính khí của ta lớn như vậy, em gái, ngươi chết tiệt dám nhìn chăm chăm?” A Tùng duỗi tay muốn đánh nàng: “Đừng tưởng rằng có chủ nhân hỗ trợ, ta sợ ngươi. sẽ giết ngươi ở một nơi như vậy, chủ nhân. Lão phu còn không biết. ”

Nhìn thấy điều này, Trình Uyên không khỏi đứng trước mặt Tiêu Viêm, nghiêm nghị nói: “Dừng tay! Nếu ngươi dám động cô ấy lần nữa, chỉ cần không nghĩ tới tôi sẽ nói cho ngươi biết những gì ngươi muốn biết.”

“TSK tsk...!”

A Tùng sững sờ, không khỏi bàng hoàng nói: “Bất quá, ngươi chết rồi còn muốn một cái anh hùng cứu Mỹ nhân.”

“Nếu tôi không nhầm thì đó là ngươi đã động tay động chân với tiểu sư muội.”

“Cho nên, ta phải cảm tạ ngươi, bằng không ta thật sự không phải là đối thủ của tiểu muội.”

Trên thực tế, Trình Uyên đã dừng lại trước mặt A Tùng, và anh đã rất ngạc nhiên khi Tiêu Viêm nói.

Theo cô, Trình Uyên không quan tâm đến sự sống chết của cô ấy chứ đừng nói đến sự nhục nhã của cô ấy, dù gì thì trước giờ Trình Uyên vẫn luôn đe dọa cô ấy rằng sẽ giao cô ấy cho đoàn phim chơi.

Thời Sách cũng không hiểu nổi.

A Tùng trong mắt hiện lên vẻ khinh thường, hấn chế nhạo vươn tay vỗ vỗ Trình Uyên gò má, nói: “Được rồi, chỉ cần

ngươi nói cho ta biết những gì ta muốn biết, vậy ta liền buông tha cho ngươi.”

“Không tin hẳn!” Tiêu Viêm lạnh giọng nói.

Trình Uyên lắc đầu nói ngay: “Được rồi!”

Khi Trình Uyên nói đồng ý, sắc mặt anh ta đột nhiên thay đổi: “Không, không, anh ta sẽ không buông tha chúng ta, đừng tin anh ta!”

“Bắn!”

Đột nhiên, A Tùng vươn tay muốn đẩy Trình Uyên ra, lại tạt vào mặt Trình Tan: “Nếu không muốn chết ngay lập tức, tốt nhất là ngậm miệng lại, nếu không ...”

“Anh dám!” Trình Uyên lập tức tức giận.

A Tùng hai tay dừng trên không trung, trong mắt tràn đầy khinh thường nhìn Trình Uyên: “Ta làm sao không dám? Tù ngươi?”

Trình Uyên hít sâu một hơi: “Đúng vậy, chỉ cần dựa vào tôi, chỉ dựa vào tôi là có thể biết được thứ mà cô muốn biết là ở đâu, không có chúng tôi thì cô cũng không vào được đâu!”

Nói xong, anh ta ném chiếc túi vải xuống đất.

“Oa ...” Với một âm thanh, những thỏi vàng thoát ra khỏi xiềng xích của túi vải và hoàn toàn lộ ra ngoài không khí.

Đôi mắt của A Tùng nhìn thẳng.

Ánh mắt của hai mươi lẻ cá nhân dưới tay hắn cũng nhìn thẳng.

Một thỏi vàng cũng đủ làm đỏ mắt một người bình thường, chưa kể cái cặp sách này là tất cả, ôi không, không phải một chiếc cặp mà là ba chiếc cặp.

Hơi thở của A Tùng bắt đầu thay đổi nhanh chóng, sự khinh thường và khinh thường trong mắt anh ta biến mất ngay lập tức, và anh ta được thay thế bằng một loại nhiệt tình.

Đó là loại nhiệt huyết đốt cháy tất cả.

A Tùng ngẩng đầu, nắm lấy cổ Trình Uyên, hung phấn nói: “Mau đưa ta đi, dẫn ta đi tìm mấy thứ này, ta thề ... Ta thề sẽ cho ba người đi.”

Tôi đã Tiêu Viêm muốn nói gì nữa, nhưng đột nhiên thấy tay của Trình Uyên sau lưng và bắt tay cô ấy.

Tất nhiên Trình Uyên biết rằng lời nói của A Tùng là không đáng tin, và anh ấy không ngu ngốc.

Thật ra thì đừng nói đến anh ta, nếu bạn vào trong hang và nhìn thấy lô vàng đó, thì cả hai mươi người do A Tùng mang đến có lẽ cũng sẽ chết trong đó.

Đạo trưởng người như thế, căn bản không có khả năng giống trình nhiên giống nhau, làm việc bán khoán nhiều lắm, cho nên lưu lại rất nhiều sơ hở, loại này sai lầm, đạo trưởng là sẽ không phạm đích..

A Tùng chắc chắn sẽ không.

Không những không chịu, Trình Uyên thậm chí còn nghi ngờ rằng với mẻ vàng này, anh ta có còn trung thành với Đạo Chủ như trước nữa không.

Có cách nào bây giờ không?

Nếu như A Tùng không giết bọn họ ngay lập tức, chỉ chậm trễ như thế này, sau khi vào sơn động, có lẽ bọn họ vẫn còn một chút sinh khí.

“Buông ra!” Trình Uyên nói với A Tùng với vẻ mặt thâm trầm.

Mặt A Song sa sầm lại, nhưng anh nhanh chóng vờn vai, mỉm cười nắm lấy tay Trình Uyên: “Được, được rồi, anh sẽ nghe lời em, anh mau đưa em đi.”

Trình Uyên bắt lực thở dài, nói với Thời Sách, “Cái thang.”

Thời Sách hiểu ra điều đó, lấy thang từ trong túi ra, tìm một cái cây dày và ném nó lên.

“Đi thôi!” Trình Uyên chào hỏi, nhanh chóng bỏ sung: “Tiến vào thì đi theo tôi, nếu không sẽ bị trúng nội tạng bên trong, đừng trách tôi.

“Vẫn còn thể chế?” A Tùng giật mình.

Tất nhiên là có “chế”, nếu Trình Uyên nói không có “thể chế” thì chui vào lỗ, e rằng tên này sẽ giết chết bọn họ.

Chương 608

Chương 608

Leo vào hốc cây về phía trước.

A Tùng luôn theo sát Trình Uyên, tất nhiên vì sợ anh ta giở trò nên đành thở dài trên đường đi.

“Nó thật là tuyệt vời.”

Nó thực sự đáng kinh ngạc, bạn biết đấy, đây là thứ đã có ít nhất mười năm trước, nhưng năng lượng mặt trời đã được sử dụng đến mức cực độ.

Khi họ đi qua ngã ba, Trình Uyên dừng lại.

“Tại sao anh không rời đi?” A Tùng hỏi với vẻ mặt căng thẳng.

Trình Uyên giả vờ bình tĩnh nói: “Tôi muốn nói chuyện với anh.”

A Tùng cau mày, bởi vì anh ấy vẫn còn dựa vào Trình Uyên, nên mặc dù rất vui mừng và lo lắng, anh ấy phải bình tĩnh và cố gắng làm ra vẻ kiên nhẫn.

“Nói chuyện, em muốn nói chuyện gì?” Anh ta nói.

Trình Uyên liếc nhìn Thời Sách phía sau A Tùng, và nói:

“Thời Sách, cậu đưa họ đến Động Vàng trước.”

A Tùng sắc mặt lập tức thay đổi: “Người muốn giở trò gì?”

Trình Uyên cười nhẹ: “Tôi có thể làm gì, cô biết tôi còn dám giở trò gì trong tay cô không?”

A Tùng cau mày suy nghĩ một chút, ra hiệu đối phương nói:

“Đi, hai người xem đi.”

Thời Sách có chút nghi ngờ, nhìn Trình Uyên, “Đại ca ...!”

“Đi, đợi tôi ở đó.” Trình Uyên zhao gật đầu.

Do đó, Thời Sách và Tasting đã đưa người của A Tùng và leo lên hang động vàng.

“Các người muốn nói chuyện gì thì nói.” Khi những người này bước đi, A Tùng có chút nóng nảy.

Trình Uyên quay lại ngồi ở chỗ phân thân, không vội vàng lấy ra một bao thuốc từ trong túi, đưa mắt hỏi A Tùng.

A Tùng xua tay: “Tôi không hút thuốc!”

Trông anh rất lo lắng và không thể chờ đợi được, khi anh nói không được hút thuốc, mắt anh cứ nhìn về nơi mọi người đã rời đi.

Trình Uyên đưa điều thuốc vào miệng và châm lửa, hít một hơi thật sâu và nói: “Cứ nói thẳng đi, tôi không tin rằng sau khi tìm được vàng, bạn sẽ giữ được mạng sống cho chúng tôi. Không chỉ chúng tôi, mà ngay cả thuộc hạ của bạn. Không có nghi ngờ gì về cái chết, phải không?”

A Tùng theo bản năng lắc đầu: “Ta vẫn luôn nói...”

“Cô không cần phải vội vàng phủ nhận, tôi không ngạc nhiên.” Trình Uyên chế nhạo.

A Song nheo mắt nhìn Trình Uyên.

Một lúc sau, anh ta cũng giễu cợt: “Làm sao mà tin được.”

Trình Uyên nói, “Tôi muốn thỏa thuận với anh.”

“Anh nói.” A Tùng.

“Bạn không cần phải nghi ngờ rằng quả thực có vàng trong hồ vàng phía trên, nhưng chỉ có một ít ở đó. Tất nhiên, một chút tôi nói có thể so sánh với trữ lượng vàng của một quốc gia nhỏ.” nói.

Sự giàu có của một nước nhỏ là gì? A Tùng cảm gần như không bị chần chừ. Nhưng cùng lúc đó, trái tim bắt đầu đập loạn xạ.

Từ khi Trình Uyên nói, chỉ là một ít thôi, đồng nghĩa với việc có nhiều vàng hơn.

Nếu số vàng nhiều hơn thế này không chỉ là so sánh với một quốc gia nhỏ, phải không ...

Anh không dám nghĩ.

“Vậy anh có biết chỗ nào có nhiều vàng hơn không?” A Tùng vội vàng hỏi.

Trình Uyên gật đầu.

Nhìn thấy anh ta gật đầu, A Tùng không thể không nhìn sang con đường đi xuống khác.

“Đúng vậy, cậu đoán xem, bên dưới này có nhiều vàng hơn.” Trình Uyên lại gật đầu: “Chỉ là nội tạng bên dưới kinh người hơn.”

“Người dân đường đi tìm vàng, ta hứa sẽ không giết người!” A Tùng sốt ruột nói.

“Không, người không giết ta, chỉ là căn bản điều kiện của ta.” Trình Uyên không lo lắng: “Nhưng là chưa đủ, bởi vì nếu lấy được số vàng sau, người sẽ trở thành người giàu nhất thế giới.”

“Không nói dài dòng, người còn có thể làm chủ một quốc gia!”

Sở hữu một quốc gia?

Thật là một sự cám dỗ.

Đôi mắt của A Tùng bắt đầu sáng trở lại.

Trình Uyên nhìn thấy một loại ham muốn, một loại tham vọng, một loại sự cuồng tín gần như điên cuồng trong mắt anh.

Cho nên hẳn hiểu được tuy rằng địa vị Đạo Tổ trong lòng hẳn cao, nhưng nhất định không thể bắt khả xâm phạm.

“Tôi muốn có một phần ba của cải.” Trình Uyên nghiêm nghị nói: “Phải biết rằng nếu cô nhận được hai phần ba của cải ở đây, cô vẫn sẽ trở thành người giàu nhất thế giới. Hãy nhận lệnh của Đạo Trưởng.”

“Lúc này, đạo hữu chiếu cố người, không nên dễ dàng tự mình giải quyết.”

“Hãy cho tôi một phần ba của cải, và tôi sẽ trở thành đồng minh mạnh nhất của bạn. Bạn nên thoả mái với tôi hơn so với khi bạn lớn lên.”

Nghe được lời nói của Trình Uyên, A Tùng vẫn còn mang theo vẻ điên cuồng gần như điên cuồng trong mắt, nhưng anh ta giả bộ nhíu mày sâu hơn, nhíu mày hỏi: “Anh đang muốn khiến em phản bội đại ca của mình sao?”

“Không, không phải ta để cho ngươi phản bội.” Trình Uyên chế nhạo: “Ngươi nhất định phải phản bội, bởi vì ta không tin thủ lĩnh có được của cải này sẽ giữ được ngươi trên đời.

Trong một lời nói, A Tùng đột nhiên tỉnh dậy.

Quả thật, nếu Đạo Trưởng có được khối tài sản này, anh ta sẽ không để cho bất kỳ ai biết nó sống sót, bởi vì A Tùng biết Đạo Trưởng là người như thế nào.

Anh ấy luôn thích biến mọi thứ trở nên hoàn hảo khi làm mọi việc.

Anh ấy sẽ không để lại cho mình bất kỳ điểm yếu nào.

Loại người này tưởng chừng như không có ham muốn và dục vọng, nhưng thực tế anh ta có thể hy sinh tất cả mọi thứ chỉ vì mong muốn, những mong muốn và ham muốn của anh ta chỉ nhằm vào bất kỳ ai và những thứ khác ngoài bản thân mình.

“Tại sao anh lại muốn một phần ba của cải này?” A Tùng lạnh lùng hỏi.

Trình Uyên thở dài, “Thật ra tôi cũng muốn tự mình gánh vác tất cả, nhưng điều này là viển vông.”

“Nó thực sự không thực tế.” A Tùng.

Trình Uyên nhún vai: “Cho nên, tôi là thứ tốt nhất thứ hai, tiền bạc, không ai không thích. Đương nhiên, tôi muốn một phần ba của cải này, mục đích chính là cứu mạng, rồi tôi.” muốn tiêu xài thoả mái. suốt đời. ”

“Bởi vì chỉ có ta có một phần ba của cải này, ta mới có đủ sức trở thành đồng minh mạnh nhất của ngươi. Ta nghĩ ngươi nên

có thể cân nhắc thuận lợi, cho tới nay, ta là ứng cử viên thích hợp nhất.”

“Và trên đời này, chỉ có anh và em biết bí mật này, và chúng ta đương nhiên sẽ giữ bí mật cho nhau.”

“Nó giống như nhấc một xô nước trên một tải. Bạn đang ở bên này và bên kia là bên kia. Nếu ai trong chúng ta buông tay, cái xô sẽ rơi xuống đất.”

“Người không phải thề, thề là cái loại này dùng để lừa gạt trẻ con, ta không tin.”

“Vì vậy, tôi muốn một phần ba tài sản của mình.”

A Tùng cau mày.

Anh phải thừa nhận rằng lời cầu hôn của Trình Uyên quả thực rất tốt.

Và nếu A Tùng muốn sở hữu khối tài sản này, anh ta thực sự cần một đồng minh vững chắc. Tất nhiên, anh ta cũng có thể tìm người khác làm đồng minh này.

Nhưng trong trường hợp đó, hẳn khó có thể tin tưởng người khác sẽ không phản bội hẳn, dù sao hẳn cho rằng chính mình là cá nhân sẽ bị vàng cám dỗ.

Vì vậy, hiện tại, Trình Uyên, người không mạnh bằng anh, quả thực là ứng cử viên sáng giá nhất.

nhưng.....

Anh không tin Trình Uyên.

“Được rồi, tôi đồng ý.” A Tùng nheo mắt nói.

Trình Uyên thấy vậy khẽ cười: “Cuối cùng cũng không uổng công, đi thôi, tôi sẽ dẫn đường.”

Nói về khao khát được leo xuống lối đi.

Nhưng lúc này, khóe miệng A Tùng xuất hiện một tia giễu cợt.

Anh cảm thấy Trình Uyên quá chậm phát triển về mặt tinh thần.

Chương 609

Chương 609

Khi đến gần cửa hang, Trình Uyên dừng lại và dừng bước.

Sắc mặt A Song ngưng tụ: “Người định làm gì?”

Trình Uyên thở dài, hỏi ngược lại hắn: “Ta đột nhiên cảm thấy được người còn muốn lấy được lô vàng này, giết chúng ta.”

Sắc mặt của A Tùng có chút thay đổi khó nhận thấy, nhưng ngay sau đó anh ta lại giả bộ bất lực, thở dài: “Em phải làm sao đây? Em có muốn anh cho em thấy tấm lòng của mình không?”

Trình Uyên mỉm cười: “Đó không phải là một ý kiến tồi.”

“Cút!” A Tùng giả bộ tức giận, bực bội nói: “Người đã có hết kế hoạch, đúng như lời đã nói, ta có thể tìm đồng minh thích hợp hơn người sao?”

Trình Uyên ngưng tụ lông mày một hồi, sau đó lắc đầu: “E rằng có chút khó khăn.”

“Chuyện đó sẽ không kết thúc đâu.” A Tùng nhìn cậu trắng bệch.

Đừng nói, A Tùng rất đẹp trai, ngay cả khi Bai Trình Trình Uyên nhìn vào cũng lộ ra vẻ nữ tính.

Điều này có thể làm cho một số người có định hướng bất thường nhìn thấy nó và họ có thể bị sốc.

Nhưng điều này rơi vào trong mắt Trình Uyên, chỉ có thể khiến anh hơi lạnh sống lưng, dựng tóc gáy.

“Được rồi, tuy rằng ta bị người ép tới, nhưng ta hy vọng người có thể giữ lời hứa.” Trình Uyên bất lực thở dài, xoay người bước vào sơn động: “Đánh bạc một lần thôi. Cho dù có giết, cũng chỉ có thể trách ta không được. hãy thận trọng.”

Lời nói của Trình Uyên có chút không mạch lạc khiến A Tùng cảm thấy bối rối một lúc.

Đặc biệt là điều này mặc dù, có vẻ như nó không phải là một câu nào cả.

Tất nhiên, sự sung sướng khi được nhìn thấy Kaneko sớm đã khiến tâm trí của A Tùng choáng ngợp, và anh ấy đã bắt đầu xây dựng triều đại khổng lồ của riêng mình trong tâm trí. Không cần biết vai diễn nhỏ như Trình Uyên đã nói.

Bước chân vào động vàng mênh mêng, A Tùng sững sờ trước cảnh tượng trước mắt.

“Những hộp đó đều là vàng miếng?” Đầu tiên, anh dùng chân giẫm lên mặt đất lát gạch vàng, cổ họng A Tùng trào dâng.

“Vâng!” Trình Uyên gật đầu.

Bị sốc vô song, một dấu vết xuất thân và một dấu vết ghê tởm, đôi mắt của A Tùng đã sáng lên.

Anh ta nóng lòng bước đến một cái hộp lớn và đá vào chân anh ta một cách quyết liệt.

“Bùm!” Chiếc hộp lớn đột nhiên vỡ vụn, những viên gạch vàng lăn lóc trên mặt đất phát ra âm thanh “oa...” trong trẻo vui tai.

A Tùng vội vàng cúi xuống nhặt một viên gạch vàng, và nói điều gì đó một cách hào hứng.

Trình Uyên đi tới sau lưng anh: “Anh nhìn xem, em không có nói dối anh.”

A Tùng run rẩy.

Vừa rồi anh rất kích động nên bỏ qua sự tồn tại của Trình Uyên, khi Trình Uyên đánh thức anh, vẻ mặt A Tùng ngưng tụ, hai mắt híp lại, và ... khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười quái dị.

“Bạn đã làm một công việc tuyệt vời!” Anh ấy nói với Trình Uyên.

Trình Uyên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, A Tùng bất ngờ quay lại và đá vào bụng Trình Uyên.

“Bùm!” Một âm thanh.

Tốc độ quá nhanh khiến Trình Uyên không thể né tránh, cậu đá văng xa bảy tám mét.

Tức là Trình Uyên có khả năng chống lại tạo hóa cao hơn, lẽ ra phải bị thay thế bởi một người bình thường, và anh ta đã không bị đá chết?

“Anh ...!” Quay người nhanh chóng ngồi dậy, Trình Uyên kinh hãi chỉ về phía A Tùng.

Asun cười to nói: “Ngươi làm tốt lắm, có thể lên thiên đường.”

“Anh quay lưng rồi!” Trình Uyên tức giận nói.

A Tùng từ từ dập tắt nụ cười, khinh bỉ liếc nhìn Trình Uyên, “Chỉ có thể trách em ngây thơ.”

“Tôi không hiểu, làm sao người ngu ngốc như cô lại được Bác chủ tuyển chọn?”

“Nếu ngươi dùng ngón chân nghĩ, cũng có thể nghĩ rằng ta không thể để cho ngươi đi.”

“đồng minh?”

“Bạn tin những gì tôi nói?”

“Hehe ... sao em ngây thơ vậy?”

Bước đến chỗ Trình Uyên, A Tùng ngồi xổm bên cạnh, đưa tay ra vỗ vỗ mặt Trình Uyên: “Chậm phát triển trí tuệ, cậu không nên sống trên đời này.”

Trình Uyên bất lực lắc đầu, chua xót nói: “Xem ra tôi vẫn đánh giá thấp sự ích kỷ của cậu.”

A Tùng kinh ngạc: “Chẳng lẽ ngươi vừa mới cho rằng ta thừa thớt tiền bạc sao? Ngươi cho rằng ta cũng sẽ giống như ngươi, như vậy nói trung thành cái dạng gì?”

Anh ấy đã rất tự hào.

Giết Trình Uyên, và sau đó giết tất cả mọi người, và anh ta sẽ là người giàu nhất thế giới.

Đề nghị của Trình Uyên là tốt, nhưng ai có thể đảm bảo rằng Trình Uyên sẽ không tìm kiếm vàng của mình trong tương lai?

“Đạo trưởng đã phân tích rằng điểm yếu của anh là quá xúc động. Đây là một hành vi rất ngu ngốc. Và chúng ta không có điểm yếu bệnh lý này.” A Tùng chế nhạo: “Đạo Trưởng luôn nói với tôi rằng anh muốn làm những việc lớn. ., Bạn phải quên tất cả mọi người, ngoại trừ chính bạn. ”

“Đừng quan tâm đến những gì người khác nghĩ, chỉ cần quan tâm bạn có thoải mái và an toàn hay không.”

Nghe vậy, Trình Uyên gật đầu nói: “Ta hiểu được, cho nên bây giờ muốn người dẫn người đi ra ngoài, có phải hay không?”

A Tùng chế nhạo nhìn Trình Uyên như một con ngốc: “Vớ vẩn, tất cả những gì tôi mang ra từ đây đều là vàng!”

“Về phần người thiếu năng, thà rằng chết ở chỗ này, sau này đi ra ngoài sẽ xấu hổ!”

Trình Uyên mỉm cười khi nghe những lời này.

A Tùng vốn dĩ rất tự hào và hưng phấn, nhưng lúc này nhìn thấy Trình Uyên cười, anh không khỏi giật mình: “Tại sao? Biết mình sắp chết, lại sợ hãi phát điên?”

“Không!” Trình Uyên đột nhiên ngừng cười, lạnh lùng nói với A Tùng: “Người không thể giết ta!

A Song cười nói: “Ta không giết được người? Nếu hôm nay không giết được người, ta có thể gọi người là ông nội!”

Vừa nói, anh vừa hưng hăng ném nắm đấm về phía Trình Uyên: “Tôi muốn cô tận mắt chứng kiến tôi đánh chết cô như thế nào!”

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Trước khi nắm đấm của A Tùng rơi xuống đầu Trình Uyên, một cái lỗ đột nhiên mở ra trên tường, và một bóng đen từ trong lỗ bắn ra.

A Tùng chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên lơ lửng, hai mắt đột nhiên trở nên tròn xoe.

Một nắm đấm ở bụng dưới của anh, và anh sắp bị đánh bay ra ngoài như một viên đạn đại bác.

Sở dĩ nói đó là sự chuẩn bị là vì cái bóng này không cho A Tùng cơ hội bị đánh bại.

Ngay khi cơ thể của A Tùng bật trở lại, một tay nắm lấy mắt cá chân của anh ấy và kéo anh ấy lại một cách thô bạo. Với một tiếng “nổ”, nó đập xuống đất, giống như một chiếc bao tải bị đập vỡ. Trên mặt đất cũng vậy.

“Ách!”

Một ngụm máu già phun ra, A Tùng không kịp chống trả, đã bị một bàn chân to lớn giẫm lên cổ họng.

Lúc này hắn mới nhìn rõ bóng đen trước mặt không những không đen, mà còn trắng chết tiệt, trắng đến đáng sợ như một bóng ma.

Anh hoàn toàn choáng váng, kinh hãi, khiếp sợ.

Bạn biết đấy, A Tùng cũng là một siêu cao thủ, nhưng đối thủ đánh hắn dễ như ném bao cát, thực lực gần như có thể so sánh với Đạo Trưởng, ồ không, có lẽ có thể so sánh với sư phụ của bọn họ.

Trình Uyên từ trên mặt đất đứng dậy, lau vết máu tràn ra khóe miệng, đi đến trước mặt A Tùng, sát cánh cùng vị sư phụ này như một bóng ma.

“Bah!” Một ngụm đờm trên mặt, Trình Uyên chế nhạo: “Cứ nói người khác thiếu năng và ngu ngốc. Cô là cái gì?”

“Bạn tin những gì tôi nói?”

“Tại sao em lại ngây thơ như vậy?”

Chương 610

Chương 610

“Làm ơn đừng giết tôi!”

A Tùng sợ hãi.

Anh không sợ Trình Uyên, mà sợ con người như bóng ma này. Hắn có thể cảm thấy rõ ràng người này giết hắn không khó hơn nhiều so với việc nhéo một con kiến.

Nhưng trên đời này làm sao có người đáng sợ như vậy?

A Tổng đến Giao Chỉ mấy ngày trước, liền không thấy người đeo mặt nạ xuất hiện ở thành phố Tân Dương, nếu có đi, e rằng hắn sẽ không nghĩ như vậy.

Đạo Trưởng không phải là bất khả chiến bại, nhưng là chưa gặp qua người đã đánh bại hắn.

Đôi mắt với một người như vậy, A Tùng không có bất kỳ khả năng phản kháng nào, vì vậy anh ta thực sự sợ hãi, và anh ta sợ đến mức chết đi sống lại.

Anh cảm thấy rằng từ khi người này nghe lời Trình Uyên, thì chắc chắn Trình Uyên sẽ không để anh đi.

Tuy nhiên, lần này dường như anh đã sai.

Trình Uyên đưa cho anh một viên thuốc, cười nói với anh: “Ăn đi, anh không chết được đâu.”

A Tùng nhìn chằm chằm với sự không chắc chắn trên khuôn mặt của mình.

“Em có quyền lựa chọn sao?” Trình Uyên nghi ngờ hỏi.

Hắn không có lựa chọn nào khác, bởi vì hắn nếu không ăn sẽ chết, nếu ăn không phải độc sao?

Ngay khi nghiến răng, A Tùng đã mở miệng.

Trình Uyên ném thuốc vào miệng, đây là mùi vị thuốc mà cậu thường uống, uống xong sẽ khiến người ta không thể xuất lực.

Trình Uyên không giết anh ta vì anh ta không biết chuyện gì xảy ra với Lý Hải Tân bây giờ, nếu Lý Hải Tân rơi vào tay người khác, thì anh ta chỉ có thể đổi lại bằng sản phẩm này.

Chỉ là khi trao đổi, hắn vẫn phải ngồi làm tay chân, nếu không kể ra những gì hôm nay hắn nhìn thấy cũng sẽ không thu được lợi gì.

Sau khi trở về, tốt nhất nên hỏi Lý Nam Địch xem anh ta có thể chế tạo ra loại độc dược gây mất trí nhớ ở Bạch An Tương trước đây hay không.

Sau khi để A Tùng uống viên thuốc, Trình Uyên quay lại nhìn người mất trí: “Cảm ơn tiền bối.”

Gã điên nhe răng toét miệng cười.

Trước khi bước vào hang, Trình Uyên đã nói những lời lãnh đạm với A Tùng, chỉ để cho kẻ mất trí này nghe thấy, và để anh ta nghe thấy thủ đoạn.

Trình Uyên không chắc kẻ mất trí có phải là đối thủ của A Tùng hay không, nhưng anh chắc chắn rằng anh ta cũng phải là một cao thủ, muốn cứu anh ta thì đương nhiên anh ta cần phải làm gì đó vào lúc này.

Trên thực tế, sau khi vào đây, A Tùng đã lộ nguyên hình, những lời mà Trình Uyên dụ anh ta nói chắc chắn là có ý dành cho kẻ mất trí này.

Anh chỉ muốn người điên biết rằng chỉ có anh mới cứu được anh, còn những người như A Tùng, ngoại trừ vàng, sẽ không lấy ai ra ngoài, và anh sẽ ước cho người điên chết trong đó.

Vì vậy, việc kẻ điên ra tay vào thời điểm quan trọng là điều không thể tránh khỏi.

Chỉ là kỹ năng của anh một lần nữa vượt quá dự đoán của Trình Uyên.

Trình Uyên đột nhiên có cảm giác như hụt được bảo bối, sau này nếu mang theo một người như vậy ... e rằng ngay cả thủ

lĩnh cũng phải lui ra ngoài.

Sau nửa giờ, A Tùng, người đã trở nên yếu ớt, cuối cùng cũng tỉnh lại sau khi xác nhận rằng Trình Uyên sẽ không giết anh ta trong lúc này.

Anh cũng biết vừa rồi anh vừa trải qua một giấc mộng đẹp vô tận.

Chính vì vậy, với vẻ mặt tiêu tụy, chua xót: “Bây giờ hình như tôi chậm phát triển trí tuệ”.

Câu nói này không phải là nịnh hót mà là miêu tả tâm tư của hắn bây giờ, có thể coi như là một loại tự ti, rớt cuộc tình huống này là do hắn quá tham lam, nếu đã biết thì không nên. hãy nghe Trình Uyên. Chỉ là một lỗ vàng.

Lúc này, A Tùng mới nhớ tới lời Đạo Trưởng từng nói: Trình Uyên này, đừng quá coi thường, nhưng nó không đáng.

Khi đó, A Tùng cũng cười nói: “Đạo hữu quá thận trọng.”

Đạo Trưởng lắc đầu nói: “Phương Thanh Yên đầu và cuối giết chết Phương Thanh Yên, này một loạt hoạt động, ta không tin hắn chỉ là may mắn.”

...

Duỗi chân đá A Tùng, Trình Uyên lạnh lùng nói: “Đứng dậy.”

Lúc này đây A Tùng còn sợ chết hơn Trình Uyên, hắn đã từng bị người điên làm cho sợ hãi, bây giờ còn không có dũng khí nhìn chăm chăm Trình Uyên, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Sau đó, Trình Uyên đưa A Tùng đến một hang động vàng khác.

...

Trái với những gì Trình Uyên nghĩ, những người này không hề tỏ ra cuồng tín khi bước vào hang động vàng này.

Theo suy đoán của Trình Uyên, khi nhìn thấy nhiều vàng như vậy, chắc chắn họ sẽ mất sáng không đi mà còn có khả năng giết nhau ngay tại chỗ.

Tuy nhiên, không có ai trong số hai mươi người này ở đó, tất cả đều bình tĩnh chờ A Tùng.

Với con dao trong tay Trình Uyên, anh ta bí mật áp nó vào eo A Tùng, chỉ cần anh ta thay đổi bất cứ điều gì, con dao sẽ dễ dàng chui vào.

A Tùng hao tổn sức lực, hiện tại cũng không khác gì mùi vị, đương nhiên không dám làm sai.

Anh ta biết mình nên nói gì: “Được rồi, bây giờ chúng ta đã tìm thấy nó, chúng ta hãy quay trở lại. Lần này mọi người đã lập công. Tôi sẽ báo cáo với Thượng Quan sau khi tôi trở về, và bạn sẽ nhận được phần thưởng sẽ kéo dài cả đời.”

Sau đó những người này giao tiếp bằng mắt với nhau, đứng dậy đi ra ngoài.

Khi một người đàn ông cầm súng đến gần A Tùng, A Tùng đột nhiên hét lên, “Tử Khuê, đưa súng cho tôi.”

Người đàn ông tên Tử Khuê do dự, nhưng vẫn đưa súng cho A Tùng.

...

Nhìn thấy Trình Uyên bình an vô sự trở về, Thời Sách có vẻ yên tâm, anh bước nhanh tới hỏi: “Đại ca, anh không sao chứ?”

Trình Uyên cười lắc đầu: “Không sao, tôi với ông chủ này đã thống nhất rồi.”

Nghe vậy, khẩu vị bên cạnh thay đổi kịch liệt: “Trình Uyên, mày mò da với hổ, mày mò chết đi được!”

Trình Uyên mặc kệ anh, vòng tay qua vai A Tùng, xoay người bước ra ngoài.

Và sự gần gũi của hai người họ không có nghĩa lý gì để lọt vào mắt người khác, nhưng sau khi được Tiêu Viêm và nhìn thấy, cô đã choáng váng.

Như hiểu ra điều gì đó ngay lập tức, anh vội vàng ngậm miệng lại.

Một nhóm người bước ra ngoài.

Vừa đi, Trình Uyên vừa giả vờ nói: “Anh Tống, sau khi anh đi ra ngoài, anh nhất định phải nói vài điều với Đạo trưởng. Từ nay chúng ta sẽ là một gia đình.”

A Tùng mồ hôi lạnh toát ra, vừa mới tịch thu khẩu súng đều là chủ ý của Trình Uyên, vừa lúc Trình Uyên choàng tay qua vai, khẩu súng đã bị Trình Uyên lạng lẽ giật lấy.

“Hắn là vậy.” A Tùng chế nhạo.

nhưng.

Khi anh vừa bước ra khỏi hồ vàng và chuẩn bị leo lên đoạn đường, một phát súng đã găm vào trán A Tùng.

A Tùng không dám di chuyển ngay lập tức.

Không chỉ A Tùng, tất cả mọi người vẫn ở đó.

“Anh Song, tôi xin lỗi.” Người cầm súng về phía A Tùng là một người đàn ông mặt đen khoảng hai mươi tuổi. Anh ta chế nhạo và nhàn nhạt nói: “Chúng tôi không định giúp Liên đoàn Thương Minh nữa.”

A Song giật mình, tức giận nói: “Lão Vương, người muốn làm loạn sao? Người không sợ Thương Minh...”

“Ai mà biết được?” Lão Vương cắt ngang câu hỏi của A Tùng và chế nhạo: “Các người ở đây chết hết rồi, ai mà biết được?”

Đối mặt với khối tài sản khổng lồ này, không ai có thể chối từ.

“Sau khi lấy được những thứ này, chúng ta còn cần phải sợ liên minh kinh doanh sao?” Lão Vương hỏi ngược lại A Tùng.

A Tùng không thể bác bỏ.

Lão Vương nói với một trong những người của hắn, “Tìm ra khẩu súng trên người hắn.”

Thuộc hạ vội vã chạy đến để tìm kiếm thi thể của A Tùng.

Tay nghề cao đến đâu cũng sợ dao làm bếp, đương nhiên người như A Tùng nhất định không sợ dao làm bếp, nhưng chắc chắn sẽ sợ súng.

Bị cầm súng chỉ biết ngoan ngoãn giơ hai tay lên, ngay cả
Trình Uyên cũng giơ tay.

Thuộc hạ sờ sờ A Tùng một lần, không khỏi kinh ngạc: “Súng
ở đâu?”

Những người này rõ ràng đã tận mắt chứng kiến A Tùng tịch
thu súng của Tử Khuê!

Chương 611

Chương 611

Nhưng người đó đã không tìm thấy nó.

Anh ta ngược nhìn A Tùng với vẻ khó hiểu, và lắc đầu với Lão Vương.

Lão Vương vẻ mặt cũng kinh ngạc: “Súng đâu?”

“Cái này thì sao?”

“Bùm ...!”

Đứng sau họ, Trình Uyên nhanh chóng rút súng lục và bắn các xạ thủ trước.

Trong hang động, tiếng súng nổ đinh tai nhức óc và cực kỳ lớn. Không gian nhỏ đến mức không thể chứa hết mọi người, và họ chạy tứ tung trong một khu vực rộng lớn, vì vậy họ bắn gần như từng người một.

Họ chỉ biết rằng người nguy hiểm nhất ở đây là A Tùng nên sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào A Tùng, nhưng họ hoàn toàn không để ý đến Trình Uyên đang đứng sau lưng họ.

Trình Uyên cũng bất ngờ giết họ.

Khi anh ta đuổi việc, Tiêu Viêm đã di chuyển.

Tổng cộng những người này có ba khẩu súng, một khẩu trong tay Trình Uyên, một khẩu trong tay Lão Vương. Khi Lão Vương bị Trình Uyên giết, Tiêu Viêm cũng nhanh chóng nhặt súng lên và bắn bừa bãi vào đám đông.

Chỉ mấy chốc, hai mươi người đã trở thành hai mươi xác chết.

Chưa đầy một phút, vì sự đánh lén của Trình Uyên, tình thế đã đảo ngược trong chốc lát.

Sau khi Tiêu Viêm, anh ta nhắm súng vào Trình Uyên.

Trình Uyên không dám cử động.

“Làm sao... làm sao anh biết rằng anh sẽ an toàn nếu giết tôi?”

Trình Uyên không còn cách nào khác đành phải từ từ rút bỏ khẩu súng trên tay.

Rõ ràng, tôi đã ném trái qua trò lừa đảo của A Tùng và Trình Uyên. Nếu không, cô ấy chắc chắn sẽ tập trung vào A Tùng thay vì chĩa súng vào Trình Uyên.

Ném một nụ cười khinh bỉ đầy khinh thường: “Anh thứ năm của em, em ghét nhất bị anh đè lên vai.”

Khi nghe điều này, Trình Uyên chợt nhận ra.

Khi bước vào hang vàng vừa rồi, Trình Uyên đã ôm lấy vai A Tùng. Người khác không quen A Tùng nên không biết lý do đồng hồ, nhưng là em gái của cậu ấy nên biết tính khí của A Tùng.

Anh ta có thể bị Trình Uyên ôm vai như vậy, chỉ có một tình huống duy nhất, và A Tùng bị Trình Uyên điều khiển.

“Cô định giết tôi à?” Trình Uyên cay đắng hỏi.

Anh ta bây giờ rất nghi ngờ Lý Hải Tân là em gái của Trần Thành, vì vậy nếu Lý Hải Tân tự sát, hoặc nếu anh ta giết Lý Hải Tân, Trần Thành có lẽ sẽ không khó chịu.

Nếu bạn không biết danh tính của cô ấy, chỉ cần giết cô ấy.

Tất nhiên, với tính cách của Trình Uyên, cho dù có cơ hội quay lại, có lẽ anh ta cũng sẽ không tìm cách giết anh ta.

Ném lông mày, anh ta nói, “Tôi sẽ giết anh, nhưng ...”

Cô ấy đã không đi tiếp.

Ngay khi A Tùng nhếch miệng, Trình Uyên dứt khoát đứng trước mặt cô, điều này khiến trái tim của Tiêu Viêm có phần nhói lên.

Hơn nữa, những ngày này, anh không hề làm tổn thương cô, chỉ vì sợ cô làm anh tổn thương, anh đã cho cô một loại thuốc mất sức.

Nhưng đừng giết Trình Uyên, bí mật ở đây nhất định bị lộ ra ngoài.

Nó thực sự khá khó để ném nó.

“Đừng nói nhảm, đi!” Buộc lòng cứng lại, nghiêm nghị kêu mấy người.

Trình Uyên và những người khác không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tiến về phía trước.

Bị Vị cầm súng, một vài người đến ngã ba.

Trong lòng hắn ném trái một trận động lòng, nói với ba người bọn họ: “Trèo lên!”

Cô chợt nghĩ ra một cách hay.

Đẩy những người này xuống hố, rồi phá hủy lối ra, để họ tự chống đỡ, không tính là cô đã giết Trình Uyên.

Về mặt tâm lý, nó có thể ít bị lên án hơn.

Không thể nào, Trình Uyên chỉ có thể làm như vậy và chui vào trong.

“Bỏ súng xuống!” Đúng lúc này, khẩu súng thứ ba cuối cùng cũng xuất hiện.

Vừa rồi Thời Sách nhặt khẩu súng thứ ba trong lúc bọn họ không để ý, lúc này, khi Trình Uyên khoan một lỗ và hòng súng của Tiêu Viêm không chĩa vào mình, Thời Sách đã dí hòng súng vào đầu Tiêu Viêm.

Tình hình thay đổi ngay lập tức.

Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm, quay người lại, đơn giản ngồi trên mặt đất, “Ta đoán là người đang gài bẫy chúng ta vào trong?”

Cô choáng váng không dám nhúc nhích, chỉ có thể ngoan ngoãn ném khẩu súng xuống đất.

“Nhưng tôi rất tò mò. Sau khi cho chúng tôi vào, cô muốn phá đường ra và bẫy chúng tôi vào trong bằng cách nào?”, Trình Uyên hỏi.

Đây quả thực là một điều đáng nghi ngờ.

Nếu trực tiếp bắn thử, Trình Uyên vẫn hiểu, nhưng muốn bẫy chúng thì phải sập hang chứ làm sao sập được? Đào bằng tay?

Tiêu Viêm, mặc dù Thời Sách cầm giáo đập vào đầu cô ấy, cô ấy không có vẻ gì là hoảng sợ cả, cô ấy mỉm cười nhẹ, lấy một thứ gì đó ra khỏi cánh tay của mình, sau đó nhấp vào.

Lúc này, tất cả mọi người đều sững sờ.

“Lựu đạn!” Trình Uyên kêu lên, “Cậu lấy nó ở đâu vậy?”

Nhìn thấy cái này, A Tùng cười khỏ: “Lão Vương mang trên người.”

“...” Trình Uyên.

Bây giờ, tình hình đã thay đổi một lần nữa.

Tôi Tiêu Viêm thấy mình cầm trong tay một quả lựu đạn, tôi bấm khai thông, chỉ cần tôi buông tay, lựu đạn sẽ sớm nổ tung.

Trong lối đi hẹp này, quả lựu đạn đã phát nổ, và không ai trong số những người đó được tha.

“Tại sao phải bận tâm?” Trình Uyên không khỏi cười khỏ:

“Chúng ta cùng chết đi.”

Cuối cùng anh cũng biết mình sẽ dùng phương pháp gì để phá hủy lối ra.

Nhưng hiện tại Tiêu Viêm, vẻ mặt rất bình tĩnh, nhẹ giọng nói:

“Chẳng qua để cho người ta lấy của cải này mà làm loạn thế giới bên ngoài, thà rằng giữ bí mật này vĩnh viễn.”

“Chỉ là đã chết, người không cần quan tâm.”

Trình Uyên không nói nên lời.

A Tùng sắc mặt cũng trở nên cực kỳ tái nhợt, run rẩy thuyết phục hẳn Tiêu Viêm: “Tiểu Nhị đệ, người đừng hấp tấp, không đáng.”

Thời Sách chế nhạo: “Su huynh, đừng nghe nàng nói, nàng chỉ là muốn lừa gạt chúng ta, ta không tin nàng còn nhỏ như vậy dám liều chết với chúng ta.”

“Mẫu!”

Ngay khi giọng nói của Thời Sách rơi xuống, anh ta buông ra sau khi Tiêu Viêm, và quả lựu đạn rơi xuống đất.

Đột nhiên, đôi mắt của một số người mở to và khuôn mặt của họ đờ đẫn.

Cô ấy đã thực sự buông tay?

Trong một lúc, khung cảnh trở nên im lặng chết người, như thể nút tạm dừng đã được nhấn.

“Khiếp!”

Trình Uyên là người phản ứng đầu tiên, anh ta đột ngột nhảy về phía trước, nắm lấy quả lựu đạn và ném nó ra xa.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Có một vụ nổ lớn, đất và đá rơi xuống, và sóng nhiệt cuộn cuộn lao về phía họ dọc theo lối đi.

Trình Uyên nắm lấy nó và đột ngột kéo cô vào lối đi xuống, trong khi Thời Sách và A Tùng cũng bò vào.

Bầu trời đen kịt đầy khói bụi và sóng nhiệt, toàn bộ đường hầm rung chuyển dữ dội.

Trình Uyên đè Lý Hải Tân xuống dưới cơ thể mình, vòng tay qua đầu cô và cố gắng hết sức để che đi mọi vết thương bằng chính cơ thể mình.

Trần Thành cho biết, nút thắt lớn nhất của anh lúc này là đi tìm em gái.

Trình Uyên cũng nói rằng trong mọi trường hợp, anh sẽ giúp Trần Thành tìm em gái của mình.

Đôi khi con người này ngốc nghếch đến mức khiến người khác cảm thấy đau lòng, chẳng hạn như Trình Uyên. Cô cố gắng tự mình tìm hiểu chuyện này, cho dù có chết đi nữa, Trần Thành cũng không nói được gì. Hơn nữa, nếu Trình Uyên không nói về lòng bàn chân, Trần Thành sẽ không bao giờ biết đó là em gái mình.

Tuy nhiên, anh biết Trần Thành không trở thành kẻ giết người mà đi theo anh ta, không phải vì Trần Thành thiếu tiền, khi

anh ta là kẻ giết người, anh ta đã dành dụm đủ cho mạng sống của mình. Bạch Long nói rằng Trần Thành đến Trình Uyên cho bạn.

Anh ấy không có bạn trong đời, và nếu có, đó chính là bạn.

Trình Uyên đồng ý.

Vì vậy, anh đã bí mật tự tử và thử nó, anh không thể làm điều đó vì đó là em gái của Trần Thành.

Cửa hang lặn và đá rơi trên mặt đất.

Lối đi của toàn bộ hang động đã bị phong tỏa.

Bây giờ là tất cả, tất cả họ đều bị mắc kẹt.

Chương 612

Chương 612

May mắn thay, Trình Uyên đã phản ứng đủ nhanh để ném sấm sét ra ngoài kịp thời, nếu không cả bốn người họ sẽ thực sự phải bỏ mạng.

Lắc đầu, Trình Uyên ngẩng đầu lên, mới nhận ra cậu vẫn đang đè dưới thân mình để Tiêu Viêm.

Những người sinh ra đã là những cô gái nhỏ nhắn và chuẩn mực mềm mại, vì vậy thứ mang lại cho Trình Uyên là một cảm giác mềm mại.

Và tư thế dang chân của anh ấy khá là xấu hổ.

Tuy nhiên, may mắn thay vào thời điểm này, họ không quan tâm đến cử chỉ và sự tiếp xúc đáng xấu hổ này, vì tất cả đều sững sốt.

Tiêu Viêm ngẩn người nhìn Trình Uyên, dường như không hiểu tại sao lại phải cứu cô.

Về phần Trình Uyên.

Anh cũng lười giải thích với Tiêu Viêm, anh quay đầu lại hỏi: “Shiyang, em không sao chứ?”

“Su huynh, ta không sao!” Thời Sách rũ sạch bùn đất trên người đứng dậy, kinh ngạc nhìn lại lối ra bị chôn vùi: “Su huynh, chúng ta hình như bị phong ấn bên trong.”

A Tùng cũng chặt vật bò ra khỏi bụi.

Thấy mọi người không sao, Trình Uyên không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Tại sao anh lại cứu tôi?” Ném giọng nói lạnh lùng vào tai anh.

Trình Uyên quay sang hướng khác, tư thế của họ thực sự rất khó coi, vì vậy cậu nhanh chóng đứng dậy và phun ra chất bẩn trong miệng.

Hắn mặc kệ mùi vị nói với Thời Sách, “Đi thôi, vào trước đi.”

Lối đi bị sập, cho dù sập bên trong cũng không phải là công trình nhỏ, bọn họ muốn tự tay đào ra thì cũng chỉ là chuyện cười.

Bị chôn vùi trong đó, giống như ngôi mộ của người chết, không thể thoát ra ngoài, điều đó thật sự rất hụt hẫng và buồn.

Trình Uyên không thể làm gì được nên chỉ có thể đến một nơi rộng rãi và nói về nó.

Dù A Tùng vô cùng miễn cưỡng nhưng họ vẫn quay trở lại hố vàng nơi nhốt kẻ mất trí.

...

Đối với Trình Uyên và sự trở lại của họ, người mất trí có một chút ngạc nhiên.

Trình Uyên nói với anh ta: “Lối đi đã bị đánh bom, và họ không thể thoát ra được.”

Nghe được tin tức này, người mất trí hiển nhiên là giật mình, nhưng sau đó lại nở một nụ cười: “Cuối cùng cũng có người đi cùng ta lên tiếng.”

Nói một câu ngắn gọn, anh đã phải dừng lại ba lần, hiển nhiên hai năm nữa sẽ không còn ai nói chuyện với anh nữa, vì sợ rằng chức năng ngôn ngữ sẽ bị suy giảm.

Người mất trí tự nhiên rất vui, nhưng Trình Uyên không muốn ở lại đây.

Tuy nhiên, những gì có thể được thực hiện?

Sự mất mát, buồn bã, u uất và kiên trì đều hiện rõ trên khuôn mặt anh, cuối cùng nó chỉ được chuyển hóa thành một tiếng thở dài.

Một số người tìm nơi để nghỉ ngơi và lấy lại sức lực

Nằm trong một căn phòng yên tĩnh khô khan, Trình Uyên đang vắt óc suy nghĩ tìm cách thoát ra thì đúng lúc này, Tiêu Viêm bước vào, nói với Trình Uyên với vẻ nghi ngờ và bối rối trong giọng nói.

“Này, ta cảnh cáo ngươi, ngươi tốt hơn đừng làm cho ta suy nghĩ lung tung. Ta không muốn trở thành đàn em của người khác!”

Trình Uyên liếc cô một cái, không khỏi chế nhạo: “Chị ơi, em hãy soi gương đi. Muốn không có ngực không mông mà không mông, em có ý kiến gì mà đánh chị?”

“Cô ...!” Anh tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Trình Uyên cũng chợt nhận ra rằng mình vừa hiến mạng để cứu mình, có lẽ cô đã hiểu lầm. Tôi không nhịn được cười khỏ, sau đó ngồi dậy nói: “Đừng lo lắng, tôi nghĩ tôi phải giải thích rõ ràng chuyện này với anh. Về phương diện đó tôi không có ý nghĩa gì với anh, mặc dù tôi đã nhìn thấy thân thể của anh.”

“Ngươi còn nói!” Trình Uyên vừa nói đã nhìn thấy thân ảnh của hắn, trong lòng tràn đầy xấu hổ cùng tức giận, giơ nắm đấm nhỏ muốn đánh hắn.

Nhưng dường như lúc này cô cho rằng bản thân không thể chiến đấu được nữa, hơn nữa còn phải lấy sỉ nhục của chính mình để đổi lấy phát súng của mình, cô không khỏi siết chặt nắm đấm nhỏ, rồi miễn cưỡng buông ra.

Trình Uyên thở dài, lấy một điều thuốc trong túi ra, cắn lên miệng rồi bất lực nói: “Khác với lần trước. Lần này anh không nói dối em. Chúng ta thật sự không thể dứt ra được.”

Nghe đến đây, mặt anh ta tái đi ngay lập tức khi anh ta Tiêu Viêm nó.

Cô không sợ chết trong đó, thay vì để Trình Uyên có được của cải, cô thà chết trong đó cùng họ.

Tuy nhiên, cô cảm thấy hoảng sợ khi nghĩ rằng người bên kia toàn là nam giới.

Như thể nhìn thấu và ném trái những gì trong lòng, Trình Uyên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Vì tôi không thể thoát ra, nên tôi không cần phải giấu giếm cậu.”

“Người hỏi ta trước kia gặp qua anh trai người, người hỏi ta huynh đệ người ở đâu, ta không nói cho người biết sao?”

Nghe đến đây, Tiêu Viêm chột giật mình. Đình chỉ ngẩng đầu nhìn Trình Uyên.

“Em là anh trai của anh!” Trình Uyên cười nhẹ.

Ném xong sắc mặt thay đổi, bực bội chửi rủa: “Đồ giả!”

Trình Uyên không khỏi lắc đầu cười: “Tôi thật sự không nói dối, bởi vì tôi nhìn thấy hai nốt ruồi ở lòng bàn chân của cô. Hãy suy nghĩ kỹ lại. Sau khi nhìn thấy hai nốt ruồi ở lòng bàn chân, Tôi đã ở trên con đường. Nó luôn bảo vệ bạn? ”

Tiêu Viêm đã bị choáng váng.

Trong đầu tôi hiện lên cảnh trên một chiếc thuyền đánh cá, sau đó là chuỗi trải nghiệm này Như Trình Uyên đã nói, anh thực sự không bắt nạt cô nữa.

Nhưng cô vẫn cảm thấy khó tin: “Không, chuyện này là không thể! Anh rõ ràng là con trai của Trình Tuấn Phong.”

Nhìn thấy ánh mắt đầy hoảng sợ của cô, Trình Uyên không khỏi mỉm cười nói: “Được rồi, được rồi, anh sẽ không nói dối em, anh với em là bạn bè, là anh em, nên gọi anh là Thằng. ? ”

Sau khi Tiêu Viêm về mặt, anh ta chờ đợi hỏi: “Anh trai tôi, ai vậy?”

Nói chung, một đứa trẻ nên nhớ mọi thứ khi sáu hoặc bảy tuổi, nhưng cô ấy nên nhớ vẻ ngoài của một đứa trẻ mười tuổi, và cô ấy sẽ nhận ra điều đó khi gặp lúc ba mươi tuổi. Đây là một chút đùa, vì vậy thậm chí nếu cô và Trần Thành đã nhìn thấy nhau, Sẽ không nghĩ rằng đối phương là người thân của mình.

Trình Uyên ngập ngừng.

Cuối cùng lắc đầu: “Quên đi, người còn không biết.”

“Tại sao?” Không thể hiểu được.

tại sao?

Trình Uyên cười khổ hỏi: “Nếu biết sư huynh của ngươi và ta là bạn đời, ngươi có phản bội sư phụ không? Nếu không phản bội được sư phụ, ngươi sẽ giết ta. Còn nếu ngươi muốn giết ta, của ngươi Anh trai sẽ không đồng ý, tin hay không?”

Tiêu Viêm đã bị choáng váng.

“Đây là một quyết định khó khăn. Thay vì để anh đau đầu, anh trai đau đầu, còn tôi, tốt hơn hết hãy để tôi đau đầu một mình, anh nghĩ sao?” Trình Uyên nghiêm túc nói.

Tiêu Viêm chết lặng.

Trình Uyên đặt trước mặt cô một viên thuốc, nhẹ nhàng nói: “Uống đi, cho dù có chết, tôi cũng nghĩ tôi vì bạn mình mà bảo vệ em gái anh ấy, không phải Tranh đấu sinh tử với em gái anh ấy.”

Do dự một lúc, anh lần đầu tiên cầm viên thuốc lên và đưa vào miệng.

Một số điều, có lẽ tôi thực sự không biết làm thế nào để làm cho nó tốt hơn.

Nếu bạn không biết, bạn không phải đối mặt với một số loại lựa chọn khó khăn.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Cánh cửa sắt bị đá tung ra, A Tùng xuất hiện ở cửa với vẻ mặt dữ tợn và nụ cười điên cuồng: “Haha, cậu nhóc, thuốc của cậu hình như không thành công rồi! Tôi trở lại lần nữa!”

Trình Uyên và Lý Hải Tân đều giật mình, Trình Uyên hỏi: “Em muốn làm gì?”

A Tùng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta muốn giết ngươi!”

Sau đó Trình Uyên nhìn anh như một con ngốc với ánh mắt kỳ lạ.

Chương 613

Chương 613

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

A Tùng bay ra ngoài như một quả bóng, đập vào tường, và sau đó rơi xuống đất.

“Phốc!” Phun ra một ngụm máu già.

Anh quá tự mãn, cảm thấy sau khi hồi phục sức lực, một loại hy vọng nóng bỏng nào đó lại được nhen nhóm, anh cảm thấy hận thù Trình Uyên cuối cùng cũng có thể trút bỏ được.

Ngay khi đầu óc nóng lên, anh lao vào tìm Trình Uyên để giải quyết tài khoản, nhưng hoàn toàn không để ý đến việc mình rơi vào tay Trình Uyên như thế nào.

Người đàn ông mặc áo trắng như một kẻ mất trí đột nhiên xuất hiện và đánh gục anh ta bằng một cú đấm.

...

Ngồi xồm trước mặt A Tùng, Trình Uyên khó hiểu: “Em nghĩ thế nào?”

A Tùng vẻ mặt héo hon: “Ta quên mất người cũ của hănh.”

“Quái, chuyện này có thể quên được!” Trình Uyên ngạc nhiên.

Sau đó anh ta đưa một viên thuốc vào miệng A Tùng.

...

Người đàn ông mất trí nắm lấy tay Trình Uyên và nói bằng thứ ngôn ngữ khó hiểu, “Đi theo tôi, đến đây!”

Nói xong mang theo Trình Uyên về phòng sấy hoa quả, sau đó hưng phấn nói: “Ta, ta nhớ rõ ta là ai.”

“Ồ, cậu là...?” Trình Uyên vội hỏi.

Người có thực lực này hẳn là đã nổi tiếng từ trước, chỉ cần hắn biết tên diên này là gì, sau khi ra ngoài liền có thể biết được hắn là ai, tốt hay xấu.

nhưng.....

Làm thế nào để tôi thoát ra?

Nếu bạn không thể thoát ra, bạn biết anh ta là ai?

Vì vậy, Trình Uyên không còn hào hứng như trước.

“Họ của tôi là Lục và tên của tôi là Hải Xuyên. Tất cả họ đều gọi tôi là Lục tiên sinh.”

Lục Hải Xuyên, anh Lục?

Trình Uyên đột nhiên cảm thấy quen thuộc, anh luôn cảm thấy mình đã từng nghe qua, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

Đang lúc đang nhíu mày suy tư thì thấy Lục Hải Xuyên đã tháo giá phơi hoa quả khô, sau đó nằm trên mặt đất bắt đầu cất lực đào nền nhà.

“Rắc!” Một tiếng vang lên, sàn sắt thật sự bị hắn cắt mở.

Trình Uyên nghiêng người để xem, và choáng váng.

Đó là một lối đi tăm tối khác.

Sau khi kéo đi, Lục Hải Xuyên đưa tay ra nói: “Đã lâu rồi anh không ở đây. Anh muốn giữ em bên mình, nhưng mà, quên đi, đi thôi.”

Trình Uyên lại bị sốc.

Anh ta có thể hiểu được tâm trạng sẽ như thế nào nếu ở trong một không gian chật hẹp như vậy hơn mười năm, phải được thay thế bằng một người bình thường. Anh ta đã tự sát từ lâu rồi.

Nhưng anh không thể tưởng tượng nổi niềm tin và hi vọng mà Lục Hải Xuyên phải níu kéo đến hiện tại.

Trình Uyên hoàn toàn hiểu ý tưởng của mình khi giữ chúng ở đây.

Suy nghĩ một lúc, Trình Uyên lấy trong người ra một viên thuốc, nhét cho Lục Hải Xuyên: “Tiền bối, em sẽ giao người đó cho anh. Nếu anh không sao, có thể dùng anh ấy để giải tỏa buồn chán, còn em.” sẽ quay lại sớm nhất có thể và đưa bạn đi chơi.”

Sau khi nhận được viên thuốc, Lục Hải Xuyên há miệng để lộ một chiếc răng to màu vàng, và lại mỉm cười.

Vì vậy, Trình Uyên đưa Thời Sách và Tiêu Viêm đi vào lối đi này, và sau khi bước vào, Lục Hải Xuyên đặt sàn trở lại.

Con đường này dễ đi hơn nhiều so với đoạn trước đó họ đến, vì cao ngang một người, không cần phải leo trèo gì cả, đi thẳng đứng là được.

Đi được một đoạn, trước mặt hiện ra một bãi đất trống, trong bãi đất trống có rất nhiều máy móc không rõ nguồn gốc.

Cả ba đều rất tò mò.

Trình Uyên lại gần và hiểu ra.

Những chiếc máy này dùng để khoan núi, chở hàng và khoan lỗ.

Lúc đầu, họ không quan tâm lắm, sau khi nhìn thoáng qua đã định bước tiếp, nhưng trái tim Trình Uyên chợt rung động.

Nói đến Thời Sách, sau khi tìm kiếm ở một nơi như vậy, tôi thực sự tìm thấy một vài thùng dầu, đó hẳn là nhiên liệu trong những chiếc máy này.

Bởi vì con dầu tốt và dầu trong thùng dầu không bay hơi trong không gian hạn chế như vậy, sau đó họ sử dụng một thùng dầu nhỏ để lấy hai thùng phuy.

Lối ra của hang là trong một hang đầy cỏ dại, khi bước ra khỏi đó bạn có thể nhìn thấy bầu trời xanh ngắt. Trình Uyên có chút khó hiểu, làm sao lại có thể không phát hiện ra một cái lỗ lớn như vậy?

Vì vậy, anh đã nhìn lại.

Sau khi nhìn thấy ánh mắt này, cả người đều sửng sò.

Theo quan điểm của họ, không có một cái hố nào ở đây cả, chỉ là một bức tường núi phủ đầy cỏ dại.

“Cái này ...?” Thời Sách cũng ngẩn người.

Nàng Tiêu Viêm nhưng vẻ mặt bình tĩnh, nhàn nhạt nói:

“Không có gì ngạc nhiên cả, Phong Thủy học cao cấp thực sự chỉ là thủ thật che mắt, sự phụ ta cũng sẽ làm được.”

Nghe thấy Phong Thủy, trái tim Trình Uyên chột động.

Anh chột nhớ ra nơi anh đã từng nghe thấy cái tên Lục Hải Xuyên.

Lý Lan Oanh, mẹ ruột của Trình Uyên, nói với Trình Uyên rằng khi anh còn nhỏ, anh đã được cho đi vì Lục tiên sinh nói rằng hai con trai phải chết 1.

Lúc đó Trình Uyên vẫn còn rất tức giận, chỉ vì một lời bói toán một sớm một chiều mà không cần thiết?

Bây giờ có vẻ như có thể có một số sự thật ẩn trong đó.

Nghe được phong thủy học, trình nhiên trong lòng rồi lại đột nhiên vừa động.

Lục Hải Xuyên, anh Lu?

Trình Uyên thầm nhớ cái tên đó trong lòng, cậu thực sự phải hỏi về nó sau khi anh ấy trở về.

Sau đó anh ấy nói với Thời Sách: “Thời Sách, hãy để lại dấu ở đây.”

Thời Sách gật đầu, tìm một cái cây lớn, và bắt đầu đánh dấu.

Trình Uyên lấy điện thoại di động ra xem, phát hiện có tín hiệu nên nhanh chóng bấm số của Lý Hải Tân.

“Này, Lý Nguy huynh, ngươi ở đâu?”

Sau khi cuộc gọi được kết nối, Trình Uyên không thể chờ đợi để hỏi, anh sợ rằng Lý Hải Tân sẽ bị bắt.

“Tôi sẽ cử cho anh một vị trí.” Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Lý Hải Tân vang lên.

Điện thoại di động của họ được Trang bị hệ thống định vị vệ tinh tiên tiến nhất, vì vậy ngay cả khi không có hòn đảo vàng trên bản đồ bình thường, họ vẫn có thể tìm thấy trong điện thoại di động của họ, điều này cho thấy tầm quan trọng của Lý Hải Tân, bởi vì hệ thống này. giả vờ nó.

Theo định vị của Lý Hải Tân, Trình Uyên đã nhanh chóng tìm được Lý Hải Tân.

Sau khi họ hội tụ, Trình Uyên không khỏi thở phào nhẹ nhõm khi thấy Lý Hải Tân không quá ướm ngoai trừ cơ thể của mình.

Sau đó, Lý Hải Tân nói với Trình Uyên kinh nghiệm của mình.

“Thấy có quân lính đuổi tới, tôi lo họ đoán là hang vàng ở hướng này nên cho thuyền đánh cá nhanh chóng xua đuổi”.

“Khi họ đang đuổi theo chúng tôi, tôi đã nhân cơ hội để nhảy xuống biển.”

Trình Uyên gật đầu nói: “Đi kiểm tra lại tàu đánh cá, nếu thuyền đánh cá bị chết, bọn họ sẽ bồi thường cho gia đình.”

“Ừ!” Lý Hải Tân gật đầu đáp lại, nhưng anh nhanh chóng nói với vẻ nghi ngờ: “Làm sao chúng ta quay lại đây?”

Trình Uyên cười nhẹ.

Theo trí nhớ ta đến bãi biển, liền tìm được tàu cao tốc đi trước Tiêu Viêm lái xe trên bãi biển.

Một số người đã đẩy mạnh nó xuống biển và đổ đầy dầu diesel nặng vào con tàu.

Họ đưa những thỏi vàng và thỏi vàng mang ra trên tàu cao tốc, sau đó họ quay đi quay lại nhiều lần và mang ra một số thỏi vàng và thỏi vàng, cũng như dầu diesel nặng. , họ trở về nhà và Xiang Xin Yangshi lái xe đi.

Sau một ngày hai đêm, cuối cùng tôi đã trở lại thành phố Tân Dương.

Chương 614

Chương 614

Trên thực tế, do sự cố tải trọng của tàu cao tốc nên giá trị số vàng miếng mà họ vận chuyển về lần này lên đến vài trăm triệu.

Tuy nhiên, vì đã có lần đầu tiên trải nghiệm nên sẽ có lần thứ hai.

Lợi dụng trời tối, trên một bãi biển hoang vắng ở thành phố Tân Dương, Trình Uyên dùng điện thoại di động liên lạc với Trần Thành và Bạch Long, yêu cầu anh ta lái một chiếc xe tải lớn đến địa điểm đã định, và một số người đã chắt tất cả những thứ này vào xe tải.

Sau khi nhìn thấy vàng, Trần Thành Bạch Long đã không ngậm miệng lại trong một thời gian dài.

“Với kinh nghiệm đầu tiên, nếu chúng tôi đi lần nữa, chúng tôi sẽ không thuê tàu đánh cá. Chúng tôi sẽ mua một vài tàu cao tốc lớn hơn. Miễn là chúng tôi mang đủ nhiên liệu, nó sẽ nhanh hơn và an toàn hơn so với tàu du lịch và thuyền đánh cá. Mọi người thấy rằng điều đó không dễ bị qua mặt.” Lý Hải Tân đề nghị.

Trình Uyên gật đầu.

Anh ấy phải tự mình làm điều đó, vì anh ấy không muốn quá nhiều người biết về nó.

“Cô ấy sẽ làm gì? Em có muốn ...?” Lúc này, Trần Thành chỉ vào Lý Hải Tân và hỏi Trình Uyên đột ngột.

Tim Trình Uyên chột run lên.

Trong đêm đen, Tiêu Viêm nhìn chăm chăm Trần Thành với ánh mắt chua xót.

Nhanh chóng lắc đầu, Trình Uyên bình tĩnh nói: “Mang về nhà.”

“Lại nhìn chăm chăm chọc mù mắt.” Trần Thành dọa Tiêu Viêm.

Nghiến răng nghiến lợi, cô biết Trần Thành đã từng là đối thủ bại trận của đàn ông cô, lúc này lại nói chuyện với cô bằng giọng điệu này khiến cô rất tức giận. Nhưng có cách nào không?

Về phần Trình Uyên, trong lòng chỉ toát mồ hôi lạnh nói: Nếu để cho bọn họ biết bọn họ là huynh đệ, không biết sẽ ra sao?

Trên đường trở về bệnh viện Long Đàn, Bạch Long lái xe, Trần Thành ngồi sang một bên, vẻ mặt nghiêm túc hơn, như có điều gì đó trong đầu.

Trình Uyên nhìn thấy trong mắt, không khỏi đắm vào Trần Thành: “Này, người xảy ra chuyện gì sao?”

Trần Thành vội lắc đầu, “Không, không sao.”

Bạch Long không khỏi chế nhạo: “Đột nhiên có một người phụ nữ và một người con trai, vì vậy tôi chạy tàu với đầu của tôi.”

“Đi!” Trần Thành.

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Trần Thành, Trình Uyên luôn cảm thấy mình có gì đó không ổn.

Chẳng lẽ cậu phát hiện ra Tiêu Viêm là em gái ruột của mình?

Trình Uyên cảm thấy có lỗi trong một thời gian.

Sau khi đến bệnh viện Long Đàn, Trình Uyên yêu cầu mọi người nghỉ ngơi, nhưng Trần Thành là người duy nhất còn lại.

Sau khi cả hai dỡ “hàng” vào nhà xác dưới lòng đất của bệnh viện, Trình Uyên lấy ra một bao thuốc lá từ tay Trần Thành, lấy ra hai điếu, ném cho Trần Thành một điếu, cắn vào miệng anh ta một bao thuốc, sau đó ngậm điếu thuốc. Hãy nhét nó vào túi của bạn.

Bất quá, lần này Trần Thành không mắng hấn vì phong cách vô lương tâm, châm khói hít một hơi thật sâu với vẻ do dự trên mặt.

Trình Uyên dựa vào xe tải và hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Trần Thành chua xót lắc đầu: “Ta xem như đã tìm được em gái.”

Nghe đến đây, trái tim Trình Uyên đột nhiên chấn động, mồ hôi lạnh toát ra ngay lập tức.

Nhưng sau khi suy nghĩ khác, cuối cùng anh ta cũng biết về vấn đề này, và Trình Uyên thậm chí không nghĩ đến việc cố gắng giết anh ta, vì vậy ...

“Cô ấy là Chung Hân.” Trần Thành thờ dãi nói.

“Phòng!” Trình Uyên sững sờ, gần như không có một tia máu già phun ra, “Cậu... có thể chắc chắn không?”

Trái tim tôi quay cuồng cả ngàn lần trong chốc lát.

Nếu em gái của Trần Thành thực sự là Chung Hân, trái tim lơ lửng của Trình Uyên sẽ có thể rơi xuống đất, trong tích tắc, anh đã nghĩ cách giải quyết.

chỉ.....

“Có hai nốt ruồi trên lòng bàn chân của cô ấy. Tuy vị trí có khác nhau một chút nhưng mấy năm nay có lẽ tôi đã nhớ nhầm.” Trần Thành đau khổ nói: “Tôi hỏi, cô ấy quả thực không phải do cha mẹ sinh ra.”

“Chỉ là ... tuổi có chút không đúng.”

Nghe đến đây, Trình Uyên chợt thấy thất vọng.

Nếu Chung Hân chỉ có hai nốt ruồi ở lòng bàn chân, lại không hợp tuổi, thì khả năng cô ấy là em gái của Trần Thành, chưa nếm trải chút nào.

Tuy nhiên, nếu Trần Thành thực sự coi Chung Hân như em gái của mình, thì ...

“Có thể giả mạo tuổi tác, và tìm được em gái là điều tốt, nhưng tại sao em lại cau mày?” Trình Uyên cười khúc khích

và hỏi.

Trần Thành lại thở dài và hút thuốc một cách mạnh mẽ.

Trình Uyên đôi mắt đột nhiên mở to: “Người ... Không phải đã yêu rồi sao?”

“Ai?” Trần Thành.

Trình Uyên cũng ngạc nhiên. Anh ta nhanh chóng thay đổi lời nói: “Oh Chung Hân, bạn sẽ không yêu Chung Hân, phải không?”

Trần Thành cười khỏ, không biết nên nói cái gì.

Có vẻ như Trình Uyên đã hiểu ngay lập tức.

Anh ấy là một công tử, ít nói và không bao giờ quan tâm đến phụ nữ, anh ấy không ngại nếu ai đó muốn đùa với anh ấy về những điều này.

Nhưng lần này, nhìn vẻ mặt đầy chua xót của Trần Thành, Trình Uyên biết rằng mình đã đoán đúng, anh chàng này thực sự khiến trái tim cô động lòng.

Một người như Trần Thành thích một người phụ nữ quả thực không dễ dàng chút nào.

Không nhịn được vỗ vai Trần Thành, Trình Uyên cười nhẹ: “Thật ra, cậu chắc không cần phải vất vả như thế này.”

Trần Thành cau mày.

Trình Uyên tiếp tục: “Hãy để Lý Nam Địch thẩm định cho bạn vào ngày mai. Tôi không nghĩ Chung Hân sẽ là em gái của bạn.”

“Tôi hy vọng.” Trần Thành thất vọng nói.

Anh ấy muốn tìm em gái của mình, và bây giờ rất có thể là anh ấy đã tìm thấy nó, nhưng anh ấy hy vọng rằng người anh ấy đã tìm thấy thì không. Điều này có thể cho thấy điều gì khác?

Nó cũng có thể cho thấy rằng anh ấy thực sự đã yêu Chung Hân.

Hoặc có thể nói rằng anh ấy đã yêu loại phụ nữ này, con cái và gia đình, và anh ấy cảm thấy được quan tâm bởi những người

khác.

“Tuy nhiên, tôi e rằng Lý Nam Địch không thể trông chờ vào nó nữa”, Trần Thành nói.

Trình Uyên giật mình: “Tại sao?”

Trần Thành giải thích: “Hai ngày trước tôi gọi điện thoại cho anh, nhưng điện thoại của anh không nghe được. Em trai và em gái tôi đi kinh thành, Lý Nam Địch cũng đi theo, nói rằng anh ấy có thể chữa khỏi bệnh cho em trai và em gái.”

Chữa khỏi bệnh của Bạch An Tương?

Bạch An Tương bị làm sao vậy? Trình Uyên sững sốt, sau đó chợt nhận ra rằng Lý Nam Địch có thể chữa khỏi bệnh vô sinh cho Bạch An Tương?

Điều đó thật tuyệt.

Nhưng làm sao mà Bạch An Tương có thể đi vôi vàng như vậy?

Sau khi tách khỏi Trần Thành, Trình Uyên trở về nhà và dùng bữa với mẹ vào ngày hôm sau.

Vào buổi trưa, Lý Hải Tân và những người khác đến, cùng với anh ta, Thời Sách Vương tử Yên và Bạch Long.

“Một tin tốt, một tin xấu, bạn muốn nghe cái nào trước?”

Sau khi ngồi vào phòng khách, Lý Hải Tân dẫn đầu.

Trình Uyên định rót trà, Vương tử Yên nhanh chóng nắm lấy công việc.

“Tin xấu,” Trình Uyên nói.

“Thảm Hoa đã bắt đầu.” Lý Hải Tân nói: “Về phần đất gần đường sắt cao tốc thành phố Tân Bắc, anh ấy dường như đã đạt được thỏa thuận với Lưu Ninh. Cuộc họp đấu thầu sau mười ngày có thể chỉ là hình thức.”

Trình Uyên hoàn toàn không bận tâm đến điều này, anh ấy nói, “Tôi không tin rằng anh ấy không thích tiền.”

Sau đó hỏi: “Hãy nói cho tôi một tin vui.”

Lý Hải Tân gật đầu, “Tôi tìm thấy Lục Hải Xuyên mà bạn yêu cầu tôi kiểm tra.”

Lục Hải Xuyên, người bị nhốt trong hang vàng, mạnh đến nỗi Trình Uyên định quay lại cứu, chỉ cần được Trình Uyên lợi dụng, Trình Uyên sẽ như một con hổ, dù có đi tới chỗ vốn, anh sẽ không sợ nữa.

Tuy nhiên, Lục Hải Xuyên này là người tốt hay người xấu?

“Nói!” Anh nóng lòng muốn biết.

Chương 615

Chương 615

“Hai mươi năm trước, Lục Hải Xuyên này là một người đáng kinh ngạc.”

“Vào thời điểm đó, có hai đại sư phong thủy ở Bắc Kinh, một người là Lục Hải Xuyên, và người kia là Đông Phương Chúc.”

“Lục Hải Xuyên này là một người ngay thẳng và đã giúp đỡ nhiều người. Vì vậy, mặc dù Đông Phương Chúc không mạnh bằng, mọi người luôn thích xếp anh ấy trước Đông Phương Chúc.”

“Còn Đông Phương Chúc này là một kẻ xấu xa lộ ra ngoài. Theo truyền thuyết, mười sáu năm trước, hắn muốn xáo trộn long mạch của kinh đô, nhưng lại bị Lục Hải Xuyên ngăn cản. Lục Hải Xuyên giết nó, nhưng cũng là có thể là họ đã chết cùng nhau, bởi vì sau cuộc chiến đó, cả hai người đều đã biến mất.”

“Hừ!” Sau khi nghe Lý Hải Tân báo cáo, Trình Uyên gật đầu, sau đó nhìn Thời Sách.

Thời Sách lắc đầu: “Tôi đã nhìn thấy rồi. Khoá sắt của Tiên bối Lục bị khoá. Sau 16 năm, ổ khoá đã thêu chết, muốn mở được ổ khoá chỉ có thể dùng dụng cụ phá khoá chuyên nghiệp.”

Trình Uyên cầm tách trà mà Vương tử Yên rót, uống một hớp: “Chuẩn bị sẵn sàng, mua ba chiếc du thuyền lớn hơn, lên đường bí mật tối nay, và chuẩn bị dụng cụ cần thiết để phá án. Lần này chúng ta phải giải cứu tiên bối Lu.”

Nói xong, Trình Uyên vẫy tay: “Bạch Long, Tử Yên, cậu đi với tớ.”

Thế là họ chia tay nhau.

Lý Hải Tân và Thời Sách đi chuẩn bị đồ, trong khi Bạch Long chở Trình Uyên và Vương tử Yên đến Bắc nội thành.

Trong xe, Bạch Long vốn làm lì đột nhiên chủ động lên tiếng.

Hắn nghiêm nghị nói: “Nếu như gặp phải nguy hiểm, ta có thể liều mạng đi.”

Trình Uyên khẽ nhướn mày không phát ra tiếng.

Như thể cảm thấy hơi khó hiểu về ý của mình, Bạch Long giải thích: “Sự nguy hiểm mà tôi đang nói đến là do ai đã mang nó đến cho bạn.”

Nghe vậy, Vương tử Yên lần đầu tiên kinh ngạc nhìn lên Bạch Long mà không đợi phản ứng của Trình Uyên.

Cô hơi xúc động.

Bởi vì trước khi Bạch Long đưa ra lựa chọn này, cô đã chọn nó rồi.

Trình Uyên nhai kỹ ý nghĩa của những lời này, và tự nhiên hiểu những gì Bạch Long nói.

Không cần biết ai là người mang đến nguy hiểm cho Trình Uyên, Lý Lan Oanh đương nhiên được đưa vào.

“Tôi sẽ không phản bội, nhưng tôi sẽ chết trước anh.” Bạch Long lại nhấn mạnh.

Nghe những lời này, vẻ mặt của Trình Uyên vẫn bình tĩnh, nhưng anh nhàn nhạt gật đầu: “Đã hiểu.”

...

...

Đồng thời, gia đình JingTrình Trình.

Lý Lan Oanh, người vừa tắm xong, bước vào phòng ngủ, nhìn thấy Trình Tuấn Phong đang nằm trên giường đọc sách, khẽ cau mày.

Cô bước tới, ngồi ở bên giường, vừa lau tóc vừa hỏi có vẻ thản nhiên: “Có nghe nói Tiêm Tiêm gặp Đạo gia ở thành phố Tân

Dương và bị đuổi về không?”

Trình Tuấn Phong đáp mà không ngần đầu: “Tôi có lẽ có nghe một chút.”

“Thật không ngờ, thành phố Tân Dương lại còn che giấu một chuyên gia như vậy.”

Lý Lan Oanh do dự một chút hỏi: “Chẳng lẽ là hấn ở rử?”

Trình Tuấn Phong đóng sách lại, ngồi thẳng dậy, nghiêm nghị nhìn Lý Lan Oanh: “Đây có vẻ không phải là trọng tâm câu hỏi của cậu, phải không?”

Lý Lan Oanh thở dài và nói, “Thiết Diện là bảo vệ riêng của Trình Nặc. Vậy, cậu có thể cảnh báo Trình Nặc không, đó là anh trai của cậu ấy.”

“Làm sao để cảnh cáo?” Trình Tuấn Phong cười khỏ, sau đó hỏi Lý Lan Oanh: “Hay là anh đi?”

Lý Lan Oanh vội vàng lắc đầu: “Ta không có dũng khí.”

“Ừ!” Trình Tuấn Phong cũng thở dài: “Chúng tôi phải chịu trách nhiệm về cách Nuonuo bây giờ. Bạn không có can đảm, tại sao tôi?”

“Thật phiền phức, đó là một quá trình rèn luyện.”

Lý Lan Oanh cũng thở dài: “Tôi thật sự hy vọng rằng một trong hai anh trai của họ có một chút ngu ngốc.”

“Đúng vậy, thật tiếc khi cả hai đứa con trai của anh đều không phải là một chiếc đèn tiết kiệm nhiên liệu.” Trình Tuấn Phong cong miệng cười.

Lý Lan Oanh lắc đầu: “Hai ngày trước, Bạch Long gọi cho tôi, nói Trình UyênTrình Uyên hỏi anh ta một câu.”

“Có vấn đề gì vậy?” Trình Tuấn Phong hỏi.

“Đại khái mà nói, đó là một vấn đề của xu hướng.” Lý Lan Oanh nói: “Tất nhiên, anh ta có thể đã phát hiện ra một bí mật đáng kinh ngạc, nhưng anh ta không tin tưởng Bạch Long, tức là anh ta không còn tin tưởng chúng ta nữa.”

“Bình thường.” Trình Tuấn Phong gật đầu: “Về vấn đề này, chúng tôi không đáng để con trai tin tưởng”.

Sau đó anh ta hỏi: “Sau đó, bạn đã nói với Bạch Long như thế nào?”

Lý Lan Oanh nói: “Tôi nghĩ gì về Bạch Long? Anh ấy nói rằng anh ấy sẽ không phản bội tôi, nhưng anh ấy có thể chết vì điều đó.”

Trình Tuấn Phong lại cười: “Đứa nhỏ này thật ngoan.”

Trước khi chớp mắt, Lý Lan Oanh đột nhiên nói: “Lão gia tử không phải nói nếu lần này chiếm đất Đường sắt cao tốc Tân Bắc, có thể trở về Bắc Kinh phát triển sao? Người nghĩ như thế nào?”

Khi nghe điều này, Trình Tuấn Phong đã chế nhạo: “Tôi không bao giờ coi trọng những chuyện cũ đó. Tuy nhiên, tôi cũng muốn Trình Uyên quay trở lại”.

“Nhưng, đương nhiên, người có thể không muốn tới.” Lý Lan Oanh có chút lo lắng.

Trình Tuấn Phong cười và nói: “Anh ấy sẽ đến, anh ấy sẽ sẵn lòng đến.”

Anh biết rằng Bạch An Tương đang ở thủ đô lúc này.

...

...

Thành phố Tân Dương.

“Từ Đầu Trọc phạm tội mà trốn, hiện tại không ai dám nhìn hắn.”

Khi xe đi vào quận Bắc thành, Vương tử Yên báo cáo với Trình Uyênhui: “Tôi đã bị ai đó kiểm tra, và anh ta đã trốn trong thành phố giải trí.”

“Anh ta đã phạm tội gì? Có những người mà anh ta sợ hãi ở thành phố Tân Dương?”, Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

“Tôi không biết, nó được cho là một món nợ tình cảm.”

Wang tử Yên cười nói, “Tôi đang trốn tránh một người phụ

nữ.

Từ Đầu Trọc có sợ phụ nữ không?

Khi nghe thấy điều này, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy chuyện này có chút buồn cười.

Xe vào thành phố giải trí.

Sau khi Trình Uyên và những người khác bước vào, họ lên thẳng tầng năm.

Khi đến cầu thang tầng 5, tôi bị một nhân viên bảo vệ chặn lại.

“Thưa ngài, lâu năm đã có khách quý. Không mời mà vào thì không được.” Nhân viên bảo vệ lễ phép nói.

Trình Uyên nhẹ nhàng nói: “Tôi đến đây để tìm Từ Đầu Trọc.”

Nhân viên bảo vệ giật mình, đúng lúc này, một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi nhìn thấy, bước tới, cười nói: “Vị này, thực xin lỗi, nơi này đã bị vị khách quý chiếm lấy, ngài.” hoặc Chơi bên dưới. ”

Trình Uyên nhìn người phụ nữ từ trên xuống dưới.

Anh ta ngoài ba mươi tuổi, có thân hình hơi đầy đặn, không xấu xí, ưa nhìn nhưng mùi bụi đời vô cùng nồng nặc.

“Tôi đến đây để tìm Từ Đầu Trọc.” Trình Uyên nhấn mạnh một lần nữa.

Nụ cười của người phụ nữ ngưng tụ lại, nhưng cô ấy nhanh chóng giải quyết: “Thưa ngài, tôi chưa bao giờ nghe nói về một cái đầu hói.”

“Còn thực xin lỗi, người thật sự không vào được, người đặt phòng hôm nay đúng là đại gia, ôi, đúng là loại đại gia đậm chân tại chỗ, ở thành phố Tân Dương chúng ta phải rung chuyển rồi, thưa ngài.” , bạn ”

Trình Uyên hoàn toàn không nghe cô nói, ánh mắt hướng về phía trong nhìn một hồi, sau đó xoay người cắt ngang lời nói của người phụ nữ, nghiêm túc hỏi: “Cô có chắc người đặt phòng dám tới không?”

Vẻ mặt người phụ nữ ngưng tụ, sau đó nhìn Trình Uyên cẩn thận, thấy anh ta đang mặc quần áo bình thường, trong lòng không khỏi chế nhạo, nhưng trên mặt lại tiếp tục nở một nụ cười quyến rũ: “Thưa ngài, không phải. Ta cứ nói đi? Một người đàn ông to lớn giậm chân, chúng ta thành phố Tân Dương ...”

“Vậy, cô có chắc là anh ta dám đến không?” Trình Uyên lại cắt ngang câu hỏi của người phụ nữ và hỏi rất nghiêm túc.

Câu nói này rất phi lý, lại khiến cho nữ nhân trong lòng hoảng sợ.

Chương 616

Chương 616

Khung cảnh vắng lặng.

Người phụ nữ thật sự không rõ xuất thân của Trình Uyên, nhưng quần áo trên người anh ta không phải hàng hiệu, ước chừng là hàng giả để cường chế nhất.

“Ai có giọng điệu lớn như vậy?”

Vào lúc này, một giọng nói lớn đột nhiên vang lên từ phía sau Trình Uyên và những người khác.

Trình Uyên Bạch Long và Vương tử Yên đều quay đầu lại, chỉ thấy đằng sau họ có một nhóm người, đứng đầu là một người đàn ông trung niên bụng phệ, và một người đàn ông trung niên vẻ mặt nghiêm túc đi sau.

Người đàn ông trung niên vẻ mặt nghiêm túc mặc áo gió, người bị bọn họ vây quanh chính là đứng đầu những người này.

Tên mập mạp đang nói chuyện đi đến chỗ Trình Uyên và những người khác, rung động bụng, nhìn lên nhìn xuống Trình Uyên, hấn không khỏi nhếch mép, trong mắt đầy vẻ khinh thường.

Anh ta trực tiếp hỏi người phụ nữ, “Cô Từ, anh có biết điều lệ của Long huynh chúng ta không?”

Có vẻ như người phụ nữ đang đàm phán với Trình Uyên và những người khác chính là quản lý Từ, cô vội vàng mang theo khuôn mặt tươi cười gật đầu lia lịa: “Anh biết không, đó là sơ suất của chúng tôi trong công việc. Xin các sếp đừng để ý.”

Tên mập lại giễu cợt, quay mặt lại nhìn Trình Uyên, khinh thường nói: “Nghe chưa, chúng ta đã chăm sóc tận nơi, còn chúng ta ở đây.”

“Cậu nhóc, giọng điệu của cậu không nhỏ, nhưng đáng tiếc, lai lịch của cậu quá tệ. Tôi không ngại nói thật cho cậu biết. Long huynh của chúng ta và đại ca Từ Đầu Trọc rất quen thuộc với nhau.”

Nói xong, sắc mặt trầm xuống, trực tiếp bước lên lầu: “Quản lý Từ, nhanh lên, mời anh đổ rác ra ngoài.”

Những người phía sau anh ta cũng bắt đầu di chuyển lên.

Người đàn ông trung niên dẫn đầu nhìn hấn đặc biệt trải qua quá trình, sau đó bất giác nhíu mày.

“Anh có quen không?” Trình Uyên nhẹ giọng hỏi anh.

Người đàn ông trung niên có vẻ rất quen thuộc với Trình Uyên, nhưng anh ta cũng không quan tâm lắm, không quan tâm đến Trình Uyên chút nào, trực tiếp đi ngang qua anh ta.

Quản lý Từ tạo dáng thất đày lưng ong, tiến lại gần Trình Uyên vài bước, nhỏ giọng vội vàng nói: “Được rồi, em trai, tôi thấy có rất nhiều người thích em, anh đừng làm phiền ở đây, anh không được đâu.” chịu làm phiền, đây là Anh Long, chủ tịch tập đoàn Tân Bắc. ”

Cô ấy nói rất dễ thương, nhưng khuôn mặt của cô ấy rất căng thẳng.

Trình Uyên hỏi Vương Tử Yên: “Tập Đoàn Tân Bắc làm gì?”

Vương tử Yên vội vàng trả lời: “Một tập đoàn nhỏ bất tài.”

“ Nhỏ như thế nào?” Trình Uyên tiếp tục hỏi.

Vương tử Yên bình tĩnh nói: “Không lớn bằng Công ty Trang trí

Chương Mỹ của chúng tôi.”

Bên kia có khoảng hai mươi ba người, vừa là thủ lĩnh vừa là vệ sĩ, nhưng thực lực rất lớn. Chỉ là sau khi đi theo Trình Uyên một thời gian dài, Vương tử Yên có thể được coi là đã nhìn

thấy một cảnh tượng lớn, đối với loại cảnh này, căn bản là bình tĩnh.

Cuộc nói chuyện giữa cô và Trình Uyên dường như không có ai khiến quản lý Từ bị sốc.

“Không phải, tôi đã nói là em trai, nếu cứ giả vờ như thế này sẽ rất nhàm chán.” Quản lý Từ đơn giản đáp vào, lạnh giọng nói: “Anh có thể nói với em tất cả những điều tốt đẹp, Long huynh, cậu Không có khả năng xúc phạm nổi với anh ta, chúng tôi Thành phố giải trí không phải là thứ mà cậu có thể xúc phạm, và không có gì sai với nó.”

“nếu không thì.....”

Nếu không thì cô vẫn chưa tiếp đất, Trình Uyên đã nhấc chân lên và đi lên phía trên.

“Hừ!” Quản lý Từ giật mình, thấy Trình Uyên không coi trọng mình, lập tức tức giận quay sang: “Bảo vệ, ngăn bọn họ lại, ném anh ta ra ngoài cho tôi!”

Ném thì chắc chắn là không được rồi, vì hai nhân viên bảo vệ vừa bước tới thì Bạch Long phía sau Trình Uyên đã nhặt nó lên như một con gà và ném nó sang một bên.

Lúc này, quản lý Từ thật sự không bình tĩnh, cô kêu lên: “Lại đây, có người đang làm loạn!”

Những người vừa lên đến tầng năm không khỏi dừng lại.

Người đàn ông mập mạp hỏi Long ca: “Su huynh, người có nghĩ là ...?”

Anh Long liếc nhìn đám người Trình Uyên, thân nhiên nói: “Ở quận Bắc thành, phải trồng cây vào Từ đầu trục. Đây là địa bàn của anh ta. Đi giúp đi.”

Gã mập nhanh chóng gạt đầu vẫy tay, mười mấy tên vệ sĩ lập tức vây quanh gã.

Bọn họ vây quanh Trình Uyên và Bạch Long, người đàn ông mập mạp bước tới chỗ Trình Uyên, liếc mắt nhìn anh ta nói: “Tôi đã nói rằng anh là một thứ rác rưởi. Anh không biết anh

Long của chúng ta là ai? Hôm nay chúng ta Long ca đặt bao hết, người đều dám đến gây sự?”? ”

Trình Uyên ngậy người nói: “Tôi thật sự không biết loại tiểu nhân vật này là ai.”

“Người...!” Nhìn thấy ông chủ của mình bị cho là tiểu nhân vật, trên mặt tên mập đột nhiên hiện lên một tầng lửa giận: “Ta cho rằng người đủ sống, đánh cho ta một trận!

“dừng lại!”

Đúng lúc này, một đám người mặc đồ đen đột nhiên lao ra từ một cái hộp trên tầng năm, có lẽ có hơn chục người.

Sau khi lao đến, họ vòng qua Trình Uyên và những người khác, đi đầu là một người đàn ông có khuôn mặt sẹo, người rất khỏe.

Anh gạt đám đông sang một bên và hỏi anh chàng béo: “Có chuyện gì vậy?”

Tên mập chỉ vào Trình Uyên và nói với Mặt sẹo, “Anh Tam Dao, hôm nay là tiệc sinh nhật của anh Long. Chúng tôi chỉ bắt gặp tên nhóc này đến thành phố giải trí của Anh Từ để gây rối, vậy để chúng tôi giúp đỡ.”

Nghe vậy, Mặt sẹo vỗ vỗ vai tên mập mập, như đang khen anh ta có lý, sau đó quay đầu nhìn Trình Uyên: “Thằng quái nào, dám tới sau khi ăn thịt một con báo ... Khốn kiếp.” ! ”

Trước đó, Mặt sẹo nhìn thấy khuôn mặt của Trình Uyên, nước da của anh ta thay đổi rõ rệt, anh ta quay lại và tát vào mặt tên mập một cái “trời giáng”.

Tên mập bị sẹo tát lập tức quay người lại, che mặt thất thân: “Anh Tam Dao, anh làm sao vậy?”

Mặt sẹo là người bên cạnh Từ Đầu Trọc, không ai khác đã nhìn thấy quá trình này, anh đã hơn một lần nhìn thấy nó. Năm nay, từ Tập đoàn Tuấn Phong thành Tập đoàn Trích Thủy, và bây giờ là sự hợp nhất của Tập đoàn Tuấn Phong, Trình Uyên đã nổi bật và từ lâu đã trở thành doanh nghiệp lớn nhất ở thành phố Tân Dương.

Chưa kể đến những vết sẹo của anh ta, ngay cả khi Từ Đầu Trọc nhìn thấy Trình Uyên, anh ta cũng phải nhún nhường.

Tam Dao tiến lên theo sau gã mập và một chân khác: “Thằng khốn nạn mà dám đòi!”

Quản lý Từ vặn vẹo thắt lưng ong ong, đi vài bước vội vàng đi tới bên cạnh Tam Dao, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Sai rồi, sai rồi, Tam Dao cô sai rồi, chính là thằng nhà quê này làm loạn!”

“Chàng trai quê mùa?” Tam Dao trực tiếp bị sốc.

“Đúng, đúng!” Quản lý Từ vội vàng gật đầu: “Vừa rồi tên nhóc này đã nói với tôi rất lâu rồi, còn nói... còn nói tập đoàn Tân Bắc của Long Ge cũng chỉ là một tập đoàn nhỏ, chẳng khác gì một ông chủ lớn. anh ấy cũng vậy. ”

Nghe vậy, Tam Dao trực tiếp đỡ trán, nặng nề thở ra, quay mặt về phía quản lý Từ, nói: “Đừng nói với tôi là cô vừa xúc phạm anh ấy.”

Quản lý Từ giật mình khi nghe câu nói: “Ý anh là gì?”

“Ý cô là gì?” Tam Dao cười tà nói: “Chị Từ, cho tôi hỏi, ông chủ của tập đoàn Tuấn Phong có phải là ông chủ lớn không?”

Quản lý Từ nhàn nhạt gật đầu: “Đương nhiên là quên mất, Trình Uyên chủ tập đoàn Tuấn Phong là niềm tự hào của thành phố Tân Dương chúng ta!”

“Trong mắt Boss Trình, tập đoàn Tân Bắc chết tiệt này có phải là một xưởng nhỏ không?” Tam Dao hỏi lại.

Quản lý Từ lại nhàn nhạt gật đầu: “Cái đó ... cái đó là cần thiết!”

Cô thật sự không hiểu Tam Dao, lúc này sao đột nhiên hỏi tập đoàn Tuấn Phong, đây là ...?

Tôi nhìn thấy Tam Dao đến chỗ Trình Uyên và cúi đầu: “Tôi xin lỗi, ông chủ Trình, những người bên dưới không hợp lý, nên bao gồm!”

“Cái gì?” Quản lý Từ và tên mập lập tức ngẩn người.

Chương 617

Chương 617

Anh ta là chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong?

Không chỉ người đàn ông mập mạp và quản lý Từ, mà ngay cả những vệ sĩ đi xung quanh cũng bị yếu chân.

Tiêu diệt tập đoàn Long Đăng, đánh bại sự độc quyền của Trung Thượng đối với hơn 20 liên minh doanh nghiệp. Giết bốn gia tộc lớn ở Bắc Kinh, Phương Thanh Yên, và đánh bại gia tộc Thâm trong chiến dịch hàng hải. Thâm Thâm cử vợ lên làm chủ tịch tỉnh Giang Bắc, và bây giờ tích hợp Tuấn Phong Grtic, Trích Thủy, Khu du lịch nhóm đã trở thành nhà lãnh đạo thực sự của thành phố Tân Dương chỉ trong một lần thất thủ.

Bất cứ ai nghe bản thu âm này sẽ không nói nên lời.

Trong mắt mọi người, tập đoàn Tân Bắc không phải là một xưởng nhỏ.

Trình Uyên nhìn Tam Dao, ngây người nói: “Đề cho Xu đầu trượt lăn ra xem tôi, có chuyện tốt.”

“Vâng!” Tam Dao vội vàng đáp lại, nháy mắt với thuộc hạ, người của hắn nhanh chóng chạy ra khỏi đám đông.

“Phun!”

Người đàn ông trung niên béo phì trực tiếp quỳ trên mặt đất, hai chân mềm nhũn: “Thực xin lỗi, ông chủ Trình, thật là một con chó nhỏ rất coi thường người khác, chủ tử của cậu có rất nhiều cầu xin cậu...”

Quản lý Từ đã cúi đầu quỳ xuống khi nhìn thấy điều này, và muốn quỳ xuống cầu xin Trình Uyên.

Nhưng thật ra, Trình Uyên hoàn toàn không để ý đến bọn họ, trực tiếp đi qua bọn họ: “Đề bọn họ đi xuống đi.”

Tam Dao nhanh chóng gạt đầu, xoay người mắng tên mập mạp và quản lý Từ: “Sếp Trình không thèm quan tâm đến anh, anh còn đi chơi à?”

Những người này nghe xong lại dám ở chỗ này, coi như đại xá cho hắn, cúi đầu nhìn Trình Uyên đồng thời lùi lại.

Lúc này Long huynh mới vội vàng đến gần Trình Uyên cười khẩy trên tấm danh thiếp: “Ông chủ Trình, tôi là Hualong của tập đoàn mới Bắc Kinh. Hôm nay rất vinh hạnh cho SanThâm được gặp ông. Xin ông cho tôi một bộ mặt, tính số tôi với bữa ăn này ... ”

“Tránh ra!” Trình Uyên lạnh lùng hét lên.

Vẻ mặt anh Long đanh lại.

“Anh không nghe thấy sao?” Tam Dao lập tức giận dữ hét lên.

Anh Long ngượng nghịu cười, quay lưng bỏ đi.

Có thể đó là một người đàn ông nghèo. Dù bây giờ anh ấy đã giàu rồi nhưng Trình Uyên vẫn ghét kiểu phụ thuộc vào tiền bạc xấu xa của mình, vì vậy anh ấy không để mắt đến người khác và cũng không coi trọng nhân phẩm của người khác. các ông chủ.

Vì vậy, hắn không có sắc mặt tốt với Long huynh này.

Không lâu sau, Từ Đầu Trọc mặc quần áo vào người, vội vàng chạy đến bàn nơi Trình Uyên đang ngồi.

Khi nhìn thấy Trình Uyên, trên mặt anh ta lộ ra vẻ vui mừng, khó chịu nói: “Ông chủ, mấy ngày nay không đi nữa, tôi muốn chết.”

Trình Uyên liếc anh một cái, không nhận được giễu cợt nói:

“Làm sao bây giờ nghe nói ông chủ Từ của anh đang đào hoa, anh còn có thời gian nhớ em không?”

“Ông chủ ơi, đừng có giễu cợt Lão từ.” Từ Đầu Trọc cười khỏ, sau đó vội vàng chào hỏi Tam Dao: “Người làm cái quái gì vậy, rượu ngon ăn ngon, tốc độ!”

“Ồ ơ!” Tam Dao bừng tỉnh, vội vàng đi chào mọi người để chuẩn bị.

“Ông chủ, hôm nay tôi sẽ không nói chuyện làm ăn, chỉ nói về tình bạn, chúng ta nhất định phải uống một hơi thật ngon.” Từ Đầu Trọc cười toe toét khi chạm vào cái đầu trọc to của mình.

Điều này khiến Trình Uyên ngạc nhiên: “Đây không phải là cậu.”

Nói là Từ Đầu Trọc muốn gặp Trình Uyên, đó là bởi vì mỗi lần Trình Uyên hỏi, anh ta đều được yêu cầu làm một việc gì đó, và mỗi khi hoàn thành việc gì đó, anh ta đều được thưởng hậu hĩnh.

Về tình bạn thì hai người không bằng chị Từ Đầu Trọc, Tiểu muội bé nhỏ vào sâu, cuối cùng Trình Uyên đã cứu được Tiểu muội nhỏ, Tiểu muội bé nhỏ cũng tâm sự với Trình Uyên.

Từ Đầu Trọc cười nói: “Nói thật là vì ông chủ đã chiếu cố tôi, tôi kiếm tiền của người, cũng đủ cho cuộc sống của tôi, cho nên tôi không muốn cùng người nói chuyện tiền bạc, ta chỉ muốn nói chuyện.” về tình bạn. ”

Nghe những lời này, có lẽ hầu hết mọi người đều cảm động, nhưng ...

Trình Uyên ngửi thấy một mùi khác lạ, không khỏi nheo mắt lại, sắc mặt trầm xuống: “Từ Đầu Trọc, nói thật, có ai dạy cậu chưa?”

Nghe vậy, làn da của Từ hơi trở nên cứng đờ, sau đó chế nhạo: “Không, không có gì.”

Về phương diện này, Trình Uyên đương nhiên sẽ không tin rằng, Từ Đầu Trọc là một người thô tục và độc ác, bạn phải nói rằng anh ta trung thành với bạn bè của mình, Trình Uyên không phản đối, nhưng nếu bạn muốn làm cho anh ta giật gân, hẳn không tin, bởi vì loại người này không thể sẽ cảm thấy quá nhiều tiền.

Và nếu một người cảm thấy quá nhiều tiền, điều đó chỉ có thể cho thấy rằng có điều gì đó hấp dẫn anh ta hơn là kiếm tiền.

Đương nhiên, Trình Uyên không muốn vạch trần Từ Đầu Trọc lóc, cười nhẹ hỏi lại: “Thật sự không có ý kiến gì về việc kiếm tiền?”

“Thật là!” Hói Hứa vói vể mặt thành khẩn, vỗ ngực nói.

Nghe vậy, Trình Uyên lập tức đứng dậy, xoay người rời đi:
“Thôi, đi thôi, lần này tôi tới đây để bàn chuyện hợp tác với anh. Vì anh không có hứng thú, vậy thì tôi rời đi.”

Nhìn thấy Trình Uyên thật sự định rời đi, Từ Đầu Trọc thật sự lo lắng, vội vàng chạy theo nắm lấy cánh tay của Trình Uyên:
“Ông chủ ơi, chúng ta có chuyện muốn nói sao, tới, ngồi đi!”

Trình Uyên lại ngồi vào chỗ của mình, Từ Đầu Trọc lập tức khuất phục, trên mặt mang theo nụ cười xấu hổ nói: “Ông chủ, xin ông đừng đá tôi. Nếu ông có chuyện gì thì cứ nói cho tôi biết.”

Trình Uyên chế nhạo và nháy mắt với Vương Tử Yên, Vương tử Yên lấy ra một xấp tài liệu và đưa cho Từ Đầu Trọc.

“Đây là...?” Từ Đầu Trọc.

Trình Uyên nhẹ nói: “Nếu anh nói anh không đủ năng lực trong việc phát triển và quản lý Khu du lịch Lâm Hải, tôi sẽ lập tức tìm người khác.”

Từ Đầu Trọc choáng váng tại chỗ.

Suy cho cùng, đó không phải là giải pháp lâu dài cho những người đi đường. Thực ra, kẻ khốn nạn trên đường cuối cùng đều muốn rửa hận cho mình.

Nhưng không phải có câu nói rằng vào Đạo giống như đặt cược trong một trò chơi cờ bạc, dù thắng hay thua, bạn cũng không thể rút ra. Muốn tẩy trắng, nơi nào dễ dàng như vậy?

Khu du lịch Lâm Hải là dự án được Thầm Group hết sức coi trọng, triển vọng phát triển không có một thành phố vui chơi giải trí và nhiều tụ điểm vui chơi có thể so sánh được.

Từ Đầu Trọc mà có được dự án khu du lịch này, lập tức trở thành ông chủ lớn ở thành phố Tân Dương có máu mặt.

Tất nhiên là anh ấy rất phẫn khích.

“Ông chủ... anh không trêu chọc Lão từ đúng không?” Hai tay Từ Đầu Trọc bắt đầu run lên.

Trình Uyên cũng đang trêu chọc cậu, đưa tay ra nắm lấy đồng thông tin, Từ Đầu Trọc lập tức hoàn hồn, tránh ra, ôm cậu vào lòng: “Cậu chủ đừng đừng mà, tớ sẽ nghe lời cậu.”, Tôi sẽ lắng nghe bạn.!

Trình Uyên cũng có những cân nhắc của riêng mình khi giao Khu du lịch Lâm Hải cho Từ Đầu Trọc, đầu tiên là khi anh xuống tinh thần, ngoài Vương Tử Yên, anh cảm động cho rằng hành vi của Từ Đầu Trọc cũng khiến anh cảm động.

Thứ hai, để anh ta quản lý khu du lịch thực sự là người thích hợp nhất, nên không cần lo lắng sẽ có người làm phiền.

...

...

Đêm đó, Trình Uyên đưa Bạch Long Thời Sách Lý Hải Tân đi Tiêu Viêm và một số chuyên gia được thuê có thể lái tàu cao tốc, rồi lại lên đường đến Đảo vàng.

Lần này nó diễn ra tốt đẹp.

Họ không chỉ giải cứu Lục Hải Xuyên bằng các công cụ phá dỡ chuyên nghiệp mà còn mang về nhiều hộp gạch vàng lớn.

Trên đường về, Trình Uyên thần thờ.

Lý Hải Tân đang ở trên tàu cao tốc với anh ta, và không thể không hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Trình Uyênjin cau mày nói: “Có chuyện!”

“Sao vậy?” Nghe vậy, vẻ mặt của Lý Hải Tân đột nhiên ngưng tụ.

“Không có gì là đúng cả.” Trình Uyên càng nói càng chắc chắn.

Chương 618

Chương 618

“Nó đã không đúng ngay từ đầu.”

Mấy ngày nay tâm tình của Trình Uyên rất rối bời, hoặc có thể là do chuyện xảy ra liên miên không dứt, nên cũng có thể nói hai năm qua vô cùng rối ren.

Có rất nhiều thứ mà bạn không có thời gian để suy nghĩ hoặc không muốn nghĩ về nó.

Khi cứu Lục Hải Xuyên, anh đã nghĩ, nếu một người bị nhốt một mình đủ lâu, ngoài việc nghèo khó, liệu anh ta có quên được lý do bị nhốt hay không.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn gặp lại rất nhiều người, lẽ nào hắn không nhớ rõ mặt mũi của những người này sao?

Trình Uyên lúc đầu cũng không hiểu nổi, rốt cuộc là không bị nhốt, nhưng bây giờ đối mặt với biển cả vô tận, nước và trời gặp nhau, anh ta đột nhiên mở rộng tâm trí, và não bộ bắt đầu kéo dài vô tận. để cảm thấy rằng anh ấy có thể “trở thành”. Bất cứ ai ra ngoài.

câu trả lời là phủ định.

“Bất kể một người bị giam giữ bao lâu, anh ta sẽ quên tất cả mọi thứ, nhưng chỉ có lý do tại sao anh ta bị giam giữ và người đã giam giữ anh ta không thể bị quên cho đến chết.”

“Ngược lại, những năm này hắn cũng chưa từng nhìn thấy người nào khác ngoài bóng lưng của chính mình. Bởi vậy, nếu như gặp lại một người, đầu óc trống rỗng, trên tờ giấy trắng này hắn sẽ rất dễ dàng thiêu rụi tất cả mọi thứ xuất hiện của con người.”

“Theo số liệu điều tra, Lục Hải Xuyên là một quý ông ngay thẳng và một người đàn ông tốt. Anh ta sẽ không dao động

trước bất cứ điều gì. Vậy tại sao anh ta lại đến Đảo vàng? Vì vàng? Nó không có ý nghĩa!”

“Nếu không phải vì vàng, tại sao hấn lại tới?”

“Anh ta nói anh ta chỉ nhớ người đóng cửa anh ta là Đông Tâm Tư, ngoài ra không nhớ gì khác, nhưng Đông Tâm Tư nhất định không phải đối thủ của anh ta.”

“Còn nói đến Đông Tâm Tư, tại sao ông ấy lại đặt thỏi vàng và gạch vàng ở một nơi như vậy, rồi lại mở ra nửa kia của hòn đảo vàng. Nếu nói rằng những người đã phát triển nửa kia của vàng. đảo trong nhiều năm để tìm ra lô vàng này, sau đó cách tiếp cận của họ đơn giản là không có ý nghĩa, bởi vì Đảo vàng ban đầu được phát triển bởi Liên đoàn Thương Minh.”

“Còn nữa, ai cũng biết sở hữu lô vàng này đủ mua một tiểu quốc, nhưng Tống gia nghĩ tại sao thay vì đụng vào vàng lại giấu hết đi?”

Lý Hải Tân cau mày khi nghe phân tích của Trình Uyên.

Anh ấy thậm chí còn không nghĩ về điều này.

“Cô đang nghi ngờ Lục Hải Xuyên?” Anh cẩn thận hỏi.

Trình Uyên lắc đầu: “Không phải chỉ có Lục Hải Xuyên, tôi đã nói tất cả mọi chuyện đều có lỗi với mọi người.”

“Từ khi tôi tiếp quản Tập đoàn Gia Đông, Long Thảm Vũ đã chống lại tôi, hay có thể nói là Long Gia đã chống lại tôi. Sau khi tôi ăn thịt Long Gia, Long Thảm Vũ không hề bị ảnh hưởng gì cả. Tôi biết được rằng anh ta đã một sự ủng hộ lớn hơn.”

“Tiêu Mục cũng xác nhận rằng người chống lưng cho anh ta là nhà họ Thâm, nhưng trong chiến dịch hàng hải đã chứng minh rằng anh ta chắc chắn không đứng sau nhà họ Thâm. Sau đó, trong bữa tiệc mừng tân chủ tịch Liên đoàn Thương Minh tỉnh Giang Bắc, có một vụ ám sát. Anh ấy đã được cứu. Có lúc tôi nghĩ anh ấy là thành viên của Hiệp hội Doanh nghiệp Bắc Kinh.”

“Nhưng sau đó có người nói với tôi rằng người đã cứu anh ấy là người nhà họ Ngụy, anh ấy đến đó vào đêm hôm đó, anh ấy

muốn chạm vào Lý Nham, anh trai của chủ tịch Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh, cho nên anh ấy không phải người của Doanh Doanh nhưng người nói hẳn là Người của nhà họ Ngụy, người thứ ba của nhà họ Ngụy bị bắt vì tham gia ám sát Đông Tâm Tư và được Giải Thương giải cứu. ”

“Hơn nữa, nhị thiếu gia nhà họ Ngụy ở trên thuyền, Long Thâm Vũ cũng không có đi gặp hẳn. Điều này không có ý nghĩa gì.”

“Cho nên, chính là người họ Ngụy đã cứu anh ta, người Thương Mạnh bảo vệ nhà họ Ngụy, và Long Thâm Vũ là người đã ám sát Lý Nham ở nhà người Thương Mạnh. Anh giải thích thế nào?”

Lý Hải Tân nghe xung quanh có chút choáng váng nên lắc đầu.

Trình Uyên tiếp tục: “Không ai biết Hoàng Đại Cường. Anh ấy đã ở trong nhà xác quá lâu và sẽ không được xem xét nghiêm túc. Chúng tôi đã bị tấn công trên đường trở về từ Đảo vàng. Chúng tôi đã gọi điện cho Hoàng Đại Cường để tìm một chiếc thuyền đón chúng tôi”. Nhưng tại sao Đạo Trưởng lại biết đường trở về của chúng ta, và ... và thời gian chính xác, đúng nơi chúng ta hạ cánh? ”

Lý Hải Tân sắc mặt thay đổi rõ rệt: “Ý của ngươi là trong đám người trên thuyền có phản ứng nội tâm mạnh mẽ?”

Trình Uyên gật đầu.

Lý Hải Tân do dự: “Có lẽ, có lẽ đó là những thành viên phi hành đoàn?”

“Không, vì không ai biết về Hoàng Đại Cường, người có thể đề cập đến con tàu mà anh ấy thuê, vì vậy để sắp xếp con tàu trước?” Trình Uyên giải thích.

Một lớp nghi ngờ, đầy trời.

Tất cả mọi thứ trên đời này đều có tác dụng nếu có nguyên nhân, nếu có nhân quả thì nhất định phải có nguyên nhân, họ chỉ nhìn thấy tác dụng của vật chất, hoặc thậm chí không nhìn

thấy tác dụng, nhưng họ không bao giờ nghĩ sâu sắc về nguyên nhân từ đâu.

Đây là điều chết người nhất.

“Chúng tôi đã bị theo dõi.” Trình Uyên trầm giọng nói,
“Chúng tôi cũng đã được thiết kế bởi những người khác.”

“Chủ nhân của ta đã Tiêu Viêm đạo nhân, bọn họ đều biết sự tồn tại của ta, tại sao lại như vậy?”

“Vợ tôi Bạch An Tương đột ngột được chuyển đến thủ đô. Tại sao lại thế này?”

“Từ khi Đạo Trưởng đoán được chúng ta ra khơi tìm vàng, hẳn không thể ngờ coi A Tùng là người ích kỷ, vậy tại sao không tự mình đi theo hẳn?”

“Lý Ngụy đã chết tôi đã thấy hết rồi, nhưng Vương Mĩ Lệ nói, dựa vào kỹ năng của Lý Ngụy, lẽ ra anh ta không bị giết bởi những phát súng ngẫu nhiên của kẻ địch, nhưng nếu anh ta không chết thì tại sao?”

Tùng người một, Lý Hải Tân không nói nên lời.

Đôi mắt của Trình Uyên trở nên sáng hơn.

Không phải bởi vì hắn đã đoán được nguyên nhân, ngược lại là không có đoán được cái gì, nhưng là hắn đã bắt đầu hoài nghi.

Tôi sợ bạn không biết những điều trên thế giới này, tôi sợ bạn không thể nghĩ ra. Chỉ cần bạn muốn nghĩ về mọi thứ, và bạn muốn tìm ra sự thật của vấn đề, Trình Uyên cảm thấy rằng không có gì mà bạn không thể làm được.

“Tôi đã từng nghĩ rằng kẻ thù của chúng tôi chỉ là số ít trên mặt nước, bao gồm cả Đạo Trưởng, Thẩm Hoa, và người anh em khó ưa của tôi.” Trình Uyên thở dài, “Nếu bây giờ nghĩ kỹ lại, e rằng nó nằm ngoài tầm tay của tôi. kỳ vọng. ước tính.”

Lý Hải Tân vỗ vai anh nghiêm túc nói: “Đừng lo lắng, chỉ cần em chưa chết, anh sẽ luôn giúp đỡ em đến cùng.”

Đôi khi Trình Uyên nghĩ, trên đường đi, có thể đã mất đi một điều gì đó, nhưng vẫn còn một điều cần biết ơn.

Anh ấy có tình yêu và tình bạn.

Và những người như Lý Hải Tân không coi anh ấy như một người lãnh đạo, ông chủ hay ông chủ, họ thực sự coi anh ấy như một người bạn.

Tuy nhiên, trong số những người này, đã xảy ra sự cố, khiến anh có chút không thể chấp nhận được.

“Vậy thì để Lục Hải Xuyên và một vài thuyền viên đi tàu cao tốc, không phải có chút mạo hiểm sao?” Lý Hải Tân chột nhận ra điều gì đó.

Trình Uyên lắc đầu: “Bởi vì hấn không chắc chắn, ta sẽ để hấn đi tàu cao tốc một mình. Đẳng này, thật sự là có chuyện, cũng không nguy hiểm đến an nguy của anh em chúng ta.”

“Nhưng có một số lượng lớn gạch vàng trên con tàu đó ...” Lý Hải Tân.

Trình Uyên lắc đầu: “Cô cho rằng anh ta quan tâm đến tiền bạc?”

“Đúng vậy, nếu tôi là anh ấy, tôi sẽ nôn khi gặp lại Jin Jin.” Lý Hải Tân gật đầu.

Lại là hai ngày một đêm nữa, khi màn đêm buông xuống, cuối cùng họ cũng trở lại thành phố Tân Dương.

Ngay khi họ chắt hết vàng lên xe, Trình Uyên vừa lên xe, thì một tờ giấy rơi xuống trước mặt anh.

Nhìn thấy mảnh giấy, mắt Trình Uyên chột nheo lại.

Chương 619

Chương 619

Trần Thành là người lái xe đến gặp họ, vì vậy Trần Thành đã lên xe tải và trực tiếp chụp một tờ giấy cho Trình Uyên.

“Kết quả xét nghiệm đã ra. Tôi không có quan hệ huyết thống với Chung Hân.” Trần Thành cười nói.

Thực ra, Trình Uyên biết rằng đối với Trần Thành, cười là cười lớn, dù sao thì anh ta, một kẻ giết người mặt lạnh, lại không thích cười.

Nhưng Trình Uyên không cười được, không những không cười được mà trong lòng còn “ú ớ!”.

Chung Hân không phải là em gái ruột của Trần Thành, tức là cơ hội trở thành em gái của Trần Thành cao hơn một chút. Bây giờ anh ấy gần như chắc chắn tám mươi đến chín mươi phần trăm.

Cho nên Trình Uyên rất vương vẩn, có nên nói cho Trần Thành biết không, nhưng nếu thật sự nói cho Trần Thành biết, rốt cuộc nên như thế nào?

“Em... trông không vui sao?” Trần Thành không khỏi hỏi khi thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trình Uyên.

Trình Uyên cười ra tiếng, nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn Trần Thành, giễu cợt nói: “Trông cậu rất vui vẻ.”

Nghe vậy, khuôn mặt già nua của Trần Thành đỏ bừng, bực bội nói: “Tôi rất vui vì ... Dù sao cũng không phải như cậu nghĩ.”

Trình Uyên nhún vai: “Tôi không nghĩ về bất cứ điều gì.”

“Anh đi đi, anh cũng lười nói chuyện với em.” Nói xong, Trần Thành chuẩn bị khởi động xe.

Nhưng lúc này, Trình Uyên đã đẩy cửa nhảy xuống xe, dùng ngón trỏ chỉ vào Trần Thành: “A ... một tên sát nhân mặt lạnh còn xấu hổ hơn cả cô gái nhỏ!”

“Tránh ra!” Trần Thành suýt chút nữa đã trực tiếp khởi động xe, òa chết Ah, may mà anh vẫn chống lại được.

Trình Uyên nhảy xuống xe, mở cửa thùng hàng, ra hiệu cho người đã có ý thức vào thùng hàng: “Đi ra.”

Có vẻ như mọi người phải cúi đầu dưới mái hiên, chưa kể, ở Đảo Vàng, Trình Uyên cũng đã cứu mạng cô.

Trình Uyên tóm lấy người nhảy ra khỏi xe và ném thẳng vào thùng sau.

“Bên trong ấm hơn một chút.” Trình Uyên nhẹ nói.

Tiêu Viêm hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang một bên, phớt lờ Trình Uyên.

Về phần Trần Thành, anh chỉ tò mò liếc nhìn một cái, cũng không nói nhiều, sau khi Trình Uyên vào trong xe, anh liền khởi động xe.

Các sách đều nói rằng có một mối liên hệ quy nạp nào đó giữa những người họ hàng với nhau, có vẻ như hầu hết các câu chuyện đều là lừa dối. Ban đầu, Trình Uyên nghĩ rằng nếu hai người họ nhận ra nhau, thì nút thắt của anh sẽ được tháo gỡ, và kết quả là anh sẽ yêu ai và yêu ai.

Nhưng rõ ràng, họ không hề quen biết nhau.

Trên đường trở về bệnh viện Long Đan, Trình Uyên nói với Trần Thành: “Trong số chúng tôi, kẻ mất của trưởng nhóm đã lọt vào mắt.”

Trần Thành đang lái xe khẽ nhíu mày: “Đã phát hiện ra là ai chưa?”

Anh biết rằng kể từ khi Trình Uyên nói với anh điều này, điều đó cho thấy Trình Uyên đã tin tưởng anh.

Trình Uyên lắc đầu: “Không.”

Khi họ đang nói chuyện, Tiêu Viêm chế nhạo và hỏi: “Nếu bí mật như vậy, hãy cho tôi biết rằng nó không thích hợp?”

Cả Trình Uyên và Trần Thành đều hơi giật mình, đặc biệt là Trình Uyên, dường như nhận ra Lý Hải Tân vẫn còn trên xe, không khỏi quay lại nhìn cô.

Đôi mắt với vẻ mặt kinh ngạc như mới nhận ra của Trình Uyên, cô có chút kinh ngạc khi Tiêu Viêm, nhưng ngay sau đó cô đã khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng như trước: “Còn nữa, anh đã đưa em đến Đảo vàng hai lần, để anh xem em đào vàng. tận mắt tôi, Trình Uyên, bạn đang khoe với tôi? ”

Trình Uyên định thần lại, mặc kệ mùi vị đó, mà chỉ tay về phía cô và nói với Trần Thành: “Trước hết, có thể loại trừ rằng cô ấy có một số phương tiện bí mật để liên lạc với thế giới bên ngoài, bởi vì lần này cô ấy đã đưa cô ấy đến đó, nhưng không có bất cứ điều gì xảy ra. ”

Trần Thành gật đầu đồng ý.

Vị Ương tức giận, mắt tròn mắt dẹt: Ủa, anh dám dẫn em đến đó, có phải muốn thử anh không?

Trong thực tế, đây thực sự không phải là trường hợp.

Lý do khiến Trình Uyên Tiêu Viêm là vì anh thực sự sợ khả năng giám sát tuyệt vời của Đạo Trưởng, anh sợ Đạo Trưởng sẽ tấn công cô khi anh đến Đảo vàng.

Không ngu ngốc, tôi nhanh chóng nghĩ ra khả năng này, nên sắc mặt anh ta nhẹ nhõm một hơi, không khỏi thở dài: “Trình Uyên, em có biết không? Đồi này em mệnh không trở thành anh hùng.”

“Vì tính cách quyết định tất cả.”

Anh hùng có tham vọng và tàn nhẫn, không soi mói bất cứ biện pháp nào để đạt được mục đích, nhưng anh hùng luôn có cái gọi là nhân từ của người phụ nữ, và mất đi sự công bình cho chính nghĩa nhỏ nhen.

Trình Uyên hoàn toàn không quan tâm đến chuyện này, quay đầu Tiêu Viêm cười: “Nói thật, những người như tôi chưa từng

nghĩ tới việc trở thành anh hùng, hướng chi là trước đây trở thành anh hùng.”

“Vậy thì tôi không hiểu, tại sao bạn lại tung tăng như vậy?”
Tingye không hiểu: “Vi bạn không muốn trở thành anh hùng, bạn không nên chạm vào lô vàng đó!”

Trình Uyên lại nhìn cô thật sâu như một con ốc.

Trần Thành nói: “Cô ấy biết quá nhiều, anh có muốn ...?”

Trình Uyên lắc đầu: “Chờ đã, đợi đã!”

Hãy ném trái khuôn mặt bị bôi đen bởi chúng.

Một lúc sau, Trình Uyên nói với Trần Thành: “Nghỉ một ngày, ngày một chúng ta gặp Lưu Ninh.”

“Ừ.” Trần Thành gật đầu.

Xe đến bệnh viện Long Đàm thì mọi người đã về hết, Trình Uyên nhờ Thời Sách tìm phòng cho Lục Hải Xuyên ở, sau đó Trình Uyên nói với Lục Hải Xuyên: “Tiền bối, anh tắm đi ngủ một giấc ngon lành nhé.” sẽ cử ai đó đến. Lấy một bộ quần áo cho bạn. Ngoài ra, bạn đã không trở lại hơn mười năm, và bạn có thể hơi xa lạ với thế giới này. Tôi sẽ sắp xếp để một người nào đó giới thiệu cho bạn tình hình hiện tại của tôi. Tôi sẽ nói chuyện với bạn khi tôi xong việc vào ngày mai. ”

Lục Hải Xuyên vội vàng cười gật đầu: “Mọi chuyện ... đều nghe người nói.”

Anh ấy đang cười, nhưng giọng vẫn hơi khô và không cười.

Sau đó, anh ta yêu cầu Hoàng Đại Cường đưa A Tùng đi và đưa anh ta vào “ngục tối” tạm thời.

Sau khi giải thích sự việc, anh và Trần Thành đã mang toàn bộ số vàng đến một nhà xác khác dưới lòng đất.

Sau khi làm tất cả những điều này, Trình Uyên xoay người và bỏ đi.

Trần Thành đương nhiên về nhà nghỉ ngơi.

Khi anh trở về nhà và lấy chìa khóa mở cửa, anh đã làm ồn hết mức có thể, dù sao thì cũng đã khuya và mọi người trong gia

đình đều đã ngủ, nhưng Chung Hân cuối cùng cũng bị đánh thức.

Nói thật ra, Trần Thành đột nhiên có gia đình, Trần Thành vẫn có chút không thoải mái, nhưng hôm nay biết được Chung Hân không phải em gái mình, hẳn liền yên tâm.

Chung Hân mặc một chiếc váy và bước ra ngoài với đôi mắt ngái ngủ và hỏi Trần Thành: “Tôi lấy cho bạn một tô mì nhé?”

Tạm biệt Chung Hân, Trần Thành không biết trong lòng là như thế nào, chỉ cảm thấy nhẹ nhõm, lắc đầu: “Không có, người ngủ tiếp đi.”

“Oh.”

Sau cuộc gặp mặt trực tiếp, Chung Hân trở về phòng.

Trạng thái này rất tự nhiên, như thể họ thực sự là một gia đình.

Lấy ra điều thuốc hút trong sân, ngồi trên ghế đầu, Trần Thành nhớ lại quá khứ mấy năm qua của mình, trong lòng tràn đầy xúc động.

Hút xong điều thuốc, anh ném tàn thuốc xuống đất giẫm nát, vừa đứng dậy định quay vào nhà, nhưng lại cau mày.

Anh chậm rãi xoay người, lại ngồi xổm trên mặt đất, nhặt một mẫu thuốc lá khác từ tàn thuốc đã vứt đi.

Đây là một nhãn hiệu thuốc lá khác, không ai trong nhóm của họ hút loại thuốc lá này, và tàn thuốc rất sạch, như thể chúng đã bị bỏ lại sau một thời gian

Chương 620

Chương 620

Trần Thành chợt nhớ ra những gì Trình Uyên đã nói trong xe: giữa chúng tôi, kẻ mắt của trưởng nhóm đã bị trợn lẩn.

Sau đó anh ấy có một dự cảm xấu.

Chung Hân không đi ngủ mà rót một cốc nước nóng cho Trần Thành, khi Trần Thành bước vào phòng khách, đưa cho anh: “Không đói sao?”

Trần Thành lắc đầu, giả bộ lãnh đạm hỏi: “Hôm nay có ai tới đây không?”

Chung Hân sắc mặt hơi thay đổi, nhưng ngay sau đó trở lại bình thường: “Không có.”

Hầu hết mọi người có thể không nhìn thấy những thay đổi tinh tế của cô ấy, nhưng Trần Thành, một kẻ giết người hàng đầu, có một cái nhìn sâu sắc và anh ấy đã nhận ra điều đó.

“Thôi, ngủ đi.” Trần Thành bình tĩnh nói.

Chung Hân gật đầu, quay người trở lại phòng.

Trần Thành không uống nước, đặt lại trên bàn, lấy điện thoại ra, do dự.

Một lúc sau, anh ta lại đặt điện thoại vào.

...

Đúng lúc này, Trình Uyên trở về nhà, nhưng lại nhận được một cuộc gọi khác.

“Ông chủ, ông đã về rồi.” Giọng của Mã Quân vọng qua điện thoại.

“Chà, mấy ngày nay có gì bất thường không?” Trình Uyên hỏi.

“Đúng vậy, Trần Thành đã đến thành phố Giang Bắc. Tôi không biết phải làm gì.” Mã Tuấn trả lời.

Trình Uyên gật đầu: “Được, tôi hiểu.”

Cúp điện thoại xong, anh cởi áo khoác, rón rén đi vào phòng rồi bật đèn trong phòng lên.

Căn phòng trống trải khiến anh cảm thấy cô đơn vô cớ.

Tôi châm một điếu thuốc, ngồi trên ghế sofa, và nghĩ về tất cả những điều đã xảy ra trong những ngày này, về những điều này, tất cả những điều bất thường.

Anh chợt nhận ra rằng bây giờ, sau một ngày bận rộn bên ngoài, anh thậm chí còn không có một cái đầu nóng bỏng khi anh về nhà. Đã cố gắng rất nhiều để gia đình hạnh phúc bên nhau, nhưng bây giờ?

“Chúng tôi đang hướng tới điều gì?”

Ngày hôm sau, Lý Hải Tân đến nhà Trình Uyên, Trình Uyên cay đắng hỏi anh.

Lý Hải Tân cau mày hỏi chuyện khác: “Ý anh là Trần Thành ...?”

“Không.” Trình Uyên lắc đầu: “Bây giờ, cậu và Trần Thành là hai người tôi tin tưởng nhất. Đừng nghi ngờ anh ấy.”

Lý Hải Tân giật mình, sau đó mỉm cười và nói: “Cảm ơn.”

“Được rồi, để xem Lão Lục đi.” Trình Uyên vỗ vai Lý Hải Tân nói rồi đứng dậy.

...

...

Trên đường đi, Lục Hải Xuyên không có biểu hiện gì dị thường, điều này khiến Trình Uyên nhẹ nhõm rất nhiều, nhưng một vị cao thủ như vậy, nếu để hấn sang một bên, quả thực là không hợp lý.

Sau khi trở về, Lý Hải Tân đã điều tra lại Lục Hải Xuyên và nói cho Trình Uyên biết kết quả điều tra chi tiết, kết quả cho

thấy đây chính xác là hình ảnh của Lục Hải Xuyên 20 năm trước, thậm chí cả vết sẹo sau tai cũng vậy.

“Chỉ là người lớn tuổi nhất trong chúng ta là Hoàng Đại Cường với tôi. Đừng nhắc đến Hoàng Đại Cường. Khi đó tôi chưa tròn hai mươi tuổi, và tôi không thể liên lạc với những người ở cấp độ này.” nói.

Khi đến nơi mà Thời Sách đã sắp xếp cho Lục Hải Xuyên, Trình Uyên cảm ơn Lục Hải Xuyên trước, sau đó gọi thợ cắt tóc quay lại cắt tóc.

Chưa kể, Lục Hải Xuyên hình như mới 30 tuổi, bị nhốt trong hang đã lâu, da dẻ trắng như tuyết chẳng khác gì anh rêu.

Nhưng vấn đề, sau khi trở về mới biết được năm hiện tại, Lục Hải Xuyên nói rằng mình đã gần sáu mươi.

Trình Uyên nghĩ đến chủ nhân Vân Dĩ Hà của mình, và không khỏi thở dài rằng một số người thực sự không thể đánh giá tuổi tác của họ bằng vẻ ngoài.

“Tiền bối Lục, anh không nhớ tại sao ngay từ đầu Tống lại nghĩ đến chuyện đó sao?”

Trình Uyên hỏi: “Nhưng theo tôi được biết, thực lực của Đông Tâm Tử rất khác so với anh. Anh ta không thể là đối thủ của anh.”

Lục Hải Xuyên lắc đầu: “Ta thật sự không nhớ được.”

Trình Uyên suy tư một chút, liền đẩy điện thoại di động cho Lục Hải Xuyên: “Tương lai lão gia có dự định gì không? Bất kể người có chuyện gì, trước tiên cầm cái điện thoại di động này buộc chặt thẻ tín dụng.” Hạn mức tín dụng đủ cho chi tiêu hàng ngày của ông già. ”

Lục Hải Xuyên vẫn lắc đầu: “Tôi không có kế hoạch. Tôi đã bị mắc kẹt hơn mười năm. Mười năm qua, thế giới bên ngoài đã thay đổi quá nhiều. Thời gian đã thay đổi. Không phải là thời đại của chúng ta nữa. Vì vậy, nếu như người không chán ghét ta, ta đi theo người trước làm vệ sĩ cho người, lão công còn có sức lực. ”

“Được rồi, việc này trước đi. Cô có thể nghỉ một ngày. Ngày mai tôi có việc phải làm. Nếu lão đại rảnh thì đi cùng tôi.”
Trình Uyên đề nghị.

“Tốt!” Lục Hải Xuyên mỉm cười.

Sau khi ra khỏi nơi ở của Lục Hải Xuyên và lên xe, Trình Uyên hỏi Lý Hải Tân, “Có gì bất thường không?”

“Ngoại hình của anh ấy không hợp với tuổi của anh ấy.” Lý Hải Tân suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Chà, đừng lo lắng về ngoại hình của mình, còn gì nữa?”
Trình Uyên.

Lý Hải Tân trầm ngâm: “Anh ta còn không thèm nhìn vào điện thoại mà bạn đẩy anh ta.”

“Điện thoại di động của mười năm trước rất khác so với bây giờ.” Trình Uyên gật đầu, “Có thể hiểu được.”

Lý Hải Tân lắc đầu và nói, “Nhưng, hơn một thập kỷ trước, điện thoại di động có hỗ trợ thanh toán trực tuyến không?”

Sau khi hỏi câu này, Trình Uyên và Lý Hải Tân đồng thời giật mình.

Đúng vậy, điện thoại di động đã không hỗ trợ thanh toán trực tuyến hơn mười năm trước, ngay cả thẻ tín dụng cũng không phải người, cho nên hẳn không ngạc nhiên khi điện thoại di động ràng buộc với thẻ ngân hàng sao?

Anh ấy không hỏi gì cả.

Điều này cho thấy điều gì?

“Có lẽ, chúng ta đã nghĩ quá nhiều.” Trình Uyên nói.

Lý Hải Tân cũng gật đầu: “Ta hy vọng, dù sao lão già này chỉ có thể coi như bom hẹn giờ, nên cẩn thận.”

“Đồng ý!”

...

...

Buổi trưa, trường tiểu học Xinh Xinh tan học, học sinh xách cặp ra khỏi cổng trường như thủy triều.

Trần Phi Vũ mừng rỡ chạy ra, từ xa nhìn thấy Trần Thành đang đứng bên kia đường liền chạy thẳng tới.

“Ba, sao hôm nay ba lại đón con vậy mẹ?”

Có điều, bạn đã có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, và bạn sẽ quen với lần thứ hai.

Giống như Trần Phi Vũ, anh ấy đã đổi biệt danh của mình thành bố của Trần Thành theo họ của Trần Thành, lúc đầu anh ấy vẫn còn hơi đơ, nhưng bây giờ anh ấy càng ngày càng suôn sẻ hơn.

Tất nhiên, khi anh ấy gọi là mẹ của Chung Hân, một đám mây đỏ sẽ luôn xuất hiện trên khuôn mặt của Trần Thành.

“Hôm nay tôi khỏe.” Trần Thành nói.

Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, vẫn là tính tình trẻ con, Trần Phi Vũ sờ sờ bụng của mình: “Ba, con đói rồi.”

“Ồ, anh đưa em đi ăn mì.” Trần Thành.

“Nhưng nếu con ăn ở ngoài, mẹ sẽ không vui, đúng không?” Trần Phi Vũ hỏi.

Trần Thành nhướn mày: “Tại sao?”

“Tôi không biết. Tôi chỉ nghĩ rằng mẹ đang đợi chúng tôi ở nhà. Nếu chúng tôi không trở lại ăn cơm, mẹ sẽ không vui.” Trần Phi Vũ nói khi anh vừa đi vừa làm tăng thêm một số lo lắng cho sự non nớt của cô. lông mày.

Trần Thành hơi giật mình nhúu mày.

Một lúc sau: “Được rồi, chúng ta về nhà ăn cơm đi.”

“Ừ!” Trần Phi Vũ.

Trên đường trở về, Trần Thành đột nhiên hỏi: “Gần đây có người lạ nào đến đây không?”

Trần Phi Vũ trước tiên lắc đầu, sau đó đột nhiên gật đầu: “Tôi hôm qua đi tiểu, nghe thấy mẹ nói chuyện với người nào đó.”

Chương 621

Chương 621

Và bên kia.

Trình Uyên đưa Lý Hải Tân, Thời Sách, Bạch Long, Vương Tử Yên, Hoàng Đại Cường và những người khác đến nhà xác dưới lòng đất, và gọi một bàn gồm các món ngon từ núi và biển.

Quả thực, cái ngon cái bàn như vậy trong nhà xác cũng không đẹp mắt. Nhưng sẽ có những danh sách đặc biệt cho bất cứ thứ gì, ví dụ như một người đang đói, huống chi là bỏ vào nhà xác, thậm chí nếu có cùi chỏ trong nhà vệ sinh, anh ta có thể sẽ nhặt nó ra và lau sạch.

Vì vậy, những người này, họ chịu đựng tâm lý không thoải mái, thỏa mãn mong muốn được nói ra.

A Tùng bị mắc kẹt trên ghế và bế lên bàn, anh nhìn những người này ngấu nghiến họ, nghĩ thấy mùi thịt, cổ họng anh lúc nào cũng lặn tặn, và mắt anh gần như rơi xuống bàn ăn, tôi đoán là mình đã nuốt vài miếng kg nước bọt.

Thật khó cho thằng nhóc này, dù sao thì ba ngày hai đêm từ Đảo vàng đến giờ nó chưa ăn gì.

“Có muốn đánh tôi không?” A Tùng chịu không nổi, khó chịu: “Nói lấp có được không?”

“Chà, thơm quá!” Thời Sách trái tim nói, lộ ra vẻ thích thú.

“Ahhhhh” A Tùng gần như phát điên bởi họ, mắt anh đỏ hoe.

“Cạch” một cái chân gà rơi xuống bàn trước mặt A Tùng, mắt A Tùng chột sáng lên, anh vươn cổ định với lấy, nhưng mỗi lần dùng sức thì nó chỉ cách vài cm.

Vì vậy, cậu cố gắng bú liếm, đong đưa lưng tung tới lui, há miệng rồi lại vươn tay về phía trước, thấy cậu sắp đạt rồi,

Trình Uyên đưa tay cầm lấy đùi gà, lùi về phía sau hai phân.

A Tùng thật ngu ngốc, anh ta đột nhiên nổi giận, hét lên:

“Trình Uyên, tôi đang đụ tổ tiên của anh!”

“Bốp!” Với một cái tát vào mặt, Trình Uyên nhàn nhạt nói khi đang xử lý món bánh xèo và vịt cuộn, “Nói gì thì nói, nếu tôi nói ra, tôi sẽ ăn miếng trả miếng.”

“Tôi chết tiệt... à, bạn hỏi đi!” A Tùng nói trong bất lực.

“Người vị Đạo sư huynh là huynh đệ?” Trình Uyên hỏi.

A Tùng vội vàng gật đầu, không chút do dự đáp: “Đúng vậy, Đạo gia là đại ca của chúng ta, ta là đệ tử thiếu gia, cố gắng làm em gái út của chúng ta đệ ngũ.”

“Ai là chủ nhân của cậu?” Trình Uyên hỏi lại.

A Tùng choáng váng.

Khi Trình Uyên quay đầu lại nhìn anh, sắc mặt anh tái nhợt hơn, nhưng miệng đột nhiên khép lại, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

Anh lắc đầu, mạnh miệng.

Trình Uyên cau mày.

So với bữa ăn ngon, hấn thà đói còn hơn nói chủ nhân là ai, có thể thấy được lúc này có người hay vật lớn hơn thứ hấn cần, càng thêm uy hiếp hấn, hấn dám Đừng nói.

Vì Trình Uyên muốn biết quá nhiều nên cậu không vương bận với anh ta về một vấn đề nào đó.

“Daoist kẻ mắt bên cạnh tôi, đúng không?” Trình Uyên hỏi lại.

A Tùng chậm rãi ngẩng đầu, vẻ sợ hãi trong mắt cũng bớt đi một chút, sau đó vẻ mặt mờ mịt gật đầu: “Ừ ... Ừ!”

“Ai vậy?” Trình Uyên hỏi lại.

A Tùng lắc đầu: “Ta không biết, ta thật sự không biết, ta chỉ là bị tiền bối bắt tạm thời giúp hấn.”

Trình Uyên và Lý Hải Tân nhìn nhau. Đánh giá về màn trình diễn của A Tùng, anh chàng này dường như không nói dối.

Tuy nhiên, có một điều chắc chắn rằng, suy đoán trước đó của Trình Uyên là đúng, giữa họ đã có người trong cuộc.

Sau đó, Trình Uyên hỏi thêm một số câu hỏi, một số A Tùng trả lời nhưng không có tác dụng thực chất, một số không dám trả lời, và một số hoàn toàn không biết.

Có thể thấy, trình độ của anh ta kém xa Đạo Trường, thậm chí còn kém hơn cả Tiêu Viêm.

Cầm lên một cái bánh bao hấp, vồ về trước mặt A Tùng thay chân gà: “Ăn cái này.”

“Nima của tôi ...!” A Tùng gằn như khóc.

...

...

Sau khi ăn xong, họ rời khỏi nhà xác, trong khi A Tùng tiếp tục bị nhốt bởi Hoàng Đại Cường.

“Ngoài việc xác nhận một trong những suy đoán của anh, chúng tôi không thu được bất kỳ manh mối nào.” Lý Hải Tân thở dài.

Trình Uyên gật đầu: “Giữa chúng ta có một kẻ hiệp dâm. A Tùng không nói, có thể là không biết, nhưng cũng có thể là do không dám nói. Một trong những nguyên nhân có thể là do lai lịch của người kia.” quá mạnh, hoặc

“Hoặc, tên xã hội đen này là một trong số ít người trong chúng ta.” Vương tử Yên nói đột ngột.

Vì vậy, ông lớn đã im lặng.

Trình Uyên ánh mắt quét qua trước mặt mọi người, sau đó lắc đầu, đột nhiên nở nụ cười: “Không sai, nếu là một người trong số các người, có quá nhiều cơ hội trực tiếp giết ta.”

“Nếu là người làm ta khó chịu hơn là giết ta, ta thà rằng tin người khác.”

Mọi người đều rất xúc động.

Bạch Long Thời Sách Vương tử Yên Lý Hải Tân, họ đã luôn theo sát Trình Uyên, và họ cũng là một số người thân tín nhất

của Trình Uyên Tất nhiên, ngoài việc Bạch Long và Vương tử Yên được Lý Lan Oanh cử đến Trình Uyên, anh không có lý do gì để nghi ngờ một trong số họ. bất cứ ai.

“Đừng nghĩ nữa. Ngày mai tôi sẽ đến thành phố Giang Bắc. Anh Lý tiếp tục ngồi trong trấn. Vậy thì hai người sẽ đi cùng tôi. À tiện thể gọi điện thoại cho Trần Thành.” Trình Uyên nói.

Vài người lần lượt gật đầu.

“Xin Yue, báo cáo tình hình của Lưu Trữ.”

“Được!” Vương Tín Tư gật đầu, sau đó nói: “Theo như lời của giám đốc kinh doanh tôi gửi trước, Thần Hoa đã liên hệ với Lưu Trữ và hứa với Lưu Trữ một số điều kiện, Lưu Trữ cũng đồng ý nhượng dự án cho Thần Hoa. Vì vậy, cuộc đấu thầu trong vài ngày tới rất có thể sẽ chỉ là một đoạn phim cắt cảnh.”

Trình Uyên gật đầu cười nhẹ: “Chắc tôi có thể đoán được Thần Hoa đưa ra điều kiện gì cho Lưu Trữ.”

Lý Hải Tân đột nhiên nghiêng người, nhỏ giọng hỏi: “Vậy chúng ta chuẩn bị đi?”

Trình Uyên lắc đầu: “Tôi biết anh đang ám chỉ đến lô vàng đó, nhưng tạm thời tôi chưa nghĩ tới, có nghĩa là trong đó có vấn đề. Chúng ta không thể mạo hiểm. Vàng sẽ không.” di chuyển, tích hợp quỹ nhóm và liên hệ với một số công ty lớn ở thành phố Tân Dương. Ngân hàng, chúng tôi cố gắng huy động tất cả các quỹ hiện có. ”

“Đã hiểu.” Lý Hải Tân.

Trình Uyên nhướn mày: “Tôi có một loại cảm khác khác lạ. Tôi luôn cảm thấy trong quá trình đấu thầu mảnh đất này sẽ có rất nhiều bí mật mà chúng ta không thể hiểu và đoán được tai họa ử bên trong. ”

...

...

vào ban đêm.

Trần Thành đi tắm, thay quần áo chuẩn bị đi ra ngoài.

Chung Hân chạy vào hỏi: “Muộn như vậy rồi mà anh vẫn đi chơi à?”

Trần Thành cười với cô: “Ngày mai Trình Uyên sẽ đến thành phố Giang Bắc làm việc vặt. Tối nay tôi về trước ở chung với anh ấy. Đi ngủ sớm đi.”

Chung Hân lặng lẽ gật đầu.

Khi Trần Thành đi ra ngoài, cô đột nhiên ngẩng đầu nói với Trần Thành: “Cẩn thận một chút, em sẽ đợi anh!”

Khi nghe đến câu này, tôi đang đợi anh lần nữa, thân thể Trần Thành chấn động, anh chợt nhớ tới lời vị đội trưởng năm xưa đã nói với mình.

Tôi không khỏi âm ức trong lòng.

Sau đó anh ta mở cửa và đi ra ngoài.

Vừa đến nhà Trình Uyên, Trần Thành đột nhiên nhảy vào bóng tối.

Ăn thân là thứ hãn giới nhất, nếu hãn muốn cố tình trốn, ta tin rằng trên đời này rất ít người có thể tìm được hãn.

Lợi dụng đêm tối, Trần Thành quay lại cửa.

Anh lặng lẽ ẩn mình trong bóng tối.

Anh ta đang chờ đợi!

Sau khoảng nửa giờ, đột nhiên ...

Chương 622

Chương 622

Từ trong bóng tối cũng xuất hiện một bóng người, sau đó lật người đi vào bức tường sân của nhà Trần Thành.

Trần Thành ánh mắt ngưng tụ đột nhiên.

Hắn không dám do dự, duỗi tay phóng đi.

Cái gọi là bắt kẻ trộm, bắt kẻ bản, bắt kẻ phản bội, bắt đoi, có lý mà nói Trần Thành nên đợi một lát rồi mới đi, nhưng có quá nhiều yếu tố bất trắc ảnh hưởng đến tâm trí của hắn, và hắn có thể không giúp đỡ nhưng do dự.

Là một cựu sát thủ, lấy sự tàn nhẫn là tiêu chí cơ bản, Trần Thành bình tĩnh phân tích và phán đoán tình hình, nhưng từ khi bắt đầu quan tâm, anh ta đã hoàn toàn thay đổi.

Khi Trần Thành lật qua bức tường sân, thanh trường kiếm của anh ta đã lộ ra, và anh ta tình cờ nhìn thấy bóng đen đang đứng ở giữa sân, và Chung Hân cũng tình cờ đi ra từ phòng khách.

Chung Hân giật mình.

Bóng đen dường như cũng ngạc nhiên, liền xoay người bước ra khỏi bức tường sân, bỏ chạy.

Trần Thành liếc nhìn Chung Hân, không chút do dự quay đầu đuổi theo.

Nhưng đôi mắt của Chung Hân mở to, cô ấy nhìn vào bóng lưng đang rời đi của Trần Thành với vẻ không tin nổi, nước da của cô ấy bắt đầu tái đi, và cơ thể cô ấy bắt đầu run lên, một lúc lâu sau, cô ấy mới tỉnh dậy và vội vã trở về phòng.

...

Tốc độ của bóng đen rất nhanh, Trần Thành tốc độ cũng không chậm, hai người phi nước đại trong đêm đen.

Có một lùm cây ăn quả phía sau Làng Tam Thạch Thôn, và bóng đen lao vào lùm cây, theo sau là Trần Thành.

Trong bóng tối, trong rừng cây, nếu một người muốn trốn cũng rất khó tìm, nhất là mặt trăng chỉ cách một chiếc răng như bây giờ, chưa kể không nhìn thấy ngón tay, tầm nhìn bị cản trở rất nhiều. .

Do đó, bóng đen đã biến mất ngay khi bước vào khu rừng trái cây.

Trần Thành cũng dừng lại.

Nếu là người thường, thật sự có thể đuổi người đi, nhưng Trần Thành sẽ không, bởi vì hắn đối với loại bóng tối này so với ai khác đều cảm thấy thoải mái.

Sau khi hít một hơi nặng nề, Trần Thành nín thở, trường kiếm ở phía sau, bước chân cúi người về phía trước khiến tiếng gió va vào lá trở nên rõ ràng.

Nhưng có tiếng thở hỗn hển trong tiếng gió.

Nếu một người tiếp tục chạy về phía trước, chuyển động sẽ rất lớn và mục tiêu sẽ hiển nhiên, vì vậy Trần Thành dự kiến rằng bóng đen này phải đang nấp sau hoặc trên một cái cây.

Nhưng chạy mạnh sẽ khiến hơi thở của anh ấy dày hơn, dù cố gắng hết sức kiểm soát thì anh ấy cũng chỉ có thể không thở mạnh, tuy nhiên tiếng thở dày hơn một chút là đủ với Trần Thành.

Với một cây đại kiếm trên tay, anh ta bước đi chậm rãi, và hướng anh ta đi đến là một cây lê cong queo.

“Người là ai?” Trần Thành lạnh lùng hỏi khi đi tới cây lê.

Không ai đáp lại.

Nhưng Trần Thành tin chắc đối phương đang nấp sau gốc cây này, nên lại nói: “Trong bóng tối, người không thể trốn thoát.”

“Hừ!” Một trận gió mạnh đập vào mặt, đao quang giống nhau lóe lên.

Từ sau thân cây, một con dao bay ra.

Mã tấu của Trần Thành vội vàng vẫy “dingdong!” Một tiếng giòn tan, hai con dao giao nhau, mã tấu của đối phương trực tiếp gãy làm hai.

“Giúp tôi với!” Đột nhiên, người đứng sau thân cây hét lên.

Nghe thấy thanh âm, Trần Thành sửng sốt, lúc này mới phát giác có rất nhiều tiếng gió.

Ngay sau đó, một tá người xuất hiện xung quanh anh ta.

Một tá người mặc đồ đen.

...

...

mặt khác.

Sau khi nhận được tin tức, Bạch Long béo mạp Trình Uyên cũng vội vàng chạy đến đây.

Trong bệnh viện Long Đàm, năm chiếc ô tô cũng lái ra, trên xe là tổ chức Long Uyển do Vương Mĩ Lệ cầm đầu, từ thành phố Tân Dương lao tới Rừng cây ăn quả ở làng Tam Thạch Thôn.

Ngay khi Trình Uyên và những người khác đến bên ngoài khu rừng trái cây.

“Bùm bùm...!”

Đột nhiên vài tiếng súng vang lên trong rừng cây ăn quả.

Trình Uyên đang định lao vào thì choáng váng.

Bạch Long và Cô Béo cũng dừng lại, cả ba nhìn nhau, và sau đó họ đều nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt nhau.

Loại hoảng sợ này không phải vì bọn họ sợ bên kia có súng, mà là vì sợ Trần Thành gặp nguy hiểm.

Không dám ở lại nữa, ba người không đợi Vương Mĩ Lệ và những người khác, xông thẳng vào rừng trái cây.

Sau khi soi đèn pin, Trình Uyên nhìn thấy ba xác chết bị đại đao chém đứt cổ nằm cách đó không xa, không khí nồng nặc mùi thuốc súng và máu.

Ba người bọn họ vẻ mặt trịnh trọng tiếp tục đi về phía trước.

Họ nhìn thấy Trần Thành đang ngồi trên mặt đất sau một cái cây.

Trần Thành hai mắt mở trừng trừng, trên bụng và chân đều chảy ra máu, trong miệng vẫn còn ngậm điều thuốc chưa châm, hình như hắn vừa mới bỏ vào miệng.

Trình Uyên vội vàng chạy tới đỡ anh dậy: “Anh Dong, cố lên, cố lên!”

Anh hoàn toàn bối rối.

Hình bóng của Lý Ngụy đã từng xuất hiện trong tâm trí Trình Uyên, lúc này đang dần trùng xuống với Trần Thành, trong đầu anh hiện lên một linh cảm xấu.

“Gọi xe!” Anh gọi lại Bạch Long.

Trần Thành chớp mắt, lồng ngực dao động kịch liệt, nói: “Người đi rồi!”

Trình Uyên lắc đầu: “Người chạy không được, chạy không được, sư tôn cũng không thể chạy tới. Đông sư huynh đừng nghĩ tới chuyện này, cứ giao cho ta.”

Trần Thành nhếch miệng cười: “Chết tiệt, bất cẩn, không ngờ hàng này lại có súng.”

“Đừng lo lắng, người không thể chết, người đã bỏ lỡ điếm.”

Nghe thấy những gì Trần Thành nói, Trình Uyên không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng anh vẫn đang chảy máu, vì vậy Trình Uyên vẫn không dám sơ suất: “Xe cấp cứu đến quá muộn, gọi Vương Mĩ Lệ và các những người khác để xem họ đang ở đâu!”

Không mất nhiều thời gian, năm chiếc xe ô tô chạy vào rừng cây ăn quả.

Một nhóm người mặc đồ đen lao ra khỏi xe, đứng đầu là Vương Mĩ Lệ.

Sau khi nhìn thấy tình hình hiện trường, Vương Mễ Bối không nói gì, cùng Trần Thành chạy đi trên lưng, chào hỏi mấy người: “Mau, trở lại bệnh viện!”

Những người khác đang bảo vệ phía của Trình Uyên.

Trình Uyên lạnh lùng liếc nhìn ba thi thể nằm trên mặt đất, ra lệnh cho người mặc đồ đen: “Mang về.”

“Đúng!”

Ba thi thể cũng đã được vận chuyển trở lại bệnh viện Long Đàn.

Trong phòng phẫu thuật của bệnh viện Long Đàn, Trình Uyên đi đi lại lại một cách khó chịu, mắt đỏ hoe.

Trong lúc đó, Bạch Long an ủi: “Đừng lo lắng, bác sĩ cũng nói, nếu không có điểm gì, Trần Thành sẽ không chết.”

Trình Uyên gật đầu, nói vậy nhưng cậu vẫn chưa thể bình tĩnh lại hoàn toàn.

Bài học chính học được từ Lý Ngụy, Trình Uyên thực sự sợ hãi.

Anh sợ rằng những người khác sẽ chết vì anh.

“Nhà của Trần Thành...?” Vương Mĩ Lệ bước tới và hỏi.

Trình Uyên lắc đầu, “Rạng sáng thì nói chuyện, buổi tối bọn họ đều đã ngủ.”

“Ừm, tôi hiểu rồi, tôi đã cử người canh cửa.” Vương Mĩ Lệ gật đầu và đáp lại.

Lúc này, Từ Đầu Trọc cũng vội vàng chạy tới.

“Ông chủ, tôi đã phát hiện ra ba người đó là thuộc hạ của Hoàng Tam ở thành phố Tân Đài Bắc.” Tên đầu trọc chửi rủa, “Mẹ kiếp, bọn côn đồ thành phố Đài Bắc mới đến thành phố Tân Dương của chúng ta để gây rối.”

Nghe vậy, vẻ mặt Trình Uyên nghiêm nghị.

Vẻ mặt của hắn càng lúc càng lạnh: “Vương sư huynh, thu hết mọi người, mạnh mẽ chạy tới, đem sức mạnh của Hoàng Tam giao cho ta, đem người khác giao cho ta.”

Khi nói lời này, anh ta có chút ngiên răng, giọng điệu lạnh như băng, đầy sát ý.

Với những chuyên gia như Vương Mĩ Lệ, và một số tên khốn ở phía bên kia, mọi chuyện không nên quá đơn giản.

Vương Mĩ Lệ gật đầu và hỏi, “Chết hay sống.”

“Hoàng Tam muốn sống, người khác dám ngăn cản ...” Trình Uyên nheo mắt nói: “Tùy tâm trạng của anh!”

Chương 623

Chương 623

Quán bar Hắc Kim Cương ở thành phố Tân Đài Bắc.

Trong một căn phòng riêng tối tăm, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, trần truồng đang quấn lấy một người phụ nữ mặc y phục giống nhau, một cử động nào đó dường như sắp kết thúc.

“Ôm!”

Có một sự rung động nhanh chóng từ điện thoại di động đặt trên bàn cà phê, và người đàn ông duỗi cánh tay ra, không tình nguyện cầm điện thoại di động lên và đưa lên tai.

Anh dường như không lo lắng rằng một giọng nói trầm cảm nào đó sẽ được nghe thấy bởi người ở đầu dây bên kia.

“Này, tôi đã nói là ông chủ, chúng ta không thể gọi lần khác được không? Tôi vẫn chưa ném những hạt giống chết tiệt ra ngoài.”

Bên kia điện thoại, anh ta dường như không để ý đến sự đùa giỡn của người đàn ông, hừ lạnh một tiếng, “Hoàng Tam, con của anh có chuyện gì vậy? Anh không nói cho em biết, anh không làm được sao?”

Người đàn ông đó chính là Hoàng Tam, cong môi cười nói: “Ông chủ, cậu quá can đảm. Vì cậu muốn lên tàu lớn ở thủ đô, tôi sẽ giúp cậu giết một người Trình Uyên. Cậu nên vui vẻ đi.” Bởi vì bạn có thể hào phóng tặng cho gia đình Thẩm một món quà chào đón. ”

“Đánh rắm!” Đầu bên kia điện thoại đột nhiên tức giận nói: “Vậy thì anh hiểu rồi à?”

Hoàng Tam gạt người phụ nữ đang xin xỏ sang một bên, lật người ngồi dậy, châm một điếu thuốc, gác chân lên bàn cà phê, tỏ vẻ thờ ơ: “Ý tưởng hơi gian trá. Nó đã thủ tiêu ba anh em

tôi, may mà , Gou Liu nói rằng anh ấy đã bắn năm phát súng vào ý tưởng, ít nhất là ba phát súng, và ý tưởng đó không được chết hoặc tàn phế. ”

“Fuck!” Có một tiếng gầm giống như cảm thán: “Ba người chết ở đâu?”

“Ta chết rồi, người còn quan tâm ba người đó làm gì? Đều là tiểu nhân.” Hoàng Tam lãnh đạm nói.

Đầu dây bên kia im lặng.

“Xin chào?” Sau một hồi đợi, Hoàng Tam thấy bên kia yên lặng, không khởi khó chịu: “Tôi nói ông chủ, nếu ông không có việc gì, tôi có thể cúp máy. 300 hiệp không phải. ở đây.”

Nói xong phải cúp điện thoại.

Nhưng ở đầu dây bên kia lại có tiếng thở dài: “Hoàng Tam, nếu có thể thì trốn đi. Thực sự là không thể đến các tỉnh khác trốn.”

“Ý anh là gì?” Hoàng Tam giật mình.

“Ồ!” Bên kia thở dài: “Nếu người giết người của Trình Uyên, rồi dùng đũa đốt hiện trường thì không sao, nhưng người đã để lại cho hắn một lỗ hổng lớn như vậy.”

“Để lại khuyết điểm có chuyện gì sao?” Hoàng Tam cười khinh thường: “Hắn là thương nhân có thể tìm được ta? Hừ, còn có thể tìm được ta, hắn còn có thể làm gì? Ta cứ nói đi, những người này từ lâu đã không còn làm loạn nữa.” với tôi. Tôi không biết anh ta có thể làm gì tôi. Hơn nữa, ngay cả khi anh ta muốn làm với tôi, tôi cũng không nhất thiết phải sợ anh ta ”.

“Đừng quên, thành phố Tân Đài Bắc là địa bàn của tôi. Nếu tôi không rời thành phố Tân Bắc, ai dám động tôi? Ai có thể dời tôi đi lần nữa?”

“Ông chủ, ông, mọi thứ đều tốt, nhưng cái này quá can đảm.”

“Hoàng Tam.” Giọng nói đầu dây bên kia dần trở nên lạnh lùng: “Cô cho rằng anh ta Trình Uyên nói tiếng phổ thông với cô sao? Không bằng chứng thì tôi không làm gì được cô?”

“Không tin. Ở trong mắt anh ta, cô không là gì cả. Đừng quên, Phương Thanh Yến nhà họ Phương đã chết trong tay anh ta.”

“Trên đường gặp phải loại chuyện này, có thể sẽ tìm được người trung gian thương lượng điều khoản, lợi hại, đường cái chính thức sẽ cho người biết chừng cứ.”

“Nhưng anh ấy Trình Uyên không phải là chính thức cũng không phải của anh. Càng là người như vậy, càng đáng sợ!”

“Bởi vì hắn không có điểm mấu chốt!”

“Ngoài ra, nếu bạn nhất quyết không nghe tôi nói, thì bạn có thể xóa nhật ký cuộc gọi của chúng tôi và chặn tên của tôi.”

“Tao không muốn chết với mày!”

Đầu bên kia điện thoại, Hoàng Tam giật mình, ngay cả nhịp tim cũng bắt đầu tăng tốc: “Không, đâu...”

“Dudu ...” Điện thoại đằng kia cúp máy trước khi nói xong.

“Fuck!” Hoàng Tam, người bị khiển trách, không thể không đập điện thoại của mình ra từng mảnh.

Một bàn tay ngọc mảnh khảnh leo lên ngực Hoàng Tam, nữ nhân phía sau thở phì phò như xanh: “Anh San sao vậy, sao vẫn lộng như vậy?”

Hoàng Tam hừ lạnh một tiếng: “Không phải chỉ có mấy tên làm ăn đê tiện lúc nào cũng rụt rè như đứa trẻ bé hẩn. Cho ta đi trốn? Hắn còn không có hỏi ta Hoàng Tam là ai.”

“Trình Uyên? Haha, một cậu bé tuổi đôi mươi đầy lông lá mà trong mắt tôi còn không được coi là cái rắm. Cậu ấy tưởng tôi sẽ sợ cái kiêu con trai rậm lông này sao?”

Ôm nữ nhân vào lòng, Hoàng Tam phun ra khói thuốc trong miệng, cười nhạo: “Đã thế này, ta sẽ cho hắn nhìn xem Hoàng Tam thực lực như thế nào. Khi ta lấy người tiểu tiên nữ, ta sẽ đích thân đưa.” các anh em., Hãy đến thành phố Tân Dương, và mang đi đứa trẻ nhỏ như Trình Uyên. ”

Vừa nói anh vừa đưa bàn tay thô to của mình ra bóp mạnh người phụ nữ một cái.

“Ôi, đáng ghét!” Người phụ nữ thốt lên.

Lời cảm thán về cuộc sống này ngay lập tức khơi dậy mong muốn tiếp tục chiến đấu của Hoàng Tam, lật người và đè người phụ nữ dưới quyền anh ta.

Đúng lúc này, nhanh chóng có tiếng gõ cửa.

“Anh ba không ngoan!” Em trai của Hoàng Tam hoảng sợ hét lên ngoài cửa: “Chúng ta... chúng ta ba nơi đồng thời bị đập phá, còn rất nhiều em trai đều bị bỏ rơi!

Nghe đến đây, Hoàng Tam đột nhiên ngồi bật dậy.

...

...

Vào lúc này, tại bệnh viện Long Đàn ở thành phố Tân Dương.

Bên ngoài phòng mổ, Chung Hân vội vàng chạy tới, trên mặt lộ vẻ lo lắng, cô nhìn thấy Trình thị vội hỏi: “Đại ca Trình, anh Dong ...?”

Trình Uyên trừng mắt nhìn Thời Sách, Thời Sách vội lắc đầu: “Đừng nhìn tôi, tôi không nói gì cả.”

Chung Hân cũng nói nhanh: “Không ai nói với tôi rằng tôi đã tự chạy.”

Điều này cho thấy trực giác của người phụ nữ thực sự là một chức năng đặc biệt khó tin.

Lúc này, đèn trong phòng mổ vụt tắt.

Một bác sĩ bước ra khỏi phòng mổ và tháo mặt nạ.

Một nhóm người vây quanh, Trình Uyên vội hỏi: “Anh Xu, thế nào rồi?”

Từ Chuẩn thở phào nhẹ nhõm: “Không có nguy hiểm đến tính mạng, mấy tháng nay, ta sợ là không thể xuống giường.”

Nghe đến đây, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Trình Uyên quay sang Chung Hân và nói, “Hãy chăm sóc anh ấy.”

Chung Hân nặng nề gật đầu.

Ngay sau đó, Trình Uyên và Chung Hân đi ngang qua, bước ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Gọi mọi người đến thành phố Tân Đài Bắc!”

Bạch Long Thời Sách và những người khác vội vàng đi theo sau.

“Đại ca, không phải bọn họ đã đi rồi sao, Lão Vương?”

Trình Uyên lắc đầu: “Tôi đã đổi ý.”

“Hả?” Thời Sách.

“Tôi muốn khiến toàn bộ Tân Đài Bắc phải run sợ! Tôi muốn bọn họ biết rằng nếu tôi dám động đến anh trai Trình Uyên của tôi, sẽ chỉ có một kết cục!”

sau đó.

Thêm một chục xe nữa chạy về thành phố Tân Đài Bắc vào đêm hôm đó.

Sau khi họ rời đi, Trần Thành cũng được đưa từ phòng phẫu thuật đến khu phòng sang trọng, với Chung Hân bảo vệ anh ta.

Trần Thành thức dậy ngay trước bình minh.

Khi anh từ từ mở mí mắt, điều đầu tiên đập vào mắt anh là Chung Hân, người đang ngủ gật bên cạnh.

Tàn thuốc trong sân, người đàn ông mặc đồ đen đến thăm vào lúc đêm khuya, và vòng vây của anh ta trong rừng cây không khỏi hiện lên trong tâm trí anh.

Anh không thể tin được, và anh cũng không muốn tin vào điều đó.

Lúc này, Chung Hân dường như nhận ra rằng cô đang ngủ trưa, và nhanh chóng gượng ngồi thẳng dậy và mở to mắt.

Chương 624

Chương 624

Nhìn Trần Thành, phát hiện hai mắt cậu vẫn nhắm nghiền, trên trán còn có vài hạt mồ hôi, vì vậy Chung Hân lấy khăn ẩm, giúp cậu cẩn thận lau mồ hôi trên trán.

Sau khi làm xong, cô ấy nắm tay Trần Thành, nhẹ nhàng nói: “Anh Trần, bác sĩ nói anh sẽ khỏe lại.”

“Anh sẽ đợi em, anh sẽ đợi em khỏe lại.”

Câu nói anh đang đợi em khiến trái tim Trần Thành chột run lên.

Anh bắt đầu dao động.

Anh không muốn tin rằng kẻ phản bội mà Trình Uyên nói là Chung Hân. Tuy rằng tận mắt nhìn thấy, nhưng ... hấn lần đầu tiên không muốn đổi mặt.

Đôi tay nhỏ bé mềm mại của Chung Hân có một loại ấm áp khiến cậu không thể giải thích được, đó là điều mà Trần Thành chưa từng trải qua khi lớn lên như vậy.

Thuyền trưởng đã đúng. Một khi mọi người có mối quan tâm, lý do sống trở nên đơn giản và rõ ràng hơn.

Đêm này.

Thành phố Đài Bắc mới đã gây ra một cơn bão đẫm máu.

Đêm này.

Có người khó ngủ, có người lại ngủ mãi.

Trong quán bar Hắc Kim Cương, nhiều người đã nằm xuống, một số đã chết, một số vẫn đang vật lộn và than khóc.

Và nhóm người áo đen gây ra chuyện này giống như một cơn gió, đến và đi rất nhanh.

Hoàng Tam lo lắng kéo quần, chưa kịp lấy áo khoác thì anh đã trốn từ phía sau.

Anh rất sợ, lần đầu tiên anh cảm thấy sợ hãi một người như vậy.

“Này, tình hình bên anh thế nào?” Anh cầm điện thoại di động gọi cho những người anh em mạnh nhất của mình.

“Ông chủ, tất cả 23 nơi của chúng tôi đã bị quét sạch. Người dân ở đây quá hung dữ. Có hơn 30 người, bất kỳ ai trong số họ đều đáng sợ như ma quỷ. Bất cứ ai cũng có thể giết bảy hoặc tám người chúng tôi. Chúng tôi không ở tất cả như những người khác. Một cấp độ.”

“Ông chủ, anh chạy đi, nhanh lên ... a!”

Với tiếng hú thảm thiết trong tay, âm thanh đột ngột dừng lại.

Nhưng ngay sau đó, một giọng nói xa lạ vang lên trong điện thoại: “Là Hoàng Tam?”

“Em là ai?” Hoàng Tam trốn trong một con hẻm tối không có em trai bên cạnh, trên người còn đang ở trên người, không biết là ban đêm quá lạnh hay là sợ hãi, tóm lại là khi anh nói, giọng run run.

“Vốn dĩ thành phố Tân Dương của chúng ta và thành phố Tân Bắc nước giếng của anh không phạm nước sông, nhưng anh phải đùa với lửa. Anh xin lỗi, nhưng anh chỉ có thể tổng em xuống địa ngục.” Giọng nói đầu dây bên kia. điện thoại cực kỳ lạnh.

Hoàng Tam chỉ cảm thấy lạnh sống lưng: “Ngươi là người của Trình Uyên?”

“Chạy trốn!”

“Cái gì?” Hoàng Tam dường như không hiểu đôi phương đang nói gì.

“Ta nói, trong lúc trời tối, chạy đi cho ngươi một tia hy vọng. Nhưng ta cũng nói thật, ngươi chạy không thoát.”

Nói xong, Vương Mĩ Lệ cúp điện thoại, dùng một chân ném điện thoại xuống đất.

Nơi bọn họ ở là QUÁN BA nóng bất thường, nhưng hôm nay QUÁN BA này là một đồng hồ độn, thương vong khắp nơi.

“Cảnh sát trưởng.” Lúc này, những người mặc đồ đen phụ trách công tác tìm kiếm đã trở về từ các phòng riêng khác nhau và tập trung ở tiền sảnh. Một người trong số họ nói: “Không tìm thấy Hoàng Tam.”

Vương Mĩ Lệ nhàn nhạt gật đầu: “Tôi vừa mới nói chuyện với anh ta xong. Anh ta đang ở trong quán Hắc Kim Cương. Khi chín lão cùng những người khác xông vào, anh ta đã bỏ chạy.”

“Ta phải làm sao đây?” Người mặc đồ đen cau mày hỏi, “Nếu hấn che giấu hoàn toàn hoặc nguy Trang, chúng ta sẽ rất khó tìm được hấn.”

Khi nghe điều này, Vương Mĩ Lệ mỉm cười.

“Tôi đã báo cáo chuyện này với Trình Uyên trước đây. Anh ta nói rằng chúng ta không phải là kẻ cướp nhưng cũng không phải là quan chức, vì vậy chúng ta có lợi thế mà quan chức và kẻ cướp không có.”

“Hoàng Tam chạy trốn không một xu dính túi, một mình trốn đi nơi nào? Cho nên, hấn nhất định sẽ liên hệ với bọn nhỏ của hấn.”

“Có tiền, không thể để cho đứa nhỏ của hấn tự mình dọn dẹp.”

“Cho nên, hấn trốn không thoát!”

...

...

Trong một hội trường chơi bi-a.

Tên khốn nhỏ, tóc nhuộm vàng, run rẩy ngồi ở bàn bi-a, cúi đầu không dám thở mạnh.

Trên sàn phòng chơi bi-a cũng có rất nhiều đồ chơi nằm la liệt, có lẽ là em trai của cậu bé.

Trước mặt anh ta chụp một tấm thẻ ngân hàng: “Có một triệu trong đó. Đưa chúng tôi đến Hoàng Tam. Tiền là của anh. Nếu

không, anh không những không lấy được tiền mà còn sống cả đời về phương Tây. Hãy chọn chính mình. ”

Hoàng Mao mắt sáng lên khi nhìn thấy thẻ ngân hàng.

Nima này vẫn cần phải chọn?

Cá nhân có biết cách lựa chọn không?

...

...

Trời sáng dần.

Một chiếc taxi chạy đến ga tàu cao tốc thành phố Đài Bắc mới.

Trong xe, ngoài tài xế taxi lái còn có hai người khác, một người là Hoàng Tam đã thay quần áo.

“Làm sao vậy? Còn Lão Thử? Không phải kêu anh ta chuẩn bị tiền cho tôi sao?” Hoàng Tam vừa nói vừa chửi bới bấm điện thoại, “Đéo tôi đứt dây chuyện vào thời điểm máu chót.”

“Tam sư huynh, vừa rồi Lão Thử nhắn tin cho ta, nói bị theo dõi, vừa mới văng đuôi. Hiện tại đang ngồi ở buồng ba nhà vệ sinh công cộng ga đường sắt cao tốc.” Người đàn ông lo lắng nói, “Anh ta nói tiền. Đứng vào anh ta.”

“Lấy ra?” Hoàng Tam ngạc nhiên hỏi.

Em trai bên cạnh gật đầu: “Lão Thử nói lấy ra.”

“Lấy một quả trứng, anh ta sẽ không gọi điện trực tiếp vào tài khoản của tôi? Hay là dùng điện thoại di động chuyển cho tôi?” Hoàng Tam khó chịu nói.

Em trai bên cạnh cũng hoàn hồn, kinh ngạc nói: “Đúng vậy, sao lại lấy ra?”

Hoàng Tam sửng sốt, sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Không sai, Lão Thử có chuyện, quay đầu đi một đường nhỏ về nông thôn.”

Người lái xe vội vàng quay đầu lại.

Xe chạy sang đường phụ.

Sau khi nghĩ rằng có vấn đề với Lão Tử, Hoàng Tam đã bị sốc trên đường đi, và cuối cùng anh ta nhận ra những gì ông chủ đã nói với mình.

Thảo nào ông chủ lại sợ Trình Uyên đến vậy, vì hóa ra anh chàng này lại có sức mạnh ngoài dự đoán của mình đến vậy.

“Ông chủ, chúng ta sẽ...?” Người em trai bên cạnh Hoàng Tam lo lắng hỏi.

“Đánh rắm!” Hoàng Tam chưa kịp nói gì đã bị Hoàng Tam tát cho một cái tát vào gáy: “Bọn họ chỉ mấy chục người thôi. Thật sự có thể chiếm thành Tân Đài Bắc nơi mà Hoàng Tam đã kinh doanh mười năm không? A Ngu, tôi và cậu. Nói rằng lần này họ đã có một cuộc tấn công bất ngờ, khiến tôi hơi bất ngờ. ”

“Ta đi chậm lại tập hợp anh em chúng ta lại có súng, dao thì trăm người sợ mấy chục người?”

“Lúc đó đừng nói bọn họ dám ở thành phố Tân Đài Bắc, cho dù trở về thành phố Tân Dương, ta vẫn sẽ đụng vào hắn!”

“Là muốn bắt được Lão Tử, bọn họ còn mềm lòng!”

Hoàng Tam nghiêng răng.

Cậu em trai vội vàng gạt đầu: “Đúng, đúng, đúng vậy, vậy thì để đám con trai ngoại thành này biết ai là chủ thành phố Tân Đài Bắc!”

Chiếc xe chạy vào một ngôi làng có tên Đại Doanh Thôn, và sau đó đậu trước một hộ gia đình tư nhân ở cực bắc của ngôi làng.

Đứa trẻ gõ cửa.

Người mở cửa là một nông dân trung niên trạc năm mươi, nghi ngờ hỏi: “Cô đang tìm ai vậy?”

Em trai nhanh chóng nói: “Chào cô chú, chúng tôi là...”

Người em trai chưa kịp nói hết lời, Hoàng Tam đã đi tới, ôm chầm lấy người nông dân già rồi dùng dao đâm vào ngực anh ta.

Lão nông trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin được, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng bị Hoàng Tam chặn miệng không phát ra được âm thanh.

Sau khi giết chết lão nông, Hoàng Tam chào hỏi đưa em nhỏ đi theo: “Mày làm cái trò gì vậy, lòi vào rồi khóa cửa lại!”

Hai chân sợ hãi của người em mềm nhũn, không khỏi thối phồng lên mấy cái, thối bay mấy sợi tóc vàng xõa trước mặt, vệt vàng đứng dậy kéo lão nông.

Chương 625

Chương 625

Mười phút sau.

Thêm ba chiếc xe thương mại nữa lái vào Đại Doanh Thôn.

Đậu ở chỗ Hoàng Tam và những người khác đậu, cách đó chừng trăm mét.

Trình Uyên ra khỏi xe, sau đó hàng chục người, bao gồm cả Bạch Long Thời Sách và những người khác, cũng bước ra khỏi xe.

“Anh có nhận thấy gì không?” Trình Uyên liếc nhìn nơi Hoàng Tam đang trốn, và hỏi Lý Hải Tân ở phía sau anh ta.

Lý Hải Tân gật đầu: “Đó là một điều bất thường khác.”

“Ừ!” Trình Uyên cau mày.

“Khu rừng trái cây vào ban đêm hoàn toàn tối. Có lý do đây là môi trường yêu thích của Trần Thành. Anh ấy có thể biết được kẻ thù ở đâu và dễ dàng chiến đấu với ba đối thủ. Điều này là bình thường, nhưng khi anh ấy chiến đấu với đối thủ, tay súng của đối thủ như thế nào anh có nhìn rõ Trần Thành không?”

“Lúc đó Trần Thành cũng mặc một bộ hắc y. Nói không chừng chính mình bị hấn bắn ba phát, người cùng hấn đánh một phát đều không có.”

“Hơn nữa, khi Vương Mĩ Lệ dẫn người đến lật úp một sòng bạc, anh ta cũng đã bắt được và giết chết kẻ xả súng. Vừa rồi Vương Mĩ Lệ đã gọi điện và nói rằng tên này rất yếu.”

Lý Hải Tân lắc đầu: “Như vậy, không có ý nghĩa gì. Trừ khi ...”

Trình Uyên cũng nghĩ đến một khả năng nào đó, bất giác gật đầu rồi thở dài: “Trừ khi Trần Thành bị trúng đạn tự nguyện.”

“Đúng, ý tôi là vậy, nhưng tại sao?” Lý Hải Tân không hiểu.

Trần Thành bị bắn khác với Lý Ngụy lúc đó, Lý Ngụy bị bắn bừa bãi bởi những phát súng ngẫu nhiên, trong khi Trần Thành bị bắn khi đang đánh nhau với mọi người trong khi tầm nhìn bị hạn chế trong phạm vi mười mét ở giữa, và khi đối thủ bắn Trần Thành, không có tai nạn thương tích nào cả.

“Có lẽ, chuyện này chỉ sau khi quay lại hỏi Trần Thành đích thân.” Trình Uyên bất lực lắc đầu.

Lý Hải Tân dường như đã nghĩ ra điều gì đó, trầm giọng nói: “Tôi nhớ khi chúng tôi đến Đảo vàng, Mã Quân nói rằng Trần Thành đến thành phố Giang Bắc. Có lẽ chúng tôi biết anh ấy đang làm gì ở thành phố Giang Bắc, và chúng tôi có thể đoán xem. Tại sao anh ta lại làm điều này.”

“Không thành vấn đề, Trần Thành, tên khốn kiếp này tự hại là chuyện của chính mình, nhưng hắn bị ai đó làm bị thương, đó là việc của tôi Trình Uyên.” Trình Uyên nheo mắt, lạnh lùng nói: “Trước tiên lấy ba màu vàng.”

Nghe vậy, Lý Hải Tân do dự một lúc, như là do dự không nói nên lời.

Trình Uyên cau mày: “Nói gì đi, do dự, không giống anh đâu.”

Lý Hải Tân nghiêng rằng: “Trình Uyên, vừa rồi tôi ở trong xe, kêu anh ta kiểm tra Hoàng Tam này.”

“Hắn đến từ Lưu Trữ.”

Trình Uyên giật mình.

Lưu Trữ ...

Liu Ning là chủ sở hữu của ga đường sắt cao tốc mới ở thành phố Tân Đài Bắc, và Trình Uyên và những người khác đã chuẩn bị từ rất lâu vì họ muốn chiếm lấy khu đất này. Hơn nữa nghe nói Lưu Trữ và Thần Hoa đều vừa mất, người động hắn vào lúc này thật sự không phải là một bước đi khôn ngoan.

“Chỉ khi có được mảnh đất này, anh mới có thể lên thủ đô phát triển, có thể đoàn tụ với đàn em!” Lý Hải Tân thuyết phục: “Còn không thì hãy tính chuyện lâu dài”.

Trình Uyên im lặng một lúc, sau đó đột nhiên giơ cánh tay lên: “Yêu người, động anh em của ta, dù là thiên vương, Lão tử có nói với người, người hãy làm đi!”

Nghe được Trình Uyên khô khốc, ánh mắt của đám người áo đen ở Long Uyên phía sau bắt đầu sáng lên.

Lý Hải Tân muốn thuyết phục anh một lần nữa, nhưng cuối cùng anh lại thở dài, anh biết mình không thể thuyết phục anh, giống như mọi người đã thuyết phục Trình Uyên tránh xa Phương Thanh Yên, nhưng Trình Uyên vẫn giết anh, tại sao? Bởi vì Phương Thanh Yên đã giết anh trai Lý Ngụy của mình.

Nhưng lần này thì khác, lần này Trần Thành chưa chết, Trình Uyên còn điều kiện tiên quyết để giành được mảnh đất này là phải đến kinh thành để gặp lại Bạch An Tương.

Nhưng về điểm này, Trình Uyên lại có cái nhìn khác.

Khi Vương Mĩ Lệ vây quanh sân nhỏ có người mặc đồ đen xông vào bắt người, Trình Uyên chế nhạo nói với Lý Hải Tân: “Nếu tôi muốn đến thủ đô, tôi không cần sự đồng ý của bất kỳ ai, các bạn cứ đi nếu muốn. Về phần nhà họ Thành? Nếu như người dám khiêu khích ta, ta cũng không ngại phá bọn họ!”

Từ lời nói của Trình Uyên, Lý Hải Tân nghe lạnh sống lưng.

...

...

Trong sân Hoàng Tam bước vào, có bốn xác chết nằm la liệt, cổng sân đã bị khóa chặt.

Hoàng Tam trốn trong phòng, gọi điện thoại di động.

“Đừng nói là vô dụng, người nhất định phải mượn súng của ta, nếu không ta sau này trên đường cũng không thể lộn xộn.”

“Đúng, đúng, tôi thừa nhận rằng tôi đã đánh giá thấp đũa nhỏ của Trình Uyên. Cô đợi tôi đi qua, cô chờ tôi đi qua xem tôi có thể đối phó với anh ta như thế nào.”

“Đừng lo lắng, đừng lo lắng, hiện tại chỗ ẩn nấp của Lão Tử, cho dù Thần xuống thế gian, mẫu thân cũng không tìm được. Làm sao tìm được đũa nhỏ?”

“Khi tôi là Hoàng Tamhun, anh ta vẫn mặc quần hở hang, đánh nhau với tôi?”

Hoàng Tam tức giận.

Tôi đã là một con rắn địa phương ở thành phố Tân Đài Bắc hơn một thập kỷ. Tôi có hàng trăm anh em dưới quyền anh ấy, và có hàng chục người trong số họ ở Quảng Xương. Bây giờ tôi đã bị một nhóm người vô danh ở thành phố bên cạnh bắt đi. Tất nhiên, Hoàng Tam không bị thuyết phục.

Anh cho rằng mình là người duy nhất thoát khỏi nguy hiểm và tái hòa nhập với các anh em nhỏ, cho dù Trình Uyên có tốt đến đâu cũng không thể là đối thủ của anh.

Nhưng lúc này Hoàng Tam đã quên mất một điều: tiền có thể làm ma đi trước.

Doanh nhân sợ kẻ cướp, nhưng kẻ cướp sợ làm ăn lớn, vì làm ăn lớn mới có tiền.

Em trai Hoàng Tam gõ cửa phòng nói: “Ông chủ, có người tìm.”

Hoàng Tam bực bội nói: “Anh đi đi, không thấy anh gọi sao?”

“Để anh đào một cái hố trong sân để chôn cái xác. Anh xong chưa?”

“Thực sự, mỗi người trong số họ đều khó chịu chết tiệt. Tại sao tôi lại mang đến cho các người một đống đồ ngốc như vậy, tôi ... uh, các người đang nói cái gì vậy? Có người đang tìm tôi?”

Đang chửi thề, Hoàng Tam chợt tỉnh.

Hắn trốn ở nơi sâu kín như vậy, làm sao có người tìm hắn?

Kết quả là cửa phòng bị đẩy ra từ bên ngoài.

Vương Mĩ Lệ và một nhóm người mặc đồ đen cầm nhiều loại vũ khí xuất hiện ngoài cửa, nhìn anh ta với nụ cười trên môi.

“Fuck!” Hoàng Tam trực tiếp ngu ngốc khi điện thoại rơi xuống đất.

“Không, không thể nào!” Anh ta trợn to hai mắt không tin:
“Không thể, làm sao mà tìm được tôi? Tôi biết chuột có vấn đề, còn không có đến ga đường sắt cao tốc, làm sao có thể bạn biết...”

Trong khi nói chuyện, anh ta đã hiển linh.

Anh nhìn đứa em trai Hoàng Mao của mình với vẻ không tin:
“Fuck! Con của anh là đéo phải không?”

Hoàng Mao, người đang đứng bên cạnh Vương Mĩ Lệ, cười toe toét và nói: “Anh trai, không có gì sai với Lão Thử.”

Không có vấn đề gì với Lão Thử, vấn đề là Hoàng Mao, Hoàng Mao đã theo dõi Hoàng Tam, và trên người anh ấy là bộ theo dõi Vương Mĩ Lệ đưa cho anh ấy.

Hoàng Tam tức giận gầm gừ, cả khuôn mặt đều biến sắc:
“Hoàng Mao, ngươi là thân tín của Lão Tử. Ngươi đã ở bên ta năm năm. Lão Tử đối xử tốt với ngươi. Ngươi dám phản bội Lão Tử?”

Lần này, không đợi Hoàng Mao lên tiếng, Vương Tử Yên cười nói: “Năm năm bên ngươi, ngươi đã cho hắn cái gì? Chỉ cần hắn giúp ta làm việc này, ông chủ của ta sẽ giao cho hắn.” Tôi không thể nghĩ ra. ”

“Ví dụ, một triệu, chẳng hạn như ... vị trí của bạn, thay thế nó.”

Chương 626

Chương 626

“Quý xuống!”

Hoàng Tam được áp giải đến Trình Uyên và yêu cầu một thành viên của Long Uyển đá vào chân của mình trước mặt Trình Uyên.

Và Hoàng Tam và Trình Uyên có thể coi là lần đầu tiên gặp nhau.

Khoảnh khắc nhìn thấy Trình Uyên, Hoàng Tam đã cảm nhận được nỗi hận trong lòng.

Anh không ngờ rằng Trình Uyên thực sự là một chàng trai trẻ ngoài hai mươi tuổi. Điều này khiến anh cảm thấy rất khó chịu, Hoàng Tam nhất định không chịu tiếp nhận, “Trình Uyên phải không? Anh cũng đang dựa vào lão tử của mình một ít tiền, còn phải bỏ tiền ra thuê một đám vệ sĩ bảo vệ như a.” anh bạn, và bạn có khả năng độc thân với tôi! ”

Nghe xong, Trình Uyên giật mình quay lại nhìn Vương Mĩ Lệ.

Vương Mĩ Lệ nhún vai, nhướn mày cười: “Người nghe nói đúng, ý của hắn là muốn thách đấu người một chọi một.”

“Tại sao, tôi sợ?” Hoàng TamThầm sợ Trình Uyên không đồng ý, nhanh chóng kích động anh bằng lời nói.

Vì vậy, Trình Uyên đã nháy mắt với hai thành viên Long Uyển, hai thành viên này hiểu ra và để Hoàng Tam đi.

Hoàng Tam đứng lên, trợn to hai mắt, trong lòng nghĩ đến: “Trình Uyên, người nếu là nam nhân, không giúp người đơn thương độc mã, nếu ta thắng, người thả ta đi. Nếu người thắng, ta tại tùy ý của bạn. ”

Trình Uyên mặt không chút thay đổi cùng nhịp tim: “Được rồi, ta muốn thắng, ta cần cái đầu của người, còn người ... người

không thể thắng.”

“Haha ...” Hoàng Tam vừa nói Trình Uyên vừa nói lớn, nghĩ rằng vừa rồi phương pháp kích thích của chính mình có tác dụng, tức là đứa nhỏ này vẫn còn non nớt, nên anh giả vờ bình tĩnh, cười lớn rồi tiếp tục kích thích Trình. Trình Uyên: “Em đang sợ đúng không?”

Trình Uyên giấu cợt: “Được rồi, anh hứa với em.”

Khi nghe được lời hứa của Trình Uyên, Hoàng Tam lập tức hưng phấn, khóe miệng cong lên một nụ cười tự mãn: “Haha, Trình Uyên, cậu đã bị lừa rồi, vậy tôi có thể nói cho cậu biết sự thật. Trước khi hôn, tôi là một vận động viên Sanda chuyên nghiệp và đánh lể Lão Tử. Không ai sợ điều đó. ”

“Bang!” Trình Uyên chưa kịp nói xong đã nhấc chân đá thẳng vào bụng anh, Hoàng Tam như bị xe tông bay ra ngoài bảy tám mét.

“Pang!” Hấn ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Không... không, không thể nào!” Không thể tin được, anh ta lung lay đứng lên, chống tay xuống đất.

Sức mạnh của Trình Uyên ngoài sức tưởng tượng của anh, chưa nói đến tốc độ của cú đá này, uy lực của cú đá này tuyệt đối trên cả anh.

“Ngươi là đánh lén, vừa rồi còn chưa bắt đầu, còn chưa tính!” Hoàng Tam phân minh.

Nghe vậy, sắc mặt Trình Uyên từ từ trầm xuống, từng bước đi về phía Hoàng Tam, lạnh giọng nói: “Anh rất bận, không có thời gian chơi game với em, anh đừng có nhảm nhí, chỉ là.” đưa nó vào chỗ chết. ”

Vẻ mặt của Hoàng Tam thay đổi kịch liệt, cuối cùng trái tim anh cũng bị cắt ngang, khi Trình Uyên đến gần anh trong vòng 5 mét, anh đột nhiên bước tới, sau đó tung một cú đá bên hông, đồng thời cũng đá trong lúc Trình Uyên không để ý tới quá khứ.

Tuy nhiên.

Rốt cuộc, Trình Uyên là học trò của Vân Dĩ Hà, và ngay cả Bạch Long bây giờ cũng là đối thủ của Trình Uyên, huống chi là một cựu vận động viên Sanshou? Bạn biết đấy, Bạch Long đánh một vài võ sĩ chuyên nghiệp, như chơi.

Trình Uyên quay sang bên và để cho Hoàng Tam đá vào bên hông, “Bốp!” Anh ta tát tới, tạo ra một âm thanh rất giòn, và Hoàng Tam bị tát xuống đất.

Lần này, anh thực sự sợ hãi.

Uy lực từ cái tát của Trình Uyên cũng rất lớn, Hoàng Tam đầu óc ong ong, hồi lâu không giảm tốc độ, chậm lại cũng nhận ra một vấn đề.

Anh và Trình Uyên thực sự không cùng đẳng cấp, dù đó là thực lực cá nhân hay lý lịch bản sắc.

“Phun!”

Hoàng Tam chịu đựng cơn đau trên má, nhanh chóng quỳ xuống trước mặt Trình Uyên, rung rung nước mắt: “Anh Trình, em sai rồi. Em đang nói đùa với anh. Anh đừng có coi trọng. Tha lỗi cho em!”

Trình Uyên xem thường Hoàng Tam chiếu cố, lạnh lùng nói: “Ngươi đối phó với ta trước, đừng trách ta độc ác.”

Nghe vậy, Vương Mĩ Lệ hừ lạnh một tiếng: “Hắn thật tàn nhẫn, e rằng ngươi thực sự kém hắn, vừa rồi trong sân không nói chiếm tổ chim ác, còn giết một nhà năm người. ”

Một gia đình năm người?

Trình Uyên chột giật mình.

Anh ta không vào sân, chủ yếu là vì không muốn làm phiền dân làng, nhưng không ngờ Hoàng Tam lại hung ác như vậy.

Vương Mĩ Lệ nghiêng răng nói: “Một gia đình năm người và hai cặp song sinh tuổi teen.

Hoàng Tam nhìn thấy sắc mặt của Trình Uyên càng thêm u ám, trong lòng càng thêm bất an, nhanh chóng cãi lại: “Anh Trình, đây đều là hiểu lầm, tất cả chỉ là hiểu lầm. Gia đình đó chỉ là những người nông dân bình thường, những người kém

cỏi, khác biệt từ chúng tôi. Ồ, nhân tiện, tôi nghe nói rằng trước đây, không phải lệnh của tôi đã điều động bạn. Đó là em trai tôi đã hành động không được phép. Tôi đã cắt đứt mối quan hệ của tôi với anh ta. Nó không liên quan đến tôi! ”

“Xin hãy tin tôi!”

Trình Uyên không thèm nghe lời vô nghĩa của anh ta, chop lấy con dao trên tay của một thành viên Long Uyên, dùng một nhát dao chặt đứt cánh tay của Hoàng Tam.

“A!” Một tiếng hét, rung chuyển hoàn toàn bầu trời.

Hoàng Tam đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

Trình Uyên lạnh lùng nói: “Trong lòng cậu biết tôi không ngốc. Tôi sẽ không chơi trò tìm chúng cứ với cậu, bởi vì tôi đã nói rằng tôi rất bận!”

“Không, không! Các ngươi không thể giết ta!” Hoàng Tam ôm vết thương, đau đớn chết đi sống lại, dùng hết sức hét lên: “Ta, ta, ta ... Ta là của ông chủ Lưu Trữ, Lưu gia.” . ”

Trình Uyên từ từ nâng con dao lên: “Không liên quan gì đến tôi!”

“Một số và một số!” Hoàng Tam vội vàng hét lên, “Chỉ cần anh buông tha cho tôi, ông chủ Lưu nhất định sẽ rất cảm kích tình yêu của anh. Chúng tôi biết rằng anh muốn có được mảnh đất đó. Chỉ cần anh buông tha cho tôi, tôi là chắc chắn, không, tôi hứa, tôi hứa rằng đất thuộc về bạn. ”

Trình Uyên vẫn lắc đầu: “Ngươi đã chạm đến máu chốt làm người, cũng đã chạm vào máu chốt của ta. Cho nên, ta sẽ không nói cho ngươi biết máu chốt. Ta sẽ giết ngươi. Không có điều kiện. nói về.”

Hoàng Tam cả kinh.

Ngay sau đó.

Một người của Long Uyên đi ra, đưa điện thoại di động cho Trình Uyên: “Ông chủ, điện thoại của Hoàng Tam đổ chuông.”

Trình Uyên giật mình, sau đó mới hiểu ra, biết rằng mình đang xen vào chuyện của Hoàng Tam.

Lúc này mới dám xen vào Hoàng Tam, hẳn có phải là ngu xuẩn, tự tin hay là cùng Hoàng Tam có quan hệ tốt.

Trình Uyên thực sự muốn xem sự tự tin của mình đến từ đâu.

Nhấc điện thoại lên và bấm vào nút kết nối.

“Này, Hoàng Tam, mười phút trước có mấy chiếc xe đi đến Đại Doanh Thôn, người nhanh lên...”

Trước khi giọng nói trên điện thoại truyền đến, Trình Uyên đột nhiên ngắt lời đầu dây bên kia: “Luu Trữ?”

“...” Giọng nói đầu dây bên kia đột ngột dừng lại.

Trình Uyên không nói, nhưng kiên nhẫn chờ đợi.

Một lúc sau, giọng nói của Luu Trữ lại truyền đến: “Trình Uyên, tôi không muốn trở thành kẻ thù của cậu. Kết bạn. Để Hoàng Tam đi. Đó là vì thể diện của tôi.”

Trình Uyên là một ông trùm kinh doanh ở thành phố Tân Dương, còn vợ anh ta là thành viên của Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh, đương nhiên Luu Trữ không muốn chọc tức một người như vậy.

Vì vậy, anh ta ăn nói khá lịch sự.

Tuy nhiên, Trình Uyên nói nhẹ: “Anh ấy đã làm tổn thương em trai tôi”.

“Vậy...?” Luu Trữ.

Trình Uyên chế nhạo: “Cho nên, cô không có mặt mũi nào với tôi!”

Chương 627

Chương 627

Nghe được lời nói của Trình Uyên, Lưu Trữ không bình tĩnh được nữa, tức giận nói: “Trình Uyên, đừng xấu hổ người, đừng tưởng rằng ta, Lưu Trữ sợ người! Nếu như người thật sự muốn làm gì thì làm.” làm điều đó. Cá chết và lưới vỡ. ”

“Cô còn chưa biết, lúc cô tới, tôi đã phái người đến bệnh viện của cô, nếu tôi đoán không lầm thì cô đã đi ra rồi đúng không? Lúc này hẳn không có ai ở bên cạnh Trần Thành?”

Câu sau mang ý nghĩa đe dọa.

Trình Uyên hung hăng cau mày: “Người thật sự là muốn tìm chết!”

Lưu Trữ chế nhạo nói: “Để Hoàng Tam buông tay, ta sẽ cho người của ta trở về. Ta sẽ xem xét giao cho người một phần ba quyền phát triển mảnh đất đó. Bằng không, thủ hạ tên Trần Thành của người hôm nay nhất định sẽ làm như vậy. . Hãy để Hoàng Tam được chôn cất! ”

Trình Uyên im lặng.

Hoàng Tam, người đang khóc lóc, nhìn thấy sắc mặt của Trình Uyên thay đổi, và anh ta dường như đã đoán được chuyện gì đang xảy ra, nên anh ta cười toe toét và nói: “Trình Uyên, mày không dám giết tao đúng không? không phải cho Lão Tử. Ồ? Nếu ta dài ngắn sống, tiểu tử người không muốn sống, ta địt người! ”

Trình Uyên phớt lờ anh, thay vào đó anh lấy ra một chiếc điện thoại di động khác và gọi điện. Đương nhiên, điện thoại di động của Hoàng Tam cũng không bị cúp máy.

“Này, tiền bối, anh đang ở bệnh viện, hãy chăm sóc cho anh trai tôi, bất kể mục đích của anh là gì, chỉ cần coi như phần thưởng của tôi đã cứu anh.”

Nói xong cúp điện thoại.

Sau đó hắn nói với Lưu Trữ ở điện thoại bên kia: “Lưu Trữ, hôm nay ta sẽ báo thù cho anh trai, Hoàng Tam nhất định phải chết. Vậy thì, là ngươi!”

Lưu Trữ ở đầu bên kia điện thoại tức giận nói: “Trình Uyên, cậu không cần khoe khoang, tôi biết người của cậu đều ở bên cạnh cậu, cậu cũng không giữ bất kỳ ai ở thành phố Tân Dương. Tốt hơn là tôi nên nói nó một lần nữa. Nếu bạn dám đi chuyển một cách khiêu dâm, Ba, tôi ... ”

“Giết hắn đi!” Trình Uyên nói với Vương Mĩ Lệ.

“Ngươi dám!” Lưu Trữ bên kia bị cắt ngang, sau đó lớn tiếng kêu lên.

Vương Mĩ Lệ rút dao ra và đi thẳng tới chỗ Hoàng Tam.

Hoàng Tam thật ngạc nhiên, anh biết Trình Uyên không nói đùa với anh, cũng không làm anh sợ, bởi vì anh có thể nhìn thấy sát khí nặng nề từ trên mặt anh.

“Không, đừng giết ta, xin đừng giết ta. Ta đã sai. Chỉ cần ngươi không giết ta, ta sẽ nghe lời ngươi.”

“Trình Uyên, đừng giết tôi, làm ơn, Lưu Trữ đã yêu cầu tôi làm tất cả những điều này. Anh ấy yêu cầu tôi cử người đến nhà Trần Thành để ném tàn thuốc. Chúng tôi không muốn giết Trần Thành, nhưng anh ấy đã quá nóng lòng muốn đuổi theo hắn., chỉ có ”

“phun!”

Trước khi anh ta nói xong, Vương Mĩ Lệ còn chưa bắt đầu, một con dao từ trong ngực của Hoàng Tam lao ra.

Hoàng Tam trợn tròn mắt, khó khăn vặn vẹo cổ, liền nhìn xem ai đâm chính mình.

Đó là em trai Hoàng Mao của anh ấy.

Đột nhiên, khán giả như ngừng lại một cách lặng lẽ, và cả không khí như đông cứng lại.

“Cầu nhau...”

Máu đỏ tươi như ở trong miệng hắn đã lâu, từ một miệng chảy ra rất nhiều.

“Bùm!” Hoàng Tam ngã xuống đất, ánh mắt nhìn chăm chăm.

“Cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch ...” Lưu Trữ điện thoại cũng bị cúp.

Trình Uyên thật sâu nhìn Hoàng Mao, nhàn nhạt nói: “Tuy rằng ta có thể đoán được người không đơn giản như vậy, nhưng ta là người nói, ta sẽ ứng người, nhưng nếu như sau này người dám khiêu khích ta, Sẽ không tốt hơn anh ấy đâu. ”

Hoàng Mao rút dao và quỳ xuống trước mặt Trình Uyên một cái “phốc” rồi chạm trán xuống đất.

...

...

“Đội quân lớn” quay trở lại thành phố Tân Dương, nhưng Trình Uyên đã đưa Lý Hải Tân và Vương Mĩ Lệ đến thành phố Jiangbei.

Vốn dĩ, hôm nay tôi định gặp Lưu Trữ.

“Mã Quân gọi điện và nói rằng hàng chục người mặc đồ đen đã đến bệnh viện và bị giết bởi Lục Hải Xuyên. Mã Quân cảm ơn Lục Hải Xuyên. Lục Hải Xuyên cười và nói rằng một điều gì đó giống như cứu mạng người ta tốt hơn là xây dựng một vị phật cấp bảy. Mã Quân cũng hỏi anh ta rằng liệu những người này có quyền lực hay không, Lục Hải Xuyên nói rằng họ chỉ là những người nhỏ bé, tất nhiên, những người này có thể nhỏ đối với anh ta, bởi vì sức mạnh của anh ta quá mạnh, và anh ta không loại trừ những người này đối với chúng ta. một bậc thầy. ”

Trong xe, Lý Hải Tân báo cáo với Trình Uyênhui.

Trình Uyên nghi ngờ hỏi: “Tất cả đều bị giết?”

“Vâng!” Lý Hải Tân gật đầu.

Sự nghi ngờ của Trình Uyên thậm chí còn nghiêm trọng hơn: “Dù tôi không biết phân định thiện ác như thế nào, nhưng khi tôi xem phim truyền hình, những nhà sư Thiếu Lâm đó thường

nói rằng cứu một mạng người tốt hơn là xây dựng một vị phật cấp bảy, nhưng hầu hết trong số họ chỉ cứu người và hiếm khi giết người. Phải không? ”

Lý Hải Tân chợt nhận ra: “Đúng vậy, báo cáo điều tra của Lục Hải Xuyên cho thấy 20 năm trước, anh ta là một người thiện lương và chưa bao giờ giết người. Vì vậy, để cứu một người, anh ta đã giết hơn một chục người. Cho dù những người này không phải người tốt, điều này cũng có chút không hợp lý. ”

“Đương nhiên, điều này không loại trừ sau hơn mười năm bị giam giữ, tính tình của hắn sẽ thay đổi.”

Trình Uyên gật đầu, sau đó nhắm mắt lại.

Anh cảm thấy mình ngày càng thua lỗ, và anh không thể tìm ra được nhiều thứ. Nếu tôi không thể tìm ra nó, tôi cảm thấy rằng nguy hiểm đang ở khắp mọi nơi xung quanh tôi.

Sau đó, Lý Hải Tân trả lời điện thoại và nói với Trình Uyên: “Tôi đại khái có thể đoán được tại sao Trần Thành lại muốn bị thương.”

Trình Uyên nhìn anh với ánh mắt thắc mắc.

Lý Hải Tân thở dài nói: “Ngươi còn nhớ Trần Thành nhận nuôi một đứa nhỏ sao?”

“Ừ.” Trình Uyên.

Lý Hải Tân cười khỏ: “Đứa trẻ ban đầu được gọi là Lưu Phi Vũ, nhưng sau đó được đặt tên là Chen với Trần Thành. Nó thực sự là con của Liu Ning.”

“Ba năm trước, vợ của Lưu Trữ qua đời, nhưng nửa tháng sau khi vợ mất, Lưu Trữ đã cưới một người vợ khác. Cô vợ Trình Yun này đến từ thủ đô của nhà họ Trình của anh.”

“Trên thực tế, nhiều người biết chuyện gì đã xảy ra với cái chết của vợ Lưu Trữ, nhưng không ai dám nói về nó.”

“Liên quan gì đến Trần Thành?” Mặc dù Trình Uyên rất ngạc nhiên khi biết Lưu Phi Vũ là con của Lưu Trữ, nhưng anh vẫn khó hiểu.

Lý Hải Tân lắc đầu thở dài: “Lưu Phi Ngự cũng biết mẹ mình chết như thế nào, lại bị khủng bố nên một mình trốn thoát. Xảy ra chuyện Trần Thành bị anh ta đụng phải khi giết chồng của Hoa Tâm Di là Triệu Nguyên nên anh ta. Với năm đô la anh ta có được từ việc ăn xin, hãy yêu cầu Trần Thành trả thù cho anh ta”.

“Còn mấy ngày nữa chúng ta đến Giao Chỉ, không phải Trần Thành đi thành phố Giang Bắc sao? Hắn chỉ muốn báo thù cho Lưu Phi Ngự.”

“Ta đoán hắn đã nhận ra người này là Lưu Trữ, hơn nữa hắn cũng phát hiện ra một số bí mật không rõ, cho nên...”

Trình Uyên cau mày nói: “Cho nên, Trần Thành rất xấu hổ, hắn muốn giết Lưu Trữ, nhưng hắn biết Lưu Trữ là mục tiêu hợp tác của ta. Nếu hắn giết Lưu Trữ, đất đai có thể bị đình chỉ. Ta nếu không lấy mảnh đất này, sẽ không được nhà họ Thành cho phép lên kinh đô phát triển.”

“Nhưng không hiểu sao Trần Thành lại chịu không nổi, cho nên...”

“Được!” Lý Hải Tân gật đầu, “Cho nên, chỉ cần bị thương, hắn có thể trì hoãn tốc độ giết chết Lưu Trữ. Hắn có lý do đợi người đi kinh thành rồi mới làm lại.”

“Nhưng ta không hiểu. Hắn không cần bị thương chút nào, người có thể chịu đựng trước đi, khi tới thủ đô, hắn lại có thể giết.”

Trình Uyên lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ xúc động, liếc mắt nói: “Ta biết hắn, hắn hẳn là biết một số bí mật không được biết, để hắn hận Lưu Trữ đến mức không thể không giết.” Liu. Ning là loại.”

“Hắn sợ là nhện không được!”

“Nhưng, không phải tôi đã nói rằng anh không được phép điều tra Trần Thành sao?” Trình Uyên đột nhiên nói với Lý Hải Tân, “Tôi tin anh ấy.”

Chương 628

Chương 628

Lý Hải Tân cười khúc khích.

Trình Uyên nhìn anh một lúc rồi thở dài, “Anh Lý, em biết anh đối với em rất tốt, nhưng em vẫn không muốn anh em của chúng ta có quá nhiều nghi ngờ.”

“Đã hiểu.” Lý Hải Tân trả lời.

Sau đó, anh ta lại rên rỉ: “Hoàng Tam nói, có chuyện gì mà ném tàn thuốc vào nhà Trần Thành?”

Trình Uyên chế nhạo: “Chắc tôi biết bọn họ đang làm cái quái gì, hình như tôi cũng đoán được Lưu Trữ đang giúp ai.”

“Đạo Trưởng?” Lý Hải Tân đột nhiên tỉnh dậy.

...

...

Tại bệnh viện Long Đàn ở thành phố Tân Dương.

Trần Thành đã tỉnh lại rồi, ánh mắt nhìn qua cửa sổ nhìn sâu vào tận mây trắng, thật lâu không nói lời nào.

Chung Hân đang chăm sóc anh cẩn thận, cô gọi bữa sáng và cho anh ăn, anh ăn, dường như giữa hai người đã có thỏa thuận gì đó, không ai nói trước.

Trần Thành không bao giờ hỏi Chung Hân bất kỳ câu hỏi nào.

Tôi không biết đã mất bao lâu. Chung Hân cuối cùng cũng hoàn thành công việc dọn dẹp trong tay. Ngồi ở bên giường Trần Thành, nhẹ giọng hỏi anh: “Còn đau không?”

Trần Thành im lặng lắc đầu.

Đầu của Chung Hân hơi cúi xuống, cô ấy tiếp tục thì thào: “Là do tôi sao?”

Trần Thành vẫn lắc đầu.

Chung Hân khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, đôi mắt đỏ bừng.

Đúng lúc này, Trần Thành đột nhiên vươn một bàn tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô.

Chậm rãi quay đầu lại, Trần Thành nói: “Kết hôn đi.”

Khi nghe thấy điều này, cơ thể của Chung Hân đột nhiên run lên.

Đột nhiên cô ngẩng đầu lên, hai mắt tròn xoe nhìn chằm chằm Trần Thành, lộ ra vẻ không tin, trong mắt cô có một tia sáng như pha lê, giống như một sợi chỉ đứt đoạn lặn xuống.

Chung Hân cắn môi và nặng nề gật đầu: “Ừ!”

...

“cha!”

Đúng lúc này, cửa tiểu khu bị đẩy ra, Chung Hoan cùng Trần Phi Ngư chạy vào.

Trần Phi Vũ đến bên giường Trần Thành với vẻ mặt lo lắng, quan tâm hỏi: “Ba, con không sao chứ?”

Sự xuất hiện của Trần Phi Vũ khiến trái tim Trần Thành âm ập, đồng thời trong lòng dường như cũng có chút áy náy, hồi lỗi nói: “Con trai à, đợi đến khi bố khỏe lại rồi mẹ sẽ giúp con hoàn thành tâm nguyện.”

“Không sao đâu, cha, chỉ cần con khỏe lại, thật sự không cần con báo thù.” Trần Phi Vũ nghiêm nghị nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nghiêm túc.

bạn nói gì?

Bản chất con người lúc đầu là tốt. Sinh ra tử tế là do tất cả các loại yếu tố bên ngoài cực đoan và khác nhau tác động vào tâm tính của mọi người và làm cho mọi người khác với mọi người.

Trần Phi Vũ vẫn là một đứa trẻ đơn giản và tốt bụng, vì trải qua những đau khổ nên anh hận người phụ nữ đó đến mức có thể sống, anh không ngừng suy nghĩ về cách trả thù cho người phụ nữ đó và làm cách nào để trả thù cho mẹ mình.

Điều này cũng giống như Trần Thành, người đã quyết tâm trả thù xã hội khi mới mười tuổi.

Vì vậy, Trần Thành đã cho anh một mái ấm, một tổ ấm.

Trần Phi Vũ sợ mất đi sự ấm áp này, vì vậy thay vì những rủi ro mà sự trả thù mang lại cho gia đình mình, anh ấy thà từ bỏ mong muốn trả thù cho mẹ mình.

Như Trần Thành đã nói trước đây, không có lo lắng sẽ khiến một người không sợ hãi, nhưng nếu có lo lắng, bạn sẽ tiến về phía trước một cách thận trọng.

Trần Thành xoa đầu Trần Phi Vũ và cười với anh.

“Ba sẽ báo thù cho con, con thề!”

...

...

Mặt khác, Trình Uyên và những người khác cũng đã đến thành phố Giang Bắc.

Đầu tiên họ tìm thấy một khách sạn tốt và chuyển đến. Trình Uyên định để mọi người nghỉ ngơi và suy nghĩ, ngày mai sẽ gặp Lưu Trữ.

Trình Uyên vẫn còn một chút ảo tưởng về mảnh đất đó, nhưng hẳn không muốn làm sao vừa lòng Lưu Trữ, dù sao vết thương của Trần Thành cũng có liên quan đến hẳn, không thể nói hẳn sẽ phải trả giá. một giá vào ngày mai.

“Các người nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai có thể sẽ xảy ra chuyện.” Trình Uyên nói với vài người.

Sau đó, anh bước ra khỏi khách sạn một mình.

Theo trí nhớ, lần đầu tiên Trình Uyên đến nhà hàng của Hoa Tâm Di.

Anh không vào mà chỉ đứng bên ngoài quan sát một lúc, thấy bên trong hăng hái, làm ăn cũng tốt nên cũng yên tâm.

Bất kể đội trưởng có bị ung thư hay không, tóm lại, chính anh là người đã cứu sống những người này, chỉ với tình yêu này,

Trình Uyên có nghĩa vụ bảo vệ của cải cho con mình đến hết đời.

Sau đó anh quay lưng bỏ đi.

Một mình đến cầu Trần Giang ở thành phố Giang Bắc, nhìn mặt trời sắp lặn ở phía xa, anh bắt đầu suy ngẫm về những chuyện bất thường gần đây.

Tôi không biết nó đã xảy ra bao lâu.

“Rắc!” Có tiếng phanh gấp sau lưng anh.

Trình Uyên cau mày, nhìn lại thì thấy một chiếc xe thể thao sang trọng của Porsche đang đậu cách anh không xa.

Cửa mở và một người phụ nữ bước ra khỏi xe.

Sau khi nhìn thấy người phụ nữ này, Trình Uyên không khỏi nheo mắt lại.

“Anh Trình Uyên, đã lâu không gặp.”

Người phụ nữ bước đến gần Trình Uyên, rất gần anh, duỗi một tay Qianqianyu lên vai anh, thở ra và mỉm cười quyến rũ.

Người phụ nữ này không ai khác mà chính là Thảm Trạch, em gái của Thảm Hoa. Người phụ nữ muốn cạnh Tranh với Trình Uyên ở thành phố Tân Dương.

Thật đáng tiếc khi cô ấy có chút xấu hổ khi thua cuộc, thậm chí có chút nhục nhã, bị Trình Uyên giam cầm trong một thời gian dài.

Nhìn khuôn mặt hoa mỹ sắp dính vào mặt mình này, Trình Uyên không lùi bước, cũng không tỏ ra khó chịu, chỉ nhếch khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa: “Một mình đến gặp tôi, và Tôi không sợ rằng tôi sẽ đối xử với bạn. Ăn chưa?”

“Em có bằng lòng không?” Thảm Chanh cười.

Trình Uyên không ngạc nhiên về việc Thảm Trạch biết mình ở đây như thế nào, dù sao thì bắt đầu từ sáng sớm hôm qua, họ đã làm náo động cả thành phố Tân Đài Bắc, và Thảm Hoa không thể không biết điều đó.

Sau khi vào thành phố Giang Bắc, họ phải nằm trong tầm giám sát của kẻ mắt Thảm Hoa.

Thật sự mà nói, Thảm Trạch thực sự rất xinh đẹp, xuất thân tốt, ắt hẳn sẽ có nhiều người đàn ông theo đuổi cô, và họ cũng phải là con của những gia đình giàu có.

Nhưng Trình Uyên không nghĩ nhiều về cô ấy. Điều này làm cho Thảm Hoa có chút không thuyết phục, cho nên đường như đây là hành vi trong tiềm thức mà cô muốn chứng tỏ bản thân.

Rất bất lực, Trình Uyên không muốn Tranh giành với người phụ nữ này, vì cô ấy không thoái lui nên anh đã lùi lại một bước. Tăng khoảng cách giữa hai người.

“Đi nào, tìm gì vậy?” Trình Uyên nhẹ giọng hỏi.

Thảm Trạch chớp chớp mắt cười: “Anh Trình Uyên, người ta tìm đến anh, đương nhiên là nhờ vả. Chỉ cần anh có thể đồng ý với điều khoản của tôi, anh muốn làm gì thì làm với tôi.”

Trình Uyên đỏ mặt vì câu này.

Một người phụ nữ xinh đẹp đứng trước mặt bạn, giọng nói nhẹ nhàng và khéo léo nói với bạn: Bạn có thể làm bất cứ điều gì bạn muốn với tôi. Người đàn ông chết tiệt này có thể chịu đựng được không?

Đặc biệt là một người đàn ông như Trình Uyên mà vợ không ở bên.

Nhưng phải nói rằng, nhịp tim đỏ là bản năng thể xác của đàn ông, nhưng về mặt tâm lý, Trình Uyên vẫn có điểm máu chót của riêng mình.

Anh ta lạnh lùng liếc Thảm Li một cái, trêu chọc: “Tôi nói cô Thảm, cô sẽ không mắc hội chứng Stockholm phải không?”

“Anh Bức... đó là bệnh gì vậy?” Thảm Trạch giật mình sau khi nghe đến đây.

Trình Uyên lắc đầu: “Nói yêu cầu của anh.”

Chương 629

Chương 629

“Đi uống rượu không?” Thầm Trạch đề nghị với một nụ cười quyến rũ một lần nữa.

Trình Uyên có lẽ đã đoán được yêu cầu của Thầm Trạch là gì, anh ấy sẽ không đồng ý nhưng ... anh ấy đã thay đổi quyết định bây giờ, anh ấy muốn biết gia đình Thầm có thể trả bao nhiêu cho yêu cầu này.

Không từ chối Thầm Trạch, Trình Uyên có ý thức đi vào trong chiếc xe thể thao của cô.

Thầm Trạch thở ra một hơi, nhìn Trình Uyên lên xe rồi lại mỉm cười.

Điều khiến đàn ông hấp dẫn phụ nữ nhất không nhất thiết phải là cao ráo, đẹp trai mà là một chút bề ngoài. Hơn thế nữa là sự tập trung của đàn ông khi làm mọi việc, và sự bí ẩn khi quyết định làm mọi việc.

Ánh sáng dịu dàng trong mắt Thầm Trạch là thật.

Xe dừng trước quán bar rục rờ ở thành phố Giang Bắc. Khi Trình Uyên bước vào quán bar, Thầm Trạch đã ý thức nắm lấy cánh tay anh.

Trình Uyên hơi giật mình, nhưng không ly khai.

Theo ý kiến của anh, đây có thể là một nghi thức đặc biệt của nhà họ Thầm, và nó không phải là một vấn đề lớn.

Chỉ là anh ấy không cho rằng đó là một vấn đề lớn, nhưng một số người cho rằng đó là một việc lớn.

Buổi tối, không có nhiều khách trong quán bar thiếu sáng. Ngay khi Trình Uyên và Thầm Trạch ngồi vào bàn, có một người đàn ông khoảng hai mươi tuổi, mặc áo sơ mi hoa và có số điểm 19 rất cá tính, anh ta xuất hiện trước mặt họ.

Anh lạnh lùng nhìn Trình Uyên và Thầm Trạch.

Trình Uyên không quan tâm chút nào, gọi người phục vụ và gọi hai ly vodka.

Tôi không biết nhiều về Trình Uyên, vì tôi đã nhìn thấy Thầm Trạch trong một lần dự đám cưới của Thẩm Hoa, lúc đó tôi thấy cô ấy cầm một ly vodka nên tôi đã gọi món này.

“Cô Trạch, người nên giải thích đi?” Nam nhân áo hoa liếc mắt một cái, hỏi.

Khi nhìn thấy người đàn ông này, Thầm Trạch cố ý ngồi cạnh Trình Uyên, khi bị anh ta hỏi, Thầm Trạch nghiêng đầu về phía vai của Trình Uyên, ánh mắt cô liếc về phía người đàn ông: “Ừ, đây không phải là Thiếu gia Hồ sao? Thật là trùng hợp.”

“Nói bớt đi cũng vô ích, anh ta là ai, cô phải cho tôi một lời giải thích!” Người đàn ông mặc áo hoa đột nhiên đưa tay về phía Trình Uyên, tức giận nói.

Thầm Trạch giật mình, sau đó sắc mặt trầm xuống: “Ta tại sao phải giải thích cho người, người là ai?”

“Tôi ...” Hồ thiếu gia áo hoa đột nhiên không nói nên lời, chỉ vào ngón tay Trình Uyên khẽ run, một lúc sau mới nói: “Cô Trạch, cho dù cậu không đồng ý sự theo đuổi của tôi, cậu cũng đừng. Phải tìm một con rùa như vậy để tưới máu cho tôi, phải không?”

Dường như anh ta đang cố tình chọc tức Thiếu gia Hồ, khi nghe tin Trình Uyên là rùa mai mềm, Thầm Trạch như được tiếp thêm sức mạnh, cô ấy duỗi tay ra và đặt đầu vào vai Trình Uyên, anh ta cười khúc khích nói. , “Tôi hạnh phúc.!”

“Người...!” Hồ Công Tử ánh mắt như cá vàng.

Anh bước tới, nắm lấy cổ Trình Uyên, nghiêm mặt đe dọa: “Cậu nhóc, cậu nên tự giác một chút đi. Với con Trình Uyênh tội nghiệp của cậu, cậu còn dám giả làm bạn trai của Cô Trạch trước mặt Hồ Dật Phi của tôi. Nếu cậu.” Đừng buồn và chụp ảnh bản thân, hãy thoát ra khỏi nó nếu bạn có ý thức, nếu không ...”

Hồ Dật Phi còn chưa nói xong Hồ Công Tử, Trình Uyên đã vươn tay nhéo cổ tay hắn, gấp nhẹ, “Kacha!” Một tiếng giòn vang.

“A!” Hồ Dật Phi bị quán tính làm cho lộn nhào, ôm cổ tay rú lên.

“Đừng có gây chuyện với tôi, tránh ra!” Trình Uyên nhẹ nói.

Vừa ra tay, anh ta trực tiếp bẻ gãy cổ tay, khiến Thầm Trạch cũng có chút sững sờ.

Nói cách khác, Thầm Trạch chỉ biết rằng Trình Uyên có vận may và bản lĩnh tốt, nhưng cô chưa bao giờ nhìn thấy anh ta đánh nhau, theo nhận thức của cô, Trình Uyên không phải loại đàn ông có vũ lực.

Hồ Dật Phi từ trên mặt đất bò dậy, nơi nào dám khiêu khích Thành Trình Uyên, hắn đều chạy ra ngoài, vừa chạy vừa quay đầu lớn tiếng chửi bới: “Có loại ngựa bùn đất cỏ, người đừng chạy!”

Câu này khiến Trình Uyên nhớ đến những cuộc hẹn khi cậu ấy đi học, và cậu ấy thường nói như sau: Đừng chạy theo trường học.

Người phục vụ mang rượu tới, Trình Uyên nhận lấy, đưa cho Thầm Trạch một ly, nhấp một ngụm.

Anh ta không quan tâm đến mùi nên hỏi thẳng: “Bây giờ nói về yêu cầu của bạn.”

Thầm Trạch đã bị sốc khi Trình Uyên dễ dàng bẻ cổ tay Hồ Dật Phi vừa rồi, cái miệng nhỏ nhắn của cô ấy vẫn không hé mở cho đến khi Trình Uyên hỏi cô ấy điều gì đó, cô ấy mới tỉnh dậy.

Anh ta không uống, chỉ lắc đầu nở một nụ cười gượng gạo: “Anh Trình Uyên, anh mang theo vệ sĩ chưa?”

Trình Uyên khẽ cau mày: “Không, có chuyện gì vậy?”

“Vậy thì đổi chỗ khác đi.” Thầm Trạch cười khổ.

“Tại sao?” Trình Uyên thắc mắc.

Thầm Trạch bắt lực giải thích với anh ta: “Người mà anh vừa đánh tên là Hồ Dật Phi, người nhà họ Hồ ở thành phố Giang Bắc. Người đứng đầu nhà họ Hồ là đối tác làm ăn của anh trai tôi, còn chú hai của Hồ Dật Phi là xã hội đen ở thành phố Giang Bắc.” Nếu tôi không rời đi, tôi sợ bạn ... ”

Nghe vậy, Trình Uyên lắc đầu, bình tĩnh nói: “Tôi không muốn phá bài.”

“Ý của ngươi là?” Thầm Trạch lần này không hiểu ra sao.

“Anh ấy chỉ nói, đừng chạy nếu có loại.” Trình Uyên cười nhẹ: “Tôi có loại hơn nên không chạy.”

Thầm Trạch giật mình.

Cô thực sự không biết phải trả lời như thế nào.

“Nói xem, em muốn anh làm gì?” Trình Uyên nhấp thêm một ngụm, anh không thể Tiêu Viêm loại vodka cao cấp nào cả.

Thầm Trạch cau mày, bặt miệng: “Đừng trách ta không cảnh cáo ngươi. Nếu như hấn mang người tới đây, hấn cũng không tha cho ngươi vì thể diện của anh trai ta.”

Trình Uyên chế nhạo, “Anh trai cậu và tôi chưa bao giờ nhìn mặt nhau.”

“Anh ...” Thầm Trạch có chút áy náy.

Vốn dĩ cô muốn bàn chuyện hệ trọng với Trình Uyên, nhưng không ngờ lại gặp được Hồ Dật Phi, một công tử ở đây.

Hồ Diệc Phi là một trong những người được nhiều người cầu hôn với Thầm Trạch, anh luôn vướng vào Thầm Trạch vì mối quan hệ tốt đẹp của anh với Thầm Hoa.

Chỉ là, Thầm Trạch không thích loại người bất tài và kém cỏi này, chỉ có thể lừa gạt lão đại nhà giàu, cho nên cô mặc kệ anh ta một chút nào.

Vừa rời tình cờ gặp phải, cô cũng đang muốn dùng Trình Uyên lấy hàng để xua tan ý định theo đuổi cô, nhưng không ngờ Trình Uyên lại trực tiếp ra tay, đơn giản là cô bẻ gãy cổ tay của Hồ Dật Phi.

Hồ Dật Phi nhất định sẽ không buông tha, chuyện này sẽ đem người đánh chết Trình Uyên, bất kể mức độ nghiêm trọng như thế nào, e rằng những gì cô ấy muốn hỏi Trình Uyên hôm nay đều vô ích.

“Không được, người nhất định phải đi theo ta!”

Thực ra, Thâm Trạch đặt ly rượu xuống, nắm lấy tay Trình Uyên, đứng dậy đi ra ngoài.

chỉ.

Trình Uyên cười nhẹ: “Tôi đoán, có lẽ đã quá muộn.”

Nghe vậy Thâm Trạch đột nhiên giật mình, nhanh chóng nhìn về phía cửa.

Chắc chắn, một bóng người bước vào từ cửa, và người đứng đầu là Hồ Dật Phi, người đang nắm cổ tay anh ta và có vẻ tức giận, và họ đi thẳng về phía Trình Uyên và Thâm Trạch.

“Ngựa bần cỏ, nó là terrapin này, đụ nó cho tôi!”

Với một tiếng gầm lớn của Hồ Dật Phi, một nhóm người chạy tới, “wow đồ khôn”, một số người cầm gậy bóng chày và một số người cầm dao rựa.

Thâm Trạch sắc mặt thay đổi rõ rệt, cô vừa định nói gì đó, nhưng Trình Uyên đã kéo cô lại phía sau.

“Nếu có thể đếm được, giúp ta đếm thời gian.”

Chương 630

Chương 630

Đếm ... giờ?

Thầm Trạch sững sờ.

Một cây gậy bóng chày bay qua đầu cô với một tiếng “Ầm”, khiến cô thức tỉnh, và thoạt nhìn, cô đã choáng váng.

Người xông lên phía trước bị Trình Uyên “thưởng” cho một cái ly rỗng trên đầu, người ngã xuống đất, cùng lúc đó, Trình Uyên lao tới rất nhanh, đâm một cái, trực tiếp đánh bay cái hai tên khốn.

Đùa chút thôi, trong danh sách các thiếu gia ở Bắc Kinh, bốn người đứng đầu Bạch Dạ chỉ buộc chặt với Trình Uyên, đối phó với đám tên khốn kiếp trước mặt này, đối với Trình Uyên không có chút áp lực nào.

Nhưng Thầm Trạch không biết, trong mắt cô, cô chỉ là đứa con hoang của một doanh nhân giàu có được nuôi dưỡng ở nông thôn từ khi còn nhỏ.

Một con dao chém về phía Trình Uyên, người đang ở một bên và đá bay bằng một chân. Sau đó anh ta quay lại và nắm lấy một chiếc ghế đầu, đập thẳng vào đầu tên khốn kia rồi hất hấn xuống đất.

Nói nhanh chết tiệt lúc đó cũng đã muộn, chỉ trong nháy mắt đã có năm sáu người ngã xuống đất.

Những tên khốn không giống như vệ sĩ chuyên nghiệp hay côn đồ chuyên nghiệp, một khi những người này phát hiện đối phương giống như sói với hổ thì tự nhiên sẽ khuyên can. Chưa kể đám khốn do Hồ Dật Phi cầm đầu, bọn họ thậm chí là những tên khốn bình thường cũng không bằng tốt.

Trình Uyên một mình như một đội quân hàng vạn con ngựa bao vây đối thủ hơn 20 người, thấy hấn hung hãn như vậy,

bỗng có người quay đầu bỏ chạy.

cuối cùng.

Hơn chục người ngã lăn ra đất kêu gào không gượng dậy được.

Nhưng Hồ Dật Phi đứng ở nơi đó quên không thoát, hai chân run lên như sàng, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

Anh không bao giờ mong đợi Trình Uyên có thể chiến đấu như thế này.

“Tôi đã nói, đừng có lộn xộn với tôi.”

Sau khi hoàn thành công việc, Trình Uyên vỗ tay thờ dài trước mặt Hồ Dật Phi.

“Phòng!” Hồ Dật Phi sắc mặt tái nhợt, hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Trình Uyên: “Su huynh, ta sai rồi, xin hãy tha thứ cho ta.”

Khi anh ấy nói, lưỡi của anh ấy run rẩy và trông anh ấy thực sự sợ hãi.

Đối với loại người này, Trình Uyên không quan tâm chút nào.

“Ta không có ý định giết ngươi, cút đi!” Nhẹ giọng nói, Trình Uyên mặc kệ Hồ Dật Phi.

Hồ Dật Phi nghe được Trình Uyên buông mình ra, vội cúi đầu đối với Trình Uyên nói: “Cảm ơn su huynh, cảm ơn...”

Sau khi Hồ Dật Phi ra khỏi quán bar, Trình Uyên đến bên Thầm Trạch, cười nhẹ: “Này, bao lâu?”

Thầm Trạch tỉnh lại, rụt rè đáp: “Ta, ta ... Ta quên tính.”

“Ồ, không sao, chắc là chưa đến hai phút.”

Ngồi lại bàn, anh gật đầu với cô: “Thôi, nói tiếp đi.”

“Hả? Ồ!”

Thầm Trạch cũng nhanh chóng ngồi lại, nhìn Trình Uyên thật chặt không chớp mắt.

“Trên mặt em có hoa không?” Trình Uyên tò mò hỏi.

Thẩm Trạch lắc đầu kêu lên: “Vậy người thật tốt?”

Các nhân viên bảo vệ quán bar sau đó nhận ra điều xúm quanh nhưng không ai dám lại gần.

Sau đó, một đội bóng chày nam khoảng ba mươi tuổi bước ra và cúi chào Trình Uyên và Thẩm Trạch với nụ cười trên môi: “Xin chào, ông chủ của chúng tôi muốn gặp ông.”

“Không có thời gian!” Trình Uyên nhẹ đáp.

“U ...” Vẻ mặt tàn nhẫn của anh khiến người mặc vest có chút xấu hổ, sau khi sững sốt, anh lại nở nụ cười trên môi, hơi cúi đầu, xoay người rời đi.

Thẩm Trạch cũng lấy lại tâm trạng, đương nhiên dù có bình tĩnh thế nào đi nữa, trong mắt cô ấy cũng là những ngôi sao nhỏ.

Trước kia Trình Uyên giam cầm cô, mặc dù lúc đó cô rất tức giận, nhưng sau khi nghĩ lại, ban đầu hầu hết những ông chủ đang làm chuyện với cô, phần lớn đều đi vào, với tư cách là thủ lĩnh, cô đã Được rồi. Chưa kể, Trình Uyên đã từng bảo vệ cô ấy bằng hình thức cải Trang.

Vì vậy, sau lần đó, dù là Stockholm hay cô thực sự yêu Trình Uyên, Thẩm Trạch dù sao cũng không ghét anh.

“Anh Trình Uyên, anh có thể nhường mảnh đất đó cho anh trai em không.” Thẩm Trạch hỏi với vẻ mặt yếu ớt, đáng thương.

Không chỉ vậy, cô còn vươn bàn tay ngọc mềm mại ra, bao lấy bàn tay to lớn của Trình Uyên: “Nếu em hứa, anh có thể để em làm bất cứ việc gì.”

Trình Uyên cười nhẹ rồi từ từ rút tay về: “Tại sao?”

Thẩm Trạch uốn ngực nói nhanh: “Nếu như người muốn, bất cứ lúc nào ta cũng có thể đưa cho người.”

Nghe vậy, Trình Uyên có chút kinh ngạc, nhìn Thẩm Trạch từ trên xuống dưới, không khỏi nheo mắt cười nói: “Vậy thì sự hy sinh của cậu thật sự rất lớn.”

Thẩm Trạch sốt sắng gật đầu: “Ta tình nguyện, ta có thể làm tình nhân của người, được sư huynh dẫn đường chiếu cố, nếu

có một ngày người tới kinh thành, nhà họ Thần sẽ chân thành liên minh với người.”

Trình Uyên biết rằng Thẩm Hoa cần mảnh đất này, và đó là một nhu cầu cấp bách. Nếu làm chủ mảnh đất này, hắn sẽ có vốn quay về kinh đô, có thể giúp người chú hoàn toàn trị vì nhà họ Thần, có thể tìm ra ân oán của cha mẹ mà báo thù cho hắn.

Để so sánh, động cơ của Thẩm Hoa có thể được công nhận nhiều hơn.

Tuy nhiên, Trình Uyên không hiểu: “Tại sao tôi phải để như vậy? Hay là, tại sao anh biết nếu tôi đánh nhau thì nhất định phải đấu với Thần Hoa?”

Thẩm Trạch lắc đầu: “Chúng tôi không biết, nhưng nếu cô tham gia, cho dù chúng tôi có thể chiếm được mảnh đất đó, cái giá phải trả sẽ rất lớn, đến lúc đó thu được có lẽ sẽ nhiều hơn thua.”

Trình Uyên lắc đầu.

Thẩm Trạch cau mày.

Sau đó Trình Uyên nhún vai và nhàn nhạt nói: “Cô không cần phải trả giá lớn như vậy, bởi vì tôi không phải loại đàn ông như cô nghĩ.”

“Mặc dù tôi không phải là một quý ông, nhưng tôi không nghĩ rằng tôi sẽ làm điều gì có lỗi với An Tương trong cuộc sống này.”

Bạch An Tương cũng đã chịu đựng rất nhiều điều cho Trình Uyên, Trình Uyên không thể quên rằng cô ấy đã bị thương vì anh ấy khi cô ấy ở Đảo vàng. Tôi sẽ không bao giờ quên rằng để giúp Trình Uyên, anh ấy đã một mình đến thủ đô và một mình đối mặt với nhóm Đạo Trưởng. Tôi không thể quên rằng cô ấy đã chịu đựng nỗi đau và muốn rời xa anh vì cô ấy đã hiếm muộn.

Thực sự không phải là Trình Uyên ngay thẳng đến mức nào, nhưng Trình Uyên cảm thấy rằng việc phản bội một Bạch An

Tương như vậy sẽ khiến lương tâm của anh ta trở nên khó khăn.

“Thứ tôi cần không phải là sự hy sinh của anh.” Trình Uyên lắc đầu, sau đó ánh mắt ngưng tụ, kiên định nói: “Điều tôi muốn là anh trai cô cúi đầu trước tôi.”

Nghe vậy, Thâm Trạch giật mình: “Anh trai? Ý của anh là gì?”

Trình Uyên đứng dậy gõ ngón tay lên bàn vài cái: “Để anh trai cậu đến nói chuyện với tôi, nếu không thì đừng nói chuyện.”

Nói xong quay người bước ra ngoài.

Thâm Trạch sững sờ nhìn anh rời đi, trong mắt cô hiện lên một cảm xúc phức tạp.

Nhưng ngay khi Trình Uyên chuẩn bị bước ra khỏi quán bar, một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi đã chặn đường anh.

“Ngài ở lại.” Người đàn ông trung niên cười đưa danh thiếp.

Trình Uyên cầm danh thiếp và liếc nhìn nó.

“Khu Hướng Dương?”

Người đàn ông trung niên cười gật đầu: “Chỉ là đồng bọn.”

“Có chuyện gì vậy?” Trình Uyên hỏi.

Khu Hướng Dương nói: “Quý ông này rất tài giỏi, còn Khu mỗ là người rất thích người tài, nên tôi muốn thuê tiên sinh làm bảo vệ cho quán bar của mình. Tôi chắc chắn sẽ không đổi xử tệ bạc với tiên sinh về mặt tiền lương.”

Chương 631

Chương 631

Trình Uyên liếc nhìn anh như một thằng ngốc.

Anh ta không thèm để ý chút nào và bỏ đi.

Người đàn ông trung niên tên Khu Hường Dương nhìn bóng dáng Trình Uyên bước vào bóng đêm, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

“Trai quê, còn chê ít.”

Sau đó, anh ta nói với một nhân viên bảo vệ phía sau: “Đi, đi theo anh ta, và tiết lộ tung tích của anh ta cho Hồ Hạt Tử.”

“Vâng!” Nhân viên bảo vệ nhanh chóng đi theo.

Sau khi các nhân viên bảo vệ đi theo, Thẩm Trạch cũng bước ra khỏi quán bar.

Tuy nhiên, Khu Hường Dương lại một lần nữa chặn đường Thẩm Trạch.

“Cô Thẩm, cô đi đâu vậy?”

Thẩm Trạch giật mình, sau đó nhú mày, tức giận nói: “Cút ngay!”

Ô Tương Dương chế nhạo: “Cô Thẩm, vừa rồi cô không nhìn thấy Hồ thiếu gia bị đánh sao?”

Thẩm Trạch sắc mặt thay đổi rõ ràng: “Ý của ngươi là?”

“Không có gì thú vị, tôi chỉ muốn mời cô Thẩm ở lại uống rượu.” Ô Tương Dương cười.

Thẩm Trạch lắc đầu, lạnh lùng nói: “Ta chỉ cùng bằng hữu uống rượu.”

Nói xong liền bỏ qua Khu Hường Dương, trực tiếp đi qua hẻm đột ngột.....

“Bang!” Với một âm thanh bị bóp nghẹt, Khu Hướng Dương đột nhiên đưa tay vỗ về nơi gáy của Thẩm Trạch gập sau đầu.

Thẩm Trạch thậm chí không nói một lời, và cô ấy đã ngã quy. Khu Hướng Dương nắm lấy cơ thể mềm nhũn của cô và kéo nó trở lại quây bar.

...

...

Trong bệnh viện đầu tiên của thành phố Giang Bắc.

Tại một trong những phòng sang trọng nhất, chật ních người. Trên giường, là Hồ Dật Phi với cổ tay bị bó bột, vẻ mặt đau khổ và buồn bã.

“Chú hai, ba, ba, mọi người phải làm chủ cho con!”

Một người đàn ông trung niên mặt đen đứng trước giường bệnh, nhìn câu nói của Hồ Dật Phi mà nước mắt lưng tròng, ánh mắt càng ngày càng có sức sống, như có lửa từ trong đó phun ra.

“Chết tiệt, dám động nhà họ Hồ của ta, ta sẽ giết hẳn!”

Nói xong, anh ta quay người bỏ đi.

Nhưng một tên mập mạp khác đứng bên cạnh túm lấy hắn:

“Ngươi có biết người đó ở đâu không?”

Người đàn ông mặt đen lạnh lùng nói: “Anh ta ở cùng với Thẩm Trạch, Thẩm Hoa nhất định phải biết, tôi sẽ hỏi Thẩm Hoa.”

Lão mập liếc mắt một cái, lắc đầu nói: “Ngươi cùng Thẩm Hoa không giống nhau, hắn sẽ không sợ ngươi, thả ta đi.”

Nói xong, anh ta quay lưng và rời khỏi phòng.

Trên giường bệnh, Hồ Dật Phi vừa khóc vừa nói với người đàn ông mặt đen: “Chú Nhị, tên đó đánh rất giỏi.”

“Hừ!” Người áo đen hừ lạnh, “Cho dù đánh được, một người cũng có thể đánh mấy chục? Đừng lo lắng, Tiểu Phi, chú hai của ngươi, Hồ Hạc Tử, không phải là không ra gì.”

Giọng nói chưa dứt, một cậu em trai đã cúi người đưa điện thoại cho Hồ Hạt Tử: “Sếp, có tin!”

Nghe vậy, Hồ Hạt Tử hai mắt sáng lên, không khỏi cùng thuộc hạ chào hỏi: “Đi, gọi huynh đệ của ta, đi báo thù cho cháu trai ta!”

Nói xong, một nhóm người “hót hải” đồng loạt bước ra khỏi phòng.

Nhìn bọn họ rời đi, Hồ Dật Phi trên mặt lộ ra một tia góm ghê: “Dám đánh ta xem chú hai của ta làm sao có thể giết chết người!”

Đúng vậy, người đàn ông mặt đen đó chính là chú hai của Hồ Dật Phi, Hồ Dật Phi, một người có tiếng trong toàn tỉnh Giang Bắc.

Người đàn ông béo là cha của Hồ Dật Phi, Hồ Cường, một doanh nhân có tiếng ở thành phố Giang Bắc, ông và Thẩm Hoa cũng là đối tác trong một số ngành nhất định.

Sau khi Hồ Cường ra khỏi tiểu khu, anh ta gọi cho Thẩm Hoa.

“Này, Thẩm Hoa, ý của người là?”

Đầu bên kia điện thoại, phía sau truyền đến một tiếng giật mình: “Ý của người là?”

Hồ Cường cau mày, thấy Thẩm Hoa không biết, không khỏi kinh ngạc nói: “Người không biết?”

“Tôi không biết!” Thẩm Hoa.

Sau đó, Hồ Cường kể câu chuyện về việc Hồ Diệc Phi bị đánh, và cũng nói với Thẩm Hoa rằng người đánh Hồ Diệc Phi là với Thẩm Trạch.

“Vì người không biết, rất dễ dàng, ta sẽ bằm nhỏ đó cho chó ăn!”

Hồ Cường nói xong liền cúp máy.

Gọi cho tài xế Tiểu Trương, Hồ Cường lên xe và đi xem hiện trường.

Có lý do gì mà một ông lớn như bọn họ không cần đến hiện trường để điều tra tận mắt loại chuyện này. Chỉ là lần này quý tử của hắn bị đánh, là muốn đỡ cảnh cho con trai, dù sao người khác cũng nên biết Hồ Nghị Cường đã ra tay, sau này không ai dám xúc phạm Hồ Dật Phi.

Trước khi xe đến quán bar, điện thoại di động của Hồ Cường đột nhiên vang lên.

Nhấc điện thoại lên nhìn, phát hiện là Thẩm Hoa gọi đến, Hồ Cường khẽ nhíu mày, sau đó kết nối điện thoại: “Thẩm Hoa, người đó là với em gái của anh. Tôi không quan tâm quan hệ của hai người là gì, tốt hơn hết bạn không nên đưa nó cho anh ta. van nài.”

Thẩm Hoa ở đầu bên kia điện thoại rên rỉ nói: “Lão Hủ, ta không phải liên lụy hắn, ta chỉ là muốn thuyết phục người, quên đi.”

Hồ Cường tức giận nói: “Mẹ kiếp nói không phải cầu xin, cũng không phải con trai người bị đánh, Thẩm Hoa, nghe này, đừng xen vào chuyện này, nếu không đừng trách ta trở mặt. từ chối mọi người.”

Thẩm Hoa cười khỏ: “Ta chỉ muốn nói cho người biết, người tốt hơn không nên dây dưa với người đó, hắn không phải thằng nhà quê mà con trai người nói.”

Vẻ mặt Hồ Cường ngưng tụ: “Người biết là ai không?”

“Vừa rồi ta có người hỏi.” Thẩm Hoa.

Hồ Cường hỏi, “Nói cho tôi biết, đó là ai?”

“Là một kẻ mất trí!” Thẩm Hoa nghiêm túc nói.

...

...

Cùng lúc đó, một nhóm không dưới năm mươi người hùng hổ bước đến khách sạn nơi Trình Uyên và những người khác định cư.

Những người nhìn thấy nhóm người khốn nạn này trên đường đi đều nhận thức được linh hồn quý dữ trong đó, và họ lần lượt

trốn tránh.

Nhưng khi họ đang đến gần khách sạn, một người đàn ông mặc đồ trắng đột nhiên xuất hiện trước mặt họ, chặn đường họ.

“Vậy thì cái đó là ai?”

“Người tìm cái chết?”

“Đừng nói nhảm, địt hần!”

Bọn trẻ la lên.

Nhưng đúng lúc này, Hồ Hạt Tử giơ cánh tay ra hiệu cho anh em im lặng, sau đó một mình bước tới chỗ người đàn ông mặc áo trắng.

“Đêm trắng?” Gần đến rồi, nhìn thấy người đàn ông mặc đồ trắng, người mù Hồ sững sốt.

Anh trai của anh ta và Thẩm Hoa là đối tác, và tất nhiên là đối tác của Phương Thanh Yến, và Phương Thanh Yến và Bạch Dạ là anh em đã lớn lên từ khi còn nhỏ. Người đàn ông mù này hẳn đã nhìn thấy Bạch Dạ.

“Người ngăn cản chúng ta làm gì?” Hoa Tiểu Tử cau mày hỏi.

Bạch Yêu ngẫu nhiên nhìn lướt qua đám người bị người mù dẫn đầu, không khỏi nở nụ cười: “Ta muốn cứu mạng các người!”

“Ý của người là?” Hoa Tiểu Tử sững sốt.

Bạch Dạ giễu cợt: “Đối mặt với những gì bạn đã làm cho tôi, tôi chỉ nhắc nhở bạn với tình bạn rằng người mà bạn định cắt đứt ngay bây giờ là người mà bạn không có khả năng xúc phạm chút nào.”

Nghe vậy, Hồ Hạt Tử tức giận nói: “Đánh rắm, trong cõi Giang Bắc này, có cái gì mà ta Hồ Hạt Tử không có khả năng khiêu khích? Người tránh ra!”

Thấy Bạch Yêu thuyết phục mà không nghe, cô nhún vai bước sang một bên, không còn cản trở anh nữa.

...

...

Đúng lúc này, trong quán bar của Khu Hướng Dương, một người đàn ông đeo mặt nạ lạnh lẽo đi qua đám đông đang lắc lư và bước đến văn phòng của người quản lý trên tầng hai.

“Bạn đang tìm ai vậy?”

Trên tầng hai, một nhân viên bảo vệ đưa tay ra ngăn cản và hỏi.

Hỏi xong câu này, hắn không nói được gì nữa vì ngã xuống đất mà chết.

Chương 632

Chương 632

Trình Uyên trở lại khách sạn, chào Bạch Long và những người khác rồi trở về phòng.

Đầu tiên, anh đi tắm, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi cho Bạch An Tương.

“Vợ à, chỗ ở của anh thế nào rồi? Vẫn quen à? Có ai bắt nạt em không? Tiền đủ chưa? Còn cần...”

Ngay sau khi điện thoại được kết nối, anh không thể chờ đợi một loạt câu hỏi tiếp theo, và khuôn mặt nhỏ nhắn trong sáng và thánh thiện của người vợ yêu dấu hiện lên trong đầu anh.

Tuy nhiên, cô lo lắng, nhưng Bạch An Tương lại khiển trách ở đầu dây bên kia.

“Trước tiên đừng hỏi tôi, tại sao lúc này anh lại bốc đồng như vậy?” Cô có chút khó chịu: “Anh đi chọn tức Lưu Trữ, cơ hội lấy được miếng đất kia không cao, chuyện này đã rớt xuống rất nhiều rồi. .”

Khi nghe điều này, Trình Uyên đã giật mình và giải thích: “Anh ta suýt giết chết Trần Thành.”

Anh không ngạc nhiên khi Bạch An Tương biết những gì đã xảy ra vào buổi sáng, dù sao thì Bạch An Tương bây giờ cũng đang ở trong Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh.

Bạch An Tương ở đầu dây bên kia thở dài: “Mọi chuyện có thể không đơn giản như anh nghĩ. Chắc là có người muốn anh cố tình làm chuyện này.”

“Em nói thế nào?” Trình Uyên giật mình.

Bạch An Tương đột nhiên hạ giọng: “Tôi không biết cụ thể. Trong ngày hôm đó, Thượng Quan đã nhận được báo cáo chi

tiết về việc cậu giết Hoàng Tam, rất chi tiết. Tôi đã bí mật chụp một vài tấm ảnh và gửi cho cậu.”

“Ồ tốt!” Trình Uyên.

Công việc làm ăn xong xuôi, nhưng hai người bỗng dưng bắt vô âm tín.

Tất cả dường như đang suy nghĩ về điều gì đó.

khá lâu.

Trình Uyên nhẹ nhàng thở ra, nhẹ giọng hỏi: “Em có nhớ anh không?”

Bạch An Tương vẫn im lặng ở đó.

Sau một hồi chờ đợi, Trình Uyên nở một nụ cười gượng gạo, chuẩn bị cúp máy. Anh biết Bạch An Tương là kiểu phụ nữ thích thể hiện nội tâm và rất khó để cô ấy nói lời yêu.

Nhưng vừa định cúp máy, một giọng nói đột nhiên phát ra từ micro: “Ừ!”

“Dududu...”

Điện thoại đã bị treo.

Nhưng vào lúc này, trái tim Trình Uyên bỗng nhiên âm áp.

Lúc này, trong lòng hẳn có một cỗ bốc lên: Vì không muốn dùng đất của Lưu Trữ để gõ cửa kinh thành, Bạch An Tương ở lại liên minh doanh nghiệp có ích lợi gì?

Về vấn đề của Lưu Trữ, trước tiên phải giải quyết dứt điểm, sau đó sẽ đến kinh thành thuyết phục Bạch An Tương.

Đúng chính xác.

Đặt điện thoại xuống, cô phát hiện Bạch An Tương đã gửi cho anh một thư mục, sau khi bấm vào, bên trong có hình ảnh dữ liệu.

Những tài liệu này không cho thấy động cơ và bằng chứng của Lưu Trữ khi sai Hoàng Tam giết Trần Thành về cơ bản là phù hợp với những gì họ đã học.

Sự khác biệt duy nhất là số hóa đơn chuyển khoản.

Trình Uyên nghĩ, vì Bạch An Tương đã nói rằng vấn đề này không hề dễ dàng, vấn đề nằm ở số phiếu chuyển khoản này. Vì vậy, anh ấy đã gửi số thứ tự cho Lý Hải Tân với một dòng chữ: Kiểm tra đi.

Sau khi vươn vai, Trình Uyên đã sẵn sàng để đánh một giấc ngon lành.

Nhưng chỉ cần nằm xuống giường.

“Bùm ...” Có tiếng gõ cửa.

Trình Uyên khẽ cau mày và chỉ có thể đứng dậy mở cửa.

Sau khi mở cửa, anh đã choáng váng.

Tôi nhìn thấy một cô gái trẻ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mặc váy ngắn, dáng người thanh tú, đang đứng ở cửa với nụ cười trên môi.

Cô xịt rất nhiều nước hoa lên người, mùi thơm nồng của hoa hồng xộc vào mũi khiến anh rất khó chịu.

Nhìn thấy Trình Uyên ra mở cửa, cô gái cười ngọt ngào: “Chú, chú có muốn phục vụ không?”

“Dịch vụ gì?” Trình Uyên sững sờ.

Cô gái nhìn anh một cái thật quyến rũ: “Mát xa.”

Nói cách khác, trong một lần đánh nhau ngày hôm nay, Trình Uyên thực sự cảm thấy xương của mình hơi đau, vì vậy anh ấy gật đầu: “Ồ, được rồi, vào đi.”

Cô gái hào hứng lao vào phòng.

Sau khi đóng cửa, Trình Uyên quay lại xem xét, đột nhiên ngẩn người.

Bởi vì cô gái thực sự đã cởi áo khoác ngoài, chỉ để lại nội y, sau đó lao vào phòng tắm: “Bác đợi cháu một lát, cháu đi tắm.”

Trình Uyên tự hỏi, bây giờ tất cả các kỹ thuật viên massage đều tận tâm như vậy sao? Bạn có cần tắm và thay quần áo trước khi massage cho khách không?

Nghĩ đến bây giờ kinh doanh thật sự không dễ dàng, hẳn không khỏi khó hiểu, đi qua cửa phòng tắm thờ dài: “Làm cái gì cũng thật không dễ dàng.”

“Oa...” Tiếng nước chảy đã sớm từ trong phòng tắm truyền ra, còn có giọng nói ngọt ngào của một cô gái: “Chú đừng lo, rất dễ dàng, chú chỉ cần nằm xuống, việc còn lại cứ giao cho chú.”

“Nằm xuống?” Trình Uyên hơi giật mình, rồi nghĩ: Ồ, có lẽ cô ấy đang massage đầu cho mình.

Không cần nghĩ ngợi gì, tôi chỉ nằm trên giường và chờ đợi.

Khoảng mười lăm phút sau, cửa phòng tắm mở ra, cô gái bước ra khỏi phòng tắm, trên người quấn một chiếc khăn tắm, tóc ướt đẫm nước, những sợi tóc bám vào làn da lộ ra ngoài, nhìn vô cùng rõ ràng.

Cô cười ngọt ngào nhìn Trình Uyên nói: “Chú à, đây là lần đầu tiên chú làm chuyện đó?”

Trình Uyên nghĩ rằng cô ấy đang đề cập đến việc mát xa, vì vậy anh ấy gật đầu, “Chà, lần đầu tiên.”

“Thảo nào mà anh lại kiềm chế như vậy.” Cô gái cười khúc khích nói: “Chú ơi, chú cứ thoải mái đi, cháu sẽ giúp chú cởi ra”.

Nói xong, anh đi tới trước mặt Trình Uyên, lấy một đôi chân dài mềm mại trắng như tuyết, trực tiếp cưỡi lên người Trình Uyên, vươn bực tường ngọc mảnh mai cởi bỏ dây thắt lưng của Trình Uyên.

“bùm!”

Trình Uyên nào nề một lúc, cậu chột tỉnh.

Fuck, Nima này không phải để massage!

Anh ta cầm lấy bát ngọc của cô gái, đứng dậy, ném cô gái ra khỏi người mình, hoảng sợ nói: “Đừng đừng, không phải ... ý của cô không phải là xoa bóp sao?”

Do Trình Uyên đột ngột đứng dậy và lật người cô gái, động tác của anh hơi lớn, nếu không cẩn thận, anh đã xé rách chiếc

khăn tắm trên người cô gái.

Sau đó, một bức Tranh phun máu được bày ra trước mặt Trình Uyên.

Khuôn mặt cô gái đỏ bừng khi bị “cọ vễ”. Rao là loại cô gái này, và khuôn mặt của cô ấy đỏ.

Trình Uyên ngượng ngùng nhìn cô gái, cô gái than thở: “Chú, chú làm sao vậy? Vốn dĩ chỉ là mát xa, mát xa toàn thân.”

Toàn thân ... massage?

Trình Uyên đột nhiên bị kích động, ném chăn bông trên giường cho cô gái, che kín người cô, hoảng sợ nói: “Không, không, không, tôi không cần loại dịch vụ này.”

Cô gái rất tức giận xé toạc chiếc chăn bông đang phủ lên mình, cô muốn nói gì đó, đột nhiên ...

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Một nhóm người bất ngờ xông vào.

Những người này có quần áo kỳ lạ, đầu tóc sặc sỡ, đều ở độ tuổi hai mươi, bảy tám.

Khi họ bước vào mà không nói một lời, ai đó đã lấy điện thoại của họ ra và chụp ảnh của Trình Uyên và cô gái.

Đối mặt với tình huống bất ngờ này, cô gái rất bình tĩnh, thậm chí khi họ đang chụp ảnh, cô gái vẫn dán chặt người vào Trình Uyên.

Nhưng Trình Uyên, người đang bối rối, đột nhiên bình tĩnh lại vào lúc này.

Anh dường như đột nhiên hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi những người này được quay phim, một người đàn ông trông hung dữ đã túm lấy cổ áo Trình Uyên và nói ác ý với Trình Uyên, “Mày dám ngủ với chị tao!”

Trình Uyên liếc nhìn cô gái, cô gái nở một nụ cười duyên rũ với anh, sau khi những người này chụp ảnh, cô bắt đầu ăn mặc lôi thôi.

“Chắc chắn rồi, đó là một nàng tiên nhảy.” Trình Uyên thở dài.

Chương 633

Chương 633

“Xi, con tiên nhảy chết tiệt gì, mày đã ngủ với chị của Lão Tử rồi, mày dám gài khung Lão Tử, mày sống đủ chưa?” Người đàn ông hung tợn giờ nắm đấm định đánh Trình Uyên.

Nhưng trước khi nắm đấm của anh rơi vào Trình Uyên, anh đã ngã xuống đất trước.

Trong tích tắc, nhiệt độ trong phòng dường như đã lên tới mức đóng băng.

Cô gái mát xa nhìn Trình Uyên ngạc nhiên.

Mau.

Người đàn ông trông dữ tợn đứng dậy khỏi mặt đất và hét lên, “Mẹ kiếp, chân tôi trượt!”

Sau đó anh lại vươn tay về phía Trình Uyên: “Nói đi, em nghĩ chuyện này là công khai hay riêng tư?”

Trình Uyên lắc đầu, rồi găm gù về phía cửa sổ.

“Người nháy mắt với Lão Tử thật chết tiệt. Tin hay không Lão Tử chém chết người?” Người đàn ông không hiểu ý của Trình Uyên nên giờ tay định đánh Trình Uyên một lần nữa.

Trong đám xã hội đen này, có một cậu em trai phản ứng nhanh, biết rằng Trình Uyên muốn họ nhìn ra ngoài cửa sổ nên đã chạy đến bên cửa sổ liếc nhìn xuống dưới.

Rồi cả người như chết lặng.

Trình Uyên nhìn người đàn ông dữ tợn nở nụ cười, bình tĩnh vô cùng.

Điều này làm cho người đàn ông dáng vẻ hung dữ kia, trong lòng thầm giật mình, thầm nói: Sao tên nhóc này có chút khác

với những người bọn họ nói dối trước đây, dường như không sợ hãi?

Đột nhiên, anh hơi bối rối.

“Lớn... Đại... Đại ca!” Em trai run rẩy kêu một tiếng.

“Cô làm sao vậy?” Người đàn ông hung dữ trừng lớn mắt Trình Uyên, hung dữ hỏi.

“Đại ca... Đại ca, người, người, người.” Em trai vầy vầy nam nhân hung ác, vẻ mặt kinh hãi.

Người đàn ông dữ tợn đẩy Trình Uyên một cái, đồng thời hét lên với những đứa em khác: “Coi chừng anh ta!”

Sau đó anh ta quay người đi về phía cửa sổ, vẫn không quên chửi rủa: “Nhìn tên tham mưu chết tiệt, có thấy bom nguyên tử không?”

Người em run run trả lời: “Tôi e rằng còn hơn bom nguyên tử... bom nguyên tử”.

Người đàn ông bước đến gần đứa em trai của mình và vươn đầu ra, sau đó đôi mắt của anh ta mở to một cách nhanh chóng, to như một chiếc chuông đồng.

Người đàn ông có khuôn mặt dữ tợn bất giác nuốt nước bọt, sau đó cơ thể xoay người lại, dùng ngón chân và gót chân luân phiên đo bước, cẩn thận bước lại trước mặt Trình Uyên, trên mặt mang theo nụ cười: “Haha, vâng. vâng ... tôi xin lỗi, anh trai, tôi nghĩ rằng nó có thể là một sự hiểu lầm.”

Giờ phút này, hai cực âm dương của cậu cũng thay đổi như vậy, mấy đứa em của cậu cũng bối rối nhìn nhau.

Cô gái nhỏ đang xoa bóp càng thêm kinh ngạc: “Lôi sư huynh, người sao vậy?”

Trình Uyên khẽ cười, mặc kệ Lôi Dận vẫn đang cúi đầu xin lỗi mình, đi thẳng đến bên cửa sổ liếc mắt nhìn xuống, lắc đầu thờ dãi nói: “Thật sự là một trận đánh lớn.”

Tôi thấy bên dưới tòa nhà khách sạn, xung quanh dày đặc rất nhiều người cầm nhiều loại vũ khí khác nhau, do độ cao của

chỗ đứng nên Trình Uyên không thể nhìn rõ mặt những người này, chứ đừng nói đến người cầm đầu trông như thế nào.

Về phần tại sao hắn biết những người này tới, là bởi vì hắn đã phát hiện từ lâu có nhân viên bảo vệ theo dõi hắn.

Khi Trình Uyên quay lại, Vương Mĩ Lệ bảo người của mình trốn bên ngoài khách sạn.

Khi Trình Uyên đọc tài liệu Bạch An Tương gửi cho anh, anh cũng nhận được tin nhắn của Vương Mĩ Lệ, nên anh biết dưới lầu có rất nhiều người.

Kỳ thật không cần nghĩ cũng biết, hắn là có liên quan đến cái tên Hồ Dật Phi đã đánh hắn trong quán bar.

Nhưng tên khốn nhỏ bé không cẩn thận đang chơi trò tiên nữ nhảy cầu trước mặt cậu nghĩ rằng họ là thuộc hạ của Trình Uyên, và đột nhiên bị sốc.

Ở dưới lầu quả nhiên là người do chú hai của Hồ Dật Phi, Hồ Hạc Tử đưa tới, họ không nghe lời khuyên của Bạch Dạ mà đuổi đến khách sạn vì biết tên Trình Uyên và không biết anh ta ở phòng nào, nên bọn họ bao quanh toàn bộ khách sạn.

“Ông chủ, chúng ta xông vào nhé?”

Một người em bên cạnh Hồ Hạc Tử đề nghị.

“Fuck Nyima.” Hu mù quát nguyên rửa đứa em trai nhỏ của mình, và chỉ vào tòa nhà khách sạn và nói: “Khách sạn có rất nhiều phòng, và chúng ta đều lao vào. Chúng phải làm gì nếu chúng chạy xung quanh?”

Em trai bị mắng, có chút tức giận hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Hồ Hạc Tử hừ lạnh nói: “Mười người tiến lên tìm ta, tìm được thì gọi điện thoại cho ta. Những người còn lại bao vây tất cả các lối ra của khách sạn, bọn họ chỉ được vào chứ không được rời đi.” . ”

“Đúng!”

Mười tên khốn nạn vội vã xông vào khách sạn mang theo mã tấu.

Về phần nhân viên khách sạn, bọn họ chưa từng thấy trận chiến này, đều khiếp sợ, đều ẩn thân, trong đại sảnh cũng không có nửa điểm.

Khi hai người em vừa bước vào khách sạn, một chiếc Bentley đã chạy tới và đậu trước cửa khách sạn.

Sau đó, Hồ Cường, cha của Hồ Dật Phi, cũng bước ra khỏi chiếc Bentley, đi đến chỗ Hồ Hạt Tử, nghiêm túc hỏi: “Anh đã tìm được người chưa?”

Hồ Hạt Tử khạc ra đờm, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ta cho bọn nhỏ lên tìm, địt, dám đánh cháu của ta, ta hôm nay nhất định phải giết hẳn.”

Hồ Cường liếc mắt và nói với Hồ Hạt Tử: “Đừng giết bất cứ ai. Sau khi bạn tìm thấy anh ta, chặt một vài ngón tay và để anh ta quỳ xuống trước mặt Tiểu Phi để nhận lỗi của mình.”

Nghe đến đây, Hồ Hạt Tử rụt cổ, mắt trừng trừng: “Không, cái đó quá rẻ đối với anh ta.”

Hồ Cường sắc mặt cũng tối sầm lại: “Không làm được thì phải làm. Tùy tôi.”

Trong khi nói chuyện, một số xe limousine cao cấp tiến đến, và tất cả đều dừng lại trước khách sạn.

Thoạt nhìn, vài người mặc vest và đi giày da là nhân vật của sếp lớn, bước xuống xe và đi theo vệ sĩ phía sau.

Những người này đều là những người nổi tiếng trong giới kinh doanh ở thành phố Giang Bắc.

Hãy là người đầu tiên trở thành một ông chủ bụng phệ, anh ta bước đến gần Hồ Cường và nói với vẻ phần nộ: “Ông chủ Hu, tôi nghe nói có người chuyển con trai của ông đến thành phố Giang Bắc? Thật là táo bạo. Cao đang rất tức giận. Đừng lo, Ông chủ Hu. Tôi đã tìm thấy đứa trẻ đó, và ông già Cao của tôi là người đầu tiên dụ nó.”

Phía sau anh ta, mấy ông chủ lớn nổi tiếng ở thành phố Giang Bắc cũng đi cùng: “Ông chủ Hồ, tập đoàn Hoàng Tinh của chúng tôi sẽ luôn sát cánh với anh. Ai dám động cháu trai tôi thì sẽ chỉ gặp rắc rối với tập đoàn Hoàng Tinh của tôi.”

“Và tập đoàn Cửu Nghi của chúng tôi!”

Trong một thời gian, lối vào của khách sạn càng không thể xuyên qua.

Hồ Cường là ông chủ của tập đoàn Thiên Hoành, đứng trong top ba người đứng đầu tỉnh Giang Bắc, anh ta cũng có nhiều hợp tác với tập đoàn Thâm, vì vậy một số ông chủ ở thành phố Giang Bắc muốn có quan hệ tốt với anh ta.

Trong một khoảnh khắc, tưởng chừng Trình Uyên sẽ khó có thể bay bằng đôi cánh của mình.

Trình Uyên ở trong phòng không khỏi thở dài: “Họ Hồ này đúng là vô pháp. Chẳng lẽ tôi không nên đánh tên rác rưởi của anh ta sao? Có đáng để kích động không?”

Vừa rồi, khi Lôi ca và cô gái mát xa nhìn thấy cảnh tượng tráng lệ dưới lầu, họ đều sợ hãi và sững sờ, không ngừng xin lỗi Trình Uyên.

Bọn họ thực sự coi những người bên dưới như em trai của Trình Uyên, còn tưởng đắm vào mộng một con hổ, họ sợ gần chết.

Nhưng đột nhiên, nghe thấy lời nói của Trình Uyên, vài người sững sờ.

“Ôi, dám yêu mấy người phía dưới, bọn họ đây là muốn địt người sao?” Lôi Ca đột nhiên phản ứng lại.

Chương 634

Chương 634

Mười người bị Hồ Hạt Tử đưa vào tòa nhà chia thành ba nhóm, họ đi thang máy và đi lên cầu thang bộ.

“Anh Cao, tôi nghe nói đũa nhỏ đánh nhau rất giỏi. Thiếu gia Hồ Dật Phi chiếm hơn 20 người đều bị anh ta đánh. Anh xem, chỉ có mười người chúng ta. Không phải ... có chút không an toàn sao?” ”

Một trong ba người bước lên cầu thang căng thẳng hỏi.

Tên khốn đi phía trước hừ lạnh một tiếng: “Những thứ mà anh Hồ Dật Phi mang đến là gì? Đều là trứng dưa sống. Có thể so sánh với chúng ta sao? Chúng ta là tinh hoa của anh Hồ!”

“Đúng.”

Nghe được lời thủ lĩnh nói, lòng tự hào của hai người còn lại đột nhiên dấy lên, không khỏi ưỡn ngực, căng thẳng giảm bớt phần nào.

“Anh Cao, làm thế nào để chúng ta tìm thấy nó?” Một người khác hỏi.

Tên khốn dẫn đầu khinh thường liếc hắt một cái nói: “Người ngu ngốc? Không phải vừa rồi lấy sổ đăng ký nhà ở quây lể tân sao? Đi theo thiếu gia, điều tra từng phòng!”

“Được rồi, A Căn, mang sổ đăng ký đến và cho Anh Cao xem.” Tên khốn hét lại.

“Hả, A Căn đâu?”

Tên khốn kia sững sốt một chút, sau đó quay đầu lại phát hiện phía sau không có người cùng tên khốn kia dẫn đầu, người tên là A Căn cũng không biết hắn đã đi đâu.

Anh Cao cũng quay đầu lại, lông mày ngưng tụ lại và nói:

“Thằng nhóc này, không phải là nhút nhát, sợ nước tiểu chảy

ra ngoài rồi chạy vào phòng tắm ... đúng không?”

Trước khi từ “ba” hạ cánh, tôi phát hiện một người đàn ông mặc đồ đen đang đứng sau một tên khốn khác.

Người đàn ông mặc áo đen mỉm cười với Anh Cao, rồi cầm con dao bỏ xuống, tên khốn kia chưa kịp phản ứng thì cổ họng anh ta đã tách ra.

Hunzi thậm chí không nói một lời, và rơi thẳng xuống đất.

Anh Cao ngu ngốc và bắt đầu vung chân.

“Chạy!” Người mặc đồ đen cười với hắn, sau đó thuận miệng nói một tiếng.

Anh Cao nhận ra điều đó ngay lập tức, quay đầu bỏ chạy. Vì người đàn ông mặc đồ đen chặn cầu thang dưới lầu nên anh ta chỉ có thể chạy lên, vừa chạy vừa lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi cho người mù họ Hồ.

Chưa kịp đánh số, tôi đã đụng phải một người chuẩn bị xuống nhà.

“Mày bị mù à?” Anh Cao giận dữ hét lên, nhưng sau đó anh thấy rằng mình có một nhát dao trong tim.

Anh Cao trợn to mắt, giống như một con cá chết, anh từ từ ngã xuống đất, cơ thể co giật liên tục.

Người đàn ông mặc đồ đen bước tới trước mặt anh ta và dẫm lên chiếc điện thoại mà Anh Cao đã đánh rơi bằng một cú nhấp chuột, và chiếc điện thoại bị vỡ.

...

Cửa thang máy tầng 9 mở ra.

Một người đàn ông mặc đồ đen đội mũ trùm đầu bước ra khỏi thang máy, không thèm quay đầu nhìn lại, sau khi ra khỏi thang máy, anh ta đi đến đầu cầu thang.

Khi anh bước vào cầu thang, cửa thang máy từ từ đóng lại. Chỉ vào lúc đóng cửa, người ta có thể thấy rõ có bốn người đàn ông bê bê máu đang nằm trong thang máy.

...

...

Trên lầu trong phòng khách sạn.

Trình Uyên thẳng thắn chia sẻ: “Những người sau tìm đến tôi vì tôi đánh con chó sữa nhỏ của họ. Nếu làm vậy với tôi thì khỏi nói ai đã làm. Các người thực sự muốn đánh tôi. Trả thù nhóm người dưới xuôi. , bạn có nghĩ rằng họ sẽ để bạn đi?”

Sau khi biết nhóm người dưới lầu không phải người của Trình Uyên, đám người Lôi ca vừa xấu hổ vừa tức giận, lập tức chuẩn bị đánh Trình Uyên.

Kết quả là Trình Uyên đã nói như vậy, và họ không dám cử động nữa.

Tùng cái một, người nhìn ta, ta nhìn người, có chút khó khăn.

“Anh Lôi, cứ thế này đi. Hãy hạ anh ta xuống và giao cho người dưới lầu. Những tên trùm đó nhất định sẽ không gây phiền phức cho chúng ta.”

Cô gái mát xa nảy ra ý tưởng và đưa ra ý tưởng cho Lôi ca.

Lôi Ca ánh mắt đột nhiên sáng lên, vỗ trán: “Đúng, đúng, ta vẫn là thông minh.”

“Trói hấn với ta.”

Trình Uyên không kháng cự, và để họ trói tay mình bằng dây thừng.

Nói thật, dù có trói tay hấn cũng muốn thoát khỏi đám khôn ảnh hưởng này thì cứ như chơi.

Tuy nhiên, anh không vội vàng.

Lôi ca và những người khác hộ tống Trình Uyên ra ngoài, và chỉ cần gặp Vương Mĩ Lệ đang đi tới.

Vương Mĩ Lệ vươn tay ôm lấy mình, vừa định rút kiếm ra thì thấy Trình Uyên đang nháy mắt với mình, cô liền rút tay ra.

Lôi Ca đẩy Vương Mĩ Lệ: “Anh rút đi, đừng cản đường!”

Vương Mĩ Lệ quay ngang và để họ đi qua.

Một tên khốn có lẽ đang căng thẳng và muốn đánh bạo nên đã đẩy mạnh Trình Uyên: “Mau lên!”

“Ồ, gõ đi!” Cô gái mát xa quay đầu trừng mắt nhìn anh.

Tên khốn có vẻ hơi ghen tị: “Sao, anh còn đau khổ?”

“Mẹ kiếp!” Cô gái mát xa mắng mỏ với giọng điệu tức giận. nhưng.....

Cô quay lại nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên tuy khá lâu nhưng cũng không đến mức được mọi người yêu mến, nguyên nhân chính là khí chất điềm đạm trên người anh ta lúc này khiến cô gái mát xa có chút kinh ngạc.

Khi đến thang máy, họ bấm thang máy.

Trong lúc chờ thang máy, Lôi Dận nghiêng đầu hỏi Trình Uyên, “Đám người ở dưới lầu không trả sao?”

Trình Uyên nhún vai, “Ai biết được, có lẽ đó chỉ là một số tên trộm nhỏ.”

Tên trộm nhỏ?

Lôi Ca sắc mặt lập tức khó coi.

Nếu những kẻ ở tầng dưới là những tên trộm nhỏ, thì chúng là gì? Chẳng lẽ ngay cả tên trộm nhỏ cũng không tính sao?

“Tại sao mà lại khoe khoang như vậy?” Lôi ca chửi rủa.

Trình Uyên cười nhẹ.

“Tuy nhiên, chúng tôi thực sự đánh giá cao lòng dũng cảm của cậu, nên bình tĩnh ở đây.” Lời nói của Lôi Ca đột nhiên thay đổi; “Nếu cậu không gây ra phiền phức lớn như vậy, tôi rất muốn làm bạn với cậu.”

“Bạn?” Trình Uyên hơi giật mình.

“Chuyện gì vậy?”

“Không ...” Trình Uyên lắc đầu tự giễu cười: “Chỉ là, làm bạn của ta không nhất định là chuyện tốt.”

Lý Ngụy chết vì là bạn của Trình Uyên.

Trần Thành là bạn của Trình Uyên và suýt chết.

Cô gái béo cũng được tính, và không có cánh tay.

Từ khi có Bạch Long đi theo anh ta, anh ta đã bị thương không ít.

Thời Sách suýt bị đầu độc bởi Long Xueyuan.

Vương tử Yên bị đánh khắp người.

Ngay cả khi Vương Mĩ Lệ gặp Trình Uyên, cô ấy đã suýt chết.

Ngoài ra còn có Lý Hải Tân, người đã phải ly hôn vì chính mình.

Trong một khoảnh khắc, nghĩ đến những người bạn của mình, Trình Uyên cảm thấy bất an.

Đôi khi anh nghĩ, nếu những người này không bao giờ biết đến mình, liệu họ có cuộc sống tốt hơn không?

Đây là một câu hỏi mà không ai có thể trả lời được.

Khi thang máy đến, cửa thang máy từ từ mở ra. Ngay sau đó, một mùi máu tanh nồng nặc bốc ra.

Sau khi cửa thang máy được mở ra, tất cả những người trước mặt này đều sững sờ.

Bởi vì trong thang máy có ba thi thể vừa nướng vừa hấp.

Những người như Lô ca chỉ đang chơi trò nháy tiên để kiếm một số tiền ít ỏi vô liêm sỉ. Nói để bọn hán giết, không dám giết bọn hán.

Vì vậy, sau khi nhìn thấy ba cái xác này, chân của vài người mềm nhũn, cô gái đang xoa bóp mặt tái mét, và họ gần như bắt đầu khóc.

“Đại ca ... cái này ...” Một người em trai kinh ngạc tái mặt.

Lô Ca đột ngột định thần lại, kinh hãi nói: “Đi ... đi cầu thang!”

Nhưng vừa dứt lời, Trình Uyên đã bước vào thang máy, nhẹ giọng nói: “Quên đi, đi thang máy đi. Có nhiều người chết hơn ở thang bộ.”

Chương 635

Chương 635

Sự bình tĩnh của Trình Uyên nằm ngoài khả năng nhận thức của những người này.

Nhìn thấy anh ta bình tĩnh bước vào thang máy, Lôi ca và những người khác do dự.

“Anh Lôi, anh đừng quên, nước này quá sâu, chúng ta đừng trợn lặn vào đâu.” Cô gái xoa bóp nhỏ lo lắng nói.

Lúc này trên mặt cô ấy không còn chút máu, và môi cô ấy đang run lên khi cô ấy nói.

Và các anh trai của Lôi ca dường như đồng ý với đề nghị xoa bóp cho cô gái nhỏ, và tất cả đều gật đầu lia lịa.

Lôi Ca liếc nhìn cô gái nhỏ đang xoa bóp, vẻ mặt căng thẳng không hiểu vì sao lại giãn ra, sau đó cau mày, cắn răng: “Ta xin của cải, nguy cấp, giao cho những người đó, người bên dưới nhất định sẽ thưởng cho ngươi.” . Của chúng ta. ”

Nói xong phải đi theo Trình Uyên vào thang máy.

Nhưng cô gái mát xa túm lấy anh như điên, mắng anh: “Tiền, tiền, tiền, trong mắt anh chỉ có tiền sao? Anh còn không muốn cả đời chỉ vì tiền?”

“Ta biết ngươi là vì ta quyền tiền, ta không cần, ta đều cần ngươi sống.”

Lôi ca lắc người, quay đầu nhìn sâu vào cô gái mát xa, sau đó ánh mắt nhìn về phía đám khốn nạn phía sau cô.

Hắn đột nhiên trầm giọng nói: “Ta chỉ cần tự mình ôm hắn xuống, các ngươi bảo bồi nhi tử.”

Câu nói của anh khiến mọi người choáng váng.

Không đợi phản ứng của họ, Lôi ca bước vào thang máy.

Ngay khi thang máy chuẩn bị đóng cửa, cô gái mát xa đột nhiên phản ứng lại, lao vào thang máy, anh em Lôi đều xông vào.

“Anh ...” Lôi Dận cứng họng.

Các em trai của Anh Lei đều tự hào và thể hiện vẻ mặt sẵn sàng: “Anh Lei, em gái nhỏ của tôi là em gái của mọi người, chúng tôi muốn mang nó theo với anh!”

Cô gái mát xa cũng nặng nề gật đầu: “Tôi không có lý do gì để co lại.”

Sau đó, mắt của Lôi ca ướt đẫm.

Nhìn thấy âm mưu sinh tử đầy cảm hứng của họ, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy dường như có một câu chuyện nào đó trong đó.

“Này! Tôi không biết, tôi tưởng anh sẽ hào phóng cho một điều chính đáng.” Trình Uyên không khỏi bật cười, “Thực ra, anh chỉ là để lừa tiền của người khác.”

“Nhắc mới nhớ, làm thế nào mà anh lại đưa những hành động tồi tệ như vậy trở thành một cách diễn giải đáng kinh ngạc như vậy?”

Vốn dĩ, Lôi ca, người vừa bị đưa em trai của mình làm cho cảm động rơi nước mắt vì lời nói của Trình Uyên, có lẽ lời nói của Trình Uyên đã đâm vào sự yếu đuối của họ nên đột nhiên trở nên tức giận.

“Thằng khốn nạn tìm đánh nhau!” Hấn nói xong định lao vào đánh Trình Uyên.

Thật không may, giữa anh và Trình Uyên vẫn còn một cái xác, Lôi ca bước tới và giẫm lên cái xác. Nguyên bản trông rất dữ tợn, hấn kinh ngạc bật dậy kêu lên: “A!”

“A!” Sau khi bị anh làm cho nhiễm bệnh, cô gái mát xa vốn đã nhút nhát cũng hét lên.

Vì vậy, loại kinh dị này đã lây nhiễm cho tất cả mọi người, ngoại trừ Trình Uyên.

“Ahhhhhhhhhh!”

Một nhóm người trong thang máy sợ hãi và la hét.

...

...

Bên ngoài khách sạn, một chiếc xe sang trọng khác chạy tới.

Thứ ra khỏi xe lần này là chuyện cá nhân, khiến nhiều người ngạc nhiên và lần lượt nhường đường cho người này.

Thẩm Hoa bình tĩnh đi tới trước mặt Hồ Cường, nhìn thoáng qua trận chiến hiện tại, không khỏi thở dài: “Hồ Cường, người cuối cùng vẫn là không chịu nghe theo thuyết phục.”

Sau khi Hồ Cường nhìn thấy Thẩm Hoa, vẻ mặt càng thêm u ám, lạnh lùng nói: “Thẩm Hoa, ta không quan tâm người cùng người đánh con trai ta có tình bạn gì. Nếu người còn đọc được tình bạn giữa chúng ta, chỉ cần đứng. Hãy đến rạp hát và đừng can thiệp vào.”

Thẩm Hoa lắc đầu nói: “Là bởi vì giữa chúng ta có tình bằng hữu, ta không muốn nhìn người hủy hoại chính mình.”

Nghe được những gì Thẩm Hoa nói, Hồ Cường theo bản năng mà giật mình, sau đó chế nhạo: “Thẩm Hoa, người không phải làm ta sợ, ta không sợ hãi, Hồ Cường không sợ hãi, ta thật sự không biết có phải hay không.” Họ Hồ ở tỉnh Giang Bắc. Kẻ khiêu khích.”

Giọng anh vẫn chưa kết thúc.

Chỉ thấy một vài bóng người bước ra khỏi hội trường.

“Nó đang sắp ra!”

Mọi người la hét âm ỉ.

Một nhóm tên khốn cũng nhanh chóng bước tới và bao vây hoàn toàn cửa khách sạn.

“Đừng làm, đừng làm!”

Lôi Ca sắc mặt tái nhợt chạy nhanh ra cửa, hai tay giơ lên, hô to gọi đám người bên ngoài: “Là ta, là ta!”

Hu hu anh em trai của Hồ Dật Tử, nhưng không có cách nào để nhìn thấy sự tiến bộ.

Nhìn thấy có người đi ra, bọn họ lập tức tiến lên, đè Lôi Ca trên mặt đất: “Đừng nhúc nhích!”

“Sai rồi, cô bắt nhầm, không phải tôi!” Lôi Ca sợ hãi muốn đi tiếu, vội vàng kêu lên.

Hu Xiazi nổi bật giữa đám đông.

Nhìn thấy hình ảnh Lôi Dận bị người của mình đẩy ngã trên mặt đất rất khác với hình ảnh mà Hồ Dật Phi miêu tả, anh ta lập tức hiểu rằng người của mình đã bắt nhầm người.

Với một cái vẫy tay, người của anh ta đã thả Lôi ca ra.

Khi Lôi ca nhìn thấy người mù mặt đen họ Hồ, anh ta không khỏi sợ hãi, kinh hãi nói: “Ông chủ, tôi, tôi, tôi biết người anh đang tìm ở đâu.”

Mù Tạt nheo mắt lại: “Ồ, ở đâu?”

Lôi ca do dự, vẻ mặt vô cùng xấu xí.

Hồ Hạt Tử cùng những người khác đi đường lâu như vậy, đầu tự nhiên không ngu ngốc, nhìn vẻ mặt của Lôi Ca có thể hiểu được Lôi Dận là có ý gì.

Trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, Hồ lão gia tử hừ lạnh một tiếng: “Nói cho ta biết ta ở đâu, cho người một trăm vạn.”

Nghe vậy, Hồ Hạt Tử lập tức bừng bừng khí thế, bật dậy khỏi mặt đất, mừng rỡ nói: “Ta đã bắt được người của ta. Ta sẽ để cho anh em của ta gửi cho anh cả!”

Lôi ca, người quá ngạc nhiên, dường như đã quên ngay cả nỗi sợ hãi.

Ngay khi anh vẫy tay, người của anh đã hộ tống Trình Uyên ra khỏi sảnh.

Chậm rãi đi ra khỏi đại sảnh khách sạn đi tới cửa, Trình Uyên chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm phải ánh mắt của Hu Mù.

Và nhìn thấy Trình Xiu bị trói bởi dây thừng, những ông chủ lớn đến giúp đỡ, sắc mặt của họ thay đổi đáng kể.

Vài ông chủ lớn này đã tham gia Tranh cử chức chủ tịch Liên đoàn Thương Minh, và họ hiểu ngay tại sao Thẩm Hoa vừa khuyên Hồ Cường không nên khiêu khích lẫn nhau.

Một ông chủ họ Xin nhanh chóng xin lỗi và nói với Hồ Cường: “Chà, ông chủ Hu, tôi chợt nhớ ra ở nhà vẫn còn món gà hầm, nên Xin bước đi một bước và chào tạm biệt.”

Không đợi Hồ Cường nói gì, Boss Xin đã quay người bỏ đi, như thể anh ta sắp trốn thoát.

Hồ Cường nheo mắt.

Ngay sau đó, một ông chủ khác lên tiếng: “Sếp Hồ, mẹ vợ tôi lừa rồi, tôi phải lao vào bắt kẻ phản bội rồi bỏ đi!”

Hồ Cường có chút bối rối, quay đầu nhìn Trình Uyên, cảm thấy có chút không rõ: Người này rất nổi tiếng sao?

Không đúng, nhìn hăn ăn mặc ăn mặc cũng rất bình thường, hơn nữa có thể bị một đám tiểu tử bắt trời, hăn là không tốt chút nào.

Người mù đứng ở phía trước nhìn thấy Thành Tú, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo, lạnh giọng hỏi: “Là con nhóc chết tiệt của anh, ai đánh cháu tôi?”

Trình Uyên hơi lắc lắc cái cổ đau nhức, khóe miệng cong lên cười nói: “Ừ!”

Hồ Hạt Tử không nói nhảm, chào hỏi thuộc hạ nói: “Mang ta trở về!”

“Vâng!” Vài tên thuộc hạ vội vàng bước tới, muốn đưa Trình Uyên đi.

Những tên trùm lớn chuẩn bị chạy trốn khỏi hiện trường cũng vừa lên xe.

Nhưng ngay sau đó, con đường đã bị chặn lại bởi một vài chiếc xe thương mại bất ngờ áp sát.

Vâng, đúng vậy.

Hàng chục xe thương mại bất ngờ áp sát và dừng ngay lối đi trước khách sạn, tông trực diện vào lòng đường.

Chương 636

Chương 636

Hồ Cường quay đầu lại và nhìn một lần, anh ta nghĩ rằng đó là những người anh em nhỏ của Hồ Hạt Tử lại đến.

Hồ Hạt Tử không quan tâm, anh nghĩ đó là người của anh trai mình đến.

Người duy nhất run rẩy ở đây là Thẩm Hoa.

Thẩm Hoa lùi lại, lắc đầu cười khổ nói với Hồ Cường: “Ta đã nói như vậy, hấn là kẻ mất trí, ta khuyên ngươi đừng chọc giận hấn.”

“Ý anh là gì?”

Nghe được những lời của Thẩm Hoa, vẻ mặt của Hồ Cường ngưng tụ lại. Dường như có điều gì đó không ổn.

Thẩm Hoa quay đầu lại nói với Trình Uyên, “Tôi đến thuyết phục anh ta, nhưng anh ta không nghe lời tôi, vậy thì không liên quan gì đến tôi.”

Khóe miệng Trình Uyên nhếch lên, nở một nụ cười xấu xa: “Vậy thì đứng sang một bên xem

Chương trình.”

...

Mù Tạt có chút bối rối, anh bực bội nói: “Thẩm Hoa, anh và anh trai tôi cũng là đối tác, sao hôm nay lại khách sáo như vậy?”

Sau đó anh đối mặt với Trình Uyên: “Còn anh, tên đồng hương, anh thật là can đảm, ngay cả cháu trai của tôi cũng dám động thủ, anh còn choáng váng làm gì, đưa nó về cho tôi!”

Người của Hu Xiazi đẩy em trai của Lôì ca ra, và họ chuẩn bị tiến lên để bắt Trình Uyên.

“Phốc phốc.....”

Một vài thanh âm im lặng đột nhiên vang lên, thân ảnh của những người đó co quắp, không kịp phản ứng đã ngã thẳng xuống đất.

Đúng lúc này, phía sau Trình Uyên đột nhiên xuất hiện hai người mặc đồ đen, mỗi người cầm một mã tấu sắc bén, trên lưỡi kiếm còn có một chút máu, chậm rãi chảy ra.

Lúc này, tất cả mọi người đều chết lặng.

Cô gái mát xa sợ hãi ngồi bệt xuống đất, miệng há hốc không phát ra tiếng.

Người mù Hồ cũng chết lặng.

Chúng là những tên khốn, thường đánh nhau và chém người, nếu bạn thật sự muốn giết người thì chúng không dám.

Đặc biệt là trước mặt rất nhiều người.

Mấy ông chủ vốn định giúp Hồ Cường hỗ trợ hiện trường, khi nhìn thấy Hồ Cường định làm là Trình Uyên, ruột gan xanh mét, quay đầu lại muốn chạy, nhưng xe của họ đã bị chặn lại.

Cánh cửa của hàng chục chiếc xe thương mại mới lần lượt được mở ra, những tên đầu trọc nhỏ bé lần lượt bước ra khỏi xe, đứng đầu là Xu trọc.

“Đừng nghĩ đến tất cả những người có mặt hôm nay, quay trở lại!”

Tên đầu trọc họ Xu vốn đã dữ tợn nên cởi áo khoe cơ bắp cuộn cuộn, vung cây đại đao trong tay chỉ vào đám trùm mà mắng.

Những người hấn đưa tới, Thanh Tư Đồ đều đầu trục, số người nhiều hơn Hồ Hạt Tử, thoát nhìn vô cùng ngoạn mục.

Hồ Hạt Tử đưa mọi người đến đây đi bộ, chủ yếu là vì kết thân.

Còn thành phố Giang Bắc cách thành phố Tân Đài Bắc gần hai giờ lái xe, Xu đầu trục được mọi người lái xe, khi hàng chục phương tiện thương mại dừng lại ở đó, nó dường như còn sống.

Mặc dù mức tiêu thụ sẽ rất cao, nhưng Từ Đầu Trục bây giờ không quan tâm đến điều này, anh ta hiện đã là một ông chủ lớn, và anh ta sẽ không thiếu tiền trong tương lai.

trong lúc đó.

Xung quanh xuất hiện một vài người mặc đồ đen với vũ khí sắc bén, họ được liệt kê và phân bổ xung quanh.

Người khác không nhìn thấy, nhưng Hoa Mù nhìn thoáng qua cũng có thể thấy được, những người này khác với những người hấn đưa tới, những người mặc đồ đen này có sát khí.

Vương Mĩ Lệ, Lý Hải Tân, Bạch Long và những người khác cũng xuất hiện sau Trình Uyên.

Hấn trong nháy mắt hiểu ra, nhanh chóng lui về phía sau mấy bước, đi tới bên người Hồ Cường, vẻ mặt đại biến nói: “Su huynh, chúng ta hình như mai phục.”

“Cái quái gì vậy, chính là như vậy.” Vẻ mặt của Hồ Cường cũng vô cùng xấu xa.

Hồ Cường trừng mắt nhìn Thần Hoa, tức giận nói: “Thần Hoa, ý của ngươi là?”

Thần Hoa lắc đầu: “Ta thuyết phục ngươi.”

“Ngươi cùng su huynh vẫn luôn nói là nông dân, tỉnh Giang Bắc không có người nào dám khiêu khích nhà họ Hồ của ngươi, cũng không nên xúc phạm đến con trai hay cháu trai của ngươi.”

“Bây giờ hiểu rồi, cháu trai của ngươi không nên xúc phạm hấn.”

“Bởi vì tên anh ấy là ... Trình Uyên!”

Trình Uyên?

Hồ Cường và Hu Xiazhi nhìn nhau, nhưng sau đó Hồ Cường đột nhiên tỉnh dậy và choáng váng.

Anh ta nhìn người đàn ông rất bình thường và trẻ tuổi trước mặt mình với vẻ hoài nghi, sắc mặt lập tức tái nhợt.

“Trình Uyên là ai?” Nhìn thấy sắc mặt của anh trai mình thay đổi, cậu con trai mù Hồ không khỏi hỏi.

Ở tỉnh Giang Bắc, thực sự có một vài công ty không quan tâm đến liên minh kinh doanh, trong số đó có gia đình Hu. Vì vậy, Hồ Cường không có hứng thú Tranh cử chức chủ tịch Liên đoàn Thương Minh, anh biết dù có ra tay nhưng chắc chắn sẽ không thể Tranh cử cho Thẩm Hoa, cho nên lúc đó, anh đã không đi.

Nếu bạn không đi, bạn sẽ không thấy quá trình.

Nhưng tuy tôi chưa từng thấy nhưng tôi vẫn luôn nghe nói, dù gì thì cái tên rất kêu trên chiếc phà đó.

“Ông chủ của tập đoàn Tuấn Phong thành phố Tân Dương, cựu chủ tịch Liên đoàn Thương Minh Giang Bắc, và bây giờ là phó chủ tịch Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh là vợ của anh ấy.” Hồ Cường run rẩy nói.

Hồ Hạt Tử sững sốt: “Kẻ đã giết Hoàng Tam ở thành phố Tân Đài Bắc vào ban ngày ...?”

...

...

Khi Vương Mĩ Lệ cười trối cho Trình Uyên, anh ta liếc nhìn Lô ca, và Lô ca đột nhiên lại đi tiểu.

Anh ta không bao giờ ngờ rằng mình thực sự đã trối một vị thần vĩ đại.

Theo ý kiến của anh ta, những người này đang chiến đấu với các vị thần, và anh ta chỉ đơn giản là duỗi đầu để khiến mọi người trút giận.

So với những người khác, ruột gan của hắn càng thêm tiếc nuối.

Trình Uyên cử động cổ, tay chân, thở phào nhẹ nhõm rồi quay mặt về phía cô gái đang massage.

Cô gái mát xa rùng mình kinh hãi.

Trình Uyên sững sốt, sau đó vươn tay về phía cô, ngạc nhiên xoa bóp cô gái nhỏ, hét lên “A”, trong tiềm thức muốn trốn tránh.

Kết quả là Trình Uyên nắm lấy cổ tay cô và kéo cô lên khỏi mặt đất.

Cô gái massage choáng váng.

Trình Uyên cười nhẹ, nói: “Quần áo quá ít khiến trên mặt đất lạnh quá.”

Lúc này đầu óc cô gái mát xa trở nên trống rỗng, không giống như trước đây, hình ảnh Trình Uyên bị lợi dụng trước đây đã biến mất trong mắt cô, có người chỉ là một thế giới khác bị cắt rời khỏi thế giới của cô.

Nó giống như cảm giác của một con kiến nhìn một con voi.

“Đại ca ... Đại ca, ta ...” Sau khi tỉnh lại, cô rất nhanh muốn giải thích với Trình Uyên, nhưng đang nói nửa chừng cũng không biết nên giải thích như thế nào, rốt cuộc bị bọn họ trói lại. Trình Uyên.

Đây chẳng khác gì đám lính tôm cua đã trói được Ngọc Hoàng. Làm thế nào để giải thích?

Tất nhiên, Trình Uyên sẽ không bận tâm đến họ chút nào.

Sau khi đỡ cô gái mát xa lên, anh quay người đi về phía Hồ Cường.

“Hồ Cường, phải không?”

Nhìn thấy loại trận chiến này, trong lòng Hồ Cường cũng áy náy: “Là ... không phải ông chủ quá trình, tôi nghĩ chắc là có hiểu lầm, tôi không biết là cô, nếu không thì nhất định là...”

Trình Uyên lắc đầu ngắt lời anh: “Không phải là hiểu lầm!”

“Hả?” Hồ Cường.

Trình Uyên cười nhẹ: “Tôi biết hôm nay con trai cô là Hồ Dật Phi đi bar. Khi Thẩm Trạch chọc tức tôi, đã có người báo tin cho tôi, hơn nữa tôi cũng biết con trai cô thích Thẩm Trạch.”

“Ngoài ra, tôi đã đề nghị với Thẩm Trạch đi đến quán bar đó.”

Hồ Cường sững sờ, hẳn còn dám làm loạn hồi lâu, người ta tới tìm hắn.

Trình Uyên duỗi ngón tay gạt đầu trên ngực Hồ Cường, nói: “Gọi điện thoại đi, nói cho người người trên, ta ở đây.”

Chương 637

Chương 637

“Trình Uyên, đừng đi quá xa. Người khác không sợ anh, nhưng tôi cũng không sợ anh. Có giỏi một mình đơn độc chiến đấu với ta !”

Nhìn thấy trận chiến như thế này, Hồ Hạc Tử biết rằng Trình Uyên sẽ không còn tốt nữa. Có lẽ là do tôi đã quen làm vua và bá chủ ở thành phố Giang Bắc, giờ thấy người khác đề đầu cười cổ mình trở mặt không thể đành chịu thua, chuẩn bị chiến đấu với Trình Uyên.

“Bùm!”

Vừa dứt lời, Trình Uyên nhắc chân đá vào bụng anh, Hồ Hạc Tử bay lộn ngược ra xa ba bốn mét, “phốc” một tiếng rơi xuống đất.

Sự trở mặt đột ngột này khiến tất cả mọi người có mặt đều ngạc nhiên.

Mấy đứa em của Hồ Hạc Tử không dám nhúc nhích chút nào.

Cái đám con trai đầu hói của Xu chính hiệu quá hào hoa.

Trình Uyên thậm chí không thèm nhìn người mù Hu vẫn đang chật vật đứng dậy mà nhàn nhạt nói: “Anh không đáng là đối thủ của ta!”

Hồ Cường chạy chậm lại, lo lắng nói: “Trình Uyên, người muốn thế nào, ta cùng người không xúc phạm non sông, tại sao muốn sửa ta?”

Nghe vậy, Trình Uyên nhìn đám anh em nhỏ phía sau và đám vệ sĩ mà anh dẫn theo, cười nhạt: “Hôm nay là tôi. Nếu đổi người khác, anh sẽ nói nước trong giếng không xúc phạm sông.” ”

“Hồ Cường, đừng tưởng người là người thông minh.”

“Quán bar Huy Hoàng là sản nghiệp của bạn, phải không?”

“Sáng nay, tôi đến thành phố Tân Đài Bắc. Bạn có biết lý do không?”

“Bởi vì Hoàng Tam đã làm bị thương anh trai tôi.”

“Lúc đầu, ta luôn cho rằng Hoàng Tam là thủ hạ của Lưu Trữ, hẳn sẽ hành động theo lời của Lưu Trữ.”

“Tuy nhiên, vừa đi xuống cầu thang, tôi đã biết được một tin tức.”

“Hôm qua người bắn súng nhận được hai triệu, người bắn tiền cho thấy Người đó là của Huy Hoàng người của người.”

Mười phút trước, Trình Uyên, Lôi ca và những người khác lên thang máy với ba xác chết tươi nằm trên người, khi họ đang ngã xuống, điện thoại di động của Trình Uyên đột nhiên vang lên.

Vốn dĩ đã sợ hãi, Lôi Ca và những người khác vừa mới hét xong, lại sợ hãi hét lên.

“Này, tôi gọi.” Trình Uyên nhắc nhở.

Lôi Ca bình tĩnh lại, vỗ vỗ ngực, đột nhiên xấu hổ nói: “Người chết tiết muốn chết?”

Cô gái mát xa lúc này cũng bình tĩnh lại một chút, ngẩng đầu nhìn Trình Uyên.

Có lẽ vì sự bình tĩnh của Trình Uyên khiến cô gái mát xa có chút nể phục, cô giúp Trình Uyên lấy điện thoại di động ra.

“Đó là một tin nhắn.” Cô gái mát xa nói.

Trình Uyên cười: “Cho tôi xem hoặc đọc cho tôi nghe.”

Trình Uyên không để ý lắm đến những nhân vật nhỏ như kiểu nói dối này, cho dù thông tin trên điện thoại di động có hiển thị cho bọn họ xem thì cũng không hại gì.

“Đề anh ấy yên!” Lôi Ca tức giận hoảng sợ nói.

Cô gái mát xa do dự một chút, mở điện thoại di động lên đọc: “Người nhận tiền là Huy Hoàng, người nhận tiền tên là Lục Dương, người đã làm tổn thương Trần Thành.”

Sau khi đọc “Ý của bạn là gì”, cô ấy dường như nhận thấy có điều gì đó không ổn, và quay đầu lại hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên cười nói: “Thật nhàm chán.”

Nghĩ lại bên ngoài khách sạn, Trình Uyên nheo mắt lại, giễu cợt nhìn Hồ Cường: “Em không nói à?”

Hồ Cường sững sờ tại chỗ.

Trên thực tế, như Trình Uyên đã nói, ban đầu anh ta nghĩ Hoàng Tam là cấp dưới của Lưu Trữ, nhưng từ khi có kết quả điều tra của Lý Hải Tân, Lưu Trữ đã liên hệ với người này Hồ Cường.

Lúc đầu, người ta nói rằng Thẩm Hoa và Lưu Trữ đã đạt được một thỏa thuận nào đó, nhưng thực ra đó là một thỏa thuận đạt được giữa Hồ Cường và Lưu Trữ, đối tác của Thẩm Hoa. Và Thẩm Hoa chỉ là đối tác của Hồ Cường. Nếu mảnh đất đó bị chiếm đoạt đến lúc đó, Thẩm Hoa sẽ chỉ chiếm nó:

Vì Thẩm Hoa không trực tiếp liên quan và Thẩm Trạch cũng không biết điều đó nên cô ấy sẽ đến gặp Trình Uyên.

Thẩm Trạch đã tìm thấy Trình Uyên, điều này xác nhận việc Lý Hải Tân đã khám phá ra sự thật.

Vì vậy, Trình Uyên vốn đã nghĩ, vì mày mà Lưu Trữ dám động đến anh trai tôi, tôi sẽ cho anh trai mày trả ơn gấp mười lần, trong số các anh trai của Lưu Trữ, cũng có cả Hồ Cường.

Chỉ là anh ta không bao giờ mong đợi sự xuất hiện của phiếu chuyển tiền.

Sự xuất hiện của lệnh chuyển tiền cho thấy kẻ đã bán Trần Thành đã bỏ qua Lưu Trữ và liên hệ trực tiếp với Hồ Cường. Bởi vì chính quán bar dưới tên Hồ Cường đã mang lại tiền cho anh ta.

Tại sao Hồ Cường lại làm điều này?

Mục đích ngoài việc muốn Trình Uyên hiểu lầm Lưu Trữ, và bắt anh ta có được mảnh đất này, còn phải có những mục đích khác.

Và mục đích khác này không phải là điều mà Hồ Cường có thể kiểm soát.

Phải có ai đó ở trên anh ta.

Hồ Cường sắc mặt tái nhợt, lắc đầu nói: “Ta không hiểu người đang nói cái gì!”

Trình Uyên gật đầu cười nhẹ: “Dù có hiểu hay không thì hôm nay cũng không khá hơn.”

“Bởi vì người khiêu khích ta trước!”

Vừa nói anh vừa bóp vai Hồ Cường.

Hồ Cường giật mình và khó chịu: “Trình Uyên, đừng lộn xộn nữa, nếu cậu dám động tôi, tôi sẽ”

“Rắc rắc!”

Trước khi anh ta có thể nói xong, một âm thanh giòn giã phát ra, và vai của Hồ Cường bị trật khớp.

“A!” Anh đau đớn thở ra.

Nhưng Trình Uyên chế nhạo, “Anh biết không, em rất giỏi trong việc loại bỏ cánh tay.”

Hồ Cường ôm cánh tay và cúi xuống vì đau đớn, không thể duỗi thẳng được.

Để nói rằng vệ sĩ của Hồ Cường tốt hơn nhiều so với các em trai của Hu Xiazhi, ít nhất họ cũng tận tâm hơn.

Một vệ sĩ nhìn thấy ông chủ của mình đã bị siết chặt cánh tay của mình, anh ta lập tức bước tới, đưa tay vào, lấy một khẩu súng trên tay và chĩa vào Trình Uyên.

Nhưng ngay lúc súng của anh ta chĩa vào Trình Uyên, đầu anh ta chuyển động.

Một đường mảnh chạy qua cổ hắn, một người mặc đồ đen rút dao lao tới, lui như cũ không hề động đậy.

Lúc này, tất cả mọi người có mặt đều bàng hoàng.

Sau đó, Hồ Cường cuối cùng đã hiểu tại sao Thẩm Hoa nói Trình Uyên là một kẻ mất trí.

Hóa ra đó là sự điên rồ.

Trình Uyên ngồi xồm xuống, nghiêng đầu nhìn Hồ Cường bằng ánh mắt đau lòng, nhàn nhạt hỏi: “Không nghĩ tới nữa.”

Hồ Cường bây giờ không quan tâm đến đau đớn, nhìn thấy cái đầu vĩ đại kia rơi vào trên đầu mình, trong lòng càng thêm sợ hãi, bị Trình Uyên hỏi, vội vàng gật đầu: “Tôi nói là tôi nói.”

“Quán bar Huy Hoàng là quyền của tôi, nhưng tôi thực sự chưa cho ai kiếm tiền, thậm chí tôi còn không biết rằng lời nói của Hoàng là dối trá một nửa. Cả nhà chết chắc rồi.”

“Thật sự, những gì tôi nói là sự thật, nhưng bạn có thể hỏi Khu Hường Dương. Mặc dù Khu Hường Dương được tôi thuê, nhưng tôi luôn cho rằng anh ấy rất kỳ quặc.”

Nghe đến đây, Trình Uyên không khỏi giật mình.

Bởi vì bản năng mách bảo rằng Hồ Cường dường như không nói dối.

Vì vậy, ngón tay chỉ vào Khu Hường Dương

Chính chủ quán bar đã mời anh làm bảo vệ trong quán.

Trình Uyên nghĩ kỹ lại, sau đó phát hiện Hường Dương ở huyện này quả thực có chút không bình thường: Lúc đầu hắn đánh Hồ Dật Phi, Hường Dương ở huyện này muốn thuê hắn làm hộ vệ, không biết là Hồ Dật Phi. sẽ để ai đó trả đũa anh ta?

Nếu Khu Hường Dương gặp sự cố, thì Thẩm Trạch ?

Trình Uyên đột nhiên quay đầu lại nhìn Thần Hoa.

Thẩm Hoa giật mình khi thấy hắn đang nhìn mình, nhú mày, vội nói: “Ta nói, ta đây thuyết phục người!”

Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm nói: “Thẩm Hoa, không cần thuyết phục anh. Tôi nghĩ bây giờ anh nên đến quán bar Huy Hoàng đi, có lẽ đã quá muộn.”

Chương 638

Chương 638

“Ý anh là gì?” Thảm Hoa cau mày hỏi.

Trình Uyên bình tĩnh trả lời: “Tôi là quán bar mà Thảm Trạch đã đi cùng.”

Nghe vậy, sắc mặt của Thảm Hoa thay đổi, quay người bước nhanh đi.

Còn Hồ Cường, người đang uốn eo như con tôm và ôm lấy cánh tay của mình, lúc này càng sợ hãi hơn. Thảm Hoa biết Trình Uyên, nếu anh ta ở đó, ước tính rằng Trình Uyên sẽ không giết họ, nhưng ngay khi Thảm Hoa rời đi, sẽ không an toàn.

Về phần giết chóc, hướng chỉ những người do Trình Uyên mang đến đều biết không có người nào tốt.

“Ông chủ Trình, đừng lo lắng, tôi sẽ không chiến đấu với ông vì miếng đất đó.” Hồ Cường đau đớn nói.

Trình Uyên mặc kệ Hồ Cường, nhìn qua anh ta, phát hiện Từ Đầu Trọc chặn ở ngoại vi, liền hét lên: “Lão Từ, trở về đi, mọi chi phí ta sẽ trả cho ngươi.”

“Đi!”

Từ Đầu Trọc không nói chuyện vô nghĩa với Trình Uyên, dù gì thì bây giờ anh ta cũng là cấp dưới của Trình Uyên, không còn là quan hệ hợp tác nữa, lợi ích mà Trình Uyên mang lại cho anh ta tốt hơn rất nhiều so với giá nhân công.

Thật ra Trình Uyên cũng không biết tại sao Từ Đầu Trọc lại đến, lúc này cũng khó hỏi. Vì vậy, hãy để họ đi trước, nếu không sẽ có quá nhiều người, và nó sẽ quá sặc sỡ.

Về phần đám người do Hồ Hạt Tử và Hồ Cường mang tới, Trình Uyên cũng không để ý tới bọn họ, chỉ có những thành

viên của đội Long Uyển dưới quyền hẳn mới có thể dễ dàng đối phó với bọn họ.

Quả nhiên sau khi đám người Từ Đầu Trọc rút lui, không ai dám nhúc nhích.

Vài ông chủ vốn định giúp đỡ Hồ Cường và mạnh mẽ, vội vàng đến bên Trình Uyên, gật đầu cười: “Boss Trình sắp tới thành phố Giang Bắc của chúng ta, vậy sao anh không thông báo trước cho chúng tôi, chúng tôi thật tốt.”

Trình Uyên lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, mỗi người đều tái nhợt khô khốc, bọn họ không dám nói lời nào.

“Boss Trình, tôi nghe nói rằng anh sẽ đầu thầu khu đất gần ga tàu cao tốc thành phố Tân Đài Bắc. Tập đoàn Hoàng Tinh của chúng tôi đã tài trợ cho Boss Trình 20 triệu vì lý do hữu nghị.”

“Vâng, vâng, và tập đoàn Yaguang của chúng tôi cũng sẵn sàng tài trợ cho Trình Boss 20 triệu.”

“Và chúng tôi”

Bây giờ, để cứu mạng, Hồ Cường nghiên răng nói: “Nhà tôi họ Hồ sẵn sàng tài trợ cho Trình Boss 100 triệu.”

Nghe các từ.

Trình Uyên thích thú vỗ vào đầu Hồ Cường và nói: “Họ đều là công ty hạng hai và hạng ba, và tôi có thể hiểu rằng họ sản xuất hàng chục triệu đô la. Nếu bạn Hồ Cường lớn như vậy, bạn có thể tài trợ cho tôi 100 triệu. Hơi phi lý “.

Nghe những lời của Trình Uyên, Hồ Cường rùng mình vì sốc.

Thật vậy, những công ty sản xuất từ 20 đến 10 triệu người đều là công ty hạng hai và hạng ba trong thành phố, nhưng doanh nghiệp gia đình của Hồ Cường đứng trong số ba doanh nghiệp hàng đầu của tỉnh. khác.

“Một tỷ tỷ!” Không được, tính mạng quan trọng hơn, Hồ Cường chỉ có thể cắn viên đạn nói.

nhưng.

Trình Uyên quay người bước về khách sạn. x

Mọi người đều sững sờ.

Tình hình thế nào

Trình Uyên không gật đầu cũng không lắc đầu, còn khoản tài trợ tình bạn này thì sao

Trình Uyên bước đến cửa khách sạn, vừa định bước vào liền liếc mắt nhìn cô gái mát xa.

Cô gái mát xa rùng mình kinh hãi.

Sau đó Trình Uyên quay đầu lại chỉ tay về phía các ông chủ và nói: “Các người, sau này các người nên bớt tham gia các cuộc vui, kẻo bị tẩu hỏa nhập ma.”

“Vâng, vâng, những gì ông chủ Trình đã dạy!” Các ông chủ gật đầu liên tục.

Trình Uyên chế nhạo nói: “Cũng đừng chỉ dùng tiền để nói chuyện. Có một số chuyện tiền bạc không giải quyết được. Nếu ta thật sự muốn giết người, cho người tiền cũng vô dụng.”

“Bởi vì ta nhiều tiền hơn người!”

Đây thực sự là một sự thật, Trình Uyên giờ đã ngồi trên Núi Vàng hùng vĩ, trên đời này còn ai dám giàu hơn anh?

“Cho nên, ta cũng không cần tiền của người, cắt ngay!” X

miễn phí

Có những thương gia không yêu tiền

Các ông chủ lớn nhìn nhau, như ớn lạnh và như được đại xá.

Trong khi cúi đầu cảm ơn Trình Uyên, họ vội vàng rút lui.

Trình Uyên lại giễu cợt, vươn tay xoa bóp cô gái nhỏ: “Em, đi với anh.”

Cô gái mát xa gần như không bị sốc.

Nhiều sếp lớn có mặt đều là những người thường xuyên xuất hiện trên TV, đều là những người phong độ, không đàng hoàng. Nhưng những người này như vậy khiêm tốn trước mặt thiếu niên này, nam nhân này là cái dạng gì tồn tại?

Não cô trống rỗng, trục não hoàn toàn ngừng quay, nửa tiếng trước bọn chúng muốn tống tiền Trình Uyên bằng một cú nhảy bất tử để tống tiền anh, rồi trói anh lại.

“Trời ạ!” Cô gái mát xa kêu lên trong lòng, cô muốn chết đi được, không biết người trước mặt sẽ trả thù bọn họ như thế nào.

Tôi không còn cách nào khác là cắn viên đạn và đi theo Trình Uyên vào khách sạn.

Khi Lô ca và những người khác nhìn thấy tình huống này, họ đã đủ mạnh dạn để đi theo cô gái mát xa.

Chỉ là họ đã bị Vương Mĩ Lệ chặn lại ngay khi vừa bước vào.

Lô ca và những người khác lo lắng.

Vương Mĩ Lệ ngơ ngác nói: “Anh đi cùng em.”

Lô ca và những người khác nhìn nhau, không dám không nghe, vì vậy họ chỉ có thể đi theo Vương Mĩ Lệ hướng khác, đồng thời, họ liếc nhìn về phía Trình Uyên mang cô gái mát xa thời gian, và sự lo lắng trên khuôn mặt của họ trở nên dữ dội hơn.

Người đàn ông mặc đồ đen bên ngoài khách sạn cũng đã sơ tán.

Chỉ có Hồ Cường với cánh tay bị gãy, Hu Blind đang vật lộn để đứng dậy khỏi mặt đất, các vệ sĩ của Hồ Cường và những người em nhỏ của Hu Blind.

Nhìn mọi người đã đi hết, Trình Uyên thực sự phớt lờ họ, điều này khiến Hồ Cường, người đã may mắn, đột nhiên nổi lên một làn sóng tức giận không rõ lý do.

Anh ấy đang rất giận dữ.

Từ nhỏ, nhà họ Hồ đã phải chịu cảnh thiếu hiểu biết nhục nhã như vậy khi nào?

Điều này còn khó chịu hơn việc Trình Uyên bẻ gãy cánh tay còn lại của anh ta, hay còn khó chịu hơn việc giết anh ta.

Hắn cực kỳ đắc ý, không ngừng nói muốn chặt vài ngón tay, nhưng là chưa từng nghĩ như vậy xúc phạm, ngón tay không phải chặt đứt mà là cánh tay của hắn đã bị vụn ra.

Cuối cùng người ta vẫn coi bạn như không khí, ôi thôi kệ nó như cái rắm.

“Anh không muốn mặt chết tiệt sao?” Hồ Cường rất không muốn, anh tức giận chất vấn người mù đau đớn của Hu.

Hồ Hạt Tử đúng là ngốc, biết cứu mạng hơn Hồ Cường nên nhanh chóng thuyết phục: “Đại ca, đại ca, đừng kích động, chúng ta sắp chết rồi, còn mặt mũi gì nữa.” .”

“Quên đi, sư huynh, chúng ta không thể đấu với hắn.”

Hồ Cường trừng mắt nhìn người mù, trong mắt tràn đầy không muốn.

nhưng.

Một người mặc đồ đen đột nhiên đi ra khỏi đại sảnh, đi tới chỗ bọn họ, lạnh giọng nói: “Ông chủ của chúng ta nói, khi rời đi phải lau móng cho sạch sẽ.”

Vẻ mặt tức giận của Hồ Cường lật lại, đối mặt với người đàn ông mặc đồ đen, sau đó nở nụ cười: “Được rồi! Anh cứu Boss Trình khỏi lo những chuyện vặt vãnh như vậy, Hồ Cường nhất định sẽ làm tốt.”

Lúc này, Trình Uyên trở về phòng, vào phòng tắm để tắm rửa.

Cô gái mát xa nhỏ theo anh vào, đứng không ngồi cũng không rời, trong lòng vừa sợ hãi vừa lo lắng, thật sự không còn chỗ nào để đặt mình.

Tôi không biết đã bao lâu, nhưng tiếng nước đột ngột dừng lại.

Xoa bóp trái tim thiếu nữ, nàng liền nhắc tới cổ họng.

Chương 639

Chương 639

Từ phòng tắm bước ra, Trình Uyên quấn khăn tắm, lau tóc, ngẩng đầu nhìn cô gái massage đang đứng trong phòng ngăn người.

“đến.”

Khi bước đến giường, anh chào cô gái massage.

Massage mặt cô gái nhỏ “chặt chẽ”, và nó trở thành một mảnh vải.

Nhịp tim cũng tăng tốc đột ngột.

“Đại ca, ta không phải” nàng xoa bóp nhỏ lỗ tai, càng thêm mát húng, ngay cả nói cũng không thoải mái.

Trình Uyên không quan tâm đến cô, cứ thế nằm xuống giường nói: “Nào, anh sẽ không làm em đau.”

Nào, cô gái mát xa nhìn trên giường, Trình Uyên chỉ quấn một chiếc khăn tắm trên giường, trong óc gầm lên một tiếng.

Cô ấy luôn chỉ lừa đảo một số tiền, nhưng cô ấy thực sự chưa bao giờ nghĩ đến việc lên giường với ai, đặc biệt là Lôi ca không thể để cô ấy làm điều đó.

“Không được, anh cả cầu xin anh tha thứ cho em.” Cô gái mát xa suýt khóc.

Trình Uyên lúc này mới khó hiểu, lật người ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào cô gái mát xa nhỏ bé dò hỏi: “Tôi nói, cô cũng không quá đặc biệt về chuyện này đúng không? Tay chân mà tôi trói lâu rồi.” tê tái. Bấm hai lần cho tôi Có sao đâu, không phải là tôi không đưa tiền!

Cô gái mát xa “Phông!” Quý gối trước mặt Trình Uyên, Ewha cầu mưa: “Chú ơi, con vẫn còn là một đứa trẻ”

Trình Uyên ngán người: “Con của tôi, con của cô đang phát triển tốt.”

Lúc trước cô không ngại thay quần áo trước mặt Trình Uyên. Hình thể không hoàn hảo, ít nhất là nó được thêm muốn.

Và, trẻ có liên quan gì đến việc massage không?

Trình Uyên hết sức kinh ngạc: ” Ta mới nhờ cô xoa bóp hai lần. Chẳng lẽ người có thể cởi hết trước mặt người khác, mà loại công việc này căn bản người cũng không biết”

“gì”

Vẻ mặt cô gái mát xa trở nên rần rỏi, cô ta ngẩng đầu lên, nhìn Trình Uyên với vẻ không tin, và hỏi một cách rụt rè: “Ý anh là xoa bóp”

Trình Uyên cau mày: “Hoặc nếu không”

“Oh!”

Cô vội vàng đứng lên, nhìn Trình Uyên trần truồng ngồi ở trên giường, vươn mười ngón tay thon dài trắng nõn, đột nhiên không có cách nào bắt đầu: “Đại ca, hay là người nằm xuống đi.”

Trình Uyên đang nằm trên giường.

Nói cách khác, Thẩm Trạch so với cô gái mát xa xinh đẹp hơn rất nhiều, Trình Uyên không bị dụ dỗ, chưa kể mỹ nhân trước mặt tôi chỉ có thể coi là một cô gái mát xa trung thượng.

Mấy ngày nay anh ấy cứ trần trọc, nói thật là anh ấy rất muốn tìm một nơi để thư giãn, đương nhiên, kiểu thư giãn này chỉ việc thả lỏng toàn thân, chẳng hạn như massage hay tắm suối nước nóng. x

Đó là một cơ hội hiếm có.

“Đại ca, ta bắt đầu từ đâu” cô gái mát xa hỏi.

Trình Uyên nhắm mắt lại, nhàn nhạt nói: ” Đầu.”

Kết quả là hai đầu ngón tay mềm mại và đàn hồi nhẹ nhàng ấn vào thái dương của cậu rồi từ từ xoay tròn.

Không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý không, Trình Uyên cảm thấy trong lòng thoáng chốc bình yên, trong não cũng trở nên yên bình hơn.

Với tâm lý an tâm, nhiều thứ sẽ trở nên rõ ràng.

Những điều mà nhiều người đã nói trước đây, và những điều anh bỏ lỡ, dần dần được kết nối với nhau.

Từ miệng của Hoàng Tam và Lưu Trữ, họ biết được rằng họ đã sai người ném tàn thuốc vào nhà của Trần Thành. Việc ném tàn thuốc này chẳng qua là khiến Trình Uyên nghi ngờ Trần Thành và gây ra mâu thuẫn trong nội bộ họ.

Có người bí mật đưa tiền cho tay súng, chỉ ra rằng một số người đã mua tay súng và trực tiếp giết chết Trần Thành, để Trình Uyên và Lưu Trữ Hoàng Tam và những người khác có mối thù.

Tuy rằng người kiếm tiền là Thanh Trùng, nhưng Trình Uyên cho rằng Lệnh Hồ Xung thật sự nhất định không phải Khu Hướng Dương, có người đứng sau Khu Hướng Dương, hơn nữa người này phần lớn là đạo nhân.

Anh ta làm việc này với mục đích duy nhất là không muốn Trình Uyên lấy được khu đất gần đường sắt cao tốc ở thành phố Tân Đài Bắc.

Tôi đã từng ném trái việc Trình Uyên là người được chọn, nói rằng anh ta chỉ là một con tốt. Nếu những gì cô ấy nói là đúng, thì đây là một ván cờ.

Người chơi cờ không nói là ai, vì đã là cờ nên việc nằm xuống đánh nhau là lẽ tự nhiên, cuối cùng phải đánh cho bằng được.

Nhìn thế này, có vẻ như mảnh đất này là một bước trong ván cờ này.

Một số người muốn Trình Uyên có được mảnh đất này, một số người muốn người khác lấy nó, và vị thủ lĩnh Đạo giáo dường như không muốn ai có được nó.

“Anh à, sức lực này là được rồi.” Cô gái mát xa nhỏ giọng hỏi.

Nói thật, nàng cũng không dám dùng quá nhiều lực, dù sao nam nhân này là một cao thủ tàn nhẫn mà đá văng một gã cường giả trung niên đi ba bốn thước.

Cô không thể ngừng run rẩy với những ngón tay của mình trên đầu anh.

Suy nghĩ của cô bị gián đoạn, Trình Uyên không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại hỏi: “Tên của cô là gì?”

Cô gái mát xa mím môi, rụt rè trả lời: “Tên tôi là Hà Văn Văn.”

“Mối quan hệ với Lô sư huynh đó và những người khác là như thế nào” Trình Uyên hỏi. x

Hà Văn Văn không dám giấu giếm: “Lô ca là bạn thân của anh trai tôi.”

Trình Uyên có chút khó hiểu: “Bọn họ đưa cậu đi lừa đảo, anh cô sẽ không ngăn cản bọn họ.”

Hà Văn Văn lắc đầu cô, vẻ mặt chột buồn: “Anh trai tôi đã chết.”

“Cha mẹ tôi đã mất từ khi tôi còn nhỏ. Anh trai tôi đã nuôi dưỡng tôi. Sau đó, anh trai tôi và anh trai tôi đã xúc phạm một người không nên xúc phạm và bị giết. Trước khi chết, tôi được giao cho anh Lô. Vì vậy, Lô Anh trai luôn coi tôi như em gái của anh ấy.”

Tôi luôn coi bạn như em gái của tôi

Trình Uyên không khỏi cười khẩy trong lòng: Lúc chị gái đưa em gái ruột của mình đi chơi tiên vũ, lỡ gặp phải một tên râu ria xồm xoàm thì phải làm sao, phải không?

Nhìn vẻ mặt của Trình Uyên thay đổi, Hà Văn Văn như nhận ra điều gì đó, trong lòng cô chấn động, vội vàng quỳ xuống nói với Trình Uyên: “Anh à, làm ơn thả Lô anh ra đi. Anh ấy không cố ý xúc phạm em, là em.” Em mới là người có lỗi, em mới là người có lỗi với anh. Anh ấy cũng tốt với em, anh ấy ”

Trình Uyên nhẹ nói: “Đừng luôn quỳ, ta không phải hoàng thượng, trên đất lạnh lắm, đứng dậy đi.”

“Đừng lo lắng, ta sẽ không làm khó dễ ngươi.”

Nghe được lời bảo đảm của Trình Uyên, Hà Văn Văn nghi ngờ đứng dậy, nhẹ giọng nói: “Trước đây em học rất tốt, nhưng sau khi anh trai em mất, em làm ăn thua lỗ, bỏ học cấp ba.”

“Anh Lôi nói, vì anh ấy đồng ý chăm sóc tôi cho anh trai tôi, anh ấy nên để tôi tiếp tục đi học, nhưng anh ấy không có tiền, vì vậy”

Nghe vậy, Trình Uyên lật người ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào mặt Hà Văn Văn, Hà Văn Văn không dám nhìn lên.

Trình Uyên đã cố gắng nhìn thấy hình bóng của cô ấy một lần trên khuôn mặt của mình, nhưng thật không may, nó dường như không phải như những gì cô ấy mong muốn.

Thực ra Trình Uyên may mắn hơn cô ấy rất nhiều, ít nhất anh ấy vẫn còn một người mẹ đã làm việc không biết mệt mỏi để nuôi anh ấy trưởng thành. Ít ra mẹ cô ấy cũng có thể chu cấp cho anh ấy học đại học. Ít ra thì anh ấy cũng đã tốt nghiệp đại học và kết hôn với a người vợ xinh đẹp. Ít ra thì anh ta cũng có một cặp cha mẹ ruột kinh thiên động địa.

Nghĩ đến đây, Trình Uyên không khỏi nảy sinh một ý nghĩ.

“Đi học đi, anh sẽ lo học phí và sinh hoạt cho em.” Anh nghiêm túc nói: “Sau khi tốt nghiệp, anh sẽ giúp em thu xếp công việc”.

“Nhưng tiền đẻ là tôi sẽ còn sống đến lúc đó.”

Hà Văn Văn kinh ngạc nhìn lên, và nhìn Trình Uyên với vẻ hoài nghi.

Đi học có thể không phải là ước mơ cuối cùng của cô ấy, nhưng đây là hướng đi mà cô ấy và Lôi ca và những người khác đã và đang nỗ lực.

Họ đã cố gắng hết sức để thực hiện hy vọng xa hoa này, nhưng họ không bao giờ nghĩ rằng họ sẽ giải quyết nó cho cô ấy trong một lời nói, điều này khiến Hà Văn Văn trở nên uể oải.

Đúng lúc này, di động của Trình Uyên vang lên.

“Thanh rục rĩ, Khu Hướng Dương đã chết, Thẩm Trạch mất tích, Thần Hoa rất tức giận, huy động toàn bộ tài nguyên của tập đoàn Thần ở thành phố Giang Bắc để tìm tung tích của anh ta, thành phố Giang Bắc đang hỗn loạn!”

Chương 640

Chương 640

Cuộc gọi là của Lý Hải Tân.

Anh nói với Trình Uyên: “Thẩm Hoa đang lo lắng.”

Khả năng chịu đựng của Thẩm Hoa rất mạnh, ít nhất là trước mặt Trình Uyên, anh ta chưa bộc lộ thực lực của mình ở những khía cạnh khác ngoài trừ tiền bạc.

Nhưng Trình Uyên biết rằng Thẩm Hoa chắc chắn không dễ dàng.

Khu Hương Dương bị giết, Thẩm Trạch biến mất, và Thẩm Hoa cuối cùng cũng bùng nổ. Không giống như Thẩm Trạch rơi vào tay Trình Uyên, Thẩm Hoa biết rằng Trình Uyên sẽ không giết Thẩm Trạch, vì vậy màn biểu diễn của anh ta không điên cuồng, nhưng lần này thì khác.

Đặt điện thoại xuống, Trình Uyên lấy ra một tấm thẻ đặt ở trên giường, nói: ” Cô gái à loại chuyện lừa đảo, sau này đừng tái phạm nữa. Cô lấy thẻ này trước đi, nó sẽ bao hết. chi phí cho trường đại học của cô. ”

Hà Văn Văn kinh ngạc nhìn Trình Uyên, trong mắt cô có những viên pha lê, và cô không nói được lời nào.

Trình Uyên thay quần áo bước ra ngoài, vừa vào đến cửa dường như nghĩ ra điều gì đó, quay đầu lại nói với Hà Văn Văn: “Tôi đã trả tiền cho bốn phòng thông nhau ở đây, đủ cho cậu ở đến khi nào.” ngày kia.”

Hà Văn Văn cuối cùng cũng có phản ứng, vội vàng hỏi: “Su huynh, người có thể cho ta biết người tên là gì?”

Trình Uyên giật mình, sau đó gật đầu: “Tôi tên là Trình Uyên.”

Nói xong bước ra khỏi phòng.

Sau khi rời khỏi phòng, Vương Mĩ Lệ và Lý Hải Tân được chào đón: “Trở lại thành phố Tân Dương!”

Lý Hải Tân ngạc nhiên hỏi: “Người không thấy Lưu Trữ sao?”

Trình Uyên lắc đầu: “Thành phố Giang Bắc đang hỗn loạn, không cần phải lội trong vũng nước bùn này.”

Vì vậy, Trình Uyên và những người khác vội vã trở về thành phố Tân Dương qua đêm.

Sau khi họ rời đi, Lôi ca và những người khác cũng chạy nhanh đến căn phòng nơi Trình Uyên đã ở trước đó.

Nhìn thấy Hà Văn Văn vẻ mặt ửng oải, Lôi Ca vội vàng chạy tới, vươn hai tay, giữ vai Hà Văn Văn, run rẩy hỏi: “Chị, anh ấy ... đã làm gì chị vậy?”

Sau đó Hà Văn Văn tỉnh dậy, thấy Lôi ca không sao thì cười chảy nước mắt, cô đưa thẻ ngân hàng trên tay cho Lôi ca xem.

“Cái gì?” Lôi Ca nhìn thấy tấm thẻ, không khỏi kinh ngạc, nhưng sắc mặt trở nên cực kỳ tái nhợt: “Đây là cái gì?”

“Tiền!” Hà Văn Văn nói.

Lôi ca im lặng.

Anh từ từ buông vai Hà Văn Văn ra và lầm bầm: “Anh xin lỗi, anh xin lỗi cô gái nhỏ, anh đã không chăm sóc em, anh xin lỗi em, anh xin lỗi anh trai em.”

Hà Văn Văn ngẩn người.

Ngay sau đó, Lôi Ca trầm giọng ném thẻ ngân hàng, rút dao găm lao ra: “Tôi đang địt bà nó, tôi đang cùng bọn họ đánh nhau!”

Cậu em trai của Lôi Ca nhìn thấy chuyện này, đều bị chấn động, nhanh chóng ngăn Lôi Ca lại: “Lôi Gia, đừng hấp tấp, chúng ta không thể làm được.”

“Đúng rồi, Lôi sư huynh, người không thấy Hồ Hạo Tử ở trước mặt người ta, còn không tính là một món ăn sao?”

Lôi Ca không biết sức lực của mình từ đâu ra, rũ bỏ đũa nhỏ, tức giận nói: “Người quên lão tử nói cho chúng ta như thế nào

sao? Lúc này, người hẳn là một con rùa?”

“Hắn bắt nạt đứa nhỏ, còn tưởng rằng sẽ cho ít tiền sao?”

“Đứa nhỏ vẫn là đứa nhỏ chết tiệt!”

“Nếu không đi, ta tự mình đi!”

Anh Lôi găm gù với những đứa em nhỏ của mình, và khi anh ta làm xong, anh ta quay lại và lao ra một lần nữa.

Hà Văn Văn cuối cùng cũng tỉnh dậy, dám tin rằng Lôi ca coi tấm thẻ này là số tiền cô kiếm được từ việc bán nó trong đêm đầu tiên. Anh đỏ mặt vội vàng hét lên: “Anh Lôi!”

Người khác có thể ngăn anh ta lại không có ích gì, nhưng tiếng hét lớn của Hà Văn Văn vào lúc này khiến cơ thể Lôi ca đóng băng.

Hà Văn Văn cúi xuống nhặt thẻ ngân hàng, cười khở hỏi: “Chúng ta vài lần nữa sẽ bị tổng tiền để đổi lấy tiền vô liêm sỉ, em sợ rằng trong thẻ này sẽ không còn một đồng nào nữa.”

“Anh Lôi, em biết anh đang làm tốt em, nhưng ... nhưng anh có biết anh ấy là ai không?”

Lôi Ca trông cực kỳ xấu xa, chậm rãi quay người lại, hỏi: “Là ai?”

“Anh ấy tên là Trình Uyên.” Hà Văn Văn nhẹ nhàng nói.

“Trình Uyên?”

Lôi ca và những người em trai của ông đều cảm thấy khó hiểu.

Hà Văn Văn cười khở: “Anh ấy đã nói với tôi rằng nhảy bắt từ rồi loại chuyện này, sau này đừng tái phạm nữa.”

Nghe thấy những lời này, Lôi Ca sùng sốt, “dingdong!” Một tiếng, con dao găm trong tay cũng rơi xuống đất.

“Tôi biết ý của anh ấy. Anh ấy cho tôi tiền và tôi đau khổ vì anh ấy cũng nghĩ tôi vẫn còn là một đứa trẻ. Anh ấy đang làm việc tốt và muốn giúp tôi đi học.”

“Anh Lôi, anh cũng biết em vẫn còn là một đứa trẻ, cho nên em thật sự không muốn làm như vậy nữa.”

Anh Lôi nắm chặt tay, trên trán nổi gân máu, anh cảm thấy mắt mình như muốn tách ra.

Anh ta nặng nề gật đầu, sau đó khom người nhặt con dao găm lên, lẳng lặng quay người lại.

“Anh Lôi!” Hà Văn Văn lại lo lắng nói: “Anh ấy không làm gì tôi cả”.

“Cái gì?” Lôi ca giật mình, quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Hà Văn Văn.

Hà Văn Văn nặng nề gật đầu với anh: “Đúng vậy, anh ấy không làm gì em, anh ấy chỉ đưa tiền đi học cho em thôi. Anh ấy là người tốt.”

Lôi Ca sải bước trở lại, nhìn chăm chăm hỏi: “Thật sao?”

Đúng lúc này, một người em trai của Lôi ca hét lên với điện thoại di động của mình: “Lôi ca, tôi tìm thấy nó.”

Sau đó anh đưa điện thoại cho Lôi ca.

“Trình Uyên, 27 tuổi. Tiếp quản Tập đoàn Tuấn Phong làm chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong. Trong kỳ, anh đánh bại tập đoàn Long Đăng, trục xuất tập đoàn Trung Thượng, vô tình giết chết Phương Thanh Yến, con trai nhà họ Phương trong tứ đại gia tộc ở Bắc Kinh, và đánh bại Thầm Trạch của Thầm Group. Sau đó, anh cạnh tranh với Thầm Hoa của Giang Bắc Thầm Thị Group cho vị trí chủ tịch Giang Bắc Commercial League, và cuối cùng đã thành công đưa vợ lên ngôi vị chủ tịch Giang Bắc Commercial League. ông ấy đã hợp nhất với Tập đoàn Trích Thủy Công nghiệp trái cây Bạch thị, Khu du lịch lâm Hải, Trang trí

Chương Mỹ, Seaside Tập đoàn Tuấn Phong và 13 công ty lớn nhỏ khác nhau đã thành lập Tập đoàn Liễu Nhiên Hề. ”

“Bây giờ, nó đã là ba doanh nghiệp lớn hàng đầu ở tỉnh Giang Bắc.”

“Và điều này, nó chỉ mất chưa đầy hai năm.”

Sau khi đọc thông tin từ Internet, Lôi ca và những người khác đều trở nên ngu ngốc.

Hà Văn Văn cũng choáng váng.

Họ không thể nghĩ rằng một kẻ khốn nạn bấp bênh như họ lại có thể liên quan đến loại đàn ông này.

Và Lôi ca cuối cùng đã tin những gì Hà Văn Văn nói.

Làm sao một ông chủ lớn như thế này lại có thể bị Hà Văn Văn dụ được?

...

...

Vào lúc này, trong một khách sạn ở thành phố Giang Bắc.

Trình Nặc bước vào một căn phòng nọ có một người đàn ông Thiết Diện canh giữ Thiết Diện và một mảnh sắt trên mặt.

Trong phòng, có một người phụ nữ dáng người yếu điệu.

“Tiểu thư, Thần Hoa đã gần phát điên rồi. Ba vũ khí ẩn giấu dưới người đều đã được phá ra, nhiều vết đen của Lưu Trữ cũng đã lộ ra, nếu em gái của hắn có một hai khuyết điểm dài dài, hắn sẽ rửa sạch thành Giang Bắc trong.” máu. ”

“Về phần Trình Uyên, dường như anh ấy không muốn xen vào dòng nước đục ngầu này. Anh ấy đã vội vàng trở về thành phố Tân Dương trong một đêm. Anh xem chúng ta có đang ở trên đường không...”

Thiết Diện không nói xong, nhưng đưa tay ra lau cổ anh.x

“Trình Uyên, đừng lo lắng về điều đó, ồ vâng, tôi nghe nói rằng cô và Đào trưởng bị đánh ở thành phố Tân Dương, cô có biết người đó là ai không?” Người phụ nữ nhẹ giọng hỏi.

Thiết Diện lắc đầu: “Quay lại với lão phu nhân, ngoài hai người đó ra, tôi thật sự không biết trên đời này còn có ai có thể đánh bại trưởng lối đi. Và người đó hiển nhiên không phải là hai người.”

“Vây, ðùng ðến thành phố Tân Dương gây chuyện.” Người phụ nữ nhẹ giọng nói.

Sau ðó, cô ấy quay ðầu lại từ từ.

Chương 641

Chương 641

Người phụ nữ trông thật xinh đẹp.

Nếu bạn nhìn kỹ, bạn sẽ thấy rằng cô ấy thực sự có một số điểm giống với Trình Uyên.

“Thành phố Tân Dương, sẽ có người giúp chúng ta thoát khỏi hẳn.” Khóe miệng hiện lên một nụ cười hấp dẫn.

...

...

Khi tôi vội vàng trở về thành phố Tân Dương qua đêm, đã hai giờ sáng.

Trình Uyên để những người khác đi nghỉ ngơi, và anh sẵn sàng làm việc đó suốt đêm trong bệnh viện.

Ngay sau đó.

“Ông chủ.” Một giọng nói đột nhiên vang lên sau lưng.

Trình Uyên sửng sốt và quay người nhanh chóng.

Tôi thấy rằng đứng sau lưng anh ấy là Mã Quân với vẻ mặt mệt mỏi.

Mã Quân là chuyên gia điều chế các loại chất độc và thuốc giải, từ khi theo dõi Trình Uyên, anh ta được điều trị nhiều hơn so với tội lừa đảo, vì vậy, anh ta đã nỗ lực hết sức để chuẩn bị nhiều loại thuốc giải độc cho Trình Uyên trong bệnh viện.

Người này vẫn đang làm nhiệm vụ, và cuộc sống hàng ngày của anh ta rất đều đặn, vì vậy có lý do để anh ta nên ngủ vào lúc này.

Trình Uyên ngạc nhiên: “Muộn như vậy rồi, sao còn dậy đi ngủ?”

Mã Quân dụi mắt, đưa điện thoại cho Trình Uyên: “Nhìn xem, nửa đêm có người gọi cho tôi, nhờ tôi đến lấy hàng.”

“Ai đã làm nó?”

“Tôi không biết, đó là một số mạng, và giọng nói hơi khàn. Nó nên được nói bằng cách véo cổ họng của mình.” Mã Quân.

“Loại hàng hóa nào?” Trình Uyên hỏi.

Mã Quân chỉ vào sảnh bệnh viện, và Trình Uyên nhìn theo và tìm thấy một chiếc vali lớn ở sảnh.

Thế là họ bước vào sảnh bệnh viện, đến bên chiếc hộp, Trình Uyên cũng đặt tay lên chiếc hộp và thăm dò thì phát hiện không có tiếng “bíp” nào như dự đoán, chứng tỏ bên trong không phải bom. .

Hai người liếc nhau một cái, Trình Uyên cân nhắc; “Người xem giám sát sao?”

Mã Quân gật đầu: “Tôi đã nhìn thấy rồi. Người này có vẻ rất quen thuộc với bệnh viện của chúng tôi. Anh ta hoàn toàn tránh bị giám sát khi ra vào. Anh ta chỉ nhặt những điểm mù và bỏ đi. Không có gì bị chụp ảnh.”

Nghe đến đây, Trình Uyên cảm thấy khó chịu trong lòng.

Nếu bạn nhìn nó theo cách này, thực sự có gián điệp giữa họ.

Sau một lúc im lặng, Trình Uyên quyết định mở chiếc hộp ra và xem thử, vì việc giữ đồ bên trong rất tốt cho anh.

Ngay khi anh ấy đưa tay ra, Mã Quân đã lùi lại vài bước trong tiềm thức.

Trình Uyên ngạc nhiên nhìn anh: “Anh đang làm gì vậy?”

Mã Quân lộ vẻ ngượng ngùng: “Ông chủ, sẽ không có ... bom chứ?”

“...” Trình Uyên đột nhiên không nói nên lời.

Mở chiếc hộp ra, đồng tử anh chợt co rút lại.

Mã Quân sững sốt, vội vàng bước tới, căng não nhìn.

Hóa ra có một người phụ nữ bên trong.

Một người phụ nữ trẻ đẹp đang ngủ nhưng không thức dậy. Mặt Trình Uyên thay đổi, và Mã Quân cũng đầy ngạc nhiên. Người phụ nữ này không phải ai khác, cô ấy chính là Thâm Trạch.

Mã Quân kêu lên: “Sếp, món quà này lớn quá, có người còn tặng cho một mỹ nữ.”

“Món quà này thực sự quá lớn.” Trình Uyên bất giác nhíu mày.

Bạn biết đấy, Thần Hoa đã rơi vào trạng thái điên cuồng vì sự biến mất của Thâm Trạch, cả thành phố Giang Bắc hỗn loạn. Nhưng ai có thể ngờ rằng Thâm Trạch lại nằm trong tay chính mình.

Đó là một sự sắp đặt chết tiệt, nếu bạn muốn Thần Hoa biết rằng Thâm Trạch đang ở đây, anh ta sẽ không làm việc chăm chỉ với anh ta?

Mặc dù Trình Uyên không sợ Thần Hoa, nhưng ai đó đã gửi Thâm Trạch cho Trình Uyên vào thời điểm này, điều này chỉ cho thấy rằng người đó muốn nhìn thấy anh ta chiến đấu với Thần Hoa cho đến chết.

Trình Uyên chợt quay lại nhìn xung quanh.

Anh muốn xem có người trốn trong bóng tối chụp ảnh hay gì đó, trong trường hợp này, người đó đã chuyển bức ảnh cho Thần Hoa, Trình Uyên dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể lau sạch.

Anh ta không tìm thấy ai, anh ta nhanh chóng kéo lại chiếc hộp và nói với Mã Quân: “Đừng nói với ai về điều này.”

“Ừ.” Mã Quân thấy vẻ mặt của Trình Uyên nghiêm túc, anh không dám đùa nữa, nặng nề gật đầu.

Trình Uyên cầm chiếc hộp lên và ngẫu nhiên tìm thấy một căn phòng, sau đó mở hộp lấy Thâm Trạch ra và đặt lên giường.

Hơi thở của cô ấy rất đều, như thể cô ấy đang ngủ, có vẻ như cô ấy đã bị dính vào một loại ma túy nào đó. Và quần áo trên người cô ấy dường như đã được thay đổi, và cô ấy đang mặc

một bộ đồ lót bằng ren, ngoại trừ những bộ phận chủ chốt, những thứ khác đều là màu trắng, rất hấp dẫn.

Người ta ước đoán rằng điều này sẽ được nhìn thấy bởi bất kỳ người đàn ông nào, và anh ta sẽ không thể giúp đỡ nó.

Chỉ là bây giờ tôi không cảm thấy như vậy, gạt quyết tâm tính cách của tôi sang một bên, đó là một âm mưu. Thầm Trạch đã ăn mặc như thế này và được gửi đến đây, chỉ để cho Trình Uyên, hoặc cấp dưới của Trình Uyên làm điều gì đó trái đạo đức, để Trình Uyên và Thầm Hoa hoàn toàn có thể rách mặt.

Tất nhiên Trình Uyên sẽ không bị lừa, anh ấy kéo một chiếc chăn bông và đặt nó cho Thầm Trạch.

Ngồi ở mép giường, một tay đặt ở đầu giường, ngón tay gõ nhẹ lên tấm gỗ đầu giường, chìm đắm trong suy nghĩ.

Khu Hướng Dương đã chết, Thầm Trạch mất tích, Thần Hoa phát điên, sau đó anh ta đi càn quét chỗ của Lưu Trữ. Điều này cho thấy Thần Hoa biết điều gì đó.

Và Thầm Trạch đã được gửi đến chính mình, cố gắng để làm cho Thầm Hoa xé da ra khỏi chính mình ...

Sự sắp xếp của tất cả những thứ này rõ ràng là thiết kế của một matryoshka, nhưng bố cục thực sự không lớn, vì vậy nó trông không giống như phong cách của Đạo giáo.

Thần Hoa đi càn quét chỗ của Lưu Trữ?

Trình Uyên đột nhiên nghĩ ra một điểm máu chốt, chẳng lẽ Thần Hoa biết chuyện sao? Làm thế nào khác anh ta sẽ chống lại Lưu Trữ?

Ngón tay đóng băng trên đầu giường, Trình Uyên dường như đã đoán ra được.

Sau đó anh nhìn thấy một đôi mắt to sáng ngời, nhìn thẳng vào anh.

Thầm Trạch không biết mình tỉnh lại từ lúc nào, vẻ mặt bình tĩnh, mở to hai mắt, ngượng ngùng nhìn Trình Uyên.

Khi Trình Uyên hoàn hồn, bị đôi mắt to này làm cho giật mình: “Ồ, cậu tỉnh rồi à?”

Thẩm Trạch hai tay nắm lấy chần bông, nhẹ giọng nói: “Kỳ thực người không cần phiền phức như vậy.”

“...” Nghe xong lời này, đại não của Trình Uyên nhất thời như cắt đứt, sau đó nhanh chóng giải thích: “Không phải, Thẩm Trạch, cậu đã hiểu lầm rồi, không phải như cậu nghĩ đâu.”

“Tôi biết.” Thẩm Trạch chớp mắt và tiếp tục thì thầm, “Tôi sẽ không bắt anh chịu trách nhiệm.

Chết tiệt, Thẩm Trạch nhầm tưởng rằng Trình Uyên đồ thuốc cho cô, sau đó muốn chữa trị cho cô ...

Trình Uyên đau đầu suy nghĩ một hồi nói: “Cậu có biết đây là đâu không?”

“Không quan trọng.” Thẩm Trạch cười nhẹ.

Nghe vậy, Trình Uyên định bỏ chạy, anh tức giận nói: “Không được, chuyện này rất quan trọng!”

“Đây là thành phố Tân Dương, nghe cho kỹ, đây là thành phố Tân Dương, nếu mẹ tôi muốn làm gì cô, tại sao phải vất vả đưa cô đến thành phố Tân Dương?”

Nghe vậy, Thẩm Trạch sững sốt, nàng vẽ mặt kinh ngạc hỏi: “Người nói đây là Tân Dương thành? Làm sao có thể?”

Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm nói: “Em có nhớ chuyện gì đã xảy ra trước khi ngất xỉu không? Em đã nhìn thấy ai?”

Nghe vậy, Thẩm Trạch bắt giắc nhíu mày.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Trình Uyên đột nhiên vang lên.

Anh lấy điện thoại di động ra xem xét, thấy Bạch An Tương đang gọi nên biểu cảm của Trình Uyên thay đổi, anh nhanh chóng làm động tác im lặng với Thẩm Trạch.

“Trình Uyên, bên cạnh cậu bây giờ còn có một người nữa sao?”

Trình Uyên liếc nhìn Thẩm Trạch, nước da của anh ấy thay đổi rõ rệt.

Chương 642

Chương 642

Trình Uyên bị sốc.

Bạch An Tương làm sao có thể biết rằng bên cạnh anh còn có một Thẩm Trạch khác?

Nói cách khác, anh không sợ làm thế nào để giải thích với Bạch An Tương, nhưng ngạc nhiên về cách Bạch An Tương biết về nó.

Cô biết điều đó, cho thấy người thiết kế văn phòng này phải có cách chuyển sự việc ra ngoài, có đầy đủ bằng chứng. Đây là điều quan trọng nhất.

“Vợ à, nghe anh giải thích.” Trình Uyên vội nói.

Giọng Bạch An Tương lại vang lên trên điện thoại: “Cô không cần giải thích với tôi. Tôi vừa nhận được một tin nhắn yêu cầu tôi nói cho cô biết và cảnh giác với người bạn mới bên cạnh. Anh ta có thể không đơn giản như vậy. bạn đã nghĩ.”

Khi nghe điều này, Trình Uyên ngạc nhiên nhìn Thẩm Trạch. bạn mới?

Rõ ràng đây không phải là về Thẩm Trạch.

“Muộn như vậy rồi, ai đã gửi tin nhắn cho anh vậy?” Trong kinh ngạc, Trình Uyên dường như đã bắt được một tin nhắn hơi khác, trong giọng điệu có chút nghi ngờ và ghen tị.

Bạch An Tương im lặng một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Chồng à, anh không tin em à?”

Trình Uyên giật mình, vội nói: “Làm sao có khả năng.”

“Đồng ý.”

Sau đó, Bạch An Tương cúp điện thoại.

bạn mới?

Lục Hải Xuyên?

Trình Uyên đột nhiên tỉnh lại, nhìn Thâm Trạch thật sâu, nói: “Người nghỉ ngơi thật tốt, ta quay đầu lại sẽ nói cho người biết chuyện gì đã xảy ra.”

Sau khi nói xong, tôi nhanh chóng gửi một tin nhắn văn bản trên điện thoại di động của mình

Sau đó xoay người rời khỏi phòng của Thâm Trạch.

Nếu như Lục Hải Xuyên xảy ra vấn đề, Trần Thành hẳn là nguy hiểm nhất, hẳn thực lo lắng.

Đến bên ngoài khu phòng của Trần Thành, Trình Uyên liếc nhìn vào bên trong thì thấy bên trong không có gì bất thường, lẽ ra Trần Thành đã ngủ, còn Chung Hân thì đang nằm trên ghế sofa cạnh giường anh.

Trái tim treo lơ lửng cũng rơi xuống đất.

Sau đó, Trình Uyên ngẫu nhiên tìm thấy một nơi và ngủ.

Sau khi hùng đông, dụi mắt, Trình Uyên lại đứng dậy đi đến phòng của Trần Thành, lúc này trong phòng chỉ còn lại Trần Thành, chắc Chung Hân sẽ đi ăn.

Trình Uyên ngồi bên cạnh Trần Thành, nhìn lên chỗ nhỏ giọt, phát hiện dòng chảy hơi nhanh nên đưa tay ra chỉnh lại cho cậu.

“Đừng nhúc nhích.” Trần Thành đột nhiên nói, “Trái tim của ta không sao cả.”

Trình Uyên phớt lờ anh.

“Này, mang cho tôi điều thuốc.” Trần Thành lại nói.

Sau khi điều chỉnh nhỏ giọt, Trình Uyên chế nhạo: “Đồ hút thuốc chết tiệt, muốn chết theo cách đó à?”

“Không chết được.” Trần Thành nhẹ giọng nói.

“Đừng quá coi trọng chuyện này, không liên quan gì đến Chung Hân.” Trình Uyên lấy ra một điều thuốc và ngậm trong miệng.

Trần Thành cau mày, tức giận nói: “Cũng cho ta một cái.”

“Không!”

“Anh ...!” Trần Thành.

Trình Uyên nhoẻn miệng cười, sau đó nghiêm nghị nói:

“Hoàng Tam nói có người sai anh ta ném tàn thuốc vào nhà anh, chứng tỏ những người đứng sau muốn chúng tôi nghi ngờ anh. Mục đích là để chuyển hướng sự chú ý của chúng tôi. Rõ ràng là chúng tôi thực sự có một vụ cưỡng hiếp, nhưng đó không phải là bạn. Đó cũng không phải là Chung Hân.”

Trần Thành gật đầu: “Tôi biết điều này, vì vậy tôi đã cầu hôn Chung Hân.”

“...” Trình Uyên sững sờ khi nghe những lời này.

Trần Thành cười khỏ: “Về phương diện này, đầu óc tôi đang xoay chuyển chậm. Đêm đó có người lên vào sân, khi tôi đuổi theo thì đụng phải Chung Hân.”

“Tôi biết cô ấy phải ổn. Tôi không nghi ngờ cô ấy, nhưng cô ấy sẽ nghĩ rằng tôi nghi ngờ cô ấy.”

“Cô ấy, Nại Nại không giỏi tự vệ, cái gì cũng nhét trong lòng, nhìn vào cũng cảm thấy khó chịu. Vì vậy tôi hỏi cưới cô ấy chỉ để nói với cô ấy rằng tôi tin cô ấy.”

Trình Uyên chớp chớp mắt, không nhận được bật ra câu chữ thề, cao hứng hỏi: “Quái, cô ấy đồng ý sao?”

Trần Thành ngạc nhiên trước khuôn mặt được nhớ ra của Trình Uyên.

Tâm trí của anh chàng này hoàn toàn không theo ý muốn! Trần Thành không nói nên lời, đồng thời trên khuôn mặt già nua phát sốt, tức giận nói: “Đồ khốn kiếp, người có biết ta đang nói cái gì không?”

“Em biết rồi, khi nào anh sẽ tổ chức hôn lễ?” Trình Uyên hào hứng nói.

“Mẹ kiếp, tao không muốn nói chuyện với mày.” Trần Thành tức giận.

Có vẻ như vết thương liên quan, anh ta cười đau đớn, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Trình Uyên vội vàng gạt đầu: “Tốt!”

Sau khi nói xong, anh ấy thực sự thoát ra.

Trần Thành vẻ mặt ảm đạm!

Trình Uyên vừa rời khỏi tiểu khu, tình cờ đụng phải Chung Hân vừa ăn cơm trở về, không khỏi mỉm cười chào hỏi: “Buổi sáng chị dâu!”

Chung Hân mỉm cười và gạt đầu Trình Uyên, “Đại ca Trình sớm!”

Sau đó hai người đi qua.

Ngay khi Chung Hân chuẩn bị quay trở lại phòng, anh chợt nhận ra Trình Uyên gọi cô là gì, anh ngạc nhiên quay lại và thấy bóng dáng của Trình Uyên đã biến mất trên hành lang.

Ngay lập tức, mặt Qiao đỏ bừng.

...

...

Trình Uyên và những người khác tập trung trong phòng họp của bệnh viện Long Đàm. Ngoài ra, có một mặt mới, đó là Tiêu Viêm.

Tôi nếm nó vì Trình Uyên cảm thấy có một số điều hạnh phúc nên chia sẻ với cô ấy, dù gì thì cô ấy cũng là em gái của Trần Thành.

Tất nhiên, chỉ có anh biết chuyện cô là em gái của Trần Thành.

“Lão Chen và Chung Hân sắp kết hôn.” Trình Uyên thông báo.

Nghe đến đây, ai nấy đều mừng rỡ.

Vương Mĩ Lệ còn trêu chọc: “Tôi thực sự không biết hai món mì này đã bị hỏng như thế nào”.

Trình Uyên xua tay nói: “Không quan trọng. Điều quan trọng là sau khi Trần Thành lành bệnh, chúng ta làm sao có thể tổ chức một đám cưới hoành tráng cho anh ấy.”

Lý Hải Tân cũng gật đầu: “Thôi, chúng ta phải làm thôi!”

Người duy nhất ở đây không lạnh lùng về điều này đang ngồi trong góc ghế và tự tay cắt tỉa móng tay cho mình.

Trình Uyên liếc nhìn mọi người, tốt nhất là nên tập trung vào Tiêu Viêm, nói: “Này, góp ý mang tính xây dựng đi.”

“Plap!” Anh ta đập chiếc bấm móng tay lên bàn hội nghị và bực bội nói: “Ý anh là gì? Anh thực sự coi tôi và mấy tên trộm nhỏ như một nhóm sao?”

Vì cô ấy chỉ là thể hệ nữ nên những người khác tự nhiên sẽ không hiểu biết như cô ấy.

Về phần Trình Uyên, tôi thực sự muốn nói với cô ấy rằng: vô nghĩa, đó là anh trai của bạn, tất nhiên, đám cưới của anh trai bạn phải có được một số lời khuyên.

Nhưng tôi không thể nói rõ điều này với cô ấy, vì vậy anh ấy mỉm cười và nói, “Cứ coi chúng ta như một nhóm, và hãy cho tôi một lời khuyên.”

Tiêu Viêm nhếch mép: “Được rồi, người coi ta như vậy một nhóm người, người trước tiên không cho ta uống thuốc sao?”

Tiêu Viêm thấy giá trị lực lượng quá cao, mấy ngày nay Trình Uyên đều để cô ấy uống loại đan dược vô hại đối với cơ thể nhưng có thể kiềm chế sức lực của cô ấy.

Anh biết rằng một khi ngừng thuốc, mùi vị chắc chắn sẽ mất kiểm soát. Vì biết quá nhiều bí mật, nên nếu để cô ấy chạy trốn thì hậu quả thật tai hại.

Trình Uyên ngượng ngịu cười nói: “Chuyện này sẽ nói sau!”

“Hừ hừ!” Tiêu Viêm lạnh lùng khịt mũi, và nhìn Trình Uyên một cái nhìn đầy căm ghét.

Đúng lúc này, di động của Lý Hải Tân vang lên, vì vậy anh nhanh chóng kết nối với điện thoại và bước ra khỏi phòng họp.

Trình Uyên phớt lờ mùi vị và nói thẳng với mọi người: “Hãy làm đi, tôi sẽ là người làm chủ vấn đề này, và nó phải được thực hiện một cách trọng đại. Khi thời điểm đến ...”

Trước khi nói xong, Lý Hải Tân đã mở cửa và nghiêm nghị nói: “Trình Uyên không ổn. Có một số lượng lớn đội từ thành phố Giang Bắc đến thành phố Tân Dương. Đội trưởng là Thẩm Hoa. Anh ấy nên chạy đi với chúng tôi. . “

Chương 643

Chương 643

Nghe vậy, sắc mặt của Trình Uyên ngưng tụ, anh vội vàng hỏi: “Em đã ở đâu?”

Lý Hải Tân nhìn đồng hồ và nói: “Còn gần nửa tiếng nữa, chúng ta nên xuống đường cao tốc.”

Trình Uyên đứng dậy chào Bạch Long và Vương Mĩ Lệ: “Dẫn người đi ra đường cao tốc gặp anh ta.”

Một nhóm người di chuyển nhanh chóng.

Từ tối hôm qua đến nay, tin tức bọn họ nhận được là Thẩm Hoa đang ở trong trạng thái điên cuồng. Tôi đã quét nhiều điểm tới ở Lưu Trữ qua một đêm.

Trình Uyên không thể để anh ta vào thành phố Tân Dương, nếu không, tên này có thể làm nên chuyện. Và Trình Uyên chưa bao giờ thấy một Thẩm Hoa tuyệt vọng như vậy, anh không thể để tình hình vượt quá tầm kiểm soát.

Về phần Thẩm Trạch ...

Khi mọi người náo loạn lái xe đến lối ra cao tốc, Trình Uyên đến phòng của Thẩm Trạch để nghỉ ngơi.

Thẩm Trạch đã dậy rồi, lúc này đang ngồi trên giường, ngơ ngác nhìn về một góc nào đó.

Nhìn thấy Trình Uyên đi vào, cô đột nhiên quay lại nhìn Trình Uyên, kinh hãi nói: “Tôi nhớ rồi.”

Trình Uyên đưa cho cô một cốc nước.

Thẩm Trạch rõ ràng ngủ không ngon, trong mắt nổi lên vài tia đỏ ngẫu, quầng thâm nặng nề, tóc tai không được chăm sóc, lúc này còn hơi rối bù.

Anh ta đang mặc áo choàng của bệnh viện.

Sau khi nhận nước, Thẩm Trạch không vội mở nắp mà ôm vào trong lòng, vẻ mặt khó chịu nói: “Chết rồi, Khu Hường Dương bị người ta giết, đầu chặt đứt.”

Sau đó, cô ấy nói với Trình Uyên những gì đã xảy ra sau khi Trình Uyên đi.

Khu Hường Dương đánh gục cô, và đưa cô lên tầng hai trong khi không ai chú ý.

Khi Thẩm Trạch tỉnh dậy, cô thấy mình bị trói vào ghế, trong phòng có tiếng nhạc chất chúa đang phát ra rất lớn, thậm chí còn làm lu mờ cả tiếng ồn ào của quán bar ở tầng dưới.

Khu Hường Dương cười trần, nằm trên bàn, ngấu nghiến một loại mì trắng nào đó, vẫn đang thưởng thức nó.

Thẩm Trạch lúc này vô cùng kinh hãi, cô kinh hãi hét lên uy hiếp Huyện Hường Dương nói: “Anh trai tôi là Thẩm Hoa, nếu cô dám động tôi, anh trai tôi sẽ không buông tha cho cô.”

Tuy nhiên, sự uy hiếp của Thẩm Trạch không làm cho Khu Hường Dương sợ hãi, anh ta chậm rãi bước đến trước mặt Thẩm Trạch.

Một cái “tát” tát vào mặt Thẩm Trạch, sau đó cười toe toét: “Thần Hoa? Thần Hoa là cái rắm. Hấn chỉ là một con chó bị nhà họ Thẩm bỏ rơi. Bây giờ lão phu nhân của chúng ta đang ở tỉnh Giang Bắc. Hấn là người bị đuổi đi.” của! ”

Vừa nói anh ta vừa bắt đầu xé quần áo của Thẩm Li.

Thẩm Trạch sợ hãi hét lên: “Đứng lại, đừng đụng vào tôi!”

Không còn cách nào, cô bị dây trói vào ghế, cho dù có giấy dựa thế nào cũng không thể ngăn cản Khu Hường Dương xé quần áo của cô ra từng mảnh.

Khu Hường Dương cười to: “Haha ... Thẩm Hoa sắp chết rồi. Trước đây tôi rất sợ anh ta, nhưng bây giờ tôi không sợ nữa. Tôi sắp địt em gái duy nhất của anh ta!”

“phun!”

Nhưng trước khi tiếng cười của anh ta dứt, đầu anh ta đã bị chặt từ phía sau.

Gục đầu vào lòng Thầm Trạch, nảo của Thầm Trạch ngưng trệ vài giây trước khi cô sợ hãi và ngất đi.

...

...

“Bạn có thấy người đàn ông chặt đầu mình trông như thế nào không?” Trình Uyên cau mày hỏi.

Thầm Trạch lắc đầu. Cô có vẻ sợ hãi hơn, nghĩ đến cảnh ngày hôm qua, thân thể không khỏi run lên theo bản năng: “Tôi không nhìn rõ, tôi nhớ, hình như là đeo mặt nạ.”

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên đã đặt tay lên vai cô và nhẹ nhàng an ủi: “Đừng sợ, không sao đâu!”

Thầm Trạch nhìn lên, ánh mắt đầy hoảng sợ và hoang mang.

Giờ phút này, Thầm Trạch, đâu là kiểu bất khả chiến bại mà trước đây cô cùng Trình Uyên đấu với nhau.

Suy cho cùng, cô ấy cũng chỉ là một người phụ nữ.

Trình Uyên nói: “Hôm qua rời quán bar không lâu nên tôi quay trở lại thành phố Tân Dương. Sau khi quay lại, tôi phát hiện có người đã gửi cậu cho tôi. Tôi đoán họ có thể muốn kích động mâu thuẫn giữa anh trai cậu.” và tôi.”

“Nhưng có vẻ không hợp lý. Nếu như vậy, chẳng phải tốt hơn là giết người rồi giao cho ta sao?”

Bây giờ nghĩ lại, Trình Uyên thực sự cảm thấy chuyện này có vẻ rất kỳ lạ, nếu người bên kia giết Thầm Trạch thì cũng có lý.

Đừng giết, để cho Thầm Trạch tỉnh lại nói với Thầm Hoa, không phải Trình Uyên đã làm tổn thương cô ấy sao?

Nhú mày, anh nói tiếp: “Bây giờ tôi đi gặp anh trai cô. Cô sẽ đi cùng tôi, nhưng khi tôi không cho anh ra ngoài, anh không được xuất hiện.”

Thầm Trạch gật đầu.

Trình Uyên nghĩ về điều đó, nếu những người đứng đằng sau chuyện này đang muốn gây chiến giữa anh và Thầm Hoa, thì họ có thể lên kế hoạch đơn giản.

Sau khi đưa Thầm Trạch đi, Trình Uyên lái xe về phía đường cao tốc.

Trên đường đi, hắn có chút lo lắng nên gọi Lục Hải Xuyên: “Tiền bối, Trần Thành, ở đây, có phiền toái người lo liệu.”

Lục Hải Xuyên qua điện thoại: “Đừng lo lắng, cứ giao cho ta.”

Không biết tại sao, mí mắt phải của Trình Uyên không ngừng giật giật. Anh đưa tay ra xoa xoa, trong đầu hiện lên một dự cảm không lành.

Tôi nhớ rằng đêm trước khi Lý Ngụy chết, mí mắt của Trình Uyên đã giật giật.

Nghĩ đến Lý Nham, hắn chợt thấy u sầu.

Bạn biết khi Lý Ngụy chết, nhưng vào ngày đám cưới của mình. Và Trần Thành cũng chỉ nói với Trình Uyên rằng anh ấy đã cầu hôn Chung Hân.

Cảnh tượng này giống nhau làm sao.

Sau khi suy nghĩ, Trình Uyên suýt chút nữa đã tông vào một chiếc ô tô, Trình Uyên sợ hãi vội vàng đạp phanh.

May mắn thay, anh và Thầm Trạch đều thắt dây an toàn, và họ đã sống sót.

Vẻ mặt sợ hãi của Thầm Trạch tái mét, cô lo lắng nhìn Trình Uyên hỏi: “Anh bị sao vậy?”

“Không sao.” Trình Uyên lắc đầu, sau đó từ ghế sau móc ra một cái: “Nhớ kỹ, ta sẽ không gọi người, đừng đi ra.”

“Ừ!” Thầm Trạch lo lắng gật đầu.

Xe dừng cách đường cao tốc không xa, Trình Uyên và Thầm Trạch đều nhìn về phía lối ra cao tốc, lúc này hàng chục chiếc xe đã dừng lại ở lối ra cao tốc.

Đây là những người của Trình Uyên.

Nhìn thấy nhiều người như vậy, Thầm Trạch lại bày ra tình huống, kinh ngạc quay đầu nhìn Trình Uyên: “Anh ... định đánh nhau với anh trai tôi sao?”

Trình Uyên mỉm cười: “Có chiến đấu hay không, tất cả đều phụ thuộc vào anh trai cậu.”

Ngay sau đó.

Trên cao tốc có những chiếc ô tô lao xuống, nhìn thoáng qua đã thấy không dưới hai mươi chiếc, rõ ràng là một chiếc Mercedes-Benz. Xếp hàng dài qua các trạm thu phí không khác gì một tiệc cưới sang trọng.

Trình Uyên không khỏi xúc động nói: “Khi đám cưới của Trần Thành được chờ đợi, tôi nhất định sẽ làm với quy mô lớn như vậy”.

Thẩm Trạch tò mò nhìn anh.

Hơn hai mươi chiếc Mercedes Benz, đậu đối diện Trình Uyên và họ. Con đường chính đã bị chặn bởi Vương Mĩ Lệ và xe của anh ta.

Thẩm Hoa ra khỏi chiếc xe đầu tiên và đi đến trước mặt Vương Mĩ Lệ, phía sau anh ta là một số người đàn ông và phụ nữ với nhiều màu sắc khác nhau.

Vương Mĩ Lệ cười và nói, “Thẩm Gongzi rất truyền cảm hứng và huy động mọi người. Tôi tự hỏi thành phố Tân Dương làm gì?”

Thẩm Hoa vẻ mặt u ám hỏi: “Trình Uyên đâu, để anh ấy ra ngoài gặp tôi!”

Vương Mĩ Lệ chế nhạo: “Nếu bạn ở đây để cầu xin ông chủ của chúng tôi, tôi nghĩ bạn nên hạ thấp lập trường của mình. Khi xung hô, bạn phải dùng từ” làm ơn. ”

“Nhưng nếu các người ở đây khiêu chiến, xem ra cũng không có phiền phức như vậy, đánh qua đi!”

Thẩm Hoa ánh mắt ngưng tụ, tiến lên một bước.

Vương Mĩ Lệ nhanh chóng dang tay ôm lấy cô, và các thành viên của nhóm Long Uyển phía sau anh cũng đặt tay vào vòng tay cô.

Những người mà Thẩm Hoa mang theo cũng đã chạm vào nơi họ cất giấu vũ khí.

Không khí đột nhiên đông đặc lại.

Chương 644

Chương 644

Ngay khi hai bên xảy ra chiến Tranh.

Một chiếc Cadillac màu đen ra khỏi đường cao tốc và lao vào đám đông.

Không cần biết là Thẩm Hoa hay Vương Mĩ Lệ, họ hoàn toàn cảnh giác với nhau, sẽ không ai để ý đến một chiếc xe không có gì nổi bật như vậy trước mặt nhiều Mercedes-Benz.

Cadillac lái xe không nhanh cũng không chậm, lướt qua họ một cách bình tĩnh mà không dừng lại.

Và vào lúc này.

Ngồi ở phía sau chiếc Cadillac là gương Thiết Diện hộ mệnh của Trình Nặc, và một phụ nữ xinh đẹp.

“Thưa cô, có vẻ như một buổi biểu diễn hay sắp được tổ chức.” Thiết Diện nói.

Khóe miệng của người phụ nữ khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười hấp dẫn, sau đó thờ dài nói: “Thiết Diện, lần này anh làm rất tốt.”

Người đàn ông đeo mặt nạ gật đầu cảm ơn và khiêm tốn nói: “Nó được thiết kế bởi Missy tốt hơn.”

Xe chậm rãi rời khỏi ngã tư cao tốc trôi đi, thật xa quay đầu lại không còn thấy một đám người ngạo nghễ.

Tuy nhiên, khi tài xế bấm vào màn hình lớn trên xe, nó hiện rõ hình ảnh nút giao thông trên đường cao tốc.

Trong xe có cấu hình mạng điện thoại di động, cho thấy vẫn còn người của người phụ nữ ở ngã tư đường cao tốc.

“Ở tỉnh Giang Bắc, Thẩm Hoa được biết đến với sự điềm tĩnh, và với sự hỗ trợ của con trai thứ tư của gia đình Thẩm, anh ấy

đã đạt được vị trí số 1 của tập đoàn Thầm trong tỉnh chỉ trong vài năm.”

“Tốc độ bay lên của Trình Uyên thực sự quá nhanh. Ước chừng Thân Hoa còn chưa kịp phản ứng, Trình Uyên sẽ đuổi kịp anh ta.”

“Có thể thấy Trình Uyên là người có phúc khí và bản lĩnh tốt, ngay cả những người già trong gia đình cũng dành nhiều lời khen cho cậu ấy.” Thiết Diện cười nói: “Nhưng dù là Thầm Hoa hay Trình Uyên thì cũng tốt thôi. không phải tất cả những điều xấu. Cô chơi xung quanh? ”

Nụ cười trên gương mặt người phụ nữ ngày càng đậm hơn.

Cô mặc một chiếc váy trắng tinh khôi, hai cánh tay trần cũng được quấn băng ren. Nó có vẻ hơi thánh thiện.

Nhưng điều này hơi trái ngược với nụ cười toe toét trên khuôn mặt cô.

“Thầm Hoa là người có dã tâm rõ ràng nhất trong đám đàn em của nhà họ Thân. Thật đáng tiếc khi anh ta có một cặp bố mẹ quá tốt” Người phụ nữ chế nhạo, “Về phần Trình Uyên, mặc dù tâm trí của anh ta vẫn còn.” Có thể chấp nhận được, không có gì đáng ngạc nhiên trong gia tộc họ Trình của chúng tôi. So với anh trai Trình Nặc của anh ấy, anh ấy còn kém hơn rất nhiều, chứ đừng nói là đánh nhau với tôi. ”

“Anh ấy chưa xứng đáng!”

Thiết Diện nhanh chóng vang lên: “Lão phu nhân nói như vậy.”

Sau đó, hần có chút do dự: “Chỉ là dì...”

“Đừng nhắc tới thứ rác rưởi đó với tôi.” Lời Thiết Diện còn chưa nói xong, người phụ nữ đột nhiên thay đổi sắc mặt, bực bội nói: “Anh ta chỉ là một thứ rác rưởi, nếu không phải vì gia tộc, sao tôi có thể kết hôn như vậy. một thứ vô dụng? ”

Thiết Diện đã rất khó chịu khi nhìn thấy người phụ nữ, vì vậy cô ấy đã ngừng nói.

...

...

Điều mà người phụ nữ này không biết là đằng sau hai chiếc Cadillac, đằng xa có một chiếc xe BYD nội địa.

Chính là Thời Sách lái xe, trên xe còn có Bạch Long và Cô Bé.

“Anh ơi, xe đang lái vào thành phố.” Thời Sách báo với Trình Uyên đang đeo tai nghe Bluetooth.

...

Đến ngã tư đường cao tốc, trong chiếc xe đậu cách đó không xa, Trình Uyên gật đầu nói với điện thoại: “Tiếp tục đi theo, tránh xa, đừng bị phát hiện.”

“Đúng!”

Nói xong Trình Uyên cúp điện thoại.

Thẩm Trạch bên cạnh rất căng thẳng khi thấy Thần Hoa sắp xảy ra xung đột với người khác, nhưng lúc này cô càng tò mò hơn.

Sau khi chớp chớp đôi mắt đã lớn, anh hỏi Trình Uyên, “Làm sao em biết chiếc xe đó có vấn đề?”

Trình Uyên cười nhẹ, đưa tay về phía hai nhóm người cầm kiếm rồi hỏi: “Các bạn thấy chưa, hàng chục chiếc xe chen chúc nhau, hàng trăm người ôm nhau, cảnh tượng thật ngoạn mục phải không?” nó? ”

Thẩm Trạch gật đầu, nhưng vẫn tỏ vẻ khó hiểu, cô không biết nó liên quan gì đến chiếc Cadillac đã lái qua.

Trình Uyên lần lượt hỏi cô: “Nếu là cô và cô đi ngang qua đây, cảnh tượng đầy mùi thuốc súng này sẽ ra sao?”

“Sợ quá!” Thẩm Trạch nói theo bản năng.

Trình Uyên gật đầu: “Nếu anh sợ lái xe, trong tiệm thức anh sẽ tăng tốc độ khi đi qua đây.”

“Ngược lại, nếu bọn họ không sợ hãi, muốn xem náo nhiệt, trong tiệm thức tốc độ xe sẽ chậm lại.”

“Có sợ hay không cũng không quan trọng. Khi đi qua cảnh tượng như thế này, xe không thể nào duy trì được tốc độ như cũ.”

Sau đó, hắn chế nhạo: “Nếu tốc độ không thay đổi, chỉ có thể bày ra một vấn đề, bọn họ muốn che đây.”

Thậm Trạch mở to mắt nhìn Trình Uyên, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, không nói nên lời.

Sau khi giải thích với cô, Trình Uyên đẩy cửa bước xuống xe, đi về hướng của Thẩm Hoa.

Trình Uyên không biết chiếc Cadillac đó bị làm sao, anh chỉ cảm thấy nếu có ai muốn quan sát anh và Thẩm Hoa không ngừng, họ sẽ không để chuyện tốt này phô trương ra ngoài.

Đương nhiên, đối phương cũng có thể sợ bị bại lộ nên giấu diếm không để ý tới, sau đó đọc tin tức, báo chí xem tất cả các phương tiện truyền thông có thể loan tin, để biết được một kết quả nào đó mà mình muốn.

Nhưng khả năng này là rất thấp, bởi vì Trình Uyên từ khi nào loạn ở Tân Đài Bắc đã nằm trong tính toán của đối phương, có thể thấy đối phương đang đi trước Trình Uyên và Thẩm Hoa.

Nếu bạn biết những gì đã xảy ra ngày hôm nay bằng cách xem tin tức, rõ ràng là phải mất một thời gian dài để đưa tin tức trở lại, và điều này sẽ là quá muộn khi bạn đang chơi cờ.

Vì vậy, Trình Uyên đoán chắc chắn đối thủ sẽ đến xem trận chiến, nhưng tôi không biết người ở đây là cá lớn hay cá nhỏ.

Vén bớt đám người đi, Trình Uyên bước tới chỗ Thẩm Hoa, giơ tay chào Thẩm Hoa, cười nói: “Su phụ Thẩm khi đến thành phố Tân Dương không chào hỏi trước. Su huynh, ta sẽ làm a đặt chỗ trước cho nhà hàng và đón gió cho Sơn Thần. Rửa sạch bụi bặm.”

Thẩm Hoa càng thêm âm đạm khi nhìn thấy Trình Uyên, vẻ mặt ủ rũ hỏi: “Đừng nói nhảm nữa, Trình Uyên, giao cho em gái tôi, nếu không, đừng trách tôi không khách sáo.”

Nghe vậy, Trình Uyên cũng giễu cợt: “Lời nói của Thẩm giống như khi anh đối tốt với em vậy.”

“Có trả hay không?” Thẩm Hoa tức giận nói.

Trình Uyên nhún vai: “Nếu người ta không ở cùng thì làm sao mà giao cho được?”

“Anh ...!” Thẩm Hoa.

Trình Uyên lấy ra một điều thuốc trong miệng, dùng bật lửa châm lửa, sau đó bình tĩnh thổi một điều thuốc, hỏi: “Tôi thực sự rất tò mò, ai nói với anh rằng em gái anh đang ở trong tay tôi?”

Thẩm Hoa lạnh lùng nhìn Trình Uyên, từ từ nheo mắt lại.

Anh chậm rãi vươn tay, sau đó lấy ra vài tấm ảnh ném cho Trình Uyên, lạnh giọng hỏi: “Em còn muốn nguy hiểm sao?”

Trình Uyên đưa tay bắt lấy bức ảnh.

Trong bức ảnh đầu tiên, Thầm Trạch được đóng gói trong một chiếc túi, khóe miệng đỏ ngầu như thể cô đã chết.

Bức thứ hai là cận cảnh chiếc túi của Thầm Trạch.

Hình thứ ba là tiền sảnh của bệnh viện Long Đàn và chiếc túi trong tiền sảnh.

Nhìn thấy ba tấm ảnh này, ánh mắt Trình Uyên chợt co rút lại.

Không, điều này hoàn toàn khác với những gì anh ấy nghĩ. Có một lỗi trong bức ảnh này.

Trình Uyên cau mày hỏi: “Ai đưa ảnh cho cậu vậy?”

Chương 645

Chương 645

“Bức ảnh được tìm thấy trong xe của tôi.” Thẩm Hoa nghiêm nghị nói: “Anh còn chưa thừa nhận sao?”

Trình Uyên ném bức ảnh cho Thẩm Hoa rồi chế nhạo: “Tôi đùa, không có tôi ở đây, làm sao anh biết là tôi bắt được em gái anh?”

“Đây rõ ràng là bệnh viện của anh.” Thẩm Hoa tức giận nói.

Trình Uyên cũng bức xúc: “Cô điên à, tất cả bệnh viện trên thế giới đều có cái đức tính chết tiệt như vậy, chưa kể nếu tôi làm như vậy, em gái cô sẽ bị ném vào bệnh viện của tôi cho cô chụp ảnh hả? Nghĩ bằng ngón chân cái đã.” và một số người muốn đóng khung tôi. cái gì! ”

Thẩm Hoa khịt mũi: “Nếu không đấc tội, để ta đến bệnh viện truy cứu!”

Nghe vậy, Trình Uyên thẳng thừng từ chối: “Không thể!”

Nói cách khác, bệnh viện Long Đàn là nơi đứng chân của tổ chức Long Uyên của Trình Uyên, gọi nó là hang ổ cũng không ngoa, Thẩm Hoa sao có thể tùy tiện đưa người đi tìm kiếm?

Nhìn thấy Trình Uyên thật sự không muốn buông tha, Thẩm Hoa cả giận nói: “Vậy thì đừng trách tôi xé nát mặt tôi!”

Trình Uyên không hề tỏ ra yếu thế, “Nào ai sợ ai!”

Cùng với đó, những người phía sau Thẩm Hoa tiến về phía trước, trông như thể họ sắp đánh nhau.

Các thành viên của Long Uyên phía sau Trình Uyên và một số em trai của Từ Đầu Trọc cũng tiến lên, dường như sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Trình Uyên chỉ vào Thẩm Hoa nói: “Muốn sang đường, đây là ngã tư cao tốc, ảnh hưởng của ban ngày không tốt. Nếu có khả

năng, chúng ta không nên dùng dao, và chúng tôi sẽ chỉ đâm nó bằng tay không. ”

Thẩm Hoa xoa tay và nói với đối thủ của mình: “Bỏ hết dao đi và đánh chúng bằng nắm đấm!”

Trình Uyên cũng chào thuộc hạ và cất hết dao.

“bùm!”

Đột nhiên, một tiếng súng vang lên.

Trình Uyên bị đau ở ngực, va chạm mạnh khiến cơ thể cậu đột ngột ngã về phía sau.

Với một âm thanh “bốp!” Anh ngã xuống đất.

Khán giả lặng đi.

Mọi người đều sững sờ.

Tên đầu trọc định thần lại, hai mắt đang híp lại đột nhiên hét lên: “Khốn kiếp, giết lũ gian manh xảo trá này!”

Nói xong liền dẫn đầu lấy ra một con dao rựa, kinh ngạc lao về phía Thẩm Hoa.

Mấy đứa em của hắn cũng chạy tới, không nhúc nhích dao, súng di chuyển đằng kia cũng không động dao, chuyện này không ngu ngốc sao?

Khi những người của Thẩm Hoa gặp nhau, họ cũng rút dao ra và chạy vào những người anh em của Từ Đầu Trọc.

Trong số những người này, Vương Mĩ Lệ đứng đầu bảo vệ Trình Uyên, hỏi: “Thế nào?”

“Phốc!” Phun ra một ngụm máu, Trình Uyên ôm ngực, thở phào nhẹ nhõm, khó khăn run rẩy nói với Vương Mĩ Lệ, “Bình tĩnh.

Nói xong nghiêng đầu ngất đi.

Hiện trường mất kiểm soát!

Cả hai bên đều đột nhập và thấy máu.

Thẩm Hoa không ngờ rằng có người sẽ bắn Trình Uyên, một khi chuyện này xảy ra, anh ta nhanh chóng lùi lại, có ba người

luôn canh giữ anh ta.

Hai người em trai của ông Hứa đầu trọc lao đến chỗ Thẩm Hoa, giơ con dao trên tay lên định chém.

Người đàn ông tóc dài có thể bảo vệ Thẩm Hoa đi đâu, nhưng một cước này lại tung ra hai cú đá liên tiếp, hai người bay lộn ngược, dao rơi xuống đất.

Người đàn ông tóc dài cầm con dao trên tay, chuẩn bị giết hai người họ.

“Dừng lại!” Thẩm Hoa sau lưng hét lên.

Người đàn ông tóc dài dừng lại, kinh ngạc nhìn lại Thẩm Hoa, tựa hồ không hiểu tại sao Thẩm Hoa lại không cho hắn giết mình.

Trên thực tế, tại thời điểm phát súng, Thẩm Hoa cũng nhận ra bọn họ đang ở trong trò chơi. Anh muốn lập tức chấm dứt mâu thuẫn giữa hai bên, nhưng rõ ràng cảnh tượng lúc này nằm ngoài tầm kiểm soát của anh.

Ngay khi Thẩm Hoa ngăn cản thuộc hạ của mình, người đàn ông tóc dài lao về phía một người khác phía sau, người mặc đồ đen và là thành viên của nhóm Long Uyển.

Người mặc đồ đen đâm vào người đàn ông tóc dài, sau đó lao đảo lùi lại, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Người đàn ông tóc dài bỏ dao và nhanh chóng đuổi kịp người đàn ông mặc đồ đen đi sau, tung cú đá bay tới, người đàn ông áo đen giơ tay ra cản nhưng do đối thủ quá khỏe nên anh ta vẫn bay lộn ngược.

Sau đó, ba người đàn ông mặc đồ đen xông lên đánh nhau với người đàn ông tóc dài.

Ba người áo đen giằng co với nam tử tóc dài nhưng cũng không có lợi dụng, có thể thấy được nam nhân tóc dài bên cạnh Thẩm Hoa quả thực rất tốt.

Vương Mĩ Lệ cũng Trình Uyên trở lại xe của mình, nhìn lên ngồi vào trong xe, Thẩm Trạch vẻ mặt căng thẳng, vội nói: “Chăm sóc anh ấy.”

Thầm Trạch lo lắng hỏi: “Anh ta có bị bắn không?”

Cô nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, tiếng súng nổ khiến Trình Uyên ngã xuống đất. Nghĩ rằng Trình Uyên có thể đã bị bắn chết, tim cô như thắt lại.

Có lý do là hai người họ không ở cùng một trại, nhưng không hiểu sao lúc này Thầm Trạch đặc biệt căng thẳng và bất an.

Vương Mĩ Lệ do dự một chút, không nói gì, quay đầu chạy về hướng khác.

Nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn, Thầm Trạch nghiêng rằng muốn xuống xe.

Rốt cuộc, Thần Hoa đến là vì cô.

Nhưng Trình Uyên nói rằng anh sẽ không để cô xuống xe, rõ ràng là vì cô.

Tuy nhiên, mọi chuyện đã trở nên như thế này, cô ấy nên làm gì nếu cô ấy không xuống xe?

Nhưng sau đó Trình Uyên lại bị bắn, cô định xuống xe nói với Thần Hoa rằng mình bình an vô sự, Thần Hoa sẵn sàng từ bỏ, nhưng liệu người của Trình Uyên có để họ đi không?

Thầm Trạch hoảng sợ.

Cô không biết phải làm gì.

Sau khi nhìn Trình Uyên thật sâu, anh nghiêng rằng lần cuối, đẩy cửa bước xuống xe.

Thầm Trạch nghĩ, cô ấy không thể ở trong xe và nhìn họ giết bạn đến chết.

Nhưng tại thời điểm này.

“đừng di chuyển!”

Trình Uyên đang nằm trên ghế sau đột nhiên yếu ớt nói:

“Đừng đi ra ngoài!”

Thầm Trạch giật mình, vội quay người lại nhìn Trình Uyên, kinh ngạc hỏi: “Em ... em có sao không?”

Trình Uyên trán lấm tẩm mồ hôi, anh ôm ngực, vẻ mặt đau khổ nói với Thầm Trạch: “Lái xe, đưa tôi đến bệnh viện.”

Vâng, vâng, vào lúc này, nơi tốt nhất để đến là bệnh viện. Thầm Trạch đột nhiên tỉnh lại, cô nhanh chóng đóng cửa lại, chuyển sang vị trí lái xe, bắt taxi rồi đạp ga, lao đến bệnh viện như điên như dại.

Xe vừa rời đi thì cuộc giao Tranh kết thúc.

Sự kết thúc của cuộc giao Tranh không phải vì một bên đã đánh bại bên kia, mà bởi vì một số lượng lớn tiếng còi cảnh sát vang lên từ xa.

“Thần Hoa, người chết tiệt chờ ta, nếu như ông chủ của chúng ta còn lâu hai thiếu sót, ta liền cạo sống cho người!”

Trước khi rời “trận địa”, Từ Đầu Trọc đã đưa ra lời nhận xét phũ phàng phù hợp với thói quen xã hội của mình.

Một nhóm người chiến đấu nhanh chóng và giải tán nhanh chóng.

Những người như Từ Đầu Trọc, chúng chém người chứ không giết được là chuyện thường. Vì vậy, có máu ở cả hai bên, và một số người đói, nhưng không ai chết.

Nâng được người anh bị thương, hai nhóm lên xe riêng và nhanh chóng rời đi.

...

...

Thầm Trạch lái xe nhanh, kỹ năng lái xe của cô ấy cũng rất tốt, dù sao cô ấy cũng đã quen với việc lái một chiếc xe thể thao.

Hiện tại cô đang rất lo lắng, trong lòng cũng run lên, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm: “Anh Trình Uyên, chịu đựng đi, anh mau đến bệnh viện. Đừng có việc gì. Anh Trình Uyên, nói ta Nói chuyện không ngủ được, người có nghe không? Ngủ không được!”

“Bùm!”

Đột nhiên một bóng người từ hàng ghế sau quay lại, ngồi vào vị trí của phi công phụ, đối với Thẩm Trạch nói: “Không sao, chúng ta từ từ lái xe đi, chúng ta không muốn xảy ra tai nạn xe cộ.”

Chương 646

Chương 646

Thầm Trạch sợ hãi đến mức suýt gặp tai nạn xe hơi.

“Rắc rắc!”

Có một cú phanh gấp, Trình Uyên suýt bay ra ngoài vì quán tính, may mắn là anh chàng đã khéo tay và ấn mạnh vào bảng điều khiển trung tâm.

“Em bị sao vậy?” Trình Uyên kinh ngạc kêu lên.

Thầm Trạch nhìn Trình Uyên không tin rồi chỉ vào anh với vẻ mặt ngạc nhiên: “Anh ... anh không bị bắn à?”

“gọi!”

Anh lại thở ra, và Trình Uyên mỉm cười với anh.

“Chẳng lẽ là do anh sắp xếp người bắn, rốt cuộc không bị bắn sao?” Thầm Trạch hình như đã nhận ra điều gì đó.

Tuy nhiên, Trình Uyên lắc đầu nói: “Kẻ nổ súng là trường hợp khẩn cấp, không phải do tôi sắp xếp, nhưng tôi đại khái đoán rằng sẽ có người góp phần vào cuộc xung đột.”

“Tôi thực sự đã bị bắn, nhưng tôi đã may mắn.”

Vừa nói, anh ta vừa lấy một sợi dây chuyền trên cổ ra, và nhìn thấy một viên đạn dị dạng được khảm trên mặt dây chuyền của một con quái vật không xác định.

Nhìn thấy lại sợi dây chuyền này, Trình Uyên cảm thấy rất nặng nề.

Cái này là do Lý Ngụy giao cho anh ta, khi anh ta được đưa đi, Lý Ngụy nói rằng nó được để lại cho Lý Ngụy bởi cha anh ta, Lý Ngụy, nói rằng anh ta đã được bật để giữ cho anh ta an toàn, nhưng cha anh ta đã chết cũng giống như ngay sau khi anh ta gửi cho anh ta.

Không biết có phải ngẫu nhiên mà Lý Ngụy đưa nó cho Trình Uyên không, và anh ấy đã chết ngay khi đưa nó.

Viên đạn bị mặt dây chuyền cản lại, Trình Uyên kéo áo ra, khi nhìn thấy ngực mình vừa bị một lực cực lớn đánh trúng, ngực tím tái, có vài vết bồng ở giữa.

Thậm Trạch ánh mắt tràn đầy khó tin.

Mức độ sốc khiến Trình Uyên cảm thấy giống như một chú chó hoang bị mắc kẹt vào một con chó.

Ngay sau đó, điện thoại di động của Trình Uyên lại vang lên.

“Ông chủ, không ổn rồi. A Tùng bị cướp rồi!”

Sau khi trả lời cuộc gọi, giọng nói lo lắng của Hoàng Đại Cường phát ra từ bên trong.

Nghe đến đây, trái tim Trình Uyên chột run lên.

Thật ra lúc còn sống A Tùng muốn lấy bí mật gì đó mà hắn không biết, tên này tuy nhìn rất đáng sợ nhưng miệng lại cực kỳ nghiêm khắc, không hỏi han gì cả.

Gần đây bởi vì quá nhiều chuyện, hắn đều bỏ qua hắn, để hắn trở thành một trong những người có lỗi lớn nhất.

Vâng, A Tùng biết quá nhiều.

Nghe được tin này, Trình Uyên cúp máy, nhanh chóng gọi cho Lý Hải Tân.

“Này, Anh Li, A Tùng đã được giải cứu.”

Lý Hải Tân ở đầu dây bên kia cũng tỏ ra ngạc nhiên: “Chuyện này nằm ngoài dự đoán của chúng tôi. Tôi sẽ cử người theo dõi”.

Trình Uyên phủ nhận: “A Song là chuyện lớn. Từ bỏ kế hoạch ở đây. Cô có thể tự mình kiểm tra”.

“Tốt!” Lý Hải Tân trả lời.

Cúp máy, Trình Uyên vội về Thậm Trạch nói: “Thay đổi!”

Trình Uyên lái xe nhanh hơn Thậm Trạch. Ngay sau khi đến bệnh viện Long Đan, anh ấy nói với Thậm Trạch, “Chờ tôi

trên xe.”

Sau đó, anh vội vã đến nhà xác dưới lòng đất.

Hoàng Đại Cường đứng ở cửa nhà xác, đầu rũ xuống, cánh tay buông thõng, như thể anh đã làm sai điều gì đó. Nhìn thấy Trình Uyên đi vào, anh nhanh chóng nhận lỗi của mình: “Xin lỗi ông chủ, tôi...”

Trình Uyên nghiêng đầu nhìn thấy trên cổ có vết bầm, liền hiểu chuyện liền hỏi: “Cậu có thấy ai đã cứu A Tùng không?”

“Không.” Hoàng Đại Cường lắc đầu nói với vẻ mặt buồn bã: “Tôi bị hành hung, người ta ngắt đi không thấy tôi đâu. Khi tôi tỉnh lại...”

Nói xong, anh liếc nhìn vào trong, Trình Uyên nhận thấy cánh cửa sắt của một căn phòng đang mở.

Thật ra thì Tiêu Viêm cũng bị nhốt ở đây, nhưng so với A Tùng thì Tiêu Viêm tự do hơn nhiều, muốn ra ngoài hóng gió thì Trình Uyên sẽ sắp xếp cho một thành viên của đội Long Uyển đi theo, nên cô cũng chạy. Không thể giảm.

May mắn thay, hôm nay Trình Uyên đã nhờ Tiêu Viêm đề bàn chuyện kết hôn của Trần Thành, khi Thẩm Hoa đột ngột đến thành phố Tân Dương, Trình Uyên đã yêu cầu Tiêu Viêm đi theo Bạch Long và những người khác. Nếu không, không chỉ có A Tùng bị cướp.

Anh ta có thể nghĩ rằng nếu người cứu A Tùng ở cùng nhóm với A Tùng, anh ta chắc chắn sẽ chết nếu anh ta cố gắng rơi vào tay họ.

Nếu vậy, Trình Uyên sẽ đối mặt với Trần Thành như thế nào? Ngay cả khi Trần Thành không biết Vị Ương là ai, anh ta sẽ cảm thấy tội lỗi trong suốt phần đời còn lại của mình.

Nhưng xét theo tình hình hiện tại thì thật sự quá tệ, dù sao A Tùng cũng biết về Kim Sơn.

...

...

Thành phố Tân Dương, trên một con đường nhỏ dẫn ra ngoại ô, một chiếc xe bán tải màu xanh đậm phóng lên.

Sau khi xe dừng lại, một người đàn ông chải đầu nhảy ra khỏi xe, nhìn vào lùm cây bên đường rồi đi về phía lùm cây.

A Tùng lên xuống xe khỏi vị trí của phi công phụ và theo sát phía sau.

“Vị sư huynh này, rất cảm ơn lần này. Ta không biết tên của vị sư huynh?” A Tùng cười hỏi.

Trình Uyên thú nhận rằng Hoàng Đại Cường uống thuốc đều đặn hàng ngày, không biết có phải do A Tùng thân thể cường tráng hay không, hai ngày gần đây cậu ấy đã xuất hiện một số kháng thuốc, cậu ấy cảm thấy sức lực của mình rất nhiều. sắp bình phục. Nhưng lúc này, Hoàng Đại Cường mang theo thuốc đến.

Ngay khi A Tùng còn một chút tuyệt vọng, một người đàn ông đeo mặt nạ đột nhiên xuất hiện, dùng lòng bàn tay tát Hoàng Đại Cường và giải cứu anh ta.

A Tùng không dùng bất kỳ loại thuốc nào, và sức lực của anh ấy lúc này đã được phục hồi.

Kỹ năng của anh vốn đã rất mạnh, ít nhất cũng tốt hơn Trình Uyên, nên nhìn thấy “người cha nhân từ” này đi vào rừng, anh không sợ thủ đoạn của bên kia, vì vậy anh chỉ đi theo.

Mặc một bộ quần áo màu trắng, người đàn ông ngửa đầu đi tới chỗ sâu trong rừng cây, nhìn xung quanh một chút, sau đó giậm chân trên mặt đất.

“Ở đây thôi.” Anh nhẹ nhàng nói.

A Song vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Ý của ngươi là?”

Người quay lưng chỉ vào chân anh ta nói với anh ta rằng: “Hãy đào một cái hố.”

“Anh đang làm gì vậy?” A Tùng thắc mắc.

Nam nhân quay đầu nhìn về phía A Tùng, nghiêm túc nói: “Chôn người.”

“Khiếp!”

Asson đã rất tức giận.

Trước đây, vì bị Trình Uyên khủng bố nên cậu đã suy yếu và phải chịu sự sỉ nhục của bọn chúng, ngay cả một người gác cổng hói đầu cũng đối xử với cậu như một con chó suốt ngày.

Khí này trong trái tim tôi đã tích tụ đến bờ vực bùng nổ.

Bây giờ sức lực của anh đã được phục hồi, lại có người dám tề vào đầu anh, cơn tức giận của A Tùng không thể kìm chế được nữa.

“Nhóc con, đừng tưởng rằng nếu cứu ta thì có thể ngăn cản ta giết chết người.” Hắn túm cổ áo người đàn ông tức giận hét lên.

Người quay lưng lại lắc đầu: “Không giết được ta.”

“Haha!” A Tùng chế nhạo.

Bất ngờ giơ tay lên là một cái tát trời giáng vào người đàn ông sau lưng.

Cái tát của anh ta khác với cái tát của người thường, đó là tốc độ và sức mạnh cùng tồn tại, người hâm mộ từ trên xuống dưới có thể phát ra âm thanh “cột”.

Nhưng là một cái tát mạnh như vậy, nhưng người đàn ông phía sau lại duỗi tay ra, dễ dàng cầm lấy.

A Tùng chết lặng.

Thực lực của đối phương không dưới hẳn?

“Cô... cô là ai?” Anh kinh hãi kêu lên.

Theo ý kiến của anh ấy, thực sự chỉ có một số ít người trên thế giới này có thể đánh bại anh ấy. Tuy nhiên, giọng nói của người đàn ông phía sau khiến anh cảm thấy kỳ lạ.

Người đàn ông ngửa đầu duỗi tay còn lại cời bỏ mặt nạ trên mặt.

A Tùng đôi mắt đột nhiên mở to: “Không, làm sao có thể, làm sao có thể là người?”

Chương 647

Chương 647

Trong phòng họp của bệnh viện Long Đàm, thành phố Tân Dương.

Trình Uyên ngồi trên ghế nhìn ra cửa sổ, sững sờ.

Ông chưa bao giờ nghĩ đến việc độc chiếm lô vàng đó, nhưng cũng không bao giờ muốn ai lấy được nhiều vàng đó, vì nếu kẻ tham lam mà lấy được nhiều vàng thì nhất định sẽ gây họa cho thiên hạ.

Rốt cuộc, mẻ vàng này bị tuồn ra ngoài là do anh ta.

Tuy nhiên, anh ta cũng có một tâm lý nhạy cảm nhất định, bởi vì Trình Uyên biết A Tùng là ai, anh ta có thể sẽ không nói cho thủ lĩnh về tung tích của số vàng đó.

Vì vậy, điều quan trọng nhất lúc này là phải tìm ra A Tùng.

Đồng thời, hần cũng tiến hành dò xét trong lòng, đưa ra kết luận: Đối với vàng, như Lục Hải Xuyên, chẳng hạn như Tiêu Viêm vẫn còn rất nhiều sai sót.

Tất nhiên cũng có những lợi ích, ví dụ, nếu A Tùng tiết lộ vấn đề, anh ấy sẽ không ngần ngại nói với Tiêu Viêm và Trần Thành rằng họ là anh chị em.

Vương tử Yên và cái đầu hói từ từ đẩy vào.

Vương tử Yên cho biết: “Ngoài ra còn có một nhà máy sản xuất bị đóng cửa vì sản xuất các sản phẩm kém chất lượng”.

Từ Đầu Trọc cũng bức xúc nói: “Ông chủ, hơn chục chỗ đứng tên tôi cũng bị quét sạch. Phải đánh lại thôi”.

Trình Uyên không nhìn lại họ, vẫn nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ. Có chút yếu ớt nói: “Đã biết, người hiện tại là làm ăn nghiêm túc, chỉ là mấy chỗ, quét xong liền quét, chẳng qua là làm cho người đoạn tuyệt với trước.”

” Thiên yếu hạ vũ nương yếu giá nhân, không ngăn được, kẻ muốn ở đuôi cũng không đi, người muốn đi cũng không giữ được.”

“Việc đóng cửa nhà máy là một thất bại của lãnh đạo, và nó tình cờ được lệnh phải chấn chỉnh. Việc thay thế nên được thực hiện.”

Trình Uyên thân nhiên nói, như thể anh ấy không hề để tâm đến những điều này.

Vương tử Yên và Từ Đầu Trọc nhìn nhau.

“Ông chủ, đây rõ ràng là Thần Hoa trả thù chúng ta.” Tên đầu trọc do dự.

Trình Uyên vẫn thân nhiên nói: “Những ân oán của anh ấy đã tích tụ từ lâu, muốn anh ấy làm thì cứ để. Dù sao anh càng làm khó, sau này có thể bù đắp cho chúng ta.”

Bây giờ Từ Đầu Trọc và Vương tử Yên hoàn toàn không nói nên lời.

Đầu óc của Trình Uyên hoàn toàn không ở đây.

Ngay sau đó.

“Ôm ...” Điện thoại đặt trên bàn đột nhiên rung lên nhanh chóng.

Trình Uyên, người vẫn đang trong trạng thái lười biếng, thậm chí suy sụp, đột nhiên ngồi dậy, cầm lấy điện thoại trong tay và kết nối.

“Trình Uyên, đã xảy ra chuyện.”

...

...

Khi tôi lái xe đến một khu rừng nhỏ ở ngoại ô thành phố Tân Dương, trong rừng đã có rất nhiều người, nhưng hầu hết họ đều là công chức.

Lý Hải Tân, người đang nói chuyện với bác sĩ pháp y, nhanh chóng bước tới khi thấy Trình Uyên đã đến.

“Là A Song.” Lý Hải Tân lấy điện thoại di động ra, đưa cho Trình Uyên xem: “Nửa giờ trước, có người dùng một đám đập vỡ sọ của anh ta, giết chết anh ta một nhát!

Trình Uyên lấy điện thoại và xem những bức ảnh do Lý Hải Tân chụp, A Tùng dính đầy bùn và dường như đã được chôn cất trước đó.

“Chắc chắn nó không phải là một vũ khí cùn?”

Lý Hải Tân lắc đầu: “Tôi vừa nói chuyện với một bác sĩ pháp y. Nó trông giống một vũ khí cùn hơn về sức mạnh của đòn đánh, nhưng từ quan điểm của dna và các đường trên bề mặt của đòn đánh, nó nên là một cái nắm tay. ”

Đập hộp sọ người bằng một cú đấm?

Đương nhiên, đối với một số cao thủ thì đây không phải là vấn đề, vấn đề là người bị đánh là A Tùng, đánh giá lúc chết, lúc này lẽ ra hẳn phải hồi phục sức lực.

Trình Uyên đột nhiên cảm thấy kinh hoàng.

Thành thật mà nói, A Tùng trong thời kỳ hoàng kim của mình, theo quan điểm của mình, là một tồn tại bất khả chiến bại. Nhưng anh ta đã bị đánh chết bởi một cú đấm trực diện, người đã giết anh ta là dạng tồn tại nào?

Nếu một người như vậy ở thành phố Tân Dương ... Trình Uyên thậm chí không dám nghĩ đến.

Trở lại xe, Lý Hải Tân nói, “Tôi không biết liệu A Tùng có ...”

“E hèm!”

Anh chưa kịp nói xong thì đã bị tiếng ho của Trình Uyên cắt ngang, Lý Hải Tân giật mình quay đầu nhìn lại thì thấy Thầm Trạch đang ngồi ở băng ghế sau.

“Cô Thầm thật tốt.” Nở nụ cười ngượng nghịu, anh chào hỏi Thầm Trạch.

Thầm Trạch gật đầu.

Thầm Trạch, người lại rơi vào “tay” của Trình Uyên, đã có phần kiềm chế.

“Chiếc xe mà Thời Sách theo sau và làm thủ tục vào khách sạn Fuguilou. Đoán xem ai đã ngồi trên xe?”

Biết rằng Thầm Trạch đang ở trong xe, Lý Hải Tân nhanh chóng thay đổi giọng điệu của mình và nói về một vấn đề khác. Sau đó lại đưa điện thoại cho Trình Uyên.

Trình Uyên lấy điện thoại và thấy đó là hình một người phụ nữ trẻ đẹp vừa bước xuống xe.

“Trông quen quen, nhưng tôi chắc là tôi chưa nhìn thấy.” Trình Uyên nhìn kỹ hơn và lắc đầu.

Lúc này, Thầm Trạch vô tình lướt qua bức ảnh, hai mắt bất giác sáng lên.

“Này, đây không phải là Trình Vân sao?”

Nghe vậy, Trình Uyên sững sờ quay lại nhìn Lý Hải Tân, Lý Hải Tân gật đầu với anh ta, chứng tỏ những gì Thầm Trạch nói là đúng: “Đúng vậy, là Trình Vân, con gái của đại gia họ Trình, vợ của Lưu Trữ, Trần Thành phải làm sao...”

“Quay lại rồi nói chuyện đi!” Trình Uyên nhanh chóng ngắt lời Lý Hải Tân.

...

Trở lại bệnh viện lần nữa, Trình Uyên yêu cầu Lý Hải Tân lên lầu trước, để Thầm Trạch một mình.

“Thầm Trạch, em biết hiện tại anh có quá nhiều nghi vấn muốn hỏi, nhưng hiện tại em không thể tiết lộ quá nhiều với anh, nhưng anh cam đoan với em anh sẽ không có chuyện gì.” Trình Uyên nói. Cô ấy nói, “Nhưng bây giờ anh phải nghe em, hiểu không?”

Thầm Trạch khẽ cắn môi dưới, khẽ gật đầu.

“Chà, tốt lắm. Bây giờ tôi sẽ cho người sắp xếp một chỗ cho cậu. Cậu sẽ ở lại đây ngay.” Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi nói xong, tôi gọi cho Vương Tử Yên.

“Ở đây đợi một lát, sẽ có người sắp xếp cho cậu.” Trình Uyên nói.

“Ừ!” Thầm Trạch vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Nói xong Trình Uyên quay người bước lên lầu.

Nhưng mới đi không được mấy bước, Thầm Trạch đột nhiên hét lên: “Anh Trình Uyên!”

Trình Uyên khẽ giật mình, sau đó quay lại nhìn Thầm Trạch đầy nghi hoặc.

Thầm Trạch mím môi, đột nhiên hỏi: “Người không ghét bỏ ta sao?”

Trình Uyên ở lại một lúc.

Đột nhiên, cô tỉnh dậy và nghĩ, Thầm Trạch nói rằng anh ta chắc chắn đã đến thành phố Tân Dương trước đó và cố gắng đoàn kết nhiều doanh nghiệp để đàn áp tập đoàn Tuấn Phong và đánh bại Trình Uyên.

Khi đó, cô ấy thực sự đã gây ra rất nhiều rắc rối.

Tuy nhiên, theo như Thầm Trạch nhìn lúc này, lúc đầu cô có chút không biết, Trình Uyên làm sao có thể đối phó được.

Trình Uyên cười nhẹ, rồi lắc đầu với cô.

Anh ta thực sự chưa bao giờ coi trọng Thầm Trạch, mặc dù một số hành động của cô lúc đó có thể khiến Bạch An Tương bị thương và khiến Trình Uyên rất tức giận lúc đó, nhưng cuối cùng cô đã bị Trình Uyên trừng phạt.

Bây giờ, Trình Uyên đã không quan tâm đến nó từ lâu.

Anh đi về phía bệnh viện.

Lúc này Trình Uyên cũng đã đoán ra được, vì A Tùng rất có thể truyền được tin tức của Sổ vàng, báo chí sẽ luôn không có lửa, nên chúng ta hãy làm rõ mối quan hệ giữa Trần Thành và Lý Hải Tân.

Chương 648

Chương 648

Thời Sách ở tại khách sạn Fuguilou và chịu trách nhiệm giám sát Trình Vân.

Bạch Long đã đi trước họ một bước và gửi người Tiêu Viêm trở lại.

Trong phòng làm việc của trưởng khoa, Trình Uyên nhìn thấy Tiêu Viêm, Trình Uyên yêu cầu Bạch Long đi ra ngoài trước, vì vậy anh ta là người duy nhất còn lại trong phòng với Tiêu Viêm.

“Anh định đưa em trở lại tầng hầm lạnh lẽo lần nữa sao?” Tiêu Viêm chế nhạo hỏi, nhìn Trình Uyên chăm chăm.

Trình Uyên vươn tay chỉ về phía sofa: “Ngồi đi!”

Sau đó, tự mình đi pha trà.

Tiêu Viêm lạnh lùng nhìn hắn, không có ý tứ ngồi xuống.

“A Song chết rồi.” Trình Uyên nói sau khi pha trà và cho nó Tiêu Viêm.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, như thể nghĩ rằng Trình Uyên đã giết A Tùng, sắc mặt cô thay đổi và hơi tái đi.

“Đúng vậy, A Tùng biết quá nhiều, ta cũng không kinh ngạc nếu người giết hắn.” Tiêu Viêm trầm giọng nói: “Tiếp theo, người định giết ta sao? Nếu ta đoán đúng, chén trà này, hắn là có độc.”

Trong trường hợp này, nó cảm thấy hơi buồn.

Giống như A Tùng, cô biết về hàng động vàng Đảo vàng, nếu Trình Uyên muốn độc chiếm vàng, cô và A Tùng chắc chắn sẽ không bị bỏ lại phía sau. Bây giờ Trình Uyên giết A Tùng, đó là bằng chứng cho sự thành công của anh ta.

Nhưng điều mà cô không bao giờ ngờ tới là Trình Uyên thực sự lắc đầu nói với cô: “Tôi không giết A Song.”

“Cái gì?” Tiêu Viêm giật mình.

Trình Uyên tiếp tục: “Có người đã cứu A Tùng trước đây. Khi người của chúng tôi đuổi theo anh ta, họ phát hiện A Tùng đã chết trong một khu rừng.”

“Ta không giết hẳn. Ta giết hẳn sẽ không phiền phức như vậy.”

Cô không thể quay đầu lại, bối rối hỏi: “Anh nói với em điều này là có ý gì?”

Trình Uyên cũng tự tay pha một tách trà, nhấp một ngụm liền nói: “Cái chết của A Tùng khiến tôi suy nghĩ về rất nhiều thứ.”

Cô Cao Đình nghi ngờ nhìn chằm chằm Trình Uyên, đôi mắt hơi híp lại. Trục giác mách bảo cô rằng dường như Trình Uyên sẽ nói về điều đó.

Trình Uyên cũng nghiêm túc nhìn cô và nói, “Người đàn ông đã cứu A Tùng, và sau đó lại giết A Tùng. Tôi không biết anh ta đã biết về chuyện đó chưa.”

“Kỳ thực ngươi có biết hay không, liên quan gì đến ta?”

“Tôi là người ham tiền và mê tiền, anh ấy nói không yêu tiền là không yêu tiền. Ai muốn lấy thì cứ cầm. Anh có bao nhiêu với em?”

“Tôi quan tâm đến cảm giác hơn là tiền bạc.”

“Vậy, ta nghĩ, tại sao ta không giết ngươi mà lại nuôi nấng ngươi, lại còn muốn cho ngươi béo lên, để làm gì? Chẳng phải là bởi vì khối lượng vàng đó không chảy ra ngoài, và khi đó ta mới là.” xứng đáng với bạn bè của tôi? ”

“Suy nghĩ kỹ lại, mình đã nhầm, bị vàng bịt mắt. Không nên quan tâm đến cảm xúc của bạn bè, anh em, người thân vì sợ người khác biết chuyện”.

Nói đến đây, hắn đột nhiên tiến lên phía trước Tiêu Viêm, cúi đầu thật sâu đối với Tiêu Viêm, rất thành khẩn nói với Tiêu Viêm: “Thực xin lỗi!”

Ném nhảm, ngẩng đầu lên, nhìn Trình Uyên, trong mắt tràn đầy vẻ không tin, cô ngạc nhiên hỏi: “Anh uống nhầm thuốc à?”

Trình Uyên cười lắc đầu: “Tôi có một người anh kết nghĩa tốt. Ước mơ lớn nhất của anh ấy là tìm được người em gái thất lạc bấy lâu nay. Anh ấy nói với tôi rằng dưới bàn chân của chị gái có hai nốt ruồi. Khi anh ấy bị.” mười tuổi, cha mẹ anh ấy bị tai nạn xe hơi và từ đó mất đi em gái của anh ấy ”.

Nghe được lời nói của Trình Uyên, anh đột ngột ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: “Anh ... anh nói cái gì?”

Trình Uyên cười và nói, “Còn nhớ khi tôi lột giày của bạn trong chuyến trở lại Đảo vàng lần thứ hai không? Đúng vậy, tôi đã nhìn thấy hai nốt ruồi trên lòng bàn chân của bạn, như anh ấy đã mô tả, và tôi cũng đã hỏi bạn rằng có phải thực tế không?” tuổi là hai mươi tư, và bạn nói có. ”

“Lúc đó ta nói người là bằng hữu của ta, không phải nói dối người, mà là sự thật.”

Tiêu Viêm hai tay cầm tách trà, các đốt ngón tay bắt đầu trắng bệch, hai tròng mắt đảo qua lại một đôi mắt to, cái miệng nhỏ nhắn há ra vừa vụn một quả trứng.

Nhịp tim của cô bắt đầu tăng tốc.

Cô đang mong chờ điều đó một cách đột ngột, mong đợi Trình Uyên sẽ nói một cái tên tiếp theo.

nhưng.

“Buzz ...” Có một cú sốc.

Điện thoại di động của Trình Uyên vang lên.

Vốn dĩ anh định cúp máy, nhưng khi nhìn thấy tên ID người gọi, anh nhanh chóng kết nối.

Bởi vì cuộc gọi là của Dì Thu.

“Này Dì Thu, mẹ tôi bị ốm à?” Trình Uyên lo lắng hỏi sau cuộc gọi.

Dì Thu rên rĩ nói: “Trình Uyên, nếu con không bận, trở lại xem một chút.”

Khi nghe đến đây, trái tim Trình Uyên run lên.

Không hiểu sao anh chợt thấy buồn.

Cúp điện thoại, Trình Uyên quay đầu Tiêu Viêm một cái, nói: “Thuốc không dành cho cậu, nếu cậu còn muốn biết anh trai cậu là ai, hãy chờ tôi trở lại.”

Trình Uyên nói xong liền bước ra ngoài, chỉ hai bước sau liền nghe được Tiêu Viêm hỏi sau lưng: “Người tin ta?”

Trình Uyên vừa mở cửa phòng làm việc, anh dừng lại, im lặng một lúc rồi không nhìn lại: “Tôi không tin anh, nhưng tôi tin trong máu đặc hơn nước.”

Nói xong anh ta đi thẳng ra ngoài.

Anh không biết cô sẽ phản ứng thế nào khi nói với Tiêu Viêm bây giờ, dù phản ứng thế nào thì cũng phải có sự không chắc chắn, vì vậy anh quyết định đợi anh quay lại và nói cho cô biết sự thật.

Lái xe, vội vã đến làng Tam Thạch Thôn.

Khi đến nhà của Làng Tam Thạch Thôn, Trình Uyên nhìn thấy Dì Thu và mẹ anh đang ngồi trò chuyện trong sân.

Trông cô ấy hồng hào chứ không như bị ốm.

Họ vô cùng ngạc nhiên khi thấy Trình Uyên quay lại, mẹ tôi hỏi: “Công ty không bận nữa? Sao bây giờ con mới về? Ồ, đúng rồi, An Tương đã nói với con là đi làm rồi, khi nào con về?” ”

Trình Uyên ngơ ngác hỏi hàng loạt câu hỏi.

Anh từ từ đến bên mẹ và mỉm cười: “Con muốn ăn gì mẹ nấu”.

“Chính là?” Mẹ không khỏi chìm xuống mặt, khiến trách hấn: “Bởi vì háu ăn, không thể chậm trễ công việc.”

Trình Uyên cười nói: “Cô sợ gì? Công ty thuộc về con trai cô, con trai cô muốn đình công thì đánh. Ai dám kiểm soát?”

Có tiếng súng nổ vô cùng tự nhiên và yên bình.

Mẹ tôi khó chịu, chắc trong lòng cũng vui nên vỗ tay rồi vào bếp nấu ăn.

Trình Uyên có thời gian hỏi Di Thu: “Di Thu, mẹ bảo con quay lại ...?”

Di Thu cười và nói: “Không sao, nhưng mẹ cậu nói rằng cậu và An Tương không có ở đó, và ngôi nhà hơi vắng vẻ. Tôi tự hỏi, cô ấy nhớ con trai của mình, vì vậy ...”

Nghe vậy, Trình Uyên gật đầu, sau đó lấy điện thoại ra gạt đầu tắt máy.

Xấn tay áo vào bếp với di Thu: “Mẹ ơi, con giúp mẹ nhé!”

“Ồ, phải, đây là tay của chủ tịch, cô không thể làm việc thô bạo như thế này.” Di Quyên vội vàng lấy mớ rau từ mẹ tôi.

Hôm nay.

Trình Uyên sẵn sàng tháp tùng mẹ ở nhà, dù bên ngoài trời sập anh cũng mặc kệ.

Nhưng có một điều khiến anh rất hài lòng là bệnh Alzheimer của mẹ anh dường như thuyên giảm rất nhiều. Và làn da có vẻ tốt.

Bằng cách này, Trình Uyên cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài khi ở nhà và ở trọn ba ngày.

Cho đến sáng ngày thứ tư, Vương tử Yên và Lý Hải Tân cùng nhau đến tìm Trình Uyên, họ trông rất lo lắng, như thể có chuyện lớn đã xảy ra ở thành phố Tân Dương.

Chương 649

Chương 649

Liên minh kinh doanh là ở đây.

“Đối với tất cả các giao dịch thương mại, Thương Minh sẽ thu được 5% trên tổng số tiền. Nói cách khác, Lưu Trữ bán được càng nhiều tiền thì Thương Minh càng nhận được nhiều lợi ích.”

Trên đường trở về thành phố Tân Dương từ làng Tam Thạch Thôn, Vương tử Yên giải thích với Trình Uyên: “Gia đình Thâm và chúng tôi, những người rất có thể phải trả giá đắt, đang chiến đấu sinh tử. Điều này sẽ không có lợi cho đấu thầu mảnh đất đó.”

“Thương Minh cũng sợ nhà họ Thần mất tư cách đấu thầu với chúng ta, cho nên nóng lòng phái người đến hòa giải.”

Trình Uyên biết chuyện này, sau khi Bạch An Tương trở thành chủ tịch của Liên đoàn Thương Minh, anh đã đọc kỹ các quy định của Liên đoàn Thương Minh. Một trong số họ nói: Nếu xung đột không thể hòa tan giữa hai công ty lớn xảy ra do hoạt động đấu thầu, thì hai công ty sẽ đồng thời mất tư cách đấu thầu.

Tập đoàn Thâm Thị và Tập đoàn Tuấn Phong đồng thời mất tư cách đấu thầu, và tổn thất lớn nhất chắc chắn là liên minh kinh doanh.

“Cho nên, bọn họ sẽ bạo ngược như vậy.” Trình Uyên chế nhạo hỏi: “Thương Minh phái tới là ai?”

“Lý Nham!” Vương tử Yên nói: “Lãnh đạo của Hiệp hội Thương mại Giang Bắc.”

“...” Trình Uyên chết lặng

Liên đoàn Thương Minh đã đưa ra thông báo cho cả Tuấn Phong Group và Thâm Group, nói rằng các cuộc đàm phán sẽ

được tổ chức tại Tòa nhà Thương mại Cửu Châu trong tương lai, sẽ có nhiều ông chủ tham gia đấu thầu, và Trình Uyên và Thẩm Hoa cũng phải có mặt.

Vì vậy, Vương tử Yên và Lý Hải Tân rất nóng lòng muốn tìm Trình Uyên để quay lại, chủ yếu là vì họ muốn báo đáp trước.

Khi xe đến bệnh viện Long Đàn ở thành phố Tân Dương, Trình Uyên giật mình khi nhìn thấy một người đang đứng ở cổng bệnh viện.

Sau khi xuống xe, anh nói với Vương tử Yên và Lý Hải Tân: “Không cần bàn bạc, ngày mai chúng ta đi, anh về làm việc riêng trước.”

Sau khi chia tay bọn họ, Trình Uyên bước ra khỏi bệnh viện, mỉm cười chào người đàn ông ở cửa: “Đã lâu không gặp.”

Bạch Dạ ngẩng đầu lên, cười nhẹ với Trình Uyên, đề nghị: “Uống một chút rượu?”

Vào buổi sáng, quán bar thực sự rất yên tĩnh.

Trình Uyên và Bạch Dạ đến một quán bar gần đó và gọi hai cốc bia.

“Tù ta hiểu được ngươi, hẳn là đã chuẩn bị tù rất lâu rồi đúng không?” Rót một ngụm rượu vào miệng, Bạch Yên lấy tay áo lau sạch cặn bã nơi khóe miệng khó coi.

“Cái gì?” Trình Uyên hơi giật mình.

Bạch Dạ cong môi chế nhạo: “Còn giả bộ? Anh và Thẩm Hoa khó chịu như vậy, có lẽ người khác sẽ tin lời nói xấu xa của anh, nhưng tôi luôn nghĩ trong đó có vấn đề.”

Trình Uyên nâng ly lên chạm vào Bạch Dạ, cười nói: “Tất cả là tại rượu.”

Sau đó, chỉ cần giết nó.

Bạch Dạ do dự một chút, uống cạn rượu trong ly, sau đó dùng đầu ngón tay gõ lên bàn: “Không có việc gì, ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi lần này có thể vượt quá ngân sách của ngươi.”

“Bởi vì có rất nhiều người bất ngờ cũng đã đến thành phố Tân Dương. Họ có thể bắt được cá khi đang gặp khó khăn. Bạn nên cẩn thận hơn.”

Nghe đến đây, Trình Uyên không khỏi nhú mày hỏi: “Còn có ai?”

Ly rượu đầy, Bạch Dạ chủ động chạm vào Trình Uyên, cười nói: “Đều là tại rượu.”

Nói xong, hần uống hết một hơi, coi như đã nói ra tất cả.

Sau đó, anh vỗ vai Trình Uyên nói: “Em trả phòng”.

Sau đó rời đi.

Trình Uyên chết lặng.

Lấy lời nói của anh như một lời nhắc nhở tử tế trong lúc này, Trình Uyên không khỏi mỉm cười trong lòng, có thể nói cho anh biết bức thư, nhưng anh không muốn nói ai sẽ gặp rắc rối với anh. vẫn nghĩ về nó?

Gia đình Phương luôn là một rào cản không thể vượt qua.

...

...

Và vào lúc này, trong một căn phòng dành cho tổng thống ở khách sạn Tòa nhà Fortune.

Trình Vân lắc ly rượu đỏ, ngồi trên sofa, nghe tên mập trước mặt báo cáo.

Nàng dáng người khá dài, hôm nay mặc một bộ sườn xám hồng, dáng người uyển chuyển lại càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Tính tình của Trình Vân cũng rất tốt, khi ngồi trên sofa, thân trên thẳng tắp, hai chân dài xếp vào nhau trông rất tao nhã.

Nhưng vẻ mặt của cô ấy đầy vẻ ghê tởm mà người ta có thể nhận ra ngay trong nháy mắt.

“Người của Thẩm Hoa đã phá hủy hàng chục cửa hàng ở Trình Uyên, cũng như một số nhà máy và công ty lớn. Và cuộc chiến

giá cả với hoạt động kinh doanh chính của Tuấn Phong Group đã khiến Tuấn Phong Group bị căng ra một chút.”

“Đồng thời, Tập đoàn Tuấn Phong cũng thực hiện một cuộc phản công nhất định đối với Tập đoàn Thâm, sử dụng lợi thế về cảng để hạn chế và trấn áp hoạt động thương mại xuất nhập khẩu của Tập đoàn Thâm.”

“Ước tính mỗi ngày hai công ty lỗ hơn 500 triệu nhân dân tệ. Tổng tiêu thụ đã lên tới 5 tỷ nhân dân tệ, cũng không phải bộ phận bị ảnh hưởng gián tiếp.”

Người đàn ông mập mạp báo cáo xong, trên mặt mang theo nụ cười nịnh nọt, cười nói: “Bà xã, em thật là tuyệt vời. Chỉ cần một chút thủ đoạn, anh ấy sẽ chơi đùa Thâm Hoa và Trình Uyên xung quanh.”

Thừa Vận gật đầu với lời nịnh hót của anh ta trước, nhưng khi ánh mắt cô rơi vào người đàn ông mập mạp, trong mắt cô hiện lên vẻ chán ghét.

“Anh có chắc là họ không biểu diễn không?” Trình Vân nhếch mép hỏi.

Lão mập nhanh chóng lắc đầu: “Không thể nào, mỗi ngày 500 triệu, bọn họ cũng không phải thật ngốc, làm sao có thể bỏ ra một số tiền lớn như vậy để thực hiện một cảnh quay?”

“Nếu là một vở kịch, thì vở kịch này có thể là quá nhiều.”

Phải nói rằng Trình Vân khá hài lòng với phần phân tích của anh chàng béo lùn này, nhưng ...

Cô vẫn không muốn hảo hảo nhìn với anh, không khỏi cười lạnh một tiếng: “Lưu Trữ, đồ rác rưởi, không phải tôi đã nói với anh rồi, không được vạch trần sao? Còn anh? Khi Hoàng Tam bị giết, bạn đã chủ động. Người liên hệ, anh có biết rằng hành vi ngu ngốc của anh gần như phá vỡ việc tốt của tôi không?”

Lưu Trữ gật đầu liên tục, cười nhạt nói: “Đúng, đúng, tất cả đều là lỗi của ta.”

Đúng vậy, người đàn ông béo là Lưu Trữ, tức là chồng của Trình Vân.

Nhưng bây giờ có vẻ như ông chồng này hơi bị bội thực.

Nhìn thấy sai lầm của Lưu Trữ, Thành Vân hừ lạnh một tiếng, trong lòng tràn đầy khinh thường, nhưng lửa giận biến mất, rút cuộc vươn tay không đánh người đang cười.

“Thầm Hoa Trình Trình Uyên, hai người không phải rất thông minh sao?” Trình Vân chế nhạo: “Đáng tiếc, ở trước mặt tôi Trình Vân, không đáng nhắc đến.

“Ngày mai, tôi sẽ cho cô biết ai là ông chủ của tỉnh Giang Bắc, ai nói tỉnh Giang Bắc thì tính!”

“Trình’s và Thầm’s, nhìn này. Hai người trẻ tuổi mà bạn tự hào đều là rác rưởi trước mặt tôi Trình Vân.”

“Tôi sẽ dùng những hành động thực tế để nói cho bạn biết quyết định của bạn ngu ngốc như thế nào!”

Lưu Trữ nghe xong những lời này của Trình Vân thì gật đầu nịnh nọt nói: “Bà xã nói đúng. Ngày mai sau khi sự thật sáng tỏ, anh nhất định sẽ lọt vào mắt xanh của người nhà họ Trình. Có lẽ chúng ta sẽ cân nhắc để cho của mình.” bố vợ không chắc chắn, và quan niệm lỗi thời về gia đình họ Trình sẽ bị thay đổi. ”

“Nếu không có tai nạn xảy ra, vợ tôi có thể xoay chuyển tình thế bằng chính năng lực của mình”.

Lời nói của Trình Vân rất hữu dụng, khi tôi nhìn Lưu Trữ, vẻ chán ghét trong mắt anh ta mờ nhạt đi rất nhiều.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, uống cạn rượu trong ly rượu đỏ.

Điều cô không biết là Lưu Trữ sau lưng cô có một nụ cười thâm thúy nơi khóe miệng.

Chương 650

Chương 650

Trình Uyên trở lại bệnh viện Long Đàn.

Vốn dĩ anh định đến gặp Trần Thành trước, nhưng khi anh đang đi thì đột nhiên có một người lao ra khỏi hành lang, người đó giơ chân đá vào Trình Uyên.

Không chuẩn bị trước, Trình Uyên bị đập vào bụng, bay lộn ngược mấy mét rồi ngã xuống đất kèm theo một tiếng “bốp!”

Tiêu Viêm âm thầm đứng trước mặt Trình Uyên, trầm giọng nói: “Nói cho tôi biết, anh trai tôi đâu?”

Tiếng đánh nhau gây náo loạn nhiều người dân nên mở cửa vào xem.

Bạch Long cũng xuất hiện trước mặt Trình Uyên.

Trình Uyên ôm bụng đứng dậy, xua tay nói: “Có việc bận thì ở đây không cần lo lắng.”

Không ai dám không nghe lời của Trình Uyên, và tất cả đều trở về văn phòng của mình.

Trình Uyên cũng nói với Bạch Long, “Đừng lo lắng về điều đó, không sao đâu.”

Bạch Long do dự một chút, nhưng vẫn là lui ra ngoài.

Trình Uyên bước đến gần Tiêu Viêm, chế nhạo: “Trả tự do cho anh, không cho anh đánh em.”

Mấy ngày trước, Trình Uyên tìm chuyện, muốn nói cho cô biết quan hệ của cô và Trần Thành tạm thời hòa hoãn. Hắn rời đi thời điểm, hắn còn đặc biệt dặn dò thị vệ Tiêu Viêm người không cho nàng uống thuốc.

Dù mọi người rất lo lắng nhưng cũng không hỏi nhiều.

Bây giờ có vẻ như Tiêu Viêm đã hoàn toàn hồi phục sức mạnh.

Sau khi lấy lại sức, hắn cũng không vội vàng rời đi, tự nhiên là vì muốn đi tìm sư huynh của mình.

“Ta muốn làm gì thì làm, ngươi không cần lo lắng!” Sau khi lấy lại sức, tự tin cùng khí chất kiêu ngạo trở lại. Cô khịt mũi, nhìn Trình Uyên với ánh mắt khinh thường: “Nếu anh không muốn chết, đừng nói nhảm và nói cho anh trai em biết anh đang ở đâu.”

Trình Uyên đột nhiên bắt đầu có chút hồi hận.

Tuy nhiên, anh vẫn cười và nói: “Đừng quên đây là đâu”.

Đây là một lời đe dọa, tôi nheo mắt lại, trong mắt anh ta lóe lên một tia sát khí: “Trình Uyên, nếu không phải anh đã cứu tôi bao nhiêu lần, thì tôi đã bị quản thúc nhiều ngày như vậy rồi. Đã đến giết anh rồi. Vì vậy, tốt hơn hết anh nên làm quen và đừng làm tôi tức giận.”

Trình Uyên nhấn mạnh một lần nữa: “Đây là Nhà của tôi.”

Sau khi Tiêu Viêm ánh mắt, hắn tức giận nói: “Đừng ép ta!”

Trình Uyên vẫn nói, “Tôi có tiếng nói cuối cùng ở đây!”

“Anh đang tìm cái chết!” Tiêu Viêm giận dữ hét lên.

Trình Uyên không mặt trả lời câu hỏi mà cô vô cùng muốn biết, dường như cô đã thực sự bị kích thích và ném trái, cơ thể cô đột nhiên ngã về phía sau, giơ chân lên rồi lại đá vào Trình Uyên một cách dữ dội.

Trình Uyên biết rằng thực lực của anh và Tiêu Viêm vẫn còn một khoảng cách lớn, và anh đã bị người phụ nữ này đánh hơn một lần trước đó.

Nhìn thấy cơ thể cô ấy động đậy, Trình Uyên không dám sơ suất, lùi nhanh về phía sau, hét lớn: “Tiền bối, đánh cô ấy!”

Sau khi cố gắng đá vào không khí, cô bất ngờ khi nghe thấy tiếng hét của Trình Uyên.

Chắc chắn rồi, một bóng đen đột nhiên lao ra từ căn phòng bên cạnh, đặt lòng bàn tay lên vai Tiêu Viêm.

“Bùm!” Một tiếng, cả người bay lộn nhào.

“Bốp!” Anh ngã xuống đất.

Lục Hải Xuyên xuất hiện bên cạnh Trình Uyên với nụ cười trên môi.

Ném máu chảy ra từ khóe miệng, cô nắm lấy vai mình và leo lên khỏi mặt đất, và thấy Trình Uyên và Lục Hải Xuyên đã đi cạnh nhau trước mặt cô.

Sắc mặt Tiêu Viêm tái nhợt, thân thể không khỏi run lên.

Thành thật mà nói, cô không muốn quay trở lại những ngày cô bị quản thúc một lần nữa.

Cô biết về sự tồn tại của Lục Hải Xuyên, cô biết rằng Trình Uyên đã đưa ông già không giống ông già này trở về từ Đảo vàng, nhưng cô không biết rằng Trình Uyên sẽ giấu anh ta trong bệnh viện.

Thực ra, Trình Uyên vốn dĩ không muốn Lục Hải Xuyên đến bệnh viện Long Đàn, nhưng sau sự việc này, anh sợ Trần Thành sẽ gặp thêm nguy hiểm nên đã nhờ Lục Hải Xuyên bí mật bảo vệ Trần Thành.

Trình Uyên đi tới chỗ Tiêu Viêm, Chu mỹ nhân hai chân, thờ dài nói: “Người không nên ép ta.”

Cố gắng không nói, nhìn chằm chằm vào anh ta với ánh mắt cay độc.

Trình Uyên nói tiếp: “Tôi đã nói, tôi và anh trai cậu là bạn bè, anh em của nhau, vậy cậu có bao giờ nghĩ nếu cậu đánh chết tôi thì sẽ ra sao với anh trai mình không?”

Dường như cô chưa nghĩ đến chuyện này, nên khi nghe Trình Uyên hỏi như vậy, mắt cô chột mở to, vẻ bối rối.

Trình Uyên lắc đầu: “Bây giờ, tôi phải xem xét lại quyết định của mình.”

Nghe điều này, hãy Tiêu Viêm một sự thay đổi lớn trong nước da.

Trình Uyên có ý gì, dường như anh không định nói cho cô biết. Chỉ vì vừa rồi cô đã xúc phạm anh?

Tự dung lòng Ném thấy tiếc nuối.

Nói thật là cô ấy đã bị quản thúc lâu như vậy, cũng trầm cảm từ lâu rồi, nhìn thấy Trình Uyên lần này tôi rất muốn biết anh trai mình là ai, thứ hai là tôi vẫn muốn trút giận. .

Kết quả là anh ta vì tức giận mà bị vệ sĩ của ai đó đánh bị thương.

“Trình Uyên, tôi sai rồi, xin hãy nói cho tôi biết.”

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói với Trình Uyên.

Trình Uyên biết người phụ nữ quen xa cách chi phối mọi thứ này sẽ khó khăn như thế nào, phải thừa nhận sai lầm của mình, điều này cho thấy cô ấy háo hức muốn biết anh trai mình là ai.

Nhưng Trình Uyên cũng biết rằng nếu một thứ quá dễ dàng để hoàn thành và một món đồ quá dễ dàng để có được, thì cô ấy sẽ cảm thấy rằng điều đó là đúng, và cô ấy sẽ không biết ơn.

Vì vậy, phải xem xét lại việc có nên nói với Tiêu Viêm bây giờ không rằng Trình Uyên là người báo động.

Lắc đầu, Trình Uyên nhẹ nói: “Nhìn biểu diễn của cậu.”

Nói xong anh bước vào văn phòng.

Ném mắt, hấn sợ hãi nhìn Lục Hải Xuyên, sau đó xoay người đẩy cửa đi vào, lo lắng hỏi: “Ta phải xử sự như thế nào?”

Ngồi ở trên sofa, Trình Uyên hơi giật mình, nghiêng đầu nhìn một cái, đột nhiên cười nói: “Ta mệt mỏi, tới ấn vai đi.”

“Anh...!” Mặt cô tái xanh khi tức giận.

Nhưng cô cũng bất lực nên chỉ có thể đi phía sau Trình Uyên, đưa tay ra giúp anh xoa bóp.

“Tôi đã có nhiều sức mạnh hơn, ít hơn.”

Vị nghiêng răng.

“Không có, người không có ăn, người ngày thường rất nhiều năng lượng, tại sao bây giờ lại cạn kiệt năng lượng?”

Ném mắt, trán như có mầm lửa.

Lục Hải Xuyên ở ngoài cửa khẽ cười, xoay người rời đi.

...

Trong vài ngày qua ở làng Tam Thạch Thôn, Trình Uyên và Bạch An Tương chia sẻ video mỗi ngày, anh ấy cũng nói với Bạch An Tương về sự tồn tại của Lục Hải Xuyên.

Tuy nhiên, ông không nói về hành vi bất thường của Lục Hải Xuyên, chủ yếu là vì ông sợ Bai An Tương sẽ lo lắng cho mình.

Nhưng ngay cả khi anh ta không nói ra, Bạch An Tương dường như nhận thấy rằng Lục Hải Xuyên là bất thường, nhưng bất thường về mặt logic.

Bác Kinh, trong tòa nhà trụ sở của Liên đoàn Thương Minh.

Cửa văn phòng của Bạch An Tương bị gõ.

Bạch An Tương, người đang đọc tài liệu, hơi ngẩng đầu lên và gật đầu với Mục Như Trăn đang ngồi bên cạnh, và Mục Như Trăn đi ra mở cửa.

Một nhân viên từ trụ sở liên minh kinh doanh bước vào với một đồng tài liệu, đưa cho Bạch An Tương: “Phó chủ tịch, đây là thông tin mà anh muốn.”

“Dữ liệu cho thấy Lục Hải Xuyên đã chết cách đây 16 năm”.

Chương 651

Chương 651

Hai chiếc xe Peugeot phóng nhanh trên một con đường chính từ thủ đô ra ngoại ô thành phố.

Người lái xe phía trước là một tài xế mặc bộ đồ đặc biệt của Thương Minh, trong khi người ngồi phía sau là Bạch An Tương, anh ta viết rõ sự lo lắng và lo lắng trên khuôn mặt.

Sau khi Trình Uyên nói với Bạch An Tương về Lục Hải Xuyên, cô luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn với Lục Hải Xuyên. Cô không thể để chồng mình có một mối nguy hiểm tiềm ẩn như vậy, vì vậy cô đã cử người đi điều tra các tình huống khác nhau về Lục Hải Xuyên.

“Hai mươi năm trước, Lục Hải Xuyên là một giáo viên nổi tiếng ở thủ đô. Anh ấy vô cùng tử tế. Anh ấy đã giúp rất nhiều người vượt qua cái gọi là khó khăn. Người nổi tiếng như Lục Hải Xuyên là anh trai của anh ấy, Đông Phương Chúc, nhưng Đông Phương Người này nham hiểm và xảo quyệt, bị thiên hạ khinh thường”.

“Hai người này là người ngoài nên không ai biết tung tích của họ cho đến sau khi hai người qua đời. Một lãnh chúa, người rất biết ơn Lục Hải Xuyên, đã xây dựng nghĩa Trang này cho anh ta và chuyển xương của anh ta đến đây.”

Mục Như Trăn lật xem thông tin trong hồ sơ và đọc nguyên văn cho Bạch An Tương nghe.

Khi Bạch An Tương đến Bắc Kinh để làm phó chủ tịch Liên Đoàn Thương Minh Bắc Kinh, cô ấy hỏi Mục Như Trăn liệu cô sẽ đi theo cô ấy hay ở lại thành phố Tân Dương.

Mục Như Trăn chọn đến thủ đô với Bạch An Tương vì cô ấy có một nút thắt của riêng mình.

...

Xe dừng ở cổng chính của Nghĩa Trang Hải Hà.

“Đừng lo lắng, An Tương, có lẽ Lục Hải Xuyên thực sự chưa chết, và bộ xương bản thiêu trong ngôi mộ có thể không phải là anh ta.”

Nhìn thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Bạch An Tương, Mục Như Trăn đã an ủi cô.

Bạch An Tương đi đến những ngôi mộ. Sau lưng cô và Mục Như Trăn, có bốn người đàn ông mặc đồ đen mạnh mẽ.

Bốn người này là vệ sĩ riêng do Trình Tuấn Phong giao cho Bạch An Tương.

“Người ta nói rằng xương của Lục Hải Xuyên không có thiêu đốt, mà được chôn trong quan tài. Vì vậy, việc khám nghiệm tử thi sẽ biết khi nào quan tài được mở ra”, Bạch An Tương trình trọng nói.

Mục Như Trăn gật đầu khi nghe những lời đó: “Chà, trong dữ liệu ghi lại rằng Lục Hải Xuyên có sáu ngón chân trên bàn chân trái do di truyền.”

Bước vào nghĩa Trang, Bạch An Tương nói với một người bảo vệ phía sau: “Hãy đến ban quản lý nghĩa Trang và đưa cho anh ta xem đơn xin mở lăng mộ của Thương Minh League.”

“Đúng!”

Sau khi tìm kiếm trong nghĩa Trang, cuối cùng họ cũng tìm thấy một tấm bia mộ có khắc dòng chữ “Lục tiên sinh, Lục Hải Xuyên chi mộ” trên một con dốc cao ở phía cực bắc của nghĩa Trang.

Bia mộ phủ đầy bụi và cỏ dại, lâu ngày trông có vẻ hư hỏng, không còn gì nổi bật.

Khi cô đến bia mộ này, Bạch An Tương đã do dự.

Cô trở nên sợ hãi.

Không phải vì nàng sợ mở huyệt, mà là nàng sợ sau khi mở huyệt sẽ nhìn thấy kết quả không muốn.

Mục Như Trăn đến bên cô và nói nhỏ: “Đừng lo lắng, có lẽ đó chỉ là một nấm mồ trống.”

Bạch An Tương cau mày, kiên quyết phun ra hai chữ: “Mở huyết!”

Bốn vệ sĩ của cô lấy dụng cụ chuẩn bị ra và bắt đầu mở huyết.

Khoảng mười phút sau ...

Một cỗ quan tài hiện ra trước mặt họ.

Bạch An Tương thở gấp gấp, Mục Như Trăn mở to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt.

“Mở” Bạch An Tương nghiêm Trang nói

Những gì họ không biết là đằng sau một cây thông và cây bách rậm rạp cách họ không xa, một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi mặc quần áo tập thể dục, đeo kính râm và một vài Hồ Sơn Dương xồm đang bước ra.

Người đàn ông khoác tay, lấy ra một cây thương đơn giản, từng bước đi về phía Bạch An Tương và Mục Như Trăn.

...

Bạch An Tương và Mục Như Trăn đã không tìm thấy người đàn ông này.

Sau khi quan tài được mở ra, các vệ sĩ kiểm tra Bạch An Tương và nói với Bạch An Tương: “Bàn chân trái bằng xương, đúng là sáu ngón chân!”

Khi nghe điều này, nước da của Bạch An Tương đột ngột thay đổi.

Nó thực sự là sáu ngón chân ...

Đúng như dự đoán, đó là Lục Hải Xuyên, và người bên cạnh Trình Uyên là ...?

Trong đầu hiện lên một kết quả kinh khủng, Bạch An Tương không dám chậm trễ nữa, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra gọi cho Trình Uyên.

“Bạn đã làm gì?”

Vào lúc này, vệ sĩ của Bạch An Tương tìm thấy người đàn ông đứng sau họ và không thể không hỏi.

“phun!”

Người đàn ông râu ria khẽ giơ cánh tay lên, không thấy động tĩnh gì nhiều, tên vệ sĩ ngã xuống đất kinh ngạc đến choáng cả cổ, trên cổ anh ta lập tức chảy ra rất nhiều máu như ngân hàng.

Mục Như Trăn sững sốt, không biết có phải đã xem quá nhiều phim hóa Trang hay không, vì vậy cô vội vàng kêu lên: “Có sát thủ!”

Ba tên vệ sĩ còn lại cũng vội vàng vươn tay, muốn rút ra vũ khí tối tân hơn của mình.

chỉ.

Hồ Sơn Dương dường như không muốn cho họ cơ hội, anh ta đột nhiên chồm tới, rồi trước khi ba tên vệ sĩ chưa kịp rút tay ra khỏi túi đã lướt qua từng người một với động tác cực kỳ nhanh nhẹn.

Cuối cùng đến Bạch An Tương và Mục Như Trăn.

Ba người vệ sĩ vẫn im lặng, tất cả đều nằm trên mặt đất.

Cả Bạch An Tương và Mục Như Trăn đều choáng váng.

Bạn biết đấy, bốn vệ sĩ này được Trình Tuấn Phong đặc biệt chỉ định cho Bạch An Tương, tuy sức mạnh không phải là đỉnh cao nhưng khi kết hợp lại chắc chắn họ có thể xứng đáng là một Bạch Long.

Tuy nhiên, bốn vệ sĩ cường tráng thậm chí còn không có cơ hội bắn trước Hồ Sơn Dương đực này.

“bạn là ai?”

Mục Như Trăn sợ hãi, toàn thân run rẩy, nhưng cô vẫn mạnh mẽ mở rộng vòng tay và đứng trước mặt người bạn thân nhất của mình là Bạch An Tương.

Bạch An Tương nắm lấy tay Mục Như Trăn và lùi lại một bước. Mặc dù trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, nhưng hắn vẫn rất bình tĩnh.

Hồ Sơn Dương xồm cười nhẹ, nói giọng tây nặng trĩu: “Hai người đều là đại mỹ nhân. Giết các người thế này thật đáng tiếc, nếu không có thể cùng người bàn bạc...”

“Tự mình dừng lại!”

Như họ nói, cây thương vẫn còn dính máu trên tay anh ta ném vào chân họ.

Mục Như Trăn nhanh chóng cầm cây thương, chĩa mũi dao vào Hồ Sơn Dương rồi kinh hoàng hét lên: “Dừng tới đây, đến giết người!”

“Cô giết tôi? Hahaha ...” Người đàn ông ngổ ngáo cười lớn như thể nghe thấy một trò đùa lớn, sau đó anh ta quay thẳng mặt và nói: “Cô gái nhỏ, đừng có phản kháng vô nghĩa, ở kinh thành này, duy nhất tiên bối Đạo Trưởng của ta có thể đánh ta, người khác, ta muốn giết ai thì giết, không ai có thể trốn thoát.”

Đạo Trưởng là chủ tịch của Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh và là ông chủ trực tiếp của Bạch An Tương, Bạch An Tương đương nhiên biết anh ta đáng sợ như thế nào.

Và nếu người này là đàn em của Đạo Trưởng, thì ...

Người ta ước tính rằng không có ai đến.

Vì vậy, Bạch An Tương đã nắm lấy con dao trong tay Mục Như Trăn, đẩy cô ấy và hét lên, “Chạy đi!”

Khi nhìn thấy người đàn ông đã chết, Mục Như Trăn sợ hãi và bỏ chạy theo bản năng, lấy điện thoại di động ra vừa chạy vừa muốn kêu cứu.

Khi Hồ Sơn Dương đực nhìn thấy nó, nó chế nhạo và bất ngờ đuổi theo Mục Như Trăn.

Nước da của Bạch An Tương cũng thay đổi, và cô ấy ném con dao vào Hồ Sơn Dương, thật không may, sức lực của cô ấy quá nhỏ và tốc độ của Hồ Sơn Dương quá nhanh nên con dao đã cạn sạch.

Thấy vậy, Hồ Sơn Dương giơ cánh tay lên, dùng một tay tạo móng vuốt, một tay túm lấy cổ Mục Như Trăn.

đột ngột!

“Bùm!” Một âm thanh.

Một bóng đen lao ra, rồi đâm vào cánh tay Hồ Sơn Dương ,
Hồ Sơn Dương bị đánh đi đánh lại nhiều lần.

Tuy nhiên, bóng đen dường như không muốn cho hắn có cơ
hội thở, nên hắn lại vừa vịn lao tới, giờ nắm đâm lên mà đánh.

“Bùm bùm bùm bùm ...” Những cú đâm nhanh và dày đặc,
chẳng khác gì những hạt mưa khi trời đổ mưa, dè xòm không
còn chỗ để chống trả.

Và nhìn thấy vị cứu tinh bất ngờ xuất hiện, Mục Như Trăn
choáng váng như bị sét đánh.

“Người chồng...?”

Chương 652

Chương 652

Hồ Sơn Dương đã bị sốc.

Có lẽ trong nhận thức của nhiều người, kỹ năng của sư phụ (Đạo Trưởng) đã là giới hạn. Ngoài việc nhắc đến hai người đó, không ai có thể hơn anh ta được.

Hồ Sơn Dương từ khi xuống núi đã rất tự tin, anh ta cảm thấy không ai có thể đánh bại mình, ngoại trừ Đạo Trưởng. Ngay cả tiêu muôi cũng không hải đối thủ của hắn.

Nhưng anh không bao giờ ngờ tới, ở đây lại gặp được một người như vậy.

Một Hồ Sơn Dương với một loạt các cú đấm chỉ có thể đánh lui, nhưng anh ta không thể đánh trả.

Điều khó chịu hơn nữa là người bên kia thậm chí còn không cho anh ta hỏi tên của mình.

“Bùm!” Một âm thanh.

Hồ Sơn Dương cuối cùng đã thất bại với một cú đấm và bay ra ngoài.

“Bùm!” Không biết là nhà ai phong thủy không tốt, một bia mộ không rõ bị xác một Hồ Sơn Dương xồm trực tiếp phá vỡ.

Hồ Sơn Dương đứng dậy, trong ngực nhất thời cảm thấy hụt hẫng. Mặc dù đối phương không sử dụng năng lượng hắc ám, nhưng uy lực của nắm đấm này thực sự không hề nhỏ, nó khiến cho Hồ Sơn Dương cảm thấy giữa ngực và bụng của mình một trận dâng trào.

Lúc này, Hồ Sơn Dương mới nhìn rõ mặt.

Đây là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, tóc dài che tai, mặt đầy râu ria xồm xoàm, mặc áo khoác denim rách rưới,

trông cực kỳ luộm thuộm và tầm thường, trông chẳng giống một bậc thầy nào cả.

Tuy nhiên, việc Hồ Sơn Dương không thể đánh bại được, điều này khiến ông rất tức giận, người đàn ông cầm cây thương của mình trên mặt đất, chĩa dao vào người và hét lên: “Mày là ai.”
dám để lại tên ...”

Tên cầm ky chưa xuất.

Người đàn ông râu ria này đột nhiên lao tới, không cho anh ta một chút cơ hội nào để nói.

Mí mắt của Hồ Sơn Dương đột nhiên nhảy lên, không ngờ người bên kia lại kiêu ngạo như vậy, dường như anh ta không muốn nói chuyện vô nghĩa với bản thân. Năng lượng này không coi trọng anh ta.

Nói cách khác, khi Hồ Sơn Dương đang xuống núi, sự phụ của anh ta nói: Trên đời này, anh là người giỏi nhất bí mật luyện công, hơn nữa anh trai của anh cũng kém anh một chút. Với thời gian, sức mạnh tổng thể của bạn chắc chắn sẽ đuổi kịp anh trai của bạn, vì vậy hãy xuống núi để trải nghiệm nó.

Chính vì sự đánh giá của chủ nhân mà anh ta rất tức giận và anh ta rất kiêu ngạo.

Vậy, bạn đã bao giờ bị người khác không công nhận như vậy chưa?

Hồ Sơn Dương cảm thấy rằng anh ta đã bị xúc phạm rất nhiều, và với một làn sóng của con dao của mình, anh ta sử dụng năng lượng đen tối của mình để nhảy ra một con dao kín hơi.

“Bắn!”

Nhưng một cảnh khác lại bất ngờ xuất hiện.

Gã đàn ông râu ria lao tới duỗi thẳng một tay, nắm lấy lưỡi kiếm đang múa với tốc độ cao vẫn còn nguyên năng lượng hắc ám.

Giữ nó bằng tay không?

Hồ Sơn Dương đã bị sốc.

Nhưng không cho anh ta cơ hội để bị sốc, Tên tóc dài đến với một nắm đấm khác.

“Bùm!” Với một cú đấm, anh ta bị bay ra ngoài bằng một cú đấm khác.

Trước khi tiếp đất lần này, người đàn ông Râu ria đã đuổi kịp anh ta và vẫn đang ở trên không với tốc độ không thể tưởng tượng được, do quán tính của cơ thể bay về phía sau, anh ta giơ nắm đấm lên “Boom Boom Boom!” Đó là một tiếng thình thịch!

Hồ Sơn Dương lại sinh ra từ trên không, đập xuống đất, “Chào!”, Làm nổi lên một đám bụi.

Anh ấy đã sợ.

Cơn đau dữ dội trên cơ thể anh không sâu bằng nỗi sợ hãi của anh lúc này.

Anh ta cảm thấy rằng bên kia thực sự sẽ đấm anh ta sống.

“Anh ơi, cứu em với!”

Hồ Sơn Dương kinh ngạc hét lên.

Kiếp này hẳn kêu lên, quả nhiên có một bóng người, như ma với bóng, đột nhiên lao tới, đấm cho người sắp đánh một cái cuối cùng.

Hu Jianan ánh mắt ngưng tụ, nghiêng đầu, dễ dàng thoát khỏi cú đấm, sau đó giơ nắm đấm nói “Boom Boom Boom!”

Người ở đây không phải ai khác, mà chính là đạo nhân.

Mọi người trong thủ đô đều biết rằng ở thủ đô, Đạo gia gần như là bất khả chiến bại.

Nhưng vào lúc này, Đạo trưởng chỉ có thể chịu đựng bị Người đàn ông tóc dài đánh phải khó khăn chống trả.

Ngạc nhiên!

Nhưng Đạo Trưởng dù sao cũng là đạo nhân, không một người đàn ông ngu bực có thể so sánh. Nếu thực lực của thế giới được chia thành một cấp, thì Đạo Trưởng chắc chắn là tồn tại hàng đầu trong những người đầu tiên.

Vì vậy, anh ta chìm xuống, sải bước về phía trước, dang rộng lòng bàn tay để đón lấy cú đấm của Người đàn ông tóc dài, và sau đó trực tiếp truyền lại sức mạnh cho bản thân Người đàn ông tóc dài theo cách tận dụng sức mạnh của mình.

Người đàn ông tóc dài nhân cơ hội lui ra ngoài, liền cách Đạo Trưởng một khoảng cách.

Nhưng tên Đạo Trưởng lại cảm thấy không ổn khi nhận được cú đấm này, thân hình “cười khẩy” lùi lại mấy bước.

Đứng yên tại chỗ, Đạo Trưởng liếc mắt nhìn Tên tóc dài, trên mặt không còn biểu cảm mà là vẻ nghiêm nghị: “Anh là vệ sĩ của Ngụy Lão Nhị?”

Người đàn ông tóc dài tưởng mát mẻ vỗ mái tóc dài chảy dài của mình, cười gằn: “Sai rồi, là đối tác, tại sao không hài lòng?”

Đạo Trưởng bình tĩnh nói: “Chấp nhận hay không bằng lòng, ta cùng ngươi một nửa catty.”

Người đàn ông tóc dài chế nhạo xua tay: “Tôi không thích nhất là công tử giả vờ của anh.”

Sau đó anh quay lưng bỏ đi.

Lão đạo đột nhiên lạnh giọng hỏi: “Vì ngươi và Ngụy Lão Nhị là đối tác, tại sao ...?”

“Đừng hỏi, hỏi chính là đánh nhau!” Người đàn ông tóc dài đột nhiên quay đầu lại, duỗi ra một ngón tay chỉ vào Đạo Trưởng.

Đạo Trưởng sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Có vẻ như vì chưa từng có ai dám nói với anh như thế này nên tôi cảm thấy bị xúc phạm quá. Có cái nắm chặt tay “giòn tan”, nhưng cuối cùng anh cũng chịu thua.

Không thể nào, hẳn thật sự không hiểu được Người đàn ông tóc dài, rõ ràng vung nắm đấm coi như không biết đánh, nhưng cứ như vậy ngang nhiên đánh đàn em của mình thành heo, đánh lui mấy bước.

Bạn biết đấy, chúng đều có năng lượng tối.

Có lẽ bởi vì bị một người bí ẩn ở thành phố Tân Dương đánh chết không lâu, Đạo Trưởng lúc này đối với sinh mệnh có chút nghi hoặc, so với trước kia cũng đề phòng hơn một chút.

Nhìn xuống Hồ Sơn Dương bị đánh đến sưng cả mặt, ý thức mơ hồ, Đạo Trưởng hừ lạnh một tiếng, nâng đàn em lên, xoay người muốn đi, nhưng sau vài bước lại dừng lại, quay lại Bạch An Tương nói: “Phó chủ nhiệm. Bái bai, vừa rồi chỉ là hiểu lầm, đàn em của ta đã coi ngươi là kẻ trộm mộ, ta xin lỗi ngươi vì hấn.”

Nói xong anh ta rời khỏi hiện trường.

Cả Bạch An Tương và Mục Như Trăn đều choáng váng.

Hu Jianan chính là Lý Kiếm đã có mặt trên chuyến phà trước đây. Vì ngoại hình giống Lý Ngụy nên cả Trình Uyên và Mục Như Trăn đều từng coi anh là Lý Ngụy.

Lần đầu tiên xuất hiện, Mục Như Trăn đã thốt lên sau khi nhìn thấy anh và gọi anh là “chồng”.

Nhưng sau đó hành động của Lý Kiếm đã hoàn toàn xua tan những nghi ngờ nảy sinh trong lòng Mục Như Trăn.

Tôi nhìn thấy anh ta lững thững đi tới trước mặt Mục Như Trăn, cười toe toét, dùng ngón tay móc cằm Mục Như Trăn Baijing một cách tà mị, đùa cợt: “Em gái vừa gọi hay quá, đi nào, gọi lại đi. Anh trai nghe đây.”

Mục Như Trăn ngẩn người một lúc, thấy hành động của mình quá đáng, cô không nhịn được mà hất tay anh ra, khó chịu: “Anh là ai?”

“Bạn thân của tôi là chồng của cô, không phải lúc này cô gọi là gì sao?” Lý Kiếm lại nói đối Mục Như Trăn với một nụ cười nhếch mép.

“Ngươi là Li Kiếm!” Lúc này, phía sau Lý Kiếm, Bạch An Tương đột nhiên nói.

Chương 653

Chương 653

Lý Kiếm kinh ngạc quay đầu lại, nghiêng đầu hỏi: “Tôi chỉ là tò mò, tại sao có người nhìn thấy tôi đều gọi tôi là Lý Ngụy, Lý Ngụy là cái gì?”

“Anh...!” Mục Như Trăn bí mật cắn chặt hàm răng bạc tức giận.

Bạch An Tương cau mày và nhìn chăm chăm Lý Kiếm một cách cẩn thận.

Vừa rồi cô chỉ muốn lừa Lý Kiếm xem anh ta có phải là Lý Kiếm hay không, nhưng dù là biểu hiện vi mô hay tốc độ phản ứng của anh ta, hành vi của Lý Kiếm đều rất tự nhiên, không hề giả vờ chút nào.

“Anh ta thật sự không phải Lý Ngụy sao?” Bạch An Tương ở trong nội tâm hỏi: “Nhưng mà, anh ta sao lại như thế này?”

Bạch An Tương hỏi: “Nếu người không phải Lý Ngụy, người tại sao muốn cứu chúng ta?”

Lý Kiếm lấy ra một bao thuốc lá, dùng tay phải véo nó và dùng tay trái tát vào cằm tay phải. Sau đó, anh nói với lời vào của nghĩa Trang, ” Anh ấy đi ngang qua và thấy cô con dâu nhỏ của tôi chưa từng đến đó bao giờ, nên anh ấy đi theo và xem thử. Hóa ra là ... hehe.”

Vừa nói, anh vừa đưa tay ra và móc chiếc cằm nhỏ trắng ngần của Mục Như Trăn lần nữa.

Điều này làm cho Mục Như Trăn vừa tức vừa bực, nhưng vấn đề vừa rồi cô nhìn thấy uy lực của Lý Kiếm, cũng không dám khiêu khích người khác, nên quay đầu hất ngón tay khó chịu của anh ta ra, lùi về phía sau mấy bước, bực bội: “Con dâu nhỏ của người là ai?”

Lý Kiếmxie cười nói: “Sao, anh đã quên sớm như vậy? Chẳng lẽ anh không muốn hẹn em cả đời trên thuyền sao?”

Nói xong, anh ta đi vài bước đến trước mặt Mục Như Trăn.

Mục Như Trăn sợ hãi lùi lại hết lần này đến lần khác, và cuối cùng trốn sau Bạch An Tương, tức giận nói: “Anh đánh rắm!”

Khi ở trên phà, Lý Kiếm thực sự muốn tăng cường sức mạnh cho Mục Như Trăn, nhưng cuối cùng anh ta đã bị Mục Như Trăn trốn thoát. Vì vậy, khi Lý Kiếm kể lại những gì đã xảy ra trên phà, cô ấy vừa xấu hổ vừa bực mình, mặt đỏ bừng.

Bạch An Tương dang hai tay ra đứng trước mặt Mục Như Trăn, rất trịnh trọng nói: “Chúng ta đều là phụ nữ đã có gia đình, tốt hơn hết cô không nên lộn xộn!”

Nghe vậy, Lý Kiếm cười xấu xa, nhướn mày nói: “Ta biết, ta không quan tâm!”

“Anh...!” Bạch An Tương tức giận một cách bí mật.

Lý Kiếm huýt sáo với hai người họ, sau đó vươn đầu, và nói với Mục Như Trăn đang xấu hổ: “Đứa bé nhỏ, đợi tôi, tôi sẽ tìm bạn khi tôi quay lại.”

Nói xong anh ta cười rồi quay đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, Mục Như Trăn tức giận dậm chân: “Tên khốn kiếp này, ta sớm muộn gì cũng giết hắn!”

“Quên Như Trăn đi, bất kể thế nào, anh ấy cũng đã cứu chúng ta.” Bạch An Tương thuyết phục.

Ngay sau đó, cô nhớ ra chuyện quan trọng nhất nên nhanh chóng lấy điện thoại di động ra gọi cho Trình Uyên.

...

...

Thành phố Tân Dương, bên trong bệnh viện Long Đàn.

Trình Uyên, người đang chấp nhận Tiêu Viêm không muốn giúp anh mát xa, không thể không thay đổi sau khi nhận được cuộc gọi từ Bạch An Tương.

Lục Hải Xuyên đã chết?

Vậy thì ai là người được anh cứu thoát khỏi hang vàng?

Cảm nhận được sự chấn động đột ngột trong cơ thể Trình Uyên, trong lòng ném trái điều gì đó, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Quả báo không đến sớm như vậy sao?”

Theo quan điểm của cô, để cô xoa bóp cho anh ta là một sự si nhục lớn, và nó sẽ là quả báo.

Trình Uyên đứng dậy và nhanh chóng gọi cho Lục Hải Xuyên.

“Lục tiên bối, anh đang ở đâu?” Sau cuộc điện thoại, Trình Uyên hỏi hết sức bình tĩnh, bình tĩnh cảm xúc không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Lục Hải Xuyên lúc này nói chuyện mạch lạc hơn, nhưng dường như vẫn chưa cười nổi nên giọng điệu vẫn có chút thẳng thừng: “Tôi đang đi mua sắm.”

“Gửi địa điểm cho tôi, tôi sẽ đến với bạn ngay.” Trình Uyên nói.

Lục Hải Xuyên có vẻ sững sốt, sau đó đáp: “Được.”

Cúp máy, anh nắm lấy áo khoác và bước ra ngoài.

Thấy vậy, hấn vội vàng đuổi kịp hấn: “Làm sao có thể nói cho ta biết?”

Trình Uyên lúc này không có thời gian quan tâm đến cô, đi thẳng ra khỏi bệnh viện, nhìn theo định vị của Lục Hải Xuyên.

Khi đi qua một con hẻm nhỏ.

Trình Uyên chợt cảm thấy lạnh sống lưng, vội quay đầu lại, nhìn thấy người phía sau chính là Tiêu Viêm, nhíu mày nói: “Người làm sao với ta?”

Hương bức xúc: “Nếu anh nói cho tôi biết anh trai tôi là ai, tôi nhất định không theo dõi”.

Trình Uyên trịnh trọng nói: “Nếu cậu đi theo tôi, đừng mong tôi nói cho cậu biết.”

“Anh...!” Ném không nói nên lời, tại chỗ.

Trình Uyên lạnh lùng nhìn cô một cái rồi đi về phía trước.

Chỉ là tôi chưa đi được bao xa, đột nhiên cảm thấy một cơn gió mạnh.

Anh đột ngột lùi lại, giơ nắm đấm lên, và sau đó một cơn đau ở cẳng tay, cảm thấy một lực rất lớn tác động vào cánh tay, và cơ thể anh đột ngột lùi lại.

Một người đàn ông mặc áo khoác màu vàng xuất hiện trước mặt anh, chặn đường đi của Trình Uyên.

Trình Uyên bị sốc.

Hắn đã từng nhìn thấy người đàn ông này, nếu nhớ không lầm, hình như hắn tên là Thu Cao, tồn tại hạng hai trong tay người thanh niên đến từ kinh thành.

Sau Thu Cao, một số người đàn ông đeo khẩu Trang đen và quần áo đen lao vào con hẻm.

Những người này vây quanh Trình Uyên vòng qua vòng lại.

Ngay sau đó, một phụ nữ nhỏ nhắn và xinh đẹp nổi bật giữa đám đông.

Cô chỉ vào Trình Uyên và hét lên một cách giận dữ: “Trình Uyên, tôi nghĩ hôm nay còn ai có thể cứu được anh!”

Người phụ nữ này, Trình Uyên, cũng đã nhìn thấy cô ấy, Phương Tố Tịch, em gái của Phương Thanh Yên, và cô ấy dường như là vợ chưa cưới của Bạch Dạ.

Cô đột nhiên xuất hiện cũng không có gì khó hiểu, cô chỉ muốn báo thù cho anh trai mình.

Nói cách khác, một độ cao mùa thu không thể đánh bại, chưa kể có rất nhiều người giúp đỡ. Anh ấy đếm đại khái, có khoảng hai mươi người, và ai cũng cầm dao trên tay.

Trình Uyên không sợ những người này, điều khiến anh thực sự sợ hãi là làm sao họ biết rằng họ đã đi ngang qua đây?

Có phải là Lục Hải Xuyên?

Nhưng không nên, nếu Lục Hải Xuyên muốn giết Trình Uyên, anh ta không cần phải tốn nhiều thời gian.

“Hôm nay anh nhất định sẽ chết!” Phương Tố Tịch tàn nhẫn nói.

Trình Uyên nhanh chóng bình tĩnh lại cảm xúc, nhún vai, cười nhẹ nói: “Em biết không, thành phố Tân Dương có phải là địa điểm của em không?”

Phương Tố Tịch hừ lạnh một tiếng: “Vậy thì sao, nếu như người giết anh trai của ta, cho dù người trốn ở tận thế, ta cũng sẽ báo thù cho sư huynh của ta!”

Trình Uyên bất lực thở dài, quay đầu lại nói: “Tôi sắp chết, cô không bao giờ biết anh trai mình là ai.”

Nghe vậy, biểu hiện của Tiêu Viêm tức giận lập tức thay đổi.

“Đồ khốn nạn!” Cô chửi rủa Trình Uyên mặt đen, nghiến răng nghiến lợi rồi chậm rãi đi đến bên cạnh Trình Uyên.

Phương Tố Tịch nhìn thấy điều này, cô ta chế nhạo: “Biết được quá trình anh trai tôi chết, nếu đổi thành người thường, tôi còn tưởng rằng anh là một người đàn ông, nhưng thật ra bây giờ anh lại để một cô gái yếu đuối bảo vệ anh khỏi nhất dao của anh.”

“Yếu ớt?” Trình Uyên ngạc nhiên liếc nhìn.

“Hừ hừ!” Ta không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Tiêu Viêm, làm ơn!” Phương Tố Tịch lạnh lùng nói.

Rõ ràng, họ chưa bao giờ nhìn thấy nó.

Kỳ thực đây cũng là chuyện bình thường, dù sao ta sống trên núi đã lâu, cũng rất ít khi xuống núi, xuống núi cũng là giúp sư phụ hoàn thành một số nhiệm vụ thay thế.

Đương nhiên, Thu Cao cũng chưa từng nhìn thấy cô ấy, anh ta bước tới chỗ Trình Uyên cười nói: “Cô bé, nếu tôi ra tay, rất khó để khống chế sức lực của mình, vì vậy sẽ không tránh khỏi việc làm tổn thương người vô tội, nếu có ảnh hưởng đến.” bạn, sẽ rất khó khăn. Đau quá, chắc bạn sẽ khóc cả ngày, nên tránh xa thì tốt hơn. “

Chương 654

Chương 654

Bạn đã cố gắng để che giấu.

Cô chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Trình Uyên một cái, sau đó nói: “Ta giúp ngươi, ngươi nói cho ta biết!”

Trình Uyên lắc đầu: “Nếu anh đe dọa tôi bằng cách này, cô có thể nhìn tôi bị bọn chúng giết chết!”

“Anh...!” Cô nắm chặt bàn tay nhỏ có Tiêu Viêm tức giận.

Tuy nhiên, trên thực tế, cô ấy không có gì để làm.

Như Trình Uyên đã nói trước đây, thành phố Tân Dương là lãnh thổ của anh ấy. Nếu cô ấy muốn bắt anh ta và tra tấn anh ta để thú nhận, cô ấy có thể bị giết bởi con quái vật mà không cần hỏi bất cứ điều gì.

Bây giờ ném trái, tôi biết rõ hoàn cảnh của mình hơn trước. Cô không thể hiểu Trình Uyên hơn trước.

Trên thực tế, cô chưa từng nhìn rõ người đàn ông này.

Cô bắt gặp anh trên đảo Vàng, lúc đầu anh còn ngoan ngoãn nghe lời vì sức mạnh của cô, nhưng không hiểu sao đột nhiên mất kiểm soát. Sau đó anh thay anh cứu cô, nhưng theo logic mà nói, anh không nên cứu cô.

Sau đó họ cùng nhau phát hiện ra Đảo Vàng, cô đã rơi vào tay anh, tưởng rằng Trình Uyên sẽ giết cô, chuyện này thì chỉ có anh biết bí mật, nhưng thật ra không phải vậy.

Lần thứ hai đến Tuấn Phong, cô muốn chôn giấu bí mật bằng một quả lựu đạn, nhưng cuối cùng lại không đạt được mong muốn của mình, thay vào đó, người đàn ông lẽ ra phải giết cô và người mà cô muốn giết đã rơi vào người cô.

Cô ấy không hiểu, vì cô ấy là một biến số, và vì cô ấy cũng biết rằng cô ấy có thể là em gái của bạn anh ấy, tại sao cô ấy

phải nói điều đó?

Chính mình âm thầm giải quyết không phải là kết quả hoàn hảo sao?

Bằng cách đó, sẽ không có sơ hở trong bí mật của Đảo Vàng và bạn bè và chị em của anh ấy.

Nhưng tại sao hẳn lại nói ra vào lúc này, sau đó cũng không để cho chính mình như vậy khó xử?

Cô ấy không hiểu.

Đừng nói cô ấy không hiểu, có khi Trình Uyên cũng không hiểu chính mình.

Cũng giống như lúc này, ở một góc không xa, một người đàn ông mặc áo ba lỗ, đeo khẩu Trang da, chải đầu lăm bằm một mình: “Tính cách của anh có rất nhiều khuyết điểm. Quá xúc động tự nó đã là một điểm yếu lớn. Vì bạn đã bỏ lỡ nó, tôi sẽ lấp đầy nó cho bạn. ”

...

Ném chuyện với Trình Uyên, hoàn toàn không quan tâm đến sự tồn tại của Phương Tố Tịch và Thu Cao khiến Thu Cao rất tức giận.

Anh ta rõ ràng vui lòng nhắc nhở cô ấy cố gắng và để cô ấy tránh làm tổn thương cô ấy do nhầm lẫn. Kết quả là, họ chỉ đơn giản là bỏ qua anh ta.

Vẻ mặt Thu Cao sa sầm: “Tôi đã lớn rồi nên chưa từng có ai dám khinh thường tôi, cho nên ... cô sẽ biết hậu quả của việc khinh thường tôi!”

Vừa nói, anh ta đột ngột nhảy lên và dùng tay đấm trúng Trình Uyên.

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Cơ thể Thu Cao bay lộn ngược như một quả bóng hơn mười mét, đi nhanh trở về cũng nhanh chóng bị ném xuống đất, khi ngẩng đầu lên lại phun ra một ngụm máu già.

Đôi mắt đầy khó tin.

Có một sự im lặng chết chóc tại hiện trường.

Không nói đến Tiêu Viêm, không ai ở bên họ là không ngăn người, tất cả đều ngăn ra.

Đôi mắt của Tiêu Viêm tiếp tục nhìn Trình Uyên, cô ấy thậm chí không nhìn Thu Cao, và sau đó từ từ thu lại đôi chân đang giơ lên của mình.

“Anh muốn dùng thân phận của anh tôi để dùng tôi cả đời sao?” Cô lạnh lùng hỏi.

Trình Uyên lắc đầu: “Không, nhiều nhất là ba ngày. Có một số việc cần tôi giải quyết, khi nào xong chuyện này tôi sẽ nói với cô.”

“Ba ngày?” Tiêu Viêm xem.

Trình Uyên cười nhẹ: “Có lẽ, sẽ không ổn.”

Từ đầu đến cuối, Trình Uyên và Tiêu Viêm nói chuyện như không có ai, giống như chưa từng coi những người trước mặt này một cách nghiêm túc.

Nhưng trên thực tế, vừa rồi mới Tiêu Viêm một cước, bọn họ quả nhiên có loại thực lực này.

Phương Tổ Tịch nuốt nước bọt một cách bí mật, xoay người chạy đến chỗ Thu Cao, cau mày hỏi: “Đại ca Thu Cao, anh không sao chứ?”

“Không ... khò khè ...” Không sao nói được cả hai lời, máu từ trong miệng trào ra.

Phương Tổ Tịch sợ hãi, cô ấy nhìn Trình Uyên và Tiêu Viêm với ánh mắt kinh hoàng.

Tôi thấy họ đi về phía họ trong khi nói điều gì đó mà họ không hiểu.

Phương Tổ Tịch vội vàng bảo vệ Thu Cao, kinh hãi nói: “Muốn giết thì giết ta. Không liên quan gì đến hắn. Đừng lo lắng, Trình Uyên, ta sẽ không để ngươi đi làm ma đâu.”

Tuy nhiên.....

Trình Uyên và Tiêu Viêm vừa đi vừa nói chuyện, đi ngang qua những người này như thể họ không nghe thấy cô ấy đang nói gì, không quay đầu lại.

Đôi chân của Phương Tố Tịch, vốn đã bắt đầu run lên vì sợ hãi, không còn run nữa, và thay đôi vai của cô ấy để run lên.

Trình Uyên chết tiệt! Anh ta thực sự không để chúng ta vào mắt!

Là một trong tứ đại gia tộc ở Bắc Kinh, là con cả của nhà họ Phương, cô đã bị coi thường như vậy bao lâu rồi?

Cô rất tức và giận, nhưng cô bất lực nên giọt nước mắt rơi xuống.

Sau khi Trình Uyên rời khỏi con hẻm, cô ấy ngồi xồm trên mặt đất và khóc.

Thu Cao ôm bụng đứng dậy khỏi mặt đất, anh không biết làm thế nào để an ủi cô, anh cũng bị thương. Lúc này, một người đàn ông mặc đồ trắng đi sau Phương Tố Tịch.

Thu Cao muốn nói gì đó, người đàn ông mặc đồ trắng đã vỗ vai anh và lắc đầu với anh.

Thu Cao cười khổ và vẫy tay, ra hiệu cho những đứa trẻ cũng tản ra cùng nhau.

Kết quả là trong con hẻm chỉ còn lại người đàn ông mặc quần áo trắng và Phương Tố Tịch, người ngồi xồm trên mặt đất đang khóc.

Người mặc áo trắng không phải ai khác, chính là Bạch Dạ.

Anh đưa cho Phương Tố Tịch khăn giấy, sau khi Phương Tố Tịch nhận lấy, cô quay đầu lại liếc nhìn Bạch Dạ, sau đó liền uể oải.

“Tố Tịch, anh của cô là bạn của tôi. Dù có làm chuyện xấu xa như vậy, anh ấy vẫn là bạn của tôi từ nhỏ đến lớn.” Bạch Dạ nhẹ giọng nói với cô, “Nhưng chuyện đó, quả thực là anh ấy đã làm sai. Trình Uyên, nhưng Trình Uyên đã giết anh ta. Đây là điều bình thường, không có gì lạ cả.”

“Tất nhiên, theo như bạn được biết, Trình Uyên là kẻ sát nhân đã giết anh trai của bạn. Đúng vậy! Nhưng nếu anh ta không đánh trả, anh ta có thể là người chết.”

“Tôi biết là vô ích khi nói với bạn điều này vào lúc này, và bạn sẽ không nghe.”

“Cho nên, tôi chỉ muốn nói rằng Trình Uyên cũng đã trở thành bằng hữu của tôi, nếu cô muốn tìm người giết anh ấy, tôi sẽ không bỏ qua. Tôi sẽ giúp anh ấy cứu anh ấy, nhưng mặt khác, nếu anh ấy muốn giết bạn hoặc người khác. Nếu tôi muốn làm tổn thương bạn, tôi sẽ dùng tính mạng của mình để chống lại chúng! ”

“Nghe có vẻ mâu thuẫn, nhưng tôi thực sự không cho phép bất cứ ai làm tổn thương bạn, vì vậy Trình Uyên biết mối quan hệ của chúng tôi, và anh ấy sẽ không làm tổn thương bạn.”

Phương Tố Tịch nhào vào vòng tay Bạch Dạ, há miệng cắn vào vai anh.

Bạch Dạ đau đớn nhưng không né tránh mà vươn tay ôm lấy eo thon của cô rồi từ từ nhắm mắt lại.

“Anh Bạch Dạ!” Cô buồn bã khóc.

Có người nói rằng con người ta sống vì hai mục đích, một là báo thù và hai là trả ơn!

Đây là nỗi ám ảnh lớn nhất trong cuộc đời, vì vậy con người một khi không còn nỗi ám ảnh đó thì chẳng còn giá trị gì trong cuộc sống.

Bạch Dạ sẽ không thuyết phục Phương Tố Tịch từ bỏ ý định giết Trình Uyên để trả thù, tất cả những gì anh ta có thể làm là nói cho cô biết suy nghĩ của mình.

Về phần Trình Uyên ...

Trình Uyên luôn cảm thấy rằng anh ấy tốt với Lục Hải Xuyên.

Cho dù anh ta có phải là Lục Hải Xuyên hay không.

Chương 655

Chương 655

Khi Trình Uyên tìm thấy Lục Hải Xuyên, anh ta đang ở một khu chợ bán buôn cách bệnh viện Long Đàn không xa. Anh ta đang ngồi xổm trước một quầy hàng đồ cổ, nghịch ngợm một vật nhỏ bằng da bằng sáng chế.

Chủ gian hàng là một người đàn ông trung niên, đeo khung gương tròn, đầu đội mũ mướp, mặc bộ đồ Đường, là một nghệ nhân đồ cổ kỳ cựu.

Thấy Lục Hải Xuyên nhìn thật lâu vật nhỏ nhìn như đồng, không phải đồng, như ngọc hay ngọc bích, hắn không khỏi cười hỏi: “Lão tử này, đừng nói, ngươi có.” một con mắt khá tốt. ”

Lục Hải Xuyên kinh ngạc ngẩng đầu liếc hắn một cái, tựa hồ đang hỏi hắn có ý tứ gì?

Người chủ quầy hàng nhìn quanh, sau đó cong cổ, đưa miệng ghé vào tai Lục Hải Xuyên, nhỏ giọng nói: “Tôi mới nhận được thứ này. Đừng ngại nói thật. Tôi sẽ mua nó với giá chỉ hai trăm tệ. Xuống đi, ế, hai trăm. ”

Khi nói, anh ta cân các ngón tay và trông có vẻ tự mãn.

Lục Hải Xuyên tự hỏi: “Chỉ là một chuyện nhỏ như vậy, có thể trị giá hai trăm tệ sao?”

Nghe Lục Hải Xuyên nói cái gì, chủ quầy liền nóng nảy, liền giật lấy Lục Hải Xuyên, một tay giơ ngón tay nói: “Cái gì đáng giá hai trăm? Ta nói cho ngươi, cái này ngươi không hiểu. Ngươi có thể nhìn chung quanh.” . Đây là thứ duy nhất trên thị trường. Tôi muốn nói với bạn rằng nó có từ thời nhà Minh. Tôi đang bắt nạt bạn. Tôi sẽ cho bạn điểm mấu chốt. Tôi dám đóng gói một vé. Ít nhất nó là từ Thời nhà Thanh. Thứ. ”

“Này, anh nghĩ hai trăm có đáng không?”

Lục Hải Xuyên nhíu mày, đắc ý gật đầu: “Hai trăm cái kia là thật.”

Chủ sạp vỗ đùi: “Đúng vậy, tuyệt đối là hai trăm. Đã thế này, ta nghĩ người đổi với món này thật có hứng thú. Ta chịu thiệt một chút. Năm trăm kim tệ sẽ tồn của người.”

Lục Hải Xuyên lắc đầu nói: “Ta không muốn cái này, ơ, của người bao nhiêu?”

Nói về thanh kiếm nhỏ được chế tạo tốt mà anh ta ném vào quầy hàng bằng một ngón tay, có lẽ nó dài bằng cẳng tay của anh ta.

Người chủ quầy hàng nghiêng răng, nhặt thanh kiếm nhỏ đưa cho Lục Hải Xuyên: “Sư huynh, đừng nói với ta, sư huynh, ánh mắt của người thật là khó chịu. Chỉ là thanh kiếm này, đây là thanh Thương Phương bảo kiếm của Thanh triều. Trong này.” cách, bạn phải thực sự thích nó, tôi chỉ cho bạn biết giá thực tế, bạn có thể lấy một ngàn tệ. ”

Cầm kiếm, Lục Hải Xuyên nhìn qua nhìn lại, có chút do dự.

Chủ quầy hàng lại nghiêng răng nghiêng lợi, đưa tiểu bảo bối cho Lục Hải Xuyên, nói: “Hôm nay, ta và sư huynh, người đã nhìn thấy vừa mắt. Chúng ta đang đối phó là một cái bắt mắt, vậy nếu mua kiếm.” ,, Tiện ích này là dành cho bạn. ”

Lục Hải Xuyên trông có vẻ đau khổ và lấy điện thoại di động ra và quét mã cho anh ta.

Vừa nghe tin nhận được một nghìn tệ, chủ sạp lập tức mừng rỡ: “Anh ơi, em gói lại cho anh, bọc hết cho”.

Trình Uyên nhìn nó từ xa, và không thể tìm ra Lục Hải Xuyên này là ai nếu anh ta không phải là Lục Hải Xuyên. Thực sự giống như bị mắc kẹt trong hang lâu lắm rồi, không thể nhìn ra được sự lừa dối rõ ràng của đối phương sao?

Dù thế nào thì cho tới nay, Trình Uyên vẫn chưa phát hiện ra bất kỳ âm mưu nào của Lục Hải Xuyên, ít nhất hiện tại cũng không có ác ý với anh ta.

Nghĩ đến đây, tôi không thể không bước tới.

“Tiền bói.” Sau khi chào hỏi, ánh mắt Trình Uyên rơi vào người chủ quầy hàng.

Lục Hải Xuyên mở miệng cười: “Ồ đây.”

Ông chủ sạp có vẻ thiếu tiền, nhanh chóng dọn dẹp sạp hàng của mình rồi tự nhủ: “À đúng rồi, nhìn cái ngày này đi, nếu nói thay đổi, xem ra hôm nay phải đóng cửa sạp sớm hơn.”

Trình Uyên đột nhiên bước lên gian hàng của anh, cười hỏi anh: “Tôi nói là ông chủ, anh thật sự chơi đồ cổ?”

Bà chủ sạp thấy khách không tử tế, không khỏi bực bội: “Ý bà là sao?”

“Không có ý gì, tôi chỉ muốn hỏi cậu, lừa tiền của lão đại có thoải mái không?” Trình Uyên chế nhạo.

Ông chủ quầy hàng sừng sốt một chút, nhìn Lục Hải Xuyên nhìn xong, cuống lên cổ nói: “Cô mù hay tôi mù? Ông già này trông trẻ hơn tôi. Ông già đâu? Hơn nữa, tôi khi nào vậy?” nói dối anh ấy? Những gì tôi nói đều là sự thật, anh trai anh ấy đã mua một thanh kiếm Thương Phương với giá một nghìn tệ, đó là vận may của anh ấy.”

Trình Uyên không khỏi nở nụ cười: “Vậy thì tôi sẽ hỏi cậu, Thương Phương Bảo Gia của cậu đến từ triều đại nào?”

“Từ thời nhà Thanh có chuyện gì vậy?” Chủ quầy khó khăn nói.

Không nhịn được lắc đầu, Trình Uyên thở dài: “Xem ra cô bán đồ cổ là giả, lừa gạt nhân tài là thật.”

“Đồ đánh rắm!” Chủ quầy hàng.

Trình Uyên chế nhạo: “Tôi đang đánh rắm? Được rồi, tôi đánh rắm, sau đó tôi sẽ hỏi bạn, có thanh kiếm Thương Phương ở thời nhà Thanh không?”

“Sao lại không, Kỳ Thanh... có chứ?” Chủ quầy hàng đang định phản bác, đột nhiên nhìn thấy bộ ngực của Trình Uyên, trong lòng cảm thấy áy náy.

Trình Uyên không đi theo anh, lấy điện thoại di động của mình ra, trên đó có thông tin về thanh Thượng Phương bảo kiếm đưa cho anh a.

Thanh kiếm Thượng Phương từ thời nhà Thanh đến từ thời nhà Minh.

Trên mặt chủ quầy hàng toát ra mồ hôi lạnh.

Nhưng với 1.000 nhân dân tệ mà anh ta có được, anh ta dường như không muốn nhả ra nên đã giờ ngực bực bội nói: “Vậy thì sao, việc của chúng ta là quy tắc, thanh toán bằng một tay và giao hàng bằng một tay. tay., người và hàng đều thu dọn sạch sẽ, không có tiếc nuối cho nhau! Mua bán đều là giao dịch một lần, ai trúng mắt chỉ có thể nghĩ là mình xui xẻo.”

“Có nghĩa là, kiên quyết không bao giờ rút lui?” Về mặt Trình Uyên chìm xuống.

“Đừng rút lui!” Hai tay chống nạnh của chủ quầy giống như cầu vồng.

Nhưng điều mà bọn họ không bao giờ ngờ tới là khi chủ sạp nói rằng sẽ không bao giờ rút lui, Lục Hải Xuyên đã mở miệng cười: “Nếu không rút lui cũng không sao!”

Cả hai người sững lại một lúc, rồi tò mò nhìn Lục Hải Xuyên.

Trình Uyên càng thêm kinh ngạc: “Tiền bối, thanh kiếm này rõ ràng là giả.”

Lục Hải Xuyên cười gật đầu: “Ta biết.”

“Biết...?” Điều này khiến đầu Trình Uyên có chút choáng ngợp.

Bây giờ bạn đã biết nó là giả, làm thế nào bạn trông rất vui?

Lục Hải Xuyên ném thanh kiếm xuống đất cười nói: “Thanh kiếm này vô dụng, thứ ta muốn là cái này.”

Sau đó, anh đưa thiết bị cho Trình Uyên.

Trình Uyên cầm nó trên tay và nhìn nó một lần nữa.

Vật này giống như một mảnh đồng nát cùng một mảnh ngọc khảm vào nhau, ngọc là bạch ngọc, đồng là đồng, nhìn cũng

không có gì ngạc nhiên, ước chừng ngay cả màu sắc cũng giống đồng.

“Tiền bối, người tin hẳn, thứ này thuộc về Thanh triều?” Trình Uyên hỏi.

Lục Hải Xuyên vẫn lắc đầu nói: “Không phải, không phải từ thời nhà Thanh.”

“Đó là từ thời nhà Đường, ít nhất là từ đầu thời nhà Đường.”

Nghe những gì anh nói, Trình Uyên sững sờ. Người khác không tin vào tầm nhìn của Lục Hải Xuyên, nhưng cũng không dám tin, người ta nói rằng Lục Hải Xuyên hỏi đó, nhưng các bậc thầy, thầy phong thủy chắc hẳn đã có đóng góp lớn về đồ cổ và những thứ tương tự.

Ông chủ quầy hàng sững sốt, nhưng ngay sau đó ông ta xuống lừa nhanh chóng nói: “Nhìn xem, lão già này còn biết hàng. Bỏ ra một ngàn tệ mua đồ thời Đường. Thật là lãi. Không phải đâu.” nếu ta nói hối hận, ta nên hối hận... Người tiểu muội, đừng để cho ta đi, ta...”

Trước khi nói xong, anh ta không thể nói được nữa và đôi mắt trở nên nhìn thẳng.

Bởi vì Lục Hải Xuyên cầm lấy mảnh ngọc từ tay Trình Uyên, bằng ngón tay cái véo nhẹ, một lớp vụn bột màu trắng rơi ra, lộ ra phần nhân bên trong đỏ như máu.

Chương 656

Chương 656

“Đây là...?” Trình Uyên lúc đó đã sững sờ.

Lục Hải Xuyên tùy tiện ném thứ này cho Trình Uyên, cười toe toét nói: “Cút đi, là tốt cho ngươi.”

Trình Uyên nhanh chóng nhặt nó lên bằng cả hai tay, vì sợ rằng nó sẽ rơi xuống đất và sau đó bị hỏng.

Chủ sạp mắt nhìn thẳng, ước chừng hiện tại đều là hối hận ruột gan. Anh chưa bao giờ mơ thấy “người đàn ông trung niên” trước mặt, trông trẻ hơn tuổi anh một chút, vẫn là một người đàn ông trung niên. Và anh chưa bao giờ mơ thấy mình luôn có một đứa con trong tay.

Nhưng cứ như vậy, có người mua nó với giá một nghìn tệ, nếu muốn thì anh ta nhất quyết không trả lại.

Sau khi định thần lại, người chủ quầy hàng vội vàng đứng dậy và ngược ngùng nói với Trình Uyên: “Cái đó ... anh chàng trẻ tuổi, đẹp trai tuấn tú này, chúng ta bàn bạc nhé?”

“Không phải đã nói là không thể rút lui sao?” cầm đứa bé trong tay, Trình Uyên mừng rỡ, không khỏi dùng lời nói ban đầu của chủ sạp để đoán trước.

Chủ sạp ngược ngùng cười cười, nói: “Đúng, đúng vậy, nhất định không có khả năng hoàn. Ta chỉ là muốn nói, nhìn xem, ngươi có thể bán lại cho ta sao?”

“Bán lại cho anh?” Trình Uyên.

Chủ sạp liên tục gật đầu, duỗi hai ngón tay ra: “Đúng, đúng, như vậy, ta sẽ trả hai ngàn.”

Trình Uyên chế nhạo hỏi anh: “Anh cho rằng tôi giống người thiếu tiền sao?”

Chủ quầy hàng nhìn Trình Uyên từ trên xuống dưới, sau đó nhíu mày, với vẻ mặt cho rằng mình đã ra giá quá nhiều: “Thích.”

Điều này khiến Trình Uyên không nói nên lời, anh mở rộng vòng tay và tự nhìn lại bản thân mình, hướng hồ là giống nhau thật.

Anh ấy không để ý nhiều đến quần áo, có lẽ đó là thói quen mà anh ấy đã trau dồi từ nhỏ, mua quần áo là tiết kiệm chi phí. Bạch An Tương cũng mua cho anh một số quần áo, vì giá cao nên Trình Uyên thường chỉ mặc chúng cho những dịp trọng đại.

“Không phải để bán!” Trình Uyên quay lưng bỏ đi.

Chủ quầy hàng nhìn thấy, trong lòng lo lắng, bước nhanh tiến lên ngăn lại Trình Uyên, duỗi ra ba ngón tay: “Ba ngàn, ba ngàn thì sao?”

Trình Uyên có chút nóng nảy, khó chịu đẩy chủ quầy hàng ra: “Đã nói không bán thì không bán!”

“Năm nghìn!” Chủ quầy lo lắng nói.

Năm ngàn?

Trình Uyên tự giễu trong lòng. Chỉ là hăn ăn mặc không đẹp, nếu lộ ra thân phận, có lẽ hăn cũng không có dũng khí ra giá.

Vừa định từ chối, Lục Hải Xuyên đột nhiên nói: “Một vạn!”

“Đôi phở!” Ông chủ quầy hàng không chút do dự hét lên, tựa hồ sợ Lục Hải Xuyên sẽ quay lại, còn đặc biệt nhắc nhở Trình Uyên: “Thiếu gia, đồ của lão đại này, ông ấy đồng ý rồi, tôi, tôi, sẽ chuyển tiền ngay bây giờ.”

Trình Uyên hơi bối rối.

Nếu đây là thứ từ thời Đường, hướng chi một vạn, một trăm vạn cũng không bán được.

Trong suy nghĩ của tôi, dường như Lục Hải Xuyên đã bị nhốt quá lâu, và anh ta thậm chí còn không biết điều kiện thị trường.

Nhưng rồi cũng phải nói lại, Trình Uyên không có sở thích sưu tầm đồ cổ như vậy, đồ vật này quả thực là do Lục Hải Xuyên mua, dù sao quyết định này cũng không phải đến lượt anh.

Tiêu Viêm lắc đầu, đưa đồ cho Lục Hải Xuyên, bắt lực nói: “Tiền bồi, ngài muốn quá ít.”

Lục Hải Xuyên nghe vậy sừng sốt: “Còn thiếu?”

“Bíp! Alipay nhận được 10.000 nhân dân tệ!”

Phải nói chủ quầy hàng cũng là người hiểu biết, không cho Lục Hải Xuyên cơ hội hối hận, trực tiếp quét mã thanh toán trên điện thoại di động của Lục Hải Xuyên, nhanh chóng chuyển tiền.

“Này ... cậu nhóc, cái này ...” Sau khi lấy tiền xong, anh ta nhìn Trình Uyên nhếch mép, rồi chỉ tay vào thứ trong tay.

Trình Uyên thờ dãi đưa đồ cho chủ quầy hàng.

Bà chủ sạp suýt nữa thì chộp được, chộp được rồi chỉ tay lên trời nói: “Trời sắp mưa rồi các bạn ơi, đi tiếp đi”.

Gian hàng không chấp nhận nó nữa, và anh ta chạy đi cầm đồ dùng.

Bằng cách này, những thứ trong quầy hàng của anh ta cũng là hàng giả.

Trình Uyên bắt lực nhún vai nói với Lục Hải Xuyên: “Tiền bồi, anh thật vui vẻ.”

Vì vậy, Lục Hải Xuyên duỗi ngón tay cái ra và cho Trình Uyên xem.

Trên ngón tay cái của anh ta, có một lớp bột chu sa.

Trình Uyên lúc đó rất kinh ngạc, kinh ngạc nhìn Lục Hải Xuyên.

Ôi, dám yêu màu máu đỏ tươi kia lại bị hấn cưỡng bức bồi bản, nói như vậy ... Lục Hải Xuyên này vẫn là thần đồng kinh doanh sao?

Lục Hải Xuyên cười nhẹ nói: “Có một số việc không thể chỉ nhìn bề ngoài, mấy ngày nay học lướt mạng, trên đó nhìn thấy

rất nhiều thứ. Chắc ngươi cũng hiểu một chút. tình hình hiện tại của bạn. Nếu bạn rảnh, chỉ cần giúp đỡ. Bạn có tài bói toán.”

“Từ phương diện của quẻ, đối thủ của ngươi vừa rồi giống như chủ sạp.”

Vẻ mặt của Trình Uyên trở nên căng thẳng.

Lục Hải Xuyên này quả thực không đơn giản, dường như hẳn muốn dùng chuyện này để chỉ Trình Uyên cái gì đó. Vì thế, hẳn hai tay vô cùng tôn nghiêm nắm chặt tay, chào hỏi:

“Ngươi nói như thế nào?”

“Không ai là người tốt.” Lục Hải Xuyên nói.

“...” Trình Uyên nhất thời không nói nên lời, nhưng trong lòng lại nổi lên sấm sét: Ngươi còn dùng Nima?

Tất nhiên, sau này nghĩ lại, Trình Uyên nhận ra rằng Lục Hải Xuyên đúng là đang bí mật chỉ điểm cho anh ta, nhưng những người như họ luôn tạo ra những điều bí ẩn, và họ không thể nói quá nhiều nếu bạn quá ám ảnh và phải đào sâu vào rễ, tôi đoán mọi người tôi sẽ cho bạn một câu: Bí mật của bí mật không thể tiết lộ.

Bạch An Tương gọi và nói với Trình Uyên rằng Lục Hải Xuyên đã chết, nói cách khác, Lục Hải Xuyên không phải Lục Hải Xuyên, anh ta sẽ là ai?

Biết cách bói toán, giá trị lực vẫn còn trên bảng ...

Trình Uyên không thể không nghĩ ra một cái tên, nhưng ... cậu không muốn thừa nhận.

Nhưng anh ta không quan tâm đến điều này, anh ta không quan tâm Lục Hải Xuyên là ai, và tại sao anh ta lại giấu tên anh ta với anh ta, anh ta không tin rằng một người đã bị mắc kẹt hơn mười năm sẽ cố tình đối phó với anh ta sau này. anh ấy đã được giải cứu. Không có gì trên thế giới. Sự thật này.

Vì vậy, hẳn không quan tâm Lục Hải Xuyên trước mặt là tốt hay xấu. Hẳn chỉ biết cho tới bây giờ Lục Hải Xuyên đã giúp hẳn, hẳn không hại hẳn là đủ rồi.

...

Trên đường trở về, tôi đã ném trái nỗi đau của Trình Uyên và Lục Hải Xuyên.

Vào ban đêm.

Đứng trên sân thượng của bệnh viện, Trình Uyên nhìn chăm chăm bầu trời đầy sao xa xăm, bóng lưng của Bạch An Tương không khỏi hiện lên trong đầu anh.

Vào lúc này, anh đột nhiên cảm thấy rằng dù là Bạch An Tương hay chính mình, hướng đi của họ đều sai.

Sau khi sự việc kết thúc, anh sẽ đi tìm Bạch An Tương, anh muốn dừng tất cả chuyện này lại, anh muốn đưa cô bay cao, bay xa, đến một nơi không có Tranh chấp trên thế giới.

“Sẵn sàng hành động!” Sau khi lấy điện thoại di động ra, Trình Uyên gọi vào điện thoại của Lý Hải Tân và nói với anh ta.

Nói xong liền cúp điện thoại, hỏi cũng không biết, “Ta nói, chuyện này ta sẽ nói cho người.”

“Ta biết!” Phía sau hắn không xa, Tiêu Viêm ôm hai tay dựa vào vách phòng nhỏ trên nóc nhà, nhàn nhạt đáp.

Trình Uyên không khỏi chế nhạo: “Vậy tại sao em vẫn nhìn chăm chăm vào anh?”

Tiêu Viêm lạnh giọng nói: “Trước khi nói cho ta biết, ta phải bảo đảm người còn sống.”

Đó là vì cô ấy sợ Trình Uyên sẽ cúp máy trước khi nói sự thật với cô ấy, có vẻ như cô ấy cũng sợ Trình Uyên sẽ đổi ý.

Trình Uyên quay mặt lại, cười xấu xa: “Cậu chắc chắn phải nhìn tôi chăm chăm hai mươi tư giờ?”

Tiêu Viêm hừ lạnh một tiếng: “Đương nhiên.”

“Thôi, đi tắm thôi!” Trình Uyên.

Chương 657

Chương 657

“Người thật không biết xấu hổ!” Tiêu Viêm mặt chìm xuống, tức giận mắng.

Thật ra, sau khi nói ra lời này, Trình Uyên có chút hối hận, dù sao cô ấy cũng là em gái của Trần Thành, bởi vì mối quan hệ đặc biệt này và cả thân thể anh đã đọc và ném trái trước đây, cô ấy không nên có nhạy cảm như vậy đùa giỡn.

Gật đầu xin lỗi cô, Trình Uyên nói, “Tôi xin lỗi, tôi không cố ý xúc phạm.”

Nói xong quay người đi xuống lầu.

Tiêu Viêm đứng một mình trên sân thượng của bệnh viện, sững sờ. Không ngờ tên khốn trong mắt cô lại thật sự xin lỗi cô.

Lời bào chữa này khiến Tiêu Viêm có chút u sầu, và trải nghiệm hòa hợp với Trình Uyên từ từ hiện ra trong đầu. Đột nhiên, tôi cảm thấy người này không phải là kẻ khốn nạn đó nữa.

Cô cũng chợt nhận ra tại sao Trình Uyên không muốn nói cho cô và anh cô biết bí mật này.

Suy cho cùng, dù là cô hay anh, sau khi biết sự thật, họ đều sẽ phải đối mặt với một sự lựa chọn vô cùng khó khăn. Và Trình Uyên đã lựa chọn không giết cô, không để bí mật này rơi xuống biển, kể từ đó, anh đã phải chịu đựng sự lựa chọn khó khăn này.

...

Về phần Trình Uyên, trở lại phòng ngủ, nằm ở trên giường nhưng đã lâu không ngủ được.

Vì sự xuất hiện của nhiều nhân vật và nhiều vấn đề tình cảm, anh ấy đã giải quyết nó một cách lộn xộn, anh ấy cảm thấy rằng sự phát triển của tình huống đã vượt quá tầm nhìn của anh ấy, và anh ấy không biết làm như vậy là đúng hay sai .

Nếu có thể, khi mọi chuyện kết thúc, anh ấy sẽ chọn lấy Bạch An Trương và rời khỏi nơi có đúng sai với mẹ mình.

Cho đến rạng sáng, anh vẫn chưa có một giấc ngủ nhẹ.

chín giờ sáng.

Trình Uyên và những người khác đến Tòa nhà Thương mại Cai Sa.

Sau khi đến nơi, tôi thấy rất nhiều người đã tập trung ở đây, riêng các loại ô tô hạng sang chắn ngang đường, nhân viên bảo vệ đã phối hợp đỗ xe.

Sau khi xuống xe, Trình Uyên đi thẳng đến tòa nhà.

Tôi không biết mình đã ngủ ở đâu tối hôm qua, tóm lại, khi Trình Uyên đi về phía tòa nhà thương mại, tình cờ cô ấy ở bên cạnh Trình Uyên.

Khi tôi bước vào thang máy và chuẩn bị đi lên, đột nhiên có người bên ngoài thang máy hét lên: “Chờ một chút!”

Rồi một người phụ nữ mảnh mai vội vã chạy từ xa chen vào thang máy.

Khi người phụ nữ bước vào thang máy, cô ấy đã rất xấu hổ.

“Trình Uyên?” Người phụ nữ nhìn thấy Trình Uyên nhìn thoáng qua, trong lòng đột nhiên kinh ngạc thốt lên: “Người thật có dũng khí đến!”

Trình Uyên liếc nhìn người phụ nữ, phớt lờ cô ta và giả vờ như không nghe thấy.

Người phụ nữ này chính là Mã Tiên Tiên, vợ của Thẩm Hoa, cô ấy không biết tại sao hôm nay mình lại không đi cùng Thẩm Hoa, huống chi là tại sao hôm nay cô ấy còn không mang theo một con chó cái.

Trình Uyên mặc kệ cô, nhưng cô vẫn miễn cưỡng: “Trình Uyên, Thẩm Trạch xảy ra chuyện gì, đồ khốn nạn? Tôi cảnh cáo cô, nếu cô dám động vào một sợi tóc của chị dâu tôi, tôi sẽ không bao giờ kết thúc với cô, Thẩm Hoa cũng sẽ không để cho người đi, cho dù người trốn ...”

Nói đến đây, Trình Uyên cả đêm không ngủ, não nề vì tiếng động của cậu, cậu không nhìn được vươn tay ra nhéo giữa lông mày.

Khi thang máy lên đến tầng 12, Trình Uyên nhanh chóng vươn tay ấn nút lên tầng 13. Vậy là thang máy dừng ở tầng 13 và mở cửa.

Lúc này Mã tiên sinh dường như không phát hiện ra điều gì bất thường, chỉ cảm thấy mình có lý, vẫn cao ngạo mắng Trình Uyên: “Đừng tưởng rằng người khác sợ cậu. Gia tộc họ Thần sợ cậu.” Khi chúng tôi ở trên tàu, đó là ...”

Trình Uyên đột ngột ngắt lời cô: “Đó là tôi, không có tôi, Thẩm Hoa đâu sẽ xanh!”

Đây là sự thật, nếu lúc đó Trình Uyên không cứu Mã Tiên Tiên thì bây giờ cô ấy đã không trọn vẹn.

Nghe được những gì Trình Uyên nói, Mã Tiên Tiên cũng sững sờ, mặt đột nhiên đỏ bừng khi nhìn thấy đèn giao thông.

“Twitter, thật khó chịu, ném cô ấy ra ngoài.”

Không cho Mã Tiên Tiên cơ hội phản ứng, Trình Uyên nhẹ nói.

Mã Tiên Tiên vốn định nhớ lại trải nghiệm bi thảm lúc đó, sau đó giảm bớt thái độ với Trình Uyên, nhưng khi nghe Trình Uyên nói rằng sẽ ném cô ấy ra ngoài, khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy đột nhiên nghiêm nghị, tức giận nói: “Em à.” dám, tin hay không

“Bùm!”

Tiên Viêm giơ chân lên, đá vào mông cô, trực tiếp đá Mã tiên sinh lên cầu thang, ngay cả Mã tiên sinh cũng chưa nói hết câu, đã lại nằm sấp xuống.

Trên thực tế, huống chi Trình Uyên, chỉ cần người phụ nữ này ăn nói huyền thuyên và ồn ào cũng khó chịu, vì vậy cô ấy rất vui vẻ tuân theo mệnh lệnh của Trình Uyên.

Thang máy đóng cửa lại tiếp tục lên cao, chỉ có giọng nói của Mã tiên sinh từ bên ngoài thang máy: “Trình Uyên, anh thật quá đáng. Khi gặp chồng tôi, tôi sẽ để anh ta giết anh cho tôi!”
“Ding Dong!”

Tầng 23 của Tòa nhà Thương mại Cai Sa.

Ngay khi Trình Uyên và những người khác ra khỏi thang máy, họ đã gặp một người phụ nữ có dáng người đẹp, khí chất đặc biệt cao quý và quyến rũ.

Một nhóm đàn ông mặc vest và đi giày da theo sau người phụ nữ.

Họ bị kẹt sau thang máy, và dường như họ đang đợi ai đó ở đây.

Nhìn thấy Trình Uyên ra khỏi thang máy, người phụ nữ mỉm cười chào hỏi, dường như trong nháy mắt nhận ra Trình Uyên, đưa tay ra với anh: “Anh trai yêu quý, cuối cùng em gái tôi cũng đã nhìn thấy anh.”

Vốn dĩ rất lạnh lùng và hào hoa, nhưng đột nhiên lại rất nhiệt tình, thế này tương phản quá lớn khiến Trình Uyên cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, quá giả tạo!

Vì vậy, anh không muốn bắt tay cô, cho nên dứt tay vào túi quần, đứng ở trước mặt người phụ nữ, nghiêng đầu nhìn cô, cười nói: “Trình Vân, chúng ta không quen lắm sao.” ? ”

Thấy Trình Uyên không bắt tay mình, Trình Vân hơi nhíu mày, nhưng ngay sau đó đã duỗi ra, tức giận thu tay lại, tiếp tục nheo mắt cười: “Dù sao chúng ta đều là người nhà họ Trình. Chúng ta vẫn là anh em họ hàng với nhau. Quan hệ, người đối với người này giọng điệu, thái độ như thế nào đối xử với người em họ? ”

Trình Uyên chế nhạo: “Đến không đứng đắn.”

Điều này có nghĩa là để nói với Trình Vân rằng bạn đã chọc tức tôi và tôi rất khó chịu. Từ một khía cạnh khác, Trình Uyên đã biết thủ đoạn của cô.

Còn Trình Vândương như không còn giả vờ nữa, sắc mặt tối sầm lại, nở một nụ cười hắc hắc: “Anh trai đừng lo, buổi biểu diễn mới bắt đầu.”

Sau đó, cô ghé sát vào Trình Uyên và nói vào tai anh: “Mấy người trong gia tộc có tư tưởng quá cổ hủ. Họ luôn nghĩ rằng chỉ có đàn ông mới có thể kế thừa gia tộc họ Trình. Tiếc là em chỉ muốn nói với các lão đại thôi, thôi.” đến nhà họ Trình. Tất cả đàn ông chỉ là rác rưởi! ”

Trình Uyên không thèm nói những điều vô nghĩa với cô, và trước khi cô nói xong, anh đã đi ngang qua cô bên cạnh cô.

Trình Vân nhắm mắt lại đột nhiên vô cùng tức giận. Trình Uyên không đợi cô nói xong liền rời đi, điều này không khiến cô nghiêm túc.

Vì vậy, cô đột nhiên quay lại và hét vào lưng Trình Uyên: “Trình Uyên, chờ xem, chờ xem tôi chứng minh đàn ông của nhà họ Trình như thế nào, đều là đồ rác rưởi, chờ xem, làm cách nào mà tôi lấy được mảnh này của anh? Có được mảnh đất mà bạn có thể mơ ước, nắm được nó trong tay. ”

...

...

Tại thời điểm này, tại phòng của bệnh viện Long Đàm.

Lục Hải Xuyên đẩy cửa bước vào và đưa một lá thư cho Trần Thành.

Trần Thành vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Đây là ...?”

Lục Hải Xuyên nói, “Trình Uyên yêu cầu tôi đưa nó cho bạn.”

Trần Thành sửng sờ, mở ra phong thư đầy nghi vấn, còn đang lưỡng lự nói: “Tên khốn kiếp này, không chỉ có thể tẩu hỏa nhập ma, hiện tại còn học làm lễ nghi gì đó, còn học viết văn nữa.” những bức thư. Anh ấy thực sự bị bệnh ... ”

Anh ta choáng váng ngay khi nói xong từ bệnh hoạn.

Tôi thấy bức thư viết: Tiêu Viêm là em gái của bạn.

Chương 658

Chương 658

Sự việc này khiến anh không thể tin được.

Nhưng Trần Thành biết rõ ràng rằng Trình Uyên có thể pha trò với anh, nhưng anh sẽ không bao giờ đùa về em gái mình.

Vì vậy, anh nắm tay Xin và từ từ nắm chặt cho đến khi anh bắt đầu run lên.

Chung Hân vừa nhìn thấy thì hoảng hốt, không biết chuyện gì xảy ra, lại lo lắng Trần Thành bức bối nên dùng hai tay định bẻ gãy bàn tay to lớn của anh: “Anh Trần, anh đừng làm em sợ, anh bị sao vậy. ?”

“Làm sao anh ta biết được?” Trần Thành quay đầu về phía Lục Hải Xuyên.

Lục Hải Xuyên lắc đầu, cười nói: “Hắn chỉ nhờ ta đưa thư, còn không có nói ta đọc.”

Nó có nghĩa là anh ta không biết những gì trong bức thư.

Vì vậy Trần Thành quên mất mình đang bị thương nặng nên mở chần bông bắt đầu đi giày vào.

Chung Hân lo lắng, ôm lấy Trần Thành dùng thân thể ngăn cản, suýt chút nữa đã khóc: “Anh Trần, anh làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Anh không dậy nổi!”

Trần Thành vỗ vỗ lưng Chung Hân, run giọng nói: “Mau đứng dậy, Chung Hân, tôi đã tìm thấy em gái của tôi, tôi đã tìm thấy...”

Nếu trên đời này có một thứ tình cảm rẻ nhất và ít người mong đợi nhất, thì đó chính là tình cảm gia đình. Khi nó ở đó, bạn không thể nhìn thấy nó hoặc chạm vào nó, nhưng sau khi mất nó, bạn sẽ cảm thấy máu của mình ít đi một phần ba.

Trần Thành mồ côi cha mẹ từ năm 10 tuổi và mất em gái. Sau ngần ấy năm, điều anh trần trở là, em gái của cô ấy đang ở đâu? Em chết đói chết cồng, ngất xỉu bên vệ đường à? Bạn đã từng bị bắt nạt? Bạn có không.....

Bất cứ khi nào tôi nghĩ về nó, tôi nghĩ đến vô số khả năng, và sau đó tôi cảm thấy như dao cắt.

Từ trước đến nay, điều anh muốn làm nhất, cũng là tâm nguyện lớn nhất của anh là tìm được em gái của mình, nhìn thấy em gái thân thiết trong tầm tay, anh làm sao có thể kiềm chế được?

Anh không muốn đợi một phút hay một giây.

Chung Hân choáng váng.

Có lẽ cô cũng đã nghe Trần Thành nói về em gái của mình, nên cô đương nhiên có thể hiểu được tâm tư của Trần Thành, dù sao thì cô cũng đã tự mình nuôi nấng em trai mình.

“Chung Hoan, Chung Hoan!” Chung Hân đột nhiên hét lên: “Hoan Tử!

Ngay khi Chung Hoan trở về sau bữa ăn, anh nghe thấy Chung Hân hét to ở phía xa trong hành lang, anh nghĩ rằng có gì đó không ổn, vì vậy anh đã chạy đến phòng.

Đến phòng và choáng váng.

Trong khi ôm Trần Thành, Chung Hân nói với anh ta: “Anh đi đẩy xe lăn đi!”

Chung Hoan tỉnh lại, dường như không hỏi được tại sao, liền xoay người chạy tới chỗ y tá yêu cầu đưa xe lăn.

Với sự hợp tác của Chung Hân và Chung Hoan, Trần Thành được đưa vào xe lăn, và sau đó được Chung Hân đẩy ra.

Sau khi gặp Mã Quân giữa chừng, Trần Thành hỏi Qing Trình Uyên hiện anh đang ở đâu và yêu cầu Chung Hân đẩy anh ra.

Mã Quân muốn dừng lại, nhưng lúc này Lục Hải Xuyên đột nhiên đi phía sau nói: “Thả hấn ra.”

...

...

Và vào lúc này.

Trên tầng 23 của Tòa nhà Thương mại Cai Sa, một phòng họp rất sang trọng và không lồ đã có rất nhiều người ngồi.

Một vài người đang ngồi trong một chiếc bàn họp hình bầu dục.

Đương nhiên, người ngồi ở ghế chính đã hoán đổi vị trí với Bạch An Tương, và hiện là Lý Nham, chủ tịch Liên đoàn Thương Minh tỉnh Giang Bắc.

Trình Uyên và Thẩm Hoa ngồi riêng bên cạnh anh.

Mã Tiên Tiên đang ngồi bên cạnh Thẩm Hoa, và cô ấy đang nhìn Trình Uyên với vẻ căm hận.

Ngồi bên cạnh Trình Uyên là Lý Hải Tân, những người như chú Bạch Long, Tiêu Viêm ít, và họ, chỉ có thể đứng sau Trình Uyên.

Chính giữa bàn hội nghị có một lư hương, lư hương đốt một nén nhang, khói hương cuộn tròn trong phòng hội nghị cực lớn. Loại hương này nhìn chung có tác dụng làm dịu, nhưng cũng phù hợp với hoàn cảnh.

“Vì cả hai người đều ở đây, nên tôi sẽ không đi vòng quanh.” Lý Nham cười nhẹ nói với Trình Uyên và Thẩm Hoa: “Khu đất cạnh đường sắt cao tốc thành phố Tân Đài Bắc rất rộng, và liên minh kinh doanh của chúng ta cũng đã ước tính đại khái rồi., có thể trị giá mấy chục tỷ, nếu phát triển thì lợi ích tự nhiên sẽ nhiều hơn.”

“Ý của việc trên là để các công ty hùng mạnh tiếp quản càng nhiều càng tốt, kể cả khi 21 được thêm vào năm. Hiện tại, ở tỉnh Giang Bắc của chúng ta, mạnh nhất là tập đoàn Thẩm của anh, và Trình Mr. Trình đang ở trong Tập đoàn Tuấn Phong.”

“Vậy lúc này thay mặt liên minh kinh doanh, ta muốn hỏi hai người các người nghĩ như thế nào, hi vọng nói cho các người biết sự thật.”

Lời nói của Lý Nham còn mơ hồ, đàng hoàng, kỳ thực có thể nói thẳng thắn hơn, chính là, nếu không có hai người các người, giá đầu thầu mảnh đất này sẽ không cao lắm. Lợi ích của một liên minh kinh doanh như vậy sẽ ít hơn nhiều.

Nói trắng ra, anh ta thực sự không muốn Thẩm Hựu và Trình Uyên có được mảnh đất này, nhưng sợ rằng không có bọn họ, liên minh kinh doanh sẽ thu được lợi nhuận ít hơn nhiều.

Mọi người đều biết rõ nhưng không ai bắm, nên Trình Uyên và Thẩm Hoa nhìn nhau, cả hai đều không lên tiếng trước.

Mã Tiên Tiên khịt mũi lạnh lùng nói: “Chủ tịch Lý, ngài còn cần hỏi sao? Bất kể xuất thân hay giá trị thị trường của ngành, tập đoàn Thẩm của chúng tôi đều ở trên tập đoàn Tuấn Phong của họ, và mảnh đất này đương nhiên thuộc về đến Thẩm Group của chúng tôi. ”

“Về phần Trình Uyên, hehe, khi Tranh cử chức chủ tịch Thương Minh có lẽ đã lợi dụng, nhưng lần này, nhà họ Thẩm sẽ không cho cậu cơ hội nữa. Nếu cậu đấu với chúng tôi thì cậu cũng chỉ có vậy thôi.” là một trò đùa., Bạn có tin hay không? ”

Khi Mã Tiên Tiên nói, lông mày của Thẩm Hoa dần cau lại.

Về phía Trình Uyên, Lý Hải Tân lúc này cũng lên tiếng khẳng định không hề tỏ ra yếu thế: “Sức mạnh của nhà họ Thẩm là không thể nghi ngờ, nhưng tập đoàn Tuấn Phong của chúng tôi không phải là không có giấy tờ. Vì chúng tôi đang Tranh cử chức chủ tịch trên phà nên chúng tôi có thể đánh bại người. Lần này chúng ta tự tin không kém đánh người! ”

“Hehe, tôi không sợ lè lưỡi vì cái trò nói lớn này.” Mã Tiên Tiên chế nhạo, “Tôi không nhìn ra lý lịch của anh, tất cả đều là nông dân. Nghiêm túc mà nói, nếu anh mặc một bộ đồ vệ sinh thì tuyệt đối Đó là điều tự nhiên. ”

Lý Hải Tân cười nhẹ, không hề khó chịu: “Tôi e rằng xuất thân của bà Thẩm có thể không tốt hơn chúng ta trước khi trở thành bà Thẩm. Hơn nữa, nếu đi lên ba đời mà tổ tiên không phải là nông dân thì sao?”

Hai mục tiêu đang đối mặt với nhau.

Trên thực tế, đây không phải là thứ mà Lý Nham muốn nhìn thấy, vì vậy anh ta lập tức cắt ngang cuộc Tranh luận giữa Mã Tiên Tiên và Lý Hải Tân, cười nói: “Hai người các người, hãy nghe tôi nói trước.”

“Việc đấu thầu là công bằng và người trả giá cao hơn coi đó là điều hiển nhiên. Vì vậy, bạn không cần phải đấu Tranh sinh tử ở đây. Điều tôi muốn biết bây giờ là hai người không ngừng leo thang vì những mâu thuẫn nhất định. Nó sẽ ảnh hưởng đến cuộc đấu giá này?”

“Loại chuyện này, liên minh kinh doanh của chúng ta không muốn xảy ra.”

“Đương nhiên, quyền sở hữu cuối cùng đối với mảnh đất này, nếu không có chuyện gì xảy ra thì phải là một trong hai người, hoặc là bắt tay làm hòa, cũng có thể cùng nhau phát triển.”

Sau khi Lý Nham nói xong, anh ta nhìn Trình Uyên và Thẩm Hoa.

Nhưng trước khi Thẩm Hoa và Trình Uyên bày tỏ ý kiến, một giọng nói khác đột nhiên vang lên.

“Tôi nghĩ không cần thiết. Cả hai người họ dường như đã mất tư cách đấu thầu bây giờ!”

Chương 659

Chương 659

Trình Vân và Lưu Trữ bước ra khỏi đám đông và tự nhiên ngồi ở đầu kia của bàn hội nghị hình bầu dục. Lưu Trữ hơi khom người trước mặt Thừa Vân, tựa hồ không dám ngồi xuống.

Sau khi họ xuất hiện, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Trình Vân và Lưu Trữ.

Đây cũng là lần đầu tiên Trình Uyên nhìn thấy Lưu Trữ, và nhận thấy đây là một người đàn ông có thân hình mập mạp, tướng mạo bình thường, thậm chí có chút nhát gan.

Nếu anh ấy trông như một vòng đơn, anh ấy thực sự không xứng với Trình Vân.

Tôi nhìn thấy Trình Vân cười nhẹ nói: “Nếu tôi nhớ không lầm, trong liên minh kinh doanh có một quy tắc là nếu có công ty liên quan đến thù địch tư nhân, và những người dùng thủ đoạn xấu xa để tìm phiền phức, thì sự việc đã không xảy ra.” đã hoàn toàn bình tĩnh, và không có bằng chứng. Trên cơ sở chứng minh rằng sự việc đã lắng xuống, không được phép tham gia vào bất kỳ cuộc cạnh tranh doanh nghiệp nào có sự tham gia của liên minh doanh nghiệp. ”

Nghe được lời của Trình Vân, tất cả mọi người đều cau mày.

Biểu cảm của Thẩm Hoa và Trình Uyên cũng đồng thời thay đổi.

Lý Nham sắc mặt càng thêm sa sầm.

Tuy nhiên, Trình Vân không nhìn thấy điều này, và tiếp tục cười và hỏi: “Nếu tôi nhớ không lầm, việc đấu thầu đất đai của chồng tôi là do Thương Minh quyết định. Nói cách khác, Thẩm Group và Tuấn Phong Group, không đủ tư cách tham gia. trong cuộc đấu thầu. ”

Nước da của Lý Nham đã thay đổi, điều này cho thấy rõ ràng rằng Thương Minh League có quy tắc này.

Nhưng nếu là như vậy, mấy ngày nay tập đoàn Thâm và tập đoàn Tuấn Phong gây gỗ đánh nhau, hẳn là thù riêng không sáng sủa gì. Tất nhiên là sẽ bị loại.

Nếu đúng như vậy, việc đấu thầu mảnh đất này sẽ giảm đi rất nhiều, liên minh doanh nghiệp trực tiếp bị tổn thất rất lớn. Lý Nham chắc chắn không muốn điều này xảy ra.

Vì vậy, anh hăng giọng, Pi cười không nói nên lời: “Chuyện này ... chuyện này, chúng ta sẽ kiểm tra kỹ càng. Có lẽ tập đoàn Thâm và tập đoàn Tuấn Phong chỉ là cuộc thi kinh doanh bình thường.”

“Thật sao?” Trình Vân không vội, trong ngực như cây tre, cười nhạt: “Nhưng mà tin tức mà tôi nhận được là em gái của Thẩm Hoa, Thẩm Trạch, đã bị Trình Uyên giết chết. Đó là lý do tại sao Thần Nhóm sẽ chiến đấu trong tuyệt vọng. Đây là mối thù riêng không thể giải quyết.”

Nghe vậy, đám người đang xem đột nhiên nổ tung, mấy ông chủ lớn cũng bàn tán xôn xao.

“Cái gì, Trình Uyên này quá vô pháp, đúng không?”

“Chính là, Tập đoàn Thâm này làm sao chịu thua!”

“Bất kể vì lý do gì, rõ ràng đây là thù riêng.”

“Bằng cách này, cả Tập đoàn Thâm và Tập đoàn Tuấn Phong dường như đối mặt với nguy cơ bị trừng phạt.”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, khuôn mặt khá xinh đẹp của Trình Vân không khỏi lộ ra một chút khinh thường.

Theo quan điểm của cô, lý do này không chỉ khiến Tập đoàn Tuấn Phong và Tập đoàn Thâm chiến đấu khó khăn và tồi tệ, mà còn làm mất đi khả năng đấu thầu để đạt được lợi nhuận tối đa.

Trong vòng này, cô ấy đã chiến thắng!

Lúc này, Trình Uyên, người còn chưa lên tiếng, đột nhiên khẽ mỉm cười.

“Sao anh lại cười?”

Nhìn thấy Trình Uyên lúc này vẫn đang cười, Trình Vân nhíu mày, trong lòng đột nhiên trở nên căm ghét. Nói cách khác, thực sự khó chịu nếu một người phải giả vờ bình tĩnh và điềm tĩnh khi rõ ràng đã chết.

Trình Vân muốn dùng sự việc này để chứng minh với gia đình rằng không ai trong nhà họ Trình tốt bằng cô. Vì vậy, khi nhìn thấy lời chế nhạo có vẻ không coi trọng cô của Trình Uyên, cô có chút không thể chấp nhận được.

Nhưng sau đó Trình Uyên đột nhiên hỏi Thẩm Hoa: “Chúng ta có thù riêng?”

Trước khi Thẩm Hoa lên tiếng, Mã tiên sinh ở bên cạnh đã khịt mũi lạnh lùng: “Trình Uyên, cậu đừng giả bộ bớt đi...”

“Câm miệng!” Thẩm Hoa đột nhiên khiển trách Mã Tiên Tiên, cắt ngang lời nói tiếp theo của cô, sau đó xoay người cười với Trình Uyên: “Có sao? Sao tôi không biết?”

Mã Tiên Tiên hơi bối rối.

Mọi người cũng hơi sững sờ khi nghe điều này.

Những ngày này, Tập đoàn Thẩm và Tập đoàn Tuấn Phong đang thực sự gặp khó khăn, thậm chí họ còn đập phá các nhà máy, cửa hàng và trung tâm thương mại của nhau.

Đồng thời, mọi người cũng nhận ra rằng hai đại gia này đang diễn trò để giữ trạng thái đầu thầu.

Và bởi vì kiểu biểu diễn vụng về này, chắc chắn Trình Vân sẽ không mua nó.

Cô giễu cợt: “Anh quá giả dối đúng không? Anh cho rằng mình có thể lừa được bằng cách nói lời này? Con mắt của quần chúng đều tinh tường, không ngờ liên minh kinh doanh lại mở lòng với anh chỉ vì lời nói của anh?”

Đây là quân của Lý Nham.

Lý Nham cũng rất đau khổ, luận điệu về Thẩm Hoa và Trình Uyên quả thực quá sai lầm. Vì vậy, anh nhìn Trình Uyên ngượng ngùng.

Trình Vân đột nhiên lớn tiếng thúc giục Lý Nham: “Thưa Chủ tịch, tôi nghĩ bây giờ ngài có thể thông báo rằng Thầm Group và Tuấn Phong Group bị loại khỏi cuộc đấu thầu, đúng không?”

Lý Nham ngẩn người.

Nhưng Trình Uyên lúc này đột nhiên nở nụ cười, nhất thời muốn hiểu rõ nguyên nhân cùng hậu quả, không khỏi thở dài: “Trình Vân, cậu thật sự rất chịu khó.”

“Một số người muốn tôi mất tư cách đấu thầu và chôn chặt vị trí dẫn đầu trong tay mình. Họ muốn tôi đi theo người dẫn đầu để tìm ra Lưu Trữ, để rồi hoàn toàn đoạn tuyệt với Lưu Trữ và mất đi cơ hội đấu thầu đầu tiên.”

“Và anh đã nắm bắt cơ hội này, bắt đầu từ nó, và những người được cử đến đã trực tiếp sát hại cấp dưới của tôi.”

“Vậy thì tôi sẽ dùng sự trả thù của mình để tiết lộ thân phận của mình cho Thầm Trạch, và phái người đưa ra ý tưởng cho Thầm Trạch để cô ấy gặp tôi, để rồi cuộc gặp gỡ của chúng ta dùng Thầm Trạch làm môi như để dụ Thầm Hoa vào tròng.” sẽ trực tiếp ra trận. ”

“Cuộc chiến của chúng ta, mỗi người trong chúng ta đều làm tổn thương sức sống của chúng ta, nhưng bạn đã nhận được lợi ích to lớn từ nó, và bạn cũng dẫn đầu trong cuộc đấu thầu. Nắm bắt các quy tắc của liên minh kinh doanh, bạn muốn Tập đoàn Thầm và Tập đoàn Tuấn Phong của chúng tôi thở dài phân kích .. ”

“Thật đáng tiếc Trình Vân, anh không nghĩ mình ngốc trong chuyện này sao?”

Nghe được lời nói của Trình Uyên, Trình Vân khẽ mỉm cười, sau đó tự tin lắc đầu: “Tôi sẽ không thừa nhận những gì anh đã nói, cho nên đây đều là suy đoán của anh, cũng không cho rằng tôi ngốc!”

Khi họ nói, cổ của Lưu Trữ co rụt lại, hiển nhiên, hành động lương tâm cắn rứt tinh vi này đã chứng minh những gì Trình Uyên nói là đúng, nhưng nếu anh ta biết thì sao? Anh ta có bằng chứng không?

Một số ông chủ thờ dài, nhưng họ không thể đánh giá liệu vấn đề này là đúng hay sai.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Thẩm Hoa đột nhiên nói: “Vì muốn có được mảnh đất này, người đã kết hôn với Lưu Trữ. Muốn có được mảnh đất này không cần tốn công sức. Đáng tiếc, người không ngờ rằng mảnh đất này lại thuộc về Lưu Trữ, nhưng quy hoạch hơn một nghìn mẫu là do liên minh doanh nghiệp quyết định, cho nên người không có quyền phát triển nó, hơn nữa mảnh đất này là tài sản của Lưu Trữ trước khi kết hôn, cho nên người càng không có quyền để sở hữu nó.

“Tôi không điều tra kỹ càng trước nên cưới vội. Có chút thiệt thòi cho vợ mà phá quân. Anh nói xem, em có ngốc không?”

Lời nói của Thẩm Hoa đột nhiên thay đổi vẻ mặt của Trình Vân.

Trong lúc bàng hoàng, cô như bị ảo giác, cô cảm thấy Trình Uyên và Thẩm Hoa đang ở cùng một nhóm.

Chắc chắn, sau khi Thẩm Hoa nói xong, Trình Uyên lại chế nhạo, rồi nói: “Anh đã nói là sẽ không thừa nhận, nhưng làm sao anh biết được Thẩm Trạch đã chết và nó nằm trong tay tôi? Thẩm Hoa đã nói với anh?” “

Chương 660

Chương 660

Những lời của Trình Uyên đã làm thay đổi rất nhiều biểu hiện của Trình Vân.

Đúng vậy, làm sao cô ấy biết rằng Thảm Trạch đã bị giết bởi Trình Uyên? Cô biết không, tin tức này tạm thời bị đóng lại, Thảm Hoa cũng không có rò rỉ ra bên ngoài, nhóm Thảm Hoa và nhóm Tuấn Phong đang “chiến”, ngoại trừ Thảm Hoa và Trình Uyên, những người khác đều được giữ kín, cô Trình Yun Không thể biết được.

trừ khi.....

Trừ khi người nói cho Thảm Hoa tin tức cũng đồng thời nói cho Trình Vân. Nếu như vậy, chứng tỏ chuyện này cũng không thể tách rời Trình Vân.

Ánh mắt của mọi người cũng nhìn về phía Trình Vân, thậm chí ngay cả Lý Nham về mặt có phần khó xử cũng đột nhiên ngưng tụ lại.

Trình Vân hơi hoảng.

Cô vỗ bàn, có chút khó chịu nói: “Đừng lo lắng làm sao mà tôi biết được. Tóm lại, chuyện Tuấn Phong và tập đoàn Thảm không thể đối phó với nhau.”

Sau đó cô ta hung hăng trừng mắt nhìn Lưu Trữ, khó chịu nói: “Đồ rác rưởi, ngươi đang nói cái gì đó.”

Lưu Trữ sững sốt, nhanh chóng gật đầu đồng ý: “Vợ nói gì!”

Tuy nhiên, bọn họ vừa mới nói xong, Thảm Hoa đột nhiên nói: “Ta nghĩ ngươi có thể hiểu lầm. Ta với Trình Uyên luôn có quan hệ tốt. Chúng ta làm sao có thể xuất chiến?”

Trình Uyên cũng gật đầu: “Đúng vậy, tôi cũng tìm được một chai rượu ngon cách đây không lâu, nói tôi đi gửi cho Anh

Thần.”

Thẩm Hoa cười gật đầu: “Vậy thì cảm ơn anh Thành.”

Trình Vân chột lặng.

Không chỉ có cô, mà ngay cả những khán giả khác và những người ăn dưa khác đều có chút cụt hứng.

Ai cũng biết Trình Uyên và Thẩm Hoa là đối lập nhau, lại như kẻ thù truyền kiếp, mỗi lần gặp nhau đều sặc mùi thuốc súng, nhưng bây giờ ...

Đập búa thật!

Hôm nay hai người mặc một chiếc quần.

Trình Vân đột nhiên chế nhạo nói: “Người nói như vậy, chẳng qua là nguy biện, chỉ là đối với tư cách đấu thầu của người. Mọi người xem tình hình thực tế.”

Sau đó cô lại trừng mắt nhìn Lưu Trữ.

Lưu Trữ lại sững sốt, vội vàng gật đầu: “Đúng, đúng, ta chỉ là muốn che!”

Đừng nói đến thành ngữ muốn che đây, liệu anh ta có sử dụng đúng hay không, chỉ cần từ màn trình diễn của anh ta, ai cũng có thể biết được Lưu Trữ là một kẻ sợ hãi nghiêm trọng.

“Anh nhìn thấy gì?” Trình Uyên đột nhiên hỏi: “Các nhà máy do tôi đứng tên muốn thay thế thiết bị, muốn tháo dỡ và xây dựng lại. Tôi đã nhờ Anh Thẩm tìm người giúp tôi tháo dỡ. Anh đã phát hiện ra chuyện này chưa?”

Thẩm Hoa cũng chỉ nhún vai cười nhẹ: “Chẳng qua là ta cũng có một số công ty, bởi vì hư hỏng lâu năm, muốn phá dỡ xây dựng lại, cho nên ta cũng nhờ Sư huynh giúp đỡ.”

Kiểu nguy biện ngây thơ này có lẽ người khác sẽ không nhận ra, nên khi giọng nói của Thẩm Hoa rơi xuống, Trình Uyên tiếp tục nói thêm: “Tôi biết rằng bạn có thể không tin. Thật ra, bạn có thể kiểm tra xem trường của Thẩm Hoa. . Dù bị đập phá, phá bỏ hay phá hủy, những nhà máy này đều là những nhà máy cũ. ”

Thẩm Hoa cười nói: “Người cũng có thể kiểm tra công ty Thẩm Gia và nhà máy mà Trình Uyên phá đến phá dỡ, sớm nhất là sáu tháng trước, chúng ta đã có báo cáo về việc phá dỡ và xây dựng lại, liên minh kinh doanh có dấu vết để kiểm tra.”

Vì vậy, mọi người bắt đầu nghĩ về nó.

Vì vậy, đám đông lại bắt đầu xì xào.

“Đúng vậy, những xưởng bị ông Tập đập phá và phá bỏ đều là những xưởng cũ với Trang thiết bị lạc hậu mà họ mới mua lại gần đây, thậm chí một số còn có thể được gọi là những tòa nhà đổ nát.”

“Vì vậy, họ đang giúp đỡ lẫn nhau!”

“Đây không phải là thù địch cá nhân.”

Mã Tiên Tiên ngồi bên cạnh Thẩm Hoa, nhìn chăm chăm vào ông chủ, cô ấy nhìn Thẩm Hoa với sự hoài nghi, và sau đó là Trình Uyên, không ngờ rằng Thẩm Hoa sẽ cùng 1 ruộc với Trình Uyên.

Bạn biết đấy, Trình Uyên là đồng bọn, nhưng anh ta đã đánh cha cô. Hơn nữa, anh ta bắt nạt Thẩm Trạch, và bây giờ anh ta giết Thẩm Trạch, điều đó ... điều đó là không chính đáng.

Cô khó có thể tin được rằng Thẩm Hoa lại sẵn sàng nói dối Trình Uyên chỉ vì một tư cách đấu thầu?

Không chỉ cô ấy nghĩ như vậy, mà Trình Vân thực sự cũng nghĩ như vậy.

Khuôn mặt tái mét, nhưng cô ấy vẫn nói gì đó, và cắn vào da đầu với vẻ chế nhạo: “Dù anh có nguy hiểm thế nào đi chăng nữa, không sao cả. Tại ngã tư của đường cao tốc thành phố Tân Dương, cuộc chiến đấu bằng vũ khí của anh là thật, và Trình Uyên đã bị bắn vào đó thời gian.”

Nghe đến đây, mọi người lại một lần nữa sững sờ.

Đúng, giao Tranh ở ngã ba tốc độ cao đã lan khắp thành phố Tân Dương mấy ngày nay, mọi người đều đã nghe nói về nó,

tôi e rằng lần này Trình Uyên và Thẩm Hoa không thể biện minh được.

Tuy nhiên, Thẩm Hoa không đồng ý với lý thuyết chiến đấu bằng vũ khí: “Lần đó, nó chỉ có thể được coi là một hoạt động.”

Trình Uyên cũng gật đầu: “Đúng vậy, cậu không để ý rằng không có ai chết trong một trận chiến quy mô lớn như vậy?”

“Nguy biện đều là nguy biện. Tôi không tin là Trình Uyên giết em gái của Thẩm Hoa, Thẩm Hoa sẽ dừng lại ở đó.” Trình Vân giận dữ gầm lên.

Sau đó Trình Uyên đứng dậy và lôi ra một người phụ nữ nhỏ nhắn được bọc trong một bộ vest lớn và kính râm từ những người anh ta mang theo.

Trình Uyên tháo kính râm ra khỏi người phụ nữ, tự nhiên lộ ra khuôn mặt xinh đẹp và tinh anh.

Đó không phải là Thẩm Trạch, nhưng đó có thể là ai?

“Trình Vân, nhìn cho rõ, cô ấy tên là Thẩm Trạch!” Trình Uyên chỉ vào Thẩm Trạch nói với Trình Vân, “Đó là, em gái của Thẩm Hoa, và cũng là bạn tốt của tôi.”

Trình Vân sửng sò.

“Làm sao có thể? Tại sao cô ấy không chết?”

Người xem đang ăn dưa liền xào nôi.

Rất nhiều người đã nhìn thấy Thẩm Trạch. Rốt cuộc, hầu hết họ ở đây đều là doanh nhân đến từ thành phố Tân Dương, và Thẩm Trạch đã từng bị Trình Uyên ở thành phố Tân Dương đánh gãy cổ tay, và tất nhiên họ đã nhìn thấy họ.

“Tôi không biết bạn lấy thông tin Thẩm Trạch đã chết từ đâu, nhưng thông tin của bạn có vẻ không chính xác. Hoặc, nếu đang hợp tác với bạn, người nói sẽ giết Thẩm Trạch chính mình cũng không có ý định hợp tác với bạn. Anh ta chỉ đang lừa dối bạn. ”

Trình Uyên cười lạnh: “Anh ta đưa Thẩm Trạch cho tôi, nhưng anh ta không giết Thẩm Trạch. Khi tôi đoán có người muốn tôi

trở mặt với Thảm Hoa, tôi đã gửi một tin nhắn cho Thảm Hoa, chúng ta đã làm một cảnh như vậy. .”

Thảm Hoa gật đầu và nói tiếp: “Hơn nữa, khi chúng tôi đang thảo luận, chúng tôi nghĩ rằng sẽ có người thêm lửa khi gặp nhau. Chắc chắn, trong cảnh đối đầu ở miệng tốc độ cao, ai đó đã bắn Trình Uyên.”

Vừa dứt lời, Trình Uyên lập tức nói: “Người bắn tên là Tôn Lương, anh ta đã bị người của tôi bắt được. Anh ta là thủ hạ của Lưu Trữ, nhưng anh ta đã lén nộp cho anh rồi.”

Khi đang nói chuyện, Vương Mĩ Lệ đột nhiên bước vào phòng họp với cổ của một người và ném người đó lên bàn họp hình bầu dục.

Khi Trình Uyên bị bắn và Vương Mĩ Lệ yêu cầu Thảm Trạch chở Trình Uyên đến bệnh viện, anh ta đã nhắm mục tiêu này.

“Anh đã nói, anh phải chứng minh cho mọi người thấy, với gia tộc, anh so với chúng ta tốt hơn, nhưng điều tôi thấy là anh còn ngốc hơn người của chúng ta!” Trình Uyên đột nhiên đứng dậy chỉ tay vào. một tiếng nói lớn: “Ta không tính ra sự tình, liền gả cho Lưu Trữ. Ta âm thầm sắp xếp cảnh khiến ta và Thảm Hoa đối kháng, nhưng lại bị phản bội. Người ngu xuẩn về nhà sao?”

Chương 661

Chương 661

Trình Vân mặt tái mét.

Cô không ngờ rằng mọi thứ mà cô lên kế hoạch cẩn thận lại bị người khác nhìn thấu từ lâu, và cô sẽ bị lừa bởi những thủ đoạn đầy mưu mô của mình.

Không chỉ có vậy.

Điện thoại của Trình Vân đột nhiên vang lên, cô nhanh chóng kết nối.

“gì?”

Điện thoại từ từ rơi xuống đất, sắc mặt cô trầm xuống, cả người run lên, suýt chút nữa không rơi xuống.

Nhưng Trình Uyên và Thẩm Hoa lại mỉm cười với nhau, có chút xấu hổ.

Sau khi định thần lại, Trình Vân tức giận: “Anh ... anh thật sự nhân cơ hội ăn thịt ba công ty của tôi!”

Trình Vân hẳn là đã mang của hồi môn của chính mình đến cưới Lưu Trữ, bốn công ty ở thành phố Giang Bắc đều là của hồi môn của cô ấy, thật không may, khi cô ấy dồn hết tâm sức vào chuyện này, Trình Uyên cùng với Thẩm Hoa lại làm ra những thủ đoạn trong bí mật.

Nhìn thấy bọn họ đánh nhau sinh tử, thật ra thiệt hại về kinh tế của hai người cũng không nhiều lắm, bọn họ đã bày ra một số phương thức thương mại để kiềm chế lẫn nhau, trên thực tế thì tác dụng của chúng không rõ ràng như trên Ngược lại, các biện pháp kiểm soát này có thể được thêm vào Công ty Trình Vân.

Giá trị thị trường sụt giảm mạnh, cổ phiếu bị xâm chiếm, và cuối cùng ba công ty đổi tên trong một sớm một chiều.

Điều này thực sự làm mất lòng bà chủ và đồ võ.

Thẩm Hoa nhẹ giọng nói: “Tỉnh Giang Bắc từ trước đến nay đều nằm trong tay tập đoàn Thẩm thị, tôi quá bất cẩn. Anh ta đã đánh giá thấp Trình Uyên, để rồi đột nhiên đứng ra đối đầu với tôi, phải thừa nhận rằng Trình Uyên rất đáng nể.” .. ”

“Nhưng đồng thời, tôi sẽ suy nghĩ lại. Tôi sẽ không để chuyện này xảy ra nữa, tỉnh Giang Bắc cũng không có một Trình Uyên khác. Tôi nghĩ Trình Uyên cũng có ý kiến giống tôi về điểm này.”

Trình Uyên gật đầu nhận ra lời nhận xét của Thẩm Hoa, anh cũng cười nói với Trình Vân: “Tôi không muốn kìm hãm bất kỳ ai, cũng không muốn kìm hãm bất kỳ sự phát triển nào, huống chi tôi sẽ lớn như thế nào, vì vậy, đừng. Hãy đến tuyển dụng tôi, tuyển tôi, tôi sẽ làm bạn! ”

Trình Vân khuôn mặt nhuốm màu giấy, trong mắt mọi người đều là vẻ khinh thường, điều này khiến cô rất khó chịu, rất xấu hổ, cô muốn tìm một nơi để may vá.

Tôi đã cố hết sức để hại người, nhưng không ngờ, cuối cùng, anh ta đã tự dùng một tảng đá bắn vào chân mình.

Trình Vân không biết nên nói cái gì, nàng hung hăng đá Lưu Trữ, cả giận nói: “Đồ rác rưởi, người đang nói cái gì đó!”

Lưu Trữ rùng mình một cái, lại gật gật đầu: “Đúng, đúng, bà xã nói đúng.”

“Với em gái anh, anh để cho em nói chuyện!” Trình Vân tức giận đến mức mặt mày tím tái, nghiêng răng nghiêng lợi trách móc Lưu Trữ: “Nói xong anh có hiểu tôi không? Sao anh lại là đồ ngốc như vậy? Tôi muốn gì ở bạn? Sử dụng? ”

Lưu Trữ rụt rụt cổ, gật đầu liên tục, trên mặt cười nói với mọi người: “Mọi người, mọi người, xin lỗi, sau đó ... Vậy ta liền nói vài câu?”

Mọi người nhìn Lưu Trữ, đều cảm thấy sợ vợ đến cực điểm. Đơn giản là bạn không xứng đáng là một người đàn ông.

Nhưng ai có thể ngờ rằng chính người này là người có tầm nhìn xa và đã đặt mảnh đất đó ở thành phố Tân Đài Bắc dưới tên của chính mình cách đây rất lâu.

Trình Uyên, Thẩm Hoa, và Lý Nham, Chủ tịch Liên đoàn Thương Minh, nghiêng đầu nhìn Lưu Trữ.

Mọi người đều cho rằng Lưu Trữ chỉ là một trò đùa, nhưng không sao cả nếu bạn nghe lời anh ta, anh ta sẽ nói những điều vô lý hơn.

Vì vậy Lưu Trữ sợ hãi, thận trọng nói: “Bà xã, tôi biết cái chết của vợ cũ nhất định phải liên quan đến mảnh đất này, nhưng tôi chưa từng nói qua.”

“Anh có biết tại sao tôi đuổi con trai tôi ra khỏi nhà không? Bởi vì anh luôn nhìn nó không vừa ý. Nếu tôi không làm điều này, tôi sợ một ngày nào đó nó sẽ bị anh hành hạ đến chết.”

“Ta biết ta có lỗi với con trai ta, nhưng ta không thể khiêu khích người với nhà họ Trình, cho nên ... Cho nên ta đã từng lập di chúc. Nếu mảnh đất này bị phong tỏa hoặc ta chết, thì người thừa kế cuối cùng của thứ này. đất, Sẽ là con trai của tôi.”

“Người cũng biết chuyện này, cho nên nóng lòng muốn có được mảnh đất này, trở ngại lớn nhất lấy được mảnh đất này chính là Trình Uyên và Thẩm Hoa.”

“Cô cố ý muốn gộp chúng lại với nhau, rồi lấy mảnh đất này với giá rất nhỏ.”

“Nhưng tại sao tôi phải giúp anh? Sẽ tốt gì cho con trai tôi nếu anh có được mảnh đất này?”

Lời nói của Lưu Trữ khiến cho vẻ mặt vốn dĩ đã cực kỳ xấu xí của Trình Vân càng thêm xấu xa, cô đột nhiên nhận ra Lưu Trữ không phải đang nói thay cô, ngược lại là đang buộc tội cô.

Cô ta nhìn Lưu Trữ không tin, giơ cánh tay lên, tát một cái.

Tuy nhiên.

Lần này bàn tay ngọc của nàng đã bị Lưu Trữ Nghi cầm lấy.

“Đồ rác rưởi, người muốn làm loạn sao?” Trình Vân tức giận mắng Lưu Trữ.

Lưu Trữ cười nhạt: “Bà xã, nói thật, cũng không nhất định là người lãng phí.”

“Ý anh là gì?” Trình Vân vừa ngạc nhiên vừa tức giận.

Lưu Trữ lắc đầu cười khô: “Ta chưa từng nghĩ tới giúp người, không chỉ ta, ngay cả anh họ của người đều tưởng giúp người, cũng chưa từng nghĩ tới giúp người. Không có giết Thẩm Trạch.”

“Vâng.” Đúng lúc này, một người khác từ trong đám đông xuất hiện.

Người này chính là Thiết Diện, hộ vệ riêng của Trình Nặc.

Trình Vân càng thêm nghi ngờ, cô hỏi Thiết Diện: “Tại sao? Không phải Trình Nặc luôn muốn hủy hoại Trình Uyên sao?”

Khuôn Thiết Diện đá khẽ mỉm cười: “Thực xin lỗi, tiểu thư, thiếu gia của chúng ta từng nói chuyện giữa anh ấy và anh trai là mâu thuẫn trong nội bộ gia tộc. Em và bọn họ chỉ là anh em họ. Vì vậy, tại thời điểm này, thiếu gia của chúng ta. chủ vẫn còn rất Nguyên tắc.”

“Nguyên tắc khốn kiếp!” Trình Vân rống lên gần như điên cuồng.

Một lúc lâu sau, mọi người đều chơi với cô.

Bạn bè là kẻ thù của kẻ thù nào, đồ khốn kiếp!

Trình Vân gầm lên gần như cuồng loạn: “Vậy thì sao, Lưu Trữ, anh giao mảnh đất đó cho con trai anh. Anh nghĩ mình có thể thành công sao? Anh nghĩ Trình Uyên và Thẩm Hoa sẽ để anh đi sao?”

“Bạn biết rằng trong hai năm, giá trị thị trường của mảnh đất đó sẽ tăng gấp đôi một lần nữa. Bạn có sẵn sàng tuân theo liên minh kinh doanh và giao mảnh đất cho Trình Uyên hoặc Thẩm Hoa?”

Lưu Trữ lắc đầu cười thâm: “Nói không chừng lợi nhuận hơi quá đáng một chút. Nhưng là, chúng ta đều là thương nhân. Đương nhiên thương nhân đều quan tâm đến lợi nhuận. Làm sao có thể dung hòa được?”

“Vì vậy, tôi sẽ để cho cuộc đấu thầu này mắc cạn.”

Trình Vân chế nhạo: “Trước mặt chủ tịch Thương Minh nói người bị mắc cạn? Người cho rằng Thương Minh sẽ nghe theo an bài của người?”

Lưu Trữ lại lắc đầu: “Đương nhiên là không. Thương Minh tại sao sẽ nghe lời ta? Đương nhiên, nếu như tất cả những người có mặt hôm nay đều bị lửa thiêu chết, vậy cũng không nhất định là thật.”

“Cái gì?” Trình Vân giật mình.

Không chỉ Trình Vân, mà Trình Uyên, Thẩm Hoa và Lý Nham đều ngạc nhiên.

Trong lời nói của Lưu Trữ có cái gì đó.

Lưu Trữ cười nói: “Người không cho rằng hôm nay hương thơm phảng phất trong phòng họp đặc biệt an tĩnh sao?”

Chương 662

Chương 662

Tất cả mọi người đang thay đổi về ngoại hình.

Đặc biệt là Trình Vân. Từ lâu, cuộc hôn nhân của cô và Lưu Trữ hoàn toàn không liên quan đến yếu tố tình cảm, hay nói cách khác, cô chẳng những không có chút tình cảm nào với anh, thậm chí còn có dã tâm xem thường anh.

Trong mắt cô, Lưu Trữ là một thứ rác rưởi, một thứ rác rưởi ngồi trên mỏ vàng. Cô, con gái nhà họ Trịnh, trong tứ đại gia tộc danh giá của cô lại có thể yêu loại người này?

Vì vậy, bà đã gọi điện và chế nhạo ông bằng mọi cách, thậm chí con trai ông còn coi thường mình bằng mọi cách, và bà thường đánh đập, mắng mỏ.

Tuy nhiên, cô không bao giờ ngờ rằng sự khiêm tốn của Lưu Trữ mọi lúc đều là ảo tưởng.

Cô đột nhiên cảm thấy mình rất yếu, không phải yếu về tâm lý mà là thể chất.

Thật ra, không phải chỉ là cô cảm thấy vô lực, mọi người trong phòng đều cảm thấy sự bất lực này.

“Lưu Trữ, ngươi ...!” Trình Vân hoảng sợ, trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ.

“Bắn!”

Lưu Trữ buông cổ tay Thừa Vân ra, nhưng dùng sức vỗ trái tay của cô ấy vì sức mạnh quá lớn và giọng nói cực kỳ lớn.

Anh ta tát Trình Vân xuống đất.

“Thành Vận, chỉ cần anh coi thường tôi, nếu không tôi sẽ không làm gì anh, vợ tôi có chuyện gì vậy?”

Lưu Trữ giẫm lên bụng của Trình Vân, sắc mặt bắt đầu biến sắc, đột nhiên trở nên vô cùng gớm ghiếc, chỉ vào mũi của Trình Vân mà quát: “Còn con trai của ta, thì mẹ nó chính là con ruột của ta. Huyết thống trên Lão Tử! Hấn là còn chưa tới mười tuổi, người có biết nữ nhân hung ác này không?”

“Đúng vậy, nhà họ Thành của người xa cách, ta, Lưu Trữ, không xứng với nữ nhân cao quý như người, cho nên ta cố gắng hết sức cúi đầu thỏa mãn người, cho dù người muốn miếng đất này, ta cũng có thể.” giúp bạn làm mọi thứ bạn muốn. Điều đó, nhưng tiền đề là bạn không thể bước vào điểm mấu chốt của tôi. ”

“Cho dù tôi có khốn nạn như thế nào, tôi là một cá nhân, và đó là một cá nhân có điểm mấu chốt của mình!”

Trình Vân trở nên sợ hãi, sợ tới mức run rẩy, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, nhưng vẫn mạnh mẽ uy hiếp Lưu Trữ: “Lưu Trữ, người rác rưởi dám đánh ta. Người muốn làm loạn sao? Người coi như là hậu quả? Người dám động ta, Trình gia sẽ không buông tha người! ”

“Là nó?”

Lưu Trữ cười gằn, ngồi xổm trước mặt Trình Vân, hỏi: “Thế nhưng, các người đều bị hỏa hoạn vô tình thiêu chết. Nhà họ Trịnh có bằng chứng gì cho thấy tôi đã giết các người?”

“Người muốn làm cái quái gì?” Trình Vân cũng thẳng hỏi, đồng thời nghi ngờ Lưu Trữ không tin: “Không sai, người sợ họ Trịnh nhà ta, người sợ ta, để lấy lòng ta, người. ngay cả con trai của bạn cũng sẽ không. ”

“Vậy thì cái quái gì mà tôi không muốn?” Lưu Trữ lại giơ tay tát vào mặt Trình Vân, tức giận mắng: “Đó là con trai tôi. Tôi sẽ giữ nó ở bên cạnh. Sớm muộn gì nó cũng sẽ bị bắt gặp hung ác. người phụ nữ bị đánh chết! ”

“Tôi sợ nhà họ Trịnh, nhưng những gì tôi nói vừa rồi còn chưa đủ hiểu sao? Hôm nay cô và bọn họ sẽ bị thiêu chết!”

Sau khi bị Lưu Trữ đánh một lần nữa, Trình Vân trong mắt không có hận ý, một số chỉ là sợ hãi sâu sắc, cô cho rằng Lưu Trữ điên rồi!

Lời nói của Lưu Trữ cũng khiến mọi người trong phòng nghĩ rằng anh ta bị điên.

Sau đó tất cả bắt đầu hoảng sợ và muốn tránh xa.

nhưng.....

Nhưng mà, bọn họ phát hiện trên người không còn chút sức lực, sau đó từ từ ngã xuống đất một cái.

Trình Uyên cũng phản ứng trong vô vọng, ánh mắt nhanh chóng khóa chặt lưu hương đặt ở giữa bàn hội nghị, trong lưu hương đã đốt gần hết nửa nén hương.

Mùi hương tao nhã đã tràn ngập toàn bộ phòng họp từ lâu.

“Hương thơm... độc!” Anh hét lên.

Nãi nãi nhãn lực nhanh chóng gỡ một cái kẹp tóc bên tai, nhắm ngay hương hỏa ném, “Xi!”, Hương bị cắt đứt.

“Haha ...” Lưu Trữ đột nhiên cười rộ lên, nói: “Muộn rồi, cái gì cũng muộn, các người đều phải chết!”

Không ai nghĩ rằng cốt truyện sẽ phát triển theo hướng này, và Trình Uyên và những người khác nghĩ rằng nó sẽ quay trở lại, nhưng họ không ngờ rằng mục tiêu cuối cùng không phải là những tiếng la ó chính.

Nó giống như...

Giống như Lục Hải Xuyên mua một thanh kiếm Thượng Phương, mục tiêu của anh ta lúc đầu không phải là thanh kiếm Thượng Phương, và con bọ ngựa săn ve sấu và chim vàng anh này trong trò chơi phía sau giống như dùng ngón tay chà xát chu sa lên một viên ngọc bích trắng.

Trình Uyên chợt nhận ra rằng Lục Hải Xuyên đã nhận ra điều gì?

Nếu là như vậy, dù sao hẳn thực sự là Lục Hải Xuyên, Lục Hải Xuyên là một cao thủ nổi tiếng ở Bắc Kinh. Nhưng nếu hẳn là Lục Hải Xuyên thật, Lục Hải Xuyên sáu ngón trong lăng mộ làm sao có thể giải thích được?

Tất nhiên, đây không phải là lúc để nghĩ đến loại chuyện này, Trình Uyên hét lên với người của mình: “Rút lui!”

Bị lừa, Lưu Trữ nhất định phải chiêu mộ lại, việc duy nhất bọn họ có thể làm bây giờ là rời khỏi đây trước.

nhưng.

Nói xong, hắn đột ngột đứng lên, đầu choáng váng, nhanh chóng cầm lấy bàn hội nghị, ngẩng đầu nhìn đám người, phát hiện mọi người đều có một đạo ma ảnh, tất cả mọi người đều đang run rẩy, đều xoay người, tất cả đều đang run rẩy. , và rồi tất cả lần lượt ngã xuống.

Người đã luyện võ như Trình Uyên và có thân hình rất cường tráng cũng không tề.

Thảm Hoa, Lý Nham và những người khác chỉ cần ngất xỉu xuống đất.

“Em có khỏe không?” Trình Uyên đang chuẩn bị ngã, lo lắng hỏi.

Nước da của cô cũng rất nhợt nhạt, trên trán xuất hiện những hạt mồ hôi nhỏ, điều này cho thấy cô cũng bị trúng độc. Tuy nhiên, cô ấy mạnh hơn Trình Uyên nên phải đỡ cô ấy lâu hơn một chút. Đương nhiên, cũng có thể loại thuốc cô uống lâu ngày để làm cho nhân lực biến mất có thành phần tương tự, nên một số loại kháng thuốc đã phát sinh.

Còn chưa kịp suy nghĩ, Trình Uyên đã đưa tay ra, véo một viên trong tay đưa cho hắn Tiêu Viêm: “Mau ăn đi.”

Nhưng vào lúc này, Lưu Trữ đứng lên, nhìn mọi người ngã xuống một cái, cười khở lấy ra bật lửa.

Ngay sau đó, có người xông vào tạt dầu vào phòng, dầu văng tung tóe khắp nơi, thậm chí nhiều người bị văng vào người.

Hầu hết mọi người đã ngất đi, vì vậy không ai có thể bỏ chạy.

Sau đó Lưu Trữ bấm bật lửa.

“Trình’s và Thảm’s, tôi, Lưu Trữ, ghét lũ chó! Mày điên à? Mày muốn làm gì thì làm sao? Mày đừng đối xử với tao như một con chó sao? Được rồi, hôm nay tao sẽ coi mày như một

con chó chết tiệt.” , những cái gọi là chủ nhân, từng người một bị thiêu chết, thiêu thành tro! ”

“Biển đi các ngươi!” Vừa nói hắn vừa ném cái bật lửa ra ngoài.

Ngay sau đó.

Lý Nhambiến thành một bóng đen, vội vàng chạy tới, nắm lấy bật lửa, dập lửa.

Sau đó Lưu Trữ và những người phía sau mới phát hiện ra vẫn còn một người không sao chứ?

“Anh Sắt, cô ấy giao cho anh!”

Thiết Diện đứng lên từ phía sau Lưu Trữ và đi về phía Lý Hải Tân mà không gặp khó khăn gì.

“Đó có phải là ý của Trình Nặc không?” Tiêu Viêm đột nhiên cất giọng lạnh lùng.

Sau khi Thiết Diện, anh ta không hy vọng biết Trình Nặc nếu anh ta nắm nó, nhưng ngay sau đó anh ta khôi phục lại bình tĩnh và nhàn nhạt nói: “Không, đây là ý riêng của tôi, không liên quan gì đến thiếu gia của chúng ta.”

“Còn có, ngươi cũng không phải là đối thủ của ta, cũng không cần phải đùa giỡn lời nói của ta, bởi vì ngươi làm như vậy cũng vô dụng, hôm nay không ai có thể rời khỏi đây sống sót!”

Chương 663

Chương 663

Khi anh ta nói, cơ thể Thiết Diện rung chuyển. Hắn trong tay không thấy gì, nhưng là có gió lớn có ánh sáng lạnh, ném đến liền Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm bất ngờ.

Cô chỉ nghe nói bên cạnh Trình Nặc có một vệ binh nổi tiếng tên là Thiết Diện, nhưng cô chưa từng thấy qua, huống chi là biết thực lực chính xác của anh ta.

Lúc này, không có dao trong phát bắn, nhưng sức mạnh của đòn tấn công ánh sáng lạnh, thực sự khiến Tiêu Viêm bị sốc.

Cô không dám bắt cản, trong khi rút lui, cơ thể cô chìm hẳn xuống.

Một con dao cứa vào da đầu, cắt đi một phần tóc ngắn không dài của cô.

Có lẽ bởi vì ngây ngẩn cả người, cho dù uống thuốc cũng không có tác dụng, trong lòng hơi chậm rãi cử động.

Sau khi tránh con dao của Thiết Diện, cô có thể thấy rằng Thiết Diện đang cầm một con dao ẩn dài hơn dao găm một chút, nhưng ngắn hơn nhiều so với dao bình thường.

Quá muộn để nhìn kỹ những đường lạ trên con dao, cố gắng nắm lấy vị trí Chung Hân của Thiết Diện để đóng dao, và nhắc chân lên bằng một cú đá.

Thiết Diện cũng lòi ra, hai bàn chân đá vào nhau.

“Bùm!” Cả hai người đều nhanh chóng rút lui.

Tiêu Viêm vừa dứt lời thì người Thiết Diện lại đột ngột lao tới, cô chưa kịp né thì đã bị bên kia đá vào bụng dưới của cô.

“Bùm!” Bùm một phát, tôi bị đá bay ra ngoài, va vào tường, rồi từ từ trượt chân ngã xuống đất.

“Kỹ năng rất tốt, nhưng hành động và phản ứng của trúng độc hơi chậm, nếu không, ta có thể cùng ngươi vui vẻ.” Thiết Diện lắc lắc con dao trong tay, chậm rãi đi về phía Tiêu Viêm. bất kỳ tình cảm.

“Tiếc thật, nhưng không còn cách nào nữa. Tôi xin phép cô lên đường, cô bé.”

Anh ta nâng con dao trên tay lên.

Ngay sau đó.

“Tôi thực sự bất khả chiến bại”

Một giọng nói yếu ớt lạnh lùng đột nhiên phát ra dưới chân.

Thiết Diện sửng sốt, chưa kịp suy nghĩ thì hai chân đã bị ôm chặt, sau đó liền cảm thấy có một lực lượng cực lớn đang đè lên chân mình.

“Bùm!”

Trình Uyên bất ngờ tỉnh dậy và ôm lấy chân của Thiết Diện, đòn đánh lén thành công đã ném anh ta xuống đất, sau đó, trước khi Thiết Diện có bất kỳ phản ứng nào, anh ta đã nhấc một chân lên và vịn vẹo cả người, ngã xuống đất tạo thành thế khóa kỹ thuật cho tấm đá.

Nói đến sức mạnh thì chưa nói đến Thiết Diện, dù có ném trái thì Trình Uyên cũng không thể đánh bại được. Nhưng đừng để anh ấy đến gần, một khi đã gần gũi, Trình Uyên thực sự không sợ ai cả.

Trình Uyên mang theo loại thuốc giải độc do Mã Quân chế tạo bên mình, vì vậy khi biết có độc, anh ấy đã lấy ra một viên và đưa cho Tiêu Viêm, bởi vì Tiêu Viêm có giá trị sức mạnh cao nhất, và là người tinh táo nhất trước khi ngất đi. x

Lần này Tiêu Viêm Trình Uyên không còn nghi ngờ gì nữa, trong lúc trực tiếp nuốt thuốc giải, hấn sờ soạng trên người Trình Uyên một hồi, mò ra hai viên, lần lượt cắm vào miệng Trình Uyên và Vương Mĩ Lệ.

Thuốc giải có chút tác dụng, Trình Uyên tỉnh lại, mặc dù vẫn cảm thấy hơi vô lực nhưng đòn tấn công bất ngờ cũng có tác dụng nhất định, úp Thiết Diện xuống mới có cơ hội thả lỏng.

Thiết Diện giật mình, nhanh chóng giơ con dao trên tay định đâm Trình Uyên.

Nhưng khi anh nhìn thấy Trình Uyên đang giữ chân mình, con dao không thể đâm xuyên được nữa.

Trình Uyên cũng sững sốt, không hiểu sao Thiết Diện lại giữ tay mình, cũng không kịp suy nghĩ nên lại thử.

Chỉ tiếc là hiện tại hãn yếu ớt, dù có dùng sức thế nào cũng bị người khác chân khí Thiết Diện đá văng đi. x

Trình Uyên bị đá và lăn trên mặt đất nhiều lần, và cuối cùng lăn đến chân của Lưu Trữ.

Vì vậy, anh ta đã đá vào bắp chân của Lưu Trữ một cách vi lượng.

Tuy nhiên, điều anh không bao giờ ngờ tới là dáng người hơi mập mạp, không chút dung nhan sương núi của Lưu Trữ hóa ra lại là một cao thủ.

Anh chỉ hơi nhắc chân lên, giấu chân quá trình, đồng thời nhặt một cái ghế đầu đập vào đầu Trình Uyên, trực tiếp làm Trình Uyên ngất xỉu.

“Tôi nói ông Tie, tại sao ông lại tỏ ra thương xót?”

Thiết Diện không nhìn lại, mà lao vào ném lại nó bằng một con dao.

Ném giảm tốc độ và nhanh chóng né con dao có Thiết Diện.

Ở phía bên kia, Lưu Trữ lại chọn một chiếc ghế và chĩa nó vào đầu Trình Uyên trước khi đập nó lần nữa.

Ngay sau đó.

Vương Mĩ Lệ tỉnh dậy.

Hắn đá văng cái ghế trong tay Lưu Trữ, thân thể xoay tròn kịch liệt, sau đó lại đập vào bụng Lưu Trữ, liên tiếp lui về phía sau mấy bước, suýt chút nữa đụng phải Thiết Diện.

Nhìn thấy Vương Mĩ Lệ đứng lên, Thiết Diện giật mình, vội vàng nói với Lưu Trữ: “Không thể châm lửa, tránh ra!”

Lưu Trữ vừa ngạc nhiên vừa tức giận, khó chịu: “Tại sao ta không thể thiêu những tên khốn kiếp này? Ta muốn giết hết.”

Thiết Diện lạnh lùng nói: “Vương Mĩ Lệ có thể so sánh với ta, cộng thêm nữ nhân trước mặt, chúng ta không phải là đối thủ.”

Vương Mĩ Lệ tỉnh dậy đột ngột khiến Thiết Diện hoảng sợ.

Nói cách khác, ở trình độ của họ, anh ta phải thận trọng và sau đó thận trọng trong việc làm, anh ta không dám mạo hiểm.

Đúng lúc này, dưới lầu đột nhiên vang lên tiếng còi cảnh sát.

“Muốn thiêu những người này thì nhất định phải giết sạch không để lại dấu vết, nếu không nhà họ Trùng và Thần biết được ta và người chết không có chỗ chôn.”

Nói xong, Thiết Diện như sắp lao ra. x

Thực ra, Vương Mĩ Lệ vừa mới tỉnh dậy, trong người không còn bao nhiêu sức lực, nếu cố gắng hết sức thì có lẽ cơ hội chiến thắng rất lớn.

Chỉ là Thiết Diện không dám đánh.

Lưu Trữ nghiêng răng, chuẩn bị xông ra ngoài.

Kết quả là thân thể Vương Mĩ Lệ lắc lư chặn cửa lại, sau lưng đột nhiên xuất hiện rất nhiều người mặc đồ đen.

Nhìn thấy những người áo đen, Thiết Diện và Lưu Trữ dừng lại, dường như họ đã nghe nói đến những người áo đen này, nên vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Tình hình đang thay đổi chóng mặt, hiện tại bọn họ muốn thoát thân xem ra có chút khó khăn.

Tiêu Viêm cũng bất ngờ đá văng Lưu Trữ.

Lưu Trữ kỹ năng cũng thực tốt, chỉ là né tránh, chân này liền bóp chết cổ Tiêu Viêm.

“Tránh ra, nếu không người sẽ giết nàng!”

Người ta ước tính rằng Lưu Trữ đã chèn vào một cái hố tối, và anh ta không thể di chuyển ngay lập tức.

Thấy vậy, Thiết Diện trong lòng cảm động, nhanh chóng cúi thắt lưng của một người, dùng nó trói hai tay Tiêu Viêm.

Vương Mĩ Lệ và những người khác không có lựa chọn nào khác ngoài việc tránh đường.

Vì vậy, Lưu Trữ và Thiết Diện, cầm Tiêu Viêm, đi ra ngoài, về phần các em trai của Lưu Trữ, họ cũng sẵn sàng làm theo.

Nhưng khi ra khỏi nhà, họ bị một nhát dao lạnh lòng bất ngờ quệt vào cổ.

“Đừng nhúc nhích, nếu không sẽ giết cô ấy!”

Lưu Trữ nhìn thấy thuộc hạ của mình bị giết, hai mắt đỏ bừng, dùng sức một chút, trên mặt đột nhiên đỏ bừng.

Vương Mĩ Lệ lạnh lùng nói: “Giết cô ta, có thể chết một vạn lần!”

Nghe vậy, sức mạnh trong tay Lưu Trữ hơi giảm bớt, anh tức giận nói: “Đi thôi, hứa sẽ không giết cô ấy.”

Những người mặc đồ đen đều nhìn Vương Mĩ Lệ.

Vương Mĩ Lệ nhàn nhạt nói: “Người đi gặp ông chủ thả bọn họ đi.”

Trình Uyên không sao, sau khi được người mặc đồ đen đỡ, liền hỏi: “Người đâu?”

Người mặc đồ đen đáp: “Người phụ nữ bị giam cầm, chạy đi rồi, tướng quân đã đuổi theo cô ta rồi.”

Và tại thời điểm này.

Xe cấp cứu dừng ở lối vào của tòa nhà, Chung Hân đẩy Trần Thành ra khỏi xe bằng xe lăn.

Sau đó, họ nhìn thấy một chiếc xe địa hình, nhanh chóng lướt qua họ.

Chương 664

Chương 664

Ngay sau đó, Vương Mĩ Lệ và những người khác cũng lao ra khỏi tòa nhà, chuẩn bị lên xe đuổi theo.

“Có chuyện gì” Trần Thành hỏi.

Vương Mĩ Lệ trình trọng nói: “Họ cầm lấy và Tiêu Viêm!”

Sau khi lên xe, anh ta ra lệnh cho tài xế đánh lái và đuổi nhanh chiếc xe địa hình.

Giống như một tiếng sấm dữ dội bùng lên trong tâm trí, đại não của Trần Thành như bị đoản mạch.

Tan Tan bị bắt đi, Tan Tan là em gái của anh, Tan Tan từng đánh gục anh một chiêu, Tan Tan bị Trình Uyên quản thúc, Tan Tan thậm chí còn bị anh và Trình Uyên, Tan Tan đem ra làm trò cười.

Tiêu Viêm đã bị lấy đi! x

Em gái của anh ấy đã bị bắt đi!

Cô bé mũm mĩm đã từng thắt bím tóc bằng bánh sừng bò lại xuất hiện trong tâm trí.

Trái tim của Trần Thành như đang rỉ máu.

Chung Hân nhìn thấy Trần Thành vai run lên, trong lòng cũng là lo lắng, cau mày nói: “Trần sư huynh, đi thôi.”

“đi”

Trần Thành đột nhiên hoàn hồn, hai tay nhanh chóng xoay người xe lăn, xe lăn nhanh chóng lăn về phía trước. Chung Hân không thể theo kịp.

Khi đến một chiếc ô tô, Trần Thành chịu đựng cơn đau xé lòng vì vết thương, và anh chỉ cần lái xe xuống và tự mình đi vào.

“Này, cô là ai, đó là xe của tôi!”

Theo ước tính, tài xế này đến làm việc tại tòa nhà thương mại Cai Sa, vừa đỗ xe đã bị một kẻ bệnh hoạn cướp xe, ngã xuống đất liền đứng dậy muốn lao tới.

Nhưng lúc này, Trần Thành nhanh chóng đóng cửa xe khởi động xe, xe quay một vòng giống như con ngựa hoang đã cưỡi ra cứng ngắc, sau đó “vênh lên” vọt ra ngoài.

Chung Hân và tài xế đuổi theo phía sau và bị trượt.

Trong thành phố, trên con đường giữa đường, vài chiếc xe đang biểu diễn nhanh và say mê.

Trần Thành lái chiếc Toyota Highlander chạy rất nhanh, xe lao đi vun vút giữa dòng xe cộ.

Lúc này, ba vết thương quần băng gạc trên người, do vận động mạnh và va chạm cũng rỉ ra máu, nhuộm băng gạc thành màu đỏ sẫm. x

Có những hạt mồ hôi trên trán anh chảy ra từ má.

Tuy nhiên, anh ta dường như đang che chắn cho thần kinh của mình, khi biết tin em gái mình đã bị bắt đi, anh ta không có cảm xúc nào ngoại trừ lo lắng và tức giận.

Chiếc xe phía trước lao ra khỏi đường, đi một con đường đất gập ghềnh, rồi phóng xe lên những ngọn đồi ở ngoại ô.

Mấy chiếc xe sau cũng lao qua, nhưng vì những chiếc xe này không phải xe địa hình nên phần lớn bị đường núi cản trở, tốc độ giảm xuống rất nhiều.

Chỉ có Trần Thành đến sau, Tây Nguyên của hắn vào núi vừa phi nước đại vừa nhảy, cũng không mất đi bao nhiêu tốc độ.

Chẳng mấy chốc, anh đã bắt kịp xe địa hình.

Trên đỉnh núi, có một cái gian nhỏ, trong gian có một cái thập phương đậu.

Xe địa hình dường như hết xăng, Lưu Trữ và Thiết Diện phải bỏ xe.

Lưu Trữ đi trước Thiết Diện một bước bỏ nhào vào rừng sâu, Lưu Trữ vốn là muốn làm, nhưng đúng lúc này, xe của Trần Thành đột nhiên vọt tới, suýt chút nữa đâm vào hắn.

Lưu Trữ nhân cơ hội lăn trên mặt đất, đến xe địa hình, lôi kéo Tiêu Viêm xuống xe.

Tiêu Viêm dường như đã bị hắn đánh gục, hiện tại chân tay mềm nhũn, Lưu Trữ dùng tay nhéo nhéo cổ.

Xe của Trần Thành va phải một cái cây và dừng lại.

Lưu Trữ không chế Tiêu Viêm lùi lại, cảnh giác nhìn Cao Nguyên.

“Bùm!” Cửa xe bị mở ra, Trần Thành ngã ra khỏi xe.

Lưu Trữ sửng sờ khi nhìn thấy Trần Thành ngã xuống đất, toàn thân bị thương.

“Chết tiệt, ta thật sợ hãi, còn tưởng rằng bốn vương chết tiệt đuổi theo, hóa ra là một tên què quặt!”

Lập tức hắn buông ra bàn tay đang nắm chặt của mình, đi về phía Trần Thành, giẫm lên Trần Thành đầu: “Cậu nhóc, cậu bị thương nặng như vậy, còn đuổi theo cậu ta, cô nương, đứa nhỏ này có phải là người yêu không?”

“Quên đi, chuyện đã qua cho người, ta phải chạy đi.” Nói xong, Lưu Trữ trong mắt hiện lên một tia hung tợn, sau đó giẫm hắn ngã xuống.

Trần Thành nhanh chóng trở mình, “Bùm!” Lưu Trữ giậm chân.

Sau đó, Trần Thành bỏ nhào nhào vào Lưu Trữ thân thể.

Phản ứng của Lưu Trữ rất nhanh, sau khi dậm chân trên không, thân thể hơi nghiêng, sau khi tránh được va chạm của Trần Thành liền bay lên đá vào sườn Trần Thành.

“Bùm!” Trần Thành bị Lưu Trữ đá như quả bóng.

Đánh xe, Trần Thành lại vồ vồ, khoe miệng tràn đầy tơ máu, ngất đi Tiêu Viêm, hai mắt như muốn chảy máu, lại nhào tới Lưu Trữ vẻ mặt góm ghiếc: “Đụ bà bà.” . “!”

Trước giờ không biết Lý Hải Tân là em gái của mình, nhìn thấy Lý Hải Tân bị ai đó đánh, trong lòng Trần Thành sẽ không có chút gợn sóng nào.

Tuy nhiên, kể từ khi biết được sự thật, Trần Thành đành chịu, tim anh như rỉ máu.

Anh biết không, từ năm mười tuổi anh đã không có bất kỳ người thân nào, nhưng cô em gái này chính là người anh tìm kiếm.

Bây giờ mới tìm được, nhưng thấy cô ấy bị ăn hiếp thì cứ hỏi, ai mà chịu được?

Trên đời này có quá nhiều thứ không thể đo đếm được bằng lý trí, chẳng hạn như tình cảm gia đình.

Giống như khi bạn đi công tác xa, bỗng một ngày bạn về quê và thấy bố mẹ, anh chị bị người khác đánh đập, bạn sẽ cảm thấy tức như nước.

không tồn tại.

Trần Thành bây giờ, nóng lòng muốn xé nát Lưu Trữ.

Tuy nhiên, đúng là anh ta bị thương rất nặng. Hoặc cho dù không bị thương, hẳn cũng sẽ không là đối thủ của Lưu Trữ.

Do đó, bất kỳ sự bốc đồng nào sẽ bị trừng phạt.

Trần Thành lao tới và dùng một nắm đấm đánh cho Lưu Trữ, nhưng Lưu Trữ không lùi bước mà tiến về phía trước, anh ta vươn một cánh tay ra để mở cú đấm của Trần Thành, sau đó dùng nắm đấm còn lại kẹp vào cổ Trần Thành và giáng vào đầu anh ta. .

“Bùm!” Một âm thanh.

Trần Thành chỉ cảm thấy đại não âm âm, sau đó bầu trời xoay tròn.

Nắm đấm của Lưu Trữ rơi xuống đầu Trần Thành như những hạt mưa, cho đến khi hẳn đè Trần Thành xuống đất.

“Pooh!”

Lưu Trữ phun ra đờm đói với Trần Thành, khinh thường nói:
“Chỉ vì rác rưởi của ngươi, muốn ngăn cản ta.”

“Gần như bị chậm trễ bởi hai người, không, tôi phải giết cả hai người càng sớm càng tốt, nếu không lũ khốn sẽ đuổi kịp.”

“Khiếp, thật khôn kiếp, ngươi chờ, có một ngày, ta sẽ lần lượt giết hết lũ khốn trong tứ đại gia tộc của ngươi!”

Nói xong quay người đi về phía Tiêu Viêm.

Nhưng đột nhiên, Trần Thành ôm chân.

Trần Thành mặt đầy máu, lông mày nứt toác, không mở mắt ra được nữa, mở mắt ra cũng bị máu làm mù, nên bây giờ hầu như không còn sức chiến đấu.

Nhưng mà, hắn ôm chặt lấy chân của Lưu Trữ, cố gắng làm hết sức mình.

Lưu Trữ sửng sò, hắn không hiểu: “Quái, tiểu cô nương này là vợ của ngươi sao, ngươi hết sức muốn bảo vệ nàng.”

“Đó là em gái của anh!” Trần Thành yếu ớt nói, “Cho dù em có chết, anh cũng không cho phép em làm tổn thương em gái của anh!”

Cách đó không xa, ngón tay của Tiêu Viêm đã cử động.

Lưu Trữ hiển nhiên có chút kinh ngạc, dường như không hiểu được tình cảm giữa Trần Thành và em gái.

“Vậy ta tiễn ngươi lên đường trước, liền phái em gái ngươi lên đường!”

Chương 665

Chương 665

“Nếu bạn giết nó, con trai bạn sẽ mất đi một người thực sự tốt với nó.”

Ngay khi Lưu Trữ chuẩn bị giết Trần Thành, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên sau lưng hắn.

Lưu Trữ chậm rãi nhìn lại.

Nhìn thấy Tiêu Viêm tỉnh dậy sau cơn mê, đứng sau lưng anh ta, và lắc lắc chiếc cổ mảnh mai của cô ta vài lần.

Có vẻ như tác dụng của thuốc giải đã phát huy tác dụng, và cô đã hoàn toàn khôi phục lại sự minh mẫn.

“Ý của ngươi là?” Lưu Trữ nhíu mày hỏi.

Tiêu Viêm sắc mặt tỉnh táo, khẽ nói: “Hắn tên là Trần Thành.”

Trần Thành nhặt được một người con trai tên là Lưu Phi Vũ, khi đi đến Đảo vàng, Lý Hải Tân đã báo cáo với Trình Uyên, từ hôm qua đến giờ, tôi đã cố gắng để Trình Uyên nói cho cô ấy biết anh trai cô ấy là ai, anh ấy đã theo dõi Trình Uyên mà tôi biết. Lưu Trữ từ điều này, và nghe những lời phàn nàn của Lưu Trữ về Trình Vân trong phòng họp hôm nay.

Không khó để đoán rằng con trai của Lưu Trữ chính là Lưu Phi Vũ, hiện là con trai của Trần Thành.

Đương nhiên, ngay từ đầu Lưu Trữ hẳn là đã biết chuyện này, nhưng hắn chưa từng gặp qua Trần Thành.

Vì vậy, Lưu Trữ giật mình khi nghe đến cái tên Trần Thành.

“Nhanh lên!”

“Nó ở trên đó!”

“Xe họ hết xăng, đuổi theo!”

Tiếng hò reo của mọi người từ trên núi xuống.

Lưu Trữ sắc mặt lại thay đổi, hắn biết Vương Mễ cùng những người đó đã đuổi kịp.

“Vì đã nuôi nấng con trai của ta, ta, Lưu Trữ, cảm ơn người trước, nhưng chúng ta khác nhau, nếu phải phân chia sinh tử, khi người chết, ta sẽ đốt thêm tiền giấy cho người!”

Anh bắt chéo trái tim, nhắc chân còn lại, định đập đầu Trần Thành.

Lưu Trữ biết muốn thuyết phục người thử nếu không Trần Thành sẽ buông tha hắn, có chút không thực tế, dù sao muốn thuyết phục người ta tử tế, trước tiên phải tử tế. Làm chuyện như vậy, tôi đã muốn lừa rất nhiều người, bao gồm cả Trình Uyên. Và với tư cách là cấp dưới của Trình Uyên, Trần Thành, làm sao anh ta có thể từ bỏ và để anh ta rời đi?

Vì vậy, anh quyết định giết nó.

Nhưng trước khi chân hắn ngã xuống, Tiêu Viêm đã hóa thành một tia chớp, đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, bay một cước, đá thẳng vào lưng hắn.

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Thân hình Lưu Trữ bay ra, bẻ gãy một cây nhỏ dày bằng cánh tay ở giữa.

Xoay người đứng dậy, “phốc” một tiếng, hắn không khỏi nôn ra một ngụm máu, nhìn Ném bằng ánh mắt kinh ngạc.

Tốc độ và sức mạnh của việc Tiêu Viêm vượt quá ước tính của anh ta.

Anh chưa gặp Tiêu Viêm bao giờ, và đương nhiên không biết sức mạnh thực sự của Tiêu Viêm, anh chỉ nghĩ rằng cô ấy ở đẳng cấp thực sự của mình trong phòng họp của Tòa nhà Thương mại Cai Sa. Nhưng hắn đã quên, lúc đó ném được mùi của hắn, sức lực tự nhiên giảm đi rất nhiều.

Nhưng bây giờ thì khác.

“gì!”

Tiêu Viêm bỗng rống lên trời.

Mấy ngày nay, cô đã bị đè nén quá lâu và quá lâu.

Cô phù thủy nhỏ từng là kẻ bất khả chiến bại, đã bị Trình Uyên quản thúc nhiều ngày vì nhiều chuyện, cô muốn làm gì thì làm, và cô thực sự tức giận khi nghe tin anh trai mình.

“Dám đánh anh trai tôi, tôi sẽ giết anh!” Cô rống lên lao về phía Lưu Trữ.

Lần này, tôi biết được rằng anh trai của tôi hóa ra là Trần Thành, và thấy Trần Thành bị đánh như vậy để cứu cô ấy, và anh ấy đã hoàn toàn bùng phát.

Thấy Tiêu Viêm vội vàng chạy tới, Lưu Trữ liền rút gương trên xe ném về phía cô.

Sau khi cố gắng trốn, anh ta tát nó mở, và sau đó đá vào ngực của Lưu Trữ.

Lưu Trữ bay ngược như điều đứt dây.

Hắn vừa mới ngã xuống đất còn không có đứng dậy, đầu liền bị đập ngã trên mặt đất, kêu một tiếng “bộp bộp!”, Một ngụm máu già đung đưa tại chỗ.

Lưu Trữ vung tay lên như muốn đầu hàng.

Cuối cùng, nó không chấp nhận và đá vào nách cậu một cái.

“Rắc rắc!” Một âm thanh.

“A!” Lưu Trữ đau đớn kêu lên.

Nhưng trước khi tiếng khóc ngừng lại, anh đã được Tiêu Viêm và nhặt lấy.

Ném thấy một tia sát khí lạnh lẽo lên trong mắt, năm đốm nhỏ nhắn màu hồng của nàng, lúc này, dường như được bao phủ bởi một lớp ánh sáng mờ ảo như một tấm phim.

“Bùm!” Một năm đốm đánh vào bụng Lưu Trữ.

Giọng nói than khóc của Lưu Trữ đột ngột kết thúc, ông chủ với đôi mắt trùng trùng dường như cảm thấy Tiêu Viêm dữ dội vào lúc này, và cảm thấy cú sốc lớn nhất trong đời.

Cú đấm này dường như đã cạn kiệt sức lực của cả một đời người, nó ẩn chứa một lực đang đánh vào cơ thể mà vẫn đang khoan vào.

“Hắc hắc” Lưu Trữ lâm bảm. x

Vừa buông tay ra, Lưu Trữ thân thể mềm nhũn.

Chỉ là trước khi đầu anh ta chạm đất.

“bùm!”

Cô dường như đã nguôi ngoai cảm xúc, nhưng lông mày chột cau lại, đôi chân nhỏ bé của cô đá mạnh vào đầu Lưu Trữ như một tia chớp.

“Rắc rắc!” Một âm thanh.

Đầu anh ấy ngã ra sau để duy trì tư thế 90 độ với cơ thể.

bị hỏng.

Cũng chết!

Lần này hẳn muốn gài bẫy tất cả mọi người, Lưu Trữ tay đen thực lực hậu trường bị đánh chết Tiêu Viêm.

Một cơn gió thổi qua, quyện với mùi khói xe, xộc lên mái tóc ngắn không dài lắm. Và vài chiếc lá khô héo trên cây cũng nằm rải rác và bị thổi tắt.

Tiêu Viêm thở hổn hển, dần dần bình tĩnh lại, mới chậm rãi quay đầu nhìn Trần Thành nằm trên mặt đất.

Hóa ra anh trai ruột của tôi vẫn luôn thân thiết với tôi như vậy.

Đúng, cô ấy đã nghe những gì Trần Thành nói.

Cô sẽ không nghi ngờ, bởi vì lúc này, không ai lại dùng tính mạng của mình mà bịa đặt dối trá, dùng tính mạng của mình để bảo vệ em gái giả dối.

Vai cô bắt đầu run lên, và bước chân cô bắt đầu loạng choạng.

Cô chậm rãi đi đến chỗ Trần Thành, sau đó quỳ xuống, rụt rè vươn bàn tay nhỏ bé mềm mại ra, cẩn thận vuốt ve khuôn mặt đầy máu của Trần Thành.

Đây là anh trai cô, người thân duy nhất còn sống của cô trên thế giới này.

“Anh trai!” Hương nhẹ nhàng gọi.

Trần Thành không thể mở mắt hay đứng dậy, điều duy nhất có thể làm là khó khăn giơ một tay lên, sau đó đi tìm và Tiêu Viêm.

Sau khi Tiêu Viêm, hấn vội vàng hai tay nắm lấy bàn tay to, rung rung nói: “Su huynh, ta đến rồi, ta đây!”

Trần Thành mỉm cười.

Khi Vương Mĩ Lệ và những người khác lao tới, tất cả mọi người đều sững sờ.

Mọi người xúm lại nhìn anh chị mà lặng đi.

Dường như giờ phút này anh cảm thấy an toàn, không ai có thể hại được Nêm, tay Trần Thành đột nhiên trượt xuống.

Với một âm thanh “bốp!”, Nó rơi xuống đất.

Mắt của Tiêu Viêm nhìn thẳng.

Vương Mĩ Lệ của mắt nhìn thẳng.

Có lẽ trước đây tôi không có quá nhiều giao cắt với Trần Thành, nhưng Vương Mĩ Lệ thì có.

Từ lâu, Vương Mĩ Lệ không có nhiều bạn bè, nhưng từ khi gặp Trần Thành Bạch Long và những người khác, ba người họ thường lấy nhau ra để trêu chọc nhau.

Đương nhiên, Bạch Long và Vương Mĩ Lệ thường mặc một chiếc quần dài để trêu chọc Trần Thành, bởi vì họ cho rằng Trần Thành rất hài hước, đặc biệt là khi nói về nam và nữ, họ đặc biệt dễ bị đỏ mặt.

Thật thú vị như thế này.

“Anh trai!”

Những tiếng khóc có Tiêu Viêm đã đưa Vương Mĩ Lệ trở về thực tại, anh đột nhiên tỉnh dậy và bắt đầu hét lên: “Nào, gọi xe cấp cứu!”

Chương 666

Chương 666

Nhiều người tập trung trong phòng phẫu thuật của bệnh viện Long Đàn.

Vẻ mặt Trình Uyên có chút âm đạm, phức tạp nhìn nó ngồi ở trên băng ghế một mình, cúi đầu âm thầm Tiêu Viêm, lần đầu tiên anh cảm thấy bóng lưng cô đơn như vậy.

Chung Hân và Chung Hoan đang ngồi ở phía bên kia của băng ghế, và khuôn mặt của họ cũng đầy căng thẳng.

“Thiết Diện bỏ chạy. Lưu Trữ đã bị Tiêu Viêm giết chết. Ta sẽ đem thi thể xử lý.” Vương Mĩ Lệ đến sau lưng Trình Uyên, nhẹ nhàng nói.

Trình Uyên gật đầu và im lặng.

Thực ra bây giờ anh cũng có chút hối hận, nếu cô sớm nói với Tiêu Viêm về mối quan hệ của cô và Trần Thành thì cô nhất định sẽ không đi theo, nếu cô không đi theo thì Trần Thành sẽ không bị thương nặng như vậy.

“Lý Nham và Thẩm Hoa đều nhập viện.” Thời Sách cũng nghiêng người báo cáo với Trình Uyên: “Về phần Trình Vân, sau khi tỉnh dậy, họ mang theo cô ấy rồi vội vã trở về khách sạn, dường như đã chuẩn bị xong. rời Xin càng sớm càng tốt. Yangshi.”

Trình Uyên vẫn gật đầu và im lặng.

Kết quả là mọi người ngừng bàn tán.

Nửa giờ nữa trôi qua.

Với một tiếng “bốp!”, Đèn trong phòng mờ đột ngột vụt tắt.

Sau khi Tiêu Viêm một chữ “stand” đứng lên, Trình Uyên cũng vội vàng tiến vào, một đám người cũng vây quanh vây quanh.

Sau khi cửa phòng phẫu thuật mở ra, Từ Xuyên bước ra, tháo khẩu Trang xuống, thở ra một hơi nặng nề, lúc này mồ hôi đầm đìa.

“Thế nào rồi?” Trình Uyên lo lắng và hỏi hộp hỏi.

Từ Xuyên cau mày nói: “Ta hiện tại đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng là”

“Nhưng cái gì” ném một cách lo lắng.

Từ Xuyên liếc cô một cái, sau đó nhìn Trình Uyên nói:

“Nhưng có lẽ tạm thời tôi sẽ không tỉnh lại được.”

“Khi nào thì tôi tỉnh dậy?” Tiêu Viêm lo lắng hỏi.

Từ Xuyên lại nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên gật đầu với anh: “Tất cả đều là của anh ấy.”

Nghe được những lời mà anh ta đều là của mình, anh ta nhìn Trình Uyên một cách dữ tợn, ánh mắt đầy oán hận.

Nhưng Từ Xuyên gật đầu nói: “Tùy tình huống, người yên tâm phần lớn vết thương của hắn, tuy rằng chấn động não, nhưng cũng không quá nghiêm trọng, cũng không thể đạt tới trình độ a người thực dưỡng. ”

Nghe Từ Xuyên nói như vậy, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Viên đá treo trong lòng Trình Uyên cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Trần Thành bị đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, đẩy vào khu phòng bệnh sang trọng, mọi người cũng đi theo.

Từ Xuyên nháy mắt với Trình Uyên, Trình Uyên quay sang đám người Thời Sách: “Các người về trước đi, muốn đi thăm Trần Thành, đến theo từng đợt nhân tài, đừng xúm xít cùng nhau.”

“Đúng vậy, hiện tại anh ấy cần phải nghỉ ngơi!” Từ Xuyên đồng ý nói.

Vì vậy, tất cả mọi người đều lùi lại.

Chung Hân cũng nhờ Chung Hoan đến đón Trần Phi Vũ, vì vậy trong phòng chỉ còn lại Trình Uyên Chung Hân và Tiêu

Viêm.

Chung Hân ngồi bên trái Trần Thành, lấy khăn lau tay cho Trần Thành, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy dịu dàng và hối hận, vẫn nhìn nó thật chặt.

Tiết Vị ngồi bên phải Trần Thành, nhìn Trần Thành bằng ánh mắt vô hồn.

Trình Uyên đứng dưới chân giường của Trần Thành và nói một cách đầy tội lỗi: “Tôi xin lỗi!”

Tôi không biết là tôi đã nói tôi xin lỗi, tôi đã nói điều đó với Trần Thành, hay với Chung Hân, hay là với Tiêu Viêm, hoặc có thể là có cả ba điều đó.

Chung Hân nhẹ nhàng nói: “Đại ca Trình rất nghiêm túc.”

Tiêu Viêm mà nói: “Người nếu như xảy ra chuyện gì, ta liền giết người!”

Ý nghĩa của việc ném trái là đơn giản, và những lời của Chung Hân thực sự đầy phàn nàn.

Trình Uyên nghe được nên cảm giác tội lỗi trong lòng càng dâng lên.

Anh ấy nói với Chung Hân: “Đừng lo, tôi đã nói với anh ấy rằng lần này khi anh ấy khỏe hơn, tôi sẽ gửi cho anh một trung tâm mua sắm, và anh ấy sẽ không để anh ấy đi theo tôi trong các cuộc phiêu lưu.”

Chung Hân cúi đầu và không nói gì.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Trình Uyên rung lên, anh nhìn qua thì thấy là Lý Hải Tân đang gọi, nên gạt đầu với Chung Hân và Tiêu Viêm, và nói lại: “Xin lỗi!”

Sau đó anh ta quay người bước ra khỏi phòng và kết nối với điện thoại.

“Này, Trình Uyên, Trình Vân đã ra khỏi khách sạn và lái xe đi. Tôi nghi ngờ cô ấy có thể sẽ trở lại thủ đô.” Lý Hải Tân nói ở đầu dây bên kia.

Mặt Trình Uyên chột tràm xuống, anh lạnh lùng nói: “Ra vậy!” X

Cúp điện thoại xong, anh nhanh chóng đi xuống lầu, vừa lúc đụng phải Thời Sách đang đứng đợi ở cửa.

“Đưa chìa khóa xe cho tôi!” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Thời Sách nhanh chóng lấy chìa khóa xe của mình ra và đưa cho Trình Uyên.

Sau khi Trình Uyên lên xe ferari của Thời Sách, Thời Sách cũng mở cửa ghế phụ định ngồi vào.

“Tôi sẽ tự đi!” Trình Uyên nói.

Thời Sách sững người một lúc, lại ngoan ngoãn xuống xe.

“Ầm ầm!” Tiếng động cơ gầm rú, xe quay đầu lao ra khỏi cửa bệnh viện.

Sau khi để lại hai cô gái trong phòng, không khí như đông lại đột ngột.

Chung Hân đã xem qua và Tiêu Viêm nhiều lần.

Đương nhiên cô có thể để ý, thật ra trong lòng cô cũng hiểu ý tứ của Chung Hân, vì vậy cô thờ ơ nói: “Anh không cần căng thẳng cho tôi, tôi sẽ không cướp đi người đàn ông của cô, tôi chỉ là em gái của anh ấy.”

“A” Chung Hân giật mình, như thể anh cảm thấy suy nghĩ của mình bị nhìn thấu, và khuôn mặt anh đỏ bừng.

Tiêu Viêm ngẩng đầu liếc cô một cái, lửa giận trong lòng đột nhiên tiêu tán đi một chút, cố nén ra một nụ cười có vẻ xa vời nhìn Chung Hân: “Xin lỗi chị dâu, cô mệt rồi.”

“Không!” Chung Hân vội vàng lắc đầu, cô hoảng hốt, lời nói có chút khó chịu, có lẽ vì cái tên chị dâu này đối với cô có chút xa lạ.

Tiêu Viêm kể: “Khi tôi ba tuổi, cả cha và mẹ tôi đều qua đời trong một vụ tai nạn xe hơi. Lúc đó tôi vẫn đang học mẫu giáo và anh trai tôi cũng mất tích”.

“Con mới ba tuổi nên không hiểu chuyện gì. Khi có người đến đón, con đi theo. Sau đó con được người đó nuôi dưỡng.”

“Tôi nhớ sớm. Tôi biết tôi không có cha mẹ, nhưng tôi còn quá nhỏ để cảm thấy rất buồn. Tuy nhiên, tôi luôn nhớ rằng tôi có một người anh trai.”

“Khi tôi còn trẻ, tôi đã từng dính vào anh ấy”

Cô ấy thì thầm về quá khứ của họ với Chung Hân, và Chung Hân đã cẩn thận lắng nghe, nhưng Trần Thành không biết mình có nghe thấy không.

Không biết từ khi nào thì Tiêu Viêm đã ngừng nói, trong vô thức, căn phòng trở nên yên tĩnh hơn, dường như đột ngột và tự nhiên.

“Cảm ơn chị dâu!”

Không biết đã qua bao lâu, Tiêu Viêm đột ngột nói với Chung Hân: “Cảm ơn anh đã cho em trai tôi một mái ấm.”

“Anh trai anh nói, cái này gọi là dính dáng.” Chung Hân giật mình, bất giác lắc đầu, buồn bực nói: “Thật ra, tôi biết cái gọi là dính dáng chỉ là gánh nặng cho anh ấy.”

Cố Cảo Đình vươn tay nắm lấy tay Chung Hân, cười với cô: “Không phải chị dâu, em có biết không, khi biết anh ấy là anh trai em rất vui, khi biết em là chị dâu của anh.” , Tôi thậm chí còn hạnh phúc hơn. ”

“Vì em, anh trai em sẽ không sống một mình như vậy.”

Khi tôi nói điều này, nụ cười mà tôi ném trái không còn là xa vời nữa, mà là từ trái tim.

Mà Chung Hân cũng bị những lời này làm cho nhiễm bệnh, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, hứng thú nhìn nó.

Chương 667

Chương 667

“Đều là Trình Uyên chết tiệt!”

Tuy nhiên, Chung Hân không thể phản ứng với Tiêu Viêm tiếp theo.

Anh ta ném trái sắc mặt, lạnh lùng nói: “Khi nào anh trai tôi tốt hơn, chị dâu, cô nhất định phải thuyết phục anh ấy đừng hỗn với Trình Uyên.”

“Tại sao” Chung Hân hơi ngạc nhiên.

Tiêu Viêm của sự im lặng.

Khoảng nửa phút sau, cô ấy ngẩng đầu lên nói với Chung Hân: “Chị dâu, có nhiều chuyện em chưa thể nói, nhưng chị hãy tin em, chị không thể thân thiết quá với Trình Uyên, hiện tại mới chỉ là bắt đầu, tương lai hẳn sẽ phải đối mặt cái gì, Hẳn là nguy hiểm dị thường, bởi vì hẳn khác với người bình thường như chúng ta, nói một sống chín chết là nhẹ.”

Tôi không biết tại sao, nhưng tôi đang nói với bạn điều gì đó không tốt về Trình Uyên, nhưng tôi có thể nghe thấy tai của Chung Hân, nhưng cô ấy luôn cảm thấy sợ hãi trong giọng nói của mình.

Cô nghi ngờ lắc đầu: “Tôi không hiểu.”

Tiêu Viêm lo lắng nói: “Cô không cần hiểu, cứ thuyết phục anh trai tôi đừng hỗn với Trình Uyên, chị dâu, tôi nghe giọng điệu trước đây của cô, cô cũng không có thù oán với Trình Uyên sao?”

phần nộ

Vẻ mặt của Chung Hân ngưng trệ.

Sau đó, có rất nhiều thứ trong đầu cô ấy, bao gồm cả việc cha mẹ cô ấy đưa họ đến Đảo vàng, bao gồm cả cái chết của cha

mẹ cô ấy ở Đảo vàng, bao gồm cả việc cô ấy cố tình giả vờ xấu xí để một mình nuôi nấng anh trai mình lớn lên, và bao gồm cả việc gặp Trình Uyên và Trình Uyên lấy Họ với em gái của cô. Với người em trai ở Đảo vàng, Trình Uyên chặt đầu Lý Dương với những vết sẹo trên khắp cơ thể. x

Tôi cũng nhớ rằng Trần Thành đã đánh Trình Uyên trong bất tỉnh và lên tàu cho anh ấy.

Sau đó, cô lắc đầu, đôi mắt đẹp lóe lên tia sáng.

“Tôi phàn nàn vì anh ấy bị thương.”

“Nhưng cậu không thể trách Trình Uyên. Anh trai cậu nói với tớ rằng niềm tin lớn nhất trong cuộc sống của cậu ấy là tìm thấy em gái mình, chính là cậu. Bao nhiêu năm rồi, chỉ có nỗi cô đơn và màn đêm lạnh lẽo đã đồng hành cùng cậu ấy”, anh ấy nói, ngoại trừ trong đêm, anh ta chưa bao giờ có bạn bè nào, và anh ta chưa bao giờ nghĩ về lý do tại sao mình còn sống. ”

“Anh ta đã là một kẻ giết người trong nhiều năm, giống như một người máy.”

“Cho đến khi tôi gặp Trình Uyên. Trần Thành nói rằng anh ta sẽ giết Trình Uyên, nhưng anh ta đã bị sập bẫy. Đáng lẽ Trình Uyên có thể tự mình trốn thoát, nhưng cuối cùng, bất chấp nguy hiểm đến tính mạng, anh ta quay lại và đã cứu anh ta. ”

“Anh trai anh nói quà không quên, nhưng ân cứu mạng thì kiếp này phải trả. Sau đó anh ấy đi theo Trình Uyên.”

“Anh ấy nói rằng sau khi anh ấy mười tuổi, lần đầu tiên anh ấy cười là sau khi đi theo Trình Uyên.”

“Có một điều cậu nói sai rồi, không phải tôi để cậu ấy không cô đơn, mà là Trình Uyên. Ở bên những người như họ, cậu ấy sẽ có bạn và cậu ấy sẽ không còn cô đơn nữa.”

Sau một lúc dừng lại, Chung Hân liếc nhìn nó với sự ngạc nhiên trên khuôn mặt của mình, và sau đó tiếp tục với sự hồi tưởng trong mắt: “Cha mẹ tôi đã đưa chúng tôi đến Đảo vàng từ khi chúng tôi còn rất nhỏ, nhưng rất hối hận sau khi họ chết trên Đảo Vàng. . Tôi sống với anh trai một mình từ khi còn rất

nhỏ. Tất cả chúng tôi đều muốn thoát khỏi nơi ma quái đó trong giấc mơ của mình. ”

“Trong vài năm qua, chúng tôi đã sống không có người hay ma, và chúng tôi đã sợ hãi cả ngày cho đến khi gặp Trình Uyên.”

“Anh ấy đã đưa chúng tôi rời khỏi Đảo vàng, vì vậy tôi đã gặp anh trai của bạn.”

Chung Hân ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng, nhưng nụ cười tự giễu trên miệng cô: “Làm sao có thể phàn nàn hay ghét bỏ? Tôi không có quyền ghét bỏ anh Trình Uyên, tôi cũng không có quyền hỏi anh. Chen chân phải làm sao. Cứ như vậy đến ngã ba đường, dù anh ấy chọn con đường nào, tôi cũng chỉ có thể cùng anh ấy đi xuống, bởi vì tôi không đủ tư cách để lựa chọn con đường mà anh ấy không muốn đi vì mình, nhưng tôi có khả năng đi cùng anh ấy. “x

Chung Hân tiếp tục: “Anh trai của bạn là một người đàn ông yêu thương và chính trực, anh ấy luôn như vậy. Anh ấy sẽ không từ bỏ tình anh em giữa họ vì sự an toàn của bản thân. Tôi rất chắc chắn về điều này.”

Tiêu Viêm ngôn ngữ.

Một số việc là như thế này, nói thì dễ, làm không khó nhưng thực sự khó là lựa chọn.

Bởi vì trong thực tế, bạn sẽ gặp quá nhiều khó khăn, những khó khăn tưởng chừng như đơn giản này sẽ biến bạn thành một kẻ khó lựa chọn cho một quyết định tưởng chừng không khó.

Tôi cảm thấy việc Trần Thành rời khỏi Trình Uyên không phải là điều khó khăn lắm, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ về những gì đã xảy ra giữa Trần Thành và Trình Uyên, chứ đừng nói là các nguyên tắc của Trần Thành rất chắc chắn.

Ồn cứu mạng nên báo với đời.

Trên đường cao tốc, một vài chiếc ô tô phóng nhanh, dẫn đầu là một chiếc Cadillac. Tốc độ của bọn họ rất nhanh, cơ bản tốc độ đã vượt qua một trăm bốn mươi.

Nhưng chỉ có vậy, vẫn có một chiếc xe đang đuổi theo phía sau họ, và tốc độ.

Đuổi theo từ phía sau là một chiếc xe địa hình Changan trong nước.

Người lái xe Cadillac run giọng nói: “Thưa cô, chiếc xe phía sau, hình như đang tới đón chúng tôi!”

Trình Vân đang ngồi ở hàng ghế sau, liếc nhìn qua kính chiếu hậu, cau mày, giận dữ nói: “Chỉ là một chiếc xe có nhiều nhất bốn người. Chúng tôi có hơn 20 người. Sao anh lại hoảng sợ?”

Người lái xe lại gật đầu lia lịa: “Đúng, đúng, anh cả nói là gì, nhưng dù sao thì thành phố Tân Dương này cũng không phải là địa bàn của chúng ta.”

Những người này, bọn họ suýt chút nữa bị lửa đốt, hiện tại còn có nghĩa quân tử cầm cung, rắn rết bóng cây cỏ cây, trên địa bàn của người khác vẫn là rất hư ảo.

Và Trình Vân.

Cô ấy đã sắp xếp chính xác và làm việc chăm chỉ mọi lúc, nhưng trong mắt Trình Uyên và Thẩm Hoa, đó vẫn chỉ là một trò đùa. Cô nghĩ mình thông minh và bố cục rất hoàn hảo, nhưng không ngờ rằng ngay từ đầu cô đã nhìn thấy nó.

Cô muốn chứng minh cho những người già trong gia đình biết rằng DaPhuong của họ là của toàn bộ gia tộc họ Trình, đồng thời, cô muốn chứng minh rằng mình tốt hơn nhiều so với con trai của phòng thứ hai cha Trình Jin.

Nhưng trên thực tế, anh đã bị Trình Uyên tát rất nặng.

Hơn nữa còn tưởng rằng mình là người kiểm soát toàn bộ tình huống, nhưng không ngờ Lưu Trữ, một tên rác rưởi lại có tính cách ngang ngược như vậy, thậm chí còn không quan tâm đến quan hệ vợ chồng, liền muốn bùng cháy. họ còn sống. x

Trình Vân trong lòng tràn đầy hận ý.

Cô ấy ghét tất cả mọi người ở đây.

Chính họ đã khiến cô mất mặt và biến cô thành trò cười trước mặt bao người, nếu về ra mắt gia đình chắc chắn sẽ bị cha mẹ

trách móc và sẽ bị gia đình trừng phạt.

Vì vậy, khi cô nhìn thấy ai đó đuổi theo họ, điều cô nghĩ đến không phải là sợ hãi, mà là sự tức giận, và cô muốn trút bỏ.

và vì thế.

Khi chiếc xe Changan chạy nhanh hơn họ, chặn đường họ và bật đèn flash kép, Trình Vân hét lên một cách hung ác: “Dừng lại, giết anh ta!”

“éc éc”

Kéo dài dẫu phanh, cả năm chiếc xe dừng lại trên đường cao tốc.

Kết quả là chiếc xe Changan đã vượt qua họ cũng dừng lại. Chỉ đậu trước xe của họ chưa đầy năm mươi mét.

Ở dãy Cadillac phía sau, có khoảng hai mươi người bước xuống, và Cadillac của Trình Vân bị bao vây bởi các nhóm.

Đúng lúc này, cửa ô tô Changan cũng được mở ra.

Trình Uyên đẩy cửa bước xuống xe, đi về phía Trình Vân với vẻ mặt u ám.

Chương 668

Chương 668

Trình Vân, người đang ngồi trong xe, giật mình khi nhìn thấy Trình Uyên từ xa bước ra từ chiếc xe trước mặt mình, và anh ấy dường như chỉ có một mình.

Ngay sau đó, cô đẩy cửa bước xuống xe.

Cô muốn xem Trình Uyên có ý gì để ngăn cô lại một mình. Có lẽ nào tôi muốn chết

Trình Uyên bình tĩnh bước tới mà không nói lời nào.

Vệ sĩ của Trình Vân nhanh chóng vươn tay ngăn cản: “Dừng tay!”

Giọng nói còn chưa hạ xuống, nhưng nhìn thấy Trình Uyên vươn tay muốn kéo cổ vệ sĩ “Bang!”, Vệ sĩ đã bị một lực rất lớn đè xuống đất.

Nhưng bước chân của Trình Uyên không hề dừng lại.

Cảnh tượng này đến quá đột ngột, tất cả mọi người đều sững sốt, Trình Vân vừa xuống xe liền sắc mặt thay đổi.

“Hullah!”

Bảy hoặc tám vệ sĩ bao vây Trình Uyên, cố gắng ngăn cản anh ta.

Tuy nhiên.

Trình Uyên trực tiếp nâng chân lên, đá vào giữa người đó.

Ai đó tấn công từ phía sau, nhưng anh ta quay lại và thúc cùi chỏ, rồi hạ gục tên vệ sĩ phía sau.

Những vệ sĩ bình thường này là không đủ đối với Trình Uyên. Và kẻ Thiết Diện duy nhất có thể đe dọa anh ta hoàn toàn không phải nhóm của Trình Vân.

Chẳng mấy chốc, nhóm vệ sĩ này đã giảm bảy tám người. Và không ai trong số họ có thể ngăn được tốc độ của Trình Uyên.

Những vệ sĩ còn lại giang hai tay ra, dường như muốn lấy ra hung khí giết người.

Lúc này, Trình Vân giơ tay ra hiệu cho những người khác không được hành động hấp tấp.

“Trình Uyên, bạn đang đuổi theo tất cả các con đường, chỉ là suy nghĩ”

Khoanh tay lại, Trình Vân nâng cằm lên và hỏi Trình Uyên một cách đầy tự hào, nhưng Trình Uyên đã bước đến gần cô trước khi cô hỏi xong câu hỏi của mình.

Không chút do dự, giơ tay chỉ là một cái tát.

Với một âm thanh “bốp!” Anh đột ngột tát lại câu cuối cùng của Trình Vân.

Trình Vân sững sờ.

Mọi người đều sững sờ.

Một số người thậm chí đã rút dao ra khỏi vòng tay của họ.

“Lại di chuyển đi, tôi sẽ khiến tất cả các người không thể tách rời khỏi thành phố Tân Dương!” Trình Uyên đột nhiên quay lại và dùng ngón tay hét vào mặt đám vệ sĩ.

Anh ấy đang rất giận dữ.

Con tức giận này không chỉ là cảm giác trong lòng của chính mình, mà là cảm xúc gần như là vật chất, đó là loại cảm giác mà hẳn giống như tồn tại khủng khiếp giống như một thứ tai họa.

Với một tiếng kêu, các vệ sĩ sững sờ tại chỗ, thậm chí một số còn lù lù trong tiềm thức.

Không ai dám bước tới.

“Anh!” Trình Vân dường như không ngờ rằng Trình Uyên lại dám đánh cô, anh đưa tay ra che đi gò má đang lập tức sưng đỏ của cô, tức giận nhìn Trình Uyên: “Cô dám đánh. tôi”

“Tát!” Anh lại tát.

Trình Vân suýt bị kéo ngã, loạng choạng, phải dùng hai tay đỡ lấy nắp trước của xe.

“Trình Vân, nghe tôi nói.” Sau khi nhận cái tát này, Trình Uyên lạnh lùng nói: “Tôi không giết anh, không phải vì anh thuộc dòng họ Trình, cũng không phải vì anh sắp đặt tình huống để hại tôi, mà là vì anh. Ngu ngốc làm cho người ta cảm thấy đáng thương! Người đã lôi kéo người vì khi bày trò đã nghĩ muốn giết anh của ta.”

“Bạn nên cảm thấy biết ơn vì anh ấy vẫn còn sống, nếu không, tất cả các bạn sẽ phải được chôn cùng với anh ấy!”

“Nhớ tới ta, người nếu là dám khiêu khích ta, người nếu là dám bước vào Tân Dương thành nửa bước, ta liền giết người!”

Sau đó, không cần quan tâm đến biểu hiện của người khác hay họ nghĩ gì, Trình Uyên xoay người rời đi, sau đó mở cửa xe, ngồi vào buồng lái rồi lái xe đi.

Gió đến rất nhanh và dữ dội, không ai dám ngăn cản.

Và Trình Vân, người đã bị tát hai lần mà không rõ lý do, trong mắt anh như bùng bùng ngọn lửa. Tuy nhiên, lúc này, cô đã run lên vì sợ hãi, cô không dám ra lệnh cho người báo thù cho mình.

Vệ sĩ tới đỡ cô, cô hoàn hồn liền hất tay vệ sĩ ra: “Cút đi, đồ rác rưởi!”

Về phần Trình Uyên.

Tuy rằng hắn đã giết người, nhưng hắn thật sự không phải là sát nhân, cho nên hắn không giết Trình Vân, không quan trọng bọn họ đều là người thân của gia tộc Trình gia.

Hắn cũng biết Trình Vân bố trí đã bị Lưu Trữ tiếp quản, cuối cùng cũng đủ làm phản bội người thân, Lưu Trữ cũng đã chết, bọn họ từ đó về sau có thể là người xa lạ.

Nhưng nghĩ đến nếu không phải nói cho hắn Tiêu Viêm kết quả này, Trần Thành sẽ không lần thứ hai bị thương, trong lòng liền có một cỗ lửa giận.

Đó là lý do tại sao anh ta sẽ đuổi theo anh ta và trút lửa vào Trình Vân.

Trở lại bệnh viện, Thời Sách vội vàng chào hỏi.

Trình Uyên xuống xe, ném chìa khóa cho Thời Sách, nói với anh: “Anh đi mua hoa quả đi. Khi quay lại, chúng ta sẽ đến thăm Thẩm Hoa và Lý Nham.”

“Ừ!” Thời Sách đáp và lái xe ra khỏi bệnh viện.

Về đến phòng chuẩn bị vào cửa, liền bị Cố Cảnh Ngôn đẩy ra.

“Anh có chuyện muốn nói với em.” Tiêu Viêm lạnh lùng nói với Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn vào khu phòng và thấy Chung Hân đang ngồi cạnh giường của Trần Thành, và Trần Thành dường như vẫn chưa thức dậy.

“Đi với tôi.” Anh nói với Tiêu Viêm, sau đó quay người đi về phía văn phòng trưởng khoa. x

Sau khi đến văn phòng trưởng khoa, Trình Uyên để Tiêu Viêm ngồi xuống và tự mình rót trà cho cô ấy.

Hắn còn không có ngồi xuống, nhàn nhạt nói: “Đừng làm phiền, ta chỉ cần nói vài câu.”

Trình Uyên vẫn tự tay rót cho cô một tách trà.

Tiêu Viêm nói: “Tôi không biết anh trai tôi là người như thế nào, nhưng tôi biết anh là người như thế nào.”

“Bạn chắc chắn sẽ phải đối mặt với những rủi ro lớn hơn trong tương lai. Bạn có thể mất mạng bất cứ lúc nào, và mọi người xung quanh bạn sẽ phải gánh chịu hậu quả đó.”

“Tôi học được từ chị dâu rằng anh trai tôi rất coi trọng tình cảm và sẽ không bỏ rơi bạn. Sau khi khỏe hơn, anh ấy nhất định sẽ không chấp nhận những lời đề nghị của bạn.

“Vì vậy, tôi hy vọng thái độ của bạn sẽ kiên quyết hơn khi thời gian đến, và không để anh trai của tôi mạo hiểm với bạn nữa.”

“Anh tôi đã rất vất vả trong cuộc đời này. Tôi không muốn chỉ tìm anh ấy và nhìn anh ấy chết.”

Trình Uyên đưa trà cho Tiêu Viêm, nhưng anh không thể cầm lên, vì vậy anh đặt trà lên bàn trà, sau đó cười với Tiêu Viêm nói: “Đừng lo lắng, tôi có thể làm những gì tôi nói.”

“Vậy thì tốt.” Anh Tiêu Viêm gật đầu, sau đó suy nghĩ xong lại nói thêm: “Dù sao anh cũng giúp em tìm anh trai, anh giúp anh trai tìm em, lại là bạn tốt như vậy, cho nên anh sẽ không để bạn làm giúp tôi việc này một cách vô ích. ”

“Chỉ cần ngươi làm theo lời mình nói, nếu không dùng vàng nữa, ta sẽ giúp ngươi giữ bí mật này.”

Câu nói này khiến Trình Uyên ngạc nhiên, anh kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm.

Sau khi Tiêu Viêm, anh xoay người bước ra ngoài.

Vừa mới mở cửa chuẩn bị đi ra ngoài, cô đột nhiên dường như lại nghĩ tới điều gì đó, trầm mặc một hồi, cô nói ngược lại với Trình Uyên: “Còn nữa, thân ái nhắc nhở, Lục Hải Xuyên, nhất định là có vấn đề.” . ”

Trình Uyên bắt giác cau mày.

Trước khi Bạch An Tương gọi điện và nói với anh ta rằng Lục Hải Xuyên thật đã chết, Lục Hải Xuyên có sáu ngón chân trên bàn chân, họ cũng đã đến nghĩa Trang để điều tra. x

Vì vậy, Trình Uyên nghĩ đến một người, một người có khí chất tốt đẹp như nhau, nhưng lời đồn không tốt.

Nhưng anh không quan tâm đến những điều này, anh không quan tâm Lục Hải Xuyên có phải là Lục Hải Xuyên thật hay không, anh chỉ quan tâm đến Lục Hải Xuyên hiện tại, liệu anh ta có ác ý với anh và bạn bè của anh hay không.

“Cảm ơn!” Theo phép lịch sự, Trình Uyên cảm ơn Tiêu Viêm.

“Không cần!”

Sau khi Tiêu Viêm, hấn xoay người muốn rời đi, nhưng vừa quay đầu lại bị kinh động.

Lục Hải Xuyên đứng trước mặt cô.

Chương 669

Chương 669

Nó giống như khi bạn nói những điều không hay về sếp của mình với đồng nghiệp trong công việc, và khi quay đầu lại, bạn phát hiện ra rằng sếp đang đứng sau lưng mình. Khi còn đi học, bạn kể xấu lớp cũ với bạn cùng lớp, khi nhìn lại bạn thấy lớp cũ đang nhìn bạn chết trân.

Không ai có thể bỏ mặc nó.

Mặt Tiêu Viêm đỏ bừng cả lên, cô quay đầu lại và nhìn Trình Uyên một cái nhìn dữ tợn, nghĩa là Trình Uyên không nhắc nhở cô.

Trình Uyên không quan tâm, cười với Lục Hải Xuyên, và nói, “Tiền bối, tôi tình cờ tìm anh.”

Lục Hải Xuyên nhìn sâu một cái, khẽ gật đầu mỉm cười rồi bước vào văn phòng.

Vị rất có lỗi, luôn cảm thấy nụ cười của Lục Hải Xuyên đầy ẩn ý sâu xa và rất đáng sợ. Cô không dám ở lại nữa mà đi thẳng về khu Trần Thành.

Cô lấy lại sức, nhưng không muốn rời đi mà trở về với Sư phụ ngay lập tức, thay vào đó, cô muốn đợi Trần Thành tỉnh lại rồi mới lên kế hoạch. Dù gì đây cũng là anh trai cô đã mất tích hai mươi năm. Tội đoán rằng cậu chủ sẽ không trách nó nếu cậu ấy biết điều đó.

Trình Uyên mời Lục Hải Xuyên ngồi xuống, sau đó đưa tách trà xanh bốc khói đã Tiêu Viêm nhưng chưa uống, đưa cho Lục Hải Xuyên, mỉm cười hỏi: “Lời đồn là sự thật. Tiền bối sẽ xem. Pha.” .”

Lục Hải Xuyên hơi ngưng tụ lông mày, như có điều suy nghĩ, sau đó lắc đầu nói: “Ta quá khứ không nhớ được.”

Trình Uyên gật đầu và nói với anh: “Cảm ơn lời khuyên của anh.”

Lục Hải Xuyên trông vẫn còn bối rối.

Vì vậy, Trình Uyên chỉ đơn giản ngồi trước mặt anh và hỏi: “Vì các tiền bối có thể xem ảnh, sao anh không chụp cho em một cái.”

Lục Hải Xuyên nhìn Trình Uyên chằm chằm hồi lâu.

Trình Uyên không vội, kiên nhẫn đợi anh.

“Số phận bất hạnh, bị ám ảnh và thờ ơ.” Lục Hải Xuyên chậm rãi nói sau không biết bao lâu.

Vẻ mặt của anh ấy rất bình tĩnh, những nghi ngờ hiện trên mặt anh ấy biến mất, khi anh ấy nói điều này, giống như đang nói một điều gì đó rất bình thường.

Trình Uyên xấu số hiểu, nhưng anh thực sự không hiểu nổi ám ảnh về sự thờ ơ này. Vì anh ấy không nghĩ mình là người kiên nhẫn. Đặc biệt để thành công, bạn có thể xem nhẹ mọi thứ, điều mà anh ấy không thể làm được.

Sau một lúc im lặng, Trình Uyên hỏi Lục Hải Xuyên: “Tôi có thể tin tưởng anh không?”

Lục Hải Xuyên bị giam hơn mười năm, nhưng anh không ngu ngốc, anh biết Trình Uyên hỏi không chỉ là câu nói xấu xa, ám ảnh và thờ ơ mà anh nói, thực ra anh còn có ý khác.

Vì vậy, Lục Hải Xuyên mỉm cười với Trình Uyên, và không trả lời anh ta trực tiếp.

Đôi khi, không trả lời lại là câu trả lời tốt nhất, vì còn hơn những kẻ vỗ ngực chửi thề mà nhát dao sau lưng.

Giống như khi ai đó thật lòng muốn nói dối bạn, bạn hỏi anh ta: Thật đấy, anh có nói dối em không?

Hoặc khi bạn đi mua trái cây, bạn hỏi người bán trái cây rằng món này có ngon không?

Khi mua sắm quần áo, hãy hỏi chủ sở hữu, điều này có xác thực không?

Vì vậy, mọi người vỗ ngực, và bắt đầu lừa dối bạn.

“Đã hiểu!” Trình Uyên gật đầu.

Sau đó, Trình Uyên đến thăm Thẩm Hoa và Lý Nham.

Gõ cửa phòng Thẩm Hoa, là Mã tiên sinh mở cửa, ánh mắt hai người chạm nhau, đều rất ngượng ngùng. x

Mã Tiên Tiên tức giận ngăn Trình Uyên ở cửa với vẻ mặt băng giá: “Cút ngay, chúng tôi không chào đón cô!”

“Tôi sẽ đến gặp Thẩm Hoa.” Nâng giỏ hoa quả trong tay, Trình Uyên cố gắng hết sức bình tĩnh nói với Mã Tiên Tiên.

Mặc dù theo một ý nghĩa nghiêm khắc, Trình Uyên không nên chịu bất kỳ trách nhiệm nào đối với việc nhập viện của Thẩm Hoa, nhưng kế hoạch lần này là do Trình Uyên đề xuất và sau đó bàn bạc với Thẩm Hoa. Cuối cùng có một số sai sót, đương nhiên anh cảm thấy có chút áy náy, nhất là khi Thẩm Hoa vẫn còn ở thành phố Tân Dương.

Vì vậy, anh cố gắng không xung đột với Mã Tiên Tiên.

Thế nhưng Mã Tiên Tiên này không biết rút ra làm sao, rõ ràng lần này Trình Uyên và Thẩm Hoa đã cùng hội cùng thuyền, nhưng cô ta vẫn bày ra vẻ mặt cay độc với Trình Uyên.

“Nói như vậy, Thần gia chúng ta không hoan nghênh người, không cần nhìn cũng biết, tránh ra!” Mã Tiên Tiên lạnh lùng quát một tiếng, chặn cửa lại, giống như một vị thần cửa gày gò.

Vốn dĩ còn tốt bụng, nhưng thành ra lại bị đối xử như thế này, ai mà không có tính nóng nảy, Trình Uyên cũng có chút khó chịu, anh ta chế nhạo, nói với Mã tiên sinh, “Đừng quên, đây là thành phố Tân Dương. . .”

“Vậy thì sao?” Mã Tiên Tiên.

Trình Uyên cười nhẹ: “Đừng quên, đây là bệnh viện Long Đàn.”

“Vậy thì sao?” Mã Tiên Tiên.

Trình Uyên đột nhiên khó chịu: “Chết tiệt này là bệnh viện của tôi, cô cho tôi tránh đường, dù có cho tôi mặt mũi tôi cũng không cho cô ra ngoài, vậy tôi sẽ không ra khỏi đây!”

“Anh!” Mã Tiên Tiên nói đột ngột. Mặt anh đỏ bừng.

Trình Uyên đẩy Mã Tiên Tiên ra và đi vào phòng.

Thẩm Hoa không mặc áo bệnh viện, cũng không nằm trên giường bệnh, mà là ngồi trên sô pha.

Hai tách trà được đặt trên bàn cà phê trước ghế sô pha, như thể chúng vừa được rót và bốc hơi.

Trên chiếc ghế sofa khác, Thẩm Trạch, người đang mỉm cười với Trình Uyên, đang ngồi.

“Đừng ngạc nhiên, tôi đã không nói với vợ tôi về vấn đề chúng ta đã thảo luận lần này, vì vậy cô ấy đã phàn nàn một chút về anh.” Thẩm Hoa chỉ vào tách trà trên bàn cà phê và làm động tác vui lòng.

Mã Tiên Tiên khịt mũi lạnh lùng sau lưng Trình Uyên.

Đương nhiên Trình Uyên sẽ không đem Mã Tiên Tiên để trong lòng, đi thẳng đến đối diện Thẩm Hoa ngồi xuống, bưng trà trên bàn lên, dùng miệng nhấp một ngụm, hỏi: “Không phải a thanh tra toàn diện?”

Một nụ cười cuối cùng cũng xuất hiện trên gương mặt ngàn năm có một của Thẩm Hoa: “Không phải như vậy lãnh đạm.”
X

Trình Uyên gật đầu, quay lại và hỏi, “Kế hoạch tiếp theo của bạn là gì?”

Thẩm Hoa liếc nhìn Trình Uyên, không khỏi chế nhạo: “Hi hi, nếu tôi đoán đúng, cô tới gặp tôi, nguyên nhân chính là hỏi câu này.”

Trình Uyên không phải là chủ nhân.

Thẩm Hựu thở dài: “Lưu Trữ đã chết, kế hoạch phát triển mảnh đất kia tạm thời gác lại. Theo di nguyện của hắn vẽ ra trong suốt cuộc đời, nhất định sẽ sớm kế thừa cho con trai. Vì vậy, chúng ta sẽ không có.” một mối quan hệ khác trước khi

chúng tôi tìm thấy con trai của anh ấy. Có bất kỳ xung đột lợi ích nào.”

“Đương nhiên, cho dù mảnh đất kia rốt cuộc sẽ bị đem lên bàn nói chuyện, ta cũng không muốn cùng người phát sinh xung đột lợi ích.”

“Không, đó là bất kỳ xung đột nào.”

Câu nói này khiến Trình Uyên có chút kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn về phía Thẩm Hoa, cười nói: “Điều này có nghĩa là tôi muốn biến kẻ thù của mình thành bạn.”

Thẩm Hoa nặng nề gật đầu: “Tôi sớm muộn gì cũng trở về kinh thành, không vì chuyện gì khác, ít nhất tôi muốn tìm ra nguyên nhân cái chết của cha mẹ tôi, tôi muốn báo thù cho bọn họ, còn anh, nếu tôi đoán đúng, bạn sẽ sớm sẽ đi đến thủ đô.”

“Nước ở kinh thành quá sâu, chỉ có một mình ta và người mới có thể hưng thịnh như bây giờ. Vì vậy, ta rất mong nhận được sự ủng hộ của các người. Đương nhiên, nếu các người cần, ta sẽ hoàn toàn hỗ trợ.”

Trình Uyên mỉm cười.

Thẩm Hoa muốn thành lập một liên minh với anh ta.

Đúng lúc này, một chiếc xe cấp cứu từ bệnh viện chạy tới, một nhóm y tá và bác sĩ hối hả chạy xuống lầu để đón xe cấp cứu.

Thời Sách cũng lao vào phòng của Thẩm Hoa, và khi nhìn thấy Trình, anh ấy đã hét lên: “Đại ca, có chuyện gì với Xin Yue.”

Chương 670

Chương 670

“Đột nhiên ngắt đi, và cơn sốt kéo dài.”

Bên ngoài phòng cấp cứu, Thời Sách nói với Trình Uyên.

Trình Uyên rất lo lắng và đã đi đi lại lại bên ngoài phòng cấp cứu.

Từ khi anh tiếp quản tập đoàn Tuấn Phong, Vương tử Yên đã nỗ lực hết mình để hỗ trợ anh, trong những ngày tập đoàn Tuấn Phong bị chiếm đóng, cô đã không ngại hy sinh bản thân mình, cũng để cứu anh một chút mất mát và sĩ diện, khiến Trình Uyên cảm động.

Vì vậy, sau khi tái hợp nhất tập đoàn Tuấn Phong, ông đã trực tiếp đề bạt Vương tử Yên lên làm chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong.

Không lâu sau, Thẩm Hoa và những người khác, cũng như Lý Nham, người chưa kịp đến thăm Trình Uyên, cũng đã đến.

“Đừng lo lắng quá, chắc không có vấn đề gì lớn đâu.” Thẩm Hoa an ủi Trình Uyên.

Trình Uyên gật đầu, sau đó nói lời xin lỗi với Lý Nham: “Lần trước em đã trách anh vì chuyện đã xảy ra. Anh còn chưa có thời gian để xin lỗi em.”

Lý Nham cười lắc đầu nói: “Tôi hiểu rồi, nhưng việc đấu thầu miếng đất đó nên tạm gác lại.”

Mặc dù Lý Nham là anh trai của Đạo trưởng, Trình Uyên có thể cảm thấy anh ta và Đạo trưởng không giống nhau. x

Từ Xuyên lại bước ra khỏi phòng cấp cứu, rồi gọi Trình Uyên vào phòng một mình.

“Có chuyện gì” Trình Uyên lo lắng hỏi.

Từ Xuyên lắc đầu: “Không tìm ra được.”

“Sao có thể xảy ra chuyện này?” Trình Uyên có vẻ kinh ngạc.

Từ Xuyên im lặng một lúc rồi nói: “Người đã tỉnh. Hiện tại không có nguy hiểm đến tính mạng, lúc nào sốt cao cũng không tốt, ta nghĩ có lẽ nên đưa nàng đến kinh đô kiểm tra.” nó ra. Cô ấy cũng đang ở thủ đô, có lẽ cô ấy biết chuyện gì đang xảy ra. ”

Trình Uyên gật đầu: “Được rồi, bây giờ tôi đi kinh thành.”

Từ Xuyên nói: “Tôi sẽ sắp xếp xe.”

Trình Uyên trực tiếp từ chối: “Không, tôi sẽ tự mình đưa cô ấy đến đó.”

“A” Từ Xuyên sững sốt một chút.

“Hừ!” Sau khi thở ra, Trình Uyên cười nhẹ: “Sự việc này khiến tôi đoán ra rất nhiều điều. Cho dù Xin Yue không thể đổ lỗi cho căn bệnh này, tôi cũng sẽ đích thân đi thăm thủ đô.”

“Tôi muốn đưa vợ tôi trở về.”

Từ Xuyên ngạc nhiên: “Sao vậy, tương lai của mấy đứa em của tôi thật tươi sáng.”

Trình Uyên không trả lời Từ Xuyên mà vỗ vai anh nói: “Chăm sóc cho Trần Thành.”

Vương tử Yên rất yếu, vì vậy Trình Uyên đã tìm một chiếc xe thương mại có thể nằm bằng phẳng ở phía sau giường. Vốn dĩ Xu Chuẩn muốn gửi xe cho họ, nhưng Trình Uyên có chút lo lắng. x

Tuy rằng hắn vẫn luôn miễn cưỡng thừa nhận, nhưng hắn thật sự cảm thấy được trong số đó nhất định phải có một kiệt tác.

Vì vậy, anh không muốn mọi người biết, nhưng cũng phải cân nhắc sự an toàn của Vương Tử Yên.

Anh ta không mang theo ai khác, chỉ có Lục Hải Xuyên.

Sở dĩ anh ta mang theo Lục Hải Xuyên là vì Trình Uyên không biết rõ về anh ta, anh ta sợ nếu Lục Hải Xuyên ở lại thành phố Tân Dương sẽ có ý đồ gì, Trần Thành và những người khác sẽ

gặp nguy hiểm nên mới đơn giản đưa anh ta đến. với anh ấy. Nếu Lục Hải Xuyên không sao, Trình Uyên vẫn là một vệ sĩ mạnh mẽ. x

Trình Uyên muốn Vương tử Yên nằm ở hàng ghế sau, nhưng Vương tử Yên từ chối.

“Chủ tịch, tôi muốn ngồi ở phía trước.”

Khi tôi nói, trời đã tối.

Khi bầu trời ngập tràn Xingdou, Trình Uyên lái xe chở Vương tử Yên và lái xe về thủ đô cùng với Lục Hải Xuyên.

“Nếu anh mệt, chỉ cần nheo mắt.” Trình Uyên quan tâm nói với Vương tử Yên khi anh ta đang trên đường cao tốc.

Vương tử Yên lắc đầu cười: “Chủ tịch, tôi không sao.”

Không sao đâu

Cô ấy thở gấp và cơ thể cô ấy thỉnh thoảng run lên, và khuôn mặt đỏ bừng như một quả táo lớn, điều này nói rằng cô ấy không sao.

Trình Uyên nhìn lại Lục Hải Xuyên ở ghế sau, ông già của anh hoàn toàn không có tâm tư, lúc này anh đang ngáy như sấm.

Lắc đầu và cười khỏ, Trình Uyên nói với Vương Tử Yên: “Tôi sẽ không phải gọi cho chủ tịch của mình khi tôi không ở trong công ty trong tương lai, và tôi dường như là một phần của nó.”

“Cái đó” Vương tử Yên mắt sáng lên và do dự.

Trình Uyên suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi nhớ chúng ta là cùng năm.”

Vương tử Yên nhanh chóng trả lời: “Chà, tôi có thể gọi cho anh trai của bạn được không?”

Trình Uyên cười nói: “Nếu như anh lớn hơn sinh nhật em, đôi với anh của em cũng không thua gì.”

Khi nghe những lời này, Vương tử Yên không khỏi buồn bã cúi đầu.

Trình Uyên cảm giác được bầu không khí đột nhiên đông đặc lại, không khỏi sửng sờ một chút, kinh ngạc quay đầu nhìn về

phía Vương Tử Yên, hần đột nhiên không có hứng thú: “Sao, ta nói sai rồi?”

“Không” Vương tử Yên ngẩng đầu lên và cười.

Sau đó, cô lại vùi đầu, như thể có điều gì đó trong đầu, và lại im lặng.

Trình Uyên bắt giắc cau mày, tự nghĩ, có phải vì cơn sốt và tình trạng khó chịu trở nên tồi tệ hơn không?

Anh chỉ muốn nói với Vương tử Yên rằng nếu cảm thấy không thoải mái, anh nên ngủ một giấc. Nhưng anh chưa kịp nói thì Vương tử Yên đột nhiên nhẹ nhàng nói: “Ngày mai là sinh nhật của em.”

Trình Uyên chết lặng.

Ngẩng mặt lên một lần nữa và nở một nụ cười xa xăm, Vương tử Yên nói, “Nhưng, có vẻ như không ai trên thế giới này quan tâm.”

Nhìn thấy nụ cười bi thương của cô, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Anh chợt nhớ đến chuyện đã xảy ra khi đến nhà Vương Tử Yên, gia đình cô bị tư tưởng phong kiến bức hại vô cùng, gia đình quá gia trưởng, cha mẹ một con, thờ ơ với Vương Tử Yên.

Và cuộc hôn nhân của Vương tử Yên cũng bị xáo trộn bởi Trình Uyên.

“Khi còn đi học, mỗi khi sinh nhật, sẽ có rất nhiều bạn học đến giúp tôi tổ chức lễ. Nhưng từ khi tốt nghiệp, mọi người dường như bỗng chốc bốc hơi.”

“Tất cả chúng tôi đều đang điều hành công việc kinh doanh của riêng mình. Tôi thật may mắn. Tôi đã gia nhập Tập đoàn Tuấn Phong với tư cách là trợ lý cho chủ tịch hội đồng quản trị ngay sau khi tốt nghiệp.”

“Lúc đầu, tôi rất vui, rất hạnh phúc. Tôi đã nói với bạn học tốt và người thân của mình về chuyện này, bởi vì tôi không thể kìm nén được niềm vui trong lòng.”

“Nhưng, kể từ đó, họ dường như không muốn nói chuyện với tôi. Tôi nhớ khi tôi nói với họ tin vui, họ dường như không ai mừng cho tôi, nhưng họ có vẻ rất thất vọng.”

“Xin chúc mừng, hoặc, tôi hiểu, hoặc, ồ! Vâng, đó là một giọng điệu chiếu lệ đặc biệt.”

“Sau đó tôi dần dần mất đi những người bạn của mình, ồ không, tôi không thể nói không, Jingzhu là bạn thân nhất của tôi.”

“Thật sự tôi không hiểu tại sao mọi người lại như vậy”

Sau khi nghe Vương tử Yên phát biểu, Trình Uyên bỗng đồng cảm với “người phụ nữ mạnh mẽ” này trong công việc.

Về bạn học, bạn tốt, người thân, tại sao lại trở nên như vậy, điều này liên quan đến tâm lý so sánh ích kỷ, vì sẽ không ai cảm thấy vui và hạnh phúc vì bạn hơn người ấy.

Quay trở lại với Vương Tử Yên, vì sự cố gắng của cô ấy, cô ấy đã không chỉ mất đi bạn bè mà còn cả tình cảm giữa cha mẹ và anh em của cô ấy.

Nói về sự cô đơn, cô ấy có thể cô đơn hơn bất cứ ai xung quanh Trình Uyên.

“Tử Yên, đã đến lúc tìm bạn trai.”

Trình Uyên buộc phải thay đổi chủ đề, cố gắng làm dịu bầu không khí trầm lắng. Nhưng trong lòng hắn đã bắt đầu tính toán một kế hoạch rất lớn.

Đột nhiên, Vương tử Yên quay lại nhìn Trình Uyên, nhìn rất cẩn thận, cẩn thận và triu mến.

Chương 671

Chương 671

Trình Uyên chỉ thản nhiên nhìn lướt qua, lòng liền rộn ràng.

Anh quen Vương tử Yên lâu như vậy, chưa bao giờ nhìn thấy cô với ánh mắt mạnh mẽ, trực tiếp và đỏ như đồng củi khô bị châm lửa, từ lúc nào cũng có tia lửa bắn ra.

Bất giác, một tia sáng đỏ lóe lên trong mắt Trình Uyên.

“Con Trình Uyênh sâu!”

Hàng loạt tiếng còi vang lên, giống như người đang ngủ trưa, trong lòng đột nhiên bắn ra. Trình Uyên thần kinh đột nhiên nảy lên, ánh mắt lập tức sáng tỏ.

Chiếc xe phía trước có đèn nháy đôi, và có lẽ nó đã mất trật tự, và nó lái xe rất chậm. Xe thương mại của Trình Uyên định tông nhưng rất may người điều khiển phương tiện phía trước liên tục bấm còi kính hãi.

Anh đánh tay lái va quẹt vào vai chiếc xe phía trước, khiến Trình Uyên và người điều khiển chiếc xe phía trước bị sốc.

Và khi Trình Uyên nhìn Vương tử Yên một lần nữa, cô thấy rằng cô ấy cũng đang ôm lấy bộ ngực đầy đặn của mình, nhìn một cách sững sờ.

“Lang thang!” Trình Uyên vươn tay lau mồ hôi lạnh trên trán, không giải.

“Ừ!” Vương tử Yên thì thào, giống như một đứa trẻ đang làm chuyện xấu, cúi đầu không nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên liếc nhìn Lục Hải Xuyên từ kính chiếu hậu, ông già của anh vẫn ngáy như sấm, như thể bị điếc tai đi cấp cứu vừa xảy ra.

“Này, hình như còn có tình huống phía trước.” Vương tử Yên đột nhiên chỉ vào con đường phía trước nói.

Một lần nữa, Trình Uyên nhận thấy.

Khi đến gần hơn, họ có thể thấy rõ một chiếc xe buýt dừng phía trước và một giá ba chân được đặt ở phía sau 50 mét, người ta ước tính rằng chiếc xe đã bị hỏng.

Đèn xe bật sáng, dưới xe có rất nhiều người tụ tập, dường như có một người phụ nữ đang mang thai nằm trên mặt đất với cái bụng bự.

Nhìn thấy xe của Trình Uyên đến gần, có người nhanh chóng dùng ngón tay cái dừng xe lại.

Khi xe chạy qua dừng lại, có ba bốn người trẻ tuổi tới gõ cửa sổ, vì vậy Trình Uyên mở cửa sổ nửa chừng hỏi: “Sao vậy?”

Một nam thanh niên dáng vẻ tốt bụng lo lắng nói: “Sur phụ, cứu giúp, xe đường dài về thủ đô bị hỏng, vợ ta có thai sắp sinh. Giúp ta đi một chuyến.”

Trình Uyên liếc nhìn người phụ nữ mang thai đang bị mọi người vây quanh phía xa, bất giác nhíu mày, lo lắng nói: “Cô còn ngần người ra làm gì? Đi nâng người ta đi!”

“Ồ ơ, cảm ơn chủ nhân!”

Ba bốn người trẻ tuổi chạy lại, vừa chạy vừa hô to: “Mau đưa người tới đây, vị chủ nhân này muốn đưa chúng ta đi.”

Vì vậy, một nhóm người bắt đầu khiêng người phụ nữ mang thai.

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên nói với Vương Tử Yên: “Ngồi đi!”

Nhấn ngay cửa sổ xe lên.

Vương tử Yên kinh ngạc nhìn Trình Uyên: “Anh làm gì?”

Một tiếng “Ầm ầm!”, Chân ga bước xuống, chiếc xe lao vút đi như một con ngựa hoang đã cắt cánh.

Một số thanh niên nghe thấy tiếng gầm của ô tô đã quay đầu dữ dội

“Bùm!”

Với một vài tiếng động lớn, ba thanh niên ngồi trước đã bị xe của Trình Uyên cán ra ngoài.

Nhưng Trình Uyên không có ý dừng lại, anh đạp ga sâu hơn và chiếc xe phóng đi.

“Tại sao bạn lại làm điều này?” Vương tử Yên hoàn toàn bị sốc. Cô không hiểu Trình Uyên đang làm gì, cho dù không muốn giúp người khác, cô cũng không cần tông xe vào người.

Trình Uyên nhíu mày thật chặt, không để ý đến Vương Tử Yên, thay vào đó nhìn vào kính chiếu hậu.

Tôi thấy xe buýt chở một đoàn người, nhanh chóng đuổi theo.
x

Nhìn thấy Trình Uyên đang nhìn trong kính chiếu hậu, Vương tử Yên quay đầu lại và liếc về phía sau, trong phút chốc, cô bị sốc.

Không phải xe buýt bị hỏng?

Sau đó, cô ấy lại nhìn Trình Uyên ngạc nhiên, trong lòng đầy vẻ kính sợ.

Sau khi vượt qua vài chiếc xe, Trình Uyên nhìn thấy một khu dịch vụ, cho xe chạy vào, nhanh chóng núp sau một chiếc xe tải lớn, tắt đèn.

Họ nhìn chiếc xe buýt lao nhanh qua khu vực dịch vụ.

Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm.

“Cướp” Vương tử Yên hỏi với nỗi sợ hãi kéo dài.

“Thật khó nói, có lẽ là chống lại chúng ta.” Trình Uyên nghiêm nghị nói.

“Cậu thấy nó thế nào?” Vương tử Yên tỏ vẻ khó hiểu.

Trình Uyên nhẹ nhàng nói: “Chiếc xe buýt bị hỏng, người phụ nữ mang thai không phải bị ngã trong xe mà là ở ngoài đường lạnh lẽo. Điều này khiến tôi nghi ngờ. Sau đó, tôi nhìn kỹ và phát hiện ra rằng người phụ nữ mang thai đang mặc đồ một đôi giày nam., và nó vẫn là một đôi giày tăng chiều cao.”

“Ngoài ra, tôi thấy mặc dù xe buýt bị hỏng nhưng đèn trong xe vẫn sáng, người trên xe là nam thanh niên mặt nước. Đây là điều rất bất thường. Nếu là xe đường dài, xe Phải có đàn ông, đàn bà và trẻ em, và những người trẻ tuổi nhờ chúng tôi giúp đỡ đều mặc quần áo cao cấp chứ không phải như một túi tiền. Mọi người.”

Vương tử Yên đã bị sốc.

Cô hoàn toàn choáng ngợp trước khả năng quan sát và phân tích của Trình Uyên, trong lòng cô càng thêm kinh ngạc.

Đến bây giờ cô mới nhận ra một cách sâu sắc rằng không phải thể hệ giàu có thứ hai nào cũng có thể sinh sôi nảy nở. Thật sự hiếm khi thấy một thể hệ thứ hai giàu có như Trình Uyên đi trên lớp băng mỏng mọi lúc mọi nơi. x

“Vậy thì chúng ta phải làm gì bây giờ” Vương tử Yên hỏi.

Trình Uyên chỉ liếc nhìn cô đã thấy sắc mặt cô tái nhợt như tờ giấy trắng, ngay cả đôi môi đỏ mọng thường ngày cũng mất đi vẻ căng mọng, thậm chí còn khô đi một chút.

Anh biết rằng Vương tử Yên không thể chịu đựng được việc quăng quật.

Đặc biệt từ thành phố Tân Dương đến Bắc Kinh mất ít nhất bốn giờ lái xe.

Suy nghĩ một hồi, Trình Uyên nói: “Chúng ta ở đây nghỉ ngơi một đêm, đến rạng sáng thì lên đường.”

Vương tử Yên gật đầu, và trả lời một cách thông minh: “Được.”

Sau đó, Trình Uyên giúp cô đặt ghế của phi công phụ xuống và cởi áo khoác của anh ta để che cho cô.

Vương tử Yên muốn từ chối, nhưng Trình Uyên nghiêm nghị nói với cô: “Hiện tại cô đang bị bệnh, đừng đạo đức giả.”

Mím môi, Vương tử Yên nhìn Trình Uyên và nhắm mắt lại.

Trình Uyên lấy điện thoại di động ra gọi món gì đó trực tuyến, sau đó ném điện thoại di động lên bảng điều khiển trung tâm,

sau đó lấy ra một miếng thuốc ngậm trong miệng, nhìn Vương tử Yên thật sâu.

Người ta phát hiện ra rằng nhịp thở của Vương tử Yên đã chậm lại và trở nên cân xứng, biết rằng đây là dấu hiệu của việc ngủ say.

Vì vậy, anh ta rút một con dao rựa từ gầm ghế và bật đèn.

“Bắn!”

Khi đèn xe được bật lên, nơi đèn đi qua không còn tối nữa, vì vậy mười mấy người đã xuất hiện ở chỗ tối vốn có.

Những người này hoặc ngồi xổm hoặc đứng, khi được chiếu sáng, họ đều đứng dậy đi về phía xe của Trình Uyên.

Tất cả đều cầm vũ khí trên tay.

Trình Uyên xuống xe, đóng cửa, dùng mảnh vải quấn con dao quanh tay phải, châm thuốc trong miệng bình thản.

Hít thở sâu.

Khi thở ra khói, anh ta nói với những người đi về phía mình:
“Tôi đã chiến đấu và giết người, nhưng đây là lần đầu tiên tôi chiến đấu bằng dao, và cũng là lần đầu tiên tôi giết một người bằng một con dao.” dao.”

“Người thật vinh hạnh!”

Chương 672

Chương 672

Ngay sau khi chiếc xe buýt chạy ngang qua, thỉnh thoảng, có người đi bộ vào khu vực dịch vụ từ đường cao tốc, và dường như đi bộ xung quanh đó một cách tự nhiên.

Nhưng dường như họ đã bỏ qua một điểm: Đây là trên đường cao tốc, đi bộ đến khu dịch vụ, và họ không biết họ nghĩ gì.

Rõ ràng, những người này không đơn giản như cướp, họ đặc biệt nhắm vào Trình Uyên và những người khác. Về cơ bản, những người này ở lại khu vực dịch vụ và chờ đợi.

Sau khi nhận được báo cáo từ xe buýt, khu vực dịch vụ đã được điều tra.

Tuy nhiên lần này đám người Trình Uyên ra ngoài rất vội vàng cũng không có nhiều người biết, Trình Uyên cũng không nói cho Thẩm Hoa và Lý Nham biết, cho nên những lo lắng trước đó của anh ta cuối cùng cũng được thực hiện.

Có gián điệp trong số họ.

Không nghĩ tới, trên con đường này nhất định phải có sát khí, khuất mắt cũng không phải là cách.

Và Trình Uyên đã đúng.

Anh ấy đã chiến đấu bằng dao lần đầu tiên.

Người đầu tiên xông lên đụng dao vào người, do dùng sức quá mạnh nên dao của người này rút ra, Trình Uyên dùng dải vải cố định con dao vào tay, sức mạnh hơn người. Vì vậy, con dao của anh ấy đã nằm chắc trong tay.

sau đó.

“phun!”

Con dao thứ hai đâm vào vai người đàn ông, xuyên ba điếm vào xương.

“A!” Một tiếng hét cắt ngang bầu trời đêm, và nó xuất hiện cực kỳ lớn trong bãi đậu xe của khu dịch vụ trồng trái này. x

Người đàn ông thứ hai cũng lao đến ngay lúc này, Trình Uyên đá người đàn ông thứ nhất xuống đất và rút dao khỏi vai anh ta một cách đột ngột, bằng tay trái, anh ta chém vào tay phải của người đàn ông cầm dao, tay anh ta bị tách ra. từ cánh tay của mình.

“A!” Một tiếng hét khác vang lên.

Trình Uyên dùng dao, không giống như Trần Thành, anh ta không có chiến thuật gì cả, mà dùng phản ứng nhạy bén của mình để chém nhau. Vâng, anh ấy chỉ có thể chặt.

Nhưng Trần Thành thì khác, dao của Trần Thành sắc hơn, ngoài chém còn có khuyên, xỏ khuyên vô tận.

Vì vậy, Trình Uyên có vẻ hơi vụng về khi đánh người bằng dao. Nhưng tôi phải thừa nhận một điều rằng dao là vũ khí có thể làm cho con người mất đi hiệu quả chiến đấu một cách trực tiếp.

Ví dụ, nếu Trình Uyên đá một người xuống, người đó có thể đứng dậy tham gia nhóm chiến đấu một lần nữa, và dùng dao chém một người xuống, người đó chưa chết và anh ta muốn đứng lên cũng không tệ.

Cũng may, mấy kiếm khách trước mặt không phải cao thủ, tốc độ phản ứng cũng không nhanh bằng Trình Uyên, đều bị Trình Uyên chém xuống đất từng người một.

Nhưng tại thời điểm này. x

Một tia sáng lóe lên trước mắt Trình Uyên.

Ngay khi Trình Uyên chặt chém người khác một lần nữa, một con dao mạnh mẽ đâm vào anh ta.

Trình Uyên sửng sốt, nhanh chóng lùi lại, đồng thời chém tới tấp vào đối thủ.

Anh ta lùi chậm hơn một chút, xương sườn trái của anh ta bị mũi dao chém, nhát dao anh ta chém vào đối thủ cũng bị đối phương tránh sang một bên.

Vì vậy, một vài tên xã hội đen nữa đã chớp lấy cơ hội và đồng thời đột nhập vào Trình Uyên.

Trước sự nguy hiểm, Trình Uyên không lùi bước mà tiến lên, lao vào đám đông, ôm eo một người, khom người sang một bên rồi ném người đó xuống đất.

Người đàn ông ngã đập đầu xuống đất ngất xỉu.

Trình Uyên nhân cơ hội đó lại lăn lộn, tránh đòn chém của người khác, đứng dậy dùng dao chém một nhát vào người khác.

Lúc này, Dao Ưng đã làm chủ được phía sau hẳn.

Tên xã hội đen làm chủ lại cầm dao.

Lúc này, Trình Uyên có chút khó khăn xoay người, cũng đã muộn, chỉ cần nghiêng răng nghiêng lợi ném cả người về phía trước, trực tiếp ở người trước mặt mà sau lưng lại bị chém ra.

Thành thật mà nói, nếu những người này đều là người thường, việc Trình Uyên đánh họ cũng không thành vấn đề, nhưng trong đám người đang nghi vấn, có một cao thủ cầm dao, và cũng là loại sư phụ giỏi giang của Trần Thành. ám sát, nên Trình Uyên không thể tránh được.

Điều này có vẻ hơi vất vả.

Anh ta có thể thấy rằng kiếm sĩ bậc thầy là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi với ba vết sẹo trên mặt, có chiều cao trung bình và khuôn mặt bình thường, cầm một con dao rựa cùng kiểu với Trần Thành.

Đây là một kẻ giết người chuyên nghiệp!

“Trình Uyên, cậu nhất định sẽ chết!”

Người đàn ông núp sau đám đông lạnh lùng nói.

Lúc này, hơn 20 người đàn ông cầm dao lao ra khỏi khu vực phục vụ, trong đó có nhiều người cầm theo loại dao tự chế.

Chỉ cần thêm một con dao rựa có cán dài.

Những người này vây quanh Trình Uyên vòng qua vòng lại.

Vũ khí, dài một tấc lại mạnh, một tấc một tấc nguy hiểm, huống chi Trình Uyên vốn không giỏi sử dụng vũ khí, đối đầu với những người này rõ ràng là một kết cục tồi tệ.

Sau khi chém một người khác, Trình Uyên không thể không dựa vào một chiếc xe tải để không bị tấn công.

Tại thời điểm này, anh ta đã bị trúng ba lần, mặc dù anh ta đã tránh được các điểm trọng yếu, và không có vết thương nào nghiêm trọng. Nhưng tình hình không lạc quan chút nào.

Ngay sau đó.

“Oa!” Một tiếng, cửa xe thương mại được mở ra.

Mọi người đều ngưng tụ, và họ trông giống như chiếc xe kinh doanh của Trình Uyên.

Lục Hải Xuyên xuống xe, đuổi người không chút nghĩ ngợi ngáp một cái, sau đó lại dụi mắt, đi về phía Trình Uyên.

Mọi người cảnh giác nhìn Lục Hải Xuyên.

Rốt cuộc, đối mặt với hàng chục người đang chiến đấu bằng kiếm, người thường không thể giữ bình tĩnh, nhưng Lục Hải Xuyên bình tĩnh và bất chấp, điều này cần phải xem xét nghiêm túc.

Về phần Trình Uyên, anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may là lão đại tỉnh lại, nếu không có thể đến đây giải thích.

Lục Hải Xuyên bước đến gần kẻ địch đã bị Trình Uyên chém tới tấp, đưa tay cầm mã tấu của tên này lên, cười nói với Trình Uyên: “Dao không được dùng như vậy.”

Trình Uyên trong lòng ngậy ngấn cả người, vội nói: “Xin tiền bồi cũng khai sáng cho ta.”

“Nhìn xem!” Lục Hải Xuyên cười nhẹ, quay người bước tới người đàn ông có ba vết sẹo trên mặt.

Người đàn ông nhú mày, giễu cợt: “Giả ngu, tôi chưa từng nghe nói ngoài Trần Thành còn có một cao thủ cầm dao bên cạnh Trình Uyên. Đừng sợ anh ta, hack chết anh ta!”

Trình Uyên không khỏi xúc động khi nghe những lời của Tam Dao Man.

Điều này có nghĩa là họ không biết sự tồn tại của Lục Hải Xuyên. Nói cách khác, A Tùng không bị giết sau khi được Đạo Trưởng Chief cứu, nếu không, A Tùng nên nói với Đạo Trưởng về Lục Hải Xuyên.

Nếu đúng như vậy, có lẽ bí mật về Tuấn Phong đã không bị lộ ra ngoài.

Chỉ nghĩ đến đây, Trình Uyên đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Lục Hải Xuyên đã làm được!

Có một từ gọi là đi dạo trong vườn. Trình Uyên cảm thấy câu thành ngữ này cực kỳ thích hợp với Lục Hải Xuyên vào lúc này.

Anh ta không dựa vào tốc độ để chiến đấu như Trần Thành và Vương Mỹ Lệ, ngược lại khi bước vào đám đông, anh ta tỏ ra rất bình tĩnh, tùy ý vung nửa con dao, có người đưa nó lên và cầm lấy. dao của mình.

Y như đoán trước có người tiến thêm một bước nên để dao ở đó, người tiến một bước thì dao đã găm vào cổ.

Khuôn mặt Lục Hải Xuyên vẫn như cũ, lúc nào cũng tươi cười, đi được mười mét thì trong vòng mười mét có bảy tám tên côn đồ cầm dao lao xuống, nhưng lão già này dường như không hề chật vật chút nào. tay lộn ngược.

Người đàn ông với ba vết sẹo trên mặt chết lặng.

Chương 673

Chương 673

Dần dần không ai dám đến gần.

Nguyên nhân chính là do nhát dao của Lục Hải Xuyên quá dữ dội, hấn dùng dao giết người từ từ, mọi thứ có vẻ rất chậm, nhưng những người đó chỉ là không thể trốn thoát.

Điều này dường như đã vượt ra ngoài phạm vi của thói quen.

Người đàn ông với ba vết sẹo trên mặt như không tin vào chuyện ma quỷ, xông tới ngay khi nghiêng răng cằm dao, chém tới tấp vào Lục Hải Xuyên.

nhưng.

Con dao của anh ta chưa hạ xuống Lục Hải Xuyên, bằng cách nào đó, con dao trong tay Lục Hải Xuyên đã xuất hiện trên cổ tay của người đàn ông.

Anh ta bị sốc và nhanh chóng lấy con dao.

Nói cách khác, trong quá trình hack, ai có thể phá vỡ tình huống và đóng dao được coi là cao thủ.

Tiếc rằng khi dao kéo ai cũng để lộ khuyết điểm rất lớn, người đàn ông có gương mặt đầy sẹo này cũng không ngoại lệ, dao gãy cứ thế cắt cổ.

Tam Dao đứng yên tại chỗ.

Cầm con dao, Lục Hải Xuyên tiếp tục tiến về phía trước. Bọn côn đồ đều kinh hãi, một số quay đầu bỏ chạy.

Nếu có một chạy, sẽ có hai, và nếu có hai, sẽ có một nhóm. Đây là quy luật sắt. Sau đó, tất cả họ bắt đầu chạy trốn cho cuộc sống của họ.

Lục Hải Xuyên ném con dao gãy xuống đất, đi lại trước mặt Trình Uyên, hỏi: “Em có sao không?”

Trình Uyên đột ngột định thần lại, nhìn Lục Hải Xuyên kinh ngạc và sợ hãi, rồi mở miệng lắc đầu.

Anh ấy không tôn thương sâu sắc, sẽ không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ cần quán lấy.

Nhìn thấy đồng hồ độn và máu trên khắp mặt đất, Trình Uyên hít một hơi và bình tĩnh lại. Nhanh chóng nói với Lục Hải Xuyên: “Đi, chúng ta rời khỏi đây!”

Họ nhanh chóng lên xe và lái ra khỏi khu vực dịch vụ, trong suốt hành trình, Vương tử Yên nửa mê nửa tỉnh.

Trình Uyên không sợ có người lại tới giết bọn họ, dù sao trong xe cũng có siêu thần, nhưng hắn đã chết, chắc chắn sẽ có rắc rối, hắn không muốn gặp rắc rối như vậy.

Chiếc xe rời khỏi khu vực dịch vụ và ra khỏi đường cao tốc từ lối ra đường cao tốc gần nhất.

Trình Uyên nhìn lướt qua bản đồ, đây là “Huyện Huân”, nằm ở giữa thành phố Tân Dương và đường đến Kinh Thành.

Từ Xuyên cho rằng bệnh sốt của Vương tử Yên không tìm ra nguyên nhân nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, ngay cả khi đến bệnh viện cũng sẽ hạ sốt bằng cách nhỏ giọt, không có cách nào tốt.

Vì vậy, Trình Uyên không đến bệnh viện Huyện Huân mà dùng điều hướng để tìm khách sạn và dự định qua đêm trong khách sạn, rốt cuộc Vương tử Yên không ở trong trạng thái tốt như vậy.

Tôi mở hai phòng ở quây lễ tân, khi Trình Uyên mang theo thẻ phòng của Vương tử Yên và chuẩn bị lên lầu, cô gái nhỏ ở quây lễ tân của khách sạn đã nhìn họ bằng ánh mắt kỳ lạ đó.

Rõ ràng là coi chúng như xác chết.

Trình Uyên không quan tâm, và đi lên lầu với Vương tử Yên trên lưng.

Lục Hải Xuyên sống trong một căn phòng riêng biệt, trong khi Trình Uyên ở chung phòng với Vương Tử Yên. Không phải

anh ta có ý đồ gì, chủ yếu là trạng thái của Vương Tử Yên, bất cứ lúc nào cũng cần có người chăm sóc.

Sau khi lên lầu, Trình Uyên đặt Vương tử Yên lên giường và đắp hai chiếc mền cho cô trước khi vào phòng tắm để điều trị vết thương trên người.

Kiểm thuật mà Lục Hải Xuyên thể hiện thực sự rất khó xử, khi Trình Uyên chữa trị vết thương, anh đã thầm thề rằng khi có cơ hội sẽ học hỏi từ anh.

Về phần Lục Hải Xuyên là người tốt hay người xấu, không còn quan trọng nữa, sự phụ ở bên cạnh hắn, muốn giết hắn cũng không cần đùa giỡn.

Sau khi tự giải quyết, Vương Tử Yên, người đến bên giường của Trình Uyên, đưa tay thăm dò trán cô, và thấy rằng cơn sốt vẫn còn tiếp tục.

“Xem ra thuốc hạ sốt không có tác dụng!” Trình Uyên thở dài, lấy điện thoại di động ra, dùng Baidu kiểm tra phương pháp làm mát vật lý.

“Dùng rượu xoa lên cơ thể giúp ra mồ hôi”

“Xoa cơ thể”

Trình Uyên hơi bối rối.

Nếu là Bạch An Trương, anh ấy sẽ làm điều đó không do dự, nhưng vấn đề là Vương tử Yên vẫn còn là một cô gái lớn, anh ấy xấu hổ làm sao khi đi theo cách này

“Không đúng không? Phải có cách khác!”

Vì vậy, hãy tiếp tục duyệt xuống.

“Rượu xoa xoa lòng bàn tay chân là được rồi!”

Đặt điện thoại xuống, Trình Uyên gọi cho quỳ lễ tân, ngay sau đó đã có người mang đến một chai rượu đỏ.

Trình Uyên cầm chai rượu đến bên giường Vương Tử Yên, sau đó cẩn thận mở một góc chăn bông, để lộ chân của Vương tử Yên trong đôi tất chân.

“Điều này”

Trình Uyên chết lặng.

Nếu Vương tử Yên tỉnh dậy và phát hiện ra rằng chính mình đã cởi tất thì sẽ rất xấu hổ.

Sau khi nghiên rãng, cuối cùng anh ta quyết định xé đôi tất lụa trên chân mình.

Nói cách khác, bước đi này thực sự khó chịu, Trình Uyên nghĩ.

“Xé!” Một tiếng kêu.

Đột nhiên, một bàn chân nhỏ trắng nõn xuất hiện trước mặt Trình Uyên. Tôi phải nói rằng đôi khi, cởi quần áo của người ta, ồ không, xé quần áo của người ta là thứ sẽ khiến adrenaline của bạn tăng vọt.

Đúng vậy, khi Trình Uyên xé toạc đôi tất lụa của Vương Tử Yên, nhịp tim của anh ấy không thể không tăng nhanh.

“Tôi đang điều trị bệnh cho cô ấy, đúng vậy, tôi đang điều trị bệnh cho cô ấy!” Trong lòng anh tự an ủi mình như vậy.

Đưa tay ra, từ từ nhắc chân Vương Tử Yên.

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm!” Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên có tiếng gõ cửa, khiến Trình Uyên sửng sốt.

Vừa thả lỏng tay, chân anh đập mạnh và ngã xuống mép giường.

Nói cách khác, nếu Vương tử Yên tỉnh lại, cô ấy chắc chắn sẽ kêu lên vì đau đớn.

Trình Uyên không khỏi cảm thấy có lỗi, nhanh chóng nhắc chân người kia lên, thổi một cái tượng trưng rồi quay người ra mở cửa.

Hành động này đã nằm trong tiềm thức, có lẽ ngay cả Trình Uyên cũng không nhận ra, anh có chút vụng vọ.

“Ai”

Trình Uyên mở cửa bước vào, cô nhìn thấy một người phụ nữ với dáng người uyển chuyển, dung mạo vô cùng xinh đẹp đang Trang điểm thời thượng.

Trang điểm nhẹ nhàng, người phụ nữ trông như mới đôi mươi, cô ấy đang dựa vào cửa nhà Trình Uyên với vẻ uể oải.

Ngay khi Trình Uyên vừa mở cửa, người phụ nữ đã đẩy Trình Uyên sang một bên và xông vào phòng.

Trình Uyên sững sốt trong chốc lát, sau khi phản ứng kịp, liền vội vàng hỏi: “Này, người là ai?”

Người phụ nữ không trả lời anh, bước vào cửa mà không nói gì, cô ném chiếc túi nhỏ màu đỏ trên tay, sau đó kéo áo khoác, ném giày và dùng chân đá vào nó.

Từ từ bước vào, vừa đi vừa cởi quần áo.

Trình Uyên thật ngốc.

Trên hành lang có tiếng bước chân, hắn đột nhiên định thân lại, vội vàng đóng cửa trước.

Đóng cửa xong liền vội vàng đuổi theo nữ nhân, bị nàng túm cánh tay chỉ sớm cởi nội y.

“Cô là ai” Trình Uyên ngạc nhiên nói.

Người đẹp nhắc mí mắt nhìn Trình Uyên, sau đó cô ta tát và hỏi mơ hồ: “Anh là ai?”

“Chết tiệt” Trình Uyên không nói nên lời: “Đây là phòng của tôi. Cô đã đột nhập vào phòng của tôi và hỏi tôi là ai.”

Một mùi rượu nồng nặc tỏa ra.

Có vẻ như người đẹp này đã uống rất nhiều rượu, có lẽ cô ấy đã đổ đầy rượu rồi đi nhầm phòng.

Sau khi nhận ra điều này, Trình Uyên vội vàng hỏi: “Này cô, cô ở phòng nào vậy, tôi gửi cô về được không?”

Chưa kịp nói xong, người đẹp đã lao vào Trình Uyên.

Chương 674

Chương 674

Ôn hương nê-phrít ôm đầy cõi lòng, về lý thuyết thì đó là một điều rất thú vị.

Nhưng Trình Uyên lúc này vô cùng khó chịu.

Người phụ nữ cởi quần áo lót và ném mình trong vòng tay của Trình Uyên, lúc đó Trình Uyên giật mình, cô muốn lùi lại theo bản năng.

Nhưng anh không để ý đến chiếc ghế xô pha phía sau, anh ta vấp ngã và ngã trên ghế xô pha, cả người bị đè lên người Trình Uyên.

“Này bạn!”

Cảnh tượng này thật nực cười, Trình Uyên nghĩ.

Anh muốn đẩy đôi phương ra nhưng không ngờ người phụ nữ kia lại tát thẳng vào miệng mình, Trình Uyên không hề phòng bị.

“gì!”

Vội vàng dùng tay đẩy đầu người phụ nữ ra, Trình Uyên thở ra một hơi, lo lắng nói: “Cô gái, lễ phép nặng lắm! Lễ phép nặng lắm!”

Vừa nói, anh vừa muốn nhắc người phụ nữ dậy, nhưng lúc này, Trình Uyên dường như nghe thấy tiếng động nào đó, giống như tiếng nước sôi, trong ấm đun nước, sau đó cơ thể người phụ nữ co giật.

Trợn to mắt nhìn gương mặt người phụ nữ đầy hoài nghi, Trình Uyên chợt nhận ra một khả năng vô cùng nguy hiểm.

có thật không

“Chà!”

Người phụ nữ không kìm lòng được, đột nhiên mở miệng nhìn thác nước phía xa, nghi là Dải Ngân hà đổ xuống đã chín ngày, xộc lên mũi một mùi chua chua cay cay. Trình Uyên hoàn toàn bối rối.

Sự sắp xếp rất đơn giản.

Trình Uyên thật ngốc.

Đây người phụ nữ ra một cách đột ngột, không nói lời nào, anh ta chạy thẳng vào nhà vệ sinh mà không kịp cởi quần áo, mở màn là cơn mưa “xối xả” cho đến khi mùi khó chịu tan biến hoàn toàn.

Bước ra khỏi phòng, mùi hôi lại ập đến.

Trình Uyên tức quá.

Anh đột nhiên cảm thấy rằng người phụ nữ này phải là một kẻ giết người do Đạo Trưởng phái đến, và con mẹ này muốn ghê tởm anh ta còn sống.

Không còn cách nào, người phụ nữ này phải an bài cho cô, nếu không Tiêu Viêm quá khó chịu.

Thế là anh ta lôi người phụ nữ lên và ném vào nhà tắm, hứng nước mưa và tắm rửa cho cô ta.

Cô ấy đã vô tình giặt áo ngực của mình.

Trình Uyên mí mắt không khỏi nhìn thấy một bông hoa trắng trước mặt anh, anh lại treo nó lên một cách cẩn thận và không vội vàng.

Cuối cùng sau khi tắm rửa sạch sẽ, Trình Uyên mới nhìn kỹ khuôn mặt cô.

gì.

Sao bạn quen thế

Không khỏi nhíu mày, Trình Uyên luôn cảm thấy mình đã nhìn thấy người phụ nữ này ở đâu.

Trong lúc bàng hoàng, anh chợt nhớ ra.

Người phụ nữ này tên là Giang Phiêu Phiêu, hiện là một ca sĩ kiêm ngôi sao thần tượng được nhiều người yêu thích, cô ấy

cũng đã đóng phim với danh tiếng khá tốt.

Tắt vòi nước, anh lấy khăn tắm lau sơ qua người của Giang Phiêu Phiêu, sau đó nhấc bông cô lên và ném cô lên một chiếc giường khác, sau đó phủ chăn bông lên.

Để không thu hút sự chú ý của mọi người, khi ở trong khách sạn, Trình Uyên đã thực sự đặt một phòng tiêu chuẩn, một phòng có hai giường.

Vào lúc này, Vương Tử Yên, người đang bị sốt, đang ngủ trên giường, và Giang Phiêu Phiêu lại đang ngủ trên giường. Bây giờ không sao, anh ta phải làm gì?

Anh bắt lực thở dài, trước tiên lấy rượu ra, sau đó nhấc chân trần của Vương tử Yên lên, xoa rượu vào lòng bàn chân của cô, sau đó là lòng bàn tay.

Sau một số bận rộn với công việc, Trình Uyên đưa tay ra và chạm vào trán Vương Tử Yên.

Tuy rằng không có mồ hôi, nhưng lại có chút ngậm nước, ẩm ướt, như là biểu hiện ra mồ hôi, cho nên hắn lại nhanh chóng xoa xoa nắn.

Khi tôi chạm vào nó một lần nữa, tôi thấy rằng Vương tử Yên cuối cùng đã đổ mồ hôi.

Ngay khi Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm, đặt cánh tay của Vương tử Yên trở lại chăn và vén chăn cho cô ấy, cửa phòng đột nhiên “cạch!” Và được mở ra.

“Đừng nhúc nhích, cảnh sát!”

Trong phòng, hàng chục cảnh sát bất ngờ ập vào và bao vây Trình Uyên.

Và tay Trình Uyên lúc này vẫn đang cầm chăn bông của Vương Tử Yên.

“Đồng chí Cảnh sát, là hắn!”

Cô gái trẻ ở quầy lễ tân đứng ra, chỉ vào Trình Uyên, nghiêng răng.

Trình Uyên than thở trong lòng: “Chết tiệt, anh thật sự coi em như một cái xác.”

“Bắt lấy anh ta và đưa anh ta đi!” Một cảnh sát đeo kính nghiêm mặt hét lên.

Trình Uyên vội xua tay: “Chờ một chút!”

“làm gì”

Anh đầu đầu bắt lực giải thích: “Nếu tôi nói, đây là bạn của tôi, người kia tự mình xông vào, sau đó cởi quần áo lên giường của tôi, cô có tin hay không” x

“Ý của người là?” Người cảnh sát đeo kính nhìn chằm chằm hấn lạnh lùng hỏi.

Trình Uyên không khỏi cười khỏ: “Không!”

“Không, chờ đã, người nói cái khác.” Người cảnh sát đeo kính đột nhiên phản ứng lại, trợn to hai mắt: “Còn có một cái khác.”

“Uh” Trình Uyên.

Đêm đã rất sâu.

Từ Xuyên cũng đến quận Huân từ thành phố Tân Dương và trình với đồn cảnh sát địa phương rằng Vương tử Yên đã được chuyển đến bệnh viện và Trình Uyên được coi là người nhà của bệnh nhân. Hơn nữa, từ giám sát đã phát hiện ra rằng Giang Phiêu Phiêu thực sự đã đi nhầm phòng.

Cuối cùng, Trình Uyên đã bị giải oan và được trả tự do.

“Tôi nói tôi gửi xe đến thủ đô. Cô phải tự lái. Không sao. Cô sẽ gây ồn ào trước khi đến thủ đô!”

Ngồi trong xe của Từ Xuyên, Từ Xuyên không khỏi bán tín bán nghi khi tỏ thái độ phàn nàn với Trình Uyên.

Trình Uyên cười khỏ, đột nhiên cau mày hỏi: “Ồ, anh Từ, em nhớ đã từng nói ngọn lửa ven sông ở quận Huyện Huân là tuyệt đối tốt nhất trên thế giới, đúng không?”

“Ừ!” Từ Xuyên khởi động xe hỏi Trình Uyên, “Nên ở khách sạn nào?”

Trình Uyên khẽ mỉm cười: “Từ khi đến Quận Huân, tôi tự nhiên muốn đánh giá cao nhất của thế giới này. Chúng ta trước tiên không biết khách sạn, chúng ta đi ven sông.”

“Tại sao nửa đêm lại làm phiền? Ban ngày không về được” Từ Xuyên ngạc nhiên nói.

Trình Uyên lắc đầu: “Như vậy sẽ không được, ngọn lửa ở ven sông, ban đêm chỉ có thể nhìn thấy, ban ngày phải vội vàng.”

Từ Xuyên hơi ngưng tụ lông mày. Không nói gì, cất đồ và phóng xe về phía sông.

Khi bạn đến sông, bạn có thể nhìn thấy một con rồng lửa tuyệt đẹp đang ngồi trên xe.

Có một con sông ở huyện Huân, chảy qua huyện Huân, bỏ qua thành phố Tân Dương và thành phố Tân Bắc, và trực tiếp dẫn đến thành phố Giang Bắc. Con sông này chia Quận Huân thành hai.

Do đó, ở quận này, nhiều người có thuyền. Cũng có những ngôi nhà xây ven sông, ban đêm đèn nhà, đèn thuyền tạo thành một con rồng uốn lượn dài ngoằng, phản chiếu lại dòng sông thì sáng rực, hết như ngọn lửa bên bờ đối diện.

Nó thực sự tuyệt đẹp.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Trình Uyên hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt lại vô cùng thích thú.

Từ Xuyên đi theo anh, lấy ra hai điều thuốc, ngậm một điều trong miệng, đưa cho Trình Uyên một điều.

Trình Uyên nhận lấy điều thuốc, châm lửa và hít một hơi dài. x

Sau khi phun ra một con rồng trắng sương dài, hai mắt hắn chậm rãi mở ra, rồi thở dài thườn thượt.

“Anh Từ, giữa chúng ta, hai chúng ta đã sớm gặp nhau, em luôn coi anh như anh cả.”

Từ Xuyên khẽ giật mình, sau đó nở nụ cười: “Đúng vậy, ta đã tận mắt chứng kiến sự thăng hoa của ngươi.”

chỉ.

Trình Uyên lắc đầu, chậm rãi quay người lại, nghiêm nghị nhìn Từ Xuyên, nói: “Nhưng ta chưa từng nghĩ sẽ là người!”

Chương 675

Chương 675

Nhìn Từ Xuyên ở bên kia, thân thể hắn đột nhiên chấn động, sau đó quay đầu nhìn Trình Uyên vẻ mặt không tin.

Khi hai mắt chạm nhau, không khí dường như bị đóng băng.

Gió sông về đêm vẫn rất lạnh, trời mưa lạnh như trút nước. Nhưng sự ớn lạnh này không tốt như Trình Uyên nghĩ.

Sau khi hít một hơi thật sâu điều thuốc, Từ Xuyên cũng phun ra một thanh long, hắn nói: “Ngươi biết, ta không bao giờ hút thuốc.”

Trình Uyên im lặng.

Lần này, những người duy nhất biết rằng anh đã đến thủ đô ngoại trừ Từ Xuyên là Vương tử Yên và Lục Hải Xuyên. Vương tử Yên bị ốm không nên giả vờ, và Lục Hải Xuyên, nếu anh ta muốn làm hại Trình Uyên, anh ta không cần phải làm nhiều chuyện như vậy.

Sau đó, khả năng duy nhất là Tử Xuyên.

Nếu Trình Uyên đoán đúng, cơn sốt của Vương tử Yên chỉ là một cơn sốt bình thường, là do viêm nhiễm ở đâu đó trong cơ thể, và không cần phải đến thủ đô.

Vì vậy, rất khó hiểu đối với Trình Uyên: “Tại sao?”

Từ Xuyên cười khỏ, hắn ném điều thuốc dưới chân bóp nát. Nói: “Tôi có một cậu con trai đang học đại học ở Kyoto, bạn biết đấy.”

Trình Uyên gật đầu.

“Anh ấy đã biến mất hơn một tháng trước.”

“Sau đó, tôi nhận được một cuộc điện thoại bí ẩn. Những người trực điện thoại nói với tôi rằng nếu tôi không nghe họ sẽ

giết con trai tôi”.

“Lúc đầu ta muốn nói cho người biết, nhưng giống như lúc nào cũng có một đôi mắt nhìn chăm chăm ta. Ngày hôm sau, ta nhận được con trai một ngón tay.”

Vừa nói chuyện, nước mắt Từ Xuyên vừa trào ra, kìm lòng không đậu, bực bội ngồi xồm trên mặt đất nói: “Ta chỉ là một đứa con trai như vậy, không thể cứ nhìn hấn chết!”

Trình Uyên hít một hơi khói, sau đó khói bay ra từ miệng và mũi, dường như anh ta muốn dùng làn khói dày đặc để làm tê liệt thần kinh của mình.

“Vì vậy, điều kiện của họ là tôi chết và con trai cô sống” Trình Uyên hỏi.

Từ Xuyên hai tay ôm đầu, móng tay cắm vào tóc, như muốn xé rách, đau lòng nói: “Ta không muốn, nhưng ta không có cách nào khác.”

Trong lòng Trình Uyên nảy sinh một nỗi chua xót sâu sắc.

Bạn có thể để tôi chết chỉ để giữ cho con trai bạn còn sống?

Bạn không thể chỉ nhìn con trai mình chết, mẹ tôi, vợ tôi và các anh trai tôi không muốn nhìn tôi chết sao?

“Tôi vẫn còn trẻ, và tôi không muốn chết!” Trình Uyên ngây người.

Với một tiếng “wow”, Từ Xuyên bắt đầu khóc và khóc rất đau lòng.

Thật khó tưởng tượng một người đàn ông trạc tuổi bốn mươi lại có thể phát ra âm thanh như vậy, giống như đang kêu lên tất cả những khó chịu và tội lỗi, bất lực và bất lực.

Tuy nhiên, có một số điều nhất định đã được thực hiện một khi chúng đã được thực hiện.

Trình Uyên biết rằng Từ Xuyên khiến con trai mình rơi vào trầm cảm là vì những lý do riêng của mình, nhưng Trình Uyên không muốn chết, Từ Xuyên có thể nói rõ với anh rằng họ đã cùng nhau tìm ra giải pháp.

Con người ai cũng ích kỷ, Từ Xuyên cũng không ngoại lệ, Trình Uyên cũng không ngoại lệ.

Anh không có quyền trách móc Từ Xuyên làm gì, nhưng vì một số sơ hở của anh mà Trần Thành suýt chết, đây là điều Trình Uyên không muốn xảy ra.

“Đi thôi, đi thôi!” Trình Uyên nhẹ nói.

Từ Xuyên ngừng khóc, anh đứng dậy, kinh ngạc nhìn Trình Uyên, hỏi: “Cô sẽ không giết tôi”

Trình Uyên lắc đầu, sau đó quay người đi về phía xe.

Cơ thể Từ Xuyên khẽ run lên trong làn gió sông vào ban đêm, và một dấu vết của sự tuyệt vọng và âm ảm hiện lên trong mắt anh ta.

Anh biết những gì Trình Uyên nói, đi thôi, không phải để anh trở lại thành phố Tân Dương đến bệnh viện, mà là để anh hoàn toàn rời khỏi Trình Uyên và những người khác.

Cuối cùng, anh ta vươn tay, sau đó lấy ra một con dao mổ, dùng răng lao về phía Trình Uyên.

“Dừng lại!” Không ngờ, trước khi đến gần Trình Uyên, Trình Uyên đột nhiên quay lại, chỉ vào Từ Xuyên và giận dữ hét lên: “Là lỗi của anh, tại sao tôi phải trả tiền cho anh?”

Từ Xuyên choáng váng, con dao trên tay rơi xuống đất kêu vang.

Trình Uyên biết, Từ Xuyên cũng biết mình không biết làm gì, hẳn là một người bình thường, y thuật tử tế, tuyệt đối không thể dùng dao mổ giết chết Trình Uyên.

Vì vậy, Từ Xuyên muốn giết Trình Uyên bằng một con dao, nhưng thực chất anh ta đang tìm đến cái chết, vì muốn Trình Uyên giết mình.

Nhưng nếu đã như vậy, Trình Uyên tự nhiên cảm thấy có lỗi nên nói, tại sao phải trả tiền cho Từ Xuyên.

Trình Uyên lên xe, lái xe, khi quay người đi ngang qua Từ Xuyên, anh ta nói với anh ta: “Hãy vào Trang web của Bắc

Kinh và gửi một tin nhắn, một tấn vàng để đổi lấy tung tích của con trai Từ Trạch Hải của anh. Đừng ký. ”

Nói xong lái xe đi.

Từ Xuyên kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn đèn hậu ô tô dần dần mờ ảo trong màn đêm.

Trình Uyên yêu cầu Từ Xuyên gửi tin nhắn đó vì anh ấy muốn Đạo Trưởng trưởng nhìn thấy nó. Anh ta có thể không quan tâm đến giá trị của tấn vàng này, nhưng anh ta chắc chắn sẽ quan tâm đến nguồn gốc của tấn vàng này, vì vậy nếu đúng như vậy, cuộc sống của con trai Từ Xuyên hiện tại không phải lo lắng.

Đối với Từ Xuyên

Phản bội sẽ là một sự kiện cả đời, và Trình Uyên sẽ không cho anh ta cơ hội nào nữa.

Lúc bình minh.

Bên trong khách sạn.

Vương Tử Yên, người đã hết sốt, từ từ mở mắt trong màn sương, cô chống đỡ cơ thể yếu ớt của mình, ngồi dậy và nhìn thấy ánh ban mai hắt vào qua cửa sổ.

Đưa tay nhẹ nhàng lau những hạt mồ hôi trên trán, sau đó vén chăn bông lên chuẩn bị xuống giường.

Nhưng khoảnh khắc chiếc chăn bông được mở ra, cô đã choáng váng.

Bởi vì chiếc tất lụa trên chân cô bị xé toạc, lộ ra hai bàn chân trắng như ngọc nhỏ hoàn mỹ.

Trên đầu giường còn có nửa chai rượu vang đỏ. x

Vương tử Yên như nhận ra điều gì đó, vội đưa tay xuống mũi ngửi, mùi rượu nồng nặc.

Hơn thế nữa, cả căn phòng nồng nặc mùi rượu.

Cô không ngốc, cô nhanh chóng cho rằng đây là do Trình Uyên dùng cồn xoa vào lòng bàn chân và lòng bàn tay để giúp cô hạ sốt.

Nói cách khác, hãy để Trình Uyên giúp cô ấy xoa lòng bàn chân và xé đôi tất của cô ấy

Nghĩ đến đây, mặt của Vương tử Yên biến thành một mảnh vải đỏ vì xấu hổ.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm bị đẩy ra, Trình Uyên vừa bước ra lau tóc ướt, nhìn thấy Vương tử Yên đang ngồi trên giường, không khỏi mỉm cười nói: “Anh tỉnh rồi.”

Vương tử Yên bị Trình Uyên làm cho sững sốt, cô bối rối đến mức giấu chân vào chăn bông, sau đó vùi đầu vào trước ngực phát ra tiếng “um” như muỗi kêu.

Trình Uyên dường như không nhìn thấy nó, nói: “Tôi kiểm tra nó vừa rồi và cơn sốt của bạn đã hết. Chắc không sao đâu. Tôi gọi một tô cháo. Ước tính sẽ đến sớm thôi. Bạn nên đi rửa nó trước. “x

“Oh!”

Vương tử Yên đáp lại, nhưng cô không dám di chuyển, vì sợ rằng chân của mình sẽ bị Trình Uyên nhìn thấy lần nữa.

Tất nhiên, không có gì để xem, chủ yếu là đôi tất rách, khiến người ta nghĩ đến sẽ rất xấu hổ.

Thấy Trình Uyên không nhìn mình, Vương tử Yên lặng lẽ rút chân ra khỏi chăn bông, đạp xuống đất cố gắng mang giày vào.

Đúng lúc này, chăn bông trên giường đối diện bị đập tung ra, một chân dài trắng nõn đang cưỡi trên chăn bông.

Vương tử Yên sững sốt, cô thấy chân đôi giày bị “co” lại rồi thu người xuống giường.

Chương 676

Chương 676

Lúc đó, não của Vương tử Yên trống rỗng.

Phản ứng xong lại cuống lên.

Giang Phiêu Phiêu giật mình ngồi dậy, hai mắt nhìn nhau.

Thời gian như bị đóng băng, cả ba người họ còn có thể nghe thấy tiếng thở của mình.

“gì!”

“gì!”

Hai lời cảm thán lần lượt đến từ Giang Phiêu Phiêu và Vương Tử Yên.

Giang Phiêu Phiêu hét lên vì đột nhiên phát hiện ra mình không mặc quần áo, lại còn đang ở trong một môi trường xa lạ với một người đàn ông trước mặt, nên hét lên khi cô ấy ôm chần bông trên người.

Và Vương tử Yên đã hoàn toàn sợ hãi trước Giang Phiêu Phiêu.

Trình Uyên cũng sửng sốt, ngồi xuống sô pha, khăn tắm còn không kịp cầm, trực tiếp ngã xuống sàn.

Mười phút sau!

Trình Uyên giải thích qua lại vài lần, cuối cùng cũng giải thích rõ ràng cho họ.

Nhưng Giang Phiêu Phiêu dường như vẫn có chút không thể tin được, cô nghi ngờ hỏi: “Tôi thật sự tự mình cởi quần áo.”

“Đương nhiên là thật.” Trình Uyên trình trọng gật đầu nói khẳng định: “Lúc vào phòng anh cởi quần áo ra. Tôi muốn ngăn anh lại, anh nôn ra hết rồi”.

“Em nôn hết cả người rồi” Giang Phiêu Phiêu hỏi.

Trình Uyên: “Đúng vậy, cô không chỉ nôn vào người tôi, mà còn nôn lên chính mình.”

Nghe vậy, Giang Phiêu Phiêu cầm chăn bông bịt mũi, giống như người được mùi trong chăn bông, trong đầu chột dâng lên một cảm giác kỳ lạ, cô hỏi: “Người khác chưa chạm vào tôi.”

Trình Uyên: “Tôi thề với ngọn đèn, không!”

“Vậy, anh tắm cho em.” Sắc mặt của Giang Phiêu Phiêu trong phút chốc trở nên đen kịt.

“TÔI”

Trình Uyên không biết có chuyện gì xảy ra, lúc thường đầu óc sáng sủa, nhưng vẫn bị cô vô tình thu phục. Đột nhiên khuôn mặt già nua đỏ bừng, và anh không thể không nhìn Vương Tử Yên.

Vương tử Yên lập tức khẳng định: “Tối hôm qua, em bị sốt. Nhất định không rửa cho em.”

Vì vậy, Giang Phiêu Phiêu nhìn chằm chằm Trình Uyên một cách dữ dội.

Trình Uyên đại não chạy nhanh, lập tức chuyển chủ đề hỏi: “Cô Giang, tôi vẫn muốn hỏi cô, tại sao cô lại đến Huyện Huân, một ngôi sao lớn như cô, không phải lúc nào cũng bị người nổi tiếng vây quanh sao?” thích bạn khi bạn đi chơi?”

Chắc chắn, anh ta đã rất thành công trong việc chuyển chủ đề, sau khi hỏi câu này, Giang Phiêu Phiêu lập tức từ bỏ yêu cầu Trình Uyên giúp cô ấy tắm, anh ấy thở dài và nói, “Bất động sản ở Huyện Huân Lục Cảnh Thành đang được mở bán. Làm ơn đi. Hãy để tôi cho họ xem. Tôi đã thực hiện một làn sóng tuyên truyền và tổ chức một bữa tiệc ăn mừng trong khách sạn vào đêm qua. Ông chủ khó chịu của LVGEM đã đuổi theo tôi để nâng ly, và ông ta thật kính tởm.”

“Ồ!” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi: “Còn người đại diện và trợ lý của anh thì sao?”

“Hừ, bọn họ nhất định là thu tiền của ông chủ.” Giang Phiêu Phiêu khó chịu nói, sau đó hỏi Trình Thừa Húc: “Cô không phải là người của Quận Huân, nghe giọng, cô đang ở Quận Huân làm gì vậy?”

Vương tử Yên trả lời: “Chúng tôi muốn đến kinh đô để khám bệnh, đi ngang qua Quận Huân.”

“Ồ!” Giang Phiêu Phiêu gật gật đầu, trong mắt đột nhiên sáng lên: “Vậy anh có thể đưa em đi không?”

“À” Trình Uyên và Vương Tử Yên.

Ăn sáng xong, họ lại lên đường.

Trình Uyên vẫn đang lái xe, nhưng Lục Hải Xuyên đang ngồi ở vị trí phụ lái, trong khi Vương tử Yên và Giang Phiêu Phiêu đều ngồi ở phía sau xe.

Mặc dù Giang Phiêu Phiêu là một nghệ sĩ giải trí, nhưng cô ấy không thể làm nhiều việc một mình, chẳng hạn như đến Quận Huân để giúp Lục Cảnh Thành tuyên truyền. Tất cả điều này là do người môi giới sắp xếp. Và Giang Phiêu Phiêu nghiêm túc nghi ngờ rằng người đại diện muốn cô đến ngủ với ông chủ của Lục Cảnh Thành, vì vậy cô ấy mới lên xe của Trình Uyên và lên đi.

Trong xe, Giang Phiêu Phiêu vô tình hỏi: “Người từ đâu tới?”

Vương tử Yên trả lời: “Chúng tôi đến từ thành phố Tân Dương.”

“Thành phố Tân Dương, tôi đã nghe nói về nó.” Đôi mắt của Giang Phiêu Phiêu lại sáng lên, anh ta đứng thẳng dậy và nói, “Cô có một người tên Trình Uyên ở thành phố Tân Dương không?”

Khi nghe đến đây, Vương tử Yên sửng sốt một lúc, sau đó nhìn Trình Uyên đang lái xe, thấy anh ta không nói gì, cô gật đầu tỏ vẻ hiểu biết: “Đúng vậy, anh biết không?”

“Đương nhiên.” Giang Phiêu Phiêu chưa kịp nói xong liền cười tủm tỉm: “Ta vừa mới nghe nói qua.”

“Người đại diện của tôi đã nhận được một thông báo với tôi cách đây một thời gian. Đó là một bất động sản ở thành phố Tân Dương có tên là Vịnh Ánh Trăng Giai đoạn III. Khi anh ấy đề cập đến bất động sản đó, anh ấy đã nói với tôi một cách dứt khoát về ông chủ của khu bất động sản này, nói rằng Vịnh Ánh Trăng thuộc về đến Tuấn Phong. Ngành của nhóm, nhưng chủ sở hữu tên của nhóm là Trình Uyên.”

“Tôi không quan tâm lắm, nhưng anh ấy nói với tôi rằng Trình Uyên mới ngoài hai mươi, và tôi đã rất choáng váng.”

“Đó là tuổi của tôi. Thật không thể tin được khi trở thành ông chủ của một nhóm lớn như vậy. Sau đó, tôi đã kiểm tra nó trên mạng khi tôi tò mò.”

“Không kiểm tra cũng không sao, lại càng làm tôi sợ. Anh, Trình Uyên, ông chủ của tập đoàn Tuấn Phong thành phố Tân Dương, thật sự rất tuyệt vời. Kinh nghiệm của anh ấy hoàn toàn có thể viết thành sách.”

“Tôi thực sự không thể tin rằng một thanh niên dưới 30 tuổi có thể đạt được trình độ này.”

Khi nói về điều này, đôi mắt của Giang Phiêu Phiêu đầy những ngôi sao nhỏ, giống như một chiếc quạt nhỏ. Không có cái gọi là một ngôi sao.

Cơn sốt của Vương tử Yên đã giảm bớt và tâm trạng của cô ấy tốt lên rất nhiều, lúc này cô ấy cũng đùa giỡn, cô ấy hỏi: “Sau đó nếu bạn nhìn thấy Tổng giám của chúng ta, oh không, nếu bạn nhìn thấy Trình Uyên, bạn có theo đuổi anh ấy không?”

Giang Phiêu Phiêu nghe xong giật mình, sau đó buồn bực nói: “Cũng tùy thôi, người ta giàu có, nhưng có thể không xem trọng diễn viên chúng ta.”

Giọng nói vừa hạ xuống, nàng lại đột nhiên cười nói: “Có thể hẳn vẫn là một cái xấu xa yêu quái, ta thật là một cái khổng chế mặt.”

Vương tử Yên ánh mắt đảo quanh, nhưng cũng da diết, hỏi: “Nếu Trình Uyên rất giống tài xế, người nghĩ vừa vặn sao?”

“Đương nhiên.” Giang Phiêu Phiêu phát phát tay, vừa định nói, hấn đột nhiên như là ý thức được cái gì, nhanh chóng thu tay lại, che miệng: “Mẹ, ta không thể nói. Đại nhân nói cho ta và Không. Các ngôi sao muốn được bảo lưu, tôi chỉ là quá không được bảo vệ, luôn luôn được huấn luyện bởi anh ấy.”

“Chị Tử Yên, chị đưa cho em chiếc váy này có vẻ đẹp. Chị phải là người tốt ở thành phố Tân Dương.”

Lời nói của Giang Phiêu Phiêu chuyển hướng quá nhanh, và Vương tử Yên đã không quay đầu lại trong giây lát. Sau một hồi sững sờ, cô chỉ vào Trình Uyên đang lái xe, cười với Giang Phiêu Phiêu: “Tôi đang gây rối với anh ta.”

Giang Phiêu Phiêu liếc nhìn Trình Uyên, thấy anh ấy mặc một bộ âu phục, cau mày nói: “Chị Tử Yên, đừng nói giỡn, cứ nhìn xem anh ấy mặc cái gì.”

“Thất dây an toàn!” Lúc này, Trình Uyên đột nhiên lên tiếng nhắc nhở. x

Khi Trình Uyên nói điều này, vẻ mặt của Vương tử Yên không thể không thay đổi.

Hôm qua cô không đụng phải cuộc đấu dao, nhưng cô nhìn thấy lúc trước bị xe buýt đuổi theo, biết đường nguy hiểm, sau đó nghe lời Trình Uyên nói, biết có tình huống, cô không có. dám bất cẩn, và nhanh chóng thắt dây an toàn cho cô.

Giang Phiêu Phiêu không đồng ý: “Anh chỉ cần lái xe chậm hơn là được. Là vì chuyện đó. Tôi đã từng đi xe RV nên không cần đi!”

Chương 677

Chương 677

Trình Uyên lần này không chọn đi đường cao tốc mà là đường quốc lộ.

Anh ta bị bắt đêm qua, gọi cho Từ Xuyên. Có lẽ sau sự cố ven sông, Từ Xuyên sẽ không báo cáo động tĩnh của Trình Uyên cho Đào trưởng nữa, nhưng không có gì đảm bảo rằng anh ta đã không báo cáo trước khi đến Quận Huân.

Do đó, Trình Uyên đoán rằng có ai đó đang đợi họ trên đường cao tốc, thay vì đi theo đường quốc lộ.

Thực ra, suy đoán của Trình Uyên đúng, quả thật có người đang đợi anh trên đường cao tốc. Tuy nhiên, Đào Trưởng luôn có bảo hiểm kép trong công việc, cho nên trên quốc lộ, từ lâu đã mai phục và truy đuổi quân lính.

Ba chiếc xe địa hình đi sau, họ chạy nhanh, ba chiếc xe chạy nhanh, họ chạy chậm và ba chiếc xe ô tô cũng chậm chạp, hiển nhiên, điều này có trách nhiệm theo dõi.

Như thể họ là một tín hiệu di chuyển, thông báo cho những người trên đường cao tốc để chặn xe của Trình Uyên phía trước.

Trong tiếng kêu của Giang Phiêu Phiêu, Trình Uyên đã tăng tốc độ lên 180 thước.

Bạn biết đấy, đây không phải là tốc độ cao. Chạy được 180 thước trên đường quốc lộ, Giang Phiêu Phiêu tái mặt.

“Này, này, sao anh lái xe nhanh vậy?” Cô sợ hãi, kinh hãi.

Vương tử Yên đã hơn một lần quen với cảm giác “hủy diệt thế giới” trên xe, nên lúc này cô mới an ủi Giang Phiêu Phiêu: “Có lẽ anh cả của tôi biết rằng cô Giang đang vội vàng, và tôi sợ điều đó. Tôi có thể đã bỏ lỡ công việc kinh doanh của bạn. Vì vậy, tôi đã lái xe nhanh hơn.”

“Mẹ, cái này nhanh hơn sao? Chỉ là nhanh hơn sao?” Giang Phiêu Phiêu kinh ngạc nói, “Đây là đi đầu thai!”

“Này, lái cái kia đi, ta không vội, ta không vội, chúng ta giảm tốc độ được không?”

Trình Uyên thỉnh thoảng liếc nhìn gương chiếu hậu và gương chiếu hậu, thân nhiên nói trước tiếng hét của Giang Phiêu Phiêu: “Ồ, tốt.”

“Được rồi, chạy chậm lại!” Giang Phiêu Phiêu suýt khóc. x

Trình Uyên nhẹ nhàng nói: “Cô không vội, nhưng chúng tôi thì có.”

“Cho dù khăn trương cỡ nào, cũng không thể giết người tính mạng!” Giang Phiêu Phiêu bực bội nói: “Lão bà ta vừa mới nổi danh, tương lai rất lớn, ta không muốn cùng người chết, nếu không người có thể ngăn cản. và bỏ tôi bên vệ đường.”

Trình Uyên nhìn ra xa thấy trước mặt có một ngôi làng, gần làng có một nhà máy đồ nát, không khói, hình như là một nhà máy bỏ hoang.

Vì vậy, anh ta gạt đầu và nói: “Được.”

Khi xe đến gần nhà máy thì giảm tốc độ, rồi vừa bẻ lái, xe rẽ vào sân nhà máy phát ra tiếng “cách!” Rồi cho xe dừng lại!

Thời gian, tất cả đột nhiên bình tĩnh lại.

Mấy người trên xe không nhúc nhích.

Giang Phiêu Phiêu lồng ngực kịch liệt thẳng trầm, hai mắt hoảng sợ nhìn Trình Uyên, cô không chỉ có chút kinh ngạc mà sau khi nhìn thấy nó ở đâu, cô lại càng hoảng sợ không yên.

Đây là một nhà máy bỏ hoang.

“Tên khốn kiếp này muốn đưa ta đến đây là có ý gì?” Nàng run rẩy nghĩ: “Có phải là người thấy lão nương xinh đẹp như vậy, có biết ta là người nổi tiếng không, hay là muốn bắt cóc ta lấy tiền, chụp ảnh. của tôi? Nếu không, tôi thấy thứ gì đó mà tôi không nên thấy, vì vậy tôi sẽ tự giết mình “x

Giang Phiêu Phiêu càng nghĩ càng sợ, hai chân yếu ớt, ngay cả giọng nói cũng run rẩy, rụt rè hỏi: “Ta nói, vị đại ca này, chúng ta gặp mặt trên mặt nước, không có thù oán, nếu.” bạn muôn tiên.”

“xuống xe!”

Trình Uyên nhẹ nói rồi mở cửa nhảy ra khỏi xe, rút hai con dao từ găm ghề ra ném về phía Lục Hải Xuyên.

Nhìn thấy đám người Trình Uyên trực tiếp lấy dao ra, đôi tay hoảng sợ của Giang Phiêu Phiêu bắt đầu run lên: “Đại ca, Đại ca, Đại ca, chúng ta có chuyện cần bàn bạc. Muốn có tiền, tôi sẽ đưa.” Tôi sẽ cho nó bao nhiêu tùy thích., Đừng ”

Trình Uyên lạnh lùng nói: “Không muốn chết thì cứ im đi!”

Giang Phiêu Phiêu lập tức che miệng bằng cả hai tay sợ hãi.

Lúc này, cả ba chiếc xe địa hình cũng chạy vào nhà máy, bao vây đám người Trình Uyên, cả chục người xuống xe. Đầu của người đàn ông, với một Hồ Sơn Dương , mũi xanh và khuôn mặt sưng tấy, như thể anh ta đã bị đánh.

Giang Phiêu Phiêu đang ngồi trong xe lập tức tỉnh lại khi nhìn thấy những người này, cô ngạc nhiên hỏi Vương Tử Yên cũng không có xuống xe, “Những chiếc xe này, những chiếc xe này đang đuổi theo xe của chúng ta sao?”

Vương tử Yên gật đầu: “Ừ!”

“Chính là nói, vị đại ca này, lái xe nhanh như vậy, chính là muốn thoát khỏi bọn họ.” Giang Phiêu Phiêu kinh ngạc hỏi.

Vương tử Yên lắc đầu, “Có lẽ, tôi chỉ muốn đưa họ đến đây.”

“Ý của ngươi là?” Giang Phiêu Phiêu sững sốt một chút: “Ở nơi này không có giám sát. Nếu những người đó là địch nhân của ngươi, không phải đại ca của ngươi ít nhiều cũng không có ác ý.”

Vương tử Yên liếc nhìn Giang Phiêu Phiêu và nở một nụ cười khác.

“Trình Uyên, trên thực tế, ngươi không phải giết ngươi, ngươi, ngoan ngoãn bắt được, đi cùng chúng ta, có thể nếu không giết

ngươi có thể!”

Hồ Sơn Dương mũi sung vù lác đầu nói.

Anh ta đã hoạt động ở các thành phố phía Tây trước đây, và chỉ mới được người đứng đầu mời đến thủ đô gần đây. Anh ta là đàn em của Đạo Trưởng, sức mạnh vượt trội, trong số các đàn anh của họ, anh ta sử dụng năng lượng hắc ám tốt nhất.

Vốn dĩ, Hồ Sơn Dương cho rằng với kỹ năng của mình, anh ta gần như bất khả chiến bại ở thủ đô ngoại trừ Đạo Trưởng.

Nhưng khi đến nghĩa Trang hai ngày trước, Hồ Sơn Dương bị ai đó đánh đập dã man đã nghi ngờ tính mạng của anh ta.

Nếu như sau này không có lời của Đạo Trưởng nói, Đạo Trưởng không có được một món hời dưới tay người đàn ông, tôi đoán chắc Hồ Sơn Dương đã liều mạng rồi.

Lần này, Đạo Trưởng đã sắp xếp người để giết Trình Uyên.

Người đàn ông râu ria nghi, đây là một cơ hội tốt, không những không lộ mặt trước mặt đàn anh không lâu còn làm mất mặt, bây giờ không sao, đối với một người từ thành phố nhỏ, anh ta phải nắm lấy Hơi thở khó chịu này, sự mất tự tin và vẻ mặt mất tự tin được tạo thành cùng nhau, để Đạo Trưởng có thể nhận ra anh ta là đàn em của mình.

Vì vậy, Hồ Sơn Dương lúc này rất kiêu ngạo, và trực tiếp tỏ thái độ coi thường, thậm chí là khinh thường Trình Uyên và Lục Hải Xuyên.

Trong mắt anh, Trình Uyên và Lục Hải Xuyên đã trở thành cá trên thớt.

Về phần Trình Uyên.

Chuyện xảy ra với Từ Xuyên khiến anh cảm thấy rất chán nản, thậm chí rất khó chịu và anh đang cần tìm người để trút bầu tâm sự.

Bây giờ không sao cả, có người sai hấn tới cửa để hấn trút giận, đương nhiên không thể “không biết đâu là tốt đâu là sai.” Vì vậy hấn liền chế nhạo, chế nhạo “Ngươi có phải là ngu

ngốc nghếch ta đưa người tới. nhà máy bỏ hoang này? Trong khi không ai đầu hàng ”

“Đạo gia phái tới cái thứ gì, bọn họ thiếu năng sao?”

Hồ Sơn Dương đã ngừng làm việc đó.

Đừng nói đến chuyện bắt nạt quá nhiều, chỉ dựa vào hấn là đại thần, còn bị khinh thường, thậm chí bị sỉ nhục thì làm sao có thể không tức giận x

“Các người đang tìm cái chết!” Anh ta tức giận chỉ vào Trình Uyên và Lục Hải Xuyên, và hét lên với những tên thuộc hạ đó: “Hãy giết chúng đi!

Kết quả là hơn một chục người đều lấy dao rựa và những thứ tương tự ra, trực tiếp lao về phía Trình Uyên và Lục Hải Xuyên.

Chương 678

Chương 678

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Ngay khi Giang Phiêu Phiêu đang nhìn cảnh tượng đang cực kỳ hỗn loạn với tinh thần phấn chấn, một người bay lên và đâm vào kính xe, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Người đàn ông trượt từ kính ô tô xuống đất, sau đó để lại vết máu dài.

Giang Phiêu Phiêu, một người phụ nữ được cung chiều, chưa bao giờ nhìn thấy lượng máu lớn như vậy, cô sợ hãi và chùn bước, trông như sắp ngã, nhưng may mắn là cô đã thắt dây an toàn.

“Đừng sợ, không sao đâu.” Vương tử Yên an ủi cô.

Giang tiên sinh tỉnh táo lại, kinh ngạc nhìn Vương Tín Nhiên: “Người không sợ”

Vương tử Yên mỉm cười và lắc đầu.

Cô không sợ bởi vì cô có lòng tin vào Trình Uyên, nhưng Giang Phiêu Phiêu thì khác, cô chưa bao giờ nhìn thấy một nhóm người đánh nhau bằng kiếm và súng thật, đặc biệt là sàn nhà khô đầy máu.

Vì vậy, khi nhìn thấy Vương tử Yên một người phụ nữ, tôi rất bình tĩnh, tôi không thể không đoán rằng cô ấy chắc chắn đã trải qua loại chuyện này thường xuyên, vì vậy rất đáng tiếc.

“Các người là ai!” Cô đột nhiên điên cuồng hét lên.

Biết rằng sẽ xảy ra trường hợp này, cô ấy thà tuân theo luật lệ bất thành văn còn hơn lên xe của họ.

Tôi hồi hận vì điều đó.

Ngơ ngác nhìn thấy ai đó cầm dao chém Trình Uyên rồi chém đứt lưng, Giang Piaopiao lập tức trợn tròn mắt, lo lắng hét lên: “Cẩn thận!”

Đây hoàn toàn là một phản ứng theo bản năng, như thể cô ấy thực sự không muốn Trình Uyên gặp tai nạn, suy cho cùng thì cô ấy nghiêng về Trình Uyên hơn là bọn côn đồ truy đuổi họ.

Tuy nhiên, ngay cả khi cô ấy hét lên, Trình Uyên cũng không thể nghe thấy cô ấy, xét cho cùng, hiệu quả cách âm của chiếc xe thương mại này vẫn rất tốt.

Nhưng thật may, Trình Uyên quay lại như có mắt sau lưng, dùng một cú đá vào đầu người đàn ông, đá bay người đàn ông bảy tám mét.

Giang Phiêu Phiêu như mơ mộng.

“Đá xa như vậy không quay phim đúng không?”

Vương tử Yên nhìn Giang Phiêu Phiêu thật sâu: “Chẳng qua, anh có vẻ căng thẳng, anh cả của em.”

Giang Phiêu Phiêu sắc mặt tái nhợt sừng sốt một chút, liền hỏi: “Còn phải nói sao?”

“Nhưng người vẫn chịu thua, đại ca của ta đã có vợ rồi.”
Vương tử Yên cười nhẹ nói.

Giang Phiêu Phiêu sắc mặt tái nhợt không khỏi lộ ra một chút ửng hồng: “Người đang nói cái gì, ta không có ý tứ.”

Vương tử Yên không muốn theo đuổi ý tưởng đó, thôi sợ rằng chỉ có Giang Phiêu Phiêu biết về nó, nhưng Vương tử Yên có thể nhìn thấy nó. Ánh mắt của cô ấy luôn hướng về Trình Uyên.

Chỉ trong chốc lát, Trình Uyên đã khiến sáu bảy người khiếp sợ.

Trong thực tế, Lục Hải Xuyên là thực sự khốc liệt.

Trước đây dao gãy thì chém được một khúc lớn, nhưng bây giờ là dao dài hoàn chỉnh nên thoải mái, tự do hơn.

Có người bị ngã khi đang vẩy tay chào.

Hồ Sơn Dương liếc mắt, nhìn thấy Lục Hải Xuyên là cao thủ, trong lòng chấn động: Lúc trước hắn ở tây thành, vô địch thiên hạ, mới đến đông thành có mấy ngày, liền gặp được rất nhiều bậc thầy

Nhưng may mắn thay, người đàn ông này dường như có một số thói quen, không giống như một đứa trẻ xuất hiện từ Nghĩa Trang Bắc Kinh, người không có thói quen nào cả.

Hồ Sơn Dương đang ngồi trên một năng lượng bí mật tuyệt đỉnh, cảm thấy cho dù Lục Hải Xuyên cường đại cỡ nào cũng không thể so với hắn.

Gặp phải một cao thủ khá tốt, đánh chết hắn, ít nhất có thể lưu lại ấn tượng trước mặt Đạo Trưởng tiền bối.

Nghĩ vậy, hắn rút một con dao ngắn bằng ngón tay, nhanh chóng vào nhóm hỗn chiến, đâm Lục Hải Xuyên một nhát dao.

Khi hắn mang sức mạnh dồn vào con dao, thời điểm anh ta đâm Lục Hải Xuyên, có một tiếng “vo ve” phá vỡ không khí.

Sau khi Lục Hải Xuyên chém xuống một chút, hắn đột nhiên cau mày khi nghe thấy âm thanh xuyên thủng không trung sau lưng.

“Sức mạnh, không phải dùng như vậy đâu.” Anh khịt mũi rồi đột ngột quay người lại.

Con dao của Lục Hải Xuyên chém thâm con dao ngắn của Hồ Sơn Dương. Tưởng chừng như không có chút động lực nào, nhưng ngay lúc hai thanh kiếm giao nhau liền vang lên một tiếng “Ôm!”

“Rắc rắc!”

Con dao ngắn của Hồ Sơn Dương vang lên khi phát ra âm thanh.

Giờ anh như chết lặng.

Lục Hải Xuyên hiển nhiên trước đây không hề sử dụng năng lượng bí mật, Hồ Sơn Dương nghĩ rằng mình không thể, kết quả là thời điểm hai con dao giao nhau, năng lượng bí mật làm

sao có thể nổi lên như một luồng gió bất ngờ, và nó đang trào dâng!

Trước khi định thân lại, Lục Hải Xuyên đã ức hiếp người và đâm vào ngực Hồ Sơn Dương đực.

Hồ Sơn Dương vội vàng sử dụng sức mạnh, dùng tay chặn lại.

Nhưng cú đâm của Lục Hải Xuyên đã rơi xuống, giống như mũi dao vừa rồi, một cỗ lực lượng thổi ra đột nhiên xuất hiện.

Hồ Sơn Dương bay xa như điều đứt dây.

Anh thật ngu ngốc.

Hắn đứng dậy phun ra một ngụm máu già, quay người bỏ chạy không nói một lời.

Nói cách khác, Hồ Sơn Dương gần như đang khóc.

“Gần đây bị sao vậy? Trên đời này làm sao có người đánh chết ta, nhiều chủ nhân như vậy đâu?”

Lục Hải Xuyên không đuổi theo Hồ Sơn Dương, mà đứng bất động.

Những con nhỏ đó đều đã nằm dưới đất.

Đối với Năng lượng bóng tối, Trình Uyên không hiểu, nhưng Lục Hải Xuyên thì biết. Đó là lý do mà Hồ Sơn Dương sử dụng năng lượng bóng tối khá tốt, và có thể sử dụng năng lượng bóng tối trên dao hoặc tay tùy ý. x

Chỉ là phương pháp của anh ấy sai. x

Không nghi ngờ gì nữa, Năng lượng bóng tối có thể tăng sức mạnh của nắm đấm hoặc dao, nhưng nó cũng tăng sức cản của không khí, vì vậy công dụng thực sự của Năng lượng bóng tối sẽ chỉ bùng nổ khi nắm đấm hoặc dao ở gần cơ thể người.

Trình Uyên ném con dao xuống đất, liếc Lục Hải Xuyên đầy ẩn ý, hỏi: “Tại sao lại để anh ta đi?”

Lục Hải Xuyên lắc đầu nói: “Hắn có năng lượng bóng tối.”

“năng lượng bóng tối là gì?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Lục Hải Xuyên nói: “Một kỹ thuật có thể gia trì sức mạnh tương tự như khí công trong truyền thuyết. Trên đời này càng ngày càng có ít sức mạnh bí mật. Nếu ta giết hẳn, sẽ càng ít hơn.”

Trình Uyên không khỏi cười khỏ: “Tiền bối, chính là kẻ thù!”
“Đừng lo lắng, hẳn nhìn không đủ.” Lục Hải Xuyên nhàn nhạt đáp.

Trình Uyên bất lực. Dù sao thì Lục Hải Xuyên cũng đang giúp hẳn, cũng không thể trách người khác, nhưng hẳn có chút suy nghĩ về năng lượng bí mật này.

“Vậy tiền bối có cơ hội dạy ta cách sử dụng năng lượng hắc ám không?”

Lục Hải Xuyên lắc đầu: “Không có.”

“tại sao?”

“Tuổi của ngươi không thích hợp nữa.”

“Uh”

Trở lại xe, Vương tử Yên đưa cho Trình Uyên một tờ giấy, Trình Uyên lấy giấy lau vết máu trên tay, sau đó bắt taxi chuẩn bị lên đường.

Chợt nhớ ra điều gì đó, liền quay đầu nhìn lại hỏi Giang Phiêu Phiêu đang hoảng sợ: “Cô Giang, không phải cô vừa nói là không đi cùng chúng tôi sao? Bây giờ cô có thể xuống xe rồi.”

Giang Phiêu Phiêu liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong nhà máy bỏ hoang đồ nát này, có những xác chết trên sàn nhà.

Cô không nhịn được uống một ngụm nước, sau đó nhanh chóng lắc đầu: “Phía trước không có thôn Trang, phía sau không có cửa hàng, em sẽ không xuống xe.”

Trình Uyên chỉ ra phía sau nhà máy và nói: “Phía sau là một ngôi làng.”

Chương 679

Chương 679

“Không, không, cô không muốn nói dối tôi!” Giang Phiêu Phiêu lắc đầu nguầy nguậy.

Đùa thôi, có một tên xã hội đen đã bỏ chạy. Chắc nó đã nhìn thấy tôi trong xe của bạn rồi. Bây giờ bạn cho tôi xuống xe, sau đó bạn sẽ gặp nó và coi tôi như đồng phạm của bạn. Nếu bạn không đưa cho tôi điều đầu tiên, sau đó giết Giang Jiang. Piao Piao chế nhạo trong lòng và thề sẽ không ra khỏi xe.

Trình Uyên không thèm đoái hoài đến cô, phóng xe đi mất.

Tuy nhiên, anh ta không tiếp tục đi về phía thủ đô mà đi một con đường xa hơn và đi vòng qua hai quận.

Giữa chừng, Giang Phiêu Phiêu đã hỏi Vương tử Yên không biết bao nhiêu lần: “Các người là ai trên trái đất?”

Vương tử Yên luôn nói một cách cảm chừng: “Chúng tôi là những người tốt”.

Giang Phiêu Phiêu trong lòng tràn đầy than thở: Người tốt mới là chuyện lạ, người tốt có thể đánh với người, vẫn là loại lão bà thật chưa xem phim, từng hành động đều diễn.

Tuy nhiên, nghĩ đến cảnh Trình Uyên dùng dao đánh mấy tên côn đồ một mình, cô bỗng thấy rất rát, cảm giác mình giống như một anh hùng.

Tất nhiên, điều này chỉ có thể là ấn tượng của cô ấy về Trình Uyên có chút thay đổi, và cô ấy sẽ không thích Trình Uyên vì điều đó, dù sao thì trong lòng cô ấy, Trình Uyên và những người khác chắc chắn không phải là người tốt.

Hơn nữa, địa vị của họ cách cô quá xa. x

Giang Phiêu Phiêu thầm nghĩ: loại người nhỏ bé dưới đáy xã hội này, sau này ít tiếp xúc thì tốt hơn, nếu đến kinh thành, bọn

họ kêu mình gọi điện thoại, nhất định phải để lại cho bọn họ một số giả. và nếu bạn muốn thêm WeChat, chỉ cần giả vờ. Không có WeChat.

Nhưng không ngờ rằng cuối cùng, dường như cô ấy đã suy nghĩ quá nhiều.

Xe tới thủ đô dừng lại ở lối vào một trung tâm mua sắm, Trình Uyên quay người, thờ ơ nói với Giang Phiêu Phiêu: “Xuống xe, coi như chúng ta chưa từng thấy.”

Giang Phiêu Phiêu, người luôn được người ta ôm, đột nhiên cảm thấy bị Trình Uyên xem thường, điều này khiến cô sững sốt, kinh ngạc hỏi: “Không cần anh ký tên sao” x

“Không cần thiết, chúng ta không đuổi theo sao.” Trình Uyên nhẹ giọng nói.

“Hừ!” Giang Phiêu Phiêu khịt mũi rồi xuống xe.

Sau khi xuống xe, anh ta đi về phía trước vài bước.

Phải nói rằng Giang Phiêu Phiêu thực sự rất nóng bỏng. Cô đã được nhận ra ngay khi vừa bước xuống xe, hai người qua đường đã liếc nhìn cô và lúc đó rất kinh ngạc, che miệng tỏ vẻ không tin.

“Oa, có phải là Giang Phiêu Phiêu không?”

“Vâng, vâng, là bạn, bạn có thể chụp ảnh với chúng tôi”

Hai thanh niên qua đường hét lên kinh ngạc.

Không cần biết họ nói gì, họ lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người, vì vậy lập tức một nhóm người chạy tới, tất cả đều la hét xin chụp ảnh với Giang Phiêu Phiêu, xin chữ ký, thậm chí có người còn trực tiếp đưa điện thoại di động của họ để phỏng vấn cô ấy trên đường phố.

Còn Giang Phiêu Phiêu thì thay đổi vẻ thô bạo và không kiềm chế được khi ở trên xe, nở một khuôn mặt tươi cười ngọt ngào, thì thầm: “Xin lỗi các bạn, tôi vừa đi ngang qua, cảm ơn quan hệ của các bạn. Rung động lòng biết ơn”

Khi nói, anh ấy nói rất chậm và nhẹ nhàng, giọng Hồng Kông-Đài Loan.

Trong xe, Vương tử Yên nhìn Giang Phiêu Phiêu, người đang ở cách đó không xa với vẻ mặt kinh ngạc.

“Giang Phiêu Phiêu là một cô gái ngây thơ trong làng giải trí, người này quả thực là giả bộ.” Cô thở dài.

Trình Uyên cười nhẹ: “Diễn viên.”

“Diễn viên giỏi!” Vương tử Yên vô cùng đồng ý.

Sau đó, Trình Uyên đưa Vương tử Yên đến một bệnh viện ở Bắc Kinh trước, và sau khi sắp xếp, cô đã tìm gặp bác sĩ chăm sóc của mình.

Thật trùng hợp, bác sĩ phụ trách bệnh tình của Vương Tử Yên, cũng họ Jiang, là một người đàn ông tuổi 50. Nhìn bề ngoài, anh ấy có tính khí ngay thẳng và đàng hoàng.

“Viêm màng phổi, nghe nói là nghiêm trọng và nghiêm trọng, không nghiêm trọng hay không thì nên nhập viện.” Bác sĩ Giang nói với Trình Uyên.

Khi tôi nghe nói rằng đó không phải là bệnh ung thư hay gì đó, trái tim treo lơ lửng của Trình Uyên như rơi xuống đất.

Viêm màng phổi không phải là bệnh nặng, Từ Xuyên có thể chữa trị, nhưng anh ta cố tình không nói cho Trình Uyên và Vương tử Yên biết bệnh tình của họ để đưa Trình Uyên về kinh đô.

“Được rồi, cảm ơn bác sĩ.”

Ra khỏi văn phòng của bác sĩ Giang, Trình Uyên quay trở lại phòng khám để thăm Vương Tử Yên, và nói với cô ấy về tình trạng của mình, và sau đó thuê một y tá cho Vương Tử Yên.

“Tử Yên, người ở đây yên tâm điều trị bệnh. Ta ra ngoài làm chút chuyện, gặp lại sau.” Trình Uyên nói.

Wang tử Yên ngoan ngoãn gật đầu, sau đó hỏi: “Xin chào An Tương cho tôi.”

Trình Uyên khẽ giật mình, rồi mỉm cười.

Sau khi xuất viện, anh lái xe ô tô chạy thẳng về hướng Thương Minh Bắc Kinh.

Nhiệm vụ đầu tiên của Trình Uyên lần này là chữa trị cho Vương Tử Yên, nhân tiện anh cũng đến thăm vợ mình là Bạch An Tương, nếu có thể anh cũng muốn đưa Bạch An Tương đi.

Xét cho cùng, Liên đoàn Thương Minh là địa bàn của Đạo trưởng, vì nhiều lý do, anh ấy sẽ không công khai trở thành Bạch An Tương, phó chủ tịch của Business League, nhưng không có nghĩa là anh ấy sẽ không di chuyển Trình Uyên, vì vậy lần này Trình Uyên sẽ mang nó theo. Cho Lục Hải Xuyên.

“Nghe giọng đi anh, anh không phải là người địa phương đúng không?” Tài xế taxi là một người đàn ông trung niên khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt thô kệch và rất hay nói.

“Không, tôi đến từ thành phố Tân Dương.”

Trình Uyên, người đang ngồi trong phi công phụ, trả lời.

Người lái xe hỏi lại: “Anh đến thủ đô để du lịch, thăm người thân, bạn bè, hay tìm việc làm? Tôi sẽ nói cho anh biết, ở thủ đô chỗ nào cũng có vàng. Đây, anh chỉ cần ngồi xỏ ở đó, Có thể một ngày nào đó bạn sẽ được một đạo diễn lớn phát hiện và bạn sẽ trở nên nổi tiếng trong một sớm một chiều, hóa thân thành một ngôi sao lớn, tôi sẽ ở bên bạn ”

Tài xế tán dóc quá giỏi, Trình Uyên đau não, không nhịn được hỏi: “Chỗ nào cũng có vàng, sao anh vẫn lái taxi?”

Tài xế taxi giật mình, sau đó trên mặt lộ ra một tia ngượng ngùng: “Cái này”

“Đừng đoán, tôi đến gặp vợ tôi.” Trình Uyên nhẹ nhàng nói.

“Ừ, là quan hệ đường dài.” Người tài xế giật mình, rồi bưng bưng khí thế: “Đây, anh nói với em, anh ơi, mối quan hệ đường dài này không đáng đâu. Tôi và bạn gái cũ. trong một mối quan hệ yêu xa. Tôi ở Bắc Kinh, còn cô ấy ở thành phố Giang Nam. Chúng tôi đã gọi điện qua video, bạn có biết lúc đầu chúng tôi yêu nhau như thế nào không, hãy để tôi nói cho bạn biết điều này, chúng ta đều là vào thời điểm mà chúng ta đang nói về hôn nhân. ”

“Năm ngoái, tôi đến gặp cô ấy ở thành phố Giang Nam. Tôi muốn tạo cho cô ấy một điều bất ngờ, nhưng tôi đã không nói

với cô ấy khi nhắc đến. Đoán xem nào hehe.”

Nói đến đây, người tài xế chột lộ vẻ cay đắng và lắc đầu bất lực: “Người đàn ông mở cửa, mặc một chiếc quần dài in hoa, để râu, trông già hơn cả bố tôi”.

“Bây giờ chúng ta hãy nói về người phụ nữ này. Những gì bạn nói rõ ràng là không đẹp bằng tôi và không trẻ bằng tôi. Cứ nói những gì bạn nói.”

Khi anh ấy nói, anh ấy không thể tiếp tục.

Trình Uyên ngạc nhiên nhìn người lái xe.

Người lái xe cho anh cảm giác vô tâm, và anh đã ngã ngũ.

Thực ra đây cũng là điều dễ hiểu, dù sao Trình Uyên cũng là người xa lạ, người quen chắc chắn sẽ không nói cho mọi người biết mọi chuyện.

Hơn nữa, mở xe cho thuê quả thật không dễ dàng, ngày nào ngồi xe cũng muốn gặp chuyện động lòng như vậy, nhất thời chỉ có thể khóc.

“Một cánh đồng cỏ trên đầu anh!” Người lái xe chỉ vào đầu anh và nhếch mép nói.

Chỉ là anh biết trong tiếng cười này có bao nhiêu đau khổ.

Trình Uyên không nói gì, nhưng hy vọng rằng loại trái đắng này sẽ không xảy ra với anh và Bạch An Tương.

Chương 680

Chương 680

“Anh à, anh thực sự may mắn hơn rất nhiều người!”

Khi chúng tôi đến liên minh kinh doanh, Trình Uyên thanh toán tiền khi chúng tôi xuống xe, và nói với tài xế taxi đầy ảm ý.

Tài xế taxi không phản ứng một lúc, liền nhìn thấy Trình Uyên và Lục Hải Xuyên đang đi về phía Thương Minh Bắc Kinh.

Nói cách khác, những nơi như Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh không thể tiếp cận được với người bình thường, vì vậy, người lái xe hơi bối rối sau khi nhìn thấy Trình Uyên và Lục Hải Xuyên bước vào.

Vốn dĩ hẳn còn tưởng rằng Trình Uyên cùng những người khác đến kết giao người thân hoặc đến kinh thành tìm việc, nhưng không ngờ mọi người có thể tùy ý ra vào liên minh kinh doanh thủ đô.

Dám yêu vẫn là một shot lớn. Tài xế co cổ lái xe phóng đi nhanh chóng.

Sau khi suy nghĩ kỹ về câu nói của Trình Uyên, không có gì khó hiểu: Trước khi kết hôn với bạn gái cũ, anh ấy đã phát hiện ra đối phương lừa dối và sau đó chia tay. họ đã kết hôn.

Khi Trình Uyên và Lục Hải Xuyên bước vào tòa nhà Thương Minh, họ đã bị an ninh chặn lại.

Trình Uyên cho anh xem cái pass mà Bạch An Tương đã gửi cho anh.

Nhân viên bảo vệ vẫn ôm đầu, vẻ mặt không ai bằng, ngạo nghễ, nhưng khi nhìn thấy đường chuyền trong tay Trình Uyên do đích thân phó chủ tịch hướng dẫn, anh ta sững sốt, lùi lại một bước và kính cẩn chào. Trình Uyên.

Không thể nào, Thương Minh Bắc Kinh là bộ phận trực tiếp hạn chế các xí nghiệp kinh tế phía bắc, ngay cả một tiểu bảo vệ của Thương Minh cũng không thể làm mất lòng các ông chủ nhỏ bình thường của xí nghiệp bình thường.

Trình Uyên chỉ nhận ra sức mạnh của liên minh kinh doanh sau khi gia nhập liên minh kinh doanh.

Nội thất của liên minh kinh doanh này giống như một lâu đài sang trọng, có cảm giác như hai chữ: Đá Gao!

Hội trường lớn đến nỗi khi một số nhân viên đang phát tài liệu, họ dùng chân đạp xe thăng bằng.

Đây là trung tâm của toàn bộ doanh nghiệp phía Bắc, cũng có thể hiểu được, nhưng Trình Uyên bất giác sẽ sinh ra cảm giác tự ti.

Có lẽ, ai lần đầu đến đây sẽ cảm thấy mình thật nhỏ bé và khiêm tốn.

Dừng lại một cô gái trẻ đang đạp xe thăng bằng và ôm một đồng tài liệu, Trình Uyên hỏi: “Xin lỗi, văn phòng phó chủ tịch Bạch An Tương của cô ở đâu?”

Tiểu thư sững sốt, sau đó hỏi: “Xin lỗi, là người.”

Trình Uyên lại đưa cho cô xem tấm vé và mỉm cười với cô: “Cô ấy là vợ tôi.”

“Ồ, ông có cuộc hẹn không, thưa ông?” Cô gái trẻ hỏi.

Trình Uyên lắc đầu: “Tôi muốn tạo bất ngờ cho cô ấy nên không thông báo trước cho cô ấy.”

“Chà, được rồi, hãy đi với tôi, thưa ngài.”

Cô tiểu thư điều khiển xe thăng bằng đi bộ ra thang máy. Trình Uyên và Lục Hải Xuyên theo sát phía sau.

Trên thực tế, Trình Uyên khá ngạc nhiên, và hỏi Lục Hải Xuyên: “Tiền bối có vẻ không ngạc nhiên khi lần đầu tiên đến đây.”

Lục Hải Xuyên lắc đầu cười nhẹ: “Không phải lần đầu tiên.”

Khi nghe điều này, Trình Uyên cau mày.

Không phải lần đầu tiên

Chẳng lẽ Lục Hải Xuyên cùng các huynh đệ của hắn có liên quan gì đến liên minh kinh doanh hơn mười năm trước, chẳng lẽ mười năm trước liên minh kinh doanh là như vậy sao?

“Thưa ngài, tôi sẽ vào báo cáo. Xin ngài chờ một lát.”

Thang máy đưa họ lên tầng mười lăm, cô gái trẻ cười ngọt ngào, chỉ vào ghế salon ở hành lang nói với Trình Uyên và Lục Hải Xuyên.

Trình Uyên gật đầu: “Chỉ cần nói rằng có người đang tìm nó. Bạn không cần phải nói cho cô ấy biết tôi là ai. Bạn biết đấy, tôi muốn làm cho cô ấy bất ngờ.”

“Được rồi!” Cô chị gật đầu lần nữa, rồi bước vào một văn phòng trên tầng 15.

Văn phòng phải rất lớn, bởi vì cánh cửa trần lớn hơn nhiều lần so với cửa của một văn phòng công ty bình thường.

Lúc này, Trình Uyên vô cùng phấn khích.

Như người ta nói, ít tốt hơn vợ chồng mới cưới. Khi mối quan hệ của hai người ấm lên, Bạch An Tương và Trình Uyên chia tay nhau, và sự dịu dàng và ngọt ngào của lời chia tay dường như là điều có thể đoán trước được.

Lục Hải Xuyên nhìn thấy Trình Uyên đang bồn chồn, đột nhiên nở nụ cười: “Đây không phải là người.”

Trình Uyên hơi giật mình: “Cái gì?”

Lục Hải Xuyên lắc đầu nói: “Ta chưa bao giờ thấy người luống cuống tay chân như thế này.”

Trình Uyên cười: “Cao hứng!”

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc bị đẩy ra.

Vị tiểu thư vừa bước vào lại đi ra, đi tới trước mặt đám người Trình Uyên, lại nở nụ cười ngọt ngào: “Phó chủ tịch đang họp, bảo các người chờ.”

“Được rồi, cảm ơn!” Trình Uyên gật đầu.

Sau khi đợi khoảng một giờ, cửa văn phòng của Bạch An Tương lại được mở ra. Mục Như Trăn bước xuống giày cao gót vôi vàng bước ra ngoài, bấm điện thoại, vẻ mặt không kiên nhẫn thấp giọng nói: “Đừng gọi cho ta nữa, ta không thích người, không thích người phải không?” Nghe không? Không! Ta buổi tối sẽ không ăn cơm, vậy thôi, đừng gọi ta nữa, cúp máy! ”

Cô ấy không nhìn Trình Uyên, nên cô ấy cũng không nhìn thấy Trình Uyên.

Cúp điện thoại nhìn vẫn không vui, bực bội nói: “Thật là khó chịu, trên đời này làm sao có người như vậy!”

Nói xong xoay người trở lại văn phòng.

Nhưng vừa định đẩy cửa ra, thân hình đã chắc chắn, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn về phía Trình Uyên.

Đôi mắt vốn đã to nay trở nên to hơn trong tích tắc.

“Trình Uyên! Sao cậu lại ở đây?” Sau khi đi được vài bước và đến gần Trình Uyên, Mục Như Trăn ngạc nhiên hỏi.

So với Mục Như Trăn trước đây, Mục Như Trăn bây giờ toát ra khí chất cao quý và tao nhã hơn, điều này cũng có thể liên quan đến thương hiệu nổi tiếng của cô ấy.

Đương nhiên, khí chất của con người tất nhiên sẽ thay đổi khi họ giữ chức vụ cao.

Trình Uyên cười nhẹ: “Đã lâu không gặp em.”

Mục Như Trăn bất ngờ nói với niềm vui: “Tôi sẽ nói với An Tương.”

“Không phải đang họp sao?” Trình Uyên.

Mục Như Trăn cười: “Đối với các cuộc họp phía dưới phó chủ tịch, An Tương chỉ là giao nhiệm vụ công việc. Nếu cô ấy biết rằng bạn ở đây, cô ấy nhất định sẽ vui hơn. Cuộc họp không tổ chức được cũng không sao.”

Trình Uyên lắc đầu: “Chờ đã.”

“Uh, quá.” Mục Như Trăn.

Lần này Trình Uyên đến là muốn nói chuyện vui vẻ với Bạch An Tương, để cô ấy từ bỏ vị trí của mình trong Liên đoàn Thương Minh và về nhà một mình.

Trình Uyên cũng đang chuẩn bị từ bỏ Tuấn Phong Group, và đưa Bạch An Tương và mẹ của anh đến một nơi không có sự cạnh tranh trên thế giới, và tận hưởng phần còn lại của cuộc đời mình.

Nhưng dù vậy, anh vẫn cảm thấy làm mọi việc từ đầu đến cuối vẫn tốt hơn.

Trình Uyên và Mục Như Trăn nói chuyện phiếm trên hành lang một lúc, khoảng nửa tiếng, rồi họ đi mất.

Nhiều người ra khỏi văn phòng.

Bạch An Tương bước ra khỏi văn phòng sau cùng, và sau lưng cô là một người đàn ông trẻ đẹp trai mặc vest trắng.

“An Tương, khách sạn đó vừa mới khai trương, và có một vài món ăn đặc biệt, Tiêu Viêm tuyệt vời. Tôi rất nóng lòng được mời bạn Tiêu Viêm ngay bây giờ.”

Khi người đàn ông nói, anh ta bất giác đưa tay ra và nắm lấy khuỷu tay Bạch An Tương.

Bạch An Tương hơi nhú mày, lạnh lùng nói: “Xin lỗi, tôi rất bận không có thời gian.”

“Dù bận thế nào cũng phải ăn.” Người mặc áo trắng bất đắc dĩ nói.

Chương 681

Chương 681

Ngay khi Bạch An Tương định tiếp tục từ chối anh, cô quay lại và nhìn thấy Trình Uyên, vì vậy cô đã rất sốc.

“Na na na, nếu như người không nói gì, ta cũng coi như là người đồng ý!” Bạch An Tương nhìn thấy, người mặc áo trắng sừng sốt, lập tức chớp lấy cơ hội, nói nhanh, vì sợ Bạch An Tương sẽ không đồng ý.

Tuy nhiên, trước khi giọng nói của mình rơi xuống, Bạch An Tương đã ngừng lâm bẫm: “Chồng!”

Người mặc áo trắng đột nhiên giật mình, trong lòng cũng lập tức gọn sóng, suýt chút nữa nhảy dựng lên vì kích động. Anh cảm thấy rằng Bạch An Tương đang gọi anh. x

Nhưng ngay sau đó anh nhận ra có điều gì đó không ổn, bởi vì Bạch An Tương hoàn toàn không nhìn anh, ánh mắt anh rơi vào vài người cách đó không xa trên hành lang.

Trình Uyên phấn khích bước tới, dịu dàng nhìn Bạch An Tương.

Trình Uyên, mỹ nam mặc vest trắng cũng nhìn thấy, nhưng Thaksin tin tưởng Bạch An Tương nên sẽ không để người đàn ông da trắng này vào mắt.

Bạch An Tương đột nhiên hoàn hồn, lạnh lùng nói với người đàn ông mặc vest trắng, “Đây là Trình Uyên, chồng tôi.”

Người đàn ông mặc áo trắng giật mình, sau đó lúng túng kéo bàn tay đang giữ cánh tay của Bạch An Tương lại, cười với Trình Uyên nói: “Haha, tôi có nghe một chút!”

“Vậy thì sao, An Tương, sau đó tôi sẽ thực hiện kế hoạch mà cô đã nói, vì vậy tôi sẽ không làm phiền cuộc đoàn tụ của vợ chồng cô.”

Sau một tiếng haha, người đàn ông mặc đồ trắng quay lưng bỏ đi.

“cư như thế di hả!”

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên lãnh đạm nói.

Người đàn ông mặc đồ trắng hơi khựng lại.

Trình Uyên quay đầu lại hỏi anh: “Liên minh làm ăn của anh rất ngổ ngược?”

“Ý của anh là gì?” Thấy lời nói của Trình Uyên gai góc, người đàn ông mặc áo trắng không khỏi cau mày hỏi.

Trình Uyên quay đầu lại, không còn nhìn người đàn ông mặc đồ trắng nữa, thay vào đó là đưa tay nắm lấy Bạch An Tương, nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Hai chữ An Tương là tôi gọi là vợ của tôi, không phải mèo hay con chó có thể sửa theo ý muốn.”

“ngươi!”

Trình Uyên so với mèo và chó, sắc mặt người đàn ông mặc đồ trắng đột nhiên thay đổi, chỉ vào Trình Uyên muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ hừ lạnh một tiếng rồi quay người rời đi.

Bạch An Tương cay đắng liếc nhìn Trình Uyên, bực bội nói: “Sao anh không nói với em khi anh ở đây, em không sao”

Trước khi cô nói xong, Trình Uyên đã ôm cô vào lòng.

Nửa câu sau của Bạch An Tương mắc kẹt trong cổ họng, rồi cô nuốt ngược vào bụng.

Đầu tiên cô giật mình, sau đó ánh mắt dần dịu lại, hai cánh tay buông xuống tự nhiên cuối cùng cũng từ từ nâng lên ôm lấy thân thể Trình Uyên.

Vùi đầu vào ngực anh, cảm nhận nhịp tim mạnh mẽ của anh, Bạch An Tương cảm nhận được hơi ấm từ trái tim truyền đến tâm hồn.

Trình Uyên cũng làm như vậy, anh ôm chặt Bạch An Tương và vợ mình, như thể anh sợ rằng khi anh buông ra, cô sẽ biến mất.

“E hèm!”

Một tiếng ho dữ dội kéo hai người họ trở lại thực tại từ sự quên mình ngẩn ngui của họ, vì vậy họ nhanh chóng tách ra.

Đặc biệt là Bạch An Tương, khuôn mặt cô ấy gần như biến thành một mảnh vải đỏ.

“Sắp xong rồi, các người đều là vợ già vợ già, lại còn đang rắc thức ăn cho chó trước mặt mấy con chó độc thân, có muốn biết xấu hổ không” Mục Như Trăn vẻ mặt bất mãn than thở.

Trình Uyên cười nhẹ và nói với Mục Như Trăn, “Như Trăn, cảm ơn cô đã chăm sóc An Tương trong thời gian này.”

“Tương tư, người không phải cảm ơn ta chuyện này, mà là ta phải cảm ơn An Tương đã ở bên cạnh tôi, để ta có thể làm việc ở nơi này.” Mục Như Trăn xua tay, bất cần nói.

“Ồ vâng, đây là”

Kể từ khi bắt đầu cuộc chiến, Mục Như Trăn đã tò mò không biết người đứng cạnh Trình Uyên là ai, cô chưa nhìn thấy bao giờ nhưng cô quên không hỏi.

Bạch An Tương hỏi sau khi nhìn thấy nó.

Trình Uyên nhanh chóng nói: “Đến, để tôi giới thiệu với anh, Tiền bối Lục, đây là vợ tôi, vợ tôi, anh ấy là Tiền bối Lục Hải Xuyên.”

“Ồ, Lu Qian” Bạch An Tương đang định gật đầu thì sững sờ, sau đó ngạc nhiên nhìn Trình Uyên, trầm giọng hỏi: “Lục Hải Xuyên”

Trình Uyên biết cô đang lo lắng điều gì nên lắc lắc bàn tay nhỏ bé mềm mại của mình, quay đầu nói với Mục Như Trăn: “Như Trăn, anh dẫn Lục tiên bối đi tìm chỗ nghỉ ngơi trước. Em có chuyện muốn bàn bạc với An Tương.”

Mục Như Trăn liếc nhìn Bạch An Tương đầy ẩn ý, rồi hiểu ra.

Sau khi cô đưa Lục Hải Xuyên đến phòng khách, Trình Uyên đi theo Bạch An Tương đến văn phòng của Bạch An Tương.

Phải nói rằng văn phòng này thực sự sang trọng.

Một từ “lớn” ở đâu

Văn phòng của Bạch An Tương giống như một khu vườn trong nhà, những bộ bàn ghế gỗ sáng tạo khác nhau được phân bố ngẫu nhiên giữa những bông hoa.

Và đằng sau chiếc bàn không lò của cô ấy còn có một bộ ghế sofa bọc nệm êm ái.

Đây là lần đầu tiên Trình Uyên nhìn thấy một văn phòng như vậy, cả người đối với Hóa Dầu đều sửng sốt.

Anh thực sự không biết liệu mình có còn tâm trạng để làm việc ở một nơi như vậy hay không.

“Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh này thật đáng tự hào!” Trình Uyên thở dài.

Tuy nhiên, Bạch An Tương trông có vẻ lo lắng, cô ấy nắm lấy tay Trình Uyên và cau mày lo lắng: “Anh có chuyện gì vậy? Không phải tôi gọi điện cho anh để nói với anh sao? Lục Hải Xuyên đã chết. Tôi đã nhìn thấy rồi, và chắc chắn là Lục Hải Xuyên.” Vậy, người mà anh đưa đến đây là ai? ”

Nhìn vẻ mặt có chút lo lắng của cô, trong lòng Trình Uyên không khỏi thích thú.

Nở một nụ cười dịu dàng, anh đưa tay ra ôm lấy vòng eo thon thả của Bạch An Tương và nói: “Ai và làm thế nào để tôi có thể cứu anh ấy.”

“Nếu anh cứu anh ấy, hãy tin anh ấy chứ không phải tôi” Bạch An Tương bực bội nói, cô muốn thoát khỏi vòng tay của Trình Uyên.

Trình Uyên ôm cô chặt hơn, lắc đầu nói: “Không phải vợ, ý tôi là, dù anh ta là ai, dù sao tôi cũng đã cứu anh ta, anh ta sẽ không làm tổn thương tôi.”

“Anh không nghe câu chuyện của anh Dong Guo, người nuôi sói và con rắn à” Bạch An Tương hỏi hùng hồn.

Trình Uyên cười nói: “Ta biết ý của ngươi, nhưng ta thật sự không nghĩ tới hẳn có lý do làm tổn thương ta.”

“Hãy luôn cẩn thận.” Bạch An Tương nói.

Trình Uyên lắc đầu, sau đó ngồi trên ghế sofa, ôm Bạch An Tương, để cô ngồi trên đùi.

Hành vi này rất không rõ ràng, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch An Tương “nổi lên”, một vết ửng hồng lại xuất hiện.

“Này, Trình Uyên, đừng làm thế này, không tốt cho người ta nhìn thấy!”

Trình Uyên sa sầm nét mặt, giả bộ tức giận nói: “Anh làm sai, tái phạm!”

“gì”

“Gọi cho chồng tôi!”

“Người không!”

Bạch An Tương có vẻ kháng cự hoặc mắng Trình Uyên là đồ vô liêm sỉ hoặc gọi anh là chồng, ai biết được, dù sao cũng không thành vấn đề. Vì cái miệng nhỏ nhắn của mình, đột nhiên miệng của Trình Uyên bị chặn lại.

Sau bao ngày xa cách, khi gặp lại vợ, Trình Uyên không còn điều khiển được trái tim bồn chồn của mình.

Tại thời điểm này, anh thậm chí sẵn sàng bỏ rơi cả thế giới.

Dù trời có sập anh cũng không muốn bận tâm.

Trong mắt anh, cô là người duy nhất trong mắt anh, trong lòng anh cũng vậy!

Anh điên cuồng hôn cô, sau đó đặt cô xuống ghế sofa.

Bạch An Tương đấu Tranh trước, sau đó dần dần, dần dần x

Chương 682

Chương 682

Đừng giành giật vợ chồng mới cưới!

Đặt nó cho người khác rất phù hợp, nhưng nó còn hơn là đặt nó cho Trình Uyên và Bạch An Tương.

Nhớ lại cái đêm hai người mới cưới, Bạch An Tương ngủ với cây kéo trong khi Trình Uyên thức cả đêm.

Vì vậy, bọn họ bây giờ không chỉ tốt hơn tân hôn, đơn giản là đang đẽ bẽp đêm tân hôn dưới chân.

Nửa giờ sau

Bạch An Tương đỏ mặt, hơi thở hỗn hển thu dọn quần áo, Trình Uyên từ phía sau ôm lấy cô, vươn bàn tay to ra, vén mái tóc ướt đẫm mồ hôi của cô ra sau tai. x

“Vợ ơi, đi với anh.” Anh thì thâm vào tai cô.

Bạch An Tương nép vào trong vòng tay anh, nhẹ nhàng thở dốc vài cái rồi nói: “Ngu xuẩn, ở đây còn nhiều việc lắm.”

“Không thành vấn đề!” Trình Uyên nói.

“Không có vấn đề gì.” Bạch An Tương hơi kinh ngạc.

Trình Uyên im lặng một lúc rồi khẽ thở dài.

“Hãy nhớ khi chúng ta mới kết hôn”

“Khi đó, họ đều nói rằng bạn đã kết hôn với một chàng trai nghèo ở quê, và tôi không có tài, không tìm được việc làm tốt, vì vậy họ cười nhạo và chế giễu chúng tôi.”

“Tôi biết bạn đã cảm thấy tồi tệ vào thời điểm đó.”

“Trong lòng tôi không khỏe, nhưng tình hình thực tế tôi phải chịu đựng trong nhà anh, bởi vì cha anh, chồng cũ của tôi đã

hứa với tôi rằng chỉ cần lấy được anh, tôi có thể giúp mẹ đi khám bệnh.” .”

“Nhưng một khi bệnh cũ của mẹ tái phát, tôi đã đến cầu xin cha cậu, nhưng ông ấy đột ngột từ chối.”

“Lúc đó tôi nghĩ rằng anh ấy không muốn đầu tư tiền vào hồ sơ không đáy của tôi, vì vậy”

“Nhưng tôi không nhìn được, lúc đó tôi thật sự không nhìn được, nên đến nhà họ Bái cầu xin ông nội của anh.”

“Sau này, tôi nhìn thấy mẹ ruột của mình, bà ấy đã cho tôi 100 triệu và giao tập đoàn Tuấn Phong cho tôi.”

“Vào thời điểm đó tôi nghĩ rằng những ngày hạnh phúc của chúng tôi đang đến.”

“Nhưng, tôi không biết phải đi như thế nào, vì vậy tôi đã đến được vị trí của ngày hôm nay.”

“Chúng ta có tiền và quyền lực. Sẽ không còn ai coi thường chúng ta nữa, nhưng chúng ta buộc phải sống hai nơi, không những không thể ở bên nhau mà còn không thể đồng hành cùng gia đình tương thân.”

“An Trương, những ngày như vậy rất tốt sao?”

Trình Uyên thở dài khiến Bạch An Trương choáng váng, cô cũng bắt đầu nhớ quá khứ, bắt đầu so sánh quá khứ với hiện tại. x

Dù cuộc sống ban đầu rất khó khăn nhưng ít nhất gia đình họ đã ở bên nhau.

Mặc dù ngay từ đầu họ đã bị coi thường, nhưng tại sao họ phải quan tâm đến ánh mắt của người khác?

Tôi có tiền, nhưng tôi đã mất nhiều người thân.

Với quyền, người bạn quan trọng nhất đã không còn nữa.

“Chúng tôi đang trân trọng địa vị và tiền bạc khó giành được, nhưng chúng tôi đã đánh mất chính mình.” Cô nhẹ nhàng nói.

Trình Uyên gật đầu, sau đó hôn lên má cô, cười khổ: “Bây giờ nghĩ lại, lúc đầu ba cô không đồng ý chữa bệnh cho mẹ tôi là

vì xong chuyện.”

“Anh ấy biết em là người nhà họ Thành, nên để anh kết hôn với em.”

“Anh ấy biết rõ mọi hành tung của gia đình Trình, vì vậy anh ấy đã sắp xếp mọi việc phía sau. Tôi phải làm cho tất cả những điều này hợp lý.”

Tâm trạng của Bạch An Tương đột nhiên có chút trầm xuống, cô nhẹ giọng hỏi Trình Uyên, “anh có trách ông ấy không?”

Trình Uyên lắc đầu: ” anh không có quyền gì trách ông ấy, ngược lại là em. Sẽ trách ba anh sao?”

Khi nói đến kế hoạch của Bạch Sĩ Câu, Bạch Sĩ Câu đã nói rõ rằng chỉ cần anh ta có thể giữ được Trình Uyên và kế hoạch tiếp theo, anh ta thà bỏ qua sinh tử của Bạch An Tương.

Vì vậy, Bạch Sĩ Câu nên cảm thấy có lỗi nhiều hơn với Bạch An Tương.

Tuy nhiên.

Suy cho cùng, Bạch An Tương là một cô gái rất hiếu thảo và tốt bụng, cô lắc đầu: “Đó là bố của em, em không còn cách nào khác!”

Trình Uyên tiếp tục: “Nhưng chúng ta có thể lựa chọn ngay bây giờ!”

“Cái gì âm mưu, cái gì là tốt cho ta, cái gì địa vị trường gia, cái gì động vàng, cái gì đạo tặc, cái gì liên minh doanh nghiệp, cùng ta có quan hệ gì, ta hoàn toàn có thể cắt đứt.” mỗi quan hệ với họ, và chỉ sống một ngày nhỏ của riêng chúng ta. ”

“Tìm một nơi không người biết ta, mấy người nhà ta may mắn hòa thuận vui vẻ bên nhau, thật tuyệt biết bao”

Bạch An Tương bị Trình Uyên làm cho cảm động, cô gật đầu với anh và nói: “Được.”

Lúc mới tới, Trình Uyên thật sự lo lắng Bạch An Tương không thể buông tha cho thịnh thế trước mặt, cũng đã chuẩn bị rất nhiều hù dọa, nhưng hiện tại xem ra không cần nữa.

Cái chết của Lý Ngụy, vết thương nặng của Trần Thành, Từ Xuyên bắt lặc và Trần Phi Vũ, người suýt chết ở Tuấn Phong hai lần, anh chị em tội nghiệp của họ là Chung Hân và Chung Hoan, và Lục Hải Xuyên, những người đã bị mắc kẹt hơn mười năm, và từ Đảo vàng. Thuyền trưởng cũ trên đường trở về.

Số phận khác nhau nhưng không giống nhau của họ đã khiến Trình Uyên ăn năn.

Anh quyết định từ bỏ mọi thứ trước mắt.

“Em định làm gì” Bạch An Tương hỏi.

Trình Uyên cười nhẹ: “Tôi đã thu xếp xong mọi việc. Từ nay tập đoàn Tuấn Phong sẽ giao cho Tiêu Mục, tập đoàn Tuấn Phong cho Vương Tử Yên, bệnh viện cho khu nghỉ dưỡng Lý Nam Địch cho Bald Xu cho Trần Thành, một trung tâm mua sắm, và một Bạch Long và một siêu thị. Một chuỗi nhà hàng từ Cô Béo đã cho Vương Mĩ Lệ ”

“Vậy chúng ta sẽ nói cho lão đại rồi trở về nhà!”

Bạch An Tương nặng nề gật đầu với Trình Uyên, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy phấn khích, trong mắt sáng lên một tia hứng thú, cô nói: “Được rồi!”

“Còn anh thì sao” Trình Uyên hỏi Bạch An Tương: “Anh nghĩ việc đi.”

Bạch An Tương lắc đầu: “Anh nói gì thì làm, họ thích làm gì thì làm. Tôi không thể đợi một chút. Đi ngay bây giờ, được không?”

Tất nhiên Trình Uyên không phản đối, anh không ngờ rằng Bạch An Tương lại đồng ý một cách vui vẻ như vậy và không thể không ôm cô vào lòng một lần nữa.

“đi!”

Nếu anh ta nói rời đi, Bạch An Tương đã tránh khỏi Trình Uyên, kéo anh ta đi ra ngoài.

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc từ bên ngoài thô bạo đẩy ra.

Lý Nam Địch quyết liệt chạy vào, vừa định nói thì thấy Bạch An Tương và Trình Uyên đang ở trong phòng.

Tôi đã choáng váng.

“Sao anh lại ở đây” cô ngạc nhiên kêu lên.

Mặt của Bạch An Tương lại đỏ lên với một tiếng “Hả!”

Nhân tiện, nếu Lý Nam Địch đến sớm mười phút mà không gõ cửa, thì

Cô cúi đầu với lương tâm cắn rứt, không dám nhìn Lý Nam Địch.

Trình Uyên mỉm cười với Lý Nam Địch và nói, “Tôi đến gặp vợ tôi và đưa cô ấy ra khỏi đây bằng cách này.”

“Ở đâu?” Lý Nam Địch chớp mắt tò mò hỏi. Nhưng ngay sau đó, cô ấy xua tay ra hiệu rằng những gì cô ấy vừa nói là không hợp lệ, và sau đó nói với vẻ ngạc nhiên: “Mặc kệ, tôi đến đây để báo cho An Tương một tin tốt.”

“Tin tốt” Bạch An Tương.

Lý Nam Địch chạy tới nắm lấy tay cô, xúc động nói: “Lần trước tôi lấy máu của cô, kết quả xét nghiệm đã được đưa cho dì hai của tôi xem. Bà ấy nói rằng không có vấn đề gì và cô có thể chữa khỏi. Ngày mai dì hai của tôi sẽ đến. . Vốn là bây giờ, đến thời điểm, ta sẽ để cho nàng xử lý người. ”

Lý Nam Địch đang đề cập đến việc Bạch An Tương không thể có con.

Khi nghe nói có thể chữa khỏi, Bạch An Tương tự nhiên quá vui mừng, vội hỏi: “Thật sao!”

Nhưng lúc này, Lý Nam Địch đột nhiên nhíu mày, dùng sức bóp mạnh cái mũi nhỏ của cô, kỳ quái nói: “Hả, đây là mùi gì?”

Chương 683

Chương 683

Cả Trình Uyên và Bạch An Tương đều ở đây, và tự nhiên họ biết mùi đặc biệt mà Lý Nam Địch gửi được tạo ra như thế nào. Vì vậy, khi Lý Nam Địch hỏi, cả hai người đều nhìn xung quanh.

“Không, tôi không gửi thấy gì cả.”

“Ừ, không có nhiều Tiêu Viêm!”

Người chồng hát và người phụ nữ đệm đàn.

Lý Nam Địch nhìn họ một cách kỳ lạ.

“Đi dạo một vòng đi, anh đái, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm ngon!” Trình Uyên vội vàng nói.

Gần đó có một nhà hàng cao cấp với chi phí tối thiểu là 2.000 trong Tòa nhà Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh.

Trình Uyên đã yêu cầu một phòng riêng ở đây.

Bạch An Tương, Mục Như Trăn, Lý Nam Địch, Lục Hải Xuyên và Trình Uyên đã ngồi vào chỗ của họ sau khi vào phòng riêng.

“Này, nhân tiện, người mặc quần áo trắng hôm nay đã làm gì” Trình Uyên hỏi cố ý hay vô ý.

Anh có thể thấy đứa trẻ này đang chơi theo ý của Bạch An Tương, mặc dù anh tin Bạch An Tương nhưng có một số điều mà đàn ông sẽ luôn quan tâm.

Không đợi Bạch An Tương nói, Mục Như Trăn đã trả lời:

“Một thư ký của liên minh kinh doanh, tên là Hồ Cường, cha anh ấy cũng là phó chủ tịch. Bởi vì giao tiếp rộng rãi trong liên minh kinh doanh, anh ấy rất bất chấp, đặc biệt là nhìn xuống các bạn doanh nhân.”

“Trình Uyên, cô có thể cẩn thận, anh ấy không tốt với An Tương.”

Mục Như Trăn nói nửa đùa nửa thật, đó cũng là một lời nhắc nhở thân tình.

Bạch An Tương nhìn cô một cái tức giận: “Đừng nói nhảm, chỉ là công tử bột, không quan tâm đến anh ta.”

Trình Uyên cười nhẹ: “Đừng lo lắng, sẽ không gặp nữa.”

“Ah” Mục Như Trăn đã bị sốc khi nghe điều này: “Bạn đã giết anh ta”

“” Trình Uyên trầm mặc một hồi, sau đó hỏi: “Này, trong mắt người ta chính là đại quý giết người không chớp mắt.”

“Gần như vậy!” Mục Như Trăn bật cười.

Kể từ khi bước ra khỏi cái bóng hy sinh của Lý Ngụy, Mục Như Trăn đã khôi phục được tính khí bất cần và bất cần trước đây của mình.

Bạn biết đấy, cô gái này đã rất quyết liệt đến mức buộc Lý Ngụy phải mở cửa phòng.

Về vấn đề này, Trình Uyên và Bạch An Tương đã cảm thấy phật ý từ lâu, hai người nhìn nhau mỉm cười, sau đó Trình Uyên nói: “Tôi đã thảo luận với An Tương, chúng ta sẽ rút vào rừng núi!”

“phun!”

Mục Như Trăn chỉ cần nhấp một ngụm trà và phun tất cả.

“Tình huống gì?” Lý Nam Địch cũng chớp chớp mắt, kinh ngạc hỏi.

Sau đó, Trình Uyên kể cho một vài người nghe những gì anh đã thảo luận với Bạch An Tương.

Mục Như Trăn và Lý Nam Địch nhìn nhau.

Căn phòng im lặng trong hai phút.

Sau khi tỉnh dậy, Mục Như Trăn nói: “Chà, tốt quá.”

Lý Nam Địch cũng gật đầu: “Khá lắm!”

Được sự đồng tình của mọi người, Trình Uyên và Bạch An Tương cuối cùng cũng thử phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, điện thoại của Mục Như Trăn đột ngột vang lên.

“Chào.”

Nhấc điện thoại, Mục Như Trăn bước ra khỏi phòng riêng đi ra ngoài nghe điện thoại.

Trình Uyên cau mày hỏi Bạch An Tương, “Như Trăn lại yêu rồi à?”

Bạch An Tương lắc đầu: “Không, tôi không biết, sao anh lại hỏi như vậy?”

Trình Uyên cười nói không sao đâu.

Hôm nay, khi Bạch An Tương có cuộc họp, Trình Uyên đang đợi cô ở cửa, và Mục Như Trăn đi ra ngoài hành lang để nghe điện thoại, như thể cô ấy đang nói về ăn uống hay gì đó.

Ăn xong, trời sắp tối.

Nhiều người đã bắt taxi đến bệnh viện để thăm Mục Như Trăn.

Vừa đến bệnh viện, chiếc taxi suýt đụng phải một chiếc Audi khiến tài xế taxi toát mồ hôi lạnh.

Sự việc bắt đầu khi chiếc Audi đột ngột chuyển làn rồi phanh gấp.

Vốn dĩ đó là lỗi của Audi, nhưng mấy ai biết rằng các chủ xe Audi vẫn còn miễn cưỡng.

Một người đàn ông với mái tóc dài bước ra từ chiếc xe Audi, lao tới và đập cửa kính.

Sau khi nhìn thấy chủ nhân của chiếc Audi, tài xế taxi không gì khác ngoài Trình Uyên và những người khác đã vô cùng sửng sốt.

Người này là Lý Kiếm trông rất giống Lý Ngụy.

Khi cửa sổ mở ra, người lái xe taxi đang định nói chuyện thì bị Lý Kiến đẩy ngược đầu lại, sau đó anh ta lập tức nói với Mục Như Trăn đang ngồi trong phi công phụ: “Cô gái nhỏ sao lại đào tôi đãi cô vậy.” đến bữa cơm? Người còn không vui.

Không phải nói bận sao? Đến bệnh viện bận bịu bác sĩ, người
”

Mục Như Trăn cũng cứng cáp, đập cửa xe, đi thẳng đến chỗ Lý Kiếm, tức giận đáp: “Đồ điên, không giết người, không giết chúng ta, nói chuyện phiếm, để cho ta ăn thịt ta.” không vui. Có chuyện gì nếu tôi là bác sĩ, bạn đang làm gì vậy? ”

“Ta nói cô gái nhỏ, ta rất thích người, ta không có giễu cợt người, cho nên ta khuyên người không nên như vậy không cao hứng. Chỉ cần nói cho ta biết người muốn cái gì, ta có thể thỏa mãn người muốn.” Không hề tỏ ra yếu đuối, anh trả lời:

“Trong nhà hay trên xe đều có thể ghi tên anh, em không cha, không mẹ, không gánh nặng. Muốn rơi xuống sông thì phải cứu anh trước, có một đứa bé cũng phải là một bảo đảm! ”

Mục Như Trăn ngăn người: “Người đang nằm mơ, ta biết người là ai, người biết ta là ai, người có chuyện gì sao, người đừng có làm ra phiền phức vô cớ như vậy, để ta nói cho người biết.”

Trình Uyên trong xe càng thêm bối rối, hỏi Bạch An Tương: “Tình hình thế nào?”

Bạch An Tương cũng bối rối: “Không kịp!”

“Có nghĩa là mọi người đều thích Mục Như Trăn, người lớn lên như thế này” Trình Uyên khó hiểu. ,tên miền

“Anh ấy sẽ là?” Bạch An Tương đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Trình Uyên lắc đầu, tự tin nói: “Không, Lý Ngụy không có tài hùng biện như vậy. Cậu xem, cái nhau nhỏ này thật là Trình Uyênh mãnh.”

Bạch An Tương gật đầu: “Đúng là như vậy.”

Thở dài.

Trình Uyên mở cửa kính xe và hỏi: “Bạn có cần giúp đỡ không?”

Mục Như Trăn sắc mặt trầm xuống, khó chịu nói: “Không có, người đi làm trước đi.”

Lý Kiếm khi nhìn thấy Trình Uyên, không khỏi nhíu mày:
“Này, người đàn ông này thật quen thuộc, ôi, tôi đã nói rồi, tại sao anh lại không đồng ý hẹn hò với tôi? Còn có một bí mật khác sau một thời gian dài rắc rối!” ”

“Đừng bí, đó là chồng của em gái tôi.” Mụ Như Trăn lại khó chịu: “Không, tôi sẽ giải thích cho anh hiểu tại sao, tại sao anh lại khinh bỉ như vậy?”

Anh tài xế taxi ôm cửa sổ xem náo nhiệt.

Trình Uyên lấy tiền ra, vỗ vai anh: “Anh nhìn cái gì vậy? Em chưa thấy cãi nhau bao giờ nên không cần tìm, anh nên rời đi.”

Tài xế taxi nói, đợi Trình Uyên xuống xe rồi lái xe đi.

Sau khi Trình Uyên, Bạch An Tương và Lục Hải Xuyên xuống xe, họ quay lại và đến bệnh viện mà không làm gián đoạn việc riêng của Mụ Như Trăn.

Trên thực tế, Trình Uyên có thể thấy rằng kể từ khi Lý Kiếm có thể cãi nhau với Mụ Như Trăn như thế này, điều đó cho thấy rằng anh ấy vẫn còn quan tâm đến Mụ Như Trăn. Và Mụ Như Trăn không bắt chúng làm lá chắn, và cô ấy không thể nói rằng cô ấy không có suy nghĩ trong lòng.

Vì vậy, hãy để cô ấy tự giải quyết những việc này.

Chỉ khi họ đi ngang qua Lý Kiếm.

Lý Kiếm nắm lấy vai Lục Hải Xuyên.

Lục Hải Xuyên quay lại và nhìn anh ta với một nụ cười.

Lý Kiếm cau mày: “Cái này, trông rất mặt mũi!”

Trình Uyên và Bạch An Tương cũng nhanh chóng dừng lại và quay lại nhìn Lục Hải Xuyên và Lý Kiếm.

Chương 684

Chương 684

“Có vấn đề gì không?” Lục Hải Xuyên hơi cau mày hỏi.

Lý Kiếm nghiêng cổ một cái, xua tay: “Đi đi, đừng xen vào chuyện của chúng ta.”

Lục Hải Xuyên lông mày ngưng tụ thật sâu, không nói gì.

Khi Trình Uyên cùng Lục Hải Xuyên và Bạch An Tương bước vào bệnh viện, Trình Uyên cũng nghi ngờ liếc nhìn Lục Hải Xuyên.

Anh luôn cảm thấy có điều gì đó trong lời nói của Lý Kiếm.

Đừng trộn lẫn mọi thứ với chúng tôi, đây là những gì chúng tôi đang đề cập đến, có phải chỉ là Mục Như Trăn và Lý Kiếm

Nhưng dường như Lục Hải Xuyên đã nhìn thấu suy nghĩ của Trình Uyên và nói: “Anh ấy đang cảnh cáo tôi.”

Trình Uyên lắc đầu, tỏ ý không biết.

Sau đó là câu hỏi: “Tiền bối, anh không thể nhìn thấu?”

Lục Hải Xuyên hiếm khi lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: “Người này thật kỳ quái.”

“Thật là một phương pháp kỳ lạ” Trình Uyên ngạc nhiên nói.

Lục Hải Xuyên lắc đầu, không nói nữa, mà như là đang trầm tư.

Trình Uyên biết rằng Lý Kiếm thuộc về nhị thiếu gia nhà họ Ngụy, và Ngụy Tác, nhị thiếu gia của con trai nhà họ Ngụy, có quan hệ tốt với anh ta, vì vậy anh ta sẽ không quan tâm quá nhiều đến người này.

Nở nụ cười nhẹ, anh nói với Bạch An Tương và Lục Hải Xuyên, “Hai người đợi ở đây một lát. Tôi sẽ lên xem gió. Hãy tiến hành theo kế hoạch.”

Bạch An Tương gật đầu và nói, “Mọi chuyện cứ thế xảy ra, tôi cũng sẽ đợi Như Trăn.”

Sau khi làm xong, Trình Uyên lên lầu.

Ngay sau khi anh ta rời đi, một chiếc xe thể thao chạy vào bệnh viện và dừng lại ở lối vào đại sảnh.

Hồ Cường, người trong bộ vest trắng và đẹp trai, bước xuống xe với một bó hoa trên tay, và đi về phía Bạch An Tương trong sảnh với nụ cười trên môi.

Bạch An Tương giật mình nhìn.

“An Tương, cái này cho anh.” Hồ Cường cười và đưa hoa cho Bạch An Tương.

Bạch An Tương đang gấp khó khăn, cô ấy ngạc nhiên hỏi: “Sao anh biết là em ở đây?”

Hồ Cường cầm bông hoa, khi thấy cô không hái, anh muốn ép Bạch An Tương đưa cho Bạch An Tương, anh còn nói: “Chuyện này có vấn đề gì? Ở kinh thành, anh muốn biết nơi ở của một người. Đó không phải là một điều rất dễ dàng.”

Bạch An Tương đẩy bông hoa trong tay Hồ Cường ra, cau mày nói: “Hồ Cường, hôm nay anh đã nhìn thấy. Tôi đã có chồng. Đừng làm như vậy!”

Bị từ chối một lần nữa, khuôn mặt của Hồ Cường không quá
Anh thở dài một tiếng, lắc đầu, tức giận hỏi: “Một người phụ nữ tốt đẹp như cô sao lại gả cho một thương gia ở thành phố nhỏ như vậy?”

“Ta không mạnh hơn hẳn. Ta thuận tay hơn hẳn, ta giàu hơn hẳn, ta cường đại hơn hẳn, và ta yêu người hơn hẳn!”

“An Tương, anh coi như em không sao? Hãy ly hôn với tên tiểu thương đó đi. Sau này anh sẽ chu cấp cho em. Anh có thể cho em bao nhiêu tiền tùy thích. Em muốn gì thì anh làm cho em thỏa mãn. Hơn nữa, trong liên minh kinh doanh thì sẽ có.”
Rất thuận tiện cho anh để làm những việc với cha tôi. Có thể chủ tịch tiếp theo của liên minh kinh doanh sẽ là của anh.”

“Tiểu thương” Bạch An Tương sững sốt trong chốc lát.

Đó là lần đầu tiên cô nghe ai đó nhận xét về chồng mình như thế này.

Tuy nhiên, những lời này từ miệng của Hồ Cường chẳng có gì sai cả, dù sao thì cũng là doanh nhân mà anh ta coi thường nhất.

Bởi vì anh ta thuộc Thương Minh, và thương nhân trực thuộc quản lý của Thương Minh, nên bất cứ khi nào anh ta đi công tác, những thương nhân anh ta gặp đều tôn trọng và đối xử sòng phẳng với anh ta.

Điều này khiến Hồ Cường cảm thấy rằng những doanh nhân này đều là những kẻ cầu thả, cầu xin sự thương xót và kém cỏi hơn những người khác.

“Phải không?” Hồ Cường bực bội nói.

Anh nói anh muốn kéo tay Bạch An Tương.

Bạch An Tương nhanh chóng lùi lại một bước, sau khi tránh được Hồ Cường, anh ta chế nhạo: “Hồ Cường, anh thật là lỗ bịch!”

“Ý anh là gì?” Hồ Cường.

Bạch An Tương sắc mặt lại sa sầm: “Xin lỗi, anh thật sự không có tiền là chồng của tôi, cho nên tôi không thiếu tiền, hơn nữa tôi không ở bên chồng tôi vì tiền.”

“Làm sao có khả năng?” Hoa Nghị bực bội nói: “Ta biết phụ nữ không thích tiền ở chỗ nào. Người lúc nào cũng không thích tiền. Kỳ thực trong lòng không phải nói như vậy. Người chỉ muốn người khác như vậy. Hãy nghĩ rằng phụ nữ của bạn là cao quý và thánh thiện. Thực tế, tôi không tin điều này. Trên đời có phụ nữ không thể rung động trước đồng tiền.”

“Hơn nữa người còn nói hấn là một tiểu thương gia còn giàu hơn ta. Đùa ta sao?”

“Chiếc xe thể thao đó cô đã xem chưa? Từ khi chồng cô mua, anh ấy cũng chưa từng thấy qua. Còn muốn gả cho tôi, huống chi là nhìn thấy cô, tôi có thể để cho cô mỗi ngày ngồi ở trong đó thưởng thức.”

“Đừng nghĩ rằng tôi không biết. Anh đến bệnh viện bằng cách bắt taxi. Những gì anh đã làm là để phá vỡ Santana!”

“An Trương, bạn tốt với tôi, tôi rất thích bạn!”

Khi anh ta nói, Hồ Cường trở nên hào hứng hơn. Anh lại vươn tay ôm Bạch An Trương.

“dừng lại!”

Trước khi Bạch An Trương đẩy Hồ Cường ra, anh nghe thấy một gáo nước lạnh.

Tôi thấy Trình Uyên bước ra khỏi thang máy từ Vương tử Yên đang ngồi trên xe lăn, nhìn Hồ Cường với vẻ mặt lạnh lùng.

Khi Hồ Cường nhìn thấy Trình Uyên, vẻ mặt của anh ấy ngưng trệ, và động tác của anh ấy cũng đình trệ.

“Hồ Cường, anh có muốn chạm vào vợ tôi không” Trình Uyên đẩy Vương tử Yên cho Bạch An Trương, nhìn chăm chăm vào Hồ Cường và lạnh lùng hỏi.

Trong tòa nhà Liên minh Thương mại, khi Hồ Cường nhìn thấy Trình Uyên, anh vẫn giữ một phong thái lịch lãm. Nhưng trong bệnh viện, anh ấy đã tán tỉnh Bạch An Trương, nhưng đã bị Trình Uyên phá hủy, điều này khiến anh ấy rất tức giận và chỉ đơn giản là ngừng giả vờ.

Với một nụ cười mỉa mai, anh quay sang Trình Uyên và nói: “Cô làm giá.”

“Giá nào” Trình Uyên hỏi.

Hồ Cường chế nhạo: “Bao nhiêu tiền, anh sẽ ly hôn với vợ của anh”

“Tiền” Trình Uyên sững sốt trong giây lát.

Nghĩ đến trước đây thật sự sẽ có người dùng tiền nói chuyện với hắn, nhất là hắn suýt chút nữa quỳ xuống muốn mượn tiền bà Bái.

Khi đó, Trình Uyên thực sự bị tiền bạc gài bẫy. Nó thực sự là một xu để đánh bại anh hùng.

Nhưng bây giờ

Đã lâu rồi không có ai nhắc đến tiền bạc với anh. x

Vì vậy, Trình Uyên không thể không hỏi: “Bạn nghĩ rằng tôi đang thiếu tiền?”

“Hi hi, nhìn hàng hóa tả tơi trên người, anh giàu có thật không?” Hồ Cường khinh thường nói: “Anh có nhìn thấy chiếc xe thể thao bên ngoài không? Đó là của tôi, hơn 20 triệu.”

Đáp lại, Trình Uyên phớt lờ anh ta, thay vào đó nói với Bạch An Tương: “Bà xã, anh muốn nhờ em xem một vài thứ.”

Nói đến việc đẩy Vương tử Yên lên, cô ấy bước ra ngoài.

Bạch An Tương nhanh chóng làm theo.

Vương tử Yên cũng chào Bạch An Tương: “An Tương, đã lâu không gặp!”

Bạch An Tương mỉm cười và gật đầu với cô ấy, sau đó hỏi: “Cô ấy rất ốm phải không?”

Vương tử Yên lắc đầu với nụ cười gượng gạo bất lực: “Không nặng đâu, chủ tịch nhất định để tôi ngồi trên xe lăn.”

Vài người bước ra khỏi sảnh bệnh viện nói chuyện với chính họ. Đặt Hồ Cường sang một bên hoàn toàn, Hồ Cường thật ngu ngốc.

Bạn có quá tự phụ?

“Đồ đáng thương, cô thật sự muốn giả vờ cao quý.” Anh rất tức giận đuổi ra ngoài, hung ác nói với Trình Uyên: “Tôi sẽ cảnh cáo cô lần nữa và đưa ra lời đề nghị. Đây là cơ hội cuối cùng!”

Trình Uyên chỉ lên trời và nói với Bạch An Tương và Vương Tử Yên, “Nhìn này!”

Những đứa trẻ ngẩng cao đầu và nhìn về phía bầu trời.

“Xì!”

“Khiếp!”

Vô số điểm sáng từ hư không bay lên, và sau đó nổ tung trên không trung, nở ra những chùm pháo hoa tuyệt đẹp và lộng lẫy!

Chương 685

Chương 685

Bầu trời đêm được thắp sáng bởi những tia sáng đầy màu sắc.

Khoảnh khắc ấy, người đẹp choáng ngợp.

Phụ nữ dường như thích sự lộng lẫy chói lọi này bởi bản chất, như thể họ có thể đặt mình vào một thế giới rực rỡ khác.

Cả Vương tử Yên và Bạch An Tương đều sững sờ, cùng nhìn chăm chăm, đầu ngẩng cao không chớp nhìn bầu trời đêm rực rỡ.

Khóe miệng Trình Uyên không khỏi gợi lên ý cười.

Lục Hải Xuyên cũng nheo mắt, ngơ ngác nhìn.

Hồ Cường ở phía sau anh ta cũng là ngu ngốc.

Tại lối vào bệnh viện, Lý Kiếm vươn tay nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của Mục Như Trăn, Vương tử Yên ném đi, cô ấy quay lưng bỏ đi trong tức giận, lúc này, bầu trời như nổ tung.

Mục Như Trăn cũng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Lý Kiếm cũng sững sờ, dường như quên mất sự tồn tại của Mục Như Trăn bên cạnh.

Người dân ở một nửa thủ đô bị thu hút bởi những chùm pháo hoa trên bầu trời. Những người tình và anh em cùng nhau đi dạo trên phố, những cô chủ nhỏ xếp hàng rong, những đứa trẻ rượt đuổi vui vẻ ở quảng trường, và những người cô, người bà nhảy múa trong quảng trường cũng bị thu hút bởi sự ngoạn mục này. Cảnh tượng đã hấp dẫn đến mức họ dừng lại lần lượt.

Bên ngoài tiền sảnh bệnh viện, Hoa Nghị dẫn đầu lấy lại tinh thần, bắt đầu nói: “Sao không đốt một ít pháo hoa đi? Chuyện này có gì tuyệt vời, sẽ không tốn nhiều tiền, chúng ta hãy nói chuyện đi.” về nó.”

“Không nói nữa!” Trước khi Hồ Cường nói xong, Trình Uyên cười nhẹ và quay lại nhìn Bạch An Tương và Vương Tử Yên.

Bất chợt mở rộng vòng tay.

“Shoo!” Ở phía đông thủ đô, pháo hoa bay lên ở một nửa thành phố, gần như cùng lúc đó, đột nhiên thấp sáng bầu trời.

Hãy để một nửa bầu trời được sơn màu tươi sáng!

Hơn nữa, nó còn lâu mới kết thúc.

Pháo hoa tiếp tục bốc lên, rồi nổ thành từng chùm.

Lúc này Hồ Cường như chết lặng.

Chi phí bao nhiêu để tiếp tục thổi bùng một nửa số pháo hoa của thành phố

Không khí nồng nặc mùi lưu huỳnh và diêm sinh.

Cả Bạch An Tương và Vương tử Yên đều có vẻ mặt sáng khoái, như thể họ đã quên hết mọi thứ xung quanh, khoe miệng không tự giác nhếch lên thành hình vòng cung đẹp mắt.

Trên bầu trời đêm của thành phố, những chùm pháo hoa tuyệt đẹp đó dần dần tạo thành những ký tự nổi bật “An Tương, anh yêu em”

Đôi mắt của Bạch An Tương ngay lập tức lấp đầy những ngôi sao nhỏ.

Trong thời gian này, cô ấy đã thay đổi, cô ấy cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn để có thể giúp đỡ Trình Uyên. Vì vậy, cô ấy đã quyết tâm rất nhiều và phải chịu đựng rất nhiều.

Trong mắt người ngoài, Bạch An Tương bây giờ là một người phụ nữ mạnh mẽ, cô ấy thông minh, khôn ngoan, điềm tĩnh và mạnh mẽ!

Nhưng pháo hoa ở nửa thành phố mà Trình Uyên đốt cho cô ngay lập tức biến cô trở thành cô gái nhỏ yếu mềm, trong sáng và tốt bụng, không ăn pháo.

Cô ấy say rồi!

Chúc mừng thành phố!

Có một tiếng hét!

Có tiếng cười chói tai!

Tôi nay, người dân toàn thủ đô có lẽ sẽ hỏi: An Tương là ai?

Ước chừng đêm nay toàn bộ thủ đô sẽ ghen tị nữ nhân này!

Nhưng đây không phải là kết thúc!

Vòng tay rộng mở của Trình Uyên đột nhiên tạo thành một cái nắm tay.

“Shoo!” X

Trong thành phố phía tây thủ đô, vô số pháo hoa bay lên trời, rồi nổ tung theo tiếng “bốp”, nở ra những bông hoa đẹp rực rỡ.

Tương tự như DongTrình, nó cũng liên tục.

Vào lúc này, bầu trời đêm trở nên vô cùng sặc sỡ, giống như toàn bộ thế giới đều trở nên đầy màu sắc.

Không chỉ vậy, pháo hoa được bắn lên từ XiTrình cũng tạo thành các ký tự của “Tử Yên, Happy Birthday”.

Vương tử Yên choáng váng.

Cô đột ngột đứng dậy khỏi xe lăn, nhìn tên mình trên bầu trời đêm thật lâu cũng không thể bình tĩnh lại.

Trong nhiều năm, sinh nhật của cô chưa bao giờ được coi trọng.

Khi cô ấy bị ốm và bị sốt, cô ấy nói với Trình Uyên rằng không ai quan tâm đến sinh nhật của cô ấy, sinh nhật nào cũng do chính cô ấy tổ chức, và không ai tổ chức cho cô ấy cả.

Vì vậy, Trình Uyên nhớ rằng anh cảm nhận được sự cô đơn và buồn bã của người phụ nữ này.

Đêm qua, anh đã lặng lẽ liên lạc với Ngụy Tác và nhờ anh ta làm giúp mình một việc.

“Không quan trọng là anh tiêu bao nhiêu tiền, tôi muốn mọi người biết rằng tôi yêu vợ tôi!”

“Tôi cũng muốn mọi người tổ chức sinh nhật cho Vương Tử Yên!”

Đây là những gì anh ấy đã đặt hàng trực tuyến vào ngày hôm đó!

Cả hai người phụ nữ đều bị sốc!

Trái tim của họ đang tăng tốc và tăng tốc!

Họ đã hoàn toàn chìm đắm trong sự “điên rồ” này và không thể giải phóng bản thân.

Nhưng Trình Uyên bước đến gần Hồ Cường, nhỏ giọng nói: “Đại gia, không phải anh nói để tôi ra giá sao, được rồi, tôi sẽ trả một trăm triệu!”

Hồ Cường đột nhiên nhìn Trình Uyên, và nhìn anh ta một cách hoài nghi: “Thật.”

Điều này khiến anh có một chút choáng ngợp.

Trình Uyên đốt cháy bầu trời đêm của cả thành phố, xem ra anh ta không phải là người thiếu tiền, vậy tại sao anh ta còn nói mình ra giá 100 triệu?

Bạn có thể ly hôn với Bạch An Tương nếu bạn trả 100 triệu

Nhưng vì tôi sẽ ly hôn với cô ấy, đây là cái quái gì vậy?

Anh khó hiểu.

Tất nhiên, Trình Uyên đã sớm cho anh câu trả lời.

Trình Uyên nói nhỏ với anh: “Một trăm triệu, mua được mạng của anh!”

“Thằng khốn!”

Hồ Cường tỉnh dậy, ngay lập tức, tức giận trở lại, anh ta chỉ vào mũi Trình Uyên và chửi rủa: “Anh là một kẻ háo danh. Anh có biết rằng mạng không trấn áp được rắn là gì không? Điều này là không thích hợp, phải như vậy.” Người có biết quận chúa là gì không, hiện tại tốt hơn nên lo liệu đi, uh, không, nó không có sức sống đâu, có biết không ”

“Bùm!”

Không đợi anh tìm được từ vựng thích hợp, Trình Uyên đã bay lên và đá thẳng vào bụng anh.

“Oa!” Hừ một tiếng, Hồ Cường bay ra xa bảy tám mét rồi ngã xuống đất, đau đớn kêu lên. x

Trình Uyên đi tới gần anh, giẫm lên đầu anh, nhàn nhạt nói:
“Vốn dĩ em đã chán kiểu chém giết này rồi, dù là khu mua sắm hay gì đó, hôm nay em muốn kiện bọn họ. Nhưng sao anh lại tới để chọc tức tôi?”

“Nữ nhân của ta, ngươi dám quấy rối?”

“Trở về nói cho ngươi Lão Tử, một trăm triệu, một điểm cũng không thể ít, bằng không, ta vĩnh viễn cùng ngươi Hồ gia không chết.”

“Ồ, đúng rồi.” Trình Uyên dậm chân cười nhẹ: “Tôi nhớ có người nói rằng tôi là kẻ mất trí nên mới làm chuyện điên rồ!”

“A!” Hồ Cường không khỏi hét lớn vì lòng bàn tay bị đau dữ dội.

“Tránh ra!” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Và tất cả những điều này, dù là Bạch An Tương hay Vương Tử Yên, dường như đều chưa nhìn thấy. Bởi họ cũng bị thu hút bởi bầu trời đầy pháo hoa.

Cảnh tượng ngoạn mục này kéo dài trọn vẹn mười lăm phút.

Khi mọi thứ bình lặng trở lại!

Khi màn đêm lộ ra màu sắc thực sự của nó.

Ở lối vào của bệnh viện, có một vụ nổ nhẹ, và những cánh hoa bay trên bầu trời.

Một nhóm người, đẩy một chiếc bánh sáu tầng, tiến về phía họ.

Bạch An Tương phản ứng trước, quay người nắm tay Vương Tử Yên, cười nói: “Tử Yên, sinh nhật vui vẻ!”

“chúc mừng sinh nhật!”

“chúc mừng sinh nhật!”

Mọi người đồng thanh cổ vũ.

Trong đám người bày bánh, đương nhiên có cả Ngụy Tác khách sáo.

Đôi môi Vương tử Yên bắt đầu run lên, đôi mắt bắt đầu ươn ướt, rồi không còn ngăn được tia sáng lấp lánh trong mắt.

Tôi không thể lau nó!

Đây có lẽ là sinh nhật đáng nhớ nhất mà cô có được trong đời.

Tiếng hoan hô và tiếng cười vang vọng khắp bệnh viện, tuy rằng nơi này có phần không thích hợp!

Cũng không ai chú ý tới, ở cửa bệnh viện, ngoài Lý Kiếm vẫn chưa rời đi, còn có một bóng người cao lớn.

Chương 686

Chương 686

“Sao, đến đứng canh cho con trai tôi”

Lý Kiếm cũng phát hiện bóng dáng, không khỏi nghiêng người, nhoẻn miệng cười hỏi.

Người đàn ông quay lại, lộ ra khuôn mặt tuấn tú, ngay thẳng và nghiêm túc, chính là Trình Tuấn Phong.

Hắn nhìn Lý Kiếm từ trên xuống dưới, nhẹ nói: “Quả nhiên là thích.”

Lý Kiếm khẽ giật mình, sau đó chế nhạo: “Như một con ma đầu lớn.”

Anh dường như bị Trình Tuấn Phong châm vào cơn đau, nói xong không định để ý đến Trình Tuấn Phong nữa, xoay người rời đi.

Trình Tuấn Phong nhàn nhạt hỏi: “Chẳng lẽ ngươi không tới báo thù cho hắn”

“Làm mất thời gian rảnh rỗi của tôi.” Lý Gia Ngôn không biết nên tiến lên như thế nào, thản nhiên nói: “Hơn nữa, cô không để cho con trai mình báo thù cho mối thù đó sao?”

Trình Tuấn Phong: “Bạn biết đấy, Phương Thanh Yến chỉ là một đứa con trai bị bỏ rơi, anh ta không có hậu.”

Lý Kiếm dừng bước chân, quay người lại, duỗi ngón trở ra, từ xa chỉ vào mũi Trình Tuấn Phong, lạnh lùng nói: “Cảnh cáo, đừng kéo tôi theo anh ta nữa, nếu không, cẩn thận tôi sẽ đánh anh!”

Trình Tuấn Phong nhún vai và tỏ vẻ thờ ơ.

Lý Kiếm chế nhạo: “Hãy chăm sóc con trai của bạn. Con trai của bạn đã xúc phạm Hồ Cường. Tôi e rằng điều này sẽ không xảy ra. Bạn biết rằng Hồ Chí Huy đã ở Liên đoàn Thương

Minh nhiều năm, và anh ta người bảo vệ tốt nhất những thiếu sót của anh ấy, vì vậy anh ấy sẽ không để nó qua. ”

Khi nghe điều này, Trình Tuấn Phong khẽ mỉm cười.

Lý Kiếm đã đúng.

Sau khi Hồ Cường bị Trình Uyên đánh, chiếc xe thể thao không dám lái, anh trốn khỏi bệnh viện, và quay lại tìm cha mình sau một chiếc taxi.

Khi bạn bước vào cửa, hãy khóc và la hét.

Trong một biệt thự ở Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh, Hồ Chí Huy, ngoài năm mươi tuổi, mặc váy ngủ chạy xuống lầu, đi theo sau là một vệ sĩ xinh đẹp.

“Sao vậy, con trai yêu của mẹ?” Hồ Chí Huy lo lắng hỏi.

Xét về ngoại hình, anh ta ngoài năm mươi, người gầy và đẹp trai.

Hồ Cường ôm đùi Hồ Chí Huy và than vãn: “Ba, cha phải gọi con là người bán, con đã bị ai đó đánh rồi!”

Nghe vậy, Hồ Chí Huy tức giận: “Cái gì, ngược lại. Ở thủ đô còn có người dám động vào con của Hồ Chí Huy của tôi. Xiaoqin, đi kiểm tra xem, con chó nào ăn đứt tim gấu và gan báo. . ”

“Ừ!” Phía sau, một vệ sĩ xinh đẹp mặc áo khoác da bó sát đi ra.

“Con trai của mẹ, mau dậy đi để bố xem con bị đánh vào cái gì.” Sau khi vệ sĩ của người đẹp đi ra ngoài, anh ta bế Hồ Cường với vẻ mặt đau khổ.

Hồ Cường duỗi lòng bàn tay của mình ra cho Hồ Chí Huy, và nói: “Nó bị hỏng!”

“A!” Hồ Chí Huy sắc mặt thay đổi, trong mắt tràn đầy tức giận, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Là ai làm?”

“Một doanh nhân từ một quận nhỏ tên là Trình Uyên.” Hồ Cường nói ngay: “Đó là chồng của Bạch An Tương.”

“Thằng khôn, mày dám” Hồ Chí Huy lập tức tức giận, nhưng hắn vừa nói ra đã sững sờ, như thể đột nhiên hoàn hồn, lại hỏi: “Không phải, người nói là ai?”

“Trình Uyên, chồng của Bạch An Tương!” Hồ Cường đáp.

Hồ Chí Huy mặt lập tức biến sắc.

“Ta nói con trai của ta, đối với người khiêu khích không tốt, người làm sao có thể khiêu khích cái này mất trí?”

Những người khác không biết, Hồ Chí Huy, phó chủ tịch của Liên đoàn Kinh doanh, biết rất rõ, ngoài những điều khác, tại sao Bạch An Tương có thể trở thành phó chủ tịch của Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh.

Trình Uyên là một Đạo gia muốn giết anh ta, nhưng anh ta chưa giết anh ta.

Hồ Chí Huy đương nhiên biết người có liên quan đến đương kim chủ tịch liên minh kinh doanh.

Bốn gia tộc lớn, những người thừa kế của gia tộc họ Trình, sẽ đối thoại trực tiếp với chủ tịch Liên đoàn Thương Minh trong tương lai.

“Đúng, đúng, chính là anh ta nói, anh ta nói người khác gọi anh ta là kẻ mất trí.” Hồ Cường nhanh chóng gạt đầu, sau đó khóc lóc nói với Hồ Chí Huy: “Ba, ba phải làm chủ nhân cho con!”

Hồ Chí Huy suy nghĩ một lúc, cuối cùng nghiêng răng.

“Dù tôi không muốn chọc tức người này, nhưng vì anh ta đã bắt nạt chúng tôi, tôi không thể để anh ta đi. Đừng lo lắng, con trai, bố có cách riêng của mình. Ông ấy phải quỳ xuống trước mặt con và thừa nhận lỗi lầm của con.” .”

Nghe những gì Hồ Chí Huy nói, Hồ Cường ngay lập tức trở nên vui mừng.

Bạn biết đấy, nếu bố anh ấy ra ngoài và dọn dẹp Trình Uyên, thì Bạch An Tương không phải là thịt trong miệng của anh ấy sao?

Nghĩ đến điều đó khiến anh thấy thích thú.

Nhưng lúc này, nữ vệ sĩ xinh đẹp vừa đi ra ngoài lại gấp gáp trở lại.

“Ông chủ, tôi tìm được rồi, tôi đang ở bệnh viện số 1 Bắc Kinh, chỉ là”

“Chỉ là gì”

“Chỉ là Trình Tuấn Phong và Lý Kiếm, người gần đây trở nên kích động, đều đang ở cổng bệnh viện, dường như đang đứng canh cho anh ấy.”

“Và Ngụy Tác, con trai của ông nội thứ hai nhà họ Ngụy, cũng ở cùng anh ấy.” X

“Ngoài ra, các nhà điều tra đã phát hiện ra rằng có một sức mạnh bí ẩn ẩn giấu gần bệnh viện.”

Nghe vậy, vẻ mặt của Hồ Chí Huy ngưng trệ.

“Con trai, e rằng chúng ta phải tính đến phương án lâu dài.” Hồ Chí Huy thở dài: “Có rất nhiều người bảo vệ cậu ấy, như vậy thật gian xảo.”

Trong bệnh viện, một bữa tiệc sinh nhật định mệnh rung chuyển cả kinh thành cuối cùng cũng kết thúc sau một tiếng rưỡi đồng hồ.

Trình Uyên và Bạch An Tương đích thân đưa Vương Tử Yên, người đã bắt đầu phát sốt vì điều này, trở lại phòng.

Mặc dù bởi vì sự việc này, cơ thể vốn dĩ yếu ớt của Vương tử Yên có kém đi một chút, nhưng cô ấy cũng thực sự rất vui.

Rốt cuộc, đây là một sinh nhật có một không hai.

Sau khi trở về phòng, Vương tử Yên đã được đặt trên giường bệnh, Trình Uyên và Bạch An Tương đều yêu cầu cô ấy nghỉ ngơi thật tốt, nhưng cô ấy không thể che giấu sự kích động trong lòng, và sự phấn khích còn sót lại.

“Anh chủ tịch, từ nay về sau em sẽ gọi anh cả của anh là An Tương, từ nay về sau em sẽ gọi là chị dâu.” Vương tử Yên nhìn họ cười nói: “Cảm ơn anh hôm nay.” X

Trình Uyên lắc đầu.

Bạch An Tương cũng mỉm cười.

“Yên tâm hồi phục, khi bệnh tình bình phục, chúng ta sẽ cùng nhau về nhà.” Trình Uyên nói.

“Ừ!” Vương Tử Yên.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Trình Uyên và Bạch An Tương đến khách sạn gần nhất. x

Vừa bước vào phòng, Trình Uyên đã không kìm được xúc động, ôm vợ vào lòng.

“Tôi cũng đã nghĩ đến một sinh nhật như vậy!” Khuôn mặt Bạch An Tương chìm xuống, đẩy anh ra và chua chát nói.

Ồ!

Trình Uyên sững sốt trong giây lát, sau đó nở nụ cười: “Sắp rồi, sinh nhật của cậu sắp đến rồi.”

“Mối quan hệ của anh với Vương tử Yên là gì” cô ấy hỏi với vẻ mặt thẳng thắn.

Trình Uyên chột hoảng hốt.

Sinh nhật đặc biệt này thực sự rất dễ gây hiểu lầm. Bạn phải nói rằng họ chỉ là những người bạn bình thường. Ai có thể tin rằng một người bạn bình thường lại chi số tiền gây chấn động thủ đô để tổ chức sinh nhật cho một người bạn bình thường

Rõ ràng là Bạch An Tương đang ghen.

Vì vậy, Trình Uyên mỉm cười bất lực, và nói với Bạch An Tương những gì Vương tử Yên đã nói khi anh ta đến thủ đô.

Trên thực tế, anh ta đến tìm Bạch An Tương và để cô tham gia cùng nhau, chỉ để nói với Bạch An Tương rằng anh ta có lương tâm trong sạch. Tất nhiên, tôi muốn cho Vương tử Yên biết rằng họ đều là bạn của cô ấy, và họ đều tổ chức sinh nhật cho cô ấy.

Trình Uyên có thể phần nào cảm nhận được Vương tử Yên có ý nghĩa như thế nào đối với mình, nên anh cũng nhân cơ hội này để cho Vương tử Yên không còn nghĩ về điều đó trong lúc vui vẻ.

Nhìn thấy Trình Uyên cố gắng hết sức giải thích, Bạch An Tương “ú ớ” và bật cười thành tiếng.

Cô bất ngờ chủ động ôm Trình Uyên từ phía sau.

“ngu xuẩn!”

Chương 687

Chương 687

Đối với những người còn lại, một “sấm sét trên bầu trời” là điều đương nhiên không thể thiếu.

Bằng cách này, họ ở lại thủ đô trong năm ngày. Trong khoảng thời gian này, không có gì đặc biệt xảy ra, nhưng Lý Nam Địch và người di thứ hai của cô ấy đến đưa cho Bạch An Tương một ít thuốc, sau đó vội vàng rời đi.

Vào ngày thứ tư, Vương tử Yên đã sẵn sàng đề xuất viện, vì vậy cả nhóm bắt đầu hành trình trở lại thành phố Tân Dương.

Vì lúc đến nơi có nhiều xáo trộn, Ngụy Tác cố ý lái xe để tiễn anh khi anh trở về.

Những người thừa kế tương lai của nhà họ Ngụy và nhà họ Trịnh đều đã lên xe, có lẽ là đạo trưởng không dám đồng thời làm mất lòng hai nhà.

Ngụy Tác cũng lái một chiếc xe thương mại, ngoài anh ra còn có Trình Uyên, Lục Hải Xuyên, Bạch An Tương Mục Như Trăn và Vương Tử Yên.

Về phần Lý Nam Địch, cô ấy nói rằng cô ấy còn có việc phải làm ở kinh đô, vì vậy cô ấy không cùng Trình Uyên và những người khác quay trở lại.

Ra khỏi thủ đô, một hai giờ lái xe, nhưng cũng bình tĩnh.

Trong xe, Trình Uyên cũng nói cho Ngụy Tác biết suy nghĩ của mình, nhưng Ngụy Tác không nói gì, chỉ cảm thấy có lỗi.

“Anh Trịnh, nếu anh không tiếp quản nhà họ Trịnh, nhà họ Trịnh có khả năng sụp đổ.” Ngụy Tác thở dài.

Trình Uyên không quan tâm: “Vẫn còn đó Trình Nặc sao?”

Ngụy Tác cười khò: “Không sai, cho dù nhà họ Trịnh để cho Thừa Hải thừa kế, bọn họ cũng sẽ không để cho Trình Nặc

thừa kế.”

Trình Hai là phòng lớn của gia đình Trình, tức là con của gia đình chú của Trình Uyên, và là em trai của Trình Vân. Theo kết quả điều tra trước đây của Lý Hải Tân, Thành Hải là một công tử hoàn toàn chỉ biết hưởng thụ. Ƶ Bản phát hành đầu tiên, tên miền, vui lòng ghi nhớ

“Tại sao?” Trình Uyên bối rối hỏi.

Ngụy Tác lắc đầu và thở dài, nói nhỏ với Trình Uyên, “Không thể nào về Trình Nặc.”

Khi nói lời này, anh ta nhìn vào kính chiếu hậu, vì sợ rằng Bạch An Tương và những người phụ nữ khác sẽ nghe thấy.

Trên thực tế, Trình Uyên cũng đã điều tra ra lời hứa quá trình, mới biết rằng anh ấy đã bị tai nạn xe hơi vài năm trước, và sau đó anh ấy bị liệt. Tôi chưa bao giờ nghe nói về điều đó.

“Với tư duy phong kiến của gia tộc họ Trình của bạn, bạn không thể kế thừa vị trí trưởng tộc nếu không có máu mủ ruột thịt của mình.” Ngụy Tác nói, “Người nói gì? Hoàng đế không có người thừa kế. Mặc dù chúng ta là không phải là hoàng đế, nhưng Họ cũng đang Tranh giành quyền thừa kế này, vì vậy, một khi có người lên vị trí, rất có thể sẽ quét sạch người anh em đã từng uy hiếp mình. Họ Trình sau này có còn họ Trình nữa không?”

Nghe vậy, Trình Uyên không khỏi chế nhạo: “Mấy chục năm sau mấy lão này còn định làm chuyện sao? Mấy chục năm sau đã thành đồng xương rồi. Chuyện này liên quan gì đến bọn họ?”

“Thật là kiêu ngạo, coi như bọn họ đang nghĩ đến tương lai của gia tộc, có thể trường tồn qua thời đại.” Ngụy Tác không khỏi châm chọc: “Thật ra, ai không phải là người hay uống trà nguội?”

“Yêu một người, dù sao cũng không muốn sống mãi liệt như vậy.” Trình Uyên cuối cùng quyết định.

Ngụy Tác khẽ cười gật đầu, tựa hồ không muốn thuyết phục Trình Uyên.

Nhưng vào lúc này, có một rung động từ điện thoại di động của anh.

Ngụy Tác bật tai nghe Bluetooth khi lái xe.

“Chào?”

“gì?”

“Được rồi, người có thể gửi qua!”

“Rắc!” Sau khi cúp máy, Ngụy Tác phanh gấp, dừng xe ở bên đường.

“Có chuyện gì vậy?” Trình Uyên hỏi khi nhìn thấy điều này, biết rằng chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra.

Ngụy Tác do dự một chút, đưa điện thoại cho Trình Uyên, hỏi: “Tôi không biết, cô có biết người này không.”

Trình Uyên lấy điện thoại mở ra, phát hiện là một tấm ảnh vừa mới lướt qua, trong ảnh là một người bị trói vào thùng sắt, trên người đầy vết sẹo, cả người áo sơ mi trắng cũng bị nhuộm màu đỏ.

Người đó như muốn thở, đầu rũ xuống, máu chảy ra từ khoe miệng.

Người mà Trình Uyên không thể quen thuộc hơn, chính là Tử Xuyên, người đã bị Trình Uyên đuổi đi vì đã phản bội Trình Uyên vài ngày trước.

Trình Uyên choáng váng.

“Người đánh Hồ Cường ở kinh đô?” Ngụy Tác cau mày hỏi, “Cha của Hồ Cường là người rất đoan mệnh, biết Hồ Cường bị bạn đánh, ông ta lập tức kêu bạn báo thù, nhưng tôi không làm. Tôi không biết. Tại sao, tôi không đến gặp anh ngay lập tức, nhưng tôi đã tìm thấy một trong những thuộc hạ của anh, vì vậy tôi đã bắt được anh ta và trút giận.”

“Đây là thông tin do hệ thống tình báo của nhà họ Ngụy gửi cho tôi.”

Trình Uyên im lặng.

Ông biết Từ Xuyên đang làm gì ở thủ đô, nhưng ông chỉ muốn cứu con trai mình.

Tuy nhiên, anh ta là một người bình thường, không có khả năng nào khác ngoài trừ việc gặp bác sĩ, vậy tại sao anh ta phải cứu con trai mình? Tại sao bạn lại chiến đấu với Đạo Trưởng? hoặc là.....

Có phải anh ấy sắp chết không?

“Anh Thành, anh có biết anh ấy không?” Ngụy Tác hỏi lại.

Trình Uyên nặng nề thở ra, trầm giọng nói: “Ta biết, là thuộc hạ của ta, nhưng là hấn mấy ngày trước phản bội ta.”

“Ồ, vậy là tốt rồi. Vì là kẻ phản bội, vậy chúng ta hãy để nó yên.” Ngụy Tác thở phào nhẹ nhõm, Ngụy Tác nói, “Hồ Chí Huy này không dễ khiêu khích. Chỉ cần người đừng gây chuyện với bốn đại gia đình, người vẫn có thể đi ngang.”

Trình Uyên im lặng một lúc rồi gật đầu với Ngụy Tác.

Ngụy Tác đưa họ trở lại thành phố Tân Dương an toàn, và sau đó chia tay Trình Uyên.

Thành phố Tân Dương bây giờ yên bình, Trình Uyên những ngày qua không sóng gió.

Tuy nhiên, điều duy nhất khiến Trình Uyên có chút lo lắng là Trần Thành đã tỉnh lại, nhưng anh ta không nói như người ăn thực vật.

Sau khi đưa Bạch An Tương và họ về nhà an toàn, Trình Uyên đến thẳng bệnh viện.

Tại phòng của Trần Thành, Tiêu Viêm và Chung Hân vẫn chịu trách nhiệm chăm sóc anh ta.

Sau khi Trình Uyên bước vào, Chung Hân gật đầu với anh ta, nhưng anh ta cố gắng phớt lờ anh ta.

Trình Uyên không quan tâm, chỉ nhìn Trần Thành.

Tôi thấy anh ấy nằm trên giường, mắt mở bơ phờ, khi nhìn thấy Trình Zhe, anh ấy tập trung một lúc rồi nhắm mắt lại.

Điều này khiến Trình Uyên hơi bất ngờ.

Anh chợt nghĩ ra điều gì đó nên tìm đến thầy thuốc đang chăm sóc.

Bác sĩ điều trị nói với Trình Uyên rằng Trần Thành đã tỉnh, sau khi điều tra thì đầu của anh ấy sẽ ổn, anh ấy không muốn nói, tạm thời không thể tìm ra nguyên nhân.

Vì lý do này, Trình Uyên dường như đã đoán ra.

Buổi tối, anh lái xe về nhà.

Đến cửa nhà tắt máy xe nhưng người này vẫn chưa xuống xe.

Tôi nhớ rằng mình đã dần thay đổi từ một cậu bé nghèo khó thành như ngày hôm nay, theo cách này, xung quanh tôi có rất nhiều bạn bè và anh em, và tất nhiên là tôi đã đánh mất một số thứ và con người.

Như Lý Ngụy!

Cho dù Lý Ngụy là Tử Xuyên, thậm chí Trần Thành là đội ban đầu của Trình Uyên.

Trong đầu tôi không thể không xuất hiện hình bóng hula đẫm máu của Tử Xuyên, sau đó là cảnh anh ta gặp Tử Xuyên.

Trình Uyên không dám phủ nhận Tử Xuyên sẽ không phản bội Trình Uyên nếu không muốn cứu con trai mình, phản bội lại Trình Uyên trong lòng cũng không có gì tốt đẹp.

Trình Uyên chợt buồn, chợt muốn khóc thảm thiết.

Đây là một cảm xúc không thể giải thích được, như thể nó đột ngột xuất hiện.

Anh ôm đầu, nằm trên tay lái, không khỏi tự hỏi mình liên tục: Chuyện gì đã xảy ra? Nó đang làm gì không tốt? Chuyện gì vậy?

Có phải hay không buộc phải bắt lực, Tử Xuyên phản bội chính mình là thật.

Hắn không cứu hắn cũng là đương nhiên.

Nhưng, bạn sẽ cảm thấy thoải mái chứ?

Người ta không phải là chó với chó mà ngay cả mèo và chó cũng có tình cảm, hơn nữa Tử Xuyên đã ở bên anh bao lâu nay

vẫn luôn coi anh như em trai của mình.

Anh bắt đầu gặp khó khăn và bắt đầu cảm thấy buồn.

...

...

Bạch An Tương không biết anh đã xuất hiện ở cửa từ lúc nào, Trình Uyên không nhìn thấy cô, nhưng cô nhìn thấy Trình Uyên đang ngồi trong xe với vẻ mặt đau khổ.

Răng cô cũng đang cắn chặt vào môi của mình.

Chương 688

Chương 688

Bạch An Tương biết Trình Uyên có thể làm nên chuyện của tập đoàn Tuấn Phong trong một thời gian ngắn, khiến bao nhiêu người nguyện ý theo anh, anh hẳn đã phải trả quá nhiều cay đắng và mồ hôi xương máu.

Tuy nhiên, anh chưa bao giờ phản nản trước mặt cô, ngay cả khi cô mất bình tĩnh và thỉnh thoảng thực hiện quyền ghen tuông của cô gái nhỏ, anh đã dễ dàng cô hết sức kiên nhẫn.

Nhưng khi không có ai, anh đau đớn vô cùng.

Trái tim Bạch An Tương đột nhiên đau nhói.

Cô bắt đầu cảm thấy có lỗi với người đàn ông của mình.

Cảnh tượng trước mắt khiến cô nhớ lại thời thơ ấu của mình.

Bạch Sĩ Câu đi làm một ngày, về đến nhà liền nép vào sô pha. Sau đó, Lý Ninh Quyên bắt đầu phản nản: Bạn có phải là một người đàn ông lớn không làm gì ở nhà? Em tự tay dọn dẹp nhà cửa, giặt giũ nấu cơm cho anh, đợi anh mà sao anh không biết giúp em ... có vô số lời than phiền kiêu này.

Lúc đó cô cảm thấy mẹ cô thật sự rất vất vả, còn ba cô thật sự không nên như thế này.

Tuy nhiên, cảnh tượng trước mắt này đã giải tỏa cho cô mọi thứ trước đó.

Con người vốn ích kỷ nên chỉ có kinh nghiệm dày công của bản thân mà bỏ qua cảm xúc của người khác.

Chưa nói đến việc ngồi vào một công ty lớn, dù chỉ là một nhân viên nhỏ, lương tháng ba bốn ngàn tệ, vậy chẳng phải để làm gì?

Cái nào không trả mồ hôi và cay đắng?

Bên ngoài gặp phải chuyện khó chịu ra sao, vất vả, nhục nhã thế nào, đều sẽ bị ném ra ngoài cửa ngay lúc bước vào nhà, thay vì giải tỏa cảm giác tức giận ở nhà, đây là điều mà một người đàn ông nên có.

Một dòng nước mắt trong veo, vì cảm xúc chảy dài trên má.

Cô không vạch trần Trình Uyên, mà im lặng quay trở lại sân, vì sợ anh nhìn thấy mình sẽ xấu hổ.

Đây có thể là một điều tử tế mà họ không hiểu trước đây.

như mong đợi.

Mười lăm phút sau, Trình Uyên tươi cười bước vào sân và hôn cô dịu dàng.

“Mẹ đâu?” Trình Uyên hỏi.

Bạch An Tương cũng cười ngọt ngào: “Ngủ đi.”

Trình Uyên nói, ” Anh đói.”

Bạch An Tương đẩy anh vào phòng tắm: “Anh đi tắm đi, em làm bát mì cho anh.”

“Tại sao chúng ta cùng nhau đi tắm?”

“cuộn!”

Cửa đóng lại, cô xoay người đi vào phòng bếp, khẽ nhúu mày nhưng đang nấu mì, cô lại chậm rãi nhúu mày.

Sau khi tắm xong, Trình Uyên ngấu ngiến mì trong bát, không khỏi khen ngợi: “Vợ tôi nấu ăn ngon lắm, cứ thế này thì sớm muộn gì cũng phải hơn chồng”.

Bạch An Tương ngòì đối diện với anh, đặt tay lên má, nhưng ánh mắt cô lại nhìn vào khuôn mặt của Trình Uyên một cách thất thường.

“Ông xã, trong lòng anh quá nhiều chuyện.”

Trình Uyên khẽ giật mình, sau đó nhếch miệng cười: “Không hiểu sao, em ăn no bụng trước đã.”

“Đi nếu anh muốn,” cô nói nhẹ nhàng.

Đũa của Trình Uyên cắm vào trong bát, mì tự tay cầm lên rồi tự mình trượt xuống, sau đó lại cầm lên, đưa đầu vào miệng: “Thật sự rất ngon.”

“Tôi biết anh, anh là loại người thà đem cả thế giới cho mình còn hơn đem cả thế giới cho mình.” Bạch An Tương nhẹ nhàng nói, “Anh nói đi, chúng ta không quan tâm đến chuyện của người khác nữa, chúng ta không. không phải lo lắng về điều đó nữa. Hãy tìm Một nơi không có ai ở, và sống cuộc sống nhỏ bé của tôi một cách hài hòa.”

“Ta biết người là thành tâm, nếu không làm một số việc, người cũng lo lắng ta cảm thấy được không đủ vững vàng.”

“Nhưng chồng à, em chưa bao giờ hỏi anh phải làm gì. Điều em muốn nói với anh là em là vợ của anh, nên dù anh có thế nào, em cũng sẽ ủng hộ anh.”

“Mì không ngon nên đừng ăn. Xin lỗi, tôi quên thêm muối.”

Trình Uyên khựng lại.

Anh ngẩng đầu nhìn Bạch An Tương, người vẫn xinh đẹp như lần đầu tiên nhìn thấy anh, nhưng đột nhiên cảm thấy cô có vẻ hơi mờ nhạt.

Anh không thể hiểu nổi người vợ có vẻ yếu đuối của mình nữa.

Đưa hết mớ mì nhão do quên bỏ muối vào miệng, cau mày nhai nhuyển, sau khi nuốt xong, lông mày Trình Uyên mới giãn ra.

“Cảm ơn.” Anh ấy nói.

Bạch An Tương đặt tay lên má cô, vươn vai xoa đầu Trình Uyên: “Em là vợ anh, tại sao anh muốn cảm ơn em?”

Thế là cả hai nhìn nhau cười.

Đặt bát đũa xuống, Trình Uyên lau miệng, đứng dậy đi ra ngoài sân, lên xe.

Xe quay đầu lái đến bệnh viện Tân Dương Long Đàm, đồng thời dùng điện thoại trên xe gọi vài cuộc.

“Anh Lý, chuẩn bị xong, chúng ta đi Bắc Kinh cứu người!”

“Anh vang, chọn 20 người có tay nghề cao và tập trung tại bệnh viện Long Đàn.”

“Thời Sách, bạn đi chào Bạch Long và cô gái béo, và tập trung tại bệnh viện Long Đàn.”

“Tiêu Chí, bây giờ nghĩ cách đặt máy bay cho tôi, đừng nói buổi tối không kiểm tra điều lệ, nếu bọn họ không có, chúng ta mua một cái đi!”

“Lục tiền bối, ta cũng có thể phiền toái người cùng ta đi thủ đô.”

“Bạch Dạ, tôi cũng muốn đi Bắc Kinh làm việc vặt, anh có hứng thú đi cùng tôi một chuyến không?”

“Ngụy Tác, anh phải giúp tôi một việc. Cho tôi thuê mười chiếc xe thương mại. Nó không cần quá tốt. Tốt hơn là đừng thu hút sự chú ý của người khác.”

...

...

Khi đến bệnh viện Long Đàn, Trình Uyên trực tiếp lái xe vào sân sau, lúc này sân sau bệnh viện Long Đàn đã chật cứng người.

Nhìn thấy những gương mặt quen thuộc này, anh chợt thấy có chút xúc động.

“Máy bay đã xong!” Tiêu Mục bước tới và nói với Trình Uyên.

Trình Uyên gật đầu, sau đó đối với mọi người nói: “Không muốn giấu giếm lẫn nhau, ta sẽ cho các người điểm máu chốt.”

“Từ Xuyên là anh cả của tôi. Tuy rằng anh ấy phản bội tôi, nhưng mọi chuyện trên đời đều là nhân quả tuần hoàn. Nguyên nhân cũng là do tôi. Anh ấy cũng buộc phải bất lực, nên tôi có thể tha thứ cho anh ấy. Suốt mấy ngày nay, ai cũng có. theo tôi. Các vết thương, và hầu hết các vết thương của bạn đều được anh ấy chữa trị. ”

“Ta biết người nhất định sẽ thuyết phục ta, tại sao phải lưu lại một kẻ phản bội?”

“Tôi chỉ muốn nói rằng anh ấy là anh ruột của tôi, cũng giống như bất kỳ người nào trong số các bạn. Anh ấy là thành viên của chính gia đình chúng tôi. Nếu gia đình phạm sai lầm, anh ấy có thể bỏ qua sinh tử của mình được không?”

“Người khác có thể làm được, nhưng tôi thì không.”

“Kỳ thực không chỉ có Từ Xuyên, mà là bất kỳ người nào trong số các người. Nếu như gặp phải chuyện này, ta sẽ làm, bởi vì các người là huynh đệ của ta.”

“Cho nên, không cần nói gì, ta sẽ cứu Từ Xuyên. Lần này là tự nguyện. Nếu như người nguyện ý đi cùng ta, đừng hỏi gì cả. Bởi vì thời gian eo hẹp, lên xe đi.” rời khỏi!”

Nói xong, Trình Uyên không nói thêm gì nữa, xoay người lên xe thương mại.

Rồi mọi người lần lượt lên xe, không ai bỏ đoàn, không ai phản đối.

“Tiền bối vất vả rồi!”

Sau khi lên xe, Trình Uyên nói lời xin lỗi với Lục Hải Xuyên.

Khi Trình Uyên giải cứu Lục Hải Xuyên khỏi Động Vàng, anh ta có chút uể oải vì bị mắc kẹt trong một thời gian dài, nhưng sau vài ngày sửa chữa, một cách mơ hồ, cậu bé già đã lấy lại được trí tuệ không thể giải thích của mình. ㄟ Bản phát hành đầu tiên, tên miền, vui lòng ghi nhớ

Sau khi nhìn Trình Uyên thật sâu, anh cười nói: “Em quả thật có chút khác người. Có vẻ như anh đã nhớ em.”

Chương 689

Chương 689

“sau đó?”

Trình Uyên cảm thấy hơi bất ngờ, đồng thời anh cũng nhớ lại những gì mẹ ruột Lý Lan Oanh đã nói khi tìm thấy anh, cô nói rằng chính vì một lời nói của ông lục mà Trình Uyên được tặng cho mẹ nuôi. .

Cho nên, ngay cả khi hắn biết điều này, hắn làm sao có thể là Lục Hải Xuyên giả?

Nhưng Bạch An Tương không thể nói dối anh ta được.

Thật khó để Trình Uyên có thể hỏi thẳng Lục Hải Xuyên về loại chuyện này, nếu không thì anh ta có vẻ không tin tưởng anh ta. Vì vậy, Trình Uyên chỉ có thể làm theo lời anh, hỏi: “Tôi không biết là tiền bối Lục thất vọng về tôi, hay là đang khen tôi.”

Lục Hải Xuyên suy tư một chút rồi nói: “Lần đầu tiên nhìn thấy người cách đây hơn 20 năm, đáng lẽ người chưa tới ba tuổi. Lúc đó, người bị mèo con ở nhà cào vào cánh tay, người liền giữ lại.” đang khóc.”

“Mẹ cậu rất yêu cậu, đồng thời cũng rất tức giận, nếu bắt được con mèo, bà sẽ giết nó và ném nó đi. Nhưng cậu đã hết sức ngăn cản và thậm chí còn quên cả khóc.”

“Mẹ mà hỏi mà, nó cào mà sao mà lại bảo vệ nó? Mà trả lời lúc đó tao sơ ý tóm được đuôi nó, nó bắt tao đau lắm.”

Nghĩ đến điều này, Lục Hải Xuyên lắc đầu và mỉm cười: “Lúc đó, tôi rất ngạc nhiên khi một đứa trẻ dưới ba tuổi có logic nhân quả và có thể diễn đạt nó một cách chính xác. Bản thân đây đã là một điều rất đáng chú ý.”

“Nhưng lúc đó ta cảm thấy người quá tốt bụng, tuy rằng sơ mẩu thân giết nó, nhưng sau này không dám động vào, chứng

tỏ người không biết nghĩa khí của việc phòng thân. ĐỂ.” Nói trắng ra, bạn đã quá cẩn thận. Sẽ rất khó để thực hiện mọi việc một cách dứt khoát trong tương lai. ”

“Tất nhiên, con người vẫn còn nhỏ bé, và một số thay đổi có thể xảy ra khi môi trường thay đổi, nhưng bản chất con người sẽ không thay đổi.”

Lục Hải Xuyên lắc đầu nói: “Cho nên, cha người hỏi ta, sau này nhà họ Trịnh chọn người thừa kế, nếu như người và huynh đệ thích hợp hơn, ta nói chính là huynh đệ của người.”

Trình Uyên không khỏi nheo mắt hỏi: “Vậy còn có căn cứ khẳng định anh của chúng ta phải chết sao?”

Lục Hải Xuyên cười nhẹ: “Không phải là nói sai.”

Điều này liên quan đến một điều gì đó bí ẩn, khiến Trình Uyên không thể hỏi. Bản thân anh ấy là một người theo chủ nghĩa vô thần và chưa bao giờ nghĩ về điều này.

Tuy nhiên, Lục Hải Xuyên thở dài và nói, “Bây giờ có vẻ như tôi đã sai lầm.”

“Làm thế nào để bạn nói?” Trình Uyên.

Lục Hải Xuyên cười nhẹ: “Có lẽ chính là loại làm việc không coi trọng nghĩa của người, tất cả tính tình chân thành, mới khiến những người này thật sự nguyện ý vì người mà làm việc.”

“Người không có tướng mạo hoàng đế, cũng không có khí chất của anh hùng, nhưng là người phi thường phi thường, tương lai người cũng sẽ phi thường!”

Trình Uyên hơi giật mình, có lẽ bởi vì đọc quá nhiều truyện cười trên mạng, hấn thân nhiên hỏi: “Nguyên lai phi thường nghiêm túc sao?”

“Cái gì?” Lục Hải Xuyên.

“Không!” Trình Uyên lắc đầu, không còn nghĩ đến những chuyện này nữa, điều duy nhất cậu muốn làm bây giờ là giải cứu Từ Xuyên.

Tại thời điểm này.

Lý Hải Tân cũng lên xe, anh ngồi xuống chiếc ghế phía sau Trình Uyên với chiếc máy tính xách tay trên tay.

Xe bắt đầu tiến về phía sân bay.

Lý Hải Tân bật máy tính lên, gõ bàn phím vài lần và nói với Trình Uyên, “Có tiện không?” Release Bản phát hành đầu tiên, tên miền, xin hãy nhớ

Trình Uyên gật đầu: “Tiền bối Lục không phải người ngoài, cứ nói đi.”

Lúc này Trình Uyên không muốn tránh Lục Hải Xuyên, cũng không muốn Lục Hải Xuyên biết rằng cậu đang tránh mình, bởi vì với thực lực của Lục Hải Xuyên, cậu muốn đối phó với Trình Uyên, nên cậu không cần phải giả vờ, vì vậy Trình Uyên tin rằng Lục Hải Xuyên đối xử với anh ta. không có xúc phạm.

“Được rồi, tôi cứ nói đi.” Lý Hải Tân gật đầu và gõ vào số tay một lần nữa: “Hồ Chí Huy, 55 tuổi, là phó chủ tịch của Liên đoàn Thương Minh.”

“Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh chỉ có một chủ tịch và chín phó chủ tịch, bởi vì người em là một trong chín người này, bạn biết đấy. Nhưng bạn có thể không rõ một điều. Chín phó chủ tịch cũng được chia thành các cấp bậc.”

“Đương nhiên, trình độ này không rõ ràng. Nói trắng ra là dựa vào thâm niên. Mười năm trước, Hồ Chí Huy đã là phó chủ tịch Thương Minh Kinh Thành. Anh ấy đã ở trong Thương Minh Kinh Thành hơn mười năm, hơn nữa mạng của anh ta cũng không so được với các anh chị em của anh ta, cho nên chín vị Phó Chủ tịch này, anh căn bản phải nhìn sắc mặt của anh ta. ”

“Nhà của Hồ Chí Huy ở khu biệt thự của Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh. Đây là điểm mấu chốt, bởi vì Đạo Trưởng cũng sống trong khu biệt thự của Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh. An ninh ở đây thuộc loại an toàn nhất nước.” Chúng ta muốn xông vào, có chút phiền phức. ”

“Về phần Hồ Chí Huy, có hai người cần đặc biệt chú ý. Một người là Lãng Sinh và người kia là Lâm Ly. Họ được cho là

thạc sĩ năm lớp 3. Lâm Ly đứng thứ tư trên Bảng xếp hạng thanh niên Bắc Kinh.”

“Có điều, Hồ Chí Huy là một trong những trợ thủ đắc lực nhất của Đạo trưởng trong liên minh doanh nghiệp, cho nên đến lúc đó, Đạo trưởng nhất định sẽ can thiệp.”

“Về cơ bản là vậy. Về bản đồ an ninh của Thương Minh Kinh Thành, anh có thể tự đọc.”

Nói xong, anh đưa máy tính xách tay cho Trình Uyên.

Sau khi nhận được máy tính, Trình Uyên nhìn lướt qua thì thấy quả thực rất chặt, muốn xông vào cứu người thì phải lên kế hoạch cẩn thận.

Nhưng đồng thời, hắn cũng có chút tò mò Lý Hải Tân chủ nhân nói như thế nào, liền hỏi: “Tam tử nói đến đệ tam sao? Sư phụ ba ba, ta tại sao phải sợ hắn.” ?

Lý Hải Tân lắc đầu và nói: “Thiết bị thứ ba không phải cấp ba. Đây là cấp bậc của sức mạnh quân sự. Chúng tôi đang kinh doanh. Trong những trường hợp bình thường, chúng tôi không thể đạt được vòng tròn đó. Vì vậy, chúng tôi sẽ không đi để tìm hiểu những gì đang xảy ra trong những bánh răng này.

“Cách đây không lâu anh đã yêu cầu tôi kiểm tra Đạo Trường, tôi đã điều tra nghiêm túc, chỉ tìm được hai, ba, bốn bánh răng này.”

“Có lẽ Lục tiên bối có nhiều tiếng nói hơn về vấn đề này.”

Nói xong, Lý Hải Tân liếc nhìn Lục Hải Xuyên.

Trình Uyên cũng tò mò nhìn Lục Hải Xuyên.

Lục Hải Xuyên gật đầu: “Đây là một cách phân loại tương đối mơ hồ, nhưng cũng không hoàn toàn chính xác. Dù sao thì một số kung fu và vũ khí hoặc kỹ nghệ đều có tác dụng khắc chế lẫn nhau. Chẳng hạn, cao thủ cấp ba có thể kiềm chế sư phụ trung cấp cấp ba vì kỹ thuật., Vì vậy, bạn không thể nói rằng anh ta là trung cấp cấp ba. ”

“Tuy nhiên, nó sẽ không có sự khác biệt lớn.”

“Trong số những người như ngươi, chỉ có người tên Vương Mĩ Lệ đã đạt đến cấp ba cao cấp, còn lại, giống như ngươi, chỉ là sơ cấp cấp ba.”

Trình Uyên thờ dài khi nghe những lời đó.

Nhất thời càng ngày càng tò mò, hấn hỏi: “Tiền bối, ngươi thì sao?”

Lục Hải Xuyên cười nhẹ: “Nếu là đặt ở 16 năm trước, ta ở vị trí thứ hai, nhưng mà ... hơn chục năm trôi qua, có lẽ sẽ có rất nhiều nhân tài, còn vị trí thứ hai của ta cũng sẽ có một chút.”
bỏ trống. ”

Trình Uyên im lặng một lúc, đột nhiên nghĩ đến người nào đó, nên hỏi: “Người tên Lý Kiếm mà tôi nhìn thấy ở lối vào bệnh viện Bắc Kinh, cô nghĩ anh ta là đảng nào?”

Lục Hải Xuyên khẽ cau mày, sau đó chậm rãi lắc đầu: “Trên người hẳn không có chút năng lượng hắc ám nào. Có lý do hẳn tôi đa là cao cấp nhất trong đảng thứ ba, nhưng người này cho ta rất nguy hiểm. Cảm giác, và những tin đồn cũng có. Quả thực có những người vẫn có thể học lớp hai ngay cả khi họ không luyện năng lượng hắc ám. Tôi không thể nhìn thấu người mà bạn đã đề cập. ”

Trình Uyên không khỏi suy nghĩ: Không biết Sư phụ và lão già của cô ấy có thể xếp ở đâu.

Xe đến sân bay, Trình Uyên và những người khác trực tiếp lên máy bay.

Về thủ đô một lần nữa.

Chương 690

Chương 690

Đúng lúc này, khu biệt thự của Thương Minh Bắc Kinh.

Dưới tầng hầm của một biệt thự, có rất nhiều nam nữ, tất cả đều đang nhìn hai người đàn ông bê bết máu bị treo trên một cây thánh giá bằng gỗ.

Một trong số họ là Tử Xuyên, và người còn lại là một người đàn ông rất trẻ nên là con trai của Tử Xuyên.

Chiếc áo sơ mi trên người Tử Xuyên đã mục nát từ lâu và không còn giá trị, trên người có rất nhiều vết sẹo chằng chịt, một số vết còn đang chảy máu. Tóc của anh ấy rất rối, và dường như có một miếng thịt bị thiếu trên má trái của anh ấy.

Để mô tả nó trong một câu là kinh khủng.

Còn con trai của Tử Xuyên cũng không khá hơn là bao, cháu cũng bị thương khắp người, trên bàn tay phải còn thiếu một ngón.

So với hai người, sau khi bước những bước vuông vắn và mỉm cười bước tới, Hồ Cường trong bộ vest trắng trông rất rạng rỡ.

Hồ Cường bước đến chỗ Tử Xuyên và nhìn anh ta một cách cẩn thận, ánh mắt đầy chán ghét và khinh thường. Đôi mắt anh như đang nhìn một con chó hoang đầy sẹo sắp chết còng bên vệ đường.

“Tại sao lại phải bận tâm? Đây không phải là lần đầu tiên cô phản bội anh ta. Nếu cô phản bội anh ta lần nữa thì sao? Hơn nữa, cô có thể lấy lại con trai và mạng sống của mình sao?”

Anh ta thật sự là khinh người, bởi vì trong mắt anh ta, người như Tử Xuyên không phải là tiểu nhân vật không thể lên sân khấu chút nào, yêu cầu tra khảo anh ta chẳng khác nào xúc phạm anh ta.

Nhưng không có cách nào, đây chính là cơ hội mà lão nhân gia Hồ Chí Huy của hắn đã giành cho hắn.

Lão đạo háo sắc mở miệng Từ Xuyên, muốn biết Trình Uyên mục đích ra khơi. Vì vậy, ông đã đe dọa anh ta với con trai của Tử Xuyên.

Nhưng Từ Xuyên khi đó chỉ thỏa hiệp và bán đứng Trình Uyên chứ không nói cho Chang Trình Uyên biết mục đích đến Đảo vàng.

Vì vậy, khi Từ Xuyên bị bắt lần này, Đạo Trưởng muốn rút bí mật ra khỏi miệng anh ta, vì vậy Hồ Chí Huy đã yêu cầu Đạo Trưởng nhân cơ hội này để cạy miệng Từ Xuyên. Ông muốn để lại cơ hội này cho con trai mình, để Hồ Cường có thể đưa nó lên cấp độ tiếp theo ở Thương Minh.

Đáng tiếc nếu thật sự để hắn biết bí mật này, hắn có thể sẽ hỏi hận khi nắm bắt cơ hội này, dù sao hắn cũng biết làm người, ai biết được bí mật này chính là tử vong.

“Ta phản bội một lần, hỏi hận cả đời, cho nên... Ta sẽ không phản bội nữa, ngươi ... Giết ta!”

Từ Xuyên vừa nói, khóe miệng đã chảy ra một tia máu.

Hồ Cường kinh tởm lùi lại một bước, lấy ra khăn tay chặn mũi lộ vẻ kinh tởm: “Thật bản thủ, Từ Xuyên, ngươi muốn chết sao? Không dễ dàng như vậy, nếu không, ta liền để cho hắn...”
Có ai chặt từng ngón tay của con trai ông không? ”

“Muốn giết ta thì giết!” Từ Xuyên kinh ngạc ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, cuồng tiếu mắng Hồ Cường.

Hồ Cường chế nhạo: “Giết ngươi có ích lợi gì, con ngươi không biết bí mật.”

Từ Xuyên tức giận nói: “Tôi là một con ma chết tiệt và tôi sẽ không để cho bạn đi!”

Lúc này, Từ Mạt con trai của Từ Xuyên cả kinh, run rẩy kêu Từ Xuyên: “Ba, con sợ ... Ba, làm ơn nói cho bọn họ biết bí mật!”

Từ Xuyên đau khổ nhìn con trai, sắc mặt tái nhợt, đau khổ không thở nổi.

“Con à, bố có lỗi với con, nhưng ... Nếu bố nói ra, con sẽ chết nhanh hơn. Hơn nữa, bố đã làm sai điều gì đó nên con không muốn tiếp tục sai. Mẹ biết mình không nên để con làm vậy.” những gì bố đã làm. Hãy đi và thanh toán hóa đơn, nhưng ... ai đã biến con thành con trai của mẹ? ”

“Con à, bố đã vì con mà làm người khác tổn thương nên bố không muốn vì con hay chính bản thân con mà làm cho thế giới này có thêm nhiều người bất hạnh.”

Anh biết rằng nếu Đạo Trưởng biết được bí mật của Trình Uyên, thì để thỏa mãn dục vọng ích kỷ của mình, sẽ có thêm nhiều người bị tổn thương.

“Nhưng con sợ lắm, ba, con chưa muốn chết!” Từ Mạt nước mắt lưng tròng.

Từ Xuyên không dám nhìn mặt anh, răng gằn như gãy.

Hồ Cường chế nhạo mà thở dài: “Người Từ Xuyên muốn vị tha, vậy ta làm tròn cha con người, đi sửa ngón tay của hắn con trai.”

Người đàn ông lực lưỡng đứng chờ bên cạnh vôi vàng gặt đầu, sau đó lấy ra một chiếc kéo cắt tía, đi về phía Từ Mạt.

Từ Mạt sắc mặt đột nhiên tái nhợt, trong mắt càng là hoảng sợ, lắc lư từ bên này qua bên kia, điên cuồng giãi dụa: “Không, không được, ba ba, cứu ba ba, cứu... cứu ba, nói cho bọn họ! ”

Đối mặt với cảnh này, Từ Xuyên không khỏi đau tim, phun ra một ngụm máu cùng một tiếng “ọc ọc!”

Hồ Cường không quan tâm đến điều này.

Điều anh quan tâm là mùi máu tanh nồng nặc trong căn phòng này, khiến anh cảm thấy rất khó chịu, anh sẽ không thương hại cha con Từ Xuyên và Từ Mạt, anh sẽ chỉ thấy bọn họ thật kinh tởm.

Lấy khăn tay che miệng, Hoa Nghị lùi lại quay về phía những mỹ nữ mê người đứng cung kính phía sau, hắn cười nói: “Làm

sao vậy, khó chịu sao? Ta đã nói sẽ cho các người xem cái gì kích thích.”

“Ồ, nhân tiện, cô Phiêu Phiêu, thật sự rất khó để cô mời cô. Nếu cô không dùng mối quan hệ của bố tôi để ép cô tham gia, tôi e rằng cô đã bỏ lỡ buổi biểu diễn hay của ngày hôm nay.”

Phía sau anh ta có bảy tám mỹ nhân xinh đẹp với dáng người uyển chuyển, hầu hết những người phụ nữ này đều ăn mặc hở hang, đồng thời cũng rất xinh đẹp.

Và nếu Mục Như Trăn nhìn thấy nó, chắc chắn cô ấy sẽ hét lên.

Vì những người phụ nữ này đều là ngôi sao và là một nhóm nhạc nữ mới nên Mục Như Trăn vẫn là một trong những người hâm mộ.

Họ có thể trở nên nổi tiếng và có lẽ liên quan rất nhiều đến Hồ Chí Huy.

Chỉ là Giang Phiêu Phiêu là một tai nạn.

Bởi vì cô ấy quả thực rất đẹp, Hồ Cường luôn muốn ngủ với cô ấy, nhưng họ cứ mặc kệ anh ta, không có cách nào, Hồ Cường chỉ có thể nhân danh cha anh Hồ Chí Huy và mời Giang Phiêu Phiêu.

Những người phụ nữ quen cơm áo gạo tiền này chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng máu me như vậy, cả người đều rùng mình sợ hãi.

Giang Phiêu Phiêu cũng tái mặt, vội vàng lắc đầu: “Không, không phải, không phải Hồ Thiệu, gần đây tôi có lịch trình rất dày, tôi không có thời gian, nếu không, tôi đâu dám nghe lời của anh.” gọi.”

Giang Phiêu Phiêu trong lòng vô cùng kính hãi.

Cô sợ rằng Hồ Cường sẽ khó chịu và bắt giữ cô, sau đó đối xử với cô như Từ Xuyên và cha con họ.

“A!” Một tiếng hét vang lên!

“Họ Hồ, tao địt bà mày!” Tiếng chửi rủa của Từ Xuyên cũng vang lên.

Ngón tay của Từ Mạt rơi xuống đất, cả người đau đớn ngất đi.

Đôi chân sợ hãi của Giang Phiêu Phiêu bắt đầu yếu đi, không chỉ cô mà các thành viên của đội nữ phía sau anh đều lắc lư một chút.

Hồ Cường thậm chí không nhìn Từ Mạt, anh ta thực sự không quan tâm đến thứ máu me này.

Điều khiến anh thích thú là ngôi sao xinh đẹp Giang Phiêu Phiêu trước mặt anh.

Ánh mắt anh rơi vào lồng ngực căng phồng của Giang Phiêu Phiêu, anh lén nuốt một ngụm nước, sau đó anh ôm chặt Giang Phiêu Phiêu vào lòng.

Chương 691

Chương 691

Giang Phiêu Phiêu cảm thán một tiếng, nhưng hấn không dám phản kháng.

Dưới bầu không khí như thế này, cô hồn xiêu phách lạc, cô có dũng khí không nói gì.

Hồ Cường cười xấu xa, ở trước mặt mọi người, anh ta di chuyển miệng của mình để hôn Giang Phiêu Phiêu.

“Hồ Cường, tên khốn kiếp, ngươi phải chết, có ngày ngươi sẽ bị Trình Uyên băm thành thịt xay cho chó ăn!”

Tử Xuyên, người đã nhẹ nhõm, lại hét lên.

Vốn dĩ Hồ Cường không quan tâm, nhưng khi nghe thấy từ Trình Uyên, đồng tử của anh ta đột nhiên co rút lại. Đây Giang Phiêu Phiêu ra, anh ta quay người lao về phía Tử Xuyên.

Anh ta thậm chí còn giật lấy chiếc roi từ người đàn ông chịu trách nhiệm tra tấn mạnh mẽ, và sau đó giáng xuống Tử Xuyên.

“Trình Uyên, tao bảo mày nhắc tới hai chữ này, đánh chết mày, đánh chết mày!”

“Cha.....”

Ngọn roi đâm vào da thịt, để lại trên người hấn những vết máu đáng sợ, nhưng là một bác sĩ Tử Xuyên yếu ớt, lúc này, hấn nghiêng rãng nghiêng lợi không nói gì.

Ngay cả khi Hồ Cường đã tắt thở, Tử Xuyên đã dụ đi một chút và tiếp tục hét vào mặt anh ta.

Nỗi đau thể xác đã khiến Tử Xuyên tê tái. So với việc chứng kiến cảnh họ chặt đứt ngón tay của con trai mình và tiếng van xin bên tai của con trai mình, thì sự đùng chạm thể xác của anh ấy trở nên không đáng kể.

Những cô gái như Giang Phiêu Phiêu và những người khác đã lâu không thể chịu đựng được nữa, mỗi người đều trắng như tờ giấy, thỉnh thoảng lại nheo mắt mũi, nhìn không chịu nổi.

Tuy nhiên, chúng không thể thay đổi nhiều.

Sau vài phút nữa, Hồ Cường cuối cùng cũng cảm thấy mệt mỏi, và vào lúc này, Từ Xuyên cuối cùng đã ngất đi vì đau đớn.

“Bah! Thứ bất bại.” Hồ Cường rũ sạch mồ hôi trên tay, khạc ra đờm vào Từ Xuyên đã ngất đi, sau đó quay người đi về phía Giang Phiêu Phiêu.

Giang rung lên và rùng mình vì sợ hãi.

Cô rất sợ Hồ Cường, cô biết những gì Hồ Cường sẽ làm với cô tối nay, vì vậy cô đã chuẩn bị một số biện pháp hùng biện, chẳng hạn như đến với di. Nhưng bây giờ cô không dám nói điều đó, vì sợ rằng sau khi Hồ Cường biết cô nói dối, anh sẽ

...

Đúng lúc này, Hồ Chí Huy đột nhiên bước xuống tầng hầm, phía sau anh là người phụ nữ xinh đẹp mặc áo khoác da bó sát.

“Con trai, cậu ấy nói thế nào?” Hồ Chí Huy nhìn ánh mắt tràn đầy hư hỏng của Hồ Cường, mỉm cười hỏi.

Ngay khi Hồ Cường định ôm sông, khi nhìn thấy Hồ Chí Huy, anh ta rụt tay lại và lắc đầu khó chịu: “Đá dưới hố hôi và cứng. Mặc cho người chặt đứt ngón tay của con anh ta trước mặt của anh ấy, anh ấy không nói gì cả.”

Nghe vậy, sắc mặt Hồ Chí Huy chột cứng lại, anh quay sang nhìn Từ Xuyên.

Nhìn thấy Từ Xuyên người bê bết máu, không có chuyện gì như vậy, trong lòng Hồ Chí Huy run lên, vội nói với Hồ Cường: “Con trai, Đạo gia không nói sẽ giết hẳn, người đừng hỏi làm gì. Hẳn.” đã bị đánh chết nếu anh ta thoát ra.”

“Ba ba đừng lo lắng, ta có biện pháp.” Hồ Chí Huy lãnh đạm nói: “Hơn nữa, chỉ cần có một kẻ kém cỏi, cho dù bị giết, Đạo Trưởng có thể trách chúng ta thất bại sao?”

“Nói như vậy là như vậy, nhưng dù sao đây cũng là thủ hạ của Trình Uyên, cho dù là đạo trưởng không bí mật đó, thì nó cũng sẽ có công dụng khác.” Hồ Chí Huy nói.

Trình Uyên một lần nữa!

Nghe đến cái tên Hồ Cường này cảm thấy rất nhục nhã và tức giận.

Anh không hiểu làm thế nào mà một thương gia ở một thành phố nhỏ lại có thể cưới được một người vợ đẹp và đảm đang như vậy.

Nghĩ đến gương mặt trong sáng và ngửa ngáy của Bạch An Tương và cảnh Trình Uyên đánh mình ngày hôm đó, lòng căm thù của anh dành cho Trình Uyên càng mạnh mẽ.

Bực bội: “Trình Uyên, Trình Uyên, Trình Uyên là cái quái gì mà có thể uy hiếp được Đạo trưởng? Ngay cả ba ba cũng sợ hấn sao?”

Nghe vậy, Hồ Chí Huy lạnh lùng khịt mũi: “Ta sợ hấn sao? Haha, ba ba chưa từng để hấn vào mắt, thế nhưng Đạo Trưởng càng để ý tới. Nếu hấn là con trai của Thành Gia Đồng, hấn còn dám đánh người.” ngày đó, tôi Người ta đã giết anh ta rồi.”

“Trình Uyên, trong mắt bố tôi, thậm chí là một cậu bé lông lá hôi hám, giết nó chỉ là chuyện trong vài phút, nhưng tôi cần nghĩ ra một giải pháp hoàn hảo để bắt trước Trình Tuấn Phong.”

Nghe thấy tên Ti Trình Uyên của họ, trái tim run rẩy của Giang Phiêu Phiêu không khỏi xúc động.

Cô ấy nghe nói rằng Trình Uyên là một người huyền thoại, và Giang Phiêu Phiêu bị cuốn hút bởi kinh nghiệm của anh ấy. Và anh ấy sẽ sớm hợp tác với bất động sản của mình, Giang Phiêu Phiêu rất muốn gặp ông chủ trẻ tuổi huyền thoại này, đó là người như thế nào.

Trình Uyên đánh Hồ Cường?

Cô chợt nhận ra rằng những gì Hồ Chí Huy nói có nghĩa là Trình Uyên đã đến kinh đô?

“Được rồi, đêm nay con phải cố gắng lên, con trai, nếu đêm nay có thể thỉnh cầu giám đốc ra mắt bí mật, ước chừng vị trí giám đốc văn phòng Thương Minh Kinh Thành ổn định.”

Hồ Chí Huy vỗ vai Hồ Cường và nói với một nụ cười nhẹ.

Hồ Cường lập tức vỗ ngực hứa: “Bố đừng lo”.

Hồ Chí Huy mỉm cười vỗ vai con trai, sau đó thản nhiên liếc nhìn các thành viên nhóm nữ và ngôi sao nổi tiếng Giang Phiêu Phiêu.

Khi nhìn họ, ánh mắt anh chợt lạnh đi, đầy vẻ khinh thường.

Điều này khiến những người phụ nữ này im lặng, cúi đầu không dám nói.

“Họ đều là những người hâm mộ thô tục, con trai, con nên dành nhiều sức lực hơn cho Bạch An Tương. Nếu con có thể kết hôn với cô ấy, thì gia đình chúng ta sẽ có vị trí cao trong giải đấu kinh doanh. Khi đến thời điểm, giải đấu kinh doanh có thể chúng ta thực sự có lời nói cuối cùng.” Hồ Chí Huy thì thầm với Hồ Cường.

Ngay khi Bạch An Tương được nhắc đến, khuôn mặt Hồ Cường lập tức vui mừng, như thể đang nghĩ ra điều gì thú vị, anh gật đầu với Hồ Chí Huy: “Cha đừng lo lắng, con sẽ nhanh chóng tấn công Bạch An Tương, nhưng những ngày gần đây, Cô ấy dường như không ở thủ đô.”

“Ừ!” Hồ Chí Huy không nói gì, xoay người rời đi.

Nói cách khác, khi nhắc đến Bạch An Tương, Hồ Cường đã thể hiện sự phấn khích và đau khổ, và tất cả những điều này đều rơi vào mắt Giang Phiêu Phiêu.

Thật tốt biết bao khi khiến một người phụ nữ như Hồ Cường yêu mình?

Tuy rằng đang ở trong tình thế nguy hiểm, nhưng có thể nói là thô bỉ và thô tục, nếu là phụ nữ sẽ cảm thấy khó chịu, vì vậy Giang Phiêu Phiêu đã đặc biệt chú ý đến cái tên Bạch An Tương.

“Các người tránh ra!”

Sau khi Hồ Chí Huy rời đi, Hồ Cường mất hứng thú, có lẽ vì cái gọi là mối quan hệ của Bạch An Tương, anh ta xua tay và nói với Giang Phiêu Phiêu và các thành viên của nhóm phụ nữ.

Giang Phiêu Phiêu và những người phụ nữ cảm thấy nhẹ nhõm và vội vàng cúi chào Hồ Cường và ra khỏi tầng hầm.

Họ thở phào nhẹ nhõm khi bước ra khỏi biệt thự của họ Hồ, và chỉ sau đó Giang Phiêu Phiêu mới nhận ra lưng mình đã ướt đẫm.

“Thiếu Giang ở lại, chủ nhân chúng ta xin hỏi.” Lúc này, Giang Phiêu Phiêu đột nhiên nghe được phía sau truyền đến một giọng nói.

Một nữ vệ sĩ mặc áo khoác da bó sát xuất hiện sau lưng cô.

Giang Phiêu Phiêu trái tim vừa rơi xuống đất, sắc mặt lại đột nhiên tái nhợt.

Đồng thời.

Một chiếc máy bay cũng đáp xuống một sân bay nhỏ ở thủ đô.

Chương 692

Chương 692

“Ta biết người sẽ không bỏ qua.”

Sau khi xuống máy bay và lên xe mà Ngụy Tác đã chuẩn bị cho họ, Ngụy Tác không thể không trêu chọc Trình Uyên.

Trình Uyên hơi ngạc nhiên.

Rốt cuộc, Ngụy Tác đã không cần phải đích thân đến đây vì loại xúc phạm này đối với Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh. Nhưng anh vẫn đến, và Trình Uyên vẫn có chút cảm kích vì điều này.

“Cảm ơn!” Trình Uyên nói.

Ngụy Tác khẽ cười: “Người đối với ta lễ phép cái gì?”

“Đi thôi!” Trình Uyên.

Ngụy Tác đột nhiên hỏi: “Theo tôi biết, an ninh khu biệt thự của Thương Minh Bắc Kinh là hạng nhất trong nước. Anh đã tính ra cách vào chưa?”

Trình Uyên suy nghĩ một chút, nói: “Việc này còn cần người giúp.”

...

...

Xe đến khu biệt thự của Thương Minh Kinh Thành không xa liền dừng lại ở một góc đường.

Trình Uyên nói với mọi người: “Mọi việc diễn ra theo đúng kế hoạch, anh Lý, làm ơn.”

Lý Hải Tân gật đầu với anh ta và nói, “Đừng lo lắng.”

“Số điện thoại di động của chủ nhân được ghi chú trong khu biệt thự, khi nhập vào sẽ bị sàng lọc, tất cả các số chưa xem

được sẽ bị cắt, còn có thiết bị gây nhiễu tần số của bộ đàm. , thiết bị liên lạc không phù hợp với nó, vì vậy cần phải có một người nằm mai phục mới có thể nhìn thấy được. Hãy ra công chính của khu biệt thự Thương Minh Kinh Thành và giữ liên lạc bất cứ lúc nào. ”

“Vậy thì tôi cần một danh tính.”

Lý Hải Tân gật đầu và nói: “Đã hiểu.”

“Chà, hành động!” Trình Uyên trình trọng nói.

...

...

Nói xong, anh ta đi về phía khu biệt thự của Giải Thương.

Chắc chắn, khi vừa bước vào cửa, anh đã bị bảy, tám nhân viên bảo vệ chặn lại.

“Người làm cái gì?” Một bên bảo vệ lạnh lùng hỏi.

Khu biệt thự ở thủ đô là cao cấp nhất thủ đô, gần như cao nhất cả nước, có thể làm bảo vệ ở đây không phải người bình thường cũng có thể làm được, cũng phải là phú nhị đại, lai lịch thâm hậu. Vì vậy, những nhân viên bảo vệ này là một trong số họ. Tất cả họ đều nhìn mọi người qua lỗ mũi.

Một cái nhìn mà không ai có thể xem thường.

Tất nhiên, họ lịch sự hơn với một loại người.

Trình Uyên âm thầm lấy thẻ Thương Minh Kinh Thành ra.

Vẻ kiêu ngạo của nhân viên bảo vệ trong nháy mắt biến mất, anh ta nhanh chóng nở một nụ cười, hơi cúi người mang theo vẻ cung kính, đưa tay đón lấy: “A, xin lỗi, xin lỗi, hóa ra là người lớn.” từ Liên đoàn Thương Minh. ”

Trước khi cậu có thể lấy được thẻ, Trình Uyên đã rút tay ra và cất thẻ vào túi một cách tự nhiên.

Đây là tấm vé mà Bạch An Tương đưa cho anh ta, có chữ ký của Bạch An Tương trên đó.

“Không buồn?” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Sắc mặt của an ninh đột nhiên cứng đờ, nhưng anh ta không buông tha mà thận trọng hỏi: “Xin hỏi người lớn đã đến khu biệt thự ...?”

“Tôi sống ở đây, tôi là chủ nhân của nơi này.” Trình Uyên cố ý nói thẳng với vẻ mặt không kiên nhẫn: “Cô làm xong chuyện chưa?”

Nhân viên bảo vệ nói với vẻ bồi rối: “Tôi thực sự xin lỗi, đây là công việc của chúng tôi, nhưng tôi mong người lớn không làm mất công việc đó. Sau cùng, chúng tôi đã xem xét chặt chẽ hơn và có thể đảm bảo an toàn cho chủ sở hữu cộng đồng của chúng tôi?”

“Chủ nhân cũng cần xem lại?” Trình Uyên sắc mặt càng ngày càng xấu.

Thị vệ co rúm người lại, nhưng vẫn là không có buông tha, vội vàng gạt đầu: “Hi vọng người phối hợp.”

“Tôi tên là Lý Huy!” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Lý Huy là bạn học cũ ở trường đại học của Trình Uyên và là một trong những người bạn thân nhất của anh ấy. Khi tốt nghiệp đại học, Trình Uyên làm công việc bán thời gian, trong tay anh có hơn 20.000 nhân dân tệ.

Lúc đó Lý Huy sắp kết hôn và nhờ Trình Uyên vay tiền mua nhà, Trình Uyên đã không ngần ngại đưa cho anh ta 20.000 đồng, tuy nhiên khi mẹ của Trình Uyên ốm nặng và cần tiền gấp, Lý Huy không những từ chối. để trả lại tiền, anh hỏi Trình Uyên, bệnh tình của mẹ em có liên quan gì đến em không?

Sau này có gặp vài lần, tuy rằng có chút ngượng ngùng nhưng có thể thấy Lý Hương có thù hận với Trình Uyên, nên Trình Uyên không ngần ngại góp tên.

Nhân viên bảo vệ nháy mắt với nhân viên bảo vệ kia nói nhỏ: “Anh đi kiểm tra đi, nhanh lên!”

Khi anh ta đến, Lý Hải Tân đã nói, và Ngụy Tác cũng nói rằng chủ sở hữu của các biệt thự trong Thương Minh Kinh Thành đã được nộp tại văn phòng an ninh của cộng đồng.

Trình Uyên khó chịu: “Fuck! Tôi đã biết là mình không mua nhà trong Liên đoàn Thương Minh, thật là rắc rối.”

Khi nhân viên bảo vệ nhìn thấy điều này, anh ta chỉ biết cười vì xấu hổ.

Một lúc sau, nhân viên bảo vệ chạy đến, nhỏ giọng nói với nhân viên bảo vệ kia: “Máy tính đột nhiên bị sập nguồn, cần khởi động lại”.

Nhân viên bảo vệ ngăn Trình Uyên không khỏi có chút xấu xa, cũng khó chịu thì thào nói: “Vậy thì bắt đầu khởi động lại đi, nói cho tôi biết là có chuyện với anh ta? Mau lên, tôi không nhìn chủ nhân đâu.” . Tính tình của anh có tệ không? ”

Nhân viên bảo vệ rụt cổ khi bị khiển trách, nhanh chóng xoay người trở lại phòng bảo vệ trước cửa.

Trình Uyên cau mày, trầm giọng hỏi: “Ý anh là gì?”

Nhân viên bảo vệ vội vàng cười nói: “Không, không, vô nghĩa, ngài bình tĩnh, ngài sẽ sớm khỏe thôi.”

Khi nhân viên bảo vệ bị mắng quay lại phòng bảo vệ, máy tính đã khởi động lại thành công, anh ta lập tức nhập chữ Lý Huy.

Ngay sau đó, máy tính hiển thị: Lý Huy, 27 tuổi, thư ký của Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh ...

Sau khi phát hiện, anh ta vội vàng chạy lại chỗ nhân viên bảo vệ ngăn Trình Uyên lại, cắn lỗ tai nói: “Tôi phát hiện, quả nhiên là chủ cộng đồng. Anh ta chuyển vào cộng đồng nửa tháng trước.”

Khi nghe tin anh ta thực sự là chủ cộng đồng, nhân viên bảo vệ đã ngăn Trình Uyên không khỏi nguôi ngoai, đi vài bước đến gặp Trình Uyên và cười nói: “Tôi rất xin lỗi, thưa ngài. Thật lãng phí thời gian quý báu của ngài. Chúng tôi phát hiện ra ngài thực sự là chủ nhân của cộng đồng, xin hãy nhanh chóng vào cuộc. ”

Trình Uyên hung hăng trừng mắt nhìn anh, tức giận nói: “Nhớ kỹ bộ mặt này của Lão Tử, sau này đừng có mà ngăn cản tôi.”

“Vâng, vâng!” Nhân viên bảo vệ nhanh chóng gật đầu và cúi đầu chào lại.

Không có cách nào khác, những người có thể phục vụ trong Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh đều là những bậc thầy mà nhân viên bảo vệ không thể khiêu khích. Ai dám làm xấu hổ họ?

Khi Trình Uyên bước vào, anh ấy dường như chột nhĩ ra điều gì đó, và anh ấy dừng lại.

Thấy vậy, thị vệ xem lời nói hành động của hắn, lập tức đi phía sau hắn: “Còn có cái gì mệnh lệnh, chủ tử?”

Trình Uyên nhướng mày nói: “Tôi có đặt một lô nguyên liệu để Trang trí, lát nữa sẽ có xe đưa đến. Lúc đó anh nên nhớ để nó đi. Những nguyên liệu này rất quan trọng. Don “Không cho tôi nhầm thứ.”

Nghe vậy, nhân viên bảo vệ vẻ mặt xấu hổ: “Thưa ngài, cái này...”

Trình Uyên tức giận quay lại, trừng mắt nhìn anh hỏi: “Cái gì? Anh còn cần em đích thân đến lấy sao?”

Thị vệ sợ hãi rút cổ lại, vẻ mặt buồn bực nói: “Thực xin lỗi chủ nhân, có quy định như vậy, sợ là ... Chỉ sợ ngài chỉ có thể...”

“Không sao đâu,” Trình Uyên nhìn đồng hồ và sốt ruột nói: “Dù sao thì cũng sắp đến rồi. Tôi sẽ đợi ở đây.”

“Ồ, được rồi!” Nhân viên bảo vệ lúc này mới yên tâm.

Cách đó không xa có hai nhân viên bảo vệ đang xì xào bàn tán.

“Sáng sớm nên giao vật liệu Trang trí gì?”

“Suyt, chúng ta đừng suy đoán về những người lớn trong Thương Minh Kinh Thành này. Họ nói đó là tài liệu, nhưng họ có thể không biết nó là gì. Vì vậy, đừng hỏi nếu nó quá dài.”

Chương 693

Chương 693

Trình Uyên đang đứng ở cửa, và các nhân viên bảo vệ phải thận trọng chờ đợi họ, họ không đứng lên với nhau.

Vừa rồi, Lý Hải Tân đã đột nhập vào hệ thống mạng của khu biệt thự và gây ra sự cố, sau đó nhanh chóng sửa đổi thông tin hộ khẩu thành tên “Lý Huy”.

Vì vậy, sau khi bảo mật khởi động lại một lần nữa, người ta phát hiện ra rằng thực sự có chủ sở hữu.

Ngoài ra, khi các nhân viên bảo vệ ngăn Trình Uyên lại, sau khi anh ấy cho thấy giấy thông hành của Thương Minh Kinh Thành, anh ấy cố ý tỏ ra nóng nảy, nóng nảy và tức giận, chỉ muốn những nhân viên bảo vệ này không thể nhìn được nữa, để họ cảm thấy như vậy là do họ thâm vấn. Người lớn từ Thương Minh Kinh Thành đã không hài lòng.

Chính vì vậy, thái độ của những nhân viên bảo vệ này đối với Trình Uyên càng phải thận trọng và cẩn trọng hơn, vì sợ lại làm anh phật lòng. Lúc này, một chiếc xe vận chuyển vật liệu khác sẽ được thả ra, ước chừng bọn họ sẽ được thả trong phạm vi nhiệm vụ của mình.

Đây cũng là lý do tại sao Trình Uyên, người không mang theo xe tải ngay từ đầu, đã vội vã lao tới.

Hắn trực tiếp mang theo người đi theo xe, nói là vận chuyển vật liệu, chỉ sợ tiêu bảo bồi cảm thấy được sẽ không chậm trễ người lớn nhiều, nhất định sẽ kiểm tra.

Nếu lúc đó Trình Uyên lại nổi giận, e rằng sẽ khiến bảo vệ thêm nghi ngờ.

Bây giờ nó khác.

Trình Uyên đứng đây, ánh mắt lạnh lùng, đi tới đi lui trông rất không vui.

Các nhân viên bảo vệ trong lòng cảm thấy hơi rợn tóc gáy.
cuối cùng.....

Một chiếc xe tải lớn dừng trước cửa, tài xế nhảy ra khỏi xe giả vờ không nhìn thấy Trình Uyên, bước đến gần nhân viên bảo vệ và đưa một điều thuốc cho nhân viên bảo vệ: “Chủ nhân, xin hãy làm phiền tôi. Chúng tôi, chủ nhân của cộng đồng này, Lý Huy, hãy cho đi

Chưa kịp nói hết lời hay đợi nhân viên bảo vệ trả lời, Trình Uyên đã ra hiệu cho họ ở cửa: “Chính là đây.”

Rồi anh bực bội mắng mỏ: “Em có biết anh đợi em ở đây bao lâu không? Thế quái nào mà anh lại đến vậy? Việc này sẽ làm đình trệ công việc kinh doanh của em. Còn không nghĩ đến một cuộc sống tốt đẹp cho mẹ anh.”

Trình Uyên cố tình chửi bới, và người lái xe xin lỗi hết lần này đến lần khác trong sợ hãi.

Nhân viên bảo vệ nhìn thấy tình huống này, biết thời cơ nịnh nọt mình sắp đến, bất ngờ duỗi chân đạp vào mông tài xế: “Anh làm cái trò gì vậy, sao không cho xe vào nhanh”.

“Có có có!”

Tài xế gật đầu chào, nhanh chóng lên xe, bảo vệ cho đi, thuận lợi lái xe vào khu biệt thự.

...

Trình Uyên cũng nhảy vào người lái chiếc xe tải.

Đó là Thời Sách, người không lái xe.

Để không gây chú ý, anh điều khiển xe đi thật chậm, tức giận nói: “Anh ơi, tên khốn đó dám đá vào mông em!”

Trình Uyên nói đùa, “Chúng ta có nên dừng lại, chúng ta hãy đá nó trở lại?”

“Uh... quên mất!” Thời Sách cười khúc khích một hồi rồi nói với Trình Uyên: “Lúc anh ấy bước vào, anh Lý nói với tôi rằng sau khi anh ấy xâm nhập vào mạng của cộng đồng, anh ấy đã phát hiện ra rằng có người theo dõi khắp nơi. trong cộng

đồng. Nó có diện tích hơn 30.000 mét vuông, tương đương với năm mươi mẫu Anh, không có ngõ cụt. ”

“Hơn nữa, các công của cộng đồng đều có hệ thống nhận diện khuôn mặt, và toàn bộ cộng đồng có không dưới 50 nhân viên bảo vệ luân tuần tra, 24 giờ một ngày.”

“Anh Li nói rằng anh ấy đang theo dõi chúng tôi từ xa. Chỉ cần chúng tôi đi chậm sau khi bước vào cửa và kéo lê trong hai phút, anh ấy sẽ hack hệ thống giám sát, và sau đó hệ thống nhận dạng khuôn mặt cũng sẽ bị tê liệt, và anh ấy sẽ cố gắng tạo ra sự hỗn loạn để thu hút sự chú ý của nhân viên bảo vệ. ”

Trình Uyên nghe vậy sau khi gạt đầu, đột nhiên lắc đầu:

“Không cần phiền phức như vậy.”

“Hả?” Thời Sách giật mình hỏi: “Ý của ngươi là?”

“Tôi đã nói không cần phiền phức như vậy.” Trình Uyên chế nhạo: “Tăng tốc độ, trực tiếp chạy đến biệt thự của Hồ Chí Huy, chạy nhanh tới!”

“A...!” Thời Sách hơi sững sờ.

Theo Lý Hải Tân, an ninh của cộng đồng này thực sự rất mạnh. Chưa kể hệ thống này hay hệ thống kia, chỉ có 50 nhân viên bảo vệ tuần tra suốt ngày đêm, cộng với những người túc trực hoặc thay đổi bảo vệ, nên có tới hai trăm người.

Nếu bạn thực sự gây rắc rối ở đây, nó sẽ là rất nhiều rắc rối.

Đừng nói Từ Xuyên có được cứu hay không, những người như bọn họ muốn đi ra ngoài đều cấu kính, dù có tình cờ trốn thoát và rắc rối lớn như vậy, Giải Kinh Doanh Bắc Kinh cũng sẽ không muốn mất mặt thế này. vô ích, có thể nó sẽ quay trở lại.

“Hơn nữa, chúng tôi không rõ, bác sĩ Từ bị nhốt trong biệt thự của Hồ Chí Huy!” Thời Sách ngập ngừng nói.

Trình Uyên chế nhạo: “Hả là ở đó.”

“Tại sao?” Thời Sách.

Trình Uyên nheo mắt lại, nhìn chằm chằm một màn hình, trầm giọng nói: “Nếu ta đoán không lầm, hiện tại Đạo trưởng đang nhìn chúng ta.”

Vừa nói, anh vừa vẫy tay về phía màn hình.

Thời Sách càng thêm bối rối.

“Tôi bắt được Từ Xuyên nhưng không giết anh ta. Thay vào đó, anh ta tiết lộ tin tức cho Ngụy Tác, người có mối quan hệ tốt với tôi. Anh nghĩ anh ta có ý gì?”

“Tôi chỉ muốn gạt bí mật của mình ra khỏi miệng Từ Xuyên thôi? Tôi e rằng bí mật đó không quan trọng với anh ấy, bởi vì khi chúng tôi ra khơi, từ khi anh ấy cử người theo dõi và bao vây chúng tôi, có nghĩa là anh ấy đã đoán được điều đó. chúng tôi biết. Giờ là đất vàng. ”

“Còn chúng tôi không đưa Từ Xuyên xuống biển nên anh ấy cũng biết Từ Xuyên cũng giống anh ấy. Anh ấy chỉ biết chúng tôi biết vàng, nhưng không biết vàng giấu ở đâu. Vì vậy, anh ấy đã bắt được Từ Xuyên. và không giết anh ta. Bạn nghĩ anh ta Bạn muốn gì? ”

Thời Sách đầu óc có chút không thể quay đầu lại cảm thấy không rõ cùng bạo phát, đồng thời hẳn cũng nhận ra chuyện này không đơn giản như bọn họ bắt đầu nghĩ.

“Anh hai, anh đoán lâu chưa?” Thời Sách căng thẳng hỏi.

Trình Uyên im lặng gật đầu, sau đó nói: “Chong!”

Thời Sách không chần chừ nữa, tăng ga, lao thẳng về hướng nhà Hồ Chí Huy.

Những gì họ phải làm bây giờ là giành lấy thời gian. Khi mùi nử của Hồ Chí Huy chưa phản ứng hoàn toàn, anh ta đã giết Từ Xuyên trở lại từ Death.

Vào lúc này, trong biệt thự của Hồ Chí Huy, trong một căn phòng yên tĩnh.

Sau khi Giang Phiêu Phiêu cùng Hồ Chí Huy bước vào, Hồ Chí Huy vẫy tay và nói với nữ vệ sĩ thân cận của mình: “Họ cũng nên đến, cô đi chuẩn bị.”

Nữ vệ sĩ gật đầu ra ngoài, nhân tiện đóng cửa lại từ bên ngoài.

“Rắc rắc!” Một âm thanh.

Giang Phiêu Phiêu trái tim gần như nhảy ra ngoài, đứng yên không dám nhúc nhích.

Hồ Chí Huy bước đến tủ rượu, cầm lấy một chai rượu đỏ, từ trong ngăn đựng cốc lấy ra hai cái cốc, vừa rót rượu vừa nói: “Cô Giang, đừng sợ. Tôi mời cô qua đây. Tôi không.” Tôi không muốn làm tổn thương bạn. Tôi thành thật xin lỗi bạn vì những gì Inuzi đã làm vừa rồi.”

Giang Phiêu Phiêu có chút không yên, cô vội xua tay: “Không, không, không, Hu nói rồi cười.”

Hồ Chí Huy lắc đầu, sau khi đưa cho Giang Phiêu Phiêu một ly rượu đỏ, anh ta chỉ vào ghế sofa, cười nói: “Cô Giang, mời ngồi.”

Giang Phiêu Phiêu càng thêm rối loạn, cô không dám thất lễ, chậm rãi ngồi xuống ghế sofa: “Sur phụ Hồ đã nói với tôi, có phải là ...?”

“Cô Giang, mời xem một Chương trình hay.”

Hồ Chí Huy lại mỉm cười, sau đó cầm một chiếc điều khiển từ trên bàn lên, vươn tay một chút, trên tường hiện lên một màn hình chiếu, sau đó một bức Tranh hiện ra trước mặt bọn họ.

Trong ảnh, đó là Trình Uyên và chiếc xe tải của họ.

“Cô Giang, tôi nghe mọi người nói rằng cô đã điều tra Trình Uyên một thời gian trước và nói rằng cô có chút hứng thú với doanh nhân trẻ này. Hôm nay, tôi đã mời anh ấy.”

Chương 694

Chương 694

Thực lòng mà nói, Giang Phiêu Phiêu chỉ là tò mò về Trình Uyên, nếu nói thêm, cô ấy cũng có thể hâm mộ một chút, nhưng nếu liên quan đến an toàn cá nhân, thì cô ấy nhất định sẽ không thừa nhận.

Trong vài giờ nữa, hãy đến thăm?

Nói ra có vẻ không hợp lý, vì vậy cô ngay lập tức nghĩ rằng Hồ Chí Huy và Trình Uyên có thể có một bữa tiệc.

Vì vậy, cô vội vàng phủ nhận trong sợ hãi: “Không, không, không, không, Hồ tiên sinh, anh có thể đã hiểu lầm, tôi không biết anh đang nói về ai, tôi...”

“Hả!” Hồ Chí Huy xua tay cười: “Tiểu Giang, đừng vội phủ nhận, tôi không nói gì phải không? Ha ha, Tiểu Giang, cậu có biết hôm nay tại sao tôi lại mời cậu không? ?”

Giang Phiêu Phiêu hoảng sợ lắc đầu, lần này cô thật sự luống cuống.

Hồ Chí Huy thở dài và nói, “Cha cậu có quan hệ cá nhân sâu sắc với tôi trước khi còn sống, và ông ấy cũng đã chết vì Thương Minh. Về phần tôi, tôi đã làm những gì một người bạn nên làm.”

“Tôi nghe cha bạn nói trước khi qua đời rằng bạn muốn trở thành một ngôi sao, vì vậy tôi sẽ sử dụng tất cả các mối quan hệ của mình để giúp bạn và làm cho bạn trở nên nổi tiếng.”

Nói đến đây, Hồ Chí Huy mỉm cười và nói tiếp: “Chú Hu cảm thấy xứng đáng với ba của con, con nghĩ thế nào?”

Giang Phiêu Phiêu gật đầu như gà ăn cơm: “Đúng vậy, Phiêu Phiêu cũng chân thành cảm ơn sự phụ.”

“Nhìn Tiểu Giang, chính là như vậy.” Hồ Chí Huy trầm ngâm nói, “Con biết rằng con trai của mẹ thích mẹ.”

Khi nghe thấy lời này, mặt của Giang Phiêu Phiêu trở nên trắng bệch.

Cô đã từng nghe qua lời truyền miệng của cha con Hồ Chí Huy và Hồ Cường, chưa kể đêm nào ca hát cũng bị rịn. Nếu Hồ Chí Huy yêu cầu cô kết hôn với con trai mình, Giang Phiêu Phiêu thực sự không biết phải làm thế nào.

Cô vô cùng sợ hãi.

Nhưng rồi lời nói của Hồ Chí Huy khiến cô thảm an tâm.

“Nhưng, tôi đã đặt mục tiêu cho cô ấy là phải kết hôn, vì vậy bạn không thể thích anh ấy, và anh ấy không thể có bất kỳ suy nghĩ nào về bạn.” Hồ Chí Huy nói.

“Được rồi, sư phụ, ta nhất định sẽ không thích hẳn.” Giang Phiêu Phiêu hưng phấn vội vàng gật đầu.

Có thể lời nói của Hồ Chí Huy đã khiến cô vui đến mức không nghĩ tới, lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, cô thấy rõ ràng Hồ Chí Huy đang trừng mắt nhìn mình, cô chợt nhận ra mình đã nói sai.

“Không, không, Hu, ý tôi là, tôi không xứng với Thiệu Hồ chút nào.” Giang Phiêu Phiêu nhanh chóng cầu cứu.

“Hừ!” Hồ Chí Huy xua tay, lại nhắc lên vẻ mặt tử tế, thở dài: “Những điều này không phải là trọng điểm. Mấu chốt là tôi sợ con trai tôi sẽ không nghe lời. Nếu là do anh, nó sẽ thôi. không bắt kịp tôi và đưa ra quyết định cho anh ấy. Mục tiêu đó, không đáng để mất đi.”

Nghe vậy, Giang Phiêu Phiêu vội vàng nói: “Đừng lo lắng, Chú Hồ, tôi sẽ tránh xa chú Hồ một chút.”

Hồ Chí Huy lắc đầu: “Ồ, Tiểu Giang, cô không biết con trai tôi. Nó sẽ bị cô làm cho cảm động, cho dù cô trốn ở đâu, anh ta cũng có thể tìm thấy cô.”

“A ...? Vậy thì tôi phải làm sao đây? Sư phụ xin ông chỉ giáo cho tôi.” Giang Phiêu Phiêu đau đầu.

Hồ Chí Huy lại thở dài, nhưng sau đó lại cười toe toét:
“Phương, không phải là không có...”

Vừa nói hẳn vừa vươn bàn tay già nua co quắp đi tới đi lui trên cái đùi trắng nõn và trơn trượt của Giang Phiêu Phiêu.

Giang Ngật hoảng sợ, hung hăng đứng lên: “Su phụ, ngươi ... ngươi làm sao vậy?”

Hồ Chí Huy không khó chịu mà chỉ cười nói: “Tiểu Giang, cô nghĩ nếu lấy tôi thì cô sẽ là mẹ kế của Hồ Cường, cô nghĩ muốn làm mẹ kế của anh ấy thì anh ấy còn dám làm gì nữa.”
cho bạn? Ý tưởng? ”

Giang Phiêu Phiêu sững sờ, cô không ngờ rằng ông già này lại động lòng với chính mình, điều này khiến cô cảm thấy buồn nôn hơn cả Hồ Cường.

“Không ...” Giang Phiêu Phiêu theo bản năng muốn từ chối.

Ai biết được, sắc mặt Hồ Chí Huy đột nhiên sa sầm lại ngay sau khi lời nói này được thốt ra, và anh liếc mắt nhìn cô: “Tại sao, em không muốn?”

Giang Phiêu Phiêu cắn chặt môi, tim đập loạn xạ, không biết nên làm thế nào.

Hồ Chí Huy chế nhạo, không nhịn được đứng lên nói: “Ngươi nhìn thấy Tiểu Giang ở dưới tầng hầm đúng không?”

Rõ ràng, điều này đang đe dọa Giang Phiêu Phiêu.

Còn cảnh tượng dưới tầng hầm, tại sao Giang Phiêu Phiêu lại không nhìn thấy, khiến cô vô cùng kinh hãi.

Cô cũng ngay lập tức hiểu ý của Hồ Chí Huy, dường như anh ta đang nói rằng nếu anh ta không đồng ý, thì cuối cùng anh ta sẽ cùng hai người ở dưới tầng hầm ...

Cô không dám nghĩ đến điều đó.

Hồ Chí Huy u ám nói: “Anh có biết, người bị đánh là ai không?”

“Anh có biết, mục tiêu mà tôi đặt ra cho con trai mình là ai không?”

Giang Phiêu Phiêu lắc đầu trong tiềm thức.

Hồ Chí Huy cho biết: “Người ở tầng hầm tên là Tử Xuyên. Anh ta là một bác sĩ rất giỏi. Thật đáng tiếc khi anh ta theo nhầm người. Người mà anh ta theo dõi tên là Trình Uyên! Và mục tiêu tôi đặt ra cho Hồ Cường cũng là vợ của Trình Uyên.”

“Cái gì?” Giang Phiêu Phiêu lập tức uể oải sau khi nghe điều này.

Hồ Chí Huy chế nhạo nói: “Đúng vậy, Tiểu Giang, nhìn...”

Trong khi nói, anh chỉ vào bức ảnh trên màn hình và thấy chiếc xe tải đang điên cuồng lao về phía biệt thự của Hồ Chí Huy.

“Trong xe này nhất định phải có Trình Uyên. Tin hay không, giây sau bọn họ sẽ chết trước cửa nhà tôi?” Hồ Chí Huy vẻ mặt kiêu ngạo nói, “Người có biết tại sao hắn đến chết không? Ha ha, là bởi vì hắn muốn. Đáng tiếc cứu Tử Xuyên, thật đáng tiếc, tất cả những chuyện này đều nằm trong tính toán của đạo trưởng, cho nên chỉ có một thân phận dám chống lại ta, Hồ Chí Huy, đó chính là cái chết!”

“Tôi biết bạn biết điều gì đó về Trình Uyên, và anh ấy vẫn biết, còn bạn thì sao? Ngược lại với mong muốn của tôi, bạn có nghĩ rằng bạn tốt hơn Trình Uyên?”

Giang Phiêu Phiêu run sợ, cô ấy nói với vẻ không tin tưởng, “Không, tôi thừa nhận rằng tôi đã kiểm tra thông tin của Trình Uyên, vì vậy tôi biết rằng anh ấy có một vài người đàn ông có năng lực.”

Khi nghe điều này, Hồ Chí Huy mỉm cười.

“Chỉ có vài người đàn ông của anh ấy thôi? Anh có nghĩ rằng tôi biết ít hơn anh không? Haha, nói thật với anh, tôi biết anh ấy có bao nhiêu người có khả năng.”

“Một người là Trần Thành, hiện đang nằm trong bệnh viện, người kia là Bạch Long, người có năng lực thấp hơn Lãng Sinh và Lâm Ly, và bản thân Trình Uyên, người có năng lực tự nhiên thấp hơn Lãng Sinh và Lâm Ly, vì vậy nếu tôi mong đợi

nó sẽ tốt. “Nhìn xem, khi họ xông vào biệt thự của tôi và xuống xe, Trình Uyên sẽ bị Lãng Sinh giết chết!”

“Lãng Sinh, là một trong những trợ thủ đắc lực nhất của tôi. Anh ta sinh ra đã là một sát thủ. Mặc dù xếp hạng và khả năng ám sát thấp hơn Trần Thành, nhưng giá trị lực lượng của anh ta lại cao hơn Trần Thành.”

Hồ Chí Huy trên mặt đầy kiêu ngạo.

Tuy nhiên, anh dường như không biết đến sự tồn tại của Vương Mĩ Lệ và Long Uyên.

...

...

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Chiếc xe tải lao thẳng vào cửa biệt thự của Hồ Chí Huy và đóng sầm cửa lại.

Trình Uyên và những người khác xuống xe, nhiều người mặc đồ đen cũng nhảy ra khỏi hàng hóa phía sau xe.

Đúng lúc này, một bóng đen đột nhiên nhảy ra, đâm vào Trình Uyên cực nhanh.

“Bùm!”

Có một tiếng động lớn khác.

Trước khi bóng đen tiếp cận Trình Uyên, Vương Mĩ Lệ đã tung một cú đá và đá cô gái ra ngoài.

Vào lúc này, nhìn vào màn hình, Hồ Chí Huy, người như cây tre trong lồng ngực, mở to mắt: “Lãng Sinh ... đang làm gì vậy?”

Chương 695

Chương 695

Khi Trình Uyên và những người khác xuống xe, tất cả đều thay quần áo đen, đội mũ, đeo kính râm và đeo khẩu Trang. Hơn nữa, Bạch Long 1,9 mét đứng trước mặt Trình Uyên, và mặt trước của Trình Uyên bị chặn lại, vì vậy Hồ Chí Huy và Giang Phiêu Phiêu trong phòng không nhìn thấy đó là Trình Uyên.

Khi họ bước xuống xe, một người đàn ông tóc bạc lâu nay ẩn mình trong bóng tối đột nhiên nhảy ra, rút ra một cây đinh dài một mét, đâm chết Trình Uyên.

Anh ấy ẩn nấp tốt, anh ấy nhảy ra rất đột ngột và những cú sút của anh ấy rất nhanh. Chỉ tiếc rằng Vương Mĩ Lệ ở bên cạnh Trình Uyên.

Người đàn ông này là một trong những vệ sĩ riêng của Hồ Chí Huy, Lãng Sinh.

Hồ Chí Huy đã đúng, thực lực của Lãng Sinh vẫn hơn Bạch Long, tuy xếp dưới Trần Thành về sát thủ nhưng sức chiến đấu thực sự của anh ta cũng trên cả Trần Thành.

Tuy nhiên, giữa anh và Vương Mĩ Lệ vẫn còn một khoảng cách lớn.

Bị đá một cước khiến Lãng Sinh có chút sững sờ.

Hơn cả Lãng Sinh, cho dù là Hồ Chí Huy trong phòng cũng ngây người ra, một hồi cũng không hiểu ra chuyện gì.

Giang Phiêu Phiêu cảm thán, không khỏi che cái miệng nhỏ nhắn của mình, kinh ngạc nhìn Hồ Chí Huy. Cô thầm nghĩ: Đây là những gì bạn nói, kẻ giết người đã giết Trình Uyên trong tích tắc?

...

Sau khi đám người Trình Uyên xuống xe, không chút do dự mà đi thẳng về biệt thự, mặc kệ anh bị đá ngã lăn ra đất, về mặt xấu hổ.

Điều này khiến Lãng Sinh rất tức giận, và anh cảm thấy mình bị đánh giá thấp.

Vì vậy, hắn vươn tay lau vết máu nơi khóe miệng, đau lòng đứng lên, nhìn chăm chăm Vương Mĩ đang đá hắn, trong tay nắm chặt cây gai dài, muốn công kích lần nữa.

Theo anh, anh chỉ là người bất cần.

Nhưng Vương Mĩ Lệ theo sát Trình Uyên, không thềm nhìn Lang Thành.

Điều này khiến lòng tự trọng của Lãng Sinh bị chà đạp rất nhiều, anh không thể chịu đựng nổi.

Anh ta dùng ngón chân đập mạnh xuống đất và lao về phía Trình Uyên với một tiếng “hoo!”

chỉ.....

Trong số hai mươi lẻ người mặc đồ đen phía sau Vương Mĩ Lệ, năm người đột nhiên nhảy ra và chào đón họ với thanh kiếm của họ.

Lãng Sinh càng cảm thấy bực mình.

Người đã đá anh ta còn không thềm nhìn anh ta mà để một nhóm thanh niên đánh anh ta, anh ta coi thường cái quái gì vậy?

Tức giận, anh ta vung một cái gai dài, cố gắng đập đi cây đại kiếm mà đối thủ đã chặt đứt.

Tuy nhiên, chiếc gai dài vung lên, nhưng nó đã bay lên không trung.

Lãng Sinh ngạc nhiên.

Vào lúc này, năm người mặc đồ đen từ nhóm Long Uyển bay tới lui phía sau hắn.

Sau đó, anh ta đóng kiếm lại và theo Vương Mĩ Lệ vào biệt thự. Cứ như thể họ chưa từng rút dao, và thậm chí còn giống

như thể họ chưa bước ra khỏi đội.

Lăng Sinh trừng lớn hai mắt, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi, quỳ xuống đất, trên người có mấy chục vết thương tươi rói, đều là bị dao chém.

Một bậc thầy trong thiết bị thứ ba, giống như vậy, đã bị cắt bởi một nhóm người mà anh ta nghĩ.

Trên thực tế, những người đàn ông mặc đồ đen trong nhóm Long Uyển đều là những người tinh hoa được Vương Mĩ Lệ tuyển mộ từ khắp nơi trên thế giới. Ví dụ, người đàn ông đầu tiên chạy đến Lăng Sinh có tên là Tôn Mãnh, người từng có biệt danh là Tôn Đại Pháo, đến từ vùng Đông Bắc. Trong cuộc ẩu đả, mỗi người có hơn mười người đánh nhau, một người bị thương nặng.

Anh ta bị bắt và bị kết án 3 năm, khi ra tù, Vương Mĩ Lệ được tuyển vào Long Uyển.

Những người này có kung fu trong họ. Nhưng nếu bạn muốn nói rằng họ tốt hơn Lăng Sinh thì điều đó là không thể.

Lăng Sinh chỉ mắc một sai lầm mà tất cả các cao thủ đều mắc phải, bọn họ cho rằng tiểu lâu la không có gì đáng nói, nhưng không ngờ rằng bất kỳ kẻ nào ở đây cũng không thể coi thường.

Hồ Chí Huy ở trong phòng hoàn toàn chết lặng, làm sao có thể xảy ra chuyện này khi nhìn thấy Lăng Sinh đại sư bị một đám em trai đột nhập vào chỗ chết?

Anh không thể tin được.

Nhưng trong lòng Giang Phiêu Phiêu lại tràn đầy nhiệt huyết, đồng thời cũng không khỏi tự hỏi, Hồ Chí Huy nói Lăng Sinh này có sức mạnh như thế nào và con người của Trình Uyên có sức chịu đựng như thế nào, đều là đang nói đùa sao?

Cô quay đầu lại và nhìn Hồ Chí Huy.

Hồ Chí Huy đột nhiên hoàn hồn, ánh mắt lóe lên sắc bén, bực bội nói: “Hừm, bọn họ cho dù vượt qua cấp Lăng Sinh cũng không thể vượt qua đội hình hỗn loạn của ta!

Từ “Loạn đao trận” nghe rất có võ, và cũng rất mơ.

Điều này khiến Giang Phiêu Phiêu, người sống ở một thành phố và lớn lên trong nhà kính có chút khó hiểu.

Nhưng chỉ cần nhìn từ cái tên, bạn đã biết rằng đội hình hỗn loạn này phải rất mạnh mẽ. Không thể giúp được gì, cô lén vắt một giọt mồ hôi cho Trình Uyên và những người khác.

Thành thật mà nói, khi Hồ Chí Huy vừa nói rằng cô sẽ để cô kết hôn với anh ta, Giang Phiêu Phiêu hoàn toàn xấu hổ. Và khi Hồ Chí Huy để cô xem vở kịch một cách tự tin, cô cũng tuyệt vọng khi anh nói cách đối phó với Trình Uyên.

Tuy nhiên, cô không bao giờ ngờ rằng mình sẽ đối phó với một người sang trọng, sang trọng đến mức hơi lố, điều này khiến cô phải kiểm tra lại thực lực của Trình Uyên, và cô cũng có một chút hy vọng thoát khỏi sự xấu hổ của mình.

Bây giờ cô ấy hy vọng rằng Trình Uyên sẽ giết Hồ Chí Huy và con trai của anh ta.

Thực ra, Hồ Chí Huy đã đúng, anh ta là người nắm giữ sông Hồng Phiêu Phiêu, nhưng Hồ Chí Huy không biết điều đó, Giang Phiêu Phiêu thực sự biết rằng cái chết của cha cô không thể tách rời khỏi Hồ Chí Huy.

Hồ Chí Huy bông bột trôi sông, chỉ muốn lợi dụng cô để rửa tiền.

...

...

Trình Uyên và những người khác đã vội vã vào biệt thự sớm.

Sau đó trong đại sảnh của biệt thự, có rất nhiều kiếm khách mặc quần áo da.

Những người này cũng là côn đồ chuyên nghiệp được Hồ Chí Huy nuôi quanh năm, thực lực không cao nhưng đều là những kẻ độc ác, tàn nhẫn.

Đại khái mà nói, có khoảng bốn mươi đến năm mươi, nhiều gấp đôi so với Trình Uyên và những người khác.

Hồ Chí Huy ở trong phòng nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt nở nụ cười đắc ý: “Chỉ cần ngươi có năng lực cường đại, trong đại sảnh nhỏ này cũng không dùng được. Ngược lại, con dao hỗn độn của ta có thể băm nhuyễn ngươi!” ”

“Đi đi!”

“Dám khiêu chiến ta Hồ Chí Huy, ngươi còn mềm lòng!”

Giang Phiêu Phiêu nhìn bộ dạng hung dữ của Hồ Chí Huy, không khỏi bắt đầu lo lắng cho đám người Trình Uyên.

Hồ Chí Huy vẫn không quên giải thích với Giang Phiêu Phiêu: “Đã từng có một vị cao thủ vô cùng thân cận với nhị đệ muốn giết ta. Sau khi xông vào phòng này, hắn đã trực tiếp bị chém thành thịt. Hehe, trong số người như Trình Uyên, Không thể có sự phụ cấp hai, cho dù có, trướng ở đây cũng không có ích lợi gì. ”

“Nhà người ta, trong tay đều có dao rựa chém vào một điếm, hắn cho dù có cường đại làm gì được? Bọn họ có thể tránh ở nơi chật chội sao?”

“Đây là cái gọi là hỗn độn kiếm hình, ta có thể hack chết bọn họ!”

nhưng.

Giọng anh ấy vừa tắt lịm.

Trên màn hình, nhóm người mặc đồ đen phía sau Trình Uyên đột nhiên vọt tới, bọn họ cũng bị chém tới tấp, bọn họ không giống những kẻ liều mạng dưới trướng của Hồ Chí Huy không có giá trị quân sự.

Bất kỳ ai trong nhóm Long Uyển đều có thể được tính là mười.

“Phập phồng!”

Một giọng nói rất thoải mái vang lên, máu bắn tung tóe, và những kẻ liều lĩnh ở phía trước, thậm chí trước khi chúng chém, đã ngã xuống hơn chục tên trong chốc lát.

Chương 696

Chương 696

“Không, không thể...”

Hồ Chí Huy sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt, hấn đột nhiên nhận ra điều gì đó. Vì vậy, anh vội vàng lấy điện thoại di động ra, không để ý đến lời giải thích của Giang Phiêu Phiêu, nhanh chóng ấn nút quay số.

“Này, con trai, đã quá muộn để giải thích cho con. Ngay bây giờ, nhanh chóng rời khỏi tầng hầm từ lối đi an toàn, nhanh lên!” Hồ Chí Huy lo lắng nói sau khi cuộc gọi được kết nối.

Giọng nói lãnh đạm của Hồ Cường phát ra từ đầu dây bên kia: “Ba, có chuyện gì mà vội vàng như vậy, nếu có việc gì thì cứ từ từ nói đi!”

“Nói chậm thì không được. Nói chậm thì chết chắc. Cứ làm theo lời tôi nói, trước tiên hãy rời khỏi tầng hầm, sau đó trốn ra khỏi nhà, đến ... nhà chú hai của mình để trốn.” Hồ Chí Huy nói.

Hồ Cường cười khúc khích nói: “Ba, mẹ đùa con cái gì vậy? Con đi trốn ở nhà Er Bo. Có ai dám đến nhà chúng ta phạm tội không? Con cần phải biết rằng con là một trung niên. thành viên của Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh ...”

Anh chưa kịp nói thì đã bị tiếng rống của Hồ Chí Huy cắt ngang: “Đừng nói nhảm nữa, anh không có đùa với em, chúng ta đã bị Đạo gia lừa rồi!”

“gì?”

Hồ Cường chết lặng khi nghe nói không còn cách nào để chơi. Bởi vì từ trước đến nay, chỗ dựa của bọn họ chính là Đạo trưởng, cho nên mặc dù không hiểu Hồ Chí Huy ý tứ là gì, nhưng cũng biết tình thế cấp bách nên cúp điện thoại, nhanh chóng ra lệnh cho người của mình: “Cút!”

Thuộc hạ hỏi: “VẬY còn hai người này?”

Hồ Cường nghĩ lại, ước chừng là cha hắn đã xé mặt hắn với chưởng, vì hắn đã xé nát mặt hắn, chưởng đã giữ hai người sống lại, không cần nghe cũng biết, đối phương liền nói: ”
Giết, giết, giết tất cả.

“Vâng!” Thuộc hạ nhận lệnh.

Sau khi nói, Hồ Cường rời khỏi tầng hầm thông qua lối đi an toàn.

Sau khi rời đi, tay anh ta lấy ra một cây kéo, sau đó túm cổ Từ Xuyên, kề dao vào, chỉ cần hắn lau, Từ Xuyên đã chết.

Thật không may, anh ta vẫn còn chậm.

Cửa trước của tầng hầm đóng sầm “Bùm!” Và bị Bạch Long hất tung, đồng thời, một con dao rựa to lớn bay ra khỏi tay Cô Bé, đột ngột cắt đứt cánh tay của Hồ Cường.

“A!” Người của Hồ Cường lớn tiếng rên rỉ.

Hồ Cường vừa mới vào được lối đi an toàn, nghe thấy âm thanh này thì trong lòng chấn động, sợ hãi tăng tốc độ, chạy ra khỏi tầng hầm lăn lộn bò lồm ngồm.

Bên kia, Hồ Chí Huy vội vàng thu dọn đồ đạc, nhét vài thứ có giá trị vào một chiếc túi da lớn.

Giang Phiêu Phiêu ngây ngốc nhìn cảnh này, cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Cô xem thông tin về Trình Uyên từ trên mạng, trong lòng luôn ngưỡng mộ anh, thấy được Hồ Chí Huy muốn lừa người khác, quả nhiên mọi âm mưu và thủ đoạn đều không đáng nói trước thực lực tuyệt đối của người khác, và Giang Phiêu Phiêu cảm thấy rất vui.

Sự ngưỡng mộ dành cho Trình Uyên trong lòng anh càng trở nên mãnh liệt.

Chỉ là trong quá trình theo dõi, Trình Uyên mặc quần áo đen, đội mũ, đeo khẩu Trang và đeo kính râm, khiến cô không thể nhìn rõ bộ dạng của Trình Uyên.

Nếu cô ấy thực sự nhìn thấy Trình Uyên trông như thế nào, cô ấy sẽ rất ngạc nhiên.

Bởi vì cách đây không lâu, cô ấy đã bắt xe của Trình Uyên về thủ đô, e rằng cô ấy sẽ không bao giờ nghĩ rằng gã tài xế lưu manh cùng đường kia lại là người mà cô ấy hằng ngưỡng mộ.

“Tiểu Giang, cậu phải đi với tôi.” Hồ Chí Huy vừa nói vừa dọn dẹp: “Cùng nhau đi trốn đi. Tôi có thể thấy rõ. Đây là chiến lược của chủ nhân.”

“Giết một phó chủ tịch Thương Minh Kinh Thành ở khu biệt thự của Thương Minh Kinh Thành Bắc Kinh, cho dù Trình Uyên có xuất thân tứ đại gia tộc cũng không thoát tội. Không nghi ngờ gì nữa, hắn sẽ chết, nhưng là tiền đề là anh ta muốn giết tôi trước.”

“Đạo hữu cố ý để ta đánh giá thấp đối phương, chỉ muốn hắn giết ta.”

“Chết tiệt, Lão Tử thật sự giúp hắn đồ vật, thật sự là đánh vào trên đầu của Lão Tử bàn tính.”

“Cô Giang, cô muốn ... cô ngây người ra làm gì vậy?”

Hồ Chí Huy thu dọn đồ đạc, nhắc thùng định rời đi, quay đầu lại liền nhìn thấy Giang Phiêu Phiêu vẫn đứng ngây ngốc trong phòng bất động.

Không khỏi khó chịu: “Anh cút đi, anh muốn bị Trình Uyên giết sao?”

Giang Phiêu Phiêu do dự và dường như không có ý định bỏ chạy, thay vào đó, anh ta bối rối hỏi: “Từ khi Sư phụ, anh đã nhìn thấu ý đồ của Đào trưởng, tại sao anh không hòa giải với Trình Uyên mà cứ để sự việc đi. đi?”

“Không đơn giản như vậy. Lúc này ước chừng thuộc hạ của hắn đã bị con trai của ta ...” Hồ Cường nói, “Ồ, người không hiểu chuyện này, hoàn toàn không biết. Theo thông tin tôi đã khảo sát, Trình Uyên là một người Diên, anh ấy sẽ không để tôi đi.”

“Ngoài ra, đừng có bất kỳ cơ hội nào. Vì anh ta tìm thấy bạn trong biệt thự của tôi, bạn sẽ không kết thúc tốt đẹp. Vì vậy,

hãy đi với tôi sớm.”

Ý nghĩa của những từ này nên đặt ở thời cổ đại, nó có lẽ là ý nghĩa của sự tàn sát. Hồ Chí Huy muốn nói với Giang Phiêu Phiêu rằng khi Trình Uyên nhìn thấy thuộc hạ của mình bị giết bởi Hồ Cường, Trình Uyên sẽ điên cuồng giết tất cả chủ biệt thự, và sẽ không cho Giang Phiêu Phiêu có cơ hội giải thích với anh ta.

Nhưng Giang Phiêu Phiêu lại có vẻ không tin vào ác ma, cô lắc đầu: “Không phải, em không muốn chạy trốn!”

“Tôi không thể không có anh!” Hồ Chí Huy cũng nhìn ra suy nghĩ của Giang Phiêu Phiêu, nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó mở cửa phòng, lạnh lùng nói: “Dẫn cô ấy đi cùng!”

Vừa dứt lời, nữ vệ sĩ mặc đồ da bó sát xuất hiện ở ngoài cửa.

Cô bước vào phòng và đến với Giang Phiêu Phiêu.

Giang Phiêu Phiêu căng thẳng và cảnh giác nhìn cô, hỏi: “Em muốn làm gì...”

Chưa kịp dứt lời, nữ vệ sĩ mặc đồ da bó sát đột nhiên ra tay, dùng lòng bàn tay chém vào lưng Giang Phiêu Phiêu, Giang Phiêu Phiêu ngất ngay lập tức.

Nâng Giang Phiêu Phiêu, nữ vệ sĩ đi theo Hồ Chí Huy và rời đi Từ Mắt con đường bí mật khác.

đồng thời.

Trình Uyên và những người khác cũng đột nhập vào tầng hầm và giải cứu thành công Từ Xuyên và con trai anh ta khỏi nhát dao của Hồ Cường.

Tuy nhiên, khi Trình Uyên nhìn thấy Từ Xuyên như vậy, cả hai mắt của anh ấy chột đỏ lên.

Những cảnh gặp gỡ Từ Xuyên lần đầu tiên hiện lên trong đầu tôi, rồi họ trở thành bạn của nhau.

Anh vẫn nhớ lời thuyết phục của Từ Xuyên với Bạch An Tương khi anh đang điều trị cho Bạch An Tương, lúc đó Trình Uyên đã nói lời cảm ơn, nhưng Từ Xuyên đã cười và nói với anh: Chúng ta là bạn à?

Vâng, bạn.

Anh không bao giờ coi Tử Xuyên là cấp dưới của mình.

Vậy, câu nói phản bội là gì?

Tử Xuyên trước mặt anh ta đơn giản không phải là người, toàn thân có vết thương, mùi máu tanh nồng nặc lan tràn khắp căn phòng.

“Nhìn xem, đây là ... một ngón tay?”

Bạch Long đột nhiên chỉ vào vài ngón tay trên mặt đất vừa bị chặt đứt, kinh ngạc nói.

Trình Uyên nhận thấy có một thanh niên bị trói bên cạnh Tử Xuyên, người này trông hơi giống Tử Xuyên.

Và nam thanh niên này cũng đang hấp hối, tay bị cụt tám ngón, cảnh tượng thật khủng khiếp.

Trong lòng Trình Uyên có một cơn tức giận, suýt chút nữa anh không để cho cậu mang hơi thở của mình.

Sự tức giận không nói nên lời khiến hai mắt anh như tách ra.

“Cứu người với!” Anh ta hét lên.

Sau đó anh ta quay lại và hét lên: “Hồ Chí Huy, tôi sẽ đụ bà của bạn!”

“Đi tìm hấn cho ta, ta sẽ giết hấn!”

Chương 697

Chương 697

Lối đi bí mật trong tầng hầm của Hồ Chí Huy kết nối với một lối thoát ẩn ở cửa sau.

Hồ Cường ra khỏi lối ra và nghe thấy tiếng giết chóc và hú hét bên trong. Anh rùng mình, sợ hãi lái xe vào ga ra, mở cửa sân sau chạy ra ngoài.

Hồ Chí Huy đã không nói với Hồ Cường về kế hoạch giết Trình Uyên của Đạo Trưởng, bởi vì Hồ Chí Huy nghĩ rằng đó là một vấn đề rất đơn giản, và không cần phải nói cho con trai mình biết về điều đó. Đã quá muộn để nói với Hồ Cường.

Hồ Cường không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh biết rằng chắc chắn có chuyện lớn đã xảy ra, bởi vì lần đầu tiên cha anh dùng giọng điệu gay gắt và thiếu kiên nhẫn để nói chuyện với anh qua điện thoại.

“Chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì đó... chắc đã xảy ra rồi!” Anh tự nghĩ.

Chạy ra ngoài một cách vội vàng.

Tuy nhiên, anh ta chưa chạy được bao xa thì với một tiếng “bùm!”, Một chiếc xe tải bị hư hỏng phía trước bất ngờ lao ra khỏi con hẻm và hất văng Hồ Cường ra ngoài.

Cú va chạm cực lớn khiến Hồ Cường lăn lộn trên mặt đất nhiều lần, chảy máu mũi và tai, cơ thể đau đớn như thể rã rời.

Đầu anh ong ong, và anh hoàn toàn mất khả năng suy nghĩ.

Lúc này, trong mắt hắn hiện lên một khuôn mặt xa lạ.

Lý Hải Tân nhảy xuống xe đi tới trước mặt Hồ Cường, lấy điện thoại di động ra so ảnh trong đó, sau khi xác nhận xong, anh cười nhẹ: “Xin lỗi, chỉ là tai nạn giao thông.”

Vừa nói, anh ta vừa bế Hồ Cường, người đã mất khả năng chống cự và ném vào xe tải.

...

Lối ra của con đường bí mật kia là nhà để xe của biệt thự.

Hầm để xe thông cả hai chiều, sau cửa còn lại mở ra đường bên ngoài.

Hồ Chí Huy bước ra từ ga ra với vệ sĩ xinh đẹp mang theo Giang Phiêu Phiêu, sau đó mở cánh cửa mở ra bên ngoài.

Khi cửa nhà để xe từ từ mở ra, Hồ Chí Huy trông nặng nề và bất an, anh ta lẩm bẩm, “Tôi không biết Xiaoqiang đã trốn thoát hay chưa.”

“Anh Hồ đừng lo, Ji người ta có tâm nhìn riêng, thiếu gia sẽ không sao đâu.” Người đẹp đáp.

Hồ Chí Huy hỏi cô vệ sĩ xinh đẹp: “Lâm Ly, Trình Uyên có sự phụ đã đá Lăng Sinh một phát vào không trung.”

Lâm Ni tự tin gật đầu nói: “Sự phụ đừng lo lắng, ta không dám nói là nhiều trận, nhưng nếu một chọi một, thuộc hạ của hấn cũng không đáng nhắc tới, người nếu không trả giá.” chú ý đến nó, tôi có thể Đá anh ta đi bằng một cú đá. ”

Nghe vậy, Hồ Chí Huy cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Anh cảm thấy cơ hội trốn thoát vẫn rất cao, xem ra tính toán của Đạo trưởng không phải không có sơ hở, ít nhất, anh đã bỏ sót Lâm Ly.

Trên khóe miệng Hồ Chí Huy hiện lên một tia giễu cợt: “Khi tôi trốn thoát và tái hợp, tôi phải để Trình Uyên và Đạo Trưởng phải trả giá xứng đáng.”

Giản Dao nhậm chức chủ tịch Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh trong một thời gian ngắn, so với Hồ Chí Huy đã tham gia Thương Minh nhiều năm, vì vậy Thương Minh có nhiều người nghe lời anh hơn những người nghe lời. Đạo Trưởng, anh ấy muốn làm điều gì đó. Mọi thứ không khó.

“Chủ nhân, người cường gian ta!” Hồ Chí Huy lạnh lùng nói.

Cửa nhà để xe cũng được mở hoàn toàn.

Sau đó, Hồ Chí Huy và Lin Ni nhìn thấy một người đàn ông mặc áo đen đứng ở cửa ga ra, mỉm cười nhìn họ, như thể người này đã đợi ở đây rất lâu rồi.

Người đàn ông này không phải ai khác, mà là Lục Hải Xuyên, người không nói nhiều về anh ta.

“Có một câu nói khá hay. Người Ji có khoảng trời riêng” Lục Hải Xuyên cười nhẹ: “Nhưng trước hết bạn phải là một người tốt.”

Cả Hồ Chí Huy và Lin Ni đều bị sốc, họ nhìn nhau.

Hồ Chí Huy cau mày, mặt lạnh lùng hỏi: “Em là người của Trình Uyên?”

Lục Hải Xuyên cười nói: “Không tính, ta chỉ làm những gì ta cho là đúng.”

Lâm Ni nhẹ nhàng đặt Giang Phiêu Phiêu xuống đất, sau đó khước miệng nở một nụ cười đau khổ, cô ấy chậm rãi đi về phía Lục Hải Xuyên, nói với Hồ Chí Huy: “Su phụ, cho tôi một phút.”

Nhìn thấy dáng vẻ tự tin của Lâm Ly, Lục Hải Xuyên thở phào nhẹ nhõm, anh ta chế nhạo nói: “Lâm Ly, đánh nhanh thì nhanh, quan trọng là chúng ta phải thoát thân trước.”

“Tôi biết thầy Hồ!”

Sau đó, thân thể Lin Ni đột nhiên “co ro!” Như một con báo, và lao về phía Lục Hải Xuyên.

Tuy nhiên, giây tiếp theo.

“Bùm!” Một âm thanh.

Lâm Ly bay lộn ngược, sau đó đâm vào một chiếc ô tô thể thao trong ga ra, kính của chiếc xe thể thao bị vỡ nát, toàn bộ cơ thể Lâm Ly bị rơi thẳng vào buồng lái của chiếc xe do va chạm rất lớn, hai bắp chân đều lộ ra ngoài.

Hồ Chí Huy chết lặng.

Hắn quay đầu nhìn Lâm Ly, kinh ngạc hỏi: “Không ... không phải nói...”

“Hừ... Sư phụ, đây là... đây là sư phụ cấp hai!” Lâm Ni rút cục phun ra những lời này từ trong miệng, cổ cong lên, ngất đi.

Hồ Chí Huy hoàn toàn bối rối.

Lâm Ly bay ra ngoài mà không hề thấy Lục Hải Xuyên ra tay. Sức mạnh của nó cao hơn Lin Nicole hơn một bậc.

Bậc thầy cấp hai ...

Cổ họng anh trào dâng.

Lục Hải Xuyên nhìn hắn cười hỏi: “Người đi cùng ta, hay là ta hát ngã lôi người đi?”

Hồ Chí Huy tỉnh dậy, hai chân yếu dần đi, đột nhiên anh quỳ xuống trước mặt Lục Hải Xuyên, lo lắng thề thốt: “Buông tôi ra, làm ơn thả tôi ra, tôi sẽ đưa tiền cho anh, anh muốn bao nhiêu tiền, tôi sẽ chịu.” cho đi tất cả!”

“Tiền?” Lục Hải Xuyên khẽ giật mình, hỏi: “Ý của người là vàng?”

“Vàng... Vàng cũng được, bao nhiêu tùy ý ta sẽ cho!” Hồ Chí Huy vội vàng nói.

Tiền, vàng?

Lục Hải Xuyên nheo mắt.

Bao năm qua, anh ta có thiếu vàng không?

Không, anh ta không thiếu gì, anh ta đã từng đi bới phân trong nhà vệ sinh lát bằng vàng suốt 16 năm, và anh ta cũng ngồi trên đồng vàng mà không ai có thể nghĩ ra.

Hắn chưa bao giờ thiếu thứ đó, thậm chí hận vô vàng trong lòng hắn còn mạnh hơn ai hết.

Thứ anh ta thiếu không phải là vàng, mà là tự do, là pháo hoa sống động.

“Bang!” Hồ Chí Huy choáng váng vì một cái tát.

Lục Hải Xuyên nhẹ giọng nói: “Ta ghét nhất vàng!”

Sau đó bé cậu đi bộ về biệt thự.

...

Không biết đã qua bao lâu, Giang Phiêu Phiêu đang nằm trên mặt đất đột nhiên cử động ngón tay, sau đó hai mắt từ từ mở ra.

Trần nhà nhợt nhạt của ga ra hiện ra trong tầm mắt anh, sau đó từ từ tản ra, anh nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc xe thể thao cao cấp, và một chiếc đầu và chân người nổi lên từ chiếc xe thể thao.

“gì!”

Giang Phiêu Phiêu sững sốt, nhanh chóng ngồi dậy, giống như một con thỏ nhỏ sợ hãi hét lên một tiếng, cuộn mình trong góc.

Nhưng sau một thời gian chờ đợi, dường như không có gì xảy ra.

Cô lấy hết can đảm đứng dậy từ góc tường, sau đó cẩn thận đi đến phía trước chiếc xe thể thao cao cấp.

Sau khi nhìn thấy Lâm Ly ngất xỉu trong một tư thế kỳ lạ, cả người như chết lặng.

Cô nhớ rằng Hồ Chí Huy đã nói rằng người phụ nữ này là vệ sĩ tốt nhất của anh. Làm sao mà bạn lại bị đánh vào một tình huống khôn khổ như vậy?

“Chạy!” Trong đầu cô hiện lên một ý nghĩ, cô không dám ở lại nữa, cô chỉ muốn rời khỏi nơi phân trần đúng sai này.

Về phần tung tích của Hồ Chí Huy, cô không quan tâm chút nào.

Tuy nhiên, khi tôi sắp hết.

“Rầm ...”

Có tiếng xe ô tô, sau đó là nhiều xe ô tô lao tới, chắn ngang nơi này.

Chương 698

Chương 698

Giang Phiêu Phiêu hơi sững sờ.

Phải biết cô ấy là người của công chúng, nếu bị nhận ra thì cô ấy đang ở nhà của Hồ Chí Huy, phó chủ tịch Liên đoàn Thương Minh, nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không sạch sẽ.

Giang Phiêu Phiêu hoảng sợ, cô liếc nhìn quanh nhà để xe và nhìn thấy một vài hộp giấy vụn ở góc nhà để xe, cô không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác, cô chạy đến, vào trong hộp và che mình bằng một hộp khác., Ân nó.

Có những lỗ trên thùng carton, và cô ấy vẫn có thể nhìn thấy bên ngoài qua các lỗ.

Vừa giấu đi, cô đã thấy nhiều người lao vào nhà xe.

Và một vài người đang đậu trước chiếc xe sang trọng trong gara, nhìn nữ vệ sĩ độc nhất vô nhị, và ngạc nhiên thốt lên: “Nhìn kia!”

“Người này là ... Lâm Ly?”

“Chuyện này làm sao có thể, Lâm Ni là cao thủ trong bánh răng thứ ba.”

“Ông chủ, ông thấy đấy, Lâm Ly không có vết thương nào khác trên người. Có vẻ như cô ấy đã bị ai đó thổi bay.”

“Không, có thể có cấp hai cao thủ ở đây?”

“Vậy thì sao, lần này Đạo gia phát động Thương Minh Bắc Kinh bao vây Trình Uyên, cũng như toàn bộ đại gia Bắc Kinh tập thể phái ra, thậm chí có cả nhà họ Phương tứ đại gia nhập. Cho dù Trình Uyên có thứ hai. – bậc thầy xung quanh anh ấy, anh ấy Thật khó để bay bằng đôi cánh. ”

“Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ, xông vào?”

“Không, khoan đã, chúng ta phải chắc chắn rằng Hồ Chí Huy đã chết trong tay Trình Uyên trước khi chúng ta có thể làm điều đó.”

“Tại sao?”

“Ta chỗ nào biết tại sao, Đạo Trưởng truyền lệnh.”

...

...

Và vào lúc này, tại đại sảnh bên trong biệt thự.

Một chậu nước lạnh dội lên đầu Hồ Chí Huy, hấn vọt mạnh một cái, mạnh bạo mở mắt ra, nhìn thấy một màn khiến hấn run lên.

Có một phòng của những người trong hội trường.

Ngoài ra còn có Từ Xuyên và con trai của Từ Xuyên bị thương nặng và vẫn đang hôn mê. Bởi vì Trình Uyên yêu cầu Ngụy Tác tìm một số bác sĩ cho anh ta lần này, các bác sĩ này đang điều trị cho Từ Xuyên và con trai của Từ Xuyên tại hiện trường.

Họ không vội đưa Từ Xuyên và con trai Từ Xuyên đến bệnh viện, bởi vì Trình Uyên biết rằng bây giờ Từ Xuyên là an toàn nhất chỉ cần ở bên anh.

Hồ Chí Huy cũng nhìn thấy Hồ Cường nằm bên cạnh mình với đôi mắt mở to, run rẩy.

“Trình Uyên, Trình Uyên là ai?” Hồ Chí Huy kinh hãi kêu lên.

Trình Uyên bước đến gần anh, quỳ xuống và bình tĩnh nhìn anh.

Lúc này, lửa giận trong mắt Trình Uyên đã bị anh áp chế.

“Em phải nói gì?” Trình Uyên hỏi.

Hồ Chí Huy vội vàng gật đầu.

Trình Uyên thờ ơ nói: “Nói mau, trên đường sẽ nguy hiểm.”

“Trên đường? Đi đường nào?” Hồ Chí Huy đột nhiên giật mình, sau khi đột nhiên nhận ra, lắc đầu lia lịa: “Không,

không, Trình Uyên, người không thể giết ta!”

“Tại sao không?” Trình Uyên hỏi anh, “Anh có thể hành hạ bạn tôi, tại sao tôi không thể giết anh”

“Không đơn giản như cô nghĩ!” Hoa Chí Huy lo lắng đỏ bừng mặt: “Cô không phát hiện ra sao? Đây là âm mưu của Đạo trưởng, hắn chỉ muốn cô giết tôi, sau đó...”

“Sau đó, với tội danh giết phó chủ tịch của Capital Business League, dùng phần lớn vốn liếng ở thủ đô để thoát khỏi tôi, đúng không?” Trình Uyên ngắt lời Hồ Chí Huy và nhờ anh ta giúp đỡ.

“Đúng, đúng, chính là.” Hồ Chí Huy sững sốt, vui mừng nói: “Người đã đoán được, rất dễ dàng xử lý. Trình Uyên, nghe ta nói, chúng ta có thể hợp tác, chúng ta...”

“Bắn!”

Hồ Chí Huy tát một cái vào mặt, Hồ Chí Huy lập tức choáng váng.

“Tôi đoán dựa theo tính cách của cô. Nếu tôi để cô đi, cô sẽ nhớ cái tát này cả đời.” Trình Uyên thờ ơ nói: “Nếu sau này có cơ hội trả thù tôi, cô không thể bỏ qua. . Vậy thì bạn nói cho tôi biết, Tôi có thể không giết bạn bây giờ, hay giết bạn? ”

Hồ Chí Huy mặt tái đi.

Ý tứ của Trình Uyên không thể rõ ràng hơn, anh không định để cậu đi.

Vì vậy hắn cũng lo lắng: “Trình Uyên, người phải biết Đạo trưởng thực lực như thế nào, người sẽ không hung hãn như vậy! Ta cảnh cáo người, nếu muốn giết ta, người cũng không bỏ vốn sống.”

“Hầu hết các thế lực ở thủ đô, để lấy lòng Thương Minh Kinh Thành, sẽ tuân theo lời kêu gọi của Đạo Trưởng! Và ... Hơn nữa, người có một kỳ nghỉ với nhà Phương, và người cũng là đối thủ của Thần. gia gia. Đến lúc đó, tứ đại gia tộc sẽ có thêm hai người trợ giúp., người nhất định sẽ chết! ”

Đó là một điều như vậy, lý do là lý do như vậy, và tình huống là một tình huống như vậy.

Trình Uyên hiểu rằng nếu không giết Hồ Chí Huy và Hồ Cường, anh ta hiên ngang bước ra ngoài, tự nhiên không hề hấn gì, nhưng nếu là như vậy, anh ta sẽ không muốn.

Nhìn Từ Xuyên đang hấp hối cách đó không xa, con trai của Từ Xuyên.

Sự tức giận của Trình Uyên gần như không thể kìm nén được.

“Đại ca Trình!”

Lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Mọi người đều quay đầu nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

“Anh ta nói đúng. Một khi bạn giết anh ta, đây sẽ là cuộc khủng hoảng lớn nhất mà bạn gặp phải. Cơ hội sống sót là rất thấp và rất thấp.”

Ngụy Chuan bước ra khỏi bóng tối và nói với Trình Uyên với vẻ mặt nặng nề.

Hồ Chí Huy cũng vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, Ngụy thiếu gia nói đúng.”

Ngụy Chuẩn lạnh lùng liếc nhìn Hồ Chí Huy, không thêm đề ý đến anh ta, nguyên bản Ngụy Tác nói đây không phải để cứu Hồ Chí Huy, anh ta chỉ muốn cứu cuộc hành trình.

“Vì vậy, tôi khuyên cô trước tiên nên kiên nhẫn.” Ngụy Tác nói với Trình Uyên một cách bất lực: “Hơn nữa, bây giờ một số đại hán từ Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh, cũng như những người thuộc các gia tộc lớn ở Bắc Kinh, đã tới hiện trường rồi. ngoài sân, chỉ cần người giết được Hồ Chí Huy, những người đó sẽ xông vào, giết hết người. ”

Khi nghe điều này, Trình Uyên im lặng.

Một bác sĩ chạy đến và nói: “Ông chủ Trình, bác sĩ Từ đã tỉnh lại. Ông ấy nói như vậy là không đáng cho ông ấy. Tôi cầu xin ông chủ Trình đừng mạo hiểm!”

Câu này là một lời nhắc nhở Trình Uyên.

Lúc này Từ Xuyên vẫn là Từ Xuyên trước kia, Từ Xuyên là người phải coi Trình Uyên khắp nơi.

Trình Uyên thực sự cảm thấy nhẹ nhõm.

Cuối cùng đã đưa ra một quyết định bí mật.

“Lão Vương, kéo người ra ban công biệt thự.” Trình Uyên ánh mắt ngưng tụ nói.

Khi Vương Mĩ Lệ vẫy tay, vài người mặc đồ đen kéo Hồ Chí Huy và Hồ Cường cùng con trai ra ban công của biệt thự.

Còn Trình Uyên thì vỗ vai Ngụy Tác bằng trái tay: “Ngụy Tác, cảm ơn anh đã giúp đỡ rất nhiều lần. Anh coi em như anh trai, và Trình Uyên nhận em là anh trai.”

“Nếu một ngày, bạn bị ai đó bắt nạt, bất kể người đó là ai, cho dù người đó có khó chịu đến mức nào.”

“Cho dù người là kẻ thù của cả thế giới, bằng mọi giá anh trai ta cũng sẽ giúp người!”

Nói xong Trình Uyên quay người đưa mọi người ra ban công.

Ngụy Tác đứng đó, với một tiếng gầm trong đầu. Anh ấy biết Trình Uyên có ý gì khi nói vậy, anh ấy muốn nói với Ngụy Tác rằng nếu Từ Xuyên bị thay thế bởi anh ấy, Trình Uyên sẽ giết Hồ Chí Huy mà không do dự và giúp anh ta là Ngụy Tác.

Vì vậy, Từ Xuyên cũng vậy, vì họ đều là bạn và là anh em của Trình Uyên!

Ngụy Tác sửng sốt.

Anh rất vui, rất hào hứng và đồng thời cũng rất ... xúc động!

Vì vậy, Ngụy Tác cũng đã đưa ra quyết định.

Chương 699

Chương 699

Trình Uyên đến ban công trên mái nhà và nhìn xung quanh.

Bây giờ đã là hai giờ sáng, nhưng biệt thự của Tiêu Viêm hoàn toàn sáng sủa, có thể nhìn thấy đám người đi vào sân.

Những người này quần áo xộc xệch, có thể thấy được nhất định không phải là sóng thế lực.

Ngoài những người này, còn có một nhóm nhân viên bảo vệ dày đặc.

Mỗi người đều có vũ khí trong tay.

Trình Uyên không biết những người này.

Không, không thể nói rằng họ không biết nhau. Anh ấy đã gặp ít nhất một người.

Lão Đạo Trường đứng ra ngoài, vẻ mặt bình tĩnh như một vũng nước đọng, anh ta nheo mắt ngược nhìn Trình Uyên trên ban công.

Trình Uyên cũng nhìn về phía Đạo Trường khẽ cười: “Đạo Trường, đã lâu không gặp.”

Khi gặp lại nhau, tâm trạng của Trình Uyên rất khác so với trước đây. Lúc trước nhìn thấy đạo nhân, trong lòng không khỏi cảm thấy sờn cả tóc gáy.

Nhưng bây giờ, Trình Uyên không hề sợ hãi, và khi nói ra điều này, cậu ấy rất tự tin.

Giọng nói lãnh đạm của Đạo trưởng nổi lên: “Trình Uyên, tôi khuyên anh nên để Phó chủ tịch Hồ đi.”

Trình Uyên không khỏi chế nhạo: “Đào sư đệ, người thật có thể giả bộ, thật sự muốn ta để cho Hồ Chí Huy đi sao?”

“Đương nhiên.” Đạo Trường ngu ngốc nói.

Trình Uyên hỏi: “Nếu tôi để Hồ Chí Huy đi, đưa những người này đến đây có ích lợi gì?”

Đạo Trưởng vẫn không lộ ra vẻ tức giận, vẫn nói với giọng điệu sòng dõ chết dõ: “Đó là những gì tôi đã nói.”

“Vậy thì tôi sẽ giới thiệu cho cậu.”

“Bên cạnh tứ đại gia tộc, trong kinh đô còn có mười đại gia tộc. Hầu như gia tộc nào cũng có chủ nhân cấp ba, bây giờ ngoại trừ nhà họ Du, họ Trương vô cùng thân cận với tứ đại gia tộc, bọn họ đều ở đây.” ”

“Trên thực tế, cho dù không giết chết Hồ Chí Huy, những người này cũng sẽ không vô ích.”

“Bạn nghĩ sao?”

Trên thực tế, hưởng chi là mười đại gia đứng đầu, cho dù là Đạo Trưởng cùng tên ngư đồ đứng bên cạnh, đám người Trình Uyên cũng có thể uống một bình.

Nhưng đối với những điều này, Trình Uyên không quan tâm.

“Chủ nhân, ta khác với ngươi.” Trình Uyên đột nhiên cười gằn nói: “Ta vẫn còn trẻ chết tiệt, cho nên có lúc nóng nảy người trẻ tuổi sẽ làm ra một số chuyện khó tin, sẽ có một loại bất cần. thúc đẩy.”

Nói xong, anh ta nâng Hồ Cường đang hấp hối lên.

“Nhìn xem, người đàn ông này tên là Hồ Cường, con trai của Hồ Chí Huy!”

“Đạo Chủ, ngươi không phải muốn ta giết Hồ Chí Huy con trai của hắn, liền kiếm cớ ra lệnh cho tất cả gia tộc quyền quý trong kinh thành cùng thế lực liên minh doanh nghiệp giết ta sao?”

“Được, ta cho ngươi cơ hội này!”

“Hồ Cường, lừa dối sư huynh của ta, cho dù có biển kiếm, biển lửa và vực thẳm, Trình Uyên nhất định sẽ lấy mạng hắn!”

“Còn các ngươi người ta cũng đã cho ta thấy rõ ràng, ai động đến thân nhân của anh trai Trình Uyên, rốt cuộc chỉ có một

chữ!”

“đã chết!”

Nói xong, trước mặt mọi người, Trình Uyên lấy con dao từ người mặc đồ đen trong nhóm Long Uyển và dùng một nhát dao quệt vào cổ Hồ Cường.

“Cuckoo!” Hồ Cường trừng lớn mắt, thậm chí không phát ra một tiếng hú kinh khủng, anh chỉ nén một âm thanh kỳ lạ từ cổ họng của mình.

Sau đó anh bị Trình Uyên ném ra ngoài ban công.

“Bang!” Một tiếng, hán từ biệt thự ba tầng rơi xuống đất tung mây khói.

Hồ Cường đã chết!

Ánh mắt Đạo trưởng chột ngưng tụ, đám đại hán bọn họ phía sau cũng chấn động trong lòng.

Hầu hết mọi người đều cho rằng: Cậu bé lông lá này quá hung dữ, trước sự chứng kiến của Hiệp hội Doanh nhân Đạo Trưởng và nhiều gia đình giàu có của chúng ta, cậu ta thực sự đã giết chết Hồ Cường.

Thằng quái nào dám động vào anh trai mình?

Một kẻ tàn nhẫn, bốc đồng và liều lĩnh như vậy thật sự rất đau đầu, xem ra đêm nay nhất định phải rời khỏi đây, nếu không sau này nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa với đám người trong tộc mười của chúng ta.

Kết quả là, nhiều người bắt đầu di chuyển xung quanh.

“Còn người của Lão Du và Lão Tương, sao còn chưa tới?” Có người đột nhiên hỏi.

Cũng có người nói: “Người của tứ đại gia tộc đều không có nghe lệnh đạo nhân, không có người nào đến.”

“Có lẽ, họ đều đang trên đường tới đây.” Ai đó nói.

Trong thực tế...

Đoàn xe của nhà họ Du gặp phải tắc đường trên đường đến Thương Minh khi rời nhà họ Du.

Thật là nực cười trong một buổi sáng sớm tắc đường.

Nhưng thực tế là nó đã xảy ra.

Một chiếc xe tải lớn dừng ngang trên con đường duy nhất của họ.

Thiếu gia nhà họ Dư cau mày lên xe: “Mau thả con chó lớn đi xem đã xảy ra chuyện gì.”

Có ba Đạo Trưởng cấp ba trong gia tộc Dư, một trong số đó được gọi là Dagou.

Sáng sớm xe qua đường không phải là chuyện bình thường, Thiếu gia Dư gần như chắc chắn rằng nó có liên quan gì đến bọn họ.

Một số người không muốn họ vượt qua.

Chắc chắn, ngay khi ba thợ số ba chuẩn bị đi xem, một người nhảy ra khỏi xe tải.

Một phụ nữ rất đẹp.

Em gái của Trình Uyên, Tong Yue!

“Cô gái nhỏ, cô là ai?”

Nhìn thấy vẻ đẹp của người kia, con chó lớn không nhịn được cười.

Một vị cao thủ cấp ba khác bên cạnh Big Dog nhắc nhở:

“Đừng bắt cần, bên kia có thể không dễ dàng!”

Con chó lớn không khỏi chế nhạo nói: “Một đứa nhỏ yếu ớt, cái gì cũng không thể đơn giản.”

Nói như vậy, hắn liền đến gần Đông Nguyệt cả kinh, muốn vươn tay sờ sờ Đông Nguyệt khuôn mặt: “Cô bé, cô ấy thật xinh đẹp, nửa đêm không về nhà ngủ. Làm.” bạn muốn anh trai của bạn làm tổn thương bạn? Hoặc chúng tôi sẽ ”

“Bùm!”

Hắn chưa kịp nói xong, tay của Đông Nguyệt đột nhiên bị bắt lấy, sau đó liền bay ra ngoài.

...

...

Cùng lúc đó, mười đại gia hàng đầu, đoàn xe của nhà họ Trương cũng bị phong tỏa đêm trắng.

Bạch Dạ còn thẳng thắn hơn, trực tiếp lựa chọn phương thức tấn công, cùng hai cao thủ cấp ba của nhà họ Trương giao chiến.

Khi nhận được cuộc gọi của Trình Uyên, anh đã đến thủ đô, Trình Uyên nói anh muốn làm những việc quan trọng và nói về kế hoạch của mình với Bạch Dạ.

Khi đó, Bạch Dạ đã trả lời: “Tôi chỉ có thể làm một chút sức lực của mình, nếu tôi thua, tôi không muốn chiến đấu mạnh mẽ, vì vậy tôi có thể rút lui trước.”

Trình Uyên cười nói: “Đương nhiên, mọi chuyện đều dựa vào an toàn của người. Ta không muốn báo thù cho Từ Xuyên, sau đó ta sẽ giúp người báo thù!”

Vì vậy, Bạch Dạ đã chọn một gia tộc Xiang hùng mạnh trong số mười người không lồ hàng đầu.

...

Trong thực tế.

Mối đe dọa thực sự đối với Trình Uyên là gia đình Phương trong tứ đại gia tộc.

Đứa con trai nhỏ của nhà họ Phương chết trong tay Trình Uyên, trước cơ hội này, làm sao họ có thể từ bỏ?

Hơn nữa, nhà Phương còn có sư phụ cấp hai.

Tuy nhiên, họ cũng gặp phải người cản đường.

Xe của Phương Hoài Sơn đã bị một chiếc Rolls-Royce chặn ngay khi vừa lái ra khỏi nhà.

Trên chiếc Rolls Royce chỉ có hai người bước xuống.

Người đầu tiên là Ngụy Đông Phong, gia chủ thứ hai của nhà họ Ngụy, và đứng sau Ngụy Đông Phong là Lý Kiếm với mái tóc dài luộm thuộm.

Đôi mắt của Phương Hoài Sơn dần trở nên u ám, anh xuống xe nói với Ngụy Đông Phương: “Ngụy Lão Nhi, anh muốn vì đứa con ngoài giá thú mà trở thành kẻ thù của nhà ta Phương gia chúng ta sao?”

Ngụy Đông Phong lắc đầu: “Ta không muốn.”

“Vậy thì anh vẫn không buông tay!” Phương Hoài Sơn khó chịu.

Ngụy Đông Phương lại lắc đầu: “Không, con trai tôi vẫn ở nhà Hồ.”

Chương 700

Chương 700

“Nhưng con trai chết tiệt của tôi đã chết!”

Phương Hoài Sơn hét vào mặt Ngụy Đông Phong.

Ông biết rằng Ngụy Đông Phong sợ rắc rối, và ông thực sự sẽ đánh và làm tổn thương con trai Ngụy Tác của mình. Nhưng, Phương Hoài Sơn có thể không đi không? Đó chính là kẻ sát nhân đã giết chết con trai ông ta là Phương Thanh Yên. Một nửa gia đình ở thủ đô muốn giết anh ta. Lý do gì mà Sư phụ thứ ba Phương lại không quan tâm đến vấn đề này?

Hơn nữa, lần này có một lý do chính đáng.

nhưng.

Ngụy Đông Phong lắc đầu nói: “Người chết mất rồi, nhưng con trai ta vẫn còn sống.”

“bạn.....!”

Câu nói của Ngụy Đông Phong khiến Phương Hoài Sơn vô cùng tức giận: Ôi, con tôi chết thì chết sao? Con trai ông còn sống nên tôi không thể trả thù? Cái quái gì đây?

Tuy nhiên, hẳn không giỏi chọc giận Ngụy Đông Phong, dù sao Ngụy Đông Phong cũng thuộc về nhà họ Ngụy, tứ đại gia tộc cần phải cân bằng, bất kỳ kẻ nào trong bọn họ đều kiêng kỵ nhất là người đầu tiên rách da. .

Buộc nén cơn tức giận dồn dập trong lòng, Phương Hoài Sơn lạnh lùng nói: “Đừng lo lắng, ta sẽ để thuộc hạ chú ý hết mức, để không làm hại Ngụy Tác.”

“Cố gắng lên?” Ngụy Đông Phong nhướn mày khi nghe thấy lời nói, “Không, tôi không thể để con trai mình mạo hiểm.”

“Như vậy chỉ có thể trách con trai người kết bạn bất cần!”

Phương Hoài Sơn lại hét lên, nhưng thấy việc này dường như

không giúp giải quyết được vấn đề, vì vậy hắn giảm bớt tức giận, cố gắng giữ bình tĩnh, hỏi: “Ngụy Lão. Ồ, tôi không hiểu. Có không ít người sẽ vây hãm Trình Uyên tối nay. Tại sao anh lại ngăn cản tôi?”

Ngụy Đông Phong thở dài: “Ý đồ giết người của ngươi là nghiêm trọng nhất!”

“Chủ ý giết người của Đạo Trưởng không nghiêm trọng sao?”
Phương Hoài Sơn tức giận nói.

Ngụy Đông Phong không khỏi nở ra một nụ cười tà mị: “Ừm, ta nhin không được!”

Nghe các từ.

Phương Hoài Sơn hai mắt gần như nhìn chăm chăm ra ngoài, điều này có nghĩa là Đạo Trưởng không giỏi bắt nạt, ông ta giỏi bắt nạt?

Chết tiệt! Với một lời nguyên bí mật, Phương Hoài Sơn run lên vì tức giận.

“Hehe, đệ đệ Ngụy gia, ngươi cho rằng có thể ngăn cản ta sao?”

Ngụy Đông Phong nhún vai, bình tĩnh nói: “Có thể thử.”

“Cô biết Lâm Uyên?” Phương Hoài Sơn lạnh lùng hỏi.

Ngụy Đông Phong gật đầu: “Ta biết, vệ sĩ mạnh nhất chung quanh ngươi, gọi là cấp hai, chỉ đứng sau Đạo gia ở kinh thành, có thể so sánh với nhà họ Trùng.”

Phương Hoài Sơn chế nhạo: “Từ khi biết, ngươi nghĩ một mình ngươi có thể ngăn cản ta?”

Ngụy Đông Phong lắc đầu: “Không, không phải do hai người chúng ta, mà là do một mình anh ta.”

Nói xong, anh ta chỉ vào Lý Kiếm.

Phương Hoài Sơn lạnh lùng liếc nhìn Lý Kiếm, trong mắt đầy vẻ khinh thường. Hắn trầm giọng quát: “Lão Lâm, có người khinh thường ngươi!”

Một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi và cao 1,85 mét đi sau Phương Hoài Sơn.

Người này không béo cũng không gầy, đầu trọc lóc, tướng mạo khô ngô, có cánh tay rất dài, giống với miêu tả về Lưu Bị trong Tam Quốc.

Nói một cách khó hơn, chỉ là những cánh tay này hơi không giống con người bình thường.

Hắn ngẩng đầu vượt qua Phương Hoài Sơn, nhìn Lý Kiếm bằng ánh mắt khinh thường, cộc lốc nói: “Người không phải đối thủ của ta. Nếu biết người, thả ta ra, nếu không ta sẽ giết hoặc bị thương .”

Từ đầu đến cuối, Lý Kiếm ôm hai tay dựa nửa người vào chiếc xe Rolls-Royce sedan, vừa nghe lời này liền nghiêng đầu liếc nhìn Lâm Uyển.

Không nói, anh ta thọc tay vào túi, trông như một tên lưu manh góc ghe. Lắc đầu về phía Lâm Uyển.

Lâm Uyển khẽ nhú mày.

“Ta đi bác của người!”

Đột nhiên, Lý Kiếm nhảy lên độ cao một mét và tát Lâm Uyển một cái tát.

Chẳng qua, nhà họ Lý cao 1,75 mét còn Lâm Uyển ít nhất là 1,85 mét, nếu không nhảy dựng lên, tư thế người bị tát có lẽ không tao nhã cho lắm.

Lâm Uyển nheo mắt giơ một cánh tay rất dài, chuẩn bị nhận lấy cái tát của Lý Kiếm.

kết quả.....

“Bốp!” Có một tiếng động lớn.

Lâm Uyển toàn bộ cơ thể bị tát cách xa năm sáu mét.

Lúc này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Trước khi Lâm Uyển đứng dậy, Lý Kiếm đã sải bước đến trước Lâm Uyển vừa mới ngã xuống đất, anh ngồi xuống như

một con ngựa, và giờ nắm đấm lên đầu Lâm Uyển với một loạt búa.

“Giả vờ, tôi chết tiệt để cho bạn giả vờ!”

“Người chết hay bị thương, để ta xem người giết ta!”

“Ta ghét nhất người giả bộ kém không sao, nếu có cái gì giả bộ kém, liền giết người!”

“Cha.....”

Trong bữa ăn xa hoa đó, một cậu chủ cấp hai bị đập đầu lộn độn ngọt. Nếu không phải Ngụy Đông Phong ngăn cản, ước tính Lâm Uyển sẽ bị Lý Kiếm đánh chết.

“Lý Kiếm, tránh xa nó ra.” Ngụy Đông Phong nói.

Lý Kiếm hết sức nhiệt tình đứng lên, còn không quên nhổ nước bọt vào Ren Lâm Uyển, sau đó quay trở lại xe Rolls-Royce, dựa vào người, khoan tay lại, giống như tư thế lúc trước, như thể, hấn không có. dường như không có gì di chuyển.

Phương Hoài Sơn liếc nhìn Lâm Uyển đang giãy dụa muốn đứng dậy, khuôn mặt sưng lên như Trư Bát Giới, không khỏi nuốt một ngụm nước, cả người tức giận tan biến.

Bạn biết đấy, Lâm Uyển là một cao thủ bậc hai. Tuy rằng chỉ là cao thủ cấp hai cấp thấp, nhưng cũng là cấp hai.

Ở kinh thành, Đạo Trưởng tự cho là có giá trị binh lực cao nhất cũng chỉ là cao thủ cấp 2. Cho dù Đạo Trưởng đánh lại Lâm Uyển, Lâm Uyển cũng không nhất định có năng lực đánh trả.

“Đệ tam nhi, trở về đi.” Ngụy Đông Phong sốt sắng nói:

“Nhiều chuyện không đơn giản như cái nhìn thấy trước mắt. Nguyên lai người sẽ biết ta ngăn cản người, là vì lợi ích của người.”

Phương Hoài Sơn một mặt ủ rũ, chua xót nói: “Ta còn có lựa chọn sao?”

...

...

Cùng lúc.

Ở công nhà họ Thâm, vị chủ nhân thứ tư của nhà họ Thâm, Thâm Trạch, cũng đụng độ với một người nào đó.

“Này, khách quý.” Thâm Trạch thoát nhìn còn giật mình, sau đó duỗi tay hướng đối phương nở nụ cười.

Trình Tuấn Phong cũng đưa tay ra bắt Thâm Trạch, sau đó nâng một chai Moutai trong tay lên cười nhẹ: “Tôi đã chôn ở nhà cũ nhiều năm rồi. Hôm nay, Gui Ru nói anh ấy muốn trồng một vài cây óc chó trong sân đình xưa Cho đất đào nên đào ra ”.

“Người ăn ngon, đi thôi, đi uống một chút.”

Thâm Hoa cười nói đùa: “Ta sợ người Trình gia gia tộc tìm ta. Cũng không phải chỉ là uống rượu, đúng không?”

Trình Tuấn Phong cười nhẹ: “Chỉ là uống rượu.”

Nói xong, anh bước vào nhà Thâm Trạch trước.

Một cái đầu hói dựa vào sau lưng Thâm Trạch và hỏi, “Sự phụ Thâm, tôi phải làm gì, mà còn ...?”

“Quên đi.” Thâm Trạch cười khỏ: “Ba ba không phải đích thân ra cửa sao?”

“Đúng!”

Vì vậy Thâm Trạch cười đi theo vào: “Tôi nói Anh Thành, chúng ta cùng nhau uống rượu đã bao nhiêu năm rồi?”

...

...

Biệt thự của Hu.

Trình Uyên yêu cầu Hồ Chí Huy đứng trước mặt anh.

Hồ Chí Huy tỉnh dậy và thấy Hồ Cường đã chết ở tầng dưới, ánh mắt đầy kinh hoàng và tuyệt vọng.

“Hồ Chí Huy, anh chỉ có thể trách em kiếp này không tốt.”

Trình Uyên ngậy người đứng trước mặt anh.

Một con dao đẫm máu xuất hiện trước mặt Hồ Chí Huy.

Hồ Chí Huy đột nhiên hét lên với đạo trưởng dưới lầu kinh hãi: “Đạo trưởng, chỉ là ta!”

“Không, không, đừng giết tôi, Trình Uyên, đừng giết tôi, tôi nói cho bạn một bí mật!”

Chương 701

Chương 701

“Không quan tâm!”

Trình Uyên ngẩng đầu lên và hít một hơi thật sâu.

Đêm nay các vì sao sáng, cũng như bầu trời sẽ sáng bất cứ lúc nào. Nhưng Trình Uyên biết rằng ngày hôm nay sẽ rất dài.

Bởi vì anh ta đã đi xuống với con dao này, đêm này đã được định sẵn để gây ra một cơn bão.

nhưng.....

“Về vấn đề làm tổn thương anh trai tôi, không có chỗ để bàn cãi, không chỉ có anh, mà còn có anh!” Vừa nói, Trình Uyên vừa đưa tay chỉ vào đám người dưới lầu, cao giọng một chút rồi nói. lớn tiếng: “Cuối cùng sẽ chỉ có một. Loại, đó là ...”

“đã chết!”

“Không!” Hồ Chí Huy hét lên trong tuyệt vọng.

“phun!”

Khi bị dao cắt, hoa nở ra khỏi cổ, bởi vì động mạch bị cắt đứt, hoa máu giống như những đài phun nước nhỏ, thẳng thiên.

“Bùm!” Hồ Chí Huy thân thể bị ném khỏi ban công biệt thự, ngã xuống đất. Đôi mắt anh ta đang nhìn về hướng Đạo Trưởng, với một cái nhìn bùng binh.

Yên tĩnh!

Yên lặng như chết.

Trong màn đêm yên tĩnh này, dường như vẫn có người nghe thấy rõ ràng, có người nuốt nước miếng.

“Trong trường hợp đó.”

Đúng lúc này, giọng nói của Đạo Trưởng đột nhiên phá vỡ sự yên tĩnh, kèm theo mùi máu tanh nhàn nhạt trong gió đêm truyền vào tai mọi người: “Vậy các người chỉ có thể có một kết cục.”

Anh ta nói với mọi người, “Ngoại trừ việc Trình Uyên bị bắt, những người khác đều sẽ chết!”

“giết chết!”

Trận hỗn chiến bắt đầu.

Mặc dù chỉ có năm gia đình từ mười gia tộc giàu có hàng đầu, nhưng mỗi gia đình lại có ba chủ nhân, thậm chí một gia tộc tương đương với cấp độ của một con Bạch Long.

Cộng với một số thạc sĩ cấp bốn, và hàng chục kẻ nhỏ. Vô số người xông vào biệt thự nhỏ, gào thét như một bày kiến dày đặc.

Không phải không có lý do mà Thương Minh Bắc Kinh vượt mặt tứ đại gia tộc ở thủ đô.

Ngoài bản thân Đạo Trưởng sở hữu sức chiến đấu siêu cao, còn có sư huynh đệ của hắn, cùng tám vị thương hội.

Bộ phận thứ tám của Thương đoàn là một bộ phận và một bộ phận lực lượng. Bộ phận này chịu trách nhiệm về sức mạnh chiến đấu của Liên đoàn Thương Minh. Liên đoàn Thương Minh sẽ chỉ sử dụng những người từ Liên đoàn Thương Minh thứ tám khi muốn giải quyết một số vấn đề có thể được giải quyết bằng vũ lực.

Sức chiến đấu của những người này cũng đáng kể, trong số đó không thiếu những cao thủ cấp ba và cấp hai.

...

Đứng trên ban công, Trình Uyên không sợ những cái đầu đang lao tới dày đặc.

Lúc này, trong lòng anh tràn đầy tự hào.

Vào lúc này, anh biết mình nhất định phải chết vĩnh viễn.

Lúc này, hắn vẫn ngoan cố giơ tay chỉ vào đám người, hung hãn hét lớn như hổ gầm núi: “Giết!”

Hai bên lần đầu tiên va chạm với nhau.

Trình Uyên chỉ có hơn ba mươi người, nhưng thực lực của họ rất cân bằng, ngoài Thời Sách, hầu như những cao thủ nhất đều là cao thủ cấp bốn cấp thấp.

Vì vậy, khi đoàn pháo xông vào biệt thự va chạm đầu tiên với bọn họ, nó giống như một nhát cắt, trong chốc lát đã ngã xuống.

Con dao lớn phóng đại của Cô Bé, ở một nơi có không gian nhỏ và nhiều đầu, thay vào đó đã phát huy sức mạnh tuyệt đối của cô ấy.

Có một số trong một lần cắt.

Con Bạch Long vẫn dựa vào tay chân của mình, tùy tiện lao qua đám đông, đi đến đâu cũng bị người ta hú lên rồi ngã lăn ra đất.

Vương Mỹ Lệ cầm một con dao, máu bắn tung tóe ở bất cứ đâu anh ta đi tới.

đột ngột.

Một bóng người áo đen lao tới đập mạnh vào vai người áo đen, người áo đen của nhóm Long Uyên bay xa như điều đứt dây.

Đây là một cao thủ cấp hai của liên minh kinh doanh, không cao, mắt nhỏ, tuổi chừng năm mươi.

“Chỉ là một tên bạo chúa địa phương ở quận nhỏ mà thôi. Gia tộc có mấy tên vệ sĩ nhỏ cấp bốn, đối phó tốn nhiều sức như vậy. Chao ôi! Đạo gia thật sự quá lo lắng.”

Vị cao thủ cấp hai này lạnh lùng lắc đầu thờ dài sau khi dùng lòng bàn tay tát một người áo đen khác.

có thể.

Ngay khi giọng nói của anh ta vừa rơi xuống, một con dao đâm từ phía sau anh ta.

Anh ta nhanh chóng quay lại và vẫy tay cho một cú đánh sáng khác, nhưng cú đánh đó đã trống rỗng.

Hai mắt cường giả cấp hai đột nhiên ngưng tụ, hẳn bên tai đột nhiên truyền đến một trận gió lớn, tốc độ nhanh đến mức không kịp phản ứng.

Theo bản năng, chọn phương pháp cứu mạng xấu xí nhất và lăn lộn trên mặt đất để tránh đòn chí mạng.

Nhưng nó không đợi anh đứng lên.

Hai con dao của Vương Mĩ Lệ lại xuất hiện trước mặt, chói mắt đến nỗi ngay cả sư phụ cấp hai cũng không nhìn rõ, vì vậy cô ta quay đầu bỏ chạy: “Quái, cái quỷ gì thế này, sao lại có sư phụ cấp hai.” ? ”

tại thời điểm này.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Tường biệt thự bị sập một lỗ lớn.

Một chiếc sedan Hummer lao vào đám đông đang muốn lao vào biệt thự.

Mọi người chạy tán loạn.

Và bốn người từ trên xe nhảy xuống, người đứng đầu là Ngụy Tác.

“Haha ...” Anh ta cười lớn, và hét vào mặt Trình Uyên trên ban công mái nhà: “Anh Trình, tính tôi đi!”

Nhìn thấy Ngụy Tác không bỏ chạy mà còn đưa người đến giúp, Trình Uyên không khỏi xúc động.

Thành thật mà nói, Trình Uyên ban đầu rất cảnh giác với Ngụy Tác, anh ấy không tin tưởng Ngụy Tác vì Ngụy Tác nói rằng anh và Trình Nặc cũng là bạn.

Tuy nhiên, nhiều lần sau đó, vì bất lực, Trình Uyên chỉ có thể nhờ đến sự giúp đỡ của Ngụy Tác, và họ không hề trốn tránh mà sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ anh.

Nếu bạn có một người bạn như thế này, điều gì có thể nghi ngờ?

Nhất là đối với gia đình giàu có thì được hưởng con cái sung túc, giàu có mà không cần phải làm gì.

Loại người sẵn sàng chấp nhận rủi ro vì bạn, làm sao bạn có thể không cảm động?

“Ngụy Hành, lần này ai cũng muốn còn sống, ta cùng mẹ hẳn bái người!”

Trình Uyên cũng mắng Ngụy Tác, rồi từ lầu ba nhảy xuống sân thượng lầu hai, sau đó nhảy xuống sân, nhặt một con dao gãy dưới đất rồi lao tới.

Ba người mà Ngụy Tác đưa tới có vẻ là những bậc thầy từ trung cấp đến cao cấp trong trang bị thứ ba. Họ đã gặp một số cao thủ cấp ba trong liên minh kinh doanh và cùng nhau chiến đấu.

Trên đường Trình Uyên bước tới chỗ Ngụy gia cũng có rất nhiều người, vừa nhìn thấy Trình Uyên, nhóm người đã lao vào Trình Uyên với một tiếng “oà” nào.

Hãy nói rằng Trình Uyên, không có gì khác hoạt động. Anh ấy có khả năng hiểu tốt, mặc dù anh ấy không thể học được bản chất, nhưng một chút lông thú là đủ cho anh ấy bây giờ.

Trong suy nghĩ của mình, Lục Hải Xuyên đã từng cầm một con dao gãy xông vào giữa đám đông, vì vậy anh ta cũng học theo cách của Lục Hải Xuyên, bình tĩnh chen mình vào trong đám đông, dùng sức chú ý để né tránh đồng thời vung nhẹ con dao gãy trong tay.

Chắc chắn rồi, ai đó đã gửi nó cho anh ta và để anh ta chặt đi.

Sau khi chém liên tiếp 4 người, Trình Uyên rất vui, vì cảm thấy mình sẽ dùng dao.

Đương nhiên, đây chỉ là cảm nhận của bản thân, so với Lục Hải Xuyên, con dao này thực sự xấu xa, mỗi khi gặp phải người thực sự biết dùng dao, hẳn sẽ phải chịu bốn năm vết chém.

Nhưng đang vui mừng trong lòng thì khi ngẩng đầu nhìn lại đã thấy kinh ngạc.

Tôi thấy rằng một người rõ ràng là một gia đình hành nghề
xông vào lung Ngụy Tác, và sau đó đâm Ngụy Tác bằng một
con dao.

Chương 702

Chương 702

“đứng lên!”

Trình Uyên bị sốc và lo lắng hét lên.

Hành động thực tế của Ngụy Tác đã khiến Trình Uyên cảm kích rồi, nếu gặp thêm tai nạn nữa thì Trình Uyên sẽ phải ân hận vì cái chết của mình.

Nhưng người đàn ông lao tới phía sau Ngụy Tác quá nhanh và quá đột ngột, khi Trình Uyên phát hiện ra, anh ta chỉ còn cách Ngụy Tác một vị trí. Trình Uyên cách Ngụy Tác ít nhất mười mét, và đã quá muộn để cứu anh ta.

Anh ta chỉ kịp nhắc nhở Ngụy Tác một tiếng, nhưng Trình Uyên trong lòng biết cho dù Ngụy Tác có phản ứng với vụ ám sát chuyên nghiệp này hay không?

Lúc này, trái tim của Trình Uyên như chìm xuống đáy.

Nhưng đúng lúc này, một cảnh tượng kinh ngạc xuất hiện.

Ngụy Tác tiến lên một bước, sau đó vịn người theo một tư thế kỳ lạ nào đó, rồi dùng một tay đè xuống, ấn vào cổ tay đang cầm dao của người kia, vừa kéo vừa đẩy “click!”

“gì!”

Người đàn ông hét lên một tiếng thảm thiết, và khi cổ tay anh ta đứt lìa, con dao rơi xuống đất.

Ngay sau đó, Ngụy Tác không cho anh ta cơ hội để thở, trước khi con dao của anh ta rơi xuống đất, Ngụy Tác đã chỉ ngón chân của mình, và con dao lại bay lên và cắm thẳng vào bụng của tên sát thủ.

“Tốt!”

Người đàn ông dường như không tin đó là sự thật, kinh hãi nhìn Ngụy Tác với một đôi mắt cá chết.

Trình Uyên cũng choáng váng.

Trong ấn tượng của anh, Ngụy Tác luôn thể hiện mình là một học sinh hiền lành, Trình Uyên không bao giờ biết rằng anh chàng này lại có một kỹ năng như vậy.

Bàn tay vừa rời rõ ràng là một cách bắt lấy bàn tay, với sự trợ giúp của lực đẩy về phía trước của đối phương, hãy nắm lấy cổ tay của đối phương để hoàn thành cú kéo về phía trước của đối phương, dùng đà về phía trước của đối phương, thô bạo gập cổ tay lại. không phải là nhiều nỗ lực, nó là một kỹ năng.

Nó giống như ai đó đang đi xe đạp và cố gắng đánh bạn. Nếu bạn không đánh bạn thì chưa nói. Sau khi bạn né được, bạn đẩy xe về phía sau xe của anh ta. Tốc độ của anh ta sẽ nhanh hơn. Nhưng lúc này, bạn đứng lại trước mặt anh ta. Bức tường, kết quả có thể được tưởng tượng.

Trình Uyên bắt giác nheo mắt, kinh ngạc nhìn Ngụy Hành.

Ngụy Tác khẽ cười: “Anh Trình, thiếu gia nhà họ Ngụy không phải gỏi thêu, nếu không anh cho rằng Ngụy Vô Tiễn có thể yên tâm để một mình ta chạy loạn?”

Những gì Wei Lao Er nói tất nhiên là Ngụy Đông Phong, tức là cha của Ngụy Tác.

Trình Uyên vui mừng khôn xiết, vội vàng bước tới chỗ Ngụy Tác: “Tôi muốn lần này có thể ra ngoài sống sót. Anh em chúng ta nên tìm hiểu kỹ lẫn nhau.”

Một số người nhận ra Trình Uyên, “Aoao” và chạy đến.

“Trình Uyên ở đây. Nếu bạn bắt được Trình Uyên, bạn có thể nhận được quyền quản lý của một huyện Đảo vàng. Giết!”

“Nắm lấy Trình Uyên, mỗi người chúng ta có thể nhận được năm triệu phần thưởng, nào!”

Một nhóm người đã lao vào Trình Uyên và Ngụy Tác.

Ngụy Tác cười nhẹ với Trình Uyên và nói: “Được rồi, cậu không được động dao đi!”

“Vậy thì anh sẽ khổ.” Trình Uyên cũng mỉm cười.

“Điều đó có thể đúng.” Ngụy Tác.

Sau đó hai người họ bất ngờ trở tài quản gia của mình trong đám người này.

Trình Uyên chặt một con bằng một con dao, tóm cổ một con và ném con kia vào gáy.

Mặt khác, Ngụy Tác nắm lấy cẳng tay của một người bằng tay không, quay lại và đột ngột vịn cánh tay của đối phương.

Đứng ở đằng xa, Hồ Sơn Dương chưa làm gì đã nói với vị Đạo Trưởng này giờ vẫn chưa làm được: “Anh ơi, không thì em cũng đi”.

Lão Đạo Trưởng lắc đầu: “Bốn vị cao thủ cấp hai, mười mấy Đạo Trưởng cấp ba, cộng với hơn hai trăm tên côn đồ bình thường, cho dù Trình Uyên có thể chịu đựng, cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của chúng ta, Sư huynh, người đừng ‘không cần phải hành động trong một cảnh nhỏ như vậy.’”

Cảnh nhỏ?

Gần một nửa sức lực của thủ đô đều dùng để vây công một tên trùm nhỏ từ thành phố cấp quận, tách ra khỏi đối thủ là một cảnh khó khăn chặt chẽ, đây là một cảnh nhỏ sao?

Mí mắt của Hồ Sơn Dương không khỏi co giật.

Cậu biết không, mấy năm nay hắn chưa từng thấy cảnh tượng lớn như vậy ở Tây Quận.

Đột nhiên, tâm lý dè dặt lại sụp đổ, và anh ta bỗng cảm thấy mình giống như Runtu, hay chỉ là con ếch ngồi đáy giếng.

“phun!”

Trong trận hỗn chiến, một kẻ mặc đồ đen vừa giết chết hai người thường, khi hắn muốn tiếp tục lao về phía trước, trên bụng hắn đột nhiên xuất hiện một con dao.

Anh không kịp định thần mà siết chặt, rồi cả người anh bị người bên kia điều chỉnh bằng một con dao, cứ như thể anh đang ôm một cây kẹo không lồ vậy.

Đây là một cao thủ cấp hai của Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh.

Nói nó là bánh răng thứ hai, trên thực tế nó là bánh răng thứ hai cấp thấp. Nhưng ngay cả như vậy, trong số những người này, nó có thể được coi là một tồn tại cấp độ lớn.

Bạn biết đấy, Vương Mĩ Lệ chỉ là dòng thấp cấp hai, trong khi Trình Uyên khó có thể được coi là cao cấp hạng ba.

Thấy vậy, đám người áo đen xung quanh chợt lộ ra tia hung quang, trên trán nổi lên gân xanh. Người biết không, bọn họ đều là đồng đội sát cánh chiến đấu, những người áo đen này là chỗ dựa của Trình Uyên, cái gọi là quân nhân sẽ mang theo kiểu gì, những người này tự nhiên là loại người có tình cảm mạnh mẽ.

Ba người áo đen đê người mình định giết xuống, lao vào giết chết cao thủ cấp hai với kết quả là một nhát dao trên người.

Nhưng sức quá lớn, họ vừa lao tới đã bị đối phương dùng tay đá ngã.

Ba người áo đen cũng đồng thời mất mạng!

Về phía Trình Uyên, tình hình thực sự không mấy lạc quan. Rốt cuộc bên kia có bốn cao thủ cấp hai, một người bị Vương Mĩ Lệ lôi kéo, một người bị Bạch Long và Cô Béo chống đỡ, hai người còn lại như hổ đói chui vào bầy.

Ngay lập tức, sáu hoặc bảy tinh hoa từ nhóm Long Uyển đã ngã xuống.

Trình Uyên sau khi nhìn thấy nó, tim anh như rỉ máu, muốn giết anh nhưng có quá nhiều người trước mặt, bị mắc kẹt đến nỗi anh không thể xông qua được.

Đó cũng là trong thời điểm vô cùng cấp bách này.

“Ding Dong!”

Khi một chuyên gia cấp hai lại chém vào người đàn ông mặc đồ đen, và chuẩn bị chặt cổ người đàn ông mặc đồ đen, một con dao bay tới cùng với âm thanh “shoo ...”, chuyên gia cấp hai chỉ có thể Lấy dao chống trả.

“Hừ!” Một tiếng kêu.

Một chuyên gia cấp ba trong liên minh doanh nghiệp và một chuyên gia cấp ba trong số mười gã khổng lồ hàng đầu đồng thời bị đánh bay lên không trung và đập vào mặt chuyên gia cấp hai.

Sư phụ cấp hai nheo mắt lại, nhanh chóng tránh đi.

Ngay sau đó.

Một thân hình nhỏ nhắn đột nhiên lao vào phạm vi tấn công của hắn.

Trước khi cao thủ cấp hai còn chưa nhìn rõ người nọ, một nắm đấm dường như nhỏ và mềm đã đánh vào bụng dưới của hắn.

Sau đó cậu chủ cấp hai cảm thấy một lực lượng rất lớn không thể diễn tả được từ bụng dưới của mình.

“Bùm!” Một âm thanh.

Anh ta bay lộn ngược ra ngoài.

Nhưng hình dáng nhỏ nhắn đó không muốn để anh ta đi chút nào, và một sai chân thực sự đã bắt kịp với bậc thầy thiết bị thứ hai đang lộn ngược.

Anh ta nâng nắm tay Xiaoxiu của cô lên và đập một cú đấm vào cổ họng của bậc thầy thiết bị thứ hai.

“Bùm!” Một âm thanh.

Từ trên không trung vừa đập đối thủ trên mặt đất, trên mặt đất cảm thạch liền xuất hiện vết nứt nhện, cấp hai cao thủ đột nhiên trợn mắt há hốc mồm!

Nhìn thấy bóng người nhỏ nhắn đột nhiên đi tới, Đạo Trưởng và ngu tầm ngu ở đằng xa đều giật mình.

Ngay cả biểu cảm của Trình Uyên cũng ngưng trệ.

Chương 703

Chương 703

Chủ nhân cấp thấp thứ hai bị một chủ nhân cấp thấp thứ hai khác giết chết trong vài giây, điều này có chút không hợp lý.

Nhưng thực tế là như thế này.

Có lẽ có lý do gì khiến cho cao thủ cấp hai đánh giá thấp kẻ địch, cộng thêm việc hắn bị tấn công, nhưng thực ra đây không phải là những lý do chính.

Lý do chính là

Đệ tử do Dương Duệ dạy gần như bất khả chiến bại trong thực chiến ở cùng cấp độ.

Đúng vậy, người phụ nữ gây gò đột nhiên xuất hiện chính là Lori nhỏ bé hung bạo.

Mặc dù xét về tuổi tác, người phụ nữ này không có chút gì liên quan đến Lori, nhưng cô ấy có khuôn mặt Lori và thân hình nhỏ nhắn như Lori.

“Cô em gái nhỏ...?” Hồ Sơn Dương nhướng mày và hét lên.

Đạo Trưởng nhẹ giọng nói: “Cô ấy không còn là em gái cấp dưới của chúng ta nữa.”

“Hả?” Hồ Sơn Dương có vẻ ngạc nhiên.

Đạo nhân bình tĩnh nói: “Tiểu huynh đệ, tùy người làm!”

“Đánh... Tiểu đệ?” Hồ Sơn Dương ngập ngừng hỏi.

Đạo Trưởng lạnh lùng liếc hắn một cái: “Người cũng có thể cùng tiểu đệ đánh ta.”

“Không, không, sư huynh cười đi!” Hồ Sơn Dương dữ kịch liệt rùng mình một cái, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi bước tới Tiêu Viêm.

Sự xuất hiện của Tiêu Viêm cũng khiến Trình Uyên ngạc nhiên, lúc này anh đã chạy đến chỗ Tiêu Viêm và hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Đó là lý do tại thời điểm này, Tiêu Viêm nên ở cùng với Trần Thành tại bệnh viện Long Đàn ở thành phố Tân Dương, dù sao thì Trần Thành vẫn chưa tỉnh.

Cô Thừa Trạch lạnh lùng nhìn một cái, “Không phải tại anh!”

“Uh ...” Điều này có chút nghẹn ngào, Trình Uyên không biết phải trả lời như thế nào, nhưng cậu ấy rất phẫn khích.

Sức chiến đấu của Tiêu Viêm vượt trội hơn Bạch Long Trần Thành, và cũng cao hơn anh ta, Trình Uyên, và phải ngang bằng với Vương Mĩ Lệ. Sự gia nhập của cô, đối với hy vọng nhỏ nhoi của Trình Uyên, lại bùng cháy.

Hơn nữa, một người đáng ra là kẻ thù bỗng trở thành bạn, Trình Uyên luôn cảm thấy đây là một điều tuyệt vời, rất vui và rất phẫn khích.

“Tôi biết rằng anh trai tôi vẫn chưa tỉnh lại. Không phải vì mức độ nghiêm trọng của vết thương, mà là vì anh ấy không muốn đối mặt với mối quan hệ nào đó khiến anh ấy không thể lựa chọn.” Nếu đúng như vậy, thì tôi chỉ cần xua tan nỗi lo của anh ấy.”

“Nếu như anh của em không bị thương, anh ấy nhất định sẽ đến chết cùng em.”

“Thật đáng tiếc khi hấn bị thương, nhưng nếu người chết ở đây đêm nay, ước chừng cả đời này huynh đệ ta chỉ làm một việc, đó là báo thù cho tên khốn kiếp của người.”

“Cho nên, ta đây vì huynh đệ, người đừng suy nghĩ nhiều.”

“Nhưng tôi muốn cảnh báo với các bạn rằng tôi sẽ ít quý hơn trong tương lai. Đánh đổi nhiều mạng sống cho một người là điều không đáng.”

“Thật là ngu ngốc.”

Nói xong, anh ta phớt lờ Trình Uyên, quay người lao vào đám đông.

Thực lực của Tiêu Viêm không thể nghi ngờ gì nữa, tay chân đều là hiệu ứng búa tạ tích hợp sẵn, nếu không phải da thịt dày của Trình Uyên, mà là khí lực nhân nhĩ của Tiêu Viêm, e rằng cái mông của hắn đã sớm nở hoa.

Vừa lao vào đám đông, cô ta như kiếm của một cô gái béo ú, gây chấn động.

Nhưng khóe miệng Trình Uyên bất giác co giật.

Anh biết muốn cứu Từ Xuyên, để trút giận cho Từ Xuyên, để cho nhiều người phát điên với anh ngoài mặt thật sự là không đáng.

Nhưng trong cuộc đời này, con người ta sẽ luôn trải qua vô số sóng gió, mưa gió, thăng trầm, và nhất quyết không thể chi bằng phí tổn, nếu không, con người ta sẽ hoàn toàn mất máu.

Đó là một điều khủng khiếp và đáng buồn cho con người.

Cũng giống như lần này, nếu Trình Uyên cân nhắc được được và mất, anh ấy đương nhiên sẽ lựa chọn nhẫn nhịn, còn chuyện lớn thì trong lương tâm có chút buồn bực.

Nhưng Từ Xuyên chỉ là hình mẫu, giống như bắt nạt học đường lan truyền trên mạng, không phải vì bạn nuốt hận, đối phương có thể buông tha cho bạn, ngược lại, họ sẽ càng tệ hơn.

Vì vậy, Trình Uyên muốn cho những người này biết rằng mình không phải là quả hồng mềm mà ai cũng có thể nhéo.

...

Đồng thời, Hồ Sơn Dương cũng tham gia trận chiến.

Mục tiêu của anh ấy rất rõ ràng, là Tiêu Viêm.

Sau khi cố gắng hạ gục một nhóm côn đồ, khi không ai dám đến gần cô, cô nàng ngổ ngáo bước đến và nói với vẻ xấu hổ: “Em gái, em biết không, ngoài sư phụ, em yêu anh nhất, anh trai.”

Sau khi Tiêu Viêm, tôi nhớ đến Hồ Sơn Dương tóm lấy cô ấy khi tôi còn nhỏ, nên mặt tôi sa sầm, và tôi chỉ lao vào đánh nhau mà không nói những lời vô nghĩa.

Mùi vị tương đương với dê ngưu, hơn nữa trình độ cũng gần, nên nếu hai người cùng nhau chiến đấu, không thể phân biệt thắng bại trong một lúc.

Tuy nhiên, tình hình tại hiện trường vẫn chưa được khả quan.

Tôi không biết tại sao, những tên côn đồ trong nước của bạo chúa địa phương này, và tám bộ phận của Liên minh Thượng Quan, đều như bị choáng váng, dù có bị đánh chết cũng phải lao lên trên, như thể Trình Uyên đã chạm vào miếng pho mát của họ. . Cái chết là không thể.

Bởi vì có quá nhiều người, cho dù thực lực của Trình Uyên ở đây không hề yếu, nhưng không có ai là kẻ bất lương mê hoặc với thể lực vô hạn, đánh người ta sẽ mệt.

Về phần đám người áo đen trong đám Long Viên, lúc này có bốn năm người chết, bảy tám người ngã xuống, cô gái mập mập bị đâm một nhát vào lưng, con Bạch Long cũng mờ mắt nhể nhại, hai tay đầy máu. và hắn không biết đó là người khác, chính là của hắn Vương Meili chiến đấu một mình với cao thủ cấp hai và cao thủ cấp ba, tuy rằng không bị thương nhưng cũng có chút vô lực.

Trong số ba vệ sĩ mà Ngụy Tác đưa tới, một người chết và một người bị thương.

Lúc này, có người hét lên: “Bọn họ nỗ hết rồi, mọi người vội vàng giết hết!”

“Giết chết!”

“Bắt sống Trình Uyên!”

“Redneck, cho người biết đây là thủ đô, không phải nơi người tái sử có thể tùy ý hoang vu!”

Nhìn thấy tình cảnh hiện tại, Trình Uyên rất đau lòng.

Nhưng ngay khi anh ta đang phân tâm, một cao thủ cấp hai và hai cao thủ cấp ba của đối thủ đã lao vào Trình Uyên.

Trình Uyên vội vàng né tránh, liền bị sư phụ cấp hai đá vào ngực, sắp bay lộn nhào.

Điều đáng ngạc nhiên là một trong hai tay nắm lấy mắt cá chân của Trình Uyên và kéo cậu lại, sau đó, người nắm lấy cổ chân của Trình Uyên bất ngờ nhảy tới trước mặt cậu chủ cấp hai và cấp ba.

“Bùm bùm bùm bùm bùm!”

Anh đấm liên tiếp hàng chục quả, thấy mấy chục cú đấm thì tốc độ không nhanh, nhưng điều khiến cả ba người ngạc nhiên là không một quả nào thoát được, có khi còn như rớt đầu giao cho người khác.

Hai cao thủ cấp ba như hình với bóng đều bị hấn đánh ra ngoài.

Còn cao thủ cấp hai đó sau khi cầm được hai cú đấm của đối phương, không khỏi lui về phía sau vài lần.

Người đột nhiên xuất hiện không phải ai khác, mà là Lục Hải Xuyên.

Một ông chủ lớn có thể xoay chuyển cục diện trận chiến trong tích tắc.

Trên thực tế, ngay từ đầu, Trình Uyên đã đoán được Đạo trưởng sẽ đích thân tới, nên nhờ Lục Hải Xuyên ẩn thân, chủ yếu là cho Đạo trưởng.

Bất quá, hiện tại tình thế bất lợi, Lục Hải Xuyên đã xông ra trước.

Ngay khi hấn đánh bay hai cao thủ cấp ba và rung chuyển một cao thủ cấp hai, Đạo Trưởng mí mắt đột nhiên nhảy lên, cuối cùng hấn ra tay sau lưng.

Đạo Trưởng cảm động.

Chương 704

Chương 704

Hiện tại, tại nhà của Thẩm ở thủ đô, chỗ ở của Thẩm Ly.

Trình Tuấn Phong và Thẩm Ly ngồi trên ghế sofa trong phòng khách có một trăm mười căn hộ, và họ làm khô cả một chai Mao Đài với một đĩa đậu phộng trên bàn cà phê.

Có thể thấy Thẩm Ly tửu lượng không tốt, sắc mặt đỏ bừng, khi nói chuyện cũng có chút lú lờ.

“Tôi nói, Anh Trình, hôm nay chúng ta dừng lại ở đây, tôi sẽ không đi tham gia cuộc vui, thế thì sao?” Thẩm Ly đề nghị.

Trình Tuấn Phong không khỏi cau mày: “Làm sao tôi nhớ được một chai rượu của anh đã ở trên kệ hơn bảy năm...”

“Dừng lại, dừng lại, không sao đâu, sư huynh biết ta sai rồi.” Thẩm Ly nhanh chóng ngăn Trình Gia Đồng lại, chua xót nói: “Đừng lo lắng, ta nhất định sẽ không xuống nước đục ngầu này, xin hãy tha thứ cho ta. , Anh Trình. ”

“Nhưng đã nói như vậy, Anh Trình, cho dù chúng ta không tới nhà họ Thần, con trai của anh có lẽ cũng quá tệ rồi. Anh biết không, lần này Đạo gia đích thân phái tới. Anh ta muốn ra tay. Ước chừng là không có.” một ở thủ đô là đối thủ của anh ta. ”

Nghe vậy, Trình Tuấn Phong vươn tay nhéo nhéo lông mày, sau đó hỏi Thẩm Ly: “Anh thật sự không đi sao?”

Thẩm Ly cười khò: “Ta thật sự không đi nữa.”

Trình Tuấn Phong gật đầu: “Vậy thì tôi đi.”

“Uh ...” Thẩm Ly.

Sau khi nói xong, Trình Tuấn Phong rời khỏi Thẩm Ly và sải bước khỏi sao băng.

Thẩm Ly sắc mặt giật giật, tửu lượng của hắn không bằng Trình Tuấn Phong, thành thật mà nói, hắn thực sự có chút sợ hãi khi uống cùng Trình Tuấn Phong. Vì vậy, sau khi uống hết chai Mao Đài này, khi Trình Tuấn Phong mời anh uống, anh thực sự có chút xấu hổ.

Nhưng sau một thời gian dài rắc rối, có vẻ như Trình Tuấn Phong không có ý định uống rượu với anh ta nữa, chỉ để dọa Thẩm Ly và cho anh ta một câu trả lời.

Thẩm Liễm vu oan: Dám yêu lão tử này còn lo lắng hơn ta.

“Ôi!” Hắn bắt lực thở dài: “Lão Trình, Lão Trình, ngươi còn có thể đi làm cái gì? Đạo gia bày ra bộ dáng, con ngươi nguyện ý vào trong đã là sinh tử rồi, cho dù bạn đi., Tôi không thể quay lại với Chúa. ”

“Nhưng nói như vậy, cho dù lần này con trai của ngươi chết, tên của hắn cũng coi như chấn động kinh thành, dù sao cũng đủ tự hào vì để cho hầu hết những người giàu có của thủ đô bao vây, trấn áp doanh nghiệp.” liên minh. ”

Trình Tuấn Phong tự nhiên không nghe thấy tiếng thở dài của Thẩm Ly.

Nhưng dù không nghe thấy, anh cũng biết lần này Trình Uyên thật sự rất xui xẻo. Khi anh ta đi lần này, rất có thể không những không để Trình Uyên chạy thoát mà còn khiến cả nhà họ Trình gặp nguy hiểm.

Tuy nhiên, anh ấy vẫn muốn đi.

Bởi vì kẻ bị vô số người la hét giết chết chính là con trai của hắn.

sinh học!

Từ trong nhà của Thẩm Ly đi ra, một chiếc Bentley đã dừng trước mặt anh, chặn đường anh.

Trong xe bước xuống một ông lão tóc bạc.

Ông lão này mặc bộ áo dài khăn đóng, mái tóc bạch kim chải gọn gàng, lưng có phần hơi cong, nhưng trông ông rất có sức sống, đặc biệt là đôi mắt rất sáng.

Nhìn thấy ông già này, Trình Tuấn Phong cau mày theo bản năng.

“Chú!” Trình Tuấn Phong vội vàng chào nhau.

Ông lão được Trình Tuấn Phong đặt tên là chú lớn, là một trong bốn trưởng lão của gia tộc Trình, người đã vượt qua sự phụ Trình Tuấn Phong trong vấn đề tương lai của gia tộc Trình.

Các trưởng lão của gia tộc Trình được dẫn dắt bởi chú của Trình Tuấn Phong là Trình Đức Quân, tiếp theo là di của Trình Tuấn Phong là Trình Đức Mĩ, và sau đó là chú của Trình Đức Trị và chú của ông là Mộ Dung Thu.

Người trước mặt là Mộ Dung Thu.

“Tuấn Phong, lão gia tử có chuyện quan trọng muốn cùng người bàn bạc.” Mộ Dung Dịch nói.

Trình Tuấn Phong im lặng một lúc và hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Lên xe nói chuyện đi.” Mộ Dung Thu cười.

Trình Tuấn Phong lắc đầu, thở dài thườn thượt nói: “Chú à, sao lại phải bận tâm? Dù ở nhà có việc gấp, sao anh cả lại nói chuyện với cháu vào lúc một giờ sáng? Chú không muốn cháu sao?” đến đó. Nước?”

Mộ Dung Thu cũng thở dài, sốt sắng nói: “Tuấn Phong, cậu phải biết rằng bây giờ cậu không đơn độc, cậu đại diện cho toàn bộ gia tộc họ Trình. Mọi quyết định của cậu đều sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của gia đình chúng tôi. Gia tộc họ Trình của chúng tôi có thể làm được. Lúc này cấp ngày nay, đó là Vạn lý trường thành được tích lũy qua nhiều năm và tích lũy theo năm tháng.”

“Mấy lão gia tử, người không thể cứ xem sự nóng nảy của mình mà hủy hoại nền tảng của thế kỷ này.”

Một cơn gió thổi qua trên mặt Trình Tuấn Phong, khiến anh cảm thấy nửa đêm hơi mát, Jiu Jin vội vã xông lên đầu anh theo làn gió mát.

Anh cười nhạt: “Tôi biết, từ khi tôi nhận chức trưởng bối nhà Họ Trình, cô đều lấy cớ này để chỉ tôi, không được phép làm cái này, không được phép làm cái kia, tất nhiên là tôi hiểu rồi.” sức khỏe của bạn. Hãy chú ý. ”

“Cô chẳng qua là sợ lợi ích của bản thân bị tổn hại. Tôi cũng biết lời cô nói lần này có thể đúng, nhưng người bị ức hiếp lúc này chính là con trai tôi, con ruột của anh ấy!”

Sau đó, anh ta bỏ qua Bentley, không để ý đến Mộ Dung Thu, đi thẳng về phía xa.

Đôi mắt của Mộ Dung Thu mở to, và anh ấy có vẻ hơi nghi ngờ và không thể hiểu được sự cứng rắn đột ngột của Trình Tuấn Phong đối với mình.

Ông ta rất tức giận, khuôn mặt vốn tươi cười quanh năm bỗng méo xệch như bị chó giẫm phải đuôi, ông ta giận dữ hét vào mặt Trình Tuấn Phong: “Con trai không còn nữa thì có thể tái sinh, nếu nhà họ Trình thì không.” biến mất, rồi không còn gì. ”

Việc đi về phía trước của Trình Tuấn Phong lại dừng lại, sau đó đột ngột quay lại, và nói với Mộ Dung Thu qua Jiu Jin, “Anh sinh con cho tôi à?”

Mộ Dung Thu thật ngu ngốc.

Trong ấn tượng của anh ta, Trình Tuấn Phong mặc dù rất mạnh, nhưng anh ta luôn tôn trọng những trưởng lão này, và chưa từng đối đầu với họ.

Vì vậy, lần này sự vô lễ của Trình Tuấn Phong khiến anh ta vô cùng tức giận: “Nếu anh nhất định muốn đi con đường riêng của mình, nhà họ Trình phải xem xét lại việc đổi chủ. Tôi nghĩ anh cả của anh cũng không tệ.”

Trình Tuấn Phong hét lên, không chịu thua kém: “Giật gia chủ khỏi tay ta, hỏi đại ca ta có dám không?”

“Bạn có dám?”

Trong một lời nói, Mộ Dung Thu không nói nên lời, cho dù sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy, cũng vô ích.

Bởi vì anh biết Trình Tuấn Phong nói đúng, Trình Tuấn Phong và anh trai anh thực sự không dám, cũng không dám.

“Ta cho, người có thể lấy, nhưng nếu ta không cho, không ai dám giết!”

Nói xong, Trình Tuấn Phong lên chiếc Jetta cũ màu đen đang đậu bên đường và lái đi.

“Ngược ... ngược...”

Trong đêm đen, Mộ Dung Thu dậm chân đi thẳng.

...

...

Và trên một xa lộ khác ở thủ đô, nhiều người nằm la liệt khắp nơi.

Nếu ai đó có khuôn mặt tuấn tú ở kinh đô nhìn thấy, có lẽ sẽ chấn động, bởi vì những người này đều là người nhà họ Đỗ ở kinh thành, còn có hai vị cao thủ cấp ba của nhà họ Đỗ.

Trong đám người này còn có Đông Nguyệt, một người phụ nữ duyên dáng, ngây thơ và xinh đẹp.

Vào lúc này, có một người khác đang đứng, đó là một Đại Cầu với khuôn mặt cười toe toét.

“Cô Gái nhỏ khá quá nhỉ.” Đại Cầu xoa cằm, hung hăng đá vào người Đông Nguyệt.

Đông Nguyệt đã hôn mê, cô bị một Đại Cầu đá trượt trên mặt đất mấy mét, chiếc quần thể thao màu xám của cô bị khoét một lỗ lớn dài, lộ ra cặp đùi trắng nõn và mềm mại.

Bản thân cô ấy cũng chỉ là một bậc thầy về thiết bị thứ ba, và việc hạ được hai bậc thầy thiết bị thứ ba và một nhóm bạn nhỏ đã là điều khá đáng chú ý.

Tuy nhiên, sức mạnh tương đương với Đại Cầu, cuối cùng bị Đại Cầu tấn công, một cây gậy bị nhét vào sau đầu của cô ấy, và cô ấy đã ngất đi.

Nhìn thấy cái chân to trắng nõn bị Đông Nguyệt vạch trần, Đại Cầu bất giác sáng lên.

Chương 705

Chương 705

“Thật là một Cô bé nhỏ tuyệt vời.” Đại Cầu không thể không cười toe toét và nói, “Thật không may, một người phụ nữ là một người phụ nữ, và một người phụ nữ sinh ra là đồ chơi của đàn ông.”

Vừa nói, anh ta vừa bế Đông Nguyệt lên, bước tới xe, đối với Thiệu gia Đỗ lên xe cười: “Sur phụ, chúng ta sợ rằng không kịp đến bên kia nữa rồi, còn nhỏ bắt được dâng lên người cô gái nhỏ này.”

Đỗ Thiệu tận mắt nhìn thấy Đông Nguyệt thể hiện uy lực, một nữ tử nhu nhược thực lực đánh bại mấy chục vệ sĩ, cũng không phải là không thể tin được.

Vì vậy, Đỗ Thiệu sợ hãi, cứ cuộn mình trong xe không dám ra ngoài, mãi đến khi Đại Cầu tấn công Đông Nguyệt thành công, anh mới yên tâm.

Xem ra người phụ nữ này không chỉ cứng rắn mà còn là một mỹ nhân. Nói cách khác, anh ta chơi với phụ nữ rất nhiều, và anh ta chưa chơi với một người phụ nữ năng động như vậy.

“Mau, cho cô ấy vào!” Như để che giấu sự rụt rè trước đây, và cũng có vẻ là tâm lý báo thù sau khi bị lấn át, Đỗ Thiệu không thể chờ đợi để xử lý một chút.

“Này, người trước tiên thưởng thức đi, tiểu thiếu gia tìm người đây trói cô gái này lại, nếu không đợi cô ấy tỉnh lại sẽ rất phiền phức.” Đại Cầu nịnh nọt nói.

“Đi, đi, vị thiếu gia này chơi xong, ta liền phái người đi chơi!” Đỗ Thiệu sốt ruột nói.

“Đúng!”

Đại Cầu lập tức nuốt nước miếng, quay người đi về phía xe tải lớn, bình thường xe tải lớn nhất định phải có dây thừng.

Và bên trong xe.

Đỗ Thiệu hai mắt sáng lên, nước miếng suýt chút nữa chảy ra.

Phải biết rằng đây là sáng sớm, lúc này là lúc một loại dục vọng nào đó bộc phát nhất.

Anh đưa tay ra bóp lấy đôi má mềm mại mịn màng của Đông Nguyệt, cười toe toét nói: “Đừng lo lắng, cục cưng, khi em thưởng thức xong, anh sẽ chỉ.....”

“phun!”

Đỗ Thiệu ánh mắt thẳng tắp, nhìn xuống Đông Nguyệt vẻ mặt không tin.

Lúc này, Đông Nguyệt hai mắt mở ra, một cổ tay mảnh khảnh vẫn dừng ở cổ họng.

Hơi thở dồn dập và đau đớn, và cổ lạnh.

“Woo ...” Tôi muốn phát ra âm thanh, nhưng tôi không thể phát ra âm thanh nào.

Đông Nguyệt nhét đầu dây an toàn vào cổ họng Đỗ Thiệu, máu “ào ào” như rỉ ra.

Đại Cầu ở đằng kia vừa tìm được sợi dây, liền cao hứng, chỉ nghe thấy hai tiếng gầm “bùm!”, Sau đó xe của Đỗ Thiệu làm một vòng tại chỗ, rồi phóng đi với tốc độ cực lớn.

Đại Cầu ngân ra: “Khốn nạn, chủ nhân, chuyện này ... Chết tiệt, tên khốn kiếp này chính là hoang đàng, người không muốn cho ta chơi đùa, cứ nói, ta không làm gì được? Cần phải là cái giống như con chó cắn bún thịt., anh không nhìn lại sao?”

Này, không đúng. Biệt danh của tôi là Đại Cầu. Không phải tôi đang mắng chính mình bằng cách mắng con chó sao?

Đó là con lợn đã cắn bánh thịt ... Lợn dường như cũng không ăn bánh thịt!

Không, không, thật sự là sai, Chủ nhân không thể lái xe ...

Mẹ kiếp!

Anh ta nhảy vào ca-bin của chiếc xe tải lớn, quay đầu và đuổi theo hướng xe đang bỏ đi.

...

...

Trong một con phố ở thủ đô.

Có vô số người chết và bị thương trong gia đình Hạng, và Bạch Dạ cũng bê bết máu.

Anh ta không nói với Trình Uyên qua điện thoại rằng sẽ chạy lấy mạng nếu kẻ thù không đội trời chung, thay vào đó, anh ta bị mắc kẹt trong gia đình Hạng, một cách chiến đấu đến chết, không để nhà Hạng gia đi một mình.

Anh ta đã thành công trong một cuộc tấn công lén lút và sử dụng một chiếc ô tô để hút đổ một trong những chiếc xe của Hạng. Bảy hoặc tám chiếc trong chiếc xe mất hiệu quả chiến đấu ngay lập tức.

Và Hạng gia cũng ra mặt với ba cao thủ cấp ba.

Họ hợp tác để đối mặt với Bạch Dạ, và Bạch Dạ đã phải vật lộn một chút, bởi vì anh ta, giống như Trình Uyên, chỉ là một cao thủ trung cấp bậc ba.

Sau khi trừ khử một cao thủ cấp ba, hắn cũng lãnh một nhát dao vào bụng, quần áo trên bụng lập tức bị nhuộm đỏ.

Hai vị cao thủ cấp ba kia lại lừa gạt, một người trong số đó rõ ràng là Bạch Dạ Tinh.

“Lão Bái, ngươi sao lại liều mạng như vậy?”

“Là vì cái gì? Nguyên lai ngươi có thù hận sâu đậm với nhà họ Tương sao?”

Bạch Dạ một tay che bụng, dựa lưng vào tường thở hồng hộc, nhưng vẻ mặt lại vô cùng bình tĩnh.

“Tôi đã từng hứa với một người bạn rằng anh ấy sẽ chiến đấu đến chết!”

Rõ ràng là anh ta đã nói dối.

“Tôi thực sự ghen tị với người bạn mà cậu nhắc đến.” Vị tổng tài cấp ba thở dài.

“Người ghen tị cái gì?” Bạch Dạ hỏi.

“Ghen tị với anh ấy là bạn của bạn trong Bạch Dạ.”

...

Sư phụ số ba nói xong, duỗi một ngón tay ra lắc lắc, cười nhẹ nói tiếp: “Không may bị té xe. Có biết người ngồi trong xe không?”

Bạch Dạ nhẹ nói: “Không có hứng thú.”

Một vị cao thủ cấp ba khác lạnh lùng nói: “Là thiếu gia họ Tương nhà ta. Ta vừa mới kiểm tra, hắn đã chết.”

“Đáng tiếc, người đã giết thiếu gia của chúng ta!”

Hai vị cao thủ cấp ba nói xong, đồng thời bắn ra.

Bạch Dạ bây giờ bị thương rất nặng, chưa kể hai người cùng bắn, bây giờ bất luận kẻ nào cũng có thể giết hắn.

Cô dường như cảm thấy mình khó có thể thoát khỏi, Bạch Dạ chỉ cảm thấy trong lòng có một tia phiền muộn, trong đầu hiện lên bóng dáng mềm mại, cũng là một câu “Su huynh!”

...

...

Vào lúc này, trong khu biệt thự liên minh thương mại.

Cuộc hỗn chiến đã xảy ra bên ngoài.

Đạo Trưởng bắn, anh ta đối đầu với Lục Hải Xuyên.

Cổ tay áo của bộ quần áo luyện công anh ta mặc rất rộng, giống như ống tay áo của người mặc thời cổ đại, khi anh ta dùng lòng bàn tay tát Lục Hải Xuyên, hai tay áo phồng lên như hai quả bóng bay dài khổng lồ.

Lục Hải Xuyên nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, ung dung mà gặp Đạo Trưởng lòng bàn tay.

“Bùm!” Một âm thanh.

Cả hai cùng lùi lại vài bước.

Và chiếc An Jin lao ra sau cú va chạm bất ngờ ném hai người gần họ xuống đất trong cú sốc.

Đạo Trưởng mắt đầy vẻ kinh ngạc.

“bạn là ai?”

Khuôn mặt Lục Hải Xuyên cũng lần đầu tiên lộ ra vẻ ngung trọng.

Có thể thấy, trong đòn vừa rồi, hai bên rất ngang tài ngang sức.

Vào thời điểm khi Đạo Sư và Lục Hải Xuyên giao chiến, hai bên dường như đã hiểu ngầm, cả hai đều đình chỉ công kích, và cả hai đều rút về trại của mình.

Trình Uyên vốn đã tràn đầy hứng thú nhìn Lục Hải Xuyên và Đạo Sư, anh rất muốn xem hai người trình độ này sẽ như thế nào.

Nhưng khi nhìn lại những người anh em phía sau, lòng anh chợt bui ngùi, xót xa.

Nhóm Long Uyển cuối cùng được tu luyện đã mất mười người trong trận chiến này.

Cô gái mập mạp Bạch Long cũng bị thương nặng, ngay cả Vương Mĩ Lệ quyền lực cũng một cánh tay rũ xuống.

Nó có thể được mô tả là vô cùng bi thảm.

Và bên kia cũng không khá hơn là mấy, khẩu đại bác thông thường đã chết, Vương Mĩ Lệ cũng lần lượt bị ném mù và giết chết một cao thủ cấp hai.

Một số bậc thầy tốc độ thứ ba cũng đã chết, chưa kể những bậc thầy tốc độ thứ tư.

Đường ngắm lại quay trở lại Đạo Trưởng và Lục Hải Xuyên.

Lục Hải Xuyên vẻ mặt ngung trọng, không có trả lời Đạo Trưởng lời nói, mà là nghiêm túc nói: “Bọ ngựa ở phía sau ve sấu, phía sau là chim vàng anh, người cho rằng người là chim hoàng đế sao?”

“Nếu ta không sai, sự phụ người vốn định người hỗ trợ người khác, nhưng người lại lấy cơ này sinh lòng bất trung.”

“Nhìn mặt mày đi, nếu Ân Đường biến thành màu đen, nó sẽ chết sớm.”

Chương 706

Chương 706

“Vô nghĩa! Người là ai?” Đạo Trường trầm giọng hỏi, híp mắt.

Lục Hải Xuyên suy nghĩ một chút, nói: “Trước kia ta cũng không nhớ rõ. Hiện tại, ta là bạn của Trình Uyên.”

Nói xong quay lại nhìn Trình Uyên hỏi: “Quên đi?”

Trình Uyên nặng nề gật đầu: “Quên đi!”

Ánh mắt của Đạo Trường cũng liếc nhìn thân thể Trình Uyên, vẻ mặt dần dần nghiêm túc: “Tôi đánh giá thấp cô.”

Với rất nhiều anh em chết và bị thương trong nhóm Long Uyên, và Bạch Long và những người khác đều không vui, Trình Uyên cảm thấy không thoải mái. Được Đạo Trường khen ngợi nhiều như vậy, anh ta không cảm thấy một chút vui vẻ nào, mà tức giận nói: “Ngu xuẩn!”

Một câu chửi thề hoàn toàn khiến Đạo Trường tức giận.

Hắn hừ lạnh một tiếng, ồng tay áo rộng hai tay đan vào nhau, sau đó cả người hóa thành một đạo lưu ảnh đi thẳng tới Thành Đài.

Nguyên nhân chính là do tốc độ quá nhanh, khiến người ta có cảm giác anh ta đang kéo theo một vệt dư ảnh trong nháy mắt.

Đồng tử Trình Uyên đột nhiên co rút lại.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người nhanh như vậy, thấy không thể tránh được, đột nhiên Lục Hải Xuyên ngăn cản Đạo Trường một sải chân, sau đó dùng hai tay rút ra một Thái Cực Quyền.

“Bùm bùm bùm bùm bùm!”

Sau ba tiếng động lớn, Đạo Trường không có rút lui, mà Lục Hải Xuyên đã lui về phía sau mấy bước.

Đối với những người khác, họ thậm chí không nhìn thấy những gì đã xảy ra.

Trình Uyên vừa đưa tay đỡ lấy thân thể Lục Hải Xuyên, vừa nghiêm mặt hỏi: “Tiền bối, anh không sao chứ?”

Một tia máu chảy ra từ khoeo miệng Lục Hải Xuyên, hắn chua xót thở dài: “Sau nhiều năm như vậy, không ngờ lại bị một tên đàn em vượt mặt. Đứa nhỏ này vô cùng tài giỏi!”

Trong trận đấu trước, Đạo Trưởng đã đánh ba cú đấm, Lục Hải Xuyên cũng dùng cánh tay đỡ ba cú đấm, nhưng lần này Đạo Trưởng dường như nhận ra sức mạnh hắc ám của Lục Hải Xuyên nên đã sao chép thói quen đấm của Lục Hải Xuyên. và thời điểm anh ta bắn trúng mục tiêu, anh ta đột nhiên thể hiện năng lượng đen tối của mình.

“Ưu điểm của ta là sử dụng năng lượng hắc ám. Chỉ cần vài lần đánh nhau, người đã thực sự học được.” Lục Hải Xuyên nhìn Đạo Trưởng ở phía xa, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: “Còn người là thể thuật của Dương Duệ. Cho nên, Tôi không tốt bằng bạn.

Sau khi nghe những gì Lục Hải Xuyên nói, Trình Uyên và mọi người có mặt cũng vô cùng sửng sốt.

Chỉ là thủ đoạn thuận tay mà thôi, có thể hiểu hết được chiêu thức của đối phương, lập tức biến nó thành công dụng của chính mình, đây là tài năng gì.

Cao thủ bậc hai thật xứng với danh tiếng.

Lão Đạo Trưởng lại khoát tay áo, nhàn nhạt nói: “Người với kỹ năng này cũng không dễ dàng tu luyện, tại sao lại lãng phí sinh mệnh của mình cho một người đã lâu không quen biết?”

“Nếu gia nhập liên minh kinh doanh, với kỹ năng của mình, tự nhiên có thể cả đời vinh hoa phú quý!”

“Làm sao?”

Đạo nhân đang vẽ ở Lục Hải Xuyên, có thể có lý do thông cảm, nhưng mọi người đều biết trọng tâm của hắn là giết chết Trình Uyên.

Cuộc sống sung túc và giàu có là một cám dỗ rất lớn đối với bất kỳ ai.

Thật không may, chỉ có Lục Hải Xuyên không hoạt động.

Sự thịnh vượng và giàu có? Lục Hải Xuyên cười nhạt, những ngọn núi vàng đã giam giữ hắn trong mười sáu năm hiện lên trong tâm trí hắn.

“Nếu có một thứ mà tôi chán ghét và ghét bỏ, thì chỉ còn lại tiền.” Lục Hải Xuyên nhìn về phía Trình Uyên, sau đó nghiêm túc nói với Đạo Trưởng: “So với tiền, tôi thích tự do hơn, đúng vậy. Tôi, rất xin lỗi!”

Điều này nói ra khiến Trình Uyên cũng rất cảm động.

Bạn biết đấy, trước đó, anh ta đã cảnh giác với Lục Hải Xuyên và coi anh ta như một quả bom hẹn giờ, nhưng bây giờ, một dấu vết tội lỗi và ám áp trôi dạt trong lòng anh ta.

Nghe vậy, Đạo Trưởng lại nheo mắt uy hiếp: “Biết rồi, quyết định như vậy thì chết chắc!”

“Sau đó, nếu, thêm tôi!”

Một âm thanh lớn nổ tung trên bầu trời đêm, cùng với âm thanh này, mọi người còn nhìn thấy chiếc Jetta cũ kỹ đang đậu cách đó không xa.

Trình Tuấn Phong ra khỏi xe và đi tới đây với vẻ mặt nghiêm nghị.

Khi Trình Uyên nhìn thấy Trình Tuấn Phong, lòng anh vô cùng phức tạp.

Anh ta thật sự không biết phải đối mặt với người cha ruột này như thế nào, nếu nói hai mươi năm qua anh ta không làm tròn trách nhiệm của người cha thì đây là sự thật, nhưng cuối cùng anh ta chính là Lão Tử của Trình Uyên.

Chính tập đoàn Tuấn Phong của anh đã cho Trình Uyên một cuộc sống khác, mặc dù cuối cùng vì cái chết của Đông Tâm Tư, Trình Tuấn Phong đã nhường Tuấn Phong cho Thẩm Ly, nhưng khi đó Trình Uyên rõ ràng đã khác trước, dù là tài nguyên, liên hệ hay Kinh tế đã lên một bậc nên anh ta có khả

năng lật ngược tình thế và dựa vào thực lực của mình để mua lại tập đoàn Tuấn Phong từ tay nhà Thẩm Gia.

Và điều khiến anh khó chịu nhất là việc Trình Tuấn Phong giả vờ căm ghét, thậm chí có phần lộ liễu khi Trình Nặc muốn tự sát.

Mặc dù đã gần ba mươi, trước mặt cha mẹ, ai không phải là một đứa trẻ?

Ai sẵn sàng được đối xử khác biệt?

Tuy nhiên, vào thời điểm quan trọng này, Trình Tuấn Phong, người đứng đầu gia tộc Trình, xuất hiện ở đây với toàn bộ gia đình Trình trên lưng, nhưng điều đó khiến Trình Uyên có một chút cảm động.

Khi Trình Tuấn Phong đi tới, trước tiên anh ta cúi đầu chào Lục Hải Xuyên: “Anh Lục.”

Lục Hải Xuyên lông mày hơi ngưng tụ, như đang suy nghĩ xem Trình Tuấn Phong là ai: “Xin lỗi, tôi mất trí nhớ.”

Trình Tuấn Phong khẽ giật mình và mỉm cười: “Hai mươi năm trước, anh Lục đến thăm nhà Trình và uống rượu vui vẻ với em trai của anh ấy.”

Lục Hải Xuyên lịch sự gật đầu với Trình Tuấn Phong, nhưng anh vẫn chưa nghĩ ra.

Đạo trưởng nhìn chằm chằm Trịnh Gia Duệ lạnh lùng nói: “Người không nên tới.”

Khi Trình Tuấn Phong nghe lời, đầu tiên anh ta liếc nhìn Trình Uyên, sau đó quay lại cười với Đạo trưởng một lần nữa: “Nó là con trai của tôi, không ai nên đến hơn tôi.”

“Bạn phải biết rằng bạn đang gánh cả gia đình họ Trình. Làm như vậy, bạn muốn sử dụng số phận của cả gia đình họ Trình để thách thức liên minh kinh doanh và hầu hết các gia đình giàu có ở thủ đô”, Đạo Trưởng nói.

Đây là một sự thật, và ngay cả Trình Uyên cũng có thể nhận ra điều đó trong phản ứng đầu tiên, vậy làm sao Trình Tuấn Phong có thể không rõ?

Ông nói: “Tôi biết, nhưng nó là con trai của tôi.”

Đạo Trưởng suy nghĩ một chút, nói: “Ta biết thực lực của ngươi, ngươi không bằng người này, cho nên thêm ngươi, cũng không phải là đối thủ của ta, cho nên, ngươi chắc chắn muốn làm cái này sao?”

Trình Tuấn Phong hít một hơi thật sâu và lặp lại: “Nó là con trai tôi.”

Đạo Trưởng gật gật đầu, mỉa mai nói: “Nghe này, vì con ta, ta phải rộng lượng ra trước công lý. Vậy ta còn lý do gì mà không làm tròn ngươi?”

Nói đến hai ống tay áo rộng như vừa được thổi phồng bỗng phồng lên.

“Hãy hào phóng đi đến công lý? Nghe có vẻ như bạn quá tuyệt vời.”

Đúng lúc này, bên ngoài biệt thự đột nhiên vang lên một giọng nói khác.

“Nào, bố dạy con làm đàn ông!”

Lý Kiếm, với mái tóc dài, hai tay đút túi và đầu rũ xuống, từng bước tiến về phía tòa án.

Trong khoảng thời gian này, có người cảm thấy đây chỉ là một tên khốn nhỏ đứng lên muốn ngăn cản, nhưng lại bị Lý Kiếm một cái tát ngã xuống đất, không khởi động dậy.

Tất cả mọi người lúc này đều chết lặng.

Ngay cả Đạo trưởng sau khi nhìn thấy Lý Kiếm, mí mắt cũng đột nhiên nhảy dựng, trong nháy mắt tròn to.

Chương 707

Chương 707

Không chỉ Đạo Trường, mà ngay cả một gã tinh thần cao ngạo, khi nhìn thấy Lý Kiến, chẳng khác gì chuột gặp mèo, “Xì!” Ông ta nấp vào đám đông và cúi đầu vì sợ người bên kia nhìn thấy. giống nhau.

Cách đây không lâu, hắn bị Lý Kiến đánh chết, hắn có chút choáng váng.

Còn có Đạo trường, cũng vội vàng hạ gục bởi những cú đấm ngẫu nhiên của Lý Kiến.

Nói cách khác, Đạo Trường có trình độ lĩnh hội rất cao, có thể học ngay lập tức kỹ năng của đối phương, nhưng lại thất bại hoàn toàn khi đối mặt với Lý Kiến.

Đánh nhau với Lý Kiến giống như đánh một tên xã hội đen, không hề có một chút quy củ nào, dường như không thể sử dụng Nội công, hoàn toàn là bừa bãi.

Làm thế nào anh ta sẽ hiểu được để đối phó được đây?

Chỉ huy Đạo Trường không thể hiểu được thói quen của Lý Kiến, vì vậy rất đau đầu khi nhìn thấy anh ta.

Sự xuất hiện của Lý Kiến khiến Trình Uyên ngạc nhiên, và suy đoán trong lòng anh trở nên mạnh mẽ hơn: Có thật anh là Lý Ngụy không?

Không, thật ra rất khó để một người giả làm người khác, bởi vì bản chất của người đó sẽ không thay đổi. Còn Lý Kiến và Lý Ngụy trước mặt là hai tính cách hoàn toàn trái ngược nhau. Ngay cả hành vi của hắn cũng đầy sông hồ, hoàn toàn là tự nhiên, không giống như đang giả bộ chút nào.

Lý Kiến liếc nhìn Trình Uyên trước, bất cẩn nói: “Đừng hiểu lầm, ta không tại ngươi, ngươi không có mặt mũi ở chỗ của ta.”

“Chỉ là người con gái ta thích, ta mới giúp Người.”

Trình Uyên cau mày.

Bạch An Tương dường như đã đoán được tình hình hiện tại. Vì vậy, MuNhu Trăn sẽ gọi anh chàng này.

“Dù sao thì tôi cũng rất biết ơn.” Trình Uyên nói.

“Haha!” Lý Kiếm chế nhạo, sau đó quay đầu nhìn về phía đạo trưởng, ngạo nghễ nói: “Các người đều lui ra ngoài, ta thế này mới có thể giả bộ.”

Trình Tuấn Phong và Lục Hải Xuyên nhìn nhau, sau đó mỗi người gật đầu và lùi lại một bước.

Đạo trưởng nhìn chăm chăm Lý Kiếm rất đặc ý.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Lý Kiếm dùng chân phải đập xuống đất, như bước ra khỏi hố, phóng cả người ra, lao thẳng về phía Đạo Trưởng như một viên đạn đại bác.

Trong phút chốc, tay áo của Đạo Trưởng nhanh chóng phồng lên, thân hình cũng kéo theo một đạo dư ảnh, nghênh đón Lý Kiếm.

“Bùm bùm bùm bùm bùm!”

Mọi người ở hiện trường đều nhìn thẳng.

Tốc độ của Lý Kiếm và Đạo Trưởng hoàn toàn như nhau, xét về sức mạnh thì có vẻ như Lý Kiếm vẫn chiếm thế thượng phong, còn Lý Kiếm thì trông cứng cáp hơn.

Ví dụ, Đạo Trưởng tát vào ngực anh ta, anh ta thậm chí không trốn, và dùng tay nắm vào đầu Đạo Trưởng, rõ ràng là một cách chơi sẽ gây tổn thương cho cả hai bên. Điều đó phụ thuộc vào ai quan tâm hơn.

Rõ ràng là Đạo Trưởng trân trọng sinh mệnh của chính mình hơn, hắn vội vàng khép lòng bàn tay xoay người sang ngang, dùng cánh tay còn lại đặt nắm đấm Lý Kiếm.

Và những cái nắm tay của Lý Kiếm giống như những hạt mưa, dày đặc và hoàn mỹ, như thể chưa kiệt sức.

Đạo Trưởng trưởng lui lui ra sau, lúc này tim đập thình thịch.

Không nói đến những người khác, tất cả mọi người hai bên cũng ngẩn ra.

Mặc dù họ không thể nhìn thấy sự thay đổi giữa Đạo Trưởng và Lý Kiếm, nhưng họ đại khái có thể nhìn thấy tình hình hiện trường.

Trình Uyên càng không nói nên lời.

Trình Tuấn Phong và Lục Hải Xuyên cũng trao đổi ánh mắt, Trình Tuấn Phong có chút đánh trống ngực nói: “Ngụy Lão lấy đâu ra một con quái vật như vậy?”

Là một chuyên gia cấp thấp cấp hai, Vương Mĩ Lệ và Tiêu Viêm, cũng kinh ngạc há to miệng, như thể cảm sắp rơi xuống.

Chưa kể đến mười đại gia hàng đầu về mặt dài và tám thành viên của Thương hội.

Tình huống đêm nay vốn đã rất rõ ràng, chỉ cần tiếp tục chiến đấu, người của Trình Uyên sớm muộn gì cũng sẽ kiệt quệ, và Trình Uyên chắc chắn sẽ bị bắt.

Nhưng trong nháy mắt, một chàng trai như vậy đã đến, và cuộc đời của anh ấy đã đảo ngược tình thế.

Cộng với Lục Hải Xuyên và Trình Tuấn Phong ...

Đặc biệt là mười đại gia đứng đầu, hiện tại ruột đều là tiếc nuối.

“Một ông chủ nhỏ ở quận nhỏ làm sao có thể có khí lực lớn như vậy?”

“Tôi đã biết cái quái gì, tôi biết sẽ như thế này, tôi sẽ không ở đây hôm nay.”

“Nói cái nào hữu dụng thì có ích lợi gì, hay cầu Đạo Trưởng đánh chết tên tiểu tử này!”

“Tại sao tôi lại thiếu tự tin...”

“Mẹ kiếp của ta cũng vậy!”

Chỉ khi mọi người đang nói chuyện bí mật.

“bùm!”

Lý Kiếm nắm tay sang một bên. Bùng nổ trên bụng của Đạo sư, thân ảnh của Đạo sư nhanh chóng rút lui, cuối cùng đụng phải một bức tường sần để ngăn đường rút lui. Chỉ với một tiếng “bùm!”, Bức tường trong sần sụp đổ.

Mọi người đều chết lặng.

Đạo Trưởng không phải là đối thủ của Lý Kiếm ...

Trình Uyên chế nhạo Tiêu Viêm đứng bên cạnh: “Cái đó chẳng qua là đại ca của cậu!”

Tiêu Viêm nhưng lại có vẻ uy nghiêm và kinh hãi, cô nhìn Trình Uyên một cách dữ tợn: “Hay là anh lên thử xem?”

Trình Uyên vội lắc đầu: “Tôi không dám.”

“...” Tiêu Viêm có chút không nói nên lời, hít sâu một hơi nói: “Chính là người này, thật là kỳ diệu.”

Thực ra, Trình Uyên từ lâu đã biết rằng Lý Kiếm chiến đấu rất dũng mãnh, nhưng anh không ngờ rằng anh ta lại quyết liệt như vậy. Lãnh đạo công ty, một bộ dáng không thể chê vào đâu được với đám Trình Uyên mà lại còn bị anh ta đánh thì đúng là... chết tiệt.

Sau đó Trình Uyên nghĩ, nếu Lý Ngụy vẫn còn sống, không biết ai tốt hơn Lý Kiếm này.

Ặc!

Bạn chỉ có thể nghĩ đến trong lòng, dù sao Lý Ngụy cũng đã chết. Cho dù không chết cũng không so sánh được, Lý Ngụy sử dụng Bát Quyền, khi chiến đấu có thể nhìn ra phong cách quy củ, Lý Kiếm trước mặt không có chút nào quy củ, chính là đánh nhau bừa bãi.

Nhưng Loạn Đả có thể như thế này, nếu nói hẳn chỉ là một tên côn đồ nhỏ có thể chiến đấu thì không ai tin rằng đó chính là Loạn Đả.

Về phía Lục Hải Xuyên, lông mày của hắn đột nhiên giãn ra, đối với Trình Uyên nói: “Người bằng hữu, không tệ!”

Trình Uyên nhanh chóng lắc đầu phủ nhận: “Không quá đáng đâu.”

Tôi không biết liệu anh ấy không phải là bạn, hay không phải là một người tốt.

...

Sau khi Lý Kiến dứt điểm cú đấm, anh ta dừng lại một giây, sau đó dùng chân phải giẫm lên mặt đất, “Bùm!” Sau khi giẫm lên một làn khói, anh ta lại bắn về phía Đạo Trường.

“Bảo bối nhi giả bộ cường gian!”

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm ...!”

Năm đấm thật giống như hạt mưa, kín gió, tràn đầy nỗi đe dọa với Đạo Trường, kiểu đấm thẳng lưng... Thật là lạ điệu.

Nhưng ngay cả như vậy, Đạo Trường chỉ huy dùng cánh tay của mình để tránh, nhưng anh ta trông xấu hổ, cuối cùng ...

Một tiếng “Bùm!”, Một năm đấm khác xông tới tư thế ngựa ngang, lần nữa đập vào ngực Đạo Trường, “Phốc!” Đạo Trường phun ra một ngụm máu, cả người lần nữa bay lộn nhào.

Lần này, Lý Kiến không cho Đạo Trường thời gian để thư giãn.

Ngay khi anh ta bay ra, Lý Kiến đã sải bước dài, đuổi kịp cơ thể của Đạo Trường, và đấm mạnh vào Đạo Trường một lần nữa.

Nếu cú đấm này đánh trúng Đạo Trường, cho dù Đạo Trường có thân thể năng lượng hắc ám, nhất định sẽ bị trọng thương.

Những người ở hiện trường cũng nín thở, mắt nhìn không quên chớp, nhìn chăm chăm vào cái kết sắp được công bố.

Tuy nhiên, cú đấm của Lý Kiến không thể hạ gục được nữa

Chương 708

Chương 708

Một luồng hơi thở dồn dập lao tới, sắc mặt Lý Kiếm đột nhiên biến sắc, nắm đấm chuẩn bị đập lại, hấn nhanh chóng thu lại để bảo vệ cơ thể.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Anh ta bay lộn ngược, dùng chân giẫm trên mặt đất, và thực sự giẫm lên nền bê tông có vết nứt.

Cơ thể của Đạo Trưởng cũng được nâng đỡ bởi một lòng bàn tay duy nhất.

“Phập!” Một ngụm máu già, Đạo Trưởng nhìn lại khách, hấn nhanh chóng xoay người quỳ xuống trước mặt khách.

” Sư Phụ!”

Không chỉ Đạo Trưởng, mà ngay cả Hồ Sơn Dương và Tiêu Viêm của trại Trình Uyên, tất cả đều quỳ xuống trước mặt du khách, và hét lên: ” Sư Phụ!”

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều chết lặng.

Theo nhận thức của mọi người, cho dù Đạo Trưởng là tồn tại tối cao, cái này đột nhiên xuất hiện một cái khinh thường Lý Kiếm, hấn làm bị thương đạo trưởng, đã là rất bất ngờ, nhưng một người khác trong nháy mắt xuất hiện, Lý Kiếm đã bị sốc bởi một lòng bàn tay, và Lý Kiếm không nói bất cứ điều gì, nhưng những người đàn ông mạnh mẽ như các nhà lãnh đạo Đạo giáo thực sự quỳ xuống trước mặt mọi người và gọi Sư phụ.

Điều này không khỏi làm cho tất cả mọi người thở một hơi, và tự hỏi người này là ai.

“Dậy hết.”

Ở độ tuổi bốn mươi, trông anh ta trẻ hơn Đạo Trường, anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng ở thân trên, quần tây giản dị ở thân dưới và một đôi giày thể thao thời trang dưới chân.

Nó tạo cho người ta cảm giác đẹp trai và đẹp trai.

Sau khi kêu Đào sư đệ cùng bọn họ đứng dậy, người này nhìn chung quanh, ánh mắt rơi vào trên người Lý Kiến, cười nhẹ: “Người đường đường là cao thủ bậc 1, lần lượt chơi hai đồ nhi của ta, có phải có chút bất nạt người quá đáng rồi không?”

Khi nghe điều này, tất cả mọi người đều tròn mắt, và họ không thể tin đó là sự thật.

” Cao thủ bậc 1? Làm sao có khả năng?”

“Ừ, không phải tất cả những câu thủ giỏi nhất đều tồn tại trong truyền thuyết sao?”

“Ta thật sự không thể biết được. Đạo Trường là tồn tại đỉnh cao trong cao thủ cấp hai. Hắn thậm chí đã từng chơi qua Đạo Sư. Có thể, hắn thật sự là một cao thủ cấp bậc.”

Trình Uyên và những người khác cũng bàng hoàng sửng sốt: Chỉ biết Lý Kiến thực lực, sau một thời gian truân chuyên, Cao thủ bậc 1 chính là loại cao thủ trong truyền thuyết, Con mẹ nó đến đâu sẽ có ý nghĩa?

Đối mặt với những câu hỏi của mọi người và sự suy đoán của mọi người, Lý Kiến chỉ biết duỗi ngón tay út ra ngoáy lỗ mũi, khinh khỉnh nói: “Cái quái gì vậy, đồ thứ nhất, đồ thứ hai, ta không quan tâm đến chuyện đó, ai dám làm vậy.” giả bộ ở trước mặt Lão Tử, Lão Tử Chỉ cần đánh chết hắn. ”

Người khách nhân cười nhẹ và nói: “Bây giờ, Dương Duệ!”

Dương Duệ?

Khi nghe điều này, Trình Uyên đột nhiên cau mày.

Biểu hiện của Lục Hải Xuyên cũng thay đổi đáng kể.

Mọi người nói rằng họ rất choáng váng.

Do đó, Trình Tuấn Phong đã phổ biến cho Trình Uyên và những người khác: “Lớp bậc thầy đầu tiên đã được đồn đại là

sự tồn tại của những người kỳ lạ và những người lạ. Có rất ít những người như vậy, và họ thường không được sinh ra. Điều này có thể giống với một số miền bắc và miền nam cách đây 30 năm. Quá khứ có liên quan. ”

“Ba mươi năm trước trong cuộc tranh giành bá chủ Bắc Nam, tất cả cao thủ hạng nhất đều bị phát tán, thất bại vô số. Cuối cùng, người xa lạ héo hon, toàn bộ nam bắc Thần Châu Thần Châu cũng bị chuyện này làm cho náo loạn.” đẳng cấp của các bậc thầy. Vì vậy, sau đó, các bậc thầy đầu tiên đã đạt được một thỏa thuận. ”

“Thiệt bị đầu tiên chỉ tìm kiếm những thứ nhưng không làm bất cứ điều gì.”

“Cho nên tứ đại gia tộc ở bắc đô trở thành cường đại nhất, thương hội Bắc Kinh vượt qua tứ đại gia tộc ở một tình huống khác, nhưng ít người biết rằng, thực lực không chế bắc đô chính là lời đồn đại một trong những cao thủ.” . ”

“Dương Duệ, là một trong số đó!”

Nói như vậy thì Trình Uyên cũng hiểu, chẳng trách anh ta là một nhân vật tuyệt vời như vậy, hầu hết mọi người đều chưa từng nghe qua, hóa ra anh ta không phải sinh ra.

Hắn không ngờ rằng vì chính mình mà lại để cho hai cao thủ hạng nhất tham gia, sắc mặt thật sự không lớn như vậy.

Bây giờ anh ấy không biết, liệu anh ấy nên cảm thấy vinh dự hay cảm thấy bất lực.

Quả thực, trong tình huống hiện tại, anh không còn kiểm soát được nữa.

Nhưng cùng lúc đó, Trình Uyên đã nắm bắt được một chút thông tin trong lời nói của Trình Tuấn Phong, trong lòng lại sinh ra một suy đoán khác: “Dương Duệ, chỉ là một trong số họ thôi sao? Nói cách khác, còn có những cao thủ khác.”

Trình Tuấn Phong nghiêm túc gật đầu: “Theo ta biết, cộng thêm Lý Kiếm trước mặt này, có ít nhất năm người hướng bắc.”

” sự phuk của người là một cái.”

Vân Dĩ Hà?

Khi Trình Tuấn Phong nói rằng Dương Duệ chỉ là một trong số họ, Trình Uyên nghĩ đến Vân Dĩ Hà, lúc này, Trình Tuấn Phong xác nhận rằng anh ấy rất phấn khích.

Nhưng đồng thời trong lòng cũng có những lời chỉ trích, vu cáo: Mẹ kiếp, bà già này giấu sâu quá. Đạo Trưởng tức giận, sư phụ Dương Duệ xông tới, mẹ kiếp của ta đã bị bao vây và trấn áp, người hỏi ta có phải là sư phụ không?

Sau đó, Trình Uyên nhận ra một vấn đề khác, và anh quay lại nhìn Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm cũng là học trò của Dương Duệ, nên cô đứng với chính mình, tại sao Dương Duệ xuất hiện, nhưng cô ấy lại không có vẻ hoảng sợ chút nào?

Hiển nhiên, Dương Duệ hiện tại đứng về phía Đạo gia.

Dường như nhìn thấy Trình Uyên đang nghĩ gì trong lòng, cô gắng hạ giọng nói nhỏ: “Sư phụ tôi nói rằng ông ấy dạy nghệ thuật qua những cách khác nhau. Ông ấy dạy chúng tôi kỹ năng của mình, và chúng tôi lựa chọn trong cuộc sống. Vì vậy, không cần biết chúng ta chọn trại nào, anh ấy không bận tâm.”

Và tại thời điểm này.

Sau khi thất dẫy an toàn, Lý Kiếm dụi tay vào tường, sau đó vịn cổ và phát ra tiếng “cạch”.

“Có chuyện gì, đánh nhau đi?” Lý Kiếm đi về phía Dương Duệ với vẻ mặt lãnh đạm.

Dương Duệ khẽ cười: “Có chắc là người đánh chết ta?”

Lý Kiếm cong môi: “Thật là nghệt thờ, nhưng vì nó ở đây, tôi sẽ có một cuộc chiến.”

Dương Duệ lắc đầu: “Biết không đánh được ta, còn muốn đánh, thật nhàm chán.”

“Vậy thì anh đang làm cái quái gì ở đây vậy? Anh nên là người hòa bình hay là một kẻ đi ị?”, Lý Kiếm bức xúc.

Dương Duệ không quan tâm lỗi ra của Lý Kiếm là bản, anh vẫn bình thản cười nói: “Không cần phân biệt đúng sai trong mọi chuyện, bởi vì không có đúng sai tuyệt đối, mà chuyện gì cũng phải có kết quả.”

“Ta ở đây, tự nhiên không mong người giữ im lặng mọi chuyện. Dù sao đã có rất nhiều người bị chết bị thương. Ta đã bảo người cứ để yên. Trong lòng người không có thuyết phục, cho nên người cũng có thể...” .”

“Các cao thủ cấp hai trở lên không tham gia. Hai người đều chọn ba người để đối đầu. Hai trận thắng trong ba ván thì sao?”

Khi đề xuất này được đưa ra, cả hai bên đều nhìn nhau.

Lý Kiếm vỗ ngực: “Được, nhưng không phiền phức như vậy. Ta sẽ tự mình, người có thể lấy bao nhiêu tùy thích.”

Khi nghe đến đây, những người bên phe Daoist đột nhiên lộ ra vẻ mặt chua xót: Con mẹ nó, cậu đóng vai một Đạo gia như đang chơi đùa vậy, ai có thể làm được cậu chứ?

Đây không phải là bắt nạt sao?

Dương Duệ chắc chắn lắc đầu nói: “Người là cao thủ, cư nhiên không thể tham gia.”

“Fuck!” Lý Kiếm chửi rủa.

Lý Kiếm rất không hài lòng, nhưng Trình Uyên đã nói với anh ta, “Cảm ơn anh bạn! Hãy để chúng tôi tự giải quyết vấn đề này.”

Lý Kiếm quay đầu lại nhìn Trình Uyên: “Em chắc chứ?”

Trình Uyên gật đầu với nó.

Lý Kiếm cau mày suy nghĩ một hồi rồi nói: “Sau đó, bạn có thể nói với MuNhu Trăn khi bạn nhìn lại, chính sức mạnh to lớn của tôi đã giúp bạn rất nhiều, nếu không bạn sẽ chết ở đây.”

“Uh ...” Trình Uyên hơi bối rối.

Cảm giác, thằng nhóc này thật vất vả, chỉ để đi đón gái?

Chương 709

Chương 709

Theo cách này, Lý Kiếm và Lục Hải Xuyên bên phía Trình Uyên không thể can thiệp, trong khi người đứng đầu Đạo Trưởng không thể can thiệp ở phía bên kia.

Đối diện có hai vị cao thủ cấp hai cấp thấp và sư phụ trung cấp thứ hai của loài Hồ Sơn Dương.

Vì vậy, Trình Uyên bắt đầu gặp rắc rối ở đây.

Vương Mĩ Lệ dẫn đầu và nói, “Tôi sẽ đến.”

Trình Uyên rên rỉ nói: “Cẩn thận!”

Hương vị có thể so sánh với ngư bực, lại là cùng một gia tộc, đánh nhau trước mặt Dương Duệ có chút không hợp lý, cho nên Vương Mễ Nhĩ chỉ có thể là người đầu tiên.

Vương Mĩ Lệ bị thương ở một cánh tay và vẫn đang chảy máu, sau khi anh lạng lẽ bước đến phía trước, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào anh, những người trên Trình Uyên không khỏi bắt đầu lo lắng cho anh.

Nhìn thấy Vương Mĩ Lệ đứng chống tay xuống, miệng Hồ Sơn Dương cong lên, một nụ cười toe toét, và cô ấy nổi bật giữa đám đông phía đối diện.

“Sư huynh, đã lâu không gặp.” Sau khi Hồ Sơn Dương đi ra, trước tiên anh ta chào Vương Mĩ Lệ bằng một cái nắm tay.

Điều này cho thấy họ đã biết nhau.

Trình Uyên hơi ngạc nhiên, Hồ Sơn Dương cái tên là Vương Mĩ Lệ, anh Vương Mĩ Lệ, lẽ nào Vương Mĩ Lệ cũng là học trò của Dương Duệ? Không nên, Dương Duệ vừa tới đây, Tiêu Viêm đạo nhân cùng yêu tinh đều quỳ xuống, nhưng Vương Mễ Nhĩ lại không có quỳ xuống.

Kết quả là, Trình Uyên không khỏi cảm thấy trong đầu có một suy đoán.

“Anh Wang.” Anh đột ngột gọi sau lưng Vương Mĩ Lệ.

Vương Mĩ Lệ nhìn lại Trình Uyên đầy nghi ngờ.

Trình Uyên nhẹ giọng hỏi: “Em cũng nên gọi anh là anh sao?”

Vương Mĩ Lệ khẽ giật mình, rồi mỉm cười với Trình Uyên.

“Thật ra không có gì phải giấu giếm, chỉ là cậu chủ nói với tôi rằng anh ấy muốn bí mật giúp cậu, cho nên tôi không nói cho cậu biết.” Vương Mĩ Lệ nói.

Nghe đến đây, Trình Uyên không khỏi cười khở.

Đã có lúc, anh ngây thơ nghĩ rằng Vương Mĩ Lệ và anh là bạn bè thiếu thốn và tình cảm chân thành. Hóa ra mọi thứ đã được an bài, mọi thứ đều diễn ra theo đúng kịch bản, hay nói cách khác, mọi thứ đều là một ván cờ do Vân Dĩ Hà và Dương Duệ sắp đặt.

Cuối cùng anh cũng không thể thoát khỏi gông cùm của cờ và bài, cuối cùng anh chỉ là một con tốt.

Cô em gái béo Bạch Long được Trình Tuấn Phong tỏ tình để bảo vệ Trình Uyên.

Vương Mĩ Lệ được Vân Dĩ Hà đưa ra để bảo vệ Trình Uyên.

Lý Kiếm là vì lợi ích của MuNhu Trăn.

Hương vị là vì lợi ích của Trần Thành.

Lục Hải Xuyên có phải là Lục Hải Xuyên hay không vẫn chưa chắc chắn.

Ngay cả con trai cũ Trình Tuấn Phong của ông dường như đã đến để giúp ông vì quyền kế vị của gia đình Trình.

Và Từ Xuyên, người mà anh luôn tin tưởng, hóa ra lại phản bội anh.

Trình Uyên chợt buồn.

Như nhìn thấu suy nghĩ của anh, Trình Tuấn Phong đột nhiên nhẹ giọng an ủi anh: “Thực ra anh không phải lo lắng về

những điều này. Dù mục đích của họ là gì, anh chỉ cần biết rằng họ đang giúp đỡ anh, và họ đang giúp anh. cuộc sống. ”

Sự thật là biết con hơn cha.

Trình Tuấn Phong nói Trình Uyên có ý định gì, và cũng giải quyết được nút thắt của anh ấy trong một câu nói.

Đúng vậy, tất cả đều dùng mạng sống của mình để giúp đỡ bản thân, vậy anh ấy còn có thể yêu cầu gì nữa?

Như Bạch Long đã nói, anh ấy có thể làm việc chăm chỉ vì Trình Uyên.

Và Vương Mĩ Lệ quay lại, mỉm cười với Trình Uyên và nói: “Tiểu thiếu gia, bất kể thời điểm nào đến, Đại sư huynh sẽ bảo vệ cậu. Cho dù sư phụ không muốn cậu, ta cũng sẽ công nhận cậu là Tiểu huynh đệ.”

Câu này rất giống với câu mà Bạch Long đã từng nói.

Trình Uyên cảm động.

Lục Hải Xuyên cũng thở dài: “Ta đã nói tâm tính của người sẽ không trở thành anh hùng, nhưng là số mệnh của bốn vương. Vì nhân duyên của người, bọn họ đều đối xử chân thành với người.”

Vì vậy, Trình Uyên khước mắt hơi ảm, anh lại nói với Vương Mĩ Lệ: “Anh hai, cẩn thận!”

Câu cảnh giác này xuất phát từ trái tim.

Vương Mĩ Lệ không nói gì, cô ấy quay đầu và đi về phía một Hồ Sơn Dương đực.

Hồ Sơn Dương cũng đi về phía Vương Mĩ Lệ và nói với nụ cười trên môi: “Tôi từ lâu đã muốn học hỏi những đệ tử lớn do chú Yun dạy. Anh à, tôi sẽ không tiếp tay đâu.”

Vương Mĩ Lệ đứng yên và ra hiệu cho anh ta: “Nào!”

Hồ Sơn Dương đang định lao tới, nhưng đúng lúc này, Đạo Trưởng đột nhiên nói: “Sư huynh, cẩn thận một chút, đệ tử do sư phụ Vân dạy, mỗi người đều có kỹ năng đặc biệt của riêng mình.”

Nghe đến đây, Hồ Sơn Dương hơi giật mình.

Trình Uyên cũng giật mình.

Cho đến nay, anh chỉ biết rằng một trong những người anh của họ là Vương Mĩ Lệ và người còn lại là Tong Yue, Trình Uyên không biết chuyên môn của họ, nhưng anh biết chuyên môn của mình, đó là cận chiến.

Từ khi Vương Mĩ Lệ đi theo anh, cô luôn che giấu sức mạnh của mình, Trình Uyên rất muốn hỏi anh giỏi nhất điểm gì, nhưng rõ ràng chưa phải lúc.

Hắn sợ chính mình hỏi chính mình Vương Mĩ Lệ không thể không nói, nói xong bị Hồ Sơn Dương phát hiện, hắn sẽ đau khổ.

Tuy nhiên, lúc này Đạo Trưởng đột nhiên nói: “Tả Lâm của đồ đệ ta bị người đá chết. Người biết rằng sức lực của Tả Lâm cũng thuộc cấp thứ hai. Có thể bị người ta đá chết tức là người này chân.” sức mạnh là phi thường, hãy cẩn thận với đôi chân của mình.”

Hồ Sơn Dương cười toe toét, và sau đó lao đến Vương Mĩ Lệ.

Khi đến gần, tốc độ của anh ta đột ngột tăng lên, và anh ta đã đâm vào đầu Vương Mĩ Lệ.

Vương Mĩ Lệ nheo mắt, và trong khi hơi ngả người ra sau, cô ấy giơ chân lên và đá về phía Hồ Sơn Dương.

Đúng lúc này, một con dao găm bay ra khỏi tay phải của Hồ Sơn Dương và xuyên qua cửa của Wang Meimei.

Vương Mĩ Lệ vô cùng sửng sốt, sau đó nhận ra cú đâm của Hồ Sơn Dương là một động tác sai lầm, và con dao này chính là chủ nhân, nên cô vội vàng rút chân lại để tránh.

Nhưng con dao phi thuyền đang lướt về phía mặt Vương Mĩ Lệ đột nhiên chìm xuống và xuyên qua đùi của Vương Mĩ Lệ.

“Ồ!”

Vương Mĩ Lệ đau đớn, lùi về phía sau mấy bước, quỳ một chân, con dao cắm vào chân.

Hồ Sơn Dương không thừa thắng xông lên, ngược lại còn chế nhạo Vương Mĩ Lệ: “Xem ra đệ tử do chú Yun dạy dỗ không tốt lắm. Anh đừng lo lắng, anh Đạo Trưởng, anh ta không phải là người giỏi nhất về chân sao? Tôi sẽ làm vậy.” hủy bỏ chân của anh ta trước. Làm thế nào để anh ta chiến đấu với tôi? Haha ... ”

Biểu hiện của Trình Uyên thay đổi và anh ta định lao đến.

Tuy nhiên, Vương Mĩ Lệ bất ngờ đưa tay ra hiệu cho Trình Uyên không được di chuyển.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, nắm lấy con dao găm cắm vào chân, sau khi nghiến răng nghiến lợi rút ra, đem ra một chuỗi hạt máu.

Vương Mĩ Lệ lão đảo đứng dậy, thở phào nhẹ nhõm, chế nhạo Hồ Sơn Dương: “Lại tới!”

Hồ Sơn Dương cũng không vội tấn công, mà giả vờ nói: “Vương sư huynh, nếu không được, người không phải là đối thủ của ta, ta tại sao phải giết chết người?”

“Vương sư huynh, nghe ta thuyết phục rồi từ bỏ.”

Vương Mĩ Lệ lạnh lùng nói: “Đồ ngốc chết vì nói quá nhiều.”

Goatbeard tưởng mình tốt bụng nhưng không ngờ lại bị coi như gan và phổi lừa, làm sao có thể chịu được, sắc mặt biến sắc, tức giận nói: “Người đang tìm cái chết!”

Nói xong, anh ta lại lao tới Vương Mĩ Lệ, rồi đâm ra một phát.

Vương Mĩ Lệ giơ chân lên và đá, nhưng đá trong chốc lát.

Hồ Sơn Dương mắt sáng lên, chớp lấy cơ hội, đâm vào chân bị thương.

“Tiền bối, cảm thấy tốt không?” Lúc này, hắn nhe răng cười nói, như là biểu tình với Vương Mạt Mạt: Ta thuyết phục người thừa nhận thất bại thì sao, người không thừa nhận, đau không?

Kết quả là khi anh nhìn lên và nhìn thấy khuôn mặt của Vương Mĩ Lệ, anh đã choáng váng.

Bởi vì khuôn mặt của Vương Mĩ Lệ không hề lộ ra vẻ đau khổ hay hoảng sợ mà ngược lại, trong mắt cô thoáng hiện lên một nụ cười kỳ lạ.

Nước da của Hồ Sơn Dương đực thay đổi đáng kể, và anh vội vàng muốn rút lui, nhưng đã quá muộn.

Chương 710

Chương 710

Trên đời này muốn làm được gì thì phải trả giá, ví như muốn ăn thì không phải bỏ tiền ra mua.

Giá bạn trả càng lớn, phần thưởng càng lớn.

Ví dụ, Vương Mĩ Lệ hiện tại, với giá của một cái chân, thu hút tất cả sự chú ý của dê đực vào chân của mình, và sau đó ...

Sau đó anh ta đang rũ xuống, giống như cánh tay phải của một cánh tay vô dụng, đột nhiên nhấc lên, rồi đâm vào Hồ Sơn Dương đực.

Hồ Sơn Dương cảm thấy mình đã bị lừa, và bị sốc, quá muộn để trốn, và quá muộn để chặn bằng tay phải của mình, vì vậy anh ta chỉ có thể nhấc tay trái lên, và ngay lập tức sử dụng Nội Lực trên cánh tay của mình để bảo vệ khuôn mặt của mình.

Nhưng sau đó, một lực lượng dữ dội như một dòng sông lớn lao thẳng vào cánh tay và cơ thể anh.

Được biết đến là đồ đệ của Dương Duệ, Hồ Sơn Dương đồ đệ giỏi nhất chỉ sau Đạo Trưởng, đã bị thổi bay bởi sức mạnh đến mức anh ta thậm chí không dám nghĩ đến điều đó.

“Rắc rắc!”

Anh cảm thấy toàn bộ cánh tay của mình tan nát.

Anh cảm thấy não mình trống rỗng.

Anh ta còn chưa kịp hét lên, người đàn ông đã bị ném xuống đất như một đồng rác, và anh ta không thể đứng dậy được nữa.

“Phốc” một ngụm máu già bê bết lồng ngực.

Hồ Sơn Dương trắng như một tờ giấy trắng.

“Hóa ra ... không, chuyện này không thể ... chuyện này tuyệt đối không thể!”

Anh không thể tin được, và anh không muốn tin rằng năng lượng đen tối của Vương Mĩ Lệ vượt xa anh.

“Đạo sư huynh cũng nói.” Vương Mĩ Lệ nửa quỳ trên mặt đất, thờ ơ nói: “Tiền bối của chúng ta mỗi người một chuyên môn. Tuy rằng sư phụ không dạy chúng ta nhiều, nhưng cũng rất công phu. Chúng ta sẽ rất giỏi việc này. đặc biệt., giỏi ngoài sức tưởng tượng của bạn. ”

“Điều tôi giỏi nhất không phải là kung fu của mình, mà là ... năng lượng đen tối!”

“bạn đã thua!”

Nói xong, Vương Mĩ Lệ chống đất, khó khăn đứng lên.

Lúc này, nhân viên y tế mà Ngụy Tác đã phân công cho Trình Uyên cũng vội vàng chạy tới giúp Vương Mĩ Lệ băng bó vết thương. Ở phía bên kia, ai đó đã nhắc Hồ Sơn Dương lên.

Ngay sau đó, thủ lĩnh Đạo Trưởng đứng dậy là một người khoảng bốn mươi tuổi, sắp xếp theo sau lưng.

Người đàn ông này khi cởi áo ra thì lộ rõ toàn thân gân guốc, trông chẳng khác gì một chuyên gia về ngoại thuật.

“Người này tên là Lỗ Thành, thượng thư bộ thứ tám thương hội, không dùng Nội công, xếp vào hàng cao thủ cấp hai chỉ bằng tay chân, không nên coi thường.” Trình Tuấn Phong nói.

Nội công vẫn còn rất xa lạ với Trình Uyên. Nhưng đối với những chiến binh chuyên nghiệp này, chúng rất quen thuộc. Nó giống như một con đường tắt để luyện tập, cho phép những người chỉ có sức mạnh 300 cân có thể sử dụng sức mạnh 500 cân hoặc thậm chí cao hơn.

Vì vậy, nói một cách tương đối, sẽ dễ dàng hơn để thăng cấp lên bánh răng thứ hai.

Và người này sẽ không bí mật mà thăng cấp nhị phẩm, điều này cho thấy tay đấm và kung fu của anh ta đã đạt đến mức đủ để đạt đến đỉnh cao, giống như Lý Kiếm.

Vì vậy, loại người này càng thêm kinh hãi.

“Người, ai sẽ tới?” Lỗ Thành vẻ mặt ảm đạm hỏi.

Tiêu Viêm bước về phía trước.

Thật ra Trình Uyên cũng cảm thấy lúc đó là thời điểm thích hợp nhất để Tiêu Viêm lên ngựa, nhưng khi Tiêu Viêm đứng ra ngoài, Trình Uyên lại phát hiện ra đôi chân của cô ấy khi đi lại có chút kỳ quái.

Như rất mệt mỏi, lê lét đi.

Vì vậy, anh vội hỏi: “Em ... có sao không?”

Tiêu Viêm lắc đầu, Phong Thanh Vân bình tĩnh nói: “Ta tới đánh một trận, thể lực có chút hao tổn.”

Người ta nói vậy thôi, nhưng Trình Uyên lại thấy sau gáy cô có một vết bầm tím.

“Tôi đến đây!” Trình Uyên ngăn Tiêu Viêm lại.

Anh ta nhìn Trình Uyên rất khinh thường, mỉa mai nói: ” Anh đang đùa à?”

“Không!” Trình Uyên nghiêm túc lắc đầu.

Tiêu Viêm kinh ngạc: “Ngươi biết hắn là cấp hai sư phụ sao?”

“Tôi biết.” Trình Uyên.

“Vậy ngươi có biết, ngươi vừa vặn được tính là cấp ba trung cấp sao?” Tiêu Viêm lại hỏi.

Trình Uyên nghe xong liền kinh ngạc, không cam lòng tiếp nhận: “Ta chỉ là cấp ba trung cấp?”

Hắn Tiêu Viêm không ra gì, rất khinh thường nói: “Có lẽ, ta đã nói quá cao.”

“...” Trình Uyên.

Tiêu Viêm chế nhạo nói: “Ngươi nói, ngươi làm sao có thể đánh bại cao thủ cấp thứ hai trung cấp thứ ba? Ngươi một cảnh giới, cách hai cấp!”

Trình Uyên im lặng.

Anh ấy biết những gì Tiêu Viêm đang nói sự thật, nhưng nếu Tiêu Viêm có thể đến được ngày hôm nay, anh ấy đã hài lòng rồi. Hơn nữa, Trình Uyên không muốn làm cho Tiêu Viêm

ngạc nhiên, khi Trần Thành tỉnh dậy và nhận ra Tiêu Viêm có điều gì đó không ổn, làm sao anh có thể giải thích cho người khác được?

Mặc dù trước đó cô đã giết một cao thủ cấp hai, Trình Uyên cảm thấy cô có một loại nỗ lực mạnh mẽ, bất kể bây giờ cô nhìn nó như thế nào.

Anh không muốn cô chấp nhận rủi ro.

Sau khi Tiêu Viêm không có gì, anh ta quay người và đi về phía Lỗ Thành.

“Cố gắng lên!” Trình Uyên hét lên sau lưng cô: “Để tôi đến!”

Nghe xong thân thể chấn động, kinh ngạc quay đầu lại nhìn Trình Uyên, sau đó sầm nã nói: “Đùa à?”

“Không!” Trình Uyên lắc đầu: “Đây là việc của tôi. Trong nhóm của chúng tôi, tôi cũng có tiếng nói cuối cùng. Tôi đã nói là tôi đến thì tôi đến”.

“Nhưng ...” Tiêu Viêm đi.

Trình Uyên cười nhẹ: “Cho dù thua cũng không còn sao? Hai ván thắng ba ván.”

Tiêu Viêm cau mày và nhìn Trình Uyên một cách dữ dội.

Bạch Long cũng nắm lấy vai Trình Uyên nói: “Hay là tôi đến.”

Trình Uyên nhìn lại, người đàn ông tháp tùng luôn trung thành với cậu âm lòng, cười nói: “Anh Bái, anh đã bị thương như thế này rồi thì đừng để qua chuyện.”

Trình Tuấn Phong cũng đứng dậy, nhỏ giọng nói: “Trình Uyên, để tôi tới.”

Trình Uyên liếc nhìn anh, trong lòng chợt trào dâng một cảm xúc khó hiểu.

Hắn lắc đầu, lãnh đạm nói: “Lão tử ngươi còn chưa ngã, vậy Lão Tử tại sao ra tay?”

“Tôi không phải là bông hoa lớn lên trong nhà kính!”

Nói xong, Trình Uyên mặc kệ Trình Tuấn Phong, dẫn đầu đi về phía Lỗ Thành, như để giải tỏa lo lắng hay băn khoăn, anh

giận dữ hét lên: “Đến!”

Nhưng Trình Tuấn Phong, phía sau anh ta, vẫn giữ nguyên vị trí.

Trình Uyên nói rằng con trai của ông ta vẫn chưa ngã xuống, vì vậy tôi không cần Lão Tử ra tay ... Điều này khiến trái tim của ông ta chấn động. Trước đó, Trình Uyên sẽ không bao giờ thừa nhận rằng Trình Tuấn Phong đích thân là cha của mình.

Tôi chưa bao giờ gọi Trình Tuấn Phong là bố.

Và lời nói của anh ta dường như thừa nhận mối quan hệ huyết thống từ một góc độ khác, điều này khiến Trình Tuấn Phong cảm động một cách khó hiểu.

Nhìn thấy tấm lưng rắn chắc của con trai, ông ta run lên vì thích thú.

...

Trình Uyên nhìn thành phố Thượng Lộ với cả sự phấn khích và lo lắng.

Không còn cách nào khác, thực lực chênh lệch quá lớn nên anh ta đã đoán trước được mình sẽ thua ngay từ đầu nên đã nói với Tiêu Viêm rằng vẫn còn ván thứ ba sau khi thua, đây vốn là ván ba ván hai thắng.

Nó giống như cuộc đua ngựa của Tian Ji.

Kỳ thật hẳn thật muốn nói: “Người nếu thắng, sẽ không có ván thứ ba?”

Anh ấy không nói rằng đó là vì anh ấy sợ người khác sẽ cười nhạo mình và khoe khoang.

Nhưng thực tế, khi Trình Uyên đứng lên, anh không giữ vững niềm tin rằng mình sẽ thua.

Cà Nhà xem thêm [Chàng Rể Siêu Cấp Của Nữ Thần](#) nhé!
Truyen one Chúc Cả Nhà Vui Khỏe!

Chương 711

Chương 711

“Cô ơi, cô có chắc bây giờ chúng tôi sẽ không làm vậy không?”

Vài người đứng bên ngoài ga ra biệt thự của Hồ Chí Huy, từ xa nhìn cảnh tượng sôi động.

Một trong những người đàn ông hỏi một phụ nữ.

Người phụ nữ lắc đầu: “Không thấy Trình Tuấn Phong đã đi chưa? Đừng nhúc nhích, chờ xem kết quả mua sắm của Đạo Trường và Trình Uyên, nếu Đạo Trường thắng, chúng ta không cần làm.”

“Nhưng nếu Đào mất lâu thì sao?” Người đàn ông hỏi.

Người phụ nữ giễu cợt: “Có thể sao?”

Người nọ giật mình, sau đó gật đầu nói: “Quả thực, đạo trường làm sao có thể thua một ông chủ nhỏ như vậy ở quận hay thành phố.”

Người phụ nữ gật đầu tỏ vẻ đồng ý với lời nói của người đàn ông, cô cười nói: “Không thành vấn đề, cho dù mất đường lâu ngày, sức sống của Trình Uyên sẽ bị tổn thương nghiêm trọng. Vậy thì sẽ có rất ít người. có thể sử dụng. Người là chuyên gia cao cấp cấp ba., giết hẳn sẽ rất dễ dàng.”

“Ừ!” Người đàn ông gật đầu đầy tự tin.

Người ta ước tính rằng người đàn ông và người phụ nữ này không ngờ rằng cuộc trò chuyện của họ đều lọt vào tai của Giang Phiêu Phiêu, người đang trốn trong đồng thùng các-tông trong nhà để xe.

Ngay từ lúc bắt đầu giết người trong sân, đôi chân sợ hãi của Giang Phiêu Phiêu trở nên yếu ớt, cô muốn chạy trốn, nhưng chưa kịp ra khỏi hộp, lại có người đi vào, chặn lại ở cửa ga ra.

Không thể nào, cô chỉ có thể tiếp tục trốn ở đây.

...

...

Giang Phiêu Phiêu bị sốc.

Cô không ngờ Trình Uyên lại đấu với Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh.

Giang Phiêu Phiêu đã từng đọc trang cá nhân của Trình Uyên, mặc dù không có ảnh trên Trang cá nhân nhưng nội dung trong trang cá nhân cũng đủ đáng kinh ngạc.

Vì vậy, trong suy nghĩ của Giang Phiêu Phiêu, Trình Uyên luôn chỉ là một doanh nhân trẻ và đầy triển vọng.

Kết quả là, tình huống ngày hôm nay khiến cô ấy suy sụp.

Có lẽ ở trong mắt bất kỳ ai, uy quyền của Giải Doanh Doanh là không thể nghi ngờ, không ai dám cứng rắn với Giải Doanh Doanh, thậm chí tứ đại gia tộc cũng không dám làm như vậy.

“Tuổi còn trẻ mà cả một tương lai to lớn đều bị hủy hoại như thế này, than ôi, thật đáng tiếc!” Giang Phiêu Phiêu trong lòng thở dài, tỏ vẻ tiếc nuối với Trình Uyên.

...

...

mặt khác.

Lỗ Thành nhìn thấy chính là Trình Uyên đứng lên, mí mắt đột nhiên nhảy lên, phi thường tức giận chỉ vào Trình Uyên nói:

“Người có ý tứ gì?”

Trình Uyên xắn tay áo nói: “Không dám đánh?”

“Tôi sẽ đánh em gái anh!” Lỗ Thành tức giận giậm chân, cảm thấy mình bị sỉ nhục: “Anh yếu ớt, đánh tôi? Anh coi thường ai?”

Trình Uyên cười toe toét: “Tôi không có em gái. Muốn đánh thì cứ đánh với tôi, không thì rút ngay!”

“Bà của bạn!”

Tức giận mắng, Lỗ Thành đột nhiên lao về phía Trình Uyên.

Khi sức mạnh của anh ta đến số thứ hai, tốc độ của anh ta không thể xem thường, vì vậy, Trình Uyên chưa kịp phản ứng đã bị đối phương đập vào tim.

“Phòng!” Hấn phun ra một ngụm máu già, bay lộn nhào.

Thẳng xuống bảy hoặc tám mét.

Mọi người đều sững sờ.

Người bên Đạo gia vỗ tay tán thưởng, nhưng người bên phía Thừa tướng lại kinh ngạc.

Lỗ Thành thấy vậy liền phun ra một ngụm nước, khinh thường nói: “Với khả năng chết tiệt như vậy, còn dám khinh thường ta, ta có thể đá chết ngươi một cước!”

“Trình Uyên!” Trình Tuấn Phong Bạch Long và những người khác muốn đến gặp Trình Uyên.

Biết không, đây là một cú đá của cao thủ cấp 2. Đối với người bình thường, ước tính một cú đá có thể chết.

May mắn thay, Trình Uyên đã được đá.

Trình Uyên đang nằm trên mặt đất đột nhiên duỗi ra một bàn tay, sau đó từ trên mặt đất chậm rãi đứng lên, bất cần mở miệng cười: “Có chút đau chết tiệt, lại tới!”

Nhìn thấy hấn thực sự đứng lên, Lỗ Thành ánh mắt đột nhiên mở to.

Những người bên đường trưởng đoàn cũng sững sờ.

Có lý do là ngay cả khi cú đá của Lỗ Thành không giết được Trình Uyên, nó có thể khiến anh ta bị thương nặng ngay lập tức và mất hiệu quả chiến đấu, nhưng anh chàng này đã thực sự đứng dậy.

Nhưng trên thực tế, khả năng phản kháng của Trình Uyên không thể so với người thường.

Bạn biết đấy, nếu một người bị ném từ sáng đến tối, và sau đó bị ném trong một tháng, nếu người này không bị ném đến chết, anh ta có thể đoán được khả năng chống lại những cú ngã và

đánh đập của anh ta đã đạt đến mức độ khủng khiếp như thế nào.

Về mặt nắm đấm, Trình Uyên có lẽ chỉ đứng ở hàng thứ ba, nhưng về độ ăn đòn thì phải nói là đứng thứ hai, không ai dưới hàng thứ hai có thể dám nói mình là thứ nhất.

“Tôi chết tiệt ...!”

Lỗ Thành cảm thấy sức lực của mình đang bị chắt vắn, anh ta càng khó chịu hơn ngay lập tức, lại vội vàng bỏ đi.

Sau đòn trước, Trình Uyên đã chuẩn bị sẵn sàng, tuy không theo kịp đối thủ nhưng anh đã đoán được phương thức tấn công của đối thủ, nên ...

Vì vậy, khi Lỗ Thành lần thứ hai đá vào trái tim mình, Trình Uyên đã giơ cánh tay lên và nâng nó lên.

“Bùm!” Một âm thanh.

Mặc dù lúc này Trình Uyên đã đoán đúng và cản phá thành công cú đá của Lỗ Thành, tuy nhiên lực cực lớn đó vẫn đẩy anh ra.

Với một âm thanh “bốp!”, Nó đập vào tường và sau đó trượt xuống đất.

Lỗ Thành cười lạnh một tiếng: “Liên tiếp hai chân nặng nề của ta không ai có thể chống lại. Cho dù là cao thủ cấp hai bị ta đá, vẫn phải sồn da gà không chết. Chỉ là nguoi, một con gà yếu ớt cấp ba, Àm àm ...”

Những người bên người đạo nhân lại một lần nữa tán thưởng.

Những người bên phía Trình Uyên cũng có vẻ lo lắng trở lại.

Tuy nhiên, trước khi Lỗ Thành chưa hết lời, Trình Uyên đã dựa vào tường và đứng dậy lần nữa.

Lúc này, tất cả mọi người đều chết lặng.

Ngươi biết, cú đá của cao thủ cấp hai không phải chuyện đùa, chỉ cần một cú đá này đã đá xa như vậy, chỉ riêng sức mạnh cũng đủ khiến người ta choáng váng.

Lỗ Thành nhìn dưới chân càng thêm nghi hoặc, tựa hồ cảm thấy rất không biết xấu hổ, hấn đột nhiên muốn tìm một cái cớ, ví như không có ăn no rồi mới tới.

Anh biết không, trước mặt nhiều người như vậy, thật sự là xấu hổ khi anh ta không thể đá một con gà yếu ớt cấp ba trước mặt nhiều người như vậy, sau này làm sao anh ta có thể ở trong giải doanh nghiệp được?

“Bỏ cuộc đi!” Tiêu Viêm nói với Trình Uyên đột ngột: “Giữa hai người có một khoảng cách không thể vượt qua. Nếu cứ kéo nó ra thì sẽ chỉ thêm vài nhát dao nữa thôi.”

“Cho ta chơi ván thứ ba!”

Trình Uyên lau vết máu trên khóe miệng, cười với Tiểu Nhiễm nói: “Vẫn chưa kết thúc.”

“Tôi vẫn muốn thử một chút.”

Vừa nói hấn vừa làm vài động tác Trần Triển, hít thở sâu vài cái, sau đó tiếp tục đi về phía Lỗ Thành, thậm chí còn móc ngón tay về phía Lỗ Thành khiêu khích.

“Còn chưa ăn no cái gì? Nhị thiếu gia sao, chỉ là chút sức lực này?”

Lỗ Thành tức giận, anh gằn như không thở ra một giọt máu trước sự tức giận của Trình Uyên.

Điều này là quá trơ trẽn cho Con mẹ nó!

khô!

Trong mắt hấn lóe lên một tia hung quang, thân ảnh đột nhiên biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lại, anh ta đã áp sát vào người của Trình Uyên rồi, vẫn cách cũ, giơ chân lên chỉ là đạp vào tim Trình Uyên.

Với kinh nghiệm của hai lần đầu, Trình Uyên làm sao có thể ngu ngốc dùng cánh tay đỡ đòn của mình?

Cánh tay vừa rồi bị chặn, bây giờ cả hai cánh tay vẫn còn tê dại.

và vì thế.

Đột nhiên anh ta ngã xuống đất theo kiểu cổ quái khiến Lỗ Thành càng thêm hoang mang.

Anh ta đập qua, bên kia phi thẳng xuống đất, đá vào trống không.

Ngay sau ...

Hai tay của Trình Uyên bị Trình Uyên ôm chặt, hai chân quắp lấy eo cậu.

Mọi người ồ lên cảm thán, và dường như không ai có thể tin rằng tất cả những điều này là sự thật.

Ngay cả Lỗ Thành cũng bị sốc.

Kỹ thuật khóa!

Chương 712

Chương 712

Mọi người sẽ thay đổi, và sức mạnh của họ sẽ luôn phát triển. Giống như kỹ thuật khóa tốt của Trình Uyên, trước đây hẳn có thể đột phá ngay cả Bạch Dạ, nhưng bây giờ, ngay cả cao thủ cấp hai Lỗ Thành cũng không dễ dàng thoát ra như vậy.

Đôi khi, một lực lượng có thể bị giảm cho mười bang hội, nhưng không phải tất cả mọi lần. Ví dụ, sau khi các kỹ năng khóa của Trình Uyên đã ở cấp độ cao hơn, anh ta sẽ cho bạn không có nơi nào để gửi sức mạnh của mình.

Khoảnh khắc Lỗ Thành bị nhốt, anh như chết lặng.

Trên thực tế, anh ta quá kiêu ngạo, và anh ta luôn cảm thấy rằng Trình Uyên không thể theo kịp sức mạnh và tốc độ của mình, vì vậy anh ta đã không thực hiện lại những động tác như vậy, và anh ta chỉ đứng đây.

Theo anh, cứ đá đối phương thế này, dù đối phương có cản được cũng không chịu nổi. Đây cũng là sự trở lại của một sự si nhục đối với anh ta vì đã coi thường bản thân mình.

Nhưng anh không ngờ rằng Trình Uyên sẽ sử dụng loại kỹ thuật lẩn lộn trên mặt đất không biết xấu hổ này.

Tất cả những người có mặt cũng bối rối.

Rõ ràng là Trình Uyên và Lỗ Thành chênh lệch quá xa về thực lực, vậy tại sao lại đột ngột ngược dòng?

Đến đây Tiêu Viêm cũng thấy giật mình.

Với tốc độ và sức mạnh mà Lỗ Thành thể hiện vừa rồi, cô không có cơ hội hoàn toàn thắng cô, không ngờ lại bị Trình Uyên “khuất phục”?

Bạn biết đấy, giữa Trình Uyên và anh ấy có một khoảng cách rất lớn.

Tuy nhiên, cuối cùng, họ đã quan tâm hơn.

Sự chênh lệch về sức mạnh giữa Lỗ Thành và Trình Uyên quá thực quá lớn. Vì vậy, trong nhiều trường hợp, không phải kỹ năng nào có thể thu hẹp khoảng cách này.

Nhìn thấy Trình Uyên định dùng lực mà vặn chân Lỗ Thành ra, Lỗ Thành đột nhiên chống hai tay xuống đất, cả người dựng ngược lên.

Shengsheng đỡ Trình Uyên khỏi mặt đất, rồi đập mạnh vào góc tường.

Trong góc có một con dao bị gãy, Trình Uyên nhìn thấy nên phải nói lỏng tay chân khóa chân Lỗ Thành, nếu không sẽ bị dao gãy giết chết.

Sau khi buông ra, thân hình đột nhiên hướng về phía sau, nhưng đúng lúc này, Lỗ Thành, nhị thiếu gia, chân đạp vào ngực Trình Uyên thời điểm hai chân của hắn đã được thả ra.

“Bùm!” Trình Uyên lại bị đá bay đi.

Cùng lúc đó, bàn chân còn lại của Lỗ Thành cũng đạp lên con dao gãy, con dao gãy đã bắn vào Trình Uyên một tiếng “shoo!”

Trình Uyên bay lộn ngược theo quán tính khi bị đá, không thể tránh khỏi một chút nào.

Nhìn thấy cảnh này, cho dù là Trình Tuấn Phong hay Bạch Long và những người khác, họ đều kinh hãi, sắc mặt tái mét.

“Trình Uyên, cẩn thận!”

Nhiều người gần như đồng thanh hét lên, tuy nhiên trong lòng mọi người đều biết Trình Uyên đang bay ngược theo quán tính nên cho dù mọi người có nhắc nhở cậu cẩn thận thì cậu cũng không có khả năng né tránh.

Trong cảnh này, Trình Uyên trông như bao kiếm, con dao bị gãy trông giống như mũi dao “đâm thấu tim”, có vẻ như trong một giây tiếp theo, nó sẽ có thể tự nhiên trở lại với bao kiếm.

nhưng.....

“Phồng!” Một âm thanh.

Con dao đã cắm vào bụng, phát ra âm thanh lạnh sống lưng.

Và Trình Uyên cũng ngã xuống đất, đột nhiên ngẩng đầu lên và phát hiện con dao vẫn chưa cắm vào người mình, nhưng ...

Nó được nhét vào trong cơ thể một người đột ngột lao ra giữa chừng.

Khi tỉnh dậy, Từ Xuyên, người đang băng bó như một tử thần, đột nhiên lao ra và đứng trước mặt Trình Uyên.

Con dao cắm thẳng vào bụng, cả người đứng tại chỗ, cả người run lên, nhưng vô cùng vững vàng.

Không ai nghĩ Từ Xuyên sẽ lao ra.

Không ai để ý rằng Từ Xuyên rất thân thiết với Trình Uyên trước đây.

Không ai cảm thấy Từ Xuyên sẽ có phản ứng như vậy.

Vốn dĩ nó chỉ toàn vết sẹo, nay lại bị một nhát dao đâm vào, nghĩ lại mới biết lần này Từ Xuyên càng xui xẻo hơn.

Trình Uyên thần thờ.

Mọi người đều uể oải.

Cảnh vật im lặng trong chốc lát, yên tĩnh như một đêm bình thường.

Từ Xuyên khó khăn vặn vẹo cổ, hỏi Trình Uyên đã ngã trên mặt đất: “Người nói ... Ta là người mâu thuẫn?”

Trước khi phản bội Trình Uyên, ông cũng biết rằng kết quả này sẽ dẫn đến cái chết của Trình Uyên, vì vậy đã cứu được con trai mình. Nhưng bây giờ, khi Trình Uyên đang gặp nguy hiểm thực sự và sắp chết, anh đã lao ra mà không cần suy nghĩ để đứng trước mặt anh.

Điều này thực sự có vẻ mâu thuẫn.

Nhưng Trình Uyên lại không nghĩ như vậy, cậu lắc đầu, sau đó lồm cồm bò dậy, chạy đến bên cạnh Từ Xuyên, nắm lấy vai anh: “Không, không phải anh Từ, em ...!”

Từ Xuyên ngắt lời Trình Uyên, môi run run nói: “Cậu vẫn gọi tôi là anh Từ, tôi sẽ hài lòng.”

...

“Hừ, áp đảo.”

Lúc này, Lỗ Thành lạnh lùng khịt mũi chỉ vào Trình Uyên và nói: “Một con gà yếu ớt như anh mà dám thách thức tôi? Anh nói nếu cô thừa nhận thất bại sớm hơn, tại sao con gà yếu ớt này lại chết vì anh? Vậy à, là lỗi của tôi.”

“Đừng hòng mà tự chuốc họa vào thân, bah! Bị một con gà yếu ớt cấp ba khinh thường, thật là xui xẻo!”

Trình Uyên không để ý đến Lỗ Thành, nhưng đột nhiên hét lên: “Bác sĩ ... Bác sĩ!”

Một số bác sĩ chạy đến và nhanh chóng đưa Từ Xuyên lên cáng.

“Nhanh lên, Đưa anh ấy đến bệnh viện!” Có người hét lên, và một nhóm người bắt đầu hối hả.

Ít nhất, trong mắt nhiều người, sự hỗn loạn đột ngột này giống như một tập phim trắng xóa.

Nhưng đối với Trình Uyên, điều đó khiến anh có chút không thể chấp nhận được.

Lời nói của Lỗ Thành văng vẳng bên tai, Từ Xuyên quá khứ thoáng hiện lên, tay bắt đầu run lên, mắt cũng bắt đầu đỏ lên.

Trình Uyên ghen tị.

Nó bắt đầu phát ra một thứ ánh đỏ, đã rất lâu rồi không xuất hiện.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn Lỗ Thành, sau đó từng chữ từng câu nói: “Ta đi giết ngươi!”

Rất nhiều người đã nhìn thấy sự thay đổi của Trình Uyên, và nhiều người cũng nhận thấy rằng ánh mắt của anh ấy đột nhiên thay đổi rất kỳ lạ, vì vậy Lục Hải Xuyên đã cau mày.

Trình Tuấn Phong thậm chí còn bị sốc hơn.

Nhưng Tiêu Viêm khó hiểu: “Mắt nó ... sao vậy?”

Trong một lời nói, Trình Tuấn Phong đã bị đánh thức, và anh ta nhanh chóng hét lên với Trình Uyên: “Trình Uyên, cô phải bình tĩnh.”

Anh định lao tới, nhưng bị Lý Kiếm ngăn lại.

“Mau ngăn cản hắn, hắn không thể làm chuyện này.”

Lý Kiếm lắc đầu với Trình Tuấn Phong: “Nếu anh ấy tự lựa chọn, anh ấy phải chịu trách nhiệm.”

Trình Tuấn Phong choáng váng.

...

Khi Lỗ Thành nghe những gì Trình Uyên nói, anh ấy coi đó như một trò đùa, anh ấy nghĩ rằng Trình Uyên chỉ là một nhận xét tức giận từ đau buồn và phẫn nộ.

Khoảng cách giữa họ quá lớn, cho dù Trình Uyên có hận anh ta lại muốn giết anh ta, đó chỉ là một trò đùa, đó là điều không thể.

Vì vậy Lỗ Thành không khỏi chế nhạo: “Chỉ có người? Người không phải là nhắm nhí ở trong mắt của ta, của ta một chân cũng đủ giẫm người thành cặn bã.”

Sau đó, Trình Uyên từng bước đi về phía Lỗ Thành.

Khi ngược mắt lên, Lỗ Thành nhìn thấy đôi mắt đỏ tươi của anh ta, anh ta giật mình một lúc, sau đó nước da của anh ta thay đổi rõ rệt.

Đúng lúc này, chân của Trình Uyên đột nhiên nóng lên và ấn mạnh, sàn bê tông rắn chắc phát ra tiếng “cách”, nứt ra vài vết nứt, sau đó, như một mũi tên từ trong dây, anh ta bắn về phía Lỗ Thành.

Chương 713

Chương 713

Trong hoàn cảnh bình thường, sức người có hạn, nhưng tiềm năng là không giới hạn!

Vì vậy, khi bất thường, khi bạn bộc phát tiềm năng, điều gì cũng có thể xảy ra.

Cũng giống như Trình Uyên bây giờ.

Hắn lao tới Lỗ Thành như điên, tốc độ và sức lực đều mạnh hơn bình thường rất nhiều.

Lỗ Thành nhìn thấy, cũng sửng sốt.

Đương nhiên, đây chỉ là tương đối, Trình Uyên mặc dù bộc phát thực lực vượt quá trình độ của chính mình, nhưng so với cấp hai Lỗ Thành cao thủ chỉ là bất ngờ.

“Tốc độ và sức mạnh đã được tăng cường rất nhiều!” Lỗ Thành nheo mắt, nhưng vẻ mặt uy nghiêm lại kéo dài ra: “Chỉ là, nó vẫn chỉ là một con gà yếu ớt cấp ba, không thể nhìn ra trước mặt. Tôi. Bất kỳ ảnh hưởng nào!”

Lỗ Thành cũng lao tới, nhanh hơn và mạnh hơn Trình Uyên, rồi giáng cho Trình Uyên một cú đấm.

“Bùm!” Một âm thanh.

Khi cả hai lao vào nhau, Trình Uyên không đấm gì cả, nhưng Lỗ Thành đã tung một cú đấm vào bụng Trình Uyên.

Lúc này, Lỗ Thành lộ ra một nụ cười đau khổ.

Mọi người cảm thán.

Ngay cả kẻ địch bên phía Đạo trưởng cũng kinh ngạc khi nhìn thấy, dường như lúc này trong lòng bọn họ hi vọng Trình Uyên sẽ thắng, Trình Uyên lại càng lo lắng.

Trên thực tế, đó là điều bình thường, bởi vì hầu hết những người này đều ở số thứ ba trở xuống. Vừa rồi Lỗ Thành cắn gà yếu trang thứ ba, còn không có trói lại mắng chửi, trong lòng ai có thể thoải mái?

Chưa kể những người ở bên Trình Uyên, tất cả đều tái mét ngay lập tức.

Nhưng tại thời điểm này.

Nụ cười đắc ý trên mặt Lỗ Thành biến mất, bởi vì cú đâm của anh không đánh bay Trình Uyên đi, ngược lại Trình Uyên kiên quyết ôm lấy cánh tay anh bằng hai tay, thoạt nhìn còn tưởng rằng cánh tay của Lỗ Thành trên người Trình là vậy. Ran đau bụng.

Anh nhìn thấy Trình Uyên đang từ từ ngẩng đầu lên, nhìn anh bằng ánh mắt đỏ rực kỳ lạ, trong lòng Lỗ Thành nổi lên một nỗi sợ hãi và bất an khó tả.

“đã chết!”

Trình Uyên đột nhiên nghiêng răng hét lên một tiếng, rồi đột nhiên đầu đập vào trán Lỗ Thành với một tốc độ khó tin.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

“gì!”

Lỗ Thành đột nhiên cảm thán.

Cho dù chủ nhân có cao bao nhiêu, có thể rèn luyện cơ bắp cho người dẻo dai hơn, nhưng thật sự không thể luyện thành thép thành xương sắt, chính vì vậy, văng trán không khác gì người thường.

Đầu đập vào đầu, đầu cũng không có cảm giác tốt, vì vậy Lỗ Thành ánh mắt đau đớn nổi lên sao vàng, suýt chút nữa ngất đi.

Tuy nhiên, Trình Uyên không có vẻ gì là khác thường, anh ta dùng hai tay ôm chặt lấy năm đốt của Lỗ Thành, gõ một cái, không cho Lỗ Thành cơ hội để thở, anh ta lại hét lên: “Chết!”

Đầu anh lại đập vào đầu Lỗ Thành.

“Bùm!”

Có một tiếng động lớn khác.

“A!” Sư phụ cấp hai ở Lỗ Thành hét lên, thở ra một lần nữa.

Mọi người sững sờ, ai có thể ngờ rằng Trình Uyên lại dùng cách này để đánh một tên cao thủ cấp hai thành thảm cảnh như vậy.

Hai người trên trán đều có vết máu, Lỗ Thành đau đến không đứng vững gót chân, tưởng như không mở mắt ra được, Trình Uyên tức giận nhìn chăm chăm, cũng không phải là hấn liên tiếp bị thương.

Dù là những người bên phía Đạo gia hay bên Trình Uyên, tất cả đều hít một hơi lạnh.

Phong cách chơi này cũng vậy ...

Mạnh mẽ, phải không?

Đây làm sao có thể giống như thủ đoạn của chủ nhân, đây rõ ràng là chủ nhân giống như hai con anh tức tuyệt vọng.

Có câu nói hay, kẻ ngang sợ choáng váng, kẻ hiền ngang sợ chết. Nếu bạn thực sự lo lắng, bạn thực sự có thể gây sốc cho tất cả các linh hồn xấu xa.

Bởi vì không có sợ hãi, cho nên không có gì phải sợ hãi!

Đó là một điều khủng khiếp đối với một người không có sợ hãi.

“Bùm!”

“Bùm!”

“Bùm!”

“Bùm!”

“Bùm...”

Trình Uyên dùng đầu đánh vào đầu Lỗ Thành hét lần này đến lần khác, nhưng sức lực của anh vẫn không suy giảm. Chân của Lỗ Thành dần mềm ra. Tưởng chừng như anh đã ngất đi không chết, nhưng cánh tay của anh đã bị Trình Uyên giết

chết. Anh ôm lấy anh, anh muốn. rơi xuống đất, nhưng anh ta không thể rơi xuống.

Tuy nhiên, Trình Uyên dường như đã mất lý trí, không biết rằng Lỗ Thành đã mất đi khả năng phản kháng, và anh ta vẫn đang “xúc phạm!”

“Ngăn hẳn lại, ngăn hẳn lại!”

Có người hét lên.

Vì vậy, Lý Kiếm bất ngờ bắn, và ấn vào vai Trình Uyên.

Với cách bấm máy này, Trình Uyên không thể đánh nó được nữa.

Khi anh ta quay đầu nhìn Lý Kiếm, ánh đỏ tươi trong mắt anh ta đột nhiên biến mất.

Mặt anh ta đầy máu!

Lý Kiếm lắc đầu với Trình Uyên và nói: “Được, bạn thắng, anh ấy đã chết!”

“Bắn!”

Khi vừa buông tay, Lỗ Thành đã ngã xuống đất, bất động.

Yên tĩnh!

Khung cảnh yên tĩnh đến chết người, và mọi người dường như đã quên hít thở trong cùng một sự im lặng.

Trình Uyên lao đảo lùi lại mấy bước, thân hình chao đảo liên tục quay mấy hướng, mãi sau đó mới tìm được vị trí của Dương Duệ.

“Hai ăn không, không cần chơi ván thứ ba sao?” Anh lớn tiếng hỏi.

Dương Duệ nhàn nhạt gật đầu: “Nếu như ngươi thắng, ta sẽ giữ lời hứa, thả ngươi đi!”

“Để chúng tôi đi? Haha...”

Trình Uyên đột nhiên bật cười, mỉm cười và giọng nói của anh ta đột ngột dừng lại, sau đó, anh ta đưa tay ra chỉ vào Đạo

Trưởng và những người xung quanh Đạo Trưởng, giận dữ hét lên: “Các người nghe tôi nói!”

“Hôm nay mười mấy huynh đệ của ta chết, Từ Xuyên bị thương rất nặng, nếu không trở lại, ta bắt các người trả giá gấp mười lần, cả người đều chết!”

Những người bên phía Đạo Trưởng đều sợ hãi trước vẻ mặt quỷ dị và gớm ghiếc của Trình Uyên.

Có người còn thâm cảm thán trong lòng: Đồ điên, đây là đồ điên!

Tuy nhiên, không ai trong số họ dám phản bác lại Trình Uyên.

Trình Uyên chỉ tay về phía Đạo trưởng và nói từng chữ: “Hãy nhớ những gì tôi đã nói, tôi sẽ trở lại, tôi sẽ trở lại khi thời điểm đến, tôi sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương anh tôi, các bạn. Tôi sẽ nắm lấy số phận của tôi!”

“Những gì tôi đã nói, ông trời không cản được!”

“Hừ!” Có lẽ là lúc này Trình Uyên quá kiêu ngạo, Đạo Trưởng vẻ mặt ngưng trọng, tay áo đột nhiên phồng lên, hừ lạnh: “Nếu thu phục sư phụ cấp hai, ngươi thật sự cho rằng mình bất khả chiến bại. ? ”

Thấy có nghĩa là phải làm.

Từ cái nhìn đầu tiên.

Lý Kiếm bước đến trước mặt Trình Uyên, lạnh lùng nói: “Sẵn sàng ra trận!”

Lục Hải Xuyên cũng bước đến bên Lý Kiếm, theo sau là Trình Tuấn Phong, và sau đó ném mùi chùi béo Bạch Long ... và một nhóm đàn ông mặc đồ đen từ nhóm Long Uyên đầy sẹo.

Từng người một nhìn Đạo Trưởng trưởng hung tợn.

Mặt khác, đám người bên người đạo nhân, không biết vì sao, không ngờ có người lại theo tiềm thức lui về phía sau vài bước, sau đó lại từng đợt lui về phía sau.

Vị Đạo Trưởng trở nên cô đơn trong phút chốc.

Anh chợt hoảng hốt.

Chưa kể phía đối diện còn có rất nhiều người, cho dù chỉ có một mình Lý Kiếm, hẳn cũng có thể đánh chết Tiêu Dao tộc trưởng.

“Ồ!” Vào lúc này.

Dương Duệ đột nhiên thở dài.

Mọi ánh mắt của mọi người cũng đều tập trung vào anh.

Dương Duệ nói nhẹ: “Chúng ta hãy chờ xem!”

Chương 714

Chương 714

Mọi người nhanh chóng quay đầu lại thì phát hiện Trình Uyên đã ngã xuống đất ngất đi.

Vừa rồi Trình Uyên dùng đầu nói chuyện với cái đầu cứng như thép của Lỗ Thành, giết chết Lỗ Thành. Lý Kiếm nói rằng Lỗ Thành đã chết, trên thực tế, không ai có thể chắc chắn Lỗ Thành đã chết hay chưa, những lời của Lý Kiếm cũng là an ủi Trình Uyên, nếu không Trình Uyên sẽ không dừng lại.

Lỗ Thành đã như vậy, làm sao Trình Uyên có thể khỏe lại được?

Lúc này, mọi người mới để ý thấy Trình Uyên vì ngất xỉu, trán sưng như ổ bánh mì.

“Nhiều bác sĩ!”

“Hầu ... Bác sĩ đâu?”

Mọi người la hét.

Nhưng những bác sĩ đó đều đưa Từ Xuyên đến bệnh viện, và bây giờ không có bác sĩ nào cả.

“sắp tới!”

Lúc này, hai người phụ nữ có vẻ ngoài giống nhau đẩy đám đông ra và chen vào. Mỗi người trong số họ đều mang theo một bộ sơ cứu.

Hai người phụ nữ này rõ ràng là di hai của Lý Nam Địch và Lý Nam Địch.

Sau khi chen vào, Lý Nam Địch nhanh chóng nâng đầu Trình Uyên lên và hét với di hai: “Di hai, nhanh lên!”

Người cô thứ hai của Lý Nam Địch, chỉ ngoài 30 tuổi, trông giống với Lý Nam Địch, và cô ấy vẫn có nét quyền rũ trưởng

thành trên cơ thể. Cô ấy cũng ăn mặc thời trang hơn. Cô ấy mặc bộ đồ phổ biến nhất ở phần thân dưới. Những người nở nang với người nhỏ cổ chân màu trắng, thân trên là áo cánh dơi thời thượng.

Nghiêm túc nhìn vết thương của Trình Uyên, di hai của Lý Nam Địch cau mày, nghiêm nghị nói với chính mình: “Đứa nhỏ này, gõ đầu nó thế này thì phải chịu bao nhiêu lạy?”

Trong lúc nói chuyện, cô ấy lấy trong cặp ra một số thứ màu xanh lá cây và bôi lên đầu Trình Uyên.

Trình Tuấn Phong và những người khác cũng đi tới, tất cả đều có vẻ lo lắng.

Lý Nam Địch ôm đầu Trình Uyên với nước mắt và vẻ mặt rất đau khổ, nhưng cô không dám làm phiền di hai của mình để giải cứu Trình Uyên.

Cô ấy đáng thương đến nỗi không ai khác nhận ra, ngoại trừ đôi mắt của Trình Tuấn Phong.

Nhưng Trình Tuấn Phong vẫn im lặng.

Lúc này, Đạo Trưởng nhìn về phía Dương Duệ hỏi: “Chủ nhân, chúng ta ...?”

Dương Duệ liếc hắt một cái, nhàn nhạt nói: “Nhận thức được.”

Với điều đó, quay và trái.

Lão đạo nhìn phương hướng Dương Duệ biến mất, trong lòng chấn động.

Anh đang nghĩ, là do Dương Duệ, Trình Uyên đang cho anh một bước, hay là Dương Duệ đã sắp đặt bước này cho anh, hay chỉ là một bước?

Bất kể là như thế nào, hiện tại hắn cũng đang sợ hãi, nhất là sau khi Dương Duệ đi rồi, hắn càng không rõ quá trình giết người, sau đó tiêu xài thì có ích lợi gì?

“Dừng lại!” Đạo Trưởng nói.

Người bên phía Đạo Trưởng, hiện tại ước chừng đều gần như chờ mong lời của Đạo Trưởng, khi Đạo Trưởng nói rút lui, các người còn chờ cái gì? Xác những người anh em trước đây của tôi không còn nữa, tất cả đều di tản khỏi khu biệt thự.

Đây là phần cuối của chuyến đi đến Bắc Kinh này.

Tuy nhiên, khói lửa của “cuộc chiến” này vừa mới bốc lên, và trận chiến đêm nay định mệnh sẽ khiến Trình Uyên nổi tiếng trở lại ở kinh đô.

Không cần phải nói, tôi có thể nghĩ rằng sau ngày mai, mọi thứ về đêm nay sẽ gây chấn động toàn bộ thủ đô.

“Chú Trình!” Ngụy Tác chào Trình Tuấn Phong.

Trình Tuấn Phong vỗ vai Ngụy Tác, thở dài và nói: “Ngụy Nhi, mặc dù cháu cho người khác ấn tượng về một thanh niên rất thẳng thắn, nhưng theo tôi, cháu là người thông minh hơn bất kỳ ai khác. Nếu tôi đoán đúng. Nếu bạn có điều gì đó. Do la, Trình Uyên sẽ giúp cháu mọi việc trong tương lai.”

Nghe vậy, Ngụy Tác khẽ nhưnng mảy, cười nói: “Chú Trình, nếu cháu không nhầm, ở bên nhà họ Trình, hôm nay chú phải cho họ một lời giải thích. Nếu bạn, chú đi trước. . Ở đây Với cháu, cháu sẽ làm những điều tốt đẹp đến cùng và tiễn đưa Đức Phật về phương tây.”

“Đó là công việc khó khăn!”

Với một tiếng kêu lịch sự, Trình Tuấn Phong cũng quay sang chiếc Jetta bị hỏng của mình.

Ngụy Tác nhìn chiếc Jetta của Trình Tuấn Phong biến mất trong bóng đêm, khóe miệng anh bất giác hơi nhếch lên, anh khẽ nói: “Chú Trình, nhãn quan của chú thật là độc, nhưng đáng tiếc, lần này hình như chú đã nhìn nhầm rồi.”

Khi Lý Hải Tân bước tới, Ngụy Tác nhanh chóng nheo lại khóe miệng mỉm cười, xoay người nói: “Tôi đã thu xếp xe rồi sẽ đưa anh về khách sạn. Khi Anh Trình qua khỏi cơn nguy kịch, tôi sẽ cho anh đi.” trở lại.”

Lý Hải Tân vội vàng cảm ơn, nói: “Với tính tình của Trình Uyên, anh ấy sẽ không để anh trai mình ở đây, cho nên ... anh

cần chuẩn bị thêm hai chiếc xe để chở thi hài của hai anh em thủ đô trở về.”

“Ừ!” Ngụy Tác gật đầu, lấy điện thoại di động ra và bắt đầu gọi điện.

Mọi người đều nghĩ rằng chuyện này sẽ kết thúc ở đây, nhưng ...

Không muốn cùng những người này qua lại, hắn xoay người đi hướng khác, chuẩn bị rời khỏi ga ra.

Tuy nhiên, khi đến gara, cô phát hiện bên ngoài gara có vài chiếc ô tô đậu, vệ sĩ trên xe đều ngủ gật trên xe.

Có một phụ nữ nằm trên xe phía trước.

Người phụ nữ này, Tiêu Viêm mới nhận ra, cô ấy là vợ của Lưu Trữ, Trình Vân, em họ của Trình Uyên. Chính vì lần trước của cô mà Trần Thành suýt chết.

Một chút kích lệ quyết liệt lóe lên trong ánh mắt anh.

Cô bước tới và đạp vào chiếc xe một cái “rầm!”

Vệ sĩ trong xe phút chốc bị đánh thức, trong xe của Trình Vân, vị cao thủ số ba cũng đột nhiên bị đánh thức.

Bọn họ lần lượt xuống xe, cấp ba dụi dụi mắt nhìn, phát hiện trước mặt chỉ có một người đứng, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy, chính là kết thúc nó?”

Anh đã nhằm Tiêu Viêm sang bên Trình Vân.

Tiêu Viêm một lát, sau đó gật đầu nói: “Kết thúc.”

Vừa đánh xong, cao thủ cấp ba không khỏi cao hứng, vội vàng chạy đến bên Thừa Vận, đánh thức nàng nói: “Cô nương, bên trong đã xong hết rồi. Ước chừng nhất định phải thua thiệt.” cho cả hai bên. Đã đến lúc đi vào và giết tất cả. ”

Nghe vậy, Trình Vân, thoát nhìn còn có vẻ mệt mỏi, cũng có sinh khí, ngồi ngay ngắn “teng” một tiếng, mở cửa xe: “Đại thúc, để cho các huynh đệ chép lại các người, lần này ta muốn cho hắn.” Trình Uyên đã phải trả một giá đắt, và tôi muốn anh ấy biết hậu quả của việc khinh thường tôi. ”

“Còn có, kia hai cái tát hận, ta muốn lấy lại từ hấn lợi ích.”

“Được!” Từ Yêu tộc cấp ba cảm thấy được cơ hội xử trí đã đến, vội vàng chào hỏi những vệ sĩ khác: “Các huynh đệ, các người sao chép!

Tận hưởng cái nhìn sững sờ khi họ lục lợi dao và gậy từ trong xe, hai từ hiện ra trong đầu họ: hề!

“Này, anh đang làm gì vậy?” Cô ấy hỏi.

Cô hỏi gì cũng không sao, nhưng các anh lớn đều choáng váng.

Đặc biệt là cao thủ cấp ba kinh ngạc nhìn cô, sau đó hỏi: “Cô ... cô không phải người của Missy sao?”

Trình Vân xuống xe, nhìn thấy Tiêu Viêm thì giật mình, không nhận được hỏi: “Cô là ai? Làm sao tôi nghĩ cô rất quen?”

Vị giác chớp mắt, và sự căm ghét dành cho Thừa Vân đột nhiên biến mất.

Bởi vì cô đột nhiên cảm thấy muốn ghét bỏ người phụ nữ tên Trình Vân này thì thật quá rẻ, cô thật sự không đáng hận chính mình.

Chương 715

Chương 715

Tiêu Viêm không trả lời trực tiếp câu hỏi của họ mà thay vào đó giả vờ hỏi, “Có phải bạn đang cố tìm Trình Uyên không?”

“Anh ấy đang ở bên trong, và một bác sĩ đang giúp anh ấy!”

Còn cứu hộ thì sao?

Khi nghe điều này, Trình Vân lập tức vui mừng khôn xiết.

Điều này cho thấy phe của Trình Uyên đã thua. Nhưng sau khi nghĩ lại, người cũng có thể biết được, người cùng đạo nhân, hẳn đến từ tiểu thành thật sự cho rằng có thể lên trời hay không?

Tiêu Viêm nhưng lại tò mò hỏi: “Không hiểu sao vừa rồi người không xông vào trợ giúp Đạo Sư trong trận hỗn chiến. Dù sao tất cả đều nhằm vào Trùng Trùng. Như vậy chẳng phải tốt hơn sao? Đạo Sư vẫn có thể dẫn dắt bạn. Yêu!”

“Hả!” Bậc thầy cấp 3 đột nhiên lộ ra vẻ kiêu ngạo nói: “Cô bé, người thoát nhìn chưa thấy thế giới. Đắp bánh hay cho than vào tuyết, người nghĩ cái nào tốt hơn. ?”

Hương vị chết lặng.

Ý tưởng này khá hay, nhưng thật không may, số phận của họ là không thể đóng băng và than.

“Cô gái nhỏ, tránh ra!”

Những nhân tài này cũng quá lười quan tâm đến bọn họ đang làm gì, dù sao một cô gái nhỏ cũng không để vào mắt, cho nên chuyên gia cấp ba ngạo nghễ nói: “Các huynh đệ, giết đi!”

Ngay sau đó, anh ta dẫn theo chục tên vệ sĩ, tay giữ kiếm, súng và dùi cui xông vào sân.

Thành Vân cũng đi theo phía sau với vẻ mặt hung phấn, lúc đi ngang qua Tiêu Viêm cũng cố ý dừng lại, chỉ vào Tiêu Viêm, trầm ngâm nói: “Hẳn là chúng ta đã nhìn thấy nó ở đâu rồi.”

Sau đó theo dõi.

Sau khi Tiêu Viêm, tôi nghĩ những người này rất tức giận và buồn cười, họ không thể không có hứng thú, đi theo họ, muốn xem chuyện gì đã xảy ra.

sau đó.....

Ngụy Tác đang thu xếp xe, chuẩn bị cho người của Trình Uyên đi khám bệnh.

Trong số ba mươi người mặc đồ đen đi theo Trình Uyên, gần mười người đã chết. Còn Bạch Long và bọn họ đều có thương tích riêng, nhưng tổng cộng có gần 30 người, và tất cả đều là cao thủ, chưa kể cao thủ cấp 1 Lý Kiếm Lục Hải Xuyên.

Và Ngụy Tác cũng có mặt tại hiện trường để thu xếp công việc tang lễ, và một số vệ sĩ của anh ta cũng có mặt tại hiện trường.

Cùng với nhau, những người này có thể có ba mươi lăm hoặc sáu người.

Ngay khi họ chuẩn bị lên xe, một nhóm người mặc vest đen lao ra khỏi ga ra, vung dao, súng và dùi cui, đồng thời hét lớn: “Trình Uyên đâu, giết Trình Uyên, giết Trình Uyên!”

Có hơn 30 người, tất cả đều choáng váng.

Bởi vì theo quan điểm của họ, người dẫn đầu có một số sức mạnh, còn những người khác là những người bình thường.

Một đám gà yếu ớt như vậy xông vào, trước mặt là muốn giết chết Trình Uyên?

Điều này.....

Trên thực tế, Trình Vân nghe nói Đạo Trưởng đã tập hợp nhiều gia tộc lớn ở kinh thành để bao vây Trình Uyên. Tưởng rằng Trình Uyên không thể trốn thoát thì chắc chắn sẽ bị hạ gục.

Và những người đang đứng này chắc chắn là thuộc hạ của Đào sư phụ, chưa kể còn có sự hiện diện của nhà họ Ngụy.

Kết quả là, chúng rất dữ dội, và lao về phía trước một cách vô định.

Khi đến hơn 30 người, cao thủ cấp ba dẫn đầu hỏi: “Trình Uyên đâu, ta đi giết hắn!”

Những người trên Trình Uyên nhìn nhau, sau đó Thời Sách ngạc nhiên hỏi: “Cậu chắc chứ?”

Cao thủ cấp ba vỗ ngực tự đắc nói: “Đương nhiên, lão phu nhân của chúng ta cùng Trình Uyên không có bất hòa với nhau, chúng ta được lệnh đặc biệt giúp ngươi giết Trình Uyên!”

Tại thời điểm này.

Lý Hải Tân đẩy đám đông ra, chen vào hỏi Thời Sách, “Không phải anh sắp xếp cho hai anh em lên xe sao? Sao anh vẫn ở đây, chuyện này ... có chuyện gì thế này?”

Thời Sách thuận miệng lắc đầu: “Không sao, những người này nói muốn giết Đại ca.”

Nghe các từ.

Lớp trưởng thứ ba và vệ sĩ của Trình Vân đều ngậy người trong phút chốc.

Anh cả?

“Cái gì đại ca?”

“Anh gọi Trình Uyên là anh cả, vậy thì anh ...?”

Lý Hải Tân thở dài và quay sang Lục Hải Xuyên và nói, “Tiền bối Lục, mọi người đều bị thương. Anh có nghĩ rằng mình hơi mệt một chút không ...?”

Vì vậy, Lục Hải Xuyên đi về phía mười mấy vệ sĩ này.

Kết quả là hiển nhiên.

Một phút sau, mười mấy người, mỗi người chống trán xuống đất, quỳ ngay ngắn thành hai hàng, cùng nhau rùng mình.

Về phần Trình Vân, ngồi trên mặt đất uể oải như một con gà nhỏ, hai mắt đờ đẫn.

Tiêu Viêm ôm cánh tay dựa vào cửa ga ra, nhìn trước mắt một trò hề, không biết nên nói cái gì, nghĩ thầm, nếu như Trần Thành tỉnh lại hỏi chuyện tối nay khi đi về, có lẽ sẽ tập trung miêu tả sự cố, sẽ làm cho anh ta cảm thấy tốt hơn.

Thành Vân cũng nhìn thấy Tiêu Viêm, chợt nhớ tới.

“A, hôm đó cậu là người đứng sau Trình Uyên...”

Tiêu Viêm nhìn cô như một con ngốc, cong môi, xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng khi cô quay lại, bên tai có tiếng ngáy.

Vị giác đã bị choáng váng.

Với thực lực của mình, cô không khỏi cảm thấy kinh ngạc khi lâu như vậy không tìm thấy ai trong nhà xe.

Nó là một cao thủ?

Cô cẩn thận lần theo nguồn gốc của tiếng càu nhàu, cuối cùng đến một đồng hộp đồ nát ở góc nhà để xe, cô càng ngạc nhiên hơn và khẽ cau mày.

Đưa tay kéo đồng hộp ra, tôi thấy Giang Phiêu Phiêu đang há miệng ngủ trong hộp.

...

...

“Còn những người này?”

Một người mặc đồ đen trong nhóm Long Uyển hỏi Lý Hải Tân đang chuẩn bị lên xe buýt.

Khi Trình Uyên đi vắng, như thường lệ, Lý Hải Tân là người phụ trách. Anh ta cân nhắc một chút rồi nói: “Đưa Trình Vân và vệ sĩ cấp ba đi, khi ông chủ tỉnh lại, ông chủ sẽ đích thân giải quyết. Những người còn lại chỉ là người làm công ăn lương. Để bọn họ đi.”

“Vâng!” Người mặc đồ đen nhận lệnh, chuẩn bị tiến hành.

Lúc này, ta Tiêu Viêm trở lại, trên tay hắn vẫn là mang theo một tia vẻ đẹp run rẩy.

Cố Hải ném mỹ nhân to lớn này xuống đất, nói với Lý Hải Tân: “Này, cũng cầm lấy cái này, tôi phát hiện trong nhà để xe, cô ấy lén lút giấu trong đồng hộp vỡ, hẳn là không có ý tốt.”

Vì vậy Lý Hải Tân gật đầu: “Cùng nhau cất đi!”

Chủ yếu là sau hai giờ sáng, các vì sao trên trời vẫn sáng, nhưng nhìn ban ngày cũng không đẹp bằng, ngoài ra, Giang Phiêu Phiêu trốn trong một chiếc hộp bị vỡ và được bao phủ trong tro tàn. Nếu không, tôi không biết Lý Hải Tân và những người khác đã tìm thấy chính mình, bắt được một ngôi sao lớn sẽ như thế nào?

...

...

Vào rạng sáng ngày hôm sau.

Trong bệnh viện Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh, hầu như tất cả những người từ đội tám của Liên đoàn Thương Minh đang đợi bên ngoài khu sang trọng của bệnh viện.

Trong phòng y tế, trưởng khoa cẩn thận nói với trưởng phòng: “Thương thế của chủ nhiệm và anh cấp dưới không sao, vấn đề không lớn lắm, chẳng qua là thương tích của bộ trưởng Lỗ Thành... Đầu của anh ấy đã bị.” Bạn biết đấy, Não bộ là nơi dễ bị tổn thương nhất. Bệnh viện không thể đảm bảo bất cứ điều gì. Dù sao, kết quả tốt nhất là chấn động, và kết quả tồi tệ nhất là ...”

“Thực vật!”

Đạo Trưởng bình tĩnh gật đầu, thờ ơ nói: “Mọi chuyện đều là nhân quả. Chỉ có thể trách Lỗ Thành xem thường đối phương, tưởng rằng chỉ đối mặt với cao thủ cấp ba, không ngờ Trùng Trùng lại ra tay.” được ...”

Nghĩ đến ánh sáng đỏ kỳ lạ lóe lên trong mắt Trình Uyên lúc trước, vẻ mặt của Đạo Trưởng đột nhiên trở nên nghiêm nghị.

Chương 716

Chương 716

Đúng lúc này, Trình Uyên cũng tỉnh lại ở bệnh viện đầu tiên ở Bắc Kinh.

Chỉ là bởi vì vết thương ở trán, vết thương quá nghiêm trọng, xương trán nứt ra, cho nên hắn quán đầu vào một cái tửu điếm, nửa khuôn mặt quán băng gạc, hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ của hắn. .

“Thương tích của Bạch Dạ không nhẹ, nhưng đã qua khỏi nguy hiểm.”

Sau khi Trình Uyên tỉnh lại, Lý Hải Tân đã thuật lại chuyện xảy ra đêm qua: “Cũng là một điều may mắn trong đêm trắng. Anh ta hát văng xe, trên xe là thiếu gia nhà họ Tương. Và vài vệ sĩ của Họ Tương. Tôi biết rõ Bạch Dạ, khi thấy vị thiếu gia đã chết, tôi cảm thấy dù có giết Bạch Dạ cũng không thể đền đáp được, vì vậy họ chỉ đơn giản là cứu Bạch Dạ. ”

“Còn có, người nhà họ Đỗ cũng bị can ngăn. Thiếu gia nhà họ Đỗ cũng bị giết. Tin tức hiện tại là một người phụ nữ can ngăn nhà họ Dư. Không rõ là ai.”

“Phương gia cũng định tới, nhưng bị Nhị thiếu gia nhà họ Ngụy ngăn lại.”

“Còn có nhà họ Thẩm. Lúc Thẩm Trạch định đi ra ngoài thì bị bố cô chặn đường. Nghe nói vì chuyện này mà các trưởng lão nhà họ Trịnh có chuyện với bố cậu. Có vẻ như họ đã đề cập rằng họ cần phải thay đổi người đứng đầu gia đình Trình. ”

“Chẳng qua, Vương Mĩ Lệ không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ là bị dao đâm vào chân, hơn một tháng nữa mới có thể bình phục.”

“Ồ vâng, có một tin vui. Trần Thành tỉnh dậy sau cuộc gọi từ nhà.”

Trận chiến đêm qua, không có tai nạn, rạng sáng hôm nay, toàn bộ thủ đô sôi trào.

Những người do dự tối qua liên quan đến nhiều gia đình đến nỗi họ dù muốn cũng không thể giấu được.

Thành phố Tân Dương, tỉnh Giang Bắc, nơi nhỏ vừa chen lên thành phố cấp năm này, có một ông chủ nhỏ tên là Trình Uyên. Anh ta có ân oán với chủ tịch liên minh kinh doanh Bắc Kinh, vì cứu người của mình, bạo loạn liên minh kinh doanh, giết phó chủ tịch liên minh doanh nghiệp, đi theo Đạo trưởng và hầu hết những người giàu có của thủ đô phía trước là thép cứng, và anh ta chỉ chuyể bại thành thắng, và giải nghệ.

Thế giới đã bị sốc khi tin tức được đưa ra.

Bạn biết đấy, Giải Kinh Doanh là điều cấm kỵ của tứ đại gia tộc.

Do đó, vào ngày này, ở các góc khác nhau của thủ đô, các gia đình khác nhau, các công ty khác nhau và các địa điểm giải trí khác nhau, bạn sẽ nghe thấy điều gì đó tương tự như thế này.

“Oa, chính xác thì Trình Uyên làm gì vậy? Tôi chưa từng nghe nói qua!”

“Người trước kia nổi tiếng cũng không sao, bây giờ không sao, hiện tại không muốn nổi tiếng, nhưng cũng phải nổi tiếng!”

“Thế giới này điên rồi!”

“Để tôi nói cho bạn biết, Trình Uyên là thần tượng của tôi, và trong tương lai, bạn bè của tôi sẽ giống như anh ấy và làm nên tên tuổi!”

“Bàn là già, thấp sáng trái tim nhỏ màu đỏ cho em trai. Khi trái tim nhỏ màu đỏ đạt 5000, anh sẽ kể cho em nghe những gì đã xảy ra vào sáng sớm ngày hôm qua. Khi nó đạt 10000, em sẽ...”

Trong một thời gian, truyền thuyết về Trình Uyên bắt đầu lan truyền khắp các con đường và ngõ hẻm.

Và cuốn sách quay trở lại câu chuyện chính Nói về Trình Uyên lúc này đang nằm trên giường bệnh, người quần chặt

như củ tỏi, sau khi nghe Lý Hải Tân báo cáo, anh đột nhiên nhàn nhạt nói: “Từ đầu đến cuối, anh đang báo cáo tốt. tin tức, phải không?”

Nghe đến đây, vẻ mặt của Lý Hải Tân ngưng trệ, lời nói nghẹn ngào.

“Nói có chuyện không vui.” Trình Uyên nhẹ giọng nói.

Lý Hải Tân im lặng một lúc lâu.

Trình Uyên cũng không vội, cứ thế bình tĩnh nằm trên giường, chờ đợi câu trả lời của Lý Hải Tân.

Cuối cùng, Lý Hải Tân bất lực thở dài nói: “Bất kể như thế nào, chỉ cần người làm như vậy, nhất định sẽ phải trả giá. Trình Uyên, chúng ta đã làm được rất lớn. thành phố thủ đô hoặc liên minh kinh doanh. Vì vậy, giá cả chắc chắn sẽ cao, tôi nghĩ bạn nên muốn bắt đầu một cái gì đó.”

Trình Uyên không nói, mà im lặng chờ đợi, như thể cậu hoàn toàn không nghe thấy những lời Lý Hải Tân nói, và dường như những lời này không phải là câu trả lời mà cậu đang chờ đợi.

Do dự một lúc, Lý Hải Tân hít một hơi thật sâu nói: “Trong nhóm Long Uyên, chúng ta mất đi mười một anh em. Một người trong số họ được phát hiện sau đó và đã chết.”

“Anh ấy tên là Từ Giang. Anh ấy là thành viên của tập đoàn Long Uyên. Anh ấy là thành viên thế hệ thứ nhất của tập đoàn Long Uyên. Khi chúng tôi đi ô tô thì không ai để ý, nhưng khi đến bệnh viện thì anh ấy đột nhiên ngất xỉu. .”

“Gan của Từ Giang có một ngoại lệ. Bởi vì không được sơ cứu kịp thời, quá trình nhiễm trùng diễn ra quá lâu, dẫn đến việc các cơ quan khác nhau trong cơ thể bị hỏng, chỉ là ...”

Nghe vậy, Trình Uyên vẫn bình tĩnh, nhưng hai tay không khỏi run lên, nắm chặt lấy ga giường trắng như tuyết.

“Còn gì nữa?” Trình Uyên hỏi.

Lý Hải Tân rên rỉ và nói một cách cay đắng, “Bác sĩ từ , tôi không cứu nó!”

“Bàn tay của con trai anh ấy đã trải qua một cuộc phẫu thuật, và hầu hết các ngón tay có thể lấy lại được, nhưng sẽ khó có thể giống như những ngón tay bình thường trong tương lai ...”

“Nhưng không sao, không sao cả. Chúng ta sẽ tìm cho anh ấy một bản sao trong tương lai...”

“Đi ra ngoài!” Trước khi lời nói của Lý Hải Tân, Trình Uyên đột nhiên nói: “Tôi muốn ở một mình!”

Lý Hải Tân khẽ giật mình, sau đó gật đầu, đứng dậy rời khỏi phòng.

Sau khi Lý Hải Tân ra ngoài, cơ thể Trình Uyên bắt đầu run lên.

Anh không còn biết mục đích của mình khi gây ồn ào ở thủ đô lần này là gì, và anh cũng không biết điều đó đúng hay sai. Tuy nhiên, nếu xét theo thành tích được và mất của một hiệp đấu thì hẳn là sai lầm.

Nhưng đôi khi, có một số điều, bạn thực sự không thể chỉ nhìn vào lãi và lỗ.

Trình Uyên lúc này thực sự muốn nghiền răng nghiền lợi.

Chỉ muốn đánh nhau với thiên hạ mà cứ thò chân vào bùn không rút ra được, rút ra cũng không được, rút ra được rồi thì mấy anh em này, chết oan uổng sao?

Cố gắng mở cửa và đi vào.

Trình Uyên vì bị bịt mắt nên không nhìn thấy ai, chỉ cần nghe tiếng bước chân là có thể đoán được đó là ai, nên cậu không khỏi thở dài, “A! Tôi chỉ muốn yên lặng một mình.” Tất cả đều là một thứ xa xỉ?”

Hương vị còn có khuôn mặt nhỏ nhắn, khinh thường nói: “Ngươi khá là hấp dẫn, ngay cả sao lớn đều câu lên.”

“Sao lớn thế?” Những lời này khiến Trình Uyên sừng sốt và không phản ứng lại một lúc.

Tiêu Viêm chế nhạo nói: “Giang Phổ, ngôi sao giao thông trong nước giữa hạng nhất và hạng hai xinh đẹp tuyệt trần.

Người ta đồn đại là cô nương số một, huống chi là cô không biết.”

Trình Uyên chợt nhớ ra cái tên Giang Phiêu Phiêu.

Nhưng nếu muốn nói là ngọc nữ ... Đầu óc Trình Uyên cũng lóe lên câu nói thô tục của cô, quay đầu lại bắt gặp một bức ảnh thuần khiết dễ chịu khác của người hâm mộ.

“Sao cậu biết?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Ném nó bằng một nụ cười mỉa mai: “Cái được tìm thấy ở nhà của Hồ Chí Huy hiện đang bị người của cậu, cùng với anh họ của cậu giam giữ.”

“Anh họ?” Trình Uyên càng ngạc nhiên.

“Ôi, anh họ!”

“Thành Vân?”

“Chính xác!”

Trình Uyên sững sốt, vẻ mặt sững sờ hỏi: “Chuyện xảy ra tối hôm qua có liên quan gì đến Trình Vân?”

Sau khi Tiêu Viêm, anh kể cho anh nghe chuyện đã xảy ra sau khi Trình Vân ngất xỉu ngày hôm qua, và hỏi Trình Uyên rằng anh định làm gì với Trình Vân.

Tất nhiên Trình Uyên biết ý của Tiêu Viêm, bởi vì Trần Thành suýt chết vì Trình Vân, nên Tiêu Viêm phải có lời bất bình.

nhưng.....

“Nhưng là cậu.” Lúc này, Trình Uyên lại nghĩ đến một câu hỏi khác: “Về bí mật đó, tại sao đêm qua cậu không nói với cậu chủ?”

Chương 717

Chương 717

Tiêu Viêm nghiêng đầu nhìn anh, không trả lời Trình Uyên mà giờ nắm đấm nhỏ ra làm động tác “Tao đấm chết mày” với Trình Uyên.

Sau đó anh ta cong miệng, quay người bước ra ngoài.

Cô ấy bước đi rất nhẹ, nhẹ đến mức bạn không nghe kỹ thì hoàn toàn không nghe thấy.

Nhưng đúng lúc này Trình Uyên đột nhiên nói: “Anh đi rồi à?”

Anh vẫn mặc kệ anh, trực tiếp mở cửa, vừa định bước ra, Trình Uyên lại nói: “Anh trai anh tỉnh rồi.”

Cơ thể của Tiêu Viêm bắt ngờ rung lên.

Sau khi dừng lại khoảng vài giây, cô ấy trả lời một cách trống rỗng: “Tôi hiểu rồi.”

Sau đó quay đầu rời khỏi phòng.

Hội ngộ bao giờ cũng hào hứng, nhưng sau sự phấn khích, đối mặt với nó như thế nào mới là vấn đề mà mỗi người cần phải đối mặt.

Trình Uyên hiểu tâm trạng của Tiêu Viêm nên tự nhủ thầm: “Sẽ không sao đâu...”

...

“Tránh sang một bên!”

“Anh không được vào!”

“Ta kêu người tránh ra ngoài nghe nói? Ta không biết ta là ai? Người không muốn sống sót rời đi thủ đô sao?”

“Không ai có thể vào người!”

“Thằng khốn, mày đang tìm cái chết, địt nó!”

“Bùm!”

“Nút!”

Ngay khi Trình Uyên cảm thấy mình có thể yên lặng được một lúc, thì ngoài cửa lại có tiếng ồn ào, dường như anh ta đang đánh nhau.

Một người đàn ông mặc đồ đen của nhóm Long Uyên vội vã bước vào và sau đó bảo vệ Trình Uyên.

“Có chuyện gì vậy?” Trình Uyên hỏi.

Người đàn ông mặc đồ đen nói: “Có người gọi điện cho chú của anh và đòi xông vào yêu cầu anh tắt toán. Chúng tôi không chịu cho vào nên đã bị chúng đánh. Người do anh cầm đầu rất điêu luyện, còn thuộc hạ thì không.” những người khác. đối thủ.”

Trình Uyên không biết đó có phải là đối thủ của mình hay không, nhưng vì ai đó đang gọi là chú của mình, Trình Uyên biết rằng cho dù những người mặc đồ đen này là đối thủ của nhau, họ sẽ không làm tổn thương nhau.

“Huh!”

Người đàn ông mặc đồ đen vừa dứt lời thì cửa đã bị đá từ bên ngoài vào.

Sau đó, Trình Uyên nghe thấy một nhóm “hulala” xông vào khu vực của mình.

“Bốp!” Có một âm thanh.

Đáng lẽ ra, người đàn ông mặc đồ đen đã ngăn cản họ lại bị lôi vào và ném xuống đất như một con chó chết.

Trái tim Trình Uyên run lên dữ dội.

Nhưng biểu cảm của anh ấy không có nhiều thay đổi.

“Cô là ai?” Trình Uyên bình tĩnh hỏi.

“Cô có phải là Trình Uyên không?” Một giọng nói thô bạo giữa mọi người hỏi.

Nghe giọng nói, hình như cách hấn không xa lắm, hấn nên là người đứng ở phía trước đoàn người, tức là hấn nên là người

được gọi là chú của hắn như quần chúng áo đen nói.

“Là tôi, là...?” Trình Uyên hỏi.

“Tôi là Chú của cậu là Trình Cẩm Nam.” Người đàn ông hạ giọng nói.

Trình Uyên im lặng một lúc rồi hỏi: “Cháu trai bị thương không nặng lắm, đã làm phiền chú tới thăm rồi.”

“Anh...!” Giọng nói của Trình Cẩm Nam ngưng trệ, sau khi biểu cảm ngưng tụ lại, anh bật cười: “gặp nguy hiểm không loạn, không hổ quả nhiên là cháu trai nhà họ Trình, chẳng trách em họ của cậu lại giở trò với cậu, mà cũng không chơi lại được.”

Trình Uyên ngạc nhiên: “Chơi trò gì?”

Trình Cẩm Nam thở dài, giọng điệu đột nhiên dịu đi rất nhiều: “Trình Uyên, cậu biết không, nhà họ Trình của chúng ta là một trong bốn gia tộc lớn ở thủ đô. Chúng ta khác với những gia tộc bình thường khác, cho nên cậu có thể mở lời nói đùa tự nhiên sẽ nhiều hơn.” đùa hơn những đùa trẻ bình thường, và nó ồn ào hơn một chút.”

“Ngươi là người trong nước còn chưa quen tình huống của đại gia tộc chúng ta, a, bác nói cho ngươi biết, đừng quá xa lạ.”

“Bác nghe nói anh bắt em họ của anh. Vì thể diện của chú, cháu thả em họ ra đi. Dù gì thì em họ của cháu cũng đã thua trong trò chơi này rồi.”

Trình Uyên định đứng dậy, người đàn ông mặc đồ đen vội vàng chạy tới giúp.

“Chú à, chú biết cháu bị thương nên sẽ không cần lịch sự với chú. Không cần ngồi dậy mà”: Trình Uyên nhẹ giọng nói.

Trình Cẩm Nam cười nhẹ nói: “Điều đó không cần thiết, nhà họ Trình của chúng ta không có nhiều quy tắc như vậy.”

“Thế nào, chú vừa rồi không phải nói tứ đại gia tộc khác với những gia đình nông thôn bình thường, phải chú ý nghi thức hơn, cháu trai cũng không hiểu, xin chú đừng ngạc nhiên.”

Trình Uyên nói mỉm cười.

Nước da của Trình Cẩm Nam lại ngưng tụ.

Vừa rồi khi anh ta nói gia đình lớn của chúng ta, và khi bạn đến từ đất nước, giọng điệu của anh ta đầy kiêu ngạo và khinh thường. Rõ ràng là anh ấy không thích Trình Uyên chút nào.

Bây giờ Trình Uyên trả lại câu này, như muốn nói: Hóa ra đại gia không bằng dân quê.

Điều này khiến Trình Cẩm Nam có phần cảm thấy xấu hổ.

“Ồ, con giống bố thật đấy.” Để giảm bớt sự ngượng ngùng, Trình Cẩm Nam nhanh chóng chuyển chủ đề: “Nhưng tính cách của bố con thật tệ. Giống như sự việc đêm qua, rõ ràng là có một giải pháp tốt. Nhưng kết quả?”

“Ba người còn mắng lão gia tử. Để cứu người, hấn không ngại xé mặt với lão gia tử. Thật sự là bối rối!”

“Người nghĩ xem, nếu như thật sự muốn cùng liên minh doanh chiến quyết định gia tộc bên lề hay là ủng hộ thái độ, không phải vẫn là nhận lấy lão gia tử.”

“Ba ba, chỉ là quá kiêu ngạo. Người nói hấn sẽ tự mình đi. Như thế nào hữu dụng? Thật không có ích lợi gì, bất quá là xúc phạm trưởng lão gia tộc.”

“Giống như cậu, chúng ta rõ ràng là một gia đình. Lần đầu gặp mặt, cậu phải lời qua tiếng lại. Cậu nghĩ cậu mình sẽ vui sao? Không khôn ngoan, cậu nhóc.”

Trình Cẩm Nam nói xong, Trình Uyên đột nhiên cười hỏi: “Là chú đang dạy tôi làm đàn ông sao?”

“Tôi không thể nói chuyện đó ...” Trình Cẩm Nam xua tay nói với một nụ cười tự hào: “Các bạn đều đã lớn đến mức này, cho dù dạy dỗ cũng muộn rồi.”

“Trong trường hợp này, không biết Bác có muốn lắng nghe tâm tư của tôi không?” Trình Uyên hỏi.

Trình Cẩm Nam sững sốt, sau đó cười nói: “Được rồi, anh nói đi.”

Trình Uyên đưa tay chạm vào băng gạc quấn quanh đầu, sau đó bấm vào đầu cậu: “Chú à, tối hôm qua cháu bị thương, ở

đây...”

“Kỳ thực vẫn là rất nặng.”

“Vì người chú rất nhạy cảm, khi vào cửa, trước tiên phải quan tâm đến vết thương của cháu trai mình?”

“Giả bộ cũng được!”

“Giả bộ trong lòng ám áp hơn một chút, nhưng ... người còn không thêm giả bộ đúng không? Vậy người có quyền gì mà đánh giá ba ba của ta?”

“Người nói Trình Uyên ngu ngốc? Nhưng tại sao hẳn có thể làm trưởng gia, mà con trai cả của người lại không thể? Các trưởng lão nhà họ Trịnh không biết ai thật là ngu, ai là giả sao?”

“Anh nói, Trình Vân đang chơi trò chơi với tôi? Cô ấy cho người sao chép kiếm, súng và gậy gộc, và không ngừng la hét muốn giết tôi. Đây có phải là một trò chơi?”

“Chà, cho dù là trò chơi, trận đấu của chúng ta vẫn chưa kết thúc. Trận đấu hiện tại của chúng ta vẫn đang diễn ra. Người đứng lên chăm sóc những người quan trọng của ta là không đúng sao?”

Lời nói của Trình Uyên khiến vẻ mặt của Trình Cẩm Nam ngày càng trở nên xấu xí, nhưng anh không tìm được từ nào để giải thích.

Nhưng Trình Uyên khịt mũi một cách lạnh lùng, và giọng điệu của anh ta đột nhiên chuyển từ ôn hòa sang cực kỳ thẳng thừng và tức giận!

“Còn nữa, người không biết ta tới kinh thành đánh liên minh doanh nghiệp có mục đích gì sao?”

“Thằng quái nào cho mày cái quyền đánh anh trai tao?”

Chương 718

Chương 718

Trình Cẩm Nam không ngờ rằng một giây trước cô vẫn bình yên, nhưng khuôn mặt của Trình Uyên đột nhiên phủ một lớp băng giá trong giây tiếp theo.

Kết quả là Trình Cẩm Nam không quay đầu lại được một lúc, và bị choáng tại chỗ.

Một lúc sau, anh ta mở to hai mắt, vẻ mặt không tin, tức giận nói: “Cô ... cô dám vô lễ với tôi như vậy?”

Trình Uyên chế nhạo, “Tôi đã rất lịch sự nếu tôi có thể dành một thời gian dài với bạn.”

“Thằng khốn!”

Trình Cẩm Nam cuối cùng cũng có phản ứng, nổi cơn lôi đình, tức giận chỉ vào mũi Trình Uyên quát lớn: “Con thỏ nhỏ đã quay lưng lại với anh rồi. Hôm nay anh thả em ra. Mau thả anh họ ra đi. Em họ anh sẽ mất phân nửa đấy.” Tóc gốc, tôi ... ”

Trình Cẩm Nam chưa kịp nói xong, Trình Uyên đã lấy điện thoại di động ra trước mặt và bấm một dãy số, chỉ trong vài giây là kết nối được.

“Này, cạo hết lông cho Trình Vân cho tôi!” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Trình Cẩm Nam chỉ tay Trình Uyên lên không trung, sững sờ.

“Chú ơi, để cháu đánh nó trước.” Đúng lúc này, một vệ sĩ phía sau Trình Cẩm Nam vội vàng bước tới chào Trình Cẩm Nam: “Đứa trẻ hoang dã thế này thì phải đánh. Nếu không đánh nó thì nó sẽ không đủ để tạo dựng uy tín cho bạn! ”

Trình Cẩm Nam lúc này đang giận dữ lay động Trình Uyên, nhưng anh thực sự không dám động Trình Uyên lúc này.

Không phải bởi vì ngay cả Đạo Trưởng cũng bị Trình Uyên đánh bại, ngược lại, trong mắt của Trình Cẩm Nam và những người khác, Trình Uyên chỉ được bao phủ trong ánh sáng và được bảo vệ bởi những người như Trình Tuấn Phong, và chỉ sau đó lấy đi mạng sống của anh ta. trở lại từ tay của Đạo Trưởng.

Anh chủ yếu là vì Trình Vân vẫn nằm trong tay Trình Uyên.

Vì vậy, cho dù Trình Cẩm Nam có tức giận đến đâu, anh vẫn rất tỉnh táo. Anh ta vươn lòng bàn tay ra hiệu cho người của mình không được hành động hấp tấp.

Hít sâu một hơi, Trình Cẩm Nam nghiêm nghị nói: “Trình Uyên, dù sao chúng ta vẫn là một gia đình, không có nút thắt nào không thể tháo gỡ, tôi vừa động thủ hạ của anh, tôi xin lỗi bọn họ. Về phần Lão Hoàng, anh ấy cứ hành động theo hướng dẫn của tôi, vì vậy, vấn đề này sẽ diễn ra như thế này?”

“Chú.....!”

Khi người của Trình Cẩm Nam nhìn thấy Trình Cẩm Nam xin lỗi Trình Uyên, họ ngay lập tức cảm thấy hơi không thể chấp nhận được. Trong mắt họ, Trình Cẩm Nam là vị vua tối cao, còn Trình Uyên chỉ là một kẻ quê mùa có chút may mắn. Trình Cẩm Nam làm sao có thể xin lỗi một người như vậy?

“Chú à, là tay của cháu. Chú không cần xin lỗi cậu ấy. Trình Uyên, nếu có thể cháu hãy đến với chú, cố gắng đừng dùng chút hạt đậu xanh này để uy hiếp chú và tiêu thư.” ”

Người đàn ông tên Lão Hoàng do Trình Tuấn Phong nói bằng tiếng Quan Thoại với một giọng Tây Bắc nhẹ, vỗ ngực và nói “công bình”.

Nghe vậy, Trình Uyên có chút cảm động, quay đầu hướng về phía Lão Hoàng, kinh ngạc hỏi: “Ý của người đây là đậu xanh mè xứng sao?”

“Không phải sao?” Lão Hoàng chế nhạo.

“Haha ...” Trình Uyên cười.

Kỳ thật hẳn cũng đã nói rất rõ ràng, lần này tới kinh thành, lần này giết chết Hồ Chí Huy, phó chủ tịch Hiệp hội Doanh nhân

Bác Kinh, lần này đối đầu với Đạo Trưởng, mục đích ban đầu chỉ có một, và đó là vấn đề tâm thương trong miệng của ông già.

Tôi còn nhớ khi Lý Ngụy chết, Trình Uyên tìm Phương Thanh Yến trả thù, mọi người thuyết phục anh ta rằng: Người chết chỉ là một cảnh sát.

Điều này không khác gì ý nghĩa khinh thường trong lời nói của họ bây giờ.

Có phải chỉ là chuyện nhỏ của mè xừng đậu xanh?

“Vậy thì hãy giải quyết những chuyện nhỏ nhất trước đã, sau đó mới nói đến trò chơi.” Trình Uyên nghiêm nghị nói.

“Ý anh là gì?” Trình Cẩm Nam.

Theo nguồn tin của giọng ca Trình Uyên đưa tay chỉ về hướng Lão Hoàng và nói: “Tôi vừa thề tôi qua, sau này đũa nào dám động vào anh tôi, tôi sẽ bắt nó trả giá gấp mười lần. Giá gấp trăm lần. Hôm nay, bạn sẽ đến và kiểm tra điểm máu chốt của tôi, tốt, tôi sẽ đáp ứng bạn. ”

“Hôm nay ở đây, nếu các người dùng tay, ta có thể đảm bảo các người có thể an toàn ra khỏi phòng này, bằng không...”

Từ cuộc trò chuyện ngắn ngủi giữa Lão Hoàng và Trình Cẩm Nam, Trình Uyên có thể đoán được người làm tổn thương người đàn ông mặc đồ đen tên là Lão Hoàng.

Hơn nữa, người này thật sự có chút ăn hiếp, bởi vì hấn là thân tín của Trình Cẩm Nam, chưa kể người mặc đồ đen trong nhóm Long Uyển, ngay cả Trình Uyên nghe cũng không coi trọng.

Trình Uyên có lẽ cũng đoán được khi vào cửa, Trình Cẩm Nam muốn xông qua, bị người mặc áo đen chặn lại nên xảy ra cãi vã. Sau đó, ông già Huang đã chủ động làm quen với cậu chủ.

Vì vậy, kẻ làm sai có quyền đòi nợ, chuyện của Trình Cẩm Nam có thể gác lại, nhưng những gì Huang đã làm, anh ta phải bị Trình Uyên trả thù trong thế giới hiện tại.

Trình Cẩm Nam nghe xong sắc mặt trở nên lạnh lùng, trầm giọng nói: “Người đang uy hiếp ta? Thuộc hạ là huynh đệ. Người không nghĩ thuộc hạ của chú không phải là huynh đệ sao?”

Trình Uyên chế nhạo: “Còn tùy, anh trai hay con gái của anh, người quan trọng hơn trong lòng anh.”

“Đúng vậy, ta là đang uy hiếp người, là uy hiếp thích hợp, ta không cự tuyệt!”

Trình Cẩm Nam choáng váng.

Đối mặt với câu trả lời thẳng thắn của Trình Uyên, anh thật sự không biết phải đáp lại như thế nào, dù sao thì Trình Vân cũng nằm trong tay Trình Uyên.

Lão Hoàng dường như nhìn thấy sự bối rối của Trình Cẩm Nam, không khỏi bật cười ba lần: “Haha ... Trình Uyên, cậu thật sự rất ngây thơ!”

“Đừng nói hiện tại chúng ta đông đúc, chỉ cần ta một cái cấp ba cao thủ đứng ở chỗ này, người cho rằng có thể trốn thoát sao?”

“Nói chuyện với chúng tôi, đe dọa chúng tôi, tại sao bạn? Tôi có thể đánh bạn ngã trên mặt đất trong phút chốc và gọi bạn là bố!”

“Chủ nhân, đừng sợ, để ta bắt Trình Uyên, không sợ bọn họ không giao Cô chủ!”

Lời nói của Lão Hoàng có thể coi như đánh thức người trong mộng, Trình Cẩm Nam vừa nghe xong, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời: Đúng vậy, đây là nguyên nhân, chỉ cần bọn họ bắt được Trình Uyên, người không sợ Trình Uyên sẽ không để cho Trình Vân đi.

Vì vậy, im lặng cũng là thuận theo tu vi của Lão Hoàng.

Lão Hoàng quả nhiên là cao thủ cấp ba, Trình Uyên tốt nhất cũng là trung cấp cấp ba, cũng bị thương nặng. Về phần hai người áo đen xung quanh, một người đã bất tỉnh và người còn lại chỉ có cấp bốn trung giai. Thực sự không khó để Lão Hoàng bắt được Trình Uyên.

chỉ.....

Nhưng miệng Trình Uyên không khỏi nở một nụ cười kỳ lạ, như thể anh đang chế giễu bọn họ.

Tu luyện càng cao và địa vị càng cao, càng sợ chết, nhưng đồng thời cũng bị coi thường ghê tởm. Nhìn thấy biểu hiện của Trình Uyên, Lão Hoàng lập tức tức giận.

Anh hừ lạnh một tiếng: “Trình Uyên, đây là chuyện cô yêu cầu, đừng trách tôi nặng tay, hôm nay tôi sẽ cho cô biết thân phận bất hiếu với tôi!”

Nói xong, anh đột ngột lao về phía Trình Uyên.

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Dưới cái nhìn của mọi người, không có mọi người phản ứng, Huang bay ngược, va vào bức tường đối diện, rồi từ từ rơi xuống đất.

Hai ông chủ mắt to đầy vẻ sợ hãi.

Trình Cẩm Nam cũng chết lặng, anh nhìn Trình Uyên với vẻ không tin.

Và Trình Uyên không nhúc nhích một chút nào từ đầu đến cuối, anh ta chỉ nhạo báng Trình Cẩm Nam và những người khác bằng một giọng điệu rất khó chịu: “Bây giờ, tôi phải thêm hai chân!”

Đúng lúc này, sau lưng Trình Uyên xuất hiện một bóng người.

Chương 719

Chương 719

Không ai để ý, người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi xuất hiện phía sau Trình Uyên từ lúc nào, sau khi xuất hiện đã tung một chuyên gia cao cấp cấp 3 vào không trung chỉ bằng một cú đấm khiến những người có mặt chết lặng. .

Nói là bốn mươi, chỉ là bốn mươi, thật ra ngay cả Trình Uyên cũng không biết chính xác người này bao nhiêu tuổi.

Người ở đây là Lục Hải Xuyên.

Trên thực tế, không thể không nói, nói cách khác, Lục Hải Xuyên đã luôn ở đó.

Nếu không trải qua trận mưa gió kinh thiên động địa tối hôm qua, những người này sẽ không biết Lục Hải Xuyên, cho nên bọn họ sẽ kinh ngạc như một wogwa chưa từng nhìn thấy thế giới.

Trình Uyên không nhìn Trình Cẩm Nam và Lão Hoàng, cho dù có nhìn họ cũng không nhìn ra được, bởi vì đôi mắt của anh ta đã bị quán đầy băng gạc. Vì vậy, anh ta chỉ quay mặt về phía cửa sổ bên cạnh và nói nhẹ: “Anh Lục, làm ơn bỏ tay chân của người đó đi!”

Trình Cẩm Nam sắc mặt đột nhiên thay đổi, lập tức lo lắng nói: “Trình Uyên, đừng đi quá xa, ta là chú của ngươi! Lão Hoàng là thủ hạ của ta, hẳn không có làm gì sai!”

Sau khi Lục Hải Xuyên thực hiện cảnh quay, Trình Cẩm Nam đã rất sợ hãi, họ luôn nghĩ rằng tin đồn tối qua rằng Trình Uyên và Đạo Trưởng ngang ngửa nhau chỉ là một trò đùa phóng đại. Nghĩ rằng Trình Uyên đã có thể trốn thoát an toàn đã là tuyệt vời rồi.

Và đây chắc chắn là lời chúc phúc của Trình Tuấn Phong và Wei JiaNgụy Tác.

Nhưng không ngờ trong trại của Trình Uyên lại thực sự có một chủ nhân biến thái như vậy?

Trình Uyên khẽ giật mình, vẫn nhìn sang bên cạnh, khoe miệng hơi cong lên, nhếch mép: “Hehe, anh là chú của em sao?”

“Ồ vâng, tôi gần như quên mất anh là chú của tôi.”

“Tại sao, người của chú là anh em, không phải người của tôi là anh em sao?”

“Vậy tôi hỏi chú, anh tôi lo lắng tôi sẽ gặp nguy hiểm, canh cửa cho tôi để ngăn những người họ không quen biết vào. Chuyện này có chuyện gì vậy?”

“Vì chuyện này, anh có thể tùy ý để người ta đánh anh trai tôi như chó chết. Như vậy không quá đáng sao?”

“Nhưng vì anh đã nói quá nhiều, sau đó tính tôi quá nhiều, vậy thì sao?”

“Anh ...!” Trình Cẩm Nam cứng họng.

So sánh trái tim với trái tim, tất cả đều là của nhau. Trình Cẩm Nam biết mình sai, mặc dù bất đắc dĩ nhưng cũng không dám gây chuyện, nguyên nhân chính là hẳn không hiểu được thâm cung của Lục Hải Xuyên này.

Nhưng Lục Hải Xuyên mặc kệ Trình Cẩm Nam đồng ý hay không đồng ý, ngay khi Trình Uyên đang tranh luận với Trình Cẩm Nam, anh ta đã đến gặp Lão Hoàng.

Lão Hoàng sợ hãi, nhanh chóng bắt tay: “Không, không, ta biết ta sai rồi ... Ta ... a!”

Các từ đã bị ngắt quãng bởi một “cú nhấp chuột”.

Lục Hải Xuyên duỗi một tay ra, không vui cử động, nhưng không biết vì sao, hai tay vung lên của Lão Hoàng lại bị người khác phái đến như là do chính mình phái tới, nhẹ nhàng mà bẻ gãy.

“Trình Uyên, tôi có chuyện muốn nói!” Trình Cẩm Nam lo lắng, sắc mặt đỏ bừng, nhưng giọng điệu lại dịu đi: “Cậu nhìn mặt chú...”

Tôi đã nghĩ rằng anh ấy muốn mềm lòng, có lẽ Trình Uyên sẽ buông tay.

Nhưng thật ra, Trình Uyên mặc kệ anh ta, lạnh giọng nói:
“Nếu anh dẫm vào đường cùng của tôi, không có người cứu anh, hưởng hồ anh, cho dù cha ruột Trình Tuấn Phong của tôi có tới cũng vô dụng.”

“Crack!” Có một âm thanh giòn giã khác.

“A!” Lão Hoàng ôm cánh tay bắt đầu kêu rên, đau đớn lẫn lộn trên sàn nhà.

“Trình Uyên ...” Mặt của Trình Cẩm Nam lại đen đi, và hàm răng cộm lên.

Trình Uyên vẫn phớt lờ: “Nói tiếp!”

“Rắc rắc!”

“gì!”

Mười phút sau.....

Trình Cẩm Nam mặt đen lại và đưa Lão Hoàng đi cấp cứu.

Và Trình Uyên cũng nhờ người mặc đồ đen cử người mặc đồ đen bị thương đi sơ cứu.

Bình tĩnh trong giây lát.

Khi Trình Cẩm Nam đối mặt với Trình Uyên một lần nữa, giọng nói của anh ấy đã thay đổi.

Anh thở dài thườn thượt nói: “Người ta cũng đánh rồi, tức giận cũng hết. Trình Uyên, dù sao chúng ta cũng là một gia đình. Tôi không định quan tâm đến bất cứ chuyện gì với em. Buông ra. Nếu em đến kinh thành, chú của bạn sẽ không keo kiệt nếu bạn có thể giúp bạn. ”

Trình Uyên thờ ơ nói: “Nếu tôi đổi thành người khác, có lẽ tôi đã cho qua rồi. Suy cho cùng, theo tôi, cô ấy chỉ là một tên hề, nhưng đáng tiếc, họ của cô ấy lại là Trình!”

“Ý anh là gì?” Trình Cẩm Nam lo lắng nói, nhưng ngay sau đó nhận ra mình lại mất bình tĩnh, không tìm được sự thẳng thắn

của mình, cay đắng nói: “Đừng lo lắng, tôi sẽ nghiêm khắc kỷ luật cô ấy. trong tương lai. Nó chống lại bạn. ”

Trình Uyên lắc đầu: “Chú ơi, chú đừng hiểu lầm con. Con không có ý đó. Con muốn nói con nhà Trình thật ngốc, mặt mũi không sáng sủa, nên con đã đóng cửa cho cô ấy một ngày và Tôi sẽ để cô ấy đi, nhưng nếu cô ấy vẫn còn ngốc như vậy, tôi không ngại giúp chú cô ấy dạy cô ấy cách cư xử. ”

“...” Trình Cẩm Nam trông rất xấu khi nghe điều này.

Nguyên nhân chính là không nhìn được trên mặt, ngẫm lại cũng hiểu được, ai nói con mình là cái túi rơm, trong lòng cũng không đành lòng.

Tuy nhiên, Trình Uyên cuối cùng cũng buông tay, Trình Cẩm Nam từ đáy lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nở nụ cười mạnh mẽ nói: “Đó là điều chắc chắn.”

Với điều đó, khách hàng tiềm năng đã sẵn sàng rời đi.

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên hét lên sau lưng anh: “Chú.”

“Hả?” Trình Cẩm Nam dừng lại.

Trình Uyên cười nhẹ nói: “Cuối cùng tôi cũng biết tại sao nhà họ Trình lại để Trình Tuấn Phong làm chủ nhà chứ không phải cậu.”

Nghe đến đây, Trình Cẩm Nam sắc mặt trắng bệch khi “gạt” nó ra, trong lòng trào lên một cỗ tức giận không thể giải thích được, từ trước đến nay, Trình Vân vẫn ở trong tay Trình Uyên, nhưng anh không hay.

Trước khi cả kinh, Trình Uyên lại cười nói: “Thật tốt, vị trí của Giáo chủ không thích hợp với em. Em là lựa chọn sáng suốt nhất.”

“Hừ hừ!” Trình Cẩm Nam hừ lạnh.

Vừa mới xoay người lại muốn rời đi, Trình Uyên lại đột nhiên nói: “Chẳng qua, anh trai tôi bị cấp dưới của anh làm bị thương. Anh nói, tôi nên hỏi anh tiền thuốc men, tiền mất công đi làm, hay là đi tìm một người tên là Lão Hoàng? ”

Trình Cẩm Nam nghiêng răng nói: “Ngươi đã phế bỏ Lão Hoàng tay chân!”

Trình Uyên vội lắc đầu: “Bác nói đùa, tôi bây giờ là người mù, làm sao có thể vô hiệu hóa tay chân của chuyên gia cấp ba? Không phải tôi, là anh ta.”

Vừa nói hẳn vừa chỉ vào Lục Hải Xuyên cười: “Vây đi một thước đi một thước. Sư huynh hại sư huynh của ta, nếu không trả tiền chữa bệnh, ta sẽ nhờ Lão Hoàng cho, hẳn đau quá.”
Lão Hoàng., Ngươi yêu cầu hẳn đi! ”

Trình Cẩm Nam hai mắt gần như nhìn chăm chăm ra ngoài, nhìn Lục Hải Xuyên và nuốt nước bọt một cách bí mật, thế quái nào dám đòi hỏi.

“Được, được, được!” Sau ba chữ tốt liên tiếp, Trình Cẩm Nam cù răng nói: “Thật có lý!

“Kể cho tôi nghe một vài câu!” Anh bực bội.

Trình Uyên cười nhẹ: “Năm nghìn, hoàn nhiều hơn bù ít đi!”

Trình Cẩm Nam cứng đầu không giảm tốc độ, suýt nữa thì tự mình ngạt thở cho đến chết.

Đối với anh và Trình Uyên, năm vạn tệ chỉ là một số tiền nhỏ, nhưng vấn đề là nó không liên quan gì đến số tiền, hoặc có liên quan thì chỉ có thể nói rằng Trình Uyên càng không quan tâm đến anh. , chính là đối với hẳn., càng là một cái sỉ nhục.

...

...

Sau khi Trình Cẩm Nam tức giận bỏ đi, Trình Uyên gặp lại một người quen cũ.

“Giang Phiêu Phiêu muốn gặp anh.” Thời Sách bước vào và nói với Trình Uyên.

Chương 720

Chương 720

Trình Uyên không muốn nhìn thấy Giang Phiêu Phiêu này, nhưng Giang Phiêu Phiêu tình cờ ở nhà Hồ Chí Huy vào đêm hôm đó, nói cách khác, cô ấy có thể biết nhiều hơn trước khi họ đến.

Vì vậy, ông đã yêu cầu Thời Sách đưa người đến.

Giang Phiêu Phiêu rất vui mừng.

Cô đã nghe nói về nó vì kết quả đêm qua. Trước giờ cô luôn coi Trình Uyên là thần tượng, nên chuyện xảy ra đêm qua càng khiến cô ngưỡng mộ Trình Uyên hơn.

Cô thực sự muốn gặp người đàn ông trẻ tuổi đầy triển vọng chưa từng gặp này.

Trước khi bước vào phòng của Trình Uyên, khi cô ấy thậm chí muốn gặp mặt, cô ấy sẽ rất hào hứng và làm thế nào cô ấy sẽ bày tỏ sự ngưỡng mộ của mình với đối phương.

Nhưng thật ra, ngay khi bước chân vào phòng, cô đã cảm nhận được hơi thở uy nghiêm nơi phòng.

Cho dù là Trình Uyên đang nằm trên giường hay nhân viên canh gác bên cạnh, nét mặt của cậu ấy đều rất ngưng trọng. Điều này khiến cô ấy trở nên rụt rè một cách khó hiểu.

Lời xuất cuối cùng cũng là: “Cảm ơn Anh Trình.”

Vì trên đầu Trình Uyên quán băng gác nên Giang Phiêu Phiêu không nhận ra Trình Uyên là người đã chở cô đến Bắc Kinh ngày hôm đó.

Trình Uyên không nói chuyện, nhưng Giang Phiêu Phiêu đã hỏi Thời Sách: “Đêm đó, cậu thấy gì?”

Nghĩ đến những gì đã xảy ra đêm đó, Giang Phiêu Phiêu rùng mình sợ hãi.

Sau đó cô ấy kể cho Trình Uyên nghe tất cả những gì cô ấy đã trải qua và đã thấy.

Trình Uyên nghiêng răng khi nghe Hồ Cường lạm dụng Từ Xuyên và con trai mình.

Giang Phiêu Phiêu nói xong, Trình Uyên xua tay.

Thay mặt Trình Uyên, Thời Sách nói: “Cô Giang, cô có thể rời đi ngay bây giờ.”

Giang Phiêu Phiêu có chút thất vọng khi không nhìn thấy bộ mặt thật của Trình Uyên, nhưng đối mặt với những người uy nghiêm và dữ tợn này, cô không dám nói gì, sau khi cảm ơn một lần nữa, cô miễn cưỡng rời đi.

Mọi thứ dường như đã kết thúc vào lúc này.

Trên thực tế, nhiều thứ chỉ mới bắt đầu.

nhu la.

Đúng lúc này, ở một nơi nào đó trong kinh thành, mười đại gia tộc đang tụ tập lại, đang bàn luận một chuyện khiến bọn họ vừa giận vừa sợ.

“Người tên Từ Xuyên đã chết!”

“Ta cũng có nghe nói.”

“Cho nên, chúng ta phải chuẩn bị trước.”

“chuẩn bị cái gì?”

“Người không nghe người tên Trình Uyên nói nếu Từ Xuyên có tam long nhị thiếu, chúng ta sẽ phải trả giá bằng mạng sống của mười gia tộc đứng đầu chúng ta sao?”

“Anh ta chỉ giả vờ bị cưỡng bức, em tin thật sao?”

“Loại chuyện này, chúng tôi muốn tin hơn, và không thể tin được, vì vậy tốt hơn chúng tôi nên lên kế hoạch sớm.”

“Vì thế?”

“Tấn công đầu tiên!”

“Ta đồng ý. Thiếu gia nhà họ Đổ chúng ta vì hắn mà chết, hận này phải báo!”

“Và gia tộc Hạng của chúng ta, chúng ta sẽ giết Trình Uyên!”

...

...

Bảy ngày sau, sân bay Bắc Kinh.

Một nhóm người có vết thương chưa hoàn toàn lành lặn đang lên máy bay.

Đây là máy bay phản lực tư nhân của gia đình Ngụy.

Sau khi lên máy bay, Trình Uyên ngồi ở bên cửa sổ, ngơ ngác nhìn nơi nào đó.

Băng gạc trên đầu anh ta đã được giải thoát ba ngày trước, bây giờ anh ta chỉ quấn đầu và đôi mắt của anh ta lộ ra.

Tôi không biết mất bao lâu. Khi mọi người được cho là lên máy bay, tất cả đều lên máy bay. Lý Hải Tân bước tới, ngồi bên cạnh Trình Uyên, vỗ vai anh: “Đi thôi, không còn ai cả.”

không ai.....

Trái tim Trình Uyên đau nhói, cậu cảm thấy mình như bị thứ gì đó chèn ép thật mạnh.

Anh luôn cảm thấy rằng vẫn còn những người chưa lên máy bay.

Nhìn xung quanh, có rất ít người khi họ đến.

Đôi môi run rẩy, anh nhẹ nhàng mở ra và đóng lại: “Vậy thì ... đi thôi.”

Máy bay, khởi động chậm, bắt đầu chạy, và sau đó bay lên trời.

Ngay lúc máy bay bay lên trời, bên ngoài sân bay, trong một tòa nhà, có người đang quan sát chiếc máy bay vừa cất cánh.

Người này không phải ai khác, chính là Long Thâm Vũ đã biến mất từ lâu.

“Long thiếu gia, cứ để bọn họ đi như vậy?”

Bên cạnh Long Thâm Vũ, là một người phụ nữ cũng là người quen cũ của Trình Uyên, Phương Tố Tịch!

Nghe vậy, khoe miệng Long Thảm Vũ nhếch lên một nụ cười quái dị: “Muốn một người chết thê thảm, nhất định phải ngẩng cao đầu. Vì đã có người giúp chúng ta nắm giữ rồi, chẳng phải rất tuyệt sao?”

Phương Tố Tịch khẽ cau mày: “Ý của cậu là, mười đại gia đứng đầu?”

Long Thảm Vũ lắc đầu khinh bỉ nói: “So với tứ đại gia tộc của người, mười đại gia tộc kém hơn một bậc. Ngay cả Phương gia của tứ đại gia tộc người cũng không đối phó được hẳn. Mười đại gia tộc chính là một cái rắm.” .”

“Chuyện đó ...” Phương Tố Tịch tỏ vẻ khó hiểu.

Sau đó Long Thảm Vũ chỉ vào trái tim của mình và nói: “Đây là trái tim!”

“Hắn hiện tại cho rằng với thực lực của hắn, trong kinh đô không ai có thể làm gì được hắn, cho nên sau này làm chuyện sẽ càng thêm kiêu ngạo, đây chính là điểm yếu của hắn. Ta phải làm cho hắn bổ sung.” đổ dầu vào lửa, để cơn điên của anh ta tiếp tục, và sau đó ...”

Nghe vậy, lông mày của Phương Tố Tịch lập tức giãn ra: “Ý anh là, để Trình Uyên khơi dậy sự bất mãn của vài người đó?”

Long Thảm Vũ cười và không nói gì.

Đã từng ở thành phố Tân Dương, anh ta đã bị Trình Uyên đánh bại nhiều lần, nhưng lần này, sau khi “tái sinh”, anh ta sẽ không còn mắc những lỗi cấp thấp mà anh ta từng mắc phải nữa, và anh ta sẽ đặt một cái bẫy thích hợp để Trình Uyên nhảy phía sau. Anh ấy muốn lấy lại tất cả những gì đã mất bằng chính đôi tay của mình.

...

...

Và ở một góc sân bay, có người ngẩng đầu nhìn điểm đen bóc lên giữa trời xanh mây trắng.

“Anh ấy luôn nghi ngờ anh là anh trai của mình.” Trình Tuấn Phong nói với Lý Kiếm, người đang bảo vệ quầy hàng Mala

Tang bên cạnh anh.

Nghe được lời nói của Trình Tuấn Phong, Lý Kiếm không khỏi mơ hồ chế nhạo: “Là chuyện của anh ta, không liên quan gì đến tôi, nhưng anh, phương pháp giáo dục dự trữ của anh xem ra có hiệu quả.”

Trình Tuấn Phong quay lại và nhìn Lý Kiếm một cách nghiêm túc.

Không nghi ngờ gì rằng Lý Kiếm là một bậc thầy thực sự, nhưng ...

Nhưng Trình Tuấn Phong không thể kết nối anh ta với cái gọi là chủ nhân, bởi vì người đàn ông này quá cầu thả và quá bình thường.

“Vậy thì, anh là anh, hay anh là anh trai của anh, chỉ có anh trai của anh, không có anh?” Mặc dù điều này có chút khó hiểu khi hỏi, Trình Tuấn Phong nghĩ rằng Lý Kiếm có thể hiểu được.

Lý Kiếm há miệng, lại để cho nước đậu chảy xuống, kinh ngạc nhìn Trình Tuấn Phong nói: “Người ngốc?”

Trình Tuấn Phong suy nghĩ một chút rồi nói: “Bằng không thì sao lại có hứng thú với chị dâu?”

“Chị dâu?” Lý Kiếm sững sốt một chút, sau đó đột nhiên nói: “Ồ, cô nói MuNhu Trăn, con gà đó thật là thú vị. Về phần chị dâu, chuyện này quá nực cười. Theo điều tra của tôi, Con ma chết và cô gái nhỏ ở MuNhu Trăn đã treo cổ trước đám cưới, vì vậy, nói đúng ra, cô ấy không phải là chị dâu của tôi. ”

Trình Tuấn Phong thở dài và nói, “Vì lo lắng cho MuNhu Trăn, tại sao bạn không bảo vệ cô ấy? Bạn biết đấy, người đó đã đợi Trình Uyên ở thành phố Tân Dương.”

Lý Kiếm lắc đầu, tiếp tục ăn ma lạt năng của chính mình, lẩm bẩm nói: “Không cần ta, tại Tân Dương có đại thần. Nếu hấn còn không có làm được, ta liền tới đó làm gì.”

“Là anh, Trình Uyên là con trai của anh, biết nó đang gặp nguy hiểm, tại sao anh không đi như một ông già?”

Chương 721

Chương 721

Trình Tuấn Phong nhìn Lý Kiếm một cách nghiêm túc, như thể anh ta muốn nhìn ra manh mối từ khuôn mặt của anh ta, nhưng cuối cùng anh ta phải thừa nhận một sự thật.

“Nếu anh là anh ấy, thì kỹ năng diễn xuất của anh vượt quá tầm hiểu biết của tôi.”

Nói xong, anh ta bỏ qua Lý Kiếm, xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng của Trình Tuấn Phong, Lý Kiếm hung hăng hát ra một đồng cá trong miệng anh, sau đó anh không ngừng mút nóng.

“ Tỉnh tỉnh !” Lắc lắc mái tóc dài bù xù, Lý Kiếm khinh thường lắm bằm.

...

Và Trình Uyên và nhóm của mình cũng trở về thành phố Tân Dương một cách suôn sẻ.

Trong vườn sau của bệnh viện Long Đàn.

Chung Hân đã hỗ trợ Trần Thành và đang thực hiện bài tập phục hồi chức năng cơ bản nhất, mặc dù cả hai người đều đầm mồ hôi nhưng khóe miệng họ vẫn nở một nụ cười ấm áp và hạnh phúc.

Trình Uyên tò mò hỏi Trần Thành lúc trước: Anh nói không thích nói chuyện, tính cách của Chung Hân cũng hướng nội, tôi rất tò mò về tình trạng của hai người với nhau, có đúng là anh rất ít nói vài câu không? vào cuối ngày? Làm đàn ông để cho phụ nữ chủ động thật không dễ dàng chút nào đúng không?

Trần Thành đã phớt lờ Trình Uyên vào thời điểm đó.

Có một số điều bạn không cần phải giải thích. Dù bạn có giải thích rõ ràng đến đâu thì người khác cũng không thể hiểu được.

Cũng giống như hoàn cảnh của Trần Thành và Chung Hân lúc này.

Anh liếc nhìn cô và cảm thấy bình tĩnh.

Cô liếc nhìn anh, hài lòng.

Vì vậy hai người cười ản ý, cảm thấy lúc này im lặng còn tốt hơn âm thanh.

“Mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút.”

Không biết đã qua bao lâu, Trần Thành đột nhiên nói.

Chung Hân gật đầu, sau đó lấy khăn giấy ra lau mồ hôi trên trán Trần Thành.

Trần Thành nắm tay cô, cười với cô: “Anh sẽ tự mình làm.”

Anh cười chân thành và ánh mắt đầy cung chiêu.

Ít nhất, tôi nghĩ vậy khi tôi nhìn vào tất cả những điều này khi đang núp sau một cái cây lớn ở phía xa.

Sau khi nếm mùi máy bay, tôi vội vã đến bệnh viện.

Cuối cùng cũng được gặp anh trai, cô rất vui mừng, hồi hộp và lo lắng. Cô có rất nhiều điều muốn nói với anh trai mình, vì vậy trên máy bay, cô âm thầm luyện tập trong đầu.

Nhưng khi cô ấy thực sự nhìn thấy nó, cô ấy đã do dự.

Cô nhìn thấy Trần Thành đang mỉm cười nhìn về mặt âm áp của Trần Thành và Trung Tín, đột nhiên cô không muốn xáo trộn mọi thứ.

Ở đằng xa, một đôi bạn trẻ đang ngồi trên chiếc ghế đan bằng mây ở khu vườn sau bệnh viện, ôm hôn nhau.

Chung Hân đỏ mặt khi nhìn thấy nó.

Trần Thành tâm tình thật sâu với nàng, quay đầu lại liếc mắt nhìn, về mặt lập tức xấu hổ, có chút thở dài: “Ồ, hiện tại thiếu gia này thật sự là không biết xấu hổ, người nói...”

“Anh nói, hôn là như thế nào?” Trung Tín cúi đầu, mặt đỏ bừng như mảnh vải, nhưng lại đột nhiên nói ra một câu không ai nghĩ tới.

Trần Thành sững sờ, quên chớp chớp đôi mắt như không nghe rõ, hỏi: “Anh ... anh vừa nói cái gì?”

“Không ...” Chung Hân rụt cổ xấu hổ, như muốn rụt đầu lại.

Hương vị, người ở sau cây lớn xa xa, xoay người dựa vào trên cây, hoàn toàn ẩn thân.

Cô ngẩng cao đầu, nhìn trời, đếm đàn chim sẻ bay trên trời, nước mắt giàn giụa.

...

Sự khác biệt là.

Đúng lúc này, trong ngôi nhà của Trình Uyên ở làng Tam Thạch Thôn, Trình Uyên cùng mẹ nói chuyện trong sân, Bạch An Tương đứng bên cạnh họ, ngồi trên một chiếc bao tải ngựa nhỏ, dùng cổ tay trắng nõn đỡ lấy cái đầu nhỏ của cô. Đôi mắt không ngừng rơi xuống. trên Trình Uyên.

Vào ban đêm, khi họ chuẩn bị đi ngủ, Trình Uyên và Bạch An Tương trở về phòng của họ.

Bạch An Tương ôm đầu Trình Uyên đau khổ hỏi: “Có đau không?”

Trình Uyên lắc đầu, gục đầu trong vòng tay cô, bóp mũi hít mạnh mùi cơ thể cô.

Không biết đã qua bao lâu, Trình Uyên đột nhiên nói: “Bà xã, cảm ơn.”

Không có lời bào chữa cho câu này, nhưng cơ thể Bạch An Tương run lên.

Một người, bất kể khả năng của bạn như thế nào, sẽ cảm thấy bất lực và do dự khi gặp những khó khăn tưởng chừng như không thể giải quyết được.

Lúc này, thứ duy nhất hỗ trợ bạn kiên trì, dù là chuyện này hay người nọ, nhưng dù sao cũng là một người.

Không cần Trình Uyên nói cho cô biết, tối hôm đó cô cũng đã nghe nói về kinh đô, dù sao Bạch An Tương đã làm chủ tịch Thương hội ở thủ đô một thời gian, sự việc đã lan khắp kinh thành.

Nghĩ đến sự nguy hiểm lúc đó, Bạch An Tương cảm thấy rất buồn và đau khổ, nhưng đồng thời, cô có thể hiểu được Trình Uyên.

“Muốn làm thì cứ làm đi. Kế hoạch rút lui của chúng ta có thể bị chậm lại.” Bạch An Tương nhẹ nhàng nói.

Trình Uyên ngừng nói.

Sau một lúc lâu, Bạch An Tương nhìn xuống trước phản ứng của Trình Uyên, chỉ thấy Trình Uyên đưa hai tay ôm lấy vòng eo mảnh mai của cô, đặt đầu cô lên đùi cô rồi ngủ thiếp đi.

Bạch An Tương ánh mắt dần dần trở nên dịu lại, nhìn Trình Uyên âu yếm, dùng bàn tay nhỏ bé sinh ra vô lực khẽ vuốt ve gương mặt rắn chắc của cậu.

“Chồng à, thật ra em có tin vui muốn nói với anh.”

“Tuy nhiên, ta sợ ngại làm vì lo lắng nhiều hơn.”

“Thực ra thì không sao khi sợ hãi, nhưng ... thì chưa.”

“Chồng, em yêu anh!”

“tất cả chúng tôi yêu bạn!”

...

...

Một buổi sáng sớm năm ngày sau.

Trong nghĩa trang thành phố Xinyang, trước bia mộ của Từ Xuyên, một người đàn ông trẻ tuổi với cả hai tay đang quán băng đứng trước mặt anh với một bó hoa trên tay.

Người này không phải ai khác, chính là Từ Mạt, con trai của Từ Xuyên.

Anh ta nhìn bia mộ của Từ Xuyên và trên bia mộ, tấm ảnh vẫn đang cười của Từ Xuyên, đôi mắt anh ta đầy vẻ lạnh lùng u

ám.

“Bạn có hài lòng không?”

Từ Mạt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Có đôi khi, ta không hiểu, người làm sao có thể bỏ qua sinh tử của chính mình cho người ngoài?”

“Người coi ta là con trai của người sao?”

“Anh là đồ óc lợn chết tiệt?”

“Vẫn là dao cho hấn?”

“Bạn nghĩ sao?”

Hấn không có đặt hoa trước mộ Từ Xuyên mà càng ngày càng tức giận, cuối cùng trực tiếp ném hoa xuống đất, dùng chân giậm chân.

Dậm và nhão.

“Haha ... Mẹ nói để con đến gặp mẹ, để con gặp chị gái, mẹ có tư cách gì để con xem? Mẹ có nhớ con trai mẹ đã van xin mẹ như thế nào khi họ cắt ngón tay không? Mẹ biết bất lực và sợ hãi như thế nào không?” Tôi đã ở vào thời điểm đó? ”

“Làm thế quái nào mà anh xứng làm bố của em?”

“Đừng lo lắng, tôi sẽ tìm cách trả thù từ Trình Uyên, không phải vì anh, mà là vì mười ngón tay của tôi!”

Anh ta càng nói càng tức giận, anh ta càng nói càng tức giận, khua tay múa mép, giống như một vị giáo sư lớn tuổi nóng nảy đang phát biểu trên sân khấu.

nhưng.....

Chưa kịp nói hết lời, anh đã nhìn thấy bia mộ của Từ Xuyên, bó hoa bị anh đập nát, giẫm nát vẫn như mới tinh, sáng ngời và thơm ngát.

Từ Mạt sững sờ, kinh ngạc nhìn xung quanh, tưởng mình bị ma ám.

Kết quả là tôi nhìn thấy Trình Uyên đứng bên cạnh, không biết từ lúc nào.

Trình Uyên không chỉ mang đến một bó hoa mới, mà còn cả rượu.

Chương 722

Chương 722

Thì ra bó hoa của Từ Mạt mà anh giẫm phải đã bị Trình Uyên ném sang một bên.

Trình Uyên phớt lờ Từ Mạt, nhưng chào bia mộ của Từ Xuyên.

Sau đó, anh ta rắc rượu Mao Đài tốt lên bia mộ của mình, nặng nề nói: “Anh à, em biết anh không uống nhiều. Em muốn đến để giải quyết sự nghiệp của anh. Bây giờ ổn rồi. Anh. không cần phải lo lắng về bất kỳ việc khẩn cấp nào nữa. Đột nhiên có việc gì đó giống như phẫu thuật sắp được thực hiện, vì vậy hãy nghỉ ngơi.”

Tôi nhớ lần đầu tiên gặp Từ Xuyên, Trình Uyên rất muốn đưa cậu ấy đi uống rượu, nhưng Từ Xuyên lần nào cũng lấy cớ, nguyên nhân chính là cậu ấy sợ phẫu thuật tạm thời.

“Thực ra tôi không uống nhiều, chủ yếu là tôi không mang rượu. Tôi thực sự không biết mang gì ...” Trình Uyên không quan tâm đến Từ Mạt, ngồi trước mộ Từ Xuyên, nói. thì thầm: “Tôi muốn...”

Từ Mạt ngẩn người nhìn Trình Uyên.

Cậu không biết cậu nói gì khi trút giận, Trình Uyên nghe thấy, nhất thời đầu óc ong ong, có chút hụt hẫng.

Sau một hồi nũng nịu, Trình Uyên chậm rãi đứng dậy, mỉm cười với Từ Xuyên, Từ Mạt và nói: “Được rồi, ở nhà còn rất nhiều việc phải giải quyết. Hôm nay anh sẽ đi cùng em ở đây, và anh sẽ quay lại khi em đi.” có thời gian.”

Vừa nói anh vừa bỏ đi không thấy Từ Mạt quay lại.

Từ đầu đến cuối ánh mắt của Từ Mạt đều tập trung vào Trình Uyên, và biểu cảm của anh ta thật xấu xa khi thấy anh ta phớt lờ mình.

Nhưng đột nhiên, bước chân của Trình Uyên dừng lại và anh vẫn giữ nguyên vị trí.

Chậm rãi quay đầu nhìn Từ Mạt, nói: “Cách thành phố khá xa, đi bằng xe của ta đi?”

Ai đang ở với bạn?

Ta sẽ giết người, người không nghe thấy!

Tất cả là do anh, nếu không có anh thì bố em có chết không? Mùi ngón tay của tôi có thể trở thành như bây giờ không?

Ôi, thật tốt cho bạn, bây giờ có mèo và chuột khóc?

Bạn không được thoải mái!

Từ Mạt vô cùng tức giận.

Nhưng khi ngược mắt lên, nhìn thấy Trình Uyên vẫn yên lặng đứng đợi mình, trên mặt không có biểu hiện gì mất kiên nhẫn, môi Từ Mạt run lên nói: “Được.”

Ngồi vào trong xe, Trình Uyên khởi động xe không chút do dự.

Từ Mạt ngồi ở phía sau, ánh mắt đầy hận ý nhìn chằm chằm sau đầu Trình Uyên, trong lòng bắt đầu lục lọi tìm cách giết chết hắn.

“Ba cậu và tôi là anh em. Tuy không phải họ hàng nhưng họ thân với tôi hơn cả anh em của họ.” Trình Uyên vừa lái xe vừa nói, “Bây giờ ông ấy đã mất. Quả thực là do tôi. Tôi biết anh.” nhất định phải hận ta. Ta sẽ không thuyết phục người buông ra loại chuyện này, cũng không đủ tư cách thuyết phục người buông ra, nhưng là ta sẽ tận lực bồi thường cho người. ”

“Cả đời này em để lại cho mẹ anh đủ tiền, nếu không đủ thì anh đến với tôi, tôi sẽ cho”.

“Ngoài ra, tôi sẽ yêu cầu bạn bác sĩ phục hồi chức năng tốt nhất trên thế giới để cố gắng khôi phục các ngón tay của bạn như trước đây.”

Nói xong, anh nhìn lại Xu Mỗ.

Từ Mạt vỗ một cái thân sắc vôi vàng gặt đầu: “Được.”

Trình Uyên khẽ mỉm cười, sau một lúc im lặng, anh nói: “Nếu em muốn mạng sống của anh, hãy buông tay. Thứ nhất, anh chưa có sức. Thứ hai, anh cũng có việc phải làm. Không thể chết chưa.”

“Chờ hai năm, có thể sẽ không dùng, cho người hai năm.”

Từ Mạt không dám trả lời.

Nhưng anh đã phun máu vào đầu Trình Uyên rồi, giống như thứ gì đó: lòng trắng trứng giả tạo và khuôn mặt xấu xí giả tạo. Cũng đặt nó lại, nếu tôi có khả năng giết bạn, bạn có nghĩ rằng tôi sẽ đặt nó trở lại?

Tên khốn góc trẻ con, bây giờ tôi nóng lòng cầm một con dao trong tay, rồi dùng dao đâm vào tim cậu.

“Tôi có thể xuống xe ở đâu?” Trình Uyên hỏi đột ngột khi xe vào thành phố một lúc lâu không có một tiếng động.

Từ Mạt lại lắc đầu nói nhanh: “Ya’an cộng đồng.”

Sau đó Trình Uyên đậu xe ở cổng Ya’an cộng đồng, Từ Mạt xuống xe, Trình Uyên nói: “Cẩn thận!”

Từ Mạt quay đầu cười với Trình Uyên: “Cảm ơn.”

Cũng vẫy tay chào tạm biệt Trình Uyên.

Nhưng sau khi vẫy tay của anh ấy, tôi đã hối hận.

Tại sao tôi phải cảm ơn anh? Tại sao tôi phải nói lời chia tay với bạn? Mẹ kiếp, tôi bị sao vậy? Rõ ràng là rất ghét.

Khi Từ Mạt quay lại, trong lòng lại cảm thấy hối hận. Cậu không hiểu tại sao mình lại không bày tỏ sự tức giận này, lại bày ra cho Trình Uyên xem, khiến cậu cảm thấy áy náy, còn để cậu biết hận cậu thì có thể làm gì?

Nhưng anh ấy đã không, và không bao giờ làm vậy.

Sau khi xe của Trình Uyên rời đi, Từ Mạt kêu trời: “A!”

Một số người là như vậy, dù trong lòng có oán hận đến đâu, nhưng khi đối mặt với một bộ mặt vô hại với loài người và động vật của bạn, họ luôn có thói quen che giấu sự thù hận của mình dưới một hình thức khác.

Và loại người này thường rất đa mưu túc trí, họ cũng thích hợp với những việc trọng đại.

Ít nhất, Trình Uyên đã nghĩ như vậy khi xem màn trình diễn của Từ Mạt.

Đó chỉ là một điều mà anh ấy không ngờ tới.

Xe của hắn rời đi không bao lâu, Từ Mạt hét lên trời cao trầm mặc, thu hút vô số người lạ đi qua.

Tất nhiên, đây không phải là vấn đề, vấn đề là một chiếc xe thương mại đã chạy tới và dừng lại trước mặt anh.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông đeo kính râm bước xuống xe, người đàn ông hỏi Từ Mạt: “Em tên là Từ Mạt phải không?”

Từ Mạt không biết người này, cho nên cau mày hỏi: “Người là ai?”

Người đàn ông cười với Từ Mạt nói: “Cô là Từ Mạt.”

Từ Mạt nhìn thấy nụ cười cong lên khóe miệng, có chút kỳ quái, trong lòng đột nhiên run lên, tiểu tâm dục dục xoay người muốn chạy.

Tuy nhiên, anh chưa kịp chạy thì đã bị anh dùng cọ đập vào gáy, hai mắt thâm quầng, ngã xuống đất.

Giữa thanh thiên bạch nhật, Từ Mạt bị nhét vào một chiếc xe thương mại.

“Bắt được hắn?”

“Cô không biết rằng Trình Uyên nói rằng vì cái chết của cha anh ấy?”

“Nhưng khi chúng ta bắt được anh ta, không phải chúng ta càng chọc giận Trình Uyên sao?”

“Làm sao Trình Uyên biết được ai đã làm chuyện đó? Hãy kéo cậu ta dậy trước. Nếu Trình Uyên thực sự muốn trả đũa, ông chủ của chúng ta có thể lấy Từ Mạt làm điều kiện để khiến Trình Uyên trở thành điều cấm kỵ.”

“Trình Uyên này thực sự rất kinh khủng?”

“Này, bạn không biết, đừng nghe những lời hấp dẫn và tự tin mà Hạng Gia nói với Đỗ gia. Tôi đã tham gia vào đêm hôm đó. Tôi đã nhìn thấy các cao thủ cấp hai và cấp ba theo từng đợt. Chết đi, đừng” không bạn nói nó đáng sợ? ”

...

...

Và vào lúc này.

Trình Uyên quay lại bệnh viện Long Đàn một lần nữa và nhìn thấy Vương Mĩ Lệ trong phòng.

Vết thương nặng nhất trên cơ thể Vương Mĩ Lệ là vết đâm ở chân, ngoài ra, thể chất của anh ấy rất tốt, sau bao nhiêu ngày tu luyện, anh ấy đã có thể đi lại trên mặt đất.

Khi Trình Uyên nhìn thấy anh, anh đang trốn trong phòng tắm và hút thuốc.

Nghe thấy có người tiến vào, Vương Mĩ Lệ vội vàng giấu điều thuốc sau lưng, sau khi nhìn rõ mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chúa ơi, ông làm tôi sợ chết khiếp. Tôi nghĩ đó là y tá Tiêu Lưu đang ở đây.” Vương Mĩ Lệ nói với nỗi sợ hãi kéo dài, và cắn thêm hai miếng trước khi ném điều thuốc vào nhà vệ sinh.

Trình Uyên đỡ anh đến ghế sofa nói: “Anh ... Anh à, cái tiêu đề này cảm thấy hơi khó xử.”

“Nếu anh khó xử, anh sẽ được gọi là Lão Vương. Chúng tôi không quá đặc biệt về nó.” Vương Mĩ Lệ xua tay.

Trình Uyên khẽ mỉm cười, rồi sắc mặt lại thay đổi: “Vậy, Vương sư huynh, ngài có thể cho tôi biết về Dương Duệ, sư phụ của chúng tôi, và chuyện giữa tôi và ngài bây giờ được không?”

Chương 723

Chương 723

Vương Mĩ Lệ nhắc một chân cô lên, dùng hai tay đặt trên ghế sô pha, cười nói: “Thật ra, cô có thể trực tiếp hỏi Sư phụ.”

Trình Uyên nhún vai, bất lực nói: “Tôi cũng muốn hỏi cô ấy, nhưng cô ấy nhìn rỗng không thấy cuối, nhìn đâu cũng thấy.”

Vương Mĩ Lệ lại cười: “Tôi đoán sẽ sớm gặp lại cô. Khi chúng ta làm âm ỉ ở thủ đô mấy ngày trước, bắt gặp Sư phụ có chuyện riêng cần giải quyết, nên cô ấy không thể vội vàng trở về. Có lẽ vậy.” nên làm ngay bây giờ và biết việc của bạn. Trong tương lai, tôi nhất định sẽ đập phá căn nhà gỗ của ông chú, và sau đó tôi sẽ gặp lại bạn. ”

Vương Mĩ Lệ đã đúng.

Vào lúc này, ở một nơi nào đó sâu trong núi, một con hổ cái đang thể hiện sức mạnh của mình. Nhưng Dương Duệ núp trong cây rậm, không dám xuống, ẩn nấp tốt.

Vì vậy, Trình Uyên bị Vương Mĩ Lệ làm cho ngượng ngùng, tuy rằng khó hiểu nhưng cũng không làm cho hắn khó xử nữa, dù sao đô khó chịu ngày hôm đó chứng tỏ Vương Mĩ Lệ thật lòng.

“Ô đúng rồi.”

Lúc này, Vương Mĩ Lệ dường như nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên sắc mặt trở nên trắng thẫn nói: “Trình Uyên, tôi phải nhắc nhở cậu rằng ở thành phố Tân Dương cũng có một cao thủ.”

Nghe vậy, Trình Uyên giật mình, ngạc nhiên hỏi: “Ở Tân Dương còn có sư phụ? Hiện tại sư phụ vô dụng như vậy sao?”

Vương Mĩ Lệ lắc đầu nói: “Không, thật sự rất hiếm có chủ nhân. Chỉ là không biết tại sao ở Tân Dương lại có một cái, có lẽ chỉ là trùng hợp thôi.”

“Sao cậu biết?” Trình Uyên hỏi.

Sau một hồi suy nghĩ, Vương Mĩ Lệ nói: “Thật ra, khi bạn ở thành phố Tân Dương, Đạo sư đã có nhiều cơ hội để giết bạn, nhưng ông ta không làm vậy. Ngay cả bây giờ, ông ta cũng không dám vào thành phố Tân Dương. Điều này khiến tôi suy nghĩ. anh ấy sợ điều gì đó. ”

“Cái khác là... Người nhớ tới A Tùng?”

“Nhớ!” Trình Uyên gật đầu.

“Sức lực của A Tùng không bằng tôi, nhưng cũng giống như tôi.” Vương Mĩ Lệ lẩm bẩm: “Nhưng chúng ta đều đã chứng kiến cái chết của anh ta. Nơi anh ta đứng trước khi chết có dấu chân sâu hơn những nơi khác, cho thấy anh ta biết rằng bên kia định xuất chiêu. Sẵn sàng chiến đấu. Nhưng vẫn bị đối thủ đánh chí mạng, điều này cho thấy thực lực của đối phương vượt xa mình. ”

“Kết nối hai nguyên nhân này với nhau có thể khiến Đạo Trưởng chuyên gia cấp hai ghen tị, ta đoán, rất có thể là chuyên gia cấp một.”

Khi nghe điều này, Trình Uyên lặng lẽ gật đầu.

Trước đây tôi chưa đụng đến phương diện này nên không quan tâm đến nó, nhưng sau trận chiến ở kinh thành, Trình Uyên cũng nhận ra rõ ràng sự tồn tại của một cao thủ đáng sợ như thế nào.

“Nhưng đừng lo lắng, vì vị cao thủ hạng nhất đó có thể khiến Đạo trưởng không dám bước vào thành phố Tân Dương, điều đó có nghĩa là anh ta không có ác ý với cô.” Vương Mĩ Lệ nói.

“Tôi hy vọng.” Trình Uyên nghiêm nghị nói.

Ngày nay, bất chấp sự giàu có và nổi tiếng của mình, Trình Uyên đúng là người đứng đầu thành phố Tân Dương, nhưng anh ấy hơi hoảng sợ trước những bậc thầy ẩn giấu xung quanh mình.

“Đó là ai?”

Ngay khi anh còn đầy nghi ngờ, điện thoại đột nhiên vang lên.

Trình Uyên lấy điện thoại di động ra xem, phát hiện Bạch An Tương đang gọi, cũng không né tránh Vương Mĩ Lệ nên trực tiếp kết nối.

“Này, vợ.”

“Trình Uyên, mau gửi xe đi, mẹ ngất rồi!”

“gì?”

Nghe vậy, sắc mặt Trình Uyên thay đổi rõ rệt, anh nhanh chóng nói: “Được rồi, tôi hiểu rồi, tôi sẽ gửi xe ngay lập tức.”

Cúp máy, Trình Uyên gọi Lý Nam Địch.

“Này, gửi một chiếc xe đến Làng Tam Thạch Thôn và mang theo các bác sĩ và y tá ...”

...

Căn bệnh đột ngột của mẹ khiến Trình Uyên có chút không chuẩn bị trước.

Anh lái xe trở lại Làng Tam Thạch Thôn bằng xe cấp cứu, đưa mẹ mình lên xe cấp cứu và quay trở lại bằng xe.

Các bác sĩ đã thực hiện một số kiểm tra đơn giản đối với mẹ của Trình Uyên trong xe hơi, xuống xe và đưa bà vào phòng cấp cứu.

Có một tiếng “nổ”.

Khi cánh cửa đóng lại, Trình Uyên bị cô lập khỏi cánh cửa, và tìm anh đập dữ dội khi cánh cửa đóng lại.

phòng cấp cứu.....

Trình Uyên dường như chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mẹ mình vào viện cấp cứu.

Vì vậy, đầu óc anh trống rỗng, và cơ thể anh không khỏi run lên.

Bạch An Tương ở bên cạnh an ủi: “Mẹ đừng lo lắng, mẹ sẽ không sao đâu.”

Không lâu.

Cha vợ cũ Bạch Sĩ Câu và mẹ vợ Lý Ninh Quyên cũng đến.

“Thế nào rồi?” Lý Nham đi thẳng tới Thành Đan, lo lắng hỏi:
“Bác sĩ nói có bệnh gì sao?”

“Tôi có thể làm gì cho vợ chồng tôi? Trình Uyên, cô đang thiếu tiền, hay tôi sẽ trả tiền phẫu thuật?”

“Ồ, vâng, tôi biết một bác sĩ là ...”

“Được rồi!” Bạch Sĩ Câu đột nhiên cắt ngang lời nói của Lý Nham như súng máy, nói: “Đừng lộn xộn, đây là bệnh viện của Trình Uyên, với những bác sĩ giỏi nhất...”

Lý Ninh Quyên đột ngột tỉnh dậy.

Đúng vậy, Trình Uyên là người giàu nhất thành phố Tân Dương, làm sao lại thiếu tiền được, ngay cả bệnh viện này cũng thuộc về anh ta, bác sĩ cũng là bác sĩ giỏi nhất tỉnh, tại sao lại dùng cô ta để giới thiệu bác sĩ?

Nghĩ đến đây, Lý Ninh Quyên mặt đỏ bừng.

Trong quá khứ, bất kể Trình Uyên làm gì, đúng hay sai, Lý Ninh Quyên sẽ không bao giờ dành cho anh bất kỳ lời nói tử tế nào khi gặp anh. Nhưng vào lúc này, mặc dù cô ấy nói vài lời thiếu não, Trình Uyên cũng cảm thấy ấm áp.

Có lẽ khi con người ta bơ vơ, điều họ mong nhất chính là sự ấm áp tưởng chừng như chết lặng này.

Có một câu nói tên là “Blind Worry”, câu này thường nói về các bà mẹ. Mẹ sẽ luôn lo lắng về mọi thứ khi con mình rời xa mẹ.

Lúc đó có thể khó chịu, nhưng càng lớn lên, bạn sẽ càng hiểu rằng sự bất cẩn chính là món quà quý giá nhất cuộc đời này của bạn.

Trình Uyên gật đầu với Lý Ninh Quyên và nói, “Mẹ, cảm ơn mẹ.”

Lý Ninh Quyên đã choáng váng trước lời cảm ơn này.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, về mặt mọi người ngưng tụ.

Lý Nam Địch từ bên trong đi ra, Trình Uyên đám người vây quanh: “Như thế nào?”

Lý Nam Địch không nói tiếng nào, lấy trong túi ra một cây bút, “quẹt đi quẹt lại” một đường trên giấy, cuối cùng đưa tờ giấy cho Trình Uyên, nghiêm nghị nói: “Mau đi chỗ này đi đi hai của tôi. sẽ nhặt được, nhanh lên! Còn có, người tự mình đi!”

Khi nghe điều này, biểu cảm của Trình Uyên thay đổi ngay lập tức.

Mặc dù Lý Nam Địch không nói chuyện gì đang xảy ra với mẹ cô, nhưng từ vẻ mặt và giọng điệu, Trình Uyên cảm nhận được rằng tình hình không ổn.

“Ta cùng người lái xe đi!” Bạch Thiếu Vũ nói.

Nói xong, anh và Trình Uyên vội vã xuống lầu, lái xe đến địa chỉ mà Lý Nam Địch đưa cho.

Trên đường đi, nhiều đèn đỏ chạy qua.

Trình Uyên gần như sắp chết.

Nhìn thấy chỉ còn có năm phút đồng hồ, Bạch Sĩ Câu Thiên đột nhiên trầm giọng nói: “Phía sau có một chiếc xe đi theo chúng ta.”

Nghe vậy, Trình Uyên liếc nhìn lại, quả nhiên phía sau có bốn năm chiếc xe việt dã màu đen bám sát xe của họ.

Ngay khi sắp rẽ, bốn năm chiếc ô tô xuất hiện phía trước và chặn đường họ.

Chương 724

Chương 724

Tôi bị chặn và không thể vượt qua được!

Bạch Sĩ Câu đỗ xe ở ven đường, nghiêm túc nhìn Thừa Trăn, trầm giọng nói: “Đừng hấp tấp.”

Đừng bốc đồng?

Trình Uyên nhếch mép, đập cửa xe xuống xe.

Một tia sáng đỏ mờ nhạt xẹt qua mắt anh.

Nếu lần trước là do anh tôi thì lần này là do mẹ tôi. Đối với Trình Uyên, không có gì quan trọng hơn mẹ trong trái tim anh.

Rõ ràng, hai nhóm truy đuổi và chặn đường rõ ràng đã đến vì Trình Uyên.

Bạch Sĩ Câu Thiên vội vàng đuổi theo xuống xe, nắm lấy Trình Uyên cánh tay, nói: “Bình tĩnh, bình tĩnh, để ta giải quyết.”

Trình Uyên yên vị tại chỗ.

Sau khi chiếc xe ngược chiều dừng lại, bốn năm người xuống xe, chiếc xe đuổi theo phía sau bước xuống bảy tám người thì cửa xe mở ra.

Và trong số hơn chục người này, có ít nhất bốn người là cao thủ bậc ba.

“Một cao thủ trung cấp thứ ba có thể đánh bại một cao thủ cấp hai cấp thấp. Nghe nói tôi thực sự bị sốc.” Một nam nhân vật chính bốn mươi tuổi để râu bước tới, anh ta cười toe toét nói trước. . Nói: “Nhưng sau này tôi biết được rằng tôi hiểu rằng bạn đã chiến thắng bằng cách tự làm hại bản thân. Sau cùng, đó là một chiến thắng bất ngờ.”

“Tuy nhiên, vận may của người hôm nay có vẻ không được tốt lắm. Hôm nay, chúng ta có năm cao thủ cấp 3. Đây ... không phải ta coi thường người. Trước mặt nhiều cao thủ như vậy, bạn thậm chí đang tự làm hại mình. Tôi e rằng đã quá muộn.”

Vừa dứt lời, một người đàn ông rất cường tráng khác bên cạnh ngẩng đầu lên, khinh thường nhìn Trình Uyên và Bạch Sĩ Câu rồi mỉa mai nói: “Không cần các người cũng có thể xử lý được hắn.”

Những người này vây quanh Trình Uyên và Bạch Sĩ Câu, cả hai đều có đồ trong tay.

Không cần đoán, Trình Uyên cũng biết những người này đến từ đâu.

Việc gây ồn ào ở thủ đô và chặt đầu phó chủ tịch liên minh kinh doanh thủ đô không phải là chuyện nhỏ. Vì vậy, nó không kết thúc và nó đã kết thúc, luôn có một chút thiên vị sẽ được lên men.

Ví dụ, Trình Uyên chỉ vào mọi người ở phía đối diện và nói rằng nếu Từ Xuyên không thể cứu anh ta, tất cả họ sẽ phải trả giá bằng mạng sống của Từ Xuyên.

Vì vậy, sau khi sự việc kết thúc, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào cuộc sống và cái chết của Từ Xuyên.

Sau khi biết rằng Từ Xuyên thực sự đã chết, những người này trở nên sợ hãi.

Bạn nghĩ xem, Trình Uyên, một kẻ mất trí, để cứu Từ Xuyên, ngay cả phó chủ tịch liên minh doanh nghiệp cũng dám giết người, ngay cả cục trưởng cũng dám cứng rắn, vậy thì mười đại gia hàng đầu của họ là gì?

Tuy nhiên, mười đại gia hàng đầu cũng sẽ không ngồi yên, cũng không muốn xem thường, tìm một tiểu chủ ở thành phố nhỏ làm hòa, cho nên bọn họ chuẩn bị hành động trước.

Khi Trình Uyên chết, tự nhiên mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa.

Khi anh ta ở kinh đô, Trình Uyên đã chuẩn bị và mời rất nhiều người đến giúp anh ta, để anh ta có thể đánh bại Đạo Trưởng,

nhưng bây giờ thì khác.

Vụ ám sát sẽ không cho Trình Uyên quá nhiều thời gian để chuẩn bị.

Tôi phải nói rằng những người này đang tìm kiếm một thời gian tốt. Trình Uyên lúc này trong lòng đầy lo lắng, cũng là lúc phản ứng của cậu chậm nhất.

Nhưng đồng thời cũng là lúc anh sôi sục nhất.

“Đi chỗ khác!”

Trình Uyên không muốn nói chuyện vô nghĩa với họ, vì vậy anh đỏ mặt và hét vào mặt họ.

“Ừ, mày khá là dở hơi!” Cánh mày râu sừng sốt, không ngờ đối mặt với tình huống này, Trình Uyên vẫn cứng miệng chết đi được nên nói với vẻ mặt giễu cợt: “Tôi. không biết ta là bao nhiêu cân? Rõ ràng là đã chết. Nói đến đâu, đều là không quỳ xuống xin tha, còn dám mắng ta?”

“Người có biết ai trong năm người chúng ta đều có thể dễ dàng bóp chết người?”

Nhìn thấy bọn họ vẫn vây quanh mình, sát khí trong mắt Trình Uyên càng lúc càng mạnh.

Ngay khi hấn sắp xông ra, Bạch Sĩ Câu Thiển đã ấn tay lên vai hấn, một lần nữa thuyết phục, “Bình tĩnh!”

điềm tĩnh?

Trình Uyên ngạc nhiên nhìn Bạch Sĩ Câu, ánh mắt đầy thắc mắc, như đang hỏi: Mẹ tôi đang bị đe dọa, làm sao anh có thể trấn tĩnh tôi?

Nhưng sau đó, Bạch Sĩ Câu quay mặt về phía người đàn ông có râu, thờ dãi nói: “Các người ... sống tốt, được không?”

“Tôi đoán là có một số quyết định. Trình Uyên cũng tức giận khi nói ra. Nếu bạn không xuất hiện, có lẽ anh ấy sẽ quên câu nói đó, nhưng bạn muốn nhắc nhở anh ấy.”

“Cho nên, người chỉ có thể trách bản thân ngu ngốc. Người đang ép Trình Uyên quyết định, là ép Trình Uyên phải nói thay

lời, chính là ép Trình Uyên giết người!”

Vào đầu giờ tối hôm đó, Từ Xuyên dùng dao chặn Trình Uyên, Trình Uyên nói với mọi người rằng nếu Từ Xuyên chết, tất cả họ sẽ phải được chôn cất.

Khi anh ta nói điều này, Trình Uyên đã hoàn toàn mất trí, bạn không thể nói quá nếu bạn nói đó là một câu giận dữ, đó là lý do tại sao Bạch Sĩ Câu nói như vậy.

Nhưng khi họ nghe những gì Bạch Sĩ Câu nói, những người đó không đồng ý chút nào.

Vì họ nghĩ ...

“Hôm nay Trình Uyên nhất định phải chết, tôi muốn xem hắn giết chúng ta như thế nào?”

“Đó là, hắn là gà yếu ớt, vừa vặn có thể tính là cấp ba trung cấp gà, làm sao có thể trốn ở trước mặt chúng ta, cấp ba cao thủ.”

“Lão Lưu, đừng nóng giận, chúng ta làm xong nhiệm vụ trước, cùng nhau đi hack Trình Uyên chết đi!”

“trên!”

Nói xong, cả chục người cầm anh chàng trên tay lao về phía Trình Uyên.

Trình Uyên không đợi được lâu, theo ý kiến của anh, cho dù lãng phí một giây thời gian cũng liên quan đến sinh tử của mẹ anh.

Và những người trì hoãn thời gian trước mặt họ cũng đang gián tiếp làm tổn thương mẹ tôi.

Vì vậy, với đôi mắt đỏ hoe, anh ta gầm lên những người lao tới.

nhưng.....

Nhưng trước khi anh ta có thể ra tay, anh ta đã bị choáng váng.

Trình Uyên nhìn mọi thứ trước mắt đầy hoài nghi, toàn thân uể oải, hóa đá!

Anh ấy không bao giờ mong đợi rằng mọi thứ sẽ phát triển vượt quá nhận thức của anh ấy.

Bởi vì hắn không nhìn rõ, Bạch Sĩ Câu biến mất ở trước mặt hắn như thế nào, lại xuất hiện ở trước mặt hắn râu ria, rồi giờ thủ đoạn gì, tên râu quai nón kia đã bị hắn đâm ra ngoài hơn 20 mét, đuôi bọn họ đi mất. Bản thân Tất cả những chiếc xe địa hình của anh ta suýt bị lật nhào trước khi nằm lăn ra đất như một con chó chết.

Không chỉ nam nhân có râu, mà năm cao thủ cấp ba trong miệng đều bay lộn ngược, căn bản là cuối cùng bọn hắn đều giống nhau, đều đã chết.

Đó là một chút phát triển, nhưng trên thực tế, những gì đã xảy ra, chỉ sau rất nhiều âm thanh, xuất hiện trong cảnh này.

Những người còn lại sợ hãi, choáng váng, mấy người trong tay cũng ngã xuống đất, có người còn trực tiếp đi tiêu.

Còn những cao thủ cấp ba kia với vẻ mặt kiêu ngạo, ngạo nghễ còn không có cơ hội hồi hận nên mới chết.

Bạch Sĩ Câu nói với mười tên côn đồ tầm thường bị yếu chân rằng: “Hãy trở về và nói với sư phụ rằng nếu một ngày nào đó họ chết không thể giải thích được thì đừng trách ai cả, đó là cái chết của chính họ.”

Hơn chục tên côn đồ bình thường, đâu dám hé răng nửa lời, chĩa đầu vào một cái, chẳng khác gì gà ăn cơm.

“Còn chưa cút!”

Bạch Sĩ Câu tức giận hét lên.

Những người đó lao đi, phóng xe rồi biến mất nhanh chóng.

Lúc này, Trình Uyên hỏi Bạch Sĩ Câu với vẻ mặt kinh ngạc: “Thì ra ... là anh!”

Chương 725

Chương 725

Trình Uyên không ngờ rằng, anh không thể đoán được rằng cao thủ hàng đầu của thành phố Tân Dương đã luôn ở bên cạnh mình.

Và có vẻ như Bạch Sĩ Câu vẫn vô hại đối với con người và động vật.

“Mau lên.” Bạch Sĩ Câu Thiên không trực tiếp trả lời Trình Uyên, mà là thúc giục.

Trình Uyên chợt tỉnh giấc, nhanh chóng lên xe, khởi động xe, lái xe đến nơi cần đến.

Sau khi đón dì hai của Lý Nam Địch, họ vội vã trở về.

“Thường thì tôi không thích bị quấy rầy khi đang pha chế thuốc, nên điện thoại di động của tôi bị tắt tiếng. Tôi thấy khi anh đến gặp tôi, Cảnh Tịnh thực sự đã gọi hơn 20 cuộc cho tôi.”

Người cô thứ hai của Lý Nam Địch nói cho Trình Uyên biết lý do.

Người cô thứ hai của Lý Nam Địch tên là Lý Hồng Hà. Kể từ khi cô ấy cứu Trình Uyên lần trước và trở về thành phố Tân Dương, Lý Hồng Hà đã thuê tạm một sân, nói rằng cô ấy đã nhận ra một số công thức mới và tận tâm nghiên cứu đồng thuốc của riêng mình.

Trước đó, Lý Nam Địch nói đùa rằng dì thứ hai của cô là một “sinh viên tốt nghiệp.”

Đối với điều này, Trình Uyên không để tâm, nhưng nói với Lý Hồng Hà: “Cảm ơn vì công việc khó khăn của bạn.”

Trên đường đi, thỉnh thoảng Lý Hồng Hà nghiêng đầu nhìn Trình Uyên.

Khi đến gần bệnh viện, cô ấy sợ Bạch Sĩ Câu Thiên cũng nghe thấy như vậy, cố ý hạ giọng hỏi Trình Uyên: “Nói thật, em nghĩ gì về Giả Tịnh Văn của chúng ta?”

Trình Uyên bối rối hỏi điều này.

Mẹ tôi ngày đêm đau ốm, nếu ai hỏi câu chán ngắt như vậy, nhất định sẽ trở mặt. Nhưng tình cờ là Lý Hồng Hà, người có thể cứu sống mẹ anh để anh không dám xúc phạm anh.

Khuôn mặt này không thể quay được, và cũng rất xấu hổ.

Bởi vì Lý Hồng Hà cho rằng hạ thấp giọng nói, Bạch Sĩ Câu sẽ không nghe được, thật ra, Trình Uyên biết sản phẩm này là cao thủ, làm sao lại không nghe thấy?

Trước mặt con rể của người khác, hỏi xem anh ta nghĩ gì về những cô gái khác, Trình Uyên nói gì?

“Dì hai, con đã kết hôn.” Trình Uyên hạ giọng, “khẽ” nói với Lý Hồng Hà.

Lý Hồng Hà lộ ra vẻ khinh thường và cong môi: “Cắt, hôn nhân có vấn đề gì? Chế độ đa thê phổ biến ở nhiều nước. Hơn nữa, anh tốt như vậy, có thêm vợ là chuyện bình thường.”

“...” Trình Uyên ngẩn người.

“Trình Uyên, tôi có thể thấy cô gái của Nam Địch là yêu anh, vì vậy anh phải suy nghĩ về điều đó. Anh xem, Nam Địch nhà chúng ta xinh đẹp và hợp lý. Máu chốt là cô ấy không sao. Y thuật vẫn là. Tuyệt vời. Anh nói nếu như sau này kết hôn với cô ấy, chẳng phải lúc nào cũng tương đương với việc mang theo một bác sĩ thiên tài ở bên cạnh anh sao? Cũng tương đương với việc uống thuốc trường sinh!”

Trước khi đến bệnh viện, Lý Hồng Hà đã tẩy não Trình Uyên, truyền cho Trình Uyên một số lợi ích nếu anh kết hôn với Lý Nam Địch.

Còn Trình Uyên thì cứ như đang ngồi ghim lại và cảm thấy mình như bị một đàn ông cầm trên lưng như bị đốt ngón tay vào cổ họng ...

Khi đến bệnh viện, Lý Hồng Hà đã vào phòng cấp cứu.

Sau một thời gian bận rộn, nửa tiếng sau, anh bước ra ngoài và nói với Trình Uyên, “Hiện tại tôi đã thoát khỏi nguy hiểm. Hãy chăm sóc cho tôi. Đừng rút máy thở tối nay. Sau đêm nay, nguy hiểm thời gian sẽ trôi qua.”

Trình Uyên cảm ơn cô ấy rất nhiều.

Bạch An Tương cũng cảm ơn cô ấy.

Lý Hồng Hà liếc nhìn Bạch An Tương, sau đó thở dài, quay người đi qua họ.

Vừa định đi, hần đưng phải Bạch Sĩ Câu ở góc hành lang.

Lý Hồng Hà chỉ lịch sự gật đầu với Bạch Sĩ Câu, Bạch Sĩ Câu cũng lịch sự đáp lại, vì vậy hai người đi qua.

Vừa đi ngang qua, Bạch Sĩ Câu nhẹ giọng nói: “Con gái của ta không kém cháu gái của người, hơn nữa còn có quan hệ sâu sắc hơn với Trình Uyên.”

Lý Hồng Hạ nhất định phải có thân thể, kinh ngạc nhìn lại Bạch Sĩ Câu.

Nhưng Bạch Sĩ Câu đã bỏ đi không ngoảnh lại.

Vì vậy, Lý Hồng Hà lúng túng: Có chuyện gì vậy? Tôi rõ ràng đã nói với Trình Uyên bằng một giọng trầm, làm sao anh ấy có thể nghe thấy được?

“Tại lừa?”

...

...

Trở lại tiểu khu, Trình Uyên Bạch An Tương và Lý Ninh Quyên cũng đang ở trước giường, vây quanh mẹ của Trình Uyên. Hãy hỏi điều này và điều kia với sự quan tâm.

Bạch Sĩ Câu đi vào nói: “Gia gia ta vừa mới ngủ dậy còn yếu, người đừng làm phiền nàng ở đây. Để nàng đi nghỉ ngơi cho tốt.”

Lý Nham trừng mắt nhìn Bạch Sĩ Câu Thiên: “Người biết một bóng sao?”

Nhưng trên thực tế, cô cũng cảm thấy những gì Bạch Sĩ Câu nói có lý, vì vậy cô nói với Trình Uyên và Bạch An Tương, “Cô chăm sóc mẹ của cô, tôi sẽ trở lại nấu một ít cháo kê và mang đến cho nó vào buổi sáng. ”

“Mẹ, đừng làm phiền, con cứ gọi món mang đi.” Trình Uyên nói.

Lý Ninh Quyên ngẩng mặt lên: “Xi, có thể giống nhau được không? Đồ ăn mang ra vừa không đảm bảo vệ sinh, vừa không bổ dưỡng. Em không biết họ thêm bao nhiêu phụ gia thực phẩm để nhân mạnh mùi vị sao? Cứ quay lại nấu cháo và sáng mai giao hàng đi. ”

“Không cần mang đi!”

“Thật không hợp vệ sinh!”

Sau khi cảnh báo Trình Uyên và Bạch An Tương một lần nữa, Lý Ninh Quyên chuẩn bị rời đi, và trừng mắt nhìn Bạch Sĩ Câu, và nói, “Các bạn làm gì ở đây? Lái xe đi!”

Bạch Sĩ Câu lắc đầu: “Anh bắt taxi về nhà trước. Tôi có chuyện muốn nói với Trình Uyên.”

Lý Nham dường như muốn nổi giận, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Bạch Sĩ Câu, nàng biết hẳn có thể đang nói chuyện làm ăn, vì vậy nàng trợn trắng mắt: “Chỉ là nguoi.”

Sau đó còn lại một mình.

Và Trình Uyên không dám lơ là Bạch Sĩ Câu khi nói có chuyện với mình, dù gì thì Bạch Sĩ Câu cũng là cao thủ, chắc chắn phải biết rất nhiều điều mà Trình Uyên không biết.

Ngoài ra.

Giờ nghĩ lại, Trình Uyên thực sự quá ngốc.

Bạch Sĩ Câu đã được hỗ trợ bởi gia đình Trình trước khi ông thành lập Xiaolin Group. Và giữa hàng chục triệu người, tại sao nhà họ Trình lại ủng hộ một mình Bạch Sĩ Câu?

Trình Uyên chưa bao giờ nghĩ về điều này, và bây giờ có vẻ như đây chắc chắn không phải là một sự trùng hợp.

Vì vậy Trình Uyên nói với mẹ: “Mẹ nghỉ ngơi thật tốt, con sẽ ra ngoài.”

Mẹ tôi gật đầu với anh ta.

Sau đó Trình Uyên lại liếc nhìn Bạch An Tương.

Bạch An Tương nói, “Đi, tôi ở đây.”

Thế là Trình Uyên rời phòng với Bạch Sĩ Câu.

Sau khi họ rời đi, trong phòng chỉ còn lại mẹ chồng của Trình Uyên và Bạch An Tương.

Bạch An Tương xoa bóp cánh tay của mẹ Trình Uyên.

Bà Trình Uyên giơ cánh tay lên, có vẻ như muốn nói rằng Bạch An Tương không cần phải bấm.

“Mẹ, bấm thế này cho thoải mái hơn.” Bạch An Tương không có ý dừng lại.

Tuy nhiên, có một giọt nước mắt trên đôi mắt của mẹ Trình Uyên.

Bạch An Tương này sợ hãi: “Thôi mẹ, con nghe lời mẹ, con đừng ép nữa, đừng khóc nữa, ôi đúng rồi, mẹ có khó chịu không?”

Mẹ của Trình Uyên lắc đầu và nở một nụ cười khó đỡ với Bạch An Tương: “Con trai ngoan, con đều là trai tốt...”

Khi cô ấy nói, cô ấy đang cố gắng đấu tranh và giọng nói của cô ấy rất nhỏ, Bạch An Tương chỉ có thể nghe thấy cô ấy bằng cách đặt tai của cô ấy.

“Mẹ đừng nói chuyện, nghỉ ngơi đi.” Bạch Cẩm Tây.

Mẹ tôi lại lắc đầu: “An Tương, con thật tốt bụng, nhưng việc lấy được một người vợ như con là phúc đức mà ông ấy đã gieo trồng ở kiếp trước.”

Bạch An Tương lắc đầu.

Mẹ tôi nói tiếp: “Mẹ biết rằng tất cả là do con đã kéo mẹ xuống ...”

“Không mẹ!”

“An Tương, hãy nghe mẹ nói, tâm trí của mẹ đôi khi không rõ ràng, và bạn thậm chí có thể quên mất mình là ai với Uyên Uyên. Đôi khi, điều đó rất rõ ràng ... Tôi biết, tôi không biết. Đôi khi, tất nhiên, nó phải như vậy. trong lòng khó chịu. Mẹ không muốn nhìn thấy anh ấy khó chịu như vậy, nên nhiều khi không nhớ được có người đến, tôi giả vờ nhận ra, cười với mọi người. ”

“An Tương, hiện tại mẹ biết rất rõ, cũng biết nguyên nhân người không đi kinh đô là bởi vì ta, cho nên mẹ muốn người thay mặt thuyết phục hắn, đừng quan tâm đến ta, ta ... ”

Không hiểu sao Bạch An Tương luôn cảm thấy lời nói của mẹ có chút bi thương, giống như lời khuyên bảo trước khi rời đi, cô có chút sợ hãi vội vàng lắc đầu: “Mẹ, mẹ đừng nói, không phải mẹ nghĩ đâu. .. ”

Mẹ tôi thở dài và nói với Bạch An Tương, “An Tương, con có thể hỏi bác sĩ xem con bị bệnh gì và khi nào thì có thể xuất viện?”

“Thôi, mẹ đừng nghĩ ngợi lung tung, nghỉ ngơi thật tốt, ta sẽ hỏi.”

Sau đó, Bạch An Tương vội vàng rời khỏi phòng và đi tìm Lý Nam Địch.

Lúc này, mẹ của Trình Uyên lặng lẽ đưa tay ra tháo mặt nạ dưỡng khí.

Chương 726

Chương 726

Bên kia, Thành Trùng đi theo Bạch Sĩ Câu lên sân thượng, trong lòng cảm thấy có chút phức tạp.

Đầu tiên mẫu thân thoát khỏi nguy hiểm khiến hắn thở phào nhẹ nhõm, sau đó không biết nên đối mặt với thân phận mới của Bạch Sĩ Câu như thế nào, cũng không biết nên hỏi một số chuyện ở đâu.

“cha!”

Nhìn Bạch Sĩ Câu đang yên lặng nhìn về phía xa, Trình Uyên khẽ kêu một tiếng.

Bạch Sĩ Câu nhìn lại, cau mày nói với Trình Uyên: “Trình Uyên, tôi biết trong lòng cậu có rất nhiều nghi vấn, thật ra trong lòng tôi cũng có nghi ngờ. Tôi biết cậu là người được bọn họ lựa chọn, nhưng tôi không biết tại sao họ chọn bạn.”

“Chọn có nghĩa là gì? Tôi đã chọn ai? Tôi chọn làm gì?” Trình Uyên nhanh chóng lấy đề tài về Bạch Sĩ Câu, nhân cơ hội hỏi.

Bạch Sĩ Câu lắc đầu, trầm giọng nói: “Ta nghĩ đến bây giờ ngươi vẫn là không muốn biết chuyện này.”

“Tại sao?” Trình Uyên không hiểu.

Hắn không hiểu tại sao Bạch Sĩ Câu vẫn không chịu nói cho hắn biết về mối quan hệ này, vẫn giấu diếm hắn, bí mật kinh thiên động địa này khiến hắn từng sự phụ không dám tiết lộ cho hắn biết.

“Em sợ cái gì?” Anh không hiểu.

Bạch Sĩ Câu thở dài, rời mắt khỏi Trình Uyên, và hướng về bầu trời đêm.

“Không phải là ta không nói cho ngươi, nhưng là hiện tại nghĩ không cần.” Bạch Sĩ Câu nhẹ giọng nói.

“Tại sao?” Trình Uyên hỏi.

Bạch Sĩ Câu lắc đầu: “Có lần, sau khi biết được người là người được chọn, ta rất vui mừng và vô cùng phấn khích. Ta nghĩ bảo vệ người hoàn thành việc này là một vinh dự lớn. Đối với chuyện này, ta còn có thể Tàn nhẫn bỏ qua sự sống và cái chết của chính con gái mình ”.

“Nhưng ... sau khi trải qua mọi chuyện lặp đi lặp lại, tôi hiểu.”

“Trong trái tim anh, trong trái tim anh, trong trái tim An Tương, không bao giờ nên có bất kỳ sự tương tác quan tâm nào. Anh biết em là người dám làm tất cả vì tình cảm. Anh cũng biết An Tương là vì anh, người sẵn sàng làm mọi thứ. ”

“Tuy rằng loại cám dỗ đó rất lớn, nhưng bây giờ tôi đã đoán ra được.” Bạch Sĩ Câu cười nhẹ nói: “Nếu không muốn làm gì thì đừng làm. Với Tấn Tây và vợ chồng, chúng ta sẽ tạm biệt sông hồ này. ”

“Chúng ta có thể sống cuộc sống nhỏ bé của riêng mình cho đến cuối đời, không cần hỏi những sự thật bên ngoài, chỉ cần bạn muốn. Ở bên ta, không ai có thể làm phiền chúng ta.”

Những gì Bạch Sĩ Câu nói thực ra là những gì Trình Uyên mong muốn, vì vậy không nên vướng vào chuyện đó, nhưng có một số điều bạn nói nửa chừng, thật sự tốt hơn hết là không nên nói ra.

Cho nên Trình Uyên vẫn rất tò mò: “Ba, sao cha đột nhiên đổi ý?”

Bạch Sĩ Câu thở dài thườn thượt, sau đó lại nhìn về phía Trình Uyên, trầm mặc một lát, đột nhiên nói: “Bởi vì ... bởi vì ta đã nhìn thấy ý muốn chết trong mắt của vợ chồng ta!”

“Chết?” Trình Uyên bị sốc khi nghe điều này.

Từ vụng này rất lạ đối với anh ấy.

Anh không biết sẽ khủng khiếp như thế nào nếu một người có ý chí chết trong tim anh, nhưng nếu anh muốn anh nhìn thấy từ ý chí chết trong mắt một người, anh sợ rằng anh sẽ không thể làm được.

Điều này cũng cho thấy, cấp bậc tiên sư quả thực không người bình thường có thể so sánh được.

nhưng.

“Tại sao?” Trình Uyên càng khó hiểu.

Tại sao trong mắt mẹ tôi lại có tham vọng chết chóc?

Bạch Sĩ Câu Thiển không nói tại sao, chỉ vờ vờ vai anh nói nhỏ: “Nếu là kết quả như vậy, anh nghĩ em nhất định sẽ cảm thấy có lỗi cả đời. Thay vì vậy, tốt hơn hết là gia đình chúng ta nên rút lui, và bạn và An Tương vẫn ổn. Hãy đi cùng mẹ bạn.”

“Đi dạo với cô ấy, khoảng thời gian cuối cùng này!”

Trình Uyên choáng váng.

Anh ta lắc đầu, tức giận nói: “Ba, ba đang nói cái gì vậy? Lần trước là chuyện gì vậy? Lý Cảnh Hầu và hai dì nói mẹ con không sao, sao lại chửi mẹ con thế này?”

Bái Thiếu Lâm lại im lặng.

Một lúc lâu sau, ông trả lời: “Họ là bác sĩ, dù là Tây y hay Trung y, rốt cuộc họ cũng chỉ là bác sĩ. Họ nhìn thấy bác sĩ của người ta, và họ nhìn thấy cơ thể của người ta. Và tôi nhìn thấy tâm trí của người ta.”

“Tôi không hiểu!” Trình Uyên gầm lên.

Ngay sau đó.

“Hullah ...” Dưới lầu có tiếng bước chân gấp gáp.

“Nhanh lên, cứu người!”

Các bác sĩ trong bệnh viện hét lên và chạy xung quanh một cách vội vàng.

Trình Uyên lại choáng váng.

...

Bệnh viện đang lộn xộn.

Khi Trình Uyên chạy đến, mẹ anh lại được đưa vào phòng cấp cứu.

Anh đứng bên ngoài, toàn thân ngu ngốc.

Bạch An Tương quỳ ở cửa, nước mắt lưng tròng.

Bạch Sĩ Câu đến cũng là sững sờ.

Thời gian cứ thế trôi qua.

“Tiếng kêu bíp!”

Đèn trong phòng cấp cứu vụt tắt.

Linh hồn của Trình Uyên đột nhiên trở lại thân xác, rồi toàn tâm toàn ý nhìn ra cửa.

Anh đang đợi, đợi cửa mở, đợi dì hai của Lý Nam Địch bước ra khỏi cửa, sau đó nói với anh rằng đó chỉ là báo động giả.

Tất nhiên, có thể có một kết quả khác, Trình Uyên không dám nghĩ tới.

Anh thậm chí còn bắt đầu lo sợ rằng cánh cửa sẽ mở ra.

Giờ phút này, xem ra đã trải qua mấy thế kỷ.

Trong khoảng thời gian dài chờ đợi, cuối cùng thì cánh cửa đã mở ra.

Lý Nam Địch bước ra khỏi phòng cấp cứu với vẻ mặt nặng nề, đôi mắt buồn bã rơi xuống khuôn mặt của Trình Uyên.

Trình Uyên lắc đầu, không muốn nhìn thấy vẻ mặt của cô, và không muốn tin vào những sự thật ẩn dưới vẻ mặt này.

“Không!” Anh ta nói.

“Không!” Anh vẫn nói.

Bạch An Tương ngồi trên mặt đất với vẻ mặt bi thương.

Bạch Sĩ Câu nhíu mày trầm tư.

Lý Nam Địch không kịp được mà bắt đầu lau nước mắt.

sau đó.....

Sự bùng nổ của dự đoán đã không đến.

Trình Uyên lê hai bàn chân nặng trĩu dường như chứa đầy chì, lao đảo đi về phía phòng cấp cứu.

“Trình Uyên ...” Lý Nam Địch lo lắng nói.

Trình Uyên phớt lờ cô, nhưng đưa tay ra và mở cửa.

Ngoài cửa, trên bàn mổ, mẹ tôi nằm trên đó với vẻ mặt nghiêm túc và bình tĩnh.

Các bác sĩ và y tá nhìn thấy Trình Uyên bước vào đã nhanh chóng lùi lại vài bước, nhường hết khoảng trống cho Trình Uyên.

Nhìn mẹ mình, Trình Uyên vẫn giữ nguyên tư thế này, hồi lâu không cử động hay nói chuyện, trên mặt không có một tia buồn bã hay vui vẻ.

“Rằm ...”

Điện thoại di động của anh liên tục đổ chuông, nhưng Trình Uyên dường như không nghe thấy.

“Tất cả đều là xấu của tôi, tất cả đều là xấu của tôi, tôi không nên bỏ mẹ, tất cả là lỗi của tôi, tôi chết tiệt ...!”

Bên ngoài phòng cấp cứu, Bạch An Tương bắt đầu khóc lóc đau lòng.

“An Tương, em đi đâu vậy An Tương?”

“Mau ngăn cô ấy lại, đừng để cô ấy làm chuyện ngu ngốc!”

“An Tương, dừng lại ...!”

Trình Uyên bị sốc bởi âm thanh từ phòng cấp cứu, và chợt nhận ra điều gì đó.

Anh vội vàng nhìn quanh rồi quay người chạy ra ngoài.

Bạch An Tương chạy ra khỏi bệnh viện, chạy một mạch, khóc lóc nói: “Tất cả là lỗi của tôi, tôi không còn mặt mũi nào nhìn thấy Trình Uyên, để tôi chết đi.”

Cô lao sang đường và bất ngờ dừng lại giữa đường.

Cũng tình cờ vào thời điểm này, một chiếc ô tô lao tới với tốc độ nhanh.

Chương 727

Chương 727

Bạch Sĩ Câu Thiển và Lý Tinh Tinh, bao gồm một số bác sĩ và y tá đều đuổi họ ra ngoài, nhìn thấy cảnh này, tất cả đều vô cùng kinh hãi.

Xe đến rất gần Bạch An Tương, tài xế sửng sốt, nhanh chóng đạp phanh.

Nhưng ở khoảng cách gần như vậy và tốc độ của chiếc xe, dù có đạp phanh cũng không thể dừng lại một lúc, họ vẫn sẽ lướt đi một đoạn nhất định, rồi hất Bạch An Tương bay lên.

Bạch Sĩ Câu trong lúc khủng hoảng vừa muốn lao tới, nhưng lại nhìn thấy một bóng người, đi trước một bước, liền vội vàng chạy tới.

Mọi người đều giật mình.

Chính là Trình Uyên chạy tới, nhìn thấy Bạch An Tương đang gặp nguy hiểm, đại não không có chút suy nghĩ nào, bản năng đầu tiên là muốn cứu cô.

Anh nắm lấy cánh tay của Bạch An Tương và kéo cô lại.

Bạch An Tương bị sức mạnh khủng khiếp của Trình Uyên ném ra xa hai mét và ngã xuống đất. May mắn thay, nó nằm ngoài phạm vi của chiếc xe đang lao tới.

Nhưng Trình Uyên không may mắn như vậy.

Bởi vì khoảng cách này thực sự rất ngắn, anh ta đã kéo Bạch An Tương trở lại, và anh ta muốn rút lui một lần nữa, nhưng đã quá muộn.

“Bùm!” Một âm thanh.

Chiếc xe phanh gấp, nhưng Trình Uyên vẫn bị quán tính của chiếc xe va phải và văng ra xa.

Thời gian dường như đã ngừng trôi vào lúc này.

Bạch An Tương cuối cùng cũng tỉnh dậy.

Trước đây, vì tự trách và tội lỗi, cô bị mê hoặc tâm trí, có thể coi cô như một cái sừng, cô luôn cảm thấy Trình Uyên là mẹ của anh ta bị cô giết chết, cô cảm thấy mình không còn mặt mũi nào để đối mặt với Trình Uyên, vì vậy cô ấy đã chọn cái chết.

Nhưng khi tỉnh dậy, cô thấy Trình Uyên bị xe tông vì mình, cô lập tức choáng váng.

Cú va chạm cực lớn khiến Trình Uyên bất tỉnh trong tích tắc.

...

...

Trình Uyên có một giấc mơ dài, rất dài.

Trong giấc mơ, anh là một đứa trẻ, bị mẹ trói vào lưng bằng dây thừng. Họ ở trong một khu đất nông nghiệp, và mẹ tôi vẫn tiếp tục kể chuyện cho anh ấy trong khi làm cỏ.

Trong giấc mơ, anh là một cậu bé luôn quấy rầy mẹ và nhờ mẹ dạy nấu ăn, sau đó mẹ anh nói: Khi con trai lớn lên, nó phải làm những việc quan trọng. Làm sao nó có thể học nấu ăn được? Hôn nhân, chỉ để vợ bạn làm điều đó cho bạn.

Trong giấc mơ, anh học đại học, khi lên tàu, anh vươn đầu nhìn thấy mẹ. Anh ta nhìn thấy, nhưng mẹ tôi nghĩ rằng anh ta không nhìn thấy nó, nên bà trốn vào góc của đám đông và lau nước mắt.

Trong giấc mơ, lần đầu tiên đi học đại học về nhà, chợt thấy mẹ mình thất lưng vào nhau, tóc mai đã bạc trắng, ngày đó, anh chợt nhận ra rằng mẹ mình đã già đi!

Trong giấc mơ...

Khi tôi mở mắt ra lần nữa, tôi thấy trần nhà nhợt nhạt và nghe thấy một tiếng bíp đơn điệu. Trình Uyên nhận ra chiếc gối bên cạnh tai mình ướt đẫm, tự hỏi có phải mình đang mơ không.

Rồi tôi nhớ ra một điều: Mẹ đi rồi.

Từ nay, không bao giờ nữa ...

Có rất nhiều người bảo vệ Trình Uyên, bao gồm Tiêu Mục, Thời Sách, Bạch Long Trần Thành, Chung Hân ... thậm chí Vương Mĩ Lệ, người có đôi chân và đôi chân bất tiện cũng có mặt ở đó.

Cũng có một Bạch An Tương lo lắng.

Khi thấy Trình Uyên mở mắt, họ vội vàng chạy đến.

Trình Uyên đột nhiên nói: “Tôi không sao.”

Mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, Trình Uyên nói rằng tôi không sao, nhưng trái tim của Bạch An Tương đột nhiên đau đớn, như bị kim đâm.

Cô nghĩ về nhiều kết quả của quá trình sau khi tỉnh dậy, cô cảm thấy rằng anh ta có thể khóc, có thể trở nên điên cuồng và tức giận, có thể khiến mọi người nói xấu và nói rằng cô ấy muốn được im lặng ...

Nhưng anh ấy đã không.

Trái lại, nó bình thản đến lạ lùng, bình tĩnh đến đáng sợ.

Có lẽ là do vợ chồng hợp lòng nên Bạch An Tương cảm thấy người đàn ông của mình sắp không thể giữ được.

Kết quả là nước mắt cô không ngừng trào ra.

Trình Uyên nhìn thấy, liền đưa tay ra lau cho cô, nói: “Bà xã, hứa với anh, sau này đừng ngốc nữa, không phải lỗi của anh.”

Bạch An Tương đã ôm lấy anh và khóc lớn.

...

...

Tang lễ của mẹ Trình Uyên được tổ chức vào ngày hôm sau, đây là phong tục của thành phố Tân Dương.

Vào ngày tang lễ, tất cả các giám đốc điều hành của Tập đoàn An Tương đều đến, tất cả đều mặc đồ đen.

Bạn bè và người thân lần lượt cúi chào, Trình Uyên và Bạch An Tương lần lượt trao trả.

Sau một ngày bận rộn, cuối cùng, mọi thứ đã lắng xuống.

Từ khi biết tin mẹ anh đã chết cho đến khi kết thúc tang lễ, khi Trình Uyên tỉnh táo, không một giọt nước mắt nào rơi.

Sau tang lễ, Lý Ninh Quyên nắm tay Bạch An Tương và nói với cô: “Tôi thấy rằng Trình Uyên không hề rơi nước mắt. Đây không phải là điều tốt. Đứa trẻ này chắc buồn chết mất. Cậu ấy đang giữ lấy An Tương, sau khi trở về “Hãy ở bên anh ấy, soi sáng và soi sáng cho anh ấy”.

Bạch An Tương gật đầu, quàng mắt lại đỏ.

Khi mọi người đã đi hết, Trình Uyên quỳ trước mộ mẹ và gõ ba cái vào đầu.

Bạch An Tương đứng ở bên cạnh, không biết có phải vì buồn bực quá mức, trong bụng đột nhiên cảm thấy khó chịu.

“Tốt!”

Cô không thể tìm lại được, một cỗ muốn nôn ụa tới, cô sợ làm cho Trình Uyên lo lắng nên vội vàng chạy đi, cầm một cây tùng và cây bách, bắt đầu nôn ra.

“Chà”

Tuy nhiên, để bụng co quắp, khó chịu, cô chỉ nôn ra được.

Ngay sau đó, lưng của cô được một bàn tay to ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve.

“Có chuyện gì vậy?” Trình Uyên quan tâm hỏi.

Bạch An Tương kinh ngạc nhìn lại Trình Uyên, và thấy rằng anh vẫn rất bình tĩnh, trên mặt có chút lo lắng cho bản thân.

Điều này là rất bất thường.

“Không sao, có lẽ là dạ dày và ruột.” Bạch An Tương nói.

Trình Uyên cau mày nói: “Về nhà đi, ở đây gió lắm.”

Có lẽ là do cô ấy mệt, khi về nhà, Bạch An Tương lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, Trình Uyên đã nhìn thấy tất cả. Khi tôi về đến nhà, hãy thu xếp cho cô ấy nghỉ ngơi trên giường.

Bạch An Tương nằm trên giường, nắm chắc tay Trình Uyên, buồn bã nói với anh: “Chồng, em xin lỗi.”

“Nói ra không phải lỗi của cô, cô đừng nghĩ nhiều nữa.” Trình Uyên trấn an cô.

Tôi không biết đã bao lâu, Bạch An Tương đã ngủ thiếp đi.

Cô thực sự không muốn ngủ, muốn dành thời gian cho Trình Uyên, nhưng không hiểu vì lý do gì, cô mệt mỏi như bị bệnh nặng, cô không thể kiềm chế được.

Sau khi cô ngủ quên, Trình Uyên bắt đầu đi lang thang trong nhà.

Sau khi dọn dẹp mọi thứ vệ sinh trong nhà, giặt sạch quần áo, dùng bữa tối xong xuôi, anh bắt đầu ngẩn ngơ ngồi trên sô pha.

Anh đến nhà Trần Thành.

Ngồi trên sô pha không nói chuyện, cứ ngồi như vậy.

Trần Thành không giỏi an ủi mọi người nên đã ngồi cùng anh.

Khoảng một giờ, Trình Uyên rời đi.

Chung Hân nói với Trần Thành với vẻ lo lắng: “Anh Trình không sao chứ?”

Trần Thành lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, chấn động có thể có chút nặng, nhất thời không thể tiếp nhận.”

...

Trình Uyên lại đến nhà Lý Hải Tân.

Nó cũng đang ngồi trên ghế sofa mà không nói chuyện.

Sau khi ngồi một giờ, anh ta rời đi.

Vợ của Lý Hải Tân cũng nói với vẻ đau khổ: “Trình Uyên chắc không sao đâu.”

Lý Hải Tân thở dài, “Anh ấy cần thời gian.”

...

Không hề hay biết, Trình Uyên bước đến nhà Vương tử Yên và nhìn lên, đèn trong nhà cô vẫn sáng, anh bước lên và gõ cửa phòng Vương tử Yên.

Wang tử Yên đang mặc đồ ngủ, lộ ra đôi chân to trắng nõn, dáng vẻ kiêu hãnh không che giấu được chút nào. Cô mở cửa và nhìn thấy Trình Uyên, rõ ràng là đang choáng váng.

Trình Uyên nói, “Tử Yên, tôi vào ngồi một lát được không?”

Ngay khi Vương tử Yên muốn nói, một giọng nói khác đột nhiên vang lên trong phòng: “Ai vậy?”

Chương 728

Chương 728

Trình Uyên sững sờ, đột nhiên có phản ứng, vội vàng nói:
“Thực xin lỗi, ta không biết người ... Ta xin lỗi.”

Nói xong xoay người rời đi.

Vương tử Yên không ngăn Trình Uyên, mà khẽ cắn môi dưới, ánh mắt đầy xót xa.

Lý Nam Địch từ trong phòng đi ra cửa, hỏi: “Là ai?”

Vương tử Yên lắc đầu: “Không phải, có người đi nhầm tầng.”

Vì vậy, Lý Nam Địch cong cổ nghi ngờ nhìn ra ngoài.

Về đêm, bầu trời đầy sao, đèn nê ông chiếu sáng trên đường, trên đường xe cộ tấp nập.

Không ai quan tâm đến một bóng hình cô đơn.

Không ai quan tâm đến việc có tồn tại “xác chết đi bộ” trên vỉa hè hay không.

Trình Uyên không biết mình muốn đi đâu, cũng không biết mình sẽ đi đâu, chỉ cảm thấy rất trống trải. Dường như cuộc sống bỗng nhiên mất phương hướng, dường như đột nhiên, sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Một từ chán nản ở đâu?

“Anh chàng đẹp trai, đến chơi, phục vụ đầy đủ, anh hài lòng!”

Khi đi qua khu vực màu hồng, một cô gái bước tới nắm lấy tay anh, Trình Uyên quay đầu lại và liếc nhìn cô.

Người phụ nữ bị lộ ra ngoài sợ hãi trước vẻ mặt chết đi sống lại của Trình Uyên, hồi lâu cô ta cũng không cảm thấy an tâm.

Trình Uyên vừa đi vừa đi, vừa đi thì lại đụng phải một cô gái, dĩ nhiên lần này không phải ở hồng khu.

“Hả, sao anh?”

Giang Phiêu Phiêu ngạc nhiên chỉ vào Trình Uyên, vui mừng nói.

Cô còn được coi là một ngôi sao giao thông nổi tiếng hơn, nên ra đường, ngoài trang phục thời trang, cô còn đeo khẩu trang, đeo kính râm và đội mũ lưỡi trai, nếu không nhìn kỹ sẽ không thể nhận ra. .

Trình Uyên hơi kinh ngạc ngẩng đầu: “Sao có thể là anh?”

Rõ ràng là anh đã nhận ra Giang Phiêu Phiêu.

Giang Phiêu Phiêu nhận ra Trình Uyên vì cô ấy đi trên xe của Trình Uyên, không phải vì cô ấy nhận Trình Uyên là Trình Uyên, rốt cuộc, khi lần đầu tiên nhìn thấy Trình Uyên, đầu của Trình Uyên giống như một cái bánh bao.

“Không phải tôi đã nói với anh rằng tôi có hợp tác với Vinh Ánh Trăng sao? Ngày mai tôi có buổi thử giọng, hôm nay tôi đến thành phố Tân Dương sớm. Buổi tối tôi thấy ồn, vì vậy tôi ra ngoài đi loanh quanh.” Piaopiao ban đầu nghĩ Trình Uyên rất thô lỗ, có thể nói sao? Khi gặp một người thân quen ở một nơi nhỏ bé như vậy, vẫn khó giấu được vẻ vui mừng trên mặt, cô ấy giải thích.

Cùng lúc đó, Giang Phiêu Phiêu gửi lời mời đến Trình Uyên: “Tôi lần đầu tiên đến đây. Tại sao bạn lại làm hướng dẫn viên cho tôi? Thành phố Tân Dương có gì vui không?”

Trình Uyên cau mày suy nghĩ về điều đó.

Nhưng bây giờ bộ não của anh ấy đang rối bời, và anh ấy không thể nghĩ ra chỗ nào cả.

Vì vậy, anh ta lắc đầu.

Khi thấy vậy, Giang Phiêu Phiêu nổi đóa và thắc mắc: “Này, anh bị sao vậy? Sao tôi thấy anh ... uể oải quá vậy? À đúng rồi, uể oải quá!”

Trình Uyên giật mình, sau đó hỏi Giang Phiêu Phiêu, “Có muốn uống rượu không?”

Giang Phiêu Phiêu lại nghi ngờ liếc nhìn Trình Uyên, sau đó vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn của chính mình: “Nói tiếp đi, chị Jiang, em không uống quá nhiều!”

Trình Uyên biết chuyện này, dù sao anh ta cũng sở hữu loại công ty môi giới này, một số nghệ sĩ muốn sinh tồn cũng không tránh khỏi giao du, nên tử lượng tự nhiên sẽ không quá tệ.

Vì vậy, Trình Uyên đưa Giang Phiêu Phiêu đến quán bar gần nhất.

Đây là một quán bar tương đối mới, mang đến ấn tượng ban đầu là lớn, sau đó là linh tinh.

Sao nó linh tinh vậy?

Đó là bởi vì ngoài uống rượu và khiêu vũ, còn có rất nhiều hoạt động khác để chơi. Ví dụ, chính giữa quầy bar có một bục cao, có hai người đàn ông cường tráng đang vật lộn trên bục, nhiều người bên dưới hò hét cổ vũ.

Ví dụ khác, có một sân khấu cao hơn ở phía bên trái của sân khấu cao với nhiều loại nhạc cụ khác nhau. Tại thời điểm này, có một ban nhạc vô danh hạng chín đang hát rock and roll trên đó.

Ví dụ khác, không xa bên dưới hai bàn này, có một bàn xoay lớn, một nhóm người gọi xung quanh bàn xoay, một người chịu trách nhiệm về lượt, người sẽ uống rượu, và số ở vòng ngoài tương ứng với một vài, uống vài chén thôi. Một nhóm người nghiện rượu không biết có biết hay không đang say sưa thưởng thức.

Cũng như ...

Sau khi vào quán bar, Giang Phiêu Phiêu trừng lớn hai mắt, kinh ngạc nhắm lại: “Oa, không ngờ thành phố nhỏ lại có loại đặc trưng như thế này.”

Tiếng ồn trong quán lớn đến mức tất cả phải hét lên.

Về phần Trình Uyên, anh ta không muốn nói chuyện gì cả, vì vậy không cần thiết phải mở cổ họng.

Không biết người phục vụ ở chỗ này lâu chưa, quen rồi hay là có chuyện gì, Trình Uyên vỗ vỗ quầy bar nói: “Đây là hai chai rượu ngon nhất của anh.”

Âm thanh không quá lớn nhưng người phục vụ đã hiểu, đưa hai chai rượu cho Trình Uyên và Giang Phiêu Phiêu.

Khi nhìn thấy điều này, Giang Phiêu Phiêu mỉm cười bí ẩn: “Nói thật đi, anh có muốn say rồi làm gì với cô ấy không? Tôi nói với anh, tốt hơn là anh nên bỏ ý định này đi. Vợ tôi uống rất ngon. Hơn nữa, tôi không muốn ” t muốn mở mắt ra vào ngày mai và có nhiều tin tức ren hơn. ”

Sau đó, cô ấy rót đầy ly đầu tiên, sau đó quay đầu rót cho Trình Uyên, và sau đó cô ấy choáng váng.

Bởi vì cô đột nhiên phát hiện ra Trình Uyên thực sự đã trực tiếp thổi chai rượu lên miệng cô.

“Ta đi, người điên rồi sao?” Giang Phiêu Phiêu lộ ra vẻ kinh hãi.

Cô ấy dường như cảm thấy bị khiêu khích nghiêm trọng.

Vì vậy, tôi uống cạn rượu trong ly và cầm chai lên, do dự một lúc, anh nghiêng răng thổi vào miệng.

Rượu đỏ không đậm bằng rượu trắng nhưng cũng không sánh được với bia, chai này cạn thì cả hai đều hơi sượng.

Giang Phiêu Phiêu chỉ đơn giản là tháo kính râm xuống, vỗ vỗ quầy bar và nói với Trình Uyên, “Này, tôi không nói chuyện với cô, cô không thể làm tôi sợ như thế này. Chị em nổi tiếng là uống rượu ở chỗ của chúng ta ... Chết tiệt.” , lại đến? ”

Trình Uyên chưa kịp nói gì thì đã móc ngón tay với nhân viên pha chế và gọi thêm hai chai, không nói gì anh mở nắp và thổi vào chai.

Giang Phiêu Phiêu nuốt nước bọt ngay lập tức, lại cầm một chai khác vừa định rót vào miệng, nhưng lại bị choáng váng.

“Này, ta nói, người gặp phải chuyện gì sao?”

Cô phản ứng lại, Trình Uyên đã uống say như thế này thì sao có thể say cô ấy được, đơn giản là tìm say mà thôi.

“Không uống!” Mang chai rượu của Trình Uyên đi, Giang Phiêu Phiêu hỏi Trình Uyên, “Nói thật, cậu có gặp khó khăn gì không? Vì tiền sao? Chúng ta hãy làm quen với nhau. Có thể nói chuyện với tôi. Hãy nói chuyện, nếu vì tiền, có lẽ tôi có thể giúp bạn.”

tiền bạc?

Trình Uyên không khỏi mỉm cười trong lòng.

“Vì tiền cũng không sao.”

Lúc này, trong mắt anh tràn ngập từ bất lực.

Đúng vậy, nếu tiền có thể giải quyết được vấn đề, Trình Uyên thà dùng tất cả tiền bạc của mình để đánh đổi mạng sống của mẹ mình.

“Này, người đẹp, uống rượu với anh trai tôi.”

Lúc này, một thanh niên rắn chắc mặc áo lót rách ngồi bên cạnh Giang Phiêu Phiêu, khoác tay lên vai Giang Phiêu Phiêu một cách vô tư lự.

Giang Phiêu Phiêu sững sốt, nhanh chóng tránh đi cánh tay của anh ta, nói: “Thực xin lỗi, tôi có bầu bạn.”

Vừa nói anh vừa đưa tay ra ôm lấy Trình Uyên.

Chương 729-732

Lỗi nguồn nhé cả nhà, mong cả nhà thông cảm! Nhân đọc tiếp nhé! Chúc cả nhà vui khỏe!

Chương 733

Chương 733

“Và cái gì?” Bạch An Tương.

“Và nó vẫn là cặp song sinh.” Lý Nam Địch mỉm cười.

Nghe đến đây, Bạch An Tương lúc đó đã chết lặng.

Và Lý Nam Địch, như một đứa trẻ sau khi chơi khăm thành công, mỉm cười hạnh phúc và nói, “An Tương, bạn thực sự tuyệt vời, quá tuyệt vời. Bạn đang mang thai đôi. Nếu bạn để cho Trình Uyên biết ...”

Cô mừng cho Bạch An Tương và Trình Uyên, nhưng cô không quan tâm đến cảm xúc của Bạch An Tương.

Có lẽ theo ý kiến của cô ấy, loại chuyện này, nếu đổi thành bất kỳ người nào, phản ứng đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là hoảng sợ, sau đó là phản kích.

Cô đã nghĩ về cảm xúc của rất nhiều Bạch An Tương vào lúc này, nhưng cô không ngờ ...

Bạch An Tương đột nhiên nắm lấy tay cô và lo lắng nói với cô, “Không, Nam Địch, không!”

“Cái gì không được?” Nụ cười hung phấn trên mặt Lý Nam Địch dần dần kiên cố.

“Em xin anh, trước hết hãy giữ bí mật, đừng nói cho Trình Uyên biết trước.” Bạch An Tương nghiêm túc nói.

Nghe đến đây, Lý Nam Địch ngẩn ra, sau đó cô bừng tỉnh, không nhịn được nở nụ cười: “Ồ, tôi hiểu rồi, cô muốn bí mật nói cho anh ấy biết và tạo cho anh ấy một bất ngờ đúng không?”

Cô nhìn vào mặt Bạch An Tương đầy mong đợi.

Nhưng không nghĩ tới, Bạch An Tương lại lắc đầu: “Không phải lúc, còn chưa tới...”

“Còn không phải lúc sao? Anh không muốn sinh con cho Trình Uyên sao?” Lý Nam Địch không hiểu, cô kêu lên: “Sao, anh sinh nhiều quá rồi sao?”

“Không phải như thế này.” Bạch An Tương cắn môi, lo lắng nắm lấy tay Lý Nam Địch lần nữa, rên rỉ một hồi lâu mới nói: “ Nam Địch, hứa với tôi, trước tiên giúp tôi giữ bí mật, tôi không muốn để. Trình Uyên còn một mối bận tâm nữa, ít nhất không phải bây giờ. ”

Cái miệng nhỏ nhắn giật mình của Lý Nam Địch mở ra như một quả trứng.

Cô không hiểu tại sao Bạch An Tương lại muốn làm chuyện này, nhưng là vì lợi ích của Trình Uyên nên cô không thể nói gì được, may mà Bạch An Tương chỉ nói để che giấu, chứ không nói giết hai đứa trẻ.

“Em muốn trốn anh ấy bao lâu?” Cô hỏi.

Bạch An Tương mím môi, khẽ lắc đầu nói: “Cảm ơn.”

Lý Nam Địch: “...”

...

...

Ngay sau khi Bạch An Tương rời đi, Trình Uyên đến, anh hỏi cụ thể Lý Nam Địch, “Chị dâu của anh đã đến đây chưa?”

Lý Nam Địch ánh mắt né tránh nói: “Tôi đã từng tới đây. Không có gì nghiêm trọng, nhưng dạ dày có chút khó chịu. Chỉ cần uống một chút thuốc là được.”

Kết quả là trái tim treo lơ lửng của Trình Uyên rơi xuống đất.

Anh ta nói với Lý Nam Địch: “Anh gọi điện thoại cho Trần Thành, nói rằng tôi có chuyện liên quan đến anh ta. Để anh ta đợi tôi trong phòng họp sau nửa giờ.”

Lý Nam Địch tự hỏi: “Tại sao lại để cho ta đánh nhau?”

Trình Uyên phớt lờ cô và đi thẳng ra khỏi văn phòng.

Lý Nam Địch tức giận bĩu môi, giậm chân chua xót: “Nếu cả hai người đều như thế này, cô biết sẽ để cho tôi làm chuyện mà không kể chuyện.”

Và sau khi Trình Uyên bước ra khỏi văn phòng của mình, cô ấy đã gọi cho Tiêu Viêm Tiêu Viêm và nói, “Tôi cần sự giúp đỡ của bạn một việc.”

Bên kia điện thoại, anh ta Tiêu Viêm khó chịu nói: “Tại sao tôi phải giúp anh?”

Vì vậy, Trình Uyên đe dọa: “Cô không giúp thì quên đi, tôi sẽ đi gặp Trần Thành, nhưng để tôi nói cho cô biết trước, chuyện này nhất định có rủi ro.”

“Đồ khốn kiếp!” Người ở đầu dây bên kia đột nhiên khó chịu: “Anh đang ở đâu?”

Trình Uyên cười nhẹ: “Sau nửa giờ, đến phòng họp của bệnh viện Long Đoàn tìm tôi.”

...

Chưa đầy nửa tiếng nữa, Trần Thành đã đến nơi, anh gọi cho Trình Uyên và nói rằng nhà máy đã đóng cửa, nhưng anh không còn cách nào khác, đành ngồi trong phòng họp một mình chờ đợi.

Trong văn phòng của Lý Nam Địch, Trình Uyên và Lý Nam Địch đều nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính trước mặt, đó là hình ảnh được hiển thị bởi màn hình phòng họp.

“Anh nói, cô ấy sẽ đến sao?” Lý Nam Địch hỏi.

Hỏi điều này, rõ ràng cô đã đoán được mục đích của Trình Uyên.

Trình Uyên gật đầu nói: “Nhất định sẽ xảy ra chuyện!”

Vì vậy Lý Nam Địch không hiểu: “Người nói, các người các người đừng vội nhận ra lẫn nhau, các người đi theo làm vậy, cẩn thận hảo tâm làm chuyện xấu.”

Nghe đến đây, Trình Uyên khẽ mỉm cười thờ dài: “Hai người họ giống như hai chiếc thuyền buồm nhỏ trôi trên mặt biển

lặng sóng, nếu không có một cơn gió thì sẽ không bao giờ gặp nhau.”

“Đây là bệnh lười biếng, nhất định phải chữa khỏi!”

Lý Nam Địch nghi ngờ liếc nhìn anh.

Chắc chắn, một lúc sau, cánh cửa phòng họp được mở tung.

“Trình Uyên, em đang làm cái quái gì vậy?”

Cố gắng lao vào và hét lên một cách giận dữ.

Kết quả là cơ thể Trần Thành “nhảy” lên như một cái lò xo, và anh ta bật ra khỏi ghế.

Vị giác cũng choáng váng.

Anh em họ muốn bắt lấy nhau, đứng ở vị trí tương ứng như hai pho tượng đá, bất động.

“Đó, tôi ...!”

“Ồ, là Trình Uyên...”

Không biết đã bao lâu, hai người gần như nói cùng một lúc, muốn nói gì đó, nhưng khi nghe thấy người kia chuẩn bị nói, cả hai đều tự động im lặng, đồng thanh nói: “Anh. nói trước.”

Cảnh tượng thật là xấu hổ!

Cuối cùng, Trần Thành hít sâu một hơi nói: “Chị ơi, em tìm chị 20 năm rồi.”

Quàng mắt bị tôi Tiêu Viêm đỏ lên, sau đó lao tới, nhào vào trong vòng tay của Trần Thành: “Anh à ... Em nhớ anh lắm!”

Phụ nữ dù gì cũng là phụ nữ, thực ra họ còn nhiều cảm xúc hơn đàn ông. Cảnh tượng như thế này khiến Tiêu Viêm vừa vui vừa hồi hộp, khiến tôi không khỏi bồi hồi nhớ về tuổi thơ của mình.

Trần Thành ôm Tiêu Viêm trong tay và cười toe toét, nhưng một giọt nước mắt rơi trên mi.

Tôi không biết phải mất bao lâu trước khi hai người rời xa nhau.

Để giảm bớt tình huống xấu hổ hiện tại, cả hai đã tìm ra một chủ đề chung.

“Hắn là hồn ma của Trình Uyên!” Trần Thành nói.

Tiêu Viêm lau một cái nước mắt, nặng nề gật đầu: “Đúng vậy, hắn là hắn cố ý muốn xem chuyện cười của huynh đệ chúng ta, nhìn thấy ta liền đá vào mông hắn!”

“Ta nhất định sẽ giúp ngươi!” Trần Thành vỗ ngực nói.

...

Và lúc này, trong phòng làm việc của Lý Nam Địch, Trình Uyên chỉ vào màn hình và mắng: “Hai người không có lương tâm, tôi làm điều này cho hai người sao? Chà, tôi muốn phá cầu và ăn thịt khi qua sông. . Khi tôi ăn no, tôi sẽ không nhận ra chiếc thìa sắt lớn. Điều này khiến tôi rất khó chịu!”

Lý Nam Địch che miệng bằng một nụ cười “nhếch mép”.

Sau đó, Trình Uyên sắp xếp đơn giản và đưa cho Lý Hải Tân đi siêu thị, Thời Sách làm QUÁN BAR, và Lục Hải Xuyên để lại một khoản tiền.

Vào buổi tối, khi về đến nhà, anh muốn hỏi Bạch An Tương xem bụng cô có đỡ hơn không, nhưng anh không tìm thấy cô, Trình Uyên cũng không quan tâm lắm.

Nhưng khi chuẩn bị đi ngủ, anh phát hiện trên đầu giường có một tờ giấy nhấn.

Nhìn thấy mảnh giấy đó, Trình Uyên thực sự lo lắng.

“Chồng à, em muốn tham gia vào chuyện của anh. Tuy rằng em biết anh nhất định sẽ không đồng ý, nhưng em lần này sẽ không nghe lời anh, vậy ah, anh sẽ đi trước một bước, hehe!”

Trình Uyên lần này thật sự rất lo lắng, lần trước ở khu biệt thự của Thương Minh đã rách mặt hoàn toàn với Tư Đồ đạo trưởng, Bạch An Tương sắp tới kinh đô, còn có thể đi đâu? Nếu không phải đến Thương Minh, nếu cô ấy quay lại Thương Minh, có lẽ cô ấy sẽ gặp nguy hiểm.

“Không!”

Trình Uyên lái xe đến sân bay mà không nói một lời.

Chương 734

Chương 734

Vì trời là đêm và không có nhiều người ở sân bay vào ban ngày nên Trình Uyên nhiều lần lục soát trạm kiểm soát của nhà ga, nhưng cô không tìm thấy Bạch An Tương.

Điều này khiến anh rất bấn khoăn.

Gọi cho Bạch An Tương cũng hiện đã tắt máy.

Không có cách nào, anh chỉ có thể hỏi về chuyến bay muộn nhất đến thủ đô.

Sau khi mua vé hai giờ sau, anh bắt đầu tìm lại nó trong hội trường.

Thành thật mà nói, Trình Uyên vẫn còn trong một giai đoạn cực kỳ mong manh sau khi thoát khỏi nỗi đau mất mẹ, vì vậy, khi cô ấy nghe tin Bạch An Tương sẽ mạo hiểm một mình vì anh ấy, Trình Uyên đã hoảng loạn.

Hai giờ sau.

Do dự và bước lên máy bay, Trình Uyên muốn tìm chỗ ngồi với tấm vé của mình, nhưng lại sững sờ khi nhìn lên.

Có thể là do anh ấy dậy sớm, hoặc có lẽ thực sự có ít người trên máy bay này. Hầu hết các ghế trên máy bay đều bị bỏ trống, và những người được ngồi đều là những người mà anh ta quen biết.

Trình Uyên choáng váng.

Bạch Long và Cô Bé ngồi gần anh nhất.

Trình Uyên ngạc nhiên: “Sao cậu cũng ở đây?”

Bạch Long không nói chuyện, nàng bé nói trước: “Làm việc.”

Có nghĩa là, nhiệm vụ của họ là bảo vệ Trình Uyên, nên Bạch Long gật đầu.

Trình Uyên hơi xúc động.

Thực lòng mà nói, lần này anh không định đưa ai đến Bắc Kinh, vì anh biết rất nguy hiểm và sợ mất lòng ai.

Bạch Long nói: “Tuy rằng thực lực của ngươi đã hơn hẳn huynh đệ chúng ta, nhưng một mình ngươi không thể làm gì được. Một số việc vẫn cần người làm.”

Trình Uyên vỗ vai anh rồi đi về phía trước, ngồi trước mặt Vương Mĩ Lệ.

Vương Mĩ Lệ cười nói: “Ta là tiền bối của ngươi, còn ngươi là của ta tiểu bối. Đương nhiên, tiền bối, ta không thể cứ nhìn tiểu bối của mình bị bắt nạt?”

Trình Uyên lặng lẽ gật đầu, đôi mắt ươn ướt.

“Cảm ơn!” Anh ấy nói.

Vương Mĩ Lệ cười toe toét.

Đi xa hơn, Trần Thành đứng lên, bên người còn có hương vị.

Tiêu Viêm là người đầu tiên nói: “Tôi vẫn còn tài khoản và tôi chưa tìm hiểu nó với bạn.”

Trần Thành nói: “Tôi cũng vậy.”

Trình Uyên thẳng mặt, bực bội nói: “Anh có chuyện gì thế, em phải biết anh là người đã có vợ con, gia đình. Anh đã nói nhiều lần rồi. Em không cần anh tham gia. công việc của tôi trong tương lai. ”

Trần Thành kiên quyết lắc đầu: “Lấy ta làm huynh đệ, ngươi nên hiểu ta.”

“Con mẹ nó của tôi ...” Trình Uyên không nói nên lời.

Tiêu Viêm thở dài nói: “Chị dâu nói, bởi vì ngươi là người trong gia đình, Có chuyện gì hãy nói cho chúng ta biết. Trừ khi anh không coi chúng tôi là người trong nhà ?”

Trần Thành vội khoe: “Người trong nhà như vậy là tốt rồi, cũng có lý”.

Trình Uyên ghen ngào nói: Em còn nợ anh một đám cưới”.

“ Để sau đi!” Trần Thành nói.

Vì vậy, Trình Uyên tiếp tục đi về phía trước và nhìn thấy Lục Hải Xuyên đang ngồi trước mặt mình.

“Tiền bối, ngươi không cần...”

Lục Hải Xuyên cũng mỉm cười: “Con của bạn hiểu biết tốt, nhưng kỹ năng của nó yếu. Bạn không muốn học dao từ tôi? Dù sao thì tôi cũng không sao. Tôi đã đến thủ đô và tôi sẽ dạy cho bạn nếu tôi có dịp tốt.”

Trình Uyên biết đã đến lúc này, từ chối cũng vô ích, không khỏi cười khỏ nói: “Dám yêu là tốt rồi.”

Đi xa hơn.

Thời Sách đứng dậy gãi đầu: “Sur huynh, ta biết năng lực của chính mình có hạn, nhưng so với những việc khác so với ta thuận lợi hơn một số việc.”

Còn Lý Hải Tân bên cạnh Thời Sách cũng đứng lên: “Cho nên tôi cũng nói, có lẽ cậu cần chúng tôi hơn những người khác.”

Cả hai người đều đã có gia đình.

Trình Uyên im lặng gật đầu, sau đó đi về phía trước, chính là Lý Nam Địch với nụ cười trên mặt.

Lý do mà Lý Nam Địch đưa ra là: “Ở bên tôi, bạn không phải sợ bị trúng độc”.

Trình Uyên nhìn cô thật sâu, nhẹ nhàng nói: “Cô vào Bắc Kinh cẩn thận, tôi sẽ tìm người kết hôn với cô.”

Lý Nam Địch trợn mắt nhìn anh.

Đi về phía trước, những người mặc đồ đen trong đội Long Uyên đều đồng loạt đứng lên, nhìn về phía Trương Trình Uyên.

Trình Uyên im lặng một lúc, đi tới trước cabin, quay người lại, cúi đầu thật sâu trước những người đàn ông mặc áo đen và Bạch Long.

“Sẽ rất nguy hiểm, cảm ơn tất cả các bạn!”

Trên thực tế, Lý Hải Tân là người đầu tiên biết về việc Trình Uyên đến thủ đô một mình.

Hôm đó, khi Lý Hải Tân đang ngủ, vợ anh ta liên tục không ngủ được, thực ra Lý Hải Tân cũng không ngủ được, nên cô ấy hỏi: Anh bị sao vậy?

Vợ của Lý Hải Tân thở dài và lo lắng nói: “Anh nói, hôm đó có rất nhiều người đến đó, và tất cả các anh đều trở về với thương tích. Nếu anh quay lại lần này ...”

Lý Hải Tân thở dài theo sau: “Anh ấy không muốn chúng tôi đi theo, bởi vì anh ấy thấy quá nhiều thương vong vào ngày hôm đó, và anh ấy sợ chúng tôi gặp tai nạn.”

“Nhưng anh có sợ điều gì đó sẽ xảy ra với anh ấy không?” Lý Hải Tân hỏi vợ.

Trước đó, Lý Hải Tân và vợ đã ly hôn vì một số chuyện, Trình Uyên đã chèn ép hai người lại với nhau và chữa lành mắt cho Lý Hải Tân. Đối với họ, đây chắc chắn là một kiểu tử tế.

Vì vậy, vợ của Lý Hải Tân đã nói với Lý Hải Tân sau khi bị ném vào giữa đêm, “Đi đi!”

Lý Hải Tân nghĩ, tính tình của Trình Uyên tương đối bướng bỉnh, nếu đi nói với anh ấy chắc chắn sẽ không đồng ý, nên chém trước rồi mới chơi.

Anh kể cho mọi người nghe chuyện, và sự việc thành ra như thế này, chẳng ai nao núng cả.

Họ cũng biết mình sẽ phải đối mặt với đối thủ ở cấp độ nào. nhưng.

Họ đến một cách kiên quyết và kiên quyết.

Đúng lúc này, lại có người lên máy bay.

Mà người lên máy bay này, Trình Uyên cũng biết, chính là đêm trắng mặc áo trắng.

Phía sau Bạch Dạ có hai cường giả thoát nhìn đều là cao thủ.

“Sao cậu cũng ở đây?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Bạch Dạ cong môi nói: “Lần trước ta lấy dao cho người, người còn chưa trả cho ta.”

...

Máy bay, sau khi cất cánh ...

“Từ Mạt con trai của Từ Xuyên đã bị bắt.”

Lý Hải Tân nói với Trình Uyên những gì anh ấy đã nhận được gần đây: “Rất nhiều người đã nhìn thấy nó vào thời điểm đó, và tôi cũng đã gọi cho giám sát gần đó và tìm thấy nhân chứng.”

“Từ những lời mà nhân chứng nghe được, có thể suy ra là do gia tộc một trong mười đại gia đứng đầu gây ra.”

Trình Uyên cau mày khi nghe tin Từ Mạt bị bắt.

Vì anh, Từ Xuyên đã chết.

Từ Mạt là con trai duy nhất của Từ Xuyên, tuy rằng suy nghĩ có chút cực đoan, nhưng đối với Từ Xuyên mà nói, đó là sự nối tiếp duy nhất.

Ai đó muốn đe dọa Trình Uyên với Từ Mạt, và tự nhiên họ đã dẫm vào đường cùng của anh ta.

“Khi đến thủ đô, trước tiên hãy kiểm tra việc này, tìm xem ai đã làm, sau đó chúng ta sẽ làm.” Anh lạnh lùng nói.

Lý Hải Tân gật đầu.

Ở thành phố Tân Dương, tỉnh Giang Bắc, trong mắt Trình Uyên không còn bất kỳ mối đe dọa nào, và kẻ thù mà anh ta thực sự phải đối mặt bây giờ sẽ là những kẻ lớn ẩn sâu trong thủ đô.

Điều này bao gồm cả người đã gửi cho anh ấy thiệp chúc mừng.

Hắn muốn lôi từng người một ra, liền bị chân dẫm nát.

Thủ đô.

Tôi đang đến!

Trình Uyên nheo mắt, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng.

Chương 735

Chương 735

Vì vội vàng rời đi, Trình Uyên không hề chuẩn bị gì cả, điều này cũng dẫn đến hành động quả thực rất bí mật.

Khi đến thủ đô, lần đầu tiên họ ở một khách sạn gần sân bay trong một đêm.

Vào ngày hôm sau, Trình Uyên đến một câu lạc bộ tư nhân tên là “Tiêu Diêu Cư”.

Ở thành phố thủ đô, 80% các ngành công nghiệp, bất kể quy mô, đều do bốn gia tộc lớn và mười đại gia hàng đầu kiểm soát. Bởi vì Tiêu Diêu Cư này mới thành lập và còn hơi lạc lõng nên nó chưa lọt vào mắt xanh của Những người khổng lồ.

Trình Uyên cũng coi trọng điểm này và muốn lấy nó làm cơ sở cho sự phát triển của mình tại thủ đô trong thời gian sớm nhất.

Để che đậy, Trình Uyên còn cố tình đưa Lý Nam Địch đi cùng. chỉ có.....

“Tôi nói, hay là đi trung tâm mua sắm, tôi mua cho anh một bộ quần áo tử tế được không?” Dọc theo đường đi, Lý Nam Địch đầy chán ghét nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên ngạc nhiên: “Quần áo của tôi sao vậy, rất thoải mái.”

“Ông chủ, ông phải biết rằng đây là thủ đô. Ông có thể dễ dàng bị coi thường với trang phục của mình.” Lý Nam Địch nôn mửa.

Trình Uyên hôm nay mặc một bộ quần áo bình thường, nhìn cũng không sai, chỉ khác là bộ quần áo bình thường này là hàng linh tinh mà cậu mua ở quầy hàng ven đường lúc trước.

“Đó ban đầu là một câu lạc bộ giải trí. Tôi mặc quần áo bình thường không phải là thích hợp sao?”, Trình Uyên nói.

Lý Nam Địch nói cô không nói nên lời, cô không biết phải phản bác lại logic kỳ lạ của Trình Uyên.

Khi họ đến Tiêu Diêu Cư, khi Trình Uyên và Lý Nam Địch bước vào, họ đã bị chặn lại.

“Này, cậu làm gì vậy?” Nhân viên bảo vệ ở cửa cau mày hỏi.

Bác bảo vệ da thịt, vẻ mặt dữ tợn, nhìn qua đã thấy anh ta là loại người hay đi đường rồi.

Tuy nhiên cũng có thể hiểu được, dù sao nhân vật nơi này cũng không phải người thường, làm nhân viên bảo vệ ở đây thì vẫn phải răn đe một chút.

Trình Uyên liếc nhìn Lý Nam Địch, Lý Nam Địch hiểu ý, tiến lên nói: “Đi vào tiêu thụ!”

Nhân viên bảo vệ nghe xong liền nhếch mép chế nhạo, nhìn lên nhìn xuống Lý Nam Địch vẻ mặt khốn nạn, sờ sờ cằm của nàng nói: “Ta nói mỹ nữ, người nghĩ đến nơi này làm gì? Đây là cao cấp.” câu lạc bộ tư nhân. Không có gì đâu. Rác có thể vào.”

Anh ta trừng mắt nhìn Trình Uyên khi nói.

Sau đó anh ta cười khẩy và nói với Lý Nam Địch: “Nếu bản thân là một người đẹp, anh à, em có thể tìm cách thích nghi.”

Đối mặt với một bộ mặt quý dị như vậy, trong lòng Lý Nam Địch cảm thấy rất đau, đương nhiên cô biết nhân viên bảo vệ nghĩ gì.

Vì vậy, với một khuôn mặt sắc nét, anh ta chỉ vào Trình Uyên và nói: “Đó là ông chủ của tôi.”

“Chính là hấn?” Nhân viên bảo vệ bị Lý Nam Địch gằn như buồn cười nói: “Người có thể nhìn thấu...”

“Bẩn!”

Một xấp tiền trực tiếp đập vào tay nhân viên bảo vệ, và nhân viên bảo vệ theo bản năng ôm nó bằng cả hai tay.

Trình Uyên trực tiếp bỏ qua vẻ mặt khó xử của bảo vệ: “Chúng ta vào làm thành viên đi.”

Nói xong đi thẳng vào.

Các nhân viên bảo vệ thật ngu ngốc.

Nhìn người bên kia giống trai quê, ăn mặc bình thường, chẳng giống nhà giàu chút nào, nhưng ...

Nhìn xuống tờ tiền trên tay, anh ước chừng nó có giá hàng chục nghìn đô la, nên cổ họng anh lặn lộn.

Lý Nam Địch khẽ khịt mũi, sáng khoái nói với thị vệ: “Mắt chó nhìn người thấp hơn sao?”

Vừa nói vừa vui vẻ bước theo bước chân của Trình Uyên.

Nói cách khác, khi Trình Uyên đến đây, anh ấy không muốn thu hút quá nhiều sự chú ý của mọi người, vì vậy mọi thứ có thể giải quyết bằng tiền không phải là vấn đề.

Rốt cuộc, những thứ như tiền thực sự không có nhiều đối với anh ta lúc này.

...

...

Sau khi Trình Uyên và những người khác bước vào, một người phụ nữ xinh đẹp trong trang phục gợi cảm chào đón anh. Khi người đẹp nhìn thấy bộ váy của Trình Uyên, cô ấy không khỏi nhíu mày, trên mặt hiện lên một tia khinh thường.

Tuy nhiên, vì lý do công việc, cô ấy vẫn duy trì nụ cười đặc trưng của mình, và hỏi: “Xin chào, thưa bà và bà là thành viên của câu lạc bộ chúng tôi? Hay bà là khách của các thành viên?”

Lý Nam Địch nhìn biểu cảm vi diệu trên gương mặt mỹ nhân, trong lòng không khỏi thờ dài.

Thực sự xấu hổ khi đi theo một ông chủ không nghe thuyết phục mà vẫn “tự cao tự đại” đến nơi này.

“Chúng tôi đến đây để trở thành thành viên.” Với một tiếng thờ dài bí mật, Lý Nam Địch mỉm cười với người đẹp.

Nhan sắc thật ra cũng hơi quá, dù sao ở trước mặt Lý Nam Địch, nữ nhân này dung mạo tuy kém hơn một chút, nhưng

tương đối xinh đẹp.

Vì vậy, sau khi nhìn rõ mặt Lý Nam Địch, một chút kinh ngạc và ghen tị hiện lên trong mắt người đẹp này.

Tuy nhiên, hãy nhìn vẻ ngoài và quân áo của Trình Uyên ...

Người đẹp bị xung đột.

Cô ta khinh thường liếc nhìn Trình Uyên một cái, sau đó nói với Lý Nam Địch: “Được rồi tiểu thư, mời đi cùng tôi.”

Khi Lý Nam Địch chuẩn bị đi cùng cô, người đẹp lại dừng lại, quay đầu cười với Lý Nam Địch: “Xin tài xế của phu nhân ở đây chờ một lát.”

người lái xe?

Lý Nam Địch giật mình.

Trình Uyên cũng choáng váng.

Lý Nam Địch muốn giải thích, nhưng Trình Uyên đã vẫy tay với cô và nói: “Được rồi, cô đi đi, tôi đang đợi ở đây.”

Lý Nam Địch trong lòng cảm thấy rất buồn cười, trong lòng rất an tâm: Hắn đáng đời, ai bảo người không nghe lời, người nếu đã nghe lời ta mà mua đồ hiệu nổi tiếng, ai có thể coi người là tài xế?

Sau khi Lý Nam Địch đi theo người đẹp đăng ký gia nhập, Trình Uyên chỉ đơn giản là ở trong sảnh, nhìn xung quanh đồ đạc ở đây.

Điều này sẽ được đặt vào hai năm trước, khi cậu ấy còn là một cậu bé nghèo, cậu ấy sẽ rất ngạc nhiên khi đến đây. Nhưng bây giờ tôi hết sức khinh bỉ phong cách trang trí của tên bạo chúa địa phương này.

Đại sảnh đầy đồng sơn, khắp nơi tràn ngập xa hoa, thật sự là tốn không ít tiền.

Giống như gạch lát nền màu vàng và cột nhà được bọc bằng đồng sáng, tất cả đều tạo cảm giác như được dát vàng.

Nhưng Trình Uyên đã nhìn thấy mặt đất thực sự được lát bằng vàng.

Diện tích hội trường không nhỏ, rộng 600 mét vuông.

Đang xem thì ngoài cửa có một nhóm người đi vào.

Thoạt nhìn, nhóm người này dù giàu có hay đất tiền, chưa nói đến bộ vest, giày dép, họ đều ở đẳng cấp của những ông chủ lớn.

Có khoảng chục người trong nhóm này, hầu hết đều có bụng bầu.

“Lão Thường, câu lạc bộ này được xây dựng.”

“Vâng, tôi cũng là một thành viên mới đăng ký ở đây ngày hôm qua.”

“Hèn gì tôi chưa thấy bao giờ.”

“Anh Lưu, anh không muốn dính líu đến hội quán này phải không?”

“Tôi? Haha ... Cô cho rằng nhà họ Lưu của chúng ta quá yếu đúng không? Loại nơi nhỏ bé này, tôi đoán chú tôi sẽ không có hứng thú.”

“Đúng.....”

Nhóm người này đi ngang qua Trình Uyên vừa nói vừa cười.

Lúc này, một người đàn ông đầu trọc liếc nhìn Trình Uyên, sau đó bất giác nhú mày.

Không hiểu vì sao, anh luôn cảm thấy Trình Uyên đặc biệt quen thuộc.

Người đàn ông đầu trọc này tên là Tôn Giai Húc, ngoài ba mươi tuổi, thuộc dòng họ Tôn thuộc hàng thập đại đại gia, thân thế và địa vị khá nổi bật.

Quan trọng nhất là ngày đó Đạo gia vây công Trình Uyên cũng đi, nhưng cũng chiếm số đông, khi chiến tranh bắt đầu, hắn đứng ở ngoại vi cũng không có đến gần chút nào.

Nói đến nhìn thấy quá trình, hắn là đã từng xem qua, nhưng vị Tôn Giả này sừng sốt một hồi, không nhớ Trình Uyên là ai, chỉ nghĩ là người quen.

“Đi thôi, ta xem hội quán này quá thấp. Nhìn, các loại rác đều có thể vào.”

Lúc này, người đàn ông họ Lưu đột nhiên chỉ vào Trình Uyên và nói với một số người khác.

Chương 736

Chương 736

Những người khác cũng chú ý đến Trình Uyên.

Người họ Thường bĩu môi nói: “Có lẽ nhà câu lạc bộ đã được dọn dẹp sạch sẽ.”

Kết quả là, tất cả mọi người đều rút lui.

Nhưng người tên là Tôn Giai Húc lại nhú mày thật chặt. Mật hỏi: Chắc tôi đã thấy nó ở đâu rồi.

Và Trình Uyên thậm chí còn không nhìn những người này.

Suy cho cùng, những người này đối với anh dường như chỉ là một lũ ngốc không ra gì.

...

Bên kia, nhân viên lễ tân dẫn Lý Nam Địch xin gia nhập.

Đích thân giám đốc câu lạc bộ đã nhận.

Người giám sát là một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi với thân hình đầy đặn, mặc một bộ sườn xám đặc trưng của câu lạc bộ, với nụ cười trên môi giải thích về những đặc quyền mà các cấp độ thành viên khác nhau dành cho Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch cũng hiểu rằng câu lạc bộ đại khái được chia thành năm hạng thành viên: thành viên bình thường, thành viên cao cấp, thành viên ưu tú, thành viên tối cao và thành viên siêu tối cao.

Phí thành viên của 5 loại thành viên này dao động từ 8888888 triệu.

“Xin lỗi, cô gái xinh đẹp này, cô muốn trở thành thành viên cấp mấy?” Người giám sát mỉm cười hỏi.

Lý Nam Địch trông buồn tẻ và đáng yêu: “Tôi không biết, tôi nghĩ rằng đó chỉ là một loại thành viên.”

“Vậy thì cậu có thể quyết định ngay bây giờ!” Người giám sát sừng sốt, và tiếp tục mỉm cười.

Lý Nam Địch vội lắc đầu: “Không được, chuyện này tôi không thể làm chủ được, tôi phải nghe lời ông chủ của chúng ta.”

“Bây giờ có tiện cho ông chủ của bạn không?” Người giám sát hỏi.

Lý Nam Địch gật đầu: “Thật tiện lợi.”

“Nếu thuận tiện, xin mời sắp đích thân đến đây.” Người giám sát nói.

Lý Nam Địch quay đầu liếc nhìn mỹ nhân đưa tới, vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Có được không?”

Một câu có được không, tôi cũng hỏi lễ tân hoa hậu.

Giám thị càng thêm kinh ngạc: “Dạ thưa cô, tôi là giám thị, tôi có tiếng nói cuối cùng.”

“Không được, chị này không chịu cho ông chủ của em vào, vậy em phải nhờ chị này.” Lý Nam Địch nghiêm túc nói.

Nghe đến đây, người giám sát mặt xanh mét, không khỏi trừng mắt nhìn lễ tân.

Lễ tân mỹ nhân cũng ngăn người.

“Không phải giám thị như vậy, tôi chỉ là ...” Cô hoảng sợ.

Bạn biết đấy, hội quán vừa mới thành lập, những kẻ háms tiền đều đóng cửa, nhưng hội quán là điều cấm kỵ. Mà chủ nhân của Tiêu Diêu Cư này không phải là người tốt, đã từng là một người nổi tiếng trên đường, nếu muốn cho anh ta biết mình làm ăn dở tệ trong câu lạc bộ, tại sao anh không giao cô ta cho cái đó?

“Tát!” Giám thị tiến lên tát vào mặt nữ lễ tân sắc đẹp, tức giận nói: “Dám nói ngược, để cho ông chủ biết đã xúc phạm khách hàng rồi còn lột đồ sống sao?”

Nhân viên lễ tân sắc đẹp rùng mình một cái, ôm chặt hai má, phần nộ nói: “Giám thị thật đúng là không như ý của người, nam nhân chính mặc...”

“Cô gọi chó, coi thường người ta!” Giám thị tức giận mắng cô lễ tân xinh đẹp, nói: “Cô làm gì có chuyện lắng lơ, sao không mời ông chủ?”

“Quên đi, không mời, ta đích thân tiếp nhận.”

Vừa nói anh vừa bước nhanh ra ngoài.

Lý Nam Địch và lễ tân người đẹp cũng đi theo sau.

Khi người giám sát nhìn thấy Trình Uyên, khuôn mặt tươi cười trở nên rắn rỏi.

Đột nhiên cô cảm thấy mình đã lỡ tiếp đón mỹ nhân, cho dù ra đường sẽ bị tưởng là trai quê mới vào thành phố.

Cô thực sự không coi Trình Uyên là sếp.

Ngay khi người giám sát đang sừng sốt, nhóm người thoát nhìn có vẻ giàu có hoặc đắt tiền của Tôn Giai Húc đi tới và hỏi: “Ông chủ của anh ở đâu?”

Giám thị quay mặt lại nhìn bảy tám người trước mặt, trong mắt chợt sáng lên.

So với Trình Uyên, những tài năng này chẳng khác gì những ông chủ thực sự.

Vì vậy, anh ta nhanh chóng nở nụ cười tươi rói: “A, nếu khách quý có lệnh gì, xin hãy nói cho tôi biết tôi là giám thị ở đây.”

Nghe vậy vài người đưa mắt nhìn nhau, một người họ Thường đứng lên nói: “Ồ, ta là thành viên đây. Hơn nữa hôm nay dẫn theo bằng hữu cũng tới đây đăng ký thành viên.”

Khi nghe nói bảy tám người này đều ở đây để đăng ký thành viên, trong lòng quản giáo lập tức vui mừng.

Bạn biết đấy, có hoa hồng khi làm việc trong câu lạc bộ này. Nếu hòa thành viên bình thường sẽ được hoa hồng 1%, càng lên cao hoa hồng sẽ tăng theo cấp số nhân.

Ví dụ, nếu bạn mang về một thành viên ưu tú, 180.000 li, cô ấy sẽ nhận được 3% thành công, tức là hơn 5.000.

Có bảy hoặc tám người ...

Ánh mắt của người giám sát gần như biến mất: “Mấy ông chủ, có muốn đăng ký làm thành viên của chúng tôi ở đây không?”

“tất nhiên!”

“Vậy thì các bạn muốn đăng ký làm thành viên của hạng mấy anh chị muốn đăng ký làm thành viên của hạng nào?” Quản trò nhanh chóng kể lại cấp độ thành viên cho họ một lần nữa.

Ngoài ra, sẽ thú vị hơn khi tập trung vào thành viên giá bao nhiêu và họ có những đặc quyền gì.

...

Không biết từ khi nào, Trình Uyên cũng nghiêng người đến bên cạnh Lý Nam Địch, nhẹ giọng hỏi: “Đăng ký xong chưa?”

Lý Nam Địch lắc đầu: “Không được, phải quyết định đăng ký cấp mấy.”

Cô lễ tân xinh đẹp đứng bên cạnh nhìn Trình Uyên một cách dửng dưng, ánh mắt đầy tức giận.

Vừa rồi cô bị quản giáo tát vì Trình Uyên, trong lòng cô tự nhiên rất ghét Trình Uyên.

Đáng lẽ ra để làm vui lòng Trình Uyên, nhưng không ngờ, nhiều vị khách quý đến cùng một lúc. Người ta ước tính rằng người giám sát sẽ không quan tâm đến “người lên” trước mặt này.

Trình Uyên cau mày bước đến chỗ giám thị và nói: “Này, chúng ta đến trước.”

Người giám sát đang nói với các ông chủ về quyền của các thành viên, nhưng Trình Uyên đột nhiên ngắt lời anh ta và cau mày.

Mà quản giáo lại là giám thị, tuy biết đây là những con cá lớn, nhưng cô ấy có vẻ không muốn nhường mấy con cá nhỏ, nên quay sang Trình Uyên cười nhẹ: “Ông ơi, ông cứ chờ, tôi sẽ nhận những con phân biệt này trước. . ông chủ. ”

Vì vậy Trình Uyên không hiểu: “Đây là phu quân của ta, bọn họ là danh ngạch chủ? Rõ ràng là ta đến trước, người tại sao muốn nhận bọn họ trước?”

Trình Uyên không nói điều này cũng không sao, khi cậu ấy nói ra câu này, lập tức thu hút sự chú ý của người khác.

Ông chủ họ Tôn hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói: “Có người thật là da mặt dày, mẫu thân không tiểu tiện thể hiện đức hạnh của bản thân, còn dám nói chuyện với Sếp Tôn đến trước?”

“Để tôi nói cho cậu biết nhóc, ở toàn bộ kinh thành, cậu dám so tài với Ông chủ Tôn. Hai tay đếm không xuể. Cậu tính như quả bóng? Biến đi!”

Nhóm ông chủ này bắt đầu chế giễu Trình Uyên.

“Ta nói, giám đốc, người thật sự là cấp thấp, có thể đăng ký thành viên cái gì đều có thể đăng ký thành viên ngay cả cái loại này kém cỏi, ta nghĩ chúng ta đây không cần làm thành viên.”

“Ừ, đi thôi!”

Cùng với đó, một số người sẵn sàng quay lại và muốn ra đi.

Lý do tại sao tôi nói rằng tôi muốn rời đi là để làm như thể tôi không thực sự đi. Ý nghĩa của họ là rõ ràng, và họ muốn xem câu lạc bộ này xử lý những việc như vậy như thế nào.

Đồng thời, nó cũng làm nổi bật địa vị xã hội của họ.

Nhưng vào lúc này, Tôn Gia Húc đột nhiên nhớ tới mình đã nhìn thấy quá trình ở đâu, không khỏi trợn to hai mắt.

Chương 737

Chương 737

“Anh ... anh ...” Tôn Gia Húc chỉ vào Trình Uyên, vẻ mặt kinh hãi run rẩy nói ra vẻ khó chịu.

Nói cách khác, Tôn Gia Húc có mặt ở hiện trường đêm hôm đó, nhưng anh ta đã tận mắt chứng kiến cảnh nóng, và anh ta biết rằng Trình Uyên là người đã đối đầu 1 cách cứng rắn với Đạo Trưởng và giành chiến thắng.

Là anh ta?

họ?

Chưa kể đến những người họ hàng xa, hàng xóm láng giềng cho rằng mình là gia thế thượng lưu, quyền cao chức trọng, cho dù là người đứng đầu trong mười gia tộc giàu có đến cũng ước chừng chân run.

Tuy nhiên, đối với Ông chủ Tôn và những người khác, họ thậm chí còn để Trình Uyên chụp ảnh đại담 ... Con mẹ nó, điều này đang giết chết cô ấy!

Ngay khi anh ta chuẩn bị tiết lộ danh tính của Trình Uyên, Trình Uyên đã nhìn anh ta một cách dữ dội.

Tôn Gia Húc kịch liệt rùng mình một cái, lập tức hiểu ra.

Trình Uyên vẫn chưa tiết lộ danh tính của mình, và hiển nhiên không muốn mọi người biết mình là ai, vì vậy Tôn Gia Húc có lẽ đoán rằng nếu nhận ra Trình Uyên, ước tính sẽ chỉ có một kết cục.

Sau khi nhận ra điều này, Tôn Gia Húc vội vàng lấy hai tay che miệng và sợ hãi không dám nói.

“Sư huynh, biểu hiện như vậy là có ý gì?” Lúc này, người đàn ông tên Sướng vừa định rời đi thì thấy sắc mặt của Tôn gia

không sai, trong lòng không khỏi kinh ngạc: “Đi, như vậy. một hội quán cấp thấp, chúng tôi vẫn Không đến. ”

Anh chàng này cho biết, Tôn Gia Húc sa sút tinh thần một cách dữ dội. Anh ấy không rời đi hay ở lại. Đi thôi. Có vẻ như câu lạc bộ sẽ cho Trình Uyên trở thành thành viên, nhưng điểm thấp. Đừng đi, và bạn không thể theo họ với họ Thường. Hãy nói lý do.

Trong lúc tiến thoái lưỡng nan, mặt mày tím tái như quả cà tím.

“Cái này cái này.....”

Lúc này, giám đốc câu lạc bộ cuối cùng cũng an tâm.

Một mặt có người không giống nhà giàu muốn đăng ký làm thành viên, mặt khác lại có một đám sếp lớn, giám thị đương nhiên biết cái nào quan trọng hơn.

Dù có đạo đức nghề nghiệp nhưng trong hoàn cảnh này, cô ấy sẽ lựa chọn bỏ việc nhỏ, việc lớn.

“Vài vị sếp phân biệt, xin chờ một chút!” Nở nụ cười nịnh nọt, ngăn bọn họ họ Thường lại, nói: “Ở đây hẳn là có chút hiểu lầm. Chờ một chút các người, ta liền có thể. để giải quyết nó ngay lập tức. ”

Một số ít người họ Thường tỏ ra sốt ruột, nhưng họ đã dừng lại.

Trên thực tế, những người này không thích tìm thứ gì đó nếu không có gì là ổn, lý do chính là loại quý tộc của họ đến trước, và họ cảm thấy rằng uy nghiêm của họ đã bị khiêu khích.

Trong trường hợp đó, hãy nói với người nghèo trước mặt bạn theo cách này, rằng người giàu không thể tùy tiện khiêu khích.

Khi người quản lý câu lạc bộ quay lại và đi về phía Trình Uyên, nụ cười trên khuôn mặt anh ta đột nhiên thu hẹp lại, cau mày, sắc mặt trầm xuống nói: “Quý ông này, hãy rời khỏi câu lạc bộ của chúng tôi.”

Trình Uyên thắc mắc: “Tại sao?”

Người giám sát mím môi nói đầy xúc động và lý trí: “Thưa ngài, ngài cũng đã thấy rằng sức tiêu thụ của câu lạc bộ chúng tôi rất cao. Ngài không phải là người bình thường. Bạn có thể tiêu thụ bằng cách kinh doanh một chút. Vì lợi ích của riêng bạn, Tôi khuyên các bạn nên rời khỏi đây vì lợi ích của bản thân, đừng chăm chỉ làm ăn, kiếm tiền vất vả mà quên cả vốn liếng”.

“Nghe lời chị tôi, tiết kiệm tiền, mua nhà thành phố rồi cưới được cô con dâu xinh đẹp thì còn hơn gì không?”

Khi cô ấy nói, cô ấy nhìn Lý Nam Địch bằng đôi mắt của mình, như thể cô ấy đang đề nghị điều gì đó với Trình Uyên.

“Đi thôi, loại nơi này không dành cho người, người không cùng đẳng cấp với những cái này đại boss thật sự là không gì sánh được.”

Nghe có vẻ như mọi thứ đều là vì lợi ích của Trình Uyên, nhưng thực chất, những lời nói đầy khinh thường dành cho Trình Uyên. Nói một cách dễ hiểu thì gần như là: đây là câu lạc bộ cấp cao, các người bình thường không có khả năng chơi, lại còn đánh nhau với các ông chủ của Đại hội nhân dân toàn quốc, các người tính như một quả bóng?

Về phần Trình Uyên.

đi?

Tất nhiên là anh không thể đi!

Khi anh ấy mới đến Bắc Kinh, anh ấy vẫn chưa ổn định, và với rất nhiều người sẵn sàng đi theo anh ấy, anh ấy không thể để những người này theo anh ấy đến nhà một người bạn và ở nhà của một người bạn, và ở trong một khách sạn cho lâu ngày không được, chắc chắn sẽ bị nghi ngờ.

Vì vậy, khi đến đây, hấn vốn là muốn phát triển Tiêu Diêu Cư thành thế lực của chính mình, đồng thời muốn có chỗ đứng vững chắc.

Đôi mắt với lời thuyết phục “cảm động, biết lý trí” của giám thị, Trình Uyên vẫn bình tĩnh, nhưng dừng dừng nói: “Tôi muốn gặp ông chủ của cô.”

“Ồ, làm sao lại không có ý tứ với người?” Giám thị có chút không vui.

Ngay sau đó.

Đột nhiên một vài người bước vào hội quán.

“Này, tại sao rất nhiều người ở sảnh làm hội viên?”

Một giọng nữ nhẹ nhàng đột nhiên vang lên.

Mọi người không thể không nhìn qua.

Khi nhìn thấy sự xuất hiện của mọi người, tất cả đều bị sốc.

“Đây ... đây không phải là một ngôi sao lớn sao?”

Giang Phiêu Phiêu bước vào câu lạc bộ với một người đàn ông mặc vest đeo kính, biểu tượng “Nụ cười ngọc nữ” nổi trên mặt.

Một ngôi sao không là gì đối với những bạo chúa địa phương này. Nhưng dù cô gái nổi tiếng xinh đẹp đến đâu thì hoàn cảnh cũng khác.

Ngoại trừ Tôn Gia Húc, một số trùm bạo chúa khác ở địa phương đều bao vây.

“Ồ, đây không phải là cô Giang Phiêu Phiêu sao?”

“Cô Phiêu Phiêu, tôi là fan của cô, tôi có thể chụp ảnh chung với cô được không?”

“Cô Phiêu Phiêu, cô có thể ký cho tôi không?”

Thậm chí, có người còn lấy điện thoại ra quay nhanh đoạn video: “Nhìn xem tôi đã gặp ai ...”

Giang Phiêu Phiêu gật đầu cười với những người này, nhưng cũng không nói gì, thay vào đó là vị đại nhân đeo kính ở bên cạnh mỉm cười chào hỏi: “Vài vị đại ca, chờ một chút, chúng ta Phiêu Phiêu cũng muốn kết bạn với ai.” muốn bạn thành công như thế này. Mọi người, hãy đến từng người một ...”

Giám đốc câu lạc bộ cũng há hốc mồm nhưng trong lòng rất vui: cậu biết đấy, nếu có ngôi sao lớn đến câu lạc bộ của mình, danh tiếng của câu lạc bộ chắc chắn sẽ tăng lên trong tương lai.

Hội trường hội quán bỗng sôi động hẳn lên.

Lúc này, Giang Phiêu Phiêu đã quan sát mọi người, nhưng lại đi về phía Trình Uyên.

Lúc mới vào cô ấy không chú ý, nhưng cô ấy đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Trình Uyên.

Mỉm cười tiến lại gần Trình Uyên, Giang Phiêu Phiêu nói:
“Thật là trùng hợp!”

Mọi người đều sững sờ.

Làm sao chuyện này có thể?

Giang Phiêu Phiêu, một ngôi sao lớn như vậy sao có thể biết đến loại rùa mai mềm quê mùa này?

Hơn nữa, nó trông rất quen thuộc.

Ngay cả người đại diện của Giang Phiêu Phiêu cũng sững sờ.

Nhìn thấy Giang Phiêu Phiêu, Trình Uyên thực sự có chút mất tự nhiên và cảm thấy có chút xấu hổ, nhất là khi anh nhớ ra đêm đó anh đã ở trước mộ mẹ mình ...

Sắc mặt có chút nóng lên, cô nặn ra một nụ cười xấu xa xấu xa nhìn Giang Phiêu Phiêu: “Đúng vậy, thật là trùng hợp!”

“Phiêu Phiêu, chú ý đến hình ảnh!”

Lúc này, người đại diện của Giang Phiêu Phiêu nhanh chóng gạt mấy ông chủ lớn sang một bên, nghiêng người đến bên cạnh Giang Phiêu Phiêu, nghiêm giọng nhắc nhở.

Theo ý kiến của anh ấy, Giang Phiêu Phiêu không thể nói chuyện với những người dân quê như vậy một cách tùy tiện, và cô ấy muốn xây dựng một hình ảnh của sự quyến rũ và tài năng.

Giang Phiêu Phiêu dường như không quan tâm đến điều này, cô ngạc nhiên liếc nhìn người giám sát của mình và Trình Uyên, tò mò hỏi: ” Anh có chuyện gì vậy? Có chuyện gì xảy ra không?”

Chương 738

Chương 738

“Không sao đâu.” Thấy không nhắc gì đến chuyện tối hôm đó, trái tim treo lơ lửng của Trình Uyên rơi xuống đất, anh nhanh chóng đổi chủ đề, hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Giang Phiêu Phiêu quay đầu lại nhìn, cười nói: “Công ty của chúng ta cách đây rất gần, hôm nay khi đi ngang qua thấy cửa mở ở đây, tôi đã nghĩ đến việc đăng ký làm thành viên. Dù sao doanh nghiệp của chúng ta tất yếu phải có nhu cầu.” giao lưu, ngay cả khi chúng ta đang có tâm trạng tồi tệ., Hoặc bạn có thể đến đây một mình để nghỉ ngơi và tĩnh dưỡng. ”

Về vấn đề này, Trình Uyên bày tỏ sự hiểu biết của mình.

Ngay khi người quản lý câu lạc bộ nghe tin Giang Phiêu Phiêu đến đây để đăng ký làm thành viên, anh ấy đã rất vui mừng và nhanh chóng nói với một nụ cười: “Cô Giang đến, câu lạc bộ của chúng tôi thực sự rất xuất sắc. Nếu cô không phiền, làm ơn ở lại và dùng bữa.

Khi các sếp lớn nghe tin Giang Phiêu Phiêu sẽ ở lại đây ăn tối, ánh mắt đều sáng lên: “Đúng vậy, cô Giang, sau này chúng ta đều là thành viên ở đây. Tương lai nhất định sẽ có rất nhiều cơ hội gặp mặt của cô. . Thật tốt khi ở lại dùng bữa và tìm hiểu nhau. ”

“Đúng, đúng, chúng ta vừa chuẩn bị thành thân!”

Nhưng Giang Phiêu Phiêu lại liếc nhìn giám đốc câu lạc bộ đầy ẩn ý.

Cô không biết và không quan tâm đến những gì đã xảy ra trước đó, đối với lời nhắc nhở từ người đại diện, cô hoàn toàn không quan tâm.

“Trong trường hợp này, bạn của tôi ...” anh nói và nhìn Trình Uyên.

Giám đốc câu lạc bộ đột nhiên thấy mình gặp rắc rối.

Vừa rồi Trình Uyên làm phiền mấy ông chủ lớn này, ai cũng muốn tống cổ Trình Uyên ra ngoài.

Và vào lúc này, cậu bé nghèo may mắn này đã thực sự quen biết Giang Phiêu Phiêu.

Cô đã không có ý tưởng trong một thời gian.

Ngược lại, những ông chủ lớn mang họ Thường dường như cảm thấy việc gặp Giang Phiêu Phiêu thú vị hơn là rời bỏ Trình Uyên.

Vì vậy, vì lợi ích của Giang Phiêu Phiêu, tất cả đều “tha thứ” cho hành vi phạm tội trước đó của Trình Uyên.

“Này, vì mọi người đều là bằng hữu, nên cùng nhau ăn cơm, cho dù có hiểu lầm gì, một ly rượu cũng sẽ giải quyết.”

“Ừ, một chén không được thì hai chén!”

“Hahaha...”

Nhất thời không khí vui vẻ hòa thuận.

Người đại diện nhìn Giang Phiêu Phiêu một cái nhìn nghiêm khắc, và thì thầm với cô ấy, “Đôi cánh của cô bây giờ có cứng không?”

Giang Phiêu Phiêu giả vờ như không nghe thấy.

Giám thị lập tức lệnh cho người đẹp chuẩn bị chiêu đãi nên dẫn mọi người vào một căn phòng sang trọng rộng hơn 100 mét vuông.

Rót cuộc, trang trí của căn phòng này thật chói mắt.

Nơi nào cũng có hoa và tre, thậm chí bàn ghế có thể chứa hai mươi người ở giữa cũng được làm bằng đá cẩm thạch. Trên mặt đất có những cây cầu nhỏ đơn sơ và dòng nước chảy, ở trong đó thoải mái như trở về với thiên nhiên.

Đoàn người sau khi đi vào, đều là tràn đầy vui sướng, dù sao ngồi cùng sao lớn, đây là đi trở về, đủ thối một năm.

Chỉ có Tôn giả hai trận là rất sợ hãi, vẻ mặt thành khẩn mà sợ hãi.

Sau khi ngồi xuống, họ khen ngợi Giang Phiêu Phiêu một lúc.

Còn Trình Uyên thì ngồi sang một bên, những người khác thậm chí không thèm nhìn anh.

Trình Uyên cũng không quan tâm lắm, chuyện vừa rồi sạch sẽ, lại muốn kết thúc yến tiệc, liền sai giám thị mời ông chủ đến đây nói chuyện làm ăn.

“Ừ, ông chủ của chúng ta vẫn biết những ngôi sao lớn, Diêm Vương cũng không nòng nôi.”

Lúc này, Lý Nam Địch chua xót, thấp giọng chế nhạo Trình Uyên.

Trình Uyên không khỏi liếc cô một cái: “Tôi mới gặp một lần.”

“Haha ...” Lý Nam Địch.

...

“Cô Giang, cô thật là dễ gần!” Người đàn ông họ Thường nường Giang Phiêu Phiêu và cười nói: “Cô thật dễ gần ngay cả với những người nhỏ bé dưới đáy xã hội. Tôi thực sự ngưỡng mộ cô Giang. Cô uống một ly đi!”

Khi nói về những người nhỏ bé dưới đáy xã hội, anh cũng đặc biệt liếc nhìn Trình Uyên, ý tứ khinh bỉ lộ rõ.

Giang Phiêu Phiêu hơi giật mình, nhưng vì phép lịch sự mà anh vẫn gờ ly rượu lên.

Chính người đại diện của cô đã cười nhẹ và nói: “Gia đình Phiêu Phiêu của chúng tôi luôn luôn dễ gần với người hâm mộ.”

Ban đầu, những người này nghĩ rằng từ khi Giang Phiêu Phiêu biết Trình Uyên, họ sẽ nâng cốc với Trình Uyên một ly rượu vào lúc đó, để giải tỏa mối nghi ngờ trước đây, để kéo theo cảm giác về khoảng cách giữa họ và Giang Phiêu Phiêu. .

Nhưng khi mọi người nghe những gì người đại diện nói, họ lập tức nghĩ: Ô, hóa ra anh ta chỉ là một fan hâm mộ của Giang Phiêu Phiêu.

Trong trường hợp này.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của Trình Uyên, trong lòng đột nhiên tràn đầy kính trọng cùng kính trọng.

“Hóa ra chỉ là một người hâm mộ, hả, sao anh lại không biết xấu hổ như vậy?” Thường Hỉ Phong khịt mũi đặt ly rượu đã cạn xuống bàn, Mở giọng kì quái nói: “Đây là nơi anh có thể tới?”

“Vậy đó, đừng nhìn thân phận, biết thì ra ngoài!” Một nhà giàu khác cũng ủng hộ người đàn ông họ Thường.

Trình Uyên không thèm đoái hoài đến họ, không thèm nhìn lên, tự mình ăn uống.

Thoạt nhìn bầu không khí có chút ngưng ngùn, trước khi Giang Phiêu Phiêu còn chưa kịp phân vân đã xảy ra chuyện gì, giám đốc câu lạc bộ đã nhanh chóng đứng dậy làm một vòng.

“Ồ, các ông chủ lớn, thật vinh dự cho bạn khi có thể nhìn thấy hội quán của chúng tôi. Tôi cảm ơn bạn, em gái của tôi. Hãy đến đây. Tôi mời bạn một ly với cô Giang.”

Tôi phải nói rằng giám đốc của câu lạc bộ này rất giỏi khi đến, khi tôi nói lời kính trọng với tất cả các ông chủ, tôi đặc biệt mang theo Giang Phiêu Phiêu. Bằng cách này, tất cả mọi người đều có cùng tên với Giang Phiêu Phiêu và phải nâng ly lần lượt .

Nó trở nên sống động trở lại ngay lập tức.

Và sự tồn tại của Trình Uyên dường như bỗng chốc bị bỏ qua.

Ước chừng trong lòng Tôn Giai Húc bồn chồn, tay cầm ly rượu không ngừng run rẩy.

Khi nhìn thấy người bạn của mình, người đàn ông họ Thường, ánh mắt anh ta đầy thương cảm.

Tôi thực sự không biết, để anh ấy biết người đàn ông mà họ không biết tên là Trình Uyên, liệu anh ấy có sợ hãi quỳ xuống cầu xin sự thương xót không?

Ba vòng rượu.

Có lẽ đang uống hơi nhiều, và những gì tôi đã nói trước đây cũng gần giống như vậy. Đôi khi khung cảnh rơi vào một sự yên tĩnh ngấn ngủi.

Ngay khi người đại diện của Giang Phiêu Phiêu đang thiết lập mối quan hệ với mọi người, nói về bất kỳ hoạt động tốt nào và khiến họ nghĩ về Giang Phiêu Phiêu, người đàn ông họ Thường đã đến với Trình Uyên với một ly rượu.

“Này, cậu bé nhà quê, đến, Chúa ơi, uống rượu với ông một ly.”

Anh ta thực sự say, ngữ khí có chút không rõ ràng, nhưng mục đích của anh ta rất rõ ràng, anh ta đang nhắm vào Trình Uyên.

Và Trình Uyên.

Tôi phớt lờ anh ta và không nhìn lên.

Nhìn thấy tư thế này, người đàn ông họ Thường đột nhiên thoái thác, anh ta thô bạo vươn tay kéo Trình Uyên: “Quái! Không phải em nghe thấy anh nói chuyện với em sao?”

“Tại sao, ngươi là con rùa, ta nâng ly ngươi, ngươi tại sao cho rằng ta không xứng?”

“Mặt khóc chết tiệt, quê hương đất nước chết rồi?”

Thành thật mà nói, Tôn Gia Húc mặt tái mét khi nhìn thấy một người đàn ông họ Thường đi chúc rượu Trình Uyên, anh ta muốn ngăn anh ta lại, nhưng anh ta không dám.

Còn Trình Uyên thì không muốn để ý đến, mà tên họ Thường này cũng tự chuốc lấy cái chết của mình, cũng không mở lời hay chọn lời nào.

Câu nói quê bạn ở quê chết hết khiến Trình Uyên tức giận.

Ngay khi nói ra câu này, trái tim Trình Uyên như bị châm chích dữ dội, cậu đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông họ Thường.

“Anh đang tìm cái chết!” Một giọng nói rất lạnh vang lên giữa hai hàm răng của anh.

Chương 739

Chương 739

“Hi hi, anh là con thiêu thân dưới đáy xã hội, một kẻ thấp hèn, giọng điệu không nhỏ!” Họ Thường vung chai rượu trong tay đập vào đầu Trình Uyên.

“Con ranh đáng thương, con hãy nhớ cho ta biết, trong xã hội này, người không bao giờ có tư cách ăn nói. Cho dù ta có đánh chết người, người cũng phải chịu với ta, nếu không, ta sẽ khiến cho người phải hối hận khi đến thế giới này!”

“Bang!” Có một tiếng động lớn.

Chai rượu rỗng nổ tung trên đầu Trình Uyên.

Bầu không khí vô cùng sôi động trên bàn rượu cũng vì thế mà cô đọng lại.

Mọi người đã nhìn vào đây.

Một số ngạc nhiên, chẳng hạn như Giang Phiêu Phiêu và giám sát câu lạc bộ.

Vâng, có sự phấn khích lóe lên trong mắt anh ấy, chẳng hạn như một đám bạn với người đàn ông họ Thường.

Một số có một lớp bụi tử thần trên mặt, chẳng hạn như Tôn Giai Húc.

Chỉ có Lý Nam Địch là không quan tâm.

Lý Nam Địch không quan tâm vì anh biết rằng đối với Trình Uyên, vết thương thể xác này gần giống như bị nhột.

Còn tên họ Thường tưởng mình dùng bình rượu đập chết Trình Uyên ngu ngốc nên không khỏi chế nhạo: “Cho dù may mắn kiếm được vài đô mà trở thành ông chủ nhỏ, trước mặt Lão Tử, người cũng đừng.” ‘không có gì cả’

Trước khi từ “Có” được nói ra, anh đã choáng váng.

Bởi vì khi nhìn thấy Trình Uyên từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn sâu thẳm như vực sâu không đáy khiến anh cảm thấy hoảng sợ không thể giải thích được.

“Anh đang làm gì vậy?” Giang Phiêu Phiêu vội vàng tức giận khi thấy Trình Uyên bị đánh.

Cô ấy cũng sợ hãi một lúc, và cô ấy dường như đã quên những gì đã xảy ra trước đó.

Trình Uyên chưa bao giờ là một kẻ yếu đuối, đặc biệt là khi đối mặt với những ông chủ đắc thắng này.

“Mày dám nhìn tao?” Tên họ Thường cũng có vẻ kinh ngạc trước ánh mắt của Trình Uyên, để che giấu nỗi sợ hãi không thể giải thích trong lòng, anh ta cầm một chai rượu khác đập vào đầu Trình Uyên một lần nữa.

Chỉ có thời gian này...

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

“Bắn!”

“gì!”

Trình Uyên không cho anh cơ hội nên đã thẳng tay tát hấn ngã xuống đất. Bản năng của tên họ Thường phát ra một tiếng hú thảm thiết.

Mọi người đều bị sốc.

Bạn cần biết rằng người có họ Thường là tam gia của dòng họ Thường, xúc phạm anh ta không khác gì xúc phạm hầu hết gia đình Thường.

Vì vậy, ngoại trừ Tôn Gia Dật không dám lên tiếng, tất cả đều đứng lên mắng Trình Uyên, “Đồ táo bạo! Ngươi dám kéo lỗ tai của Sư huynh!”

“Đồ khôn kiếp, sợ ngươi còn sống đủ rồi!”

“Mau gọi người!”

“Hôm nay bạn không bao giờ muốn rời khỏi câu lạc bộ này nữa bước!”

Trước sự uy hiếp và tức giận của những người này, Trình Uyên từ từ đứng dậy, sau đó ...

Khi người đàn ông họ Thường đang cố gắng đứng dậy.

“Bùm!” Một âm thanh.

Trình Uyên giậm chân dậm chân tại chỗ trên mặt đất, không thể nhúc nhích chút nào.

“Thằng chó chết dám đánh tao, mày có biết hậu quả khi đánh tao không? Tao đụ mẹ mày!”

Tên họ Thường có lẽ chưa bao giờ phải chịu oan ức như thế này, sau khi bị Trình Uyên đánh suýt nữa nôn ra máu, lại bị dẫm lên thế này, thật là xấu hổ và xấu hổ nên giận dữ chửi bới.

Thật ra, nếu là mắng chửi chung chung thì Trình Uyên có đến cũng không quan trọng, nhưng họ Thường cũng xui xẻo, to mồm không đúng nói đúng chỗ.

Mẹ của Trình Uyên vừa qua đời, ông ta đã nhiều lần nói nặng lời, đó chỉ đơn giản là một nhát dao đâm vào tim Trình Uyên.

“Thằng khốn nạn, buông anh Thường ra!”

“Ngươi thật sự muốn chết?”

“Nếu cô còn dám tiếp tục làm việc đó, cả nhà họ Thường sẽ không buông tha cho cô!”

Mọi người phần nộ.

“Thật sao?” Trình Uyên nhẹ liếc nhìn đám người, đột nhiên nhẹ giọng nói: “Vậy thì để người nhà họ Thường đến tìm tôi.

Vừa nói, anh ta đột ngột giơ chân lên và dậm mạnh vào đầu người đàn ông họ Thường.

“Bùm!”

Đầu của người đàn ông họ Thường đập xuống đất, trong tích tắc, máu bắn tung tóe!

Và họ Thường còn hú lên kinh khủng hơn “A!”

Lúc này, tất cả mọi người đều chết lặng.

Họ không ngờ rằng sau khi biết người bên kia là người nhà họ Thường, Trình Uyên lại còn dám làm chuyện, đơn giản là ... không thể tin được.

Giang Phiêu Phiêu dường như nhớ đến kỹ năng của Trình Uyên, nhìn thấy tình huống này, cô chỉ chớp mắt và không nói gì nữa.

Về phần giám đốc khách sạn, ngay khi Trình Uyên tát tên họ Thường xuống đất, anh ta vội vàng bỏ đi và gọi nhân viên bảo vệ.

...

Sức mạnh của bàn chân này lớn đến mức tiếng đập đầu xuống đất, cảnh tượng máu me bắn tung tóe, đột nhiên khiến những người khác kinh hãi.

Còn người đàn ông họ Thường còn đau đớn hơn, lập tức thay lời van xin lòng thương xót: “Đừng đánh, đừng đánh, anh sẽ cho tiền... tha cho em, nếu không gia đình Thường sẽ không cho anh đâu. đi!”

Dường như thực sự rất đau, cậu bị đánh cho ngu ngốc, không biết phải nói gì trước khi Trình Uyên buông cậu ra, chỉ có thể uy hiếp và dụ cậu.

Tuy nhiên.

“Vốn dĩ anh và em không có thù oán gì, anh không muốn cùng em gặp rắc rối, cho dù mạng anh cũng không định quan tâm đến em, nhưng ...” Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Sao lại thế bạn phải tuyền dụng tôi?”

“Bùm!”

Anh ta giơ chân lên và giậm chân lần nữa!

“A!” Người đàn ông họ Thường lại hét lên một tiếng kinh ngạc.

Khi cậu vừa ngậm miệng và chạm đất, lực va chạm cực lớn đã gần như làm gãy hoàn toàn sống mũi, toàn bộ sống mũi gục xuống mặt, tiếp tục tiếp xúc gần với mặt đất, máu cũng đổ

dồn. Giống như nước trong quả bóng bay, nó bắn ra khi quả bóng nổ tung.

“Này nhóc con, bình tĩnh đi!”

“Anh phải biết rằng hậu quả không phải thứ anh có thể gánh chịu!”

“Nếu tái phạm, ngươi sẽ chết, nhà Họ Thường không buông tha ngươi!”

“Chuyện này tôi đã gọi điện thoại cho nhà họ Thường rồi, anh còn thời gian buông tay!”

Lúc này, Trình Uyên lạnh như băng, khí chất bất phàm bộc lộ ra ngoài lập tức khiến mọi người trong phòng cảm thấy ngột ngạt.

Không ai dám bước tới trước những kẻ muốn ngăn cản anh.

Nhưng Trình Uyên chế nhạo, “Thường Gia?”

“Thật kinh ngạc phải không?”

“Nhà Họ Thường so với tứ đại gia tộc như thế nào?”

“Thường gia so với đạo trưởng lại như thế nào?”

Khi anh ấy hỏi, mọi người đều sững sờ, anh nhìn em một cái rồi em nhìn anh, không biết anh ấy sợ hãi bày tỏ điều gì.

Nhưng có một điều, vì Trình Uyên có thể kể tên tứ đại gia tộc và quen biết Đạo trưởng, nên bề ngoài anh ta hiển nhiên không giống một người nhà quê.

Nhưng những lời tiếp theo của Trình Uyên đã khiến họ bị sốc từng người một.

“Các thiếu gia của tứ đại gia tộc khiêu khích ta, ta giết không được!”

“Đạo Trưởng khiêu khích ta, ta còn đập!”

“Ta nói cho các người biết là nhà họ Thường sẽ không cho ta rời đi?”

“Thường gia, ở trong mắt của ta, là cái rắm!”

Nói xong, anh ta lại giơ chân lên kèm theo một tiếng “bùm!”

Lần này, người đàn ông họ Thường thậm chí còn không kêu la thảm thiết, và dám xông rùng mình theo bản năng sau vụ giẫm đạp này.

Nhưng Giang Phiêu Phiêu hơi ngạc nhiên.

Tại thời điểm này.

Bên ngoài cửa đột nhiên có nhiều người xông vào, vừa bước vào liền chỉ vào Trình Uyên hét lớn: “Đứng lại!”

Chương 740

Chương 740

Những người này đều là nhân viên bảo vệ của hội quán, người ra lệnh cho Trình Uyên dừng lại là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi với khuôn mặt kinh khủng, người ta ước tính rằng anh ta nên là người đứng đầu đội bảo vệ.

Giám đốc câu lạc bộ và cô lễ tân xinh đẹp đều đi theo bảo vệ.

Khi họ nhìn thấy người đàn ông họ Thường bị Trình Uyên đánh đến chảy cả máu mặt và dường như không còn linh tính, tất cả khuôn mặt của anh ta đều đen lại.

Điều cấm kỵ nhất của hội quán vừa mới mở chính là loại chuyện này, vừa rồi bọn họ đi vào đã nghe người trong phòng la hét, chính là người của nhà Họ Thường bị đánh.

Điều này.....

Họ không đủ khả năng để xúc phạm câu lạc bộ này.

Nếu so sánh, người thanh niên ăn mặc bình thường trước mặt trông dễ nhìn hơn nhiều.

“dừng lại!”

“Bỏ chân chó ra và đừng làm hại các vị khách quý của chúng ta!”

Ngay khi nhân viên bảo vệ vừa đảo mắt, anh ta lập tức phân tích ưu nhược điểm ngay tại chỗ, đồng thời đe dọa Trình Uyên với giọng điệu cực kỳ nghiêm trọng, sau đó chửi bới với người đàn ông vô ý thức họ Thường.

Nhân viên bảo vệ đột nhiên xông vào, đám bạn Hupengou họ Thường thở phào nhẹ nhõm, đồng thời, bởi vì tính khí kỳ quái đột ngột của Trình Uyên, sự rụt rè ban nãy đã biến mất.

Từng người một lại trở nên tức giận.

“Cậu nhóc, tôi sẽ cảnh cáo cậu một lần nữa, người dưới chân cậu là người nhà họ Thường. Nếu cậu dám đánh hắn, thì cậu chết chắc rồi!”

“Đồng chí An Ninh, mau bắt anh ta đi, chúng ta đều là bằng hữu của Anh Trường, chúng ta có thể giúp anh làm chứng!”

“Đúng, đúng, đỡ anh ta dậy, sau đó chúng ta sẽ nói một vài điều tốt với anh trước mặt nhà họ Thường, và nhà họ Thường sẽ không trách cậu lạc bộ của anh.”

Vừa nghe thấy đám người này nói những điều tốt đẹp, nhà họ Thường sẽ không trách cậu lạc bộ, nhân viên bảo vệ mắt sáng lên.

Thành thật mà nói, ai không sao thì sẵn sàng kích động chuyện này, nếu kích động thì cậu lạc bộ này sẽ không mở được, nhưng bây giờ tôi nghe nói có thể giải quyết bằng cách lấy Trình Uyên, đó tất nhiên là chuyện tốt.

“Lão Tôn, ngươi có chuyện muốn nói!” Có người đâm Tôn gia, thấy hắn tái nhợt, im lặng hồi lâu, không khỏi tò mò nói: “Chúng ta người, ngươi còn có chút việc, tại sao bạn trẻ hơn chúng tôi?”

Tôn giả trốn không kịp, kết quả là bị người này đột ngột “đẩy” ra ngoài, tức giận đến mức có lẽ đã chào hỏi tổ tiên đời thứ mười tám của người này.

Nghĩ đến cảnh Trình Uyên thách đấu cao thủ cấp hai vào đêm hôm đó, lại nghĩ đến cảnh tứ đại gia tộc Ngụy Gia Thành đến giúp mình, anh liền nổi loạn.

Trong lòng sừng sốt, nhanh chóng chỉ vào đầu bảo vệ nói: “Ta người nhà họ Tôn. Ta xem ngươi trong sổ các ngươi ai dám động hắn!”

Lúc này, tất cả mọi người đều chết lặng.

Còn Giang Phiêu Phiêu còn chưa lên tiếng đã thấy có người đứng ra bên vực Trình Uyên, lập tức đứng dậy nói: “Tôi có thể làm chứng rằng chính người này đã đánh anh ta trước!”

Những người bạn cùng họ với họ Thường lập tức nhìn chăm chăm vào Tôn Gia Húc: “Lão Tôn, mày sợ à?”

Người đại diện của Giang Phiêu Phiêu cũng thấp giọng cảnh cáo Giang Phiêu Phiêu: “Câm miệng, đừng làm phiền tôi.”

Những người này đột nhiên bắt đầu tranh cãi, và người đứng đầu bảo vệ và nhóm nhân viên bảo vệ phía sau anh ta cũng bối rối.

Ngay sau đó.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Về những nhân viên bảo vệ hay những người bạn Hupengou của Thường man, Trình Uyên hoàn toàn không để ý, cũng không thay đổi quyết tâm giết Thường man vì những gì họ nói.

“phun!”

Bước xuống một bước nữa, đầu của người đàn ông họ Thường giống như một quả dưa hấu bị đập nát, máu bắn tung tóe, thực sự rất đáng sợ.

Mọi người cũng hết hồn.

“Hừ!” Cuộc cãi vã tại chỗ chấm dứt ngay lập tức.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Trình Uyên với ánh mắt khó tin, đương nhiên chỉ có Lý Nam Địch là tương đối bình tĩnh ở hiện trường.

Nhưng Trình Uyên nhàn nhạt nói: “E rằng là lời ta nói, người không cần thận nghe. Ta nói không để ý tứ đại gia tộc. Một nhà họ Trương là cái rắc trong mắt ta!” ”

Thực lòng mà nói, người đàn ông họ Thường này không tội chết, nếu chỉ cần xúc phạm Trình Uyên, anh ta thậm chí sẽ đập một chai vào đầu anh ta.

Nhưng anh ấy không bao giờ nên làm nũng với mẹ của Trình Uyên.

Mẹ của Trình Uyên vừa mới qua đời, anh vẫn chưa thoát khỏi nỗi đau thương đó, nếu ai đó xúc phạm mẹ anh thì chắc hẳn là một cá nhân không thể chịu đựng được.

Trình Uyên ngẩng đầu, lạnh lùng liếc nhìn những người trong phòng rồi ngậy người nói: “Tôi không phải kẻ giết người,

nhưng không có nghĩa là tôi không thể giết người.”

“Tôi không muốn gây rắc rối, nhưng nếu nó gây ra rắc rối, tôi không bao giờ sợ rắc rối.”

“Tôi ở đây. Cô có thể đi thông báo với gia đình Thường. Đừng lo lắng về chuyện của ngày hôm nay. Tôi sẽ không ảnh hưởng đến câu lạc bộ. Tôi sẽ đợi gia đình Thường đến, và tôi sẽ cho họ một lời giải thích, hoặc.” .. ”

“Họ đã cho tôi một lời giải thích.”

Mọi người đều chết lặng.

Người này đã dám giết người, bọn họ còn dám nói cái gì, mặc kệ người nói nhiều như thế nào, người tiếp theo sẽ là một trong số bọn họ sao?

Không ai dám nói ra.

Lúc này, thị vệ đột nhiên hừ lạnh một tiếng, híp mắt nói:

“Người cho rằng nói cái này có thể giải quyết vấn đề sao?”

Trình Uyên khẽ cau mày và đưa mắt về phía anh.

Mặc dù không thể thấy có bao nhiêu chủ nhân thuộc về nhân viên bảo vệ, nhưng Trình Uyên có thể thấy rằng anh chàng này cũng phải là một cao thủ.

“Vậy thì em muốn giải quyết nó như thế nào?” Anh hỏi.

Thị vệ trình trọng nói: “Vì tất cả mọi người đều đã bị giết, các người đương nhiên phải chịu trách nhiệm, nhưng đối với hội quán của chúng ta, chúng ta cũng nên có thái độ của chính mình trước mặt nhà họ Thường.”

Trình Uyên nhướn mày hỏi: “Vậy ý anh là ...?”

Đưa tay đỡ Trình Uyên, nhân viên bảo vệ nói với nhân viên bảo vệ phía sau: “Trời cậu ấy lại với tôi và chờ người nhà họ Thường tới!”

Trên thực tế, sự cân nhắc của giám đốc an ninh không phải là không có lý, ít nhất điều này có thể chứng minh rằng khi Trình Uyên làm tổn thương gia đình Thường, hội quán có xu hướng ưu ái gia đình Thường.

Tuy nhiên, Trình Uyên lắc đầu và nói: “Không cần thiết!”

“Đó không phải là dành cho bạn!” Bảo vệ chế nhạo, lại vẫy tay: “Đi!

sau đó.

Cả chục nhân viên bảo vệ phía sau đều vung dùi cui lao về phía Trình Uyên.

Trình Uyên lắc đầu thờ dãi.

“Bang!” Anh ta phạm lỗi đánh ngã một nhân viên bảo vệ, anh ta nói trống không, “Tôi không muốn làm điều đó!

“Bùm!” Đá một phát.

Phía sau, một bánh xe an ninh đập vào đầu anh, Trình Uyên đá “Bang!” Rồi lại đá tiếp.

Hơn chục nhân viên bảo vệ đã bị Trình Uyên đánh ngã trong tích tắc, sáu bảy người trong số họ bị đánh, bây giờ, ai cũng khó chịu hơn.

Không ai nghĩ rằng Trình Uyên vẫn là một gia đình hành nghề.

Nhân viên bảo vệ nheo mắt lại, thấy người của mình không phải là đối thủ của Trình Uyên, cũng có thể biết Trình Uyên là một gia đình hành nghề, nếu cứ tiếp tục đánh nhau như thế này, các nhân viên bảo vệ sẽ bị đánh cho tơi tả. ắt.

Sau khi nghiền răng, anh ta cũng lao đến với chiếc dùi cui trên tay.

Bao'an Tootou quả thực là một người thực lực, nhưng nếu phân chia theo cấp bậc võ giả, thì hẳn nhiều nhất là bốn cao cấp, giữa Trình Uyên vẫn có một khoảng cách nhất định.

Vì vậy, khi lao tới và dùng gậy đánh Trình Uyên, Trình Uyên đã xoay người dễ dàng và kẹt cổ.

Nhân viên bảo vệ đã bị sốc.

Ngay sau đó.

“Cách ...” Bên ngoài hội quán vang lên tiếng phanh xe.

Chương 741

Chương 741

Thực sự mà nói, bác bảo vệ thực sự sững sốt, không ngờ Trình Uyên lại mạnh như vậy.

Sau khi kẹt cổ, anh ta thậm chí còn cử động và không thể cử động được.

May mắn thay, đúng lúc này, tiếng phanh ở lối vào câu lạc bộ khiến anh tìm được bước.

“Cậu nhóc, nhà họ Thường ở đây, cậu đừng có buông tay!”
Bảo vệ nghiêng răng nghiêng lợi.

Thật ra Trình Uyên cũng không muốn làm những người này bị thương, dù sao những người này cũng cảm thấy có chút ức hiếp và sợ vất vả, nhưng rốt cuộc họ cũng không có thù hận gì với cậu cả, dù sao thì họ cũng chỉ làm việc thôi. cho người khác.

Mau.

Có một đám đông người đổ vào trước cửa, giống như hơn 20 người.

Và những người này, nhiều người trong số họ chỉ nhìn vào gia đình.

Người đứng đầu là một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi với vẻ mặt uy nghiêm.

Sau khi bọn họ xông tới phòng riêng rộng mấy trăm mét vuông, tên cầm đầu tức giận gầm lên: “Là ai?”

Ngay sau đó, họ nhìn thấy người đàn ông họ Thường nằm trên mặt đất với máu khắp mặt.

“Hi hi!” Tất cả đều hít một hơi.

Người đàn ông đứng đầu càng thêm tức giận: “Ai đã làm điều này?”

Anh ta không xác nhận người đàn ông tên Thường đã bị giết là ai. Vì vậy, trên thực tế, đó là ai không quan trọng, chỉ cần một người trong gia đình họ thường xuyên bị đánh chết, nó sẽ không có tác dụng.

Khi tiếng gầm của người đàn ông vang lên, tất cả người của anh ta đều vươn tay và rút ra nhiều “vũ khí” khác nhau.

Có vẻ như kẻ sát nhân sẽ bị chặt xác để trả thù cho gia đình Thường.

Nhìn tư thế này, người tên Thường bị đánh chết, những người bạn đó, sợ gia đình Thường hiểu lầm, vội chạy đến bên người đàn ông trạc tuổi năm mươi.

“Chú Thường, chúng ta là bạn của chú Thường.”

“Bác Sướng, cháu gọi cho bác!”

“Còn tôi và tôi ...”

Giám thị trong câu lạc bộ đảo mắt lao tới người đàn ông, chỉ vào Trình Uyên nói: “Ông chủ lớn, đây là người đàn ông!”

“Người xem, hấn không chỉ có đánh gia gia người, bảo vệ câu lạc bộ chúng ta cũng bị hấn đánh bị thương rất nhiều lần để chống đỡ chờ người.”

Trong một lời nói, không chỉ làm rõ trách nhiệm của câu lạc bộ, mà còn thể hiện vị trí của câu lạc bộ đối với người đàn ông trung niên.

Khi giám thị chỉ vào Trình Uyên, người đàn ông ngoài năm mươi tuổi từ từ quay mặt lại nhìn Trình Uyên.

Tôi không nhìn thì không sao, nhưng khi nhìn thấy, tôi gần như không làm âm lên.

Vị khách đó tên là Thường Minh Vũ, là em trai của Thường Mạnh Quân, gia chủ nhà họ Thường, có tư cách và quyền hành trong dòng họ Thường.

Đêm đó, khi Đạo Trưởng kêu gọi mười người khổng lồ bao vây Trình Uyên, gần như tất cả mười người khổng lồ đều tham gia.

Tôn Gia Húc thuộc họ Tôn, và Thường Minh Vũ thuộc họ Thường.

Không giống như Tôn Gia Húc trong nháy mắt không nhận ra Trình Uyên, nhìn thoáng qua đã nhận ra, lập tức ngậy người.

Thường Minh Vũ bây giờ đang ở trong hai trận chiến, và đôi chân của anh ấy bắt đầu đung đưa không do dự.

Con mẹ nó, vị chủ nhân này còn dám làm ra thép cứng rắn, người quái quỷ nào lại lãnh đạm như vậy, người nào không tốt khiêu khích, lại chọc giận đến tai họa này?

“Bác Thường, là cháu, là Tiểu Tân, vừa rồi cháu gọi cho bác.” Một người nhà họ Tân lập tức hài lòng Thường Minh Vũ đi tới.

Có lẽ theo ý kiến của anh ấy, một khi gia đình Thường đến, Trình Uyên phải kết thúc.

Rốt cuộc, mười đại gia tộc đứng đầu thủ đô, chỉ đứng sau tứ đại gia tộc.

Giám đốc câu lạc bộ cũng giữ tâm lý tương tự.

Người giám sát này cũng là một người khôn ngoan, lúc đầu, khi những tên bạo chúa địa phương này châm biếm Trình Uyên, cô ấy đã đóng vai trò của một kẻ khôn nạn.

Vốn dĩ tôi không muốn xúc phạm anh ấy, nhưng Trình đã phát điên và đánh chết một người.

Bây giờ thì không sao, chính nhà họ Thường đã giết cô ấy, cô ấy không dám giữ thái độ trung lập, rốt cuộc nhà họ Thường muốn chọc giận hội quán của họ, họ không kham nổi.

Thế là cô ấy càng đổ thêm dầu vào lửa và ghen tị và nói: “Ông chủ lớn, nghe tôi nói, người đàn ông này tôi tề kinh khủng. Anh ta đến mà không hỏi han bừa bãi. Anh ta ép các thành viên của chỗ chúng tôi đánh nhau. Khi an ninh của câu lạc bộ

của chúng tôi đến đã quá muộn., Bạn phải ... giết hắn! “mà không hiểu?

Phải giết anh ta?

Thường Minh Vũ mí mắt giật giật, hai má giật giật, muốn đánh chết cả hai người.

“Ông chủ, cậu không lên được à?” Cậu em trai phía sau hỏi.

“Bắn!”

Thường Minh Vũ tát trái tay vào mặt em trai mình, tức giận nói: “Em gái của anh, đi đi, anh cứ tiếp tục mà không biết chuyện gì đang xảy ra, có phải em bị thiếu năng trí tuệ không?”

Cái tát vào mặt em trai, giọng nói cực kỳ lạnh lạnh, không chỉ khiến em trai choáng váng, mà còn trực tiếp khiến người khác bối rối.

Tôi nhìn thấy vẻ mặt tức giận ban đầu của Thường Minh Vũ, khi anh ấy quay đầu lại nhìn Trình Uyên, anh ấy lập tức nở nụ cười: “Chuyện đó ... chuyện này ... là có hiểu lầm sao? Đúng, đúng vậy, hắn là có hiểu lầm!”

Những lời này dường như đang hỏi Trình Uyên, cũng như đang nói với chính mình.

Thái độ không thể giải thích được của anh ta khiến tất cả mọi người cùng một lúc.

Có lẽ trong số những người này, chỉ có Tôn gia là biết chuyện gì đang xảy ra, nên Tôn gia vội vàng bước lên làm một vòng: “Đúng vậy, tôi nghĩ chắc là có sự hiểu lầm nào đó.”

Khi nghe điều này, Thường Minh Vũ ngay lập tức trao cho Sun JiaTù Mạt cái nhìn biết ơn.

Tuy nhiên.

Trình Uyên lắc đầu, ngu ngốc nói: “Không có hiểu lầm.”

“U!”

Thường Minh Vũ muốn khóc!

Rõ ràng, tôi đã cho bạn một bước, và bạn đã hoàn thành khi bạn xuống. Tại sao bạn vẫn lên? Anh thật cứng đầu, anh muốn em làm cái quái gì vậy?

“Không, nhất định là hiểu lầm!” Thường Minh Ngọc nghiêng rặng, táo tợn mà nhấn mạnh.

Tôn giả cũng lại gật gật đầu: “Đúng vậy, hẳn là hiểu lầm!”

Người Họ Tân ngẩn ra, kinh ngạc: “Chú Thường, tình hình của chú thế nào? Hiểu lầm gì vậy? Rõ ràng là nó đã giết chết huynh Thường, lúc ta gọi điện cho chú báo thư, chú cũng không nói là ai. Người nào.” dám động nhà họ Thường, bắt kể vì lý do gì, anh sẽ ... ”

“Fuck!” Thường Minh Vũ đột ngột hét lên, túm tóc người đàn ông Họ Tân, giật lại, chỉ vào đối thủ và nói: “Đánh tôi đi, đánh chết tôi!”

Người đàn ông Họ Tân không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vì vậy người của Thường Minh Vũ đã bao vây và đá anh ta.

“Ôi, đau chết đi được! Thứ lỗi, chú Thường, tha thứ cho tôi, rõ ràng là thư của tôi, cô làm sao có thể đánh tôi... Ô, đừng đánh, đừng đánh...”

Người đàn ông Họ Tân bị đánh đập, khóc lóc và lăn lộn trên sàn nhà.

Và Thường Minh Vũ càng tức giận hơn khi nhìn anh ta: Chết tiệt, anh ta đã ép một bước, và anh đã phá hủy sân ga cho tôi. Nếu tôi không giết con chó của anh, tôi sẽ sống 50 năm vô ích.

Lúc này, Thường Minh Vũ chỉ có một tâm lý duy nhất: ai gọi anh ấy là người đáng chết.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều bối rối.

Ngay cả Trình Uyên cũng không khỏi nhú mày, “Ta nói, người ca ca ở nơi nào?”

Thường Minh Vũ không dám đáp lại, sau khi đánh chết người đàn ông Họ Tân một nửa, anh ta quay sang xin lỗi Trình Uyên và nói: “Không biết anh này còn hài lòng không?”

Trình Uyên vò đầu bứt tai, hồi lâu cũng không dễ dàng.

“Ta vừa lòng, sợ người không vừa lòng.”

“Hài lòng, hài lòng, chúng tôi rất hài lòng!” Thường Minh Vũ lo lắng nói.

Chương 742

Chương 742

Dù là Thường Minh Vũ hay Tôn Gia Húc, họ thực sự phản đối Trình Uyên ngay từ đầu. Nhưng lúc đó bọn họ là do Đạo trưởng mời đến, nói trắng ra, bọn họ nếu được Đạo trưởng hỗ trợ sẽ không sợ Trình Uyên.

Lúc đó bọn họ đều cho rằng Trình Uyên là một cục mỡ, đáp ứng lời kêu gọi của Đạo Trưởng trưởng, sau khi ăn xong miếng mỡ này, bọn họ có thể tiến gần hơn đến Đạo Trưởng trưởng và liên minh doanh nghiệp, đã quá muộn. hạnh phúc.

Ai có thể nghĩ rằng Trình Uyên sẽ bộc phát ra loại năng lượng như vậy, xung quanh còn có người treo trên người Đạo Trưởng, ai có thể không sợ bọn họ?

Không nói tới hiện tại không có đạo nhân hỗ trợ bọn họ, cho dù hiện tại đạo nhân đứng ở phía sau bọn họ, bọn họ cũng không dám tham gia vào cuộc tranh đấu thần tiên này.

Hơn nữa, trong số mười đại gia hàng đầu, họ Thường và họ Tôn đều không thua kém.

Hành động của Thường Minh Vũ cũng khiến Trình Uyên có chút hụt hẫng, như sẵn sàng ăn đấm, đối phương đưa tay ôm gối, không biết có phải giao cho bạn để bạn đánh nhau không, hay là anh ấy muốn nói: hãy dập tắt lửa, hãy ngủ một giấc trước đã.

“Vậy thì... anh còn gì nữa không?” Trình Uyên hỏi.

Thường Minh Vũ lại lắc đầu: “Không, không sao cả, vậy thì chúng ta tạm biệt trước nhé?”

Hai chữ “Chia tay” là câu thăm vấn, chỉ cần hấn muốn rời khỏi đây cũng không dám gọi bản không cho phép, còn phải trải qua quá trình xét duyệt.

Trình Uyên chỉ vào tên họ Thường đã bị hấn giết và nói: “Đưa mọi người đi”.

“Có có có!”

Thường Minh Vũ vội vàng thu phục, đối phương hét lên: “Ngươi làm cái quái gì vậy, ngươi bị điếc sao?”

Thuộc hạ cũng sững sờ, bọn họ ở đây đánh nhau uy hiếp người, nhưng trong nháy mắt, ông chủ nhìn thấy thanh niên bình thường này mà lại hung hãn như vậy, còn có thể nói gì nữa?

Sau khi hiện trường được thu dọn sạch sẽ, Thường Minh Vũ dẫn theo thuộc hạ của mình đi ra ngoài, lui ra ngoài, vừa lùi lại vừa cười vẫy tay với Trình Uyên: “Vậy thì ... Vậy chúng ta về trước đi.”

“U

Các bạn của người họ Thường bị đánh chết, nhìn thấy tình cảnh này thì làm sao dám ở lại đây, theo chân Thường Minh Vũ “chạy trốn”.

Nhưng mà Tôn Gia Húc không dám rời đi, thành thật đứng ở phía sau Trình Uyên, cúi đầu không dám nhúc nhích.

Trong hội quán, bất kể là thị vệ trưởng, giám thị nữ trưởng thành hay các mỹ nữ phụ trách tiếp đón trước đó, sự tôn của Trương Nhĩ đều khó hiểu.

Tất cả đều trông tiếc nuối.

Đặc biệt là chủ nhiệm câu lạc bộ, để làm rõ mối quan hệ, vừa rồi cô chỉ vào Trình Uyên, đổ hết trách nhiệm lên người Trình Uyên, còn bịa đặt sự thật.

Kết quả là người nhà người khác kéo đến, chẳng những không dám đắc tội với Trình Uyên, ngược lại còn như chuột với mèo.

Lúc này, bọn họ không khỏi nghĩ đến những gì Trình Uyên đã nói lúc trước: Hấn còn không quan tâm đến tứ đại gia tộc và những người đứng đầu liên minh kinh doanh, nhà họ Thường? Gia đình Thường không đánh rắm trong mắt anh.

Họ bắt đầu tin tưởng.

“Cha...”

Đây cũng có thể coi là người đứng đầu câu lạc bộ có đầu óc linh hoạt, sau khi tỉnh dậy, anh ta đập mạnh cái miệng lớn của mình, gọi là giòn, và đối xử với bản thân một cách thô bạo.

Vừa bơm máu vừa cầu xin Trình Uyên nước mắt nước mũi khoan hồng: “Xin lỗi ông chủ, tôi bị mỡ lợn làm cho mù mắt, tôi bị mù, mắt chó coi thường người ta, ông chủ, thủ tướng của ông được không. ôm thuyền trong bụng., người

Nhân viên bảo vệ đầu và mí mắt giật giật, anh ta lập tức phản ứng lại, nói rằng không nên tụt hậu giám sát, đừng để tên này mềm lòng mà đê đầu người giám sát khi bị anh ta xúc phạm.

Vì vậy, anh ta rũ bỏ cánh tay và lắc mạnh mặt.

“Cha...”

“Xin lỗi, xin lỗi, ta không biết...”

Phản ứng này khiến Trình Uyên càng thêm bất ngờ.

Trên thực tế, giám thị và nhân viên bảo vệ quả thực là một chút bất nạt và sợ làm việc chăm chỉ, và một chút bất nạt những nhân vật phản diện nghèo và giàu có, nhưng trong phân tích cuối cùng, họ chỉ làm việc bán thời gian. Bây giờ hiện tượng xã hội này cũng bình thường.

Loại người này thực sự sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của một số người, đồng thời, nó cũng có thể đóng một vai trò nhất định trong việc thúc đẩy một số người.

Nếu bạn muốn nói rằng họ có tội, bạn sẽ nghiêm túc.

Trình Uyên không thèm quan tâm đến bọn họ, xua tay nói: “Không sao đâu, tôi không nói làm gì với cậu.”

Nghe thấy Trình Uyên không có ý định trả đũa họ, giám đốc câu lạc bộ vội vàng che má và đưa tay ngăn cản.

Cô ấy tự đánh mình để gây ồn ào, và để chiếm được thiện cảm của Trình Uyên, cô ấy thực dụng đến mức sưng cả nửa khuôn mặt.

Và bác bảo vệ cũng không khá hơn là bao.

“Đi gọi ông chủ đến đây.” Trình Uyên nhẹ giọng nói.

Giám thị và nhân viên bảo vệ vừa dừng lại nhìn nhau, trong lòng cả hai đồng loạt hét lên.

“Puff!” Cùng một tiếng kêu, cả hai cùng quỳ xuống Trình Uyên.

“Ông chủ, hãy thả chúng tôi ra, đừng để ông chủ sa thải chúng tôi, tôi có già có trẻ...”

“Boom ...” Thậm chí còn, vừa nói, quỳ lạy Trình Uyên.

Giờ Trình Uyên lại thấy bối rối.

“Được, được rồi, tôi không có ý đó, tôi có chuyện cần bàn bạc với sếp của cô.” Trình Uyên hơi ngần ra.

“Đừng lo lắng, ta không phải tiêu tâm dục dục, không quan tâm người.”

Trên thực tế, hai người này và Trình Uyên thực sự không cùng đẳng cấp.

Nghe vậy, trưởng bảo vệ và giám thị câu lạc bộ nghi ngờ đứng lên, do dự một lúc, giám thị xoay người rời đi, có lẽ là thuê ông chủ của bọn họ.

Giang Phiêu Phiêu đã rất xúc động và vui mừng khi chứng kiến tất cả những điều này.

Cách đây không lâu, cô được mời làm sự kiện mở bán giai đoạn 3 của dự án Vịnh Ánh Trăng. Trước đó, cô cố tình tìm hiểu mối quan hệ giữa Vịnh Nguyệt và tập đoàn Ranxi.

Từ chuyện này, tôi cũng biết được rằng Trình Uyên, ông chủ của tập đoàn Ranxi, khi xem thông tin của Trình Uyên, cô ấy đã hoàn toàn bị sốc bởi lịch sử thăng tiến và kinh nghiệm bản thân của anh ấy, và sau khi đến thành phố Tân Dương, cô ấy đã bí mật hỏi thăm thành phố Tân Dương. Người dân địa phương thậm chí còn tò mò hơn về Trình Uyên.

Chỉ tiếc là không có ảnh của Trình Uyên trên Internet.

Nhưng theo ý kiến của cô ấy, không quan trọng Trình Uyên bao lâu, sau tất cả, anh ấy có thể ở đó.

Vì vậy, cô đặc biệt ngưỡng mộ Trình Uyên.

Đương nhiên, còn một chuyện nữa, đó là chuyện xảy ra đêm đó tại nhà Hồ Chí Huy trong khu biệt thự của Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh, Trình Uyên và Đạo Trưởng cứng như thép.

Bởi vậy, khi người quen cũ trước mặt nói tứ đại gia tộc cùng Đạo gia không ở trong mắt, tim cô liền nhói lên.

Đột nhiên cô có một suy đoán.

Anh ấy không phải là Trình Uyên sao?

Không đời nào?

Nó sẽ không trùng hợp như vậy sao?

Cô tò mò nhìn Trình Uyên, cô nhìn Trình Uyên bằng một đôi mắt đẹp, sau đó cô nhớ ra rằng hai người đã nhìn thấy họ vài lần, nhưng cô vẫn không biết người đàn ông trước mặt mình tên là gì.

Và người đại diện của Giang Phiêu Phiêu, người đàn ông đeo kính và vẻ ngoài hiền lành, thở dài trong lòng khi thấy Thường gia Thường Minh Vũ đối với Trình Uyên như vậy.

Thì ra người này là đại gia.

Vì vậy, anh nở nụ cười trên môi, đi tới trước mặt Trình Uyên, đưa tay ra bắt tay Trình Uyên, cười nói: “Xin chào ông chủ, tôi tên là...”

“Cút ngay!” Trình Uyên hừ lạnh mà không thèm nhìn anh.

Chương 743

Chương 743

Người đại nhân của Giang Phiêu Phiêu sững sờ, vẻ mặt đầy xấu hổ.

Trình Uyên rất ghét anh, ghét anh ngay từ cái nhìn đầu tiên, không thể nói nguyên nhân cụ thể, có lẽ đó là Giang Phiêu Phiêu.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là Trình Uyên thú vị với Giang Phiêu Phiêu, nhưng cô ấy đã giúp anh ấy vào đêm hôm đó và để anh ấy hoàn toàn trút bỏ nỗi buồn của mình.

Ít nhất, hãy coi như một người bạn, Trình Uyên nghĩ.

Nhìn thấy người đại diện của Giang Phiêu Phiêu ra chỉ thị cho Giang Phiêu Phiêu, anh ta rất khó chịu.

Trình Uyên là một người như vậy, cậu sẽ không cảm thấy có chút sai trái, nhưng nếu bạn bè xung quanh cậu bị sai, cậu không thể chịu đựng được.

Bỏ qua người đại diện của Giang Phiêu Phiêu, Trình Uyên quay lại và hỏi Tôn Gia Húc: “Tại sao bạn không đi với họ?”

Tôn Gia Húc rùng mình dữ dội và đưa mắt nhìn về phía Giang Phiêu Phiêu và người đại diện của Giang Phiêu Phiêu.

Giang Phiêu Phiêu dường như nhìn thấy điều gì đó. Có lẽ cô ấy biết rằng Trình Uyên sẽ nói chuyện với ông chủ của câu lạc bộ tiếp theo. Cô ấy ước tính rằng cô ấy không muốn họ nghe thấy, đặc biệt là người đại diện của cô ấy, vì vậy cô ấy mỉm cười., Nói với Trình Uyên : “Vậy ta đi trước. Vì người ở thủ đô, có thời gian cùng nhau ăn cơm.”

Trình Uyên gật đầu với nó.

Vì vậy, Giang Phiêu Phiêu xoay người rời đi, và sau khi người đại diện của cô ấy làm cho đỏ mặt, không có lý do gì để ở lại

nữa, đuổi theo Giang Phiêu Phiêu và rời đi.

Sau khi tất cả đều rời đi, Tôn Gia Húc thì thầm với Trình Uyên, “Tôi ... tôi khác họ.”

“Ồ?” Trình Uyên hơi giật mình.

Tôn Gia Húc nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng Trình Uyên, nói không nên lời: “Ông Trình, nói cho ông biết, tôi cũng đi đêm đó.”

Đêm hôm đó, đương nhiên là đêm mà Đạo gia tập hợp mười đại nhân và tám sư đoàn của Thương Minh để bao vây Trình Uyên.

Đối với chuyện Tôn Gia Thạc cũng đi, Thừa Trăn đương nhiên biết, bởi vì ở kinh thành hắn biết rất ít, cho nên khi Tôn Gia Húc nhận ra hắn, hắn liền đoán được.

Nhưng hãy nói điều đó lần này ...

Trình Uyên nheo mắt hỏi: “Người nếu dám nói ra, không sợ ta tìm người báo thù sao?”

Vừa nói ra câu này, Tôn Gia Húc run lên bần bật, nhưng sau đó, ông ta có ý làm vỡ bình, tiếp tục: “Sự việc vừa rồi là do gia đình quyết định. Tôi chỉ làm việc cho gia đình thôi, còn chuyện này. thời gian, đó là quyết định của riêng tôi. ”

Khi anh ấy nói điều này, đôi mắt anh ấy kiên định.

“Quyết định của riêng bạn? Bạn đã quyết định điều gì?”, Trình Uyên hỏi.

Đột nhiên, Tôn Gia Húc quỳ gối trước mặt Trình Uyên, đặt trán xuống đất, kiên quyết nói: “Tôn Gia Húc nguyện ý đi theo Ngài.”

Điều này khiến Trình Uyên cảm thấy hơi bối rối và không khỏi nhíu mày.

Lần đầu tiên đến kinh thành, Trình Uyên biết mình không có lợi thế, vậy Tôn Gia Húc thà bỏ gia đình mà đi theo anh ta?

Nói ra, ai sẽ tin?

Vì vậy, Trình Uyên im lặng một lúc, rồi nhàn nhạt nói: “Hãy cho tôi một lý do tại sao bạn sẵn sàng theo dõi tôi, và cũng là một lý do để tôi có thể tin tưởng bạn, và sau đó cho tôi một lý do tại sao tôi muốn chấp nhận bạn.”

Tôn Giai Húc dường như đã đoán ra được nên nói gì, Trình Uyên sau khi hỏi xong liền nhanh chóng trả lời: “Tôi muốn đánh cuộc một lần!”

“Mười đại gia đứng đầu đều là đi theo thủ lĩnh, đối với thủ lĩnh, người chỉ cần nhớ tới Yêu tộc đứng đầu mười, cho dù người phía dưới giúp hắn, sau này cũng không thể nhờ hắn một chuyện.” . Biết bạn là ai. ”

“Người là người đầu tiên dám nói chuyện với Đạo trưởng. Ta muốn đánh cuộc một lần. Ta muốn cùng lão Thành chơi. Nếu thắng cược, ta sẽ ở trên mười đại gia hàng đầu.”

Trình Uyên không khỏi hơi ngạc nhiên khi nghe những lời của Tôn Gia Húc.

Điều này có chút giống như một đám hoàng tử tranh giành ngai vàng ở thời cổ đại, thấy không có cuộc chiến vô vọng, họ đơn giản đảo ngược lại. Nếu thắng được hắn và trở thành hoàng đế, hắn thua thì ... chuyện trọng đại là tính mạng.

“Chà, có lý do gì khiến cậu muốn đi theo tôi.” Trình Uyên gật đầu, rồi hỏi, “Lý do để tôi tin cậu là gì?”

Tôn Giai Húc vội vàng nói: “Miệng nói không có căn cứ, phu quân chắc cũng không tin. Trường hợp này, nếu sau này ngài có việc gì phải làm, ngài Trình gia, ngài hãy ra lệnh, thiếu gia sẽ làm được.” Người chồng bằng những hành động thiết thực. Có những điều thầm kín, Anh không cần kể cho con nghe, con chỉ việc làm. ”

Hơi xa vời nhưng vẫn là dĩ vãng, Trình Uyên hỏi lại: “Tại sao tôi phải lợi dụng em?”

Tôn Giai Húc nói: “Nếu phu quân muốn làm lớn vốn liếng, người em vốn rất quen thuộc, có thể giúp phu quân rất nhiều”.

Trình Uyên suy nghĩ một lúc.

Anh ta biết rằng Tôn Giai Húc đã đúng, nếu anh ta xếp người của mình vào top mười người khổng lồ trong tương lai, điều đó sẽ có lợi và không có hại cho sự phát triển sau này của anh ta.

Không chỉ có vậy.

Từ chỗ nương tựa của Tôn gia, chính vấn đề, Trình Uyên đột nhiên có một ý tưởng mới.

Và để ý tưởng này được thực hiện, Tôn Giai Húc phải là một mắt xích then chốt quan trọng.

“Anh dậy trước đi.” Trình Uyên kêu Tôn Giai Húc đứng dậy, sau đó nói: “Anh về trước đi, tôi sẽ cho người liên lạc với anh.”

Khi nghe điều này, Tôn Giai Húc lập tức vui mừng khôn xiết.

Điều này có nghĩa là Trình Uyên đã đồng ý với nơi ăn náu của anh, vì vậy anh nhanh chóng cảm ơn anh ta.

Đúng lúc này, giám đốc câu lạc bộ dẫn một thanh niên chừng hai mươi tuổi từ ngoài bước vào.

Chàng thanh niên đẹp trai với bộ vest chỉnh tề, xoay người 360 độ, đẹp trai không góc chết. Thoạt nhìn, người ta tưởng đó là một ngôi sao lớn.

“À, quý ông nào đang tìm tôi vậy?” Sau khi anh chàng đẹp trai bước vào, anh ta nhìn xung quanh, cuối cùng đặt mắt vào Trình Uyên và hỏi một cách lịch sự.

Nhìn thấy người đàn ông trước mặt, hướng chỉ là Trình Uyên, ngay cả Lý Nam Địch vốn đang ngồi một bên với vẻ mặt bất cần cũng phải kinh ngạc đứng lên.

đơn giản.....

Thật là đẹp trai!

Trình Uyên nhìn từ trên xuống dưới nhìn chàng trai đẹp trai trước mặt, trông cũng trẻ tuổi mình, trong lòng chợt hiện lên một tia chua xót.

Cho dù mọi người đều tự ái, trước mặt người đàn ông này, Trình Uyên cảm thấy xấu hổ.

“Anh là ông chủ ở đây à?” Trình Uyên cau mày hỏi.

Anh chàng đẹp trai gật đầu và cười nhẹ: “Tôi tên là Vũ Phi, và tôi cũng điều hành câu lạc bộ này. Xin hỏi anh ...?”

Trình Uyên nói thẳng: “Tôi muốn mua hội quán của anh.”

Nghe vậy, Vũ Phi không khỏi nhú mày. Khuôn mặt tuấn tú dù có cau có cũng mê người.

Giám đốc câu lạc bộ cũng kinh ngạc, thật lâu không ngậm miệng lại.

Anh biết không, khi nãy trong mắt cô, Trình Uyên chỉ là một cậu bé nhà quê nghèo.

“Xin lỗi ngài, nếu ngài đến đây chơi, bất cứ lúc nào Vũ Phi cũng chào đón ngài, nhưng ngài muốn mua hội quán của tôi.” Khi Vũ Phi nói chuyện, mặc dù vẫn cười nhưng giọng điệu rõ ràng không vui: “Thực xin lỗi. , không Bán! ”

“Anh đề nghị!” Trình Uyên bình tĩnh nói.

Vũ Phi hai mắt híp lại, nụ cười dần dần nhạt đi: “Ta nói rồi, không bán!”

“Một trăm triệu!” Trình Uyên bình tĩnh tiếp tục.

Một tỷ?

Vũ Phi đột nhiên nhướn mày, nhưng cuối cùng vẫn là lắc đầu.

“Một tỷ!” Trình Uyên nói tiếp.

Vũ Phi ngẩn người.

“Thêm ... bao nhiêu”

Chương 744

Chương 744

Một tỷ...!

Cho dù là Vũ Phi, người đứng đầu câu lạc bộ, hay đội trưởng bảo vệ ở cửa đều sững sờ.

Đất ở thủ đô đắt như dát vàng, vậy mà mở câu lạc bộ cũng không tốn 100 triệu, huống chi Trình Uyên trực tiếp ra giá 1 tỷ.

Hơn nữa, đối với cách ăn mặc và ngoại hình của Trình Uyên, tuyệt đối không thể hiện ra một tỷ đô.

Vì vậy, sau khi Vũ Phi bị sốc, anh ta rất khó chịu, sắc mặt lập tức trở nên xấu xí.

“Bằng hữu, đùa như vậy không tốt sao?”

Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Không phải, ta không có nói giỡn với người.”

“Anh biết không, ở thủ đô, ngay cả con cái của tứ đại gia tộc cũng sẽ không tiêu tiền như thế này.” Vũ Phi nói cau mày: “Tôi còn biết mua hội quán một tỷ, không đáng là bao. , bạn là ai? ”

“Tôi tên là Trình Uyên.” Trình Uyên nhẹ nhàng nói.

Trình Uyên?

Vũ Phi lại cau mày.

Anh chỉ nghĩ cái tên này rất quen thuộc, như thể anh đã nghe thấy nó ở đâu đó.

Lúc này, đầu của nhân viên bảo vệ lập tức trợn tròn mắt, kinh ngạc thốt lên: “Trình Uyên là người đã giết Phó chủ tịch Hồ Chí Huy trong một cuộc đột kích ở khu biệt thự của Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh?”

Vũ Phi cũng đột nhiên tỉnh lại, trong phút chốc há to miệng kinh ngạc.

Nếu là Trình Uyên, anh ta sẽ mua câu lạc bộ của Vũ Phi với giá một tỷ đô la, Vũ Phi không có lý do gì để tin điều đó, bởi vì bây giờ phần lớn vốn đang lan truyền: Trình Uyên, một kẻ mất trí!

Người điên không thể làm gì?

Nhưng mà, Vũ Phi đầy mặt nghi hoặc, nặng nề nói: “Cho dù người là Trình Uyên, ta cũng không thể bán câu lạc bộ cho người.”

“Tại sao?” Lý Nam Địch hỏi.

Vũ Phi lắc đầu: “Ta chỉ muốn ổn định kinh doanh nhỏ của chính mình, cũng không muốn nhúng tay vào chuyện đúng sai của người.”

Hầu hết người dân ở thủ đô đều biết Trình Uyên có mối hận không thể hóa giải với Đạo trưởng, nếu Vũ Phi bán hội quán cho Trình Uyên, coi như anh ta đã trở mặt với Trình Uyên trong mắt người khác. , Đạo trưởng sẽ không Để anh ta đi.

Ngược lại, anh từ chối Trình Uyên, nhưng anh càng kiên quyết rằng Trình Uyên muốn mua hội quán Tiêu Diêu Cư này. Chính vì từ chối mà hội quán này “sạch sẽ”, ít nhất thì Vũ Phi cũng không thuộc phe của Đạo trưởng.

Vì vậy, Trình Uyên gật đầu nói: “Ta biết người có chuyện bận tâm, cho nên ta đã sắp xếp cho người.”

“Tối nay, ta sẽ sắp xếp người hộ tống người tới thành Tân Dương. Trước khi ta và đạo hữu phân định thắng bại, ta sẽ bảo vệ an toàn cho người. Hơn nữa, cho dù ta thất bại, người cũng có thể ở lại thành Tân Dương vĩnh viễn.” . Bất kể là ai, Dương Tiễn cũng không thể làm tổn thương người. ”

“Đồng thời, một tỷ cũng đủ cho người cùng gia gia tiêu xài mấy đời.”

Nghe được lời nói của Trình Uyên, Vũ Phi rên lên một tiếng.

Nghiêm túc mà nói, anh ấy đã bị cảm dỗ.

Đôi mắt với một tỷ, không ai là không động lòng.

Cuối cùng, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đúng vậy, nhưng ta có một điều kiện. Nhất định phải chọn người, chung quanh có cường giả nhất chuyên gia bảo vệ ta.”

Trình Uyên gật đầu: “Vâng.”

...

...

Và vào lúc này.

Trong một tòa nhà đối diện với Tiêu Diêu Cư, Giang Phiêu Phiêu đứng trước cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn, sững sờ nhìn về phía Tiêu Diêu Cư.

Người đại diện của cô, người đàn ông đeo kính, hét lên rất giận dữ sau lưng cô: “Thoạt nhìn, anh ta trông giống như một người nhà quê. Anh ta thật kiêu ngạo. Làm sao vậy? Tôi đã bắt tay anh ta. Anh ta, anh ta nghĩ anh ta là ai?”

“A? Phiêu Phiêu, người nói ta cho hắn mặt mũi? Phải không? Hắn nghĩ hắn là ai?”

Giang Phiêu Phiêu nhìn Tiêu Diêu Cư, ánh mắt bình tĩnh, nhẹ giọng nói: “Anh ấy, có lẽ là Trình Uyên.”

“Trình Uyên, Trình Uyên là ai? Trình Uyên bị làm sao vậy? Trình ...” người đại diện thờ ơ nói, trong lòng vẫn còn đầy tức giận, nhưng ngay sau đó đã tỉnh lại, sững sờ: “Trình Uyên?”

“Chính là Trình Uyên đánh lớn ở khu biệt thự của Thương Minh đánh nhau với Đạo trưởng?”

Giang Phiêu Phiêu không trả lời anh, bởi vì thật ra cô cũng không chắc lắm, nếu Trình Uyên thực sự là Trình Uyên thì cũng hơi trùng hợp đúng không?

Là anh ấy?

Về phần đại nhân, lúc này sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, hai chân không khỏi run lên.

Anh nhớ lại thái độ lúc đầu đối xử với Trình Uyên trong hội quán như thế nào, anh chợt hiểu tại sao nhà họ Thường lại bị

anh đánh chết, nhưng sau khi Thường Minh Vũ đến, anh lại xem như cháu trai.

nguyên.....

Anh ta, anh ta sẽ không giết tôi, phải không?

Người đặc vụ thả mình trên ghế sofa, và anh nhớ đến biệt danh của Trình Uyên: kẻ mất trí!

Vì vậy, tôi đã rất lo lắng.

...

...

Vào lúc này, trong Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh.

“An Tương, tôi đã đến kho lưu trữ của Thương Minh để kiểm tra, thông tin về mười đại gia hàng đầu có chút không đầy đủ.” Mục Như Trăn bước vào văn phòng của Bạch An Tương và nói.

Nghe vậy, Bạch An Tương, người đang nằm trên bàn và đọc kỹ thông tin, không khỏi ngẩng đầu lên, cau mày nhìn Mục Như Trăn.

“Khi tôi lần đầu tiên đến, tôi đã nhìn thấy tài liệu đó.”

Mục Như Trăn gật đầu: “Tôi cũng thấy rồi.”

Bạch An Tương là người đầu tiên trở lại kinh thành lâu, bởi vì cô ấy không từ chức trong Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh, cô ấy vẫn là phó chủ tịch của Liên đoàn Thương Minh.

Khi họ lần đầu tiên bước vào giải đấu thương mại Bắc Kinh, Bạch An Tương đã vô tình.

Lúc đó, Bạch An Tương nghĩ rằng điều đó là vô ích và không quan tâm.

Mãi cho đến khi Trình Uyên muốn đến thủ đô để đối mặt với tất cả những chuyện này, cô mới nhận ra rằng những thông tin này hẳn rất hữu ích với Trình Uyên.

Ít nhất, bạn có thể sử dụng thông tin này để ràng buộc mười người khổng lồ hàng đầu, để trả lương cho giám đốc điều hành.

“Người quản lý cơ sở dữ liệu, trong khoảng thời gian này có biểu hiện gì bất thường không?” Bạch An Tương hỏi.

Mục Như Trăn gật đầu: “Ta cũng hỏi, trừ bỏ Khương Ngôn Mặc đi nghỉ dài một hồi, những người khác đều không có chuyện gì!”

Khi nghe điều này, nước da của Bạch An Tương trở nên trắng trợt.

Đột nhiên đứng dậy chạy vào nhà vệ sinh, một lúc sau lại nôn ra.

Mục Như Trăn sững sốt, vội vàng đi theo giúp nàng vỗ lưng, quan tâm hỏi: “Làm sao vậy?”

Sau một hồi nôn mửa, Bạch An Tương mở vòi nước, dùng bàn tay trắng nõn non mềm cầm ra một thau nước, dùng miệng súc miệng, nói: “Không sao, chúng ta đi gặp Giang Diễm.”

Mục Như Trăn vẫn lo lắng nhìn cô.

Bạch An Tương nhờ Mục Như Trăn tìm số điện thoại và địa chỉ của Giang Diễm, lần đầu tiên cô gọi cho Giang Diễm thì thấy máy đã tắt nên cả hai xuống lầu và lái xe thẳng đến nhà Giang Diễm.

Ngay khi xe của họ lái ra khỏi trụ sở liên minh kinh doanh.

Trên tầng cao nhất, trong văn phòng của Đạo Trưởng.

“Chủ tịch, Phó chủ tịch Bái ra ngoài cùng trợ lý của cô ấy.”

Một người đàn ông mặc đồ đen báo cáo với Đạo Trưởng đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhắm mắt lại.

Giản Dao mở ra một kẽ hở, nhàn nhạt nói: “Thôi, đi báo tin tức cho mười đại gia đứng đầu.”

“Vâng!” Người mặc đồ đen xoay người rời đi.

Sau khi anh ta rời đi, Đạo Trưởng chậm rãi đứng lên và nhẹ nhàng nói: “Anh thực sự có một mạch vui vẻ, nhưng thật đáng tiếc vì anh đã theo nhầm người.”

Chương 745

Chương 745

Và vào lúc này.

Trình Uyên đã gọi cho Vương Mĩ Lệ để cho tất cả họ đến câu lạc bộ.

Diện tích của câu lạc bộ này không hề nhỏ, đủ để những người như họ an cư lạc nghiệp.

Về phần Vũ Phi, hẳn sẽ giải quyết sau.

Sau khi Lý Hải Tân đến, Trình Uyên yêu cầu anh ta bàn giao với Vũ Phi, vì vậy anh ta và Lý Nam Địch là những người duy nhất còn lại trong phòng.

Trình Uyên liếc nhìn Lý Nam Địch, thấy cô có vẻ đang muốn nói gì đó, cô có chuyện muốn nói nên không khỏi hỏi: “Có chuyện?”

Lý Nam Địch cắn môi lắc đầu.

Sau đó Trình Uyên cười nhẹ và châm biếm cô: “Này, cô có cần tôi ghép giữa cô và Vũ Phi không?”

Vừa rồi sau khi Lý Nam Địch nhìn thấy Vũ Phi, những ngôi sao nhỏ lóe lên trong mắt cô ấy, và Trình Uyên đã nhìn thấy tất cả.

Nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Lý Tịnh Hề hồng lên, cô không khỏi khó chịu: “Nói bậy bạ gì đó, anh nên lo cho bản thân mình trước đi. Anh còn không biết vợ mình có chuyện gì, còn trêu chọc anh nữa.” nhàn nhã.?”

Tính tình của Lý Nam Địch luôn tương đối thẳng thắn, ngay cả khi bày tỏ tình cảm với Trình Uyên, cô ấy cũng chưa bao giờ đỏ mặt. Nhưng khi Vũ Phi được nhắc đến, đặc biệt là Trình Uyên được nhắc đến, Lý Nam Địch lại đỏ mặt.

Tất nhiên, đây không phải là vấn đề, vấn đề là những gì Lý Nam Địch đã nói.

Trình Uyên cau mày hỏi: “Vợ tôi? An Trương đã xảy ra chuyện gì? Cô ấy bị sao vậy?”

Lời vừa nói ra, Lý Nam Địch liền nhận ra miệng của mình quá nhanh, liền để cho vấn đề thành trọc, đáng tiếc muốn vươn tay rút ra miệng.

“Không... không có gì!” Cô lắc đầu.

Vẻ mặt của Trình Uyên lạnh đi ngay lập tức.

Nhìn thấy bộ dạng của Trình Uyên, Lý Nam Địch cảm thấy có lỗi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ồ, không sao đâu. Không phải lúc trước cô ấy buồn nôn sao?”

“Vâng!” Trình Uyên.

Lý Nam Địch nói nhỏ: “Cô ấy có cái đó.”

“Ừ?” Trình Uyên đột nhiên giật mình: “Có chuyện gì vậy?”

“Còn có thể có chuyện gì nữa?” Bây giờ mọi chuyện đã nói, Lý Nam Địch chỉ đơn giản không giấu giếm: “Đương nhiên là cô ấy đang mang thai, vẫn là sinh đôi.”

Trình Uyên hoàn toàn ngốc nghếch.

Cô mang thai à?

song sinh!

Tôi ... tôi sắp làm bố?

...

Bất ngờ và thích thú.

Và chỉ khi tất cả những thứ này đẹp đẽ và hoàn hảo, nó đã bị phá hỏng bởi một người và một cuộc điện thoại.

“Ôm ...”

Có một rung động từ điện thoại, và Trình Uyên kết nối.

“Này, Anh Trình, tôi đã phái người đi điều tra. Chị dâu tôi quả nhiên đã trở lại Thương Minh, nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

“Nhưng người của ta không tiếp cận được nàng, nàng xem như mất tích!”

Cuộc gọi của Ngụy Tác đã được thực hiện, sau khi đến kinh đô, cuộc gọi đầu tiên của Trình Uyên là Ngụy Tác, anh ta muốn Ngụy Tác lợi dụng mối quan hệ của nhà họ Wei để vào liên minh kinh doanh tìm Bạch An Tương.

Bởi vì những chuyện đã xảy ra lúc trước, Trình Uyên và Thương Minh Đạo Trường hoàn toàn không biết xấu hổ, cho nên việc đích thân đến Thương Minh Đạo Trường có chút không thích hợp.

“Mất tích?” Trình Uyên sững sốt.

Sau khi đặt điện thoại xuống, anh trở nên lo lắng.

Không thể để Bạch An Tương biến mất mà không có lý do, vì vậy khả năng cao là có một số nguy hiểm. Trình Uyên cho rằng dù có đoán sai thì cũng chỉ có thể đối mặt với sai lầm mà thôi, không nên suy nghĩ về mọi chuyện một cách quá lạc quan.

Anh không thể để Bạch An Tương gặp bất kỳ tổn hại nào. và vì thế.

Anh ấy sẽ đến Liên đoàn Thương Minh.

Trình Uyên một mình đến Thương Minh, nhưng cũng không gặp phải nguy hiểm gì, cũng không nhìn thấy đạo nhân. Tuy nhiên, những người trong liên minh kinh doanh đã hỏi ba câu hỏi về nơi ở của Bạch An Tương.

Sau khi rời khỏi Thương Minh, Trình Uyên có chút hụt hẫng.

Anh ta sẽ tìm nguồn vốn khổng lồ ở đâu?

Họ mới đến và chưa quen với cuộc sống nơi đây.

Vì vậy, anh nghĩ đến gia đình Trình.

Đến gần tối, Trình Uyên đến nhà Trình và gõ cửa biệt thự của Trình.

Người ra mở cửa là một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi, đeo kính lặn đen và mặc vest.

“Anh đang tìm ai vậy?” Người đàn ông cau mày và hỏi khi nhìn thấy Trình Uyên.

Anh chỉ mở cửa bằng một khe hở nhỏ, chỉ đủ để đứng một mình anh.

Trình Uyên nói, “Tôi đang tìm Trình Tuấn Phong.”

Người đàn ông trung niên hừ lạnh một tiếng, nói: “Đồ ngốc ở đâu? Có thể gọi thẳng tên của gia Trình gia sao? Muốn nhìn người cũng có thể. Người cho rằng người là ai?”

Trình Uyên rất lo lắng, không thềm nói chuyện vớ vẩn với anh, tức giận hét lên: “Cút ngay!”

Nói xong, anh ta phải đẩy người trung niên ra và bước vào.

Nhưng vừa đẩy tay lên người trung niên, liền cảm nhận được lực phản kích cực lớn từ người trung niên.

Trình Uyên bí mật sửng sốt, cơ thể không ngừng lùi lại mấy bước.

Người đàn ông trung niên giễu cợt: “Còn dám làm? Các người đi tìm cái chết!”

Vừa nói, cơ thể anh đột nhiên bước tới, chỉ cần một bước anh đã sải bước đến trước mặt Trình Uyên, sau đó đánh vào ngực Trình Uyên một cú đấm.

Tốc độ của anh quá nhanh không cho Trình Uyên kịp phản ứng, vừa vội vàng vừa giơ tay lên đã bị nắm đấm của người đàn ông trung niên đập vào cánh tay.

Với một tiếng “Bùm!” Trình Uyên bay lộn ngược, đập vào tường trên mặt đất rồi ngã xuống đất.

Người đàn ông trung niên liếc nhìn Trình Uyên với vẻ khinh bỉ, chế nhạo: “Một con bò sát dám đến nhà Trình làm chuyện.”

Vừa nói, anh vừa xoay cổ tay một chút.

“Không ai có thể chịu nổi một cú đấm với ta. Chỉ cần nằm xuống đó. Nếu may mắn gặp được người tốt bụng đi ngang qua, ta sẽ gọi cho người số 120. Có lẽ người còn có thể được cứu.”

Nói xong xoay người chuẩn bị đi về.

Vừa mới xoay người, thân hình liền khựng lại.

Bởi vì anh cảm thấy Trình Uyên ở phía sau anh, anh đã thực sự đứng lên.

Sau đó, người đàn ông trung niên sững sờ.

“Không ngờ người lại đánh khá không chịu nổi!”

“Bah!” Một ngụm máu già bị Trình Uyên phun ra, đứng dậy lắc đầu, trên cổ có tiếng “cạch”.

“Để tôi vào tìm Trình Tuấn Phong, tôi có thể tha thứ cho anh.”
Trình Uyên lạnh lùng nói.

“Haha ...” Nghe vậy, người đàn ông trung niên cười ha hả, sau đó hai mắt híp lại: “Tha thứ cho ta? Cậu nhóc, người thật là kiêu ngạo, ở trước mặt họ Trình chúng ta còn dám nói những chuyện lớn như vậy.”

“Tôi muốn biết, nếu không tha thứ cho tôi thì anh có thể làm gì?”

Khi nghe điều này, Trình Uyên cười lạnh.

Không tha thứ?

“Bạn sẽ rất khổ sở!” Anh ta nói.

Người đàn ông trung niên quay lại, đứng trước mặt Trình Uyên, cười lạnh: “Nào, để tôi xem, tôi sẽ khổ sở như thế nào!”

Anh cho rằng Trình Uyên nói vậy vì anh vẫn muốn làm gì đó với anh, có thể anh đã che giấu một vài thủ đoạn giết người, hoặc cũng có thể chỉ là do anh cố chấp.

Tuy nhiên, điều đó không quan trọng, đối mặt với sức mạnh tuyệt đối, mọi âm mưu và thủ đoạn đều là giả dối.

Vâng, ít nhất là đàn ông trung niên nghĩ như vậy.

nhưng.....

Trình Uyên thì không.

Anh ta chỉ cười toe toét với người đàn ông trung niên và nhỏ giọng hỏi: “Anh có nghĩ tôi quen không?”

Hắn không nói gì cũng không sao, vừa nói xong, người đàn ông trung niên đột nhiên nhíu mày, cẩn thận nhìn hắn, huống chi, hắn có chút quen thuộc.

Người đàn ông trung niên khó hiểu: Cô đã thấy nó ở đâu chưa?

Trình Uyên hỏi lại: “Bạn nghĩ tôi giống ai?”

“Ừ ... có chút, với ...” Người đàn ông trung niên sững sốt.

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên rụt cổ, dùng hết sức hét vào khuôn viên biệt thự: “Tôi là Trình Uyên, sắp bị người ta đánh chết mất!”

Chương 746

Chương 746

Bên trong hội trường của Trình.

Lý Lan Oanh nắm tay Trình Uyên, nhìn trái nhìn phải, anh không khỏi vui mừng.

Trình Tuấn Phong đứng sang một bên, ánh mắt đầy nhẹ nhõm.

Dương Vinh, quản gia họ Trịnh đứng phía sau mấy người, run rẩy đổ mồ hôi.

Bây giờ Dương Vinh gần như hồi hận vì cái chết.

Tại sao bao lâu rồi không thấy anh ấy giống với Trình Tuấn Phong? Và cậu chủ nhỏ ...

Đây là Trình Uyên nữa, bạn đăng ký thi tốt biết mấy? Làm sao tôi dám làm điều đó với bạn sau khi đăng ký?

Trình Tuấn Phong nổi tiếng vì bảo vệ con bê, và Lý Lan Oanh là một “người mẹ tốt” điển hình, điều này nên cho họ biết rằng họ đã đánh Trình Uyên, vậy ... Có đáng không?

Anh chỉ hy vọng rằng Trình Uyên đừng đổ thêm dầu vào lửa cho Trình Tuấn Phong và Lý Lan Oanh, nếu không hậu quả sẽ thực sự thảm khốc.

Lý Lan Oanh đưa Trình Uyên và hỏi chuyện này, chuyện kia.

Trình Uyên ngơ ngác trả lời.

Khi nhắc đến chuyện mẹ Trình Uyên qua đời, mắt Trình Uyên đỏ hoe.

Lý Lan Oanh cũng thở dài, bày tỏ sự tiếc nuối vô cùng.

“Vài ngày nữa, tôi sẽ đến thành phố Tân Dương để gặp lại chị gái cũ của mình.” Lý Lan Oanh buồn bã nói.

Trình Uyên không bình luận về điều này.

Ngay khi hội trường đang trang nghiêm, một giọng nói đột nhiên vang lên.

“Anh cả đã về chưa?”

Ngay khi thanh âm này truyền vào đại sảnh, tất cả mọi người đều đột nhiên kinh ngạc.

Đặc biệt là Trình Uyên, lòng anh chợt dâng lên.

Biểu hiện của Lý Lan Oanh cũng thay đổi ngay lập tức, nắm lấy tay Trình Uyên và buông nó ra theo bản năng.

...

Một người đàn ông trẻ tuổi, bị Thiết Điện đẩy vào, bước vào từ bên ngoài.

Người đàn ông này có chiều dài giống Trình Uyên đến 70%, ngoại trừ đôi mắt giống Lý Lan Oanh hơn, hơi mảnh mai.

Đây không phải ai khác mà chính là Trình Nặc, em trai ruột của Trình Uyên, người từng muốn dồn Trình Uyên vào chỗ chết.

Khi Trình Nặc nhìn thấy Trình Uyên ở trong phòng, trên mặt hiện lên một tia ngạc nhiên, anh cười thích thú: “Đại ca thật sao?”

Trình Uyên bất giác cau mày.

Trong ấn tượng của anh, Trình Nặc nên ghét anh.

Nhưng nhiệt huyết mà Trình Nặc thể hiện ở đâu bây giờ có nửa thù hận? Thoạt nhìn, đó chỉ là biểu hiện của cảm xúc thật.

“Trình Nặc?” Trình Uyên nheo mắt hỏi.

Trình Nặc nhanh chóng gật đầu như gà con ăn cơm: “Ừ, anh cả, em đã mong ngóng nhà anh từ lâu rồi. Anh không biết. Từ khi biết được sự tồn tại của anh, em đã ở cùng cha mẹ rồi. Nói , Tôi muốn đưa bạn trở lại ... ”

Lời nói của Trình Nặc còn âm áp hơn cả “sự thật” mà anh tiết lộ.

Đột nhiên, Trình Uyên có chút hụt hẫng.

Anh không hiểu, tại sao Trình Nặc lại có thể trưng ra bộ mặt như vậy trong khi anh rõ ràng là hận mình có tội?

Hắn không hiểu, tại sao vừa rồi hắn dùng súng ống cùng mũi tên bí mật, trở mặt với huyết tộc thân tộc?

Liệu một người có thể thực sự che giấu nỗi hận và sự tức giận trong lòng mà không để lộ một chút dấu vết?

Nếu vậy, con người này khủng khiếp như thế nào?

Trình Uyên không phải Trình Nặc nên không thể trốn được.

Nhìn thẳng vào mắt Trình Nặc, Trình Uyên ngây người: “Chị dâu của cậu đang mang thai và là sinh đôi.”

Chân mày của Trình Nặc đột nhiên nhướng lên, nụ cười trên mặt đột nhiên có chút mất tự nhiên.

Trình Nặc đánh thuốc mê Bạch An Tương khiến cô không thể có con, Trình Uyên biết tuy không có bằng chứng trực tiếp mà chỉ là phỏng đoán nhưng ai cũng biết rõ.

Vì vậy, Trình Uyên nói điều này để nói với Trình Nặc rằng anh ấy biết.

Có thể coi đây là lời tuyên chiến với Trình Nặc.

Bạn không muốn tôi đến thủ đô, tôi ở đây.

Người không muốn ta kế thừa Thừa gia tộc trưởng, ta có nhi tử, ta là đệ nhất ứng, ta sẽ kế thừa.

bạn.

Mất đi!

Nghe thấy tin này, một dấu vết giết người lóe lên trong mắt Trình Nặc.

Cho dù Lý Lan Oanh hay Trình Tuấn Phong đều ngạc nhiên, ánh mắt của anh ấy đầy phản kích.

“Thật không?” Lý Lan Oanh huan hỏi với một tiếng kêu.

Trình Tuấn Phong cũng nhìn Trình Uyên đầy mong đợi.

Trình Uyên gật đầu, và sau đó khó chịu: “Không thể có sai lầm, nhưng ...”

“Nhưng sao?” Lý Lan Oanh và Trình Tuấn Phong đồng thanh hỏi.

Trình Uyên chua xót nói: “Con dâu của ông mất tích. Tôi nghi ngờ chuyện này có liên quan đến Thương Minh.”

Khi nghe điều này, khán giả im lặng.

Chỉ trong vài giây, Trình Tuấn Phong đột nhiên tức giận gầm lên: “Ai dám!”

“Tôi, Trình Tuấn Phong, hôm nay thề ở đây, kẻ nào dám hại con dâu tôi, tôi sẽ tiêu diệt hắn bằng mọi giá!”

Sự tức giận của Trình Tuấn Phong khiến tất cả đều bị sốc và không ai ngờ rằng phản ứng của anh lại lớn đến vậy.

Ngay cả Trình Uyên cũng có chút sững sờ, rõ ràng là người đứng đầu một trong bốn gia tộc lớn, tính tình quá cáu kỉnh, không có được sự điềm tĩnh mà người chủ gia đình cần phải có.

Trên thực tế, Trình Tuấn Phong vẫn rất bình tĩnh, nhưng chuyện này thực sự khiến anh không thể ổn định.

Người biết, đối với thế hệ kế tiếp của Trình gia tộc trưởng, không có mấy người đáng trọng dụng. Nếu so sánh, hai cậu con trai của ông là Trình Nặc hay Trình Uyên đều là những ứng cử viên hàng đầu về năng lực.

Tuy nhiên, nhà họ Trình dựa vào huyết thống nên bất kể là người cũ trong gia tộc hay người khác, con trai của Trình Tuấn Phong đều không có người thừa kế, Trình Tuấn Phong suốt ngày không thoải mái.

Không cần phải nói, Trình Nặc vì một tai nạn, vì cứu cha mẹ mà trở thành phế vật, không nghĩ tới việc kế thừa gia tộc.

Trình Uyên rất yêu vợ, nhưng vì vợ mà bị đầu độc, cần cõ.

Hiện tại mọi chuyện đã ổn rồi. Vợ của Trình Uyên đang mang thai và cô ấy vẫn là một cặp song sinh. Cuối cùng thì Trình Tuấn Phong cũng thoát khỏi tình trạng hôn miện này. người già.

Nhưng vợ của Trình Uyên đã biến mất, và cũng có thể là cô ấy đã bị người khác bắt được, làm sao Trình Tuấn Phong có thể không tức giận?

Phản ứng của Trình Tuấn Phong vượt quá mong đợi của Trình Uyên.

Khi anh đến với Trình Tuấn Phong, anh thực sự muốn sử dụng sức mạnh của gia đình Trình để giúp anh tìm thấy nó.

Chuyện này không sao cả, không phải chỉ có gia đình Trình là người bắt đầu nó.

Trình Tuấn Phong gọi Ngụy Đông Phong cho Thẩm Ly.

“Ta không cần quan tâm người dùng cái gì giúp ta tìm con dâu Bạch Cẩm Tây. Về phần gia tộc, ta có thể cho người mỗi thành.”

Sau đó, Trình Tuấn Phong gọi điện cho người phụ trách gia đình mình.

“Không cần biết dùng phương pháp gì, hãy giúp tôi kiểm tra, dùng hết tài nguyên của nhà họ Trình, trong vòng một ngày tôi sẽ biết kết quả!”

Sau đó, Trình Tuấn Phong đến nhà cũ của Trình.

Và trong tất cả những điều này anh ấy đã làm, anh ấy không né tránh bất cứ ai.

Trình Uyên không biết người khác như thế nào, bởi vì cậu ấy có chút nhiệt tình khi lo lắng, bồn chồn.

Bởi vì ngay lập tức, hẳn có thể nhìn ra thực lực của tứ đại gia tộc.

Trong vấn đề này, Trình Nặc vẫn luôn mỉm cười.

Khi Trình Tuấn Phong đi đến nhà cũ, Trình Nặc mỉm cười và nói với Trình Uyên: “Anh trai, đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì với chị dâu của tôi.”

Vì vậy, Trình Uyên mỉm cười gật đầu với anh, đi tới gần anh, nói nhỏ vào tai anh: “Có phải thất vọng không?”

Trình Nặc khẽ giật mình, nụ cười dần dần rớt lại: “Anh hai, anh đang khoe với em sao?”

“Ừ!” Trình Uyên cười.

“...” Trình Nặc gằn như nôn ra máu.

Chương 747

Chương 747

Bây giờ người của nhà họ Trình đã được huy động để tìm kiếm, Trình Uyên tự nhiên không thể nhàn rỗi được.

“Ran Ran, cậu định đi sao?” Lý Lan Oanh nhìn thấy suy nghĩ của Trình Uyên, không muốn hỏi.

Trình Uyên nghiêm túc nhìn mẹ ruột của mình.

Trong nháy mắt này, rất nhiều cảm xúc lóe lên.

Anh nhớ mẹ anh nói rằng bạn chưa từng sinh con và không thể trải qua cảm giác đau đớn khi sinh nở làm mẹ, mỗi đứa trẻ là một trái tim của mẹ.

Mặc dù anh vẫn không thể hiểu được, nhưng thứ mà Lý Lan Oanh trao cho anh từ lâu đã hóa thành mây khói xanh trong tim anh rồi qua đời.

Và trong suốt thời gian qua, điều anh không hài lòng chỉ là thái độ của cha mẹ anh đối với việc Trình Nặc lừa dối anh.

Có lẽ họ có điều gì đó không thể nói ra, Trình Uyên nghĩ.

“Mẹ!” Anh đột nhiên cười với Lý Lan Oanh và gọi.

Lý Lan Oanh choáng váng.

“Tôi phải tìm An Tương.” Nói xong, anh quay người bước ra ngoài.

Lý Lan Oanh sửng sờ nhìn theo bóng lưng của Trình Uyên, đôi mắt anh ươn ướt.

Điều này khiến cô cảm thấy tội lỗi hơn và đồng thời tràn đầy niềm vui. Người mẹ này còn vui và hạnh phúc hơn cả khi biết tin Bạch An Tương mang thai.

Khi Trình Uyên rời đi, Dương Vinh vội vàng tiễn anh ta đi.

Khi họ đến cửa, Dương Vinh bắt kịp Trình Uyên và cúi đầu chào Trình Uyên.

“Em đã làm gì vậy?” Trình Uyên giật mình.

Dương Vinh trầm giọng nói: “Cám ơn Thiếu gia không nói cho Bôn cung và Mẫu hậu chuyện chúng ta thảo luận lúc nãy!”

Trình Uyên có chút kinh ngạc, hỏi: “Vừa rồi cậu gọi là thảo luận?”

Dương Vinh lắc đầu: “Cậu không phải kén lời, Dương Vinh là người biết ơn, cậu tha thứ cho tôi lần này chứng tỏ cậu có lòng tốt, Thiếu gia, Dương Vinh hãy ghi nhớ, nếu trong tương lai ... Dương Vinh nhất định sẽ phụ lòng thiếu gia.”

Anh ấy không nói những gì đã xảy ra trong tương lai.

Anh ấy không nói Trình Uyên, nhưng anh ấy biết mình muốn nói gì.

Hắn trong lòng chế nhạo, nhưng ngoài mặt lại thờ ơ nói: “Ừm, ta hiểu rồi.”

Anh ấy không thể hiện rằng anh ấy quá hạnh phúc, cũng không tỏ ra bất mãn, anh ấy biết điều đó trong một câu đơn giản và không bao giờ nhìn lại.

Trình Uyên chắc chắn sẽ không tin những gì Dương Vinh nói.

Anh không biết mình đã làm quản gia bao nhiêu năm trong gia đình Trình, cũng không biết anh đã giữ Trình Nặc bao lâu, có lẽ Trình Nặc là người đã theo dõi anh trưởng thành. Anh phải nói thật rằng đã đến lúc Trình Nặc rồi. Ran để chiến đấu với Trình Nặc cho chủ nhân của ngôi nhà., Dương Vinh giúp ai?

Vì vậy, Trình Uyên đã nhìn thấu nhưng không nói ra sự thật. Có thật không.

Sau khi Trình Uyên đi, Dương Vinh quay lại Trình Nặc.

“Thiếu gia, anh ấy đi rồi.” Dương Vinh đẩy xe lăn của Trình Nặc, đi về chỗ ở của mình.

Trình Nặc sắc mặt đột nhiên trầm xuống, hai mắt híp lại, lạnh lùng nói: “Người từng gọi ta là Sư phụ.”

Dương Vinh vội vàng cúi đầu, kính hãi nói: “Chủ nhân, ta... Ta cũng là hành động ngoài ý muốn.”

Tuy rằng chỉ là một cái xung hô đơn giản, nhưng Trình Nặc rất không vui, trong lòng mọi cách đều cảm thấy không ổn: Cậu ấy ở đây, Trình Uyên, tôi chỉ có thể là thiếu gia sao? Tôi muốn làm một cái nhỏ?

“Hừ hừ!” Trình Nặc hừ lạnh.

Yang Dung nhanh chóng thay đổi chủ đề và nói, “Chủ nhân, vì vợ ông ấy mất tích, chúng ta sẽ nhân cơ hội này ...?”

Biểu cảm của Trình Nặc thay đổi đáng kể, anh ta quay đầu lại và trừng mắt nhìn Dương Vinh, Dương Vinh mới nói được nửa lời thì anh ta lại trừng mắt nhìn lại.

“Ông già thật sự rất động lòng. Bây giờ có người đang chạm vào Nilin của ông ấy. Sau khi phát hiện ra, ông ấy sẽ không bao giờ chết.” Trình Nặc ngậy người nói, “Tôi không muốn đùa với lửa.”

Dương Vinh vội vàng gật đầu: “Thiếu gia nói là cái gì.”

Khi cơn gió đêm ập đến, một số lá chết trên cây châu già đung đưa và thổi bay, ngay khi chúng sắp rơi xuống Trình Nặc, quản gia già Dương Vinh vẫy tay một cách thản nhiên, và những chiếc lá đã bị xua đuổi.

Lúc này, anh ta nhìn vào mắt Trình Nặc, đầy ân cần.

“Hơn nữa, tôi nghĩ chuyện này tương chừng không đơn giản.” Trình Nặc nhẹ giọng nói: “Chú Dương, tôi có linh cảm.”

Dương Vinh nghiêng đầu nhìn Trình Nặc, như đang chờ đợi những lời tiếp theo của anh ta.

Bất quá, Trình Nặc ngẩng đầu lên, đối với Dương Vinh cười nói: “Người xem ta lớn lên.”

“Ừ!” Dương Vinh hơi giật mình, ánh mắt dịu đi vài phần, cười nhẹ nói.

“VẬY ...” Trình Nặc thờ dài.

Dương Vinh trầm mặc chốc lát nói: “Ta hiểu được, chuyện này không liên quan gì đến bản thiếu gia.”

“Cảm ơn chú Dương.” Trình Nặc nghiêm nghị nói.

...

Đêm nay, thủ đô hỗn loạn.

Trong một con hẻm nhỏ, một người đàn ông với bím tóc và hình xăm bị đè mạnh vào tường.

Một nhóm người mặc đồ đen cho người đàn ông xem ảnh:
“Anh có biết người phụ nữ này không? Anh đã xem chưa?”

Người đàn ông xăm trổ với bím tóc ban đầu khá cứng nhắc, và giận dữ nói: “Mẹ mày có biết tao là ai không? Tao là ...”

“Phông!” Một con dao cắm thẳng vào đùi anh, tạo thành một lỗ thủng ngay lập tức.

“A!” Người đàn ông xăm trổ bắt đầu hét lên.

“Tôi sẽ hỏi lại, cô đã nhìn thấy người phụ nữ này chưa?”

Người đàn ông mặc đồ đen lạnh lùng hỏi.

“Quái, người dám đả thương ta, Mã Gia không buông tha cho người, chúng ta khả năng báo danh, chúng ta thật là ...” Người xăm trổ thoát nhìn khó hiểu, cứng rắn nhìn thấu xương. như một cấp độ Nó không thấp, và anh ấy cũng nói về Mã Gia.

Mã Gia là một bá chủ nổi tiếng trên đường ở thủ đô, nói chung là ngay cả mùi đại gia hàng đầu cũng không muốn chọc tức hắn.

nhưng.....

Không đợi người đàn ông xăm trổ nói xong.

“Phông!” Một con dao khác xuyên qua đùi còn lại của anh.

“gì!”

“Phốc!” Người đàn ông xăm trổ đau đớn ngồi dưới đất không dậy nổi nữa, chân không ngừng chảy ra máu.

Nhưng anh vẫn cứng rắn.

“Có năng lực giết ta, ta...!”

Trên cổ anh ta kề một con dao, khi thấy một lực nhỏ, cổ anh ta sẽ vỡ ra, và máu có thể bốc lên không trung như một đài phun nước nhỏ.

Những người đàn ông mặc đồ đen này đã hành động quá dứt khoát, dứt khoát đến mức hoàn toàn không để người đàn ông xăm trở nói một lời.

Người đàn ông xăm trở trở nên sợ hãi, đột nhiên nhận ra rằng những người này có thể không chơi với mình, đột nhiên, anh cảm thấy những người này thực sự có thể lau cổ anh.

“Đừng không đừng, tôi đã nói ...” Người đàn ông xăm trở nói nhanh: “Tôi nói, tôi nói, tôi đã nhìn thấy rồi, tôi đã nhìn thấy nó ở ngõ nhỏ cự tây, tôi vẫn đang đi lên để nói chuyện. với nhau, nhưng ... chỉ là tôi đã bị đánh gục., Sau đó tôi không biết gì cả. ”

Người đàn ông xăm trở tỏ ra bối rối.

Sau khi những người áo đen nhìn nhau, họ thả người đàn ông xăm trở, quay người rời đi.

Sau khi chưa đi được vài bước, một trong số những người đàn ông mặc đồ đen đột nhiên quay lại và nói với người đàn ông xăm trở: “Anh là con trai của Mã?”

Người đàn ông xăm trở rùng mình và nhanh chóng gật đầu.

Đối với hắn mà nói, khả năng sống sót ngày hôm nay phần lớn là nhờ vào khuôn mặt của Mã Gia. Có lẽ họ cũng sợ Mã Gia.

Nhưng cuối cùng, người mặc đồ đen chỉ cười với anh ta và nói: “Nói với Mã Gia, anh muốn tìm một chỗ có thể đến nhà họ Thẩm.”

Thẩm ...

Thẩm gia?

Tứ đại gia tộc Thẩm Gia?

Người đàn ông xăm trở chết lặng, không ngờ bên kia là tứ đại gia tộc.

Nếu là tứ đại gia tộc, đoán chừng cũng không dám đắc tội với người khác với dũng khí của Mã Gia.

Và những thứ như thế này, đêm này, có thể được nhìn thấy ở khắp mọi nơi trong thủ đô.

Là một số người mặc đồ đen trong Ngụy Gia, họ ở khắp mọi nơi dưới vỏ bọc của Thẩm Gia.

Và người nhà họ Thân cũng rất tung hoành khắp nơi dưới danh nghĩa họ Ngụy.

Chỉ là không ai ngờ rằng ngoài họ Trình, Thẩm Gia, họ Ngụy, và người của Trình Uyên, còn có hai nhóm người cũng đang điều tra sự việc tương tự.

Chương 748

Chương 748

Đồng thời.

Trong một biệt thự sang trọng ở ngoại ô thủ đô.

Trong một căn phòng không lồ tương tự như văn phòng, có một vòng tròn người ngồi sau lưng họ, và một hoặc hai vệ sĩ đứng sau họ.

Có khoảng bảy hoặc tám người trong vòng tròn này, tất cả đều là người đứng đầu trong mười người không lồ hàng đầu.

Hiện tại, họ dường như đang tranh cãi về điều gì đó.

Đặc biệt là hai người cãi nhau dữ dội nhất.

“Vì Trình Uyên, con trai tôi đã chết!” Đỗ Trình Long, người đứng đầu nhà họ Đỗ, tức giận hét lên, vỗ bàn.

Trưởng tộc Hạng Thiên cũng cau mày nói: “Cháu trai ta không phải sống chết sao?”

“Vậy thì tôi không quan tâm, vợ của Trình Uyên phải do nhà họ Đỗ chúng tôi chăm sóc.”

“Không thể nào, Từ Mạt kia đã cho nhà người lá bùa cứu mạng rồi, phu nhân của hắn nhất định phải đưa cho nhà họ Hạng chúng ta, việc lớn là gả cho người một người phụ nữ khác.”

Có thể thấy, trong số mười đại gia đứng đầu, đối tượng tranh giành chính là Bạch An Tương đi đến đâu.

Họ đều nghĩ rằng ôm Bạch An Tương trong tay là an toàn nhất.

Tuy nhiên, những người này không biết rằng vào lúc này, toàn bộ thủ đô đang cãi nhau vì sự cố này.

Tôi không biết, nếu họ biết người mà họ đang điên cuồng tìm Bạch An Tương vào lúc này, liệu họ có hối hận về quyết định hiện tại của mình không?

Ngay khi Đỗ Trình Long và Hạng Thiên đỏ bừng mặt, Giáo chủ Tôn Nhất Long hắng giọng cười nói: “Hai người các ngươi, các ngươi cho rằng cái này sẽ có kết quả.”

“Còn chúng ta thì sao, cứ giam giữ cô ấy ở đây, sau đó nhà họ Đỗ và nhà họ Hạng của cậu sẽ cùng nhau ra ngoài giành quyền giám hộ. Cậu nghĩ sao?”

Ngay khi giọng nói của Tôn Nhất Long rơi xuống, biểu hiện của Đỗ Trình Long và Hạng Thiên dịu đi rất nhiều.

Những người khác gật đầu, cho rằng đó là một ý kiến hay.

Tuy nhiên, lúc này một số người lại có ý kiến khác: “Thôi thì thôi. Tôi không tin tưởng Anh Đỗ và Anh Hạng. Tôi nghĩ có nhiều người sẽ an toàn hơn. Vì vậy, nhà họ Lưu chúng tôi sẵn sàng cử một vài người đi. Hết. Đang đợi công văn của nhà họ Hạng và nhà họ Đỗ.”

Trong số mười đại gia hàng đầu, nhà họ Đỗ và nhà họ Hạng được xếp hạng nhất và nhì, nên Đỗ Trình Long và Hạng Thiên có tiếng nói nhất ở đây.

“Ừm, nhà họ Thường của chúng ta cũng nguyện ý phái người chờ Anh Du và Anh Hạng phái bọn họ.”

“Và gia đình Xue của chúng tôi.”

“và cả”

Trong số những người này, chỉ có Tôn Nhất Long là không nói tham gia.

Vì vậy, Đỗ Trình Long liếc hắt một cái, hỏi: “Như vậy, Tôn sư huynh muốn ở ngoài chuyện?”

Tôn Nhất Long cười nói: “Hi hi, nếu như anh Đỗ thấy cần thiết, nhà họ Tôn nhất định phải ra đời.”

“Hừ hừ, không cần thiết.” Hạng Thiên hừ lạnh nói.

Nói cách khác, khi Từ Xuyên bị thương nặng, Trình Uyên đã từng buông ra những lời tàn nhẫn, nói rằng nếu Từ Xuyên chết, tất cả đều sẽ chết.

Mặc dù Trình Uyên có thể đối mặt với Đạo trưởng, nhưng họ cho rằng đó thực sự là do có nhiều sếp lớn mâu thuẫn với Đạo trưởng và đã giúp anh ta bằng cách coi kẻ thù của kẻ thù là bạn.

Vì vậy, những người này cho rằng Trình Uyên không đáng sợ như vậy.

Nhưng đồng thời, họ cũng nghĩ rằng nếu có chuyện gì xảy ra thì ít nhất họ cũng có trong tay một con bài lố có thể khiến Trình Uyên ghen tị.

Ngay cả khi là một phương tiện để đe dọa Trình Uyên, điều này cũng đủ để khiến họ trở nên bất khả chiến bại.

Vì vậy, chịu trách nhiệm bảo vệ Bạch An Tương, đó là một quyết định đáng mừng.

Nhưng lúc này, Tôn Nhất Long đột nhiên cười nói: “Vì không cần họ Tôn của tôi, vậy thì Tôn Nhất Long của tôi vẫn một lòng nhân tâm.”

“Nói!” Hạng Thiên lạnh lùng nói.

Tôn Nhất Long cười nói: “Nhìn xem, trong tay các người đều có lá bùa cứu mạng, nhưng Tôn gia của ta không có việc gì. Tối hôm đó, Tôn gia chúng ta cũng phái sư phụ tới hiện trường. Vì vậy, ta rất mong các vị nữ nhân tiếp theo. An Tương được gửi cho tôi để giám hộ. ”

Anh ấy đang nói về Mục Như Trăn.

Mọi người, người nhìn ta, ta nhìn người, xem ra cũng không có phản đối.

Kết quả là MuNhư Trăn, người bị trói như một cái bánh, được đưa ra khỏi tầng hầm và ném vào xe của Tôn Nhất Long.

“Lão Tôn, cho dù người phụ nữ này đã chết, cũng không thể để cho bà ta chạy thoát!” Đổ Trình Long cảnh cáo Tôn Nhất Long.

Tôn Nhất Long gật đầu liên tục.

Bằng cách này, một cuộc họp bí mật của mười người khổng lồ hàng đầu đã kết thúc thành công.

Sau khi mọi người rời đi, Đỗ Trình Long hỏi Hạng Thiên: “Anh Hạng, em muốn gặp người phụ nữ này.”

Hạng Thiên nhìn Đỗ Trình Long kỹ hơn, nheo mắt lại, chế nhạo: “Đỗ Trình Long, tôi biết thằng nhóc nhà anh giỏi trò gì, nhưng tôi cảnh cáo anh, tốt nhất đừng gây ra cái chết, nếu không con át chủ bài của chúng ta sẽ bị mất. Bạn bị hủy hoại.”

Đỗ Trình Long vỗ vỗ vai Hạng Thiên cười: “Anh Hạng đừng lo lắng.”

Nói xong, anh ta bước xuống tầng hầm với một nụ cười xấu xa.

Hạng Thiên nhìn lai lịch của hắn với vẻ mặt khinh thường.

Và anh không khỏi bức xúc: Nhà họ Đỗ, làm sao mà một kẻ dụ dỗ như vậy lại là gia chủ được? Thật là có vấn đề!

...

Bạch An Tương được treo trên một khung sắt bằng dây thừng, đồ đạc trong tầng hầm thực ra khá đơn giản, ngoại trừ khung sắt này, còn có một khung sắt khác, không có thứ gì khác.

Còn khung sắt kia thì đã trống trơn rồi, nghĩ lại thì trước đây nó dùng để trói Mục Như Trăn.

Vào ban ngày, Bạch An Tương và Mục Như Trăn lái xe đi tìm Jiang Yan, người quản lý thông tin để tìm một tài liệu có thể giúp Trình Uyên.

Khương Ngôn Mặc đã nghỉ phép nhiều ngày, điện thoại liên tắt máy.

Bạch An Tương và Mục Như Trăn đến chỗ ở của Jiang Yan, gõ cửa, không phải Jiang Yan chào họ mà là một nhóm người đàn ông xa lạ.

Nhóm người này đã bắt giữ cả hai mà không nói một lời.

Đỗ Trình Long bước vào tầng hầm, và Bạch An Tương lạnh lùng nhìn anh.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Trình Long nhìn thấy Bạch Cẩm Tây, lúc đó chỉ nghe thuộc hạ của mình nói rằng người phụ nữ này trông giống như một nữ thần, trong lòng anh vẫn nghĩ, dù có đẹp đến mấy thì cô ta cũng chỉ là một người bình thường, vẫn tốt hơn ngôi sao lớn Giang Phiêu Phiêu vẫn đẹp trai?

Nhưng khi nhìn thấy Bạch An Tương, ánh mắt anh ấy đã nhìn thẳng.

Thật là đẹp hơn Giang Phiêu Phiêu!

Đỗ Trình Long không khỏi cả kinh nói: “Bah! Nam tử nhà quê làm sao có thể có điểm phúc tốt như vậy, có thể ngủ đẹp như vậy.”

Vừa nói, anh vừa đi thẳng đến chỗ Bạch An Tương, vươn bàn tay to nâng cằm Bạch An Tương lên.

“Pooh!”

Bạch An Tương tức giận nhổ nước bọt vào anh ta, và tránh bàn tay bẩn thỉu của Đỗ Trình Long.

Đỗ Trình Long bị Bạch An Tương nhổ ra cũng không khó chịu, chỉ đưa tay ra lau, khoe miệng hiện lên một nụ cười xấu xa.

“Các người đi xuống đi.” Hắn đối với thuộc hạ phụ trách canh giữ Bạch An Tương nói.

Vài tên thuộc hạ nhìn nhau, đột nhiên cười toe toét, xoay người bước ra khỏi tầng hầm, đóng cửa lại.

“Bạn muốn làm gì?”

Cảnh tượng này khiến Bạch An Tương sợ hãi.

Trong lòng cô chợt hiện lên một ý nghĩ ghê tởm, cô không khỏi uy hiếp Đỗ Trình Long: “Tôi cảnh cáo anh, tôi là phó chủ tịch Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh!”

Đỗ Trình Long nói lỏng cà vạt, chế nhạo: “Phó chủ tịch Hiệp hội Doanh nhân Bắc Kinh? Haha ... Cô muốn dùng thân phận

này để trấn áp tôi sao?”

“Hồ Chí Huy, phó chủ tịch Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh, có thể bị giết bởi Trình Uyên. Dù đều là phó chủ tịch, nhưng mọi người đều biết rằng địa vị của Hồ Chí Huy cao hơn cô rất nhiều. Vì vậy, tại sao tôi không thể ngủ với cô với tư cách là Phó Chủ tịch?”

“Hơn nữa Đạo Trường rất ghét người đứng không?”

“Ta nghĩ, nếu ta đụ người, đạo hữu không những không tức giận mà còn rất vui vẻ, đúng không?”

“Hơn nữa, khi chồng cô chết, cô nghĩ mình vẫn có thể trở thành phó chủ tịch sao?”

Vừa nói, anh vừa đưa tay đập mạnh vào chiếc cằm trắng nõn và dịu dàng của Bạch An Tương.

Chương 749

Chương 749

“chân trời bao la là tình yêu của tôi

Đúng lúc này, một hồi chuông cổ nhạc vang lên.

Đỗ Trình Long không khỏi nhú mày nguyên rủa: “Khôn kiếp, cái quỷ gì mà vô tội như vậy.”

Sau đó anh lấy điện thoại ra, vừa muốn cúp máy nhưng lại sững sốt.

Cuối cùng thì anh ấy cũng bắt máy.

“Này, được rồi, tôi hiểu rồi.”

Sau khi cúp máy, Đỗ Trình Long tức giận dậm chân, nhìn Bạch An Tương với vẻ mặt thất thần.

“Tiểu cô nương, người đừng lo lắng, ta hôm nay dẫn người đi, nhưng là phải làm cho người chờ một chút.”

Nói xong xoay người đi ra ngoài.

Ra khỏi tầng hầm, Đỗ Trình Long đến đại sảnh và nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa quay lưng về phía mình.

Hạng Thiên đứng sau người đàn ông, đứng thẳng và cung kính.

Đỗ Trình Long vội vàng tiến lên xem lễ: “Su huynh, người tại sao lại ở chỗ này?”

Người đàn ông không nhìn lại anh ta, nhưng nói với một giọng rất khàn: “Tôi không quan tâm những gì bạn đang nghĩ, và tôi không muốn nghe những gì bạn giải thích. Ngay bây giờ, tôi sẽ để cho anh ta đi. .”

Nghe vậy, Đỗ Trình Long và Hạng Thiên nhìn nhau, trong mắt họ dường như có chút ngạc nhiên.

Đỗ Trình Long nói: “Su huynh, Bạch An Tương này là...”

Người đàn ông lạnh lùng nói: “Người đã chọc giận Trình Tuấn Phong, hiện tại toàn bộ thủ đô rối tung lên. Nếu không để người ta đi, sớm muộn gì cũng bị Trình Tuấn Phong phát hiện, không có thời gian. hối hận vì điều đó.”

Đỗ Trình Long cau mày nói: “Đại ca, không phải Trình Tuấn Phong bị nhà họ Trịnh bãi chức sao? Nếu phát hiện ra thì sao?”

“Hừ hừ!” Người đàn ông lạnh lùng tiếp tục: “Đồ dê tiện, buổi tối Trình Gia Đồng đã khôi phục tất cả quyền lợi, anh có biết tại sao không?”

“Bởi vì con dâu của ông ta Bạch An Tương bây giờ đã mang thai đứa con của nhà họ Trịnh, cho nên bây giờ bạn không chỉ nhắm vào Trình Uyên, cũng không chỉ Trình Tuấn Phong, bây giờ toàn bộ nhà họ Trịnh đang tức giận!”

Nghe vậy, Đỗ Trình Long và Hạng Thiên đều kinh ngạc đổ mồ hôi lạnh.

Trước mặt người thường, mười đại gia tộc hàng đầu của bọn họ quả thực là tồn tại chỉ có thể ngẩng đầu nhìn, nhưng ở trước mặt tứ đại gia tộc, bọn họ cũng không đáng nhắc tới.

Nền tảng của bốn gia tộc lớn không phải là thứ mà một gia đình giàu có như họ có thể quan sát được.

“Nhưng... Nhưng, Bạch An Tương đã nhìn thấy tôi.” Đỗ Trình Long run giọng nói.

Khi nghe thấy điều này, người đàn ông vô cùng tức giận, đứng dậy và tát vào mặt Đỗ Trình Long một cái tát đầy hận học.

“Bốp!” Âm thanh cực kỳ sắc bén.

Đỗ Trình Long được bom căng và gần như không bị ngã.

“Đồ khốn kiếp! Đồ ngốc! Đồ ngốc!”

Người đàn ông tức giận chỉ vào mũi Đỗ Trình Long mắng: “Cô là đồ lợn chết tiệt? Còn chưa nghĩ tới tương lai?”

Đỗ Trình Long kinh hãi cúi đầu xuống, không dám nói lại.

Mãi cho đến khi người đàn ông quát mắng, anh ta mới yếu ớt nói với người đàn ông: “Ông chủ, tôi biết tôi đã sai, nhưng tôi phải làm sao bây giờ?”

Người đàn ông đi đi lại lại trong sảnh với hai bàn tay của mình.

Một lúc sau, anh ta đột nhiên dừng lại, trầm giọng nói: “Trong trường hợp này, chỉ cần không làm hoặc dừng lại. Trước khi trời sáng, hãy giết Bạch An Tương đi, thu dọn sạch sẽ, sau đó...”

“Vậy ta sẽ an bài người cho người chạy trốn.”

Đỗ Trình Long sững sờ.

“Ông chủ phải không? Cậu còn sợ họ Trình sao?”

Người đàn ông lắc đầu, khịt mũi lạnh lùng: “Nếu Cô Mụcôn sống sót, hãy làm theo lời tôi.”

“Ừ ... vâng!”

Đỗ Trình Long và Hạng Thiên vội vàng đáp lại.

Sau đó, người đàn ông ở cửa hét lên: “Lão Cửu, anh giúp bọn họ thu dọn đồ đạc, sau đó trực tiếp đưa bọn họ tới sân bay.”

“Đúng!”

Một người đàn ông mặt lạnh bước vào đại sảnh và đáp lại.

Cuối cùng, người đàn ông cảnh báo Đỗ Trình Long và Hạng Thiên một lần nữa: “Nếu có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ chăm sóc người nhà của bạn, vì vậy hãy nhớ rằng bạn chưa bao giờ gặp tôi tối nay.”

“Vâng!” Cả hai nhanh chóng trả lời.

Nói xong, người đàn ông quay lưng bỏ đi.

Đỗ Trình Long và Hạng Thiên lại nhìn nhau, và cả hai đều nhìn thấy ánh mắt kiên định của nhau.

Hai người chào hỏi cấp dưới, đi ra ngoài canh gác, sau đó hai người đi xuống tầng hầm, Lão Cửu cũng đi theo sau.

Trong lúc đó, Đỗ Trình Long xoa xoa gò má sưng đỏ của mình, tiếc nuối nói: “Tôi chưa từng thấy cô gái nào đẹp như vậy. Cứ giết nó như thế này thật sự là một việc bạo lực.”

Hạng Thiên giễu cợt: “Đều là khi nào, người còn quan tâm chuyện này sao?”

Đỗ Trình Long dường như vẫn chưa chịu thua, quay đầu lại hỏi Lão Cửu, “Đại ca nói tôi nay giết Bạch An Tương rồi xử lý đúng không?”

Lão Cửu hơi nhíu mày, tuy rằng không biết Đỗ Trình Long đang suy nghĩ cái gì, nhưng nghĩ đến lời người đàn ông nói khi rời đi, hẳn liền gật đầu.

Đỗ Trình Long đột nhiên nở nụ cười: “Anh Cửu, anh nghĩ chuyện này có hiệu quả không? Hai người ở bên ngoài đợi một lát đi. Anh đi vào vui vẻ đi. Dù sao anh cũng muốn giết. Sao anh không để cho em tóm lấy.” một ít dầu và nước? ”

Lão Cửu cau mày quay đầu nhìn Hạng Thiên.

Hạng Thiên khinh thường liếc nhìn Đỗ Trình Long, hừ lạnh một tiếng: “Khi nào thì chết tiệt, người còn có ý nghĩ này, sợ rằng kiếp trước người chết trên bụng nữ nhân sao?”

Đỗ Trình Long bất mãn nói: “Bất quá ta muốn giết, không cần lo lắng một hồi, làm cái quái gì cho ta mát tay? Hơn nữa hai người chúng ta đã sớm chạy trốn rồi. Không ai là.” lớn tuổi hơn bất cứ ai. Nói chuyện với tôi như vậy âm dương quái dị, cẩn thận tôi đang vô lễ với anh đấy! ”

“Ừ, những gì tôi nói cũng giống như việc Hạng Thiên sợ anh.” Hạng Thiên nghe được lời của Đỗ Trình Long, lập tức khó chịu, tức giận nói: “Tôi muốn xem anh đối với tôi thô lỗ như thế nào!”

Nói xong, anh ta rút dao ra khỏi tay mình.

Đỗ Trình Long cũng chửi Hạng Thiên trong khi cời dây thắt lưng của anh ta.

Lão Cửu lạnh lùng nhìn bọn họ, không có thuyết phục hẳn, bởi vì ông chủ của hắn không bao gồm thuyết phục.

sau đó.

Thất lung của Đỗ Trình Long siết cổ Lão Cửu, và con dao sắc nhọn của Hạng Thiên đâm vào ngực Lão Cửu một cách dữ dội.

Lão Cửu sững sờ.

Dù kỹ năng của hắn có tốt đến đâu, hắn cũng không bao giờ nghĩ rằng mục tiêu của hai hàng này lại là mình, vô tình bị tấn công thành công.

Anh ta nhìn chằm chằm vào Hạng Thiên đang cười toe toét với một đôi mắt.

“Đại ca thật sự là tốt lắm, nếu như sợ chúng ta thương tổn hắn, chúng ta liền bị giết sao?”

Đỗ Trình Long cũng nở một nụ cười xấu xa: “Ta sợ rằng ngươi sẽ ở lại cùng lão tử. Điều này cho thấy ngươi được phép ở lại giết hai người chúng ta.”

“Ngươi thật sự cho rằng chúng ta là đồ ngốc?”

Lão Cửu cười gằn muốn đánh trả, nhưng sau khi đâm trúng tim, không ra sức, cuối cùng ngã xuống đất.

Khi rơi xuống đất, anh chợt hiểu ra một điều.

Lão Cửu cười.

Trước khi chết, anh ta cười một cách đáng sợ.

“Anh sắp chết, sao lại cười?” Đỗ Trình Long kinh ngạc hỏi.

Trong lúc nói chuyện, lão Cửu hộc máu mồm, nói: “Trước mặt ông chủ, ông luôn là anh em nhỏ, ông chủ chưa bao giờ ra lệnh giết các người, ngược lại ông ta chỉ muốn các người giết tôi.”
Bạn có thể cho người khác biết rằng vấn đề này không liên quan gì đến anh ta, và anh ta chỉ có thể bịt miệng bạn lại! ”

“Giết các người!”

Chương 750

Chương 750

Cùng lúc đó, một chiếc xe thương mại dừng lại trên con đường Phong Lâm màu đen.

Phía trước xe thương mại có một chiếc Audi đang đậu.

Cửa xe thương mại mở ra, sau khi Tôn Nhất Long nhảy ra khỏi xe, anh ta vội vàng đi tới trước xe Audi gõ cửa sổ.

Kính của chiếc xe Audi rơi xuống khiến khuôn mặt của Long Thâm Vũ lộ ra ngoài.

“Theo lời chỉ dẫn của anh, đã xong.” Tôn Nhất Long thì thào: “Tiếp theo em phải làm thế nào?”

Long Thâm Vũ nhàn nhạt gật đầu nói: “Vi Tôn gia của người đã quy y Trình Uyên, nên để hắn xử lý chuyện này là thích hợp nhất.”

Khi nghe Tôn Gia Húc quy y Trình Uyên, khuôn mặt Tôn Nhất Long chìm xuống, trong mắt hiện lên một tia sát khí.

Nhưng ngay sau đó, anh ta đã hạn chế.

“hiểu.”

Nói xong, anh ta lên xe và yêu cầu tài xế lái xe rời khỏi nơi này.

Trong xe, Tôn Nhất Long gọi Tôn Gia Húc.

“Chú, có chuyện gì vậy?” Giọng của Tôn Gia Húc qua điện thoại.

Tôn Nhất Long nhẹ giọng nói: “Chờ ta ở Âm Long sân sau.”

Yinlong là tên của một khách sạn thuộc họ Sun.

Ở sân sau của khách sạn, Tôn Nhất Long gặp Tôn Gia Húc.

“Chú, chú muốn cháu làm cái quái gì vậy?” Tôn Gia Húc nghiêng người hỏi.

Sau khi Tôn Nhất Long xuống xe, anh ta không trực tiếp trả lời câu hỏi của Tôn Gia Húc, thay vào đó, đổi thủ của anh ta nháy mắt, vì vậy anh ta nhắc Mục Như Trăn ra khỏi thùng xe.

“Cái này ...” Tôn Gia Húc ngẩn ra.

Sau khi Mục Như Trăn được bịt miệng, cô ấy trừng mắt nhìn họ, “Các người là ai? Các người muốn làm gì?”

Tôn Nhất Long bước tới và tự tay cởi trói cho Mục Như Trăn.

Trong khi nói lỏng dây buộc, anh ta nói: “Tôi xin lỗi, Cô Mục, Tôn có hạn và chỉ có thể cứu cô, nhưng cô Bai Sun không thể làm gì.”

Mục Như Trăn nói điều này với vẻ mặt bàng hoàng, trong một lúc, cô không thể phân biệt được những người trước mặt mình là tốt hay xấu, và cô không biết mình nên dùng giọng điệu hay thái độ nào để nói chuyện với mọi người.

Nhưng chân mày của Tôn Gia Húc giật giật và trái tim run lên, dường như ông ta đã đoán được điều gì đó.

có thật không.

Sau khi Tôn Nhất Long cởi dây trói cho Mục Như Trăn, anh ta nói với Tôn Gia Húc: “Xiao Xu, anh sẽ không cảm với em. Anh biết em đã nương náu ở Trình Uyên. Anh không quan tâm em đến với mục đích gì, nhưng anh mong các bạn Đừng thù hận với gia đình Mặt trời của chúng tôi.”

“Gia tộc họ Tôn của chúng ta không có ý định tham gia vào cuộc tranh chấp giữa Trình Uyên và Đạo Trưởng, vì vậy xin hãy nói với Trình Uyên rằng Tôn Nhất Long của tôi chỉ có thể giúp anh ta ở đây. Dù có bao nhiêu cũng sẽ không có thể lực.”

Chân Tôn Giả bắt đầu run lên.

Anh không ngờ rằng nơi ẩn náu của mình ở Trình Uyên lại bị gia đình Sun nhìn thấu nhanh chóng như vậy.

Với cách tiếp cận của Tôn Nhất Long, Tôn Gia Húc cũng nhận ra tình hình hiện tại của mình nguy hiểm như thế nào.

Để Trình Uyên cùng nhà họ Tôn trên lưng rõ ràng là một sự chà đạp lên đường cùng của người đứng đầu nhà họ Tôn.

Nhưng điều khiến anh kinh ngạc là Tôn Nhất Long, người luôn trả ơn anh lại không hề có ý trách móc anh mà thay vào đó, anh đã cho anh một cơ hội tốt để khẳng định công lao trước mặt Trình Uyên.

“Cô Mục sẽ giao việc đó cho cô. Tôi hy vọng cô có thể hộ tống cô ấy đến Trình Uyên một cách an toàn.” Tôn Nhất Long nhân mạnh một lần nữa.

Tôn Gia Húc vội vàng gạt đầu: “Bác gái đừng lo lắng.”

...

Và cùng một lúc.

Khi chuẩn bị lục soát toàn bộ thủ đô, mọi người đều tìm ra manh mối, đó chính là Giang Giật.

Trình Tuấn Phong gọi cho Trình Uyên và nói, “Giang Giật đã chết nhiều ngày trước. Cô ấy bị phân mảnh và thi thể được giấu trong tủ lạnh.”

Trình Uyên vừa bước ra khỏi hộp đêm, hai mắt đỏ rực rống lên, “Sau đó, manh mối lại bị phá vỡ? Nhà họ Trình của cô làm gì có đồ ăn? Ở thủ đô, tìm không thấy dù chỉ một người?”

Họ Trình của bạn, sau khi những lời này được thốt ra, điện thoại im lặng một lúc.

Một lúc sau, Trình Tuấn Phong nói: “Đừng lo lắng, cho dù anh có lật ngược kinh đô, tôi nhất định sẽ tìm thấy An Tương. Tôi muốn nhìn thấy người khi tôi sống, và cái xác khi tôi chết!”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Trình Uyên sững sờ khi những lời này được thốt ra khi anh muốn nhìn thấy người sống, xác chết.

Hắn dường như chưa bao giờ nghĩ tới việc nhìn thấy một thi thể sau khi chết, cũng chưa từng dám nghĩ tới Bạch An Tương sẽ bị người giết chết, vì vậy hắn như chết lặng.

Do đó, nhiều khả năng về vụ giết người của Bạch An Tương bắt đầu hiện lên trong tâm trí anh, và trái tim anh đau như bị dao cứa.

“Đừng lo lắng, các em của anh sẽ không sao đâu.” Lục Hải Xuyên và Lý Hải Tân, những người đi theo Trình Uyên, nhìn thấy sự thay đổi trong cảm xúc của anh ấy, và Lý Hải Tân đã an ủi anh ấy.

Đúng lúc này, di động của Trình Uyên đột nhiên vang lên.

Anh nhìn lướt qua đó là cuộc gọi của Tôn Giai Húc, và nhanh chóng kết nối.

“Anh Trình, em biết người ở đâu rồi!”

...

Đúng lúc này, bên ngoài biệt thự sang trọng ở ngoại ô, hàng chục vệ sĩ do mười đại gia hàng đầu phái tới cùng nhau theo dõi Bạch An Tương.

“Ta vừa thấy trên mạng nói đêm nay toàn bộ thủ đô đảo lộn, rất nhiều nơi đều bị tứ đại gia tộc quét sạch.”

“Oa, chuyện gì đã xảy ra? Không liên quan gì đến chúng ta sao?”

Trước cửa biệt thự, vệ sĩ của mười đại gia đứng đầu có lẽ cũng đã chán, cùng nhau hút thuốc tán gẫu, một người đang nói về tin tức tối nay xem trên mạng.

“Hắn là không, cho dù là, chúng ta đây, ần ần như vậy, bọn họ lật đô có thể làm gì?”

“có ý nghĩa.”

“Nhưng nói như vậy, cho dù bọn họ có thể tìm được cái này, trong tốp mười của chúng ta có nhiều cao thủ như vậy, nhưng ngại sợ rằng bọn họ sẽ không thành công sao?”

“Đúng vậy, ta không sợ. Là của sếp chúng ta lĩnh vực kinh doanh. Đánh nhau rồi cái dạng này, mấy chục người chúng ta, ngại sợ hắn là Trình Uyên sao?”

Một số vệ sĩ trở nên tự tin hơn khi họ nói.

Sau đó, cô ấy thậm chí còn trêu chọc Bạch An Tương.

“Nhưng nói cách khác, người phụ nữ mà chúng tôi bắt được thực sự rất đẹp trai!”

“Nhìn đẹp cũng không sao, người đừng nghĩ nhiều nữa. Hiện tại, cô gái đó có lẽ đang bị Du gia nhà bọn họ đề đầu cưới rồi.”

“Này, người không dùng đúng cách sút đầu mẻ trán.”

“Đi theo hán, dù sao mọi người đều biết Du gia gia tộc của người nổi tiếng.”

“Ồ, thật đáng tiếc, cho dù người sai ta đi ngủ một nữ nhân khác, tuy rằng nữ nhân kia không đẹp mắt như vậy, nhưng lại có bộ dáng đỉnh cao.”

“Đúng vậy, thật đáng tiếc khi cô gái bị nhà họ Tôn bắt đi.”

“Các huynh đệ, các người ở đây nhìn chăm chăm một chút đi. Ta đi mua vài chai bia. Đêm dài dài. Thực xin lỗi ánh trăng nếu không có rượu.”

Một vệ sĩ khô khan đề nghị.

Nói xong anh ta bỏ đi.

Cách đó khoảng một dặm, có một ngôi làng nhỏ.

“Mua bia à?” Sau khi người đàn ông rời đi, đám vệ sĩ kia chế nhạo: “Tôi sợ không tìm được ngọn lửa ác độc, không biết cô gái nào chịu thiệt”.

Vào ban đêm, nói về chủ đề này thực sự có thể làm cho nội tiết tố của con người tăng vọt.

Người vệ sĩ thực sự muốn đến một ngôi làng nhỏ và đợi một người phụ nữ trở về sau ca đêm.

Tuy nhiên, anh vừa đi ra ngoài được nửa dặm thì nhìn thấy một chùm ánh sáng từ xa chiếu tới.

Ánh sáng chói lóa, tên vệ sĩ vội lấy tay che lại rồi chửi: “Đéo, thằng đéo nào nửa đêm không ngủ mà phóng xe đi ra mù mịt?”

Trước khi giọng nói kết thúc, một chùm sáng trở thành hai chùm, sau đó hai chùm sáng trở thành bốn chùm và bốn chùm trở thành tám chùm ...

Cuối cùng, những ngọn đèn dày đặc cũng bật sáng.

Người vệ sĩ chết lặng.

Đó là một chiếc xe đông đúc, hoành tráng hơn vô số lần so với một đoàn xe cưới.

Họ đã lái xe theo hướng này.

Và ở đây, chỉ có căn biệt thự này được chia sẻ bởi mười đại gia hàng đầu.

Cổ họng của người vệ sĩ dâng trào, và anh ta nuốt nước bọt một cách bí mật, với nỗi sợ hãi khủng khiếp trong lòng.

Anh ta dường như hiểu những người này đến từ ai.

Chương 751

Chương 751

Ánh đèn càng ngày càng gần, thân ảnh hiện rõ trên gương mặt uy nghiêm của người trong xe, đột nhiên hẳn có dự cảm.

Những chiếc xe vô số này, vô số người trên chiếc xe này, chỉ cần rút ra một cái, đều không thể so sánh với trình độ của bọn họ.

So với những người này, vệ sĩ của mười đại gia hàng đầu của họ chẳng khác gì ... một cậu học sinh.

Theo bản năng, anh cảm thấy sợ hãi và sợ hãi và sốc sâu.

Anh không dám cảnh báo những người bạn đồng hành của mình và nhìn những đoàn xe này lướt qua mình, cơ thể anh run rẩy tại chỗ.

Mau.

Các vệ sĩ ở lối vào biệt thự cũng nhận thấy một chiếc xe đang tiến đến chỗ họ.

“Tình hình thế nào? Hình như là cho chúng ta!”

“Đừng sợ, ở thủ đô, mười đại gia hàng đầu của chúng ta sợ ai? Cho dù bọn họ đến chúng ta, tha cho bọn họ không được làm phiền.”

“Nếu là của tứ đại gia tộc thì sao?”

“Người của tứ đại gia tộc? Tại sao người của tứ đại gia tộc lại ở đây? Phương gia gia tộc Thẩm có thù với Trình Uyên. Họ Ngụy cũng là một chuyên gia nổi tiếng trong việc bảo vệ mạng sống của họ, và Trình Gia tộc nói là nội bộ đang đánh nhau. Gia gia phái người tới, cùng mười đại gia hàng đầu của chúng ta cùng nhau tụ tập, người sợ hẳn không phải là người nhà họ Trình sao? ”

“Đúng vậy, đừng sợ, chúng ta có rất nhiều người. Nếu có chuyện gì, sẽ có người ở trên đó!”

“Vâng, hãy đến và gây rắc rối, và bạn sẽ được xử lý xong.”

Ngay khi giọng nói của những vệ sĩ này hạ xuống, đèn xe phía xa trở thành một mảnh ánh sáng.

Khi hàng chục trăm chiếc ô tô đậu trước cửa biệt thự, đám vệ sĩ này ngăn người, không bình tĩnh, cả người bắt đầu run sợ.

Trong căn biệt thự này, dàn vệ sĩ của 10 đại gia hàng đầu cộng lại chỉ vài chục người, ngược lại có tới hàng chục, hàng trăm chiếc xe trần, chưa kể xe chập kín người, dù chỉ một người ở một chiếc xe hơi, Có nhiều người hơn họ.

Vì vậy, một vệ sĩ nổi tiếng vừa rồi nói bọn họ đông quá, làm xong rồi, hiện tại sắc mặt đều tái xanh.

Vô số ô tô vây quanh biệt thự, ngay cả một con chuột cũng không ra được.

Cửa xe lần lượt mở ra, một bóng người từ trong xe bước ra, vẻ mặt nghiêm túc và hung dữ xuất hiện trước mặt những vệ sĩ này.

Các thành viên của tứ đại gia tộc, thậm chí là cấp dưới của họ, đều tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

Trình Uyên xuống xe đi bộ về biệt thự.

Trình Tuấn Phong cũng xuống xe và đi về phía biệt thự.

Các vệ sĩ rụt rè dừng lại trước Trình Uyên và Trình Tuấn Phong.

“Hai vị đại ca này, các người tìm ai?” Vệ sĩ run giọng hỏi.

Trước khi Trình Uyên nói, Trình Tuấn Phong đã trầm giọng nói: “Đưa tôi đi gặp người phụ nữ mà anh bắt được.”

Có một luồng sát khí mà người ta có thể nghe thấy trong giọng nói của anh ta.

Đó là một giọng điệu không cần bàn cãi.

Đối với giọng điệu của Trình Tuấn Phong, Trình Uyên chưa từng nhìn thấy hay nghe thấy bao giờ, vì vậy anh ta nhướng

mày và bất ngờ nhìn Trình Tuấn Phong.

“Tôi ... tôi không hiểu anh đang nói gì. Chúng tôi không có phụ nữ. Chắc anh nhầm ...”

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Vệ sĩ chưa kịp nói xong đã bị Trình Tuấn Phong đâm vào mặt, cả người bay lộn nhào, sau khi va vào tường làm thủng một lỗ trên tường sân của biệt thự.

Con người dù không chết cũng chẳng khá hơn là bao.

“tiếng xì xì!”

Mọi người có mặt hít thở một hơi.

Không chỉ có vệ sĩ mà ngay cả người của tứ đại gia tộc và Trình Uyên đều bị chấn động.

Quá hống hách!

Không có cơ hội để giải thích và bác bỏ.

Bất cứ ai bất chấp ý chí của mình và giết anh ta trực tiếp!

Trình Uyên bị sốc.

Chưa kể những vệ sĩ còn lại, mỗi người đều tái mét, chân run lấy bầy.

“Bạn đưa tôi có!”

Sau đó, Trình Tuấn Phong thân nhiên chỉ vào một vệ sĩ khác.

Đôi chân sợ hãi của người vệ sĩ mềm nhũn ra và trực tiếp gục xuống.

“Bùm!”

Trình Tuấn Phong không cho anh ta bất kỳ cơ hội nào, anh ta tung một cú đá và người đàn ông bay lộn ngược, giống như người vệ sĩ trước đó.

Những người khác lần này kinh hãi, “Phòng!” Tất cả đều khuyu xuống.

“bạn.....”

Ngay sau đó, Trình Tuấn Phong thân nhiên chỉ vào một vệ sĩ.

Vệ sĩ nhanh chóng hướng hẳn đầu như gà ăn com: “Ta đưa người đi, ta đưa người đi!”

Nói xong, anh đẩy cửa biệt thự ra, cúi người đưa tay ra làm động tác cầu xin: “Anh ơi, làm ơn đi!”

Vì vậy, vệ sĩ dẫn đường, Trình Tuấn Phong, Trình Uyên, Thiết Diện, Lục Hải Xuyên, Vương Mĩ Lệ, Thẩm Ly, Ngụy Tác ... và những người khác theo sau.

Họ vừa bước vào sân, vệ sĩ trong sảnh nhìn thấy họ lập tức lao ra chỉ vào Trình Tuấn Phong, Trình Uyên và những người khác và hét lên: “Đứng lại, ai?”

“cuộn!”

Trình Tuấn Phong ngừng uống rượu.

Người vệ sĩ dường như nhìn thấy Trình Tuấn Phong, sau khi nhìn thấy đó là anh ta, sắc mặt của anh ta thay đổi, đầu anh ta kinh ngạc co lại, và anh ta nhanh chóng rời đi.

Bằng cách này, một nhóm người đã đi thẳng vào biệt thự và đi bộ xuống tầng hầm.

Trong khoảng thời gian này, trái tim của Trình Uyên càng thêm chấn động.

Hóa ra Trình Tuấn Phong là một người như vậy.

Nó quá độc đoán.

Đây là ba của riêng mình?

So với Trình Tuấn Phong, Trình Uyên có lúc đột nhiên cảm thấy mình thực sự quá mềm lòng, ngay cả khi đối mặt với kẻ thù, anh ấy vẫn luôn quan tâm đến lời giải thích của người khác, và muốn nghe lý do trở thành kẻ thù của chính họ.

Tuy nhiên, những điều này không cần thiết chút nào trước mặt Trình Tuấn Phong.

Chỉ cần có thể đạt được mục đích, ta không quan tâm người có lý do gì, viện cớ gì, ta cũng không quan tâm người là ai, đi hay là chết!

Đi thẳng xuống tầng hầm.

Người vệ sĩ sững sờ trong giây lát.

Hành lang dưới tầng hầm nồng nặc mùi máu tanh.

Người đàn ông tên Laojiu đang nằm trên mặt đất với một con dao trong ngực.

Máu chảy ra từ ông chủ.

Nhìn thấy người đàn ông này, tất cả mọi người đều bàng hoàng.

Đặc biệt là Ngụy Hành, anh ta đi vài bước đến trước thi thể của Lão Cửu, ngòì xồm xuống thăm dò hơi thở và nhịp tim của anh ta với vẻ mặt nặng nề.

“Hộ vệ riêng của Sanshu.” Anh ta trầm giọng nói, “Chết rồi.”

“Xem ra bên trong bọn họ có mâu thuẫn.” Thẩm Ly gật đầu phân tích.

“Ừm, nhà họ Đỗ và nhà họ Hạng đều được chú ba hỗ trợ. Nếu chuyện này có liên quan đến bọn họ, chú ba của ta không thể thoát khỏi quan hệ, nhưng hiện tại xem ra không phải như vậy. Nếu ta.” đoán là đúng, chỉ là họ có mâu thuẫn về việc bắt giữ chị dâu. Người ta ước tính rằng chín người cũ đã bị giết bởi Đỗ Trình Long và Hạng Thiên. ”

Cầm phần dưới của con dao, cẩn thận rút nó ra khỏi ngực Lão Cửu và đưa cho một người đàn ông đeo găng tay. Ngụy Tác cau mày và nói: “Hãy đến gặp chuyên gia để kiểm tra dấu vân tay của bạn và xem đó có phải là Đỗ Trình Long không. Đó là của Hạng Thiên. . ”

“Ừ!” Người nọ gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Sau đó.

Đoàn người tiếp tục tiến lên.

Sau khi cánh cửa sắt của tầng hầm được mở ra, tất cả cùng xông vào.

Tuy nhiên, tầng hầm trống rỗng.

Nhìn thấy tình huống này, vệ sĩ dẫn đường sợ hãi “Phòng!”, Khuy xuống, thề: “Đại ca, đại ca, ta thề những gì ta nói đều

là thật, người ngoan như người. tiên nữ đã bị nhốt ở đây trước đây. ”

“Ồ vâng, có một lối đi khác trong tầng hầm!”

Chương 752

Chương 752

Kênh khác?

Trước khi bước vào tầng hầm, Trình Uyên đã rất lo lắng, anh ấy sợ rằng Bạch An Tương sẽ gặp một tai nạn khác.

Sau khi tôi vào không thấy ai, lòng tôi lại như được nhặt lại.

Lặng lẽ bước đến kệ thiếc và chạm vào người anh.

Trên giá sắt vẫn còn có một chút nhiệt độ, tức là trước đây người ta bị trói ở đây, mới bị dời đi.

Đôi mắt anh ta đột nhiên co lại, và mắt anh ta lập tức đỏ lên.

Họ ... thậm chí còn trói An Tương trên cái kệ sắt kiểu này!

Hình ảnh Bạch An Tương bị trói tay và ngã xuống đột nhiên xuất hiện trong tâm trí Trình Uyên.

Bức tranh này chỉ đơn giản là một loại sỉ nhục.

Anh ấy đã tức giận.

Khi nghe thấy vệ sĩ nói rằng còn một đoạn nữa, Trình Uyên quay người đi tới trước mặt anh, túm lấy anh hét lớn: “Dẫn đường!”

Người vệ sĩ nhìn thấy đôi mắt đỏ tươi của Trình Uyên và sửng sò trong giây lát.

Anh từng thấy mắt người ta tắc nghẽn, nhưng chưa bao giờ anh ta thấy mắt người ta đỏ rực như vậy vì tắc nghẽn.

Người vệ sĩ sợ hãi, anh ta rùng mình, nhanh chóng chỉ về góc đông nam.

Sau khi Trình Uyên thả anh ta ra, anh ta nhanh chóng chạy đến, bắt tay và ấn vào tường.

Sau đó, với tiếng “cọt kẹt” của cánh cửa mở ra, mọi người nhận thấy vẫn còn một cánh cửa bí mật dưới tầng hầm.

Trình Uyên không kịp suy nghĩ nên đã lao vào.

Nhưng tại thời điểm này, nó đã bị Trình Tuấn Phong giữ lại.

“Buông ra!” Trình Uyên tức giận gầm lên.

Trình Tuấn Phong không buông tha, anh ta nặng mặt nói với Lục Hải Xuyên bên cạnh: “Anh Lục, em xin lỗi.”

Lục Hải Xuyên gật đầu, đồng thời, hần đột nhiên bắn ra, chém vào gáy Trình Uyên, Trình Uyên ngất đi khi mắt tối sầm lại.

Khi Vương Mĩ Lệ và những người khác nhìn thấy, họ lập tức bao vây Trình Uyên để bảo vệ Trình Uyên.

“Bạn đang làm gì đây?”

Vừa nói anh vừa đưa tay ra đỡ lấy Trình Uyên khỏi Lục Hải Xuyên.

Lục Hải Xuyên lùi lại một bước nhanh chóng và đâm Vương Mĩ Lệ.

Vương Mĩ Lệ lùi lại và lấy con dao ra.

Không chỉ Vương Mĩ Lệ, mà cả Bạch Long Trần Thành và những người khác cũng ra tay rút dao.

Họ Trình, Thẩm Gia và Họ Ngụy đang chuẩn bị đao vũ khí của họ.

“Thôi đi!” Trình Tuấn Phong nghiêm nghị nói.

“Ý anh là gì?” Vương Mĩ Lệ lạnh lùng hỏi.

Lúc này, Thẩm Ly đứng dậy nói: “Trình Uyên điên rồi, trạng thái này không thể thường xuyên xuất hiện, nếu không, nó sẽ giết chết anh ta.”

Nghe đến đây, Vương Mĩ Lệ sẽ nghi ngờ.

Tuy nhiên, Trình Tuấn Phong thở dài nói: “Đây là di sản của nhà họ Trình của chúng ta. Thực ra nó là một loại bệnh. Nói từ điên lên có chút cường điệu. Tuy nhiên, dạng này quả thực có thể khiến người ta không sợ hãi vì tức giận. Và bởi vì không

sợ hãi và đáng sợ, cho dù đó là sức mạnh, tốc độ, hay ... thù địch, nó sẽ cao hơn bình thường vài lần. ”

“Tuy nhiên, trong trạng thái này, nó giống như bóp mạnh tiềm năng của một người. Việc bóp chết tiềm năng quá mức là một loại tổn thương đối với các cơ quan trong cơ thể.”

Ngay khi giọng nói của mình rơi xuống, Thẩm Ly nói tiếp: “Hơn nữa, đây rõ ràng là một vấn đề.”

“Đỗ Trình Long và Hạng Thiên không ngu ngốc. Tại sao họ giết Laojiu và để lại thi thể và các công cụ gây án ở hiện trường?”

“Có lẽ đó là để giải thoát cho cuộc sống của họ, nhưng tôi tin rằng họ đã cố tình làm điều đó.”

“Họ làm vậy để nói với chúng tôi rằng chính thành viên thứ ba của gia đình họ Ngụy đã cưỡng bức họ.”

“và”

“Hơn nữa, tại sao lại mang theo Bạch An Tương khi cô trốn thoát? Tại sao không giết cô ấy hay thả cô ấy đi? Chẳng qua là cứu mạng, nhưng rõ ràng là tăng thêm gánh nặng, bọn họ không thể chạy nhanh.”

“Cho nên, ta càng tin tưởng, bọn họ muốn chúng ta đuổi theo.”

Ngay khi giọng nói của anh ấy rơi xuống, mọi người nhìn nhau.

Có vẻ như những lời của Thẩm Ly nói là có lý, nhưng họ cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Vương Mĩ Lệ cau mày hỏi: “Ý anh là, có thể chế trong con đường bí mật?”

Thẩm Ly gật đầu: “Rất có thể!”

“Không, không, không, hoàn toàn không có cơ chế. Nếu không tin, ta liền đi trước!” Vệ sĩ nghe được lời này liền sững sốt.

Hắn có lẽ đang nghĩ nếu trong đường bí mật có tổ chức, nghĩa là những người này nghi ngờ hắn muốn đóng khung bọn họ,

rốt cuộc đường bí mật đã được vệ sĩ chỉ cho bọn họ.

Vì vậy, để chứng minh sự vô tội của mình, người vệ sĩ đã vội vã lao vào đường hầm bí mật trước mặt họ.

Tôi vội vàng chạy tới, chạy một đoạn rồi hét lớn: “Nhìn xem, bên trong không có đường bí mật. Sau khi ra khỏi đây...”

“Bùm!” Một tiếng động lớn, chói tai, lập tức cắt đứt những gì vệ sĩ định nói tiếp theo.

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm!” Thanh âm đột nhiên lên xuống.

Kết quả là toàn bộ biệt thự bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Trần tầng hầm “nứt toác” xuống, bụi dày đặc phủ vào mặt như sóng Chen.

Mọi người cũng loạng choạng, gần như không thể chống đỡ.

“Mau rút lui!”

Trình Tuấn Phong gầm lên.

Mọi người phản ứng vội vàng chạy ra bên ngoài.

Họ thoát ra khỏi tầng hầm và căn biệt thự, chỉ sau một thời gian ngắn, căn biệt thự bị sập hoàn toàn.

Mọi người đều sững sờ.

Nói cách khác, Thẩm Ly và Trình Tuấn Phong đều đoán rằng có thể có tổ chức trong con đường bí mật, nhưng họ không ngờ đó là một tổ chức như vậy.

Điều này là để giết tất cả chúng cùng một lúc.

Trong số những người này, của Trình Uyên là tốt, nhưng cũng có của Trình, Wei và Shen.

Lau bụi trên mặt, Thẩm Ly hỏi Trình Tuấn Phong: “Anh có tin đây là việc mà Đỗ Trình Long và Hạng Thiên có thể làm được không?”

Vẻ mặt ủ rũ của Trình Tuấn Phong như bị nước lũ chảy xuống: “Bọn họ còn chưa có gan!”

Đúng.

Tiêu diệt lực lượng chính của ba gia tộc trong bốn gia tộc lớn trong một lần ngã nhào, Villa Đỗ Trình Long và Hạng Thiên không có gan, cho dù nhà Phương muốn làm điều này, họ cũng không có gan.

Về phần Đạo Trường ...

Thẩm Ly lắc đầu: “Đạo gia tính toán tỉ mỉ. Giết chúng ta là chuyện tốt nhất, nhưng hẳn không chắc có thể làm được gì. Ta đoán hẳn sẽ không làm, nhiều nhất có thể tham gia, cho nên...”

“Vậy là có chuyên gia đứng sau vụ việc này?” Trình Tuấn Phong cau mày.

Thẩm Ly gật đầu: “Sự tình này có lẽ là do đạo trưởng thiết kế, nhưng xem ra mục tiêu của hẳn không chỉ có chúng ta.”

“Nói cách khác, chúng ta không phải mục đích chính của hẳn.”

“Vậy thì, đó là ai? Hay là gì?” Trình Tuấn Phong cau mày hỏi.

Thẩm Ly im lặng một lúc, sau đó ngẩng đầu hỏi Trình Gia Đồng: “Anh còn nhớ cái chết của Tống Thiển không?”

Nghe vậy, Trình Tuấn Phong mí mắt giật giật không rõ nguyên nhân, ánh mắt có chút né tránh, vội vàng gật đầu: “Nhớ kỹ.”

Thẩm Ly dường như không để ý đến động tác nhỏ của Trình Tuấn Phong, nhưng gật đầu: “Mục tiêu của đạo trưởng hình như vẫn luôn là tứ đại bảo khố.”

Trình Tuấn Phong cau mày.

“Việc quan trọng nhất bây giờ là khi Trình Uyên tỉnh lại, chúng ta nên giải thích với anh ấy như thế nào!” Lúc này, Vương Mĩ Lệ với khuôn mặt đầy bụi bặm vừa đi vừa buồn bã nói.

Kết quả là, ánh mắt của vài người đều nhìn về phía Trình Uyên.

Đồng thời.

Trong một căn phòng đồ nát ở ngoại ô thủ đô trông giống như một nhà kho, Bạch An Tương bị ném lên một chiếc giường lớn

bốc mùi thối rữa.

Chương 753

Chương 753

Giường đã dột nát, chăn ga gối đệm cũng rất ẩm, nằm lên sẽ có cảm giác như bị sương mù bao phủ, rất khó chịu.

Tất nhiên, bị trời khiến nó càng khó chịu hơn.

Đỗ Trình Long và Hạng Thiên đưa Bạch An Tương ra ngoài bằng con đường bí mật và đưa họ vào một chiếc xe hơi chữ V không có biển số, và đưa đến đây suốt chặng đường.

Bạch An Tương đã tuyệt vọng.

Bởi vì từ đầu đến cuối hai mắt đều không bị bịt mắt, cô đã nhìn thấy nơi này đổ nát như thế nào, biết rằng nếu Trình Uyên muốn tìm thì chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Hơn nữa, họ không bịt mắt, rõ ràng là họ không muốn để mình sống sót.

Trên con đường này, Hạng Thiên lái xe, Đỗ Trình Long cũng quan sát cô.

Vị Đỗ Trình Long này khiến cô cảm thấy khiếp sợ, bởi vì anh ta đầy ngôn ngữ hôi của với cô, trong vòng nửa giờ đồng hồ, anh đã phải cho cô không dưới năm lần.

Bạch An Tương và Trình Uyên đã đi đến ngày nay, có con của Trình Uyên, cô không còn sợ chết nữa mà ngược lại, cô quan tâm hơn đến việc giữ gìn trinh tiết cho Trình Uyên.

nhưng.....

Nhưng bây giờ, dường như tôi không thể làm gì được.

Vì thế, đôi mắt lo lắng của cô đỏ hoe, và những giọt nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

Đỗ Trình Long ném cô lên giường, ử rử nói: “Tại sao phải khóc? Em khóc trước khi phát lực? Là do anh, cái chết tiệt để

cho Du gia tộc trưởng giả của anh rơi vào trường như hôm nay, sở thích này, Tôi sẽ lấy lại nó từ bạn trước! ”

Vừa nói anh vừa xé áo.

Sau đó, anh ta nói với Hạng Thiên với một ánh mắt phần nộ: “Anh Hạng, nếu chúng ta không hợp nhau, vậy tôi sẽ đến trước.”

Hạng Thiên khẽ nhíu mày, thản nhiên nói: “Nói tiếp đi, ta sẽ gọi điện thoại liên lạc với tàu đã ra khơi trong hai ngày qua.”

Nói xong, Hạng Thiên mở cửa đi ra ngoài.

Và Đỗ Trình Long đã đến Bạch An Tương.

Bạch An Tương kinh hãi, hai mắt trừng hấn, trong mắt tràn đầy ý tứ hàm xúc.

Nếu ánh mắt có thể giết người, thì lúc này, Đỗ Trình Long đã bị vùi dập rồi.

không may.....

Bạch An Tương miệng bị dán kín bằng băng keo, không thể nói gì, không thể kêu cứu, chứ đừng nói là chửi bới, và nhiều nhất là chỉ phát ra một tiếng “oooo ...”.

Tuy nhiên, Đỗ Trình Long bước đến Bạch An Tương và đứng hình.

Anh quay lại, đóng cửa và khóa từ bên trong.

Mỗi cử động của anh đều đánh sâu vào trái tim Bạch An Tương, khiến cô giật mình và sợ hãi, như thể cô đã nhận ra điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

có thể.

Cảnh tượng xảy ra tiếp theo khiến cô khó hiểu.

Đỗ Trình Long ấn vào vai cô, cô dùng hai chân đá tới tấp, nhưng sai vị trí, cô không thể đá được anh.

“Uu

Nhưng anh không biết rằng sau khi Đỗ Trình Long đè lên vai cô, tà khí trên mặt đột nhiên biến mất, vẻ mặt đột nhiên trở nên

vô cùng nghiêm túc.

Anh ta cũng hạ giọng nói với Bạch An Tương: “Cô Bạch bình tĩnh lại, tôi sẽ không làm tổn thương cô, nghe tôi nói trước...”

Nói xong, anh ta dùng hai ngón tay kẹp sợi dây trói Bạch An Tương lại, dùng một chút lực, sợi dây đột nhiên bị đứt.

Bạch An Tương choáng váng.

“Phun!”

Đỗ Trình Long quỳ hai gối trước mặt Bạch An Tương, sau khi hoảng sợ, Bạch An Tương đã thoát khỏi sợi dây và ngồi xuống giường và lùi lại.

“Cô Bái, xin đừng la, nghe tôi nói xong.”

Sau khi Bạch An Tương vén cuộn băng đang ngậm miệng lại, cô vốn dĩ muốn hét lên, có thể thấy vẻ mặt của Đỗ Trình Long lúc này rất căng thẳng và nghiêm túc, không giống như đang diễn kịch, cô không khỏi nhú mày. nhìn anh ta một cách cảnh giác.

Đỗ Trình Long nghiêm nghị nói: “Anh và em đều bị gài bẫy, và chúng ta đều là nạn nhân. Vốn dĩ chúng ta muốn tóm lấy em làm thẻ bài lỗ, nhưng không ngờ rằng vụ việc này lại liên quan đến một bí mật lớn. Vì vậy, sếp Ngụy của chúng ta. Sanye không chỉ bỏ rơi chúng tôi, mà còn muốn ném chúng tôi ra làm vật tế thần. ”

“Đương nhiên, nếu là như vậy, chúng ta hoàn toàn có thể thả người. Mặc dù ân oán với Trình Uyên và nhà họ Trình không phải không có khả năng giải quyết, nhưng Hạng Thiên không chịu để ta thả người vì hấn nói rằng người biết chuyện trước.” Vị trí của Ba Kho bạc. ”

“Hấn nói rằng hấn đã nắm được vị trí của bảo vật thứ hai. Chỉ cần từ trong miệng người có thể tìm ra vị trí của bảo vật thứ ba, với hai bảo vật, hấn sẽ có thể trở lại và tiêu diệt bốn gia tộc lớn và Các liên minh kinh doanh trong một đã sụp đổ. Kể từ đó, anh ấy sẽ làm một và tôi sẽ làm hai! ”

“Hehe, anh ta thật sự coi tôi như một kẻ ngốc!”

“Tôi biết rằng một khi người như anh ta có được vị trí bảo vật thứ ba, đó là lúc tôi gục đầu.”

“Thực ra không phải chỉ có tôi. Sau đó toàn bộ gia tộc họ Du sẽ bị anh ta tiêu diệt.”

“Vậy cô nương, bây giờ tôi cầu xin cô, hãy để chồng cô là Trình Uyên, giữ nhà cho Du của tôi được bình yên, tôi sẽ dùng tính mạng này để giúp cô trốn thoát.”

Lời nói của Đỗ Trình Long khiến Bạch An Tương ngẩn người.

Mặc dù Trình Uyên nói với cô ấy, ở Đảo vàng, anh ấy đã tìm thấy vàng. Nhưng Bạch An Tương thực sự không biết vị trí chính xác của kho bạc.

Nhưng bây giờ Đỗ Trình Long thực sự nói rằng có một hàm thứ hai, và thứ mà Trình Uyên phát hiện ra chỉ là hàm thứ 3. Có nghĩa là sẽ có một hàm đầu tiên, một hàm thứ tư và thứ năm ...?

Nhìn thấy cô ngây người, Đỗ Trình Long nghiêng răng nói: “Cô Bạch, tôi biết cô bây giờ có rất nhiều dấu chấm hỏi, nhưng bây giờ tôi thực sự không thể giải thích cho cô quá nhiều. Cô chỉ cần nói cho Trình Uyên biết Hạng Thiên là được.” đã làm chủ được hàm thứ hai., hiện giờ hẳn có lẽ còn đáng sợ hơn Đạo Trưởng. ”

Nói xong, anh ta gõ đầu xuống đất van xin: “Cô Bái, cô hãy hứa với tôi.”

“Bùm!” Tiếng “Bùm!” Bạch An Tương chấn động, cô đột nhiên hoàn hồn, nhanh chóng nói: “Anh dậy trước đi. Chỉ cần anh có thể giúp tôi trốn thoát, tôi hứa với anh.”

“Thật sao?” Đỗ Trình Long có chút không rõ.

Bạch An Tương bĩu môi nói: “Đừng lo lắng, tôi đang mang thai bằng xương bằng thịt của Trình Uyên, nếu anh cứu tôi, đó không chỉ là vợ của Trình Uyên, mà còn là những người thừa kế của Trình Uyên. Đừng nói đến Trình Đến lúc đó thì chạy đi. Sẽ bảo vệ nhà họ Đỗ của cậu, ngay cả nhà họ Trịnh cũng không ngòì nhìn. ”

Vừa nghe đến đây, Đỗ Trình Long giật mình.

Sau đó, anh nhanh chóng đứng dậy, mở cửa sổ, vặn rèm thành một sợi dây rồi thả nó ra ngoài.

Đây là tầng 2. Dù có nhảy xuống cũng không giết ai, nhưng hẳn biết Bạch An Tương đang mang thai nên không dám sơ suất.

“Cô Bái, cô bị ảnh hưởng rồi!”

Anh ta buộc dây vào nách Bạch An Tương, rồi để Bạch An Tương trèo xuống cửa sổ.

Sau khi Bạch An Tương chạm đất, cô ấy đã bỏ chạy.

Khi đến, mắt cô không bị bịt kín nên dù trời tối nhưng cô vẫn biết được hướng ra gần đúng.

Vừa mới thoát khỏi khu nhà kho đồ nát này, liền nghe thấy phương hướng chạy trốn, có tiếng đập thành thịch “Bùm ...!”

Có lẽ, Đỗ Trình Long và Hạng Thiên đã đánh nhau.

Bạch An Tương sắc mặt thay đổi, nhưng bước chân của cô ấy vẫn không dừng lại.

Nhưng ngay khi cô nghĩ rằng mình cuối cùng đã thoát khỏi nanh vuốt, cô đã đụng phải một ai đó.

Trong bóng tối, Dương Vinh không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt cô, đang ở trên một con đường dẫn đến khu trung tâm thành phố, khoanh tay đứng dưới một bảng quảng cáo, hỏi: “Tiểu thư đi đâu vậy?”

Chương 754

Chương 754

Trình Uyên không biết Bạch An Tương đã gặp ai và gặp phải chuyện gì. Nhưng khi tỉnh dậy, Vương Mĩ Lệ đã kể cho anh nghe những gì đã xảy ra khi anh ngất xỉu.

Biệt thự họ đến bị đánh bom.

Ngay sau đó, Trình Tuấn Phong biết được vị trí của Đỗ Trình Long và Hạng Thiên thông qua hệ thống tình báo của gia đình Trình và Thẩm Gia.

Nhưng khi họ lao qua ...

“Có vẻ như có một cuộc chiến trong nhà kho đó. Đỗ Trình Long đã bị giết. Tôi không biết liệu Hạng Thiên có làm điều đó không.” Vương Mĩ Lệ nói, “nhưng các em trai và em gái của tôi ... vẫn chưa được tìm thấy.”

“Về phần Hạng Thiên, tạm thời không tìm được tung tích của hắn.”

Đây không phải là tin tốt.

Tuy nhiên, đó không thể nói là một tin xấu hoàn toàn.

“Ít nhất, em dâu chắc còn sống!” Vương Mĩ Lệ nói.

Lúc này, Trình Uyên đang nằm trên giường lớn trong biệt thự của Trình, trong phòng chỉ có anh và Vương Mĩ Lệ.

Nhưng đôi mắt đỏ tươi ban đầu của anh ấy đã hoàn toàn kiệt sức vào lúc này.

Sau khi ngồi dậy trên giường, Trình Uyên xoa lông mày nhìn ra ngoài cửa sổ.

ngày.

Nó đã sáng rồi.

“Tôi có rất nhiều chuyện không thể nhớ rõ.”

Trình Uyên cau mày, trầm giọng nói.

Khi nghe điều này, Vương Mĩ Lệ cau mày và nói: “Ông Lục đã từng đến đây, và ông ấy yêu cầu tôi nói với bạn rằng bạn phải học cách kiểm soát cảm xúc của mình.”

“Họ Trình của bạn có tiền sử bệnh, bởi vì tức giận tốt độ sẽ khiến adrenaline của bạn tăng vọt. So với người bình thường, lượng này lớn hơn nhiều. Lúc này, bạn có thể bị chia rẽ nhân cách.”

“Tất nhiên, nó sẽ làm cho sức mạnh và tốc độ và phản ứng của bạn, tất cả đều cao hơn bình thường vài lần, nhưng...”

“Nhưng cơ thể em sẽ quá tải, đúng không?” Trình Uyên ngây người hỏi.

Vương Mĩ Lệ gật đầu: “Đúng vậy, thân thể của người chịu không nổi.”

“Chỉ là mất trí nhớ thôi sao?” Trình Uyên chế nhạo.

Không ngờ, Vương Mĩ Lệ lắc đầu, sau đó lấy một chiếc gương trên bàn đưa cho anh.

“Tự mình xem đi.”

Ánh mắt của Trình Uyên nhìn vào gương một cách máy móc.

Trình Uyên trong gương, ngoài phờ phạc hơn trước, sắc mặt cũng không có gì thay đổi, chỉ là ...

Chỉ là nếu nhìn kỹ, mái tóc ngắn đen nhánh của hắn hiện tại đã bạc trắng gần một phần ba, trở thành bộ dạng “bà nội xám xịt” như vậy.

“Đi ra ngoài!” Trình Uyên dường như không quan tâm đến chuyện này, đưa mắt rời khỏi gương, xoay người nằm xuống trước giường, nhàn nhạt nói: “Tôi muốn yên tĩnh một mình.”

Vương Mĩ Lệ suy nghĩ một chút, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, thở dài quay người rời đi.

Tuy nhiên, khi anh vừa đi khỏi thì cánh cửa lại mở ra.

Mục Như Trăn bước vào, đi đến trước mặt Trình Uyên, và nhìn Trình Uyên với đôi mắt to tròn.

Cô dường như định nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của Trình Uyên lúc này, cô liền sững sờ.

“Bạn ... tóc của bạn?” Mục Như Trăn.

Trình Uyên lắc đầu, bình tĩnh nói: “Không thành vấn đề.”

“Trình Uyên, đừng lo lắng, tôi tin rằng họ sẽ không làm gì An Tương, và chúng ta phải có cách để tìm ra tung tích của họ, phải không?” Mục Như Trăn thở dài và an ủi Trình Uyên.

Trình Uyên lắc đầu: “Tôi muốn yên tĩnh, cậu có thể ra ngoài trước.”

Nói xong anh lại nằm xuống giường.

Nhìn thấy bộ dạng của anh ta, Mục Như Trăn sững sờ, rồi cơn tức giận dâng lên.

“Trình Uyên, anh ... anh đã bỏ cuộc rồi sao?” Cô nghi ngờ hỏi: “Anh làm được sao? Vợ không muốn sao? Anh biết không, An Tương gặp nguy hiểm lần này, tất cả là để giúp anh có chỗ đứng trong vốn, chỉ là ... ”

“Cút ra!”

Mặc dù Mục Như Trăn rất tức giận trước vẻ ngoài sa đọa của Trình Uyên và muốn đánh thức anh ta, nhưng Trình Uyên không nghe những gì cô nói và chỉ ném cô đi.

“Tôi mệt mỏi!” Anh nói.

Mục Như Trăn choáng váng.

Cô không thể tin rằng Trình Uyên lại có thái độ như vậy.

Vì vậy, cô ấy chỉ vào mũi của Trình Uyên và nói, “Trình Uyên, tôi đã khinh thường bạn, vì vậy bạn chỉ cần gọi nó là một kẻ ngốc!”

“Ngươi không muốn cứu nữ nhân của ngươi sao? Được rồi, nếu không cứu, ta cứu!”

Sau khi nói xong, cô ấy bỏ đi trong một cơn giận dữ.

Bước ra khỏi nhà Trình, Mục Như Trăn đột nhiên mất phương hướng.

Tôi nên đi đâu?

tôi nên làm gì?

tôi có thể làm gì?

TÔI.....

Tôi đến Bắc Kinh vì tôi là trợ lý của Bạch An Tương, Bạch An Tương hiện đang gặp nguy hiểm sâu sắc, nhưng cô ấy có thể tự đặt mình vào đâu?

Đủ thứ “mây khói” trong quá khứ lướt qua não tôi một lúc.

Như một kẻ chết không hồn, Mục Như Trăn chen vào một chiếc xe buýt buổi sáng, sau một vài trạm dừng, cô thấy hầu hết mọi người đều đã xuống xe, cô cũng xuống xe.

Cô ấy không có mục đích gì cả.

Mục Như Trăn đột nhiên bất lực, cô lo lắng cho Bạch An Tương, nhưng cô không thể làm gì, vì vậy cô bắt đầu nhớ Lý Ngụy.

Bởi vì tôi nghĩ về Lý Ngụy, tôi nghĩ về Lý Kiếm.

Vì lý do nào đó, anh lấy điện thoại di động ra và gọi cho Lý Kiếm.

Dường như cô đã quên mất số của Lý Kiếm trong điện thoại di động của mình.

“Chào!”

Sau khi điện thoại được kết nối, cô hét lên một cách máy móc.

“Mỹ nhân của ta bị sao vậy, nhớ người của ta?”

Giọng nói bình tĩnh nhưng đầy từ tính mà cô mong đợi đã không xuất hiện, thay vào đó là sự khinh bỉ mang tính biểu tượng của Lý Kiếm.

Nhưng vào lúc này, Mục Như Trăn không quan tâm đến những điều này nữa.

“Em đang ở đâu? Em ... muốn gặp anh!” Mím môi, yếu ớt nói.

Như thể nghe thấy sự chua xót và bất lực trong giọng điệu của Mục Như Trăn, Lý Kiếm ở đầu dây bên kia đột nhiên im lặng.

Một lúc sau, anh hỏi: “Em đang ở đâu? Anh đi tìm em.”

Vì vậy, Mục Như Trăn nhìn xung quanh với vẻ mặt bàng hoàng.

“A ... một tòa nhà nhọn, bên cạnh ...”

...

Chờ đợi là một quá trình dài.

Đặc biệt là khi bạn đang đợi ai đó, giây đầu tiên trời quang mây tạnh, giây tiếp theo sấm chớp chớp nhoáng, hạt mưa đập xuống như đồng tiền, bạn sẽ cảm thấy trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, thật giống như một khoảng thời gian dài.

Con mưa lớn bất chợt không dao động đã là đỉnh điểm.

Bản thân mình thì bị mưa làm cho choáng váng, tự nhiên Mục Như Trăn cũng choáng váng, cô ấy đã quên mất mình nên đi đâu để trốn mưa.

Vì vậy, khi Lý Kiếm xuất hiện trước mặt cô, cô như gà mắc cửi.

Lý Kiếm lần đầu tiên nhìn Mục Như Trăn với vẻ mặt nặng nề, rồi bất giác cởi áo khoác, cài nút trên đầu cô và ôm cô vào lòng.

Anh dẫn cô đi dưới mái hiên bên ngoài một khách sạn gần đó.

“Còn bộ não thì sao?” Anh hỏi cô, với giọng điệu có chút trách móc.

Mục Như Trăn đột nhiên nhìn chằm chằm, nâng lên cái cằm trắng nõn, ngậy người nhìn Lý Kiếm.

“Bạn sẽ ... giúp tôi chứ? Giúp tôi tìm An Tương!” Cô ấy nói.

Lý Kiếm im lặng một lúc rồi gật đầu nói: “Tôi đã cố gắng hết sức. Tôi có nghe nói về nó, nhưng có vẻ không đơn giản như vậy. Đừng nhúng tay vào. Tôi sẽ tìm cách.”

“Cảm ơn.” Mục Như Trăn nói.

Lý Kiếm cong môi đột nhiên nhếch mép nói: “Nếu ta giúp người giải cứu bạn gái, người có phải...”

Mục Như Trăn đột nhiên nhẹ giọng nói: “Ta nhớ được khẩu vị của người.”

Lý Kiếm giật mình.

Chương 755

Chương 755

“Cái gì?” Anh hỏi.

Mục Như Trăn lắc đầu ngay lập tức, nhưng một nụ cười ranh mãnh hiện lên trên khuôn mặt cô đơn và nói, “Không có gì đâu.”

Nói xong cô quay lưng bước đi trong mưa.

Mưa nhẹ hơn, nhưng không biến mất.

Nhưng lần này Lý Kiến không đuổi theo, anh ta hét lên với cô: “Không phải em nói muốn gặp anh sao? Thấy anh nói lời nào thì xong rồi?”

Mục Như Trăn vươn cánh tay mảnh khảnh mà không nhìn lại, thản nhiên lắc lắc: “Tôi không muốn nhìn thấy nữa.”

Khi cô ấy nói thì rất bình thường, nhưng sau khi cô ấy nói xong, nước mắt cô ấy đã trào ra, nhưng khóe miệng lại nhếch lên và có vẻ như cô ấy đang mỉm cười trở lại.

Mỉm cười và khóc, hoặc có thể vừa khóc vừa cười.

Bởi vì cô ấy cảm thấy rằng cô ấy đã khám phá ra một bí mật khó tin.

Lý Kiến nhìn bóng lưng cong lên hoàn hảo của Mục Như Trăn trong mưa, trong mắt anh hiện lên một tầng hoảng sợ và lo lắng.

Bạn biết không, cách đây không lâu, anh ta đã độc đoán như thế nào khi anh ta đã đắm vào Đạo Trưởng.

Bạn biết đấy, ngay cả khi đối mặt với Dương Duệ tồn tại như thần tiên, anh ta cũng không sợ hãi.

...

...

Họ Trình vẫn đang tìm tung tích của Bạch An Tương, người của Trình Uyên cũng đang tìm kiếm, thậm chí Thẩm Gia và nhà Họ Ngụy cũng đang ra tay giúp đỡ.

Tuy nhiên, Bạch An Tương dường như đã biến mất trong làn không khí mỏng manh.

Vào lúc này, Trình Uyên, người đang trốn trong biệt thự của Trình, đóng cửa trong phòng và không thấy ai.

Ai cũng nghĩ rằng anh suy sụp.

Mọi người đều nghĩ rằng anh đã bỏ cuộc.

Mọi người đều nghĩ rằng anh ấy bị bệnh, và tâm trí và bản chất của anh ấy đã thay đổi vì bệnh tật của anh ấy.

Nhưng trong thực tế.

Trình Uyên không ốm, chỉ là tóc hơi bạc, mơ hồ nhớ lại rất nhiều chuyện trong quá khứ.

Về phần tình huống trước mặt, sau khi bình tĩnh lại, trước mắt liền sáng tỏ.

Anh biết mình có thể làm gì bây giờ và nên làm gì, nên anh tự nhốt mình một mình.

“Rầm ...”

Có một cú giật điện thoại, vẻ mặt dờ dẫn, anh đột nhiên bật người xuống giường, cầm lấy điện thoại trên bàn, lập tức bấm.

“Chào!”

Đầu dây bên kia không có âm thanh nào, nhưng Trình Uyên có thể nghe thấy tiếng thở dốc của người kia.

Không nói chuyện ở đó dường như làm lãng phí sự kiên nhẫn của Trình Uyên. Ngay sau khi người bên kia cảm thấy tính khí của Trình Uyên đã xẹp xuống, anh ta khàn giọng nói: “Bến tàu Hồng Thạch, tự mình đến đi!”

Rõ ràng, một công cụ thay đổi giọng nói đã được sử dụng.

Trình Uyên nheo mắt nói: “Tôi muốn xác nhận sự an toàn của vợ tôi.”

“Cô ấy an toàn!” Bên kia nói.

“Tôi muốn nghe cô ấy nói!” Trình Uyên gầm lên.

Bên kia chế nhạo, sau đó giọng nói của Bạch An Tương từ bên kia điện thoại: “Buông tôi ra, anh là ai ...?”

Bạch An Tương nói đến đây, giọng nói liền bị cắt đứt, sau đó là giọng nói có tính năng thay đổi giọng nói truyền ra từ micrô: “Tôi muốn đảm bảo an toàn cho cô ấy, vì vậy tôi chỉ cho cô một cơ hội và tự mình đến. Nếu cô mang theo thêm một cái nữa.” người, sau đó tôi sẽ xé vé ngay lập tức. ”

“Được rồi, anh hứa với em!” Trình Uyên nói không chút do dự.

Sau khi đặt điện thoại xuống, anh bắt đầu chuẩn bị.

Đầu tiên anh ta mặc một bộ đồ đen do đội Long Uyển đặc biệt chế tạo, sau đó ghim một con dao ngắn vào thắt lưng, lên ra ngoài mà không bị ai chú ý.

Trình Uyên biết rằng một khi bị phát hiện, những người khác nhất định sẽ không để cậu đi một mình.

Nhưng anh cũng biết Bạch An Tương là cuộc sống của anh đối với anh, và anh không thể để cô mạo hiểm.

Sau khi ra khỏi biệt thự của Trình, anh ta dừng một chiếc taxi và đi thẳng đến Bến tàu Hồng Thạch.

Thủ đô không gần biển, và Bến tàu Hồng Thạch thực sự nằm ở thành phố Thiên Hải bên cạnh thủ đô.

Xe taxi đi trên đường cao tốc và mất hai giờ để đến thành phố Thiên Hải, sau đó mất thêm nửa giờ để đến bến Bến tàu Hồng Thạch.

Nói đến Bến tàu Hồng Thạch, thực ra nó chỉ là một cảng nhỏ, do thành phố Tianhai đã xây dựng một cảng lớn hơn, nó sắp bị phá bỏ, vì vậy, cầu cảng này ngổn ngang rất nhiều container, nhưng ít người nhìn thấy.

Trình Uyên xuống xe ở cổng Bến tàu Hồng Thạch và bước vào.

Sau khi bước vào, anh ta thận trọng lao vào giữa các thùng chứa, nhìn xung quanh.

Quay một hồi lâu vẫn không thấy ai.

Vì vậy, anh ta lấy điện thoại di động ra và gọi lại số vừa rồi. nhưng.....

Điện thoại không ở đâu cả.

Rõ ràng, đây chỉ là một đầu số của nhà mạng.

Ngay sau đó.

“theo tôi!”

Một giọng nói đột nhiên vang lên sau lưng anh.

Trình Uyên ngạc nhiên và quay đầu lại theo bản năng, chỉ để nhận ra rằng, tại một thời điểm nào đó, đằng sau anh là một người đàn ông đội mũ lưỡi trai và kéo vành rất thấp, cùng chiều cao với anh.

Người đàn ông nói xong liền xoay người rời đi, Trình Uyên cũng nhanh chóng đi theo.

Rẽ trái rẽ phải, băng qua những thùng container bỏ hoang dày đặc, họ đến bãi biển.

Trước mặt họ, một con tàu chở khách rất lớn đã cập bến.

Người đàn ông bước lên bàn đạp và nói với Trình Uyên, “Nào!”

...

Sau khi lên boong, Trình Uyên nhìn thấy bảy tám người đang đứng trên boong, đứng đầu là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi.

Người đàn ông này rất oai vệ, trên mặt phải có một con ruồi to bằng con ruồi.

“Tên tôi là Hạng Thiên!” Nhìn thấy Trình Uyên, người đàn ông chế nhạo và tự giới thiệu mình với Trình Uyên.

Hạng Thiên?

Trình Uyên khẽ cau mày.

Mười đại gia đứng đầu Hạng Thiên, người đứng đầu nhà họ Hạng, hẳn đã nghe nói qua, nhưng là chưa từng thấy người thật.

“Nói mới nhớ, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt.” Hạng Thiên khinh thường nhìn Trình Uyên, tiếp tục cười nhạt: “Nhìn cũng không lớn, Trình Uyên.”

Trình Uyên không có tâm trạng để ý đến anh, nhìn xung quanh rồi lạnh lùng hỏi: “Tôi ở đây, vợ tôi ở đâu?”

Hạng Thiên hehe giễu cợt nói: “Giờ anh còn chỗ để mặc cả không?”

Trình Uyên lạnh lùng liếc hắn một cái, nói: “Tùy ngươi, ngươi còn chưa có dũng khí, nếu ta không sai, ngươi cũng chỉ là một tên tiểu tử, gọi sếp ra ngoài, ngươi không đủ tư cách nói chuyện. cho tôi.”

Nghe vậy, Hạng Thiên hai mắt đột nhiên mở to, trong mắt lập tức tràn đầy tức giận.

“Khiếp!”

Khi đi lên, anh ta đá vào bụng Trình Uyên, Trình Uyên không thể không lùi về phía sau vài bước.

Có vẻ như là vì bị Trình Uyên khinh thường mà xem ra đã bị sỉ nhục, Hạng Thiên chỉ vào mũi Trình Uyên với vẻ tức giận nói: “Tốt hơn hết anh nên nói rõ tình hình hiện tại cho tôi, tin không?” nó hay không. bạn! ”

Trình Uyên lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường cùng khinh thường, lắc đầu nói: “Ta không tin! Bởi vì ngươi còn chưa có quyền này!”

Người bên kia không ngần ngại làm sự việc đến mức như vậy, thậm chí còn gọi Trình Uyên đến gặp anh ta, rõ ràng là có việc quan trọng mà Trình Uyên cần phải làm, sao lại có thể vội vàng giết chết anh ta được chứ?

Anh ấy rất bình tĩnh.

Tuy nhiên, vì quá bình tĩnh nên Hạng Thiên cũng không bình tĩnh được.

Hắn tức giận gầm lên, tức giận xé một con dao của thuộc hạ, chém vào đầu Trình Uyên: “Hôm nay tao làm mày tin rồi!”

chỉ.....

Trước khi con dao của anh ta rơi vào đầu của Trình Uyên, anh ta đã bay lộn ngược.

Một bóng người xuất hiện trước mặt anh với tốc độ cực nhanh và đánh gục anh bằng một cú đấm.

“Anh ấy đúng, bạn chưa có quyền này.”

Chương 756

Chương 756

Hạng Thiên ngã xuống đất “phốc phốc” phun ra một ngụm máu, sau đó tức giận nhìn người nọ đột nhiên xuất hiện.

Sự xuất hiện bất ngờ khiến Trình Uyên choáng váng tại chỗ.

Anh nghĩ đến nhiều khả năng, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng người đứng sau Hạng Thiên thật sự có liên quan đến anh.

Anh ấy là Lý Kiếm.

Một Lý Kiếm tóc dài lúc này mất đi vài phần khinh bỉ trước kia, ngược lại có chút lãnh đạm hơn.

Hắn lạnh lùng nhìn Hạng Thiên, nhàn nhạt hỏi: “Người không thuyết phục?”

Trên boong, vài người của Hạng Thiên không dám di chuyển.

Hạng Thiên tức giận nói: “Lý Kiếm, người chỉ là vệ sĩ cho ông chủ, cùng lắm là một con chó, người dám đánh ta?”

“chó?”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng truyền ra từ trong cabin.

Nghe thấy giọng nói này, Hạng Thiên nhanh chóng quỳ rạp trên mặt đất, lập tức thay đổi lời nói: “Ông chủ ... Tôi, tôi sai rồi!”

Sau đó, Trình Uyên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc và bước ra khỏi cabin.

Người đến Hạng Thiên, không nói lời nào, tát vào mặt hắn một cái.

Có một “pop”.

Hạng Thiên sững sờ, không dám thở mạnh, nhanh chóng đứng dậy quỳ xuống trước người đàn ông một lần nữa.

Người đó là cha của Ngụy Tác, con thứ hai của nhà họ Ngụy, và Ngụy Đông Phong.

Ngụy Đông Phong âm thầm nhìn Hạng Thiên, lạnh lùng nói: “Ta sợ người có chút hiểu lầm. Lý Kiếm không chỉ là cận vệ của ta, hắn còn là huynh đệ của ta. Nếu là chó, người ở trong mắt ta, không bằng một con chuột.”

Vẻ mặt Hạng Thiên co rụt lại, nhưng không dám nhìn lên.

Ngụy Đông Phong hừ lạnh một tiếng, lãnh đạm nói: “Anh tôi hỏi anh cái gì, tại sao? Anh ấy bị câm? Hay là bị điếc?”

Hạng Thiên thân thể đột nhiên run lên, hắn vội vàng nói: “Ta cảm thấy, ta cảm thấy!”

Sau đó, Ngụy Đông Phong thậm chí không thèm nhìn anh ta, thay vào đó, anh ta đến bên Lý Kiếm, cười nói: “Từ khi biết anh ta, chúng ta hãy nói về quá khứ.”

Nói xong, anh ta vỗ vai Lý Kiếm rồi quay vào cabin.

Và Hạng Thiên và những người khác ngay lập tức hiểu ý chủ nhân của mình, và tất cả họ theo vào cabin và tránh.

sau đó.

Trên boong chỉ còn lại Lý Kiếm và Trình Uyên.

Anh lấy trong túi ra hai điều thuốc, đưa cho Trình Uyên một điều, tự mình châm một điều, Lý Kiếm nhấp một ngụm dài rồi cười toe toét với Trình Uyên, “Thật không ngờ?”

Trình Uyên lặng lẽ ngậm điều thuốc trong miệng, hít một hơi thật sâu sau khi châm lửa.

Một số điều đột nhiên trở nên rõ ràng trong tâm trí tôi.

Nhà họ Hạng, nhà họ Đỗ là do nhà họ Ngụy đề bạt, mọi người cho rằng Hạng Thiên và Đỗ Trình Long là chó chạy xe của Ngụy Lão Tam, nhưng họ không bao giờ nghĩ rằng không chỉ có Ngụy Lão Tam mà còn có Ngụy Lão Nhĩ ủng hộ Hạng gia. Thiên ...

Bây giờ xem ra Ngụy Lão Tam có thể vẫn luôn cho rằng mình rất thông minh, nhưng là chưa từng nghĩ tới Ngụy Lão Nhi làm như vậy.

Cái chết của Đông Tâm Tư, và sau đó đổ lỗi cho Trình Tuấn Phong, bây giờ có vẻ như người đàn ông thực sự đứng sau hậu trường không phải là Ngụy Lão Tam, mà là Ngụy Đông Phong.

Liên quan đến nguyên nhân cái chết của Tong, Trình Uyên cuối cùng cũng hiểu ra.

Mục đích của Ngụy Đông Phong là kho bạc của Đông Tâm Tư.

Lý do tại sao Ngụy Lão Tam lại cho rằng Ngụy Đông Phong đổ lỗi là vì cái chết của Ngụy Lão Nhân đích thân bảo vệ Lão Cửu chứng tỏ Ngụy Lão Tam không có tham vọng như vậy, không ngờ nhà họ Trình lại phản ứng dữ dội như vậy và nhận ra sự việc. nguy hiểm, Muốn thoát ra.

Vì vậy, đánh giá từ gan dạ của mình, anh ta không thể làm bất cứ điều gì về âm mưu của kho bạc.

Những lời này nói ra thì dài, nhưng trong đầu Trình Uyên chỉ ngẫu nhiên lộn xộn, rồi cậu muốn hiểu.

Vì vậy, họ chỉ có một mục đích là bắt Bạch An Tương và đe dọa Trình Uyên đến.

Thấy Trình Uyên không lên tiếng, Lý Kiếm lại phun ra một làn khói, nhìn lên trời xanh, đột nhiên cười nói: “Cậu có biết tại sao tôi lại tiếp cận Mục Như Trăn không?”

Trình Uyên thu lại suy nghĩ và lạnh lùng nhìn Lý Kiếm.

Một dấu vết tự mãn vẫn còn đọng lại nơi khóe miệng Lý Kiếm: “Anh có biết chuyện buồn cười nhất là gì không?”

“Điều buồn cười là bạn luôn nghĩ tôi là Lý Ngụy.”

“Anh biết không, mới sáng nay, Mục Như Trăn đã nói với tôi rằng anh ấy nhớ mùi của tôi, haha ...”

Vừa nói chuyện, anh ta vừa cười, sau đó giơ một cánh tay lên, tự mình ngửi nách rồi cau mày nói: “Này, sở thích của người

phụ nữ này thật là khó hiểu.”

Nhớ hương vị của anh ấy?

hương vị?

Hành động của Lý Kiếm khiến Trình Uyên bị sốc.

Lời nói của anh ta đầy sự sỉ nhục, như thể anh ta đang nói với Trình Uyên rằng anh ta đã lừa Mục Như Trăn lên giường và đã chinh phục được Mục Như Trăn.

Con giận, “teng”, ủa ra từ tận đáy lòng.

“Đụ cô chú!”

Anh ta tức giận lao về phía Lý Kiếm, sau đó đâm thẳng vào mặt Lý Kiếm.

“Bùm!” Một âm thanh.

Lý Kiếm chỉ hơi nghiêng đầu, sau đó thở dài: “Quên đi, chút sức lực của người không thể làm hại ta.”

quên đi?

Làm sao tôi quên được?

Trình Uyên biết rằng lý do tại sao Mục Như Trăn lại cúi đầu với anh là vì anh muốn cứu Bạch An Tương, anh có thể đoán được điều đó.

Anh không thể tha thứ cho Mục Như Trăn vì đã bị làm sai và bị làm nhục vì anh muốn cứu Bạch An Tương.

Vì vậy, làm sao anh ta có thể quên được?

Nếu một cú đâm không hiệu quả, thì hai cú đâm.

Anh ta lại đánh Lý Kiếm.

Tuy nhiên.

Sự chênh lệch về sức mạnh giữa hai người là quá nhiều.

Lý Kiếm là một đại thần có thể đánh bại Đạo Trường một cách thô bạo, và Đạo Trường giống như một đại thần trước mặt Trình Uyên.

Vì vậy, thay vì đánh Lý Kiếm bằng cú đấm thứ hai, anh ta đã bị Lý Kiếm đá vào ngực.

Một lực đẩy cực lớn từ dưới chân của Lý Kiếm, Trình Uyên chỉ cảm thấy gió rít bên tai, một lúc lâu sau mới bay ra ngoài. đau đớn!

Con đau xé nát lồng ngực khiến anh không thể đứng dậy.

Lý Kiếm bước đến gần anh, sau đó ngòì xỏm xuống, nhìn Trình Uyên với vẻ trịch thượng, và nói, “Tại sao anh lại quan tâm đến Mục Như Trăn như vậy? Là vì cô ấy là bạn thân của vợ anh, hay vì ...?”

Một tia sáng đỏ lóe lên trong mắt Trình Uyên.

Anh nghiền răng nghiền lợi nói: “Cô ấy là người phụ nữ của anh tôi, còn mẹ anh ấy là người phụ nữ của anh trai anh, đồ khốn nạn!”

“Người dám đả thương nàng, cho dù chết, cho dù là ma, ta cũng không buông tha cho người!”

Khi nghe điều này, Lý Kiếm khẽ cau mày.

Không khí lúc này như ngưng tụ lại.

“Chà!”

Thứ xé toạc sự im lặng là tiếng gầm giận dữ đột ngột của Trình Uyên, giống như một con dã thú, mắt anh hoàn toàn đỏ lên.

Tuy nhiên.

“Bùm!” Một âm thanh.

Lý Kiếm tát vào đầu anh ta.

Khi đôi mắt của Trình Uyên tối sầm lại, anh không biết gì cả.

Đang ngẩn ngơ, dường như anh nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Cô ấy không phải người phụ nữ của anh tôi, cũng không phải người phụ nữ của anh trai anh, tôi chết tiệt không có anh trai!”

Tôi không biết nó đã mất bao lâu.

Một chậu nước lạnh dội khiến anh tỉnh táo.

Khi mở mắt ra, Trình Uyên thấy rằng anh đã ở trong một căn phòng thiếu ánh sáng.

Căn phòng lắc lư khiến anh nhận ra rằng mình đang ở đâu, đó là một căn nhà gỗ.

Trước mặt hẳn đứng bốn năm người, người đứng đầu là Hạng Thiên với vẻ mặt cười toe toét.

“Haha, tên khốn, anh tỉnh rồi à?” Hạng Thiên chế nhạo.

Anh ta đang cầm một chiếc roi da trên tay.

Chương 757

Chương 757

“Vợ tôi đâu rồi?”

Sau khi Trình Uyên tỉnh dậy, Bạch An Tương đã được hỏi ngay trong câu đầu tiên.

Vẻ mặt Hạng Thiên ngưng trọng, nhưng ngay sau đó trên mặt hiện lên một tia giễu cợt: “Tử thần đang đến gần, người còn có tâm tư quan tâm đến phu nhân của mình. Trái tim của người thật lớn!”

Trình Uyên lạnh lùng liếc nhìn Hạng Thiên, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường: “Cút đi, người nói chuyện với ta còn chưa đủ, gọi Ngụy Đông Phong đi.”

Hạng Thiên rất tức giận ...

Nói cách khác, mặc dù được nhà họ Ngụy nâng đỡ, nhưng trong phân tích cuối cùng, anh ta cũng là một gia trưởng giàu có, cũng thuộc thế hệ có tiếng ở kinh thành, ai thấy anh ta không cầu xin thương hại như một con pug?

Nhưng sau khi chuyện này xảy ra, gia tộc của anh ta đã bị tiêu diệt, không chỉ vậy, sau khi anh ta lên thuyền, trong mắt Ngụy Đông Phong, anh ta không phải là một vệ sĩ tốt, vậy là tốt rồi, vấn đề là bây giờ Lian Trình Uyên đã đến từ nông thôn. Thế hệ thứ hai giàu có không thể coi thường anh ta, vậy tại sao?

Khả năng của Trình Uyên của anh ấy là gì? Không phải vì anh ấy là Trình Tuấn Phong sao?

Hạng Thiên của tôi là chủ nhân của gia đình Hạng!

Nâng chiếc roi da nhỏ trên tay lên, đó là một roi quất thẳng vào mặt Trình Uyên.

“Bốp!” Có một âm thanh giòn giã.

Trên mặt Trình Uyên đột nhiên xuất hiện một vết máu.

Tuy nhiên, anh ta không phản ứng gì cả, như thể cây roi không phải là anh ta.

Những người trong khoang tối kinh ngạc, có người ôm Hạng Thiên hét lớn: “Gia chủ bình tĩnh đi, Gia chủ bình tĩnh lại con giận, tên nhóc này chỉ muốn chọc tức người thôi, đừng có bị lừa.”

“Đúng, đúng, Gia chủ, hãy làm theo lời ông chủ, hỏi trước, nếu không...”

Hạng Thiên tức giận hít một hơi chỉ vào Trình Uyên khó chịu quát roi, “Nếu như ông chủ không muốn ta cứu người, hôm nay ta liền giết không được người.”

“Nói đi, bảo bối thứ ba đâu?”

Trước đây Trình Uyên không biết về kho bạc, nhưng sau này mới biết được sự phân tích của Vương Mĩ Lệ về Thẩm Ly và Trình Tuấn Phong.

Năm mươi năm trước, tôi không biết ai đã tung ra tin tức rằng có bốn hầm lớn ở nước ta, và ngay cả mặt đất cũng được lát bằng vàng trong bốn hầm lớn.

Ban đầu, mọi người đều coi tin này là tin đồn hoặc là một câu chuyện, ai cũng nghĩ những chuyện như thế này hơi nhảm nhí và quá giả tạo.

Tuy nhiên, hơn mười năm trước, khi nhà họ Tống nổi lên, Tống Thiển đã nhảy lên làm chủ tịch liên minh kinh doanh. Và việc đầu tiên anh ta làm là lấp một mảnh đá ngầm thành một hòn đảo.

Vào thời điểm đó, cũng có thông tin cho rằng Đông Tâm Tư làm được điều này vì anh ta đã tìm thấy kho báu thứ ba trong truyền thuyết trên hòn đảo và bãi đá ngầm đó, và chính vì kho báu thứ ba này mà nhà họ Tống đã trở dậy trong một đêm.

Kết quả là vấn đề về 4 hầm lớn lại được tìm ra, chính là vì 4 hầm lớn, hai mươi năm trước, trong nước bùng nổ phong thủy, vô số kẻ trộm mộ đã trở thành thầy phong thủy nổi tiếng trong một sớm một chiều. Được ưa chuộng bởi những người giàu có.

Trong đó, nổi tiếng nhất là Đông Phương Chúc và Lục Hải Xuyên.

Nếu như trước đây đặt ra chuyện này, Trình Uyên khi nghe qua nhất định sẽ cho là vô nghĩa, nhưng hiện tại lại không nghĩ như vậy, bởi vì hắn đã tìm được bảo bối.

và

Hơn nữa, Đạo Trưởng và nhà họ Ngụy đã đoán được rằng anh ta đã biết về kho bạc thứ ba.

“Tôi có thể nói cho anh biết, nhưng trước hết, tôi muốn xác nhận sự an toàn của vợ tôi.” Trình Uyên kiên định nhìn Hạng Thiên rồi lạnh lùng nói.

“Cô nghĩ mình có chỗ để mặc cả với tôi sao?” Hạng Thiên chế nhạo.

Trình Uyên gật đầu và nói: “Vâng, tôi có. Tôi muốn biết vợ tôi có an toàn hay không. Có sự khẩn cấp giống như bạn muốn biết vị trí của kho bạc thứ ba, vì vậy tôi làm.”

Hạng Thiên ngẩn người.

Anh ta bắt đầu quay vòng tròn, vò đầu bứt tai.

Trình Uyên lạnh lùng nhìn anh, nhưng trong lòng hiện lên một tầng mây mù.

Anh bắt đầu nghi ngờ về sự an toàn của Bạch An Tương, vì Bạch An Tương là cuộc sống và là tất cả đối với Trình Uyên, nhưng đối với họ, nó chẳng là gì so với đảo vàng.

Vì vậy, họ không có lý do gì để không cho Trình Uyên gặp Bạch An Tương.

Họ hoàn toàn có thể lôi Bạch An Tương ra để Trình Uyên xem qua, và dùng cô ấy làm mối đe dọa để Trình Uyên đưa họ đến Kho bạc số 3. Trong trường hợp đó, Trình Uyên nhất định sẽ phục tùng.

Nhưng bây giờ, họ không dám để Trình Uyên nhìn thấy Bạch An Tương.

Nói cách khác: Bạch An Tương có thể đã bị giết.

Trình Uyên không dám nghĩ đến điều đó.

Lúc này, Hạng Thiên dừng lại, hung dữ nói với Trình Uyên:
“Em biết không, hiện tại em đang ở trong tay anh, tùy ý anh có thể hành hạ em. Anh có vạn cách để nói cho em biết vị trí của bảo bối, anh sẽ làm cho bạn tốt hơn cái chết.”

“Này, muốn bớt khổ, ta khuyên ngươi nói thật lòng, bằng không...”

Trình Uyên lắc đầu, lạnh lùng nói: “Trừ phi, cho tôi gặp vợ tôi, nếu không, mọi thứ đều bị cấm.”

“Ngươi yêu cầu cái này!” Hạng Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trình Uyên chế nhạo: “Dù sao đi nữa.”

sau đó.

Hạng Thiên rũ bỏ cánh tay của mình và rút một cây roi lên Trình Uyên.

Có một âm thanh sắc nét!

Trình Uyên chấn động toàn thân đau đớn, nghiêng răng nghiêng lợi, không phát ra tiếng động, ngay cả vẻ mặt cũng không thay đổi.

“Cha.....”

Sau đó, roi đánh anh ta cùng một lúc.

Áo sơ mi của anh ta bị rút ra rách nát, giống như quần áo của người ăn xin, điểm khác biệt duy nhất là dải quần áo của người ăn xin dính đầy máu đỏ tươi.

đau đớn!

Đau lòng!

Nhưng Trình Uyên vẫn cố chấp, từ đầu đến cuối không nói một lời.

Nói Trình Uyên không sợ đau là sai, nói cách khác, một năm trước cậu thực sự rất sợ đau. Cho dù đến bệnh viện tiêm thuốc, tôi cũng sợ toát mồ hôi lạnh.

Tôi vẫn nhớ rằng để cứu Bạch An Tương, anh ấy đã dập lửa trong nhà hàng, lại thêm vết thương ở tay, khi Bạch An Tương đưa anh ấy đến bệnh viện lấy thuốc, tiếng la hét có lẽ đã truyền ra ngoài đường mười tám cây số. An Tương lúc đó cũng rất âm ỉm.

Nhưng sau đó, không ai dám nghĩ đến tốc độ thăng hoa của Trình Uyên.

Ai cũng nghĩ đó là một phép màu, nhưng thực tế thì ai mà biết được anh đã phải gánh chịu bao nhiêu tổn thương.

Dần dần, anh trở nên tê liệt.

Vì người yêu, anh trai, người thân, bạn bè dù có bị thương nặng đến đâu Trình Uyên cũng sẽ không sợ hãi, không la hét vì không muốn những người quan tâm đến mình phải lo lắng.

Như bây giờ.

Anh từ chối cuộc gọi, vì anh muốn đối phương biết thái độ của mình và cho họ biết rằng chỉ khi Trình Uyên nhìn thấy sự an toàn của Bạch An Tương thì anh mới thỏa hiệp, nếu không, anh sẽ không muốn tiết lộ bất kỳ bí mật nào ra khỏi miệng.

Có lẽ vì mệt, Hạng Thiên vút roi xuống thờ hỏn hỏn.

Tất cả người của anh đều rất lo lắng, một số người đã thuyết phục Trình Uyên: “Cậu nhóc, cứ nói đi. Nếu cậu không nói ra, cậu sẽ bị đánh tới tấp.”

Người khác đề nghị: “Gia chủ, nếu không, cho hắn cái gì độc ác? Cho hắn chút muối đắp lên vết thương?”

Đôi mắt của Hạng Thiên sáng lên khi nghe lời đề nghị của cấp dưới.

“Đi, lấy muối!”

Chẳng mấy chốc, có người mang đến một túi muối.

Chương 758

Chương 758

“Cho người cơ hội nữa, nói hay không nói?”

Hạng Thiên thu hồi bộ ngực mệt mỏi, dọa Trình Uyên về mặt cười khô.

Trình Uyên bây giờ, cơ thể đầy những vết thương kinh hoàng, hàm răng như sắp bị đập nát vì đau, nhưng anh không nói một lời.

Mà mồ hôi và máu hòa quyện vào nhau, ngoài nhớp nháp, còn có loại đau lòng.

Ước chừng lúc này không ai dám tưởng tượng vết thương rồi bị xát muối vào người sẽ như thế nào.

Tầm nhìn của Trình Uyên hơi mờ đi, cậu nhìn thấy mọi thứ đều có chút ma quái, những hạt mồ hôi trên trán giống như những bức màn thác nước.

Tuy nhiên, anh nhất quyết: “Tôi đã nói, tôi không nhìn thấy vợ tôi, tôi không biết gì cả, đừng nói là rắc muối vào vết thương của tôi, dù bạn có chôn tôi bằng muối, tôi cũng chỉ nói một lời. Tôi không biết phải nói thế nào.”

Nhìn thấy cái mỏ cứng ngắc như vệt chết của Trình Uyên, Hạng Thiên tức giận không phát ra được.

Anh cảm thấy rằng Trình Uyên đang chọc tức anh khi nói điều này.

Ánh mắt của hắn ngưng tụ, tức giận nói: “Được rồi, ta hôm nay sẽ ứng người!”

Nói xong, anh nắm một nắm muối đi đến trước mặt Trình Uyên, ấn mạnh vào vết thương của Trình Uyên rồi vụn mạnh.

Nỗi đau như muốn dùng tay xé nát vết thương của Trình Uyên.

Trình Uyên hai mắt gằn như muốn nổ tung, nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm, trên trán nổi lên gân xanh.

“U” Cuối cùng, anh không kìm được mà kêu lên một tiếng đau đớn.

“Có mát không? Ngựa bùn cỏ không mát sao?” Hạng Thiên mà cười, điên cuồng hét lên.

Khi anh buông tay ra, đầu Trình Uyên rũ xuống và anh choáng váng vì đau.

“Dậy đi!” Hạng Thiên ra lệnh.

Thế là Trình Uyên lại tỉnh dậy với một chậu nước lạnh.

Sau khi tỉnh lại, cơn đau lại một lần nữa bủa vây lấy anh, dường như tất cả sức lực của toàn thân đều bị cơn đau thấu tim này lấy đi.

Anh ta nói, yếu ớt: “Hạng Thiên, đúng không? Ha ha, ta chưa bao giờ coi trọng ngươi, hiện tại ta đã hạ nhục ta như này. Nếu không chết, ta sẽ là người đầu tiên giết ngươi. bạn!”

“Mẹ kiếp, ngươi dám uy hiếp ta?” Hạng Thiên cười gằn, sau đó tuyệt vọng nắm lấy một nắm muối ấn vào vết thương của Trình Uyên, vặn lại ấn mạnh.

“Uh”

Trình Uyên run cả người.

nhưng.

Anh ấy không ngất lần này.

ngược lại.

Mắt anh ấy đỏ hoe.

“Nói hay không?” Hạng Thiên hét lên.

Lúc này, Hạng Thiên trong mắt Trình Uyên bắt đầu trở nên mờ mịt, khuôn mặt biến dạng, trở nên vô cùng xấu xí.

Trong đầu Trình Uyên cũng có một giọng nói lặp đi lặp lại:

Người này là quỷ! Người này phải chết!

giết nó!

Giết nó!

Sau đó, dường như có một ngọn lửa thiêu đốt trước mắt anh ta.

Vết thương trên người đột nhiên chảy ra máu, cả nước ngập trời hòa tan cũng bị rửa sạch.

Khi Hạng Thiên lại nắm trong tay một nắm muối và muốn đe dọa Trình Uyên, anh ta chỉ nói được một nửa những gì mình đã nói.

“Tiểu tử, ta không nghĩ tới người có thể nhìn thấy quan tài hay là khóc. Ở đây, Lão Tử là thần của người, còn người, không có chuyện gì ... Quái!”

Anh ấy đã bị sốc.

Không chỉ Hạng Thiên, mà ngay cả người của Hạng Thiên cũng chết lặng.

Trước mặt Trình Uyên, hai mắt đỏ như máu, thân hình gầy gò dường như hơi sưng lên, cánh tay không dày, lúc này cơ bắp góc cạnh cũng căng phồng.

“đã chết!”

“Tất cả đều phải chết!”

“Tôi sẽ giết bạn!”

“Giết bạn!”

Trình Uyên găm gù, và sau đó, buộc dây của mình, bắt đầu “cót két”, và cuối cùng ...

“Bùm!” Sợi dây đứt một tiếng.

Hạng Thiên thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc, lập tức ra lệnh cho người của mình: “Giữ hẩn lại, giữ hẩn lại!”

Người của Hạng Thiên phản ứng và tất cả lao vào giữ Trình Uyên

kết quả.

Nắm đấm của Trình Uyên hướng vào cổ đầu tiên kèm theo một tiếng “rầm!” Cổ của người đàn ông ngay lập tức gập lại thành chín mươi độ, tạo thành một hình dạng kinh hoàng, và

người đàn ông ngã xuống đất ngay lập tức, chết và được nâng lên.

Ngay trước khi những người khác kịp phản ứng, Trình Uyên đã thoát ra bằng tay còn lại và đâm mạnh vào cằm người đàn ông thứ hai đang đi tới.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn khác.

Cằm của người đàn ông cũng thay đổi hình dạng, và anh ta ngã ngựa.

Bốn người kia phản ứng lại, vừa xoay người định bỏ chạy, Trình Uyên đột nhiên túm tóc một người ném ra ngoài, giống như ném một phát súng, đột ngột đập ba người còn lại xuống đất.

Sau đó, anh lao về phía trước, đá một cái, cả bốn người chết ngay lập tức.

Hạng Thiên sửng sốt.

nhưng.

Ngay sau đó hắn cũng bình tĩnh lại, bởi vì hắn biết Trình Uyên là cao thủ cấp ba, nhưng hắn là cao thủ cấp ba.

Vì vậy, hắn không nên sợ hắn.

Hắn tại sao lại sợ cấp ba cấp trung?

Hai người đang ở trong một trạng thái khác biệt.

Vì vậy, Hạng Thiên khịt mũi nói với Trình Uyên ở cửa: “Cho dù có thể đứt dây thoát ra, ngươi có thể làm gì, có Lão Tử canh giữ ở đây, ngươi có thể trốn thoát sao?”

Trình Uyên chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ rực lóe lên tia sáng đỏ quái dị, khóe miệng hơi nhếch lên, bất giác cười toe toét nói: “Thằng quái nào nói tôi định bỏ chạy?”

Con mắt này ...

Hạng Thiên nhìn nhau chăm chăm, và ngay lập tức, ánh mắt của Trình Uyên cảm thấy kinh hãi, giống như ... giống như một con quái vật đến từ địa ngục. Thậm chí chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta run sợ, bản năng lại thêm cảm giác sợ hãi.

Cảm giác sợ hãi này giống như cảm giác bả sinh của chuột gặp mèo.

“Chết tiệt, làm ra bí ẩn!”

Hạng Thiên lắc đầu nguây nguây thâm nguyên rửa, cảm thấy Trình Uyên chỉ đang giả vờ thể lực, ngay cả một cao thủ thực sự mà bị đánh như thế này mà ngất đi hai lần, hiện tại hẳn là yếu ớt không thể xuyên thủng.

Hơn nữa, hẳn chỉ là cấp ba trung cấp?

Nói xong, anh ta lại lấy cây roi trong tay ném về phía Trình Uyên.

Với một tiếng “bốp!” Vẻ mặt của Hạng Thiên vui mừng khôn xiết với chiếc roi đang cắm trên người Trình Uyên.

Anh nói trong lòng: Chắc anh còn yếu hơn em, không tránh được đòn roi như em.

Nhưng sau đó anh ta choáng váng.

Bởi vì anh đột nhiên phát hiện ra Trình Uyên không phải là không tránh được, mà chỉ đơn giản là tránh ra.

Trên người hắn một roi rút ra, giống như trên người khác vậy, hẳn không những không có rút lui, còn không có giãy dụa thân thể, đi thẳng về phía Hạng Thiên.

Hạng Thiên bắt đầu hoảng sợ, trên tay là một cây roi khác.

Với một tiếng “bốp!” Anh ta đập mạnh vào Trình Uyên, nhưng Trình Uyên vẫn không hề bị lay động.

Thay vào đó, anh ta đến Hạng Thiên trong nháy mắt.

Hạng Thiên sững sờ.

Anh ta ném cây roi đi và giáng một cú đấm vào mặt Trình Uyên.

Ước chừng lúc này hẳn đã chán ghét loại ánh mắt rất kỳ quái này rồi.

Tuy nhiên, lần này, Trình Uyên đưa tay ra đón một cú đấm nhanh từ cao thủ cấp ba, có vẻ chậm chạp và thản nhiên.

“Tôi đã nói, các người phải chết, các người đều phải chết!”
Giọng nói của Trình Uyên lúc này như từ trong địa ngục truyền đến, khiến người ta có cảm giác vang vọng.

Hạng Thiên sững sờ, và sau đó ...

“À!”

Chương 759

Chương 759

Nắm tay của Trình Uyên đang dần siết lại.

Và nắm đấm của Hạng Thiên do anh ta nắm giữ cũng đang rung lên.

Đó là cảm giác bị chia cắt.

Đau đớn, tự nhiên không cần phải nói, tách xương cùng cơ chắc chắn sẽ đau kinh khủng.

“A!” Hạng Thiên hét lên, cơ thể vắn vẹo, cảm giác muốn đứng thay vì quỳ hoặc đung đưa qua lại vì đau.

Anh muốn đánh trả, nhưng lúc này, tất cả sức lực của anh như bị bàn tay ngoài tầm kiểm soát của anh lấy mất. Anh không thể cử động, chỉ có thể hú lên thảm thiết.

“Crack!” Có một âm thanh giòn giã.

Trình Uyên đột nhiên dùng lực, tay phải của Hạng Thiên hoàn toàn bị gấp lại thành chín mươi độ.

“gì!”

Tay bị gãy, Hạng Thiên khụy xuống vì đau.

“Không, đừng giết ta, tha cho ta, ta sai rồi, ta...”

Anh bắt đầu cầu xin lòng thương xót.

Còn Trình Uyên, buông tay anh ra, lạnh lẽo cầm lấy bàn tay còn lại của anh.

Hạng Thiên hai tròng mắt gần như nổ tung.

Anh nhìn Trình Uyên nhấc tay trái của mình lên, não anh như ngừng lại ngay lập tức.

Anh ta đang làm gì vậy?

Anh ấy muốn làm gì?

Nó có thể là...

“Crack!” Có một âm thanh giòn giã khác.

“A!” Tiếng hú thốt khỏ của Hạng Thiên lại vang lên.

“Không, tha thứ cho ta, ta sẽ cho ngươi tất cả tài nguyên của nhà họ Hạng!”

Anh ta vô cùng sợ hãi Có lẽ tất cả những gì anh ta có thể nghĩ đến lúc này là sự giàu có của mình có thể khiến người khác bị cám dỗ. Nhưng anh ấy dường như đã quên một điểm khác.

Trình Uyên, ngồi trên hãm.

Anh ta có thiếu tiền không?

Đương nhiên vào lúc này, Trình Uyên, dù là của cải hay bất cứ thứ gì khác, đều sẽ không để vào mắt hắn, bởi vì trong mắt hắn đỏ như máu, trong mắt chỉ có một chữ.

đã chết!

“Ngươi trước đây không phải điên sao?”

“Ngươi không phải muốn làm cho ta sống chết sao?”

“Anh không hỏi em có vui không?”

“Vậy thì anh có cảm thấy tốt về nó không?”

“Kacha!” Lại có một âm thanh lạnh lạnh vang lên, Trình Uyên đột nhiên giơ chân đá vào mắt cá chân của Hạng Thiên.

Nó lại bị vỡ.

Hạng Thiên lăn lộn trên mặt đất đau đớn rú lên.

Một cao thủ cấp ba uy nghiêm, lúc này ở trước mặt Trình Uyên, không cách nào đánh trả.

“Tôi đã sai, xin hãy tha thứ cho tôi!”

Hạng Thiên vừa la hét vừa cầu xin Trình Uyên, sự kiêu ngạo trước đây đã bị xóa sổ, và bây giờ, kẻ khiêm tốn giống như một nô lệ.

có thể.

Trình Uyên cười lạnh.

Lúc này, Trình Uyên không còn cảm xúc gì để nói nữa.

Trong một câu: mọi người đều là người lớn, và người lớn phải chịu trách nhiệm cho những gì họ làm.

“Nếu có hiệu quả, để tôi quỳ xuống đập cho cô 10.000 cái đầu. Cứ để vợ tôi đi.” Trình Uyên lạnh lùng nói, “Nhưng mà, tôi muốn làm điều này, nhưng anh không đồng ý. Thay vào đó, hãy để tôi tha thứ cho anh, tại sao?”

Hạng Thiên nghe được lời này, lập tức lo lắng nói: “Ta nói, ta nói, ta biết Bạch An Tương...”

“phun!”

Hạng Thiên lời này mới nói được nửa chừng, trên ngực liền xuất hiện một mũi dao.

Hạng Thiên mở to mắt, quay đầu không tin, liền nhìn thấy Ngụy Đông Phong và Lý Kiếm đang đứng phía sau.

Roi xuống đất vô ích, chết!

Nhìn Hạng Thiên đã chết, ánh đỏ trong mắt Trình Uyên dần dần tắt.

Sau đó anh ta mềm nhũn ra, ngã xuống đất và ngất đi.

Nhìn những vết thương chằng chịt trên người của Trình Uyên, Lý Kiếm cau mày nói: “Người như thế này mà bày ra một lời tỏ tình như thế này thì quá thấp kém rồi.”

Ngụy Đông Phong gật đầu thờ dãi, “Chủ yếu là không có cách nào tốt hơn.”

“Sẽ luôn có cách.” Lý Kiếm nói.

Đột nhiên như nghĩ ra điều gì, anh lại hỏi: “Khi nào thì ông chủ lớn đến?”

Ngụy Đông Phong nhìn đồng hồ đeo tay nói: “Đi thôi.”

...

...

Khi Trình Uyên tỉnh lại, anh đã bị trói vào một chiếc giường lớn, chiếc giường không ngừng rung chuyển, điều này cho

thấy anh vẫn đang ở trên thuyền.

Nhưng nếu so sánh, căn phòng hiện tại cao cấp hơn nhiều, không chỉ có một chiếc giường mà còn có những đồ đạc khác như ghế sofa và bàn cà phê.

Hơn nữa, sợi dây trên người anh ta đã chuyển từ sợi dây bình thường thành dây thắt lưng, gần như không thể đứt ra được.

Sau khi tỉnh lại Trình Uyên cảm thấy cả người như bị rỗng ruột, trên người không còn chút sức lực, vừa mở mắt ra liền cảm thấy mí mắt hoảng hốt.

Trong phòng, ngoài anh ra, còn có Lý Kiếm và Ngụy Đông Phong.

Nhìn thấy Trình Uyên tỉnh lại, Ngụy Đông Phong liền thuyết phục: “Trình Uyên, cậu có quan hệ tốt với Tiểu Tân, tôi không có dã tâm muốn giết cậu, chú à, nếu cậu ngoan ngoãn hợp tác với tôi, tôi không chi.” đảm bảo sự an toàn của bạn, nhưng cũng đảm bảo sự an toàn của bạn. Sự an toàn của vợ bạn và quan trọng hơn, gia đình họ Ngụy của chúng tôi đã phát triển, và chúng tôi sẽ không quên gia đình Trình của bạn. Sau tất cả, mối quan hệ của tôi và cha bạn luôn rất tốt. ”

Nghe thấy lời an ủi của Ngụy Đông Phong, Trình Uyên chế nhạo, “Anh có thể đảm bảo an toàn cho vợ tôi không?”

“Đó là đương nhiên.” Ngụy Đông Phong cười nói.

Trình Uyên hỏi ngược lại: “Nếu an toàn của vợ tôi có thể đảm bảo, tại sao anh cần phải hành hạ tôi? Nếu anh có thể bảo đảm an toàn cho vợ tôi, tại sao anh không để cô ấy ra ngoài gặp tôi, tại sao lại gọi tôi đến chơi?” một bản ghi âm? ”

Những lời của Trình Uyên khiến biểu cảm của Ngụy Đông Phong thay đổi và anh không nói nên lời trong giây lát.

Sau khi tỉnh dậy, Trình Uyên đột nhiên muốn hiểu.

Nếu anh ta là Ngụy Đông Phong, nếu anh ta có con át chủ bài của Bạch An Trương, anh ta sẽ không chọn cách ngu ngốc như vậy để rút ra một lời tỏ tình từ Trình Uyên.

Rõ ràng, Bạch An Trương không nằm trong tay họ.

Kết hợp xung đột trước đó giữa Hạng Thiên và Đỗ Trình Long, và cái chết của Đỗ Trình Long trong nhà kho, người ta ước tính rằng Đỗ Trình Long đã cảm nhận được tình hình của anh ta, vì vậy anh ta bí mật thả hoặc chuyển Bạch An Tương, vì vậy anh ta sẽ bị giết.

Trình Uyên hiểu rằng Bạch An Tương chưa chết, nhưng không còn nằm trong tay Ngụy Đông Phong.

“Như vậy, chết chắc.” Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Cho dù người giết ta, ta cũng sẽ không nói cho người muốn biết.”

Ngụy Đông Phong im lặng.

Không biết đã qua bao lâu, anh ta đột nhiên tức giận nói: “Trình Uyên, đừng nhúc nhích. Nếu anh nói cho tôi biết vị trí của bảo vật, tôi thề rằng tôi sẽ giúp anh giải cứu vợ anh. Nhưng nếu em. đừng nói với tôi, đợi đến khi ông chủ lớn đến. Kết cục sẽ rất khủng khiếp, bạn sẽ không phải chịu đau đớn, tại sao lại thế này?”

“Chúng ta, nhà họ Ngụy và nhà họ Trình của người vẫn luôn kết giao tốt đẹp, nếu ta lấy được lô vàng đó, ta sẽ có thể thống trị thiên hạ, sau đó lợi ích của nhà họ Trình của người đương nhiên không thể thiếu được.” chết tiệt đừng bối rối như vậy nữa?”

Trình Uyên bình tĩnh nhìn lên trần nhà.

Anh ấy lắc đầu.

Anh nói: “Dù nhiều người vẫn còn mệt mỏi, nhưng ít nhất thế giới cũng công bằng và xã hội an toàn”.

“Tôi không có quyền phá vỡ thế giới, tôi cũng không muốn giúp bất cứ ai trong quá khứ phá vỡ cảm giác an toàn mà xã hội này mang lại cho con người.”

“Còn anh ... dùng cách này để tổng tiền tôi. Từ góc độ này, anh không đáng làm phiền thế giới.”

“Quái! Tại sao phải nói đến chủ đề nhiều như vậy, tại sao lại nói chuyện thiên hạ với ta?” Ngụy Đông Phong vẻ mặt tối sầm, khó chịu nói: “Phải biết, số mệnh của người là của người.”

Đúng lúc này, điện thoại của Ngụy Đông Phong đột nhiên vang lên.

Anh không thể không làm dịu đi những thăng trầm của mình và bắt máy.

“Ông chủ lớn đến rồi.”

Sau khi cúp máy, Ngụy Đông Phong nói với Lý Kiếm với vẻ mặt nghiêm túc.

Chương 760

Chương 760

Lý Kiếm đang ôm tay cũng bỏ tay xuống, có thể thấy anh ta cũng đang căng thẳng vì nhìn thấy ông chủ lớn.

Ngụy Đông Phong quay người đi đến trước mặt Trình Uyên, anh im lặng một lúc rồi nói: “Đây là cơ hội cuối cùng của anh, nếu nói vào lúc này, anh sẽ trở thành người của chúng ta, nhưng anh không muốn nói đi, nhất định phải để cho ông chủ lớn đích thân ép buộc nói., tính chất có khác. ”

“Mức độ kinh hãi của ông chủ lớn không phải là những gì bạn có thể tưởng tượng, và các phương pháp của ông chủ lớn cũng nằm ngoài sức tưởng tượng của bạn.”

Đáp lại, Trình Uyên chế nhạo. Nói: “Việc lớn là chết, hấn còn có thể làm gì ta?”

“Anh muốn làm cho nó đơn giản!” Ngụy Đông Phong thờ dãi sau khi vỗ vai Trình Uyên.

Nói xong xoay người đi ra ngoài, Lý Kiếm cũng theo hấn đi ra ngoài.

Trình Uyên không biết ông chủ lớn là ai, nhưng không quan trọng anh ta là ai. Chưa kể họ không có Bạch An Tương trong tay, nếu Bạch An Tương thực sự bị bắt thì anh ta sẽ không nói cho bên kia biết về kho tiền.

Điều này không thể nói rằng anh ấy không quan tâm đến Bạch An Tương, nếu Bạch An Tương mà chết vì điều này, anh ấy sẽ đi theo cô ấy.

Trình Uyên sẽ không nói ra vì anh biết rằng trên đời này có quá nhiều người quan tâm đến từng Bạch An Tương trong trái tim họ.

Nếu vì vợ mà xảy ra nhiều bi kịch của con người, anh không thể chấp nhận được.

“Gin Xi, tôi xin lỗi!” Trình Uyên nói một cách bí mật.

“Ka Ka Ka” một tiếng giày cao gót đột nhiên vang lên bên tai, vẻ mặt Trình Uyên đột nhiên thay đổi.

đàn bà?

Chẳng mấy chốc, ba người lại bước vào phòng.

Hai người cuối cùng, một là Ngụy Đông Phong, người kia là Lý Kiếm, và người đầu tiên ...

Khi Trình Uyên nhìn thấy cô, ánh mắt anh đầy vẻ không tin.

Làm sao có thể là cô ấy?

...

Anh đã từng nghĩ tới cái gọi là sếp lớn này, hẳn là một người tuyệt vời, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ rằng vị sếp lớn này lại là một người phụ nữ mà anh từng gặp.

Hơn nữa, tôi chưa bao giờ nghĩ đó sẽ là người phụ nữ này.

Đông Lương Đình.

Em gái của Đông Tâm Tư.

Nhưng, Đông Tâm Tư đã bị bắt bởi Đạo trưởng và Ngụy Đông Phong ...

Trong một lúc, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy đầu óc không đủ.

Đúng vậy, người phụ nữ trước mặt không nghi ngờ gì chính là Đông Lương Đình, nụ cười trên môi, trông vô hại với con người và động vật, đi đến trước mặt Trình Uyên, hơi cúi người xuống, một mùi hương bay ra từ mũi cô.

Đối mặt với ánh mắt đầy kinh ngạc của Trình Uyên, Đông Lương Đình khẽ hé môi hỏi: “Thật bất ngờ sao?”

Trình Uyên mở miệng, nhưng không nói gì.

Đông Lương Đình nhàn nhạt nói: “Không có gì ngạc nhiên khi chúng ta mỗi người đều khác biệt, mỗi người theo đuổi khác nhau. Theo đuổi của ta lớn đến mức có thể bỏ qua tất cả tình cảm cá nhân.”

“Bao gồm, anh trai không liên quan của tôi.”

Trình Uyên cảm thấy ớn lạnh.

Anh không thể tưởng tượng được rằng một người có thể tự mình sắp xếp để giết người thân của mình, và anh không thể tưởng tượng được rằng một người đứng trước mặt anh, như thể đang khoe khoang với chính mình, và nói điều đó một cách bình tĩnh.

Đông Lương Đình nhẹ giọng hỏi: “Nói về điều kiện, làm sao có thể cho tôi biết vị trí của kho bạc?”

“Tại sao, tôi không biết phải nói thế nào.” Trình Uyên nhấn mạnh.

Đông Lương Đình lắc đầu, tiếp tục cười nói: “Không, không, không, trên đời này không có chuyện tuyệt đối, chỉ có chuyện tương đối khó, và...”

“Và tôi không nghĩ đây là một điều khó thực hiện.”

Trình Uyên không quan tâm đến những gì Đông Lương Đình nói, anh cảm thấy đối phương quá tự tin, và hơi quá tự tin.

“Vậy, mối đe dọa đáng sợ hơn cái chết là gì?” Trình Uyên nói với một chút chế giễu: “Tôi thậm chí không sợ chết. Nếu bạn không tin bạn, bạn có thể làm gì khác để thực hiện tôi không chịu nổi.”

Đông Lương Đình cười nhẹ thở ra: “Trước hết tôi không tin có người không sợ chết. Đương nhiên, thái độ của anh khiến tôi có chút ngạc nhiên, nhưng tôi cũng muốn nói với anh rằng sống trên đời này là một món quà. từ thế giới này đến bạn. Nhưng đồng thời bạn cũng sẽ để lại điều gì đó cho thế giới.”

“Ví dụ, kiêng xích!”

“Chúng ta, là con người, tất cả đều có điểm yếu. Tôi có chúng, chúng có chúng, và bạn cũng có chúng.”

Trình Uyên liếc cô một cái, giễu cợt nói: “Ai cũng biết nguyên tắc tuyệt vời, nhưng mây núi và sương mù cô nói đều giả vờ thâm thúy, tưởng rằng có thể khiến tôi không chống đỡ nổi?”

“Đương nhiên không được.” Tống Lương Uyển đứng thẳng người.

“Vậy thì tôi rất muốn biết, cậu tự tin ở chỗ nào?” Trình Uyên khinh thường nói.

“Được rồi, ta sẽ cho người xem ta tự tin chỗ nào.” Đông Lương Đình gật gật đầu, sau đó chấp tay vỗ hai lần: “Mang người tới, mang lên!”

Một câu nói của người ta khiến trái tim Trình Uyên run lên, cậu tự nghĩ, lẽ nào là Bạch An Tương?

Họ đã thực sự bắt được Bạch An Tương?

nhưng.....

Khi cánh cửa được mở ra, khi hai người phụ nữ bị đẩy vào phòng và ngã xuống đất, Trình Uyên tròn mắt.

Anh ta nhìn Đông Lương Đình vẻ mặt không tin, tức giận nói: “Người điên rồi sao? Chuyện này liên quan gì đến bọn họ?”

Cả hai người phụ nữ đều bị trói như bánh bao.

Khi họ nhìn lên, họ đã bị sốc khi nhìn thấy những người họ quen thuộc.

Đầu tiên, một trong số đó là Mục Như Trăn, cô nhìn thấy Lý Kiếm và Trình Uyên đang bị trói trên giường, liền chua chát nói: “Anh ... anh không hứa sẽ giúp tôi cứu người sao? Sao anh có thể làm được thế này?” ? ”

Lý Kiếm nhún vai, tỏ vẻ thờ ơ, châm chọc nói: “Làm ơn đi, mọi người đều đang hành động, tại sao phải nghiêm túc như vậy?”

Sau đó, đôi mắt của Mục Như Trăn như muốn bùng cháy, và cô ấy nhìn chăm chăm vào Lý Kiếm một cách dữ dội.

Người phụ nữ kia là Đông Nguyệt.

Khi Đông Nguyệt nhìn thấy Đông Lương Đình, cô kinh ngạc kêu lên: “Cô cô, cô là ...?”

Đông Lương Đình cười nhạt, đối với Đông Nguyệt nói: “Nhi tử, không có cách nào, đối với đại nhân của ta, ta chỉ có thể sai

người.”

“Em là cháu gái của anh!” Đông Nguyệt hoài nghi nói.

Đông Lương Đình vẫn bình tĩnh cười nói: “Ngay cả tôi cũng dám giết anh trai tôi, huống hồ cô chỉ là cháu gái của tôi?”

“...” Đông Nguyệt sững sờ.

“Vậy ba ba, người giết nó?”

...

Đầu óc Trình Uyên rối bời.

Nhưng lúc này, anh phải giữ bình tĩnh và phải giả làm một người đàn ông có trái tim sắt đá, bởi vì chỉ có như vậy, Đông Lương Đình mới nghĩ rằng hai người phụ nữ này sẽ không uy hiếp mình và sẽ không làm tổn thương họ.

Vì vậy, Trình Uyên chế nhạo nói: “Đông Lương Đình, anh đừng có nằm mơ, bọn họ so với vợ tôi chênh lệch quá nhiều.”

“Thật sao?” Đông Lương Đình vẫn rất bình tĩnh, tựa hồ không tin lời nói của Trình Uyên, cho nên ...

“Hãy thử và chúng ta sẽ biết.”

Cô đi tới trước mặt Mục Như Trăn và Đông Nguyệt, vươn tay néo néo Mục Như Trăn cằm, nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của cô, nói: “Không tệ, thật đáng tiếc...”

Sau đó anh ta ngẩng đầu nhìn Lý Kiềm cười nhẹ: “Cô suy nghĩ về người phụ nữ này đã lâu chưa? Thế nào, dám chinh đốn cô ta ngay tại chỗ?”

Lý Kiềm hơi giật mình: “Ý của ngươi là? Ở đây?”

Đông Lương Đình gạt đầu: “Đương nhiên, đến rồi.”

Chương 761

Chương 761

“Không phải chỉ có một mình anh.” Đông Lương Đình liếc mắt nhìn Đông Nguyệt, đối với Ngụy Đông Phương khoe miệng nói: “Tại sao không tới đây?”

Khuôn mặt của Đông Nguyệt như tro tàn.

Ngụy Đông Phong lắc đầu cười khở: “Đại ca, người biết không, ta...”

“Cái đó miễn phí. Nếu không, người có thể tìm một đứa em trai.” Đông Lương Đình nhẹ giọng nói.

Ngụy Đông Phong khẽ gật đầu, rồi gọi một vệ sĩ canh cửa.

Vệ sĩ rất cường tráng, đầu cao 1,9 mét, thân như gấu, dáng vẻ cường tráng, so với Đông Nguyệt ước chừng có thể vừa vịn với Đông Nguyệt.

Vừa nghe thấy công việc tốt như vậy, vệ sĩ cao hứng xoa xoa tay nhắc bổng Đông Nguyệt khỏi mặt đất.

Đối diện với khuôn mặt xinh đẹp của cô, anh hôn và hôn cô.

Giờ phút này, Đông Nguyệt giống như người chết không hồn, hai mắt đờ đẫn nhìn Đông Lương Đình, nhưng lại làm ngơ với cường giả, coi như cường giả không xâm phạm cô.

Đông Lương Đình nhìn Lý Kiếm.

Lý Kiếm nhún vai và thở dài: “Tuy rằng rất xấu hổ, nhưng thật sự là chỉ dành cho anh ấy.”

Nói xong, cô ấy còn véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Như Trăn, và hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô ấy.

“Tốt.....”

“Đừng!”

Trình Uyên chứng kiến Đông Nguyệt và Mục Như Trăn bị xâm phạm, hai mắt anh ta lập tức tách ra.

Anh ta không màng đến sinh tử của bản thân, có thể chết cùng Bạch An Tương, nhưng lại không thể tận mắt chứng kiến bạn bè, người thân của mình mà phải chịu nhục nhã như vậy.

Tôi phải nói rằng những lời của Đông Lương Đình là chính xác.

Con người có những điểm yếu. Trên đời này không có người hoàn hảo nên không có việc gì là không làm được, chỉ có những việc tương đối khó mới làm được.

Và điểm yếu của Trình Uyên đã được cô nắm chắc.

Anh ấy sắp gục ngã.

Vì vậy, ngay khi người đàn ông cường tráng sắp vươn tới bộ phận trọng yếu của Đông Nguyệt, Trình Uyên gầm lên: “Dừng lại! Dừng lại! Tôi nói!”

Đông Lương Đình đưa tay ra hiệu cho Lý Kiếm và người đàn ông lực lưỡng dừng lại.

Lý Kiếm tỏ vẻ tiếc nuối, người đàn ông mạnh mẽ càng khó chịu hơn, vẻ mặt thất vọng trách móc Trình Uyên, sao anh ta không nhìn một chút? Đây có phải là một sự thỏa hiệp?

Cả Mục Như Trăn và Đông Nguyệt đều bị ném xuống đất.

Nở nụ cười, Đông Lương Đình bước đến chỗ Trình Uyên, vươn tay vỗ vỗ vai anh nói: “Thật tốt quá, mời được hai cô gái này thì tôi tiết kiệm không ít công sức.”

“Làm ơn đi?” Trình Uyên tức giận.

Đông Lương Đình cười nhẹ: “Đừng lo lắng, chỉ cần ngươi lấy được bảo vật thứ ba, ta hứa với ngươi sẽ giúp ngươi giải cứu vợ của ngươi, ta sẽ cho ngươi sống cuộc sống như ý muốn, và...”

“Và hình như nhiều cô gái cũng đang yêu anh, em biết anh cũng rất xấu hổ, nhưng chỉ cần em lấy bảo vật thứ ba, trên đời này anh nhất định có quyền nói chuyện, đến lúc đó, anh muốn.” cười ít vợ, cười ít vợ thôi ”.

Đây có phải là một cây gậy cho một buổi hẹn hò ngọt ngào?

Trình Uyên sẽ không tin những điều vô nghĩa của cô ấy.

Dù đã lên kế hoạch cho tương lai mà bao người đàn ông mơ ước, Trình Uyên vẫn cảm thấy như một tấm gương trong trái tim cô. Anh ta biết quá nhiều, và càng biết nhiều, anh ta sẽ chết nhanh hơn.

“Hãy nói chuyện.” Đông Lương Đình mỉm cười.

Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm, yếu ớt nói: “Ồ Đảo vàng.”

“Vị trí cụ thể!” Đông Lương Đình.

Trình Uyên nói: “Tôi không thể diễn tả được, nhưng tôi biết, vì vậy nếu bạn muốn tìm được nơi đó, tôi phải tự mình đưa bạn đến đó.”

“Được!” Đông Lương Đình sẵn sàng đồng ý.

Sau đó cô ấy quay sang Ngụy Đông Phong và nói, “Hãy tiếp tục và đi đến Đảo vàng.”

...

Những ngày sau đó, cùm của Trình Uyên được dỡ bỏ, nhưng họ vẫn bị mắc kẹt trong căn phòng nhỏ này.

Lý do tại sao họ được cho là vì Đông Nguyệt và Mục Như Trăn cũng ở cùng phòng với anh ta.

Khởi hành từ cảng ở thành phố lân cận của thủ đô, mất ba ngày để đến Đảo vàng.

Và trong ngày đầu tiên này, Đông Nguyệt và Mục Như Trăn đã rất chán nản, không ai muốn nói.

Trình Uyên bị thương nặng không tiện di chuyển, có người gửi thuốc đến, sau đó Đông Nguyệt đưa thuốc cho Trình Uyên.

“Tôi xin lỗi!” Trình Uyên xin lỗi Đông Nguyệt.

Bàn tay ngọc của Đông Nguyệt yên vị trên không trung, sau đó lắc đầu nói: “Ta đã trách nhầm người. Ta mới nên là người nói xin lỗi.”

Khi cô ấy nói, khuôn mặt của cô ấy vô cảm.

Trình Uyên biết rằng đối với một cô gái như Đông Nguyệt, càng bình tĩnh bao nhiêu thì nỗi đau bị kìm nén của cô càng mãnh liệt bấy nhiêu.

“Tôi biết hôm đó tôi có đụng độ với Dao, cậu đã giúp tôi.”
Trình Uyên lắc đầu nói: “Vậy nên tôi chưa bao giờ trách cô về chuyện đó.

“Nhưng tất cả là do tôi mà cậu bị bắt lên tàu.”

Đông Nguyệt im lặng một lúc, hàm răng vỡ sò cắn chặt đôi môi màu đỏ son, bình tĩnh nói: “Không trách anh.”

Tuy nói không có gì lạ nhưng trong lòng Trình Uyên cảm thấy áy náy.

Đêm đầu tiên.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường, lẽ ra Trình Uyên sẽ nhường cho hai cô gái, nhưng hiện tại anh ta bị thương khắp nơi, di chuyển không tiện, không đời nào chỉ có thể chiếm một mình một chiếc giường lớn.

Và Mục Như Trăn và Đông Nguyệt đang ngồi ở cửa sổ, quay lưng lại, ngồi bó gối với nhau.

Mặt trăng ngoài cửa sổ to, sáng và tròn.

Vì vậy, Đông Nguyệt nhẹ giọng nói: “Khi còn nhỏ, cha bận rộn không để ý đến tôi, vì vậy dì đã đưa tôi đi chơi, đưa tôi đi xem phim và đưa tôi đi ăn những món ngon ... Đôi khi tôi cảm thấy rằng trên đời này, chỉ có dì là tốt nhất với tôi. ”

“Sau này lớn lên và làm việc. Tôi nghĩ, một ngày nào đó khi cha và dì tôi già, tôi sẽ tôn vinh họ.”

“nhưng.....”

Nhưng tôi không nói gì sau đó.

Tuy nhiên, Trình Uyên có thể cảm nhận được rằng một người mà anh ấy nghĩ là thân thiết nhất với mình, được thiết kế để giết người anh ấy thân thiết nhất và muốn một người lạ xúc phạm mình.

Có lẽ trong vài năm tới, cô sẽ không thể thoát ra khỏi chấn thương tâm lý này.

Ngay khi hạ giọng, Mục Như Trăn cũng nhẹ nhàng nói: “Thực tế, đôi khi tôi ngưỡng mộ An Tương. Tôi đã mơ tưởng về tương lai của mình không biết bao nhiêu lần. Nửa kia của tôi sẽ là một tổng thống độc đoán hoặc một anh hùng, cho đến khi tôi gặp anh ấy.”

“Khi tôi gặp anh ấy, tôi biết rằng tôi thích anh ấy không phải vì tiền bạc hay ngoại hình của anh ấy, huống chi anh ấy là anh hùng của thiên hạ, tôi thích Mộ Na của anh ấy, tôi thích sự chân thành của anh ấy, tôi thích ở bên anh ấy. Cảm giác được ở bên nhau.”

“Tôi chỉ nghĩ, cứ tiếp tục như thế này, đó là điều tôi muốn.”

“Nhưng vào ngày hôn lễ, anh ấy bỏ đi không lời từ biệt.”

“Khi tôi nhìn thấy Lý Kiếm, tôi nghĩ đó là anh ấy, và tôi hy vọng đó là anh ấy, vì vậy tôi buộc mình phải tin rằng anh ấy phải có điều gì đó khó nói trước khi tôi trang điểm thành Lý Kiếm.”

“Cho tới vừa rồi, giấc mộng của ta tỉnh lại...”

Sau khi cô nói xong, ánh mắt của hai người phụ nữ đều hướng về phía Trình Uyên.

Có vẻ như cả hai đều thổ lộ tình cảm của mình trong đêm buồn tẻ này, và đó là lúc dành cho Trình Uyên.

Trình Uyên hơi bối rối trước ánh nhìn của hai người phụ nữ, nên anh gật đầu và nói: “Tôi ... Tôi cũng vậy!”

Chương 762

Chương 762

Tàu đã lên đèn trên biển hai ngày hai đêm, thời gian một ngày nữa sẽ đến được Đảo Vàng.

Vào ngày này, Đông Lương Đình hiềm khi sơ tán các vệ binh của Trình Uyên và phòng của họ, và chuẩn bị một bữa trưa thịnh soạn trên thuyền.

Lần này Trình Uyên bị thương rất nặng, nhưng đều là chấn thương ngoài da nên không ảnh hưởng đến việc đi lại.

Vì vậy, anh ta và hai người phụ nữ được mời đến một bữa tiệc.

Đây là một bàn ăn hình vuông dài năm mét, người ngồi ở ghế chính đương nhiên là Đông Lương Đình, trong khi những người ngồi bên trái và bên phải của anh ta lần lượt là Ngụy Đông Phong và Lý Kiến.

“Ăn không?” Mục Như Trăn nhìn bữa trưa thịnh soạn trên bàn, không khỏi nuốt nước bọt, thấp giọng hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên còn chưa nói dối, nhưng Đông Lương Đình đã cười nói: “Tôi biết hai ngày qua ở trên thuyền cậu ăn không nhiều, cứ tự tin ăn đi. Nếu tôi muốn giết cậu, thì không có.” cần phải đầu độc bạn. ”

“Hơn nữa, đã quá muộn để anh có thể bảo vệ em.”

Cả ba nhìn nhau, nghĩ rằng những gì Đông Lương Đình nói là đúng. Ở trên thuyền, nàng thật sự không cần hạ độc muốn giết bọn họ, Trình Uyên muốn đưa nàng đi tìm những thứ mà nàng mơ ước, hướng chi giết Trình Uyên, ước chừng ai muốn giết Trình Uyên sẽ giết bất cứ ai bây giờ.

Tuy nhiên, họ cũng biết rằng điều này chỉ giới hạn ở con tàu, trước khi để cô ấy tìm thấy kho tiền.

Do đó, bữa ăn này là an toàn.

Cả ba người bắt đầu phớt lờ chúng, vô tâm bịt miệng.

Đông Nguyệt cùng Mục Như Trăn cũng buông kệ cô nương, dùi trống dùng tay găm nát.

Bữa ăn này rất thú vị và nhàm chán, mọi người chỉ có một mục đích là ăn!

Sau khi ăn uống xong, Đông Lương Đình vẫy tay với Trình Uyên, cười nói: “Nào, anh có chuyện muốn nói với em.”

Trình Uyên đi theo Đông Lương Đình ra khỏi cabin và lên boong.

Và sau khi Đông Nguyệt ăn xong, cô cũng rời khỏi nhà hàng.

Ngụy Đông Phong vỗ vai Lý Kiếm, găm gù với anh ta rồi rời khỏi nhà hàng.

Kết quả là chỉ có Mục Như Trăn và Lý Kiếm ở lại nhà hàng.

Mục Như Trăn ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Lý Kiếm, trầm mặc một hồi mới nói: “Ta có chuyện này cho ngươi.”

Lý Kiếm hơi ngạc nhiên, cười toe toét: “Ừ, đổi ý rồi à?”

“Có muốn không?” Mục Như Trăn lạnh lùng nói.

Lý Kiếm vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, ngươi biết ta đã tham lam thân thể của ngươi từ lâu rồi, làm sao có thể không muốn tấm tắc tình mà ngươi ban cho?”

Mục Như Trăn nhàn nhạt nói: “Vậy ngươi nhắm mắt lại.”

Lý Kiếm do dự một chút, không khỏi nở nụ cười: “Ta nói Mễ Nữ, cho dù muốn vui vẻ một chút, cũng không cần mặt lạnh như vậy, rất đột ngột.”

“Đừng quên.” Mục Như Trăn lười nói chuyện với anh ta, đứng dậy và chuẩn bị rời đi.

“Được rồi, tôi muốn tôi muốn, tôi nhắm mắt lại!” Lý Kiếm nhanh chóng thỏa hiệp.

Anh nhắm mắt và đưa tay ra.

Mu Si Ya dừng lại, sau đó cầm lấy một cái đĩa trên bàn, đập vào đầu Lý Kiếm, tức giận nói: “Biển đi!”

“Bùm!” Một tiếng, cái đĩa vỡ thành vô số mảnh.

Sau khi đập Lý Kiếm, Mục Như Trăn quay lại và bỏ đi.

Sau khi cô đi, Lý Kiếm từ từ mở mắt, lắc đầu thờ dài.

...

Và bên kia.

Sau khi Đông Lương Đình gọi Trình Uyên lên boong, anh nhìn nơi giao nhau giữa biển và trời, không nói tiếng nào, giống như đang tận hưởng cảm giác được đón gió biển.

Trình Uyên đứng bên cạnh cô ấy một lúc, trong lòng bỗng nhiên nổi cơn tam bành.

“Ngươi biết không, hiện tại nếu ta muốn giết ngươi, cho dù là Lý Kiến sư phụ, cứu viện cũng đã muộn.” Hắn rút cuộc không làm gì được, nhưng là nói những lời này nhắc nhở Đông Lương Đình, hoặc là có thể. mới hiểm họa.

Anh muốn làm cho Đông Lương Đình sợ hãi.

Bởi vì hắn không thích năng cao húng, xem ra cái gì cũng có chiến lược, rất khó chịu!

Tuy nhiên, Đông Lương Đình lại cười nhẹ: “Anh nghĩ nhiều quá.”

Sau đó, Đông Lương Đình quay lại và đối mặt với Trình Uyên và nói: “Em có muốn biết bí mật của bốn hầm lớn không?”

Nghe đến đây, Trình Uyên hơi giật mình, đôi mắt khẽ nheo lại.

Nói cách khác, tất cả mọi người dường như muốn biết loại chuyện này, bất kể có được hay không, rốt cuộc ai cũng có tâm tình tán gẫu.

Trước khi Trình Uyên kịp trả lời, Đông Lương Đình đã tự nhủ: “Thật ra thì không có bí mật gì cả. Bốn hầm lớn đã có từ lâu, nhưng nơi đặt chúng thật sự được giấu kín. Có thể lấy được.”

“Thời gian trôi qua, bảo bối của bảo khổ thứ ba và thứ tư đã lần lượt bị thất lạc, và sự bình tĩnh này cuối cùng cũng bị phá vỡ.”

“Người muốn biết hôm nay thủ quỹ của kho tiền thứ nhất và thứ hai là ai không?”

Trình Uyên hỏi theo bản năng: “Ai?”

Đông Lương Đình cười nói: “Anh có thấy rằng từ khi anh thừa kế tập đoàn Gia Đông, con đường vô cùng gập ghềnh và khó khăn không?”

Trình Uyên ngạc nhiên: “Có liên quan đến tôi?”

Đông Lương Đình gật đầu: “Đương nhiên, bởi vì anh là một trong những bảo bối tiếp theo được chọn vào kho tiền đầu tiên.”

Trình Uyên choáng váng.

Anh chợt nhớ ra những gì Tiêu Viêm đã nói với Vương Mĩ Lệ, anh là một trong những người được chọn, một con tốt trên bàn cờ, và người chơi cờ này là Dương Duệ và sư phụ Vân Dĩ Hà của anh.

“Vậy Dương Duệ và Vân Dĩ Hà lần lượt là thủ quỹ của hầm thứ nhất và thứ hai?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Đông Lương Đình cười lắc đầu.

“Không, họ là người giữ kho báu của kho tiền đầu tiên.”

“Ta là thủ quỹ của kho tiền thứ hai!”

Tin tức này chắc chắn gây sốc cho Trình Uyên hơn cả khi biết rằng Dương Duệ và Vân Dĩ Hà là bảo vệ kho báu.

Như đã đề cập trước đây, người bảo vệ kho báu quá mạnh, đến nỗi không ai có thể can dự vào kho tiền cả. Vì vậy, nếu Đông Lương Đình là thủ quỹ của kho tiền thứ hai, thì ... sức mạnh của cô ấy không phải là có thể so sánh với Dương Duệ và Vân Dĩ Hà.

Vừa rồi nghĩ đến việc uy hiếp cô, nói rằng cho dù anh giết cô, cho dù Lý Kiến mạnh mẽ đến đâu cũng có thể ngăn cản anh, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy mình là một tên ngốc.

“Vậy bảo bối của bảo bối thứ ba bị thất lạc sao?” Trình Uyên trầm giọng hỏi.

Đông Lương Đình gật đầu lắc đầu: “Chính xác mà nói, thị vệ kho báu của hầm thứ ba và thứ tư đã chết.”

Những suy đoán nhất định trong lòng Trình Uyên trở nên mạnh mẽ hơn.

Khi Đông Lương Đình nói với anh điều này, chỉ có hai kết quả, một, anh muốn coi anh như người bạn tâm giao và là cánh tay phải của cô. Thứ hai, biết rằng Trình Uyên là người phạm.

Trình Uyên không nghĩ rằng Đông Lương Đình sẽ đánh giá cao anh ta, huống chi Đông Lương Đình sẽ tái sử dụng anh ta, cho nên cuối cùng chỉ có một.

Đó là cái chết.

Tuy nhiên, may mắn thay, anh đã có sẵn kế hoạch.

“Kỳ thật, ta biết ngươi trong lòng nghĩ như thế nào.” Đông Lương Đình lại cười nói: “Ngươi đang suy nghĩ sao, chờ trên đảo vàng, trước kho tiền, nghĩ cách gạt ta, lợi dụng kỳ quái. ở phía trước của hầm. Thoát bằng đội hình cửa?”

Trình Uyên bị sốc ngay khi lời của Đông Lương Đình nói ra, và sắc mặt anh ta lập tức tái mét.

Anh ta nhìn Đông Lương Đình vẻ mặt không tin.

Hiện tại hẳn không chỉ bắt đầu tin tưởng Đông Lương Đình là cao hứng sao?

“Tôi khuyên bạn nên tránh xa suy nghĩ này, bởi vì những gì tôi nói trước đây thực chất là một lời nói dối.”

“Ví dụ, tôi đã nói rằng tôi sẽ không đầu độc thức ăn.”

Chương 763

Chương 763

Đông Lương Đình vẫn đang cười, cô ấy có vẻ đặc biệt thích cười, còn Trình Uyên thì rất không thích nụ cười của cô ấy.

quá giả.

Giả tạo khiến người ta khó chịu.

Bạn nói cô ấy giả vờ cầu tiến nhưng trong lòng cô ấy đã đoán được tất cả những gì Trình Uyên nghĩ, ngoài ra cô ấy cũng dễ dàng khiến Trình Uyên phải thỏa hiệp.

Nó không khó chịu lắm, mà tim đập nhanh hơn.

Trình Uyên đột nhiên sợ hãi trước người phụ nữ trung niên trước mặt.

“Nhưng đừng lo lắng.” Đông Lương Đình nói: “Khi tôi nhìn thấy kho tiền, tôi sẽ đưa tất cả thuốc giải cho cô.”

Trình Uyên tức giận hỏi: “Tại sao tôi phải tin tưởng anh?”

“Tìm vị trí bảo vật thứ ba, không nên giết chúng ta sao?”

Đông Lương Đình lắc đầu cười: “Tại sao?”

“Cái gì và tại sao?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Theo lẽ thường, Đông Lương Đình có lý do để giết Trình Uyên, và đó là cách nó được thực hiện trong các bộ phim truyền hình. Bởi vì chỉ có giết Trình Uyên, cô ấy mới có thể giữ bí mật này.

Nhưng Đông Lương Đình nói: “Tôi không sợ rằng bất cứ ai sẽ biết, và thậm chí tôi muốn tất cả mọi người trên thế giới biết rằng tôi là vua của thế giới này.”

“Hơn nữa, bạn là ứng cử viên cho chức thủ quỹ của ngân khố đầu tiên. Nếu bạn thêm sự trợ giúp của tôi, bạn có 90% hy vọng trở thành ứng cử viên duy nhất. Đến lúc đó, bạn sẽ ngồi

trên kho bạc đầu tiên, và tôi sẽ nắm quyền kiểm soát. của kho bạc thứ nhất. Kho bạc thứ hai và thứ ba, chúng ta có thể là bạn của nhau. ”

“So với người, ta không muốn có thêm một địch nhân loại chuyện này.”

“Hơn nữa, ta biết trong lòng người không có nhiều tham vọng. Tất cả những gì người muốn là sống một cuộc sống bình yên. Ta có thể thỏa mãn người.”

“Tại sao ta lại giết người?”

“Quan tâm làm gì?”

Lý thuyết của Đông Lương Đình khiến Trình Uyên hoang mang.

Anh không thể phân biệt được câu nào đúng và câu nào sai.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, Đông Lương Đình nói rằng anh không có tham vọng và chỉ mong có một cuộc sống bình yên.

Hơn nữa, nếu người giữ kho báu của kho tiền thứ nhất bị người khác thay thế, đối với Đông Lương Đình mà nói, quả thực chỉ có thiệt thòi mà không có lợi.

“Có khói không?” Trình Uyên hỏi.

Đây dường như là một dấu hiệu của sự thỏa hiệp, vì vậy Đông Lương Đình lại cười nói: “Không, tôi không hút thuốc, nhưng tôi cũng khuyên cô sau này nên hút thuốc ít hơn, sẽ không tốt cho sức khỏe.”

“Tôi sẽ trở lại phòng và tìm nó. Chắc còn nửa hộp.” Trình Uyên quay người rời đi.

Anh không muốn ở một mình với Đông Lương Đình trong chốc lát, cô khiến anh cảm thấy khó chịu, sợ hãi và rất khó chịu.

Trở lại cabin, Trình Uyên không tìm thuốc lá, mà nhìn Đông Nguyệt và Mục Như Trăn.

Họ trông đơn giản, không giống như họ bị đầu độc.

Nhưng anh không dám kiểm tra, bởi vì anh cảm thấy lần này Đông Lương Đình không có lý do gì để nói dối anh.

Vì vậy, điều tôi nên lo lắng bây giờ là, một khi tôi tìm thấy kho tiền trên Đảo Vàng, làm thế nào để đối phó với chất độc này, chờ Đông Lương Đình đưa thuốc giải, hoặc là ...

...

...

Đầu thứ ba, vào khoảng chín giờ sáng, điểm đến của họ đã đến.

Tuy nhiên, nơi họ đăng nhập là cảng ở quận thứ tư của Đảo Vàng, một nơi có thể dùng nhiều vàng để mua vé phà.

Sau khi xuống tàu, tất cả mọi người đi theo bãi đường của Tống gia bước ra ngoài.

Vừa bước xuống bàn đạp, Trình Uyên đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Đạo Sư đứng trên bờ, bên cạnh là Hồ Sơn Dương và hơn chục người trông như cao thủ trong liên minh doanh nghiệp.

Trình Uyên sửng sốt.

Sau đó, khi nhìn thấy Đạo Trưởng chào Đông Lương Đình, mới hiểu được điều đó, hóa ra Đạo Trưởng cũng là thuộc hạ của Đông Lương Đình.

Nghĩ lại cũng có lý, dù sao thì Đạo gia đã tiếp quản liên minh kinh doanh thuộc về Đông Tâm Tư với tư cách là một chiến binh.

Nhìn thấy Trình Uyên, Đạo Trưởng cũng không thèm nhìn anh, tựa như trong mắt Đạo Trưởng không thèm cùng Trình Uyên.

Không có cách nào, ai sẽ gọi họ là kẻ thù truyền kiếp.

Và khi Trình Uyên nhìn thấy Đạo Trưởng, anh ấy tự nhiên rất khó chịu.

Lúc ra cảng có một chiếc xe Iveco đang đậu, Đông Lương Đình dẫn đầu lên xe.

Sau đó mọi người lần lượt lên xe, Trình Uyên là người cuối cùng.

Sau khi đi lên, anh ấy có chút bối rối.

Bởi vì những chỗ ngồi khác đều đã kín chỗ, chỉ có một chỗ ngồi, bên cạnh Đạo Trường.

Điều này rất xấu hổ.

Nếu không phải hấn bại trận, Trình Uyên đã muốn xông vào đánh hấn từ lâu rồi. Sau tất cả, Từ Xuyên đã bị giết vì anh ta.

Nhưng sau đó, hấn thực sự ngưỡng mộ Đạo Trường. Bị Lý Kiếm đánh như vậy, lần này gặp mặt không nói lời oán hận, đối Lý Kiếm một cái chào hỏi.

Không còn cách nào, để có được thuốc giải, Trình Uyên chỉ có thể chịu đựng một lúc.

Anh ta ngồi xuống bên cạnh Đạo Trường.

Đạo Trường nhanh chóng không thích, giật giật góc quần áo, tựa hồ sợ bị Trình Uyên đụng vào.

“Con mẹ nó, bạn sẽ không có thai nếu bạn chạm vào nó!”

Mặc dù hành vi của anh ta rất được che giấu, nhưng anh ta vẫn thành công trong việc chọc giận Trình Uyên, người đang trên đà tức giận. Đây rõ ràng là sự ghê tởm của Chi Guoguo.

Đã quá muộn để tôi ghét anh rồi, anh có ghét tôi không?

Vì vậy Trình Uyên khó chịu.

Đạo Trường lạnh lùng liếc hấn một cái, khinh thường nói:

“Tinh thần chậm phát triển!”

sự khôn ngoan.....

“Tôi nghĩ mẹ anh bị ám ảnh bởi những chướng ngại vật!”

Trình Uyên không thể chịu đựng được vẻ ngoài xa cách của anh nhất.

Ồ, dường như nói rằng trên thế giới này, tất cả mọi người, trừ anh ta đều là người thiếu năng.

“Bùm!” Một âm thanh.

Ánh mắt của Đào trưởng đột nhiên ngưng tụ, hấn vung tay, dùng lòng bàn tay tát Trình Uyên một cái thật dài, đập vào cửa kính ô tô đối diện, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, kính xe đều vỡ tan tành.

Lúc này, tất cả mọi người đều chú ý.

Mọi người đều nhìn chăm chăm.

Tổng Anh Trình khẽ cau mày nói: “Đừng làm phiền nữa!”

Vừa nghe Tổng gia phát biểu, Đạo Trưởng vội vàng chào: “Được!”

Nhìn thấy một Đạo Trưởng ngoan ngoãn như vậy, Đông Lương Đình có vẻ rất hài lòng, gật đầu rồi lại ngồi xuống, coi như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Mọi người cũng từ từ rút lui ánh mắt.

Chỉ có Đông Nguyệt và Mục Như Trăn nhìn Trình Uyên, người đang nằm trên mặt đất với đôi mắt đỏ ngầu.

Có phương pháp nào không?

Người dưới mái hiên, trừ Nhẫn ra còn có thể làm gì?

Ồ không, mặc dù Trình Uyên rất bao dung, nhưng anh ấy dường như chưa bao giờ chịu đựng được một số thứ, giống như bây giờ.

Hấn từ trên mặt đất đứng dậy, vươn mu bàn tay lau đỏ ngầu khóe miệng, giễu cợt: “Không phiền phức nữa sao?”

“Hết rồi?”

“Tôi bị đánh đập vô cớ sao?”

Anh ta đột nhiên gầm lên giận dữ: “Con mẹ nó này có ai có thể xông lên đánh tôi không?”

“Không phải nói hợp tác sao?”

“Cái này là cái gì?”

“Vì người rất thích đánh ta, quên đi, nào, đánh chết ta!”

Anh ta hét lên.

Lúc này, Trình Uyên cảm thấy muốn kiêu ngạo, hét lên trước mặt tất cả những người trong xe.

Mọi người cau mày.

Lão Đạo Trường liếc mắt một cái, trong mắt lóe lên một tia sát ý, một tiếng nói bị buộc ra khỏi răng: “Các ngươi tìm chết!”

nhưng.

Hắn vừa nói xong những lời này, đột nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng cực lớn xông thẳng vào mặt.

“Bùm!” Lại có một tiếng động lớn, lớn hơn trước rất nhiều.

Đạo nhân bị đâm bay ra xa, xuyên qua cửa kính ô tô, nằm trên đường cách phía sau xe mười mét.

Chương 764

Chương 764

Không phải Lý Kiếm đã bắn, mà là Đông Lương Đình.

Điều này khiến Trình Uyên rất bất ngờ.

Những người khác trong xe, bao gồm cả dê và những người từ Thương Minh League, sau khi bày tỏ sự ngạc nhiên của họ, lại cúi đầu xuống, như thể họ chưa nhìn thấy họ.

Từ điễm này, chúng ta có thể thấy được sức mạnh khủng khiếp của Nhà Tống này như thế nào.

Hay nói rõ hơn, Đạo Trưởng giống như một con rối trước mặt nàng.

...

Trên đường, người cầm đầu từ trên mặt đất đứng dậy, khoe miệng tràn ra máu, ôm ngực, đi trở lại xe về mặt âm đạm.

Đông Lương Đình lạnh lùng nói: “Trong tương lai, Trình Uyên sẽ là đối tác của tôi. Không tôn trọng anh ấy đồng nghĩa với việc không tôn trọng tôi.”

“Đúng!”

Điều gây sốc là một nhân vật như Đạo Trưởng, đối mặt với Đông Lương Đình, không có chút khí chất nào, gật đầu nói đồng ý.

“Ngồi đi, chuẩn bị đi.” Đông Lương Đình nhẹ giọng nói.

Sau đó cô quay người trở lại chỗ ngồi của mình.

Trình Uyên liếc nhìn Đạo Trưởng một cách khiêu khích, và chế nhạo: “Mẹ đừng có nhìn con với vẻ khinh thường như vậy. Con rất ghét mẹ, biết không? Không muốn nhìn bố.”

Nói xong liền dẫn đầu ngồi vào chỗ ngồi.

Đạo Thạc tức giận, hai mắt mảnh mai đột nhiên tròn xoe, hung hăng nhìn Trình Uyên.

Anh biết không, trong mắt của Đạo Trưởng, Trình Uyên luôn là một cậu bé nhà quê không xứng đáng, làm sao có thể bằng anh ta được?

Bạn có thể thấy sự tức giận của anh ấy.

Nhưng giận chuyên thành giận, nhưng anh không dám làm gì Trình Uyên nữa.

Cho nên trong tình huống hiện tại, đến lượt đạo nhân cũng phải lúng túng.

Anh bước tới chỗ Trình Uyên, ngẩng đầu đi vào, ngồi xuống bên trong bên cửa sổ.

“cuộn!”

Đột nhiên, Trình Uyên lạnh lùng mắng một tiếng: “Ta khó chịu, không muốn ngồi cùng ngươi cút đi!”

“Ngươi...!” Trên trán Đạo Trưởng nổi lên một đạo gân xanh, hai tay nắm chặt lại giấy dựa, tuy nhiên chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Trình Uyên đoán rằng Đạo Trưởng Chief sẽ sớm bị nổ tung.

Khi nào thì một nhân vật như Đạo Trưởng lại cảm thấy tức giận như thế này?

“Kẻ thủ ác đã xác định!” Đạo Trưởng hừ lạnh một tiếng, quay người bước tới một tên thuộc hạ, trầm giọng nói: “Đứng dậy đi.

Thuộc hạ nhanh chóng nhường ghế cho trưởng bối.

Lão Đạo Trưởng ngồi vào vị trí của thuộc hạ, liếc nhìn Trình Uyên, ánh mắt như muốn bùng cháy.

Còn Trình Uyên thì vờ như không thấy, quay mặt ra ngoài cửa sổ.

...

Đi bộ mất khoảng nửa ngày nữa, đến chiều xe chạy từ khu số 4 lên sườn núi, không có đường cao tốc nên mọi người đành

bỏ xe cuộc bộ.

Sau khi xuống xe, một nhóm hơn 20 người, do Trình Uyên dẫn đầu, băng qua khu rừng rậm và đến một con dốc cao được bao phủ bởi thảm thực vật.

Trình Uyên gãi đầu tỏ vẻ bối rối.

Đạo Trưởng hừ lạnh một tiếng: “Người muốn giở trò quỷ?”

Những người khác cũng nhìn Trình Uyên cảnh giác.

Đông Lương Đình khẽ cau mày.

Trình Uyên liếc nhìn Dao Sướng rồi chế nhạo: “Trên người tôi có vết thương và không thể đi được nữa. Anh có muốn đi cùng tôi không?”

“Người...!” Đạo Nhân lại bị Trình Uyên làm cho nghẹn họng, không biết nên nói cái gì.

“Không được, cứ đóng hậu môn lại!” Trình Uyên tức giận nói.

Dao Sướng lồng ngực dao động kịch liệt, nhưng cuối cùng chỉ là nghiến răng nghiến lợi nói.

Đông Lương Đình hỏi: “Có vấn đề gì không?”

Trình Uyên suy nghĩ một chút, sau đó đi tới đi lui, tự lẩm bẩm một mình: “Chắc ở đây rồi, tôi nhớ rồi...”

Sau đó, anh ta bắt đầu đi vòng quanh đám đông.

Mọi người bắt đầu chú ý đến Trình Uyên, nhưng dần dần, theo ánh mắt của anh, những người này bắt đầu quan sát xung quanh.

Sau cùng, Trình Uyên nói, lời vào có lẽ là ở vị trí này.

“Hay là để mọi người tản ra đi tìm?” Ngụy Đông Phong đề nghị.

Nghe vậy, Trình Uyên hai mắt sáng lên, định gật đầu, nhưng đã thấy Đông Lương Đình lắc đầu nói: “Không phải, trước cửa hầm có những hình cồng kỳ lạ. Dù có bao nhiêu người tìm cũng không được.”, họ không thể tìm thấy nó. Chỉ những người đã từng vào mới biết. Làm thế nào để vào được.”

“Hơn nữa, đội hình thủ môn của một số hằm khác nhau, vì vậy ngay cả tôi, tôi chỉ biết làm thế nào mà đội hình công kỳ quặc của hằm thứ hai vào được.”

Nghe đến đây, ai nấy đều thở dài.

Ngay sau đó.

Trình Uyên đột nhiên nắm lấy tay của Đông Nguyệt và Mục Như Trăn, và chạy vào một bức tường.

Đông Lương Đình đã đứng.

Khi đám người Trình Uyên ra khỏi động vàng ở đây, bọn họ rất tò mò, khi đi ra thì vẫn là một cái động, làm sao đi ra, nơi này lại trở thành dốc đất?

Vì vậy, thực sự có một mảng ở đây.

Và không quá nhiều về mảng thanh tao, nó thực sự giống như một kỹ thuật mù được tạo ra bằng cách sử dụng quang học và những thứ tương tự.

Sau khi bước ra, Trình Uyên nhờ mọi người đánh dấu vị trí thoát ra.

Bây giờ, anh nắm tay Đông Nguyệt và Mục Như Trăn, nơi anh lao tới chính là nơi anh để lại dấu ấn.

Chỉ cần chạm vào dốc đất đó, chúng sẽ vào được hồ vàng.

Ngay khi sắp xuống dốc đất, Trình Uyên vui mừng khôn xiết. nhưng.....

Anh vẫn bỏ bê Đông Lương Đình.

Sức mạnh của Đông Lương Đình đã vượt quá sự mong đợi của anh ta.

và vì thế.

Ngay khi họ sắp chạm đến dốc đất, Đông Lương Đình, vẫn còn ở đằng xa, dường như đang dịch chuyển, và xuất hiện trước mặt Trình Uyên và những người khác trong giây tiếp theo.

Trình Uyên trong lòng chấn động, nhanh chóng dừng lại, đồng thời thân thể hơi điều chỉnh về một hướng.

Sau đó, anh ta không thể cử động cơ thể của mình.

Đông Lương Đình chỉ cần ấn một tay lên trán, Trình Uyên cảm thấy như bị một chiếc xe tải giữ chặt, không thể tiến về phía trước.

Ngay sau ...

“Bùm!” Có một âm thanh.

Thân thể Trình Uyên văng ra ngoài và nặng nề rơi xuống đất.

Mọi người đã hoàn hồn trở lại, và họ không thể không bắt đầu lè lưỡi với tốc độ mà Tong Yung Ting thể hiện, và ngay cả Lý Kiếm cũng nhìn Tong Yung Ting với vẻ mặt trịnh trọng.

Đông Lương Đình hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói: “Ta không phải đang nâng ly ăn không uống rượu ngon sao? Vấn đề ta thật sự không muốn nói đối người, ta thật sự định cho người thuốc giải, ta thật sự sẽ để cho.” bạn là cánh tay phải của tôi. nhưng ”

“Sao em dốt thế?”

“Tại sao phải chơi mưu mô với ta?”

“bạn có thể?”

Cho dù Trình Uyên có sức chống cự hơn nữa, nhưng ngón tay của Đông Lương Đình giống như núi đập vào người anh, nằm trên mặt đất, thân thể rã rời, một chút cũng không thể động đậy.

Nhưng hắn nói “Bah!”, Phun ra một ngụm nước bọt, chằm chọc nói: “Ta cùng người thật xấu hổ!”

“Bốp!” Có một âm thanh.

Ngay khi anh ta nói xong, Đạo Trưởng, người đã nghệt thờ trong bụng, lao tới tát vào mặt Trình Uyên, giọng nói không được quá chói tai.

Đạo Trưởng tát Trình Uyên với ánh mắt của Venus và gần như ngất đi.

“Ta đã biết ngươi không có hảo ý.” Đạo Trưởng chế nhạo:
“Ngươi cho rằng ta phải chịu ngươi sao? Ngươi thực coi trọng chính mình sao?”

“Bây giờ đã biết địa điểm, ngươi còn có ích lợi gì?” Dao Sứng nhẹ nhàng phát tay, chọc vào trán Trình Uyên, khinh thường nói: “Chết đi ta!”

Chương 765

Chương 765

Lần này, Đông Lương Đình không ngăn cản nữa, có lẽ anh thất vọng vì chiếm được Trình Uyên, hoặc có lẽ anh không cần nữa.

Nhìn thấy ngón tay này đi xuống, Trình Uyên sẽ chết.

Tại thời điểm này, Lý Kiếm bắn.

Anh ta bất ngờ bước tới và đâm thẳng vào vị Đạo Trưởng.

Vị Đạo Trưởng cảm nhận được sự nguy hiểm và vội vàng lấy ngón tay và cánh tay che đầu.

Nhưng sau khi nghe thấy tiếng “bùm!”, Đạo Trưởng lùi lại mấy bước.

“Ngươi làm sao vậy?” Dứt lời bộ dáng, lạnh lùng quát:

“Ngươi muốn phản bội?”

Ngay cả Ngụy Đông Phong cũng lo lắng nói: “Lý Kiếm, ngươi làm sao vậy?”

Không ai có thể ngờ rằng lúc này Lý Kiếm lại bước tới ngăn cản Tiêu Dao, ngay cả Đông Lương Đình cũng có chút kinh ngạc.

Chỉ.

Tất cả họ có thể nghĩ quá nhiều.

Bởi vì Lý Kiếm cong môi nhàn nhạt nói: “Trước tiên đừng vội giết hắn, ngươi còn chưa tìm được đường bí mật vào hầm.”

Vừa rồi, mọi người đã nhìn thấy Trình Uyên đưa Mục Như Trăn và Đông Nguyệt vào dốc đất, nên mọi người đều nghĩ dốc đất là con đường bí mật vào hầm.

Nhưng trên thực tế, không ai đã thử nó.

Đông Lương Đình gạt đầu, có vẻ như đã đồng ý với cách tiếp cận của Lý Kiếm.

Đạo nhân tuy rằng ngoài ý muốn, nhưng cũng không có nóng nảy.

Vì vậy, anh ta ra lệnh cho người của mình: “Anh, đi xem.”

Người chinh phụ đi về phía con dốc, rồi xuống dốc với gương mặt lấm lem bùn đất.

Tất cả những người này lại chết lặng.

Họ thấy rõ ràng rằng Trình Uyên sẽ đi vào nơi này.

Lúc này, Trình Uyên mỉm cười.

Hiện tại phát hiện Đông Lương Đình ra tay, cố ý đổi hướng xông tới, cho nên xông hướng này cũng không phải lối ra của bảo khố.

“Làm sao vậy?” Đông Lương Đình đột nhiên xoay người, trừng mắt nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên nằm trên mặt đất, máu chảy ra từ khoeo miệng, nhưng nụ cười trên môi nói: “Haha ... vui không?”

“Ý anh là gì?” Sắc mặt Đông Lương Đình âm đạm: “Anh không muốn thuốc giải sao?”

“Ý anh là gì?” Trình Uyên cười: “Anh chỉ muốn giải trí cho em, sau đó nhìn rõ khuôn mặt của anh, còn tại sao lại muốn em làm đồng đội của anh? Bây giờ đã lộ rõ đuôi cáo rồi, em biết làm sao mà vào được. hầm thứ ba. Sau đó, tôi nóng lòng muốn giết tôi và cho tôi thuốc giải? ”

Ngay khi những lời này được nói ra, vẻ mặt của Đông Lương Đình liền thay đổi.

Không chỉ Đông Lương Đình, mà Ngụy Đông Phong cũng trông xấu hổ.

Đạo Trưởng càng khó chịu nói: “Đó là vì muốn gỡ trò.”

Trình Uyên cũng đột nhiên vô cùng tức giận: “Người có cái giọng chết tiệt? Bây giờ hối hận cũng đã muộn, thôi, giết ta đi.”

“...” Đạo Trưởng sắc mặt u ám, nhưng hắn biết không phải lúc để nói.

Đông Lương Đình thờ dài, đi tới trước mặt Trình Uyên rồi ngồi xồm xuống.

Một cơn gió thơm thoảng qua mặt anh, nhưng Trình Uyên vẫn bình tĩnh đến mức anh không thèm nhìn cô.

“Trình Uyên, tôi không biết phải giải thích như thế nào với cậu. Tôi thật sự đã đánh giá thấp cậu.” Đông Lương Đình thờ dài nói, “Nhưng tôi có thể cam đoan rằng nếu tôi tìm được hàm thứ ba, tôi sẽ cho cậu thuốc giải.” là dành cho bạn và có thể đảm bảo an toàn cá nhân của bạn. ”

“Ta biết, hiện tại ta nói cái gì đều không có, ngươi sẽ không tin, nhưng ta lần này có thể thề!”

Trình Uyên chế nhạo: “Cho rằng tôi là một đứa trẻ ba tuổi?”

Đông Lương Đình bất lực nói: “Vậy ngươi có thể nói một cách, ngươi làm sao có thể tin tưởng ta.”

Trình Uyên vươn tay chỉ chỉ, giễu cợt nói: “Giết hắn, ta nếu giết hắn sẽ tin ngươi.”

Nghe vậy, sắc mặt Đạo Trưởng thay đổi rõ rệt, chỉ vào Trình Uyên giận dữ nói: “Tao giết mày trước!”

Tuy nhiên.

Khi Đạo Sư muốn xông tới, Lý Kiến đã đứng trước mặt anh ta.

Cảnh tượng đột nhiên bế tắc.

Kết quả là ánh mắt của mọi người đều rơi vào Đông Lương Đình.

Đông Lương Đình im lặng.

Đạo Trưởng cũng nhìn Đông Lương Đình bằng ánh mắt kinh ngạc: “Đại ca, anh đừng ... thật sự muốn tin lời đứa nhỏ này nói sao?”

Nói về ngực phẳng, nếu Đạo Trưởng đưa ra lựa chọn này, anh ta có thể không do dự.

Bởi vì Trình Uyên biết, và Đạo Trường biết, tất cả mọi người đều biết rằng Đạo Trường là loại người này.

Nhưng Đông Lương Đình ...

Đông Lương Đình cuối cùng lắc đầu: “Cái này ta không làm được.”

“Nếu ta vì chuyện này mà giết hấn, sau này ai sẽ tin ta? Ai sẽ giúp ta?”

“Cho nên, ta khuyên người không nên giở trò quỷ gì.”

“Mặc kệ người xảo quyết cỡ nào, mới ngoài hai mươi tuổi, mà trong chúng ta ai cũng không già hơn người? Về đầu óc và mưu lược, người không hổ là thủ lĩnh!”

“Vì vậy, đừng giở trò mà ngoan ngoãn nói với kho tiền, nếu không...”

Nói đến đây, ánh mắt của Đông Lương Đình chuyển sang Mục Như Trăn và Đông Nguyệt.

Ý nghĩa của cô ấy là hiển nhiên.

“Những gì tôi đã muốn làm, tôi vẫn có thể để họ làm.”

“Biết không, ta có khả năng uy hiếp người.”

Đông Lương Đình nói là bình tĩnh, Trình Uyên không nhìn thấy cô vui mừng hay tức giận, nhưng cô rất chán ghét.

Bởi vì anh biết cô đúng, cô vẫn có thể dùng Mục Như Trăn và Đông Nguyệt để uy hiếp bản thân.

Bất lực lắm phải không? Dù có lừa họ đi chăng nữa thì cuối cùng anh cũng không thể thay đổi được thực tế.

Thấy Trình Uyên bất lực, biết Trình Uyên sẽ thỏa hiệp, Đạo Trường liền chạy tới, túm cổ áo sau và bế như gà.

“Nói!” Đạo Trường lạnh lùng uy hiếp.

Trình Uyên được thủ lĩnh công, giống như một con chó bị giữ da vậy.

Thật là nhục nhã.

Tuy nhiên, anh ta không có gì để làm.

“Phía trước có một vách đá. Hồi hộp là ảo giác. Chỉ cần cậu nhắm mắt bước thẳng về phía trước là có thể vào hầm.” Trình Uyên thở dài nói: “Cô có thể thả tôi xuống được không?”

“Hừm, ta không mệt!” Đạo trưởng kiên quyết cự tuyệt.

Con mẹ nó của tôi ...!

Trình Uyên trong lòng mắng thẳng chỉ huy Đạo Trưởng, Con mẹ nó này có mệt mỏi với người không?

Nghe được lời nói của Trình Uyên, Đông Lương Đình nheo mắt lại, không khỏi nhìn về phía vách đá bên trái.

Cô vừa định đi tới đó, Đạo Trưởng vội vàng nói: “Đại ca, cẩn thận một chút, đừng bị đứa nhỏ này lừa gạt.”

Đông Lương Đình lắc đầu nói: “Những gì anh ấy nói phải là chính xác. Cái gọi là Qimen Formation là một kỹ thuật chói mắt khi nói là màu trắng. Nói chung, những nơi mà mọi người không dám đến gần hoặc sẽ không tiếp cận đều được thiết lập, vì thế...”

Ngụy Đông Phong nói: “Để bọn hấn thử trước.”

Đông Lương Đình không có đáp lại, Đạo Trưởng nháy mắt cho em trai mình một cái.

Em trai của liên minh kinh doanh dường như đang muốn thể hiện bản lĩnh và lòng trung thành của mình trước mặt ông chủ lớn, anh ta bước ra khỏi đám đông không chút do dự và đi về phía vách đá.

Anh ta bước đi như một con hổ, như nói với người khác, hãy nhìn xem, tôi dũng cảm đến mức nào?

sau đó.....

“A!” Một tiếng hét, từ gần đến xa, từ lớn đến nhỏ.

Cả người rơi xuống vách núi không biết có vỡ không.

Mọi người đều sững sờ.

Fuck, nó thực sự là một vách đá, nó không phải là một cái bịt mắt nào cả!

sau đó.

Trình Uyên cười lớn: “Haha ... Không phải tôi đang nói về tâm lý, tôi vẫn còn quá trẻ sao? Thế mà anh vẫn bị tôi lừa? Haha ...”

Chương 766

Chương 766

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Đông Lương Đình thân hình chợt lóe, hấn liền đến trước mặt Trình Uyên, trên ngực in một cái cọ. Trình Uyên bay lộn ngược, va phải một tảng đá, rồi rơi xuống đất.

“Phốc!” Một ngụm máu già phun ra, suýt nữa ngất đi không đau.

Thực lực của Đông Lương Đình đơn giản là quá kinh người, đây cũng chính là Trình Uyên, người trời sinh có thể chất chống chọi với đánh đập. Bằng không, chỉ cần thay bất kỳ ai, ước chừng người đó sẽ không còn nữa sau lòng bàn tay này.

Đã thế, Trình Uyên còn nghe thấy tiếng “cạch” trong lồng ngực, có lẽ là do hai xương ức bị gãy.

Đông Lương Đình tức giận.

Sau khi bị Trình Uyên trêu chọc lần nữa, vẻ mặt không kìm được.

Nụ cười quen thuộc biến mất, thay vào đó là khuôn mặt u ám.

“Tôi không nghĩ rằng bạn có thể nhìn thấy quan tài hay khóc!”
Cô ấy gầm lên.

Đông Nguyệt vội ngã một sư phụ ôm cô xuống rồi nhanh chóng chạy tới bảo vệ trước mặt Trình Uyên.

Ánh mắt cô khi nhìn về phía Đông Lương Đình đã không còn mất đi vẻ bối rối, thay vào đó là ánh mắt kiên quyết.

Khi Đông Lương Đình nhìn thấy Đông Nguyệt đang bảo vệ Trình Uyên, đôi mắt của anh ta đột nhiên nheo lại.

Tuy nhiên, cô ấy không tiếp tục hành động với Trình Uyên, mà đột nhiên đưa tay ra và nắm lấy Mục Như Trăn có phần rụt rè

bên cạnh, và đẩy cô ấy một cách thản nhiên dưới một tay của mình.

“Đụ nàng!”

Tên thuộc hạ dường như không ngờ hạnh phúc đến quá đột ngột, vừa mở miệng, lập tức phản ứng, dùng tay trái ôm lấy Mục Như Trăn.

“Không! Cứu tôi với ...!” Mục Như Trăn điên cuồng vùng vẫy, nhưng không ai đủ sức nên cô chỉ có thể hét lên khàn khàn.

Trình Uyên đau đến mức khó nói nên lời, nhìn thấy cảnh tượng này, hai mắt liền tách ra.

Anh rống lên với Đông Lương Đình: “Dừng lại, anh có khả năng đến với tôi!”

Tuy nhiên, Đông Lương Đình lại khịt mũi lạnh lùng: “Đôi với anh? Tôi ngốc như vậy sao?”

“Ban đầu tôi nghĩ rằng bạn chỉ là một chút thông minh, nhưng bây giờ nó có vẻ vô cùng ngu ngốc. Bạn thách thức giới hạn của tôi hết lần này đến lần khác. Chà, tôi sẽ đáp ứng bạn. Tôi sẽ để bạn nhìn thấy bạn của bạn bị ai đó đụ. Nếu bạn chưa thành thật thì cô ấy là người tiếp theo ”

Vừa nói hấn vừa thô bạo duỗi tay chỉ vào Đông Nguyệt.

Trình Uyên rất vội vàng, anh hét lên: “Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ đưa cô vào, cô thả Như Trăn ra!”

Vừa nói, máu vừa trào ra khỏi miệng.

nhưng.....

Tuy nhiên, Đông Lương Đình mặt lạnh nói: “Kẻ ngu ngốc như anh, nếu không dạy cho anh một bài học, anh sẽ không bỏ cuộc.”

Mục Như Trăn bị người đàn ông đè xuống đất, một mảng lớn quần áo của cô bị anh ta xé ra, màu trắng như xương quai xanh lộ ra trước mặt mọi người.

Thủ hạ nhìn thẳng.

Về phần những thuộc hạ khác, ước chừng giờ phút này bọn họ gần như ghen tị với người đó.

Mặc dù không phải là mỹ nhân nhân vật nhưng Mục Như Trăn lại sở hữu một gương mặt xinh xắn, chưa kể dáng người, đặc biệt là làn da trắng nõn nà.

Thử tưởng tượng ở một nơi như thế này, bạn không chỉ được tận hưởng niềm vui như thế này mà còn giành được sự tán thưởng của ông chủ lớn, trên đời này còn gì tuyệt vời hơn thế?

Bất chấp nỗ lực chống cự của Mục Như Trăn, anh ta vừa vịn và lao về phía cô.

Ngay sau đó.

Một cú đấm đột ngột giáng xuống đầu anh ta, và đầu anh ta nổ tung với một tiếng “bùm!”

Mọi người đều sững sờ.

Ngay cả đôi mắt của Đông Lương Đình cũng đột nhiên co lại.

Lý Kiếm đỡ Mục Như Trăn lên khỏi mặt đất, cởi áo khoác ngoài khoác lên vai cô và thì thầm với cô: “Anh xin lỗi, vợ anh.”

Mục Như Trăn choáng váng khi vợ gọi.

Trình Uyên ở đằng xa cũng sững sờ.

Vào lúc này, giọng điệu của Lý Kiếm đột nhiên thay đổi.

Sự thay đổi khiến nhiều người không quen, và sự thay đổi khiến Trình Uyên và Mục Như Trăn trở nên quen thuộc.

Hơn nữa, cơ thể lạc đà hơi thẳng của anh ta đột ngột thẳng lên, và cả tính khí của người đó dường như đã trải qua những thay đổi kinh thiên động địa.

“Lý Kiếm, ý anh là gì?” Ngụy Đông Phong ngạc nhiên hỏi.

Đạo Trưởng hừ lạnh một tiếng, nói: “Cái này người không thấy sao? Hẳn hoàn toàn không phải Lý Kiến.”

“Nhưng ...” Ngụy Đông Phong hơi sững sờ.

Và Lý Kiếm bảo vệ Mục Như Trăn phía sau anh ta, và nói một cách bình tĩnh: “Đừng giả vờ.”

“Ta có biểu hiện ra ngoài, đúng vậy, ta không phải Lý Kiếm, ta là Lý Ngụy!”

“Thân phận của Lý Kiếm là do bên trên tạo ra cho tôi. Nếu như dùng năng lực của mình kiểm tra, tự nhiên không thể tìm ra vấn đề.”

Trên thực tế, đúng là như vậy, không chỉ có Trình Uyên phái người đi điều tra Lý Kiến, Ngụy Đông Phong, với tư cách là đối tác của Lý Kiến, đương nhiên cũng điều tra, hướng chỉ là Đạo Trưởng.

Tuy nhiên, dù bạn có những khả năng lớn lao, bạn vẫn chỉ là một vai nhỏ trước đất nước.

“Trình Uyên là em trai tôi và Như Trăn là vợ tôi.”

“Anh hại anh tôi muốn động vào vợ tôi. Hôm nay tôi phải thanh toán tất cả tại đây.”

Lý Kiếm.

Ồ không, cần phải nói rằng, Lý Ngụy.

Lý Ngụy nói xong, chỉ vào Đông Lương Đình nói: “Đã lâu rồi, ta chờ đại ca đến chiều có người.”

Nghe đến đây, mọi người đều bàng hoàng.

Thì ra hoạt hình bị treo của Lý Ngụy muốn biến thành một thân phận khác và xuyên vào hệ thống không lồ này để thăm hỏi sự tồn tại của “đại boss”.

Trình Uyên không thể nói nên sự phẫn khích.

Anh ấy đã rất phẫn khích đến nỗi anh ấy đã quên đi vết thương của mình.

Mục Như Trăn cũng rất phẫn khích, bởi vì người đứng trước mặt cô giống hệt như cô đoán, anh ta là Lý Ngụy, không phải Lý Kiếm.

Thật ra, hôm đó cô gọi điện cho Lý Ngụy, khi Lý Ngụy đi trong mưa, anh ôm lấy anh, nên cô đã ngửi thấy mùi của anh.

Không ai rành về mùi của Lý Ngụy hơn Mục Như Trăn.

Cô đoán đó là Lý Ngụy.

Mục Như Trăn không phải là một người phụ nữ ngu ngốc, cô ấy biết rằng từ khi Lý Ngụy biến thành Lý Kiếm và không muốn mọi người nhận ra, tự nhiên sẽ có những khó khăn của anh ấy.

Cô ấy không tiết lộ.

Ở trên thuyền ngày hôm qua, nàng đập vào đầu Lý Ngụy một tám, cũng là cố ý, bởi vì nàng cảm thấy chỉ có như vậy mới có thể khiến người ta không nghi ngờ Lý Ngụy.

Đạo Trưởng hừ lạnh một tiếng: “Ngươi quá tự tin?”

Lý Ngụy nhàn nhạt cười: “Ta vốn là có tự tin, ngươi biết rõ nhất.”

Đúng vậy, Đạo Trưởng hiểu rõ hơn ai hết, bởi vì Đạo Trưởng đã bị hấn đánh.

Vì vậy, khuôn mặt Đạo Trưởng thay đổi và anh ấy không thể rời khỏi sân khấu, và nói tức giận: “Cho dù bạn mạnh như vậy, tôi có một tá cao thủ cấp hai ở đây, cộng với tôi, bạn có nghĩ rằng bạn, bạn, có thể bước ra ngoài không?” ở đây còn sống đến ngày hôm nay? ”

“Hơn nữa còn có đại boss.”

Lý Ngụy ngẩng đầu liếc nhìn Đông Lương Đình, khẽ cau mày nói: “Thực lực của đại boss quả thực có chút ngoài dự liệu của ta. Có lẽ ta không phải là đối thủ, còn ngươi..... Ngươi có muốn thắng cùng không?” thêm người?”

Đạo Trưởng giễu cợt: “Vậy thì sao? Ta dựa vào nhiều người hơn mới có thể đoạt được. Tuy rằng xấu hổ, ta cũng không quan tâm, bởi vì đây là đảo vàng, sẽ không ai biết.”

Lý Ngụy lắc đầu thờ dãi.

Anh không trả lời sự khiêu khích của Đạo Trưởng mà quay lại nhìn Trình Uyên, cười nói: “Bây giờ đến lượt anh.”

Trình Uyên lại cười.

Mặc dù khi anh ta cười, khóe miệng đã rỉ máu.

...

Khi Lý Ngụy ném câu hỏi cho Trình Uyên, tất cả mọi người đều sững sờ.

Ngụy Đông Phong thậm chí còn trực tiếp chửi bới: “Lý Kiếm, ngươi là đồ phản bội chết tiệt. Ta tự phụ tin tưởng ngươi! Giao cho hắn. Hắn bây giờ là đứa nhỏ không đứng dậy được. Hắn có thể làm sao đây? Ta tìm chết bằng được.” riêng tôi!”

Tuy nhiên.

Trình Uyên đột nhiên nói: “Không phải anh nói tôi mới ngoài hai mươi sao? Không phải anh nói tôi rất ngốc sao?”

“Đúng vậy, tôi quả thực chỉ mới ngoài hai mươi tuổi, nhưng tôi xin lỗi, có vẻ như bạn thật ngu ngốc!”

Chương 767

Chương 767

sau đó.....

Một vài người đột nhiên xuất hiện trong không khí mỏng.

Những người có mặt đều sững sờ.

Làm sao người ta có thể đột nhiên xuất hiện?

Nó giống như một trò tung hứng, không có gì ở đó, nhưng nó đã ở đó trong nháy mắt.

Sự xuất hiện đột ngột của những người này cũng khiến Đạo Trưởng Đông Lương Đình và Ngụy Đông Phong nhíu mày trầm tư.

“Anh ...!” Ngụy Đông Phong.

Trình Tuấn Phong, Lục Hải Xuyên và Vương Mĩ Lệ nhìn những người này với vẻ mặt trịnh trọng.

“Lão Ngụy, ta thật không ngờ lại là ngươi!” Trình Tuấn Phong thở dài.

Anh ấy đã ngạc nhiên.

Trên thực tế, không chỉ anh, Trình Uyên cũng rất bất ngờ khi nhìn thấy Ngụy Đông Phong.

Bởi vì anh luôn cảm nhận được sự tốt bụng của nhà họ Ngụy đối với mình, đặc biệt là từ Ngụy Tác. Còn Ngụy Đông Phong là cha ruột của Ngụy Tác, mối quan hệ kiểu này khiến Trình Uyên rất vương bận.

Nhưng có một số điều mà bạn thực sự không thể chỉ nhìn vào mối quan hệ này. Giống như trong nhiều

Chương trình truyền hình, những người đăm sau lưng bạn đều là những người thân yêu của bạn.

Nguy Đông Phong im lặng một lúc rồi nói: “Lão Thành, mỗi người đều có tương lai. Không có gì đáng ngạc nhiên.”

Lục Hải Xuyên nhìn chằm chằm Đông Lương Đình nói: “Ta nhớ tới ngươi.”

Đông Lương Đình dường như không lo lắng về người đột nhiên xuất hiện, nhưng cô vẫn có chút tò mò hỏi: “Tôi muốn biết, tại sao anh lại ở đây?”

Lục Hải Xuyên chưa kịp trả lời, Vương Mĩ Lệ đã dẫn đầu với một nụ cười: “Anh tưởng kế hoạch của mình thật hoàn hảo, nhưng không ngờ lại là người mà anh cho là người ngu ngốc. Hãy ghép các người lại với nhau.”

Vì vậy, Đông Lương Đình đã để mắt đến Trình Uyên.

Sự biến mất của Đông Lương Đình, và khi anh ta đi đến 10 người khổng lồ hàng đầu để giải cứu Bạch An Tương, người ta phát hiện ra rằng chín người cũ đã chết. Tất cả những điều này được liên kết với nhau, cho phép Trình Tuấn Phong và Thẩm Ly phân tích rằng sự việc này có thể có một tác động rất lớn.

Sau khi Trình Uyên tỉnh dậy, anh nằm trên giường và sắp xếp mọi chuyện một cách cẩn thận.

Anh cho rằng có người muốn uy hiếp anh với Bạch An Tương, mục đích thực sự rất rõ ràng, anh thực sự không có nhiều thứ để lấy ra từ Trình Uyên, thứ duy nhất là bảo bối thứ ba mà anh biết.

Anh ta đuổi tất cả mọi người ra ngoài, chỉ để tạo cảm giác suy đồi, để đối phương biết rằng anh ta không có việc gì phải làm.

Khi nhận được cuộc gọi rủ đi một mình, Trình Uyên đã bí mật đến cuộc họp. Lý do là vì anh ấy biết rằng phải có kẻ mắt của người khác xung quanh mình, vì vậy anh ấy đã tạo ra ảo giác cho người đối diện rằng anh ấy thực sự đang đi một mình.

Trên thực tế, khi Trình Uyên đi, anh ấy đã để lại một mẫu giấy nhắn.

Ghi chú này là một kế hoạch.

“Vì, tôi không biết anh đang ở đâu, nhưng tôi có lẽ đã đoán được anh sẽ đi đâu, và khi tôi giúp anh tìm ra vị trí chính xác của hầm chứa, anh tự nhiên sẽ không giết tôi vội vàng.” Trình Uyên cười nhạo nói.

“Vậy, lời nhắn anh để lại là để Lục Hải Xuyên dẫn Trình Tuấn Phong và những người khác đến hầm đợi thỏ trước?” Đông Lương Đình nheo mắt phân tích: “Bọn họ đột nhiên xuất hiện là do trước đó đã ở trong hầm, Khi họ bước ra khỏi hầm. Vào thời điểm, cánh cổng kỳ quặc đã bị phá vỡ, vì vậy dường như nó xuất hiện trong không khí loãng.”

“Nói cách khác, lối vào hầm ở phía sau họ!”

Trình Uyên gật đầu: “Cô quả thực rất thông minh. Lúc này còn có tâm trạng nghĩ đến bảo bối.”

Vì vậy, Đông Lương Đình mỉm cười.

Mọi người chỉ biết nhìn cô ấy cười.

Sau khi cười xong, Đông Lương Đình đột nhiên nói: “Tại sao không? Anh cho rằng chỉ cần vài người trong số các anh có thể ngăn cản tôi?”

Đạo nhân cũng tự hào nói: “Trong các người, ta sợ hãi duy nhất chính là Lý Ngụy, hơn nữa Lý Ngụy nhất định không phải là đối thủ của đại boss.”

“Vì vậy, những người còn lại ... Anh. Lu không phải là đối thủ của tôi, và Trình Tuấn Phong gần như có ý đó. Về phần Thiếu Anh Vương ... các cao thủ cấp hai dưới tôi đủ sức cạnh tranh với anh, vậy ... ”

“Tự tin chỗ nào?”

Trên thực tế, khi nói đến phân tích sức mạnh, Đạo Trưởng đã đúng.

Tuy nhiên, đôi khi vẫn có những tai nạn.

Ví dụ như Lý Ngụy.

Bọn họ còn chưa kịp nói xong, Lý Ngụy đã dẫn đầu đi tới gian hàng của Đông Lương Đình nói: “VẬY ta sẽ học kỹ năng của ông chủ lớn.”

Nói xong, thân hình như một mũi tên từ trong dây bắn ra, “ẦM ẦM!”

Tốc độ của Lý Ngụy nhanh đến mức hầu hết những người có mặt đều không thể nhìn rõ.

Không cần nói cũng biết sức mạnh của anh ta không phải kẻ đến, một người có thể mạnh hơn cả một bậc thầy về năng lượng hắc ám mà không cần sử dụng đến năng lượng hắc ám.

Anh ta đâm Đông Lương Đình.

Đông Lương Đình hơi rút lui, giơ tay rút ra một Thái Cực Quyền, cố gắng loại bỏ sức mạnh từ nắm đấm của Lý Ngụy.

Nhưng đột nhiên.

Lý Ngụy trở mình nắm đấm thành cùi chỏ, đồng thời chìm xuống, vai dựa lưng vào núi!

Ý nghĩa tuyệt đối của Bát Quyền không thể được thông thạo bởi những người được gọi là cao thủ võ thuật trên thị trường.

Một lực rất lớn, từng lớp từng lớp, đập vào cánh tay của Đông Lương Đình.

“Bùm!” Đông Lương Đình lùi lại một lần nữa, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Lúc này, ngay cả Đạo Trưởng ánh mắt cũng chột co rụt lại.

Trong lần đối đầu đầu tiên, Lý Ngụy đã chiếm thế thượng phong tuyệt đối, điều mà không ai ngờ tới.

Theo nhận thức của Đạo sư, kung fu của Lý Ngụy không có nề nếp, giống như côn đồ đánh nhau, đánh nhau bừa bãi.

Nhưng bây giờ cuối cùng hẳn cũng hiểu, hóa ra lúc trước Lý Ngụy đánh nhau như vậy là vì không muốn tiết lộ sự thật mình là Lý Ngụy, mà là vì muốn che giấu điều gì đó.

Nghĩ đến đây, Đạo Trưởng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Người ta có thể đánh bại anh ta bằng cách che giấu sức mạnh của họ.

Nhưng bây giờ, Lý Ngụy không cần giả bộ, hắn đã thể hiện sức mạnh tuyệt đối của mình. Anh ta không chỉ có thể sử dụng Nội Lực mà còn là một bậc thầy của Nội Lực.

Bát Quyền lưng tựa vào núi, cộng với năng lượng hắc ám chồng chất khiến một cánh tay đập vào gian nhà Tống như một ngọn núi lớn.

Nói cách khác, đó là Đông Lương Đình.

Nếu cái này bị người khác thay thế, e rằng Lý Ngụy một chiêu cũng sẽ bị đánh bại.

Còn Đông Lương Đình chỉ rút lui một chút sau đó, sau khi nhận ra Lý Ngụy đã bảo toàn thực lực trước đó, cô không dám bất cẩn nữa.

Tay trái và tay phải liên tục vẽ sơ đồ Thái Cực Quyền, hai chân hơi cong, vai buông thõng tự nhiên, với động tác rất thoải mái, anh ta đưa ra một đôi nắm đấm cho Lý Ngụy.

Lý Ngụy vội vàng đấm lại.

Sau đó, anh phát hiện ra rằng nắm đấm của mình thực sự bị kẹp bởi tay của Đông Lương Đình.

Đẩy và đẩy, cảm giác như hai đứa trẻ đang chơi một trò chơi, bạn đẩy tôi và tôi đẩy bạn.

“Bùm!” Một âm thanh.

Không biết đẩy bao lâu, đột nhiên vang lên một tiếng ồn ào, bước chân của Lý Ngụy tiếp tục lui về phía sau.

Mọi người lại sững sờ.

“Tống Cửu làm sao có thể mạnh như vậy?” Trình Tuấn Phong không khỏi thở dài.

Lục Hải Xuyên thở dài nói: “Nàng là chương quỹ nhị kho, cư nhiên rất mạnh.”

“Anh Lục, thủ quỹ của kho bạc thứ hai có nhận ra không?” Trình Tuấn Phong ngạc nhiên hỏi.

Lục Hải Xuyên trầm mặc một lát, mới nói: “Chuyện xảy ra đã lâu, ta có thể mơ hồ nhớ tới, cũng biết nàng là chương quỹ nhị kho, không ít người.”

“Chuyện đó ...” Trình Tuấn Phong còn ngạc nhiên hơn: “Làm sao ông Lục biết được?”

Chương 768

Chương 768

“Bởi vì ...” Lục Hải Xuyên trịnh trọng nói, “Anh của ta đã chết trong tay hắn.”

“Đông Phương Chúc?” Trình Tuấn Phong càng ngạc nhiên hơn.

Lục Hải Xuyên gật đầu: “Sự tồn tại của tôi và anh trai tiền bối gây ra mối đe dọa cho nơi cất giấu bảo vật. Vì vậy, Đông Lương Đình đã giết chết anh trai tôi và Tống Thiên bỏ tù tôi.”

“Tại sao Đông Tâm Tư lại làm điều này?” Trình Tuấn Phong càng khó hiểu.

Nếu Đông Lương Đình làm điều này vì sợ Đông Phương Chúc và Lục Hải Xuyên có thể sử dụng chuyên môn của họ để tìm kho bạc, vậy thì Tống suy nghĩ lại thì sao? Đông Lương Đình là thủ quỹ của kho tiền thứ 2. Đông Tâm Tư luôn nghĩ, phải không?

“Đông Lương Đình nói rằng người giữ kho báu của kho bạc thứ ba và thứ tư đã bị mất do một tai nạn. Anh ta thực sự đang nói dối.” Lục Hải Xuyên giải thích: “Bởi vì kho bạc thứ ba ở sau chúng tôi, và người giữ kho báu của kho bạc thứ ba, Nó là Đông Tâm Tư.”

“Về phần người giữ kho báu của hầm thứ tư, ta từ đầu đến cuối chưa từng thấy qua.”

Trình Tuấn Phong im lặng.

Trên thực tế, Đông Tâm Tư là người giữ kho báu của bảo vật thứ 3. Không khó hiểu về mặt logic, nhưng tại sao sức mạnh của Đông Tâm Tư lại không phù hợp với người giữ kho báu?

Hắn không có hỏi, bởi vì lúc này Đông Lương Đình cùng Lý Ngụy cũng đã phân định thắng bại, cũng không có thời gian để hỏi.

Sức mạnh bí mật của Đông Lương Đình và Thái Cực Quyền đã buộc Lý Ngụy phải lui hết lần này đến lần khác, không có khả năng khi “nh trả.

Những gì Đạo Trưởng nói là sự thật, Lý Ngụy không phải là đối thủ của Đông Lương Đình.

Nhưng điều này cũng đủ để khiến Đông Lương Đình bất ngờ.

“Một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi mà có thể luyện đến trình độ như vậy, thật sự là người để mắt tới Đông Lương Đình.” Cô rất ngạc nhiên trước tài năng của Lý Ngụy.

Lý Ngụy bị Đông Lương Đình một đấm, lùi về phía sau, một đầu gối chạm đất, không khỏi phun ra một ngụm máu.

Mục Như Trăn rất lo lắng, vội vàng chạy tới ôm lấy cánh tay của Lý Ngụy, lo lắng hỏi: “Anh có khỏe không?”

Lý Ngụy lắc đầu không nói gì.

Tuy nhiên, Ngụy Đông Phong và những người khác tràn đầy niềm vui.

Ngụy Đông Phong nói với Trình Tuấn Phong, “Lão Trình, tại sao anh lại làm thế này? Vì anh đã phá vỡ sự việc này, anh cũng biết hậu quả. Anh không thể bỏ mạng.”

Đạo Nhân thậm chí hừ lạnh một tiếng nói: “Đừng lãng phí thời gian, chúng ta cùng nhau đi giết bọn họ.”

Kết quả là, mọi người bắt đầu di chuyển xung quanh.

Ngay sau đó.

Một cơn gió thơm thổi qua.

Đông Lương Đình vẻ mặt kiêu ngạo, ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, rất nhanh liền muốn lui ra ngoài.

Có thể.....

Gió thơm đến quá nhanh, hơi mất cảnh giác.

Bàn tay của Đạo Trưởng xẹt qua, trong phút chốc đã có bốn năm người bay trở lại.

Trước sự xuất hiện đột ngột này, một đám cao thủ cấp hai chỉ trong nháy mắt đã trở thành những con kiến dễ bị tổn thương.

Một chiếc áo gió màu trắng trực tiếp đáp xuống trước mặt Đông Lương Đình, sau đó dùng lòng bàn tay tát cho Đông Lương Đình một cái.

Đông Lương Đình vội vàng vẽ Thái Cực Quyền bằng cả hai tay, cố gắng bám vào lòng bàn tay của đối thủ.

Tuy nhiên, ngay khi bàn tay đang nói chuyện phiếm của cô đặt trên cổ tay đối phương, nó bị một lực lượng đen tối cực lớn chấn động, và sau đó, lòng bàn tay này vững chắc đè lên vai cô.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Gian hàng của Đông Lương Đình bay ngược, rơi xuống cách xa mười mét, và bốc lên một đám bụi!

“Hừ!” Một tiếng kêu.

Lúc này, tất cả mọi người đều chết lặng.

Có lẽ trong mắt họ, kỹ năng của Đông Lương Đình và Lý Ngụy đã là mạnh nhất ở đây, theo nhận thức của họ, có lẽ không ai phải mạnh hơn Đông Lương Đình, nhưng ...

Vị khách đã hất tung Đông Lương Đình lên không trung và đánh bại nó.

Khoảng cách này thực sự quá lớn.

Nó cũng làm cho nhận thức của những người này đã có những thay đổi to lớn.

Nhìn thấy chiếc áo gió màu trắng này, Trình Uyên bắt đầu run lên vì phấn khích.

Đông Nguyệt càng chậm rãi rơi lệ.

Và Vương Mĩ Lệ cũng đầy bất ngờ.

“Bác thầy!”

Cả ba người đồng thanh thốt lên.

Đúng vậy, người ở đây không phải ai khác, mà là một trong những bảo bối của bảo bối đệ nhất, Vân Dĩ Hà.

“Lão bà ta rất ghét kẻ ức hiếp đàn em có khuôn mặt bất khả chiến bại, chính là đệ đệ đáng quý của ta ức hiếp.”

Vân Dĩ Hà không có phong thái như một cao thủ, cô ấy tiến đến và chỉ vào Đông Lương Đình, người đã bị đánh đập và chửi rủa.

Đôi mắt của Trình Uyên cũng hơi uơn ướn.

Anh đã nghe nói rằng đêm đó tại biệt thự Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh, vì Dương Duệ đột nhiên lao ra cứu lối đi và những người khác, Vân Dĩ Hà đã đến đập phá nhà của Dương Duệ sau khi biết chuyện.

Bỏ ván cờ nhảm nhí sang một bên, Vân Dĩ Hà thực sự rất tốt với Trình Uyên.

Và vào thời điểm quan trọng này, cô ấy có thể lao vào nó, và nó giống như gửi than vào tuyết.

Viên đá mà Trình Uyên treo trong tim cuối cùng cũng đã hạ cánh.

Đông Lương Đình tức giận đứng dậy, chỉ vào Vân Dĩ Hà tức giận nói: “Vân Dĩ Hà, anh...”

“Bạn đã vi phạm luật chơi!”

Vân Dĩ Hà chế nhạo: “Đừng nói nhảm nữa, anh đã vi phạm trước rồi.”

Mọi người đều ngạc nhiên.

Kho bạc đầu tiên là hai người bảo vệ kho báu, và các kho bạc khác đều là một người bảo vệ kho báu, có lý do rằng một trong số họ phải mạnh hơn, nhưng tại sao Đông Lương Đình không phải là đối thủ của Vân Dĩ Hà?

Trong thực tế.

Lục Hải Xuyên giải thích: “Đáng lẽ Vân Dĩ Hà phải là người giữ kho báu của hàm thứ hai, nhưng vì cô ấy không tin rằng danh tính của mình là người giữ kho báu của hàm thứ nhất đã

bị các tiền bối của cô ấy cướp mất, nên cô ấy đã nhiều năm như vậy. đã tranh nhau xem ai mới là người. Người bảo vệ kho báu phù hợp nhất cho kho tiền đầu tiên. ”

“Có lẽ bởi vì nóng nảy, cô ấy không có hứng thú làm thủ quỹ của những kho bạc khác.”

Trình Tuấn Phong ngạc nhiên: “Còn có thể như thế này?”

“Hóa ra là như thế này!” Vương Mĩ Lệ suy nghĩ một hồi, tựa hồ cảm thấy những gì Lục Hải Xuyên nói là có lý.

Nhưng Vân Dĩ Hà vươn tay chỉ vào Lục Hải Xuyên, tức giận nói: “Câm miệng, người họ Lục, nếu mẫu thân của hắn không phải vì đệ đệ của ta, hôm nay lão nương trước hết giết người!”

Nghe vậy, Lục Hải Xuyên vội vàng rút cổ lại.

Có cách nào, ai gọi anh ta là thầy Phong thủy không?

Người giữ kho báu sợ nhất là người khác đoán được vị trí của bảo vật, cho dù Lục Hải Xuyên có hứa không nói cũng sẽ là sấm sét giữ hắn trên đời.

Đây là lý do tại sao Đông Lương Đình muốn giết Đông Phương Chúc, và Tong đã nghĩ đến việc bỏ tù Lục Hải Xuyên.

Vân Dĩ Hà bước tới Đông Lương Đình, nhàn nhạt nói: “Nói ta phá lệ?”

“Người thật có mặt mũi!”

“Vói tư cách là một thủ quỹ, anh ta đã phung phí bảo vật của kho tiền thứ hai và muốn chiếm giữ kho tiền thứ ba và thứ tư.”

“Sử dụng anh trai tôi và tôi để chọn người bảo vệ kho báu tiếp theo ở kho bạc đầu tiên, và bạn sắp xếp một bài kiểm tra từ đó. Bạn có thể thu hút ứng cử viên bảo vệ kho báu khác của chúng tôi vào cấp dưới của bạn, sau khi biết rằng Trình Uyên đã đột nhập kho báu thứ ba. Sau này sự cố, tôi đã cố gắng bằng mọi cách để dụ Trình Uyên vào túi đã sắp xếp của bạn để anh ta khoan. ”

“Người còn phải nói người mục đích là cái gì?”

” Đông Lương Đình, ai cho ngươi lá gan lớn như vậy!”

Bề mặt của gian hàng của Đông Lương Đình như bằng đất.

Nó dường như bị nhìn thấu vì một thủ thuật.

Tuy nhiên, khi Vân Dĩ Hà đến gần cô ấy, cô ấy đột nhiên mỉm cười.

“Hehe... vậy thì sao, anh có thể làm gì em?” Cô ấy hỏi với vẻ mỉa mai.

Vân Dĩ Hà lạnh lùng nói: “Giết ngươi!”

Đông Lương Đình lắc đầu nói: “Không, không được!”

“Thật là to mồm!” Vân Dĩ Hà.

Vừa nói, Đông Lương Đình vừa xua tay và hét lên: “Ra ngoài!”

Chương 769

Chương 769

Sau đó, một cảnh tượng bất ngờ xuất hiện.

Hai người ra khỏi rừng.

Bạch An Tương đang đứng đầu, nhưng tay cô ấy bị trói lại, và một con dao trên cổ trắng ngần của cô ấy.

Người đàn ông với con dao là Dương Vinh.

Nhìn thấy cảnh này, Trình Uyên mở to mắt ngay lập tức.

Đôi mắt của Trình Tuấn Phong co lại đột ngột.

Dù là Lý Ngụy hay Vân Dĩ Hà, họ đều cau mày.

Đông Lương Đình lau sạch vết máu trên khóe miệng, thay đổi vẻ suy đồi trước đây, nụ cười khiến Trình Uyên khó chịu lại một lần nữa hiện lên trên mặt.

“Vì vậy, chúng ta lại quay lại điểm xuất phát của vấn đề này một lần nữa.” Cô ấy nói: “Dù gì thì cô ấy cũng là con át chủ bài lớn nhất trong tay tôi”.

“Vân Dĩ Hà, nếu anh hành động với tôi, Bạch An Tương sẽ chết. Tôi nghĩ rằng khi đệ tử của cô chết, cô sẽ không tha thứ cho cô.”

“Ồ không, không chỉ đệ tử của người, mà là toàn bộ gia tộc họ Trình, bởi vì Bạch An Tương có máu thịt của người nhà họ Trình của bạn trong cơ thể cô ấy.”

Vân Dĩ Hà cau mày và nhìn chăm chăm vào Đông Lương Đình.

Đột nhiên, cô quay lại hỏi Trình Uyên: “Trước mặt Da Yi, anh chọn như thế nào?”

Câu hỏi của cô khiến Trình Uyên sửng sò.

Anh nhìn Bạch An Tương từ xa, và nhìn vợ mình, trái tim anh đau không thể giải thích được.

Trên thực tế, một trong những câu hỏi không thích nhất là, nếu là bạn, bạn sẽ làm gì, nếu là bạn, bạn lựa chọn như thế nào?

Đôi mắt với lẽ phải, một số người đàn ông ngay thẳng, có lẽ sau khi vướng vào sẽ nghiêng răng, miễn cưỡng lựa chọn cái gọi là lẽ phải.

Tuy nhiên, Trình Uyên không nghĩ anh là một người đàn ông lớn lao, anh chỉ là một người đàn ông bằng xương bằng thịt, anh chỉ là một người coi người thân và bạn bè là tất cả.

và vì thế.

“Vợ tôi là tất cả trong mắt tôi!” Anh nói với Vân Dĩ Hà.

Không ai có quyền yêu cầu người khác hy sinh bản thân để trở thành thiên hạ, Trình Uyên chưa bao giờ bị bắt cóc bởi những kẻ đạo đức, cậu không có ý thức.

Trên thực tế, Bạch An Tương lúc này cũng rất vướng bận.

Cô cũng tự trách bản thân rất nhiều, vì bản thân mà để Trình Uyên bị thương nặng như vậy, vì bản thân mà khiến bao người gặp nguy hiểm, vì bản thân mà ...

Cô Mục Cồn nói với Trình Uyên: Hãy để tôi yên!

Nhưng cô ấy không thể!

Vì cô ấy không có quyền này.

Bởi vì cô ấy có đứa con của Trình Uyên trong bụng.

“Nói cho tôi biết điều khoản của anh!” Trình Uyên quay sang trừng mắt nhìn Đông Lương Đình, và nói với đôi mắt đỏ hoe.

Đông Lương Đình cười nhẹ: “Rất đơn giản. Anh rời khỏi Tiêu gia đi. Sau khi tôi chuyển hết số vàng trong hầm thứ ba, anh tự nhiên sẽ thả vợ mình ra.”

“Anh để vợ tôi đi trước, và tôi hứa mọi người sẽ rời khỏi Đảo vàng.” Trình Uyên nhấn mạnh.

Đông Lương Đình không khỏi chế nhạo: “Ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi? Ngươi cho rằng loại chuyện này có thể mặc cả?”

Trình Uyên im lặng.

Anh quay lại nhìn Vân Dĩ Hà.

Vân Dĩ Hà thở dài nói với Trình Uyên: “Cậu quyết định đi, mặc dù cô ấy không thể tin những gì mình nói, nhưng nếu cậu có cách tốt hơn.”

Trình Uyên lắc đầu, rõ ràng là anh không có cách nào tốt hơn để giải cứu Bạch An Tương.

và vì thế.....

“Được, anh ...” Anh muốn thỏa hiệp.

nhưng.....

“Loại chuyện này đúng là không có chỗ mặc cả, nhưng xem ra cũng không cần phải lựa chọn.”

Lúc này, Dương Vinh đột nhiên nói.

Câu nói của anh khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Trình Uyên trong lòng “thình thịch” một cái, nhanh chóng nhìn về phía Dương Vinh.

Dương Vinh giữ con dao trên cổ Bạch An Tương và bất ngờ rút dao, sau đó tất cả các sợi dây trên cơ thể Bạch An Tương bị đứt.

Cô ấy mất ngủ!

Khuôn mặt tươi cười của Đông Lương Đình lập tức biến sắc, tức giận nói: “Thằng khốn, mày dám làm loạn...”

Vừa nói, vừa lộ ra bóng dáng, anh ta lao đến chỗ Bạch An Tương ngay lập tức, rồi chỉ vào lông mày của Bạch An Tương.

“không tốt!”

“dừng lại!”

Vân Dĩ Hà, Trình Tuấn Phong và Trình Uyên đều cảm thán.

Tuy nhiên, khoảng cách giữa họ không gần bằng Đông Lương Đình đến Bạch An Tương, hơn nữa, cho dù Vân Dĩ Hà tốt hơn Đông Lương Đình, tốc độ cũng không chênh lệch bao nhiêu, nên việc cứu Bạch An Tương là quá muộn.

Và Đông Lương Đình rõ ràng có nghĩa là cá chết và lưới vỡ.

Kể từ khi Dương Vinh cưới trói cho Bạch An Tương, điều đó cho thấy Dương Vinh đã vi phạm ý muốn của cô, nếu Cô Mụccón đe dọa họ với Bạch An Tương, cô phải kiểm soát Bạch An Tương trong tay của mình.

Cô Mụccón lấy lại Bạch An Tương bằng mọi giá, cho dù không lấy được, cô sẽ bắt họ phải trả giá và khiến họ phải hối hận.

Vì vậy, cô ấy bắt đầu với Bạch An Tương.

nhưng.

Tuy nhiên, Dương Vinh đột nhiên đứng trước Bạch An Tương, anh đưa tay đâm Đông Lương Đình đang lao tới.

Khi ngón tay và nắm tay muốn gặp nhau thời điểm.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Dương Vinh như quả bóng nảy lòng, bị nổ tung, giữa chừng làm gãy một cây to cần ba người ôm.

“Phốc!” Phun ra một ngụm máu già.

Không ai nghĩ rằng Dương Vinh sẽ bảo vệ Bạch An Tương bằng tính mạng của mình vào lúc này.

Vân Dĩ Hà cũng nắm bắt được khoảng cách này và đến với Đông Lương Đình ngay lập tức.

Đông Lương Đình hai mắt híp lại, thấy tình thế không còn, liền giơ tay lên, một mảnh khói vây quanh cô.

Có thể là khói bột đáng sợ có độc, và Vân Dĩ Hà không kịp bắt Bạch An Tương và quay lại liên tục.

Lúc này, Trình Tuấn Phong cũng chạy đến và đỡ Dương Vinh ngồi dậy.

Sau khi khói bột trôi qua, Đông Lương Đình đã biến mất.

Đông Lương Đình không chỉ biến mất, mà khi Dương Vinh cắt đứt sợi dây trói cơ thể của Bạch An Tương, Đạo Trưởng biết rằng điều đó không tốt và trốn đi trước.

Vì vậy, người duy nhất tại hiện trường không qua khỏi là Ngụy Đông Phong.

Trình Uyên chịu đựng cơn đau lớn trên cơ thể, đứng dậy từ trên mặt đất và ôm chặt vợ mình Bạch An Tương.

Có những giọt nước mắt trong mắt Bạch An Tương.

“Lão Dương!”

Lúc này, giọng nói lo lắng của Trình Tuấn Phong truyền đến tai mọi người, và mọi người đều hưởng ứng.

Lúc này, Dương Vinh máu trong miệng giống như vòi nước không tiền, “vù vù” đi ra ngoài.

Dương Vinh là chuyên gia cấp hai cấp thấp, so với Đông Lương Đình cấp một kém mấy cấp, cho nên thời điểm bảo vệ Bạch An Tương, kết quả này hẳn phải cam chịu.

Vẻ mặt của Trình Tuấn Phong rất nặng nề.

Dương Vinh cười với anh, nhưng nụ cười này trông có chút buồn.

Trình Uyên được Bạch An Tương và Vương Mĩ Lệ hỗ trợ và đến với Dương Vinh, chịu đựng cơn đau dữ dội do gãy xương ức, và cúi đầu thật sâu trước anh.

“Bác Dương, cháu xin lỗi.”

Dương Vinh lắc đầu: “Không ... người không xin lỗi ... Ta!”

Trình Uyên nhớ lại những gì Dương Vinh đã nói với mình đêm đó, và xin lỗi: “Tôi không tin những gì bạn đã nói với tôi đêm đó.”

Dương Vinh cười nói: “Nguyên lai ... không phải là sự thật, lão sư không tin ... vừa đúng.”

“Nhưng...?” Trình Uyên không hiểu.

Dương Vinh nói rằng vì Trình Uyên không báo cáo với Trình Tuấn Phong rằng anh ấy đã đấu với Trình Uyên, nên anh ấy quyết định chơi cho Trình Uyên trong tương lai.

Trình Uyên không tin anh.

Thực ra đây là chuyện bình thường, rốt cuộc thì Dương Vinh đã nhìn Trình Nặc lớn lên, anh ấy đã bảo vệ Trình Nặc hơn 20 năm rồi, làm sao mà rung động trước những việc làm tốt của Trình Uyên mà lại quay sang Trình Uyên?

Điều này tất nhiên là không thể.

Nhưng, nếu điều đó là không thể, tại sao anh ấy lại từ bỏ mạng sống của mình để cứu Bạch An Tương?

Dương Vinh nói: “Ta canh giữ thiếu gia hơn 20 năm, nhưng là cùng thiếu chủ hơn 40 năm, hiếm thấy sư phụ vui vẻ sau khi có được, làm sao có thể.” làm điều có lỗi với sư phụ của gia đình ”.

Câu này được hoàn thành ngay trong một lần, không hề vấp ngã, nhưng ...

Đây cũng có thể là một đoạn hồi tưởng trước khi chết.

Nói xong lời này, thân thể Dương Vinh liền mềm nhũn ra.

Máu vẫn còn rỉ ra từ khóe miệng tươi cười của anh.

Chương 770

Chương 770

Dương Vinh đã chết.

Trình Tuấn Phong đưa tay ra để từ từ nhắm mắt lại.

Tâm trạng của Bạch An Tương rất phức tạp, vì Dương Vinh đã bắt cô, nhưng cuối cùng lại chết vì cô. Tất nhiên, nếu bạn phân tích kỹ, Dương Vinh lẽ ra phải chết vì Trình Tuấn Phong, nhưng trong phân tích cuối cùng, anh ấy đã cứu Bạch An Tương.

Vì vậy, Bạch An Tương do dự một chút, cúi đầu chào Dương Vinh.

Trình Tuấn Phong cũng thở dài ngao ngán, nói: “Tại sao phải bận tâm.”

Trình Uyên hiểu ý của Trình Tuấn Phong.

Dương Vinh có thể đã bắt tử, nhưng anh ta không cần phải đến. Nhưng bằng cách này, Trình Nặc nhất định phải tham gia.

Khi vấn đề này lắng xuống, ai đó sẽ luôn chỉ tay về phía anh ta.

Vì vậy, Dương Vinh đã đến, và anh ấy đã dùng tính mạng của mình để bảo vệ Trình Nặc.

Về vấn đề, mỗi người đều có lòng trung thành và lòng dũng cảm của sự phụ, Trình Uyên và những người khác vẫn ngưỡng mộ anh ta, cuối cùng anh ta đã đạt được cả công lẫn tư.

Ngụy Đông Phong đến và nói với Trình Tuấn Phong: “Lão Trình, tôi đã sai về việc này. Tôi sẽ chịu trách nhiệm về những gì mình đã làm. Sau khi trở về, tôi sẽ gửi đơn cho gia đình và từ chức chủ gia đình.” ”

Trình Tuấn Phong không nói.

Vân Dĩ Hà cũng không nói.

Trình Uyên nhìn Ngụy Đông Phong và cau mày sâu sắc, nói:
“Mọi chuyện cứ như vậy là xong hả?”

Anh bỗng thấy nực cười.

Vì Ngụy Đông Phong, Bạch An Tương suýt chết.

Vì Ngụy Đông Phong, Trình Uyên cũng suýt chết.

Bởi vì những gì mà Ngụy Đông Phong liên quan đến lần này không chỉ là cái chết của một vài người, mà nó là một vụ án kinh hoàng đã được nung nấu từ rất lâu.

Liệu những tổn hại đã gây ra cho người khác có bị xóa sổ chỉ bằng cách từ chức người đứng đầu nhà họ Ngụy?

Khi bị Trình Uyên hỏi, Ngụy Đông Phong đột nhiên cúi kính nói: “Trình Uyên, cậu không được một tấc nào, nếu không phải mối quan hệ tốt đẹp giữa cậu và Ngụy Tác, tôi sẽ ...”

Anh ta không nói hết lời.

bởi vì.

Ngay khi anh đang nói, Trình Uyên đột nhiên xé toạc chiếc áo sơ mi ở phần trên của anh, để lộ ra những vết sẹo kinh hoàng.

Một số vẫn còn rỉ máu.

Nó được đan chéo, và hầu như không có chỗ tốt ở phần trên cơ thể.

Ngụy Đông Phong ngẩn người.

Những người khác cũng chết lặng.

Bạch An Tương đang ngậm cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt đầm đìa, vô cùng đau khổ.

“Ngươi để Hạng Thiên hành hạ ta trên thuyền chết tiệt còn chưa đủ sao?” Trình Uyên hét vào mặt Ngụy Đông Phong:
“Còn muốn gì nữa? Còn muốn chặt tay chân của ta sao?”

“Tôi ...” Ngụy Đông Phong cứng họng.

“Bùm!” Một âm thanh.

Trình Tuấn Phong đâm Ngụy Đông Phong hết cỡ, một ngụm máu già trào ra khi nằm trên mặt đất.

Trình Tuấn Phong nhặt một con dao trên mặt đất, đi thẳng về phía Ngụy Đông Phong: “Ngụy Đông Phong, bất kể quan hệ giữa anh và em trước đây như thế nào, anh đã làm tổn thương con trai tôi như thế này, anh sẽ không thoát khỏi hận thù nếu tôi.” chặt nó đi! ”

Đối với Trình Uyên, cả Trình Tuấn Phong và Lý Lan Oanh đều cảm thấy có lỗi.

Nó cũng mâu thuẫn.

Mối quan hệ giữa gia đình người khác là con yêu Lão Tử. Nhưng gia đình họ Trình đã lật ngược tình thế.

Vì đã bỏ rơi Trình Uyên từ khi anh còn nhỏ, và dù anh có làm gì đi chăng nữa thì anh cũng cảm thấy có lỗi với bậc làm cha làm mẹ.

Bởi vì Trình Nặc đã bị thương nặng đối với họ, bị liệt kể từ đó và mất khả năng lập gia đình, họ cảm thấy tội lỗi khi làm cha mẹ.

Vì vậy, khi Trình Nặc và Trình Uyên đánh nhau, Trình Tuấn Phong không thể làm gì được, không dám trách bất cứ người con trai nào.

Nhưng nếu bạn thay đổi thành một người ngoài cuộc thì lại khác.

Ngụy Đông Phong đã đánh Trình Uyên như thế này, và anh cảm thấy Trình Tuấn Phong đau khổ hơn Bạch An Tương.

“Ta giết chết ngươi!”

Nâng con dao trên tay lên, anh ta chém nó vào đầu Ngụy Đông Phong.

Ngụy Đông Phong hoảng sợ, anh ta không giống như Thẩm Ly và Trình Tuấn Phong, anh ấy chỉ là một người bình thường có đầu óc tốt, làm sao có thể tránh được đòn tấn công của Trình Tuấn Phong.

Vì vậy, anh ta tái mặt vì kinh ngạc, và lo lắng hét lên: “Lão Trình, tôi đã sai! Thứ lỗi cho tôi! Đừng giết tôi!”

“gì!”

Con dao dừng lại trên đầu anh ta.

Không phải là Trình Tuấn Phong không di chuyển, mà là do ai đó đã ngăn anh ấy lại.

Lý Ngụy đột nhiên đi tới, nắm lấy tay Trình Tuấn Phong và nói: “Anh không thể giết anh ta.”

Trình Tuấn Phong tức giận nói: “Tại sao?”

Lý Ngụy liếc nhìn vết thương trên người Trình Uyên, trầm giọng nói: “Tin tưởng ta, ta muốn giết hắn cũng không kém người.”

“Bởi vì Trình Uyên là em trai của tôi.”

“Đã nhiều năm như vậy, là em trai duy nhất mà tôi nhận ra.”

Trình Tuấn Phong giật mình.

Sau đó, Lý Ngụy giải thích: “Thực ra lúc đầu tôi thực sự đã chết, nhưng ... thời điểm tôi biết tin mình chết, tình cờ là các chuyên gia y tế giỏi nhất của đất nước đang ở thành phố Tân Dương.”

“Tôi cũng đang xem bói, bắt chuyện với các chuyên gia đưa ra kết quả nghiên cứu mới nhất trên thế giới, và sử dụng công nghệ tiên tiến để cứu tôi”.

“Chính vì cơ hội này, nhiệm vụ đặc biệt này mới được giao cho tôi.”

“Những kho bạc này thuộc về nhà nước. Vì một số lý do, hiện tại không thể chảy đến tay người dân, nên có người canh giữ kho báu.”

“Thời gian gần đây, một lượng lớn gạch vàng đổ về tư nhân làm ảnh hưởng lớn đến thị trường, từ trên mới đoán được kho tiền có vấn đề”.

“Đó là lý do tại sao tôi được gửi đến để hỏi về điều này một cách bí mật.”

“Tôi tiếp xúc với Ngụy Đông Phong bởi vì lô gạch vàng đầu tiên đến tay người ta đến từ nhà họ Ngụy. Họ dùng lô gạch vàng này để bí mật xây dựng căn cứ bí mật...”

“Ngụy Đông Phong không thể chết vì anh ta là một trong những thủ phạm chính trong vụ việc này. Bây giờ Đông Lương Đình đã trốn thoát, và Đạo Trưởng cũng đã trốn thoát. Chỉ thông qua Ngụy Đông Phong, chúng tôi mới có thể truy tìm tung tích của họ và kho tiền thứ hai đã được chuyển đến.”

Nghe Lý Ngụy nói xong, tất cả mọi người đều im lặng.

Trình Uyên cũng hiểu tại sao Lý Ngụy sống lại từ cõi chết, và tại sao anh lại trở thành Lý Kiếm theo bí danh.

Trình Tuấn Phong cầm dao mà tay run lên liên tục, có thể thấy nếu không chém Ngụy Đông Phong, anh ta vẫn có chút không muốn.

Tuy nhiên, lúc này Trình Uyên đột nhiên nói: “Ba, quên đi, đưa hấn cho Lý Ngụy.”

Khi bố gọi, cơ thể Trình Tuấn Phong đột ngột run lên.

Anh không quay lại nhìn Trình Uyên, nhưng con dao trên tay anh đã rơi xuống đất, chiếc bình kêu lên một tiếng “ùm” khó chịu.

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên xuất hiện ảo giác.

Lúc này, Trình Tuấn Phong dường như đã già đi rất nhiều, và lưng của anh ấy đã hơi gù.

Trình Uyên chưa bao giờ gọi bố từ khi còn là một đứa trẻ, bởi vì anh ấy đã không có bố từ khi còn nhỏ. Lúc này, tiếng gọi đó không phải là do anh ta bốc đồng.

Nhưng vì khi cứu Bạch An Tương, Trình Tuấn Phong đã cho thấy anh phải là một người cha như thế nào.

Nếu Trình Uyên quay trở lại vài năm, cách tiếp cận của Trình Tuấn Phong có thể không giải quyết được sự oán giận của Trình Uyên đối với anh ta.

Nhưng bây giờ thì khác, chỉ trong hai năm, anh ấy đã tiếp xúc với quá nhiều người và trưởng thành quá nhiều.

Như câu nói, không có hận thù trong một sớm một chiều trong gia đình.

Bỏ Trình Nặc sang một bên, ít nhất Trình Tuấn Phong và Lý Ninh Uyên quan tâm đến Trình Uyên.

Mặc dù Trình Uyên chỉ trích Trình Tuấn Phong vì quá ưu ái Trình Nặc, nhưng cuối cùng anh ấy vẫn là Lão gia của mình.

Nguy Đông Phong bị Lý Ngụy bắt đi, lúc rời đi, Trình Uyên nói với Lý Ngụy, “Su huynh, chúng ta trở về uống một chút đi.”

Lý Ngụy cười nói: “Đương nhiên.”

Sau đó anh thấy Mục Như Trăn đứng cạnh mình, rồi lại vò đầu bứt tai.

Trình Uyên hiểu ra: “Anh đi đi, sau khi anh đi về, em đã đủ mệt mỏi và quanh co, anh sẽ tìm em một lần nữa.”

Vấn đề này đã đến lúc kết thúc.

Mọi người đã sẵn sàng lên đường và quay trở lại hành trình, nhưng vào lúc này, một trong những người này đã nắm chặt tay lại.

Một cơn ớn lạnh ập đến.

Chương 771

Chương 771

Nhìn thấy Trình Uyên đi cùng Bạch An Tương, cô ấy bị bao vây và bỏ đi.

Nhìn thấy Lý Ngụy đi cùng Mục Như Trăn, Ngụy Đông Phong buộc phải rời đi.

Đám đông dần rời đi.

Một mình Đông Nguyệt đứng một mình không ai đoái hoài đến.

Cô đột nhiên cảm thấy rất lạnh.

Trong lòng khó chịu vô cùng.

Bàn tay nhỏ siết chặt trong tiềm thức.

Việc thiết kế gian hàng của Tong để giết Đông Tâm Tư là một đòn nặng nề đối với cô.

Và sự thờ ơ của Đông Lương Đình đối với cô trên đường đi, mặc dù cảm xúc này đã được giải tỏa, và sự vương mắc trở nên trực tiếp và hận thù hơn, nhưng mỗi khi nhớ lại thời thơ ấu của mình, nỗi đau và nỗi buồn trong lòng vẫn không tránh khỏi.

Một lòng bàn tay đã được đề lên lưng cô.

Vân Dĩ Hà tay kia ôm đầu Đông Nguyệt, để cô dựa vào vai mình.

Mặc dù Vân Dĩ Hà là nữ nhưng cô vẫn cao tới 1,75 mét, nên việc Đông Nguyệt cao 1,64 mét dựa vào vai cô là điều đương nhiên.

“Đừng sợ, đã có sư phụ!” Cô nói.

Cơ thể Đông Nguyệt run lên, cô vô thức vươn tay nắm lấy quần áo của Vân Dĩ Hà.

“Hãy khóc nếu bạn muốn khóc!” Vân Dĩ Hà lại nói.

sau đó.

Đông Nguyệt lao vào vòng tay cô và kêu lên một tiếng “wow”.

“Su phụ, ta giống như người thừa. Ta sống trên đời này không có ý nghĩa!”

Vân Dĩ Hà ôm lấy Đông Nguyệt, đôi mắt rĩ xuống.

...

Con tàu du lịch trở về.

Con tàu du lịch này được tìm thấy bởi Trình Tuấn Phong và đến sớm hơn nửa ngày so với tàu của Đông Lương Đình, và dưới sự hướng dẫn của Lục Hải Xuyên, họ đã đổ bộ trực tiếp vào phía đất của Đảo vàng không người.

Sau khi đăng nhập, tôi đi thẳng đến kho tiền.

Sau khi lên tàu, mọi người đợi đến khi Vân Dĩ Hà và Đông Nguyệt, rồi mới bắt đầu quay trở lại.

Ngụy Đông Phong bị trói trong một cabin và không ai để ý đến anh ta.

Sau khi lên thuyền, Lý Ngụy đến gặp Trình Uyên.

Trong khoang khác, Lý Nam Địch đang ở trên thuyền nhanh chóng bôi thuốc cho Trình Uyên, nhìn những vết thương chằng chịt trên làn da màu đồng của anh, lông mày cô cau lại và nước mắt giàn giụa.

Nhưng bởi vì Bạch An Tương đang canh giữ ở bên cạnh nên cô ấy không dám thể hiện quá nhiều.

Khi đó, Trình Uyên bị Đông Lương Đình đe dọa khi tìm ra vị trí của kho tiền, Trình Uyên đã nghĩ đến việc cùng nhau đưa Mục Như Trăn và Đông Nguyệt vào trong hầm.

Đối với chất độc trên người của bọn họ, đối với Trình Uyên không có gì khó khăn, loại thuốc giải độc mới nhất do Lý Nam Địch và Mã Quân phát triển có thể loại bỏ hầu hết các chất độc.

...

Lý Nam Địch đưa thuốc cho Trình Uyên, một cách thận trọng. Nhưng trong mắt Bạch An Tương bây giờ, chỉ có Trình Uyên. Nhìn vết thương trên người Trình Uyên cũng xót xa, cô lấy khăn không ngừng lau mồ hôi cho Trình Uyên.

Vô tình, Bạch An Tương hơi giật mình khi nhìn thấy đôi môi đang cắn chặt của Lý Nam Địch, trong lòng như có điều suy nghĩ.

“Tôi xin lỗi!” Cô nói với Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch ngậy người nhìn Bạch An Tương.

Trình Uyên đang cười toe toét, chợt nhận ra điều gì đó sau khi nghe câu xin lỗi này, cậu nhắm mắt và nghiêng đầu giả vờ ngất xỉu.

Bạch An Tương vươn tay xoa đầu Trình Uyên, thở dài nói: “Tôi có chuyện muốn nói.”

Thân thể mỏng manh của Lý Nam Địch khẽ run lên.

Trái tim Trình Uyên cũng run lên.

Ngay sau đó.

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm ...” Cửa bị gõ.

Ba người đồng thời sững sốt, đều nhìn về phía cửa phòng.

Bạch An Tương đứng dậy mở cửa.

Tới cửa, Lý Nham gãi đầu cười khờ khạo nói: “Ta đi nhìn Trình Uyên một chút.”

“Sư huynh, mau vào đi.” Bạch An Tương nhanh chóng cho Lý Ngụy vào.

Lý Nam Địch đưa thuốc cho Trình Uyên, cũng gần xong, họ nhìn Bạch An Tương, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

“Anh cả!”

Nhìn thấy Lý Ngụy, Trình Uyên vẫn không giấu nổi sự phẫn khích, dù bị thương nặng vẫn muốn đứng dậy nhưng di chứng gãy xương ức bùng phát, cậu không thể ngồi dậy được vì quá đau.

Lý Ngụy nhanh chóng tiến lên ngăn cản hắn, cười nói: “Ta làm cho người khổ sở.”

“Biết rằng anh còn sống, tôi hạnh phúc hơn bất cứ điều gì khác.” Trình Uyên mỉm cười.

Sau đó anh ta nghĩ ra một câu hỏi khác.

“Mà này, anh cả, trên thực tế ... em đã thực sự chạm vào vàng trong hầm thứ ba.”

Lý Ngụy cười lắc đầu nói: “Bảo bối không phải ở cơ sở cũng không có lương thường xuyên, về nguyên tắc có thể dùng một phần vàng trong kho để duy trì sinh hoạt hàng ngày. Đương nhiên.” phần này cũng có hạn, người di chuyển thỏi vàng., còn không có một xu, tự nhiên không thành vấn đề. ”

“Phần gian hàng của Đông gia sử dụng là cái đầu lớn. Theo như trên, đó là 300 tỷ vàng ngoài thị trường.”

300 tỷ ...

Trình Uyên đột nhiên mở to mắt, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng Lý Ngụy nói: “Có lẽ, còn hơn thế.”

Trình Uyên càng thêm xấu hổ.

“Người giữ kho báu của hầm đầu tiên là Dương Duệ và sự phụ của tôi, người giữ kho báu của hầm thứ hai là Đông Lương Đình, và hầm thứ ba là Đông Tâm Tư. Còn về hầm thứ tư?”, Trình Uyên hỏi.

Lý Ngụy lắc đầu: “Hầm thứ tư bí ẩn hơn, không được tiết lộ. Điều này cho thấy ba hầm còn lại dù có chuyện gì xảy ra thì hầm thứ tư là an toàn nhất.”

“An toàn nhất, đó là nói ...” Trình Uyên đột nhiên có một đoán.

“Dù sao!” Lý Ngụy lấy ra một chiếc đồng hồ đeo tay trên cổ tay, đưa cho Trình Uyên xem, cười nói: “Tôi đã hoàn thành gần hết nhiệm vụ của mình, và tôi sẽ không phải gặp anh. theo cách đó nữa. ”

Chiếc đồng hồ đó đã được Trình Uyên tặng cho Lý Ngụy trong ngày cưới của anh ấy.

Trình Uyên cũng vui mừng nói: “Sau khi chúng ta trở về, chúng ta đi uống rượu ngon một chút.”

Lý Ngụy gật đầu.

Khi rời đi, anh ta dường như nghĩ đến điều gì đó và nói với Trình Uyên: “Ồ, phải, theo điều tra của tôi những ngày này, hình như vẫn còn một kho đồ kim khí, nhưng có thể chỉ là tin đồn.”

Vì vậy, Trình Uyên nghĩ đến kho bạc thứ ba, thực ra có hai lỗ vàng. Còn hố vàng bên dưới thì lượng vàng cát trong đó gấp hàng chục lần hố vàng bên trên.

Nó có thể là...

Lý Ngụy rời khỏi phòng Trình Uyên và trở về phòng của mình.

Anh nhìn thấy Mục Như Trăn đang ngồi lặng lẽ bên cửa sổ, tựa đầu bằng một cánh tay và nhìn qua khung cửa sổ lên bầu trời xanh và mây trắng ở đằng xa.

Vào ngày hôn lễ, Lý Ngụy đã “qua đời”.

Lý Ngụy nghĩ: Chắc cô ấy buồn lắm.

Nghĩ đến nhiều lần gặp gỡ sau này, anh lại bắt đầu cảm thấy không thể chịu nổi.

Cô ấy nói: Em nhớ mùi trên người anh.

Vì vậy Lý Ngụy lại nhớ tới chuyện cô bắt anh phải mở cửa phòng trước khi cưới.

Trái tim anh chìm xuống.

Ngồi cạnh Mục Như Trăn, đưa một tay ra và nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé còn lại của Mục Như Trăn.

Mục Như Trăn thân thể run lên, chậm rãi quay lại nhìn Lý Ngụy.

Hai ánh mắt chạm nhau.

Sau đó...

“Bốp!” Có một âm thanh.

Mục Như Trăn thẳng tay tát Lý Nguy.

Lý Nguy khẽ giật mình.

Sau đó, mắt của Mục Như Trăn trở nên ướt át!

“Như Trăn, tôi...”

“Tát!” Một cái tát nữa!

Lý Nguy cúi đầu.

đột ngột.

Mục Như Trăn ôm Lý Nguy và điên cuồng hôn lên miệng anh.

Lý Nguy sững sờ.

Người phụ nữ, thật là một sinh vật kỳ lạ.

nhưng.

Đó không phải là một người đàn ông?

Tâm trạng nặng nề đến mức nào, do kích thích tố thúc đẩy, nó sẽ luôn phản ứng, và sẽ luôn không thể kiểm soát được!

Chương 772

Chương 772

Tuy nhiên, trong phân tích cuối cùng, khuôn mặt của Lý Ngụy tương đối mỏng.

“Ngày rộng ... trong ngày ... Tôi, thật tuyệt ...”

Nhìn thấy Mục Như Trăn bắt đầu điên cuồng xé rách quần áo của bọn họ, Lý Ngụy nóng lòng không muốn, thực sự sợ có người gõ cửa vào lúc này.

nhưng.....

Dù anh ta có nói gì đi chăng nữa, nó dường như chẳng có tác dụng gì.

Những bất bình tồn đọng của Mục Như Trăn đã vượt quá những gì anh có thể hiểu được.

Nói cách khác, chuyện này Trình Uyên nên biết, ước chừng anh ấy có thể cười được nửa giờ.

cuối cùng.

Lý Ngụy thật là mạnh mẽ.

Nó vẫn được thực hiện!

...

Đồng thời.

Ở trên boong, Lý Nam Địch liếm môi, đối với Bạch An Tương đang nắm lan can thổi gió biển: “Hay là trở về đi, ở đây nhiều gió, cô có thai, tôi sợ...”

” cô lo cho tôi ”

Bạch An Tương đột nhiên quay đầu nhìn Lý Nam Địch, Lý Nam Địch hơi giật mình.

“Tôi có thể thấy rằng bạn rất thích Trình Uyên.” Bạch An Tương nói.

Lý Nam Địch hoảng sợ.

Cô ấy nhìn sang trái, rồi sang phải, rồi chỉ ra biển và nói:
“Nhìn bầu trời xanh làm sao!”

Bạch An Tương chỉ nhìn cô, mỉm cười mà không nói lời nào.

“Nhìn này, nhìn xem, đám mây kia có giống ngựa phi không, và...”

“Còn nữa ... tôi xin lỗi!”

“Xin lỗi, ta biết ta có chút mê hoặc, có chút không không chế được cảm xúc, ta...”

Trong lúc nói chuyện, Lý Nam Địch đầu óc trống rỗng, cô từ hưng phấn không mục đích trở thành không biết cái gọi là trầm cảm, chuyển tiếp ở giữa quá đột ngột.

Cô cúi đầu tránh ánh mắt của Bạch An Tương.

Bạch An Tương cũng khó chịu: “Là tôi nên nói xin lỗi.”

Lý Nam Địch đột nhiên ngẩng đầu cười nói: “Đừng hiểu lầm, ta là người sống tình cảm hơn, rất dễ thích một người, nhưng người yên tâm, ta sẽ tự mình điều chỉnh.”

Nói xong, anh ta chỉ vào cabin: “Tôi ... tôi phải đi pha thuốc cho chồng cô.”

Sau đó anh ta vội vàng chạy trốn vào trong cabin.

Bạch An Tương mở miệng, nhưng cuối cùng cô ấy lại không nói ra điều mình muốn nói.

Cô đang nghĩ, nếu là cô ấy, cô ấy sẽ làm gì?

Chắc buồn lắm nhỉ?

Khi Mục Như Trăn bước ra khỏi cabin và đến boong, cô ấy mỉm cười và nhìn Bạch An Tương và hỏi, “Tại sao bạn không đi cùng chồng cô ấy trong cabin?”

Bạch An Tương thu lại ý thức, đôi mắt cô rơi vào khuôn mặt dịu dàng đỏ bừng của Mục Như Trăn, một chút ngạc nhiên, và

sau đó ngay lập tức hiểu ra chuyện gì đã xảy ra với cô.

Ta không nhìn được nói đùa: “Giữa thanh thiên bạch nhật ai như người vội vàng.”

“cậu đang nói cái gì vậy!” Mục Như Trăn mặt đỏ bừng ngay lập tức, cô định đánh Bạch An Tương.

Bạch An Tương mỉm cười và chạy đi.

Cảnh tượng này đều rơi vào trong mắt Đông Nguyệt.

Con tàu du lịch được chia thành ba tầng, Bạch An Tương và Mục Như Trăn ở tầng dưới cùng, trong khi Đông Nguyệt đứng một mình trên tầng cao nhất.

Cách đây không lâu.

Cô và Mục Như Trăn bị bắt bởi Đông Lương Đình cùng nhau.

Họ đều buồn và u uất.

Nhưng giờ đây, nỗi buồn và sự u uất của Mục Như Trăn đều bị mưa gió cuốn trôi hết, mà cô ấy, Đông Nguyệt, còn buồn hơn.

Không ai hiểu!

Không ai an ủi!

Không ai quan tâm!

Nhìn biển cả vô tận, cô chợt nảy ra một ý nghĩ, muốn lao mình vào đó.

Ý tưởng này ngày càng trở nên mạnh mẽ và vượt quá tầm kiểm soát.

Cuối cùng, cô nghiên răng, chạy đến đuôi tàu, nhảy qua lan can rồi nhảy xuống.

Ngay sau đó.

Một bàn tay to lớn bất ngờ nắm lấy cánh tay mảnh mai của cô.

Tại một thời điểm nào đó phía sau cô, một thành viên phi hành đoàn xuất hiện.

Hơn nữa, một giọng nói rất quen thuộc vội vàng thì thầm bên tai cô: “Cô gái ngớ ngẩn, em đang làm gì vậy?”

Cơ thể mỏng manh của cô run lên khi nghe thấy giọng nói này, và cô đột ngột quay đầu lại.

Vì vậy, một gương mặt quen thuộc đập vào mắt cô.

Cô choáng váng.

...

...

Sau ba ngày, tàu du lịch cuối cùng cũng cập bến.

Nhấn vào số người khi xuống tàu.

Trình Uyên chợt nhận ra bóng dáng của Đông Nguyệt đã biến mất, không khỏi thúc giục Vương Mĩ Lệ: “Anh hai, anh xuống thuyền tìm đi, sao tôi không thấy em gái?”

Vương Mĩ Lệ cũng sững sốt, nhanh chóng quay trở lại thuyền.

Mười phút sau, Vương Mĩ Lệ quay lại, lắc đầu với Trình Uyên và nói: “Tôi đã tìm gần hết mọi góc ngách, nhưng không thấy đâu”.

Vì vậy, Trình Uyên hỏi tất cả những ai đã nhìn thấy Đông Nguyệt trên thuyền.

Mọi người đều nói rằng họ chưa nhìn thấy nó.

Vân Dĩ Hà cau mày nói: “Có lẽ, Đông Nguyệt có chuyện gì đó trong đầu, cô ấy không muốn ở nơi đông người. Một khi thuyền đến bờ, xin hãy rời đi trước.”

Trình Uyên nhận ra rằng trên con tàu này, ngoại trừ bản thân anh ra, Đông Nguyệt không biết rõ ai, ngay cả đại ca Vương Mĩ Lệ cũng không quen thuộc lắm với cô.

Anh chợt nhận ra mình đã bỏ qua Đông Nguyệt.

Chợt nhận ra rằng Đông Nguyệt mới là người đau khổ nhất trong vụ việc này.

Trình Uyên tự trách mình.

Nhưng cảm xúc của anh chưa tồn tại được bao lâu thì tan vỡ bởi sự xuất hiện của một người.

Ngụy Tác dừng lại bên bờ, hoa mắt nhìn đám người đang đi xuống bàn đạp.

Hai mắt Trình Uyên hơi nheo lại, trong lòng thờ dài.

“Đẩy tôi qua!” Anh ta nói với Vương Mĩ Lệ.

Wương Mĩ Lệ đẩy Trình Uyên, người đang ngồi trên xe lăn, ra khỏi boong tàu và đến chỗ Ngụy Tác.

Lúc này, nhiều cảnh sát đã tập trung trên bờ.

“Anh đã biết?” Trình Uyên không biết nên nói với Ngụy Tác về Ngụy Đông Phong như thế nào, hay làm sao để an ủi anh, nên trầm giọng hỏi.

Ngụy Tác buồn bực gật đầu.

Anh ấy nói với Trình Uyên, “Tôi sẽ xin lỗi bạn vì anh ấy.”

Câu này rất đơn giản và không mang màu sắc cảm xúc.

Trình Uyên thờ dài nói: “Chỉ cần là chống lại tôi, tôi sẽ không quan tâm, nhưng những gì anh ấy đã làm đều nằm ngoài phạm vi hiểu biết của tôi. Tha thứ hay không tha thứ không còn là vấn đề nữa.”

“Vì bạn đã làm sai điều gì đó, bạn nên chịu trách nhiệm cho hành động của mình.”

Ngụy Tác gật đầu, sau đó dần dần bình tĩnh nói: “Bất kể hẳn làm sai cái gì, vẫn luôn là ba của ta.”

Trình Uyên im lặng.

Anh nhìn Ngụy Tác đến chỗ Ngụy Đông Phong, sau đó quỳ xuống trước mặt anh, hỏi: “Ba, con có thể làm gì?”

Vốn dĩ trên đường đi, Ngụy Đông Phong vẻ mặt không muốn, sau khi nhìn thấy Ngụy Hành, vẻ không muốn trên mặt liền biến mất.

Anh cũng im lặng.

Không biết đã qua bao lâu, Ngụy Đông Phong nở một nụ cười xa xăm nói: “Con của ta, đừng để nhà họ Ngụy thất thủ.”

Sau khi nói xong, cảnh sát đến và bắt Ngụy Đông Phong khỏi tay Lý Ngụy.

Nhưng Ngụy Tác vẫn luôn quỳ tại chỗ.

Trình Uyên nhìn Ngụy Tác, cảm thấy rất khó chịu.

Trên đoạn đường mà Ngụy Đông Phong bị dẫn tới xe cảnh sát, anh ta cũng loạng choạng, như thể đồng thời già đi rất nhiều.

Vừa định lên xe, đột nhiên, trong đám đông anh nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Ngụy Đông Phong sửng sốt.

Ngay sau đó.

“Hừ!” Một tiếng kêu.

Một bóng người vụt qua anh.

Ngụy Đông Phong sửng sờ.

Anh cảm thấy lồng ngực hơi lạnh nên cúi gằm mặt.

Hai lỗ máu trên ngực!

Chương 773

Chương 773

Lúc đó, mọi người đều không có phản ứng gì.

Hai cảnh sát chịu trách nhiệm áp giải Ngụy Đông Phong cũng ngã xuống đất.

Sau đó Ngụy Đông Phong cũng từ từ trượt xuống.

Thời gian như đóng băng vào lúc này.

Ngụy Tác chậm rãi quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào tất cả những thứ này với vẻ mặt đờ đẫn, đột nhiên ...

“Nhanh lên và đạt 120!” Anh ta hét lên.

Anh lao đến chỗ Ngụy Đông Phong.

Đã vấp ngã!

Trình Uyên cũng phải vấp vả thoát ra khỏi xe lăn và chạy tới chỗ xảy ra vụ việc.

Chưa kể Lý Ngụy và những người khác.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Ngụy Đông Phong đã bị mọi người vây quanh.

Trình Uyên chỉ muốn chen vào, nhưng Ngụy Tác đã đẩy mạnh anh ra và lại đẩy anh ra khỏi đám đông.

“Đi chỗ khác!”

Ngụy Tác tức giận mắng Trình Uyên.

Anh đẩy vào ngực Trình Uyên, lúc này xương ức của Trình Uyên đã bị gãy, cú đẩy này khiến Trình Uyên đau đến toát mồ hôi lạnh.

Nhưng anh nghiêng răng kìm lại.

Bởi vì anh biết rằng nỗi đau của anh chỉ ở thể xác, nhưng Ngụy Tác là ở trong lòng anh.

Ngụy Đông Phong đã làm điều sai trái, chết còn hơn có tội, Trình Uyên không cảm thấy tệ về điều này. Nhưng dù sao đó cũng là cha ruột của Ngụy Hành, cho dù sai thế nào, thì cũng là người thân ruột thịt.

Và sự giúp đỡ chân thành của Ngụy Tác hết lần này đến lần khác.

Cho nên Trình Uyên hiểu Ngụy Hành, nhưng trong lòng lại cảm thấy không tốt lắm.

Những người bị ám sát đến và đi rất nhanh, khi mọi người không chú ý, họ đã ẩn trong đám đông và không thể bị phát hiện.

Rõ ràng, đây là giết người.

Nếu Ngụy Đông Phong chết, tất cả những lời buộc tội chống lại Taoist Chief và Đông Lương Đình sẽ trở thành một chiều.

Do đó, chủ mưu của vụ việc này phải là Đông Lương Đình, tức nhóm của Đông Lương Đình.

Đám người Đông Lương Đình vẫn còn ở trên đảo Hoàng Kim, nên tạm thời không dám xuất hiện, nhưng khi trở lại, nhất định sẽ đến nơi bảo vật, tìm kiếm lần nữa.

Ban đầu, Lý Ngụy có ý bắt anh ta thông qua việc triển khai và kiểm soát vị trí của kho bạc.

Nhưng bằng cách này, bắt chúng có ích gì?

Lý Nam Địch đã từng sơ cứu đơn giản nhất để cầm máu cho Ngụy Đông Phong và hai cảnh sát, ngay sau đó xe cấp cứu đã đến.

Wei Lvsu và những người khác rời đi bằng xe cứu thương.

Trình Uyên rất u sầu.

Bạch An Tương an ủi: “Chồng, anh đã cố gắng hết sức rồi.”

Trình Uyên lặng lẽ gật đầu.

Lý Nam Địch lau mồ hôi trên trán, đi tới chỗ Trình Uyên lắc đầu: “Có chút hy vọng.”

Trình Uyên lại gật đầu.

Nhìn thấy trên trán Trình Uyên mồ hôi lạnh, Lý Nam Địch hơi giật mình, vội vàng cúi người sờ ngực anh: “Anh sao vậy?”

Đây là một màn biểu diễn trong tiềm thức, nhưng trước mắt Bạch An Tương, bức tranh có chút quá đẹp.

Trình Uyên sững sốt, vội lắc đầu nói: “Không, không sao!”

Lý Nam Địch sắc mặt trầm xuống nói: “Ngồi đi, người cũng cần trị liệu.”

Trình Uyên miễn cưỡng ngồi lại xe lăn.

Anh có thể cảm thấy khi bàn tay của Lý Nam Địch chạm vào ngực anh, Bạch An Tương đang đỡ anh, tay cô khẽ run lên.

sau đó.

Khi anh trở lại bệnh viện số 1 Bắc Kinh và được đưa vào khu bệnh viện, chỉ còn lại anh và Bạch An Tương, Bạch An Tương đã hỏi Trình Uyên một câu như vậy.

“Ông xã, anh nghĩ gì về Lý Nam Địch?”

Trình Uyên trong lòng run lên, nhưng ngoài mặt lại giả vờ thẳng thắn nói: “Rất tốt, y thuật tốt, người nhiệt tình!”

Bạch An Tương gật đầu đồng ý và nói: “Chiếc dài rất đẹp.”

“...” Trình Uyên không dám trả lời.

“Hơn nữa, cô ấy có vẻ như đối với anh ...” Bạch An Tương dường như rất thích nói về chủ đề này, hơn nữa dường như đang thăm dò Trình Uyên, cố ý kéo dài giọng nói, đôi mắt đẹp dán chặt vào biểu cảm của Trình Uyên, như muốn xem chuyện gì đang xảy ra.

“Cô ấy dường như đối với anh ... có vẻ hơi khác một chút.”

Trình Uyên nhanh chóng nói: “Tất nhiên là khác, tôi là sếp của cô ấy.”

Bạch An Tương thở dài và nói thẳng: “Cô ấy thích anh.”

Trình Uyên không nói nên lời, anh ngạc nhiên nhìn Bạch An Tương.

“Cô không cần vội vàng phủ nhận.” Bạch An Tương nói, “Kỳ thực tôi đã suy nghĩ xem nên giải quyết mối quan hệ giữa ba người chúng ta như thế nào.”

“Chồng à, anh đừng xấu tính như vậy, em không keo kiệt như vậy.”

Trình Uyên nắm tay Bạch An Tương và nói, “Tôi thực sự khá keo kiệt.”

Khi Bạch An Tương có điều gì đó để nói, có người gõ cửa phòng.

Trình Tuấn Phong và Lý Lan Oanh bước vào.

Trình Tuấn Phong không sao, Lý Lan Oanh nhìn Trình Uyên đau khổ ngay khi anh bước vào, hỏi về điều này điều nọ.

Bạch An Tương nói, “Ba mẹ, hai người ngồi xuống trước đi, tôi sẽ lấy một chậu nước.”

Lý Lan Oanh chỉ chú ý tới Bạch An Tương, nhanh chóng lắc đầu nói: “Tôi đi, tôi sẽ đi, An Tương, cậu bây giờ là đối tượng bảo vệ trọng yếu của gia đình chúng ta, nên không thể mệt mỏi.”

“Mẹ, con không quá khó chịu đâu.” Bạch An Tương cười và khăng khăng xách ấm nước ra ngoài.

Khi tới đến phòng lấy nước để lấy nước, Lý Nam Địch và Trình Uyên đầy suy nghĩ.

Bạch An Tương nói tôi không keo kiệt như vậy.

nhưng.

Nước mắt anh không tìm được mà trào ra.

Đàn bà dù có keo kiệt đến đâu, về phương diện này làm sao có thể trở nên hào hiệp?

Nhưng nếu lý trí của cô không bị cảm sùng, cô phải ly hôn với Trình Uyên và để Lý Nam Địch cưới Trình Uyên, nó sẽ không cho Lý Nam Địch một chút hy vọng.

Việc cho người ta hy vọng và sinh ra người ta để dập tắt ngọn lửa hy vọng cũng là một điều tàn nhẫn.

Sau tất cả, Bạch An Tương vẫn nói rằng cô ấy vô tội, trái tim cô ấy vẫn tốt bụng, cô ấy nhận ra rằng mình đã làm sai và muốn bù đắp cho Lý Nam Địch.

Mấy ngày nay, tôi rất đau đầu vì chuyện này.

Cô nghĩ về nhiều khả năng, và cách khả dĩ và hiệu quả nhất là tự làm tổn thương mình nhiều nhất.

...

vào ban đêm.

Gia đình Hạng, một trong mười đại gia hàng đầu, đã bỏ trốn trong đêm, và một hàng dài đoàn xe chạy khỏi thủ đô.

Hạng gia Hạng Phong, ngồi trên xe Rolls Royce, là anh trai ruột của Hạng Thiên. Việc gia đình Hạng trốn khỏi thủ đô chỉ trong một đêm cũng là quyết định của ông.

“Ba, tại sao chúng ta lại chạy trốn?” Con trai của Hạng Phong hỏi Hạng Phong: “Hãy giao Từ Mạt ra và nói rằng chúng ta không liên quan gì đến chú, không phải là kết thúc sao?”

Hạng Phong lắc đầu nói: “Người suy nghĩ quá đơn giản. Bên trên có tin tức nói rằng chú của người bị quan viên giết chết, cho nên chúng ta mới được phép rời đi Bắc Kinh qua đêm.”

“Gia đình chính thức?” Hạng Phong con trai giật mình.

“Được!” Hạng Phong gật đầu: “Nếu là quan chức thì sẽ không đơn giản như vậy. Toàn bộ nhà họ Hạng của chúng ta sẽ bị điều tra kỹ càng”.

“Thì ra là như vậy!” Hạng Phong con trai gật đầu.

Hạng Phong chế nhạo nói: “Nếu không, người cho rằng vì hấn, Trình Uyên, một cậu bé nông dân, ta sẽ sợ ba của người? Làm sao chú của người lại có thể chết dưới tay hấn?”

“Từ Mạt không thể thả. Dù sao, cho dù quan chức giết chú của người, chuyện này cũng có liên quan đến đứa nhỏ này ở trong nước. Khi chuyện này dừng lại trên phương diện chính thức, chúng ta vẫn phải dùng Từ Mạt để đối phó.” với đất nước này. Trẻ.”

Con trai của Hạng Phong trầm ngâm gật đầu, đột nhiên hỏi:
“Vậy nếu thằng bé nhà quê này chặn đánh chúng ta và cướp chúng ta thì sao?”

Hạng Phong chế nhạo: “Ngụy Đông Phong bị giết cũng bị thương nặng, hiện tại không bảo vệ được chính mình, làm sao có thể đánh chặn chúng ta?”

“Và, đó là anh ta? Tôi sẽ sợ anh ta nếu anh ta đến chặn?”

Giọng nói vừa rơi xuống.

“Cạch!” Một tiếng, phanh gấp!

Chương 774

Chương 774

Giữa đường, có hàng chục người mặc đồ đen đang đứng.

Người đứng đầu là một người đàn ông đeo mặt nạ cao, và bên cạnh anh ta là một người phụ nữ hơi béo và một người đàn ông rất cao và mạnh mẽ ở hai bên.

Một con dao đặc biệt phóng đại cắm trên mặt đất trước mặt người phụ nữ, giống như một chiếc lá cửa.

Nhìn thấy những người này, Hạng Phong ngồi trong xe cũng không bình tĩnh.

Bởi vì nghe nói Trình Uyên đối đầu trực tiếp với Đào trưởng ở khu biệt thự của Thương Minh, hơn nữa hẳn cũng biết được dưới trướng Trình Uyên có mười mấy người mặc đồ đen.

Và người phụ nữ béo đang cầm một con dao lớn đứng phía trước rất giống với cô gái béo bên cạnh Trình Uyên, chỉ khác là ...

Chỉ là con này dường như có hai cánh tay.

“Làm gì?” Con trai của Hạng Phong rõ ràng đã nghe thấy chuyện tối hôm đó, vừa nhìn thấy có lẽ đoán được đó là người của Trình Uyên, cậu sợ hãi.

Hạng Phong khá bình tĩnh.

Hắn hừ lạnh nói: “Hạng gia của ta đứng đầu trong mười đại gia tộc, bọn họ thật sự cho rằng chúng ta hỗn đản sao?”

“Dù sao nhà ta cũng có mười mấy cao thủ cấp ba.”

“Xuống xe và chiến đấu!”

Hậu quả là nhiều người trong đoàn xe Hạng gia xuống xe, mỗi người cầm một con dao nhọn.

...

...

Thủ đô đồng nghĩa với thịnh vượng.

Đồng thời, đây cũng là một điều không thể bỏ qua vì quyền lợi của các bên.

sau đó.

Đằng sau cảnh náo nhiệt, dòng chảy ngầm trào dâng.

Sáng hôm sau, chính con trai già của ông là Trình Tuấn Phong đã đến gặp Trình Uyên đầu tiên.

“Tôi hôm qua, một sự kiện lớn đã xảy ra.” Trình Tuấn Phong đưa máy tính bảng cho Trình Uyên xem.

Lúc này, một y tá đưa Bạch An Tương đi khám, dù sao thì cô cũng đã mang thai được một thời gian. Vì vậy, chỉ có mình Trình Uyên ở trong phòng.

Anh cầm lấy máy tính bảng và xem qua, rồi sững sờ.

“Gia đình Hạng là một gia đình lớn với hàng trăm sinh mạng và đã bị giết chỉ trong một đêm.” Trình Tuấn Phong cau mày và nói, “Người duy nhất sống sót sau thảm họa là Hạng Junyu, con trai của Hạng Phong.”

“Và theo anh ta, kẻ sát nhân là của anh.”

Trình Uyên cau mày.

“Đây rõ ràng là được trồng!”

Trình Tuấn Phong im lặng một lúc, sau đó thở dài nói: “Hiện tại không có chứng cứ gì khác, tôi chỉ có thể dựa vào lời nói bên cạnh của anh ấy, mà ngay cả chuyện này cũng rất phiền phức.”

“Trăm kiếp, không phải chuyện đùa, chuyện quá lớn, vậy nên trốn đi.”

Trình Uyên giật mình một lúc mới nói: “Nếu tôi trốn, chẳng phải chứng tỏ trong lòng tôi có ma sao? Chẳng phải tôi chỉ nhận tội không chính đáng này sao?”

Trình Tuấn Phong gật đầu và nói: “Theo lẽ thường nghĩ theo cách này là đúng, nhưng người muốn đóng khung bạn có thể

đoán rằng bạn sẽ nghĩ theo cách này, vì vậy anh ta biết rằng bạn sẽ không chạy trốn, và sẽ không. ản giấu.”

“Nhưng, nếu anh ta có thể đoán được, tại sao anh ta lại làm điều này?”

“Chỉ để ghê tởm anh?”

“Tôi không nghĩ vậy.”

“Có thể, anh ta có nhiều bằng chứng trực tiếp hơn.”

Nghे những gì Trình Tuấn Phong nói, Trình Uyên chợt nhận ra một chút, hay chính xác hơn là nhận ra một người.

“Từ Mạt!” Đôi mắt Trình Uyên hơi nheo lại.

Trình Tuấn Phong lặng lẽ gật đầu.

Theo logic suy nghĩ non nớt của Từ Mạt, anh ấy rất ghét Trình Uyên, vì vậy anh ấy sẽ đổ tội lỗi của mình và cái chết của Từ Xuyên lên Trình Uyên. Anh ấy ghét Trình Uyên. Trình Uyên biết điều đó.

Vì vậy, trên thực tế, nếu không có sự ép buộc và dụ dỗ của người khác, anh ta nhất định sẽ không buông tha cơ hội này để đưa Trình Uyên vào chỗ chết.

“Hơn nữa, đằng sau vụ việc này, dường như có kẻ đang thao túng, và tôi không nghĩ người này sẽ là Đông Lương Đình hay Đạo Trưởng.” Trình Tuấn Phong phân tích.

“Đông Lương Đình và Đạo trưởng vẫn đang ản nấp ở Kim Dao, các tông chủ liên minh doanh nghiệp cơ bản đều bị Đạo trưởng đưa tới Kim Dao, cho nên hiện tại trong kinh thành, gia tộc có hơn chục vị cao thủ cấp ba có thể.” bị xóa sổ chỉ sau một đêm. Và không ai trong số chúng có thể trốn thoát. Chúng không thể bị điều khiển từ xa chỉ huy, bởi vì chúng không có đủ nhân lực để làm việc này. ”

“Cho nên ta nói để cho ngươi trốn trước, không phải là bởi vì ngươi sai lầm, nhưng ngươi ản ản có thể sẽ thấy rõ ràng hơn, chờ Chân nhân lộ diện.”

Trình Uyên im lặng.

Một lúc sau, anh ta hỏi: “Nếu các quan can thiệp, tôi có thể trốn ở đâu?”

Trình Tuấn Phong rên rỉ một lúc.

Vâng, nếu các quan chức can thiệp, dù họ có trốn trên trời, thì có ích gì?

Dưới toàn bộ thế giới, lẽ nào là Vương phủ!

“Đi theo tôi!” Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Trình Uyên và Trình Tuấn Phong đều giật mình, đồng thời nhìn ra cửa.

Vân Dĩ Hà bước trên đôi giày cao gót và bước đi với nụ cười trên môi, tôn lên nét quyến rũ riêng của một người phụ nữ trưởng thành.

Trước khi đến Trình Uyên, cô ấy cũng không thèm nhìn Trình Tuấn Phong, cong miệng cười, “Nói chính xác là đi theo chúng tôi!”

“các người?”

...

Cuộc chạy trốn lần này diễn ra vội vã không thể giải thích được.

Trình Uyên không kịp nói lời chia tay với Bạch An Tương mà chỉ nói với Trình Tuấn Phong hãy chăm sóc vợ mình.

Trình Tuấn Phong vỗ ngực nói: “Đừng lo lắng, con dâu của tôi có hạt giống nhà họ Trình của chúng ta trong bụng, dù không muốn kiếp này tôi cũng không để cô ấy gặp nguy hiểm gì.” ”

Trình Uyên vốn muốn đưa Bạch An Tương đi cùng, nhưng Vân Dĩ Hà nói, “Đây là để trốn thoát!”

Trình Uyên nghĩ đến đó cũng chạy theo vợ, kể chuyện cười cho mọi người nghe. Và lần này để thoát ra, chắc chắn sẽ phải trải qua những khúc quanh co.

Vì vậy, khi lên thuyền lần nữa, anh nhận ra người mà Vân Dĩ Hà nói “chúng ta” thực sự thuộc về ai.

Trên tàu còn có Lục Hải Xuyên và Lý Nam Địch.

Trình Uyên thắc mắc, lên hỏi Vân Dĩ Hà: “Su phụ, cậu đưa anh Lục đến là có ý gì?”

Vân Dĩ Hà cười nói: “Người quá yếu, muốn kế thừa thân phận của chương quĩ, thực lực cũng không đủ. Tình cờ lần này lại là cái cơ giúp người tăng cường thực lực. Tuy rằng Lục Hải Xuyên thực lực trung bình.”, anh ấy sẽ làm. Mọi thứ khá đặc biệt. Nếu chúng có thể được dạy cho bạn, kết hợp với những kỹ năng sức mạnh cao mà su phụ của bạn và tôi đã dạy cho bạn, chúng có thể sẽ vượt qua chúng trong tương lai.

Trình Uyên lặng đi một lúc.

Hắn vượt qua Vân Dĩ Hà, hắn không dám nghĩ tới, theo hắn đây là chuyện không thể, theo hắn, người có thực lực như Vân Dĩ Hà là một nhân vật trong truyền thuyết.

Trên thực tế, Vân Dĩ Hà đã trái ngược với suy nghĩ của anh, bởi vì ...

Bởi vì có điều gì đó trong gen của Trình Uyên mà cô ấy không thể hiểu được.

Trình Uyên lại hỏi: “Nếu cậu giải thích thế này thì tớ có thể hiểu được nếu cậu mang theo anh Lục, sau đó mang theo Lý Nam Địch ...?”

Vân Dĩ Hà không khỏi liếc anh một cái, nói: “Những gì tôi nói cũng giống như vết thương của anh đã lành.”

“...” Trình Uyên cứng họng.

Cả gia đình Hạng, với hơn một trăm người, đã bị tàn sát chỉ trong một đêm. Sự kiện lớn này nhanh chóng lên men khắp thủ đô.

Mười người không lồ đang gặp nguy hiểm, và dưới sự hướng dẫn của gia đình Phương, họ nhanh chóng tập hợp lại với nhau, cố gắng hợp tác để đưa Trình Uyên vào chỗ chết, bởi vì tất cả bọn họ đều sợ rằng họ sẽ tiếp bước nhà Hạng.

Nhưng đúng lúc này, Trình Uyên đã lên một con tàu viễn du, sẵn sàng đến một nơi mà anh không ngờ tới.

Ngay khi con tàu chuẩn bị xuất phát.

Lý Nguy bất ngờ lên tàu.

Chương 775

Chương 775

Lý Nam Địch sợ hãi bảo vệ Trình Uyên.

Vân Dĩ Hà cũng ngăn Lý Ngụy lại.

Lý Ngụy tò mò hỏi: “Đây là muốn chống bắt.”

“Đây là đánh nhau” Vân Dĩ Hà lạnh lùng hỏi.

Cho dù Lý Ngụy có quan hệ tốt với Trình Uyên, anh ta cũng không dám gian dối để trục lợi trước sự việc lớn khiến hơn trăm người thiệt mạng này.

Hơn nữa, vì anh ta có thể chịu đựng sự chia cắt của cặp vợ chồng mới cưới và mang theo nỗi buồn vô hạn cho cặp vợ chồng mới cưới để hoàn thành nhiệm vụ mà nhà nước giao cho anh ta, điều đó cũng có thể giải thích đầy đủ Lý Ngụy là người như thế nào.

Anh ấy là người ngay thẳng.

Trình Uyên cười khở.

Nếu như có người khác tới bắt hấn, hấn có thể thật sự chống cự bắt giữ, nhưng nếu Lý Ngụy đến, hấn không thể ngoài luồng. Anh cũng không muốn Vân Dĩ Hà và Lý Ngụy tái phạm.

Thở dài một hơi, đẩy Lý Nam Địch ra, đi tới chỗ Vân Nghiêu, đối mặt với Lý Ngụy, khẽ mỉm cười rồi duỗi hai tay ra, giống như đang chờ Lý Tô bị còng tay.

“Anh à, em đã bị làm sai.” Trình Uyên nói. x

“Những chuyện cụ thể, tôi sẽ nói chuyện trên thuyền.” Li Tô khoác vai Trình Uyên đưa lên thuyền, không hề có ý định soi sáng “chiếc vòng bạc”.

Lần này, tất cả mọi người đều bối rối.

“Bạn nghĩ về các quan chức quá đơn giản.”

Sau khi con tàu khởi hành, Lý Ngụy nói với Trình Uyên: “Bạn có thể nghĩ, các quan chức ngày càng xa hơn bạn nghĩ.”

“Ý anh là gì?” Trình Uyên ngẩn người.

Lý Ngụy tựa hồ không có bắt được hấn đi trở về, ngược lại cũng cùng Trình Uyên đám người lên thuyền, tùy thời không định xuống dưới.

“Chúng tôi không biết ai đã làm điều đó, nhưng chúng tôi có thể phát hiện ra rằng nó chắc chắn không phải của anh. Vì vậy, có một vấn đề.” Lý Ngụy nói: “Nhiệm vụ giao cho tôi ở trên là bảo vệ tài sản quốc gia, và tại Đồng thời, chúng ta nên thừa dịp kiểm tra kẻ sát nhân ở hậu trường. ”

Trình Uyên choáng váng.

Lông mày của Vân Dĩ Hà cũng giãn ra.

Lý Nam Địch cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cái gọi là dự phòng là làm theo kế hoạch do Trình Uyên và những người khác đặt ra, và đợi kẻ chủ mưu đằng sau vụ án lộ diện.

Sau khi suy nghĩ, Trình Uyên hiểu ra: Lý Ngụy nói đúng, các quan chức về năng lực đều hơn bọn họ rất nhiều, cho nên tình hình chung quy tự nhiên không thể so sánh với bọn họ. Bọn họ có thể nghĩ tới cái gì, ước chừng đã có đầy đủ chứng cứ trước mặt quan viên.

Một câu về khả năng thích ứng nghĩa là thực tế, các quan chức không hề cứng nhắc như họ tưởng.

Đồng thời.

Một ô tô đang chạy với tốc độ cao.

Xe này từ Bắc Kinh đến thành phố Tân Dương.

Trình Uyên đưa Xiaoyao đến sống trong một câu lạc bộ tư nhân, đồng thời hứa sẽ đảm bảo an toàn cho ông chủ câu lạc bộ ban đầu là Vũ Phi trước khi tình hình thủ đô ổn định, và sẽ

cử một sư phụ hộ tống anh đến thành phố Tân Dương tạm thời nơi cư trú.

Vì vậy, ngoài tài xế, phi công phụ ngồi trên xe cho có lệ.

Vũ Phi ngồi ở hàng ghế sau với tai nghe Bluetooth trong tai và nhắm mắt nghe bài hát.

Lần này khi trở lại thành phố Tân Dương, Trình Uyên không gọi món đồ để Tiêu Viêm mà tự mình Tiêu Viêm.

Điều này thực sự khiến Trình Uyên ngạc nhiên, bởi vì theo một nghĩa chặt chẽ, Tiêu Viêm không được coi là cấp dưới của anh ta.

Sau đó cố gắng chủ động mời nó

Có lẽ lý do là chỉ để tự mình Tiêu Viêm.

Lái xe hơn hai giờ, Vũ Phi đột nhiên tháo tai nghe ra, nói với Tiêu Thiển: “Này cô bé, anh đói rồi.”

Cô bé

Tiêu Viêm hơi giật mình, trong mắt thoáng qua một tia ón lạnh.

Tuy nhiên, cô vẫn chống cự. x

“Tái sinh, hai giờ nữa sẽ tới.” Tiêu Viêm lạnh lùng nói.

Vũ Phi hiển nhiên có chút không vui, hất bực bội nói: “Đói bụng làm sao không chịu nổi, ta mặc kệ, ta muốn ăn!”

Sau khi Tiêu Viêm những gì anh không muốn làm phiền anh, Vũ Phi bắt đầu nói không ngừng.

“Bạn biết đấy, tôi đã từng nói rằng tôi đói, và trợ lý của tôi sẽ có thể mua cho tôi những thứ tôi muốn ăn trong vòng năm phút.”

“Cô bé, cô không hiểu sao, con người là sắt thép, không ăn một bữa thì tôi hoảng sợ.”

“Cô bé, khi con lớn lên nếu không ăn uống, sau này con sẽ có bộ dáng này.”

Thật sự rất khó chịu khi thử, và nói với tài xế: “Dừng lại ở khu dịch vụ gần nhất và ăn.”

Sau khi tài xế đậu xe ở máy chủ gần nhất, cả ba cùng nhau đi ăn.

Vì Trinh Uyên đã trả tiền nên không việc gì phải ngừng cố gắng, nghĩ rằng đồ ăn bình thường chắc chắn sẽ không làm hài lòng vị thiếu gia này, nên tôi đã gọi một số món đắt nhất ở đây.

Nhưng ngay cả như vậy.

Cắn vài miếng xong, Vũ Phi vỗ đùi xuống bàn tức giận nói: “Đây là thứ quái quỷ gì vậy? Đây là người ăn à?”

Tiêu Viêm không chịu nổi nữa, tức giận mắng lại: “Có thích ăn hay không, đừng bíp ở đây.”

Nghe vậy, Vũ Phi tức giận: “Ô ô, ngươi còn dám theo ta, ngươi không có chuyện tốt!”

“Trinh Uyên cưỡng bức mua hội quán của tôi, nói muốn tìm sự phụ hộ tổng tôi. Cuối cùng, tôi tìm một cô gái tóc vàng nhỏ như cô. Tôi nói em gái tôi, cô đã tốt nghiệp cấp ba rồi chứ?”

“Hắn nguyện ý bỏ ra một tỷ mua hội quán của ta, để cho ngươi bảo vệ ta, không có hành hạ ta, cứ ăn cái này ăn cái này”

Vừa nói, anh vừa lật úp chiếc đĩa.

Đầu bếp chính của nhà hàng trong khu vực phục vụ nghỉ việc, và thấy ai đó đang nâng một chiếc đĩa và phàn nàn rằng thức ăn không ngon, vì vậy anh ta đã đi ra với một con dao làm bếp.

“Anh bạn, anh đến tìm lỗi là có ý gì?” Đầu bếp nặng hơn hai trăm jin như xe bọc thép vỗ tới trước mặt Vũ Phi, dùng dao bếp vỗ bàn, hỏi cùng. một cái nhìn tàn nhẫn.

Khá giống tư thế của thị trấn Ca Sai.

Vũ Phi Vũ sừng sốt, vội vàng nói: “Không, không phải, vị sự phụ này, ngài hiểu làm rồi. Ý tôi là người hầu. Cô ấy mua đồ ăn cho tôi và chọn những loại rẻ tiền. Nhìn thân phận của tôi. Cô ăn cái gì rẻ như vậy?” ”

Nói cách khác, lúc này đang là bữa ăn, trong quán có rất nhiều người, không ít người xem náo nhiệt khi Vũ Phi nhắc đĩa lên.

Vũ Phi không muốn thừa nhận lời khuyên trước mặt nhiều người, thậm chí còn nhanh chóng đẩy trách nhiệm cho Tiêu Viêm.

Có Tiêu Viêm cũng không thành vấn đề, nhưng sau khi nghe đến từ “trái qua”, ánh mắt hắn rõ ràng là lạnh lùng.

“Bốp!” Có một âm thanh.

Hắn hung hăng vỗ bàn, lạnh lùng hỏi: “Người cho rằng người tiếp theo muốn chết là ai?”

“Bùm!” Một âm thanh.

Sau cái tát nhỏ này, mặt bàn đột nhiên rơi ra, vỡ thành cặn và đập mạnh trên mặt đất.

Vũ Phi ngẩn người.

“Trần Quan Tây”, người đang cầm một con dao làm bếp với vẻ ngoài tàn nhẫn cũng chết lặng.

Những người xem cũng cảm thán.

Hiện trường im lặng một lúc, thậm chí có thể nghe thấy rõ một mũi kim rơi xuống.

Một lúc sau, Vũ Phi lén nuốt nước miếng, sau đó quay người chỉ tay về phía “Trần Quan Tây”: “Tôi, tôi, vâng, tôi đã nói, đồ ăn của anh quá không ngon, và thứ mà bạn tôi mua là đắt nhất. Hóa ra ăn thức ăn cho lợn cũng vậy, phải cho bạn tôi một lời giải thích cho chuyện này!”

Khi nói về bạn bè, tôi cũng chỉ đến một khẩu vị.

“Trần Quan Tây” cũng vội vàng cất con dao làm bếp sau lưng, lực tàn bạo trên mặt lập tức biến mất, anh lúng túng cười: “Thực xin lỗi, tôi, tôi sẽ đổi ngay!”

Tiểu Viêm lạnh lùng liếc Vũ Phi một cái.

Cô không muốn cùng anh lo lắng bất cứ điều gì nên muốn ngồi ở bàn khác.

Lúc này, lưng cô lạnh toát.

Chương 776

Chương 776

Ném cảm giác ngạc nhiên trong lòng, tôi nhìn lại, nhưng không phát hiện ra bất thường.

Không khỏi cau mày.

Hương vị hay là mùi vị đó, thân thể vẫn là thân thể nhỏ bé kia, năng lực vẫn là như vậy đơn thuần thô lỗ.

Hiện tại đã ổn rồi, Vũ Phi không bao giờ dám nói mình đỏi nữa.

Anh ngay lập tức hiểu rằng Trình Uyên thực sự đã sai anh làm chủ, và nó không phải là để lừa dối anh.

Hành trình tiếp theo đơn giản hơn nhiều.

Vũ Phi thử đủ mọi cách nịnh hót và nịnh hót.

Khi xuống xe ở thành phố Tân Dương, tôi chủ động thử túi.

Nếu quá lười quan tâm đến cậu, anh đã đưa cậu đến một biệt thự ở Vịnh Moon.

Trình Uyên gọi trước cho Trương Tấn để chuẩn bị biệt thự.

Vì muốn bảo vệ Vũ Phi, Tiêu Viêm cũng ở lại đó.

Sau khi sắp đặt xong Vũ Phi, Tiêu Viêm nói với hắn: “Ngươi thành thật ở lại đây đi, chỉ cần ngươi không ra khỏi khu biệt thự này, là ngươi an toàn.”

Vũ Phi tò mò hỏi: “Tại sao?”

Tiêu Viêm giật mình, sau đó lắc đầu nói: “Ta không biết, đây là Trình Uyên nói.”

“Ngươi tin hắn” Vũ Phi lại hỏi.

Tiêu Viêm lạnh lùng liếc Vũ Phi một cái, châm chọc nói: “Không thể tin được.”

Vũ Phi rên rỉ, cười khó xử hỏi: “Cô nương cũng sẽ sống ở đây sao?”

Để bảo vệ sự an toàn của nó, Tiêu Viêm thực sự sẽ sống ở đây một thời gian.

“Có vấn đề gì?” Cô gắng hỏi.

Vũ Phi vội vàng lắc đầu nói: “Ta nghĩ ngươi đi ra ngoài, ta lo lắng ngươi sẽ dễ yên cho ta.”

Giọng anh hơi buồn.

Không biết vì sao, nàng Tiêu Viêm khuôn mặt nhỏ bé lãnh đạm, trong lòng đột nhiên thả lỏng một chút, nói: “Ta đi gặp một người bạn.”

Khi Tiêu Viêm quay người đi ra ngoài, Vũ Phi đột nhiên hỏi: “Tiêu Viêm xem cô Tiêu Viêm thích loại đàn ông nào?”

“gì”

Có lẽ là do nghe không rõ, Tiêu Viêm quay đầu lại, cau mày hỏi.

Vũ Phi vội vàng lắc đầu, cười nói: “Không được, phải chú ý an toàn.”

Câu chú ý an toàn khiến Tiêu Viêm đột nhiên cảm thấy kỳ quái.

Lần đầu tiên cô nhớ ra, cha mẹ cô đã qua đời, anh trai cô lại biến mất, cô được sư phụ nuôi dưỡng.

Từ nhỏ đến giờ, dường như không ai nói từ chú ý đến an toàn đối với nàng.

Một chút kỳ lạ, nhưng không thể giải thích được âm áp.

Tiêu Viêm lặng lẽ gật đầu nói: “Ra vậy.”

Sau đó cô ấy đi ra ngoài.

Trình Uyên đến Bắc Kinh với những rủi ro khó lường, khi Trần Thành quyết định đi cùng anh, anh đã cố tình để Chung Hân và Trần Phi Vũ ở thành phố Tân Dương.

Bất quá, cái đó cũng là chị dâu Tiêu Viêm, khi trở về nhất định sẽ đi gặp chị dâu, nhân tiện xem Chung Hân bình an vô sự hay không.

chị.

Không để ý tới, khi cô vừa rời khỏi Vịnh Nguyệt, phía sau cô đã có một bóng người, đi theo rất xa.

Trần Thành từng sống ở làng Tam Thạch Thôn, ngoại ô thành phố Tân Dương.

Muốn đi thì phải đi taxi.

Sau khi đến làng Tam Thạch Thôn, Tiêu Viêm xuống xe và đến thẳng nhà Chung Hân.

Lúc này, một chiếc Toyota sedan chậm rãi dừng ở ngã tư, người trong xe nhìn từ xa về sống lưng Tiêu Viêm.

“Đây là ứng cử viên cho chức thủ quỹ”

Vào bên trong xe, tài xế lái xe hỏi người đàn ông đeo kính đang ngồi phi công phụ.

“Có ngạc nhiên không?” Người đàn ông cảnh tượng cười nói: “Dương Duệ chơi một nước cờ hay, thu hút sự chú ý của mọi người đối với một cậu bé nhà quê, nhưng ứng cử viên thực sự lại ẩn bên cạnh cậu bé này.

“Vậy thì chúng ta sẽ làm gì tiếp theo” người lái xe tiếp tục hỏi.

Người đàn ông đeo kính lắc đầu nói: “Tuy rằng tôi và cô đều là cao thủ cấp hai, nhưng tôi nghe nói những cao thủ cấp hai bình thường thật sự không phải là đối thủ của nữ nhân này. Trước tiên hãy nhìn chăm chăm vào cô ấy rồi phái đi. vị trí của ông chủ. Khi họ đến, chúng ta hãy làm điều đó cùng nhau. ”

“Cắt, cô ấy chỉ là một cao thủ cấp hai mà thôi. Hai ông lớn của chúng ta không thể đánh chết một nữ nhân thì tôi không tin.”

Người đàn ông đeo kính cau mày nói: “Các sếp lớn dưới trướng đều trắng tay. Chúng ta không thể mắc sai lầm nữa. Tốt hơn hết là nên cẩn thận trong mọi việc. Hãy nhường vị trí cho sếp trước đã.”

“Được rồi!” Người lái xe vẫn có chút không muốn.

Tôi lấy điện thoại ra và định gửi một tin nhắn, đột nhiên

“Bùm” có tiếng gõ cửa sổ.

Người lái xe liếc nhìn người đàn ông đeo kính rồi mở cửa sổ. x

Tôi nhìn thấy một thanh niên rất đẹp trai, nhe hàm răng trắng đều tăm tắp, mỉm cười hỏi: “Xin lỗi hai vị, hai người có thể cho tôi biết đây là đâu được không?”

Hóa ra đó là một cách hỏi.

Tài xế đột nhiên tôi sầm lại, tức giận nói: “Không biết, tránh ra!”

Người đàn ông đẹp trai giật mình, sau đó vươn tay chỉ vào điện thoại trong tay nói: “Không phải anh định gửi địa điểm sao, điện thoại nên hiển thị tên thôn này!”

Người lái xe tức giận và nói một cách giận dữ: “Đồ khốn kiếp đừng ra khỏi đây”

Anh ta nói rằng anh ta sẽ đánh một ai đó khi giơ tay lên, nhưng anh ta đã bị người đàn ông đeo kính giữ lại.

Người đàn ông đeo kính nheo mắt, sau khi nhìn kỹ người đàn ông hỏi đường, anh ta chế nhạo: “Đã biết vị trí điện thoại của anh rồi, sao anh còn hỏi chúng tôi nếu anh không nói.” chúng tôi bạn không có điện thoại. ”

“Uh” Người đàn ông hỏi đường dường như đã được hỏi, thật lâu không nói được lời nào.

“Ồ, ở đâu mà phiền phức như vậy, chỉ cho ta xem là xong.”

Nói xong, anh ta giật chiếc điện thoại cố định từ người lái xe.

“Ồ, nó được gọi là Làng Tam Thạch Thôn!”

Ông nói với chính mình.

Bây giờ, người lái xe và người đàn ông đeo kính không bình tĩnh, sắc mặt của họ đã thay đổi.

Bạn biết đấy, người lái xe và người đàn ông đeo kính vừa tuyên bố rằng họ là những bậc thầy về thiết bị số hai.

Cậu chủ cấp hai thản nhiên cướp mất chiếc điện thoại di động trên tay, điều này có vẻ không hợp lý.

Cả hai nhanh chóng xuống xe chặn đường người đàn ông hỏi đường. Người đàn ông đeo kính hỏi thẳng: “Cô là ai?”

“Tôi” người đàn ông hỏi đường cười nói: “Tôi tên là Vũ Phi.”

Người đàn ông đeo kính “Vũ Phi” cau mày, tựa hồ đã nghe thấy tên, nhưng không nhớ rõ đã từng nghe ở đâu.

“Anh muốn làm gì” người lái xe tức giận hỏi.

Đúng rồi.

Người khách là Vũ Phi.

Đó là Vũ Phi, người vừa mới được đưa vào Biệt thự Vịnh Ánh Trăng.

Nghe vậy, Vũ Phi nghiêng đầu suy nghĩ, trầm ngâm nói: “Ta muốn tới đây xem ngươi muốn làm gì, nhưng đột nhiên phát hiện ngươi hình như có ý đồ xấu.”

“Ban đầu, tôi không định làm bất cứ điều gì, nhưng bây giờ thì”

“TÔI”

“Ta muốn bảo vệ cực cung, cho nên muốn giết ngươi.”

Anh ta nói rất thản nhiên, giống như giết chết hai người trước mặt, giống như một chuyện không đau, cực kỳ tầm thường.

Vì vậy, tài xế đột nhiên tức giận quay đầu cười nói: “Giết chúng ta tùy ngươi, ngươi là cái gì, ngươi có biết ta là ai không.”

Từ cuối cùng là một âm tiết dài trước khi người lái xe nói nó nguyên vẹn. Bởi vì trong quá trình này, Vũ Phi đã đưa một ngón tay của chính mình vào trái tim mình.

Ánh mắt anh ta đầy vẻ không tin.

Người đàn ông đeo kính cũng không thể tin được, tất cả đều nhìn ngực của mình.

Vũ Phi dường như đang đi một sợi dây thừng, hai tay duỗi ra để giữ cho nó trơn tru, nhưng hai ngón tay của anh ta đã cắm vào trái tim của hai người.

“Thật sự không biết ai đang bảo vệ ai.” Vũ Phi than thở.

Chương 777

Chương 777

Vấn đề này, tôi không biết.

Sau khi cô trở về biệt thự Vịnh Nguyệt, Vũ Phi đang nằm trước máy tính xem phim hành động tình cảm, giọng nói to lớn, vô lương tâm.

Thấy Tiêu Viêm trở lại, anh nhanh chóng đóng trang web lại, hoảng sợ đứng lên, gãi gãi đầu, lúng túng cười: “Cô Tiêu đã trở lại rồi!”

“Dơ bẩn!”

Sau khi đáp lại một cách lạnh lùng, anh quay lên lầu.

Sau khi Tiêu Viêm lên lầu, Vũ Phi lẩm bẩm: “Ta tại sao lại khó chịu? Đây là sự thật, được không?”

Nói xong kéo khóa quần.

“nhưng

Nó có một hương vị đặc biệt. ”

Thời gian trôi đi Năm tháng trôi đi, hai tháng trôi qua một cách vô tình.

Và vào lúc này.

Ở một nơi cũ quen thuộc.

Trình Uyên xúc động vô hạn.

Anh ta không ngờ rằng cuối cùng anh ta sẽ trốn trong hầm thứ ba của Đảo vàng.

Lý do tại sao anh ta đến đây, Vân Dĩ Hà giải thích: “Cả Tổng Cung và Đạo trưởng vẫn đang ở trên Đảo Vàng, và vì một số lý do, quốc gia vẫn không thể can thiệp vào các vấn đề của Đảo Vàng. Vì vậy, chúng tôi đang ẩn nấu và canh gác.”

Có lý do là kho thứ ba không nên được canh giữ bởi người giữ kho báu của kho thứ nhất, nhưng tình hình hiện tại là người giữ kho báu của kho thứ ba đã chết, và Trình Uyên không đủ sức mạnh. Về phần Lý Ngụy, hẳn chỉ nên đối phó với vấn đề của Đạo Trưởng Không lớn, nhưng nếu gặp phải cao thủ trung cấp Đông Lương Đình thì cũng không được.

Vì vậy, trong khoảng thời gian này, Vân Dĩ Hà, Lục Hải Xuyên, Lý Ngụy và Lý Nam Địch, đi cùng Trình Uyên đến Đảo vàng, có nhiều nhiệm vụ.

Thứ nhất: Mingli ẩn mình trong rắc rối, nhưng thực chất là hợp tác với các quan chức để dụ một con cá vào miếng mồi.

Thứ hai: canh gác kho tiền.

Thứ ba: Ba người thay phiên nhau dạy dỗ, nhờ vậy mà thực lực của Trình Uyên được nâng cao về mặt chất lượng trong một khoảng thời gian ngắn.

Và Lý Nam Địch phải chịu trách nhiệm cho việc để Trình Uyên nhanh chóng hồi phục sức lực và chấn thương.

Trong khoảng thời gian này, đối với Trình Uyên, thật là khôn khổ.

Trình Uyên cũng than thở với Sư phụ: “Sư phụ, con đã ở tuổi này rồi, luyện tập có mệt quá không?”

Vân Dĩ Hà lắc đầu cười: “Lúc đầu ta cũng nghĩ như vậy, nhưng sau này mới biết người khác với người bình thường.”

“” Trình Uyên ngẩn ra, nói: “Sư phụ, sao giống như người đang mắng ta vậy!”

Vân Dĩ Hà cười mà không nói lời nào.

Thực tế để giải thích những gì Bạch Long đã nói: trên thế giới này, có một thứ gọi là tài năng.

Đúng là như vậy, chẳng hạn như Trình Uyên, chỉ mới trải qua một tháng, và dưới sự hướng dẫn của Lục Hải Xuyên, cậu đã phát triển Nội công.

An Tấn khác với nội lực trong tiểu thuyết võ hiệp, thực chất nó giống như thể chất bộc phát lần thứ hai sau khi bạn phát

huy hết sức lực, như vậy sức mạnh của bạn sẽ tăng lên một cách vô ích, đó cũng là một loại lực lượng bùng nổ. .

Thực hành Nội Lực đòi hỏi sự chú ý liên tục đến những thay đổi trong cơ thể của mình, vì vậy khi Lục Hải Xuyên đang ở trong phân hướng dẫn, anh ấy đã được yêu cầu cởi bỏ quần áo của mình.

May mắn thay, có một số phòng tương đối lớn trong hang vàng, đủ để tránh tầm mắt của Lý Nam Địch.

“Anh Lục, anh có sáu ngón chân”

Sau khi tập luyện một lúc, trong thời gian nghỉ ngơi, Trình Uyên ngồi sang một bên uống một ngụm nước, sau đó anh mới để ý thấy Lục Hải Xuyên, người không đi giày, có sáu ngón chân trên bàn chân.

Điều này khiến anh đột nhiên nhớ lại những gì Bạch An Tương đã đề cập với anh.

“Lục Hải Xuyên đã chết, và ngôi mộ của anh ta đã được tìm thấy, và điều đó chứng minh rằng đó là Lục Hải Xuyên, bởi vì theo sử liệu, Lục Hải Xuyên có sáu ngón chân, và xương trong ngôi mộ cũng là sáu ngón chân.”

Lục Hải Xuyên dường như nhìn ra được suy nghĩ của Trình Uyên, cười nói: “Gia nghiệp.”

Vì vậy, Trình Uyên đã bị sốc.

Thừa kế gia đình

Nếu đó là tài sản thừa kế của gia đình, thì

“Đúng vậy, Đông Phương Chúc không chỉ là tiên bối của tôi, mà còn là anh trai của chính tôi.” Lục Hải Xuyên gật đầu nói.

Mọi chuyện, sự thật trở nên rõ ràng, mối nghi ngờ của Trình Uyên đối với Lục Hải Xuyên cũng được hóa giải trong tích tắc.

“Vì vậy, thi thể trong lăng mộ của ông Lục là Đông Phương Chúc.”

“Ừ.” Lục Hải Xuyên thở dài và nói: “Anh trai tôi quá có mục đích và làm những việc không quan tâm đến hậu quả, vì vậy anh ấy đã xúc phạm nhiều người.” X

“Khi anh ấy chết, tôi có thể mong đợi rằng những kẻ thù ghét anh ấy sẽ xé nát ngôi mộ của anh ấy, sau đó ném xương và tro của anh ấy.” X

“Anh ấy xấu, nhưng dù sao anh ấy cũng là anh trai của em.”

Trình Uyên thở dài một tiếng: “Cho nên, thật ra chính là hấn chết người còn sống, người nhưng là vì sợ hấn chết sẽ không được bình an, người công khai chính người chết rồi tính mạng của hấn.” chôn ở trong mộ, nhưng hấn được chôn ở trong mộ, mà không phải là người...”

Lục Hải Xuyên thở dài, bày tỏ sự ưng thuận.

Vì vậy, Trình Uyên nghĩ đến anh và Trình Nặc.

Anh tự hỏi nếu Trình Nặc chết, liệu anh có khí thế như Lục Hải Xuyên không

Anh không biết, có lẽ là do không phải lúc đó.

“Điều này là dành cho hôm nay.”

Nghĩ đến Đông Phương Chúc, Lục Hải Xuyên có vẻ không được tốt, anh nói với Trình Uyên, sau đó đứng dậy rời đi.

Trình Uyên không nói gì, anh vẫn đắm chìm trong cảm xúc của mình.

Ngồi trên sàn nhà đầy vàng, anh bắt đầu nhớ lại trong đầu rằng sự ác ý của Trình Nặc đối với anh trên đường đi, những cảnh tượng lướt qua trong não anh như ngựa và hoa.

Trong hầm, thức ăn cũng cần thiết.

Vì vậy, Lý Nam Địch cảm thấy buồn chán, không chỉ chữa trị cho Trình Uyên, cô còn có một nhiệm vụ nữa, đó là nấu ăn cho mọi người.

Buổi tối, sau khi cơm nước xong, cô đi gọi Vân Dĩ Hà và Lý Ngụy đến dùng bữa.

Đối với Trình Uyên và Lục Hải Xuyên.

Lý Nam Địch bước ra ngoài căn phòng nơi họ luyện tập, cô ấy muốn hét lên và bắt đầu bữa ăn. Kết quả là Lục Hải Xuyên bước ra khỏi phòng.

Sau đó Lý Nam Địch không hét lên, mà mỉm cười với Lục Hải Xuyên: “Anh Lục, bữa ăn đã sẵn sàng.”

Lục Hải Xuyên gật đầu với nó: “Tôi có việc.”

Nói xong tôi đi ăn tối.

Nhưng Lý Nam Địch cố ý đợi bên ngoài phòng một lúc.

Biết rằng Trình Uyên cần phải cởi quần áo để luyện tập Nội công, vì vậy cô ấy muốn cho Trình Uyên thời gian để mặc quần áo.

Trong khoảng mười phút, Lý Nam Địch nghĩ, ngay cả khi cô ấy mặc áo choàng đi hát, cô ấy cũng nên ăn mặc chỉnh tề rồi. Vì vậy, không cần la hét, anh ta đi thẳng vào.

Nhưng cô không bao giờ mong đợi điều đó.

Trình Uyên không biết xấu hổ một chút nào, cậu đã hoàn thành bài tập của mình và để quần áo của mình ở trần để phơi khô.

Lý Nam Địch vừa bước vào, anh đã nhìn thấy Trình Uyên đang ngồi trên mặt đất từ phía sau.

Cô choáng váng.

Ngốc nghếch.

Bây giờ nó không phải là tiến bộ cũng không phải là rút lui.

Nói cách khác, với tư cách là một bác sĩ, Lý Nam Địch chưa thấy một người đàn ông nào tiết lộ điều này điều nọ, nhưng cô ấy đã khỏa thân, và đó là lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy cô ấy.

Hơn nữa, hình dạng này hoàn toàn khác với những gì bạn nhìn thấy trên bàn mổ.

Không biết có chói không.

Ngay lúc Lý Nam Địch nhìn chằm chằm bóng lưng của Trình Uyên không chớp mắt, cô đột nhiên nhìn mái tóc của anh đang dần trở nên bạc trắng.

Ngay sau đó.

Trình Uyên đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt như một đôi mắt sói, nhìn Lý Nam Địch đầy ánh sáng đỏ tươi.

Thân thể xinh đẹp của Lý Nam Địch đột nhiên chấn động, trong lòng cảm thấy sờn cả tóc gáy.

“Có chuyện gì với bạn vậy?”

Cô vô cùng sợ hãi.

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên lao về phía cô.

Chương 778

Chương 778

Lý Nam Địch kinh hãi.

Cơ thể cô như đông cứng lại, Cô Muốn thoát ra nhưng không được.

Cô sợ hãi, hoảng loạn và hụt hẫng.

Trình Uyên, nó giống như thay đổi một con người, hay nói cách khác là thay đổi Từ Một người sang một đối tượng khác giống như một con thú.

Cô chưa bao giờ thấy anh như thế này trước đây.

Cô bắt đầu run rẩy toàn thân.

Trình Uyên ném cô xuống và siết cổ cô.

Lực lượng khổng lồ, giống như một cái kìm thép cơ khí, dường như có thể kẹp chặt cổ Lý Nam Địch trong chốc lát.

Tại thời điểm này

Nhận thấy có điều gì đó không ổn, Lục Hải Xuyên đột nhiên quay lại, sau đó đâm Trình Uyên, cố gắng ép anh ta ra khỏi cơ thể của Lý Nam Địch.

Nhưng mà, Trình Uyên đột nhiên ngẩng đầu lên, trừng lớn hai mắt đỏ tươi nhìn Lục Hải Xuyên.

Anh ta không lùi bước.

Anh ta không những không rút lui mà còn giơ cánh tay còn lại của mình lên và đâm lại anh ta.

Lục Hải Xuyên bị sốc.

Anh dường như không ngờ rằng tốc độ của Trình Uyên đột nhiên nhanh hơn rất nhiều để có thể theo kịp tốc độ của anh.

Vì vậy, không dám sơ suất, vào lúc hai nắm đấm gặp nhau, một cỗ Nội công bộc phát.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Trình Uyên không hề rút lui như anh đã tưởng tượng, thay vào đó, sau khi đấm Lục Hải Xuyên, cơ thể anh đập mạnh như điện giật, và sau đó nguồn năng lượng hắc ám mà Lục Hải Xuyên phát ra dường như đột nhiên bị anh hấp thụ lên một cách tổng quát.

Đột nhiên, anh lại quét về phía sau, và bị Trình Uyên dùng nắm đấm.

“Humhhhhhhhhhhhhhhhh!” Sau khi nắm đấm này chạm vào, Lục Hải Xuyên liên tiếp lùi về phía sau bảy tám bước.

Anh như chết lặng.

Trình Uyên trừng mắt với Lục Hải Xuyên, và hét lên với anh ta mở miệng, giống như một con sư tử giận dữ: “Ồ!”

Lý Nam Địch bên dưới ý thức của Trình Uyên dần dần biến mất.

Cô cảm nhận được sự lạnh lẽo và nỗi đau không thể giải thích được, nhưng lại quên chống lại.

“Mẫu!”

Trong một khoảng thời gian không rõ, Trình Uyên rùng mình, sau đó nghiêng người, ngã xuống đất và ngất đi.

Sau đó, anh có một giấc mơ.

Trong giấc mơ, Trình Nặc mỉm cười với anh, rồi đột nhiên một con dao cắm vào ngực anh. Anh cảm thấy đau đớn, và khi anh định hét lên, anh thấy một bóng đen ở đằng xa đã nhét một con dao khác vào cơ thể một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó là mẹ của anh ấy.

Trình Uyên trong giấc mơ từ lâu đã quên mất rằng mẹ anh thực sự không còn sống nữa.

Vì vậy, anh tuyệt vọng.

Hắn muốn lao tới tóm lấy bóng đen kia, nhưng bởi vì trước ngực còn có một con dao, hắn hoàn toàn không thể dùng sức.

Anh ấy đang vội.

Rất giận dữ!

Anh ta gầm lên và sau đó tỉnh dậy.

Khi cậu đột nhiên ngồi dậy, cậu đã mặc xong quần áo, nhưng quần áo đã ướt đẫm mồ hôi.

Anh mở mắt ra và thấy rằng anh vẫn đang ở trên Đảo Vàng.

Tôi muốn ngồi dậy, nhưng phát hiện cơ thể như bị rỗng, dùng sức không nổi, giống như con tôm chân mềm.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi làm sao vậy nhỉ?”

Anh ngậy người hỏi.

Trong phòng còn có Lục Hải Xuyên, Vân Dĩ Hà và Lý Ngụy, thấy Trình Uyên tỉnh lại, tất cả đều vây quanh.

“Em không nhớ à?” Vân Dĩ Hà cau mày hỏi.

Trình Uyên đầy nghi ngờ.

Anh ấy không nhớ, anh ấy không nhớ gì cả.

Anh chỉ nhớ rằng Lục Hải Xuyên đang dạy anh sử dụng năng lượng hắc ám, và sau đó anh phát hiện ra rằng Lục Hải Xuyên có sáu ngón chân, và sau đó anh không nhớ gì nữa.

Nhìn thấy khuôn mặt không rõ ràng của Trình Uyên, Vân Dĩ Hà, Lục Hải Xuyên và Lý Ngụy đều liếc nhìn nhau.

“Chuyện quái gì xảy ra vậy?” Trình Uyên lo lắng nói.

Vân Dĩ Hà lắc đầu.

Lý Ngụy thở dài.

Lục Hải Xuyên khó nén cười nói: “Ta muốn nói, ở một dạng nhất định, thực lực của ngươi đã vượt qua ta rồi. Vui vẻ hơn một chút được không?”

Tăng cường có nghĩa là các cá nhân sẽ vui vẻ và hạnh phúc.

Nhưng tại sao bạn hỏi?

Bạn có ý nghĩa gì khi hạnh phúc hơn một chút?

Có điều gì đó rất không vui đã xảy ra?

Anh cau mày và tìm kiếm trong phòng một lần nữa, và đột nhiên anh nhận thấy một số hành vi bất thường. x
nhu la.

Anh ấy ngất đi không thể giải thích được, lúc này ba người bọn họ có thể không có ở đây, nhưng với tư cách là một bác sĩ, Lý Nam Địch không nên ở đó.

và vì thế.

“Lý Nam Địch ở đâu” anh hỏi.

Ba người lại nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều né tránh.

Vân Dĩ Hà cười nhẹ nói: “Lý Ngụy muội trên bãi biển bắt được mấy con cua, con lớn như vậy, đêm nay chúng ta đều ăn ngon.”

Lý Ngụy vội vàng phản ứng lại, luống cuống gật đầu, chấp tay ra hiệu: “Năm cái, lớn nhất có thể lớn như vậy.”

“Anh nói, hấp tốt hơn, hay chiên?” Vân Dĩ Hà hỏi lại.

Trình Uyên nhận ra sự bất thường từ những hành vi khác của họ, và có một linh cảm không rõ ràng trong lòng.

Vì vậy, anh ta để mắt đến Lục Hải Xuyên.

Từ khi quen Lục Hải Xuyên, người này căn bản chưa từng nói dối.

Vì vậy, Lục Hải Xuyên gãi đầu, thở dài một lần nữa và ngoẹo cổ sang một bên.

Trình Uyên choáng váng.

“Chuyện quái gì xảy ra vậy?” Anh lo lắng nói.

Vân Dĩ Hà lắc đầu, hít một hơi thật sâu nói: “Cho dù có chuyện gì xảy ra, người vẫn là chỗ trống, cần phải yên tĩnh. Vì vậy, điều quan trọng nhất là phải nghĩ đến thân thể của người trước.”

Trình Uyên chăt vật ngồi dậy, nghiêm nghị nói: “Nói cho tôi biết!”

Lý Ngụy nhanh chóng đè lại bả vai của hắn nói: “Người muốn bắt đầu.”

Cởi mở hơn

Đây là loại câu trả lời nào

Trình Uyên cảm thấy mọi thứ không bình thường.

“Nếu muốn tôi bắt đầu, cô phải nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì, Lý Nam Địch, cô ấy bị sao vậy” Trình Uyên lo lắng.

Lục Hải Xuyên cuối cùng chua xót nói với hai người: “Nói cho hắn biết, sẽ không lâu đâu.”

Lý Ngụy có chút ngưng ngừng nói: “Nhưng hắn hiện tại rất trống trải, ta đoán chừng hắn không thể đánh bại ngay cả một người bình thường.”

Vân Dĩ Hà im lặng một lúc, sau đó gật đầu nói: “Được rồi, dù sao anh ấy vẫn luôn muốn biết.”

sau đó. x

“Lý Nam Địch không sao, er, ít nhất hiện tại không cần lo lắng tính mạng.” Vân Nghiêu lẩm bẩm một tiếng, “Chỉ là người nên tự mình hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì.”

“Cô ấy đang ở đâu” Trình Uyên vội hỏi.

Thế là cả ba đều lắc đầu.

“Sau khi anh ngất đi, cô ấy đã âm thầm bỏ đi, sau đó anh Lục đi tìm nhưng không thấy.” Vân Dĩ Hà nói.

Lục Hải Xuyên nói thêm: “Tàu của chúng tôi vẫn ở đó, vì vậy nó không nên rời khỏi hòn đảo này”.

Trình Uyên giật mình.

Trái tim anh như bị thứ gì đó chèn ép, đau đớn không thể giải thích được. Nhưng anh không thể biết tại sao, vì anh không nhớ gì cả.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Anh khó hiểu.

Nhưng khi nghe nói Lý Nam Địch không có lo lắng cho tính mạng của cô, anh mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó hỏi một câu trọng điểm.

“Tôi đã hôn mê bao lâu rồi?”

Lý Ngụy duỗi ra hai ngón tay: “Đã hai ngày.”

Sau khi cưỡng ép xuống giường một lần nữa, Trình Uyên kiên quyết: “Không được, tôi phải đi gặp Lý Nam Địch. Tôi phải hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.”

Sau đó, mặc cho ba người thuyết phục, họ bước ra ngoài.

Chương 779

Chương 779

“Trình Uyên, cậu có biết bây giờ cậu đang gặp nguy hiểm không” Lý Ngụy lo lắng muốn ngăn Trình Uyên lại và hét vào mặt cậu.

Trình Uyên lắc đầu, mồ hôi nhễ nhại nói: “Tuy rằng tôi không nhớ chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi biết rằng nó phải có liên quan đến tôi. Nếu cứ để mặc như vậy, lòng tôi sẽ không yên.”

“Không phải là anh cảm thấy thoải mái, mà là anh đã mất kiểm soát!” Vân Dĩ Hà cũng bước ra ngoài, nghiêm nghị nói.

Mất kiểm soát

Trình Uyên khẽ giật mình: “Ý anh là gì?”

“Em đừng thắc mắc tại sao em lại đột ngột ngắt xiu và tại sao em không thể nhớ chuyện gì đã xảy ra trước khi ngắt đi” Lục Hải Xuyên hỏi sau khi đi tới.

Trình Uyên choáng váng.

Anh bắt đầu nhớ lại cảnh đó một cách cẩn thận.

Vì vậy, nghĩ đến trên mặt mềm mại vô lực, dưới thân liền hoảng sợ.

Anh cũng nghĩ đến một khuôn mặt đầy răng nanh, nhưng mờ mịt, háo hức nhìn anh.

Anh cố gắng nhìn và suy nghĩ, xem khuôn mặt đó như thế nào, nhưng trong đầu anh đau nhói, hai mắt đen láy đau đớn, hai thái dương như muốn phồng ra.

Trình Uyên ngồi xồm trên mặt đất ôm đầu.

Vân Dĩ Hà nói: “Lúc đó cậu điên rồi, cậu có biết sau khi cậu trở nên điên rồi, ngay cả anh Lục cũng không sánh được với cậu nữa không?”

Trình Uyên bị sốc.

Lục Hải Xuyên là cao thủ bậc hai, ngay cả chính mình cũng không sánh được

Đây là loại trạng thái nào

Lý Ngụy không biết tìm một chiếc gương ở đâu, liền đưa nó cho Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn thấy mái tóc bạc trắng của mình trong gương.

Khuôn mặt anh ta đầy kinh ngạc.

“Ba điều chúng tôi dạy bạn những ngày này đã hoàn toàn được tiếp thu sau khi bạn phát điên. Không chỉ vậy, trạng thái điên cuồng của bạn dường như có sự hợp nhất theo bản năng của các linh hồn, đó là khả năng rút ra các suy luận từ nhau.”

Vân Dĩ Hà phân tích: “Nếu có điều gì đó khiến tôi sốc, đó là khi bạn mất trí sau khi phát điên, bạn đã bộc lộ một tài năng khó hiểu”.

“Thực ra, cơn điên của bạn, ban đầu chúng tôi nghĩ đó là một loại bệnh. Họ Trình đã từng xuất hiện trong những nhân vật tương tự trước đây, nhưng những nhân vật đó vẫn có thể giữ được sự tỉnh táo cơ bản của họ sau khi phát điên, và có vẻ như họ cũng nhận thức được điều này.” Cơ thể của tôi sẽ có tác động, vì vậy tôi đã cố gắng bằng mọi cách để tìm ra một phương thuốc để ngăn chặn sức mạnh huyết thống này. ”

“Trước khi đến đây, Trình Tuấn Phong đã nói với tôi rằng anh ấy đã yêu cầu tôi chú ý đến em.”

“Ta chỉ không ngờ lần này người không phải vì tức giận mà phát điên, khiến ta có chút khó hiểu.”

Trình Uyên lắng nghe mây trong sương.

Anh nhớ lần đầu tiên anh nhìn thấy thế giới là màu máu, bắt nguồn từ rất lâu trước đây, khi anh chiến đấu với người của Vua Miêu Giang.

Không có bất kỳ kỹ năng chiến đấu nào, anh ta chỉ giết một cao thủ cấp ba cấp thấp.

Lúc đó Trình Uyên không nghĩ như vậy, có lẽ là cậu may mắn một chút, bởi vì cậu cảm thấy mình dường như có một ngón tay vàng độc nhất vô nhị.

Nhưng bây giờ, tôi chợt hiểu rằng hoàn toàn không phải như vậy.

Với sự gia tăng về số lượng cơn điên, sự tỉnh táo của anh ta dần biến mất, điều này hơi giống với hình dạng của Hulk trong Marvel, bất kể chúng ta là kẻ thù hay kẻ thù.

Cứ tưởng tượng, nếu Trình Uyên biết chuyện này sẽ xảy ra và sẽ làm tổn thương bạn bè của mình, thì có lẽ ngay từ đầu anh đã không bắt đầu con đường truy lục này.

“Thì ra là tình huống bây giờ.” Vân Dĩ Hà thuyết phục: “Đừng lo lắng, nhất định sẽ có cách tốt hơn để giải quyết.”

“Tôi đã nói chuyện điện thoại với Trình Tuấn Phong rồi. Anh ta cầm trong tay loại thuốc có thể tạm thời khống chế trạng thái của anh, vì vậy”

Vân Dĩ Hà quay đầu lại nói với Lục Hải Xuyên: “Cảm ơn người đã vất vả, đến kinh thành tìm Trình Tuấn Phong đưa thuốc này tới.”

Lục Hải Xuyên gật đầu.

Vân Dĩ Hà thu hồi ánh mắt và nói với Trình Uyên: “Đông Lương Đình và Đạo trưởng vẫn đang ở trên đảo Kim, cho nên nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta lúc này là ở lại đây đừng để bảo bối thất thoát.”

Nếu Đạo trưởng và Đông Lương Đình chỉ có một mình, Vân Dĩ Hà sẽ không quan tâm. Nhưng nếu họ đến với nhau, và mang theo một đồng người giúp đỡ, thì Vân Dĩ Hà sẽ mất hút trong trái tim cô ấy.

Vì vậy, nếu Lý Ngụy kiêm chế đạo trưởng, thì Vân Nghiêu sẽ không có vấn đề gì đối mặt với Đông Lương Đình một mình.

Trình Uyên muốn một mình đi tìm Lý Nam Dịch, hẳn là không thể nào, trường hợp muốn gặp được đám người Tiêu Dao nhất định sẽ rất hung dữ, may mắn còn để Lý Ngụy hoặc

Vân Dĩ Hà tự mình đi theo, bảo bối không phải. đây. Bảo hiểm.

Vì vậy, Vân Dĩ Hà và Lý Nguycai đã khuyên can Trình Uyên rời đi. x

Bản thân Trình Uyên cũng không phải người không biết tổng thể nên cuối cùng cũng nghe theo ý của Vân Dĩ Hà.

Sau khi trở về Tuấn Phong để nghỉ ngơi, Lục Hải Xuyên lên đường đến thủ đô.

Bởi vì Trình Uyên không còn chút sức lực nào trong cơ thể, việc tu luyện trong hai ngày này của cậu ấy đã bị đình chỉ.

Vào ban đêm.

Vân Dĩ Hà đang nghỉ ngơi trong một căn phòng khác trong hang động, trong khi Lý Nguy canh giữ Trình Uyên.

Đột nhiên anh thấy nhàn rỗi, trong đầu Trình Uyên có rất nhiều thứ.

Anh ấy không ngủ được nên hỏi Lý Nham, “Đại ca, hai ngày trước em xem video của anh và chị dâu, chị dâu cũng đang mang thai đúng không?”

Nghe thấy câu hỏi của Trình Uyên, Lý Nguy đang nằm trên giường kia lập tức tràn ngập ánh mắt dịu dàng, khóe miệng cong lên, cười nhẹ nói: “Ừ, mới hai tháng thôi, còn không có.” không thể hiện bất kỳ cảm xúc nào. “x

Trình Uyên thở dài nói: “Hôm trước em làm video với anh chị em của anh mà bụng cô ấy phình to”.

“Những đứa em của tôi rất có khả năng, và chúng đang mang thai đôi. Tất nhiên chúng sẽ xuất hiện sớm”, Lý Nguy nói.

Nhưng sau đó, anh dường như muốn an ủi Trình Uyên, dừng lại và nói tiếp: “Đừng lo lắng, em của cô bây giờ là bảo bối của nhà họ Trình. Nếu có chuyện gì xảy ra, nhà họ Trình sẽ giữ cô ấy an toàn bằng mọi giá.” ”

Trình Uyên nhắm mắt và im lặng một lúc.

“Trình Tuấn Phong cũng nói như vậy.”

Lý Ngụy khẽ giật mình gật đầu: “Trình Tuấn Phong tự mình có thể xếp vào hàng cao cấp thứ hai, nhưng đầu óc rất linh hoạt, không bao giờ rò rỉ trong công việc.”

Trình Uyên không nói gì.

Lý Ngụy đợi một hồi, thấy Trình Uyên vẫn chưa nhúc nhích, còn tưởng rằng hắn đã ngủ nên mỉm cười lắc đầu, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Không biết đã qua bao lâu, Trình Uyên từ từ mở mắt.

“Đúng vậy, Trình Tuấn Phong không bao giờ nhỏ giọt nước trong công việc.” Trình Uyên thở dài trong lòng: “Nhưng mà, anh ấy chưa bao giờ nói với tôi rằng tôi cần phải chú ý đến trạng thái điên cuồng của mình”.

Còn nhớ, trong biệt thự của Thương Minh, khi đối đầu trực diện với Đạo trưởng, Trình Uyên đã rơi vào trạng thái này, và Trình Uyên đã đánh gục một cao thủ cấp hai của anh ta.

Lúc đó, Trình Tuấn Phong hẳn đã nhận ra.

Nhưng tại sao Trình Tuấn Phong không nói cho Trình Uyên biết tác hại của trạng thái này?

Tại sao anh ấy không nói cho anh ấy biết cách kiềm chế nó?

Anh ấy không nói, chỉ có một khả năng.

Loại máu điên cuồng này là bệnh nan y, trên đời này không hề có thuốc giải.

Nói cách khác, Vân Dĩ Hà yêu cầu ông Lu đến nhà Trình để tìm Trình Tuấn Phong cho thuốc giải, điều này chỉ đơn giản là lừa dối Trình Uyên.

Cô chỉ muốn kéo Trình Uyên đến đây.

Tại sao cô ấy làm điều này

Liệu có nguy hiểm nào mà Lý Nam Địch thực sự gặp phải, hay nó đã được giải tỏa?

Chương 780

Chương 780

Vào rạng sáng ngày hôm sau, Lý Ngụy và Vân Dĩ Hà nhận ra rằng Trình Uyên đã mất tích.

Cả Vân Dĩ Hà và Lý Ngụy đều nhận được một tin nhắn văn bản.

“Tôi biết rằng anh không muốn tôi rời đi vì sự an toàn của tôi. Tôi cũng biết rằng anh không thể rời đi vì trách nhiệm lớn hơn, nhưng tôi phải thoát ra. Tôi phải tìm Lý Nam Địch. Tôi phải hỏi câu hỏi. chuyện gì đang xảy ra. ”

“Nếu là do tôi gây ra chuyện không thể chấp nhận được với cô ấy, tôi cũng phải có trách nhiệm gánh chịu và giải quyết.”

“Tất cả chúng ta đều có trách nhiệm của riêng mình. Mặc dù trách nhiệm của tôi nhỏ so với các bạn, nhưng đối với tôi nó rất lớn. Đừng thuyết phục hay tìm kiếm!”

Vân Dĩ Hà nhanh chóng chuẩn bị gọi điện.

Lý Ngụy lắc đầu nói: “Vô dụng, hấn tắt đi.”

Trên thực tế, Trình Uyên đã gọi cho Lý Nam Địch trước đó, nhưng phát hiện ra rằng Lý Nam Địch đã đưa anh ta vào danh sách đen, vì vậy anh ta không còn cách nào khác ngoài gửi tin nhắn cho cô.

“Chuyện quái gì xảy ra vậy anh đang ở đâu vậy?”

Phía bên kia của Đảo Vàng.

Ở khu số 4 náo nhiệt, trên một con phố, Lý Nam Địch ngồi xổm một mình trong góc tối, hai tay chống đầu gối, chống cằm, điện thoại di động trên tay hiển thị một tin nhắn cỡ nửa.

Cô ấy đang rất bối rối.

Bởi vì, sau nhiều chuyện, cô coi Trình Uyên và Bạch An Tương là những người thân thiết nhất của mình. Cô ấy thích Trình Uyên đúng không, nhưng cô ấy biết chính xác mình nên ở vị trí nào.

Có lẽ, một ngày nào đó, cô sẽ kết hôn như một người phụ nữ có gia đình, hai gia đình vẫn quan hệ tốt như trước, thỉnh thoảng cùng nhau ăn tối, Bạch An Tương vẫn như bạn thân, trêu chọc con cái của nhau.

Nhưng tất cả những ảo tưởng đẹp đẽ này đã bị phá vỡ vào buổi tối hôm đó.

Khi đó nàng sợ hãi là thật, thất thần là thật, nhưng là không cự tuyệt.

Cũng giống như một kẻ nghiện rượu, khi được bạn bè gọi đi uống rượu, anh ta cười khinh khỉnh và nói: Anh nghỉ sớm! Nhưng đúng lúc này, người bạn lại đổ rượu vào miệng, rồi

Khi đó bản chất vốn được che giấu sâu sắc của bản thân đã hoàn toàn bộc lộ ra ngoài.

Lý Nam Địch không biết cô nên đối mặt với Trình Uyên như thế nào hay tương lai cô sẽ đối mặt với Bạch An Tương như thế nào, cô biết rằng Bạch An Tương đã yêu cầu cô nói về Trình Uyên vào ngày hôm đó vì Bạch An Tương sợ hãi.

Cô sợ mất Trình Uyên.

Nhưng Lý Nam Địch, tại sao không?

Cô sợ rằng sau khi Bạch An Tương nói rõ quan điểm của mình, cô đã cắt đứt hy vọng cuối cùng của mình. x

Nhưng khi thật sự hy vọng sẽ đến, lại không đành lòng hủy đi những ảo tưởng không thể chờ đợi được mà sẽ làm tổn thương người khác.

Làm người thật là mâu thuẫn.

Cảm giác thật là mâu thuẫn!

Vì vậy, cô ấy đã chọn cách trốn thoát.

Cô ấy rất dối!

Sau khi đi bộ hai ngày và leo qua một số ngọn núi, cô đến thành phố trước mặt cô.

Nhưng cô chợt phát hiện ra rằng ở đây, không ai nhận ra những đồng tiền cả, họ chỉ nhận ra vàng.

Phải làm gì sau đó

Có một tiếng “ọc ọc” liên tục trong bụng tôi.

Cô đói và lạnh quá!

Không tìm được, anh siết chặt cánh tay ngọc đang ôm chặt lấy đầu gối của mình.

“Cô gái nhỏ, sao cô lại ở đây một mình”

Trong con hẻm tối, một thanh niên với mái tóc nhuộm vàng, đeo đinh tai và quần jean rách bước vào.

Có vẻ như anh ấy đang ở độ tuổi đôi mươi.

Khi Lý Nam Địch ngẩng lên, người đàn ông đang cúi xuống nhìn cô với nụ cười trên môi và hỏi.

“Người là ai?” Lý Nam Địch lạnh lùng hỏi.

“Gu” Âm thanh phản đối không đáng xuất hiện cực kỳ lớn trong đêm tối yên tĩnh này.

Nam nhân sừng sốt một chút, mới phản ứng kịp, nở nụ cười: “Đói bụng, để ta dẫn người đi ăn cái gì hảo!”

Lý Nam Địch cảnh giác nhìn hắn, sau đó lắc đầu nói: “Ta không đói!”

“Àm”

“” người đàn ông.

Lý Nam Địch: “”

“Ồ, đi thôi, chúng ta hãy yên tâm rằng ta không phải người xấu.”

Người đàn ông dường như nhìn thấu tâm trí của Lý Nam Địch, và trong khi đưa tay ra để hỗ trợ Lý Nam Địch, anh ta đã nhiệt tình thuyết phục anh ta. x

Lý Nam Địch cũng chết đói, Cô Muốn từ chối lần nữa, nhưng bụng cô thực sự không cho phép.

đó là nó.

Cô đi theo người đàn ông lạ mặt qua hai con phố, rồi đến bên ngoài một quán bar tên là “Bóng Đêm”.

Lý Nam Địch ngẩng đầu nhìn thấy là một quán bar, liền nhìn thấy người đàn ông chuẩn bị đi vào, không khỏi dừng lại.

Người đàn ông quay đầu lại, thấy Lý Nam Địch còn chưa có rời đi, không khỏi thúc giục: “Đi, sau khi đi vào là có thể ăn.”

Lý Nam Địch lại bắt đầu sợ hãi.

Cô chợt nhận ra có điều gì đó không ổn.

Tại sao bạn không đến nhà hàng ăn tối? Tại sao lại đến quán bar?

“Hắc, người thật sự cho rằng ta ngu ngốc, người thật sự cho rằng ta không biết nơi này là cái gì sao?” Lý Nam Địch khinh thường chế nhạo: “Ai ăn sẽ tới quán bar.

Người đàn ông hơi giật mình, nhanh chóng hiểu được ý của Lý Nam Địch, anh ta không khỏi xoa dịu, cười nói: “Còn nói anh không ngốc, đừng kiểm tra mấy giờ rồi, nhà hàng còn mở không?” ? ”

“Đừng lo lắng, quán bar do bạn tôi mở. Ngoài rượu còn có một số đặc sản địa phương. Gần đây có giới thiệu món nướng hải sản.”

Lý Nam Địch cau mày nhìn kỹ biểu hiện của người đàn ông khi nói chuyện, phát hiện không có gì khác thường, trên mặt cũng không có hình ảnh tầm thường như vậy, cô không khỏi có chút cảm động.

Tuy nhiên, nếu một người đàn ông lạ yêu cầu một người phụ nữ lạ ăn thứ gì đó một cách tình cờ, nếu bạn nói rằng anh ta không có mục đích, con ma nào mà tin điều đó.

Vì vậy, Lý Nam Địch hỏi lại: “Người đang của ta?”

Người đàn ông dường như không ngờ rằng Lý Nam Địch lại hỏi thẳng như vậy, hơi sững người, anh ta ngượng ngùng gỡ gỡ đám tóc vàng sau gáy: “Này, đừng có giấu giếm, em là người phụ nữ tốt nhất mà anh từng có. đã thấy. Thật giả tạo khi nói rằng không có nghĩa là như vậy, nhưng đừng lo lắng, mặc dù tôi trông không giống một người tốt, nhưng tôi chắc chắn không phải là loại cặn bã lợi dụng người khác. “x

“Anh chỉ muốn theo đuổi em bình thường, và anh sẽ không bao giờ làm điều gì trái ý em. Hiện tại, anh thực sự chỉ định đãi em một bữa và nhân tiện làm quen với em.”

Những gì anh ta nói đều rất chân thành, không hề như là giấu giếm, vì vậy sau khi suy nghĩ, Lý Nam Địch cuối cùng cũng lặng lẽ gật đầu sau khi xem xét cô thực sự rất đối với lòng ngực áp sát vào lưng.

Sau khi đi theo người đàn ông này vào quán bar, cô ta thấy trong quán không có nhiều người, ngoài nhân viên phục vụ và khách ba bàn, còn có một số nhân viên phục vụ có vẻ nhàn rỗi.

Người đàn ông sắp xếp Lý Nam Địch ngồi sau một chỗ ngồi có đèn khá sáng, và nói với cô ấy, “Đợi một lúc, tôi sẽ lấy cho bạn một cái gì đó để ăn.”

Lý Nam Địch gật đầu.

Người đàn ông đi đến quầy bar, dựa phần trên cơ thể vào quầy bar, và nói điều gì đó với người phục vụ với một nụ cười.

Người pha rượu nhìn Lý Nam Địch.

Ánh mắt của anh khiến Lý Nam Địch rất khó chịu, thoạt nhìn là loại đặc biệt khó chịu và bản thủ, trong đầu anh có cái gì đó lộn xộn.

Điều mà Lý Nam Địch không để ý là khi người pha chế đưa một ly nước cam cho người đàn ông, ngón tay của anh ta chạm nhẹ vào thành ly.

Chương 781

Chương 781

Lý Nam Địch đã thực sự đói.

Khi một người đàn ông thời trang xa lạ bưng một đĩa cá nướng nhỏ lên, cô không kiềm chế được ham muốn chút nào, đưa tay gấp một con, không dám bồng miệng nên nhét vào miệng.

Người lạ đưa rượu cho cô và cười nhẹ: “Từ từ, đừng sặc, tất cả đều là của cô, không ai giành giật với cô đâu.”

Mọi người sắp đói nên không quan tâm đến phép xã giao, sau khi tiếp nhận rượu do người đàn ông xa lạ đưa, Lý Nam Địch nhấp một ngụm, coi như làm nhuyễn món cá nướng. x

“Cảm ơn anh!” Cô đáp lại.

Người đàn ông xa lạ một tay chống đầu lên bàn, nhìn Lý Nam Địch thích thú.

Một đĩa cá nướng nhanh chóng bị Lý Nam Địch quét sạch.

Cô lau miệng và nhìn trộm người đàn ông lạ.

Người đàn ông lạ mặt tỉnh dậy và hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lý Nam Địch yếu ớt nói: “Có thể gọi thêm một chút được không?”

Người đàn ông lạ “hả!”, Anh ta cười, và anh ta gật đầu nhanh chóng: “Tất nhiên là có!”

Sau đó tôi yêu cầu một đĩa khác.

Lần này có thêm phu nhân Lý Nam Địch, sau khi cá lên, trước tiên cô cầm ly rượu lên nói với người đàn ông lạ mặt: “Mặc dù tôi không biết cô tên là gì, nhưng cảm ơn cô rất nhiều.”

Người đàn ông xa lạ cũng cầm ly rượu lên, chạm vào cô, cười nhẹ nói: “Tôi tên Trịnh Húc.”

“Uh, tôi tên là Lý Tịnh.” Lý Nam Địch thản nhiên bịa đặt một bút danh cho mình.

“Oa, Lý Tịnh thật hay.” Người đàn ông lạ mặt tự xưng là Trịnh Húc không khỏi cảm thán: “Trịnh Húc và Lý Tịnh, cậu thấy hai cái tên của chúng ta rất hợp nhau sao!” X

“” Lý Nam Địch sững sờ một hồi, mới hỏi: Đây là trò chuyện khó xử sao? Cô thật sự không biết Trịnh Húc và Lý Tịnh làm sao có thể khiến anh ta nghĩ đến việc ghép từ.

Sau khi đơn giản ăn vài miếng cá nướng, Lý Nam Địch ngẩng đầu liếc nhìn Trịnh Húc, hỏi: “Anh không định ăn sao?”

Trịnh Húc cười nói: “Ta muốn ăn người.”

“A” Lý Nam Địch giật mình, tưởng mình nghe nhầm.

Nhưng đột nhiên, cô cảm thấy nụ cười của Trịnh Húc có chút quỷ dị. Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng không hiểu lý do gì, một cảm giác buồn nôn nảy sinh.

sau đó

Cô cảm thấy rằng thanh đang quay.

Làm thế nào thanh có thể quay?

Đương nhiên thanh sẽ không chuyển, chính là Lý Nam Địch sẽ chuyển.

Một cảm giác chóng mặt ập đến, trong tích tắc, cơ thể trở nên yếu ớt.

Cô không ngất đi, nhưng cảm thấy yếu ớt nên kinh hãi nhìn Trịnh Húc, tức giận nói: “Anh đang đánh thuốc mê trong rượu!”

Trịnh Húc lấy khăn tay ra lau miệng, sau đó bình tĩnh đứng dậy đi đến sau lưng Lý Nam Địch, đặt hai tay lên vai cô, đặt miệng lên tai cô, cười nhẹ nói: “Em biết không, anh. Đó là người phụ nữ đẹp nhất mà tôi từng thấy. Thực sự, tôi đã không nói dối về câu nói này.”

“Ta thật không biết người nghĩ như thế nào, nhìn đẹp đẽ như vậy, cũng không biết nguy trang ở khu thứ tư.”

“Hơn nữa, người có vẻ là một con cừ non thuần khiết.”

“Nhưng đừng lo lắng, anh em sẽ sớm biến bạn thành một con sói đăm mê.”

Anh em

Một cảm giác khủng hoảng chưa từng có nảy sinh trong não Lý Nam Địch.

Có ba người uống rượu ở bàn bên cạnh, họ đứng dậy và đi về phía họ với nụ cười nhếch mép.

Người pha chế cũng đặt công việc của mình xuống và mỉm cười bước tới.

Năm người họ đưa Lý Nam Địch vào một căn phòng trên tầng hai.

Mặc dù Lý Nam Địch yếu ớt nhưng cô rất tỉnh táo, lúc này cô mới biết mình đang phải đối mặt với cái gì. Vì vậy cô càng lo sợ hơn.

Nhưng là nàng sợ hãi sợ hãi, cho dù thân thể gầy yếu, nàng cũng không muốn từ bỏ phản kháng, cho nên muốn ép buộc chính mình bình tĩnh.

“Tôi biết, tôi biết hôm nay tôi muốn trốn tránh cũng không được.” Lý Nam Địch vội vàng nói sau khi bị bọn họ ném lên giường, “Nhưng tôi cầu xin anh, cho tôi một chút thời gian, một liều thuốc, để tôi thoải mái. trong khi, nếu không tôi sẽ không hợp tác và các bạn không vui khi chơi phải không?”

Không vui vẻ

Một lời nói lập tức thổi bùng lên nhiệt huyết của tên mập mập, không còn kiềm chế được nữa, đột nhiên ném lên người Lý Nam Địch vẻ mặt lo lắng: “Chậm lại, chậm lại, anh tôi không thể không phun. ”

Lý Nam Địch rùng mình sợ hãi, cố gắng chống lại, nhưng không thể dùng sức.

Lúc này, nhân viên pha chế đột nhiên vỗ vỗ Béo Béo nói: “Béo Béo, người dậy trước đi.”

Người đàn ông mập mạp có vẻ rất sợ người phục vụ rượu, anh ta bắt đầu dĩ lảm bảm rồi trèo khỏi người Lý Nam Địch: “Cô còn chờ gì nữa, một cô gái xinh đẹp như vậy, tôi có thể tìm được ở đâu?”

Nhân viên pha chế liếc nhìn Trịnh Húc, Trịnh Húc mỉm cười gật đầu nói: “Được rồi, để cô ấy nghỉ ngơi đi. Thật ra, phần vui nhất không phải là cảm nhận về thể chất, mà là khoái cảm về tinh thần. Tôi rất vui. Rất mong chờ.” cái này từ từ. ”

Lý Nam Địch cũng hít một hơi nói: “Có thể cho ta điều thuốc được không?”

“Ừ, cô vẫn còn hút thuốc.” Trịnh Húc không nhìn được đùa giỡn, từ trong túi lấy ra một bao thuốc, lấy một điếu đưa cho Lý Nam Địch, sau đó châm lửa cho cô, sau đó mỉm cười: “Cái này làm cho tôi nghĩ, nó ngày càng vui hơn, hơi hoang dã và đẹp đẽ. ”

Lý Nam Địch rõ ràng là không hút thuốc, run rẩy nhấp một ngụm thuốc, ho sặc sụa, ho khan một tiếng, nước mắt gần như trào ra.

Khi năm người nhìn thấy điều này, họ đột nhiên cười “haha”.

Trịnh Húc ngồi ở trên giường, bên người Lý Nam Địch vỗ vỗ đùi của cô tự hào nói: “Thật ra, cô có thể coi đó là điều tốt nhất. Thân thể chỉ là làn da. Chơi đùa cũng không vui. Chỉ cần làm vậy thôi, đúng không?” ”

“Em cũng là một người phụ nữ thông minh. Nói thật là ở quận 4, chưa có người phụ nữ nào mà anh em chúng tôi bốn bề ngưỡng mộ lại thoát khỏi lòng bàn tay”.

“Đừng nói hôm nay ta cho người uống thuốc, người cho dù không uống thuốc cũng không thoát được.”

Lý Nam Địch hít một hơi thật mạnh điếu thuốc, sau đó lại nôn ra, nhìn không được muốn ho khan, hỏi: “Nói như vậy, người đã hại rất nhiều phụ nữ và gia đình bọn họ, vậy liền bỏ qua cho bọn anh?”

Khi nghe điều này, năm người họ nhìn nhau, và sau đó lại bắt đầu cười.

Trịnh Húc vỗ ngực nói: “Không phải là ta khoác lác. Thật sự có rất ít người dám động Lão Tử khu vực số 4.”

Lão mập chen vào nói: “Thành ngữ bóng ngẩn kéo đến đúng lúc, vô dụng. Ở trang đại ca của chúng ta không ai dám cứu người. Người bây giờ là vịt nấu chín, bay không nổi.”

Lý Nam Địch hút xong lần cuối cùng, sau đó nói: “Một con vịt nấu chín không thể bay, nhưng tôi xin lỗi, tôi không phải là một con vịt.”

Vì tất cả đều bị giật mình.

Ngay sau đó, Lý Nam Địch đột nhiên giễu cợt khoe miệng nói: “Ta không biết đây là nơi nào, cũng không biết người đây là cái dạng gì bất nạt người. Người nói như vậy ít dám động người.”, nhưng tôi muốn thử.”

“Sư huynh, cô gái này ngốc vì hút thuốc sao?” Người đàn ông mập mạp cau mày hỏi Trịnh Húc: “Nếu không, thuốc của Đại Cát hơi nhiều, anh xem, tất cả đều là vớ vẩn.

Người pha chế có tên Đại Cát nhanh chóng vặn lại: “Fart, đây là số tiền thông thường.”

Trịnh Húc vừa muốn nói chuyện, trong mũi đột nhiên nóng lên, liền đưa tay sờ sờ.

Máu một tay!

Chương 782

Chương 782

Không chỉ Trịnh Húc, những người còn lại cũng bắt đầu chảy máu mũi.

Họ hoảng sợ.

Trịnh Húc nắm lấy Lý Nam Địch cổ áo, tức giận nói: “Người làm cái quái gì vậy?”

Tuy nhiên, hắn còn chưa nói xong, một ngụm máu từ trong miệng trào ra như lũ vỡ bờ.

Năm người kinh ngạc nhìn Lý Nam Địch, sau đó đều ngã xuống đất.

Lý Nam Địch nhanh chóng lấy trong túi ra một viên thuốc, nhét vào miệng cô.

Sau đó hít thở sâu.

Hắn liếc nhìn vài người ngã xuống đất, bắt đầu co giật, đổ rất nhiều máu, trong mắt tràn đầy vẻ khinh thường cùng khinh thường.

“Cho ta uống thuốc, người cũng có thể nghĩ ra.”

Lý Nam Địch, một bác sĩ già người Trung Quốc, có thể bị họ tính toán như thế nào.

Kỳ thật Trịnh Húc quá kiêu ngạo, muốn theo đuổi một chút cao hứng, bọn họ cảm thấy cá chết nhàm chán, cho nên không có trực tiếp làm cho Lý Nam Địch rối rắm.

Chỉ là sự thiếu sót này đã cho Lý Nam Địch một cơ hội.

Lớp sơn trên móng tay trở và ngón giữa của cô ấy thực chất là một loại độc dược cực mạnh, và thuốc giải độc, nó cũng được dùng để tự vệ.

Cô hỏi Trịnh Từ Một điều thuốc, lấy móng tay trở lau tàn thuốc, lấy tay che miệng khi vừa hút thuốc vừa ho, sau đó lấy thuốc giải độc trên ngón giữa.

Làn khói phát tán chất độc vào không khí, lấp đầy căn phòng tối tăm này.

Chỉ cần họ hít thở, họ sẽ bị trúng độc, điều này tuyệt vời hơn nhiều so với việc bỏ thuốc vào rượu.

Loại thuốc mà Lý Nam Địch uống sau đó là thuốc giải độc của Mã Quân, có thể giải trừ phần lớn độc tính, theo cách này, chỉ cần chậm lại một chút, thuốc trên người cô sẽ không còn tác dụng.

Đối với Trịnh Húc,

Theo quan điểm của cô, loại căn bã này không đáng tiếc chết đi được.

Sau khi tỉnh lại, Lý Nam Địch tìm kiếm vàng vờ trên người những người này, sau đó bình tĩnh rời đi.

Chỉ là cô ấy đã bỏ qua một điểm.

Đây là Đảo Vàng, khu vực số 4, một nơi ngoài pháp luật đầy rẫy ma quỷ ở khắp mọi nơi.

Ở phía bên kia, Trình Uyên đã rời khỏi Động Vàng vào nửa đêm.

Trên các đảo thường có mưa, mưa mới cách đây vài ngày và mặt đất còn đầy bùn mới nên việc theo dõi bước chân của một người không quá khó khăn. x

Theo manh mối, anh từ từ tìm kiếm, tìm không thấy thì quay lại nơi đã tìm trước đó và nhìn về hướng khác.

Theo cách này, phải mất bốn ngày đầy đủ để chốt mục tiêu trong Khu vực 4.

Trình Uyên đã từng đến Đảo vàng trước đây, nhưng anh ấy đã đến Khu vực 3 và chưa bao giờ đến Khu vực 4. Nhưng tôi cũng đã nghe nói về khu vực số 4.

Chung Hoan từng nói với anh ta rằng: Quận 4 thực sự hỗn loạn hơn Quận 3. Nó giống như trở về một xã hội nô lệ, và phụ nữ là mặt hàng có thể mua bán tùy ý.

Đến quận 4 tương đương với đặt chân đến thành phố, khi đã vào thành phố thì mọi dấu vết sẽ biến mất.

Trình Uyên cau mày, rồi tình cờ tìm một nhà hàng có nhiều hơn một gia đình để ăn.

Sau khi ngồi xuống cửa sổ, người phục vụ đến và hỏi: “Thưa ông, ông muốn gọi món gì?”

Khi Trình Uyên bước ra, anh ta mang ra một viên gạch vàng từ trong hố vàng, rồi nghĩ ra cách bẻ nó thành nhiều mảnh nhỏ.

Lấy một miếng có kích thước bằng ngón tay của bạn và đặt nó trên bàn.

Đôi mắt của người phục vụ chợt lóe lên ánh vàng.

Trình Uyên hỏi: “Em có thể nói cho anh biết những ngày này trong thành phố đã xảy ra chuyện gì không?”

Người phục vụ chợt mỉm cười, nắm lấy vàng rồi cười nói: “Đương nhiên rồi, thưa ngài, ngài muốn hỏi gì cũng được, muốn biết thì phải trả lời thật.”

Trình Uyên suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Gần đây chúng ta có tìm thấy gì ở khu số 4 không? Có rất nhiều mỹ nữ.”

Người phục vụ khẽ giật mình, sau đó nở nụ cười: “Ừm, muốn tìm mỹ nữ thì có thể đi chợ đêm, trời tối mịt, nghe nói quận chủ Bạch chúng ta gần đây tìm được một nhóm.” những người đẹp tuyệt đẹp đến từ các quận khác. Người ta ước tính rằng sẽ có một cuộc đấu giá đặc biệt vào tối nay. ”

chợ đêm

Trình Uyên không khỏi nhíu mày hỏi: “Chợ đêm ở đâu?”

Người phục vụ khẽ giật mình, ngạc nhiên nói: “Sao ạ, thưa ông không ở quận 4?”

Trình Uyên chợt bừng tỉnh, vội vàng gật đầu: “Không phải, tôi đến đây làm ăn ở quận 4.”

Khi nghe nói đó là một doanh nhân, mắt người phục vụ bỗng sáng lên, vui mừng nói: “Thảo nào ông chủ xa hoa như vậy, hóa ra là ông chủ.”

Sáu quận ở Đảo Vàng không ưa nhau, nói chung là không dám vượt qua các quận, bởi vì cho dù bạn bị đánh chết ở nơi này, cũng không ai đứng ra bênh vực bạn.

Bất kể ở địa hạt nào, luôn có một loại người cần gặp, đó là thương nhân.

Cũng giống như nhà họ Lý ở quận 3 thường làm ăn với người nước ngoài, người nước ngoài cũng đến Đảo vàng để làm ăn, vì vậy họ trở thành khách của nhà họ Li và muốn tiếp đãi họ trong một bữa tiệc linh đình.

Đảo Vàng bị đóng cửa và những người bên trong muốn đi ra ngoài nhưng không thể ra ngoài, vì vậy nhiều hàng hóa phải được mang vào. Và điều này đòi hỏi các nhà kinh doanh bên ngoài.

Vì vậy, một doanh nhân có thể tự do qua lại Đảo Vàng là một nhân vật được người dân Đảo Vàng và giới thượng lưu của Đảo Vàng kính trọng.

“Ông chủ, chợ đêm, ở đường đối diện. Còn nơi đấu giá cho nữ nô lệ thì ở Đấu giá hội.” Người phục vụ cung kính nói.

Trình Uyên gật đầu nói: “Không sao, chỉ cần đưa cho tôi một bàn đồ ăn đặc sản của nhà hàng cậu.”

Người phục vụ gật đầu và rời đi.

Mấy ngày nay tìm kiếm trong núi rừng hoang vu, thật sự rất buồn ngủ, Trình Uyên tìm một gốc cây lớn nghỉ ngơi trên đó, khi đói thì hái một ít quả dại có vị chát để ăn.

Và cơ thể anh ấy bây giờ vẫn còn rất yếu, sức lực của anh ấy dường như đã bị tiêu hao, và nó càng ngày càng yếu đi.

Vì vậy, hắn chuẩn bị ăn cơm no nê, sau đó tìm một chỗ tắm rửa thay quần áo, tối sẽ đến Đấu giá hội xem.

Trình Uyên không muốn gặp Lý Nam Địch ở một nơi như Đấu giá hội.

Tuy nhiên, anh không biết phải xem cụ thể ở đâu.

Anh đang ăn, bỗng cuộc trò chuyện của một vài người ở bàn bên cạnh khiến anh chú ý.

“Này, mấy ngày trước người có nghe nói một người ngoại tộc họ Đường bị hạ độc chết.”

“Em đang nói về Trịnh Húc?”

“Vâng, Trịnh Húc.”

“Đó không phải là em họ của thiếu gia và vợ nhà Đường bị đầu độc chết ở khu số 4 sao?”

“Giết chết người cái mông đít, không biết thằng nhóc Trịnh Húc kia chỉ là một cái phôi thai khiêu dâm!” X

“Cái quái gì đang diễn ra vậy?”

“Tôi nghe nói rằng anh ta yêu một người đẹp tuyệt trần, sau đó trở nên say mê, đánh thuốc mê và muốn đuổi một người nào đó ra khỏi nhà, nhưng hóa ra”.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Cuối cùng không ngờ mỹ nhân kia lại là cao thủ hạ độc, không chỉ giải được độc dược mà Trịnh Húc đã bôi lên người, ngược lại còn hạ độc Trịnh Húc cùng mấy người.” cho đến chết!”

“Wow, quá tuyệt vời haha, thật là tuyệt!”

“Ôi, thật đáng tiếc!”

“Thật đáng tiếc”

“Đáng tiếc, mỹ nhân đó vẫn bị thiếu gia nhà Đường bắt được.”

“A a! Thật đáng tiếc, nghe nói Đường thiếu gia còn biến thái hơn Trịnh Húc.”

Nghe đến đây, Trình Uyên không bình tĩnh lại.

Mỹ nhân có thể tiêu độc giải độc, đây chẳng phải là Lý Nam Địch sao?

Chương 783

Chương 783

Dù rất đói nhưng cậu chỉ ăn mấy miếng trước mặt, tâm tư dồn hết vào cuộc nói chuyện ở bàn bên cạnh, tai cậu vểnh lên.

Nhưng thật không may, khi thảo luận vấn đề này, bàn bên cạnh chỉ dành một khoảng thời gian ngắn, và sau đó chuyển chủ đề sang một loạt lý thuyết học thuật tuyệt vời. x

Trình Uyên liếc nhìn những người này, phát hiện người đàn ông đang nói chuyện chỉ mới mười tám mười chín tuổi, mang một đôi mắt có gọng bạc, trong lòng cảm thấy có chút dị dạng.

Hắn nghĩ, khi những người này rời đi sau khi ăn xong, hắn sẽ đi theo người đàn ông đeo kính, tiến lên phía trước hỏi khi không có ai.

Việc lớn, hãy đưa cho anh ta một cục vàng.

Sau khi quyết định xong, anh bắt đầu chế biến món đùi cừu nướng.

Khoảng hơn nửa tiếng, những người ở bàn này trả phòng và rời đi.

Khi họ ra khỏi nhà, Trình Uyên nhanh chóng lấy trong túi ra một cục vàng đặt trên bàn, đứng dậy nói với người phục vụ đến đây: “Không cần tìm.”

“Uh, cảm ơn ông chủ.” Người phục vụ vội vàng cảm ơn, nhưng nhanh chóng lo lắng nói: “Ông chủ chờ một chút, chủ khách sạn của chúng tôi muốn nói chuyện với ông.”

Trình Uyên chỉ để ý rằng bên cạnh người phục vụ, có một người đàn ông mập mạp khoảng năm mươi tuổi.

Người đàn ông mỉm cười gật đầu với Trình Uyên nói: “Ông chủ này, không biết có cảm kích không.”

Trình Uyên nóng lòng muốn thăm hỏi tin tức của Lý Nam Địch, không biết có thể chăm sóc người này ở đâu, vội xoa tay: “Không kịp rồi!”

Nói xong, anh ta chạy ra khỏi nhà hàng.

Nhưng khi ra khỏi quán, anh phát hiện đám thanh niên đã biến mất.

Trình Uyên hơi khó chịu.

Nhưng ngay sau đó hắn đổi ý nghĩ: Khu vực số 4 là thế giới của nhà Đường, vì nạn nhân đều là người nhà Đường nên chắc chắn phải có nhiều người hiểu biết về nó hơn những người trẻ tuổi này.

Vì vậy, xoay người trở lại nhà hàng.

Trình Uyên chưa kịp nói gì đã khiến chủ nhà hàng kinh ngạc đứng hình, gương mặt ngưng.

Người phục vụ không ngờ Trình Uyên sẽ từ chối, sắc mặt không khỏi xấu xa.

Nhưng lúc này, Trình Uyên đột nhiên quay lại, cười nói với ông chủ: “Đùa thôi, đừng bận tâm.”

Biểu cảm trên khuôn mặt của chủ nhà hàng lập tức dịu đi, và anh ta lại nở một nụ cười trên môi và nói: “Không, không”

Sau đó, Trình Uyên được mời đến một sân sau nhà hàng.

Sân này khá độc đáo, nó được làm bằng đá và được bao phủ bởi thảm thực vật, mang một hương vị cổ điển.

Sân nhỏ, có một gian ở giữa, trên bàn đá có kê một cái bàn bằng đá với các loại hoa quả.

Chủ nhà hàng ra hiệu với Trình Uyên và nói: “Ông chủ, làm ơn đi.”

Sau khi anh và Trình Uyên ngồi riêng, chủ nhà hàng nói: “Ông chủ, tôi họ Tần, tôi tên Nghị, dám hỏi tên đáng kính của ông chủ.”

Có lẽ bởi vì Trình Uyên là một thương nhân từ bên ngoài, Tần Nghị đối với anh ấy rất tôn trọng, điều này có thể thể hiện qua

lời nói của anh ấy.

Bản thân Trình Uyên là kiểu chủ ăn mềm nhưng không cứng, khi được mọi người đối xử tôn trọng thì cũng đối xử thân thiện.

“Tên tôi là Trình Bất Nhiên.” Anh ta tự đặt một cái tên giả cho mình một cách ngẫu nhiên.

Sau đó.

Tần Nghị hỏi Trình Uyên một số chuyện vụn vặt, chẳng hạn như: Ông chủ Trình đến Đảo vàng ở đâu trên con đường này, làm ăn có khó không? Bạn sẽ ở đây bao lâu và khi nào sẽ quay trở lại?

Trình Uyên chạy tàu với cái miệng đầy.

Một lúc sau, một giọng nói lạnh lạnh đột nhiên vang lên bên tai anh.

“Bố! Nhìn kia!”

Trình Uyên quay đầu lại và nhìn thấy một cô gái khoảng mười tám chín tuổi, không biết từ lúc nào đã đi tới phía sau họ và vươn một cánh tay ra chỉ cho Tần Nghị.

Dưới ống tay áo lộ ra một mảnh cổ tay trắng nõn, có một chiếc vòng tay bằng ngọc trắng, dường như đang lộ ra giống như Tần Nghị.

Khi Trình Uyên nhìn thấy cô gái, anh đã sững sờ trong giây lát.

Bởi vì cô gái này rất ưa nhìn, và ấn tượng đầu tiên của cô ấy là cô ấy sạch sẽ và trong sáng, và đôi mắt to thông minh đặc biệt rõ ràng.

Loại này có chút quyến rũ

Nó hơi giống Bạch An Tương.

“Nghịch ngợm, không thấy ba có khách quý sao?” Tần Nghị đột nhiên đen mặt quở trách cô gái: “Trở về đi!

Cô gái đột nhiên không vui, mím môi, dậm chân, nhìn Trình Uyên một cách dữ tợn rồi quay lại một sân khác nối với sân

nhỏ.

Trình Uyên đã bị sốc khi nhìn thấy.

Không biết đã bao lâu rồi anh mới nghe thấy Tần Nghị gọi anh một cách thận trọng: “Sếp Trình, Boss Trình”

Trình Uyên chột tỉnh táo trở lại.

Nhận thấy mình có chút nhả nhặn, không khỏi gãi gãi đầu, lăn lộn trong đầu, nhanh chóng tìm có hỏi: “Ông chủ Tần, nghe nói đảo vàng của chúng ta không được yên ổn, nhất là phụ nữ, của anh.” con gái có một khuôn mặt đẹp. Đừng che giấu một chút, phải không? ”

Nghe vậy, Tần Nghị xua tay thờ dài: “Ôi, Sếp Trình cái gì cũng không biết, cô ở nhà cứ như thế này, ra ngoài cần phải xấu xí.”

“Cô gái của anh, em xinh đẹp không thể hiện ra bên ngoài được, ở nhà cứ tự mặc quần áo làm Sếp Trình cười.”

Trình Uyên nhanh chóng lắc đầu nói: “Không có gì đâu, nhưng tôi rất tò mò. Ông chủ Tần muốn nói chuyện với tôi, chính xác thì ông ấy sẽ nói về chuyện gì” x

Tần Nghị suy tư hồi lâu, tỏ vẻ chật vật, nhưng cuối cùng vẫn là nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Từ khi chồng cô hỏi như vậy, Tần gia liền không biết xấu hổ.”

“Trân trọng lắng nghe.” Trình Uyên.

Đột nhiên, Tần Nghị đứng lên nói với Trình Uyên, “Ông chủ Trình, chờ một chút.”

Sau đó anh ta đi bộ đến một sân khác.

Một lúc sau, anh ta bước ra Từ Một sân khác với một chiếc túi vải đen có vẻ hơi nặng trên tay.

Sau khi trở về, anh đặt túi vải lên bàn, mở một góc cho Trình Uyên xem.

Nhìn thấy những thứ bên trong, Trình Uyên bất ngờ bị sốc.

Đó là một túi đầy vàng.

Đương nhiên, bản thân số vàng đó không hề khiến Trình Uyên bị sốc, dù sao thì anh cũng đã nhìn thấy nhiều vàng hơn Tần Nghị từng thấy.

Nhưng điều khiến anh kinh ngạc là Tần Nghị mở nhà hàng làm sao có thể kiếm được nhiều vàng như vậy, thậm chí có thể kiếm được thì Lương có ý nghĩa như thế nào đối với anh.

Khoe với anh ấy

Không, không thể.

Vì vậy, Trình Uyên khó hiểu hỏi: “Ông chủ Tần, đây là”

Tần Nghị thờ dài nói: “Điều hối hận cuối cùng trong đời chính là đến Tiêu Dao, nếu đến cũng không thể quay về. Tuy nhiên, tôi chỉ là con gái của Thanh Thanh, vì vậy tôi muốn cô ấy rời khỏi đây, Boss Trình, Bạn từ bên ngoài đến, bạn phải quay trở lại, vì vậy ”

“Vậy tôi muốn anh đưa Thanh Thanh đi.”

“Những chỉ vàng này là để làm việc chăm chỉ của ông Trình!”

Trình Uyên không khỏi nhíu mày không hiểu: “Ông chủ Tần, theo tôi biết thì số vàng này đủ để ông và con gái mua hai vé phà rồi cùng nhau rời đi.”

Tần Nghị không khỏi cười khỏ: “Anh Trình thật mà nói, Tần gia là một trong những người đầu tiên đến Giao Chỉ, có thể coi như có chút mạng, anh ta đương nhiên biết những chuyện mà người khác không biết. ”

“Ông chủ Trình nghĩ rằng những người trả tiền vé phà để đi về, thực sự đã quay trở lại?”

“Hehe, nếu truyền thuyết là sự thật, những người đó lẽ ra đã cho cá mập dưới biển ăn.”

Trình Uyên cũng đã nghe nói về một số người, và sau đó gật đầu, nhưng

Nhưng vẫn có một số điều mà anh luôn cảm thấy không ổn.

“Ông chủ Tần, khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, làm sao ông biết tôi không phải người xấu nếu đem con gái ông đi bán lấy

tiền”

Nghe được câu hỏi của Trình Uyên, Tần Nghị lắc đầu cười:
“Không sai, tôi tin tưởng vào ông chủ của quá trình.”

Trình Uyên hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì”

Chương 784

Chương 784

Tần Nghị khẽ cười, sau đó từ trong tay lấy ra một khối vàng vụn đặt ở trên bàn đá.

Trình Uyên nhận ra miếng vàng này vì nó là phần thưởng mà anh ta đã tặng cho người phục vụ khi hỏi người phục vụ trước đó, nhưng anh ta không thấy có vấn đề gì.

Tần Nghị nói: “Sếp Trình, nếu tôi đoán đúng, anh là người của gia đình chính thức, nên tôi tin anh.”

“Loại vàng này không thuộc về đây, dưới đáy có hoa văn đặc biệt, nghe nói có loại hoa văn này, chỉ ... những loại vàng thuộc về nước mới có.”

“Nhìn vết gầy vàng, hình như là vừa mới vỡ, cho nên...”

Nói cách khác, Trình Uyên đã không thực sự nhận ra trước đây, các chi tiết của vàng trong hầm hơi khác so với những gì thấy trên thị trường.

Đây giống như bạc chính thức cổ đại, nó có logo riêng.

Nhưng còn một điều khiến Trình Uyên vẫn còn khó hiểu, anh nheo mắt, nhìn kỹ Tần Nghị rồi hỏi: “Làm sao anh biết chuyện này?”

Vừa nghe lời này, Tần Nghị thở dài.

Anh bất lực nói: “Vợ cũ của tôi từng là thủ quỹ”.

Người giữ kho báu ...

Trình Uyên ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, trong tiềm thức hỏi: “Bảo bối thứ tư?”

Tần Nghị ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, kinh ngạc nói: “Sếp Trình biết bảo bối thứ tư?”

Trình Uyên lập tức nhận ra anh ta nói nhanh, nhưng mà Tần Nghị đã nói với anh ta loại chuyện này rồi, anh ta không có gì phải giấu diếm, lập tức nói: “Em nghe thấy nhẹ.”

Tần Nghị đột nhiên im lặng.

Anh có vẻ hơi nghi ngờ về những gì Trình Uyên nói.

Nhưng Trình Uyên lắc đầu nói: “Ông chủ Tần, tôi có thể hứa với ông điều khoản của ông. Nếu có thể quay lại, tôi sẽ cố gắng hết sức. Tuy nhiên, ông có thể thu hồi vàng. Tôi không cần ít tiền này nữa.” một, tôi có thể. Hãy giúp gia đình bạn thoát khỏi đây. ”

Tần Nghị cười khỏ nói: “Không được, Sếp Trình, anh chỉ cần đưa con gái Thanh Thanh của tôi đi. Chỉ cần chúng ta ... chúng ta không thể đi là được.”

“Tại sao?” Trình Uyên khó hiểu.

Tần Nghị lại thở dài nói: “Thật sự là ... có phần khó nói, ông chủ Trình không nên hỏi.”

Mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng Tần Nghị nhìn không ra một chút nói dối, tôi nghĩ anh ta thật sự là không nói nên lời, cho nên Trình Uyên sẽ không thể hỏi thêm câu nào nữa.

Vì vậy anh cũng nói rõ mục đích và điều kiện của mình.

“Ông chủ Tần, ông có thể đưa con gái ông rời khỏi đây, nhưng ông phải hứa với tôi một điều kiện, nếu không ông phải làm giúp tôi một việc.” Anh ta nói.

Tần Nghị gật đầu nói: “Sếp Trình có việc gì, chỉ cần Tần Nghị làm được, anh ấy sẽ cố gắng hết sức.”

Sau một hồi suy nghĩ, Trình Uyên nói: “Tôi cần cô tìm người cho tôi.”

Sau đó, anh ta lấy điện thoại di động ra, lấy ảnh chụp của Lý Nam Địch và Bạch An Tương, đưa cho Tần Nghị, chỉ vào Lý Nam Địch nói: “Đây là bằng hữu của tôi, anh ta đã ly khai với tôi.”

Tần Nghị nhìn nó, trợn to hai mắt.

Trình Uyên nhìn thấy điều này, trái tim run lên, vội hỏi: “Sao, sếp Tần nhìn thấy rồi?”

“Không ...” Tần Nghị nhanh chóng lắc đầu, nhưng là cảm thán: “Sếp Trình thật sự không phải người bình thường. Hai người bạn tâm giao của hai người là người phụ nữ đẹp nhất mà Tần gia sống ở tuổi này.”

Trình Uyên hơi thất vọng.

Anh thân nhiên cười khỏ nói ra suy đoán của chính mình.

Anh nói với Tần Nghị rằng anh rất sợ nhìn thấy bạn mình ở Đẩu giá hội trong chợ đêm, nhưng bây giờ anh chỉ có thể đến đó thử vận may.

Tần Nghị đề nghị: “Tôi không nghĩ nước da của Anh Trình rất tốt. Hai ngày nay tôi nghĩ mình không được nghỉ ngơi tốt. Còn một chút thời gian trước buổi tối. Tần tổng sắp xếp phòng cho Anh Trình đi.”, ngủ trước đi, chờ đến buổi tối., Tần tổng cho người đưa người đi nơi đó. ”

Trình Uyên vội cảm ơn.

Vì vậy Tần Nghị đưa anh đến một sân nhỏ khác.

Sân nhỏ này là một khu biệt thự nhỏ ở, từ này có thể thấy được Tần Nghị mấy năm nay ở Gia Nam, hỗn đản cũng khá nhiều.

Nhưng ngay cả khi đó là một mớ hỗn độn tốt, anh ta vẫn nghĩ đến việc phân chia tài sản của mình và đưa con gái đi chơi.

Điều này thể hiện điều gì?

Đảo Vàng là một thiên đường cho một số người quyền lực.

Đối với những người bình thường không có quyền lực hoặc ảnh hưởng, đó là địa ngục, và tiền bạc là vô dụng!

Đối với những người như Tần Nghị tuy giàu có nhưng không quyền thế, chỉ cần hòa mình vào địa ngục thì tốt hơn.

Sau khi Trình Uyên vào phòng, anh nằm trên giường, trần trọc mãi mà vẫn không ngủ được.

Anh ấy đây những câu hỏi.

Chuyện gì đã xảy ra vào buổi tối hôm đó?

Tại sao Lý Nam Địch lại rời đi?

Có lẽ nào cô ấy ...

Sau đó Trình Uyên không dám nghĩ đến điều đó nữa.

Hắn lại tự hỏi, Lý Nam Địch thật sự rơi vào tay Đường thiếu gia sao?

Nếu đúng như vậy, Lý Nam Địch sẽ gặp phải sự đối xử nào trong một môi trường không có quyền nữ quyền ở Quận 4 và phụ nữ bị coi như đồ chơi?

Càng nghĩ đến hắn càng sợ, sau này không dám nghĩ tới.

Anh không biết mình sẽ làm thế nào để cứu Lý Nam Địch nếu gặp nguy hiểm, dù sao thì hiện tại trên người anh không còn bao nhiêu sức lực.

Chưa kể, giống như trước đây có thể là trận chiến dưới đồ thứ hai, hiện tại cho dù là ba bốn người bình thường, hắn cũng chưa từng có thể khiêu chiến.

Có lẽ vì mấy ngày nay anh ngủ không ngon, quá mệt và buồn ngủ, anh ngủ quên lúc nào không biết.

Vào buổi tối.

“Bùm...”

Tiếng gõ cửa đánh thức Trình Uyên.

Anh đứng dậy mở cửa, phát hiện ra là con gái Tần Nghi Khánh đang đứng ở cửa.

Cô khẽ cúi đầu, ngẩng đầu nhìn Trình Uyên rụt rè nói: “Trình ... Ông Trình, ba tôi bảo tôi mời ông ăn tối, và nói ... sau khi ăn tối, tôi sẽ có thể bắt kịp với chợ đêm. thành phố.”

Trình Uyên dụi mắt dăm chiêu, nhìn kỹ cô gái nhỏ trước mặt.

Anh thực sự rất tò mò, anh thực sự cảm thấy Tần Thanh Thanh và Bạch An Tương rất giống nhau, đặc biệt là đôi mắt sáng và trong veo kia.

Trình Uyên nhìn chằm chằm thẳng vào đám người như thế này, mặt Tần Thanh Thanh đỏ bừng lên một tiếng.

Cô quay đầu bỏ chạy.

...

Vào bữa tối, tôi ăn trong gian hàng trong cái sân nhỏ đó, và thức ăn rất phong phú.

Hơn nữa, ngoài Tần Nghị và Tần Thanh Thanh, tại hiện trường còn có hai người khác.

Một người là phụ nữ trạc bốn mươi, phong độ, ngoại hình chỉ ở mức trung bình.

Có một đứa trẻ khác, một cậu bé mười lăm, mười sáu tuổi.

Tần Nghị giới thiệu với Trình Uyên: “Đây là người trong cuộc, đây là con trai Tần Sâm của Tần Sâm, và con gái Thanh Thanh của tôi, anh đã từng gặp.”

Tại quận 4, vì phụ nữ không có quyền con người nên khi giới thiệu vợ, Tần Nghị không nói tên.

Trình Uyên chào từng người một, khi hỏi lại Tần Thanh Thanh, mặt Tần Thanh Thanh lại đỏ bừng.

Tần Nghị dường như đã nhận ra điều gì đó liền hỏi Trình Uyên: “Tôi có một câu tự phụ muốn hỏi Boss Trình.”

“Xin lỗi.” Trình Uyên gật đầu.

“Không biết Sếp Trình đã kết hôn chưa?” Tần Nghị hỏi.

Trình Uyên gật đầu và nói, “Tôi đã kết hôn, và vợ tôi hiện đang mang thai.”

Nghe nói Trình Uyên đã kết hôn, trên mặt Tần Nghị đột nhiên lộ ra một tia thất vọng, trong mắt Tần Thanh Thanh đột nhiên có một tia cô đơn.

Sau khi ăn cơm xong, Tần Nghị nhờ Tần Trình đưa Trình Uyên đi chợ đêm.

Chỉ không ngờ lần này đi chợ đêm lại gặp rắc rối lớn như vậy.

Chương 785

Chương 785

Trên thực tế, cái gọi là chợ đêm vẫn khác với chợ đêm trong nhận thức của Trình Uyên.

Chợ đêm ở Đảo vàng đầy rẫy tội phạm.

Có những kẻ chuyên ngược đãi thú cưng, những kẻ bán đủ thứ ma túy quái đản, và những hàng phụ nữ trang điểm đậm, đứng thành hàng để thu tiền làm ăn, thậm chí còn bán cả vệ sĩ cho thuê với giá rõ ràng.

Và tiền tệ giao dịch của Đảo vàng là vàng trực tiếp, nhưng vàng ở đây không tràn ngập nhiều người thường thích loại phụ nữ trang điểm đậm, miễn là vàng to là có thể đi cùng người ta.

Vì vậy, rất dễ để đánh giá đâu là người giàu và đâu là người nghèo: người giàu sẽ luôn mang theo túi vải bên mình, túi càng to thì càng có nhiều vàng, người giàu thì càng giàu.

Do chợ đêm do nhà Đường trực tiếp quản lý nên không ai dám vào trộm cướp vàng của người khác, nếu không sẽ trực tiếp bị bắt và giết chết.

Khi Tần Sâm đưa Trình Uyên đến chợ đêm, đã có rất nhiều người, rất đông.

Nhìn vào dãy nhà cung cấp và hàng hóa kỳ lạ rục rờ, Trình Uyên không thể ngừng nói.

Tuy nhiên, bởi vì điểm đến hôm nay không phải là những mặt hàng nhỏ này, cho nên anh ta không có hứng thú mua sắm, vì vậy anh ta nói với Tần Sâm: “Chúng ta trực tiếp đến Đấu giá hội.”

Tần Sâm gật đầu, dẫn đường.

Đi được nửa đường, Tần Sâm đột nhiên hỏi Trình Uyên, “Sếp Trình, anh thấy chị hai của em có đẹp không?”

Trình Uyên không chút do dự gật đầu nói: “Có vẻ ổn.”

“Sếp Trình có cưới em gái tôi không?” Tần Sâm hỏi lại.

Hỏi câu này khiến Trình Uyên hơi lo lắng, anh lắc đầu nói: “Tôi đã kết hôn rồi.”

“Làm sao vậy? Chỉ cần anh có tiền, cưới mấy bà vợ không phải sao?” Tần Sâm kinh ngạc hỏi.

Trình Uyên cười khỏ một mình.

Đảo vàng là một nơi nằm ngoài luật pháp, nó khác với trong nước, theo lời kể của Tần Nghị, anh ấy là nhóm người đầu tiên đến Đảo vàng, những người giống như tuổi của Tần Sâm có lẽ đều sinh ra ở Đảo vàng.

Anh ta chỉ biết trật tự của Đảo vàng, nhưng không hiểu trật tự trong xã hội.

Do đó, anh ấy hiểu theo cách này, và anh ấy không gặp quá nhiều vấn đề.

Trình Uyên cười khỏ không biết giải thích thế nào với anh, rốt cuộc muốn nói với anh một trật tự xã hội mà anh không quen biết, đối với anh, có lẽ chỉ là viễn vông.

“Hãy đối xử chân thành với một người và dành cho người ấy cả cuộc đời. Điều đó đã rất khó khăn rồi. Tôi không có quá nhiều thứ nông cuồng.”, Trình Uyên nói.

Anh thực sự muốn nói với Tần Sâm rằng: Lòng chân thành của một người có hạn, cả đời chỉ có thể cho một người, nhưng đồng thời, là phụ nữ, anh cũng mong được đền đáp xứng đáng.

Hãy tưởng tượng bạn yêu một người đàn ông hết lòng, nhưng người đàn ông này lại chia tình yêu của mình thành hai hoặc nhiều hơn để trao cho những người phụ nữ khác, điều này thật không công bằng với người phụ nữ yêu bạn hết lòng.

Nhưng cuối cùng anh ta đã từ bỏ việc giải thích cho Tần Sâm, bởi vì không có sự công bằng ở Đảo vàng.

Tần Sâm hiển nhiên không hiểu, nghiêng đầu nói: “Nhưng là, chị hai muốn thích em thì sao?”

Trình Uyên cau mày.

Về câu hỏi Tần Thanh Thanh có thích bản thân hay không, anh lần thứ hai nghe thấy danh hiệu “Chị hai” từ trong miệng Tần Sám.

Điều đó có nghĩa là anh ấy vẫn còn một người chị?

Nhưng tôi đã không thấy nó cho bữa tối hôm nay.

Trình Uyên vừa muốn hỏi, đột nhiên Tần Sám lên tiếng gọi: “Ông chủ Trình, tháp Hội đấu giá đến rồi.”

Anh chỉ vào một tòa nhà ba tầng.

Tòa nhà không cao, nhưng rất dài, có cửa sổ kính suốt từ trên đến sàn, trông vô cùng nguy nga.

Tháp Hội đấu giá có năm công, ở công giữa, bạn có thể thấy một trong những từ “Tháp Hội đấu giá”, ước tính cao 3 mét.

Điều mà Trình Uyên không ngờ tới là để vào cổng tháp Hội đấu giá, anh vẫn phải mua vé, mỗi người một chỉ vàng.

Hạt vàng này có kích thước bằng hạt gạo.

Ở cửa có mấy người mặc sắc phục của Đường gia, bọn họ đều đang thu thập.

Vàng trên người Trình Uyên đều là vàng miếng, ước tính nhỏ nhất là kích thước của móng tay. Và điều này dường như không nói lên sự thay đổi.

Trong lúc đang do dự, Tần Sám trực tiếp lấy từ trong túi ra hai lượng vàng đưa cho người gác cổng.

Người gác cổng cười với hai người một cái rồi nói: “Tiến vào đi, ta ước hai vị sư phụ có thể ôm được mỹ nữ.”

Anh ta nháy mắt với hai người họ, với một nụ cười nhếch mép.

Trình Uyên theo Tần Sám vào Tháp Hội đấu giá.

Tháp Hội đấu giá rất lớn, có máy chủ ở tầng một và nhiều dịch vụ đặc biệt khác nhau, bao gồm cả những dịch vụ đưa bạn lên thiên đường, và chất lượng cao hơn nhiều so với những phụ nữ trang điểm đậm trên đường phố đêm.

Tầng hai là khu bán đấu giá, chủ yếu là bán đấu giá cho nữ nô.

Trên thực tế, hầu hết những cung nữ này đều là những phụ nữ trẻ đẹp bị cưỡng bức vì cha mẹ họ không có khả năng trả nợ, hoặc họ là những phụ nữ trẻ đẹp bị bắt từ các quận khác.

Trình Uyên không đến đây để thưởng thức, vì vậy anh ấy trực tiếp lên lầu hai cùng với Tần Sâm.

Trên lầu hai là trang phục hội trường, ngoài một gian rộng một trăm mười mét vuông chính là hội trường.

Chỗ ngồi không có tên, cứ ngồi đi.

Bởi vì Trình Uyên và Tần Sâm đến không sớm thì muộn, họ đã ngồi ở vị trí chính giữa.

Khoảng nửa giờ nữa trôi qua.

Điểm hẹn chật kín người, đa số là nam giới.

Và cuộc đấu giá chỉ mới bắt đầu.

Người dẫn Chương trình là một người đàn ông mặc vest, đi giày da, dáng vẻ hiên lành, cầm lấy micro, mỉm cười và phát biểu mở đầu ngắn gọn cho mọi người rồi chính thức bước vào chủ đề.

“Mọi người, ta sẽ không nói nhảm quá nhiều. Tiếp theo, chúng ta đi vào lô hôm nay.”

“Lô thứ nhất này, nói một cách đơn giản, là một thiên hạ choáng váng, thân hình dài đẹp, thân thể đậm máu.”

“Đương nhiên, nếu ta nói như vậy, hẳn là người nghĩ ta khoác lác, thôi, ta sẽ không nói gì, người tự mình xem đi, ta liền chuyển hàng đi!”

Ngay khi lời nói của anh ta rơi xuống, một số người đàn ông mặc quân phục của Đường đã đẩy một chiếc lồng sắt bọc vải đen lên sân khấu.

Lồng sắt vừa được đưa, bên trong vang lên tiếng “Ầm ...”.

Vài người mặc sắc phục của nhà Đường quay lưng bước ra sau khi đẩy lồng sắt lên.

Người dẫn Chương trình đích thân vén tấm vải đen.

Trình Uyên tròn mắt, trong lòng thầm lẩm bẩm: Không, không, không ...

Khoảnh khắc tấm vải đen được vén ra, hòn đá trong lòng Trình Uyên rơi xuống đất.

Người phụ nữ trong lồng không phải là Lý Nam Địch.

Nhưng người phụ nữ này có chiều dài thực sự rất tốt, mặc một bộ đồ con thỏ rất hấp dẫn, thực sự tôn lên dáng người của cô ấy rất hấp dẫn.

Hai tay cô ấy bị xích vào lồng, miệng cô ấy bị bịt lại bởi một mảnh vải vụn, và đôi mắt của cô ấy đầy kinh hoàng.

Người dẫn Chương trình tháo giẻ khỏi miệng, cô ấy kêu la thảm thiết: “Buông tôi ra! Buông tôi ra ...”

Khán giả không có thiện cảm, ai cũng cười, có người còn hò reo, có người huýt sáo cổ vũ.

Đúng lúc này, người dẫn Chương trình lấy ra một cây roi dài trên bàn đấu giá và giáng xuống người phụ nữ đang khóc.

“Tao đã bảo mày im lặng, mày biết không?”

Với một âm thanh giòn giã của “bốp!”, Một vết đỏ bất ngờ xuất hiện trên cánh tay của cô gái.

“A!” Cô vừa khóc vừa gào thét và hú hét!

Trình Uyên nắm chặt tay ngay lập tức, trong mắt có lửa thờ.

Chương 786

Chương 786 chịu đựng

Phải tìm lại!

Trình Uyên tự thuyết phục mình trong lòng: anh không còn là con người của trước đây nữa, đây không phải là chỗ của anh, anh đến đây chỉ để tìm Lý Nam Địch, anh phải tìm lại và tìm lại!

Không phải là Trình Uyên không có lòng thương, anh thực sự không thể nhìn thấy kiêu hành hạ người khác vô cớ như thế này, điều này khiến anh nhớ đến Vương tử Yên, người bị đánh bầm dập khắp người, và khiến anh nhớ đến bản thân đã bị đánh một trận roi bởi Hạng Thiên trên thuyền.

Chủ nhà nghĩ cô gái khóc lóc la hét nên dùng roi đánh nhưng càng đánh, cô gái càng khóc dữ dội và anh ta tìm chủ nhà đánh cô.

“Papa” Hết roi này đến roi khác, tránh mặt cô gái, roi đánh vào thân thể mềm mại của cô gái.

Cô gái đau đớn không tìm được nước mắt.

Trình Uyên cắn răng cho đến khi anh rục rịch.

Tần Sâm, mới mười lăm tuổi, dường như nhìn thấy Trình Uyên có chuyện gì, liền nhanh chóng thuyết phục: “Ông chủ Trình, đây là hiện tượng bình thường ở chỗ chúng tôi. Chỉ cần bọn họ không thể đánh chết là được, phụ nữ.” cuối cùng sẽ bị đánh bại và bị thuyết phục. ”

“Còn người đàn ông thì sao?” Anh ta tức giận hỏi: “Có bao nhiêu người đàn ông sẽ không chịu nổi khi bị đánh đập như thế này?”

“Hà?” Tần Sâm giật mình, vể mặt kinh ngạc.

Trình Uyên cũng biết mình đã phạm sai lầm, hít sâu một hơi, lắc đầu nói: “Không sao ... không sao ... không sao!”

Âm thanh yếu.

Dần dần, mấy người đàn ông tham gia đấu giá không chịu được nữa liền hét lên: “Này, nếu giết chết người thì ai mua?”.

Người ủng hộ đã dừng lại sau đó.

Nhìn cô gái đã ngừng khóc, đầu gục vào ngực, chân mềm nhũn, nếu không bị xiềng xích trói chặt thì cô đã ngã xuống đất.

Người chủ trì ném roi quay lại sân đấu giá, nói lỏng cổ áo, giễu cợt nói: “Cô hầu gái này, cô phải đánh, không được ngoan ngoãn. Sau này muốn bắt cô, cô phải cảm ơn tôi vì tôi.” giúp bạn. Hãy thuần hóa cô ấy và đảm bảo rằng bạn sẽ ngoan ngoãn sau khi mua nó. ”

“Nhưng, nếu nó bị vỡ thì phải làm sao? Chúng ta vỗ vỗ tay, người ta đã chết ...” Có người hỏi, “Đây không phải là lừa gạt người sao?”

Nghe vậy, ánh mắt của người chủ trì nheo lại, chỉ về phương hướng phát ra tiếng nói và ngạo nghễ nói: “Vương gia? Người dám nói chúng ta đi Đường gia?”

Trong tích tắc, khán giả im lặng.

Máy chủ này thực sự biết làm thế nào để tách.

Đúng vậy, tòa tháp Hội đấu giá này đúng là tài sản của nhà Đường, có thể hiểu là người nhà Đường đang lừa gạt.

Tuy nhiên, nhà họ Đường là thiên tử của quận 4. Ai dám chất vấn nhà họ Đường?

Người chủ trì khinh thường nói: “Đường gia chúng ta từ trước đến nay đều làm ăn như vậy, nếu không muốn làm ăn với chúng ta, người có thể tránh ra! Nếu có kẻ nào muốn gây rối ở đây, ta đảm bảo rằng bất cứ kẻ nào trong các người, Bất kể là ai, đều sẽ chết. Thật là xấu xí! ”

Anh ta nói xong, không ai dám lên tiếng nữa.

Sau đó, người dẫn Chương trình thay đổi sắc mặt giống như đang lật sách, trong nháy mắt bày ra khuôn mặt tươi cười vô cùng dịu dàng nói với mọi người: “Được, chúng ta tiếp tục.”

“Tôi không cần giới thiệu điều kiện của người phụ nữ này. Các người đều đã nhìn thấy. Quả nhiên là tốt nhất. Đẳng này, là lợi ích khai trương hôm nay, tôi sẽ nói một mức giá rất ưu đãi.”

“Một phần vàng!”

Cái gọi là vàng đốt ngón tay là vàng to bằng đốt ngón tay. So với một hạt vàng và một miếng vàng, nó lớn hơn nhiều.

Tuy nhiên, một khi bạn mua loại hầu gái này về thì nó sẽ là của riêng bạn, chẳng ai quan tâm bạn làm gì, đương nhiên là đắt hơn nhiều so với những phụ nữ trang điểm đậm bên ngoài.

Và người phụ nữ trước mặt quả thực đáng giá.

“Một phần tư năm lượng vàng!” Có người đột nhiên ra giá.

Lúc sau, có người hét lên: “Một lượng vàng một quý”.

“Một năm không hai!”

“Hai phần vàng!”

Cuộc đấu thầu lần lượt vang lên.

Tần Sâm hỏi Trình Uyên, “Ông chủ Trình, anh không đưa ra lời đề nghị sao?”

Trình Uyên từ từ nhắm mắt lại.

Mục đích anh ta đến đây là để tìm Lý Nam Địch, anh ta không phải là một nhà từ thiện, mặc dù số vàng trong tay anh ta có thể cứu được người phụ nữ này, nhưng ...

Còn những người khác?

Anh ấy không thể cứu tất cả mọi người.

trừ khi.....

Một ý tưởng táo bạo đột nhiên nảy ra trong đầu Trình Uyên: lật đổ quy tắc của Đảo Vàng!

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng cuối cùng, anh vẫn lắc đầu.

“Ngón tay vàng!” Đúng lúc này, một giọng nói khàn khàn đột nhiên vang lên bên cạnh bọn họ.

Trình Uyên và Tần Sâm đều quay lại nhìn nguồn phát ra âm thanh.

Tôi thấy rằng người đàn ông đột ngột tăng giá này là một ông già tóc bạc ngồi trên chiếc xe lăn với những vết đồi mồi trên người.

Một ngón tay vàng ...

Một ngón tay vàng là vàng có kích thước bằng đốt ngón tay.

Sự trả giá này khiến tất cả mọi người choáng váng ngay lập tức.

Khi những người khác nhìn về phía người trả giá, đột nhiên có người kêu lên: “Là Lão Viên!”

“Oa, Lão Viên đầu giá, ai dám phản bác?”

“Tuyệt!”

“Điều đáng tiếc.....”

“Thật đáng tiếc?”

“Người chưa từng nghe nói qua? Lão Viên có chút sở thích đặc biệt. Những năm gần đây, có rất nhiều thiếu nữ bị lão nhân gia chơi chết.”

“Suyt, im đi, còn dám nói vậy?”

Mọi người đang thờ dài.

Còn Trình Uyên thì kinh ngạc nhìn ông già hấp hối này, trong lòng không khỏi choáng ngợp.

Một ông già xấu tính và bất cần đời như vậy sao lại biến thái như vậy?

Một hình ảnh kinh hoàng chợt lóe lên trong đầu anh.

Đôi mắt anh chuyển từ ông già sang người phụ nữ trong lồng sắt.

Đôi mắt của người phụ nữ đầy tuyệt vọng.

Nước mắt cô không ngừng trào ra, hòa cùng máu nơi khoe miệng.

Trình Uyên đã nhìn thấy cái nhìn này.

Một lần, khi Bạch An Tương nói rằng cô ấy sẽ ly hôn với Trình Uyên vì cô ấy không thể có con, có lẽ cô ấy đã tuyệt vọng đến vậy.

Trái tim Trình Uyên dịu lại.

“Một cây cọ bằng vàng!” Anh ta đột nhiên gọi lớn.

Trong tích tắc, ánh mắt của mọi người lại hướng về Trình Uyên, mỗi người đều có một vẻ mặt kinh ngạc.

Ngay cả Tần Sâm cũng kinh ngạc.

Và bên cạnh anh ta, người đàn ông chịu trách nhiệm đẩy xe lăn cho Lão Viên khịt mũi và nói: “Thằng khốn, mày là cái gì? Sao mày dám lấy hàng của Lão Viên?”

Trình Uyên lạnh lùng đứng lên hỏi người dẫn Chương trình: “Xin lỗi, không có chuyện vỡ nợ đúng không?”

Người chủ trì khẽ giật mình, sau khi nhìn Lão Viên một cái, cười cười nói: “Đương nhiên không có mặc định.”

“Nói cách khác, cuộc đấu giá này rất công bằng. Ai muốn thích thứ gì thì phải trả tiền. Ai được nhiều tiền hơn đúng không?”, Trình Uyên hỏi lại.

Người dẫn Chương trình gật đầu: “Đương nhiên.”

Vì vậy Trình Uyên quay đầu, dùng ánh mắt sắc bén nhìn lại Viên Nguyên, nam nhân mạnh mẽ đứng ở phía sau Viên Nguyên, nói: “Người nghe nói, ta muốn, trả tiền! Không có tiền, cút ngay!”

Trong tích tắc, khán giả náo loạn!

Ngay cả người chủ trì cũng phải kinh ngạc mở miệng.

Lão Viên run rẩy đưa tay đầy vết đồi mồi, cầm kính đọc sách trên ngực lên, nhìn Trình Uyên trước mặt.

Người đàn ông phía sau muốn nói gì đó, nhưng lại bị bàn tay run rẩy ngăn lại.

“Chàng trai trẻ, bạn có chắc là bạn muốn lấy một cái gì đó từ tôi?”

Chương 787

Chương 787

“Cái gì? Tôi không thể ra giá sao?” Trình Uyên không nhịn được hỏi.

Lão Viên chế nhạo nói: “Đương nhiên có thể. Đây vốn là một cuộc đấu giá công bằng.”

“Vậy em nói nhiều như vậy làm gì?” Trình Uyên lạnh giọng hỏi.

Lão Viên tiếp tục giễu cợt: “Được rồi, tốt lắm.”

Lão Viên không ra giá nữa, rõ ràng người phụ nữ này là do Trình Uyên chụp.

Khi Trình Uyên ngồi xuống, Tần Sám kinh ngạc nhìn anh ta, thấp giọng sợ hãi hỏi: “Anh Trình thật sự không biết Lão Viên này là ai?”

Trình Uyên lắc đầu.

Tần Sám thở dài, vẻ mặt lo lắng nói: “Lão Viên là cứu tinh của Tổ gia Đường gia, hắn cũng là nhân vật trong địa bàn số 4. Vì Đường gia, không ai dám xúc phạm hắn.”

Trình Uyên không quan tâm.

Nhưng Tần Sám rõ ràng đang rất sợ hãi, cũng cố ý hay vô ý mà dời vị trí ngồi của mình sang một bên, giống như muốn gác lại mối quan hệ của mình với Trình Uyên.

Khi Trình Uyên chụp ảnh người phụ nữ, người dẫn Chương trình mỉm cười và tiếp tục giới thiệu lô tiếp theo.

Lô ở đây không có gì khác ngoài phụ nữ.

Có tất cả các loại phụ nữ trẻ như một thiếu niên và lớn như họ ba mươi.

Có thể là do bài học rút ra từ người phụ nữ đầu tiên, và những người còn lại xuất hiện thành thật hơn nhiều, không ai dám lớn tiếng quát tháo.

Bằng cách này, người dẫn Chương trình đã không đánh ai.

Trình Uyên không phải là một bạo chúa địa phương ở đây, cũng như không có khả năng chụp ảnh tất cả phụ nữ, mục đích của anh ta ở đây không phải để mua.

Sau khi bán được khoảng chục phụ nữ, cổ động viên này hăng giọng cười nói: “Trước hết, cảm ơn các bạn đã ủng hộ. Sau đó, khi một đêm vui vẻ nữa sắp kết thúc, phiên đấu giá Tháp Hội đấu giá của chúng ta sẽ chính thức diễn ra. kết thúc.”

“Và lô cuối cùng của ngày hôm nay cũng là phần cuối cùng của cuộc đấu giá của chúng tôi. Người ta ước tính rằng bất kỳ ai trong số các bạn sẽ bị cám dỗ khi nhìn thấy nó.”

“Tôi hứa, chưa ai trong số các bạn nhìn thấy một người phụ nữ đẹp như vậy!”

Câu nói của người dẫn Chương trình bất ngờ khơi dậy niềm đam mê của mọi người.

Thực tế, dù ai cũng chụp được bức ảnh sản phẩm ưng ý nhưng họ cũng không vội bỏ về, chỉ muốn xem đêm chung kết ra sao.

Như chúng ta đã biết, dù là nhà đấu giá nào thì màn mở đầu và kết thúc đều đạt chất lượng tốt nhất, người mở màn đã thấy, người dài thì tốt, nhưng cuối cùng phải tốt hơn nữa.

Lúc này Trình Uyên cũng nín thở nhìn xuống ghế.

Chẳng mấy chốc, có nam nhân mặc sắc phục của Đường gia, đẩy lên một cái lồng sắt lớn, lồng sắt lớn vẫn được che bằng một mảnh vải đen.

Sau khi những người này xuống, người chủ trì cũng không nói nhảm, trực tiếp rút tấm vải đen ra.

“Mọi người hãy nhắm mắt lại!”

Khi tấm vải đen được vén ra, khán giả ò lên.

“Chà!”

“Oa!”

Tất cả đều bị sốc trước khuôn mặt của người phụ nữ trong lòng.

Và Trình Uyên cũng “ra đòn” và đứng bật dậy không kiểm soát.

Anh ấy đã thiên định trong lòng không biết bao nhiêu lần, đừng gặp Lý Nam Địch ở đây, đừng gặp Lý Nam Địch ở đây

...

Tuy nhiên, ai không phải là Lý Nam Địch trong lòng?

Anh ấy không muốn gặp Lý Nam Địch ở đây, anh ấy muốn nghe rằng nội dung cuộc trò chuyện của thực khách là giả khi đang ăn. Bởi vì ai cũng biết thiếu gia nhà Đường là yêu quái bất tử, một khi rơi vào tay hắn, Lý Nam Địch nhất định sẽ bị ức hiếp, hành hạ.

nhưng.....

Sự lo lắng của anh vẫn xảy ra.

Lý Nam Địch ngồi trong lòng, ánh mắt không có xích sắt, quần áo vẫn là quần áo nguyên bản của cô ấy, nhưng cả người như không còn hồn phách, cô ấy không la hét hay ồn ào hay la hét, giống như ở đây. Mọi thứ đều có không liên quan gì đến cô ấy.

Đây là sự tuyệt vọng mà trái tim xấu hổ.

Trái tim của Trình Uyên được nhắc lên một cách khó hiểu, nó đau đớn và khó thở.

Người chủ trì có vẻ rất hài lòng với vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, cười lớn: “Lô này bắt đầu nhiều tiền!”

Một cây cọ vàng?

Mọi người “hừ” một tiếng, đột nhiên bị hút khí lạnh, dự vọng ban đầu vừa nảy sinh lập tức bị giá cả tạt một gáo nước lạnh.

Nói cách khác, số vàng cọ này không phải là một số tiền nhỏ, và giá khởi điểm đã cao như vậy, vậy thì vẫn chưa chắc chắn về mức giá sẽ được bán đấu giá.

Hầu hết mọi người đều có chút thất vọng, thậm chí có người còn hét lên: “Người phụ nữ này không cử động. Cô ta không phải là một kẻ ngốc sao?”

Người dẫn Chương trình sững sờ khi nghe những lời này, sau đó nhìn Lý Nam Địch, rồi nheo mắt lại.

Anh ta nhặt chiếc roi dài trên bàn và chĩa vào Lý Nam Địch một roi.

“Bốp!” Lý Nam Địch kêu một tiếng.

Lý Nam Địch chột rùng mình khi bị bơm hơi, ôm chặt hai tay rồi cuộn tròn trong lòng trông rất tội nghiệp.

Người dẫn Chương trình tức giận nói: “Chuyện nhỏ, tao đã bảo mày giả ngu, tao sẽ giết mày!”

“Bốp!” Một roi khác được rút ra!

Trong cảnh này, trong mắt Trình Uyên, hai tròng mắt gần như lồi ra, lúc này hẳn muốn xông lên xé xác ký chủ thành từng mảnh.

Đáng tiếc hiện tại hẳn không có chút sức lực, đi lên không chỉ vô dụng mà còn là tự chuốc lấy thất bại.

Vì vậy, anh ta đột ngột đứng lên, và khi người dẫn Chương trình chuẩn bị rút roi thứ ba của Lý Nam Địch, anh ta hét lên: “Dừng lại!”

Người dẫn Chương trình khẽ giật mình, sau đó quay đầu nhìn Trình Uyên: “Cô có gì đáng gọi tôi dừng lại?”

Trình Uyên mặt đen nói: “Ta muốn nữ nhân này, hai lòng bàn tay vàng!”

“Bùm!” Toàn bộ khán giả đều ồ lên.

Hai lòng bàn tay bằng vàng!

Đây có thể nói là mức giá cao nhất trong lịch sử các cuộc đấu giá của Đấu giá hội.

Ngay cả người dẫn Chương trình với vẻ mặt khinh thường cũng biến mất trong tích tắc, sau đó mang mặt cười cười nhìn

Trình Uyên: “Ừm, do quý nhân này có hứng thú, vậy thì ta sẽ không tranh giành. Người còn không?” ? Giá thầu cao hơn? ”

“nếu không có

Vị trưởng lão cố ý kéo giọng đang chờ người khác ra giá.

có thật không.

Trước khi giọng nói của anh ta rơi xuống đất, một giọng nói già nua khàn khàn đột nhiên vang lên.

Lão Viên vô cảm giơ tay lên: “Năm lòng bàn tay vàng!”

Ngay khi mức giá này được đưa ra, cả khán giả lại chảo lên chảo lửa.

Chủ nhà thậm chí còn hài lòng hơn.

Đại não của Trình Uyên phát ra tiếng “bùm bùm”, giống như bị sét đánh.

Anh nhìn Lão Viên tức giận không cam lòng.

Bạn biết đấy, năm lòng bàn tay bằng vàng tương đương với trọng lượng của hai viên gạch vàng, và Trình Uyên cũng mang theo hai viên gạch vàng khi anh ấy đi ra ngoài lần này.

Vì vậy, năm cây cọ vàng gần như là giới hạn của anh ta.

Anh như chết lặng.

Biết chuyện này sẽ xảy ra từ lâu, anh ta không nói gì để chụp ảnh cô gái đầu tiên.

Giọng nói kích động của người ủng hộ đã cao hơn quăng tám, anh ta tiếp tục hét lên: “Năm cây cọ vàng, còn có giá thầu nào cao hơn nữa, nếu không, nữ nhân này sẽ thuộc về Lão Viên.”

Trong thực tế.

Khi Trình Uyên đưa ra lời đề nghị, Lý Nam Địch, người vốn dĩ rất xấu hổ, cảm thấy như thể mình vừa bị điện giật.

Cô ấy nhìn xuống sân khấu với vẻ hoài nghi, và sau đó cô ấy nhìn thấy Trình Uyên.

Chương 788

Chương 788

Sau đó miệng cô bắt đầu uốn éo, uốn éo nhiều lần, cuối cùng mở ra đột ngột, “Chà” và bật khóc.

Giống như ở bên ngoài, khi bị đối xử bất công hoặc bị bắt nạt, bạn sẽ nghiến răng nghiến lợi và không cho kẻ bắt nạt thấy bạn xấu hổ.

Nhưng khi bạn trở về nhà, đối mặt với gia đình, đối mặt với người mà bạn tin tưởng nhất, sự bất bình này sẽ bùng phát một cách khó giải quyết.

Do đó, Lý Nam Địch bùng phát.

Cô nhìn thấy Trình Uyên như nhìn thấy chính gia đình của mình, cô đã vô cùng sai lầm.

Vì vậy, hú hét và khóc.

Đối mặt với tất cả những điều này, trái tim của Trình Uyên như bị một con dao sắc nhọn đâm xuyên qua một cách dữ dội, nhưng đồng thời, tảng đá treo trong tim anh cũng rơi xuống đất.

Anh biết rằng Lý Nam Địch còn sống.

Đúng lúc này, người rất mạnh phía sau Lão Viên đột nhiên lên tiếng, lạnh lùng chế nhạo Trình Uyên: “Nhóc con, ngươi có biết vì sao Lão Viên không đánh với ngươi một trận đầu tiên không?”

“Hehe, nhóc, nói thật đi.”

“Ở quận 4, ngoại trừ nhà họ Đường, đừng có nhiều tiền hơn Nguyên Lão Viên đại của chúng ta, bởi vì cho dù giàu có cỡ nào, cũng sẽ không có tiền như Nguyên Lão Viên đại của chúng ta.”

“Nào, đưa ra một đề nghị, nếu bạn có đủ kiên nhẫn để tiếp tục đấu giá.”

“Tại sao, không có tiền?”

“Không có tiền lấy ra!”

Không có tiền lấy ra, đây là lời mà Trình Uyên đã nói khi chiêm biếm anh ta trước đây, bây giờ hàng hóa trả lại cho Trình Uyên còn nguyên vẹn.

Và lúc này, Trình Uyên thực sự không muốn có nhiều tiền hơn anh, nhưng nếu anh thực sự hơn tiền, anh có thể khiến họ sợ chết khiếp chỉ bằng cách lôi ra một cái bao tải từ trong hầm.

Tình hình hiện tại là, dù thế nào đi nữa, anh ta cũng phải chụp ảnh Lý Nam Địch.

và vì thế.

Trình Uyên phớt lờ người đàn ông đang khinh miệt phía sau Lão Viên.

Anh ta giơ tay và hét lên: “Mười lòng bàn tay vàng!”

Vàng mười cọ ...

Tất cả mọi người đều chết lặng ngay khi lời nói vừa nói ra.

Ngay cả Lão Viên và người đàn ông phía sau cũng đều mở to mắt.

Người duy nhất mỉm cười lúc này là người dẫn chương trình trên sân khấu đấu giá, anh ta bị sốc và sau đó là ngạc nhiên.

“Mười lòng bàn tay ... sao giàu thế này?”

“Đúng vậy, đây gần như là giá trị của tất cả tài sản của những người thuộc tầng lớp thượng lưu trên Đảo Vàng của chúng tôi.”

“Điều này là điên!”

“Chỉ vì hoa tàn cùng liễu, cái này...”

“Vị thiếu gia này là ai? Làm sao có thể giàu có như vậy?”

Trong địa điểm đấu giá, mọi người đang bàn tán về nó.

Người hỗ trợ dường như sợ mình nghe không rõ, chờ đợi hỏi Trình Uyên: “Vị quý nhân ưu tú này, có chắc là muốn đấu giá mười lượng vàng lòng bàn tay không?”

Trình Uyên gật đầu: “Tôi chắc chắn, nhưng ... cô có thể cử một vài người đi cùng tôi để rút tiền, bởi vì có quá nhiều tiền, tôi đã không mang theo nhiều như vậy khi ra ngoài.”

Ngay khi những lời này được nói ra, khuôn mặt của người dẫn chương trình đột nhiên đông cứng lại.

Lão Viên chế nhạo nói: “Thảo nào sư tử nói to, hóa ra là có cái gì thủ đoạn.”

Người chủ trì cũng lập tức nói: “Vị này quý nhân, chúng ta luôn một tay thanh toán, giao hàng một tay, chưa từng có thói quen tín dụng.”

“Hơn nữa, từ trước tới nay không ai dám thiếu nợ đồ vật trong nhà Đường gia chúng ta.”

Trình Uyên trầm giọng nói: “Tôi đang đưa tiền cho cô, nhưng tôi chỉ muốn cô tự mình lấy. Về phần chi phí chạy việc vặt, tôi có thể thêm một ngón tay nữa.”

Tần Nghị yêu cầu Trình Uyên đưa Tần Thanh Thanh rời khỏi Đảo vàng, và như một phần thưởng, anh ta đã đưa cho Trình Uyên một túi vàng. Trình Uyên ước tính đại khái rằng túi vàng có thể có hai mươi lượng vàng lòng bàn tay.

Đảo vàng cũng đã có lịch sử hàng chục năm, cách người ta tính “tiền” vẫn còn nguyên sơ, thực tế nếu có công cụ phân đoạn chính xác hơn thì có thể tính được hai kilogam.

Hai mươi cây cọ vàng này trị giá một trăm bảng Anh.

Nghe được lời nói của Trình Uyên, người dẫn chương trình cau mày rên rỉ.

Nhưng không đợi hấn lên tiếng, Lão Viên hừ lạnh một tiếng, khàn khàn khàn khàn nói: “Nhưng nếu người của Đường gia đi cùng người, mà người không tiêu nhiều tiền như vậy, thì Đường gia mất đi a rất nhiều. Lên.”

Người hỗ trợ không khỏi ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Trình Uyên, chế nhạo: “Cậu nhóc, cậu thật sự cho rằng nhà họ Đường gian dối như vậy sao?”

Trình Uyên đột nhiên lo lắng nói: “Nếu sau khi đi cùng tôi không lấy được tiền, tôi sẵn sàng để nhà Đường xử lý.”

“Các người đang đối phó, còn các người là cái gì? Cho dù có chết đi, Đường gia chúng ta cũng không được lợi ích gì.”
Người chủ trì chế nhạo: “Ta nhớ người trước đây có chụp ảnh một người phụ nữ, vậy hãy bán đầu giá một lần. trong ba ngày nữa. Nếu bạn quan tâm, bạn có thể đến lại sau ba ngày nữa. Chắc chắn sẽ có hàng như loại này, chất lượng hàng đầu. ”

“Khi đó, chỉ cần bạn có đủ tiền, bạn có thể chụp ảnh bất kỳ kiểu phụ nữ nào.”

“Cho nên, hiện tại người phụ nữ này thuộc về Lão Viên.”

Khi nghe điều này, Trình Uyên càng lo lắng.

“Không, tôi muốn cô ấy, tôi không muốn ai ngoại trừ cô ấy!”
Anh tức giận.

Lão Viên chế nhạo nói: “Hỏi cô ấy là được rồi, cầm tiền đi, chỉ cần tại chỗ có thể rút ra nhiều vàng như vậy, tôi liền giao cô ấy cho cô.”

Trình Uyên im lặng.

Sau khi người hỗ trợ liếc nhìn anh một cách lạnh lùng, anh ta phớt lờ Trình Uyên và bắt đầu thông báo kết thúc buổi đấu giá ngày hôm nay.

Những người chụp ảnh thành công một thứ gì đó, dựa vào tờ thẻ mà họ nhận được khi chụp ảnh, để thanh toán tiền và giao hàng bằng một tay.

Khi vệ sĩ của Lão Viên đẩy Lão Viên đến Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch lo lắng, cô nắm lấy lan can sắt như điên, đau lòng hét vào mặt Trình Uyên: “Giúp tôi với! Giúp tôi với!”

Chủ nhà cho rằng cô bị điên nên đã cầm roi và tiếp tục đánh cô.

“Cha...”

...

“Giúp tôi” của Lý Nam Địch đã đưa Trình Uyên lơ đãng trở về thực tại.

Anh kinh ngạc quay đầu nhìn cảnh tượng trên sân khấu khiến anh tức giận.

Lý Nam Địch lại vùng vẫy và la hét, người chủ nhà lấy roi tát vào người cô, trong khi Lão Viên đặt lòng bàn tay khô ráp đầy vết đồi mồi vào lồng, cố gắng véo mặt cô.

“dừng lại!”

Trình Uyên rống lên và định lao ra sân khấu.

Đi theo Tần Sâm của Trình Uyên, Tần Sâm không ngờ rằng ngày hôm nay Trình Uyên lại gây ra thảm họa như vậy, thậm chí Lão Viên Nguyên còn dám xúc phạm mình.

Đó không phải là vấn đề gì to tát, anh ta thực sự đã xúc phạm đến nhà họ Đường.

Anh hoảng sợ ôm lấy Trình Uyên và ngăn lại nói: “Boss Trình, bình tĩnh.”

Anh ấy đã mười lăm tuổi, và có lý do là anh ấy sẽ không còn nhiều sức lực. Nhưng lúc này Trình Uyên toàn thân không có một chút sức lực, giống như một người bình thường.

Vì vậy, hắn bị Tần Sâm ngăn lại, một hồi cũng không có đi ra ngoài.

“Bùm!” Một tiếng động lớn truyền đến.

Trình Uyên bị đánh bay ra ngoài.

Tần Sâm cũng rơi đi xa.

Vừa lúc Trình Uyên gọi dừng lại, Lão Viên và người chủ trì nghe thấy, đều thấy Trình Uyên muốn lao ra ngăn cản.

Vì vậy, vệ sĩ xung quanh Lão Viên đều hiểu rõ.

Ngay khi Tần Sâm ôm Trình Uyên lao xuống sân khấu đấu giá, sau đó đám thẳng vào mặt Trình Uyên, trực tiếp hất tung

anh ta lên không trung.

“Muốn tiền thì không có tiền, muốn có tiền thì không có quyền, không có quyền thì không có sức, là đồ rác rưởi chết tiệt, còn dám giật đồ của Lão Viên chúng ta.” , đồ ngốc!

”Người vệ sĩ khinh khinh nhỏ xuống đất.

Có thể được theo dõi.

Có một âm thanh lớn.

Trình Uyên từ từ đứng dậy khỏi hàng ghế bị anh choáng ngợp, và ...

Đôi mắt đỏ tươi, và tóc dần chuyển sang màu trắng.

Chương 789

Chương 789

Khi người vệ sĩ nhìn thấy Trình Uyên theo cách này, người chồng đã vô cùng sửng sốt.

Nhưng ngay sau đó, anh ta tỏ ra không đồng tình và chế nhạo: “Đụ tôi với tôi và đeo kính áp tròng thẩm mỹ à?”

Vừa nói, một sợi chân khác phóng tới trước mặt Trình Uyên, giờ tay tát vào mặt Trình Uyên một cái.

“Bốp!” Có một âm thanh.

Cây quạt trên mặt Trình Uyên, nhưng không hiểu sao người vệ sĩ lại cảm thấy như va phải một cục sắt cứng và lạnh.

Trình Uyên không cử động, nhưng tay anh rất đau.

Người vệ sĩ sợ hãi.

Lúc này, bụng anh đau nhói.

Sau đó, lưng cong lên, và sức mạnh của toàn bộ cơ thể dường như bị xé ra khỏi cơ thể anh ta cùng một lúc.

Anh cúi đầu không tin và nhìn Trình Uyên với một nắm đấm thọc vào bụng với vẻ kinh hoàng.

Vâng, đúng vậy.

Đưa tay vào bụng.

Máu chảy dài trên cánh tay của Trình Uyên.

Anh ta thực sự đã bị Trình Uyên đâm xuyên cơ thể.

“Bùm!” Một âm thanh.

Vệ sĩ ngã xuống đất, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi sâu xa, sợ hãi này bị hấn định mệnh đưa vào một thế giới khác.

Và vào lúc này.

Người chủ trì và Lão Viên trên sân khấu đấu giá không biết chuyện gì đã xảy ra, họ cho rằng khi vệ sĩ của Lão Viên đánh quá mạnh khiến người thanh niên này lắc lư mình.

“Tiểu Đào, đồ rác rưởi, sao lại không ra gì?” Lão Viên bất mãn khiển trách: “Nhặt đũa nhỏ đó ra đánh ta, đừng phá Tháp Thịnh Đường của gia tộc.”

Người chủ trì gật đầu cười với Lão Viên: “Lão Viên có hứng thú.”

Tuy nhiên.

Cảnh tượng tiếp theo khiến họ choáng váng.

Người vệ sĩ đã bị Trình Uyên đá lên không trung như một quả bóng và lăn quay trước mặt người dẫn chương trình và Lão Viên trước khi họ phát hiện ra một cái lỗ đáng sợ và gớm ghiếc đã được đâm xuyên qua bụng của người vệ sĩ.

Hai người kinh ngạc nhìn Trình Uyên và phát hiện tay phải của anh đầy máu.

“đã chết.....!”

“Tất cả đều phải chết!”

Lúc này, Trình Uyên đang ở trong trạng thái điên loạn.

Ngoài sự tức giận và sát khí, tâm trí anh ta không có suy nghĩ nào phân tán.

Thế giới trước mặt anh là một màu đỏ như máu, và tất cả mọi người trên thế giới này đều trở nên gớm ghiếc và răng nanh lộ ra cho anh.

Vì vậy, anh bước đến quầy đấu giá.

Người chủ trì tỉnh táo lại, sắc mặt biến đổi trầm trọng, hấn quát: “Lại đây, lại đây, giết hắn!”

Lão Viên cũng hoảng sợ.

Hàng chục người đàn ông mặc đồng phục của nhà Đường nhảy ra từ mọi hướng và lao về phía Trình Uyên.

Nói cách khác, bọn họ là người bình thường, cho dù có chút thực lực cũng chỉ là bốn tiêu chuẩn cấp thấp.

Và Lục Hải Xuyên nói rằng một khi Trình Uyên bước vào trạng thái này, thì ngay cả một cao thủ cấp hai cũng không thể đánh bại anh ta.

và vì thế.

Khi người đầu tiên chạy đến và giơ con dao trên tay lên, như muốn chặt nó về phía Trình Uyên, nắm đấm của Trình Uyên đã đánh thẳng vào mặt anh ta.

“Rắc!” Một tiếng nứt xương vang lên rõ ràng khiến ai cũng có thể nghe thấy.

Người mặc quân phục Đường gia đổi đầu, người bay ngược như đạn pháo, trong lúc này đụng phải một người mặc sắc phục phía sau, hai người cùng bay lộn ngược, cùng chết!

thứ hai.....

Thứ ba

Hầu như không có kẻ thù của Một Ngài, và tất cả mọi người đều chết thảm thương.

Ký chủ thậm chí nuốt nước miếng, anh ta sợ hãi, sợ hãi đến ngẩn ngơ.

Khi Trình Uyên bước thẳng đến bực đầu giá, cả hai chân của anh ấy gần như không đứng vững, rung lên bần bật như động cơ nhỏ.

Với đôi tay đầy vết đời đời, Lão Viên vội vàng xoay bánh xe lăn, tìm cách chạy trốn.

“Không phải cho dù là ai đi nữa, nếu dám làm phiền nhà Đường thì sẽ xấu chết sao?” Trình Uyên lạnh lùng hỏi.

Khi Trình Uyên bước vào trạng thái này, cậu sẽ đột nhiên mất trí, nhưng cậu lại nhớ ra một điều khiến cậu tức giận rõ ràng hơn.

Ký chủ từng quát vào người phụ nữ mềm mại, anh nhớ rõ.

Khi có người chát vắn, vật chủ ngạo nghễ uy hiếp mọi người, kẻ nào dám gây chuyện, người chết sẽ xấu mặt.

và cả.

Anh ta cũng đánh một người phụ nữ khiến Trình Uyên rất lo lắng, mặc dù ấn tượng của Trình Uyên về người phụ nữ này trong tâm trí anh ta đột nhiên mờ đi.

...

Người chủ trì tái mặt, nhưng buộc cổ nói với Trình Uyên: “Đây là Khu 4, cô ... cô nên xem xét hậu quả của việc này! Dám gây rối trong lãnh địa của Đường gia, đừng nói như vậy. Đường gia sẽ không buông tha cho ngươi. Sau này ngươi, ngay cả gia tộc của ngươi cũng sẽ khổ sở. Tất cả đều sẽ chết thê thảm!”

“Anh ... anh ... có bao giờ nghĩ đến hậu quả này không?”

“Đồ khốn kiếp không đủ tiền!”

“Này ... chúng ta hãy nói về nó!”

Lúc đầu, những người ủng hộ tiếp tục nói càng ngày càng mạnh mẽ, nhưng đột nhiên anh nhận ra rằng dù anh nói gì, Trình Uyên dường như không nghe thấy anh, mà là từng bước đi về phía anh, vì vậy anh hoảng sợ.

“Dừng lại, đừng đi nữa, Đường gia chúng ta...”

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Trình Uyên hoàn toàn không để ý đến anh ta, và dùng một cú đấm khiến anh ta ngã ngửa, đập vào bức tường phía sau, rồi trượt xuống đất.

Anh ta phun ra một ngụm máu kèm theo một tiếng “wow”.

Trước mặt anh, Trình Uyên từ trên xuống dưới nhìn anh, trong đôi mắt đỏ như máu hiện lên một tia khinh thường.

Anh dừng dung nói: “Làm thêm chuyện bất chính, chết!”

“Bùm!” Đập nó xuống.

Lần này, kí chủ còn không có cầu xin lòng thương xót, Trình Uyên liền đá hấn một cái, thân thể lập tức cắm xuống đất.

chết!

Sau đó ánh mắt anh ta hướng về Lão Viên.

Lão Viên tự mình lăn xe lăn, chạy trốn ra ngoài.

Anh ấy không đuổi theo.

Thay vào đó, anh ta đến bên Lý Nam Địch, vươn tay nhéo dây xích lồng sắt, khẽ “cạch!” Dây xích bị đứt.

...

Đổi mặt với đôi mắt đỏ như máu và mái tóc bạc trắng của Trình Uyên một lần nữa, Lý Nam Địch choáng váng.

Cảnh tượng của đêm hôm đó hiện lên trong tâm trí cô, và cô cảm thấy như một con quỷ sống trong tâm trí mình.

Trình Uyên đưa tay nhéo nhẹ vào cổ cô.

Chỉ cần cố gắng một chút, cổ của Lý Nam Địch sẽ gãy.

Lý Nam Địch không sợ hãi, cô đột nhiên cảm thấy rất thoải mái, cho dù Trình Uyên vào giờ phút này khiến cô cảm thấy kỳ quái.

Cô ngẩng đầu lên, cho Trình Uyên thấy cái cổ trắng ngần của mình, rồi từ từ nhắm mắt lại, như thể cô đang nói: “Làm đi!”

Tuy nhiên.

Ngay sau ...

“Puff!” Có một âm thanh.

Trình Uyên ngã xuống đất và hôn mê bất tỉnh.

sau đây.

Trình Uyên đã có một giấc mơ.

Trong giấc mơ, anh và Lý Nam Địch đang ở trong một không gian như mơ, nơi đó không thể diễn tả bằng lời, như thể có sương mù chung quanh ngoài trừ hai người bọn họ.

Trình Uyên khi nhìn thấy Lý Nam Địch thì rất cao hứng, lo lắng hỏi: “Chuyện gì xảy ra đêm đó?”

Lý Nam Địch không ngừng lắc đầu nói: “Ta quên mất!”

“quên?”

“Làm sao anh có thể quên được? Vậy tại sao anh lại ra đi đột ngột?”, Trình Uyên hỏi.

Lý Nam Địch trừng lớn hai mắt đỏ lên, “Ta nói ta đã quên!”

Trình Uyên giật mình.

Anh còn muốn hỏi thêm câu nào thì lúc này, Bạch An Tương đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, nhìn cả hai đều đau khổ.

Chương 790

Chương 790

Trình Uyên cố gắng giải thích với Bạch An Tương, nhưng anh không biết phải giải thích thế nào, trước hết, anh không biết chuyện gì đã xảy ra, vì vậy anh muốn hỏi Lý Nam Địch trước.

Nhưng nếu anh ta hỏi Lý Nam Địch, Bạch An Tương sẽ bị bỏ rơi, và Bạch An Tương chắc chắn sẽ rất buồn.

Trong một thời gian.

Anh rất vương vãi.

Vì vậy, lo lắng hét lên.

“gì!”

Chợt ngồi dậy, anh nhận ra mình vừa mơ.

Sau một hồi thở dốc, anh đột nhiên nhớ lại.

Đây là đâu?

Anh nhìn quanh và thấy mình đang ở trong một căn phòng rất tối.

“Em tỉnh rồi à?”

Một giọng nữ nhẹ nhàng và rụt rè vang lên bên tai anh.

Trình Uyên sững sốt và quay lại nhanh chóng.

Vì vậy, tôi nhìn thấy một người phụ nữ đứng sau lưng anh ta, một người phụ nữ trắng trẻo, thân hình nóng bỏng, hai tay cầm khăn tắm, sắc mặt tái nhợt, nhìn anh ta bất an.

Một chút quen thuộc.

Trình Uyên đưa tay xoa đầu cậu như sắp tách ra, ngạc nhiên hỏi: “Anh là ...?”

“Cạch!” Một tiếng, cửa bị đẩy ra từ bên ngoài.

Lý Nam Địch bung chậu rửa mặt đi vào, ngậy người nói: “Anh ta không phải là người phụ nữ anh mua bằng tiền sao?”

Mua nó bằng tiền?

Trình Uyên chột nhận ra.

Đây là cô gái nô lệ hàng hóa đầu tiên được bán bởi một nhà đấu giá.

Nghĩ đến đây, Trình Uyên nhanh chóng vươn tay nắm lấy cánh tay của người phụ nữ.

Người phụ nữ run lên vì sốc.

Lý Nam Địch cũng cau mày, như thể cô ấy nghĩ Trình Uyên muốn ...

Nhưng sau đó, Trình Uyên xắn tay áo người phụ nữ lên, và đột nhiên một cánh tay mảnh mai lộ ra, chằng chịt và đầy những vết thương gớm ghiếc.

Điều này đã bị chủ nhà đánh bằng roi.

Trình Uyên cũng ngay lập tức hiểu tại sao mặt cô lại tái mét.

“Nam Địch, anh không sao chứ.”

Bỏ tay áo xuống người phụ nữ, Trình Uyên quay sang hỏi Lý Nam Địch.

Đương nhiên Lý Nam Địch biết ý của anh, cô lắc đầu nói:

“Tôi không sao.”

“Nhưng ...” Trình Uyên ngập ngừng, phân vân không biết có nên hỏi tiếp theo không.

Anh ta đang dùng bữa trong nhà hàng của Tần Nghị thì nghe thấy tiếng bàn tán từ bàn bên cạnh, nói rằng: Thiếu gia nhà họ Đường là phôi thai giới tính, nếu bị bắt thì ... Vậy thì Lý Nam Địch ...

Lý Nam Địch như nhìn thấu tâm tư của Trình Uyên, hừ lạnh nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, tôi là đồ độc, không ai dám động vào tôi.”

Vì vậy, cô ấy đã nói với Trình Uyên về việc phát hành vào ngày hôm đó.

Lý Nam Địch đầu độc Trịnh Húc đến chết, và ngay khi anh ta trốn thoát, anh ta đã bị bắt bởi nhà Đường. Những người đó đã gửi cô cho Đường thiếu gia.

Nhìn thấy bộ dạng xinh đẹp của Lý Nam Địch, thiếu gia của Đường gia muốn cưỡng chiếm.

Nhưng Lý Nam Địch lo lắng để trở nên khôn ngoan và đe dọa anh ta: Trịnh Húc và những người khác bị đầu độc chỉ sau khi giống như cô ấy, nói rằng cô ấy được sinh ra với chất độc.

Đường thiếu gia rất ngoài ý muốn, nhưng hắn cũng không dám tin tưởng bởi vì một ít sinh mệnh còn sót lại ở đó.

Cuối cùng, hắn nghiên rắng nghiên lợi hỏi Lý Nam Địch bị bán đi, ít nhất có thể đổi tiền.

Sau khi nghe câu nói của Lý Nam Địch, trái tim treo lơ lửng của Trình Uyên như rơi xuống đất, vì vậy anh khẽ mỉm cười nói: “Vì cậu không sao, hãy giúp cô ấy lấy thuốc.”

Anh chỉ vào người phụ nữ rụt rè.

Lý Nam Địch đột nhiên nhìn Trình Uyên một cách dữ dội tức giận, trong lòng nói: Ôi, mẹ cô, cô không quan tâm đến lão bà của tôi sao?

...

Lý Nam Địch là một bác sĩ, vì vậy tự nhiên cô ấy sẽ không ngồi yên một chỗ.

Sau khi Trình Uyên tỉnh lại, cô bắt đầu đưa thuốc cho một người phụ nữ như vậy, kéo rèm lên giường, cắt đứt tầm nhìn của Trình Uyên.

Trình Uyên thực sự khá tò mò về nhiều thứ, anh hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra sau đó? Tại sao chúng ta lại ở đây? Đây là đâu?”

chuyện gì đang xảy ra vậy

Lý Nam Địch tay đưa thuốc cho người phụ nữ khẽ run lên.

Cô không biết phải nói với Trình Uyên như thế nào, vì hiện trường vụ giết người của Trình Uyên đêm qua khiến cô cảm

thấy rất máu me và kinh hãi, cứ như đang ở trong địa ngục vậy.

“Anh không nhớ à?” Cô hỏi.

Trình Uyên gật đầu: “Chà, như đêm đó, tôi ... tôi không biết đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe các từ.

Lý Nam Địch cười hắc hắc: “Ta không nhớ rõ đêm đó ... Thật tuyệt!”

Giọng cô ấy thực sự rất hay, và có một chút chua xót.

“Anh làm âm ỉ buổi đầu giá, cứu tôi rồi ngất xỉu.” Lý Nam Địch né tránh trọng lượng, nhẹ giọng nói: “Đây là quận 4, một nhà nhỏ nhà họ Tần. Đứa nhỏ đã cùng anh dẫn chúng ta đi. . Đây, ồ và ... ”

“Em gái này, em phải đi theo anh, nói không chừng sau này sẽ là của anh, anh có thể đoán ra.”

Những gì cô ấy nói rất đơn giản, nhưng Trình Uyên không nghĩ nó phải đơn giản như vậy.

Bởi vì anh luôn cảm thấy mình bị ồm nặng, và cơ thể cũng yếu hơn trước rất nhiều.

Trình Uyên hỏi: “Này, người đẹp, cô tên gì? Sao cô không về nhà?”

Lý Nam Địch bực bội nói: “Cô gọi mỹ nhân nào?”

Trình Uyên cười khỏ: “Cô không phải mỹ nhân, cô là thần tiên.”

Lý Nam Địch chế giễu: “Giống nhau nhiều lắm.”

Người phụ nữ cắn môi, chịu đựng cơn đau buốt từ vết thương, run giọng đáp: “Tôi ... tôi là Âm Nguyệt, tôi ... tôi không có nhà.”

” Anh mua tôi, và anh sẽ là người của chồng tôi từ bây giờ.”

Trình Uyên không nói nên lời.

Lý Nam Địch đột nhiên lạnh lùng nói: “Nghĩ xem nên giải thích với An Tương như thế nào.”

Đầu Trình Uyên càng lớn hơn: “Không, không, không phải như cậu nghĩ ... Âm Nguyệt, đúng không? Chuyện đó ... Thật ra, tôi nghĩ tôi có thể giới thiệu cho cậu một anh chàng đẹp trai.”

Âm Nguyệt cắn môi, cúi đầu im lặng.

Trình Uyên nghĩ đến Bạch Long và Vương Mĩ Lệ.

Đột nhiên, anh nhận ra một vấn đề khác và hỏi: “Cậu bé đó ở đâu?”

Anh hỏi Tần Sấm.

Lý Nam Địch nhẹ giọng nói: “Ta về nhà.”

“Oh!”

Trình Uyên gật đầu, sau một lúc im lặng, anh đột nhiên hỏi: “Jing Zhu, tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì, tại sao anh lại rời đi mà không từ biệt?”

Cuối cùng, đây là mấu chốt của vấn đề.

Khi anh hỏi câu này, cơ thể Lý Nam Địch lại run lên dữ dội.

Cô ấy cũng im lặng một lúc.

Sau khi bôi thuốc cho Âm Nguyệt và băng bó xong, Lý Nam Địch nhàn nhạt hỏi: “Em thật sự không nhớ gì sao?”

Trình Uyên bối rối: “Em thật ... em thề!”

Lý Nam Địch cũng khẽ cắn môi, lắc đầu nói: “Không nhớ cũng được.”

“Tại sao?” Trình Uyên lo lắng nói.

Lý Nam Địch lãnh đạm nói: “Ta cũng không nhớ.”

Trình Uyên một tay ôm trán: “Em có thể đừng đoán trước anh như thế này được không?”

Lý Nam Địch hỏi: “Vậy anh muốn tôi nói gì?”

“Nói thẳng!” Trình Uyên.

Lý Nam Địch đột nhiên cả giận nói: “Được, ta nói, ta nói đi, đừng hối hận!”

Khi Trình Uyên muốn vỗ ngực nói không, cửa đột nhiên bị đẩy ra từ bên ngoài.

Một cậu bé lăn vào và rơi xuống đất.

Người anh bê bết máu.

Đứa nhỏ này không ai khác chính là Tần Sâm.

Một số người đột nhiên bị sốc.

Tần Sâm ngã xuống, lại vội vàng đứng dậy, túm lấy chân Trình Uyên, người đàn ông khóc lóc van xin: “Ông chủ Trình, cứu! Mau ... mau cứu ba, mẹ và em gái tôi!”

Chương 791

Chương 791

Khi Trình Uyên và những người khác vội vã đến nhà Tần, nhà hàng của Tần đã hoàn toàn khác.

Nhà hàng và nơi ở của họ đều bị đập vỡ thành nhiều mảnh, và các bức tường trên mặt đất dính đầy máu.

Có rất nhiều người chết.

Nhìn vào tất cả những điều này, Trình Uyên đã vô cùng sửng sốt.

Tần Sấm xông vào trong sân như điên, sau đó rít gào mắng: “Ba ... Mẹ!”

Tần Nghị cùng phu nhân gục ở gian nhà trong sân nhỏ.

Gian hàng là một gian hàng nhỏ được sử dụng để giải trí trong quá trình này.

Trên bụng Tần Nghị bị thủng một lỗ lớn, trên cổ vợ của Tần Nghị có vết thương kinh hoàng, cả người đều chảy ra một vũng máu.

Vợ của Tần Nghị đã chết, Tần Nghị cổ họng dâng trào, ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Sấm đang lao về phía mình.

Anh ấy còn một hơi thở cuối cùng.

Trình Uyên vội vàng chạy tới, nhắc đầu Tần Nghị lên, hỏi: “Ai làm vậy?”

Tần Nghị nhìn thấy Trình Uyên giống như đã nhìn thấy hy vọng, đôi mắt vô thần bỗng nhiên sáng ngời, vươn bàn tay đầy máu, nắm lấy cánh tay Trình Uyên, nói: “Trình... Boss Trình, Save... Save Tầng. .. Tần Thanh Thanh. ”

Đây dường như là tâm nguyện cuối cùng của anh ta, bởi vì sau khi nói ra điều này, anh ta ngoẹo cổ và chết hoàn toàn.

Trình Uyên chột hiểu Tần Nghị nãy giờ vẫn cố chấp, chỉ đợi anh đến.

Không thể giải thích được, một chút buồn.

Bởi vì Trình Uyên đột nhiên nhớ tới khi đến khu số 4, cậu đã bị Tần Nghị nhập viện. Mặc dù Tần Nghị có mục đích của anh ta, nhưng yêu cầu của anh ta không khó đối với Trình Uyên.

Hơn nữa, nếu không phải Tần Nghị gia, hẳn cũng không có khả năng cứu được Lý Nam Địch.

Hơn nữa, vợ của Tần Nghị Tần Nghị, Tần Thanh Thanh và Tần Sấm, đã cho Trình Uyên cảm giác rằng mặc dù gia đình sống ở một nơi như vậy nhưng họ rất ấm áp.

Vì vậy, anh không hiểu.

“Tại sao?” Anh hỏi Tần Sấm, “Ai làm vậy? Phụ thân của anh có thù không?”

Khi Tần Nghị chết, Tần Sấm càng khóc dữ dội hơn.

Khi bị Trình Uyên hỏi lúc này, hai mắt cậu bỗng nhiên đỏ hoe, đẩy Trình Uyên ngã xuống, sau đó mạnh mẽ mắng Trình Uyên: “Đều là người, đều là do người!”

“Người tại sao còn giả bộ làm người tốt? Người còn không có việc gì, người ... người là yêu quái!”

“Tôi?” Trình Uyên ngẩn người.

“Nếu tại địa điểm tổ chức cậu không xúc phạm đến Lão Viên và nhà họ Đường, thì tại sao bọn họ lại tới đây?” Tần Nghị khóc than trách Trình Uyên: “Tất cả đều là do cậu! Tất cả đều là do cậu! Cậu gây ra rất nhiều.” rắc rối ở Đấu giá hội. Mọi người nhìn thấy đó là Đấu giá hội mà tôi đã đưa bạn đến. Họ không tìm thấy bạn, vì vậy họ đã đến nhà của chúng tôi để trút giận của họ! ”

“Người có biết nếu người giết người, ba ba kêu ta tống người vào nhà cũ của chúng ta, nếu không người cũng phải chết!”

“Đồ quỷ, người có thể giết người, tại sao không cùng nhau giết hết thầy?”

Trình Uyên nào nề gằm lên.

Bạn là ác quỷ!

Bạn có thể giết người, tại sao không chỉ giết tất cả cùng nhau?

Trình Uyên chưa bao giờ nghĩ rằng trong mắt cậu bé mười lăm tuổi lại thành hình ảnh như vậy.

Tất nhiên, điều này không quan trọng.

Điều quan trọng là anh ta biết mình đã xúc phạm đến nhà Đường, nhưng Tần Nghị đã yêu cầu Tần Sám đưa mình đến nơi an toàn.

Về phương diện này, nhà họ Tần đối xử tốt với cậu là Trình Uyên.

Có ân thì báo đáp là lẽ đương nhiên.

Lúc Tần Nghị sắp chết, anh ta nói muốn Trình Uyên đến cứu Tần Thanh Thanh, điều này có nghĩa là Tần Thanh Thanh vẫn còn sống, đáng lẽ cô phải bị nhà Đường bắt đi.

Vì vậy, anh muốn giải cứu Tần Thanh Thanh.

Anh ấy sắp đến nhà Tang.

Hắn muốn báo thù cho Tần gia!

Tuy nhiên, Trình Uyên biết bản thân hiện tại hoàn toàn không thể khống chế được, không biết mình đang ở trạng thái nào, tại sao lại để lại hình ảnh yêu quái trong lòng đứa trẻ mười lăm tuổi?

Anh ta có phải là một con quỷ không?

Trình Uyên ấn vào vai Tần Sám và nói, “Con tôi, hãy nghe tôi. Chuyện này xảy ra là do tôi. Bạn ghét tôi, tôi hiểu. Nhưng bạn đã nghe những gì bố bạn nói trước khi ông ấy chết. Em gái bạn vẫn còn sống. Bạn phải cứu em gái của bạn.”

“Không quan trọng là người cho rằng ta tha thứ, hay là ta lương tâm cắn rứt, bất luận là như thế nào, ta sẽ có Chúa, cho dù tính mạng không còn, ta sẽ đem chị gái người thoát khỏi Đường gia an toàn.” .”

“Cút đi, ngươi là sao chổi!” Tần Sám hung hăng đẩy Trình Uyên ra, sau đó nằm trên người cha mẹ của mình, tiếp tục kêu “Oa”.

Trình Uyên bỗng bất lực.

Hắn từ từ nhắm mắt lại, trong lòng càng ngày càng sôi trào.

Khi mở mắt ra lần nữa, Trình Uyên đột nhiên phát hiện tay Tần Nghị đang nắm chặt, giống như đang cầm thứ gì đó.

Nhiều mảy, anh ngồi xổm trước mặt Tần Nghị, dùng tay đập mạnh.

Sau đó mới phát hiện ra rằng nó hóa ra là một mảnh giấy bị xé toạc.

Tờ giấy chuyển sang màu đỏ vì bị dính máu, nhưng sau khi mở ra, chữ viết trên đó rất rõ ràng.

“Nhóc con, ngươi thật can đảm giết chết nhà họ Đường của ta. Cho ngươi ba ngày, nếu ba ngày không đến nhà Đường cầu xin, thì đừng trách chúng ta hành hạ cô gái nhỏ nhà họ Tần.” ”

Nhìn thấy mảnh giấy này, Trình Uyên không khỏi nắm chặt tay.

Tần Nghị dù có chết cũng không phản bội Trình Uyên, dù mang tính mạng của cả gia đình, anh cũng không thú nhận về nơi Trình Uyên đã định cư trước đó.

Trình Uyên không biết tại sao lại xảy ra chuyện này?

Sự ân cần của Tần Nghị đối với anh không còn có thể diễn tả thành lời.

quá nặng.

Anh ấy không thể thở dưới áp lực.

Đừng nói đến nguyên nhân to lớn lật đổ hệ thống trị vì Tiêu Dao, chỉ nói trước mặt hắn nhất định phải tiêu diệt nhà Đường, hắn muốn món nợ máu của nhà Tần phải trả bằng máu của nhà Đường.

Lý Nam Địch đi phía sau Trình Uyên, nắm lấy ống tay áo của anh, nhẹ giọng nói: “Hay là đưa Tần Sám cùng Âm Nguyệt

đến hàm trước đi?”

Sau khi ở bên Trình Uyên quá lâu, Lý Nam Địch đã đoán được mình muốn làm gì khi nhìn thấy nắm tay của Trình Uyên nắm chặt.

Trình Uyên im lặng một lúc rồi hỏi: “Anh có biết tình hình hiện tại của em không?”

“Tôi biết.” Lý Nam Địch gật đầu.

Trình Uyên hỏi: “Có cách nào chữa khỏi trong thời gian ngắn không?”

Lý Nam Địch cau mày và Trình Uyên nói, “Bạn có thể thử nó.”

Vấn đề hiện tại của Trình Uyên là toàn bộ cơ thể của anh ấy dường như đã bị làm rỗng, và anh ấy không thể sử dụng nhiều sức lực, vì vậy anh ấy không khác gì một người bình thường.

Gật đầu: “Đã hiểu.”

Anh ta đi phía sau Tần Sấm và tát vào lưng anh ta trong khi anh ta đang khóc lóc thảm thiết.

Dù không còn mạnh như trước nhưng anh ta vẫn có thể làm choáng một người thường.

Tần Sấm ngất xỉu vẹo cổ.

Trình Uyên lầm bầm: “Chuyện này xong xuôi, ta sẽ nhờ người đến chôn cất cha mẹ ngươi, nhưng hiển nhiên, đây không phải lúc. Ta phải đảm bảo an toàn cho ngươi bây giờ.”

Vừa nói hần vừa cõng Tần Sấm trên lưng.

Anh ta không nghe lời Lý Nam Địch, mà đưa Tần Sấm và Âm Nguyệt trở về nơi trước đây anh ta ở, chính là nhà cũ của nhà họ Tần.

Và sau đó.....

Trình Uyên được Lý Nam Địch đưa vào phòng một mình.

Chương 792

Chương 792

Lý Nam Địch yêu cầu Trình Uyên duỗi tay trên bàn, và cô bắt mạch cho anh ta.

Duỗi ra hai ngón tay mảnh khảnh, trắng nõn như ngọc đầu ngón tay nhẹ nhàng đặt lên mạch đập của Trình Uyên, nhắm mắt thiền định.

Trình Uyên chăm chú nhìn cô, khi nhìn thấy cô cau mày rồi vươn vai, trong lòng anh rất lo lắng.

Bên kia chỉ cho anh ta ba ngày.

Và trong vòng ba ngày này, anh không rõ Tần Thanh Thanh sẽ phải chịu sự tra tấn gì, cho nên đối với Trình Uyên, ba ngày không giữ được.

Điều anh áy muốn là chạy đua với thời gian.

Không biết đã qua bao lâu, Lý Nam Địch nâng ngón tay lên cổ tay Trình Uyên, mở mắt ra.

“Làm sao?” Trình Uyên căng thẳng hỏi.

Lý Nam Địch cắn chặt môi, khuôn mặt xinh đẹp bỗng nhiên ửng hồng.

“Nó có thể được chữa khỏi, nhưng ...” Cô do dự.

Trình Uyên trong lòng lo lắng, hiện tại nhìn thấy cô như thế này cũng không được nên vội vàng hỏi: “Không nhưng, phải chữa khỏi bệnh, hiện tại là cần thiết.”

Lý Nam Địch thở phào nhẹ nhõm, như là làm ra quyết định trọng yếu nói: “Cởi quần áo.”

“Hả?” Trình Uyên giật mình.

Lý Nam Địch cau mày nghiêm mặt nói: “Người khí huyết đột nhiên làm cho tồn đọng, tắc nghẽn kinh mạch. Vì vậy, người

nhất định phải đả thông huyết đạo. Các người võ công, Khí đi thông đạo, các người.” nghiêm trọng nhất là huyết ứ cũng chính xác Nó ở đó, và độ chính xác của huyết đạo đó cực kỳ khắt khe, muốn châm cứu ở đó thì phải vừa ấn vừa bóp, còn mặc quần áo thì sao?

Nghe vậy, Trình Uyên lập tức nhẹ nhõm một hơi: “Ồ, lời anh nói chỉ là cởi áo mà thôi.”

“Vớ vẩn!” Lý Nam Địch tức giận trừng hấn một cái.

Điều này khác với sự hiểu biết của Trình Uyên.

Theo hấn hiểu được, có thể hấn tiến vào loại trạng thái điên cuồng mà hấn không biết, tốc độ sức mạnh sẽ tăng lên rất nhiều, gây ra tình trạng tương tự như trong tiểu thuyết võ hiệp, tiêu hao không ít thực lực.

Nhưng thật ra trên người Trình Uyên không có bất cứ thứ gì của Zhenqi nên không nói đến, một số như Lý Nam Địch đã nói, khí huyết quá mạnh khiến kinh mạch bị tắc nghẽn.

Đây giống như một con đường cao tốc bình thường thông suốt, nhưng bất kịp thủy triều du lịch lễ hội mùa xuân, đột nhiên có thêm vô số xe, cũng sẽ gây ra ùn tắc.

Trình Uyên cởi áo, để lộ toàn thân gân guốc và ... vô số vết sẹo chằng chịt.

Nhìn thấy những vết sẹo trên cơ thể Trình Uyên một lần nữa, Lý Nam Địch run lên một cách nhẹ nhõm.

Cô ấy đã nhìn Trình Uyên đi suốt con đường đến ngày hôm nay.

Cô đã chứng kiến tất cả những nỗi đau mà Trình Uyên phải chịu đựng.

Ngay cả một người bạn bình thường cũng sẽ cảm thấy đau khổ, phải không?

Bên cạnh đó, Lý Nam Địch luôn có anh trong trái tim cô.

Cô lại vươn đầu ngón tay của mình ra và nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo sâu nhất trên cơ thể Trình Uyên.

“Còn đau không?” Cô hỏi.

Trình Uyên lắc đầu nói: “Nào.”

Vì vậy, một cây kim đã đâm vào cơ thể anh ta.

Trình Uyên không dám nhìn, khó khăn nhắm mắt lại, thậm chí còn ngẩng đầu lên đối mặt với trần nhà tái nhợt.

Thật buồn cười khi nói ra, anh ấy cảm thấy chóng mặt!

Một người đàn ông không sợ dao, súng và dùi cui đã ngất xỉu.

Lý Nam Địch đột nhiên cảm thấy buồn cười trong lòng, nhưng đồng thời, tim cô lại nhói lên.

“Có ai biết rằng bạn sợ tiêm không?”, Cô hỏi.

Trình Uyên nghiêng răng nói, “Chỉ cần An Tương và mẹ tôi biết, uh, bây giờ chỉ có An Tương và anh biết.”

Lý Nam Địch cảm thấy ngọt ngào trong lòng.

Xoa bóp huyết đạo kết hợp châm cứu là một quá trình dài, đây không phải là vấn đề đối với hầu hết mọi người, nhưng đối với Trình Uyên, đó là một loại đau khổ.

Vì vậy, anh đã nghĩ về chủ đề trước đó: “Nam Địch, em có thể nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra vào buổi tối hôm đó không?”

Lý Nam Địch bàn tay khẽ run lên, một đạo kim quang đi xuống trở nên cong queo.

“Ôi!” Trình Uyên đau đớn hét lên.

Lý Nam Địch đột nhiên lạnh lùng: “Mọi người đều nói ta quên, hỏi lại, ta giết chết người.”

“...” Trình Uyên cứng họng.

Khoảng một giờ.

Sau khi Lý Nam Địch rút ra cây kim cuối cùng, Trình Uyên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, anh nóng lòng hỏi Lý Nam Địch, “Cậu không sao chứ?”

Lý Nam Địch cong môi nói: “Đâu dễ dàng như vậy, vừa mới thoát khỏi cần một khoảng thời gian điều chỉnh. Chúng ta nghỉ

ngoi một đêm đi, ngày mai hẳn là tốt rồi.”

Trình Uyên rất lo lắng, anh sợ tối nay Tần Thanh Thanh sẽ phải chịu sự sỉ nhục không thể nói ra.

Nhưng tình hình hiện tại chỉ là như vậy, cũng không khẩn cấp.

Cuối cùng gật đầu thỏa hiệp: “Thôi, việc này trước đi.”

Sau khi anh nói xong, Lý Nam Địch đột nhiên đề nghị: “Anh sẽ nhuộm tóc cho em.”

Trình Uyên khẽ giật mình: “Tóc em bị sao vậy?”

Vì vậy, Lý Nam Địch lấy một chiếc gương và đưa nó cho Trình Uyên.

Khi nhìn thấy mình trong gương, Trình Uyên đã choáng váng.

Trong gương, tóc anh bạc trắng.

...

Lý Nam Địch lại bắt đầu nhuộm tóc cho Trình Uyên.

Trình Uyên ngồi trên ghế đầu, cô đang đứng bên cạnh anh, họ rất thân thiết.

Cậu có thể ngửi thấy mùi thơm trên cơ thể của Lý Nam Địch, mùi thơm cơ thể tự nhiên trộn lẫn với thuốc nhuộm, không cần tiền, nó xuyên vào mũi Trình Uyên từng phút từng giây, khiến bụng dưới đột nhiên bốc lên một ngọn lửa.

Sau khi Lý Nam Địch nhuộm tóc, cô ấy đi lấy nước trong chậu và rửa sạch.

Khi cô cúi lưng về phía Trình Uyên, thứ hiện lên trong mắt Trình Uyên là hình ảnh khiến anh không thể bình tĩnh được.

Đôi mắt tròn trịa của Lý Nam Địch như có đầy ma lực, khoan thai vào đầu Trình Uyên một cách mạnh mẽ.

Hơi thở của anh trở nên dày hơn.

Nhưng vào lúc này, hẳn đột nhiên tỉnh lại, sau đó gắt gao nhéo đùi.

Vừa đau vừa ăn, não đột nhiên minh mẫn hơn.

Trình Uyên, Trình Uyên, nhà họ Tần đối tốt với bạn, Tần Thanh Thanh bị bắt, Tần Thanh Thanh đang phải chịu nỗi nhục nhã nào, nhưng bạn nghĩ những thứ này đơn giản quá không có lòng nhân, nên trong lòng thầm mắng.

Hơn nữa, Bạch An Tương cũng đã vì anh mà chịu đựng, bây giờ cô ấy đang mang thai, sao anh có thể làm chuyện có lỗi với cô ấy?

Lý Nam Địch mang chậu nước qua và yêu cầu Trình Uyên rửa nó.

Trình Uyên nhanh chóng nói: “Không, không, tôi sẽ tự làm.”

Lý Nam Địch tò mò nhìn anh hỏi: “Sao mặt anh lại đỏ vậy?”

Trình Uyên nhanh chóng lao đầu vào chậu nước và nói: “Vấn đề ánh sáng.”

Kết quả là, một dấu vết của sự cô đơn hiện lên trong mắt Lý Nam Địch.

Trình Uyên sau khi tắm rửa xong không nói gì, liền rời khỏi phòng như chạy trốn.

Lý Nam Địch nhìn về phía cửa, kinh ngạc giật mình, ánh mắt lóe lên.

“Chỉ là em không thích anh lắm sao?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

Khi phù sa được dọn sạch, Lý Nam Địch biết rằng sẽ có một sự phục hồi trả đũa trong một thời gian ngắn.

Cái gọi là ham muốn tự nhiên được sinh ra trong cam thảo mu.

Trong hoàn cảnh bình thường, lúc này nam giới không thể kiểm soát được ham muốn của mình.

Cho dù như vậy, Trình Uyên vẫn có thể kìm nén dục vọng của mình mà không chạm vào Lý Nam Địch, trong một lúc, Lý Nam Địch cảm thấy mát mát.

Nhưng đồng thời, tôi đã may mắn.

đêm.

Cô vẫn lặng lẽ mở cửa phòng Trình Uyên.

Cô không muốn làm anh khó chịu.

Chương 793

Chương 793

Trình Uyên có thể coi là một loại bệnh tật, hiện tại đã khỏi bệnh nặng nên thực sự rất mệt mỏi.

Khi nằm xuống giường, tôi chìm vào giấc ngủ sâu, ngủ rất say.

Cho đến sáng hôm sau tỉnh dậy, hẳn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì vào ban đêm, chỉ cảm thấy cả người thư thái, tràn đầy quyền lực.

Tần Sấm cũng tỉnh lại, lại bắt đầu khóc lóc nói rằng phải trở về nhà Tần gia.

Trình Uyên ngăn anh lại và nói: “Tần Sấm, anh bây giờ đã là đàn ông, là người đàn ông duy nhất trong gia đình anh. Sau này anh sẽ phải chăm sóc em gái mình, vậy anh có thể trưởng thành hơn được không?”

Tần Sấm cố gắng đẩy Trình Uyên ra, nhưng thấy Trình Uyên hôm nay không giống như trước, anh không thể đẩy được chút nào.

“Cha mẹ tôi đã bị giết, và cái xác vẫn còn ở trong sân, không ai quan tâm. Nếu Cô Muốn là cô, cô sẽ đứng đây và nói chuyện lạnh lùng?” Anh hét vào mặt Trình Uyên.

Trình Uyên cảm thấy có lỗi.

Tần Sấm nói đúng, nếu mẹ anh bị giết, anh có lẽ sẽ phát điên mất.

Chỉ là mẹ tôi đã đi rồi, nên cuộc gia nhập này sẽ không được thành lập.

Nhưng cảm giác tội lỗi trong lòng Trình Uyên ngày càng lớn.

Anh nắm vai Tần Sấm nói: “Được rồi, anh đi với tôi. Tôi muốn anh tận mắt chứng kiến. Tôi sẽ cứu em gái cô, tiêu diệt nhà Đường.”

“Nếu người dám xem!”

“Tôi dám!” Tần Sám hét lên.

Cú sốc mất cha mẹ khiến Tần Sám mất đi sự tỉnh táo trong khoảng thời gian ngắn, anh sẽ không bao giờ nghĩ đến: Làm sao anh lại tiêu diệt được nhà họ Đường và làm cách nào để cứu em gái tôi?

Giờ phút này, trong lòng anh tràn đầy hận ý, dù là đối với Trình Uyên hay nhà Đường, anh cũng chỉ muốn báo thù, cho dù không thể báo thù, nhưng anh muốn làm.

Đối với quan điểm của Tần Sám, Trình Uyên vẫn vô cùng ngưỡng mộ, tuy rằng đã lộn xộn, nhưng ít ra anh ta cũng giống một người đàn ông.

Vì vậy, anh ta gật đầu và nói: “Được, đi với tôi!”

Nói xong, anh quay lưng bước ra ngoài.

Tần Sám do dự một chút, cũng đi theo đi ra ngoài.

Sau khi họ rời đi, Lý Nam Địch bước ra khỏi phòng và nhìn chăm chăm vào cánh cửa.

Đêm qua, cô đã trốn ra khỏi phòng của Trình Uyên và bí mật bắn thêm một phát nữa để khiến anh ta chìm vào giấc ngủ hoàn toàn.

Cô đang ngồi cạnh giường anh, gục đầu vào ngực anh, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh.

Cô đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn bị chính mình từ chối từng người một.

Kết quả là cả đêm tôi không ngủ được.

Bây giờ, hai quảng thâm đặc biệt rõ ràng.

Âm Nguyệt không biết từ lúc nào đi ra, rụt rè hỏi: ” Chủ Nhân đi tìm Đường gia báo thù sao?”

“Chủ Nhân?” Lý Nam Địch đột nhiên tỉnh ngộ, ần ý lặp lại, sau đó âm thầm gật đầu nói: “Ừ.”

“Nhưng mà ...” Âm Nguyệt rất lo lắng nói: “Thế nhưng bọn họ Đường thật đáng sợ.”

Lý Nam Địch quay đầu liếc nhìn Âm Nguyệt, sau đó đột nhiên chế nhạo: “Cô nhập vai khá nhanh.”

“Hả?” Âm Nguyệt hiển nhiên không hiểu ý tứ của Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch nhẹ giọng nói: “Tốt nhất người nên đổi tên đi, Chủ Nhân... Ta đoán hẳn không thích cái tên này.”

“Hả?” Âm Nguyệt có vẻ bối rối.

Một người phụ nữ đã sống trong một môi trường xã hội dị dạng như vậy từ khi còn là một đứa trẻ không thể hiểu được logic suy nghĩ của Trình Uyên và Lý Nam Địch, “những người bình thường” của họ.

Vì vậy Lý Nam Địch lại nói: “Họ Đường, ở trong mắt anh ta không đáng nhắc tới. Điều anh ta muốn làm không chỉ là tìm kiếm người nhà họ Đường báo thù, mà còn...”

“Lật đổ thế giới này xấu xí không chịu nổi!”

Vì vậy, Âm Nguyệt càng thêm khó hiểu.

...

...

Nhà Đường tọa lạc tại trung tâm quận 4, giống như một tòa lâu đài, có diện tích 100 mẫu.

Trưởng tộc họ Đường tên là Đường Tầm, một ông già gần bảy mươi tuổi, ông có hai con trai và một con gái. Con trai cả và con gái thứ hai tương đối khiêm tốn, trong khi cậu con trai nhỏ Đường Quân nổi tiếng ở quận 4.

Đường Quân đã ngoài ba mươi tuổi, trong mắt người dân khu vực số 4, anh chỉ đơn giản là một con quý.

Và vào lúc này.

Trong đại sảnh của nhà họ Đường, Đường Tầm đang tiếp một vị khách quý.

Một ông lão chừng bảy mươi tuổi, trước mặt vị khách quý này kính cẩn đi theo, sau lưng gật đầu chào.

Vị khách quý này không phải ai khác, mà là một Đạo Trưởng.

Đảo vàng được phát triển dưới sự bảo trợ của các liên minh kinh doanh của các quốc gia khác nhau, nằm trên biển khơi nên đối với những người anh lớn của Đảo vàng, liên minh kinh doanh là ông chủ trực tiếp của họ.

“Trình Bất Nhiên?” Đạo Trưởng giễu cợt: “Nếu anh ta đoán không lầm thì nên gọi điện cho Trình Uyên.”

Đường Tầm không biết Trình Uyên là ai, nhưng khi nghe được Đạo Tổ biết mình, anh ta nhanh chóng kinh hãi hỏi: “Cho nên, Chủ tịch Chủ tịch biết người này sao? Vậy thì tôi ... Tôi để cho người phụ nữ họ Tần được thả ra. ?”

Đạo trưởng xua tay, tiếp tục giễu cợt: “Kiến thức là biết, nhưng là loại biết chúng ta không thể chờ đợi bên kia bị quét sạch.”

Nghe vậy, Đường Tầm trong lòng lập tức an tâm, nghe nói Đạo Trưởng biết hẳn, còn tưởng rằng là bằng hữu của Đạo Sư, nếu là làm mất lòng như vậy thì giải quyết sao?

Hóa ra là kẻ thù, vì vậy chúng ta có thể làm điều đó.

Đường Tầm vỗ ngực trấn an Đạo trưởng: “Chủ tịch, ngài đừng lo lắng, bất kể là ai hay làm gì, chỉ cần ở khu vực Đảo vàng số 4, cậu ấy sẽ ở trước mặt Tiêu Tiêu.” Tang và tôi. Những con kiến. ”

“Nếu hẳn dám tới, ta liền cho hẳn tới lui.”

“Tôi chỉ không biết cô gái nhỏ này có thể thu hút được anh ta hay không.”

Nghe vậy, Dao Dao liếc mắt một cái, lãnh đạm nói: “Hắn sẽ tới bởi vì...”

“Bởi vì anh ấy khác với chúng ta.”

Đường Tầm ngạc nhiên hỏi: “Khác ở chỗ nào?”

Đạo Trưởng nhẹ giọng nói: “Cao hứng, nói cách khác, hẳn so với người cùng ta ngu xuẩn, nhưng may mắn thì tốt hơn.”

Vâng, đúng vậy.

Từ đầu đến cuối, Đạo Trường cho rằng Trình Uyên có thể sống đến bây giờ là do may mắn.

Vốn dĩ ở thành phố Tân Dương, Đạo trường có thể giết hắn, nhưng thật đáng tiếc ... Cước này tốt đến mức hắn sinh ra ở thành phố Tân Dương.

Nhưng có một vị thần vĩ đại ở thành phố Tân Dương.

Trong trường hợp của Thượng Quan, anh ta cũng được coi là may mắn, bởi vì chính con trai của Trình Tuấn Phong đã khiến nhà họ Trình lợi dụng mối quan hệ, rất nhiều người đã giúp đỡ anh ta.

Nhưng lần này...

“Lần này, vận may của anh ấy dường như đã kết thúc.”

Đạo Trường nhàn nhạt nói: “Theo tin tức, Lục Hải Xuyên đã trở về kinh thành, chỉ có Vân Dĩ Hà và Lý Ngụy ở trong hầm. Bọn họ không dám rời khỏi hầm. Một khi ra khỏi hầm, ông chủ lớn sẽ lợi dụng đi. Mọi người đến giúp hắn, hắn chết rồi.”

Đường Tầm vỗ vỗ ngực, hứa với Đạo trường: “Chủ tịch, đừng lo lắng, người không cần làm, như thế này ngu xuẩn, ta, Đường Tầm sẽ làm.”

Đạo Trường gật đầu, trong lòng chợt như nghĩ ra điều gì, liền hỏi: “Nghe nói con trai người tham lam. Đứa nhỏ nhà họ Tần cũng khá. Sao trước nay chưa từng đánh đứa nhỏ này?”

Nghe vậy, Đường Tầm cười nói: “Nói thật ra, lần này nhà Tần bị diệt, lão tử ta còn có chút xung đột.”

“Làm sao?” Đạo Trường.

“Thật ra, vợ nhỏ của con trai lớn là Tần Ngạo Lâm, con gái lớn của nhà họ Tần. Làm sao có thể nói nhà họ Tần cũng là thông gia của tôi, cho nên...”

Đường Tầm bất lực nói: “Đây không phải là chuyện như vậy. Sau khi bắt được Tần Thanh Thanh, con dâu của tôi lập tức đoạt lấy cô ấy.”

Vừa dứt giọng, có người xông vào nghênh đón Đường Tầm nói: “Gia chủ, mục tiêu đã xuất hiện.”

Chương 794

Chương 794

Thực lực của Trình Uyên là cao cấp bậc ba, đánh bại hơn chục người bình thường bởi một người cũng không thành vấn đề, nhưng dù là bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng sẽ rất khó khăn.

Tất nhiên, nếu bạn bước vào một trạng thái điên cuồng khác, rất khó nói.

Chỉ là biện pháp cuối cùng, anh ta không muốn đi vào trạng thái đó, vì khi đó anh ta sẽ mất kiểm soát.

Nhưng là, dựa vào thực lực cấp ba của hắn, thật sự có thể giải cứu Tần Thanh Thanh sao?

Thực ra, Trình Uyên không biết phải làm thế nào.

Nhưng đôi khi, nhiều việc không có nghĩa là bạn phải đợi đến khi chắc chắn mới làm được, giống như Trình Uyên bây giờ, anh ấy không chắc, nhưng phải làm.

Họ Đường thật sự không tính là cái gì ở trong mắt hắn, nhưng lúc này đối với Trình Uyên thực lực yếu ớt, dường như tồn tại như một người khổng lồ trên bầu trời.

Anh biết nó rất khó.

Nhưng nó phải được thực hiện.

Đối với việc tại sao tôi lại mang theo Tần Sám ...

Trình Uyên biết rằng nếu không mang cậu đi, cậu sẽ tự tìm đến cái chết, thay vì làm vậy, cậu cũng có thể đăng blog.

Anh ta mua vài con dao rựa mới tinh bằng vàng vờ.

Tần Sám muốn ra tay, nhưng lại bị Trình Uyên giật lấy, đối với Tần Sám nói: “Vừa nhìn đã đưa cho người một con dao. Thật lãng phí.”

Tần Sâm ngoài ý muốn khó chịu nói: “Người lấy đi có phải là uổng phí?”

Trình Uyên gật đầu: “Đương nhiên.”

Tần Sâm cự tuyệt: “Hừ, ta biết, người sắp trở thành quý?”

Cái gọi là ác quý là thứ mà Trình Uyên trông như thế nào khi anh mất kiểm soát tại nhà đấu giá ngày hôm đó. Trình Uyên không khỏi thở dài, hóa ra sau khi mình bước vào trạng thái đó, trong mắt cậu ấy giống như ác quỷ vậy.

“Tôi hy vọng mình không trở nên như vậy.” Trình Uyên thở dài nói.

Tần Sâm chế nhạo: “Nếu không trở thành quý, ta và người có gì khác nhau? Người so với ta còn kém.”

Chuyện này mấy ngày trước quả thật là như vậy, đặc biệt là tại địa điểm đấu giá, khi Trình Uyên đang chuẩn bị lao lên sân khấu thì bị Tần Sâm ôm chặt, hận không thể thoát ra được.

nhưng.

Bây giờ nó tự nhiên khác.

Trình Uyên cũng không giải thích với hắn, mà chỉ nói: “Ta là người lớn, người lớn có thể cầm dao. Người là vị thành niên, người chưa thành niên không được đụng dao.”

Tần Sâm, người lớn lên trong một môi trường dị dạng như vậy, tự nhiên không thể hiểu đây là một lý do tồi tệ.

Vì vậy, Tần Sâm biết rằng mình đã sai.

...

Trình Uyên không giở trò gì, trên tay mỗi người một con dao, đi thẳng đến cổng nhà cao bốn thước của nhà họ Đường.

Đường Gia chỉ có mấy trăm vệ sĩ, cư nhiên có người canh cửa.

Sau khi cả chục vệ sĩ nhìn thấy Trình Uyên cầm dao xông thẳng tới, lập tức có người thông báo cho họ qua bộ đàm, đồng thời, tất cả đều rút hung khí ra.

Một mảnh ánh sáng và bóng kiếm.

Mặt trời lớn buổi sáng chiếu ra một ít dao sắc bén nếp gấp, một tấc đất nhỏ bé như vậy chói mắt làm cho người ta chói mắt.

Trình Uyên nói với Tần Sấm, “Đứng yên.”

Sau đó, Tần Sấm chưa kịp nói gì đã chạy về phía cổng.

“Để làm gì?”

Người đứng đầu trong vệ sĩ đang định hỏi, trước khi chữ “s” chạm đất, anh ta đã thấy Trình Uyên lao tới, vẻ mặt biến đổi đáng kể, anh ta quay đầu lại với tay anh ta và hét lên: “Dừng lại anh ta!”

dừng lại?

Bạn có thể dừng nó lại không?

Con dao của Trình Uyên rất nhanh, sau khi lao vào đâm người thì giống như một tia chớp nổ, huyết hoa lập tức bay tung tóe.

“gì”

“gì!”

Ngay lập tức, chỉ nghe thấy vài tiếng rên rỉ và tiếng la hét, vệ sĩ mặc sắc phục của Đường gia từng người một ngã xuống đất.

“Đến tiếp viện ở cửa, bên kia là sư phụ! Tiếp viện tới ...” Thủ trưởng vệ sĩ khi nhìn thấy cảnh này hoảng sợ, trên máy bộ đàm nhanh chóng hét lên.

Đứng ở phía xa, Tần Sấm vốn còn đang than thở, giờ phút này cũng sững sờ.

“nguyên.....

Hóa ra ông chủ Trình tốt như vậy? ”

Trái tim hắn run lên, đồng thời trong lòng đột nhiên hưng phấn.

Khoảng hơn chục người ngã xuống năm sáu người trong tích tắc, tất cả chỉ còn lại con dao trên tay, vung vẩy tới mức kín gió, nhưng không ai dám tiến lên một bước, trong tiềm thức vẫn đang lùi lại phía sau.

Còn Trình Uyên, với những bước đi bình thản, không ngừng tiến về phía trước, bất cứ ai ở gần bạn, dù bạn có múa kiếm gì đi chăng nữa, thì đến một khoảnh khắc nào đó, người ta lại có ảo tưởng: vươn cổ ra và gửi cho thanh kiếm của Trình Uyên?

Ngay khi Trình Uyên nhìn đến cánh cổng, cánh cổng đột ngột mở ra.

chốc lát.

Ba mươi bốn mươi người ủa ra từ cổng.

Họ vây quanh Trình Uyên hết vòng này đến vòng khác.

Cũng có những sư phụ trên Đảo Vàng, nhưng sau khi được phân bổ đến các quận khác nhau, các sư phụ có vẻ ít hơn một chút.

Như Quận 4, có lẽ chỉ có một hoặc hai thạc sĩ hạng 2. Còn đối với thạc sĩ hạng ba thì không quá năm.

Vì vậy, lợi thế hiện tại của Đường gia chính là có đủ người.

Và đây không giống như một bộ phim viễn tưởng, quét ngang quân đội lúc nào không hay, bạn phải biết rằng sức mạnh của một người là giới hạn, dù bạn có để một người ở đó và để bạn chặt chém, bạn sẽ mệt mỏi đến mất sức nếu bạn chặt hàng chục cái.

Cũng giống như Hạng Vũ, người đang tranh giành quyền bá chủ giữa nhà Chu và nhà Hán, sau khi bị đánh bại tứ phía, ông đã dẫn hơn hai mươi người cưỡi ngựa đến sông Ngô Giang.

Hạng Vũ không muốn vượt qua Giang Đông vì ý thức được việc phải đối mặt với các trưởng lão của Giang Đông, ông ta quay lại giết địch, giết mấy chục người thì cũng chết vì kiệt sức.

Tôi nghĩ Hạng Vũ là bậc thầy của những điều tốt nhất.

Xa rồi, quay lại câu chuyện chính, bây giờ là Trình Uyên, sau hai nhát dao chém bảy tám người, một người trong số họ bị thương.

Đột nhiên hàng chục người lao ra, anh cảm thấy mình yếu đi, và đang suy nghĩ, liệu mình có bước vào trạng thái đó không?

Tại thời điểm này...

“Shoo!” Có một âm thanh.

Một mũi tên nổ cắm thẳng vào cổ họng của một người, người đó bị hất ngược và bay ra ngoài, rồi bắn trúng bảy tám người.

Tôi nhìn thấy một người đàn ông to lớn hói xuất hiện phía sau Trình Uyên lúc nào không biết, với một chiếc nỏ trên tay, anh ta nhanh chóng chạy về phía bên này và nhanh chóng bắn nó.

Gần một trăm lượt truy cập.

Trình Uyên hơi ngạc nhiên ngay lập tức, anh nhận ra rằng anh hoàn toàn không biết người đàn ông hói đầu này, đây là ... để giúp chính mình?

Khi hàng chục người nhìn thấy điều này, họ đã lo lắng và lao về phía Trình Uyên và người đàn ông hói đầu với tiếng “hula”.

Ngay sau đó.

Một ánh sáng màu bạc lóe lên, và hai cái đầu tốt cùng lúc đáp xuống.

Sau đó, một người đàn ông đeo hoa tai, tay cầm cặp dao hai mẹ con chạy từ xa, hai con dao trên tay giống như hai con ngựa đang huấn luyện.

Trình Uyên lúc đó đã vô cùng bàng hoàng.

Chẳng lẽ ... mình may mắn đuổi kịp người đến nhà họ Đường để báo thù?

Ngay khi ý nghĩ này xuất hiện, tôi thấy bốn hoặc năm cao thủ cấp thấp ở trang bị thứ ba, với nhiều loại vũ khí trong tay, đột nhiên xuất hiện, và sau đó tham gia chiến đấu.

Trong một thời gian, không ai chăm sóc nó.

Trình Uyên càng khó hiểu, không nhịn được hỏi: “Mọi người, có phải là ...?”

Cầm nỏ, nhanh chóng bắn ra đầu trọc mũi tên nổ, phân phó cười nói: “Tự nhiên là tới giúp người.”

“Chúng ta có biết nhau không?” Trình Uyên hỏi một câu ngu ngốc không thể giải thích được.

“Ông chủ của chúng tôi biết bạn,” cái đầu hói nói.

“Ông chủ của cậu?” Trình Uyên ngạc nhiên.

Lúc này, mặc áo trắng từ trên trời rơi xuống.

“Ông chủ của họ là tôi!”

Chương 795

Chương 795

“Bạch Dạ.

Trình Uyên không ngờ rằng người đến là Bạch Dạ.

Hơn nữa, anh ta thực sự đã lấy em trai của mình.

Bản thân Bạch Dạ đã là cao thủ cấp ba, có năm sư huynh đệ tam cấp trung cấp thấp, cộng với Trình Uyên, nhất thời Trình Uyên rất cao hứng, hẳn cảm thấy chuyện giết nhà Đường dường như đã trở nên dễ dàng hơn.

Bạch Dạ đá vào một vệ sĩ thân cận của Đường gia, và nói với Trình Uyên: “Sau lần này, anh nợ em.”

Trình Uyên biết Bạch Dạ là một người tốt hơn và mạnh mẽ hơn, và anh đoán rằng anh vẫn đang nghiền ngẫm về quá khứ. Trên thực tế, lần trước Trình Uyên đến Thương Minh chặn đoàn xe của nhà họ Hạng, anh ta thậm chí còn bị trói, chính vì vậy anh ta mới nói sau lần này, Trình Uyên nợ anh ta.

Trình Uyên không biết tại sao Bạch Dạ lại đến, cũng không biết tại sao anh ta, người luôn là một kẻ mê muội, lại nhận năm người em trai.

Rõ ràng đây không phải là lúc để hỏi lý do kể lại quá khứ, nên anh ta cười toe toét nói: “Xong việc thì mời uống”.

“Tuyệt quá.”

Cả hai đạt được sự đồng thuận trong tích tắc.

Trong ba mươi năm qua, đối mặt với một cao thủ cấp ba, đơn giản không là gì cả.

Chẳng mấy chốc, họ đã xông thẳng vào khu nhà họ Đường.

Còn những vệ sĩ đó đã nằm xuống hơn 20 người, những người còn lại nhìn thấy sự cứng cáp của những người này cũng

không dám xông lên.

Hàng chục vệ sĩ họ Đường lại tập hợp.

Trình Uyên chỉ vào họ và hét lên: “Nếu các bạn muốn sống sót, hãy ra ngoài!”

Mặc dù người nhà họ Đường bao vây bảy người, nhìn mấy chục thi thể nằm trên mặt đất, những người này cũng không dám bước tới, giọng nói của Trình Uyên giống như tiếng sét bên tai, sau tiếng nổ, bản năng sợ hãi muốn xông lên. rút lui.

Ngay sau đó.

Một giọng nói đột nhiên vang lên trong đám đông.

“Bạn còn trẻ và bạn có một tính khí tốt. Bạn có biết đây là lãnh thổ của ai không?”

Khẩn trương, một người đàn ông xấu xí với vết sẹo bồng trên mặt và khuôn mặt đen sạm bước ra từ đám đông và nói với vẻ chế nhạo.

Trình Uyên ánh mắt ngưng tụ, lạnh giọng hỏi: “Người là ai?”

Người đàn ông xấu xí này giống như đã ngoài ba mươi tuổi, ưỡn thẳng ngực nói: “Tôi là Đường Quân, thiếu gia nhà họ Đường.”

“Anh là Đường Quân?” Trình Uyên nheo mắt.

Đây có thể coi là một trong những cao thủ chân chính, bắt được hắn, chẳng sợ bọn họ không để cho Tần Thanh Thanh đi.

Nhưng Đường Quân này tự hào nói: “Vì ta biết chính là vị thiếu gia này, tại sao ta không quỳ xuống sau khi nhìn thấy Lão Tử?”

Trình Uyên mỉm cười.

Anh ta đột ngột tăng tốc và lao thẳng tới Đường Quân.

Bạch Dạ nhanh tay lẹ mắt, lập tức hiểu được ý đồ của Trình Uyên, vội vàng chạy tới.

Vệ sĩ bên cạnh Đường Quân lập tức chào hỏi.

Nói cách khác, vệ sĩ bảo vệ Đường Quân tự nhiên là phi thường tốt, bọn họ đều là cao thủ cấp ba.

Năm cao thủ cấp ba gặp ngay Trình Uyên.

Nhưng ngay sau đó, anh đã bị Bạch Dạ và sáu người khác chặn lại, và lập tức đánh nhau.

Trình Uyên đã có một bước nhảy vọt và đến với Đường Quân.

Khi chỉ còn cách Đường Quân có năm mét, trái tim Trình Uyên chợt run lên.

Theo tình huống bình thường, lúc này Đường Quân nên sợ hãi rút lui, sau đó cho người của mình xuống và giết Trình Uyên.

Tuy nhiên, Đường Quân không rút lui.

Anh ta không những không rút lui, còn cười mở miệng, còn có một nụ cười xấu xa.

Trình Uyên biết rằng có một kẻ lừa đảo, nhưng đã quá muộn để dừng lại, như thể một mũi tên phải được bắn vào sợi dây, anh ta đã đến trước mặt Đường Quân.

Vì vậy, anh ta đã đâm cho gia đình họ Đường.

Tại thời điểm này.

Họ Đường thực sự đáp trả một cú đâm, năm đâm đánh vào năm đâm của Trình Uyên.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Trình Uyên đột nhiên cảm thấy rằng với cú đâm của mình, giống như là anh ấy đang va vào một ngọn núi, và động lực đó bị đè bẹp trở lại ngay lập tức.

Vì vậy, cả người bay lộn ngược.

“Bùm!” Anh ngã xuống đất kèm theo một tiếng “rầm!” Anh đột nhiên đứng dậy.

Bạch Dạ và những người khác nhìn thấy điều này, họ cũng bị sốc, nhanh chóng đẩy lùi các cao thủ cấp ba và quay lại bảo vệ Trình Uyên.

Đường Quân lắc lắc cánh tay, mỉa mai nói: “Tùy người?”

“Phot!” Ứa ra một tia máu, Trình Uyên đứng dậy và nhìn Đường Quân với vẻ mặt nghiêm nghị.

Chỉ có một vài võ sư cấp hai ở Đảo vàng, và có lẽ chỉ có một hoặc hai ở mỗi huyện, nhưng không ai có thể nghĩ rằng một trong số họ thực sự là Đường Quân.

Trình Uyên trầm giọng nói với đám người Bạch Dạ: “Cẩn thận, hấn là cao thủ cấp hai.”

Không cần phải nói, Bạch Dạ cũng nhận thấy điều đó.

Hai bên lại đối đầu nhau.

Đường Quân nghiêng đầu, tỏ vẻ kiêu ngạo nói: “Hôm nay các ngươi đều sẽ chết ở đây là có lý, nhưng ta có một vấn đề với ta, đó là ta yêu thích tài năng.”

“Làm cái này đi, ngươi sẽ làm phiền nhà Đường, ta cầu xin ba ta cho ngươi, ngươi đừng theo đuổi nữa, nhưng ngươi, tương lai ngươi sẽ theo ta. Ta hứa ngươi sẽ nổi tiếng trong này.” Khu vực số 4. Nó rất cay. ”

Nghe thấy những lời của Đường Quân, Trình Uyên chế nhạo nói: “Cô đã buộc tội chúng tôi quấy rối nhà họ Đường, và cô không nhắc một lời về việc chúng tôi đã giết rất nhiều vệ sĩ trung thành của nhà họ Đường.”

“Có thể thấy, trong mắt ngươi sinh mệnh hoàn toàn không có giá trị. Bởi vậy, nếu như ngươi đi theo một người như vậy, ta chính là một tên ngốc.”

Vừa nói ra những lời này, vệ sĩ nhà họ Đường vốn là bị người ta mắng cho ngốc, vệ sĩ lẽ ra phải tức giận.

Tuy nhiên, thực ra họ không thể tức giận được, bởi vì Trình Uyên nói đúng, trong mắt Đường Quân, tính mạng của họ không quan trọng chút nào.

Tuy nhiên, đây là truyền thống của Đảo vàng, cho dù cảm thấy phiền lòng, họ vẫn cho rằng nên làm vì nhà họ Đường là ông chủ của quận 4.

Họ Đường dường như nhìn thấu tâm tư của Trình Uyên, cười nhạo: “Nếu không đi theo tôi, sẽ chỉ có một kết cục, đó là ...

cái chết!”

Trình Uyên cũng tự hào nói: “Thôi nào, tôi muốn xem ai giết ai!”

“Vậy thì cậu có thể nhìn rõ!” Trước khi lời nói của Trình Uyên rơi xuống, một giọng nói khác đột nhiên vang lên, sau đó, một bóng người nhảy ra khỏi đám đông và đến chỗ Trình Uyên và họ ngay lập tức.

Mục tiêu của bóng đen này là Bạch Dạ bên cạnh Trình Uyên.

Một con dao găm nhỏ nhanh chóng đâm vào Bạch Dạ.

“Lão đại và trái tim lớn!”

Trong trường hợp khẩn cấp, tên trọc đầu bên cạnh Bạch Dạ đã đập anh ta đi, vì vậy con dao găm đã hoàn toàn ngập trong cơ thể anh ta.

Trình Uyên cũng nhìn rõ ai đến.

Người này hóa ra là Hồ Sơn Dương bên cạnh Đạo Trưởng, và không chỉ vậy, anh ta còn thực sự cười toe toét với Trình Uyên.

Sau đó, con dao găm đột ngột trượt xuống với một tiếng “poof!”

Đối với em trai của Bạch Dạ, điều đó đã tan vỡ.

Bạch Dạ trợn to hai mắt, hấn tức giận!

“Ta quan tâm mẹ ngươi!”

Bạch Dạ lao tới như điên.

Trình Uyên không có thời gian để nghĩ xem tại sao Hồ Sơn Dương ở đây, và đã quá muộn để nghĩ xem Hồ Sơn Dương có ở đây hay không và vị Đạo Trưởng có ở đó không.

Hắn biết Hồ Sơn Dương là cao thủ cấp hai, nhìn thấy Bạch Dạ vội vàng chạy tới, biết chuyện chẳng lành, liền nhanh chóng cùng hắn chạy tới.

Nhưng đúng lúc này, nhà họ Đường đột nhiên đi tới, nghênh đón Trình Uyên và Bạch Dạ.

Hai cao thủ cấp ba so tài với hai cao thủ cấp hai trung cấp thấp, xem cái nào mạnh, cái nào yếu là chuyện đương nhiên.

Điều này.

Đó là một kết quả rất rõ ràng.

Trình Uyên biết rõ nên mắt đỏ hoe.

Chương 796

Chương 796

Trình Uyên tiến vào trạng thái đó, không phải nói là tiến vào ngay khi muốn, nhưng tần suất tiến vào gần đây quả thực có chút cao, trình độ càng ngày càng thấp.

Lúc trước tức giận đến tột cùng chỉ là như vậy, nhưng bây giờ đã khác, dường như chỉ cần phương tiện khởi tâm chính mình.

Ví dụ, cái đầu hói của anh ta bị Hồ Sơn Dương xé ra để cứu Bạch Dạ.

Bạch Dạ lo lắng, anh ta lao đến và không quan tâm đến bất cứ điều gì, và đánh Hồ Sơn Dương một cú đấm, và Hồ Sơn Dương đâm con dao găm của mình một cách thô bạo.

Lúc này, kết quả tốt nhất là Bạch Dạ đấm anh ta một cái rồi lại đánh anh ta.

Đây rõ ràng là một lối chơi ăn thua, và cũng hiển nhiên rằng Bạch Dạ sẽ bị tổn thất rất nhiều.

Lúc này, tốc độ của Trình Uyên đột ngột tăng lên, Bạch Dạ lại bị hất văng ra xa, sau đó một cùi chỏ đánh vào cánh tay cầm dao của Hồ Sơn Dương đực.

“Bùm”

“khi nào!”

Hai giọng nói truyền đến, và con dao găm bị anh ta đánh bật ra.

Đôi mắt của Hồ Sơn Dương sụp lại, và biểu hiện của nó thay đổi đáng kể.

Lúc này, Đường Quân có vẻ không khác Trình Uyên, chế nhạo hét lớn: “Thật là áp đảo chết tiệt.”

Một cú đấm lại giáng vào Trình Uyên.

Và Trình Uyên cũng đâm vào cùng một lúc.

Hai nắm tay đánh vào nhau lần thứ hai.

Tuy nhiên, không giống như lần đầu tiên, không có bất kỳ âm thanh nào từ cuộc đing công này.

Người nhà Đường cũng giật mình, đột nhiên cảm thấy nắm đấm của mình giống như va vào bọt biển, sức lực rất lớn nhưng lại không có tiêu điểm rõ ràng chút nào.

Ngay sau khi anh ấy giật mình ...

“Hừ!” Trình Uyên rống lên.

Sau đó, một cỗ lực lượng mạnh đến mức làm Đường Quân nghẹt thở, một con nhộng ong bay tới, giống như một ngọn núi liên tiếp, tất cả đều ép về phía hắn.

“gì!”

Một tiếng hét, cả nhà Đường bay ra ngoài.

“Bang!” Rơi xuống đất vang lên một tiếng.

Thấy vậy, Hồ Sơn Dương biết không lành nên quay đầu bỏ chạy.

Anh ấy nhanh, nhưng ...

Tốc độ của Trình Uyên lúc này có vẻ nhanh hơn, cậu đá vào hông cậu một cái “Bùm!” Và Hồ Sơn Dương bị đá văng ra ngoài.

Mọi người đều sững sờ.

Ngay cả Bạch Dạ cũng chết lặng.

Đây có còn là Trình Uyên đã từng cùng anh vẽ không?

Điều này.....

Điều này là quá mạnh!

Họ Đường từ dưới đất bò dậy, kinh hãi nói: “Đây là cái quỷ gì?”

Đêm đó, Trình Uyên tiến vào trạng thái này, Shengsheng đã dùng đầu đánh chết một cao thủ cấp 2. Lúc đó, ông ta đã nhìn

thấy một Hồ Sơn Dương.

Khi đó, Hồ Sơn Dương có thể dễ dàng đánh bại chuyên gia cấp hai cấp thấp, vì vậy hắn không quan tâm đến trạng thái của Trình Uyên.

Chỉ là không ngờ có chút không nhìn thấy, sau khi tiến vào trạng thái này, sản phẩm này so với trước kia cũng khác, thực lực cũng mạnh hơn rất nhiều.

Đồng thời, anh cũng chợt nhận ra mái tóc bạc trắng của Trình Uyên.

Đúng vậy, không một loại thuốc nhuộm tóc nào có thể ngăn tóc của Trình Uyên đổi màu.

Hồ Sơn Dương trịnh trọng nói với nhà Đường, “Đứa nhỏ này đã biến hình.”

“Biến hình?” Đường Quân ngân ra: “Cái quỷ gì?”

“Con mẹ nó này đang quay phim khoa học viễn tưởng à?”

“Hay phim hoạt hình?”

“Đó là một sự biến đổi chết tiệt, và tóc của tôi vẫn đang thay đổi màu sắc, Con mẹ nó, Super Saiyan?”

“Không, tóc của Super Saiyan chuyển sang màu vàng, tại sao anh ta lại ...”

“Không, không, Con mẹ nó này quá nhảm nhí, hắn hẳn là đang chơi trò bí ẩn, đi, đụ hắn!”

“Tất cả lên!”

Từ trên mặt đất đứng lên, Đường Quân phun ra một ngụm máu già với vẻ mặt khó tin. Tuy nói như vậy, nhưng hắn cảm nhận rõ ràng thực lực của Trình Uyên vừa rồi, Nội công kia đơn giản là quá độc đoán.

Anh ta sợ hãi nên muốn để tay mình làm bia đỡ đạn.

Suy nghĩ của những tên thuộc hạ kia quả thực có chút thâm trầm dưới sự điều tra của ma túy, nghe xong mệnh lệnh của Đường Quân, mặc dù sợ hãi nhưng bọn họ vẫn cầm con dao trên tay anh ta lên, hét lên “Oa” rồi lao về phía Trình Uyên.

Và tại thời điểm này.

Có máu đỏ trong mắt Trình Uyên.

Trong thế giới đỏ như máu này, tất cả mọi người đều trở nên gớm ghiếc, như những bóng ma, vung vũ khí sắc bén và lao về phía mình.

Anh ta có một xung động mà anh ta không thể kiểm soát, đó là: giết! Giết tất cả những linh hồn xấu xa này!

Vì vậy, khi người đầu tiên lao đến trước mặt, Trình Uyên đột nhiên di chuyển.

Một cú đấm vào đầu người đàn ông.

“Phòng!” Âm thanh giống như dùng búa đập vỡ dưa hấu.

Đầu người đàn ông nổ tung.

Vâng, nó đã phát nổ.

Máu đỏ lẫn với chất lỏng trắng vàng, bắn ra không biết là gì.

Ngay sau đó, người thứ hai cũng bị Trình Uyên tóm lấy cánh tay và hét lên “A!”

Cánh tay của người đàn ông đã bị anh ta xé nát.

Ngớ ngẩn.

Mọi người đều ngốc nghếch.

Chưa ai trong số họ nhìn thấy ai đánh nhau như thế này, thật là tàn nhẫn.

Trong phút chốc, Trình Uyên như sói lao vào bầy, chưa kẻ không địch lại một ai, quả là một lòng một dạ đáng sợ.

Và các phương pháp vô cùng tàn nhẫn.

Mọi người đều sợ hãi nên bắt đầu bỏ chạy.

Cả nhà họ Đường và Hồ Sơn Dương con đều rùng mình kinh hãi.

“Đây là cái quái gì?” Họ Đường kinh hãi kêu lên.

Dực phạm theo bản năng lắc đầu, run rẩy nói: “Ta làm sao biết đi?”

Bạch Dạ, và bốn người em trai còn lại của Bạch Dạ, đều bị sốc trước sự thay đổi của Trình Uyên.

“Trình Uyên này quá mạnh mẽ!” Trong số đó, người đàn ông đeo bông tai kinh hãi nói.

Trong một khoảnh khắc, họ dường như đã quên đi cái chết bi thảm của cái đầu trọc lóc, và họ hoàn toàn bất ngờ trước sự thức tỉnh của Trình Uyên.

Một người trong số họ còn nói: “Chúng ta có nên ngăn cản anh ta không? Tôi luôn cảm thấy rằng đây không phải là điều tốt”.

Bạch Dạ đương nhiên rõ ràng.

Vì vậy, anh đến sau lưng Trình Uyên, đưa tay ra vỗ vai Trình Uyên nói: “Trình Uyên, bình tĩnh!”

Nhưng Trình Uyên đột nhiên quay lại, hai con mắt đỏ như máu nhìn Bạch Dạ như sắp thở ra lửa.

Nhìn thấy đôi mắt kinh khủng và thù địch này, trái tim Bạch Dạ chợt run lên.

“Lão đại và trái tim lớn!”

Mấy người em của Bạch Y Họa cũng nhận ra sự bất thường nên nhanh chóng lên tiếng nhắc nhở.

...

Trong mắt Trình Uyên lúc này, không có kẻ thù hay bạn bè.

Bạch Dạ anh thấy cũng là một cái bóng mơ hồ và góm ghiếc màu đỏ như máu.

Trình Uyên cảm thấy một cảm xúc không thể giải thích được, khiến anh rất cáu kỉnh và cáu kỉnh, bởi vì anh không biết người trước mặt đột nhiên truyền cho anh cảm xúc gì, vì vậy

...

đã chết!

Anh muốn phá hủy tất cả những cảm xúc mà anh không hiểu.

“Chà!”

Âm thanh như tiếng găm thét của dã thú thoát ra từ cổ họng Trình Uyên, cậu đập đầu mình vào đầu Bạch Dạ một cách quyết liệt!

Bạch Dạ khác với những vệ sĩ bình thường của nhà Đường, hắn là cao thủ cấp 3. Trong trường hợp này, mặc dù ý thức được nguy hiểm, mặc dù tốc độ của Trình Uyên nhanh đến mức khiến hắn phải kinh ngạc, nhưng hắn vẫn giữ tay và bảo vệ anh ta.

Tuy nhiên.

Ngay cả như vậy.

Đầu Trình Uyên đập vào cánh tay anh, vang lên một tiếng “cách!” Giòn tan rồi một sức mạnh khó tả đánh bật màn Bạch Dạ xóa.

Chương 797

Chương 797

“Ông chủ!”

Các em nhỏ của Bạch Dạ vội vàng bước tới để bảo vệ cậu.

Tại thời điểm này.

Đường Quân và Hồ Sơn Dương lại chết lặng.

“Quái, tình huống gì vậy?”

“Ta không biết, tại sao bọn họ đột nhiên tự mình đánh nhau?”

Vệ sĩ nhà họ Đường cũng ngẩn ra.

Tuy nhiên, đây có thể là một điều tốt cho họ, dù sao, họ không cần phải đi lên và chết trong thời gian này. Thành thật mà nói, tình trạng hiện tại của Trình Uyên không còn có thể được mô tả một cách đơn giản về mặt khủng bố nữa.

Bạch Dạ chật vật đứng dậy từ trên mặt đất, một chuỗi máu chảy ra từ khoe miệng, xương cánh tay phải bị gãy.

“Thằng khốn, anh cả của chúng ta tới đây để giúp mày, mày điên rồi!” Người đàn ông đeo bông tai lớn tiếng mắng Trình Uyên.

Ánh mắt của những người đàn ông này nhìn Trình Uyên lúc này tràn đầy vẻ oán hận.

Bạn cũng hãy nghĩ xem, chúng ta không màng sống chết giúp được gì cho ngươi, mà ngươi muốn lần lượt giết chúng ta, chuyện này ai để cho ai chịu?

Nhưng lúc này, Bạch Dạ đột nhiên nghiêm giọng nói: “Hắn sợ rằng thật sự là điên rồi.”

Câu này không nói nghiêng răng nghiêng lợi, mà là giống như nói một câu sự thật, vẻ mặt của hắn rất nghiêm túc.

Vì vậy, khi nghe thấy lời của Bạch Dạ, người đeo khuyên tai và những người khác đều giật mình.

Ngay sau đó, họ nhận thấy tình trạng bất thường của Trình Uyên.

“Tóc của anh ấy...”

“Ngoài ra, ông chủ, hãy nhìn vào đôi mắt của anh ấy.”

...

Dường như nhận thức được ánh mắt kỳ lạ của những người này, Trình Uyên chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Anh ta sẽ giết họ!

Giết tất cả những sinh vật xấu xa gớm ghiếc ở đây!

Vì vậy, với đôi mắt đỏ hoe, anh ta lại lao đến chỗ Bạch Dạ và những người khác.

Đôi mắt với Trình Uyên như thế này, vài người, bao gồm cả Bạch Dạ, trong lòng đều sợ hãi, vì vậy khi Trình Uyên chạy tới, tất cả đều theo bản năng lùi lại một bước.

Tuy nhiên, Bạch Dạ đã phản công, bước về phía Trình Uyên, nhìn chăm chăm vào mắt Trình Uyên và hét vào mặt anh:

“Trình Uyên! Hãy tỉnh táo!”

“Bùm!” Đầu óc Trình Uyên quay cuồng.

Tiếng gầm của Bạch Dạ giống như một tiếng sấm dữ dội, xé toạc ra hỗn loạn trong não hấn, thân thể hấn đột nhiên đình trệ.

Cùng lúc đó, ánh mắt cương nghị và sáng ngời của anh phản chiếu vào mắt Trình Uyên.

Trong thế giới đỏ như máu này, nó giống như vàng trắng sáng đột nhiên mọc lên.

Anh ta choáng váng.

Thời gian dường như đóng băng vào lúc này.

Mọi người đổ dồn ánh mắt vào Trình Uyên với khuôn mặt vô hồn và Bạch Dạ với ánh mắt vô tri.

Họ im lặng nhìn nhau, như hai bức tượng đá.

...

Hồ Sơn Dương dường như đã đoán được điều đó, hai mắt trợn lên, lập tức hét lên với Trình Uyên: “Giết hắn đi! Giết hắn! Người không muốn giết sao? Giết hắn đi, đừng dừng lại!”

Câu nói của thằng Hồ Sơn Dương đột ngột phá vỡ khung cảnh im lặng chết chóc. Thân thể Trình Uyên cũng đột ngột rung lên.

giết chết!

giết chết?

Tôi đang giết ai đó?

Đây có phải là những tệ nạn không?

Đầu Trình Uyên bắt đầu đau.

“gì!”

Anh ta ôm đầu kêu trời!

Trong cảnh này, những người trong gia đình họ Đường sợ hãi, lùi lại “đổ rầm rầm”.

Và một số thuộc hạ của Bạch Dạ cũng đã thức dậy, vài người trong số họ nắm lấy Bạch Dạ và nói một cách dứt khoát: “Đi!”

Họ muốn rút lui nhanh chóng.

...

Thấy vậy, Đường Quân vội vàng hô mọi người: “Ngăn cản bọn họ!”

sau đó.

Các vệ sĩ của họ Đường đã dùng dao đuổi theo Bạch Dạ và những người khác.

Nhưng khi họ ở bên cạnh ...

“gì!”

Trình Uyên đột nhiên găm lên một tiếng nữa rồi đột ngột quay đầu lại, đôi mắt vốn đã dần mờ đi lại một lần nữa đỏ bừng.

Người chạy tới trước mặt đột nhiên bị Trình Uyên túm đầu vặn vẹo một cách ngẫu nhiên.

“Kacha!” Một tiếng, người quay lại, cả người ngã quy xuống đất y như sợi mì.

Sau đó Trình Uyên bất ngờ lao đến chỗ một người khác và giáng một cú đấm vào cổ người đó.

“Kacha!” Một âm thanh giòn giã khác vang lên, và đầu người đàn ông đột nhiên xuất hiện góc chín mươi độ.

Lúc này, đám vệ sĩ của nhà họ Đường sợ hãi đến mức không dám đuổi theo Bạch Dạ, tất cả đều quay đầu bỏ chạy.

Tại thời điểm này...

“Hừ!” Có một luồng khí vỡ vụn.

Đạo trưởng mặc áo choàng Đạo giáo, giống như một con chim lớn, từ trên trời bay xuống.

Sau đó, anh vỗ về Trình Uyên bằng lòng bàn tay.

Trình Uyên đỏ bừng cả mặt, giơ nắm đấm lên và tung một cú đấm không chút do dự.

Các nắm tay giao nhau.

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Tựa như cảm nhận được một cơn tức giận khác, đột nhiên bộc phát, khiến quần áo của Trình Uyên và áo choàng của Đạo Sư Đạo Nhân đột ngột bay về phía sau, phát ra tiếng “Bobo ...” Vạt áo.

Trình Uyên vốn dĩ không cùng đẳng cấp với Đạo Trưởng.

Vốn dĩ, Đạo Trưởng có thể giết hắn chỉ bằng một đòn.

Tuy nhiên, Trình Uyên trong trạng thái này không bị Đạo đạo trưởng đánh chết mà chỉ bị đánh trả bởi sức mạnh vô tận của Đạo đạo trưởng.

Đôi mắt của Trình Uyên đỏ hơn, và mái tóc cũng nhợt nhạt hơn.

Nhưng ngay cả như vậy, sau khi tung năm cú đấm với Đạo trưởng, cơ thể của anh ta vẫn bị nổ tung như một quả đạn pháo, và anh ta đã đi ra ngoài.

“Bang!” Rơi xuống đất vang lên một tiếng.

“Oa!” Trình Uyên không khỏi phun ra một ngụm máu.

Sau đó, tóc của anh ta bắt đầu đen lại, biến thành bộ dạng đen trắng lúc trước, và màu đỏ như máu trong mắt anh ta cũng dần dần biến mất.

Có thể coi là để lại dấu vết, nguy hiểm nhận thức đột nhiên tỉnh táo lại. Sau khi nôn ra máu già này, anh ta không chút do dự đứng dậy lao ra ngoài.

Đạo Trưởng trong sân cau mày nói: “Mau lên!”

săn bắt?

Tên quái nào dám đuổi theo?

Đám vệ sĩ họ Đường kia, nhìn ta, ta nhìn người, không ai dám là người đầu tiên đuổi bọn họ ra ngoài. Họ không có kỹ năng của các bậc thầy Đạo giáo.

Lúc này, Đường Quân nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thằng nhóc đó đánh xong rồi. Ai muốn giết nó, tôi cứ để nó đi ngang sau khu vực số 4, miễn là đừng xúc phạm đến nhà họ Đường, tôi có thể làm gì được”.

Dưới cái gọi là phần thưởng, nhất định phải có một người dũng cảm.

Lời nói của Đường Quân đối với những người dân sống ở khu vực số 4, giống như câu nói của hoàng đế thời xưa, người dưới một người, người trên vạn người.

Trong một thời gian.

Tất cả mọi người đều nâng cao tinh thần, giữ thái độ kiếm cả đời vinh quang, vung mã tấu trong tay, đuổi ra ngoài.

Và vào lúc này.

Trình Uyên chạy vào một con hẻm nhỏ màu đen, chạy không nổi nữa, ngồi dưới đất nghiêng đầu, ngất đi.

Cho dù ở trong trạng thái điên cuồng, hắn có thể so tài với Đạo Trường trung cấp thứ hai, nhưng hắn có khoảng cách cực lớn với cao thủ cấp hai, gần vô hạn với Đạo Trường cấp một.

Chưa kể bây giờ anh ấy đã hồi phục như trước đây.

Cơ thể lại như bị rỗng, được một thời gian thì đau nhức, yếu ớt.

...

Không biết đã bao lâu, một người đi trong con hẻm nhỏ màu đen này.

Người đàn ông này có vóc dáng thấp bé nhưng trên tay lại cầm một con dao rựa rất dài.

Anh ấy là Tần Sâm.

Tần Sâm đi đến trước mặt Trình Uyên, nhìn anh ta đã ngất đi, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng.

“Tất cả đều là do anh khiến cho ba mẹ em chết thảm!”

“Anh nói anh có thể giải cứu em gái tôi, nhưng chuyện gì đã xảy ra?”

“Bạn nói, bạn chết tiệt?”

Chương 798

Chương 798

Sự chú ý của nhà Đường đều đổ dồn vào Trình Uyên và Bạch Dạ, không ai quan tâm đến việc Tần Sám còn chưa vào cửa.

Vì vậy, khi Trình Uyên trốn thoát, anh ta đã nhặt một con dao trên mặt đất và nhanh chóng bám theo nó.

Theo quan điểm của Trình Uyên, nhà Tần Nghị đã bị nhà Đường giết chết. Anh ta có một trách nhiệm không thể lay chuyển, vì vậy dù thế nào anh ta cũng phải giải cứu Tần Thanh Thanh, báo thù cho nhà họ Tần.

nhưng.

Đối với Tần Sám, cha và mẹ của anh đã chết vì sự xuất hiện của Trình Uyên.

Nếu Trình Uyên không xuất hiện, thì cha mẹ cậu đã không chết.

Vì vậy, anh cảm thấy nhà Đường chỉ là kẻ hầu người hạ, và Trình Uyên chính là thủ phạm.

“tất cả vì bạn!”

Nước mắt lưng tròng, anh ta từ từ nâng con dao rựa trên tay lên.

Tần Sám không ngờ Trình Uyên lại có năng lực như vậy, lúc đầu đến cùng Trình Uyên, thật ra mục đích rất rõ ràng, muốn nhìn Trình Uyên giải cứu em gái mình.

Nếu Trình Uyên thực sự cứu được em gái mình thì Tần Sám khó làm được, anh có nên giết Trình Uyên để trả thù cho cha mẹ không?

May mắn thay, Trình Uyên đã không làm điều đó.

Và anh ta bị thương và bất tỉnh.

Kỹ năng của hắn cao như vậy, nếu không giết vào lúc này, thì sau này sẽ không có cơ hội giết hắn.

Suy nghĩ về điều này.

“A!” Cậu bé mười lăm tuổi hét lên, nhắm mắt và cắt ngang ngay khi cậu nghiêng răng.

“Anh phải suy nghĩ rõ ràng, nếu anh giết anh ta, em gái anh sẽ không bao giờ thoát khỏi nanh vuốt.”

Đúng lúc này, bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói.

Tần Sám kinh hãi, rùng mình một cái.

Anh ta chỉ là một đứa trẻ, và anh ta chưa bao giờ nghĩ đến việc giết người. Hắn vừa rồi cầm một con dao, nhưng trong lòng cũng là run lên, run rẩy.

Ngoài ra, anh ta hoảng sợ trước âm thanh bất ngờ, và con dao rơi xuống đất cùng với một tiếng “ngao”.

“Ai?”

Tần Sám phản ứng lại, vội vàng cúi người sờ dao, ánh mắt nhìn theo nơi phát ra âm thanh.

Không biết từ lúc nào, Lý Nam Địch đã xuất hiện ở đây, cô ấy nhìn chăm chăm vào Tần Sám với vẻ mặt nghiêm túc, thờ ơ nói: “Tôi biết rằng mất đi cha mẹ của bạn là nỗi đau mà bạn không thể chịu được ở tuổi của mình. Vì vậy, bạn sẽ ghét nỗi đau này. Trên tất cả những người có liên quan.”

“Tôi không biết Trình Uyên có bao giờ yêu cầu bố bạn làm bất cứ điều gì cho anh ấy không. Nếu vậy, bạn có lý do để ghét ông ấy. Nếu không, hãy nghĩ về những gì bố bạn đã nói trước khi chết, ông ấy đang cầu cứu Trình Đã chạy.”

“Anh ấy đã nhờ Trình Uyên giúp đỡ. Trình Uyên chưa làm điều đó cho anh ấy, nhưng bạn đã giết anh ấy vào lúc này. Ba của bạn có thể có thị lực tốt dưới Jiuquan?”

Tần Sám có chút xấu hổ trước lời nói của Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch nói tiếp: “Anh, thực sự đã bị cảm sùng rồi. Thử nghĩ xem, Trình Uyên có cố ý hại gia đình anh không?”

“Kẻ thù thực sự không phải là anh ta, mà là nhà họ Đường, đúng không?”

Tần Sám ngừng nói.

Kết quả là giọng điệu của Lý Nam Địch dịu đi một chút, cô cảm thấy mình sắp phải thuyết phục anh: “Bỏ dao xuống, tin tôi đi, bây giờ chỉ có anh ta mới có thể cứu cô và có thể giúp cô.”

Cô đi đến bên anh, chậm rãi đưa tay ra, định đoạt lấy con dao trên tay Tần Sám.

Tuy nhiên.

Tần Sám vung dao quyết liệt và buộc Lý Nam Địch quay lại nhanh chóng.

“Không, điều anh nói là sai!” Tần Sám hong hét vào mặt Lý Nam Địch, “Anh ấy đã nhờ bố tôi giúp anh ấy. Anh ấy đã yêu cầu bố tôi đưa anh ấy đến Tháp Hội đấu giá. Bố tôi đã gửi tôi đến đó, nhưng anh ấy sẽ đến Tháp Hội đấu giá để cứu bạn, đã xúc phạm đến nhà Đường và Nguyên gia. Đó vừa là lỗi của bạn vừa là lỗi của anh ấy!”

“Phụ thân, mẫu thân đã chết, thật tốt cho các ngươi, đều đi qua giả bộ người, các ngươi là cái gì?”

“Chỉ có ngươi, muốn khiêu chiến Đường gia?”

“Xứng đáng khiêu chiến nhà Đường?”

“Ngươi thật không biết Đường gia đáng sợ như thế nào!”

“Trước mặt Đường gia, các ngươi là đồ đê tiện!”

“Hôm nay ta không chỉ giết hấn, mà còn giết cả ngươi!”

Tần Sám hét lên với Lý Nam Địch một cách cuồng loạn, trong khi hét lên, anh ta chĩa một con dao vào cô và tiến đến Lý Nam Địch từng bước một.

Lý Nam Địch hoàn toàn không nói nên lời.

Cô biết rằng đứa trẻ này thực sự rất sùng.

Anh ta thậm chí còn mắc sai lầm về đối tượng mà mình căm ghét.

Và trong tình huống này, ai có thể dễ dàng thuyết phục một thiếu niên phi lý trí, tàn bạo và đau đớn?

Tần Sấm muốn chặt Lý Nam Địch.

Theo bản năng, Lý Nam Địch giơ tay đi tới giá đỡ.

Tuy nhiên, con dao của Tần Sấm không chém vào Lý Nam Địch, mà quay lại và chém vào Trình Uyên đang ngã xuống đất.

Lý Nam Địch mở to mắt, cô còn chưa kịp suy nghĩ thì đã ngã vào người Trình Uyên.

Con dao đó.

Cuối cùng nó đã không rơi.

Tần Sấm ngậy người nhìn đột nhiên xuất hiện trước mặt, một người cao như tháp ở tại chỗ.

Con dao trên tay hắn, không biết từ lúc nào, đã lọt vào tay đối phương.

Người đàn ông cao như tháp nói với Tần Sấm: “Người chỉ biết Đường gia kinh hãi, e rằng không biết Trình Uyên kinh khủng như thế nào!”

...

...

Họ Đường.

Một con sói!

Đường Tâm bước từng bước nhỏ chạy vào trong sân, không nhìn những thi thể trên mặt đất, anh ta nghiêm nghị chào Đạo Trưởng và nói: “Thực xin lỗi ông chủ tịch, là tôi ... là do tôi bất cẩn.”

Đạo Trưởng khẽ lắc đầu, cũng không có ý trách cứ mà thờ ơ nói: “Người của Trình Uyên đều ở kinh thành, không có người giúp đỡ ở bên cạnh. Có thể nói giết hắn là cơ hội tốt nhất. hiện nay.”

“Nhưng nó không phải là kết quả tốt nhất.”

Đường Tầm vẽ mặt bối rối.

Đạo Trưởng nhẹ giọng nói: “Có lẽ ta bị ám ảnh quá nhiều. Nếu thật sự giết hẳn, đối với chúng ta cũng không có lợi gì.”

“Nhưng nếu chúng tôi sử dụng anh ta để dẫn dụ Vân Dĩ Hà hoặc Lý Ngụy ra khỏi hầm vàng, đó là mục tiêu cuối cùng của chúng tôi.”

Sau khi Đạo sư giải thích, Đường Tầm lập tức hiểu ra, không khỏi duỗi ngón tay cái ra đối với Đạo sư phụ, nịnh nọt: “Chủ nhiệm thật cao húng!”

Khóe miệng Đạo Trưởng khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười quái dị.

“Vậy tôi có thể làm gì tiếp theo?” Đường Tầm hỏi.

Giản Dao liếc hẳn một cái, trong mắt lóe lên một chút không thích, nhưng hẳn nhanh chóng kiềm chế lại. Anh ta nói: “Tôi sẽ phái một chục cao thủ cấp hai dưới quyền và chia thành sáu đội để tìm kiếm Trình Uyên. Về phần các vị ... các vị Đường gia, chỉ cần phái thuộc hạ đến hợp tác với các sư phụ của tôi.”

“Nhân tiện, phái người đi công khai chuyện chúng ta đi tìm giết Trình Uyên.”

Đường Tầm vội vàng gật đầu: “Vâng, vâng, tôi sẽ làm!”

Ý của Đạo Trưởng quá rõ ràng, anh ta chỉ muốn giao tin tức cho Vân Dĩ Hà và Lý Ngụy biết, để họ ra tay giải cứu Trình Uyên.

Một khi họ rời khỏi kho tiền, kho tiền chắc chắn sẽ đổi chủ. chỉ.

Đạo Trưởng không ngờ rằng khi phái hết cao thủ cấp hai dưới quyền, Trình Uyên cũng làm nên chuyện lớn.

Khi Trình Uyên tỉnh dậy, anh đang ở trong một căn phòng đặc biệt sang trọng.

Và bên cạnh Lý Nam Địch mong đợi, có một gương mặt quen thuộc trong mắt anh.

Vương Mĩ Lệ, Bạch Long, Trần Thành, Lý Hải Tân, Thời Sách chị béo Mã Quân, Lục Hải Xuyên và một nhóm thành

viên của nhóm Long Uyên.

Ngoài những thuộc hạ cũ này, còn có hai nhóm nữa, và còn có những người không ngờ tới.

Chương 799

Chương 799

Trình Uyên không ngờ rằng Thẩm Hoa và Ngụy Tác cũng sẽ đến.

Mỗi người đều mang theo vệ sĩ của mình, và có thể có 20 hoặc 30 người cùng đi.

Trong một thời gian, năm mươi sáu mươi người bị nhồi nhét trong căn phòng sang trọng này.

“Làm sao vậy? Sao các người đều ở đây?” Trình Uyên kinh ngạc: “Hay là, đây là thủ đô?”

“Không, đây là Đảo Vàng.” Thẩm Hoa cười.

“Lúc trước, cậu ở Bắc Kinh phát điên rồi. Tôi còn ở thành phố Giang Bắc không đuổi kịp. Lần này không muốn bỏ lỡ nữa. Dù sao chúng ta cũng có thỏa thuận miệng.”

Lúc đầu, Thẩm Hoa và Trình Uyên nói nửa đùa nửa thật rằng khi vào thủ đô sẽ lập liên minh. Lúc đó, Trình Uyên thực ra không quan tâm, nhưng anh không ngờ rằng Thẩm Hoa lại nghiêm túc như vậy.

Tất nhiên, điều khiến Trình Uyên ngạc nhiên nhất chính là Ngụy Tác.

Anh đứng dậy khỏi giường, nhìn Ngụy Tác đang vô cảm.

Ngụy Tác cười khổ nói: “Người biết ta cũng chỉ có một người một ngựa thôi mà.”

Hơi thở trong lòng Trình Uyên cuối cùng cũng tuôn ra.

Trong chốc lát, hẳn lại cảm thấy mình có vốn, hướng chi là tiêu diệt Đường gia, cho dù Đảo Vàng bị lật tẩy, cũng không phải là không có khả năng.

“Đây là đâu?” Anh hỏi.

Lý Hải Tân trả lời: “Đây là chỗ đứng của Liên đoàn Thương Minh ở quận 4.”

Nghe vậy, Trình Uyên sững sốt: “Liên minh doanh nghiệp?”

Lý Hải Tân cười nói: “Đừng lo lắng, đạo trưởng sẽ không hy vọng chúng ta trốn ở đây.”

Sau đó anh ta giải thích: Chuyện của Đạo trưởng và Đông Lương Đình bị bại lộ, chủ tịch của Thương Minh chính thức bị tước tên của Đạo trưởng, lúc này Lý Nham là chủ tịch của Thương đoàn.

Lý Nham mặc dù là em trai của Đạo Trưởng, nhưng anh ấy không giống với Đạo Trưởng.

Trên thực tế, Vân Dĩ Hà đã gọi cho Vương Mĩ Lệ khi Trình Uyên biến mất, và Vương Mĩ Lệ đã nói cho Trình Tuấn Phong biết tin này.

Không ngờ Bạch An Tương lại nghe thấy.

Bạch An Tương nói: “Tôi đang ở trong gia đình của Trình và không cần bảo vệ. Các người tập hợp tất cả các tay của Trình Uyên, cho dù tốn kém đến đâu, hãy thuê một con tàu nhanh nhất và đến Đảo vàng để giúp anh ấy.”

Lúc này Lý Nham cũng cho bọn họ một địa chỉ, nói: Nếu không có chỗ đứng, hiện tại có thể ở lại đây, đây là chỗ đứng của Thương Môn quận 4.

Không cần biết Đạo Trưởng sẽ tính như thế nào, có lẽ hẳn cũng không bao giờ ngờ rằng bọn họ sẽ trốn trong hang ổ hiện tại của hắn.

Lúc này, Bạch Long đột nhiên hỏi: “Tôi phải làm sao với đứa nhỏ này?”

Con búp bê nhỏ?

Trình Uyên hơi giật mình.

Lý Nam Địch nhanh chóng giải thích: “Cô bị ngất sau khi trốn thoát khỏi nhà họ Đường, Tàn Sấm muốn giết cô để báo thù cho cha mẹ anh ta.”

Trình Uyên im lặng.

Tần Sâm bị đẩy vào, quỳ trên mặt đất “phốc” một cái, toàn thân phát run.

Anh ta đã thấy một trận chiến lớn như vậy ở đâu? Sớm kinh hoàng.

Trình Uyên đỡ cậu từ dưới đất lên, nhẹ nói: “Từ nay về sau không ai được làm khó cậu nữa.”

“Nhưng... hần muốn giết ngươi!” Bạch Long nói.

Trình Uyên thở dài, trầm giọng nói: “Cái chết của cha mẹ anh ấy thực sự xảy ra là do tôi. Đó không phải là lỗi của anh ấy.”

Tần Sâm kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên nói với anh ta, “Tần Sâm, anh có thể giết tôi. Sau này sẽ có cơ hội. Tôi sẽ giúp anh tìm sư phụ tốt nhất để dạy cho anh, nhưng không phải bây giờ.”

“Hiện tại ta muốn giải cứu em gái ngươi, ta muốn báo thù cho cha mẹ ngươi, lại muốn tiêu diệt Đường gia.”

“Những thứ này nhất định phải làm, chờ ta làm xong, chờ ta làm xong, nếu như ngươi còn muốn giết ta, bất cứ lúc nào ta cũng chờ.”

Nước mắt của Tần Sâm rơi xuống sàn nhà.

Quyết định của Trình Uyên khiến Tần Sâm, cũng như Thẩm Hoa và những người khác ngạc nhiên.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Hoa nhìn thấy Trình Uyên quyết định điều gì đó, anh rất tò mò, tại sao Trình Uyên lại có thể khoan dung với một người suýt chút nữa đã giết anh khi anh muốn giết anh?

Sau khi giải quyết xong chuyện của Tần Sâm, Trình Uyên hỏi: “Tình hình bên ngoài bây giờ thế nào?”

Lý Hải Tân trả lời: “Một chục cao thủ cấp hai dưới đội của Đạo sư đều đã ra ngoài. Hai người ở trong một đội, và mỗi đội đang đuổi kịp hàng chục người của gia tộc họ Đường. Họ được chia thành sáu đội và tìm kiếm. bạn ở khắp mọi nơi.”

“Thái độ vô cùng kiêu ngạo, nói, nếu bắt được người sẽ chặt chân tay.”

“Ta cũng đã nói... Ta cũng nói sẽ làm cho người mẫu vật.”

Nghe vậy, Trình Uyên ánh mắt ngưng tụ, hần cười lạnh nói:
“Bọn họ thật là kiêu ngạo, vô lương tâm. Bọn họ chỉ muốn sự phụ ta và Lý Ngụy muội biết.”

“và vì thế.....”

“Trò chơi đã chính thức bắt đầu!”

...

...

Khu 4 hỗn loạn.

Không phải vì ngoại hình của Trình Uyên, mà là vì sự không phải của Trình Uyên.

Người của Đạo gia cùng với người của nhà Đường, lấy cơ bắt Trình Uyên để cướp tài chính một cách điên cuồng.

Ví dụ, một đội do sự phụ cấp hai tên là Huy Tử vừa đột nhập vào một khách sạn, họ không chỉ cưỡng bức ngủ với cô chủ kiêm bồi bàn xinh đẹp mà còn lục soát tài chính và số vàng của khách sạn.

Khi ra khỏi nhà, tôi vỗ vào mặt ông chủ và nói: “Khi thấy người này, hãy báo cho chúng tôi biết càng sớm càng tốt, nếu không, cả gia đình anh sẽ chết”.

Sau đó, anh ta ném ra một bức ảnh của Trình Uyên.

Ông chủ là một người đàn ông trung niên, bị vợ ức hiếp, trong lòng vừa buồn vừa giận không giải thích được, nhưng đối mặt với đám côn đồ nhà Đường này, anh không dám nói.

Họ Đường hai chữ này tồn tại giống như đế vương ở khu vực số 4, không ai dám khiêu khích bọn họ. Hơn nữa, tiền đồ của nhà Tần là đây.

Vì vậy, dù có oán hận trong lòng nhưng ông chủ cũng chỉ có thể nói: “Đúng, đúng, đúng, tôi sẽ thông báo cho người lớn ngay khi nhìn thấy người này.”

Nhìn thấy người quen của ông chủ, Huy Tử không khỏi chế nhạo, nhìn ông chủ, ngã ra sau quỳ, che thân thể trắng như tuyết bằng quần áo vụn, cuộn tròn trong góc, vẫn ở trên người bà chủ đang khóc nức nở, vẻ mặt đau khổ. nụ cười trên miệng cô ấy.

Huy Tử tuy là cao thủ cấp hai, nhưng khi ở kinh đô, vợ hắn đều bị vợ quản thúc. Hiện tại không sao cả, vợ không ở trước mặt, hắn sao có thể buông tha cho cơ hội tốt như vậy?

Khi bước ra khỏi khách sạn, trong đầu tôi vẫn còn tràn ngập thân hình trắng nõn của cô chủ, đó là những dư vị vô tận.

Còn một cao thủ cấp hai khác cùng đội hỏi Huy Tử: “Anh Huy Tử, anh nói bắt rác cấp ba, chúng ta có cần thiết phải đi cùng nhau không? Đạo sư có quá coi trọng đứa nhỏ này không? Bây giờ, chúng ta có thể tự tay bóp chết anh ta.”

“Hơn nữa, hiện tại hắn nên bị thương nặng, huống chi hai người chúng ta, chỉ là đám rác rưởi nhà họ Đường sau lưng, muốn khuất phục Trình Uyên lúc này thật không như chơi.”

Huy Tử lập tức hiểu được ý tứ tiềm tàng của vị sư phụ cấp hai này, không khỏi cười quái dị nhìn hắn: “Này, thật thú vị.”

Có quá nhiều người, và một chút điều tồi tệ nhỏ cũng phức tạp.

Vì vậy, Huy Tử quay đầu lại và nói với những người trong nhà Đường: “Chúng ta hãy cùng nhau đi tìm kiếm, bây giờ đứa trẻ đó là kết thúc của trận chiến.”

Người của nhà Đường đương nhiên không dám trái ý với hai người này.

Sau khi nhà họ Đường bị giải tán, chuyên gia cấp hai hỏi Huy Tử, “Anh Huy Tử, chúng ta đi đâu chơi bây giờ?”

Huy Tử cười toe toét, trước khi nói, có một giọng nói đằng sau anh.

“Thưa, chúng tôi đề nghị bạn nên đi xuống địa ngục!”

Cả hai bị sốc và quay lại nhanh chóng.

Chương 800

Chương 800

Huy Tử cùng cậu chủ cấp hai cùng lớp liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy trong mắt người kia vẻ nghi hoặc.

Họ không biết người ở đây, nhưng chắc chắn rằng người này không phải là người gốc Đảo vàng. Bởi vì cái tên “pro” chỉ phổ biến ở đại lục, và nó bắt nguồn từ dịch vụ chăm sóc khách hàng của một kho báu nào đó.

Không có internet ở Đảo Vàng.

“Bạn ơi, ý bạn là gì?” Huy Tử nheo mắt khinh thường nhìn nhau.

Người ở đây không phải ai khác mà chính là người đứng đầu nhóm Long Uyên, Vương Mĩ Lệ.

Trong miệng ngậm một điều thuốc chưa cháy, Vương Mĩ Lệ ngồi xổm ở ven đường, nghiêng đầu nhìn hai người, cười nói: “Không có chuyện gì, ta chỉ muốn tổng người xuống địa ngục.”

“Fuck! Còn mẹ nó không sợ gió chém gió.” Cao thủ cấp hai bên cạnh Huy Tử đột nhiên bạo phát, dùng một mũi tên lao tới Vương Mĩ Lệ, mắng: “Giả ma, ta sẽ cho. bạn biết đấy, khi đối mặt với sức mạnh tuyệt đối, bạn thậm chí không có cơ hội để cầu xin lòng thương xót.”

Anh ta đánh Vương Mĩ Lệ bằng một cú đấm.

Tuy nhiên, vào lúc này ...

Wang Mĩ Lệ “phốc” một tiếng, cô phun điều thuốc ra khỏi miệng, điều thuốc lăn tăn đập vào cửa phòng sư phụ cấp hai.

Cậu chủ cấp hai không quan tâm, cảm thấy bị điều thuốc đập vào mặt cũng không đau. Vì vậy, anh ta cũng không né tránh, nắm đấm vẫn đánh vào mặt Vương Mĩ Lệ.

nhưng.

Khi điều thuốc chưa cháy thực sự tạt vào mặt, anh chàng đã bị sốc.

Một cơn đau nhói ập đến.

Điều thuốc như một thanh sắt đập vào mặt anh, làm gãy đôi gò má anh.

Nhất thời, những cao thủ cấp hai này tiềm thức nhắm mắt lại, nắm đấm mất đi tiêu điểm.

Vương Mĩ Lệ vùng lên đá thẳng vào đôi thủ rồi bay về.

Huy Tử giữ chặt bạn đồng hành, vẻ mặt khinh thường chuyển thành trịnh trọng: “Thì ra cũng là cao thủ cấp hai!”

Người bạn đồng hành đang ôm ngực anh, vói về mặt đau khổ, đưa tay còn lại chạm vào mặt anh.

Sau đó, anh mới phát hiện ra rằng điều thuốc rất bình thường đó đã thực sự xuyên qua một phần ba da thịt của anh.

“Anh Hui, đứa nhỏ này không dễ đâu.” Anh nhắc nhở Huy Tử.

Huy Tử chế nhạo: “Cả hai chúng tôi đều đang ở trong trạng bị số hai cùng nhau, và một người không thể đánh bại hai người.”

Cả hai đã đạt được thỏa thuận và nghiêm túc gật đầu với nhau.

Vương Mĩ Lệ không có nói sau lưng điều này, vì vậy Vương Mĩ Lệ nghe thấy rõ ràng, cô không khỏi cau mày hỏi: “Tôi sẽ không nói về công lý trước khi làm điều này sao? Muốn có thêm người đánh tôi?”

Hai người giễu cợt bước tới chỗ Vương Mĩ Lệ: “Đùa gì vậy, anh nghĩ đây là cái gì? Đây là Đảo vàng, Đảo vàng ở đâu?”

“Đảo vàng là một nơi nằm ngoài pháp luật, kẻ quái quỷ nào sẽ nói cho người biết đạo lý của thế gian!”

“Hai chúng ta đã cùng nhau, ai mà biết được?”

Nghe đến đây, Vương Mĩ Lệ giả vờ như chợt nhận ra: “Ồ, hóa ra là như vậy. Đây là Đảo vàng. Dù có làm chuyện ô nhục cũng không phải lo người khác biết.”

Huy Tử và đồng bọn của anh ta đột nhiên nở một nụ cười chế giễu.

Dường như họ cho rằng Vương Mĩ Lệ quá tự cao, thậm chí không tìm ra đâu là chỗ, thậm chí còn dám động vào khuôn của họ, suýt chết.

Tuy nhiên, Vương Mĩ Lệ đột nhiên mỉm cười với hai người họ và nói: “Nếu bạn nói như vậy, thì tôi hiểu. Không phải chỉ là người quá nhiều và người ít đi?”

“Giết chúng!”

Vương Mĩ Lệ đưa tay ra chỉ vào hai người họ.

Huy Tử và những người bạn của anh lại bị sốc, và nhanh chóng nhìn xung quanh. Tuy nhiên, cô ấy không tìm thấy ai khác ở đây, vì vậy Huy Tử chế nhạo và nói, “Làm cho nó bí ẩn?”

“Đĩ nhiên là không!”

Lúc này, một giọng nói khàn khàn vang lên sau lưng.

Một trò chơi cởi mở và trung thực, một cao thủ cấp hai đấu với một cao thủ trung cấp cấp ba, quả là nghiền nát. Nhưng nếu nói đến các cuộc tấn công ám sát và đánh lén thì không thể đánh giá bằng cấp độ được.

Phía sau Huy Tử, một vầng trăng lưỡi liềm bạc sáng lên.

Trên bức tường bên ngoài khách sạn có một đồng hộp giấy vụn đồ nát, mặt khum nhô lên từ những hộp giấy vụn này.

Ngay sau đó, một bóng người cũng từ bên trong nhảy ra.

Huy Tử và những người bạn đồng hành của cô, cảm thấy bị đe dọa, đã cùng nhau lùi lại một bước.

Chỉ bước này.

Họ đột nhiên cảm thấy chân mình căng cứng, và chỉ sau đó phát hiện ra rằng tại một thời điểm nào đó, hai sợi dây được chôn trên mặt đất, tình cờ quấn lấy mắt cá chân của họ.

Cả hai bàng hoàng, tự nhiên biết mình bị lừa, rút hung khí ra chuẩn bị cắt sợi dây trói nhau.

Đúng lúc này, lại có thêm vài bóng người, từ chỗ kinh ngạc đi ra, không chém người, chỉ chém người khác.

Cả hai chưa kịp dừng lại thì sợi dây đã bị kéo lên, cả hai lập tức mất thăng bằng và ngã về phía sau.

Đúng lúc này, người nhảy ra trước, đẩy bọn họ sát vào sợi dây một lần nữa chém ra một đạo kiếm quang như ánh trăng bạc.

“gì!”

“gì!”

Hai tiếng hét đột nhiên vang lên trong không trung.

Hai thạc sĩ cấp hai đã bị một thạc sĩ cấp ba cắt đứt chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.

Chính là Trần Thành đột nhiên xuất hiện, chung quanh hắn có bảy tám thành viên Long UYÊN.

Vương Mĩ Lệ đi tới, ngã trên mặt đất, trước mặt hai người ôm chân rống lên, cười nhẹ nói: “Giết người, người còn không cần ta động thủ, một cái thứ ba, tám cái thứ tư. Là đủ!”

Huy Tử và những người bạn của anh ta không bao giờ mơ rằng hai người họ thực sự sẽ bị gieo vào một trong số họ, thứ ba trong tầm mắt của rác rưởi.

“nghĩa là!”

Huy Tử gầm lên với Vương Mĩ Lệ.

nghĩa là?

Vương Mĩ Lệ không khỏi muốn cười một chút, nói: “Chính người nói đi. Đây là nơi ngoài pháp luật. Ai sẽ dạy cho người đạo lý?”

“Hơn nữa, chính là Bạc thầy cấp 3 đã giết người. Tại sao, người muốn Bạc thầy cấp 3 đấu với người một cách công bằng sao? Người cho là công bằng sao?”

thật.

Nếu là đấu công bằng, hướng chi là đối mặt với hai người bọn họ, giết chết Trần Thành của bọn họ thì coi như chơi.

Nhưng đây không phải là điều mà Trần Thành giỏi.

Đôi với sự nghiệp trước đây của Trần Thành, không có cái gì gọi là đáng khinh, chỉ có năng lực tiêu diệt mục tiêu, chỉ có thành công và thất bại.

Sắp xếp bối cảnh trước, tính toán từng bước và mọi liên kết, sau đó ẩn nấp nhiều hơn để thực hiện một cú giết người. Đây là điều anh ấy giỏi nhất.

Lần này cũng vậy.

Vương Mĩ Lệ chịu trách nhiệm thu hút sự chú ý của hai người này, và Trần Thành chịu trách nhiệm chỉ đạo các vụ ám sát của nhóm Long Uyển.

Lời nói của Vương Mĩ Lệ khiến Huy Tử bị gãy chân, nghẹt thở.

Đột nhiên anh ta nhận ra mối đe dọa đến tính mạng của mình, và nhanh chóng thay đổi thái độ của mình, cầu xin: “Xin đừng giết chúng tôi, tôi, tôi ... Tôi sẵn sàng làm hết sức mình cho bạn.”

Vương Mĩ Lệ nhìn Trần Thành, như thể cô ấy muốn Trần Thành đưa ra quyết định này.

Rốt cuộc, cuộc chiến này do Trần Thành dẫn đầu.

Trần Thành nhìn về phía khách sạn.

Ngay khi những người này bước vào khách sạn, họ đã bắt đầu trang trí, vì vậy anh có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ diễn ra trong khách sạn.

Trần Thành lạnh giọng nói: “Nếu hai người có thể bị Trình Uyên lợi dụng, tự nhiên sẽ tăng lên thực lực của Trình Uyên, nhưng...”

“Chỉ là Trình Uyên dường như không bận tâm đến những người như anh!”

Chương 801

Chương 801

“và vì thế.....”

“Chết!”

Trần Thành cầm dao và ngã xuống, cuộc đời của hai cao thủ cấp hai cũng vì thế mà kết thúc.

Sau khi giết người, Trần Thành dùng mặt trong góc quần áo lau vết máu trên con dao, đây là thói quen của hắn. Sau đó đi bộ vào khách sạn.

Ông chủ khách sạn nhìn thấy mọi chuyện diễn ra như vậy ở bên ngoài thì rất an tâm, nhưng ... khi nhìn thấy Trần Thành, ông ta run lên vì sợ.

Trần Thành nhàn nhạt nói với hắn: “Trong hai ngày này, trước tiên tìm một chỗ trốn đi.”

Ông chủ vội vàng gật đầu như gà nhỏ ăn cơm: “Vâng, vâng!”

Ông ta không dám hỏi lý do.

Tuy nhiên, lúc này, cô chủ đã mặc xong quần áo hỏi nhỏ:

“Chúng ta trốn đi đâu? Có thể trốn ở đâu? Chúng ta ... chúng ta có thể trốn bao lâu?”

Cô chất vấn, lay động đôi môi sợ hãi của ông chủ, anh ta nhanh chóng trừng mắt nhìn cô vợ xinh đẹp vừa bị ức hiếp của mình, rồi nói: “Câm miệng, chỉ nghe người lớn này, đồ đàn bà, còn muốn nói gì nữa hả?”

Mặt bà chủ rung rung nước mắt.

Trần Thành nhắm mắt lại hít sâu một hơi, lại mở mắt ra, nhàn nhạt nói: “Hai ngày! Hai ngày nữa, ông chủ của chúng ta sẽ cho người một thế giới hoàn toàn mới.”

Ông chủ và bà chủ choáng váng.

Hai ngày?

là một thế giới hoàn toàn mới?

Đó là thế giới gì?

Họ không thể hiểu được, ít nhất là cô chủ trẻ không thể hiểu được, bởi vì cô ấy đến Đảo vàng khi còn rất nhỏ và không biết thế giới bên ngoài sẽ như thế nào.

Nhưng ông chủ bốn mươi tuổi đột nhiên phấn khích.

Trần Thành nói xong liền xoay người rời khỏi khách sạn.

Vương Mĩ Lệ thâm thúy nhìn hắn nói: “Người vẫn là hung thủ?”

Trần Thành liếc nhìn anh ta và nói: “Đồ ngốc!”

“Thật là, ta làm sao phát hiện người càng ngày càng giống tiểu huynh đệ của ta.” Vương Mĩ Lệ nói một cách nghiêm túc.

...

...

Điều tương tự cũng đang xảy ra ở những nơi khác nhau.

Ngụy Tác, bây giờ là người đứng đầu nhà họ Ngụy, đã tiếp quản toàn bộ tài nguyên của Ngụy Đông Phong nên các vệ sĩ của hắn đương nhiên là vệ sĩ của Ngụy Đông Phong, ba vị cao thủ cấp hai, mười mấy vị cao thủ cấp ba.

Tại một mỏ vàng bỏ hoang ở quận 4, gia đình họ Đường nằm co ro.

Trong số hai sư phụ cấp hai của Liên đoàn Thương Minh, một trong số họ đã chết, và người còn lại quỳ trước đám đông cầu xin sự thương xót.

“Gia chủ, người cho rằng...?” Cao thủ cấp hai bên cạnh Ngụy Tác hỏi hắn.

Ngụy Tác ngồi xổm ở lối vào của mỏ vàng, hứng thú nhìn chằm chằm vào mỏ vàng, nhặt một viên đá ném vào, có một tiếng vang lên ” bốp “.

Anh nói: “Gia đình họ Ngụy của chúng tôi đã phải chịu rất nhiều thiệt hại vì sự cố này. Chúng tôi thực sự cần được tiếp thêm sức mạnh, nhưng ... tôi cũng có điểm máu chót. Tôi không thể đi cùng con đường với bố tôi”.

Thuộc hạ gật đầu nói: “Đã hiểu!”

Sau đó, anh ta xua tay.

“A!” Một tiếng hét vang lên.

...

...

Tuy nhiên, một khu dân cư bình thường, tương tự, có rất nhiều người bị bắt đưa tới, phần lớn là người nhà họ Đường, còn có hai vị cao thủ cấp hai.

Tất cả những điều này đều do Thẩm Hoa và người của anh ta thực hiện.

Thẩm Hoa không có sức chiến đấu, nhưng thuộc hạ của hắn đều của Thẩm Ly chuyển giao cho hắn.

Vì sự cố ở kinh đô, Thẩm Ly nhìn thấy tiềm năng của Trình Uyên, anh ta phải đưa ra lựa chọn nếu muốn thật sự ngồi vào chiếc ghế Gia trưởng của gia tộc họ Thẩm.

Thẩm Hoa là mục tiêu đầu tư của anh ta, và Trình Uyên, thông qua sự việc này, chắc chắn sẽ có thể cung cấp cho Thẩm Hoa một sự giúp đỡ rất nhiều trong tương lai.

Trình Uyên trong lòng biết điều này, nhưng cũng không chán ghét, bởi vì có như vậy, cậu mới có đủ tự tin để cạnh tranh với người ở kinh thành.

...

...

Đúng lúc này, nhà họ Đường.

Ở nơi nào đó trong sân, Tần Thanh Thanh đang ngồi trên ghế đá, trên mặt rơi lệ.

Mà bên cạnh cô ta là một người phụ nữ xinh đẹp khác, cô ta vuốt ve lưng Tần Thanh Thanh.

Tần Thanh Thanh đột nhiên nhảy vào ôm cô khóc: “Bọn họ giết cha mẹ chúng ta rồi, chị có biết bọn họ giết cha mẹ chúng ta không hả?”

“Chúng ta không còn cha mẹ!”

Tần Thanh Thanh rất buồn.

Cô tận mắt chứng kiến người của Đường gia đâm dao vào bụng cha mình.

Người phụ nữ kia là Tần Nhân Nhân, chị gái của Tần Thanh Thanh và là con gái lớn của Tần Nghị.

Nghe được lời nói của Tần Thanh Thanh, trái tim cô đau đến mức thở không ra hơi.

Nước mắt cũng chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp.

Nhưng mà, cô cắn chặt môi, ôm lấy Tần Thanh Thanh, nhẹ vỗ về lưng cô, run rẩy nói: “Thanh Thanh, đừng như thế này nữa, đừng sợ. Ở đây, chỉ cần có chị gái là được. không ai dám làm tổn thương em đâu ”

Cô không dám nói trả thù, bởi vì cô biết, chính Đường Quân đã giết chết cha mẹ cô, cũng là em chồng của cô và là em trai của Đường Tâm.

Họ Đường, ở khu vực số 4, là Thượng Đế thực lực vượt xa tưởng tượng của bọn họ, báo thù sao? Nó chỉ đơn giản là không thể.

Vì vậy, cô chỉ có thể nói rằng cô sẽ cố gắng hết sức để giữ an toàn cho em gái mình.

Thật ra, lúc đầu nếu không phải vì bảo vệ Tần gia, nàng đã không thể lấy phải một người chồng xấu xí như vậy.

Đường Chiến và Đường Quân là anh em, vì một trận hỏa hoạn mà hai anh em bị bỏng rộng trên mặt, tuy được cứu sống nhưng khuôn mặt của họ vô cùng xấu xí.

“Chị dâu khẩu khí thật lớn ha.”

Lúc này, một giọng nói khiến mọi người sợ hãi ở khu vực số 4 bất ngờ vang lên.

Tần Nhân Nhân và Tần Thanh Thanh đều kinh ngạc.

Theo bản năng, Tần Nhân Nhân bảo vệ Tần Thanh Thanh phía sau, hai mắt nhìn người tới như muốn thò ra lửa.

Đường Quân đẩy cửa vào sân của họ và nói với một nụ cười xấu xa: “Chị dâu, cô muốn trả thù cho bố mẹ cô nên đã giết tôi và bố tôi sao?”

Sắc mặt của Tần Nhân Nhân thay đổi, cô nhanh chóng phủ nhận: “Tôi chỉ nói là bảo vệ em gái của tôi thôi. Tôi nói rằng tôi sẽ báo thù khi nào?”

“Hơn nữa, nếu muốn báo thù, cũng phải báo thù cho người tên Trình Bất Nhiên. Nếu không phải hắn, ba tôi sẽ không chết!”

Cô không dám đắc tội với nhà Đường, càng không dám trách nhà Đường, nên cô đổ hết lỗi cho Trình Uyên.

Đường Quân vẫn cười xấu xa, nhìn hai chị em xinh đẹp đầy ẩn ý, cười khinh bỉ nói: “Là cha tôi và tôi muốn mang Tần Thanh Thanh đi. Chúng tôi muốn làm gì với cô ấy thì làm, cô có thể bảo vệ được nàng hay sao ?”

“Vậy cô bảo vệ một cái cho ta xem nào.”

Nghe được lời nói của Đường Quân, sắc mặt của Tần Nhân Nhân đột nhiên thay đổi, cô nhanh chóng giang hai tay ra, che chắn cho Tần Thanh Thanh đang hoảng sợ, run giọng hỏi: “Anh ... anh muốn làm gì?”

Đường Quân cười xấu xa: “Cái tên Trình Uyên kia sợ tới mức trốn rồi. Bây giờ không biết hắn trốn vào đâu nữa, nếu không dùng người rờ một chút thủ đoạn, hắn nhất định sẽ không ra mặt.”

“Ý của tôi là, trước mặt người trong thành, mượn ngón tay của em gái cô để sử dụng.”

Nói xong, hắn bước đến chỗ hai chị em.

Cả Tần Nhân Nhân và Tần Thanh Thanh đều kinh hãi.

Đường Quân đi tới, vươn tay muốn chạm vào Tần Thanh Thanh, nhưng Tần Nhân Nhân lại một lần nữa chặn hắn lại: “Không được!”

“Không được á?” Đường Quân hai mắt lóe lên hung tợn:

“Người không phải là người quyết định?”

“Tần Nhân Nhân, tốt hơn là cô nên sửa lại thái độ của mình. Hiện tại cô đã là một người phụ nữ nhà họ Đường. Nếu không phải vì anh trai tôi, tôi có gọi cô là chị dâu không? Đừng nói đến Tần Thanh Thanh. , ngay cả cô, tôi cũng thích làm gì thì làm đó! ”

Nói xong, anh kéo Tần Thanh Thanh từ phía sau Tần Nhân Nhân đi.

Chương 802

Chương 802

“Không, dừng lại!”

Tần Nhân Nhân lo lắng, muốn ngăn Đường Quân lại, ôm lấy cánh tay của em gái, dùng hết sức để Đường Quân buông ra.

Nhưng mà, người phải biết Đường Quân là cao thủ cấp hai, Tần Nhân Nhân là một nữ tử bình thường yếu ớt, làm sao có thể động thủ.

“dừng lại!”

Đúng lúc này, một giọng nói rất giống với giọng nói của Đường Quân đột nhiên vang lên.

Một người đàn ông trông có phần giống Đường Quân, nhưng trên mặt có nhiều vết sẹo hơn, bước ra khỏi tòa nhà nhỏ và nói với vẻ mặt u ám: “Đường Quân, anh muốn làm gì?”

Nhìn thấy người đàn ông này, Đường Quân đột nhiên đình trệ, chậm rãi buông tay Tần Thanh Thanh, cười nói: “Sư huynh, đây là ý của cha.”

Rõ ràng người ở đây là Đường Chiến.

Khi Đường Chiến nghe Đường Quân nói rằng đó là chủ ý của cha họ, vẻ mặt của anh ta trở nên nghiêm túc hơn, trong mắt anh ta thoáng qua một tia buồn bã.

“Cho dù vậy, cô ấy cũng là chị dâu của anh.” Đường Chiến lạnh lùng nói.

Đường Quân nhún vai nói: “Đúng vậy, tôi luôn đối với chị dâu rất tôn trọng, nhưng cô ấy thì không!”

Vừa nói hắt vừa chỉ vào Tần Thanh Thanh.

Tần Nhân Nhân lúc này mới vội vàng ném người xuống trước mặt Đường Chiến, ôm lấy chân anh, khóc lóc nói: “Chồng ơi,

cứu em gái, cứu em gái với!”

Một tia khó chịu lóe lên trong mắt Đường Chiến.

có thể.....

Cuối cùng anh ấy cũng thở dài và nói với Tần Nhân Nhân: “Bà xã, anh xin lỗi. Đây là ý của bố, anh ...”

“Đi cầu xin bố!” Tần Nhân Nhân lo lắng nói.

Đường Chiến chua xót nói: “Vợ à, em không biết bố à? Việc em hỏi anh ấy có ích lợi gì?”

“...” Tần Nhân Nhân trên mặt lộ ra nước mắt.

Khi Đường Quân nhìn thấy cảnh này, nụ cười tà ác khoe miệng càng đậm hơn, một lần nữa nắm lấy Tần Thanh Thanh vô lực nói với Đường Chiến: “Anh hai, chăm sóc chị dâu.”

Sau đó anh kéo Tần Thanh Thanh đi ra ngoài.

Tần Nhân Nhân lúc này mới lo lắng.

Cô điên cuồng chạy tới, duỗi tay ngăn cản ở cửa, vẻ mặt đột nhiên trở nên rất cứng rắn, nói: “Không được, nếu phải bẻ ngón tay, thì cắt của tôi.”

“Vợ!” Đường Chiến đột nhiên ngăn ra.

Tần Thanh Thanh sợ hãi trốn ở phía sau Tần Nhân Nhân.

Đường Quân nhìn Đường Chiến, rồi nhìn Tần Nhân Nhân nói: “Chị dâu, sao lại thế này? Em biết họ Trịnh, người quan tâm đến Tần Thanh Thanh mà không phải em.”

“Hơn nữa, người đã từng nghĩ tới chưa. Khi gia tộc của người xúc phạm Đường gia chúng ta, cha của người đã giao người cho anh trai của ta, lúc đó giải quyết mâu thuẫn.”

“Gia đình bạn, bố mẹ bạn, kể cả chị gái bạn, bạn có bao giờ nghĩ đến cảm giác của mình lúc đó không? Bạn hỏi có muốn không?”

“Bọn họ lúc đầu đối với nàng như vậy không có cảm tình, hiện tại người lại lần lượt bảo vệ nàng, người cảm thấy được lòng thương hại của mình quá rẻ sao?”

Lời nói của Đường Quân khiến Tần Nhân Nhân và Tần Thanh Thanh sửng sốt.

Bao gồm cả Đường Chiến, một tia cô đơn thoáng hiện trong mắt anh.

Tần Nhân Nhân nhìn Đường Chiến với ánh mắt mát mát, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy đau khổ không thể giải thích được.

Đúng vậy, nhà Đường làm ăn lớn, là tồn tại tối cao ở quận 4. Nếu là ở thời cổ đại, gả vào nhà Đường, không nghi ngờ gì là gả vào vương gia.

Nhưng trên thực tế, Đường Trăn và Đường Quân sinh ra đã xấu xí, cùng hỏa diễm, hai người bọn họ hoàn toàn vô nhân tính. Đối mặt với người chồng như vậy, dù gia đình họ có thể một tay che trời, vậy thì sao? Ai muốn bảo vệ một người đàn ông buồn nôn và dài mỗi ngày?

Họ Tần làm mất lòng nhà Đường, lúc đó cũng đứng trước nguy cơ diệt vong.

Nhưng lúc đó, Đường Chiến lại nói với em gái Tần Nhân Nhân: “Hãy cưới em đi, nếu có người nào cưới em, nhà họ Tần của anh sẽ không gặp tai họa này.”

Tần Nhân Nhân không được hòa giải, nhưng khi nhìn Tần Nghị, bọn họ phát hiện hai mắt sáng lên, giống như đã nhìn thấy hy vọng.

Lúc này, cô đã biết.

Cha mẹ cô cảm thấy gả mình cho Đường Chiến là sự an bài tốt nhất.

Họ hy vọng như vậy.

và vì thế.....

“không phải như thế này!”

Lúc này, Tần Thanh Thanh đột nhiên lắc đầu, cô vừa khóc vừa nói với Tần Nhân Nhân: “Chị ơi, ba của chúng ta thật sự có cơ hội rời khỏi Đảo Vàng. Có thể thấy, sau khi họ Trịnh, anh ấy mới lấy hết tiền tiết kiệm ra và chỉ muốn tôi sẽ gửi nó đi.”

“Lúc đó tôi không đồng ý, và tôi đã nói, chúng ta phải đi cùng nhau.”

“Nhưng bố tôi nói vào thời điểm đó rằng em gái của bạn vẫn còn ở Đảo vàng, và cô ấy đã hy sinh quá nhiều vì gia đình của chúng tôi.”

“Ba nói tuy rằng không thể làm gì, nhưng vẫn là muốn đề phòng em gái người. Nếu người sinh khí không tốt, có người dám bắt nạt người, hẳn sẽ đánh mạnh.”

Tuyệt vọng?

Đường Quân chế nhạo: “Anh ta cũng xứng sao?”

Tần Nhân Nhân nghe thấy lời nói của Tần Thanh Thanh, nhưng mắt cô lại ươn ướt. Cô lại nói một cách mạnh mẽ: “Anh đã giết cha mẹ em. Thanh Thanh là em gái duy nhất của anh. Cho dù em có chết, anh cũng sẽ không để em làm tổn thương tóc của cô ấy. Em muốn thế nào cũng được, chỉ cần đến với tôi.”

Đường Quân vẻ mặt xấu hổ chỉ vào Tần Nhân Nhân nói với Đường Chiến, “Su huynh, người nghĩ đây là cái gì?”

Đường Chiến im lặng, trong lòng cũng rất xấu hổ, rốt cuộc không dám trái lời Đường Tầm.

Ngay sau đó.

Đột nhiên một người nhà họ Đường xông vào phá cửa.

“Lão sư và Nhị thiếu gia, tin tức tốt!”

Sau khi người hầu vào cửa ngạc nhiên nói. Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng lúc này, anh ta sửng sờ, lập tức hiểu ra rằng mình nhìn thấy thứ không nên thấy, anh ta quỳ rạp xuống đất “phốc” một cái.

Đường Quân lạnh lùng liếc hẳn một cái, hỏi: “Tin tức tốt gì?”

“Người mang họ Trình đã được tìm thấy!” Người hầu của Đường gia vội vàng nói.

Nghe vậy, Đường Quân vui mừng khôn xiết, vội nói: “Được rồi!”

Lời tốt vừa nói ra, cô ta đột nhiên vung tay tát vào cổ Tần Nhân Nhân một cái.

Tần Nhân Nhân suy sụp và ngã xuống đất.

“Chị!” Tần Thanh Thanh kinh hãi, vội vàng chạy tới chỗ Tần Nhân Nhân.

Đường Chiến đột nhiên hét lên, “Đường Quân, anh làm cái trò gì vậy?”

Họ Đường lại nhún vai nói: “Sur huynh, nếu không phải như vậy, không phải làm khó dễ người sao?”

Đường Chiến giật mình, lập tức hiểu được Đường Quân muốn nói gì, không khỏi thở dài.

Còn Đường Quân thì chế nhạo, túm lấy Tần Thanh Thanh, lôi cô ra như một con chó, “Hôm nay, tôi sẽ cho cô tận mắt chứng kiến, người đàn ông mà cha cô hết mực hy vọng này lại bị tôi lừa chết như thế nào!”

Những người hầu của nhà Đường dẫn đường, và họ lên một chiếc xe tải khi ra khỏi sân nhỏ.

Ở Đảo vàng ít ô tô riêng, nhưng ở mỗi quận vẫn có vài chiếc xe tải vào nhà như ông lớn này.

“Dẫn đường!” Đường gia lạnh lùng nói.

Trong mắt thủ hạ nhà họ Đường lóe lên một tia kỳ dị, hẳn không dám nhìn lên, leo lên xe tải nói với tài xế: “Đi đi, Xưởng chế biến thủ công mỹ nghệ Hulan ở ngay trước mặt.”

Xe tải của Đường Quân đi về phía trước, và hàng chục người trong gia đình họ Tang lên nhiều xe tải và theo sau xe tải của Đường Quân.

Mất khoảng hai mươi phút để đến Nhà máy Chế biến Thủ công Mỹ nghệ Hulan.

Xưởng chế biến hàng thủ công mỹ nghệ này hiện đang trong tình trạng ngừng hoạt động do một số nguyên nhân nên không có công nhân làm việc.

Và Đường Quân và những người khác, trong một nhà kho,
cũng nhìn thấy Trình Uyên đang ngồi trên ghế với vẻ mặt ốm
yếu.

Chương 803

Chương 803

Nhìn thấy Trình Uyên, Đường Quân đột nhiên nở một nụ cười tự mãn.

Anh ta không biết Trình Uyên từ trước, nếu không phải có ân oán thì có lẽ Trình Uyên đã làm loạn ở nhà đấu giá và giết chết chủ nhà họ Đường và vệ sĩ của Viên Nguyên.

Dù vậy, giết Trình Uyên hay bắt được Trình Uyên sẽ không khiến anh cảm thấy tự hào như vậy.

Nguyên nhân chính là Đường Tầm.

Nếu Đường Tầm muốn bán đứng trước mặt Đạo trưởng, tự nhiên phải toàn tâm toàn ý nắm bắt Trình Tấn, chuyện này nếu do Đường Quân làm, thì địa vị của anh ta trong nhà họ Đường nhất định sẽ vượt qua Đường Chiến.

“Cậu nhóc, tôi đã cho cậu một cơ hội, nhưng đáng tiếc, cậu không biết tốt xấu.” Đường Quân thản nhiên đi về phía Trình Uyên, ánh mắt đầy khinh thường.

“Nó có thể đã sống, nhưng nó chỉ muốn chết.”

“Tôi thật sự không biết, cô lấy đầu ra dững khí, đến nhà họ Đường của tôi chạy lung tung, sợ rằng không biết nhà họ Đường của tôi ở quận 4 có thực lực như thế nào.”

“Đường gia của ta, người một ngục có thể nhô ra, liền có thể nhấn chìm người.”

Trình Uyên ngồi trên ghế gỗ, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng vẻ mặt rất bình tĩnh, không có một chút sợ hãi.

Hắn ngẩng đầu liếc nhìn Đường Quân một cái, nói: “Có nhiều người, người có thể làm cái gì năng lực?”

Nghe vậy, Đường Quân không nhịn được cười: “Quái, bạn thân, người vẫn còn sống trong mộng sao? Có bình an trong

mộng không?”

“Ai có nước tiểu màu vàng, đến đánh thức hần!”

“Người sống chết lớn như vậy, còn chưa nhìn rõ thế giới này sao? Đường gia chúng ta thế lực cường đại, ở địa bàn số 4 là thiên vương, Lão Tử.”

“Nói cách khác, kẻ nào mà ta cho chết đều phải chết!”

Phía sau Đường Quân, một đám người nhà họ Đường kéo đến, có hàng trăm người.

Trình Uyên lại liếc nhìn về phía sau, gật đầu, nhàn nhạt nói: “Quả nhiên có rất nhiều người.”

Họ Đường vẻ mặt khinh thường, hừ lạnh một tiếng nói: “Đừng trách ta không cho người cơ hội. Ta chỉ muốn người nếu tốt như vậy làm em trai của ta. Tốt hơn ta cho người một cơ hội nữa, quỳ xuống đi.” trước mặt tôi, và cầu xin lòng thương xót., Chỉ cần nói ... chỉ nói rằng bạn muốn gây rối với Đường Quân vĩ đại. ”

“Thế nào, thiếu gia này không đủ tốt sao?”

Khi nghe điều này, Trình Uyên mỉm cười.

Hần hỏi: “Nhân từ? Khi giết nhà Tần, người có nghĩ tới nhân từ không?”

“Ở Đảo Vàng, khi xúc phạm những kẻ yếu đuối, giết người bừa bãi, và xúc phạm vợ và con gái, bạn có bao giờ nghĩ đến lòng tốt không?”

“Để anh quỳ cho em?”

Trình Uyên đột nhiên đứng dậy, vươn tay chỉ vào Đường Quân, tức giận hét lên: “Anh là trướng sao?”

Đường Quân bị sốc.

Thật lâu không quay đầu lại, trong lòng nói: Cái này của ta làm sao có thể giống nhau?

Sau khi tỉnh lại, anh ta lập tức tức giận quay lại cười: “Được rồi, được rồi, mày trông nó đến mức chết tiệt, đến khi chết miệng mày vẫn như đá dưới hố. Nó hôi hám và cứng ngắt.

Được rồi, Hôm nay ta sẽ cho ngươi xem, cái gì? Đã gọi là quỳ xuống cầu xin thương xót! ”

“Nào, địt hần, đánh gãy chân chó, chặt đứt lưỡi, cứu hần một con chó!”

“Đáng thương hèn mọn, trước mặt tiểu nhân này chỉ có thể cầu xin tha thứ!”

Nghe thấy tiếng gầm của Đường Quân, những người đàn ông họ Đường phía sau lập tức bẻ anh chàng lên và lao về phía Trình Uyên.

Nhưng Trình Uyên vẫn không thay đổi sắc mặt.

Hần chế nhạo nói: “Đường gia thế lực, ở trước mặt ta tính là cái rắm?”

Đường Quân nghe xong những lời này, nụ cười khinh thường trên mặt càng ngày càng đậm, châm chọc nói: “Lúc này ta còn cứng miệng nói chuyện... Thật sự là.....”

Tôi chưa kịp nói xong thì đã choáng váng.

Ngay khi người nhà họ Đường chạy tới trước mặt Trình Uyên, một tấm màn lớn đột nhiên rơi xuống sau lưng Trình Uyên.

Sau bức màn, có hàng đồng xác chết.

Những xác chết đó đều mặc quân phục của nhà Đường.

Người của Đường gia ngẩn ra, tất cả đều dừng lại, không ai dám xông lên.

Những người này đang làm những việc dưới tay Đường Quân, họ đang bắt nạt người khác, chưa nói đến việc nhìn thấy người chết, ước tính mỗi người trong số họ đều có mạng người trong tay, có lý do để họ không nên sợ hãi trước những xác chết.

Nhưng trên thực tế, việc nhìn thấy hai xác chết thực sự chẳng là gì, và điều thực sự khiến họ cảm thấy kinh hoàng là đằng sau Trình Uyên có quá nhiều xác chết, và tất cả đều chất thành một ngọn đồi.

Họ chết không có gì ghê gớm, điều khủng khiếp là họ chết như thế nào.

Đường Quân sững sờ, ngơ ngác nhìn tất cả những thứ này, hồi lâu mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Từ lúc bước vào, anh ta một tay túm tóc Tần Thanh Thanh, đem Tần Thanh Thanh về mặt sợ hãi, chỉ để cô tận mắt chứng kiến anh ta tra tấn Trình Uyên như thế nào.

Thật ra, Tần Thanh Thanh không thể biết được lần đầu tiên nhìn thấy Trình Uyên là như thế nào.

Gia đình họ đã chết vì Trình Uyên, đó là lý do mà anh ta nên ghét Trình Uyên.

Nhưng Trình Uyên lại xảy ra mâu thuẫn với Đường Quân, người mà Đường Quân muốn giết nhất lúc này, vì vậy, so với Trình Uyên, cô càng ghét nhà họ Tang hơn.

Rốt cuộc nhà bọn họ bị nhà Đường trực tiếp giết chết.

Tuy nhiên Trình Uyên ngòi đó cảm thấy buồn nôn, nhưng nhà Đường lại mang theo một trăm tên thuộc hạ, cô biết dù mình có ngóc, Trình Uyên cũng đang ở trong ngày tận thế.

Trình Uyên không thể trốn thoát, cô ... cô cũng có thể nghĩ đến kết quả của chính mình, chẳng qua là sau khi bị Đường Quân dùng nhục mạ, hành hạ, sau đó vứt bỏ như rác rưởi.

Nhưng khi quá thất vọng, cô gần như chấp nhận số phận của mình khi nhìn thấy người của Đường Quân đang lao về phía Trình Uyên.

Cảnh tượng này đột ngột xuất hiện cũng khiến cô bị sốc.

Nhìn thấy nhiều người chết như vậy, cô rất sợ.

Cô phải kiểm tra lại Trình Uyên, trái tim run lên: “Anh ta là ai? Những người này là gì?”

Lúc này, Trình Uyên trông vô cùng bình tĩnh.

Anh ta chỉ vào cái xác cao như ngọn đồi phía sau, hỏi họ Đường: “Có quen không?”

Đường Quân ngẩn ra, hấn lắc đầu: “Không ... không, không thể. Những người này đều là đi theo hai vị cao thủ cấp hai.

Không thể giết nhiều người như vậy, còn có hai vị cao thủ cấp hai.”

“Không thể nào?” Trình Uyên lặp lại lời nói đầy ẩn ý.

Vâng, làm sao nó không thể được?

Sự thật là đây.

Vì vậy, Trình Uyên đưa tay chỉ vào một trong những cái xác và nói, “Nhìn kia!”

nhìn!

Nhìn cái gì?

Nhìn cái xác đó?

Này, tại sao cái xác đó không mặc đồng phục nhà Đường?

Ồ, đó không phải của nhà Đường, đó là ...

Đó là sư phụ thứ hai trong tay Đạo Trưởng!

Nước da của Đường Quân thay đổi đáng kể, có tới sáu đạo sư cấp hai như vậy chất đống trong thi thể mà anh có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Nói cách khác, nhóm tinh nhuệ của Đạo Sư nói chung đã chết ở đây.

Đường Quân trái tim đột nhiên run lên, hắn biết mình bị lừa, vội vàng kêu lên: “Mau lui ra ngoài!”

Nhưng tại thời điểm này.

“Kachacha!”

Cửa xưởng đã đóng.

Nhưng vào lúc này, không biết từ lúc nào, nhiều người mặc đồ đen đã xuất hiện ở cửa, bọn họ xếp thành hàng ngang, trong tay ai cũng có sắc bén.

Cùng lúc đó, phía sau Trình Uyên xuất hiện rất nhiều người, trong đó có rất nhiều người thoạt nhìn đã là cao thủ.

Họ vây quanh Đường Quân và gia đình Tang theo từng nhóm.

“Bạn không muốn tôi quỳ lạy bạn để nhân từ?”

Chương 804

Chương 804

Không thể rút được.

Sắc mặt Đường Quân vô cùng xấu xa, túm tóc Tần Thanh Thanh, trở tay còn lại véo véo cái cổ mảnh mai của cô, kinh ngạc nói: “Đừng tới đây, nếu không, tôi sẽ giết cô ấy!”

Thuộc hạ của Trình Uyên muốn tiến về phía trước, nhưng Trình Uyên đã xua tay và ngừng di chuyển.

Đường Quân trông tuyệt vọng, không muốn nói: “Cô là cái quái gì vậy? Đây ... những người này đến từ đâu vậy?”

Trình Uyên bình tĩnh nói: “Tôi tên là Trình Uyên.”

“Trình Uyên?” Đường Quân lắc đầu: “Tôi... Tôi không có nghe nói qua.”

Lúc này, Thần Hoa đột nhiên nói: “Đương nhiên chưa từng nghe tên Trình Uyên, bởi vì ngươi chỉ là ếch ngồi đáy giếng.”

“Ở trong mắt ngươi, liên minh doanh nghiệp là tồn tại tối cao, nhưng ngươi không biết là không thể khiêu khích cùng bốn gia tộc lớn ở thủ đô.”

“Trình Uyên là thành viên của gia tộc Trình trong tứ đại gia tộc. Ngoài chuyện này ra, ông ấy đã từng sinh ra cái gọi là Chủ tịch Hiệp hội Thương mại của bạn.”

“và vì thế.....”

“Ở trong mắt hần, ngươi chỉ là chó chạy người cầm đầu, có ý tứ gì?”

Đường Quân sững sờ.

Anh không bao giờ ngờ rằng mình lại xúc phạm đến một vị thần vĩ đại như vậy.

Quả thật, người thống trị các quận Cửu Châu đều được Thương Minh ủng hộ, thậm chí bọn họ còn không sợ Chủ tịch Thương Minh, trong miệng hắn có thể lực gì?

Từ thiên đường đến địa ngục, đó là vấn đề trong chốc lát.

Thời gian ngắn ngủi đến mức Đường Quân không kịp thích ứng, đành phải cố gắng thương lượng với Trình Uyên: “Anh à ... anh à, chúng ta không có ân oán gì sâu sắc đúng không? Vậy nên, anh để cô ấy đi, anh để cho. Chúng ta đi. Gia đình của người thế nào? Sau này nếu có chỉ thị, Đường gia chúng ta cũng sẽ làm theo. ”

Nghe vậy, Trình Uyên không chút do dự lắc đầu.

Đường Quân đột nhiên lo lắng nói: “Vậy người có ý tứ gì? Người nhất định phải ép ta giết nữ nhân này sao?”

Trình Uyên chế nhạo hỏi: “Còn không giết đủ người sao? Người phụ nữ này còn tệ hơn?”

Đường Quân tự tin phản bác: “Đó đều là những thứ không thể đụng tới!”

“Không thể đụng tới?” Trình Uyên suýt nữa cười nhạo anh. “Không thể đụng tới là gì? Chỉ vì sinh ra trong gia đình nghèo khó nên anh là người không thể đụng tới? Anh nói không có ân oán gì với tôi, vậy thì nhà họ Tần có ân oán sâu nặng chống lại bạn. đồ lỗi? ”

“Những thứ không thể chạm tới trong miệng của bạn có mối hận thù sâu sắc với bạn?”

“Nếu hôm nay ta để cho người đi, ta làm sao xứng với Tần Nghị đối với ta chiêu đãi?”

“Làm sao người có thể xứng với những cái chết vô tội kia, cái gọi là không thể đụng tới trong miệng người?”

“Buông nàng ra, ta liền để lại cho người một thân!”

Khi nghe thấy toàn thân rã rời, não Đường Quân gầm lên.

Đối với ông, cái chết không được nghĩ đến trong nửa đầu của cuộc đời, và có lẽ chỉ là cái chết tốt trong nửa sau của cuộc đời.

Vì vậy, khi Trình Uyên nhắc đến từ này, trong mắt anh thoáng qua một tia tàn nhẫn, tay càng tăng thêm.

“Uuuuu ...” Sắc mặt Tần Thanh Thanh tái nhợt, khóe miệng khẽ mở, phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

“Giết sạch!” Đường Quân tức giận hét lên, “Nếu không tất cả mọi người sẽ chết!”

Thuộc hạ của hắn lập tức hoàn hồn, lấy ra vũ khí sắc bén trong tay, lao thẳng về phía cửa.

Lục Hải Xuyên bước tới và ngay lập tức đến với Đường Quân.

Đường Quân nhanh chóng ném Tần Thanh Thanh lên người Lục Hải Xuyên, xoay người lao về phía cửa.

Tuy nhiên, đám côn đồ Đường gia của hắn hầu hết đều là người thường, so với đám Long Uyển thì thực lực của bọn họ chênh lệch rất xa.

Mặc dù chỉ có 20 hoặc 30 người trong nhóm Long Uyển canh cửa, nhưng khi họ bắn, họ sẽ như cắt dưa và rau.

Máu bắn tung tóe!

Đường Quân dùng Tần Thanh Thanh để tạm thời ngăn bước chân của Lục Hải Xuyên, tự mình bước ra cửa, nắm lấy một con dao rựa của thuộc hạ và chém nó xuống một thành viên của Long Uyển Group.

Theo ý kiến của hắn, đội Long Uyển này đều là cao thủ cấp bốn, hắn không thể ngăn cản thực lực cấp hai của mình.

nhưng.....

Có thể coi là vận may của Đường Quân thật là xui xẻo, chọn ai không tốt thì phải chọn Vương Mĩ Lệ.

Bạn biết đấy, Vương Mĩ Lệ, người có thực lực trung cấp bậc hai, thừa sức cạnh tranh với các cao thủ bậc hai.

Vì vậy, khi con dao của Đường Quân chuẩn bị chém vào người Vương Mĩ Lệ, trái tay của anh ta là một con dao.

“Dang!” Một tiếng kêu.

Con dao rựa của Đường Quân gãy khi nghe tiếng động, và Đường Quân cũng giật mình trong vô vọng.

Ngay sau đó, Vương Mĩ Lệ dùng cùi chỏ đánh Đường Quân, thân thể Đường Quân nhanh chóng rút lui.

Đúng lúc này, Lục Hải Xuyên đã đến.

Đường Quân không thể ngăn được bóng dáng của mình, vì vậy anh ta phải tận dụng sức mạnh của mình và đập Lục Hải Xuyên một cú đấm.

Nhưng dường như Lục Hải Xuyên đã sớm cảm nhận được điều đó, với một cái móc ở một bên ngón chân của anh ta, thứ tình cờ được móc vào mắt cá chân của Đường Quân.

Đường Quân không ổn định và mất thăng bằng nên bị “phốc” một phát về phía trước và khuỵu gối xuống đất.

Anh chỉ quỳ xuống trước mặt Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn anh từ trên xuống dưới.

Anh cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Trình Uyên.

“Người nói để cho ta quỳ xuống cầu xin, người có thể tha mạng cho ta.” Trình Uyên chế nhạo nói: “Người nhưng là quỳ xuống van xin, ta nhưng là không muốn tha cho người!”

Đường Quân chỉ đứng dậy với một “poof!”

Hai con dao ngắn bay tới, trực tiếp xuyên qua đùi của hắn rồi đóng đinh hắn trên mặt đất, vẫn bị giữ ở tư thế quỳ.

Hai con dao ngắn này do Vương Mĩ Lệ ném.

“A!” Đường Quân đau đớn kêu lên.

Máu chảy dọc đùi xuống đất.

Không lâu sau, người nhà họ Đường đã bị đội Long Uyển, Thẩm Hoa và Ngụy Tác giết chết bảy tám mươi người, những người còn lại sợ hãi ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất.

Nó sống động, nó bắt đầu rất đột ngột, nhưng nó cũng rơi xuống rất đơn giản.

Như thể đột nhiên, anh bình tĩnh lại.

Trong xưởng này, ngoài tiếng hú nghiêm nghị và thông khô của Đường Quân, không có một giọng nói nào khác.

Trình Uyên vẫn nhìn Đường Quân với vẻ khinh thường.

Khi biết được nhà họ Đường đã giết chết gia đình Tần Nghi, Trình Uyên đã nghĩ đến loại cảnh tượng này, vốn dĩ anh cho rằng đối mặt với cảnh này, anh sẽ rất an tâm và vui vẻ.

nhưng.

Lúc này, anh không thoải mái chút nào.

Bởi vì, tuy giết rất nhiều người nhưng dù sao hắn cũng không phải là kẻ khát máu.

“Trình Uyên, anh ấy làm em đau quá, em có muốn anh để thuộc hạ giao anh ấy cho Linh Chi không?” Thẩm Hoa hỏi.

Trình Uyên chậm rãi lắc đầu, quay người lại không muốn nhìn Đường Quân nữa, mà nói với Bạch Long, “Giết hắn đi.”

Thẩm Hoa lộ vẻ nghi hoặc.

Trình Uyên nói: “Anh ta còn hơn tội vì nhiều tệ nạn của mình, nhưng tôi không phải là anh ta. Tôi không có sở thích hành hạ người khác của anh ta. Hãy giết người!”

Bạch Long gật đầu, về mặt kính hải bước tới chỗ Đường Quân, duỗi tay bẻ gãy cổ hắn.

Về phần các thuộc hạ của nhà Đường ...

Trình Uyên nói với bọn họ: “Các người có thể đi bao xa, sau này nếu dám giúp các người lộng hành, ta cũng không cứu mạng các người.”

Những người trong gia tộc họ Đường đều cúi đầu thề với trời cao từng người một ...

Chẳng mấy chốc, xưởng yên tĩnh trở lại.

Trình Uyên bước đến chỗ Tần Thanh Thanh nhát gan, quỳ xuống, nhìn về mặt hoảng hốt của cô, nói: “Tôi xin lỗi!”

Chương 805

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 805

Trình Uyên đưa tay ra đỡ Tần Thanh Thanh đang ngổ liệt trên mặt đất, nhưng trước khi tay anh chạm vào cô, Tần Thanh Thanh đã nhanh chóng thu tay về phía sau như thể bị điện giật.

Cô nhìn vào đôi mắt đầy sợ hãi của Trình Uyên.

Nhưng tay của Trình Uyên đã ở trên không.

Đối với Tần Thanh Thanh, thế giới của Trình Uyên không phải là thứ cô có thể hiểu được. Vì vậy, mọi người tràn đầy sợ hãi khi đối mặt với những điều chưa biết.

Giờ cô không chỉ sợ Trình Uyên mà còn không biết mình nên dùng cảm xúc gì để đối mặt với anh, rốt cuộc chính anh là nguyên nhân khiến gia đình cô tan nát.

Trình Uyên thu tay về, chậm rãi đứng dậy, nói với Bạch Long: “Giúp tôi chăm sóc cô ấy.”

Bạch Long khẽ cau mày, nhưng cũng gật đầu.

Một người nhà họ Đường gật đầu bước vào, trên đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Đó... ông chủ, ông có nghĩ là...?” Anh ta nói một cách rụt rè khi đến chỗ Trình Uyên.

Đây là thủ hạ của Đường gia đã lừa dối Đường Quân lúc trước, khi đi đến trước mặt Trình Tuấn, anh ta phát hiện Đường Quân đang nằm trên mặt đất đầy máu, bất giác cổ họng

trào dâng, nuốt nước miếng ừng ực, nuốt nước bọt vào trong. trở lại.

Trình Uyên nhìn Lý Hải Tân.

Lý Hải Tân gật đầu và ném một túi vàng ra hàng.

“Người không cần sợ, ta làm theo lời ta nói.” Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Đem những vàng này tìm nơi bình yên sống cuộc đời nhỏ bé của mình. Không bao lâu nữa ta có thể cho người lựa chọn. ở lại.”

Cái gọi là ở lại đây là ở lại Đảo vàng hoặc rời khỏi đây.

Người đàn ông này khoảng bốn mươi tuổi và đã ở Đảo vàng được 13 năm. Mặc dù tôi đã quen với cuộc sống ở đây, nhưng tôi vẫn tràn đầy khao khát về cuộc sống trước đây của mình. Đó là lý do tại sao anh sẵn sàng phản bội Đường Quân vì Trình Uyên.

Lúc này, Thẩm Hoa đột nhiên nói: “Trình Uyên, người thật sự muốn lật đổ Cẩm Đào?”

Trình Uyên nheo mắt, nhàn nhạt nói: “Ừ.”

Thẩm Hoa nghiêm túc nói: “Rất khó để lật đổ Đảo vàng và tách nó ra khỏi Thương Minh, nhưng một khi nó thành công, bạn thực sự có thể trở thành hoàng đế ở đây.”

“Hoàng đế?”

Trình Uyên và Ngụy Tác liếc nhìn nhau và dường như nhận ra rằng hành vi của họ giống như một trò trẻ con.

Tuy nhiên, tôi chưa đợi họ xấu hổ.

Thẩm Hoa đột nhiên nhìn thẳng nói: “Trường hợp này, tính ta!”

Nắm chặt tay ba vào nhau.

Trong lời nói của Thẩm Hoa: “Thế quái nào không bị ép? Trong khi còn có chút vốn liếng, trong khi mọi người đều còn trẻ, cứ ngu ngốc mà ngu ngốc.”

Con người là thế này, một khi đã bốc đồng, họ rất dễ làm một việc gì đó mà sau này nhớ lại sẽ cảm thấy ngớ ngẩn và ngây

thơ.

Trình Uyên rất cảm động.

Không phải vì anh ta làm điều ngậy thơ này, mà là vì có người sẵn sàng cùng anh ta làm điều ngậy ngô này.

Nhưng những gì họ phải làm tiếp theo không hề ngậy thơ chút nào.

“Vì chúng tôi đã giải cứu những người mà chúng tôi muốn cứu, nên tiếp theo chúng tôi không cần phải trực tiếp chiến đấu với Hoàng Long.” Trình Uyên nói, “Anh Lý, hãy cử người đi kiểm tra xem nhà Đường có bao nhiêu thành trì ở Quận 4, chúng tôi muốn một cái. Từng người một. Bỏ nó đi, rồi đến hang ổ của Đường gia, kéo Đường Tầm ra khỏi tế đàn.”

“Ngoài ra, Đạo trưởng cũng có liên quan đến chuyện này. Nói cách khác, Đạo trưởng cũng ở quận 4. Không nên coi thường người dưới quyền, cho nên ta quyết định chia người của chúng ta thành ba đội...”

Sau khi Trình Uyên thu xếp xong mọi người chuẩn bị xong xuôi rồi từ từ rời trường quay.

Lúc Trình Uyên định đưa người ta đi thì bị góc quần áo của cậu bắt gặp.

Trình Uyên giật mình, khi nhìn lại thì phát hiện ra là Tần Thanh Thanh với vẻ mặt rụt rè.

Tần Thanh Thanh yếu ớt nói: “Ta... Ta muốn cùng người đi.”

Trình Uyên cau mày nói: “Tôi muốn làm gì cũng không tiện mang theo bên người. Quá cầu huyết rồi. Hình như anh ...”

Tần Thanh Thanh lắc đầu, lúc này, chút rụt rè trong mắt đột nhiên biến mất, thay vào đó là một vẻ kiên định.

Cô kiên quyết nói: “Tôi không có khả năng báo thù cho cha mẹ, nhưng tôi muốn tận mắt chứng kiến số phận của những kẻ độc ác này!”

Trình Uyên im lặng.

Cuối cùng, hắn cũng không có cự tuyệt Tần Thanh Thanh, ngược lại gật đầu nói: “Ta sẽ cho người báo thù!”

...

...

Nhưng vào lúc này, mọi chuyện xảy ra ở đây, Đường Tâm và Đào trưởng gia họ Đường vẫn không hay biết.

“Có tin tức gì của người gửi ra ngoài không?”

Trong biệt thự nhà họ Đường, Đạo Trưởng ngồi xếp bằng trên ghế sofa mềm mại, hỏi Đường Tâm.

Đường Tâm cung kính chờ ở bên cạnh, nói: “Trở về Chủ tịch, hiện tại không có tin tức gì. Nhưng ngài đừng lo lắng, chỉ cần đứa nhỏ chưa rời khỏi khu số 4 là được. sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay chúng ta. ”

Đôi mắt Đạo Trưởng khẽ mở ra một khe hở, anh ta liếc nhìn Đường Tâm nói: “Đừng sơ ý, đứa nhỏ này không phải đèn tiết kiệm nhiên liệu.”

Đường Tâm cười tự hào nói: “Chủ tịch, ngài đã lọc ra. Từ khi thành lập Đảo Vàng, nhà Đường của tôi đã hoạt động ở khu vực số 4 này nhiều năm như vậy. Tôi ngồi xuống có 500 thuộc hạ, trong đó có.” là hơn một chục bánh răng thứ ba. Bạc thầy, và hai con trai của tôi cũng là bạc thầy cấp hai. ”

“Với thực lực của Đường gia chúng ta, có thể dễ dàng néo chết bất cứ kẻ nào.”

Nghe vậy, khóe miệng Đạo Trưởng lộ ra một tia giễu cợt: “Tôi cũng vậy?”

“Chuyện đó... thì tự nhiên tôi không dám!” Đường Tâm sùng sốt, nhanh chóng phủ nhận.

Đạo Trưởng biết Đường Tâm không có ý đó, cho nên tự nhiên sẽ không đi vào, thế nhưng khi nhìn Đường Tâm lần nữa, trong mắt hắn càng thêm khinh thường.

Anh cảm thấy Đường Tâm giống như một tên ngốc, mà là ếch ngồi đáy giếng.

Anh ta nói: “Nếu tất cả người và ngựa của Trình Uyên đến nơi, thật sự rất khó để biết bạn có một chút sức mạnh hay không.”

Đường Tâm giật mình hỏi: “Đứa nhỏ này ở kinh thành thực lực sao?”

Đạo Trưởng giễu cợt không nói gì.

Đường Tâm lại cười: “Xin bà chủ tịch yên tâm, đây là Kim Dao. Hắn không thể mang theo toàn bộ người và ngựa. Theo chúng tôi biết, trên Kim Dao chỉ có một mình hắn. Chúng ta muốn giết hắn, vẫn là rất đơn giản.”

Nó có đơn giản không?

Chương 806

Chương 806

“Trước đây, tôi cũng nghĩ đó là một việc rất đơn giản.

Đạo Trưởng nói đầy ẩn ý.

Đường Tâm vẽ mặt khó xử.

Điều mà Đạo trưởng không hoàn thành, anh ta nói đơn giản, đây không phải là tạt vào mặt Đạo Nhân Sướng sao?

Tuy nhiên, Đạo Trưởng dường như không quan tâm đến điều đó, võ vai Đường Tâm nói: “Việc này đã xong, Thương Minh sẽ thêm 50% vật tư cho nhà Đường của anh.”

Đảo Vàng hầu như không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nhiều vật phẩm trên đảo anh ta tự cung tự cấp được, nhưng cũng có nhiều thứ trên đảo không sản xuất được nên cần những thương nhân bên ngoài đến buôn bán.

Và như họ Lý ở Quận 3 Quận 4 ... Những gia đình này đều có liên minh kinh doanh để phân phối trực tiếp nguyên vật liệu và có kênh cố định nên những gia đình này có thể nhanh chóng vươn lên.

“Cảm ơn Chủ tịch!” Đường Tâm nói nhanh và cung kính.

Anh ta nói vậy nhưng trong lòng lại rất khinh thường, luôn cảm thấy bất được một tên trộm nhỏ rất dễ dàng.

Và con trai ông Đường Chiến cũng có ý nghĩ như vậy.

Trong một quán bar ở khu số 4, Đường Chiến trốn ở đây một mình uống rượu, có vệ sĩ canh gác ngoài cửa.

Không còn cách nào nữa, Đường Quân làm Tần Nhân Nhân sững sờ, cưỡng ép đem Tần Thanh Thanh rời đi, có lẽ anh ta có thể đoán được chuyện gì sẽ xảy ra sau đó, cho nên sau khi Tần Nhân Nhân tỉnh lại, anh ta thật sự không biết nên an ủi cô thế nào.

Vì vậy, giữa thanh thiên bạch nhật, Đường Chiến trốn một mình trong quán bar lớn nhất khu vực số 4 và uống rượu.

Sau vài ly rượu, mặt mày hơi ngà ngà, có vẻ hơi say.

Tại thời điểm này.

Một chai rượu vang đỏ mà anh chưa từng thấy bao giờ được đẩy đến trước mặt anh.

Đường Chiến khẽ nhíu mày, trên mặt lộ ra dấu vết kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn người đưa rượu cho mình.

Người đàn ông khoảng hai mươi tuổi, với nụ cười nhàn nhạt, mặc một bộ đồ rất đắt tiền, bình tĩnh ngồi đối diện với anh ta và nói: “Hãy thử cái này.”

Ở Quận 4, không ai không biết hai anh em Đường Chiến và Đường Quân, bởi vì cả hai đều xấu một cách đáng ngạc nhiên, và bởi vì Đường Quân thực sự xấu xa.

Vì vậy, Đường Chiến không nghĩ tới trước mặt có người bình tĩnh như vậy.

“ Anh là ai?” Anh nheo mắt hỏi.

Người khách mỉm cười và trả lời: “Tôi tên là Trình Uyên.”

Đường Chiến không tham gia vào việc bắt giữ Trình Uyên, vì vậy anh ta không biết Trình Uyên. Tên mà Trình Uyên sử dụng trước đây là Trình Bất Nhiên.

Đường Chiến chỉ cảm thấy quen thuộc, nhất thời không nhớ ra được.

Anh ta nhìn Trình Uyên từ trên xuống dưới, chế nhạo, ngạo mạn nói: “Ở khu vực số 4, có rất ít người có thể gặp được tôi bình tĩnh như vậy.”

Trình Uyên cười nói: “Đi đứng thẳng ngòi thẳng, trong lòng không có sợ hãi, nhất định phải bình tĩnh.”

Đường Chiến hơi giật mình, trong lòng đột nhiên có hứng thú với Trình Uyên.

Có lẽ, nhìn thấy rất nhiều người trượt ngựa, thỉnh thoảng lại thấy một phong cách khác, cũng sẽ khiến hẳn cảm thấy có chút

khác biệt.

“Đây là loại rượu gì?” Anh hỏi, chỉ vào ly rượu đỏ mà Trình Uyên đưa cho anh.

Trình Uyên nói: “Rượu võ linh hồn.”

“Võ Hồn?” Đường Chiến lại nhú mày, đột nhiên bật cười: “Quên hết phiền muộn sao? Thật thú vị.”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Không, có lẽ ấn tượng của nó thật sự không sâu như vậy, có lẽ ... nó chỉ có thể giết chết linh hồn của nó!”

Nghe vậy, Đường Chiến không khỏi lộ ra một tia giễu cợt.

Đường Chiến không biến thái như Đường Quân, anh ấy tốt với mọi người và mọi thứ. Phải nói nhà Đường bao năm qua đã quen với việc bá vương, bá chủ, chưa từng giết ai. Nhưng ít nhất người này có lý.

Vì vậy, anh sẽ không tin rằng có người dám lấy mạng anh một cách lộ liễu.

Về sự thẳng thắn của Trình Uyên, anh ấy chỉ cho rằng bên kia đang giở trò bí ẩn.

Đường Chiến không chút do dự bóp chặt ly rượu đỏ, sau đó uống cạn, chầm chọc nói: “Tiểu xảo.”

Trình Uyên đột nhiên tò mò hỏi: “Người không sợ ta hạ độc trong rượu sao?”

“Tôi thấy rất nhiều người giống như cô.” Đường Chiến chế nhạo khinh thường: “Tôi biết cô nghĩ như thế nào.”

“Bạn chỉ muốn làm cho mình trước mặt tôi, cư xử khác đi một chút, để thu hút sự chú ý của tôi và được sử dụng lại.”

“Không sao, cậu đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của tôi, nhưng suy nghĩ cẩn thận của cậu ...”

Nói đến đây, Đường Chiến lắc đầu chế nhạo: “Suy nghĩ cẩn thận của anh đối với tôi không có giá trị, hiện tại tôi rất chán ghét anh.”

Trình Uyên hơi giật mình, rồi cậu hiểu ra.

Cho nên tên này cho rằng ta muốn nương hấn?

Trình Uyên không vội, anh lại đổi cốc cho Đường Chiến, sau đó hỏi: “Vậy anh nghĩ gì về Trình Bất Nhiên?”

Trình Bất Nhiên?

Vẻ mặt của Đường Chiến Chiêu thay đổi, anh ta nghiêm túc nhìn Trình Uyên, hỏi: “Em đã nhìn thấy người này chưa?”

Trình Uyên cười và không nói gì.

Đường Chiến dường như nhận ra mình có chút ngớ ngời, nhanh chóng hắng giọng, hừ lạnh: “Theo người ta nói, chỉ là rác rưởi cấp ba.”

“Một thứ rác rưởi cấp ba, muốn chống lại nhà Đường to lớn của chúng ta, đơn giản là tìm đường cụt.”

“Người biết không, Đường gia chúng ta không bao giờ để trong mắt loại kiêu ngạo này. Muốn bóp chết hấn cũng chỉ là chuyện trong phút chốc.”

Trình Uyên ngậy người ra cười: “Ngạo?”

Đường Chiến lại bóp mạnh ly rượu đỏ, nhấp một ngụm rượu, anh ta nhếch mép nói với Trình Uyên: “Cảm ơn rượu của anh trước, nhưng bây giờ anh có thể lặn.”

Trình Uyên ngồi im.

Đường Chiến tiếp tục khinh thường nói: “Ta không thích người giống như ngươi, nhưng ngươi có thể đối với Đường Quân, cũng có thể giống như hấn.”

“đi chỗ khác!”

Trình Uyên vẫn ngồi im.

Đường Chiến rốt cuộc phát hiện ra dị thường, hơi nhú mày, lạnh lùng nói: “Cái gì? Người muốn ta có người đánh người ra sao?”

Trình Uyên chỉ vào ly rượu đỏ của mình và nói, “Nó thực sự không phải là khoe khoang. Tôi đang nói sự thật. Loại rượu này được gọi là rượu phá hồn. Không có ẩn dụ, mà là nghĩa

đen của nó. Nó thực sự giết chết linh hồn và cuộc sống bởi vì
.....”

“Đây thực sự là một ly rượu độc!”

Nghe vậy, sắc mặt Đường Chiến rốt cục thay đổi.

Anh muốn di chuyển, nhưng đột nhiên nhận ra rằng anh không thể nhấc được chút sức lực nào, và có một cơn đau ở ngực và bụng.

“Em ...” Anh nhìn Trình Uyên hoài nghi.

“Nào! Nào!”

Đường Chiến ôm bụng bắt đầu lớn tiếng gọi.

Sau đó, một nhóm người lao vào.

Anh ta chỉ vào Trình Uyên và nói với một nhóm người đang lao vào: “Đưa anh ta xuống cho tôi!”

Tuy nhiên.

Anh ta nói xong, không ai động đậy.

Sau đó Đường Chiến mới nhận ra đoàn người xông tới hoàn toàn không mặc đồng phục của nhà họ Đường, vẻ mặt rất kỳ quái.

Nhìn Trình Uyên một lần nữa, anh vẫn có vẻ bình tĩnh chết tiệt đó.

Đường Trấn trong nháy mắt hiểu ra, hẳn có lẽ có thể đoán được người của chính mình hiện tại đã đi rồi.

“Anh ... anh là ai? Anh muốn làm gì?” Anh sợ hãi.

Trình Uyên chỉnh lại cổ áo, sau đó đứng dậy nói: “Lúc đầu tôi đã nói rồi, tôi tên là Trình Uyên, à vâng, còn có một bí danh khác là Trình Bất Nhiên.”

“Về phần ngươi muốn làm gì?”

“Lúc ngươi uống rượu, ta cũng đã nói.”

“Tôi đây...”

“Hãy chặt đứt linh hồn họ Tang của bạn và đòi lại mạng sống của bạn từ họ Tang của bạn!”

Chương 807

Chương 807

“Đó là bạn!”

Đường Chiến trong mắt hiện lên vẻ không tin.

Anh không thể hiểu nổi người đứng trước mặt mình lại là thứ rác rưởi trong miệng anh.

Ý anh ấy không phải là anh ấy ở một mình sao?

Những người này từ đâu đến sau lưng anh?

Con đau giữa ngực và bụng khiến anh ta rời khỏi chỗ ngồi và ngã xuống đất khi rút lui.

Đường Chiến chỉ vào Trình Uyên đe dọa với giọng điệu hả hê: “Làm như vậy với tôi, cô đã từng nghĩ đến hậu quả chưa?”

Khi nghe điều này, Trình Uyên không khỏi chế nhạo.

“Khi bắt đầu với tôi, nhà họ Đường của cô dường như không tính đến hậu quả!” Anh nói.

Nụ cười nhíu lại, lửa giận bộc phát: “Khi giết người nhà họ Tần, các người có nghĩ lại hậu quả không?”

Trong mắt Đường Chiến, vẻ kiêu ngạo khinh thường kinh tởm lại lóe lên, hấn cãi lại: “Ngươi là cái gì? Họ Tần là cái thứ gì, đáng để Đường gia xem xét hậu quả?”

Trình Uyên thực sự bị thuyết phục bởi logic của anh ta.

Hắn lắc đầu thờ dãi: “Nói đến chuyện này, ngươi còn nói cho ta biết thân phận của ngươi sao? Tần gia? Ta là cái gì? Họ Đường thì sao? Nhà ngươi Đường gia thì sao?”

Dường như bị giẫm phải đuôi, dường như Đường Chiến đang rất tức giận vì nhà họ Đường bị coi thường, còn lớn tiếng nói: “Họ Đường là vương phủ số 4. Ai dám động Họ Đường của

tôi phải Trước khi kết thúc trò chơi, bạn thực sự hỏi tôi họ Đường là gì? Nó cực kỳ ngu ngốc! ”

“Anh trai Đường Quân của ta đi vây người, ta thật không biết người làm sao chạy thoát, dám đối với ta động thủ? Xem huynh đệ ta có thể chặt đứt người!”

Giọng nói rơi xuống.

“Gurulu ...” Một quả bóng đẫm máu ném trên mặt đất lăn tới trước mặt Đường Chiến.

Đường Chiến hai mắt nhìn thẳng khi nhìn thấy bóng.

Đó là đầu người.

Một người đứng đầu Đường Quân.

Anh kinh ngạc ngược nhìn Trình Uyên, vẻ mặt không thể tin được.

“Đường Quân?”

“Đánh gãy ta?”

“Đời này em sợ là không thể.” Trình Uyên nhẹ giọng nói.

Đường Chiến hoảng sợ lắc đầu, giọng điệu lập tức thay đổi: “Không, không được, người không thể giết ta. Ta là người thừa kế duy nhất của nhà Đường. Người định giết ta ... Cha ta.” sẽ không để nó đi. của bạn. ”

Trình Uyên lắc đầu thờ dài: “Cứ như vậy để tôi đi, Đường Tầm sẽ không tính tài khoản của Đường Quân với tôi.”

Đường Chiến sững sờ.

Trình Uyên nói đúng, anh không thể phản bác.

Trình Uyên quay đầu nói với đám đông phía sau: “Đi ra.”

Kết quả là, một dáng người mảnh khảnh bước ra khỏi đám đông.

Tần Thanh Thanh sắc mặt tái nhợt, thân thể vẫn còn có chút run rẩy, đo ván bước tới chỗ Trình Triển, nhưng lại nhìn Đường Chiến với ánh mắt oán hận.

“Nhà Đường diệt nhà Tần. Người là người của nhà Đường, cái khoản này sẽ không chạy trốn ai.” Trình Uyên nhẹ nói, sau đó quay đầu lại nói với Tần Thanh Thanh: “Cơ hội báo thù này, để đó cho bạn!”

Nói xong có người đưa dao.

Tần Thanh Thanh hai tay run rẩy cầm lấy con dao, vẻ mặt hoảng sợ.

Cô ấy chưa từng giết ai, hay nói cách khác là chưa từng giết một sinh mạng nào. Bây giờ cô ấy muốn cô ấy giết ... Nếu cô ấy kiên quyết và quyết tâm, điều đó sẽ là lạ.

Cô cầm lấy con dao, đối mặt với Đường Chiến, thất thần nhìn Trình Uyên, nói: “Tôi..... Tôi không làm được!”

Trình Uyên thở dài: “Tôi biết dạy cô giết một người phụ nữ nhu nhược là đánh gục lương tâm của mình, nhưng nếu cô không tham gia vào vấn đề báo thù cho cha mẹ, tôi e rằng cô sẽ không thể vượt qua điều này trong cuộc sống của bạn.”

Tần Thanh Thanh trầm ngâm gật đầu, lại quay đầu nhìn Đường Chiến, cầm mã tấu, từng bước đi về phía Đường Chiến.

Đường Chiến kinh hãi.

Một cao thủ cấp hai, chẳng lẽ cứ như vậy bị một nữ nhân bình thường yếu ớt giết chết?

Anh ta không được hòa giải.

Nhưng ai là người đáng trách?

Đường gia bọn họ đã thống lĩnh phúc khí ở đây nhiều năm như vậy, giết người thường cũng không tính hậu quả, càng không cần thương hại ai, bởi vì trong mắt bọn họ, bọn họ nơi này là trời sinh, chuyện gì cũng coi như đương nhiên. .

Anh ta quá kiêu ngạo.

Trong mắt anh, anh chỉ cảm thấy nhà Đường muốn làm gì thì làm.

Anh đã coi thường Trình Uyên quá nhiều.

“Đừng!”

Đúng lúc này, tiếng la hét thất thanh của một người phụ nữ đột nhiên truyền đến.

Tần Nhân Nhân từ đâu nổi lên, sau đó ném lên người Đường Quân, che chắn, đối với Tần Thanh Thanh nói: “Thanh Thanh, đừng như vậy, hấn ... hấn là anh rể của ngươi!”

“Chị ...” Tần Thanh Thanh sững sờ.

Thuật ngữ anh rể nếu được sử dụng trước đây đối với nhà Tần là quá cao. Nhưng bây giờ...

Tần Thanh Thanh nhìn Tần Nhân Nhân trên mặt rơi lệ, trong lòng đột nhiên có chút hụt hẫng.

Nhưng mà, trong lòng lại nảy sinh một câu hỏi: “Sur tử, ngươi không phải cũng ghét bỏ người nhà họ Đường sao? Nếu không phải vì thủ đoạn của người nhà Đường lừa gạt ngươi, sao có thể gả cho một yêu quái xấu xí như vậy?”

“Cô đã nói với tôi rằng cuộc sống ở nhà họ Đường còn hơn là cái chết. Cô ghét tất cả những người ở đó.”

“Ngươi tại sao lại bảo vệ hấn?”

“Hấn ngay từ đầu đã nói dối ngươi!”

Một câu nói dối trá xấu xa khiến Đường Chiến vốn vốn đã tuyệt vọng, khuôn mặt xấu xí đột nhiên mờ mịt.

Tần Nhân Nhân tỉnh dậy và thấy có người đi đến tòa nhà, biết được Đường Quân đã đưa Tần Thanh Thanh đi, cô rất lo lắng nên bắt đầu đi tìm Đường Chiến, muốn Đường Chiến ngăn Đường Quân lại và giải cứu Tần Thanh Thanh.

Tuy nhiên, tôi đã nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Cô lắc đầu với Tần Thanh Thanh, trên mặt đầy nước mắt nói: “Thanh Thanh, em biết trong lòng anh có những lời phàn nàn, và anh cũng có những điều đó. Em lớn hơn rất nhiều so với nỗi hận trong lòng anh. Em thừa nhận rằng em rất không muốn kết hôn với anh ta. Tôi miễn cưỡng, nhưng ... ”

“Nhưng dù sao anh ấy cũng là chồng của em. Anh ấy đã là chồng em hơn ba năm rồi.”

“Con người, không phải thảm thực vật. Anh ta xấu, tôi ghét anh ta, nhưng anh ta thực sự tốt với tôi trong những năm qua.”

“Thanh Thanh, tha cho hắn!”

Tần Thanh Thanh không ngờ Tần Nhân Nhân lại có thái độ như vậy, cô đột nhiên rất tức giận, đối với Tần Nhân Nhân thất vọng, rống lên: “Nhà Đường giết cha mẹ và nhà chúng ta, anh sao có thể thả anh ta ra được.” ? ”

Tần Nhân Nhân nhanh chóng lắc đầu nói: “Đường Tầm và Đường Quân đã làm được. Tin tôi đi, Đường Chiến hoàn toàn không tham gia vào chuyện này.”

“Là Lão Viên tìm được Đường Tầm, vừa rồi Đường Tầm...”

Tần Thanh Thanh ánh mắt nói: “Ta không quan tâm, đều là người nhà họ Đường. Nếu như bọn họ giết cha mẹ ta, ta liền giết bọn họ. Ta không quan tâm hắn là ai, hắn họ Đường!”

Nói xong, anh ta giơ con dao trên tay lên.

“A!” Tần Nhân Nhân hét lên một tiếng, giang hai tay ra, lại bảo vệ Đường Chiến nói: “Vậy người có thể giết ta!

Kiểm của Tần Thanh Thanh không thể hạ xuống khi hắn cầm nó trên không.

Tại thời điểm này.

Một bàn tay to đặt lên bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tần Thanh Thanh.

Trình Uyên giật lấy con dao trên tay cô, thở dài nói: “Anh ta có thể chết, tôi có thể kéo người phụ nữ này đi, nhưng nếu anh ta chết, người phụ nữ này sẽ không sống sót.”

Tần Thanh Thanh kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên lắc đầu và nói, “Để đó cho tôi.”

Chương 808

Chương 808

Trình Uyên biết nếu hai người thân với nhau lâu có thể không có sự ngưỡng mộ nhưng nhất định sẽ có tình cảm gia đình.

đặc biệt là một người đàn ông đối xử tốt với bạn và người vẫn đang ngủ chung giường.

Giết Đường Chiến thì dễ, nhưng Tần Nhân Nhân chắc chắn sẽ cảm thấy áy náy, cho dù không lựa chọn “hy sinh”, cô sẽ để lại một bóng đen trong lòng và ân hận cả đời.

Nhưng rồi lại nói, họ của Đường Chiến là Đường, chính người của nhà Đường đã tiêu diệt họ Tần và giết chết cha mẹ của Tần Nhân Nhân. Nếu Trình Uyên để họ đi như vậy, Tần Nhân Nhân cũng sẽ rất xấu hổ, một mặt cảm thấy có lỗi với cha mẹ, mặt khác lại vừa yêu vừa hận.

Tần Nghị vì Trình Uyên mà chết, nên Trình Uyên muốn báo đáp ân tình này cho con cháu.

Từ cuộc đối thoại giữa Tần Nhân Nhân và Tần Thanh Thanh, anh ta đoán được thân phận của Tần Nhân Nhân, đồng thời hiểu được tại sao Tần Nghị lại không rời Đảo Vàng với anh ta.

Vì là con gái của Tần Nghị, anh đương nhiên phải xử lý thỏa đáng chuyện đau đầu này.

Anh ta cầm dao đi tới trước mặt Tần Nhân Nhân và Đường Chiến.

Tần Nhân Nhân nhìn Trình Uyên, trong mắt hiện lên một tia oán hận, cô đối với Trình Uyên đối với Tần Thanh Thanh không tốt như vậy, ngược lại còn sắc bén buộc tội: “Cô là Trình gia đúng không? Ba mẹ tôi là vì cô.”. Những người bị giết có đúng không?”

“Vâng!” Trình Uyên gật đầu.

Tần Nhân Nhân chế nhạo: “Làm sao bây giờ? Biết em gái mình không làm gì được, còn muốn đứng ra làm kẻ ác? Các người tới đây làm, đúng không?”

“Đúng vậy, người không cần giả làm kẻ ác, bởi vì người là kẻ ác!”

Trình Uyên vẫn thờ ơ trước lời buộc tội của Tần Nhân Nhân.

Anh chưa bao giờ coi mình là người tốt, nhưng nói đến từ ác, anh cảm thấy mình không đủ tư cách.

Con dao găm vào cổ Đường Chiến.

Tần Nhân Nhân cũng ngửa cổ nhắm mắt lại, tựa như cùng Đường Chiến Chiêu sống chết.

Không ngờ, Trình Uyên thờ ơ nói: “Đường Chiến, tôi không phải giết người, nhưng anh phải hứa với tôi một điều kiện.”

Anh nói điều này với Tần Nhân Nhân.

Nghe vậy, Tần Nhân Nhân đột nhiên sững sốt, mở to hai mắt kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên ngây người: “Anh, theo tôi, rời khỏi Đường Chiến, rời khỏi nhà họ Đường, rời khỏi nơi này đúng sai.”

“Không!” Đường Chiến cả giận nói: “Ta sẽ không tách ra khỏi Nhân Nhân!”

“Câm miệng!” Trình Uyên lạnh lùng mắng: “Đường Chiến, đừng ái muội nữa, anh cho rằng mình xứng với cô ấy sao? Anh cho rằng cô ấy thích anh vì bảo vệ anh sao?”

“Cô ấy đã dùng cả mạng sống của mình để bảo vệ anh bởi vì anh là người chồng trên danh nghĩa của cô ấy, và đó là rào cản trong lòng cô ấy mà cô ấy không thể vượt qua.”

“Cho dù cô ấy có yêu anh hay không, anh cũng không biết nó là cái quái gì?”

“Cô ấy có thể chết vì anh. Tôi làm vậy vì không muốn cô ấy làm tình huống khó xử. Đó là để cô ấy sống. Tôi không quan tâm đến sự sống chết của cô, hiểu không?”

“Nếu anh có chút đầu óc, anh cứ im đi, nếu không, cô ấy sẽ chết với anh.”

Đường Chiến sững sờ.

Anh biết Trình Uyên nói đúng, chỉ bằng cách này, Tần Nhân Nhân mới có thể sống mà không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào.

Vì vậy, khuôn mặt của anh ấy cay đắng và buồn bã.

Trình Uyên nhẹ nói: “Ta không giết người, nhưng ta sẽ không để cho nhà Đường gia đi. Ta biết người chưa chết, sau này nhất định sẽ tìm ta báo thù.”

“Nhưng Tần Nghị đối với tôi tốt lắm. Tôi sẽ thu xếp ổn thỏa cho con gái anh ấy. Tôi sẽ không làm những chuyện gây khó dễ cho con gái anh ấy vì sợ anh tìm cách trả thù.”

“Chất độc trong rượu sẽ chỉ làm cho người mất sức trong thời gian ngắn. Đương nhiên, dù sao cũng là thuốc độc. Đau bụng là không thể tránh khỏi, nhưng sẽ không giết được người, cút đi!”

Đường Chiến rõ ràng là không muốn nhượng Tần Nhân Nhân chậm rãi đứng dậy, ánh mắt không ngừng nhìn chăm chăm cô.

Tuy nhiên.

Tần Nhân Nhân cả kinh, cũng không thèm nhìn hắn.

Đường Trấn đi rồi.

Tần Nhân Nhân bật khóc “wow”.

Tần Thanh Thanh nhanh chóng ôm lấy em gái, không biết phải làm sao nên cùng cô ấy khóc.

Trình Uyên nhìn hai chị em rồi lầm bầm: “Tôi biết các cô đều hận tôi, nhưng nếu các người muốn trả thù, hãy đợi đến khi mọi chuyện ở đây kết thúc, đợi tôi đưa các cô đến một thế giới tốt đẹp hơn, và đợi tôi nói xong. Đối với lời hứa của Tần Nghị, nếu anh còn muốn tôi xin lỗi với cái chết, tôi sẽ không sống sót.”

Trong quán ngoài tiếng nức nở, còn có một khoảng lặng im.

Đúng lúc này, di động của Trình Uyên vang lên.

Đó là một video bật lên và Bạch An Tương đã gọi.

Trình Uyên nhanh chóng tìm một nơi vắng vẻ trong quán và bật video lên.

“Bạn ở đâu?”

Đoạn video mở ra, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch An Tương khiến Trình Uyên không bao giờ thấy chán, trong một lúc, trái tim thù địch của Trình Uyên đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Anh ta nhìn thấy Bạch An Tương trong video, người rất thẳng thắn, đưa tay vuốt ve cái bụng sưng tấy của mình, trong lòng anh ta rối bời, nước mắt chực trào ra.

Bị áp lực kích thích, Trình Uyên cười nói: “Trôn ở đây không chán sao? Tôi tìm một quán bar uống một chút.”

Bạch An Tương ngạc nhiên nói: “Ở đó có quán bar?”

Trình Uyên giả vờ bằng lòng và nói: “Đó là, những gì bạn muốn ở đây, ngon, ngon và vui vẻ. Tôi sẽ đưa bạn đến đây khi có cơ hội trong tương lai.”

Bạch An Tương cười, và đột nhiên nhẹ nhàng nói, “chồng, anh gầy.”

Nụ cười của Trình Uyên hiện rõ trên khuôn mặt anh.

Đột nhiên, cậu muốn nhìn thấy Bạch An Tương, rất muốn gặp cậu, trong lòng lại thấy sốt ruột.

Nở nụ cười một lần nữa và nói: “Không, tôi đã sử dụng chức năng nâng cơ mặt cho video.”

Để không làm Bạch An Tương lo lắng, anh ta nhanh chóng đổi chủ đề và nói: “Bà xã, bây giờ em thế nào? Anh nghĩ bụng em to hơn nhiều so với những gì đã nói trên mạng.”

Bạch An Tương đột nhiên che miệng cười: “Tôi không ngốc, nhưng trong bụng tôi có hai cái.”

Trình Uyên bắt đầu cười khúc khích.

Sau đó, cuộc trò chuyện của Bạch An Tương đột nhiên trở lại và hỏi nhẹ nhàng: “Vậy thì ... Nam Địch thế nào?”

“...” Trình Uyên hơi giật mình, mi mắt giật giật, sau đó nhanh chóng nở nụ cười: “Cô ấy, không sao đâu.”

Thực ra, lòng anh ta rất vô lý.

Bởi vì không có điểm, hẳn đột nhiên bối rối, vội vàng nói: “Ta sẽ không nói cho người biết, lão Lục có chuyện liên quan đến ta.”

Sau khi Lục Hải Xuyên nghe thấy, anh ta nhanh chóng bước tới để xuất hiện khuôn mặt của mình trong video và chào Bạch An Tương.

Trình Uyên cúp máy.

Cau ay da boi roi.

Bởi vì anh không thể nhớ những gì đã xảy ra vào buổi tối hôm đó. Anh ta đã làm gì Lý Nam Địch?

Nếu điều tồi tệ nhất xảy ra, tôi phải giải thích thế nào với Bạch An Tương khi tôi quay trở lại?

Tôi nên giải thích thế nào với Lý Nam Địch?

Anh ta nhìn Lục Hải Xuyên, Lục Hải Xuyên nói: “Tôi biết xem bói và xem phong thủy, nhưng đừng hỏi tôi về phụ nữ. Tôi thậm chí chưa bao giờ kết hôn.”

Trình Uyên cười khổ lắc đầu, sau đó chậm rãi đứng dậy, vươn hai tay xoa mặt.

Anh ta nheo mắt nói: “Vậy thì đừng nói về phụ nữ.”

“Nói về đánh nhau, chúng ta cái này đều giỏi!”

“Các cao thủ cấp hai của Đường gia đều bị kéo ra ngoài, còn lại là những người xung quanh Đạo sư phụ. Chúng ta đã có thể so tài với bọn họ rồi.”

“Gọi tất cả mọi người và để cuộc chiến bắt đầu!”

Chương 809

Chương 809

Tần Nhân Nhân và Tần Thanh Thanh nhìn thấy Trình Uyên và hành động của họ.

Đặc biệt là Tần Nhân Nhân, sau khi nghe những lời của Trình Uyên, vẻ mặt buồn bã của cô ấy không thể che giấu một chút khinh thường.

Cô nói nhỏ với Tần Thanh Thanh, “Chỉ là anh ta, còn muốn tiêu diệt nhà họ Đường sao? Thật sự là ếch ngồi đáy giếng. Anh ta thật sự không biết nhà họ Đường có thực lực như thế nào sao?”

Tần Thanh Thanh nhìn thấy Trình Thừa Trạch giết Đường Quân, vì vậy sau khi nghe Tần Nhân Nhân nói lời này, cô nức nở nói nhỏ với cô: “Chị à, chẳng lẽ ... chẳng lẽ có kỳ tích?”

Tần Nhân Nhân tràn đầy khinh thường.

...

...

Khu vực 4, nó lộn xộn!

Trong tòa lâu đài giống như lâu đài của Đường gia, Đường Tầm đang ngồi trên chiếc ghế đan lát tinh xảo, nhàn nhã nhấp ngụm trà, thưởng thức vẻ đẹp của mỹ nhân đập lưng véo vai.

Trong mắt anh, Trình Uyên chỉ là một người nhỏ đáng được nhắc đến. Trên thực tế, không cần người của Đạo Trưởng ra tay ngăn cản, người của Đường gia hẳn hoàn toàn có thể bắt được thẳng nhóc trở về.

Anh thở dài, nói với người phụ nữ xinh đẹp đã đánh anh trên vai: “Ồ, số tiền anh nhận được đã giảm đi hơn một nửa.”

Người đẹp xem ra vẫn có địa vị rất cao trong nhà họ Đường, rốt cuộc có thể đuổi kịp Đường Tầm, mím môi nói: “Đạo sư

huynh đừng keo kiệt như vậy, cho dù thuộc hạ có túm lấy người của chúng ta. Đúng, nhưng đó cũng là phần của chúng ta, phải không? ”

Đường Tâm khẽ mỉm cười, vươn một bàn tay đầy vết đời mồi ra, vỗ về bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, nói: “Có thể nói chuyện, hehe ... Sau sự việc này, vị trí khu vực số 4 của chúng ta ở Giao Chỉ, nhưng khác rồi, cái khác. khu vực...”

Ai đó đột nhiên chen vào khi giọng nói đã xuống.

“Thật không tốt, thật không tốt!”

Người đàn ông kinh hoàng kêu lên.

Tâm trạng tốt đẹp cùng viễn cảnh tươi đẹp vừa mới trở dậy đã lập tức bị tên này làm cho thất vọng, Đường Tâm đột nhiên tức giận nói: “Trời sập? Người kêu cái quái gì vậy? Ta không muốn sống nữa?”

Nghe thấy thanh âm của người hầu Đường gia, hấn kinh ngạc quỳ trên mặt đất, quỳ xuống nói: “Không phải, là của chúng ta...”

“Chúng tôi đã giết rất nhiều người, và kẻ sát nhân không biết là ai, vì vậy hàng trăm người đã ra đi ...”

Nghe các từ.

Đường Tâm đắc tội: “Đụ mẹ mày, mày điên rồi hả?”

Sau đó anh ta hét lên với bên ngoài: “Lại đây, cắt lưỡi thẳng nhóc này đi, để nó nói nhảm”.

Theo quan điểm của Đường Tâm, không ai trên Đảo Vàng có sức mạnh này, có thể quét sạch bao nhiêu người trong gia tộc họ Đường mà không hề hay biết.

Anh ấy rất tự tin, vì vậy anh ấy cảm thấy rằng cấp dưới của mình đang nói những điều vô nghĩa.

Tuy nhiên.

Lúc này, Đạo Trưởng đột nhiên đi vào trong phòng nhân nhạ nói với hấn: “Hấn có thể không nói nhảm.”

Đường Tầm nhìn thấy Đào trưởng, lửa giận trên mặt lập tức biến mất, mê mang nửa người, nghiêng người trước mặt Đào trưởng, cười nịnh nọt nói: “Chủ tịch, sao ngài lại tới đây?”

Giản Dao liếc mắt nói: “Kiểm tra đi. Sáu người của ta đã mất liên lạc.”

“Cái gì?” Đường Tầm nghe xong liền kinh ngạc, nhanh chóng lấy điện thoại chỉ dùng để liên lạc nội bộ, bấm gọi.

Hầu hết các đội được phân công đều không trả lời.

Đường Tầm ngẩn ra: “Làm sao có khả năng?”

Đạo Trưởng vẻ mặt trịnh trọng nói: “Không có gì khác thường.”

“Ý anh là Trình Uyên làm vậy?” Đường Tầm ngạc nhiên hỏi.

Đạo Trưởng gật đầu: “Có thể.”

“Hắn chỉ là đồ thứ ba, còn con trai của ta so với hắn còn tốt hơn.” Đường Tầm hiển nhiên vẫn không tin: “Hơn nữa, trên đảo Kim chỉ có một mình hắn. Không thể nào có khả năng này, đúng không?”

Đạo Trưởng giễu cợt, nhìn ánh mắt của Đường Tầm, lập tức tràn đầy chán ghét, hắn nói: “Người quá coi thường người này, nếu như hắn có thể bị người bắt được dễ dàng như vậy, vậy tại sao ta ngay từ đầu đã cứu mạng hắn?”

Đường Tầm sững sờ.

Một lúc sau, sau khi phản ứng lại, anh ta kinh hãi nói: “Vậy thì ... tôi phải làm sao bây giờ?”

Đạo Trưởng cũng suy tư một chút, mới nói: “Mục đích của hắn là báo thù cho Tần gia, tự nhiên là muốn tìm người giải quyết tài khoản, thu hết người của người trở về. Chúng ta chờ xem.”

Đường Tầm nghe thấy thanh âm vội vàng gật đầu.

Nhà họ Đường đột nhiên mất liên lạc với gần hai trăm người, Đường Tầm thực sự sợ hãi.

Anh nhanh chóng lấy điện thoại di động ra để liên lạc với thế giới bên ngoài.

Nhưng tôi đã gọi nhiều số trong một thời gian dài, nhưng không có ai trả lời.

Đường Tâm tức giận mắng: “Khôn kiếp, vừa mới trả lời điện thoại, sao bây giờ lại điếc cả tai?”

Đạo Trưởng không khỏi nhú mày, trong lòng có dự cảm không tốt.

Ngay sau đó.

“Không cần đánh nhau.”

Đường Chiến ôm ngực, loạng choạng đi vào, vẻ mặt cực kỳ xấu xa nói: “Không ai nhặt được.”

Nhìn thấy Đường Chiến, tất cả đều giật mình.

Đường Tâm thấy biểu hiện của Đường Chiến có không đúng, liền vội vàng bước tới hỏi: “Đường Chiến, ngươi sao vậy?”

Đường Chiến buồn bực cười nói: “Ba, lần này, chúng ta có lẽ đã đập phải tấm sắt.”

“Cái gì?” Đường Tâm ngăn người.

Đường Chiến suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng không có nói cho Đường Tâm biết tin tức Đường Quân đã chết trong tay Trình Uyên, mà là thở dài: “Ba, tập hợp mọi người trong nhà, tập hợp mọi người lại với nhau, có thể có chút cơ hội chiến thắng.”

“Có khoảng một trăm ba mươi người dưới sự giám hộ của chúng tôi.”

Đường Tâm ngạc nhiên nhìn Đạo Trưởng.

Đạo Trưởng hừ lạnh một tiếng: “Còn chưa làm?”

Đường Tâm sững sốt, vội vàng kêu tên đồng bọn đang quỳ trên mặt đất: “Các người nghe nói, gọi mọi người lại đây, các người đang làm cái quái gì vậy?”

Thuộc hạ sợ hãi lồm cồm chạy ra ngoài.

Nhất thời nhà Đường làm loạn.

Lúc này, không ai để ý đến bàn tay của Đạo Trường giấu trong ống tay áo đang nhanh chóng véo ngón tay của hắn.

Ngay sau đó, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, hắn trong lòng nói: “Thì ra là vậy.”

Anh ta liếc nhìn Đường Tầm về mặt bối rối, lợi dụng lúc nhà Đường hỗn loạn, từ từ rút khỏi biệt thự nhà Đường.

Lúc này, có một người chú ý tới hành động của Đạo Trường.

Cô chính là người đẹp néo vai Đường Tầm.

Đôi mắt đẹp của người đẹp chảy ra, và cô ấy trượt ra ngoài mà không bị chú ý.

Người của nhà Đường bao vây nhà họ Đường như xô sắt, không ít người này lấy bảo vật của nhà Đường ra cho hả giận.

Với cấu hình này, nghĩ lại thì dù đám Trình Uyên có đòi hỏi gì cũng không được.

Nhìn mấy chục khẩu súng của mình, Đường Tầm bần rộ hoảng hốt hồi lâu, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nói với Đường Chiến: “Đường Chiến, là Đường gia chúng ta, tên nhóc kia dám tới. chắc chắn rằng sẽ không có sự trở lại.”

Đường Chiến không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Vì vậy, họ yên lặng chờ đợi.

Tuy nhiên, thời gian trôi qua, kẻ thù được hình dung đã không bao giờ xuất hiện.

Khoảng hai giờ sau, Đường Chiến cau mày nói: “Lẽ ra anh ấy nên đến sớm.”

Đường Tầm đột nhiên bật cười: “Đang suy nghĩ gì vậy? Nhìn tình cảnh của chúng ta, tên nhóc kia chắc sợ nên không dám tới!”

Tuy nhiên, Đường Chiến lắc đầu và nói: “Không, có gì đó không ổn!”

Chương 810

Chương 810

“Sao vậy.

Đường Tầm cười phản bác: “Đường Chiến, anh có nghĩ nhiều không?”

Đường Chiến lắc đầu nói: “Nếu hấn muốn tìm cách trả thù nhà Đường gia chúng ta, tại sao ngay từ đầu hấn không tập trung tinh lực mà xông thẳng vào nhà chúng ta một cái, thay vào đó sẽ quét sạch đám người. ngoài chúng ta, đây không phải chỉ là giết con rắn sao?”

“Giống như là ... cố ý cho chúng ta thời gian đáp ứng, thật sự là không hợp lý.”

Nghe vậy, Đường Tầm nhú mày, do dự nói: “Không sai, ước chừng đứa nhỏ này chỉ là muốn vui vẻ trong chốc lát, không nên nghĩ nhiều.”

Đường Chiến không nói chuyện, mà rơi vào trầm tư.

Đường Tầm thở dài: “Thật tuyệt nếu Quân nhi ở đó, cậu ấy có bộ não tốt hơn cả hai chúng ta.”

Sau đó, Đường Tầm hỏi Đường Chiến: “Ba gọi điện thoại cho anh trai com, nhưng anh ấy không trả lời. Cô có biết anh ấy đi đâu không?”

Nghe Đường Tầm nhắc tới nhà họ Đường, vẻ mặt Đường Chiến liền thay đổi.

Tất nhiên anh ấy biết Đường Quân đã đi đâu, và anh ấy biết điều đó khi nhìn thấy đầu Đường Quân trong quán bar. Nhưng, anh ta nói với Đường Tầm như thế nào?

Đường Tầm đã hơn bảy mươi tuổi, đây là muốn nói cho hấn biết con trai của hấn đã chết, như vậy còn có thể sống cùng sao?

Đường Chiến hít sâu một hơi nói: “Chuyện này xong xuôi, ta sẽ phái người ... đi tìm hắn.”

Đường Tâm cũng thở dài: “Thật sự là không làm cho người ta lo lắng.”

Lúc này, anh chợt nhận ra một vấn đề.

Đường Tâm ngoẹo cổ nhìn xung quanh, nghi ngờ nói: “Hả, chủ nhiệm đâu?”

Đường Chiến cũng hoàn hồn.

“Về nhà đi, ngài Chủ tịch vừa đi.” Một tên thuộc hạ nói.

Đường Tâm nghe xong không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cười nói với Đường Chiến: “Nhìn đi, Đạo sư huynh có thể thấy chúng ta mạnh mẽ. Sư huynh yên tâm, liền rời đi. Bằng không, hắn chắc chắn sẽ ngồi trong nhà của chúng tôi. ”

Đường Chiến lông mày nhíu sâu hơn, dường như anh ta có cái nhìn khác với Đường Tâm.

Đột ngột.

Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu tôi.

“Không, bố, chúng ta bị bắt.”

Đường Tâm giật mình kinh ngạc nhìn Đường Chiến.

Đường Chiến nhanh chóng nghiêm mặt nói: “Hắn ... hắn muốn lấy được Kim Đảo, không phải chỉ muốn tìm Đường gia của chúng ta để tìm cách báo thù!”

“và vì thế.....”

“Mau gọi mỏ vàng ở khu vực số 4 của chúng ta!”

Đường Tâm ngẩn người.

Anh không hiểu Đường Chiến đang nói cái gì, nhưng anh cũng biết mọi chuyện hình như không giống với những gì anh nghĩ, vì vậy anh nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, gọi điện.

khá lâu.

Đường Tâm vẽ mặt kinh ngạc nói: “Khu số 4 chúng tôi có sáu mỏ, mỏ số 1 và mỏ số 6 đã mất liên lạc.”

Đường Chiến sắc mặt đột nhiên tái nhợt.

Cuối cùng anh cũng hiểu tại sao Đạo Trưởng lại ra đi vào lúc này.

Lẽ ra anh ta phải thất vọng về nhà họ Đường, hoặc có thể anh ta chỉ lợi dụng họ Đường làm mối nhử.

Đường Tầm dường như đã nhận ra sự nghiêm trọng của sự việc, anh ta hốt hoảng hỏi Đường Chiến: ” Đường Chiến, nhìn bây giờ ... chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Đường Chiến tỏ vẻ chua xót: “Huyết mạch của Đảo vàng là những mỏ vàng. Ai sở hữu nhiều mỏ vàng hơn thì có quyền nói ở Đảo vàng. Chúng tôi bỏ qua chuyện này.”

“Tên Trình Uyên đó, ngoài mặt là đang tìm cách trả thù từ nhà họ Đường và giết rất nhiều người trong số chúng ta, chỉ để nói với chúng ta rằng mục tiêu tiếp theo của họ là căn cứ của gia tộc họ Đường của chúng ta.”

“Nhưng trên thực tế, anh ta chỉ là một phát súng vô ích. Anh ta muốn chúng tôi tập trung tất cả những người ở đây, để cho anh ta thời gian lấy lại mỏ vàng của chúng tôi một cách bình tĩnh.”

“Đây là rút đáy nồi!”

Nghe Đường Chiến phân tích, Đường Tầm càng thêm khó chịu, lo lắng nói: “Nói cái này có ích lợi gì? Người cứ nói chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Đường Chiến trầm tư một lát rồi nói: “Ba, cho người của chúng ta mang súng đến giúp mỏ số 2 và số 3. Hai quả mìn này cách xa mỏ số 1 và số 6 rất xa, nên Trình Uyên và những người khác. không nên. Đã đến lúc phải đến đó. ”

“Chỉ là...”

Nghe vậy, Đường Tầm sốt ruột nói: “Không hơn không kém, cứ làm như lời anh nói.”

Trình Uyên chưa bao giờ xuất hiện, anh ta bây giờ càng tin tưởng vào phân tích của Đường Chiến.

Đường Tầm lúc này cũng vô cùng kinh hãi, hẳn cũng thật sự nhận ra được lời mà Đạo Sư nói: Trùng Trùng này không đơn

giản như vậy.

Ngay sau đó, nhà Đường truyền lệnh, dưới sự lãnh đạo của Đường Chiến, 130 người lẻ trong gia tộc đã huy động đến hỗ trợ khai thác mỏ số 2 và số 3.

...

Lúc này, Đạo Trường đã ở trong mỏ thứ hai.

Có sáu mỏ vàng ở khu vực số 4. Mỏ lớn nhất trong số này là mỏ số 2, lớn gần bằng tổng của 5 mỏ còn lại.

Vì vậy, sau khi Đạo Trường tính toán ý tứ của Trình Uyên, lần đầu tiên anh ta đến đây.

Lúc này, ngoài Hồ Sơn Dương già của hắn, chỉ có sáu sư phụ cấp hai đứng bên cạnh hắn.

“Hehe, Trình Uyên này đúng là có chút thông minh.”

Đứng trên ngọn tháp mỏ vàng, Hồ Sơn Dương ở phía sau Đạo Trường, nhếch mép cười khinh bỉ: “Đáng tiếc, đối thủ của hắn là sư huynh ngươi, hắn nhất định sẽ không đoán ra, chút thông minh của hắn từ lâu đã bị sư huynh nhìn thấu.”

Đạo Trường liếc mắt, dáng người cao thẳng, trên mặt lộ ra vẻ tự tin chiến lược, nhẹ giọng nói: “Cho dù như vậy, ngươi cũng không thể sơ suất. Sức chiến đấu của người của hắn vẫn là đáng kể.”

Hồ Sơn Dương lập tức khen: “Vương Mĩ Lệ và Lục Hải Xuyên đối với những người đó thật tốt. Em tạm giữ được một người, sư huynh, anh dễ dàng thoát khỏi người kia, còn những người khác ... Nay, đoán chừng không phải người đâu. Làm sao có thể là đối thủ của sáu võ sư hạng hai này ở Thương Minh League.”

“Gặp nhau xong, chúng tôi đến thẳng Hoàng Long. Không quan tâm đến những người khác, chúng ta cứ hạ Trình Uyên trước, những người còn lại đều bị ném đá sợ hãi phải bỏ chạy thôi.”

Nghe được lời nói của lão Đạo Trường, sáu tên vệ sĩ phía sau Đạo Trường cũng đồng thanh.

Tại thời điểm này.

Đạo Trưởng khẽ cau mày.

Anh hỏi: “Đã bao lâu rồi?”

Chàng ngó nhìn đồng hồ đeo tay cười: “Đã ba giờ rồi. Ta nghĩ, Trình Uyên này có lẽ sợ hãi, nói ra cũng có chút khéo léo. Ta đoán, hẳn đoán ta đã nhìn thấu thủ đoạn của hắn, ta sẽ nhận thì thấy không dám đến ”.

Đạo trưởng khẽ nhíu mày, sau đó lắc đầu nói: “Không đâu, hẳn không phải người như vậy.”

Ngay sau đó.

Một vài chiếc xe tải chạy đến từ xa.

Mắt Hồ Sơn Dương sáng lên, nó chỉ vào những chiếc xe tải đang bốc khói và bụi mù mịt và nói: “Anh ơi, nhìn kìa, chúng đến rồi!”

Kết quả là mọi người trở nên nghiêm túc ngay lập tức, và tất cả đều nhìn vào xe tải.

Tuy nhiên, khi chiếc xe tải đến gần, họ phát hiện trên xe chở đầy những người mặc sắc phục của đường gia với súng trên tay.

đây là.....

Đây là người đàn ông canh giữ dinh thự nhà họ Đường.

Đôi mắt của Đạo Trưởng nheo lại đột ngột, sắc mặt thay đổi rõ rệt và anh ta nói: “Ồ, tôi bị lừa!”

Nghe vậy, Hồ Sơn Dương nhìn Đạo Trưởng bằng ánh mắt đau khổ.

...

Và vào lúc này.

Người của Trình Uyên xuất hiện trong căn biệt thự trống trải của gia đình họ Đường.

Chương 811

Chương 811

Khi Đường Chiến dẫn mọi người đến giải cứu mỏ vàng số 2, Trần Thành dẫn theo các thành viên của nhóm Long Uyển lên vào, chẳng mấy chốc đã hạ gục mười mấy vệ binh duy nhất còn lại trong dinh thự.

Sau đó, mọi thứ đơn giản hơn nhiều.

Khi Trình Uyên bước vào đại sảnh, Đường Tâm run rẩy quỳ trên mặt đất.

Người nhà họ Đường cũng quỳ trên mặt đất, cả người run lên.

Và trong dinh thự của anh ta, những người mặc đồ đen từ nhóm Long Uyển ở khắp mọi nơi.

Trình Uyên ngồi trên ghế sofa cầm một thanh kiếm vàng, lấy ra một điều thuốc châm lửa, hít một hơi thật sâu nói: “Ý anh là Đường Tâm?”

Đường Tâm vừa rồi ngẩng đầu, là ...?”

“Trình Uyên.” Trình Uyên nhẹ đáp.

Đường Tâm lập tức tái mặt.

Đây là Trình Uyên, người đàn ông mà anh luôn khinh thường?

Đây là hãn độc miệng sao?

Sau đó, những người xung quanh anh ta là ai? Làm thế nào nó có thể mạnh mẽ như vậy?

Tuy nhiên, so ra, anh ta còn bị sốc bởi một sự việc khác, anh ta kinh ngạc nói: “Cô ... cô không phải ... không phải...”

“Không phải ở trong mỏ vàng có Đạo trưởng và thế lực mới của nhà Đường các người sao?” Trình Uyên nói xong đối với Đường Tâm.

Đường Tâm vội vàng gật đầu.

Trình Uyên chế nhạo nói: “Người thật sự không biết Đạo Sư ở đây?”

Đường Tâm sững sờ.

Trình Uyên cười nhẹ nói: “Su Đạo, đôi thủ cũ, hẳn biết ta, ta cũng biết hẳn.”

“Tôi đang lừa xung quanh, vì vậy anh ta sẽ đoán rằng mục tiêu của tôi là một mỏ vàng.”

“Bởi vì Đạo Trưởng hiểu ta, nên đoán được mục tiêu của ta là đỉnh phong Kim Đảo, không chỉ là Đường gia của người.”

Đường Tâm vô thức gật đầu, nhàn nhạt nói: “Đúng vậy, vậy người ... không nên ở trong mỏ vàng sao?”

Vì vậy, Trình Uyên nhìn anh như một con ngốc.

Đường Tâm dường như nhận ra đây là một câu hỏi rất ngu ngốc, không khỏi cúi đầu xuống.

“Từ khi biết Đạo gia đã nhìn thấu, ta sẽ lại đi tới mỏ vàng. Như vậy không ngốc sao?” Trình Uyên hỏi hẳn.

Đường Tâm không dám đáp lại.

Trình Uyên chế nhạo nói: “Đúng vậy, tôi rất muốn lật đổ cái xã hội cũ nát của Đảo vàng, nơi tràn ngập bóng tối, nhưng trước đó, tôi phải làm một điều gì đó.”

Nói xong, hắn đối bên ngoài hô một tiếng: “Vào đi.”

Tất cả những người trong nhà họ Đường đều nhìn về hướng cửa đại sảnh.

Tần Nhân Nhân và Tần Thanh Thanh cùng nhau bước vào.

Tần Nhân Nhân bị cảnh tượng này trước mắt làm cho sững sốt, nhìn thấy người nhà họ Đường đứng đầu là Đường Tâm, tất cả đều quỳ xuống trước mặt Thừa Trăn.

Mới mấy giờ trước cô còn cười nhạo Trình Uyên là ếch ngồi đáy giếng, không biết nhà họ Đường hùng mạnh cỡ nào, nhưng bây giờ ...

Lúc này cô đột nhiên cảm thấy mình chính là ếch ngồi đáy giếng, một tên hề.

Không phải Trình Uyên không biết nhà Đường có thể lực như thế nào và vô cơ như thế nào. Ngược lại, cô không biết Trình Uyên có sức mạnh như thế nào.

Thực ra không phải chỉ có cô ấy.

Lúc này, tất cả những người trong gia tộc họ Đường, bao gồm cả Đường Chiến, người đã tới cứu mỏ vàng số 2, đều có một ý kiến chung.

Lần này, họ Đường thực sự khiêu khích những nhân vật không nên khiêu khích.

Trình Uyên!

Trình Uyên nói: “Chính vì bị nhà họ Đường bức hại nhà Tần, ta mới có ý định lật đổ Cẩm Đào. Vì vậy, ta một thước là một thước. Ta muốn lật đổ Cẩm Đào, nhưng trước đó, Tôi không thể không báo thù của Tần gia và lòng tốt của Tần Nghị đối với tôi!”

Khi Trình Uyên nhắc đến Tần Nghị, đôi mắt của Tần Nhân Nhân và Tần Thanh Thanh đều đắm lệt.

Và Đường Tầm phát ra một tiếng “vo ve” trong đầu, và ngay lập tức hiểu được họ sẽ làm gì.

Đường Tầm kinh hãi, tuy rằng năm nay đã ngoài bảy mươi, nhưng Từ Hoàng đế ngồi ở đây đã lâu, trong lòng càng ngày càng hối hận.

Đường Tầm kinh hãi lắc đầu, sau đó quỳ lạy.

“Không, không phải ý của ta, là do Lão Viên ... Xin đừng giết ta, đừng giết ta, ta ... Ta có tiền, ta sẽ cho ngươi toàn bộ tiền ở khu số 4. “Tôi..... Đường gia nữ nhân của chúng ta, tất cả ...”

” Leng keng”

Một âm thanh giòn tan của kim loại rơi xuống đất đột nhiên vang lên.

Trình Uyên ném một con dao sáng trên mặt đất, dưới chân của Tần Nhân Nhân và Tần Thanh Thanh.

Anh nhàn nhạt nói: “Tần Thanh Thanh, anh đã hứa với em nếu có thể sẽ tự mình trả thù mỗi hận này.”

Tần Thanh Thanh sững sờ.

Đường Tâm cũng như hóa đá.

Lúc này, mọi lời nguy biện của Đường Tâm đều trở nên nhạt nhẽo, ngu ngốc và vô dụng.

bởi vì.

Trình Uyên không phải là một kẻ ngốc.

Tần Thanh Thanh nhìn con dao dưới chân, sắc mặt tái nhợt.

Cô ấy chỉ mới mười tám tuổi, là một cô gái chân dài, thân hình mềm mại, rất xấu hổ nếu bạn yêu cầu cô ấy nhảy và hát một bài hát. Bây giờ, hãy đưa cho cô ấy một con dao và để cô ấy giết ...

Từ góc độ của Tần Thanh Thanh, chuyện này đối với đứa bé không phải là xấu hổ sao?

Tuy nhiên, Tần Thanh Thanh vẫn cúi xuống nhặt con dao sáng loáng, cắn chặt môi, hai tay run rẩy đi về phía Đường Tâm.

Đôi mắt cô vẫn còn ngẩn lệ.

Khát vọng sinh tồn của Đường Tâm khiến anh ta quỳ trên mặt đất quỳ xuống một lần nữa, anh ta nói: “Trời sinh có phúc đức ... Chị Tần, hai nhà chúng ta là họ hàng với nhau. Chị của chị là con dâu của chị, chị nhé.” tha thứ cho tôi. Là tôi! ”

Tần Thanh Thanh nước mắt rơi xuống, nàng bực bội hỏi: “Người cũng biết Thượng đế có cuộc sống tốt sao? Khi người hạ lệnh giết cha mẹ ta, tại sao người lại quên Thượng đế có cuộc sống tốt?”

“Đây cũng là họ hàng? Lúc người tàn sát 16 người của Tần gia chúng ta, tại sao không nói chúng ta là họ hàng?”

“Mày đã giết bố mẹ tao và tàn sát 16 người trong gia đình tao. Tại sao mày lại để tao tha cho mày?”

Cô ấy nâng con dao trên tay lên, và ánh mắt của cô ấy hiện lên vẻ tuyệt đối.

Thấy vậy, Đường Tâm biết nói chuyện này cũng vô ích, trong lòng đột nhiên hoảng sợ đứng dậy, gục đầu vào bụng của Tần Thanh Thanh.

Tần Thanh Thanh bị hấn đánh ngã xuống đất.

Sau đó Đường Tâm bước tới, chạy ra ngoài.

Tuy nhiên, trước khi anh chạy được hai bước, một con dao thò ra từ bên hông rồi đâm vào bụng anh.

Bước chân của Đường Tâm dừng lại, anh sửng sốt, kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mặt, cô là một người phụ nữ run rẩy từng đôi mắt với anh.

Tần Nhân Nhân nhặt con dao mà Tần Thanh Thanh đánh rơi, nhét vào trong người Đường Tâm, trên mặt rơi lệ nói: “Ba, con tiễn con lên đường!”

Ông chủ Đường Tâm nhìn chăm chăm, môi nhếch lên, tựa hồ muốn nói gì đó.

Một tay anh vươn ra trước mặt Tần Ngạo Thiên.

Lúc này, Tần Nhân Nhân hung hăng trượt con dao xuống, đột nhiên phá vỡ nội tạng trong cơ thể Đường Tâm.

“Phông!” Một tiếng, máu phun ra, hấn ngã xuống đất.

“Đang thay đổi ...” Con dao đâm máu bị Tần Nhân Nhân ném đi trong tiềm thức, trên tay cô cũng dính đầy máu.

Nhuộm máu của cả bố chồng nàng dâu.

Ngay sau đó.

Đường Chiến đột nhiên xông vào, tận mắt nhìn thấy tất cả những chuyện này, trong lòng không khỏi sửng sốt.

Chương 812

Chương 812

Những người mặc đồ đen trong đám người Long Uyển khi nhìn thấy Đường Chiến, đều phải rút kiếm về phía trước.

Trình Uyên xua tay để ngăn họ lại.

Anh ta đã hứa với Tần Nhân Nhân sẽ không giết Đường Chiến, vì vậy khi Đường Chiến không chống cự thêm nữa, anh ta sẽ giữ lời hứa của mình.

Sau khi người mặc đồ đen trở lại, Đường Chiến mới chậm rãi đi về phía Đường Tâm.

Trên mặt không nhìn thấy biểu cảm gì, hai mắt đột nhiên mờ mịt không màu, khi đi về phía Đường Tâm từng bước, giống như một mảnh gỗ nhọt nhạt yếu ớt.

Tần Nhân Nhân cũng là sững sờ.

Cô nhìn Đường Chiến, trong mắt ngoại trừ kinh ngạc còn có chút hụt hẫng, quyết đoán khi cô giết Đường Tâm đã không còn lâu nữa.

Đường Chiến không nhìn Tần Nhân Nhân, anh ta đi tới gần Đường Tâm, khụy chân, quỳ trên mặt đất.

” bố “.

Khi giọng nói nhẹ nhàng này vang lên, trái tim của Tần Nhân Nhân, dường như đột ngột đập theo nhịp điệu này, cô đưa tay về phía Đường Chiến, nhưng lại ở trên không trung.

Đường Chiến không nói gì, anh ta duỗi tay ôm lấy thân thể Đường Tâm, sau đó lão đảo, xoay người, ngăn người bước ra ngoài.

Trong số đó, không có màu sắc trên khuôn mặt của anh ấy, không có nước mắt, không có nỗi buồn, và một số chỉ giống như một cái vỏ rỗng.

Anh ta nhìn thấy Tần Nhân Nhân giết Đường Tâm, sau đó cũng không thèm nhìn cô.

Vì vậy, khi anh xoay người bước ra ngoài, Tần Nhân Nhân cũng ngồi dưới đất, nước mắt cô không kịp rơi nữa.

“Anh ấy nhất định phải hận tôi!” Tần Nhân Nhân khóc.

Tần Thanh Thanh không biết nên nói gì, chỉ có thể ngồi xồm ở bên cạnh ôm cô.

Trình Uyên bước đến bên anh, nhưng trong lòng lại có nhiều cảm xúc lẫn lộn.

Anh đang tự hỏi tâm tính của một người phải mạnh đến mức nào, làm sao anh có thể duy trì lý do khôn ngoan nhất khi nhìn thấy cha mẹ mình chết thảm thương?

Vì vậy, anh nghĩ rằng nếu mẹ anh bị giết trước mặt anh, hoặc Bạch An Tương, thậm chí là Trình Tuấn Phong và Lý Lan Oanh, anh sẽ không thể giữ được bình tĩnh.

Anh ta sẽ lao vào chiến đấu với kẻ thù một cách liều lĩnh ngay lần đầu tiên.

nhưng.

Đường Chiến kìm lại.

Chứng kiến cái chết bi thảm của chính cha mình, anh không rơi một giọt nước mắt nào, điều đó cho thấy con người này có lý trí đến mức nào.

Anh ta là một người tội tệ, nếu không anh ta sẽ không nhận ra rằng tình hình vẫn đang ở giữa và một mình chạy về phía sau.

Nghĩ đến đây, Trình Uyên nói với Tần Nhân Nhân: “Bỏ qua đi, tương lai định mệnh là người xa lạ, tại sao lại phải có gợn sóng?”

Tiếng khóc của Tần Nhân Nhân trở nên trầm lắng hơn, cô nức nở nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên thở dài và chua chát nói: “Kẻ thù của anh ấy chỉ có tôi, không liên quan gì đến cô. Còn kẻ thù của cô, nếu cô cố chấp, tôi sẽ là người duy nhất còn lại.”

Tần Nhân Nhân im lặng.

Tần Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn Trình Uyên, trong mắt hiện lên một tia khó hiểu, sau đó lắc đầu.

Như thể tất cả những điều này kết thúc, mọi người bắt đầu im lặng.

Cả hội trường trở nên rất yên tĩnh.

Đúng lúc này, Thời Sách bước vào, đưa cho Trình Uyên một tờ biên lai và nói: “Đại ca, thứ này được tìm thấy trong phòng của Đường Tâm. Tôi nghĩ là có vấn đề.”

Trình Uyên xem qua và thấy rằng đây là một danh sách hàng hóa.

Trong cột giá trị, có một con số nổi bật: một tỷ!

Trình Uyên chột cau mày.

“Đi tìm!” Anh vội vàng nói.

Thời Sách nặng nề gật đầu, chào hỏi mấy người mặc đồ đen, nhắc tới một người nhà họ Đường, hỏi: “Nhà kho ở đâu?”

Người nhà họ Đường sợ hãi run lên, không dám thất bại, lập tức đưa đám người Thời Sách vào nhà kho.

không lâu đâu.

Thời Sách quay lại, trên tay cầm vài viên gạch vàng đưa cho Trình Uyên.

Trình Uyên đưa tay chạm vào những đường nét trên viên gạch vàng, sắc mặt biến sắc.

Đây quả thật là viên gạch vàng từ hăm thứ ba, những viên gạch vàng này chỉ do ông ta mang ra ngoài ngân ấy năm, mới sử dụng một lần, vẫn phải trả một lần tương đương một tỷ viên gạch vàng. .

Trình Uyên hung hăng nhìn lại, thấy Trần Thành đứng ở phía sau không xa, anh cau mày, lắc đầu với Thời Sách rồi thì thào: “Đừng nói lung tung.”

Thời Sách hiểu ý của Trình Uyên và gật đầu.

Lúc này, di động của Trình Uyên vang lên.

Trình Uyên nhanh chóng trả lời điện thoại.

“Đại ca, người của Đường gia, và các đạo trưởng đang trên đường tới đây.” Giọng nói của một người đàn ông mặc áo đen vang lên từ đầu bên kia của điện thoại.

Trình Uyên cúp điện thoại, nói với những người chiêm biệt thự nhà họ Đường: “Mọi người chuẩn bị thu dọn đồ đạc rút đi!”

Tần Nhân Nhân cuối cùng cũng tỉnh táo lại, cô đã nín khóc rồi, lúc này cô mới nhìn Trình Uyên với vẻ mặt khinh bỉ nói: “Cô thật sự chỉ dựa vào sự khôn khéo của mình để giết Đường Tầm. Theo thực lực của cô là bao nhiêu.” liên quan, bạn vẫn sợ họ Tang. ”

Trình Uyên liếc cô một cái, không giải thích gì, tiếp tục chào hỏi những người dưới quyền rồi rút lui khỏi nhà họ Đường.

Tần Nhân Nhân theo sát Trình Uyên, lạnh giọng tiếp tục nói: “Là người giúp nhà chúng ta báo thù, nhưng đừng hi vọng chị em chúng ta có ơn với người, bởi vì chuyện này là do người gây ra, người cái này.” là cách nó phải như vậy. ”

“So với nhà họ Đường, thật ra, chính là người là người mà chúng ta nên ghét nhất. Nếu không phải có người, loại chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra.”

Giá trị một tỷ vàng khiến Trình Uyên nghĩ đến một khả năng nào đó, trong lòng rất lo lắng, lúc này Tần Nhân Nhân lại huyên thuyên sau lưng khiến anh thật sự chán nản.

Ngay khi họ vừa định bước ra khỏi cửa biệt thự của nhà họ Đường, Trình Uyên đột nhiên quay người chỉ vào Tần Nhân Nhân, lớn tiếng nói: “Tôi nói, tôi nợ họ Tần chuyện này. Tôi chưa bao giờ phủ nhận. . Bạn muốn của tôi. Định mệnh, tôi có thể trao nó cho bạn bất cứ lúc nào sau khi tôi đã làm những gì tôi muốn làm, nhưng bây giờ, bạn im lặng cho tôi! ”

Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy Trình Uyên, Trình Uyên chưa bao giờ tức giận, kể cả khi thực hiện hết những chiến lược này, cô

ấy cũng tỏ ra rất bình tĩnh, vì vậy, cô ấy nghĩ Trình Uyên là loại người tốt tính và đầy nghĩa khí. .

Vì vậy, khi làm cho Trình Uyên buồn bực, Trình Uyên cuối cùng cũng không nhịn được mà bật thốt lên, tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt thực sự khiến cô bị sốc.

Tần Nhân Nhân sững sờ.

Nói xong Trình Uyên quay người bỏ đi cùng ai đó.

Tần Thanh Thanh nắm tay Tần Nhân Nhân ngập ngừng nói: “Chị, thật ra...”

Cô ta còn chưa nói hết lời, thì Thời Sách đã bước tới chỗ Tần Nhân Nhân cười nhạt nói: “Thật ra, theo ý kiến của chúng tôi, cô là con ếch ngồi đáy giếng đáng thương.”

Tần Nhân Nhân hung hăng nhìn chăm chăm Thời Sách.

Vừa rồi cô ấy nói chuyện không dứt và gay gắt với Trình Uyên, Thời Sách thực sự không nghe được nên bước đến gần cô ấy và nói những điều này.

Anh ta nói: “Anh cho rằng anh cả của tôi sẽ sợ nhà Đường khôn kiếp này sao? Anh cho rằng nếu làm bằng kiếm và súng thật, nhà Đường sẽ có cơ hội chiến thắng sao?”

“Nói thật với ngươi, đại ca của ta không bao giờ sợ khó đánh, thực lực của chúng ta ngoài sức tưởng tượng của ngươi, huống chi một người họ Đường, cho dù thêm Đạo trưởng, ngươi cũng có thể không có cơ hội chiến thắng.”

“Và tại sao anh trai tôi không thắng thần như vậy?”

“Bởi vì ta vì ngươi, vì bọn họ, vì tất cả những người ở đây.”

Thời Sách chỉ vào người chung quanh, chỉ chung quanh nói:

“Vội vàng, bọn họ có thể chết, có thể mọi người ở đây không sợ. chết, nhưng anh cả của tôi sợ! ”

“Anh cả của ta không sợ chính mình chết, mà là các huynh đệ, sợ chúng ta chết!”

“Đó là cách ngu ngốc nhất để làm tổn thương kẻ thù một nghìn và làm tổn thương chính mình tám trăm.”

“Tiếp theo, người có thể xem Chương trình, mở to mắt, nhìn kỹ, xem đại ca của ta khiến cho toàn bộ Gia tộc run sợ như thế nào!”

Chương 813

Chương 813

Tần Nhân Nhân sững sờ.

Cô không thể hiểu được những lời của Thời Sách, ít nhất là trong lúc này. Bởi vì trong thế giới mà cô nhìn thấy, mạng người thật sự vô giá trị.

Khi gả vào nhà Đường, cô có thể hiểu sâu sắc hệ thống giai cấp khác biệt của nhà Đường. Trong mắt bọn họ, tính mạng của người nhà họ Đường thật sự không đáng nói, ở trong mắt người nhà họ Đường, tính mạng của người dân cũng không đáng nói.

Nhưng Thời Sách nói với cô rằng Trình Uyên sẽ quan tâm đến cuộc sống của cô.

” Chuyện tiểu lâm hay sao ? Đùa à?” Tần Nhân Nhân nghi ngờ hỏi: “Cô không nghĩ anh ta sợ cái này cái kia, chẳng lẽ không phải là người làm ăn lớn chút nào sao? Người nhà họ Đường không phải như vậy sao?” . ”

Thời Sách tha thiết nói với cô ấy: “Như vậy, nhà Đường sẽ bị chúng ta tiêu diệt.”

Tần Nhân Nhân không nói nên lời.

Sự thật còn hơn lời nói, trong mắt cô, nhà Đường đáng sợ đã thực sự bị Trình Uyên tiêu diệt, Đường Tầm Đường Quân bị giết, Đường Chiến tự biến mình thành thây ma để tồn tại.

Vì vậy, cô ấy có thể tranh luận về điều gì nữa?

Nhưng cô vẫn không hiểu, lẩm bẫm một lúc: “Tại sao lại thế này?”

Lý Hải Tân đi ngang qua cô ấy và nói với một nụ cười: “Sự thật đơn giản là anh ấy quan tâm đến chúng tôi, vì vậy chúng tôi sẽ sẵn lòng làm việc cho anh ấy.”

Trong cùng một ngôn ngữ.

Đây cũng là lý do tại sao khi lực chiến của Trình Uyên bằng 0, vẫn sẽ có rất nhiều cao thủ sẵn sàng nghe theo mệnh lệnh của anh ta.

Và họ Đường ...

Chưa nói đến sự phụ, ngay cả những người hầu bình thường cũng chỉ bị sự dâm dăng của gia đình họ cưỡng bức.

Nếu bạn thực sự muốn chiến đấu cho cuộc sống của mình, thì bản thân điều này không cùng đẳng cấp.

...

...

Trong nửa giờ.

Khi Đạo Trưởng đưa người của mình và người của nhà họ Đường đến biệt thự nhà họ Đường, mọi chuyện đã rồi như tờ vò.

Người trong dinh thự, người bị thương, người chết, người chạy trốn chạy trốn, đã mất đi sự thịnh vượng trước đây từ lâu.

Nhìn thấy tất cả những điều này, vị Đạo Trưởng im lặng.

Anh không có thiện cảm với nhà họ Đường, ngược lại anh luôn ghét Đường Tầm vì tính kiêu ngạo và vì coi thường Trình Uyên đang chơi đùa với anh.

Tuy nhiên, cuối cùng anh ấy phát hiện ra rằng mình đã phạm phải sai lầm giống như Đường Tầm, và anh ấy vẫn đánh giá thấp Trình Uyên.

Hồ Sơn Dương nhìn xung quanh chạy đến chỗ Đạo Trưởng cười tự đắc: “Xem ra thằng nhóc Trình Uyên quả nhiên có chút thông minh. Biết được sự huynh, người sẽ tự sát mà trở về, người sợ hãi bỏ chạy.”

Đạo Trưởng thở dài.

Hồ Sơn Dương nói tiếp: “Nếu hấn có tự hiểu biết, bằng không thì đây chính là nơi chôn nhau cắt rốn của hấn.”

Vì vậy, Đạo Trưởng lạnh lùng liếc hắt một cái, nhàn nhạt nói: “Người thật sự cho rằng hắt trốn đi?”

Ngõng cái nghe xong liền sững sờ, sau đó mới nhận ra vẻ mặt của Đạo Trưởng hình như có gì đó không đúng, trong lòng không khỏi “co rút”, ngạc nhiên hỏi: “Sao, hắt có cái gì khác không?” người chơi? ”

Lão Đạo Trưởng lắc đầu nói: “Lần này, ta thua, hoàn toàn thua.”

Hồ Sơn Dương tỏ vẻ kinh ngạc, vẫn không hiểu mình đã bị đánh bại ở đâu, không phải Trình Uyên đã tránh chúng mọi lúc sao?

Đạo Trưởng đưa tay ra vỗ vỗ bả vai dê cụ nói: “Tiểu sư huynh, đi thôi.”

“Ở đâu?” Hồ Sơn Dương tỏ vẻ khó hiểu.

Đạo Trưởng thở ra một hơi dài nói: “Đi gặp ông chủ.”

“Nhưng ở đây ...?” Hồ Sơn Dương.

Đạo Trưởng lắc đầu thở dài: “Địa bàn số 4 không còn trong tay chúng ta.”

“Tại sao?” Hồ Sơn Dương vẫn không hiểu.

Lão Đạo Trưởng xoay người bước ra ngoài, giọng điệu ôn tồn nói: “Nhà Đường đã không còn giữ, mỏ vàng cũng đổi chủ, khu số 4 mất kiểm soát.”

Goathoo choáng váng.

Mỏ vàng.

Đã thay đổi quyền sở hữu?

Chẳng phải họ vừa rời khỏi mỏ Vàng số 2 sao?

Có lẽ nào

...

Đạo trưởng đoán đúng, đúng lúc bọn họ quay lại nhanh chóng cầu cứu nhà Đường thì hai nhóm xông vào mỏ vàng số 2 và chiếm hoàn toàn mỏ vàng số 2.

Hai nhóm này là Ngụy Tác và Thẩm Hoa.

Trình Uyên nói rằng họ được chia thành ba đợt và đánh bại mỗi đợt.

Người của Ngụy Tác và Thẩm Hoa có nhiệm vụ chờ đợi thời cơ, sau khi Trình Uyên nhận được tin Đảo Vàng rời khỏi mỏ vàng liền chạy đến nhà họ Đường, lập tức thông báo cho hai người bọn họ nên đi mua vàng số 2. Mỏ đã bị đánh sập.

Lý do tại sao Trình Uyên để Thẩm Hoa và Ngụy Tác chiếm giữ họ là vì anh ta biết rằng Đạo trưởng không dám di chuyển hai người này, một khi họ chiếm đóng, Đạo trưởng sẽ không thể chiếm được họ nữa.

Về phần tại sao Đạo gia không dám động Thẩm Hoa và Ngụy Tác ...

Trình Uyên của nhà họ Trình là quá đủ đối với anh ta, mặc dù nhà họ Ngụy và nhà Thẩm Gia đã được trợ giúp, nhưng nó chỉ ở mức tối thiểu.

Nếu lúc này khiêu khích nhà họ Ngụy và nhà họ Thẩm, đến lúc đó, ba trong bốn gia tộc lớn sẽ cùng hấn bắt tử, bất khả chiến bại.

...

Bên trong văn phòng của Mỏ vàng số 2.

Đứng ở trước cửa sổ, Thẩm Hoa nhìn này mảnh đất lớn đúc tiền, trong lòng tràn đầy cảm xúc, đồng thời nở nụ cười: “Điều chinh hổ rời núi là tốt rồi, cùng xây dựng con đường ván bí mật đến Chencang.”

“Tôi nghĩ rằng tôi đã chiến đấu với hàng hóa này trước đây, nhưng bây giờ có vẻ như tôi đã thực sự may mắn khi bắt đầu.”

Ngụy Tác ngồi trên ghế ông chủ trong phòng làm việc, một tay quay bút trong tay, thở dài nói: “Nếu như Anh Trình và Anh Trình có thể hòa thuận với nhau, đó mới là điều đáng sợ nhất.”

Anh hai trong miệng tự nhiên là muốn nói đến Trình Nặc.

Thẩm Hoa khẽ nhíu mày.

Anh ta cũng nghe Thảm Ly nói rằng Trình Nặc, con trai của nhà họ Trình, là một kẻ bất lương độc ác, trong thế hệ trẻ anh ta rất muốn chiến đấu, không ai là đối thủ của anh ta.

Khi Thảm Ly nói điều này, Trình Uyên vẫn còn ở trong gia đình họ Bai, lặng lẽ làm con rể trước cửa nhà của ông. Vì vậy Thảm Li đang nghĩ, nếu bây giờ Thảm Lý nói, có thể nói: Hai người con trai nhà họ Trình đều là kẻ bất lương.

“Tôi rất không muốn!” Anh lắc đầu chua xót nói.

Ngụy Tác gật đầu, hẳn cũng không muốn.

...

Hai người im lặng một lúc, Thảm Hoa đột nhiên hỏi Ngụy Hành: “Ngụy Nhi, không phải Trình Uyên nói mỏ vàng ở khu 4 này là của hai nhà chúng ta sao? Nhìn xem, chúng ta phân chia như thế nào?”

Khi nghe điều này, lông mày của Ngụy Tác ngưng tụ lại, anh nghiêm nghị nói: “Tôi nghĩ tốt hơn hết là Anh Trình nên quyết định vấn đề này. Dù sao thì, chúng tôi thực sự đã không cố gắng nhiều.”

Thảm Hoa tỏ vẻ không muốn, lắc đầu nói: “Từ lúc Trình Uyên đã nói giao mỏ vàng cho hai nhà chúng ta, vậy mỏ vàng này là của chúng ta, đương nhiên chúng ta tự mình quyết định.”

Ngụy Tác lắc đầu: “Cái này không được, ta không đồng ý!”

Thấy hai người sắp cãi nhau.

Đột nhiên có người đẩy cửa bước vào nói: “Sếp Trình đã về.”

Ngụy Tác và Thảm Hoa nhìn nhau rồi nhanh chóng đứng dậy chào đón họ.

Trình Uyên vẻ mặt trịnh trọng, sau khi vào cửa liền để mọi người ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

Khi nhìn thấy điều này, Thảm Hoa và Ngụy Tác đã nghĩ rằng Trình Uyên sẽ bàn bạc với họ cách chia mỏ vàng, nhưng ai biết rằng Trình Uyên đã nói với hai người họ: “Có chuyện rất nghiêm trọng, nên đừng nói chuyện.”

Cả hai người đều giật mình.

Trong trường hợp khẩn cấp, Trình Uyên lấy điện thoại di động ra và gọi cho Tiêu Viêm.

khá lâu.

Điện thoại đã được kết nối.

“Xin chào?” Có một giọng nói lười biếng trên điện thoại.

Trình Uyên nghiêm túc hỏi: “Bây giờ cậu vẫn đang bảo vệ Vũ Phi sao?”

Tiểu Nhiễm lạnh lùng trả lời: “Đây không phải là lời anh nói với em sao?”

“Vũ Phi có ở bên cạnh ngươi không?”

“Không, tôi đang nói chuyện phiếm với chị dâu.”

“Tốt rồi, có khẩu vị, nghe tôi nói, đừng lo lắng cho Vũ Phi, bây giờ đến nhà Họ Trình ở Bắc Kinh ngay lập tức, đừng hỏi tại sao.”

“Dudu...”

“Chào?”

Trình Uyên chưa kịp nói xong thì điện thoại đằng kia đã ngắt, anh sững sốt một lúc rồi nhanh chóng gọi lại.

Tuy nhiên.

“Xin lỗi, cuộc gọi bạn gọi đã bị tắt!”

Chương 814

Chương 814

Trình Uyên hoảng hốt, cậu rất lo lắng nhưng lại không dám nói cho Trần Thành biết.

Thẩm Hoa cùng Ngụy Tác hỏi hần: “Làm cái quái gì vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Trình Uyên ngồi xuống sô pha, nhắm mắt suy nghĩ hồi lâu.

Cả Thẩm Hoa và Ngụy Tác nhìn nhau.

Thật lâu sau, Trình Uyên duỗi ra hai ngón tay, nhéo nhéo giữa lòng mày, chậm rãi mở mắt ra, nói: “Chúng ta đã bỏ qua một chút.”

“Cái gì?” Hai người nghiêm nghị hỏi.

Trình Uyên trầm giọng nói: “Đạo Vàng do Thương Minh thành lập nên bọn họ đều sẽ tuân theo mệnh lệnh của Đạo trưởng, nhưng Đạo Vàng lại cách biệt với thế giới bên ngoài. Giống như nhà họ Đường, các người không nên biết điều đó. Chủ tịch Công đoàn đã là Đạo trưởng rồi.”

“Nhưng trên thực tế, bọn họ biết, cũng là nghe theo lời của Đạo gia. Nhưng là có một số việc, bọn họ giấu diếm Đạo Trưởng.”

Cả Ngụy Tác và Thẩm Hoa đều có một vẻ mặt chết lặng.

Trình Uyên lấy ra một tờ tiền vàng tương đương một tỷ, ném lên trên bàn, nói: “Loại chuyện này, đạo nhân không biết, nếu không chúng ta không cần làm, những viên gạch vàng này sẽ có. đã bị hần tịch thu từ lâu rồi.”

Thẩm Hoa kinh ngạc nói: “Đường gia đối nhân xử thế, thế nhưng lại canh giữ đạo nhân?”

Ngụy Tác cũng cau mày hỏi: “Xem ra là tuân theo mệnh lệnh của đạo trưởng, nhưng trên thực tế đều là mang thai?”

Trình Uyên gật đầu nói: “Bọn họ có thể ngang hàng, hoặc có thể nói thật ra là có chủ chung một nhà.”

“Và người gửi cả tỷ vàng đến Đảo vàng chính là đầu mối giữa họ”.

“Hừ ... Nhưng mà, ta chưa từng nghĩ sẽ là hắn.”

“Vũ Phi!”

Thẩm Hoa và Ngụy Tác nhìn nhau, họ không phải là con giun đũa trong bụng Trình Uyên, tự nhiên họ không biết chuyện gì đã xảy ra hay Trình Uyên đã đoán ra điều gì, vì vậy họ vẫn không hiểu Trình Uyên nói gì.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên không có ý định che giấu hai người họ, và nói: “Tôi sẽ nói cho bạn sự thật.”

“Ta nghi ngờ đạo trưởng và các gia tộc lớn trên đảo Hoàng Kim đang làm theo lệnh của người khác, cũng không biết mục đích của người này là gì. Về phần Vũ Phi, ta nghi ngờ hắn là liên lạc viên của Những người này. Lý do tại sao tôi không nghi ngờ rằng anh ta là trùm cuối ở hậu trường là vì anh ta không ở lại với anh ta, mà gửi nó đến Đảo vàng.”

“Còn kẻ lớn giấu sâu nhất này sẽ không phải là Đông Lương Đình, bởi vì...”

Nói đến đây, Trình Uyên chợt nghĩ đến Đông Lương Đình, cô ấy khiến Trình Uyên cảm thấy ghê gớm, nhưng trong thời gian quen nhau, mục đích của cô ấy rất rõ ràng, đó là muốn có được Kho Vàng thứ ba.

Cô ấy đã quá lo lắng, quá bốc đồng.

Trình Uyên luôn cảm thấy cô không có phong thái của một vị tướng quân, lại dễ dàng bày tỏ mục đích của mình với người mà anh biết.

Bản năng của Trình Uyên cho anh biết rằng Đông Lương Đình chỉ nên là một người giúp đỡ.

“Giáo sư!”

Nghĩ đến đây, Trình Uyên đột nhiên giật mình, trên mặt thoáng hiện vẻ kinh hãi.

Anh ta chỉ nói một nửa những gì anh ta nói, nhưng một nửa này cũng đủ khiến Ngụy Tác và Thẩm Hoa kinh ngạc, nhưng bọn họ không biết tại sao Trình Uyên lại đột nhiên kinh ngạc như vậy.

Vì vậy, cả hai người đều đồng thanh hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Trình Uyên trầm giọng nói: “Lẽ ra tôi không nên thử điện thoại.”

Hai người vẫn còn trong sương mù.

Vì vậy, Trình Uyên nhanh chóng lấy điện thoại di động ra và gọi cho ông xã cũ của mình.

“Ba, hiện tại tình huống cấp bách, ta sẽ không nói chi tiết cho người. Hiện tại người cảm thấy được mẹ đưa đi đón, liền vội vàng đến kinh thành ở lại bên cạnh Cận Tây.”

Bên kia điện thoại, Bạch Sĩ Câu Thiên cũng không có hỏi cái gì, chỉ là gật đầu nói: “Ra vậy.”

Sau khi đặt điện thoại xuống, Trình Uyên nghiêm túc nói: “Cuối cùng không nhận được nữa?”

Thẩm Hoa bất lực lắc đầu nói: “Trình Uyên, em đang nói cái gì vậy? Em cảm thấy như thế nào là vừa nói chuyện với chính mình?”

Trình Uyên nhìn họ thật sâu, nghiêm nghị nói: “Thứ hai, cuộc khủng hoảng tiếp theo mà chúng ta phải đối mặt có thể là điều mà bạn thậm chí không dám nghĩ đến. Nếu bạn sợ hãi, tôi có thể hiểu rằng đã quá muộn để rút lui.”

Thẩm Hoa thấy Trình Hựu không có vẻ đang nói đùa với mình, sau khi giật mình, cười khổ hỏi: “Em nghĩ Thẩm Hoa là ai?”

Ngụy Tác cũng vỗ ngực nói: “Có lẽ chuyện này có liên quan đến những gì ba tôi đã làm. Để có thể tha thứ cho ba tôi, nhà họ Ngụy chúng tôi sẽ không lùi bước.”

...

...

Bằng cách này, họ đã chia mỏ vàng ở khu vực số 4 thành hai mỏ số 1, số 3, số 4, số 5 và số 6 thuộc họ Thần, và số 2 thuộc họ Ngụy. gia đình.

Ngụy Tác và Thẩm Hoa cũng gọi lại và yêu cầu gia đình cử người canh gác.

Đồng thời, Trình Uyên cũng đưa ra quyết định hạn chế.

Nhà họ Ngụy và nhà họ Thần có thể lấy được mỏ vàng ở khu số 4, nhưng không được can thiệp vào việc quản lý khu số 4 và phải chấp nhận sự quản lý của quản lý khu số 4.

Cả nhà họ Thẩm và nhà họ Ngụy đều là thương nhân nên không phản đối quyết định hợp tình hợp lý này.

Đó là nó.

Trình Uyên và những người khác cũng tiến vào biệt thự nhà họ Đường một cách suôn sẻ.

Bởi vì nhà Đường thất thủ, những người dưới quyền họ Đường không còn lý do gì để chống cự nữa, đa phần đều tỏ ý muốn khuất phục trước Trình Uyên.

sau đó.

Trình Uyên gọi Bạch Dạ.

Trình Uyên đã không bao giờ gặp anh kể từ lần cuối cùng tại Đường gia, anh đang buồn phiền và Bạch Dạ đã đến giúp đỡ. Khi họ rời đi, Trình Uyên đã không bao giờ gặp lại anh.

Anh biết Bạch Dạ có đội của riêng mình, nhưng cùng lúc đó, một người em trai của anh đã chết thảm thương trong nhà họ Đường vào ngày hôm đó, Trình Uyên không nhớ chuyện gì đã xảy ra sau đó, anh cảm thấy có chút áy náy trong người. tim.

Khi Bạch Dạ chạy đến Đường gia và nhìn thấy Trình Uyên, khuôn mặt của anh ấy không được tốt lắm.

Trình Uyên cho tất cả thuộc hạ của mình ra ngoài.

Sau đó, anh nói với Bạch Dạ: “Tôi xin lỗi vì sự cố vừa rồi”.

Bạch Dạ xua tay: “Ta biết, người lúc đó nên mất lý trí, cho nên ta không trách người.”

Trình Uyên biết lý do làm cho sắc mặt xấu của Bạch Dạ, không khỏi thở dài, “Tang lễ của em trai cậu làm sao vậy?”

Bạch Dạ cười khỏ nói: “Ta nơi hoang vu chôn ở trên một sườn đất. Những ngày gần đây, ta chuẩn bị trở về nhà, sau đó cùng hấn mang đi tro cốt.”

Nghe vậy, Trình Uyên lắc đầu nói: “Vì tôi đã vào đất cho an toàn rồi, đừng quăng nó?”

“Ý của ngươi là?” Bạch Dạ sắc mặt thay đổi hỏi.

Trình Uyên cười nhẹ nói: “Khu số 4 hiện tại không có người quản lý, ta muốn ngươi làm. Về phần nơi chôn cất anh trai ngươi, chúng ta sẽ cải tạo thành nghĩa trang.”

Bạch Dạ sững sờ.

Trình Uyên nói: “Tôi đã nói, tôi muốn lật đổ Đảo Vàng, vì vậy đây mới chỉ là bắt đầu. Chúng ta sẽ bắt đầu từ Quận 4. Tôi sẽ đầu tư 90 tỷ nhân dân tệ vào đây dưới danh nghĩa của chính mình, và các bạn sẽ xây dựng một bộ luật hoàn chỉnh”. “Một hệ thống tiền tệ hoàn chỉnh, chúng tôi cố gắng hết sức để làm cho nó giống như hệ thống quốc gia của chúng tôi, để mọi người có thể sống một cuộc sống có thể nhìn thấy được.”

Nghe được những lời này, tay của Bạch Dạ bắt đầu run lên.

Anh lắc đầu không tin và nói: “Đây ... đây là một dự án khổng lồ mà tôi không thể tưởng tượng nổi. Tôi ... tôi sợ khả năng của mình có hạn.”

“Anh có thể!” Trình Uyên vỗ vào cánh tay anh.

Chương 815

Chương 815

Vào lúc này, tại thành phố Tân Dương, Vịnh Ánh Trăng Villa.

Tiêu Viêm mặc một chiếc váy nhỏ màu trắng với một chiếc kẹp tóc tinh tế được ghim trên đầu, đẩy cửa biệt thự của họ và bước vào.

Cô mang một chiếc túi nhỏ màu hồng trên vai.

Tiêu Viêm là tóc ngắn, cách ăn mặc lúc trước cho người ta cảm giác chính là bộ dáng anh hùng như vậy. Nhưng bây giờ chiếc váy này trông hơi mỏng manh.

Có, cô ấy cũng tô một chút son hồng nhạt.

Vào cửa, Vũ Phi đã đợi sẵn ở cửa, tự nhiên vươn tay cầm lấy cái túi nhỏ màu hồng vừa ném, sau đó treo lên móc ở cửa.

“Chơi mệt sao?” Vũ Phi cười nhẹ nói với cô: “Anh làm món sườn xào chua ngọt yêu thích của em, đi tắm rửa, sau khi ăn xong nghỉ ngơi sớm.”

Tại thời điểm này.

Khi tôi Tiêu Viêm Vũ Phi, vẻ lạnh lùng trên gương mặt anh ta đã biến mất từ lâu.

Sau hai tháng thân thiết, Vũ Phi luôn sống rất kỷ luật, và điều tôi cảm nhận được là anh ấy giống như một người anh cả, chăm sóc cô ấy bằng mọi cách có thể.

Mặc dù lúc đầu, điều này làm cho Tiểu Nhiễm rất kinh tởm, nhưng trong lòng sẽ nghĩ: “Rõ ràng là lớn hơn tôi vài tuổi, hoặc có thể nhỏ hơn tôi, tại sao lại đối xử với tôi như một đứa trẻ?”

Tuy nhiên, theo thời gian, cô ấy đã quen với điều đó.

Không ai nữ từ chối người khác đối xử tốt với mình, ném trái cũng không ngoại lệ, cho dù cảm thấy có chút kỳ quái, cô vẫn cảm thấy trong lòng có chút ấm áp sau nhiều năm cô đơn.

Hơn nữa, Vũ Phi đẹp trai quá.

Anh liếc nhìn bữa tối thịnh soạn trên bàn, hai mắt sáng lên, gật đầu nói: “Được rồi!”

Cô quay đi tắm trên lầu.

Nhìn thấy cô lên lầu, trên mặt Vũ Phi không khỏi nở một nụ cười kỳ quái.

“Ding Dong!”

Ngay sau đó, chuông cửa vang lên.

Vũ Phi đứng dậy đi ra ngoài mở cửa.

Cửa mở.

Tôi nhìn thấy Bạch Sĩ Câu với vẻ mặt bình tĩnh.

Vũ Phi ngạc nhiên hỏi: “Người đang tìm ai?”

Bạch Sĩ Câu cười nhẹ nói: “Ta sẽ thử xem.”

Vũ Phi gãi gãi đầu, sau đó hít sâu một hơi nói: “Người là đại thần ngồi xổm thành Tân Dương.”

Nói xong, anh bước ra khỏi cửa biệt thự, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

...

...

Tôi vào phòng tắm tắm rửa, tôi vừa bước vào cởi quần áo ra thì thấy trên móc treo một bộ quần áo sạch sẽ.

Quần áo là kiểu của phụ nữ, rõ ràng là Vũ Phi đã chuẩn bị cho cô.

Cô không khỏi ấm ức.

Vũ Phi này đúng là rất chính chu, chăm sóc Tiêu Viêm như con gái lớn vậy.

Lúc đầu cũng tốt nhưng Trình Uyên nhờ Tiêu Viêm bảo vệ Vũ Phi, nhưng ... thay vào đó, anh lại chăm sóc cho Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm khác với những cô gái bình thường, cô ấy không thích mua sắm quần áo, vì vậy cô ấy không để ý đến quần áo. Kể từ khi đến đây để bảo vệ Vũ Phi này, phong cách ăn mặc của cô ấy cũng dần đa dạng hơn, bởi vì thỉnh thoảng Vũ Phi vẫn mua cho cô ấy vài bộ quần áo đẹp.

Tôi chưa bao giờ ném trái nó như thế này, nhưng trái tim đã bị phong ấn hơn 20 năm nay lại nhói lên.

Cô trần trụi, bị giọt nước nhẹ nhàng chạm vào, nhắm mắt lại, nhưng dáng vẻ của Vũ Phi lại hiện lên trong đầu cô.

Sau khi tắm xong, cô với tay đặt quần áo sạch sẽ lên kệ, lúc đó cô mới phát hiện mình đã mua cả đồ lót.

Hương gương mặt xinh xắn đỏ bừng: Thật ngại ngùng biết bao khi nhờ một người đàn ông mua đồ lót cho bạn.

Đỏ mặt, cô mặc nội y vào người, rồi cô chợt nhận ra một vấn đề.

Đồ lót, vừa vặn!

Đó là con số nhỏ nhất.

Tiểu Nhiễm sững sốt, sau đó tức giận nói: “Thằng khốn nạn, làm sao hắn biết được kích thước của ta?”

Lúc này, cô chợt nhớ ra những gì Trình Uyên đã nói qua điện thoại với cô vào buổi trưa hôm nay.

Trình Uyên nói rằng cô ấy nên rời khỏi Vũ Phi càng sớm càng tốt.

Tiêu Viêm xem lúc đó ta nghĩ như thế nào, chính là người kêu ta che chở hắn, chính là người kêu ta mau rời đi, ta như thế nào cũng như của người. Nơi em bằng lòng, vẫn lo lắng cho anh?

Nghĩ đến đây, cô cúp máy và tắt nó đi.

Anh lại cúi đầu nhìn chiếc quần lót nhỏ nhắn nhưng vừa vặn, tức giận Tiêu Viêm: “Tên khốn kiếp này, chắc là đã lên vào

phòng tôi và giờ quần lót của tôi ra. Thật không bình thường. Chẳng trách Trình Uyên để tôi ra ngoài. anh ấy nhanh lên.”

Cô vừa xấu hổ vừa khó chịu.

Mặc quần áo xong, anh ta hậm hực lao ra khỏi phòng tắm, muốn chát vắn Vũ Phi.

Tuy nhiên.

Lúc chuẩn bị xuống lầu, cô nhìn thấy Vũ Phi đeo tạp dề ngang hông, bung mấy món ăn nguội cho vào lò vi sóng hâm nóng từng món một.

Sau khi ném trái cơn giận trên mặt, nó biến mất.

Không hiểu sao nhìn cảnh này, cô lại nghĩ đến Trần Thành và Chung Hân, trong lòng đột nhiên nảy sinh một cảm giác như quê hương.

Tất cả những giận dữ lộn xộn đã biến mất.

“Không ngờ là một tên bạo chúa địa phương đáng giá tỷ tỷ, có tài nấu nướng, chăm sóc người khác giỏi như vậy, lại có vẻ đẹp trai.”

Ném lời mỉa mai giả vờ dửng dưng: “Có nhiều cô gái thích anh không?”

Vũ Phi sững sốt, quay người nhanh chóng quay lại, cười nói: “Ừm, tôi đã từng nhìn thấy những người hâm mộ thô tục trong hội quán, hướng chi là chăm sóc người khác. Họ muốn chăm sóc tôi, cho nên tôi sẽ không cho. cho họ một cơ hội.”

Tiêu Nhiễm có chút vui mừng trong lòng, ngồi xuống bàn cầm đĩa lên.

Vũ Phi đặt một đĩa thức ăn mới được làm nóng trước mặt cô, biểu cảm nói: “Ăn thử đi.”

Giọng anh ấy rất nhẹ nhàng.

Nghe nó và ném nó trong tai của nó như một tiếng sấm.

Họ rất thân thiết.

Hãy Tiêu Viêm khi bạn ngược nhìn anh ấy với một tiếng “um”, bạn có thể cảm nhận được hơi thở trên cơ thể anh ấy.

Trái tim cô như con thỏ nhỏ, điên cuồng nhảy lên.

“Anh ấy gọi tên tôi là gì không thể giải thích được? Anh ấy đang tỏ tình với tôi sao?”

Cô ấy đỏ mặt.

Nhưng sau đó, Vũ Phi chỉ vào món ăn và nói với một nụ cười: “Ý tôi là, bạn Tiêu Viêm món này như thế nào.”

Giống như bị tạt một chậu nước lạnh.

Ném được trái tim lo lắng, nó liền bình tĩnh lại, dường như vẫn còn lưu lại chút mát mát.

“Oh!”

Không hiểu sao, cô ấy cầm nĩa lên để nĩa xương sườn, nhưng không phải nĩa vài lần.

Vũ Phi đưa đĩa cho anh rồi nói đùa: “Anh bị sao vậy? Sao nhìn anh đỏ thế?”

Sau khi Tiêu Viêm đưa, tôi nhận ra mình đang bối rối, vội lắc đầu: “Không có gì!”

Khi tôi lắc đầu, đột nhiên nhìn thấy dưới cổ áo Vũ Phi sừng đỏ một mảng lớn, anh ta cau mày hỏi: “Em bị thương sao?”

Vũ Phi giật mình, theo ánh mắt của nàng liếc nhìn, sau đó nở nụ cười: “Không sao, vừa rồi ta vô tình đụng phải.”

Tiêu Viêm gật đầu nói: “Về sau cẩn thận một chút.”

Vũ Phi nhẹ nhàng cười với nàng.

Đôi mắt anh ta nhìn thẳng vào Tiêu Viêm, khiến Tiêu Viêm rất khó chịu.

Anh ta Tiêu Viêm và nói: “Sao lại nhìn tôi thế này?”

Vũ Phi nói: “Có vẻ tốt.”

Tiêu Viêm sắc đỏ vừa rơi trên mặt cô lại hồng lên rồi lại đỏ lên, cô đỏ mặt giả ngu: “Anh lại mua cho em quần áo, đang nấu cơm cho anh, còn khen em ngon- đang nhìn. Nào, bạn có ý định chống lại tôi không?”

“Được!” Vũ Phi nghiêm túc gật đầu với nàng nói: “Không có gì phải giấu giếm, ta thích ngươi, ta muốn sở hữu ngươi!

“Mẫu!”

Chương 816

Chương 816

Đôi đũa rơi xuống bàn, khi Tiêu Viêm đôi mắt vốn đã to của anh, ánh mắt anh bỗng trở nên tròn hơn.

Tiếp theo, hành động của cô khiến Vũ Phi có vẻ khó hiểu.

Tiêu Viêm lấy khăn giấy ra, lau miệng cẩn thận, sau đó đứng dậy nói: “Ta no rồi.”

Chạy ra khỏi biệt thự như chạy trốn.

Cái này là cái gì?

Vũ Phi cũng ngẩn ra, hấn đồng ý hay là từ chối?

Nhìn sắc trời bên ngoài có chút tối, gió buổi tối so với lúc trước mát hơn rất nhiều. Vũ Phi đột nhiên nhớ tới, Tiêu Viêm quần áo vừa mới tắm xong hơi mỏng, vì vậy liền túm lấy áo khoác trên ghế sofa đuổi ra ngoài.

Tiêu Viêm chạy đến con sông nhỏ phía nam Vịnh Nguyệt, lồng ngực kịch liệt thăng trầm, không phải vì chạy, mà là vì hoảng sợ.

Lời thú nhận đột ngột của Vũ Phi đối với cô rất lạ.

Cô chưa bao giờ nghĩ về việc ở bên một người khác sẽ như thế nào.

Cô không biết phải làm gì.

Nhìn mặt nước phẳng lặng như một con mèo hoang nhỏ bị thương, anh trông hoảng sợ và thất thần.

“Em vẫn chưa sẵn sàng à?”

Vũ Phi bắt kịp và mặc áo khoác cho cô.

Anh ta có cảm giác như bị điện giật, trượt chân, lùi lại một bước và cố gắng tạo khoảng cách với Vũ Phi.

Vũ Phi khẽ cười một tiếng, không hề vội vàng, quay đầu nhìn về phía dòng sông lúc trước đang nhìn, nói: “Ta biết hiện tại ngươi không chán ghét ta, cho nên ta mới có dũng khí nói ra những gì trong lòng.”

“Làm sao anh biết?” Tiêu Viêm hỏi trong tiềm thức, giọng nói có chút không chắc chắn.

Vũ Phi nhẹ giọng nói: “Với tính cách của ngươi, nếu không có cảm giác với ta, ngươi liền từ chối ngay tại chỗ, nếu không sẽ mặt đen, nhưng không có.”

Tiêu Viêm vươn tay nắm lấy áo khoác Vũ Phi đang mặc cho cô, nắm thật chặt, các khớp ngón tay có chút trắng bệch.

Cô cúi đầu nhìn những ngón chân, tim đập với tốc độ cao.

Tại thời điểm này.

Vũ Phi vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Ngay lúc chạm mặt, Tiêu Viêm nhanh chóng thu tay về như một chú mèo con sợ hãi.

Vũ Phi khẽ giật mình, sau đó lại nở nụ cười, không chịu thua, lại vươn tay nắm lấy tay Tiêu Viêm.

Tiểu Nhiễm có vẻ muốn rút tay về, nhưng lần này, Vũ Phi rất chặt.

Ném cảm giác hoảng sợ ngày càng tăng.

Cô có thể cảm nhận được Vũ Phi đang ngày càng gần cô, dần dần cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của Vũ Phi đang phun trên mặt mình.

Cô không dám ngẩng đầu, không dám nhìn, nhưng trong lòng cô có thể đoán được kế tiếp Vũ Phi sẽ làm gì.

Anh ấy muốn hôn cô ấy.

Từ hôn không phải xa lạ, trong một lần ở trong động vàng, khi còn thù hận với Trình Uyên, cô đã bị Trình Uyên cưỡng hôn.

Nhưng tâm trạng lúc đó khác hẳn bây giờ, lúc đó cô buộc phải không còn suy nghĩ gì khác ngoài cảm giác nhục nhã.

Nhưng bây giờ thì khác.

Bây giờ cô ấy bối rối: Tôi có nên từ chối không? Tôi có muốn từ chối không? Tôi có ... từ chối không?

Cô ấy đã tự hỏi bản thân mình nhiều lần, nhưng cuối cùng cô ấy không tìm ra câu trả lời.

Cô ấy dường như có một số kỳ vọng.

Ngay khi đôi môi sắp gặp nhau ...

Đột nhiên cau mày khi tôi Tiêu Viêm nó.

Một thoáng ớn lạnh lướt qua ngay lập tức.

Tiêu Viêm thô bạo đẩy Vũ Phi ra, thân thể nàng cũng nhanh chóng ngã về phía sau.

Một con dao bay đã cắm vào mũi cô và bắn vào quá khứ.

Vũ Phi cũng thức dậy sau sự dịu dàng này, và nhanh chóng trốn sau lưng Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm nhìn chằm chằm ba nam nhân đột nhiên xuất hiện, nàng đối Vũ Phi nói: “Các người đi trước, ta sẽ ngăn cản bọn họ.”

Vũ Phi lắc đầu, hùng hổ nói: “Không, ta ... Ta không thể bỏ lại người.”

Nàng ném được âm ức, nhưng ngay sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm túc trở lại, trịnh trọng nói: “Ba người này đều là cao thủ cấp hai, đồng thời bắn ra. Ta cơ hội thắng rất nhỏ, nhưng vẫn không có chuyện gì.” chạy đi. Anh phải ở lại đây. Nếu anh làm vậy, anh ... e rằng sẽ không thể bảo vệ được anh. ”

Vũ Phi nghe vậy liền chạy tới Tanmei, giang tay che chở Tanmei phía sau, hấn hô to ba người đột nhiên xuất hiện: “Ba ba, có năng lực đến với ta!”

Với một tiếng rung, rõ ràng là nó đang sợ hãi.

Trang nhã choáng váng.

Ba người đột ngột xuất hiện ở phía đối diện, một cao, một béo, một gầy, trên tay cầm dao, người còn lại đeo một đôi găng tay sắt.

Bọn họ không hề vội vàng, lộ ra vẻ giễu cợt, một bên giễu cợt: “Hai người không đánh nhau, hôm nay không ai chạy được.”

Tiêu Viêm hỏi họ: “Ai đã gửi bạn?”

Ba người nhìn nhau mỉm cười, nam nhân cao ngạo nói: “Người xem ra hiện trạng cũng không có. Không nên hỏi chúng ta câu hỏi, mà là cầu xin chúng ta để cho hai người đi.”

“Đương nhiên, chúng ta nhất định sẽ không đồng ý.”

Ánh mắt của người đàn ông gầy gò đang ném trái sự tham lam xung quanh, anh ta cười xấu xa nói: “Đứa nhỏ này không tệ, hẳn là sư phụ cấp hai, ta thích.”

Cao nhân giễu cợt hẳn nói: “Muốn không có ngực, muốn không có hông, người thích lên.”

Người đàn ông gầy gò không chịu nhận: “Ngực bự hông to chơi sớm đã mệt, loại này mới có.”

Gã béo cũng cười toe toét nói: “Không ngờ anh lại là con lolicon.”

Họ nói chuyện vô lễ và xúc phạm, Vũ Phi tức giận hét lên, xắn tay áo lao tới: “Tao xé mồm mày!”

Tiêu Viêm vươn tay cũng không nắm được Vũ Phi, lúc đó tim như thắt lại.

Ngay sau đó.

Ngay khi Vũ Phi lao tới vài bước, tên mập đã vọt tới trước, sau đó dùng nắm đấm sắt đánh vào ngực Vũ Phi.

“Bùm!” Có một âm thanh.

Vũ Phi còn chưa kịp kêu gào, liền bay ngược, ngã xuống đất, ngửa đầu ngất đi.

Tên mập méo máo nhìn nhau cười nói: “Xin lỗi, ta đã nặng tay, giết chết tiểu yêu của người.”

Vị giác đã bị choáng váng.

Nàng chậm rãi vịn vẹo đầu, liếc mắt nhìn Vũ Phi bất tỉnh trên mặt đất, khóe miệng đỏ ngầu, mi tâm rồng lên.

Cảm giác khó có thể chiến thắng này, cảm giác này khiến cô vừa cảm thấy vừa xa lạ, vừa nhịp tim không thể giải thích được, cứ như thế này ...

Nó đã kết thúc như thế này?

Cô ấy không được hòa giải.

Rất tức giận.

“A!” Tiêu Viêm được tiếng hét tức giận, sau đó thân hình hóa thành sao băng bắn vào ba người bọn họ.

Trong ba người này, có hai người là cao thủ trung cấp bậc hai, cho nên dù có tức giận đến đâu, khi thực chiến với ba người này, kẽ hở cũng sẽ lộ ra.

Cô né một nhát dao và đâm vào cánh tay của người đàn ông cao lớn, và người đàn ông cao lớn “thình thịch!” Lùi lại liên tiếp mấy bước.

Tránh được nhát dao của gã gầy, anh ta đâm gã béo.

“Bùm!” Một tiếng, hắn bay ra ngoài, ngã xuống đất.

Lão mập cười xấu xa nói: “Trên đời này ít người dám địch lại sư huynh.”

Sau khi Tiêu Viêm, tôi có thể cảm thấy máu trào dâng ở ngực và bụng, trước mặt càng ngày càng mờ mịt.

Nắm đấm sắt của Fatty có vài cánh cửa, và sức mạnh khổng lồ chông chát lên cơ thể của Tiêu Viêm, khiến cô dần dần mờ đi ý thức sau khi phun ra một ngụm máu.

Tiêu Viêm ngất ngậy.

“Thật không biết, chỉ là hai người lãng phí như vậy, tại sao ông chủ lại để cho ba người chúng ta động thủ?” Người đàn ông cao ngạo chế nhạo.

“Con nhỏ này còn bị hai cái tát. Có người đánh ta chết yếu. Hóa ra chỉ là hôn mê.” Lão mập khinh thường nói, “Nhưng tên này ... rác rưởi quá.”

“Đàn ông, muốn làm gì thì làm, người phụ nữ này... Đây anh, tôi đi làm thịt.” Người đàn ông gầy gò không thể chờ đợi được

đi tới chỗ Tiêu Viêm, đưa tay chạm vào cô.

“E hèm...”

Đúng lúc này, một tiếng ho đột nhiên truyền đến.

Cả ba người đều giật mình quay đầu nhìn xung quanh.

Tôi đã nhìn thấy nó.

Vũ Phi, người được cho là đã chết, đột nhiên đứng dậy khỏi mặt đất.

Chương 817

Chương 817

Sau khi Vũ Phi từ trên mặt đất đứng dậy, đưa tay lau vết máu nơi khoe miệng, đi về phía đó như không có chuyện gì xảy ra.

Ba người bỏ qua liếc mắt một cái, đều có vẻ cảm thấy có chút kỳ quái.

Tên mập mặc áo sắt càng thêm cau mày, kinh ngạc nói: “Không sai, năm trăm của ta, ngay cả cao thủ cấp hai cũng không chịu nổi. Ta không giết tên này?”

Vũ Phi ôm lấy Tiêu Viêm, người gây kinh ngạc, cũng không có dừng lại.

Rồi anh quay lưng bước về.

Cả ba người như chết lặng.

“Tình huống gì?” Nam nhân cao lớn gào lên: “Liên rời đi? Cái này để ba huynh đệ chúng ta vào mắt sao?”

“Đúng vậy, ta muốn đi, người có đồng ý với ta không?” Béo cũng khóc.

Người đàn ông gây gò càng tức giận và tuyệt vọng: “Khiếp! Tôi dám cướp người phụ nữ của Lão Tử khi ông ta sắp chết.”

Ba người bọn họ đuổi theo Vũ Phi một vòng.

Đường Vũ Phi bị người chặn lại, quay đầu nhìn sang bên cạnh, phát hiện cách bờ sông không xa có một cái ghế đá.

Vì vậy, anh ta đổi hướng và đi đến chiếc ghế đá và đặt Tiêu Viêm vừa vắn vào đó.

Sau đó anh đứng thẳng người quay lại nhìn ba người: “Không cần biết các người là ai, vì các người không quen biết tôi và làm tổn thương người phụ nữ tôi thích, vậy thì hôm nay các người ở lại đây.”

Giọng điệu của anh ấy rất bằng phẳng và biểu hiện của anh ấy bình tĩnh, như thể anh ấy đang nói về một điều rất bình thường.

Cả ba người đều vui vẻ.

Người đàn ông cao lớn nói với hai người kia: “Suýt nữa thì tôi đã cười.”

Người đàn ông gầy gò gật đầu đồng ý nói: “Không sai, chúng ta thật sự là bị người thường, một thứ rác rưởi uy hiếp.”

Người đàn ông mập mạp nhìn Vũ Phi đùa giỡn, nói: “Cái gì? Tại sao muốn gọi cảnh sát?”

Vũ Phi cởi áo khoác của cô ra, sau đó không chút phiền phức mà gấp lại, lôi đầu Tiêu Viêm, đem quần áo đặt ở dưới đầu cô làm gối.

Sau đó bắt đầu cử động cổ tay, cổ chân: “Báo động phiền phức quá, ta vừa động tay chân.”

Cao nhân giễu cợt: “Người thể dục dài sao? Động tay động chân? Người không nghĩ mài súng hơi muện sao?”

Vũ Phi lắc đầu: “Hiện tại cũng không muện, ta lập tức sẽ không sao.”

Kết quả là, cả ba đã nhìn thấy Vũ Phi bước ra Từ Một cái hồ khi anh ấy di chuyển cổ chân của mình.

Nước da của bộ ba thay đổi đáng kể.

Tên mập mạp ở gần hẳn nhất, nhận ra có gì đó không ổn, vội vàng giáng cho Vũ Phi một cú đấm, như muốn giết chết mỗi nguy hiểm nào đó trong nôi.

chỉ.

muện!

Vũ Phi vặn vẹo cổ, vừa mới kết thúc hoạt động của mình, bị tên béo dùng nắm đấm đánh tới, hẳn thậm chí còn không có trốn, mà là ...

“Oh!”

Có một tiếng còi nhẹ từ miệng anh ta, và anh ta đánh trả bằng một cú đấm.

Theo logic mà nói, Rouquan vs. Tiequan không có gì bất ngờ về việc mạnh ai yếu, tuy nhiên, đôi khi người ta quá mạnh và thực sự sẽ không hợp lý.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Đôi găng tay trông giống như thép không gỉ của người đàn ông béo ú, nổ tung ngay lập tức, và hình dạng của nó thay đổi rất nhiều. Miếng sắt đã được thay đổi Từ Một chiếc găng tay thành một chiếc móng ngựa.

“Rắc rắc!”

“gì!”

Tiếng xương gãy cùng với tiếng tru của gã béo lập tức vang vọng khắp bầu trời đêm.

Người đàn ông cao và người gầy cũng bị sốc.

Mập Mạp không bị đánh bay, ngược lại bị nắm đấm của Vũ Phi kẹp chặt, dù muốn dù không cũng không thoát ra được, toàn bộ cánh tay đều bị biến dạng một cách kỳ lạ.

Vũ Phi khẩn trương tung một cú đấm, và một cú đấm vào đầu tên béo.

“Kacha!” Lại có một âm thanh gãy xương vang lên.

Nhưng lần này, tên béo đã ngừng la hét.

Cả người giống như hóa đá, đứng ngòì không yên.

Khi Vũ Phi từ từ thu lại nắm đấm, hắn đã đi đến cuối cùng trong vô vọng, cả người mềm nhũn như sợi mì.

chết!

Cao nhân ngẩn ra, kinh ngạc: “Không phải nữ nhân này là cấp nhị thiếu gia, nam nhân này là đồ đệ tiện, không phải sao?”

Người đàn ông gầy gò cũng kinh ngạc nói: “Chết tiệt, thông tin sai lệch, đại ca mau rút lui!”

Cao thủ là cấp mấy, có khi không cần phải khiêu chiến cũng có thể nhìn ra được, giống như nhìn sơ qua cũng có thể thấy được ba người này là cao thủ cấp hai.

Và ba người này cũng có thể thấy rằng Tiêu Viêm là một cao thủ cấp hai.

Nhưng họ không thấy Vũ Phi đến.

Chưa kể đến họ, ngay cả sau khi nếm trải và sống với Vũ Phi trong hai tháng, tôi không thể nhận ra rằng Vũ Phi có kung fu trong người.

Sau đó, chỉ có hai lời giải thích: hoặc là, Vũ Phi có bất kỳ bài tập kỳ lạ nào có thể gây co thắt hơi thở và che giấu giá trị của lực lượng của anh ta. Hoặc là, thực lực của hắn vượt xa những người này, rất có thể là cao thủ.

Từ cú đâm của Vũ Phi để loại bỏ cánh tay của Tên Béo và một cú đâm khác để đập vào đầu của Tên Béo, điều đó đã quá rõ ràng.

Người đàn ông gầy gò đi tới, xoay người bỏ chạy.

Người đàn ông cao lớn lập tức bưng tỉnh và theo sát.

nhưng.

Vừa mới chạy ra ngoài vài bước, bọn họ đột nhiên phát hiện Vũ Phi Phi đã xuất hiện ở trước mặt bọn họ từ lúc nào.

Giống...

Nó giống như bị dịch chuyển qua.

Cả hai bị sốc, một người cầm dao ném, người còn lại dùng dao chém.

Tuy nhiên.

Vũ Phi chỉ thản nhiên đi ngang qua bọn họ, đi phía sau bọn họ, dường như không làm gì cả.

Tuy nhiên, cả hai đều đứng hình.

Vũ Phi vẫn bình tĩnh đi lại, đi tới ghé đá, bế Tiêu Vị lên, xoay người đi về hướng Vịnh Nguyệt.

Khi anh và Tiêu Viêm biến mất hoàn toàn trong khu chợ đêm, người đàn ông cao gầy đã ngã lăn ra đất, bọn họ thậm chí còn không muốn hiểu bọn họ khiêu khích loại quái vật gì, huống chi là bọn họ đã chết như thế nào.

...

Tiêu Viêm khi bạn thức dậy.

Tôi thấy mình đang nằm trên giường với phần trên của anh ấy trần truồng, và trên tấm lưng mịn màng của anh ấy, có hai ngón tay đang lang thang tự do.

Tiêu Viêm đột nhiên sững sốt, vừa định ra tay, nhưng đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“anh tỉnh rồi à?”

Tôi đã Tiêu Viêm chết lặng.

Đây là giọng của Vũ Phi.

“Anh đang làm gì vậy?” Cô vừa xấu hổ vừa khó chịu.

Vũ Phi cười nói: “Vừa rồi người ngất đi, ta sờ mạch của người liền phát hiện là do huyết ú, liền cho người đẩy một cái, hừ ... Ta trước đây học y không có chỗ hèn.”

Bạn đang điều trị cho chính mình?

Tiêu Viêm cầm lấy chần bông, bảo bối trước ngực, quay đầu trừng mắt, dò hỏi: “Người cởi cho ta cái gì?”

Vũ Phi lúng túng gãi đầu nói: “Ta nhắm mắt lại cởi ra. Đừng lo lắng, ta không phải loại người lợi dụng người khác. Ta sẽ không...”

“Im đi!” Vị khó chịu.

Vũ Phi ngoan ngoãn im miệng.

Lúc này Tiêu Viêm dường như đang suy nghĩ điều gì, nhíu mày hỏi: “Ba người đâu?”

Nghe vậy, Vũ Phi giả bộ thần bí, hưng phấn nói: “Ha, nói đến ba tên xấu xa kia, lúc hôn mê người cũng không thấy. Thật kinh ngạc mộng ảo, giống như làm tiểu thuyết giả tưởng.”

“Ngay khi họ chuẩn bị giết cả hai chúng tôi, đột nhiên một ai đó xuất hiện, khoảng bốn mươi hoặc năm mươi tuổi, với một cú đấm và hạ gục tất cả.”

Ném lời, khẽ nhíu mày: “Bốn mươi năm mươi tuổi? Chẳng lẽ ...?”

Ngay sau đó.

Điện thoại di động của Vũ Phi vang lên.

Vũ Phi lấy điện thoại ra liếc, đôi mắt bất giác nheo lại.

ID người gọi hiển thị tên: Trình Uyên.

Chương 818

Chương 818

Tiêu Viêm nhìn thẳng, như đang hỏi: Là ai?

Vũ Phi vừa cúp điện thoại, cười nhạt nói: “Buổi sáng gọi cho tôi. Tôi bán bảo hiểm. Không biết họ ở đâu biết tôi có tiền.

Haha ...”

...

đồng thời.

Trình Uyên, người bị cúp máy, có tâm trạng rất tồi tệ.

Đồng thời, danh tính của Vũ Phi cũng bị nghi ngờ.

Nếu Vũ Phi là người liên lạc giữa một người nào đó và Đảo Vàng, thì anh ta nên hạ thủ từ lâu rồi, hơn nữa Trình Uyên gọi điện đến, anh ta không nên đưa ra yêu cầu sao?

Thứ duy nhất mà những người này chống lại Trình Uyên là Kho vàng thứ ba?

Tại sao cúp máy?

Lúc này, Trình Uyên đang ở Quận 4, trong biệt thự cũ của gia đình Đường.

Trong một trong những căn phòng sang trọng, có anh và Lục Hải Xuyên.

Trình Uyên nhắc điện thoại định gọi cho Bạch Sĩ Câu, lúc trước hắn đã nói với Bạch Sĩ Câu, không biết hắn có làm theo lời mình nói hay không.

Nhưng vào lúc này, Lục Hải Xuyên lắc đầu nói: “Không cần đánh.”

Trình Uyên khẽ giật mình, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lục Hải Xuyên hỏi: “Tại sao?”

Lục Hải Xuyên hỏi Trình Uyên, “Em có tin anh không?”

Sau một thời gian dài bên nhau, Trình Uyên đương nhiên đã tin tưởng Lục Hải Xuyên nên gật đầu nói: “Đương nhiên.”

Lục Hải Xuyên gật đầu nói: “Nếu người tin ta, hiện tại cứ để thành Tân Dương một mình đi. Hiện tại, người nên tập trung vào việc này.”

Trình Uyên cau mày.

Hắn không tin vào Phong Thủy, nhưng có thể nói, 20 năm trước Lục Hải Xuyên được mọi người ngưỡng mộ, không hề bị thời phong, tự nhiên hắn có thực lực.

Đó là lý do mà Trình Uyên nên tin anh ta.

Tuy nhiên, đó là về sự an toàn của hương vị, đặc biệt là khi cô ấy là em gái của Trần Thành, nếu cô ấy có chuyện phải làm, Trình Uyên có thể giải thích với Trần Thành như thế nào?

Anh không khỏi lóe lên trong đầu, và anh đã ném trái cảnh tượng trong hàm.

Lục Hải Xuyên lắc đầu nói: “Đừng lo lắng, không phải là người sống ngắn ngủi. Tôi đã nhìn mặt cô ấy, tính ra cô ấy có ít nhất 30 năm tuổi thọ.”

Trình Uyên kinh ngạc hỏi: “Cái này thật sự có thể nhìn thấy?”

Lục Hải Xuyên lúc này mới khẽ cau mày nói: “Cũng tùy người. Ví dụ như người, ta không thể nói. Đây là lý do ta nguyện ý đi theo người. Ta muốn biết cái gì đang che giấu tính mạng của người.”

“Nhưng nói như vậy, thực sự có một người ở bên cạnh người, và một thảm họa sẽ xảy ra gần đây. Tôi không thể hiểu đó là gì, nhưng tôi có thể đoán rằng thảm họa này sẽ giết chết bạn.

Nghe vậy, Trình Uyên đột nhiên giật mình, vội hỏi: “Là ai?”

Lục Hải Xuyên suy tư một chút, mới nói: “Loại chuyện này không thể nói quá thẳng thắn. Cái gọi là bí mật không thể tiết lộ. Nếu như ta mở miệng nói cho người, cuộc đời của ta coi như xong.”

Trình Uyên không hiểu chuyện này, nhưng những gì Lục Hải Xuyên nói khiến anh rất bối rối, và sự tò mò của anh đột nhiên trở dậy.

Nó giống như ai đó đang nói chuyện với bạn, chỉ nói một nửa.

Hắn cười khỏ nói: “Chẳng lẽ không có ý tứ sao?”

Lục Hải Xuyên im lặng một lúc, mới nói: “Là phụ nữ, liên quan đến gỗ.”

giống cái

Liên quan đến gỗ?

Trình Uyên nghĩ ngay đến một người: Lý Nam Địch.

Tre tương đương với gỗ, lại là nữ.

...

Lúc này Trình Uyên mới nghĩ đến việc Lý Nam Địch “bỏ nhà chạy trốn” lúc trước, cô luôn cảm thấy tối hôm đó nhất định phải xảy ra chuyện xấu hổ với cô, nếu không với tính cách của cô sẽ không như thế này.

Anh ấy muốn hỏi rõ ràng.

...

Ra khỏi biệt thự, Trình Uyên đến nhà Tần.

Trình Uyên đã chôn cất nhà họ Tần rất nhiều tiền, vì nhà họ Tần quá ghét anh ta và không muốn gặp anh ta nên Trình Uyên đã để lại cho Lý Nam Địch.

Khi anh ta đi qua, gia đình của Tần Nghị đã được chôn cất, tất cả những người, dẫn đầu là Tần Nhân Nhân và Tần Thanh Thanh, đều quỳ xuống trước mộ và khóc.

Lý Nam Địch và mọi người trong đám Long Uyển đều mặc đồ đen, canh giữ cách họ không xa.

Lý Nam Địch dường như cảm nhận được điều gì đó, và quay lại nhìn Trình Uyên với vẻ mặt nghiêm nghị.

Sau tang lễ, cô đến Trình Uyên.

Hai người đang đi trên một con đường nhỏ, cả hai đều không lên tiếng.

Lý Nam Địch nên đợi Trình Uyên nói trước, nhưng Trình Uyên đã suy nghĩ về những gì cô ấy nên nói.

Nhìn thấy anh chuẩn bị bước đến cửa nhà Tần Mặc, Trình Uyên vẫn chưa nghĩ ra nên hỏi gì, anh không muốn vòng vo, hỏi thẳng: “Nam Địch, hôm đó đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ngày gì?” Lý Nam Địch chớp mắt, nghiêng đầu cười hỏi anh.

Sau sự cố này, cô ấy dường như đã lấy lại được sự hoạt bát trước đây.

Trình Uyên chua xót nói: “Cô biết tôi hỏi ngày nào không.”

Lý Nam Địch cười nhạt khóe miệng, sau đó quay người đi, mà đưa tay lau mắt.

Trình Uyên cứ nhìn cô mà giật mình: “Em khóc à?”

Khi Lý Nam Địch quay đầu lại, cô ấy cười rạn rỡ nói: “Khóc sơi len, thật buồn cười.”

Trình Uyên không khỏi thở dài, than thở: “Người muốn hù chết ta? Người giả ngu, ngày đó ta còn tưởng rằng...”

“Anh nghĩ gì về ngày đó?” Lý Nam Địch hỏi anh.

Trình Uyên lắc đầu: “Không, cậu biết rồi, tôi còn hỏi cậu làm gì nữa?”

Lý Nam Địch cười nói: “Hai tháng, cho ta hai tháng, hai tháng nữa ta sẽ nói cho người biết.”

Nghe đến đây, Trình Uyên lại bàng hoàng: “Em định bỏ đi không từ biệt à?”

Lý Nam Địch lắc đầu: “Không dám, bởi vì việc rời đi không nói lời từ biệt của tôi đã gây ra nhiều chuyện như vậy, tôi không dám dây dưa với sếp lớn của anh nữa.”

Trình Uyên không khỏi buông tay, trầm nghĩ: Bất kể như thế nào, nếu cứ giữ cô ấy ở bên cạnh, cho dù anh Lục nói, trong khoảng thời gian ngắn, cô ấy sẽ gặp thảm họa chín người chết,

miễn là anh ấy ở bên cạnh, anh ấy nhất định sẽ có thể giúp cô ấy.

Về phần tại sao Lý Nam Địch phải đợi hai tháng rồi mới nói với Trình Uyên, Trình Uyên không hỏi, biết rằng sau khi hỏi cô sẽ không nói, dù sao hai tháng cũng không phải là quá dài.

...

...

Trong nháy mắt, sắp tới hai tháng.

Trong khoảng thời gian này, Trình Uyên rất nhàn nhã, thỉnh thoảng cô ấy vẫn quay video với Bạch An Tương ở nhà, bụng Bạch An Tương đã lớn hơn rất nhiều, nhưng cô ấy có vẻ rất ổn.

Tuy nhiên, rất nhiều điều đã xảy ra trong hai tháng này.

Đảo vàng số 4 khu vực.

Sau khi Bạch Dạ tiếp quản, một lượng lớn tiền do Trình Uyên đầu tư đã được sử dụng để thực hiện hệ thống tiền tệ, bãi bỏ hệ thống rút vàng trực tiếp trước đây, và xây dựng hai ngân hàng tương đối lớn ở Quận 4.

Lúc đầu, các quận khác cười nhạo quận 4, nói quận 4 làm lung tung, điều này đơn giản là không thực tế.

Người dân ở khu số 4 cũng cảm thấy Bạch Dạ chẳng có ý nghĩa gì cả, vì chỉ có vàng mới mua được vé phà ở cảng Đảo vàng.

Nhưng với sự hoàn thiện của hệ thống và thực hiện hệ thống pháp luật nhân văn hơn ở quận 4, quận 4 đã thực sự thay đổi.

Bạch Dạ đã thay đổi những thuộc hạ cũ của gia đình Tang thành cơ quan hành pháp.

Thúc đẩy bình đẳng cho tất cả mọi người, xóa bỏ chế độ giai cấp, bãi bỏ chế độ nô lệ, và thực hiện các hệ thống khác nhau phân biệt giữa thưởng và phạt cho đồng nghiệp.

Khu số 4 đã hoàn toàn thay đổi, mọi thứ trở nên thịnh vượng và phát đạt.

Vốn dĩ quận 4 là quận tàn bạo nhất, nhưng trong nháy mắt đã trở thành quận bình yên dân chủ nhất, lần này chỉ trong thời gian ngắn đã thu hút người từ các quận khác lần lượt kéo vào.

Chỉ trong vòng hai tháng, Quận 4 đã trở nên phồn vinh nhất trong 5 quận.

Và ngày này cũng là ngày Lý Nam Định hứa sẽ kể cho Trình Uyên những gì đã xảy ra ngày hôm đó.

Chương 819

Chương 819

Tuy nhiên, trước đó, có một việc rất quan trọng cần phải làm.

Sự đổi mới của Quận 4 là một cuộc lật đổ lịch sử. Chỉ trong vòng hai tháng, nhiều người đã có cuộc sống “bình thường” khiến nhiều người từ các huyện khác đến đây thán phục.

Đó là bởi vì tôi biết những câu chuyện xảy ra ở khu vực số 4, và vẫn còn rất nhiều điều tôi chưa biết, vì vậy, Trình Uyên đã thảo luận với Bạch Dạ về việc cần tổ chức một hội nghị toàn huyện ở khu vực số 4.

Ít nhất một người trong mỗi gia đình phải lập đầy khu vực số 4, dinh thự của gia đình Đường trước đây và tòa nhà chính thức của Thành phố Bình minh hiện tại.

Đúng vậy, khu vực số 4 đã được Bạch Dạ và Trình Uyên đổi tên thành thành phố Bình minh, có nghĩa là: đây là một sự khởi đầu mới.

Họ muốn sử dụng hội nghị này để cho mọi người biết hướng phát triển của thành phố Bình minh và chính sách quản lý mới và hệ thống xã hội.

Để những người này truyền tai nhau, để nhiều người ở các quận, huyện khác đến xem.

Hội nghị sẽ được tổ chức vào lúc chín giờ sáng.

Mới tám giờ, đã chật kín người.

Trong hai tháng, những người cảm nhận được lợi ích của New Deal ở Quận 4 đã sử dụng những hành động thiết thực để thể hiện sự ủng hộ của họ đối với ban quản lý mới.

Tiếng reo hò và tiếng cười tràn ngập quảng trường tòa nhà chính thức của Dawn City.

Khi Tần Nhân Nhân nhìn qua cửa kính của tòa nhà, cô đã bị sốc khi nhìn thấy tiếng cười nói vui vẻ bên ngoài.

Tần Nhân Nhân năm nay hai mươi tuổi, khi cha cô đến Đảo vàng ba bốn tuổi, anh không biết thế giới bên ngoài sẽ như thế nào, cô luôn cảm thấy thế giới này nên như thế nào trước đây.

Nhưng bây giờ...

Cô choáng váng.

Bởi vì cô đã nhìn thấy nụ cười chân thành trên khuôn mặt của những người bình thường.

Cô tự lẩm bẩm một mình rất khó hiểu: “Chẳng lẽ đây là sự lật đổ mà tên khốn kia đã nói?”

Kể từ khi nhà họ Tang sụp đổ, để chăm sóc các chị em nhà họ Tần, Trình Uyên đã tạm thời định cư cho họ tại biệt thự cũ của gia đình họ Đường.

Đây là một dãy phòng có Tần Nhân Nhân, Tần Thanh Thanh và Tần Sấm trong phòng.

Nghe được lời tự bạch của Tần Nhân Nhân, Tần Thanh Thanh đi tới bên cửa sổ, nhìn xuống, cười nói: “Chị ơi, nhìn xem, những người này tươi cười rục rờ như thế nào?”

Nghe được lời này của Tần Thanh Thanh, Tần Nhân Nhân khẽ nhíu mày, dường như nghĩ đến khả năng nào đó, không khỏi chế nhạo, khinh thường nói: “Những thứ này đều là trước mắt, tất cả đều là ảo tưởng. Bọn họ chỉ là làm loạn. Giống như hệ thống này, họ quản lý bốn. Thu nhập của khu vực số đến từ đâu? Làm thế nào để duy trì nó?”

“Đánh thuế, nghe hay đấy, không phải là phí bảo bối trước đây sao?”

“Mọi người đều bình đẳng, không cần biết họ có bao nhiêu tiền, họ sẽ giống như những người bình thường nếu phạm tội. Haha, có một thế giới như vậy sao?”

“Thanh Thanh người có tin không, bọn họ sẽ không trụ được một năm.”

Nụ cười bị người bên dưới truyền đến của Tần Thanh Thanh đột nhiên rần rại trên mặt, cô chớp chớp mắt, sốt sắng nhìn từng động tác của người bên dưới.

Anh thì thào nói: “Chị ơi, chị không nghĩ những người bình thường bên dưới đang cười chân thành sao?”

Sắc mặt của Tần Nhân Nhân đột nhiên thay đổi, nói với Tần Thanh Thanh, “Thanh Thanh, đừng quên, Trình Uyên là kẻ thù của gia đình chúng ta, và anh ta đã giết cha mẹ của chúng ta!”

Tần Thanh Thanh sững sờ.

Tần Nhân Nhân nghiêng răng nói: “Cô không thể đồng ý với những gì anh ta đã làm, còn cô, Tần Sấm, cô cũng không được. Anh ta thực ra là một người rất ích kỷ. Không có chút khác biệt nào so với nhà họ Đường trước đây. Anh ta.” chỉ muốn sử dụng ngay bây giờ. Về ngoài sẽ mua được trái tim của mọi người. Nói đến sự chân thành, thì sự chân thành của anh ấy nằm ở đâu ”

“Nếu anh ta đủ thành khẩn và đủ tội lỗi, tại sao anh ta không chết? Tại sao không tự tử trước nắm mồ của cha mẹ chúng ta?”

Tần Thanh Thanh há hốc mồm, không biết nên nói gì, nhưng trong lòng lại yếu ớt suy đoán: Có thể, hẳn còn có chuyện quan trọng chưa làm.

Tần Sấm bất lực nói: “Su ty, nói cái này có ích lợi gì? Chúng ta không thể đánh người khác.”

Tần Nhân Nhân tức giận mắng anh: “Nhìn dáng vẻ vô song của anh, Tần Sấm, anh phải biết anh là nam tử duy nhất của Tần gia chúng ta, cũng là hy vọng cuối cùng của Tần gia chúng ta. Tần gia còn có hy vọng gì?”

Tần Sấm rụt rụt cổ sau lưng Tần Nhân Nhân, không dám lên tiếng.

Tần Nhân Nhân chỉ vào cặp anh chị em “hứa hẹn” trong mắt cô và mắng họ.

Sau khi làm xong, tôi cuối cùng thở dài một hơi, từ sau quây lấy ra một chai rượu đỏ, nói: “Cô không cần quan tâm đến

chuyện đó. Tôi sẽ báo thù cha mẹ cô.”

Tần Thanh Thanh và Tần Sâm đều giật mình, kinh ngạc nhìn chai rượu đỏ trong tay, hỏi: “Chị, đây là ...?”

Tần Nhân Nhân chế nhạo nói: “Đây là loại rượu đỏ ngon nhất. Ta hạ độc trong đó, lát nữa sẽ mời rượu cho hấn. Chỉ cần tên khốn kia uống rượu này, thù hận của chúng ta sẽ được báo đáp.”

Tần Thanh Thanh khi nghe cô nói thì giật mình, “Chị, chị làm gì?”

Tần Nhân Nhân lắc đầu nói: “Ta đương nhiên có thể ra ngoài, hơn nữa độc dược không có tác dụng ngay lập tức, hấn chảy máu mà chết cũng phải mất ít nhất một giờ. Khoảng thời gian này đủ để cho sự tử muội của chúng ta rồi.” trốn thoát.”

Nghe vậy, thân thể Tần Thanh Thanh bắt đầu run lên, cô đột nhiên rất sợ hãi.

Tần Sâm cũng làm như vậy, hàm răng đều là run lên: “Chị ... Chị ... Chúng ta trốn đi đâu?”

“Cô có thể đi bất cứ nơi nào, dù sao Đảo vàng có nhiều hơn một khu ở quận 4, tôi không tin rằng anh ta còn có thể chiếm những khu vực khác.” Tần Nhân Nhân nghiêng răng nói.

...

...

Thời gian, chín giờ.

Một tiếng chuông lớn vang lên tại địa điểm!

Đám đông sôi động ngay lập tức im lặng.

Những người trong khán đài đều ngẩng đầu nhìn về phía bục cao của nơi tổ chức, trong mắt tràn đầy mong đợi và ngưỡng mộ.

Trình Uyên Bạch Dạ, cũng như các nhân viên chính xung quanh anh ta, đi về phía lễ đài cao.

Khi anh ấy bước đi, Trình Uyên mỉm cười với Bạch Dạ và nói: “Nghe này, tôi sẽ chỉ nói rằng bạn làm điều đó, và nhìn vào

những người trong khán giả, họ chào đón họ đến với Thỏa thuận mới mà bạn đã xây dựng, với những khuôn mặt hạnh phúc như thế nào. , Đó là một hình ảnh minh họa. ”

Bạch Dạ cười khỏ: “Không phải tiền của người.”

Trình Uyên là người phi chủ nghĩa.

Bạch Dạ lại đột nhiên hỏi: “Anh đề tôi quản lý thành phố bình minh này, anh có ý kiến gì không?”

“Tôi có thể có ý kiến gì.” Trình Uyên dang hai tay.

Bạch Dạ cười thần bí nói: “Nói đi, mục tiêu tiếp theo của người là khu vực 3 hay 2?”

Trình Uyên mỉm cười, anh chuẩn bị bước lên bục cao, vừa định nói, vào lúc này ...

Tần Nhân Nhân đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Trình Uyên và Bạch Dạ đều giật mình, Trình Uyên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Tần Nhân Nhân cười nhẹ với Trình Uyên nói: “Anh Trình, em phải xin lỗi anh.”

Trình Uyên càng ngạc nhiên hơn: “Xin lỗi? Xin lỗi cái gì?”

Tần Nhân Nhân cười nói: “Trước đây tôi rất trách móc Anh Trình. Trước đây tôi rất lạc quan với anh, nhưng hôm nay, nhìn thấy nụ cười trên mặt của mọi người, tôi biết mình đã sai.”

“Vì vậy, Anh Trình, nếu anh chấp nhận lời xin lỗi của tôi, xin hãy nâng cốc chúc mừng của tôi.”

Nói xong, anh đưa ly rượu trên tay cho Trình Uyên.

Chương 820

Chương 820

Trình Uyên liếc nhìn ly rượu đỏ mà Tần Nhân Nhân đưa, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó giải thích.

Tần Nhân Nhân và ba anh em luôn là chướng ngại cho Trình Uyên, đặc biệt là cái chết của Tần Nghị càng khiến anh cảm thấy có lỗi với ba anh em.

Hôm nay, khả năng làm được điều này của Tần Nhân Nhân cho thấy cô ấy đã thoát ra khỏi tình trạng mù mịt này. Có nghĩa là Trình Uyên nên tự an tâm?

Anh không biết, anh luôn cảm thấy rằng đây là một khởi đầu tốt.

Vì vậy, không chút do dự, cầm lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Khi Tần Nhân Nhân nhìn thấy Trình Uyên uống rượu, trên mặt cô ấy hiện lên một nụ cười phẫn khích.

” Trình Uyên, tôi cảm ơn vì đã có thể ... uh!”

Trình Uyên đưa lại ly rượu cho cô, vừa định nói gì đó, nhưng Tần Nhân Nhân lại cao hứng quay đầu rời đi.

Trình Uyên không khỏi thắc mắc.

Nhưng dù sao hẳn cũng không nghĩ nhiều, có thể cười trói cho bọn họ cũng là một chuyện tốt.

Trên sân khấu.

Bạch Dạ hăng giọng nói: “Xin chào mọi người, tôi tên là Bạch Dạ!”

“Tôi là người mới tiếp quản Quận 4, và các quy tắc và quy định mà chúng tôi đã xây dựng phải quen thuộc với mọi người. Vì vậy, ở đây, tôi nghĩ rằng Quận 4 sẽ được đổi tên

thành Thành phố Bình minh trong tương lai, tượng trưng cho một

Chương mới . Khởi đầu mới. ”

“Chúng tôi hứa với mọi người rằng thành phố bình minh trong tương lai sẽ là một thành phố thịnh vượng và tràn đầy sức sống. Thành phố bình minh trong tương lai sẽ là một thành phố tươi sáng, sẽ không còn bóng tối, không còn chen chúc, dù bạn có tiền hay không có tiền, nhân quyền là bình đẳng ở đây! ”

Lời nói của Bạch Dạ làm dậy lên những tràng pháo tay tán thưởng.

Loại chính sách này là một điều tuyệt vời đối với những người bình thường, nhưng đối với một số người giàu và quyền lực, nó không phải là tốt như vậy.

Tuy nhiên, nhà Đường đã bị lật đổ, vậy tại sao những cường giả có quyền lực lại có ý kiến phản đối?

Bây giờ họ muốn giả vờ ủng hộ, nhưng đã quá muộn.

Bạn dám chống lại nó ở đâu?

tất nhiên.

Tôi thực sự dám phản đối.

Lúc này, trong đám người đột nhiên vang lên một giọng nói: “Nghe hay đấy, các ngươi không phải vẫn là làm tổn hại lợi ích của một số người, còn làm cho những người khác sao?”

“Đó là, cũng là phát hành tiền giấy, rốt cuộc không phải là khai thác tiền thật trong tay mọi người sao?”

“Đúng vậy, trước đây chúng tôi vẫn hy vọng mua được vé phà, nhưng khi có thể, e rằng chúng tôi chỉ có thể ở đây cả đời.”

Bạch Dạ không khỏi nhú mày, nhìn xung quanh thì phát hiện những người nói những lời này đều là thanh niên khoảng 20 đến 30 tuổi.

Đây rõ ràng là để tháo dỡ sân khấu và gây rắc rối.

“Mấy người ngu ngốc này.” Người đeo khuyên tai bên cạnh không khỏi than thở với ông chủ, thấp giọng nói: “Ông chủ thật tốt bụng để cho bọn họ sống tốt, bọn họ cũng không sao, từng người một ngu ngốc. . .”

“Đừng nói như vậy.” Trình Uyên đi tới, trầm giọng nói: “Đây không phải là giọng của mọi người.

“Làm sao người biết?” Người đeo bông tai cau mày hỏi.

Trước khi Trình Uyên nói, Bạch Dạ đã nói thay anh: “Anh không để ý sao? Rắc rối là những người ở độ tuổi 20 và 30. Phần lớn những người này sinh ra ở Đảo vàng hoặc đến Đảo vàng khi còn nhỏ, họ sẽ không hiểu chuyện gì loại thế giới bên ngoài, và tại sao họ muốn rời đi?”

Người đàn ông đeo bông tai có thể không chấp nhận Trình Uyên, nhưng anh ta rất tin Bạch Dạ, thấy Bạch Dạ nói lời này, anh ta không thể không nhìn xuống, chắc chắn, họ đều là những người trẻ tuổi.

“Thì ra, chuyện này là do ai đó xúi giục.” Trình Uyên nheo mắt nói, “Có thể đã tính trước!”

Nghe vậy, mọi người đều ngừng bàn tán.

Trình Uyên đột ngột bước đến phía trước.

Đột nhiên, anh trở thành tâm điểm của mọi người, và nhiều người nhìn Trình Uyên.

“Người này là ai?”

“Tôi không biết, tại sao cô lại đứng trước mặt Tư Hành Bái?”

“Hai người đều không biết hẳn?”

“Người này lật đổ nhà Đường!”

“Chà, thật sao?”

...

Nghe mọi người bàn luận, ánh mắt Trình Uyên đảo quanh, cuối cùng rơi vào một người.

“Anh đã làm tất cả những điều này, phải không?” Trình Uyên nhìn anh chăm chăm và lạnh giọng hỏi.

Nghe Trình Uyên hỏi, ánh mắt mọi người đều theo hướng Trình Uyên nhìn sang.

Đó là một người đàn ông mặc áo choàng đen.

Người đàn ông rùng mình, sau đó không giấu giếm, anh ta ném lại chiếc áo choàng đen, khi chiếc mũ rơi ra, tất cả mọi người đều bàng hoàng.

Đó là một khuôn mặt rất xấu xí.

Đường Chiến!

Trình Uyên cau mày dữ dội, nhưng trong lòng đầy nghi ngờ.

Anh không ngạc nhiên khi biết kẻ gây rối là Đường Chiến, thật ra anh cũng có thể nghĩ rằng gia đình của Đường Chiến đã bị anh giết, việc anh đến đây để trả thù và gây rắc rối là điều hợp lý.

nhưng.

Bây giờ anh đã ăn mặc cải trang, đồng nghĩa với việc anh biết rằng mình không thể chống lại bọn họ, vậy tại sao anh lại không giấu kỹ mà phơi bày rõ ràng với Trình Uyên như vậy?

“Chắc chắn rồi, là anh!” Trình Uyên chế nhạo.

Sau đó, hắn chỉ vào Đường Chiến nói với mọi người: “Hiện tại mọi người đã rõ ràng. Những người chống đối này đều bị hắn tìm được. Tên hắn là Đường Chiến, là người của Đường gia nguyên bản. Ta đã giết bọn họ. Gia tộc, hắn là ở đây để trả thù của tôi.”

“Vì vậy, tôi hy vọng bạn không bị anh ta lừa, bạn phải tin tưởng vào hệ thống của chúng tôi, ở thành phố bình minh của chúng tôi, và tương lai là tốt nhất trên Đảo Vàng!”

Nghe được những lời của Trình Uyên, mọi người chột nhận ra rằng tất cả đều lộ ra vẻ trầm ngâm.

Và tại thời điểm này.

Đường Chiến Chiêu chế nhạo, chậm rãi bước lên sân khấu, khinh thường nói: “Lúc nãy ta nói ngươi không cần nhúng tay vào mấy chuyện hoa mỹ này, Nguyên Lão Viên tổ sẽ không nghe.”

“Vì nó không hoạt động, chúng ta hãy đặt hàng nó.”

Khi Trình Uyên chứng kiến cảnh Đường Chiến bước lên sân khấu đứng cách mình không xa, anh không khỏi cảnh giác, tò mò hỏi: “Một mình anh đến, có sợ chúng ta cắt cỏ nhổ rễ không?”

Khuôn mặt xấu xí của Đường Chiến lộ ra một nụ cười nhếch mép, nói: “Đáng lẽ ngươi nên cắt cỏ rễ từ lâu, nhưng đáng tiếc là ngươi đã không làm vậy, cho nên hôm nay ta sẽ cho ngươi trả một cái giá rất lớn cho tất cả những gì ngươi đã làm.”

Những người xung quanh Trình Uyên vây quanh Đường Chiến.

Trình Uyên cũng cười khẩy hỏi: “Hồi đó cậu thua tở. Bây giờ sao cậu lại nói thế này? Ai cho cậu tự tin?”

Đường Chiến nói: “Là thuốc nổ!”

“Thuốc nổ?”

Nghe vậy, Trình Uyên, Bạch Dạ và những người khác đều bị sốc.

Đường Chiến chế nhạo nói: “Ngươi giết cả nhà ta, cướp khu số 4 của nhà Đường chúng ta, tưởng ta sẽ quên sao?”

“Cái gì ta không có được, ta sao có thể giao cho ngươi?”

“Nói thật với anh, tôi đã chôn đủ thuốc nổ ở đây để cho nổ tung cả khu số 4.”

Nói xong, Đường Chiến nhìn đồng hồ đeo tay, lạnh lùng nói: “Ngươi còn có mười phút, trốn khỏi khu vực số 4 là không thể.”

Nghe thấy lời nói của Đường Chiến, tất cả mọi người đều chấn động.

Anh muốn dùng tính mạng của tất cả mọi người trong khu vực số 4 để báo thù cho nhà Đường, bao gồm cả bản thân anh.

Điều này là điên.

Ở trên lầu, Tần Nhân Nhân, người đã hạ độc thành công Trình Uyên, bắt lấy Tần Thanh Thanh và Tần Sâm, đang định bỏ trốn, nhưng khi nhìn thấy cảnh này, cô cũng sửng sờ.

Trong mười phút, họ không thể thoát khỏi khu vực số 4.

Nhà họ Tần không có mười mấy thành viên, hiện tại chỉ còn lại anh em thứ ba, Tần Nhân Nhân tại sao lại muốn nhìn Tần Thanh Thanh và Tần Sâm chết như thế này?

Cô cũng vội vàng, vội vàng chạy xuống thêm cao.

Chương 821

Chương 821

“Không, đừng làm thế này!”

Tần Nhân Nhân vội vàng chạy tới, đến bên người Đường Chiến, lắc đầu cầu xin.

Gặp lại Tần Nhân Nhân, Đường Chiến sững sờ.

Không cần biết Tần Nhân Nhân nghĩ thế nào, sở dĩ Đường Chiến dựng lên tình huống để có được cô là bởi vì anh rất thích cô.

nhưng.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó, người phụ nữ anh yêu thương nhất lại ra tay giết chết cha anh.

Yêu và ghét đan xen lẫn nhau, Đường Chiến nhất thời không biết nên đối mặt với Tần Nhân Nhân như thế nào.

Vì vậy, cuối cùng tất cả những điều này đều đổ lỗi cho một người, và đó chính là Trình Uyên.

Chính sự xuất hiện của Trình Uyên đã dẫn đến mọi chuyện ngày hôm nay.

Tần Nhân Nhân khóc lóc cầu xin Đường Chiến: “Đừng như vậy, nhà họ Tần của chúng ta không có ai, hãy để cho huynh đệ của ta đi...”

Nghe vậy, hận ý tồn đọng của Đường Chiến cũng hoàn toàn bộc phát, hấn rống to một tiếng, “Nhà ta không có người!”

Tần Nhân Nhân sững sờ.

Đường Chiến tiếp tục chỉ vào Trình Uyên, tức giận nói: “Là do anh ta!”

“Anh ta là cái gì? Anh ta có thể không chế vận mệnh của người khác? Chúng ta là vợ chồng. Anh ta nói không gặp nhau

thì không gặp nhau?”

“Còn có đám người ngu xuẩn ngu xuẩn này nữa. Họ Đường của tôi đã quản lý khu số 4 nhiều năm như vậy. Nếu không có chúng tôi tồn tại thì nơi này đã lộn xộn từ lâu rồi. Bọn họ có thể sống đến ngày nay sao?”

“Bây giờ, vì những tên khốn kiếp này, chúng ta may mắn lật đổ nhà Đường và tàn sát nhà Đường của chúng ta. Những kẻ ngu ngốc này trở mặt, như những con chó con, vẫy đuôi với chúng, nói rằng chúng là anh hùng cứu thế, và gia tộc họ Đường của chúng ta sẽ thành công. Nó có phải là ma quỷ không? ”

Đường Chiến càng nói càng hưng phấn, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được rồi, không cho vợ chồng chúng ta gặp nhau sao? Vậy thì chúng ta cùng chết!”

“Đồ ngu xuẩn, người không muốn hỗ trợ tân chủ sao? Hừ, ta cho các người xuống địa ngục đi hỗ trợ hắn!”

Những người trên khán đài hoảng loạn, có người muốn chạy thoát thân, có người la hét.

Đường Chiến đứng trên sân khấu cười một cách bất đắc dĩ; “Haha ... em sợ à? Em sợ à! Hahaha ... sợ, nhưng cũng chẳng ích gì, bởi vì anh có quỷ xuống cầu xin em cũng vô dụng, tất cả đều có muốn chết, tất cả đều phải chết! ”

Mỉm cười cười mà nước mắt anh trào ra.

Nhìn Đường Chiến, Tần Nhân Nhân rất khó chịu.

Đây là người đàn ông mà cô từng là, mặc dù ban đầu cô không thích anh nhưng cuối cùng cô đã lựa chọn thỏa hiệp, chỉ khi cô quyết định đây là cuộc sống của mình, Trình Uyên đã thay đổi, và mọi thứ đã thay đổi.

Tần Nhân Nhân sau này thực sự coi Đường Chiến như gia đình của mình.

Nhìn thấy anh như vậy cô cảm thấy rất khó chịu, cô biết chắc anh còn khó chịu hơn nên cô mới phát điên lên như vậy.

Đột nhiên nghĩ đến mấy đứa em của mình, Tần Nhân Nhân cuối cùng cắn răng nói: “Chồng à, anh chỉ hận Trình Uyên đúng không?”

“Cô chỉ muốn anh ta chết, phải không?”

“Đều là do hấn khiến cho người họ Đường, cùng Tần gia chúng ta đều liên lụy. Hôm nay mới là tình huống này, đúng không?”

“Trên thực tế, bạn không cần phải làm điều này.”

“Hấn hôm nay nhất định phải chết!”

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều sững sờ.

Nhưng Đường Chiến lắc đầu nhìn người phụ nữ anh từng yêu và không thể rời xa, anh cười khổ nói: “Nhân Nhân, đừng nói dối tôi. Điều đó không còn ý nghĩa gì nữa. Tôi thề. Khi nào Ngày đó tôi ra đi với xác phụ thân trên lưng, tôi đã thề rằng sẽ để mọi người đền tội cho nhà Đường của tôi! ”

“Không phải, ta không có nói dối người!” Tần Nhân Nhân lắc đầu, ánh mắt kiên định nói: “Là thật, hấn hôm nay nhất định sẽ chết, bởi vì...”

“Hấn uống thuốc độc ta đổ cho hấn!”

Nghe vậy, những người trên khán đài cũng hoang mang.

Trình Uyên chột cau mày.

Hấn đột nhiên nhớ tới trước khi lên sân khấu, Tần Nhân Nhân quả thực đã đưa cho mình một ly rượu, lúc đó còn tưởng rằng Tần Nhân Nhân rốt cuộc muốn mở ra, cuối cùng cũng tha thứ cho mình, trong lòng cũng có chút thoải mái, nhưng hiện tại nghe Tần Nhân Nhân nói lời này, anh đột nhiên cảm thấy giữa ngực và bụng đau quặn thắt.

Ngay sau đó, cậu cảm thấy có một chất lỏng ấm nóng chảy ra từ mũi, Trình Uyên đưa tay ra và chạm vào, đó là máu!

“Thằng khốn!”

Trần Thành lo lắng, rút dao nhanh chóng đến bên cạnh Tần Nhân Nhân, kề dao vào cổ cô nói: “Giao thuốc giải, nếu không

sẽ chặt đầu cô.”

Thấy vậy, Đường Chiến vội vàng tiến lên, cố gắng bảo vệ Tần Nhân Nhân.

Lúc này, Vương Mĩ Lệ đã đâm lại anh ta.

Trình Uyên đột nhiên hét lên: “Dừng lại!”

Khung cảnh hỗn loạn im bặt.

Sau đó nhìn Trần Thành đang kề dao vào cổ Tần Nhân Nhân, Trình Uyên nở nụ cười đắc ý nói: “Lão Trần, cắt dao đi.”

“Nhưng mà ...” Trần Thành hai mắt cũng đỏ lên, hãn nhiên không kiên nhẫn.

“Đã nhận!” Trình Uyên nhấn mạnh lần nữa.

“A!” Trần Thành gầm lên, không muốn lấy lại con dao.

Đám người hỗn loạn trên khán đài cũng không ngừng hoảng sợ, đều nhìn về phía trên đài cao, dường như muốn xem chết vì trúng độc của Trình Uyên, liệu có còn sống không.

Những người bên phía Trình Uyên đương nhiên rất căng thẳng, Trình Uyên, Lý Hải Tân nói với Thời Sách, “Mau đi tìm Lý Nam Địch!”

Thời Sách bỏ chạy.

Và vào lúc này.

Trình Uyên đột nhiên bình tĩnh lại.

Hắn một tay chặn mũi, đi tới chỗ Tần Nhân Nhân, cười nhẹ nói: “Ta không trách ngươi!”

“Hừm, ngươi có quyền gì trách cứ ta?” Tần Nhân Nhân hừ lạnh.

Trình Uyên gật đầu: “Đúng vậy, tôi không có quyền trách cậu, vì tôi mà nhà họ Tần của cậu chết thảm.”

“Tuy rằng bây giờ nghĩ lại, có rất nhiều hoài nghi...”

Trên thực tế, sau khi nhà Đường bị tiêu diệt, Trình Uyên đã cẩn thận suy nghĩ về chuyện xảy ra với khu số 4, Tần Nghị cầu

xin anh ta đưa Tần Thanh Thanh đi, chẳng lẽ chỉ vì Trình Uyên là thương nhân?

Nói cách khác, những năm gần đây, có rất ít thương nhân đến Đảo vàng?

Không nhiều chút nào!

Vậy tại sao bạn lại chọn Trình Uyên?

Tất nhiên, bây giờ nói ra điều này không thành vấn đề.

Trình Uyên hít một hơi thật sâu, cười nói: “Dù sao chuyện Tần Nghị gia chết vì tôi. Cái chết của anh ấy cũng không tiết lộ nơi tôi trốn. Đây cũng là một sự thật. Vì vậy, tôi thật sự không có lý do gì.” để đổ lỗi cho sự lựa chọn của bạn. ”

“Tôi đã từng nói, hãy cho tôi một chút thời gian, và hãy để nó cho bạn khi thời gian đến, nhưng ... bây giờ có vẻ như là bạn đã không cho tôi thời gian.”

“Không còn quan trọng nữa, dù sao cũng chết rồi, chúng ta về sớm hơn.”

“Tôi hy vọng cái chết của tôi có thể gỡ bỏ nút thắt trong trái tim các bạn.”

Lời nói của anh ta khiến Tần Nhân Nhân sững sờ.

Thật khó để cô có thể tưởng tượng rằng Trình Uyên sẽ không đổ lỗi cho anh ta hay buộc cô phải đầu hàng thuốc giải độc bằng vũ lực.

Cô ấy đã bị sốc.

Trình Uyên giả vờ nhún vai quay sang những người bên cạnh: “Hơn nữa, các người cũng nhớ rằng những gì tôi đã nói hôm nay, cho dù là nguyện vọng cuối cùng của tôi, cũng không cho phép bất kỳ người nào trong số các người làm xấu mặt anh chị em của họ.”

Mọi người cũng choáng váng.

Nhiều người đã nghĩ đến cái chết của Trình Uyên, nhưng không ai có thể nghĩ rằng hôm nay anh lại chết một cách oan uổng như vậy.

Tuy nhiên, đối với Trình Uyên, điều đó cảm thấy rất đáng giá.
bởi vì.....

Trình Uyên quay lại và nói với Đường Chiến: “Kết thúc chuyện này, đừng làm tổn thương người vô tội. Kẻ thù của anh chỉ có tôi. Tôi chết rồi. Nếu anh rời khỏi đây, tôi sẽ không để chúng truy sát anh, và không ai tìm cách trả thù ., Ngươi, bỏ thuốc nổ đi. ”

“Thật công bằng, phải không?”

Chương 822

Chương 822

Nhiều người bị sốc trước câu nói của Trình Uyên.

Những khán giả hy vọng rằng cái chết của Trình Uyên sẽ có thể đánh đổi mạng sống của họ, lúc này cũng lộ ra vẻ mặt không khoan nhượng.

Chưa kể Bạch Dạ Trần Thành và Vương Mĩ Lệ và những người khác.

Đây cũng là lần đầu tiên Tần Nhân Nhân đối mặt với Trình Uyên, cô mở miệng muốn chế nhạo anh, nhưng lại không biết nói thế nào.

Về phần Đường Chiến.

Bàn tay nhìn thấy mũi của Trình Uyên đã lấm tẩm máu, vẫn còn những giọt máu từ cổ tay rơi xuống đất.

Vẻ mặt man rợ và tức giận của anh, lúc này, cũng dần dần dịu đi.

nhưng.

Anh vẫn chế nhạo nói: “Trình Uyên, cô không cần phải giả vờ kinh hãi. Tôi không tin trên đời này có người không sợ chết. Chỉ là cô không có lựa chọn nào khác.”

“Bạn có hiểu cảm giác của tôi lúc đó không? Bạn có hiểu cảm giác của cha tôi, anh trai tôi và gia đình chúng tôi không? Bạn có tuyệt vọng không?”

Tuyệt vọng, biết mình sống không nổi, chỉ biết giả chết vì thiên hạ, muốn người khác nhớ ơn mình sao? ”

“Xin lỗi, tôi đã xem qua tất cả những điều này.”

“Ta sẽ không để cho ngươi thành công.”

Lời nói của Đường Chiến khiến nhiều người rất phẫn nộ.

Người đàn ông đeo hoa tai bên cạnh Bạch Dạ, bởi vì lần trước anh ta ở nhà họ Đường nên đôi mắt của Trình Uyên đỏ hoe, ngay cả Bạch Dạ cũng đánh trúng, anh ta luôn nhìn vào mắt Trình Uyên.

Nhưng bây giờ, sự bình tĩnh của Trình Uyên khiến trái tim anh run lên, ít nhất trong lúc này, anh thực sự ngưỡng mộ Trình Uyên.

Mặc dù tôi nghĩ anh ấy hơi ngốc nghếch.

Người đàn ông đeo khuyên tai tức giận nói với Đường Chiến: “Chết tiệt không nghĩ tới tất cả mọi người như các người trong nhà họ Đường.”

Đường Chiến bác bỏ cái này, “Ngươi, thật sự không xứng so với Đường gia chúng ta. Ít nhất, người nhà Đường chúng ta rất thật, không giả dối như ngươi!”

Giọng anh ấy vừa rơi xuống.

Một người phụ nữ mặc quần áo rộng rãi lao lên sân khấu.

Người phụ nữ này không ai khác mà chính là Lý Nam Địch.

Sau khi Lý Nam Địch lên sân khấu, cô ấy nhìn thấy mũi của Trình Uyên lúc nào cũng chảy máu, vẻ mặt trở nên rất lo lắng, cô ấy nhanh chóng lấy ra một viên thuốc từ trong bao nhỏ đưa cho, lo lắng nói: “Mau, nuốt đi, em. sẽ dùng kim vàng trở lại. Phong ấn huyết nội tạng và tĩnh mạch, nhanh lên, thời gian vẫn còn quá muộn. ”

Trình Uyên quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt to chớp chớp của Lý Nam Địch, cảm thấy có chút phiền muộn không thể giải thích được.

Gặp lại Lý Nam Địch ...

Từ lâu, hẳn muốn biết bí mật của đêm đó, dường như hẳn đã đoán được.

Trình Uyên lắc đầu.

Sắc mặt Lý Nam Địch thoáng chốc tái đi, lo lắng nói: “Ngươi thật là điên rồi, cái gì mà dám, nhanh lên, nếu không ngươi thật sự sẽ chết!”

Trình Uyên cười và nói, “Nam Địch, anh không nghĩ đây là sự sắp đặt tốt nhất của Chúa sao?”

Lý Nam Địch sững sờ, sau đó lắc đầu, nước mắt lưng tròng, khóc nói: “Không, không phải, người chạy trốn!”

Có phải là để trốn thoát?

Nếu cuộc chạy trốn của anh ta có thể có thêm nhiều người sống, tại sao không?

Trình Uyên vẫn lắc đầu, sau đó quay sang Đường Chiến nói: “Cô ấy là Lý Nam Địch. Cô ấy xinh đẹp phải không? Cô ấy không chỉ đẹp trai mà còn là một bác sĩ thiên tài có tay nghề cao. Tôi đã bị trúng độc nhiều rồi. mấy năm nay đều là của nàng. Cứu ta, người cho rằng thuốc này có thể hạ độc ta sao?”

Đường Chiến sững sờ.

Lý Nam Địch quả thực rất đẹp, ít nhất, còn đẹp hơn hai chị em Tần Nhân Nhân và Tần Thanh Thanh, nếu nói phóng đại, có lẽ không có ai trên hòn đảo vàng này đẹp hơn cô.

Nhưng đây không phải là vấn đề, vấn đề là cô có thể cứu Trình Uyên.

Trình Uyên nói với Đường Chiến: “Nếu tôi muốn sống, không phải là không có hy vọng, cũng sẽ không tuyệt vọng. Về phần thuốc nổ mà anh nạp vào, tuy rằng chúng ta không tìm được, nhưng tôi thực sự có cách. cứu sống một vài người. Ít nhất tôi có thể sống sót.”

“Em hy vọng như vậy?”

Sau khi chiếm lĩnh khu vực số 4, xe tải của nhà Đường thuộc về Trình Uyên và Bạch Dạ, bọn họ thực sự thừa sức chạy thoát.

Tuy nhiên, đối với những người bình thường thì điều đó thật khó nói.

“Vẫn là đề xuất lúc trước, thuốc giải, tôi sẽ không lấy, cậu tắt thiết bị kích nổ đi, ra lệnh cho tôi đưa cho cậu, chúng ta đều rất vui.” Trình Uyên nói tiếp.

Đường Chiến thân thể bắt đầu run lên.

Trình Uyên nhắc nhở: “Cô nắm bắt thời gian để đưa ra quyết định, nếu không, tôi có thể lựa chọn uống thuốc giải độc rồi đi bằng ô tô.”

“Tuyệt quá!”

Ngay khi giọng nói của Trình Uyên rơi xuống, Đường Chiến nghiêng răng, ngẩng đầu lên nói một cách chắc chắn: “Tôi đồng ý, nhưng tôi có một điều kiện.”

“Anh nói.” Trình Uyên nhẹ nói.

“Thiết bị kích nổ của thuốc nổ cần anh đi cùng với tôi và tắt nó đi. Không ai khác có thể theo dõi.” Đường Chiến nói.

Tại thời điểm này.

Vương Mĩ Lệ lập tức phản đối: “Như vậy cũng không được, ta cũng muốn đi cùng người. Người là cao thủ cấp hai còn muốn hỏi cái, giữa chừng ta giết Trình Uyên thì phải làm sao?”

“Được!” Mọi người nhanh chóng đồng ý: “Chúng tôi cũng muốn đi theo.”

Tuy nhiên.

Lúc này, Trình Uyên bất ngờ xua tay nói: “Không, cứ nghe anh ấy nói.”

“Nhưng ...” Vương Mĩ Lệ có chút lo lắng.

Trình Uyên cười khổ nói: “Ta uống thuốc độc, tuổi thọ không còn bao lâu. Hẳn nửa đường muốn giết ta. Không phải không cần thiết sao?”

“...” Mọi người đều lộ vẻ buồn bực không biết nên nói cái gì.

Trần Thành càng giận dữ mắng: “Trình Uyên, anh là đồ ngốc à? Anh đang chết tiệt, anh em chúng ta thì sao?”

“Ừ...!” Mọi người cũng lo lắng nói.

“Chia tay” luôn có những lời thuyết phục và trút giận không thể chịu nổi, nên tôi sẽ không liệt kê từng cái một ở đây.

cuối cùng.

Vấn đề do Trình Uyên quyết định, không ai có thể phản bác lại được.

Và tại thời điểm này.

Lý Nam Địch đi tới, duỗi tay Càn Khôn nắm lấy bàn tay to của anh, ánh mắt cô thoáng hiện lên nói: “Ít nhất, em muốn đi cùng anh.”

Trình Uyên vừa muốn từ chối, nhưng Đường Chiến lại gạt đầu nói: “Cô ấy có thể đi theo!”

“Tôi... tôi cũng muốn đi!” Tần Nhân Nhân cũng vội vàng nói mà không biết mục đích là gì.

Đường Chiến nhìn Tần Nhân Nhân rên rỉ, nhưng là cuối cùng không có phản đối.

sau đó.

Hai nam hai nữ bước ra khỏi sân ga, đi theo Đường Chiến đến nhà kho của gia tộc Đường.

Trong nhà kho của Đường gia, Đường Chiến Chiêu tốn rất nhiều công sức mới lấy ra được một hộp gỗ đựng vàng, nên dưới hộp lộ ra một tấm sắt vuông.

Khi tấm sắt được lấy ra một lần nữa, một đoạn bạc đá hiện ra bên dưới.

Đây là một căn phòng bí mật dưới lòng đất.

Ngay cả khi Trình Uyên và những người khác chiếm biệt thự nhà họ Đường và khám xét nhà kho của nhà họ Đường, không ai nghĩ rằng sẽ có một lối đi bí mật ở đây.

Trình Uyên đi theo Đường Chiến xuống.

Lý Nam Địch nắm chặt bàn tay to lớn của hắn, lúc tiến vào sơn động, khoe miệng hơi nhếch lên, lộ ra ý cười khẩy.

“Tại sao anh lại xuống với em?”

Để giảm bớt căng thẳng và phiền muộn, Trình Uyên lau máu mũi và nhẹ giọng hỏi Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch đi cùng anh trong im lặng một lúc, ngay khi Trình Uyên nghĩ rằng Lý Nam Địch sẽ không trả lời, Lý Nam

Địch đột nhiên mỉm cười: “Tôi nghe nói rằng hai người chết cùng nhau. Họ sẽ làm điều đó ở kiếp sau. Tình nhân.”

“Có thành đôi hay không không quan trọng. Tôi chỉ muốn kiếp sau có bạn đồng hành.”

Chương 823

Chương 823

Lý Nam Địch nói rất nhẹ, nhưng cô cảm thấy khó chịu khi nghe bên tai Trình Uyên, anh có thể cảm nhận được nỗi đau trong tim cô.

Một đoạn đường dài rất tối nên khi bước vào trong cần phải nắm lấy tay của hai người.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được lúc này, Lý Nam Địch nắm tay hắn rất chặt.

Tương tự, Đường Chiến đang đi phía trước, cũng nắm tay Tần Nhân Nhân.

“Em còn hận anh không?” Tần Nhân Nhân hỏi Đường Chiến.

Đường Chiến đột nhiên hỏi: “Em còn yêu anh không?”

“Hả?” Tần Nhân Nhân giật mình.

Đường Chiến lại hỏi: “Chúng ta còn có thể sao?”

Tần Nhân Nhân im lặng.

Đường Chiến lại nặn ra một nụ cười khổ nói: “Trong này, nói cái này có ích lợi gì?”

Yêu hay hận, cuối cùng không đến được với nhau thì sao phải nhắc lại để làm xao xuyến lòng người?

“Trên đời này, luôn có một số người dù quan tâm đến nhau nhưng cuối cùng vẫn không thể đến được với nhau. Tôi không thể nói lý do, nhưng họ cũng không thể.”

“Có lẽ, đây là may mắn.”

Trình Uyên không khỏi xúc động nói.

Đường Chiến, Tần Nhân Nhân, Trình Uyên, Lý Nam Địch, hai người đi phía trước, hai người đi phía sau, khoảng cách hơn

mười mét. Vì vậy, lời nói của Trình Uyên dường như là đáp lại Lý Nam Địch, nhưng cũng có vẻ là lời nói tóm tắt của Đường Chiến và Tần Nhân Nhân.

“Không có lý do gì không nghĩ ra được.” Đường Chiến Hi hừ lạnh một tiếng phủ nhận.

Trình Uyên lắc đầu: “Nếu không phân biệt được thì sao?”

Hai kẻ thù được cho là bất tử, giờ phút này như hai đứa trẻ đuổi theo lời qua tiếng lại tranh cãi chuyện không đáng có.

Tần Nhân Nhân và Lý Nam Địch thực sự rất kinh ngạc, nhưng trong bầu không khí này, không ai lên tiếng phá vỡ sự yên bình ngán ngùi.

Thực ra, trong lòng Trình Uyên biết rằng đây có thể là lần ngoạn cổ cuối cùng.

Lối đi dần dần được mở ra.

Từ từ hiện ra một trăm khoảng không gian bằng phẳng, ở trong cùng có một thiết bị sáng lên màu đỏ, trên thiết bị có mấy cái nút bấm.

Rõ ràng, đó là tất thiết bị kích nổ hệ thống.

Đường Chiến dừng lại, nói với Trình Uyên ở phía sau: “Bấm cái màu đỏ tắt đi.”

Trình Uyên gật đầu, nhưng cũng không vội nhấn vào công tắc mà Đường Chiến đã nói, thay vào đó, anh quay sang Lý Nam Địch nói: “Nói anh với An Tương, anh cứ nói ... chỉ cần nói ... trong cuộc đời anh được làm chồng của cô ấy.”, chết đi không hồi hận.”

“Giúp tôi, chăm sóc cô ấy!”

Lý Nam Địch lắc đầu, sau đó đưa cho hắn mấy viên thuốc nói: “Bây giờ còn có thời gian ăn cơm, đừng làm chuyện ngu ngốc, ta cầu xin ngươi!”

Vào lúc này, cô vẫn hy vọng rằng Trình Uyên có thể thay đổi quyết định của mình.

nhưng.

Trình Uyên lắc đầu, quay mặt về phía Đường Chiến, nói:
“Nào!”

Từ khi Đường Chiến đến đây, anh đứng ngồi không yên, anh không có ý muốn tắt công tắc, cũng không muốn Trình Uyên tắt.

Nghे được lời nói của Trình Uyên, anh quay sang nhìn Trình Uyên.

nào?

Điều gì sẽ xảy ra?

Lý Nam Địch ngạc nhiên nhìn Trình Uyên.

Tần Nhân Nhân khó hiểu nhìn Đường Chiến.

Họ định làm gì vậy?

Không phải đã nói cùng nhau tắt công tắc sao?

Hai người phụ nữ tỏ vẻ bối rối.

Trình Uyên nói: “Trả thù đi. Nhìn thấy ta từ từ bị trúng độc chết, hẳn là không có cách nào giải trừ hận. Từ khi người nói chỉ có hai chúng ta tới đây tắt máy nổ, ta liền biết là người...” chờ đợi điều này. Trong một chút thời gian, phải không?”

Khóe miệng của Đường Chiến Chiêu nhếch lên, trên khuôn mặt xấu xí lộ ra một tia gớm ghiếc.

Anh cười toe toét nói: “Biết không? Giờ phút này, anh bỗng ngưỡng mộ em, biết mình sắp chết, vậy mà vẫn có thể bình tĩnh phân tích từng chi tiết như vậy.”

“Là kẻ thù với người thật đáng tiếc!”

Trình Uyên nhẹ nói: “Tôi thắng rồi, tôi sẽ tắt công tắc, uống thuốc giải độc, hứa sẽ không giết Tần Nhân Nhân.”

Đường Chiến cũng gật đầu nói: “Ta thắng rồi, nếu người chết, ta tắt công tắc, nữ nhân này, ta hứa sẽ cứu mạng.”

Lý Nam Địch và Tần Nhân Nhân cuối cùng cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Cả hai đều hồi hộp nhìn người đàn ông mình quan tâm, trong lòng vô cùng phức tạp.

“Hãy cẩn thận.”

Tần Nhân Nhân hỏi Đường Chiến.

Lúc này, cô ấy hành động như một người vợ.

Đường Chiến đứng dưng nói: “Đừng lo lắng, hấn ở đây cầu chết. Ta là trung cấp cấp hai, cùng lắm là cao cấp cấp ba. Có chênh lệch một cảnh giới hai.” điềm giữa chúng tôi. ”

“Cho dù nhắm mắt, ta cũng có thể giết hấn!”

“Hơn nữa, hấn bị người hạ độc!”

Nghe được lời nói của Đường Chiến, Lý Nam Địch đột nhiên cảm thấy ngọt ngào, cô ấy nắm lấy cánh tay của Trình Uyên, lo lắng hỏi: “Còn cách nào khác đúng không?”

Trình Uyên lắc đầu, cười toe toét với cô, rồi máu từ khoe miệng chảy ra.

Lý Nam Địch tính tình tương đối thẳng thắn, không lo lắng chuyện gì, nhiều khi cười muốn cười, khóc muốn khóc, bây giờ khóc một tiếng “Àm”.

“Vậy thì anh còn muốn nói gì với em nữa không?” Cô ấy hỏi nước nỡ.

Trình Uyên lại lắc đầu.

Kết quả là Lý Nam Địch khóc dữ dội hơn.

Kèm theo tiếng khóc của cô, Trình Uyên bước mạnh xuống đất dưới chân cô, đột nhiên bắn vào Đường Chiến như một mũi tên từ đây.

“A” Lý Nam Địch đột nhiên hét lên không thể giải thích được.

Có lẽ là do quá đau khổ.

Ánh mắt của Đường Chiến cũng ngưng tụ, thân thể khẽ rung lên, nắm đấm đánh về phía Trình Uyên.

Nắm đấm của Trình Uyên không chạm vào người của Đường Chiến, đã bị một cú đấm của Đường Chiến đánh vào bụng, sau

đó toàn thân bay ra ngoài.

Khoảng cách giữa các cảnh giới là rõ ràng trong nháy mắt.

Đường Chiến chế nhạo, giống như không muốn cho Trình Uyên cơ hội lật người, lại chạy về phía Trình Uyên, rồi đá anh ta một cái.

Tốc độ và sức mạnh của anh ấy đều vượt xa Trình Uyên.

Cú đấm vừa rồi khiến ngực và bụng của Trình Uyên bị lật úp, anh ta phun ra một ngụm máu già kèm theo một tiếng “wow”. Nói cách khác, điều này có nghĩa là Trình Uyên có khả năng chịu đòn hơn người thường, nếu đổi người, ước chừng cú đấm này cũng gần như vậy.

Nhìn thấy Đường Chiến công kích lần nữa, hắn biết mình không chịu nổi, chỉ có thể lăn lộn tại chỗ, né tránh bàn chân rắn chắc này xấu hổ.

“Bùm!” Một tiếng động lớn, Đường Chiến như bước ra khỏi hố sâu trên mặt đất.

Đúng lúc này, Trình Uyên dữ dội quay lại, rồi đột nhiên ôm chặt Đường Chiến trong một tư thế kỳ lạ.

Cúi người về phía sau, nhìn thấy một cái ôm có thể ném Đường Chiến Chiêu xuống đất.

Chuỗi hành động này khiến Đường Chiến kinh ngạc.

Anh không ngờ rằng Trình Uyên, người đã tận cùng nỗ lực của mình, lại có tốc độ và kỹ năng như thế này.

Tuy nhiên, điều này dường như không phải là vấn đề lớn đối với anh ta với tư cách là một cao thủ trung cấp bậc hai.

Ngay khi Trình Uyên ôm lấy cậu định ngã ra sau, thân thể Đường Chiến chìm hẳn xuống, chân anh lập tức móc vào đùi Trình Uyên.

“Chà!”

Tác dụng của chất độc khiến Trình Uyên không thể sử dụng sức mạnh của mình, nhưng máu lại trào ra.

Người đàn ông cũng bị Đường Chiến thúc cùi chỏ bay ra ngoài.

Khi va vào tường, anh ta hất tường ra khỏi hố, cơ thể anh ta bị nhúng vào tường, và tay chân của anh ta bị cố định.

Sau khi Đường Chiến tiếp đất, anh ta vẫn không dừng lại, xoay người đá vào Trình Uyên, người vốn đã bất động.

Ngay sau đó.

đột ngột.

Lý Nam Địch vội vàng chạy tới, dùng thân thể mỏng manh của mình để bảo vệ cơ thể của Trình Uyên.

Trình Uyên đã sẵn sàng chấp nhận thực tế, nhưng ...

Nhìn thấy Lý Nam Địch vồ vập vào mình, lúc này mắt anh ta đột nhiên mở to.

Một đôi mắt “vù vù”, và một tia sáng đỏ nổi lên.

Chương 824

Chương 824

Đường Chiến cũng bị sốc khi thấy Lý Nam Địch vồ lấy Trình Uyên, và anh ta nhanh chóng lấy lại sức mạnh của mình.

Tuy nhiên, một cao thủ như Đường Chiến lại xuất chiêu cực kỳ lợi hại, dù có rút An Cầm ra thì chân của hắn vẫn đập vào lưng Lý Nam Địch.

“phun!”

Một ngụm máu phun lên mặt Trình Uyên.

Lý Nam Địch ngẩng cao cổ, trợn to hai mắt, khoe miệng có điểm vết máu, giờ phút này cực kỳ xinh đẹp.

Trình Uyên cũng đột nhiên cảm thấy tác động, và trái tim anh như chùng xuống.

Nhìn thấy Lý Nam Địch như vậy, hắn liền choáng váng!

Nghĩ đến những gì Lục Hải Xuyên đã nói, một người phụ nữ liên quan đến gỗ ở bên cạnh Trình Uyên những ngày gần đây sẽ gặp tai ương, và cô ấy sẽ ra đi vĩnh viễn.

Trình Uyên đã từng đoán rằng đó là Lý Nam Địch, nhưng anh không muốn tin vào điều đó.

Lúc này, Lý Nam Địch cúi đầu, dựa vào trên vai anh.

Trên mặt cô vẫn còn vết máu nóng.

Trình Uyên mắt đỏ hoe.

Tóc anh ấy trắng ngay lập tức.

Lý Nam Địch cơ thể mềm như mì, cô sắp trượt khỏi cơ thể Trình Uyên.

Lúc này, Trình Uyên, người vốn đã yếu ớt đang được khám trên tường, đột nhiên kéo cánh tay ra, ôm lấy vòng eo mảnh

mai của cô.

Ngay sau khi anh ôm cô dậy, mọi người lao ra khỏi bức tường.

Một luồng sát khí mạnh mẽ, dường như có thể nhìn thấy bằng mắt thường, từ hấn lan tràn ra.

Đường Chiến không nhìn thấy Trình Uyên trong trạng thái này, nhưng khí tức trên người khiến Đường Chiến cảm thấy có chút nguy hiểm, trong tiềm thức anh lùi lại một bước.

Và Tần Nhân Nhân cũng sững sờ.

Trình Uyên ôm Lý Nam Địch đang hôn mê, chậm rãi đi đến góc tường, rồi từ từ đặt cô xuống đất.

“Không phải anh nói sẽ không tổn hại đến tính mạng của cô ấy sao?”

Trình Uyên chậm rãi đứng dậy, xoay người chậm rãi ngẩng đầu nhìn Đường Chiến, lạnh giọng hỏi: “Sao cậu không tính?”

Đường Chiến nhíu mày, hấn chưa từng thấy một người trở nên như vậy một khi tức giận, hai mắt sẽ đỏ thành trắng, vì vậy hấn quay đầu liếc nhìn Tần Nhân Nhân, nghĩ là do Tần Ngạo Thành hạ độc.

Tuy nhiên.

“A!” Trình Uyên tức giận gầm lên trời, sau đó: “Phốc”, phun ra một ngụm máu đen.

Đường Chiến sững sờ.

Và khoảnh khắc này.

Đường Chiến trong tầm mắt của Trình Uyên bắt đầu thay đổi hình dạng, trở nên xấu xí và gớm ghiếc hơn, méo mó như một con quái vật.

Sát khí trong lòng lan tràn.

Sau khi phun ra một ngụm máu đen, hấn lại ngẩng đầu lên, ánh mắt đỏ rực lóe lên, cả người bay ra ngoài.

Đường Chiến lại sững sờ.

Tốc độ của Trình Uyên lúc này nhanh hơn trước gấp mấy lần.

Sức mạnh của bánh răng thứ ba nằm ở đâu?

Đường Chiến không dám bắt cản, nhanh chóng lùi lại một bước, sau đó lại áp lên nắm đấm của An Tấn, giáng cho Trình Uyên một cú đấm.

Trình Uyên không né tránh, buộc phải nhận lấy cú đấm vào ngực của Đường Chiến.

Đường Chiến vừa mừng.

Nhưng khi anh nhìn lên, nhìn thấy khuôn mặt vẫn còn dữ tợn của Trình Uyên, trái tim anh chợt thất lại.

có thật không.

Trình Uyên cũng đấm, cú đấm hắc ám của Đường Chiến trên người Trình Uyên dường như tự mình lảng xãng, nó đột nhiên chuyển sang nắm đấm phải của Trình Uyên.

Đường Chiến không thể rút lui, vì vậy chỉ có thể dùng cánh tay còn lại của mình chặn lại.

sau đó.

“Bùm!” Một âm thanh.

Anh ta đã bị đánh bại bởi năng lượng đen tối của chính mình.

Đường Chiến cũng bị đánh vào tường, sau đó ngã xuống đất, trong lòng đột nhiên nổi lên một đám bụi.

Tuy nhiên, anh nhanh chóng đứng dậy khỏi mặt đất và nhìn Trình Uyên một cách khó tin.

Anh đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy!

Đường Chiến kinh hãi.

Trình Uyên bây giờ trông không giống như bị đầu độc chút nào!

Trong đầu hần lóe lên một ý nghĩ, ánh mắt nhìn về phía vũng máu đen trên mặt đất.

Nó có thể là...

Lẽ nào một người có thể đủ mạnh để tống máu ra khỏi cơ thể?

Anh không thể hiểu được.

Lúc này, Trình Uyên không cho anh cơ hội. Sau khi Đường Chiến vừa đứng dậy, Trình Uyên lại vồ tới.

Cánh tay của Đường Chiến đã bị trật khớp vì đỡ cú đâm của Trình Uyên.

Vì vậy, anh không dám nhận đòn lần này của Trình Uyên mà đột ngột né người, sau cú đâm của Trình Uyên, anh quay lại đá vào lưng Trình Uyên.

có thể.

Vẫn như trước, năng lượng hắc ám của chính mình, lại giống như một con rắn, nhanh chóng lướt qua cơ thể Trình Uyên, lập tức đến bên chân Trình Uyên, Trình Uyên nhấc chân lắc lư trở lại, đánh vào người của Đường Chiến.

“gì!”

Đường Chiến hét lên một tiếng, lập tức ngã xuống đất.

Lúc cậu ngã xuống đất, cậu muốn nhân cơ hội đứng dậy lần nữa, nhưng sau đó, bàn chân của Trình Uyên cứa vào cổ cậu khiến cậu không thể nhúc nhích.

“Chết, chết ... Ta giết ngươi!”

Trình Uyên hoàn toàn phát điên, sự tỉnh táo đã hoàn toàn biến mất, trong đầu chỉ còn lại những “con quái vật” đầy thù hận.

Nhưng sự hận thù này chính xác đến từ đâu, chính anh cũng không biết.

“A, không!”

Đúng lúc này, một tiếng thét thấu tim đột nhiên vang lên.

Tần Nhân Nhân vội vàng chạy tới, giống như Tần Nhân Nhân lúc trước, vồ tới Đường Chiến, bảo vệ Đường Chiến, quát Trình Uyên: “Đồ quỷ giết người, ngươi cũng giết ta!”

Bạn thực sự là ác quỷ!

Đồ quỷ sứ!

Anh ... con quỷ ...

Lời nói quen thuộc này khiến đại não của Trình Uyên đột nhiên dừng lại, trong mắt chợt lóe lên một tia bối rối.

“Ta là quý sao?” Trong lòng hắn tự hỏi.

Tần Nhân Nhân lại mắng Trình Uyên: “Tất cả là do anh. Là anh gây ra cảnh hủy hoại gia đình tôi. Là anh ... Đều là anh. Anh còn giả vờ nói gì nữa? Nếu chúng tôi để anh chết, anh có thể chết, nhưng bạn chết. Bạn là gì?”

“Người xứng với ta ba mẹ?”

“Chỉ nói quý!”

“Lời nói của người không tính!”

Tiếng găm của Tần Nhân Nhân đánh thẳng vào tâm trí Trình Uyên, và khuôn mặt cô dần trở nên rõ ràng trong thế giới đỏ như máu của Trình Uyên.

Không còn như trước, anh mơ hồ nhìn thấy mọi người.

Anh nghĩ đến Tần Nhân Nhân.

Kết quả, anh ta cũng nhìn thấy Đường Chiến bị giẫm dưới chân.

Ngoài ra, Lý Nam Địch nằm ở một bên.

Trình Uyên choáng váng.

Một cảm giác bất lực sâu đậm lan tỏa khắp cơ thể anh trong khoảnh khắc ...

Màu tóc nhạt dần.

Máu đỏ trong mắt đã biến mất.

Mọi người.

“Phồng!” Một tiếng, anh ngã xuống và bất tỉnh.

Tần Nhân Nhân kinh hãi nhìn Trình Uyên nằm trên mặt đất, không khỏi sửng sốt.

Đường Chiến chật vật đứng dậy khỏi mặt đất với một cái chân què và một cánh tay bị treo.

Anh nhìn Trình Uyên đang nằm trên mặt đất, hồi lâu anh mới bình tĩnh được.

Như phản ứng lại điều gì, Tần Nhân Nhân lo lắng nói với Đường Chiến: “Mau, giết hắn, giết hắn rồi mọi chuyện sẽ kết thúc, chỉ còn một phút nữa là nổ tung.”

Đường Chiến hít sâu một hơi, sau đó xoay người đi về phía bộ điều khiển.

“ tạch!” Anh đưa tay ra và tắt ngòi nổ.

Tần Nhân Nhân rút cục thở ra một hơi nặng nề, sau đó bước tới đỡ Đường Chiến nói: “Mau lên, giết hắn đi, chuyện này xong xuôi rồi.”

Chương 825

Chương 825

Đường Chiến nhướng mày, thản nhiên liếc nhìn Trình Uyên đang nằm trên mặt đất.

“Ngờ đâu, làm gì vậy?” Tần Nhân Nhân không khỏi vội vàng thúc giục khi thấy anh vẫn chưa nhúc nhích.

Tuy nhiên.

Đường Chiến lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Người hạ độc hẳn rồi đúng không? Hẳn nhất định sẽ chết. Ta tại sao phải làm lại chuyện này?”

Vừa nói anh vừa khập khiễng bước ra ngoài.

Vẻ mặt của Tần Nhân Nhân ngưng trệ.

“Đúng vậy.” Cô gật đầu, sau đó vội vàng đuổi kịp Đường Chiến, nghi ngờ hỏi: “Vậy thì tại sao cô lại đánh nhau với anh ta?”

Đường Chiến lắc đầu nói: “Ta muốn trút giận.”

Tần Nhân Nhân trầm ngâm gật đầu, nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Khi bước ra khỏi nhà kho của Đường gia, họ đã bị mọi người vây quanh.

Các thuộc hạ của Trình Uyên trông nghiêm túc, bí hiểm và tức giận. Tất cả họ dường như đã đoán được một kết quả.

“Anh ta ở đâu” Trần Thành nắm cổ Đường Chiến, sắc bén hỏi.

Vết thương trên người Đường Chiến khiến anh ta có dấu vết khả nghi.

Tần Nhân Nhân vội vàng đẩy Trần Thành ra, bực bội nói:

“Anh muốn làm gì, không phải tên khốn Trình Uyên đã nói

như vậy, cho dù kết quả ra sao, anh ta cũng không cho phép anh làm tổn thương Đường Chiến.”

Trần Thành hai mắt như thở ra lửa, quay đầu lại đột nhiên quát Tần Nhân Nhân: “Câm miệng, đồ nữ nhân ngu xuẩn, nếu không có Trình Uyên, cô có thể sống đến bây giờ.”

“Bạn cứ nói rằng chính vì Trình Uyên mà gia đình họ Tần của bạn bị hủy hoại, nhưng bạn không biết rằng tất cả những điều này là bởi vì bố bạn nhất quyết giữ Trình Uyên và cầu xin ông ấy đưa em gái bạn khỏi Đảo vàng Started”

“Tần Nghị chọc giận Trình Uyên, Trình Uyên tốt bụng giúp đỡ, lại xúc phạm đến nhà họ Đường thời kỳ. Có thể trách ai đây?”

“Anh ta không cần phải mặc cảm, nhưng anh ta luôn cảm thấy có lỗi. Anh ta lật đổ nhà Đường để báo thù cho gia đình bạn và cứu bạn và em gái của bạn.”

“Còn cô, cô đã làm cái quái gì vậy?”

“Cô còn muốn giết em trai tôi và nói là trả thù ”

Trần Thành càng nói càng tức giận, và đột nhiên chuẩn bị rút dao.

Ngay sau đó.

Vương Mĩ Lệ vươn tay và ấn vào vai anh.

Trần Thành cau mày liếc Vương Mĩ Lệ.

Vương Mĩ Lệ lắc đầu với anh, trầm giọng nói: “Tôn trọng ý nghĩa của Trình Uyên.”

Trong một lời nói, tất cả mọi người đều im lặng.

Tôn trọng ý nghĩa của Trình Uyên nghe có vẻ khá khoa trương, nhưng thực ra câu này bộc lộ cảm giác bi tráng và anh hùng mạnh mẽ. Điều này có nghĩa là gì? Trình Uyên nói rằng đó là nguyện vọng cuối cùng của anh ấy. Vậy, Trình Uyên đã chết rồi sao?

Một nhóm người lao vào nhà kho, vào đường hầm tối tăm và quanh co. x

Và Đường Chiến.

Anh lắc đầu, bước lên và khập khiễng bước ra.

Không ai ngăn cản, cũng không ai dám ngăn cản.

Nhìn bóng lưng của Đường Chiến, Tần Nhân Nhân cảm thấy vô cùng phức tạp.

Cô biết rằng cô không thể đối mặt với người đàn ông này được nữa, bởi vì dù cô có nói thế nào đi nữa, cha ruột của người đàn ông đó đã bị cô giết chết.

Cô ấy không thể nói về việc cô ấy yêu anh ấy đến mức nào, nhưng sau cái chết của Tần Nghị, sau khi em gái và anh trai nhà họ Tần mất đi sự ủng hộ để tồn tại, cô ấy giống như một con mèo cô đơn, và cô ấy không biết mình sẽ làm gì trong cuộc Tương lai.

Kết quả là dáng người đàn ông này trông hơi cao.

Muốn dựa vào hắn thì may ra mới được!

“phun!”

Tần Nhân Nhân đang uể oải đột nhiên cảm thấy lồng ngực đau nhói, từ từ cúi đầu xuống, trong lòng cô đã thấy mũi dao nổi lên.

Sau đó là cảm giác ngọt ngào và ngọt ngào khó tả.

Sau lưng cô, có người nói với cô: “Anh sẽ miễn phí cho em!”

“phun!”

Người đàn ông rút dao nhọn quay người trốn vào đám đông.

Tần Nhân Nhân ngã xuống đất thu hút sự chú ý của mọi người trên quảng trường, nhìn thấy một vũng máu trên mặt đất, mọi người đột nhiên kinh ngạc hét lên.

“Nó chết rồi!”

“Bị giết!”

“Ai đó đã chết”

Họ hét lớn.

Đường Chiến vừa định đi ra ngoài, liền nghe thấy tiếng động, nhìn lại liền thấy Tần Nhân Nhân nằm trên mặt đất.

Cơ thể anh đột ngột rùng mình, toàn thân choáng váng.

Sau đó, lúi chân một cái, chạy nhanh về phía bên này, đẩy ra khỏi đám người, quỳ xuống trước mặt Tần Nhân Nhân.

Người phụ nữ này

Từng là người phụ nữ anh yêu nhất.

Anh lật người cô lại, nhìn thấy lỗ máu trên ngực cô, cô thật ngốc, anh muốn đưa tay ra để che lại nhưng lại sợ làm tổn thương cô, không biết phải làm sao.

” Nhân Nhân, Nhân Nhân ”

Cuối cùng, anh bế cô lên và run rẩy.

Tần Nhân Nhân ngẩng đầu nhìn Đường Chiến đang hoảng sợ, không biết vì sao đột nhiên yên tâm, vì vậy cô mỉm cười.

Cô nói: “Cuối cùng thì anh cũng không phải ghét em nữa!”

Máu trào ra từ miệng.

Đường Chiến cố gắng giữ miệng cô lại để ngăn máu chảy ra, nhưng Tần Nhân Nhân lắc đầu lia lịa, thoát khỏi lòng bàn tay anh rồi nói tiếp: “Thật ra, tôi biết tôi biết anh ấy chưa chết, đúng không?”

“Anh ấy đã nôn ra chất độc, phải không?”

“Tại sao bạn lại để anh ta đi”

Đường Chiến lắc đầu, buông tay, nước mắt tràn ra khắp nơi.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không được, ta không bao giờ để cho hắn đi nữa, ta giết hắn, chính mình giết hắn!”

Tần Nhân Nhân nghiêng đầu chết.

“A!” Đường Chiến rít lên một tiếng, cả người gằm lên trời!

Đường Chiến.

Chỉ trong vòng hai tháng, gia đình không còn, cha mẹ và anh em của anh đều chết thảm, tình cảm giữa vợ và anh đột nhiên

phức tạp, và cho đến bây giờ, cô ấy cũng biến mất.

Trong một thời gian.

Đường Chiến không thể tiếp nhận.

Anh nhặt xác của Tần Nhân Nhân lên, hướng về phía nhà kho, tức giận hét lên: “Trình Uyên, bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ không bao giờ chết với em!”

Anh cảm thấy Trình Uyên không nói nên lời, chính thuộc hạ của Trình Uyên đã giết chết Tần Nhân Nhân.

Nhưng trong thực tế

Khi Trình Uyên mở mắt ra, anh nhìn thấy trần nhà sang trọng, ngoẹo cổ, nhìn xung quanh và phát hiện đây là một căn phòng rất sang trọng.

Những gì đã xảy ra trước khi cơn mê hiện lên trong đầu anh, và anh đột ngột ngồi dậy.

“Anh tỉnh rồi!”

Đứng chờ Trình Uyên là Âm Nguyệt, người phụ nữ mà anh từng mua trong buổi đấu giá. Lúc này cô mới rụt rè hỏi.

Trong hai tháng, vết thương của Âm Nguyệt đã lành từ lâu.

Trình Uyên lo lắng, anh vội vàng hỏi: “Lý Nam Địch đang ở đâu?”

Anh nhớ rằng Lý Nam Địch đã đánh anh trước khi hôn mê, và anh cũng nhớ những gì Lục Hải Xuyên đã nói, và anh rất sợ hãi.

Nghe được câu hỏi của Trình Uyên đối với Lý Nam Địch, vẻ mặt của Âm Nguyệt lập tức đau khổ, ánh mắt né tránh nói: “Anh nên nghỉ ngơi trước đi.”

“Mau nói cho tôi biết Lý Nam Địch đang ở đâu?” Anh ngắt lời Âm Nguyệt, nắm lấy bờ vai gầy của cô, tức giận hỏi.

Âm Nguyệt bị anh làm cho đau lòng, nước mắt gằn như trào ra, sau đó thì thào: “Em bình tĩnh đi, chị Nam Địch và chị ấy”

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

Lý Hải Tân bước vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra nên vỗ vai Trình Uyên nói:
“Đây là sự lựa chọn của chính cô ấy, không phải lỗi của cô.”

Chương 826

Chương 826

Nghe những lời này, Trình Uyên cười thầm trong lòng, dự cảm xấu ngày càng mạnh.

“Tôi muốn gặp cô ấy!” Anh nói với Lý Hải Tân một cách nghiêm túc.

Ngạc nhiên, Âm Nguyệt nhìn Lý Hải Tân cầu cứu.

Lý Hải Tân im lặng một lúc, và nói với Trình Uyên, “Đi với tôi.”

Trình Uyên đi theo Lý Hải Tân đến phòng của Lý Nam Địch.

Căn phòng của Lý Nam Địch được sắp xếp hợp lý và trông cực kỳ sạch sẽ, không khí vẫn tràn ngập hương thơm thoang thoang của hoa nhài. x

Lý Hải Tân đưa một tờ giấy trên bàn cho Trình Uyên.

Trình Uyên lo lắng mở tờ giấy ra, chỉ thấy trên đó viết vài dòng chữ đẹp đẽ.

“Tôi biết điều này là sai, và tôi cũng biết rằng tôi cứng đầu, nhưng trong mật thất tôi đột nhiên muốn hiểu một điều.”

“Người không cần tìm ta, ta đi thư giãn, khi nào cảm thấy khá hơn, ta tự nhiên sẽ trở lại.”

“Nếu bạn nghĩ rằng tôi tự ý chí, vậy xin vui lòng cho phép tôi tự ý chí một lần nữa.”

Trình Uyên nhìn nội dung trên tờ giấy và sửng sò.

“Cô ấy vừa đi, chỉ để thư giãn.”

Lý Hải Tân khẽ cau mày: “Nếu không thì anh nghĩ chuyện gì đã xảy ra với cô ấy”

Trái tim treo lơ lửng của Trình Uyên cuối cùng cũng rơi xuống đất. Anh thở ra một cách nặng nhọc và nói, “Không, tôi”

“Cô nghĩ cô ấy bị Đường Chiến đá chết à” Lý Hải Tân cười lớn.

“Không, tôi nghĩ không sao, đúng vậy!” Trình Uyên cảm thấy rất hụt hẫng sau khi biết rằng Lý Nam Địch vẫn ổn.

Lý Hải Tân mỉm cười, sau đó đưa cho Trình Uyên một điều thuốc, nói: “Lúc Đường Chiến đá vào người bạn, anh ta thấy Lý Tinh chạy tới nên đã lấy đi năng lượng đen tối của anh ta. Vì vậy, Lý Nam Địch mới nôn ra máu vì bị đá, sinh mạng.” không phải lo lắng. ”

Sau khi châm thuốc, Lý Hải Tân thở ra một hơi khói, rồi ho.

Anh ấy không hút thuốc trước đây.

Trình Uyên vỗ nhẹ vào lưng anh và hỏi: “Tại sao anh lại bắt đầu hút thuốc?”

Lý Hải Tân xua tay nói tiếp: “Đây không phải là vấn đề. Vấn đề là tôi rất tò mò. Từ khi cô ngất đi, tại sao Đường Chiến lại không chọn giết cô?”

Nghe đến đây, Trình Uyên cũng giật mình.

Đúng vậy, tại sao anh ta lại không giết tôi? Trình Uyên không thể đoán ra được, bởi vì lúc đó Tần Nhân Nhân cũng ở đó, cho dù Đường Chiến có cạn kiệt sức lực, Tần Nhân Nhân cũng sẽ lựa chọn làm điều đó.

“Tần Nhân Nhân đang ở đâu” Trình Uyên hỏi.

Lý Hải Tân lắc đầu nói: “Chết rồi!”

“Chết rồi” Trình Uyên tròn mắt đột ngột.

Cuối thu, lá rụng rơi.

Khu nghĩa trang mới xây Dawn City trông rất đìu hiu vì không có nhiều người ở.

Khi Trình Uyên và anh trai Vương Mĩ Lệ đến đây, Tần Thanh Thanh và Tần Sấm đang quỳ trước mộ của cha mẹ Tần Nhân Nhân, đốt giấy và khóc nức nở.

Anh đứng sau lưng anh chị em của họ, lặng lẽ quan sát tất cả những chuyện này.

Khi nghe thấy Tần Thanh Thanh khẽ nức nở trước mặt cha mẹ, điều anh nói nhất chính là: Sau này chúng ta phải làm gì

Một câu hỏi mà Tần Nhân Nhân rất ngượng ngùng làm cho Tần Thanh Thanh và Tần Sâm càng thêm bối rối.

Giấy cháy hết.

Khi tiếng nức nở của hai anh em nhỏ dần, Trình Uyên đi phía sau họ nhẹ nhàng nói: “Lão Tần, đừng lo, chỉ cần tôi có miếng ăn là được rồi, tôi sẽ không đói cho con gái và con trai của anh đâu.” . Mặc dù họ có thể ghét tôi, nhưng tôi không quan tâm đến điều đó. ”

“Tôi cũng tính ra rồi. Tôi sẽ sống hết mình, vì tôi còn phải chăm sóc hai đứa con của anh và còn nhiều người cần tôi chăm sóc.”

Tần Thanh Thanh và Tần Sâm sửng sốt khi Trình Uyên nói, khi quay lại nhìn thì thấy đó là Trình, sau đó, cả hai đều lộ ra vẻ kinh hoàng, cơ người lại thành một quả bóng và sợ hãi nhìn Trình. x

Trình Uyên rút ánh mắt khỏi bia mộ, rơi vào người Tần Thanh Thanh và Tần Sâm, nhàn nhạt nói: “Hai người có hiểu hay không, và liệu hai người có tìm cách trả thù tôi trong tương lai hay không, cho đến khi hai người có thể thích nghi với việc này một cách độc lập.” . Trước thiên hạ, người phải nghe lời ta, nếu không ta sẽ đánh chết người. ”

Đánh bại bạn

Lông mày của Vương Mĩ Lệ khẽ giật.

Có lẽ vì anh ấy cho rằng câu này rất bông đùa.

Nhưng câu nói này không đơn giản như Tần Thanh Thanh và Tần Sâm lọt vào tai. Trên thực tế, không chỉ có Đường Chiến nghĩ rằng Tần Nhân Nhân bị người của Trình Uyên giết, mà ngay cả sư huynh đệ cũng nghĩ rằng Tần Nhân Nhân kê đơn thuốc cho Trình Uyên, và Trình Uyên đang báo thù cho Tần Nhân Nhân, nên ra lệnh giết Tần Nhân Nhân.

Các anh chị em bây giờ rất ghét và sợ Trình Uyên.

Nhưng Trình Uyên không buồn giải thích bất cứ điều gì với họ.

Dù thế nào thì anh cũng đã chết một lần rồi, giờ anh mới hiểu ra, không có gì quan trọng hơn là còn sống, anh không quan tâm đến việc các anh chị em có ghét mình hay không, miễn là họ còn sống.

“Bây giờ có vẻ như ông Lu nói rằng người phụ nữ liên quan đến gỗ không phải là Lý Nam Địch, mà là Tần Nhân Nhân.”
Vương Mĩ Lệ thở dài.

Trên danh nghĩa Tần Nhân Nhân, có cỏ cây, tất cả đều là thảm thực vật, trước khi đến đây, Vương Mĩ Lệ cũng đã phái người đến kiểm tra ngũ hành của Tần Nhân Nhân thuộc mộc.

Trình Uyên gật đầu, nhưng trong lòng vẫn có chút nghi ngờ.
bởi vì

“Tần Nhân Nhân không phải là người phụ nữ ở bên cạnh tôi.”
Trình Uyên lắc đầu nói ra những nghi ngờ của mình.

Điều mà Lục Hải Xuyên từng nói là: người phụ nữ xung quanh bạn là người có quan hệ họ hàng với Mu.

Vương Mĩ Lệ cười lắc đầu nói: “Không quan trọng. Điều quan trọng là lần này người đã tiến vào trạng thái kỳ lạ, không có mảnh vỡ nào.”

Dù biết Vương Mĩ Lệ đang cố tình đổi chủ đề, Trình Uyên vẫn làm theo lời anh và nhớ lại trạng thái của cô ngày hôm đó.

Phải, lần này, anh ấy đã nhớ ra.

Anh nhớ tới bức tranh đỏ như máu mà anh nhìn thấy, nhớ tới việc nhìn thấy Đường Chiến trong mắt anh biến thành một con quái vật gớm ghiếc, nhớ rằng anh có ý muốn giết chết tất cả sinh vật.

“Tôi bị bệnh gì vậy?” Anh cũng khó hiểu.

Vương Mĩ Lệ lắc đầu cười: “Có lẽ, đó không hẳn là bệnh, bởi vì sau khi tiến vào trạng thái đó, người thực sự có thể tổng độc

ra khỏi cơ thể. Điều này thật sự là chưa từng có.”

Cuộc trò chuyện giữa hai người không khỏi khiến anh chị em đồng nghiệp ngại ngùng.

Kết quả là Tần Thanh Thanh và Tần Sâm càng nghe càng kinh khủng, cuối cùng cũng đồng thời cho Trình Uyên một định nghĩa trong lòng: một con quái vật!

Sau đó, Trình Uyên đưa Tần Thanh Thanh và Tần Sâm đến nơi ở mới.

Vì thân phận đặc biệt của họ, Trình Uyên yêu cầu Bạch Dạ sắp xếp họ vào tòa nhà chính thức của thành phố Bình minh, đó là dinh thự ban đầu của gia đình nhà Đường. Các quan chức thành phố Bình minh chịu trách nhiệm về ăn, ở và chi phí hàng ngày.

Sau khi sự việc xảy ra, Trình Uyên đã trở về nơi ở của mình.

Vừa bước vào, tôi đã thấy Âm Nguyệt đang dọn phòng.

Trình Uyên khẽ giật mình, rồi nghĩ rằng đã đến lúc phải giải quyết xong chuyện Âm Nguyệt này.

Vừa định nói, ai biết, Âm Nguyệt đã nhặt được một đồng quần áo cũ, vẻ mặt hoảng sợ đi ra ngoài, nói: “Anh giặt quần áo cho em.”

Nói xong, Trình Uyên chưa kịp đồng ý thì đã vội vàng chạy ra ngoài, có vẻ giống như cố ý tránh né Trình Uyên.

Trình Uyên không khỏi nhíu mày, lại liếc nhìn Âm Nguyệt đã trốn ra khỏi cửa, đột nhiên phát hiện có một sợi dây đeo lộ ra từ đồng quần áo cũ mà cô đã quần.

băng

Trình Uyên sửng sốt.

Chương 827

Chương 827

Một linh cảm không rõ không khỏi dâng lên trong lòng.

Anh nheo mắt rồi lặng lẽ đi theo Âm Nguyệt.

Không khó để Trình Uyên đi theo Âm Nguyệt mà không bị cô để ý, ngay sau đó, khi Âm Nguyệt vào phòng giặt, Trình Uyên đã nấp sau cánh cửa.

Trên cửa có một tấm kính mảnh mai, qua cửa sô nhìn thấy Âm Nguyệt đang thu dọn đồng quần áo bẩn, đồng thời móc ra một túi quần áo, vội vàng nhét vào kệ hờ sau máy giặt.

Ngay lúc đó, Trình Uyên sững sờ.

Khi Âm Nguyệt hoàn thành tất cả những việc này và đi ra khỏi phòng giặt, Trình Uyên trốn trong góc, dựa vào tường, trong lòng thầm cầu nguyện.

Hãy cầu nguyện cho Vương Mĩ Lệ và họ đã không nói dối mình.

Tuy nhiên, khi Âm Nguyệt đi được bao xa, vào phòng giặt lấy túi từ vết nứt phía sau máy giặt ra, cả người như chết lặng.

Chiếc túi này rất đặc biệt, hơi khác so với những chiếc túi đeo vai được nhiều cô gái sử dụng, đó là

Trình Uyên mở khóa kéo, bên trong là nhiều loại thuốc và một gói kim tiêm bạc.

Tay anh bắt đầu run.

Sau đó tôi mới nhớ rằng mình đã đọc chữ viết tay của Lý Nam Dịch. Nó không phải là loại rất duyên dáng, mà là loại rất bác sĩ, đặc biệt là chữ viết nguệch ngoạc.

Tim bỗng nhói đau, có cảm giác nghẹt thở.

Tôi muốn nói liệu Trình Uyên có ấn tượng tốt với Lý Nam Địch hay không

Điều đó hẳn là đúng, dù sao thì cô cũng ở bên cạnh anh lâu như vậy, cùng anh giải cứu cũng không ít lần. Mặc dù Trình Uyên sẽ coi cô ấy như Trần Thành và những người khác như anh em ruột của anh ấy, nhưng suy cho cùng thì cô ấy vẫn là một người phụ nữ.

Nhưng một lần nữa, Trình Uyên không phải loại người nghĩ đến việc thay đổi, anh ấy có ấn tượng tốt về Lý Nam Địch, nhưng anh ấy cũng biết rằng mình có thể kiềm chế ham muốn của mình bằng những biện pháp thích hợp.

Đối với con người, điều đáng sợ nhất chính là những ham muốn bên trong.

Tuy nhiên, nếu Lý Nam Địch thực sự gặp phải bất kỳ tai nạn gì, anh ta vẫn sẽ rất khó chịu, chưa nói đến việc Lý Nam Địch vì anh ta mà chết.

Không hiểu vì sao, Trình Uyên lại đi bộ đến chỗ ở của Tần Thanh Thanh.

Gõ cửa, Tần Thanh Thanh mặc thường phục nhìn thấy Trình Uyên, co rụt lại như một con thỏ nhỏ sợ hãi ở trong góc.

Trình Uyên nhìn cô ấy một cái nhìn phức tạp và hỏi, “Hãy cho tôi biết ngày sinh của em gái cô.”

Tần Thanh Thanh lắc đầu.

Trình Uyên rất cáu kỉnh, không kiềm chế được cảm xúc của mình trước sự việc tồi tệ nhất đã được anh kiểm chứng, vì vậy đã hét vào mặt Tần Thanh Thanh: “Nói!”

Tiếng gầm của anh khiến Tần Thanh Thanh giật mình, sau đó ngồi xuống sô pha, run rẩy lắc đầu nguầy nguậy: “Tôi không biết”

Ngay sau đó.

Tần Sấm ở trong phòng lao ra, trong tay cầm một con dao làm bếp, canh giữ ở trước mặt Tần Thanh Thanh, dùng mũi dao chỉ vào Thừa Hành, tức giận nói: “Người muốn làm gì?”

“Giết cha mẹ tôi lại để người ta giết chị gái tôi, còn chưa đủ, còn không muốn giết tôi và chị tôi cùng nhau sao? Đồ quỷ!”

“Ác quỷ” Trình Uyên chọt giật mình.

“Đúng!” Tần Sâm quát to một tiếng, “Ở trong mắt chúng ta, người còn đáng ghét hơn người của Đường gia. Người là quỷ!”

“Sớm muộn gì ta cũng giết người báo thù cho gia tộc!”

Câu nói của Tần Sâm khiến Trình Uyên bình tĩnh lại đột ngột.

Anh nhìn kỹ cậu bé mười lăm tuổi trước mặt.

Sau đó, bước đến chỗ anh ta và đưa tay ra lấy con dao.

Tần Sâm giật mình, dùng dao chém.

Tuy nhiên, anh ta là một kẻ trẻ con không biết gì, làm sao có thể là đối thủ của Trình Uyên, việc Trình Uyên giật được con dao này trên tay anh ta là một điều rất nhẹ nhàng.

Con dao rơi vào tay Trình Uyên ngay lập tức, và Tần Sâm choáng váng.

Trình Uyên ném con dao đi và đặt một tay lên vai anh, cơ thể Tần Sâm bắt đầu run lên.

Trình Uyên nói: “Tôi không quan tâm nếu bạn nghĩ rằng tôi đã giết cha mẹ bạn, và tôi không muốn tranh cãi với bạn. Bạn có nói thẳng hay không sẽ hiểu.”

“Cho dù người muốn giết ta, ta vẫn sẽ cho người điều kiện sống tốt nhất, nhưng người trước khi có khả năng giết ta, tốt nhất đừng giương dao trước mặt ta.”

“Dao của người không giết được ta!”

Tần Sâm sắc mặt tái nhợt, môi cũng bắt đầu run lên.

Anh càng khiếp sợ Trình Uyên hơn khi thấy mắt Trình Uyên đỏ hoe.

Tần Thanh Thanh nghĩ Trình Uyên muốn hại Tần Sâm nên nhanh chóng đáp: “Không, đừng làm tổn thương anh trai tôi, chúng tôi thật sự không biết sinh nhật của chị gái.”

“Không chỉ là chúng ta không biết chị cả, thậm chí là của chính mình. Chỉ là cha mẹ nói cho chúng ta biết chúng ta bao nhiêu tuổi.”

“Đó không bao giờ là một sinh nhật trong gia đình chúng tôi.”

Mặt Trình Uyên cũng tái đi khi nghe những lời của Tần Thanh Thanh.

Anh cũng quên mất mình đã đi ra ngoài như thế nào, thất vọng quay về phòng rồi khóa trái cửa, sau đó có ai gõ cửa cũng không mở cửa.

Anh đóng cửa trong phòng, và những cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Lý Nam Địch hiện lên trong đầu anh, và sau đó tất cả quá khứ như đang đóng phim, lần lượt trôi qua.

Chuông điện thoại vang lên một hồi lâu, hẳn mới nhắc máy mới nhận ra Bạch An Tương đang gọi.

Ngón tay của Trình Uyên dừng lại trên màn hình một lúc lâu.

Anh biết trạng thái hiện tại của mình không thích hợp để Bạch An Tương nhìn thấy, vì vậy anh cúp máy, mở tin nhắn, chuẩn bị gửi một tin nhắn cho Bạch An Tương.

Tuy nhiên, sau khi do dự một lúc lâu, vẫn không biết phải nói gì, anh ta chỉ nhấp vào một khuôn mặt tươi cười trên thanh thông tin.

Và tại thời điểm này.

Thành phố Bình minh mạnh mẽ đã mở ra cuộc khủng hoảng lớn đầu tiên của nó.

Cả Thẩm Hoa và Ngụy Tác vội vã đi tìm Trình Uyên.

Bị Bạch Dạ ngăn lại, Thẩm Hoa lo lắng nói: “Trăm vạn việc gấp.”

Bạch Dạ cũng vô lực, nói: “Ta không giúp được hẳn, gõ cửa sẽ không mở cửa, không biết vì sao đột nhiên trở nên căng thẳng.”

“Có chuyện gì đã xảy ra với bạn vậy?”

Ngụy Tác thở dài nói: “Trong mỏ vàng của chúng ta, tất cả công nhân đều đã nghỉ làm.”

“Tại sao” Bạch Dạ ngạc nhiên hỏi.

Ngụy Tác lắc đầu: “Chỉ cần tất cả công nhân đến mỏ vàng bắt đầu làm việc đều bị đánh trên đường, một số người đã đe dọa rằng bất cứ ai dám đến mỏ vàng để bắt đầu công việc sẽ bị đánh một lần.”

“Không phải Trình Uyên đã nói rằng việc đối xử với dân thường không thể giải quyết bằng vũ lực, và chúng tôi không biết phải làm gì.”

Bạch Dạ cau mày hỏi: “Anh có chắc không, những người đánh là dân thường”

Thần Hoa nhún vai, bất lực nói: “Không có cách nào chứng minh bọn họ không phải.”

Bạch Dạ không khỏi suy ngẫm.

Dù là nhà Thẩm Gia hay nhà họ Ngụy, họ đều đóng vai trò trọng yếu trong việc lật đổ nhà họ Đường và giành lấy địa bàn số 4, Trình Uyên đã mang lại cho họ mỏ vàng rất thú vị.

Nguồn lợi do các mỏ vàng sản xuất ra chắc chắn là rất lớn, vì vậy nếu chậm trễ một ngày sẽ mất đi rất nhiều lợi ích. x

Thẩm Hoa và Ngụy Tác rất lo lắng.

Ngay sau đó.

Cửa phòng Trình Uyên mở ra, anh thất thần bước ra và nói với Thẩm Hoa và Ngụy Hành: “Thông báo cho công nhân của anh chuẩn bị bắt đầu công việc, anh sẽ lo việc này.”

Chương 828

Chương 828

Việc thành lập thành phố Bình minh đã mang lại cho hầu hết người dân những lợi ích thực sự, họ chú ý đến sự bình đẳng giữa quý tộc và chớ cái. h

Tuy nhiên, mọi thứ trên đời đều có mặt lợi và mặt hại.

Trong khi quan chức thành phố Bình minh do Trình Uyên Bạch Dạ đứng đầu được hầu hết mọi người đón nhận, nó cũng đã làm di chuyển miếng pho mát của một số người.

Ý tưởng rằng mọi người đều bình đẳng này đã gần như tước đi hầu hết các quyền lợi của các quý tộc. Làm sao họ có thể hạnh phúc được?

Trong đại sảnh của gia tộc Nguyên, rất nhiều cựu quý tộc tụ tập.

“Lão Viên, ngươi hãy giúp ta một lần nữa dựa vào quan hệ hai nhà chúng ta nhiều năm!”

Trước sự chứng kiến của rất nhiều quý tộc, Đường Chiến đứng trước mặt Lão Viên, cúi đầu, trầm giọng nói.

“tình cảm lẫn nhau?”

Nghe các từ.

Lão Viên ngồi trên xe lăn không khỏi chế nhạo, trầm giọng nói: “Đừng liên lụy. Ta đã cứu cha ngươi. Nhà ngươi những năm qua cũng thuận lợi cho ta. Nói đến, chúng ta bây giờ trong hòa bình. ”

“Về phần giúp ngươi?”

Nói đến đây, Lão Viên không khỏi hừ lạnh một tiếng: “Hừ, ta giúp ngươi như thế nào? Ngươi không nghe ta!”

Xưa nay, Đường Chiến kinh hãi cái gì?

Trước khi nhà họ Đường bị Trình Uyên tiêu diệt, Lão Viên đã nhỏ giọng nói chuyện với anh ta, nhưng bây giờ ...

Một cao thủ trung cấp thứ hai, Đường Chiến, từng là con trai cả của phủ chúa quận 4, thấp giọng cầu xin Đường Nguyên, “Nghe, nhất định phải nghe!”

“Nghe không?” Lão Viên giễu cợt: “Người nếu là nghe lời, sẽ không gây ra sự tình hôm nay!”

“Ban đầu, những gì tôi nghĩ là sử dụng lợi thế thâm căn cố đế của chúng tôi ở khu vực số 4 để kích động những kẻ ngu ngốc chán nản, gây áp lực lên những người bên ngoài, và sau đó tiêu diệt họ từ mọi khía cạnh, để họ có thể nhận ra điều đó. Khu vực số 4. Quận, tùy thuộc vào chúng tôi, những người có tiếng nói cuối cùng.”

“Hơn nữa, họ hiện đang thay đổi chế độ lao động cưỡng bức thành hệ thống việc làm tự nguyện, và họ vẫn không có khả năng vận chuyển hàng hóa. Vì vậy, họ có thể phải tiêu bao nhiêu tiền với chúng tôi?”

“Dù có tài sản hàng chục tỷ bên trong thì họ cũng không thể tồn tại được một năm”.

“Theo kế hoạch của tôi, để những người ngoài đó từ bỏ đạo đức của họ, và cuối cùng họ sẽ nảy sinh mâu thuẫn bên trong. Sau đó, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để khiêu khích họ, không cần lo lắng về việc tìm kiếm cơ hội, và loại bỏ Trình Uyên.”

“Nhưng em có nghe anh nói không?”

Lời của Lão Viên khiến Đường Chiến không nói nên lời.

Trước đó, Lão Viên đã lần đầu tiên tìm gặp Đường Chiến và nói cho anh ta biết kế hoạch này. Vì vậy, khi họ tuyên bố thành lập thành phố Bình minh ngày hôm đó, sẽ có những tiếng nói phản đối và chất vấn, và đó đều là những người Nguyên Lào.

Tuy nhiên, Đường Chiến không đợi được lâu như vậy.

Hắn không thèm chơi kiểu suy nghĩ này với Lão Viên, nên chọn phương pháp thẳng thắn và trực tiếp hơn.

Sử dụng con đường bí mật của Tang để chôn một lượng chất nổ đáng kể ở đó.

Một cao thủ cấp hai, muốn làm được loại chuyện này mà không biết cũng không khó.

“Cho dù không nghe lời, ngươi cũng có thể làm theo ý của chính mình.” Lão Viên duỗi ngón tay nhẫn lại, chỉ vào Đường Chiến nói: “Nhưng là, thời khắc mấu chốt, ngươi thật sự là mềm lòng!”

“Ừ, Đường Chiến, cậu sai rồi, cậu không nghe theo kế hoạch của Đường Nguyên!”

Ngay khi lời nói của Lão Viên, những người có quyền lực và quyền lực trước đây bắt đầu tăng bốc anh ta và bắt đầu buộc tội Đường Trùng.

Nói cách khác, hai tháng trước những người này gặp Đường Chiến, bọn họ đều là quý gối Lãnh gia.

Tuy nhiên, thế giới tái sinh.

Đường Chiến bây giờ không là gì cả, bọn họ không cần sợ Đường Chiến, thay vào đó, để lấy lòng Lão Viên, bọn họ bắt đầu coi thường Đường Chiến.

“Phụ thân, mẫu thân và anh trai của ngươi bị hấn giết chết, Đường gia của ngươi cũng bị hấn tiêu diệt, ngươi mới có thể cảm thấy động lòng. Thật là một lòng dạ lớn?”

“Đó là, lòng của ngươi đã mềm, tại sao phải hối hận lần nữa? Ngươi không coi trọng hận Đường gia của ngươi. Bây giờ một nữ nhân đã chết, ngươi còn nóng lòng muốn xử sự như thế nào. Ngươi khiêm tốn đến với ta, Lão Viên, một người như cậu, Ha ha ”

“Đường Chiến, chỉ điếm mặt, ngươi bây giờ không là cái gì.”

“Đúng vậy, nếu là người quen, tại sao phải đi!”

Một nhóm người châm biếm Đường Chiến.

Đôi mắt với những lời lẽ âm dương này của những người này, Đường Chiến nắm chặt tay, răng rắc.

Anh ta ghét nó!

Hận bản thân bất tài!

Hận bản thân lúc đó mềm yếu!

Vào thời điểm đó, Trình Uyên đã lựa chọn hy sinh bản thân, cứu người và giải quyết ân oán giữa họ, thành thật mà nói, hành động này đã làm rung động một người đàn ông tập luyện võ thuật.

Nhưng điều này không thể bù đắp được nỗi căm hận giết cha và hủy hoại gia đình của anh.

Tuy nhiên, khi anh bí mật lên vào chỗ hẹn, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười chân thành của mọi người, và sau đó nghe thấy kế hoạch của Trình Uyên cho tương lai của thành phố Bình minh, và các quy tắc và quy định của họ, Đường Chiến đã choáng váng.

Điều duy nhất anh có thể nghĩ vào lúc đó là: nó sẽ trở thành thế giới gì?

Nó có phải là một thiên đường?

Trình Uyên có thể đã giết anh ta, nhưng vào một thời điểm quan trọng, anh ta dừng lại vì sự trách nhiệm của Tần Nhân Nhân.

Một người, để giải quyết hận thù của ba gia tộc, thậm chí còn không có tính mạng của mình, đây là tâm tư gì?

Hơn nữa, những năm này nhà họ Đường làm gì ở quận 4 hắc Đường Chiến Chiêu cũng không rõ.

Vì vậy, trái tim anh thực sự mềm đi vào thời điểm đó.

Anh biết chất độc trong cơ thể Trình Uyên đã thải ra ngoài vì một lý do nào đó mà anh không hiểu, nhưng anh vẫn tự dối lòng mình nói dối Tần Nhân Nhân rằng: Trình Uyên nhất định phải chết, vậy thì sao phải bận tâm.

Tuy nhiên, cái chết của Tần Nhân Nhân đã khiến anh ta buông bỏ những gì mình vừa chuẩn bị, và chôn vùi tất cả cùng một lúc.

Anh ta muốn trả thù!

“Đường Chiến, chỉ mặt, những người quen biết nên rút khỏi đây!”

Một cường giả trước đây, dường như muốn xử tử Lão Viên, xông tới, đẩy Đường Chiến Chiêu ra, đồng thời gào lên sỉ nhục: “Người bây giờ không khác gì một con chó hoang!”

Tuy nhiên.

Đường Chiến đột nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn nam nhân cường giả trước mặt.

Người đàn ông giàu có lúc đó không khỏi rùng mình.

Ánh mắt của Đường Chiến như hai thanh gươm sắc bén, sự khiêm tốn và cô đơn khi cầu xin của Đường Nguyên ở đâu?

Trước đây bọn họ đã từng nhìn thấy bộ dạng này của Đường Chiến.

Khi đó, bọn họ đang quỳ trước mặt Đường Chiến.

“Bốp!” Có một âm thanh giòn giã.

Mọi người đều sững sờ.

Đường Chiến đại nhân vỗ đầu một cái 90 độ, cổ bị gãy lúc đó mới nâng lên.

Mọi người hít thở một hơi.

Lão Viên càng tức giận vỗ vào tay cầm xe lăn, nói: “Đường Chiến, ngươi muốn làm gì?”

Đường Chiến cười khở nói: “Lão Viên, nếu không phải ba ba coi trọng ngươi, ta muốn giết ngươi, thật dễ dàng!”

“Anh ...” Nguyên Già cứng họng, bởi vì anh biết những gì Đường Chiến đang nói là sự thật.

Ngay sau đó, Đường Chiến quay đầu nhìn về phía phú nhị đại, tức giận nói: “Còn các ngươi đồ chó khinh gia hỏa, đừng tưởng rằng Đường gia của ta không còn, các ngươi có thể tùy ý sỉ nhục ta.”, Ta Đường Chiến ít nhất cũng là một cái Nhị sư đồ, giết chó các ngươi rất dễ dàng! ”

Các công tử co rụt cổ lại, thở không ra hơi.

Đường Chiến chế nhạo: “Lão Viên, đừng tưởng kế hoạch của ngươi hoàn hảo. Ta thật sự đã tiếp xúc với người ngoài đó. Hẳn là người sẽ phân tích cặn kẽ từng câu từng chữ cho dù là sắp chết. Ngươi cho rằng hẳn sẽ không biết ngươi nghĩ sao?” ”

“Tôi đến đây để nhờ cô giúp tôi hợp nhất lực lượng, lật đổ những người ngoài này, và giết Trình Uyên. Đồng thời, tôi muốn cứu cô. Nhưng cô không biết đó là gì, vậy thì ...”

“Chờ chết đi!”

Chương 829

Chương 829

Nói xong, Đường Chiến xoay người rời đi.

Vừa đi ra ngoài, hắn vừa quay đầu chỉ vào Lão Viên và những người trong sảnh nói: “Hôm nay ta nhớ lịch sự của ta. Các người cũng nhớ kỹ khi ta trở về, các người sẽ không thể ngồi được như ngày hôm nay.”

Người trong đại sảnh im lặng, không ai dám nói.

Cho đến khi Đường Chiến rời đi rất lâu ...

“Ngạo! Thật là kiêu ngạo!” Lão Viên khàn giọng gào thét.

sau đó.....

“Lão Viên, không đáng giận loại người này!”

“Đúng, đúng, nếu như bây giờ không phải hắn giống chó chết tang thi, ta vừa mới tát chết hắn.”

“Loại người này thật không biết xấu hổ, cũng chỉ vì quan hệ của chúng ta với cha hắn mà để hắn đi. Bằng không thì ậm ừ.”

“Lão Viên, lần này lòng của ngươi mềm nhũn rồi!”

Những công tử này lại bắt đầu xu nịnh Lão Viên.

Lão Viên Nguyên quả thực vừa rồi bị Đường Chiến làm cho sợ hãi, nhưng nghe xong những lời này của những người này, nhất thời cảm thấy thoải mái hơn.

Lắc đầu thở dài: “Ôi chao, người tha cho ta, ta trách lão nhân gia quá xúc động.”

Sau đó, anh ta lại giễu cợt: “Nhưng cô cứ yên tâm, theo như kế hoạch tôi đã nói lúc trước, chúng ta sẽ tiến hành như bình thường, đừng để Đường Chiến mắc mưu, anh ta đã bị những người ngoài đó làm cho sợ rồi.”

“Đường vào mỏ nên bị phong tỏa và tiếp tục bị phong tỏa. Đừng sợ họ hay làm hại dân thường mà chính họ đã nói ra điều đó.”

“Con đường từ mỏ vàng ra bến cũng có, phải sửa một số hư hỏng để không cho xe tải của họ chở ra ngoài”.

“Ngoài ra, chúng ta phải thực hiện một số phá hủy trong thành phố, và chúng ta sẽ đổ lỗi cho những người bên ngoài vào thời điểm đó.”

“Vậy thì phải người đến động viên những kẻ ngu ngốc đó.”

“Hừ, chúng ta đã hoạt động ở khu số 4 nhiều năm như vậy, sao có thể khó hạ những người bên ngoài này?”

Mọi người nhanh chóng đồng ý.

“Đúng vậy, Lão Viên nói đúng. Đường Chiến thấy sợ hãi. Dù sao những người đó cũng là người ngoài. Khi đến địa điểm của chúng ta, ngay cả một con rồng cũng phải lấy nó cho chúng ta.”

“Cũng để cho họ người ngoài Tiêu Viêm sự vĩ đại của chúng ta.”

“Đúng, đúng, chúng ta phải chân thành đoàn kết, nhất định phải một lòng!”

Mọi người thương lượng đi đến thỏa thuận xong thì có người đi vào, nhanh chóng thu dọn người quý tộc vừa bị Đường Chiến Chiêu tạt chết, khi anh ta khiêng xác ra ngoài, những người này cũng không thèm nhìn.

Cái gọi là đoàn kết chân thành dường như đã trở thành một loại trớ trêu.

...

Khi Trình Uyên đến nhà Nguyên, anh không mang theo ai cả.

Vì anh sợ.

Khi đến cổng nhà Nguyên, anh bước vào trong không chút do dự.

Thị vệ của Viên gia vội vàng chạy ra đứng trước mặt hắn, một tên hét lên: “Làm sao vậy? Mù mắt chó của ngươi. Ta không biết đây là đâu? Ngươi dám xông vào đây?”

Trình Uyên dừng lại và nhìn lên năm người đàn ông họ Nguyên đã ngăn mình lại.

Trong số đó, người đang ngẩng cao đầu, ánh mắt ở trên đỉnh, đầy vẻ khinh thường và khinh thường Trình Uyên.

Thuộc hạ của nhà họ Nguyên cũng giống như người nhà họ Đường, có rất nhiều người hoàn toàn không đặt người thường vào mắt.

Họ kiêu ngạo và không bao giờ coi trọng mạng sống của con người.

Trình Uyên chỉ hỏi đơn giản: “Em không biết anh à?”

Người đối với nhà họ Nguyên không khỏi chế nhạo: “Tại sao ta lại biết ngươi? Ngươi là cái gì đáng để cho ta biết?”

Hôm đó hầu hết mọi người đều đi dự hội nghị thành phố Bình minh, ngay cả những người giàu có và quyền lực đang ngồi trong đại sảnh bây giờ cũng đi, nhưng Viên Nguyên không đi nên cũng không dám đi.

Anh Nguyên ngẫu nhiên phái một ít người tới náo loạn hiện trường, hiển nhiên không có một người trong năm thị vệ.

Người nhà họ Nguyên kiêu ngạo và ngạo mạn chỉ vào mũi Trình Uyên nói: “Tôi không quan tâm cô là ai. Nếu hôm nay cô bước lên bậc thềm của nhà họ Nguyên, cô đã vi phạm những điều cấm kỵ của nhà họ Nguyên và quỳ xuống Hủy thừa nhận sai lầm của mình. Chúng ta hỏi Lão Viên, và được sự đồng ý của anh ấy, ta sẽ tha cho ngươi không chết!”

Trình Uyên chợt nhận ra người thuộc hạ này nói gì.

Anh ngay người hỏi: “Đây là quy củ của nhà Nguyên sao?”

“Vâng!” Người đàn ông nói một cách ngạo mạn.

“Không phải là lần đầu tiên cậu trừng phạt người khác với tội danh này, nhưng cậu không biết thế giới hiện tại đã thay đổi

sao? Cậu không biết việc tư mật bị cấm sao?” Trình Uyên thờ ơ hỏi.

Thuộc hạ giễu cợt nói: “Các người nhiều chuyện nhảm nhí, muốn chúng ta đánh chết người một nửa mới quỳ xuống sao?”

“Thế giới đã thay đổi? Cấm tư nhân sao? Tôi chết tiệt! Vậy thì bọn họ đều là những kẻ ngu xuẩn bên ngoài đưa ra những ý tưởng ngu ngốc. Cô cho rằng nhà họ Nguyên của chúng ta sẽ nghe lời họ sao?”

“Chỉ là chúng ta đang có tâm trạng thoải mái và không muốn quan tâm đến họ. Nếu một ngày ...”

“Bắn!”

Anh chưa kịp nói xong thì Trình Uyên đã tát anh xuống đất.

Anh ta bắn nhanh, rất giống với phương pháp trước đó của Đường Chiến là quạt cho người đàn ông quyền lực trong đại sảnh, anh ta bắn chết người đó ngay lập tức, thậm chí không cho anh ta có cơ hội hét lên.

Trình Uyên lắc đầu nói: “Em có biết tại sao em không muốn dẫn người đến đây không? Vì hôm nay tâm trạng em rất tệ. Em vừa sợ vừa sợ không chịu nổi sự thù địch của mình mà để mọi người nhìn thấy. nó không có!”

Tát người một cái tát chết đi, bốn người nhất thời kinh hãi.

Một người trong đó có phản ứng, xoay người chuẩn bị chạy, ngoài miệng mắng một tiếng: “Đến...”

“Crack”

Trình Uyên dùng lòng bàn tay tát vào cổ mình và chết.

“Vậy người đừng lộn xộn với ta, nếu không, người đến chết từng người một đi.”

Anh bước vào.

Đôi chân sợ hãi của ba người đàn ông đều yếu ớt.

...

Lúc này, một đám công tử trong đại sảnh vẫn đang tăng bốc Lão Viên.

“Dưới sự lãnh đạo của Lão Viên, chúng tôi sẽ cố gắng lật đổ những kẻ ngoại tộc đó trong một lần ngã nhào. Lúc đó, khu vực số 4 vẫn sẽ là khu vực số 4. Ban đầu, tôi đề nghị Lão Viên.”

“Đồng ý! Ta cũng tiến cử Lão Viên!”

“Haha, cảm ơn tất cả các người yêu thích. Lão nhân gia quá già rồi. Nói thật, hẳn có chút vô lực. Không thích hợp, hay là ...” Lão Viên cũng giả bộ từ chối.

Trình Uyên xem loại phim này nhiều hơn.

Lần đầu tiên bị từ chối, và sau đó là sự hiếu khách khó có thể ngăn cản!

“Anh quả thực không thích hợp!” Anh bước vào đại sảnh, khẽ nói.

“Ai?” Mọi người kinh ngạc, nhanh chóng nhìn lại.

Trình Uyên thất thần bước vào, đi thẳng tới chỗ Lão Viên nói: “Người ngoài!”

Tất cả các công tử đều chết lặng.

Hầu hết những người này đều nhận thức được quá trình này, và biết rằng đó là gia tộc Đường mà anh ta đã tiêu diệt.

Ngay cả nhà Đường cũng đã bị tiêu diệt, vậy những công tử này là gì?

Vì vậy, từng người một đều kinh hãi.

Lão Viên bây giờ là những người này, nên tự nhiên muốn có chút thể diện, tuy rằng sợ hãi khi nhìn thấy Trình Uyên, nhưng vẫn cắn đạn lạnh lùng nói: “Trình Uyên, hôm nay chúng ta là bữa cơm gia đình, mời tất cả bạn bè của ta.” . Tôi không nhớ đã hỏi bạn, bạn đang làm gì ở đây? ”

Trình Uyên bước đến gần anh, vẫn vô cảm nói: “Anh đưa em đi phía Tây!”

Chương 830

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 830

Khi lời này nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Và Lão Viên.

Hắn không tin Trình Uyên dám làm chuyện này, bởi vì theo quy định và quy định của bọn họ, Lão Viên bây giờ là dân thường, bọn họ không thể lợi dụng dân thường để lynch!

Vì vậy, trước mặt người giàu có và quyền lực trong phòng khách, anh ta tức giận mắng Trình Uyên: “Chết tiệt, cô là cái quái gì vậy, dám ... bán đứng trước mặt tôi...”

Lời nói chưa kết thúc.

Vì không đợi anh nói xong Trình Uyên đã rút dao đâm thẳng vào tim anh.

Lão Viên thật ngốc, dường như hắn đã quên mất nên đau lòng vào giờ phút này.

Đưa bàn tay đầy vết đời đời ra, cố gắng nắm lấy cánh tay của Trình Uyên, nhưng ...

Trình Uyên đá anh ta và rút dao ra gọn gàng.

Trong đại sảnh, tất cả mọi người đều nín thở, không có người nào dám lớn tiếng trút giận.

Hắn quay đầu lại, nhìn về phía đám người, lắc lắc con dao trong tay, ngây người nói: “Các người còn tưởng rằng ta không giúp được các người sao?”

“Người đang nghĩ, ta làm ra luật, cho nên phải làm gương chấp hành sao?”

“Tôi có nên thua thiệt về hành vi của anh không?”

“Tôi có nên thuyết phục anh bằng cả trái tim để anh vui lòng không?”

Anh hỏi, không ai dám trả lời, tất cả đều nhìn xuống ngón chân của mình, như thể ngón chân của họ hấp dẫn hơn những người khác.

“Đằng Căng!” Một tiếng kêu.

Con dao trên tay Trình Uyên rơi xuống đất.

Cơ thể của Lão Viên bắt đầu co giật, giống như một con sâu dài bị đứt đuôi.

Trình Uyên liếc mắt nhìn anh ta, giết người xong liền xoay người bước ra ngoài: “Không, hệ thống đã chết, người ta còn sống, chưa kể hệ thống còn do tôi đặt ra, nếu có thể đảm bảo tính mạng của nhiều người hơn, tôi không làm.” Không phiền. Giết tất cả các người! ”

“Tôi không ở đây để lý luận với bạn.”

Tất cả cường giả đều im lặng, không ai dám ngẩng đầu, không ai dám đáp lại.

Tới cửa, hắn đột nhiên dừng lại, chậm rãi xoay người lại đặt xuống một câu khác: “Các người nếu không tin ta, các người có thể thử xem!”

Nói xong lời này, hắn thật sự xoay người rời đi.

Còn lại một nhà quý tộc, nhìn ta, ta nhìn người, lại nhìn đến Lão Viên đã hết co giật, hoàn toàn lạnh cả sống lưng.

“Uh, vậy thì kế hoạch của chúng ta ...”

“Kế hoạch của người là cái đéo gì? Còn sống không tốt sao?”

“Ừ, ta không dám chọc giận tên quỷ này nữa.”

Những người tin tưởng vào kế hoạch vừa rời của Lão Viên đã sụp đổ ngay lập tức sau khi Lão Viên quay trở lại phía tây với đôi mắt nhìn chằm chằm.

Không ai nghĩ rằng người ngoài này lại kiêu ngạo và bất cần như vậy.

Vào cửa, bất kể là bừa bãi hay bừa bãi, đều dùng dao đâm chết Lão Viên mạnh mẽ nhất. Hơn nữa, nó bình tĩnh giống như giết một con mèo con hoặc con chó con không đáng kể.

Điều này.....

Ai có đủ can đảm để thách thức anh ta?

...

Vì vậy, nó đã chia tay.

...

Quay trở lại tòa nhà chính thức.

“Chỉ... giết thôi?” Thẩm Hoa kinh ngạc hỏi.

Trình Uyên gật đầu: “Nếu không?”

“Không, tôi chỉ là... tôi nghĩ nó hơi quá đơn giản và thô lỗ, không có cách nào tốt hơn sao?” Thẩm Hoa hỏi.

Trình Uyên lắc đầu: “Đúng vậy, nhưng phiền phức quá. Tôi muốn giết hẳn từ lâu rồi.”

“...” Thẩm Hoa không nói nên lời.

Trình Uyên nói với vẻ không thích hoặc buồn rầu: “Anh về ngay đi, để công nhân của anh bắt đầu làm việc, và không ai làm phiền anh nữa.”

Thẩm Hoa và Ngụy Tác cùng nhau rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Bạch Dạ và Trình Uyên.

Anh đưa cho Trình Uyên một điều thuốc, cau mày hỏi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Trình Uyên thực sự đôi khi rất dễ xúc động, và bản thân anh ấy cũng biết điều đó, nhưng bất cứ khi nào có chuyện gì xảy ra, tất cả đều thể hiện trên gương mặt anh ấy.

Bạch Dạ như nhìn ra điều gì đó không ổn: “Hôm nay anh rất thù dai.”

Trình Uyên lắc đầu cười nói: “Anh suy nghĩ nhiều quá. Em biết lỗi của mình đôi khi thiếu quyết đoán quá nên em muốn thay đổi.”

“Thật sự không có chuyện gì sao?” Bạch Dạ vẫn có chút lo lắng.

Trình Uyên lại lắc đầu.

...

Trình Uyên không biết đó có phải là một tai nạn hay không, cậu thực sự có thể chất vấn Lý Hải Tân hay mọi người ở đây, nhưng cậu không dám.

Anh sợ rằng kết quả sẽ giống như anh nghĩ.

Bước ra khỏi văn phòng của Bạch Dạ, Trình Uyên vốn dĩ muốn về phòng.

Thành phố Bình minh cơ bản đã ổn định, có thể hoàn toàn giao cho Bạch Yên, về phần hấn muốn rút hết người của nàng ra.

Có nhà họ Thần và nhà họ Ngụy ở đây, tôi tin rằng sẽ không có vấn đề gì lớn.

Và Trình Uyên cũng sẽ quay trở lại kho bạc, sau đó kể cho Vân Dĩ Hà những gì đã xảy ra gần đây.

Mục đích chính trong chuyến đi biển lần này của họ là để ẩn mình và bí mật dẫn dắt Đạo Trưởng và ông lớn đứng sau Đông Lương Đình.

Hiện giờ đạo nhân đã biết mình đang ở trên Kim đảo, ở đây không thể biết được, đại nhân nhất định sẽ làm ra chuyện gì.

Đối với hấn chỉ cần một Đạo Trưởng là đủ, cộng thêm Đông Lương Đình và những kẻ lớn sau lưng bọn họ, Trình Uyên nhất định sẽ không đối phó được.

Đối với kế hoạch hiện tại, sẽ an toàn hơn nếu trở về Vân Dĩ Hà và Lý Ngụy trước.

nhưng.

Đang định vào phòng thì phát hiện cửa phòng bên cạnh đang mở, sau đó Tần Thanh Thanh và Tần Sấm một mình xách một

cái túi lớn, vẻ mặt hoảng sợ rời đi.

Trình Uyên khẽ nhú mào, sau đó quay người đi theo.

Bởi vì Trình Uyên đã giải thích cụ thể rằng em gái và anh trai của Tần Thanh Thanh không phải là tù nhân và có thể tự do di chuyển đến đây, nên không ai quan tâm đến họ.

Họ đi thẳng ra khỏi trại chính thức.

Ở cửa, một người đàn ông mặc áo đen đến từ tập đoàn Long Uyển hỏi Trình Uyên, “Anh có muốn tôi đi theo họ không?”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Không, tôi sẽ đích thân đi.”

Nỗi buồn trong lòng khiến tâm lý của Trình Uyên có chút thay đổi, anh đột nhiên cảm thấy chính sự thiếu quyết đoán của mình đã gây ra tình cảnh ngày hôm nay và Lý Nam Địch ...

Hắn không dám nghĩ tới nữa, nhưng sau khi giết Lão Viên lại cảm thấy thoải mái hơn một chút, đồng thời cũng cảm thấy nên thay đổi tính tình.

Anh ta đích thân đi theo em gái và anh trai của Tần Thanh Thanh, chỉ muốn giải quyết dứt điểm ân oán giữa họ một cách thẳng thắn.

Về phần có thể giải quyết được hay không, kết quả không quan trọng, quan trọng là hắn không muốn như vậy không rõ ràng.

Khi Trình Uyên theo các anh chị em ra khỏi tòa nhà chính thức của thành phố Bình minh, họ đang ở một tòa nhà khác cách đây không xa.

Lý Nam Địch cả người tái nhợt, đang nhìn qua cửa sổ ánh sáng, nhìn Trình Uyên ở phía dưới.

“Anh vẫn không thể buông tay!” Đúng lúc này, bên tai cô đột nhiên vang lên giọng nói của một người phụ nữ.

Lý Nam Địch lắc đầu nói: “Không buông được thì buông.”

“Tại sao anh không đánh nhau?” Giọng nữ đằng sau anh hỏi.

Lý Nam Địch cười buồn: “Biết rằng hắn sẽ chết, hắn không có gì để nói với ta. Ta có tư cách gì chiến đấu?”

Chương 831

Chương 831

“Liệu các bạn có quá già để nói chuyện với nhau trong tương lai không?” Giọng nói đó hỏi.

Lý Nam Địch chậm rãi quay người lại nhìn người phụ nữ đang nói.

Người phụ nữ này không phải ai khác, cô ấy là đàn em của Trình Uyên và nữ học việc duy nhất của Vân Dĩ Hà, Đông Nguyệt.

Lý Nam Địch cay đắng lắc đầu nói: “Ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai.”

“Cho nên, ngươi vẫn là không thể buông tha.” Đông Nguyệt nghiêm túc nói.

Lý Nam Địch đột nhiên hỏi: “Còn ngươi? Nếu ta đoán đúng, ngươi đái hần...”

“Không thể nào!”

Không ngờ Lý Nam Địch sẽ đem đề tài nói cho cô, Đông Nguyệt Kiều đỏ mặt, nhanh chóng phủ nhận: “Tôi với anh ta lại càng không thể.”

Nói đến đây, Đông Nguyệt cũng cười khổ giống như Lý Nam Địch: “Tôi không tốt bằng cô. Trên đời này, thật sự không có ai quan tâm đến tôi.”

Cô nhớ rằng cách đây rất lâu, khi Vân Dĩ Hà chuẩn bị nhận Trình Uyên làm học việc và để cô huấn luyện Trình Uyên, cô đã nói: Trình Uyên quan trọng hơn bạn, nếu anh ta có nhu cầu, bạn phải thỏa mãn anh ta một cách vô điều kiện.

Vâng, vô điều kiện.

Sau đó, Vân Dĩ Hà giải cứu họ khỏi Đông Lương Đình. Một nhóm người vây quanh Trình Uyên, Lý Ngụy và Mục Như

Trần hôn tôi và tôi một lần nữa. Cô ấy là người duy nhất không hề quan tâm.

Khi đó, Đông Nguyệt cảm thấy thế giới đối với cô thật độc hại, bởi vì tất cả mọi người đều bỏ qua sự tồn tại của cô.

Lý Nam Địch đột nhiên tò mò hỏi: “Tiện nhân, người làm sao trở lại đây?”

Đông Nguyệt hơi sững sờ, sau đó cười nói: “Bảo bối, thăm lại chỗ cũ, ai biết được. Xảy ra chuyện với anh, vậy anh sẽ chăm sóc cho em.”

Sau đó hắn đi tới bên cửa sổ, đỡ Lý Nam Địch trở lại giường, cau mày nói: “Người bây giờ thổi tóc không thích hợp.”

Lý Nam Địch ngoan ngoãn nằm xuống giường cười với cô.

Và khi Đông Nguyệt quay lại, một tia chạt vật vô tình lóe lên từ khóe mắt cô.

...

Mặt khác.

Tần Thanh Thanh và Tần Sấm đến mộ của cha mẹ họ trong nghĩa trang, và họ quỳ lạy cha mẹ của họ.

Ngay khi tờ giấy sắp cháy, Tần Thanh Thanh cắn môi, do dự nói: “Tiểu Sấm, chúng ta thật sự định làm chuyện này sao?”

Nghe được lời này của Tần Thanh Thanh, Tần Sấm chế nhạo, nhìn bia mộ của cha mẹ mình và Tần Nhân Nhân, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chị hai, chị không định báo thù cho ba mẹ và chị gái của chúng ta sao?”

“Không ...” Tần Thanh Thanh hoảng sợ lắc đầu: “Không có.”

“Vậy thì làm đi.” Tần Sấm thẳng thừng nói.

Kết quả, sắc mặt Tần Thanh Thanh có chút tái nhợt.

Điều họ không biết là, đằng sau một cây thông cách đó không xa, Trình Uyên đang lặng lẽ quan sát hai anh em.

Cuộc trò chuyện của họ đã khơi dậy sự quan tâm của Trình Uyên.

Hắn biết Tần Sâm hẳn là đang nghĩ cách nào đó tạt sát, nhưng hẳn sẽ dùng phương pháp gì?

Anh ấy tò mò.

Vì vậy, tôi sẽ không vạch trần anh ta.

Những người anh chị em đốt giấy cho cha mẹ quỳ lạy thêm vài cái vào bia mộ, coi như một lời tiễn biệt.

Sau đó, cả hai đứng dậy và đi ra ngoài.

Trình Uyên im lặng làm theo.

Hai người không có ý định quay lại tòa nhà chính thức của thành phố Bình Minh, mà đi theo hướng khác và ra khỏi thành phố Bình Minh.

Trình Uyên đi theo sau và đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Hai anh em đều còn nhỏ, kinh nghiệm ít ỏi, họ luôn trưởng thành dưới sự bảo bọc của Tần Nghị. Họ rời khỏi Thành phố Bình minh, họ sẽ đi đâu?

Trình Uyên không nghĩ rằng hai người họ có thể có dũng khí như vậy, cũng không nghĩ rằng họ có đủ dũng khí để đối mặt với Đảo vàng độc ác khi họ bước ra từ Thành phố Bình minh.

Do đó, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu anh: Họ đang bị người khác lợi dụng.

“Fuck! Còn có một con ma chết tiệt khác!” Trình Uyên nghiến răng và tiếp tục đi theo.

Trên một con đường đất bên ngoài Thành phố Bình minh, một chiếc xe tải đang đậu, hai anh em bước qua không biết nói gì với người ngồi trong buồng lái, chui vào khoang xe tải.

Xe tải xuất phát.

Trình Uyên cau mày, định đuổi theo và ngăn cản họ.

Vào lúc này, một chiếc xe tải khác lái ra khỏi Thành phố Bình minh.

Trình Uyên hơi sững người, dừng lại và dừng họ lại khi chiếc xe tải đến gần.

“Ông chủ Trình, ông đi đâu vậy?” Người điều khiển xe tải khoan đầu, người đàn ông này là cấp dưới của Bạch Dạ, người đàn ông đeo hoa tai.

Trình Uyên kéo cửa xe bước vào, chỉ vào chiếc xe tải trước mặt và nói: “Theo kịp nó!”

Tài xế do dự, người đàn ông đeo hoa tai không nhìn được liền vỗ vào sau đầu anh ta: “Bất ngờ gì? Sếp Thành, anh dám không nghe lời?”

Tài xế nhanh chóng nổ máy đuổi theo xe tải phía trước.

“Ông chủ Trình, lô vật tư mà ông tài trợ cho thành phố Bình Minh đã đến một phần, ông chủ Bạch nhờ tôi đến lấy.” Trước khi Trình Uyên hỏi, người đàn ông đeo bông tai đã trực tiếp giải thích: “Tôi vừa gặp ông ở đây. Đang làm gì vậy? Đi tới ...?”

Trình Uyên khẽ cau mày, nhàn nhạt nói: “Tôi thấy chiếc xe phía trước đáng ngờ, trông không giống xe của Thành phố Bình Minh, nên tôi muốn đi theo xem thử một chút.”

Người đàn ông đeo bông tai cười nói: “Sếp Thành quả thật là một người táo bạo. Không phải ra ngoài không có người bảo vệ sao?”

Trình Uyên lắc đầu: “Tôi không đi đánh nhau.”

“Ừ.” Người đeo bông tai gật đầu cười.

Tên thật của người đàn ông đeo bông tai là Hồ Tiểu Cường, có biệt danh là Đại Nhĩ Hoàn. Khi Bạch Dạ giới thiệu Trình Uyên, lời giải thích là anh ấy cảm thấy tên của anh ấy quá bản, vì vậy anh ấy thích gọi anh ấy là Đại Nhĩ Hoàn.

Đại Nhĩ Hoàn nói, “Ông chủ Trình, chúng tôi không thể đưa ông đi nữa khi chúng tôi đến bến tàu trên Đảo Vàng. Nếu không, đã quá muộn và tôi sẽ bị ông chủ Bạch mắng.”

“Nếu không, cô gọi điện thoại cho ông chủ Bạch và giải thích với anh ấy?”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Không.”

Sau đó là khoảng thời gian dài im ắng.

...

Xe tải phía trước đi thêm một tiếng nữa thì thấy trước mặt là đại dương bao la.

Nhìn thấy cảnh này, đồng tử Trình Uyên chột co rút lại.

Phía trước là bến Đảo vàng.

Sau khi xe vào bến thì rẽ sang phải.

Còn Trình Uyên và xe của họ dừng lại ở cổng bến tàu.

Đại Nhĩ Hoàn mỉm cười xin lỗi Trình Uyên: “Tôi xin lỗi, Ông chủ Trình, chúng tôi chỉ có thể gửi bạn đến đây.”

Trình Uyên ngồi vững vàng trên xe.

Đại Nhĩ Hoàn khẽ giật mình gãi gãi đầu, xấu hổ nói: “Sếp Thành, chúng ta thật sự rất lo lắng, nếu không ... hay là anh gọi điện cho Sếp Bạch?”

Khoé miệng Trình Uyên cong lên, nhếch mép cười nói: “Đại Nhĩ Hoàn.”

“Làm sao vậy?” Đại Nhĩ Hoàn sững sốt một chút.

Trình Uyên quay đầu nhìn anh, đôi mắt sâu thẳm.

Khi nhìn thấy Đại Nhĩ Hoàn, anh ta hoảng sợ đưa tay ra gãi gãi đầu: “Làm sao vậy?”

“Bạch Dạ có biết anh muốn giết chết tôi không?” Trình Uyên nhẹ giọng hỏi.

Nghe vậy, Đại Nhĩ Hoàn đột nhiên trợn to hai mắt: “Sếp Thành tại sao lại nói cái này?”

“Ngay từ đầu, tôi không hỏi cậu tại sao cậu lại tình cờ xuất hiện bên ngoài Thành phố Bình Minh, nhưng cậu nóng lòng muốn giải thích cho tôi.”

“Theo ta biết, tính cách của người không phải như vậy. Không phải vẫn luôn coi thường ta sao? Tại sao lại đối xử với ta một cách tôn trọng như vậy?”

“Còn nữa, hình như anh cũng biết chiếc xe phía trước đến bến tàu đúng không? Bởi vì trước đó anh đã nói phải đặt em xuống

khi tiễn anh đến bến tàu phải không?”

Đại Nhĩ Hoàn bị giật.

Sau đó, Trình Uyên chỉ vào lối vào bến tàu và nói: “Trước khi đậu xe, tôi quan sát thấy bạn đang làm móng tay và bạn không hề nhìn lên, nhưng bạn biết rằng chiếc xe phía trước của bạn đã rẽ vào đúng. “

Chương 832

Chương 832

Ngay khi Trình Uyên nói xong, một con dao găm sắc bén đã đâm vào người anh.

Màu sắc kinh ngạc trong đôi mắt Đại Nhĩ Hoàn lóe lên, nhưng vào lúc này, lại là một tia lạnh lẽo.

nhưng.

Xét về thực lực, Trình Uyên là bất khả chiến bại trong số những người đồng trang lứa, chưa kể chiếc Đại Nhĩ Hoàn này còn kém hơn Trình Uyên một cảnh giới.

Làm thế nào anh ta có thể làm tổn thương Trình Uyên?

“Bùm!”

“Chà!”

Đại Nhĩ Hoàn đã làm vỡ kính xe tải và văng ra ngoài.

Ngay sau khi ngã xuống đất, Trình Uyên đã nhảy ra khỏi xe, người lái xe không biết chuyện gì xảy ra, dù sao thì anh ta cũng rất sốc, theo bản năng, anh ta muốn mở cửa bước xuống nhưng Trình Uyên lại đập cửa vào. nó.

Với con dao găm đang đùa giỡn với Đại Nhĩ Hoàn, Trình Uyên lạnh lùng nhìn Đại Nhĩ Hoàn với đôi mắt đỏ ngầu treo trên mặt đất hỏi: “Tại sao?”

Đại Nhĩ Hoàn vừa muốn giơ lên, nhưng Trình Uyên lại giẫm lên ngực anh, giãy dựa một hồi cũng không dậy nổi, tức giận nhìn Trình Uyên chằm chằm nói: “Sao và tại sao? Mỗi người đều là chủ nhân của chính mình.” Tôi có thể hỏi gì đây? Em có ngốc không? ”

Trình Uyên lắc đầu, “Tôi biết tại sao tôi hỏi Bạch Dạ là tôi biết bạn muốn giết tôi, thay vì hỏi bạn muốn giết tôi hay Bạch Dạ muốn giết tôi?”

Đại Nhĩ Hoàn chế nhạo: “Người không cần nói vài câu mảnh lời. Đây là sự thật rất rõ ràng. Người có thể cùng nghịch thiên không thể chia của cải. Bây giờ người giao thành phố Bình Minh cho anh cả của ta, nhưng bây giờ thành phố Bình Minh vẫn ở Đồi tay của bạn. Bạn nghĩ anh cả của tôi. Sẽ hạnh phúc chứ?”

“Kỳ thật đơn giản như vậy, người nên hiểu rõ!”

Trình Uyên lại lắc đầu nói: “Ta không muốn cùng người thảo luận loại chuyện này, bởi vì cho dù người nói gì, ta cũng sẽ không nghi ngờ Bạch Dạ. Ta chỉ muốn biết tại sao người lại muốn giết ta.”, lần này anh cố ý dẫn tôi đến đây. Mục đích là gì?”

Trình Uyên và Bạch Dạ không quen biết nhau khi kết bạn, vì cả hai đều thích tính khí của nhau nên có thể trở thành bạn của nhau.

Bạch Dạ đã xả thân giúp đỡ nhau trong cuộc bạo loạn ở khu biệt thự của đoàn Thương binh Bắc Kinh, còn điều gì thuyết phục hơn điều này?

Đại Nhĩ Hoàn nói rằng, thực ra họ muốn Trình Uyên có cảm tình với Bạch Dạ.

Nhìn thấy sự kiên quyết của Trình Uyên, chỉ là không tin những gì anh ta nói, Đại Nhĩ Hoàn đột nhiên trở nên rất cáu kỉnh, anh ta hét lên: “Sao anh không tin?”

“Anh ấy là Bạch Dạ.” Trình Uyên thờ ơ nói: “Tôi là Trình Uyên.”

“Đây là cái quỷ gì?” Đại Nhĩ Hoàn giận dữ rống lên.

Trình Uyên không thèm nói chuyện vớ vẩn với anh, dùng sức bóp chân một chút, mặt anh tím tái khi giẫm lên Đại Nhĩ Hoàn: “Em không muốn lãng phí thời gian với anh, anh có muốn nói không?” hay không?”

“Tôi có thể nói gì, tôi có thể làm gì nếu tôi không làm?”

“Đừng nói với tôi, tôi sẽ giết anh nhanh chóng, để không làm chậm thời gian của tôi.” Trình Uyên thẳng thừng nói.

Ta còn nhớ lần đầu tiên Trình Uyên giết một người tên là Tank, lúc đó hai chân sợ hãi của hắn đều yếu ớt.

Không biết bắt đầu giết người từ lúc nào, hắn không còn cảm thấy căng thẳng, thậm chí có chút tê dại.

Giống như câu nói này bây giờ được nói ra, bình tĩnh giống như đang nói một vấn đề tầm thường.

Nghe được lời nói của Trình Uyên, đôi mắt Đại Nhĩ Hoàn của anh sáng lên, anh vội vàng hỏi: “Tôi đi nói chuyện, anh đừng giết tôi được không?”

Trình Uyên lắc đầu; “Không!”

“Cô...!” Anh sửng sò, tức giận hỏi: “Vậy thì tại sao tôi phải nói ra?”

Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Nếu lương tâm của cậu phát hiện ra thì sao?”

“Fuck!” Đại Nhĩ Hoàn đột nhiên dùng hết sức toàn thân, anh dùng hai tay ôm lấy chân của Trình Uyên, cố gắng đánh ngã Trình Uyên.

Nhưng tôi không dám nói gì khác, nói đến đâu vật thì Trình Uyên là tổ tiên.

Khi chiếc Đại Nhĩ Hoàn đang nghiêng lên, Trình Uyên đặt một đầu gối lên cằm tay, tay còn lại đưa tới gáy anh, ấn và véo.

“Rắc rắc!” Một âm thanh.

Đôi mắt của Đại Nhĩ Hoàn mở to.

Anh đột nhiên ngã xuống đất, thở hổn hển tuyệt vọng, không thể cử động.

Cột sống cổ bị Trình Uyên nhéo nhéo, cho dù không chết, cả đời này cũng an phận nằm trên giường.

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên không muốn giết anh.

Quảng chân khỏi cánh tay chiếc Đại Nhĩ Hoàn, anh quay người đi về phía bên tàu.

Đi được vài bước, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, anh tự nhủ: “Ồ, đúng rồi, họ của anh là Hồ. Nếu họ là Hồ, thì hắn là đứa

con hoang của Hồ Chí Thủy bên ngoài.”

Nói xong, hấn lắc đầu thờ dài: “Có người muốn báo thù cho Hồ Chí Minh. Ông trời thật mù quáng.”

Lời nói của anh khiến Đại Nhĩ Hoàn không thể động đậy, hai mắt mở to.

“tại sao?”

“Tại sao bạn biết?”

“Mày giết tao đi!”

Anh hét lên với Trình Uyên.

Nhưng Trình Uyên, phớt lờ anh, bước thẳng vào bến tàu.

Và Trình Uyên ngay lập tức hiểu tại sao một cảnh giới không khác Bạch Dạ là mấy, và anh muốn công nhận Bạch Dạ là ông chủ.

Hồ Chí Huy, phó chủ tịch quyền lực nhất của Capital Business League, có nhiều con ngoài giá thú bên ngoài. Trình Uyên đã giết anh ta, và đứa con hoang của anh ta đã trả thù cho Hồ Chí Huy.

Nhưng Đại Nhĩ Hoàn (Hồ Tiểu Cường) cũng biết với thực lực của mình thì không thể báo thù được nên đã tìm cách vào đội của Bạch Dạ.

Bởi vì hấn biết rằng ngày đó Bạch Dạ ngăn cản gia tộc của Thành đối với Trình Uyên, hấn đương nhiên cùng nhóm với Trình Uyên, sớm muộn gì bọn họ cũng gặp nhau.

Chỉ là anh ấy chưa từng tiết lộ tin tức này cho bất kỳ ai, nhưng Trình Uyên làm sao mà đoán được?

Điều này có thể đoán được, hoặc nó không phải là một con người?

Đại Nhĩ Hoàn chợt nhận ra rằng cho dù sau này có thể đứng lên, hấn cũng sẽ không bao giờ có cơ hội giết được Trình Uyên, hấn quá thông minh.

Tuy nhiên, trên thực tế, Trình Uyên chỉ đưa ra những suy đoán ngẫu nhiên, không hề có cơ sở.

Trình Uyên cảm thấy vì muốn vu oan cho Bạch Dạ, đồng nghĩa với việc anh cũng ghét Bạch Dạ, nhưng anh lại chọn cách giết Trình Uyên, điều này cũng cho thấy anh ghét Trình Uyên hơn một chút.

Đối với người mà Trình Uyên và Bạch Dạ đã xúc phạm cùng nhau, dường như không có ai khác ngoại trừ Hồ Chí Huy. Nghĩ về nó theo cách này, Đại Nhĩ Hoàn tên là Hồ Tiểu Cường, và họ là Hồ.

...

...

Bước vào bến tàu, Trình Uyên quay người và đi về phía bên phải không chút do dự.

Chỉ có một con tàu ở bên phải, và một người nào đó trên boong vẫy tay với anh ta, như thể chào một người bạn cũ.

Nhưng Trình Uyên biết rằng anh và người này sẽ không bao giờ trở thành bạn của nhau.

Bởi vì người này là sư huynh của Đạo Trưởng, Hồ Sơn Dương.

Lần này chị gái và anh trai của Tần gia bí mật ra ngoài, và Trình Uyên có lẽ đã đoán được nguyên nhân: Hồ Sơn Dương đã được kết nối bí mật với chiếc Đại Nhĩ Hoàn, và chiếc Đại Nhĩ Hoàn đã thuyết phục chị gái và anh trai của Tần gia đến đây là có chủ đích.

Đây rõ ràng là một cái bẫy.

Tuy nhiên, mọi chuyện đã đến lúc này, Hồ Sơn Dương hay có thể nói là dài dòng dường như đã lấy được Trình Uyên, có vẻ như ngay cả khi Trình Uyên biết đây là một cái bẫy, anh vẫn sẽ tiến lên không do dự.

Đúng rồi.

Họ đã đoán đúng.

Trình Uyên lên tàu không chút do dự mà đến boong tàu, khi nhìn thấy em gái và anh trai nhà họ Tần trốn trong góc, mắt

của Tần Sấm đỏ hoe, nghiêng rặng nghiêng lợi nói với Trình Uyên: “Hôm nay cô chết rồi.” .”

Trình Uyên lạnh lùng liếc hẳn một cái, sợ hãi đem Tần Sấm lùi lại một bước, suýt chút nữa không ngã.

Sau đó, anh ta hướng ánh mắt của mình sang Hồ Sơn Dương.

Tàu đã rời cảng.

Hồ Sơn Dương hỏi Trình Uyên: “Một chọi một?”

Chương 833

Chương 833

Trình Uyên lắc đầu dứt khoát: “Không, tôi không thể đánh bại bạn, tôi sẽ không đơn độc với bạn.

“...” Hồ Sơn Dương sững sờ.

Em kiêu quá à?

“Không giống người.” Hồ Sơn Dương chế nhạo chế nhạo.

Trình Uyên liếc nhìn anh như một con cóc và nói: “Ý anh là, em đã từng là một người không thể nhịn được?”

Hồ Sơn Dương lại giật mình, trầm ngâm nói: “Hình như cũng không phải.”

“Sau đó làm ơn.”

Anh ta đưa tay ra và làm một cử chỉ vui lòng với cabin.

Trình Uyên nhét một tay vào túi quần và muốn bí mật bấm điện thoại để được giúp đỡ.

Trước khi nhìn thấy lão Đạo Trưởng, hẳn không ngờ chuyện này có liên quan gì đến Đạo Trưởng, cho nên ở trên đảo Vàng, chỉ cần không phải đạo nhân, hẳn cảm thấy có thể xử lý được.

Nhưng sự thật nằm ngoài dự đoán của anh, nên bây giờ anh phải gọi cho Vương Mĩ Lệ để thông báo cho những người này.

Tuy nhiên.

Hồ Sơn Dương chạm vào bộ ria mép của mình và cười và nói: ” Cầu Cứu á, nơi này đang chặn tín hiệu rồi.”

“...”

Trước mặt những người tầm cỡ như thế này, Trình Uyên không cần giả bộ với họ, lấy tay từ trong túi ra bước vào cabin.

Vì tàu rất lớn, lớn hơn tàu du lịch bình thường nên sảnh của cabin cũng rất rộng.

Vị Đạo Trưởng đang ngồi xếp bằng ở giữa, với một tấm nệm mềm ở dưới hông, và ông ấy đang ngồi thiền với đôi mắt nhắm nghiền.

Cảm giác đầu tiên của Trình Uyên khi nhìn thấy Đạo Trưởng là: Mẹ nó, đi đâu cũng gặp hần.

Trái tim anh chợt lắng xuống tận đáy.

Anh ta không sợ chiến đấu với Đạo Trưởng, bởi vì có những người như Lý Ngụy Lục Hải Xuyên trong trại của anh ta, nhưng nếu bạn muốn anh ta chiến đấu với Đạo Trưởng, điều đó sẽ là vô nghĩa.

Thực lực của Trình Uyên không có gì đáng nói trước mặt Nhân Đạo Trưởng.

Cho dù tiến vào trạng thái đó, hần hoàn toàn không phải là đối thủ của Đạo gia.

...

Tần Sấm và Tần Thanh Thanh cũng bước vào.

Tần Sấm chỉ vào Trình Uyên cười nói: “Trình Uyên, cậu không ngờ, không ngờ cậu lại có ngày hôm nay!”

Tần Thanh Thanh trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp.

Trình Uyên trực tiếp bỏ qua Tần Sấm, bước đến chỗ Đạo Trưởng, ngồi xếp bằng trong cabin giống như anh ta, hỏi: “Bạn cũ, mời tôi đến đây thật vất vả. Không phải chỉ có tôi ở đây thôi.” để gặp bạn. Giả vờ bị cưỡng bức? ”

Lão Đạo Trưởng chậm rãi mở mắt ra nhìn Trình Uyên, ngây người nói: “Tiểu bối của ta vì ngươi mà chết, đích thân ta nên giết ngươi.”

“Trong bối cảnh nội địa, bạn là một kẻ hư hỏng. Bạn đã có những điều tồi tệ về tôi nhiều lần. Đó là lý do mà tôi cũng nên giết bạn.”

“Nhưng số phận của bạn thật tốt khi bạn được Vân Dĩ Hà lựa chọn, và bạn đã vô tình làm vỡ căn hầm thứ ba.”

“Ý tứ của sếp lớn rất rõ ràng. Cô ấy nhờ tôi truyền lại cho cậu một lần nữa. Nếu cậu đồng ý hợp tác với chúng tôi, những gì cô ấy nói trước đây sẽ không thay đổi. Trong tương lai, thế giới vẫn sẽ chia nhau một miếng bánh cho bạn.”

Trình Uyên chế nhạo hỏi: “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

Đạo Trường nhàn nhạt cười nói: “Kỳ thật ta còn có ý khác.”

“Ồ?” Trình Uyên hơi giật mình.

Đạo Trường mỉm cười với anh ta khiến anh ta ngạc nhiên.

Đạo Trường nói: “Người hợp tác với ta.”

Trình Uyên đột nhiên muốn bật cười, anh ta nâng trán lên nói: “Công tử, anh có thể suy nghĩ kỹ hơn một chút được không, Đông Lương Đình, tôi còn có thể nghĩ rằng cô ấy có thể hạ thân hợp tác với tôi để lấy được kho tiền. , nhưng còn người thì sao? Ta không ngu ngốc, ta Biết người hợp tác, hợp tác với Trình Nặc thì tốt hơn, tính mạng của ta có thể được bảo vệ nhiều hơn?”

Lão Đạo Trường lắc đầu nói: “Ta và người là sinh tử địch nhân. Chuyện này rất nhiều người biết, ta và người cũng biết rõ, nên tin lời ta nói.”

Trình Uyên choáng váng.

Logic này ...

Giống như đang nói: Chúng ta là thù không đội trời chung, không cần cắt ruột, ta muốn giết người, người muốn giết ta, nhưng tất cả đều quá rõ ràng, biết rõ người sẽ không tin, ta còn có lý do để lừa dối bạn?

“Tôi muốn biết, nếu anh lấy được bảo vật, anh sẽ làm gì với tôi?” Trình Uyên hỏi.

Đạo Trường nhẹ giọng nói: “Cho người một cái thành, có thể vô pháp mà bước ra khỏi thành, cũng có thể coi như cái lồng.”

“Haha, đủ thẳng thắn!” Trình Uyên không khỏi thở dài.

Đạo Trưởng trưởng đã không hứa với Trình Uyên như Đông Lương Đình rằng nếu anh ta thắng thiên hạ, anh ta sẽ giàu có với anh ta. Thay vào đó, anh ta nói rằng anh ta sẽ bị nhốt trong một thành phố.

Phải nói rằng Đạo Trưởng thật biết lòng người, khi nói ra điều này thì độ tin cậy rõ ràng là cao hơn Tống Lương Đình. Hơn nữa, sống vô tư bên gia đình và bạn bè là điều Trình Uyên luôn muốn theo đuổi. Chỉ là những gì anh ấy thích.

Trình Uyên chỉ vào Tần Sâm và Tần Thanh Thanh: “Nếu thật sự trở thành, tôi muốn biết các bạn sắp xếp họ như thế nào? Dù sao thì họ cũng đã đóng góp rất nhiều.”

Vừa nghe lời này, Tần Sâm cùng Tần Thanh Thanh đều là giật mình, lo lắng nhìn về phía Đạo Sư.

Đại Nhĩ Hoàn đã bí mật giao tiếp bài hát với Đạo Trưởng, Trình Uyên đã biết chuyện này, nên hiển nhiên: Đạo Trưởng nhờ chiếc Đại Nhĩ Hoàn để khích lệ Tần Sâm và Tần Thanh Thanh, và cố ý dẫn Trình Uyên đến đây. Dù là quân cờ, anh em nhà họ Tần cũng có đóng góp lớn.

Lão Đạo Trưởng xua tay nói: “Bọn họ chỉ là những kẻ tiểu nhân tầm thường, có thể đồng ý thì tùy ý phế bỏ hai người này.”

Trình Uyên liếc mắt, hỏi: “Nói cách khác, ta có thể giết bọn hấn sao?”

Đạo Trưởng gật đầu.

Khi nghe lời này, vẻ mặt của Tần Sâm và Tần Thanh Thanh thay đổi rõ rệt.

Đặc biệt là Tần Sâm lo lắng nói: “Đạo sư, chú Hồ không có nói như vậy, hấn nói...”

Tần Sâm chưa kịp nói xong, Tần Thanh Thanh đã túm lấy hấn nói: “Được rồi, ngươi không hiểu sao? Chúng ta chỉ là tiểu nhân tầm thường, chỉ là quân cờ của người ta.”

Tần Sâm sững sờ.

Trình Uyên nói như vậy, hẳn đương nhiên không phải thật sự muốn giết Tần Thanh Thanh và Tần Sấm, hẳn chỉ muốn làm theo lời của sư phụ, để cho Tần Thanh Thanh và Tần Sấm nhận ra bọn họ ngu ngốc như thế nào.

Mà Đạo Trưởng đương nhiên sẽ biết Trình Uyên có ý tứ gì, hẳn đi theo Trình Uyên nói, chỉ cảm thấy loại người tầm thường nhỏ bé này, cho dù bọn họ biết cũng không thành vấn đề.

Trình Uyên hỏi lại trưởng nhóm: “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

Đạo Trưởng nói nhẹ: “Vậy ta sẽ giết ngươi. Chúng ta đã nắm được vị trí của bảo vật thứ ba. Chúng ta đã nắm được phương pháp. Cố gắng từ từ sẽ luôn tìm được cách vào được.”

Trình Uyên hỏi lại: “Nhưng, nếu tôi giả vờ đồng ý cứu mạng mình thì sao?”

Đạo Trưởng nhẹ giọng nói: “Ta đương nhiên có cách khiến ngươi giữ lời hứa.”

Vì vậy, Trình Uyên bắt đầu suy nghĩ về nó.

Đạo nhân không vội, yên lặng chờ hẳn.

Thực ra, điều mà Trình Uyên đang nghĩ không phải là trả lời đề nghị của Đạo Trưởng, cũng không phải cân nhắc ưu khuyết điểm, mà là tìm cách trốn thoát.

Tuy nhiên, khoảng thời gian này không thể quá dài, con tàu không biết sẽ đi về đâu, tóm lại là càng xa đảo thì cơ hội trốn thoát của Trình Uyên càng ít.

Vì vậy, ngay sau đó, Trình Uyên đã mở mắt và nói một cách chân thành: “Tôi muốn cố gắng trốn thoát.”

Đạo Trưởng gật đầu đồng ý: “Có thể thử.”

Chương 834

Chương 834

Ngay khi giọng nói vừa rơi xuống, năm cao thủ cấp hai đi vào, bọn họ được liệt kê ở hai hướng.

Theo cách này, Đạo Trưởng đầu ở phía bắc, Hồ Sơn Dương ở phía nam, và năm người còn lại ở phía đông và phía tây, chặn đường của Trình Uyên. Trái tim của Trình Uyên chợt lắng xuống tận đáy.

Hồ Sơn Dương khinh thường cười nói: “Với kỹ năng mèo ba chân, ngươi còn muốn chạy trốn?”

Trình Uyên cay đắng nói: “Làm sao tôi có thể chơi được cái này? Tôi chỉ ở hộp số ba, và điều tệ nhất của anh cũng là ở thiết bị thứ hai. Đó là một nhóm chết tiệt.”

Lão Đạo Trưởng vẫn im lặng, nhưng ngu tầm ngu lại nhe răng cười: “Biết thì tốt rồi, nói thật đi, sư huynh của ta muốn hợp tác với ngươi là vì ngươi, không biết ... Khốn nạn!”

Anh ấy vẫn chưa nói xong.

Trình Uyên đột nhiên di chuyển, thân hình lao tới, dùng sức đâm vào ngực Hồ Sơn Dương, Hồ Sơn Dương bị đánh lui mấy bước.

Anh không ngờ Trình Uyên sẽ ra tay đột ngột, và anh cũng không ngờ Trình Uyên sẽ chọn con đường của riêng mình nếu anh muốn trốn thoát.

Rõ ràng thực lực của hắn chỉ đứng sau Đạo Trưởng tộc trưởng, nếu muốn trốn chạy, Trình Uyên lựa chọn tốt nhất chính là đột nhiên bị hai cao thủ cấp hai phân phó.

Vì vậy, chú dê xồm đã bị Trình Uyên đâm vì bất cẩn.

Được một lúc, mọi người đều có phản ứng. Hai cao thủ cấp hai di chuyển nhanh chóng đến trước mặt Trình Uyên, một

người dùng một cú đá và một người dùng một cú đấm, cả hai đều cực kỳ nhanh.

Nói cách khác, một trong những người này có thể hoàn thành quá trình lạm dụng một mình, chứ đừng nói đến hai mũi tiêm cùng một lúc.

Đây là lý do tại sao nhà lãnh đạo Đạo giáo có thể cho phép Trình Uyên cố gắng trốn thoát.

Đây là một nhà tù giống như một tử tù, và Trình Uyên không thể nào trốn thoát được. Vì vậy, anh ấy không vội vàng chút nào.

Vì vậy, Hồ Sơn Dương cười trước khả năng không thể kiểm soát của Trình Uyên.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Trình Uyên bị hai cao thủ cấp hai bắn trúng, thân thể như đạn đại bác, va vào tường bằng gỗ, làm tường vỡ ra tạo thành hố, sau đó rơi vào một gian phòng khác.

Ở đó, nó phải là một kho chứa ở phía bên của hội trường.

“Hừ, chỉ là thứ rác rưởi khoe khoang và kiêu ngạo mà thôi!” Một cậu chủ cấp hai gần đó bước vào phòng tiện ích qua cái lỗ đã bị Trình Uyên đục thủng, cố gắng đưa Trình Uyên ra ngoài.

Lúc này, Tần Khánh Thanh và Tần Sâm trông khá xấu xí.

Họ hy vọng Trình Uyên sẽ bị những người này đánh chết, để ít nhất họ không phải chết, và họ hy vọng rằng Trình Uyên sẽ giết những người này, để họ bớt bực bội vì bị lợi dụng một chút. .

Nhưng trên thực tế, rất rõ ràng, Trình Uyên không tốt chút nào, một tên thuộc hạ của anh ta có thể đánh anh ta lên không trung, hồi hộp là như thế nào?

Mỗi khuôn mặt của những người này đều lộ ra vẻ mãn nguyện.

Những người khác đứng yên, với nụ cười trên môi.

Hồ Sơn Dương xoàm, bực bội nói: “Tiểu tử, người lúc này còn chơi khéo. Không biết người có phải là tiểu rác rưởi, dù có

tron đến đâu cũng vô dụng?”

nhưng.....

Mười giây trôi qua, và mọi người đều nhận ra điều kỳ lạ.

“Lão Tề, có chuyện gì vậy, cậu ngủ quên trong đó hả? Sao lại không đem tên nhóc đó ra ngoài!” Một trong những cao thủ cấp hai hét đến lổ.

Vì vậy, Lão Tề bước ra ngoài.

Chỉ là hắn không có ôm Trình Uyên trong tay, mà là che ở cổ của hắn, lão đảo, hai mắt nhìn thẳng.

Mọi người đều sửng sờ.

Vì bị chảy máu ở cổ nên dù có lấy tay bịt miệng thì máu vẫn chảy ra từ tay, trong cổ họng còn có tiếng “khục khục”.

“Phồng!” Không đi được mấy bước, người liền cong lên, ngã xuống đất, tử vong.

Đôi mắt hơi nheo lại của Dao Sương cũng đột nhiên mở ra.

Đôi mắt giật mình của Hồ Sơn Dương nhìn thẳng.

Chuyên gia cấp hai hét lên càng kinh ngạc hơn: “Lão Tề, anh ... anh làm cái trò gì vậy?”

Sau đó, anh ta đi về phía cái lỗ trong người.

Khi anh bước đến cái lỗ và nhìn vào, đôi mắt anh mở to vô ích.

Trong bóng tối, hai mắt đỏ tươi, giống như hai vầng trăng máu bay lên trên bầu trời đêm, đặc biệt dễ thấy.

“Shoo!” Có một âm thanh.

Ta thấy hai vòng Huyết Nguyệt đột nhiên lao thẳng về phía hắn, cao thủ cấp hai nhanh chóng lui ra, giáng một quả đấm vào quá khứ.

“Chà!”

Nó giống như một tiếng gầm của dã thú, bị ép ra khỏi cổ họng của Trình Uyên.

Nắm đấm của cao thủ cấp hai đánh vào vai hấn, vai hấn hơi hơi khom xuống nhưng lại đập mạnh về phía sau, giống như đánh vào lò xo.

“Rắc rắc!”

“A!” cao thủ cấp hai kêu lên thảm thiết, và có một âm thanh răng rắc từ cánh tay của anh ta.

Như không muốn cho anh ta bất cứ cơ hội nào, Trình Uyên đột ngột tăng tốc, đuổi kịp vị cao thủ số hai đang lùi nhanh và đâm thẳng vào bụng anh ta.

Lần này, cao thủ cấp hai không bị đánh nữa, mà là ...

Nắm đấm của Trình Uyên đánh thẳng vào bụng anh.

Như lấy hết sức lực toàn thân, vị cao thủ cấp hai này bị đóng đinh tại chỗ, hai tay rũ xuống tự nhiên không nhấc lên được, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi không thể giải thích được.

Trình Uyên đứng đối mặt với anh, nắm đấm tay trái vẫn cắm vào bụng, máu chảy xuống bụng và cánh tay Trình Uyên, ngã xuống đất “tan tách”.

Mọi người đều bị sốc.

Đạo nhân trực tiếp đứng lên.

Hồ Sơn Dương há to miệng và dường như quên ngậm nó lại.

Những cao thủ cấp hai khác đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Về phần em gái và anh trai của Tần Thanh Thanh, họ co rụt lại vì kinh ngạc, rùng mình.

Hai cao thủ cấp hai đã bị giết ngay lập tức!

Điều này.....

Sức mạnh đáng sợ gì đây?

Nhìn Trình Uyên lúc này, với mái tóc bạch kim và đôi mắt đỏ rực, và khuôn mặt có vẻ hơi gớm ghiếc.

Đây vẫn là con người ở đâu? Nó điên cuồng như một con thú.

Tay hấn rút ra khỏi bụng của sư phụ cấp hai, cũng không biết mình đang cầm thứ gì trong tay trộn lẫn máu, ngã xuống đất.

Cổ họng ai cũng dâng trào, nuốt nước bọt thào.

Hồ Sơn Dương phản ứng trước và hét lên: “Cùng nhau đi, thằng nhóc này không giữ được đâu!”

Từ sự khinh thường ban đầu đến sự hoảng sợ hiện tại, sự thay đổi chỉ là chuyện nhất thời.

Sự thay đổi đột ngột của Trình Uyên nằm ngoài nhận thức của anh.

Trên thực tế, không chỉ có hắn, ngay cả đạo thống cũng chấn động.

Ba cao thủ cấp hai còn lại cũng hoàn hồn, nghiêng răng nghiêng lợi, đồng thời lao về phía Trình Uyên.

Nói cách khác, sư phụ cấp hai đầu tiên bị giết, hoàn toàn bất ngờ và bất cẩn.

Còn cao thủ hạng hai bị giết, chủ yếu là do quá bất ngờ và không kịp đánh trả.

Còn Lục Hải Xuyên cho rằng, Trình Uyên, người đã tiến vào trạng thái này, ở trên hắn và dưới cao cấp cấp 2. Vì vậy, ba cao thủ cấp hai cấp hai và cấp thấp cũng không phải là yếu kém so với Trình Uyên.

Bốn người cùng nhau chiến đấu, người tới ta đi, một người bị Trình Uyên đá bay về phía sau, Trình Uyên cũng bị hai người kia đâm một đâm, thân thể cũng bay ra ngoài.

Trình Uyên vừa ngã xuống đất định đứng dậy thì bị đau bụng rồi lại ngã.

Hồ Sơn Dương đột nhiên lao tới trong khi Trình Uyên đang bay lộn ngược, và cầm con dao găm nhỏ tinh xảo của mình vào bụng Trình Uyên.

Chương 835

Chương 835

Khi các cao thủ cấp hai khác nhìn thấy điều này, họ đều vui mừng và vội vàng chạy lại.

Và Hồ Sơn Dương nói một cách đắc thắng: “Chàng trai, bây giờ tôi biết mình mạnh mẽ như thế nào ...”

Nói được nửa chừng, anh lại nuốt nước bọt, vì bất ngờ phát hiện Trình Uyên bị trúng dao, anh không vội rút dao ra, thay vào đó, anh siết chặt trái tay và véo cổ tay anh.

Đồng thời, hấn dường như không cảm thấy đau đớn, hai mắt đỏ tươi, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hồ Sơn Dương.

Cái loại ánh mắt này khiến cho người yêu râu xanh cảm thấy sợ hãi.

Nó giống như bị theo dõi bởi một con thú hoang dã.

Trong đầu anh thoáng hiện lên một ý nghĩ mờ mịt, anh nhanh chóng muốn lùi lại và thoát ra khỏi tầm của Trình Uyên.

Tuy nhiên, Trình Uyên siết chặt cổ tay Hồ Sơn Dương, dù Hồ Sơn Dương có cứng đến đâu, cậu cũng không thể thoát khỏi nó.

Bạn biết đấy, Hồ Sơn Dương là một cao thủ trung cấp bậc hai, hơn hẳn Trình Uyên.

Anh ta choáng váng.

Trong lúc nóng nảy, anh đã tát vào đầu Trình Uyên một cái.

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên rống lên: “Ừ!”

Với một cú giật mạnh mẽ, anh ta siết cổ Hồ Sơn Dương bằng tay còn lại và đẩy sang hướng ngược lại.

“tiếng xì xì.”

“A!” Một tiếng hét phát ra từ miệng Hồ Sơn Dương.

Trình Uyên đột ngột xé cánh tay của mình.

Cảnh tượng này vô cùng đáng sợ và đẫm máu.

Cảm giác đầu tiên nó mang lại cho mọi người là xé xác.

Tóc tai của ba vị cao thủ cấp hai xông tới đều dựng đứng cả lên.

Điều này.....

Đây có phải là công việc của một người đàn ông chết tiệt?

Trước khi lao đến bên Trình Uyên, anh đã vô thức lùi lại.

Người chậm nhất phải chịu.

Trình Uyên xé cánh tay của Hồ Sơn Dương và đập cánh tay của mình vào người gần mình nhất, người này nhanh chóng đưa tay ra để chặn nó.

Ngay trong tư thế trung lập này, Trình Uyên đã bất ngờ lao tới trước mặt và đâm vào bụng dưới của anh.

Cậu chủ cấp hai đau đớn, cúi đầu.

Lúc này, Trình Uyên dùng nách kẹp cái đầu đang duỗi ra khi cúi xuống vì đau mà “cạch!”

Bị đình chỉ.

Giờ phút này, trong lòng Trình Uyên không có cảm giác sợ hãi, chỉ có tâm can giết chóc.

Giết người này, nhìn xung quanh và phát hiện ra rằng Hồ Sơn Dương bị gãy tay và hủ trên mặt đất là gần nhất với anh ta.

Trong mắt hắn hiện lên một tia lạnh lẽo, hắn lập tức xông lên ngu bức.

“Anh ơi, giúp em với!” Hồ Sơn Dương kinh hãi hét lên.

Ngay khi Trình Uyên định đá vào đầu Hồ Sơn Dương, đột nhiên ...

Đạo Trương trực tiếp nhảy khỏi tầm nệm bị vỡ, và ngay lập tức đến vị trí giữa anh ta và Hồ Sơn Dương, rồi chỉ vào Trình

Uyên.

Trình Uyên đấm trái tay, cười toe toét, để lộ một nụ cười nhếch mép.

Tuy nhiên.

Đạo Trưởng không phải ngu bực, hẳn là vô hạn sát chủ cấp một, thực lực thực lực cũng không yếu hơn sơ cấp thấp.

và vì thế.

Trình Uyên chỉ cảm thấy một lực lượng khổng lồ khó tả, lao thẳng vào mặt như một ngọn núi lớn.

Nắm tay và ngón tay giao nhau.

Năng lượng hắc ám bạo ngược xông vào cơ thể hẳn qua nắm đấm của Trình Uyên, trong tiềm thức hẳn muốn hấp thu biến hóa, sau đó trả lại cho Đạo Trưởng.

Tuy nhiên, ngay khi năng lượng đen tối đó xâm nhập vào cơ thể Trình Uyên, anh không thể chịu đựng được nữa.

Giống như một quả bom đột nhiên nổ tung trước mặt, hẳn bị lực lượng khổng lồ này thổi ngược.

Trình Uyên không khống chế được thân thể của mình, vừa đánh em gái và anh trai của Tần Thanh Thanh, sức mạnh này quả nhiên không hỏng.

Ba người đàn ông bay ra từ cửa sổ cabin, rơi xuống boong tàu và dội xuống biển.

Đạo nhân vội vàng nhảy ra ngoài, chỉ thấy ba người đã rơi xuống biển, sắc mặt đột nhiên ảm đạm vô cùng.

Anh ấy đầy tham vọng.

Khi ngân khố đã bị lộ, anh ta trở nên ích kỷ và muốn bỏ Tống Sơn sang một bên và hợp tác với Trình Uyên.

Anh ta lừa Trình Uyên xuống tàu và ra lệnh cho tàu rời cảng, nhưng cũng để ngăn không cho Trình Uyên trốn thoát và người của anh ta đến giải cứu.

Nhưng bây giờ mọi chuyện đã ổn, và tôi sẽ cho cá mập xuống nước trực tiếp.

Đạo Trưởng rất khó chịu.

Trở lại cabin, anh nhanh chóng duỗi hai ngón tay ra và ấn vào cánh tay bị gãy của Hồ Sơn Dương, nhưng ...

Cánh tay của Hồ Sơn Dương không bị đứt lìa, mà là bị xé nát. Động mạch ở cánh tay bị đứt lìa bên trong đã bị đứt nhiều đoạn. Tộc trưởng muốn cầm máu bằng cách ấn huyết, nhưng vẫn vô dụng.

“Anh ơi... em... đau quá, đau quá!” Dê không thể nói hết được.

Đạo Trưởng chậm rãi nhắm mắt lại, lãnh đạm nói: “Đừng lo lắng, liền sẽ không đau.”

Sau khi nói xong, ngón tay của anh ta ở giữa lông mày một chút.

Hồ Sơn Dương trừng mắt và chết.

Phía sau, chỉ còn lại hai vị cao thủ cấp hai, lúc này không còn dám coi thường Trình Uyên, không còn dám nói lời lớn, lúc này run rẩy, chân run như sàng.

Họ đã chiến đấu nhiều năm như vậy, và họ chưa từng thấy loại phương thức giết người xé xác người nào như thế này.

...

...

Biển lặng vô tận, đôi khi tạo cho người ta cảm giác đó là một mảnh vải xanh hòa với trời, nhưng lại chỉ được cuộn lại bởi một đường vòng cung từ một phía.

Những đám mây trắng dày đặc ép vào nhau một cách công kênh, như thể bạn có thể ném một viên đá vào chúng.

Và giữa một vùng biển rộng lớn, bầu trời rộng lớn và một đám mây khổng lồ như vậy, có những hòn đảo và bãi đá ngầm sẽ bị bỏ qua nếu bạn không nhìn kỹ.

Khi Trình Uyên tỉnh dậy, anh thấy mình đang nằm dưới một gốc cây to vô định, bóng râm che khuất ánh nắng thiêu đốt của anh.

Bên tai truyền đến tiếng nói chuyện của chị gái và anh trai Tần.

Tần Sấm dường như bị thương, giọng nói yếu mềm: “Chị hai, chị ... chị kéo anh ấy lên làm gì?”

Tần Thanh Thanh không biết đang mày mò cái gì, có vẻ rất vất vả, nghe xong câu hỏi của Tần Sấm, liền lau mồ hôi trên mặt nói: “Người muốn chết sao?”

“Đương nhiên là không muốn.” Tần Sấm nói.

Tần Thanh Thanh chua xót nói: “Giữa biển cả mênh mông này, không biết làm cách nào để trở về Giao Chỉ?”

“Không... tôi không biết.” Giọng điệu của Tần Sấm đột nhiên trở nên yếu ớt hơn.

Tần Thanh Thanh buồn bực lắc đầu nói: “Cho nên, chúng ta vẫn phải trông cậy vào hắn, nhưng ... chỉ mong hắn có thể tha thứ cho chúng ta những gì đã làm trước đây.”

Nghe được lời nói của Tần Thanh Thanh, Tần Sấm đột nhiên khó chịu: “Chị ơi, chị có thể tham vọng hơn được không, anh ta là kẻ thù giết cha của chúng ta, chúng ta làm sao có thể cầu xin anh ta?”

Tần Thanh Thanh im lặng một hồi, mới nói: “Năm ba tuổi, người vì nghịch ngợm mà vô tình rơi xuống sông sau nhà chúng ta, người còn nhớ rõ chú Vương sao? Bác ấy nhảy xuống cứu người.” . Sắp tới. ”

Tần Sấm có chút không vui nói: “Su tử, người vì sao nói cái này vô cớ?”

Tần Thanh Thanh cười khở nói: “Bởi vì người bị nước cuốn vào giữa sông, Vương Bác phải tốn rất nhiều công sức mới cứu được người, cuối cùng người cũng được cứu, nhưng bị hắn cuốn đi. con sông.”

“Ta nhớ tới lúc đó di ba không có ý trách người. Nàng nói mặc kệ nhi tử, đều là dựng ba gặp kiếp nạn. Sông giết chú ba của người, không phải nhi tử.”

“Tiểu Chuang, con lớn lên như vậy, mọi người đều chiều chuộng con, cho nên con chưa bao giờ thực sự chạm vào thế giới, và rất nhiều cái nhìn về cuộc sống đều không đúng.”

“Đó là lý do tại sao bạn ghét anh ta đến mức bạn nghĩ rằng anh ta là kẻ thù giết cha và mẹ của chúng tôi.”

Mặc dù Tần Sâm Thanh đã dạy dỗ Tần Sâm một cách tận tình, nhưng Tần Sâm như sừng sững, khó chịu: “Chị ơi, chị có chuyện gì vậy, sao chị vẫn nói chuyện với anh ấy? Nhưng cách nhìn nhận cuộc sống của em không đúng, và chị cả cũng không đúng sao? Chị cả còn nói anh ấy là kẻ thù của chúng ta.”

Chương 836

Chương 836

Tần Thanh Thanh lắc đầu thờ dài, cũng không có lại phản bác Tần Sấm, cảm thấy kiệt lực.

Trên thực tế, ngay cả bản thân cô cũng không biết mình nên ghét Trình Uyên hay nên ...

“Anh nghỉ ngơi thật tốt.” Cô nói với Tần Sấm.

Tần Thanh Thanh nói xong, cô tiếp tục làm “công việc” trong tay, đang dùng mũi khoan này khoan một khúc gỗ khác, vừa xoa xoa hai lòng bàn tay trắng nõn vừa mềm mại.

Trình Uyên nheo mắt hồi lâu, cuối cùng hiểu ra: Ồ, cô ấy đang đào rừng để làm lửa.

Nói cách khác, hòn đảo rạn san hô này nằm lơ lửng giữa biển khơi vô tận, phía trước không có quán xá, phía sau không có quán xá, muốn quay lại không phải là chuyện nhỏ, nhưng đều rơi xuống biển cả. và thử mọi vận may của đời mình trước khi bị dạt vào hòn đảo này Trên rạn san hô, điện thoại di động và pháo hoa của Trình Uyên bị ngâm trong nước.

Căn bản là không thể thoát khỏi đây trong thời gian ngắn, nên tạm thời chỉ có thể tìm đường sống.

Và những người có nhu cầu ăn uống khi ở lại cần có lửa.

Nhìn thấy hành vi vụng về của cô, Trình Uyên lại đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Sẽ thật kỳ lạ nếu cô ấy có thể châm lửa.

Trong nửa giờ...

Tần Sấm đã ngủ say, Tần Thanh Thanh vẫn đang bới củi làm lửa, mồ hôi nhễ nhại vì mệt.

Cuối cùng, lửa vẫn không bốc lên, và tôi chỉ biết lẩm bẩm một mình: “Mình làm được gì ... À quên mất, mình sẽ tìm thứ gì đó có thể ăn được mà không cần đốt lửa.”

Có thảm thực vật trên hòn đảo này và rạn san hô, tôi nghĩ nên có trái cây dại và những thứ tương tự.

Khi Tần Thanh Thanh đứng dậy, Trình Uyên nhận thấy trên người cô có một lỗ thủng lớn ở gấu váy dài, bên trong lổ nhô ra những thứ bên trong, bởi vì nó đã bị ngâm nước, lau khô chưa kỹ nên rất nhiều. những nơi sẽ dính chặt vào cơ thể cô ấy. Đường nét của cơ thể trẻ trung và tràn đầy sức sống của cô ấy càng thêm quyến rũ.

Cô quay người đi về phía sâu trong rừng, một cách thận trọng, có vẻ hơi sợ hãi.

Trời đã gần tối, có thể tưởng tượng nếu buổi tối không có gia hỏa, nàng nhất định sợ chết.

Nghĩ đến đây, sau khi Tần Thanh Thanh rời đi, Trình Uyên với thân thể mệt mỏi ngồi dậy, đồng thời, bụng dưới truyền đến một cơn đau nhói.

Lúc đó anh mới nhận ra vẫn còn một con dao nhỏ găm vào bụng dưới, mũi dao không cắm quá sâu nhưng cũng không làm tổn thương nội tạng.

Nhưng cái này cũng đổ rất nhiều máu, khi tôi đưa tay ra sờ thì thấy dính tay.

Trình Uyên, người đàn ông sẽ cảm thấy đau đớn khi bị tiêm thuốc, lúc này, không hề cau mày, anh ta đưa tay ra và rút con dao ra.

Đối với vết thương ...

Anh xé ống tay áo, tự băng bó và siết chặt để cầm máu.

Sau khi làm điều này, anh ta ngồi đó một lúc, chậm rãi.

Sau đó, anh đứng dậy, tìm một ít củi khô và cỏ mềm gần đó, dùng dao cắt một ít giẻ rách trên chiếc quần đen của mình, đem phơi dưới cái nắng như thiêu như đốt

Cuối cùng, lấy điện thoại di động không sử dụng được ra và đập vỡ nó, và sử dụng ống kính lồi nhỏ ở máy ảnh để đối mặt với mặt trời và cò mềm trên tấm giẻ đen.

Không lâu sau ngọn lửa bốc lên.

Trình Uyên làm vậy vì nhớ rằng mình đã xem một

Chương trình trực tiếp trên mạng nên đã thử nhưng không ngờ lại có tác dụng.

Sau khi lửa bốc lên, anh ta tìm một số gỗ dày hơn và ném vào lửa.

Sau đó anh trở lại bóng cây, sẵn sàng nghỉ ngơi.

“gì!”

Đúng lúc này, xa xa có tiếng hét.

Trình Uyên chột cau mày.

Rạn san hô đảo này rất nhỏ, lại sâu dưới biển, không thể có người tới đây, cho nên giọng nói chỉ có thể là Tần Thanh Thanh.

Cô ấy đã gặp phải nguy hiểm gì?

Gu không nghĩ nhiều, dùng một tay che vết thương rồi tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Đi được vài phút, tôi nhìn thấy Tần Thanh Thanh nằm trên mặt đất ở đằng xa.

Một số trái cây dại nằm rải rác xung quanh cô ấy.

Trình Uyên vội vàng bước tới, lúc này mới nhận ra đuôi Tần Thanh Thanh đang chảy máu, cách chỗ cô không xa có thứ gì đó đang động đậy.

Trình Uyên bị sốc.

Nhìn xung quanh, tôi tìm thấy một vài con ếch đất và biển.

Như vậy lập tức hiểu được, Tần Thanh Thanh bị Lục Hải Hiên làm cho giật mình, trượt khỏi con dốc cao trước mặt, ngã ngất xỉu, bị cành cây đâm thủng đùi.

Bí mật nhẹ nhõm, Trình Uyên xé ống tay áo kia trên người, chuẩn bị băng bó chân cho cô.

Chiếc váy vén lên cao, bất ngờ để lộ toàn bộ đôi chân dài trắng nõn.

Nhìn thấy cảnh này, Trình Uyên nhú mày, không khỏi nghĩ đến cảnh mình đã cố gắng cứu ở Đảo vàng, trong lòng đột nhiên có chút xúc động.

Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra ở đó bây giờ?

Vũ Phi, mục đích là gì?

Dao Thạc muốn hợp tác với anh ta, Trình Uyên hỏi, nếu quay lại thì phải làm sao, Dao Master nói, chỉ cần người đồng ý, ta tự nhiên sẽ có cách khiến người phải giữ lời hứa.

Phương pháp này có liên quan đến khẩu vị của Vũ Phi hay không?

không xác định.

Giúp Tần Thanh Thanh xử lý vết thương, đưa cô trở lại chỗ cũ.

Lúc này, trời cũng sắp tối.

Trình Uyên không cảm thấy đói, nhưng rất mệt nên nằm xuống ngủ cách Tần Thanh Thanh không xa.

Nhiệt độ trên biển khác với trên đất liền, ban ngày rất nóng, ban đêm lạnh do gió biển, mưa nhiều hơn.

Trình Uyên bị đánh thức vì đóng băng, và khi tỉnh dậy, anh thấy ngọn lửa đã biến mất.

Với gió biển gào thét, cả Tần Khánh Thanh và Tần Sâm đang lạnh cóng đều co người lại và rùng mình.

Trình Uyên dụi dụi đôi mắt đăm chiêu, anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, trong lòng nói: “Cũng may trời không mưa,

nếu không còn không có chỗ trú mưa.”

Dùng tia lửa nhiệt dư trên que đóm để nhóm lửa trở lại.

Như thế này, Tần Sâm dần dần không khỏi run lên.

Lẽ ra anh ta bị bong gân chân, ngâm mình trong nước, thật ra thì anh ta đã sớm kiệt sức, ngủ quên từ buổi tối đến giờ vẫn chưa tỉnh.

Trình Uyên thờ dài, lại liếc nhìn Tần Thanh Thanh.

Nhận ra cô vẫn còn run, Trình Uyên cảm thấy có gì đó không ổn.

Khi tôi bước đến gần cô ấy và nhìn kỹ hơn, tôi thấy rằng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy đang ửng đỏ rất nhiều nên không thể không đưa tay ra thăm dò trán cô ấy.

rất nóng!

Trình Uyên không khỏi cảm thấy lo lắng, cơn sốt của Tần Thanh Thanh hẳn là liên quan đến việc ngâm mình trong nước lạnh, nhưng không thể loại trừ nguyên nhân là do vết thương ngày càng xấu đi.

Chỉ cần đông lạnh thì không sao, nhưng nếu vết thương bị nhiễm trùng thì rất khó thực hiện.

Sau khi suy nghĩ, anh vươn tay về phía góc váy của Tần Thanh Thanh, từ từ vén lên.

Và tại thời điểm này.

Tần Thanh Thanh đang nửa mê nửa tỉnh vì sốt, cảm thấy có Trình Uyên ở bên cạnh, cô đưa tay sờ trán, muốn tỉnh lại nhưng trong lòng vừa lo vừa sợ nên vẫn tiếp tục giả vờ ngủ.

Cho đến khi Trình Uyên đưa tay kéo váy và từ từ vén nó lên

...

Tần Thanh Thanh nhịp tim giống như một con thỏ nhỏ sợ hãi.

Cô hoảng sợ.

Một chút mát mát.

Đồng thời...

“Người cầm thú, người làm sao vậy?” Tần Sấm có lúc nào đó tỉnh lại.

Chương 837

Chương 837

“Buông em gái ra!”

Không biết Tần Sấm tỉnh lại từ lúc nào, nhưng khi nhìn thấy Trình Uyên vén váy của Tần Thanh Thanh rồi đưa tay vào, anh ta liền lo lắng chạy tới định đánh Trình Uyên.

nhưng.

Trình Uyên hung hăng trừng mắt nhìn Tần Sấm, Tần Sấm sợ hãi mà yên vị tại chỗ.

Trên tàu, Trình Uyên đã giết chết ba cao thủ cấp hai, tiếp theo là cảnh xé xác cá voi vẫn còn sống động, ngay cả những cao thủ cấp hai nhìn thấy cảnh đánh nhau, chém giết cũng sợ đến mức mềm nhũn chân. thậm chí nhiều hơn nữa. Đừng nói về Tần Sấm.

Thực ra lúc này Trình Uyên cũng đã có hiểu biết mới về thực lực của bản thân.

Sau khi bước vào trạng thái kỳ quái đó, sức mạnh của anh ta phải trên đỉnh trung cấp bậc hai, và dưới đỉnh cao bậc nhất bậc thấp và bậc hai.

Tần Sấm bị ánh mắt kinh hãi của Trình Uyên làm cho hoảng sợ, không dám động đậy.

Nhưng trong mắt anh, Trình Uyên là người sắp bắt nạt chị gái của mình, vì vậy đưa trẻ nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt chảy ra nước mắt điên cuồng.

Tần Thanh Thanh không dám tỉnh lại, sắc mặt càng đỏ hơn trước.

Trình Uyên tiếp tục vén váy và đưa tay xé mảnh vải vụn khỏi vết thương.

“Em bị anh làm cho sợ à?” Trình Uyên ngây người hỏi khi đang thao tác công việc trên tay: “Nhìn thấy em gái anh bị anh xâm phạm, anh còn không có dũng khí làm việc sao?”

“Sau đó, làm thế nào bạn sẽ tìm kiếm sự trả thù từ tôi trong tương lai?”

Lời nói của Trình Uyên như một mũi dao sắc nhọn đâm vào tim Tần Sâm, trên khuôn mặt tức giận nổi lên gân xanh, nhưng cơ thể như dính đầy chì, nhất thời không nhúc nhích được.

Miếng giẻ che vết thương được cởi ra, để lộ vết thương rướm máu.

Tần Sâm sững sờ.

Sau đó anh mới hiểu rằng em gái mình đang bị thương, và Trình Uyên chỉ đang điều trị vết thương cho em gái mình.

Trên đảo không có thuốc chống viêm, còn Trình Uyên cũng không phải Lý Nam Địch, huống chi là làm sao phân biệt được thảo, cho nên ...

Anh ta lấy ra con dao găm vốn thuộc về Hồ Sơn Dương, đem đốt lửa và nung chín.

Rang xong một lát, hắn đối với Tần Thanh Thanh giọng điệu nói: “Ta biết người tỉnh lại, có thể rất đau, người nhin một chút.”

Nhịp tim của Tần Thanh Thanh đã phản bội cô từ lâu.

Vì vậy, khi Trình Uyên bị lộ, cô rất hoảng sợ và xấu hổ, cô chỉ nhẹ nhàng gật đầu và nói nhỏ “Uh!”.

Tần Sâm kinh ngạc nhìn em gái.

Trình Uyên dùng lưỡi dao đốt cháy vết thương của Tần Thanh Thanh.

“gì.”

Mặc dù Tần Thanh Thanh đã sẵn sàng đau đớn, cắn chặt môi dưới, nhưng khi cơn đau khó tả ập đến, cô vẫn không thể kiềm chế được, đau lòng hét lên.

Lúc này, Trình Uyên đưa một tay của mình vào miệng cô.

“Tốt!”

Ý thức bị tổn thương của Tần Thanh Thanh có chút mơ hồ, cô hoàn toàn không nhận ra điều gì khác, chỉ cắn chặt theo bản năng.

Trình Uyên không nói gì, và tiếp tục dùng mũi dao kia để làm bóng bên kia vết thương của cô.

Tần Sâm ngẩn ra khi nhìn thấy cảnh này.

Khi nhìn thấy tay của Trình Uyên, Tần Thanh Thanh cắn chặt máu, nhưng Trình Uyên lại giống như người không sao cả.

Anh không thể tưởng tượng được làm thế nào Trình Uyên có thể chịu đựng được.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, Trình Uyên nhàn nhạt nói với Tần Sâm: “Có cảm thấy mát không?”

Tần Sâm há miệng không trả lời được.

Trình Uyên bình thản tiếp tục nói: “Em mới mười lăm tuổi, đầu óc còn chưa chín chắn, còn suy nghĩ lung tung nên mới có xu hướng làm việc gì liều lĩnh khi nóng nảy. Em không trách anh đâu.” ”

“Ta đang ở thời kỳ nổi loạn tuổi trẻ, người có thể không nhiều lời.”

“Ta không thêm nói cho người sự thật lớn. Ta chỉ muốn nói cho người biết, ta muốn giết ta, muốn báo thù, người còn chưa đủ.”

Nói xong, Tần Thanh Thanh mới mở miệng, Trình Uyên đưa tay ra, trên miệng hồ có một hàng dấu răng chính tề, máu vẫn còn rỉ ra từ vết răng.

Trình Uyên dùng sức nóng còn sót lại của con dao để làm bóng vết thương ở vị trí miệng, hai hàm răng nghiến chặt.

“Vốn dĩ anh muốn giải quyết hiểu lầm với em theo cách của mình, nhưng bây giờ, anh từ bỏ ý định này.” Trình Uyên nói tiếp: “Nếu em muốn giết anh để trả thù thì hãy mau trưởng thành. Anh sẽ đợi em. trước đó.”

“Cái gọi là trưởng thành, ít nhất người phải phân biệt được đúng sai, không khỏi bị người khác lợi dụng.”

Vâng, bây giờ Trình Uyên đã thay đổi suy nghĩ của mình.

Anh đột nhiên cảm thấy, người ta muốn sống ngoài sợ chết còn phải có lý do để sống, bằng không thì chết có gì khác nhau?

Ta không biết rằng cái gọi là còn sống chỉ có thể khiến người ta buông tha cho.

Băng bó vết thương cho Tần Thanh Thanh xong, Trình Uyên đứng dậy rời đi.

Tần Thanh Thanh toát mồ hôi vì đau, cô gồng người thật vất vả, thả mình ngồi trên cây lớn, nhìn Tần Sám đang mất hút ánh mắt, nói: “Tiểu Sám, anh ấy nói đúng.”

Tần Sám nắm chặt hai tay, quỳ xuống trước mặt em gái, cúi đầu nghiêng răng rơi nước mắt.

Đến bãi biển một mình, Trình Uyên nhìn mặt biển đen kịt trước mặt, thổi làn gió biển mát rượi, trong lòng chợt thấy nhớ nhà và Bạch An Tương.

Thoát chết, nhưng trốn đến nơi như vậy có khác gì chết không?

Từ nay về sau cùng huynh đệ hận mình trên đảo hoang này sinh, lão, bệnh, tử sao?

Đừng.

Anh ta không được hòa giải.

...

Trời ạ, khi Tiểu Sám, Tần Thanh Thanh đến phía sau rụt rè hỏi: “Chúng ta ... chúng ta làm sao trở về?”

Trình Uyên im lặng.

“Chúng ta không thể quay lại sao?” Tần Thanh Thanh run giọng hỏi khi thấy chuyện này.

Trình Uyên lắc đầu nói: “Trên điện thoại của tôi có vị trí, nên khi người của tôi phát hiện mất tích, họ sẽ đến khu vực này

tìm tôi. Chỉ là vấn đề thời gian. Không có khả năng đó. Tôi không thể quay lại.”

Tần Thanh Thanh thở phào nhẹ nhõm khi nghe được lời nói của Trình Uyên.

Nhưng Trình Uyên lại thở dài trong lòng.

Anh biết rằng trên tàu có một thiết bị che chắn tín hiệu, vì vậy Lý Hải Tân và những người khác không biết Trình Uyên hiện đang ở đâu.

Khi nói ra lời này, anh vừa muốn lừa dối Tần Thanh Thanh, vừa muốn trong lòng cô có hi vọng để có thể tiếp tục sống.

“Ta sợ, ta sắp chết ở chỗ này.” Hắn trong lòng thở dài.

Nhưng vào lúc này, Tần Thanh Thanh đột nhiên chỉ vào bờ biển xa xăm nói: “Cô ... nhanh lên, nhìn xem, đó là cái gì?”

Trên mặt biển yên lặng xuất hiện một điểm đen nhỏ, tốc độ điểm đen lướt qua đây rất nhanh.

Sau khoảng mười phút, cuối cùng họ cũng nhìn thấy vết đen đó là gì.

Đó là một con tàu.

Tần Thanh Thanh lập tức trở nên hưng phấn, cô vui vẻ kêu lên: “Là thuyền hay là thuyền. Nhìn xem, nó đến từ phía chúng ta. Cô thật sự không có nói dối tôi. Thuộc hạ của cô đã sớm phát hiện như vậy.”

Nghe những lời này, Trình Uyên chột giật mình, cậu không khỏi nheo mắt nhìn con thuyền trên biển.

Đột nhiên, anh ta phát hiện ra rằng có điều gì đó không ổn với con tàu.

Bởi vì ... thuyền lái rất nhanh, biên độ lắc lư trái phải hơi lớn, nhưng biển lúc này rất yên tĩnh, không có sóng.

Thuyền ngày càng gần.

Cả Tần Khánh Thanh và Trình Uyên đều có thể nhìn rõ con tàu.

Tần Thanh Thanh đột nhiên tự hỏi: “Này, con tàu này sao lại quen thuộc như vậy?”

nhìn quen không?

Trình Uyên chợt nhận ra điều đó và vội vàng hét lên: “Không, tránh ra!”

Chương 838

Chương 838

Tần Thanh Thanh sững sờ.

“Tại sao?” Cô không hiểu.

Ở vùng biển không có thông tin liên lạc và không có đường đi này, cô đã từng nghĩ rằng mình không thể quay trở lại. Vừa nghe xong lời nói của Trình Uyên, trong lòng không khỏi dấy lên một tia hy vọng, nhìn thấy một chiếc thuyền đang tới không phải là chuyện tốt sao?

Bạn không nên vẫy tay và nói với người kia rằng có người trên đảo đang chờ cứu hộ?

Tại sao lại trốn?

Tần Thanh Thanh vẫn còn đang sốt và có vết thương ở chân, vì vậy, Trình Uyên không giải thích gì với cô ấy, trước khi được sự đồng ý của cô ấy, cô ấy đã xoay người ôm cô ấy lên.

“A!” Tần Thanh Thanh kêu lên.

Trình Uyên ôm lấy cô, nhanh chóng chui vào rừng cây bên cạnh, trốn vào bóng tối không quá sáng, nín thở nhìn cảnh tượng trên bãi biển.

Con tàu đang tiến gần hơn ...

Tần Thanh Thanh cuối cùng cũng biết tại sao Trình Uyên lại để cô trốn.

Chẳng trách nhìn con tàu đó, có cảm giác quen thuộc, đó rõ ràng là con tàu trước mặt Đạo Trưởng, chính là con tàu mà bọn họ đã trốn thoát.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là con tàu gần hơn rất nhiều và thân tàu lắc lư quá mức, trông rất kỳ lạ, và ngay cả khi đã ở rất gần, tốc độ của con tàu vẫn không hề giảm đi chút nào.

“Bùm!” Một âm thanh.

Những mảng cát lớn đang tăng lên!

Con thuyền không bị hỏng, nhưng với tốc độ tròn thoát tuyệt vọng, va vào bãi biển và mắc cạn hoàn toàn.

Dưới tác động này, thân tàu cũng bị nghiêng hẳn sang tư thế nghiêng.

Lúc này, Trình Uyên và Tần Thanh Thanh mới có thể nhìn rõ, hóa ra trên thân con tàu đó có mấy lỗ thủng rất lớn, xung quanh đều biến dạng nghiêm trọng như thể bị vật gì cứng đâm vào.

Thân tàu xuống nước thấy chìm nên khi thấy một mảng đất liền lao vào, tôi cũng không quan tâm.

Trình Uyên ngạc nhiên.

Bạn biết đấy, thân chính của con tàu này được làm bằng thép. Điều gì có thể đánh bật con tàu này ra khỏi một số lỗ lớn?

Tuy nhiên, không có gì khó hiểu khi con người có hiểu biết hời hợt về các sinh vật biển, rốt cuộc thì không ai biết dưới đáy biển sâu có gì.

Một lúc sau, hai mươi ba mươi người nhảy ra khỏi cabin, trong số đó có Đạo Trưởng và hai thuộc hạ còn sống của ông ta.

Còn có những người khác, thủy thủ đoàn trên tàu và một số tay chân.

Khi xuống thuyền, họ bắt đầu nói chuyện, có người bị thương, đi khập khiễng, có người gục xuống.

Bởi vì họ ở rất xa, Trình Uyên và Tần Thanh Thanh không thể hiểu họ đang nói về cái gì.

Sau một hồi quan sát, Trình Uyên nói nhỏ với Tần Thanh Thanh: “Đừng nói lung tung, nếu muốn sống sót, hãy nghe lời tôi, chúng ta hãy rời khỏi đây trước.”

Tần Thanh Thanh hoảng sợ gật đầu.

Không có cách nào, thực lực giữa Trình Uyên và Dao trưởng chênh lệch đến mức bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ của Dao trưởng, cho nên bây giờ trốn chui trốn nhủi.

Anh lặng lẽ ôm Tần Thanh Thanh đến nơi họ bắt đầu nhóm lửa, và yêu cầu Tần Thanh Thanh đánh thức Tần Sấm, người đã ngủ say trở lại vì mệt và kiệt sức.

Nhưng tôi có cảm giác như dùng cả hai tay để đào đất trên mặt đất.

Đất vẫn rất mềm và không khó đào.

Tần Sấm người tỉnh lại, sau khi nghe Tần Thanh Thanh giải thích, hơi nhíu mày chỉ vào Trình Thừa Trạch hỏi Tần Thanh Thanh: “Chị ơi, anh ta muốn đào hố trốn vào sao?”

Tần Thanh Thanh vẻ mặt cũng khó hiểu.

Điều này.....

Làm thế nào nó có thể được trong thời gian?

Sau khi đào được một lúc, Trình Uyên đào một cái hố nhỏ, rồi dùng chân đẩy toàn bộ than đã cháy lên để chôn.

Tần Thanh Thanh cùng Tần Sấm lúc này mới phản ứng lại đây, hấn sợ là Đạo Trưởng biết người đã từng ở đây.

Ước chừng hiện tại Đạo Trưởng cho rằng bọn họ đã chết trên biển.

“Cái này ... hữu dụng sao? Trên mặt đất có dấu chân của chúng ta, còn có dấu vết lật đất, có người tới đây, nhìn thoáng qua cũng có thể tìm được.” Tần Thanh Thanh nghi ngờ.

Sau khi làm tất cả những điều này, Trình Uyên vỗ tay và nói, “Tôi hy vọng Chúa có thể giúp đỡ!”

“Hi, người bị Đạo gia làm cho sợ đến ngu ngốc sao?” Dường như biết Trình Uyên sẽ không thương tổn bọn họ, dũng khí của Tần Sấm càng thêm mạnh mẽ, hấn chế nhạo Trình Uyên: “Hòn đảo này nhỏ như vậy, bọn họ nhất định sẽ tới. Bạn sẽ có thể tìm thấy khu rừng này khi đến thời điểm. Bạn không cởi quần ra và đánh rắm sao?”

“Thần giúp đỡ? Cái gì? Người còn hy vọng Thần xuống tay bịt mắt cho người xem sao?”

Đôi mắt với sự chế giễu của Tần Sấm, Trình Uyên cũng không nghiêm túc, thản nhiên nói: “Là đàn ông, đừng nói chuyện âm dương cách biệt như thế này, giống như một vixen trung niên, không thể giết tôi cho xong. của cuộc đời bạn, và bạn không thể trả thù.”

“Anh ...!” Tần Sấm bị Trình Triển Chiêu làm cho nghẹn họng.

Trình Uyên không thèm giải thích gì với anh, quay đầu nói với Tần Thanh Thanh: “Hiện tại, em chỉ có thể tiếp tục đi vào. Anh hãy chịu đựng vết thương của mình.”

Tần Thanh Thanh gật đầu.

Tần Sấm hung hăng trừng mắt nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên suy nghĩ một chút, vẫn cõng Tần Thanh Thanh trên lưng và để cho Tần Sấm đi theo khi họ đi hết con đường bên kia của hòn đảo.

Bây giờ họ chỉ có thể hy vọng rằng họ sẽ không đi lang thang ở đây.

Sau khi đi bộ khoảng mười phút, thảm thực vật biến mất, và những gì hiện ra trước mặt họ là một tảng đá gồ ghề và biến cả vô tận.

Đây là phía bên kia của hòn đảo.

Trước khi họ có thể nhìn rõ địa hình xung quanh, vào lúc này ...

“Rầm!” Có tiếng sấm.

Mây đen giống như vôi vàng vôi vàng che kín bầu trời, đen kịt kéo đến.

Khi nhìn thấy điều này.

Trình Uyên vui mừng khôn xiết.

Cả ba người tìm thấy một tảng đá to có thể che mưa che nắng, khi xuống bên dưới thì những hạt mưa trên trời ập xuống.

Trình Uyên cũng thở dài thườn thượt.

Cho nên, lúc này Tần Thanh Thanh rốt cục nhận ra được.

“Trình ... Anh Trình, vậy anh nói ông trời giúp em, ám chỉ trận mưa lớn thế này?”

Tần Sấm nghe xong lời nói của Tần Thanh Thanh, hắn cũng chợt nhận ra: Đúng vậy, khi trời mưa, vết tích của đất và dấu chân của bọn họ đều biến mất.

Nghĩ đến đây, mặt anh bất giác đỏ bừng.

Tôi chỉ cười vì những vấn đề về não của ai đó, hóa ra ...

“Nhưng là, làm sao người biết trời sẽ mưa?” Tần Sấm bất mãn hỏi.

Không có gì phải giấu giếm Trình Uyên, chúng là con của Tần gia Yi, vì mối quan hệ của Tần gia Yi, cho dù họ có ghét anh ta thế nào, Trình Uyên sẽ nuôi dạy chúng một cách an toàn. Vì vậy, tôi đã không né tránh khi nói rằng chúng ta nên dạy chúng một số ý thức sinh tồn thông thường.

“Đây là biển. Vào mùa này, lượng mưa chắc chắn sẽ thường xuyên hơn.” Trình Uyên giải thích.

“Nhưng Cẩm Đào cũng ở trên biển.” Tần Thanh Thanh khó hiểu hỏi.

Trình Uyên thờ ơ trả lời: “Đảo vàng mưa rất thường xuyên trong mùa này, nhưng nó chưa gặp phải khủng hoảng như vậy, vì vậy bạn sẽ không xem nó nghiêm trọng.”

Vì vậy Tần Thanh Thanh ngẫm lại cũng nghĩ quả nhiên là như vậy.

Trình Uyên nghiêm túc nhìn Tần Thanh Thanh, phát hiện sắc mặt cô lúc này tái nhợt, trên môi không còn chút máu.

Anh biết đây là một trong những dấu hiệu của cơn sốt, và cô nên rất khát vào lúc này.

Trình Uyên cũng hơi khát muốn vươn tay hứng mưa, nhưng khi đưa tay ra thì phát hiện tay mình bê bết máu.

Chương 839

Chương 839

Tần Thanh Thanh và Tần Sám cũng bị sốc khi nhìn thấy nó.

Sau đó, Tần Sám nghĩ tới việc Trình Uyên tới đây cùng Tần Thanh Thanh trên lưng, vì vậy, anh ta đột nhiên quay đầu nhìn về phía Tần Thanh Thanh, “Chị ơi, chị đến rồi ...?”

Anh ta hỏi xong khiến khuôn mặt tái nhợt của Tần Thanh Thanh đỏ lên, lập tức phủ nhận: “Không phải, tôi vừa đi.”

Đó là.....

Trình Uyên cau mày mở quần áo, để lộ vết rạch gớm ghiếc trên bụng dưới.

Do bị dải vải buộc chặt nên máu đã cầm máu, nhưng vì mồ hôi nên mép vết thương cũng hơi sưng tấy, có mủ vàng kèm theo miếng thịt nổi lên trông rất đáng sợ.

Thực ra trong lòng Trình Uyên biết vết thương không sâu lắm, đối với thân hình cứng cáp hiện tại cũng không thành vấn đề lớn.

Nhưng so với vết thương ở đùi của Tần Thanh Thanh còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Vì vậy, Tần Thanh Thanh vô cùng sửng sốt khi nhìn thấy vết thương của Trình Uyên.

Tần Sám cũng là sửng sờ.

Tần Thanh Thanh sửng sốt: Cho nên hấn mới bị thương nặng như vậy? có thể.....

Nghĩ đến việc cô ấy còn bị thương nặng hơn chính mình, nhưng lại tự mình cố mình ở đây, trong lòng lại nảy sinh một cảm xúc kỳ lạ.

Kỳ thật Tần Thanh Thanh cũng không đáng trách, lúc này nữ nhân sẽ động lòng một người nam nhân như vậy.

Vết thương chảy máu không phải do bị viêm mà là do đi lại bị nặn ra cũng không phải vấn đề gì lớn, vì vậy, sau khi xem xét, Trình Uyên lại xé miếng giẻ ở ống tay áo bị rách để băng chặt vết thương. .

Bây giờ không có cách nào để nhóm lửa, cũng không có cách nào để tẩy uế, tôi chỉ có thể tạm thời bỏ qua.

Giờ phút này, sự phụ thuộc của Tần Thanh Thanh vào Trình Uyên đã lên đến cực điểm, từ việc nhóm lửa giúp cô ấy chữa trị vết thương, đến việc chôn than rồi dầm mưa, cũng như việc bị thương và cõng cô ấy trên đường, tất cả đều khiến cô ấy cảm thấy như vậy. nếu không phải Trình Uyên ở đây, giờ tôi thực sự không biết phải làm sao.

...

Mưa trên biển thường xuyên, đến nhanh, đi nhanh, một lúc sau thì hết mưa, trời hứng nắng.

Từ hôm qua đến giờ chưa ăn gì Trình Uyên muốn kiếm mấy con cá ở đây để quán quít cho chị em nhà họ.

Nhưng đứng lên, tôi nhận ra một điều trong trái tim mình.

“Không ổn!” Anh ta nói, “Chúng tôi đã được tìm thấy”.

“Hả?” Hai anh em ngạc nhiên.

Tần Thanh Thanh thậm chí còn hỏi: “Ta xem người làm được hoàn mỹ. Bọn họ tìm không thấy chúng ta, đúng không?”

Trình Uyên lắc đầu thờ dài nói: “Đề lại manh mối, đi thôi, chúng ta không thể ở lại đây, chúng ta phải đến một nơi an toàn hơn.

Và vào lúc này.

Ở đầu kia của hòn đảo.

Mọi người núp trong cabin đã được lật để tránh mưa.

Mặc dù mưa đã tạnh nhưng tâm trạng của mọi người vẫn không được cải thiện.

Có đồ ăn và thức uống trong cabin, và tôi sẽ không thấy đói trong chốc lát, nhưng một số người đã xuống thuyền và đi dạo bên ngoài.

Điều này không phải là lớn, mà là muốn có một sự hiểu biết toàn diện về môi trường của bạn.

“Sao lại gặp phải loại chuyện này, một con quái vật to lớn như vậy, giống như con cá mập trắng lớn trong bộ phim chết tiệt vậy.” Ai đó về mặt thể lương nói, “Bây giờ trả lại rồi, chúng ta phải làm sao đây?”

“Đúng vậy, tôi phải làm sao, ngay cả khi nó không hiển thị trên điều hướng, làm sao tôi có thể nhận được cứu hộ?”

“Woo ...” Một nữ thuyền viên trẻ không tìm được nước nỡ, bối rối nói với một thuyền trưởng lớn tuổi: “Cha, con muốn về nhà.”

Đạo Trưởng còn chưa nói chuyện thì hiện trường hỗn loạn, mọi người đều hoảng sợ.

Tôi không biết nó đã xảy ra bao lâu.

Những người đi ra ngoài dò xét trở về, trên tay cầm một bao trái cây, trước tiên nói với vị thuyền trưởng già: “Sur ca, tôi đã kiểm tra, bãi đá ngầm đảo này nhiều nhất cũng chỉ có bốn năm km vuông. Đứng trên cao, ngài.” có thể nhìn thấy hầu hết nó. Quần đảo. ”

Vừa nói, anh vừa bắt đầu phân phát thành quả cho mọi người: “Nào, mọi người sẽ ném thử sản vật địa phương ở đây”.

Người nọ nhận lấy trái cây giao cho hắn, không khỏi cười khỏ: “Tiểu Ngũ, người lạc quan, còn có tâm tư đi hái quả dại. Chẳng qua, trên đảo này còn có quả dại sao?”

“Này, có.” Người thanh niên tên là Tiểu Ngũ cười: “Tôi không để ý, nhưng vừa đi liền nhìn thấy những quả dại này vương vãi trên mặt đất, tôi nghĩ có thể là do trời mưa to nên mới rơi xuống. từ trên cây, vì vậy tôi đã nhặt nó một cách dễ dàng. ”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều lau trái dại và bắt đầu ăn chúng.

Tiểu Ngũ cũng đưa cho Đạo Trưởng một cái, Đạo Trưởng há miệng định cắn, nhưng sau khi nhìn thấy toàn bộ hình trái cây dai, đột nhiên trợn to hai mắt.

“Ý anh là, những quả dai này tự rơi trên mặt đất?” Anh hỏi Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ nhanh chóng gật đầu: “Ừ, này, nó thực sự khá kỳ lạ, không có cây nào khác bị đổ. Những cái này giống như rơi từ trên cây xuống, tất cả đều rải rác cùng nhau.”

Nghe vậy, hai mắt Đạo Trưởng lại dần dần nheo lại.

“Trái cây còn chưa trưởng thành, thân rễ xanh tươi, khỏe mạnh, không có côn trùng phá hoại, tự nó sẽ không rụng. Hơn nữa, tuy rằng mưa muện, cũng không nặng lắm, không có gió.”

“Quan trọng hơn, chúng nằm rải rác cùng nhau, và không có cây nào khác bị đổ ...”

Đạo Trưởng tự lẩm bẫm một mình, nhẹ nói.

Một vị cao thủ cấp hai của hắn nghe xong, hơi giật mình hỏi: “Chủ tịch, ý của ngài là ...?”

“Có người trên đảo?”

Có ai đó trên đảo không?

Mọi người khi nghe tin đều rất ngạc nhiên.

“Đối với một hòn đảo nhỏ và quá xa đất liền, ai sẽ đến đây?” Ai đó ngạc nhiên hỏi.

“Yeah, tại sao lại có người ở đây? Câu cá ư?”

“Có thể, những thứ này do thú rừng hoặc chim chóc mổ ra.”

“Hả? Có dã thú? Đừng làm ta sợ!”

“Tiểu Song, đừng nghe anh ấy nói bậy, các đảo và đá ngầm xa như vậy, động vật ở đâu, nhiều nhất là một số loài lưỡng cư biển và đất liền.”

“và vì thế.....”

“Vậy ngoài chúng ta, thật sự có ai khác ở đây không?”

Cuối cùng thì mọi người cùng thảo luận và đưa ra kết luận.

Có thể có người trên hòn đảo này.

Đạo Trưởng nói với Tiểu Ngũ: “Đưa ta tới hiện trường xem.”

Tiểu Ngũ ngò bệt xuống đất lắc đầu: “Không được, ta mệt mỏi, ta muốn nghỉ ngơi nghỉ tiếp!”

“Crack!” Có một âm thanh giòn giã.

“A!” Tiểu Ngũ rú lên thảm thiết.

Một cao thủ cấp hai, sau khi nhìn thấy Tiểu Ngũ từ chổi Đạo Sư, liền trực tiếp bắn gãy cổ tay Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ đau đớn, lập tức ngã xuống đất.

Thuyền trưởng cùng thủy thủ đoàn vội vàng đứng lên vây quanh Đạo Trưởng, liền mắng: “Ý của ngươi là? Tiểu Ngũ hao tâm cho ngươi ăn hoa quả, các ngươi ...!”

Lời nói chưa kết thúc.

Người vừa nói đã bị một cao thủ cấp hai của Đạo Trưởng lau cổ mà chết.

Mọi người đều chết lặng.

Tôi không dám nói bất cứ điều gì.

Vị chủ nhân cấp hai chế nhạo và nói: “Từ nay về sau, chúng tôi và cô không còn là quan hệ giữa chủ nhân và nhân viên nữa. Cô phải phục tùng ông chủ của chúng tôi trong mọi hành động của mình, nếu không sẽ chết.”

Chương 840

Chương 840

Đối mặt với những kẻ liều mạng này, tất cả mọi người đều không dám nói.

Một cao thủ cấp hai khác cũng lạnh lùng nói: “Không muốn chết thì đứng dậy dẫn đường!”

Tiểu Ngũ cười khỏ một tiếng, chống cổ tay đứng lên, cúi đầu đi ra ngoài.

Đạo sư cùng hai vị cấp hai vừa định theo kịp, một bên cấp hai lại trợn mắt một cái, nói với những người khác: “Các người cũng đi với chúng ta!”

Lúc này, vị Thuyền trưởng già mới thoái thác, ông lo lắng nói: “Ở đây vẫn còn người bị thương, phải có người chăm sóc!”

Một số người bị thương khi con tàu va vào bờ và lật nghiêng.

Nghe vậy, chuyên gia cấp hai liếc nhìn đám đông và phát hiện ra bốn người bị thương đang ngồi nghiêng trên mặt đất phía sau đám đông.

Có người bị thương ở chân, có người bị thương ở cánh tay, nhưng không có vết thương nào nghiêm trọng, đó là một điều may mắn.

nhưng.....

Lão sư cấp hai nhếch lên khóe miệng một nụ cười xấu xa, đẩy ra đám người đi tới trước mặt vài người, đột nhiên từ phía sau rút ra một con dao ngắn, sau đó đánh rơi con dao trên tay.

“gì!”

“gì!”

“gì!”

Ba tiếng hét vang lên, cả ba người bị thương đều chết, chỉ còn một người sống sót, người sợ hãi vội vàng đứng lên nói: “Ta đi được, ta đi được!”

Anh ấy bị chấn thương ở cánh tay.

Tất cả những người này đều bị sốc.

Con tàu là tàu Đảo vàng, và các thành viên thủy thủ đoàn này cũng đến từ Đảo vàng. Tuy nhiên, cuộc sống của thủy thủ đoàn trên Đảo Vàng được coi là thuận lợi nhất, đây là một nghề được tôn trọng, ngay cả những người quyền lực nhất cũng không dám xúc phạm những người này, họ đã bị đối xử như thế này bao giờ đâu?

Bị giết thịt như lợn hoặc chó.

Lão Đạo Trưởng vươn ngón tay đối với sư phụ cấp hai, hai tay tức giận run lên, nước mắt lưng tròng. Các thuyền viên trên tàu này đều là người học việc, cháu trai của ông và những người tương tự.

Nhưng anh không dám nói gì.

Chẳng thế mà lần ra khơi này, con gái ông tò mò theo dõi, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Anh ta không thể chết, nếu không anh ta sẽ chết. Những người này sẽ mất kiểm soát, nhất là những người đàn ông quanh năm làm nghề đi biển, chẳng lẽ lại “ăn thịt” con gái bà sao?

Kết quả là, tất cả những người này đều ra khỏi tàu và bước đi một cách dũng cảm đến khu rừng.

Nhưng cảnh này đã bị Trình Uyên và những người khác nhìn thấy.

...

Trình Uyên đói bụng nên định đánh vài con cá và đồ ăn khác, cũng vì chuyện này mà cậu chợt nghĩ đến vết thương của Tần Thanh Thanh khi đi tìm thức ăn.

Nghĩ đến quả đại vương vãi xung quanh, Trình Uyên không xử lý kịp, lại bị cành cây đâm thủng một chân, cho dù máu trên cành có bị mưa rửa sạch vẫn sẽ bị đánh gãy.

Hòn đảo không lớn, và sẽ không lâu sau khi cáo già, Đạo Trưởng trưởng, phát hiện ra lỗ hổng.

Trình Uyên nghĩ gì mà lại lén lút quay lại đây để kiểm tra tình hình: Những lúc như thế này, Đạo Trưởng nhất định sẽ nhờ người đến điều tra tình hình trên đảo, khi người đó quay lại báo cáo, Đạo Trưởng nhất định sẽ kiểm tra. tự nó ra, vì vậy, Họ có thể ẩn nấp gần con tàu bị hỏng và quan sát.

Một khi Đạo Trưởng và những người khác vào rừng, Trình Uyên có thể lén vào căn nhà gỗ và ăn trộm một số thức ăn và thuốc men.

Bây giờ đã ổn rồi, mọi người đã theo Đạo vào rừng trồng rồi, không phải trộm cắp, có thể vào lấy thoải mái.

“Các người đang đợi tôi ở đây!” Trình Uyên nói với Tần Thanh Thanh và Tần Sấm, sau đó nhảy khỏi một cái cây khuất và đi về phía con tàu bị hỏng.

Vừa bước vào cabin, Trình Uyên đã choáng váng.

Một mùi máu tanh xộc vào cổ anh, khi anh nhìn xuống thì thấy ba người đã chết trên sàn nhà.

Anh cau mày, rồi bước vào trong.

Chỉ cách đó vài bước, đột nhiên ...

“gọi!”

Có tiếng gió sau đầu.

Trình Uyên bị sốc, không tiến lên mà lùi lại, lùi nhanh về phía sau, dùng vai đánh thẳng vào người phía sau.

Với một tiếng hét “A!”, Một người phụ nữ nhỏ nhắn đã bị hất văng.

Lý do cô ấy được cho là phụ nữ là vì chiếc mũ cô ấy đang đội rơi ra khi bị Trình Uyên đánh, và mái tóc đen dài của cô ấy bị hất tung như thác nước.

Cô ấy mặc quần áo công sở, rất rộng, tuy có thể che đi thân hình nhỏ nhắn của cô ấy, nhưng cũng không che được cái mỏng xinh xắn.

Sau khi Trình Uyên nhìn thấy rõ ràng, anh ta đột nhiên có chút kinh ngạc.

Ngay khi nữ nhân chuẩn bị đứng dậy, Trình Uyên đã chạy tới trước mặt nàng, vươn tay bắt lấy cổ của nàng, vội vàng lạnh giọng uy hiếp: “Người nếu là dám kêu to, ta trực tiếp giết người!”

Khuôn mặt sợ hãi của người phụ nữ tái đi, và cô ấy lắc đầu nguầy nguậy.

Theo cách này, Trình Uyên mới thoải mái một chút và hỏi: “Tôi cần thức ăn và thuốc.”

Người phụ nữ sợ hãi đến mức không dám nói.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên cố tình nheo mắt lại, và ánh mắt anh bắt đầu đảo quanh cô một cách vô tư lự, giả vờ như bị ám ảnh và nói: “Em không nên ép anh dùng những đòn mạnh, nếu không anh sẽ lột trần em trước. Hãy tận hưởng nó, sau đó giết bạn để tìm nó cho chính mình”.

“Không... không... không!” Người phụ nữ sợ hãi kêu lên, nước mắt lưng tròng.

Người phụ nữ này không ai khác, mà chính là con gái của thuyền trưởng. Khi sư phụ cấp hai yêu cầu mọi người đi theo, anh ta đột nhiên nói với vị Thuyền trưởng già: “Cô không cần theo dõi cô gái của mình. Một người phụ nữ vụng về, vụng về sẽ là gánh nặng theo sau.”

Vị thuyền trưởng già lo lắng để lại con gái của mình trên con tàu, vì vậy ...

“Vậy thì dẫn đường đi!” Trình Uyên lại lạnh lùng nói.

Người phụ nữ không dám đi theo, sau khi được Trình Uyên nhắc lên khỏi mặt đất, cô ta run rẩy dẫn Trình Uyên đi tìm thuốc và thức ăn.

Sau khi lấy những thứ này, Trình Uyên có chút ngưng ngừng.

Người phụ nữ này phải làm gì?

Giết chết? Hẳn là không có gì tốt đẹp. Mọi người không phải là những tên xã hội đen lớn, và họ không làm gì xấu. Tại sao

họ lại làm tổn thương họ?

Trình Uyên không phải loại sát nhân biến thái điên cuồng.

Đi thôi?

Điều đó có vẻ không được, để cô ấy đi và để cô ấy báo cáo lá thư với Đạo Trưởng khi cô ấy trở lại?

Trong khi anh ta đang rên rỉ, đột nhiên có tiếng động bên ngoài cabin.

Trình Uyên giật mình, vội nói nhỏ với người phụ nữ: “Đừng làm ồn, nếu không cô sẽ hiểu!”

Người phụ nữ giật mình gật đầu.

“Còn người thì sao?”

Lúc này, bên ngoài có tiếng hét lớn: “Tiểu Nizi, trốn ở đâu vậy? Tại sao không thể ra ngoài chơi với anh ta?”

Ngay khi giọng nói này phát ra, khuôn mặt của người phụ nữ tái mét.

Bởi vì cô biết đây là ai, đây là cao thủ cấp hai đã giết ba thuyền viên của họ.

Bên ngoài, cấp hai đại sư đập mở cửa một cái, sau đó chế nhạo nói: “Người trốn cũng vô dụng. Đảo nhỏ như vậy, người có thể trốn ở đâu?”

“Nói thật cho người biết, ta cố ý bỏ rơi người, chỉ là muốn vui vẻ với người, người tốt hơn hết hãy ngoan ngoãn, nếu không, ta sẽ giết cha người, thủy thủ của người và toàn bộ thủy thủ của hân.”

Khi nghe đến đây, người phụ nữ không khỏi rùng mình.

Tại thời điểm này...

“Bùm” một tiếng, cửa phòng chứa đồ bị đại sư cấp hai đá tung ra.

Trình Uyên đã tận dụng xu hướng và trốn sau cánh cửa.

Người phụ nữ sợ hãi rút lui, nhưng đột nhiên đập vào giá một lần nữa.

Cao thủ cấp hai không nhìn thấy Trình Uyên, đi tới bên người phụ nữ nhếch mép cười nói: “Oa, kỳ thật ta trốn ở nơi này. Cũng may là ta không muốn chọn một chỗ.” , thưa ngài, tôi có thể làm điều đó ở bất cứ đâu! ”

Chương 841

Chương 841

“Làm ơn ... làm ơn đừng làm tổn thương tôi.

Người phụ nữ vội vàng nấp sau giá sách, vẻ mặt kinh hoàng van xin.

Đại sư cấp hai nở nụ cười gian xảo, từng bước đi về phía người phụ nữ, không chút do dự nói: “Đừng ngại nói thật với cô, chuyện này hoàn toàn không có trên bản đồ, cho nên ngay cả đội cứu hộ cũng sẽ lấy.” Còn lâu mới đến nơi. Nói cách khác, chúng tôi không biết mình sẽ ở lại hòn đảo này bao lâu.”

“Thời gian dài này, nếu không có chút vui vẻ, em gái, em thật sự có thể chịu đựng được sự cô đơn sao?”

Vừa nói, anh ta bắt ngờ lao đến chỗ người phụ nữ.

Người phụ nữ sợ hãi hét lên và ngồi xổm trên mặt đất, ôm đầu.

Tại thời điểm này...

“Hừ!” Gió thổi tới!

Trình Uyên đã làm được!

Hắn đột nhiên lao ra, dùng con dao găm cướp được từ Hồ Sơn Dương xoàm, chém tới tấp vào sư phụ cấp hai.

Cao thủ cấp hai kinh ngạc, nhanh chóng tránh ra.

Khi Trình Uyên chưa bước vào trạng thái đó, anh ta chỉ là cao thủ cấp ba, và anh ta hoàn toàn không phải là đối thủ của cao thủ cấp hai.

Nhưng vấn đề là vị cao thủ cấp hai này cũng bị Trình Uyên làm cho khiếp sợ.

Sau khi tránh được nhát dao, theo bản năng anh ta muốn đánh trả, nhưng đột nhiên anh ta nhìn thấy rõ Cheng, đôi mắt anh ta

mở to đột ngột, và cơ thể anh ta lúi lại một cách mạnh mẽ.

Không thể nào, trên thuyền, Trình Uyên đã giết chết bốn cao thủ cấp hai, bao gồm cả Hồ Sơn Dương, trong số đó, Hồ Sơn Dương bị xé một cánh tay.

Lúc đó, chỉ còn lại có hai sư phụ cấp hai đã run chân khi sợ hãi.

Các người biết, bọn họ là cao thủ cấp hai, tu vi đến này cũng có không ít người từng tham chiến mà giết.

“Tại sao... sao có thể là anh?” Anh kinh hãi hét lên trên mặt.

Nữ nhân ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Trình Uyên và sư phụ cấp hai, trong lòng cũng kinh ngạc: vị cao thủ cấp hai này, người trước mặt bọn họ, uy lực không chỉ, nhìn không chớp mắt.

Còn Trình Uyên, lúc đầu cô chỉ nghĩ rằng người bên kia là trộm, tức là một người bình thường.

Nhưng bây giờ, sao người luôn cảm thấy quý trong lòng bọn họ thật ra có chút sợ hãi tên trộm nhỏ trước mặt?

Trình Uyên trong lòng không biết nên nói gì, vừa bước vào cũng không có, cho nên với thực lực hiện tại, hẳn không thể bị thứ này tàn sát.

Cho nên, thấy sư phụ cấp hai không dám chủ động ra tay với chính mình, hẳn cũng không vội vàng làm, nếu lộ ra khuyết điểm liền có thể nhìn thấy đáy cũ của hắn, nó sẽ là rắc rối.

“Người muốn sống sao?” Hắn giả bộ cường tráng, giễu cợt hỏi cung chủ cấp hai.

“trực tiếp!”

Căn phòng đã đóng cửa, chỉ có một cửa ra vào, Trình Uyên đang đứng ở ngưỡng cửa này, dù muốn dù không cũng không thể trốn thoát. Nghĩ đến cái chết kinh hoàng của đồng nghiệp, cậu chủ cấp hai nuốt nước bọt, vội vàng nói: “Tôi muốn sống!”

Nhìn thấy điều này, Trình Uyên trong lòng lắng lại, đoán rằng đối phương bị chính mình lúc trước làm cho hoảng sợ, nên hỏi: “Người tên là gì?”

“Lam Hải Thiên!” Anh thành thật nói.

Nhìn thấy câu trả lời đơn giản của anh ta, Trình Uyên cảm thấy bình tĩnh hơn một chút, chậm rãi nói: “Sau này đi em đi.”

“Hả?” Lam Hải Thiên thật sự giật mình, kinh ngạc nói: “Làm sao... chuyện này làm sao có thể?”

Xét về thực lực, Trình Uyên kém hơn Đạo Trưởng rất nhiều, hiện tại chính là Đạo Trưởng đang đuổi theo Trình Uyên, tại sao ta phải theo người đến tận thế, thay vì đi theo Đạo Trưởng uống đồ nóng?

Về sự nghiệp, Nhân Đạo Trưởng hiện tại là chủ tịch Thương hội, sau này lấy được ngân khố còn có thể thống trị thiên hạ, đến lúc đó cũng không dưới một người hay trên vạn?

Tôi sẽ làm tình với bạn? Lam Hải Thiên nhìn chăm chăm anh ta, hồi lâu cũng không có chữa trị, mới hỏi một câu thực tế hơn: “Ta muốn gạt đầu đồng ý, người có thể tin được không? Cho dù tin tưởng, người cho rằng ta thật sự sẽ làm cho người bối rối.” ? ”

Vì vậy, Trình Uyên đã phân tích cho anh ta: “Nhìn đi, Đạo gia muốn tìm tôi, không phải là muốn giết tôi đúng không?”

Mục đích của Đạo Trưởng là một mỏ vàng, để giết Trình Uyên, nhưng là thứ hai.

Lam Hải Thiên gạt đầu: “Không có!”

“Cho nên, nếu tôi đồng ý hợp tác với Đạo Trưởng, nhưng điều kiện là phải giết anh, anh nghĩ rằng Đạo Trưởng sẽ đồng ý sao?” Trình Uyên nhếch mép hỏi.

Nước da của bầu trời đại dương xanh thay đổi đáng kể.

Anh biết Trình Uyên nói đúng, với tính cách của Đạo, đàn em và đàn em của anh bình tĩnh, bất động, tự nhiên sẽ không coi trọng sinh tử của anh.

Nhà lãnh đạo Đạo giáo là một người vô tâm, có thể hy sinh mọi thứ để đạt được mục tiêu của bản thân.

Một tia sợ hãi lóe lên trong mắt Lam Hải Thiên.

Trình Uyên lại nói: “Cho nên, người tốt hơn là mong đợi Đạo Trưởng tìm ta. Nếu người tìm được ta, ta có thể sẽ đưa ra yêu cầu này.”

Lam Hải Thiên sững sờ.

Trình Uyên nói tiếp, “Vì vậy, cách duy nhất bây giờ là để cho Đạo Trưởng loại bỏ nghi ngờ của tôi trên hòn đảo này.”

“Nếu anh làm được, tôi sẽ an toàn, và anh sẽ an toàn. Sau đó, chọn theo ai không quan trọng. Anh có thể bỏ qua cho tôi. Có thể tôi sẽ bị mắc kẹt và chết trên hòn đảo này.”

“Đương nhiên, nếu người lựa chọn đi theo ta, ta cũng có thể sẽ trở về. Khi đó, người có thể từ bỏ bí mật biến thành nhân chứng nhiễm độc.”

“Tóm lại, đề xuất của tôi là một đề xuất đôi bên cùng có lợi. Nếu bạn làm theo lời tôi nói, tôi sẽ không chết. Nếu bạn chờ xem chuyển biến, tốt nhất là vận rủi sẽ không tìm đến bạn.”

Lời nói của Trình Uyên đã rất rõ ràng rồi: Lần này người đã giúp ta chính là người giúp chính mình, sau lần này, người không thể làm gì, chỉ có thể núp ở bên cạnh Đạo Sư làm chuyện, cùng xem Đạo Sư và Trình Uyên rốt cuộc sẽ là ai. thắng, Đạo Trưởng thắng, hẳn đương nhiên sẽ tiếp tục đi theo Đạo Trưởng, mà Trình Uyên thắng, hẳn ít nhất sẽ thoát tội.

Trên thực tế, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến nhiều người cung cấp thông tin trở thành người cung cấp thông tin.

Lam Hải Thiên rên rỉ một tiếng.

Trình Uyên cau mày nói: “Ta thời gian có hạn. Người nên nhanh chóng quyết định, bằng không, nếu như Đạo Trưởng trở lại, ta có thể lựa chọn giết người trước!”

Nghe vậy, Lam Hải Thiên run lên.

Cuối cùng, hắn nghiên răng nghiên lợi nói: “Được, ta đồng ý, người cứ việc nói, ta phải làm sao!”

Trình Uyên cười nhẹ, đưa cho anh một ít quả dại, ghé vào tai anh nói vài câu.

...

sau đó.

Trình Uyên liếc nhìn người phụ nữ trước mặt rồi nói với cô ta: “Chuyện này, cô nên coi như không có chuyện gì xảy ra, nếu không, tôi không đảm bảo rằng Lam Hải Thiên sẽ giết cô bất cứ lúc nào!”

Người phụ nữ giật mình gật đầu.

Trình Uyên quay đầu xưng Lam Hải Thiên: “Ta không quan tâm người dùng cái gì, ít nhất có thể cứu mạng nàng, không thể bắt nạt nàng, cũng không thể để cho người khác bắt nạt nàng, người biết ta.” nghĩa là?”

Lam Hải Thiên vội vàng gật đầu.

Xem ra là trao đổi, nữ nhân giữ bí mật, sau đó Lam Hải Thiên sẽ không ức hiếp nàng, cũng sẽ bảo vệ tính mạng, đảm bảo không bị người khác ức hiếp.

Làm xong tất cả những việc này, Trình Uyên quay người bước ra khỏi con tàu bị phế liệu, mang theo hai túi lớn thức ăn và đi về phía em gái và anh trai của Tần Thanh Thanh.

Và vào lúc này.

Đạo Trưởng ở trong rừng cây cũng nhìn thấy nơi mà Tần Thanh Thanh từng ngã xuống, nơi đó cành cây bị dập nát.

Hắn liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: “Quả nhiên, đứa nhỏ này mạng thật lớn!”

Chương 842

Chương 842

Nó không giống như trọng tâm của Đạo gia.

Người Thuyền trưởng già thấy trong đám đông có một người mắt tích, trong lòng linh tính chẳng lành.

Anh ta hỏi trưởng phòng: “Chúa Lân đâu?”

Đào Trường Liệt mặc kệ hấn, ánh mắt tiếp tục nhìn chăm chăm cảnh cây bị choáng ngợp.

Người Thuyền trưởng già càng lúc càng lo lắng.

Ý của Lam Hải Thiên là để con gái mình ở trên thuyền. Giờ những người khác đã đi hết, điều này có nghĩa là gì?

Lão Thuyền trưởng càng nghĩ càng sợ hãi, xoay người rời đi.

Một số thuyền viên dường như nhận ra điều gì đó, và định quay trở lại sau khi người thuyền trưởng cũ.

“dừng lại!”

Vị cao thủ cấp hai kia bên cạnh Đạo Sư lạnh giọng nói:

“Người định làm gì?”

Lão Thuyền trưởng nói: “Ta... Ta không lo lắng cho con gái, ta muốn...”

“Hừ, ngươi còn dám rời đi không có ủy quyền, có tin hay không ta giết ngươi?” Nhị sư đệ uy hiếp.

Lão Thuyền trưởng run lên lo lắng, đỏ mặt nói: “Cho dù ngươi giết ta, ta cũng sẽ trở về!”

Ngay sau đó.

“Ồn ào cái gì?”

Lam Hải Thiên bước tới, cầm trong tay mấy cái rễ quả dại gặm nhấm, thản nhiên hỏi.

Nhìn thấy bầu trời đại dương xanh ngắt, vị thuyền trưởng già hơi giật mình.

Mà cao thủ cấp hai đang đi cùng Lam Hải Thiên cũng có một tia kinh ngạc trong mắt, như là đang hỏi Lam Hải Thiên, đã sớm như vậy kết thúc rồi sao?

Lam Hải Thiên không để ý đến ánh mắt của bất kỳ ai, mà đi tới gần Đạo Trưởng, đưa cho đường trưởng nhân quả đại, nói: “Nhìn đi, chủ tịch, ta tìm được cái này ở đằng kia.”

Vói tay ra và chỉ vào khu rừng bên trái.

Đạo Trưởng cầm lấy nhân quả đại nhìn, cau mày nói: “Là vết rãnh mới, trên mặt đất còn có dấu chân sao?”

Quả đại mới ăn sau cơn mưa, nếu cứ như vậy, những nơi tìm được quả đại này chắc chắn sẽ để lại dấu chân.

Lam Hải Thiên gật đầu, đối với Đạo Trưởng nói: “Chủ tịch, mời đi theo ta.”

Vì vậy, một nhóm người đã mạnh mẽ đi theo Lam Hải Thiên về phía bên kia.

Thuyền trưởng già do dự một lúc, và đi theo anh ta.

Bây giờ Lam Hải Thiên đã trở lại, anh quay lại cũng không có ý nghĩa gì, trong lòng anh chỉ cầu nguyện, con gái của anh, đừng bị tên này phá hỏng.

...

Khi đến một cây gỗ nhỏ khác, tôi thấy một số trái đại nằm rải rác dưới gốc cây, trên mặt đất quả thật có một số dấu chân ở bùn mới.

Chỉ là dấu chân này chỉ là của một con thú.

Cao thủ cấp hai bên cạnh Đạo Trưởng không khỏi nhíu mày hỏi Lam Hải Thiên: “Động vật nhai?”

Lam Hải Thiên lắc đầu nói: “Tôi không biết, nhưng tôi nghĩ khung cảnh ở đây có phần giống với nơi đó. Quả đại cũng được hái gần một gốc cây.”

“Cách một vùng đất rộng lớn như vậy, làm sao có động vật ở đây?” Một chuyên gia cấp hai khác khó hiểu hỏi.

Lam Hải Thiên thở dài nói: “Ai biết, cũng có thể là động vật lưỡng cư, cũng không hiểu được này đó thói quen. Hái quả chỉ ăn một cây.”

“Đúng vậy, biển cả chúng ta vẫn chưa biết.” Lúc này, một thanh niên đeo kính nổi tiếng nói: “Giống như sinh vật đâm vào thuyền của chúng ta. Ta chưa từng thấy qua”.

Nghe những lời này, Đạo Trưởng nhíu mày thở dài, tựa hồ có chút mất hứng.

Nếu việc này thực sự do một con thú làm, có lẽ cành cây gãy đã bị gãy vì con thú vô tình rơi xuống hái quả dại trên cây.

“Tôi chỉ nói, sao có thể trùng hợp như vậy, cuộc sống của đứa trẻ đó không thể khó khăn như vậy.” Một cao thủ cấp hai khác nói.

...

Mặt khác.

Với thuốc và thức ăn, Trình Uyên dẫn em gái và anh trai của Tần Thanh Thanh trở lại dưới tảng đá lớn mà anh đã ở trước đó.

Đá xung quanh tảng đá cũng gồ ghề, nếu trón vào thì từ xa sẽ không thấy.

“Ở đây còn không có che chắn, không phải càng dễ bị người khác phát hiện sao?” Tần Sâm vẫn tràn đầy nghi ngờ đối với Trình Uyên.

Thực sự không có thảm thực vật trong khu vực này, và những tảng đá trợ trụ đều là đá.

Trình Uyên nhẹ nhàng nói: “Nơi càng nguy hiểm càng an toàn. Em đã nghe đến câu này chưa?”

Hắn chỉ vào tảng đá lớn nói: “Chúng ta trón ở dưới đây, chỉ cần không ra ngoài, từ xa sẽ không nhìn thấy chúng ta. Chỉ cần Đạo gia không chắc chắn chúng ta đang ở trên đảo, hắn sẽ không phái người đi xem xét nó bằng đá. ”

“Người nói người để lại dấu vết.” Tần Sâm phản bác, “Hắn làm sao có thể không yên tâm?”

Trình Uyên lắc đầu, và không muốn giải thích bất cứ điều gì với anh.

Anh lấy trong túi ra hai chai nước khoáng và hai cái bánh mì, lần lượt đưa cho Tần Thanh Thanh và Tần Sâm, anh cũng lấy một phần rồi ăn.

“Một lúc sau, ăn xong, ta sẽ xử lý vết thương cho người, trên thuyền mang theo một ít thuốc.” Hấn nói.

Tần Khánh Thanh mặt đỏ bừng khi nghe thấy lời này, bởi vì cô nghĩ đến vết thương trên đùi của mình.

Tần Sâm trừng mắt, “Không được, người muốn lợi dụng em gái của ta. Không thể để cho người xử lý. Đưa thuốc cho ta, ta sẽ giúp em gái xử lý.”

Đưa miếng bánh mì vào miệng, Trình Uyên đưa cho Tần Sâm thuốc bôi khử trùng và kháng viêm, lấy ra một ít băng gạc, nói với anh ta: “Được.”

Cầm băng gạc và thuốc, Tần Sâm ngẩn ra, xấu hổ hỏi Tần Thanh Thanh: “Chị ơi, chị ... làm thế nào đây?”

Tần Thanh Thanh lắc đầu thờ dãi, “Anh cứ giao cho anh Thành đi!”

Tần Sâm sắc mặt đen.

Không thể nào, cuối cùng anh lại đẩy đồ cho Trình Uyên.

Trình Uyên không quan tâm đến anh ta, sau khi lấy đồ, anh ta nói với Tần Sâm, “Dù già hơn trẻ, nhưng khác xa nhau, nên tránh đi.”

“Anh ...!” Tần Sâm cả giận nói.

Có điều anh nhìn thấy nhưng không được, nhưng thứ này không thờ được, chính là em gái anh, anh muốn cùng Trình Uyên thờ, chính là Tần Thanh Thanh xấu hổ.

Tần Sâm giận dữ bước ra khỏi tầng đá, tự mình ngồi dưới tầng đá khác, tức giận nhặt hòn đá nhỏ lên, ném lên hòn đá xa

rồi đập nát.

“Chết tiệt, tên khốn này đã hoàn toàn làm cho em gái tôi bối rối, không được, tôi phải tìm cách. Tôi phải để em gái tôi nhận ra thực tế và cho em gái tôi biết rằng anh ta là kẻ thù của chúng ta!”

và.

Trình Uyên chữa trị vết thương cho Tần Thanh Thanh, khi cô mở váy ra, mặt Tần Thanh Thanh đỏ bừng đến tận cổ, đầu gần như vùi vào trong ngực cô.

Nỗi đau lúc này đã không đáng kể.

Khi Trình Uyên chữa trị vết thương cho Tần Thanh Thanh và mặc váy cho cô ấy xuống, đầu anh đột nhiên hiện ra trước mắt cô, điều này thực sự khiến Tần Thanh Thanh sững sốt.

Anh cách chính mình quá gần, rất gần, khi anh thở, luồng không khí mà anh thở ra phả vào mặt cô.

Trái tim Tần Thanh Thanh gần như nghẹt thở, đột ngột nhắm mắt lại.

Cô đang nghĩ, anh ta sẽ làm gì?

Anh ấy định hôn chính mình?

Tôi có nên ... từ chối không?

Bộ não bối rối của cô trống rỗng, và cô cảm thấy mình không thở được.

Nói cách khác, đây là một hòn đảo biệt lập, và với sức mạnh của Trình Uyên, cô ấy không thể chống cự một chút nào nếu cô ấy muốn làm gì đó với cô ấy.

Tuy nhiên, có em trai của chính mình bên cạnh, khi thời điểm đến ...

Những gì chúng tôi có thể làm gì về nó?

Cô lo lắng đến mức đầu óc trở nên trống rỗng.

kết quả.

Trình Uyên vừa chạm trán cô với trán anh, sau đó tách ra, nhàn nhạt nói: “Hạ sốt rồi, sau đó không cần uống thuốc hạ sốt.”

Chương 843

Chương 843

Khi Trình Uyên chữa trị vết thương cho Tần Thanh Thanh, anh ấy đã khử trùng tay bằng cồn trước, vì vậy việc kiểm tra nhiệt độ với tay không chính xác chút nào, vì vậy anh ấy chỉ có thể dùng trán.

Một lần chạm là bị chia cắt.

Tần Thanh Thanh lúc đó ngây người.

nguyên.....

Hóa ra đó chỉ là một bài kiểm tra nhiệt độ cơ thể.

Trái tim bé bỏng của cô gần như nhảy ra khỏi cổ họng, và cả cơ thể cô đều bằng gỗ.

Sau khi biết được ý định ban đầu của Trình Uyên, lòng tôi trở lại như cũ, nhưng không hiểu sao lại có chút trống trải, giống như khi mẹ tôi nói rằng sẽ làm món mì xào yêu thích của mẹ vào buổi trưa khi còn nhỏ. mừng quá, thấy mình già rồi, mẹ đổi tạm rồi nấu một nồi cháo.

Khi nhìn Trình Uyên lần nữa, trong lòng cô nảy sinh một cảm xúc kỳ lạ.

Thấy Trình Uyên đã chữa trị vết thương không ngại tay, cô lại vén áo lên, đi chữa vết thương còn kinh khủng hơn.

Anh ta không cười, vẻ mặt bình tĩnh như thể đang tẩy uế cho người khác.

Anh rất tập trung, cẩn thận lau sạch từng vết bầm trên vết thương.

Tần Thanh Thanh đã quên đau vết thương của cô, không khỏi ngây người ra, trong đầu thầm nghĩ: Cách một người đàn ông tập trung làm việc thật là hấp dẫn.

Sau khi xử lý vết thương, Trình Uyên mở nắp chai nước khoáng và uống một ngụm lớn.

Tần Thanh Thanh chỉ để ý không biết đau, nhưng hần bình tĩnh hơn vì mồ hôi đã ướt đầm rồi.

“Con sốt vừa mới hạ xuống, trên người hẳn là không còn sức lực, nghỉ ngơi thật tốt.” Trình Uyên nhẹ giọng nói với cô, một lúc sau mới lục lọi trong túi xách.

Anh nhớ mình đã tìm thấy một điều thuốc khi đang lấy đồ trong nhà kho nên đã bỏ vào túi.

Trong túi lấy ra một tờ, Trình Uyên đứng dậy đi ra khỏi tảng đá, đến bãi biển châm một điều thuốc.

Ngắm nhìn biển.

Anh đang băn khoăn không biết nó ở đâu giữa đại dương, anh muốn về nhà, anh nhớ vợ.

Tôi nói chuyện với Bạch An Tương trên video đã nhiều ngày rồi, không biết cô ấy có sao không, chắc bụng cô ấy còn to hơn trước.

Hít một hơi thật sâu, Trình Uyên thở dài thườn thượt.

Tần Thanh Thanh ở dưới phiến đá dựa vào, ôn nhu nhìn Trình Uyên bên bờ biển, trong lòng hơi có vẻ ngọt ngào.

Ngay sau đó.

Tần Sâm, người thấy Trình Uyên đã đi đến bãi biển, bước vào và nhìn thấy Tần Khánh Thanh đang nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Trình Uyên với khuôn mặt mất trí nhớ, nước da của cô ấy thay đổi, cô ấy đưa tay ra và lắc mắt.

“A, làm sao vậy?” Tần Thanh Thanh hoàn hồn, có chút luống cuống, tựa hồ có chút xấu hổ sau khi bị phá thành bí mật.

“Chị hai, phải không?” Tần Sâm kêu lên: “Chị không thích kẻ thù của chúng ta nữa đúng không?”

Tần Thanh Thanh sắc mặt “căng cứng”, lại đỏ lên, vội vàng cãi lại: “Đừng nói nhảm, làm gì có chuyện đó!”

Tần Sấm giễu cợt: “Su tử, đừng để ta coi thường ngươi. Biết không, hắn là kẻ thù của chúng ta. Nếu như ngươi có tình cảm với hắn, dưới Cửu Tuyền ba mẹ cũng sẽ không coi thường hắn!”

Nhìn thấy sự kiên quyết của Tần Sấm, Tần Thanh Thanh hoàn toàn không tin anh, vì vậy cô hướng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình sang một bên, cả giận nói: “Anh thật là như vậy, có tin hay không!”

Tần Sấm không nói gì, anh nhìn Tần Thanh Thanh rồi lại quay sang nhìn Thừa Trăn, trong lòng dường như đã có quyết định.

“Em, phải bù đắp lỗi lầm cho chị hai!”

Nói xong đứng dậy bỏ đi.

Tần Thanh Thanh lúc đầu cũng không có coi trọng, nhưng dần dần theo thời gian trôi qua, cô phát hiện Tần Sấm đã tới chưa trở về.

Vì vậy, tôi bắt đầu lo lắng.

Còn Trình Uyên, ngồi trên tảng đá lớn cạnh biển, nhìn biển vô tận cho đến khi trời tối.

Một mặt trăng máu nổi lên trên bầu trời.

Vàng, trăng máu, trăng đỏ.

Đây vốn là một hiện tượng tự nhiên, nhìn chung khi loại trăng này xuất hiện cho thấy thời tiết ngày mai sẽ rất nóng.

Tại thời điểm này, khi Trình Uyên nhìn thấy mặt trăng máu này, anh ấy đã choáng váng.

Khi trăng máu lên cao, tiếng gầm của biển càng lúc càng lớn hơn, đều đặn “Whoo!” “Whoo!”

Giống như nhịp tim của một người, nó cũng thu hút nhịp tim của Trình Uyên một cách khó hiểu.

Suy nghĩ của anh ta bị thu hút trở lại trạng thái hồi tưởng về quá khứ và nhớ gia đình của mình, vì vậy anh ta đã rất kinh ngạc và nhìn vào mặt trăng máu đỏ trên bầu trời.

Nhịp tim của anh ấy bắt đầu tăng tốc

Nắm tay anh từ từ nắm chặt

Tóc anh cũng dần bạc trắng.

Và thế giới trong mắt anh cũng là trung tâm của mặt trăng máu đỏ, từ từ lan rộng và từ từ chuyển sang màu đỏ.

“Đại ca Cheng!”

“Đại ca Cheng!”

Tiếng gọi của Tần Thanh Thanh đã kéo Trình Uyên từ trạng thái không thể giải thích được trở thành hiện thực, vì vậy anh quay lại nhìn Tần Thanh Thanh.

Thời điểm Trình Uyên quay đầu lại, Tần Thanh Thanh sững sốt, theo bản năng lùi lại, sau đó ngồi phịch xuống đất, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Cô mở miệng và quên nói bất cứ điều gì.

Nhìn thấy Tần Thanh Thanh, Trình Uyên nhất thời bất tỉnh, ánh mắt tuy rằng liền rõ ràng hơn, mà Tần Thanh Thanh trong mắt cũng là đỏ bừng.

“Có chuyện gì vậy?” Anh dừng dừng hỏi.

Nghe giọng điệu của Trình Uyên, Tần Thanh Thanh nhanh chóng dụi mắt, chỉ vào tóc của Trình Uyên không tin nói: “Đại ca Trình, anh ... anh bị sao vậy?”

Trình Uyên lắc đầu: “Em không sao, anh gọi em có chuyện gì sao?”

Tần Thanh Thanh do dự một hồi liền từ trên mặt đất đứng dậy, nhưng vẫn là không dám tới gần Trình Uyên, thận trọng nói: “Tiểu Sấm, tôi không biết em ấy đã đi đâu.”

Trình Uyên hơi ngưng tụ lông mày, gật đầu nói: “Không sao, người nghỉ ngơi đi, ta đi tìm.”

“Ừ!” Tần Thanh Thanh gật đầu.

Trình Uyên quay người đi theo hướng Tần Sấm đã rời đi lúc trước, khi bước đi, mái tóc của anh ấy dần dần thay đổi từ màu trắng trước đây sang một chút màu xám.

Ánh sáng đỏ trong mắt sau khi nhấp nháy mấy lần cũng dần dần mờ đi, rồi từ từ trở lại bình thường.

Lúc này, Trình Uyên có vẻ vững vàng.

Anh vẫn rất hào hứng.

Tôi nhớ Trình Tuấn Phong nói rằng gia đình họ đều mắc bệnh này, kể cả Trình Tuấn Phong, nhưng họ không nghiêm trọng lắm.

Trên thực tế, cũng nên có những trường hợp nghiêm trọng, nhưng tôi không biết họ đã sử dụng phương pháp nào để ngăn chặn tình trạng bệnh tật của mình.

Giờ nghĩ lại, bọn họ đè nén bởi vì trạng thái này đạt đến trình độ nhất định, giống như Trình Uyên lúc trước, mất lý trí.

Nhưng bây giờ Trình Uyên không sợ nữa.

Vì khi ngấm trắng máu, anh đã học được rất nhiều điều từ tiếng gầm thét hùng vĩ của biển cả, điều mà chính anh cũng không thể nói ra.

Loại chuyện này khiến anh lần đầu tiên bước vào trạng thái tự ý thức như thế này, và anh đã rất tỉnh táo.

Hắn hiện tại cảm giác được toàn thân toàn lực, bất quá là hiểu biết An Tấn hay là phân tích chiến thuật, lúc này đây, hắn đều cảm giác được mình đã đạt tới đỉnh cao.

Về phần tại sao Tần Sâm vẫn chưa trở về, Trình Uyên đại khái có thể đoán được.

Hoặc, anh ta đi một vòng và bị Đạo Trưởng bắt gặp.

Hoặc, anh ấy có ý tưởng của riêng mình.

Bất kể như vậy, chỉ có một loại kết quả, hắn đã rơi vào trong tay Đạo Trưởng, Đạo Trưởng sẽ sớm tìm được bọn họ.

Vì vậy, vì sự an toàn của Tần Thanh Thanh, Trình Uyên nghĩ ...

Hãy chủ động!

Chương 844

Chương 844

Trần Thành đoán đúng.

Tần Sám quả nhiên đã chạy đến con tàu nơi Đạo Trường và những người khác đang ở.

Lam Hải Thiên nhìn thấy hắn, suýt chút nữa tát cho hắn một cái tát chết đi sống lại, trong lòng nói: “Nào bộ tiểu tử này có vấn đề sao? Thật khó để cho Đạo Trường hạ cảnh giác, không sao cả.”

Trên thuyền có quá nhiều người, lại có mặt của Đạo Trường, hắn cũng không dám tùy tiện làm.

Tần Sám chạy đến chỗ Đạo Trường, cúi đầu nhanh chóng với Đạo Trường, nói: “Xin chào, ta tên là Tần Sám. Ta biết người đã tìm Trình Uyên, ta cũng biết hắn ở đâu. Ta nguyện ý đưa ông đi đến đó.”

Nhìn thấy Tần Sám, đôi mắt Đạo Trường hơi nheo lại, anh nhìn Lam Hải Thiên thật sâu.

Lam Hải Thiên sợ hãi co rụt cổ lại, nhận ra rằng Đạo Sư đang bắt đầu nghi ngờ mình.

“Tuy nhiên, tôi có một điều kiện.” Tần Sám lúc này nói to.

Đạo Trường gật đầu nói: “Nói.”

Tần Sám lấy được dũng khí, đứng thẳng người nói: “Hiện tại em gái tôi đang ở cùng anh ta, còn em gái tôi thì bị anh ta mê hoặc, cho nên tôi hy vọng anh có thể bắt được hoặc giết chết anh ta, cũng không thể làm tổn thương em gái.”

“Hơn nữa, người rời đi, cũng sẽ đưa chúng ta đi.”

Đạo Trường cười khinh thường, nhưng ngoài mặt vẫn là bình tĩnh, gật đầu nói với Tần Sám: “Được.”

Vì vậy, Tần Sám trở nên vui vẻ: “Ta đưa ngươi tới đó.”

Anh ta dẫn theo Đạo Trưởng và những người khác, ra khỏi con tàu bị hỏng, và đi thẳng đến đầu bên kia của hòn đảo.

Vừa đi, cậu vừa quay lại và nói với các thủ lĩnh Đạo: ” Người này này gian xảo lắm. Hẳn ta biết các người đang ở đây, nên Hẳn ta tiêu hủy các xác chết và chôn tất cả than khỏi lửa. Hẳn ta biết khi nào trời sẽ mưa, Hẳn ta chỉ là ... Chỉ là phía trước một chỗ không có rừng cây, nói cái gì nữa, nơi nguy hiểm nhất mới là nơi an toàn nhất. ”

Với động não, hẳn nói cho Đạo sư những gì hẳn biết, chỉ mong Đạo sư hiểu được hẳn thật sự dẫn đường.

Trên thực tế, Đạo Trưởng không nghi ngờ điều này, nhưng ...

Hứa với Tần Sám không làm tổn thương chị mình chỉ là một lời hứa suông, Đạo Trưởng chưa bao giờ có kinh nghiệm sâu sắc về lời hứa.

Sư phụ cấp hai bên cạnh Đạo Trưởng nhăn mặt nói: “Đứa nhỏ này thật đáng chết, chúng ta lần này không thể để cho nó chạy trốn.”

Lam Hải Thiên vội vàng đuổi theo: “Đúng vậy, đứa nhỏ này quá nguy hiểm. Khi bắt được nó, chúng ta không nên đối xử tử tế với nó. Chúng ta sẽ trực tiếp tra tấn và đánh gục nó.”

Khi nói ra lời này, trái tim của hẳn cũng cau lại, vì sợ rằng Đạo sư sẽ thương lượng với Trình Uyên thêm điều khoản nào nữa, rồi Trình Uyên sẽ để cho Đạo sư giết hai người bọn họ.

chỉ.

Ngay khi giọng nói của mình rơi xuống, anh ta thấy rằng Đạo Trưởng đã ngừng di chuyển.

Lam Hải Thiên giật mình và nhanh chóng dừng lại.

Một cao thủ cấp hai khác cũng dừng lại.

Kết quả là tất cả mọi người đều ngừng di chuyển.

Những người này, bao gồm cả thuyền trưởng già và con gái của ông ta, và một nhóm thuyền viên phía sau ông ta.

Chỉ là Tần Sấm không biết chuyện gì đang xảy ra, hấn chào hỏi Đạo Trưởng nói: “Đi, cứ việc đi. Bất ngờ giết hấn khi trời tối!”

“Không cần!” Đạo Trưởng nhẹ giọng nói.

Tần Sấm cũng dừng lại, quay đầu lại kinh ngạc hỏi: “Tại sao? Người không phải đặc biệt muốn bắt hấn sao?”

Giản Dao lại nhẹ giọng nói: “Hấn đến rồi.”

“Hả?” Tần Sấm thân thể chấn động, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy Trình Uyên đứng cách bọn họ không xa, lạnh lùng nhìn hấn.

Đôi mắt anh sắc bén, giống như một lưỡi dao.

Tần Sấm không khỏi sửng sốt, nhanh chóng trốn ở phía sau Đạo Trưởng nói: “Là hấn, hấn là Trình Uyên, nhanh lên, giết hấn!”

Anh cũng cười nói với Trình Uyên: “Trình Uyên, để cậu kiêu ngạo, tôi xem lần này cậu chết như thế nào!”

Vẻ mặt của Trình Uyên rất lạnh lùng, anh lạnh lùng hỏi: “Tôi đã kiêu ngạo chưa?”

“Người... người... người thật kiêu ngạo!” Tần Sấm chua xót hét lên.

“Ngạo?” Trình Uyên cười lạnh.

Chương 845

Chương 845

Hai mắt của cao thủ cấp hai đột nhiên mở to, cúi đầu liếc mũi dao đang mọc trong bụng, không ngờ người giết mình lại là đồng bọn.

Lam Hải Thiên ra tay nhanh chóng, không chút ngừng đâm một nhát dao vào bụng đồng nghiệp, vươn tay túm lấy cổ Tần Sấm, chạy về phía Trình Uyên.

Bởi vì đột nhiên, khi mọi người kịp phản ứng, anh đã ở bên cạnh Trình Uyên.

Đạo Trưởng ánh mắt càng ngày càng lạnh, nhưng hấn dường như không có kinh ngạc trước kết quả này, bình tĩnh nói: “Ngươi luôn có thể đem bất ngờ cho ta.”

Trình Uyên chỉ liếc nhìn Lam Hải Thiên, và cái nhìn này truyền tải rất nhiều thông tin.

Lam Hải Thiên thật ra không muốn phản bội Đạo Trưởng, nhưng không cách nào làm được, anh biết lý do Trình Uyên xuất hiện ở đây chứng tỏ nhận định của Đạo Trưởng là đúng, anh quan tâm đến sinh tử của cậu nhóc Tần Sấm này.

Nếu anh ta quan tâm, anh ta có thể sẽ thực sự thỏa hiệp với Đạo Trưởng vì đứa trẻ này, đến lúc đó, như Trình Uyên đã nói trước đó, yêu cầu Đạo Trưởng giết Lam Hải Thiên và một cao thủ cấp hai khác, Đạo Trưởng sẽ không do dự.

Anh biết Đạo Trưởng như thế nào.

Vì vậy, thay vì vậy, Lam Hải Thiên nên thử một chút, ít nhất, Trình Uyên vẫn chưa chết, anh vẫn còn một tia hy vọng.

Bây giờ, anh chỉ hy vọng rằng Trình Uyên có cách để đánh bại Đạo Trưởng.

Cậu đã từng nhìn thấy Trình Uyên vì sức mạnh của cậu ấy, lúc ở trên tàu cậu ấy đã ở trạng thái này, ồ không, không tốt bằng trạng thái hiện tại.

Bởi vì Trình Uyên bây giờ đôi mắt đỏ hơn, vẻ mặt lạnh lùng hơn, sát khí hơn lúc ở trên thuyền.

Vì vậy, lúc đó Trình Uyên không phải là đối thủ của Đạo Trưởng, nên tôi cũng không rõ có phải bây giờ không.

Khóe miệng Trình Uyên khẽ nhếch, cười với Đạo Trưởng: “Đây hoàn toàn là một tai nạn.”

Lão Đạo Trưởng khinh thường liếc nhìn Lam Hải Thiên, nói: “Cho nên, ngươi cho rằng cùng hắc có cơ hội chiến thắng ta?”

“Hehe, quá ngây thơ!”

“Đừng nói đến việc thêm một bầu trời đại dương xanh, cho dù bạn thêm mười, bạn có thể làm gì?”

Nghe được Đạo Trưởng nói như vậy, Lam Hải Thiên không khỏi co rụt cổ lại, hắc biết Đạo Sư nói gì là sự thật, mười người đánh không lại hắc.

Vì vậy, anh ta thấp giọng hỏi Trình Uyên với lương tâm cắn rứt: “Ông chủ Trình, anh ... anh có thể đánh anh ta, đúng không?”

Trình Uyên nhàn nhạt lắc đầu nói: “Không!”

“Ừ ...” Lam Hải Thiên ngẩn người.

Chắc tôi đang thè trong lòng: mày không ra được, tại sao? Chết?

Tuy nhiên.

Cho dù biết giữa mình và Đạo Trưởng có khoảng cách, Trình Uyên vẫn từng bước đi về phía Đạo Trưởng, thản nhiên nói: “Nhưng mà, em muốn thử.”

Đang nói.

Bụi dưới chân bị tung lên đến độ cao hơn một thước, Trình Uyên như mũi tên từ dây, bắn về phía Đạo Trưởng.

Khung, luôn phải chiến đấu.

Anh rõ ràng biết rằng từ khi Đạo Trưởng tìm được anh, anh sẽ không dễ dàng để anh ra đi, ép Trình Uyên hợp tác với anh, hoặc giết Trình Uyên.

Tốc độ của Trình Uyên rất nhanh, ít nhất cũng nhanh gấp đôi so với khi anh ở trên tàu.

Tuy nhiên, điều này không gây ra mối đe dọa nào đối với Đạo Trưởng.

Khi còn cách trưởng Đạo Trưởng năm thước, anh ta đã tung ra một cú đấm.

Đạo nhân không lùi mà tiến lên, duỗi một ngón tay ra, đột nhiên chỉ vào nắm đấm của Trình Uyên.

“làn sóng!”

Khi nắm tay muốn tiếp nhận lần này không gây ra nhiều động tĩnh, nhưng lại phát ra âm thanh quái dị.

Trình Uyên cảm nhận được Nội Lực hùng vĩ truyền đến từ đầu ngón tay của Đạo Trưởng, hẳn hoàn toàn không chống đỡ được, vì vậy, thân thể khẽ rung lên, rút ra Nội Lực theo trí nhớ, hoàn toàn để nó tiến vào trong cơ thể.

Trong tình huống bình thường, Trình Uyên quá kiêu ngạo, một khi đánh người sẽ khiến nội tạng của người bị đánh chấn động nghiêm trọng.

Vì vậy, không ai dám nói, dẫn luồng Nội Lực này vào trong cơ thể hắn.

Và Trình Uyên đã làm ngược lại, không chỉ dẫn luồng Nội Lực của Đạo Trưởng vào cơ thể, mà ngay cả khi cơ thể cậu đang run rẩy, cậu ấy thậm chí còn dùng nó lên cánh tay kia, đấm và đánh trả lại Đạo Trưởng.

chỉ.

Nội Lực của Đạo Trưởng quá độc đoán, lúc tiến vào trong cơ thể Trình Uyên, hẳn đột nhiên cảm thấy một trận ngập trời, hẳn muốn chuyển hóa nó để sử dụng cho bản thân, nhưng lại có chút vô lực.

Sự chuyển đổi ít hơn nhiều so với sự biến đổi được áp dụng cho bản thân trên quy mô lớn.

“Puff!” Anh phun ra một ngụm máu già, và Trình Uyên lùi lại một lần nữa.

Đạo nhân kiệt xuất ngón tay, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng hắn không có dừng lại, mà là theo bước chân, lại chỉ ra một ngón tay.

Không giống như khi ở trên thuyền, lần này Trình Uyên lùi lại năm sáu bước trước khi dừng hình đang lùi lại, không còn khẳng khẳng muốn bắt lấy Đạo Trưởng nữa mà cúi xuống để tránh ngón tay của Đạo Trưởng.

Ngay sau đó, anh đột nhiên dừng lại, ôm eo Đạo Trưởng, muốn có một cái ôm.

không may.

Đạo Trưởng không phải là đối thủ trước đây.

Ngay khi Trình Uyên ôm Đạo Trưởng, anh đột nhiên cảm thấy cơ thể Đạo Trưởng lao về phía mình giống như một lực lượng cực lớn.

Trong giây lát, anh chợt hiểu ra.

Đạo Trưởng thực sự có thể hiển thị Nội Lực của mình từ bất kỳ góc độ nào của cơ thể.

Trình Uyên lại bị bắn ra ngoài, khi sắp chạm đến đất, người cậu quay lại đứng im.

So với lần trước, sự tiến bộ của Trình Uyên quả thực rất lớn, ít nhất cậu ấy chưa bị ngón tay của Đạo Trưởng làm cho xuống sắc.

Tuy nhiên, khoảng cách sức mạnh vẫn còn rõ ràng trong nháy mắt.

Lam Hải Thiên nhìn thấy cảnh này thì ruột gan hồi hận, tức giận nói với Tần Sâm: “Tiểu tử, ta nóng lòng muốn tát cho ngươi một cái chết đi. Đều là ngươi làm ra chuyện!”

Ruột của Tần Sâm mạnh hơn Lam Hải Thiên. Anh ta biết Đạo Trương là loại người này. Đáng lẽ anh ta không nên đến đây. Nếu không, khi Đạo Trương giết Trình Uyên, anh ta sẽ bị giết giống như chị gái của cô ấy. Đây là tương đương với việc chạy đến đây, yêu cầu Đạo Trương Chief giết hết bọn chúng.

Các thuyền viên ở bên cạnh cũng bị sốc.

Họ đã thấy một trận đánh nhau, nhưng họ chưa bao giờ thấy một cuộc chiến như thế này, và họ vẫn có thể tạo ra âm thanh, điều này đơn giản là phóng đại hơn là xem một trận đấu.

Đạo nhân nhàn nhạt nói: “Đôi Nội Lực, đây là ta lần đầu tiên nhìn thấy. Tuy nhiên, người có thể đôi Nội Lực của người khác thành của mình, người sao có thể làm được!”

“Thực ra mà nói, về độ thuần khiết, Nội Lực của tôi không bằng đàn em, nhưng tôi có thể điều khiển cơ thể mình và phát ra Nội Lực từ bất kỳ góc độ nào.”

“Cho nên, đối với người giỏi cận chiến như ngươi, ta chính là kẻ thù không đội trời chung của ngươi!”

Trình Uyên lau đổ ngàu nơi khóe miệng, tia đỏ trong mắt càng lúc càng lóe lên.

Anh ta chế nhạo và nói, “Ngay cả như vậy, vậy thì sao?”

Đạo Trương khẽ giật mình, sau đó lập tức nhận ra có gì đó không ổn.

Hắn vừa tiến lên một bước, liền lại không động nữa, sắc mặt trở nên rất xấu, hắn lạnh lùng nói: “Ngươi, thật sự là dùng độc!”

Trình Uyên cười toe toét: “Tôi không dùng thuốc độc.”

Đạo Trương ánh mắt lại ngưng tụ, lạnh lùng nhìn Lam Hải Thiên.

Lam Hải Thiên sợ hãi vội vàng co rụt cổ lại.

“Đi tìm cái chết!” Đạo Trương lần này không bình tĩnh, trong lòng tức giận.

Bị đầu độc bởi một người đã phản bội chính mình là một điều rất tức giận.

Hắn quay người định lao về phía Lam Hải Thiên, nhưng ngay sau đó, chân hắn mềm nhũn ra, quỳ một chân ngã xuống đất.

Chương 846

Chương 846

Nhìn thấy cảnh này, Lam Hải Thiên lập tức nở nụ cười vui vẻ.

Và Trình Uyên bình tĩnh hỏi: “Ba tiếng đủ chưa?”

Đạo Trưởng ngồi xếp bằng trên mặt đất “thình lình”, nhắm mắt lại, nhàn nhạt nói: “Nhiều nhất là hai canh giờ.”

Trình Uyên suy nghĩ một chút, trầm ngâm gật đầu nói: “Gần như đủ rồi.”

Nói xong xoay người rời đi.

Trong mây mù nghe được tiếng người khác, Lam Hải Thiên cũng là sững sờ, vội vàng đuổi kịp Trình Uyên, lo lắng nói: “Ông chủ Trình, tôi nghĩ chúng ta nên lợi dụng bệnh tình của anh ấy để giết anh ấy ngay bây giờ. Don ‘ Tôi không tin anh ta. Anh ta nói rằng anh ta có thể sống đến hai giờ. Anh ta có thể đã nói dối bạn. Người này rất gian xảo. ”

Tần Sấm không dám nói gì nữa, liền đi theo Trình Uyên.

Màu tóc của Trình Uyên đột nhiên trắng xám, ánh mắt trở lại bình thường, nghiêm nghị nói: “Đi thôi, chúng ta sắp hết thời gian rồi.”

“Hả?” Lam Hải Thiên và Tần Sấm đều ngẩn ra.

Tại sao thời gian của chúng ta sắp hết?

Rõ ràng là Đạo Trưởng bị đầu độc!

Thực ra, sau khi Trình Uyên kích động bầu trời đại dương xanh thành công, anh đã thủ thỉ với cậu và nói cho cậu biết kế hoạch của mình.

Đầu tiên, để Lam Hải Thiên tìm cách tạo hiện trường giả và để Đạo Trưởng loại bỏ nghi ngờ của mình về Trình Uyên trên hòn đảo này, sau đó, anh ta cho Lam Hải Thiên thuốc độc và để

Lam Hải Thiên bí mật bỏ vào thức ăn của Đạo Trưởng, Loại thuốc độc này có thời gian ủ bệnh nhất định, không có công kích sẽ không có chuyện gì, một khi vận động mạnh, độc tính sẽ nhanh chóng phát huy tác dụng.

Lam Hải Thiên không dám không nghe lời. Bạn nên biết rằng Đạo Trưởng không tập thể dục nhiều lắm, anh ấy thực sự cần phải vận động mạnh. Đó là vì anh ấy đã phát hiện ra Trình Uyên và đấu với Trình Uyên. Một khi anh ấy thắng Trình Uyên thì Không thể nói rằng Trình Uyên sẽ giết anh ta, bầu trời đại dương xanh nhất định sẽ lộ ra.

Vì vậy, điều này cũng chỉ trong trường hợp.

Và chất độc này được tìm thấy trong túi của Lý Nam Địch, Trình Uyên cứ mang theo sát bên người vẫn rơi xuống biển, lọ thuốc độc không rơi xuống biển.

Kể từ đây, có vẻ như Trình Uyên và Lam Hải Thiên đã bị giết.

Trình Uyên lắc đầu nói với Lam Hải Thiên: “Các cao thủ đạt tới sơ cấp không phải người thường, độc dược chung quy sẽ không có ích lợi gì với bọn họ, Đạo Trưởng vô cùng gần cấp một.”

“Cho nên, ta hỏi ba tiếng, chính là hỏi chúng ta thời gian ẩn nấp, không biết Đạo Trưởng có thể sống được bao lâu.”

“Đạo gia nói nhiều nhất là hai giờ, tức là trong hai giờ có thể ép ra độc dược.”

Nghe vậy, Lam Hải Thiên bị sốc.

Hóa ra là như thế này!

Nhưng đây là một hòn đảo, một nơi rộng lớn, tôi có thể trốn ở đâu?

“Ở biển!” Trình Uyên nhẹ nói.

“Trốn trong biển?” Lam Hải Thiên ngần ra: “Ta không biết bơi!

Vì thời gian eo hẹp nên Trình Uyên không giải thích nữa.

Anh ta đưa Lam Hải Thiên và Tần Sấm đi trước, tìm được Tần Thanh Thanh, sau đó lại quay trở lại chỗ của con thuyền, lúc này Đạo Tổ vẫn đang khoanh chân ngồi ở chỗ bọn họ đang đánh nhau.

Đương nhiên, Trình Uyên và những người khác không dám tấn công Đạo Trưởng vào lúc này, bởi vì cho dù lúc này, nếu Đạo Trưởng làm việc chăm chỉ, Trình Uyên sẽ không phải là đối thủ của họ.

Họ đến thuyền để lấy một thứ gì đó.

Các thuyền viên đều đi cùng Thuyền trưởng và sợ hãi không dám quay lại khi chưa được phép, cho đến nay, trên thuyền chỉ có một người duy nhất là con gái của thuyền trưởng.

“Lấy thuyền cứu sinh.” Trình Uyên nói với Lam Hải Thiên.

Lam Hải Thiên mắt sáng lên, anh lập tức hiểu ý của Trình Uyên.

Một con tàu lớn như vậy đương nhiên được trang bị xuống cứu sinh.

Thuyền cứu sinh còn được gọi là thuyền thoát hiểm, được thiết kế để mọi người thoát ra ngoài khi tàu lớn gặp sự cố bất ngờ.

Sau khi vớt xuống cứu sinh ra, một vài người trong số họ đã được đưa xuống nước và tất cả họ đã sẵn sàng lên thuyền.

“Các người... là rời khỏi hòn đảo này sao?” Con gái thuyền trưởng lẳng lặng nhìn bọn họ phía sau, rụt rè hỏi.

Trình Uyên nhìn lại cô và hỏi: “Em cũng muốn đi à?”

Người phụ nữ gật đầu, và sau đó đột nhiên lắc đầu.

Trình Uyên ngay lập tức hiểu ý cô và nói: “Đừng lo lắng, cậu sẽ ổn thôi.”

Anh biết rằng người phụ nữ này thực sự muốn rời đi với họ, nhưng cô ấy lo lắng cho cha mình.

Và Trình Uyên không đưa cô đi cùng, không phải vì anh ta tàn nhẫn mà vì anh ta biết rằng chỉ có hai thủ hạ bên cạnh Đạo Sư, một người chết, người còn lại nổi loạn, và giờ họ chỉ còn một

mình, ít nhất là trên hòn đảo biệt lập này Hấn sẽ không giết những người này nữa.

Nếu không, anh thực sự sẽ là một người cô đơn.

Cứ tưởng tượng, trên một hòn đảo không hề có một chút động tĩnh, chỉ có một mình người, chưa nói tới người là cao thủ võ lâm, chỉ cần nói mình là số một thế giới, người sẽ không sợ sao? không ở một mình?

Người phụ nữ lặng lẽ gật đầu và nhìn Trình Uyên và những người khác lên thuyền cứu hộ rời đi.

Xuồng cứu sinh trên tàu còn tốt, nhưng lúc này không biết phương hướng, định vị thì ngay cả thuyền trưởng già cũng không dám ra khơi chứ đừng nói đến một vài chiếc thuyền nhỏ.

Đầu tiên, rất có thể bạn sẽ bị lạc giữa biển khơi và càng ngày càng đi xa hơn.

Thứ hai, rất có thể thuyền bị lật trong trường hợp sóng to gió lớn.

Thứ hai, có thể có một con quái vật biển khổng lồ nào đó vô tình ở dưới biển, thậm chí cả con tàu và con người đã nuốt chửng nó cho bạn.

Vì vậy, chỉ huy Đạo và các thuyền viên đó chỉ dùng điện thoại di động để liên lạc với cứu nạn, chờ cứu hộ chứ không dám tự mình ứng cứu bằng thuyền.

Trình Uyên và những người khác không thể nhìn được, các người nói hòn đảo lớn như vậy, Đạo Trưởng ép chất độc ra khỏi cơ thể, chỉ cần tìm là có thể tìm được.

Kết quả là họ chỉ có thể chọn cách chạy trốn bằng thuyền.

Tuy nhiên giữa biển cả mênh mông lại là đêm, không rõ phương hướng thì trốn đi đâu được? Sự khác biệt giữa cái này và cái chết là gì?

Sau khi con tàu ra khơi, tất cả đều nhận ra vấn đề và khủng hoảng này.

Tiết Dương Dương mắng Tần Chương: “Đều là người, ta đã bỏ tối lấy sáng, người vẫn chiếu sáng bỏ bóng tối, đồ óc heo? Nếu không phải người chết tiệt, Đạo gia sẽ không bao giờ đi tới Ông chủ Trình., người an toàn chờ cứu, ta cũng có thể tạm thời sống sót, người ...!”

“Tao muốn tát chết mày!”

Nghe vậy, Tần Thanh Thanh vội vàng bảo vệ Tần Sâm sau lưng.

Nhưng Tần Sâm đã đẩy Tần Thanh Thanh sang một bên, và hét vào mặt Lam Hải Thiên, “Rõ ràng là cô không có dũng khí để giết anh ta trong khi anh ta bị đầu độc. Tại sao bạn lại đổ lỗi cho tôi? Tôi chỉ mới mười lăm tuổi. Cái gì mà đùn đẩy trách nhiệm?” trên người, người có năng lực giết hãn thời điểm, không có chuyện gì đi?”

Bởi vì Tần Sâm dùng sức đẩy ra Tần Thanh Thanh một chút, thuyền lắc lư một hồi.

Trời xanh biển xanh là vệt khô, thấy vậy, tôi sợ hãi ngồi xuống, dùng tay nắm chặt lấy thành thuyền.

Tại thời điểm này...

Trình Uyên bất ngờ túm cổ Tần Sâm, quật mạnh rồi ném anh ta xuống biển cho cá ăn.

Vẻ mặt sợ hãi của Tần Sâm thay đổi, anh ta hét lên: “Chị hai, nhìn xem, anh ta muốn giết tôi, anh ta đã giết cha mẹ của chúng tôi, và bây giờ anh ta lại muốn giết tôi!”

Tần Thanh Thanh trong lòng cũng là lo lắng, vội vàng muốn ngăn lại Thừa Hành.

Trình Uyên đột nhiên hét lên với Tần Sâm: “Con ngựa bùn cỏ câm miệng!”

Cho dù là Tần Sâm hay Tần Thanh Thanh, Trình Uyên hiềm khi hét lớn như vậy, vì vậy khi tức giận đến mức khiến hai người sợ hãi ngay tại chỗ.

Nhìn thấy hai mắt Trình Uyên lại đỏ rực, Lam Hải Thiên lên vuốt nước miếng, không dám nói nữa.

Chương 847

Chương 847

“Mày có biết rằng tất cả chúng ta có thể chết vì mày không?”

“Ta chết, người có thể coi là báo thù, sau đó người chết, em gái người chết thì sao?”

“Mười lăm tuổi? Đừng nói bậy bạ về mười lăm tuổi. Anh là đàn ông. Ở tuổi mười lăm, anh nên biết một chút về nhân sự, và có thể phân biệt đúng sai!”

“Bố mẹ cậu đã chết. Liên quan gì đến tớ. Cậu coi tớ như kẻ thù. Tớ không cãi lời cậu. Không phải tớ nghĩ nên làm, mà tớ muốn cho anh chị em của cậu một lý do để sống. .

“Nhưng cái đó, nhớ giùm cho tôi. Tôi có thể dung túng cho anh chị em của mày vì sĩ diện của bố mẹ mày. Vậy thì việc đụ cũng phải có giới hạn!”

“Lần đầu tiên người giúp Đạo sư lừa ta lên thuyền, ta đã vạch trần bộ mặt của hắn rồi, tính cách của hắn, người có phải là bị mù sao? Đồ thiếu não sao? Đi chiêu mộ hắn?”

“Đừng nói Lam Hải Thiên muốn tạt chết người, ta hiện tại nghĩ nhiều hơn hắn!”

Trình Uyên nắm lấy cổ áo của Tần Sâm và hét vào mặt Tần Sâm.

Anh ấy thực sự rất nóng lần này.

Tôi có thể chịu đựng sự thiếu hiểu biết của bạn, nhưng tôi không thể chịu đựng sự thiếu hiểu biết của bạn hết lần này đến lần khác!

Tần Thanh Thanh sững sờ khi nghe tiếng rống của Trình Uyên.

Tần Sâm cũng tái mặt vì kinh ngạc.

Khi Lam Hải Thiên nhìn thấy Trình Uyên thực sự giúp anh ta nói đồng ý, anh ta cười toe toét: “Chỉ là...”

“Câm cái miệng chết tiệt của mày lại!” Không ngờ Trình Uyên quay đầu lại mắng Lam Hải Thiên: “Tình hình bây giờ làm sao mà tao không hiểu? Mày muốn cười hả?”

“...” Lam Hải Thiên đột nhiên co rụt cổ lại, lộ ra vẻ xấu hổ.

Trình Uyên không ném Tần Sấm xuống biển để cho cá ăn, anh ấy chỉ muốn làm cho Tần Sấm sợ hãi, vì vậy anh ấy đã ném anh ấy trở lại thuyền một lần nữa.

Anh thở phào nhẹ nhõm và nhàn nhạt nói: “Anh đã hứa với bố anh sẽ đưa em gái anh về và để cô ấy sống cuộc sống mà bố anh muốn cô ấy sống, nhưng bố anh không nói rằng sẽ đưa em đi, nên không phải đâu.” nghĩa vụ của tôi là bảo vệ bạn và cứu mạng bạn, đó là tình bạn giữa tôi và bố bạn.”

“Vậy người đừng tưởng rằng lòng tốt của ta làm cho người vô lương tâm!”

“Tuy rằng không chủ động khiêu khích người khác, nhưng ta cũng sorn cả gai ốc!”

“Tôi đã giết nhiều người hơn những gì bạn có thể nhớ trong đâu!”

Tần Sấm không dám nói nữa.

Ở tuổi này, rất khó để bị thuyết phục, bởi vì anh ấy sẽ luôn chỉ quan tâm đến những suy nghĩ trong lòng, và coi mọi âm thanh khó chịu là tiếng ồn.

Nhưng lần này là về sinh tử của chính mình, là về sống chết của em gái hắn, là về sinh tử của những người trên thuyền, hắn không dám phản bác, và hắn biết rằng mình là. lần này thực sự sai.

Trên tàu, không ai nói chuyện trong lúc này.

Con thuyền, trôi cô đơn trên biển.

Trình Uyên dùng điện thoại của Lam Hải Thiên để gọi cho Bạch Dạ, nói cho anh ta biết anh ta đang ở đâu và nhờ anh ta

tìm cách giải cứu anh ta, và sau đó anh ta không còn cách nào khác là phải từ chức.

Cũng chán, Trình Uyên hỏi Lam Hải Thiên rằng họ cũng sẽ đến hòn đảo đó như thế nào.

Lam Hải Thiên thở dài nói: “Sau khi nguoi rơi xuống biển, chúng ta đều tưởng rằng nguoi đã chết, nhưng đạo nhân nói rất chắc chắn nguoi vẫn còn sống, cho nên chúng ta trên biển tìm kiếm.”

“Nhìn hồi lâu cũng không thấy các nguoi, Đạo Trưởng cũng thở dài, nói có lẽ đã phán đoán sai rồi. Sau đó chúng ta quay mũi tàu, chuẩn bị trở về.”

“Ai biết được, rồi đột nhiên con tàu không biết nó bị va vào cái gì.”

“Cái gì?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Khi Lam Hải Thiên nói lời này, một tia ghen tị trong mắt anh ta lóe lên, anh ta lắc đầu nói: “Tôi không biết, tôi chưa nhìn thấy. Trên đầu họ có những thứ khổng lồ như sừng, lớn nhất, lớn nhất. Tương tự như con tàu của chúng tôi. ”

“Vâng, có một số trong số chúng, chúng giống như cá, nhưng chúng có móng vuốt.”

“Chúng tôi chưa bao giờ nhìn thấy một điều như vậy, vì vậy chúng tôi đã bỏ chạy trong tuyệt vọng.”

“Về sau nguoi sẽ phát hiện.”

Lam Hải Thiên nói xong, nhìn chung quanh không khỏi sợ hãi: “Cho nên, chúng ta sẽ không đụng vào thứ đó? Loại này thuyền đụng vào, có khả năng sẽ bị cắn nuốt một cái.”

Nghe được Lam Hải Thiên lời nói, Tần Thanh Thanh có chút căng thẳng cùng sợ hãi.

Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Đừng hù dọa bản thân, những thứ mà cả đoàn chưa từng nhìn thấy chắc chắn không phải là chuyện thường. Nếu có thể gặp phải, có thể xảy ra chuyện bọn họ đi ngang qua đây.”

“Tôi hy vọng.” Lam Hải Thiên gật đầu.

May mắn thay, họ chỉ lang thang trên biển cho đến bình minh, nhưng họ không gặp phải bất kỳ con quái vật nào.

Tuy nhiên, sau rạng sáng, trời bắt đầu đổ mưa.

Một số người đã chìm trong nước súp.

Không lâu sau khi cơn sốt của Tần Thanh Thanh giảm xuống, Trình Uyên lo lắng rằng cô ấy sẽ lại mắc bệnh lậu, vì vậy cô ấy đã nhặt quần áo của cô ấy lên và đắp lên đầu cô ấy.

Tần Thanh Thanh ở bên cạnh Thừa Húc đỏ mặt, suýt chút nữa sợ nhúc nhích.

Tần Sám lúc đầu còn có chút không vui, muốn tự mình thay Trình Uyên mặc quần áo, nhưng lại bị Lam Hải Thiên lôi kéo, hai người cùng nhau.

Tôi không biết họ đã lang thang bao lâu, và tôi cũng không biết bây giờ họ đang ở đâu.

Nhưng khi cơn mưa nhỏ, họ bất ngờ nhìn thấy một con tàu lớn.

Kết quả là, một số người trở nên phấn khích, vung vẩy bộ quần áo ướt trên tay và hét lớn.

“Đây là nó!”

“Cứu giúp!”

“Chúng tôi ở đây, giúp chúng tôi!”

Tôi đã tuyệt vọng sâu sắc, khi tôi nhìn thấy hy vọng, mọi người sẽ phấn khích như một đứa trẻ.

Những người trên thuyền lớn dường như cũng đã phát hiện ra họ, vì vậy thuyền hướng tới đây.

Thông qua dây treo, một số người đã lên tàu an toàn.

Nhưng sau khi lên thuyền, Trình Uyên nhận ra có điều gì đó không ổn.

Vì các thuyền viên này trên tàu có vũ khí: dao và súng ngắn.

Vài người nhìn nhau.

“Không phải là bởi vì gặp phải hải tặc sao?” Lam Hải Thiên nhíu mày hỏi.

Trình Uyên không quan tâm, nói: “Nếu là hải tặc, người có thể giải quyết, sợ là sờn cả tóc gáy?”

Lam Hải Thiên nghĩ tới đây, cười gật đầu, dù sao hẳn cũng là cấp hai cao thủ.

Ngay sau đó.

Một người đàn ông trung niên với cái lưng gù, theo sau là một tá thủy thủ đoàn đeo kính nhìn xa, đến bên cạnh họ.

“Có bao nhiêu, nhưng bị tấn công và chạy trốn trên thuyền của Đạo sư?”

Điều mà đám người Trình Uyên không ngờ tới là người đàn ông trung niên có vẻ mặt cung kính với họ, hơn nữa còn nhắc tới Đạo Trưởng.

Vì vậy, vài người đi xuống cái mông, Trình Uyên gật đầu: “Đúng vậy, ta đã gặp yêu quái.”

Người đàn ông trung niên khẽ gật đầu nói: “Mấy người, trên thuyền có quần áo sạch sẽ, có thể thay. Hơn nữa, tôi đã đặt hàng chuẩn bị canh cá cho các vị, để các người hâm nóng.”

Trình Uyên nhanh chóng cảm ơn họ.

Bất quá, người đàn ông trung niên xua tay nói: “Các vị hoan nghênh, chúng ta đều là một nhà, Lí Vị Ương cùng Đạo Trưởng chúng ta đều là anh em.”

“Cậu chủ Lý?” Trình Uyên khẽ cau mày hỏi: “Nhưng nhà họ Lý ở quận 3?”

Người đàn ông trung niên vội vàng gật đầu, cười nói: “Đúng vậy, đúng rồi, Đạo Trưởng cũng nhắc tới Lí Vị Ương của chúng ta với người?”

Trình Uyên choáng váng.

Người mà người đàn ông trung niên nhắc đến là Lý Dương, cha anh, ông chủ quận 3.

Lúc đầu, tôi đã chặt đầu Lý Dương trước mặt nhiều người.

Chương 848

Chương 848

“Xin hỏi mấy vị thành niên, Đạo Trưởng hiện tại ở nơi nào? Các người cùng bọn họ ly khai sao?”

Người đàn ông trung niên hỏi với khuôn mặt tươi cười. Nghe vậy, Trình Uyên còn chưa nói chuyện, nhưng Lam Hải Thiên trước tiên đã thờ dài nói: “Ồ, không phải là bí mật, Chủ tịch, anh ấy ... anh ấy...”

Khi tôi nói chuyện, quầng mắt của tôi hơi đỏ.

Trình Uyên lúc đó vô cùng sửng sốt, anh chưa từng biết Lam Hải Thiên có tài năng về lĩnh vực này, Nima này luyện võ công gì vậy, làm diễn viên không tốt sao?

Nhìn thấy Lam Hải Thiên vẻ mặt phiền muộn không nói nữa, người đàn ông trung niên cũng lộ ra vẻ kinh ngạc: “Chẳng lẽ người trưởng thành rồi...?”

“Này!” Lam Hải Thiên khó chịu quay đầu sang một bên, nặng nề thờ dài.

Người đàn ông trung niên kia sửng sốt, kinh ngạc nói: “Tôi hôm qua, Đạo gia cũng gửi cho chúng ta một cái Lý Diệp nhờ giúp đỡ.”

“Nó chết sau khi gửi nó.” Trình Uyên vội vàng nói thêm.

“Người chết như thế nào?” Người đàn ông trung niên hỏi.

“Bị yêu quái nuốt chửng.” Lam Hải Thiên vội vàng nói, vì sợ Trình Uyên nhớ nhầm, bởi vì khi nhìn Trình Uyên nói rằng Chang chết, anh không những không buồn mà còn có chút tự đắc.

“A? Đạo Trưởng nói qua điện thoại, người còn chưa thoát quái chạy trốn đến một hòn đảo sao?” Người đàn ông trung niên cau mày, vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

Ren Lam Hải Thiên, thậm chí không cần gõ cửa, thuận miệng nói: “Người có thể nghĩ tới hòn đảo kia tụ tập quái vật sao?”

“...” Người đàn ông trung niên mở miệng, cuối cùng nặng nề thở dài.

“Vài người, chúng ta hãy nghỉ ngơi trước.” Anh chào người của mình và đợi Trình Uyên thay quần áo và ăn uống, sau đó anh quay người rời khỏi buồng.

Khi vào đến khoang tàu, Lam Hải Thiên thấy không có ai đi theo mình, không khỏi vỗ ngực nói: “Cảm ơn trời, cuối cùng tôi cũng vượt qua được rào cản.”

Trình Uyên quan tâm liếc hẩn một cái, không rõ nói: “Tại sao bây giờ ta mới bắt đầu hoài nghi người? Nương nương ta là thật sao?”

Nghe vậy, Lam Hải Thiên đột nhiên lo lắng, chỉ tay lên trần cabin: “Đừng, Ông chủ Trình, tôi thề, tôi thực sự là...”

“Không sao đâu, anh đang nói đùa với em.” Trình Uyên nhìn anh một cách trống rỗng và nói, “Chuẩn bị sẵn sàng.

“Chuẩn bị?” Lam Hải Thiên nghe vậy giật mình, “Người chuẩn bị cái gì?”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Xem ra cô chỉ thích hợp đóng phim, tâm tư không thay đổi.”

Chiếc tàu này của gia đình Li ở quận 3 đã đến đón anh sau khi nhận được yêu cầu giúp đỡ của anh. Và nếu Đạo Trưởng chết, thì người đàn ông trung niên trên tàu nhất định sẽ báo với nhà họ Lý càng sớm càng tốt.

Về phần Lí Vị Ương nhà họ Lý, chẳng lẽ sẽ không gọi Lí Vị Ương đến xác nhận sao?

...

Trình Uyên đoán đúng.

Lúc này, ở đầu cabin bên kia, nhiều người trên tàu đã tập trung đông đủ.

Người đàn ông trung niên giễu cợt nói: “Vừa mới xác định là Đạo Trưởng còn sống, những người này là phạm nhân chính mà Đạo Trưởng muốn bắt.”

“Vậy thì chúng ta hãy hạ chúng đi, và khi chúng ta đón được Đạo Trưởng, chúng ta đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.”

“Đúng, đúng, đúng, đây là phúc lợi Thượng đế ban cho chúng ta. Được đạo nhân cảm kích. Cho dù chúng ta trở lại nhà họ Lý, ngài Lý gia nhất định sẽ ban thưởng lớn cho chúng ta.”

“Con gà trong số họ cũng khá tốt, vì vậy chúng ta hãy ... hehe!”

Mọi người bất ngờ vỡ òa phấn khích.

Nghe lời, người đàn ông trung niên nheo mắt lại, đắc thắng nói: “Vậy thì, cứ xem nháy mắt của ta mà hành động.”

Với tư cách là người đứng đầu con tàu này, anh ta đã nghĩ sau khi hạ được Trình Uyên và những người khác, Đạo Trưởng vẫn vai khen ngợi anh ta, quay đầu lại, dùng quan hệ liên minh kinh doanh để cho nhà họ Lý được thuận lợi hơn, cùng Lí Vị Ương. Hạnh phúc, có thể bạn sẽ tự hỏi mình, bạn muốn phần thưởng nào?

Nói cách khác, hẳn từ lâu đã sợ hãi thần thiếp của Lí Vị Ương, nếu muốn đưa lên vào lúc này, hẳn là sẽ không cự tuyệt.

Càng nghĩ đến, người đàn ông trung niên càng thấy hứng thú.

...

Trình Uyên và những người khác đã thay quần áo và được mời dùng bữa trong nhà hàng trên tàu.

Tôi thấy trên bàn đầy những món ngon thịnh soạn, trước mặt bốn người còn có canh cá tươi dành cho một người.

Hai ngày nay, trên rạn san hô có mấy người ăn bánh mì gói mì tôm, còn chưa ăn nóng, tối hôm qua cũng chưa ăn cái gì, lại bị một trận mưa to.

Vì vậy, nhìn thấy đồ ăn, ngoại trừ ba người Trình Uyên nghĩ, lập tức ngấu nghiến.

Còn Trình Uyên thì cau mày, cuối cùng vẫn không cưỡng lại được, sự cám dỗ của những món ăn ngon.

Sau khi ăn khoảng mười phút, Tần Sám đã bắt đầu nấc lên.

Và tại thời điểm này.

Người đàn ông trung niên cũng bước vào cùng hai mươi ba mươi thuyền viên với nụ cười tươi, hỏi bọn họ: “Các người bao nhiêu người lớn ăn ngon?”

Tần Sám đối với người đàn ông trung niên giơ ngón tay cái lên: “Đồ ăn của anh thật là ngon.”

“Đúng vậy, bữa ăn trăm có thể không có hương vị được không?” Người đàn ông trung niên cười nhẹ nói.

Khi nghe điều này, một số người đã bị sốc.

Tần Sám ngưng ngưng cười cười, đối với người đàn ông trung niên nói: “Bác trai, bác thật biết nói đùa.”

“Tôi đang đùa à?” Người đàn ông trung niên đột nhiên bật cười khi nghe điều này: “Haha...”

“Ta nói đùa, hay là các người nói đùa? Kỳ thật nói dối chúng ta là Sướng chết rồi, thật sự cho rằng chúng ta ngốc đến mức bị lừa?”

Bốn người họ đều sững sờ.

Người đàn ông trung niên giơ tay vẫy chào, thế là hai mươi ba mươi thành viên phi hành đoàn trang bị nhiều loại vũ khí vây quanh họ.

Lam Hải Thiên không khỏi giễu cợt: “Người cho rằng những này binh tôm cua có thể giết chết chúng ta?”

Người đàn ông trung niên lắc đầu, giễu cợt: “Đương nhiên không phải. Chúng tôi xác nhận rồi. Đạo Trưởng nói có kẻ phản bội gần bốn mươi tuổi. Nên nói đến người? Hấn nói người là thứ ... bậc chủ nhân, và chúng ta người., đều là người thường, không có đồ thứ tư, làm sao dám chống lại Lan Yêu?”

“Vậy thì tại sao không giả bộ bối rối?” Lam Hải Thiên vẫn cười nhạt hỏi: “Đã thế này, chạy qua tìm cái chết cũng không được sao?”

Người đàn ông trung niên lắc đầu, khinh thường nói: “Ta dám nói lung tung, ngươi cho rằng ta không có biện pháp sao?”

“Vậy thì tôi muốn xem, bạn có thể làm gì?” Lam Hải Thiên nói.

Giọng anh ấy vừa tắt lịm.

“Bùm!” Tàn Sấm nghiêng đầu ngất đi trên bàn.

Tàn Thanh Thanh cũng lắc lắc vài cái, cuối cùng cũng nằm trên bàn giống như Tàn Sấm.

Lúc này, sắc mặt Lam Hải Thiên biến sắc: “Mẹ kiếp, trong đồ ăn của ngươi có độc!”

Khi tức giận, anh lập tức cảm thấy bầu trời quay cuồng.

Người đàn ông trung niên cười nói: “Đúng vậy, trong đồ ăn đương nhiên phải có độc dược. Ngươi cho rằng ta cũng sẽ ngu ngốc như ngươi, còn dám chống lại bản lãnh?”

“Không ngại nói cho ngươi biết, độc dược của ta gọi là tiên sinh, cho dù tiên sinh ăn vào, ta cũng phải ngủ ba ngày ba đêm.”

“Ta vừa thấy rõ ràng bốn người các ngươi đều ăn nhiều, cho nên...”

Lúc này, Trình Uyên lắc đầu, đứng lên thở dài, “Còn sống không tốt sao?”

Chương 849

Chương 849

Ngay khi Trình Uyên nói điều này, tất cả mọi người đều giật mình.

Ánh mắt người đàn ông trung niên ngưng tụ, sau đó nhe răng cười nói: “Lúc này còn có mấy đứa nhỏ áp đảo, còn muốn làm càn? Còn giả bộ?”

“Đừng nói ăn nhiều như vậy bọn họ liền trúng độc. Nếu không trúng độc thì sao?”

“Đạo sư nói, trong các người chỉ có Lam Hải Thiên là cao thủ cấp hai. Những người khác đều không đáng nói. Cho dù không trúng độc, chúng ta cũng sẽ không coi trọng.”

Trình Uyên lắc đầu, cậu biết tại sao Đạo Trưởng lại phải che giấu sức mạnh của mình với những người này.

Tôi không thể chỉ muốn bản thân có một tình huống bất tận với gia đình Lý ở khu vực số 3.

Hơn nữa, người đàn ông trung niên này nói đúng, Trình Uyên cũng ăn nhiều như họ, nhưng ...

Trình Uyên trầm giọng thuyết phục, “Bây giờ, quay đầu cung quay về Tiêu gia, ta có thể tha thứ cho người nói đùa.”

“Haha...”

“Haha...”

Nghe được lời nói của Trình Uyên, không chỉ người đàn ông trung niên cười mà ngay cả một đám em trai của anh ta cũng không nhịn được cười, sau đó cũng cười điên cuồng.

“Điều này thật ngớ ngẩn?”

“Ai biết được, có vẻ như nó đang áp đảo chúng tôi.”

“Haha ... buồn cười thật, anh ấy tưởng mình là Lam Hải Thiên đó hả?”

Họ cười nhạo Trình Uyên một cách thản nhiên, thậm chí có người không nhịn được cười.

Nhưng tại thời điểm này.

Tóc Trình Uyên dần bạc trắng, trong mắt lóe lên những tia sáng đỏ kỳ lạ.

Có người mỉm cười nhìn thấy cảnh này, bất giác tròn tròn mắt, chỉ tay về phía Trình Uyên há hốc mồm, hồi lâu cũng không biết nên nói cái gì.

Người đàn ông trung niên cũng thấy bộ dạng của Trình Uyên có chút dị thường, không khỏi kinh ngạc: “Quái, loại độc này dữ tợn như vậy sao? Không phải chỉ có tác dụng khiến người ta hôn mê sao?”

Mọi người đều sững sờ.

Chẳng bao lâu, họ phát hiện ra rằng tình hình ngày càng trở nên tồi tệ.

Bởi vì Trình Uyên đột nhiên cúi đầu nôn khan một tiếng “Àm”.

Anh ta nôn hết những thứ đã ăn vào bụng trước mặt những người này.

Kết quả là những người này càng thêm ngẩn người.

Trình Uyên nôn xong, lau miệng, thở phò phò nói: “Tôi tên là Trình Uyên.”

“Trình Uyên?” Người đàn ông trung niên cau mày rên rỉ, không biết tại sao, dường như anh ta luôn cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc, tựa như đã nghe thấy ở đâu đó.

Trình Uyên nói tiếp: “Tôi đã từng giết một người tên là Lý Dương!”

Vừa nói lời này, người đàn ông trung niên đột nhiên bừng tỉnh, ánh mắt trở nên to hơn trước.

Và người của ông ta đều bị sốc.

Đúng vậy, Lý Dương bị một người tên Trình Uyên giết chết, hắn không chỉ giết chết Lý Dương mà còn rất nhiều người trong nhà họ Lý, bao gồm cả hàng xóm của hai người học trò của Đạo Trưởng.

Điều đáng sợ hơn là anh ta đã làm loạn ở khu vực số 3 và giết chết Lý Dương, nhưng trốn thoát khỏi Đảo vàng mà không xảy ra sự cố.

sau đó.

Nước da của người đàn ông trung niên thay đổi rõ rệt, anh ta chợt nhận ra người đàn ông trước mặt mình có vẻ nguy hiểm hơn Lam Hải Thiên.

“Đi, cùng nhau đi, giết hắn!”

So với vị cứu tinh trưởng, bây giờ họ giết Trình Uyên còn có công lớn hơn.

Vì vậy, hai mươi ba mươi người lao về phía Trình Uyên.

Đôi mắt của Trình Uyên đột nhiên nhướng lên, và khi con dao của một người chuẩn bị rơi vào đầu anh, thì người đến trước, anh ta đâm vào cổ tay người đó.

Với một âm thanh “bang!”, Người đàn ông bay ra ngoài và đập thẳng vào thành tàu, con tàu bắt đầu rung chuyển dữ dội, cho thấy sức mạnh của nó như thế nào.

Ngay sau đó, hắn nhấc chân nhấc cái ghế đầu dưới người lên, lại đập lên, cái ghế đầu bị đá văng ra từng mảnh, cái phân rã rời biến thành bốn năm “vũ khí ẩn thân” hát văng bốn năm người lên không trung.

Ngay sau đó.

Một cảm giác khủng hoảng ập đến, Trình Uyên nghiêng đầu sang một bên.

“Bang!” Có một âm thanh.

Một tiếng súng ngắn vang lên sau lưng, nhưng anh ta nghiêng đầu và tình cờ thoát khỏi viên đạn, nhưng viên đạn đã trúng vào người trước mặt, và người đó đáp lại.

Lúc này, Trình Uyên chợt hiểu Vương Mĩ Lệ đã nói gì.

Vương Mĩ Lệ từng suy đoán rằng Lý Ngụy chưa chết, sở dĩ rất khó bị bắn ở giai đoạn đầu vì chúng rất nhạy cảm với những thay đổi trên toàn cơ thể, khi một phát súng nhắm vào chúng, chúng sẽ là người đầu tiên. Nhận thức được cuộc khủng hoảng trong một thời gian.

Nhưng tại sao Lý Ngụy lại bị bắn vào lúc đó?

Chỉ có một lý do duy nhất, và đó là ... để bảo vệ Trình Uyên.

Trình Uyên không phải cao thủ, không biết tại sao, nhưng hẳn cũng cảm nhận được loại khủng hoảng này, cho nên khi khủng hoảng đến, hẳn theo bản năng mà lóe lên viên đạn này.

Hắn ngoác ngoác đầu, hồng quang trong mắt đang hưng phấn.

Và người đàn ông đã bắn trúng anh ta bằng khẩu súng ngắn lúc đó đã chết lặng.

Giấu đạn?

Nima này là quá cường điệu!

Anh hoảng sợ muốn cầm súng bắn phát thứ hai về phía Trình Uyên, nhưng anh đã vội vàng, chưa kịp giơ súng lên thì Trình Uyên đã bước tới trước anh, cầm tay anh đang cầm súng xuống. sau đó.....

Có một “nhấp chuột”.

Cổ tay của người đàn ông bị Trình Uyên xé nát.

“A!” Anh đau đớn hét lên.

Trình Uyên giật súng và ném nó ra ngoài cửa sổ.

Sau đó từ từ quay lại, nhìn hai người còn lại với súng ngắn.

Hai người sợ hãi run rẩy, một người vẫn còn đang kích động, nhanh chóng bắt chước dáng vẻ của Trình Uyên, ném khẩu súng ra ngoài cửa sổ, sau đó giơ tay đầu hàng.

Người còn lại sẽ học được điều gì đó.

Lúc này, mọi người đều bị Trình Uyên làm cho sững sờ, không ai dám làm gì.

Và Trình Uyên, từng bước tiến về phía người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên sắc mặt thay đổi hồi lâu, hai chân không ngừng vung lên, thấy Trình Uyên đi về phía mình liền quỳ xuống đất “phốc” một cái rồi gõ đầu anh ta.

“Tha mạng, thưa ngài, tha mạng cho ngài!”

“Thưa đức vua, hãy tha mạng cho tôi!”

“Thưa đức vua, hãy tha mạng cho tôi!”

Một nhóm người quỳ xuống trước Trình Uyên và quỳ lạy.

Màu tóc của Trình Uyên dần trở nên xám xịt, ánh đỏ trong mắt cũng từ từ mờ đi.

Trước kia hẳn ít nhiều có thể đoán được những người này dùng tay chân, có thể hạ độc đồ ăn, nhưng hẳn hẳn là biết những người này nếu trúng độc, sẽ không giết bọn họ, mà là làm cho bọn họ bối rối.

Vì người chết không có giá trị bằng người sống.

Và lý do khiến anh vẫn bình tĩnh là để nhớ lại việc anh từng bị đầu độc sau khi mất trí trong lối đi bí mật của nhà kho nhà Đường.

Có vẻ như bây giờ một phước lành trong việc cải trang đã cho phép anh ta có được một khả năng đặc biệt kỳ lạ, có vẻ như từ bây giờ, tất cả các chất độc sẽ không ảnh hưởng nhiều đến anh ta.

Trình Uyên lạnh lùng nói: “Trở về Đảo vàng, ta có thể tha cho ngươi không chết!”

“Vâng!” Người đàn ông trung niên vội trả lời.

“Sắp xếp cho các bạn của tôi nghỉ ngơi trong một căn phòng yên tĩnh.” Trình Uyên.

Một người đàn ông trung niên làm sao dám chống cự.

Sau đó, Trình Uyên cũng thấy tạm dừng.

Bất giác anh ngủ thiếp đi, có lẽ anh mệt thật rồi.

Tôi không biết nó đã trôi qua bao lâu, khi anh mở mắt ra, nhìn ra cửa sổ và thấy rằng anh đã nhìn thấy đất trong bóng tối.

“Nhanh như vậy?” Anh vui mừng khôn xiết.

Nhưng ngay sau đó, khuôn mặt của Trình Uyên thay đổi.

Bởi vì mảnh đất trước mặt tôi không phải là một hòn đảo vàng.

Chương 850

Chương 850

Đây là rạn san hô trên đảo.

Họ đã trở lại một lần nữa.

Hơn nữa, từ xa, Trình Uyên cũng nhìn thấy một nhóm người cỡ con kiến đang đứng trên đảo.

“Khiếp!”

Anh nguyên rủa, lúc đó anh mới biết mình đã bị lừa.

Một chiếc bị lật và lao thẳng vào buồng lái của con tàu.

Trong buồng lái của con tàu, có rất nhiều người, bao gồm cả người lái tàu và một người đàn ông trung niên đã nói dối anh ta.

Nhưng lúc này, nhìn thấy Trình Uyên, người đàn ông trung niên đã thay đổi thái độ trước kia giống như cháu trai của mình, mà nhìn Trình Uyên khinh thường chế nhạo: “Ừ, Ông chủ Trình tỉnh rồi?”

Trình Uyên ánh mắt lạnh lùng, kiên định nhìn hấn chăm chăm, nói: “Người có biết người nói dối ta như thế nào không?”

Những người khác trong buồng lái dường như không còn sợ Trình Uyên nữa, chủ yếu nhìn anh ta chế nhạo với vẻ không tán thành.

Trung niên lắc đầu thở dài nói: “Người còn mềm lòng.”

“Nếu ta là người, lúc đó ta đã giết tất cả mọi người. Thật đáng tiếc, hehe, hiện tại ta lên bờ, trên bờ còn có Đạo Trưởng. Ta nghĩ người nên nghĩ cách cầu xin thương xót trước mặt. Đạo Trưởng. Đúng vậy!”

“Đương nhiên, người phải thành thật, vị chủ tử này cũng có thể khẩn cầu người trước mặt Đạo Trưởng, nếu không, người

nhất định sẽ chết!”

Nghe vậy, Trình Uyên gật đầu: “Cho nên, hỗ trợ của người là thủ lĩnh?”

Người đàn ông trung niên biết Trình Uyên đang bị Đào trưởng đuổi theo, vì vậy hiển nhiên là sợ Đào trưởng. Sở dĩ lúc này hắn đột nhiên cứng ngắc là bởi vì tàu sắp cập bến, từ góc độ này có thể nhìn thấy đạo nhân trên bờ.

Anh cảm thấy Trình Uyên chắc chắn sẽ không dám giết họ khi nhìn thấy Đạo Trưởng.

nhưng.

Trình Uyên chế nhạo, đi tới bên người đàn ông trung niên, lắc đầu nói: “Anh biết không? Tôi, không bao giờ coi trọng Đạo Trưởng!”

Người đàn ông trung niên cười nói, châm chọc nói: “Người không coi trọng Đạo Trưởng, tại sao lại chạy trốn? Người là tiên sinh có tài khoe khoang này, hiện tại có khả năng giết ta. Nhìn tàu đi.” ngay khi con tàu hạ cánh, Đạo Trưởng. Làm thế nào ”

Tôi không nói được nữa.

Bởi vì Trình Uyên đã cắm một con dao găm nhỏ và tinh xảo vào ngực anh.

Người đàn ông trung niên trợn tròn mắt, vẻ mặt không tin nhìn xuống ngực: “Người ... sao dám ... người dám...”

“Ta nói, người không tin.” Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Hiện tại, người tin rồi?”

Nói xong, hắn rút dao ra, người đàn ông trung niên nghiêng người ngã xuống đất, tuyệt vọng nhìn hắn chăm chăm, tựa hồ không hiểu vì sao Trình Uyên không sợ sự phụ.

Nụ cười giễu cợt Trình Uyên trên mặt người khác biến mất ngay lập tức, tất cả đều chết lặng.

Trình Uyên quay đầu lại và nhìn lướt qua ngân hàng.

Lúc này con tàu đã ở rất gần bờ, khuôn mặt của Đạo Trường gần như đã nhìn thấy.

Đạo Trường khẽ nheo mắt lại, vẫn nhìn chiếc thuyền buồm với vẻ mặt vô hồn.

Trình Uyên ghét cái loại ánh mắt này, cũng ghét cái vị Đạo Trường luôn giả bộ bất khả chiến bại trong thiên hạ, tại sao khi Lý Ngụy bị người ta đánh như một con chó thì lại không kinh hoàng như vậy?

Chính cũng nói dối hăn hai ngày mới khỏi bệnh, nhưng đây chỉ là một ngày một đêm.

Trình Uyên chế nhạo nói với thuyền viên: “Trước khi cập bến, các người có tin rằng tôi có khả năng và giết hết các người không?”

Người cầm lái chột rùng mình.

Lúc này, một người lớn tuổi trên tàu, lập tức hiểu được ý của Trình Uyên, vội vàng hô những người khác: “Quay bánh lái sang trái, quay lại!”

Những người khác không dám nghe, vội vàng bắt tàu quay đầu lại.

Trên boong nơi Trình Uyên đến, anh ta đứng ở đuôi tàu và bắt đầu vẫy tay với Trường Đạo, với vẻ mặt đắc thắng, và hét lên với Trường Đạo: “Cháu trai! Có phải tuyệt vọng không? Hahaha ...”

Lúc này, hăn rất sáng khoái!

Nghĩ rằng Đạo Trường sắp được cứu, và cũng biết đám người Trình Uyên đang ở trên thuyền, không biết có đẹp không? Nhưng đột nhiên, con tàu quay lại và chỉ còn cách anh ta ba mươi mét.

Nó có tuyệt vọng không?

Haha ...

Trình Uyên cười thoải mái.

Dược lực của Lam Hải Thiên giảm xuống, lúc này tỉnh lại, hấn chạy đến trên boong tàu, nhìn thấy Trình Uyên đang hét lên với Đạo Trưởng, hấn lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Để lấy lòng ông chủ duy nhất lúc này, Lam Hải Thiên còn cười đùa với Trình Uyên.

“Haha...”

Tuy nhiên.

Ngay sau đó họ không thể cười được nữa.

bởi vì.

Đạo Trưởng không biết làm sao ném một thứ giống như tấm ván gỗ sang bên này, rồi người ta nhảy dựng lên, dùng ngón chân đá vào mặt nước, “phốc phốc”, rồi bắn vào đây.

Tiếng cười của Trình Uyên và Lam Hải Thiên đột ngột dừng lại.

Cả hai người họ đều ngốc nghếch.

Bốn con mắt tròn xoe, hai cái miệng há to vừa bằng một quả trứng.

Điều này.....

Cái quái gì đây?

Ngay khi con thuyền quay đầu lại, tấm ván dưới chân Đạo Trưởng, giống như ván lướt sóng, lao về phía thuyền của họ.

“Làm gì ...” Lam Hải Thiên hoảng sợ.

Trình Uyên lao xuống ca-bin, túm lấy cổ áo người lớn hơn một chút, túm cổ áo hỏi: “Trên thuyền có thuốc nổ không? Mau lên, nếu không tao sẽ giết mày ngay lập tức!”

“Vâng... Vâng!” Người đàn ông lớn tuổi gật đầu không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Mau đưa tôi đi!” Trình Uyên giận dữ hét lên.

Đây là một tàu đánh cá tương đối lớn của họ Li, vì vậy họ sẽ có thuốc nổ để chiên cá trên tàu.

Những người lớn tuổi vừa mới đưa Trình Uyên đến nắm thuốc nổ, con tàu rung chuyển dữ dội, Đạo Trường lên tàu.

“Bây giờ, ngươi còn phải trốn sao?” Đạo Trường lãnh đạm nói: “Lại trốn cũng chán rồi. Thuyền lớn thế này. Hoặc là ngươi tự mình nhảy xuống biển đi ra.”

Trình Uyên nở một nụ cười gượng gạo, đi từ nhà kho ra cửa kho, lắc đầu nói: “Tôi chắc chắn rằng tôi không thể làm được điều đó bằng cách nhảy xuống biển.”

Đạo nhân khẽ gật đầu nói: “Ta cho ngươi hai con đường, một là phối hợp với ta, hai là giết chết ngươi. Tuy rằng ngươi giết tiểu bối của ta, nhưng cũng giết không ít thủ hạ của ta, cũng liên quan tới.” đầu độc tôi. Chà, tôi không phải lo lắng về những điều này. Những gì tôi nói trước đây vẫn tốt. Chỉ cần anh đồng ý hợp tác với tôi, anh không cần phải nhảy xuống biển.”

Anh cảm thấy Trình Uyên không còn nơi nào để đi.

nhưng.

Trình Uyên lắc đầu kiên quyết hỏi: “Em không muốn chết phải không?”

Đạo Trường nheo mắt, tựa hồ không hiểu Trình Uyên hỏi cái này là có ý gì?

Còn Trình Uyên thì giễu cợt: “Bây giờ, tôi cũng cho cậu hai con đường. Thứ nhất, chúng ta hãy về với nhau trong hòa bình. Thứ hai, chúng ta sẽ cùng nhau chết và chôn xuống biển!”

Đạo Trường giễu cợt nói: “Chỉ dựa vào ngươi? Muốn cùng ta chết, ngươi không đủ tư cách.”

Vì vậy, Trình Uyên nâng thuốc nổ trong tay lên, cười với Đạo Trường, nói: “Vậy là đủ rồi.”

Lão Đạo Trường chột giật mình khi nhìn thấy điều này.

Trình Uyên chế nhạo: “Đằng sau còn nhiều chuyện như thế này, sáng ra rồi ném trả lại. Kết quả rồi mà!”

Chương 851

Chương 851

Vẻ mặt luôn lãnh đạm của Đạo Trường cuối cùng cũng thay đổi.

Anh ngưng tụ đôi mắt, cau mày và nói, “Đó có thể là một cách dễ chịu.”

Trình Uyên chế nhạo và nói, “Xin lỗi, tôi không hứng thú với cách anh nói dễ chịu.”

“Ngươi phải làm cái này sao?” Đạo Trường trầm giọng hỏi.

Trình Uyên nói, “Tôi có một đề nghị.”

“Ồ?” Đạo Trường.

Sau khi Trình Uyên cân nhắc một lúc, anh ấy nói: “Tại sao chúng ta không trở về Đảo vàng và nói chuyện một lần nữa?”

Lão Đạo Trường lắc đầu: “Trở về Đạo Trường, không nói chuyện.”

Bây giờ Trình Uyên không còn là Trình Uyên như xưa nữa, đám người xung quanh đủ sức tranh đoạt Đạo Trường, hơn nữa, Đạo Trường hiện tại vẫn là một gia đình cô đơn.

Vì vậy, Đạo Trường sẽ tuyệt vọng.

Và Trình Uyên đương nhiên có những kế hoạch của riêng mình, anh cười toe toét và nói: “Anh sẽ đồng ý.”

“Nói lý do của ngươi.” Đạo Trường lạnh lùng nói.

Trình Uyên nói: “Làm ba Chương thôi, ta sẽ không động ngươi, ngươi cũng không dờn ta. Khi đến Đảo vàng, chúng ta sẽ sửa sang lại một tháng. Đến lúc đó, chúng ta sẽ làm. cuộc hẹn ở một nơi duy nhất. Nếu bạn thắng, bạn có thể giết tôi. Tất nhiên, nếu bạn miễn cưỡng giết tôi, bạn cũng có thể bắt tôi và

tra tấn tôi để rút ra lời thú tội và khai ra những gì bạn muốn biết từ miệng tôi. Đương nhiên, nếu ta thắng, người sẽ chết!”

Đạo Trưởng liếc mắt một cái, lạnh lùng nhìn Trình Uyên, cũng không có vội vàng trả lời hẳn.

Khi thấy vậy, Trình Uyên lại nói: “Một tháng sau, địa điểm, anh quyết định, lúc đó không ai được phép xen vào, chúng ta có thể tung tin, để dư luận giám sát hai chúng ta, còn không thì sao?”

Ngay khi câu nói này nói ra, có thể nói là rất có thành ý. Bằng cách này, không có âm mưu và thủ đoạn nào có thể được sử dụng.

Đạo Trưởng vẫn được coi là có uy tín ở Đảo vàng, vì vậy ông ta tự nhiên sẽ không hủy hoại bản thân trước mặt các ông chủ ở các quận khác.

Còn Trình Uyên, người vừa mới thành lập thành phố Bình Minh, đương nhiên không muốn mọi người nghĩ rằng lời nói của mình không tính.

Vì vậy, đến lúc đó, bạn chỉ có thể dựa vào sức mạnh cá nhân.

Mà thực lực của Đạo Trưởng vượt xa Trình Uyên, cho nên, đối với Đạo Sư mà nói, điều này quả thực lợi bất cập hại.

“Cái gì?” Thấy anh không lên tiếng, Trình Uyên không khỏi bật cười: “Sợ sao? Còn không dám?”

Đạo Trưởng cũng giễu cợt nói: “Được!”

“Vị trí, có một bãi khai thác gỗ giữa Khu 3 và Khu 4. Bạn nghĩ sao?”

Trình Uyên gật đầu: “Công bằng mà!”

Hai bên đạt được thỏa thuận theo cách này, nhưng Trình Uyên không bao giờ để mắt thuốc nổ trong tay, và không bao giờ có ý định rời khỏi cửa nhà kho.

Anh ấy nói: “Hãy quay trở lại hành trình, kéo những người đó trên hòn đảo bị cô lập lên, và chúng ta sẽ cùng nhau về nhà.”

Nghe vậy, Đạo Trưởng giễu cợt khinh bỉ và nói: “Bọn họ thật tầm thường”.

“Vô luận như thế nào cũng là phạm nhân.” Trình Uyên liếc nhìn Đạo Trưởng, giọng điệu rất bất mãn nói: “Trong mắt người, tất cả mọi người ngoại trừ chính mình đều không đáng kể.”

Lão Đạo Trưởng cũng lười tranh luận với hắn những chuyện vụn vặt như vậy, liền xoay người đi vào căn nhà gỗ tầng hai, xem ra muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Lam Hải Thiên run rẩy bước tới, đối với Trình Uyên nói: “Anh ta còn chưa đi lên lầu giải độc sao? Vậy chúng ta cùng đi...”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Cho dù hắn trúng độc, chúng ta muốn giết hắn cũng không đủ.”

“Nhưng một tháng rưỡi sau?” Lam Hải Thiên có chút lo lắng.

Anh không lo lắng về chuyện đã xảy ra với Trình Uyên, nhưng anh sợ rằng khi Trình Uyên chết, anh sẽ không còn nơi nào để trốn, khi Đạo Trưởng muốn báo thù cho mình, anh nhất định sẽ chỉ còn lại một mình.

Trình Uyên lắc đầu nói: “Ta chỉ có thể đi một bước liền thấy được một bước.”

Thuyền quay trở lại bờ, để những người còn lại lên thuyền, họ bắt đầu đi bộ trở lại.

Trong khoảng thời gian này, Trình Uyên yêu cầu Lam Hải Thiên gọi cho Bạch Dạ bằng điện thoại di động của mình và nói với Bạch Dạ rằng anh sẽ đưa mọi người đến bến tàu Đảo vàng để đón họ.

Lam Hải Thiên luôn tỏ ra có chút lo lắng, anh không hiểu tại sao Trình Uyên lại đề xuất ra đầu thú với Đạo Trưởng.

Và Trình Uyên.

Trên thực tế, nó có mục đích riêng của nó.

Chương 852

Chương 852

Trình Uyên không nhúc nhích, không đẩy đầu Tần Thanh Thanh ra, mà là từ từ nhắm mắt lại, trong lòng hiện lên một nụ cười gượng gạo.

Không biết đã qua bao lâu, đầu Tần Thanh Thanh rời khỏi bả vai của Trình Uyên, lắc đầu, nói nhỏ: “Thực xin lỗi.”

Trình Uyên cũng lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng nói: “Tôi đã kết hôn, và tôi yêu vợ tôi rất nhiều, và đứa con của chúng tôi sắp chào đời.”

“Ồ Đảo vàng, nếu một người đàn ông có sức mạnh, anh ta có thể cưới nhiều vợ, nhưng với chúng tôi thì không.”

“Bởi vì tình cảm của một người là có hạn, và nó chỉ có thể được trao cho một người nhiều nhất. Điều đó sẽ không công bằng với người phụ nữ của cô ấy.”

“Tần giagTần giag, em có biết không? Ước mơ của tôi luôn là biến Đảo vàng thành một thế giới như vậy.”

Nói đến đây, anh suy nghĩ một chút rồi cười nhẹ: “Anh coi em như em gái.”

Tần Thanh Thanh mím miệng cười, nặng nề gạt đầu với Trình Uyên, nói: “Tôi biết rồi, tôi chỉ nói đùa với em thôi.”

Trình Uyên biết cô không phải loại người hay nói đùa, nhưng cô không có ý vạch trần.

“Tôi sẽ chuẩn bị một thứ cho cậu.” Tần Thanh Thanh cười nói với Trình Uyên.

Trình Uyên gạt đầu.

Vì vậy Tần Thanh Thanh bước ra khỏi nhà kho, đi tới một cabin, dựa lưng vào vách cabin, lấy tay che mặt.

Vai cô bắt đầu co giật.

Tuổi thanh xuân là tuổi dễ rung lòng nhất, đồng thời cũng là tuổi dễ đa cảm nhất.

Cô ấy rất buồn.

“Bùm!” Đúng lúc này, có một tiếng động lớn.

Con tàu rung chuyển dữ dội, Tần Thanh Thanh bị ném xuống đất, cô nhanh chóng cố gắng đứng dậy, hai mắt đầy hoảng sợ trong nước mắt.

có thể.....

“Bùm!” Lại có một tiếng động lớn nữa, và con tàu lại bắt đầu rung chuyển dữ dội, như thể nó sắp lật.

Trình Uyên, người đang ở trong nhà kho, suýt ngã, nhưng may mắn thay, anh ấy đã nắm chặt các giá được đóng đinh vào tường.

Cả con tàu rối tung lên.

Nhiều người đổ xô lên boong tàu, muốn xem chuyện gì đã xảy ra.

sau đó.

Tôi đã nhìn thấy một cảnh tượng khiến họ kinh hoàng.

Tần Thanh Thanh cũng lao đảo đi tới trên boong, sau đó hai chân sợ hãi trở nên yếu ớt.

Bởi vì, ngay khi vừa đặt chân xuống boong tàu, cô đã nhìn thấy một con hải thú khổng lồ từ trên trời bay lên, nhảy ra khỏi mực nước biển.

Kích thước của nó không nhỏ hơn nhiều so với toàn bộ con tàu, và đôi mắt của nó có kích thước bằng một người.

Chúng có răng nanh hình răng cưa sắc nhọn và một chiếc sừng dài như cột điện thoại mọc giữa lông mày.

“Bùm!”

Rơi xuống biển, nước bắn tung tóe vào con tàu, con tàu bắt đầu rung lắc dữ dội.

“Là những con quái vật này, là chúng!”

Trước đó, thủy thủ đoàn trên con tàu bị phá hủy đã hét lớn, với giọng nói của họ với sự sợ hãi và tuyệt vọng.

Ai đó đang ôm nhau mà rùng mình.

Ngay sau đó.

Đạo Trưởng bay ra, bước lên boong tàu rồi lao thẳng về phía một con quái thú khổng lồ vừa nhảy ra khỏi biển.

Trước con thú khổng lồ, ai nấy đều nhỏ như con kiến.

Con kiến Đạo Trưởng bay đi, khi sắp đáp xuống mũi hải thú, ông chỉ vào mũi nó.

“Bo!” Có một tiếng động lớn.

Dường như bạn có thể nhìn thấy một làn sương trắng bay lên từ cánh tay của Đạo Trưởng, đó là dấu hiệu hiển thị của Nội Lực. Bằng mắt thường có thể thấy được, điều này cho thấy Đạo Trưởng Nội Lực mạnh đến mức nào, và có vẻ như anh ta cũng đã sử dụng anh ta. sức mạnh của toàn bộ cơ thể.

“Ồ!” Một tiếng gầm.

Cỗ hải thú đột nhiên ngửa ra sau, vồ xuống biển một tiếng “bộp” lên trời.

Tiếp theo sức bật trở lại, Đạo Trưởng bay về phía sau, dùng một chân giẫm lên lan can boong tàu, chống tay đứng vững.

Anh ta mặc áo choàng Đạo Trưởng, vì vậy áo choàng Đạo Trưởng bay phấp phới.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, lúc này nhìn Đạo Trưởng như thể một người toàn thân phát sáng.

Vẻ mặt của anh ấy rất bình tĩnh, và anh ấy đã chiến đấu với một con quái vật biển chỉ bằng một ngón tay.

Trong một thời gian.

Không kể địch và ta, hầu như mọi người đều vỗ tay tán thưởng Đạo Trưởng: “Đẹp trai quá!”

“Cố lên, Đạo Trưởng!”

“Đạo nhân thật là hùng dũng!”

Lão Đạo Trưởng vào giờ phút này đã trở thành cứu tinh của mọi người.

Tuy nhiên, có ít nhất ba con hải thú, và Đạo sư đã cạn kiệt toàn bộ cơ thể của mình để buộc một con trở lại.

Ngay khi chiếc thứ hai đang cố gắng đến gần hơn, Đạo Trưởng đã hất tay áo, lật người nhảy khỏi lan can và hét lên với cả đoàn: “Các anh vẫn làm gì vậy? Chạy hết tốc lực đi.”

Lúc đó mới có người phản ứng và nhanh chóng chạy vào buồng lái.

Tuy nhiên.

Một con hải thú lại nhảy ra khỏi biển và lao về phía con tàu.

Nó dường như đã bị một con quái vật chọc giận trước khi Đạo Trưởng đẩy lùi nó, vì vậy khi nó lao về phía con tàu lần này, nó đã mở bôn máu của mình và nuốt chửng con tàu một phát.

Ít nhất, tốc độ của nó có thể cản đuôi tàu một nửa.

Mọi người đều sợ hãi và sững sờ, từng người một lộ ra vẻ kinh hãi.

Lam Hải Thiên cũng lo lắng nói: “Đạo sư, người làm đi!”

Đạo Trưởng khịt mũi lạnh lùng nói: “Người cho rằng hắc ám năng lượng của ta là vô tận?”

Lam Hải Thiên bị sốc.

Kết quả là, một vẻ tuyệt vọng hiện trên khuôn mặt anh ta.

Bạn biết đấy, đây là đại dương bao la, một khi con tàu bị thủy quái làm hỏng và lật úp thì dù có khỏe nhưng cuối cùng chúng cũng sẽ bị đại dương nuốt chửng.

Đúng lúc này, một màn biểu hiện đã xảy ra.

Với một tiếng “bùm”, một bóng người lao ra từ cabin. Người này lao đến đuôi tàu với tốc độ rất nhanh. Ngón chân chạm vào boong. Với một tiếng “bùm”, boong tàu bị phát hiện có một hố sâu, và các tấm ván bị lật.

Và người đó nhảy lên, và với một cái vẩy tay đột ngột của anh ta, các ngón chân một lần nữa đập vào những chiếc răng lờm chờm sắc nhọn của hải thú và khúc xạ trở lại.

Anh tiếp đất, khụy một gối, đầu cúi xuống.

Trước cảnh tượng này, ban đầu mọi người rất ngạc nhiên, trong mắt lóe lên tia hy vọng, nhưng sau đó họ như chết lặng.

Người này có vẻ kiêu ngạo, tại sao lại nhảy tới trước mặt hải thú, vung tay lên, sau đó lại khúc xạ? Con quái vật biển không hề bị ảnh hưởng.

Chỉ ra mặt và giả vờ bị cưỡng bức?

Điều này khác xa với những gì Đạo Trường đã làm vừa rồi.

Và người này, không phải ai khác, chính là Trình Uyên.

Tần Thanh Thanh cũng có chút sững sờ, nhìn Trình Uyên đẹp trai ngây ngô, trong lòng đột nhiên có chút xấu hổ.

Chỉ.

Đúng lúc này, Trình Uyên đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lóe lên tia sáng đỏ, ánh sáng đỏ kia bỗng nhiên trở thành một kiệt tác.

“Bùm!” Một âm thanh.

Theo sau, ngay lúc Trình Uyên ngẩng đầu lên, một tiếng động lớn phát ra từ cơ thể của con hải thú, sau đó nó bắt đầu lắc lư điên cuồng, máu từ miệng và mũi phun ra.

“Bốp!” Vang lên một lần nữa, và mặt biển ngay lập tức đỏ rực.

Lúc này, mọi người lại ngẩn ra.

Cái này ... cái quái gì thế này?

Nó gần như tốt hơn so với các vị thần trên TV. Anh ta vẩy tay, và đột nhiên, con quái vật biển to lớn nổ tung.

Trong thực tế.

Đạo Trường và Lam Hải Thiên có thể thấy rõ ràng rằng Trình Uyên vừa ném một bọc thuốc nổ đã bắt lửa vào miệng con hải thú.

Trong số ba con hải thú, một con bị đẩy lui, con còn lại nổ tung và chết.

Mọi người vẫn chưa giảm tốc độ, và khi họ vẫn còn đang trong trạng thái bàng hoàng, một con hải thú khác lao ra khỏi mặt nước và hét vào mặt họ một cách dã man: “Ôi!”

Chương 853

Chương 853

Những người trên thuyền đều sửng sốt, nhưng ngay sau đó họ đã phát hiện ra.

Con quái vật biển thứ ba không có ý đuổi theo họ, và gầm gừ với họ, sau đó lại lặn xuống biển và bơi về phía con quái vật biển đã đầy xác chết.

Con bị Đạo Trưởng đẩy lùi trước đó cũng bơi về phía con quái vật biển chết.

Thuyền của họ, tăng tốc, nhanh chóng xua đuổi con quái vật biển xa.

Nhưng lúc này, cảm xúc của mọi người không thể bình tĩnh, bởi vì họ tận mắt nhìn thấy hai con hải thú còn sống đang khuấy động trên biển.

Họ đang cắn xác con hải thú đã bị xé xác.

Con hải thú to lớn, chỉ cần ngóc cổ ra kéo mạnh, nó sẽ ngoạm một miếng thịt đủ cho người bình thường ăn cả năm trời.

Máu bắn tung tóe.

Tất cả mọi người trông thật ngớ ngẩn, họ đang hít thở không khí lạnh, thậm chí có người chỉ đơn giản là che mắt và không dám nhìn vào họ.

Sau đó, họ chợt nhớ ra Trình Uyênlai, người dễ dàng giết chết một con hải thú chỉ với một bàn tay giơ lên.

Lúc này, Trình Uyên cũng từ từ đứng lên.

Thành thật mà nói, khi nhìn thấy con hải thú khổng lồ từ cửa sổ, anh ta cũng bị sốc.

Bạn có sợ không?

Tất nhiên là tôi sợ.

Thật khủng khiếp là nó không thể giải quyết được vấn đề, nếu cứ tiếp tục như vậy thì ngay cả khi những con thú biển không nuốt chửng con tàu, nó sẽ lật ngược con tàu và cuối cùng chúng sẽ chết.

Anh liều mạng lao về phía trước, ngay cả khi bước vào trạng thái đó, lòng anh vẫn hồi hộp và sợ hãi.

Sau khi đứng dậy thở ra nặng nhọc, màu tóc và mắt dần trở lại bình thường.

Nhưng sau đó, mọi thứ đã thay đổi một cách tinh vi.

Trình Uyên muốn lui trở lại cửa cabin, nhưng vừa quay đầu lại đã thấy Đạo Trưởng phải bình tĩnh đứng ở cửa cabin, ngăn trở Trình Uyên.

Trình Uyên khẽ cau mày, trong lòng rung động.

Vừa rồi tình thế cấp bách nên đã quên mất Đạo Trưởng.

Chỉ cần không đến được nhà kho và không bị lô thuốc nổ đó đe dọa, thì anh ta không có tư cách gì để thương lượng các điều khoản với lãnh đạo.

Trình Uyên cau mày, chế nhạo nói với Đạo Trưởng: “Khi người trúng độc, ta không lợi dụng bệnh của người để giết người!”

Đạo Trưởng khôi phục trước kia tư thế lãnh đạm xuống nước, nhàn nhạt nói: “Trên đời này sinh tồn của người phù hợp nhất, nhìn xem!”

Hắn duỗi ngón tay về phía hải thú to lớn gần như không thấy ở phía xa biển kia, nói: “Song song với nhau, nhưng trong nháy mắt đã sinh ra đồng loại bằng xương bằng thịt. . Bạn có nghĩ họ sai không? Không, họ đúng, vì khi người bạn đồng hành còn sống Để bọc bụng, họ có thể hỗ trợ chiến đấu và kiếm thêm thức ăn, và ngay sau khi bạn đồng hành chết, họ sẽ ăn thịt họ . Đây là quy tắc. ”

“Đừng nói rằng ta trúng độc mà người vẫn không phải là đối thủ của ta. Cho dù người không giết ta, ta cũng sẽ không biết ơn người, bởi vì trong quy luật sinh tồn không có tình nghĩa.

Điều đó chỉ cho thấy ngươi là.” ngu ngốc, và tôi sẽ không giống như Bạn cũng ngu ngốc như vậy. ”

Nghe đến đây, Trình Uyên đột nhiên có chút tức giận.

Tôi không lợi dụng bệnh tật của anh để giết anh.

Anh lợi dụng bệnh tật của tôi để giết tôi, có phải là quy luật không?

Oh SHIT!

Anh tức giận nói: “Vô nghĩa, cho cái thịt chết tiệt kia, bọn họ không thể ăn sống mà có thể nấu chín trước khi ăn? Tôi ghét nhất cái mặt của cô. Cô có thể nói một câu được không?”

“Tôi là một người thô bạo, và tôi không muốn nói về các quy tắc với bạn, vì vậy tôi biết ý nghĩa của việc trả tiền cho nó.”

Lão Đạo Trường lắc đầu nhàn nhạt nói: “Ban thưởng sao? Ngươi cho người khác bao nhiêu sủng ái, đều muốn người khác trả lại cho mình ân tình tương xứng, không phải sao?”

“Ban đầu nó là như thế này.” Trình Uyên nói.

Một tia khinh thường lóe lên trong mắt Đạo Sư, hắn nói: “Vậy ngươi thật ngốc, nghĩ đi, ngươi có chút sủng ái nhà Tần? Nhưng rốt cuộc ngươi được cái gì? Trả thù hết lần này tới lần khác!” ”

“Đây có phải là những gì bạn mong đợi để trả tiền cho?”

Trình Uyên không nói nên lời.

Tần Thanh Thanh đi tới sau lưng Trình Uyên, tối sầm mặt lại khi nghe lời, nhìn Trình Uyên ánh mắt đầy áy náy.

Lam Hải Thiên không dám lại gần.

Đạo Trường đang đứng ở cửa sập, và không ai dám vào cabin, vì vậy mọi người ở trên boong, quan sát Dao-chi và Trình Uyên.

Đạo Trường nói: “Thế giới này vốn dĩ không công bằng, cũng không có quan hệ nhân quả như ngươi nói. Có người chỉ là kẻ yếu kẻ mạnh, kẻ khỏe mạnh nhất sẽ tồn tại.”

“Đó là lý do tại sao tôi muốn hợp tác với anh. Hãy để tôi và anh trở thành hai người mạnh nhất thế giới. Chúng ta có thể đứng đầu chuỗi thức ăn và coi thường chúng sinh. Điều đó không tốt sao?”

“Đến lúc đó, người muốn giết ai thì giết, lấy ai tùy ý, muốn làm gì thì làm, không sợ có người trả thù, cũng không phải lo lắng chính mình được sủng ái.” Câu chuyện về người nông dân và con rắn sẽ được dàn dựng. Có chuyện gì vậy?”

Nghe được những lời này của Đạo Trường, Trình Uyên lắc đầu nói: “Thật là tuyệt. Tôi không thể nói xấu, nhưng...”

“Nhưng là, ta luôn cảm thấy chuyện này không đúng!”

Đạo Trường gật đầu nói: “Vậy thì không cần phải đợi. Mặc dù ta đã tiêu hao gần hết năng lượng bí mật trong đòn đầu tiên, nhưng cũng đủ để đối phó với ngươi.”

Ngay sau đó.

Đột nhiên, Lam Hải Thiên muốn lợi dụng việc Đạo Trường và Trình Uyên không chú ý, và đi qua cửa sổ bên kia để sử dụng những chất nổ đó như một mối đe dọa.

Chỉ.

Đạo Trường ánh mắt ngưng tụ, tay áo nâng lên, từ trong tay bắn ra thứ gì đó.

Với một tiếng “bốp”, nó đập vào ngực Lam Hải Thiên.

Với một tiếng hét “A!”, Lam Hải Thiên bị đánh ngã xuống đất và phun ra một ngụm máu già.

Đôi mắt anh ta đầy kinh hoàng.

Thứ mà Đạo Trường ném ra chỉ là một chút giẻ rách trên tay áo, nhưng lại khiến một chuyên gia cấp hai trung cấp bị thương nặng như vậy, điều này cho thấy thực lực của hắn đáng sợ như thế nào.

Đạo Trường tư thế nắm toàn bộ mọi chuyện, nhẹ giọng nói: “Lịch sử phát triển đến nay, kẻ phản bội chưa từng có kết cục tốt đẹp.”

Sau đó, anh quay đầu nhìn Trình Uyên, cười nhẹ nói: “Từ Xuyên là một ví dụ tốt, đúng không?”

Khi nói đến Từ Xuyên, mắt Trình Uyên đỏ hoe.

Người anh từng coi cậu như anh em cuối cùng cũng chết một cách bi thảm vì Đạo Trường.

Trình Uyên chưa bao giờ trách Từ Xuyên, vì ông biết rằng ông sẽ làm như vậy với con trai duy nhất của mình khi thay đổi bất cứ ai, vì vậy, khi biết tin Từ Xuyên bị bắt, ông sẽ tức giận đến mức làm âm ỉ Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh.

“Bùm!” Một tiếng động lớn truyền đến.

Tất cả mọi người đều sửng sốt trước âm thanh không lồ này, bao gồm cả Trình Uyên và Đạo Trường.

Ngay trên vùng biển mà con tàu của họ đang nghiêng mình, những con sóng lớn nổi lên và một mùi khói súng nồng nặc lan tỏa trong không khí.

Thuốc nổ!

Đạo Trường kinh ngạc vội vàng quay đầu lại.

Trình Uyên cũng nhìn về phía sau Đạo Trường.

Tôi đã nhìn thấy khoảnh khắc này.

Phía sau Đạo Trường đã ở trong cabin.

Tần Sấm, dáng người nhỏ nhắn, buộc thuốc nổ lại với nhau, tay cầm một cái bọc, tay kia cầm một chiếc bật lửa có thể đã được tìm kiếm trên tàu.

Anh ta nhìn Đạo Thạc bằng ánh mắt kiên định, run giọng nói: “Tôi..... Tôi nghĩ, tôi nghĩ thuốc nổ trên người tôi đủ để kích nổ thuốc nổ trên con tàu này.”

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tần Thanh Thanh và Trình Uyên đều sửng sốt.

Từ đầu đến cuối, không ai để ý rằng Tần Sấm chưa từng ra khỏi cabin.

Cái gọi là trả báo quả thật không phải không báo, nhưng thời điểm chưa tới.

Và bây giờ, thời gian dường như đã đến.

Chương 854

Chương 854

Khuôn mặt của Đạo Trường đột nhiên trở nên xấu xí.

Nhìn thấy thời điểm và địa điểm thích hợp để hợp tác với quái thú khổng lồ, nhưng cậu bé lông lá tầm thường này lại phá game, ai vậy, trong lòng không khỏi khó chịu?

Khóe miệng Trình Uyên nở một nụ cười, viên đá trong lòng cũng coi như rơi xuống đất.

“Như bạn có thể thấy, theo lời của chúa đã nói, tôi luôn tin rằng nhân tốt sẽ được sẽ ông trời giúp đỡ!”

Đạo Trường âm thầm nhìn chằm chằm Tần Sấm, hỏi: “Không phải ngươi vẫn luôn muốn giết hắn sao?”

Tần Sấm rất sợ hãi, cả người run lên, nhưng lúc này ánh mắt lại kiên định đến kinh ngạc: “Đúng vậy, ta biết hắn không phải người tốt, nhưng ... Ta biết rõ hơn ngươi là kẻ xấu xa hơn. anh ta!”

Trình Uyên đi đến bên cạnh Tần Sấm, đưa tay cầm lấy thuốc nổ, nói với Đạo Trường: “Từ hôm nay, ta sẽ không tin bất cứ lời nào của ngươi, ta cũng khuyên ngươi tốt hơn nên nhảy lên đi.” của ngươi trước khi thuyền vào bờ. Trong biển càng lặn càng xa, nếu không, ta sợ người của ta không thể không giết ngươi! ”

Đạo Trường mặt tái xanh.

Nhìn thấy Trình Uyên có được quyền lực, Lam Hải Thiên cũng không giả vờ chết, từ trên mặt đất đứng dậy, chạy tới phía sau Trình Uyên, chỉ vào Đạo Trường, độc đoán nói: “Này, Đạo Trường, ngươi đã trở thành cô độc rồi.” người đàn ông, tôi làm thế nào bạn chết khi bạn nhìn thấy nó! ”

“Còn có, Lão tử không gọi là phản bội, chính là vứt bỏ mọi mọi.”

Khuôn mặt của Đạo Trường đã xấu đến cùng cực.

Sau khi Trình Uyên và những người khác quay trở lại nhà kho của khoang, những người khác trên boong cũng nộp đơn vào, một số người trong số họ lắc đầu chế nhạo khi đi ngang qua Đạo Trường: “Tại sao phải bận tâm?”

“Ừ, tôi rất no.”

...

Đạo Trường có vẻ không quan tâm, nhưng trên thực tế, nắm đấm giấu trong áo choàng tay áo đã nắm chặt lại.

Khoảng thời gian tiếp theo bình tĩnh trở lại.

Trong một ngày, con tàu đến Đảo Vàng.

Từ xa nhìn thấy vùng đất, Đạo Trường trên boong, ánh mắt ngưng tụ.

Tôi nhìn thấy một số lượng lớn người đứng trên Cầu tàu Đảo Vàng.

Và những người này đều mặc đồng phục màu đen.

Những người đứng đầu là Vương Mĩ Lệ Bạch Dạ và Lục Hải Xuyên.

“Có thể tự mình lăn đi!”

Lúc này, một giọng nói vang lên sau lưng anh.

Chính là Trình Uyên đang nói chuyện, một tay lôi kéo bọc thuốc nổ, khinh thường nói với Đạo Trường: “Nếu như người còn muốn sống sót.”

“Người bây giờ không sợ ta giết người!” Đạo Trường bị Trình Uyên nghiền răng nghiền lợi.

Trình Uyên lắc đầu tự tin nói: “Chúng ta không phải loại người, người biết ta, ta biết người, so với người so với ta đáng thương hơn phải không?”

Nhà lãnh đạo Đạo giáo là một người sống rất có mục đích, và ông ấy sẽ không bao giờ chấp nhận rủi ro trước khi đạt được mục tiêu này. Trình Uyên biết rất rõ rằng khi sức mạnh của

mình đạt đến cảnh giới Đạo Trường, điều duy nhất mà anh ta sợ chính là cái chết.

Vì vậy, để chết, hẳn xấu hổ không biết xấu hổ mà làm càn.

Đạo Trường hung hăng trừng mắt nhìn Trình Uyên, lạnh giọng nói: “Sự sỉ nhục hôm nay, một tháng sau, tôi sẽ trả ơn gấp đôi.”

“Cũng có thể là tôi đánh cậu nằm lăn ra sàn tìm răng.” Trình Uyên cười nói mà không hề luống cuống.

“Hừ!” Đạo nhân hừ lạnh một tiếng, xoay người đi tới bên cạnh thuyền, sau đó nhảy lên, nhảy ra một quãng đường dài, cuối cùng lao xuống biển.

Nhìn thấy Đạo Trường xấu hổ như vậy, Trình Uyên cảm thấy vui vẻ.

Anh cảm thấy mình chưa bao giờ hạnh phúc như vậy.

Tao đã để mày bày ra cái bộ mặt như thể tao bất khả chiến bại suốt ngày hôm đó, chết tiệt!

...

...

Khi họ lên bờ, Trình Uyên và những người khác bắt chiếc xe tải do Bạch Dạ điều động để đưa họ trở lại Thành phố Bình minh.

nhưng.

Vừa trở về dinh thự, tâm trạng sảng khoái của Trình Uyên biến mất, trái tim lại chùng xuống.

Bước vào căn phòng nơi Lý Nam Địch từng ở, Trình Uyên ngồi ngây ra một lúc lâu.

Khi trời đã tối, Vương Mĩ Lệ bước vào phòng, đưa điện thoại cho anh và nói: “Sự phụ đang gọi.”

Trình Uyên xoa mặt và nhận điện thoại.

“Này, Trình Uyên, bây giờ không cần biết cậu có chuyện gì, cậu sẽ tạm thời đẩy nó ra rồi nhanh chóng trở về hầm.” Vân Dĩ Hà nghiêm nghị nói ở bên kia điện thoại.

Trình Uyên giật mình khi nghe thấy dòng chữ: “Chuyện gì vậy?”

Vân Dĩ Hà nói: “Có chuyện động ở đằng kia.”

Trình Uyên đột nhiên mở to mắt, bên cạnh mà Vân Dĩ Hà nói tự nhiên là Bắc Kinh và Tân Dương.

Theo suy đoán trước đó của họ, ngay cả những nhân vật như Đông Lương Đình cũng chỉ là những du kích từ dưới nước lên, còn kẻ đứng sau thực sự thì lại đang ẩn mình rất sâu.

Và họ đến Đảo vàng lần này chủ yếu vì muốn dành thời gian theo dõi hoạt động của các ông lớn ở hậu trường.

Họ đang so sánh sự kiên nhẫn với ông lớn ở hậu trường.

Khi Vân Dĩ Hà nói câu này, Trình Uyên chợt hiểu rằng người bên kia không thể ngồi yên.

Chào hỏi Shang Vương Mĩ Lệ, Lục Hải Xuyên, Trần Thành và Bạch Long, năm người họ vội vã lên đường đến phía bên kia của Jin Dao.

Về phần những người khác, Trình Uyên yêu cầu họ tạm thời tuân theo sự điều động của Bạch Dạ và sắp xếp một số nhiệm vụ mà Trình Uyên giao cho Bạch Dạ.

Sau một ngày đêm nữa, Trình Uyên và những người khác trở lại hầm.

Sau khi nhìn thấy Vân Dĩ Hà và Lý Ngụy, Trình Uyên có chút áy náy, lần đầu tiên xin lỗi: “Lần này tôi xin lỗi, là tôi...”

Lý Ngụy chưa kịp nói gì thì Vân Dĩ Hà đã nắm lấy tay Trình Uyên và bước vào hang.

Đây là lần đầu tiên Trình Uyên được Vân Dĩ Hà nắm tay, lúc đó cô không phản ứng gì, nhưng cảm thấy tay Vân Dĩ Hà mềm mại và mịn màng, không giống tay bà già chút nào.

Trên thực tế, chỉ cần bạn không biết cô ấy năm nay bao nhiêu tuổi, cô ấy đã là một phụ nữ xinh đẹp ngoài ba mươi.

Như thể cảm nhận được cảm xúc thăng trầm của Trình Uyên, sau khi bước vào một căn phòng bí mật, Vân Dĩ Hà quay lại

và dùng ngón tay gõ nhẹ vào đầu anh.

“Âm âm!” Trình Uyên đau lòng ôm đầu.

Vân Dĩ Hà tức giận nói: “Đồ chó, ngay cả Chủ nhân cũng dám tưởng tượng?”

Trình Uyên lập tức nói sai: “Chủ nhân, ta không có...”

Vân Dĩ Hà thở ra một hơi, chỉ vào băng ghế đá trong phòng nói: “Ngồi đi, ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Sau khi Trình Uyên ngồi xuống, Vân Dĩ Hà cũng ngồi đối diện với anh.

Không phải Trình Uyên có suy nghĩ gì về cô ấy, mà là Vân Dĩ Hà quá khách sáo.

Cô đang mặc một chiếc áo gió màu trắng không cài cúc, Lục bên trong là một chiếc áo sơ mi màu nhạt, hai hàng cúc trên áo đều không cài nên lộ ra nửa bầu ngực hùng vĩ.

Trình Uyên hoàn toàn dành tình cảm cho Bạch An Tương, nhưng ngay cả khi đó, anh ấy vẫn là một người đàn ông bình thường.

Tôi không dám nhìn lên, nhưng trái tim tôi đã đập khi tôi ngẩng đầu lên.

Từ khi Vân Dĩ Hà bước vào phòng và trêu đùa anh ta, cô ấy đã ngừng trêu chọc cậu bé học việc của mình, và nói thẳng và nghiêm trang: “Ở cảng gần thủ đô, gần đây có một số lượng lớn tàu nhận được đơn đặt hàng tuyển dụng.”

“Cho nên, rất có thể là Kim Dao có suy nghĩ gì.”

“Sao cậu biết?” Trình Uyên tò mò hỏi.

Vân Dĩ Hà cười nói: “Tự nhiên có thêm nhiều kinh mạch.”

Vừa nói hần vừa vươn ngón tay hương bên ngoài.

Trình Uyên lập tức nhận ra đây đều là những tin tức mà Lý Ngụy đạt được, có thể nói, đó là tin tức chính thức.

Khi đó nó sẽ tự nhiên và chính xác.

nhưng.....

Trình Uyên gật đầu nói: “Sur phụ, cho tới khi bọn họ không có động tĩnh gì cụ thể, chúng ta hãy mặc kệ họ. Hiện tại ta có việc gấp cần sự giúp đỡ của ngài và Lý Ngụy.”

“Có chuyện gì vậy?” Vân Dĩ Hà hỏi.

Trình Uyên nhìn chắc chắn và nói: “Tôi muốn trở nên mạnh mẽ hơn trong một tháng.”

Chương 855

Chương 855

“Không khó đâu.

Vân Dĩ Hà gật đầu, sau đó cười hỏi, “Em muốn đi bao xa?”

Không khó?

Nghe vậy, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy rất thăng hoa, vì vậy hưng phấn nói: “Chỉ cần làm lối đi dài!”

“Tôi đi!” Nghe xong lời anh ta nói, Vân Dĩ Hà suýt chút nữa phun máu mặt, sắc mặt đột nhiên bị kéo xuống: “Em đang đùa anh sao?”

“Sao vậy?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Vân Dĩ Hà vỗ trán, yếu ớt nói: “Làm ơn, đừng mơ tưởng nữa, được không? Đạo Trưởng là thiên tài chưa từng gặp qua một thế kỷ. Là tôi..... Tôi là đệ tử giỏi nhất do Dương Thụy dạy. Cô đã bao lâu rồi.” đã học Kungfu? Muốn vượt qua anh ta? Anh còn không thể so với đại ca của mình, còn muốn vượt qua anh ta sao? ”

Trình Uyên không thích nghe những lời này, anh hỏi: “Su phụ, người nói những người học việc mà ngài dạy không tốt hơn những người học việc khác sao? Ngài phải huấn luyện tôi để có thể hoàn thành tốt công việc trong thời gian ngắn. Đây không phải là lời giải thích. Bạn có tốt hơn Dương Thụy đó không? ”

Vân Dĩ Hà giật mình, trong mắt hiện lên một tia phẫn khích.

Ngay sau đó, cô đứng dậy đi đi lại lại trong phòng.

Trình Uyên biết rằng Vân Dĩ Hà đã cạnh tranh với một người trong suốt cuộc đời cô, và người đó chính là Dương Duệ. Khi nghe Trình Uyên nói rằng cô ấy muốn vượt qua Đạo Trưởng

và cô ấy có thể chứng minh rằng cô ấy mạnh hơn Dương Duệ, Vân Dĩ Hà đã cảm động.

Lúc này, Trình Uyên lại thêm một nắm củi vào đống lửa: “Hơn nữa, cậu chủ, tôi nghĩ cậu nên nhìn vào thực lực của tôi!”

Vân Dĩ Hà dừng lại, quay đầu lại và liếc nhìn Trình Uyên.

Đôi mắt của Trình Uyên đỏ lên ngay lập tức, và mái tóc của anh ấy chuyển từ màu xám sang màu bạc kèm theo một tiếng “khò khè”.

Hơn nữa, sát ý trên người hắn đơn giản là áp đảo, ngay cả người bình thường cũng có thể cảm nhận được loại lực lượng áp chế đó.

Vân Dĩ Hà kinh ngạc mở miệng.

Trình Uyên nhoẻn miệng cười nói: “Chủ nhân, đưa ta đi!”

Nói xong, cô ấy chỉ vào Vân Dĩ Hà ngay lập tức.

Có nghĩa?

Vân Dĩ Hà hơi ngạc nhiên, đối mặt với hành vi phạm tội của Trình Uyên, cô chỉ thản nhiên gạt đi.

Có một âm thanh của “sóng”.

Cô đưa ngón tay của Trình Uyên ra khỏi ống tay áo khoác, đồng thời vươn ngón tay gõ lên trán Trình Uyên, đương nhiên là không gõ nhẹ, nếu không Trình Uyên sẽ vô dụng.

Một chiêu đã bị Vân Dĩ Hà áp đảo, Trình Uyên cảm thấy vô cùng thất vọng, tóc anh lập tức trở lại màu trắng xám, mắt trở nên bình thường.

Hắn buồn bực nói: “Này, ta còn cách chủ nhân quá xa.”

Vân Dĩ Hà tròn tròn mắt: “Em có thể kiểm soát được trạng thái này của bản thân không?”

Trình Uyên gật đầu nói: “Đúng vậy, đó là lý do tại sao tôi cảm thấy mình có thể đuổi kịp thực lực của Đạo Trưởng trong khoảng thời gian ngắn, bởi vì sau khi tôi tiến vào trạng thái này, không biết tại sao, tôi cảm nhận được quỹ đạo của mỗi

người. nghệ thuật cơ thể rất rõ ràng., Tôi chỉ cảm thấy rằng học mọi thứ sẽ nhanh chóng.”

“Như ngón tay vừa rồi, có quen không?”

Vân Dĩ Hà đã không dễ dàng trong một thời gian dài.

Không biết đã qua bao lâu, cô ấy gật đầu, ngạc nhiên nói:

“Đương nhiên là quen rồi. Đó là một trong những pha nguy hiểm của Dương Duệ, ngón kiếm mà anh ấy đã truyền lại cho Đạo Trưởng.”

Trình Uyên thở dài: “Đúng vậy, ta đã đấu với Đạo Sư, quả nhiên không cùng đẳng cấp, nhưng ta có thể thấy rõ quỹ đạo chiêu thức của hắn.”

“Tuyệt vời!” Vân Dĩ Hà vui mừng vỗ vai Trình Uyên.

Sau đó cô mới để ý thấy ống tay áo gió vừa rồi đã bị ngón tay của Trình Uyên chọc một lỗ.

“Được, ta sẽ dạy ngươi, ta sẽ dạy ngươi cách chế ngự ngón tay kiếm.”

...

Đồng thời.

Trong căn biệt thự của nhà họ Lý ở khu Đảo vàng số 3, Đạo Trưởng quay lưng lại với Lí Chí, người đứng đầu nhà họ Li, Lí Chí đứng sau lưng ông một cách kính cẩn.

Lí Chí, Lord Li, không phải là cha của Lý Dương. Cha của Lý Dương đã qua đời ngay sau khi biết rằng Lý Dương đã bị chặt đầu. Lí Chí là em trai của ông ấy.

Bởi vì trở thành tộc trưởng nhà họ Lý thời gian quá ngắn, hắn càng nghe lời Thương Minh.

“Một tháng nữa, tôi sẽ đấu với Trình Uyên.” Đạo Trưởng nói nhẹ: “Với tính cách của anh ta, có thể bày ra chuyện không có lợi chút nào. Phải có kế hoạch khác”.

Lý Chí nhanh chóng nói: “Chủ tịch, xin ngài yên tâm, Trình Uyên đã giết cháu trai của tôi. Gia tộc họ Lý của chúng tôi

không có bất hòa với anh ta. Nếu ngài muốn tôi làm gì thì cứ ra lệnh.”

Nghe vậy, Đạo Trưởng thân nhiên liếc nhìn người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, gầy như que củi, trong mắt lóe lên một tia khinh thường.

Theo ý kiến của ông, những Lý Chí và Đường Tâm này là những đức tính không thể không ủng hộ của Đạo Trưởng.

Tôi không thể di chuyển tâm trí của mình, vì vậy tôi chỉ nghe người khác nói.

Khẽ thở dài, Đạo Trưởng nhàn nhạt nói: “Mục tiêu của hẳn nên là khu vực 3, nhưng ta không chắc, bởi vì...”

Anh nhớ rằng khi Trình Uyên giết Đường Tâm, và khi nghe tin Trình Uyên giết Fang Tần giagyan trước đó, người ta cho rằng anh đã bí mật vượt qua Chen Cang trên con đường ván và cố tình thả một loạt bom khói, nhưng cuối cùng anh đã làm ngược lại.

Dù không muốn thừa nhận nhưng Đạo Trưởng biết rằng anh không thể tìm ra cách của Trình Uyên.

Anh ta lắc đầu nói: “Quên đi, bất kể kế hoạch của anh ta là gì, chẳng qua là những quận khác thuộc quyền quản lý của Thương hội đều có kế hoạch. Trong trường hợp này, chúng ta đơn giản hành động trước.”

“Một tháng sau, trong bãi khai thác gỗ giữa khu vực số 3 và số 4, anh đã trồng những tên lính hạng nặng và mang theo tất cả súng ống. Thà chôn thuốc nổ.”

“Lần này, chúng ta phải thật khéo léo, để một khi Trình Uyên bước vào, sẽ không có cơ hội sống sót ra ngoài.”

“Đương nhiên, quan trọng nhất là thuộc hạ của hẳn!”

Đạo Trưởng nói xong, Lý Chí nhanh chóng gật đầu, hưng phấn nói: “Chủ tịch thật là chu đáo, hướng chỉ một Trùng Trùng, cho dù có một trăm Trùng Trùng, có bao nhiêu đến chết! Chớ!” lo lắng. Tôi phải hoàn thành nhiệm vụ này. ”

Đạo Trưởng gật đầu.

Lúc này Lý Chí do dự một chút, khó hiểu hỏi: “Nhưng tha thứ cho tôi, Trình Uyên một chút, tại sao lại để cho Chủ tịch làm âm ỉ như vậy? Về phần?”

Đối với?

Đạo Trưởng không khỏi chế nhạo trong lòng.

Lý Chí và Tang Xun giống hệt nhau, hai con lợn.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Đạo Sư lại không có biểu hiện ra, nhẹ giọng nói: “Lần trước Trình Uyên khinh thường Trình Uyên là Đường Tâm.”

Anh muốn nói với Lý Chí từ một bên rằng anh coi thường số phận của đối phương.

Để bày tỏ rằng mình tốt hơn Đường Tâm, Lý Chí không khỏi nở nụ cười: “Chủ tịch lo lắng quá, Đường Tâm không có đầu óc. Nhà họ Lý của chúng ta không phải nhà họ Đường.”

“...”

Đạo Trưởng trưởng còn nói gì nữa?

Tại thời điểm này.

“Giáo chủ, có hai người bên ngoài xin gặp.”

Một thành viên của gia đình Li bước vào để báo cáo.

“Ai?” Lý Chí hỏi.

Những người đàn ông nói: “Họ nói rằng họ ở đây để cứu cuộc sống của bạn.”

Lý Chí nhìn thoáng qua Đạo Trưởng khẽ gật đầu với mình, sau đó xoay người đi vào phòng bên.

“Đó là một giai điệu lớn, hãy để họ vào, tôi muốn xem ai có thể cứu mạng tôi với khả năng tuyệt vời như vậy!”

Chương 856

Chương 856

Một đôi nam nữ đi vào, nữ trông xinh xắn đáng yêu, nam thì đẹp trai.

Người phụ nữ mặc một bộ đồ denim gọn gàng và đi phía trước, trong khi người đàn ông đi theo phía sau.

Sau khi nhìn thấy hai người này, Lý Chí không khỏi nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, nói: “Ta nên là đại nhân, hóa ra là hai con búp bê.”

“Nói đi, người như thế nào cứu ta?”

Người phụ nữ nghiêm nghị liếc nhìn Lý Chí, lạnh lùng nói: “Sao, đây là cách nhà họ Lý của cô đối xử với khách?”

Quan viên phía sau Lý Chí sắc mặt trầm xuống, tức giận nói: “Tự phụ!”

Lý Chí xua tay, khinh thường cười nói: “Đi, uống trà, mời hai người ngồi.”

Lời nói của anh ta đầy vẻ khinh thường.

Đôi nam nữ dường như không quan tâm lắm, cả hai cùng ngồi xuống ghế sofa bên cạnh.

“Tên tôi là Phương Tố Tịch!” Người phụ nữ nói nhẹ.

Lý Chí gật đầu, ngạo nghễ nói: “Hừ, tên cũng không tệ.”

Hắn hoàn toàn không nhìn thấy nam nữ thanh niên, nhưng đạo nhân đang trốn ở phòng bên đột nhiên giật mình.

Gia đình Phương?

Anh ta nheo mắt lại, khóe miệng hơi nhếch lên: “Nhà họ Phương rất cuộc cũng chuyển đi. Chỉ cần nhà họ Phương động thủ, chúng tôi...”

“Hai lợi hại!” Trong phòng khách, Phương Tố Tịch hồ hững hồ hồ ra hai ngón tay trắng nõn, nói: “Thứ nhất, Phương gia chúng ta hỗ trợ tối đa hỏa lực của ngươi, sẽ phái cao thủ đi ám sát Trình Uyên. Thứ hai, chúng ta sẽ cho hẳn một cú đánh tinh thần vào ngày trước khi thi đấu.”

Nghe đến đây, sắc mặt Lý Chí liền trầm xuống, cau mày ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm Phương Tố Tịch, lạnh lùng hỏi: “Ai nói với anh rằng tôi sẽ đối phó với Trình Uyên?”

Phương Tố Tịch nói nhẹ: “Anh ấy đã chuyển đổi khu vực số 4 thành thành phố Bình Minh và thúc đẩy những ý tưởng mới. Bạn có nghĩ anh ấy hài lòng với khu vực số 4 không?”

Lý Chí im lặng.

Phương Tố Tịch nói tiếp: “Nếu tôi không nhầm, cuộc đấu tay đôi của anh ta với Đạo Trưởng sẽ là lúc Gia tộc Li ở khu vực số 3 của anh sẽ bị tiêu diệt.”

Lý Chí trầm giọng hỏi: “Ai nói với ngươi là Đạo Trưởng sẽ khiêu chiến Trình Uyên?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Tố Tịch đột nhiên lộ ra một tia giễu cợt, nói: “Tôi nói, họ của tôi là Phương, và tôi biết rằng tôi không cần phải nói cho anh biết lý do của việc này là vì họ của tôi.”

” Phương? Hehe, nghe giọng điệu của cô gái nhỏ của anh không nhỏ, có rất nhiều họ Phương ...” Lý Chí tiếp tục chế nhạo.

“Phương thuộc tứ đại gia tộc ở Bắc Kinh.” Phương Tố Tịch thờ ơ nói.

Lý Chí nói được một nửa, anh ta đột ngột nuốt xuống nửa thứ hai, cổ họng trào ra, và mắt anh ta trở nên tròn xoe.

Khi anh ta phản ứng lại, hai chân mềm nhũn ra, “Phốc!” Quỳ xuống: “Không biết là Phương cô nương, xin thứ lỗi!

Đảo vàng thuộc về Thương Minh Bắc Kinh, trên thực tế tứ đại gia tộc cũng có uy tín tuyệt đối ở đây, bởi vì tứ đại gia tộc đang tranh giành quyền quản lý Đảo vàng, hơn nữa Thương

Minh cũng đang bóp nghẹt chuyện này, điều này có thể khiến tư đại gia các gia đình lớn phải ghen tị với Thương Minh.

Phương Tố Tịch nói nhẹ: “Đứng dậy.”

Lý Chí vừa đứng dậy, lập tức tức giận quát quan viên: “Người làm cái quái gì vậy, sao không đi uống trà?”

“Không cần đâu.” Phương Tố Tịch thờ ơ nói: “Tôi đến đây chỉ để nói với cô, hãy nắm bắt cơ hội, và gia đình Fang chúng tôi sẽ hỗ trợ hết mình cho cô.”

“Để chứng minh rằng những gì tôi nói là đúng, hãy cứ chờ xem tôi đã làm Trình Uyên bực bội như thế nào.”

...

...

Trong kho bạc thứ ba của Đảo Vàng.

Trình Uyên nhận được sự huấn luyện đặc biệt từ Vân Dĩ Hà và sự tàn bạo và vô nhân tính của Lý Ngụy.

Khi Vân Dĩ Hà biết rằng Trình Uyên có thể tự do kiểm soát trạng thái mà họ chưa từng thấy trước đây, và ở trạng thái đó, khi mức độ hiểu biết của họ cực kỳ cao, cô ấy đã rất vui mừng đến mức không thể chờ đợi để trao cho cô ấy tất cả những gì cô ấy có. đã học.

Cô ấy nói với Trình Uyên vào thời điểm đó: “Trong một tháng, bạn sẽ học một trong những môn học độc đáo của tôi trong mười ngày, và sau đó bạn sẽ có thể thành thạo ba môn học.”

Nhưng trên thực tế, tốc độ lĩnh hội của Trình Uyên vẫn vượt quá tai nạn của cô.

Trong ba ngày, chỉ mất ba ngày để học kỹ năng độc đáo của Vân Dĩ Hà.

Vân Dĩ Hà sững sờ, trong gần một tháng, cô đã dạy Trình Uyên sáu loại khoa học khác nhau.

Và Lý Ngụy đã dạy Trình Uyên những kỹ năng đặc biệt của mình.

Anh ấy tập một phong cách quyền anh rất cũ, tương tự như Quyền anh hiện tại, nhưng cũng có những điểm khác biệt, bởi vì kungfu của Lý Ngụy là thực chiến. Bạn có thể hiểu rằng trong võ thuật, nó đã phát triển thành phương pháp chủ yếu dựa trên biểu diễn như ngày nay. Nhưng Trước khi Kungfu ngày nay hình thành, vẫn có một số người kế thừa lớp vỏ của quyền anh cổ đại.

Kung fu của anh ấy không thể được thực hiện nhanh chóng, bởi vì nó hoàn toàn là một vụ nổ tự gây thương tích, hình thành theo thời gian.

Giống như Lý Ngụy, anh ấy đã học loại quyền anh này từ khi mới mười tuổi.

Lúc đầu Trình Uyên không tin, dùng lực theo phương pháp của Lý Ngụy, cuối cùng đâm ra. Khoảnh khắc cảm thấy cánh tay của mình đang phát ra lực, dường như đột nhiên bị kéo căng ra bởi một lực không rõ cảm giác. như bị hỏng.

Không thể nào, Trình Uyên chỉ có thể từ từ luyện tập, may mà làn da dày của cậu ấy nên khó bị thương.

Thời gian trôi nhanh, chỉ trong nháy mắt, thời hạn một tháng đang đến gần.

Vào ngày thứ hai mươi chín, Vân Dĩ Hà và Lý Ngụy ngầm hiểu để cho Trình Uyên nghỉ ngơi.

Trình Uyên không có phản đối, bởi vì hẳn cảm thấy thời gian một tháng này có thể là mười mấy năm nữa mới có người đạt tới, hẳn rất hài lòng, trong lòng tràn đầy tự tin đánh bại Đạo Trưởng.

Nhưng ngay khi anh ấy quay lại để đi nghỉ ...

Vân Dĩ Hà đột nhiên bước đến bên cạnh anh, vươn bức tường ngọc ra, nắm lấy cổ Trình Uyên.

Mùi hương trên người cô “xộc” vào mũi Trình Uyên, lúc đó anh như chết lặng.

Tôi không hiểu Vân Dĩ Hà có ý gì khi cô ấy đột nhiên muốn làm điều này?

Họ là những người cố vấn và học việc, và ...

Lý Ngụy vẫn ở đó!

Nhưng trước khi sự hiểu lầm của Trình Uyên ngày càng sâu sắc, Vân Dĩ Hà đã cười thích thú với cô ấy và nói: “Đệ tử ngoan, ngày mai nếu có thể thu phục được Đạo Trưởng, hãy hứa với sư phụ một điều?”

“Uh ...” Trình Uyên ngẩn người: “Sư phụ nếu có chuyện gì, cho dù người nói với ta, ta cũng nhất định sẽ làm.”

Vân Dĩ Hà cười nói: “Sau đó, người đoạt được Đạo Sư, người liền lớn tiếng mà nói, người là Vân Nghiêu đệ tử của ta!”

Trình Uyên hơi ngẩn người.

“Đó là nó?”

“Đó là nó!”

“Chủ nhân, người không cho rằng ta sẽ ngu ngốc hờ to sao?”

“Không, tôi nghĩ chắc chắn sẽ siêu đẹp trai!”

Trình Uyên đau đầu, cô không thể chấp nhận bức tranh: hát Đạo Trưởng xuống đất, giẫm lên đầu Đạo Trưởng, găm lên với đám đông: “Các người nhớ rằng tôi là học trò của Vân Dĩ Hà

Lau, thực sự ngớ ngẩn!

Vừa lúc đó, di động của Lý Ngụy vang lên.

Anh cảm điện thoại lên liếc mắt, khẽ giật mình, sau đó đưa cho Trình Uyên nói: “Anh đang tìm em!”

Điện thoại của Trình Uyên bị vỡ khi ở trên đảo.

Sau khi trả lời điện thoại, anh thấy rằng đó là một cuộc gọi video yêu cầu từ Bạch An Tương.

Lâu lắm rồi mới gặp lại vợ, anh rất thích thú và nhanh tay bấm vào xem video.

Vân Dĩ Hà cũng kịp thời thả Trình Uyên ra, giữ khoảng cách nhất định với anh.

Trong video, người mà Trình Uyên đang nghĩ đến cuối cùng cũng xuất hiện, nhưng ...

Tôi chỉ không biết, tại sao Bạch An Tương trông có vẻ phờ phạc?

Cô ấy mở miệng và hỏi, “Cô ấy phải buồn, phải không?”

Chương 857

Chương 857

Nhưng vẻ mặt của cô ấy trông có vẻ phờ phạc.

“Chắc cô ấy đang buồn?” Bạch An Tương hỏi đầu tiên sau khi video được kết nối.

Trình Uyên tỏ vẻ khó hiểu: “Vợ, em đang nói cái gì vậy?”

Bạch An Tương nhìn Trình Uyên nghiêm túc, và không nói gì một lúc lâu.

Như thể cô không muốn nói gì, chỉ muốn nhìn anh như thế này, nhìn anh vào mắt mình.

Trình Uyên bị cô làm cho có chút hoảng hốt: “Bà xã, đừng làm thế này, anh sợ.”

Bạch An Tương lắc đầu hỏi: “Ngươi biết Cảnh Hầu tiểu sinh sao?”

Trình Uyên lúc đó đã vô cùng bàng hoàng.

“Lý Nam Địch rồi...”

Anh ấy không thể nói được nữa.

Trình Uyên luôn nghĩ rằng Lý Nam Địch đã chết.

Bạch An Tương nhẹ nói: “Cô ấy có con của anh.”

Trình Uyên choáng váng.

Vì vậy, Bạch An Tương đột nhiên mỉm cười với Trình Uyên và nói, “Tôi hiểu.”

Chỉ là nụ cười này, nhìn thế nào, thật xa vời.

sự hiểu biết?

Bộ não của Trình Uyên trống rỗng.

Bạn hiểu gì? Hiểu nôm na là vì người có thai, ta không thể tìm lòng được, liền đi tìm hoa hởi Lưu gia? Chỉ cần đi tìm người khác?

Đùng.

không phải như thế này.

Trình Uyên lắc đầu, không thể tin được và không biết giải thích thế nào, lúng túng nói: “Anh, Anh, Anh không phải loại người như vậy, em hiểu lầm anh rồi, An Tương.”

Bạch An Tương đã bật khóc và nói: ” em không ích kỷ như vậy”.

“Không phải vậy, chắc là em hiểu lầm rồi.” Trình Uyên lo lắng nói: “Tôi không... Tôi...”

Nghĩ đến việc Lý Nam Địch rời đi mà không nói lời từ biệt trước đó, và nghĩ đến những trao đổi kỳ lạ giữa Lý Nam Địch và anh ta trong những ngày đó, Trình Uyên không nói nên lời.

Anh ấy dường như hiểu ra điều gì đó.

Đêm đó?

Bạch An Tương còn muốn nói gì đó, đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra một tiếng “cách”.

Trình Uyên nhìn thấy trong video có cảnh Lý Lan Oanh lao vào phòng, giật lấy điện thoại của Bạch An Tương và hét vào mặt Trình Uyên, “Trình Uyên, đồ khốn nạn!”

Lý Lan Oanh, với tư cách là mẹ ruột của Trình Uyên, đã từng tự trách mình vì đã bỏ rơi Trình Uyên từ khi còn nhỏ, vì vậy bà luôn rất cẩn thận với Trình Uyên, chỉ có điều lần này ...

Lần này, cô ấy đã không ngần ngại và giải thích đầy đủ rằng ghét nó nghĩa là gì.

Trình Uyên chết lặng.

Sau khi đoạn video bị cắt, nó đang ở trong phòng của Bạch An Tương tại nhà Cheng ở Bắc Kinh.

Bạch An Tương che mặt khóc nức nở.

Lý Lan Oanh vè mặt đau khổ, vươn tay vỗ vỗ vai nàng, nặng nề thở dài nói: “Con của ta, người đừng buồn. Khi nào hấn trở về, ta sẽ giúp người đánh chết.”

Bạch An Tương đột nhiên mất kiểm soát, ôm lấy eo Lý Lan Oanh, ôm đầu cô và khóc.

Lý Lan Oanh quàng mắt cũng đỏ lên, vừa vuốt lưng cô vừa nói: “Bé ngoan, đừng khóc, đừng khóc, mẹ tùy ý. Con còn đang mang thai, khóc không tốt cho thân thể và cho con cái của bạn.”

Bạch An Tương vừa khóc vừa nói: “Mẹ, con biết chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện này. Con không trách hấn, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, đặc biệt khó chịu.”

Lý Lan Oanh bật khóc.

Là phụ nữ, làm sao cô không hiểu được cảm giác khó chịu khi chồng mình bị người khác chia rẽ?

...

Và vào lúc này.

Trong kho bạc thứ ba của Đảo Vàng.

Trình Uyên đứng ngây ra, hồi lâu không nhúc nhích.

Anh không thể phản ứng.

Lý Nam Địch không chết sao? Tại sao Bạch An Tương lại muốn nói rằng cô ấy đang mang thai đứa con của chính mình? Và như vậy chắc chắn, không phải Lý Nam Địch đã chết?

Bạch An Tương bây giờ chắc không thoải mái lắm phải không?

Ta nhớ tới đêm đó hấn mất kiểm soát, trong trí nhớ chỉ có một cảnh tượng, quả nhiên nhìn thấy một người bộ dạng Lý Nam Địch trước mặt, sau đó liền không nhớ ra gì nữa.

Đầu óc Trình Uyên rối bời.

Mà lúc này Lý Ngụy vỗ vỗ hấn bờ vai nói: “Kỳ thật ta nghĩ chuyện này có chút kỳ quái.”

Trình Uyên không nói, anh không nghĩ được gì bây giờ.

Lý Ngụy cau mày nói: “Làm sao An Tương lại biết chuyện này? Anh còn không biết về nó? Ai đã nói cho cô ấy biết?”

Trình Uyên kinh ngạc nhìn Lý Ngụy.

Lý Ngụy gật đầu: “Đúng vậy, đây là có âm mưu. Có người biết ngày mai người sẽ khiêu chiến Đạo Sư, cho nên bọn họ cố ý quấy rầy tâm tư của người.”

“Và vì người này biết, anh ta biết rõ hơn bạn, tôi, hoặc thậm chí chính Lý Nam Địch.”

Nhưng ngay cả khi bạn biết rằng đây là một âm mưu, nó có thể làm gì?

Trình Uyên bừng tỉnh, xông vào phòng Trần Thành, túm cổ anh, tức giận hỏi: “Sao anh lại trốn tôi? Tất cả đều biết rồi đúng không? Tại sao anh lại trốn tôi?”

Trần Thành không biết nên nắm lấy tay Trình Uyên nói: “Mày điên à? Bọn tao đang giấu mày cái gì?”

“Chết tiệt không, Lý Nam Địch vẫn còn sống, phải không?”
Trình Uyên gầm lên.

Trần Thành sững sờ.

“Nói đi!” Trình Uyên khó chịu.

Trần Thành thở dài, vỗ vỗ Trình Uyên tay nói: “Bình tĩnh trước.”

“Cô ấy mang thai đứa con của tôi và bị sảy thai, An Tương cũng biết chuyện. Cô để tôi bình tĩnh lại?” Trình Uyên gầm lên với đôi mắt đỏ hoe, “Tôi bình tĩnh thế quái nào? Cô nói xem, tôi bình tĩnh thế nào?”

Trần Thành giật mình khi nghe thấy câu nói: “Làm sao An Tương biết được?”

“Tôi biết cái quái gì!” Trình Uyên.

Trần Thành cau mày, cân nhắc một chút, cuối cùng thở dài: “Trình Uyên, chuyện này cũng là vì lợi ích của cậu.”

“Mọi người đều nhìn thấy mối quan hệ của cậu và An Tương. Không dễ dàng gì để cậu đến được đây hôm nay.”

“Hôm đó, Lý Nam Địch đã đỡ cú đá của Đường Triển cho bạn. Mặc dù Đường Triển đã kịp thời loại bỏ Nội Lực, nhưng cú đá đó lại trúng vào bụng cô ấy.”

“Lúc chúng ta vội vàng chạy tới, Lý Nam Địch vẫn còn có chút tỉnh táo, cô ấy nói đừng để chúng tôi nói cho anh biết, chỉ nói cô ấy sắp đi du lịch xa, còn nói chúng tôi giúp cô ấy nói dối để anh nghĩ rằng cô ấy đã chết.”

“Lý Nam Địch cũng nói rằng dù bạn biết điều đó cũng sẽ khiến bạn cảm thấy đau khổ, và cô ấy cũng biết rằng Bạch An Tương là tất cả trong trái tim bạn.”

“Cô ấy cũng nói, tại sao lại làm cho anh xấu hổ?”

Trình Uyên im lặng.

Trần Thành thở dài nói: “Lúc Lý Nam Địch rời đi, Đông Nguyệt hỏi cô ấy có cảm thấy sai và ngu ngốc không?”

“Lý Nam Địch lắc đầu, cười nói với Đông Nguyệt rằng cô ấy cảm thấy yêu một người đến chết là một điều tuyệt vời.”

Tay Trình Uyên bắt đầu nắm chặt, run rẩy, sau đó ngo ngác nhìn lên: “Đông Nguyệt? Đông Nguyệt ở trên đảo?”

Trần Thành gật đầu, “Đã nói là chủ nhân của người phái nàng tới hỗ trợ.”

Như nhận ra điều gì đó, Trình Uyên quay trở lại phòng Vân Dĩ Hà, hỏi: “Đông Nguyệt bị anh phái đến?”

Vân Dĩ Hà lắc đầu với vẻ mặt hoang mang: “Không, tôi đã không gặp cô ấy kể từ lần trước khi tôi về.”

“Đông Nguyệt có chuyện!”

Trình Uyên ngay lập tức tỉnh dậy.

Hắn xoay người đi ra khỏi hầm, trong mắt lóe lên tia sáng đỏ, tóc lập tức trắng bệch.

Sau đó, anh ta mở rộng tốc độ của mình và chạy về phía Thành phố Bình minh.

Khi những người khác lao ra, Trình Uyên đã không còn thấy tăm hơi đâu.

Chương 858

Chương 858

Chạy suốt chặng đường, trước khi trời sáng, Trình Uyên đã vội vã đến tòa nhà chính thức của thành phố Bình Minh.

“Khiếp!”

Tiếng gõ cửa nhanh chóng làm Lý Hải Tân tỉnh giấc.

Lý Hải Tân dụi mắt, mở cửa ra thì thấy Trình Uyên với đôi mắt đỏ như máu.

“C ... có chuyện gì vậy?” Anh ngạc nhiên hỏi.

Trình Uyên thở hỏn hển, lo lắng nói: “Đưa tôi đến gặp Lý Cảnh Hậu!”

Lý Hải Tân cau mày.

Vì vậy, anh đưa Trình Uyên đến phía đối diện của tòa nhà chính thức.

Nhưng khi họ đến nơi ở của Lý Nam Địch, họ phát hiện ra rằng tòa nhà đã trống rỗng.

Bước vào phòng, một mùi thơm thoang thoảng.

Bật đèn lên, tôi thấy căn phòng được sắp xếp hợp lý và trông vô cùng ngăn nắp.

Trên tủ đầu giường vẫn còn vương vài vài lọ thuốc, nhưng dưới những lọ thuốc này đều có ghi chú.

“Em trai, chúng ta đã trải qua khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng hạnh phúc bên nhau. Em nhớ khoảng thời gian đó. Anh sẽ cho em một tháng. Khi hết thời gian, nếu anh chưa đến, cô ấy sẽ chết!”

Chữ viết tay không phải của Lý Nam Địch, nên chỉ có thể là của Đông Nguyệt.

Khi Trình Uyên nhìn thấy mẫu giấy này, anh ấy đã im lặng.

...

...

Rạng sáng, nhiều người dân ở quận 3 và thành phố Bình Minh đi về phía bãi khai thác gỗ giao hai quận.

Trong trang trại khai thác gỗ, nhiều người đã tập trung vào lúc này.

Trình Uyên, một trong những người sáng lập thành phố Bình Minh, muốn đấu với chủ tịch của Capital Business League. Tin tức này đã lan truyền gần như khắp Đảo Vàng chỉ trong một tháng.

Vì vậy, trên thực tế, không chỉ có người dân quận 3 và thành phố Bình Minh, mà rất nhiều đại gia từ các quận, huyện khác cũng có mặt đông đủ.

“Đấu với Đạo Trường, đây không phải là tìm chết sao?”

Sau khi biết danh tính của Đạo Trường, rất nhiều người cảm thán.

Đặc biệt là ngồi trên đài quan sát dựng tạm trong bãi khai thác gỗ, các nhân vật lớn ở các quận. Tất cả đều biết Đạo Trường là người như thế nào.

Một người bất khả chiến bại ở thủ đô và sức mạnh tương đương với một cao thủ.

Một cao thủ, ở khắp mọi nơi, giống nhau như một huyền thoại.

“Còn Trình Uyên này, tôi nghe nói chỉ có sức mạnh của bánh răng thứ ba.”

“Vậy thì không có hồi hộp chút nào!”

“Ban đầu, hộp số đầu tiên và hộp số thứ ba là hai khác biệt lớn.”

“Này, tuổi còn trẻ có thể lật đổ nhà Đường, tương lai tươi sáng. Tại sao lại đồng ý thử thách ngu ngốc như vậy?”

“Chỉ là kiêu ngạo!”

Trên khán đài, Lí Chí, người ngồi ở vị trí đầu tiên, bắt tay với những nhân vật lớn từ nhiều quận khác nhau.

Hôm nay anh ấy rất hào hứng.

Bởi vì trận chiến hôm nay, nếu Trình Uyên đại diện cho thành phố Bình Minh, thì Đạo Trường đương nhiên sẽ đại diện cho khu vực số 3 của họ.

Có thể là Đạo Trường tộc trưởng đại diện, có thể thấy được nhà họ Lý đối với Thương hội đối với bọn họ ưu ái như thế nào.

Một khi cuộc giao đấu này kết thúc và mọi người đều vui vẻ, thì khu vực số 3 sẽ nghiêm nhiên trở thành người bạn tâm giao của Đạo Trường.

“Chúc mừng anh Lý!”

Lúc này, một chú lùn bắt tay với Lí Chí và mỉm cười: “Khi bạn phát triển, đừng quên khu vực số 1 của chúng tôi. Khu vực số 1 của chúng tôi có môi và răng lạnh với khu vực số 3 của bạn. Nếu bạn được phước, bạn sẽ không chia sẻ nó.”

Lý Chí cười nói: “Làm sao có thể là Vương huynh.”

Vừa mới chào hỏi vài câu, nhìn thấy có người đi về phía đài quan sát, Lý Chí nhanh chóng quay người chào hỏi.

Khuôn mặt tươi cười của tên lùn đột nhiên chìm xuống, nhếch mép nói: “Hehe, khuôn mặt chẳng chọe.”

Tuy nhiên.

Khi Lí Chí bước tới chào anh, anh chợt nhận ra những người đi tới trước mặt anh đều rất xa lạ.

“Các người ...?” Lí Chí hỏi.

Thanh niên đứng đầu nhàn nhạt trả lời: “Ta tên là Bạch Yêu.”

“Bạch ...” Lý Chí đột nhiên giật mình, sắc mặt bỗng nhiên chìm xuống, nói: “Chủ nhân mới ở quận 4?”

Bạch Yêu lắc đầu: “Bây giờ tên là thành phố Bình Minh.”

Lý Chí hừ lạnh một tiếng, “Ta không nhớ đã mời người.”

Bạch Dạ lạnh lùng nói: “Ta không nhớ mời ngươi.”

Nói xong, Lý Chí còn chưa kịp phản ứng, Bạch Dạ đã vươn tay đẩy hắn sang một bên, vừa bước lên đã lạnh lùng nói: “Cút đi, chó ngoan sẽ không cản đường.”

“Các người...!” Lý Chí tức giận, quay người nghiên rặng nghiên lợi quát những người đàn ông bên cạnh: “Đập anh ta xuống với tôi!

Vệ sĩ của Bạch Yêu đều là cao thủ cấp 3. Thấy có người muốn xông tới, bọn họ lập tức tiến lên chặn lại, chĩa mũi dùi, nhìn ngang cổ: “Đứng lại! Cái quái gì dám nhìn!”

Về mặt động lực, người của Lý Chí đã bị người của Bạch Dạ áp chế.

Lý Chí thậm chí còn nói với một khẩu khí: “Đây là sân khấu do nhà họ Lý của chúng ta xây dựng, tại sao lại lên như vậy?”

Bạch Dạ dừng lại, quay đầu nhìn Lý Chí, chế nhạo nói: “Đừng cưỡng cầu!”

“Anh đang nói cái gì vậy?” Đôi mắt tức giận của Lý Chí gần như lồi ra.

Mà các vị lãnh đạo quận khác thuộc về doanh trưởng lúc này đứng lên cáo buộc Bạch Yêu: “Một quận 4 nhỏ bé, dám lộng hành như vậy? Ai cho ngươi can đảm?”

“Đúng vậy, đừng tưởng rằng chúng ta sợ ngươi nếu như Đường gia bị diệt. Chúng ta cũng không sợ nói cho ngươi biết sự thật. Ở trong mắt chúng ta, Đường gia cũng không phải đồ đê tiện!”

“Đúng vậy, ngươi còn như vậy kiêu ngạo trên bàn người nào đó, ngươi tại sao?”

Nghe thấy những lời buộc tội dồn dập của những người này, Bạch Yêu không quan tâm, bước đến vị trí chính giữa rồi từ từ ngồi xuống.

Sau đó nhàn nhạt nói: “Xin lỗi, ta đã nói đừng bám mặt, không chống lại nhà họ Lý của ngươi, nhưng chống lại tất cả mọi người có mặt ở đây, cũng đừng bám mặt!”

Ngay sau khi anh ấy nói điều này, tất cả mọi người đều đứng lên.

Nhưng vào lúc này, Bạch Dạ lại giễu cợt: “Ai kêu anh xây dựng nền tảng trên trang web của chúng tôi ở Thành phố Bình minh?”

Mọi người đều chết lặng ngay khi lời nói vừa nói ra.

Lí Chí còn bức xúc hơn: “Như mọi người đã biết, một nửa bãi khai thác gỗ thuộc khu vực 3”.

“Vậy thì mày dựng khán đài ở nơi thuộc khu vực số 3 của mày, sao mày lại chạy đến nửa thuộc thành phố Bình minh của chúng ta?” Bạch Dạ hỏi ngược lại.

Lí Chí sửng sờ.

Bãi khai thác gỗ đúng là nằm giữa Quận 3 và Thành phố Bình Minh, nhưng Thành phố Bình Minh có địa thế cao và tầm nhìn tốt, vì vậy, khi Lí Chí cử người đến xây dựng nền tảng, tất nhiên công nhân sẽ chọn vị trí tốt nhất.

Bạch Dạ chế nhạo nói: “Cái gì? Lập đứng trên trang của ta. Ta không cho người tháo dỡ. Người còn mặt mũi để cho ta đi xuống?”

“Ngồi đây mỗi người một vẻ, sao lại không biết xấu hổ?”

Lúc này, tất cả các đại gia đều lộ ra vẻ xấu xí, xấu xa như ăn phải cứt.

Lý Chí sắc mặt càng thêm trắng xanh, đã tâm muốn giết thuộc hạ đều có.

Bạch Dạ nhàn nhạt nói: “Nếu muốn nhìn, người chết tiết ý thức lui về phía sau một chút. Hàng đầu tiên là cho ta Thành phố Bình minh.”

Nói xong, những người phía sau Bạch Dạ lần lượt đi đến chỗ ngồi, cùng Dạ Ma Đảo vàng ngồi xuống.

Ngay cả em gái và anh trai của Tần Khánh Thanh cũng ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Các ông lớn ở các quận khác bắt lực và xấu hổ với Lý Chí, đành ngồi vào hàng thứ hai.

“Hừm, ta xem ngươi có thể kiêu ngạo bao lâu!” Lý Chí nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ ngồi xuống.

Ngay sau đó.

“Tôi đang đến!”

Có rất nhiều tiếng ồn trong khán giả!

Chương 859

Chương 859

Mọi người vội vàng nhìn ra lối vào của trang trại khai thác gỗ.

Đám đông ùn tắc nhanh chóng và có ý thức tách ra một lối đi.

Tôi thấy, ở cuối lối đi, một người đàn ông mặc áo choàng trắng, đơn độc phía sau, đi về phía bên này với vẻ mặt lãnh đạm.

Với sự xuất hiện của Đạo Trường, tiếng ồn ào đột nhiên phát ra cũng lập tức im bật, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía anh ta.

Giờ phút này, mọi người trước mặt đạo nhân đều trở thành một tấm bảng nền xám xịt.

“Mười tuổi luyện võ, 15 tuổi vào danh sách sư phụ cấp ba, 20 tuổi tiến vào danh sách sư phụ cấp hai, 25 tuổi đã là bất khả chiến bại dưới một khối, năm nay 40 tuổi, sự Đạo Trường đã ở thứ hai Đỉnh cao đã ở lại mười lăm năm, và bởi vì điều này, hầu như không ai có thể sánh với kiến thức của các bài tập.”

“Đúng vậy, Đạo Trường có thể không phải là người tài giỏi nhất, nhưng anh ta quả thực là người siêng năng và bền bỉ nhất. Tại sao Trình Uyên phải đấu với Đạo Trường?”

“Ta cũng nghe nói tuy rằng thực lực của Đạo sư cấp hai, nhưng cũng có thể so sánh với đạo sư cấp một.”

“Chủ nhân, đó là một nhân vật trong truyền thuyết.”

“Ừ!”

Trên đài quan sát, mấy ông lớn ngồi ở hàng ghế thứ hai đều thở dài.

Nghe những lời này của những người này, Tần Thanh Thanh đang ngồi ở hàng thứ nhất đột nhiên vô cùng căng thẳng, sắc mặt dần dần tái nhợt.

Cô đột nhiên rất lo lắng cho Trình Uyên.

Bãi gỗ có nhiều người, nhưng có một khoảng đất trống rộng lớn ở giữa.

Đạo Trưởng đến giữa bãi đất trống và ngồi xếp bằng. Như thể trong mắt anh, không có ai tồn tại.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Sau nửa giờ, một số người bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Trình Uyên này không sợ tới đúng không?”

“Muôn người còn dám tới? Người ngoài tử chiến đấu với Đạo Trưởng còn có lựa chọn nào khác?”

“Nếu anh ta không dám đến, thì uy tín của anh ta sẽ bị hủy hoại, và thành phố Bình Minh có lẽ sẽ không thể ngóc đầu lên được trong tương lai.”

“So với sống chết, người cho rằng uy tín cái nào quan trọng hơn?”

“Đúng!”

Ngồi ở hàng ghế đầu tiên, Bạch Dạ và những người khác trông có vẻ nghiêm nghị.

Thật ra đám người Bạch Dạ cũng không muốn Trình Uyên đến, dù sao bọn họ cũng biết thực lực của Trình Uyên, hơn nữa bọn họ cũng biết thực lực của Đạo trưởng.

Trình Uyên muốn đánh bại Đạo Trưởng, nhưng điều đó là viễn vông.

Lúc này, Lý Chí vẫn lớn tiếng hỏi Bạch Tố: “Này, người của ngươi dám tới sao?”

Bạch Dạ sắc mặt u ám, không để ý tới anh.

Và lần này.

Trình Uyên ngồi trong căn phòng nơi Lý Tinh Trì và Đông Nguyệt từng ở, mắt dán chặt vào mảnh giấy trên tay.

“Bùm...”

Đồng hồ treo tường trên tường reo chín lần, đã chín giờ.

Trình Uyên lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt vô cảm xé mảnh giấy ra, khi hất giơ tay lên thì vô số mảnh vỡ bay múa trên không trung.

Anh chậm rãi đứng dậy, bước ra khỏi phòng, xuống cầu thang, và đi về phía bãi khai thác gỗ trước khi những mảnh giấy vụn rơi xuống đất.

Lý Hải Tân đuổi theo thuyết phục: “Trình Uyên, bây giờ cậu đang ở trong tình trạng không ổn, cậu nên cho nó biết rồi hôm khác đánh.”

Trình Uyên không trả lời anh, nhưng nhìn về phía trước với ánh mắt kiên định, không dừng lại.

Lý Nam Địch vẫn còn sống, theo lý thuyết được coi là chuyện tốt, nhưng ... sự thật đêm đó cũng lộ ra, anh đã làm tổn thương cô.

Nhưng để không làm khó anh, cô đã chọn cách tự đâm mình.

Nhưng tất cả điều này đã bị phá hỏng bởi cô em gái nhỏ mà anh từng tin tưởng.

Chẳng những vậy, vợ tôi đã mang thai được hơn tám tháng, cũng là lúc An Dĩ Thâm đang nuôi con nhỏ, nhưng khi nghe tin này, trong lòng cô ấy cảm thấy dễ chịu làm sao.

Bạch An Tương bây giờ chắc đang buồn lắm

Lý Nam Địch bây giờ chắc hẳn rất buồn!

Anh nghĩ, hàm răng cạch cạch, nhưng bước đi của anh vẫn vững vàng tiến về phía trước.

Ngay khi anh ấy chuẩn bị bước ra khỏi Thành phố Bình minh.

Một người đàn ông đang ở giữa đường.

Người đàn ông đầu trọc, cao thẳng, chân đi trên mặt đất, mặt đất lõm vào hai tác.

“Cô là Trình Uyên?” Người đàn ông khinh thường nhìn Trình Uyên, khóe miệng hiện lên nụ cười tự tin: “Tôi tên là Phan Văn Bằng, không có tài năng, cấp hai trung cấp, tôi chuẩn bị

vào học. một cấp độ cao. Phương Hoài Sơn, Phương sư đệ thứ ba, xin hãy trả cho ta thật nhiều tiền để lấy mạng của ngươi. ”

Biểu cảm của Lý Hải Tân thay đổi, và anh quay lại nhìn Trình Uyên.

có thể.....

Trình Uyên thậm chí còn không có giảm tốc độ, tiếp tục đi về hướng Phan Văn Bằng với tốc độ ban đầu, ánh mắt dường như đang trực tiếp bỏ qua người này.

“Thành thật mà nói, nếu không phải gần đây thiếu tiền, ta sẽ không bao giờ khinh thường giúp đỡ người giàu có thế lực.” Phan Văn Bằng lắc đầu thờ dãi, “Không được, tiền thật là eo hẹp này. ngày, và cái giá mà Phương Hoài Sơn đưa ra khiến tôi không thể từ chối., Có trách thì chỉ có thể trách anh vì mạng sống của anh mà thôi ... Ôi chao, anh có nghe lời tôi không? Đứng đó, đứng đó cho Lão Tử! ”

“Các ngươi có nghe nói, đi về trước, ta có thể trực tiếp giết các ngươi!”

Vốn dĩ Phan Văn Bằng muốn giả vờ hấp dẫn, nhưng trước khi nói xong, anh thấy Trình Uyên phớt lờ những gì mình nói, điều đó không thành vấn đề.

Lúc này, Phan Văn Bằng đã rất tức giận.

“Nima của, cùng Lão tử choáng váng, xem Lão tử tát chết ngươi!”

Khi Trình Uyên còn cách anh ta năm mét, Phan Văn Bằng đã tát vào đầu Trình Uyên một cách thô bạo.

Ngay sau đó.

Một tia sáng đỏ xẹt qua mắt Trình Uyên, và màu tóc của anh ấy thay đổi ngay lập tức.

Không nói tới việc Trình Uyên chăm chỉ luyện tập một tháng, cho dù là trước đó không có luyện tập chăm chỉ, Lục Hải Xuyên, cũng là đệ nhị cấp trung cấp lật đổ, đã không còn là đối thủ của hắn, huống chi, tên này trước mặt. anh ta?

Thực ra muốn trách thì chỉ có thể trách nhà họ Phương quá kiêu ngạo.

Trên thực tế, bọn họ tìm người này để ngăn cản Trình Uyên giết người, chỉ để tiêu hao Trình Uyên, để khi đối mặt với Đạo Trường, bọn họ không có cơ hội chiến thắng.

Nó cũng là một phương thức bảo hiểm kép.

Chỉ là họ chưa bao giờ nghĩ rằng việc cử một vị chủ nhân cho rằng họ rất mạnh lại không đóng vai trò như mong đợi.

Người ta ước tính rằng Phan Văn Bằng sẽ không hiểu bằng cách nào mà anh ta lại bay ra ngoài.

Vâng, đúng vậy.

Anh tát Trình Uyên một cái, nhưng Trình Uyên không hề rút lui mà tiến về phía trước, nhưng bước chân có chút gấp gáp, sau đó tát cho trống không, thay vào đó là một cú va chạm cực lớn từ lồng ngực của anh, cả người văng ra ngoài.

“Bùm!” Khi tôi ngã xuống đất, tôi cố gắng đứng dậy, nhưng anh ta phun ra một ngụm máu kèm theo một tiếng “bốp”, và cả bộ ngực của tôi đều phẳng lì.

Đứng, tôi không thể đứng lên được nữa, và tôi may mắn là tôi không thể chết.

Điều này.

Anh thậm chí còn không nhìn thấy Trình Uyên di chuyển như thế nào.

Vội về mặt đau đớn, đôi mắt Phan Văn Bằng đầy kinh hãi, nhìn Trình Uyên, nó đáng sợ như nhìn một con quỷ thần. Lúc này, Trình Uyên vẫn thản thờ bước về phía trước, như thể anh chưa từng xuất hiện trước Phan Văn Bằng.

Lý Hải Tân trông thật ngớ ngẩn.

Một cao thủ trung cấp cấp hai, cứ như vậy ... bị giết?

Vì vậy, hẳn bỗng nhiên cao hứng trở lại.

Tôi đã nghĩ rằng Trình Uyên không có cơ hội chiến thắng Đạo Trường lần này, nhưng bây giờ, mọi chuyện đã khác.

Như mọi người đều biết.

Đúng lúc này, giữa đám đông trong bãi gỗ, một người đàn ông cao lớn nói với Phương Tố Tịch bên cạnh: “Tôi e rằng Phan Văn Bằng đã thành công. Nếu không, tại sao Trình Uyên lại không tới?”

Phương Tố Tịch gật đầu: “Đánh nhau với Đạo Trường cũng là một trò đùa. Hắn không biết tự lượng sức mình sao? Phan Văn Bằng dù sao cũng là cấp hai trung cấp cao thủ, giết hẳn Trình Uyên là quá đủ rồi.”

“Được rồi, điều này sẽ đỡ rắc rối.”

Chương 860

Chương 860

Sau khi nói, Phương Tố Tịch nhìn lên đài quan sát.

Bạch Yêu ngồi đó vững vàng, ngồi ở vị trí trung tâm nhất, chói mắt nhất.

Gặp lại Bạch Yêu, trong lòng cô lại có thêm một gợn sóng.

Cô không ngờ rằng anh, người luôn đứng một mình, ngồi giữa ban ngày lại trở thành ngôi sao sáng nhất.

Anh ấy là thần tượng của cô từ khi cô còn nhỏ, và là người cô luôn muốn lấy làm chồng, chỉ là mọi chuyện đúng sai!

Phương Tố Tịch thở dài trong lòng: Mong rằng cái chết của Trình Uyên lần này sẽ thay đổi mọi thứ và cho phép Bạch Dạ trở về bên cô ấy.

Đúng vậy, hiện tại cô rất ghét Trình Uyên, không chỉ vì Trình Uyên đã giết anh trai cô, mà còn vì anh ta đã cướp đi Bạch Dạ của anh trai mình.

“Cũng may, lần này Trình Uyên dù có khoác lên mình đôi cánh cũng không thoát được, nếu không có tai nạn thì giờ chết trên đường rồi.” Khóe miệng hơi cong lên, nở một nụ cười.

Tuy nhiên.

Nụ cười chỉ lưu lại trên khuôn mặt anh chưa đầy ba giây.

“Tôi đang đến.....!”

Ngay khi mọi người sắp mất kiên nhẫn, một người bước vào ở cổng bãi khai thác gỗ.

Trình Uyên ở đây.

Hai mắt hấn đỏ lên, bước chân vững vàng, bước đi không chút biểu cảm trên mặt.

Tất cả mọi người đều sững sốt, người trên khán đài cũng đứng lên.

Đôi mắt nhắm nghiền của Đào Sư cũng vô ích mở ra rồi từ từ đứng dậy.

Phương Tố Tịch và người đàn ông bên cạnh cô đều sững sờ: Tại sao anh ta lại đến? Phan Văn Bằng ở đâu?

Đi tới chỗ Đạo Trường, Trình Uyên đứng không yên, sát khí trên người bắt đầu lan tràn khắp nơi, anh lạnh lùng nhìn chằm chằm Đạo Trường, nhàn nhạt nói: “Còn lời cuối cùng để lại sao?”

Đạo Trường nheo mắt, không biết Trình Uyên tự tin đến từ đâu, sẽ nói ra những lời như vậy, nhếch mép nói: “Mấy ngày nay không gặp, kiêu ngạo nhiều lắm!”

Mấy ông lớn trên khán đài đều chết lặng khi nghe Trình Uyên nói.

“Quái, ai cho hắn dũng khí?”

“Trước mặt Đạo Trường, thật xấu xa thôi cái nhảm nhí lớn tiếng như vậy, không sợ một lát nữa sẽ xấu chết đi?”

“Đó là, Đạo Trường bất khả chiến bại!”

Và vào lúc này.

Bạch Dạ thờ ơ nói: “Trình Uyên bắt đầu võ công từ năm 27 tuổi. Trong vòng một tháng, anh ấy đã bước vào hàng ngũ bán rãng thứ 3. Trong khoảng thời gian này, anh ấy đã có vô số hiểu biết và đã được thăng cấp lên đồ số thứ ba. Ai có thể có được thứ này.” tài năng? ”

“Kim Dao một tháng nữa, lĩnh ngộ được sức mạnh hắc ám. Ta du ngoạn trên biển ngắm trăng để lĩnh hội cảnh giới mà người thường không thể hiểu được. Cho dù chỉ là cao giai cấp ba, thực lực của nó cũng có thể đánh bại.” cấp hai trung cấp. Ta muốn hỏi tất cả các người, cái này Các người đã thấy loại này tài năng chưa? ”

Bạch Dạ nói xong, những người khác đều sững sờ.

Nhiều người bắt đầu hít thở không khí lạnh.

Nhưng Tần Thanh Thanh kinh ngạc nhìn Trình Uyên ở trên sân, thần sắc bất căng thẳng, trong mắt hiện lên bóng dáng của người đàn ông.

Chỉ bắt đầu võ thuật ở tuổi hai mươi bảy?

Hai mươi chín năm có đạt được như vậy không?

Và vào lúc này.

Đứng trước Đạo Trưởng tộc trưởng, sát khí không thể xóa nhòa của Trình Uyên khiến tất cả mọi người có mặt đều không còn dám khinh thường hắn.

Trái tim Đạo Trưởng thực sự rất kinh ngạc, anh có thể cảm nhận được rằng Trình Uyên đã trải qua những thay đổi kinh thiên động địa trong một tháng ngắn ngủi này.

Chỉ là hắn là đạo thông, cũng không sợ thiếu niên trước mặt.

Bởi vì anh ấy có niềm tin vào sức mạnh của chính mình.

“Bắt đầu?” Trình Uyên lạnh giọng hỏi.

Đạo Trưởng gật đầu, sau đó chỉ vào trán Trình Uyên.

Để đạt được mục đích, anh ta sẽ không ngần ngại dùng mọi cách, chỉ có kẻ sống sót mới là kẻ chiến thắng, đây là triết lý của Đạo gia từ trước đến nay, vì vậy, anh ta không quan tâm sẽ có người nói rằng mình đánh lén. .

Anh ta chỉ muốn giết Trình Uyên một cách bất ngờ.

Tuy nhiên.

Đồng thời.

Một tia sáng đỏ lóe lên trong mắt Trình Uyên, và anh cũng chỉ tay.

Hai ngón tay đã sớm gặp nhau.

“Bo!” Có một âm thanh giòn giã.

Bất kể là Đạo Trưởng hay Trình Uyên, cả hai đều lùi lại vài bước.

Thời gian này.

Đôi mắt của Đạo Sư cuối cùng cũng mở to nhất, nhìn Trình Uyên đầy hoài nghi, ngạc nhiên nói: “Người ... người làm sao cũng có thể chỉ kiếm?”

Trình Uyên vẫn không có biểu cảm gì, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Đạo Trưởng nói: “Ta học được từ người!”

Vẻ mặt đạo nhân giờ phút này rất cục trở nên ngưng trọng.

Những người có mặt đều há hốc mồm, tất cả đều ngẩn ra.

Mỗi người đều cho rằng Trình Uyên dù mạnh đến mấy cũng đánh không lại Đạo Trưởng, nhưng bọn họ chỉ cần trao đổi ngón tay, hai người đều xứng đôi vừa lứa!

bị sốc!

Các ông lớn trên khán đài đều sững sờ.

Bạch Dạ đầy phần khích đứng lên.

Phương Tố Tịch, người bị chôn vùi trong đám đông, và người đàn ông phía sau cô, nước da của họ cũng thay đổi, cuối cùng họ cũng biết tại sao Phan Văn Bằng lại tự do đến đây.

Hóa ra là Phan Văn Bằng không thả nó ra, nhưng anh ấy không thể ngăn cản nó!

Đạo Trưởng trầm giọng nói: “Ta vốn là muốn dùng 50% sức lực kết thúc trò hề này, nhưng xem ra người tiến bộ rất nhiều. Ta có chút cường điệu 50% sức lực, nhưng Ta sẽ giết người bằng 70% sức lực! ”

Đang nói.

Bước chân cúi đầu, hướng ra ngoài không trung.

Nhìn thấy ngón tay này, còn cách Trình Uyên một khoảng cách, nhưng ngón tay hung tợn gió, như thể hiện thực hóa, mãnh liệt đâm vào Trình Uyên.

Trình Uyên sững sốt.

Hắn biết Nội Lực của Đạo Trưởng rất dữ tợn, hắn cũng biết hắn có thể bắn ra Nội Lực từ bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể, nhưng hắn chưa bao giờ ngờ rằng Nội Lực có thể phóng ra bên ngoài cơ thể!

Đây có phải là sức mạnh thực sự của Đạo Trường?

Đây có phải là sức mạnh của thanh kiếm?

Lần này Trình Uyên không dám học, không cần biết cậu nên học như thế nào, cậu chỉ là đồ giả, so với người thật, thực lực của cậu tự nhiên sẽ giảm đi rất nhiều.

Vì vậy, anh ấy đã giơ tay.

Chỉ với một hành động cực kỳ đơn giản này, phần lớn sức mạnh của Đạo Long Ngón Kiếm đã bị tiêu tán, và ngay lập tức tay còn lại giơ lên.

Giống như Vân Dĩ Hà dùng còng của áo gió để bẻ gãy thanh kiếm của Trình Uyên học được từ Đạo sư, ngón tay của Đạo sư đột nhiên chuyển động.

đồng thời.

Chân phải của Trình Uyên đột nhiên giẫm lên khe hở giữa hai chân Đạo Long, đập vai lên người Đạo Long.

Đây là mẹo dựa lưng vào núi, đủ sức để hất người lên không có thể.

Phản ứng của chỉ huy Đạo Trường cũng cực kỳ nhạy cảm, ngay khi Trình Uyên chuẩn bị đánh anh ta, anh ta đã bí mật bơi đến ngực anh ta và bật ra đột ngột.

“Bùm!” Một âm thanh.

Đạo Trường lùi lại bảy tám bước, Trình Uyên cũng lùi bảy tám bước.

Vẫn ngang hàng!

Khung cảnh yên lặng, dường như có thể nghe rõ cả tiếng thở của người ta.

“Không ngờ Trình Uyên lại mạnh như vậy?” Bạch Dạ kích động kêu lên.

Tuy nhiên, tại thời điểm này.

Trong đám người, có một người chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy sát khí nhìn về phía sân đấu.

Anh ấy tên là Đường Chiến!

Nhìn thấy trận chiến của Trình Uyên với Đạo Trưởng, cánh tay anh run lên, lúc này anh mới chợt nhận ra rằng với thực lực của bản thân, muốn trả thù dường như đã trở nên rất xa vời.

Trình Uyên không còn là Trình Uyên mà anh từng là.

và vì thế.

Anh quyết định trả thù bằng một cách khác.

Trên thực tế, anh đã đoán được Trình Uyên muốn nhân cơ hội này để quét sạch Khu vực 3.

Do đó, nếu không đoán được thì lực lượng mới của Hùng đông City hiện đang nằm mai phục xung quanh bãi khai thác gỗ.

Trong trường hợp này.

Đường Chiến khịt mũi, trong lòng nói: “Ta sẽ không để cho người Trình Uyên thành công!”

Chương 861

Chương 861

Đường Chiến yên lặng lui ra khỏi đám người.

Bởi vì Trình Uyên đánh nhau với Đạo Trưởng, mọi người đều vào bãi khai thác gỗ. Có rất nhiều gỗ chất đống bên ngoài bãi khai thác, nhưng không có ai ở đó.

Cầm con dao trên tay, hấn phi thân lên, lặng lẽ chạm vào phía tây bắc có đống gỗ trong bãi khai thác.

Anh biết rằng nếu có người Tây Tạng, đó là nơi tốt nhất.

Đường Chiến là cao thủ trung cấp bậc hai, nếu cố tình không muốn bị phát hiện, nhất định sẽ có người phát hiện.

có thật không.

Ánh mắt của Đường Chiến, giữa một đống gỗ phé thải, nhìn thấy một tấm vải đen.

Khóe miệng anh ta cong lên, lộ ra ý cười đắc ý.

“Trình Uyên, mày giết cả nhà tao, giết vợ tao, tao muốn giết hết mày!” Hấn cười toe toét, đột nhiên vươn vai lao về phía đống gỗ.

nhưng.

Đường Chiến như chết lặng khi nhảy qua vật cản và chém xuống.

Ở thành phố Bình Minh, những công tử từng là trung tâm của nhà Đường và sau này dựa vào Nguyên Lão đang bắt người nhà của họ và nấp sau một vài đống gỗ để đánh bài.

Vâng, đó là chơi bài!

Nhìn thấy những người này, Đường Chiến đã quá muộn, liền chém chết một người.

Lúc này mọi người mới có phản ứng, ngay khi chuẩn bị nhặt hung khí đặt bên cạnh, con dao của Đường Chiến đã kề vào cổ một người cường tráng.

Vị cường giả sợ tới mức suy yếu hai chân, trực tiếp quỳ xuống đối với Đường Chiến: “Chủ nhân, chủ nhân, xin tha mạng!”

Đường Chiến sắc mặt xanh mét, hai mắt gằn như bốc cháy.

Hắn muốn trả thù, thấy không còn hy vọng giết Trình Uyên, hắn muốn giải tỏa cơn tức giận, muốn cho kế hoạch của Trình Uyên bại lộ, nhưng làm sao có thể là những người này?

“Làm sao có thể là người?” Đường Chiến cả giận nói.

Tên nhà giàu vội vàng bảo vệ kêu lên một tiếng: “Thiếu gia, cái này, cái này, cái này, đây là Bình Minh thành của bọn họ, ôi không, cái này là do những người bên ngoài khu số 4 cưỡng bức, chúng ta trốn ở đây đi, chúng ta cũng bị cưỡng bức.” Bất lực, nếu họ không làm theo những gì họ nói, họ sẽ ...”

Đường Chiến sững sờ.

Anh ngay lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Phải chăng chỉ là vỏ bọc để bao vây những người dân khu 3 đây?

Lại là một chiêu bài?

Anh tức giận, tức giận không kiểm soát được.

Lần này, không phải vì hận, mà là ...

“Lại chết tiệt ở đây?” Đường Chiến tức giận. Nhà Đường bị tiêu diệt lần trước là do anh ta bị Trình Uyên bắt được âm mưu che đậy thủ đoạn. Sao bây giờ, anh ta vẫn còn ...

“Chết tiệt, cô có thể lấy thứ gì đó mới mẻ không!” Anh ta gầm lên.

“Bạn đã bao giờ nghe nói rằng bắt kẻ mèo đen hoặc vẽ đường, một con mèo tốt có thể bắt được một con chuột?”

Lúc này, một giọng nói truyền đến.

Mà bên cạnh, Thời Sách, nằm trên một khúc gỗ, nâng chân Erlang lên, nhàn nhạt đưa một chùm nho trong vắt lên miệng,

cũng không thèm nhìn Đường Chiến, nhẹ nói.

Nhìn thấy Thời Sách, ánh mắt Đường Chiến ngưng tụ, tức giận cười nói: “Cũng may ngươi là thủ hạ của hắn, giết ngươi, ngươi cũng có thể giải được hận của ta!”

“Chính ngươi mang cái này tới cửa!”

Vừa nói, vừa đá thượng một cước, hắn chuẩn bị chạy tới Thời Sách.

Nhưng đúng lúc này, một người đàn ông gặm nho khác từ sau khúc gỗ đi ra, ngồi xổm bên cạnh Thời Sách nói: “Cho dù có ta, ngươi cũng có thể giải trừ hận ý tốt hơn.”

Người này không phải ai khác, chính là Lục Hải Xuyên, người đã vội vàng đuổi theo Chengcai.

Không chỉ Lục Hải Xuyên, giọng nói của anh ta vừa rơi xuống, con Bạch Long Trần Thành Vương Mĩ Lệ cũng đi ra.

Đường Chiến vội vàng dừng lại bóng dáng.

Vương Mĩ Lệ nhàn nhạt nói: “Ta không cần bọn họ động thủ, ta là đủ rồi.”

Đường Chiến sắc mặt xanh mét: “Trình Uyên đã được coi là tốt rồi?”

Lục Hải Xuyên lắc đầu nói: “Không sai, chỉ là trùng hợp. Không phải ngươi muốn tính toán, không ngờ ngươi lại tình cờ xuất hiện, một ít chúng ta cũng vừa tới.”

Đường Trạch hận.

Anh ta đưa con dao ngang ngực và nói: “Nào, giết tôi đi, cô sẽ bớt bị đe dọa!”

Bất quá, Lục Hải Xuyên đột nhiên lắc đầu nói: “Trình Uyên không có nói muốn chúng ta giết ngươi. Cho nên, ta xin lỗi, trừ phi ngươi chủ động tấn công chúng ta, ngươi có thể tùy ý rời đi.”

Tùy ý rời đi?

Đường Chiến thật ngốc.

Cái này là cái gì?

Không đặt anh ta vào mắt chút nào?

Không quan tâm đến mối đe dọa về sự tồn tại của anh ta chút nào?

Anh rất tức giận, cơn giận của anh gần như tuôn ra, nhưng ...

Thời Sách khẽ cười nói: “Thật ra, anh cả của tôi một tháng trước đã nói với tôi rằng nếu chúng ta tình cờ gặp Đường Chiến và nói với anh ấy rằng cái chết của Tần Ngạo Thực không liên quan gì đến chúng ta. Còn tin hay không thì đó là chuyện của anh ấy Họ của anh ấy là Tang. Nếu chúng tôi phải chết, chúng tôi không ngại cắt cổ và rẽ.”

Nghe những lời này, tay Đường Chiến càng nắm chặt cán dao, chặt đến mức miệng hổ nứt ra chảy máu.

...

Trên thực tế, ngay khi Đường Chiến rút lui khỏi bãi khai thác, Phương Tố Tịch và người đàn ông phía sau cô cũng lên ra khỏi bãi khai thác.

Cách bãi khai thác gỗ không xa, một nửa thuộc quận 3.

Và về phía Tây Bắc, cách đó chưa đầy một dặm, có một xưởng sản xuất đồ gỗ quy mô tương đối nhỏ.

Nhà máy sản xuất đồ gỗ được xây dựng ở một nơi gần bãi khai thác gỗ, có lẽ chỉ để thuận tiện cho việc kiếm nguyên liệu tại chỗ.

“thay đổi kế hoạch.”

Phương Tố Tịch, người ra khỏi bãi gỗ và bước nhanh ra bên ngoài xưởng sản xuất đồ gỗ, nói với người đàn ông phía sau: “Đề sủng nổ, lao tới và châm lửa cho Trình Uyên.”

“Chú ý, đừng làm tổn thương những người trên nền tảng xem.”

Người đàn ông phía sau khẽ cau mày nói: “Đạo hữu có thể không vui.”

Phương Tố Tịch chế nhạo: “Lão Đạo Trưởng từ trước đến nay luôn thận trọng. Người bây giờ không hiểu tình hình sao? Hấn

có thể đánh bại Trình Uyên, nhưng sức nắm của hắn nhỏ hơn nhiều. Trong trường hợp này, chúng ta giết Trình Uyên, nhưng ngược lại là cứu hắn đổi mặt.” . Tại sao anh ấy lại khó chịu? ”

“Hơn nữa, Phương gia của chúng ta tại sao phải quan tâm đến Đạo sư? Hắn cùng ba ba của ta ngang hàng trước mặt Boos!”

Người đàn ông nhún vai, thờ ơ nói: “Cứ coi như tôi không nói.”

“Vậy thì còn không mau triệu tập người của chúng ta!”

Phương Tố Tịch nghiêm nghị nói.

“Hử!”

Người đàn ông gật đầu và bước vào xưởng sản xuất đồ nội thất, nhưng ...

“Cô!”

Trong vòng nửa phút, người đàn ông hoảng sợ chạy ra ngoài, Tô Tây nói: “Đã xảy ra chuyện!”

Thấy anh trông rất bối rối, Phương Tố Tịch khẽ cau mày và bước vào cùng anh.

Khi bước vào xưởng sản xuất đồ gỗ, họ cũng không khỏi hoang mang khi nhìn thấy khung cảnh của xưởng đồ gỗ.

Trên mặt đất, người nằm trên mặt đất, súng ống đã biến mất từ lâu, không khí vẫn nồng nặc mùi khói thuốc súng.

“Chuyện này... chuyện gì đang xảy ra vậy?” Phương Tố Tịch hét lên.

Khi cô ấy nói, cô ấy vừa hạ cánh, và đột nhiên ...

Một nhóm người xông ra và chặn lối ra của các nhà máy khác nhau ở phía đông nam, tây bắc và đông bắc, và họ đều cầm súng trên tay.

Họ bao vây Phương Tố Tịch và người đứng sau Phương Tố Tịch.

“Có vẻ như không chỉ nhà Phương của cậu có súng, mà nhà họ Ngụy và nhà họ Shen của chúng tôi cũng có ít súng hơn cậu!”

Một giọng nói văng vẳng bên tai Phương Tố Tịch.

Chương 862

Chương 862

Trên cầu thang của khu nhà xưởng có lầu hai, chắc là văn phòng hay sao.

Ngụy Tác và Thẩm Hoa bước ra khỏi văn phòng, dựa vào lan can, nhìn Phương Tô Tây cười nhạt rồi nói.

“Anh...!” Phương Tô Tịch sắc mặt trở nên rất xấu xa: “Anh chuẩn bị xong chưa?”

Ngụy Tác cười nhạt: “Thật là trùng hợp, đám người định tập kích đám người Lý Chí, không ngờ các người lại chiếm được chỗ này.”

Thẩm Hoa cũng lắc đầu thở dài: “Người còn có ta. Cũng không phải lần đầu tiên khiêu chiến Trình Uyên, cho nên còn chưa biết hấn sao?”

“Người có thể nghĩ tới, hấn không nghĩ ra?”

“Thực ra, khi sắp đặt trận quyết đấu này, Trình Uyên đã nghĩ trước mọi thứ. Anh ấy biết rằng bạn sẽ đoán được rằng mục đích của anh ấy không chỉ giới hạn trong một cuộc đấu tay đôi, và anh ấy không sợ sự đoán của bạn.”

“Vì vậy, anh ấy sẽ suy nghĩ về loại phản ứng mà bạn phải thực hiện.”

“Vì vậy, đây là lý do tại sao chúng ta luôn thua anh ta. Mặc dù anh ta sẽ không cố ý làm hại người khác, nhưng anh ta đã bao phủ đầy gai. Dù bạn có định khùng anh ta như thế nào, anh ta đã nhìn thấu rồi. Và nó sẽ cho bạn cảm giác bị tổn thương.”

Phương Tô Tịch đã bật cười khi nghe điều này.

Cô cười, hai mắt đỏ hoe, chỉ vào Thẩm Hoa và Ngụy Tác, tức giận nói: “Anh ta không chủ động làm tổn thương người khác thì sao? Anh tôi thì sao? Anh ta không hại anh tôi sao?” ”

Ngụy Tác lắc đầu nói: “Đó là tự vệ. Anh trai ngươi đi khiêu khích hấn trước.”

“Tự vệ chết tiệt!” Phương Tố Tịch bực bội nói: “Anh của anh không phải là người đã chết!

Phương Tố Tịch bây giờ không quan tâm đến bất kỳ lý do gì, cô chỉ biết rằng anh trai cô đã bị giết bởi Trình Uyên, đây là một sự thật, và cô không thể chấp nhận nó.

Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ tại sao Trình Uyên lại làm tổn thương anh trai cô ấy.

Có thể do cấp trên làm đã lâu nên sẽ không quan tâm đến cảm xúc của người dưới. Ta có thể giết người, người không chết cũng tốt, nhưng không giết được ta.

Đôi mắt với một người như vậy, Ngụy Tác lắc đầu nói: “Không có ý nghĩa, chúng ta đừng nói.”

Phương Tố Tịch cũng chế nhạo, và chỉ vào Ngụy Tác và Thẩm Hoa: “Đúng vậy, tôi đã nói gì với các bạn rằng tôi sẽ giết Trình Uyên.”

“Đáng tiếc là anh không có cơ hội.” Thẩm Hoa lắc đầu.

Phương Tố Tịch lại chế nhạo, chỉ vào những người ngăn cản bọn họ, nói: “Chỉ dựa vào bọn họ? Ta không tin bọn họ dám nổ súng vào ta, bọn họ không dám nổ súng, vậy ai có thể ngăn cản ta? Người này bên cạnh tôi là bánh răng thứ hai. Giải phóng mở bậc thầy cấp cao! ”

Phương Tố Tịch đã đúng.

Không ai trong số những người này dám giết cô ấy, bởi vì cô ấy là người của gia đình Fang.

Tứ đại gia tộc đã đến ngày nay, còn chưa kịp xé da.

Bởi vậy, chỉ cần những người này hiện tại không dám nổ súng, hướng chỉ là cao thủ cấp hai, cấp hai cấp thấp đều có thể giết chết bọn họ.

nhưng.....

Người đàn ông tên Lôi Phóng đứng sau Phương Tố Tịch lắc đầu thờ dãi, “Cô ơi, cô quá ngây thơ.”

Những lời này, như một tiếng sét trong một ngày nắng, giáng vào đầu Phương Tố Tịch.

Cô kinh ngạc quay đầu nhìn Lôi Phóng.

Ta thấy Lôi Phóng đối nàng cười nói: “Trong khoảng thời gian này, đệ tam đại sư muốn chiêu mộ sư phụ. Ta rất biết ơn đệ tam sư phụ đã mang ta từ tây bắc, nhưng...”

“Nhưng trước đó, tôi đã tìm thấy Lôi Phóng rồi.” Ngụy Tác cười nói.

Phương Tố Tịch chết lặng.

Cô lắc đầu và hỏi với vẻ hoài nghi: “Tại sao? Tại sao? Tại sao bạn lại chọn họ?”

Lôi Phóng nói nhẹ: “Trẻ em sẽ làm các câu hỏi trắc nghiệm, còn người lớn sẽ chỉ cần nhắc ưu và khuyết điểm.”

“Gia đình Fang của chúng tôi có mang lại cho cô ít lợi ích không?” Phương Tố Tịch không hiểu.

Lôi Phóng lắc đầu: “Nhiều lắm, nhưng tôi không chắc San Ye có thể ngồi làm trưởng bối hay không, nhưng Ngụy Tác Wei Ye bây giờ đã là người đứng đầu nhà họ Ngụy, và Ngụy Tác đối xử với tôi là chân thành. , mỗi khi anh ấy nói chuyện với tôi. Lúc đó, anh ấy sẽ gọi tôi là Anh Lôi trước. Vì vậy, tôi sẽ chọn Lãnh chúa Ngụy của mình nếu xét theo một khía cạnh hay lý do nào đó. ”

Phương Tố Tịch chỉ biết ngồi trên mặt đất, toàn thân ngu ngốc.

“Anh sẽ ... giết tôi chứ?”, Cô hỏi, khóc.

Ngụy Tác và Thẩm Hoa nhìn nhau.

Thẩm Hoa lắc đầu nói: “Không nên đâu. Với tính cách của Trình Uyên, anh ấy sẽ không làm tổn thương người phụ nữ mà anh trai anh ấy thích.”

Nghe vậy, Phương Tố Tịch đột nhiên ngẩng đầu lên.

Bạch Dạ?

Vàng, những gì họ nói phải là Bạch Dạ!

“Nhưng, anh ta đã làm tổn thương tôi!” Cô hét vào mặt họ.

...

Cùng lúc đó, một nhóm người mặc đồ đen đã lên vào khu nhà họ Li vắng vẻ ở khu vực 3.

Đứng đầu là người của Bạch Dạ, một người đàn ông tóc vàng với hình xăm bọ cạp trên trán. Những người mặc đồ đen đương nhiên là ưu tú của Trình Uyên, hiện tại họ đã phát triển thành nhóm Long Uyên hàng trăm người.

Khi lao vào Khu vực 3, họ gần như không bị cản trở.

Chẳng bao lâu sau, họ chiếm căn cứ của Lý gia và thư viện súng của Lý gia.

Lúc này, người đàn ông Bọ Cạp dẫn đầu có vẻ hơi sung tấy, anh ta đè nữ nhân họ Lý vào đại sảnh, đưa tay nâng cằm một cô gái trẻ lên, trong anh ta có một tia phấn khích không thể giải thích được. đôi mắt.

“Pei, sư phụ Cheng nói sau khi chiếm được nhà của Li, chúng ta phải tuân thủ luật pháp.” Một thành viên của đội Long Uyên dường như nhìn thấy người đàn ông cung bọ cạp họ Pei định làm gì nên không thể không nhắc nhở anh ta.

Người đàn ông cung bọ cạp này là một trong số ít người đầu tiên đi theo Bạch Dạ, tên là Bùi Long, một cao thủ trung cấp bậc ba.

“Tuân thủ pháp luật?” Bùi Long chế nhạo: “Pháp luật đâu? Đây là Đảo Vàng, một nơi mà quyền lực là pháp quyền!”

“nhưng.....”

“Không có chuyện gì!” Bùi Long chế nhạo: “Dù sao nhà họ Lý cũng đáng chết. Trước khi chết, tại sao chúng ta không thể có một khoảng thời gian vui vẻ?”

Nói đến chuyện công cô gái trên vai, cô quay lại chỉ tay về phía các thành viên khác của nhóm Long Uyên nói: “Các bạn cứ tự nhiên. Có trách thì có thể nói là tôi cho qua”.

Sau khi nói xong, cô gái đang hét lên vì thương xót sau lưng đi vào một căn phòng.

Vài thành viên của Long Uyển Group nhìn nhau.

“Làm như thế nào?”

“Đừng hỏi tôi, tôi từng là một kẻ hiếp dâm. Sau khi tôi ra mặt, chính là Sếp Vương thu nhận tôi. Tuy rằng tôi rất muốn, nhưng chúng tôi không phải là một người không biết tốt xấu. . Sếp Vương nghe lời Sếp Cheng. Sếp Cheng không cho phép tôi, vì vậy tôi sẽ không làm điều đó. ”

“hiểu.”

Hàng chục người mặc đồ đen không di chuyển.

“Mọi người, chạy đi, bọn họ sắp tàn sát thành, không chạy thì chết!”

Lúc này, không biết là ai hét lên, đám người bị đưa đến căn cứ họ Lý đều nhón nháo, bọn họ bắt đầu chạy lung tung.

Những người trong nhóm Long Uyển đều sững sờ.

Điều này có thể giải quyết như thế nào?

Ông chủ nói rằng bạn không thể giết người không có vũ khí, nhưng nếu bạn không giết, làm thế nào bạn có thể kiểm soát tình hình lộn xộn như vậy?

Ngay sau đó.

Nghe thấy tiếng hoảng loạn bên ngoài, Bùi Long từ trên lầu mang theo quần chạy xuống, quát những người trong đám Long Uyển: “Giết, giết một trăm, không tin ai dám gây chuyện!”

Tuy nhiên, người của nhóm Long Uyển nhìn tôi, và tôi nhìn bạn, không ai di chuyển.

Bùi Long áy náy, bực bội nói: “Ta biết người chỉ nghe lời họ Trùng, đừng để lão Bạch của chúng ta vào mắt.”

Nói xong, anh ta cầm dao lao ra ngoài.

Chương 863

Chương 863

Bắt đầu sợ hãi, không dám cử động hay chống cự.

Tuy nhiên, khi ai đó nói với bạn rằng vâng lời chỉ có nghĩa là chết, thậm chí nếu bạn không dám chống lại, bạn sẽ luôn chạy, phải không?

Khi đó bạn muốn nói với người khác rằng: Đừng chạy, tôi sẽ giết ai chạy!

Những người khác sẽ không bỏ chạy?

Dù sao cũng chết hết rồi, còn có cơ hội chạy thoát, sao lại nghe lời người nói dối để rồi bị người bóp cổ đuổi thẳng cổ?

Bùi Long cũng quên mất mình đã giết bao nhiêu người. Có rất nhiều người đi đường, anh ta cầm dao đuổi theo nhưng không ai dám nghe lời nên dừng lại và bắt được anh ta.

Khu vực 3, nó lộn xộn!

Mặc dù vậy, Lí Chí trong bãi gỗ vẫn không biết, anh ta vẫn đang nghĩ cách bắt được Trình Uyên và những người ở thành phố Bình Minh cùng một lúc.

Hơn nữa, ánh mắt và sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Đạo Trường và Trình Uyên.

Đầu tiên, đó là Phát Tiên Thủ và sau đó là Bát Quyền. Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, những thứ như Đoạn Bi Thối và Phục Hồ Quyền xuất hiện trong một dòng chảy bất tận, và sức mạnh của Trình Uyên đang giảm dần.

Trên thực tế, Đạo Trường lúc này đã chấn động rồi.

Cho dù tâm trí của Trình Uyên lúc này đang rối loạn, thực lực đột ngột tăng lên cũng quá dị thường, nằm ngoài nhận thức của mọi người, bao gồm cả Đạo Trường.

Mọi người chết lặng.01

Bạch Yêu càng kinh ngạc kêu lên: “Hắn, trong khoảng thời gian này đã trải qua chuyện gì?”

“Hắn là người thường huấn luyện không thể chịu nổi.” Tần Thanh Thanh trong lòng thầm nói.

Lý Hải Tân, người đã theo sát Trình Uyên suốt quãng đường, đã bị sốc từ tai này sang tai khác.

Đúng lúc này, mấy người đuổi Đường Chiến đi cũng đã tới tòa.

Dù là Bạch Long hay Trần Thành, hay Vương Mĩ Lệ và Lục Hải Xuyên, họ đều biết Trình Uyên đã trở nên như thế nào trong thời gian này.

Anh ta hầu như không có một khoảng trống nào, ngay cả khi thuận tiện, anh ta vẫn chạy đi ăn? Chỉ cần uống một vài ngụm rồi tiếp tục, nói đến chuyện ngủ nướng, ở độ tuổi như một ông già chỉ cần ngủ ba tiếng một ngày là đủ cho ông.

Loại chuyện này thoát nhìn cũng không gọi là cái gì, nhưng là muốn mỗi ngày làm việc này kiên trì một tháng, e rằng người bình thường cũng không dám nghĩ tới.

“Vì vậy, đôi khi tài năng thực sự liên quan đến sự chăm chỉ.” Lục Hải Xuyên khen ngợi.

Vương Mĩ Lệ cũng gật đầu nói: “Tài năng kết hợp với siêng năng đáng sợ mới là đáng sợ nhất.”

Bạch Long nói: “Khi tôi huấn luyện anh ấy trước đây, tôi luôn cảm thấy anh ấy quá lười biếng và không làm việc chăm chỉ nếu không có chúng tôi, nhưng trong thời gian này tôi nhận ra rằng khi một người muốn làm việc chăm chỉ cho một việc, anh ấy thực sự có thể thay đổi. Thiên nhiên.”

Trần Thành bí mật nắm chặt tay nói: “Ta thề, ta sẽ đuổi kịp hắn!”

Thế là cả bốn đồng thanh thở dài: “Ồ!”

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Đạo Trường và Trình Uyên đấm nhau, và cả hai người họ đều được hỗ trợ bởi năng lượng bóng tối khổng lồ.

Giữ nguyên hình dáng, Đạo Trường nghiêm nghị nhìn: “Người làm sao có thể trở nên mạnh mẽ trong khoảng thời gian ngắn như vậy?”

Trình Uyên vẫn tỏ vẻ vô cảm cho biết: “Khi bạn muốn một cuộc sống bình yên, nhưng luôn có người lấy bạn bè, anh em hay thậm chí là người thân của bạn và bắt bạn phải làm những gì bạn phải làm, bạn biết nó sẽ như thế nào không?”

Hãy nhìn tôi, tôi là người buộc phải lo lắng! ”

Vừa nói, anh ta lại lao đến với Đạo Trường: “Nó làm tôi áy náy, nó chọc giận tôi, tôi có thể làm tất cả!”

Anh ta nói đúng, ít nhất chỉ trong một tháng, thực lực của anh ta đã tăng đến mức này, trừ Trình Uyên ra, dường như rất ít người có thể làm được.

Trình Uyên nói: “Đủ rồi!”

Anh cảm thấy rằng cuộc đấu tay đôi này nên kết thúc.

Cái kết không khó đoán, Đạo Trường, lạc!

Vì vậy, anh ta dùng sức toàn thân của mình để lắc lư Nội Lực đến cực điểm, dùng những gì Lý Ngụy dạy cho anh ta, có thể gọi là tự cắt xẻo bản thân, tung một cú đấm vào Đạo Trường.

Với cú đấm này, Bạch Dạ trên khán đài bỗng chốc đứng dậy.

Không chỉ Bạch Dạ, mà đôi mắt của những người bình thường đang nhìn theo bản năng đều mở to.

Bởi vì cú đấm này thực sự tạo ra âm thanh tương tự như âm thanh bùng nổ, nhưng âm thanh nhỏ hơn nhiều so với âm thanh bùng nổ thực sự.

Đây là chất lượng âm thanh được tạo ra do ma sát khi Nội Lực xé toạc không khí.

Có thể thấy sức mạnh của cú đấm này.

Tuy nhiên.

Đạo Trưởng lúc này chẳng những không lộ ra vẻ kinh hãi, lại đột nhiên nhắm mắt lại.

“Bốp!” Một âm thanh.

Nắm đấm của Trình Uyên đập vào trán Đạo Sư.

Tuy nhiên, Đạo Trưởng không hề nhúc nhích, Trình Uyên cảm thấy như đụng phải tường đồng và tường sắt, hai cánh tay tê dại.

Đột nhiên, tôi bị sốc.

Lúc này, đạo nhân đột nhiên mở mắt ra kêu lên: “Này!”

Phản ứng đầu tiên của Trình Uyên là Đạo sư sắp có động thái lớn, và sự chú ý của anh ta tập trung vào tay chân của Đạo sư, nhưng trên thực tế ...

Trình Uyên biết rằng mình đã sai khi âm thanh thống nhất đó được thốt ra.

Cú va chạm cực lớn ập vào đầu, ngực và vai ...

Với một “bùm”, Trình Uyên bị đánh ra ngoài.

“Chà!”

Tiếng hò reo, hò hét từ đám đông.

Mọi người sững sờ, không ai có thể nhìn rõ Đạo Sư ra tay như thế nào, cũng không ai có thể nhìn thấy Đạo Sư bắn Trình Uyên lên không trung như thế nào.

Thực tế, ngay cả chính Trình Uyên cũng không hiểu.

Nhưng mà, Vương Mĩ Lệ ở ngoại vi đột nhiên trợn to hai mắt, sắc mặt đột nhiên trở nên cực kỳ ngưng trọng: “Công kích tổng hợp kỹ năng!”

Trần Thành không hiểu, ngạc nhiên hỏi: “Công kích và kỹ năng kết hợp là gì?”

Vương Mĩ Lệ trầm giọng nói: “Một trong những pha nguy hiểm của chú, thế lực hắc ám bùng phát, chính là hạ gục đối thủ thông qua giọng nói.”

Cú va chạm cực lớn đã xé toạc quần áo trên cơ thể của Trình Uyên, anh ngã xuống đất một cách nặng nề.

“Phốc!” Phun ra một ngụm máu.

Đạo Trưởng trở lại vẻ lãnh đạm và bình tĩnh trước đây, nhàn nhạt nói: “Ta nói, ta vừa rồi chỉ dùng 70% công lực, hiện tại, chính là ta một phần mười kỹ năng.”

Lúc này, Trình Uyên cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của cái gọi là Nội Lực có thể phát ra từ bất kỳ bộ phận nào của cơ thể, không chỉ cơ thể, mà còn cả âm thanh!

Đầu óc choáng váng, anh cảm thấy mái tóc bạch kim của mình đã bắt đầu bạc trắng dần, vết máu đỏ trong mắt cũng dần nhạt đi.

Một linh cảm xấu tràn ngập trong lòng, Trình Uyên cảm thấy tình trạng này của bản thân không thể duy trì quá lâu.

và vì thế.

Để đưa ra quyết định nhanh chóng.

Hắn lôi kéo thân thể tổn thương, từ trên mặt đất đứng lên, ánh mắt ngưng tụ, trong mắt lóe lên đốm bùng, lại ném về phía Đạo Trưởng.

Về phần Đạo Sư, cánh tay của hắn đột nhiên mở ra, lần đầu tiên cử động rất lớn.

Giống như một con chim lớn, anh ta dễ dàng nhảy cao năm mét, từ trên xuống dưới, và bất ngờ tát Trình Uyên một lòng bàn tay.

Trình Uyên hơi ngòai xồm người, đột ngột bật dậy, lấy lòng bàn tay chạm vào vai anh, lưng dựa vào núi.

chỉ.....

Khi lòng bàn tay của Đạo Trưởng chạm vào lưng và vai của Trình Uyên, anh ta mở miệng mạnh mẽ và hét lên một lần nữa: “Này”

Lúc này, hai cánh tay của Trình Uyên giơ lên, không chỉ bẻ gãy lòng bàn tay mà Đạo Trưởng ấn, mà còn có vẻ muốn dùng

tay của Fuxian để lắng nghe âm thanh của mình.
không may!

Chương 864

Chương 864

“Bùm!” Một âm thanh.

Trình Uyên lại bay về.

Bàn tay Fuxian của anh ta hoàn toàn vô dụng đối với kiểu di chuyển bí mật này.

Một cú va chạm cực lớn ập vào ngực anh, giống như bị một chiếc xe tải đâm vào.

Và vì chỉ huy của Đạo Trưởng là lực lượng từ trên xuống nên lần này Trình Uyên không đi quá xa, anh ta đập xuống đất một cách quyết liệt, bật lại và lăn trên mặt đất nhiều lần.

Mặt đất bị đập thành một cái hốc.

“Chà!”

Mọi người lại cảm thán.

Mọi người trên sân khấu cũng đứng dậy, với vẻ mặt vừa vui vừa buồn.

Những người như Lí Chí đương nhiên vô cùng ngạc nhiên, cười lớn: “Tôi đã biết chuyện này sẽ xảy ra từ rất lâu trước đây. Đạo sư là một tồn tại bất khả chiến bại. Trên đời này, không có ai là đối thủ của Đạo sư.”

“Đó là đương nhiên!”

“Tuy nhiên, đứa nhỏ này có thể buộc Đạo Trưởng sử dụng đống thế, cũng khá là đáng nể.”

“Vẫn còn quá mềm!”

Những lời chế giễu của họ vang lên bên tai Bạch Dạ, rất đinh tai. Hắn biết rằng ở cấp độ này, một cú đấm là một cú đấm, và một cú đá là một cú đá, sức công phá của nó không thể so sánh với một cao thủ cấp ba.

Vì vậy, mỗi khi Trình Uyên bị đánh vào không trung, anh thường xuyên có cảm giác mình sắp chết.

“Im đi!”

Biện Bạch Hiền lo lắng quay đầu lại chỉ tay về phía ông chủ khu vực kia, tức giận hét lên.

Những người này khi bị mắng đều cảm thấy dờ dẩn, đặc biệt là Lý Chí thì chế nhạo: “Đúng vậy, người không cần bò. Chờ Trình Uyên chết đi, các người người, hừ ... người cũng không xa vận xui.” ”

“Anh Lý, lần này em sẽ hỗ trợ anh!” Người lùn mặc áo khoác đỏ nhanh chóng gọi.

Nhìn thấy thủ lĩnh Đạo Trường thắng lợi trong tầm mắt, những người này tự nhiên là muốn ca ca đắc ý với thủ lĩnh Lý Ngụy.

“Được, Lý Ngụy huynh, sư huynh, ta cũng có thể hỗ trợ!”

“Và tôi!”

Lý Chí trông tự mãn.

Nghe những gì họ nói, sắc mặt của Tần Thanh Thanh rất xấu xí, khi Trình Uyên bị đánh bay lên không trung, trái tim của cô bị bóp chặt một cách dữ dội.

Câu nguyện trong trái tim tôi ...

Lão Đạo Trường rơi vào trước mặt Trình Uyên, khinh thường từ trên xuống dưới nhìn hấn, nói: “Ta thừa nhận tài năng của ngươi quả nhiên kinh người, cho nên ta mới đổi ý.”

“Ta không thể hợp tác với ngươi, bởi vì không giữ được ngươi, ngươi ... làm cho ta cảm thấy bị uy hiếp, cho nên nhất định phải chết!”

Trình Uyên bị đánh gục, đầu óc ong ong, mắt thoáng chốc trở nên đen láy.

Khi anh ta thở phào nhẹ nhõm, tia sáng đỏ trong mắt anh ta biến mất, và mái tóc của anh ta hoàn toàn trở lại màu trắng xám trước đó.

Trình Uyên, người đã trở lại hình dạng ban đầu, tốt nhất cũng chỉ ở cấp thấp thứ hai.

Vừa mở mắt ra đã thấy Đạo Sư đang lâm bảm gì đó với mình, liền giơ chân giẫm lên một cái “rầm”.

Trình Uyên muốn tránh, nhưng tốc độ lúc này hoàn toàn không đạt được hiệu quả này, trong lúc vội vàng, cậu chỉ có thể giơ tay chặn lại.

“Bùm!” Một âm thanh.

Một đám khói bốc lên ở hiện trường, bao trùm Đạo Trưởng và Trình Uyên!

Mọi người không thể nhìn thấy những gì đang diễn ra bên trong.

Bạch Long và Trần Thành muốn chạy đến, nhưng Vương Mĩ Lệ đã giữ vai họ và nói: “Đừng lo lắng!”

“Người ta sắp bị giết rồi, anh có vội không?” Trần Thành rống lên.

Bạch Tiễn cũng lo lắng nói: “Cùng nhau đi giết đạo nhân!”

Lục Hải Xuyên nói, “Đừng lo lắng, tính mạng của Trình Uyên không cạn kiệt, anh ấy sẽ không chết như thế này!”

Trần Thành gầm lên: “Đánh rầm, ta không tin mê tín phong kiến của người!”

Vừa nói, anh ta vừa rút dao rựa khỏi tay mình.

Ngay sau đó.

“Này!” Một tiếng còi phát ra từ khói và bụi.

Mọi người đều giật mình.

Ngay sau đó, một bóng người bay lộn ngược.

Trên sân khấu, Lý Chí cười nói: “Haha ... Bạch Dạ, nhìn sự phụ của người bây giờ khổ sở như thế nào. Bị người đánh như một quả bóng ...”

Giọng nói dừng lại trước khi lời nói được kết thúc.

Bởi vì hẳn lúc này mới có thể thấy rõ ràng chính là đạo nhân bị đánh ra lần này.

Đạo nhân nặng nề ngã xuống đất phun ra một ngụm máu, trong mắt lộ ra vẻ không tin, kinh ngạc nói: “Không ... không được, chuyện này không thể nào!”

Khói bụi tan dần.

Lúc này mọi người mới nhìn thấy Trình Uyên đang nằm trên mặt đất, vừa nãy bị chân của Đạo Trưởng giẫm lên xương cánh tay, mặt đất trũng xuống thành một mảng lớn.

Tuy nhiên, vào lúc này, ánh sáng màu đỏ bí ẩn lại lóe lên trong mắt anh ta, và nó còn đỏ hơn trước rất nhiều.

Cổ anh hơi cong, ngẩng đầu lên một cách khó nhọc và anh thở hồng hộc.

Quần áo trên người hẳn từ lâu đã nát thành váng, khoe miệng vẫn còn chảy ra rất nhiều máu.

Mọi người choáng váng.

Không ai có thể tưởng tượng được rằng vì Trình Uyên bị thương quá nặng, làm sao có thể đánh bại Đạo Trưởng lên không trung? Anh ấy đã làm thế bằng cách nào?

Hơn nữa, rõ ràng vừa rồi Đạo Trưởng đang tấn công Trình Uyên, chuyện gì đang xảy ra ở đây?

Không ai biết, ngoại trừ Trình Uyên và Dao.

Vì vậy, Đạo Trưởng sẽ kinh hoàng không thể giải thích được.

Khi Trình Uyên lắc người, chân hơi run khi đứng dậy lao lực, nhưng nét mặt lại thờ ơ, không đàng hoàng.

Cho dù bị gãy tay, cho dù toàn thân bị thương, cho dù khoe miệng vẫn còn đang chảy máu, xem ra không liên quan gì đến hẳn.

Đạo Trưởng cũng lao lực đứng lên lắc đầu, tựa hồ vẫn không thể tin được: “Không ... không có, ta đã luyện tập đóng thế 20 năm. Người trong nháy mắt có thể học được? Chuyện này không thể nào!”

Nghe những gì Đạo sư nói, những nhân tài khác cuối cùng cũng nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

Hóa ra câu “Này!” Mà tôi vừa nghe không phải từ miệng Đạo Trưởng, mà là Trình Uyên.

Kết quả là tất cả mọi người đều chết lặng.

Anh ấy đã tập luyện trong 20 năm, nhưng anh ấy thậm chí không sử dụng 20 phút.

Trình Uyên lạnh lùng nói: “Chỉ có vậy thôi sao?”

“Cái gì?” Đạo Trưởng giật mình.

Miệng Trình Uyên từ từ gợi lên một nụ cười nhếch mép, và nói: “Nếu chỉ có vậy, cô có thể chết!”

Nghe thấy điều này, một lời chế nhạo xuất hiện ở khóe miệng Đạo Trưởng, và sau đó ...

Sau đó, anh ta đột nhiên giẫm lên mặt đất dưới chân, người đó phi nước đại về hướng ngược lại, đồng thời tát cho người trước mặt một cái tát!

“Huh?”

Mọi người đều chết lặng.

Đạo Trưởng.

Muốn trốn thoát?

Không, không phải suy nghĩ, anh ấy đang ở trên diện rộng.

Lý Ngụy trên đài xem như muốn đập chân vào mồm, bọn họ chưa từng nghĩ có ngày đạo nhân sẽ trốn thoát.

Nhưng Trình Uyên lạnh lùng nhìn anh bỏ chạy, bất động.

Anh đã mong đợi Đạo Trưởng trốn thoát, bởi vì Đạo Trưởng quá thận trọng, bằng mọi giá anh sẽ làm những gì mình muốn, nhưng cùng lắm là để bản thân sống để hoàn thành mục tiêu của mình bằng mọi giá.

Khi một người như anh ta biết rằng anh ta không chắc chắn 100% giết được Trình Uyên, anh ta chắc chắn sẽ không chọn chiến đấu mạnh mẽ!

và vì thế.

Bây giờ Trình Uyên có thể nghĩ ra, chẳng lẽ Đạo Trương đã trốn thoát?

Đạo nhân thấy hắn sắp thoát khỏi bãi khai thác gỗ, trong mắt mừng rỡ, nói: Cho dù người tiến bộ nhanh, vẫn không giữ được ta, khi ta trốn đi còn có cách đấu với người..

chỉ.

Anh cũng nghĩ về những gì mình nói, và ngay lập tức đổi ý.

Bởi vì, vào lúc này, một người đột nhiên nhặt được một khúc gỗ rất lớn, khi tròn vo hút về phía đạo nhân.

Đạo Trương sửng sốt, bởi vì khúc gỗ to lớn này quá hung hãn, quá háo sắc và hống hách đến nỗi ngay cả hắn cũng không dám dễ dàng ngăn cản.

Vì vậy, người đã nâng khúc gỗ này ...

Chương 865

Chương 865

Nếu nói thực lực của Đạo Trường và Trình Uyên hiện tại không còn bằng nhau, thì người đột nhiên xuất hiện trước mặt và ngăn cản trên đường đi, cho dù Trình Uyên và Đạo Trường thêm một đoạn, anh ta sẽ không thể đánh bại anh ta.

Anh ấy là Lý Ngụy!

Đạo nhân không thể chạy thoát được nữa, chỉ có thể nhanh chóng lùi lại, sau đó thoát khỏi khúc gỗ của Lý Ngụy.

Đạo Trường hoảng sợ, cúc áo trên người áo choàng bị gió mạnh cuốn bay, tóc tán loạn như một kẻ điên.

Anh ta hét lên đầy hoài nghi: “Cô không ở trong hầm sao?”

Lý Ngụy chậm rãi đi về phía trước, lãnh đạm nói: “Tiền bối trong kho bạc là đủ rồi.”

Trên thực tế, Lý Ngụy và Vân Dĩ Hà đã cùng nhau canh giữ kho bạc để ngăn cản Đạo Trường, Đông Lương Đình, và băng nhóm của anh ta giết tất cả bọn họ, và họ không thể xử lý một mình.

Nhưng bây giờ, Đạo Trường đã trở thành một người đàn ông cô đơn, và đi đến cuộc đấu của Trình Uyên, chỉ còn lại Đông Lương Đình như một mối đe dọa.

Trên thực tế, thực lực của Vân Dĩ Hà vẫn hơn gian nhà Tống, cho nên Lý Ngụy mới ở đây.

Đạo Trường hoảng sợ.

Anh muốn chạy về hướng khác, nhưng Trình Uyên đã đứng sau lưng anh.

“Đó là một cuộc đấu tay đôi. Bạn có muốn phá vỡ các quy tắc và chiến đấu một trong hai?”

Ai có thể nghĩ rằng những lời nói yếu ớt như vậy lại phát ra từ đầu của Đạo Trường?

Mà Lý Ngụy cười nhạt nói: “Từ người muốn chạy trốn đã thua rồi, quyết đấu kết thúc.”

Đạo Trường sững sờ.

Tuy nhiên, vào lúc này, Trình Uyên, người bị gãy một cánh tay, nói với Lý Ngụy: “Anh ơi, để em đến.”

Lý Ngụy hơi giật mình, trong mắt hiện lên một tia lo lắng: “Nhưng là người...”

Trình Uyên chắc chắn gật đầu với anh.

Ngay trước đó, Trình Uyên đã bị Đạo Trường đánh đến mất đi trạng thái, lúc hồng quang biến mất trong mắt, chỉ còn vài phút nữa là chết.

Trong tình huống bình thường, một khi trạng thái này bị kiệt sức một cách vô thức, Trình Uyên không thể nhanh chóng bước vào trạng thái này một lần nữa.

Và chỉ khi cuộc sống đang treo lơ lửng trên một sợi dây ...

Anh ta nuốt một viên thuốc.

...

Đêm qua, anh đã ngồi suốt ba tiếng đồng hồ trong căn phòng mà Lý Nam Địch và Đông Nguyệt ở cùng nhau.

Trên tay cô ấy có một tờ giấy viết tay của Đông Nguyệt, bị Trình Uyên xé nát.

Trên bàn đầu giường có rất nhiều lọ thuốc không rõ nguồn gốc, trong đó có một dòng chữ viết, Trình Uyên nhìn thấy.

“Nếu cậu có thể tìm thấy nó, đây là suy nghĩ duy nhất tôi để lại cho cậu. Trong đó có ba viên thuốc, có thể kích thích tiềm năng cực đoan nhất của cơ thể con người vào thời điểm quan trọng. Bạn cũng có thể coi nó như một loại thuốc cấm, vì vậy chỉ có ba viên thuốc. Nếu bạn dùng hết ba viên, chúng tôi sẽ không phải gặp lại bạn.”

Chữ viết tay là của Lý Nam Địch.

Trình Uyên biết nó có nghĩa là gì.

Đường Chiến muốn giết Trình Uyên trong nhà kho của nhà họ Tang, Trình Uyên đã báo trước trái tim phạm nhân của mình, Lý Nam Địch hỏi anh ta có điều gì muốn nói với cô ấy không?

Trình Uyên nói không.

Lý Nam Địch rất buồn, cô cảm thấy cho dù cô có chết, Trình Uyên cũng không có gì để nói với cô, trong mắt anh, cô là một trò cười không thể thiếu.

Ba viên thuốc, nếu Trình Uyên có anh trong lòng, anh sẽ không ăn hết một lúc, ít nhất, anh sẽ giữ một viên, giống như những tấm ảnh cũ của các cặp tình nhân trong đáy hộp trong phim, hoặc một tấm gấp một. Sau nhiều lá thư, tôi sẽ để lại một suy nghĩ.

Muốn không còn nữa thì tự nhiên thấy được, không thấy thì thôi.

Viên thuốc này khiến cơn đau của Trình Uyên biến mất ngay lập tức, đồng thời giúp anh trở lại trạng thái tốt nhất.

Tất nhiên, điều này cũng có quan hệ con người.

Lý Ngụy im lặng một lúc, nhìn vào đôi mắt kiên định của Trình Uyên, thở dài rồi lùi lại một bước, có thể coi như để lại một khoảng trống cho hắn và Đạo Sư tiếp tục.

Đạo Trưởng khước miệng nhếch lên một nụ cười, quay đầu lại nói với Trình Uyên: “Đây chính là hài tử của ngươi!”

Sau đó, anh ta bước một chút xuống đất và quay sang giết Trình Uyên.

Lần này Đạo Trưởng vẻ mặt góm ghiếc.

Ai có thể tưởng tượng được một Đạo Trưởng vốn luôn điềm đạm, không ngạc nhiên trước mọi sự thay đổi lại có bộ dạng như ngày hôm nay.

Hai ngón tay đồng thời hướng ra ngoài, miệng mở ra, lại có thêm một thanh âm: “Này!”

Anh ấy gần như kiệt sức với tất cả các pha nguy hiểm của mình.

Tuy nhiên.

Trình Uyên, với một cánh tay để xuống, đột nhiên nhắm mắt vào lúc này.

Cảnh tượng hiện lên trong đầu tôi, trong đó có bà mẹ, Từ Xuyên, Bạch An Tương đang khóc, Lý Nam Địch đau lòng, và 16 người thuộc dòng họ Tần chết thảm thương.

Những điều này đều liên quan đến Đạo Trưởng.

Khi cơn gió mạnh ập đến, đôi mắt của Trình Uyên lại mở ra trong vô vọng.

Lúc này, hắn cũng hét lên một tiếng với Đạo Sư: “Này!”

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Hai người bù đắp cho nhau, nhưng những ngón tay của Dao như hai thanh kiếm sắc bén, chọc vào vai Trình Uyên.

Trình Uyên không cử động.

Khi nhìn thấy điều này, Đạo Trưởng vui mừng khôn xiết, biết rằng mình đã thành công, với cách này, Trình Uyên thậm chí không muốn giơ cả hai tay lên.

Đám người vây xem cũng ồ lên cảm thán, vừa rồi bọn họ còn tưởng rằng Đạo Trưởng nhất định sẽ bị đánh bại.

Lý Chí khuôn mặt xám xịt trên sân khấu cũng lập tức có tinh thần, hét lớn một tiếng: “Được rồi!”

Tuy nhiên.

Khi Đạo Trưởng ngẩng đầu lên, anh ta sững sờ.

Ánh sáng đỏ trong mắt Trình Uyên không những không biến mất, thậm chí còn đỏ hơn trước.

Hơn nữa, hắn lúc này khoe miệng còn hơi nhếch lên, đó là một cái giễu cợt sao?

“đã chết!”

Một tiếng hét khác phát ra từ miệng Trình Uyên, và đôi mắt của anh ta tối sầm lại khi vị chỉ huy Đạo Trường vẫn đang suy nghĩ xem anh ta có thể sử dụng phương pháp nào để đánh trả.

Với cái đầu của mình, Trình Uyên đập mạnh vào đầu Đạo Trường.

Vị Đạo Trường đột nhiên nhìn chăm chăm vào Venus và muốn rút ngón tay của mình ra khỏi vai của Trình Uyên máu thịt, nhưng anh ta chợt nhận ra rằng mình không thể cử động.

“đã chết!”

Trình Uyên lại gầm lên, ngẩng đầu lên và lại đập mạnh xuống một cái “rầm!”

Máu bắn tung tóe.

Bộ não của Đạo Trường đang hỗn loạn, và anh ta cảm thấy rằng thế giới đang bắt đầu quay tròn.

“đã chết!”

“Bùm!”

Trong quá khứ, Trình Uyên đã sử dụng phương pháp này để đánh bại một cao thủ cấp hai, người mạnh hơn anh ta lúc đó, bây giờ, thực lực của anh ta gần như ngang ngửa với Đạo Trường, nếu Đạo Trường là cao thủ cấp hai, thì Tôi sợ Trình Uyên sẽ đi hết con đường dài và chết.

Trong tháng huấn luyện đặc biệt, Vân Dĩ Hà từng nói với Trình Uyên, rằng: “Mặc dù hiện tại, bởi vì cậu mới bắt đầu học võ từ năm 27 tuổi, nên cậu không có chút nền tảng nào.”

“Bạn có thể đánh bại các đối thủ của mình hết lần này đến lần khác, tuy có yếu tố may mắn nhưng điều quan trọng nhất là sự kiên trì của bạn.”

“Cho nên, đối mặt với đạo thống, nền tảng không vững của người sẽ lộ ra rất nhiều chuyện. Lúc này ta nghĩ người có thể xua tan mọi suy nghĩ lung tung, quên hết chiêu thức, chỉ cần đánh hấn bằng phương pháp mà người quen thuộc nhất. với.”

Trình Uyên lúc đó hỏi: “Chủ nhân, phương pháp quen thuộc nhất là gì ...?”

Vân Dĩ Hà trả lời: “Cẩn!”

Quả thật, ngay từ đầu Trình Uyên không biết làm việc gì, với chiêu thức này, hẳn càng giết chết hai người nhiều hơn.

Nhưng ngày nay thì khác.

Trình Uyên bây giờ cảm thấy cần rất khó coi và mất vệ sinh, khi gặp nhau vẫn tao nhã và xinh đẹp.

Dù máu bắn tung tóe.

Tuy nhiên, sức mạnh cơ thể của Trình Uyên mạnh hơn nhiều so với người thường và mạnh hơn Đạo Trưởng, vì vậy ...

Chương 866

Chương 866

Khi Trình Uyên bị một lực lượng khổng lồ chặn lại, Đạo Trương đầu bê bết máu, mềm nhũn ngã xuống đất.

Trình Uyên thở hên hên, anh quay đầu lại thì thấy Lý Kiện đang đặt tay lên vai anh.

“Được rồi!” Lý Ngụy nhẹ giọng nói.

Vì vậy, Trình Uyên bắt đầu nhìn xung quanh, Lý Ngụy đã nắm lấy anh ta và chỉ vào chân anh ta, chỉ sau đó anh ta thấy rằng Đạo Trương đã bị anh ta đánh bại.

Anh ta liếc nhìn Lý Ngụy một cách không chắc chắn.

Lý Ngụy gật đầu nói: “Đúng vậy, người làm được!”

Kết quả là một cảm xúc khó tả trào dâng trong lòng tôi.

Trong một thời gian dài, cảm giác áp bức được đặt trên đầu của Đạo Trương dường như đồng loạt biến mất.

Anh muốn cười, nhưng anh không thể cười, bởi vì ... bởi vì anh biết rằng nhiều thứ còn rắc rối hơn cả việc đánh bại Đạo Trương.

“Bởi vì em còn rất nhiều nợ phải trả.” Trình Uyên nói với Lý Ngụy, “Vậy em hiểu ý của anh không?”

Li Tô không hiểu, hiển nhiên là anh không hiểu, nhưng anh gật đầu an ủi Trình Uyên: “Tôi hiểu, tôi hiểu.”

Trình Uyên nói một cách không mạch lạc: “Thất bại của Đạo Trương là bắt đầu chứ không phải kết thúc. Tôi vẫn không biết phải đối mặt với An Tương như thế nào, và tôi không biết phải đền bù như thế nào với Lý Nam Địch. Gia tộc của Tần Nghị suýt nữa đã bị tiêu diệt bởi vì của tôi. Có Từ Xuyên, con trai của Từ Xuyên ... ”

Anh ta khua tay múa mép nói với Lý Ngụy một cách hào hứng, giống như một giáo sư già đang đứng trên bục giảng, phát biểu một cách hào hứng.

“Anh mệt rồi.” Lý Ngụy can ngăn Trình Uyên nhe răng và vuốt.

Trình Uyên muốn nói gì đó, Lý Ngụy một lần nữa ôm vai ngăn cản hẳn nói tiếp: “Bình tĩnh!”

Trình Uyên sững sờ, rồi im lặng.

Tóc hắn từ từ trở nên bạc, ánh đỏ trong mắt cũng biến mất, trên trán chảy ra một tia máu.

Trên cánh đồng im lặng.

Cho dù là Đạo Trưởng bị đánh ngã xuống đất, trên sân cũng không có tiếng vỗ tay, bọn họ không dám hay không muốn, nhưng bị cảnh tượng hiện trường làm cho hoàn toàn chân động.

Người bình thường nhìn thấy loại giao đấu này đã chết lặng từ lâu, chưa nói đến giao tranh ác liệt, trần trọc!

Lý Chí đám người trên đài xem thấy Dao nhi bị đánh bại, sau khi chậm lại đứng lên, vội vàng muốn chuồn mất.

Nhưng tại thời điểm này.

“Hahaha...”

Một tràng cười vang lên từ sân đấu, khiến Lý Chí và những người khác bị sốc.

Mọi người đều nhìn vào cánh đồng.

Vì vậy, tôi đã nhìn thấy nó.

Trình Uyên bất ngờ dùng hai tay chống nạnh giẫm lên Đạo Trưởng, ngẩng đầu lên trời cười vài cái rồi hét lên: “Ta là đệ tử của Vân Dĩ Hà!”

Ban đầu, Lý Ngụy cau mày khi nhìn thấy điều này, sợ rằng Trình Uyên sẽ trở nên quá kích động trong một thời gian, nhưng kết quả là ...

Hắn không khỏi vuốt trán, hắc tuyến nghĩ: Thật sự là xấu hổ.

Mọi người cũng chết lặng.

Sau đó, Lý Ngụy hỏi Trình Uyên: “Đạo Trưởng giải quyết như thế nào?”

Sau một hồi suy nghĩ, Trình Uyên nói: “Cứ để trạng thái đi. Dù sao thì anh ấy cũng có liên quan đến kho bạc.”

Lý Ngụy cười gằn: “Người đã lớn.”

“Mọi người đều chạy lần thứ ba, e rằng không lâu nữa sẽ tới.”
Trình Uyên thở dài.

Sau đó, khi cơn đau ập đến, Trình Uyên đau đớn ngồi dưới đất, ôm chặt một cánh tay bị gãy của anh và cười toe toét.

Khi nhìn thấy điều này, nhiều người đã vây quanh.

Lý Hải Tân thậm chí còn lo lắng hét lên: “Mau gọi Lý Nam Địch qua!”

Trần Thành quay người định đi, nhưng bước chân đã dừng lại.

“Đi!” Lý Hải Tân lại lo lắng hét lên.

Trần Thành không nhúc nhích.

Kết quả là Lý Hải Tân cũng choáng váng.

Lại nhìn Trình Uyên, dường như cậu đã quên đi nỗi đau mà ngồi bệt xuống đất, biến thành một bức tượng.

...

...

Lý Chí và các đại ca ở các quận khác lợi dụng lúc hỗn loạn, trượt khỏi đài xem và lên ra khỏi bãi khai thác gỗ.

Người lùn ở quận số 1 mặc áo khoác đỏ hỏi: “Anh Lý, Đạo Trưởng đã bị đánh bại, chúng ta phải làm gì trong tương lai?”

“Về sau không cần.” Lý Chí ngưng tụ ánh mắt, cười nói:

“Hôm nay, ta liền cho bọn họ đi tây du.”

Nói xong, anh ta vội vã đi đến phía tây bắc của bãi khai thác gỗ, nơi có một tòa nhà tương tự như một đồn lính canh. Anh ta hét lên với những người trên đồn lính canh: “Này, tôi là Lãnh chúa Li, bây giờ hãy để tôi thôi nó đi. lên!”

Đây là bọn họ tính toán, bọn họ chôn rất nhiều thuốc nổ trong bãi khai thác gỗ, nghĩ rằng nếu cuộc giao đấu kết thúc, bất kể ai thắng ai thua, Trình Uyên và những người khác cũng sẽ không rời sân ngay lập tức, bọn họ sẽ tới đây càng nhanh càng tốt. thông báo cho chốt gác càng tốt. Những người đã kích nổ.

Người lùn đỏ lập tức đoán được Lý Chí mục đích, vội vàng nói: “Nhưng Đạo gia...”

“Đạo đã kết thúc, đừng lo lắng nhiều như vậy. Chúng ta hãy tự cứu mình trước đã. Trình Uyên, người ngoài chính là một tai họa. Nếu chúng ta không loại bỏ nó ngay bây giờ, có ngày chúng ta sẽ nuốt chửng lãnh thổ của chúng ta.” Chú lùn tức giận nói.

Chú lùn đỏ nghĩ đến điều đó nên không ngăn cản.

Nhưng Lý Chí kêu một tiếng lâu nhưng không có ai đáp lại, trong lòng không khỏi lo lắng nói: “Đều ngủ rồi sao?”

“Tại sao, cuộc đấu đã kết thúc. Ai thua và ai thắng?”

Lúc này Lam Hải Thiên đầu thò ra khỏi lính canh hỏi.

Lí Chí sững sờ.

Anh ta đã biết rằng Lam Hải Thiên đã phản bội Đạo Trưởng và đã ẩn náu ở Trình Uyên, thấy anh ta xuất hiện trong gian hàng lính gác, anh ta đột nhiên hiểu ra.

“Không, chạy!”

Lí Chí, người đã phản ứng, quay đầu bỏ chạy.

Chú lùn không dám ở lại.

Có những người khác, tất cả đang chạy với họ.

Lam Hải Thiên lạnh lùng nhìn bọn họ chạy đi không có đuổi theo. Bởi vì Trình Uyên nói rằng anh ta được yêu cầu canh giữ nơi này và đợi cho đến khi mọi người được sơ tán khỏi bãi khai thác và chất nổ được tháo dỡ trước khi anh ta có thể rời đi.

Hơn nữa, những người như Lí Chí không cần phải đuổi theo anh ta.

Bây giờ ước chừng khu vực 3 đã nằm trong tay người của Trình Uyên, cho dù Lý Chí có chạy thoát thì còn có thể trốn đi đâu?

Ngụy Anh bước tới, vỗ vai Trình Uyên hỏi: “Có sao không?”

Trình Uyên lắc đầu, nhưng Lý Ngụy lại đứng lên, hỏi Ngụy Tác, “Thế nào?”

Ngụy Tác nói với họ về vấn đề ở đó.

Trình Uyên gật đầu và nói với Lý Hải Tân: “Mọi người về đi.”

Lý Hải Tân đi đến giải tán đám đông.

Khi mọi người đã đi hết, Bạch Dạ từ trên đài quan sát bước xuống, đi tới trước mặt Trình Uyên, anh muốn đâm cho Trình Uyên một cú nhưng lại dừng tay giữa chừng, Trình Uyên lúc này đang bị thương nặng, anh sợ rằng anh ta sẽ đâm anh ta. Hãy đi xuống và giết người một lần nữa.

“Đúng vậy, nhóc con, bây giờ ngoan như vậy sao?”

Trình Uyên cười khỏ, sau đó nói: “Có chuyện cần người giải quyết.”

Bạch Yêu hơi giật mình: “Làm sao vậy!”

Trình Uyên quay đầu lại và nói với mọi người: “Đi thôi!”

Mọi người bắt đầu ra về.

Bạch Dạ sững sờ tại chỗ, nhìn Ngụy Tác trước khi rời đi, hỏi: “Ý của ngươi là?”

Ngụy Tác lắc đầu cười: “Từ xưa đến nay, anh hùng đều cảm thấy buồn phiền bởi Thảm mỹ nhân. Ồ, không phải, từ xưa đến nay các quan thanh liêm rất khó cắt việc nhà. Các người nên tự mình giải quyết việc của mình.”

Nói xong xoay người rời đi, lớn tiếng hô: “Mang ta lại đây.”

Bạch Yêu ngẩn ra.

Ngay sau đó.

Lôi Phóng đi đến giữa bãi khai thác gỗ, trước mặt Bạch Dạ, ôm Phương Tố Tịch với hai tay bị trói ở phía sau.

Phương Tố Tịch như vừa nhận một đòn nặng, đứng ngậy ra trước màn Bạch Dạ xóa.

Bạch Dạ hóa đá.

Chương 867

Chương 867

Lôi Phóng cũng rời khỏi hiện trường một cách khôn ngoan và nhường sân khấu cho hai người họ.

Hai người im lặng trong một thời gian dài.

Tại một thời điểm nào đó, Phương Tố Tịch cảm thấy sợi dây trói buộc mình, và đột nhiên bị đứt ra, và cơ thể cô ấy tự nhiên thả lỏng.

Bạch Yêu lắc đầu thờ dài.

Đôi mắt vô hồn của Phương Tố Tịch ngược nhìn anh, và rồi ...

“Puff!” Anh cười bất ngờ.

Bạch Dạ khẽ cau mày nói: “Người cười cái gì?”

Phương Tố Tịch cười khổ một mình, “Không ngờ lại gặp được sư huynh Bạch Dạ vào dịp này.”

Bạch Yêu lại thờ dài nói: “Đúng vậy, ta cũng không ngờ.”

Phương Tố Tịch ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi: “Anh Bạch Dạ có giết em không?”

Nghe những lời này, trong lòng Bạch Dạ run lên, vội vàng lắc đầu nói: “Không, không có!”

“Nhưng là, người giết ta là lựa chọn tốt nhất. Trình Uyên, Ngụy Tác và Thẩm Hoa là thành viên của tứ đại gia tộc, bởi vì tứ đại gia tộc sẽ không dễ dàng động thủ trước khi rách mặt của ta, nhưng người không thuộc về người ta.” cho bốn gia tộc lớn. ”Phương Tố Tịch phân tích cho anh ta.

Bạch Dạ cười khổ nói: “Từ khi Trình Uyên đưa người cho ta, ta đương nhiên biết ý của hắn. Nếu ta muốn giết người, một số là ứng cử viên thích hợp, chẳng hạn...”

“Đạo Trường!”

Khi nghe thấy điều này, cơ thể mỏng manh của Phương Tố Tịch lại run lên.

Đúng vậy, Đạo Trường đã bị bắt đi dưới sự kiểm soát của Lý Ngụy, và ông ta nhất định sẽ bị nhà nước giam cầm vĩnh viễn hoặc bị kết án tử hình trong tương lai. Nếu phí được đặt vào anh ta, không ai sẽ xác minh nó.

“Kể từ khi Trình Uyên gửi bạn cho tôi, anh ấy chỉ muốn nói với tôi rằng đó là vì thể diện của tôi và tha mạng cho bạn.”
Bạch Dạ nói.

Phương Tố Tịch cảm thấy khó chịu, mũi cay xè, và cô ấy kêu “wow”.

Cô ấy đã khóc rất đau khổ, cô ấy đau khổ đến mức lao vào vòng tay của Bạch Dạ và khóc, “Anh Bạch Dạ, tôi muốn giết anh ấy. Tôi muốn trả thù cho anh trai của tôi. Tôi ... Nhưng tôi không thể, tôi hoàn toàn không phải hấn. ‘Đối thủ, hấn là loại người nào? Ngay cả đạo thống cũng bị hấn đánh bại, ta...’”

“Tôi không thể làm gì được, Anh Bạch Dạ!”

Phương Thanh Yến hơn Bạch Dạ hai tuổi và Bạch Dạ hơn Phương Tố Tịch bốn tuổi. Bởi vì hai người họ là bạn tốt, họ thường đến nhà của Fang trước Bạch Dạ, và Phương Tố Tịch đã sẵn sàng theo dõi trang cá nhân của anh ta từ khi cô còn là một đứa trẻ.

Cho dù là Phương Thanh Yến hay Bạch Dạ, cô đã rất thích cô gái nhỏ này từ khi còn nhỏ.

Khi đó, Phương Tố Tịch đã nói: “Anh Bạch Dạ, khi em lớn lên, em nhất định phải lấy anh”.

Một ngày nào đó, cô ấy thực sự trưởng thành, và cô ấy không thay đổi ý định ban đầu của mình.

Gia tộc Fang là mối quan hệ giữa Bạch Dạ và Phương Thanh Yến, thực lực của Bạch Dạ rất mạnh, anh ấy là nhân vật đứng đầu trong tiểu đội của thế hệ trẻ ở thủ đô lúc bấy giờ, và Phương Hoài Sơn đương nhiên cũng rất vui.

Hai người đã đính hôn theo cách này.

Tuy nhiên, vì sự xuất hiện của Trình Uyên và sự thù hận giữa Phương Thanh Yên và Trình Uyên, cuối cùng cả hai đã chia tay nhau.

Nhưng trên thực tế, trong trái tim của họ, họ không thể buông bỏ từng người.

Bạch Tố không nhìn ra được Phương Kiện Ân bất bình nên đưa tay ra vuốt ve lưng cô, an ủi: “Không sao đâu, Tố Tố đừng khóc. Ở bên anh, không ai có thể làm tổn thương em.”

Anh dễ dàng cô như một đứa trẻ, giống như trước đây.

Phương Tố Tịch khóc dữ dội hơn.

Tôi không biết nó đã mất bao lâu.

Tiếng khóc của cô dần trở nên nức nở, áo sơ mi của Bạch Y Họa cũng trở nên ướt át.

Sau đó Bạch Tố nói: “Ô Tô Tập, nghe lời ta, hiện tại đừng trở về kinh đô, hãy ở lại với ta, đừng vội trả ân oán, bởi vì đó là vũng lầy lớn cho Trình Uyên, người. muốn nhúng tay vào? Cuối cùng sẽ không có kết cục tốt đẹp.”

“Tại sao?” Phương Tố Tịch rời khỏi vòng tay của Bạch Dạ, không hiểu sao lại lắc đầu hỏi.

Bạch Dạ trầm giọng nói: “Tôi không thể tiết lộ quá nhiều, tôi chỉ có thể nói với anh, nếu anh có liên quan đến chuyện này, hãy ra ngoài càng sớm càng tốt, gọi cho Phương Bản, yêu cầu anh ta ra ngoài càng sớm càng tốt. càng tốt, vì lần này anh đã đụng nước, giăng lưới cũng không ai bảo vệ được ai”.

“Quốc gia?” Phương Tố Tịch ngó người.

Dù gia thế của bạn có quyền thế đến đâu, dù bạn có hùng mạnh đến đâu, chỉ cần bạn không động đến quyền lợi của đất nước thì mọi chuyện đều dễ dàng bàn bạc. Đây là nguyên tắc từ xa xưa, tội phản quốc và tội phản quốc là tội lỗi lớn nhất trên đời.

Ngay sau đó.

Một tên thuộc hạ của Bạch Yểm đột nhiên chạy tới: “Đại ca, không ổn rồi!”

Bạch Dạ nhanh chóng thả bàn tay đang nắm lấy vai của Phương Tố Tịch, quay người lại nói: “Mammoth, người còn lo lắng gì nữa, Đạo Trưởng đã bị đánh bại, có thể có chuyện gì nghiêm trọng không?”

Người đàn ông tên Anaconda cũng là người theo Bạch Dạ lâu nhất.

Anh thở hắt hắt nói, “Đại ca, có chuyện gì xảy ra với Bùi Long.”

Nghe vậy, vẻ mặt của Bạch Dạ đột nhiên ngưng tụ.

...

...

Một chiếc xe tải lớn lao vào khu vực số 3 và lao thẳng vào khu nhà họ Lý.

Sau khi chiếc xe dừng lại, Bạch Dạ, Phương Tố Tịch và hai người anh trai còn lại của anh ta đều nhảy ra khỏi xe và bị sốc khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Có máu ở khắp mọi nơi, xác chết ở khắp mọi nơi ...

Hơn nữa, nhiều người trong số những xác chết này có thể được xem là thường dân trong nháy mắt.

Không có ai trên đường phố.

Trước cửa tòa nhà họ Lý, có một người đàn ông bê Bett máu đang quỳ ở cửa, đối diện với màn Bạch Dạ.

“Đại ca, ta... Ta làm sai rồi!” Bùi Long cúi đầu quát Bạch Yểm.

Bạch Dạ bước tới, nhanh chóng bế Bùi Long lên và nói: “Chuyện gì vậy?”

Bùi Long nói với vẻ mặt thê lương: “Không kiểm soát được rồi. Những người trong sân này vốn đã bị kiểm soát lại chạy loạn như điên. Khi nhìn thấy người ta, họ nói, chúng tôi muốn

tàn sát thành phố, chúng tôi muốn giết tất cả mọi người. ở đây, vì vậy ...”

“Tất cả đều là lỗi của tôi, tôi đã không kiểm soát được tình hình, tôi...”

Bạch Dạ lắc đầu, vừa định an ủi Bùi Long ...

“Àm ... cộp!”

Thêm hai chiếc xe tải lớn tiến đến và dừng lại trước tòa nhà của Li.

Trình Uyên, người bị thương nặng, nhảy khỏi xe và đi tới trước mặt Bùi Long và Bạch Dạ với khuôn mặt tối sầm.

“Tại sao anh không chữa trị vết thương?” Bạch Dạ ngạc nhiên hỏi.

Lý Hải Tân tiến đến nói: “Tôi đang nằm trên giường bệnh rồi. Nghe nói ở đây có chuyện nên tự mình rút nhỏ giọt ra, phải lao tới, không ai ngăn cản.”

Bạch Dạ cau mày nói: “Tôi sẽ lo chuyện ở đây.”

Trình Uyên đột nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng hỏi Bạch Dạ: “Người xử lý được không? Người sẽ làm gì?”

Bạch Yêu hơi giật mình.

Trình Uyên chỉ vào Bùi Long và nói: “Anh nói anh cho anh ấy cơ hội dẫn dắt đội, được rồi, em sẽ nghe lời anh, nhưng bây giờ?”

“Không ai ngờ ...” Bạch Dạ ra sức bênh vực Bùi Long.

Nhưng Trình Uyên bất ngờ đập vào bụng Bùi Long, Bùi Long bị đá văng xuống đất.

Thấy vậy, Bạch Dạ đột nhiên trở nên lo lắng: “Trình Uyên, em đang làm gì vậy?”

Trình Uyên chỉ vào mũi Bùi Long giận dữ gầm lên: “Là anh ta, chỉ vì không kiểm soát được thứ trong đũng quần của anh ta!”

Bạch Dạ kinh ngạc nhìn Bùi Long.

“Vì anh ta cưỡng đoạt nữ sinh của người ta và gây phần nộ cho quần chúng. Khi mọi người chạy xung quanh, anh ta đã giết người bằng dao. Thử hỏi anh ta đã giết bao nhiêu người vô tội?”

“Hãy nhìn những xác chết trên khắp đường phố cho chính mình!”

“Tôi đang làm gì vậy?”

“Sao không hỏi về khu số 3 này, sao bỗng chốc trở thành thành phố vắng tanh?”

“Tôi đang làm gì vậy?”

“Tôi sẽ giết anh ta!”

Chương 868

Chương 868

“Đại ca, đại ca, cứu ta!”

Bùi Long cũng sợ hãi, lật người, bò vòng qua ôm lấy ống quần của Bạch Yêu, khóc lóc van xin: “Ông chủ, cứu tôi, ông chủ, cứu tôi với!”

Bạch Yêu rên rỉ không ngừng.

Thành thật mà nói, anh không biết Trình Uyên đã nói gì, bởi vì sau những gì xảy ra ở đây, tên điên đã nói với Bạch Dạ, và tên điên tự nhiên muốn che giấu tội lỗi cho Bùi Long.

“Trình Uyên, bình tĩnh đi, chuyện này tôi sẽ lo!” Bạch Dạ nói.

Trình Uyên lắc đầu, lần này không còn mặt mũi nào đối với Bạch Dạ, lạnh lùng nói: “Trên đời này không có khuôn phép, khuôn phép. Ai cũng là người lớn, làm gì cũng phải biết cư xử và hiểu rõ ràng buộc. Vì bạn đã phạm sai lầm, bạn phải dám hành động.”

“Người không được, ta lo liệu này!” Nguồn truyện.one nhé cả nhà! Mong cả nhà đọc tiếp tại truyện.one!

Vừa nói, không đợi Bạch Yêu nói gì, hắn vừa hét với đám người Long Uyển phía sau: “Bắt người xuống cho ta!”

Một số người đàn ông mặc đồ đen bước tới để giữ Bùi Long, và kéo họ lên xe tải.

“Đại ca, cứu ta! Đại ca..... Đại ca, từ khi ngũ huynh đệ chúng ta cùng người giao tính mạng cho người, bởi vì ta lấy người làm đại ca, ta chỉ là không nghe lời.” quá trình, vậy Trình Uyên của anh ấy là gì? Anh ấy có tiếng nói cuối cùng về mọi thứ? ”

“Trình Uyên, đừng quên, con thứ ba của chúng ta vì con mà chết, con thứ hai, nếu con bịa ra lý do ngẫu nhiên, nói rằng nó

đã phản nghịch, thì con sẽ què quặt nó, đừng tưởng rằng chúng ta không biết. , người chỉ muốn Đưa anh cả của ta vào chỗ chết, giết hết chúng ta một cái! ”

“Anh à, cứu em với, đừng bị lừa nữa, Trình Uyên không yên ...”

Bùi Long lo lắng, và thấy rằng việc cầu xin lòng thương xót là vô ích, anh ta bắt đầu lớn tiếng quát tháo, cố gắng kích động sự bất hòa.

Nhưng cuối cùng, anh ta đã bị kéo lên xe tải và kéo đi.

“Trình Uyên!” Bạch Dạ mắt đỏ hoe, mắng Trình Uyên: “Bùi Long là người của tôi. Cho dù tôi có làm sai một chút cũng nên để tôi xử lý. Cô là người như thế nào?”

“Em giải quyết thế nào?” Trình Uyên nhìn chằm chằm sau khi anh không lùi bước.

“Vật nhỏ?” Sau đó, hắn chỉ vào thi thể khắp sàn nhà, thi thể của người thường trên mặt đất, gần như nhuộm đỏ đường phố, hỏi Bạch Yêu: “Đây là chuyện nhỏ sao?”

“Ở Quận 3, gần một triệu người đã trở thành người tị nạn chạy trốn khỏi Quận 3. Thành phố gần một triệu dân đã trở thành một thành phố trống rỗng. Đây có phải là một vấn đề tầm thường?”

Bạch Dạ sững sờ.

“Fuck!” Trình Uyên hung ác trút lửa trong lòng, quay người và lên xe tải.

Chiếc xe tải lao đi, mọi người theo sau.

Bạch Yêu đứng dưới tòa nhà Lý gia, trong thành phố trống trải này, ngẩng đầu nhìn trời, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

“Su huynh, cho dù Bùi Long có phạm sai lầm, hắn cũng không có tội chết, ta cầu xin người cứu hắn.” Mad Anaconda trầm giọng nói.

Một người anh em khác của Bạch Dạ, có nickname Tái Hồ, Tái Hồ cũng lo lắng nói: “Đúng vậy, đại ca, Bùi Long chỉ là bất cẩn thôi, nhưng cuối cùng anh ấy là anh trai của chúng ta”.

“Anh trai?” Bạch Dạ không khỏi cười nhạt.

Sau đó, anh ta đi về phía Tòa nhà Gia tộc Li.

Tòa nhà cũng đầy xác chết, mùi máu tanh xộc vào lỗ mũi của người ta, thật là kinh tởm.

Phương Tố Tịch chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt tái nhợt, nắm chặt mũi Qiong, theo sát bước chân của Bạch Dạ.

Cuồng Mãng và Tái Hồ cũng theo sau.

Bạch Dạ quay lại và nói với họ: “Đừng đi theo tôi, để tôi yên lặng.”

“Đại ca ...” Anaconda Tái Hồ đồng thanh hét lên.

Bạch Dạ gật đầu: “Đừng lo lắng, tôi sẽ tìm cách cứu Bùi Long. Khi Trình Uyên bình tĩnh lại, tôi sẽ đi nói chuyện tốt với anh ấy.”

Sau đó, Tái Hồ và Mania nhìn nhau trước khi thở ra một cách nặng nhọc.

...

...

sau một ngày.

Trong bệnh viện thành phố Bình Minh, Trình Uyên nhắm mắt nằm trên giường bệnh, nghe Lý Hải Tân báo cáo.

Kể từ khi thành lập thành phố Bình Minh, Trình Uyên đã đầu tư 90 tỷ vào cơ sở hạ tầng phục vụ đời sống của người dân, chẳng hạn như bệnh viện, để xây dựng sáu.

Người dân của Thành phố Bình minh cuối cùng cũng trở thành như vậy.

“Khu vực 3 có diện tích 963 km vuông và dân số 870.000 người. Theo thống kê, do bạo loạn, 600.000 người đã chạy khỏi khu vực 3, và một số ẩn náu trong những ngọn núi căn cứ. Một số trở thành người tị nạn, và một số đã tập hợp thành một số tổ chức nhỏ để lấy vườn nhà, và nhiều người đã bỏ trốn sang các quận khác”.

“Trong thời kỳ này, do bạo loạn, dân thường tranh cướp tài nguyên của nhau. Trong thời kỳ này, một số trung tâm mua sắm đã bị đập phá và cướp phá, và số người chết là gần 10.000 người.”

“Hơn nữa, khu vực số 1, khu vực số 2 và khu vực số 5 đã đạt được liên minh, và thông báo rằng liên minh sẽ loại bỏ kẻ thù ... Uh, kẻ thù nước ngoài ở đây là ám chỉ chúng ta.”

“Ngoài ra, sự việc này có ảnh hưởng rất xấu đến chúng tôi, không chỉ người dân của Thành phố Bình minh, mà ngay cả những người bên dưới chúng tôi ...”

“Đừng nói nữa.” Trình Uyên đột nhiên nói, cắt ngang Lý Hải Tân.

Anh từ từ mở mắt nhìn trần nhà nhợt nhạt mà lòng đầy hoang mang.

Lúc đầu, chính vì sự hỗn loạn và bạo lực trong trật tự của Đảo vàng mà anh ta sẽ vùng lên, muốn lật đổ Đảo vàng và thiết lập một nơi mà anh ta có thể tận hưởng trọn vẹn Hoa Kỳ trong trái tim mình.

nhưng.

Trên thực tế, không phải ai cũng nghĩ như vậy.

Cuối cùng, điều anh muốn chấm dứt nhất chính là bạo lực, nhưng phe anh lại trở thành kẻ thù truyền kiếp vì bạo lực.

Trình Uyên lắc đầu thờ dài nói với Lý Hải Tân: “Anh Lý, em mệt rồi, em muốn về nhà.”

Lý Hải Tân im lặng, thờ dài thườn thọt về phía tập tài liệu trên tay: “Thực ra, tôi cũng nhớ vợ.”

“Vì vậy, tôi nghĩ, ý nghĩa của những gì chúng ta đang làm bây giờ là gì?” Trình Uyên bắt đầu tự vấn bản thân.

Lý Hải Tân vỗ vai anh nói: “Từ từ nghĩ xem ý nghĩa của chuyện này đi. Dù sao anh muốn làm gì cũng không liên quan gì đến anh em chúng tôi. Chúng tôi chỉ nghe anh nói, xong việc với anh.” .”

Đây là sự tin tưởng!

Trình Uyên hơi xúc động.

Ngay sau đó.

Cửa phòng bị đẩy ra.

Bạch Dạ bước vào hỏi: “Vết thương khá hơn chưa?”

Khi Trình Uyên nhìn thấy Bạch Dạ, anh ấy cười khỏ, nói lời xin lỗi: “Em xin lỗi anh Bai, hôm qua em rất nặng lời. Lúc nói chuyện với anh, em đã không kiềm chế được cảm xúc của mình, điều này khiến anh xấu hổ.”

Bạch Yêu lắc đầu nói: “Chúng ta không phải rợu thịt anh em, ta quan tâm chuyện này?”

Trình Uyên bật cười.

Tuy nhiên, những gì Bạch Dạ nói tiếp theo khiến Trình Uyên không thể cười thêm một lần nữa.

“Trình Uyên, tôi đến đây để tìm kiếm tình cảm riêng tư với cô.” Bạch Dạ nói một cách nghiêm túc: “Đại Cầu, tên điên, Bùi Long Tái Hồ và Đại Nhĩ Hoàns, đều coi tôi như một người anh cả. Trước khi năm người này chơi cho Gia đình Hạng Gia. Đúng vậy, khi họ ngăn cản gia đình Hạng Gia vì bạn, họ đã giải cứu tôi và từng giúp tôi chống lại sự truy đuổi từ gia đình Hạng Gia. ”

“Tôi đến Đảo vàng để giúp cô là ý tưởng của tôi. Đại Cầu đã chết ở nhà Đường, tôi không còn gì để nói. Đại Nhĩ Hoàn có hình khác, tôi xin lỗi, nhưng Bùi Long là thẳng thắn. Khuyết điểm duy nhất là kỷ luật tự giác kém. Nếu bạn giết anh ta một lần nữa, làm thế nào tôi có thể giải thích với Cuồng Mãng và Tái Hồ? ”

Nụ cười của Trình Uyên đông cứng trên gương mặt, một lúc lâu sau, anh ta mới lắc đầu nói với Bạch Dạ: “Anh ơi, phải giết!”

Chương 869

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 869

“Không, ta không đồng ý!”

Bạch Yêu nói chắc nịch: “Ngũ sư huynh của ta, khi đã đến nơi ma quái này, không còn nữa!”

“Thường dân khó có thể tức giận nếu người không giết, mọi chuyện sẽ càng ngày càng tồi tệ!” Trình Uyên cũng lo lắng nói.

Bạch Dạ sắc mặt tối sầm lại, trầm giọng nói: “Sự tức giận của công chúng là quan trọng hay là số phận của anh em tôi? Trình Uyên, anh nghĩ về tôi, anh em tôi và tôi, giống như anh uống Trần Thành, Bạch Long, Vương Mĩ Lệ, và những người khác. Họ đều là tình bạn đôi đời. Nếu họ phạm một lỗi nhỏ như vậy, bạn cũng sẽ giết họ chứ? ”

Hai người bày tỏ những gì đã thấy của nhau, không nhường nhịn nhau.

Lý Hải Tân đứng giữa, cảm thấy hơi hụt hẫng.

Ngay sau đó.

Một người mặc đồ đen xông vào phòng lo lắng nói: “Thật không tốt...”

Khi người mặc đồ đen nhìn thấy Bạch Dạ, anh ta lại nuốt nước bọt.

Người đàn ông mặc đồ đen xông vào như thế này, làm gián đoạn cuộc cãi vã giữa Bạch Dạ và Trình Uyên, và tất cả đều

nhìn người mặc đồ đen.

“Nói!” Trình Uyên hét lên, “Đều là anh em ruột của ta.”

Người đàn ông mặc áo đen trầm giọng nói: “Một tổ chức mấy trăm người đã dùng vũ lực chiếm được mỏ vàng số 3”.

Căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh.

Trình Uyên gật đầu nói: “Ra vậy, cậu có thể ra ngoài trước.”

Các mỏ vàng là mạch máu của Đảo vàng. Khi ai làm chủ được các mỏ vàng thì ai là người có nguồn vàng lớn nhất trên Đảo vàng. Vì vậy, trong tình huống bình thường, nếu bạn muốn giành được quyền quản lý Đảo vàng, trước tiên bạn phải giành được mỏ vàng.

Ngân khố ở thành phố Bình Minh đã bị Trình Uyên và những người khác chiếm được, giao cho nhà Họ Thẩm và nhà họ Ngụy, sau khi họ chiếm nhà họ Li, kho bạc ở quận 3 đã thu thập thành công một nửa cái nang, và một nửa còn lại. thực sự chất đồng ở một số lượng lớn các quận 3, vì vậy Trình Uyên và những người khác vẫn chưa di chuyển trong thời điểm hiện tại.

Một nửa thu được là các mỏ vàng số 2, số 3 và số 6.

Người đàn ông mặc đồ đen báo cáo rằng đó là tình huống ở mỏ vàng số 3.

Sau khi người đàn ông mặc đồ đen đi ra ngoài, Trình Uyên thở ra một cách nặng nhọc và nói với Bạch Dạ, “Cậu thấy đấy.”

“Đừng nói đến Trần Thành, cho dù là chính mình, nếu là thường dân tức giận, ta nguyện ý chịu chết!”

“Trần Thành đã từng giết người, nhưng đa số đều là những kẻ đáng ra phải giết. Vì đó là nghề của hắn nên trước giờ tôi không quan tâm. Từ khi theo dõi tôi, hắn chưa bao giờ giết ai không nên giết cả.” ”

“Anh Bái...”

“Bạn phải có một điểm máu chốt!”

Nghe Trình Uyên nói, Bạch Dạ mắt đỏ hoe, nghiêng răng nghiêng lợi “con cặc!” Anh hỏi Trình Uyên, “Hãy để tôi trừng phạt anh trai tôi, tha cho anh ta, và giết tôi.

Trình Uyên lại lắc đầu từ chối: ” Người nào làm người đó chịu!”

...

Bạch Dạ ra khỏi bệnh viện, và Phương Tố Tịch, người đang đợi ở cửa, cũng theo sau.

Không nói một lời, anh quay lại tòa nhà chính thức của thành phố Bình Minh, văn phòng của anh.

Phương Tố Tịch âm thầm đi cùng anh.

Hắn đứng ở trước cửa sổ nhìn ra ngoài cửa sổ, ở thành phố mới tinh này, huyết mạch năm đêm bạo phát.

Phương Tố Tịch đưa tay ra, bắt tay Bạch Dạ, nói: “Anh ấy không đồng ý?”

Câu hỏi này khiến anh run lên vì đau đớn, giống như trái tim của Za Bạch Dạ.

Nhưng vào lúc này, Phương Tố Tịch nhẹ nhàng vươn tay từ phía sau ôm vào ngực anh, ôm lấy eo Bạch Dạ, nói nhỏ: “Anh Bạch Dạ, mặc dù em rất ghét Trình Uyên, nhưng em không muốn giết anh ấy tất cả. thời gian, nhưng lần này tôi thú nhận. Nói đi, tôi nghĩ anh ấy đã làm đúng. ”

Bạch Yêu lắc đầu, chua xót hỏi: “Ngay cả người cho rằng hắn đúng, ta sai sao?”

Phương Tố Tịch lắc đầu: “Không phải vấn đề ai đúng ai sai. Theo quan điểm của bản thân, mỗi người đều có cái lý của nó. Tuy nhiên, bất nạt phụ nữ là nguyên tội, và đó cũng là căn bệnh ung thư của Đảo vàng Cho đến nay. Bạn không chỉ muốn tạo một một cuộc sống mới. Có nên để cho một việc như vậy ở đất nước chúng tôi không? Nếu bạn thậm chí không nghĩ rằng Bùi Long nên bị giết, vậy giữa chúng ta so với Lí Chí và những người khác có khác biệt gì nhau đâu? ”

“Nhìn về phía đối diện, ta hy vọng người và Trình Uyên sẽ có hiềm khích, nhưng không nên như vậy. Trong trường hợp này, chỉ có thể là anh trai Bạch Dạ của ta, vì ích kỷ, sau này sẽ lây lan ra ngoài.” và sẽ không ai nói về bạn. Được rồi. ”

“Tôi không muốn nhìn thấy tình huống như vậy.”

Bạch Dạ từ từ nhắm mắt lại.

...

...

Mỏ vàng số 3 khu vực số 3.

Ban đầu, Bạch Dạ đã cử người đến tiếp quản.

Những người hãn phái tới đều là thuộc hạ phục vụ nhà Đường ở thành phố Bình Minh nguyên thủy, sau khi Trình Uyên và những người khác chiếm nhà Đường, những người này lại tiếp tục nghề cũ, nhưng khi đã khác người trước, họ sẽ nhận được thù lao tương ứng. Trong thời kỳ này, mọi người tiếp tục sẵn sàng tham gia quân đội chính thức, vì vậy trên thực tế, Bạch Dạ hiện có gần 10.000 người đàn ông.

Hơn trăm người tiếp quản mỏ vàng số 3 bị bao vây bởi một nhóm người tị nạn không biết từ đâu xuất hiện.

Một số bỏ chạy, và một số chết.

Đúng lúc này, những người tị nạn chiếm khu vực số 3 đang tụ tập thành nhóm để phóng hỏa.

“Anh Cường, anh có nghĩ rằng chúng ta sẽ sống trên mỏ vàng số 3 này trong tương lai không? Sau đó, chúng ta đào vàng, lấy đâu ra lương thực?”

Trong đó, có năm người đang canh một chiếc nồi lớn, được bắc nồi từ kho khu số 3, vô tư trò chuyện rôm rả.

Một trong những người gầy hơn hỏi.

“Không phải quận 1, quận 2 và quận 5 đều thất thủ sao?” Một tên mập khác đáp.

“Nhưng chúng đều ở khá xa chúng ta.”

“Gần đây còn có, Bình Minh Thành, người dám đi?”

“Đúng vậy, tôi nghe lãnh đạo của chúng tôi nói rằng Thành phố Bình minh cũng giống như khu vực số 3 của chúng tôi, phần lớn người dân đã bị giết.”

“Đúng vậy, Thành phố Bình minh bây giờ là một luyện ngục trên trái đất.”

“Tôi thực sự nhớ khi chúng tôi còn nhỏ, chúng tôi đã không đến thành phố khi chúng tôi ở Đảo vàng.”

“ ... ”

Một số người trò chuyện và nói chuyện, và bầu không khí mờ đi một cách khó hiểu.

Thực tế, những cuộc trò chuyện, lo lắng như thế này diễn ra khắp các mỏ vàng ở quận 3.

“Anh Cường, tại sao tôi lại nghe thấy tiếng xe tải?”

“Ngươi hẳn là đói bụng, thính giác có lỗi, ta không có nghe thấy.”

“Tôi ... hình như cũng đã nghe thấy.”

Kết quả là cả năm người đều ngoẹo cổ nhìn lồi vào mỏ vàng số 3.

Khói bụi mù mịt cả một góc trời.

Trong thời gian ngắn, hàng chục xe tải chở đầy người lao vào mỏ vàng số 3.

Sau khi vào mỏ vàng, những chiếc xe đó chạy vòng quanh mỏ vàng với tốc độ nhanh nhất, sau khi dừng lại, vô số người nhảy xuống xe.

Tất cả đều mặc quân phục như áo dài đen và vây kín 300 người đã chiếm được khu số 3.

nhưng.

Thức ăn trong nồi chưa chín.

Chương 870

Chương 870

Dao làm bếp, cán, xẻng, đục, thanh gỗ ...

Có thể nói, tổ chức của ba trăm người này thật là tồi tàn, vũ khí trong tay có tất cả, đều là những công cụ, khí cụ mà chúng ta nhìn thấy trong cuộc sống hàng ngày.

Hơn nữa, tất cả đều giống như từ trong đất đào ra, không thể nói là màu vàng nhạt mỏng manh, nhìn cũng giống như đã hai ngày chưa ăn.

Có cả quần áo rách rưới.

Những người này buộc phải tập trung lại, run sợ hãi, miễn cưỡng liếc nhìn vào nồi lẩu.

Đối mặt với giới tinh hoa Thành phố Bình minh tràn đầy năng lượng và mặc đồng phục đầy đủ, những người này không thể chịu được bất kỳ sự phản kháng nào.

Thời Sách và Lam Hải Thiên nổi bật giữa đám đông.

Nhìn những người này, Thời Sách lắc đầu, bình tĩnh nói: “Bỏ vũ khí xuống.”

Những người này, vừa nhìn ta liền nhìn người, có chút bối rối, cũng không biết có nên để cho bọn họ đi hay không.

“Không muốn chết thì bỏ vũ khí xuống, bằng không thì đừng giữ một cái!” Lam Hải Thiên hừ lạnh một tiếng, tức giận nói.

Mọi người rùng mình kinh hãi, có người theo bản năng ném hung khí xuống đất.

Thời Sách lạnh lùng liếc nhìn Lam Hải Thiên, nói: “Ông chủ nói, tôi có tiếng nói cuối cùng ở đây.”

Lam Hải Thiên đột nhiên rụt cổ, cười tủm tỉm nói: “Đúng, đúng!”

Ngay khi mọi người dường như đã sẵn sàng từ bỏ sự phản kháng và vứt bỏ tất cả vũ khí của họ ...

“Đồ chó nào cũng là dối trá. Người hạ vũ khí xuống chỉ thực sự chết. Người đã quên bài học của Lí gia xây dựng rồi sao? Bọn người ngoài này đều là yêu quái giết người không chớp mắt!”

Trong kho của Mỏ vàng số 3, một người đàn ông lực lưỡng, thân trần, trên tay cầm mã tấu xông ra hốt hải, hò hét với đám đông.

Nghe những gì anh ta nói, những người khác dường như đã nhớ lại nó, và muốn nhặt vũ khí bị rơi trên mặt đất.

Người đàn ông mạnh mẽ cũng lao tới, cầm mã tấu chém Thời Sách.

Thời Sách lạnh lùng nói: “Ông chủ nói rằng có chuyện xảy ra với tôi, nhưng cô là người duy nhất hỏi.”

Một tia sát khí lóe lên trong mắt Lam Hải Thiên phía sau Thời Sách, anh ta lạnh lùng liếc nhìn Thời Sách, rồi khi người đàn ông lực lưỡng chuẩn bị dùng dao chém vào đầu Thời Sách.

Là cao thủ trung cấp bậc hai, Lam Hải Thiên một cước đá vào ngực gã đàn ông lực lưỡng.

Anh ta như con diều đứt dây, bay ngược rồi rơi xuống đất cách đó hơn chục mét.

“gì!”

Với một tiếng hét, tôi muốn đứng dậy, nhưng lại nằm xuống.

Những người vừa nhặt được hung khí nhìn thấy cảnh này thì sợ hãi hai tay “ngao ngán”, lại ném hung khí xuống đất.

Thời Sách bình tĩnh đi đến chỗ người đàn ông mạnh mẽ và nhìn xuống anh ta từ trên xuống dưới.

“Lý Nông, con đỡ đầu của Lý Chí?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Người đàn ông cường tráng giãy dụa hồi lâu không đứng dậy được dường như chịu thua, nghe được câu hỏi của Thời Sách, anh ta ngơ ngác ngẩng đầu lên.

“Chắc chắn rồi, là anh!” Thời Sách khẽ cười.

Sau đó, anh ta quay sang đám người đang run rẩy và nói:

“Nhiều người trong số các bạn nên biết anh ta?”

“Lý Nông, lẽ ra ngày thường anh cũng phải bắt nạt người như anh, sao bây giờ vẫn nghe lời đồn của anh ta?”

“Cô đã quên việc nhà họ Lý bóc lột cô rồi sao? Cô đã quên việc nhà họ Lý lừa dối và xúc phạm cô rồi sao? Nhà họ Lý không coi cô là người, tại sao cô vẫn nghe lời người ta mê muội này, còn cô. phải đi theo loại người này à? Có lộn xộn không? ”

Nghe thấy lời nói của Thời Sách, những người dân thường nhìn nhau.

“Haha...”

Lúc này Lý Nông cười lớn.

Thời Sách khẽ nhíu mày: “Rất buồn cười?”

“Thật là buồn cười, đương nhiên là buồn cười!” Lý Nông nhin không được cười nói: “Tiếp tục cho rằng chúng ta lợi dụng lừa đảo. Vậy người mạnh hơn họ Lý của chúng ta chỗ nào? Người còn giết người khắp nơi sao? Có lẽ là máu trên đường phố của Quận 3 lúc này vẫn còn. Em chưa rửa sạch à? ”

Lời nói của anh khiến lông mày của Thời Sách nhíu lại.

Về phần những thường dân mê muội, dường như một số người cũng đã âm thầm nuốt vũ khí.

Lý Nông còn nói: “Các người đã biến khu số 4 thành luyện ngục trần gian, cũng muốn biến khu số 3 thành như vậy phải không? Dân chúng ta ở khu số 3 đều là người bằng xương bằng thịt -là đàn ông lực lưỡng, không đủ sức vươn vai. Để anh chặt cổ hả anh em, tôi nói đúng! ”

“Không!” Thời Sách qui hét lên trước khi dân thường lại bị mê hoặc.

Lời nói của Lý Nông rất dối trá, Thời Sách biết rằng nếu được phép kích động cảm xúc của mọi người vào lúc này, cái kết có vẻ rất rõ ràng, sẽ là một cuộc chiến không hồi kết.

Vì vậy, sau khi Thời Sách uống cạn ly rượu, anh ta lập tức nói: “Anh đã nhìn thấy bằng mắt nào mà thành phố Bình Minh đã trở thành một luyện ngục trên trái đất? Anh có bằng chứng nào?”

Lý Nông cũng giễu cợt: “Còn có chứng cứ gì nữa? Đương nhiên thiên đường của người là luyện ngục của người khác. Muốn có chứng cứ thì cần chứng cứ. Lấy chứng cứ gì chứng minh thành phố bình minh trong miệng người không phải là cái gì.” Tôi đã nói.”

“Đương nhiên là có!” Thời Sách thẳng thừng nói.

Anh chỉ vào những người ưu tú trong quân phục và nói: “Hãy nhìn họ. 90 trong số một trăm người trong số họ là cư dân của Thành phố Bình minh. Đừng nhìn họ bây giờ vì họ là thành viên của quân đội chính thức của chúng ta, nhưng trong vài giờ nữa, họ sẽ cởi trần. Hãy mặc đồng phục, trở thành con trai, chồng hoặc anh trai của một gia đình, làm những gì họ thích làm và tận hưởng những phước lành mà họ xứng đáng được hưởng. Mười hai giờ sau, họ mặc lại bộ đồng phục này và trở thành một nhân viên thực thi pháp luật một lần nữa .”

“Người biết cái này gọi là gì không? Cái này gọi là công tác, cái này gọi là ba ca.”

“Họ là bằng chứng tốt nhất!”

Những người mặc sắc phục cũng lần lượt gật đầu nói: “Đúng vậy, ta đã từng hầu hạ nhà Đường. Người nhà Đường coi chúng ta như chó, không quan tâm đến sống chết của chúng ta. Bây giờ, một khi chúng ta chết là ở đó sẽ là một khoản phí thanh toán lớn.”

“Đúng vậy, không chỉ có như vậy, chúng ta công việc này được trả tiền, nếu nói người có thể không tin, ta có thể nuôi gia gia.”

“Ừ, bạn chưa đến Thành phố Bình minh, tôi dám khẳng định, bạn đang đi, và bạn không bao giờ muốn quay lại nữa.”

Những lời nói của những người này khiến những người rúng động, thường dân ở quận 3 một phen rúng động.

Ai biết, Lý Nông chế nhạo nói: “Để cho thuộc hạ của hần chứng thực. Đây không phải là quá hạ nhân sao?”

Thời Sách lắc đầu cười nói: “Không phải sao?”

“Đương nhiên là không!” Lý Nông.

Thời Sách gật đầu, sau đó lấy điện thoại di động ra, đi về phía thường dân.

Thường dân trong tiệm thức muốn rút lui.

Những người tinh nhuệ phía sau Thời Sách cũng vội vàng đi theo những người vừa qua, vì sợ rằng Thời Sách sẽ bị tấn công.

Thời Sách vẫy tay ngăn cản đám người, giờ điện thoại di động lên nói: “Thứ này gọi là điện thoại di động, những người lớn tuổi hơn, một số người ở nội địa chắc cũng biết. Điện thoại di động có chức năng quay video.” Tôi sẽ cho bạn xem một trong số chúng ngay bây giờ. Hãy cùng xem đoạn video được ghi lại trong thành phố, những gì Lý gia đã mô tả về Luyện ngục trên Trái đất ở Thành phố Bình Minh. ”

Nói xong, anh ta mở video và đưa điện thoại cho một thường dân rách rưới.

Chương 871

Chương 871

Hình ảnh trong video là cảnh đường phố hàng ngày của Thành phố Bình minh.

Bây giờ nó giống như một thành phố thực sự, và khuôn mặt của mọi người tràn ngập nụ cười.

Thực tế, từ khi Đảo Vàng được thành lập, người dân ở đây là những người đi tìm vàng, những người đã nổi câu từ nhiều nơi trong nội địa thông qua Thương Minh.

Chỉ là không ai nghĩ tới, nhưng đây là nơi không thể đến không đi.

Thời gian trôi qua, mọi người cũng quen, từ từ bén rễ vào đây. Nhiều người trẻ đã cảm thấy rằng thế giới phải như vậy kể từ khi họ được sinh ra.

Tuy nhiên, khi Thành phố Bình minh giới thiệu một thành phố khác với mọi người, những người lớn tuổi rất hài lòng và nói với những người trẻ rằng thế giới được cho là thế này, không phải thế kia.

Trạm xe buýt trung tâm hoạt động công viên bệnh viện ... Chờ đã, nhiều thứ đã được xây dựng, một số đang xây dựng, và những video trên điện thoại di động này cũng được đưa vào.

Nhóm thường dân cầm điện thoại chết lặng, bị video này thu hút hoàn toàn. Ngay cả người lớn tuổi một chút cũng không kiềm chế được cảm xúc, hốc mắt cũng ươn ướt.

“Đừng tin. Đồ trong đó nhất định là đồ giả, đều là đồ giả!” Lý Nông như đoán trước được tà khí khi nhìn thấy biểu hiện của mọi người nên vội vàng hét lên.

nhưng.....

“Thế giới nên như thế nào, không nên như thế nào, không phải bạn là người có tiếng nói cuối cùng. Phải có một người bốn mươi tuổi trong đó, đúng không? Tôi đến Đảo vàng khi tôi 20 tuổi. Mặc dù nó Đã gần 20 năm, tôi không nghĩ họ sẽ quên thế giới thực sẽ như thế nào.” Thời Sách cảm thấy bình tĩnh sau khi giao bằng chúng.

Anh biết rằng bằng chứng này là đủ để giải thích mọi thứ, ít nhất, những người lớn tuổi sẽ đồng ý.

Vì vậy, Thời Sách nhượng mảy và dừng dừng nói với Lý Nông: “Trong lòng mỗi người đều có một cái bàn tính. Cho dù người có thể làm cho mọi người bối rối một hồi, cũng không thể khiến người bối rối cả đời.”

Lý Nông nghiêng rằng, dường như vẫn chưa muốn, cố gắng đứng lên lần nữa, nhưng cuối cùng lại ngồi bệt xuống đất, bực bội nói: “Sau đó người chiếm tòa nhà Lý gia rồi tùy tiện giết người?”

Lần này, Thời Sách không tranh cãi với Lý Nông, mà quay lại nói với những người đã xem video hoặc rơi vào trạng thái tưởng niệm sau khi xem video: “Đại ca của tôi nói, đó là trách nhiệm của chúng tôi, bởi vì chúng tôi không có.” cách kỷ luật., khiến cấp dưới nở mày nở mặt, hành động ngang ngược ”.

“Vì vậy, khi chúng tôi đến đây, chúng tôi ở đây để yêu cầu mọi người về nhà, trở về nhà để chúng kiến cách chúng tôi chuộc lỗi và làm thế nào chúng tôi có thể trả lại công lý cho mọi người.”

Vì lý do này, mọi người sẽ nhìn tôi, và khi tôi nhìn bạn, họ dường như không có ý tưởng.

lá thư?

Vẫn không tin?

Rất khó để họ lựa chọn.

Bởi vì nếu bạn tin vào điều đó, bạn sẽ đặt cược giá trị rỗng của chính mình.

Nếu bạn không tin, đó là hy vọng.

Lý Nông vẫn đang dùng những lời lẽ sáo rỗng của mình để khiến mọi người hoang mang.

Nhưng lần này, Thờ Sách không nói, phó mặc sự lựa chọn cho thường dân.

cuối cùng

“Được rồi, tôi quay lại đây!” Đột nhiên một người đàn ông lớn tuổi đứng lên, nghiêng răng nghiêng lợi.

Với một cái thì sẽ có cái thứ hai, đó là một phản ứng dây chuyền.

“Ta cũng sẽ trở về!”

“Tính tôi vào”!

Trong nháy mắt, hầu như tất cả những người có mặt đều nói rằng họ sẵn sàng về nhà.

Lý Nông sững sờ, chửi rủa: “Đồ ngu, về sau sẽ hối hận, bị bọn chúng như heo, cừu, chó, lũ chó không đầu làm thịt, tra tấn!”

Tuy nhiên, lúc này không ai để ý đến anh.

Thờ Sách mỉm cười gật đầu với mọi người, sau đó chỉ vào nồi canh và thức ăn nóng hổi trên bếp cách đó không xa, nói:

“Thật đáng tiếc khi lãng phí thức ăn. Vì tất cả đều đã nấu chín, chúng ta sau khi ăn xong sẽ rời đi.”

Mọi người ồ lên đột ngột.

Lý Nông lại mắng: “Đồ ngu, không biết đây là bữa trưa sao? Người ta cho người ăn để người lên đường!”

Rõ ràng lời nói của Lý Nông lúc này, sau đoạn phim đó, chẳng có chút tin cậy nào.

Không ai tin anh ta, ồ không, nói cách khác có thể thích hợp hơn, không ai quan tâm đến anh ta.

Nhưng việc anh ấy la hét trên mặt đất mọi lúc không thành vấn đề.

Vì vậy, Thờ Sách quay đầu lại và nói với Lam Hải Thiên, “Hãy đi xử lý nó.”

Lam Hải Thiên nhíu mày, nhưng không nói gì, xoay người đi tới trước mặt Lý Nông, vươn tay túm lấy cổ anh, giống như bị chó siết cổ, bế anh bước đi.

Những người chuẩn bị bắt đầu bữa ăn đã bị sốc khi nhìn thấy nó.

Lúc này, Thời Sách lấy ra một tờ giấy và đọc cho nó nghe: “Lý Nông, năm năm trước, anh ấy không thể trả lại số tiền đã thua trong cờ bạc, vì vậy anh ấy đã đưa vợ của mình cho Lý Chí, và kể từ đó anh ấy đã công nhận Lý Chí là cha đỡ đầu của mình.”

“Cũng là năm năm trước, tôi yêu một người phụ nữ, làm việc với Lý Dương, sát hại cả nhà, bắt cóc người phụ nữ, rồi làm nhục đến chết!”

“Ba năm trước, ba công nhân khai thác đã thiệt mạng vì vấn đề thuế tại mỏ vàng số 1 ở quận 3.”

“Hai năm trước...”

Nhiều người trầm ngâm suy ngẫm sau khi đọc xong câu tội lỗi một, rồi một tia tức giận hiện lên trong mắt họ.

Thời Sách nói: “Có tổng cộng 98 bài báo, 130 kiếp nạn, tôi không thể đọc được nữa. Vậy thôi, những điều này, tôi phải có người hiện tại mới hiểu được, nên tôi không đọc nữa, tôi chỉ muốn nói với các bạn rằng trong tương lai Ở Khu vực 3, những kẻ phạm tội sẽ do hấn mà trừng trị, cho dù là chúng ta cũng không ngoại lệ.”

Thế là mọi người quay ra ăn.

Lam Hải Thiên lôi kéo Lý Nông đến một nơi vắng vẻ, nói: “Chính là.”

Lý Nông nhìn hấn chăm chăm, nói: ” Hải Thiên, ngươi tại sao lại đi theo Trình Uyên”

Lam Hải Thiên bắt lực thở dài, ném Lý Nông xuống đất, ngồi xổm bên cạnh anh ta, lắc đầu nói: “Gió này đánh tây một hồi, đông tây thổi tới. Ai có thể nói chính xác cho người biết? gió đông lạnh hay gió tây lạnh? ”

“Ý anh là gì?” Lý Nông vẻ mặt khó hiểu.

Lam Hải Thiên vỗ nhẹ lên má anh, cười nói: “Anh chỉ muốn nói cho em biết, làm sao mà anh biết được?”

Lý Nông ngẩn người.

Đột nhiên, anh nhớ tới Lam Hải Thiên đã kéo mình tới đây, có lẽ là để tự sát, vì vậy anh vội vàng cầu xin sự thương xót: “Su phụ Lan, buông tôi ra. Tôi sẽ quay lại nói với Lý Diệp, cô phải...”

“Bắn!”

Lý Nông chưa kịp nói xong, Lam Hải Thiên đã vỗ lên đỉnh đầu hắn, Lý Nông trợn to hai mắt, nửa câu sau đều tắc ở trong cổ họng.

chết!

Lam Hải Thiên xoa xoa tay Lý Nông, đứng thẳng người thờ dài: “Thật ra tôi cũng không hiểu, tại sao gió đông lại mạnh như vậy, lại đột nhiên trở thành gió tây?”

“Câu nhóc, đừng trách tôi. Cậu nhất định phải chết, từ xưa đến nay, kẻ gây tội ác rồi cuộc không tốt, mặc dù tôi không thể hiểu được tên là Thời Sách ... Mà, thật ra thì trừ Trình Uyên, Lục Hải Xuyên và Vương Mĩ Lệ, tôi đối với những người khác là thật. Tôi coi thường, nhưng không có cách nào, ai khiến những người này làm bạn tâm giao của Trình Uyên! ”

Cũng có một dấu vết của sự không muốn trong giọng điệu của anh ta.

Thầm Nghĩ: Ngay từ bây giờ, hãy tìm cơ hội để âm thầm làm mọi thứ mà mình không thích.

Chương 872

Chương 872

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nửa tháng trôi qua trong nháy mắt.

Bùi Long, người bị giam trong một nhà tù ở thành phố Bình Minh, suốt nửa tháng qua, anh ta đã ăn rượu ngon và thịt mỗi ngày, anh ta sống trên một chiếc giường sofa lớn, ngoài việc không có tự do, anh ta không tệ hơn khi ở bên ngoài.

Vào ngày này, Cuồng Mãng đến gặp Bùi Long và vẫn mang theo rượu ngon và thức ăn ngon.

Người bảo vệ đã mở cửa và cho Cuồng Mãng vào. x

Cuồng Mãng nhìn thấy Bùi Long đang nằm trên ghế sofa, thong thả ngâm nga với đôi chân nghiêng của Vất chéo, một giai điệu không rõ.

Mãi cho đến khi con trăn nổi điên lần lượt lấy rượu ngon và đồ ăn trong hộp giữ nhiệt, mùi thơm xộc vào mũi của Bùi Long, nó chưa kịp phản ứng thì một con cá chép mới đứng dậy.

“Ồ, anh trai, anh có tin em không, khi nào thì Trình Uyên cho em ra ngoài?” Bùi Long nhìn chăm chăm rượu ngon và bát đĩa, xoa xoa tay, cười hỏi.

Trong vụ thẩm sát cách đây nửa tháng, bản thân Bùi Long cũng biết mình mắc sai lầm, lúc đó vô cùng sợ hãi. Nhưng thời gian, nó sẽ luôn luôn làm loãng đi một số và một số, vì vậy bây giờ anh ấy không nghĩ nó như thế nào lúc ban đầu.

Mad Cuồng Mãng nhìn Bùi Long thật sâu và không nói, nhưng khi đưa đĩa cho Bùi Long, anh ta lắc đầu.

Bùi Long không khỏi chế nhạo: “Đã biết, hiện tại Trình Uyên đang cười hỏ.”

“Bạn nói thế nào?” Cuồng Mãng hỏi.

“Nhìn đi, tôi sẽ phân tích cho cậu.” Bùi Long cầm đũa lên, gọi một ly rượu rồi ló đầu về phía trước, với vẻ tự tin nói: “Trước hết, Trình Uyên muốn giết tôi, tôi. hắn là đang nghĩ, chỉ là anh em của chúng ta, hắn thật sự muốn giết, vì cái gì? Bởi vì chúng ta không phải trực tiếp của hắn, chúng ta đi theo Boss Bái.”

“Còn ông chủ Bạch nhất định không muốn tôi gặp rắc rối, cho nên lúc trước cậu đã nói với tôi rằng ông chủ Bạch đi tìm quá trình, cậu nói không có nói cho cậu biết kết quả, thật ra kết quả đã rõ ràng rồi.”

“Hai người không nói về nó.”

Nói đến đây, khóe miệng Bùi Long cong lên, nhưng lại lóe lên một tia giễu cợt: “Bây giờ thành phố Bình Minh mới thành lập, chúng ta cũng đã lập công, nhất là bây giờ thành phố Bình Minh vẫn do ông chủ Bạch của chúng ta quản lý. Trình Uyên muốn để giết tôi, nhưng ông chủ Bạch không muốn thì Trình Uyên dám làm không?”

“Nếu anh ta muốn dám làm, chẳng phải thật sự trở thành một con lừa sao? Anh ta Trình Uyên là một con lừa. Chà, nó có ý nghĩa như vậy. Trình Uyên nhất định không muốn mọi người nói rằng anh ta dám qua cầu rút ván. Sau này ai dám phục vụ anh ấy”

“Nhưng người nói để cho hắn buông tha ta. Trước mặt bao nhiêu người, hắn mặt đen hét lên muốn giết ta. Hắn trong nháy mắt buông tha cho hắn. Hắn là quá xấu mặt.” X

“Đã vậy, thứ này đã hết, nên tôi bị nhốt trước, nhưng tôi sợ ông chủ Bái không vui, cho nên ngày nào tôi cũng hầu hạ Lão Tử đồ ăn thức uống ngon, đúng không.”

“Hehe, chỉ anh ấy”

Nói đến đây, Bùi Long cầm ly rượu lên, rót một ngụm rượu vào miệng, sau đó tự mình lấp đầy, đối với Cuồng Mãng mặt không chút thay đổi nói: “Su huynh, để ta nói thật. Ta.” đã nhìn thấy quá trình này cách đây rất lâu. Tất nhiên.”

“Thằng nhóc này có vẻ rất nhiều ruột, nhưng thật ra là giống nhau. Nó sợ khi ông chủ của chúng ta trở nên lớn hơn sẽ

không quản được chúng ta, nên sẽ lợi dụng chuyện này để cho chúng ta một cái.” tát vào mặt. ”

“Chỉ là đứa nhỏ này có số mệnh tốt, được sinh ra trong nhà họ Thành, nếu không thì cũng không phải là đồ đê tiện!”

Cuồng Mãng im lặng một lúc, dường như đang cố gắng tìm hiểu xem Bùi Long nói gì, sau đó anh ta cầm ly rượu lên, chạm vào Bùi Long và nói: “Tôi hy vọng.”

Bùi Long không khỏi chế nhạo: “Sur huynh, người muốn thế nào, người tin tưởng ta, ta hẳn là tại phân tích của ta, Trình Uyên, trước mặt người cùng các người là em trai, a! Không hẳn là...” ”

“Ta cho hẳn mượn một trăm dũng khí, hẳn dám giết ta”

“Anh ta có dũng khí không?”

Giọng nói vừa rơi xuống.

“Rắc!” Một tiếng, cánh cổng sắt lại vang lên.

Cả hai cùng quay đầu nhìn ra cửa.

Tôi thấy Trình Uyên từ bên ngoài đẩy cửa bước vào một cách điềm tĩnh.

Mad Cuồng Mãng cùng Bùi Long vẻ mặt đồng thời chìm xuống, đặc biệt là Bùi Long chế nhạo nói: “Muốn xin lỗi cũng không cần, muốn thỉnh Lão Tử đi ra ngoài, người có thể tránh ra. Ta.” Ở đây rất thoải mái, anh bạn. Ngày nào cũng ngon. Uống đi anh, ngon lắm. ”

“Tốt rồi.”

Trình Uyên bước đến bàn cà phê ngồi xuống, ngồi đối diện với Bùi Long, nhìn anh nghiêm túc, nhẹ nói.

“Anh đang làm gì vậy?” Cuồng Mãng mặt đen lại hỏi.

Trình Uyên không vội vàng trả lời, bung rượu trên bàn lên, rót đầy cho cả Bùi Long và Cuồng Mãng, tự mình rót đầy một ly, nói: “Năm tháng trước, có một vài người tị nạn chạy trốn khỏi Khu vực 3. họ Li, họ muốn chiếm các mỏ vàng lần lượt ở

Quận 3 và Thành phố Bình Minh, nhưng cuối cùng chúng tôi đã được mời trở lại. ”

Bùi Long chế nhạo: “Chỉ là một đồng rác rưởi.”

Trình Uyên không trả lời, nhưng tiếp tục: “Tôi thực sự mời họ trở lại. Chúng tôi yêu cầu họ sống ở khu vực số 3 và đến thành phố Bình Minh. Ồ, vâng, khu vực số 3 hiện được đổi tên thành thành phố Tinh Huy. . Hàm ý là truyền ánh sáng của chúng tôi cho nhiều người hơn. ”

“Và tôi cũng đã đầu tư rất nhiều tiền vào thành phố Tinh Huy để tiến hành tái thiết, chủ yếu là phục vụ sinh kế của người dân.”

“Vì vậy, tất cả những người này đều lọt vào mắt xanh của họ. Mới ngày hôm trước, tôi đã tổ chức một cuộc họp và mời tất cả những người này vào, chỉ để họ nói hiện trạng của thành phố Hình Huy cho những người đã trốn khỏi thành phố Hình Huy. Mọi người biết Thành phố Tinh Huy bây giờ là loại thành phố nào. ”

“Như vậy, cho đến nay, 2/3 số người bỏ trốn đã trở về nhà của họ”.

Nghe được những gì Trình Uyên nói, Trần Điền khẽ cau mày.

Bùi Long không khỏi chế nhạo nói: “Phải nói phương pháp này của anh khá hay, chẳng có ích lợi gì. Sao vậy, lần này anh đến gặp tôi chỉ để khoe tài khéo léo của anh với tôi và anh.” muốn tôi biết ơn bạn., chỉ để làm cho tôi cảm thấy, hãy nhìn xem, tôi đã giúp bạn phục hồi những mất mát do lỗi lầm của bạn, vì vậy bạn nên biết ơn tôi ”

Bùi Long lắc đầu, uống cạn ly rượu một hớp, lại chế nhạo: “Lưu Thừa Ran, chúng ta không giống nhau, ta sẽ không phụ lòng người.”

“Muốn thả ta ra ngoài, ta cứ việc quên đi, các người ở đây rất thoải mái.”

Trình Uyên lắc đầu, nhẹ nói: “Còn chưa đủ ổn định.”

Bùi Long cau mày.

Mad Cuồng Mãng cau mày hỏi: “Cái gì?”

Trình Uyên nói: “Lần này sự bất ổn là bởi vì hỗn loạn này, đã khiến cho phần lớn người nhà họ Lý trốn thoát và trở nên hỗn tạp với thường dân.”

“Cho dù ta thu phục được thường dân trở về, nhưng thường dân lâu ngày không thấy được chân tình của ta, một khi lại bị nhà họ Lý mê hoặc, mọi chuyện sẽ càng tệ hơn.”

“Vì vậy, chúng ta đều là người lớn, và chúng ta phải trả giá cho những hậu quả xấu xa mà chúng ta đã gây ra, không có cách nào để kỷ luật. Tôi sẽ xin lỗi nhân dân, nhưng trước đó, bạn, ăn uống cho tốt.”

Nghe những lời cuối cùng của Trình Uyên, cả Bùi Long và Cuồng Mãng đều sốc.

Bùi Long nhìn Trình Uyên với vẻ không tin và hỏi: “Ý anh là gì?”

“Đây chắc là bữa ăn cuối cùng của anh.” Trình Uyên cười nhẹ nói.

Chương 873

Chương 873

Biểu cảm của Bùi Long ngay lập tức thay đổi.

Anh ta bắt đầu lắc đầu và nói với vẻ không tin tưởng: “Không, anh không thể giết tôi!”

Mad Cuồng Mãng cũng nhanh chóng đứng lên can ngăn Bùi Long: “Ông chủ Trình, xin hãy tha thứ cho anh ấy lần này, chỉ một lần.”

Trình Uyên thờ ơ đứng lên, đưa tay vỗ vỗ vai Bùi Long nói: “Người nhà đừng lo lắng, tôi sẽ giúp cậu thu xếp ổn thỏa, đảm bảo cha mẹ, vợ con không có gì phải lo lắng.” Đối với phần còn lại của cuộc sống của bạn!”

Nói xong xoay người đi ra ngoài.

Cả Bùi Long và Cuồng Mãng đều chết lặng.

Vừa rồi hẳn phân tích kết luận, cho rằng Trình Uyên đang cười hổ, nói không chừng hẳn cũng không dám tạt.

Nhưng chỉ trong nháy mắt.

Bữa trưa thịnh soạn trên bàn trở thành bữa ăn tàn

“Cuồng Mãng, điều này không đúng, điều này nhất định không đúng, Trình Uyên đang làm tôi sợ, cô đi đi, hiện tại đi tìm Ông chủ Bạch, đi!” Anh lo lắng kêu lên.

Cuồng Mãng lập tức tỉnh dậy và vội vã ra ngoài tìm Bạch Dạ.

Trình Uyên đến tòa nhà họ Li ở quận 3.

Sau một thời gian ngắn, Bạch Dạ cũng sẽ đi tìm nó.

Kết quả là những công nhân phụ trách trang trí lại và trang trí tòa nhà họ Li nhìn thấy Trình Uyên và Bạch Dạ ở dưới tòa nhà họ Li, mặt đỏ bừng, thậm chí còn động tay động chân.

Cuối cùng, vì Vương Mĩ Lệ và những người khác, họ đã bắt Bạch Dạ đi.

Ngày hôm sau.

Tại quảng trường bên ngoài tòa nhà của Li, một cuộc họp của Quận 3 đã được tổ chức.

Mọi người dân ở Quận 3 đều có thể tham gia, việc này đã được quyết định cách đây 5 ngày.

Do nhiều người bỏ trốn từ khu vực 3 trở về nên sáng cùng ngày địa điểm này đã bị nước bao vây.

Hầu hết mọi người đang nói về những thay đổi ở Quận 3, chẳng hạn như

“Bạn biết đấy, người ta nói rằng chúng ta sẽ được gọi là thành phố Tinh Huy từ bây giờ.” X

“Tôi đã nghe điều đó từ lâu, và bạn có nhận thấy rằng bệnh viện và trường học đang được xây dựng trên một số con đường chính ở thành phố Tinh Huy”

“Đương nhiên là tôi nghe nói, còn có tin nói quan chức thành phố Tinh Huy đang tuyển công nhân. Nghe nói phúc lợi khá cao. Thu nhập một tháng hơn nhiều so với chúng tôi đào một tháng. vàng.”

“Ngoài ra, tôi cũng nghe nói rằng chúng tôi đã triển khai một hệ thống tiền xu, giống như các loại tiền xu được sử dụng trong nội địa.”

“Có gì lạ về điều này? Thành phố Bình minh từ lâu đã trở nên nổi tiếng.”

“Vậy thì dám hảo cảm, sau này đi ra ngoài không cần mang theo bao vàng lớn.”

Khuôn mặt của hầu hết mọi người đều sáng lên vì phấn khích. Tất nhiên, cũng có một số người lo lắng hơn rằng điều này sẽ ảnh hưởng xấu đến cuộc sống sau này của họ.

Phần khác là những quý tộc trước đây ở quận 3 quyền lợi bị ảnh hưởng, nhưng theo xu thế chung thì cũng chỉ dám nói thôi.

Ở góc tây bắc của địa điểm, một bục cao đã được dựng lên.

Khi Trình Uyên Bạch Dạ Thời Sách Lục Hải Xuyên và những người khác bước lên bục cao, khán giả im lặng.

Những người phía dưới đều ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt đột nhiên có chút ngưng trọng.

Bởi vì dù là Trình Uyên hay Bạch Dạ, biểu hiện của anh ấy đều không tốt lắm.

Không phải chờ đợi nhiều, sau khi họ bước lên sân khấu, Trình Uyên tiến lên một bước và nói vào micro: “Mọi người chắc đã nghe thấy rồi. Đúng vậy. Kể từ bây giờ, nó sẽ được đổi tên thành thành phố Tinh Huy. Về hướng phát triển của chúng tôi, những điều này Chắc hẳn mọi người đều biết một chút trong ngày. Nếu không biết, bạn có thể đến bảng thông báo bên ngoài tòa nhà chính thức của thành phố Tinh Huy, nơi chứa tất cả. “x

“Nếu tôi thay đổi nó thành quá khứ, tôi có thể hứa với bạn rằng thành phố Tinh Huy sẽ trở thành một loại thành phố, để bạn có thể sống một cuộc sống tốt, nhưng bây giờ tôi không dám.”

“Mới vừa rồi do sơ suất trong công việc nên cấp dưới phạm sai lầm. Mọi người đều trốn tránh sự việc này, nhưng đây là nợ máu. Làm sao tránh được?”

“Sai rồi, sai rồi, ta hôm nay ở đây trịnh trọng xin lỗi tất cả chúng ta người ngoài.”

Vừa nói anh vừa cúi đầu chào mọi người.

Bạch Dạ và những người khác phía sau nhìn thấy tình hình cũng không nói gì, đều đi theo Trình Uyên cúi đầu xin lỗi.

Mọi người đều cúi xuống rất lâu

Những người trên khán đài im lặng.

“Xin lỗi, người có thể trả hết món nợ máu này bằng một cái cúi đầu”

Đúng lúc này, trên khán đài đột nhiên có người hét lên.

Đám đông bất ngờ náo loạn.

Có thể nói, câu này chọc vào điểm yếu của bản thân sự việc và là một vấn đề chết người.

Trình Uyên cũng biết rằng người hỏi điều này đã tính toán trước, và anh ta đến từ gia đình họ Li.

Vì vậy, anh ta từ từ đứng thẳng dậy, và mọi người phía sau anh ta cũng đứng thẳng dậy.

Trình Uyên ánh mắt không có tìm kiếm người dõ, mà là bình tĩnh nhìn đối tượng nói: “Đương nhiên không phải.”

“Vì vậy, tôi sẽ hứa rằng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để đền bù cho các nạn nhân và gia đình của mọi người ngày hôm đó, và chúng tôi chắc chắn sẽ đảm bảo rằng họ sẽ có cơm ăn áo mặc trong tương lai. Đây là cam kết của Thành phố Tinh Huy chúng tôi đối với mọi người.”

“Người ta chết rồi, bồi thường có ích lợi gì” có người lại hét lên.

Lần này, nhiều người bị xúi giục nên lớn tiếng hỏi: “Đúng vậy, tiền không mua được mạng người!”

“Đó là nó”

Trình Uyên cũng không vội, đợi người trên khán đài bình tĩnh lại rồi nói vào micro: “Nếu không, chúng ta cùng tạ lỗi với người có cái chết, bọn họ đều sẽ sống lại.”

“Chúng tôi không cần cô xin lỗi, chúng tôi muốn kẻ sát nhân phải xin lỗi bằng cái chết!”

“Đúng vậy, những kẻ gây án phải bị nghiêm trị!”

“Cuộc sống là cho cuộc sống!”

“Người không thể che đậy!”

Vì vậy, Trình Uyên bật cười.

“Haha”

Tiếng cười của anh truyền đến tai mọi người qua micro, không nói đến những người bình thường, ngay cả những người đang xông xáo cũng phải sửng sò.

Cười có nghĩa là gì

Đám người nhìn nhau tỏ vẻ khó hiểu.

Trình Uyên nhin cười, lắc đầu nói: “Ngày đó ta đã có lời nói cuối cùng. Tổng cộng đã chết ba mươi sáu người bình thường.”

Nói đến đây, anh dừng lại, sau đó hỏi: “Vậy tôi sẽ hỏi tất cả các người, nhà họ Lý đã ở đây nhiều năm như vậy, đã làm bao nhiêu việc ác, đã giết bao nhiêu người, tại sao lại không trách nhà họ Lý ”

Mọi người trừng lớn mắt.

Hỏi Lý gia

Ngày xưa nhà họ Lý là hoàng đế nước Tư ở khu vực số 3. Ai dám làm thiên hạ bất bình mà giết hại người, người lấy lý do đâu?

và vì thế

“Vì vậy, chúng ta là những kẻ bắt nạt tốt, phải không?” Trình Uyên đột nhiên hét vào mặt khán giả.

Mọi người đều sững sờ.

“Chẳng lẽ đây là thái độ của người, cùng mọi người bình đẳng là cái gì? Rốt cuộc người cùng nhà họ Lý có cái gì khác nhau?” Người chế nhạo lại mắng.

Trình Uyên dứt khoát hét lên: “Được rồi! Tôi sẽ cho cô thấy sự khác biệt giữa chúng tôi và nhà họ Lý!”

“Mang người lên!”

Ngay khi giọng nói vừa rơi xuống, ai đó đã lôi một người đàn ông với những vết bầm tím và cặn bã lên sân khấu, ném anh ta trước mặt Trình Uyên như một con chó chết.

Những người trên khán đài đều sững sờ.

Một người đàn ông đưa một con dao lớn, Trình Uyên cầm nó lại trên tay và hét lên với khán giả: “Anh ta là Bùi Long, anh trai của tôi, và anh ta là người đã giết người đàn ông hôm đó. Thực ra, anh không phải. cần phải nói rằng đó là số phận của

chúng tôi phải trả bằng cả cuộc đời. Vâng, chúng tôi sẽ tự nhiên tuân theo. Hôm nay tôi có mặt ở đây để cho mọi người thấy sự tín nhiệm và quyết tâm của vị quan mới của chúng tôi!

Vừa nói anh ta vừa nâng con dao trên tay lên.

“dừng lại!”

Lúc này, Bạch Dạ phía sau Trình Uyên mắt đỏ hoe, định lao về phía trước.

Chương 874

Chương 874

“bùm!”

“bùm!”

Đúng lúc này, phía xa chân trời vang lên một tiếng gầm thét!

Ngay cả trái đất dường như cũng run nhẹ theo nó.

Mọi người đều sửng sốt, đồng thời nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Nhưng ở sâu trong thành phố, dù có vươn cổ cũng nhìn thấy gì?

Con dao trên tay Trình Uyên dừng lại trên không, lông mày cũng nhíu chặt lại.

Ngay sau đó, điện thoại di động của anh vang lên.

“Này, anh em, mỏ của chúng ta đã bị tấn công bởi nhiều bên, và bên kia có vũ khí hạng nặng. Bên chúng ta có rất nhiều thương vong!”

Sau khi cuộc gọi được kết nối, một tiếng hét vang lên từ đầu dây bên kia.

“Quay lại!” Trình Uyên vội hét vào điện thoại không chút do dự khi nghe thấy tiếng vũ khí hạng nặng.

“Đúng!”

Điện thoại vừa cúp.

“Weng” lại vang lên, lần này là của Thẩm Hoa.

“Mỏ của chúng tôi bị tấn công nghiêm trọng, thương vong vô số!” Đầu dây bên kia, Thẩm Hoa cũng lo lắng không kém.

“Trở về thành phố Bình Minh trước.” Trình Uyên trầm giọng nói.

Ngay sau đó, một số người gọi đến, bao gồm cả Ngụy Tác.

Còn Trình Uyên thì không biết chuyện gì đã xảy ra, nghe nói có nhiều người thương vong nên không nghĩ tới chuyện khác, việc đầu tiên là để mọi người trở về thành phố Bình Minh.

Theo quan điểm của ông, mạng sống của con người là mấu chốt. Còn đối với mỏ, thứ kiếm tiền không chỉ là mua mạng người.

Không ai cả, xin tiền có ích gì

Ngay sau đó, Lý Hải Tân vội vàng đi tới, trên tay vẫn cầm điện thoại di động, rõ ràng là vừa mới trả lời cuộc gọi.

“Trình Uyên, đó là một con ma từ ba quận kia. Chúng đã cùng nhau tấn công tất cả các mỏ của chúng ta.” Lý Hải Tân nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Khi nghe điều này, Trình Uyên đã rất sốc.

Điều này thực sự vượt quá mong đợi của anh ấy.

Theo ý kiến của ông, điều này đơn giản là không thể.

Bởi vì mặc dù ba quận khác biết Trình Uyên tiến vào không tốt, nhưng bọn họ vẫn chưa nắm chắc thực lực của Trình Uyên, cho dù đã thành lập liên minh, bọn họ cũng không dám kích động hấp tấp.

Hơn nữa, dù Trình Uyên có ăn thịt nhà Đường, nhà họ Lý nhưng họ không thực sự tỏ ra nanh vuốt họ, tuy rằng họ không hài lòng với Trình Uyên nhưng cũng không nhất định là kẻ thù không đội trời chung với Trình Uyên. x

ít nhất.

Sau khi Đạo Trưởng bị đánh bại, họ sẽ không di chuyển cho đến khi Liên đoàn Thương Minh Thủ đô đưa ra chỉ thị rõ ràng.

Nhưng Trình Uyên đã biết tất cả mọi chuyện về tình hình hỗn loạn ở bên kia thủ đô, anh biết Thương hội Bắc Kinh không thể cùng lúc chọc giận nhà họ Ngụy và nhà họ Thẩm.

Sau đó, họ là

Có chuyện gì vậy

“Trình Uyên, kẻ thù đang ở hiện tại, hãy đặt lại miếng này trước, hoặc để Bùi Long chịu trách nhiệm và làm việc tích đức” Bạch Dạ dường như nhìn thấy hy vọng, chạy đến Trình Uyên, ấn con dao lớn trong tay của mình, và lại cầu xin Bùi Long.

Trình Uyên im lặng.

Mọi người đều im lặng.

Ba quân còn lại đồng thời phát động các cuộc tấn công vào thành phố Bình Minh và thành phố Tinh Huy, và có vũ khí hạng nặng, tình hình đã trở nên rất căng thẳng và nghiêm trọng.

Đó là một lời khuyên cũ không giết tướng quân trước chiến tranh, chính vì vậy Trình Uyên có mọi lý do để hạ con dao lớn trong tay xuống và để Bùi Long kiếm sống.

“Nhìn xem, ta đã nói, bọn họ nhất định sẽ tìm lý do không giết con quý kia!”

Đột nhiên có người hét lên trong khán giả.

“Đúng vậy, lần này ta không được giết trước cuộc chiến”

“phun!”

Trước khi người đó nói xong, Trình Uyên đột nhiên vung con dao trên tay lên trời, và sau một tiếng động bị bóp nghẹt, đầu của Bùi Long ngẩng lên trời.

Những người trên khán đài chết lặng.

Những người khác trên sân khấu cũng sửng sò.

Vẻ mặt của Bạch Dạ cứng đờ, nhìn chăm chăm thi thể, thân thể bắt đầu run lên.

“Chuyện này ta muốn giải thích với người!” Trình Uyên đột nhiên lớn tiếng nói: “Một thước đi một thước, nguyên tắc giết người trả kiếp từ xưa đến nay, ở đây sẽ không thay đổi, ở Hình Thần này cũng không thay đổi. Thành phố, ở Tinh Huy Việc quản lý thành phố sẽ không thay đổi trong tương lai. Dù mưa gió, trời sập, trước khi Trình Uyên ngã, tôi hiểu đúng sai.”

“Người của chính mình, ta sẽ không có chỗ nương tựa!”

Lần này, không ai dám đặt ra câu hỏi hay nghi ngờ gì nữa.

“Cuộc họp kết thúc!”

Thực tế thì vẫn còn rất nhiều điều để nói và rất nhiều tin tức sẽ được công bố, tuy nhiên, mọi thứ đột ngột thay đổi và Trình Uyên đã phải kết thúc buổi họp một cách vội vàng.

Nói xong, anh ta vội vàng rời khỏi bục cao và đi thẳng đến Văn phòng thành phố Tinh Huy.

Nhiều người cũng đi theo Trình Uyên đến văn phòng.

Âm Nguyệt vội vàng rót trà cho mọi người.

Vì ngôi nhà trước đây của Âm Nguyệt ở Quận 3, cha của anh ta thua bạc và bán cô cho gia đình Tang ở Quận 4.

Vì vậy, sau khi khu vực này được giải tỏa và đổi tên thành thành phố Tinh Huy lần này, Trình Uyên đã mang cô ấy trở lại và chuẩn bị cho cô ấy về nhà.

Nhưng Âm Nguyệt chỉ không chịu rời đi.

Hãy nghĩ lại xem, hành vi của cha cô đã khiến trái tim cô tan nát, và để cô quay trở lại chắc chắn là đẩy cô trở lại hố lửa.

Vì vậy, Trình Uyên đã bỏ cô lại và làm những gì có thể trong tòa nhà chính thức của thành phố Tinh Huy. x

“Có vẻ như mọi thứ diễn ra sớm hơn chúng ta tưởng rất nhiều.”

Cầm tách trà lên, Lý Hải Tân nhấp một ngụm và mỉm cười nói.

Trình Uyên gật đầu nói với Âm Nguyệt : “Âm Nguyệt , cô đi ra ngoài trước đi, đừng lo lắng ở đây, ai khát thì để bọn họ tự xử.”

Âm Nguyệt gật đầu, xoay người rời đi.

Nhìn thấy Âm Nguyệt rời đi, Vương Mĩ Lệ lắc đầu thở dài: “Ôi, thật là một cô gái tốt.”

Kết quả là, tất cả mọi người đều nhìn vào Vương Mĩ Lệ.

Vương Mĩ Lệ vốn luôn tỏ ra tự do thoải mái, giờ phút này nhận ra mình trở thành tiêu điểm của mọi người, khuôn mặt già nua không khỏi đỏ bừng: “Người nhìn cái gì, ta không phải cố ý như vậy!”

“Giải thích? Người khác không nói ý của người.” Trần Thành trợn tròn mắt.

“Haha” mọi người cười.

Vương Mĩ Lệ rất tức giận.

Ước chừng tiếng cười lúc này nếu bị người ngoài nghe được, nhất định sẽ khó hiểu, rốt cuộc ba quận cùng vây thành Trình Uyên, làm sao có thể cười ra chuyện lớn như vậy?

Nhưng trong thực tế

Bạch Dạ vội vàng đi vào cửa văn phòng, không nói gì, đi thẳng đến Cheng tuy nhiên.

Đi đến trước mặt Trình Uyên, anh cầm lấy ly trà của Trình Uyên, không sợ bị nóng, chỉ cần một ngụm là ngộp.

Lau miệng, hấn nói: “Ta sẽ cho người chôn xác.”

Trình Uyên gật đầu hỏi: “Tôi không lộ chân ngựa”

Bạch Dạ lắc đầu: “Đừng lo lắng!”

Sau đó, anh lại thở dài, cười khổ rồi hỏi Trình Uyên: “Nếu lần này Bùi Long giết người nhà họ Lý, anh sẽ lên mặt với tôi.”

“Không!” Trình Uyên trực tiếp lắc đầu.

Bạch Dạ giật mình nhìn.

Trên thực tế, vào cùng ngày, Bùi Long đã phát động một cuộc tàn sát, hầu hết những người bị giết đều chạy ra khỏi khu nhà của họ Li và đi xung quanh công khai gia đình họ Li, những người hét lên “Người ngoài sẽ tàn sát thành phố.”

Trình Uyên đã phát hiện ra vấn đề này sau đó, nhưng anh ấy không biết điều đó vào thời điểm đó.

nhưng

“Nhớ kỹ lời ta đã nói, tuy rằng chúng ta là anh em, nhưng có chút oan ức. Làm gì cũng phải làm. Nếu Bùi Long dám kêu oan, thì ta chỉ có thể giết hắn một lần nữa.” Ran đột nhiên đứng Bạch Dạ nghiêm mặt nói.

Bạch Dạ gật đầu: “Đừng lo lắng, nếu hắn dám hạ nữ tử, ta sẽ làm cho ngươi, ô ô, ta trước giết hắn!”

Chương 875

Chương 875

“mời vào!”

Bạch Dạ nói xong, ở cửa gầm nhẹ một tiếng.

Bùi Long cùng với một phụ nữ xinh đẹp cùng nhau bước vào phòng làm việc.

Khác với trước đây, Bùi Long hiện tại đã bị xệ đầu và cách đi lại bằng những bước nhỏ.

Thử nghĩ xem, trong khoảng thời gian Trình Uyên bị giam giữ, tôi vẫn nói dối là Trình Uyên không dám giết anh ta, nói rằng Trình Uyên bây giờ đang cười hổ.

Tuy nhiên, khi Trình Uyên trực tiếp tuyên bố bản án tử hình của mình, Bùi Long đã ngã quỵ, và anh thực sự hoảng sợ.

Nếu nó không phải là một cảnh quay giả mạo tạm thời, tôi sợ rằng đầu đã rơi xuống đất bây giờ.

Cách đây vài ngày, một nhóm người do con trai của Lí Chígan là Lý Nông đã đến tấn công mỏ vàng, trong lúc bị Thờ Sách trấn áp, Lý Nông đã bị Lam Hải Thiên tát đến chết.

Tử tù nhếch nhác hôm nay là Lý Nông, người có phần giống với Bùi Long.

Nói đến chuyện này, nó đã được nhắc đến từ nửa tháng trước.

Người phụ nữ bị Bùi Long xâm hại tên là Hồ Linh, một cô hầu nhỏ của gia đình Lí Chí, có lẽ vì cô ấy còn nhỏ và Lí Chí chưa có thời gian phát triển nên Bùi Long rẻ hơn.

Nửa tháng trước, khi Trình Uyên phái người đến mang theo Hồ Linh, Hồ Linh run lên.

Sau khi Trình Uyên yêu cầu người đưa cô ấy rút lui, anh ấy đã đích thân chuyển ghế cho cô ấy và để cô ấy ngồi. x

Hồ Linh không dám, vội vàng quỳ trên mặt đất quỳ lạy Trình Uyên: “Chủ tử, xin đừng giết ta, thả ta ra!”

Trình Uyên có chút hụt hẫng, đỡ cô lên khỏi mặt đất, nghiêm nghị nói: “Xin lỗi, thuộc hạ đã làm tổn thương cô.”

Hồ Linh vội vàng lắc đầu nói: “Không, không phải, là ta!”

Trình Uyên rất tức giận về sự khiêm tốn của Hồ Linh.

Anh ngày càng chán ghét các quy tắc của Đảo vàng.

Vì vậy, anh ta ép Hồ Linh lên ghế và nói: “Tôi biết nói quá nhiều cũng vô ích. Nếu tôi nói cho bạn biết quy tắc của chúng tôi, bạn nhất định sẽ không tin. Thôi, tôi không nói quá, bạn là nạn nhân. , Ta sẽ trả lại cho người một người công bằng đã hại người, cho dù là huynh đệ của ta, ta sẽ giết hẳn rửa sạch nhục thân! ”

Hồ Linh chỉ biết rùng mình và không thể nghe Trình Uyên nói gì.

Trình Uyên đứng dậy lay động bờ vai gầy, cơ thể mỏng manh của Hồ Linh run lên.

“Người đã làm tổn thương bạn là Bùi Long. Tôi sẽ để hắn giết và trả lại sự trong sạch cho bạn.”

Hồ Linh choáng váng.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Trình Uyên, rồi đột nhiên lắc đầu: “Không, em không xứng!”

Trình Uyên lại bỏ qua sự khiêm tốn của Hồ Linh, lắc đầu nói: “Cô đi trước.”

Hồ Linh không có rời đi, nằng lại quỳ trên mặt đất.

Và hoảng sợ.

Hồ Linh cho biết: “Tôi bị bắt đến nhà Li từ khi còn nhỏ. Ở nhà Li, tôi đã phải chịu đựng rất nhiều và muốn rời khỏi nhà Li từng phút một. Tuy nhiên, tôi không biết mình sẽ đi đâu sau khi rời khỏi nhà Li”. ”

“Anh Bùi hại ta, nhưng hắn cũng giết những kẻ ức hiếp ta, ta không trách Anh Bùi.”

Trình Uyên im lặng.

Anh ngồi xổm trên mặt đất, kéo Hồ Linh dậy và hỏi: “Nếu, để anh kết hôn với Bùi Long”

“Ta” Hồ Linh lại có chút hoảng sợ, vội vàng vùi đầu, bất an nói: “Ta không xứng!”

Trình Uyên hiểu sự khiêm tốn và bất lực của cô.

Những người vô gia cư như họ thực sự cần một mái ấm.

Trình Uyên yêu cầu Hồ Linh thu xếp một nơi ở.

Lúc này, cô đi theo Bùi Long và đứng trước mặt Trình Uyên.

“Người nghe hết rồi” Bạch Dạ lạnh lùng hỏi Bùi Long.

Lúc này, Bùi Long đã từ lâu không còn kiêu ngạo nữa, nghe Bạch Dạ hỏi xong, liền nhanh chóng quỳ xuống trước mặt Trình Uyên thề: “Anh Trình, tôi đã từng sai lầm. Tôi luôn nghĩ rằng anh hãy quên đi, Đừng nhắc đến chuyện đó. Đừng lo lắng, tôi sẽ đối xử tốt với Hồ Linh. Nếu tôi dám phạm thêm một vụ lộn xộn nữa trong cuộc đời này và để Hồ Linh thất vọng, tôi sẵn sàng chấp nhận bất kỳ hình phạt nào.”

Trình Uyên lạnh lùng liếc nhìn Bùi Long một cái, lạnh lùng nói: “Người nói như vậy với Hồ Linh.”

Cuộc họp tiếp tục.

Nửa tháng trước, khi gia đình Vương ở khu vực số 2 của Mạnh ở quận 1 và nhà họ Lưu ở quận 5 họp sức, Trình Uyên nghĩ rằng sẽ không thể một mình giành được quận 2.

Vì vậy, hãy đơn giản đến việc lớn và để cả ba chủ động.

Lần này, Trình Uyên không muốn bị động nữa.

Tại cuộc họp hôm nay với người dân thành phố Tinh Huy, Trình Uyên muốn giết Bùi Long ngay tại chỗ. Có những người đang gây ồn ào trong khán giả, và điều đó hiển nhiên là những người này là ai.

Trên thực tế, trước đó, Trình Uyên cũng đã phái người đến ba quận kia, đồng thời ngấm ngấm tuyên truyền kích động chung quanh, cho rằng những người bên ngoài đó sẽ tấn công họ.

Trình Uyên đứng tại điểm hẹn với con dao rựa trên tay và muốn chặt “Bùi Long.” Vì vậy, những người được cử từ ba quận đến khuấy động dân chúng đã sử dụng thiết bị không dây để truyền tin tức về cho sếp của họ.

Ba quận hầu như không cần thương lượng, biết rằng đây là thời điểm tốt nhất.

Chiến tranh sắp xảy ra, nếu không chém chỉ huy mà chém thì đám Trình Uyên sẽ mất hòa bình. Nếu bạn không cắt nó, bạn không thể đối mặt với khối lượng lớn của thành phố Tinh Huy. Có vấn đề ở bên trái và bên phải, tôi sẽ xem cách bạn giải quyết nó

Nhưng thực tế nó là

Trình Uyên giết “Bùi Long”, nếu không có tin tức ba quận lớn vây kín Trình Uyên lúc đó, thì nhất định sẽ có người nghi ngờ, cho rằng không phải Bùi Long đã giết hắn.

Thật không may, vào thời điểm quan trọng, với sự giúp đỡ của ba quận lớn, sự chú ý của mọi người đã bị chuyển hướng sang một vấn đề khác.

Lúc này, Trình Uyên đã giết chết “Bùi Long”, ngoài kinh ngạc ra, bọn họ không có suy nghĩ nào khác, làm sao có thể nghĩ đến việc phân biệt thật giả?

Cùng với việc Trình Uyên giả vờ sợ hãi sau khi nghe tin trên sân khấu, và kỹ năng diễn xuất của Bạch Dạ trong vai hoàng đế, cảnh này thật sống động.

“Khu vực số 1 và khu vực số 5 đã trúng mỏ vàng của chúng tôi ở thành phố Bình Minh. Khu vực số 2 đã trúng một mỏ vàng ở thành phố Tinh Huy.” Lý Hải Tân nói với Trình Uyên tin mà anh vừa nhận được.

“Vì vậy, đáng lẽ họ phải điều động 80% thuộc hạ của họ bây giờ, chiếm tất cả các mỏ vàng của chúng tôi.”

Trình Uyên gật đầu cười nói: “Nói cách khác, hang ổ của bọn họ hầu như không có.”

Trần Thành nhíu mày: “Có thể chơi chiêu trò mới không, rút tiền lương đầy nôi quá cỡ hủ rồi!” X

Vương Mĩ Lệ vội vàng cười nói: “Dù là mèo đen hay mèo trắng, mèo ngoan đều có thể bắt được chuột.”

Vì vậy, Trần Thành lại trắng bệch nhìn hần: “Mặc kệ Âm Nguyệt hay là Đông Nguyệt chỉ cần có được người Vương Mĩ Lệ bảo kê, thì chính là Hảo Nguyệt.”

“Nima!” Vương Mĩ Lệ đột nhiên khó chịu: “Cái quái gì thế này?”

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều cười “haha”.

Tại thời điểm này

“Ôm!”

Điện thoại của Trình Uyên lại rung lên.

Anh chỉ vào Lý Hải Tân, và nói với mọi người: “Hãy làm theo hướng dẫn của Lao Li. Tôi có việc phải làm trước.”

Vì vậy, anh ta cầm điện thoại di động ra khỏi văn phòng.

Hầu như không ai để ý, chỉ có Lý Hải Tân khẽ cau mày.

Cuộc gọi là của Đông Nguyệt.

“Này, anh đang ở đâu?” Bước ra khỏi văn phòng, Trình Uyên một mình đến phố, thấy xung quanh không có ai, liền vội vàng gọi lại.

Chương 876

Chương 876

“Vẫn còn ba ngày nữa.

Trời cuối thu, sáng và tối, trời vẫn khá lạnh và gió khá mạnh.

Trên một ngọn núi vô danh, Lý Nam Địch đứng ở rìa vách núi phủ đầy lá vàng, nhìn xa xăm về phía chân trời là hoàng hôn buổi tối.

Vẻ mặt đầy xót xa.

Đông Nguyệt không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở phía sau cô, khước miệng hơi cong lên, lộ ra vẻ giễu cợt nói: “Hắn rốt cuộc không làm được.”

“hoặc là”

“Hoặc là, anh ấy không định đến chút nào.”

Lý Nam Địch không nói lời nào, nhưng trong mắt hiện lên một tia buồn bã.

“Em và anh đều không thể lọt vào mắt của Trình Uyên. Trong mắt anh ấy, chỉ có Bạch An Tương chỉ có thể giả vờ đáng thương.” Đông Nguyệt nghiêng răng nói.

Lý Nam Địch vẫn không nói, mắt vẫn nhìn về phương xa.

“Tuyệt vọng rồi sao?” Đông Nguyệt vẫn không chịu từ bỏ, hỏi Lý Nam Địch: “Anh không chịu thua sao?”

Đưa tay của Qianqianyu ra và nhẹ nhàng thu gom những sợi tóc vương vãi trên trán của cô ấy, Lý Nam Địch trầm ngâm nói: “Xem ra là em sẽ không từ bỏ, không phải anh.”

“Cái gì?” Lời nói của Lý Nam Địch làm cho thân thể Đông Nguyệt đột nhiên run lên, vội vàng cãi lại: “Ngươi nói bậy bạ gì đó, ta muốn giết hắn.”

“Vậy người tại sao muốn giết hẳn?” Lý Nam Địch chậm rãi xoay người, trong đôi mắt mềm mại đột nhiên không có chút huyết sắc, nhìn Đông Nguyệt phi thường bình tĩnh hỏi.

“Tôi” Đông Nguyệt không nói nên lời. Vẻ mặt trầm lặng của Lý Nam Địch khiến cô cảm thấy toàn thân khó chịu, liền mắng cô: “Em đương nhiên có lý do của mình!”

“Nhưng cô biết rằng cô không thể giết anh ta.” Lý Nam Địch lắc đầu.

“Tôi muốn thử một lần, không được sao?” Đông Nguyệt mặt đỏ bừng phản bác.

Lý Nam Địch lắc đầu thờ dãi, sau đó lại quay đầu nhìn hoàng hôn.

Lời của Đông Nguyệt không thể nói dối cô, bởi vì cô cũng là phụ nữ. Giống như cô ấy, cô ấy đã yêu cùng một người đàn ông không nên yêu.

“Nói cũng lạ.” Lý Nam Địch thờ dãi: “Về ngoại hình thì anh ấy không có gì nổi bật, nhưng về tài năng thì chỉ ở mức trung bình. Về tính cách, tính tình anh ấy cũng không cam lòng, anh nói đi, sao vậy. nhiều người thích. Còn anh ta thì sao, đúng vậy, không chỉ thu hút lượt thích của phụ nữ, thậm chí những người đàn ông đó sẵn sàng hy sinh mạng sống của mình vì anh ta, bạn nói, chuyện gì đang xảy ra vậy?” “x

“A” Lời nói không thể giải thích được của Lý Nam Địch khiến Đông Nguyệt giật mình.

“Đừng phủ nhận, tôi hiểu rồi.” Lý Tịnh Húc tự cười một mình, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đều là phụ nữ. Anh lừa dối tôi, cũng không thể lừa dối lòng mình. Cô thích anh ta, đúng không?”

“Vì bạn thích anh ấy, vì bạn quan tâm anh ấy, nhưng mọi thứ bạn làm cho anh ấy, anh ấy dường như không quan tâm chút nào. Anh ấy không quan tâm bạn đang làm gì, bạn đang nghĩ gì và bạn cần gì.”

“Vì vậy, bạn cảm thấy rất cô đơn và không muốn, và bạn muốn thu hút sự chú ý của anh ấy.”

Đông Nguyệt trợn to hai mắt, từng lời từng chữ của Lý Ngụy như mắc vào tim khiến cô thở gấp gấp.

“Cô im đi!” Cô hét vào mặt cô.

Lý Tịnh Húc không có im lặng, mà là cười nhẹ nói: “Người lừa ta đến đây cho hẳn thời hạn. Trên thực tế, người biết hẳn sẽ không tới. Người muốn cùng ta chứng minh, chính mình muốn chứng minh.” ., Nó giống như nói: Hãy nhìn xem, anh ấy không chỉ quan tâm đến tôi, anh ấy thậm chí còn không quan tâm đến bạn. ”

“Bằng cách này, bạn có thể tìm kiếm sự cân bằng tâm lý, phải không?”

“Bốp!” Một âm thanh giòn giã vang vọng trong núi rừng dần dần tối đen.

Đông Nguyệt bị Lý Nam Địch chọc tức, cô tát một cái vào khuôn mặt xinh xắn của Lý Nam Địch.

Mặt anh ngay lập tức đỏ bừng và sưng tấy.

Làn gió mùa thu mát mẻ lướt qua trước mặt hai người, tự nhiên nâng góc áo lên và thổi bay tơ lụa màu xanh của họ.

Nhưng trong không trung, dường như không có gì khác hơn là tiếng “xoạt xoạt”.

“Không phải như thế này!”

Lý Nam Địch bị tát, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, ánh mắt vẫn lãnh đạm, yên lặng nhìn Đông Nguyệt mất tự chủ, sau đó tỉnh lại.

Đông Nguyệt lắc đầu, ôm lấy eo thon của Lý Nam Địch, điên cuồng cãi lại: “Tôi không cố ý, thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

Cô ấy nói rằng cô ấy vùi đầu vào giữa cổ của Lý Nam Địch và hôn lên chiếc cổ trắng ngần của cô ấy.

Về phần Lý Nam Địch, trong mắt cũng có chút chua xót, hai tròng mắt dần dần đỏ lên, thấp giọng nói: “Ta không phải ta?”

“Cho dù chết cũng không nói lời nào với ta” x

Vì vậy, vẫn còn ba ngày

Ba ngày nữa anh ấy sẽ đến chứ?

Nó không nên!

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng trong lòng Lý Nam Địch vẫn có chút hy vọng.

Trên biển lặng, một chiếc xe tải đang xuất phát từ hướng Đảo vàng, hướng vào đất liền.

Tàu đã đi được một ngày, hai ngày nữa nó sẽ vào đất liền.

Đây là một tàu buôn.

Bởi vì Đảo vàng Wharf bây giờ là do quận 2 và quận 5 canh giữ, và bây giờ, nó đang bắt kịp với ba quận để cùng đối phó với thành phố Bình Minh và thành phố Tinh Huy, nên Trình Uyên đã lên lên thương thuyền này để tránh rắc rối của.

Các tàu buôn đến Đảo vàng từ nội địa để làm ăn với khu vực số 2.

nửa đêm.

Trình Uyên lao ra khỏi nhà kho, nơi hàng hóa đã được đặt và bước lên boong.

Hít sâu làn gió biển trên chiếu, anh từ từ nheo mắt lại.

Trong đầu tôi nhớ lại mọi chuyện trước đây.

“Tiền bối, em đã đợi anh ở một nơi mà trước đây chỉ có anh và em chỉ ba ngày.”

Giọng của Đông Nguyệt đang ở trên đầu cô ấy, chúng ta hãy nói dối cô ấy. ”

“Đứa nào dám động vào chồng tôi, tôi sẽ đánh mạnh với ai!”

“Chúng ta sẽ bắt đầu lại”

“Kể từ khi anh nắm tay em, em không có ý định để nó trôi đi trong cuộc đời mình.”

“Đừng nói với tôi bất cứ điều gì”

Từng cảnh, có Bạch An Tương, Lý Nam Địch, Đông Nguyệt, và nhiều người khác. Nó giống như đang đóng một bộ phim, nó dần dần khiến anh ấy lạc lối.

Tay Trình Uyên bị hàng rào boong buộc chặt, các đốt ngón tay hơi trắng bệch.

Trên boong, đèn sáng trung.

Cách Trình Uyên không xa, xung quanh là một chiếc bàn đơn sơ, bốn người đàn ông cời trần, tay đấm lăm lăm, vừa uống rượu vừa khoe khoang.

Có lẽ vì đã uống quá chén nên một người đàn ông đã đứng dậy đi vệ sinh và từ từ bước lên cabin.

Tuy nhiên, anh ta không thể đi trên một đường thẳng, và không hiểu sao anh ta lại rẽ trước mặt Trình Uyên và đột ngột ngã sang một bên.

Trình Uyên nắm lấy tay anh, điều này khiến người đàn ông cời trần không bị ngã.

“Quái, đồ chết tiệt dám đẩy Lão Tử” Người đàn ông cời trần say rượu đột nhiên bỏ dờ, chỉ vào mũi Trình Uyên chửi bới.

Trình Uyên không thèm để ý đến anh, xoay người đi về hướng khác.

Người đàn ông đi ba bước rồi hai bước, xông tới Trình Uyên, vươn tay ngăn lại Trình Uyên, ai biết, đột nhiên dùng kỹ năng trộn chân trái với chân phải, “bốp!” Trên mặt đất.

Thấy người đàn ông say xỉn bị ngã, các bạn nhậu khác dừng lại, chộp lấy chai rượu rồi lao đến.

“Cậu nhóc, cậu đang tìm thứ gì đó”

“Mẹ cô ấy đừng nói nhảm nhí với anh ta nữa, chết tiệt gì vậy, Trình Uyên”

Chương 877

Chương 877

Một trong những người say rượu sao chép chai rượu liếc nhìn Trình Uyên, nhưng đột nhiên mắt anh ta mở to.

Trình Uyên cũng giật mình.

Người say cười trần trước mặt anh mơ hồ quen thuộc, nhưng tâm trí anh lúc này có chút bối rối, không nhớ ra được mình đã nhìn thấy anh ở đâu.

“Thực sự là anh!” Người say nhanh chóng ném chai rượu đi, nắm lấy tay Trình Uyên, kích động nói: “Đứa nhỏ không nhớ anh sao, Trần Kha!”

Trần Kha

Trình Uyên chợt nhớ đến người đàn ông chừng ba mươi tuổi dường như đang ở trước mặt mình.

Trần Kha, một người bạn cùng lớp thời đại học của anh, sống ở ký túc xá bên cạnh, và vốn là người phục vụ nhỏ của Lâm Xương Dịch. Bởi vì những người lương thiện như Trình Uyên không phải là những người giống nhau, rất ít có sự trùng lặp.

Trần Kha là người tỉnh lẻ, sau khi tốt nghiệp đại học thì trở về quê, có lẽ vì gia cảnh nghèo khó nên anh ấy chưa từng tham gia một buổi họp lớp nào, và dường như sau này anh ấy đã cắt đứt liên lạc với các bạn cùng lớp.

Chỉ là Trình Uyên không ngờ lại có thể gặp Trần Kha ở đây.

“Thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên,” anh nói trong sự ngạc nhiên.

Những người kia nhìn thấy Trần Kha quen biết nhau, không khỏi cất “vũ khí” trong tay xuống, ợ hơi nói: “Hóa ra là bằng hữu, nên đến uống rượu cùng nhau!”

Vốn dĩ Trình Uyên muốn từ chối, nhưng những thứ trong đầu lại giống như dây leo cây chẳng chặt, mọc lung tung, bật tung đầu.

Thay vì

Tốt hơn hết hãy say và giải tỏa một ngàn nỗi buồn!

“nó tốt!”

Anh choàng tay qua tay Trần Kha, Trần Kha khoác tay anh lên vai anh, thế là đám bạn học cũ chưa từng có gì đi học đi lại bên chiếc bàn đơn giản, chọn một cốc bia rẻ tiền, dưa chua và đậu phộng phơi khô. .

Vào lúc này, đối mặt với một đám người say như vậy trước mặt, Trình Uyên đột nhiên nổi lên một niềm kiêu hãnh anh hùng.

Tất cả mọi thứ đều lộn xộn và lộn xộn, tất cả đều ở phía sau, những chiếc kính lạch cạch với họ thường xuyên.

Điều này, khi anh đột nhiên tìm thấy trường đại học, một vài bạn học tốt đã tụ tập để nói về cảm xúc của Thiệu Đình Đình.

Rượu là một thứ tốt.

Đôi khi nó thực sự có thể giải tỏa những muộn phiền của bạn vào thời điểm đó. x

Nhất là khi đầu óc nặng nề thường là lúc dễ say nhất.

Sáng sớm ngày mai.

Chính là, hai ngày cuối cùng tính từ thời điểm Đông Nguyệt đồng ý.

Khi một tia nắng xuyên qua tấm rèm cửa màu xanh nhạt và đung đưa vô cơ trên người Trình Uyên, một tia sáng chói lòa trước mắt anh.

Sáng, để anh ấy tỉnh khỏi cơn say.

Chậm rãi mở mắt ra, lấy tay che đi ánh nắng chói chang, Trình Uyên đột nhiên phát hiện thân thể mềm nhũn, miệng rất khô.

Nhìn quanh, tôi thấy đó là một căn phòng rất đơn giản trong căn nhà gỗ, phòng có hai chiếc giường, chiếc còn lại được che

bằng một tấm rèm.

Căn phòng vô cùng bừa bộn.

Trong lòng bàng hoàng, Trình Uyên nhớ lại những gì đã xảy ra đêm qua.

Anh đưa tay ra xoa nhẹ lên vầng trán đau nhức của mình trước khi đứng dậy khỏi giường.

“Chà”

Đột nhiên, một tiếng khóc của một đứa bé phát ra từ một chiếc giường khác được ngăn cách bởi một tấm màn.

Trình Uyên chột giật mình.

Lòng hiếu kỳ thôi thúc, anh lặng lẽ bước tới, duỗi hai ngón tay ra rồi từ từ mở tấm màn tào tào.

Mọi thứ trước mắt khiến anh choáng váng.

Trên giường có rèm che, một người phụ nữ đang ngồi xếp bằng trên giường quay lưng về phía anh, trên tay vẫn ôm một đứa trẻ đang khóc, người phụ nữ đang vén áo cho đứa trẻ ăn.

Nhìn thấy cảnh này, Trình Uyên theo bản năng thả ngón tay vén rèm lên và lùi lại một bước.

“Kachi!” Tôi không biết mình đã giẫm phải thứ gì, và có một âm thanh giòn giã.

“WHO”

Người phụ nữ bên trong bức màn hét lên kinh ngạc.

Sau khi vén màn ra, anh nhìn thấy Trình Uyên với vẻ mặt xấu hổ.

“Uh, xin chào!” Trình Uyên bối rối chào người phụ nữ.

Người phụ nữ da ngăm đen và vàng, tóc cô ấy có vẻ như chưa được gội trong vài ngày. Cô ấy rất bông xù và không được chải chuốt. Cô ấy trông giống như một phụ nữ hai mươi bảy hoặc mười tám tuổi. Cô ấy vẫn còn trong hình dạng, nhưng ngoại hình của cô ấy rất trung bình.

Nhìn thấy đó là Trình Uyên, người phụ nữ đột nhiên yên tâm, khẽ mỉm cười và nói: “Là Trình Uyên, bạn cùng lớp của Kha, đúng không?”

Trình Uyên lại cười hỏi: “Chị dâu”

Nữ nhân cũng cười gật đầu, trên mặt lộ ra một chút ngượng ngùng: “Người tôi hôm qua đều uống quá nhiều.”

Trình Uyên ngạc nhiên hỏi: “Trần Kha đâu”

Người phụ nữ nói: “Đi làm.”

việc làm

Trình Uyên khẽ cau mày.

Khi ra tới boong, tôi thấy một nhóm người đang thu lưới.

Những người này đều mặc quần áo lao động và đi ủng đi mưa, trên boong sau nhà kho đã chất đầy cá các loại.

Một mùi tanh nồng xộc lên.

Khi tôi nhìn thấy Trần Kha, anh ấy đang làm công việc phân loại trong đồng cá.

“Không đàng hoàng lắm, nhưng thứ này kiếm được rất nhiều tiền.” Nhìn thấy Trình Uyên, Trần Kha bận rộn vừa cười với anh vừa nói: “Hiện tại tôi đi biển bằng thuyền, có thể kiếm được 30.000 tệ a tháng. ”

Trình Uyên lấy ra một điều thuốc, châm lửa đưa cho Trần Kha đang bận rộn, hỏi: “Làm sao có thể mang theo vợ con?”

Trần Kha thở dài nói: “Này mỗi nhà đều có kinh khó tụng.”

Bây giờ anh đã nói như vậy, Trình Uyên không thể hỏi thêm gì nữa, tự mình lấy ra một điều thuốc để châm, và hít một hơi thật sâu.

Mặc dù ngay từ đầu Trần Kha đã hòa nhập với Lâm Xương Dịch, nhưng anh ấy không giống Lâm Xương Dịch. Sau bao nhiêu năm, tôi vẫn rất háo hức và hạnh phúc khi gặp lại các bạn học cũ.

“Thế nào, bây giờ làm sao vậy? Sao lại xuất hiện trên thuyền ở đảo Kim?” Trần Kha rút điều thuốc, tháo găng tay cao su,

bước ra khỏi đồng cá, như muốn nằm. xuống và nghỉ ngơi.

Trình Uyên gật đầu, hạ giọng nói: “Ừm, tôi quay lại đảo Vàng. Nếu tàu của cậu quay lại, tôi sẽ bí mật.”

Trần Kha vỗ vai Trình Uyên: “Anh à, nghe anh nói, anh đừng đi đến chỗ đó, loại chỗ đó chẳng kiếm được tiền chút nào. Nhiều người không biết, cuối cùng lại tự đặt mình. trong.”

Trình Uyên lặng lẽ gật đầu.

Trần Kha lại cười nói: “Kỳ thật, ta biết gia đình ngươi điều kiện không tốt, nếu như vậy, tương lai ngươi sẽ cùng ta trà trộn. Ta sẽ cùng ông chủ bàn bạc. Nếu như ngươi làm việc trên con thuyền này, ta.” sẽ đảm bảo rằng bạn có thể kiếm được ít nhất hai một tháng. Mười nghìn nhân dân tệ. ”

Trình Uyên hơi giật mình.

Anh ta nhấp một ngụm thuốc thật mạnh, Trần Kha ném điều thuốc xuống biển, lại đeo găng tay vào, tiếp tục công việc phân loại, nói: “Này, Trình Uyên, đừng coi thường công việc này, tôi sẽ nói cho cậu biết. sự thật., Trong số chúng tôi bạn học, bây giờ ước tính rằng tôi có thể kiếm được nhiều tiền nhất. Đừng nghĩ rằng tôi đang khoe khoang, ngay cả khi anh ấy là Lâm Xương Dịch ”

“Này, cậu đi nghỉ với Lâm Xương Dịch à?”

Trình Uyên nói một cách cậm chùng: “Chà, hồi còn đi học cũng có một chút.”

“Này, tôi sẽ không nói đến chuyện đi học nữa. Đã nhiều năm trôi qua rồi.” Trần Kha xua tay nói, “Nói đến trường học, gia đình Lâm Xương Dịch rất giàu có, haha, bây giờ đi rồi, một hồi rồi. . Gọi cho tôi để vay tiền, nói rằng tôi không thể ăn được nữa. “X

“Anh mượn nó à?” Trình Uyên hỏi trong tiềm thức.

Công ty của gia đình Lâm Xương Dịch bị Trình Uyên phá hủy, nguyên nhân là do anh ta quá xấu, trong lần đầu đọc Bạch An Tương suýt chọc giận cô.

“Ta mượn xem, bọn họ đều là bạn học, khi còn đi học đều rất tốt với ta, thường xuyên mời ta đi ăn những món ngon của núi và biển.” Trần Kha nói, giọng điệu trầm xuống một chút:

“Này, tôi không biết đứa trẻ này. Chuyện gì đã xảy ra.”

“Vì vậy, người này tốt hơn là dựa vào cha mẹ của mình hơn là dựa vào chính mình.”

“Tôi đã cho anh ấy vay 50.000 nhân dân tệ và chuyển nó bằng cách chuyển khoản WeChat. Các bạn có thể kiểm tiền ngay bây giờ và không cần quan tâm đến phí xử lý.”

Chương 878

Chương 878

Trình Uyên rất tò mò hỏi: “Kha, sao cậu không hỏi tớ, tớ lên thuyền bằng cách nào?”

Trần Kha đổ một ít cá đã phân loại vào trong bồn nước, tò mò nói: “Bình thường dân trên đảo đều là những người nghèo khổ. Chúng tôi mỗi năm đến đây một lần, có một hai người lên lên thuyền, nếu muốn.” để trở lại đất liền với chúng tôi, ông chủ của chúng tôi tốt bụng và giả vờ như không biết.

“Nhưng sau khi nói điều đó, tôi thậm chí còn tò mò hơn về cách bạn biết Đảo vàng và làm thế nào bạn đến Đảo vàng.”

Trình Uyên suy nghĩ một chút, sau đó cảm thấy nói cho anh biết tình huống hiện tại của mình có thể khiến người bạn học cũ này sợ hãi, nên không khỏi lắc đầu thở dài nói: “Thật khó nói lời nào.”

“Sau này hãy nói chuyện sau.” Trên boong tàu phía xa, một người đàn ông cũng mặc đồ lao động đến đây với điều thuốc trên miệng, sau khi Trần Kha nhìn thấy, anh ta vẫy tay với Trình Uyên và chỉ vào giữa- người đàn ông lớn tuổi và nói: “Đó là ông chủ của chúng tôi, tôi sẽ nói chuyện với bạn.”

Sau đó, trước khi Trình Uyên phản đối, anh đã kéo Trình Uyên đến gặp người đàn ông trung niên.

“Ông chủ, đây là bạn học đại học của tôi tên là Trình Uyên, người cũng trốn khỏi Gia Đảo. Bây giờ coi như là vô gia cư, cậu thấy đấy.”

Trần Kha lau tay trên người, sau đó lấy ra một hộp “Hứa Tử” cẩn thận rút ra một cái, cười đưa cho người đàn ông trung niên, rất là nịnh nọt.

Người đàn ông trung niên cầm lấy điều thuốc, kẹp bên tai, liếc mắt nhìn Trình Uyên, hơi nhíu mày nói: “Trình Uyên nghe cái

tên này như thế nào? Ta có chút quen tai.”

“Tên của công.” Trình Uyên cười nhẹ.

Vì vậy, người đàn ông trung niên rời mắt khỏi Trình Uyên, liếc nhìn Trần Kha sang một bên, chế nhạo: “Tiểu Trần, cô càng ngày càng không biết xấu hổ. Cô cho rằng đây là nhà riêng của cô sao? Ông chủ đây”

“Ông chủ, ông đang nói cái gì vậy?” Trần Kha đột nhiên hoảng sợ.

Người đàn ông trung niên giễu cợt, đưa tay ra vỗ vỗ mặt Trần Kha: “Anh nói trên cả con tàu, ai đặc biệt nhất còn đưa cả vợ con lên tàu. Xem ra tôi còn không có. Đứng để làm điều đó. Nếu bạn nói rằng bạn có một vòng eo xấu, tôi có tôi sẽ sắp xếp một công việc thư giãn cho bạn, và bạn sẽ chỉ làm công việc phân loại trên và xuống tàu, phải không?”

“Trần Kha, người đừng quá coi trọng bản thân. Nếu không phải đại ca bốn năm tới đây, người có thể có quyền này nhận thức người!”

Trình Uyên cau mày dữ dội.

Người đàn ông trung niên thật sự đưa tay tát vào mặt Trần Kha, như đang nói đùa, nhưng sức lực của anh ta không hề nhỏ chút nào.

Tuy nhiên, ngay cả như vậy, Trần Kha vẫn thì thầm với người đàn ông trung niên với nụ cười trên môi: “Vâng, vâng, ông chủ, tôi hiểu, tôi hiểu.”

Nói xong, anh ta thò tay vào túi sờ soạng một hồi, cuối cùng móc ra một xấp tiền, thấy xung quanh không có ai, anh ta nhét vào túi “ông chủ”.

Như vậy, nước da của người đàn ông trung niên mới cải thiện một chút, không khỏi thở dài một hơi, nói: “Được rồi, xem thái độ làm việc của anh có còn nghiêm túc không, hôm nay tôi sẽ bán đứng anh.”

Sau đó, anh quay đầu lại hỏi Trình Uyên: “Em có sợ chịu đựng gian khổ không?”

Trình Uyên lắc đầu: “Không sợ.”

“Được, người làm được, trước tiên có thể đi theo Trần Kha, sau khi lên bờ ký hợp đồng lao động.”

Nói xong, người đàn ông trung niên nhỏ xuống đất rồi quay đi.

Thực ra, Trình Uyên lúc này có chút cảm động.

Khi còn đi học, Trần Kha không nói nhiều với bản thân như những gì Lâm Xương Dịch đã nói với anh ấy, nhưng khi gặp lại nhiều năm sau, sự nhiệt tình mà anh ấy thể hiện đã vượt xa so với Lâm Xương Dịch, ồ không, không xa, nhưng đối diện.

Lâm Xương Dịch thuộc tuýp người có đôi mắt xấu, nhưng Trần Kha thì khác.

Để tự giúp mình, anh ta nhét một xấp tiền vào túi của người đàn ông trung niên, Trình Uyên nhìn vào độ dày của tờ tiền và có thể đoán rằng nó sẽ có giá 20.000 nhân dân tệ.

Bạn biết đấy, Trần Kha nói rằng tiền lương hàng tháng của anh ấy là 30.000 nhân dân tệ, trong trường hợp này, nó sẽ ít hơn 20.000 nhân dân tệ, tương đương với 20 ngày làm việc mà không có gì.

Hơn nữa, để tự giúp mình, anh ta thấp giọng van xin người đàn ông trung niên, và bị tát vào mặt.

Nhưng anh ấy dường như không quan tâm đến những điều này.

Anh ta không những không quan tâm, sau khi người đàn ông trung niên rời đi, anh ta còn vỗ vỗ ngực, cười với Trình Uyên: “Nhìn đi, tôi không sai, anh trai, tôi có rất nhiều.” mặt trên con tàu này, một câu, Ông chủ đã đồng ý cậu ở lại trên thuyền. ”

Vốn dĩ, Trình Uyên muốn từ chối, nhưng trước sự ân cần mạnh mẽ của Trần Kha, khi anh vừa chạm đến môi, anh đã bị anh buộc chặt trong cổ họng. x

“Anh đã bao giờ nghĩ đến việc thay đổi lối sống của mình chưa?” Trình Uyên đưa cho Trần Kha một điều thuốc khác.

Trần Kha không khách sáo với anh ta, cầm lấy rồi châm lửa, hít một hơi thật sâu, nhìn Trình Uyên nghiêm túc, nghiêm túc

nói: “Trình Uyên, hãy nghe lời thuyết phục của Sư huynh, vì anh đã trốn thoát rồi, đừng quay lại Đảo vàng.” . Anh ơi. Em đã lang thang trên biển bốn năm, em đã đến và đi Đảo vàng hơn 20 lần, và em biết về nó bảy tám mươi tám lần. ”

“Đây thực sự không phải là một nơi để kiếm tiền.”

Nghe vậy, Trình Uyên hơi nhướng mày, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ quái dị, nói: “Trần Kha, nếu là quản lý một thành phố, anh có thể làm được không?”

“Thôi!” Trần Kha không chút do dự đáp lại, tựa hồ không ngạc nhiên về câu hỏi kỳ quái của Trình Uyên, sau đó lại vỗ ngực nói: “Mini city, tôi cấp 80”.

“” Trình Uyên không nói nên lời.

Dám yêu anh này là nói về game.

Buổi trưa, Trần Kha ăn mấy bữa rồi mang tất cả trở về căn phòng trọ nhỏ và bữa bộn của mình.

Đứa trẻ đang ngủ say, không ồn ào, náo nhiệt.

Trần Kha chào Trình Uyên đi ăn tối.

Trình Uyên nhìn người phụ nữ ngồi bên cạnh Trần Kha tò mò hỏi: “Kha, em cưới chị dâu khi nào vậy?”

Vì lý do nào đó, những lời này dường như chạm vào một bãi mìn vô hình.

Sau khi Trần Kha và người phụ nữ bỏ qua một cái nhìn, cả hai đều cúi đầu.

Trình Uyên cảm thấy hơi bất ngờ.

Trần Kha cười khỏ nói: “Chúng ta còn chưa kết hôn.”

Trình Uyên bất ngờ nhìn đứa trẻ trên giường. ,tên miền

“Miêu Miêu khỏ với tôi.” Trần Kha thở dài: “Thật ra, cô ấy vốn là con gái của một ông chủ ở tỉnh Giang Bắc của anh. Sau khi chúng tôi yêu nhau, anh cũng biết điều kiện gia đình của tôi, cho nên”

“Vì vậy, gia đình họ không đồng ý, vì vậy bạn đã bỏ trốn ra biển.” Trình Uyên có thể đoán được điều gì đó.

Trần Kha tỏ ra tự trách mình.

Người phụ nữ vươn tay nắm lấy bàn tay to lớn của anh ta và dựa đầu vào vai anh ta.

Nhìn thấy cảnh này, Trình Uyên không biết phải nói gì, chỉ im lặng gật đầu nói: “Em biết rồi, nhưng anh đừng lo, em đoán nhà chị dâu sẽ đồng ý với anh sớm thôi.”

Trần Kha chỉ nghĩ Trình Uyên đang an ủi mình, vì vậy cười khổ nói: “Đa tạ sư huynh phù hộ, sư huynh đến làm đi!”

Trình Uyên lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không phải may mắn, là sự thật.”

“Đừng làm phiền nữa, đến uống rượu.” Trần Kha.

Trình Uyên lại nhìn Trần Kha một cách nghiêm túc và nói: “Thực ra, bây giờ tôi đang làm khá tốt. Có một số nhóm nhạc lớn dưới tên tôi.”

Chương 879

Chương 879

“Hahaha”

Nghe được lời nói của Trình Uyên, Trần Kha hơi sững sờ, vỗ vỗ vai anh, cười nói: “Anh ơi, Hôm nay chúng ta phải ăn uống cho thật đã nha”

Trình Uyên rất ngạc nhiên, anh chỉ vào chiếc bàn vuông nhỏ nơi có thể nhìn thấy Kankan và nói: ” Ý cậu là mấy món kia á?”

Anh không ngờ phản ứng của Trần Kha lại lớn như vậy, thật sự không tin nổi.

Nhưng thử nghĩ xem, khi còn đi học, ai cũng biết Trình Uyên chỉ là một chàng trai nhà quê nghèo khó, mới ra trường được vài năm đã có mấy công ty lớn trong tay, và chỉ ó ma mới tin.

“Có chút cường điệu,” Trình Uyên không khỏi tự giễu cười.

Thật ra, anh ta thật sự không muốn khoe khoang với Trần Kha, mà chỉ muốn nói với Trần Kha rằng: anh có thể giúp anh ta bây giờ.

Về phần tại sao Trình Uyên lại muốn giúp Trần Kha, hẳn đương nhiên cảm thấy người này rất đáng giúp.

Lúc này Trình Uyên mới nhận ra rằng Trần Kha có khí chất bất phàm, theo Lâm Trường Thi lúc còn đi học thực sự là vô bổ.

Tất nhiên, thực ra còn có một lý do khác khiến anh ấy muốn giúp đỡ Trần Kha.

Tôi sẽ sớm vào nội địa, và nhiều vấn đề rắc rối sẽ sớm phải đối mặt trực tiếp, và trái tim tôi rất khó chịu và bối rối.

Vì vậy, trước khi đối mặt với tất cả những chuyện này, anh chỉ muốn tìm một việc gì đó để phá bỏ mớ hỗn độn hỗn độn này.

“Anh à, có lý tưởng là đúng rồi.” Trần Kha lại nâng ly lên lia lia với Trình Uyên, cười nói: “Nhưng, uống quán đi. Uống xong chúng ta đi phân loại mẻ cá cuối cùng. ”

Trình Uyên nhún vai, cầm ly rượu lên, chạm vào người Trần Kha.

Vì vậy, vào buổi chiều, Trình Uyên mặc lại bộ quần áo lao động mà Trần Kha cho anh mượn, đeo găng tay cao su và làm việc hăng say với anh.

Nói cách khác, Trình Uyên đã lâu không làm loại công việc này, không hiểu sao khi đặt trái tim vào con cá trên boong, anh lại cảm thấy một chút hạnh phúc.

Hắn tiến vào thứ hai bánh răng, nhưng gần như có năng lực làm những việc này, làm những thứ này chính là một miếng bánh, cho nên trước khi trời tối, hai người dọn dẹp cá trên boong tàu. x

vào ban đêm

Thôi gió biển, cả hai đứng hút thuốc trước hàng rào trên boong, nhìn biển xa xăm, tâm sự với nhau những điều thú vị về thời đại học.

Trình Uyên không rõ ràng hỏi: “Tôi thực sự định để vợ anh sống với anh mãi mãi trên thuyền.”

Những lời này khiến nụ cười trên mặt Trần Kha đột nhiên đông lại.

Sau khi hít sâu một hơi thuốc lá, chậm rãi phun ra một tầng sương trắng, hắn cười khổ: “Nam nhân còn chưa đủ sao?”

Trình Uyên cau mày lắc đầu nói: “Đối với bạn bè, anh là một người đàn ông thực thụ, nhưng với vợ con, anh thực sự không phải là một người đàn ông.”

Trần Kha lấy tay xoa mặt, thật mạnh.

Anh nói: “Ông già nói rằng khi nhìn thấy tôi, ông ấy sẽ giảm giá chân chó của tôi. Thành thật mà nói, Trình Uyên, tôi không sợ. Nhưng tôi sợ rằng ông ấy sẽ giảm giá chân của tôi. Miêu kết hôn với người già người đàn ông họ Tạ. ”

Trình Uyên im lặng, và hít thở sâu.

Từ lời kể của Trần Kha, anh ta có thể đoán được rằng ông già trong miệng anh ta đang ám chỉ cha của Miêu Miêu, và rằng Họ Tạ phải là một người có gia cảnh tốt hơn và có quyền hành lớn hơn Miêu Miêu.

nhưng.

Ở tỉnh Giang Bắc, vẫn có những người lớn hơn tập đoàn Tuấn Phong

Vì vậy Trình Uyên không đợi Trần Kha phản ứng, liền cầm lấy điện thoại di động bấm một dãy số.

Trần Kha hơi giật mình: “Là ai gọi?”

Trình Uyên không nói, sau khi cuộc gọi được kết nối, một giọng nói quen thuộc từ đầu dây bên kia: “Này, ai?” X

Trình Uyên trực tiếp trả lời: “Tôi, Trình Uyên.”

“Fuck, anh có nhớ cuộc gọi của em không” Đầu dây bên kia, giọng Tiêu Mục hơi khó chịu pha chút bất mãn.

Trình Uyên cười hai lần và nói: “Cử người đến cảng của thành phố Tân Bắc và đón một chiếc tàu chở hàng tên là Trần Kha và Miêu Miêu. Tôi sẽ gửi cho bạn số tàu hàng trong giây lát, sau đó chuẩn bị quà cho tôi.”

“Ý anh là gì?” Tiêu Mục ở đầu bên kia điện thoại bối rối.

Trình Uyên lắc đầu nói: “Không cần hỏi, nhìn thấy người là biết.”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Trần Kha vẻ mặt khó hiểu, sau khi Trình Uyên cúp máy, anh hỏi lại: “Em gọi cho ai?”

Trình Uyên cười nói: “Đừng hỏi, gặp người rồi sẽ biết.”

Đùa thôi, hồi đại học, Tiêu Mục là học sinh giỏi nhất lớp, ai mà chả biết

Trần Kha giật lấy điện thoại, lắc đầu cười: “Trình Uyên, Trình Uyên, tôi từng nghĩ rằng anh khá thật lòng, nhưng không ngờ mọi chuyện lại như vậy.”

“Loại con trai thích giả vờ.”

Anh vẫn nghĩ Trình Uyên đang nói đùa với anh.

Nhưng Trình Uyên đã rút tàn thuốc trong tay, quay mặt về phía Trần Kha nói: “Cảm ơn anh trai.”

“Ha” Trần Kha ngân ra: “Ý của người là nên uống thuốc?”

Trình Uyên nhàn nhạt lắc đầu nói: “Ta nói thật nghiêm túc. Ta cảm ơn người đã cho phép ta sáng khoái một hồi, cảm ơn người đã cho phép ta định nghĩa lại từ bạn cùng lớp, cảm ơn người 20.000 tệ.”

Nghe thấy 20.000 tệ, Trần Kha xấu hổ gãi đầu: “Mắt của anh thật là sắc bén!”

Anh nghĩ rằng Trình Uyên đã không nhìn thấy nó vào lúc đó.

Trình Uyên bật cười.

Thế là cả hai lại bắt đầu uống rượu.

Tôi đã uống rất nhiều, nhưng lần này Trần Kha say, còn Trình Uyên thì không.

Anh bế Trần Kha về phòng.

Miêu Miêu, vợ của Trần Kha, nhanh chóng đặt đĩa trẻ xuống để đón Trần Kha.

Trình Uyên đặt Trần Kha lên giường, và Miêu Miêu đắp chăn bông cho Trần Kha.

Trình Uyên đứng thẳng người, di chuyển cổ của cô, cười với cô nói: “Chị dâu, bao năm qua em đã làm khổ chị.”

Miêu Miêu, người đang cho Trần Kha đắp chăn bông, đột nhiên run lên.

Đó là một sự run rẩy, và sau đó, anh ấy tiếp tục cử động của đôi tay và nói nhẹ nhàng: “Người đàn ông tôi đã chọn, con đường tôi đã chọn, và cho dù khó khăn đến đâu, tôi vẫn sẵn sàng tiếp tục.”

Câu nói này khiến trái tim Trình Uyên chột chân động.

Vâng, chính tôi đã chọn con đường, không có lý do gì để lùi bước!

Trời sáng trở lại.

Cảng của thành phố Đài Bắc mới có thể nhìn thấy từ xa.

Khi Trần Kha tỉnh dậy, Miêu Miêu một tay ôm đứa trẻ và tay kia là một tách trà nóng.

Dụi mắt, Trần Kha cầm lấy trà, hỏi: “Bạn học của ta đâu?”

Miêu Miêu nói: “Ta nhìn không ra, buổi sáng trên giường còn trống.”

Sau khi nhấp một ngụm trà, Trần Kha đặt tách trà xuống và đi tìm Trình Uyên.

Nhưng tôi đã tìm kiếm từ trong ra ngoài và không tìm thấy nó.

Khi tàu cập cảng, bên cạnh tiếng reo hò, trên boong vang lên tiếng reo hò.

“Ôi Si, Rolls-Royce!”

” Này phô trương ”

“Nhìn thế nào, giống như bên tàu nơi thuyền của chúng ta cập bến?”

“Này, có vẻ như vậy, có chuyện gì vậy?”

Các công nhân trên tàu tỏ vẻ ngạc nhiên.

Và thị giác của Trần Kha cũng bị thu hút.

Chợt thấy

Tại nơi con tàu của họ chuẩn bị cập bến, hàng chục người mặc vest và giày da đứng xếp hàng chào đón, và hàng chục Rolls-Royces đậu hai bên hàng đợi. x

Trần Kha cũng tỏ vẻ khó hiểu và bị sốc.

Này phô trương là quá lớn, phải không?

Có chức sắc nào trên thuyền?

Không thể nào!

“Om”

Ngay sau đó, điện thoại di động của anh ấy đổ chuông.

Cùng lúc đó, Kim Kiệt, người béo như quả bóng, ôm bụng chạy lên bàn đạp như một quả bóng, mắt nhìn chăm chăm vào Trần Kha.

Chương 880

Chương 880

Nhưng vào lúc này, người quản lý trên tàu, người đàn ông trung niên vội vàng chào Kim Kiệt.

Khi chạy tới trước mặt Trần Kha, anh ta đẩy Trần Kha ra, trong lòng thầm nghĩ rằng chửi: “Đồ không có mắt, đừng đi qua một bên!”

Sau đó, anh cúi người cúi chào Kim Kiệt với nụ cười trên môi: “Ông chủ này, cho tôi hỏi, đơn hàng của anh là gì?”

Đùa thôi, cả tá Rolls-Royce ở đó, có thể thấy được sự hậu thuẫn của phía bên kia, hẳn là tàu chở hàng, đương nhiên không dám xúc phạm hẳn.

Kim Kiệt ngất đi, nụ cười trên môi dần biến mất.

Anh lại lấy điện thoại ra và bấm số vừa nãy.

“Om” là một cú sốc khác.

Và Trần Kha lại lấy điện thoại di động ra với vẻ mặt kinh ngạc.

Nhìn thấy cảnh tượng này, người đàn ông trung niên phụ trách tàu hàng lập tức khó chịu với Trần Kha: “Trần Kha, mày đang nghĩ làm bậy à? Chưa thấy ông chủ lớn gọi mày đến chung vui sao? Không phải sao?” cúp máy! ”

Trần Kha rất sốc khi nghe được lời nói tức giận của quản lý, vội vàng cúp điện thoại. x

Và ngay khi cúp máy, Kim Kiệt cho thấy bên kia đã cúp máy.

Cho nên, lại nhìn đến Trần Kha, hẳn không khỏi có chút kinh ngạc.

Vốn dĩ anh nghĩ rằng vì đó là vị khách quý mà Trình Uyên ra lệnh đón nên anh đương nhiên được phân biệt, nhưng anh sẽ

không phải là công nhân trên con tàu chờ hàng trước mặt.

Và ngay khi anh còn đầy nghi ngờ, khuôn mặt to lớn của người đàn ông trung niên phụ trách lại chặn tầm mắt anh.

Người đàn ông trung niên phụ trách nghiêng người trước mặt Kim Kiệt, vẫn mỉm cười, “Ông chủ, anh”

“cuộn!”

Bất kể Trần Kha có phải là người mà Kim Kiệt sẽ đến đón hay không, Kim Kiệt có thể chắc chắn rằng khuôn mặt bánh nướng khó chịu trước mặt này chắc chắn không phải.

Khẽ kêu một tiếng, sắc mặt của người đàn ông trung niên phụ trách đột nhiên biến sắc. x

Sau khi nói xong, Kim Kiệt không quan tâm đến sắc mặt của mình đang giật giật, người đàn ông trung niên về mặt khó xử đẩy anh ra, đi tới chỗ Trần Kha, trên mặt lập tức nở một nụ cười: “Còn dám hỏi quý nhân này, là bạn à? Không phải chủ nhân của chiếc đuôi 150 số 3111 ”

Trần Kha ngạc nhiên gật đầu.

Lúc này, mọi người trên tàu như chết lặng.

Kể cả những người đàn ông trung niên phụ trách.

Người đàn ông trung niên phụ trách bây giờ thật sự rất có lỗi, hôm qua anh ta ám chỉ đã nhận trên thuyền của Trần Kha 20.000 tệ, còn tát Trần Kha vài cái, tuy rằng không nặng lắm nhưng cũng là một sự sỉ nhục. .

Chết tiệt, Trần Kha sẽ không phải là một người đàn ông to lớn giấu mặt, anh ta lo lắng nghĩ.

Lúc này, nhìn thấy Trần Kha gật đầu, Kim Kiệt lập tức cúi đầu chào Trần Kha, vui mừng nói: “Thưa ngài, tôi có thể tìm được ngài, mời ngài đi cùng.”

Trần Kha thực sự bối rối.

Và khuôn mặt của người đàn ông trung niên xấu hổ, và trái tim anh ta hét lên: Hết rồi!

Trần Kha sau khi hoàn hồn, nhanh chóng nói: “Trên thuyền vẫn còn có của ta.”

Kim Kiệt vội nói: “Chủ tịch của chúng tôi đã ra lệnh rằng chúng tôi phải đáp ứng tất cả các yêu cầu của phu quân.”

Trần Kha càng thêm bối rối: “Cô tới tìm tôi làm gì? Đúng vậy, cô là người nhà họ Hồ ở thành phố Giang Bắc”

Họ Hồ chính là gia tộc Miêu Miêu “vợ” của hắn, đây cũng được coi là một gia tộc hạng hai ở thành phố Giang Bắc.

“Hồ gia” Kim Kiệt khẽ nhíu mày, sau đó nở nụ cười trên mặt mập mạp nói: “Xin lỗi anh Trần, em chưa từng nghe nói đến nhà họ Hồ, ở tỉnh Giang Bắc chỉ là nhân tài của tập đoàn Thần. Dưới con mắt của chủ tịch chúng tôi. ”

“tiếng xì xì”

Nghe những lời của Kim Kiệt, một âm thanh hít vào đột nhiên vang lên sau lưng anh. x

Như chúng ta đã biết, một năm trước, tập đoàn Shen vẫn là tập đoàn lớn nhất ở thành phố Giang Bắc, và thậm chí ở tỉnh Giang Bắc. Nhưng chỉ trong một năm, tập đoàn Tuấn Phong của thành phố Tân Dương đã trở nên nổi tiếng, sau này nó đã vượt qua tập đoàn Shen để dẫn đầu.

Vì vậy, nếu nói rằng chỉ cần Tập đoàn Thần có thể được coi là chấp nhận được đối với pháp luật của con người, thì xem ra người này là ai đã sẵn sàng để được biết đến, không cần phải đoán thêm.

nhưng

“Nhưng, không nên có bất kỳ sự giao cắt nào giữa chủ tịch của anh và tôi, đúng không” Trần Kha bối rối.

Kim Kiệt không giải thích mà chỉ cười nói: “Chủ tịch của chúng ta đã giải thích rồi, sếp lớn nói không cần hỏi, gặp người sẽ biết.”

Vẻ mặt của Trần Kha đột nhiên thay đổi.

Câu này rất quen thuộc, nhưng tôi không nhớ là mình đã nghe ở đâu một thời gian.

Cùng với người vợ Miêu Miêu, Trần Kha, vì tò mò, đã đến Rolls-Royce, nơi Kim Kiệt mở cửa xe cho anh ta.

Thật ra không phải chỉ là tò mò, tư thế này cho dù không tò mò, phỏng chừng cũng không từ chối được.

Đoàn xe sang trọng phóng đi ngay lập tức.

“Xem ra Trần Kha sắp phát huy.”

Lúc này, các nhân viên trên tàu không khỏi thở dài.

“Ừ, được người lớn như vậy trân trọng mời, sợ rằng khi trở về sẽ không cùng chúng ta làm việc.”

“Đây có phải là cách bay trên cành để trở thành phượng hoàng”

Tất cả họ đều mang một cái nhìn đầy ghen tị, ghen tị và hận thù.

Và người đàn ông trung niên duy nhất phụ trách, hai trận chiến.

Không ai để ý, trong đám đông theo dõi đoàn xe sang, có một đại gia thứ thiệt ở tỉnh Giang Bắc, Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn mọi thứ trước mắt với lòng bình yên.

Thực lực hiện tại của hắn, nếu không muốn thu hút sự chú ý của mọi người, cũng không nên quá đơn giản.

Và với sự cần cù của sức lực, tâm trạng dường như đã có một bước nhảy vọt về chất, theo ý kiến của anh ta, nhiều chuyện đã đủ để làm cho anh ta cảm thấy tội tệ, lúc này, xem ra không phải là phiền phức như vậy.

Sau khi đoàn xe rời đi, hắn đi tới phía sau người đàn ông trung niên phụ trách, nhẹ giọng nói: “Người hiện tại sợ Trần Kha sẽ trả thù người sao?”

Người đàn ông trung niên sững sốt, quay đầu lại nhanh chóng phát hiện đó là Trình Uyên.

Mặt anh ta thay đổi đáng kể, và anh ta nói một cách tức giận:
“Đồ khốn nạn, anh có dám không?”

“Nếu trước đây anh dám nói chuyện với tôi như thế này, ít nhất tôi sẽ tát anh đến nôn ra máu.” Trình Uyên ngắt lời anh, nhẹ nói: “Nhưng bây giờ tôi sẽ không.”

Người đàn ông của bạn đang choáng váng.

Anh chợt nhớ ra Trình Uyên là người do Trần Kha giới thiệu, nhất định phải có chuyện gì đó với Trần Kha mới muốn đến, cho nên sau khi chợt nhận ra, anh không dám nổi giận với Trình Uyên.

Trình Uyên cười nhẹ nói: “Ta nghe Trần Kha nói người là người xấu tính.”

Nghe những lời này, người đàn ông trung niên đỏ mồ hôi lạnh.

Tuy nhiên, Trình Uyên nhân nhợt nói: “Tuy nhiên, việc lấy tiền giúp đỡ mọi người là công bằng, giống như người bạn cũ tên Hói Xu của tôi”.

“Dù sao việc để vợ con của Trần Kha lên thuyền chứng tỏ cô cũng không tệ lắm. Hơn nữa tính tình của Trần Kha cũng phải rất rõ ràng, cho nên cô không cần phải lo lắng, anh ta sẽ không làm gì cô đâu.” .”

Trên thực tế, người đàn ông trung niên đã kinh hãi khi nghe thấy những lời Hứa Hói nói, lúc này, nhìn Trình Uyên, ánh mắt của anh ta đầy kinh hãi và sợ hãi.

“Cô là ai?” Anh chợt nhận ra rằng, vận may bất ngờ của Trần Kha dường như có liên quan rất nhiều đến người trước mặt.

“Anh ta là ai?”

Lúc này, giọng nói của một người đàn ông đột nhiên vang lên.

“Anh ấy là người ở thành phố Tân Dương. Anh ấy là ông chủ lớn thực sự của tập đoàn Tuấn Phong. Anh ấy là người thừa kế duy nhất của dòng họ Cheng trong tứ đại gia tộc. Anh ấy là người đầu tiên được người dân Shoubao lựa chọn. Anh ấy là chủ tịch của Thương Minh bị đánh bại. Nhà lãnh đạo Đạo giáo, Trình Uyên! “

Chương 881

Chương 881

Trình Uyên và người đàn ông trung niên phụ trách cùng lúc nhìn vào nguồn phát ra âm thanh.

Tôi thấy người nói chuyện cũng mặc quần áo công nhân trên tàu, đội mũ công nhân.

Cởi mũ xuống, anh cười với Trình Uyên, ôn tồn nói: “Đã lâu không gặp.”

Trình Uyên tròn mắt khi nhìn thấy người đàn ông này.

Một người quen, và một người quen cũ!

Đúng vậy, người ở đây là Long Thẩm Vũ, người mà Trình Uyên đã lâu không gặp.

Khi người đàn ông trung niên phụ trách nghe những lời nói của Long Thẩm Vũ, anh ta thật ngu ngốc, hai chân của anh ta đã run lên như một động cơ điện nhỏ.

Trình Uyên!

Có lẽ, toàn bộ tỉnh Giang Bắc đã được mọi người biết đến.

Các thuyền viên khác cũng trở mắt nhìn và tỏ vẻ ngạc nhiên.

Nhưng lúc này Trình Uyên lại chậm rãi nhíu mày, hai mắt khẽ nheo lại nhìn Long Thẩm Vũ.

“Vì vậy, bạn đã được trên thuyền” ông nói.

Long Thẩm Vũ gật đầu, cười nhẹ nói: “Đúng vậy, kỳ thực ta vẫn luôn ở bên cạnh người.”

Lúc này, Trình Uyên thực sự có chút hoang mang về anh chàng này.

Long Thẩm Vũ đã đôi đầu với Trình Uyên từ rất lâu trước đây, và lúc đó, đó là vì Bạch An Tương.

Trình Uyên đã đánh bại anh ta hết lần này đến lần khác, và suýt chút nữa đã giết chết anh ta.

nhưng

“Nếu bây giờ ngươi xuất hiện trước mặt ta, không sợ ta sẽ giết ngươi.” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Long Thâm Vũ đưa tay vuốt mái tóc có phần hơi rối của cậu rồi lại cười: “Có bao giờ cậu nghĩ tại sao tớ lại là người duy nhất trốn thoát khi toàn bộ tập đoàn Long Đăng bị cậu tiêu diệt không?”

“Bạn có bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ luôn xuất hiện một cách khó hiểu, và mỗi khi tôi xuất hiện, tôi sẽ điều khiển một tổ chức nào đó hoặc thậm chí là một thế lực nào đó?”

“Hắn là cậu rất tò mò, tại sao lần trước, cậu có thể giết tôi chỉ bằng một nhát dao, nhưng cuối cùng tôi lại không chết?”

Trình Uyên bắt đầu suy nghĩ.

Trên thực tế, anh đã nghĩ đến rất nhiều khả năng.

Nhưng giờ đây, dường như chúng không còn giá trị nữa.

“Vậy, Đông Lương Đình đã cứu anh” Trình Uyên nheo mắt hỏi.

Long Thâm Vũ lắc đầu hỏi: “Trình Uyên, cậu có biết tại sao tôi lại để lộ thân phận ở đây không?”

Vẻ mặt của Trình Uyên dần trở nên trịnh trọng.

Đúng vậy, Trình Uyên chưa bao giờ tìm thấy Long Thâm Vũ khi anh ta ở trên tàu, cho thấy năng lực tiềm ẩn của người này đã có thể so sánh với Trần Thành.

Và kể từ khi Trình Uyên quen Long Thâm Vũ, anh ta chỉ là một thế hệ thứ hai giàu có, và bản thân không có chút sức mạnh nào.

Là nó

Khóe miệng Long Thâm Vũ đột nhiên nhếch lên một cách kỳ lạ, lộ ra nụ cười tà mị, nói: “Bởi vì ta giết ngươi trên thuyền, khán giả quá ít.”

“Đây không phải là điều tôi muốn.”

Trình Uyên trở nên sợ hãi hơn.

Bởi vì lúc này, Long Thâm Vũ lộ ra một cỗ khí tức khiến cho trong lòng hắn run lên. x

Anh chợt nhận ra rằng từ đầu trận, Long Thâm Vũ đã là một bậc thầy về lực nổ, chỉ cần x

Đó chỉ là lý do tại sao anh ấy giấu nó

“Cho nên, đại thân của một lớp cao thủ ẩn mình ở thành phố Tân Dương chính là ngươi.” Trình Uyên trong lòng dậy sóng.

Trong quá khứ, Trình Uyên luôn nghĩ rằng sư phụ ẩn nấu ở thành phố Tân Dương chính là cha vợ của mình, Bạch Sĩ Câu.

Thực ra thì đúng, Bạch Sĩ Câu nên là một cao thủ, nhưng anh ta lại hành động thấp kém, luôn chỉ bảo vệ bên cạnh Trình Uyên.

Vì vậy, thành phố Xinyang nên có hai cao thủ hạng nhất, một là Bạch Sĩ Câu và người còn lại là Long Thâm Vũ canh giữ thành phố Xinyang.

“Ta đã chờ ngươi lớn lên.” Long Thâm Vũ cười xấu xa: “Lớn lên thành nhân vật đủ để trở thành kẻ thù cũ của ta, cho đến khi ngươi đánh bại Đạo Trưởng, ta biết thời điểm nên tới rồi.”

Trình Uyên không hiểu lắm, hỏi: “Cho nên, thất bại lần trước của cậu là cố ý, nhưng tôi không hiểu, cậu đang làm gì vậy?”

Đúng vậy, không ai có thể hiểu được, trong quả bầu này bán loại thuốc gì, muốn giết chết Trình Uyên, tại sao phải đợi hắn lớn lên.

Kết quả là, đôi mắt của Long Thâm Vũ đột nhiên nổi lên tia tức giận.

Nụ cười tà ác trên mặt anh ta dần dần biến mất, nhưng một chút oán hận hiện trên mặt anh ta: “Bởi vì số phận, bởi vì anh đã được chỉ định là một trong những ứng cử viên từ khi sinh ra, còn tôi.”

“Và tôi chỉ có thể là bàn đạp và cái bóng của cậu, nói rõ hơn, cô giáo muốn tôi làm lớp dự phòng cho cậu!”

“Tôi đã hỏi cô giáo không biết bao nhiêu lần rằng tại sao rõ ràng tài năng vô song. Tại sao tôi lại phải làm cái lớp dự phòng cho thứ rác rưởi của cậu.”

“Cô giáo luôn nói với tôi rằng khi bạn lớn lên, tôi sẽ hiểu.”

“Không!” Hấn đột nhiên rống lên: “Ta không hiểu! Ta cũng không muốn hiểu!”

“Vì người đã trưởng thành đến mức có thể giết chết Đạo Trường, xem ra, bước đệm của ta cũng không thể thiếu, vậy thì”

“Vậy tại sao tôi phải là lớp dự phòng của bạn”

“Chúng ta là kẻ thù truyền kiếp!”

“Chúng ta định sẵn một người chết dưới tay người kia!”

“Em muốn dùng những hành động thiết thực để nói với thầy rằng thầy đã sai khi chọn em!”

Lượng thông tin trong lời nói của Long Thảm Vũ hơi lớn, Trình Uyên không thể phân biệt được đâu là thật, đâu là giả, nhất là người thầy mà cậu ta nhắc tới. x

Nhưng có một điều chắc chắn rằng, sức mạnh của Long Thảm Vũ chắc chắn cao hơn Vương Mĩ Lệ và Đạo Trường, bởi vì khi Trình Uyên suýt giết chết Long Thảm Vũ trên thuyền ngày hôm đó, Tiêu Viêm cũng ở đó, nhưng cô không để ý. Long Thảm Vũ cho thấy dấu hiệu che giấu sức mạnh của mình.

Ứng cử viên được chỉ định mà anh ấy đề cập hiện là trò chơi do Dương Duệ và Vân Dĩ Hà chơi. Điều đang chiến đấu là ứng cử viên cho chức thủ quỹ của ngân khố đầu tiên.

Do đó, nếu người thầy mà Long Thảm Vũ nhắc đến không phải là Vân Dĩ Hà, thì anh ta chính là Đạo Trường.

Nhưng dù vậy, dựa vào thực lực của Long Thảm Vũ cao thủ hạng nhất, hẳn cũng không thể xác định là một trong những ứng cử viên, vậy tiêu chuẩn để trở thành thủ quỹ của ngân khố số 1 là gì?

Mặc dù không hiểu nhiều, nhưng Trình Uyên lúc này dường như cũng muốn hiểu một chút.

Vì Long Thâm Vũ lúc này dám đứng ra khiêu khích Trình Uyên, dám liều mạng chiến đấu với hắn, hắn đương nhiên có được sự cho phép của sư phụ trong miệng.

Có nghĩa là, sư phụ của anh ấy đã yêu cầu Long Thâm Vũ giúp Trình Uyên phát triển bất kể anh ấy sử dụng phương pháp nào. Một khi anh ấy trưởng thành đến mức có thể đánh bại Đạo Trưởng, cho dù đó là chiến lược hay giá trị lực lượng, nhiệm vụ của Long Thâm Vũ. sẽ được hoàn thành.

Vì vậy, hiển nhiên, anh ấy không cần phải lo lắng về những thứ khác.

Anh ta có thể chọc tức Trình Uyên, và có thể công khai đánh cắp danh tính của ứng cử viên ngân khố số 1 từ tay của Trình Uyên.

“Có muốn đánh nhau không?”

Nghĩ đến đây, Trình Uyên đột nhiên rất bình tĩnh, hắn bình tĩnh hỏi.

Long Thâm Vũ lấy lại vẻ mặt cười toe toét trước đây: “Còn phải đánh nhau.”

Trình Uyên gật đầu hỏi: “Vậy trước khi đấu, tôi có thể hỏi, ứng cử viên kia là ai?”

Vì ngay cả Long Thâm Vũ cũng không thể là một trong những ứng cử viên, nên anh ấy thực sự tò mò không biết người kia là ai.

Long Thâm Vũ cười nói: “Đúng vậy, ta có thể cho người biết cái kia là nữ, nhưng ta muốn biết là ai, còn tùy người có thể đánh bại ta.”

Chương 882

Chương 882

mặt khác. Trần Kha ôm lấy đứa trẻ, Miêu Miêu kéo ống tay áo, rụt rè bước vào tòa nhà Tuấn Phong.

Rao sinh ra trong một gia đình giàu có của Miêu Miêu, nhưng khoảnh khắc bước vào tòa nhà Tuấn Phong, trong lòng cô trở nên bình lặng, và cô vẫn tạo ra sóng lớn.

Cô nhìn chồng đầy hoài nghi.

Bạn muốn nói rằng một người phụ nữ đã được nuông chiều hơn 20 năm bỏ trốn với một người đàn ông nghèo, sống trong một căn phòng nhỏ và chật chội trong nửa cuối cuộc đời, lang thang trên biển và sinh ra một đứa con cho người đàn ông này. . Cô ấy sẽ sẵn lòng chứ? X

Có lẽ, mọi người sẽ cảm thấy bị sai.

Nhưng mà, một người như Miêu Miêu, cho dù không được hòa giải, cho dù bị xử oan, cô ấy cũng sẽ không thể hiện ra. Như cô ấy đã nói với Trình Uyên trước đây, cô ấy đã tự mình chọn người đàn ông này, và chính cô ấy đã chọn cuộc sống này.

Miêu Miêu, người suýt chút nữa đã chấp nhận số phận của mình, không biết tại sao lúc này lại có một tia hy vọng, đồng thời trong lòng cũng dấy lên một làn sóng bất bình.

Giống như một thái giám già trong cung điện cổ đại, Kim Kiệt cúi đầu chào đón Trần Kha và Miêu Miêu vào văn phòng chủ tịch.

Sự xa hoa của văn phòng vượt qua sức tưởng tượng của Trần Kha và Miêu Miêu.

Trong văn phòng rộng gần hai trăm mét vuông, chỉ có một người đàn ông ngồi sau chiếc bàn khoa trương, chăm chú vào máy tính.

Khi Kim Kiệt gõ cửa để đưa Trần Kha, Miêu Miêu và con của họ vào.

Người đàn ông ngẩng đầu, sau đó vẽ mặt đầy kinh ngạc.

Trần Kha cũng sững sờ.

“Trần Kha”

“Tiêu Mục!”

Một tiếng gầm vụt qua đầu anh.

Trần Kha lập tức nhớ ra tại sao câu nói đó lại quen thuộc như vậy.

Đừng hỏi, gặp ai rồi cũng biết.

Đúng vậy, Trần Kha đã nhìn thấy ai đó, và nhìn thoáng qua anh đã nhận ra người này là Tiêu Mục, kẻ bắt nạt học tập của họ ở trường đại học.

Anh ôm đứa nhỏ, đột ngột quay lại, chạy ra cửa nhìn tám biển trên cửa, quả nhiên đọc rõ hai chữ “Chủ tịch”.

Kết quả là, Trần Kha đã bị sốc.

“Chuyện này, chuyện gì đang xảy ra” Tiêu Mục ngạc nhiên nói.

Miêu Miêu cũng bị sốc.

Vài năm trước, cô đã cùng Trần Kha bỏ trốn xuống biển, khi tập đoàn Tuấn Phong chưa nỗ lực và chưa được nhiều người biết đến. Nhưng dù vậy, cô có thể thấy nhóm này không thể so sánh với nhà họ Hồ. Nó không thể so sánh với họ Tạ.

Tiêu Mục đi đến chỗ Trần Kha và bất ngờ ôm anh ấy một con gấu.

“Chờ đã” Trần Kha đẩy Tiêu Mục ra, ngo ngác hỏi: “Làm sao vậy, có chuyện gì, anh là chủ tịch, trả Rolls-Royce về”

Anh có một chút không ổn với sự phấn khích.

Tiêu Mục cười nói: “Chẳng trách Trình Uyên lại bí hiểm như vậy. Hóa ra là con của anh.”

Khi Tiêu Mục nhắc đến Trình Uyên, Trần Kha khẽ cau mày và nói: “Ồ, đó là một điều tồi tệ.”

“Có chuyện gì” Tiêu Mục ngạc nhiên hỏi.

Trần Kha có chút buồn bực: “Để tôi nói với bạn rằng Trình Uyên đến Đảo vàng để đốt vàng. Có thể bạn chưa nghe nói đến Đảo vàng. Đó là một nơi đọ sức. Quay lại còn khó hơn trèo lên trời. thông minh hơn, và lên vào thuyền của chúng tôi.”

“Nhưng khi tàu cập cảng thành phố Tân Đài Bắc, Trình Uyên đã biến mất. Tôi chưa kịp nhìn thấy anh ấy thì người của anh đã đến.”

Nghe anh nói, Tiêu Mục bật cười, nói: “Nếu tôi nói với anh, anh có tin rằng tôi đang làm việc cho Trình Uyên không?”

“Cái gì” Trần Kha sững sờ.

Tiêu Mục cười nhẹ nói: “Mười mấy tập đoàn bao gồm tập đoàn Tuấn Phong, tập đoàn Xiaolin, tập đoàn Dishui, tập đoàn Feihong, v.v., đều trực thuộc tập đoàn Ranxi, và ông chủ lớn đứng sau tập đoàn Ranxi là Trình Uyên.”

Trần Kha ngẩn người.

Anh nhớ rõ mới hôm qua, Trình Uyên đã cùng nhau giúp anh nhặt cá một ngày.

“Làm sao có thể là Trình Uyên?” Anh không thể tin được.

Vì vậy, Tiêu Mục lấy điện thoại di động ra, mở một tin nhắn cho Trần Kha.

Thông tin được gửi bởi Trình Uyên.

“Tiêu Mục, Trần Kha sẽ là anh trai của chính mình trong tương lai, giúp anh ấy chuẩn bị một món quà hứa hôn và nói với anh ấy rằng anh ấy không thể từ chối, bởi vì anh ấy kiếm được nó với tư cách của mình.”

Trần Kha sững sờ.

Tiêu Mục vỗ vai anh nói: “Anh à, Trình Uyên nhìn người rất chính xác, anh ấy đã nói muốn giúp em, nghĩa là em rất xứng

đáng với sự giúp đỡ của anh ấy. Ngoài tin nhắn này còn có một người khác, anh ấy nói, bạn nhất định sẽ từ chối, nhưng, anh ấy sẽ không cho bạn cơ hội, bởi vì anh ấy định để bạn làm một việc rất quan trọng đối với anh ấy, nếu bạn muốn. ”

Trần Kha khước mắt ươn ướt.

Miêu Miêu quàng mắt cũng đỏ.

Trần Kha nhìn Miêu Miêu, Miêu Miêu nhìn Trần Kha nhìn nàng, cuối cùng nổi oan ức trong bụng không thể kiềm chế được nữa, nước mắt cứ như hạt đứt dây tơ hồng.

Trần Kha ôm cô và các con của họ.

Tiêu Chí hít sâu một hơi nói với Trần Kha: “Đi, đi cầu hôn!”

Hiện tại, tại cảng của thành phố Tân Đài Bắc.

Bởi vì Trình Uyên cố ý tránh mặt người của mình, không ai để ý đến sự tồn tại của anh ta ngoại trừ Long Thâm Vũ.

Sức mạnh của Long Thâm Vũ thực sự vượt quá sức tưởng tượng của Trình Uyên.

Anh lao tới, học theo cách của một Đạo Trưởng, và chỉ về phía Long Thâm Vũ.

có thể.

Long Thâm Vũ cũng đã đưa ra ý kiến.

Hơn nữa, ngón kiếm của hắn còn mạnh hơn cả ngón tay của Đạo Trưởng.

“Bùm!” Một tiếng “Bùm!”, Trình Uyên lui về phía sau liên tục, lồng ngực nghẹt thở một hồi, không nhịn được phun ra một ngụm máu già.

Lại nhìn Long Thâm Vũ, vẻ mặt cười toe toét, nhưng lại đứng hình.

Nó chỉ là một trận đấu sơ bộ, và sau đó một phán quyết sẽ được giải quyết.

Trình Uyên ngạc nhiên. Đồng thời, có lẽ anh cũng đoán được ai là giáo viên của mình.

Đẩy lùi Trình Uyên bằng một ngón tay, Long Thảm Vũ chế nhạo: “Thật ra, lúc cậu khiêu chiến với Đạo sư, người của tôi đã có mặt tại chỗ. Tôi bị tài năng linh hội của cậu làm cho kinh ngạc, nhưng tôi đã bí mật học được điều đó, bọn họ làm sao có thể thắng được.” những kỹ năng mà họ luôn trau dồi ”

“Đạo Nhân sẽ thua ngươi, chẳng qua là bất cẩn của hấn.”

“Tôi sẽ không phạm sai lầm như anh ấy.”

Nói xong, anh ta lại bước tới, chỉ vào Trình Uyên một lần nữa.

Đúng vậy, ngón kiếm của Long Thảm Vũ quả thực mạnh hơn Đạo Trưởng một chút, nhưng hấn vẫn chưa đạt tới cấp một.

và vì thế.

Sau khi lau vết máu trên khóe miệng, Trình Uyên chậm rãi ngẩng đầu lên.

Anh ta nhìn chằm chằm Long Thảm Vũ không chớp mắt, vì vậy tóc anh ta bắt đầu bạc trắng và mắt anh ta bắt đầu đỏ lên.

Cảnh tượng này khiến Long Thảm Vũ kinh ngạc.

Nhưng ngón tay đã chỉ ra không thể thu lại, cho nên dù trong lòng kinh hãi, hấn cũng chỉ có thể tiến lên.

Nếu Trình Uyên không vào trạng thái này, anh ta sẽ ở cấp độ thấp thứ hai, nhưng một khi anh ta vào

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Tiếng động lần này còn chói tai hơn cả những ngón tay giao nhau.

Bởi vì lần này Trình Uyên đã sử dụng những kỹ năng mà Lý Ngụy đã dạy cho cậu.

Trước đó, Lý Ngụy đã dạy những gì mình đã học được, bởi vì anh ta cần nhiều năm tháng tu luyện để có thể làm tổn thương người khác chứ không phải chính mình, vì vậy anh ta chỉ học được một ít.

Nhưng bây giờ đã khác.

Cuộc gặp gỡ với Trần Kha trên thuyền, làm công việc đơn giản nhất với Trần Kha, và chứng kiến cuộc đối đầu của Trần

Kha với những người khác, và đôi mắt có vẻ ngu ngốc nhưng ngoan cường của Miêu Miêu.

Tâm trạng của Trình Uyên thay đổi.

Khi tâm trạng thay đổi, nhiều thứ cũng thay đổi theo.

Ví dụ, điều này tưởng chừng như đơn giản, nhưng thực tế là kung fu bạo lực, vào lúc này, anh ta đã có một sự hiểu biết mới.

Chương 883

Chương 883

Sau khi gầm lên một tiếng, Long Thâm Vũ cảm thấy một cỗ lực lượng mà anh không thể cưỡng lại nghiền nát.

“phun”

Cùng lúc đó một ngụm máu già chảy ra, thân thể của hắn nhanh chóng bị chấn động trở lại.

Ánh mắt hắn tràn đầy tiếc nuối, sau bảy tám bước mới ổn định lại bộ dáng.

“Không, chết tiệt không thể!”

Anh hét lên trong sự hoài nghi.

Nếu nói hắn hết lần này tới lần khác bị Trình Uyên đánh bại là do lời khuyên của sư phụ, nhưng lần này hoàn toàn bị sức mạnh của đối phương đè bẹp.

Lúc này, Trình Uyên không nhìn ra được vẻ buồn bã và vui mừng trên mặt, vì vậy anh ta thờ ơ nhìn Long Thâm Vũ, thân thể bất động.

“Có chút không hiểu,” hắn nói, “Sư phụ người chọn người khác, tại sao không để cho người hỗ trợ người đó, mà trở thành bàn đạp của ta.”

Dương Duệ và Vân Dĩ Hà từng ứng cử viên được lựa chọn, hiển nhiên Vân Dĩ Hà đã nhận Trình Uyên làm đệ tử và dạy kỹ năng cho cậu ấy, đương nhiên cậu ấy đã chọn Trình Uyên, tức là Dương Duệ đã chọn một người khác.

Sau đó, tại sao Dương Duệ lại gửi Long Thâm Vũ để kích thích sự phát triển của chính mình?

Vẻ hối hận trên mặt Long Thâm Vũ dần dần biến mất, một tia không muốn cũng từ từ hiện lên, hắn nghiền răng nghiền lợi nói: “Còn chưa kết thúc!”

Vừa nói, thân hình lại một lần nữa hóa thành sao băng, bắn về phía Trình Uyên!

Trên thực tế, vẫn còn rất nhiều người ở cảng vào thời điểm này.

Ban đầu, hầu hết mọi người dừng lại xem khi thấy có người đánh nhau, một số người dân vội gọi lực lượng bảo vệ cảng.

Nhưng khi Long Thâm Vũ và Trình Uyên chiến đấu với nhau, tất cả mọi người đều sững sờ và chết lặng, và họ đều nghi ngờ liệu họ có vượt qua hay không. x

bởi vì.

Sức mạnh của Long Thâm Vũ và Trình Uyên vượt xa nhận thức của mọi người. Cảnh tượng trước mắt tôi giống như đang làm phim vậy, quá sốc.

Từ khi Long Thâm Vũ xuất hiện cùng sức mạnh phi thường của hắn, Trình Uyên quả thực có chút kinh ngạc, nhưng bây giờ

Để cứu em gái và anh trai của Tần gia, anh đã bị rơi vào bẫy của Đạo Trưởng, khi bị giết trên biển, anh trôi dạt đến một hòn đảo nhỏ trên một rạn san hô biển, nơi anh ngấm trăng máu và biển cả, điều này đã giúp anh ta nâng cao phẩm chất trong cảnh giới của mình, cũng là thứ đánh bại anh ta một tháng sau đó.

Nhưng lần này, trên đường biển trở về thành phố Tân Đài Bắc, anh đã gặp Trần Kha, và không hiểu sao anh lại trở thành một phần cuộc đời của Trần Kha, nên quên hết cơn say cùng anh, cùng anh đi làm thuê, nhưng không hiểu sao lại bang của tâm trí Nó dường như đã được cải thiện một lần nữa.

Lúc này, Trình Uyên dường như mơ hồ cảm nhận được bản thân cần phải trải qua những gì nếu muốn vượt qua nút thắt hiện tại.

Trước mặt hắn, Long Thâm Vũ lao tới với tốc độ cực nhanh, trong mắt hắn trở nên cực kỳ chậm chạp.

“Mặc dù ngươi có vẻ mạnh hơn Đạo Trưởng một chút, nhưng cũng chỉ là cao thủ cấp hai mà thôi.” Trình Uyên thờ ơ nói, sau

đó một tay tùy ý vẽ một đường vòng cung.

“Thôi đi cái vô nghĩa chết tiệt, người có thể xử lý kiếm, có thể ném thử!” Long Thâm Vũ tát Trinh Uyên một cái lòng bàn tay.

Đạo Sư có thể gửi Nội Lực từ bất kỳ góc độ nào của cơ thể, điều mà Long Thâm Vũ dường như không thể làm được, nhưng Nội Lực mà hắn lắc lư từ lòng bàn tay còn cứng hơn nhiều so với Đạo Trường.

Một lòng bàn tay tách ra, giống như một ngọn núi lớn nghiền nát đỉnh.

nhưng.

Cái vung tay vung vẩy của Trinh Uyên chỉ vẽ ra một đường vòng cung, và luồng Nội Lực như một “ngọn núi lớn” chệch khỏi đường ray mà lẽ ra nó phải rơi xuống.

sau đó

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Vai của Trinh Uyên rơi trên ngực Long Thâm Vũ như một viên đạn đại bác.

“Bùm!”

Long Thâm Vũ từ lâu đã bay ra khắp thế giới.

Đôi mắt anh rất tròn và to.

Đôi mắt đầy kinh hoàng.

Cuối cùng, bàn đạp bị đập vỡ và cả người rơi xuống nước.

Trinh Uyên từ từ đứng thẳng dậy, như chưa từng có chuyện gì xảy ra, phủ bụi trên người, xoay người bước ra khỏi cảng.

Người xem nhìn Trinh Uyên với ánh mắt ái ngại, chỗ nào cậu ấy đi qua cũng có người nhường đường.

Anh ta phớt lờ Long Thâm Vũ, mặc dù anh ta biết rằng anh ta không thể chết 90%.

Như mọi người đều biết, đối với Long Thâm Vũ, kiểu thiếu hiểu biết và bất cẩn này dường như khiến anh ta khó chịu hơn là giết chết anh ta.

Vốn dĩ mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát, lúc nào hắn cũng biết rõ ràng, thực lực của Trình Uyên tuy đã tiến bộ, tuy rằng kinh ngạc, hắn cũng cảm thấy có chút khó tin, nhưng điều này không vượt quá dự tính của hắn.

Tuy nhiên, tại sao nó đột nhiên mạnh mẽ như vậy?

Trình Uyên đã trở nên mạnh mẽ hơn, hòa hợp với Trần Kha trên thuyền đường như cũng có chút sáng suốt, nhưng vẫn chưa rõ ràng.

Sau khi châm thuốc, Trình Uyên bước ra khỏi cảng và dừng một chiếc taxi bên đường.

Bây giờ là buổi trưa, đã đến hạn chót của ngày cuối cùng, anh sẽ đến ngọn núi đó, anh biết nó là ngọn núi đó.

Hy vọng là tất cả trong thời gian.

“Thưa ông, ông không được hút thuốc trong xe,” người lái xe taxi nhắc.

Trình Uyên ném điều thuốc ra ngoài cửa sổ, sau đó dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại.

Xe chạy về phía trước một lúc.

Trình Uyên đột nhiên mở mắt, khước miệng nở nụ cười, hỏi: “Ta còn chưa tới nơi.”

Tài xế cười khỏ nói: “Tiểu huynh đệ, người đùa giỡn cái gì? Còn cách ngọn núi người nhắc tới ít nhất hai giờ.”

Trình Uyên lắc đầu: “Không phải, tôi đã nói là chưa đến được nơi mà anh muốn gửi em.”

Khi nghe đến đây, người lái xe đã giật mình.

Thân thể thoáng thấy run lên, sau đó ngượng ngùng cười: “Tiểu đệ, người nói đây là có ý gì?”

Trình Uyên thở dài.

“Không biết là bởi vì tin tức của người bị phong tỏa, hay là bởi vì người quá tự cao.” Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Nếu là chống lại ta, người cũng nên biết ta đoạt được Đạo Trưởng. Người nghĩ sao? rằng tôi đã đánh bại Đào? Tin dài không phải

là sự thật hay tôi đã dùng thủ đoạn gì để thu phục được sư phụ tiếp theo ”

“Anh đang nói cái gì vậy?” Người lái xe ngăn người.

Trình Uyên lắc đầu, bình tĩnh nói: “Ta thực lực đoạt được Đạo Trưởng, cho nên, ta đoán chừng, hiện tại cũng nên trình độ thấp.”

“Người tài xế taxi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên cổ.

“Cho nên, người cho rằng ta sẽ không nói được, người là cấp hai cấp thấp chủ nhân” Trình Uyên hỏi lại.

“Rắc rắc!”

Trên đường cao tốc, chiếc taxi dừng lại đột ngột!

Trình Uyên dường như đã mong đợi điều đó từ lâu, vươn tay ấn vào lưng ghế trước mặt, vững chãi như núi Tai.

Tài xế thất dây an toàn muốn nhảy xuống xe.

Tuy nhiên, ngay sau khi cơ thể của anh ta được bắt vô lê, Trình Uyên lại bị kéo trở lại.

“Bùm!” Anh ngã trở lại vị trí lái.

“Nói xem, ai cử cậu đến đây” Trình Uyên đột nhiên sắc bén hỏi.

Tại thời điểm này, động lực mà anh ta thể hiện đã vượt xa một tài xế taxi, và người lái xe taxi cũng cảm thấy điều đó.

Anh ta thực sự dường như không nhận ra rằng Trình Uyên bây giờ đã đạt đến trình độ này, và từ trong hào quang, anh ta đã hoàn toàn bị nghiền nát.

Cảm giác như chuột gặp mèo. x

“Đừng giết ta!” Hắc vôi vàng nói: “Ta nói hết thủy, ta nói hết!

Trình Uyên buông tay, nhàn nhạt nói: “Chúng ta nói chuyện.”

Tài xế lau mồ hôi lạnh trên trán.

Chương 884

Chương 884

Vừa lau xong, cô liền mở miệng nói chuyện.

Nhưng sau đó, anh ta nhìn về phía trước và mắt anh ta mở to.

Thấy anh như hóa đá, Trình Uyên cũng hơi giật mình, nhìn theo ánh mắt của anh rồi lại qua kính chắn gió, thì ra là nhìn thấy người đàn ông đang đứng giữa đường.

Thiết Diện!

Thiết Diện là hộ vệ riêng của Trình Nặc.

Nhìn thấy anh, Trình Uyên chột cau mày.

Rõ ràng, ông chủ của taxi này là Thiết Diện, tức là người của Trình Nặc.

Và nếu Trình Nặc dám ngang nhiên cử Thiết Diện giết chết Trình Uyên thì đồng nghĩa với việc gia đình Cheng chắc chắn đã có chuyện xảy ra.

Tất nhiên, có một lập luận khác.

Trình Uyên xuống xe, đi tới Thiết Diện.

Thiết Diện cung kính hơi cúi đầu đối với Trình Uyên, nói: “Thiếu gia.”

Trình Uyên hỏi: “Cô đến đây để giết tôi?”

Thiết Diện lắc đầu: “Ta đây đi cùng thiếu gia.”

“Chỉ để ngăn tôi đến cuộc hẹn” Trình Uyên nheo mắt.

Thiết Diện gật đầu.

Viên đá mà Trình Uyên vừa treo trong lòng đã rơi xuống đất.

Thiết Diện không dám giết hẳn, nhưng lại dám ngăn cản hẳn cứu Lý Nam Địch, đây là ý gì?

Nó cho thấy rằng loại việc này đã được Trình Tuấn Phong đồng ý.

Trong thâm tâm Trình Uyên biết rằng cả Trình Tuấn Phong và mẹ ruột Lý Lan Oanh đều đã nhận ra Bạch An Tương.

Chuyện giữa Lý Nam Địch và anh ta, vì lý do của một số người, truyền đến tai họ, và đó là một loại tổn hại cho Bạch An Tương.

Trình Tuấn Phong và Lý Lan Oanh đương nhiên không muốn nhìn thấy một kết quả khác.

Lúc này Bạch An Tương, đang mang thai đứa con của Trình Uyên, là đối tượng bảo vệ chủ chốt của gia đình Cheng.

Vì vậy, nếu Trình Nặc ngăn cản Trình Uyên cứu Lý Nam Địch, Trình Tuấn Phong chắc chắn sẽ không trách anh ta, ngược lại còn tán thưởng anh ta.

chỉ

Trình Uyên lắc đầu nói: “Anh không cản được em.”

Thiết Diện nói: “Cách đây không lâu, chúng ta đã phát hiện ra lão sư không mang theo bất luận kẻ nào.”

“Vậy thì sao?” Trình Uyên hỏi.

Tiemian nói: “Quả thực có người dưới tay người có thể đánh bại ta, chẳng hạn như Vương Mĩ Lệ và Lục Hải Xuyên, nhưng nếu họ không có ở đó, ta xin lỗi thiếu gia, người chỉ có thể ở đây một đêm.”

Khi Tiemian nói điều này, anh ấy tràn đầy tự tin.

Thực ra cũng không có gì khó hiểu, theo hiểu biết của anh và Trình Nặc về Trình Uyên, sức mạnh của Trình Uyên chỉ ở cấp ba, còn Trình Uyên bạo lực chỉ là cấp thấp thứ hai.

Bởi vì lúc trước ở khu biệt thự của Giải Thương gia Bắc Kinh, Trình Uyên đã đánh ra một cao thủ cấp hai, tuy rằng thắng, nhưng là thắng lợi thê thảm, cho thấy thực lực của hắn cũng tương đương.

Là một trung cấp Thiết Diện cấp hai, hẳn đương nhiên cho rằng mình hoàn toàn đủ khả năng giữ được Trình Uyên, cho nên hẳn rất tin tưởng.

Trình Uyên nghĩ thật buồn cười.

Theo ý kiến của anh, khuôn Thiết Diện đá bất khả chiến bại trên đỉnh cao, vào lúc này, cảm thấy rất nhỏ bé.

“Cho nên, anh rất tin tưởng có thể giữ được em” Trình Uyên thờ ơ hỏi.

Thiết Diện gật đầu, giọng nói vẫn tràn đầy tự tin: “Đúng vậy, thiếu gia, người không phải là đối thủ của ta, cho nên ta rất tin tưởng.”

“Ồ!” Trình Uyên nghe vậy thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Đây là bất lợi của việc chặn tin tức.”

Nói xong tiến lên.

Thân hình Thiết Diện đứng thẳng, không hề tỏ ra sợ hãi trước Trình Uyên. x

Ồ không, hay đúng hơn là hoàn toàn không nên để Trình Uyên vào mắt.

Trình Uyên đi ngang qua anh.

Thiết Diện chuyển động.

Anh hất tay ra và vặn cổ tay Trình Uyên.

Nhưng sau đó, Thiết Diện nhận ra rằng mình đã sai.

Anh siết chặt cổ tay Trình Uyên, nhưng Nội Lực lộ ra từ cổ tay anh rất dữ tợn và dữ tợn, giống như một con dã thú với cái miệng há to và những chiếc răng nanh sắc nhọn, đung đưa trên tay anh vô cùng.

“Bùm!” Một âm thanh.

“A!” Thiết Diện hét lên một tiếng, thân ảnh bắn ra.

Lúc này, Trình Uyên trông rất nghiêm túc, khuôn mặt không thay đổi và tim đập, thậm chí còn không nhăn mày, như thể vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng nó đã xảy ra.

Đứng yên, khuôn mặt đồng da sắt, chỉ có hai con mắt lộ ra bên ngoài, đầy vẻ kinh hãi.

“Làm sao có khả năng này?” Anh ta kinh ngạc: “Làm sao trong thời gian ngắn như vậy cô lại có thể trở nên mạnh mẽ như vậy?”

Trình Uyên quả thực lúc này rất mạnh, mạnh đến mức có thể hạ gục gã Thiết Diện một cách dễ dàng mà không cần phải bật chế độ chạy trốn. x

Vừa rồi Thiết Diện dùng tay siết chặt cổ tay Trình Uyên, đối với Trình Uyên lúc này dường như chậm rãi duỗi tay ra.

Đủ chậm để Trình Uyên có thể dễ dàng sử dụng các kỹ năng của Nội Lực xuất ngoại.

Kỹ năng này đến từ Đạo Trường.

Kể từ trận đấu cuối cùng với Đạo Sư, Trình Uyên lại một lần nữa thực hiện rất nhiều công phu, chủ yếu là do anh đã thành thạo thao tác của chiêu thức Đạo Sư khi chiến đấu với Đạo Sư.

Anh ta cũng có thể sử dụng nhiều bộ phận trên cơ thể để hiển thị Nội Lực của mình.

Trình Uyên, người vào chế độ chạy trốn, nhận ra rằng tài năng của mình gần như ở mức mê hoặc.

“Trở về nói cho Nhị ca nhi.”

Trình Uyên Thiết Diện cũng không thèm nhìn, đi thẳng về phía trước không ngoảnh lại: “Ta hiện tại không phải thứ hần có thể khiêu khích. Nếu không phải hần là anh ruột của ta, hần bây giờ đã chết rồi.” Lên.”

“Tuy nhiên, thân phận này không phải là bùa hộ mệnh của hần. Nếu hần dám khiêu khích ta, ta không quan tâm đến chính nghĩa và diệt trừ.”

Thiết Diện đang đứng sau Trình Uyên chưa đầy năm mét.

Anh run cả người, nhưng anh không dám ngăn Trình Uyên nữa.

Như thể sự tự tin giả tạo của anh ấy trước đây, lúc này, nó chỉ biến thành một trò đùa.

Đó là một trò đùa chết tiệt.

“Không thể nào. Không thể nào. Không ai có thể đạt được tiến bộ vượt bậc trong khoảng thời gian ngắn như vậy!”

Bóng lưng của Trình Uyên khuất vào phía xa, nhưng gương Thiết Diện đá vẫn đứng nguyên tại chỗ, rùng mình và huyền thuyên không ngừng. x

Chỉ khoảnh khắc đó.

Anh dường như nhận ra rằng thứ mà anh đang đối mặt là một con quỷ có thể xé xác anh ra từng mảnh theo ý muốn.

Không phải tôi không muốn động, mà là tôi sợ mình không nhắc nổi hai cái chân đây chì.

Tài xế taxi chạy tới, cúi đầu Thiết Diện: “Thiết Diện, em phải làm sao? Em muốn bắt đầu kế hoạch b sao?”

Thiết Diện tỉnh táo lại, trầm giọng nói: “Quên đi.”

“Quên mất” tài xế taxi ngạc nhiên.

Thiết Diện lắc đầu: “Bây giờ, chúng ta không cùng trình độ với anh ta. Bất kể là kế hoạch gì, trước mắt thực lực tuyệt đối là một cái bánh tráng có thể tùy ý xé vụn.”

Trời, khi trời sắp tối.

Trình Uyên chạy nhanh đến chân núi.

Nhìn lên ngọn núi Vô Danh sừng sững sừng sững, trong lòng tôi bỗng rung rung một niềm xúc động.

Chủ yếu là nhớ rằng khi mới đến đây, anh ấy không có chút sức lực nào.

Chỉ là một tháng luyện ngục kia, đã khiến hắn từ một con ranh trắng trở thành cao thủ cấp ba.

Vào thời điểm đó, anh đi cùng với cô em gái nhỏ nhắn, Đông Nguyệt, với biểu cảm của cô ấy.

“Nếu bạn có thể quay lại từ đầu,” anh ta rên rỉ.

Lúc này, đột nhiên có người đáp lại lời nói của Trình Uyên:
“Quay lại từ đầu bù đắp tiếc nuối. Đó là giấc mơ mà trên đời
này ai cũng từng nghĩ tới. Đáng tiếc, đây cũng là giấc mơ mà
ai cũng không thể thành hiện thực!”

Chương 885

Chương 885

Người xuất hiện dưới chân núi là một người không nên có ở đây.

Anh ấy tên là Vũ Phi.

Mặt trời cao đẹp trai.

Đó là lý do mà bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ cảm thấy tự ti trước mặt mình một chút.

Đó là lý do mà loại đàn ông này cũng là một người đàn ông mà bất kỳ phụ nữ nào cũng muốn. x

Nhưng Trình Uyên không hề mặc cảm vào lúc này.

Bởi vì hắn không nhìn thấy Vũ Phi trong mắt.

“Tôi tò mò, tại sao bạn lại đến”

Trên con đường gồ ghề dưới chân núi, có một chiếc xe van bình thường đang đậu, Vũ Phi dựa vào đầu xe, miệng ngậm điếu thuốc chưa tắt, cười quyền rũ hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn lên bầu trời và thấy trời càng lúc càng gần bóng tối.

Ngay khi trời tối, thời hạn đã trôi qua.

Vì vậy, Trình Uyên vừa đi vừa nói: “Tôi nên đến.”

Vũ Phi đứng dậy, duỗi tay ngăn Trình Uyên lại rồi phủ nhận: “Không, cậu không nên đến, nếu trong mắt cậu vẫn còn Bạch An Tương. Cậu đừng nghĩ đây là cách tốt nhất để thoát khỏi sao?” một gánh nặng? Tại sao bạn thực sự bị cảm dỗ bởi người trên? ”

Trình Uyên chỉ đứng cách Vũ Phi năm mét, và hỏi Vũ Phi: “Tại sao bạn không nháp vào làn khói?”

Vũ Phi khẽ giật mình, sau đó cười khỏ nói: “Nếu cô không thích mùi thuốc lá, tôi bỏ.”

Vì vậy, Trình Uyên hỏi: “Vậy tại sao em lại muốn ngậm nó trong miệng?”

Vũ Phi cau mày.

Trình Uyên nhàn nhạt nói: “Đem thuốc lá không có lửa, bỏ vào miệng cố ý không châm, chỉ là muốn nói cho người khác biết muốn hút, nhưng là phải bỏ cho nàng.”

“Nhưng tại sao anh lại nói với cô ấy?”

“Bởi vì bạn nghĩ rằng cô ấy nên biết ơn vì đã cai thuốc cho cô ấy.”

“Vậy bạn có bao giờ nghĩ rằng bạn đang thoát khỏi sự không muốn của chính mình?”

Vũ Phi rất kỳ quái, rút điều thuốc trên miệng ném xuống đất, nói: “Chuyện này không sao cả.”

Trình Uyên lắc đầu: “Chúng ta đều là người lớn. Bất kể chúng ta làm gì, chúng ta đều không làm cho người khác.”

Vũ Phi quay đầu lại gãi gãi đầu, dừng lại, sốt ruột nói: “Người chết tiết tu vì sao, đã nhiều ngày như vậy không thấy? Vừa mới nói lung tung.”

Trình Uyên chỉ vào ngọn núi: “Tôi muốn đi lên, không phải vì đồng cảm với nhau trong lòng, mà vì tôi muốn trực tiếp đối mặt với vấn đề của mình. Tôi không quan tâm người khác nghĩ gì, và tôi cũng không muốn. không muốn, hướng chỉ là trốn thoát.”

“Cách đây không lâu, tôi gặp một người bạn học cũ và khó tính. Nhưng vợ anh ta từng là con gái một tiểu thư nhà giàu.”

“Ta nói: Chị dâu, ta làm cho người khổ sở.”

“Nhưng cô ấy nói với tôi rằng cô ấy đã tự mình chọn người đàn ông, và cô ấy tự chọn con đường, và cô ấy sẵn sàng tiếp tục cho dù cô ấy phải chịu đựng thế nào.”

“Ngay cả một người phụ nữ yếu đuối cũng biết kiên trì đối mặt với hoàn cảnh của mình và không phàn nàn. Tôi là đàn ông, tôi có quyền gì mà phải lùi bước”

“Đàn ông và phụ nữ thích nhau và có thể sống hạnh phúc bên nhau. Đó vốn là một điều rất bình thường, nhưng nó đã trở nên vô cùng khó khăn đối với họ.”

“Cho nên, ta đột nhiên muốn hiểu được một chuyện.”

Nói đến đây, Trình Uyên lấy trong túi ra một điều thuốc, châm lửa trước mặt Vũ Phi, hít một hơi thật sâu, thưởng thức.

Đưa Vũ Phi cho người tham lam, nhìn thẳng vào màn sương trắng mà hẩn phun ra. Và anh ấy có vẻ không quan tâm đến những lời lộn xộn mà Trình Uyên nói.

Nhưng dù vậy, Trình Uyên vẫn định nói hết lời.

“Từ trước đến nay, ước mơ của tôi là được cùng gia đình yên ấm, sum vầy, sum vầy. Tôi luôn cảm thấy đây là một việc rất đơn giản và nhỏ nhặt, ít nhất là đối với hầu hết mọi người, nó không hề khó. ., Vì vậy, tôi thường phàn nàn. ”

“Nhưng bây giờ tôi không nghĩ vậy.”

“Bây giờ tôi nghĩ, trên thực tế, không có gì là hoàn toàn đơn giản. Nó đơn giản bởi vì ai đó sẵn sàng làm việc chăm chỉ vì nó và dám đối mặt với nó.”

“Trên đời này, không có gì là đơn giản. Em nói đúng không?”
Trình Uyên hít một hơi thật sâu, lần nữa làm nổi bật một con rồng trắng dài, nói: “Lúc đầu tôi đã sai, cho nên tôi nghĩ đơn giản. Một điều tôi. không thể đạt được là Đức Chúa Trời đang giở trò đòi bại với tôi ”.

“nhưng bây giờ”

“Tôi sẽ không đối phó với bất cứ điều gì, một điều đơn giản lúc đầu.”

“Giống như cách tôi sẽ đối mặt với Lý Nam Địch sau khi tôi đi lên.”

“Tôi không biết nữa, vì vấn đề này không dễ dàng, nên tôi định đi lên trước. Dù thế nào thì tôi cũng phải đối mặt với nó

trước, sau đó sẽ làm bằng trái tim của mình. Dù khó khăn có lớn đến đâu, tôi sẽ vượt qua từng cái một. ”

“Nhìn đi, nghĩ về nó theo cách này, mọi thứ thực sự rất đơn giản.”

Vũ Phi khó chịu: “Người cố ý tham lam ta?”

Trình Uyên nghiêm túc gật đầu nói: “Được!”

“Fuck!” Vũ Phi bắt đầu tức giận xắn tay áo lên: “Vậy thì người tham lam ta, ta nhất định không cho người đi lên, người xem, người nói những chuyện đã trở nên đơn giản, có phải là đột nhiên khó lên trời không? ”

Trình Uyên nghiêm túc nhìn Vũ Phi một lần nữa, và sau đó

Chậm rãi lắc đầu nói: “Không nhất định.”

“Ý của người là?” Vũ Phi tự hỏi: “Người cho rằng có thể đánh chết ta?”

Trình Uyên không thể nhìn ra được cấp bậc của sư phụ Vũ Phi, và ngay từ đầu cũng không thể biết được. Hay nói cách khác, ngay từ đầu hắn đã cho rằng Vũ Phi không có chút nào giá trị lực lượng.

Nhưng hiện tại hắn lại không nghĩ như vậy, hắn cho rằng Vũ Phi rất mạnh, ít nhất nhìn thoáng qua cũng không nhìn ra hắn là trình độ nào.

Điều này có nghĩa là trình độ của anh ấy chắc chắn tốt hơn quá trình.

Nhưng Trình Uyên vẫn lắc đầu: “Tôi không rõ.”

Vũ Phi quyết định càng thêm kỳ quái, hỏi: “Ta không rõ, người vì sao vẫn nói ta không nhất định là mạnh mẽ, nhưng là ta rất mạnh.”

Đây là một điều rất mâu thuẫn lúc đầu.

Rất khó để đối mặt với điều này.

Nhưng nếu bạn dám đối mặt với nó thì mọi chuyện sẽ không còn khó khăn nữa.

Nhưng nó thực sự khó đối với những người không thể đi lên.

Nhưng lời qua tiếng lại, dám đi lên mới là mấu chốt, dám đi lên, vấn đề này sẽ không khó như vậy, bởi vì chỉ có hai kết quả, hoặc là không đi lên được, cái khó này còn khó, hoặc là đi lên, tất không quá khó.

Trình Uyên bây giờ chỉ cảm thấy rằng mình nên cố gắng hết sức. Vì vậy, anh ấy sẽ nói, không nhất thiết, vì anh ấy chưa cố gắng.

Vũ Phi từ lâu đã nhận thấy rằng Trình Uyên có vẻ hơi khác so với trước đây, nhưng anh không thể nhận ra điều gì khác biệt.

Vì vậy hắn lại hỏi: “Người không tò mò, tại sao ta lại biết người không tò mò chút nào khi đến đây, tại sao ta không muốn người đi lên.”

“Việc của tôi còn chưa hiểu hết, tôi muốn anh sấy tóc.” Trình Uyên lắc đầu.

Sau đó, tóc anh ta bắt đầu bạc trắng, mắt anh ta bắt đầu chuyển sang màu đỏ, và khí chất của cả người thay đổi một cách đáng ngạc nhiên trong vô vọng.

Vũ Phi vốn tự tin vào lúc này đột nhiên bị chấn động.

Trình Uyên cười toe toét với Không được và nói: “Cô chuẩn bị xong rồi, tôi lên đây.”

Vì vậy, Vũ Phi đã đưa vào một tư thế chiến đấu.

nhưng

“Bùm!” Một âm thanh.

Một mảnh đất cứng dưới chân Trình Uyên bay lên, cũng bắn ra như một mũi tên đứt dây, bỏ qua Vũ Phi, trực tiếp lao thẳng lên đỉnh núi.

Vũ Phi lúc đó đã sững sờ.

“Nima này là gì”

Chương 886

Chương 886

Vũ Phi nghĩ rằng Trình Uyên sẽ trở mặt với mình từ lâu, nhưng tên xã hội đen đã bỏ chạy.

Vũ Phi ngẩn người.

Và mục đích của Trình Uyên lúc này đã trở nên rất rõ ràng: Tôi lên núi chỉ để lên núi, không bao giờ lên núi để chiến đấu.

Còn những cái khác, hãy nói về nó khi chúng ta đi lên.

Vũ Phi rất tức giận, và anh cảm thấy như một sự sỉ nhục lớn.

Trình Uyên rõ ràng đang trêu chọc anh.

“Khiếp!”

Sau khi tỉnh dậy, anh giận dữ hét lên và giơ chân đuổi theo Trình Uyên.

Bằng cách này, cả hai đã có một cuộc chạy đua phi thường giữa núi rừng.

Tốc độ mà Trình Uyên thể hiện vượt xa khả năng nhận thức của Vũ Phi, anh càng ngày càng sợ hãi.

Trong thực tế, trong tâm trí Vũ Phi, Trình Uyên vẫn còn ở mức độ thứ ba có trình độ cao cấp, và ông vẫn còn một ngàn dặm.

Nhưng với tốc độ này, nhanh như một bậc thầy làm sao.

Anh chàng này có biệt tài chạy chỗ khác người thường không?

Thấy hai người đuổi theo mình, họ đã đến được sườn núi.

Vũ Phi ánh mắt ngưng tụ, trong mắt lóe lên một tia sát ý, hung hăng cắn đầu lưỡi.

Đau đớn không chỉ có thể kích thích ý chí của con người, mà đồng thời, nó còn có thể làm cho những người vốn đã hung phần trở nên hung phần hơn.

Vì vậy, tốc độ của Vũ Phi đột nhiên tăng lên.

Khi sắp lên đến đỉnh núi, cuối cùng anh ta cũng đuổi kịp Trình Uyên, véo một cành cây rồi đột ngột ném về phía Trình Uyên.

Trình Uyên cảm nhận được cơn gió mạnh sau lưng, nhưng anh không nhìn lại. Hắn không chỉ không nhìn lại, thậm chí còn không có né tránh, lại bị Vũ Phi bất ngờ đánh tới.

Phía sau bị một cành cây đâm vào, ngay cả thân thể như tường đồng, tường sắt của Trình Uyên cũng bị cành cây tưởng như mỏng manh này đâm thủng.

Đây là sức mạnh của một cao thủ, An Jin, biến một cành cây mảnh mai thành một viên đạn giạn dữ.

Trình Uyên cảm nhận được cơn đau truyền đến từ cơ thể, nhưng vẫn không quay đầu nhìn lại, tốc độ dưới chân không chậm mà nhanh.

Anh biết giữa anh và Vũ Phi vẫn có một khoảng cách nhất định.

Đánh nhau là vô nghĩa.

Còn nguyên nhân vì sao Vũ Phi lại lựa chọn chặn hắn dưới chân núi, trong lòng hắn cũng đã có cân nhắc, đoán chừng trên đỉnh núi có chuyện gì, Vũ Phi lại ghen tị, không dám đuổi kịp núi.

Vì vậy, chỉ cần lao lên đỉnh núi, Trình Uyên cảm thấy mình đã hoàn thành bước đầu khó khăn này.

Và trên đỉnh núi vào lúc này

Lý Nam Địch dựa vào một cái cây to và ngồi dưới nó, hai tay ôm lấy đầu gối, đôi mắt thất thần nhìn vào một nơi nào đó.

Mà Đông Nguyệt lại xuất hiện trước mặt cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo một tia giễu cợt: “Mặt trời sắp lặn, thời gian đã thỏa thuận cũng sắp đến rồi, từ bỏ đi, anh ta sẽ không tới.”

Lý Nam Địch cảm thấy trong lòng nhói đau, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại không có chút nào thay đổi, lãnh đạm lắc đầu nói: “Ta chưa từng hy vọng hắn sẽ tới.”

“Miệng cứng họng cũng vô dụng.” Đông Nguyệt ngồi xỏm trước mặt cô, mĩa mai nói: “Tuy rằng cô cưỡng ép không chế cảm xúc của mình, nhưng tôi có thể nhìn ra được.”

“Tại sao bạn lại ngồi ở đây?”

“Bởi vì bạn có thể nhìn thấy đường lên núi ở đây.”

“Trong một giờ, anh đã nhìn con đường đó mười ba lần, đặc biệt trong mười phút vừa qua, anh đã nhìn tất cả tám lần.”

“Bạn vẫn mong đợi anh ấy đến, phải không?”

“Bạn vẫn còn một tia hy vọng, đúng không?”

Nói xong, Đông Nguyệt chế nhạo lắc đầu, thuyết phục: “Từ bỏ!”

Một cảm giác hoang vắng và cô đơn dâng lên trong lòng Lý Nam Địch. Tuy nhiên, biểu hiện vẫn có vẻ buồn tẻ và vô nghĩa.

Khóe miệng cô nở một nụ cười quái dị, nhưng trong tim cô đang rỉ máu.

“Từ khi cô nói với Bạch An Tương về chuyện này, anh ấy đã định không đến.” Cô ấy nói, “Bởi vì nếu anh đổi thành đàn ông, trong trường hợp này, anh sẽ đứng để thể hiện vị trí của mình với vợ anh ấy. Lựa chọn và cắt bỏ.”

“Rốt cuộc thì An Tương vẫn đang mang thai đứa con của Trình Uyên.”

Khi cô nói ra những lời này, trong lòng Lý Nam Địch cảm thấy vô cùng chua xót.

Thật ra cô ấy hiểu rằng Bạch An Tương đang mang thai đứa con của Trình Uyên, chỉ là một câu nói có vẻ hợp tình hợp lý cũng có thể mang lại cho cô ấy một ít khuôn mặt gầy guộc, thật ra thì cho dù Bạch An Tương vẫn không thể có thai, nếu Trình Uyên chọn, anh ấy sẽ Chọn BaiAn Tương.

Đông Nguyệt lại giễu cợt, chỉ vào lòng kiêu hãnh của cô, nói: “Cô lừa gạt người khác, nhưng không thể lừa dối chính mình. Cho tới bây giờ, cô vẫn là không muốn, đúng không?”

Lý Nam Địch liếc mắt nhìn Đông Nguyệt lạnh lùng hỏi: “Vậy người nguyện ý?”

Đông Nguyệt ngẩn người.

Vẻ mặt của cô ngưng tụ trong không khí, cứng đờ, và sau đó một tầng giận dữ nổi lên trên khuôn mặt xinh đẹp.

Lý Nam Địch lắc đầu thờ dài, “Yêu người không phải là phạm pháp, cũng không sai.”

Đông Nguyệt vốn muốn tức giận lại mắc nghẹn cổ họng khi nghe được lời nói tàn nhẫn trên môi. x

“Chỉ là, cũng giống như tôi, cô đã yêu một người mà mình không nên yêu.” Lý Nam Địch nói, “Anh nói Trình Uyên sẽ không đến, nhưng thật ra tôi nghĩ anh ấy sẽ không đến, nhưng tại sao lại như vậy. bạn muốn tôi ở đây? Hãy đợi cho đến khi thỏa thuận xong ở đây.”

“Vì bạn muốn chứng minh rằng bạn không đơn độc, bởi vì bạn muốn nói với bản thân rằng không phải bạn xấu như thế nào, bạn không được coi trọng hay được yêu thích như thế nào, mà là rất nhiều người cũng giống như bạn.”

“Bạn chỉ muốn tìm sự cân bằng tâm lý.”

Lời nói của Lý Cảnh Hầu như một mũi kim thép sắc bén đâm vào trái tim Đông Nguyệt.

Đông Nguyệt khó chịu, tức giận mắng Lý Nam Địch: “Không phải như vậy, cô không hiểu gì cả. Tôi thích phụ nữ, và tôi thích cô. Không liên quan gì đến Trình Uyên!”

Lý Nam Địch lại thờ dài.

Mấy ngày nay, Đông Nguyệt đã hơn một lần bày tỏ tình cảm với cô.

Nhưng Lý Nam Địch cũng biết, chẳng qua là cô muốn che giấu nỗi cô đơn của mình.

“Tôi nghĩ mình sẽ không thua ai về mặt ngoại hình.” Cô giễu cợt, vạch trần Đông Nguyệt: “Anh nói anh thích phụ nữ, nhưng tôi không nhìn thấy trong mắt anh có chút nhiệt tình với tôi.”

Đông Nguyệt cắn môi, trong mắt thật sự lóe lên sát khí.

Lý Nam Địch có thể cảm thấy sự tức giận đã chuyển thành tức giận sau khi Đông Nguyệt bị vạch trần. Cô cũng biết lúc này Đông Nguyệt có sát ý với cô.

Nhưng trong thực tế.

Tất cả đều nằm trong dự đoán của cô.

Hay có thể nói đây là điều mà cô ấy toàn tâm toàn ý để đạt được.

Nếu cô ấy chết, mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Trình Uyên không còn phải lo lắng về việc giải thích với Bạch An Trương như thế nào và phải đối mặt với chính mình như thế nào nữa.

Chính xác.

Trình Uyên không cần phải xấu hổ nữa.

Vì vậy, cô cố ý vạch trần vết sẹo giấu trong lòng của Đông Nguyệt, cố ý chọc tức cô, muốn mượn tay cô kết thúc tất cả.

Tuy nhiên.

“gọi!”

Đúng lúc này, trên không trung vang lên một tiếng xé gió, như muốn xé rách không khí.

Một bóng người lao từ con đường núi hiểm trở lên đỉnh núi, bóng người qua lâu, cây cối hai bên nhớ sẽ đứng đưa theo gió.

Trình Uyên xuất hiện trước mặt hai người phụ nữ một cách thẳng thắn như vậy.

Khóe miệng anh đang chảy máu.

Ngực anh ấy cũng đang rỉ máu.

Anh ta bị bao phủ bởi bụi!

nhưng.

Anh ấy đang cười!

Chương 887

Chương 887

Lý Nam Địch và Đông Nguyệt sững sờ.

Họ đều nghĩ rằng Trình Uyên sẽ không đến.

Tuy nhiên, đúng lúc tia nắng cuối cùng sắp bị nuốt chửng thì anh lại tuyệt vọng lao vào.

Phía chân trời có một hoàng hôn đỏ rực, trong ánh hoàng hôn đỏ rực này, có một người đứng thẳng đến sững sờ.

Vì lý do nào đó, cảm giác như thể Trình Uyên đã bước ra khỏi màn đêm sắp tới.

Cả hai người phụ nữ đều bị sốc.

Đông Nguyệt thậm chí làm ra một tư thế phòng thủ.

Tuy nhiên, Trình Uyên chỉ cười với cô và đưa tay ra với Đông Nguyệt.

Đông Nguyệt trong tiềm thức né tránh, nhưng chợt nhận ra tay của Trình Uyên không hề có ý định tấn công, trong tích tắc, cô không muốn trốn nữa.

Cơ thể dường như bị thứ gì đó đè xuống.

sau đó.

Trình Uyên chạm vào giọt nước mắt không muốn rơi vẫn còn đọng trên khuôn mặt nhỏ bé của cô.

Ngón tay cái, nhẹ nhàng lau đi nàng.

“Em gái nhỏ, anh xin lỗi vì đã làm em buồn!” Trình Uyên nói.

Kết quả là, đầu của Đông Nguyệt gập lên.

Cô chết lặng.

Nó không nên như thế này, cô nghĩ.

“Bạn nên tức giận” cô hỏi.

“Cô nên đổ lỗi cho tôi, chât vắn tôi và giết tôi.” Cô không hiểu.

“Không nên như thế này!”

Cô rất cao hứng, liền hét vào mặt Trình Uyên: “Trình Uyên có nhầm lẫn gì không, tôi đã bắt Lý Nam Địch, tôi dọa cô giết cô ấy, và tôi đã nói với Bạch An Tương chuyện gì đã xảy ra với cô và cô ấy.” Làm sao cậu có thể làm được. Điều này với tôi”

Nhưng thật ra, Trình Uyên không những không có ý trách móc cô, mà còn có một tia dịu dàng trong mắt anh.

Cô không thể hiểu được.

Trình Uyên lắc đầu, mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Em là em gái của anh!”

Đông Nguyệt sững sờ, cô hỏi: “Chính là”

Vì lý do này

“Đủ rồi!” Trình Uyên vẫn cười nói.

“Trước đây em đã bỏ qua cho anh, thật xin lỗi, Sơ Hạ.”

Đông Nguyệt nhìn Trình Uyên với vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Cậu không sốt đúng không?”

Trình Uyên lắc đầu: “Em biết anh luôn giúp đỡ em. Ví dụ như sau khi đến Bắc Kinh, anh lén gửi tin nhắn giúp em tránh nguy hiểm.”

“Còn có, lần đó ta tới Thương hội Bắc Kinh cứu người, người cũng giúp ta ngăn cản một trong mười đại nhân, cũng bị thương nặng.”

“Tiểu đệ đệ, ta cảm ơn người!”

Đông Nguyệt hai mắt đỏ hoe.

Những gì Trình Uyên nói đều là sự thật.

Đông Nguyệt đã bí mật giúp đỡ Trình Uyên.

Chỉ là lần này, cô để cô chủ động phong tỏa những việc mình đã làm.

“Tôi biết rằng khi bạn làm điều này, bạn không thực sự muốn giết tôi, cũng không thực sự muốn giết Nam Địch. Chỉ là có người muốn bạn làm điều này, và bạn cũng muốn làm điều này.”

“Bởi vì anh muốn chứng minh sự tồn tại của mình.”

“Tiểu Hạ Sơ, anh luôn biết em ở bên cạnh anh.” Trình Uyên đột nhiên vươn tay ôm lấy bờ vai thơm tho của cô, cười tủm tỉm nói: “Tình cảm của anh dành cho em không phải là tình yêu, đúng không!”

“Chỉ là không muốn bị mọi người bỏ qua!”

“Chà!”

Đông Nguyệt rốt cuộc không tự chủ được, đắm vào vòng tay của cô, rồi khóc lóc thảm thiết.

Có rất nhiều thứ, không có cách nào để nói rõ ràng.

Giống như khi Đông Nguyệt bị mọi người phớt lờ, cô ấy vừa muốn cho mọi người biết về sự tồn tại của mình, vừa muốn được người khác quan tâm, đặc biệt là Trình Uyên.

Cô cảm thấy rằng cô đã làm rất nhiều điều cho Trình Uyên, và cô không nên bị anh ta bỏ rơi.

và vì thế.

Nỗi ám ảnh này trở nên nặng nề, và dần dần, ngay cả chính bản thân mình cũng không thể phân biệt được liệu mình muốn sự quan tâm hay cảm xúc của mình.

Anh ấy đã được thả tự do từ khi còn là một đứa trẻ, cha của anh ấy, người không quan tâm nhiều đến anh ấy, đã chết, và dì của anh ấy, người đã rất tốt với anh ấy từ khi còn là một đứa trẻ, tất cả đều bị chỉ hành động khi có dịp.

Ngoài ra còn có Vân Dĩ Hà từ người thân cận nhất, nhưng để cho Trình Uyên bớt buồn chán, cô đã tự ra lệnh cho mình rằng nếu Trình Uyên cần, cô có thể hiến dâng cuộc đời của mình cho Trình Uyên.

và vì thế.

Cô ấy là gì

Một số cảm xúc phức tạp, đan xen vào nhau, khiến cô ấy suy sụp và khiến cô ấy làm một số việc phi lý.

Cô ấy rú lên và khóc, rất đau lòng.

Trình Uyên vỗ vai thom. x

Không biết đã qua bao lâu, cô cảm thấy cơ thể Trình Uyên run lên. Sau đó anh mới nhận ra rằng trên người Trình Uyên vẫn còn mùi máu tanh nồng nặc.

Vì vậy, cậu ngừng khóc và kinh ngạc nhìn lên khuôn mặt tái nhợt của Trình Uyên: “Anh à, anh”

Lúc này, vẻ mặt của Đông Nguyệt lộ ra vẻ lo lắng.

Trình Uyên lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng nói: “Tôi không sao.”

Nói xong buông Đông Nguyệt ra, quay người đi về phía Lý Nam Địch.

Lúc này, Đông Nguyệt mới nhận ra, không phải nước mắt của chính mình làm ướt mu bàn tay cô, mà là máu đỏ.

Máu của Trình Uyên!

Cô nhanh chóng nhìn theo bóng lưng của Trình Uyên, liền nhận ra có một cành cây rất mảnh, rất dài cắm sau lưng Trình Uyên.

Cô choáng váng.

Lý Nam Địch thực sự bây giờ rất lo lắng, bởi vì cô luôn cảm thấy rằng Trình Uyên sẽ không đến, ít nhất là không phải vì cô ấy.

Nhưng Trình Uyên đã đến.

Có một cảm giác ấm áp trong trái tim cô, đồng thời cũng có chút phức tạp hơn.

Nhìn thấy Trình Uyên chậm rãi đi vào, cái miệng nhỏ nhắn của Lý Nam Địch cũng bằng phẳng, mang theo chút thống khổ kêu lên: “Cô không nên tới.”

Trình Uyên bước đến gần cô, lắc đầu và nói chắc nịch: “Tôi nhất định phải đến.”

Lý Nam Địch có chút hụt hẫng, vùi đầu vào giữa hai bàn tay trắng nõn hít một hơi thật sâu, khi hạ tay xuống, vẻ mặt bình thường trở lại, nói: “Anh đến rồi, nhiều chuyện đã trở nên phức tạp lắm rồi.” ., Nếu An Tương biết, thì điều đó sẽ càng khó khăn hơn cho bạn! ”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Không khó chút nào, nhìn xem!”

Vừa nói, anh ta vừa chỉ vào Đông Nguyệt: “Chuyện của Tiêu thiếu gia đã giải quyết xong.”

“Một điều có vẻ khó khăn.”

“Bởi vì ta đến, ta đổi mặt, ta đi làm, chuyện này liền giải quyết.”

“Hiện tại đổi mặt với người, ta muốn bồi thường cho người, chuyện này có thể nhanh chóng giải quyết.”

“Nếu là chuyện khó đối với Cẩm Tú, vậy sau khi làm những chuyện ở đây, tôi sẽ đến gặp cô ấy để giải thích, tôi sẽ đổi mặt với nó, và quay trở lại làm điều đó, vì vậy.”

“Cho nên, chỉ cần người đổi mặt với chính mình, đừng biến một đồng chuyện trở nên rối rắm, giải quyết từng cái một, thật sự không khó.”

Lý Nam Địch cau mày, cô bước tới một bước về phía Trình Uyên và đưa tay ra trước mặt Trình Uyên, nhưng cô ấy đã rút lui giữa chừng.

Cô ấy cảm thấy rất có lỗi với Trình Uyên lúc này.

Tuy nhiên, hãy biết rằng một khi một số ranh giới bị vượt qua, thì chúng sẽ không thể bị vượt qua dù chỉ một chút nữa.

“Không, tôi không cần anh bồi thường!” Cô ấy nói.

Trình Uyên lắc đầu, sau đó hai mắt tối sầm, “rầm” một tiếng ngã xuống đất.

Lý Nam Địch sững sờ.

Đông Nguyệt cũng chạy tới.

Trước khi trời tối, tôi không nhìn thấy nó, lúc đó tôi mới để ý thấy con đường mà Trình Uyên chạy suốt đã vẽ một đường máu dài.

Trình Uyên bị trượt nhiều máu.

Một cành, giống như một lá cờ nhỏ, đứng trên lưng anh ta.

Máu vẫn chảy ra liên tục.

“Trình Uyên!”

“Anh trai!”

Hai người phụ nữ lao về phía Trình Uyên cùng lúc.

Chương 888

Chương 888

Trình Uyên cảm thấy mình vừa mới ngủ, nhưng khi tỉnh dậy, cơ thể mệt mỏi, rất khó nhấc ngón tay lên.

Vì vậy, anh hiểu rằng sau khi anh ngất đi, đáng lẽ phải trải qua một thời gian dài. x

Bởi vì, khi mở mắt ra, anh đã nhìn thấy một khuôn mặt xinh xắn mà anh đã lâu không gặp.

Bạch An Tương đang bảo vệ bên cạnh Trình Uyên, dùng đôi tay nhỏ nhắn trắng như ngọc của mình, vuốt ve mái tóc hoa râm của Trình Uyên.

Có dấu hiệu ê ẩm nơi khóe mắt.

Cố gắng nâng mi mắt nặng trĩu lên, Trình Uyên nhìn thấy cái bụng vốn đã căng tròn của Bạch An Tương ẩn dưới lớp áo len, lòng bỗng ấm áp vô cùng.

Nhìn thấy Trình Uyên mở mắt, Bạch An Tương không hề hoảng sợ, như thể đã mong cậu tỉnh lại từ lâu.

Nắm lấy bàn tay to của anh, cười với anh, nhẹ nhàng nói:
“Anh tỉnh rồi”

Trình Uyên định mở miệng định nói gì đó, nhưng chỉ khi đó anh mới nhận ra cổ họng mình như muốn bốc hỏa.

Nhận ra điều này, Bạch An Tương nhanh chóng rót cho anh một cốc nước. Dùng thìa nhỏ, từng thìa từng thìa đút cho Trình Uyên uống.

Sau khi uống vài ngụm, cổ họng của anh trở nên dễ chịu hơn, anh vô thức liếm môi khô khốc, cười với Bạch An Tương, nói:
“Bà xã, anh nhớ em.”

Bạch An Tương mắt đỏ hoe, cô ôm đầu anh vào lòng.

Trong một khoảng thời gian dài

Đối với Đông Nguyệt

Về phần Lý Nam Địch.

Bạch An Tương không đề cập đến nó, cũng không nói.

Một lúc sau, Trình Uyên muốn ngồi dậy, Bạch An Tương lại dùng thân mình dựa vào lưng anh.

“Đừng cử động khí thai!” Trình Uyên nhắc nhở.

“Sao có thể khó chịu như vậy.” Bạch An Tương nói, lấy mu bàn tay dụi mắt.

Lúc này, Trình Uyên mới quan sát xung quanh. Người ta thấy rằng đây là một phòng đơn sang trọng trong bệnh viện.

Vì vậy, anh thở dài và nói với Bạch An Tương: “Bà xã, anh muốn đổi phòng.”

“Cái gì?” Bạch An Tương khẽ giật mình.

Trình Uyên quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Bạch An Tương, nhẹ giọng nói: “Không biết mình đã thay đổi từ bao giờ.”

“Trước kia, ta không là cái gì. Ta chôn ở trong đồng người. Tuy rằng bình thường, tuy rằng thỉnh thoảng có chút sai lầm, nhưng trong lòng lại yên lặng.”

“Bây giờ, nhiều người biết đến tôi, nhiều người sợ tôi, nhiều người tôi nghĩ, tôi ở xa một chút, trong lòng có quá nhiều chuyện, áp lực lên người quá nặng.”

“Hai ngày trước trở về, ta gặp một người bạn học cũ, hắn là công nhân trên thuyền, ta sẽ cùng hắn giúp việc. Người có biết phu nhân của ta không? Lúc đó ta cảm thấy được như thế này.” là tôi. Tôi chưa bao giờ bình tĩnh và thoải mái như vậy trong nhiều năm.”

Bạch An Tương nghiêng đầu nhìn anh như thể cô không hiểu.

Trình Uyên cười nhẹ nói một cách chắc nịch: “Đổi phòng đi, ta muốn nắm bắt cảm giác đó.”

Trình Uyên mơ hồ cảm thấy loại cảm giác đó có thể giúp cho sức lực của mình thêm phần siêng năng, đồng thời, loại cảm giác đó chính là thứ mà anh khao khát.

sau đó.

Trình Uyên chuyển đến khu chung cư.

Có ba giường trong khu chung.

Đây là thành phố Tân Dương, bệnh viện Long Đàn, là bệnh viện riêng của Trình Uyên.

Tại khoa tổng hợp, đã có hai bệnh nhân nhập viện từ lâu. x

Cạnh cửa, một người đàn ông trung niên bị gãy chân đang nằm trên giường, một người phụ nữ trung niên đi cùng cũng nằm trên giường.

Bệnh nhân trên giường giữa là một phụ nữ trạc hai mươi tuổi, không nhìn ra cô ta bị bệnh gì, người phục vụ cô là một người đàn ông cũng trạc đôi mươi.

Khi Bạch An Tương đỡ Trình Uyên vào, người phụ nữ trung niên vội vàng đứng dậy giúp họ lấy chất lỏng, trong khi trên giường bệnh kia, người đàn ông trẻ hai mươi tuổi đi cùng giường, đặt điện thoại di động xuống và bước sang một bên.

“Cảm ơn!” Trình Uyên mỉm cười nói với người phụ nữ trung niên, khiêm tốn và lịch sự.

Trình Uyên đang mặc áo choàng bệnh viện, và vẻ ngoài của anh ấy không thể phân biệt được với những người khác trong căn phòng này.

Chỉ là ngoại hình và cách ăn mặc của Bạch An Tương có chút không hợp với căn phòng này.

“Cô gái này thật đẹp đôi, hai người là một cặp sao?” Người phụ nữ trung niên nhiệt tình hỏi, rất ăn nói.

“Vâng, chị gái.” Bạch An Tương trả lời Trình Uyên với một nụ cười.

“Thiếu gia, người thật có phúc khí.” Người phụ nữ trung niên khen ngợi.

Trình Uyên nhìn Bạch An Tương, mỉm cười tự hào và gật đầu thân thiện với người phụ nữ trung niên, nói: “Cảm ơn chị.”

“Không có chi.” Người phụ nữ trung niên giúp Trình Uyên treo chất lỏng lên giá truyền dịch, sau đó cau mày hỏi Trình Uyên và Bạch An Tương: “Tôi nghĩ cô gái này sắp sinh rồi, tại sao những người khác lại vào. gia đình bạn?” “x

Cô ấy có vẻ muốn hỏi, tại sao sau một tháng lớn như vậy mà anh vẫn phải chăm sóc em, trong nhà không còn ai nữa sao?

Trên thực tế, Bạch An Tương đã yêu cầu điều này. Trình Tuấn Phong và Lý Lan Oanh đương nhiên không có lựa chọn nào khác.

Sau khi Trình Uyên ngất đi, Đông Nguyệt và Lý Nam Địch rất lo lắng.

Lý Nam Địch vội vàng giúp Trình Uyên kiểm tra tình trạng vết thương và giúp anh cầm máu, chỉ phát hiện Trình Uyên bị thương rất nặng nên cô đã nhờ Đông Nguyệt liên hệ với bệnh viện.

Sau khi Trình Uyên được đưa đến bệnh viện, Lý Nam Địch đã gọi cho Bạch An Tương.

“Cô gái, cô không thể sơ suất được.” Người phụ nữ trung niên nghiêm mặt nói, sau đó như nghĩ ra điều gì, hỏi: “Thiếu gia, cậu bị bệnh gì?”

Trình Uyên nhìn xuống vết thương đang được băng bó của mình, nói: “Có một chút chấn thương.”

Những người phụ nữ trung niên rất hay nói, và nhanh chóng quen biết với Bạch An Tương và Trình Uyên.

Đến lúc đó, Trình Uyên mới nhận ra người đàn ông trung niên bị gãy chân đang nằm trên giường bệnh chính là chồng cô. Họ là công nhân nhập cư, chồng đang làm việc trên công trường thì không may bị ngã từ tầng 4, gãy chân.

Đang nói chuyện thì cửa phòng mở.

Một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, lưng to, đeo dây chuyền vàng trên cổ và đồng hồ vàng trên tay bước vào phòng.

Anh ta đang cầm một chiếc túi trùm, theo sau là hai cái đầu nhỏ bằng phẳng phía sau.

“Oái, ông chủ Chung đến rồi.”

Người phụ nữ trung niên đang nói chuyện với Bạch An Tương vội vàng đứng dậy ra đón ai đó.

Người đàn ông trung niên bị gãy chân nằm trên giường bệnh cũng muốn gượng dậy.

Đại Bối Đầu đi chặt hai bước, đi tới bên người trung niên nhân, cười nói: “Lão Dương, không phải tốt hơn sao?”

Lão Dương là chồng của người phụ nữ trung niên, người bị gãy chân nằm trên giường bệnh.

Anh cười nói: “Không cần biết chuyện gì đang xảy ra, bác sĩ nói chỉ cần giữ lại vài ngày là được.”

Người phụ nữ trung niên khẽ cau mày với tên Đại Bối Đầu, sau đó quay sang nói với Ông chủ Chung: “Ông chủ Chung, vậy đó. Ba tháng sau lương của Lão Dương sẽ mới được trả. Chúng tôi phải gửi một ít tiền về quê nữa. Thực sự tôi không muốn nói nhưng không còn cách nào nữa.” ”

“Vừa rồi bác sĩ thúc giục chúng ta nhanh chóng thanh toán viện phí, không thì liền dừng thuốc.”

Nghe người phụ nữ trung niên nói gì, cái đầu to sau lưng tên là Sếp Chung cũng khẽ cau mày, thở dài nói: “Lão Dương, đừng lo lắng, chuyện tiền bạc cũng là chuyện tầm thường. Anh bảo bệnh viện lấy thuốc trước đi. Tôi.” tôi có chút bận. Chuyện trong tay, đợi hai ngày, sau hai ngày, tôi sẽ để tài chính trả trước một ít tiền lương cho Lão Dương. ”

Nghe đến đây, người phụ nữ trung niên sững sờ, vẻ mặt ngạc nhiên hỏi: “Ông chủ Chung, chúng tôi là Lão Dương, đây là một chấn thương liên quan đến công việc. Một chấn thương liên quan đến công việc có thể khiến chúng tôi phải trả giá như thế nào?”

“Ai đã nói với bạn rằng đây là một chấn thương do công việc” Sếp Chung tự hỏi.

Chương 889

Chương 889

Người phụ nữ trung niên và chồng là Lão Dương đều sững sờ.

“Ông chủ Chung, ý ông là gì?”

Người được gọi là Sếp Chung đưa tay ra nhìn chiếc đồng hồ vàng lớn trên cổ tay, nói với lão Dương: “Lão Dương, quản đốc người có thể nói chuyện này. Lúc làm việc trên cao không thắt dây an toàn.” Như vậy là vi phạm nội quy hoạt động, phải phạt tiền, trong hợp đồng lao động của chúng tôi có ghi rõ, không những không tính là thương tật mà còn phải phạt. ”

Kết quả là cặp vợ chồng trung niên này chết lặng.

“Ông chủ Chung, không phải như vậy đâu. Dây an toàn không dài như vậy. Lão Lưu đã nói không quan trọng. Ông không cần buộc.” Lão Dương nhanh chóng vươn tay tóm lấy góc quần áo của Sếp Chung và Tranh luận.

Ông chủ Chung vỗ vỗ mặt Lão Dương, bắt lực nói: “Lão Dương, cậu cho rằng mình ngu ngốc sao. Lão Lưu nói không cần trói buộc cậu cũng không phải vậy. Cậu ta nói công ty có nội quy của công ty.” và các quy định, bạn là Người lao động phải tuân theo điều này. ”

“Nếu có chuyện gì, công ty sẽ không phạt người. Đã là nhân từ nhất rồi, người nói Lão Dương”

Sau khi nhìn lại chiếc đồng hồ lớn bằng vàng, ông Chung thờ dãi nói: “Lão Dương, tất cả những gì tôi có thể làm là ứng trước tiền lương cho cậu một chút. Vậy đó, cậu giữ nó cho tốt. Tôi còn rất bận. Để tôi đi.” phía trước. ”

Sau đó, vợ chồng Lão Dương bị bỏ lại, họ ra đi với hai mái đầu nhỏ bệt.

Trình Uyên và Bạch An Tương đã tận mắt chứng kiến tất cả những điều này, nhưng không bày tỏ bất kỳ ý kiến nào.

Thực ra, Bạch An Tương rất tò mò, cô ấy thấp giọng hỏi Trình Uyên: “Trước đây anh thường chăm sóc những việc như thế này.”

Trình Uyên cười nhẹ.

Nhìn thấy người phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh Lão Dương lau nước mắt và Lão Dương thở dài, Trình Uyên mới quay đầu đi.

Còn vợ của Lão Dương, ngồi trên ghế đầu giường của Lão Dương, Lão Dương thở dài, còn vợ của Lão Dương thì lau nước mắt, thì thào than thở, than trách Lão Dương không thành công.

Sau đó, phu nhân của Lão Dương không còn vẻ mặt tươi cười, cùng Bạch An Tương và Trình Uyên không còn gì để nói, cả ngày thở dài hoặc lén lau nước mắt.

Mặc dù vết thương của Trình Uyên rất nghiêm trọng, nhưng chỉ là chấn thương, hơn nữa sức khỏe của anh ấy rất tốt, hồi phục nhanh chóng, ngoại trừ việc thiếu máu phải truyền máu thì không có chuyện gì xảy ra với anh ấy cả.

Trình Tuấn Phong, Lý Lan Oanh, Bạch Sĩ Câu và Lý Ninh Quyên cùng vợ đến thăm anh.

Tôi không biết tại sao, Lý Ninh Quyên, người thường không cho phép quá trình diễn ra tốt đẹp, lại nói chuyện rất nhiều với Lý Lan Oanh.

Bạch Sĩ Câu và Trình Tuấn Phong chỉ ngồi xung quanh anh, quan tâm đến tình trạng của anh.

Mọi người dường như đã hiểu ngầm, và chưa bao giờ hỏi Trình Uyên tại sao lại muốn đổi sang khu tổng hợp.

Bạch An Tương lặng lẽ ngồi bên cạnh Trình Uyên, với một nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Và vào lúc này.

Trình Uyên bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên, và trái tim anh âm ập.

Những tranh chấp trên Đảo Vàng Các cuộc đấu tranh công khai và bí mật ở thủ đô, bao gồm cả hương vị của Lý Nam Địch, Đông Nguyệt, Vũ Phi và những người khác, đồng loạt biến mất, vì vậy nó không thành vấn đề.

“Bùm!” Một âm thanh.

tại thời điểm này.

Cửa phòng bị đập tung.

Hàng chục thanh niên mặc áo phong đen có hình xăm rồng, phượng xông vào.

Những người trong phòng sững sốt.

Những người trẻ đó, đứng đầu là một thanh niên cường tráng với cơ bắp.

Sau khi bước vào, ánh mắt của anh ta quét qua khuôn mặt của mọi người, cuối cùng rơi vào trên người vợ chồng Lão Dương.

“Đồ chết tiệt Dương Sanzhuang” Lão Dương hỏi với một giọng điệu tồi tệ.

Con dâu của Lão Dương đang đút cho Lão Dương, bà cũng nhanh chóng đặt thức ăn lên bàn, đứng dậy hỏi: “Con là”.

“Haha, ta đã sớm quên mất.” Thanh niên cường tráng chế nhạo, sau đó từ trong tay lấy ra một tờ giấy, ném tới trước mặt Dương lão phu nhân, hỏi: “Người mượn tiền này?”

Vợ lão Dương sững sờ.

Lão Dương còn kinh ngạc hỏi vợ: “Anh đã nhờ người vay tiền rồi.”

Vợ của Lão Dương thở dài: “Nếu không, tiền nằm viện của chúng ta lấy đâu ra?”

Thanh niên cứng ngắc cười nói: “Đừng khó xử, mau trả lại tiền, tổng cộng 200.000 tệ.”

“Cái gì?” Lão Dương phu nhân sững sốt, vợ vàng nói: “Tôi hỏi quản đốc mượn 10.000 tệ, sao có thể là 200.000 tệ, mới có một ngày.”

Thanh niên cường tráng liếc mắt, nhếch mép hỏi: “Tại sao, ta không muốn trả lại tiền.”

Lão phu nhân vội vàng lắc đầu nói: “Không đúng.”

“Tại sao không?” Gã thanh niên rắn rỏi chế nhạo: “Nhìn tờ giấy đó kia. Đéo vay nặng lãi thế không biết”.

“A” Lão Dương phu nhân ngây người tại chỗ.

Lão Dương cũng áy náy, đối với con dâu than thở nói: “Người là óc heo, làm sao có thể cho vay nặng lãi?”

Sau đó anh ta cầu xin người thanh niên rắn rỏi: “Thiếu gia, chúng ta thật sự không có nhiều tiền như vậy, nếu không thì anh cho chúng ta ân huệ vài ngày. Khi nào ông chủ ứng trước cho tôi, tôi sẽ trả lại cho anh.” Góc và lãi.”

“Chỉ trả lại tiền gốc rồi nghỉ ngơi” Thanh niên cường tráng không khỏi bật cười, sau đó vẻ mặt đột nhiên thay đổi: “Đùa giỡn người.”

“Nhưng no la”

Nhưng sau đó, hấn nhéo nhéo cầm lăm bầm: “Như vậy được rồi, tiền, người trả lại sau, ta một trăm ngàn trừ cho người 200 ngàn, nhưng là có yêu cầu.”

“Nếu bạn bị thương ở công trường, hãy ngừng nói chuyện với thế giới bên ngoài.”

“Nếu bạn đồng ý, hãy ký vào mảnh giấy này.”

Anh ta ném một hợp đồng cho vợ của Lão Dương.

Lão Dương và vợ của Lão Dương đã thua lỗ.

Đúng lúc bà Dương không biết phải làm gì và chuẩn bị ký

Trình Uyên cuối cùng cũng lên tiếng, anh cười nhạt nói: “Rốt cuộc thì ra là sếp Chung đã giở trò.” X

Nghe anh ta nói gì, gã thanh niên cương nghị nhìn anh ta với ánh mắt dữ tợn, sau đó liếc sang Trình Uyên và chửi: “Thằng nhóc, không phải việc của mày. Thà ngậm miệng lại, nếu không thì”

Vợ của ông già Dương nhanh chóng bị chặn lại giữa Trình Uyên và người đàn ông cứng cáp trong nỗi sợ hãi.

Mặc dù không biết phải làm sao, nhưng cô biết Trình Uyên đang giúp đỡ họ, vì vậy cô sợ thanh niên mạnh mẽ sẽ tìm ra rắc rối của Trình Uyên.

“Đừng nói, đừng nói, chúng ta ký tên đi!” Lão Dương phu nhân lo lắng nói.

Tuy nhiên, Trình Uyên lắc đầu nói: “Chị ơi, cái này không ký được”.

“Tiểu tử, ngươi muốn chết sao?” Thanh niên cường tráng lại chỉ vào Trình Uyên nói.

Trình Uyên li phớt lờ anh ta, nhưng nghiêm túc nói với vợ của Old Dương: “Tôi đã nhìn thấy mọi thứ ngày hôm qua, và vợ tôi đã hỏi tôi tại sao tôi không quan tâm.”

“Tôi không nói vì bản năng con người là xuề xòa và trong tiềm thức sẽ nghiêng về phía người thiệt thòi. Nhưng nghĩ lại, tôi cho rằng lời nói của Boss Chung là ổn. Rốt cuộc là Lão Dương vi phạm quy tắc hoạt động trước đây.”

“Nhưng tôi đã kiểm tra bằng điện thoại di động của mình vào đêm qua và thấy rằng ngay cả khi Lão Dương vi phạm quy Trình Vân hành không bị coi là thương tích liên quan đến công việc, thì người lao động có mặt vẫn phải bồi thường cho Lão Dương.”

“Bạn vẫn chưa nhìn thấy nó. Họ chỉ không muốn bạn đòi hỏi khoản bồi thường này.” X

“Và những kẻ cho vay nặng lãi vốn dĩ là bất hợp pháp, đặc biệt là những kẻ cho vay nặng lãi bạo lực như vậy”.

“Vậy chị ơi, cái này thật không kí được.”

Nghe Trình Uyên phân tích, vợ của Lão Dương sững sờ.

Người thanh niên cường tráng cũng trong phút chốc vô cùng tức giận, cầm cây gậy mang theo lao về phía Trình Uyên.

“Thằng nhỏ, để mày nói nhiều quá, tao đụ chết mày mất!”

Chương 890

Chương 890

Nói cách khác, thể chất của người thanh niên cường tráng này tương tự như một con Bạch Long.

Ngay cả Trình Tuấn Phong, người cao gần 1,8m cũng trông hơi lùn khi đứng trước mặt anh. Các cơ trên cơ thể được cường điệu hóa đến mức chẳng khác gì huấn luyện viên trong phòng tập.

Anh ta lao tới với cây gậy, lại như một chiếc xe bồn.

kết quả

Có một tiếng “bốp” rõ ràng.

Bằng cách nào đó, cây gậy đã lọt vào tay của Trình Tuấn Phong, và cổ tay của Trình Tuấn Phong đã bị kẹp chặt.

“Ôi, ôi, đau quá”

Thanh niên cường tráng bị Trình Tuấn Phong néo một cái, cảm giác như bị một cái kẹp sắt kẹp chặt, còn chưa nói tới đánh trả.

Cảnh tượng này khiến mọi người trong phòng vô cùng ngạc nhiên.

Đặc biệt là vợ của Lão Dương và Lão Dương đều bị sốc.

Nhìn thấy điều này, những tên đầu trọc đằng sau cậu thanh niên mạnh mẽ đã sao chép từng người một.

Nhưng người thanh niên cường tráng thật sự không chống nổi trước sức đâm dăng của Trình Tuấn Phong, mà vội vàng hét lên: “Dừng lại!”

Trình Uyên không ngạc nhiên về điều này mà dừng dừng nói với người thanh niên cứng cáp: “Về nói với sếp là phải tìm

một chỗ càng sớm càng tốt, vì đoán chừng ngày mốt tôi sẽ được xuất viện.”

“Không dám” bị Trình Tuấn Phong néo một cái, thanh niên cứng cáp tái mặt.

Trình Tuấn Phong khẽ cau mày, quay đầu lại hỏi Trình Uyên, “Cứ quên đi.”

Nói đến, uy quyền của tứ đại gia tộc, ở Bắc Kinh cũng ít người dám khiêu khích, huống chi là thành phố Tân Dương tỉnh Giang Bắc.

Trong tình huống bình thường, nếu ai đó dám gọi con trai mình là nhóc, Trình Tuấn Phong nhất định sẽ thủ tiêu anh ta.

Vì vậy, Trình Uyên nói ra điều này, anh có chút kinh ngạc. Giống như Trình Uyên đã chủ động cầu hôn cho chàng trai trẻ mạnh mẽ này.

Trình Uyên nhàn nhạt lắc đầu nói: “Tất cả đều là của cuộc sống, nhưng chỉ là sai đường thôi. Quên đi, để bọn họ đi.”

Sự ân cần quá mức của Trình Uyên khiến Trình Tuấn Phong và Bạch Sĩ Câu chỉ biết nhìn nhau.

Trên thực tế, sự thiếu quyết đoán của Trình Uyên luôn là điểm yếu của anh ấy, điều này nhiều người biết.

Nhưng nó sẽ không trở thành tính khí nhu nhược như bây giờ. Dù không hiểu lắm nhưng Trình Tuấn Phong vẫn làm theo ý con trai mình.

Sau khi người thanh niên cứng cáp được nói lỏng, anh ta chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hét lên với Trình Uyên và những người trong phòng: “Thằng nhóc, đợi tôi với, đợi ông chủ của chúng ta giết chết lũ khốn nạn!”

Về vấn đề này, Trình Uyên và những người khác không quan tâm.

Nhưng vợ chồng Lão Dương tái mặt vì sợ hãi.

Sau khi xem quá trình, Bạch Sĩ Câu, Lý Ninh Quyên, Trình Tuấn Phong và Lý Lan Oanh đều lần lượt rời đi.

Trên đường về nhà, Lý Ninh Quyên đang ngồi trong chiếc xe mà Bạch Sĩ Câu đang lái, cô không ngừng vỗ ngực, khoa trương nói: “Ôi, sợ chết khiếp. Cũng may là có gia đình tôi ở đây, nếu không thì thật không thể tưởng tượng nổi.”

Bạch Sĩ Câu cười thầm.

Lý Ninh Quyên nhìn có vẻ ngưỡng mộ nói: “Ồ, cậu nói cha của Trình Uyên cũng là a ha, không chỉ đẹp trai, xuất thân từ gia đình nề nếp, lại còn cường tráng, thoát nhìn đã có tu vi, thế nhưng không như bạn.”

Bạch Sĩ Câu lại cười lắc đầu.

Ngay sau đó.

Bất ngờ một chiếc ô tô trượt ra khỏi đường và tông thẳng vào xe của họ.

Nước da của Bạch Sĩ Câu thay đổi, và anh ta đập tay lái, có thể đã thoát khỏi cú va chạm.

Lý Ninh Quyên cũng hét lên trong sợ hãi.

Dù thoát khỏi va chạm nhưng sau khi Bạch Sĩ Câu phanh gấp, Yu Jin vẫn để anh ta đứng trên đai cách ly.

Chiếc xe trước đó cũng dừng lại sau họ không xa.

Cùng lúc đó, một chiếc xe khác đi tới và chặn trước xe của Bạch Sĩ Câu.

Lý Ninh Quyên bị sốc.

“Có chuyện gì vậy” cô ấy hét lên.

Bạch Sĩ Câu nhẹ nhàng liếc cô một cái, nhẹ nói: “Đừng lo lắng, không sao đâu.”

Sau đó anh mở cửa xe bước ra ngoài một mình.

Khi Lý Ninh Quyên nhìn thấy người đàn ông của mình bước xuống xe, mặc dù rất sợ nhưng cô không muốn trốn vào trong xe nên phải mở cửa bước ra ngoài.

Nhưng chiếc xe đã bị khóa và cô ấy không thể mở nó dù thế nào, vì vậy cô ấy đã đập cửa kính.

Bạch Sĩ Câu biết rất rõ tính khí của Lý Ninh Quyên. Mặc dù về mọi mặt không thể coi thường Bạch Sĩ Câu, nhưng cô ấy thật sự sắp đạt đến thời khắc máu chót, cô ấy thực sự là một nữ nhân dám vì Bạch Sĩ Câu.

Tuy nhiên, lúc này, mẹ không cần phải vất vả gì cả.

Bởi vì Bạch Sĩ Câu cảm thấy không cần phải che giấu cái gì.

Hai người lên xe xuống xe phía sau đi về phía Bái Thiếu Lâm.

Ba người lên xuống xe phía trước, đi về phía Bái Thiếu Lâm.

Trong số năm người này, có bốn người là cao thủ trung cấp bậc ba.

Ngoài ra còn có một cao thủ cấp ba.

Năm người vây quanh Bái Thiếu Lâm, trong đó có cao thủ cấp ba tiến lên một bước, nhìn Bạch Sĩ Câu từ trên xuống dưới, hỏi: “Người là Bạch Sĩ Câu đúng không?”

Bạch Sĩ Câu gật gật đầu, ôn nhu hỏi: “Người là người của ai?”

“Ông chủ của chúng tôi muốn mời cô uống trà.” Người đàn ông đáp. x

Bạch Sĩ Câu liếc nhìn Lý Ngụy vẫn đang gõ cửa kính xe, vẻ mặt lo lắng, mỉm cười nhìn cô, sau đó lắc đầu với năm người: “Vốn dĩ tôi có thể đi, nhưng vợ tôi trông không thoải mái lắm.”, đừng đi!”

“Điều đó không thể giúp bạn!” Người đàn ông chế nhạo.

Nói xong, một chuyên gia cấp ba trung cấp bước tới, nắm vai Bạch Sĩ Câu.

chỉ

“Bùm!” Một âm thanh.

Anh ta bay lên không thể giải thích được, và trước khi bốn người còn lại biết chuyện gì đã xảy ra, anh ta đã rơi xuống cách đó bảy hoặc tám mét với một tiếng “bốp!”

Bốn người còn lại đều sửng sò.

Lý Ninh Quyên trong xe cũng choáng váng.

Vừa rồi cô ấy khen Trình Tuấn Phong vĩ đại và uy lực như thế nào, còn nói Bạch Sĩ Câu là đồ phế thải, nhưng trong nháy mắt Bạch Sĩ Câu đứng thẳng giữa bốn người, vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Loại khí chất này gần giống như người ngoài.

Bốn người thật ngốc.

Cao thủ cấp ba kinh ngạc nói: “Người làm cái quái gì vậy?”

“Sư huynh, hắn sẽ không là cấp hai cao thủ, đúng không?”

Một cái khác cấp ba trung nhắc nhở ánh mắt sợ hãi.

Bậc thầy cấp hai

Có lẽ trong mắt những người này, họ đều là những nhân vật huyền thoại, và chỉ Bắc Kinh mới có họ.

Nhưng trong thực tế.

Cho dù là cao thủ cấp hai trước mặt Bạch Sĩ Câu cũng không có gì đáng nói.

Anh nhàn nhạt nói: “Xe của tôi bị va quệt, nếu cô bằng lòng trả tiền, tôi có thể để yên cho cô.”

Cao thủ cấp ba đột nhiên khó chịu nói: “Chết tiệt, cho dù là cao thủ cấp hai, nếu bốn người chúng ta cùng phối hợp, có thể không đánh chết hắn, chúng ta cùng đi!”

Nói xong, cả bốn người đồng loạt nghiêng răng cắn vào Bạch Sĩ Câu. x

Số phận có thể được tưởng tượng.

Một phút sau, năm cao thủ cấp ba quỳ xuống trước Bái Thiếu Lâm, lấy hết số tiền trên người ra đưa cho hắn.

“Xin lỗi, ngài Bai, đó là tất cả những gì chúng tôi có, và chúng tôi có thể trả tiền cho chiếc xe của ngài.”

Bạch Sĩ Câu lười đếm không xuể, sau khi nhận tiền bọn họ nhàn nhạt hỏi: “Ông chủ của người là ai, tại sao phải mời ta uống trà?”

Năm người nhìn nhau.

Thấy năm người này không nói gì, Bạch Sĩ Câu bình tĩnh lại cười hỏi: “Từ Mạt, hay là Vũ Phi”

Nghe câu này, cả năm người đều sững sốt.

Chương 891

Chương 891

Mặt khác.

Sau khi lái xe đưa nam thanh niên cường tráng đi, vợ chồng Lão Dương liên tục cảm ơn Trình Uyên.

Vợ của Lão Dương nói: “Là một người có văn hóa, Ông chủ Trần, cảm ơn anh rất nhiều. Nếu không, lần này chúng ta sẽ bị tổn thất lớn.”

Sở dĩ vợ của Lão Dương gọi Trình Uyên là Ông chủ Trần là vì khi anh hỏi Trình Uyên tên cô ấy là gì, Trình Uyên không muốn tiết lộ danh tính nên cô ấy thản nhiên nói: “Tôi tên là Trần Thành.”

“Tôi chỉ phát hiện ra khi tôi kiểm tra điện thoại.” Trình Uyên cười nói, “Chuyện nhỏ thôi, đừng lo lắng về nó.”

Vì Trình Uyên còn rất yếu nên sau khi nói vài câu, vợ của Lão Dương đã nắm lấy tay Bạch An Tương và bắt đầu chân thành dạy cô một số kinh nghiệm và nhận thức thông thường trước khi sinh.

Có thể thấy Lão Dương là một người dân quê rất chân chất. Còn vợ của Lão Dương thuộc tuýp phụ nữ nông thôn đặc biệt nhiệt tình, đảm đang.

Tất cả đều đơn giản.

Ngày sinh của Bạch An Tương đang đến gần, trong thời gian này, Trình Uyên dự định sẽ tắt mọi liên lạc bên ngoài, không suy nghĩ bất cứ điều gì và tập trung dành thời gian cho vợ.

Tất nhiên, tôi cũng muốn trải qua một thời kỳ cuộc sống của người thường trong hòa bình, để tìm lại dấu vết của cái nhìn sâu sắc mà tôi đã nắm bắt trước đây.

Nếu có thể, cảnh giới và sức mạnh của hắn nhất định sẽ được cải thiện.

Chỉ là đôi khi như thế này, bạn càng muốn bớt rắc rối hơn, thay vào đó mọi thứ luôn nghiêng về bạn.

Vào buổi chiều, Lão Dương và vợ của Lão Dương đã đi kiểm tra.

Trong phòng chỉ còn lại đôi vợ chồng trẻ không nói nhiều.

“Đây là loại thương tích gì?”

Sau khi uống hết chất lỏng, Trình Uyên đã có được một chút sức lực và tiến bộ hơn rất nhiều, vì vậy anh đã hỏi cậu bé nằm trên giường bên cạnh.

Người thanh niên chừng hai mươi tuổi nghịch điện thoại di động, có vẻ không thích nói chuyện với mọi người, thấy Trình

Uyên hỏi mình, không hề ngẩng đầu lên, anh ta trả lời ngắn gọn: “Tôi bị ngã.”

Khuôn mặt của cô gái hơi sưng, nhìn không ra hơi, thật ra trông cũng khá ổn. Chỉ so với Bạch An Tương, không cách nào so sánh được.

Cô dựa vào đầu giường, nhìn thẳng vào một điểm nào đó trước mặt với đôi mắt vô hồn, vẻ mặt không thay đổi, ngay cả những phiền toái do bọn cho vay nặng lãi gây ra dường như cũng không ảnh hưởng đến cô.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên không tiếp tục hỏi.

“Đi dạo thôi,” Trình Uyên nói với Bạch An Tương. x

Bạch An Tương gật đầu.

Hai người nắm tay nhau bước ra khỏi phòng một cách chậm rãi.

Sau khi dạo quanh bệnh viện Long Đàm, Trình Uyên sợ An Tương mệt nên ngồi xuống chiếc ghế gỗ trong vườn.

Bạch An Tương rúc vào người Trình Uyên, Trình Uyên duỗi tay ôm eo cô một cách tự nhiên.

Bọn họ cứ như vậy tắm mình trong nắng ấm, đôi lấy sự ấm áp bình yên trước mắt.

“Anh có thích cô ấy không” Bạch An Tương đột ngột hỏi.

“Cái gì?” Trình Uyên hơi giật mình.

Nhưng ngay sau đó, anh hiểu Bạch An Tương đang hỏi gì.

Anh nhìn khuôn mặt trong sáng, không tì vết, xinh đẹp và thánh thiện của Bạch An Tương, anh thậm chí còn mỉm cười khi thấy cô bình thản về mặt cảm xúc.

Đột nhiên, một cảm giác tội lỗi sâu sắc nổi lên một cách tự nhiên.

“Lúc đó, tôi bước vào một trạng thái kỳ lạ và mất trí” Trình Uyên cố gắng giải thích.

Bạch An Tương xoa đầu cô trong vòng tay anh, nhắm mắt lại, giống như đang rất hưởng thụ, nói: “Thích thì thích, không thích thì thôi.”

Điều đó có nghĩa là giống như nói, không cần giải thích, chỉ cần nói bạn thích hay không.

Trình Uyên im lặng.

Anh bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc, và sau đó anh nghĩ về điều đó rất lâu.

Thích nó

Lý Nam Địch đã cho anh rất nhiều, và Trình Uyên luôn biết tình cảm của Lý Nam Địch dành cho anh, có lẽ lòng biết ơn còn hơn là thích từ.

Nhưng bạn cho rằng tất cả là do lòng biết ơn, điều này có vẻ hơi tự lừa dối bản thân.

“Thành thật mà nói.” Thật lâu sau, Trình Uyên thở dài.

Anh cảm thấy rằng anh không có lý do gì để nói dối Bạch An Tương.

Bởi vì Trình Uyên là một người như vậy, anh không muốn có bất kỳ sự dè dặt nào về Bạch An Tương, giống như anh yêu cô ấy.

Vì vậy, anh ấy nói: “Tôi không thể nói liệu đó có được coi là một sự thích thú hay không, nhưng tôi vẫn rất buồn khi biết rằng cô ấy đã chết vào ngày hôm đó.”

Nếu Bạch An Tương nghe Trình Uyên nói điều này trước đây, cô ấy có thể hỏi: “Tôi chết rồi, tôi chết rồi, anh có buồn không?”

Chương 892

Chương 892:

Nhưng bây giờ, cô ấy sẽ không.

Khi Trình Uyên ngất xỉu, Đông Nguyệt đã liên lạc với Bạch An Tương. Sau khi Bạch An Tương đến, Trình Uyên đã được nhận vào phòng.

Lý Nam Địch ngồi bên giường, đợi Bạch An Tương đến.

Lúc đó, vẻ mặt của Lý Nam Địch thực sự rất cô đơn, cô ấy đã kể cho Bạch An Tương nghe chuyện đã xảy ra ở tầng hầm của quận 4.

Cô nói: “Người đàn ông này trước khi chết chỉ nghĩ đến bạn, trong lòng cũng chỉ có bạn.”

Nói xong cô bỏ đi không đợi Bạch An Tương ở lại.

Thực ra ý tứ của Lý Nam Địch rất rõ ràng, vì sĩ diện, vì không có khả năng phản kháng và vùng vẫy, trái tim của Bạch An Tương hẳn đã tan nát.

Cô ấy nói điều này chỉ để bù đắp những lỗi lầm mà cô ấy không biết có phải do mình hay không.

Cô ấy nói điều này để làm cho Bạch An Tương cảm thấy tốt hơn, và để cô ấy hiểu Trình Uyên hơn.

chỉ

Chỉ là cô không biết, càng nói ra lời này, trong lòng Bạch An Tương gánh nặng càng lớn.

bởi vì

“Tôi vẫn cần phải cố gắng.” Bạch An Tương nhẹ nhàng nói:
“Tôi không tốt với cô như cô ấy.”

Trái tim Trình Uyên run lên.

Anh kinh ngạc nhìn Bạch An Tương, trong lòng tràn ngập cố gắng đoán ý của cô.

Bạch An Tương thở dài: “Cô ấy đã giải thích cho tôi những gì đã xảy ra ngày hôm đó, và tôi biết tại sao, cô ấy thực sự không muốn làm khó cậu, cũng không muốn làm cậu buồn.”

Trình Uyên cảm thấy buồn.

Anh hôn lên vầng trán mịn màng của Bạch An Tương và nói:
“Vợ à, em không cần phải so sánh với ai cả. Anh không thể chắc tình cảm của mình đối với người khác, nhưng anh có thể chắc chắn rằng anh yêu em nhiều như thế nào.”

“Tôi biết chuyện này, cho dù tôi có tìm ra lý do gì đi chăng nữa thì đó cũng là lỗi của tôi. Vì vậy, tôi sẵn sàng chấp nhận mọi sự trừng phạt và trách cứ của các bạn.”

Bạch An Tương ngẩng đầu cười với anh ta nói: “Thôi, chuyện này anh không cần lo lắng, cứ giao cho tôi. Dù tôi ra quyết định gì, anh cũng phải tuân theo vô điều kiện.”

“Chà, tôi thề có Chúa!” Trình Uyên nói nhanh: “Dù vợ yêu cầu tôi nhào sào riêng, tôi cũng sẵn lòng nhận lời!”

Bạch An Tương khi nghĩ đến cảnh Trình Uyên quỳ trên trái sào riêng, cô không khỏi bật cười thành tiếng, nhưng ngay sau đó cô lại cúi mặt xuống nói: “Không vui chút nào.”

Tâm trạng của Trình Uyên đột nhiên tốt lên rất nhiều.

Tôi thầm nghĩ: Trên đời làm gì có chuyện khó, ngại gì những người có tâm. Không khó để giải quyết một việc bằng sự chân thành và chăm chỉ chân thành.

Anh ấy đột nhiên có tâm trạng tốt.

Nhưng tại thời điểm này

“Ai đó sẽ nhảy khỏi tòa nhà!”

“Oa, thật cao!”

Có một tiếng động đột ngột ở lối vào của bệnh viện.

Trình Uyên vốn thuộc bệnh viện Long Đàm, nên khi nghe những lời này, cậu bất giác nhíu mày.

Cả hai đứng dậy, Trình Uyên đỡ Bạch An Tương và cùng nhau đi về phía sự việc.

Khi tôi đến cổng trước của bệnh viện, tôi thấy nhiều người đã vây kín ở đó, và tất cả đều đang ngược nhìn.

Trình Uyên và Bạch An Tương nhìn theo ánh mắt của họ và nhìn lên.

Tôi thấy trên nóc tòa nhà chẩn đoán sáu tầng của bệnh viện, một cô gái mặc áo choàng bệnh viện vô cảm đứng trên mép sân thượng, và có thể nhảy xuống bất cứ lúc nào.

Và cô gái này, Trình Uyên biết.

Cô ấy là cô gái ở phòng Trình Uyên.

Nhìn thấy tình cảnh này, Trình Uyên và Bạch An Tương nhìn nhau.

“Đi.” Bạch An Tương nói.

Trình Uyên có chút lo lắng, nhìn Bạch An Tương thật sâu.

“Tôi ổn,” cô nói.

Trình Uyên chạy đến khu nhà ngoại trú của bệnh viện.

Vừa vào cửa, chưa kịp lên thang máy đã nhìn thấy vợ của Lão Dương ngồi xồm trong góc nức nở. Hãy hướng tai điếc về những gì đã xảy ra bên ngoài.

Bởi vì sinh mệnh là chuyện của sinh mệnh, Trình Uyên không nghĩ ngợi nhiều, liền đi thang máy lên tầng cao nhất.

Khi lao lên sân thượng, anh này phát hiện nam thanh niên phờng đang nghịch điện thoại bên cạnh cô gái đang quỳ sau lưng cô gái và đang cố gắng thuyết phục.

“Yeba, đừng làm chuyện ngu ngốc, em xin anh.”

Cô gái không ngoảnh lại, như thể không nghe thấy lời cầu xin của anh chàng trẻ tuổi. ,tên miên

“Diệp Tử, chúng ta còn cả một chặng đường dài phía trước. Hấn không muốn người, ta muốn người, ta không quan tâm, ta cái gì cũng không quan tâm, thật sự, xin đừng làm chuyện ngu ngốc.”

Lúc này, tiếng còi báo động ở tầng dưới và xe cứu hỏa chạy đến.

Quay lưng về phía chàng trai trẻ, cô gái đột nhiên lên tiếng, giọng điệu buồn bã nói: “Trương Hạo, anh không hiểu!”

“Cứ để anh chết đi, kiếp sau anh hứa sẽ lấy em lần nữa!”

Chương 893

Chương 893:

Nghe cuộc nói chuyện giữa họ, Trình Uyên yếu ớt thở dài.

Trước kia, hắn sẽ khinh thường những người hiểu đời này vì tình nghĩa, bởi vì hắn cảm thấy đây là hành vi vô trách nhiệm, là hành vi không lương tâm với những người nhớ nhung mình, người thân và cha mẹ.

Nhưng bây giờ anh không còn nghĩ như vậy nữa.

Mọi chuyện không xảy ra với bất kỳ ai, và mọi người sẽ chỉ đứng nói chuyện mà không thấy đau lưng, và họ đều là những người đứng ngoài cuộc.

Nhưng khi mọi thứ sắp xảy ra, dường như ít người có thể hiểu được nó.

Những người trẻ tuổi này chưa trải qua sinh tử giống như quá trình, tâm tư cũng không có mạnh mẽ, cho nên loại đòn này có thể đối với bọn họ thật sự rất nặng.

tương đối.

sau đó.

Trình Uyên đi đến chỗ anh chàng trẻ tuổi, vỗ vai anh ta rồi nhàn nhạt nói: “Dậy đi.”

Thanh niên ngẩng đầu liếc hẳn một cái kinh ngạc, sau đó tức giận nói: “Người tránh ra!”

Điều đó có nghĩa là dường như đang nói, lúc này anh còn để cho em dậy, anh có lòng người không, còn chưa nhìn thấy Diệp Tử sắp nhảy khỏi tòa nhà sao?

Nghe thấy giọng nói của Trình Uyên, cô gái quay đầu lại liếc nhìn anh, sau đó quay đầu bỏ qua.

Trình Uyên lắc đầu nói: “Nếu một người muốn chết, không ai có thể ngăn cản.”

Nghe những lời này, chàng trai choáng váng, cô gái che mặt khóc nức nở.

“Nhưng” anh chàng trẻ tuổi muốn đáp lại Trình Uyên một cách tức giận, nhưng khi anh ta nói, anh ta không biết phải nói gì.

Trình Uyên bước đến rìa sân thượng.

Cô gái nhận thấy động tĩnh liền liếc nhìn lại, sau đó hào hứng chỉ vào Trình Uyên hét lớn: “Anh dừng lại, lúc quay lại em sẽ nhảy xuống.”

Trình Uyên không đi tới, mà ngồi trên mép mái, chông mông, chân thõng ra.

Những người bên dưới hét lên: “Nhìn kia, người khác muốn nhảy khỏi tòa nhà!”

“Chà, hôm nay là ngày gì”

Trình Uyên cứng họng nhưng anh không quan tâm, thấy anh lính cứu hỏa đang đặt đệm hơi, anh quay đầu lại cười với cô gái và nói: “Cô sắp chết rồi, cô có phiền nghe một câu chuyện không?” ? ”

Cô gái khẽ giật mình, nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt hài hòa.

Mặc kệ cô có muốn nghe hay không, Trình Uyên thu hồi ánh mắt, nhìn về phía xa xăm, nói: “Trước đây, có một người đàn ông nông thôn rất nghèo, để chữa bệnh cho mẹ anh ta, anh ta phải đồng ý với một người đàn ông nông thôn.” không thể giải thích được điều kiện và trở thành con rể của một gia đình. ”

“Thật may là trong hợp đồng, vợ anh ấy rất xinh đẹp.”

“Đáng tiếc, vợ anh ấy không bao giờ cho anh ấy chạm vào!”

Mọi người tò mò, thậm chí có những người muốn chết.

Cô gái cười khỏ và hỏi: “Người đàn ông xấu xí đó à?”

Trình Uyên không trả lời cô có xấu mặt hay không mà tiếp tục nói: “Lễ cưới của họ rất sôi động, nhưng họ vẫn không thể vui

về được.”

“Khi người dẫn chương trình yêu cầu cả hai bên bày tỏ tình yêu của họ, anh ấy nói với cô ấy, anh yêu em.”

“Cô ấy sống người một lúc, và sau đó nói, anh cũng yêu em.”

“Giọng nói rất nhẹ nhàng. Anh ấy không chắc liệu cô ấy có đang nói chuyện với anh ấy hay không, cũng như anh ấy không chắc liệu mình có đang nói chuyện với cô ấy hay không.”

“Cuộc sống, trong một tình huống thay thế và bị sỉ nhục như vậy, từ từ mở ra.”

“Đối với anh ấy và cô ấy, đây là một khởi đầu rất dài và đau đớn”

Sau đó Trình Uyên chậm rãi kể cho cô gái nghe về trải nghiệm của anh với Bạch An Tương.

Nó không nhanh lắm nhưng nó rất mỏng nên phải mất nhiều thời gian, giường hơi đã được đặt ra cho đến khi nó phát triển để chữa cháy trên mái nhà, và thang cũng được thiết lập.

Nhưng khi nhìn thấy Trình Uyên đang giao tiếp với nhau, dường như có tác dụng gì đó, nên họ cũng không vội vàng chạy tới.

Cô gái quả thực đã bị cuốn hút bởi những lời nói của Trình Uyên.

Cái khinh công ngay từ đầu, càng nghe càng mê, có cảm giác như đang nghe một câu chuyện dài, dài nhưng vô cùng hấp dẫn.

Ngay cả khi kết thúc một đoạn câu chuyện, cô ấy vẫn hỏi với một số ý: “Chuyện gì xảy ra sau.”

Trình Uyên chỉ xuống tầng dưới và nói, “Nếu bạn nhảy xuống tòa nhà sáu tầng, bạn có thể rơi xuống chết, hoặc bạn có thể bị gãy xương, điều này sẽ khiến bạn bị thương. Và bây giờ đã đặt giường hơi, nhảy vô ích” xuống.”

Cô gái nhận ra mình đã bị lừa và giận dữ nói: “Anh đã nói dối em”

Trình Uyên hít một hơi thật sâu, sau đó thở dài, châm một điếu thuốc, thở ra một hơi sương trắng, nói: “Chuyện là thật, nói dối người trì hoãn thời gian là thật.”

“Nhưng là một cuộc trao đổi tương đương, bạn có thể kể cho tôi câu chuyện của bạn được không?”

Cô gái nán lại một lúc rồi gạt nước mắt vừa vắt ra, lắc đầu cười khổ: “Chuyện của tôi chẳng là gì so với câu chuyện mà cô bịa ra, nhưng thực tế nó đã xảy ra, còn tôi thì không còn mặt mũi nào. ., Không đủ can đảm để tiếp tục sống sót. “X

“Anh có dũng khí muốn chết, vậy anh còn thiếu dũng khí nào?” Trình Uyên hỏi ngược lại: “Hơn nữa, làm sao anh biết là chuyện của tôi bịa ra?”

Cô gái giễu cợt khinh thường và nói: “Nghe anh nói về phía trước thì em gần như tin rồi, nhưng những gì em nói sau này là quá cường điệu. Thực tế thì làm sao mà một người có thể đánh một mình một nhóm người và hạ gục họ chỉ bằng một cú đấm.
.”

Chương 894

Chương 894:

“Cô rõ ràng đang bịa chuyện để nói dối tôi.”

Trình Uyên cười nhẹ hỏi: “Nếu không phải em bịa ra thì anh đã không nói dối em.”

“Nếu có người có thể chịu được thất bại này, có thể thất vọng và dũng khí hơn, tôi thừa nhận cuộc đời mình quá hạn hẹp, tôi sẽ lấy người này làm hình mẫu và sống dũng cảm.” Cô nói.

Nói xong, hấn chua xót lắc đầu: “Nhưng dù sao chuyện này cũng chỉ là bịa ra, cái gì cũng không tồn tại. Nhân vật chính có thể uy lực vô hạn. Người nói gì thì nói, như vậy mới có sức thuyết phục. .”

Ngay khi cô ấy nói xong, một số người tỏ ra rất hợp tác.

Một nhóm thanh niên xuất hiện trong bệnh viện với dùi cui trên tay, người đứng đầu là một tên trọc đầu, ngoài ra còn có một thanh niên cường tráng đã bị Trình Tuấn Phong đuổi đi.

Và Trình Uyên chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể biết được rằng tên đầu trọc này chỉ ở trình độ của một chuyên gia cấp bốn cấp thấp.

Sau khi đi vào, bọn họ tức giận chạy tới bên này.

Trình Uyên nói với cô gái: “Cô không nghĩ tôi đang kể chuyện à?”

Cô gái hơi ngạc nhiên, cô không biết Trình Uyên có ý gì khi nói câu này.

Những kẻ cho vay nặng lãi đã quay trở lại, và lần này mang theo nhiều người hơn.

Sau khi phát hiện có người nhảy khỏi tòa nhà, rõ ràng điều này không khiến họ quan tâm.

Họ đẩy đám đông ra xa và chuẩn bị bước vào tòa nhà.

nhưng

“Hả.” Đột nhiên, người em thấy Bạch An Tương với cái bụng bự trong đám đông, anh ta lập tức dừng lại, chỉ vào Bạch An Tương và nói với tên đầu trọc: “Ông chủ, người phụ nữ này trước đây ở phường, và cô ấy với họ là đồng bọn. Chết tiệt!”

Nghe vậy, thanh niên cường tráng cũng liếc nhìn Bạch An Tương, ánh mắt bất giác sáng lên: “Đúng vậy, cô gái này là một tên trộm xinh đẹp, không có chuyện gì không tốt!”

Vì vậy, những người này đã bao vây Bạch An Tương.

Bạch An Tương một tay đỡ lấy eo cô, một tay bảo vệ cái bụng sưng tấy của cô, cau mày hỏi: “Cô là ai và muốn làm gì?”

Hỏi đầu nhìn Bạch An Tương từ trên xuống dưới, tiếc nuôi nói: “Thật đáng tiếc, nếu không có thai thì thật tuyệt.”

“Haha” ngay lập tức, anh ấy đã tạo ra một tràng cười từ đứa em trai nhỏ của mình.

Mọi người đều hiểu ẩn dụ trong từ đầu trọc.

“Dẫn hắn đi gặp kẻ tọc mạch.” Đầu trọc chào hỏi.

Vì vậy, có hai người em trai để kéo Bạch An Tương.

Trình Uyên, người đã tận mắt chứng kiến tất cả những điều này, ngay lập tức vô cùng tức giận.

Anh ấy không có thời gian để đi cầu thang.

Tôi thấy anh ta giẫm lên mép mái nhà kêu “rầm!”, Anh ta buộc một vết nứt trên sân thượng bằng bê tông, rồi nhảy ra ngoài.

Nó bắn xuống cầu thang như một mũi tên từ dây.

“gì!”

“Nhảy!”

Mọi người đột nhiên la hét, và đám đông sôi sục!

Cô gái định nhảy khỏi tòa nhà thì choáng váng.

Những người lính cứu hỏa cũng hơi bối rối: Tại sao họ không nhảy khỏi tòa nhà mà thay vào đó là người thuyết phục mọi người nhảy xuống.

Tốc độ của Trình Uyên rất nhanh, với tốc độ này cho dù ngã trên giường hơi chỉ sợ sẽ bị thương nặng.

Do đó, nhiều người sợ hãi che mắt không dám nhìn.

nhưng

Ngay khi Trình Uyên không trực tiếp đáp xuống đất và giường điều hòa, mà bước lên máy điều hòa bên ngoài cửa sổ lầu ba, thiến một hồi rồi lại nhảy xuống, cũng coi như làm đệm. hiệu ứng.

Nhưng đây là trường hợp, và nó không phải là điều mà những người bình thường có thể hoặc không dám làm.

Đó là một câu chuyện dài, nhưng thực tế, đây chỉ là một khoảnh khắc.

Trong tích tắc, Trình Uyên hạ cánh, và một đám bụi bốc lên trên mặt đất. Trong bụi, anh lao ra một bước, ngay khi hai người đàn ông đầu trọc đang định tóm lấy vai Bạch An Tương.

“Bùm!” Một âm thanh.

Trình Uyên giết anh ta, đâm một cái, hai người đột ngột bay ra ngoài.

Lúc này, mọi người phát hiện phía sau là một nhóm giang hồ cầm gậy truy sát.

Mọi người đều bị sốc.

Trình Uyên lúc này, trong mắt bọn họ, giống như một vị thần từ trên trời giáng xuống.

Thậm chí, cô gái trên tầng cao chuẩn bị nhảy khỏi tòa nhà cũng bị bất ngờ lấy tay che miệng.

Trong lòng lắm bả: “Chuyện này là thật sao?”

Những thanh niên hói và cứng cáp, cũng như em trai của họ, cũng ở lại nơi họ đang ở.

Hói đầu cũng vô thức ngẩng đầu liếc mắt nhìn sáu tầng thượng.

Cho dù là cao thủ cấp bốn, hẳn cũng không dám dễ dàng nhảy từ nơi cao như vậy xuống.

Chương 895

Chương 895:

Mọi người hơi choáng ngợp.

Và khi hai tên khốn bị Trình Uyên đâm đang giãy dụa muốn đứng dậy, họ không kìm được mà phun ra một ngụm máu.

Bọn họ cũng chỉ là người bình thường, tự nhiên không cách nào so sánh năng lực chiến đấu với võ giả, cho nên Trình Uyên vẫn bó tay, sợ rằng sẽ thật sự giết người bằng một cú đâm.

Bạch An Tương cũng kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

Cô biết rằng Trình Uyên bây giờ rất tốt, nhưng cô không biết rằng anh đã trở nên như thế này.

Đột nhiên, có một cảm giác tôn thờ người đàn ông của mình, và một dấu vết của sự tự hào. x

Trình Uyên dịu dàng quay lại nhìn Bạch An Tương, quan tâm hỏi: “Em có sao không?”

Bạch An Tương cũng mỉm cười với Trình Uyên và nói, “Tôi không sao.”

Lúc này, người thanh niên cứng cáp cuối cùng cũng tỉnh lại, lập tức nâng cây gậy bóng chày trong tay lên, chỉ vào Trình Uyên tức giận nói: “Ông chủ, đứa nhỏ này!”

Chân của thanh niên đầu trọc có chút mềm nhũn, nhưng xem ra bên người đông đảo, hấn cần đạn khịt mũi nói với Trình Uyên nói: “Không hổ là người dám tọc mạch, người có chút năng lực. . .”

“Cậu nhóc, cậu mang thai đồ tốt của thầy Từ, nói đi, tớ phải làm sao.”

Trình Uyên cũng không thèm nhìn bọn họ, lạnh lùng phun ra một chữ: “Cút!”

“gì”

Mọi người đều choáng váng.

Bị phốt lờ là điều cấm kỵ lớn nhất của những người được gọi là xã hội đen này.

Cho dù Trình Uyên vừa mới thể hiện sức mạnh cường đại, bọn họ vẫn dựa vào số đông rồi tức giận không kiềm chế được.

Đầu trọc tức giận nói: “Nhóc con, đừng quá kiêu ngạo, cho dù ngươi là cao thủ cấp ba, chúng ta nhiều người như vậy, một người một gậy, chúng ta vẫn có thể tiêu diệt ngươi.”

Giọng anh ấy vừa rơi xuống.

“Rắc rắc!”

“Rắc rắc!”

“”

Đột nhiên, các xe thương mại lao vào bệnh viện, vừa đến nơi thì đồng loạt phanh gấp, chặn ngay cổng bệnh viện và một khoảng đất trống rộng lớn, ngăn dòng nước chảy.

Trên xe có vô số tên khốn, tất cả đều mang theo gậy.

Nhìn thấy cảnh này, Trình Uyên không khỏi nhú mày.

Mà cái đầu hói nhỏ kia sừng sốt, cười nói: “Haha nhóc, hiện tại biết người sợ hãi, cho dù là cao thủ cấp ba, chúng ta nhiều như vậy, sợ đến mức có thể hù chết người!”

Lúc này Bạch An Tương cũng có chút sợ hãi, cô nắm chặt quần áo của Trình Uyên, lo lắng nói với anh: “Chồng à, anh chạy trước đi. Em là phụ nữ có thai, bọn họ không dám làm gì em.”

Nghe những lời của Bạch An Tương, Trình Uyên vô cùng xúc động.

nhưng.

chạy

Anh cười nhạt với Bạch An Tương và nói: “Bà xã, em nghĩ nhiều rồi.”

“Lần trở lại này, tôi muốn sống một cuộc sống của một người bình thường, chỉ để trải nghiệm cách mỗi người đối mặt với những khó khăn khác nhau, không trốn tránh.”

Vì vậy, anh ta đi bộ đến nhóm người.

Bạch An Tương giật mình kinh ngạc.

Những người khác trong bệnh viện quá sợ hãi bước tới.

Những người lính cứu hỏa đang chuẩn bị ứng cứu, trong khi chuẩn bị giải cứu cô gái muốn tự tử, họ cũng tách nhân loại ra và sẵn sàng đến đây để hòa giải, một số người đã báo cảnh sát.

chỉ

Có vẻ như những thứ này không cần thiết nữa.

Bởi vì, Trình Uyên đi tới gần đầu trục hỏi: “Ông chủ của người là Từ đầu trục.”

Đầu hỏi nhỏ chế nhạo: “Xu đầu trục là sao?”

Cho nên Trình Uyên rất tò mò: “Người còn không biết Từ đầu trục, tại sao lại cho rằng người có cơ hội trúng tuyển?”

“Ý của ngươi là?” Cái đầu hói nhỏ giật mình.

Tôi thấy những tên khốn đó vừa đến đột nhiên cúi đầu chào
Trình Uyên: “Đại ca!” X

Cái đầu hói nhỏ chết lặng.

Lúc này, một người đàn ông đầu trọc lực lưỡng khác vừa đi ra khỏi đám đông vừa ngoáy lỗ tai, phun ra: “Tôi đã là một doanh nhân nghiêm túc trong việc cải tạo từ lâu, và tôi gần như quên mất cảm giác là một người anh lớn.”

Nói xong, anh bước đến chỗ Trình Uyên và cười toe toét, “Sếp Cheng, đã lâu không gặp tôi.”

Người này là Từ đầu trọc.

Thằng đầu hói chết lặng, mấy đứa em của nó cũng chết lặng.

Chương 896

Chương 896:

Cái đầu hói nhỏ bé tưởng rằng những tên khốn nạn này là người của chúng, nhưng sau một thời gian rắc rối, chúng đã không còn nữa.

Họ không những không như vậy mà còn có vẻ là những người không có khả năng bị xúc phạm nếu họ xúc phạm.

Đôi chân sợ hãi.

Gã đầu trọc lấm bầm: “Trên núi không có hổ, còn khỉ làm vua. Anh em sông hồ cũng không còn. Không hiểu sao lại xuất hiện một bầy gà như vậy”.

Kể từ khi đi theo Trình Uyên và tiếp quản dự án công viên Đồng Giao, anh ta đã từ một tên khốn kiếp trở thành ông Từ. Thực sự có rất ít thứ trên đường ống.

Có thể coi đây là một cuộc chuyển mình thành công.

Nhưng trong ngành này, nếu không có gia đình trên thì lại có gia đình dưới, sớm muộn gì gia đình tiếp theo cũng trở thành gia đình thượng lưu. Giống như cái đầu hói nhỏ trước mặt tôi.

Trình Uyên lắc đầu thở dài: “Từ khi biến hóa thành công, đừng nhìn lại.”

Từ Đầu Trọc cười haha, “Đúng, đúng, tôi không vui khi cậu trở lại thành phố Tân Dương.”

Sau đó, anh đưa một tờ giấy cho Trình Uyên và nói: “Rất cuộc những người này có liên quan gì đến anh.”

Trình Uyên ngạc nhiên.

Sau khi nhận được thông tin, anh ta liếc nhìn nó, và từ từ nheo mắt lại.

Quay đầu nhìn cái đầu hói nhỏ.

Chạm phải ánh mắt sắc bén của Trình Uyên, tên đầu trọc kia mềm nhũn hai chân sợ hãi quỳ xuống trước mặt Trình Uyên: “Đại ca, đại ca tha cho tôi!”

Trình Uyên phớt lờ anh ta, nhưng xé tờ giấy ngược tay và giải thích với Từ Đầu Trọc: “Chuyện này tôi sẽ xử lý, vì vậy anh không cần phải can thiệp.”

“Vâng.” Từ Đầu Trọc trả lời.

“Đi đi!” Trình Uyên nói.

“Vâng!” Từ Đầu Trọc trả lời.

Một đám người không biết có bao nhiêu người, tất cả đều rút lui trong khoảng thời gian ngắn nhất giữa đám đầu trọc vẫy vẫy tay.

Mặt tiền của bệnh viện lập tức lấy lại sự khang trang trước đây.

Chỉ có hai mươi ba mươi thanh niên đang quỳ trên mặt đất.

Trình Uyên thậm chí không thèm nhìn những người này, vì vậy anh bước đến chỗ Bạch An Tương và giúp cô đến khu bệnh viện.

Cho đến khi Trình Uyên và Bạch An Tương bước vào tòa nhà chẩn đoán, họ băng qua hành lang từ tòa nhà chẩn đoán đến tòa nhà khoa nội trú. Cái đầu hói nhỏ người khác không dám dựng thẳng lên.

Sợ hãi.

Tôi thật sự rất sợ!

Sự nổi lên của họ xuất hiện sau khi tên Từ Đầu Trọc nghỉ hưu và chuyển giới.

Sau khi suôn sẻ, họ cảm thấy mình là kẻ bất khả chiến bại trong thiên hạ, nhưng trên thực tế, khi “thế hệ già” của Từ đầu trọc này và những người khác bước lên phía trước, họ mới nhận ra rằng mình đã bị tụt lại quá xa.

Khi Trình Uyên quay lại phòng, cô gái đã được cứu hỏa đưa về phòng.

Vợ của Lão Dương đang ngồi ở đầu giường, thuyết phục và an ủi cô.

Khi nhìn thấy Trình Uyên và Bạch An Tương bước vào, họ lập tức ngừng nói, ánh mắt nhìn Trình Uyên cũng không còn nhiệt tình như trước, ngược lại còn có chút khiếp sợ.

Có lẽ người ta nhận ra rằng họ hoàn toàn không phải là những người cùng thế giới.

Đến tối, Trình Uyên yêu cầu bệnh viện bố trí phòng chờ cho Bạch An Tương một mình, đồng thời tìm hai y tá.

Rốt cuộc, tháng đã già và cần được chăm sóc.

Và bản thân anh đang nằm trong phòng, tiếp tục trải nghiệm cái mà anh gọi là cuộc sống đời thường.

Đêm khuya.

Trình Uyên bị đánh thức bởi tiếng khóc nức nở, cô mới nhận ra cô gái đã tự tử ban ngày nằm trên giường bệnh giữa đang cuộn tròn bên giường khóc nức nở.

Người thanh niên bảo vệ cô đã mất tích.

Lão Dương và vợ đã ngủ.

Trình Uyên lật người, nhẹ giọng hỏi: “Tranh chấp tình cảm”

Cô gái rõ ràng là giật mình, nước mắt lưng tròng, ngo ngác nhìn Trình Uyên một hồi, phát hiện mắt anh đang mở, sau khi xác nhận Trình Uyên không phải đang nói trong mơ, cô lặng lẽ gật đầu.

“Em có thể nói với anh một điều không?” Trình Uyên hỏi lại.

Cô gái cắn môi, im lặng hồi lâu mới thì thầm: “Anh sẽ không hứng thú đâu.”

“Tại sao em lại nói như vậy?” Trình Uyên hỏi.

Cô gái cười khổ: “So với kinh nghiệm của anh, em thật sự không là gì cả.”

“Loại chuyện này không thể đại khái, bởi vì người không phải ta, ta cũng không phải người.” Trình Uyên giải thích: “Ta cần viên đạn trở nên sống lại, người lớn lên trong nhà kính, cho nên ta càng có thể chịu đựng người. mạnh hơn một chút.”

“Nhưng nếu tôi là bạn, chắc chắn tôi cũng sẽ có sức chịu đựng như bạn. Những rắc rối trong tình cảm mà tôi gặp phải cũng sẽ là bước lùi lớn nhất trong cuộc đời trưởng thành.”

Cô gái chớp chớp mắt, một lúc lâu sau mới nói: “Anh, anh thật biết nói.”

Chương 897

Chương 897:

Trình Uyên cười chế giễu.

Có thể nói chuyện

Có thể nói tại sao vấn đề mối quan hệ vẫn còn rối tung

Ngay cả bây giờ, anh ta cũng không dám đối mặt với Lý Nam Địch, mặc dù anh ta đã tìm cách khắc phục sự rụt rè này, nhưng trên thực tế, nếu Bạch An Tương chủ động đề cập đến nó trong ngày, anh ta thậm chí sẽ không có dũng khí để nói về Lý Nam Địch. .

Vì vậy, cô gái đã kể cho Trình Uyên nghe câu chuyện của mình.

Một câu chuyện rất câu huyệt!

Và cùng một lúc.

Một bóng người gõ cửa phòng Bạch An Tương.

Sau khi vào phòng, Lý Nam Địch, người gầy hơn, ngồi trên ghế sofa, cúi đầu xuống.

Bạch An Tương nhìn cô.

Hai người phụ nữ im lặng hồi lâu, rất lâu.

“Trình Uyên đã hứa với tôi rằng tôi sẽ giải quyết vấn đề này.”

Đột nhiên, Bạch An Tương nói đột ngột.

Lý Nam Địch quàng mắt lại đỏ.

Bạch An Tương nhìn cô, quàng mắt cũng đỏ hoe.

Cô kìm nước mắt và hỏi Lý Nam Địch, “Nam Địch, hãy nói cho tôi biết Trình Uyên có vị trí như thế nào trong trái tim anh.”

Lý Nam Địch so với Bạch An Tương đầu ngón tay út: “Nó rất nhỏ.”

Vừa nói, nước mắt bắt đầu rơi xuống đất.

Bạch An Tương biết cô ấy đang nói dối.

“Nếu như người trọng sinh ở cổ đại, ta khuyên người gả cho phu quân của ta.” Giọng nói của nàng có chút thay đổi nói: “Nhưng bây giờ đã khác.”

“Nam Địch, không phải là Trình Uyên xin lỗi, mà là tôi xin lỗi.”

“Nghĩ rằng không thể mang thai, liền muốn ly khai với hắn, liền đi mai mối hai người, người cũng sẽ không.”

“Tôi xin lỗi!”

Cùng với đó, cô đứng lên và muốn quỳ gối xin lỗi Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch nhìn thấy điều này, cô ấy đã lo lắng và ôm Bạch An Tương và nói: “Đừng như thế này, An Tương, bạn có con trong bụng, tôi không thể chịu đựng được.”

“Không trách người, thật sự không trách người!”

Thế là hai bà vừa khóc vừa làm bóng.

Tôi không biết nó đã xảy ra bao lâu rồi

“Đi dạo thôi.” Bạch An Tương đề nghị.

Lý Nam Địch dường như cũng cảm thấy hơi buồn chán trong phòng, vì vậy cô ấy gật đầu đồng ý.

Hai người họ, giống như những người bạn thân rất tốt, đã giúp đỡ nhau đến tòa nhà bệnh viện.

Thật ra lúc này Bạch An Tương đã có quyết định trong lòng rồi, nhưng cô không biết phải nói thế nào với Lý Nam Địch.

Mãi cho đến khi hai người đi tới cửa bệnh viện, cô mới thu hết can đảm nói: “Cảnh Dật, anh có quan tâm đến thân phận của mình không?”

Lý Nam Địch hơi giật mình, kinh ngạc nhìn Bạch An Tương.

sau đó

Sau đó cô không kiềm chế được nữa, ngồi xồm trên mặt đất, ôm đầu.

Ngay sau đó.

Một chiếc xe thương mại chạy tới, dừng lại trước mặt họ, và cửa mở. Một người đàn ông cao lớn bước ra khỏi xe.

Lý Nam Địch nhận ra nguy hiểm và vội vàng đứng trước Bạch An Tương và bảo vệ cô sau lưng.

Người đàn ông cẩn thận nhìn hai người phụ nữ từ trên xuống dưới, sau đó đột nhiên cười nói: “Trình Uyên không phải là phúc khí hời hợt!”

“Ngươi là ai” Lý Nam Địch cảnh báo. x

Người đàn ông lắc đầu: “Trình Uyên đến Đảo vàng, không phải anh ta chỉ muốn dụ chúng ta ra ngoài sao”

Chương 898

Chương 898:

Chiếc xe thương mại lao đi, cuốn đi Bạch An Tương và Lý Nam Địch.

Không còn cách nào, hai người đều không thể chống cự một chút nào.

Và tất cả những điều này, Trình Uyên trong phòng không hề biết.

Cho đến sáng hôm sau, anh nhận được một tin nhắn văn bản trên điện thoại di động của mình.

“Vợ, con và người tình của anh nằm trong tay tôi. Nếu anh muốn họ bình an vô sự, tốt hơn hết anh nên đến đền Đòng Tâm Tự một mình.”

Chùa Đòng Tâm Tự là một ngôi chùa nằm ở vòng ngoài của thành phố Tân Dương, khá lớn, nhưng Trình Uyên không tin vào Phật và chưa từng đến.

Nhìn thấy dòng tin nhắn này, Trình Uyên chợt bật dậy.

Anh lao ra khỏi phòng và đến phòng khách của Bạch An Tương, và thấy rằng anh ta đã biến mất. x

Vì vậy, anh ta nhanh chóng gọi cho Trình Tuấn Phong và Bạch Sĩ Câu.

Bài biểu diễn của Bạch Sĩ Câu khá bình tĩnh, nhưng ngay khi Trình Tuấn Phong nghe tin, anh ta lập tức tức giận.

“Em ăn gì?” Trên điện thoại, anh hét lên với Trình Uyên.

Trình Uyên không trả lời nên cô lặng lẽ nghe Trình Tuấn Phong mắng mình trong gần một phút.

Cuối cùng, anh lại an ủi Trình Uyên, nói: “Được rồi, bây giờ không phải lúc tự trách mình, tôi sẽ huy động toàn bộ lực lượng của nhà họ Cheng, nhất định phải đưa An Tương và cháu trai tôi trở về.”

“Nàng muốn rụng một sợi tóc, cho dù ta là thiên vương, ta cũng không bao giờ cùng hấn chết!”

Vì vậy, giữa

Kinh đô đã hỗn loạn, tỉnh Giang Bắc hỗn loạn, thành phố Tân Dương còn hỗn loạn hơn.

Vô số đường phố đã bị phong tỏa.

Lúc này, thực lực của gia tộc họ Cheng chắc chắn đã bộc lộ ra thế giới bên ngoài.

Trên khắp tỉnh Jiangbei, tất cả các thành phố và bất kỳ con phố nào, bạn có thể thấy những người đàn ông mặc vest đen đang tìm kiếm những người có hình.

Bạn cũng có thể thấy ở khắp mọi nơi, các mật độ tội đã bị lật tung.

Nhiều công ty và tập đoàn lớn bất ngờ thông báo đóng cửa tạm thời để chấn chỉnh.

Hơn nữa, một trưởng lão của gia tộc Cheng cũng bước ra khỏi nhà tổ tiên của gia tộc Cheng.

Tất cả điều này chỉ là những gì đã xảy ra trong vòng một giờ rưỡi.

Và một tiếng rưỡi sau, điện thoại di động của Trình Uyên vang lên.

Trong bệnh viện, trong phòng chờ của Bạch An Tương, Trình Uyên khẽ cau mày, rồi bấm vào nút trả lời.

“Trình Uyên, bây giờ em có vội không?”

Đầu dây bên kia giọng nói có chút kỳ quái, hình như đã dùng máy đổi giọng nói.

Đang vội?

Đúng vậy, không ai lo lắng hơn lúc này ngoài Trình Uyên.

nhưng

Trình Uyên không còn là Trình Uyên như xưa, cậu biết lúc này bản thân hẳn trương chẳng có tác dụng gì, ngược lại lúc nào cũng phải giữ bình tĩnh.

Vì thế, sau một lúc im lặng, anh ta đột nhiên nói với đầu dây bên kia một câu đầy ẩn ý: “Đừng tưởng rằng sự si mê của tôi có thể trở thành huy Chương vàng không chết của anh!”

Giọng nói ở đầu dây bên kia hiển nhiên dừng lại vài giây, sau đó chế nhạo: “Đừng giả ngu nữa, coi như anh biết Lão Tử là ai.”

“Vâng, tôi biết!” Trình Uyên gạt đầu và nói một cách nghiêm túc.

Giọng nói ở đầu dây bên kia lập tức tức giận: “Không, đồ khốn kiếp không biết, ta cũng lười nói chuyện với ngươi, trong vòng một tiếng đồng hồ cũng hạn chế chạy tới chùa Đồng Tâm Tự, nếu không sẽ bị thổi còi!”

Trình Uyên chưa kịp nói xong đã trực tiếp cúp điện thoại.

Đúng lúc này, trong một biệt thự ở một ngôi làng đô thị ở thành phố Tân Dương, Từ Mạt đập mạnh điện thoại di động xuống đất, tức giận hét lên: “Ngựa bần cỏ, dám cúp điện thoại của tôi! Anh biết một cái búa!”

Đúng vậy, đó là Từ Mạt.

Con trai duy nhất của Từ Xuyên.

Một lần, Từ Xuyên đã phản bội lại quá trình này để cứu anh ta.

Chính vì Từ Mạt là con của Từ Xuyên nên Trình Uyên đã cho anh ta số tiền mà cả đời này anh ta không thể tiêu.

Sẽ cung cấp cho anh ta tất cả các thuận tiện trong thành phố Tân Dương.

Trong sân của biệt thự sang trọng, một vài phụ nữ lộ liễu vội vàng tiến đến về mặt của Từ Mạt, chủ động ôm lấy anh.

“Ồ, cậu chủ Từ, người thực sự khiêu khích cậu, thật là đáng ghét!” Một người phụ nữ mặc kiêu ba chằm thả cánh tay dịu dàng lên cổ Từ Mạt, kéo theo một cái đuôi rất dài, trầm mặc nói.

Ngoài những nữ nhân này, trong sân còn có ba vị cao thủ cấp ba trung giai.

Từ Mạt tức giận, người phụ nữ trèo lên người anh khiến anh cảm thấy hơi khó chịu nên dùng tay đẩy.

Tuy nhiên, bởi vì ngón tay của tôi đã bị cắt và cài lại từ trước, tôi không thể phát huy được chút sức lực nào, vì vậy tôi đã ngay lập tức dùng chân đá vào người đẹp trước mặt tôi, và hét lên: “Mẹ kiếp!”

Một tiếng kêu “A!”, Người phụ nữ ngã xuống, nhưng không dám kêu ca, ngoan ngoãn vội vàng trở về biệt thự.

“Ông chủ, đừng tức giận như vậy, ngay cả khi anh ta biết là bạn, anh ta có thể làm gì” một trong những từ 0

Người kia cũng trả lời: “Vâng, thưa ông chủ, quyền lực của ông ấy đã được chuyển giao cho Đảo vàng, và có một Từ đầu trọc, nhưng có quá nhiều người. Ba người chúng ta có thể xử lý được.”

“Đối với Trình Uyên”

Chương 899

Chương 899:

Cuối cùng, nam nhân cũng giễu cợt, trong mắt lóe lên một tia lạnh lùng, tự tin nói: “Nhưng chỉ là cao thủ cấp ba. Cho dù là cao cấp cấp ba, ba người chúng ta cũng có thể khuất phục hắn.” !”

Không biết tại sao, dù sao Từ Mạt lúc này cũng rất tức giận, khó có thể kiềm chế cảm xúc, có lẽ là do Trình Uyên đang nói chuyện với anh.

Hoặc có thể, giọng điệu của Trình Uyên khi nói chuyện với anh vẫn cao như vậy.

Tóm lại là rất khó chịu!

Nghe được lời nói của ba người đàn ông này, cảm xúc của Từ Mạt dịu đi một chút, anh thở ra một hơi nặng nề, ngồi xuống ghé đàn dục hừ lạnh một tiếng, “Tôi sợ những người phụ nữ của Trình Uyên đều ở trong tay tôi, tôi sẽ sợ anh ta”

“Và, không có gì đáng ngạc nhiên, anh ấy bây giờ đang vội vã đến đền Đồng Tâm Tự.”

“Còn Tông Môn miếu đã giăng lưới trời, chỉ cần hắn dám đi thì nhất định phải tới đó, không bao giờ trở lại!”

Chuyên viên trung cấp bậc ba do dự một chút, mới hỏi: “Đại boss đến rồi”

Từ Mạt lạnh lùng liếc hắt một cái.

Cấp ba đại sư vội vàng ngậm miệng, thậm chí còn tự cho mình một cái miệng: “Xin lỗi ông chủ, ta là người nói quá nhiều.”

“Ông chủ, làm sao với hai người phụ nữ đó?” Một chuyên gia cấp ba khác cúi đầu hỏi lại.

Nghe vậy, Từ Mạt liếc mắt.

Sau khi rên rỉ, anh ta nói, “Tôi ghét Trình Uyên. Anh ta là người duy nhất tôi muốn giết.”

“Đã hiểu.” Một chủ nhân cấp ba khác gật đầu.

Từ Mạt không khỏi lại chế nhạo: “Trình Uyên, Trình Uyên, cậu vẫn muốn nhẫn nhịn với ông chủ lớn. Ông chủ lớn đã đợi nhiều năm như vậy, mấy tháng nay sẽ quan tâm.”

“Trong mơ người cũng không nghĩ ra, ta đây.”

Nói đến đây, một nụ cười toe toét xuất hiện từ khóe miệng anh.

nhưng

Chỉ mất hơn mười phút.

“Bùm!” Cửa biệt thự bị đá bay.

Một người bước vào sân với vẻ mặt bình thản.

Từ Mạt đang tận hưởng ánh nắng chiều bỗng từ trên ghế đan ngồi thẳng dậy nhìn về phía cửa.

Mà ba tên hộ vệ cá nhân trung cấp thứ ba phía sau hẳn đều biến sắc mặt đồng thời nhìn về phía cửa.

Tôi đa nhìn thấy nó.

Trình Uyên vô cảm, từ ngoài bình tĩnh bước vào.

Từ Mạt sững sốt.

Anh đột ngột đứng dậy, toàn thân bắt đầu run lên, chỉ vào Trình Uyên giận dữ nói: “Mẹ kiếp! Mà mày không nên đến chùa Đồng Tâm Tự sao? Sao mày lại chạy tới đây cho tao?”

“Không, làm thế nào mà bạn tìm thấy tôi”

Anh khó hiểu!

Trình Uyên không trả lời anh mà đi về phía biệt thự mà không có ai khác. “Hừ, chuyện nhỏ, thật là điên rồ!”

Một cao thủ trung cấp cấp ba hiển nhiên rất bất mãn với thái độ lạnh lùng và kiêu ngạo của Trình Uyên. Anh ta cũng muốn thể hiện tốt trước mặt Từ Mạt, vì vậy anh ta chặn đường của Trình Uyên lại, lạnh giọng nói: “Cút ngay!”

Sau đó, anh ta đâm vào mặt Trình Uyên.

Hai người kia không nhúc nhích, nhìn cảnh tượng với vẻ mặt giễu cợt.

Từ khi Từ Mạt nổi lên, anh ấy đã ở thành phố Tân Dương thuận buồm xuôi gió. Vệ sĩ như ba người bọn họ ở trình độ này chưa từng gặp phải đối thủ.

Hơn nữa, ba người bọn họ cũng tin rằng ở một thành phố Tân Dương nhỏ bé, sẽ không có ai tốt hơn bọn họ.

Thực ra, điều này không đáng trách vì họ thiển cận. Khi Trình Uyên lần đầu tiên xuất hiện, những con Bạch Long trung cấp cấp ba hầu như đều đánh những kẻ bất khả chiến bại ở thành phố Tân Dương.

sau đó

Trình Uyên vừa duỗi một ngón tay ra gõ vào năm đám đường như đang phập phồng.

Cao thủ cấp ba, nguyên bản vẻ mặt khinh thường, trong nháy mắt biến mất.

Bởi vì anh đột nhiên cảm thấy ngón tay đó giống như một ngọn núi, tạo cho anh áp lực vô cùng.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, nắm tay và đầu ngón tay của anh chạm vào nhau.

“Crack!” Có một âm thanh giòn giã.

“gì!”

Cao thủ cấp ba vốn là cao ngạo, toàn bộ cánh tay run lên như điện giật, sau đó nhẹ nhàng ném về phía sau, lúc lại buông xuống giống như sợi mì.

Gãy xương đột ngột!

Chương 900

Chương 900:

Đôi mắt anh ta lập tức hiện lên vẻ hoảng sợ.

Còn hai vị cao thủ cấp ba khác và Từ Mạt cũng kinh ngạc đến sắp rớt cả hàm.

Trình Uyên nâng mí mắt lên và nói trước khi nhìn anh, “Đừng gây rối với tôi.”

Vì vậy, tiếp tục đi bộ vào biệt thự.

Bên ngoài biệt thự, hai vị cao thủ cấp ba khác liền chạy tới chủ nhân cấp ba bị Trình Uyên chỉ ra cánh tay, nghiêm mặt hỏi: “Lão Tam, người có khỏe không?”

Người được gọi là Lão Tam là cao thủ cấp ba, hạt mồ hôi trên trán to như hạt đậu tương. Hắn sắc mặt tái nhợt nói: “Chạy đi, hần ít nhất cũng là bánh răng thứ hai trở lên!”

“gì”

Hai người còn lại cũng sờ.

Đối với việc trốn thoát

Nếu Trình Uyên thực sự muốn giết họ, không ai trong số họ có thể trốn thoát.

Chỉ là hiện tại đã đạt tới cảnh giới này, Trình Uyên tự nhiên sẽ không coi trọng những người này. Nói cách khác, Trình Uyên không có ý định bắt nạt. x

Trên lầu hai của biệt thự, nhìn thấy Từ Đầu Trọc và những người khác canh giữ cửa phòng, Trình Uyên bước thẳng vào phòng.

Cái đầu hói nhỏ và thanh niên cường tráng trước khi nhìn thấy Trình Uyên thì sửng sốt, rồi vô thức bước đi.

Hai người bị Xu đầu trọc làm cho kinh ngạc, cư nhiên không dám đụng vào khuôn của Trình Uyên.

Họ kinh hãi nhìn Trình Uyên, chân run bần bật.

Nhưng Trình Uyên vừa mở cửa bước vào như thể không hề nhìn thấy hai người họ.

Trong phòng, Bạch An Tương và Lý Nam Địch đều ngồi trên ghế sofa, ngoại trừ trông họ có chút mệt mỏi thì không có gì khác thường.

Rõ ràng là Từ Mạt bắt được bọn họ cũng không có làm hại bọn họ.

Vì vậy, Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy Trình Uyên, Bạch An Tương và Lý Nam Địch cũng đồng thời đứng dậy và chào hỏi.

Một niềm vui bất giác hiện lên trên khuôn mặt của hai người phụ nữ.

Tuy nhiên, Bạch An Tương mới vừa đi được hai bước, đột nhiên anh ôm bụng ngồi trở lại trên ghế sofa, sau khi Lý Nam Địch phát hiện ra, cô nhanh chóng quay người lại và đỡ Bạch An Tương: “An Tương, anh bị sao vậy?”

Trình Uyên cũng lo lắng đi tới, ôm lấy cô, thấy trán Bạch An Tương tiết ra một tầng mồ hôi, vẻ mặt lập tức trở nên căng thẳng, anh quan tâm hỏi: “Vợ, em bị sao vậy?”

Bạch An Tương cắn chặt môi dưới, như thể cô ấy đang cố nói.

Lý Tinh Trì trong nháy mắt hiểu ra, nhanh chóng nói với Trình Uyên: “Mau gọi xe cấp cứu, An Tương sắp sinh rồi.”

Vừa nghe xong, Trình Uyên nhanh chóng lấy điện thoại di động ra gọi điện cho bệnh viện: “Mã Quân, chị dâu của anh sắp sinh rồi, anh gửi địa chỉ cho em, anh sẽ bắt taxi về. Anh mau gửi một chiếc xe đến đón bạn. Đoạn giữa chúng ta sẽ gặp nhau!”

“Đã hiểu!” Mã Quân trả lời nhanh chóng ở đầu dây bên kia.

Ở bệnh viện Long Đàm, Trình Uyên ban đầu nhờ Lý Nam Địch làm trưởng khoa, nhưng sau đó Lý Nam Địch theo Trình Uyên đến Đảo vàng, và anh ta đương nhiên được giao cho Mã Quân.

Mã Quân, một kẻ nói dối đã bị Trình Uyên phát hiện nhờ dựa vào đơn thuốc giải độc của tổ tiên, trở thành lãnh đạo bệnh viện, và anh ta được coi là lông bay lên trời.

Đối với mệnh lệnh của Trình Uyên, anh đương nhiên tuân theo 100%.

Không nói một lời, Trình Uyên bế Bạch An Tương và chạy xuống lầu.

Không ai dám ngăn cản đường này.

Vừa mới chạy đến sân, Từ Mạt ngây ngốc đứng sang một bên, nhìn thấy Trình Uyên ôm Bạch An Tương vội vàng chạy ra ngoài, vẻ mặt đột nhiên thay đổi. x

Anh nhanh chóng đuổi theo, không biết có bị lương tâm phát hiện không, liền hét lên với Trình Uyên: “Lái xe của tôi!”

Trình Uyên cũng không khách sáo với anh, trực tiếp lấy chìa khóa xe từ anh.

Xe của Từ Mạt là một chiếc Rolls Royce.

Trình Uyên đặt Bạch An Tương ở ghế sau và được Lý Nam Địch chăm sóc, sau đó phi nước đại về phía bệnh viện.

Đến bệnh viện trong chốc lát, Bạch An Tương cũng đã được đưa vào phòng sinh, Lý Nam Địch theo dõi cũng đang bận rộn.

Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta gọi Bạch Sĩ Câu và sau đó là Lý Lan Oanh.

Một người, đang lo lắng chờ đợi bên ngoài phòng sinh.

Chương 901

Chương 901:

Ngay sau đó.

Nhiều người xông vào hành lang, chính là Từ Mạt dẫn đầu.

Anh chạy đến chỗ Trình Uyên và lo lắng hỏi: “Em có sao không?”

Trình Uyên ngược nhìn anh, rồi lắc đầu. x

Nhìn thấy Từ Mạt lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Thật vui vì người hỏi ta những lời này.”

Từ Mạt cúi đầu không nói gì.

Trình Uyên đứng dậy, châm một điếu thuốc, nhân tiện đi tới cầu thang, đối với Từ Mạt phía sau nói: “Bởi vì, người nếu không tới, đừng hỏi, ta có thể thật sự giết chết người.”

Cơ thể Từ Mạt đột nhiên run lên.

Trình Uyên tiếp tục: “Bố cậu chết vì tớ. Cậu ghét tớ, tớ không trách cậu. Cậu muốn trả thù tôi, và tớ không trách cậu, nhưng

nếu cậu sẵn sàng bị người khác lợi dụng, và bị kẻ thù thực sự của bạn sử dụng, thì tôi chắc chắn sẽ không tha thứ cho bạn.”

“Như tôi đã nói trước đây, tình bạn giữa cha bạn và tôi không phải là chiếc ô để bạn phạm sai lầm, và nó không phải là huy Chương vàng không chết của bạn!”

“Bắt được vợ của ta, người muốn đổi phỏ ta, ta biết như vậy, nhìn thấy người không có thương tổn bọn họ, ta liền an tâm.”

“Bởi vì bản chất người ích kỷ không đến mức không thể chữa khỏi.”

Nói đến đây, Trình Uyên quay lại và hỏi Từ Mạt: “Nhưng mà, cậu đúng là một tên cặn bã chết tiệt!”

Từ Mạt kinh ngạc ngẩng đầu lên, tựa hồ không hiểu tại sao Trình Uyên lại nói như vậy với mình.

Scumbag là gì?

“Mới tối hôm qua, có một cô gái đã kể cho tôi nghe một câu chuyện.” Trình Uyên nhìn vào mắt Từ Mạt, nghiêm túc nói: “Em không muốn biết tại sao anh có thể tìm em sao?”

Từ Mạt gật đầu theo bản năng.

Trình Uyên chế nhạo hỏi Từ Mạt: “Có một cô gái tên là Diệp Tử, không biết cô còn có ấn tượng gì không.”

“A!” Đôi mắt Từ Mạt lập tức mở to.

Trình Uyên hít một hơi thật sâu và bình tĩnh nói: “Hôm qua, ở bệnh viện này, cô ấy muốn nhảy lầu tự vẫn.

Từ Mạt đột nhiên lo lắng nói: “Cô ấy nhảy rồi à?”

Trình Uyên quay đầu lại, nhìn Từ Mạt thích thú.

Từ Mạt có chút bối rối, nhưng đã sớm hiểu ra: Trình Uyên nói tối hôm qua có một cô gái kể cho anh nghe một câu chuyện, nếu anh nhảy xuống thì làm sao có thể kể cho anh nghe một câu chuyện x

Rõ ràng là cô ấy đã không nhảy vào đó.

“Chỉ trong ba tháng, người đã ở thành Tân Dương như cá gặp nước, với số tiền bồi thường ta đưa cho người, người đã phung phí đi gạ gẫm cấp dưới.”

Trình Uyên chế nhạo hỏi: “Cô nghĩ mình có đủ sức để đối phó với tôi như thế này không.”

Từ Mạt chậm rãi cúi đầu.

Như trước đây, ở trước mặt Trình Uyên, hẳn dù có dám tức giận cũng không dám nói.

“Có phải vì tật nguyên ở tay khiến trái tim anh méo mó”, Trình Uyên hỏi lại: “Anh ta là một lão già tốt, giàu có và lắm

lời. Anh ta vẫn là đại ca của thế lực đen tối ở thành phố Tân Dương, và cũng có một số người muốn lộ diện. Tút tát TUT TUT quả thực sẽ thu hút rất nhiều cô gái nhỏ thích. ”

“Nhưng một giây, bạn đã có chúng trong lời nói ngọt ngào của bạn, và sau đó, bạn tàn nhẫn vứt bỏ chúng. Đây không phải là bệnh lý.”

Từ Mạt vẫn không dám nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên nói tiếp: “Diệp Tử, người con gái yêu anh nhất, cô ấy nói với tôi rằng cô ấy cũng trách cô ấy không chịu được sự cám dỗ. Cô ấy rõ ràng đã có bạn trai, nhưng cô ấy cũng bị lời nói của anh lừa dối và bị lừa dối.” bạn. Cô ấy đang mang thai.

“Sau khi mang thai, anh tàn nhẫn vứt bỏ cô ấy, nhưng bạn trai cô ấy không quan tâm.”

“Nói theo cách của mình, cô ấy không đáng được người khác thông cảm, còn hơn mắc tội chết.”

“Nhưng nếu như anh chỉ tiêu diệt một cô gái như thế này, anh đã gián tiếp giết một cô gái. Trong lòng anh có thấy vui không?”

Cơ thể Từ Mạt bắt đầu run lên.

Diệp Tử ở với Từ Mạt đã lâu, anh biết gia đình anh sống ở đâu, nên sau khi nghe câu chuyện do Diệp Tử kể, Trình Uyên tự nhiên có thể phân biệt được rõ ràng vị trí của Từ Mạt.

Về lý do tại sao Trình Uyên biết Từ Mạt đang gọi cho mình, thật ra rất dễ hiểu.

Bởi vì hiện tại, ở thành phố Tân Dương, chỉ có hai người sẽ không giấu giếm hận khi nói chuyện với anh, một người là Long Thẩm Vũ và người còn lại là Từ Mạt.

Và Long Thẩm Vũ, người đã có một trận đấu với Trình Uyên, dường như không làm một điều thấp kém như vậy.

“Tôi xin lỗi!”

Từ Mạt chột đỏ mặt, rống lên với Trình Uyên.

Chương 902

Chương 902:

Điều này khiến Trình Uyên hơi bất ngờ.

“Vậy là cô biết mình đã sai,” anh ngạc nhiên hỏi.

Từ Mạt đưa tay cho anh xem, nước mắt ứa ra không thắng được hơi thở, anh hét lên: “Nhìn đi, anh xem, hiện tại tôi là tên khốn kiếp, cầm cái ấm nặng mấy ký cũng không cầm nổi, anh nói có ích lợi gì.” tôi có không?”

“Ta sai rồi, ta quá mức cực đoan, thực xin lỗi người có thể làm được!”

Có vẻ như muốn xin lỗi, nhưng Trình Uyên biết rằng anh đang phàn nàn và trút giận.

Vì vậy, lắc đầu: “Cô không có lỗi với tôi, cô có lỗi với Diệp Tử, có lỗi với người đàn ông có tình yêu sâu đậm với Diệp Tử, lại càng có lỗi với ba cô!”

Từ Mạt đờ đẫn, vì Trình Uyên nhắc đến Từ Xuyên.

Trình Uyên nheo mắt nói: “Anh Từ chết vì cái gì? Ai làm vậy? Anh hiểu rõ hơn tôi.”

“Chỉ trong ba tháng, người không có gì ngoài tiền, làm sao có thể phát huy ra loại năng lực này”

“Vì vậy, có người đang hỗ trợ bạn, có người đang bí mật giúp đỡ bạn.”

“Dù cô không muốn thừa nhận nhưng tôi chắc chắn rằng người đã giúp cô có mối liên hệ rất lớn với kẻ chủ mưu đằng sau vụ giết Từ Xuyên.”

“Vì vậy, sau khi bắt được An Tương và Nam Địch, bạn sẽ đấu tranh với trái tim của bạn, và bạn không biết phải lựa chọn như thế nào.”

Từ Mạt ngẩng đầu nhìn Trình Uyên, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Lúc này, Trình Uyên như một con quái vật trong mắt anh, và dường như đồng thời xuyên thấu trái tim anh.

“Sao anh biết?” Từ Mạt kinh ngạc hỏi.

Trình Uyên lắc đầu nói: “Tôi không biết, nhưng mấy ngày nay tôi rất rảnh nên có cơ hội suy nghĩ nhiều thứ. Nhiều thứ trước đây tôi không thể hình dung ra, giờ đã rõ ràng hơn rồi.” .”

“và vì thế”

“Bạn có nghĩ rằng Đông Tâm Tử”

Từ Mặt sừng sốt.

Những gì Trình Uyên biết lại vượt quá sự mong đợi của anh, và lần này anh thực sự bất ngờ trước Trình Uyên. x

Anh ta sốc đến không còn da thịt.

“Không thể sai được.” Trình Uyên nhàn nhạt nói: “Vũ Phi cản ta ở lưng chừng núi, lúc ta lên núi, hắn cũng không dám đuổi theo, bởi vì có người hắn sợ. ”

“Người này là Đông Nguyệt, con gái của Tống Thiên.”

Vào ngày đó, Trình Uyên suýt bị một cành cây của Vũ Phi đâm chết.

Sau khi lên núi, Vũ Phi ngừng đuổi theo.

Giờ nghĩ lại, thứ duy nhất có thể khiến anh ghen tị có lẽ là Đông Nguyệt.

Thực lực của Đông Nguyệt không bằng Trình Uyên, vậy chắc chắn phải là người hay vật đứng sau Đông Nguyệt.

Đông Nguyệt biến mất một khoảng thời gian, sau đó lại xuất hiện, cư xử rất kỳ quái. Và nó cho Trình Uyên cảm giác rằng nhiều thứ không phải là những gì cô ấy muốn làm, nhưng một số người muốn cô ấy làm điều đó.

Vậy thì ngoài Vân Dĩ Hà, Đông Nguyệt sẽ nghe lời ai?

” Đông Tâm Tư chưa chết, hắn còn sống, là chương quỹ của kho tiền thứ ba, đúng không.”

“Thực ra đã lâu, bất luận là Tống Nghiêu hay Đạo Trưởng, bọn họ đều muốn từ trong miệng ta mò ra cái hầm thứ ba. Kỳ thực bọn họ đã biết rồi.”

“Lý do của việc này là nói với tôi rằng họ không biết, nhưng họ đã rất nỗ lực để có được nó. Vì vậy, mục tiêu của mọi người đều đặt vào tôi, vào việc bảo vệ kho tiền thứ ba, và bỏ qua. mục tiêu cuối cùng. ”

“Mục đích của anh ấy là”

Nghe vậy, Từ Mạt lắc đầu, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, dùng hai tay che lỗ tai, kinh hãi kêu lên: “Không được, người không cần nói cho ta chuyện này, ta không biết.” , Tôi không hiểu, tôi ”

“Phun!”

Ngay sau đó, anh ta yếu ớt quỳ gối trước mặt Trình Uyên, van xin: “Đừng giết tôi, tôi không nghe thấy gì cả, tôi không biết gì cả.”

Nhìn thấy anh như vậy, Trình Uyên không khỏi thở dài.

Anh biết, anh đã đoán đúng.

Hơn nữa, Từ Mạt van xin lòng thương xót vì anh sợ Trình Uyên biết, anh biết thì Trình Uyên biết điều đó.

Bởi vì Trình Uyên chắc chắn sẽ không muốn Đông Tâm Tử và những người khác biết rằng anh đã biết, nên sau khi phân tích Từ Mạt, anh chỉ có thể bảo anh im lặng.

Để một người im lặng mãi mãi hoặc im lặng 100% thực sự không phải là một điều khó

Trình Uyên lắc đầu nói nhẹ: “Đừng lo lắng, tôi sẽ không giết cậu, nhưng cậu nên ở lại đây trong khoảng thời gian này.”

Giọng nói vừa rơi xuống.

Đột nhiên, bên ngoài bệnh viện có tiếng động!

Vậy thì cứ im lặng!

Trình Uyên bước nhanh đến cửa sổ và nhìn ra ngoài.

Tôi thấy lối vào bệnh viện đã được thiết quân luật, cả con phố Trung Hưng ngày thường nhộn nhịp, giờ phút này vắng bóng một chiếc xe hơi.

Chương 903

Chương 903:

Ngay sau đó.

Hàng đoàn xe sang nối đuôi nhau từ xa, tạo thành cả một con phố.

Sau một thời gian ngắn, một chiếc Jetta cũ màu đen phóng nhanh đến.

Hai bên có vô số xe sang, chiếc Jetta chạy ở giữa trông hơi ghê.

Tuy nhiên, không ai dám khinh thường chiếc Jetta này.

Bởi vì chủ nhân của chiếc xe là trưởng gia họ Trịnh của tứ đại gia tộc.

Trình Uyên không khỏi nhướn mày, lắc đầu cười bất lực: “Đồ vênh váo thật lớn!”

Nhưng anh ấy cũng có thể hiểu được.

Khi dòng họ Trịnh đến thế hệ của Trình Uyên, họ cảm thấy có một chút yếu thế về kế tục, mọi người tò mò không biết liệu

dòng họ Trình có rơi vào thế hệ này hay không.

Người có triển vọng nhất là Trình Nặc và Trình Uyên khác.

Trình Nặc bị tàn tật và mất khả năng sinh sản.

Đương nhiên, Trình Gia đặt hy vọng của họ vào Trình Uyên.

Trước kia Bạch An Tương không thể có con, Trình Uyên thì sống chết không ly hôn, người khác không biết, nhưng ba trong bốn đại gia tộc còn lại thì đã biết.

Vì vậy, tất cả đều chờ xem trò đùa của Cheng.

Vì vậy, lần này Trình Uyên tham gia một Chương trình lớn như vậy, chỉ là muốn nói cho tứ đại gia tộc, muốn nói cho mọi người biết, nhà họ Trình vẫn sẽ hiên ngang.

Điều này tạo cho Trình Uyên cảm giác rằng Trình Tuấn Phong lúc này giống như một đứa trẻ đang tức giận.

Nhìn thấy cảnh này, Từ Mạt nuốt nước miếng một cái, trong lòng lập tức hoảng sợ.

Trình Uyên nhận ra vẻ mặt của anh, nhẹ nói: “Không liên quan gì đến anh. Không ai biết rằng Jin Xi đã bị anh bắt đi.”

Nghe xong, Từ Mạt kinh ngạc nhìn Trình Uyên, trong mắt đầy vẻ không tin.

Trình Uyên mà cậu biết trước đây, chỉ nghĩ nó là một tên khốn lớn có chút ảnh hưởng. Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh này hôm nay, tâm Lý Ngụyi bùng nổ.

Sự vênh vác này, cho dù có giao cho hấn mười năm nữa, hấn vẫn là quá muộn.

Làm thế nào để chống lại Trình Uyên?

“Vậy thì tôi ...?” Từ Mạt hỏi với chút lương tâm cắn rứt.

Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Tìm phương tìm lý do ở. Trong khoảng thời gian này không thể dùng điện thoại di động. Ta cần một tháng.”

Có nghĩa là Từ Mạt phải nhập viện là có lý do chính đáng.

“Bệnh viện có giám sát. Tôi sẽ biết bạn gặp ai, và bệnh viện này có khả năng đánh chặn các nguồn tín hiệu. Bất kể bạn dùng phương tiện gì để liên lạc với thế giới bên ngoài, tôi đều có thể biết.”

Nói đến đây, Trình Uyên dừng lại, nghiêm túc liếc nhìn Từ Mạt rồi nói: “Nếu em còn muốn sống thì cứ làm theo lời tôi nói.”

“Chính là?” Từ Mạt kinh ngạc hỏi.

Anh ta không ngốc, không những không ngốc mà còn thực sự thông minh.

Trình Uyên không yêu cầu anh ta làm điều gì đó, tiết lộ điều gì đó, tương đương với việc cho anh ta một lựa chọn bất khả chiến bại.

Anh ta chỉ cần nhập viện, không cần giúp đỡ bất cứ đâu, và chờ đợi kết quả của trận chiến giữa Trình Uyên và Đông Tâm Tử.

Ai thắng sẽ coi người đó như của mình.

“Vì cậu bằng lòng đi con đường này, tôi sẽ không ngăn cản.”
Trình Uyên nhẹ nói: “Đối mặt với Từ Xuyên, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp cậu. Về phần cậu có thể đi được bao xa, tùy cậu. . Khả năng. ”

Từ Mạt nắm chặt tay, sau đó xoay người đi nhập viện.

Vừa bước vào thang máy, anh ta dùng tay đấm mạnh vào vách ngăn của thang máy, khuôn mặt méo mó đáng ghét, tự mắng mình: “Mẹ kiếp! Từ Mạt, đồ vô dụng, người chịu thua hãn sao?”

“Tại sao? Tại sao mỗi lần nhìn thấy anh ta đều yếu ớt như vậy?”

“Tại sao trước mặt anh ta lúc nào cũng giống như một đứa trẻ vậy?”

“Tại sao muốn nghe hãn an bài?”

“Khiếp!”

nhưng.....

Khi cửa thang máy mở ra, vẻ mặt của anh ta đột nhiên trở lại bình thường.

Bởi vì một nhóm người mà anh không đủ khả năng đang đợi ở lối vào thang máy.

Trình Tuấn Phong đi theo mười mấy người lên lầu, trong số đó có một ông già tóc hoa râm nhưng rất có uy lực.

Các bác sĩ và y tá khi nhìn thấy những con người uy nghiêm này, họ đều quay sang bên cạnh để nhường đường.

Trình Tuấn Phong Lý Lan Oanh đến chỗ Trình Uyên, đầu tiên Lý Lan Oanh phấn khích nắm lấy cánh tay của Trình Uyên, và lo lắng hỏi: “An Tương thế nào?”

Chương 904

Chương 904:

Khi nhìn thấy những người này, Trình Uyên khẽ cau mày.

Tuy nhiên, anh sớm bị gián đoạn bởi sự lo lắng của Lý Lan Oanh.

Cô ấy trông như thế này khi còn rất nhỏ, sau khi cô ấy mắc lỗi, mẹ cô ấy không hỏi anh ấy sai ở đâu, mà hỏi anh ấy rằng anh ấy có bị thương không.

Không hiểu vì sao, đối mặt với biểu hiện của Lý Lan Oanh, trong lòng anh lại xuất hiện một sự ám áp đã mất đi từ lâu.

Anh cười nói: “Mẹ đừng lo lắng, con đang ở trong phòng mổ.”

“Tại sao anh lại vào phòng phẫu thuật? An Tương đã xảy ra chuyện gì vậy?” Trình Tuấn Phong đột nhiên cau mày.

Nghe vậy, Lý Lan Oanh ngắt ra: “Câm miệng đi, người đừng hỏi ta không biết.”

“Hả?” Trình Tuấn Phong ngắt người.

Trình Uyên nhìn bố mẹ đẻ của mình như thế này, trong lòng bỗng thấy có chút quê nhà.

Có một sự bình yên trong trái tim tôi.

“An Trương mang thai đôi, không thể sinh thành công được. Cô ấy phải mổ bụng mới sinh được.” Trình Uyên giải thích.

“Đúng, đúng ...” Trình Tuấn Phong hung hăng vỗ trán, chợt nhận ra: “Nhìn cái đầu của tôi ... à!”

“Bốp!” Có một âm thanh.

Người bạn thân này vì quá phấn khích mà nhất thời bộc phát năng lượng, suýt nữa tự tát mình chết đi sống lại, trán lập tức sưng đỏ lên.

“...” Trình Uyên không ngờ rằng Trình Tuấn Phong, người luôn bình tĩnh lại có một mặt như vậy, tôi thực sự không biết tại sao nhà họ Trình lại phải truyền chức Gia trưởng cho tên này trong địa điểm đầu tiên.

“Trình Uyên, để tôi giới thiệu với bạn.”

Trình Tuấn Phong kính cẩn mời một ông già ra khỏi đám đông và nói với Trình Uyên: “Đây là ông nội.”

Người được gọi là Ông Hai là chú thứ hai của Trình Tuấn Phong.

Đó là một ông già với mái tóc hoa râm, dáng người cao lớn.

Xem ra, bạn có thể nhận ra rằng khi còn trẻ, ông ấy là một người đàn ông đẹp trai và tuấn tú, nhưng ông đã 70 tuổi, và vẻ ngoài của ông ấy không có gì để nói.

Anh ta đứng trước Trình Uyên với vẻ uy nghiêm, vô song.

Vì lịch sự, Trình Uyên vội vàng gọi: “Xin chào, Ông Hai.”

“Ừ.” Ông Hai, vẫn vô cảm, chỉ rên rỉ từ lỗ mũi.

Vẻ mặt này giống như Trình Uyên đã nợ anh bao nhiêu.

Trình Uyên đang có tâm trạng tốt, nhưng đột nhiên bị từ “ừm” trong giọng nói này phá hỏng.

Tuy nhiên, họ là những người lớn tuổi nên anh không thể nói trước được điều gì.

“Ông có chắc là hai đứa con trai không?” Ông Hai ngạo nghễ hỏi, ngẩng đầu lên.

Bởi vì ánh mắt của anh ấy hướng về phòng sinh, anh ấy không biết đó là Trình Uyên hay ai đang hỏi.

“Tôi đã kiểm tra vài lần trước đây, và họ đều nói rằng ít nhất một lần.” Trình Uyên nhanh chóng trả lời.

Nhưng ai biết được, ông hai quay đầu nhìn Trình Tuấn Phong như không nghe thấy lời nói của Trình Uyên.

Vẻ mặt của Trình Tuấn Phong cũng ngượng ngùng, anh ấy nói, “Chà, An Tương đã ở bên cạnh cháu trong vài lần kiểm tra ở Bắc Kinh, và bác sĩ cũng nói như vậy.”

Thế này thì chẳng khác nào không tin Trình Uyên.

Trình Uyên bắt đầu cảm thấy tức giận.

“Em đã đặt tên cho nó chưa?” Ông Hai thờ ơ hỏi.

Trình Tuấn Phong nói nhanh: “Vẫn chưa.”

Ông Hai gật đầu nói: “À, trong trường hợp này, cậu bé tên là Trình Diệu Tông, Trình Diệu Tổ, nếu có bé gái thì cứ tự nhiên.”

Khi nghe điều này, Trình Uyên trở nên không vui.

Anh ngẩng đầu nghiêm túc nhìn ông hai, trước khi ngưng tụ nụ cười kính cẩn, nhàn nhạt nói: “Là con của tôi, tôi sẽ tự mình chọn tên, đừng làm phiền ông hai!”

Trình Tuấn Phong ngay lập tức nhận ra điều gì không ổn khi nói câu này.

Chắc ông hai nghe vậy thì sắc mặt lập tức chìm xuống, tức giận nói: “Mẹ kiếp! Con cháu nhà họ Trùng có liên quan đến

vận may tương lai của nhà họ Trình. Sao có thể, một đứa trẻ miêng vàng được.” , quyết định? ”

Thực lòng mà nói, bản thân Trình Uyên rất bất mãn với những người được gọi là trưởng lão của nhà họ Trình.

Ban đầu, sau khi giết Phương Thanh Yến, gia đình Phương muốn xử tử anh, Bạch An Tương đã đến cầu cứu Trình Gia, và những người được gọi là trưởng lão này đã ngăn cản anh.

Bạch An Tương quỳ gối ngất xỉu trong căn nhà cũ của Cheng. Và những thứ cũ kỹ này, để bảo vệ mình một cách khôn ngoan, hãy cứ thờ ơ.

Trình Uyên lúc đó rất tức giận, nếu cậu không giúp thì ít ra cũng phải ra mặt nói gì đó để Bạch An Tương chịu thua.

Nhưng họ vẫn như thể không có gì xảy ra.

Dù sao anh ta cũng là người thừa kế của nhà họ Trình, sao lại có cảm tình như vậy chứ?

Mọi chuyện đã ổn rồi. Trình Uyên đã có được quyền lực. Họ đứng lên từng người một để giành lấy quyền lực. Đó không phải là vấn đề gì to tát. Anh ta còn bày ra bộ mặt hôi hám trước mặt Trình Uyên, và anh ta không quan tâm đến Trình Uyên .

Chương 905

Chương 905:

Tính tình của Trình Uyên tốt, nhưng không cần biết đó là người như thế nào!

Đối mặt với lời mắng mỏ của lão đại, Trình Tuấn Phong vội vàng nói: “Chú hai, bình tĩnh đi, Trình Uyên không có ý đó, anh ấy là...”

“Không!” Sắc mặt Trình Uyên cũng trầm xuống, lạnh lùng cắt ngang lời nói của Trình Tuấn Phong: “Ý tôi là vậy.

“Trình Uyên!” Lý Lan Oanh cũng nhanh chóng thuyết phục: “Nói vài câu đi. Chú hai về nhà cũng không dễ dàng gì. Hầu hết mọi người còn không biết rằng người lớn tuổi của mình sẽ tiến tới. Cái này đối với anh là đủ rồi.”

Còn ông hai tức giận nói: “Hai người đừng xen vào với anh ta. Tôi nghĩ anh ta nóng nảy, sau này khó thành đạt. Người thừa kế tương lai của nhà họ Trùng nên lập nhiều kế hoạch hơn!”

Khi nghe điều này, khuôn mặt của Trình Tuấn Phong và Lý Lan Oanh thay đổi.

Nhưng Trình Uyên dường như không quan tâm, anh lạnh lùng liếc nhìn người được gọi là ông hai, tức giận không nhìn được cười.

“Lão đại, đừng trách ta vô lễ với ngươi. Ngươi là người thứ nhất không tôn trọng ngươi.” Trình Uyên trực tiếp bỏ qua danh hiệu Ông Hai, ngang ngược nói: “Đứa nhỏ thuộc về ta, còn An Tương đã mang thai chúng gần mười tháng., Bạn hoàn toàn không thể nhận ra sự vất vả và lao động.”

“Tại sao không hỏi cô ấy có ý nghĩa gì, cô đứng ra đặt tên cho con của tôi?”

“Còn nữa, ngươi không muốn uy hiếp ta bằng cách kế thừa gia nghiệp. Ngươi cho rằng ta thật sự muốn kế thừa cơ nghiệp của gia tộc họ Trịnh sao? Ngươi cho rằng ta rất muốn, cả ngày nhìn thấy các ngươi lão đại, cả ngày liền cảm thấy an tâm.”
lâu.?”

“Anh...!” Ông hai tức đến mức mắt tròn mắt dẹt, đã bảy mươi tuổi nhưng đôi tay đầy vết đồi mồi vẫn phát ra tiếng “cách”.

Sự điên rồ đó!

Nhưng điều này vẫn chưa kết thúc.

Trình Uyên chĩa mũi dùi và quát: “Hãy nhớ, không phải vì tôi là con của Trình Tuấn Phong mà các người có thể đe dọa tôi bằng cách kế thừa cơ nghiệp của gia đình. Ngược lại, chỉ vì tôi là con trai của Trình Tuấn Phong, các bạn già mới tài năng sống để hiện tại!”

Tại chỗ, tất cả mọi người đều bàng hoàng.

Những lời này không chỉ là phản nghịch, chúng chỉ đơn giản là kiêu ngạo.

Ai cũng biết Tổ phụ nhà họ Trùng có thể quyết định tất cả, nhưng những người già của họ Trùng này có quyền phủ nhận quyết định của Tổ phụ nhà họ Trùng.

Và những lời của Trình Uyên dường như muốn nói rằng nếu không phải vì Trình Tuấn Phong, hoặc vì mối quan hệ huyết thống, thái độ mà họ thể hiện trước đây chắc chắn đã bị anh giết chết.

“bạn muốn chết!”

Ông hai tức giận, thực sự tức giận.

Mái tóc bạc trắng được phồng đại đến mức không còn gió.

Một đôi mắt đỏ rực ngay lập tức.

Trong phút chốc, trên người hắn lộ ra vô tận sát khí.

Khi nhìn thấy cảnh này, nước da của cả Trình Tuấn Phong và Lý Lan Oanh đều thay đổi rõ rệt.

Tuy nhiên.

Một tay nhưng lại đột nhiên đề lên đỉnh đầu của lão nhị.

Trình Uyên để lại di chứng của lần bỏ trốn trước đó, đó là tóc của cậu ấy đã chuyển sang màu bạc.

Nhưng tại thời điểm này.

Tóc của anh ta trở nên đen ngay lập tức.

Vâng, tất cả đều là màu đen, không phải màu trắng.

Mà trong mắt Cố Nhị cũng không có đỏ tươi, ngược lại ngoại trừ sáng sủa hơn trước, hầu như không có chút thay đổi nào.

Nhưng là vậy, linh khí trên người hẳn như muốn vỡ tung ra trong tích tắc.

Một kẻ đã đánh bại Đạo Trưởng.

Một người có sức mạnh trực tiếp vượt qua cấp độ đầu tiên.

Nó có thể so sánh với một người đàn ông bảy mươi tuổi?

Ngay cả khi anh ta đã từng là một cao thủ, anh ta cũng có thể đi vào trạng thái chạy trốn.

nhưng.

Sự chênh lệch về sức mạnh giờ đây là rất rõ ràng.

Bàn tay đang giữ chặt đỉnh đầu của Trình Uyên giống như một chiếc kẹp sắt nắm chặt lấy cổng sinh mệnh của anh, khiến cho khí tức trong toàn thân anh ngưng trệ trong giây lát, sau đó sắc đỏ tươi trong mắt anh biến mất trong tích tắc.

Lý Lan Oanh bị sốc.

Trình Tuấn Phong bị sốc.

Ông Hai còn kinh ngạc hơn, trong mắt Trình Uyên hiện lên vẻ kinh hãi.

Đúng vậy, vẻ xa cách và kiêu ngạo trước đây, đã biến mất từ lâu không để lại dấu vết.

Cậu có thể nhận ra rõ ràng rằng vào lúc này, Trình Uyên có thể bóp nát đầu cậu chỉ bằng một chút sức lực với bàn tay đó.

Tuy nhiên, Trình Uyên vẫn buông tay.

Ông lắc đầu nói với ông nội Thứ: “Đừng xấu hổ và phụ họa. Hãy trở về nhà cũ và ở trong tổ.”

Vừa thả lỏng tay, Ông Hai như quả bóng bực bội, chân mềm nhũn ra, suýt chút nữa không ngã.

Nỗi sợ hãi trong mắt Ông Hai càng lúc càng đậm.

Hắn không thể tin được nói: “Chuyện này không thể nào, người làm sao có thể trở nên mạnh mẽ như vậy? Người biết

không, ta là chuyên gia cấp hai cấp thấp, một khi điên rồi, ta sẽ có cường giả cấp hai, thậm chí là Đạo ... ”

Trình Uyên thờ ơ nói: “Đừng lấy Đạo Trưởng nói chuyện, nếu bây giờ gặp phải ta, e rằng ba thủ đoạn cũng không ngăn được ta.”

Điều này nên được nói trước, và mọi người chắc chắn đã nghĩ rằng Trình Uyên đang khoe khoang.

Nhưng không còn nữa.

Chương 906

Chương 906:

Không ai dám nghĩ như vậy.

Nhìn đồng hồ, Trình Uyên quay lại, không thèm đếm xỉa gì đến Ông Hai, nhưng nói với Trình Tuấn Phong: “Ba, để con gửi Ông Hai về nhà.”

Sau đó Trình Tuấn Phong mới tỉnh dậy.

Vào lúc này, Trình Tuấn Phong, ngoài cú sốc, còn rất vui mừng.

Anh không bao giờ ngờ rằng Trình Uyên đã mạnh mẽ như vậy.

Trên thực tế, đôi khi, một số người, vì sức lực của bản thân, sẽ có được lợi ích bất ngờ, chẳng hạn như các nhà lãnh đạo Đạo giáo.

Đạo gia trước kia thực lực đến nỗi nếu muốn tranh chức chủ tịch Hiệp hội Doanh nhân vốn dựa vào thực lực vượt trội của hần thì không ai dám so tài với hần.

Vì vậy, Trình Uyên không quan tâm đến việc cậu có thừa kế gia tộc họ Trình hay không, bây giờ có vẻ như cậu có thể mạnh này.

Một số thuộc hạ của Trình Gia đã hỗ trợ ông nội khi ông chuẩn bị rời đi.

“Ông Hai!”

Trình Uyên đột nhiên nói.

Bước chân của Ông Hai dừng lại, ông ta kinh ngạc quay đầu lại.

Trình Uyên khẽ cười với anh: “Chân chân khí hư thì đừng đi ra, cứ để trong nhà cũ.”

“Không ổn nếu em ra ngoài bị xe va quệt.”

Ông hai cả giận run lên, nhưng không cách nào làm được, thực lực chênh lệch quá nhiều so với người khác.

Đưa tiễn ông hai, Trình Tuấn Phong thở dài nói: “Tại sao phải bận tâm?”

Trình Uyên nheo mắt, hờ hững nói: “Đây là một chút quan tâm tôi xin dành cho An Tương.”

Đúng lúc này, đèn bên ngoài phòng mổ vụt tắt!

“Vào ngày 18, lúc 13h25 và 13h40 chiều, họ đã hạ sinh thành công một bé trai và một bé gái, nặng 5 lạng và 6 lạng, và 5 lạng và hai lạng.

Cửa phòng mở mở ra một khe hở, lộ đầu ra ngoài, cười thích thú nhìn Trình Uyên và mọi người.

Nghe được tin này, chuyện không vui ban nãy trong phút chốc biến mất.

Trình Tuấn Phong và Lý Lan Oanh, cũng như vợ chồng Bạch Sĩ Câu chạy tới, vội vàng vây quanh và quan tâm hỏi: “Mọi người ở đâu?”

Lý Nam Địch cười với họ và nói, “Đừng lo lắng, không sao cả. Ca phẫu thuật đã thành công. Hãy để An Tương nghỉ ngơi một lúc. Chúng tôi sẽ dọn dẹp đứa trẻ và gửi nó ra ngoài.”

“Tuyệt quá.....”

“Chúc mừng em rể!”

” An Tương, An Tương...”

Trong phút chốc, cảnh tượng tràn ngập niềm vui.

Người nhà hai bên không thích.

Trình Uyên cũng cười ngốc nghếch.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Trình Uyên đột nhiên vang lên.

Nhấc điện thoại lên nhìn, anh cau mày khi thấy đó là một dãy số không quen thuộc.

Trình Uyên không định nhấc nên cúp máy.

Nhưng sau đó, một tin nhắn văn bản đã được gửi đến điện thoại di động của anh ấy.

“Tổng tiên sinh, người sợ rằng sẽ phải đi một chuyến!”

Cuộc gọi được thực hiện bởi một giọng nói lạ, và rõ ràng người bên kia đã sử dụng thiết bị thay đổi giọng nói.

“Cô là ai” Trình Uyên hỏi.

“Đừng quan tâm ta là ai, đi nhanh đi, nếu không Lý Ngụy muội gặp nguy hiểm.” Điện thoại lại nói.

Biểu cảm của Trình Uyên đột nhiên thay đổi.

Hai gia đình bên ngoài phòng mổ vẫn rất náo nhiệt, đều không để ý tới Trình Uyên gọi điện thoại, chỉ có Bạch Sĩ Câu đi tới, hỏi Trình Uyên, “Có chuyện gì không?”

Trình Uyên nghiêm trang gật đầu.

Sau khi cân nhắc một chút, Bạch Sĩ Câu nói: “Nói tiếp đi.”

“Nhưng ...” Trình Uyên có chút lo lắng về điều này.

Bạch Sĩ Câu vỗ vỗ vai hắn nói: “Ta đến rồi.”

“Cảm ơn bố.” Trình Uyên chỉ có thể cảm ơn trong lòng biết ơn, rồi quay người rời đi.

“Ồ phải ...” Bạch Thiếu Vũ đột nhiên nói như thể đang suy nghĩ gì đó.

Trình Uyên quay lại và hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Bạch Sĩ Câu thân nhiên hỏi: “Bác sĩ vừa rồi là Lý Nam Địch đúng không?”

Tôi đã nhìn thấy Lý Nam Địch Bạch Sĩ Câu, nhưng lần này đeo mặt nạ.

Trái tim của Trình Uyên chùng xuống, và ngay lập tức hiểu rằng người chồng cũ của mình hẳn đã biết về anh và Lý Nam Địch, và anh không thể không gật đầu với lương tâm cắn rứt.

“Được rồi, chú ý an toàn, nhớ rõ người còn có vợ con người chờ người trở về.” Bạch Sĩ Câu vỗ vỗ bả vai Trình Uyên một cái, Bạch Sĩ Câu mỉm cười.

Trình Uyên lại gật đầu.

Đứa trẻ được sinh ra mà không hề có một cái nhìn.

Lúc ở bên Bạch An Tương nhiều nhất lại không thể ở bên anh ấy.

Trình Uyên tự trách mình rất nhiều.

Nhưng cái gì có thể làm được? Anh cũng bất lực.

Lái xe của Từ Mạt, đi thẳng đến chùa Đồng Tâm Tự.

Đền Đồng Tâm Tự nằm ở ngoại ô thành phố Tân Dương, bên trái có một lò mổ và một trại giam ở bên phải.

Trình Uyên lái ô tô đến trại tạm giam, bỏ xe và đi bộ đến chùa Đồng Tâm Tự.

Xe chính là Từ Mạt, hẳn không muốn bại lộ là Từ Mạt rơi vào tay hắn.

Đền Đồng Tâm Tự có một bậc thang rất cao, tiếp theo là một cánh cửa rất rộng, để đóng một lá cửa cần ba người cùng đẩy.

Chương 907

Chương 907:

Sau khi bước vào, có một khu rừng đá hình thù kỳ lạ.

Diện tích khoảng 30 mẫu Anh, và xa hơn nữa, nó là ngôi đền thực sự.

Ngôi đền thường sạch sẽ, nhưng khi đến hội chợ lớn ở thị trấn ngoại ô này, mọi người từ khắp nơi trên thế giới sẽ chạm vào cái gọi là tín ngưỡng.

Trình Uyên chạy băng qua bậc thềm đá, đi vào khu rừng đá thì thấy một người đàn ông đang ngồi xếp bằng dưới tảng đá lạ đang nhắm mắt.

Nhìn thấy người này, lông mày Trình Uyên tự nhiên cau lại.

Tôi cũng ngay lập tức hiểu rằng những gì tôi nói trên điện thoại vừa rồi là đúng.

Bởi vì cái trước mắt này có cái tên khiến cho không ít người cảm thấy kinh người.

Đạo Trưởng!

Lý trưởng!

...

Tại Đảo vàng, Đạo Trưởng thua Trình Uyên, Trình Uyên không giết ông ta mà giao ông cho Lý Ngụy hộ tống trở về Bắc Kinh.

Bây giờ Đạo Trưởng ở đây bình an vô sự, điều đó chỉ có thể giải thích một vấn đề.

Có một vấn đề với Lý Ngụy.

Đôi mắt của Trình Uyên nheo lại, và anh bước đi vững chắc về phía Đạo Trưởng.

Lão Đạo Trưởng cũng chậm rãi mở mắt ra, nhìn chằm chằm Trình Triển Tâm, sau đó từ trong kẽ răng siết chặt ba chữ: “Ta không nhận!”

Trước kia Trình Uyên giống như con kiến trong mắt Đạo Trưởng, nếu không có cái gọi là bảo bối, cậu có thể dễ dàng đè chết Trình Uyên đến chết.

Hơn nữa, có rất nhiều cơ hội như vậy.

Chỉ là anh ấy không bao giờ ngờ rằng mình sẽ thua trong một cuộc đấu tay đôi.

Ai có thể bị thuyết phục bởi điều này?

...

Tuy nhiên, việc chấp nhận hay không hài lòng của anh ấy thực sự hơi quá thờ ơ với Trình Uyên lúc này.

Bước tới chỗ Đạo Trường, Trình Uyên đứng dưng nói: “Ta không nhận thì có thể đánh lại ngươi. Nếu ta xác nhận Lý Ngụy huynh bình an vô sự, ta sẽ đánh chết ngươi. Nếu Lý Ngụy muội có chuyện, bạn không cần phải dùng nó nữa. bởi vì

“Tôi sẽ giết bạn!”

Đạo Trường đứng dậy, trên mặt lộ ra một nụ cười đau khổ, nói: “Sur phụ đã từng nói rằng không ai có thể sánh bằng tài năng của tôi trong Guwu, và tôi sợ rằng một ngày nào đó trong tương lai, tôi sẽ làm nên chuyện lớn. vì điều này sai lầm nên tôi đã tắc nghẽn tĩnh mạch của mình. ”

“Vì vậy, đứng lâu sẽ cảm thấy không thoải mái, cho nên thường xuyên ngồi thế này.”

“Tất nhiên, điều quan trọng nhất là nó cũng hạn chế sức mạnh và khả năng dự trữ Nội Lực của tôi. Chính vì điều này mà Nội Lực của tôi không được thuần khiết như đàn em của tôi.”

“nhưng.....”

“Mười ngày trước, sau khi ông chủ lớn cứu tôi khỏi tay Lý Ngụy, ông ấy đã giúp tôi khai thông mạch máu.”

“Thực lực của ta cũng lập tức nâng lên một tầng. Hiện tại ta đã là cao thủ.”

“Trình Uyên, tôi không còn là tôi như khi tôi ở Đảo vàng.”

“Vây lần này ...” Đạo Trường nghe nhe răng cười cười: “Ta dưới chân sẽ giẫm chết ngươi.”

Vẻ mặt của Trình Uyên vẫn bình tĩnh khi nghe những lời của Đạo Trường.

Anh ta không hoảng sợ, cũng không lộn xộn mà chỉ lắc đầu với vị Đạo Trường.

Sau đó, mắt anh ta đột nhiên sáng lên, và mái tóc đen của anh ta đung đưa trong gió.

“Bùm!” Bùm một phát, hấn đập về phía Đạo Trường.

Đạo Trường dường như đã đoán được Trình Uyên sẽ ra tay đột ngột, hừ lạnh một tiếng rồi tiến lên thay vì lùi lại, chỉ vào nắm đấm của Trình Uyên.

Đừng nói, bây giờ ngón tay của Đạo Trường so với trước đây mạnh hơn rất nhiều, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, Trình Uyên có thể cảm nhận được.

chỉ.

Những nắm đấm của anh ta không hề tỏ ra nao núng, họ gõ cửa bằng kỹ thuật Bát Quyền do Lý Ngụy truyền cho anh ta.

Điểm khác biệt là bây giờ Trình Uyên có thể dễ dàng sử dụng 100%.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Cơ thể của Đạo Trường, giống như một quả cầu lông bị kéo ra bởi một chiếc vợt, bay ngược lên, “bang-bang-bang” phá vỡ một số tầng đá kỳ lạ.

“Phốc” phun ra một ngụm máu, đạo nhân lại kinh ngạc ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy sợ hãi mà nhìn về phía Trình Uyên: “Không được, chuyện này không thể nào!”

“Thực lực của ta rõ ràng đã tiến bộ rất nhiều!”

Mặt khác, Trình Uyên bình tĩnh đến với Đạo Trường, từ cao xuống thấp nhìn hắn, thờ ơ nói: “Thật giống như người không có tiến bộ.”

Chương 908

Chương 908:

Giờ phút này, tâm lý Đạo gia thực sự suy sụp.

Bạn biết đấy, trước khi Trình Uyên chiến đấu với anh ta, anh ta đã phải bước vào trạng thái kỳ lạ đó để chống lại đòn tấn công của anh ta.

Nhưng bây giờ?

Tóc anh ấy vẫn đen, và mắt anh ấy không đỏ, điều này có nghĩa là gì?

Điều này cho thấy Trình Uyên đã đủ mạnh để có thể dễ dàng đánh bại Đạo Trưởng mà không cần phải vào trạng thái đó.

Vâng, nó dễ dàng, nó gần giống như một tảng đột biến.

Kết quả là Đạo Trưởng sợ hãi.

Một cú đấm trời giáng khiến Đạo Trưởng khó đứng dậy nên chỉ có thể bò tới lui, cố gắng thoát khỏi tầm tấn công của Trình Uyên.

Nhưng trên thực tế, anh ta thực sự đã có một số hiểu lầm.

Bởi vì Trình Uyên có bước vào trạng thái kỳ lạ đó, nhưng nó không biểu hiện ra bên ngoài.

Trên những hòn đảo và rặng san hô, ngắm biển và ngắm trăng máu khiến Trình Uyên nhận ra điều gì đó mà mình không hiểu, để đầu óc luôn minh mẫn, nhận thức về bản thân và những thay đổi của thế giới bên ngoài sẽ sâu sắc hơn.

Trên đường biển trở về, Trình Uyên gặp lại Trần Kha, trải qua cuộc sống ngắn ngủi như một người lao động bình thường, gặp vợ chồng Lão Dương bơ vợ trong bệnh viện, lắng nghe trải nghiệm bi thảm do Diệp Tử kể, và thấy rằng mình đã sống tử tế. của sự bơ vợ dưới đáy xã hội.

Không hiểu sao anh cảm nhận được sự tầm thường của bản thân nên không còn tầm thường nữa và tâm trạng cũng thay đổi.

Tâm trạng của tôi thay đổi, và khi tôi bước vào trạng thái đó một lần nữa, quan điểm và suy nghĩ của tôi thay đổi một cách kỳ lạ.

Tóc, không còn chuyển sang màu trắng.

Mắt không còn đỏ nữa.

Mỗi người mỗi khác.

Nếu phải nói lý do, Trình Uyên giờ có thể hiểu đó là ba từ: Trời, Đất và Con người!

Nhìn vào mặt trăng máu, đại diện cho bầu trời.

Nhìn ra biển và đại diện cho đất.

Nhìn thấy những gì đã xảy ra trong cuộc sống, nó đại diện cho con người.

Loại võ công cổ xưa của Lý Ngụy mà phải mất mười hay hai mươi năm mới thành thạo, bây giờ là Trình Uyên, đã đến trong tầm tay anh.

Đạo Trường, cho dù có nỗ lực rất nhiều, hẳn cũng không còn có thể là đối thủ của Trình Uyên.

Cúi người, hai tay bóp đầu gối, cẩn thận nhìn Đạo Trường, Trình Uyên lắc đầu cười nói: “Người bây giờ giống như một con chó đưa tang!”

“Bùm!” Đạo Trường vốn đã kiệt quệ cả thể xác và tinh thần, không chịu nổi nữa. Hai tay chống đỡ trên mặt đất vô lực, cả người ngã xuống đất, bỗng nhiên chấn động một mảnh tro bay.

Đôi mắt anh nhìn trời vô định.

Trình Uyên biết rằng kiếp này, Đạo Trường sẽ không còn dũng khí để “chống đỡ”.

Vì vậy, hẳn cũng đứng thẳng người, mặc kệ đạo nhân, đi về phía điện thờ Tông Môn.

Ngôi đền có hình vuông.

Dưới cánh cửa, là một người đàn ông cao lớn.

Người này cũng là người quen cũ của Trình Uyên, tên là Long Thâm Vũ.

Bởi vì Trình Uyên và Đạo Trưởng Master không tồn tại lâu, và từ đây, bạn chỉ có thể nhìn thấy rừng đá mờ mịt, và bạn không thể nhìn thấy tình hình cụ thể của cuộc chiến của anh ấy với Đạo Trưởng.

Vì vậy, ở thời điểm này, Long Thâm Vũ vẫn tràn đầy tự tin.

Nhìn thấy Trình Uyên đi tới, anh ta không khỏi chế nhạo:
“Không ngờ, Đạo Trưởng lại thua cô.”

Trình Uyên vẫn đứng trước mặt anh chưa đầy mười mét, và nói như thường lệ, “Lại là anh.”

“Là ta.” Long Thâm Vũ cười nói, “Lần trước là ta bất cẩn, nhưng lần này...”

Trình Uyên chưa kịp nói xong liền bắt đầu đi về phía hắn, nhưng ánh mắt của hắn cũng không thèm nhìn đến Long Thâm Vũ, liền ngắt lời hắn nói: “Lần trước có phải là nước lạnh không?”

Hành động của anh ngay lập tức khiến Long Thẩm Vũ tức giận.

“tự phụ!”

Anh giận dữ hét lên, sau đó tát Trình Uyên: “Tôi là kẻ thù truyền kiếp của anh, kẻ thù truyền kiếp của anh, đồ khốn kiếp dám khinh thường tôi!”

kết quả.....

Chương 909

Chương 909:

Một cái tát ra tiếng, nhưng tát trống không.

Anh ta choáng váng ngay tại chỗ.

Tôi thậm chí còn không nhận ra rằng Trình Uyên đột ngột đi đến sau lưng anh ấy.

“Đối thủ?”

Trình Uyên nhai nát hai chữ này, sau đó cười châm chọc, nói không nhìn lại: “Người có thể lặn bao xa, lặn được bao xa, người không xứng với hai chữ này!”

Long Thâm Vũ tung một đòn vào không trung, hắn đã bị sốc, lại càng tức giận.

Đặc biệt những lời nói của Trình Uyên lại càng là một sự xúc phạm lớn đối với anh.

Long Thâm Vũ tức giận.

“Khiếp!”

Với một cú tát trời giáng, anh ta không bỏ cuộc, quay lại và lao thẳng vào Trình Uyên.

nhưng.

“bùm!”

Cậu hoàn toàn không nhìn thấy Trình Uyên cử động như thế nào, trong lòng ngực một cơn đau không nói nên lời, sau đó cả người bay ra ngoài.

Tình huống đó có thể so sánh với vị Đạo Trưởng, ông ta bay xuống bậc đá và làm vỡ hai viên đá, khiến việc thiến ngừng lại.

Với một tiếng “poof”, một ngụm máu phun ra.

Và ánh mắt anh cũng đầy hoài nghi.

Cách đây vài ngày, Long Thẩm Vũ cũng khẳng định dù Trình Uyên tiến bộ rất nhanh nhưng vẫn nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Nhưng chỉ mất một thời gian, hã làm sao có thể đột nhiên trở nên cường đại như vậy?

Nếu lần trước anh ấy bắt cản ở bãi biển thì lần này anh ấy sẽ giải thích như thế nào?

Thực lực chênh lệch quá nhiều, hai chữ thù cũ, hấn quả thực không xứng!

“tại sao?”

Long Thảm Vũ, người bị thương nặng trong một đòn, chập vật đứng dậy, vung chân. Hấn một tay che ngực, một tay đỡ hòn đá lạ trong rừng đá, tức giận kêu lên: “Tại sao lại xảy ra chuyện này?”

“Sự phụ nói, người so với ta tài năng đều kém!”

“Đó là bởi vì bạn sinh ra tốt hơn tôi, mà bạn đã được chọn làm ứng cử viên.”

“Nhưng tại sao anh lại mạnh mẽ như vậy?”

Trình Uyên hơi khựng lại, quay đầu nhìn Long Thảm Vũ nhàn nhạt nói: “Con người thật ích kỷ!”

Long Thảm Vũ giật mình, tựa hồ không hiểu ý của Trình Uyên, rống lên, “Em đang nói cái gì vậy?”

“Tôi đã nói rằng con người ai cũng ích kỷ.” Trình Uyên ôn tồn giải thích: “Nhưng sự ích kỷ này cũng có một mức độ nhất định, khi đạt đến một mức độ nhất định, lòng dạ không tốt. Nói một cách dễ hiểu, bạn sẽ trở thành người xấu. kẻ ác! “

“Một nhân vật phản diện ích kỷ đến mức chỉ nghĩ đến bản thân sẽ không có chút lòng trắc ẩn nào đối với con người và môi

trường xung quanh, cũng như không nhận thức được các quy tắc tồn tại trên thế giới này.”

“Khi tài năng của bạn đạt đến trình độ của bạn, nếu bạn chỉ bắt đầu từ chính mình, thì tôi có thể nói với bạn rằng tiềm năng của bạn đã cạn kiệt.”

“bạn.....”

“Người làm sao có thể so với ta?”

Long Thâm Vũ sững sờ.

Anh không hiểu ý của Trình Uyên, nhưng có vẻ anh nghĩ nó có lý.

Về phần Trình Uyên, cậu ấy đang nói theo cảm xúc của chính mình, còn những người khác không thể hiểu được thì đó không phải là điều cậu ấy quan tâm.

Vì vậy, Long Thâm Vũ bực bội lại kêu lên: “Nói rõ ràng, người muốn biểu đạt cái gì?”

Trình Uyên lắc đầu, “Tôi có hai đứa con mới sinh chưa gặp nhau, nên không có thời gian nói nhảm với anh, cứ ở đây cho tôi, tôi rất áy náy.”

Nói xong, anh ta bước đến chùa.

Chương 910

Chương 910:

Vào chùa.

Trong sảnh chùa, Vũ Phi ngồi trên mặt đất nghịch điện thoại di động, Đông Lương Đình đứng một bên ngắm tượng Phật, hai tay ôm má ngồi trên bậc đá, dường như đang suy nghĩ điều gì đó muốn ném thử.

Ba người này dường như không ngạc nhiên chút nào đối với việc Trình Uyên có thể đánh bại Long Thâm Vũ.

Trình Uyên không ngạc nhiên khi biết sẽ có ba người trong số họ ở trong sảnh chùa.

“Dòng máu của nhà họ Trình thực sự rất đặc biệt, chẳng trách Dương Thụy và Vân Dĩ Hà đều thích đưa trẻ này cùng một lúc.” Vũ Phi đang nghịch điện thoại, đột nhiên ngẩng đầu lên cười với Trình Uyên rồi nói. , “Tôi gần như đã bị giết bởi khoảng cách xa. Chỉ ba hoặc bốn ngày nữa thôi, và nó sẽ sống sót trở lại” x

Trình Uyên một mình đối mặt với Vũ Phi đã không còn cơ hội chiến thắng, bây giờ có một Đông Lương Đình mạnh hơn Vũ Phi, vẫn nghiêng đầu nhìn anh ta một cách thích thú.

Ta không khỏi nhíu mày hỏi: “Lý Ngụy muội đâu?”

Vũ Phi cất điện thoại vào túi, đứng dậy vỗ nhẹ bụi bặm trên người, cười nói: “Đừng lo lắng, đừng lo lắng.”

“Rất gấp.” Trình Uyên nghiêm túc nói.

Vũ Phi khẽ giật mình, sau đó mỉm cười đi tới chỗ Trình Uyên, ghé vào lỗ tai hắn cười nói: “Nóng lòng cũng vô dụng, bởi vì người đi vào, không thể lại đi ra ngoài.”

Nói xong, hắn nhìn chăm chăm Trình Uyên lui về phía sau mấy bước, sau đó cười nói: “Có một số việc, làm lại từ đầu, cũng có thể giải quyết lòng hiếu kỳ của người, làm cho người hiểu được.”

Mặc dù trong lời nói của Vũ Phi, sát khí ẩn hiện khắp nơi.

Nhưng Trình Uyên không có vẻ lo lắng.

Thay vào đó, anh ta lấy một điều thuốc trong túi, ngậm trong miệng và châm lửa: “Xin hãy nói!”

Do đó, một số vấn đề gây khó chịu cho Trình Uyên đã được phanh phui vào lúc này.

“Từ trước đến nay không ai biết bảo bối là thứ còn sót lại từ thời đại, càng không phải bảo bối.”

“Tuy nhiên, rõ ràng là có năm hầm trên thế giới này. Nếu bạn có được một hầm, bạn có thể vô địch thế giới.”

“Nhưng sau này chúng tôi biết được rằng cái gọi là cái có thể vô địch thế giới không có nghĩa là lấy được bất kỳ cái nào trong số đó, mà là cái hàm đầu tiên trong số đó.”

“Bởi vì trữ lượng vàng của kho đầu tiên nhiều gấp mười lần tổng số vàng dự trữ của bốn kho khác.”

Vũ Phi đi tới đi lui với hai tay sau lưng, giống như một người thầy, anh kể cho Trình Uyên nghe những gì anh đã ghi nhớ.

Lúc này Đông Lương Đình không có dừng lại, không những không có dừng lại, ngược lại còn rất có hứng thú.

Và ném thử xem, sau khi Trình Uyên vào, không có tiết mục gì đặc biệt, cậu vẫn ôm má ngẩn ngơ.

“Cho nên, kỳ thật mục tiêu của người lúc đầu chỉ là bảo vật thứ nhất.” Trình Uyên trả lời: “Tuy nhiên, người giữ bảo vật thứ nhất là hai người, thực lực trên người cũng không rõ, cho nên mới thiết kế như vậy một ảo ảnh phức tạp và chói lọi, để mọi người nghĩ rằng thứ bạn muốn là cái hàm thứ ba.”

“Ừ.” Vũ Phi gật đầu và cười nói: “Bây giờ Dương Thụy và Vân Dĩ Hà hợp sức, thực sự không ai có thể di chuyển được bọn họ.”

“Không sai, chưa nói đến hợp lực, cho dù là tách ra cũng có thể đánh chết bất luận kẻ nào, nhưng cũng chỉ có một số ít mà thôi.”

Nghe vậy, Trình Uyên không khỏi hỏi: “Từ khi biết, làm việc này có ích lợi gì? Ta phải nói rằng ngươi đã cất thành công Vân Dĩ Hà và Dương Duệ thành hai nơi, nhưng ngươi có thể làm gì?”

Vũ Phi thở dài, bất lực nói: “Ai nói không phải.”

Chương 911

Chương 911:

“nhưng”

Nhưng rồi anh lại cười và nói: “Con người ai cũng có ước mơ. Đứng trước những cám dỗ vô cùng lớn, chúng tôi vẫn muốn thử một lần”.

Trình Uyên hít một hơi thật sâu, cau mày và bắt đầu bẻ ngón tay.

Động tác của anh ta khiến Vũ Phi đột nhiên có chút kinh ngạc, vì vậy anh ta nghiêng đầu nhìn Trình Uyên, cao giọng lên vài quãng tám rồi lừa phỉnh: “Này, tập trung đi, tôi sẽ kể cho cậu nghe một chuyện.”

Trình Uyên lãnh đạm nói: “Câm miệng, tôi đang giải quyết vấn đề.”

“Cái gì” Vũ Phi ngẩn người.

Trình Uyên đếm năm ngón tay, đếm đi đếm lại, vẫn lảm bảm lời nói: “Long Thẩm Vũ, Đạo Trưởng Đông Lương Đình Chân Vũ Phi, cùng nhau, có lẽ chúng ta có thể chống lại sư phụ Vân Dĩ Hà của ta, nhưng có thể đối phó với Dương Duệ. Đó là một hơi khó.”

“Nhưng nếu thêm Tống suy nghĩ kỹ lại Dương Duệ, kết quả có thể khác.”

“Nhưng nếu Vân Dĩ Hà xảy ra chuyện, Dương Duệ nhất định phải biết hẩn sống lâu như vậy, không thể không công, cho nên người vẫn không dám hành động hấp tấp.”

“Rồi sao, bạn đang chờ đợi điều gì?”

Đang nói, Trình Uyên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Vũ Phi, nghiêm túc hỏi: “Người đang chờ Lý Ngụy!”

Bất kể là Vũ Phi hay Đông Lương Đình, khi nghe câu này đều bị sốc.

Họ kinh ngạc nhìn Trình Uyên, ánh mắt đầy kỳ quái.

Trên thực tế, khi Trình Uyên nhắc đến Đông Tâm Tử, họ đã không bình tĩnh.

“Đùa à, biết cái rắm gì chứ, Lý Ngụy cô còn không đánh được Tìng, làm sao bây giờ chúng ta và Lý Ngụy lại có trong tay, chúng ta hãy chờ anh ấy” Vũ Phi cố gắng làm rối rắm suy đoán của Trình Uyên.

Tuy nhiên, Trình Uyên lắc đầu nói: “Lý Ngụy ở trong tay người, nhưng ta không có ở đây.”

Vũ Phi và Đông Lương Đình nhìn nhau.

Trình Uyên hút xong dùng tay ném xuống đất, dùng ngón chân dậm mạnh ra, nhặt tàn thuốc, đi đến góc tường, ném vào sọt rác.

Này không vội nói: “Ta không có ở đây, ngươi sẽ không cưỡng chế được Lý Ngụy. Còn sợ dĩ muốn dùng ta cưỡng chế Lý Ngụy giúp ngươi đối phó Dương Duệ nhìn không ra.” Lý Ngụy của sức mạnh, nhưng giá trị của Lý Ngụy trở lại. Sức mạnh. ”

“Nếu tôi đoán đúng, hoặc Long Thẩm Vũ, Đạo Trường, thì đó là cây bút kẻ mắt mà Tống Thiên đã sắp xếp bởi Dương Thụy từ khi còn nhỏ” x

“Về những chuyện này, tôi nghĩ Dương Duệ đã biết chuyện từ lâu, cho nên sẽ không để cho Đạo Trường hoặc Long Thẩm Vũ làm ứng cử viên chương quỹ.”

“Vậy ngươi cũng biết rằng hai mảnh này đã không còn.” X

“Không thể dùng bọn họ để chứa Dương Duệ, cho nên ta nghĩ đến thể lực phía sau Lý Ngụy.”

“Sức mạnh của đất nước!”

Những lời của Trình Uyên thật tuyệt vời.

Nó khiến Vũ Phi và Đông Lương Đình bị sốc.

Đông Lương Đình lắc đầu thở dài: “Tôi thật sự đánh giá thấp anh. Tôi sẽ phân tích sự việc đến mức này.”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Nhưng tôi không hiểu một điều.”

“Cái gì” Vũ Phi vội vàng hỏi.

Vì vậy, Trình Uyên đưa tay ra ném thử, hỏi: “Các người, làm sao mà ném thử con tàu trộm. Và, nếu ta không sai, nòng là một ứng cử viên khác cho vị trí bảo vệ kho báu, vậy thì tại sao có thể” Bạn không đợi cho đến khi nào? Cô ấy được thừa kế kho bạc đầu tiên. Trong trường hợp đó, sẽ không có rủi ro nào cả. ”

“Đối với cái này,” Vũ Phi tự tin cười nói: “Đương nhiên là yêu lực.”

Và Đông Lương Đình giải thích: “Dương Duệ đã sống được tám mươi tuổi, và ông ấy dường như có thể sống thêm tám mươi tuổi nữa. Chúng tôi không thể chờ đợi được nữa.”

Tám mươi tuổi

Chương 912

Chương 912:

Lần đầu tiên tôi nghe nói về tuổi của Dương Duệ, lần này đến lượt Trình Uyên ngạc nhiên: nếu Dương Duệ đã tám mươi tuổi, thì vị chủ nhân xinh đẹp và quý quyết của anh ta sẽ bao nhiêu tuổi?

Bạn biết ông già của cô ấy và Dương Duệ là anh chị em.

“Thực ra tôi vẫn không hiểu.

Nghĩ đến ông chủ 80 tuổi mà vẫn còn trẻ như vậy, Trình Uyên cảm thấy khó chịu.

Tuy nhiên, người bên kia đã giải thích toàn bộ câu chuyện cho anh ta, và có vẻ như anh ta đã đi đến giới hạn, và anh ta không muốn trả lời bất kỳ câu hỏi nào khác.

Vũ Phi cười nói: “Quên đi, đừng hỏi, nói cho người những cái này giới hạn, đều là ta có ý tứ.”

Thực ra, đây cũng là một điểm khiến Trình Uyên tò mò.

Không có gì, tại sao họ phải tự mình giải đáp bí ẩn

Mặc dù, điều bí ẩn này đã nói với Trình Uyên rằng trước khi anh đến, nó không quá bí ẩn.

Nhưng anh vẫn rất tò mò, tại sao họ lại nói cho anh biết. Có phải vì họ cảm thấy rằng họ không thể thoát khỏi lần này?

Chuyện này thật vớ vẩn.

“Người ngoan ngoãn tóm lấy, hay là để ta đánh chết người một nửa, sau đó bắt được người” Vũ Phi cười tự tin nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên lắc đầu nói, “Trước đây, không phải để cho tôi xác định sự an toàn của Li Tô trước sao?”

Vũ Phi hỏi: “Cái này còn cần thiết sao?”

Trình Uyên hơi giật mình, rồi cậu hiểu ra.

Thực sự là không cần thiết, bởi vì bọn họ muốn dùng Trình Uyên uy hiếp Lý Ngụy, để Lý Ngụy giúp bọn họ, thì Lý Ngụy đương nhiên an toàn.

“Được rồi, trong trường hợp đó.” Ánh mắt của Trình Uyên quét qua Vũ Phi và Đông Lương Đình, nhẹ giọng nói: “Hai người cùng đi.”

“”

Cho dù đó là Vũ Phi hay Đông Lương Đình, cũng như Tiêu Viêm ở gần đó, cả ba người đều sững sốt.

Nhưng sớm thôi

“Haha” Vũ Phi đột nhiên bật cười.

“Em đang chọc anh cười sao?” Anh chỉ vào Trình Uyên, không nhịn được cười thẳng: “Chỉ vì có thể đánh bại Đạo Trưởng và Long Thâm Vũ, anh cho rằng mình là bất khả chiến bại trong thiên hạ, phải không?”

“Haha cậu nhóc, đừng quên, mấy ngày trước cậu suýt bị tôi đánh chết.”

Đông Lương Đình cũng lắc đầu bất lực, có vẻ như đang cười trước sự vô trách nhiệm của Trình Uyên.

Tiêu Viêm khẽ cau mày.

“Ta không cần đại boss, chỉ cần một ngón tay là có thể hạ được ngươi.”

Vừa nói, Vũ Phi vừa lắc cổ. Có tiếng “cạch” đột ngột.

Thấy anh không nghe lời khuyên, Trình Uyên bất lực thở dài nói: “Đừng hối hận!”

Vừa nói, thân thể đột nhiên tiến lên một bước.

Vũ Phi ánh mắt ngưng tụ, thay vì lui lại, hấn tiến lên, cũng đối mặt với Trình Uyên.

Trình Uyên đâm ra.

Chương 913

Chương 913:

Vũ Phi cũng đấm.

Nó chỉ hơi khác một chút.

Nắm đấm của Trình Uyên rất nhanh và mạnh, nhưng chúng không hề có một chút Nội Lực nào.

Nhưng nắm đấm của Vũ Phi hòa cùng tiếng “vo ve”, hẳn biết nó tràn đầy Nội Lực.

Khi hai tay đấm chuẩn bị tiếp xúc với nhau, sắc mặt của Vũ Phi đột nhiên biến sắc.

Bởi vì lúc này, Trình Uyên bất ngờ thu tay lại và biến thành cùi chỏ.

Tuy rằng đòn cùi chỏ của anh ta vẫn không có một chút Nội Lực nào, nhưng không hiểu sao lại mang đến cho Vũ Phi một cảm giác đê mê chưa từng có.

“Bùm!” Một âm thanh.

Trình Uyên, người rõ ràng là không sử dụng bất kỳ Nội Lực nào, đã đánh bay Vũ Phi lộn ngược bằng cùi chỏ.

May mắn thay, Vũ Phi rất khỏe, trong khi bay ngược, cơ thể anh ta lặn 180 độ trên không, và chân anh ta lại chạm đất.

Nhưng vừa mới đứng vững, Trình Uyên lập tức đi theo, đổi cùi chỏ phải sang cùi chỏ trái, một cú thúc cùi chỏ khác không chút ẩn giấu sức mạnh.

Vẻ mặt của Vũ Phi thay đổi đáng kể, lần này anh không dám nhận nó, thay vào đó anh tránh sang một bên, cố gắng tránh đòn của Trình Uyên.

Nhưng dường như Trình Uyên đã đoán trước rằng anh ta sẽ né tránh, nên vừa lúc hụt cùi chỏ, vai lại tiến về phía trước, một cột mốc dựa vào núi, đập vào ngực Vũ Phi.

“Bùm!” Một âm thanh.

Vũ Phi bị nổ tung như một quả đạn đại bác và đập vào bức tường đá của hội trường, đập ra một dấu vết hình người.

Sau đó rơi xuống đất.

Lúc này, Vũ Phi khoe miệng đầy tơ máu, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Anh nhìn Trình Uyên hoài nghi.

Lúc này, gian hàng của Tống gia mở to mắt.

Kể cả việc ném thử, anh ta cũng đột ngột đứng lên khỏi mặt đất.

Tất cả mọi người, bất kể họ là ai, sẽ không tin rằng một người có thể tăng sức mạnh của họ lên một hoặc hai hạng chỉ trong vài ngày.

Tuy nhiên, thực tế đã thực sự xảy ra.

Cuộc chiến của Trình Uyên chống lại Vũ Phi lúc này tưởng chừng như vô cùng đơn giản.

Anh ta thậm chí không cần sử dụng năng lượng bí mật.

Thực ra không phải như vậy, chủ yếu là do anh ta sử dụng đòn Bát Quyền do gia đình Lý Ngụy truyền lại, và loại kung fu này đối nghịch với Nội lực, một khi sử dụng Nội lực, anh ta đã tự hại mình nhiều hơn là hại người khác. Đây cũng là lý do khiến Lý Kiện không giấu diếm.

Người duy nhất trong tổng tài hạng nhất không thể bí mật.

Nhưng cùng với đó, phương pháp quyền anh cổ đại của Bát Quyền quá độc đoán, và sức mạnh bùng nổ tự thân, cũng như sự tự luyện cần thiết để luyện tập loại kung fu này, sẽ không làm mất đi Nội Lực nào cả.

Vũ Phi là một cao thủ gần trung cấp bị Trình Uyên hất tung hai nhát vào không trung, vẫn chưa kết thúc.

Khi anh ta chuẩn bị đứng dậy, Trình Uyên lại tiếp tục theo dõi, và sau đó, một đầu gối bay đập mạnh vào trán Vũ Phi.

Vũ Phi sững sốt, vừa chống đỡ thân thể bị thương, vừa bò về phía sau. Đồng thời, anh ta dùng tay lật úp một bàn thờ trong chánh điện.

Bàn lễ vật đập vào Trình Uyên, nhưng bị một đầu gối của Trình Uyên đập làm đôi.

Hai nửa tấm ván gỗ bay về hai phía, ở giữa, bóng dáng của Thành Trùng nhanh chóng bắn ra, lại giẫm lên người Vũ Phi.

Lúc này, Vũ Phi đã xấu hổ rồi, sợ hãi kêu cứu: “Ông chủ lớn, giúp tôi với!”

Bất ngờ từ cú sốc, Tong Dương Ting vừa tỉnh dậy sau cú sốc cũng không quan tâm lắm, phóng tới trước mặt Trình Uyên và đưa tay ra bắn liên tục. x

“Papa Papa!”

Không ngoa khi nói rằng đó là một tay không bóng, tốc độ như một chiếc quạt nhỏ.

Chương 914

Chương 914:

Tất nhiên, mỗi cú tát trời giáng của cô đều ẩn chứa sức mạnh rất bùng nổ. Có vẻ như loại di chuyển tốc độ thuần túy này được thiết kế để chống lại Bát Quyền.

Rõ ràng là cô đã nhìn thấu kỹ năng của Trình Uyên, vì vậy cô lạnh lùng khịt mũi, “Đồ cho tôi!”

đảo ngược

Khi Trình Uyên nhìn thấy cô chơi đùa như vậy, mắt anh chợt sáng lên.

Với một cánh tay giơ lên, một vòng cung được vẽ ra, và động tác “Phát tiên thủ!” Tức là kéo vô số lòng bàn tay nhỏ trong gian nhà của Đông Lương Đình sang hướng khác.

Sau đó, một người chỉ vào trán cô.

Đây là một ” Nhất Dương Chỉ !”

Chỉ là, khi Trình Uyên sử dụng vào lúc này, uy lực của nó còn mạnh hơn Đạo Trường, không biết còn mạnh hơn bao nhiêu!

Đông Lương Đình đột nhiên giật mình.

Hai tay vòng thành vòng tròn, anh buộc phải loại bỏ phần lớn sức mạnh của ngón tay Trình Uyên, đồng thời, ấn một lòng bàn tay lên ngón tay anh.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Cả hai đều nhanh chóng rút lui, và cả hai đều không có lợi thế.

Đòn này cũng tương đương nhau.

Mọi người có mặt đều tỏ vẻ tiếc nuối.

Thực lực của Trình Uyên không chỉ vượt qua kỳ vọng của Vũ Phi, mà còn vượt qua cả Vũ Phi, thậm chí có thể đối mặt với Đông Lương Đình.

“Làm sao có chuyện này?” Vũ Phi hét lên.

Anh không thể tin được, cũng như Long Thẩm Vũ và Đạo Trưởng không thể tin được sức mạnh của Trình Uyên.

Trình Uyên vỗ nhẹ vào lớp bụi trên người và hỏi một cách bình tĩnh: “Bây giờ, hãy để tôi gặp Lý Ngụy, phải không” div

Từ đầu đến cuối, Trình Uyên vô cùng bình tĩnh. cũng giống như những người đã xuất hiện ở đây và những gì đã xảy ra, sớm như anh ấy mong đợi. x

Nghe được lời nói của Trình Uyên, Vũ Phi đứng dậy, lau vết máu trên khóe miệng, cùng Đông Lương Đình nhìn nhau.

Đôi mày cau có của Đông Lương Đình lập tức giãn ra.

“Thật không ngờ.”

Nàng không khỏi có chút xúc động nói: “Lần trước cùng người tới đảo Vàng, giá trị lực lượng trước mặt tương đương với con sâu cái kiến, nhưng hiện tại người là một trong những người xuất sắc nhất.”

“Tốc độ tiến vào có chút quá mức.”

“Hay bạn đã che giấu sức mạnh của mình”

Đông Lương Đình đột nhiên cũng rất bình tĩnh.

Điều này khiến Trình Uyên có chút kinh ngạc, khó hiểu hỏi: “Nghe giọng điệu của cậu, hình như cậu vẫn còn có thể lỗ.”

Đông Lương Đình cười duyên bước tới trước mặt Trình Uyên, thoải mái nói: “Nhìn lại lần đầu tiên nhìn thấy em, anh chỉ là một cậu nhóc ngốc nghếch không biết gì mà lại mắc vào vũng lầy.”

“Ừc!”

“Trong nháy mắt, cái gì đều có cái gì đúng sai!”

Trình Uyên không quá quen với việc cô ở quá gần mình, bởi vì mùi nước hoa hăng hắc trên người khiến anh khó chịu.

Vì vậy, thật tự nhiên khi lùi lại một bước và nói rằng: “Con người luôn thay đổi”.

“Không có,” Tống Lương Uyên lắc đầu, nhìn thẳng nói, “Người ta thay đổi là đúng, nhưng người thay đổi có chút quá nhanh.”

“Vì vậy, gần như là một chút choáng ngợp.”

Nghe đến đây, Trình Uyên khẽ nhíu mày: “Ý anh là gì?”

Đông Lương Đình lại cười nói: “Nói đến giá trị lực lượng, người thật sự vượt quá chúng ta ước lượng. Xem ra, vấn đề đánh bại Vu Phi cũng không lớn, nhưng người nhiều nhất là trình độ hiện tại của ta.”

“Người đã từng nghĩ nếu ta cùng Vũ Phi hợp lực, người có thể là địch nhân bao giờ?”

Trình Uyên cười nhạt nói: “Có thể thử xem.”

Chương 915

Chương 915:

Kỳ thực, hắn không cần cố gắng cũng biết mặc dù tâm tình chạm đến một chút quy tắc mà bản thân không thể nói ra, nhưng thực lực của hắn đã tiến bộ đến mức khó tin.

Nhưng thật sự muốn đối mặt với Đông Lương Đình, thật sự không dám nói đến tỷ lệ thắng. Đó là giới hạn để có thể trôi chảy cô ấy.

Nhưng chuyện gấp gáp đã bị đẩy tới mức này, đặc biệt là Lý Ngụy không thể không cứu, cho nên dù biết Đông Lương Đình và Vũ Phi phối hợp với nhau cũng không thể đánh bại hắn, vậy thì hắn nhất định phải cắn răng chịu đựng lúc này. Chốc lát.

“Anh không cần cố gắng.” Đông Lương Đình lắc đầu cười: “Anh không có cơ hội chiến thắng, bởi vì từ đầu đến cuối anh đều bỏ qua sự tồn tại của một người khác.”

Vì vậy, cả ba người họ đều đặt mục tiêu vào hương vị của họ.

Tiêu Viêm bị ba người đồng thời xem như có chút khó chịu, trong lòng không khỏi khó chịu: “Nhìn xem ta đang làm cái gì, không đánh được ai.”

Thực ra Tiêu Viêm này vẫn thấy chua xót trong lòng.

Cô biết không, lần trước khi cô ấy nhìn thấy Trình Uyên, cô ấy vẫn rất dễ dàng để làm sạch Trình Uyên.

Đặc biệt là ở Đảo Vàng, Tiêu Viêm gọi Trình Uyên, đá nó hoài.

Nhưng trong nháy mắt, Trình Uyên trở nên mạnh mẽ như vậy, đến mức cô chỉ có thể ngẩng đầu nhìn.

Khoảng trống kiểu này, ai nằm yên vào ai, ai mà không chua được.

Tuy nhiên, Trình Uyên nói: “Hương vị, chúng ta không nên là kẻ thù của nhau.” X

Có nghĩa là, bạn không nên nương tay với những người này.

Tiêu Viêm nhún vai và nói với vẻ khinh thường: “Đáng lẽ chúng ta phải là kẻ thù của nhau.”

Trình Uyên cau mày.

Vũ Phi cười gằn, bước đến chỗ Tiêu Viêm nhẹ nhàng nắm tay cô, nói: “Cô là một trong những ứng cử viên cho người bảo vệ do Vân Dĩ Hà xác định, và Tiêu Viêm là một trong những ứng cử viên được Dương Thụy xác định, hai người là định mệnh chỉ có một trái nên bạn đúng, nên thù ngay từ đầu.”

Trình Uyên lắc đầu: “Tôi vẫn không hiểu.”

“Có gì không hiểu không” Tiêu Viêm hỏi.

Trình Uyên khó hiểu: “Theo tính cách của cậu thì cậu sẽ quan tâm đến tình cảm gia đình hơn là bảo bối khôn nạn này.”

Sau khi ném thử, anh ta chế nhạo.

Sau đó vẻ mặt của cô lộ ra vẻ bất lực, nói: “Không phải là bị anh ép buộc.”

“Ai ép em” Trình Uyên vội hỏi.

Sau khi ném thử, anh nói: “Mấy tháng trước, tôi bị rất nhiều người ám sát. Chính là Vũ Phi hết lần này đến lần khác cứu tôi. Trình Uyên, anh có biết ai đang muốn giết tôi không?”

“Ai vậy?” Trình Uyên hỏi lại.

“Là của Vân Dĩ Hà, từ Trình gia của cậu, từ tứ đại gia tộc!”
Tiêu Viêm đột nhiên trở nên kích động hét lớn với Trình Uyên, đồng thời cho tay vào túi quần lôi ra một xấp ảnh đưa cho Trình Uyên.

Những bức ảnh đó ở khắp nơi.

Trình Uyên cau mày nhìn những bức ảnh.

Tôi thấy bức ảnh có đầy xác chết, nhưng khuôn mặt của những xác chết được chụp rõ ràng.

“Những người này nếu không biết người có thể tra trên mạng!” Tiêu Viêm tức giận nói: “Ta muốn sống tốt. Ta không muốn thân phận bảo bối khôn kiếp như vậy, nhưng người đừng nghĩ như vậy. chính xác là, những người giám hộ, những người ủng hộ bạn, không nghĩ như vậy. ”

“Là người, những người ủng hộ người, phải ta ngược lại là người!”

Trình Uyên im lặng.

Trong chốc lát, hần đột nhiên cảm giác được mùi vị rất giống với chính mình.

Trước đây, nhiều việc không như ý muốn mà bắt buộc phải làm.

Một lần ám sát, hai lần ám sát, ba lần có thể cảm thấy không tốt lắm, nhưng bị ám sát mỗi ngày và trở thành mục tiêu của những vụ ám sát khác không vì lý do gì, ai mà không khó chịu vì điều này.

Đông Lương Đình cười nói: “Trình Uyên, cho dù người mạnh cỡ nào, nhất định sẽ đánh bại ba người chúng ta cùng một lúc.”

Chương 916

Chương 916:

Nghe vậy, Trình Uyên cười khỏ, lắc đầu nói: “Không có.”

Đông Lương Đình lại cười: “Thật ra thì cho dù ngươi có cũng vô dụng, bởi vì chúng ta muốn dùng ngươi bức hại Lý Ngụy, chúng ta cũng có thể dùng Lý Ngụy để cưỡng chế ngươi!”

“Dù sao trong nước cờ nhỏ này, ngươi nhất định sẽ thua trong ván cờ.”

Trình Uyên biết rằng Đông Lương Đình đã đúng, vì vậy bây giờ nó nên là một tình huống sinh tử.

Kết quả là, não của anh ta bắt đầu quay với tốc độ tối đa.

Nói một cách ngắn gọn: “Tôi vẫn muốn nhìn thấy Lý Ngụy.”

Vũ Phi cười nói: “Ta có thể nói cho ngươi có trách nhiệm Lý Ngụy muội ở đây, ta có thể cho ngươi xem một chút.”

Vừa nói anh ta vừa nháy mắt với Ném.

Sau khi ném thử, anh ta bước đến một bức tượng Phật và đưa tay chạm vào mặt sau của bức tượng.

“Kachacha” kèm theo tiếng gầm rú của máy móc, tượng Phật tự động tách ra hai bên.

Kết quả là Lý Ngụy, người bị trói bởi những sợi xích sắt nặng nề, đã bị lộ ra ngoài.

Sau khi Trình Uyên nhìn thấy, anh ta muốn bước tới, nhưng đã bị Vũ Phi và Đông Lương Đình ngăn lại.

Vũ Phi chế nhạo nói: “Người cho rằng chúng ta còn có thể để cho người cứu hãn?”

Đông Lương Đình cũng cười: “Sợi xích sắt trên người anh ta làm bằng gang, ngay cả Dương Duệ cũng không bẻ được. Muốn cứu anh ta nhất định phải có chìa khóa. Vì vậy, cho dù để cho anh ta đi qua cũng vô dụng.”

Trình Uyên lắc đầu cười nói: “Không nhất thiết!”

“Cái gì” Đông Lương Đình đồng thời giật mình với Vũ Phi.

Chỉ nghe họ nói, một giọng nói đột nhiên vang lên: “Thực ra, sự phụ của tôi đã nói với tôi rằng luôn chỉ có một ứng cử viên cho chức thủ quỹ!”

Vũ Phi và Đông Lương Đình đồng thời sửng sốt và nhìn lại nguồn phát ra âm thanh.

Tôi thấy tôi đã cắm một chiếc chìa khóa vào ổ khóa bằng sắt nặng nề, và nói trống không: “Chủ nhân của tôi nói rằng chỉ có một ứng cử viên cho người bảo vệ kho Vàng.”

“Còn tôi, chỉ là vỏ bọc!”

Nước da của Vũ Phi và Đông Lương Đình thay đổi đáng kể cùng một lúc.

“Dừng tay!” Vũ Phi vội vội vàng vàng hướng hương vị.

Ngay sau đó.

“Cạch!” Một tiếng, khóa sắt mở ra.

Bị nhốt ở đó, Lý Ngụy nhắm mắt như không tỉnh, lúc này, hai mắt lập tức mở ra.

Vũ Phi đến đúng lúc, và đưa tay ra để thử nó.

Đúng lúc này, một chiếc khóa sắt to bằng cả trăm trượng đập thẳng vào người anh.

Trong lúc vội vàng, Vũ Phi chỉ có thể từ bỏ mùi vị mà né sang một bên.

Lý Ngụy bước tới và đập một cùi chỏ vào Vũ Phi.

Vũ Phi vội vàng tránh ra, có một tiếng “rầm!”

Sức công phá cực lớn khiến hắn không thể ngừng lui ra ngoài hết lần này đến lần khác.

Đông Lương Đình biết chuyện không hay và muốn giải cứu anh, nhưng lúc này Trình Uyên đột nhiên chặn đường cô, trong mắt anh lóe lên một tia sáng.

“Ông chủ lớn, chúng ta luyện tập.”

Vẻ mặt của Đông Lương Đình đột nhiên trở nên rất trịnh trọng, hai tay tiếp tục bắn “Papa Papa”, lòng bàn tay giống như một cái bánh xe nóng bỏng. x

Trình Uyên sử dụng “Bàn tay bắt tử chết tiệt” của Vân Dĩ Hà một lần nữa để đẩy cô ấy sang một bên.

Cả hai đều không làm hài lòng nhau, và cả hai đều lùi lại.

Và Vũ Phi cũng lợi dụng kẽ hở này để đi sau Đông Lương Đình.

Lý Ngụy Trình Uyên vẫn có hiều, và đến với nhau.

Chương 917

Chương 917:

Nhìn thấy Tiêu Viêm đứng ở sau lưng Trình Uyên, sắc mặt Vũ Phi tái nhợt kêu lên: “Hương Vị, người nói như vậy là có ý gì, người biết ta đối với người rất nghiêm túc!”

Tiêu Viêm lạnh lùng liếc anh ta một cái rồi nói: “Suýt chút nữa đã tin rồi.”

Đông Lương Đình cau mày hỏi Trình Uyên: “Anh biết nếu em Tiêu Viêm nó sẽ thối lui.”

Trình Uyên suy nghĩ một chút rồi nói: “Không còn sớm đâu.”

“Trước đây, bạn yêu cầu Tiêu Viêm gọi điện, và trước khi lừa tôi đến đây, bạn đã yêu cầu Tiêu Viêm gửi cho tôi một tin nhắn văn bản.”

“Mặc dù tôi đã sử dụng một số không quen thuộc, nhưng có lẽ tôi có thể đoán đó là một sở thích, bởi vì người dân của tôi, khi gửi tin nhắn văn bản, sẽ sử dụng dấu chấm thay vì dấu phẩy và dấu chấm.”

Tổng Khuyết và Vũ Phi nhìn nhau.

Khi để Tiêu Viêm nhắn tin cho Trình Uyên trước đó và đe dọa anh ta đến đây, cả hai đều không nhận thấy có vấn đề gì.

Trong thực tế, ai có thể nghĩ rằng khi bạn cố gắng gửi một tin nhắn văn bản, bạn sẽ bị xáo trộn các dấu chấm câu và.

“Hơn nữa, trước khi tôi đến, tôi đã nhận được một tin nhắn từ cùng một số.” Trình Uyên cười nhẹ và nói tiếp: “Có một câu trong tin nhắn đó.”

“Đang nói cái gì vậy?” Vũ Phi vội vàng hỏi.

Trình Uyên nhàn nhạt nói: “Lý Nguy không sao!”

Cố gắng nhắn tin cho Trình Uyên theo cách đặc biệt của họ, chỉ để cho Trình Uyên biết rằng cô ấy là của riêng mình. Nếu không thì cô ấy chắc chắn không cần phải làm điều này.

Tiêu Viêm nhất thời cười nhạo nói: “Người thật tưởng tin tưởng những người bị phái tới giết ta là do Trịnh gia, tứ đại gia tộc cùng chú Vân phái tới.”

“Thủ đoạn này quá thấp kém, bởi vì ta cho rằng Vân Dĩ Hà khinh thường dùng cách này. Về phần gia tộc họ Trình và tộc trưởng họ Trình đều biết tôi là người của Trình Uyên, sao có thể sai người giết tôi”

Vũ Phi ngẩn người, nhưng vẫn tỏ vẻ không chịu thua, cãi lại: “Cô là một trong những ứng cử viên, cho nên cho dù cô là người của Trình Uyên, Trình Uyên sẽ không giết cô, nhưng nhà họ Trình chưa bao giờ quan tâm đến Trình Uyên. Ý nghĩa.”

Tiêu Viêm lại cười lạnh nói: “Ta nghĩ người vẫn là rất chính xác.”

“Cái gì” Vũ Phi.

Ném bài giảng: “Tôi thấy quá Trình Tuấn Phong.”

“” Vũ Phi lần này không có gì để nói, hấn nhìn Đông Lương Đình cầu cứu.

Lúc này, Trình Uyên khẽ cau mày nói: “Cho nên, bây giờ tôi vẫn không hiểu tại sao anh lại nói với tôi những điều này.”

Bạn biết đấy, Trình Uyên có thể đoán rằng Đông Tâm Tử không chết, nhưng mục đích thực sự của họ là những gì Vũ Phi nói.

Đó là lý do mà bạn thực sự không cần phải nói với Trình Uyên.

Vậy thì tại sao

Lúc này, Đông Lương Đình mới nở nụ cười.

Cô ấy nói: “Vì vậy, bạn tin những gì chúng tôi vừa nói”

Trình Uyên gật đầu, sốt sắng trả lời: “Theo quan điểm hiện tại thì không có gì khả nghi, nên tôi rất tin tưởng.

Kết quả là nụ cười của Đông Lương Đình càng đậm hơn.

Dù là Trình Uyên, Lý Nguy, hay thử nó, họ cũng không hiểu tại sao cô ấy lại cười.

Tình hình hiện tại rất rõ ràng, việc hợp đội của Trình Uyên và Lý Nguy, cộng với khẩu vị, đã hoàn toàn vượt qua đội cô ấy cùng với Vũ Phi.

Vì vậy, Trình Uyên và ba người nhìn nhau, và họ đều nhìn thấy dấu vết khó hiểu trong mắt nhau.

“Rắc rắc!”

Chương 918

Chương 918:

Đúng lúc này, một tiếng động lớn truyền đến.

Ngay sau đó, Trình Uyên cảm thấy chân mình trống rỗng.

Vì quá đột ngột, không kịp phản ứng, người anh đã ngã xuống.

Đền Đồng Tâm Tự, sàn của sảnh đền đột nhiên nứt toác không thể giải thích được.

Trình Uyên Tiêu Viêm và Lý Ngụy tình cờ đứng ở vị trí bị nứt nên cả ba cùng lúc ngã xuống.

Ban đầu không gian dành cho ngã đã rộng, nhưng càng xuống càng hẹp, cuối cùng cả ba người tùm tùm lại và bị kẹt trong một đường hầm chật hẹp chỉ có một người đi qua.

Đây là một lỗ dốc 45 độ xuống dưới.

Ba người trong số họ đã bị bắt, và điều này đã ngăn chặn con số rơi.

Chưa quyết định, Trình Uyên vội ngẩng đầu nhìn lên.

Vì phía dưới có màu đen nên khi nhìn từ trên xuống thì tối, nhưng khi nhìn từ bên dưới có thể thấy rõ trần của chánh điện.

Ở rìa ổ gà, bốn người đứng đầu Đạo Trưởng Vũ Phi, Đông Lương Đình và Long Thâm Vũ đều đi xuống thăm dò.

“Ổ độ cao gần bốn mươi mét, một cú ngã có thể giết chết họ!”

“Cho dù không chết được, bọn họ một hồi cũng không ra được.”

“Dù sao muốn Trình Uyên bị lừa, người thật sự phải lật vài lượt.”

“Yup”

Trình Uyên có thể nghe cuộc nói chuyện giữa bốn người.

Họ đã nói chuyện xong.

“Kachacha!” Giọng nói từ trên cao lại vang lên.

Lúc này Trình Uyên mới phát hiện ra vết nứt đột ngột trên đỉnh đang dần lành lại.

Chỉ bao lâu sau khi tất cả lành lại, bên trong đã hoàn toàn tối đen.

Do vừa rồi đột ngột không trọng lượng, ba người hiện tại đang tùm tùm lại bộ dáng kỳ quái, ở mức độ khác nhau đều có chút bầm dập.

“Làm gì” Tiêu Viêm hỏi với vẻ khó thở.

Lý Ngụy suy tư một chút rồi nói: “Độ dày của tầng trên hẳn là hơn 50 cm, để là thép kênh cứng. Ước tính từ bên trong trèo lên mở ra cũng không được.”

Trình Uyên tò mò hỏi: “Có gì ở dưới đó?”

“Tôi không biết.” Lý Ngụy và Tantan đều lắc đầu.

“Vì chúng ta không thể vượt qua, chúng ta hãy đi xuống và cố gắng.” Trình Uyên nghiêng răng nói, “Nó không thể là một cái hố không đáy.”

“Làm sao để xuống” Tiêu Viêm hỏi.

Lý Ngụy nói: “Ôm chặt hai người. Ta nâng các người lên một chút, ta trước đi xuống xem một chút.”

“Ôm chặt” và nếm cảm giác ửng đỏ tức thì trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy.

Trình Uyên không nghĩ nhiều, vươn tay Tiêu Viêm vòng eo thon thả, dùng tay kia đập mạnh vào vách động phía sau.

“Puff!” Với một âm thanh, anh ta tiến lên vài mét.

Kết quả là Lý Ngụy bắt đầu trượt xuống con dốc 45 độ.

“Chào!”

Hương vị hơi khó chịu.

Bởi vì trên thực tế, Trình Uyên có thể tự mình leo lên chỗ cao hơn, nên không cần phải co ro với cô ấy.

“Bạn đã không có đủ lợi thế, phải không?”

Trình Uyên sững sốt một chút, sau đó hiểu ra không khỏi gãi gãi đầu cười: “Xin lỗi.”

Nhưng khi gãi đầu, anh vừa buông bàn tay đang ôm lấy eo thon, một chút cũng không nhận được trượt xuống.

Đầu cô ấy hướng vào bụng dưới của Trình Uyên.

Trong phút chốc, mặt anh biến thành một mảnh vải đỏ, anh tức giận hét lên: “Trình Uyên!”

Trình Uyên không ngờ mình lại trở thành một tình huống khó xử như vậy, nhanh chóng dùng tay và chân leo lên vài mét.

“Đi xuống!”

Chương 919

Chương 919:

Lúc này, bên dưới truyền đến giọng nói của Lý Ngụy.

Âm thanh có chút yếu, có thể đánh giá phía dưới vẫn còn khoảng cách xa.

Kết quả là hai người chống tay vào vách hang, thả lỏng người, cả hai cùng trượt xuống.

Sau khi quay nhiều vòng liên tiếp, anh ta trượt xuống đáy hố.

Khi xuống tới đáy động, hần đột nhiên mở ra, trước mắt là một khoảng không bao la, đèn sáng rực rỡ.

Đúng vậy, đèn sáng, vì có điện bên dưới.

Trình Uyên bất ngờ bị sốc, anh ta còn không quan tâm đến bụi trên người mình, cứ thế nhìn xung quanh.

Tôi không biết điều đó, nhưng tôi đã rất sốc khi nhìn thấy nó.

Anh đột nhiên có một ảo tưởng rằng anh cảm thấy như anh đã trở lại Đảo vàng ngay lập tức.

Trình Uyên choáng váng.

Vị giác cũng bị hóa đá.

Lý Ngụy trầm mặc nhìn mọi thứ trước mặt.

Ai có thể nghĩ ra nó.

Dưới ngói đèn Đồng Tâm Tự ở thành phố Tân Dương sẽ có một kho bạc khổng lồ.

“Hóa ra là cái hầm thứ hai ở đây.”

Một lúc lâu sau, tôi thức dậy sau khi Tiêu Viêm và vợ tôi bước vào trong.

Bên trong có một không gian rộng gần nghìn mét vuông, được bao bọc bởi vách hang bằng tôn, bên trong hang là những ô lớn như núi.

Hộp được làm bằng gỗ, và gỗ hơi mục nát từ lâu và sẽ bị mục khi chạm vào đầu tiên.

Gỗ nhẹ vào một cái, và đột nhiên lộ ra một ánh vàng.

Có thật không!

Tiêu Viêm che cái miệng nhỏ nhắn của mình, sững sốt một hồi mới quay đầu lại hỏi Trình Uyên, “Chúng ta là phúc giả sao?”

Trình Uyên nghiêm nghị lắc đầu.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của anh ta, tôi hơi ngạc nhiên: “Sao anh lại trông như thế này?”

“Mọi chuyện càng ngày càng phức tạp.” Trình Uyên trầm giọng nói.

Lý Ngụy bước đến chỗ Trình Uyên và hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Trình Uyên gật đầu nói: “Không có gì là đúng.”

Tiêu Viêm và nhìn nhau với Lý Ngụy.

Trình Uyên nhắc chân xung quanh hầm và thấy rằng nó có kích thước tương tự như hầm thứ ba, nhưng nó không có nhiều phòng như hầm thứ ba.

Nó chỉ là một hội trường, với vô số hộp gỗ được sắp xếp bất thường, và vô số vàng trong các hộp gỗ.

“Tôi dường như đã hiểu tại sao Vũ Phi lại muốn nói với tôi những điều đó.” Trình Uyên lầm bầm.

Nghe thấy lời nói của Trình Uyên, Tiêu Viêm và Lý Ngụy nhanh chóng và vô thức bước tới và hỏi: “Tại sao?”

Bộ não của Trình Uyên lúc này giống như một chiếc máy tính tốc độ cao.

Có lẽ đây là lợi ích mà anh ta có được sau khi siêng năng trở lại.

“Đó là bởi vì quan hệ của Đông Nguyệt, tôi suy ra rằng Tống Thiển chưa chết.”

Anh ta chậm rãi ngồi trên mặt đất, dùng ngón tay vẽ một đường trên sàn nhà đầy bụi và nói: “Nhưng tôi đã bỏ qua điểm quan trọng nhất.”

“Tống Thiển đến từ Bắc Kinh, bọn họ không có người thân nào ở Tân Dương cả. Tại sao Đông Nguyệt lại từ Bắc Kinh đến Tân Dương làm việc?”

“Bây giờ nghĩ lại đi, không phải không có lý do.”

“Và lý do là đây.” Lý Ngụy chợt bừng tỉnh khi nghe câu nói của Trình Uyên.

Trình Uyên gật đầu nói: “Đúng vậy, sự sắp xếp của Đông Nguyệt đến thành phố Tân Dương không phải để cho Đông Nguyệt làm chuyện, mà là dùng chuyện này để che đậy mục đích thực sự của anh ta khi đến thành phố Tân Dương.”

“Bởi vì có một cái hầm thứ hai ở đây.”

“Có lẽ Đông Tâm Tử đã phát hiện ra vị trí của bảo vật thứ hai từ lâu, nhưng anh ta chưa nói gì về nó. Hoạt hình bị đình chỉ

của anh ta cũng là để che giấu tốt hơn tin tức về bảo vật thứ hai.”

Chương 920

Chương 920:

Nói đến đây, Trình Uyên vẽ thêm một đường trên mặt đất và tiếp tục lầm bầm: “Đông Lương Đình không biết nơi này, họ chỉ nên biết rằng đây là một cái bẫy nội tạng. Họ dụ chúng ta đến đây là ý của Đông Tâm Tử, còn tôi thì không.” “Tôi không mong sức mạnh của tôi tăng lên nhiều như vậy. Vì vậy, tôi đã tạm thời sử dụng cái bẫy này.”

Sau khi vẽ lại một đường đại diện cho Đông Tâm Tử, Trình Uyên lại cau mày, phân tích: “Tuy nhiên, nhân vật chính có thể vạch ra một âm mưu lớn như vậy sao có thể không tính đến bước này?”

“Hắn yêu cầu Vũ Phi nói trước cho ta biết, mục đích thực sự của bọn họ là bảo bối thứ nhất, chính là muốn chúng ta suy nghĩ trước.”

Cuối cùng.

Ông đã kết nối ba đường với nhau.

Trình Uyên dùng ngón tay gõ mạnh xuống sàn nhà, ngẩng đầu nhìn Lý Ngụy và Tiêu Viêm nghiêm túc hỏi: “Anh hiểu không?”

Lý Ngụy lắc đầu, đi Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm cũng lắc đầu.

Trình Uyên không tức giận nữa, mà trực tiếp giải thích: “Điểm này là tổng của bốn hàm kia, tương đương với trữ lượng vàng của hàm thứ nhất.”

“và vì thế”

“Mục tiêu thực sự của Đông Tâm Tử không phải là hàm đầu tiên có hệ số độ khó năm sao, mà là bốn hàm còn lại!”

Tiêu Viêm và Lý Ngụy lại nhìn nhau.

Đặc biệt là hương vị, nàng giờ phút này nhìn Trình Uyên lúc này, đã từ lâu mất đi vẻ kiêu ngạo trước kia, ngược lại trong mắt vẫn có một tia sợ hãi.

“Anh có chắc mình vẫn là con người không” cô bối rối hỏi.

Khả năng phân tích của Trình Uyên khiến cô kinh ngạc.

Họ từng nghĩ rằng Đông Lương Đình là thủ quỹ của kho tiền thứ hai, nhưng bây giờ xem ra không phải vậy.

Thủ quỹ của kho tiền thứ hai là ai?

Hiện tại, nó không còn quan trọng nữa.

Bởi vì Đông Tâm Tử đã làm chủ được hàm thứ hai, đồng thời là thủ quỹ của hàm thứ ba, nên anh ta có được hai hàm.

Và nếu Trình Uyên đoán không lầm, thì kho bạc thứ tư thực sự là bảo vật nhỏ phía trên kho bạc thứ ba.

và vì thế

Cho đến nay, Đông Tâm Tử cũng đủ khiến cho tất cả mọi người cho rằng mục tiêu của hắn chính là đệ nhất bảo vật.

Khi đó, Vân Dĩ Hà đương nhiên sẽ trở lại hàm đầu tiên và canh gác cùng với Dương Duệ.

Những người khác, bao gồm Lý Ngụy, và thế lực đứng sau Lý Ngụy, sẽ giúp Vân Dĩ Hà và Dương Duệ bảo vệ kho bạc đầu tiên.

Thu hút sự chú ý của mọi người vào Bảo vật số 1, bằng cách này, Tống San nghĩ đủ thời gian để tìm Bảo vật số 1.

Chỉ cần thư viện phân cứng đầu tiên được tìm thấy, anh ta sẽ có đủ sức mạnh để chiến đấu chống lại bất kỳ quốc gia nhỏ bé nào trên thế giới.

Đến lúc đó, chỉ cần bạn thoát khỏi đất nước này, bạn sẽ có thể làm dậy sóng thế giới!

“Chúng ta phải làm sao” Lý Ngụy vội vàng hỏi.

Tiêu Viêm cũng gật đầu đồng ý: “Làm thế nào để chúng ta thoát ra”

Trình Uyên nhìn thấy Lý Ngụy và Tiêu Viêm đều có những vết bầm tím khác nhau trên cơ thể, liền nói: “Trước tiên hãy chăm sóc vết thương.

Cả hai đều không phản đối.

Nói cách khác, chữa trị vết thương bề ngoài cũng không khó, ít nhất Lý Ngụy và Trình Uyên đều là lãnh đạm, nhưng là có chút không tiện Tiêu Viêm.

Đặc biệt lưng của cô ấy hơi đau.

May mắn thay, những hộp vàng ở đây được sắp xếp không theo quy luật. Vì vậy, Tiêu Viêm chạy sau một vài hộp lớn.

Cái gọi là xử lý vết thương, trên thực tế không có gì xử lý, chính là lau sạch máu, xé một ít vải trên vết thương còn đang chảy máu rồi băng lại.

Rốt cuộc, không ai trong số họ là Lý Nam Địch, và không ai sẽ mang theo thuốc bên mình.

Sau khi Trình Uyên và Lý Ngụy chế biến xong, họ nghỉ ngơi tại chỗ và chờ Tiêu Viêm.

Chương 921

Chương 921:

Tại thời điểm này.

Tiêu Viêm thò đầu ra sau một chiếc hộp lớn, ngưng ngưng chớp mắt và hét vào mặt Trình Uyên, “Này, lại đây.”

Nói cách khác, Tiêu Viêm chưa bao giờ thể hiện ra vẻ mặt này với Trình Uyên, giống như Lý Nam Địch mới gặp gần đây.

Trình Uyên nghi ngờ theo bản năng.

Sau khi đi qua, hai mắt đột nhiên nhìn thẳng.

Bởi vì tôi chỉ mặc một chiếc áo lót ở phần trên của tôi, tôi không mặc bất cứ thứ gì khác. Những chiếc áo sơ mi và áo khoác được xếp ngay ngắn trên chiếc hộp gỗ sạch sẽ.

“Em là” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Tiêu Viêm quay lưng về phía hắn, ngưng ngưng nói: “Giúp ta băng vết thương.”

Trình Uyên nhìn thấy trên tám lưng trắng như tuyết và trơn trượt có một vết xước khoảng năm cm, trông đặc biệt đột ngột.

Mặc dù tôi cảm thấy có gì đó không ổn trong việc Tiêu Viêm, nhưng Trình Uyên không nghĩ nhiều về điều đó, anh xé một góc quần áo của cô và bắt đầu giúp cô lau sạch những vết bầm xung quanh vết xước.

“Này, vợ anh sinh con à?” Tantan hỏi đột ngột.

Trình Uyên sững sốt trong chốc lát, sau đó thở dài cười khỏ:
“Ta tiên sinh.”

“Ngươi sinh cái gì?” Tiêu Viêm vội vàng hỏi.

“A” Trình Uyên sững sốt, đầu cũng không quay đầu lại, thuận miệng nói: “Ta tiên sinh!”

“” Hương vị của hoa mắt.

“Tôi đang hỏi, một cậu bé hay một cô gái”

Trình Uyên tỉnh lại, nở nụ cười haha nói: “Ha, ta còn tưởng rằng ngươi không có, đã có một nam tử a!”

“Oa, vẫn là bào thai rỗng phượng!” Tiêu Viêm không khỏi ghen tị, “Thật tuyệt vời!

Trình Uyên mỉm cười giúp cô rửa sạch vết thương, sau đó xé một dải áo dài khác của anh, chuẩn bị quần lại cho cô.

Nhưng muốn quần lưng thì phải quần áo trước ngực.

và vì thế

“Cái này” Trình Uyên ngập ngừng.

Sau khi Tiêu Viêm, đỏ mặt, “đột nhiên” quay người về phía Trình Uyên, cười nói: “Đã lâu không gặp, ta không biết xấu hổ, ngươi sao lại mắc cỡ”

Trình Uyên há hốc miệng, và não anh như đông cứng lại.

Đây có phải là một hương vị?

Vì vậy, anh ta đã lùi lại một bước.

Ném một bước khó hơn.

Trình Uyên ánh mắt sáng lên, tự nhiên bắn ra tay, nhéo lên vai Tantan một cái.

“Tốt!”

Với một tiếng vo ve bị bóp nghẹt, cơ thể của Tiêu Viêm ngã xuống đất một cách vô ích.

Trình Uyên vội la lên với Lý Ngụy ở bên ngoài: “ Sư huynh, ở đây có thuốc độc!”

Tuy nhiên, có vẻ hơi muộn để nói ra điều này.

Anh ta quần quần áo Tiêu Viêm một cách bừa bãi trên người Tiêu Viêm, khi nhảy ra khỏi mấy chiếc hộp đang ôm cô, phát hiện Lý Ngụy đang đứng trước mặt bọn họ, sắc mặt u ám, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo. kẻ thù.

“Khắc khắc!” Trình Uyên trong lòng thì thào.

Anh ta nhanh chóng chạy theo hướng ngược lại và quay trở lại khu vực hộp lớn có vàng.

Khu vực đó giống như một mê cung.

“bùm!”

Tuy nhiên, ngay sau đó là một tiếng nổ lớn.

Chương 922

Chương 922:

Vô số sỏi vàng và gạch vàng đang bay khắp bầu trời.

Trình Uyên và Tantan đều bị trúng một vài viên gạch vàng, và cơ thể của họ bị bắn phá vào một hộp khác.

Khi hắn ngã xuống đất, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Lý Ngụy nhất thời xông lên không trung, chính mình đánh một đòn đầu gối, nện xuống.

Trình Uyên không có thời gian để suy nghĩ nữa, cầm trên tay mùi vị lẫn lộn tại chỗ.

“Bùm!” Lớn tiếng nói.

Lý Ngụy va vào sàn sắt, một ổ gà kinh hoàng đột nhiên xuất hiện. Và Trình Uyên cũng xúng đáng tránh được đòn này.

Phòng có độc, có sương độc gây ảo giác, uể oải.

Trên thực tế, loại sương độc này không khó bắt gặp trong đời sống hàng ngày, nhiều loại thuốc gây mê đều có thành phần này.

Ngay bây giờ.

Mùi vị đặc trưng khiến Trình Uyên cảnh giác.

Khi Tiêu Viêm nói chuyện với anh, vài lần Trình Uyên, người vốn dĩ rất hiểu chuyện, phản ứng lại hơi chậm.

Trình Uyên biết mình không ổn, nhanh chóng tiến vào kiểu hung hãn đó, ánh mắt càng ngày càng đen và sáng hơn trước.

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên tỉnh táo lại, liền phán đoán Tiêu Viêm bị cái gì ảnh hưởng.

Lý Ngụy lại tấn công, một ngọn núi nặng nề tựa lưng vào núi, mang theo một vụn trượng húc vào Trình Uyên và Tiêu Viêm.

Lần này, Trình Uyên không thể trốn, một khi làm như vậy thì sẽ bị ném mùi, không thể chịu được sự va chạm của Li Tô chút nào.

Vì vậy, anh ta đã bám vào vấn đề và tình cờ gặp Lý Ngụy.

Các thủ thuật đều là cổ xưa. Các thủ thuật của Bát Quyển. Tuy nhiên, Lý Ngụy thông thạo hơn Trình Uyên, và cảnh giới của Trình Uyên rõ ràng là cao hơn Lý Ngụy một chút.

Tiếng ồn lớn của “Boom!” Dường như gây ra một làn sóng lớn.

Cơ thể của cả hai người rút lui nhanh chóng.

Trình Uyên cũng cảm thấy lồng ngực ngọt ngào, một ngụm máu trào ra từ cổ họng.

Nhưng hắn không chút do dự, dừng lại bộ dáng, lập tức nắm lấy Tiêu Viêm, chống lên trên vai hắn, xoay người bỏ chạy.

Lý Ngụy khi dừng người lại, khoe miệng tràn ra một vệt máu, nhưng anh ta ngay lập tức vừa vịn và lao về phía Trình Uyên lần nữa như thể không biết đau.

Thấy không thể thoát khỏi Li Tô, Trình Uyên đơn giản đặt Tiêu Viêm xuống đất, quay người lại và thúc anh ta lại.

“Bùm!”

“bùm!”

“Bùm!”

Cả hai đã chiến đấu với nhau trong tích tắc.

Thực ra, nói về sức mạnh, sức mạnh hiện tại của Trình Uyên chắc cũng tương đương với Đông Lương Đình. Còn Lý Ngụy thì kém gian nhà Tống.

Nhưng nếu họ sử dụng Bát Quyền thì kết quả lại khác.

So với của Trình Uyên, Bát Quyền của Lý Ngụy tinh tế và thành thạo hơn rất nhiều, vì vậy nhất thời, hai người bọn họ

không phân ra được.

Sau khi chiến đấu hơn mười phút, Trình Uyên biết rằng đây không phải là giải pháp, khi Lý Ngụy bị ép vào bức tường của Hang Sắt, anh ta đột nhiên sử dụng Vân Dĩ Hà để dạy anh ta “Vận bàn tay bất tử!”

Lý Ngụy đập mạnh tay, hơi bị tay của Trình Uyên làm chệch hướng.

Chương 923

Chương 923:

“Bùm!” Một âm thanh.

Vách hang đã bị xuyên thủng trong chốc lát.

Trong khi mảnh sắt lớn đang bay, một lối đi dài tối tăm hiện ra trước mặt hai người họ.

Ngay sau đó, một luồng khí có mùi đất xông thẳng vào mặt.

Bộ não của Trình Uyên rõ ràng ngay lập tức.

Và Lý Ngụy khẽ cau mày.

Nhìn thấy điều này, Trình Uyên không dám suy nghĩ nhiều, dùng một cú đấm ép Lý Ngụy về phía sau, tóm lấy kẻ cách đó không xa và Tiêu Viêm, chỉ bằng một cú nhấp chuột, anh ta chui vào lối đi tối tăm và chạy sâu vào trong. độ sâu. đi cùng.

Trình Uyên đi về phía trước với một con đèo dài và tối không biết nó dẫn đến đâu.

Ở dưới lòng đất, điện thoại di động hoàn toàn không có tín hiệu, cùng lắm chỉ có thể dùng làm đèn pin và xem giờ.

Bởi vì kênh này là một đường thẳng, phía trước không có ánh sáng, hắn không biết mất bao lâu mới thoát ra được, vì vậy hắn không dám lãng phí dù chỉ một chút pin trong điện thoại. Khi anh ta bị buộc phải.

Tôi chỉ biết họ đã đi bộ bao nhiêu giờ.

Đằng sau không biết Lý Ngụy không đuổi theo hay đang đi chậm, dù sao Trình Uyên cũng không nghe thấy tiếng bước chân phía sau.

Không biết từ khi nào, Tiêu Viêm tỉnh dậy, vùi đầu vào cổ Trình Uyên mà ngửi mùi hương của anh, trông như đang rất thích thú.

Trình Uyên biết rằng sau khi ném chất độc, sức mạnh của thuốc vẫn chưa phân tán.

Anh không dám nói chuyện với cô, sợ phá vỡ hòa khí sẽ khiến anh càng thêm đau đầu.

“Chúng ta ở đâu?”

Đột nhiên, trong bóng tối, Tiêu Viêm hỏi.

Trình Uyên trầm giọng nói: “Trong một đoạn vãn.”

“Đó có phải là lối thoát không?” Tiêu Viêm hỏi lại.

Trình Uyên gật đầu: “Nên như vậy.”

“Vì có một đoạn, tại sao họ lại cho chúng tôi vào” Tiêu Viêm hỏi.

Trình Uyên suy nghĩ một hồi rồi nói: “Tôi đoán, chắc hẳn có điều gì đó khó tin ở phía trước, hoặc ai đó đang đợi chúng tôi.”

“Tôi bị trúng độc à?” Tiêu Viêm hỏi lại.

Trình Uyên gật đầu, sau đó lắc đầu: “Có vẻ như bây giờ đã ổn rồi.”

“Sao anh không sao” Tiêu Viêm nhẹ giọng nói: “Không sao, tại sao anh còn bế em?”

Trình Uyên choáng váng.

Tôi nghĩ, phải, cô ấy không bị thương nặng nữa.

Vì vậy, tôi đặt cô ấy trên mặt đất và yêu cầu: “Bạn có thể đi bộ một mình”

“Vâng.” Tiêu Viêm nói.

Hai người bắt đầu đi cạnh nhau, trong lúc đó Tiêu Viêm nói: “Tại sao trước kia ta thích người như vậy?”

“Cô bị trúng độc.” Trình Uyên giải thích.

Sau khi Tiêu Viêm, anh bực bội nói: “Thật sự là đáng ghét, loại độc này là độc dược gì. Nếu những tên biến thái kia lấy được loại độc này thì không.”

Nghe được những lời của Tiêu Viêm, Trình Uyên “cười thầm” trong lòng.

Trong lòng mơ hồ nảy ra một ý nghĩ kinh khủng.

Đúng lúc này, một tia sáng đột nhiên từ phía trước chiếu tới.

Ném thấy hứng thú: “Xuất khẩu đến rồi!”

Tinh thần của Trình Uyên bàng hoàng.

Vì vậy, họ vội vã đến lối ra.

Về phần Lý Ngụy, Trình Uyên định đợi ra ngoài để đảm bảo an toàn, sau đó quay lại tìm Lý Ngụy.

Chương 924

Chương 924:

Đông Tâm Tử chưa chết!

Trình Uyên nghĩ rằng mục đích thực sự của anh ta đã được tính toán chín trên mười, vì vậy một khi anh ta ra ngoài, có thể sẽ có một cuộc đối đầu thực sự.

Nhưng anh vẫn rất hào hứng.

Vì ít ra, anh cũng có thể tận mắt nhìn thấy vợ và thai nhi hóa rồng, phượng.

Nghĩ đến đây, tốc độ dưới chân càng ngày càng rõ ràng.

Ánh sáng ngày càng trở nên rõ ràng hơn.

Cuối cùng, họ đến được nơi phát ra nguồn sáng và phát hiện ra đó là một cánh cổng sắt.

Xung quanh cánh cổng sắt có những khe hở nhỏ, ánh sáng hắt ra qua các khe hở.

Trình Uyên và Tiêu Viêm nhìn nhau.

“Qua cổng sắt này, nên có lối ra bên ngoài.” Tiêu Viêm nói.

Trình Uyên gật đầu, nói với nhau: “Các người tránh ra!”

Tiêu Viêm ngạc nhiên và nói: “Làm thế nào mà bạn có thể muốn đâm nó bằng tay không?”

“Bùm!” Một âm thanh.

Trình Uyên đâm nó, và cánh cổng sắt bị thủng một lỗ.

Tôi đã choáng váng sau khi Tiêu Viêm.

Cô kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

Tôi thực sự không hiểu Trình Uyên đã trải qua những gì trong khoảng thời gian này và tại sao anh ấy lại trở nên mạnh mẽ như vậy trong một khoảng thời gian ngắn

Một cơn gió nhẹ phả vào mặt, thổi tung mái tóc có mùi vị.

Trình Uyên tràn đầy vui sướng và bước ra khỏi hồ một bước.

Tuy nhiên, cảnh tượng khiến anh bị sốc lại xuất hiện.

Nói với cửa hang hóa ra là một phòng.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường nhưng có rất nhiều người thân quen.

Điều đầu tiên đập vào mắt là Lý Ninh Quyên và Lý Lan Oanh, hai người họ, mỗi người ôm một đứa trẻ trên tay, đang nói chuyện với nụ cười trên môi bên cạnh giường.

Nhìn vào bên trong, một người đàn ông đang ngồi cạnh giường bệnh, vì đối diện với Trình Uyên nên Trình Uyên không nhìn ra đó là ai.

Nhưng chắc chắn người nằm trên giường bệnh là Bạch An Tương vừa mới sinh con.

Bạch An Tương trông rất yếu ớt vì cô ấy được sinh ra trong bụng, nhưng dù vậy, cô ấy vẫn có thể nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt của cô ấy.

Trình Uyên choáng váng.

Nếu có bất kỳ thiếu sót nào trong cảnh này, đó có thể là sự thiếu vắng anh ấy với tư cách là một người cha.

Nhưng vào lúc này, có một người đàn ông mặc vest ngồi bên cạnh giường của Bạch An Tương, anh ta không biết phải nói gì với Bạch An Tương, và anh ta vẫn đang nắm tay Bạch An Tương.

Và tất cả những điều này, Lý Lan Oanh và Lý Ninh Quyên dường như chưa bao giờ nhìn thấy chúng.

Một cơn giận không tên đã bùng lên trong tích tắc.

Trình Uyên chạy đến, nắm lấy vai người đàn ông và kéo anh ta qua một cách thô bạo.

Một gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt Trình Uyên.

“Trình Uyên” người đàn ông kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên đại não gầm lên, trong mắt như muốn bộc phát lửa giận: “Long Thảm Vũ Long!”

Nhìn Bạch An Tương đang yếu ớt trên giường bệnh, nhìn thấy Trình Triển Dục, vẻ mặt kỳ quái, hỏi Lâu Thiển Thiển: “Ông xã, đây là ai?”

Trình Uyên thật ngốc.

Bạch An Tương thực sự gọi là chồng của Long Thảm Vũ

Nhưng Long Thảm Vũ vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Bạch An Tương, cười nhẹ nói: “Một người bạn.”

bạn bè

Cơn giận của Trình Uyên đột nhiên đình trệ.

Chương 925

Chương 925:

Đột nhiên, nhiều thứ bắt đầu tràn vào tâm trí anh một cách điên cuồng.

Trong chốc lát, đầu Trình Uyên đau như nứt ra.

Anh đau đớn ôm đầu, gầm lên trời: “A!”

Những mảng ký ức vô tổ chức và đan xen, giống như những cảnh phim cũ cứ hiện ra trong tâm trí anh.

Trong trí nhớ của tôi, sau khi tốt nghiệp đại học, Trình Uyên đến công nghiệp hoa quả của Bai để tìm việc làm, lần đầu tiên nhìn thấy Bạch An Tương, tôi đã bị vẻ đẹp của cô ấy mê hoặc.

Nhưng Trình Uyên, người biết rõ thân phận của cô, không dám chủ động theo đuổi Bạch An Tương cho đến khi cô kết hôn với Long Thẩm Vũ

Tôi hối hận nên đã thực hiện một giấc mơ đẹp cho riêng mình.

Trong giấc mơ, anh và Bạch An Tương đến với nhau.

Trong giấc mơ của mình, anh cũng trở thành chủ tịch của tập đoàn Tuấn Phong.

Và trở lại với sự thật, tất cả những gì anh ấy trải qua thực sự là kinh nghiệm của Long Thâm Vũ, anh ấy chỉ coi mình là Long Thâm Vũ.

Trình Uyên, người đột nhiên tỉnh dậy, nhìn mình, vẫn mặc đồng phục bảo vệ của Bai Industry Fruit.

Anh ta hóa đá.

Long Thâm Vũ đứng lên, vỗ vỗ Trình Uyên bờ vai, cười nhẹ nói: “Người có hứng thú.”

Khẽ nhặt giỏ trái cây trên tay Trình Uyên.

Trình Uyên nhận ra rằng anh đang xách một giỏ trái cây trên tay.

Hóa ra Long Thâm Vũ và Bạch An Tương có một cặp sinh đôi, và họ tự mình đến thăm.

Đột nhiên, anh cảm thấy như thể mình bị thứ gì đó làm trống rỗng, cảm thấy mệt mỏi và tim quặn thắt.

Anh ta nhìn vào đôi mắt kỳ lạ của Bạch An Tương, và nhìn Long Thâm Vũ với một nụ cười bình tĩnh.

Cơ thể Trình Uyên chợt rung lên.

“Sai lầm!”

“Sao vậy” Long Thâm Vũ ngạc nhiên hỏi: “Trình Uyên, em có chuyện gì vậy?”

Trình Uyên lắc đầu, trong mắt lóe lên một tia sáng: “Hình như đoạn ký ức này đột nhiên chui vào trong đầu tôi. Chúng ta không có giao lộ. Ngay cả Bạch An Tương cũng không biết tên tôi là gì, sao anh lại biết.” tên tôi là Trình Uyên và nó trông rất quen. ”

Đôi mắt Long Thâm Vũ đột nhiên nhìn chăm chăm.

Với một “tiếng gọi”, Trình Uyên bất ngờ bắn và néo cổ Long Thâm Vũ.

“Tôi vẫn còn kung fu của cơ thể mình, có phải nó bịa ra từ không khí mỏng không?” Anh hỏi Long Thâm Vũ lớn tiếng.

Vẻ mặt của Long Thâm Vũ hiện lên vẻ đau khổ, anh bắt đầu giãy dụa, bắt đầu muốn tách bàn tay mà Trình Uyên đang giữ trên cổ mình ra.

Nhưng dù cố gắng thế nào, anh ấy dường như không thể cử động được chút nào.

Nhìn thấy cảnh này, Bạch An Tương cũng chật vật đứng dậy khỏi giường bệnh, tức giận chỉ vào Trình Uyên: “Anh làm gì vậy, buông chồng tôi ra!”

Thành thật mà nói, khi Bạch An Tương muốn bảo vệ Long Thâm Vũ và mắng Trình Uyên một cách tức giận.

Trái tim của Trình Uyên thực sự đang rỉ máu.

Nhưng đột nhiên, anh nhận ra rằng đây không phải là sự thật, tất cả những điều này đều là giả dối, ngay cả ký ức chọt hiện lên trong đầu anh cũng là giả.

Lý Ninh Quyên và Lý Lan Oanh cũng ngao ngán: “Nhân viên bảo vệ hôi hám, thả tôi ra!”

Trình Uyên nhìn lại Lý Lan Oanh và hỏi, “Mẹ, mẹ không phải là mẹ của con sao?”

Lý Lan Oanh choáng váng.

Chương 926

Chương 926:

Đúng vậy, Lý Lan Oanh là mẹ của Trình Uyên, vậy tại sao Long Thâm Vũ và Bạch An Tương có con, cô ấy sẽ xuất hiện ở đây

Và cũng giúp Bạch An Tương và Long Thâm Vũ mừng Trình Uyên

Trình Uyên mỉm cười.

Mắt anh ấy ngày càng sáng!

Một nắm đấm chậm rãi nâng lên, chỉ vào đầu Long Thâm Vũ, nói: “Độc quả thực rất mạnh, nhưng đáng tiếc, hiện tại tác dụng của ta không rõ ràng.”

Trình Uyên khác với những người khác ở chỗ anh ấy được thăng tiến bởi những hiểu biết của mình.

Vì vậy, cho dù hắn có trúng độc, loại linh quang kia cũng sẽ sớm cho hắn bắt được sơ hở trong đó.

“đi chết đi!”

Anh ta hét lên và tung một cú đấm vào đầu Long Thâm Vũ.

Long Thâm Vũ lập tức lộ ra vẻ kinh hãi.

“A!” Bạch An Tương cũng vội vàng hét lên.

“Chà,” một cặp song sinh sơ sinh cũng bật khóc.

“Bắn!”

Nhưng vào lúc này, có một âm thanh giòn giã.

Nắm tay của Trình Uyên dễ dàng bị nắm lấy.

Anh ấy đã bị sốc.

Tôi thấy một người, giống như bước ra khỏi cơ thể Long Thâm Vũ, nắm chặt tay Trình Uyên.

Và người này, Trình Uyên cũng đã từng nhìn thấy anh.

Anh ấy là Dương Duệ!

Nắm đấm của Trình Uyên, Dương Duệ nhìn bằng phẳng và chậm rãi nói: “Bạn có chắc là mình thực hiện được cú đấm này không?”

Trình Uyên lườm anh ta và chế nhạo: “Dương Duệ, anh nên biết rằng bây giờ chúng ta đang ở cùng một phe!”

Dương Duệ gật đầu, vẫn là bình tĩnh nói: “Ta là người chơi cờ, cư nhiên biết.”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Không phải, ngươi không phải, ngươi là giả!”

Dương Duệ lại gật đầu: “Đúng vậy, ta quả nhiên là giả, nhưng ngươi muốn thế nào?”

Trình Uyên mắng: “Vô nghĩa, vì tất cả những thứ này đều là giả, tất nhiên tôi sẽ phá vỡ tất cả những thứ này!”

Dương Duệ đột nhiên cười nói: “Không có, nhóc con, còn cần phát triển!”

“Cái gì” Trình Uyên không hiểu ý của anh trong câu này.

Ban đầu, anh ấy nghĩ Dương Duệ là giả, nhưng không hiểu sao khi Dương Duệ nói điều này, anh ấy luôn cho Trình Uyên vẻ ngoài rằng anh ấy là thật.

Dương Duệ từ từ buông tay ra, lãnh đạm nói: “Những gì anh nghĩ là đúng có thể không phải tất cả đều đúng, và những gì anh nghĩ là sai có thể không phải tất cả đều là sai.”

“Một số thứ có thể được giải quyết bằng một cú đấm, và một số thứ, với một cú đấm, có thể khiến bạn hối hận cả đời!”

Nói xong những lời này, bộ dáng của Dương Duệ càng trở nên trống rỗng.

Khi anh ấy nói chuyện với Trình Uyên, mọi thứ trong phòng như thể đã trở thành băng nền, và không có âm thanh nào.

Vào lúc này, khi bóng dáng của Dương Duệ đã khuất, cảnh tượng trước mặt Trình Uyên cũng thay đổi.

Tôi thấy anh ta vẫn đứng trong đại sảnh đầy vàng, một tay véo cổ Tiêu Viêm, tay còn lại thì giữ nguyên tư thế Tiêu Viêm.

Vàng, khu bệnh viện đã biến mất.

Bạch An Tương đã ra đi, Lý Lan Oanh và Lý Ninh Quyên cũng không còn nữa, đứa con gái rỗng phượng của anh ấy cũng không còn nữa, đối với Long Thẩm Vũ, điều đó đã trở thành một hương vị.

Chương 927

Chương 927:

Sau lưng Trình Uyên toát ra mồ hôi lạnh.

Hắn nhanh chóng buông ra, sau khi Tiêu Viêm ngã xuống đất, ngất đi.

Trình Uyên bừng tỉnh: Hóa ra mọi thứ vừa rồi chỉ là ảo ảnh, cái gọi là Long Thảm Vũ hoàn toàn không tồn tại, chỉ có hắn và Tiêu Viêm tồn tại.

Nếu cú đâm của anh ta giảm xuống, anh ta chắc chắn sẽ bị giết tại chỗ.

Quay đầu nhìn về phía sau, phía sau không có cửa sắt cũng không có lỗ thủng.

Hắn trong lòng đột nhiên run lên, mặc kệ nam nữ phân biệt, cởi bỏ áo bào đã Tiêu Viêm, phát hiện trên người nàng không có một chút “băng bó”.

và vì thế

Vì vậy, chưa từng có bất kỳ đoạn văn nào.

Vì vậy, họ đã luôn luôn ở đây.

Vì vậy, chính Trình Uyên là người đầu tiên bị đầu độc sinh ra ảo giác.

Nói cách khác, vì họ rơi vào cái hố này và Trình Uyên đã sử dụng quá mức bộ não của mình để phân tích ý định của Đông Tâm Tử, họ đều bị trúng độc.

Nghĩ đến đây tim Trình Uyên như thắt lại.

Lý Ngụy đầu

Anh nhanh chóng tìm kiếm Lý Ngụy lai khắp nơi trong hội trường.

Cuối cùng, khi anh ấy leo lên chiếc hộp cao nhất trong sảnh, anh ấy đã tìm thấy

Lý Ngụy đang ngồi xếp bằng sau một chiếc hộp, ngơ ngác nhìn vào một điểm nào đó của chiếc hộp.

“Anh à, anh có sao không” Trình Uyên vội vàng cúi người hỏi.

Nhưng Lý Ngụy không hề thay đổi tư thế như hoàn toàn không nghe thấy.

Không có dấu vết của một cuộc chiến ở đây, có nghĩa là, cuộc chiến trước đây giữa Lý Ngụy và Trình Uyên chỉ là ảo tưởng đơn phương của Trình Uyên.

Từ đó, Trình Uyên suy đoán rằng loại chất độc này sẽ gây ra ảo giác, nhưng đồng thời nó sẽ bộc lộ bản chất của một người.

Trình Uyên quan tâm đến Bạch An Tương quá nhiều, vì vậy anh ấy sẽ có ảo giác liên quan đến Bạch An Tương.

Lý Nguy

Bây giờ có vẻ như bản thân anh ta là một nhân vật không thể chối cãi.

Nhìn thấy nước mắt chảy dài trên đôi mắt đờ đẫn của Lý Nguy, Trình Uyên có chút cảm động: “Su huynh, người hiện tại trải qua cái gì?”

“Bất kể bạn đang trải qua những gì, bây giờ tôi gần như có thể chắc chắn tại sao họ lại hạ gục chúng tôi.”

“Đừng lo lắng, lần này, ta sẽ bảo vệ ngươi!”

Nói xong, cô lại đứng dậy đến chỗ Tiêu Viêm, nhặt tấm thân nhỏ nhắn của mình lên, bỏ vào sau một vài chiếc hộp lớn.

Trình Uyên nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương kia, sửng sờ.

Khi nhớ lại ảo giác, anh ta suýt chút nữa đã dùng một cú đấm vào đầu Vị Ương.

Vào thời khắc máu chót, ảo ảnh của Dương Duệ xuất hiện.

và vì thế

Trình Uyên thì thầm một mình: “Thử đi, tôi rất tò mò, anh ấy đã làm gì với em, và anh ấy đã làm như thế nào”

Trình Uyên bây giờ cảm thấy sức mạnh của Dương Duệ ngày càng nhiều.

Anh đã từng cho rằng Vân Dĩ Hà và Dương Duệ là cùng một cấp độ, nhưng bây giờ anh đột nhiên hiểu rằng dường như Dương Duệ đã vượt qua một cấp.

Giai đoạn đầu là phi nhân ở phương bắc, nếu vượt qua giai đoạn đầu sẽ là trạng thái như thế nào?

Trình Uyên không thể nghĩ ra.

Chương 928

Chương 928:

Tuy nhiên, anh biết rằng Tống Thiên có thể là kẻ thù của Dương Duệ, và mặc dù thực lực của anh ta không bằng Dương Duệ, nhưng tự nhiên sẽ không tệ hơn bao nhiêu.

Dù có siêng năng đến mấy thì cũng không bằng người ta.

“Tốt!”

Vào lúc này, cơ thể của Tantan run lên và đôi mắt của anh ấy đột nhiên mở ra.

Cô mở mắt ra nhìn Trình Uyên với vẻ hoang mang.

Trình Uyên cũng nhìn cô.

Một lúc sau, Tiêu Viêm đột nhiên nói: “Tôi xin lỗi.”

Trình Uyên đột nhiên cau mày, tự hỏi ý cô là gì.

Tiêu Viêm đứng dậy, đi tới chỗ Trình Uyên, nghiêm mặt nhìn Trình Uyên, nói: “Thực xin lỗi Vũ Phi, tôi không thể nhận cậu.”

“A” Trình Uyên đột nhiên ngẩn ra.

“Bởi vì có một người trong trái tim của tôi,” cô nói.

Trình Uyên biết Vị Ương vẫn còn đang trong tình trạng trúng độc, coi anh như là Vũ Phi, muốn giải thích với cô, nhưng sau khi nghe những lời này, lời nói đó lại mắc kẹt trong cổ họng.

“Người trong lòng em là ai?” Anh vội hỏi.

Thực ra không phải là Trình Uyên thích buôn chuyện, khẩu vị chính là em gái của Trần Thành. Hơn nữa, Trình Uyên dường như biết Hương vị hơn Trần Thành lại.

Anh biết rằng để ném trái loại tính cách này, nếu anh thật sự muốn tỏ tình với người yêu của mình, khả năng gần như bằng không.

Và nếu ai đó thích cô ấy, anh ấy thậm chí sẽ không dám thổ lộ với cô ấy.

Vì vậy, Trình Uyên giống như, tốt hơn là bạn nên tìm ra người mà bạn thích trước, sau đó bí mật thêm vào ngọn lửa.

nhưng.

Tiêu Viêm nhìn Trình Uyên nghiêm túc, nhưng chua chát nói: “Vũ Phi, tôi thừa nhận cậu đẹp trai hơn anh ấy, cũng sẽ khiến các cô gái hài lòng. Khoảng thời gian hòa hợp đã khiến trong lòng tôi có một ngọn sóng, nhưng”

“Nhưng bạn không bao giờ có thể thay thế người đó.”

“Đừng hỏi, được rồi”

Nói đến đây, có một tia sáng lóe lên từ khóe mắt Ném.

Một giọt nước mắt rơi trên mặt anh.

Trình Uyên muốn hỏi, nhưng khi nhìn thấy giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt thanh tú, lòng cô chột dạ lại mà không biết tại sao.

Anh thở dài, nhưng cuối cùng không hỏi.

Tại thời điểm này

“Ka Ka”

Một bên hành lang, có tiếng cửa sắt mở ra.

Trình Uyên ánh mắt ngưng tụ, biết mình nói đúng nên bất ngờ ôm Cổ Ngôn Tử vào lòng.

Tiêu Viêm lập tức kinh hãi, luống cuống tay chân: “Vũ Phi, người làm sao vậy, người thả ta ra!”

Còn Trình Uyên thì tuyệt vọng cầm và Tiêu Viêm, đồng thời bí mật chọc ngón tay vào một huyết đạo nào đó sau gáy, trừu

mến nói: “An Tương, em nhớ anh lắm, An Tương, đừng rời xa anh”

Bức tường sắt của đại sảnh một bên đột nhiên tách ra hai bên, tạo thành một ô cửa có thể chứa hai người ở cạnh nhau.

Hai người từ ngoài bước vào.

Hai người này là Đạo Trường và Vũ Phi.

“Thuốc của ông chủ lớn thật là kinh người!”

Bước vào, Vũ Phi không khỏi thở dài khi nhìn thấy mùi vị của Trình Uyên với Lý Nguy.

Đạo nhân trầm giọng nói: “Chỉ là không ngờ rằng Trình Uyên, loài bò sát lại có thể tiến bộ với tốc độ nhanh như vậy.”

Vũ Phi chế nhạo, khinh thường nói: “Vậy thì sao, cuối cùng cũng không rơi vào tính toán của ông chủ lớn.”

Chương 929

Chương 929:

Nói xong, bước đến chỗ Trình Uyên và Tiêu Viêm.

Nhìn thấy Trình Uyên đang ôm Tiêu Viêm, cô không khỏi nhú mày, sau đó anh giật lấy Tiêu Viêm khỏi tay Trình Uyên, vòng tay rồi đẩy Trình Uyên ra: “Mẹ kiếp, đừng có động vào người phụ nữ của tôi!”

Vừa dứt lời, Đạo Trưởng phía sau vô cảm nhắc nhở: “Vũ Phi, đại nhân có ý muốn cả Tiêu gia và Lý Nguy đệ đều sẽ chết.”

Nghe vậy, Ngô Phàm liếc mắt nhìn Đạo Trưởng nói: “Chuyện này người không cần lo lắng, ta nhìn lại sẽ hỏi ông chủ lớn tình cảm cá nhân, ta tin tưởng ông chủ lớn sẽ không cự tuyệt ta mặt này.” . “

Đạo Trưởng ngại nói nhưng lại thôi.

Trình Uyên nhìn Vũ Phi đưa Tantan đi, nhưng vẫn giữ bình tĩnh, giả vờ như không biết và nhìn Vũ Phi.

Vũ Phi tiếp xúc với ánh mắt của Trình Uyên, đột nhiên cười lạnh, ôm một khẩu vị, lại đi tới trước mặt Trình Uyên, nói: “Trình Uyên, cậu thật sự vượt quá dự tính của tôi, nhưng cậu vẫn chưa thoát khỏi tay ông chủ lớn.” . Tính toán. “

“Ông chủ lớn muốn thả cậu đi, nói là vì tình hình chung, cũng muốn cậu cho Dương Duệ suy đoán có vẻ thông minh nhưng ngu ngốc ở nhà.”

“Nhưng ta chỉ nghĩ, người làm cho ta rất sợ hãi.”

“Đặc biệt là tốc độ tiến bộ của người có chút quá vô lý.”

“Vậy ta một chân một tay hủy bỏ người, liền thả người đi.”

Nói đến đây, anh lại dừng lại, sau đó quay đầu nhìn Tiêu Viêm trong tay, vươn tay捏 cái cằm trắng nõn mềm mại của cô, âm áp nhìn cô hỏi: “Em yêu, em nói thế nào rồi?”

Tiêu Viêm buộc phải ngẩng đầu nhìn chăm chăm Vũ Phi, hồi lâu mới lắc đầu nói: “Không có!”

Nghe được câu nói không hay này, Đạo Sư cùng Vũ Phi đồng thời giật mình.

“phun!”

Với một âm thanh, một con dao nhỏ đâm vào trái tim của Vũ Phi.

Vũ Phi đôi mắt lập tức tròn trịa.

Tiêu Viêm bay, đá vào bụng dưới của Vũ Phi, đá anh ta ra xa bảy tám mét một cái “bùm”.

Vũ Phi đứng trên chân, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tiêu Viêm, trong mắt lộ ra vẻ hung dữ, nhưng khóe miệng lại lóe lên một nụ cười: “Tĩnh lại!”

Vũ Phi là một cao thủ, dưới tình huống bình thường, Tiêu Viêm hoàn toàn không thể làm tổn thương hắn.

Đó là bởi vì anh ta quá chặt với Vị Ương, và Vũ Phi không ngờ rằng Vị Ương tĩnh lại vào lúc này và bị một con dao đâm trúng.

Nhưng dù sao hắn cũng là một cao thủ, thể lực của hắn đã đạt tới mức kinh người, Tiêu Viêm cho dù là dao đâm vào vị trí, cũng không thể thật sự đâm vào trái tim của Vũ Phi.

Tiêu Viêm cầm trong tay một con dao găm nhỏ tinh xảo, hít vài hơi, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Vũ Phi, nói: “Người thật đáng khinh, dùng độc!”

“Hừ!”

Đạo Trưởng hừ lạnh một tiếng, bước tới, hắn muốn thử xem.

“dừng lại!”

Lúc này, Vũ Phi đã ngăn cản Đạo Trưởng.

Đạo Trưởng lạnh lùng nói: “Vũ Phi, ngươi tổng thể phải tập trung.”

Vũ Phi nhìn Đạo Trưởng một cách dữ tợn và nói, “Trong phòng này, chỉ có Trình Uyên là không thể đánh bại tôi, nhưng anh ấy đang trong trạng thái ảo giác, vì vậy tốt hơn bạn nên nghe lời tôi.”

“Nguoi!” Đạo Trưởng cứng họng.

Vũ Phi giống như đang uy hiếp Đào sư phụ cũng khá tốt bụng, nếu như nguoi không phải đối thủ của ta, chỉ cần thành thật nghe lời ta, nếu không ta sẽ giết nguoi.

Vũ Phi chế nhạo, bước tới Xiangtanwei, vừa đi vừa tự hào nói: “Vậy thì nói cách khác, bây giờ, trong hang động này, không có ai là đối thủ của tôi. Tôi muốn giết ai cũng dễ dàng giết được.”

Nghe vậy, hãy ném trái sựu bảo vệ trong tiềm thức trước mặt Trình Uyên.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt của Vũ Phi trở nên lạnh lùng và khó chịu, “Tiêu Viêm đi, tại sao cái quái gì tôi không thể chạm vào anh, anh có cứng lòng không?”

Ném ý bảo vệ Trình Uyên, hấn cắn môi nói: “Đường khác!”

“Là do anh ta?” Vũ Phi tức giận chỉ vào Trình Uyên.

Cố gắng không nói.

Chương 930

Chương 930:

Vì vậy, Vũ Phi càng thêm chắc chắn, tức giận nói: “Thôi, trong trường hợp này, ta sẽ bỏ hết tay chân của hấn ra khỏi Trình Uyên trước mặt ngươi. Ta muốn ngươi biết trên đời này chỉ có Lão Tử. . Anh là người đàn ông xứng đáng nhất!”

Anh lao đến chỗ Trình Uyên vừa nói.

Cố gắng kéo dao găm theo chiều ngang, mở thế trận, chuẩn bị đánh chặn Vũ Phi.

Nhưng tại thời điểm này.

Một tay đặt lên vai cô ấy.

“Hãy để tôi đến!”

Tiêu Phàm thân thể đột nhiên run lên.

Tôi thấy Trình Uyên bước qua bậc Tiêu Viêm và đi thẳng đến Vũ Phi.

Vũ Phi không hề tức giận mà còn vui mừng khôn xiết khi thấy Trình Uyên lao đến.

Anh cho rằng Trình Uyên vẫn còn trong ảo giác.

Nếu mọi người muốn ảo tưởng, sức mạnh của họ tự nhiên sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Vì vậy, khi nhìn thấy Trình Uyên vội vàng chạy tới, anh đã hét lên: “Trình Uyên, tôi là Bạch An Tương.”

Rõ ràng, sự can thiệp từ thế giới bên ngoài sẽ khiến người trong ảo giác có một chuỗi cảm ứng nhất định. Vũ Phi nói rằng vì muốn Trình Uyên bị quấy rầy nên không dám tấn công anh.

Dù chỉ chần chừ một giây thôi cũng đủ để Vũ Phi hạ gục Trình Uyên.

Khóe miệng anh ta có một nụ cười nhếch mép, như thể anh ta đã đoán trước được việc Trình Uyên đang khó chịu vì anh ta, vì vậy anh ta có thể cố gắng hồi sinh sức mạnh hùng mạnh của mình trước mặt anh ta.

Nhưng ai biết được, sau khi nghe thấy tiếng hét của anh, Trình Uyên không chút do dự.

Thay vào đó anh ta hét lên: “Bạn là một cái rắm!”

“Bùm!” Một cái cùi chỏ đánh thẳng vào ngực Vũ Phi.

Trong Bát Quyền cổ đại, có một câu nói: Thà mười cú đâm còn hơn một cú thúc cùi chỏ.

Vì vậy, sau khi đánh cho Trình Uyên một cú cùi chỏ, ánh mắt của Vũ Phi đột nhiên nhìn chăm chăm như mắt cá, và cơ thể của anh ấy giống như bị một đoàn tàu đang chạy đâm vào.

“Hừ!” , Như một con diều bị đứt, văng ra ngoài.

“Bốp” một tiếng, hấn va vào vách hang dày đặc da sắt, ngã thẳng xuống đất, phun ra một ngụm máu già.

“Fuck!” Đây là phản ứng đầu tiên của Vũ Phi.

“Anh, uh, anh bắn trượt.” Trong phản ứng thứ hai, vết thương nhất thời khiến anh không nói nên lời.

Lão đạo vô cảm nhìn thấy cảnh này, ánh mắt ngưng tụ đột nhiên, không nói lời nào, xoay người nhảy ra khỏi cánh cửa đã mở.

Lão đạo hiện tại đối đầu với Thượng Quan Ngung thật sự như rắn cắn cung, đã kinh hãi từ lâu rồi.

Vì vậy, khi nhận ra rằng Trình Uyên không bị trúng độc và Vũ Phi bị trúng đạn, phản ứng đầu tiên của anh ta là chạy trốn.

Về phần Vũ Phi.

Hắn cũng muốn chạy trốn, nhưng bây giờ đứng lên cũng không nổi, tiếc nuốt ruột xanh.

Tiêu Viêm ngạc nhiên nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên chậm rãi đi về phía Vũ Phi, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, không giống như bị trúng độc chút nào.

Wũ Phi ngoài ý muốn hét lên: “Đại ca làm sao có thể nói, loại độc này, bất kể cảnh giới, các người như thế nào đều không sao.”

Ở trước mặt hắn khi Trình Uyên đi tới, hắn nhẹ giọng nói: “Đáng tiếc đời này độc dược không có ta sinh trưởng.”

Wũ Phi nói câu này với vẻ mặt sững sờ.

Mọi người đều nói rằng khi một người đến ba mươi, anh ta đứng ở bốn mươi và không nhầm lẫn năm mươi để biết vận mệnh của sáu mươi tai. Có nghĩa là đến ba mươi tuổi, một người sẽ lập gia đình và sự nghiệp. Đến bốn mươi tuổi, hiểu biết xã hội, biết trách nhiệm của chính mình. Khi đã năm mươi, đừng trách ông trời, đừng để người khác lừa dối. Khi bước sang tuổi lục tuần là xem qua cuộc đời, công danh, tài lộc.

Chương 931

Chương 931:

Không quá lời khi nói rằng Trình Uyên trưởng thành quá sớm. Anh ta nhìn bầu trời và biển cả để xem các dạng sóng khác nhau, giúp cho việc tu luyện của anh ta thăng tiến nhảy vọt. Mặc dù anh ta có thân hình gần ba mươi, nhưng anh ta có sáu mươi nhận thức.

Đối với anh, nếu không có tai nạn xảy ra thì quãng đời còn lại của anh sẽ rất dài.

Mà loại độc dược gây ảo giác này, đối với Trình Uyên, người có thể nhìn thấu thật giả, tự nhiên cuộc sống này rất ngắn ngủi.

Trình Uyên nói ra loại chuyện này rất đơn giản, nhưng nếu cậu muốn hiểu nó, cậu có thể đã đạt được cảnh giới giống như anh ta.

Vì vậy hắn không cần cùng Vũ Phi giải thích, mà là quay đầu lại liếc nhìn Tiêu Viêm nói: “Về phần Tiêu Viêm, sư phụ người thật sự là một người kinh người.”

Tiêu Viêm cau mày hỏi: “Ý của ngươi là?”

Trình Uyên lắc đầu: “Đúng vậy, anh ta làm tôi sợ. Nếu là kẻ thù.”

Anh không thể tưởng tượng, và anh không biết phải nghĩ thế nào về điều đó, Dương Duệ đã làm điều đó như thế nào, anh đã ném trái những gì anh đã làm về thể chất

Nhìn lại Vũ Phi lần nữa, Trình Uyên ngồi xồm ở trước mặt hắn, trên mặt nở nụ cười nhìn hắn.

Vũ Phi sợ hãi muốn rút lui, nhưng chặt vật không đứng dậy được nên đành lùi về phía sau.

“Em muốn chết như thế nào” Trình Uyên hỏi.

Vũ Phi lo lắng, lắc đầu, hoảng hốt cầu xin lòng thương xót: “Trình Uyên, người rất nhân từ, đừng giết ta, làm ơn, ta không dám nữa, để cho ta kiếm sống.”

Trình Uyên bình tĩnh hỏi: “Làm sao anh có thể khiến cô ấy yêu anh trước mặt người phụ nữ anh yêu, nếu anh cư xử như thế này?”

Nghe được lời nói của Trình Uyên, Qiao Qiao đỏ mặt và khó chịu nói: “Trình Uyên, cậu nói nhảm gì vậy!”

Trình Uyên không nhịn được sờ mũi, đưa tay về phía Vũ Phi.

“A!” Vũ Phi sợ hãi hét lên một tiếng, nhanh chóng dùng hai tay ôm lấy đầu.

nhưng.

Trình Uyên vừa đưa tay ra để nhìn anh, vừa lấy ra hai viên thuốc một cách ngẫu nhiên.

Vũ Phi cùng Đạo Sư bước vào, bọn họ không có trúng độc, hiển nhiên đã uống thuốc giải trước, trên người có lẽ cũng nên có thuốc giải khẩn cấp.

có thật không.

Sau khi Trình Uyên lấy ra hai viên thuốc, anh ta không để ý đến Vũ Phi, mà ném một viên cho Tiêu Viêm rồi nói: “Đưa cho Lý Ngụy.”

Anh không lo lắng rằng đó là chất độc, bởi vì những chất độc thông thường thực sự không có tác dụng với một chủ nhân.

Sau khi Tiêu Viêm, tôi đi tìm Lý Ngụy đằng sau những chiếc hộp lớn đó.

Về phần Vũ Phi

“Nhìn đi, tôi cũng sẽ cho cậu thuốc giải, Trình Uyên, chúng ta không có thù hận sâu sắc, cậu, cậu, cậu cứ để tôi đi lần này, được không?” Anh tiếp tục cầu xin Trình Uyên thương xót.

Trình Uyên đột nhiên hỏi: “Cô đã xem Bạch Sĩ Câu chưa?”

“Cái gì?” Vũ Phi đột nhiên giật mình.

Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Cha vợ của ta là Bạch Sĩ Câu, người lẽ ra phải nhìn thấy hấn.”

“Ta không biết người đang nói cái gì!” Vẻ mặt Vũ Phi biến đổi, nhanh chóng lắc đầu nói.

Thực ra, Trình Uyên đã muốn hỏi câu này từ rất lâu rồi.

Lúc đầu, nhận thấy có điều gì đó không ổn với Vũ Phi, anh ta đã cố gắng gọi cho Thiên Tử nhưng không thấy trả lời, vì vậy anh ta nhanh chóng gọi cho Bạch Sĩ Câu, mong rằng Bạch Sĩ Câu sẽ để lại cho Vũ Phi một vị.

Nhưng sau đó Bạch Sĩ Câu đã gửi lại một tin nhắn cho Trình Uyên, rằng: “Hương vị của nó là an toàn, đừng lo lắng.”

Chương 932

Chương 932:

Lúc này, nhìn thấy vẻ mặt của Vũ Phi, Trình Uyên không khỏi nhíu mày.

Anh luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng nhất thời anh không thể tìm ra được.

Lúc này, Lý Ngụy đang khôi phục như cũ, cùng Tiêu Viêm bước tới.

“Giết hắn?” Lý Ngụy hỏi.

Trình Uyên nhìn Tiêu Viêm.

Hắn Tiêu Viêm một chút né tránh ánh mắt, quay đầu sang một bên nói: “Không phải việc của ta, ngươi rảnh rồi.”

Vì vậy, Trình Uyên rên rỉ nói: “Mang hắn đi ra ngoài trước!”

Lý Ngụy tóm cổ Vũ Phi, như một con chó chết.

Cả ba cùng nhau chui ra khỏi lỗ.

Ra khỏi hang, anh vẫn ở ngôi đền như cũ.

Nó chỉ là một phòng ngủ khiêm tốn.

Ba người đẩy cửa ra khỏi phòng ngủ, đi qua một dãy hành lang dài, đến sảnh đường của chùa Đồng Tâm Tự.

Họ biết rằng họ có thể rời khỏi chùa Đồng Tâm Tự sau khi đi qua sảnh chùa.

Tuy nhiên, khi họ đến sảnh chùa một lần nữa, họ thấy rằng trong sảnh chùa, ngoài Đạo Trưởng Đông Lương Đình và Long Thẩm Vũ, còn có ba người lạ mặt.

Ba người này mỗi người đều mặc một chiếc áo gió dài và đội mũ chóp, không những thế, mỗi người còn đeo kính râm và khẩu trang.

Nhìn thấy những người này, bước chân của Trình Uyên đột nhiên dừng lại.

Bởi vì anh đột nhiên cảm thấy một cảm giác khủng hoảng vô cùng mạnh mẽ.

Đông Lương Đình, Long Thẩm Vũ, Vũ Phi và Đạo Trưởng là cấp dưới của Đồng Tâm Tử.

Trước ngày hôm nay, với sức mạnh này trên giấy tờ, Trình Uyên sẽ cảm thấy rằng mình đã rất mạnh mẽ.

Nhưng khi nhìn thấy Dương Duệ đã ném trái bùa hộ mệnh còn sót lại trên người mình, anh ta lại không nghĩ như vậy.

Đông Tâm Tử và Dương Duệ ở cùng đẳng cấp, vì vậy Đông Lương Đình và những người khác chỉ là một phần trong rất nhiều điểm mạnh của anh ấy.

Và ba người đàn ông mặc áo gió này có lẽ là một phần sức mạnh của anh ta.

Hơn nữa, cảnh giới của ba người này đều là cùng cấp!

Vì vậy, Trình Uyên cau mày, thấp giọng hỏi Lý Ngụy: “Khi nào thì một lớp cao thủ vô giá trị như vậy?”

Lý Ngụy lắc đầu, nghiêm nghị trả lời: “Có lý do chỉ có một số ít trong đó.”

“Vậy thì ba người này giải thích thế nào?” Trình Uyên bối rối hỏi.

“Ma ma biết!” Lý Ngụy hiển nhiên không biết chuyện gì đang xảy ra.

Một vài người nhìn thấy Trình Uyên và Lý Ngụy đang đi từ hành lang vào sảnh chùa cùng với Vũ Phi, đồng thời quay lại và chỉ vào họ.

“Không ngờ loại rác rưởi này lại làm cho ông chủ lớn bất lực.”

Ba người đàn ông mặc áo khoác hào hoa, người đứng giữa, nói bằng tiếng phổ thông không có kỹ năng và nói một cách tinh nghịch.

Nghe được lời anh ta nói, trước khi Trình Uyên nói gì, Đông Lương Đình đã khịt mũi trước rồi nói: “Hừm, chuyện này cô nương có thể giải quyết. Cô không cần xen vào, cứ xem Chương trình là được.”

Trong ba người đàn ông mặc áo gió, người cao nhất cười nói: “Sếp lớn nói đùa. Chúng ta ở đây giúp Tổng đại ca, tự nhiên sẽ không kiêu ngạo như sếp lớn.”

“Các người!” Sắc mặt của Đông Lương Đình thay đổi khi bị người này làm cho ghen hợm.

Sau đó, lùn nhất ba người đột nhiên cười nói: “Anh hai nói đúng. Chúng ta không có mâu thuẫn lợi ích của người, hiện tại không chỉ là giúp chính mình, còn có thể giúp người. Cho nên, đại nhân cũng chỉ xem như vậy.” “x

Người đàn ông mặc áo gió ở giữa “người” lại giễu cợt: “Nếu như sếp lớn của người không bắt được người, chúng ta sẽ bắt cho người. Việc gì người bắc không được, ta sẽ làm cho người trong.” Phía nam.”

Có thể thấy, Đông Lương Đình rất tức giận, nhưng không có cách nào.

Kết quả là, ba người bắt đầu thảo luận vô cơ trước mặt Đông Lương Đình và những người khác, và Trình Uyên và những người khác.

Chương 933

Chương 933:

“Đại ca, như thế này tiêu rác rưởi, một mình ta là đủ rồi.”

“Được rồi, lần này làm đi, để ta tới.”

“Được rồi, đừng đánh nhau, lần này ta sẽ tự mình làm.”

“Điều đó sẽ không hiệu quả, anh trai”

Tranh cãi hồi lâu không có kết quả nên cả ba oản tù tì.

Cuối cùng, chàng trai mặc áo ba lỗ đã chiến thắng.

Anh bật cười, quay người bước đến chỗ Trình Uyên và những người khác.

Trình Uyên cảm thấy cảm giác khủng hoảng chưa từng có, không phải chỉ đến từ một người nào đó, mà là tất cả mọi người ở đây cộng lại, tạo cho anh cảm giác bị áp bức.

Trên thực tế, cũng hiển nhiên, nếu Đông Lương Đình đấu tranh với Trình Uyên và những người khác cộng lại để đối phó với Lý Ngụy và ném trái, cuối cùng không có hồi hộp.

Nhưng đây là những cái lớn, và họ thực sự muốn tải từng cái một, điều này làm cho biểu hiện của Trình Uyên có chút kỳ lạ.

Những người này không ngừng nói rằng anh ta là đồ rác rưởi, bởi vì họ thấy rằng Trình Uyên chỉ có thực lực cao cấp bậc hai. Nhưng trên thực tế, chỉ cần Trình Uyên tiến vào trạng thái chạy trốn, nó có thể sánh ngang với Đông Lương Đình.

Mà thực lực của ba người trước mắt này, nhìn thoáng qua có thể thấy được, bọn họ có lẽ đều là cấp thấp, tương đương với Vũ Suất thất trọng.

Vì vậy, khi người đàn ông mặc áo gió ngắn cũn cỡn đi tới trước mặt Trình Uyên, cười nói: “Tiểu rác rưởi, cậu là người tự mình bắt đi, hay để tôi và Nima!”

Anh chưa kịp nói xong, thân thể Trình Uyên đột nhiên lao về phía trước.

Cái cùi chỏ không chuẩn bị trước đã đánh thẳng vào ngực anh.

Vì vậy, với một tiếng hét đầy hoài nghi, người đàn ông mặc áo gió thấp bé giống như một viên đạn đại bác, Trình Uyên trực tiếp bị trúng đạn và bay ra khỏi hành lang của đền Đồng Tâm Tự.

Khung cảnh vắng lặng.

Mũi nhọn!

Cái thùng rác nhỏ trong miệng của ba người đàn ông mặc áo gió ngay lập tức giết chết một người trong số họ.

Lúc này, hai người còn lại đều không bình tĩnh.

“Tình huống gì?” Cao nam nhân tức giận nói: “Tiểu thiếu gia xảy ra chuyện gì?”

Trình Uyên vỗ nhẹ lớp bụi trên cánh tay, Đông Lương Đình bình tĩnh nói: “Tôi đã nghĩ rằng sếp Tống không thể chịu đựng được việc bị đánh. Cô sẵn sàng nhận lấy nó cho cô ấy, vậy thì tốt hơn hết là nên tôn trọng.”

“bạn”

“Điều này”

Hai người còn lại nhìn nhau.

Không nhịn được, bọn họ đều nhìn Đông Lương Đình, kinh hãi nói: “Đại ca, làm sao vậy, đứa nhỏ này là cảnh giới gì?”

Vừa mới bị ba hàng này làm cho choáng váng, Tống Lương Ngôn sắc mặt không tốt, ngược lại là lời nói của Trình Uyên khiến cô cảm thấy an ủi.

Tuy nhiên, dù thoải mái đến đâu, cô và Trình Uyên và những người khác cũng là kẻ thù của nhau, và họ cũng là bạn đồng hành.

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, sau khi tỏ ý không bằng lòng với hai hàng, Đông Lương Đình nói: “Cũng phải tương đương với tôi, thuộc loại thực lực trung cấp hạng nhất.”

“Trung cấp một!” Hai người nhị giai kinh ngạc.

Phải biết rằng Trình Uyên là cao thủ, bất kể là trung cấp hay thấp cấp, ba người bọn họ sẽ cùng nhau làm.

Nhưng bây giờ Đông Lương Đình thực sự nói rằng bên kia là trung gian.

Sau khi vào số thứ nhất, có chênh lệch một bậc, khác hẳn với mây mù và bùn đất.

Cũng giống như Vũ Phi, người đã vô cùng gần với sức mạnh trung cấp, dễ dàng bị Trình Uyên, một cao thủ cấp một của sức mạnh trung cấp đánh bại, cầu xin lòng thương xót.

Chương 934

Chương 934:

Hơn nữa, hai hàng hóa này chỉ là một cấp thấp.

“Ông chủ lớn, chuyện quan trọng, chúng ta cùng nhau hành động!” Ông chủ áo gió không còn dám lớn tiếng, nhanh chóng nói tiếng phổ thông không lưu loát của mình, đề nghị với Đông Lương Đình.

“Haha!” Đông Lương Đình hiển nhiên vừa rồi bị bọn họ chế nhạo.

“Này, ông chủ lớn, không phải lúc để thờ đâu, ông biết đấy, phái đoàn Phương Nam của chúng tôi đến đây để giúp ông, và quân đội của chúng tôi đã lên đường.” Một người đàn ông mặc áo gió khác cười nói: “Nếu có chuyện gì xảy ra với ba người chúng ta ở đây, ta đoán rằng đại tầu sẽ không dễ giải thích.”

Đông Lương Đình ánh mắt ngưng tụ, lạnh lùng nhìn hấn hỏi: “Người uy hiếp ta”

“Không.” Người áo gió cười nói: “Chỉ là sự tình.”

Tong Yingting rên rỉ, và cuối cùng đứng bên cạnh họ.

Và phía sau Đông Lương Đình, có Long Thẩm Vũ và Đạo Trưởng.

Tất nhiên, còn có một Vũ Phi khác bị thương nặng.

Về phía Trình Uyên, chỉ có hấn và Lý Ngụy là cao thủ hạng nhất, còn lại chỉ là cao thủ hạng hai, thực lực của bất cứ ai ở đây đều có thể đè bẹp nàng.

Đây là lý do tại sao Trình Uyên sẽ giết một người trong thời gian ngắn nhất.

Có quá nhiều cao thủ trong hạng nhất của đối thủ, và không thể làm hài lòng anh ta nếu anh ta thực sự muốn chiến đấu.

“Làm gì?” Lý Ngụy nắm chặt hai tay, chuẩn bị xuất chiến.

Trình Uyên thấp giọng nói, quay đầu nói với Vũ Phi bị bọn họ khống chế: “Muốn chết thì đừng tham gia. Giúp ta bảo vệ, Tiêu Viêm.”

Vũ Phi rất sai lầm.

Anh hét lên: “Có chuyện gì không, tôi không cùng nhóm với anh!”

Tiêu Viêm cũng đỏ mặt, tức giận nói với Trình Uyên: “Tôi không cần ai bảo vệ!”

Tuy nhiên, Trình Uyên đã phớt lờ họ.

Trên thực tế, anh ấy có lý do để nói như vậy.

Suy cho cùng, tình cảm của Vũ Phi đối với Tiêu Viêm là thật, thứ hai, vết thương của Vũ Phi bây giờ không nhẹ, lấy lại sức chiến đấu có chút khó khăn, nhưng hẳn không loại trừ bất kỳ hành động nhỏ nào.

Và lời nói của Trình Uyên, bất kể Vũ Phi nghĩ gì, trước tiên sẽ khiến Đông Lương Đình có chút cảnh giác với Vũ Phi. Bằng cách này, họ không thể muốn truyền thống hoặc một cái gì đó giữa họ.

Tuy nhiên, ngay cả như vậy, vẫn không có cách nào để giải quyết triệt để vấn đề.

Trình Uyên và Lý Ngụy phải đối mặt với Đạo Trưởng Long Thảm Vũ Đông Lương Đình và hai người đàn ông mặc áo gió, và họ rõ ràng là huyệt hăng.

“Ta sẽ nắm giữ Tổng gia, các ngươi mau chiến đấu!” Lý Ngụy nghiêm nghị nói với Trình Uyên.

Trình Uyên chắc chắn sẽ không đồng ý, lắc đầu nói: “Tôi sẽ giữ Đông Lương Đình và Long Thảm Vũ, còn các ngươi thì giải quyết!”

Lý Ngụy còn muốn phản bác.

Nhưng dường như nó không nhằm cho họ một cơ hội.

“Tới rồi!” Đông Lương Đình hừ lạnh.

Nhiều người ở đằng đó lao về phía Trình Uyên và những người khác cùng lúc.

Trình Uyên bước ra chào hỏi gian hàng phía trước của Tống, sau đó đột nhiên đâm sầm vào lưng núi.

Tuy nhiên kỹ năng của Đông Lương Đình có chút kinh ngạc, cô nhìn thấy bước đi của mình thay đổi từng bước, sau khi tránh được va chạm của Trình Uyên, cô dùng hai tay bắn liên tục, tốc độ giống như quạt điện đang quay.

Toàn bộ cảnh quay đều nằm trên vai của Trình Uyên.

Nhưng bởi vì núi sau thiên mãnh liệt, Tống Lương Thành lòng bàn tay liên tiếp cùng núi sau chống đỡ sức mạnh, hai người đều không có lợi dụng người kia.

Chương 935

Chương 935:

Tuy nhiên, nó sẽ cho mọi người một ảo giác: Trình Uyên đập vào không khí, và sau đó bị tát vào lòng bàn tay của Đông Lương Đình.

Tất nhiên Trình Uyên sẽ không quan tâm đến điều này, sau khi phá vỡ gian hàng của Tong, anh ta chỉ vào Long Thẩm Vũ bằng một ngón tay.

Long Thẩm Vũ bị sốc, và nhanh chóng rút lui, sau đó đấm Nội Lực trên ngón tay của Trình Uyên.

Bên kia, Lý Ngụy cũng lao về phía Đạo Trưởng và hai người mặc áo gió, tốc độ nhanh như chớp, nhưng dừng mãi như nắm đấm của đế vương, cả ba người lùi lại liên tục.

Người mặc áo gió càng thêm kinh ngạc: “Ta đi, vị này cũng là sư phụ!”

“Chà, chết tiệt, không có năng lượng bí mật trong anh ta, tại sao nắm đấm của anh ta lại mạnh mẽ như vậy,” một người đàn ông mặc áo gió khác cũng hét lên.

Nhưng dù sao bên kia cũng là ba vị cao thủ cấp một, Lý Ngụy có thể mất cảnh giác trong chốc lát, cũng không thể đòi rẻ, chỉ

cần thời gian dài hơn một chút, ba người bọn họ có thể. vẫn trấn áp Lý Ngụy.

Trên thực tế, Trình Uyên cũng giống như vậy, anh ta và Đông Lương Đình không chênh lệch nhau bao nhiêu về thực lực của bản thân, liên tục chăm sóc Long Thẩm Vũ, tự nhiên sẽ tụt lại phía sau.

Sau trận chiến, Trình Uyên liên tục bị đánh trả bởi Đông Lương Đình và Long Thẩm Vũ, đồng thời anh cũng bị Đông Lương Đình đánh trúng.

“Puff!” Phun ra một ngụm máu già.

Bên kia, Lý Ngụy đã đâm cho Đạo Trường và lùi lại khỏi Đạo Trường, một tên mặc áo gió dùng dao găm chém vào vai và xương sườn.

“Mọi người, cố gắng lên, cả hai đều không được đâu!” Người mặc áo khoác hào hoa cười lớn.

Người áo bào kia cũng đáp: “Đúng vậy, bọn họ nỗ lực đã hết rồi, đều tận lực, chúng ta trong tầm mắt!”

Sau khi nhìn thấy cảnh này, cô lo lắng siết chặt bàn tay nhỏ của mình, như thể cô sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

“Tiêu Viêm đi, tốt hơn không nên nhúc nhích.” Lúc này, Vũ Phi thuyết phục Tiêu Viêm: “Trình độ này không phải người có thể tham gia.”

Sau khi Tiêu Viêm, anh ta nhìn anh ta một cái nhìn phức tạp.

Vũ Phi bắt gặp ánh mắt của nàng, không khỏi cười khò, hỏi: “Đã từng, người nói với ta trong lòng có người, chính là Trình Uyên?”

Nghe vậy, hắn ném qua sắc mặt chột lạnh, không chút do dự đáp: “Không có!”

Vũ Phi đột nhiên nhìn lầm.

Đối với một người phụ nữ, khi được hỏi, cô ấy có thể không thừa nhận, nhưng điều đó không nên làm thay đổi khuôn mặt của cô ấy.

và vì thế

Vũ Phi ngạc nhiên nói: “Không phải Trình Uyên, là ai?”

Tại thời điểm này.

Tình hình ngày càng trở nên bất lợi cho Trình Uyên và Lý Ngụy.

May mắn thay, trong trạng thái bỏ chạy, Trình Uyên phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, thể lực cũng rất cứng, dù sau ba cú đâm của Đông Lương Đình và cú đâm của Long Thâm Vũ, anh vẫn còn sức chiến đấu.

Nhưng bên Lý Ngụy không ổn định.

Nói chơi bất kỳ người nào trong số họ, Lý Ngụy cũng sẽ như vậy chơi, nhưng ba người bọn họ hợp lực sẽ rất khó chịu.

Thấy một người đàn ông mặc áo gió, Lý Ngụy đã cầm một con dao vào đù, sau đó Lý Ngụy bị đánh cùi chỏ. Lực chiến của Lý Ngụy giảm xuống một nửa trong chốc lát.

“Giết hắn đi, hắn không được!” Người mặc áo gió bị đánh ngã xuống đất không chịu nổi nữa, một búng máu, liền hét vào mặt Lý Ngụy.

Lão Đạo Trường cùng cái kia áo gió nam nhân nhìn nhau, bọn họ đều nhìn thấy Lý Ngụy tình huống cuối cùng nỏ, cho nên đồng thời lao về phía Lý Ngụy.

Khi Trình Uyên nhìn thấy điều này, đôi mắt của anh ta gần như thở ra lửa, anh ta buộc Long Thảm Vũ ra bằng một cú đấm, và muốn lao vào giải cứu Lý Ngụy.

Nhưng càng lo lắng, càng hoang mang.

Trình Uyênren chưa kịp chạy tới đã bị Đông Lương Đình tát vào bụng.

Một tiếng “Bùm!”, Nó bay ra, trực tiếp va vào vách tường của chùa Đồng Tâm, đại diện, một tầng tro bụi bị chấn động.

Chương 936

Chương 936:

Nhìn thấy vậy, anh ta vội vàng rút con dao găm nhỏ và lao về phía Lý Ngụy.

Vũ Phi lo lắng hét lên: “Cố gắng đừng đến đó!”

“Chủ nhân, đừng đau lòng Tiêu Viêm!”

Tuy nhiên, đã quá muộn!

Đã quá muộn để cứu Lý Ngụy. Bởi vì tốc độ của Đạo Trường và người mặc áo gió nhanh hơn cô rất nhiều.

Ngay khi Đạo Trường chỉ vào Lý Ngụy, người mặc áo gió đã đâm vào tim Lý Ngụy.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Mọi người đều bị sốc!

Một lỗ hổng lớn đã được thổi ra Từ một bức tường của đền Đồng Tâm Tự.

Khi khói mù mịt khắp nơi, một bóng đen đột nhiên lao ra, đến chỗ Lý Ngụy Tổ, đâm thẳng vào người mặc áo gió.

Người đàn ông mặc áo gió hét lên giận dữ khi nhìn thấy điều này, “Đây là một thứ chết tiệt khác không có mắt!”

Anh ta vừa dứt lời thì cú đâm của người đó đã giáng thẳng vào đầu khiến anh ta phát ra tiếng “cạch” giòn tan trong tích tắc.

“Phông!” Không phân biệt được là máu hay não, người đàn ông mặc áo gió đầu nổ tung như quán mặ́m linh tinh.

Lúc này, tất cả mọi người đều bàng hoàng.

Đạo Trưởng đứng gần nhất, hai mắt đột nhiên mở to, giống như nhìn thấy ma, xoay người bỏ chạy không chút do dự.

Vị giác cũng choáng váng.

Lý Ngụy vừa ngã xuống đất, càng nhìn càng kinh ngạc.

Bên kia, người đàn ông mặc áo gió bị Lý Ngụy hất cùi chỏ xuống đất càng thêm kinh hãi.

Xuất hiện trong tích tắc, một cú đâm làm nổ tung đầu của một cao thủ cấp thấp!

Điều này

Sức mạnh này là gì

Đông Lương Đình đột nhiên nhướn mày, không nói lời nào, đối với Long Thâm Vũ hét lên: “Đi!”

Nói xong, hắn túm lấy Vũ Phi bên cạnh, xoay người bỏ chạy.

Nói về một người đàn ông mặc áo khoác hào hoa, Trình Uyên thực sự có thể làm được. chỉ là anh ta bị Đông Lương Đình gài bẫy và không thể thoát ra.

Nhưng chuyện này dù sao vẫn rất chấn động, kẻ giết người trong giây lát lại là một cao thủ cấp một, cái chết vô cùng tàn khốc.

Khói bụi từ từ tan biến.

Bạch Sĩ Câu, mặc đồ trắng, xuất hiện trước mặt Trình Uyên và những người khác.

“Bố” Trình Uyên ngạc nhiên thốt lên.

Bạch Sĩ Câu sắc mặt có chút ngưng trọng, nói: “Ta không có thời gian giải thích, mau đi theo ta.”

Mặc dù Trình Uyên không biết chuyện gì đã xảy ra, và tại sao Bạch Sĩ Câu lại biết anh ở đây, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc hiem có, anh biết chắc chắn đã xảy ra chuyện phi thường.

Vì vậy, không nói nhảm, anh ta đã giúp Lý Ngụy và đi theo Bạch Sĩ Câu ra khỏi chùa Đồng Tâm Tự.

Hương vị ở gần phía sau.

Họ lái xe thẳng đến cảng.

Khi đến bến, mấy người bỏ xe, lên thuyền, phóng xe về phía biển cả mênh mông.

“Chuyện gì xảy ra với Trái Đất”

Đến lúc rảnh rỗi, Trình Uyên lại hỏi Bái Thiệu Lâm.

Đây là con tàu có sức chứa hàng trăm người, trên tàu toàn là những gương mặt xa lạ của Trình Uyên, nhưng có thể thấy phần lớn đều là võ tướng, có người còn khoác áo tứ đại gia tộc.

“Nam quân xâm lược.”

Chương 937

Chương 937:

Trên boong tàu, Bạch Sĩ Câu nói với Trình Uyên, “Quy mô rất lớn!”

Nghe tin này, Trình Uyên sửng sốt.

Cái gọi là cường quốc phương nam không phải là phương nam nước ta, mà là các nước phương nam.

Đây là một số quốc gia nhỏ nằm ở phía Tây Nam nước ta.

Những nước nhỏ bé này tuy suốt ngày thua kém nước ta về sức mạnh quân sự và kinh tế, nhưng họ cũng thèm muốn nguồn tài nguyên dồi dào của nước ta và thường suy tính thâu đoạt.

“Hai mươi năm trước, một lực lượng khổng lồ bao gồm các chiến binh dân gian đã xâm lược một lần, và sau đó chính chủ nhân của bạn đã xuất hiện và đánh bại kẻ mạnh nhất trong số họ, và họ không muốn rút lui.”

Bạch Sĩ Câu giải thích: “Tuy nhiên, lần này bọn họ xuất thủ. Nghe nói quy mô lớn hơn lần trước gấp mười lần. Không chỉ vậy, người mạnh nhất trong số họ được cho là đã phá vỡ đệ nhất cao thủ. ngưỡng cửa.”

Trình Uyên chưa bao giờ nghe nói về điều đó.

Đây thực ra là một trong những khuyết điểm của hắn, bởi vì tốc độ nhập cuộc quá nhanh, hắn chỉ quen với cảnh giới thực lực của chính mình, quen thuộc với những ám chỉ trước đây và ở một giai đoạn nhất định có loại người nào, bao nhiêu người. ở đó, và những gì đã xảy ra. Vấn đề, không hiểu.

“Tại sao chính phủ không hành động cho một cuộc tấn công quy mô lớn”, Trình Uyên đặt câu hỏi.

Bạch Sĩ Câu thở dài nói: “Chuyện lớn thế nào cũng không lọt vào mắt của chính phủ, nhiều nhất là đấu đá dân chúng.”

Về điểm này, Trình Uyên ngay lập tức hiểu ra sau khi nghĩ về nó.

Không thể để chính phủ can thiệp vào các tranh chấp về lợi ích tư nhân.

Đồng thời, anh nhớ rằng dường như anh đã nhìn thấy Dương Duệ khi anh suýt bị giết và ném mùi trong hầm thứ hai. Và những gì Dương Duệ nói, nghĩ lại lúc này, dường như ám chỉ điều gì đó, như thể anh ta đang chỉ Trình Uyên.

“Vậy” Trình Uyên nói với Bạch Sĩ Câu rằng trước đây anh ta chưa chết với Đông Tâm Tử, cũng như mục đích thực sự của Đông Tâm Tử mà anh ta đã suy đoán.

Tuy nhiên, Bạch Sĩ Câu không có vẻ gì là ngạc nhiên cả.

Trình Uyên ngạc nhiên hỏi: “Ba, ba đều biết.”

Bạch Sĩ Câu gật đầu và cười nói: “Thực ra, Đông Tâm Tu nên được coi là tiền bối của tôi khi nói chuyện.”

“A” Trình Uyên đột nhiên bị sốc.

“Đạo Trưởng không phải đại sư đệ của Dương Duệ.” Bạch Sĩ Câu giải thích.

Nghe vậy, Trình Uyên không chậm lại thật lâu, nghi ngờ hỏi: “Tống San nghĩ là có.”

Bạch Sĩ Câu lắc đầu nở nụ cười đắc ý: “Dương Duệ, lão nhân gia của hắn đã gần trăm tuổi, trong một thế kỷ qua đã có vô số người học nghề.”

“Và những gì mọi người có thể nhớ đến bây giờ chỉ là một vài người học việc mà anh ấy đã nhận trong thời gian gần đây.”

“Mọi người lầm tưởng Đạo Trưởng là đệ tử lớn của mình, nhưng thật ra mấy chục năm trước Đạo Trưởng đã dạy ít nhất mười đệ tử xuất chúng.”

Trình Uyên mạnh dạn đoán: “Bố ơi, bố cũng vậy”

Bạch Sĩ Câu lắc đầu: “Thật ra là do Dương Duệ hướng dẫn, nhưng xét trên phương diện nghiêm ngặt, tôi thuộc dòng Vân Nghiêu.”

Nghe đến đây, Trình Uyên mắt chột mở to.

Dương Duệ và Vân Dĩ Hà là quan hệ huynh đệ tiền bối,
Dương Duệ đã sống gần trăm năm, như vậy Vân Dĩ Hà tự
nhiên sẽ không còn quá trẻ.

Và khoảng thời gian hàng chục năm đủ để họ làm rất nhiều
việc, kể cả dạy học việc.

và vì thế

Vẻ mặt của Trình Uyên càng ngày càng quái dị.

Bạch Sĩ Câu cười khỏ: “Đừng như vậy, ta biết ngươi muốn nói
cái gì, nếu có một ngày ngươi khó chịu, đừng gọi ba ba, quay
đầu đi gọi sư huynh.”

Điều này

Mối quan hệ này quả thực rất phức tạp, Trình Uyên không ngờ
rằng bố vợ lại trở thành anh trai của mình.

Chương 938

Chương 938:

“Mấy ngày trước, mẹ con người ra viện liền bị công kích.”
Bạch Thiếu Vũ chậm rãi nói: “Ta không nương tay, ở trước mặt mẹ người lộ ra thực lực. Nhưng đồng thời, Người ta cũng phát hiện ra rằng mục đích của những người này là Muốn lợi dụng tôi để tống tiền bạn.”

“Những người này là thuộc hạ của Từ Mạt. Cho nên tôi nghĩ, Từ Mạt, một thanh niên mới ngoài hai mươi tuổi, không thể tổ chức một đám cao thủ như vậy trong khoảng thời gian ngắn.”

“Theo dõi cây nho, tôi phát hiện có người ngầm ngầm hỗ trợ Từ Mạt.”

“Người này là Đông Lương Đình, và lý do tại sao Đông Lương Đình phát triển thế lực của mình trên quy mô lớn là bởi vì tôi phát hiện ra rằng họ đang liên hệ với thế lực của các nước phía nam.”

Bạch Sĩ Câu quay lại và nói với Trình Uyên: “Vì vậy, những gì bạn nhìn thấy và đoán được có thể không phải tất cả là sự thật. Bạn vẫn không thể tìm ra tâm tư của Tống Thiển.”

“Anh ta muốn chiếm các hầm khác ngoài hầm đầu tiên, anh ta muốn bạn biết.”

Trình Uyên đã quen với điều này.

Đã từng có thời gian, anh cảm thấy tiên bộ và trạng thái tinh thần của mình đã đạt đến mức kinh hoàng, nhưng bây giờ dường như rốt cuộc anh cũng chỉ đang nghĩ về bản thân.

Lời nhắc nhở thần kỳ của Dương Duệ, cũng như lời của Bạch Sĩ Câu lúc này, đều là cảnh tỉnh chính mình.

Bạch Sĩ Câu nói: “Một người thực sự tham lam sẽ không bao giờ có lòng dạ nhỏ nhen.”

Trình Uyên hiểu ra: “Vậy Tống San nghĩ đến mục đích thực sự, không phải bốn hàm còn lại ngoại trừ hàm thứ nhất, mà bao gồm cả hàm thứ nhất và cả năm hàm.”

Bạch Sĩ Câu nói thêm: “Cũng làm cho thế giới này đầy hỗn loạn và chiến tranh, bởi vì chỉ bằng cách này anh ta có thể rút lui với toàn bộ cơ thể của mình.”

Trình Uyên vội hỏi: “Vậy thì chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Bạch Sĩ Câu nói: “Theo xác định của Liên đoàn Thương Minh thành phố Bắc Kinh, tất cả các lực lượng nên được tập hợp trước để trấn áp các cường quốc xâm lược phía Nam.”

“Hội Doanh nhân thành phố Bắc Kinh” Trình Uyên rất ngạc nhiên.

Bạch Sĩ Câu gật đầu: “Hiện tại tôi đã là chủ tịch Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh.”

“Khiếp!”

Ngay khi tin tức được đưa ra, Trình Uyên lập tức ngẩn người.

“Vậy thì chúng ta đi biển có ý nghĩa gì,” anh hỏi trong tiềm thức.

Không lẽ quân các nước phía nam xâm lược để chống cự? Tại sao phải đi biển? Họ sẽ từ biển vào?

Nhưng ngay sau đó, anh nhận ra mấu chốt của vấn đề.

“Đảo vàng”

Bạch Sĩ Câu cười gật đầu.

Huyết mạch của Liên đoàn Kinh doanh Bắc Kinh, Đảo vàng!

Các quốc gia phía nam nếu muốn xâm phạm tài nguyên thì nơi này phải là nơi tranh chấp.

“Nhưng mà bố, con còn chưa nhìn thấy con trai và con gái của mình, và cả An Tương nữa” Trình Uyên đột nhiên rất mất thăng bằng, rất không muốn từ bỏ.

Bạch Sĩ Câu An an ủi: “Đừng lo lắng, bọn họ không sao cả.”

Lúc này, Trình Uyên lại nhận ra một vấn đề khác.

Jin Dao trực thuộc Hiệp hội Doanh nhân Bắc Kinh. Nếu Bạch Sĩ Câu trở thành chủ tịch Hiệp hội Doanh nhân Bắc Kinh, việc lật đổ Jin Dao của anh ta có ích lợi gì?

Những người phụ trách các quận đó sẽ không trở thành cấp dưới trực tiếp của Bái Thiệu Lâm.

Ngay sau đó, Bạch Sĩ Câu đã giải quyết được sự nhầm lẫn này cho Trình Uyên.

“Anh có biết tại sao tôi lại gọi anh đến đây không?” Anh ta nói, “Thuộc hạ của anh chiếm Khu vực 3 và Khu vực 4.Ồ vâng, họ bây giờ được gọi là Thành phố Tinh Huy và Thành phố Bình Minh.”

“Họ đang chiến tranh với các quận số 1, số 2 và số 5. Bây giờ ba quận đó đã nằm ngoài tầm kiểm soát của Liên đoàn Thương Minh.”

“Sự tự tin của họ đến từ các quốc gia phía nam.”

Nghe vậy, Trình Uyên trong lòng đập thình thịch, kinh ngạc nói: “Ý của ngươi là?”

“Đúng vậy, những gì thuộc hạ của ngươi đang gặp phải lúc này chính là lực lượng của các quốc gia phía nam, vì vậy ta hy vọng chúng ta nhanh chóng đến kịp thời, nếu không có thể sẽ bị tổn thất lớn.” Bạch Sĩ Câu nói.

Khi Trình Uyên rời đi, anh ấy đã từng gửi một tin nhắn cho Lý Hải Tân, với kết quả rằng anh ấy là người phụ trách mọi thứ.

Chương 939

Chương 939:

Nhưng hiện tại Lý Hải Tân vẫn chưa liên lạc với anh, cho thấy tình hình vẫn trong tầm kiểm soát.

Tất nhiên, cũng có thể Lý Hải Tân vẫn chưa phát hiện ra mối nguy hiểm tiềm tàng thực sự.

Bây giờ, tôi chỉ có thể hy vọng rằng hai bên đang đối đầu, và chưa có chiến tranh.

“Nhân tiện, ta mang người tới cho ngươi.”

Lúc này, Bạch Sĩ Câu đột nhiên nói.

“Ai” Trình Uyên giật mình.

sau đó

Vào bữa tối, trong phòng ăn, khi Lý Nam Địch cúi đầu ngồi xuống trước mặt Trình Uyên, Trình Uyên đột nhiên ngẩn người.

Anh ta nhìn Bạch Sĩ Câu ngạc nhiên.

“Đây là việc ông già nên làm?” Trình Uyên trong nội tâm lẩm bẩm.

Rõ ràng biết rằng Lý Nam Địch sẽ xấu hổ khi gặp anh ta.

Nhưng Bạch Sĩ Câu nói với Trình Uyên như không có chuyện gì xảy ra, “Lần này, có thể nghiêm trọng hơn chúng ta nghĩ, vì vậy chúng ta phải chuẩn bị mọi thứ.”

Lý Nam Địch cũng nói nhỏ lại: “Chà, có một trăm nhân viên y tế trên tàu.”

Nghe được tin này, Trình Uyên không khỏi nhú mày, quả nhiên nhận ra tình hình đã trở nên nghiêm trọng như thế nào.

Nửa đêm, khi Trình Uyên trở lại cabin, anh đang chuẩn bị ngủ thì cửa cabin bị gõ.

Tôi mở cửa, chỉ thấy Lý Nam Địch mảnh khảnh đang đứng ở cửa.

“Uh, em vào nhé?” Trình Uyên bồi hồi hỏi.

Điều này có ổn không, trên thực tế, nó có thể được hiểu là bất tiện cho Fang.

Nhưng Lý Nam Địch lại hiểu lầm ý khác, xấu hổ gật đầu, cười với anh nói: “Được rồi!”

Sau đó anh ta bước vào cabin nơi anh ta nghỉ ngơi.

Trình Uyên đi rót nước cho Lý Nam Địch, Lý Nam Địch ngồi ở bên giường anh, nhìn anh bận rộn.

“Nó sẽ làm cho bạn làm việc chăm chỉ một lần nữa.” Trình Uyên lịch sự nói.

Lý Nam Địch nghiêng đầu, nhưng trong mắt hiện lên một tia mắt mát.

Đưa nước nóng cho Lý Nam Địch, Trình Uyên hỏi: “Đã muộn như vậy, tôi có thể làm gì?”

Lý Tinh Trì cầm cốc nước, nhưng lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong nét mặt hiện lên một tia hồi ức. Với một nụ cười nhẹ, anh ấy nói, “Tôi sẽ trở lại Đảo vàng một lần nữa.”

“Đúng!”

“Ta đi lần này, không biết khi nào mới về.”

“Không nên lâu quá đâu.” Trình Uyên nói.

Lý Nam Địch đột nhiên nhìn Trình Uyên, nghiêm túc nói: “Em còn có thể bao dung người khác trong lòng sao?”

Trình Uyên run cả người.

Bộ não đã bị mắc kẹt.

Khi định thân lại, anh ta nhanh chóng sợ hãi quay người đi, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt nóng rực của Lý Nam Địch, lộ ra vẻ xấu hổ.

Anh ấy không nói gì.

Lý Nam Địch cười khỏ nói: “Ta hiểu được.”

Không có một ngụm nước nóng, ta hoàn đặt ở trên bàn, sau đó chậm rãi đứng dậy: “Đã muộn, chúng ta nghỉ ngơi sớm đi.”

Sau khi nói xong, cô ấy đã sẵn sàng đi ra ngoài.

“Jing Bamboo”

Có lẽ cảm nhận được sự đau buồn của Lý Nam Địch, Trình Uyên không thể chịu đựng được và quay lại và gọi cho cô ấy.

Đây là cuộc gọi.

Lý Nam Địch đột nhiên quay lại và ném mình vào tay cô.

Trình Uyên lại hóa đá.

“Đừng nói gì cả.” Lý Nam Địch thì thào sau khi khoan thai vào trong vòng tay cô, “Ôm anh một lúc, một lúc thôi!”

Cánh tay của Trình Uyên phải nâng lên trong tiềm thức, nhưng cuối cùng nó vẫn đóng băng trong không khí.

“Tôi xin lỗi!” Anh nói với Lý Nam Địch.

Chương 940

Chương 940:

Lý Nam Địch vai thơm bắt đầu run nhẹ.

Trình Uyên hít một hơi thật sâu, mùi hương từ tóc cô bay vào lỗ mũi anh như làn khói, nhưng

“Nam Địch, tôi biết mình không tốt.” Trình Uyên bình tĩnh nói, “Tôi luôn nghĩ rằng những thứ trên đời không gì khác hơn là nợ nần, tiền bạc, giết người và mạng sống, sự trả thù, và lòng biết ơn. Nhưng bây giờ tôi đã biết. Tôi đã sai.”

“Ít nhất không có lý do cảm tình.”

“Sau khi An Tương biết được chuyện này, cô ấy không trách tôi. Nhưng trong thâm tâm tôi hiểu, cô ấy chắc buồn muốn chết.”

“Tôi nghĩ sẽ không có người phụ nữ nào rộng lượng trong vấn đề này.”

“Tôi cứ nói rằng sẽ đối xử tốt với cô ấy cả đời, nhưng ngay cả khi cô ấy sinh ra tôi, tôi cũng không được ở bên cạnh cô ấy. Trong lòng tôi cảm thấy rất có lỗi”.

Vàng trán của Lý Nam Địch chậm rãi rời khỏi vòng ôm của Trình Uyên, một đôi tay mềm mại chậm rãi đỡ lấy ngực anh, giống như cảm nhận được nhịp tim của anh.

Cô ngẩng đầu nhìn Trình Uyên cao hơn mình nửa cái đầu, hai mắt đỏ hoe, nhưng cười nói: “Nếu như anh không phải như thế này, em sẽ thích anh.”

Trình Uyên lắc đầu: “Không, em không xứng với ý thích của anh.”

Lý Nam Địch nghiêng đầu nhìn Trình Uyên một cách tinh nghịch.

Trình Uyên lại nhấn mạnh: “Tôi không xứng, tôi không có khả năng!”

Lý Nam Địch khẽ thở dài, ngón tay đặt trên ngực Trình Uyên, xoay người bước ra ngoài, không quên vươn một cánh tay lên không trung quay lưng về phía Trình Uyên lắc lắc: “Ngủ ngon!”

“muộn”

Một từ, không thể nói.

Lý Nam Địch rời đi, nhưng Trình Uyên đã không thể bình tĩnh được một lúc lâu.

Dù vô ý nhưng anh ta đã làm Lý Nam Địch bị thương, cũng vì anh ta mà cô bị sảy thai.

Làm thế nào để bù đắp cho loại điều này

Đôi khi Trình Uyên nghĩ, nếu quen Lý Nam Địch trước khi biết Bạch An Tương, anh ấy sẽ chọn ai?

Cuối cùng, tôi đã tìm ra nó.

Lúc đó, tôi không đủ tư cách để lựa chọn giữa hai người họ.

Có lẽ, lúc đó dù biết Trình Uyên cũng sẽ nghĩ rằng đó chỉ là chuyện tầm thường.

Kết quả là, anh ta rơi vào một logic kỳ lạ.

Và khi Lý Nam Địch rời khỏi phòng của Trình Uyên và đến boong một mình, nước mắt rơi như đứt dây đàn.

Nhớ lại những gì Bạch An Tương đã nói với cô khi cô sinh con trong phòng sinh, tim cô đập rộn ràng.

Cô ấy đang mong đợi một điều gì đó sẽ xảy ra.

Rất không muốn, phải không?

Không hiểu sao, cô lại nhắc máy và bấm vào số của Trình Uyên.

“Chào”

“Này, là ta.” Lý Nam Địch cười khỏ, nhìn mặt biển lặng yên, tựa hồ có quyết định rất lớn, hỏi Trình Uyên: “Ta còn muốn biết, trong lòng ngươi đã từng lướt qua ta rồi sao” .

Nghe điện thoại, Trình Uyên lại im lặng.

Nhiệt độ trong lòng Lý Nam Địch cũng từ từ hạ xuống.

Trong một khoảnh khắc, cô thậm chí còn tự hỏi, nếu Trình Uyên nói không bao giờ, cô sẽ nhảy từ đây trả thù trái tim hờ hững của anh đã khiến cô đau đớn khắp người.

Nhưng trên thực tế, cô đã vượt xa cái tuổi bốc đồng đó.

Lý Nam Địch vốn là một phụ nữ lạc quan.

“Ừm, cậu không cần nói, tôi hiểu rồi.” Cô bất đắc dĩ cười nói với Trình Uyên.

Nhưng còn chưa kịp hết giọng nói, Trình Uyên trên điện thoại đột nhiên nói: “Nhất thời, ta còn tưởng rằng ngươi đã chết.”

Lý Nam Địch, người đang định cúp máy, lập tức sống người.

Chương 941

Chương 941:

Sau đó, khi nghe thấy cuộc gọi, Trình Uyên rên rỉ và tiếp tục: “Đầu óc tôi đang rối tung lên. Tôi dường như đã đánh mất một số thứ quý giá nhất. Tôi muốn làm việc chăm chỉ để tìm lại nó, nhưng tôi không thể tin rằng mình đã đánh mất. cô ấy.”

Lý Nam Địch ngậm miệng, giọt lệ trong mắt cô lại trào ra.

Trình Uyên tiếp tục: “Tôi sẽ cố gắng hết sức để bình tĩnh và làm mọi việc. Tôi không muốn có thời gian để nghĩ về một kết quả mà tôi không dám nghĩ tới”.

“Thành thật mà nói, Nam Địch, nếu tôi nói rằng tôi chưa bao giờ có em trong lòng, thì tôi đang nói dối.”

Lý Nam Địch che miệng cười và rơi nước mắt.

Sau khi Trình Uyên im lặng một lúc, anh ấy nói: “Nhưng tôi không thể, vì tôi không muốn thấy An Tương buồn, tôi”

“Đủ rồi!” Cô đột nhiên điên cuồng hét vào điện thoại, tươi cười hét lớn: “Đủ rồi! Đủ rồi!”

Cùng với đó, cô ném chiếc điện thoại xuống biển giận dữ.

Lý Nam Địch đang vịn vào lan can, hướng về phía biển hướng gió biển dờ khóc dờ cười.

Một lúc nào đó, Bạch Sĩ Câu xuất hiện ở sau lưng cô không xa, lặng lẽ nhìn Lý Nam Địch trút giận.

Sau khi cảm xúc của cô ấy bình tĩnh lại một chút, anh ấy hỏi, “Tại sao em không nói với anh ấy những gì An Tương đã nói với em trong phòng phẫu thuật?”

Lý Nam Địch giật mình, vội lấy mu bàn tay lau đi nước mắt trên mi.

Quay đầu lại cười nói với Bạch Sĩ Câu: “Chú à, chuyện vô tình đưa điện thoại lại đây.”

Cô bối rối, có chút không mạch lạc.

Bạch Sĩ Câu đã xem màn biểu diễn của cô ấy với ánh mắt sủng ái.

Nụ cười trên mặt Lý Nam Địch dần dần đông lại, cuối cùng cô cúi đầu, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện, lắc đầu nói: “Xin lỗi chú, thật ra con chỉ muốn một câu trả lời.”

“Người bị ám ảnh?” Bạch Sĩ Câu thờ dãi hỏi.

“Đúng vậy.” Lý Nam Địch lại ngẩng mặt lên, tự tin cười nói: “Tôi không muốn.”

Bạch Sĩ Câu lắc đầu: “Kỳ thật nhi tử.”

“Chú à, chú không nghĩ hai chúng ta nói về chủ đề này có gì kỳ lạ không?” Lý Nam Địch tự giễu cười.

“Uh” Bạch Sĩ Câu không khỏi gãi gãi sau đầu, giống như bị Lý Ngụy làm cho choáng váng: “Haha, hình như là.”

Vì vậy, Lý Nam Địch không thể hiểu Bạch Sĩ Câu hơn nữa.

Làm sao lại có bố chồng nàng dâu như vậy.

“Ồ đây có gió, về sớm nghỉ ngơi đi!” Bạch Sĩ Câu hỏi.

Lý Nam Địch nặng nề gật đầu.

Cô nhìn Bạch Sĩ Câu rời đi, trong lòng đột nhiên sáng tỏ, nhưng những lời Bạch An Tương nói với cô khi cô đang mở bụng để lại đến trong lòng của Lý Nam Địch.

Nhưng có một số điều khó nói sau cùng.

Như cô ấy nói: “Rốt cuộc sẽ có một người bị hại.”

Đó là người này

Lý Nam Địch cười nói một mình: “Đề ta tới.”

Đúng lúc này, một “cuộc chiến” cuối cùng cũng bắt đầu trên Đảo Vàng.

Lý Hải Tân, người nghĩ rằng có thể dễ dàng tiêu diệt kẻ thù trong tương lai, đã được chào đón bằng một cú đánh.

Ba dặm từ Tinh Huy City, đó là có nguồn gốc từ phía Trình Uyên của người đã tiến hành một cuộc phục kích ở đằng kia, nhưng không bao giờ nghĩ rằng gia đình Wei người đang dẫn trước đã gần như bị xóa sổ.

Quân đội chính thức của thành phố Bình Minh lao tới cứu cũng bị thương vong vô số, các thành viên của nhóm Long Uyên đều thiệt mạng.

Đây không phải là xấu.

Lam Hải Thiên, người dẫn đầu cuộc chạy trốn, vừa sợ hãi vừa tức giận.

Người đầy máu và có một lỗ máu ở vai, đang ở trong trụ sở của tòa nhà chính thức ở thành phố Tịnh Huy, đối mặt với Lý Hải Tân và xương sống, hét lên: “Quái! Làm sao có chủ nhân?”

“Ai có thể nói cho ta biết bên kia có chủ và hơn một cái chết tiệt!”

Nghe tin này, Lý Hải Tân bàng hoàng đứng dậy.

“Cái này làm sao có thể đối với chủ nhân?”

“Đúng vậy, trên Đảo Vàng, các cao thủ cấp hai đều là loài quý hiếm.”

Mọi người bỗng hoảng hốt.

Nhưng sự thật đang ở ngay trước mắt, Lam Hải Thiên là cao thủ trung cấp cấp hai, nếu không có cao thủ cấp một thì ai có thể hại hắn như thế này?

“Nhiều bác sĩ!”

Lý Hải Tân hét lên.

Chương 942

Chương 942:

Một nhân viên y tế chạy đến và nhanh chóng băng bó cho Lam Hải Thiên.

Lúc này, tâm trạng của Lam Hải Thiên mới dịu đi một chút, nói với mọi người: “Cũng may, bọn họ chỉ có hai vị sư phụ, còn lại đều là đám lưu manh. Người mặc đồ đen bên chúng ta cũng coi như tuyệt vời, chỉ cần dùng mười người, tùy ý một người.” một bậc thầy. “x

Những gì anh ta nói là để giải tỏa cơn tức giận của mình, và có cảm giác như anh ta đã kiếm được lợi nhuận.

Nhưng khi tôi nghe thấy Lý Hải Tân và những người khác vào tai, tim tôi đập thành thịch.

“Mười thành viên của Long Uyển Group đã chết,” Vương Mĩ Lệ hỏi với đôi mắt đỏ ngầu và tức giận.

Lam Hải Thiên vẻ mặt lãnh đạm nói: “Không chỉ, tổng cộng chết mười hai người, còn có một người bị bắt, may mà còn liều mạng giết chết một vị sư phụ, bên phía bọn họ có rất là nhiều cao thủ, tôi không thể chống cự nổi, ít nhất là có 2 cao thủ bậc 1. Bạn có thể liên hệ với Trình Uyên càng sớm càng tốt. Bạn không thể chiến đấu trong trận chiến này. ”

Nắm tay của Vương Mĩ Lệ siết chặt và rạo rục.

Bạn biết đấy, các thành viên của nhóm Long Uyên này đều là những người có trái tim nhạy bén của Trình Uyên, một cái chết có thể khiến cậu ấy phát điên, 12 cái chết trong trận này.

“Tốt nhất đừng nói cho Trình Uyên biết chuyện này.” Đúng lúc này, Trần Thành đột nhiên cầu hôn.

“Ngươi lúc này giả làm sói đuôi lớn làm cái quái gì vậy?” Lam Hải Thiên tức giận, ném cô y tá nhỏ đang băng bó cho hắn, chỉ vào mũi Trần Thành chửi bới: “Ngươi không nói. Trình Uyên về một việc lớn như vậy. Dù không đái dầm cũng tự chuốc họa vào thân!”

“Anh chỉ là thứ rác rưởi cấp ba.”

Trần Thành ánh mắt chìm xuống đang định phản bác lại Lam Hải Thiên, nhưng lúc này, Bạch Dạ nắm tay anh ta nói: “Tất cả đều là của anh ta, đừng tranh giành trong nội tâm.”

Sau khi nói xong, anh ấy giải thích cho mọi người: “Tôi biết ý của Trần Thành. Nếu Trình Uyên biết rằng rất nhiều thành viên của tập đoàn Long Uyên đã chết, anh ấy sẽ rất lo lắng và không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Tốt hơn là nên nói cho Trình Uyên biết. rằng có điều gì đó đã xảy ra ở đây. Anh ấy sẽ quay lại nhanh chóng, nhưng đừng nói với anh ấy về các thành viên của nhóm Long Uyên.”

Trần Thành gật đầu với Lý Hải Tân.

Lý Hải Tân suy nghĩ một lúc, và nói, “Được rồi.”

“Thật là khôn kiếp!” Lam Hải Thiên ngoài ý muốn bắn tội đột nhiên: “Đừng để cho Trình Uyên biết nơi này nguy hiểm như thế nào, hắn sẽ biết chúng ta khó khăn như thế nào, trong đầu các ngươi có cái gì phân phó sao?”

“Cang Cang”

Một lưỡi liềm bạc xuất hiện trong phòng!

Lam Hải Thiên kinh ngạc muốn lui ra ngoài, nhưng dù sao cũng đã chậm một bước.

Một con dao rựa đã được gài vào cổ anh ta.

Không khí trong phòng như đông cứng lại.

Lam Hải Thiên ánh mắt tràn đầy không tin: “Làm sao có thể?”

Hắn nhìn Trần Thành đang cầm dao trong tay, hồi lâu mới không qua khỏi: Hắn không phải là rác rưởi cấp ba sao?

Không, không phải tôi không trốn tránh, mà là tôi không có thời gian để trốn.

Trần Thành vẻ mặt ảm đạm nhìn bầu trời biển xanh, lạnh lùng nói: “Đừng quên, ngươi cũng đã vất vả từ bánh răng thứ ba.”

Vương Mĩ Lệ bước tới vỗ vào tay Trần Thành, Trần Thành tự nhiên rút dao ra khỏi cổ Lam Hải Thiên.

Vương Mĩ Lệ nói với Lam Hải Thiên: “Trần Thành và Bạch Long là những người đầu tiên theo dõi Trình Uyên. Ngay cả tôi cũng phải nhã nhặn. Anh không nên dựa vào thực lực của mình để mạnh hơn họ và chỉ dùng lời lẽ để xúc phạm họ. .”

“Ngoài ra, tôi quên nói với bạn rằng cả Trần Thành và Bạch Long đều đã lên cấp 2. Mặc dù họ vẫn đang ở cấp 2 và cấp thấp, bạn là trung cấp, nhưng khi thực chiến và ám sát, bạn không nhất thiết phải là đối thủ của họ. “

Chương 943

Chương 943:

Lam Hải Thiên cổ họng dâng trào, há hốc mồm, không nói được lời nào.

Anh ta không sợ người khác, trong số các thuộc hạ của Trình Uyên, Vương Mĩ Lệ và Lục Hải Xuyên là những người duy nhất tôn trọng một chút, có lẽ có tâm lý ức hiếp và ngại vất vả, không thể đánh bại hai người này.

Nhưng điều mà anh không ngờ là Trần Thành, người vừa bị anh mắng chửi, đã bước sang cấp số hai nhanh như vậy.

Và anh ta biết một chút về quá khứ của Trần Thành: kẻ giết người số một ở Bắc Kinh.

Giết người giết người, không đánh bài theo lẽ thường, giỏi ẩn nấp và chớp thời cơ giết người chỉ bằng một đòn, nên Vương Mĩ Lệ nói đúng, nếu Lam Hải Thiên và Trần Thành là thù địch thì rất khó. dự đoán ai có thể giết ai.

Tại thời điểm này.

Lý Hải Tân nghiêm nghị nói, “Chỉ cần gọi cho Trình Uyên và nói với anh ấy rằng có những thay đổi không thể kiểm soát ở đây, để anh ấy có thể trở về nhanh chóng.”

“sau đó”

“Vậy thì bằng mọi giá giải cứu thành viên của Long Uyên Group đã bị bắt!”

Lam Hải Thiên vội vàng nói: “Bên kia đã có sự phụ, nếu tiến lên, chúng ta có thể mất nhiều hơn được.”

Lần này, giọng điệu của anh ấy đã dịu đi rất nhiều.

Lý Hải Tân vỗ vai Lam Hải Thiên, lắc đầu nói: “Anh à, nếu anh ở bên Trình Uyên lâu hơn một chút, anh sẽ biết anh ấy là người như thế nào.”

“Anh ấy sẽ không từ bỏ bất kỳ người anh em nào, ngay cả khi anh ấy phải trả một cái giá đắt hơn cho nó.”

“Bạn biết đấy, các thành viên của nhóm Long Uyên đều là những người đàn ông thực sự sẵn sàng hy sinh vì anh ấy. Bạn không thể tưởng tượng được anh ấy đang phải trải qua những đau khổ và tra tấn như thế nào khi rơi vào tay kẻ thù.”

“Nếu là người, Trình Uyên sẽ không bỏ rơi người, chúng ta cũng sẽ không bỏ rơi người!”

Lam Hải Thiên giật mình.

Sống lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh gặp phải loại kịch bản da diết như thế này, trước giờ anh chỉ nghĩ chuyện này chỉ

có trong phim truyền hình hay tiểu thuyết.

“Dọn dẹp, tất cả bắt đầu!” Lý Hải Tân thú nhận.

Mọi người vội vàng chuẩn bị riêng.

Khi trong phòng chỉ còn lại Lý Hải Tân và Lam Hải Thiên, Lý Hải Tân bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Lam Hải Thiên phía sau ngậm ngừng hỏi: “Anh Lý.”

Lúc này Lý Hải Tân nhận thấy Lam Hải Thiên vẫn chưa rời đi, kính ngạc nói: “Sao vậy, Anh Lan vẫn không sao.”

Lam Hải Thiên chưa xót lắc đầu nói: “Anh là người kỳ lạ nhất mà tôi từng tiếp xúc, còn Ông chủ Trình, anh ấy không giống như một thương nhân.”

Lý Hải Tân khẽ giật mình.

Lam Hải Thiên nói đúng, doanh nhân có lợi hơn, nhưng kế toán có lợi hơn.

Và lần này, nếu bạn định giải cứu một người không đáng kể, bạn có thể mất thêm người, điều này rõ ràng là không hiệu quả về mặt chi phí.

Nhưng tất cả họ dường như đồng ý với điều này.

Đó thực sự không phải là điều mà một doanh nhân có thể làm được.

Lý Hải Tân cười và nói: “Bây giờ bạn đã biết tại sao nhiều người như vậy, bạn sẵn sàng làm việc chăm chỉ vì anh ấy.”

“Chỉ vì anh ấy sẽ không từ bỏ bất kỳ người anh em nào,” Lam Hải Thiên bồi rối nói.

Lý Hải Tân gật đầu: “Rất đơn giản nhưng có mấy ai làm được”

Lam Hải Thiên im lặng.

Vâng, những người thực sự nói về anh em có thể được nhìn thấy ở khắp mọi nơi.

Tuy nhiên, thực sự hiếm có những người thực sự coi anh em như anh em, không bao giờ từ bỏ bất kỳ người anh em nào của mình trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Ít nhất thì Lam Hải Thiên đã không nhìn thấy nó.

“Tôi thực sự ghen tị với bạn!” Anh nói.

Chương 944

Chương 944:

Lý Hải Tân ngạc nhiên: “Làm gì mà ghen tị với chúng tôi?”

Lam Hải Thiên cười khỏ: “Dù sao tôi cũng từng là Đạo Trưởng, Trình Uyên nhất định sẽ không đối xử với tôi như anh.”

Lý Hải Tân đặt đồ trong tay xuống, quay đầu nhìn Lam Hải Thiên nghiêm túc, trầm mặc một lát mới nói: “Em có biết Trình Uyên từng nhận xét em như thế nào không?”

Lam Hải Thiên lông mày ngưng tụ, có cung kính nghe.

Lý Hải Tân nói: “Anh ấy nói rằng bạn không phải là một người tốt.”

Lam Hải Thiên tự giễu cười, rất chua xót và bất lực.

Đúng vậy, một lần trước đây, anh ta thậm chí còn nghĩ đến việc giết chết tất cả những người kiêu hãnh xung quanh Trình Uyên.

Trước khi làm chuyện với Đạo Trưởng, còn có thể muốn làm gì thì làm, quả thực không phải là người tốt.

Tuy nhiên.

Lý Hải Tân tiếp tục, “Nhưng Trình Uyên cũng nói rằng nếu ai đó phản bội anh ấy, bạn sẽ là người khó có thể xảy ra nhất.”

Câu nói này khiến Lam Hải Thiên giật mình, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Lý Hải Tân cười nhẹ nói: “Bởi vì hắn nói người đã phản bội Đạo Trưởng rồi mới dựa vào hắn. Nếu người lại phản bội hắn, vậy thì thế giới này sẽ không thể dung thứ cho người. Người hơn ai hết hiểu rõ điều này.” ”

Lam Hải Thiên thân thể đột nhiên run lên.

Khi Lý Hải Tân đi ra ngoài, anh quay đầu lại và nói với Lam Hải Thiên, “Nếu em muốn, anh cũng giống như chúng ta.”

Sau đó, tôi đi chuẩn bị cho công tác vận động.

Vì Lam Hải Thiên bị thương nặng nên anh không cần tham gia hoạt động giải cứu này.

Hắn đứng trong phòng chỉ huy hồi lâu không nhúc nhích bước chân, trong lòng rất phức tạp.

Nhưng đôi mắt của anh trở nên sáng hơn và rắn chắc hơn.

Cuối cùng, hắn quần miếng băng chưa quần, lại cầm dao vào quần áo, xoay người sải bước ra ngoài không chút do dự.

“Tôi cũng đi đây!” Anh hét lên với đám đông đang đứng trên quảng trường và chuẩn bị lên đường.

Và vào lúc này, trong dinh thự của gia đình họ Vương ở Quận Một.

Vương Ngạo, tộc trưởng Vương gia, người mặc áo choàng lớn màu đỏ, lúc này rất đau lòng.

Những người phụ nữ của anh ta đang bị tàn phá bởi một nhóm người man rợ trước mặt anh ta.

Ở khắp mọi nơi đều có thể nghe thấy tiếng la hét và kêu cứu.

Nhưng ngay cả như vậy, hắn cũng không dám nói gì, chỉ có thể cúi đầu đi theo phía sau một người đàn ông trung niên nước da ngăm đen.

Người đàn ông trung niên này là một cao thủ, vẻ mặt kiêu ngạo, trong tay còn ôm con gái của Vương Ngạo.

“Lãnh chúa của ta” nhìn thấy con gái mình đầy nước mắt, run lên sợ hãi, Vương Ngạo không nhịn được nữa, nhanh chóng nói: “Chúng ta đã bắt được một thành viên quan trọng của đối phương. Người có muốn xem bây giờ không?”

Người đàn ông trung niên liếc nhìn Biren trong tay, tà khí cười nói: “Người là heo sao? Cứ việc địch lại giết đi, người không cần báo cho ta.”

Vừa nói anh ta vừa đưa tay sờ soạng quần áo của con gái Vương Ngạo.

Vương Ngạo vốn là người lùn trước đây không ưa nhìn, nhưng con gái của anh ta còn rất xinh đẹp.

Cô gái rùng mình sợ hãi, nhưng cô không dám trốn, cô không dám khóc hay la hét.

Nhìn cảnh này trong mắt Vương Ngạo, tim như bị dao cắt.

“Thưa chủ nhân, ngài nên đi xem một chút.” Anh ta ôm lấy cánh tay người đàn ông trung niên và cầu xin: “Nghe nói đó là hộ vệ riêng của Trình Uyên.”

Người đàn ông trung niên hung hăng trừng mắt nhìn Vương Ngạo.

Vương Ngạo sợ hãi nhanh chóng thu tay lại.

“lớn lên”

Chương 945

Chương 945:

Bảy ngày trước, quận số 1, quận số 2 và quận số 5 đã hợp lực và đánh nhau với Trình Uyên từ thành phố Tinh Huy.

Thật không may, tổn thất quá nặng nề khiến họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc quay trở lại khu vực phòng thủ của mình.

Nhưng ba ngày trước, những người từ nhiều quốc gia phía nam khác nhau đột nhiên đến đây.

Họ dường như có mục đích, họ không đến thành phố Tinh Huy và thành phố Bình Minh, mà lao thẳng đến quận 1, 2 và 5.

Mới ngày hôm qua, hơn một trăm vị cao thủ tiến vào nhà họ Vương.

Vương Ngạo không đủ sức khiêu khích, chỉ có thể tỏ tình, người đàn ông mặt đen trước mặt, tên là Tang Ni Lộ, là cao thủ hạng nhất và là Đạo Trưởng đội đóng quân ở quận 1.

Theo Tang Ni Lộ, họ đến để giúp gia đình Mạnh đối phó với thành phố Tinh Huy và thành phố Bình Minh.

Nhưng trên thực tế, khi đến, chúng không chỉ kiểm soát một số mỏ vàng do nhà họ Vương làm chủ, mà còn chiếm cả dinh thự của gia đình họ Vương.

Những người phụ nữ của Dinh thự họ Vương cũng bị như vậy.

Những người này đơn giản là dã thú, không để Vương Ngạo vào mắt.

Mỗi hận trong lòng Vương Ngạo, có khác gì dẫn sói vào nhà?

Nhưng mà, hắn làm sao có thể đối mặt với cao thủ cấp một, còn có rất nhiều cao thủ cấp hai, hắn chỉ có thể chịu thua.

Giờ đây, ngay cả con gái ruột của ông cũng bị Tang Ni Lộc bắt gặp và không thể kiềm chế trước mặt ông.

Trái tim của Vương Ngạo đang rỉ máu.

Không biết Tang Ni Lộc tang thi này mục đích là gì, hắn hung hăng trừng mắt nhìn Vương Ngạo, trong mắt lóe lên một tia sát ý.

Nhưng chẳng mấy chốc, dấu vết sát khí đó đã bị hắn che giấu. Thay vào đó, anh cười nhẹ và nói: “Vậy cũng được, để tôi gặp người bảo vệ của loài bò sát nhỏ này.”

Nói rồi, anh ta ném con gái của Vương Ngạo xuống đất, chỉ vào Vương Ngạo nói: “Nghe tôi nói, con nhỏ này không được đi đâu cả, cứ ngoan ngoãn ở đây chờ tôi về, nếu không thì hehe!”

Nói xong, anh ta quay người và rời khỏi đại sảnh của dinh thự họ Vương cùng với một vài cao thủ cấp hai.

Cô gái run rẩy sợ hãi. Thấy họ rời đi, cô ôm lấy chân của Vương Ngạo và khóc và cầu xin: “Bố ơi, cứu con, cứu con với bố!”

Wương Ngạo hai tay nắm chặt, đầu nổi gân xanh, hai mắt lộ ra vẻ hung quang.

nhưng

Anh ta có dám đuổi con gái mình đi không?

“Bố, bố thường yêu con nhất, cứu con với!” Cô gái khóc.

Tang Ni Lộc đưa mọi người đến phòng biệt giam dưới lòng đất và nhìn thấy những thành viên bị bắt của nhóm Long Uyển.

Tôi nhìn thấy một người đàn ông mặc đồ đen và bị thương khắp người, người bị treo trên giá sắt bằng một sợi xích sắt.

Người đàn ông mặc áo đen này là một trong những người đầu tiên theo dõi Trình Uyên. Anh ta được gọi là Hắc Tử. Anh ta đã giết người và đã phải ngồi tù. Anh ta đã:

Từ khi Trình Uyên thành lập Long Uyển, cậu ấy là một trong những thành viên đầu tiên, giúp Trình Uyên hoàn thành nhiều nhiệm vụ, và màn trình diễn của cậu ấy vô cùng bắt mắt.

Bởi vì điều này, bây giờ anh ta đã trở thành Long Uyên, thủ lĩnh của tổ chức Long Uyên.

Trong một trận phục kích cách đây không lâu, hai vị cao thủ cấp một xuất hiện ở đối diện, hấn liền mạng ôm một cái, sau đó đi ra ngoài, hy sinh mười mấy viên Long Uyên, cuối cùng giết chết sư phụ cấp một.

Tuy nhiên, cuối cùng toàn bộ đội quân đã bị xóa sổ, và anh ta cũng bị bắt bởi một cao thủ khác của đối thủ.

Tang Ni Lộc dẫn mọi người xuống ngục tối, đến với Hắc Tử, nhìn từ trên xuống dưới.

“Một loài bò sát cấp ba cấp thấp cũng đáng được ân nhân nhìn thấy”, Đàn em của Ni Lộc không khỏi khinh thường nói.

Tang Ni Lộc xua tay, giễu cợt nói: “Thủ lĩnh nói, tốt nhất không nên thất sủng với nhà họ Vương. Nhưng con gái của Vương Ngạo thật là có duyên, Vương Ngạo cũng đủ thông minh để cho Lão Tử một bước xuống đường.”

“Bạn thực sự nghĩ rằng tôi sẽ quan tâm đến loài bò sát nhỏ này”

Đàn em của Ni Lộc nhận ra ngay: “Hóa ra là thủ lĩnh”.

Tang Ni Lộc dễ dàng nắm lấy tóc của Hắc Tử, buộc Hắc Tử phải ngược nhìn mình, cười xấu xa và hỏi Hắc Tử, “Bò sát nhỏ, con bò sát lớn của anh đâu rồi?”

“Bah!” Một đờm máu bắn ra từ miệng Hắc Tử.

Chương 946

Chương 946:

Tang Ni Lộc khẽ quay đầu lại và tránh đi.

Hắc Tử hung hăng nhìn hấn chăm chăm, lạnh lùng nói:
“Gringo, ngươi thật may mắn không có đụng phải ông chủ của chúng ta, nếu không ngươi chết sớm!”

“Này!” Với một cái tát vào mặt Hắc Tử, thuộc hạ của Tang Ni Lộc tức giận nói: “Một con bò sát nhỏ, dám nói với chúng ta bằng giọng điệu này.

Tang Ni Lộc xua tay và nói một cách bình tĩnh: “Ồ, tại sao phải bận tâm với một người lính tầm thường?”

“Chặt đứt tay chân hấn, cầm máu cho hấn, còn sống thì cho hấn chết!”

Nghe vậy, thuộc hạ của Tang Ni Lộc đột nhiên hai mắt sáng ngời, nịnh nọt nói: “Ngài Tang Ni Lộc vẫn là thật thông minh.”

Khi Tang Ni Lộc bước ra khỏi phòng giam dưới lòng đất, tiếng hét của Hắc Tử vang lên sau lưng anh.

“gì!”

Vương Ngạo vội vàng đi tới, định chào hỏi Tang Ni Lộ, nhưng khi nghe thấy tiếng hét của mọi người, toàn thân run lên bần bật, tóc gáy dựng đứng cả lên.

“Su phụ!”

Tang Ni Lộ thờ ơ nói: “Nguyên lai nếu bắt được tên tiểu tử tâm thường này, ngươi không cần báo ta, cứ chặt tay chân làm gậy cho hắn.”

Mồ hôi lạnh trên trán Vương Ngạo tuôn ra như mưa.

Mọi người dính điều này thật là tàn nhẫn!

“Thưa ông, kinh nguyệt của con gái tôi hôm nay, ông thấy”

“Ha ha!”

Tang Ni Lộ đưa tay ra, vỗ nhẹ lên khuôn mặt mập mạp của Vương Ngạo và chế nhạo: “Vương Ngạo, Vương Ngạo, tôi không thích loại chó bắt lương như vậy. Vốn dĩ tôi muốn tạm thời gạt con gái của anh ra. Nhưng nếu anh nói vậy, Tôi thực sự muốn tự mình kiểm tra.”

Khi nghe thấy điều này, vẻ mặt của Vương Ngạo đột nhiên đông cứng lại.

Tang Ni Lộ hừ lạnh nói: “Nếu không phải ngươi nói dối ta, ngươi có thể nói cái gì, nhưng nếu là nói dối ta.”

“Lộc đại nhân, Lộc đại nhân, tha mạng cho ta!” Vương Ngạo nhanh chóng quỳ xuống trước Tang Ni Lộc trong sợ hãi.

Tuy nhiên, Tang Ni Lộc dường như không có ý định bỏ qua.

Anh bước thẳng đến chỗ con gái của Vương Ngạo.

Con gái của Vương Ngạo giật mình lùi lại.

Tại thời điểm này

“bùm!”

“bùm!”

“bùm!”

Sau ba tiếng động lớn liên tiếp, đại sảnh của dinh thự Vương gia rung chuyển theo tiếng ồn ào.

Nước da của Tang Ni Lộc thay đổi ngay lập tức.

Ngay sau đó, bên ngoài biệt thự vang lên tiếng gọi giết ồn ào.

“Chủ tử, thật không tốt, có một số lượng lớn cao thủ xông vào chém giết!” Một người từ các quốc gia phía nam xông vào hét lên.

“Bậc thầy”

Nghe thuộc hạ báo cáo, Tang Ni Lộc đột nhiên lộ ra vẻ khinh thường.

“Sẽ có những bậc thầy ở lục địa phía Bắc”

Sau đó, anh ta liếc nhìn cô gái đang hoảng loạn, và Vương Ngạo, người đang đổ mồ hôi lạnh, một dấu vết khinh thường lóe lên trong mắt Zang Tang Ni Lộc.

“Bạn chỉ có một số ít cao thủ ở lục địa phía Bắc, nhưng các nước phía Nam của chúng ta đông như lông vũ. Chỉ bằng vũ lực, tại sao bạn phải chiến đấu với chúng tôi?”

“Chưa kể, đó chỉ là một số trình thu thập thông tin.”

Từ tận đáy lòng, Vương Ngạo coi Vương Ngạo như một người đến từ lục địa phía Bắc.

Trên thực tế, không có gì ngạc nhiên khi Tang Ni Lộc coi thường Lục địa phương Bắc, dù sao, trong nhiều năm như vậy, một lớp cao thủ ở Lục địa phương Bắc quả thực là rất hiếm.

Lần cuối cùng phía nam xâm lược, là do Vân Dĩ Hà khiến bên kia kinh hãi.

Chương 947

Chương 947:

Nhưng bây giờ

“Những năm gần đây, thiên tài của các nước phương nam chúng ta nổi lên đông đảo, bò sát sao có thể sánh được?” Hắc chế nhạo quát: “Đi, đi xem!”

Người mặc đồ đen, trong đêm đen, giống như một bóng ma, xuyên qua hỗn độn bóng đêm, nơi nào đi qua, ánh bạc lóe lên, huyết quang bay lên.

Các thành viên của nhà họ Vương hoàn toàn không phải là đối thủ của các thành viên của nhóm Long Uyển.

Hàng chục thành viên của tập đoàn Long Uyển với quyết tâm phục thù, trong mắt lóe lên ánh sáng sói hung dữ, xông thẳng vào dinh thự của nhà họ Vương, như sói nhập đàn. Nó chỉ đơn giản là một cuộc thám sát Từ một phía.

Tại thời điểm này.

Tang Ni Lộ cũng bước ra khỏi biệt thự cùng với hàng chục người của mình và nhìn thấy cảnh tượng trên cánh đồng.

“Này, chính là trang phục giống cái gã trong ngục.” Đám người phía sau vội vàng nói: “Xem ra bọn họ tới đây là để cứu người.”

“Những người này khá tốt, nhưng” Tang Ni Lộ chế nhạo, “Chỉ là bọn họ đầu óc không tốt.”

“Quả thực đối với một người, đến chết mới biết mình có mấy chủ nhân là hoàn toàn ngu ngốc.” Người của hắn cũng nhanh chóng vang lên: “Người phương bắc luôn luôn ngu ngốc, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.”

Tang Ni Lộ vẫy vẫy tay, đối với đám người phía sau nói: “Nhị ca, thứ ba đi lên luyện tay. Đừng để Vương gia chết, nếu không tộc trưởng sẽ không lý giải được.”

“Đúng!”

Phía sau hắn, ba mươi bốn mươi người lập tức đồng thanh đáp ứng, sau đó lần lượt gia nhập nhóm chiến đấu.

Hầu hết các thành viên của đội Long Uyển đều là cao thủ cấp 4. Giết vệ sĩ bình thường thì không có vấn đề gì, nhưng nếu bạn thực sự gặp phải cao thủ cấp hai và ba thì sẽ không thành công.

Một cao thủ cấp hai từ các quốc gia phía nam, dẫn đầu tiến vào nhóm chiến đấu.

Cấp hai cấp thấp chủ nhân này rất cao hứng.

Vì đến đây là giết người, lấy đất. Và Đào Vàng không phải lo lắng về bất kỳ trách nhiệm pháp lý nào, và giết bao nhiêu tùy thích.

Dường như hắn đã tìm chế rất lâu chưa giết ai, hắn có chút đói bụng, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

Anh ta rút một thanh đại đao và dùng lưỡi liếm nó, sau đó, một con dao chém vào người đàn ông mặc đồ đen đang tới.

Theo ý kiến của hắn, với thực lực cấp hai thấp kém của hắn, giết người áo đen trước mặt không thể dễ dàng hơn được.

Hắn muốn nghe thấy tiếng đại đao phá vỡ thân mình, cũng muốn tận hưởng cảm giác kịch liệt học máu xông lên mặt.

sau đó.

Trong giây tiếp theo, anh đã nhận ra điều đó.

Người mặc đồ đen hơi giật mình khi nhìn thấy hắn, dường như phát hiện hắn là cao thủ cấp hai. Nhưng anh ta không do dự, thay vào đó anh ta bắn nhanh con dao, và nhanh chóng vọt qua anh ta.

Cao thủ cấp hai dao không trúng người áo đen, hắn chấn động, vừa định phản ứng lại nhận ra đã quá muộn.

Anh cảm thấy máu đang đổ trong người.

Tên mặc đồ đen lấy mạng chủ nhân cấp hai của hắn chỉ bằng một nhát dao, hắn trừng mắt muốn chết, không thể tin được.

Tại sao thực lực của người áo đen này lại tăng lên một cách vô ích?

Anh ấy chết mà không hiểu tại sao.

Nhưng trên thực tế, cho dù không coi thường đối phương, hắn cũng không thể là đối thủ của Vương Mĩ Lệ.

Đúng vậy, người mặc đồ đen này là Vương Mĩ Lệ, lãnh đạo của tập đoàn Long Uyên.

Ở phía xa, khi Tang Ni Lộc phát hiện tình huống này, ánh mắt của hắn đột nhiên ngưng tụ.

Điều này vẫn chưa kết thúc.

Khi cao thủ cấp hai và cao thủ cấp ba đồng thời vô vào người áo đen, đột nhiên, sau lưng người áo đen, một đao khác không biết từ lúc nào lóe lên.

Cao thủ cấp hai còn có chút phản ứng không kịp, liền nhanh chóng lui về sau, hắn nhưng là cấp ba trực tiếp bị chém vào cổ họng, chết ngay tại chỗ!

Trong đêm đen, Trần Thành, giống như một con báo đốm nhanh nhẹn, từ bên hông của sư phụ thứ ba bắn ra, giết chết sư phụ thứ ba chỉ bằng một đòn. người chơi.

Con dao, giống như một tia chớp, khi nó cắt qua bầu trời đêm, cuối cùng nó cũng cắt qua cơ thể của cậu chủ cấp hai.

Theo dõi bởi

Hai cao thủ cấp ba đến từ các quốc gia phía Nam bị hất tung, và những con Bạch Long lăn lộn như một cỗ xe tăng.

Chương 948

Chương 948:

Cô gái béo một tay cầm con dao không lò, cô đã bị một cao thủ cấp ba giật gãy cánh tay.

Là Lam Hải Thiên cấp hai trung cấp, hẳn có khả năng đối phó với những cấp ba này nhiều hơn.

Mặc dù hộ vệ cá nhân của Ngụy Tác chỉ có sức mạnh cấp ba, nhưng họ có thể hợp tác với các thành viên của đội Long Uyển để chặn hai cao thủ có cùng sức mạnh cấp ba.

Thẩm Hoa có một chuyên gia cấp thấp cấp hai dưới quyền, và anh ta có thể sánh ngang với một tuyển thủ cấp thấp cấp hai từ các quốc gia phía nam.

Những người này, giống như xuất hiện từ không khí mỏng, đã giết chết các quốc gia phía nam một cách bất ngờ.

Và vào lúc này.

Đứng sau Tang Ni Lộ, có hơn hai mươi võ sư trung cấp trở lên, thậm chí còn có hai võ sư cấp một.

Một trong những cao thủ cấp hai nhìn thấy cảnh tượng trên sân, không khỏi nhíu mày nói: “Lạc thiếu, đi thôi!”

Tang Ni Lộc liếc mắt, giễu cợt: “Ta đã đánh giá thấp bọn bò sát này, thế nhưng trò chơi mới bắt đầu. Còn lo lắng cái gì.”

“Ừ, đúng rồi!” Cao thủ cấp thứ hai nhanh chóng đáp ứng.

Tang Ni Lộc không vội vàng, anh biết rằng mặc dù những loài bò sát này có vẻ chiếm thế thượng phong, nhưng cuối cùng chúng vẫn không thể thoát khỏi tai họa, bởi vì những bậc thầy thực sự bên phía anh vẫn chưa chơi. Mọi người chắc chắn sẽ chết.

“Mặc dù có rất nhiều loài bò sát ở phía bắc, nhưng tôi bắt đầu quan tâm đến con này tên là Trình Uyên.”

Vào lúc này, Tang Ni Lộc đột nhiên mỉm cười và nói với chính mình: “Thật là thú vị.”

Ngay sau đó.

Một tay đưa xuống báo: “Thưa ngài, có một con bò sát phương bắc lên vào ngục tối!”

Nghe vậy, Tang Ni Lộc nháy mắt với cao thủ cấp hai phía sau, nói: “Đi xử lý đi, nhớ giữ sống, ta hiện tại càng là muốn dùng những loài bò sát này làm gậy.”

“Đúng!”

Cao thủ cấp hai đột nhiên hưng phấn đáp lại.

Ở Đạo Trường, cao thủ cấp hai là thứ hiếm thấy, hẳn là cao thủ cấp hai, nghĩ tới đây có thể dễ dàng giết chết bất cứ kẻ nào.

Chỉ là không bao giờ mong đợi

Vì không quen địa hình, Lục Hải Xuyên, người đã đi đến một khúc cua lớn, đã bị cao thủ cấp hai chặn lại ở cửa ngục tối.

“Này, con bò sát nhỏ, để ông nội đến chơi với con!” Anh hét lên với Lục Hải Xuyên.

Nghe vậy, Lục Hải Xuyên không khỏi lộ ra vẻ kỳ quái.

Lục Hải Xuyên tuy rằng không bằng lão đạo đỉnh cấp hai, nhưng cũng là cao thủ cấp hai.

Trên thực tế, mấu chốt của vấn đề không chỉ là cảnh giới, mà còn là chuyên môn độc nhất vô nhị của anh ta, đó là khả năng tiên đoán.

Cũng giống như cách cầm dao trong phần hướng dẫn ban đầu, Trình Uyên chưa bao giờ học được bản chất cách sử dụng dao của Lục Hải Xuyên.

Đối phương giống như tự mình đâm vào con dao của mình, luôn cho người ta cảm giác khi người khác đang chớp ở đây thì dao của hắn cũng chỉ ở đây.

Năng lực này cho phép hắn có sức chiến đấu ngay cả khi đối mặt với Đạo Trưởng, huống chi là cao thủ trung cấp cấp hai trước mặt.

Lục Hải Xuyên nghi hoặc: “Người thật muốn ngăn cản ta”

“Tiểu bò sát người có chút thú vị, lúc nguy cấp vẫn cùng chủ nhân đùa giỡn, đúng không?” Cấp hai trung cấp sư phụ không khỏi cười khinh: “Cũng khá thú vị, được rồi, ta sẽ chơi với bạn. Vận động cơ và xương của bạn.”

Nói xong, anh ta vênh vác về phía Lục Hải Xuyên.

Lục Hải Xuyên, người lại được gọi là loài bò sát, không khỏi cau mày.

Những cảnh tượng bất chợt lướt qua tâm trí anh.

Như thể có thứ gì đó được kích hoạt, một ký ức quen thuộc xâm nhập vào não anh ngay lập tức.

Chương 949

Chương 949:

Đột nhiên, anh nhớ ra.

“Tôi đã tham gia trận chiến hai mươi năm trước,” anh nói một cách nhàn nhã.

Cao thủ cấp hai vừa đi tới trước mặt Lục Hải Xuyên không khỏi giật mình: “Người nói cái gì?”

Một dấu vết nhớ lại hiện lên trong mắt Lục Hải Xuyên.

Vào thời điểm đó, nó không nằm trên Đảo Vàng, mà là trên lãnh thổ Miêu ở đại lục phía bắc, nơi được coi là vùng đất nằm ngoài vòng pháp luật.

Khi đó, nhiều người chết và đổ rất nhiều máu.

“Lúc đó” Lục Hải Xuyên lại nhàn nhạt nói: “Làng của tôi đã bị phá hủy trong tay các nước phía nam của các người.”

Nghe hẳn nói như vậy, cao thủ cấp hai không khỏi trào phúng: “Vậy còn sự phát triển của tự nhiên là sinh tồn của kẻ khỏe mạnh nhất. Bò sát như người vốn là để cho chúng ta tra tấn.”

Lần đầu tiên, khi Lục Hải Xuyên ngẩng đầu lên, trong mắt hắn lóe lên sát khí vô tận.

Đôi mắt anh lúc này sắc như lưỡi liềm trong tay Thần Chết.

Khi chạm vào mắt anh, thân thể của cậu chủ cấp hai theo bản năng run lên và lùi lại một bước trong tiềm thức.

“Om” điện thoại di động của anh ấy vang lên.

Cao thủ cấp hai đột nhiên tỉnh lại, vừa mới bị con bò sát này làm cho giật mình, trong lòng đột nhiên cảm thấy vẻ mặt không ra gì, trong lòng dâng lên một cỗ tức giận.

Đã kết nối đường dây.

“Này, Đại Lỗ, sao lâu như vậy thu dọn bánh xích, bên ta phải tiến vào địa điểm!”

Trên điện thoại, một giọng nói của một người bạn đồng hành vang lên.

Mà cao thủ cấp hai tên là Đại Lỗ này, nhìn chằm chằm Lục Hải Xuyên, khoe miệng hiện lên một nụ cười, nói: “Chờ ta một chút!”

Sau khi cúp điện thoại, anh ta nói với Lục Hải Xuyên một cách rất khinh thường: “Tiểu bò sát, chuẩn bị sẵn sàng. Một phút nữa ta sẽ thoát khỏi ngươi.”

“Không cần một phút đồng hồ!”

Lục Hải Xuyên nhẹ nói, sau đó thân hình đột nhiên chuyển động.

Ngay khi Đại Lỗ bỏ điện thoại vào túi quần, Lục Hải Xuyên trước mặt anh đã xuất hiện gần anh.

Anh sững người trong giây lát.

Trước khi nhận ra chuyện gì đang xảy ra, anh đã thấy bàn tay của Lục Hải Xuyên đưa vào ngực mình.

“Tiểu bò sát, ngươi làm sao dám”

“Rắc rắc!”

Lục Hải Xuyên không đợi hắn nói xong lời cuối, lại tát thêm một cái vào đầu hắn, trong nháy mắt vang lên một tiếng giòn tan, đầu vỡ vụn.

“Nếu là chúng ta tiểu bò sát” Lục Hải Xuyên lạnh lùng nói, “Vậy ngươi cùng lắm là một đám sâu bọ!”

“Bắn!”

Cao thủ trung cấp thứ hai tên là Đại Lỗ rơi thẳng xuống đất.

Trí nhớ của Lục Hải Xuyên đã khôi phục một chút.

Anh nhớ lại những gì đã xảy ra hai mươi năm trước. Lúc đó, anh ta:

Toàn bộ ngôi làng bị tàn sát bởi những người từ các quốc gia phía nam này, và chỉ có anh em của họ trốn thoát.

Hai anh em đã được chủ cứu.

Đồng thời, anh cũng nhớ ra chủ nhân của chúng là ai.

Đức Xá!

Một người bí ẩn như Dương Duệ và Vân Dĩ Hà.

Có thể nói, cả Lục Hải Xuyên và Đông Phương Chúc đều có vốn hiểu biết vô cùng tốt, chỉ mới 30 tuổi trở thành giáo viên, cả hai đều đổ vào khối hai chỉ sau vài năm.

Nhắc mới nhớ, nếu Trình Uyên không có dòng máu đặc biệt đó thì sự hiểu biết và năng khiếu của anh họ chắc chắn sẽ hơn Trình Uyên.

Tuy nhiên, những gì Đức Xá dạy họ là Phong thủy.

Khi nhớ lại điều này, kết hợp với những sự kiện của những năm gần đây, anh chợt nhận ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng và kỳ quặc.

Dương Duệ còn sống, vì vậy đáng lẽ giáo viên của anh ấy còn sống, nhưng anh ấy đang ở đâu?

Trong nhiều năm như vậy, chỉ có truyền thuyết về Dương Duệ và Vân Dĩ Hà được lưu truyền trong đầu trường của các chiến binh cao cấp, nhưng Đức Xá hiếm khi được biết đến.

Điều này thật kỳ lạ.

Chương 950

Chương 950:

Tuy nhiên, đây không phải là lúc để nghĩ về những điều này.

Sau khi giết chết các cao thủ cấp hai của các quốc gia phía nam đang cản đường, Lục Hải Xuyên đã phá vỡ cánh cổng sắt của ngục tối bằng vũ lực.

“Bùm!” Một âm thanh.

Khi đập tung cánh cổng sắt, mười mấy tên lính canh trong ngục tối đều hện gặp Lục Hải Xuyên.

Khi Lục Hải Xuyên bước vào và nhìn thấy vết đen mặt trời được treo trên giá sắt, khuôn mặt luôn không thể chối cãi trên thế giới này lập tức biến sắc.

Anh không thể tin được tất cả những điều này trước mặt mình.

Đây chỉ đơn giản là

Quá độc ác!

So với cảnh tượng hai mươi năm trước càng khiến anh tức giận.

“Mẹ kiếp, mày là ai vậy?” Một lính canh hét lên, rút dao và chạy về phía Lục Hải Xuyên.

Con dao này vẫn đang rỉ máu, nhỏ giọt máu của Hắc Tử.

Lục Hải Xuyên tức giận.

“gì!”

Hắn đột nhiên hét lên một tiếng, thân hình như chớp động, một tiếng “Xi!”, Sau lưng xuất hiện thủ vệ, thủ vệ trong tay cũng lọt vào tay Lục Hải Xuyên.

Bằng cách nào đó, đầu của người lính gác đã bay cao lên trời.

Điều này vẫn chưa kết thúc.

Khi những người khác nhận ra rằng Lục Hải Xuyên là kẻ thù, họ đang chuẩn bị phản ứng, chỉ để thấy rằng Lục Hải Xuyên đã chạy quanh nhà tù sắt.

Cả chục người, không một ai la hét.

Bởi vì đầu của họ đều bị mất.

Giết một tá người ngay lập tức!

Khi đến chỗ Hắc Tử, Hắc Tử bắt đắ dĩ nhướng mi, khoe miệng hiện lên nụ cười, yếu ớt nói: “Anh Lục, cho em vui vẻ!”

Bàn tay cầm con dao của Lục Hải Xuyên run lên dữ dội.

Hắc Tử bê bết máu, tay và chân đều bị cắt rời.

Điều đáng ghét hơn nữa là sau khi những người này chặt tay chân của anh, họ còn cầm máu!

Điều này

Anh không thể tưởng tượng được loại đau đớn này.

Hắc Tử không thể nói thành câu, không chỉ vì yếu đuối, mà còn vì cậu ấy đã cắn đứt một miếng lưỡi vì đau.

“Anh Lu, giúp em với!” Thấy Lục Hải Xuyên do dự, Hắc Tử không thể không nói lại: “Em thích thiết bị đầu cuối máy tính nhanh nhất:

Lục Hải Xuyên toàn thân run lên.

Anh ấy chưa bao giờ chống lại thế giới.

Anh luôn bảo vệ Trình Uyên.

Anh ta chưa bao giờ liên quan nhiều đến những người mặc đồ đen này.

Có sẵn tại thời điểm này.

Tuy nhiên, Lục Hải Xuyên đã từ từ đưa tay ra nhắm mắt cho Hắc Tử, và nói: “Từ nay, tôi là Đông Phương Chúc.”

Hơi thở trên người dâng lên trong vô vọng.

Sát khí lập tức tràn ngập căn phòng.

Máy bộ đàm vang lên trong một chiếc xe tải bên ngoài dinh thự của Vương.

“Thành công”

Lý Hải Tân mắt sáng lên trong xe tải và anh nhanh chóng cầm bộ đàm lên và hỏi.

Những người này đến để giải cứu Hắc Tử, thay vì lao vào một cách vội vàng, liều mạng đổi mạng để cứu người khác. Nó cũng được sắp xếp cẩn thận.

Ví dụ như để quân chủ lực tạm thời làm chủ đối thủ, sau đó để Lục Hải Xuyên lên vào cứu người.

Chương 951

Chương 951:

Sau khi thành công, Lục Hải Xuyên sẽ nói với Lý Hải Tân qua bộ đàm, rồi thu xếp rút lui.

Dù gì thì đối thủ cũng đã có chủ.

“Xong rồi!” Giọng Lục Hải Xuyên phát ra từ máy bộ đàm.

Tuy nhiên, Lý Hải Tân không khỏi cau mày vì anh đột nhiên cảm thấy giọng nói của Lục Hải Xuyên có chút kỳ quái.

“Anh Lu, anh có sao không?” Lý Hải Tân hỏi.

“Không, rút lui!” Lục Hải Xuyên nói.

Lý Hải Tân mặc dù có nghi ngờ, nhưng hẳn biết lúc này không khỏi nghĩ tới, phải lui ra ngoài trước khi sự phụ của đối phương không can thiệp, nếu không sẽ không ai có thể rời đi.

Sau khi đặt bộ đàm xuống, anh gạt đầu với Thời Sách và nói: “Đi!”

Thời Sách lập tức khởi động xe, phóng thẳng vào biệt thự họ Vương.

Giao tranh đang diễn ra ở đó.

Các cao thủ cấp hai từ trung cấp trở lên đứng ở lối vào đại sảnh biệt thự có chút không kiên nhẫn mà yêu cầu đánh nhau.

Nhóm người này đến với một luồng sát khí, và sức mạnh của họ thực sự vượt quá sự mong đợi của Tang Ni Lộ, hầu hết những người bên phía họ đã bị giết và bị thương, nhưng bên kia chỉ bị thương một số ít.

Cuối cùng, Tang Ni Lộ không thể chịu đựng được nữa, xoa tay nói: “Nào, hai bánh răng kia, ta muốn sống.”

Các cao thủ của các quốc gia phía nam đột nhiên nhảy lên đầy phấn khích.

Tại thời điểm này

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Ba chiếc xe tải bất ngờ lao qua các bức tường sân và cổng của dinh thự họ Vương rồi chạy ngang qua.

Những bậc thầy đó đã tạm thời bị phong tỏa.

Ba chiếc xe tải lao tới trước mặt họ, sau khi đổ đầy, thùng xe mở ra, chất lỏng “dududu” ngay lập tức tràn xuống mặt đất, giống như một thác nước nhỏ.

Chất lỏng có mùi dầu diesel.

“Không, quay lại!”

Ai đó đột nhiên hét lên.

Những người trong xe nhảy ra khỏi xe, trực tiếp đốt đuốc, ném bình xăng rơi vãi trên mặt đất.

“bùm!”

“bùm!”

“bùm!”

Ngọn lửa lập tức bốc lên bầu trời, kèm theo khói đen dày đặc, trong một thời gian ngắn, bầu trời của toàn bộ dinh thự nhà họ Vương bị che khuất.

Chủ nhân của các quốc gia phía nam và những người bên phía Vương Mĩ Lệ lập tức bị tách ra làm hai phần.

“Tua lại!”

Thời Sách xoa tay kêu to: “Thành công, trở về!”

Nghे tin Thời Sách thành công, Vương Mĩ Lệ lập tức vui mừng khôn xiết, vội vàng chào mọi người lui ra ngoài.

Vì vậy, những người này đến nhanh và đi nhanh. Hấn trong nháy mắt rời khỏi nhóm chiến đấu, lao ra khỏi dinh thự Vương gia, lên chiếc xe tải đã chuẩn bị từ lâu rồi phóng đi.

Sau một vài dặm

“Rắc!” Một tiếng phanh xe vang lên.

Cả bốn chiếc xe tải đều dừng lại trong một khu rừng.

Mọi người xuống xe đếm số người.

“Anh Lu thì sao?” Lý Hải Tân hỏi đột ngột, nhận ra rằng anh đã không nhìn thấy Lục Hải Xuyên.

“Anh Lục” Lúc này, vệ sĩ của Ngụy Tác trầm giọng nói: “Sau khi anh Lục giao người cho tôi, chúng ta đi trước.”

“gì”

Nghe xong câu này, tất cả mọi người đều sửng sốt.

“Không sao đâu, anh Lục không phải người thường, anh nhất định phải có cách chạy trốn.” Thời Sách an ủi Lý Hải Tân.

Nhưng Vương Mĩ Lệ dường như đã nhận ra điều gì đó, anh nhanh chóng bước tới dưới tay Ngụy Tác và hỏi: “Hắc Tử ở đâu?”

Thủ hạ của Ngụy Tác do dự, chỉ vào toa xe tải nói: “Ồ bên trong, chỉ là”

Khi Vương Mĩ Lệ nghe thấy điều này, cô ấy sẽ xem xét.

Kết quả bị người đàn ông ngăn lại: “Anh Vương, anh Vương, anh Vương, hãy bình tĩnh, chúng tôi”

Anh ta chặn chặt cửa xe tải và thuyết phục: “Tôi nghĩ tốt hơn là không nên xem”.

Trái tim của Vương Mĩ Lệ chùng xuống.

Chương 952

Chương 952:

Anh ta nhìn chăm chăm vào thuộc hạ của Ngụy Tác, trầm giọng nói: “Tôi đưa Hắc Tử ra.”

“nhưng”

“Đừng lo lắng,” Vương Mĩ Lệ gật đầu trước sự do dự của người thuộc hạ này, và lại trầm giọng nói: “Tôi có thể đoán trước bất kỳ kết quả nào, tôi sẽ không sao.”

Có người nháy mắt với người của Ngụy Tác.

Thuộc hạ không còn cách nào khác là phải mở đường.

Wương Mĩ Lệ mở cửa sau xe tải.

Khoảnh khắc nhìn thấy Hắc Tử, khi mọi người nhìn thấy Hắc Tử, thời gian như bị giam cầm.

Không khí như đông cứng lại.

Nắm tay của Vương Mĩ Lệ siết chặt và rạo rục.

“Là kẻ thù chết tiệt, nếu bắt được thì giết đi, sao lại làm ra chuyện không phải người!” Thời Sách cũng mất tự chủ, tức giận gầm lên.

Vương hàm răng xinh đẹp cười thâm.

Sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Anh ấy vẫn nhớ rằng khi anh ấy tìm thấy Hắc Tử, anh ấy đã uống rượu với anh ấy vào đêm hôm đó.

Hắc Tử nói: “Ông chủ Vương, trong lòng tôi chỉ có một đại ca, chính là anh! Nếu anh muốn tôi đi, tôi sẽ đi. Tôi không phải muốn Phí Thành Ran, cũng không phải tính tiền, tôi tính phí cho bạn. “

Sống sót trong cuộc chiến một lần nữa và một lần nữa.

Họ đã cùng nhau trải qua rất nhiều điều.

“Anh à, em thấy có chút thích Trình Uyên.” Hắc Tử nói với Vương Mĩ Lệ.

Vương Mĩ Lệ nói: “Hắc Tử, lát nữa Trình Uyên xong việc, tôi sẽ nhờ Trình Uyên giới thiệu cho cậu một người vợ xinh đẹp.”

Hắc Tử đỏ mặt vào lúc đó và nói: “Không, tôi chưa có kế hoạch kết hôn.”

“Đã ba mươi.” Vương Mĩ Lệ trêu chọc: “Này, anh có người yêu chưa?”

“Đừng không.” Hắc Tử lúc đó rất ngại ngùng và lắc đầu từ chối.

Vương Mĩ Lệ nhìn anh chăm chăm, vừa cười vừa quan sát.

Hắc Tử thực sự không chịu nổi nên bực bội nói: “Đúng vậy, tôi nghĩ Vương tử Yên giống như một người anh lớn vậy. Trợ lý Vương nghe thấy sẽ rất xấu hổ.” Hắc Tử cầu xin.

Tứ chi, tay chân đều bị chặt bỏ, sau khi chặt ra vẫn mặc quần áo, thật là tàn nhẫn.

Hãy nghĩ xem, vài ngày trước Hắc Tử uống rượu và xiên que với Vương Mĩ Lệ, và nói chuyện với anh ấy về Vương tử Yên, nói rằng đó là nữ thần trong lòng anh ấy hay sao đó.

Bây giờ nhưng

“Pharaoh!” Bạch Long ấn vào vai Vương Mĩ Lệ, như thể anh ta nhận ra điều gì đó.

Vương Mĩ Lệ lạnh giọng nói: “Truyền đi!”

Bạch Long nói rất chắc chắn: “Tử tử không về được!”

sau đó.

Vương Mĩ Lệ hai mắt đột nhiên đỏ lên, cô quay đầu gầm lên với Bạch Long: “Em không thể để anh trai em chết thảm như vậy, em hãy quên đi!”

Vừa nói, anh vừa rũ bỏ cánh tay của Bạch Long và chỉ vào mọi người: “Các người là sức mạnh cốt lõi của Trình Uyên. Cho đến khi anh ấy trở về, không thể có tổn thất. Các người không cần quan tâm đến vấn đề này!”

Nói xong nhảy lên xe tải.

Xe vừa khởi động, phụ công Bạch Long đã ngồi vào.

“Anh không cần phải thuyết phục tôi!” Vương Mĩ Lệ nói với đôi mắt đỏ hoe.

“Ta không muốn thuyết phục ngươi!” Bạch Tử Họa nghiêm túc nói.

Vương Mĩ Lệ sửng sốt, và sau đó anh nhìn thấy trong gương chiếu hậu tất cả những người mặc đồ đen leo lên xe tải.

Dưới sự chỉ dẫn của Lý Hải Tân, mọi người cũng lên xe và quay đầu lại!

Ngay cả Lam Hải Thiên cũng lên xe

Vương Mĩ Lệ nắm cả hai tay vô lăng, gân xanh đột ngột nổi lên.

Hắn lạnh lùng mắng Lam Hải Thiên, “Cút!”

Lam Hải Thiên hơi giật mình, nhưng sau đó cũng bình tĩnh ngồi vào chỗ của mình.

“Đồ chết tiệt không nghe thấy tôi,” Vương Mĩ Lệ giận dữ hét vào mặt anh ta.

Lam Hải Thiên buồn cười nói: “Ta sẽ không xuống xe.”

“Ngươi” Vương Mễ Lạp hai mắt đỏ như máu: “Ngươi đi cảm người khác đi, loại chuyện này không phải nói đùa, đừng nói với Lão Tử ngươi cũng có tình cảm với Hắc Tử, ngươi cùng hắn không có giao tình gì. . .”

“Để anh xuống xe xuống xe đi. Bây giờ chỉ có anh mới có thể ngăn cản người khác. Anh không muốn cơn tức giận của mình phá hỏng gia đình Trình Uyên!”

Quay trở lại, chắc chắn phải là một cái chết, hoàn toàn khác với lần cứu Hắc Tử trước đây.

Trước đây, mọi người đều có kế hoạch giải cứu vết đen, có tổ chức, phân chia lao động rõ ràng, dùng lòng địch để đánh giá thấp đối phương nên nhanh chóng rút lui không bị lôi kéo sau khi được cứu.

Chương 953

Chương 953:

Nhưng bây giờ

Bây giờ là đề báo thù, đề tuyệt vọng. Có nhiều hơn một chủ nhân ở phía bên kia, và không có cách nào để tồn tại.

Tuy nhiên, đối với Vương Mĩ Lệ.

Có một số điều mà bạn biết là đã chết, nhưng bạn phải làm.

Nó không phải là đề trở nên mạnh mẽ. Bởi vì hôm nay anh hoàn toàn bị kích thích, nếu không làm chuyện này, anh sẽ cả đời chịu tội.

Như người ta đã nói, không bao giờ là quá muộn để một quý ông trả thù cho anh ta sau mười năm.

Anh biết rằng khi chứng kiến cái chết bi thảm của Vết đen Mặt trời, anh không thể đợi thêm một phút giây nào.

Nhưng rồi một lần nữa, anh không muốn sự nóng nảy của mình phá hỏng những người bạn cũ của Trình Uyên ở đây.

Anh mắng Lam Hải Thiên và thả anh ta đi, cũng là muốn anh ta ngăn cản những người khác.

Bây giờ chỉ có Lam Hải Thiên trung cấp bậc hai mới có khả năng ngăn cản nó.

nhưng

Lam Hải Thiên lắc đầu, sau đó tự giễu cười nói: “Ta trước kia làm rất nhiều chuyện xấu xa, nhưng thật ra, sau này ta buộc phải đi theo Trình Uyên.”

“Tôi từng cho rằng sức mạnh cá nhân của nhóm người các bạn không có gì đáng nói. Đôi khi tôi được yêu cầu hoàn thành nhiệm vụ với bất kỳ một người nào trong số các bạn, Trình Uyên cũng giải thích cụ thể rằng người đó có toàn quyền quyết định. Tôi rất không hài lòng”.

“Thành thật mà nói, ta đã từng luôn không muốn rời đi các ngươi người, càng không, khi các ngươi hạ lệnh cho ta, ta muốn giết các ngươi!”

Lời nói của Lam Hải Thiên khiến Vương Mĩ Lệ và Bạch Long căng mắt.

Nhưng sau đó anh cười khỏ nói: “Anh rất nhiều người đã liều mạng để cứu một em trai. Lúc đó anh nghĩ em quá ngu ngốc.”

“Tuy nhiên, sau những lời nói của Lý Hải Tân cho tôi biết, không phải là bạn quá ngu ngốc mà là tôi quá tỉnh táo.”

“Giác quan không phải là điều xấu.” Vương Mĩ Lệ ngắt lời anh và nhắc nhở.

Lam Hải Thiên gật đầu lắc đầu: “Nhưng nếu người ta lý trí lâu, máu trong lòng sẽ không sôi trào.”

Bạch Long nói: “Nếu máu sôi lâu ngày sẽ chết”.

“Bốn mươi năm đầu, ta sống như một bóng ma!” Lam Hải Thiên đột nhiên nở nụ cười: “Trong bốn mươi năm tới, ta muốn làm người.”

“Tôi chết tiệt muốn trở thành anh trai của bạn!”

sau đó

Có một khoảng lặng ngắn trong xe.

Làm anh em nghĩa là sống chết có nhau!

“Mở đường!” Lam Hải Thiên hét lớn.

“Ôm!”

Xe khởi động.

Vài chiếc xe tải tấp vào dinh thự của Vương ở quận 1.

Con giận của họ bùng cháy với tiếng gầm rú của chiếc xe tải, và máu của họ đang sôi lên với tiếng gió!

Có thể đêm nay ai đó sẽ sống sót, và điều đó sẽ được ghi lại trong hồi ký: Đôi khi, có những điều chúng ta phải tuân theo quy tắc, nhưng nó không chứng minh được điều chúng ta sợ hãi. Khi chúng ta tức giận và đổ máu, chúng ta nhìn ở cái gọi là tỉnh táo.

Haha, chết tiệt!

Dinh thự của nhà vương rục sáng lên bầu trời.

Vô số bóng người hiện ra hỗn loạn dưới ánh lửa.

Mọi người la hét và bận rộn

Nhưng họ chỉ có thể dập lửa mà không có dầu xung quanh có nước, không ai có thể làm gì được đám cháy có dầu, suy cho cùng là thiếu bình chữa cháy để dập tắt đám cháy dầu.

Một cao thủ cấp hai đến từ các quốc gia phía Nam chỉ vào vài người ở khu vực đầu tiên và hét lên: “Các người, các người đang làm cái quái gì vậy? Ở đằng kia, đi lấy nước đi. Cháy ở đằng kia mất rồi!” ”

Mấy đứa vừa té nước xong, nghe người lớn gọi thế này cũng không dám dừng tay, lao vào lấy nước.

“Thật sự là một đám phế vật!” Chuyên gia cấp thấp thứ hai đến từ các quốc gia phía nam này trong mắt lóe lên một tia

khinh thường, quay đầu lại liền nhìn thấy một người đàn ông phương bắc trung niên đứng ở phía sau.

“Này, cái đéo gì mà rảnh rồi thế, còn không mau”

“Bắn!”

Anh ta định mắng người đàn ông trung niên, nhưng anh ta chưa kịp nói hết lời, cổ họng của anh ta đột nhiên bị đôi phương chặn lại.

Vừa chụp, hắn liền kẹp cổ sư phụ cấp hai, sư phụ cấp hai lập tức phát hiện có điều không ổn. Sau đó anh mới nhận ra ánh mắt của người trước mặt.

Có thể là do ngọn lửa, có thể là

Nói tóm lại, trong mắt người này dường như có một ngọn lửa cuồng bạo đang bùng cháy, xung quanh vẫn bị bao phủ bởi đôi mắt đỏ ngầu.

“Ngươi, ngươi” hắn muốn đánh trả, nhưng chợt nhận ra bên kia không biết đã dùng ma thuật gì khiến sức lực toàn thân biến mất.

Tôi không thể nhấc cánh tay của mình lên.

Chương 954

Chương 954:

Mà người đàn ông trung niên này, với vẻ mặt lãnh đạm như tảng băng ngàn năm, đột ngột từ kẽ răng bóp ra vài ký tự băng giá: “Nợ máu và máu mù!”

“Gì”

“phun!”

Một con dao rựa đâm máu, bay hàng loạt!

“Ahhhh” một tiếng kêu thảm thiết, từ trong miệng của tên hạ nhân cấp hai hét lên.

Khi người đàn ông trung niên buông tay, quay người chạy đến chỗ một người khác, anh ta vô lực ngã xuống đất, tay chân rã rời, dưới người có vết máu.

Cả người la hét co giật, lăn lộn trên mặt đất đau đớn!

Không chỉ vậy, anh còn thấy rằng người đàn ông trung niên này sẽ đối xử với một người đồng hương khác của mình theo cách tương tự!

Người đàn ông trung niên này không phải ai khác, mà chính là Lục Hải Xuyên trước đây luôn điềm đạm phong trần.

cuối cùng

Sau khi Lục Hải Xuyên giết bốn hoặc năm người, anh ta đã thu hút sự chú ý của đối phương.

“Có thù!”

“Địch công kích!”

Có người hét lớn, rất nhiều cao thủ ở trang bị thứ hai và thứ ba chạy tới bao vây Lục Hải Xuyên.

Lúc này trong Vương gia, Tang Ni Lộ vốn đang nhàn nhã nhìn mọi người chữa cháy rồi cuộc cũng chú ý tới động tĩnh nơi đây, không khỏi cười khinh nói: “Không ngờ lại có cá chui lọt lưới.”

“Điều nực cười hơn nữa là con cá trơn trượt này không biết chạy trốn trong lúc hỗn loạn, lại còn dám lao ra để chết!”

“Vương Ngạo!”

Nghe thấy tiếng kêu, Vương Ngạo vội vàng chạy tới, cúi đầu, run rẩy cúi đầu nói với Tang Ni Lộ: “Uh, bệ hạ.”

“Vương Ngạo, ngươi là người ở Bắc Đại Lục như vậy ngu ngốc sao?” Tang Ni Lộ khinh thường chế nhạo.

Vương Ngạo lau mồ hôi lạnh trên trán, nhanh chóng cười nói:
“Trước mặt người lớn, lũ bò sát hèn mọn này cứ nhiên không biết gì!”

“Hehe, bạn có thể nói chuyện,” Tang Ni Lộc nói.

Và tại thời điểm này.

Một người trong cánh đồng hét lên và hỏi: “Bạn là ai?”

Với ngọn lửa cuồng nộ làm nền, Lục Hải Xuyên, người đầy tà khí, chậm rãi ngẩng đầu lên và lạnh lùng nói ba chữ: “Đông Phương Chúc!”

“Đông Phương Chúc là ai?”

“Chưa tung nghe!”

“Tôi chưa bao giờ biết có một số một như vậy ở Lục địa phương Bắc

Mọi người từ các nước phía nam bắt đầu trêu chọc Lục Hải Xuyên khi anh ta nghe thấy tên Lục Hải Xuyên đã tự nổ tung mình.

Tuy rằng sau lưng hắt ngọn lửa rực cháy, nhưng bọn hắc một hai quốc gia phương nam này cũng không sợ.

Và rất nhiều người trong số họ vây quanh một người đàn ông từ lục địa phía bắc, và họ vô cùng tự tin.

Thực ra cũng có thể hiểu được, bởi vì cho dù Lục Hải Xuyên là cao thủ cấp một, đối mặt với hàng chục cao thủ cấp hai, cấp ba, hẳn cũng không có cơ hội chiến thắng.

Đó là lý do tại sao họ cười nhạo Lục Hải Xuyên một cách vô lương tâm.

Tuy nhiên

Lục Hải Xuyên lạnh lùng nói: “Chẳng bao lâu nữa, tên của ta sẽ khắc vào linh hồn của ngươi!”

Vừa nói, anh ta đột ngột mở rộng vòng tay và nhấc mạnh lên.

Sau đó, một cảnh tượng khó tin đã xảy ra.

Ngọn lửa hung hãn phía sau dường như hiểu được ý tứ của Lục Hải Xuyên, vừa mở tay ra, ngọn lửa đột nhiên “bùm!”, Bốc lên mấy mét, ngọn lửa lập tức lan rộng.

Như thể có một nút điều chỉnh trong ngọn lửa, được ấn bởi Lục Hải Xuyên.

Cảnh tượng này khiến cho tất cả những người vừa rồi cười nhạo hẳn, lập tức trở nên ngốc nghếch.

“Fuck, cái quái gì thế này?” Có người còn hét lên.

Những người khác kinh hãi và nói: “Không, đứa trẻ này có thể làm phép phù thủy!”

Cho dù ở nơi xa, Tang Ni Lộc vẫn luôn bình tĩnh thương tiếc, nhưng lúc này, hấn biến sắc vô cùng.

Sự thay đổi của ngọn lửa từ ngọn lửa sang bức màn lửa chỉ là động lực nhất thời, khi đôi tay của Lục Hải Xuyên nhảy múa, chúng giống như những chiếc lưỡi cuộn lại bởi gió, và hôn lên chủ nhân của bánh răng thứ hai và thứ ba.

Một nhóm người nhanh chóng rút lui vì sợ hãi.

Một số cao thủ cấp ba phản ứng chậm đã bị ngọn lửa trực tiếp nuốt chửng.

Vật lộn và hú hét trong ngọn lửa cuồng nộ

Lại nhìn Lục Hải Xuyên, lúc này, giống như một con quỷ hoàn toàn, đứng ở giữa ngọn lửa cuồng bạo, ngọn lửa dường như có thể thiêu rụi tất cả, trước mặt hấn, lại khéo léo như một con vật cứng, chia thành. chỉ cần tránh nơi mà Lục Hải Xuyên đã đứng.

Lục Hải Xuyên vẫn còn nhớ buổi sáng sớm đó mười sáu năm trước.

Khi anh ta ngăn cản Đông Phương Chức trồng một cây thông vào Long mạch để chặt đứt long mạch, Đông Phương Chức

nhìn chăm chăm vào anh ta như bây giờ, và hét vào mặt anh ta: “Thằng đéo quên cha mẹ mày đã chết như thế nào.”

Chương 955

Chương 955:

Lục Hải Xuyên lúc này vô cùng bình tĩnh nói: “Ta không có quên, nhưng là người không thể làm chuyện này.”

“Tại sao tôi không thể” Đông Phương Chúc hét lên một cách miễn cưỡng.

“Tĩnh mạch cực kỳ hung dữ này hướng về phía tây nam, một khi các tĩnh mạch ở giữa và dưới dẫn tới, nó sẽ là một thảm họa. Các quốc gia phía nam ở phía tây nam sẽ phải hứng chịu động đất, hỏa hoạn, lũ lụt và bệnh dịch cho đến khi bị tiêu diệt!” giọng sâu.

Đông Phương Chúc cười và đôi mắt đỏ hoe nói: “Khi sư phụ hỏi chúng tôi học y hay Phong Thủy, tại sao tôi lại chọn Phong Thủy?”

“Đó là những gì tôi muốn làm. Tôi muốn để những tên khốn chết tiệt đến từ các quốc gia phía nam phải tận hưởng một thử thách khó khăn hơn cả làng của chúng ta!”

Lục Hải Xuyên lắc đầu nói: “Không, không phải như vậy. Chỉ làm tổn thương một nhóm nhỏ người. Người dân các nước phía nam đều vô tội!”

“Vậy thì những người chết tiệt trong làng chúng ta có tội chết không?” Đông Phương Chúc gầm lên.

cuối cùng

Hai anh em đã đánh nhau một lần vì cây thông này.

Những suy nghĩ bay trở lại thực tế.

Lửa cuồng nộ càng lúc càng cao, Lục Hải Xuyên hét lớn:
“Đông Phương gia thất bại là do từ đầu đến cuối không biết mình đúng hay sai nên phút cuối mới mềm lòng.”

“Đông Phương Chúc nói rằng tôi đã đúng. Trong nhiều năm, tôi cũng nghĩ rằng tôi đúng, nhưng bây giờ”

“Ngươi lặp lại đăc tội năm đó, ta biết, ta sai rồi!”

“Đông Phương Trang cũng sai!”

“Thực ra anh ấy nói đúng!”

Lời nói của Lục Hải Xuyên giống như đang nói với chính mình.

Nghe vào tai những người đó ngẩn người.

Không ai biết điều gì sai là đúng

Tuy nhiên, điều đó không thành vấn đề, bởi vì Lục Hải Xuyên không cần họ biết.

Bước tới trước, mũi chân hướng một hố sâu trên mặt đất, lửa giận bùng lên, nó lại giương răng vuốt về phía kẻ thù.

Kết quả là một số người đã bị ngọn lửa nuốt chửng.

Lúc này, cuối cùng cũng có người hiểu ra.

“Không sai, đây là một phong thủy sư chết tiệt!” Một cao thủ cấp thấp ở các quốc gia phía nam đột nhiên hét lớn: “Gia hỏa chỉ là lợi dụng đà mà thôi. Hắn chính là tìm được mạch của ngọn lửa rồi dùng chính mình làm mạch. để dẫn đường cho anh ta. Lái xe lửa! “

“Các người trước lui ra ngoài cho ta tới!”

Hàng chục người lùi lại.

Đối với Tang Ni Lộ đang than khóc ở đằng xa, lông mày của anh ta cuối cùng cũng giãn ra, vì vậy anh ta một lần nữa trở lại vẻ mặt khinh thường trước đây: “Chết tiệt, nó khiến tôi gần như nghĩ rằng thực sự có thứ gì đó giống như một cuộc chiến tranh trên thế giới này. Hóa ra là chỉ là lợi dụng tình hình. “

Môn chủ cũng nhảy dựng lên, sau khi tránh được một tia lửa quét, liền hướng về phía Lục Hải Xuyên.

Và tại thời điểm này

“Bùm!” Một tiếng động lớn!

Bốn, năm chiếc xe tải lại đột ngột lao vào dinh thự của Vương gia.

Một trong số họ suýt đụng phải thợ số 1, người này vội vàng dùng chân giẫm lên nóc xe, lộn nhào rồi quay trở lại vị trí cũ.

“Chà!” Một âm thanh.

Vương Mĩ Lệ không thể đợi được nữa, thậm chí còn không có mở cửa, liền từ trong cửa sổ nhảy ra, trên tay mỗi người đều cầm một con dao vẽ ra vài vòng cung đẹp mắt, trực tiếp cắt qua chủ nhân gần nhất từ các quốc gia phía nam Cổ.

“Giết chết!”

“Giết chết!”

Cô em béo Trần Thành, Bạch Long trời biển xanh, cùng một đám người mặc đồ đen cùng với người của Ngụy Tác, đồng loạt lao xuống, đi thẳng tới chủ các quốc gia phía nam.

Khung cảnh bỗng trở nên sống động.

Máu bắn tung tóe!

Những người như Vương Mĩ Lệ Bạch Long và Lam Hải Thiên vẫn có thể đấu với các cao thủ cấp hai và cấp ba của đối thủ,

nhưng những người mặc đồ đen thì rõ ràng là không có đối thủ.

Mặc dù lúc đầu anh đã mất cảnh giác.

Nhưng một khi các bậc thầy của bánh răng thứ hai và thứ ba được giải vây, ba người mặc đồ đen ở Long Uyển đã chết ngay lập tức.

Chương 956

Chương 956:

Tuy nhiên, tất cả mọi người dường như không quan tâm đến sự sống hay cái chết, và lao về phía kẻ thù một cách tuyệt vọng.

Xa xa, Tang Ni Lộ không khỏi nhíu mày, kinh ngạc nói với Vương Ngạo bên cạnh: “Ta vốn tưởng rằng phương bắc chỉ có một hai con bò sát, xem ra còn có nhiều hơn một cái.” ”

“Đúng, đúng, bọn họ chỉ là một lũ lừa ngu ngốc.” Vương Aodai cười: “Đây gần như là người tên Trình Uyên, tất cả thành viên trong đội, cứ giết hết đi”

“Giết chết!”

“Giết chết!”

“giết chết!”

Không đợi Vương Ngạo đáp xuống, đột nhiên truyền ra tiếng hét muốn giết người.

Lớn hơn trước.

Tang Ni Lộ và Vương Ngạo đồng thời bị sốc, và cả hai đều nhìn về phía tòa án.

Tôi thấy một nhóm người lạ đột nhiên xông vào dinh thự của Vương gia, trên tay họ cầm nhiều loại vũ khí khác nhau, trong đó có nhiều người là cao thủ cấp hai và cấp ba!

Những người này nhiều không đếm xuể, không ít người giống như bóp chết biệt thự nhà họ Vương.

Khung cảnh, ngay lập tức bị đảo lộn.

Các nước phía nam, vốn có cơ hội chiến thắng lớn hơn, bắt ngờ bị đàn áp.

Và Vương Mĩ Lệ và những người khác, những người vốn có trái tim phàm trần, cũng trở nên dũng cảm hơn khi họ chiến đấu.

Những người đến từ các quốc gia phía Nam có nước da hơi sẫm màu và có chút bóng của người Tây Á, và họ có phần khác biệt so với những người ở phía Bắc lục địa.

Có thể thấy những người đến đều đến từ lục địa phía bắc.

Hơn nữa, có một số gương mặt quen thuộc.

nhu la

Ví dụ, một người một mình đấu với hai cao thủ trung cấp bậc hai.

Thiết Diện là thành viên của gia tộc Cheng, là cận vệ riêng của Trình Nặc, có giá trị quân sự cực kỳ mạnh mẽ, và cũng đang ở đây vào lúc này.

Và có nhiều bậc thầy như mặt nạ sắt.

Do đó, cảnh quay đã bị đảo ngược trong tích tắc.

Nhìn thấy cảnh này, Tang Ni Lộ vô cùng tức giận, túm cổ Vương Ngạo và giận dữ nói: “Mày nói con bò sát tên Trình Uyên đó hả, cả đội đến rồi hả?”

Vào lúc những người này xuất hiện, Vương Ngạo mặt mũi như tờ giấy trắng, trong lòng xấu hổ không thôi.

Anh không bao giờ ngờ rằng trên Đảo Vàng sẽ có nhiều người mạnh đến vậy.

Nhưng trên thực tế, những người này mới đến đảo.

“Không, không, tôi không biết chuyện này là thế nào!” Vương Ngạo kinh ngạc đi tiểu.

Nhưng rồi một lần nữa, đối thủ vẫn còn ba câu thủ hạng nhất, hai trong số đó đang nằm sấp.

Họ bị trấn áp, nhưng cũng vì họ mất cảnh giác trước đối thủ, và vì đối thủ có quá nhiều người.

Nhưng ngay khi vừa giảm tốc độ, hai cao thủ cấp một này lập tức tách ra một con đường, đột nhiên bảy tám cao thủ cấp hai từ Lục địa phương Bắc bị bọn họ giết chết.

“Hừ!”

Tang Ni Lộc cũng hừ lạnh một tiếng, ném Vương Ngạo xuống đất, xoay người bắn về phía sân đấu.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã tới phía sau Lục Hải Xuyên.

Lục Hải Xuyên, người điều khiển lửa, đã mất đi phương tiện hữu hiệu nhất của mình khi đám đông đột nhiên trở nên dày đặc, sợ rằng anh ta sẽ vô tình làm bị thương những người khác.

Ngọn lửa tự nhiên giảm nhẹ.

Đúng lúc này, Tang Ni Lộc đột nhiên dùng lòng bàn tay tát Lục Hải Xuyên.

Lục Hải Xuyên nhanh chóng lùi lại, nhưng về tốc độ, anh ta hoàn toàn không phải là đối thủ của Tang Ni Lộc.

“Bùm!” Anh đập mạnh vào ngực mình.

“Bùm!” Một tiếng động lớn, thân thể của hắn lộn ngược đâm vào một chiếc xe tải, chiếc xe tải biến dạng một chút.

“Phông!” Anh không kịp được mà phun máu.

“bùm!”

“bùm!”

Hai tiếng động lớn!

Bởi vì ngọn lửa cuối cùng đã đốt cháy một chiếc xe, bình nhiên liệu phát nổ, và một quả cầu lửa bất ngờ bốc lên.

Mọi người kinh hoàng rút lui.

Trong khoảnh khắc, hai thể lực tách ra trong chốc lát.

Một bánh xe bị nổ tung và rơi xuống.

Đứng bên dưới là Tang Ni Lộ với vẻ mặt bình tĩnh, chỉ cần vẫy tay, bánh xe nặng nề chuẩn bị rơi vào người đã bị bắn bay đi mất.

Kết quả là mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía anh.

Chương 957

Chương 957:

Nhìn vào tình hình hiện tại trên sân.

Người dân ở lục địa phía bắc đông đúc, và có vô số bậc thầy từ bánh số bốn đến bánh răng số hai.

Mặt khác, ở các quốc gia phía nam chỉ còn lại 20 hay 30 người, nhưng còn lại hầu như đều là cấp hai trung cấp trở lên, thậm chí bao gồm cả Tang Ni Lộc, còn có ba đại sư đệ nhất cấp.

Nó gần như có thể được mô tả là kết hợp đồng đều.

Ánh mắt ủ rũ của Tang Ni Lộc lần lượt quét qua đám người đối diện.

“Tốt lắm, người bò sát, thành công chọc giận ta.”

Sau đó, với một cái vẫy tay của mình, anh ta nói với những người ở các quốc gia phía nam sau lưng anh ta: “Tất cả các bạn rút lui, Babel Hiroshi, các bạn đang ở với tôi.”

“Hôm nay cho các bạn chơi bò sát xem và thấy được sức mạnh của các kỳ thủ hàng đầu của chúng ta tại các quốc gia phía nam”.

Sự thật là khá ngoạn mục.

Trong những năm gần đây, số lượng người chơi hàng đầu ở các nước phía Nam thực sự mạnh hơn nhiều so với phía Bắc lục địa. Điều này thực sự dễ hiểu. Xét cho cùng, các nước phía Nam có sức mạnh quốc gia tương đối thấp, thiếu tài nguyên và họ không kinh tế. Có thể so sánh với những vùng đất liền phía Bắc.

Vì vậy, những người trên đó có nhiều đất dụng võ hơn.

Ở lục địa phía bắc, mọi người đang háo hức kiếm tiền. Ai quan tâm đến giá trị của lực lượng?

Đối mặt với ba vị cao thủ hạng nhất này, nhất thời không ai dám đứng lên trước.

Ngay sau đó.

Đột nhiên một bóng người nổi bật giữa đám đông.

Đây là một thanh niên với trang phục bình thường và vẻ ngoài điềm đạm.

Nhìn thấy người đàn ông này, tất cả mọi người đều nín thở.

Vương Mĩ Lệ và những người khác còn ngạc nhiên hơn.

Vì người ấy không phải ai khác, mà chính là Trình Uyên.

Trình Uyên cũng không thèm nhìn ba người Tang Ni Lộc mà đi thẳng đến chỗ Lục Hải Xuyên, đỡ anh ta dậy, quan tâm hỏi: “Anh Lục, anh không sao chứ.”

Sát khí trong mắt Lục Hải Xuyên lập tức biến mất, trong mắt hiện lên một chút chua xót: “Xin lỗi, ta đã liều lĩnh suýt chút nữa giết chết tất cả mọi người.”

Trình Uyên lắc đầu cười: “Cô không sao là tốt rồi.”

Anh ấy nói, đứng dậy, đi tới chỗ Lý Hải Tân mà không có ai khác, và hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Lý Hải Tân lắc đầu một cách bất bình thường và nói, “Không.”

“Anh vẫn luôn bình tĩnh hơn tôi.” Trình Uyên lắc đầu và nghiêm túc nói: “Nhưng anh hôm nay không bình tĩnh. Cho nên, nhất định phải có chuyện gì đó khiến anh mất lý trí. Hãy nói chuyện này đi.”

Lý Hải Tân thờ dãi, đi đến một chiếc xe tải và mở khoang.

Trình Uyên bước tới và nhìn vào chiếc xe ngựa, đôi mắt của con hổ trong nháy mắt mở to.

Một cơn tức giận không nói nên lời bắt đầu bùng cháy trong lòng, trái tim tôi càng thêm đau đớn.

Tay anh bắt đầu run, và anh run rẩy cầm vết đen ra khỏi xe.

Khi mọi người nhìn thấy Hắc Tử chết thảm bị Trình Uyên ôm không rời tay, tất cả đều lộ ra vẻ tức giận.

Trình Uyên ôm Hắc Tử đi về phía sân đấu.

Và tất cả điều này đã được thực hiện dưới cái nhìn của Tang Ni Lộc.

Anh lạnh lùng theo dõi từng động thái của Trình Uyên.

“Một con bò sát cấp hai còn giả bộ trước mặt ta.” Tang Ni Lộc chế nhạo khinh thường nói: “Người biết giả bộ trước mặt chủ tử này rốt cuộc là cái gì không?”

Trình Uyên phớt lờ anh ta, thay vào đó đặt Hắc Tử vào tư thế đối mặt với Tang Ni Lộc và để phần trên của anh ta dựa vào cánh cửa bị vỡ.

Tang Ni Lộc tỏ ra khinh thường trước hành động của Trình Uyên, khinh khỉnh nói: “Có lẽ mấy người thu thập thông tin cấp thấp không hiểu khoảng cách giữa cao thủ cấp một và cao thủ cấp hai, ba của mình là bao xa.”

“Sự mù quáng và thiếu hiểu biết là lý do khiến bạn chết.”

“Tộc trưởng của chúng ta đã từng nói, đừng khinh thường loài bò sát ở phía bắc lục địa các ngươi, nói rằng bài học từ 20 năm trước không thể quên.”

“Xin lỗi, ta không tham gia trận chiến 20 năm trước, cho nên nếu người tham gia, nhất định sẽ là người thua.”

“Hãy nghĩ về người lãnh đạo bây giờ, haha”

“không cần!”

“Đó là lo lắng không cần thiết, bạn chỉ là một số trình thu thập thông tin sau cùng.”

Anh ấy nói với chính mình, như thể với tất cả mọi người, và như thể với chính Trình Uyên.

Tuy nhiên, điều này không có gì khác biệt với Trình Uyên.

Bởi vì dù anh có nói gì đi nữa, anh cũng không thể thay đổi một cái kết.

“Anh Hắc Tử, trông ổn đấy!” Anh thì thầm với Hắc Tử đã chết.

Chương 958

Chương 958

Nói xong, hắn chậm rãi đứng lên.

Trình Uyên nhớ đến Hắc Tử, và anh ấy rất quen thuộc với nó. Bởi vì Hắc Tử là thành viên đầu tiên của Long Uyên Group và có mối quan hệ rất tốt với Vương Mĩ Lệ.

Tất nhiên, theo như anh ta được biết, Hắc Tử là người trung thành nhất với anh ta.

Hắc Tử đã phạm tội gì trước khi chết, Vương Mĩ Lệ có thể nghĩ ra và những gì mà Lục Hải Xuyên tận mắt chứng kiến, Trình Uyên có thể hiểu được.

Sự tức giận là vô tận, nhưng nó đã trở nên rất bình tĩnh.

Trình Uyên không chút biểu cảm đi về phía Tang Ni Lộ.

“Một con bò sát cấp hai không đáng mặt người lớn, thuộc hạ nguyện ý làm cho ngươi!”

Không đợi Tang Ni Lộ phản ứng, chuyên gia cấp thấp bên trái bước tới, phi thẳng tới Trình Uyên, đồng thời đâm vào Trình Uyên.

Những nắm đấm của các cao thủ hạng nhất đều trang bị sức gió và sấm sét.

Nói cách khác, khi một nắm đấm được tung ra, nó sẽ kèm theo một tiếng “Weng Ming”, như muốn xé rách không khí.

Cú đấm này, nếu đổi thành người khác, anh không thể chịu được chút nào.

Với năng lượng tối bị cô lập, một chủ nhân thiết bị thứ hai bình thường có thể bị thương nặng.

Trong đám đông, có người cảm thán.

Trên thực tế, khi Lý Hải Tân và những người khác lên đường cứu người, Trình Uyên và những người khác vừa đến Đảo vàng.

Khi Trình Uyên nhận được tin nhắn từ Lý Hải Tân, anh ấy cảm thấy tình hình không ổn nên lập tức liên lạc với Lý Hải Tân, và sau đó anh ấy biết chuyện gì đã xảy ra.

May mắn thay, đã có sự sắp xếp ở Đảo vàng, và sẽ có xe đưa họ đến đây sau khi rời Hong Kong.

Và lần này, đó là nhóm người đầu tiên từ đại lục phía bắc đến Đảo vàng để tham gia vào cuộc chiến chống lại thế lực của các quốc gia phía nam, họ đều đến từ thế lực của tứ đại gia tộc và Thương Minh.

Đây thực sự là lần đầu tiên Trình Uyên nhìn thấy di sản thực sự của bốn gia tộc lớn.

Quay lại hiện trường.

Vị cao thủ của các nước phương nam này, nắm đấm như hổ xuống núi, bí mật tung ra, hòa cùng tiếng gió và sấm sét, một cú đấm vào Trình Uyên.

Theo nhận thức của mình, Trình Uyên phải chết dưới cú đấm này.

“Bò sát, cho người xem cái gì là cao thủ!”

Anh ta hét lên với vẻ chế nhạo trên khuôn mặt của mình!

Nhưng giây tiếp theo.

Một ngón tay bám vào nắm đấm sấm sét của anh ta, và An Jin đình trệ.

Chủ nhân của lớp học này đột nhiên giật mình.

Ngay cả Tang Ni Lộ đang khinh thường ở đằng xa cũng cau mày.

Đúng rồi.

Ngón tay này là do Trình Uyên chỉ ra.

Tôi thấy lúc này, tóc của Trình Uyên càng ngày càng đen, ánh mắt cũng trở nên sáng hơn, đột nhiên, khí chất của anh ấy dường như đã trải qua những thay đổi kinh thiên động địa.

“Làm sao có khả năng?” Nam chủ các quốc gia phía nam tràn đầy kinh ngạc.

Nhưng rõ ràng, Trình Uyên đã không chuẩn bị để tạo thêm cơ hội đậm bóng cho anh.

“bò sát”

Một giọng nói lạnh lùng và cắn rứt phát ra từ kẽ răng Trình Uyên, và anh ta nhìn vào ánh mắt của chủ nhân này một cách dữ dội hơn.

Tại thời điểm này

“Bạn thật cao quý”

“Vậy thì chết cao quý!”

“Bùm!”

Đang nói, Trình Uyên đột nhiên lao về phía trước, không ai có thể nhìn rõ động tác của hắn, chỉ có thể nhận ra hắn đã va chạm với vị sư phụ này đến từ các quốc gia phía nam, sau đó, vị này từ các quốc gia phía nam bay lên.

“A! Chủ nhân, cứu ta, hắn là người đầu tiên”

Trên không trung, các cao thủ của các quốc gia phía nam bị đòn nặng kinh hoàng hét lên.

Tuy nhiên.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn khác.

Gạch lát nền đều bị Trình Uyên làm cho nứt ra, hắn phóng lên không trung, lập tức đuổi kịp chủ nhân bị đánh.

“Cú đấm này được thực hiện cho anh trai tôi đến chết!”

Một cú đấm trúng vai sư phụ.

Với tiếng động lớn của “Boom!”, Chủ nhân của lớp học đầu tiên bị bắn từ trên không và đập xuống đất một lần nữa, giống như một ngôi sao băng, biến sàn nhà bị nứt và đập vỡ các mảnh vỡ.

Cánh tay trái của anh ấy giống như sợi mì.

Chương 959

Chương 959:

Ngay sau đó, chưa kịp phản ứng, Trình Uyên đã đáp xuống và dùng một chân giẫm lên cánh tay còn lại của anh.

“Rắc rắc!”

“Cú đá này, chặt đứt tính kiêu ngạo tự cao tự đại của ngươi!”

“A!” Tiếng hét xé nát bầu trời.

Nhưng vẫn chưa hết, Trình Uyên lại bay lên và đá vào chân trái một cách quyết liệt.

“Cú đá này là dành cho những phụ nữ và trẻ em đã bị bạn xúc phạm!”

“Rắc rắc!”

“gì!”

Cùng với tiếng hét, một lớp cao thủ bị Trình Uyên đá vào không trung.

Tuy nhiên, Trình Uyên đã nắm lấy chân còn lại của anh, kéo anh lại đột ngột và đập nó xuống đất.

“bùm!”

“Cái chân này, để cho người trải qua vết đau của Mặt Trời!”

“Đứng lại!” Một vị chủ nhân khác của Tang Ni Lộc hai mắt đỏ bừng, hấn lập tức muốn chạy tới cứu vị chủ nhân này.

nhưng.

muộn!

Cuối cùng, Trình Uyên tung một cú đấm vào bụng cậu chủ, và hét lên: “Cú đấm này là do con đụ!”

“Bùm!”

Bay với một cú đấm.

Lần này nó thực sự bay.

Năng lượng tối dâng trào là cấp độ trung gian cho Trình Uyên trong trạng thái đang chạy. Một cao thủ cấp thấp hoàn toàn không thể chịu nổi.

Nếu cú đấm này tiếp tục, sức sống của nó phải được đánh giá.

Vị cao thủ này của các nước phương nam, như một viên đạn đại bác, bắn vào dinh thự nhà họ Vương phía sau, đập thẳng vào tường thành.

Lửa vẫn cháy “zizi”.

Khói vẫn từ từ rơi xuống.

Khung cảnh bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Trình Uyên từ từ thu tay lại, dần dần đứng thẳng người rồi từ từ ngẩng đầu lên.

Trong một khoảnh khắc, nó cho người ta cảm giác rằng anh ấy như một vị thần chiến tranh bước ra khỏi ngọn lửa cuồng nộ.

“Tốt tốt!”

“Làm tốt lắm!”

Trong tích tắc, khán giả sôi sục.

Mọi người hò reo khắp nơi.

Tang Ni Lộ sắc mặt càng ngày càng ảm đạm.

Anh lạnh lùng nhìn Trình Uyên, dấu vết khinh miệt và khinh thường trong mắt anh lúc này đã biến mất.

“Em là ai” anh ta hỏi.

Trình Uyên từ từ quay đầu về phía Tang Ni Lộc, và nói với một giọng nhẹ nhàng và sâu lắng: “Tôi tên là Trình Uyên.”

“Thì ra cô chính là Trình Uyên!” Tang Ni Lộc nhướn mày, giễu cợt nói: “Trước khi tới, tôi đã kiểm tra thông tin của cô. Tôi chỉ là một cao thủ cấp hai. Không ngờ trí thông minh lại là một có chút khác biệt. Tuy nhiên, chính là. Không quan trọng, dù sao trong mắt ta, ngươi cũng chỉ là cấp thấp mà thôi. ”

Trình Uyên không có ý nói nhảm với anh, ngược lại hỏi: “Xin lỗi, là ai vậy? Ai đã chỉ đạo anh ta chặt tay và chân của Hắc Tử?”

“Táo bạo!” Một cao thủ khác của Tang Ni Lộc, chỉ vào Trình Uyên tức giận nói: “Đừng tưởng rằng ngươi có thể kiêu ngạo trình độ thực lực. Ở trước mặt Tang Ni Lộc, ngươi vẫn chỉ là một đám bò sát, là ai. bạn à? Với sự can đảm của bạn, tôi dám nói chuyện với Chúa Tang Ni Lộc như thế này. ”

Trình Uyên hoàn toàn không để ý đến tiếng ồn ào của anh, thay vào đó là nhìn chăm chăm Tang Ni Lộc, trầm giọng hỏi: “Ai nói cho tôi!”

Sự kiên trì của Trình Uyên dường như đã trở thành một sự kiêu ngạo trong mắt Tang Ni Lộc.

Và cậu chủ bên cạnh muốn buộc tội Trình Uyên, nhưng cậu ấy đã ngăn cản bằng cách đưa tay ra.

Khóe miệng Tang Ni Lộc hiện lên một nụ cười xấu xa: “Thú vị, càng ngày càng thú vị. Được rồi, để ta nói cho ngươi.”

“Là tôi!”

Nghe vậy, Trình Uyên gật đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tốt lắm!”

Nói xong, anh ta bước thẳng đến chỗ Tang Ni Lộc.

“Thằng khốn!”

Việc Trình Uyên giết chết sư phụ đầu tiên của các quốc gia phía nam hiển nhiên không khiến vị sư phụ đầu tiên kia khiếp sợ, không chỉ vậy, nó dường như khơi dậy sự tức giận của kẻ đó.

Nhìn thấy Trình Uyên đang đi về phía Tang Ni Lộc một cách ngạo mạn như vậy, anh ta chửi rủa, lập tức lấy từ trong tay ra một cây côn ba cạnh, một cây dùi hòa cùng tiếng gió và tiếng sấm, đâm vào Trình Uyên.

Kim tự tháp ba mặt có sáu rãnh máu là một loại gai quân sự trong chiến tranh Việt Nam. Chỉ cần bị đâm vào cơ thể, máu sẽ nhanh chóng chảy theo máng máu, khiến vết thương vô cùng khó lành.

Chương 960

Chương 960:

Nói về nó, nó có thể được coi là một vũ khí xấu xa.

Và một khi vũ khí này vào tay một bậc thầy, kết quả có thể được tưởng tượng.

Sản phẩm này chắc chắn sẽ giết chết nhiều kẻ bất lương!

Tuy nhiên.

Trình Uyên chưa kịp phản ứng thì có một người đột ngột lao ra khỏi đám đông.

Một bóng người nhanh như chớp và như sấm, lao thẳng tới chủ nhân của các quốc gia phía nam.

Anh ta không phải ai khác, mà là Lý Ngụy.

“ĐỂ lại cho tôi!”

Lý Ngụy kêu một tiếng, sau đó một bên tránh đi chầm chích, sau đó một cùi chỏ đánh vào đầu sư phụ.

Sư phụ vô cùng kinh ngạc, không ngờ trong đám người lại có một sư phụ khác, vì vậy hắn ôm đầu dùng hai tay cố gắng ngăn cản, thúc cùi chỏ của Lý Ngụy.

nhưng

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

cổ xưa. Cú đánh cùi chỏ của Bát Quyền đầy bạo lực, mặc dù không có sức mạnh hắc ám. Mặc dù khuỷu tay của Lý Ngụy bị chặn bởi bánh răng đầu tiên, nhưng anh ta vẫn bị sốc và bay về phía sau.

Cảnh này nói chậm, nhưng nó diễn ra tức thì.

Tang Ni Lộ đột nhiên nheo mắt hỏi: “Người lại là ai?”

“Lý Ngụy!” Lý Ngụy bình tĩnh nói.

“Anh đang ở trong hồ sơ.” Tang Ni Lộ cau mày, “Tôi đã đánh giá thấp sức mạnh của loài bò sát phương bắc của anh. Có hai loài bò sát hạng nhất!”

Ngay khi giọng nói của anh ta hạ xuống, Bạch Sĩ Câu cũng đứng ra, và nói với Trình Uyên, “Để nó cho tôi!”

Bạch Sĩ Câu tuy đã ở tuổi trung niên nhưng vẫn toát ra khí chất tinh anh, tuấn tú.

Không khó nhận ra, Tang Ni Lộc đột nhiên mở to mắt: “Người là Bạch Sĩ Câu”

Bạch Sĩ Câu khẽ cười không trả lời.

Trình Uyên gật đầu với Bạch Sĩ Câu, và lại đi về phía Tang Ni Lộc.

Khi tôi bước đi, tôi bắt đầu chạy, và khi tôi chạy, tốc độ ngày càng trở nên hung bạo, và cuối cùng nó trở thành một mũi tên đứt dây, bắn vào Tang Ni Lộc.

Hắc Tử, ngồi trên mặt đất cách đó không xa, đối mặt với cảnh tượng này.

và vì thế.

Trình Uyên hai mắt sáng ngời đến cực điểm.

Mở đầu, anh ta dốc toàn lực lao về phía Tang Ni Lộc.

“Xâm lấn, xâm lược!”

“Giết người giết!”

Anh ta gầm lên và thổi bay Tang Ni Lộc bằng một cú đấm.

Đồng tử Tang Ni Lộc đột nhiên co rút lại, hai tay đột nhiên đưa lên trên đầu, rồi đột nhiên chìm xuống.

Vì vậy, Trình Uyên đã đánh vào ngực anh ta một cú đấm.

“Ngựa bần cò, sao lại hành hạ chiến binh tàn nhẫn như vậy!”

“bùm!”

Ngọn lửa phía sau đã đốt cháy thùng nhiên liệu của một xe tải khác và phát nổ ngay lập tức.

Với đợt nắng nóng do vụ nổ gây ra, Trình Uyên và Tang Ni Lộ đường như bị nhấn chìm trong chúng.

Mọi người lần lượt trốn tránh.

Ngọn lửa đang tắt dần một lần nữa tạo ra khói dày và cuộn lên bầu trời.

Có sự hỗn loạn và lộn xộn tại hiện trường.

Từ từ, mọi thứ lắng xuống.

Mọi thứ được phục hồi như trước.

Trong làn khói, một bóng người lóe lên.

Trình Uyên, duy trì tư thế đánh đấm, đã đốt cháy nhiều phần quần áo, mái tóc đen của anh ấy đã ngắn hơn rất nhiều, trên người toát ra mùi khét nồng nặc.

Tuy nhiên, bóng dáng của Tang Ni Lộ đã biến mất.

Bạch Thiếu Du và Lý Ngụy vội vàng chạy tới, mọi người cũng thức thời vây quanh.

“Bạn ổn chứ?”

“Trình Uyên?”

Lý Ngụy và Bạch Sĩ Câu hoảng sợ hỏi.

Tôi thấy Trình Uyên run hết cả người, nhất là nắm đấm của cậu ấy cũng run như người mắc bệnh Parkinson lớn tuổi.

Từ từ thu lại nắm đấm, Trình Uyên lắc đầu.

Đột nhiên, anh ta hét lên: “Giết!”

“Giết tất cả mọi người từ các quốc gia phía nam!”

Chương 961

Chương 961:

Nghe thấy tiếng rống của Trình Uyên, tinh thần của mọi người đều được nâng lên, sau đó họ vội vàng chạy tới cái gọi là cao thủ cấp hai của các quốc gia phía nam.

Tông chủ các nước phía nam bị Lý Ngụy thấy vậy không khỏi sùng sốt, tức giận nói: “Đồ khốn nạn, táo bạo! Các ngươi phương bắc bò sát, Lão tử là cao thủ, các ngươi tìm chết!”

Nghe hắn nói cái gì, Lý Ngụy muội xoay người đi về phía hắn, vừa đi vừa nói: “Đi mẹ ngươi chủ nhân, chúng ta đông người, một người một ngum bọt mép có thể dìm thùng rác của ngươi.”

Nói xong, một đám đánh thành chủ.

Phần còn lại của trận chiến có thể được tưởng tượng.

Mặc dù không thể nói là thăm sát một phía, nhưng bốn năm vị cao thủ cấp hai vây công một cái, trong đó có hàng chục cao thủ cấp ba trợ giúp, đoạn kết không có gì hồi hộp.

Còn Lý Ngụy đánh tới sư phụ thứ nhất côn nhọn ba cạnh, so với sư phụ cũng không sai biệt lắm.

Tuy rằng đều là cao thủ cấp một cấp thấp, Lý Ngụy đối với sư phụ trung cấp sơ cấp vô hạn, đối phương hiển nhiên cũng chỉ là cao thủ cấp một cấp thấp mà thôi.

Bạch Sĩ Câu không có động thủ, ôm con rết, cau mày hỏi: “Tang Ni Lộc đâu?”

“Chạy đi!” Trình Uyên đỏ mắt nói.

“Chạy” Bạch Sĩ Câu khẽ cau mày.

Trình Uyên bực bội lắc đầu nói: “Sau khi tôi dùng hết sức đánh anh ta một cú đấm, anh ta không phản ứng gì cả.”

Vừa nói Trình Uyên vừa dang hai tay ra, tay phải vẫn còn đang run rẩy.

Nghe vậy, Bạch Sĩ Câu gật đầu nói: “Có thể là võ giả luyện chế thân thể.”

Trong mắt Trình Uyên hiện lên một tia hận thù.

Hắn đến bên Hắc Tử, lại đem Hắc Tử trên lưng, nói: “Sư huynh, ta đem ngươi báo thù!”

Trong trận hỗn chiến, Trình Uyên bước ra ngoài một mình với Hắc Tử trên lưng.

Bạch Sĩ Câu thấy vậy vội vàng chạy theo hỏi: “Ngươi đi đâu vậy?”

“Đi giết Tang Ni Lộ!” Trình Uyên lạnh lùng nói, “Ta đã hứa với Hắc Tử.”

Bạch Sĩ Câu cau mày bước ra ngoài cùng hắn.

Trình Uyên hơi khựng lại và nói: “Bố, con sẽ giao việc đó cho bố.”

Bạch Sĩ Câu dừng lại.

Ông biết Trình Uyên có ý gì và muốn thuyết phục Ông, nhưng Ông biết rõ: đừng bao giờ thuyết phục người khác đối xử tốt với người khác.

Ông vẫn không thể nhận ra lòng căm thù của Trình Uyên sâu sắc như thế nào.

Vì vậy, cuối cùng đúng như lời lão nhân gia chân thành khuyên nhủ: “Cẩn thận một chút.”

Cơ thể Trình Uyên khẽ rung lên.

hãy cẩn thận

Tôi nhớ rằng khi tôi đi học trước đây, mẹ tôi thường tự nhủ thế này.

anh ta.

Cuối cùng thì biến mất vào màn đêm.

Vào lúc này, trong Vương phủ, trận chiến cuối cùng cũng đã được giải quyết.

Có hơn năm mươi vị cao thủ đến từ các quốc gia phía nam, ngoại trừ Tang Ni Lộ bị mất, không ai trong số họ được tha.

“Thưa ngài, tôi đã bị cưỡng bức. Tôi chỉ nhận họ và không làm bất cứ điều gì cho họ. Tôi thề, tôi ghét họ đến chết. Họ đang làm những điều với tôi và muốn xúc phạm con gái tôi, tôi.”

Trong đại sảnh của Vương gia, Vương Ngạo quỳ gối trước đám đông, nước mắt lưng tròng kêu oan.

Cô con gái xinh đẹp của anh cũng quỳ sau lưng anh, rùng mình.

Bạch Sĩ Câu lúc này mới bước vào đại sảnh.

Khoảnh khắc nhìn thấy Bạch Sĩ Câu, Vương Ngạo đã sững sờ.

Bạch Sĩ Câu tiến lên vài bước liền đỡ Vương Ngạo dậy.

Cảnh tượng này khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên.

“ Sư huynh, đã lâu không gặp.” Bạch Sĩ Câu nói.

Vương Ngạo ngờ ngác nhìn Bạch Sĩ Câu, vẻ mặt không tin.

Ngay lập tức, một ký ức dài đầy bụi bặm từ từ hiện ra trong tâm trí anh.

Ba mươi tám năm trước, đó là một buổi sáng sớm ở Đông Bắc.

Trong một ngôi nhà gạch xanh đồ nát, Bạch Sĩ Câu, khi đó 9 tuổi, đã đốt lửa trong phòng cho người mẹ bị bệnh của mình.

Một người phụ nữ xinh đẹp bước vào nhà của họ với một thiếu niên cao bằng anh ta.

“Này nhóc, cậu đang ở nhà một mình” Giọng người phụ nữ thật tuyệt.

Bạch Sĩ Câu nhìn người phụ nữ nước da trắng trẻo, cao ráo, rất xinh đẹp này, có chút hoảng hốt hỏi: “Cô đang tìm ai?”

“Lạnh quá. Đi qua đây xem trong phòng có tia lửa điện không. Có thể giữ ấm cho chúng tôi được không?” Người phụ nữ cười nhẹ hỏi Bạch Sĩ Câu.

Bạch Sĩ Câu lo lắng nhìn lại, mẹ cô đang run rẩy trong chiếc chăn bông trên kang.

“Nó không phải là bất tiện,” anh nói một cách mạnh dạn.

Chương 962

Chương 962:

Người đẹp nhận thấy vẫn còn một người đang nằm trên giường.

“Đó là”

“Người đừng lo lắng, các người đi mau.” Bạch Thiều Vũ hoảng sợ ngăn lại nữ nhân muốn kiểm tra.

“Mẹ của bạn” người phụ nữ hỏi.

Bạch Thiều Vũ vẻ mặt cảnh giác: “Ừ, thì sao?”

“Tôi bị ốm” người phụ nữ hỏi lại.

Bạch Sĩ Câu cứng rắn nói: “Ta muốn người quản”

Cùng với hắn, người thanh niên cao lớn như hắn đột nhiên nở nụ cười: “Ngu xuẩn, sự phụ ta biết trị thương, cũng không thể siêu phạm.”

“Thật là” Bạch Sĩ Câu mắt sáng lên khi nghe thấy điều này.

Người phụ nữ này đương nhiên không phải ai khác, mà là Vân Dĩ Hà.

Và người thanh niên cao như Bạch Sĩ Câu kia không phải ai khác, mà chính là người đàn ông trước mặt gọi là Vương Ngạo, một gã lùn đã 16 năm làm “Thiên hạ đồ” ở quận Một.

“Thời gian đã thay đổi” Vương Ngạo tỉnh lại, đột nhiên thở dài: “Tiểu sư huynh, người hiện tại thực lực cấp hai, đúng không.”

Vừa nói, anh vừa vội vàng giục cô con gái đang quỳ sang một bên: “Xian’er, gọi anh ấy là Bác, đây là bác của em.”

“Chú ơi!” Cô gái xấu hổ và rụt rè hét lên.

Bạch Sĩ Câu lắc đầu thở dài.

Anh nói: “Anh ơi, con đường của anh sai rồi.”

Tôi vẫn nhớ rằng Vương Ngạo, người đã phát hiện ra rằng mình sẽ không bao giờ cao thêm từ nhiều thập kỷ trước, tính cách ngày càng trở nên kỳ quặc. Vào một ngày nọ, anh ấy rời đi mà không nói lời từ biệt. Đảo vàng được thành lập cách đây 16 năm và Thương Minh đã kêu gọi những người có năng lực đến Đảo vàng để quản lý, và Vương Ngạo đã đứng đầu trong việc đăng ký.

Dựa vào tay nghề giỏi, cuối cùng anh cũng nhận được vị trí lãnh đạo quận 1.

Vương Ngạo đột nhiên cười nói: “Có sai không? Ta cho rằng ta đúng. Nhìn xem, cũng giống như ta. Hiện tại ta muốn tiền bạc phụ nữ. Ta muốn cái gì cũng được, ta có sai không? Nhìn người, anh ơi, anh có gì bây giờ ”

“Ta còn có sinh mệnh.” Bạch Sĩ Câu nhẹ giọng nói: “Nhưng là, người sớm đã đi rồi.”

“” Nghe vậy, nụ cười của Vương Ngạo đánh lại trên mặt.

Một lúc sau, anh ngượng ngừng cười nói: “Haha, sư huynh, đừng đùa với sư huynh, đây là người của người đúng không”

Bạch Sĩ Câu liếc nhìn lại nói: “Một phần là, một phần là thuộc về con rể của ta.”

“Anh có cả” Vương Ngạo càng ngạc nhiên hơn khi nghe điều này: “Con rể của anh là”

“Trình Uyên!” Bạch Sĩ Câu tự hào nói.

Kết quả là, Vương Ngạo đã bị choáng váng.

Trình Uyên, anh ấy biết rõ.

Cái đầu của người ngoài cuộc.

Ngay khi nhìn thấy Trình Uyên, anh ta lập tức giết chết một cao thủ của các quốc gia phía nam.

“Hi hi, anh đúng là có con rể tốt.” Vương Ngạo khen ngợi, sắc mặt chợt tối sầm lại: “Tiền bối, đừng nói giỡn với anh trai, anh không muốn giết em, anh có đồng ý với. bậc thầy?”

Bạch Sĩ Câu thở dài nói: “Theo quan hệ cá nhân của chúng ta, bất kể sư huynh làm ra chuyện gì, ta sẽ không giết ngươi.”

“Không phải đâu, ngươi làm sao dọa ta?” Vương Ngạo cười nói.

Có vẻ như tôi cảm thấy tốt hơn ngay lập tức.

“Nhưng” Bạch Sĩ Câu rên rỉ, “Sư huynh, ngươi không nên thông đồng với địch nhân.”

“gì”

“Ngươi và ta là cá nhân, ta nhất định sẽ không giết ngươi, nhưng là ngươi cấu kết với địch nhân trước, ta sẽ không giết ngươi, những người khác cũng không buông tha cho ngươi.” Bạch Sĩ Câu quay đầu lại liếc nhìn Vương Mạt Mạt.

Vương Mĩ Lệ bước tới, trên tay cầm hai thanh đao đầm máu.

“Không, không có,” Vương Ngạo đột nhiên hoảng sợ: “Ta không có phối hợp với đối phương, Thiếu gia, Tiểu huynh đệ, ngươi có thể nói thay ta.”

Con gái của Vương Ngạo cũng vội vàng, cô ôm lấy chân của Bạch Sĩ Câu và kêu lớn: “Chú ơi, đừng làm thế, bố cháu cũng bị cưỡng bức, xin đừng giết chúng cháu.”

Trong cảnh này, Bạch Sĩ Câu hít một hơi thật sâu, nhưng xoay người sang một bên, trầm giọng nói: “Su huynh, Vương Mĩ Lệ cũng là hậu bối của ngươi. Nếu muốn sống sót, chỉ cần đánh bại hắn!”

Nhìn thấy Bạch Sĩ Câu không có cảm tình như vậy, trong mắt Vương Ngạo lóe lên vẻ kiên định.

Chương 963

Chương 963:

Sau khi biết mình có cơ hội sống sót, anh ta lập tức đứng lên, chế nhạo: “Được rồi, tôi hy vọng anh tin điều đó, Thiếu gia.”

Sau đó anh ta quay mặt về phía Vương Mĩ Lệ, kiềm chế sự khiếm tốn trước đó, cười khinh thường: “Không ngờ sau này Sư phụ lại nhận người học việc, nhưng Tiểu huynh đệ, Vương Ngạo là cường giả trung cấp bậc hai.

Nhìn lại Bạch Sĩ Câu, hắn nói: “Đừng nói đến đứa nhỏ này, cho dù là người, sư huynh, người hiện tại có thể không phải là đối thủ của ta!”

Vừa nói, hắn đột nhiên kêu “A”, áo đỏ trên người liền vỡ tan ra.

Đột nhiên lộ ra cơ bắp rắn chắc.

“Tiểu huynh đệ, đừng trách ta bắt đầu quá khó, ta là cố gắng sống sót!”

Với một tiếng hét lớn, anh ta lao về phía Vương Mĩ Lệ khi anh ta mất cảnh giác.

“phun!”

Một nhát dao, đâm thẳng vào tim, một nhát dao, vào vùng bụng dưới.

Vương Mĩ Lệ chỉ là một tia chớp sáng nên đã “gửi tặng” hai nhát dao cho Vương Ngạo.

Vương Ngạo ôm bộ dáng như hóa đá, không thể tin được nhìn hai con dao cắm vào người, rồi từ từ quay đầu lại với vẻ mặt đau khổ.

“Làm sao có thể, hấn làm sao có thể mạnh như vậy”

Vương Mĩ Lệ thờ ơ nói: “Đúng: Trước hết, sư huynh đã tiến vào trung cấp sơ cấp rồi. Thứ hai, sau trận chiến hôm nay, ta có thể đột phá cao cấp cấp hai. Hơn nữa ta không phải là của người.” . Anh trai nhỏ, em trai là Trình Uyên. ”

“Hấn cũng là cường giả trung cấp.”

Đau đớn không là gì trước cú sốc.

Vương Ngạo trong mắt tràn đầy vẻ không tin.

Bạch Sĩ Câu không có nhìn lại, nhàn nhạt nói: “Sư huynh, ta nói, đường của người sai rồi!”

Vương Mĩ Lệ tiếp tục nói: “Cho dù bạn bị động hay chủ động, thì sự thật là bạn đang cộng tác với kẻ thù. Đây là một tội ác không thể tha thứ khi bạn đặt nó. Bởi vì việc bạn cộng tác với

kẻ thù đã gián tiếp dẫn đến việc Cái chết bi thảm của anh trai Hắc Tử của tôi, đó cũng là một tội ác không thể trách. Ở đó, tôi thà giết anh đến chết! ”

“Đừng”

“cha!”

Vương Ngạo đã chết.

Bạch Sĩ Câu ngồi xỏm bên cạnh anh, từ từ nhắm mắt cho anh, nhẹ giọng nói: “Tiền bối, đừng lo lắng, con gái của anh, anh sẽ coi cô ấy như con gái ruột của mình. Đời này, cô ấy sẽ không đau lòng chút nào. . ”

Vương Mĩ Lệ đứng sau Bạch Sĩ Câu với vẻ mặt phức tạp.

Bạch Sĩ Câu giải thích với hắn: “Mấy chục năm trước, tiền bối phát hiện hắn tuổi cao không lớn. Do thể chất khiếm khuyết, cảnh giới của hắn chậm rãi đề cao, cuối cùng lại rời xa sự phụ. Chuyện này không ai có thể trách, nhưng hắn chỉ có thể đổ lỗi sau lưng anh ta. Đi sai đường. ”

Nó có thể được coi là một sự giải thoát cho Vương Mĩ Lệ.

Vương Mĩ Lệ không nói gì.

Bạch Sĩ Câu nói với con gái của Vương Ngạo: “Con có thể phần uất với ta vì cái chết của cha con. Ta sẽ không thuyết phục con từ bỏ lòng thù hận, nhưng con hãy yên tâm chấp

nhận sự chăm sóc của ta. Con gọi ta là chú, và ta sẽ tin. sẽ đối xử với bạn như con gái ruột của tôi. “x

“Hãy theo tôi, tôi sẽ cho bạn một cơ hội để trả thù, và tôi có thể giữ cho bạn an toàn.”

Con gái của Vương Ngạo ngã vào người Vương Ngạo và khóc, nhưng không đáp lại.

“Chúng ta sẽ làm gì tiếp theo?” So với những điều này, Vương Mĩ Lệ và những người khác lo lắng hơn về tình hình hiện tại.

Bạch Sĩ Câu nói: “Chiến tranh vừa mới bắt đầu. Người của các quốc gia phía nam chia làm ba nhóm, quân đóng ở Khu vực một là yếu nhất. Bây giờ đã bị chúng ta phá hủy, nhưng chúng ta cũng đã phải trả giá đắt. giá cả. ”

“Mặt trận của chúng ta không nên kéo dài quá lâu. Chúng ta hãy trở về thành phố Tinh Huy và thành phố Bình Minh, chờ đợi các cao thủ tiếp theo đến. Sau khi tìm ra kẻ thù và nhân sự xong, chúng ta sẽ tính đến cách chiến đấu.”

“Trình Uyên đâu” Lý Nguy hỏi.

Bạch Sĩ Câu khẽ cười nói: “Hắn, đi làm cái gì.”

Trình Uyên cõng Hắc Tử trên lưng, sau khi ra khỏi dinh thự họ Vương liền đi về phía đông bắc.

Sau khi đi ra ngoài được một dặm, tôi phát hiện ra có người theo dõi anh ta mọi lúc.

“Bạn đang làm gì với bạn”

Nhìn lại, anh cau mày hỏi Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch không cố ý giấu giếm, thấy Trình Uyên dừng lại hỏi cô, cô đi tới bên cạnh anh vài bước, cười ranh mãnh: “Anh đi đâu vậy?”

“Đi trả thù!” Trình Uyên ngây người.

Lý Nam Địch gật đầu: “Ta biết, ta chỉ là muốn hỏi, người đi đâu báo thù?”

Về vấn đề này, Trình Uyên đã giải quyết xong.

“Tên khốn đó đã trốn thoát. Nơi mà hắn có thể trốn thoát có hạn. Đó không phải là khu vực 2 hay khu vực 5.” Trình Uyên nói.

Vì vậy, Lý Nam Địch lại nghiêng đầu cười với Trình Uyên nói: “Tôi sẽ đi cùng em.”

Trong mắt Trình Uyên thoáng hiện lên một tia ngạc nhiên, nhưng anh vẫn lạnh lùng liếc nhìn Lý Nam Địch.

Lúc này Lý Nam Địch mới nhận ra mình còn mang theo vết đen mặt trời đã chết từ lâu, không khỏi che miệng lại, xem như sau này cô mới nhận ra, cẩn thận hỏi: “Em không nên cười.”

Chương 964

Chương 964:

Trình Uyên phớt lờ cô, nhưng quay lại và bước tiếp.

Lý Nam Địch nhanh chóng làm theo.

“Hắc Tử thích Tử Yên.” Trình Uyên đột ngột nói.

Lý Nam Địch ngạc nhiên nói: “A, làm sao có thể? Tử Yên thích cái gì?”

“Nhưng tên ngốc này đã không nói một lời nào với Tử Yên cho đến khi chết.” Trình Uyên trầm giọng nói.

Lý Nam Địch sững sờ.

“Anh có thấy tiếc cho anh ấy không?” Cô hỏi nhẹ nhàng.

Trình Uyên gật đầu lắc đầu: “Con người ta sống, sẽ luôn có hối tiếc. Nhưng ta nghĩ hẳn không muốn mất đi hi vọng.”

Điều này không khó hiểu.

Hắc Tử biết mình không xứng với Vương tử Yên nên không dám nói chuyện với Vương tử Yên chứ đừng nói là tỏ tình với cô.

Bởi vì anh sợ bị từ chối, sợ rằng ý nghĩ duy nhất trong lòng anh sẽ không còn nữa.

Vì vậy, hối hận là định mệnh.

Nhưng sau khi nghe được những lời của Trình Uyên, Lý Nam Địch đột nhiên im lặng.

Cô nghĩ về bản thân, và sau đó về những gì Bạch An Trương đã nói với chính mình trong phòng phẫu thuật.

“Hạnh phúc, bạn cần phải tự mình đấu tranh để giành lấy nó.”
Cô nói một cách chắc chắn.

nhưng

Ta dường như nhận ra lúc này nói ra rất không thích hợp, không khỏi phun ra cái lưỡi nhỏ đỏ bưng: “Xin lỗi, ta lại không nói nên lời.”

Trình Uyên không quan tâm mà nói với Lý Nam Địch, “Giúp tôi thay đổi sắc mặt!”

“Ừ!” Lý Nam Địch.

Quận thứ hai là quận lớn nhất trong số tất cả các quận.

Thế mạnh của Quận 2 cũng là mạnh nhất trong tất cả các quận. Có sáu bậc thầy chỉ trong thiết bị thứ hai.

Tất nhiên, đây là trước cuộc xâm lược của các nước phía nam.

Thành phố này cũng khá thịnh vượng, ít nhất là thịnh vượng hơn Thành phố Tinh Huy và Thành phố Bình minh trước đây.

Trước khi vào thành phố, Trình Uyên và Lý Nam Địch đến một trạm thu gom rác thải và đưa cho ông chủ một thỏi vàng để bịt miệng.

Sau đó, anh ta mượn căn nhà bừa bộn của mình.

Anh đặt Hắc Tử lên một chiếc giường khá sạch sẽ, trong khi Trình Uyên nằm trên một chiếc giường khác dính đầy vết dầu, và Lý Nam Địch mở chiếc túi cô đang mang theo.

Đầu tiên, cô bôi một lớp thuốc lên mặt Trình Uyên.

Sau đó, anh đưa hai tay vuốt ve mái tóc đen của Trình Uyên, nhẹ giọng hỏi: “Nó chuyển sang màu đen từ khi nào?”

Trình Uyên nhẹ đáp: “Quên mất.”

“Khi trời tối càng đẹp trai.” Lý Nam Địch cười nhẹ.

“Cắt đi!” Trình Uyên nói.

Lý Nam Địch có chút buồn bực, nhưng cô vẫn lấy kéo và cạo để giúp Trình Uyên cạo tóc thành đầu trọc.

Sau khi gỡ bỏ lớp thuốc trên mặt, Trình Uyên cảm thấy da mặt hơi căng, trên mặt như mọc lên một lớp màng mỏng, không thể làm được.

Dùng kéo cắt móng tay, Lý Nam Địch giúp Trình Uyên kẹp một số nếp gấp trên mặt.

Sau đó đưa cho anh ta chiếc gương.

Nhìn bức ảnh trong gương vừa quen, vừa lạ, vừa cũ, Trình Uyên không khỏi giật mình.

“Đây là nguyệt trang à?” Anh thì thầm.

Lý Nam Địch cười nhẹ nói: “Chỉ là đơn giản nhất phương pháp.”

Vừa nói, anh vừa giật lấy chiếc gương trên tay, sau đó hơi cúi người, từ trên xuống, đặt môi mình lên môi Trình Uyên.

Cô ấy đang đứng còn Trình Uyên đang nằm, cô ấy ôm người xuống khỏi đỉnh đầu Trình Uyên và hôn lên môi Trình Uyên, một tay giữ lấy cái đầu mới cạo của Trình Uyên.

Trình Uyên giật mình.

Bộ não của anh ta bị kẹt.

Nụ hôn này đến quá đột ngột và quá tự nhiên.

Cảm nhận được làn môi mềm mại thơm hương xanh, lòng Trình Uyên chột choáng ngợp.

Sau khi tỉnh lại, anh muốn đẩy cô ra.

Có, đẩy đi, nhanh, nhanh, được

Nhưng cuối cùng, trước khi anh có thời gian để làm bất cứ điều gì, Lý Nam Địch đã bỏ trốn một mình.

Một nụ hôn, và nụ hôn kết thúc, không có quá nhiều chuyển động cầu thả, như thể mọi thứ là chuyện đương nhiên.

“Tôi sẽ xem có thứ gì không.” Lý Nam Địch xoay người rời khỏi phòng như không có chuyện gì xảy ra.

Trình Uyên nằm trên giường một lúc lâu trong cơn mê.

Chương 965

Chương 965:

Trong lúc bàng hoàng, anh đã bị ảo giác.

Lý Nam Địch trước đây đã trở lại!

Đẩy xe lăn vào trong phòng, Lý Nam Địch đại khái nói: “Nhìn xem ta tìm được cái gì.”

Trình Uyên sau đó lật người ngồi dậy trên giường, hơi nhú mày, nghiêm túc nhìn Lý Cảnh Hâu nói: “Nam Địch, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện vui vẻ.”

“Nhìn xem, còn có cái này nữa.” Lý Nam Địch không lấy râu mà lấy ra một chiếc kính râm đưa cho Trình Uyên xem, sau đó đeo lên mặt Hắc Tử.

Nói: “Đi, đi và trả thù!”

Nó khác với Quận 1.

Trên những con đường thành phố của quận hai này, có rất nhiều hàng rong và cửa hàng, người ra vào tấp nập, không phồn hoa.

Trên đường cái gì cũng không thiếu, trừ xe không có, như xe đạp ở đây rất nhiều.

Quần áo của người đi đường thời trang hơn nhiều so với người dân ở các quận 3, 4.

Vào ngày này, “ba” vị khách không mời đã đến khu vực thứ hai.

Một người đàn ông trung niên, hình như khoảng bốn mươi tuổi, đẩy xe lăn, trên xe lăn ngồi trên người đàn ông đeo kính râm, trên người đắp một chiếc chăn bản màu nâu xám, xung quanh anh ta là một người đàn ông chừng hai mươi tuổi, Người phụ nữ trẻ đẹp và xinh đẹp.

Họ thản nhiên đi trên phố.

Đám đông đi qua thỉnh thoảng ngoái đầu lại, nhưng họ chỉ tò mò về chiếc xe lăn trên tay và những “bệnh nhân” trên xe lăn. Không ai thực sự quan tâm.

“Ta chỉ muốn tìm xem tên khốn kia ở đâu, sau đó nhanh chóng giết hẳn để báo thù cho vết đen mặt trời. Báo thù xong, ta sẽ nhanh chóng rút lui.” Người đàn ông trung niên thấp giọng nói với mỹ nhân bên cạnh: “Vậy, người theo ta, Ngược lại là gánh nặng.”

“Nhưng trước khi bạn tìm được ai đó, tôi sẽ là vỏ bọc tốt nhất.” Người đẹp đáp lại với một nụ cười.

Đúng, người đàn ông trung niên này là Trình Uyên, người đã trang điểm.

Và người đẹp này đương nhiên là Lý Nam Địch.

Trình Uyên còn muốn nói gì nữa, nhưng Lý Nam Địch đột nhiên choàng lấy cánh tay mảnh mai bằng ngọc bích của cô, đầu cô đột nhiên gục vào vai anh, điều này khiến cô cảm thấy mình giống như một chú chim nhỏ.

Đúng lúc này, hai người mặc đồng phục màu vàng đi qua bọn họ.

Trình Uyên vẫn bình tĩnh, cho rằng không có chuyện gì xảy ra, và tiếp tục đẩy Hắc Tử về phía trước.

Hai người họ chỉ nhìn lại Hắc Tử và phớt lờ họ một lần nữa.

“Đừng lo lắng, tôi sẽ tự bảo vệ mình và biết khi nào tôi nên sơ tán.” Khi hai người họ đã đi được xa, Lý Nam Địch thì thầm với Trình Uyên.

Trình Uyên đưa xe lăn của Hắc Tử cho cô và nói: “Tìm một nơi để giấu nó.”

Nói xong, không đợi Lý Nam Địch phản đối, cô quay người về hướng hai người mặc đồng phục màu vàng đã rời đi, đuổi theo bọn họ.

Sau khi Trình Uyên và những người khác đến đây, họ phát hiện ra một vấn đề.

Thành phố này thực sự quá lớn, từ góc độ kiến trúc mà nói, nó xa hoa hơn nhiều so với những khu đô thị khác, với rất nhiều tòa nhà cao cấp.

Trong một khoảng thời gian, Trình Uyên và Lý Nam Địch, những người chưa từng đến Khu vực 2 trước đây, cảm thấy hơi như mò kim đáy bể. Họ không biết chính xác nhà của Mạnh gia ở khu vực thứ hai.

Tôi nghĩ, nếu những người từ các quốc gia phía nam đến, họ chắc chắn sẽ trốn trong gia đình Mạnh gia.

Nếu bạn hỏi người dân, rõ ràng sẽ tiết lộ sự thật rằng họ không phải là người dân địa phương ở quận 2. Người ta nói rằng những quận này vẫn còn rất độc quyền.

Đặc biệt là ở Quận 2, ngay cả người dân ở đây cũng cảm thấy mình cao hơn người dân ở các quận khác một bậc. Có một chút kiêu ngạo ở khắp mọi nơi.

Vì vậy, khi Trình Uyên phát hiện hai người đàn ông mặc đồng phục màu vàng đi ngang qua họ, anh không khỏi suy nghĩ: Có lẽ bộ đồng phục này là cấp dưới của gia tộc Mạnh gia.

Vì vậy, thay vì nhìn vu vơ, tốt hơn là nên theo dõi hai người này, nếu hai người này thực sự là người nhà họ Mạnh gia, họ sẽ tự nhiên trở về nhà họ Mạnh gia.

Chỉ là hai người này không sống được với nó.

Trình Uyên đi theo họ đến một quán bar, và tận mắt nhìn thấy hai người bước vào quán bar.

Dù sao đi theo lâu như vậy, Trình Uyên nghĩ, anh sẽ không vội vàng trong một thời gian.

Vì vậy, anh ta theo vào

Bên trong quán bar

Giống như tất cả các quán bar, đèn mờ, âm nhạc chói tai, ồn ào và đông đúc.

Vâng, có rất nhiều người.

Thị lực của Trình Uyên rất tốt, nhìn thoáng qua liền nhìn thấy hai người mặc đồng phục màu vàng, đang tụ tập bên ngoài lồng sắt múa cột, chỉ tay về phía người đẹp chân dài đang múa cột trong lồng sắt, đồng thời vẫn theo nhịp điệu của âm nhạc, cô ấy liên tục vận mình.

Trình Uyên khẽ cau mày, bước đến một cái bàn và im lặng ngồi xuống.

Ngay lập tức một người phục vụ bước đến và hỏi: “Thưa ông, ông có muốn uống gì không?”

Trình Uyên lấy ra một thỏi vàng đặt trên khay, giả bộ lãnh đạm nói: “Đây là một ly rượu vang đỏ.”

“Cám ơn anh!”

Chương 966

Chương 966:

Một thỏi vàng rõ ràng là một món tiền khổng lồ, và khuôn mặt của người phục vụ giống như một bông hoa hướng dương đang nở rộ.

Không lâu sau, rượu của Trình Uyên bung lên, người phục vụ đích thân rót cho Trình Uyên.

“Tất cả là do anh, anh cú đi.” Trình Uyên nhẹ nói.

Người phục vụ vội vàng cúi đầu lui ra ngoài.

Vì vậy Trình Uyên cầm ly rượu lên, đưa lên miệng nhấp một ngụm.

Nhưng mắt anh không bao giờ rời khỏi hai người đàn ông mặc đồng phục màu vàng.

“dừng lại!”

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến một tiếng thét, thậm chí trong chốc lát đã phủ lên tiếng ồn ào chói tai.

Người đẹp mặc váy hở mông gợi cảm lao ra khỏi hành lang với vẻ mặt hốt hoảng.

Sau đó, một nhóm đàn ông khác đuổi theo, vừa đuổi theo vừa chỉ tay vào người phụ nữ xinh đẹp và la lớn: “Dừng lại, bắt cô và giết cô!”

Trình Uyên hoàn toàn không biết về tất cả những điều này.

So với nơi ở, loại hỗn độn này, giúp người áo đen báo thù và giết chết tên khốn nạn kia mới là điều quan trọng nhất.

Trình Uyên không nhìn đây, tiếp tục uống rượu một cách thận trọng, thản nhiên nhìn hai người đàn ông mặc đồng phục.

Nhưng đôi khi, bạn càng không muốn tọc mạch, thì việc tọc mạch sẽ do chính bạn giải quyết.

Người đẹp trong trang phục sexy chạy quá đà, khi vô tình bị khuấy động bởi bậc thềm quán bar, cô đã vấp phải chiếc ghế đầu trước mặt Trình Uyên.

Ngay sau đó, nhóm người đàn ông cũng vây quanh.

Thấy không thoát được, người đẹp vội bật dậy, ôm chặt lấy cánh tay Trình Uyên van xin: “Anh ơi, giúp em với, giúp em với!”

Trình Uyên không có ý định tọc mạch, nhưng

“Ồ!” Cuối cùng anh cũng thở dài.

“Cậu nhóc, không liên quan gì đến cậu, hãy làm tốt cho Lão Tử đi, nếu không cậu sẽ rất lãng phí!” Trong đám nam nhân, một người đàn ông vẻ mặt ốm yếu, trong tay cầm một bình rượu cạn, chỉ vào Trình Thành. Mũi của Ran Nói.

Trình Uyên không muốn khơi dậy sự chú ý của người khác, mặc dù một số người đã nhận thấy sự chuyển động ở đây.

Vì vậy, anh duỗi tay chào người phục vụ: “Cô hầu bàn!”

Khi nhìn thấy điều này, người phục vụ vội vàng chạy đến và cúi chào và nói: “Thưa ông, ông gọi món gì vậy?”

Có vẻ như người phục vụ không mấy sợ hãi những người đàn ông này.

“Một nhóm đàn ông bắt nạt một phụ nữ nhỏ không có khí lực.” Trình Uyên cười nhẹ, đối với nhóm đàn ông nói: “Làm đi, tôi mời mọi người uống rượu, chỉ cần quên đi.”

Sau đó anh ta nói với người phục vụ: “Các khoản chi tiêu của các anh lớn này đều tính trên đầu tôi.”

Người phục vụ gật đầu cười nhanh: ” Vâng ạ.”

Tuy nhiên

Những người đàn ông này dường như không có ý định quên nó.

“Ừ, còn có chủ tiền.”

Người đàn ông có vẻ ngoài ốm yếu cười toe toét, và đột nhiên nắm lấy cổ Trình Uyên và nhấc bổng Trình Uyên ra khỏi chỗ ngồi của mình.

“Bắn!”

Một tiếng “wow”, tay còn lại cầm chai rượu vung vẩy mạnh và đập vỡ chai rượu trên bàn.

“Cậu nhóc, cậu muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân cũng không sao, đừng trách Lý Ngụy không cho cậu cơ hội. Nếu cậu ăn phải những viên thủy tinh này, tôi sẽ tha cho cô gái này.”

“Báo Ca, làm ơn cho phép tôi vài ngày nữa, và tôi nhất định sẽ trả lại vàng.” người phụ nữ van xin.

Người đàn ông có khuôn mặt ốm yếu này tên là Báo Ca chế nhạo: “Cô cho rằng tôi sẽ tin cô sao?”

“Thôi mẹ nó đi. Hoặc là hôm nay người ăn đi, không thì để cho người chú muốn anh hùng cứu Mỹ nhân này ăn đi.”

“Nếu không, sẽ không ai có thể rời đi.”

Chương 967

Chương 967:

Tuy nhiên, trên thực tế, sự chú ý của Trình Uyên hoàn toàn không ở đây.

Anh chợt nhìn thấy hai người đàn ông mặc đồng phục màu vàng ở đằng xa, một người bịt một tai nghe điện thoại, sau đó hai người bước ra ngoài.

Trình Uyên không khỏi đứng dậy, chuẩn bị đi theo.

“Này! Tôi nói, chú ơi, đi đâu vội vàng như vậy, không phải muốn anh hùng cứu Mỹ nhân sao?”

Không ngờ ngay khi Trình Uyên vừa đứng dậy đã bị Báo Ca một tay giữ chặt, khinh thường nói với Trình Uyên.

Khi hai người đồng phục màu vàng đi ra ngoài, Trình Uyên không sợ bị lộ, trực tiếp nói: “Cho các người thời gian đếm ba, buông ra!”

“Ta đi mẹ ngươi!”

“Huh!”

Nghe được lời nói của Trình Uyên, Báo Ca đột nhiên nổi giận, cầm lấy một chai rượu trên bàn, trực tiếp đập vào đầu Trình Uyên.

Rượu, như một dòng nước, trượt xuống cái đầu trọc lóc của Trình Uyên, che đi đôi mắt của anh.

“Ở Phố Đông của Quận 2, có người nào dám nói chuyện với Lão Tử như thế này không? Nó thực sự chống lại anh.” Báo Ca hét lên, ” Con mẹ nhà ngươi không hỏi xem Báo ca tao là ai!”

Cô gái choáng váng.

Nhiều người có mặt tại hiện trường nghe thấy tiếng động đều quay đầu lại, muốn xem chuyện gì xảy ra.

Kết quả là, âm nhạc ồn ào trong quán bar đột nhiên dừng lại.

Lại nhìn Trình Uyên, anh vừa đưa tay lau rượu trên miệng, vừa uống vào miệng, lắc đầu thờ dãi: “Một chai rượu ngon thật lãng phí.”

Sự hỗn loạn và không có gì bất ngờ của anh khiến tất cả mọi người bất ngờ phải choáng váng.

Báo Ca càng thêm cau mày: “Sao, anh còn đang giở trò giả vờ với em?”

Trình Uyên ngẩng đầu nhìn anh nói: “Em đã cho anh một cơ hội. Anh không biết trân trọng. Anh đã xong chưa? Đó là em.”

“Tôi sẽ giết bạn ...” Báo Ca nắm tay của mình và đấm vào mặt Trình Uyên.

nhưng.....

“Bùm!” Một tiếng, chính mình nặng nề ngã xuống đất.

Không ai nhìn thấy Trình Uyên di chuyển tay của mình như thế nào.

Các em trai của Báo Ca thấy ông chủ của mình bị ngã nên hét lên, và một đám đông lao đến vây lấy Trình Uyên.

Họ thay nhau cầm gậy và chai rượu, và tất cả đều đập vào Trình Uyên.

Cô gái sợ hãi cũng bị vây quanh trung tâm, ôm đầu, kinh ngạc hét lên: “A”

Tuy nhiên.....

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm...”

Hơn chục người em, tất cả đều bay lộn ngược giống như cùng lúc bị điện cao thế tiếp xúc.

Một mớ hỗn độn tức thì.

Trong quán, tất cả mọi người đều chết lặng.

Tôi thấy trong khu vực có Trình Uyên, chỉ có Trình Uyên là còn đứng, anh em Báo Ca và Báo Ca đều nằm rạp xuống đất, lăn lộn lăn lộn.

Một cao thủ cấp một, đánh một đám không quân, thật giống như đang nói đùa.

Người phụ nữ trang điểm đậm nhận thấy không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh nên từ từ hạ tay xuống khỏi đầu và nhanh chóng kiểm tra xem mình có bị thương không.

Sau khi phát hiện mình không hề hấn gì, anh mới ngẩng đầu lên nhìn mọi thứ trước mặt.

Sau đó, cô ấy choáng váng.

Chương 968

Chương 968:

Cô gái phản ứng lại, khi thấy Trình Uyên đã bước ra khỏi quán, đột ngột đứng dậy và đuổi theo Trình Uyên.

Trong khi đó, vì đôi giày cao gót gàn như bị què nên tôi đã cởi giày cao gót và đuổi chúng đi chân trần.

“Bác ... Bác đợi cháu với!”

Sau khi bắt kịp Trình Uyên, cô gái thì thầm với một chiếc giày trong tay.

Trình Uyên không hề có ý giảm tốc độ, vừa đi vừa lạnh lùng nói: “Anh cứ đi, đừng theo tôi!”

“Chú, chú... Dù sao cháu cũng phải cảm ơn chú!” Cô gái không có ý từ bỏ, chạy vài bước, đến bên Trình Uyên, mở rộng vòng tay chặn anh lại.

Lúc này, hai người đàn ông mặc đồng phục màu vàng đi phía trước dừng lại châm thuốc, Trình Uyên nghiêng người dựa vào bức tường của một cửa hàng.

Khi nhìn thấy điều này, cô gái nhanh chóng nói: “Chú ơi, chú vừa rồi thật tuyệt vời, đẹp trai quá, cháu thích chú lắm! Để bà

tỏ lòng biết ơn, cháu có thể mời chú đi ăn tối được không?”

Nhìn thấy hai người đàn ông mặc đồng phục lại đi về phía trước, Trình Uyên đẩy cô gái ra và nói: “Tôi không có hứng thú.”

“Này, chú đừng đi!” Cô gái vội vàng đuổi kịp và nói với Trình Uyên một cách vương vís: “Làm sao có thể nói là chú đã cứu cháu, nếu không thì để cháu nói với chú. Đừng lo, cháu không làm. ‘t không thích nó. Bạn lớn hơn!’ ”

Trình Uyên bị sự quấy rối của cô làm cho khó chịu, không nhịn được nữa, quay đầu lại hung ác nói: “Tôi bảo cô đi mà, cô có nghe không? Không đi, giết chết cô!”

Cô gái hiển nhiên là sợ hãi, lập tức sững sờ đứng ở nơi đó.

Trình Uyên tiếp tục.

Chẳng mấy chốc, anh nhìn thấy hai người, rẽ vào một góc, bước vào một tòa nhà đặc biệt sang trọng.

Trên tòa nhà có viết hai ký tự: Mạnh gia!

Trình Uyên trong lòng vui mừng khôn xiết, cậu nghĩ dù sao cũng không phải vô ích.

Vì vậy, anh ta lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi cho Lý Nam Địch.

“Này, chú!”

Đột nhiên, cô gái mặc váy khoét hông vô cùng gợi cảm từ bên cạnh nhảy ra, trên mặt tươi cười nói: “Vừa rồi người cứu ta, nhất định sẽ không giết ta, không thì sao lại cứu ta? Người có thể ‘Đừng sợ. Của tôi, hehe.’”

Trình Uyên đầu đầu nên vuốt trán nói: “Nói đi, cậu đi theo tôi thế nào?”

“Tôi mời anh đi ăn tối!” Cô gái cười khúc khích và nói, “Hãy cư xử như anh đi.

“Nếu tôi nói tôi không vui thì sao?” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Cô gái cười nói: “Vậy thì em sẽ luôn theo anh, anh làm gì thì làm”.

Nghe câu trả lời ngang tàng như vậy, Trình Uyên vừa tức giận vừa buồn cười, sau đó chỉ vào tòa nhà của Mạnh gia nói: “Anh đã thấy chưa?”

“Tôi đã thấy nó!” Cô gái.

Trình Uyên cười xấu xa nói: “Tiếp theo, tôi đi đốt tòa nhà này. Cô có muốn đi cùng tôi không?”

Lúc này, cô gái trợn to hai mắt, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trình Uyên cười mỉa mai rồi quay người đi về phía tòa nhà của gia đình Mạnh.

“Anh... tại sao anh lại muốn đốt nhà tôi?” Cô gái ngơ ngác hỏi.

“Ta vui về, ngươi...” Trình Uyên đột nhiên giật mình, không khỏi quay đầu nhìn về phía cô gái: “Nhà của ngươi?”

Cô gái nghiêm túc gật đầu: “Nhà tôi, tôi tên là Mạnh Mĩ Kỳ.”

“Anh là... Người của Mạnh Thần Huy?” Trình Uyên không khỏi nheo mắt.

Cô gái cười nhẹ nói: “Đó là cha của con!”

“Nói dối tôi?”

“Không có tôi thề!”

“Thiếu gia Mạnh gia, sẽ có người đuổi tới đòi nợ sao?”

Trình Uyên chỉ vào điểm máu chột.

Chương 969

Chương 969:

Gia tộc Mạnh là người thống trị tuyệt đối của quận 2. Bạn phải nói rằng con gái của nhà Mạnh bị săn lùng vì tiền. Những con ma tin vào điều đó.

Kết quả là, cô gái tự xưng là Mạnh Mĩ Kỳ chỉ làm theo cách của Trình Uyên và thờ dài nói: “Chú ơi, chú không biết, khó nói một lời!”

Mạnh Mĩ Kỳ nói với Trình Uyên rằng cô là con gái thứ hai của Mạnh Thần Huy và luôn sống một cuộc đời được nuông chiều.

Về phần bố mẹ cô, họ luôn yêu thương cô rất nhiều.

Tuy nhiên, từ nửa tháng trước, Mạnh Thần Huy bất ngờ ép Mạnh Mĩ Kỳ kết hôn, đối tượng kết hôn Mạnh Mĩ Kỳ cũng chưa từng nhìn thấy anh.

Mạnh Mĩ Kỳ đã không làm điều đó, và chỉ làm theo lý thuyết của Mạnh Thần Huy.

Tôi không biết Mạnh Thần Huy đang làm trò quỷ gì lần này, cho dù Mạnh Mĩ Kỳ có hỏi anh ta như thế nào đi chăng nữa thì cũng không được. Thay vào đó, cô chỉ vào mũi Mạnh Mĩ Kỳ và chửi rủa: “Hoặc là, nghe theo sự sắp đặt của tôi và kết hôn

với tôi một cách ngoan ngoãn. Hoặc, bạn có thể chọn một người để kết hôn cho mình.”

“Tôi hiềm khi ra ngoài.” Mạnh Mĩ Kỳ bất lực nói với Trình Uyên: “Vậy anh muốn tôi tìm một người đàn ông để kết hôn ở đâu?”

Trình Uyên chỉ về hướng quầy bar.

“Ồ, anh nói là Báo Ca đó.” Mạnh Mĩ Kỳ đột nhiên thở dài bất lực: “Em trốn hôn, ra khỏi nhà giấu kín tên tuổi, chỉ trà trộn bên ngoài, vàng thì mất trắng”. Không tìm ai khác. Vàng đã vay.”

“Tôi không biết Báo Ca giấu làm gì. Anh ta nói rõ ràng là sẽ trả lại một tháng, nhưng tôi sẽ trả lại trong vòng ba ngày. Tôi còn nói nếu không trả thì để tôi .. để tôi...”

Không cần nói tiếp, Trình Uyên đương nhiên biết cô muốn bày tỏ điều gì.

Nhưng có một điểm mà Trình Uyên không hiểu: “Có bao nhiêu dặm từ nhà của bạn, là bạn cũng chạy trốn khỏi nhà”

Nghe câu hỏi của anh, Mạnh Mĩ Kỳ cười thần bí nhìn anh và nói: “Hehe, anh không hiểu. Anh có biết đâu là nơi nguy hiểm nhất, đâu là nơi an toàn nhất không?”

“Gia đình phát hiện ta bỏ nhà đi, người cho rằng gần nhà ta đi tìm sao?”

“...” Trình Uyên không nói nên lời, thậm chí còn đang suy nghĩ lung tung. Với quyền lực của gia tộc Mạnh gia ở khu vực thứ hai, đương nhiên họ sẽ mở rộng phạm vi tìm kiếm, vì vậy thay vào đó, khu vực lân cận của họ sẽ bị bỏ qua.

Nghĩ đến đây, anh chợt nảy ra một ý tưởng.

“Tôi nghĩ chúng ta có thể nói về những điều mà cơ thể đã hứa.” Trình Uyên cười nhẹ nói.

Thấy Trình Uyên đồng ý, Mạnh Mĩ Kỳ có chút hoảng hốt vội xua tay: “Không, không, có lẽ cậu đã hiểu lầm rồi, ý tớ là để cậu giả làm bạn trai của tớ, để làm chậm bố tớ, cho dù ông ấy cho tớ đi.” cười thì nó sẽ giả tổ chức Lễ, nhưng anh cứ yên tâm, chỉ cần em hứa với anh, anh sẽ đền ơn bội phần. ”

Lần này, Trình Uyên cuối cùng cũng hiểu ra.

Hóa ra khi Mạnh Mĩ Kỳ bắt gặp chính mình, cô ấy không tìm kiếm sự bảo vệ, cũng không yêu bản thân mà chỉ muốn tự mình làm lá chắn cho cô ấy.

Vì vậy, anh không thể không tái khám Mạnh Mĩ Kỳ một lần nữa.

Tôi quan sát kỹ hơn thì phát hiện ra người phụ nữ này chắc cũng không quá già, trang điểm dày cộp trên mặt nhưng không thể biết được cô ấy trông như thế nào.

Không nhịn được nói đùa: “Ngươi cho rằng ta giống người thiếu tiền sao?”

“Không phải đâu.” Mạnh Mĩ Kỳ nói với một nụ cười nhẹ:
“Anh muốn thu nhỏ mọi thứ và nhờ những người như Báo Ca
tiêu thụ. Tôi biết anh rất giàu.”

“VẬY ...” Trình Uyên.

“VÌ vậy, cho dù bạn giàu đến đâu, bạn cũng không thể giàu
hơn của chúng tôi.” Mạnh Mĩ Kỳ chỉ vào tòa nhà của Mạnh và
nói, “Và tôi biết rằng những người càng giàu như bạn, bạn sẽ
càng không thích tiền nhiều hơn. . Đúng không?”

Khi cô ấy nói, Trình Uyên chớp mắt, dường như cô ấy nghĩ
rằng cô ấy đã chạm vào trái tim của Trình Uyên.

Còn Trình Uyên, quả nhiên là người đầy mưu mô, mỉm cười
gật đầu nói: “Đúng vậy, cô nói đúng, sẽ không ai có thù hận
với vàng.”

“VẬY, em đã đồng ý chưa?” Mạnh Mĩ Kỳ vui vẻ hỏi.

Trình Uyên gật đầu: “Được, nhưng tôi muốn đi gặp bố vợ bây
giờ.”

“A? Tại sao em lại lo lắng hơn anh?” Mạnh Mĩ Kỳ ngạc nhiên
hỏi.

Ngón tay cái và ngón trỏ của Trình Uyên siết chặt vào nhau,
và nói: “Đương nhiên là tôi muốn lấy vàng nhanh chóng.”

“Thôi, đợi anh một chút, anh sẽ thay quần áo.” Mạnh Mĩ Kỳ nói.

“Cái này không tốt sao?”

Chương 970

Chương 970:

“Xì, nếu bố em thấy em ăn mặc thế này chắc em gãy chân mất.”

Nói xong, Mạnh Mĩ Kỳ quay người và chạy đến một trung tâm mua sắm gần đó.

Giày cao gót và váy ngang hông, khi chạy, móng nhỏ bị vụn vẹo, cứ như muốn vụn móng ra.

Trình Uyên không khỏi thở dài: “Thật là tốt...”

không lâu đâu.

Một người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc dài và chiếc váy trắng bước ra từ trung tâm thương mại và đi đến trước mặt Trình Uyên, cô ấy khoác tay Trình Uyên và nói: “Đi thôi, chú.”

Trình Uyên lúc đó thật ngốc nghếch.

Đây là Mạnh Mĩ Kỳ?

Sau khi loại bỏ lớp trang điểm dày và đậm trên mặt, anh ấy lộ ra một khuôn mặt rất thanh tú và xinh đẹp, khi nói chuyện với

anh ấy, anh ấy mỉm cười và đôi mắt to cong thành nếp gấp rất quyến rũ.

Tất nhiên, đây không phải là vấn đề, mà là chiều dài của người phụ nữ này rất giống với Đông Nguyệt.

Cực kỳ giống nhau ở đây không chỉ đơn giản nói về ngoại hình của hai người xa lạ, mà là cách họ giống như anh em sinh đôi, cực kỳ giống nhau.

Điều này khiến trái tim Trình Uyên chấn động, nếu không phải vì tính cách bất ngờ của anh và chuyện anh và Đông Nguyệt đã sống cùng nhau trong một căn nhà gỗ nhỏ suốt một tháng, anh thật sự không thể biết được.

Đông Tâm Tư nghĩ về Mạnh Thần Huy, Đông Nguyệt, Mạnh Mĩ Kỳ ...

Tên của một vài người lướt qua tâm trí của Trình Uyên.

Câu chuyện giữa số ít người này là gì?

Phải có một câu chuyện.

Mạnh Mĩ Kỳ khoác tay Trình Uyên và lao vào tòa nhà của Mạnh.

Nhiều người gặp nhau, vội vàng chào hỏi: “Chào cô Nhị!”

Nhưng sau khi hỏi, tất cả đều nhìn Trình Uyên và Mạnh Mĩ Kỳ đi ngang qua với ánh mắt ngạc nhiên.

“Người đàn ông đó là ai?”

“Ta không biết, xem ra, ta sợ sẽ bốn mươi tuổi, đúng không?”

“Nhị thiếu, đây là ...?”

Đằng sau Trình Uyên và Mạnh Mĩ Kỳ, hầu như tất cả mọi người chạy vào nhau sẽ thì thào.

Đi sâu hơn vào bên trong, tôi thấy nhiều người đàn ông mặc đồng phục màu vàng đứng canh hai bên hành lang.

Mạnh Mĩ Kỳ đưa Trình Uyên lên thang máy và đi thẳng lên tầng cao nhất.

Tầng trên cùng là nơi sinh sống của chủ nhân gia đình Mạnh gia và cũng là tầng cốt lõi của gia đình Mạnh gia.

Điều này cũng cho thấy sự khác biệt giữa khu vực thứ hai và các khu vực khác.

Nhìn từ bên ngoài, ngôi nhà của Mạnh gia ở quận 2 không mang phong cách “hoàng đế lòe loẹt” mà giống một công ty tập đoàn lớn hơn.

Từ đó, Trình Uyên suy ra rằng Mạnh Thần Huy này đáng lẽ phải là một doanh nhân trước khi đến Đảo vàng.

Thang máy dừng ở tầng cao nhất của tầng 33.

Ngay khi Mạnh Mĩ Kỳ và Trình Uyên ra khỏi thang máy, họ đụng phải một người phụ nữ đang đứng chờ thang máy. Bốn vệ sĩ mặc đồng phục màu vàng đi theo người phụ nữ.

Người phụ nữ này ăn mặc có vẻ ngoài lộng lẫy, dáng dấp thì khỏi chê, đặc biệt là đôi mắt dài và gầy.

Nhìn thấy Mạnh Mĩ Kỳ và Trình Uyên, nữ tử giật mình, sau đó vung tay rất mạnh: “Ồ, nhìn đi, xem đây là ai, đây không phải là nhị tiểu thư nhà ta Mạnh sao?”

Sau đó cô ta nói với một vệ sĩ phía sau: ” anh còn làm gì mà không nói với chủ nhân, nhị tiểu thư đã về rồi?”

Chương 971

Chương 971:

“Ồ xin chào, tôi nói Mĩ Kì, bạn đã đi mấy ngày nay ... Này, đây là ... người đàn ông mà tôi sợ rằng Mĩ Kì đang tìm?”

“Haha, rất hợp với Mĩ Kì, e rằng đã năm mươi tuổi rồi, đúng không?”

“Chao ôi”

Trình Uyên chưa kịp nói thì Mạnh Mĩ Kì trước tiên lộ ra vẻ kinh ngạc: “Chị dâu, chị ... hôm nay chị dùng nước hoa gì vậy? Sao lại có mùi lạ?”

“À, ở đó à?”. Khi nghe thấy điều này, người phụ nữ đưa cánh tay lên và đặt nó dưới mũi và ngửi: “Không, mùi gì? Đây là nhãn hiệu nổi tiếng, nước hoa Dema”

Mạnh Mĩ Kì giải thích với Trình Uyên: “Đây là chị dâu của tôi, đừng bận tâm, cô ấy thường không nói chuyện như thế này, nhưng khi cô ấy nói chuyện với tôi, cô ấy là âm dương kỳ quái.”

“Cô ...” Người phụ nữ nghe xong không khỏi sửng sờ, nhất thời không phân biệt được Mạnh Mĩ Kì đang khen cô hay đang làm cô đau lòng.

Thay vào đó, Mạnh Mĩ Kỳ choàng tay qua người phụ nữ, và tất nhiên, sau khi bước tới, cô ấy không quên dùng tay làm quạt, quạt mũi vài cái và nói một cách mỉa mai, “Nước hoa của Dama, hay đấy. Sầu quá, tương lai đừng mua cho tôi nhãn hiệu này nữa. ”

“Mạnh Mĩ Kỳ!” Giọng ca nữ tính, hét lên phía sau Mạnh Mĩ Kỳ.

Cuộc chiến giữa phụ nữ và phụ nữ đôi khi rất thú vị. Trình Uyên không khỏi thở dài, có vẻ như Mạnh Mĩ Kỳ đã khá hơn vào lúc này.

Vì vậy, anh không thể không nhìn lên người phụ nữ trạc tuổi hai mươi này.

Mạnh Mĩ Kỳ dẫn Trình Uyên mở cửa và bước vào văn phòng của trưởng gia Mạnh gia, nhưng Trình Uyên không khỏi cau mày.

Căn phòng rộng và đầy đủ công nghệ.

Có ba cổng, mỗi cổng có hàng chục người đàn ông mặc đồng phục màu vàng đứng canh.

Ở trong cùng, có một bàn làm việc lớn.

Một người đàn ông trung niên đang dùng kính lúp xem một số thứ kỳ lạ trên bàn.

Rõ ràng, đây là cha của Mạnh Mĩ Kỳ, Mạnh Thần Huy.

Hơn nữa, có vẻ như Mạnh Thần Huy không hề cảm thấy bất ngờ trước sự trở lại đột ngột của Mạnh Mĩ Kỳ, thậm chí còn tỏ ra thờ ơ.

“Ba, đây là bạn trai của con, con muốn kết hôn với anh ấy!”

Mãi cho đến khi Mạnh Mĩ Kỳ đứng trước Mạnh Thần Huy và đưa Trình Uyên cho anh ấy xem, và thậm chí nói ra suy nghĩ của mình, Mạnh Thần Huy mới nhìn họ.

Khi nhìn thấy Trình Uyên, anh hơi giật mình và khẽ nhíu mày. Tuy nhiên, anh không hề tỏ ra bất mãn mà nhàn nhạt nói: “Ra vậy.”

“Hết rồi?”

Câu trả lời của anh và phản ứng của cô rõ ràng là vượt quá mong đợi của Mạnh Mĩ Kỳ.

“Cho nên, người luôn cho rằng ta phiền phức, người chỉ muốn gả cho ta, gả cho người như thế nào cũng không quan trọng sao? Cho dù người kia là ông chú trung niên cách đây hai mươi tuổi.” tôi?”

Mạnh Thần Huy nhàn nhạt nói: “Khi lớn lên, bạn có ý tưởng và lựa chọn của riêng mình. Tôi sẽ không can thiệp.”

“Vì em không can thiệp, tại sao anh lại ép em phải kết hôn?”
Khuôn mặt của Mạnh Mĩ Kỳ đen lại.

Mạnh Thần Huy nhàn nhạt trả lời: “Đó là quyền làm cha mẹ của chúng tôi.”

“Nhân quả!” Mạnh Mĩ Kỳ bực mình nói: “Ta không nói cho ngươi, đi thôi.”

Nói rồi định kéo Trình Uyên đi.

Chương 972

Chương 972:

Tuy nhiên, vào lúc này, Mạnh Thần Huy đột nhiên hỏi, “Tên anh ấy là gì?”

Nghe câu hỏi, cơ thể Mạnh Mĩ Kỳ chấn động, Trình Uyên cũng giật mình.

Rõ ràng là Mạnh Mĩ Kỳ không hỏi Trình Uyên, Trình Uyên cũng không nói cho cô biết.

“Anh ấy là.....”

“Tên tôi là Trần Thành.” Bởi vì tên của Trần Thành đã được sử dụng trước đó, lúc này, Trình Uyên lại rời khỏi Trần Thành mà không cần suy nghĩ.

Thực ra Trình Uyên cảm thấy có gì đó không ổn khi bước vào nên cau mày.

Mạnh Thần Huy này hoàn toàn không có hơi thở của một chiến binh, nói cách khác, anh ta chỉ là một người bình thường.

Mà trong phòng cũng không có bóng dáng của chiến binh, huống chi là người của các quốc gia phía nam, từ khi bước vào

tòa nhà này, hắn đã gặp rất nhiều người, nhưng hắn chưa từng nhìn thấy người của các quốc gia phía nam.

Điều này làm anh ấy thất vọng.

Hơn nữa, vẻ ngoài của Mạnh Thần Huy, điềm tĩnh và uy nghiêm, trông giống như một ông trùm kinh doanh.

nó là cái quái gì vậy

Trình Uyên không hiểu.

“Trần Thành?” Mạnh Mĩ Kỳ cũng hơi giật mình, sau đó mới bừng tỉnh, vội nói với Mạnh Thần Huy: “À vâng, anh ấy tên là Trần Thành!”

Sau đó Mạnh Thần Huy mới đặt kính lúp xuống và nói với Mạnh Mĩ Kỳ: “Anh ra ngoài trước, tôi sẽ nói chuyện với Trần Thành.”

“Bố ...” Mạnh Mĩ Kỳ đột nhiên hoảng sợ.

Mạnh Thần Huy xua tay: “Ngoan, tránh ra!”

Rõ ràng trong nhà họ Mạnh, Mạnh Thần Huy có quyền nói tuyệt đối, Mạnh Mĩ Kỳ không dám bất chấp mà giậm chân vội vàng: “Ba, ba không được bắt nạt Trần Thành.”

Sau đó anh ấy nói với Trần Thành: “Đừng làm bố tôi tức giận.”

Sau đó anh ta rời khỏi phòng một cách miễn cưỡng.

...

Sau khi Mạnh Mĩ Kỳ rời đi, Mạnh Thần Huy chỉ vào chiếc ghế sofa bên cạnh và nói một cách trống rỗng, “Ngồi đi.”

Trình Uyên không ngồi xuống, vẫn đứng tại chỗ.

Mạnh Thần Huy rót một tách trà, đi tới, thấy Trình Uyên vẫn đứng, không khỏi nói: “Để cậu ngồi, sao còn đứng?”

Trình Uyên cười nhẹ: “Người lớn không ngồi, người nhỏ không dám.”

Nghe được những lời này, Mạnh Thần Huy không khỏi nhìn Trình Uyên lần nữa, sau đó thở dài, đưa trà cho Trình Uyên rồi nói: “Ngồi đi, ta và ngươi không có mấy tuổi.”

Điều này khiến Trình Uyên rất xấu hổ.

Anh ấy quên không tô điểm.

Một lớp thuốc bắc mỏng dính trên mặt bỗng biến anh thành một ông chú ở tuổi tứ tuần. Hơn nữa, tay nghề của Lý Nam Địch là khá tốt, và hầu hết mọi người thực sự không nhìn thấy bất kỳ manh mối nào.

Sau khi nhận tách trà, Trình Uyên ngồi trên ghế sofa.

Mạnh Thần Huy ngồi đối diện với anh, nghiêm túc nhìn anh rồi hỏi: “Nói đi, Meiqi hứa sẽ cho anh bao nhiêu vàng?”

“Cái gì?” Trình Uyên hơi giật mình.

“Haha, tôi hiểu con gái tôi.” Mạnh Thần Huy chế nhạo và nhẹ nói: “Mặc dù bề ngoài cô ấy đã quen cười và nói đùa, nhưng trên thực tế, cô ấy vẫn là một cô gái rất truyền thống, chịu ảnh hưởng của gia đình từ khi còn nhỏ. Con. Con đi chơi được vài ngày thì tình cờ yêu một người lạ. “

Chương 973

Chương 973:

“Là do mình ép hôn quá chặt nên cô ấy mới quyết định tìm người giúp đỡ mình trong cảnh này đúng không?”

Nghe Mạnh Thần Huy phân tích, Trình Uyên không khỏi cảm thấy kỳ quái trong lòng, nói: Nếu để cho cô nhìn thấy con gái mình trang điểm đậm và mặc váy khoét hông gợi cảm, tôi không biết cô có tự tin như vậy không. phong cách của bạn.

“Có thể cô đã hiểu lầm, chúng tôi thành khẩn ...” Trình Uyên định tiếp tục giở trò ngu ngốc trước khi tìm được tin tức về những người đến từ các quốc gia phía nam.

Ai biết được, trước khi anh ta nói xong, Mạnh Thần Huy đã ngắt lời anh ta và nói, “Cô ấy thậm chí còn không biết tên của anh.”

“U ...” Trình Uyên hơi ngẩn người.

Mạnh Thần Huy tiếp tục: “Tôi sẽ không hỏi bạn về sinh nhật của Meiqi và cô ấy thích ăn gì, có lẽ bạn không biết.”

Trình Uyên im lặng.

Có thể nói, nếu anh và Mạnh Mĩ Kỳ muốn diễn cảnh này thì có quá nhiều sơ hở, vòng một không tròn trịa.

Hơn nữa, Mạnh Thần Huy trước mặt này rõ ràng là một thương nhân, có đầu óc sắc sảo.

Nhưng sau đó, những gì Mạnh Thần Huy nói khiến Trình Uyên càng thêm bối rối.

“Tôi không quan tâm cô ấy hứa sẽ cho anh bao nhiêu vàng, tôi sẽ tặng gấp đôi cho anh, nhưng tôi cũng có một yêu cầu.”
Mạnh Thần Huy nghiêm mặt nhìn Trình Uyên, nghiêm túc nói: “Chơi trò lừa bịp, đừng chỉ cho tôi bất kỳ sai sót nào!”

“Hả?” Trình Uyên không phản ứng.

Nói cách khác, vì Mạnh Thần Huy đã thấy Trình Uyên giả làm hôn phu của Mạnh Mĩ Kỳ, nên không tức giận chứ?

Đó không phải là một lời quở trách tức giận, hay đuổi Trình Uyên ra ngoài?

Điều này phải thêm tiền, và nó phải được giữ bí mật và không để lộ ra sai sót.

“Anh... anh có thấy không?” Trình Uyên hỏi một cách không chắc chắn.

Mạnh Thần Huy không khỏi chế nhạo, nhàn nhạt đáp: “Nếu như không nhìn thấy, bây giờ còn có thể ngồi ở trước mặt ta sao?”

Đối với câu hỏi của Mạnh Thần Huy, Trình Uyên đương nhiên bảo lưu ý kiến của mình.

Thay vào đó, anh ta chắt vấn: “Tôi không hiểu.”

“Cô không cần hiểu.” Mạnh Thần Huy chỉ vào tách trà trên bàn nói, “Trà nguội nên uống không ngon.”

Trình Uyên vẫn không chạm vào tách trà.

Mạnh Thần Huy dường như không quan tâm mà chỉ tiếp tục nhàn nhạt nói: “Tôi sẽ sắp xếp hôn lễ của cô sớm nhất có thể trong vòng ba ngày. Trước khi cuộc hôn nhân tan rã, cô không được đụng vào con gái tôi, chứ đừng nói đến khuyết điểm của mình. trước mặt bất cứ ai, nếu không ... ”

“bạn sẽ chết!”

Trình Uyên biết nếu tiếp tục hỏi lý do, người bên kia chắc chắn sẽ không nói cho anh biết. Vì vậy, anh chỉ có thể đánh vào lễ: “Vậy cuộc hôn nhân giả này kéo dài được bao lâu?”

“bao lâu.....”

Cuối cùng, đôi mắt của Mạnh Thần Huy lần đầu tiên lộ ra dấu vết u sầu.

Anh đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn ra thành phố qua rèm cửa, và im lặng một lúc lâu.

“Tôi hy vọng nó sẽ sớm kết thúc.” Anh thở dài một hơi, giọng điệu có chút giống như đang nói chuyện với chính mình.

Xoay người, Mạnh Thần Huy nói: “Người trước đi ra ngoài, để Mĩ Kỳ dẫn người làm quen môi trường.”

Trong đầu Trình Uyên hiện lên rất nhiều dấu hỏi, nhưng cậu biết rằng mình không thể hỏi gì bây giờ, vì vậy tốt hơn là nên hỏi Mạnh Mĩ Kỳ. Vì vậy, gật đầu, quay người và rời khỏi phòng của Mạnh Thần Huy.

Đẩy cửa bước ra, Mạnh Mĩ Kỳ đang lo lắng chờ đợi ở cửa.

Chương 974

Chương 974:

Nhìn thấy Trình Uyên xa nhau, Mạnh Mĩ Kỳ vội vàng dựa vào trước mặt anh và lo lắng hỏi: “Ba em hỏi anh chuyện gì vậy?”

Trình Uyên cười nói: “Hoàn cảnh gia đình.”

Mạnh Mĩ Kỳ khẽ cau mày: “Không, bố tôi không bao giờ biết ...”

“Miqi!”

Lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên từ phía sau Mạnh Mĩ Kỳ.

Khi Trình Uyên và Mạnh Mĩ Kỳ quay đầu lại với nhau, họ nhìn thấy một phụ nữ trung niên mặc quần áo đắt tiền đang đi dọc hành lang với một thanh niên cao lớn.

Khi người phụ nữ trung niên nhìn thấy Mạnh Mĩ Kỳ, khuôn mặt cô ấy đầy căng thẳng và phẫn khích.

“Mẹ!” Mạnh Mĩ Kỳ vội vàng chào cô.

Người phụ nữ trung niên đương nhiên là mẹ của Mạnh Mĩ Kỳ.

Cô nắm lấy hai tay Mạnh Mĩ Kỳ, kích động mắg: “Thằng nhóc, mấy ngày nay đi đâu vậy, lo cho mẹ mày quá.”

“Mẹ, con không sao.” Mạnh Mĩ Kỳ đáp với một chút tự trách.

Lúc này, thiếu niên ngắg đầu nhìn thấy Trình Uyên, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Miqi, đây là ai, người không giới thiệu cho ta sao?”

Khi nghe điều này, vẻ mặt của Mạnh Mĩ Kỳ ngưng trệ.

Mẹ của Mạnh Mĩ Kỳ cũng giật mình, và sau đó tất cả đều nhìn Trình Uyên.

Có thể thấy rằng Mạnh Mĩ Kỳ vẫn còn một chút xấu hổ khi nói ra.

Thực ra, nghĩ về điều đó là điều bình thường. Việc đón một người đàn ông sau khi đi chơi vài ngày chẳng có gì là lạ. Quan trọng nhất, người đàn ông này hơn Mạnh Mĩ Kỳ hai mươi tuổi.

“Mẹ, để con nói cho mẹ biết, không được nói cho ba ...” Vừa nghiêng rắg, Mạnh Mĩ Kỳ vừa ghé vào tai mẹ, như muốn nói cho mẹ biết kế hoạch của mình.

“Xin chào dì, con là hôn phu của Mĩ Kỳ. Con vừa gặp chú của con. Chúng ta dự định kết hôn sau ba ngày nữa.” Trình Uyên nói trước khi ngắt lời Mạnh Mĩ Kỳ.

Ngay bây giờ, Mạnh Thần Huy đã cảnh báo rằng quá trình này không được để lộ ra trước mặt bất kỳ ai.

Mặc dù Trình Uyên sẽ không quan tâm đến lời cảnh báo của Mạnh Thần Huy, nhưng anh ta không định lộ diện cho đến khi phát hiện ra những người đến từ các nước phía nam.

Còn tại sao nổi ám ảnh lại nặng trĩu ...

Nếu Hắc Tử bị giết bình thường thì không sao cả. Rốt cuộc, không có xác sống nếu hai bên đang chiến đấu.

Nhưng Hắc Tử chết quá bi thảm, phương thức của bên kia cũng quá tàn nhẫn, chưa kể Trình Uyên, ngay cả Lục Hải Xuyên, người không quen thuộc với Hắc Tử, nhìn thấy cũng tức giận, huống chi là Vương Mĩ Lệ và Trình Uyên.

Một số kẻ thù có thể đợi mười năm.

Một số hận thù, chờ đợi trong chốc lát, là một loại thống khổ.

Đặc biệt là Trình Uyên đã mang xác Hắc Tử theo, nhắc nhở anh ấy mọi lúc.

Vì vậy, hãy biểu diễn, biểu diễn đôi chân của bạn, ngay cả khi đó là những vết đen.

“Cái gì? Con nói cái gì?” Ngay khi mẹ của Mạnh Mĩ Kỳ nghe thấy lời này, sắc mặt của bà lập tức thay đổi, bà kinh ngạc nhìn Trình Uyên, sau đó nhìn Mạnh Mĩ Kỳ: “Mĩ Kỳ, anh ấy nói gì vậy?”

“Mẹ, không phải mẹ nghĩ đâu, nghe con giải thích ...” Mạnh Mĩ Kì muốn giải thích với mẹ.

Trình Uyên lại ngắt lời và cười nói: “Ồ xin lỗi, tôi nên gọi cho mẹ bây giờ đúng không? Tôi xin lỗi vì tôi chưa quen.”

Mạnh Mĩ Kì mặt biến sắc.

Chương 975

Chương 975:

Mẹ của Mạnh Mĩ Kỳ càng tức giận và mắg Trình Uyên:
“Đừng gọi tôi là mẹ, tôi không có mẹ như cô, không, tôi không có mẹ như cô ... Cô đừng lấy. đi tiểu và chụp ảnh mình, trông già hơn tôi. Họ đều lớn, bạn gọi cho ai? Bạn có muốn đổi mặt không? ”

Người thanh niên bước tới trước mặt Trình Uyên, túm lấy cổ áo Trình Uyên, kêu lên: “Thằng khốn, mày vừa nói cái gì, còn có chuyện muốn nói nữa à?”

“Sư huynh, ngươi làm sao vậy!”

Mạnh Mĩ Kỳ lao tới và đẩy nam thanh niên ra.

“Mĩ Kỳ, sao anh vẫn bảo vệ lão già xấu tính này?” Người thanh niên nhảy dựng chân lên, chỉ vào Trình Uyên và chửi rủa: “Anh nói cho sư huynh biết, mấy ngày nay anh có bị lão già xấu tính này ức hiếp không? Tôi sẽ đâm anh ta ngay bây giờ! ”

“Không phải như vậy!” Mạnh Mĩ Kỳ gần như khóc.

Trình Uyên vội nói: “Chà, thật ra không phải như vậy. Chúng ta yêu nhau thật đấy.”

“Tôi, Nima, đã giết anh!” Người thanh niên nổi điên và chop lấy một con dao Từ một vệ sĩ mặc đồng phục màu vàng đứng cạnh anh ta.

Trông anh ta như sắp cưa đồ Trình Uyên.

“dừng lại!”

Kết quả là, cửa của Mạnh Thần Huy mở ra.

Mạnh Thần Huy cũng bước ra khỏi nó, và nói với một khuôn mặt đen, “Bạn đang làm gì vậy?”

Người thanh niên có vẻ rất sợ Mạnh Thần Huy nên đã rút dao quay lại và hét lên: “Cha nuôi”.

Mẹ của Mạnh Mĩ Kỳ cũng vội vàng chạy đến và hỏi: “Lao Vương, chuyện gì vậy?”

Mạnh Thần Huy lạnh lùng trừng mắt nhìn thiếu niên và mẹ của Mạnh Mĩ Kỳ, lạnh lùng nói: “Trần Thành từ nay sẽ là con rể của nhà họ Me, gia đình nên tử tế.”

“Hả?” Mẹ của Mạnh Mĩ Kỳ và người thanh niên chết lặng.

“Không sao, đi thôi.” Mạnh Thần Huy lạnh lùng nói: “Ở đây đừng có lộn xộn, chọc người ta cười.

Mẹ của Mạnh Mĩ Kỳ dùng ngón tay chọc vào trán Mạnh Mĩ Kỳ một cách hung dữ: “Con bé chết tiệt.”

Tức giận quay đầu bỏ đi.

Trước khi đi, nam thanh niên còn cố tình đi ngang qua Trình Uyên và nói nhỏ: “Cô có dám động vào Mĩ Kỳ không, tôi sẽ bỏ cô chết mất.”

Nhìn hai người bước đi.

Trình Uyên quay đầu lại và hỏi Mạnh Mĩ Kỳ trước mặt Mạnh Thần Huy: “Đứa trẻ đó là ai vậy? Bạn có thích bạn không?”
Divdiv

“Anh ... anh đang giận tôi!”

Vừa rồi Mạnh Mĩ Kỳ muốn giải thích mấy lần, nhưng Trình Uyên đã cắt ngang, lo lắng cho Mạnh Mĩ Kỳ, nhưng bây giờ ở trước mặt Mạnh Thần Huy, anh không dám chỉ ra.

Cuối cùng, anh chỉ có thể dậm chân tại chỗ, quay người bỏ đi trong giận dữ.

Mạnh Thần Huy nói với Trình Uyên: “Người thanh niên đó là con đỡ đầu của tôi, Mạnh Tử Giai. Anh ấy thích con gái tôi, nhưng bạn không cần quan tâm, bởi vì sau sự việc này, bạn và Mĩ Kỳ sẽ không còn gì với nhau. Như đối với Mạnh Tử Giai, không thể nào tôi gả con gái của mình cho anh ta. ”

“Anh dường như không cần giải thích với em.” Trình Uyên nhún vai, quay người rời đi.

Đi thang máy lên tầng một và gặp Mạnh Mĩ Kỳ đang đợi ở cửa thang máy.

“Em xin lỗi anh.” Mạnh Mĩ Kỳ bước tới nắm lấy tay Trình Uyên như thay đổi con người của mình, nói lời xin lỗi: “anh đến để giúp em, còn bị trách nữa”.

Chương 976

Chương 976:

Trình Uyên xua tay, xoay người bước ra ngoài: “Không có gì đâu .”

Mạnh Mĩ Kỳ nhanh chóng theo dõi và hỏi: “Nhưng tại sao chú lại ngăn con giải thích với bố?”

Trình Uyên vừa đi vừa giải thích: “Tôi đã nói chuyện với bố bạn vài câu và tìm hiểu về bố bạn, nhưng nó thực sự không dễ dàng. Vì vậy, bạn không nên nói với ai về những điều này, để không bị phát hiện. bởi bố của bạn. ”

“Cha của bạn sẽ nhìn thấy thông qua, và cuộc sống của tôi sẽ mất.”

Mạnh Mĩ Kỳ chợt nhận ra.

Cô nghĩ: Mạnh Thần Huy muốn biết cô nói dối, anh ta tốt nhất sẽ khiển trách cô, sau đó ép cô kết hôn. Và nếu anh ta biết rằng Trình Uyên theo cô để nói dối mình, thì Mạnh Thần Huy nhất định sẽ giết Trình Uyên.

“Điều đó, tôi xin lỗi, chú, tôi đã không nghĩ về nó tốt.” Mạnh Mĩ Kỳ xin lỗi.

Sau khi nói chuyện, cả hai bước ra khỏi tòa nhà của Vương.

Nhưng ngay khi anh bước ra khỏi tòa nhà của Vương, anh đã đụng phải Mạnh Tử Giai ở cửa.

Mạnh Tử Giai trong bộ vest và đôi giày da dường như đang đợi họ, thấy Trình Uyên và Mạnh Mĩ Kỳ bước ra, cô ấy vẫy tay.

Đột nhiên một số người của anh ta chạy đến, một trong số họ cầm một chiếc túi.

“Bốp!” Vài người đàn ông ném chiếc túi nặng trước mặt Trình Uyên và Mạnh Mĩ Kỳ.

Mạnh Tử Giai khinh thường liếc nhìn Trình Uyên một cái, lạnh lùng nói: “Cầm tiền, rút khỏi nhà Vương, rời khỏi Mĩ Kỳ!”

Trình Uyên hơi ngạc nhiên.

Không đợi anh nói gì, Mạnh Mễ Kỳ đã đứng lên trước, chỉ vào Mạnh Tử Giai nói: “Anh hai, anh làm sao vậy?”

Mạnh Tử Giai lại lườm Trình Uyên với vẻ khinh bỉ, và nói với Mạnh Mĩ Kỳ: “Mĩ Kỳ, em chưa thấy sao? Lý do anh ấy theo đuổi em là vì tiền của gia đình Mạnh chúng ta. Tất nhiên, anh ấy vẫn có quyền. Bố. Kiểu ép buộc này chắc chắn là để dễ con bằng những lời nói ngọt ngào, thậm chí còn có thể mơ được vào nhà Mạnh của chúng ta. ”

“Tôi không hiểu Mĩ KÌ, tại sao em lại thích một ông già xấu như vậy?”

Đây là lần thứ hai anh nhắc đến danh hiệu Ông già xấu tính.

Trình Uyên không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

Không nói đến tuổi thật của hắn còn chưa tới ba mươi, ngay cả nhân phẩm bốn mươi tuổi trước mặt cũng sẽ không gọi là lão nhân gia.

Đáp lại, anh không khỏi cười khúc khích và nói: “Cô nghĩ rằng tôi đã đuổi Mĩ KÌ khỏi gia đình Vương tiền bạc và quyền lực sao?”

“Không phải sao?” Mạnh Tử lạnh lùng nói.

Trình Uyên lắc đầu: “Vậy em nghĩ Mĩ KÌ có xấu không?”

“Tất nhiên là không!” Mạnh Tử Giai đáp lại trong tiềm thức.

“Chắc chắn rồi, cô không cần phải phủ nhận, nếu không, tại sao cô lại nghĩ tôi không theo đuổi Mĩ KÌ vì vẻ đẹp của cô ấy?” Trình Uyên đáp lại.

“Ngươi...!” Mạnh Tử Giai cứng họng, trong mắt lóe lên sát khí.

Trình Uyên bắt gặp sát ý trong mắt anh ta, anh ta biết tên này có sát ý với mình, nhưng anh ta không quan tâm, bởi vì giá trị

lượng của trang bị thứ ba của Mạnh Tử rất khác với anh ta.

Hơn nữa, có nhiều kiến thức về cuộc sống trong đất liền hơn là trên hòn đảo vàng này, và Trình Uyên tự nhiên có thể nhìn thấy từ khuôn mặt của Mạnh Tử Giai rằng đây là một kẻ say xỉn, ham mê quá mức và hơi yếu đuối về nghị lực.

Vì vậy, cố ý muốn chọc giận anh, cho nên anh tiếp tục cười: “Cũng phải đánh chính lại anh. Không phải tôi theo đuổi Mĩ Kì, mà là Mĩ Kì theo đuổi tôi.”

Chương 977

Chương 977:

“Người đang nói cái gì vậy?” Mạnh Tử Giai lần này thực sự là nổi điên, hai mắt tức giận đều sắp lồi ra.

Mạnh Mĩ Kỳ cũng khó xử, làm sao cô ấy có thể theo đuổi ông chú trung niên của bạn vì cô ấy là một cô gái xinh đẹp?

Tuy nhiên, khi bạn nghĩ về nó, có vẻ như nó thực sự là như vậy.

Bên cạnh đó, cô vẫn nhờ Trình Uyên giúp đỡ.

Rất bất lực, nhưng chỉ có thể thừa nhận.

“Đúng vậy, tôi đang theo đuổi Trần Thành.” Mạnh Mĩ Kỳ duỗi tay ra và khoác tay Trần Thành, và nói với Mạnh Tử Giai.

Mạnh Tử sắc mặt xanh mét vì tức giận.

Tuy nhiên, dù có tức giận đến đâu, anh ta cũng sẽ không trút giận lên Mạnh Mĩ Kỳ, thay vào đó, anh ta trừng mắt nhìn Trần Thành và nói: “Tôi không quan tâm đến chuyện này. Dù sao thì tôi cũng chỉ cho anh một ngày thôi. Trong vòng một ngày thôi.”, nếu bạn không biến mất, thì tôi sẽ giúp bạn. biến mất.”

“Anh trai.” Mạnh Mĩ Kỳ cau mày.

“Hừm!” Mạnh Tử Giai khịt mũi với Trình Uyên trước khi quay người rời đi.

Thấy anh rời đi, Mạnh Mĩ Kỳ nắm lấy cánh tay đang nắm lấy cánh tay của Trình Uyên kéo lại, nói: “Chuyện này không dễ xử lý. Anh trai tôi là cao thủ cấp ba. Hay là, hôm nay đừng rời đi, cứ ở lại với chúng tôi. . Nha, hấn không dám đả người ở nhà.”

Trình Uyên lắc đầu, cười nhẹ nói: “Không sao, em chạy nhanh!”

Nói rồi vẫy tay chào tạm biệt Mạnh Mĩ Kỳ.

Mạnh Mĩ Kỳ cũng vẫy tay chào Trình Uyên với vẻ mặt lo lắng.

Trình Uyên muốn bồi rối miệng Mạnh Mĩ Kỳ, nhưng anh cũng biết rằng vấn đề này không nên lo lắng, một khi lo lắng, anh có thể sẽ loại bỏ nó.

Vì vậy, xem thời tiết, trời đã muộn, anh định ngày mai sẽ hỏi lại.

Sau khi rời khỏi nhà Vương, Trình Uyên lấy điện thoại di động ra và gọi cho Lý Nam Địch.

...

...

Họ lại đến trạm thu mua phế liệu, và đưa cho ông chủ thu mua phế liệu một thỏi vàng, đây được coi là nơi ở của họ trong thời điểm hiện tại.

Trong phòng, Lý Nam Địch đặt một viên thuốc vào miệng Hắc Tử.

“Loại viên thuốc này có thể đảm bảo rằng cơ thể của Hắc Tử sẽ không bị thối rữa trong bảy ngày.” Cô nhẹ nhàng nói.

Điều này có nghĩa là họ chỉ có tối đa bảy ngày.

Trình Uyên gật đầu nói: “Hôm nay cậu chưa ăn gì đúng không?”

Lý Nam Địch ngẩng đầu cười: “Ta không đói!”

“Một ngày không ăn, kẻ ngốc sẽ không đói.” Trình Uyên đùa giỡn nói: “Được rồi, anh mua cho em ăn chút gì đó.

Nói xong đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

Nhưng Lý Nam Địch đã nắm lấy tay áo của anh ta.

Trình Uyên nhìn lại.

“Khiếp!”

Lý Nam Địch cho anh ta một ngụm.

Trình Uyên sững sờ ngay lập tức.

“Cẩn thận.” Lý Nam Địch hỏi như một người không sao.

Đó là điều tự nhiên.

Chương 978

Chương 978:

Tự nhiên nó trông giống như một cặp vợ chồng già và vợ già.

Trình Uyên cảm thấy rất đột ngột.

Anh không biết trong lòng Lý Nam Địch có gì thay đổi, tại sao lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy?

Giống như quay lại thời điểm mới gặp nhau vậy, à không, có vẻ “dữ dội” hơn thế.

Cô ấy bị mất trí nhớ à?

“Em... không sao chứ?” Trình Uyên lo lắng hỏi.

Lý Nam Địch ôm bụng nói: “Không tốt, ta đói quá.”

Bối rối. divdiv

“Nam Địch, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện vui vẻ.” Trình Uyên lúc này cảm thấy rất không đáng tin cậy.

Anh ta phải tìm ra những gì đã xảy ra với Lý Nam Địch hoặc trong trái tim anh ta, và liệu có bất kỳ sự hiểu lầm nào không.

Tuy nhiên, Lý Nam Địch dường như không muốn nói chuyện với anh ta về chủ đề này cho lắm, giả vờ đau khổ và nói: “Tôi đói.”

Trình Uyên im lặng một lúc rồi nói: “Được rồi, anh đi mua đồ ăn cho em trước.”

Nói xong, anh ta quay người và rời khỏi trạm thu gom chất thải.

Anh nhớ có một quán bún bên kia đường đối diện với trạm thu mua phế liệu.

Và ở đây tương đương với ngoại ô quận 2. Hai bên đường còn khá hoang vắng, không có cao ốc, chỉ có một rừng dương.

Khi Trình Uyên băng qua đường, bước chân anh đột ngột dừng lại.

Anh nói nhỏ: “Đi ra.”

Trên thực tế, kể từ khi rời khỏi gia đình Mạnh, anh cảm thấy có ai đó đã theo dõi mình suốt thời gian qua.

Lý do tại sao anh ấy vẫn bình tĩnh là anh ấy vẫn không muốn bị lộ.

Nhưng sự xa xôi ở đây không thành vấn đề.

Và Trình Uyên có thể cảm nhận được rằng đối phương thuộc loại cấp hai cấp thấp.

Cấp hai Đảo Vàng không có nhiều, nhưng cũng không phải không có, giống như quận hai cũng có vài cái.

sau đó.

Một người phụ nữ với dáng người đẹp mê hồn bước ra từ sau cây dương.

“Chắc chắn rồi, cô ấy là một chiến binh.” Người phụ nữ bước đến chỗ Trình Uyên và nhìn Trình Uyên một cách lạnh lùng.

Người phụ nữ này có khuôn mặt nghiêm nghị, không đẹp cũng không xấu, nhưng dáng người của cô ấy rất đáng được công nhận. Cô ấy đang mặc một bộ đồ bó sát bằng da, và trông cô ấy có chút gì đó anh hùng.

Đối với một người ở đẳng cấp của cô ấy, việc không nhìn thấy chiều sâu của Trình Uyên là điều đương nhiên.

Và người phụ nữ biết rằng các cao thủ cấp hai ở quận hai đều là người nhà họ Mạnh, chắc chắn sẽ không nghĩ rằng Trình Uyên là cao thủ cấp hai trở lên.

Trong mắt cô, Trình Uyên có thể chỉ là một chiến binh cấp bốn.

“Ai cử cậu?” Trình Uyên quay đầu lại và cười với cô.

Nữ nhân ánh mắt ngưng tụ, sắc mặt lạnh lùng: “Đậm, ngươi cho rằng ngươi là cái gì, làm sao dám hỏi ta bằng cái giọng điệu này?”

Trình Uyên hơi giật mình, tự nhủ lòng mình cũng là một cô gái kiêu ngạo.

Anh ta không thể không thay đổi lời nói của mình và hỏi, “Vậy thì ai đã gửi bạn đến đây?”

Chương 979

Chương 979:

Người phụ nữ dường như không ngờ rằng Trình Uyên sẽ bình tĩnh như vậy, cô ta không khỏi khịt mũi: “Thay vì ai đã gửi cho tôi loại câu hỏi này, tôi nghĩ rằng bạn nên hỏi tôi nếu tôi đến để giết bạn.”

Trình Uyên xua tay, cười nhẹ nói: “Quên đi, đừng hỏi, nhất định phải do Mạnh Tử phái tới, có thể quay về.”

“TÔI.....”

Người phụ nữ khi đó rất sốc trước sự “thiếu hiểu biết” của Trình Uyên, cô tỏ vẻ ngạc nhiên và nói: “Tôi đi đây, cô rất coi trọng bản thân mình sao? Không biết tình hình của cô bây giờ thế nào không?”

Trình Uyên gật đầu, nghiêm túc nói: “Tôi biết, tôi đang ở trong tình trạng bây giờ. Tôi đói bụng, tôi đi mua bánh để ăn. Sao, em đói và muốn ăn bánh của tôi?”

Người phụ nữ đột nhiên tức giận: “Anh thật không biết hay giả vờ không hiểu?”

Vừa nói anh vừa tát nó.

nhưng.....

Ngay sau đó, bàn tay của cô bị đông cứng trong không khí.

Bởi vì cánh tay của cô ấy ngắn hơn Trình Uyên.

Trình Uyên có lúc nắm lấy cổ cô bằng một tay.

Người phụ nữ bị sốc.

Cô thậm chí còn không nhìn thấy Trình Uyên thực hiện động thái như thế nào.

Trình Uyên cười nhẹ hỏi: “Ý của cậu là gì?”

Dường như không muốn, bàn tay còn lại của người phụ nữ đang đặt trên eo cô đột nhiên run lên.

“Hừ, hự...”

Có một âm thanh yếu ớt.

Đó là một vài chiếc kim bạc mỏng như sợi tóc.

Nói cách khác, khoảng cách ngắn như vậy khiến ngay cả người lái xe số hai cũng khó phản ứng và tránh được.

nhưng.

Trình Uyên hất tay còn lại, có vẻ thản nhiên, nhưng lại quét hết kim sang bên kia.

Đây là một thủ thuật để “vận bàn tay thần tiên”.

Đương nhiên, người phụ nữ đó không biết, cô ta chỉ biết rằng lần này Trình Uyên đối phó với cây kim bay của cô ta đơn giản như ăn uống.

Điều này là không thể!

Cuối cùng cũng có sự sợ hãi trong mắt cô.

“Người là cao thủ cấp hai... sư phụ?” Nàng kinh hỉ kêu lên.

Trình Uyên ngừng trêu chọc cô, buông bàn tay đang ôm lấy cổ cô, cười nhẹ nói: “Đừng cố trốn tránh, cô sẽ chết.”

Khi nghe câu này, người phụ nữ càng chắc chắn về suy đoán của mình.

Biết Trình Uyên là cao cấp cấp hai, cô còn dám chạy đi đâu?

“Xin lỗi ngài, tôi ...” Cô hoảng sợ.

Trình Uyên đi về phía quán bún.

Người phụ nữ do dự một lúc, không dám không đi theo.

Tôi mua bún ở quán bún rồi đi bộ về, người phụ nữ phải đi theo cẩn thận.

Bởi vì nàng biết trước mặt cao thủ cấp hai, nàng không có khả năng chạy trốn.

Bước tới khu vực vắng vẻ một lần nữa, Trình Uyên dừng lại, quay đầu hỏi người phụ nữ: “Cô tên gì?”

Chương 980

Chương 980:

Người phụ nữ nhanh chóng trả lời: “Tên tôi là Bùi Linh Lung.”

“Là người nhà họ Mạnh, có tư cách gì?” Trình Uyên hỏi.

Bùi Linh Lung nhanh chóng trả lời: “Tôi là cận vệ riêng của nhị tiểu thư.”

“Mạnh Tử Giai đã gửi cho bạn?” Trình Uyên hỏi.

Bùi Linh Lung lắc đầu: “Không phải, phu nhân phái ta tới đây. Thiếu gia Tử gia không có gan làm trái ý nhị tiểu thư.”

“Ồ?” Trình Uyên giật mình.

Quay đầu cẩn thận nhìn Bùi Linh Lung, anh không ngạc nhiên khi mẹ của Mạnh Mĩ Kỳ muốn giết anh, điều ngạc nhiên duy nhất là Mạnh Tử Giai không dám làm điều đó với chính mình.

Và anh đột nhiên tò mò không biết Mạnh Tử Giai là người như thế nào trong gia đình Vương.

Tất nhiên, ông quan tâm nhất đến những người đến từ các quốc gia phía nam.

Vì vậy, Trình Uyên rên rỉ hỏi Bùi Linh Lung: “Gần đây anh có từng tiếp xúc với bất kỳ quốc gia phương nam nào không?”

Nghe câu hỏi của Trình Uyên, đôi mắt của Bùi Linh Lung đột nhiên mở to, với một biểu hiện khó tin.

“Anh... sao anh biết?” Cô ngạc nhiên.

Trình Uyên cau mày: “Em thấy chưa?”

Bùi Linh Lung gật đầu: “Tôi đã nhìn thấy nó một lần trước khi Hoa hậu trốn thoát.”

“Nói!”

Do đó, Bùi Linh Lung nói với Trình Uyên: Một số người từ các nước phía nam đã đến gặp Mạnh Thần Huy và muốn hợp tác với Mạnh Thần Huy, nhưng Mạnh Thần Huy từ chối.

Vì vậy, người dẫn đầu các nước phía nam đã đưa ra một điều kiện cho Mạnh Thần Huy rằng: Chúng tôi không ép buộc bạn, bạn chỉ có thể theo dõi những thay đổi. Chờ cho đến khi chiến tranh kết thúc trước khi đưa ra quyết định.

Khi những người từ các quốc gia phía nam rời đi, Bùi Linh Lung đã ở bên cạnh vợ anh.

Nghe đến đây, Trình Uyên không khỏi nhú mày.

Tôi nghĩ, sự khác biệt giữa cách đối xử của các nước phía Nam đối với khu vực 2 và khu vực 1 là quá rõ ràng.

Tất nhiên, anh ấy cũng có thể hiểu được. Xét cho cùng, Quận 2 không thể so sánh với Quận 1, và Mạnh Thần Huy quản lý Quận 2 một cách trật tự như vậy, người dân rất tin tưởng nhà họ Vương và nói rằng họ sẽ bị đuổi khỏi bàn thờ, người dân đầu tiên không chấp nhận nó.

Lần này, nhóm người đến từ các quốc gia phía Nam trong khu vực thứ hai này dường như đã thay đổi so với chiến lược của nhóm được cho là đã có từ 20 năm trước.

Họ dường như muốn sự ủng hộ của Mạnh Thần Huy nhiều hơn.

Nghĩ về điều này, Trình Uyên hỏi lại: “Vậy thì, bạn có biết những người từ các quốc gia phía nam hiện nay đang ở đâu không?” Divdiv

Bùi Linh Lung lắc đầu và nói, “Tôi không đủ tư cách để hỏi về điều này. M.gereay.com”

Trình Uyên trầm thờ dài.

Nhưng sau đó Bùi Linh Lung nói: “Tuy nhiên, hôm nay vợ tôi nói với tôi rằng ngày mai Giáo chủ sẽ có khách quan trọng. Trước khi khách đến thì phải ...”

“Cái gì phải là?”

“Anh phải biến mất.” Cô nhìn Trình Uyên, và đáp lại với vẻ sợ hãi.

Nghe được lời cô nói, Trình Uyên không khỏi nhú mào, kinh ngạc nói: “Cho nên, vợ anh muốn anh giết tôi, không phải là do tôi và Mạnh Mĩ Kỳ sao?”

“Chuyện này... tôi không biết về chuyện này.” Bùi Linh Lung nhanh chóng trả lời.

Chương 981

Chương 981:

Trình Uyên không nhịn được mà nói đùa: “Anh khá thật đấy, hỏi làm gì?”

Bùi Linh Lung vội vàng đáp: “Ở trước mặt người, ta không dám giả dối.”

Ánh mắt khinh thường như thế khi mới gặp Trình Uyên, đã biến mất từ lâu.

Bùi Linh Lung bây giờ đối với Trình Uyên rất tôn trọng, có thể nói là cô ấy biết tất cả.

Trình Uyên không cảm thấy Bùi Linh Lung nói dối, ngược lại, vì cô nói thật nên Trình Uyên nảy sinh ý định giết người đối với cô.

Nhưng mà, sát khí này lại bị hấn cưỡng ép đè xuống.

“Cảnh cáo cậu một chuyện.” Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Có thể mắc một số sai lầm, có thể mắc một số sai lầm dù có chết đi chẳng nữa”.

Bùi Linh Lung sửng sốt khi nghe giọng điệu đột nhiên ảm đạm của Trình Uyên, cô vội vàng cúi đầu chào: “Anh Tạ nhắc

nhớ.”

Trình Uyên nhìn thân thể đang run rẩy của cô, ánh mắt hơi ngưng trọng, cuối cùng thở dài nói: “Mong rằng em có thể hiểu được.”

Sau đó anh nói: “Đi thôi, đừng nói cho ai biết chuyện của ngày hôm nay, nếu không, vợ anh sẽ không thể bảo vệ được anh.”

...

...

Trở lại trạm thu gom rác thải, Trình Uyên đưa bánh cho Lý Nam Địch ăn, còn anh thì ngơ ngác ngồi trên giường.

Người dân các nước phía Nam dường như đã áp dụng chính sách mềm mỏng đối với khu vực thứ hai. Tôi không biết liệu họ thực sự coi trọng khu vực thứ hai hay Mạnh Thần Huy.

Trong mọi trường hợp, họ không thể sống ở khu vực thứ hai, điều này cho thấy Mạnh Thần Huy không đồng ý với các điều kiện ban đầu của họ, và họ không lạc quan.

Tuy nhiên, Bùi Linh Lung dường như có một số ý kiến về vấn đề này.

Từ việc bị Trình Uyên kiểm soát, Trình Uyên hỏi cô ấy nói gì, Trình Uyên biết rằng Bùi Linh Lung không hề có chút dè dặt hay trung thành với gia đình Vương.

Vì vậy, ngay cả khi Bùi Linh Lung biết mọi chuyện về Trình Uyên, Trình Uyên vẫn nảy sinh ý định giết người vào thời điểm đó.

Bởi vì gia đình Vương không đầu hàng kẻ thù, nhưng nếu Bùi Linh Lung không chung thủy, thì rất có thể cô ấy sẽ có ý kiến về quyết định của Mạnh Thần Huy.

Vì vậy, Trình Uyên sẽ cảnh báo cô về câu nói đó lần cuối.

Về lý do tại sao Mạnh Thần Huy nóng lòng muốn kết hôn với Mạnh Mĩ Kỳ, biết anh là hôn phu giả nhưng vẫn giả làm mình, Trình Uyên không biết, anh cũng không hỏi Bùi Linh Lung. , cô ấy có thể không biết.

Tuy nhiên, Bùi Linh Lung giải thích rằng sẽ có những vị khách quan trọng đến, và người vợ muốn biến mất trước khi khách đến, điều này cho thấy cô ấy nên có chuyện với Mạnh Mĩ Kỳ.

Đối với gia đình Vương, loại khách nào là khách quan trọng?

Trình Uyên hai mắt sáng lên, hần đột nhiên đoán được, “Chẳng lẽ đến từ các quốc gia phía nam?”

“Cái gì?” Sau khi Lý Nam Địch ăn bún xong, cô ấy đang đưa cái kia cho Trình Uyên, và cô ấy bị câu hỏi đột ngột của Trình Uyên làm cho sững sờ.

“Không... không có gì.” Trình Uyên nhanh chóng lắc đầu nói với Lý Nam Địch: “Tôi đã nghĩ đến một việc rất quan trọng. Chúng ta mau đi ngủ đi. Nếu may mắn, chúng ta có thể nhìn thấy con người của chúng ta. tìm kiếm ngày mai. “

Lý Nam Địch mặt đỏ bừng sau một lúc “dậy sóng”.

Ngay lập tức, anh ngồi xuống bên cạnh Trình Uyên, gục đầu xuống và nói nhỏ: “Tôi ghét nó.”

Trình Uyên bồng nủi da gà.

Chương 982

Cùng lúc đó, anh đột ngột tỉnh dậy, câu “Đi ngủ đi” quá đột ngột.

...

Những chiếc giường chỉ là hai chiếc giường, một chiếc được đặt trên một tấm che nắng, người sẽ không bao giờ thức giấc khi ngủ, được ngăn cách bởi một tấm màn.

Giường này ...

Trình Uyên để Lý Nam Địch ngủ, nhưng anh di chuyển hai chiếc ghế và cuộn tròn trên chúng.

Tuy nhiên, khi tôi đi vệ sinh vào ban đêm, tôi đã thất thần trèo lên giường.

Trong bóng tối, cảm thấy có một chân leo lên bụng mình, Trình Uyên ngay lập tức bị đánh thức.

Anh nhận ra điều gì đó ngay lập tức, nhưng anh không dám di chuyển.

Anh sợ Lý Nam Địch hiểu lầm nên không dám đánh thức cô, chỉ muốn yên lặng nằm xuống như vậy chờ thời cơ, nhanh chóng chạy trốn thì bị Lý Nam Địch lật người.

Nhưng điều khiến anh khá bất lực chính là Lý Nam Địch không thể không cố ý trở mình, thay vào đó, cô xoay người vòng tay qua cổ anh, đầu tựa tự nhiên vào vai cô.

Ngửi mùi thơm từ cơ thể cô ấy.

Trình Uyên đột nhiên say.

Anh ta cũng là một người đàn ông bình thường, mặc dù anh ta có tội gặp đôi với Bạch An Tương và Lý Nam Địch, nhưng anh ta thực sự cùng với Lý Nam Địch thân thiết như vậy, khi lỡ tai và thái dương cọ vào nhau, trong lòng anh ta chắc chắn sẽ có một ý nghĩ mờ mịt. .

Lý Nam Địch đẹp trở lại.

Cơ thể cô ấy thực sự mềm mại

Cô ấy có mùi rất thơm

Luồng không khí cô hít thở đều thơm.

TÔI.....

Không, tôi phải chịu đựng, tôi phải chịu đựng, tôi không thể có lỗi với An Tương nữa, tôi không còn có thể khiến Nam Địch hiểu lầm, tôi phải ...

“Tốt!”

Một cái miệng nhỏ đột nhiên bị chặn lại trên miệng lớn, Trình Uyên mắt chột tròn.

Anh cũng không thể kiểm soát được cảm xúc điên cuồng của mình.

Anh đột nhiên mất kiểm soát.

Lật người, cô đè xuống dưới thân Lý Nam Địch, liều mạng ôm chặt lấy thân thể mềm mại của cô, hai tay vẫn vươn vào trong quần áo mỏng manh của cô ...

“Bùm!” Một âm thanh.

Trình Uyên ngã xuống đất, rồi chột bưng tỉnh.

Bình minh của nó.

Nhìn thấy trước mặt vẫn còn khoảng cách giữa ghế và giường, lại nhìn thấy trên người y phục hoàn chỉnh, hẳn không khỏi vỗ đầu.

Đột nhiên, lương tâm cắn rứt thở ra một hơi.

nguyên.....

Hóa ra đó chỉ là một giấc mơ.

Nhìn Lý Nam Địch vẫn nằm trên giường, đôi mắt to quầng rử
nhắm nghiền, thở đều đều.

Tim Trình Uyên đập rộn ràng.

“Tôi xin lỗi!”

Chương 983

Mặc dù biết đó chỉ là một giấc mơ, nhưng anh vẫn nhẹ nhàng nói với Lý Nam Địch, như muốn nói lời xin lỗi vì tội phạm thượng trong giấc mơ của cô.

Cẩn thận mở cửa, sau khi đi ra khỏi phòng liền rửa mặt trước ống nước ở cửa, sau đó mới rời khỏi trạm thu mua phế liệu.

Sau khi hẩn rời đi, Lý Nam Địch mới chậm rãi mở mắt ra, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng hai cái, tựa hồ so với lúc trước xinh đẹp hơn một chút.

Đôi mắt cô trở nên sáng hơn nhìn chăm chăm vào cánh cửa, khóe miệng khẽ cong lên thành hình vòng cung đẹp mắt.

Đêm đó.

Bạch Sĩ Câu nói với cô: “Anh không ngại có thêm một đứa con gái.”

Ngày hôm đó.

Bạch An Tương nói: “Một người là số phận bị tổn thương, nhưng chúng ta là chị em tốt. Anh sẽ không nhìn em đau một mình, giống như anh không muốn nhìn thấy em bị thương.”

“Nam Địch, tôi hỏi anh, anh có quan tâm đến thân phận của mình không? Bây giờ tôi hỏi lại anh, anh có quan tâm không?”

Sau đó, khi ca phẫu thuật bắt đầu, Bạch An Tương trở nên căng thẳng, và Lý Nam Địch đã an ủi cô.

Có vẻ như chủ đề này đã bị bỏ dở giữa chừng.

Nhưng trên thực tế, cả hai đều đã biết đôi phương muốn bày tỏ điều gì.

Tôi không tiếp tục cuộc thảo luận vì nó đã đủ.

Thái độ của Bạch An Tương khiến Lý Nam Địch rất cảm động.

Nhưng thực ra cô đang rất chật vật, bởi vì cô không chắc trong lòng Trình Uyên có thực sự có mình hay không.

và vì thế.

Trên thuyền ngày hôm đó, khi biết được suy nghĩ thật của Trình Uyên, cô đã vô cùng hạnh phúc.

Cô quên vứt điện thoại đi, như sợ trong điện thoại sẽ có câu trả lời khác.

Cô muốn hét lên vì phấn khích, và không thể kìm được nước mắt.

Lúc đó, Bạch Sĩ Câu xuất hiện sau lưng cô.

“Tên ngu ngốc này hẳn là tưởng rằng đó là một giấc mơ.” Cô cười nhẹ.

Hãy đứng dậy, sẵn sàng để rửa sạch.

“Kẹt” một tiếng, cánh cửa bị đẩy ra.

Bùi Linh Lung xuất hiện ở cửa với vẻ chế nhạo, nhìn Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch sửng sốt, nhanh chóng đi tới lấy túi xách của chính mình.

“Dudu” Một vài tiếng động bị bóp nghẹt.

Ba chiếc kim bạc, hình chiếc đinh ghim, được đóng đinh vào dây đeo của chiếc túi đeo vai.

“Anh là ai và anh muốn làm gì?” Lý Nam Địch lùi lại góc tường, lo lắng hỏi.

Bùi Linh Lung không nói lời nào, nhưng một người đàn ông đi theo anh ta đi vào, cười nhẹ nói: “Trần Thành này thật sự không dễ dàng, thật ra là Kim ốc tàng kiêu (ý là nói Trình Uyên là một kẻ 2 lòng).”

...

...

Bên kia, gia đình Mạnh của Trình Uyên.

Bảo bảo vệ ở cửa đi tìm nhị nương.

Chương 984

Ngày hôm qua thị vệ đã thấy tiên triên rồi, tự nhiên cũng không dám làm khó dễ, liền nhanh chóng dùng liên lạc báo cáo.

Không lâu sau, Mạnh Mĩ Kỳ chạy xuống lầu, nắm lấy cánh tay Trình Uyên, kích động kêu lên: “Chú, chú có biết không? Tôi hôm qua cháu mơ thấy chú.”

“Chúng ta là giả.” Trình Uyên nhắc nhở.

Mạnh Mĩ Kỳ cười khúc khích và nói, “Tôi biết, tôi chỉ muốn nói với bạn điều này. Tôi nghĩ điều đó thật tuyệt vời.”

Vừa nói anh vừa dắt Trình Uyên vào trong tòa nhà: “Đi, anh đưa em đi thăm nhà chúng ta.”

Khi cửa thang máy mở ra, anh đụng đầu với mẹ của Mạnh Mĩ Kỳ.

Sau khi nhìn thấy Trình Uyên và Mạnh Mĩ Kỳ, sắc mặt Bà Mạnh đột nhiên đen lại: “Buông ra!”

Mạnh Mĩ Kỳ nhanh chóng buông tay Trình Uyên ra như bị điện giật, đưa tay ra sau, cúi đầu phun ra cái lưỡi đỏ tươi: “Mẹ.”

“Chưa có gia đình thì còn chen lấn lôi kéo nơi công cộng. Như thế nào, cô không biết xấu hổ sao?”, Bà Mạnh khiển trách.

Mạnh Mĩ Kỳ liếc nhìn mẹ mình với lương tâm cắn rứt.

Bà Mạnh có chút khó hiểu, duỗi ngón trở ra, hung hăng chọc vào trán cô: “Đồ khốn kiếp, tôi tức quá!”

Mạnh Mĩ Kỳ nói một cách quỵên rũ: “Mẹ”

“Đứng đợi.” Bà Mạnh tức giận nói, rồi trừng mắt nhìn Trình Uyên: “Trần Thành, đi với tôi.”

Trần Thành khẽ nhíu mày.

Anh đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Tại sao bà Mạnh nhìn thấy rằng cô ấy vẫn còn sống, như thể cô ấy không ngạc nhiên chút nào?

Sau đó, tôi không nghĩ nhiều về nó.

Đi theo bà Mạnh ra khỏi thang máy, đến một căn phòng trống, sau khi đẩy cửa bước vào, bà Mạnh đi thẳng vào vấn đề, lạnh lùng nói: “Làm giá đi!”

Trình Uyên ngạc nhiên: “Cô à, tôi không biết ý của cô là gì?”

“Haha, bác gái?” Bà Mạnh không khỏi chế nhạo: “Bà gọi lối ra là xấu hổ à?”

Phải nói, nhìn từ mặt mũi, Bà Mạnh bây giờ còn trẻ hơn cả Trình Uyên.

Tuy nhiên, hạng mục vô thưởng vô phạt này dường như không nằm ngoài phạm vi quan tâm của Bà Mạnh, nên sau khi chế nhạo Trình Uyên, ông ta dừng dừng nói: “Cần bao nhiêu vàng trước khi tôi sẵn sàng bỏ con gái mình?”

Hôm qua sai người tự sát, hôm nay lại nói chuyện tiền bạc, đây là lệnh của binh lính trước khi chào sao?

Khi gặp mặt một mình, Trình Uyên tự nhiên không phải làm quen, thay vào đó cô hỏi: “Cô nương nghĩ xem, con gái của cô đáng giá bao nhiêu?”

“Đồ khôn nạn!” Bà Mạnh đột nhiên hét lên một cách giận dữ.

Trình Uyên cười nói: “Con gái của anh đáng giá một nửa nhà họ Mạnh phải không?”

“Cuối cùng thì cô cũng lộ ra cái đuôi cáo rồi.” Bà Mạnh nhìn vào mắt Trình Uyên, bà tức giận bật thốt lên: “Chắc chắn rồi, đó là vì quyền lực và tiền bạc của gia đình Mạnh chúng ta.

“Không phải đâu.” Trình Uyên lắc đầu cười: “Tôi thật sự không quan tâm đến quyền lợi và tiền bạc của gia đình cậu.

Bà Mạnh không khỏi chế nhạo: “Đồ hỗn láo!”

“Cậu hiểu thế nào thì không quan trọng.” Trình Uyên nhún vai.

Bà Mạnh lại khịt mũi: “Nếu anh không cần tiền thì hãy đưa ra lời đề nghị.”

“Cô không thể đáp ứng điều kiện của tôi.” Trình Uyên lắc đầu cười.

“Bạn không cần phải làm một inch.” Bà Mạnh đột nhiên trở nên khó chịu.

Trình Uyên hỏi, “Em có thể làm gì được anh?”

Chương 985

Điều này hơi giống như chơi một trò chơi rascal (chơi xì tó). Thực ra không phải Trình Uyên cố tình giả ngu, mà là anh ta hơi tức giận và Bà Mạnh cũng hơi ngu ngốc một chút.

Rõ ràng là anh ta đã sai người giết anh ta vào đêm qua, và bây giờ anh ta giả vờ thương lượng các điều khoản với anh ta.

Rõ ràng, câu nói này đã khiến Bà Mạnh trăn trở.

Đôi mắt cô đột nhiên ngưng tụ, rồi đột nhiên vồ trán Trình Uyên.

Trình Uyên sửng sốt, nhưng thấy cái tát của Bà Mạnh có vẻ ngẫu nhiên, nhưng nó rất mạnh mẽ và mạnh mẽ, nếu người bình thường bị tát vào trán, họ chắc chắn sẽ chết.

Ngay khi anh ta định phản ứng, anh ta đột nhiên phát hiện ra rằng Bà Mạnh đang lấy lại sức mạnh của mình.

Cô dường như cũng cảm thấy không đúng, cuối cùng thì cái bàn tay đó cũng không phát tác, thay vào đó nó lại trở thành một cú vồ, véo vào cổ Trình Uyên.

Trình Uyên lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bà Mạnh giễu cợt: “Trong mắt tôi, anh là con kiến. Chỉ cần tôi muốn, tôi có thể nhéo chết anh bất cứ lúc nào.”

Vừa nói, hắn vừa chậm rãi thu lại ngón tay dường như mềm mại không xương, lạnh lùng nói: “Nếu không có Lão Mạnh dẫn dò, ngươi bây giờ đã chết.”

Trình Uyên nhận ra rằng Bà Mạnh vẫn chỉ là một cao thủ bậc hai.

Tôi thực sự đã bỏ qua nó trước đây.

“Vì vậy, sau này cô không nên chơi với tôi nữa, và đừng phân tâm.” Bà Mạnh lạnh lùng nói: “Trong gia tộc Mạnh, những người có kỹ năng như tôi không đếm được bằng một bàn tay. Tương lai, nếu anh dám bắt nạt Mĩ KÌ, cô ấy phải chết thảm hại!”

Lời nói của Bà Mạnh khiến Trình Uyên ngạc nhiên ngay lập tức.

Anh kinh ngạc hỏi: “Ý em là ...?”

Bà Mạnh không khỏi thở dài: “Quyết định của Lao Mạnh, không ai có thể thay đổi được. Vì Mĩ KÌ cũng thích con, với tư cách một người mẹ, tôi không có gì để nói. Tôi gọi con đến đây chỉ để khẳng định tính nhân văn của con.”

“Hừ! Tôi hy vọng những gì bạn nói với tôi vừa rồi là sự thật, không phải vì quyền lợi gia đình và tiền bạc của chúng tôi với Mĩ KÌ.”

Trái tim của Trình Uyên đã dậy sóng và đỏ mỗ hời: “Vậ thì tôi chỉ ...”

“Sự vô lễ của người vừa rồi chỉ cho thấy người vẫn tương đỏi thực không giống với một số người ...” Nói đến mấy người, Mạnh phu nhân hơi nheo lại mắt, trong mắt lộ ra một tia chán ghét.

Lúc này, Trình Uyên mới từ từ nhắm mắt lại.

Những gì Bà Mạnh nói, chỉ cần Mạnh Thần Huy gửi lời, bà sẽ không vi phạm. Vậ thì chuyện gì đã xảy ra với Bùi Linh Lung, người đã tự sát đêm qua?

Nếu Bà Mạnh không nói đỏi bây giờ, thì Bùi Linh Lung đang nói đỏi.

Cô ấy không đợc gửi bởi Bà Mạnh chút nào.

và vì thế.....

Trái tim Trình Uyên chợt chùng xuống, anh thậm nói: Ôi, Nam Địch đang gặp nguy hiểm!

Chương 986

Tại thời điểm này...

“Thưa bà, các vị khách từ các nước phía nam đến rồi!” Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên một giọng nói. divdiv

Nghe vậy, bước chân của Trình Uyên đột nhiên dừng lại khi anh ấy chuẩn bị quay đầu rời đi. “Hiểu rồi!”

Bà Mạnh đáp lại, quay đầu nhìn Trình Uyên, cuối cùng lại thở dài nói: “Con lớn hơn một chút, nhưng con giống một người đàn ông, không giống một số người. Đi với con. Mẹ sẽ đưa con đi.” ở đó. thế giới. ”

Khi Trình Uyên có ý định này, anh đã gạt đầu với Bà Mạnh.

Mạnh Mĩ Kỳ sau khi ra khỏi phòng, lặng lẽ đi theo, đi đến bên cạnh Trình Uyên, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ tôi không có phiền phức với cô đúng không?”

Trình Uyên lắc đầu.

Họ đi theo Bà Mạnh và lại đi thang máy, đến thẳng văn phòng của Mạnh Thần Huy trên tầng cao nhất.

Vừa bước vào, tình hình của Trình Uyên hoàn toàn khác với ngày hôm qua.

Hôm nay có hơn ba lần cảnh vệ mặc đồng phục so với ngày hôm qua, không chỉ vậy, phía sau Mạnh Thần Huy có hơn một chục người đàn ông mặc đồ đen ngồi sau bàn làm việc của anh ta. Trình Uyên nhìn sơ qua và thấy rằng những người này đều là bậc thầy về Cao thủ thứ hai và thứ ba.

Ngoài ra, có một người đàn ông và một phụ nữ đứng xung quanh Mạnh Thần Huy.

Người phụ nữ mà Trình Uyên gặp Mạnh Mĩ Kỳ từng gọi điện cho chị dâu và nói rằng loại nước hoa cô ấy dùng có mùi rất lạ. Rõ ràng, người đàn ông kia phải là anh trai của Mạnh Mĩ Kỳ.

Trên chiếc ghế sofa đối diện với Mạnh Thần Huy, có ba người đàn ông trông giống như những người đến từ các quốc gia phía nam.

Trong ba người, không có ai đến từ các quốc gia phía nam đã hành hạ Hắc Tử một cách dã man.

Nhưng ba người này đều là cao thủ.

Đầu là một đầu trọc đang cầm một chuỗi hạt của Phật giáo.

“Ông Mạnh, ông phải suy nghĩ kỹ về hậu quả.” Gã trọc cười, có vẻ lịch sự nói: “Đến ngày đó, thái độ của lãnh đạo chúng ta đối với ông Mạnh sẽ khác hẳn so với bây giờ. ., Nhưng nó không thật như than trong tuyết. ”

Trình Uyên trang điểm và cố tình không để lộ danh tính là một chiến binh, và họ không thể nhìn thấy. Theo sau Bà Mạnh và đến sau Mạnh Thần Huy.

Mạnh Thần Huy nhàn nhạt liếc nhìn Trình Uyên, rồi anh không quan tâm lắm.

Anh nói với tên đầu trọc đang véo chuối hạt Phậ: “Tôi đã nói rõ quan điểm của mình rồi. Địa bàn số 2 của chúng tôi là giữa các nước phía nam của các bạn và Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh. Đó chỉ là tồn tại tầm thường. Chúng tôi không thể trách một trong hai bên.”

“Tại sao ngài Mạnh không đánh cược?” Tên đầu trọc tiếp tục cười nói: “Nếu người đặt cược, tương lai người sẽ sở hữu toàn bộ Đảo Vàng.”

Mạnh Thần Huy cũng cười nhẹ và nói: “Xin lỗi anh Vu, Mạnh mỗ không có khả năng đánh bạc.”

“Khi người ta còn sống, không phải cứ làm những câu trắc nghiệm hay sao?” Gã đầu trọc cười và nói, “Những câu trắc nghiệm cứ như đánh bạc đi đánh bạc lại. Cuộc đời là một canh bạc. Tại sao ông Mạnh lại phải như vậy. quá cứng đầu?”

Mạnh Thần Huy lại từ chối: “Phía sau tôi là hàng triệu thường dân. Kiểu đánh bạc này khiến Mạnh sợ hãi”.

“Khỏe!”

Lão đầu trọc có vẻ không kiên trì lắm, mấy lần thấy thuyết phục thì xua tay nói: “Vi ông Mạnh muốn tiếp tục chờ xem

nên chúng tôi cũng hiểu. Tuy nhiên, lời khuyên trước đó do lãnh đạo của chúng tôi, ông Mạnh, tôi đã không trả lời một thời gian dài. Tại sao, ông vẫn không xem thường thiếu gia của chúng tôi? ”

Mạnh Thân Huy vội vàng trả lời: “Không phải đâu. Con gái chính đã gả rồi, hai ngày nữa chuẩn bị kết hôn. Đây không phải ngẫu nhiên. Chỉ có thể trách nhà họ Mạnh không có phúc khí này.”

“Bán!”

Chương 987

Ngay khi lời nói của Mạnh Thần Huy rơi xuống, chưa kịp đợi cái đầu trọc của anh ta kịp phản ứng, một người đàn ông tóc nâu phía sau lao lên chỉ vào mũi Mạnh Thần Huy và chửi: “Mạnh Thần Huy, đừng xấu hổ mặt mày, mày phải biết. thiếu gia của chúng ta., đẹp trai tuấn tú, tài chính vững vàng, cảnh giới đã đạt tới cấp 1. Nếu như ngươi nguyện ý gả cho nhà họ Mạnh, cái này dựa vào gia tộc Mạnh của ngươi.

Mạnh Thần Huy đột nhiên khịt mũi, nheo mắt nói: “Nếu như thế này thì nhà tôi không đủ khả năng.”

“Thằng khốn!”

Người đàn ông tóc nâu đột ngột đứng dậy.

Các vệ sĩ mặc đồ đen phía sau Mạnh Thần Huy đồng thời đứng lên và bảo vệ Mạnh Thần Huy phía sau anh ta.

Hai bên lờm nhau.

“Đừng vô lễ!”

Lúc này, tên đầu trọc lại cười nói: “Đoán chừng Hồ, anh Mạnh là người lịch thiệp, đừng nói chuyện thô bạo với anh Mạnh.”

Sau đó, ông nói với Mạnh Thần Huy: “Ông Mạnh thực sự xin lỗi, Hu Guai là một người thô lỗ. Người dân các nước phía nam luôn tỏ ra thân mật. Xin hãy tha thứ cho tôi, ông Mạnh.”

Mạnh Thần Huy lạnh lùng nhìn họ, không lên tiếng.

Tên đầu trọc gật đầu với Mạnh Phù Dao rồi thở dài: “Đã vậy, ta sẽ nói thật với thủ lĩnh. Còn chuyện kết hôn ... theo lệ của các nước phương nam chúng ta, nếu hai người cùng một lúc thích một cô gái thì giải pháp tốt nhất là, là một cuộc đấu tay đôi. “

“Đương nhiên, nếu thiếu gia của chúng ta không có hứng thú, vậy thì lại là chuyện khác. Nói lời tạm biệt!”

Nói xong, cả ba đứng dậy và đi ra ngoài.

Mạnh Thần Huy không cho biết ý định của mình khi tiễn các vị khách.

Vì vậy, Bà Mạnh nhắc nhở: “Có muốn cho không?”

Mạnh Thần Huy khịt mũi lạnh lùng, và nói, “Họ nói rằng họ không chính thức.”

Sau đó, anh ta xua tay và nói với mọi người: “Đi xuống”.

Các lính canh quay lại và rời khỏi văn phòng của Mạnh Thần Huy, Trình Uyên muốn đi, anh ta muốn theo những người này từ các quốc gia phía nam để tìm ra kẻ giết người.

nhưng.....

“Trần Thành, giữ nó một lúc.” Mạnh Thần Huy đột nhiên nói.

Trình Uyên khẽ cau mày, nhưng không nói gì.

Thấy Trình Uyên ở lại, Mạnh Mĩ Kỳ ở lại.

Vì vậy, cuối cùng, chỉ còn lại vợ của Mạnh Thần Huy là Mạnh Mĩ Kỳ và anh trai và chị dâu của Mạnh Mĩ Kỳ trong phòng.

“Trần Thành, anh cũng nghe thấy.” Mạnh Hoàn Huy nhàn nhạt nói: “Đây có thể là một việc rất nguy hiểm. Bây giờ anh co lại thì đã quá muộn rồi”.

Đầu trục nói ra luật lệ của các nước phương nam, hai người đàn ông cùng lúc thích một cô gái, đó là một cuộc đấu tay đôi.

Đây là những gì Mạnh Thần Huy đang đề cập đến.

Tuy nhiên, Trình Uyên mặt không chút thay đổi nói: “Đây không phải là các quốc gia phía nam.”

Ý nghĩa là hiển nhiên, đây không phải là nơi của họ, và không cần phải tuân theo phong tục của họ.

Mạnh Thần Huy hai mắt sáng lên, nhưng cũng nhanh chóng thờ dài, đứng dậy đi tới trước mặt Trần Thành, nói: “Có một số việc, tùy theo khả năng mà làm.”

Thành thật mà nói, Trình Uyên rất hi vọng đôi phương sẽ đến giao đấu với mình, trường hợp này nếu bắt được vị thiếu gia của các quốc gia phía nam này, chỉ sợ sẽ không thể thay đổi được kẻ giết người.

Vì vậy, anh ta cười nhẹ nói: “Dù có đánh nhau cũng không thành vấn đề. Chúng ta đừng trốn bác Mạnh. Khi còn nhỏ, tôi cũng đã luyện tập một số cú đâm và đá.”

Chương 988

“Haha” Bà Mạnh không khỏi chế nhạo: “Chỉ cần quên kung fu mèo ba chân của bạn, bạn thậm chí không thể đánh bại tôi.”

Chị dâu của Mạnh Mĩ Kỳ không khỏi chế nhạo: “Có người, chính là ếch ngồi đáy giếng, ba mẹ, con nghĩ hai người cần giải thích cho anh ấy hiểu, chính xác thì Cao thủ thứ nhất và thứ ba là gì. Don ‘ không bị người khác đánh. Khóc cha mẹ.”

Bình thường, Mạnh Mĩ Kỳ chắc chắn sẽ quay lại, nhưng bây giờ ...

Nhưng cô ấy nói với Trình Uyên một cách lo lắng: “Chú ...”
divdiv

Trình Uyên không muốn thành công, cũng không muốn tính đến chuyện, chỉ là chuyện này liên quan đến vụ giết kẻ thù của Hắc Tử, cậu không thể rút lui.

Vì vậy, anh ấy đã nói với mọi người rằng: “Tôi chưa bao giờ sợ bất cứ ai khi tôi lớn lên theo cách này.”

Sau đó, ông nói một cách thâm thúy với Mạnh Thần Huy: “Cố chấp vào lập trường của mình là đúng, nhưng đôi khi cố gắng thỏa hiệp sẽ chỉ khiến mọi thứ trở nên tồi tệ hơn.”

Nói xong, không cho mọi người cơ hội phản bác, xoay người rời đi.

“Này, anh ấy thực sự coi mình là người.” Chị dâu của Mạnh Mĩ Kỳ kỳ quái nói: “Làm sao vậy, khi có người tới cửa sẽ biết sợ là có ý gì, còn rác rưởi. sẽ giả vờ bị cưỡng bức.”

Bà Mạnh cũng giễu cợt: “Tôi không giỏi giang nhưng tính tôi cũng không nhỏ”.

Thay vào đó, anh cả của Mạnh Mĩ Kỳ nói: “Nó mới lớn hơn một chút, tính khí này khá đúng đắn. Mặc dù nó hơi thiếu hiểu biết.”

Mạnh Thần Huy cau mày, như thể đang cố gắng tìm hiểu xem Trình Uyên nói gì.

Nhưng Mạnh Mĩ Kỳ do dự, quay lại và đuổi nó ra ngoài.

Khi Trình Uyên bước vào thang máy và cửa thang máy từ từ đóng lại, Mạnh Mĩ Kỳ vội vàng chạy tới và chen vào.

“Chú...”

Cô nói một cách khó thở.

Trình Uyên nhẹ nhàng nói: “Hôm nay anh có việc phải làm, hôm khác sẽ đến với em.”

Mạnh Mĩ Kỳ nói với vẻ mặt ngưng ngù: “Cháu xin lỗi chú, cháu không biết mọi chuyện sẽ như thế này. Nếu nó thực sự

như những gì họ đã nói, thì ... hay là quên nó đi, đúng không?”

Sự việc hôm nay không chỉ cho Trình Uyên biết tại sao Mạnh Thần Huy không vạch trần bản thân, mà ngay cả Mạnh Mĩ Kỳ cũng hiểu tại sao Mạnh Thần Huy nóng lòng muốn cưới cô.

“Đừng lo lắng, tôi sẽ không sợ.” Trình Uyên an ủi cô.

Mạnh Mĩ Kỳ nhanh chóng lắc đầu, đỏ mặt nói: “Đó không phải là một người chú, ý tôi là...”

“Đồng ý?”

Có vẻ hơi khó nói, nhưng sau một lúc do dự, Mạnh Mĩ Kỳ dường như đã đưa ra quyết định và nói với Trình Uyên: “Nói thật với chú, chú, cháu luôn mơ ước được kết hôn với một người đàn ông như anh hùng.”

Trình Uyên không khỏi cau mày khi nghe điều này.

Hắn kinh ngạc hỏi: “Người có phiên gả cho thiếu gia các nước phương nam không?”

Mạnh Mĩ Kỳ xấu hổ cúi đầu xuống, rồi lại gật đầu.

Trình Uyên hít một hơi thật sâu.

Có vẻ như Mạnh Mĩ Kỳ đang lừa dối, nhưng anh không thể chắc chắn, rốt cuộc, anh không thể xuyên thấu trái tim cô. Tôi

nghĩ, phòng trường hợp cô gái này sợ có người đến giết mình nên muốn tôi nghỉ việc.

Tất nhiên, đó chỉ là phỏng đoán, anh không chắc lắm.

Nếu không, một điều có thể được xác định, và đó là: “Không!”

“Hả?” Mạnh Mĩ Kỳ ngạc nhiên nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên nghiêm túc nói: “Không, bố cậu không cho phép cậu kết hôn với một người từ các nước phía nam.”

“Nhưng ...” Mạnh Mĩ Kỳ cau mày.

Chương 989

Trình Uyên lắc đầu: “Nếu là trước đây thì không có vấn đề gì, nhưng bây giờ chúng ta rõ ràng là thù và cha của con không có ý định đầu hàng kẻ thù. Loại liêm sĩ này thật đáng trân trọng, nhưng nếu con kết hôn như vậy, người, danh tiếng của cha cậu thậm chí sẽ nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể được tẩy rửa. “

“Nhưng đó là chuyện giữa các người. Nó liên quan gì đến tôi?” Mạnh Mĩ Kì phản bác lại có chút không thuyết phục.

Trình Uyên nghiêm nghị khiển trách: “Rắm, đây là chuyện của cả quốc gia.”

Lần đầu tiên quyết liệt với Mạnh Mĩ Kì, Mạnh Mĩ Kì không khỏi choáng váng.

Trình Uyên cũng nhận ra anh hơi nặng nề nên giọng điệu cũng dịu đi một chút, anh nói: “Dù anh và em cùng sinh ra trên đảo Vàng, nhưng gốc gác của chúng ta là ở lục địa phía bắc, Mĩ Kì, không biết anh có hiểu hay không.” không, bạn không thể làm điều này. theo cách này. “

Mạnh Mĩ Kì chớp mắt và ngạc nhiên hỏi: “Chú, chú có vẻ biết nhiều hơn cháu.”

Trình Uyên chợt nhận ra rằng Mạnh Mĩ Kì không hề biết về cuộc chiến giữa các quốc gia phía nam và phía bắc lục địa.

“Chú, chú không phải là người bình thường đúng không?” Cô nghiêm túc hỏi.

Trình Uyên im lặng.

Anh không biết phải trả lời Mạnh Mĩ Kỳ như thế nào.

Tầng đầu tiên đi lên và cửa thang máy mở.

Trình Uyên lấy ra một điều thuốc châm lửa, hít một hơi thật sâu nói: “Trở về đi, không ai có thể ép buộc em với anh.”

Mạnh Mĩ Kỳ chớp mắt và lặng lẽ gật đầu.

Cô nhìn theo bóng lưng đang rời đi của Trình Uyên và mắt đi cảm giác một lúc lâu.

“Vừa già vừa tầm thường ...” Cô bĩu môi có chút không muốn.

...

...

Trình Uyên rời khỏi nhà Mạnh, đi đến một con đường hẻo lánh, lập tức dùng cả tay và chân trèo lên một toà nhà thấp, lập tức tăng tốc chạy và nhảy từ toà nhà này sang toà nhà khác.

Tốc độ của một cao thủ rất khó bắt kịp.

Trên đường phố, những người đi bộ đi qua, sau khi có người chú ý, chỉ thấy một bóng người “ngất trời”, rồi biến mất.

“Ta đi, tự nhiên có một con chim lớn bay, lớn mấy tầng!”

“Trò đùa gì vậy, bạn đã nhìn thấy một con ma giữa thanh thiên bạch nhật chưa?”

“Tôi sợ nó thực sự chết tiệt!”

...

Trình Uyên không đuổi theo đám người ở các quốc gia phía nam, mà vội vàng trở lại trạm thu gom rác thải.

Bởi vì anh ta nhận ra rằng Lý Nam Địch đang gặp nguy hiểm.

có thật không.

Khi anh quay lại trạm thu gom rác thải, căn phòng trống rỗng, chiếc xe lăn đã biến mất, thi thể của Hắc Tử cũng không còn nữa và Lý Nam Địch cũng đã biến mất.

Không chỉ vậy, ngay cả ông chủ của trạm thu mua phế liệu cũng chết một cách thảm thương trong một căn phòng khác.

Trình Uyên nắm chặt tay.

Anh trở lại phòng, cố gắng tìm ra manh mối.

Nâng chiếc giường nơi Lý Nam Địch đã ngủ, cả người chấn động.

Có một số dư lượng trên bộ đồ giường.

Hắn đối với loại chuyện này rất quen thuộc, mỗi lần gặp Bạch An Tương đều để lại một điểm.

Chương 990

Và vị trí, và mức độ làm khô không khí ...

Trình Uyên tâm trí “Om!”

Tôi rồi...

Đó là khi tôi đang mơ đêm qua.

Vì vậy, đó không phải là một giấc mơ?

Hai tay bắt đầu run lên, trong óc bắt đầu hiện lên bóng dáng của Lý Nam Địch, trong lòng cũng đang run rẩy.

Từ từ đắp lại chăn bông và chôn đầu bằng chứng tội ác của mình.

Mọi người bàng hoàng quay lại, thì thấy trên bàn có ba cái lỗ rất nhỏ.

Khi anh bước tới và chạm vào nó, ba cây kim bạc đã được đóng đinh vào chúng chọt lóe lên trong đầu anh, và cảnh Bùi Linh Lung bắn một cây kim bạc vào anh khi anh xuyên thủng Bùi Linh Lung đêm qua.

Nắm tay của Trình Uyên rung lên.

“Đồ chó đẻ hôi thối!” Anh hung ác nói: “Anh muốn em tan thành từng mảnh!

Nói xong, anh xoay người đi ra ngoài, nhưng khi cửa được mở ra, ánh sáng từ ánh mắt của anh thoáng qua chiếc bàn trong phòng.

Trên bàn, có một bún.

Rõ ràng là phần bún tối hôm qua do Lý Tinh Trì thừa lại đưa cho Trình Uyên, nhưng lúc đó Trình Uyên lại không ăn.

Anh khẽ cau mày.

Quay lại lần nữa, nhặt búi tóc bọc trong giấy thiếc lên, từ từ lật lại, chỉ thấy một hàng ký tự nhỏ được đâm ra bằng một cây kim mỏng ở phía sau búi tóc.

“Chồng, nói cho anh một bí mật, An Tương đã chấp nhận tôi.”
Divdiv

Trình Uyên vừa ngồi xuống giường nắm lấy trái tim anh một cách mãnh liệt bằng một tay.

Anh không cảm thấy vui, thay vào đó, anh cảm thấy đau nhói khi châm cứu.

Anh không thể tưởng tượng được Bạch An Tương đã có bao nhiêu dũng khí và sự cao cả khi cô ấy nói ra điều này, trong

lòng chắc hẳn cô ấy buồn muốn chết mất.

Nhưng một người phụ nữ tốt bụng và xinh đẹp như vậy lại không thể ở bên cô ấy khi cô ấy sinh ra một đứa con cho chính mình.

Sau khi sinh con xong, lần đầu tiên anh không đến bên vợ và nói nhỏ vào tai cô rằng: “Vợ anh vất vả rồi”.

Anh ta đáng ghét như thế nào?

Trình Uyên không muốn như vậy, bởi vì anh cảm thấy tình cảm của Bạch An Tương dành cho anh quá nặng, giống như tình cảm của Lý Nam Địch dành cho anh.

Anh ta không thể mua được.

Anh lặng lẽ đứng dậy, sau đó bước ra khỏi phòng, bước ra khỏi trạm thu gom chất thải, và lại đi về phía nhà của Mạnh.

...

...

“Chú!”

Gặp lại Trình Uyên, Mạnh Mĩ Kỳ có chút ngạc nhiên, ban đầu cô cũng rất ngạc nhiên nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt u ám và đôi mắt lạnh lùng của Trình Uyên, cô bất giác rùng mình.

Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với một người đàn ông như thế này.

“Chú ... chú ... chú bị sao vậy?”

Ở lối vào phía trước của tòa nhà Mạnh, Mạnh Mĩ Kỳ, người đang mặc một chiếc váy trắng, đột nhiên hỏi với vẻ sợ hãi.

Cô muốn đưa tay ra nắm lấy tay anh, nhưng trước cái nhìn đáng sợ của Trình Uyên, cô chỉ biết duỗi hai ngón tay ra kéo tay áo anh.

Trình Uyên trầm giọng hỏi: “Bùi Linh Lung đã về chưa?”

Chương 991

Nghe được lời nói của Trình Uyên, Mạnh Mĩ Kỳ có vẻ hơi kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào một đôi mắt to bối rối, chớp chớp hỏi: “Bùi Linh Lung là ai?”

“...” Trình Uyên hít một hơi thật sâu.

“Nhà người Mạnh gia, không có hộ vệ tên là Bùi Linh Lung?”

Mạnh Mĩ Kỳ lắc đầu: “Không.”

“Cao thủ cấp hai không có ai tên là Bùi Linh Lung?” Trình Uyên có chút áy náy, nắm lấy bả vai cô, tức giận hỏi.

Khi những người bảo vệ ở cửa nhà của Mạnh nhìn thấy điều này, họ lập tức bao vây anh ta, dường như muốn bảo vệ Mạnh Mĩ Kỳ.

“Buông ra Nhị tiểu thư!”

“Dững cảm!”

Trình Uyên nhận ra rằng anh ta hơi ngớ ngời, và sau đó nhìn Mạnh Mĩ Kỳ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy tái đi vì sợ hãi, và cô ấy nhìn anh ta với sự đau đớn và bối rối.

“Chú, chú... chú làm cháu đau.” Cô nói.

“Xin lỗi!” Trình Uyên nhanh chóng buông tay.

Nhưng tình thế cấp bách và anh phải tính toán vì phải giải cứu Lý Nam Địch trở về.

“Tôi sẽ hỏi bố cậu.” Vừa nói, anh vừa quay người và bước vào tòa nhà, thậm chí không nói bất cứ điều gì để xoa dịu Mạnh Mĩ Kỳ.

Các lính canh đã ngăn anh ta lại.

Mạnh Mĩ Kỳ nói nhanh: “Bạn tránh ra!”

...

...

Đi thang máy lên tầng thượng của tòa nhà, vì Trình Uyên đã ở đây từ trước nên bảo vệ ở cửa Mạnh Thần Huy yêu cầu anh đợi rồi đi báo cáo.

Không lâu sau, Trình Uyên được đưa vào và nhìn thấy Mạnh Thần Huy.

“Bạn đã bao giờ nghe nói về một người phụ nữ tên là Bùi Linh Lung chưa?”

Trình Uyên không có thời gian để khách sáo với anh, sau khi nhìn thấy Mạnh Thần Huy, anh đã hỏi thẳng.

“Đồ khốn nạn, đây là cách anh nói chuyện với cha nuôi của tôi?” Ngoài Mạnh Thần Huy, trong phòng còn có con trai của Mạnh Thần Huy là Mạnh Tử Giai. Mạnh Tử Giai chỉ vào mũi Trình Uyên và giận dữ hét lên.

Thấy biểu hiện của Trình Uyên không đúng, Mạnh Thần Huy vỗ tay với Mạnh Tử Giai và nói: “Tử Giai, đừng ngắt lời.”

Sau đó, anh hỏi Trình Uyên, “Bùi Linh Lung là ai?”

Nghe câu hỏi của anh, Trình Uyên không khỏi cười khở.

Anh ấy hiểu rằng lần này anh ấy đã thực sự được chơi.

Vì bên kia muốn nhắm vào mình, nên chắc chắn Mạnh Thần Huy không biết.

Anh lắc đầu, quay lại và bước ra ngoài.

Giọng Mạnh Tử vang lên từ phía sau: “Cha nuôi, nhìn xem, chỉ là một ông già khách sáo như vậy, sao có thể chịu gả cho Mĩ Kỳ một chuyện như vậy?”

Chương 992

Trình Uyên không quan tâm, anh không quan tâm chút nào.

Khoảnh khắc bước ra khỏi nhà Mạnh, anh cảm thấy như bầu trời sắp sụp đổ.

Trình Uyên không sợ bất kỳ nguy hiểm hay bất cứ điều gì, nhưng lần này, anh bắt đầu sợ hãi.

Bởi vì anh ta không có mục tiêu.

Hắn không biết đối phương ở đâu, cũng không biết Lý Nam Địch ở đâu, hoàn toàn không biết.

Đang bước xuống phố một cách tuyệt vọng, một giọng nói quen thuộc vọng ra từ tai tôi.

“Chú, chuyện gì xảy ra vậy?”

“Chú, chờ cháu...”

“Chú, chú bị sao vậy?”

Không biết cậu ấy đã đi được bao lâu, khi Trình Uyên ngẩng đầu lên, cậu ấy đang ở trước một nơi tương tự như công viên.

Phải nói rằng cách quản lý khu vực thứ hai của Mạnh Thần Huy thực sự tuyệt vời, nó rất giống với các thành phố ở phía bắc đại lục, thậm chí có những nơi như công viên.

Nhìn thấy một chiếc ghế đá dài trong công viên, Trình Uyên ngẩn ngơ ngồi trên đó.

Mạnh Mĩ Kỳ cũng ngồi bên cạnh anh với vẻ mặt lo lắng.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Bất cứ ai đi qua đây khi nhìn thấy đều sẽ nghĩ rằng đây là một cặp đôi, ôi không phải cha và con gái.

“Tôi đã đánh mất cô ấy.” Trình Uyên trầm giọng.

Lúc này, trời sắp tối.

Mạnh Mĩ Kỳ khẽ cau mày và hỏi với vẻ kinh ngạc: “Cô ấy ... là con gái à?”

Trình Uyên gật đầu.

“Có phải là vợ anh không?” Mạnh Mĩ Kỳ hỏi lại.

Trình Uyên sững sốt, sau khi suy nghĩ xong liền nói: “Không hẳn.”

“Đó... là do tôi sao?” Mạnh Mĩ Kỳ chớp mắt và hỏi lại.

Trình Uyên lại lắc đầu.

“Tôi có thể giúp gì cho bạn?” Mạnh Mĩ Kỳ hỏi một cách chân thành.

Trình Uyên nghiêng đầu nhìn Mạnh Mĩ Kỳ, và nhìn thấy đôi mắt trong veo của cô ấy, đột nhiên tôi cảm thấy như bị vuột mất. Nhưng tôi không thể nhớ tôi đã nhìn thấy nó ở đâu.

Không biết tại sao, hần đột nhiên nghĩ rằng với ánh mắt rõ ràng như vậy, rất có thể vài ngày nữa sẽ chìm trong huyết chiến, trong lòng bỗng nhiên đau đớn không thể giải thích được.

” Mĩ Kỳ.”

“Đồng ý?”

Trình Uyên hít một hơi dài và hỏi, “Bạn đã nghe nói về thành phố Tinh Huy và thành phố Bình Minh chưa?”

“Ừ!” Mạnh Mĩ Kỳ gật đầu và nói, “Tôi nghe anh trai tôi nói rằng đó là quận số 3 và số 4 trước đây, và bây giờ nó là địa ngục trần gian.

Trình Uyên lắc đầu: “Những gì tôi nghe được chưa chắc đã là sự thật.”

“A? Tại sao?” Mạnh Mĩ Kỳ ngạc nhiên hỏi.

Trình Uyên nói: “Nó thực sự tương tự như ở đây, nhưng các điều kiện sẽ tốt hơn, bởi vì có bệnh viện miễn phí, trường học miễn phí, các quy tắc và quy định nhân đạo, và tất cả các cơ sở có thể đảm bảo sinh kế của người dân.”

Chương 993

“Làm sao có khả năng?” Mạnh Mĩ Kỳ tỏ vẻ không tin: “Tôi nghe anh trai tôi nói rằng nó đã bị người ngoài cai trị từ rất lâu rồi, những người ngoài đó nhìn không chớp mắt, cứ như là thủ lĩnh của họ được gọi là... tên Trình Uyên hay gì đó. ? Đó là một con quái vật cực kỳ xấu xí. “

“Hắn có cái miệng, có thể to bằng cái chậu rửa mặt, có thể ăn thịt người!”

Trình Uyên cười giễu cợt nói: “Michi, nghe tôi nói. Nếu ở đây có chiến tranh, nếu cô không thể ở lại đây được nữa, tôi hy vọng cô sẽ đến đó xem xét.”

Nghe được những lời không thể giải thích được của Trình Uyên, Mạnh Mĩ Kỳ rất ngạc nhiên: “Cái gì? Ý của bác là, ở đây có chiến tranh à?”

Trình Uyên sột sắng gật đầu, sau đó trong mắt lóe lên sát khí quyết đoán: “Nếu không tìm được người mình đang tìm, nếu xảy ra chuyện với người mình đang tìm, nơi này sẽ trở thành luyện ngục.”

Mạnh Mĩ Kỳ đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Trần Thành liền liên lạc lại, cô không khỏi kinh ngạc: “Chú, chú ... chú còn tưởng đột nhà chúng ta sao?”

Trình Uyên nhìn Mạnh Mĩ Kỳ vô tội, trong đầu đột nhiên sáng tỏ.

Anh ấy nói nhiều hơn như thể với chính mình: “Sẽ rất tốt nếu được đơn giản.”

Mạnh Mĩ Kỳ chớp một đôi mắt to, lộ ra vẻ không xác định.

Sau đó, Trình Uyên đưa tay ra và nhẹ nhàng đưa về phía khuôn mặt đỏ bừng của cô.

Nhịp tim của Mạnh Mĩ Kỳ không khỏi tăng nhanh, và khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy ngay lập tức đỏ bừng hơn, như thể hơi thở của cô ấy đã ngừng lại.

Lúc này, mắt cô chợt tối sầm lại.

Trình Uyên vươn tay ôm lấy Mạnh Mĩ Kỳ đang bất tỉnh, bế cô và đưa cô trở lại Tòa nhà gia đình Mạnh.

Với kỹ năng của mình, không dễ để không bị người khác phát hiện.

Ra khỏi tòa nhà, Trình Uyên nhìn lại tòa nhà một lần nữa, trong lòng cảm thấy kích động, nhưng đồng thời ánh mắt cũng chợt trừng lớn.

Mơ hồ, hình như anh đang nghĩ ra điều gì đó.

Đó là một lỗ hồng, nhưng đó là lỗ hồng nào?

Hào quang đó xẹt qua tâm trí tôi như một tia sáng.

Anh đã nghĩ rất nhiều và rất khó, nhưng anh không thể nhớ được.

Vì vậy, anh quay trở lại công viên, ngồi vào chiếc ghế đó, và bắt đầu suy nghĩ nhiều.

Bình minh của nó!

Đôi mắt anh chợt mở ra đột ngột.

Anh đã nghĩ về nó.

Nếu Bùi Linh Lung là một tên giả, anh ấy có thể chấp nhận nó. Mọi thứ có vẻ hợp lý, nhưng có điều gì đó không hợp lý.

Anh nhớ rằng Bùi Linh Lung đã nói với anh rằng những vị khách quan trọng sẽ đến nhà Mạnh, và bà Mạnh muốn Trình Uyên biến mất trước khi những vị khách này đến.

Nếu không ai trong gia đình Mạnh biết Bùi Linh Lung, làm sao Bùi Linh Lung biết về điều đó?

Vì vậy, Bùi Linh Lung là một tồn tại thực sự, có thể người trong gia tộc Mạnh không biết, nhưng một số người trong gia tộc Mạnh nhất định biết.

Hơn nữa, người này không muốn sự tồn tại của bản thân làm xáo trộn hôn nhân của nhà họ Mạnh với các nước phía nam,

nói cách khác, người này hy vọng nhà họ Mạnh sẽ tị nạn ở các nước phía nam.

Và Mạnh Thần Huy chắc chắn sẽ không nghĩ như vậy.

Bà Mạnh và những người khác coi những lời của Mạnh Thần Huy là sắc lệnh của hoàng gia.

Tìm ra.

Sau khi suy nghĩ thấu đáo, Trình Uyên đột ngột đứng dậy, và đi về phía nhà của Mạnh với vẻ mặt âm ỉ hơn.

...

...

Chương 994

Ngày nay, tòa nhà của Mạnh được trang trí bằng đèn.

Nhiều nơi được dán dòng chữ “Happy”, một biểu tượng lễ hội độc đáo của Lục địa phương Bắc.

Bóng bay và những bông hoa nhiều màu sắc được xếp thành từng tầng.

Các lính canh và người dân rất bận rộn.

“Ngày mai là hôn lễ của Nhị tiểu thư, đừng lười biếng, hôm nay nhất định phải dựng hiện trường!”

“Nhưng là, Nhị tiểu thư làm sao có thể yêu một cái xấu xa lão công?”

“Im lặng, im lặng, muốn chết hả?”

“...”

Mọi người xì xào bàn tán.

Khi đứng trên tầng cao nhất, nhìn quảng trường bên ngoài tòa nhà của Mạnh qua cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn, Mạnh

Thần Huy, người đang sắp xếp các cánh cửa màu, lóe lên một dấu vết thất thần trong mắt.

Đương nhiên, chút bất đắc dĩ này không phải vì con gái tôi sắp lấy chồng, mà là vì tôi nghĩ rằng một ngày nào đó con gái tôi sẽ kết hôn.

“Lão Mạnh, con có muốn suy nghĩ lại không?” Bà Mạnh ở sau lưng anh, trong mắt hiện lên một tia oán hận, bà bất đắc dĩ hỏi: “Chúng ta chỉ là một đứa con gái như vậy, nên con có thể chịu gả cho nàng. .. Một thiết bị?”

Sau một hồi im lặng, Mạnh Thần Huy đột nhiên nói: “Vợ à, nếu anh nói cho em biết, tất cả những thứ này đều là giả?”

“Cái gì?” Bà Mạnh sững sốt.

Mạnh Thần Huy quay lại, cười nhẹ với cô và nói: “Đây chỉ là một cảnh quay.”

“Ý bà là...?” Bà Mạnh có chút không chắc chắn.

Mạnh Thần Huy gật đầu: “Thực ra, sau khi những người từ các nước phía Nam đến Đảo Vàng, người đầu tiên họ tiếp xúc là tôi. Họ nhìn thấy sự thịnh vượng của khu vực số 2 của chúng tôi, vì vậy họ muốn tôi làm bù nhìn cho con gái tôi nếu con gái tôi kết hôn. những người từ các nước phía nam, nếu điều đó xảy ra, tôi thực sự sẽ trở thành kẻ thù. “

Bà Mạnh trở mặt và không biết phải nói gì trong một lúc lâu, vì bà vẫn còn đang tiêu hóa những gì Mạnh Thần Huy nói.

Có phải là hàng giả không?

Cuộc hôn nhân là giả?

Chỉ là muốn chặn lấy một cái cơ kêu gọi kết hôn của các quốc gia phía nam?

“Hơn nữa, Trần Thành đó, tôi luôn cho rằng anh ta không dễ dàng gì.” Mạnh Hoàn Huy đột nhiên nói: “Người được phái đi điều tra anh ta ngày hôm qua đã trở về và nói rằng hoàn toàn không tìm thấy anh ta.”

Về điều này, bà Mạnh tỏ vẻ dửng dưng: “Tôi đã thử rồi, đừng lo lắng, ngay cả khi, như Mĩ Kỳ nói, cậu ấy có thể tự mình chơi một vài trò chơi punks, nhưng sức của cậu ấy không mạnh, nhiều nhất là bốn cấp.”

Mạnh Thần Huy lắc đầu, nghĩ đến những lời cuối cùng Trình Uyên nói với anh ngày hôm qua, dường như có một số ý nghĩa.

Anh ta không chắc.

“Tốt hơn hết là cẩn thận một chút, người này quá mức bình tĩnh!”

“Chà, điều này hơi lạ.” Bà Mạnh đồng ý.

Đúng lúc này, cửa phòng Mạnh Thần Huy được đẩy ra.

Chị dâu của Mạnh Mĩ Kỳ chạy đến và lo lắng nói: “Bố mẹ ơi, không ổn rồi, Chân Hùng đi rồi”.

Mạnh Chân Hùng là anh trai của Mạnh Mĩ Kỳ.

“Tại sao?” Bà Mạnh không thể không khiển trách khi nhìn thấy con dâu trong bộ dạng hờ hênh như vậy: “Chân Hùng có tay và chân. Nó có thể làm mất nó trong chính tòa nhà của mình không?”

Chương 995

“Không mẹ, mẹ biết Chấn Hùng rất chú ý đến ngoại hình. Hôm nay anh ấy không thay quần áo, và anh ấy vẫn mặc đồ ngủ, vì vậy anh ấy đã biến mất.” Chị dâu của Mạnh Mĩ Kỳ lo lắng nói.

Nghe những gì cô ấy nói, Mạnh Thần Huy không khỏi cau mày.

“Chà!”

“Bùm!”

Đúng lúc này, dưới lầu đột nhiên vang lên một tiếng động.

Mạnh Thần Huy và những người khác vội vã nhìn ra cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn.

Tôi thấy một nhóm người đến từ nhiều quốc gia phía nam khác nhau xuất hiện trên quảng trường dưới tòa nhà của Mạnh, họ liều lĩnh đá vào những lính canh sắp xếp cảnh đám cưới và phá bỏ những vòm lưa đỏ vừa được sắp đặt.

Một người, thậm chí còn đứng trên quảng trường chửi bới.

Vẻ mặt của Mạnh Thần Huy đanh lại, rồi anh thở dài thườn thượt: “Đã đến lúc rồi, sắp đến rồi.”

“Lao Mạnh, đừng lo lắng về điều đó, tôi sẽ đưa ai đó đến nộp tung họ.” Bà Mạnh nói.

Mạnh Thần Huy lắc đầu: “Bọn họ ở đây cho ta, chúng ta đi xuống xem một chút.”

...

Mạnh Thần Huy khi họ đi xuống.

Tôi nhìn thấy một người đàn ông trông xấu xí, hai lăm mười sáu tuổi, đang đứng dưới tòa nhà của Mạnh và hét lên.

“Mạnh Thần Huy, mày không nghĩ rằng các nước phía nam của chúng ta hay bắt nạt như vậy sao? Ba thiếu gia của các nước phía Nam của ta không xứng với đứa con gái bò sát của mày sao?”

“Người còn bịa đặt lừa gạt sứ thần các nước phía nam của chúng ta, người cho rằng chỉ có mình người thông minh, sứ thần các nước phía nam chúng ta đều là kẻ ngu xuẩn sao?”

“Hi hi, người có hôn ước, muốn kết hôn sao?”

“Được rồi, vậy theo quy củ của các nước phương nam chúng ta, gọi vị hôn phu của con gái người đến, để hắn đánh chết vị thiếu gia này, xem Lão Tử đánh hắn như thế nào!”

Mạnh Thần Huy đi xuống cầu thang vẫn ổn, nhưng mặt bà Mạnh đã thay đổi.

“Lão Mạnh, kém nhất những người này cũng là cao thủ cấp ba. Người nào nhiệt là cấp một, phía sau còn có hai cấp một, mười hai cấp.”

“Ba, có chuyện gì vậy?”

Mạnh Mĩ Kỳ cũng hoảng sợ chạy ra ngoài và hỏi.

Đám người Mạnh Thần Huy đi ra, tự nhiên là phía sau có đông đảo vệ sĩ, khí thế hùng dũng, nhất thời thu hút sự chú ý của mọi người.

Các quốc gia phía nam gặp khó khăn và những nước khác cũng nhìn vào Mạnh Thần Huy và những người khác.

Và người đàn ông xấu xí đang kêu lên, từ từ quay đầu lại rồi quay lại, khi nhìn thấy Mạnh Thần Huy, khóe miệng anh ta nhếch lên một nụ cười nhếch mép: “Anh là Mạnh Thần Huy?”

“Táo bạo, tên khốn kiếp, ngươi dám ở trước nhà Mạnh gia ...” Một cao thủ cấp ba bên cạnh Mạnh Thần Huy không nhìn được đứng lên chỉ vào người đàn ông.

Nhưng anh ấy chưa kịp nói xong thì đã kêu lên một tiếng “kêu”.

Chương 996

Chương 996:

Ta nhìn thấy một đạo dư ảnh, chợt lóe lên từ trong đám người các quốc gia phương nam và những người khác, trong nháy mắt đi tới, đập vào ngực hắn.

“phun!”

Cao thủ cấp ba này còn không có phản ứng gì, liền bị đuổi ra một đường dài, phun ra một ngụm máu, nằm bất động trên mặt đất.

Nước da của mọi người thay đổi đáng kể.

Các lính canh xung quanh Mạnh Thần Huy vội vàng bảo vệ Mạnh Thần Huy phía sau anh ta.

Và người đàn ông đến từ các quốc gia phía nam đã làm điều đó dường như chỉ là người bảo vệ đằng sau người đàn ông xấu xí, hoặc một đứa em trai.

“Trước mặt ba vị thiếu gia của chúng ta, các ngươi chỉ là một lũ bò sát. Còn dám mắng ba vị thiếu gia của chúng ta.”

Các vệ binh của các nước phía nam chế nhạo.

Mạnh Thần Huy quay đi khỏi đám đông với vẻ mặt u ám, và nói với người đàn ông xấu xí: “Cậu có phải là thiếu gia thứ ba của các nước phía nam không, A Bất Đề?”

A Bất Đề là người đàn ông xấu xí vừa mới được yêu thích, và là người ban đầu nói rằng anh ta đã kết hôn với Mạnh Mĩ Kỳ.

Tại thời điểm này, A Bất Đề hoàn toàn bị phân tâm bởi Mạnh Thần Huy, và anh ta thậm chí không nhìn Mạnh Mĩ Kỳ.

Bởi vì anh ấy đã nhìn thấy Mạnh Mĩ Kỳ.

Những người từ các nước phía nam có làn da hơi sẫm màu. Điều này không chỉ đúng với đàn ông mà còn đúng với cả phụ nữ, vì vậy, khi nhìn thấy Mạnh Mĩ Kỳ, người xinh đẹp và dịu dàng như ngọc, mắt anh ta nhìn thẳng.

...

Nhìn thấy ánh mắt đau khổ của anh ta, Mạnh Thần Huy không khỏi cau mày, và chặn Mạnh Mĩ Kỳ ở phía sau anh ta.

“Sư phụ A Bất Đề, cô gái nhỏ đã kết hôn rồi, hôn nhân khó mà nổi dãi được!” Anh lớn tiếng nói.

A Bất Đề cười nói: “Loại chuyện này dễ xử lý, nếu để người ra tay, ta giết hẳn thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.”

“Anh...!” Vẻ mặt Mạnh Thần Huy chìm xuống nói: “Đừng đi quá xa!”

Bất Đề dang hai tay, không nhìn được cười đến ngất trời:
“Haha, nói đùa, có gì quá đáng đâu? Đây là phong tục ở các nước phía nam của chúng ta. Chúng ta ngưỡng mộ anh hùng và anh hùng, còn những kẻ hèn nhát và kẻ yếu không đáng có quyền giao phối!”

Những lời nói của Bất Đề rất xúc phạm, và cực kỳ kiêu ngạo và không tử tế.

Những người trong gia đình Mạnh đã rất tức giận.

Bà Mạnh thậm chí còn nghiến răng.

Nhưng cái gì cơ?

Sức người là ở đó, nhà Mạnh không thể chiến đấu với họ được.

Mạnh Thần Huy trầm giọng nói: “Đây không phải là lãnh thổ của các quốc gia phía nam của người. Cái gọi là” ở nông thôn “, vì người ở đây, người phải tuân theo quy tắc của chúng ta.”

Bất Đề chế nhạo: “Không sao đâu, đây sẽ là trang của chúng ta.”

Mạnh Thần Huy lạnh lùng nói: “Nhưng vẫn chưa có, vậy xin mời trở về đi. Hẹn gặp lại!”

Một người lính gác vội vàng bước tới, đưa tay ra hiệu cho A Bất Đề, làm động tác vui lòng và nói: “Làm ơn!”

Bất Đề lại cười toe toét, dường như anh ta không có ý định đi, thay vào đó, anh ta vươn đầu trước mặt người bảo vệ và hỏi với giọng nhẹ nhàng: “Nếu anh để tôi đi, tôi có đi không?”

Chương 997

Người bảo vệ dường như cảm nhận được điều gì đó không tốt, và ngay khi sắc mặt anh ta thay đổi, anh ta định rút lui.

Nó có thể là quá muộn.

Abtti bất ngờ bắn ra, tùm cổ tên lính gác và hét lên: “Tôi sẽ đến như tôi muốn, và rời đi như tôi muốn. Anh là thứ mà anh dám chỉ tay vào tôi”.

“Dừng lại!” Mạnh Thần Huy hét lên khi thấy điều này.

có thể.....

Với một tiếng “cách!” Cổ của người lính gác bị gãy.

Khi Bất Đề buông tay, cơ thể của người bảo vệ rơi xuống đất bất động.

Lúc này, tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Bao gồm cả A Bất Đề, đối diện có ba cao thủ cấp một, còn lại đều là trung cấp cấp hai, cấp ba trở lên, đội hình này nếu đặt ở Đảo vàng, chính là tồn tại tất cả tiêu diệt.

Khung cảnh bỗng trở nên yên tĩnh vô cùng.

Bất Đề kiêu hãnh đứng trên sân, đà tăng mạnh, như thể đột nhiên, anh trở thành vua ở đây.

Trên thực tế, anh ấy có một vị trí nổi bật ở các nước phía Nam.

Loại khí tức này thật sự không phải giả vờ.

Con trai của Mạnh Thần Huy là Mạnh Tử Giai không biết khi nào mình sẽ xuất hiện bên cạnh Mạnh Thần Huy, vì vậy cô không thể không thuyết phục ông: “Cha nuôi, tình hình hôm nay có lẽ không tốt cho chúng ta. Tốt hơn là ... tốt hơn là nên đồng ý với các điều khoản của họ trước. “

Mạnh Thần Huy biết Mạnh Tử Giai đang nói về điều gì, và đó là để Mạnh Mĩ Kỳ kết hôn với Bất Đề giống quý trước mặt anh ta.

Vì vậy, mặt anh ta tối sầm lại, và anh ta hét vào mặt Mạnh Tử Giai: “Biến đi, đồ không có xương sống!”

Mạnh Tử Giai Giai bị Mạnh Hoàn Huy trước mặt nhiều người như vậy mắng, sắc mặt trắng xanh, có chút không đành lòng, nhanh chóng bổ sung: “Nhưng mà cha nuôi, nếu người làm phiền sự phụ A Bất Đề, chúng ta ... “

“Biến đi!” Mạnh Thần Huy giận dữ hét vào mặt Mạnh Tử Giai một lần nữa.

Mạnh Tử Giai Giai vội vàng kính ngọc cúi đầu xuống, nhưng trong mắt anh lại lóe lên một tia lạnh lùng.

Sau đó, Mạnh Thần Huy lạnh giọng hỏi Bất Đề: “Các quốc gia phía nam người không nhìn được phải không? Người muốn cùng Mạnh gia nhà ta xé rách mặt mũi?”

Nhưng Bất Đề cười toe toét và nói, “Nếu bạn thông minh hơn, tất nhiên chúng tôi hy vọng sẽ sống trong hòa bình. Bạn trở thành người cũ của tôi và phụ trách Đảo vàng trong tương lai. Thật là một kết thúc tuyệt vời?”

“Nhưng nếu tôi không vui thì sao?” Mạnh Thần Huy trầm giọng hỏi.

A Bất Đề cười nhẹ và nói: “Vậy thì chúng ta không nên trở mặt với gia đình Mạnh, bởi vì gia đình Mạnh của cậu vẫn được người dân trong thành phố ủng hộ rất nhiều. Chúng tôi không muốn khơi dậy sự phẫn nộ của công chúng. Tuy nhiên, nếu khả năng cao, chúng tôi sẽ kiểm soát nó. Người thừa kế gia tộc Mạnh. “

Nhưng câu này, sắc da của mọi người thay đổi rõ rệt.

“Ý của anh là gì?” Đôi mắt Mạnh Thần Huy đột nhiên ngưng tụ.

Bất Đề chế nhạo: “Ý tứ còn chưa đủ rõ ràng sao? Từ nay về sau, Mạnh nhà người sẽ là một con chó chúng ta nuôi ở Đảo vàng. Đương nhiên, chúng ta phải chọn một con chó ngoan ngoãn.”

Chương 998

Anh ta vừa nói xong.

“Puff!” Với một âm thanh, một con dao lao vào lưng Mạnh Thần Huy.

Đôi mắt của Mạnh Thần Huy đột nhiên nhìn chăm chăm.

Bà Mạnh còn kinh ngạc hơn, nhanh chóng lấy lòng bàn tay vỗ về người phía sau.

Người đứng sau anh không phải ai khác mà chính là Mạnh Tử Giai.

Mạnh Tử Giai nhanh chóng rút lui.

“Đồ khốn nạn, sao mày dám ...!” Bà Mạnh kêu lên, “Lại đây, giết hắn!”

nhưng.

Sau khi bà Mạnh gọi thì thấy mọi người đứng ngòai không yên.

Hơn nữa, nhiều lính canh đã rút dao và chĩa vào Bà Mạnh và Mạnh Thần Huy, những người đã bị đâm.

Mạnh Mĩ Kỳ nhanh chóng đỡ Mạnh Thần Huy và lo lắng hét lên: “Bố, bố có sao không?”

chốc lát.

Hầu như tất cả mọi người đều chĩa dao vào Mạnh Thần Huy.

Mạnh Thần Huy nhận ra: “Đây là một âm mưu!”

Đây quả thực là một âm mưu.

Một nửa trong số hàng trăm cấp dưới của Mạnh trong tòa nhà đã bị kiểm soát.

Tại hiện trường, một nửa lính canh của Mạnh Thần Huy đã nổi loạn, và một số chọn cách im lặng sau khi nhìn rõ tình hình.

Vì vậy, ngay lập tức.

Gia đình Mạnh Thần Huy dường như đã trở thành một gia đình cô đơn.

Bà Mạnh đang bảo vệ chồng, con gái và con dâu của bà, và chỉ vào Mạnh Tử Giai Giai giận dữ: “Mạnh Tử Giai Giai, cô là đồ sói, và gia đình Mạnh của tôi đối xử với cô như cha mẹ và con cái!”

Mạnh Tử Giai bước đến chỗ bà Mạnh với nụ cười trên môi và hỏi: “Coi tôi như một người con của cha mẹ? Có ai không?”

“Mẹ đỡ đầu, con nhớ là con đã nói với mẹ rằng con thích Mĩ Kỳ. Mẹ có nhớ mẹ đã nói gì lúc đó không?”

“Người nói, cho ta biết ta là ai. Nói ta không xứng với Mễ Kỳ, đây là coi ta như phụ tử sao?”

“Nói trắng ra, người không nghĩ muốn chết để nhà người Mạnh gia phụ thân nhận ta là con trai chính trực sao?”

“Hehe, coi ta như con ruột, vậy ta hỏi người, người truyền cho ta vị trí Gia trưởng nhà họ Mạnh được không?”

“Đồ khốn nạn!” Bà Mạnh tức giận ngắt lời Mạnh Tử Giai Giai.

Chị dâu của Mạnh Mĩ Kỳ cũng chạy tới, chỉ vào mũi Mạnh Tử Giai nói: “Người là cái gì, người dám nhớ tới vị trí Gia trưởng của nhà Mạnh. Chỉ có anh trai của người mới có thể kế thừa vị trí Gia trưởng của nhà Mạnh. .”

“Mạnh Chân Hùng?” Mạnh Tử Giai hùng hồn hỏi.

“Vớ vẩn!” Chị dâu của Mạnh Mĩ Kỳ tức giận nói.

“Bắn!”

Mạnh Tử Giai tát vào mặt chị dâu một cái tát, và thẳng tay tát người phụ nữ này xuống đất.

“bạn.....!”

Mạnh Tử Giai Giai chế nhạo, “Nào, nói cho tôi biết, Mạnh Chấn Tường bây giờ đang ở đâu? Hôm nay nhà họ Mạnh đã xảy ra chuyện gì, còn những người khác thì sao?”

Thế là chị dâu như hiểu ra điều gì đó. Cô ấy chỉ vào Mạnh Tử Giai Giai và nói, “Là anh ... anh đã bắt được Chấn Hùng?”

“Anh đã làm gì em trai tôi?” Mạnh Mĩ Kỳ cũng tức giận quở trách Mạnh Tử Giai Giai.

Chương 999

Mạnh Tử Giai Giai cười lớn.

Anh chỉ vào Mạnh Thần Huy và nói: “Cha nuôi, trách anh quá thiếu hiểu biết về vấn đề thời sự. Nhìn đi, anh mở mắt ra sẽ thấy, những người lớn từ các quốc gia phía Nam, tình cờ đi ra đều là những bậc thầy vô song, anh nói, cái gì.” bạn đang chống lại? “

“Bạn có muốn đợi cho đến khi cuộc chiến giữa những kẻ ngốc ở phương bắc và những người khác kết thúc trước khi bạn quyết định đứng sang một bên?”

“Người cho rằng người ngu ngốc? Đến lúc đó, người lớn các quốc gia phương nam còn sẽ nhìn người? Người có tư cách gì đứng ở bên lề?”

“Cha nuôi, người bồi rồi. Đây là tiết tấu đưa chúng ta vào chỗ chết ở khu thứ hai.”

Nói đến đây, hán chế nhạo, vỗ vỗ ngực nói: “Trường hợp này, ta đương nhiên không đành lòng nhìn người đem khu thứ hai hủy diệt, cho nên ta bí mật liên lạc với người lớn ở các quốc gia phía nam.”

“Này, người chết rồi, Mạnh Chấn Đông chết rồi, Mễ Kỳ giả cho thiếu gia các nước phương nam, ta nghiêm nhiên trở thành Mạnh gia gia tộc. Người xem, cái kết này đẹp đến mức nào?”

Những lời của Mạnh Tử Giai đã giải thích rõ ràng mọi thứ cùng một lúc.

Điều này khiến gia đình Mạnh Thần Huy tức giận.

Nhưng nó có thể là gì?

Tình hình hiện trường là những lo lắng bên trong đã trở nên không thể giải quyết được dưới áp lực của những rắc rối bên ngoài.

Mạnh Tử Giai đã có quyền nói tuyệt đối.

Bà Mạnh rất tức giận: “Tôi đã làm điều đó với bạn!”

Vừa nói, cô vừa lao đến Mạnh Tử Giai một cách tuyệt vọng.

Bà Mạnh là cao thủ cấp 2, nhưng Mạnh Tử Giai chỉ là cao thủ cấp 3. Tất nhiên, anh ta không thể đánh bại Bà Mạnh.

Nhưng Mạnh Tử Giai không hề hoảng sợ.

Bởi vì, ngay khi bà Mạnh chạy đến phía Mạnh Tử Giai, “Swish swish!” Có một âm thanh yếu ớt, và vài chiếc kim bạc đâm xuyên qua không khí.

Bà Mạnh bị sốc và nhanh chóng tránh đi.

Chính trong không gian này, một người phụ nữ bất ngờ xuất hiện và tát vào vai bà Mạnh.

Với một tiếng “nổ!”, Bà Mạnh đã được chụp lại mặt đất.

Vừa định đứng dậy, một con dao đã được đưa cho cô và gí vào cổ cô.

“Đừng đi lung tung, mẹ đỡ đầu, con sẽ chết nếu đi lung tung.”

Mạnh Tử Giai Giai mỉm cười.

“Tuyệt vời, thực sự tuyệt vời!”

Cách đó không xa, A Bất Đề vừa vỗ tay vừa đi về phía bên này.

Anh đi trước Mạnh Mĩ Kỳ, Mạnh Mĩ Kỳ sợ hãi co lại phía sau Mạnh Thần Huy. Mạnh Thần Huy bị thương dang tay bảo vệ con gái và nhìn A Bất Đề với vẻ căm hận.

Bất Đề cười khúc khích, rồi đập lên đùi Mạnh Thần Huy.

“A!” Mạnh Thần Huy không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn.

A Bất Đề là một bậc thầy, bạn có thể tưởng tượng dưới chân hắn có bao nhiêu sức mạnh.

Còn Mạnh Thần Huy chỉ là một người bình thường, hẳn đương nhiên không chịu nổi sức lực của A Bất Đề, cảm giác cả chân sắp bị bóp nát.

“Cha vợ, đừng trách vị thiếu gia này không cho người cơ hội. Chỉ cần người gạt đầu như vậy, ta vẫn có thể đảm bảo quyền hành tuyệt đối của người trong khu vực thứ hai.” A Bất Đề chế nhạo.

Chương 1000

Chương 1000:

Khuôn mặt đau khổ của Mạnh Thần Huy biến dạng, mồ hôi lấm tấm trên mặt, nhưng anh nghiêng răng nghiêng lợi không nói gì.

Mạnh Mĩ Kỳ cũng lo lắng vươn tay đẩy bàn chân mà A Bất Đề đã giẫm lên chân của Mạnh Thần Huy, vừa lo lắng vừa kêu lên: “Buông ra, buông ra!”

Tuy nhiên.....

Cô bị A Bất Đề nắm lấy cằm, buộc cô phải ngẩng đầu lên.

A Bất Đề nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Mạnh Mĩ Kỳ, đôi mắt anh ta như có lửa, như thể nước miếng có thể sẽ chảy xuống trong giây lát.

“Đúng là một tiểu tiên quyến rũ, hehe, tối nay nghĩ lại có thể đè em dưới bụng, trái tim của anh... hahaha!” Anh cười vô duyên.

Mạnh Thần Huy giận dữ hét lên: “Buông Mĩ Kỳ ra!”

“Bốp!” Mạnh Tử Giai Giai xông lên, tát vào mặt Mạnh Thần Huy, quát lớn: “Đồ già, đừng có xấu hổ người, Sư phụ A Bất

Đề nhìn Mĩ Kỳ, sau đó mẹ nó là phúc của người., Mĩ Kỳ bị Thiếu gia Bất Đề đụ mất rồi. . Đó là vinh quang của gia đình Mạnh của bạn. Bạn có hài lòng không? ”

“Sư phụ Bất Đề, đừng nói nhảm với hần, để ta giết hần.”
Mạnh Tử Giai Giai lúc này đã rút con dao ra, và dường như sẵn sàng đâm con dao vào ngực Mạnh Thần Huy bất cứ lúc nào.

Anh ta cũng sợ, sợ rằng Mạnh Thần Huy sẽ thay đổi lời nói của mình, trong trường hợp đó, cơ hội của Mạnh Tử Giai Giai sẽ không còn nữa.

Bất Đề nhìn Mạnh Thần Huy một cách bình tĩnh, như thể anh ấy muốn chờ đợi quyết định cuối cùng của mình.

Tuy nhiên, Mạnh Thần Huy rống lên với đôi mắt đỏ: “Đồ cầm thú, tôi, Mạnh Thần Huy như một bóng ma, sẽ không để cho bạn đi!”

A Bất Đề lắc đầu thờ dài nói: “Tôi thực sự bị ám ảnh bởi nó. Nếu như vậy thì tôi sẽ làm điều đó cho bạn. Bạn có thể là một con ma.”

Vừa nói, anh vừa nháy mắt với Mạnh Tử Giai.

Mạnh Tử Giai mừng rỡ ra mặt, gươm dao đâm Mạnh Thần Huy.

“Không!”

“Lao Mạnh!”

“cha!”

Mạnh Mĩ Kỳ Mạnh Mĩ Kỳ của chị dâu và bà Mạnh lo lắng hét lên.

“Chà!”

Đúng lúc này, trên cao đột nhiên vang lên tiếng vỡ kính.

Mọi người không khỏi ngược nhìn.

Tôi đã thấy...

Một số bóng người, giống như những con chim lớn, đã phá vỡ cửa sổ và nhảy ra khỏi đó.

Ồ không, không phải nó nhảy xuống, nó bị ném ra ngoài, hay là ... nó bị văng ra ngoài.

“Huhuhu!”

“Khiếp!”

Năm sáu người đều vững vàng ngã xuống đất, máu bắn tung tóe.

Mọi người đều bàng hoàng trước cảnh tượng đó.

Bởi vì những người này đều là bậc thầy về bánh răng thứ ba.

Ở đây, người ngạc nhiên nhất là Mạnh Tử Giai.

Bởi vì số ít người bị rơi từ trên cao xuống dường như là tay chân của anh ta.

Những người này đều rơi từ tầng bảy xuống.

Chương 1001

Mọi người còn chưa hình dung ra tình huống gì thì đột nhiên
...

“Chà!”

“Chà!”

“gì!”

Tiếng hét, kèm theo tiếng kính vỡ, lại vang lên.

Lần này, từ tầng sáu, vài người đã bị đánh ra.

“Bắn!”

“Cộp cộp.....”

Sau đó, nó là tầng thứ năm!

Tầng bốn

Tầng thứ ba...

Cuối cùng, ánh mắt của mọi người vẫn ở lối vào phía trước của tòa nhà Mạnh.

“Kaka...”

Có tiếng bước chân vang lên, thần kinh của mọi người như thất lại.

Trên thực tế, vào thời điểm này, Mạnh Thần Huy, Mạnh Tử Giai, A Bất Đề và những người khác đều nghĩ rằng Mạnh Thần Huy có bất kỳ người chơi nào khác, và người của anh ta đã tập kích người của Mạnh Tử Giai.

Lối vào cầu thang còn cách cửa chính một khoảng, phải đi qua một dãy hành lang đi về hướng Tây, nên mọi người thoát nhìn chỉ nghe thấy tiếng động, nhưng không thấy bóng người.

Tuy nhiên, khi nghe thấy tiếng bước chân của một người trên hành lang, mọi người đều tròn tròn mắt.

sau đó.

Trình Uyên xuất hiện trước mặt mọi người.

Khi bước ra khỏi cửa tòa nhà, ánh mặt trời có chút chói chang, Trình Uyên vươn tay che lại, nheo mắt nhìn vào cánh đồng.

“Chú!”

Nhìn thấy Trình Uyên, Mạnh Mĩ Kỳ đầu tiên là vui mừng khôn xiết, sau đó lại ngạc nhiên, cô lo lắng nói: “Chú ơi, chạy đi!”

Vẻ mặt của Mạnh Thần Huy cũng căng thẳng.

Và bà Mạnh ban đầu nghĩ rằng bà đã nhìn thấy hy vọng và nghĩ rằng ai đó có thể đến để giải cứu họ, nhưng chính đứa trẻ này đã ra tay.

Trong nhận thức của cô, Trình Uyên là một chiến binh xa lạ, ở quá xa so với cô.

Vì vậy, tôi đã rất thất vọng khi nhìn thấy Trình Uyên.

Khi Trình Uyên nhìn thấy Mạnh Tử Giai Giai, anh ta đi thẳng đến Mạnh Tử Giai Giai và hỏi không chút cảm xúc, “Tôi đã khám xét toàn bộ tòa nhà. Bạn bè của tôi ở đâu? Bạn đã giấu họ ở đâu?”

Chỉ sau đó, Mạnh Tử Giai mới phản ứng.

Nói cách khác, hấn được người của các quốc gia phía nam hậu thuẫn nên sẽ không sợ Trình Uyên, chưa kể lúc đầu hấn cũng không sợ.

Vì vậy, anh ta cười toe toét: “Tôi là ai? Cô là cái quái gì vậy, dám chất vấn tôi?”

Nhìn thấy Trình Uyên đi về phía Mạnh Tử Giai Giai, Mạnh Mĩ Kỳ lo lắng, cô hét lên: “Chú, chú đi mau, không đối phó được với những người này, chú...”

“Bắn!”

Trình Uyên đi đến một nơi cách Mạnh Tử Giai Giai năm mét, vừa di chuyển thì đột nhiên xuất hiện trước mặt Mạnh Tử Giai Giai.

Không ai có thể thấy cách anh ta di chuyển, và không ai có thời gian để phản ứng.

Ngay khi Trình Uyên bắn, anh ta túm cổ Mạnh Tử Giai và nói trống không: “Tôi sẽ cho cậu một cơ hội nữa. Nói cho tôi biết, bạn của tôi đâu?”

Trong mắt hắn hiện tại chỉ có Mạnh Tử Giai, còn những người khác, hắn đã hoàn toàn không để ý tới.

Chương 1002

Những người từ các nước phía nam như A Bất Đề cau mày. Đặc biệt là A Bất Đề, một tia tức giận hiện lên trong mắt anh ta, như thể anh ta rất bất mãn với sự thiếu hiểu biết của Trình Uyên.

“Hiện tại ngươi đã thấy tình cảnh ở đây, còn dám làm gì ta, chỉ có một con đường cụt...”

“phun!”

Trình Uyên không để anh tiếp tục, nhưng dùng sức với hai tay, cổ của Menzija đột nhiên bị anh siết chặt.

“Cho cậu một cơ hội, không phải để cậu nói nhảm.” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Sau khi buông ra, Mạnh Tử Giai Giai mở to mắt, lấy tay che cái cổ bị bóp chặt của mình, ngã xuống đất, co giật vài cái rồi chết.

Cảnh tượng này khiến mọi người trong phút chốc bị sốc.

Đặc biệt sự dứt khoát và quyết tâm tuyệt đối của Trình Uyên lại càng rùng rợn.

Hắn yêu cầu người, nếu không trực tiếp nói chuyện, vậy thì đừng nói nhảm với người, chỉ cần giết người.

Điều này quá hống hách và vô lý, không chừa một chút chỗ trống nào?

Mạnh Mĩ Kỳ vốn là lo lắng cho Trình Uyên, khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng, nhưng sau cảnh này, cô ấy như hóa đá.

“Chú ... chú ... chú...”

Nhưng tinh thần bà Mạnh đột nhiên chấn động: “Chuyện này ... chuyện này làm sao có thể? Dù sao thì Mạnh Tử Giai cũng là cao thủ cấp ba, hắn...”

Đối với những vệ sĩ mà Mạnh Tử Giai đưa tới và những vệ sĩ tạm thời đào thoát đến Mạnh Thần Huy đều không đáng tin cậy, bây giờ Mạnh Thần Huy đột nhiên bị giết, họ đều chết lặng.

Ngược lại, những người đến từ các quốc gia phía Nam dường như không quan tâm, thậm chí một số còn tỏ ra đùa giỡn.

Rốt cuộc, trong số những người này, có ba vị cao thủ hạng nhất. Cũng có nhiều thạc sĩ hạng hai.

Về phần một trong những cao thủ cấp hai đến từ các quốc gia phía nam, hẳn cảm thấy hơi khó chịu khi thấy sân đấu đột nhiên trở nên rất bình tĩnh vào lúc này.

Hắn dường như cho rằng linh khí của thiếu gia bọn họ đã bị người chú đột nhiên xuất hiện lấy đi.

Vì vậy, với một cái khịt mũi lạnh lùng, anh ta chuẩn bị bước tới.

Sau khi giết chết Mạnh Tử Giai Giai, Trình Uyên cũng không thèm nhìn đến cao thủ cấp hai của các quốc gia phía nam đi tới, thay vào đó, hắn lạnh giọng nói: “Đồ chó của các quốc gia phía nam, ta không có thời gian quan tâm. em bây giờ. Chờ anh ở bên. “

Câu này quá kiêu ngạo.

Ngay khi những lời này nói ra, hướng chi là người ở các quốc gia phía nam đều sững sờ, ngay cả Mạnh Thần Huy và những người khác cũng hít thở không thông.

Đôi mắt xinh đẹp của Mạnh Mĩ Kỳ bỗng rung rung.

Bà Mạnh càng không tin vào tai mình, kinh ngạc nói: “Trần Thành, cẩn thận một chút, những người đó không phải chuyện chúng ta có thể đối phó, ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của bọn họ.”

Trước đó, phiên tòa xét xử bà Mạnh đã trải qua.

Khi đó, Trình Uyên cố tình chống trả khiến bà Mạnh lầm tưởng rằng Trình Uyên đã ở quá xa cảnh giới của mình.

Trình Uyên phớt lờ lời nhắc nhở của Bà Mạnh và phớt lờ mọi người từ các quốc gia phía nam, mà thay vào đó, anh ta để mắt đến người phụ nữ tên Bùi Linh Lung trong đám đông.

Chương 1003

Bùi Linh Lung đã bị sốc khi thấy Trình Uyên nhìn mình, rồi hất tay cô ra.

“Xoạt xoạt xoạt xoạt!” Ba đạo kim sắc màu bạc bắn ra.

Lúc này, cao thủ cấp hai từ các quốc gia phía nam cũng có phản ứng, lập tức tức giận nói: “Đồ bò sát khốn kiếp, dám khinh thường người lớn của nam quốc chúng ta, ta chết tiệt bắn chết ngươi!”

Vì vậy, cũng bắn đi Trình Uyên.

Trong cảnh này, bà Mạnh không khỏi hét lên: “Trần Thành, cẩn thận!”

Khuôn mặt của Mạnh Mĩ Kỳ tái đi vì sốc.

Nhiều người cho rằng tập phim này chỉ là một tập phim, và nó sẽ sớm kết thúc.

A Bất Đề, thiếu gia các quốc gia phía nam, thậm chí còn giễu cợt: “Thật sự là một con bò sát không thể nhịn được!”

nhưng.....

“Phập phồng!”

Ba giọng nói yếu ớt truyền vào tai mọi người rõ ràng, đó là tiếng kim bạc đâm vào da thịt.

Tuy nhiên, đó không phải là cơ thể của Trình Uyên bị xuyên qua.

Cao thủ cấp hai của các quốc gia phía nam tát Trình Uyên một cái tát, còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên không tát được nữa, thay vào đó Trình Uyên vươn tay tóm lấy cổ áo của hắn. .

Sau đó Trình Uyên tóm lấy anh và đặt nó trước mặt anh như một con gà.

Ba đạo kim sắc màu bạc đến đúng lúc, vô tư bắn vào giữa lòng mày của vị cao thủ cấp hai này, trực tiếp giết chết hắn.

“Bắn!”

Cấp hai này sư phụ ngã xuống đất, không có phản hồi, trực tiếp đứng lên thi thể.

“Chuyện tương tự, tôi không thích nói lần thứ hai.” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Ông nói điều này không chỉ với những người ở các nước phía nam, mà còn với Bùi Linh Lung.

thời điểm này.

Những người có mặt tại hiện trường một lần nữa bị sốc bởi anh ta.

Bà Mạnh mở miệng, hồi lâu cũng không có qua loa, lảm bảm nói: “Cái này ... cái này làm sao có thể? Hấn cũng là cao thủ cấp hai sao?”

Mạnh Thân Huy cũng nghi ngờ nhìn Trình Uyên.

Và Mạnh Mĩ Kỳ trực tiếp chậm chạp.

Và chị dâu của Mạnh Mĩ Kỳ. Khi chị dâu của Mạnh Mĩ Kỳ lần đầu tiên gặp Trình Uyên, trái tim cô đã nở hoa.

Nói cách khác, Mạnh Mĩ Kỳ và Mạnh Chấn Hùng là anh em một nhà, và họ sẽ chia tay nhau trong tương lai. Vì vậy, chị dâu của Mạnh Mĩ Kỳ đã ra tay chống lại Mạnh Mĩ Kỳ.

Tôi cảm thấy rằng nếu Mạnh Mĩ Kỳ kết hôn với Trình Uyên, một người đàn ông không có gì, không có quyền, không có xuất thân và không có khả năng già đi, thì đó sẽ là một trò đùa.

Tôi vẫn nhớ rằng cô ấy đã từng nói rằng Trình Uyên thậm chí còn không biết bánh răng thứ hai và thứ ba là gì.

Nhưng bây giờ?

Mạnh Mĩ Kỳ hoặc chị dâu của Mạnh Mĩ Kỳ ngăn người nhìn Trình Uyên, nhưng trong lòng lại dấy lên một làn sóng lớn: Đây có phải là Trần Thành mà họ biết không?

Cơ thể Trình Uyên có một áp lực không thể cưỡng lại được.

Loại áp lực này được tạo ra bởi sức mạnh và sự thay đổi tính khí đột ngột của anh ta.

Chương 1004

Điều này cũng khiến người dân các nước phía nam chú ý hơn.

Và tại đây, tôi đã thấy Trình Uyên dễ dàng chống lại các cao thủ bậc hai của các quốc gia phía nam, thậm chí còn dùng anh ta làm lá chắn chặn ba cây kim cho mình.

Bùi Linh Lung, người biết cô không phải là đối thủ của mình, đã bị sốc, và vội vàng hét lên: “Mọi người, hãy giết nó!”

Kết quả là các vệ sĩ, bảo vệ... đều lao về phía Trình Uyên.

Không ai không sợ hãi trước sức mạnh mà Trình Uyên thể hiện, nhưng tất cả đều biết rằng mình phải cẩn răng chịu đạn.

Bởi vì Trình Uyên có khả năng ảnh hưởng đến tình hình hiện tại, một khi Mạnh Thần Huy chưa chết, những kẻ phản bội này sẽ không có cách nào sống sót.

Thay vì làm điều này, tốt hơn là nên chiến đấu với Trình Uyên.

“Mấy năm nay trần trọc, ta cũng không muốn như thế này.”

Trình Uyên nói nhẹ rồi đâm một tên bảo vệ xông lên.

“Tôi không phải là một kẻ điên cuồng giết người. Tôi không muốn lấy mạng của bất kỳ ai. Đặc biệt là cách đây một thời gian, tôi đã nghĩ rằng mình đã xuyên không về thế giới phàm trần và có thể giết chết kẻ thù của mình.”

Một vệ sĩ đã chém nhưng Trình Uyên dễ dàng rút dao bỏ đi mà ngược lại còn tát anh ta một cái.

“Nhưng ta phát hiện đôi khi, thật sự không phải ta muốn giết người, mà là có quá nhiều người muốn chết!”

Nhấc chân lên, một người khác bay ra.

“Vì vậy, tôi đã tìm ra nó ngay bây giờ!”

Cả ba lao về phía Trình Uyên, tất cả đều cầm dao trên tay.

“Phốc phốc phốc phốc!” Sau ba âm thanh nhẹ nhàng, Trình Uyên đến sau lưng ba người đàn ông và đứng nghiêng. Về phần ba người họ, họ đứng đó một lúc, và sau đó bắt đầu chảy máu trên cơ thể của họ.

“Một số sai lầm sinh tử, chẳng hạn như cộng tác với kẻ thù!”

Nói đến đây, Trình Uyên đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt vốn đã thâm trầm lúc này càng trở nên đen hơn và sáng hơn. Một luồng sát khí dường như có thể cảm nhận được, lập tức bao trùm xung quanh.

“Như vậy, các người đi chết đi!”

Người di chuyển, dao di chuyển!

Trình Uyên thực sự rất tức giận, không chỉ bởi vì Lý Nam Địch bị bọn họ bắt giữ, không chỉ bởi vì bọn họ làm loạn, mà là bởi vì một loại hận ý sắt thép.

Người tốt là không đúng, và đầu hàng kẻ thù? No co vui không?

Đây là tính toàn vẹn của giống nòi.

Trình Uyên cuối cùng cũng thể hiện được sức mạnh to lớn của mình, đang ở giữa thì đột nhiên có rất nhiều dư ảnh, không ai có thể nhìn rõ nếu anh nhanh chân. Máu bắn tung tóe khắp nơi anh đi qua, những gốc cây và cánh tay gãy của anh bay khắp bầu trời .

Lúc này, Trình Uyên, như một con quỷ, xen vào giữa đám đông.

Vợ của Mạnh Thần Huy, em dâu của Mạnh Mĩ Kỳ, cũng như Mạnh Mĩ Kỳ, đã bị sốc không nói nên lời trước cảnh này.

Đặc biệt là Mạnh Mĩ Kỳ, đột nhiên nhớ tới lời Trình Uyên nói lúc trước: “Nếu không tìm được người mình đang tìm, nếu xảy ra chuyện với người mình đang tìm, nơi này sẽ trở thành luyện ngục.”

Rất nhiều người rút cuộc Mạnh Thần Huy không làm, để họ có thể tự nhiên thoát khỏi lễ rửa tội trong luyện ngục này, nhưng

ngay cả khi đó, nhìn thấy cảnh này, hai chân của họ trở nên sợ hãi và tái nhợt, thậm chí có người còn bắt đầu run lên.

Chương 1005

Đối với những người ở các nước phía Nam, sự khinh bỉ và khinh bỉ trên khuôn mặt trước đây của họ đã biến mất từ lâu.

“San thiếu gia, vị này, ít nhất cũng là cao cấp cấp hai.” Có người nhắc nhở A Bất Đề.

A Bất Đề nheo mắt.

Họ không nghĩ rằng Trình Uyên là cao thủ, bởi vì Đảo vàng chưa bao giờ có chủ, và những người từ lục địa phía bắc không hề rời khỏi thành phố Tinh Huy và thành phố Bình Minh.

...

Khi Bùi Linh Lung nhìn thấy Trình Uyên lúc này đang điên cuồng như vậy, đôi môi sợ hãi của cô bắt đầu run lên, không nói được lời nào, cô xoay người muốn chạy trốn.

Tuy nhiên, cô là cao thủ cấp hai, làm sao có thể chạy trốn với tốc độ như vậy?

Bùi Linh Lung bắn ra ba cây kim màu bạc, Trình Uyên không kịp tránh cũng lao vào, dựa vào Nội Lực của bản thân, hắn buộc ba cây kim bay cực nhanh này cùng Zhen quay ngược trở lại.

Hai bước đuổi kịp, một người tựa lưng vào núi, đâm sầm vào lưng Bùi Linh Lung.

“gì!”

Miệng phun ra máu, Bùi Linh Lung bị Trình Uyên đánh đến ngã xuống đất, mặt dính đầy máu trên mặt đất.

Cô nhanh chóng muốn đứng dậy và chạy lại.

Lúc này, không ai là không may mắn thoát chết.

chỉ.

Trước khi đứng dậy, cô cảm thấy một núi trọng lực đổ xuống vai mình.

“Bốp” một tiếng, cô đã bị Trình Uyên giẫm lên vai, nằm trên mặt đất, không thể nhúc nhích.

Lúc này Trình Uyên mới dừng lại, mọi người lại thấy sự xuất hiện của Trình Uyên.

“Cho người một cơ hội nữa, nói không chết cũng không nói, người chết đi!” Trình Uyên hét lớn: “Đừng nói nhảm với ta, ta chết tiệt nóng nảy!”

Hầu như tất cả mọi người có mặt tại hiện trường sẽ tin rằng nhận xét của Trình Uyên không phải là lời cảnh báo, bởi vì

Mạnh Tử Giai là một bài học từ quá khứ.

“Tôi nói tôi nói rằng họ bị giam trong ngục tối của Mạnh, và Mạnh Chân Hùng, thiếu gia của gia đình Mạnh, cũng bị giam ở đó.”

Bùi Linh Lung sợ hãi nói, còn không quên cầu khẩn Trình Uyên: “Người đã nói, ta đã nói, người đừng giết ta!”

Với một tiếng “cách” giòn giã, Trình Uyên đã đạp thẳng vào bắp chân và làm gãy xương bắp chân vì cô.

“A!” Bùi Linh Lung đột nhiên thở ra vì đau.

Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm và nói: “Tất nhiên, tôi sẽ làm theo những gì tôi nói.”

Trình Uyên không giết cô, nhưng cô đã cắt bỏ đôi chân của mình.

Bùi Linh Lung run rẩy vì đau đớn nhưng không dám kêu van, thà còn sống còn hơn bị giết.

Sau đó.

Trình Uyên buông Bùi Linh Lung ra, đến bên Mạnh Thân Huy, quay đầu lại nói với bà Mạnh: “Cảm ơn bà, bà hãy vào ngục tối thả bạn tôi ra ngoài.”

Bà Mạnh sợ đến mức thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1006

Bạn biết đấy, lần này Trình Uyên đã cứu mạng họ, nên đương nhiên cô ấy sẽ không từ chối, nhưng ...

Bà Mạnh nhìn những người ở các nước phía nam.

Trình Uyên gật đầu với cô và nói: “Cô cứ để người ta đi. Về phần chó của các nước phía nam, tôi có thể dọn sạch sẽ.”

Bà Mạnh hoài nghi về điều này.

Trình Uyên tuy vừa mới thể hiện siêu năng lực chiến đấu, nhưng vẫn lo lắng Trình Uyên chưa lường được tình hình, nên lại nhắc nhở: “Người của các quốc gia phía nam đã có chủ.”

Trình Uyên nhìn cô với ánh mắt ớn lạnh.

Khi ánh mắt của cô chạm vào nhau, Madam Mạnh theo bản năng rùng mình, và cô ấy dường như nghĩ đến hành vi trước đây của Trình Uyên, vì vậy cô ấy nhìn Mạnh Thần Huy thật sâu và quay lại.

“Chú ...” Vào lúc này, vô số ngôi sao nhỏ vụt qua đôi mắt đẹp và trong veo của Mạnh Mĩ Kỳ.

Trình Uyên giờ đây đối với cô dường như toàn thân cô đang tỏa sáng.

Mọi cô gái đều có ước mơ kết hôn với một anh hùng, và Mạnh Mĩ Kỳ cũng không ngoại lệ, mặc dù ông chú “anh hùng” trước mặt hơi quá già.

Ánh mắt Mạnh Thần Huy có chút phức tạp, nhìn Trình Uyên sốt sáng nói: “Không tìm được thông tin gì về cậu ở khu 2. Cậu là ... người ở đó đúng không?”

Trình Uyên nhìn Mạnh Mĩ Kỳ, sau đó nhìn Mạnh Thần Huy, cười nhẹ và nói, “Tôi.”

Mạnh Thần Huy rất ngạc nhiên.

Trình Uyên nói xong liền xoay người đi về phía đoàn người ở các quốc gia phía nam.

A Bất Đề nheo mắt lạnh lùng nhìn anh, trong mắt không có sự khinh thường.

“Tôi không ngờ Mạnh Thần Huy lại có một nhân vật như vậy bên cạnh.” Anh ta chế nhạo.

Vệ sĩ bên cạnh cười phản bác: “Thiếu gia lo lắng quá, nhiều nhất cũng chỉ là một con bò sát cao cấp cấp hai mà thôi.”

Trình Uyên bước đến gần họ, ánh mắt lướt qua khuôn mặt họ từng cái một.

Anh ấy không tìm thấy Ni Lộ và hơi thất vọng.

“Cách đây không lâu, Bùi Linh Lung đã nói dối tôi rằng cô ấy là người của gia đình Mạnh. Để lấy lòng tin của tôi, cô ấy còn nói với tôi rằng ngày mai sẽ có người từ các nước phía nam đến thăm”.

“Tôi đã tin điều đó vào thời điểm đó, bởi vì những người từ các nước phía nam của bạn thực sự đến thăm vào ngày hôm sau.”

“Nhưng trên thực tế, ngoại trừ câu này, tất cả những gì cô ấy nói đều là giả dối.”

Trình Uyên khẽ lắc đầu nói: “Tôi đang nghĩ, vì cô ấy không phải người nhà họ Mạnh, tại sao lại biết tin tức từ các nước phía nam?”

“Vì vậy, tôi suy đoán rằng phải có sự hỗ trợ nội bộ của cô ấy trong nhà họ Mạnh, và điều này nên rất quan trọng đối với người dân các nước phía nam nói chuyện với nhà họ Mạnh. Nó chỉ có thể cho thấy một vấn đề. Anh ấy có tâm tư phương diện này.” Bởi vì anh ta đã cho Bùi Linh Lung một suy nghĩ. Linh Lung ra lệnh giết tôi trước khi những người từ các quốc gia phía nam đến. Bằng cách này, Mạnh Thành Huy sẽ không có lý do gì để từ chối cuộc hôn nhân. ”

“Vì vậy, tôi đoán có hai người, một người là Mạnh Chấn Hùng và người kia là Mencija. Tôi đoán chắc chắn phải có một trong số họ. Khi bạn lần đầu tiên tiếp xúc với gia đình Mạnh, họ đã bí mật đạt được thỏa thuận với bạn.”

“Có vẻ như bây giờ là Mạnh Tử Giai.”

Thị vệ phía sau Bất Đề tiến lên một bước, không khỏi cười cười, “Ta nói lâu rồi, bọn họ đều là mặt sáng ngời, nhóc con, người nói muốn cho chúng ta thấy người có năng lực tính toán mạnh mẽ sao? Hay bạn nghĩ, Xin lòng thương xót? “

Chương 1007

Trình Uyên lắc đầu nói với anh ta: “Tôi chỉ muốn nói với anh rằng Mạnh Tử Giai đã chết, đồng đội của anh lần này cũng đi rồi. Thật lãng phí tiền bạc, vì vậy lãnh đạo của anh sẽ xem xét lại việc giành được Mạnh Thần Huy.”

“Đương nhiên, tiền đề là lần này giao hết trách nhiệm cho các người, đặc biệt là tam thiếu gia các quốc gia phía nam.”

Nói đến đây, Trình Uyên đột nhiên nở nụ cười kỳ quái: “Cho nên, bây giờ các người là những đứa con trai bị bỏ rơi. Hoặc là ngoan ngoãn bắt chúng, nếu không ta sẽ giết hết.”

Lời nói của Trình Uyên đã khiến người dân các nước phía Nam bàng hoàng.

Mạnh Thần Huy cũng bị sốc.

Mà thủ vệ bên cạnh Bất Đề lạnh lùng khịt mũi: “Thật sự là trắng trợn, người giết hết chúng ta, dựa vào người làm loài bò sát cấp hai?”

Trong trường hợp không có trạng thái chạy trốn, những gì họ nhìn thấy Trình Uyên quả thực chỉ ở cấp số hai.

“Còn nữa, người đứng là đang nói đùa. Đây là Đệ tam thiếu gia đến từ các quốc gia phía nam. Khi thủ lĩnh của chúng ta nhìn thấy, tất cả đều sẽ chào Thiếu gia của chúng ta. Người nói

thủ lĩnh của chúng ta sẽ từ bỏ Đệ tam thiếu gia sao?” có phải bạn bị khuyết tật về tinh thần không? “

Trình Uyên đứng đưng nói: “Cô chịu thua sao? Tôi giết cô thì tôi sẽ biết.”

“Đồ chó kiêu ngạo làm cho cứng miệng!”

Người bảo vệ rất tức giận và bất ngờ rút một con dao găm từ thắt lưng của anh ta.

Hắn là cao thủ cấp thấp, còn khoe khoang rằng hắn đã giết chết Trình Uyên, đó chỉ là chuyện trong suy nghĩ, tự nhiên không thể nhìn ra một loài bò sát trong mắt bọn họ, kiêu ngạo như vậy.

Con dao găm trong tay anh ta, có ánh sáng lạnh lẽo, và anh ta chỉ cần nhìn thoáng qua là biết ứng dụng của năng lượng bóng tối vào con dao.

“Chịu chết!”

Bắt chéo chân bằng xiềng xích, giẫm lên một bước khiến tất cả mọi người cảm thấy kỳ quái, đến Trình Uyên với tốc độ nhanh chóng, như thể co lại thành một tắc.

Nói chung, khi đến giai đoạn đầu, bằng mắt thường khó có thể phân biệt được tốc độ tốc độ cơ thể, các dây thần kinh phản xạ của họ trực tiếp và chính xác hơn.

Hơn nữa, Nội công không chỉ có thể áp dụng vào nắm đấm và bàn chân, mà toàn thân có thể tùy ý điều khiển, thậm chí khi người nào ở trạng bị cấp thấp cũng có thể đạt đến cấp độ của Nội công.

Con dao găm xen lẫn tiếng gió và sấm sét, như xé rách không khí, đâm thẳng vào mặt Trình Uyên.

“phun!”

Người đó và Trình Uyên hòa vào nhau.

Anh đứng sau Trình Uyên, tay vẫn cầm con dao găm lùi về phía sau.

Trình Uyên đứng sau lưng anh, vẫn chống tay sau lưng anh, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Thời gian dường như đóng băng vào lúc này.

Lúc này, Mạnh Mĩ Kỳ và Mạnh Thần Huy nhận ra rằng họ đã chuyển đi, và họ đã chuyển đi. Nhưng họ không biết nó sẽ kết thúc như thế nào sau khi chuyển đi.

Vì vậy, hãy nín thở.

Thực ra, tôi đã rất lo lắng, bởi vì bà Mạnh đã nói rằng bên kia là chủ. Họ không nghĩ rằng Trình Uyên có thể sống sót dưới bàn tay của một sư phụ.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Mạnh Mĩ Ki dường như có một tầng sương mù.

Tuy nhiên.

Chương 1008

Trình Uyên đột nhiên nói với A Bất Đề và nói, “Nếu tôi nhớ không nhầm, bạn nói bạn muốn đánh tôi và đánh tôi toi tả?”

A Bất Đề, người vốn tưởng Trình Uyên đã chết, không thể không nhìn chăm chăm khi thấy Trình Uyên nói một cách bình tĩnh.

Mau.

Sư phụ phía sau Trình Uyên “phốc” một tiếng, khụy xuống, quỳ trên mặt đất, đầu gục xuống, chết đi sống lại.

Cho dù đó là A Bất Đề, những người từ các quốc gia phía nam phía sau anh ta đều đang uể oải vào lúc này.

Ngay cả Mạnh Mĩ Kỳ và con gái của ông cũng bị sốc vì tất cả những điều này.

Một bậc thầy!

Trong ấn tượng của bọn họ, đẳng cấp cao thủ này gần như chỉ tồn tại trong truyền thuyết, cũng giống như Lục Bắc Thần vậy, trên thực tế, đẳng cấp cao thủ được mọi người biết đến có thể đếm được bằng một bàn tay.

Tất nhiên, vẫn còn một số ẩn số, vì vậy tôi sẽ không giải thích chi tiết.

Vì vậy, loại người này cảm thấy rằng họ là bất khả chiến bại.

Tuy nhiên, tình hình hiện tại là người đàn ông tên “Trần Thành” trước mặt bà Mạnh từng nói rằng tối đa chỉ có bốn bánh răng, và chị dâu của Mạnh Mĩ Kỳ nói rằng ông ta thậm chí còn không biết những gì ” người đàn ông trung niên “, nhưng anh ta giết người ngay lập tức. Một bậc thầy của hạng nhất.

Hơn nữa, không ai biết cách giết nó.

“Thật không ngờ, cô thực sự là một cao thủ” Nước da của A Bất Đề bỗng trở nên rất xấu xí.

Những người khác cũng vây quanh anh ta, bảo vệ anh ta ở phía sau.

Trình Uyên lập tức giết chết tiểu sư muội, đây không phải chuyện đùa, bọn họ nhất định phải đảm bảo an toàn cho tiểu sư muội của mình.

Mạnh Thần Huy cũng ngạc nhiên nói: “Mĩ Kỳ, tôi không ngờ rằng bạn sẽ tìm thấy một vị thần vĩ đại như vậy bằng cách tìm một người ngẫu nhiên.”

Mạnh Mĩ Kỳ chớp mắt, và ngôi sao nhỏ trong mắt cô ấy không thể nói gì.

Cô chợt thấy có chút hối hận.

“Đây không phải là anh hùng trong suy nghĩ của tôi sao?”

Thật ra nói thế này cũng không có gì sai, rốt cuộc nhà Mạnh Thần Huy sắp rơi xuống vực, chính là Trình Uyên xuất hiện, dựa vào thực lực của bản thân, trong nháy mắt có thể lật ngược tình thế.

Nghe Mạnh Mĩ Kỳ tự nói, Mạnh Thần Huy liếc nhìn cô với ánh mắt phức tạp.

...

...

Lúc này, Trình Uyên không vội.

Anh ta nhìn A Bất Đề đang vây quanh một đám người vô cùng thích thú, nhẹ giọng nói: “Chúng ta theo phong tục của các nước phía nam mà có một cuộc đấu tay đôi giữa các nam nhân sao?”

“Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi xứng với thiếu gia của chúng ta?” Một vị cao thủ khác từ các quốc gia phía nam tức giận mắng Trình Uyên.

“Đừng tưởng rằng Cốt Thái bị ngươi giết là vì đánh giá thấp đối phương. Ngươi vốn hung hãn. Phải biết rằng thực lực của Thiếu gia chúng ta còn cao hơn Cốt Thái!”

Chương 1009

Trình Uyên nhún vai, thờ ơ nói: “Được rồi, vì cậu không dám đánh nhau, vậy thì hai người có thể đi cùng nhau. Nó sẽ tiết kiệm thời gian của tôi.”

“gì?”

Mọi người đều bị sốc.

Bạn biết đấy, ở phía đối diện của các quốc gia phía Nam có hai cao thủ cấp một, ngoài hai người này, còn có hơn một chục cao thủ cấp hai, và hai mươi ba mươi cao thủ cấp ba.

Những người này muốn cùng nhau chơi, cho dù là cao thủ trung cấp, cũng có thể không lui.

“Đùa với tao à?” Tổ trưởng ngẩn người.

“Được, ta sẽ đấu với ngươi!”

Ai biết được, vào lúc này Bất Đề đột nhiên lớn tiếng nói.

“Thiếu gia!” Một Tổ trưởng nghe vậy kinh ngạc, vội vàng kêu lên.

A Bất Đề nheo mắt và chế nhạo, “Người này chỉ đang lừa gạt. Gu Cai trước đây đã bắt cần. Tôi sẽ không phạm phải sai lầm tương tự nữa. Đừng lo lắng.”

“Thiếu gia không phải mạo hiểm, chúng ta cùng nhau cố gắng đi ...” Tiểu nha đầu còn muốn khuyên can.

Bất quá, Bất Đề đột nhiên trừng mắt nhìn hấn, hấn cũng không có tiếp tục nói cái gì muốn nói.

“Nhân dân các nước phương nam chúng tôi ngưỡng mộ võ công và tôn thờ kẻ mạnh, vì vậy về sức mạnh quân sự, những loài bò sát ở phương bắc chỉ có thể nhìn sau lưng của chúng tôi.”

“Chúng ta tự tin vào thực lực của mình, sao có thể bị loài bò sát cấp thấp như vậy cười nhạo?”

Anh bước ra khỏi đám đông và đến với Trình Uyên một mình, nói: “Nếu hôm nay Bất Đề không thể đánh bại cô, tôi sẽ không còn tham lam với cô Mạnh Mĩ Kỳ xinh đẹp nữa, và tôi sẽ tự động trở về các nước phía nam, và từ đó về sau không còn bước chân tới lục địa phương bắc nữa bước. “

Trình Uyên không quan tâm đến những lời nói tàn nhẫn của A Bất Đề.

Anh ta chỉ nhạo báng và nói: “Vớ vẩn, đừng lo lắng về điều này nếu bạn sắp thua, bởi vì tôi không chắc sẽ sống sót.”

“Cái gì?” Khuôn mặt A Bất Đề đột nhiên tối sầm lại.

Không chỉ có hắn, những người khác cũng trong nháy mắt trở nên cực kỳ căng thẳng, mỗi người đều rút binh khí ra, giống như đang chờ đợi.

“Kẻ kiêu ngạo!” Bất Đề hít sâu một hơi, tựa hồ nghĩ rằng Trình Uyên muốn chọc tức mình, cho nên sau khi kinh ngạc, hắn cũng không có coi trọng.

Anh bước vào tòa, hơi cúi đầu đối mặt với Mạnh Mĩ Kỳ, thay đổi vẻ kiêu ngạo trước đây, lịch sự nói: “Cô Mạnh, hôm nay để cô tận mắt chứng kiến cách tôi đánh bại tên rác rưởi kiêu ngạo và ngu dốt này.”

Nói xong chậm rãi quay mặt về phía Trình Uyên.

Trình Uyên nhẹ nhàng nhìn anh, trên mặt hiện lên vẻ bình tĩnh.

“gọi!”

Đột nhiên, A Bất Đề lắc đầu dữ dội, dưới chân ấn mạnh vào, sàn bê tông cứng rắn đột nhiên bị bước ra khỏi một cái hố nông.

Một tiếng “Bùm!”, Giống như một mũi tên, cả người nhanh chóng bắn về phía Trình Uyên.

Chương 1010

Chương 1010:

Sau đó một đầu gói bay lên, đưa Trình Uyên đi thẳng ra cửa.

Đầu gói bay này uy lực mạnh mẽ, tiếng xé gió vang dội không kém tiếng sụ phụ trước dùng dao găm chém không khí.

“Om!” Đột ngột.

Ban đầu Trình Uyên không để ý lắm, chỉ nghĩ, đưa ngón tay kiểm cho anh ta, anh ta có thể đánh A Bất Đề ngã xuống đất.

chỉ.

Khi đầu gói bay của A Bất Đề đến gần, anh nhận thấy có điều gì đó không ổn.

Không hiểu vì sao, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy đầu gói bay của A Bất Đề giống với Bất Quyền cổ đại của Lý Ngụy.

Sự khác biệt là anh ta có năng lượng tối ở đầu gói này.

Đây là một phương thức tấn công cực kỳ độc đoán và cứng rắn, Trình Uyên có thể cảm nhận được, cho dù anh ta dùng kiếm để nhắm vào đòn tấn công này cũng sẽ hơi không đủ.

Vì vậy, thay vì sử dụng kiếm của mình, anh ta dựng lên cánh tay của mình và chống lại đòn tấn công bằng đầu gối của đối thủ.

“Bùm!” Một âm thanh.

Lực lượng không lồ và độc đoán giống như một cỗ xe phi nước đại trực tiếp đánh vào thân thể của Trình Uyên, hẳn không thể ngăn cản thân thể của mình chút nào.

Với một “shoo”, nó bay ra ngoài.

“Bốp!” Anh ngã xuống đất.

“nó tốt!”

“Thiếu gia dũng mãnh!”

“Thiếu gia là số một thế giới!”

Có một tràng pháo tay vang dội từ người dân các nước phía Nam trên sân.

Nhưng Mạnh Mĩ Kỳ và Mạnh Thần Huy đột nhiên bị sốc, và trái tim của họ lạnh lẽo.

Đặc biệt Mạnh Mĩ Kỳ hét lên theo bản năng: “Chú ...!”

Lại nhìn A Bất Đề, anh ta có vẻ rất tự tin, sau cú đánh cũng không có ý đuổi theo, thay vào đó anh ta khinh thường liếc nhìn Trình Uyên đang nằm dưới đất đằng xa, anh ta gio chân lên vỗ nhẹ. Một chút bụi trên đầu gối.

“Đồ ăn nhanh quá!” A Bất Đề chế nhạo.

“Haha ...” Mọi người từ các quốc gia phía nam không khỏi bật cười chế nhạo.

Nhưng vào lúc này ...

“Có chút bất cần.”

Đột nhiên một giọng nói rất đều đều vang lên.

Sau đó Trình Uyên từ từ đứng dậy khỏi mặt đất.

Sau khi đứng thẳng, hắn cũng vỗ nhẹ bụi trên ngực, nhàn nhạt nói: “Chỉ là thực lực quá yếu.”

“Cái gì?” Mọi người đều kinh ngạc.

Chương 1011

Chương 1011:

Đúng lúc này, đột nhiên có người hét lên: “Thiếu gia, lão tử này sắc mặt thay đổi rồi!”

Nghe đến đây, mọi người đều chú ý đến vẻ mặt của Trình Uyên.

Tôi nhìn thấy trên cằm anh ta nâng lên một lớp màng mỏng, thoạt nhìn có chút đáng sợ, như thể một mảnh da thịt bị nhấc lên.

Nhưng khi tôi nhìn kỹ hơn, tôi thấy rằng khi khối bọt nổi lên bị gió thổi, có thể mơ hồ nhìn thấy một khối bọt mịn khác bên dưới.

Cảnh này cũng đã được Mạnh Mĩ Kỳ và Mạnh Thần Huy nhìn thấy, và họ đều rất ngạc nhiên.

Trình Uyên cau mày, vươn tay sờ sờ, không khỏi thở dài một hơi, “Quên đi, đừng giả bộ.”

Trước đây, là vì không biết gia thế của nhà họ Mạnh ở quận 2, sợ lúc đó sẽ choáng váng nên đã nhờ Lý Nam Địch bù đắp cho mình.

Nhưng bây giờ dường như không cần phải cài đặt nó nữa.

sau đó.

“Xé!” Một tiếng kêu.

Anh đưa tay ra và khám phá làn da trên khuôn mặt của mình!

Hắn xé nát khuôn mặt giống như đã hơn bốn mươi tuổi, chậm rãi xoay người lại.

thời điểm này.

Mọi người đều bị sốc.

“Lớn ... Chú ...?”

Đôi mắt trong veo của Mạnh Mĩ Kỳ lại lóe lên, như thể cô không thể tin vào mắt mình, và cô xoa nó bằng cả hai tay.

Sau khi nhìn rõ, trong miệng nói thầm.

Đó là một khuôn mặt trẻ trung khôi ngô, đẹp trai hơn bao nhiêu lần so với khuôn mặt trước đó hơn bốn mươi tuổi.

Nói cách khác, Trình Uyên khá tốt, tuy không bằng Vũ Phi, nhưng anh ấy là một anh chàng đẹp trai.

Cùng với những lần xuất hiện mạnh mẽ trước đây, nhiều lần giết chết chủ nhân, tư thế và dáng vẻ đó còn có khí chất hiện tại lúc này ... Tất cả đều khiến trái tim của Mạnh Mĩ Kỳ và hươu va vào nhau.

Và Mạnh Thần Huy thậm chí còn ngạc nhiên hơn, vì anh ấy đã nhìn thấy bức ảnh của quá trình này.

Trước khi những người từ miền Nam đến, thành phố Hình Huy và thành phố Bình Minh và Quận Một, Hai và Năm ở trong tình trạng thù địch. Những nhà lãnh đạo từ bên ngoài như Trình Uyên đương nhiên đã được Mạnh Thần Huy và những người khác nhìn thấy.

Trước sự ngạc nhiên của anh, người trước mặt anh là Trình Uyên.

Đáng ngạc nhiên hơn nữa là Trình Uyên sẽ đến với khu vực thứ hai.

Tất nhiên, điều đáng ngạc nhiên nhất là kẻ thù của anh, Mạnh Thần Huy, thực sự đã được cứu bởi Trình Uyên.

...

Về phần A Bất Đề, họ cũng bị sốc.

Họ bị sốc khi biết Trình Uyên thực ra chỉ là một thanh niên tầm hai mươi tuổi chưa đến 30. Hơn nữa, việc có được sức mạnh như vậy ở độ tuổi này là điều vô cùng đáng sợ.

Bạn phải biết rằng những năm gần đây ở các nước phía Nam, đã có rất nhiều nhân tài, nhưng thực sự chỉ có một số thạc sĩ có thể đạt đến trình độ đầu tiên ở độ tuổi đôi mươi. Ví dụ, một thiếu gia như A Bất Đề, người đã tập hợp tất cả tài nguyên của các quốc gia phía Nam, và được hàng chục người thầy nổi tiếng dạy dỗ, cộng với tài năng và sự chăm chỉ của bản thân, cuối cùng đã đạt đến cấp độ đầu tiên.

Chương 1012

Tất nhiên, có một điều khiến họ bàng hoàng nữa, đó là việc Trình Uyên không hề bị thương sau khi bị A Bất Đề đánh vào đầu gối.

làm thế nào mà có thể được?

Trình Uyên lại bước tới chỗ A Bất Đề, ném khuôn mặt bốn mươi tuổi xuống đất, ngây người nói: “Bây giờ đến lượt tôi.”

Bất Đề đột nhiên cau mày.

Ngay sau đó.

Trình Uyên giẫm lên mặt đất với một cái “bùm”, và làm nổ tung sàn bê tông thành một lỗ nhỏ, và người đàn ông, giống như Bất Đề trước đó, nhanh chóng bắn về phía đối thủ.

A Bất Đề khịt mũi và lao về phía Trình Uyên.

“Thật là bí ẩn, ta nghĩ người có thể đỡ thiếu gia này vài phát đầu gối!”

Lại là một đòn đầu gối nữa, trực tiếp đập vào cửa phòng Trình Uyên.

Nhưng ánh mắt Trình Uyên đột nhiên sáng lên, anh dừng người lại, dựa lưng vào núi, đột ngột đập vai vào đầu gối của A Bất Đề.

“Bùm!” Một âm thanh.

Trình Uyên hoàn toàn không sử dụng một chút năng lượng đên tới nào. Thủ đoạn tưởng chừng như thông thường này vừa chặn đứng cú đầu gối có vẻ tàn nhẫn. Không chỉ vậy, với âm thanh tương tự như “sonic boom”, không Ti đã bị đẩy lùi bởi một lực rất lớn và bay ra ngoài.

Nước da của Bất Đề thay đổi đáng kể, và trong chuyến bay ngược, anh nhìn Trình Uyên với vẻ không tin tưởng.

Tuy nhiên, theo như anh thấy, không hề có bóng dáng của Trình Uyên.

Đột nhiên, anh bị một bóng đen che khuất và nhanh chóng ngẩng đầu lên, chỉ sau đó anh mới phát hiện ra Trình Uyên đã bật dậy và bắt kịp cơ thể theo quán tính của anh trong khi hát anh lên không trung.

Bất Đề mở to mắt.

Nếu nói rằng trong lần đối đầu trước đây giữa sức mạnh thuần túy và Nội công, A Bất Đề đã bị đẩy bay và không bị thương, nhưng lần này ...

“bùm!”

Với một tiếng động lớn khác, Trình Uyên chỉ vào bụng của mình.

“gì!”

Một tiếng hét vang lên từ miệng Bất Đề, và cả người bị nổ tung xuống đất, “Puff!” Phun ra một ngụm máu.

Đây là một câu chuyện dài, nhưng thực tế nó chỉ xảy ra trong chớp nhoáng.

Người ở các quốc gia phía nam đều lo lắng, không quan tâm đến bất cứ luật lệ nào, dưới sự lãnh đạo của chủ nhân, bọn họ dẫn đầu về tới Trình Uyên.

“dừng lại!”

“Đừng làm hại thiếu gia của ta!”

“giết nó!”

Trình Uyên vốn dĩ muốn bù đắp cho A Bất Đề, nhưng đột nhiên anh nhìn thấy hàng chục người ở đối diện, tất cả đều giết anh, nhưng khoe miệng lại có một tia giễu cợt.

Có một khoảng cách rất lớn giữa bánh răng thứ nhất và bánh răng thứ hai, giống như khoảng cách giữa bánh răng thứ nhất và bánh răng thứ nhất. Nó không thể được tạo ra bởi một số lượng lớn.

Tất nhiên nếu có quá nhiều người vẫn có thể gây ra mối đe dọa cực lớn cho những đối thủ chỉ cách nhau một cấp, nhưng vấn đề là giữa những người này và Trình Uyên chênh lệch hơn một cấp.

“Tôi không bao giờ khát máu!”

Trình Uyên giận dữ hét lên, quay người lại, dùng một cú đấm vào đầu người thân cận nhất, trực tiếp đập vào đầu người đó.

Chương 1013

“Nhưng quái là tương đối!”

Trong phút chốc, hắn hóa thành một đạo dư ảnh, tóm lấy một cao thủ của các quốc gia phương nam, nện mạnh xuống đất, khiến đầu hắn tiếp xúc gần với mặt đất.

“Bùm!” Âm thanh giống như một quả dưa hấu chín mọng nổ tung.

“Các người là những kẻ xâm lược! Tôi đã thấy sự tàn bạo của người miền nam của các bạn!”

“Bùm bùm bùm bùm ...” Một số đấm liên tiếp đánh trúng một người, khi người đó muốn giơ tay lên thì nắm đấm rơi xuống vai, khi muốn nâng chân lên thì nắm đấm lại rơi xuống bụng dưới. , và nắm đấm nhanh chóng hoàn toàn không thấy bóng người, giống như Trình Uyên đột nhiên sinh ra vô số cánh tay đồng thời đấm vào.

Sau cuộc chiến, người này đã bị chảy máu từ bảy lỗ của mình, và anh ta đang đứng yên!

“So với sự tàn nhẫn mà anh đối xử với em trai tôi, tôi đủ tốt bụng!”

“Bang!” Cả hai nắm đấm phát ra, nổ tung hai cao thủ cấp hai trực tiếp bay lên.

Đột nhiên, cái chết và chấn thương bom tấn!

Có hơn 30 người từ các quốc gia phía nam, trong chốc lát chỉ còn lại mười mấy người, không ai dám tham gia.

Không những không ai dám đi lên, thậm chí có người còn bắt đầu lùi lại, cảnh giác nhìn Trình Uyên, đối mặt với vũ khí của Trình Uyên, sau đó toàn thân run rẩy.

Chúng thật đáng sợ!

Cậu chủ cũng sợ hãi, không thể tin vào mắt mình, không thể tin được thực lực của một thanh niên cao đến mức không thể đoán trước được.

“Ngươi... ngươi không thể làm tổn thương thiếu gia của chúng ta, nếu không, thủ lĩnh của chúng ta, ồ không, tất cả chúng ta từ các quốc gia phía nam sẽ làm mọi cách để giết ngươi và báo thù cho thiếu gia.” Hắn đe dọa Trình Uyên.

Trình Uyên bật cười.

Anh mỉm cười, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh, sắc mặt chợt trầm xuống.

“Ta không giết thiếu gia của ngươi, vậy ngươi mới chịu thua?”

Trình Uyên hỏi.

Cao thủ hạng nhất không nói nên lời.

Trình Uyên lại hỏi: “Chẳng lẽ nếu ta không giết thiếu gia của ngươi, ngươi sẽ ngừng gây hấn sao?”

“Chẳng lẽ ta không giết thiếu gia của ngươi, những người đã chết còn có thể sống sót sao?”

Vừa nói, anh ta vừa nhắc bóng A Bất Đề đang yếu ớt như một con chó đến chết, chế nhạo và hỏi: “Tại sao?”

“Anh tôi bị người của anh bắt chặt tay chân, đau quá, sống chết không ra gì, chúng ta hãy quên chuyện này đi?”

“Ngươi không cần trả giá?”

“Nếu hôm nay không cho ngươi biết đau, ngươi có nhớ bài học này không?”

Vừa nói, anh vừa ấn lòng bàn tay lên đầu A Bất Đề.

Nước da của một số ít người ở các nước phía nam thay đổi đột ngột.

Lúc này, Trình Uyên như gặp quỷ thần, mấy người muốn cứu thiếu gia, nhưng lại bị Trình Uyên làm cho choáng váng, nhìn đồng xác chết trên mặt đất, từng người từng người một, ai mà không dám. nói.

Cuối cùng, hấn chỉ có thể ngậy người nhìn.

“Trình Uyên, dừng lại!”

Chương 1014

Chương 1014:

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên.

Nghe thấy giọng nói này, thân thể Trình Uyên chợt chấn động.

Sát khí dày đặc trong mắt hắn tiêu tan trong chốc lát.

Trình Uyên ngẩng đầu, nhìn thấy cách đó không xa liền vội vàng đi tới, một ít Bạch Sĩ Câu bụi bặm.

Vâng, đó là Bài Thiếu Lâm.

Thái dương có chút trắng bệch, mặc một bộ màu trắng dính nhiều bụi, mồ hôi đầm đìa, xuất hiện cách hắn mấy chục mét.

Nó có thể làm cho một cao thủ của một lớp mồ hôi nhễ nhại, và cộng với lớp bụi của cơ thể này, rõ ràng là anh ta đang chạy tắt cả các đường.

Trình Uyên hơi ngạc nhiên: “Ba, sao cha lại ở đây?”

Bạch Sĩ Câu đi về phía này, nghiêm nghị nói với Trình Uyên: “Trình Uyên bình tĩnh, người này không thể bị giết!”

“Tại sao anh không thể giết?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi lại.

Bạch Sĩ Câu vội vàng nói: “Lực lượng xâm lược từ các nước phía nam vượt quá dự tính của chúng ta. Người này là thiếu gia của các nước phía nam. Chúng ta có sáng kiến. Khi chúng ta chết, mọi chuyện sẽ chỉ trở nên tồi tệ hơn!”

Trình Uyên nghi ngờ hỏi: “Em có sáng kiến gì?”

Bạch Sĩ Câu chỉ cách Trình Uyên 20 mét, anh ta nói: “Tôi có thể nói chuyện!”

Nghe vậy, Trình Uyên không khỏi cười khở: “Nói được không? Nói chuyện gì? Thương lượng điều khoản? Nói chuyện để bọn họ rút về các nước phía nam?”

“Trình Uyên, bình tĩnh lại.” Bạch Sĩ Câu dường như nhận ra tâm trạng của Trình Uyên không ổn nên nhanh chóng lên tiếng gọi.

Trình Uyên lắc đầu.

Bạch Sĩ Câu ánh mắt đột nhiên nhìn chăm chăm.

“Họ đến địa điểm của chúng tôi, giết người rồi bỏ đi. Đây phải không?” Trình Uyên đột nhiên gầm lên và hỏi Bạch Sĩ Câu, “Ai cho phép họ đến? Ai cho phép họ rời đi như thế này?”

“Trình Uyên ...” Bạch Sĩ Câu lo lắng nói.

Trình Uyên hét lên: “Ba, đừng cử động!”

Bạch Sĩ Câu vừa muốn lao tới, khi Trình Uyên kêu lên đã bị sốc.

Trình Uyên nói với Bạch Sĩ Câu: “Cha, cha nên biết con là người như thế nào trong quá khứ. Người của họ đã giết rất nhiều anh em của con.”

“Chúng tôi không để họ đến, nhưng họ đã tự mình xông vào. Vì họ ở đây, họ phải cho họ biết nỗi đau là gì!”

“Đừng nói đến việc thương lượng để bọn họ rút lui, hiện tại còn muốn rút lui, anh đã hỏi tôi rồi sao? Tôi đã đồng ý chưa?”

“Ta không cho phép bọn họ đi, không người nào muốn đi!”

“Bắn!”

Với một âm thanh bị bóp nghẹt, tay của Trình Uyên ấn mạnh, và cơ thể của A Bất Đề co giật vài lần trước khi anh ta bị giết ngay lập tức!

Khung cảnh bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Một cơn gió thoảng qua, cuốn đi một chút mùi máu tanh.

Khi cơn gió thoảng qua, quần áo của người ta không còn đung đưa, nhưng đột nhiên tất cả đều cảm nhận được sự lạnh lẽo của tình cảm vừa rồi giống như nhận thức muộn màng.

Chương 1015

Chương 1015:

Những người ở các quốc gia phía nam đang khiếp sợ.

Bạch Sĩ Câu nhìn Trình Uyên, không khỏi thở dài, nói: “Trình Uyên, thù của ngươi quá nặng. Có một số việc không thể xúc động.”

Trình Uyên biết rằng Bạch Sĩ Câu đang ám chỉ đến Hắc Tử.

Cái chết của Hắc Tử không là gì cả, nhưng cái chết của Hắc Tử, và sự tra tấn mà anh ấy phải chịu trước khi chết, khiến Trình Uyên nhớ lại, trái tim anh không thể ngừng run rẩy, và anh không thể ngừng đau đớn.

Vì vậy, ông đã chế nhạo và nói rằng: “Nếu con người sống mà không có cảm xúc, và không sử dụng cảm xúc, thì còn gì là sống?”

Bạch Sĩ Câu ngăn người.

“Ba, con không quan tâm đến tình hình chung, con chỉ biết rằng người ta không xúc phạm con, con không xúc phạm người ta, nếu người ta xúc phạm con, con sẽ đánh lại.”

“Có thể, tôi không thích hợp với những việc lớn trong cuộc đời, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ làm những việc lớn”.

“Các bạn đều nói tôi là ứng cử viên gì, và nhà họ Trình coi tôi như người thừa kế của gia tộc. Các bạn đang kiểm soát cuộc sống của tôi một cách có ý thức hay vô thức, nhưng có bao giờ các bạn hỏi tôi, đây có phải là điều tôi muốn không?”

Bái Thiệu Lâm im lặng.

Trình Uyên không hỏi tại sao Bạch Sĩ Câu đột nhiên xuất hiện ở đây, mà quay người đi về phía đám người từ các quốc gia phía nam.

Những người đến từ các quốc gia phía nam vẫn còn sống lúc này vô cùng sợ hãi, khi Trình Uyên đi về phía họ, một số người trong số họ thậm chí còn trực tiếp quỳ xuống trước mặt Trình Uyên.

“Thưa đức vua, hãy tha thứ cho tôi!”

“Thưa đức vua, hãy tha thứ cho tôi!”

Năn nỉ từng người một.

Ánh mắt của Trình Uyên dừng dừng quét qua mặt bọn họ, anh lạnh giọng nói: “Tôi hỏi thì anh trả lời, nếu không đúng thì chết chắc!”

“Thưa đức vua, làm ơn ...!” Những người dân nói nhanh chóng, bò trên mặt đất.

“Trước đây, anh được cử đi phụ trách khu trưởng quận 1. Tên nó là gì?” Trình Uyên hỏi.

Chủ nhân của lớp học đầu tiên nhanh chóng trả lời: “Hắn tên là cô Ni Lộc!”

“Tang Ni Lộc?” Trình Uyên không khỏi nheo mắt.

“Đúng!”

Trình Uyên nói với họ: “Các người không cần chết, nhưng phải gửi thư về cho tôi.”

“Thưa đức vua, xin hãy ra lệnh.” Một vị chủ nhân sợ hãi nói.

Trình Uyên trịnh trọng nói: “Nói cho người biết thủ lĩnh, người đã giết thiếu gia của người tên là Trình Uyên. Sở dĩ ta nhất định muốn giết hắn là vì Ni Lộc mất tích!”

“Hả?” Một vị sư phụ sững sốt.

Trình Uyên nói tiếp: “Nói với thủ trưởng, hai ngày sau, tôi sẽ chờ tang lễ của Ni Lộc ở mỏ vàng số 1 khu vực số 2. Nếu như cô muốn báo thù, tôi sẽ để tang lễ Ni Lộc một mình đến.”

“Vâng, vâng!” Tổ trưởng nhanh chóng đáp lại.

Trình Uyên hừ lạnh: “Cút!”

Chương 1016

Chương 1016:

Một đám người an tâm bò dậy, xoay người bỏ chạy.

Trình Uyên biết rằng những người này đã sợ hãi, và cho dù sau này có gặp nhau, họ cũng sẽ không có ý định đánh nhau.

Hơn nữa, trong các cuộc giao tranh quy mô lớn, sợ nhất là đại quân bại trận, nếu có một ngày như vậy, những người này nhất định sẽ là nhóm đầu tiên bại trận.

Thấy bọn họ bối rối bỏ chạy, Bạch Sĩ Câu nhướn mày nói: “Các ngươi không sợ bọn họ cư xử không tốt liền tấn công thành nhóm sao?”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Ta đương nhiên có cách.”

Nói đến đây, Trình Uyên quay đầu nhìn Mạnh Thần Huy, người đã được Mạnh Mĩ Kỳ và chị dâu của cô giúp đỡ cách đó không xa.

Mạnh Thần Huy nhìn Trình Uyên với ánh mắt phức tạp.

Nhưng Mạnh Mĩ Kỳ bên cạnh cô ấy đi về phía Trình Uyên và gọi với khuôn mặt đỏ bừng: “Chú ... lớn, cháu ...”

Lời nói vẫn chưa kết thúc.

Một vài bóng người đột nhiên xuất hiện trước cửa tòa nhà của Mạnh.

Đặc biệt là một người phụ nữ có dung mạo xinh đẹp, khi nhìn thấy Cheng Zui, cô ấy đã chạy thẳng về phía Trình Uyên.

Mạnh Mĩ Kỳ chưa nói hết lời, cô đã nhìn người phụ nữ vô cùng xinh đẹp này và lao vào Trình Uyên bất chấp.

Người phụ nữ vô cùng xinh đẹp này tất nhiên là Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch đặt Trình Uyên trong vòng tay và ôm anh một cách tuyệt vọng.

Trình Uyên cũng ôm lại trong tiềm thức.

Chiếc hatchback không nói nên lời.

Mạnh Mĩ Kỳ choáng váng, vào lúc này, dường như có thứ gì đó đâm vào tim cô một cách mãnh liệt.

Lúc này, Trình Uyên cũng chợt nhận ra Bạch Sĩ Câu đang đứng sau lưng mình.

Vì vậy, anh nhanh chóng vỗ nhẹ vào lưng Lý Nam Địch. Sau đó Lý Nam Địch mới phản ứng lại, như bị điện giật, cô đột nhiên rời khỏi vòng tay của Trình Uyên, gương mặt đỏ bừng.

“A hèm ...” Bạch Sĩ Câu chỉ ho khan để che giấu sự xấu hổ.

“Bác Bạch ...” Lý Nam Địch yếu ớt gọi.

Bạch Sĩ Câu gật đầu.

Sau đó, anh nói với Trình Uyên tại sao anh lại xuất hiện ở đây.

Trên thực tế, trước khi thành phố Tinh Huy của Trình Uyên chiến đấu với ba quận, các gián điệp đã được gửi đến ba quận này. Từ việc này, Bạch Sĩ Câu cũng biết được tình hình hiện tại ở khu vực thứ hai.

Khi biết rằng gia đình Mạnh không quay lưng lại với kẻ thù, họ vẫn rất an ủi.

Nhưng tình cờ, bọn gián điệp đang rình mò ở khu vực thứ hai phát hiện một số lượng lớn người từ các quốc gia phía nam đến, mà người cầm đầu dường như là thiếu gia của bọn họ.

Tin tức này chắc chắn là một quả bom tấn.

Bạch Sĩ Câu muốn tới xem có cơ hội thu phục vị thiếu gia này không, nếu chiếm được sẽ có lợi rất nhiều cho các cuộc chiến sau này.

Nhưng không ngờ rằng cậu thiếu gia ngốc nghếch này lại thực sự chọc tức Trình Uyên.

Nhưng trên thực tế, hãn thực sự không biết Mạnh Tử Giai cùng các quốc gia phía nam bí mật kết hợp âm mưu khu vực thứ 2. Cho dù có biết, hãn cũng sẽ không quan tâm lắm.

...

Chương 1017

Chương 1017:

Khi Bạch Sĩ Câu nói với Trình Uyên lý do, bà Mạnh cũng bước ra ngoài cùng con trai.

Cô đến với Mạnh Thần Huy với vẻ mặt khó hiểu, kinh ngạc nói: “Lao Mạnh, những người đó ở đâu? Và, Trần Thành ở đâu?”

Mạnh Thần Huy cười khỏ, chỉ vào Trình Uyên và nói với bà Mạnh: “Nhìn người đó có quen không?”

Bà Mạnh ngạc nhiên nhìn Trình Uyên.

Dù để đầu trọc nhưng cô không thể che giấu được gương mặt anh hùng và trẻ trung của Trình Uyên, cộng với khí chất đang dần được “phát triển” này, Bà Mạnh không khỏi thán khen ngợi khi nhìn thấy: cô ấy là một tài năng thực sự. .

Nhưng khi nhìn thấy bộ váy của Trình Uyên, cô đã rất sửng sốt.

Đây không phải là quần áo vừa rồi của Trần Thành ...

Cô đột nhiên mở to mắt, kinh ngạc nói: “Người đó, là Trần Thành?”

Mạnh Thần Huy cười khỏ: “Đúng, cũng không phải.”

Khuôn mặt bà Mạnh nghi ngờ.

Mạnh Thần Huy giải thích một lần nữa: “Thưa bà, bà không nghĩ rằng người đó là người quen sao?”

Mạnh Chấn Hùng, người cũng được cứu, cau mày khi nhìn Trình Uyên, và nói, “Nó thực sự rất quen thuộc.”

“Cô không nghĩ anh ta xấu như vậy, miệng có thể to bằng cái chậu rửa mặt, anh ta là một con quỷ giết người sao?” Mạnh Mĩ Kì bẹt miệng nói.

Ngay khi câu nói này được thốt ra, đôi mắt của Mạnh Chấn Hùng mở to dữ dội.

Bạn biết đấy, khi Mạnh Chấn Hùng từng giới thiệu những người bên ngoài đó với Mạnh Mĩ Kì, anh ấy đã mô tả Trình Uyên theo cách này. Đối với những bức ảnh của Trình Uyên, cả Mạnh Chấn Hùng và Bà Mạnh đều đã nhìn thấy chúng.

Bà Mạnh cũng có vẻ kinh hoàng.

“Là anh ấy...”

“Đúng!” Mạnh Thần Huy gật đầu với một nụ cười gượng gạo: “Không có Trần Thành gì cả. Anh ấy không gọi là Trần Thành, anh ấy là Trình Uyên.”

“Hơn nữa, các cao thủ của các quốc gia phương nam ở phương xa đều bị một mình hắn giết chết!”

Khi nghe điều này, cả bà Mạnh và Mạnh Chân Hùng đều bị sốc và không biết phải nói gì.

Nhưng đúng lúc này, Bà Mạnh nhìn thấy A Bất Đề, người bị biến dạng đầu.

“À, cái này ...” Cô ấy nhìn Mạnh Thần Huy đầy thắc mắc.

Mạnh Thần Huy gật đầu: “Đúng vậy, con trai thứ ba của các nước phía nam cũng bị hắn giết chết, giết chết dễ dàng.”

Bà Mạnh toát mồ hôi lạnh.

Nhớ tới lúc trước kiểm tra Trình Uyên, Trình Uyên không có phản ứng gì, lúc đó bà Mạnh còn tưởng rằng hắn rất yếu, bây giờ xem ra người ta không phải không có phản ứng, mà là khinh thường phản ứng.

Nói cách khác, nếu ngày hôm đó lòng bàn tay của anh thực sự rơi vào đầu Trình Uyên, nó sẽ không nhất thiết có bất kỳ ảnh hưởng nào đến người khác.

Hai vị cao thủ cấp một dễ dàng bị giết, còn có rất nhiều cao thủ cấp hai, cấp ba cũng bị giết trong kỳ ... Đây là loại sức mạnh nào?

Đây chính là truyền thuyết, không có bốn mươi đến năm mươi năm cùng tài năng trời sinh, không thể đạt tới trung cấp?

Gia đình bà Mạnh đã hoàn toàn bị sốc.

Chương 1018

Chương 1018:

Nhưng trong lòng Mạnh Mĩ Kỳ dường như đã đánh đổ lọ ngũ vị hương, nhất là sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Lý Nam Địch, không hiểu sao trong lòng cô sẽ có chút tự ti, và ... khó chịu.

Trình Uyên đến trước mặt họ.

“Chú ...” Mạnh Mĩ Kỳ hét lên trong tiềm thức, nhưng nhanh chóng nhận ra có điều gì đó không ổn, và nhanh chóng thay đổi lời của mình: “Bah, bah, lớn ... anh lớn.”

Trình Uyên cười với cô.

Sau đó, anh nói với Mạnh Thần Huy: “Bây giờ nó được gọi là chú, không quá đột ngột đúng không ạ.”

Mạnh Thần Huy vội vàng cúi đầu: ” Anh Trình.”

Trình Uyên lắc đầu, cười nhẹ rồi nói với Mạnh Thần Huy: “Tôi rất vui vì chú có thể bám trụ quốc gia. Đó là lý do tôi cố gắng giải cứu cậu ấy.”

Mạnh Thần Huy thở dài: “Ôi, thật xấu hổ, Mạnh cũng không thể buông bỏ tích lũy những năm này, cho nên...”

Hàm ý của những gì anh ta nói là trước đây anh ta không muốn đấu với Trình Uyên và những người khác, nhưng anh ta sợ địa bàn số 2 do chính anh ta tạo ra bao năm qua sẽ bị lấy mất, vì vậy anh ta sẽ an kẻ thù của Trình Uyên và những người khác.

Trên thực tế, anh ấy đã nhìn thấy những cải cách của thành phố Tinh Huy và thành phố Bình Minh trong mắt mình.

Trình Uyên nói từng chút một: “Đừng lo lắng, nếu chiến tranh kết thúc. Nơi này sẽ là của người, ta sẽ giúp người vô điều kiện giúp người xây dựng khu thứ hai hoàn mỹ hơn.”

Điều này cũng mang lại cho Mạnh Thần Huy một sự yên tâm.

Khi nghe thấy điều này, Mạnh Thần Huy nhanh chóng nói lời cảm ơn: “Vậy thì, cảm ơn anh Cheng trước.”

“Chú Mạnh cũng bị thương, Nam Địch, xin hãy giúp con giải quyết.” Trình Uyên nói.

Lý Nam Địch vội vàng tiến lên nói: “Mời người an bài một phòng yên tĩnh.”

...

...

Mọi thứ dường như đã kết thúc.

Người của Mạnh Thần Huy bắt đầu thu dọn xác chết tại hiện trường, cũng như những kẻ phản bội đã bị bắt.

Trình Uyên và Bạch Sĩ Câu đứng ở quảng trường, không nói nên lời hồi lâu.

Không biết mất bao lâu, Trình Uyên nói với Bạch Sĩ Câu, “Xin lỗi bố, con đã từng ...”

Bạch Sĩ Câu lắc đầu nói: “Cầm Tú không phải loại phụ nữ tâm tư nhỏ nhen, chỉ cần cô ấy có thể nắm giữ anh trong lòng, cô ấy có thể nắm giữ mọi thứ về anh, kể cả những rắc rối của anh.”

“Về phần ngươi, ta chưa từng coi ngươi là người thường, chúng ta cũng sẽ không thể gian như vậy.”

“Nam Địch là một cô gái tốt, bạn...”

Trình Uyên đột nhiên hắc tuyến, biết Bạch Sĩ Câu đã hiểu lầm mình đang muốn nói cái gì, vội xua tay nói: “Không không, ba, ta không nói chuyện này, ta đang nói tới...” .”

“Tôi có thể không phải là loại người mà bạn muốn tôi trở thành.”

Nói đến đây, Trình Uyên cười khổ nói: “Trẻ con yêu thương anh chị em, trong mắt bạn có thể là chuyện nhỏ nhất, nhưng theo tôi, nó còn nghiêm trọng hơn cái mà bạn gọi là chuyện lớn”.

Chương 1019

Chương 1019:

Các sự kiện lớn ở đây đề cập đến những người được gọi là ứng cử viên và người thừa kế gia đình.

Bạch Thiều Dương hiểu được, vì vậy cười lắc đầu nói:
“Không có xung đột.”

Mặt khác, khi Lý Nam Địch điều trị vết thương cho Mạnh Thần Huy và đi rửa tay cho cô ấy, Mạnh Mĩ Kỳ lại gần cô ấy và hỏi một cách ngượng ngùng, “Chị Nam Địch, tôi có thể hỏi chị một điều được không?”

“Đồng ý.....?”

“Mối quan hệ của bạn với người chú là gì?”

“Chú?” Lý Nam Địch khẽ giật mình.

Nhưng ngay sau đó, cô nghĩ đến bộ váy trước đây của Trình Uyên và không thể không mỉm cười.

Mạnh Mĩ Kỳ dường như cũng nhận ra rằng gọi anh ấy là chú có hơi sai, cô ấy thốt ra cái lưỡi thơm tho của mình vì xấu hổ, và nói với khuôn mặt đỏ bừng, “Ồ, là Anh Trình Uyên.”

Lắc ly nước trong tay, Lý Nam Địch quay đầu lại, ôn nhu nhìn Mạnh Mễ Kỳ, “Vậy thì quan hệ của cô với anh ta là gì?”

Tôi không biết tại sao, Mạnh Mễ Kỳ có chút chống lại ánh mắt của Lý Nam Địch, và một mùi vị kỳ lạ nảy sinh trong lòng cô ấy.

Vì vậy, khi Lý Nam Địch hỏi cô, cô gằn như trả lời theo bản năng: “Tôi là vị hôn thê của Anh Trình Uyên.”

Khi tôi nói điều đó, tôi cảm thấy bộ ngực nhỏ đáng tự hào của mình.

Lý Tịnh hơi nhướn mày: “Ồ?”

Đôi diện với ánh mắt vẫn bình tĩnh của Lý Nam Địch, Mạnh Mễ Kỳ đột nhiên cảm thấy có lỗi.

Khi hấn trút giận, thân thể cũng không có đứng lên như trước, nhìn có chút quạnh quẽ: “Tuy nhiên là giả.”

Lý Nam Địch cười với cô hỏi: “Em thích anh ấy sao?”

“Không phải, tôi chỉ ... chỉ là ...” Mạnh Mễ Kỳ lập tức phủ nhận, nhưng sau khi phủ nhận, cô lại có vẻ hối hận, muốn phân biệt thật lâu mà không biết làm sao mới phân biệt được. , cô chỉ có thể cúi đầu và khuấy động hai tay.

Lý Nam Địch thì thầm với Mạnh Mễ Kỳ: “Em gái, em vẫn còn nhỏ.”

“Tôi không còn trẻ nữa!” Mạnh Mĩ Kỳ nâng ngực lên một cách không thuyết phục.

“Anh ấy đã có vợ.” Lý Nam Địch nói.

“...” Mạnh Mĩ Kỳ choáng váng.

Lý Nam Địch tiếp tục: “Vợ anh ấy tên là Bạch An Tương, một người phụ nữ xinh đẹp hơn tôi, và cô ấy đã sinh cho anh ấy một cặp sinh đôi. Mọi quan hệ của họ rất tốt, tốt đến mức đau lòng.”

Vẻ mặt của Mạnh Mĩ Kỳ có chút xấu xí, cô ấy cười một cách mất tự nhiên với Lý Nam Địch và nói, “Chà, một người như Cheng Brothers, tôi ... tôi không nghĩ điều đó đáng ngạc nhiên.”

Lý Nam Địch vỗ vỗ vai cô nói: “Người ta ngày càng nhiều.”

...

...

Hầm ngực của Mạnh.

Trong căn phòng ngọt ngào, Bùi Linh Lung bị xích vào một thanh sắt dày đến cổ tay, chân của cô đã được xử lý, và cô nằm phẳng lì trên nền đất lạnh bằng thạch cao.

Lúc này, tóc tai lòa xòa trông vô cùng xấu hổ.

Ở cửa, một số lính canh của gia đình Mạnh đang theo dõi.

Chương 1020

Chương 1020:

“Bộ dáng không tệ.”

“Sắc mặt không sao.”

“Nghe nói hần vẫn là cấp hai cao thủ.”

“Đệ tam nhi, ngươi đã từng là nhị thiếu gia sao?”

“Haha ... đừng đùa, đây là một tù nhân quan trọng.”

“Làm sao vậy, bởi vì cô gái này, Mệnh sư phụ của chúng ta suýt nữa ... Nay, chúng ta đối với cô ấy nên làm gì, Sư phụ sẽ không trách chúng ta.”

Một số lính canh đã chế nhạo Bùi Linh Lung một cách bừa bãi.

“Bốp!” Một cái tát giáng vào mặt người bảo vệ vừa nói.

Vì sừng sốt, anh ta vội vàng rút con dao ra, quay đầu tức giận nói: “Ai!”

Trình Uyên ngậy người xuất hiện phía sau vài người.

Nhìn thấy đó là Trình Uyên, những người này đều giật mình.

Bọn họ đều đã trải qua những chuyện trong ngày, tự nhiên cũng nhìn thấy Trình Uyên uy nghiêm. Vì vậy, lúc này, Trình Uyên như một vị thần trong mắt họ.

“Thành chủ!”

“Thành chủ!”

Một số người nhanh chóng cất con dao trên tay và cúi đầu chào.

Ngay cả người bảo vệ bị tát cũng không dám kêu ca.

Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Mở cửa!”

Người bảo vệ vội vàng ra mở cửa.

Khi bước vào, anh ta hơi khựng lại, nói với thị vệ thom tho vừa thở vào: “Không phải vì cô ấy mà đánh anh, là vì anh không tôn trọng phụ nữ.”

Người bảo vệ nhanh chóng xin lỗi: “Tôi xin lỗi ông chủ Trình!”

Trình Uyên phớt lờ bảo vệ, bước thẳng vào phòng và đến bên Bùi Linh Lung.

Bùi Linh Lung nhìn lên và thấy Trình Uyên, ánh mắt cô ấy đầy kinh hoàng.

Sau khi Trình Uyên nhìn cô từ trên xuống dưới, anh siết chặt cô bằng một cú nhấp chuột, và sợi dây xích bị đứt.

Bùi Linh Lung ngạc nhiên.

“Chân bị gãy, sau này không cần khóa lại.” Trình Uyên nhẹ giọng nói.

Các vệ binh nhanh chóng đáp lại: “Vâng!”

Sau đó, anh ôm Bùi Linh Lung.

Bùi Linh Lung run lên vì sốc.

Nhịp tim cô bắt đầu tăng nhanh, cô cúi đầu không dám nhìn Trình Uyên, cô không biết mình sắp phải đối mặt với điều gì, cô rất căng thẳng.

Tuy nhiên, Trình Uyên chỉ đặt cô lên chiếc giường duy nhất trong phòng, đó vẫn là một chiếc giường lớn mềm mại.

“Ta đã hứa sẽ không giết ngươi.” Sau khi đặt Bùi Linh Lung xuống, Trình Uyên đứng dậy xoay người đi ra ngoài, vừa đi

vừa nói: “Nhưng đây là khu vực thứ hai, cho nên ta chỉ có thể cam đoan sẽ không giết bạn.”

Nghe được những lời của Trình Uyên, Bùi Linh Lung sốc nặng.

Cô ngay lập tức hiểu những lời của Trình Uyên có nghĩa là gì.

Trong lĩnh vực thứ hai, đương nhiên là gia đình Mạnh chịu trách nhiệm, việc Trình Uyên từ chối giết cô không có nghĩa là gia đình Mạnh sẽ để cô ra đi.

Ngay khi Trình Uyên chuẩn bị bước ra khỏi cánh cửa sắt của căn phòng.

“Anh Thành ở lại!”

Bùi Linh Lung hét lên, ngã lăn ra giường lăn ra bò lồm ngồm, cố ép cô ưỡn mông lên, như muốn quỳ cho Trình Uyên.

Chương 1021

Chương 1021:

“Thưa ngài, chỉ cần ngài cứu được tôi, Bùi Linh Lung, tôi sẵn sàng làm trâu bò cho chồng cô ấy! Tôi sẽ công nhận ngài là chủ nhân cả đời và không bao giờ hối hận!”

Trình Uyên dừng lại, sau đó chế nhạo nói: “Ngươi cho rằng ta vẫn sẽ tin ngươi!”

Cuối cùng, Bùi Linh Lung không quỳ, rốt cuộc là chân cô bị gãy, cảm giác đau đớn khi muốn khụy xuống không phải người bình thường có thể chịu được.

“Bùi Linh Lung sẵn sàng thề cả đời!” Cô nói với Trình Uyên, mồ hôi nhễ nhại vì đau.

Trình Uyên xoay người quay lại, lại ôm cô đến bên giường, sau đó gật đầu nói: “Anh có thể cho em một cơ hội.”

“Anh cứ nói!” Bùi Linh Lung nói nhanh.

Trình Uyên xua tay: “Đừng vội cảm ơn, tôi phải phân biệt thật giả.”

“Hả?” Bùi Linh Lung ngạc nhiên.

Trình Uyên ngồi trên chiếc ghế đẩu đối diện cô, nhìn chăm chăm vào mắt cô và hỏi: “Em đến từ đâu?”

Những cao thủ bậc hai trên Đảo Vàng cũng giống như đứa bé, được các thủ lĩnh các vùng tôn vinh, bỗng một Bùi Linh Lung xuất hiện làm việc cho Mạnh Tử Giai. Tất nhiên, điều đó rất kỳ lạ. Rốt cuộc thì Mạnh Tử Giai là không phải là một ông chủ lớn vào thời điểm đó.

Và Bùi Linh Lung trông không giống những người đến từ các nước phía nam.

Sau đó, Trình Uyên đã có một suy đoán.

có thật không.....

Lần này, Bùi Linh Lung không do dự, và trả lời: “Anh Hui, em đến từ gia đình họ Lưu ở quận 5.”

“Nhà họ Lưu đã đầu hàng quyền lực của các nước phía nam nửa tháng trước. Người của các nước phía nam phái tôi đến liên hệ với Mạnh Tử Giai, muốn giúp Mạnh Tử Giai chiếm lấy địa vị của nhà họ Mạnh.”

Sau đó, Bùi Linh Lung đã nói với Trình Uyên toàn bộ sự việc mà không hề giấu giếm.

Hóa ra lý do tại sao những người từ các nước phía nam không trực tiếp giết Mạnh Thần Huy là vì Mạnh Thần Huy có nhiều cơ sở kinh doanh ở các nước phía nam của họ, và những cơ sở kinh doanh này liên quan đến toàn bộ chuỗi công nghiệp của

Quận 2. Giết Mạnh Thần Huy sẽ có tác động rất lớn đến những điều này.

Vì vậy, dân chúng các nước phía nam muốn ngấm ngấm ủng hộ Mạnh Tử Giai lên hàng thượng phẩm và giở trò nắm giữ hoàng đế để đề phong làm hoàng tử.

Từ phòng giam bước ra, Trình Uyên có chút ngưng ngừng.

Nhà họ Mạnh bố trí mỗi người một phòng, ba phòng thông nhau, bên trái là phòng của Lý Cảnh Hầu, bên phải là của Bạch Sĩ Câu, ở giữa là của anh.

Cửa phòng anh ấy đang mở.

Trình Uyên ngập ngừng.

Anh đã đoán được đêm hôm đó, đó không phải là một giấc mơ.

Vì vậy, hẳn nên đối mặt với Lý Nam Địch hiện tại như thế nào?

Bạn đã giả vờ như không biết gì, không có gì xảy ra, hay

Tôi cảm thấy có chút bất an, nhưng dù bất an thế nào, tôi vẫn phải đối mặt với những gì mình nên đối mặt.

Hít một hơi nặng nề, Trình Uyên đẩy cửa phòng mình ra.

Chương 1022

Chương 1022:

“Bạn đã quay lại”

Lúc này, giọng nói của Lý Nam Địch, kèm theo tiếng nước chảy ào ào, từ trong phòng tắm lọt vào tai Trình Uyên.

Với mái tóc dựng ngược, Trình Uyên bị sốc dữ dội.

Nếu bạn có một khoảng thời gian vui vẻ trong tâm trí, bạn sẽ quên đi mọi thứ trong tích tắc. Ngay cả bây giờ anh ấy đã là một bậc thầy của hạng nhất.

“Ừ!” Đáp lại, anh buột miệng không nhìn vào phòng tắm.

Kỳ thực nhìn không ra Lý Nam Địch cũng không đi điếm, cửa phòng cứ nhiên đóng lại.

Anh đi vài bước, đi tới bàn làm việc trong phòng, cầm lấy một cốc nước, tự rót cho mình một cốc nước nóng, hót hoảng đưa lên miệng.

Miệng tôi khô và tôi cần làm dịu cơn khát của mình.

Tuy nhiên, tôi nhận ra rằng đó là nước nóng khi tôi đổ nó vào, và phun ra bàn với âm thanh “poof!”

“chuyện gì đang xảy ra vậy”

Lý Nam Địch nghe thấy tiếng động, vội vàng mở cửa đi ra.

Trình Uyên sợ tới mức không dám quay đầu lại, cố cứ như bị kẹp chì, thậm chí còn không dám quay đầu lại nhìn Lý Nam Địch.

“Không sao đâu, chỉ là nóng thôi.” Trình Uyên hốt hoảng nói.

Tôi nghe thấy Lý Nam Địch thở ra sau lưng cô ấy nặng nề: “Làm cho tôi sợ. Tôi nghĩ rằng bạn đã nôn ra máu.”

Trình Uyên đỏ mặt nói: “Nam Địch, cậu mặc quần áo vào đi.”

Vừa phun nước ra khỏi miệng, Lý Nam Địch liền đẩy cửa đi ra ngoài, theo lý thuyết, cô không có thời gian để mặc quần áo vào.

Trình Uyên không nhìn lại, đại khái cũng đoán được.

Mà phía sau Lý Nam Địch dường như sững sờ một hồi, nhất thời, một câu khiến nội tiết tố của Trình Uyên tăng vọt, lại lọt vào tai anh: “Anh cứ đứng im, không tin anh sẽ không bao giờ dám nhìn.” trở lại.”

Huyết áp của Trình Uyên tăng lên một chút.

Tuy nhiên, nghĩ đến Bạch An Tương, nút thắt của anh vẫn chưa thể mở ra.

Mặc dù biết mình đã làm tổn thương Lý Nam Địch, nhưng anh luôn cảm thấy đây là một sai lầm, đã là sai lầm thì anh không nên tiếp tục sai. Bên cạnh đó, An Tương đã sinh cho mình một cặp con, nhưng cô ấy thậm chí còn không có thời gian để gặp con.

Vợ anh vẫn đang trong thời kỳ bị giam giữ nên anh không thể chăm sóc được, anh vẫn đi tìm hoa bên ngoài và cầu mong cô ấy hạnh phúc, điều này khiến anh cảm thấy rất tiếc.

“Nam Địch, mặc quần áo vào rồi nói chuyện đi.” Trình Uyên trầm giọng.

Lý Nam Địch sau lưng cô ấy nói một cách ngượng ngùng,
“Tôi sẽ không mặc nó.”

“Anh!” Trình Uyên tức giận: “Sao anh lại không như vậy?”

“Không biết xấu hổ?” Lý Nam Địch đối với Trình Uyên nói.

Trình Uyên cảm thấy rất bất lực, cười gượng nói: “Được rồi, làm ơn đừng làm phiền nữa.”

“Người còn không có dũng khí nhìn ta, còn muốn cùng ta nói chuyện gì?” Lý Nam Địch đột nhiên chua xót nói.

Trình Uyên tức giận trong lòng đột nhiên quay lưng lại, tức giận nói: “Ai nói tôi không dám xem?”

Anh đột ngột quay lại.

Nhưng khi cô quay lại, cô thấy rằng Lý Nam Địch đang nhìn mình với nụ cười.

Chương 1023

Cô ấy đang mặc một chiếc váy có mạng che mặt màu hồng.

Vâng, cô ấy đang mặc quần áo.

Trình Uyên mặt đỏ bừng, trong lòng không khỏi có chút khó chịu: “Vui không?”

Lý Nam Địch cười nói: “Thật vui.”

Trình Uyên không vứt bỏ cô, đẩy cô ra rồi đi đến bên giường, ngồi xuống giường, sau đó đối với Lý Nam Địch một cái nhìn “dữ tợn”, vỗ nhẹ vào “chỗ trống” bên cạnh nói: “Đến ngồi đi.”

Lý Nam Địch phun ra một chút thơm đầu lưỡi, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh hẳn.

Lúc này, Trình Uyên thở dài nặng nề và chua chát nói: “Nam Địch, tôi không biết An Tương đã nói gì với anh ở phường, và tôi cũng không biết anh đã đạt được thỏa thuận gì, nhưng bây giờ tôi nghĩ sẽ nói chuyện với anh về vấn đề của tôi. “x

Lý Nam Địch ngoan ngoãn gật đầu và nhìn Trình Uyên cười.

Trình Uyên cân nhắc một lúc, sau khi sắp xếp lại vài câu trong lòng, anh chậm rãi nói: “Tôi không quan tâm đến quyết định

của anh, nhưng tôi không phải là đồ vật.”

“Tôi không cho phép cô vu khống mình như thế này.” Lý Nam Địch nghiêm túc nói.

“Đừng làm phiền, tôi không có nói đùa với cô.” Trình Uyên hung hăng giết cô.

Lý Nam Địch tỏ ra bất bình với anh ta. x

Nhìn thấy dáng vẻ của cô, trái tim Trình Uyên dụ đi ngay lập tức, giọng điệu cũng dụ đi ngay lập tức: “Em xin lỗi, thật ra anh muốn nói, đúng vậy, em đã làm tổn thương anh, anh xin lỗi em, nhưng bây giờ nếu chúng ta như vậy nếu em.” làm vậy, tôi sẽ cảm thấy tội lỗi hơn trong lòng. “

“Tôi luôn nghĩ về An Tương”

“TÔI”

Thật khó để mắc sai lầm, và đó là điều khó nhất về tình cảm.

Không ai thực sự biết ý nghĩa thực sự của cảm xúc, không ai có thể thực sự phân biệt được cảm xúc đúng và sai, tình cảm thường là sự tồn tại kỳ diệu phi lý nhất.

Cũng giống như Trình Uyên bây giờ, anh rất vương bận, muốn nói hết những điều trong lòng để Lý Tinh Trì hiểu, nhưng lời ra miệng, ý tứ thì anh lại rõ ràng, nhưng anh không biết phải nói như thế nào. .

May mắn thay, bây giờ Lý Nam Địch dường như đã hiểu Trình Uyên.

Vì vậy, khi Trình Uyên có một chút không mạch lạc và một chút bối rối trong logic, cô ấy đột nhiên đưa tay của Qianqianyu ra một cách nghiêm túc và nắm lấy bàn tay to lớn của Trình Uyên. x

Trình Uyên quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp có chút u sầu của cô.

Lý Nam Địch cười nhẹ nói: “Ta hiểu được, người cần thời gian sao? Ta giao cho người, ta không vội.”

Đúng vậy, Trình Uyên cần thời gian, anh ấy cần thời gian để tiêu hóa những điều này, thời gian để xóa tan mặc cảm tội lỗi trong lòng đối với Bạch An Tương và Lý Nam Địch, và thời gian để làm cho mọi thứ hoàn hảo nhất có thể.

Vì vậy, anh ta liếc nhìn Lý Nam Địch một cách biết ơn.

“Cảm ơn.” Anh thì thầm với cô.

“Bùm bùm bùm bùm”

Chương 1024

Lúc này, có tiếng gõ cửa.

“Ai” Trình Uyên hỏi.

“Chú oi, chú ngủ chưa?” Giọng Mạnh Mĩ Kỳ vọng ra từ cửa.

Trình Uyên khẽ giật mình, sau đó nói nhỏ với Lý Nam Địch:
“Là con gái của Mạnh Thần Huy, tôi đi xử lý.”

Lý Nam Địch ngoan ngoãn gật đầu.

Trình Uyên đứng dậy đi ra cửa, sau khi mở cửa không cho Mạnh Mĩ Kỳ vào mà tự mình bước ra ngoài.

Nhìn thấy Mạnh Mĩ Kỳ với nụ cười trên môi, Trình Uyên ngạc nhiên: “Muộn như vậy rồi, có chuyện gì vậy?”

“Đa” Mạnh Mĩ Kỳ trông rất hạnh phúc khi nhìn thấy Trình Uyên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của Trình Uyên, ông chú của cậu ấy lại không kêu lên, “Ồ, anh Cheng, em làm bữa tối đi.”

Nói xong, anh đưa một hộp thức ăn cho Trình Uyên.

Trình Uyên khẽ cau mày.

Lúc này, “Kẹp” một tiếng, cửa phòng bên cạnh mở ra.

Lý Nam Địch thò đầu ra khỏi phòng bên, cười hỏi: “Có cái nào cho tôi không?”

Mạnh Mĩ Kỳ chưa nói gì, Trình Uyên lập tức giật mình.

Tôi nghĩ: Không phải Lý Nam Địch đang ở trong phòng phía sau cô ấy sao? Tại sao cô ấy lại đi ra ở phòng bên cạnh? Có một cánh cửa bí mật giữa căn phòng và căn phòng?

Nghĩ đến đó, anh mở cửa nhìn vào trong, thấy Lý Nam Địch đang khéo léo ngồi trên giường, dịu dàng nhìn anh.

Trình Uyên lưng lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Trong một khoảnh khắc, Trình Uyên nghĩ đến một điều khủng khiếp.

Anh ấy nói với Mạnh Mĩ Kỳ: “Không.”

Nói xong lập tức đóng cửa không cho Mạnh Mĩ Kỳ và Lý Nam Địch có cơ hội phản ứng trong phòng khác.

Đóng cửa lại thế này, hai người phụ nữ ngoài phòng trong lòng run lên.

Họ không biết có Lý Nam Địch trong phòng, vì vậy họ tự nhiên cảm thấy rằng Trình Uyên đang cố ý xa lánh họ.

Trong thực tế.

Trình Uyên trở lại phòng, ngồi lại trên giường như không có chuyện gì xảy ra, thản nhiên nói: “Con gái nhà họ Mạnh.”

Lý Nam Địch ở trong phòng cười nhìn anh hỏi: “Cô ấy có thích anh không?”

Trình Uyên thở dài, sau đó đột nhiên nhìn chằm chằm Lý Nam Địch, kinh ngạc nói: “Này đừng nhúc nhích, trên đầu người có chuyện.”

Nói như vậy, việc đưa tay ra để giúp Lý Nam Địch loại bỏ cái gọi là “những thứ” ra khỏi đầu là điều tự nhiên.

Lý Nam Địch giật mình, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghiêng đầu để Trình Uyên dễ dàng “lấy đồ”.

Tuy nhiên.

Khi bàn tay của Trình Uyên đến gần Lý Nam Địch, nó đột nhiên biến thành một ngón tay, chọc một ngón tay vào thái dương của cô.

Ở khoảng cách gần như vậy, với kỹ năng hiện tại của Trình Uyên, ngay cả bản thân Trình Uyên cũng khó tránh khỏi.

Và nó không được chuẩn bị cho nó.

nhung

Chương 1025

Vào lúc này, một nỗi sợ hãi không thể giải thích được đột nhiên dâng lên trong lòng Trình Uyên, bởi vì anh nhìn thấy ánh mắt của Lý Nam Địch đang nhìn mình với ánh mắt vui đùa.

Chắc chắn, ngón tay của anh ta đã lọt qua.

Lý Nam Địch lao vào vòng tay của anh, dễ dàng giấu ngón tay của Trình Uyên, sau đó cô liền lĩnh dùng tay ôm eo Trình Uyên và đập mạnh vào cửa sổ.

Trình Uyên bị sốc.

Vào lúc này, sức mạnh của Lý Nam Địch đã vượt quá dự đoán của Trình Uyên.

Trình Uyên cho phép cô giữ mình, nhưng cô không thể tạo ra một dấu vết phản kháng.

“Oa!” Một tiếng, kính cửa sổ bị hai người đập vỡ, hai người ôm nhau ngã xuống lầu.

Một tòa nhà cao ba mươi tầng, bọn họ còn ở trên tầng cao nhất, bọn họ sắp rơi xuống, xem ra không có cái khác hồi hộp ngoại trừ rớt cuộc.

“Bạn có sợ không?”

Lúc này hai người còn đang ôm chặt lấy nhau, Lý Nam Địch thở phì phò bên tai nói nhỏ.

Sự bình tĩnh của cô khiến Trình Uyên hoảng sợ.

Bạn biết đấy, Trình Uyên đã lâu không nhận ra sợ hãi là như thế nào, ngay cả khi đối mặt với một đạo sĩ bất tài, cậu ấy cũng chưa bao giờ sợ hãi.

Đây là một cảm giác khó tả, cứ như chuột gặp mèo, tự nhiên sợ hãi.

“Mày là thằng nào?” X

Trong suốt mùa thu, Trình Uyên giận dữ chất vấn người kia.

Nhìn thấy sắp rơi xuống đất, Lý Nam Địch đột nhiên thả Trình Uyên ra, vươn tay vỗ nhẹ vào tường, cả người cô lập tức đình trệ, sau đó lại nhẹ nhàng bước lên sân thượng tầng hai, sau khi cởi bỏ hầu hết các cú ngã, cô đã thực hiện một cú lộn nhào., hạ cánh đều đặn.

Sau khi Trình Uyên được Lý Nam Địch thả ra, anh không còn thời gian để suy nghĩ nữa, một bàn tay thần tiên đã đập vào sân thượng tầng hai, thay đổi hướng cơ thể anh đồng thời loại bỏ phần lớn khuynh hướng rơi xuống. Cuối cùng khi anh ngã xuống đất, anh ta vẫn đứng tại chỗ, khi lặn ra thì trông anh ta xấu hổ vô cùng.

“Bùm!” Một âm thanh.

Ngay sau khi cả hai tiếp đất, sân thượng tầng hai đổ sập khắp nơi.

Lý Nam Địch quay đầu lại cười với Trình Uyên, nói: “Tôi không muốn phá hỏng nơi này, để cho máu chảy ở đây, cứ đi theo tôi.”

Nói, mở rộng tốc độ và chạy về phía xa.

Lúc này, trong lòng Trình Uyên đã dấy lên một cơn sóng lớn.

Đối với anh ta, sức mạnh của đối thủ có thể được mô tả là không thể dò được.

Cậu biết không, thực lực hiện tại của Trình Uyên tương đương với trung cấp, nếu nói có thể đánh bại hắn, ngoài Dương Duệ Vân Dĩ Hà ra, hình như chỉ có Tống gia nghĩ đến, ngoài ba người này ra, hắn không bao giờ có thể nghĩ về bất kỳ ai khác.

Âm thanh ở đây đã khiến những người trong gia tộc họ Mạnh báo động, và chắc hẳn nó đã khiến Bạch Sĩ Câu và những người khác báo động.

Trình Uyên cau mày nghĩ, nếu bên kia định giết người ở đây, có lẽ như cô ấy nói, nhân tiện họ sẽ xé xác nhà họ Mạnh và giết thêm một dòng máu nữa.

Vì vậy, sau một chút do dự, anh vẫn làm theo.

Tôi phải nói rằng Lý Nam Địch ở phía trước chạy nhanh quá, Trình Uyên chỉ có thể nhìn thấy cô ấy từ phía sau, và không thể đuổi kịp.

Các bạn đuổi theo tôi, chẳng mấy chốc, hai người họ đã chạy ra khỏi khu vực thứ hai và đến một khu rừng bên ngoài khu vực thứ hai.

Chương 1026

Khi Trình Uyên lao vào rừng, anh thấy rằng Lý Nam Địch đã đứng yên, quay lưng lại với anh.

Dừng lại, Trình Uyên nghiêm nghị hỏi: “Cô là ai?”

Lý Nam Địch quay lại cười với anh ta, sau đó hỏi: “Tôi càng tò mò hơn, chỉ cần nhìn thoáng qua là anh có thể chắc chắn rằng tôi là đồ giả, đừng lo lắng sẽ chọc chết Lý Nam Địch thật bằng chỉ. một ngón tay.”

Trình Uyên mở cửa và gặp Lý Nam Địch trong một căn phòng khác, hai người thực sự không liên lạc với nhau.

Trên thực tế, nếu giao tiếp, Lý Nam Địch ở trong phòng nhất định sẽ nghe thấy, cảm thấy nghi hoặc, cho nên Trình Uyên lập tức đóng cửa lại, bất ngờ muốn giết chết người kia.

Tuy nhiên, ông đã đánh giá thấp sức mạnh của “Lý Nam Địch” trước mặt.

Về lý do tại sao Trình Uyên có thể nói rằng cô ấy là Lý Nam Địch giả

“Ánh mắt!” Trình Uyên trả lời, “Cho dù giả bộ giống một người, cũng không thể ngụy trang ánh mắt.”

“Ồ” lão giả Lý Nam Địch tò mò quay đầu lại, vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Biểu hiện trong mắt của ta có cái gì không đúng sao?”

“U sầu!” Trình Uyên trầm giọng nói, “Ta chưa bao giờ nhìn thấy trong mắt Lý Nam Địch một tia cảm xúc. Trong mắt người có một tia u sầu.”

Nhìn lại cảnh trước, hẳn thật sự chỉ bắt được điểm này.

Lần đầu tiên tôi gặp Lý Nam Địch, ánh mắt của cô ấy đầy say mê, điều này có liên quan đến tính cách của cô ấy. Sau đó, cô và anh rơi vào một cuộc tranh chấp tình cảm không thể giải thích. Lúc đó, đôi mắt của Lý Nam Địch chủ yếu là cay xè và buồn bã. x

Cô ấy từng là một cô gái vui vẻ và hào phóng, nên trong lòng cô ấy lớn chỉ có sự nông nổi và nỗi buồn, không có u sầu, và chưa từng có.

“Lý Nam Địch” thờ dài cười nói: “Ồ, thật sự là một trăm bí mật.”

“Cô là ai” Trình Uyên hỏi lại.

Nụ cười trên mặt “Lý Nam Địch” dần dần biến mất, ánh mắt cũng dần trở nên lạnh lẽo, cô ta nhìn chằm chằm Trình Uyên, lạnh lùng nói: “Hi hi, người thật là dũng cảm, ngay cả từ các quốc gia phía nam của chúng ta cũng là sư phụ, cũng dám giết người ! “

“Người đến từ các quốc gia phía nam” Trình Uyên sững sốt: “Cô đến đây để báo thù.”

“Báo thù giết chết người.” Lý Nam Địch giả không nhịn được cười: “Haha, người quá ngây thơ sao?”

“Người cho rằng người chết là ai tam thiếu gia các quốc gia phương nam, tưởng giết người là có thể giải được hận thù của các quốc sư trưởng các quốc gia phương nam.”

“Nói thật với người, giết người chỉ là một trong số đó. Chỉ có giết hết lũ bò sát, và chỉ để cho hòn đảo vàng này chảy thành sông, ta mới có thể giải thích cho chủ nhân, và khi đó ta mới có thể giảm bớt hận thù của tất cả mọi người ở các nước phía nam. “

Nói đến đây, Lý Nam Địch lão giả đột nhiên giật nảy mình, mặt nạ da người rơi xuống đất.

Nhưng thứ xuất hiện trước mặt Trình Uyên là một gương mặt khiến anh vô cùng ngạc nhiên.

Chương 1027

Đây là một gương mặt trông chỉ mới hơn 20 tuổi, da căng bóng, nước da hơi ngăm đen giống như những người đến từ các nước phía Nam.

Tuy là da trắng để che đi vẻ xấu xí nhưng nước da ngăm đen của cô cũng mang đến cho người ta một vẻ đẹp khác.

Trong ngắn hạn, nó là một chút kỳ lạ và đẹp.

Tất nhiên, đẹp trai không làm Trình Uyên ngạc nhiên.

Điều khiến anh bất ngờ là từ gương mặt, anh chỉ mới ngoài đôi mươi.

Và một phụ nữ ở độ tuổi đôi mươi có thể có thân hình như thế này không thua gì Trình Uyên, điều này thật khó tin đối với Trình Uyên.

“Tôi là ai?” Người phụ nữ cười và nói, “Tôi không biết bạn đã từng nghe nói về một người tên Thương Vân ở các nước phía nam chưa.”

Thương Vân

Trình Uyên choáng váng. Một cảm giác ớn lạnh từ tận đáy lòng.

Anh ấy thực sự nghe nói về Thương Vân.

Khi đến đây, Bạch Sĩ Câu nói với Trình Uyên rằng thủ lĩnh của cuộc xâm lược phía nam này tên là Thương Vân, và sức mạnh của anh ta là không thể đo lường được.

Anh luôn cho rằng Thương Vân là đàn ông.

“Em là Thương Vân” Trình Uyên ngạc nhiên nói.

Người phụ nữ khẽ cười: “Không giống sao?”

Thành thật mà nói, nụ cười của người phụ nữ này đơn giản là quá quyến rũ. Ngay cả một người có tâm hồn bình tĩnh như Trình Uyên khi nhìn thấy cũng cảm thấy hơi như gió xuân.

Nhưng hẳn biết rõ ràng nếu người phụ nữ này thật sự là Thương Vân thì mức độ nguy hiểm đã đến cực hạn rồi.

Vì vậy, Trình Uyên mạnh mẽ lấy trong túi ra một bao thuốc và châm cho mình một liều, khi đặt hộp thuốc lại, anh lén dùng ngón tay ấn vào phím tắt trên điện thoại bằng ngón tay trong túi.

Phím tắt được đặt thành Vân Dĩ Hà.

Anh ta vẫn biết bản thân mình, nếu đối thủ thực sự là Thương Vân, anh ta sẽ không có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào trong cuộc chiến.

Vì vậy, anh ta chỉ có thể cầu cứu.

nhưng

Người phụ nữ tự xưng là Thương Vân đột nhiên mỉm cười bí mật với Trình Uyên và nói: “Cô không nên cẩn thận như vậy.”

Vẻ mặt Trình Uyên đanh lại: “Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì.”

Tuy nhiên, ngay sau khi lời nói của anh ta rơi xuống, Thương Vân đến với anh ta với một “tiếng nổ!”

Trình Uyên tròn mắt.

Anh ấy không phản ứng gì cả.

Cô biết không, khoảng cách giữa anh ta và Thương Vân vừa rồi ít nhất là mười mét.

Thương Vân cười bí mật, khoảnh khắc tiếp theo anh ta xuất hiện cách Trình Uyên chưa đến năm mươi cm, giống như một tia chớp.

Trình Uyên thậm chí không nhìn thấy cô ấy di chuyển như thế nào.

Đột nhiên bừng tỉnh, hắn nhanh chóng lùi lại, một ngón tay tập trung Nội Lực toàn thân, một ngón tay chỉ vào giữa lông mày

Thương Vân.

Cuộc chiến lần này diễn ra quá đột ngột và quá vội vàng, và Trình Uyên chỉ có thể chống chọi với nó một cách mạnh mẽ.

Tuy nhiên.

Thương Vân không tránh được, anh đột ngột nắm lấy ngón tay của Trình Uyên.

Trình Uyên vui mừng khôn xiết.

Chương 1028

Nhưng khi ngón tay vẩy trán Thương Vân, anh lập tức phát hiện có gì đó không ổn.

Anh cảm thấy như thể mình đang chọc vào một tấm sắt dày vô hạn, anh không thể lay chuyển đôi phương một chút nào, và lực phản kích khiến ngón tay của Trình Uyên tê dại.

Bạn biết không, đây là thanh kiếm mà đạo sĩ đã từng dựa vào để trở nên nổi tiếng!

Ngay khi Trình Uyên đang bị sốc, Thương Vân bất ngờ bắn ra, nắm lấy cánh tay của Trình Uyên và ném anh ta ra ngoài.

“Bùm!”

Trình Uyên ngã xuống đất lăn lộn, sau đó đứng dậy ngay lập tức.

Một cú ngã như thế này không thể làm gì được anh, nhưng khi nhìn Thương Vân, anh như chết lặng.

Cô ấy đang cầm điện thoại di động của Trình Uyên trên tay.

“Chào”

“Chào”

Có một giọng nói yếu ớt trong chủ đề, và khi tôi nghe nó, tôi biết đó là Vân Dĩ Hà.

Khóe miệng Thương Vân nở nụ cười nhàn nhạt, hất điện thoại trong tay cho Trình Uyên nói: “Trước mặt tôi, loại thủ đoạn này sẽ không có tác dụng.”

“Thề!” Vừa nói, bàn tay nhỏ bé của anh vừa bóp mạnh, chiếc điện thoại lập tức giống như một tấm bìa cứng, bị bóp thành một quả bóng.

“Mẫu.”

Khi thả tay ra, một viên bi sắt vụn rơi trên mặt đất.

Vẻ mặt của Trình Uyên trở nên trịnh trọng hơn.

Áp lực mà Thương Vân dồn lên cậu thực sự quá lớn, cậu chỉ tập trung toàn thân bí mật vào đầu ngón tay, nhưng lại không thể làm tổn thương ai cả. Điều này khiến anh nhớ đến Ni Lộ.

Lúc đầu dùng hết sức đánh Tang Ni Lộ, Tang Ni Lộ cũng vậy, không có dấu hiệu bị thương, ngược lại Trình Uyên có cảm giác như vừa đụng phải tường đồng, tường sắt.

Trong lòng không khỏi nguyên rủa: “Chết tiệt, không có chuyện gì trúng chiêu, làm sao thế này?”

Thương Vân nói với ẩn ý sâu sắc: “Chúng ta có thể bớt thói quen và chân thành hơn, ngồi xuống và trò chuyện vui vẻ.”

Trình Uyên nhìn cô cảnh giác và im lặng.

Thương Vân lập tức nói: “Người cũng đã thấy, nếu ta muốn giết người, không cần dẫn người tới đây.”

Về điểm này, Trình Uyên biết rằng cô ấy đã đúng. Bàn tay vừa rồi đủ để chứng minh rằng cô không nói dối.

“Nói chuyện gì?” Trình Uyên không khỏi chế nhạo, “Các quốc gia phía nam có nói chuyện gì với tôi không?”

Thương Vân chỉ vào mình và nói, “Tôi chỉ đại diện cho chính mình.”

“Nhưng anh đến từ các nước phía nam.” Trình Uyên chế nhạo, “hoặc lãnh đạo của họ.”

“Nếu anh cảm thấy thoải mái, tôi có thể đắp lại chiếc mặt nạ da người đó.” Thương Vân cười.

Trình Uyên có chút không nói nên lời, không biết người phụ nữ này muốn làm gì hay đang giở trò gì. Nhưng bây giờ có vẻ như không đến lượt anh quyết định có nên nói chuyện hay không.

Bất lực lắm.

Dang tay ra, Trình Uyên gật đầu: “Nói chuyện thôi.”

Chương 1029

Thương Vân nhìn quanh, sau đó chỉ vào một phiến đá cách đó không xa nói: “Đây.”

Khi đi tới, cô ấy đang ngồi trên một tảng đá, trước tảng đá có một bụi cây, cô ấy quay mặt về hướng bụi cây.

Trình Uyên bước tới, thấy ánh mắt Thương Vân cứ nhìn vào bụi cây, trong lòng chột động.

Lúc này, Thương Vân đang quay lưng đối mặt với Trình Uyên, khoảng cách với Thương Vân rất gần, khiến Trình Uyên cảm động.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là một cơ hội tuyệt vời cho một cuộc tấn công lén lút.

Nói thật là hấn vẫn chưa hòa, hấn không tin trên đời này thật sự có người sẽ đối với King Kong không tồi.

“Có cái gì đó trong bụi cây” Trình Uyên đột ngột hỏi.

“Cái gì?” Thương Vân giật mình, theo bản năng mà tập trung chú ý vào bụi cây.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Trình Uyên một lần nữa nâng Nội Lực toàn thân lên, gom lại trong năm đấm, đấm vào tim Thương Vân.

Như mọi khi, anh cảm thấy như thể mình đang va vào một bức tường đồng và bức tường sắt.

Lực phản kích cực lớn khiến cánh tay anh tê dại.

Lần này, Trình Uyên thực sự chết lặng.

Thực sự không thể di chuyển!

Thương Vân thậm chí không quay đầu lại, chỉ lắc đầu thờ dài, “Ngươi tại sao như vậy không nghe lời?”

Cánh tay Trình Uyên run lên, cậu không thể kiềm chế được, không phải vì sợ hãi mà là vì cú đấm vừa rồi bị chấn động mạnh.

Tôi không sợ, nhưng tôi vẫn sợ.

Anh không biết đêm nay mình sẽ thoát khỏi móng vuốt của quỷ dữ bằng cách nào.

Cuối cùng, anh chỉ có thể nghe theo lời chỉ dẫn và lại ngồi bên cạnh Thương Vân.

“Em không muốn nói chuyện sao?” Trình Uyên trầm giọng hỏi.

Thương Vân cười nhẹ nói: “Người đã giết ba vị thiếu gia của các quốc gia phương nam. Là người đứng đầu Cửu Châu đảo, ta nhất định phải giết ngươi.”

“Và sau đó” Trình Uyên hỏi.

Anh biết từ khi Thương Vân nói chuyện với anh, anh sẽ không giết anh đơn giản như vậy, nếu không, hãy nói về nó.

Nhưng trên thực tế, mọi chuyện dường như không đơn giản như anh nghĩ.

Thương Vân đột nhiên đưa bàn tay ngọc của mình ra, nhẹ nhàng đè lên ngực Trình Uyên.

Trình Uyên hơi giật mình.

“Bùm!” Một tiếng kêu!

Một sức mạnh không thể cưỡng lại đập mạnh vào trái tim anh như một cái búa nhằm chần trong tích tắc.

Trình Uyên bị lực lượng cực lớn này đánh bay ra ngoài, “rắc” một tiếng liền ngã xuống đất.

Anh nhanh chóng đứng dậy, máu trong người dâng trào.

Anh trừng mắt nhìn Thương Vân: “Anh không muốn nói chuyện sao, hãy tấn công tôi”

Thương Vân ngay lập tức lộ ra vẻ bất bình, nói: “Người là người đã tấn công ta trước. Ta mới đáp lại.”

Trình Uyên sửng sò và kinh hoàng: Cái vòng cung phản xạ của người phụ nữ này dài đến mức nào

Hơn nữa, khi nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Thương Vân, anh ta không khỏi rùng mình, cả người nổi da gà dựng đứng.

Chương 1030

Cô biết không, thực lực của Thương Vân cao hơn Trình Uyên rất nhiều, Trình Uyên không tin cô là phụ nữ mới ngoài hai mươi, hơn nữa tuổi của phụ nữ cũng không thể đo được bằng mắt thường, huống chi là phụ nữ ở cảnh giới của Yan Zhishu. .

Có thể, giống như chủ nhân Vân Dĩ Hà của anh ấy, cô ấy có thể là một cô bé bảy tuổi.

Vì vậy, nghĩ rằng người bên kia có khả năng là một bà già và giả vờ bị mình sai khiến, Trình Uyên cảm thấy ớn lạnh trong lòng.

Sau khi dùng tay ấn vào lồng ngực nhấp nhô, cảm giác khí tức cùng huyết khí bị ép xuống, Trình Uyên biết đối phương thương xót.

Rất tức giận, nhưng cũng rất bất lực.

Anh thở ra một cách nặng nhọc và bực bội nói: “Bây giờ còn đến giờ! Đã đến lúc nói chuyện.”

Thương Vân gật đầu và vẫy tay với Trình Uyên, “Mời anh ngồi đi.”

Trình Uyên nhanh chóng lắc đầu lia lịa: “Không, tôi đứng quen rồi.”

Thương Vân mím miệng cười, sau đó quay đầu nhìn Trình Uyên hỏi: “Em muốn chết à?”

“Anh nghĩ tôi có xu hướng ngược đãi bản thân sao?” Trình Uyên bối rối hỏi.

Tôi đang vu oan trong lòng, chuyện này không phải là vô nghĩa sao? Ai không sao luôn muốn chết

Thương Vân không quan tâm đến Trình Uyên, anh cười nói: “Em có muốn hợp tác không?”

“Hợp tác” Trình Uyên đột nhiên giật mình.

“Đúng vậy.” Thương Vân nghiêm túc gật đầu, nói: “Bằng không, ta là người lớn như vậy, những người no đủ sẽ tới cùng người tán gẫu.”

xin chào

Sự tức giận trong lòng Trình Uyên.

Nhưng không có cách nào, so với người ta thật giống có chút sáng suốt. Suy cho cùng, thực lực chênh lệch quá nhiều.

Nhưng Trình Uyên không nghĩ rằng mình sẽ làm gì để giúp đỡ người dân các nước phía nam, và sẽ không bao giờ đồng ý làm bất cứ điều gì cho họ, sau tất cả, cho dù có bị cô giết chết, anh

cũng sẽ không bao giờ thông đồng với kẻ thù này. dòng dưới cùng.

“Hehe, cậu nghĩ tôi sẽ không khuất phục được người của cậu ở các nước phía nam” Trình Uyên nhếch mép hỏi.

Thương Vân sốt sắng lắc đầu, vội vàng nói: “Không phải người nghĩ như thế nào, cứ nghe ta nói.”

Nói cách khác, từng hành động, từng lời nói và việc làm của cô ấy, thực sự còn quá non nớt để người không biết nhìn thấy, cộng thêm vẻ ngoài nổi bật, cô ấy nhất định sẽ bị một otaku mê hoặc.

Đáng tiếc, Trình Uyên đại khái có thể đoán được tuổi của cô ấy, cho nên cô ấy càng như thế này thì Trình Uyên càng thấy ghê tởm.

“Kỳ thật, ta lần này không phải cố ý tới Tiêu gia xâm lược người.” Thương Vân thở dài nói: “Ta chỉ là làm theo mệnh lệnh.”

“Hơn nữa, những người khiêu khích vấn đề này là từ Đông lục địa.”

Vốn dĩ Trình Uyên nóng lòng muốn nghe, nhưng khi nghe cô ấy nói, từ bỏ sát cũng không xuất hiện, không giống các quốc gia phía nam khác, bọn họ gọi là Lục địa phương Bắc, mà là Lục địa phương Đông. Có thể thấy rằng Thương Vân đối với bọn họ vẫn là tôn trọng tối thiểu.

Điều này khiến nhận thức của Trình Uyên về anh được cải thiện đôi chút.

Trên thực tế, Đông Thổ Đại Lục đúng là danh xưng của Trung Quốc, chỉ được chia theo bản đồ thế giới, các nước phía Tây Nam cũng thuộc Đông Lục Địa, trong lòng họ là trung tâm của Đông Lục Địa nên họ sẽ không công nhận Trung Quốc là Đông Thổ Đại Lục., chỉ gọi Trung Quốc là phía bắc lục địa, phía đông bắc của họ.

Tóm lại, đối với các nước phía Nam, việc gọi là lục địa phía Bắc không có gì sai, ngay cả chính Trung Quốc đôi khi cũng tự xưng là lục địa phía Bắc đối với người dân các nước phía Nam.

Chương 1031

Chương 1031:

Nhưng suy cho cùng, việc Thương Vân nhắc đến Vùng đất phía Đông là một sự tôn trọng đối với người Trung Quốc.

“Đông Tâm Tử nghĩ,” Trình Uyên hỏi.

Thương Vân ngạc nhiên nhìn Trình Uyên: “Này, cậu đoán được rồi.”

Trình Uyên không chỉ đoán mò mà còn thực sự biết ngay từ đầu đó là hồn ma của Đông Tâm Tử, bởi vì khi ở trong chùa Đông Tâm, anh đã nghe thấy Đông Lương Đình và những người khác nói chuyện với ba người đàn ông mặc áo khoác đen đến từ các quốc gia phía nam.

“Ta đã đánh giá thấp ngươi.” Thương Vân thở dài.

Ngay sau đó cô ấy bỏ đi về ngạc nhiên của mình và nói tiếp: “Đúng vậy, là Đông Tâm Tử. Ồ, bạn có biết sức mạnh của Đông Tâm Tử là gì không?”

Trình Uyên lắc đầu.

Nhắc đến Đông Tâm Tử, Trình Uyên đã từng nhìn thấy anh, lúc đó Đông Tâm Tử đang trên đường cao tốc và lên cơn đau

tim, Trình Uyên đã cứu sống anh.

Anh không thể ngờ rằng một nhân vật mạnh mẽ như vậy lại lên cơn đau tim.

“Đông Tâm Tử thật khủng khiếp, lẽ ra anh ta phải đạt đến cảnh giới Thần Võ.” Thương Vân nói.

“Cảnh giới Thần Võ” Trình Uyên giật mình.

Đó là lần đầu tiên anh nghe thấy từ này.

Thương Vân gật đầu, và giải thích với Trình Uyên: “Cảnh giới phía trên khối đầu tiên, giống như tôi, là nửa bước chân vào Cảnh giới Thần Võ, và Lục địa Đông Thổ của người không chỉ có 1 Đông Tâm Tử là cảnh giới Thần Võ, sư phụ Vân Dĩ Hà của người, và Dương Duệ đang ở trong cảnh giới đó. ”

“Uh, Dương Duệ, Dương Duệ có vẻ cao hơn một chút, Siêu Thần Võ không biết.”

Trình Uyên vô cùng sửng sốt.

Hắn luôn cho rằng sư phụ đã là cực hạn của người luyện võ trong thiên hạ, không ngờ trong miệng Thương Vân còn có cảnh giới cao hơn.

Và những

“Chủ nhân của tôi đã không đề cập đến những điều này với tôi.” Trình Uyên hoài nghi.

Thương Vân gật đầu cười: “Chuyện này cũng bình thường thôi. Đông lục địa của người võ công không bằng các nước phương nam. Vì vậy, cho dù người có quốc lực cường đại, tài nguyên rộng lớn, kinh tế thịnh vượng, thậm chí dẫn đầu khắp nơi, thật sự là thực lực của bạn không có tốt như Các quốc gia phía nam của chúng tôi.”

“Ồ, những gì tôi đang nói đến là giá trị lực lượng trung bình. Bạn phải lấy nó ra riêng lẻ. Dương Duệ từ Lục địa Đông Thổ vẫn đang cố gắng nghiền nát tất cả các chiến binh của các quốc gia phía nam của chúng ta.”

“Cho nên, những người có thể đạt tới cảnh giới này, trong các người cũng chỉ có mấy người, đối với các người cả đời có thể không đạt tới cảnh giới đó, nói cho các người cũng vô dụng.”

Câu nói của Thương Vân đã mở ra một cánh cửa sổ cho Trình Uyên, giúp anh có thể nhìn thấy mặt vô định của thế giới này một lần nữa.

“Vậy anh nói muốn em hợp tác với kiểu gì.” Trình Uyên hỏi.

Thương Vân cười nói: “Đừng lo lắng, từ từ nghe ta nói.”

“Kỳ thật, chúng ta lần này vẫn là điều quân vôi vàng. Có thể trách, người chỉ có thể trách Tổng gia đến từ Đông Phương đại lục giao cho ta bốn vương, là quá nhiều cảm dỗ.”

Chương 1032

CHƯƠNG 1032

“Cám dỗ gì?” Trình Uyên hỏi.

“Một cái hầm!” Thương Vân nói đầy ẩn ý, khóe miệng nở nụ cười.

Trình Uyên im lặng.

Hắn phát hiện ánh mắt Thương Vân khi nhìn hắn có chút kỳ quái, trong lòng cười thầm.

Nhưng ngay sau đó, Thương Vân nén lại nụ cười có vẻ thâm thúy trên mặt, nói: “Đừng lo lắng, tôi không phải người ham tiền.”

“Tôi nói, tôi muốn hợp tác với bạn, và chúng tôi người từ các quốc gia phía nam không thể lấy bảo vật này!”

Trình Uyên chế nhạo, chất vấn Thương Vân lời nói: “Anh vừa nói là một lời dụ dỗ lớn.”

“Đó là vua đối với tôi.” Thương Vân giải thích: “Nhưng đối với tôi, có một thứ khiến tôi ám ảnh hơn cả hầm tiền”.

“Cái gì” Trình Uyên không khỏi nheo mắt.

Thương Vân không trả lời ngay mà quay lưng về phía Trình Uyên, đối diện với bụi cây đen kịt phía trước, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ lạ.

Thật lâu sau, nàng nặng nề thốt ra mấy chữ: “Vị trí liên minh quân sự các nước phía nam!”

Khi những lời này được nói ra, trái tim Trình Uyên chột run lên.

Các quốc gia phía nam không chỉ cụ thể một quốc gia nhất định, mà là nhiều quốc gia nhỏ.

Trong số nhiều quốc gia nhỏ này, có một tổ chức quân sự cụ thể, là sự hiện diện của quân đội chỉ huy các quốc gia khác nhau, tương tự như Liên minh Thương mại Trung Quốc, điểm khác biệt là một bên là liên minh quân sự và một bên là liên minh thương mại.

Điều kỳ lạ hơn là liên minh quân sự của các nước phía nam thực chất là một hệ thống cha truyền con nối.

Vì vậy, Thương Vân cho rằng hẳn coi trọng địa vị của người đứng đầu liên minh quân sự, không thể nghi ngờ là hẳn muốn soán ngôi quyền lực!

Nếu biết được điều này thì đó là một án tử hình thích đáng.

Cô ấy chỉ tự nói với bản thân mà không có bất kỳ sự đắn đo nào

Trình Uyên ngược nhìn bóng lưng của Thương Vân.

Đó là một dáng người rất yếu, với một vòng eo thon thả, cánh tay mảnh mai và chiếc cổ thon thả, không một chút mỡ thừa.

Có thể nói, chỉ riêng con số này thôi cũng đã gây chết người rất nhiều cho cánh mày râu rồi.

Với tấm lưng mềm mại như vậy, bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ muốn ôm cô vào lòng.

Đương nhiên, Trình Uyên không muốn, cậu không khỏi nghĩ, cậu vẫn có một sự thúc giục khác.

Thương Vân quay mặt về phía sau lưng cô, anh cách cô không xa, hiện tại cô đang mơ về gia đình và thế giới, vì vậy nếu cô tấn công, đây là thời điểm tốt nhất.

Trình Uyên trái tim rung động, một lần nữa bí mật điều chỉnh Nội Lực toàn thân, sau đó tất cả đều tập trung lại trong năm đấm.

Anh vẫn không muốn.

“Ta không tin, ta không tin trên đời này thật sự có một thân bất phàm!”

Anh ta bị ngạt thở.

Chương 1033

“Tại sao em lại nói với anh điều này?” Trình Uyên đột ngột hỏi.

Vừa hỏi xong, anh ta đã giáng một cú đấm vào lưng Thương Vân.

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn, phát ra âm thanh chắc nịch.

Tuy nhiên.

Khoảnh khắc anh đánh Thương Vân, trái tim Trình Uyên lạnh lẽo.

Không có bất kỳ tai nạn nào, lực phản kích cực lớn lại xuất hiện, hẳn có thể cảm giác rõ ràng cánh tay của mình sắp bị gãy.

Tâm lưng tưởng chừng mềm mại lại cứng rắn như khi mặc áo giáp của Iron Man.

Thương Vân sững sờ một lúc mới quay lại, nhìn Trình Uyên với vẻ mặt ngạc nhiên.

Đột nhiên, một khuôn mặt giận dữ bị nguyên rửa: “Đồ khốn nạn, đồ khốn kiếp, đồ khốn kiếp vô tận.”

Trình Uyên trông có vẻ chán nản, hai tay buông thõng yếu ớt bên hông, chua chát nói: “Tôi chỉ tò mò thôi!”

“Tò mò về em gái của anh!” Thương Vân chua xót nói, “Đồ khôn kiếp!”

Khi nhắc đến tên cận bã lần thứ hai, Trình Uyên ngẩn người: “Tại sao tôi lại là cận bã, tôi là cận bã, cô là gì?”

Tuy nhiên, sau khi tôi nói xong, tôi lại cảm thấy có chút áy náy.

Không phải anh ta đã kích Thương Vân với lương tâm cắn rứt, mà là cảm thấy rất có lỗi với từ cận bã.

Nói cách khác, tôi đã có vợ và tôi đã chọc tức Lý Nam Địch.

“Đang nói chuyện làm ăn.” Thương Vân hừ lạnh một tiếng, nhìn hấn trắng bệch, sau khi điều chỉnh một chút, lại đột nhiên cười với Trình Uyên: “Cậu giúp tôi ngồi làm tổ trưởng liên minh.”

“Tôi” Trình Uyên chết lặng.

Không nói đến việc hấn có năng lực hay không, chỉ cần người phụ nữ Thương Vân này, trong nháy mắt nổi giận, trong nháy mắt tươi cười như gió xuân.

Thương Vân cười nói: “Ta không cần ngân khố. Lần này ta có thể cho người đưa người, nhưng là ta cần người giúp ta chiếm được vị trí thủ lĩnh.”

“Anh không muốn giết Ni Lộc sao, tôi cũng sẽ làm vậy, và tôi có thể nói cho anh biết số phận của anh ta ở đâu, và tôi có thể gửi anh ta đến tận tay anh.”

Trình Uyên tròn mắt khi nghe Thương Vân nói.

Lần này có không ít cao thủ từ các quốc gia phía Nam tới, Thương Vân có thể giao hết cho chính mình.

Hơn nữa, ngay cả Ni Lộc mà anh ta muốn giết nhất, cô cũng có thể trao nó cho chính mình.

Có thể nói, nếu đúng như vậy thì nguy cơ của Đảo vàng gần như có thể bị tiêu trừ mà không cần đổ máu.

Và nó cho thế giới bên ngoài cảm giác rằng không phải những người từ các quốc gia phía nam rút lui thông qua các cuộc đàm phán, mà đã bị giết bởi những người từ Đông Turkland.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là một sự căm dỗ rất lớn.

“Tôi, làm sao tôi có thể tin tưởng anh?” Trình Uyên trầm giọng nói, “tôi có thể giúp gì cho anh?”

Thương Vân khẽ cười nói: “Nếu như ngươi đồng ý, ta trước hết có thể biểu hiện thành ý, giúp ngươi những gì ta nói, sau đó ngươi có thể giúp ta.”

Chương 1034

Khi nghe điều này, Trình Uyên ngạc nhiên nói: “Cô đã tin tôi.”

Thương Vân gật đầu cười nói: “Đương nhiên, nếu như người đồng ý, ta tin tưởng người sẽ không hối hận, nếu người hối hận, ta có thể giết người, cho dù không giết được ta cũng có thể giết vợ con người.”, và phe của bạn. Mọi người, tóm lại, tôi có thể giết rất nhiều người.”

Nghe đến đây, trái tim Trình Uyên chợt run lên.

Anh biết cô đúng, bởi vì cô có thể mạnh này.

Thương Vân thấy Trình Uyên không nói, cũng không lo lắng nên yên lặng chờ anh.

Trình Uyên im lặng hồi lâu đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Cho em hỏi, em năm nay có phải không?”

“À” Thương Vân hiển nhiên không nhận ra rằng Trình Uyên sẽ hỏi những câu như vậy.

“Thương Vân, đó là năm nay anh bao nhiêu tuổi,” Trình Uyên giải thích.

Thương Vân đột nhiên che miệng cười nói: “Ta mới hai mươi.

Nghe vậy, Trình Uyên không thể không thú nhận lời nói của mình, ngay khi cô đang xì hơi.

Nhưng dù sao hẳn cũng có thể hiểu được, việc trực tiếp hỏi tuổi của một người phụ nữ thật sự không lịch sự lắm.

“Được rồi, thỏa thuận!” Trình Uyên gật đầu với nó.

Nghe vậy Thương Vân lập tức vui mừng khôn xiết, vội vàng nhảy đến bên cạnh Trình Uyên nói: “Tuyệt vời!”

Sau đó, anh ta đâm vào bụng Trình Uyên.

“Khiếp!”

Trình Uyên gào lên và bị Thương Vân đánh ra một lần nữa.

” Hẹn gặp lại!”

Thương Vân một tiếng hoan hô, xoay người lao vào đêm đen.

“Làm thế quái nào mà tôi liên lạc được với anh?” Trình Uyên vừa bật dậy khỏi mặt đất đã hét lên trong đêm.

Ở đằng xa, giọng nói của Thương Vân truyền đến.

“Hoặc là ngươi xông lên trời học ba tiếng chó sủa, ta sẽ xuất hiện, hoặc là chờ ta chủ động đến cùng ngươi.”

Trình Uyên mặt lạnh tanh.

Đánh giá từ những lời nói và việc làm của Thương Vân, cô ấy thực sự không giống một người phụ nữ trưởng thành.

Nhưng cô ấy là thủ lĩnh chết tiệt của cuộc xâm lược các quốc gia phía nam này, và cô ấy có khả năng đến mức hồn ma tin rằng cô ấy chỉ mới 23 tuổi.

Sự xuất hiện của Thương Vân đã mang lại cho Trình Uyên một hiểu biết mới về thế giới.

Vì vậy tâm trạng càng ngày càng nặng nề.

Khi tôi trở lại nhà Mạnh, đã gần sáng sớm.

Bởi vì trước khi Thương Vân nhảy khỏi tòa nhà giữ Trình Uyên, anh ấy đã gây ồn ào và làm phiền nhiều người nên mọi người đều chờ anh ấy quay lại.

Chương 1035

Trong phòng khách của gia đình Mạnh.

Gia đình của Mạnh Thần Huy, Bạch Sĩ Câu và Lý Nam Địch, đều nhìn Trình Uyên, muốn biết những gì anh đã trải qua.

“Tôi đã gặp Thương Vân.” Trình Uyên nói với Bạch Sĩ Câu sau khi ngồi vào bàn và im lặng một lúc.

Nghe vậy Bạch Sĩ Câu không khỏi nhíu mày.

Mạnh Thần Huy cũng đột ngột kinh ngạc: “Nhị thiếu gia của các nước Thương Vânfang”

Trình Uyên choáng váng.

“Nhị thiếu gia” anh ngạc nhiên nói.

Ngay trước đó, Trình Uyên vẫn giữ thái độ không tin tưởng vào điều không thể khi Thương Vân nói rằng anh sẽ giúp anh giành được vị trí lãnh đạo, nhưng những lời của Mạnh Thần Huy đã khiến anh ngạc nhiên.

“Ừ.” Mạnh Thần Huy gật đầu nói: “Các nước phía nam có nhiều doanh nghiệp ở khu vực số 2 của chúng tôi. Tôi cũng đã gặp lãnh đạo của họ, nên họ không dám hành hạ tôi ở nơi công cộng.”

“Người đứng đầu một gia tộc mạnh nhất trong Lục lượng vũ trang phía Nam được gọi là A Bắc Duẫn. Ông ấy có ba người con trai, A Bất Vực A Bất Hối và A Bất Đề. Người con trai thứ hai, A Bất Hối, vô cùng mạnh mẽ, và anh ấy cũng được gọi là Thương Vân.”

Nghe vậy, Trình Uyên ngạc nhiên: “nam”

Mạnh Thần Huy hơi giật mình: “Ta chưa thấy qua, hẳn là như vậy, nếu không chính là thiếu gia.”

Vì vậy, Trình Uyên hơi lộn xộn.

Nghĩ đến bộ dạng đạo đức giả của Thương Vân đêm qua, anh cảm thấy buồn nôn. Nếu bạn nói đó là một người đàn ông, bạn không cần phải ghê tởm

Nhưng mà, nếu Thương Vân này thật sự là nhị thiếu gia, thì có lẽ nàng thật sự không nói dối tuổi tác.

Dù thế nào đi nữa, từ tận đáy lòng mình, Trình Uyên khó có thể chấp nhận tất cả những nghi ngờ về Thương Vân này.

“Người đứng đầu cuộc xâm lược phía nam này là Thương Vân.” Bạch Sĩ Câu nghiêm nghị nói.

Trình Uyên cũng gật đầu: “Thực lực của cô ấy quả thực khó lường. Tôi không phải đối thủ của cô ấy.”

“Cô ấy muốn anh làm gì” Bạch Sĩ Câu khó hiểu hỏi.

Ai cũng đoán được Trình Uyên có thể bình an vô sự trở về, Thương Vân này nhất định không đến để báo thù cho Trình Uyên.

Trình Uyên im lặng một lúc rồi nói: “Tôi cũng chưa chắc lắm. Khi nào chắc tôi sẽ nói với bạn.”

Nghe vậy, Bạch Sĩ Câu cũng không đi vào.

Anh hiểu rõ ở trước mặt nhà Mạnh gia, tự nhiên sẽ không giải thích được một số chuyện, dù sao bọn họ cũng không hoàn toàn tin tưởng vào nhà họ Mạnh.

Mạnh Thần Huy dường như biết được suy nghĩ của Trình Uyên, lúng túng cười nói: “Vì tôi đã trở lại bình an vô sự nên tốt hơn hết. Không còn sớm đâu. Hãy nghỉ ngơi sớm đi.”

Mọi người đồng ý nên họ giải tán và trở về phòng của mình.

Chương 1036

Sau khi Trình Uyên trở về phòng, Bạch Sĩ Câu cũng đi theo hỏi Trình Uyên: “Khoảng ngày mốt, tôi đi cùng cậu.”

Trình Uyên kêu Bạch Sĩ Câu ngồi trên sô pha, rót cho anh một ly nước, đưa cho anh, lắc đầu nói: “Ba, ba có biết Thương Vân đang tìm gì không?”

“Cô ấy muốn hợp tác với tôi”

Trình Uyên không thừa nước đục thả câu nên đã kể toàn bộ câu chuyện về cuộc gặp gỡ với Thương Vân.

Bạch Sĩ Câu nghe xong nhú mày.

“Tu tưởng của Đông Tâm Tử cho phép người của các nước phía nam tham gia. Một mặt hẳn gây xung đột, mặt khác có thể dùng người của các nước phía Nam để đối phó Vân Dĩ Hà hoặc Dương Duệ. Tất nhiên, nếu ba người con trai của thủ lĩnh Vũ gia, thà để một người chết ở đây. Trong trường hợp đó, thủ lĩnh của Ngũ tộc sẽ rất tức giận, và rất có thể sẽ cử ra nhân vật mạnh nhất để đối phó Dương Duệ và Vân Dĩ Hà.”

“Nhưng bây giờ có vẻ như chúng ta không nên dùng suy nghĩ của mình để đánh giá mối quan hệ giữa các thủ lĩnh trẻ tuổi của Liên đoàn võ thuật miền Nam, đặc biệt là A Bất Đề đã bị bạn giết. Thương Vân không quan tâm đến cái chết của anh trai mình, nhưng muốn hợp tác với bạn. . “X

“Hơn nữa, cô ấy dường như đã đoán được Đông Tâm Tư muốn mượn tay bọn họ để đối phó với chúng ta. Vì vậy, cô ấy không muốn bị Đông Tâm Tư lợi dụng.”

“Đương nhiên, mấu chốt là nhờ anh giúp cô ấy chiếm được vị trí thống lĩnh. Nhưng thực lực của anh không có gì ở các quốc gia phía nam, làm sao anh có thể giúp cô ấy được?”

“Hiện tại nàng không đáng tin, không chỉ nàng, người ở toàn bộ các quốc gia phía nam đều không đáng tin.”

“Cho nên, ngày một người cùng Ni Lộc quyết đấu, rất có thể là gian lận.”

Nói như vậy, Bạch Sĩ Câu vẫn không tin Thương Vân.

“Đến lúc đó, nếu Ni Lộc không xuất hiện, và tất cả cao thủ của các quốc gia phía nam sẽ bao vây ngươi, ngươi đã nghĩ đến hậu quả chưa?”

Trình Uyên cười nhẹ nói: “Ba, ba đã lo lắng quá rồi. Nếu đã như vậy, Thương Vân sao phải làm ầm lên như vậy, tối hôm qua giết con thật tốt biết bao.”

Bạch Sĩ Câu muốn nói gì đó, nhưng Trình Uyên lại lắc đầu nói: “Ba, cha trước tiên trở về thành phố Tinh Huy hỗ trợ tình hình chung. Ở đây con tự do xử lý. Nếu bọn họ hành động theo quy củ, con sẽ chỉ giết Ni Lộc. Nếu họ giống như bạn Như đã nói, tôi đảm bảo rằng họ sẽ quay trở lại bất kể chúng ta có đến bao nhiêu.”

“Người có ý kiến hay,” Bạch Sĩ Câu hỏi.

Trình Uyên gật đầu.

Bạch Sĩ Câu cũng biết tính tình của con rể nên không thuyết phục.

Sau khi Bạch Sĩ Câu rời đi, cửa phòng lại bị đẩy ra.

Lý Nam Địch bước vào và đứng trước mặt Trình Uyên.

Trình Uyên khẽ cau mày hỏi: “Có chuyện.”

Lý Nam Địch không nói.

Trình Uyên có chút lo lắng, không nhận được đưa tay ra sờ lên mặt cô.

Lý do chính là để xem liệu Lý Nam Địch này có thực sự là Lý Nam Địch, và liệu có bất cứ điều gì giống như mặt nạ da người trên khuôn mặt của cô ấy hay không.

Kết quả là hành động vô ý của anh ta đã khiến mặt Lý Nam Địch đỏ bừng, như bị phát sốt.

Cô bất ngờ lao vào vòng tay của mình.

Trình Uyên giật mình, không biết nên đặt hai tay vào đâu.

Tuy nhiên, anh có thể khẳng định khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Nam Địch rất mịn màng và thanh tú, không nghi ngờ gì nữa, đó là xác thực.

“Jing Bamboo”

“Đừng nói chuyện.” Lý Nam Địch đột nhiên ngắt lời Trình Uyên, ôm đầu cô vào lòng, tuyệt vọng ôm lấy anh, nhắm mắt lại, như thể đang lắng nghe nhịp tim của anh.

Chương 1037

Lúc này, thời gian như đóng băng.

Hai tay Trình Uyên từ từ ôm lấy vòng eo thon thả của Lý Nam Địch.

Bên ngoài phòng.

Bạch Sĩ Câu dựa vào tường, lẳng lẳng lấy ra một điều thuốc châm, hít một hơi thật sâu, sau đó thở ra một tia sương trắng.

Anh nở một nụ cười gượng gạo, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Suy nghĩ của Trình Uyên thực sự quá phiến diện và suy nghĩ của Bạch An Tương cũng không hoàn thiện, bao gồm cả Lý Nam Địch.

Giống như mối quan hệ giữa ba người họ, họ nghĩ rằng dù thế nào thì một người cũng sẽ bị tổn thương, hoặc cả ba người đều sẽ bị tổn thương.

Nhưng thực tế, hôn nhân vốn là chuyện của hai gia đình.

Với tư cách là cha của Bạch An Tương và cha vợ của Trình Uyên, Bạch Sĩ Câu muốn nhìn thấy một tình huống như vậy

đĩ nhiên là không.

Nhưng đôi khi bất lực quá, nhất là sự rộng lượng khó hiểu của người con gái khiến ông tủi thân, thì làm sao ông nở lòng nào mà rắc muối vào bà?

Logic hỗn loạn, cuối cùng Bạch Sĩ Câu chỉ có thể thở dài, trả lại tất cả những điều này cho sự thay đổi của thời thế, sự thay đổi của địa vị, và những rắc rối của tình cảm.

“Con cháu có phúc tự, mong các vị đều được hạnh phúc!”

Tàn thuốc rơi xuống, dùng chân dập tắt, Bạch Sĩ Câu trước nay chưa từng hút thuốc lặc đầu, trong lòng thở dài.

Đêm đó, Bạch Sĩ Câu ngồi vào bàn và thức trắng đêm.

Đêm đó, Trình Uyên ngồi trên mái nhà và thức cả đêm.

Đêm đó, Lý Nam Địch nằm ở trên giường, cả đêm vẫn thao thức.

Trình Uyên đẩy Lý Nam Địch ra và nói: “Tôi cần thời gian.”

Lý Nam Địch, người nhìn Trình Uyên đi ra khỏi phòng, gật đầu với căn phòng trống một lúc lâu và nói: “Tôi sẽ đợi!”

Trời bắt đầu đổ mưa.

Trong cơn mưa, Trình Uyên ngồi trên nóc tòa nhà của Mạnh, không cố ý tránh mưa mà để mưa tùy ý vỗ vào người mình.

Anh nghĩ về rất nhiều thứ, bao gồm cả những gì Thương Vân nói về Thần giới, Thương Vân là nam hay nữ, bao gồm cả chuyện tình cảm.

“Có thể, bạn cần một chuyên gia tư vấn tâm lý.”

Không biết từ lúc nào, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên sau lưng.

Trình Uyên sửng sốt.

Anh không nhận thấy ai đó trên sân thượng, và người kia đã ở rất rất gần anh.

Quay lại thật nhanh, sau đó, tôi nhìn thấy Vân Dĩ Hà.

Vân Dĩ Hà mặc một chiếc áo gió sáng màu, áo gió đẹp không tì vết, giống như khuôn mặt xinh đẹp sạch sẽ của cô lúc này.

Cô ấy cầm một chiếc ô bằng vải đen trên tay.

“Chủ nhân.” Trình Uyên bị sốc.

Vân Dĩ Hà bước đến gần anh, đưa tay chạm vào mái đầu trọc ướt của anh, đôi mắt cô đầy yêu thương.

“Khi nhận được lời kêu cứu của anh, tôi đã nhanh chóng chạy tới. Xem ra sự việc đã được giải quyết.” Cô cười nhẹ.

Chương 1038

Trình Uyên chua chát nói: “Nó có thể nằm ngoài dự đoán của bạn.”

Vân Dĩ Hà lắc đầu nói: “Chuyện này ngươi không lo lắng.”

Trình Uyên giật mình, sau đó gật đầu xác nhận.

Vân Dĩ Hà hỏi, “An Tương là một cô gái tốt, và cô ấy đã sinh cho anh hai đứa con. Anh sẽ không muốn cô ấy vì những người phụ nữ khác sao?”

Trình Uyên không chút do dự trả lời: “Hoàn toàn không thể!”

Vân Dĩ Hà hỏi lại: “Nam Địch là một cô gái tốt, cô ấy nghĩ mọi thứ vì lợi ích của bạn, nhưng bạn đã làm tổn thương cô ấy. Nếu bạn hỏi thân thể cô ấy, cô ấy đã sảy thai vì bạn, khiến cô ấy mất đi khả năng sinh sản sau này. Trách nhiệm chứ, anh à.” phải chịu nó? “

“À” Trình Uyên sững sờ.

Anh không bao giờ ngờ rằng Lý Nam Địch lại “bị thương” sâu và nặng như vậy.

“Trước hết ngươi là nam nhân, thứ hai ngươi là đệ tử của ta Vân Dĩ Hà, cho nên ta không cho phép ngươi trốn trách

nhiệm!” Vân Dĩ Hà nói.

Trình Uyênqiàng chịu đựng cú sốc trong lòng, gật đầu với cô, nhưng với tâm trạng rất thấp: “Su phụ, tôi biết rồi, chỉ là tôi cảm thấy không ổn.”

Trình Uyên cảm thấy khó chịu vì sự rộng lượng của Bạch An Tương.

Anh cảm thấy khó chịu cho cô.

Trình Uyên cũng cảm thấy khó chịu vì sự khiêm tốn của Lý Nam Địch, sự nhẫn nại và sĩ nhục của cô dựa trên sự gán bó của cô với Trình Uyên, và cô cũng phải chịu đựng sự tra tấn không thể tưởng tượng nổi.

Anh cũng cảm thấy khó chịu cho Lý Nam Địch.

Nhưng cuối cùng tất cả những chuyện này đều do chính anh gây ra nên anh càng khó chịu hơn.

Vân Dĩ Hà rất cao, cùng chiều cao với Trình Uyên, vì vậy cô ấy duỗi tay qua vai anh ấy, và cô ấy dường như không xâm phạm sự yên bình của mình.

Giống như một người bạn, anh ấy choàng tay qua vai người học việc của mình, không hề lảng tránh.

Vân Dĩ Hà mỉm cười và nói, “An Tương không thể chịu được nỗi buồn của anh, nhưng sự thật đã là sự thật, vì vậy anh phải làm nhiều hơn trong phần đời còn lại của mình. Cũng giống

như Nam Địch, nếu anh chỉ kết hôn với người mà cô ấy không yêu vì của bạn, Đó không phải là điều bạn muốn thấy vì cô ấy bị vô sinh và bị bên kia từ chối. Vì vậy, bạn cũng phải làm tổn thương người phụ nữ này. “

“Bạn có quyền lựa chọn?”

“Không!”

“Vậy thì anh đang đấu tranh với cái gì?”

“Tuy rằng quan hệ cần nhất tâm phân chia thành hai nửa, bất quá một người cũng không được, nhất định phải bớt đi một nửa.”

“Hơn nữa, hiện tại người cũng có khả năng này.”

Câu nói của Vân Dĩ Hà bất ngờ đánh thức Trình Uyên.

Vâng, anh ấy không có lựa chọn.

“Cậu bé ngốc, đây là thứ mà người thường ngưỡng mộ, nhưng nó đã trở thành vấn đề với cậu.” Vân Dĩ Hà trêu chọc.

Trình Uyên bất lực mỉm cười.

Đột nhiên, anh nhận ra rằng khoảng cách hiện tại giữa mình và Vân Dĩ Hà dường như hơi quá gần, khi họ đủ gần để nói chuyện với nhau, các luồng không khí có thể đập vào mặt nhau.

Kết quả là, khuôn mặt già nua đỏ bừng và muốn thoát khỏi vòng tay của Sư phụ: “Sư phụ, chúng ta”

“Đi, đi, tôi không có nhiều quy tắc như vậy, tên nhóc lông lá này thật ngại ngùng xấu hổ” Vân Dĩ Hà buông Trình Uyên ra, không nhìn được đá vào mông cậu một cái.

Trình Uyên bực bội sờ mông anh.

Vì lý do nào đó, kể từ khi mẹ anh đi, Trình Uyên chỉ ở trước mặt Vân Dĩ Hà, như một đứa trẻ.

Chương 1039

Vân Dĩ Hà lại sờ lên cái đầu trọc của mình, cười nói: “Đừng lo lắng, Sư phụ không có hứng thú với ngươi. Tuy nhiên, ngươi là người học việc tốt nhất mà Sư phụ nhận được trong nhiều năm qua, và ngươi đã vượt quá sự mong đợi của Sư phụ.”

“Tôi nghĩ lúc đầu, tôi nghĩ rằng bạn quá yếu, và bạn thậm chí không có khả năng tự bảo vệ mình, vì vậy hãy để Yueyue huấn luyện bạn. Dù gì thì bạn cũng đang ở độ tuổi hai mươi. Nếu bạn tập luyện Kung Fu, bạn đã thắng. Tôi không thể đạt được nhiều như vậy. Tôi như thế này. Tôi muốn.”

“Nhưng sự thật nằm ngoài dự đoán của tôi. Không, nó nằm ngoài dự đoán của mọi người. Chúng tôi đã bỏ qua dòng máu độc nhất của cậu.”

“Cho tới trước đây không lâu, ngươi còn đánh bại cả Đạo Chủ. Chắc chắn chắc chắn làm sư phụ!”

“Đúng vậy, ít nhất trên phương diện thu nhận đồ đệ, ta đã đánh bại Dương Duệ.”

Nói đến máu, Trình Uyên không khỏi thắc mắc.

Anh ta hỏi: “Chủ nhân, tôi rất tò mò, huyết thống của tôi có gì không ổn”

Vân Dĩ Hà lắc đầu: “Tôi không biết cụ thể, nhưng tôi đoán, có thể là người của tổ tiên họ Cheng kết hợp với một chuyên gia bên trên Siêu Thần giới, để lại một siêu gen.”

Trạng thái võ thuật siêu phàm

Lại nghe lời này, ồ không, không giống với Thần giới mà Thương Vân đề cập.

Hai mắt Trình Uyên sáng lên, anh hỏi: “Su phụ, chính xác thì Cõi Võ Thần và Thần giới Siêu phàm này là gì vậy? Có giống trong phim hay tiểu thuyết không? Khi đạt đến cảnh giới đó, cháu có thể dùng kiếm, hoặc bay. bay lên bầu trời và thoát khỏi thảm họa. Vút bay ”

Vân Dĩ Hà không khỏi nở nụ cười: “Nghĩ gì vậy? Đây là thế giới thực, không phải thế giới tưởng tượng. Nó đến từ đâu?”

“Cái gọi là Thần giới và Siêu Thần giới chỉ là thực lực của su phụ cao hơn một chút. Nếu phải nói cụ thể, chúng có thể được coi là một loại võ công cao cường. Theo như su phụ có liên quan, theo như tôi biết, thế giới vẫn là Không ai có thể làm điều đó. ”

Trình Uyên hỏi lại: “Su phụ có nghe nói về Thương Vân không?”

Nghe vậy, Vân Dĩ Hà lắc đầu: “Không phải, bọn họ đều là hậu bối. Su phụ, ta cái gì cũng biết, làm sao có thể biết những người nhỏ như vậy”

“Lí Vạn Kỳ là ai?” Trình Uyên ngạc nhiên.

“cút!”

Vân Dĩ Hà tát Trình Uyên từ trên đỉnh tòa nhà.

Trình Uyên, người đã tìm ra mọi thứ, không còn phải vật lộn nữa.

Vì vậy, lúc rạng sáng, anh ta đã xông vào phòng của Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch đang gội đầu, tóc chưa chải, bông thông trên vai, miệng đầy bọt kem đánh răng, cô nhìn Trình Uyên đột nhiên đi vào với vẻ mặt ngỡ ngàng.

Trình Uyên nhìn cô chăm chăm, cuối cùng vẫn không quan tâm đến khuôn mặt nhỏ bé của cô và hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Lý Nam Địch bị sốc.

“Lạch cạch!” Đồ vệ sinh cá nhân rơi khắp sàn.

Một nụ hôn, cô gần như nghẹt thở.

Giữa thanh thiên bạch nhật, họ không thảo luận sâu hơn, Trình Uyên chỉ muốn cho cô ấy thấy thái độ của anh ấy bằng nụ hôn này.

Lý Nam Địch nhận lấy, khóe mắt cũng ươn ướt.

Chương 1040

Sau đó, Trình Uyên đến Mạnh Thần Huy, bàn bạc với anh ta một số việc rồi đến mỏ vàng số 1 ở khu vực số 2.

Không lời nào cho một ngày, một ngày khác.

Trời, trời lại bắt đầu mưa.

Cầm ô, một nhóm người đi theo Trình Uyên, đi bộ đến mỏ vàng số 1, cách đó không xa lắm.

Những người này chủ yếu đến từ gia đình Mạnh, và Lý Nam Địch.

Giống như Bạch Sĩ Câu và Vân Dĩ Hà cũng đã ra đi từ lâu.

Trình Uyên không cầm ô, anh bế Hắc Tử đi trong mưa, để mưa làm ướt cơ thể họ.

Không phải là ô không đủ, cũng không phải là mát, Trình Uyên nhất quyết không dùng ô, mà muốn nói cho mọi người biết quyết tâm của mình bằng cách này.

“Hắc Tử hận không báo, làm sao có thể núp dưới ô, tự mình hưởng thụ an nhàn”

Khi đến Khu mỏ số 1, anh ta quay lại và nói với mọi người:
“Chỉ dừng lại ở đây, đừng tiến lên”.

“Nhưng” Mạnh Mĩ Kỳ nói một cách khó chịu: “Bác ơi, nếu họ không tuân theo quy tắc mà phạm tội thì sao?”

Lý Nam Địch cũng rất lo lắng, cô ấy nắm lấy góc quần áo của Trình Uyên, lo lắng nói: “Tôi sẽ đi với em.”

Trình Uyên vỗ nhẹ bàn tay ngọc bích của Lý Nam Địch cười với mọi người: “Đừng lo lắng.”

Mạnh Thần Huy cũng an ủi họ: “Anh Cheng đã sẵn sàng, họ đến cũng vô ích.”

Cả Lý Nam Địch và Mạnh Mĩ Kỳ đều tỏ ra nghi ngờ.

Nhưng mà Lý Nam Địch lại hỏi có chút bất an: “Người, nhất định có thể đánh chết người đó.”

Trình Uyên cười nói: “Hắn đã bị ta đánh một lần, chẳng lẽ lớn lên mấy ngày liền không có khả năng thành công?”

Lý Nam Địch vẫn có chút lo lắng.

Trình Uyên bắt tay cô bé.

Thật trùng hợp, Mạnh Mĩ Kỳ đã nhìn thấy cảnh này, cô ấy có vẻ ngạc nhiên và nghĩ: Không phải cô ấy nói với tôi rằng chú tôi đã có vợ sao? Tại sao cô ấy lại nói dối tôi?

Sau đó, Trình Uyên một mình đi bộ đến mỏ vàng số 1.

Mỏ vàng số 1. Sau khi đi lên là một bãi đất bằng phẳng, phía trên có thể nhìn thấy phía dưới, phía dưới có thể nhìn thấy rõ hơn phần phía dưới.

Mưa vẫn rơi, và càng lúc càng lớn.

Trình Uyên đứng trên sườn núi cao với Hắc Tử trên lưng, đứng đầy kiêu hãnh.

Mưa rơi xuống mặt anh một cách điên cuồng, như thể anh không cảm nhận được điều đó.

Những người từ các nước phía nam vẫn chưa đến.

Bên dưới, nhìn thấy Trình Uyên đứng đầy kiêu hãnh, Lý Nam Địch có chút mê hoặc.

Ước mơ đó cuối cùng có thành hiện thực?

Người đàn ông này từ nay sẽ là người của chính mình

Anh đã xuất hiện trong giấc mơ của cô không biết bao nhiêu lần.

Chương 1041

Lúc này, điện thoại di động của Lý Nam Địch đột nhiên rung lên, suy nghĩ của cô bay về hiện thực.

Lý Nam Địch sửng sốt, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra xem, phát hiện là tin nhắn.

Mở nó một cách dễ dàng.

Đột nhiên, đôi mắt cô ấy mở to một cách sắc bén.

Nội dung tin nhắn khiến cô có chút hụt hẫng, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Trình Uyên, nhịp tim càng lúc càng nhanh.

“sắp tới!”

Vào lúc này, Mạnh Thần Huy đột nhiên chỉ về phía xa và nói.

Tôi thấy trong cơn mưa đằng xa, một số xe tải đang tăng tốc.

Trình Uyên cũng thấy vậy, nhưng không hề lay chuyển.

Chiếc xe tải nhanh chóng đến đầu bên kia của Khu mở số 1, một vị trí đối diện với nơi Mạnh Thần Huy và những người khác đang ở.

Năm chiếc xe tải dừng lại, hàng chục người từ các quốc gia phía Nam nhảy ra khỏi xe, tất cả đều nhìn lên.

Một chiếc ô được mở ra, một người phụ nữ nhỏ nhắn đứng ra khỏi đám đông, cô ấy ngẩng đầu lên nhìn Trình Uyên trên con dốc cao, khóe miệng nhếch lên một nụ cười mỉa mai.

“Con bò sát ở trên, anh đã giết A Bất Đề” cô lớn tiếng hỏi.

Người phụ nữ này không phải ai khác, mà là Thương Vân.

Trình Uyên quan sát bằng mắt thường thấy rằng hàng chục người từ các quốc gia phía nam đang ở cùng Thương Vân đều là trung cấp cấp hai và thậm chí sáu bảy cấp 1. Không chỉ vậy, dường như có ba cấp một. người cấp trung.

Chỉ riêng những người này thôi cũng đủ để chứng minh rằng thực sự có nhiều bậc thầy đến từ các quốc gia phía nam hơn các bậc thầy của họ ở lục địa phía đông.

Nếu đám người này tràn lên, sẽ không có cách nào sống sót.

Tuy nhiên, anh không sợ hãi chút nào.

“Đừng nói nhảm nữa, Ni Lộ có tới không? Nếu cậu ở đây thì lên đây chết đi!” Trình Uyên hét lên đến đáy lòng.

“Hừ!”

Một người đàn ông trung niên đứng ra khỏi đám đông, đi đến trước mặt Thương Vân, nghiêm nghị nói: “Ông chủ, để tôi lên giết con bò sát kiêu ngạo và ngu dốt đó!”

Thương Vân liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên, không khỏi châm chọc nói: “Anh khá là nhiệt tình.”

Người đàn ông trung niên này là một cao thủ trung cấp.

Nghe thấy Thương Vân chế giễu mình như vậy, anh ta vội vàng nắm chặt tay cúi đầu, không dám đáp lại.

Lúc này, Tang Ni Lộ rót cục mặt đen đứng lên, nói với Thương Vân: “Tổ trưởng, thứ hấn tìm là ta, ta đi lên giết hấn.”

Thương Vân đưa mắt nhìn Tang Ni Lộ, ngạc nhiên hỏi: “Làm thế nào mà bạn lại xúc phạm loài bò sát ở trên?”

Tang Ni Lộ lắc đầu: “Thuộc hạ không biết.”

“Tôi không biết” Thương Vân càng ngạc nhiên.

“Vâng.” Tang Ni Lộ gật đầu.

Anh ấy thực sự không biết.

Chương 1042

Trong mắt bọn họ, chiến đấu sẽ giết người, huống chi là đánh nhau như vậy. Rất nhiều người từ lục địa phía bắc đã chết ở Khu vực 1, và nhiều người từ các quốc gia phía nam cũng đã chết, đây là một hiện tượng bình thường.

“Có lẽ, đó là một loài bò sát chó điên!” Ni Lộ nói.

Thương Vân không khỏi chế nhạo: “Một loài bò sát chó điên”

“Được!” Tang Ni Lộ vẻ mặt âm lịch nói: “Xin thủ lĩnh đồng ý cho ta giết hắn!”

Thương Vân lại giễu cợt: “Hắn đã giết chết A Bất Đề, chuyện này làm sao có thể đùa được”

“Nhưng” Ni Lộ hơi giật mình.

Thương Vân chỉ vào Trình Uyên phía trên và hét lên: “Bò sát, ta không quan tâm ngươi có thù hận gì với Tang Ni Lộ. Hôm nay chúng ta tới đây để tìm cách trả thù ngươi. Ngươi đã giết Tang Ni Lộ, chúng ta lao vào giết ngươi., Là ổn rồi”

Trình Uyên gật đầu hét lên: “Không có chuyện gì!”

Nghe vậy, Thương Vân chế nhạo: “Tốt lắm, vậy chúng ta xông vào đi.”

Trình Uyên đột nhiên lớn tiếng nói: “Nếu không sợ chết, vậy tất cả đều tới.”

“Ý anh là gì?” Thương Vân nói đùa: “Anh có thể giết hết chúng tôi”

Trình Uyên nhạo báng và nói: “Tôi đã mong đợi rằng bạn sẽ không được công chính, vì vậy, theo tôi điều này, tôi chôn đủ thuốc nổ để dao cạo bán kính năm dặm xuống đất Nếu bạn muốn giết tôi, bạn có thể gửi Ni Lộc để giết tôi. Nếu không, tôi không ngại chết với bạn. ”

Nghe những lời của Trình Uyên, tất cả mọi người đều sốc.

“Cái này” Thương Vân do dự mà cắn chặt môi, thở dài một hơi, quay đầu nói với Tang Ni Lộc, “Việc này không dễ làm. Mỗi hận của A Bất Đề nhất định phải báo, nếu không Vương phi của chúng ta, chúng ta không thể làm nên chuyện. Nếu vua Võ biết rằng chúng tôi sợ chết, chúng tôi không nên trả thù. ”

Thủ lĩnh của Võ Minh Chủ cũng được gọi là Vua của Võ.

Nghe các từ.

Tang Ni Lộc nhanh chóng nói bằng một giọng trầm: “Trưởng nhóm đừng lo lắng, một mình tôi là đủ rồi!”

Thương Vân thở dài và nói, “Vậy thì tôi chỉ có thể làm việc chăm chỉ để mất đi người chú của tôi. ”

Người mất mạng Ni Lộc vội vàng chào.

Ngay sau đó, Thương Vân ngẩng đầu lên nhìn Lưng núi Trình Uyên, hét lên với anh ta: “Này, bò sát, chuẩn bị sẵn đầu đi. Người mà anh tìm kiếm chính là lấy được.”

Trình Uyên hơi nhướng mày.

Trước đó tại Vương gia ở quận 1, Trình Uyên đã đâm Ni Lộc, nhưng cú đâm đó đã đánh trúng anh ta, như thể đập vào tường đồng và tường sắt, giống như Trình Uyên đánh Thương Vân vào đêm hôm trước.

Nhưng Trình Uyên có thể cảm thấy Ni Lộc không mạnh bằng Thương Vân.

Và khi Thương Vân và Trình Uyên nói về việc hợp tác vào đêm hôm đó, họ đã dùng nó như một điều kiện để nói cho Trình Uyên biết mạng sống của Ni Lộc đã mất ở đâu.

Vì vậy, những lời cuối cùng của Thương Vân nghe không có gì đối với người thường, nhưng chúng lại có một ý nghĩa khác trong tai của Trình Uyên.

“Thủ trưởng?” Trình Uyên bí mật hỏi.

“Những loài bò sát ở trên dầm thách thức Tang Đại nhân. Tang Đại nhân của chúng ta chính là vật bất ly thân của Đại nhân. Mày đang tìm cái chết!”

“Một loài bò sát trường tồn!”

Chương 1043

“Ngoại trừ những lão già kia ở Bắc Lục, không có ai là đối thủ của Tang Đại nhân!”

“Tang Đại nhân là sức mạnh trung cấp!”

Một nhóm người từ các quốc gia phía nam bắt đầu cười nhạo Trình Uyên trên con dốc cao.

Còn Tang Ni Lộ thì cũng giễu cợt, vút chiếc ô trên tay rồi bước từng bước về phía con dốc cao, vẻ mặt đầy tự tin.

Nhìn thấy cảnh này, đám người Lý Nam Địch ở đối diện cũng thay đổi sắc mặt, căng thẳng như nín thở.

Lý Nam Địch đan hai tay vào nhau, các khớp ngón tay của cô có chút trắng bệch khi bị cô néo.

Trên con dốc cao, Trình Uyên bình tĩnh đến kinh ngạc.

Ông đặt Hắc Tử xuống, đặt anh ta trước một tảng đá, và để anh ta ngồi trên tảng đá.

Hắc Tử đã chết nhiều ngày, và Lý Nam Địch có một viên thuốc để bảo vệ anh ta khỏi bị phân hủy.

Lúc này, khuôn mặt của anh ấy không có gì thay đổi, nhưng quang mắt hơi trũng xuống.

Trình Uyên trầm giọng nói: “Ta đã nói sẽ cùng ngươi uống một ly thật ngon, nhưng là ta chưa xuất du. Hiện tại xem ra, rượu này kiếp sau nhất định phải uống.”

“Trên thực tế, Vương Mĩ Lệ nói với tôi rằng bạn thích Vương tử Yên, và anh ấy hỏi tôi ý của tôi. Bạn phải tự mình nói về loại chuyện này, nhưng Vương Mĩ Lệ nói rằng bạn không dám nói chuyện với người khác. Thực tế, tôi có thể hiểu rằng bạn sợ bị cô ấy từ chối.”

“Kiếp sau đừng cảm, kiếp sau gặp được người mình thích thì hào phóng tỏ tình.”

“Anh Hắc Tử, anh bắt em đi hết chặng đường, chỉ để cho anh biết em đánh chết tên khốn đó như thế nào, và để trả thù cho anh.”

“Cho nên, loại chuyện này không phải đợi đến kiếp sau!”

Khi nói về điều này, Trình Uyên đã cảm thấy rằng Tang Ni Lộc đang đi lên con dốc cao, không xa phía sau anh ta.

Trình Uyên từ từ đứng thẳng dậy và quay sang Tang Ni Lộc.

Tang Ni Lộc nhìn thấy Hắc Tử, cũng là giật mình, không khỏi chế nhạo: “Người đó gây, ngươi vẫn là thân nhân.”

Trình Uyên lắc đầu: “Anh ấy là một trong những thuộc hạ của tôi.”

Nghe vậy, Tang Ni Lộc rất ngạc nhiên, anh ta hỏi với vẻ ngạc nhiên: “Thằng chết tiệt mời tao đấu chỉ vì một tên thuộc hạ.”

“Nếu không,” Trình Uyên lạnh giọng hỏi.

Tang Ni Lộc chế nhạo, trong mắt đầy ý cười: “Haha, điên rồi, báo thù cho một tên thuộc hạ mà sai người vào chỗ chết thì thật ngu ngốc.”

Trình Uyên lắc đầu, vẻ mặt càng lúc càng lạnh, anh ta nói từng chữ một: “Giết người trả đũa, trả nợ, không có phân biệt cao thấp!”

“Như vậy, người đi chết đi!”

Cảnh tượng khiến Lý Nam Địch và những người khác lo lắng cuối cùng cũng đến.

Ở đầu dây bên kia, những người từ các quốc gia phía nam cũng bắt đầu hét lên: “Chiến đấu, chiến đấu!”

“Một cái cấp thấp, trước kia làm sao có thể đánh chết Ni Lộc Lord, đứa nhỏ này không nghĩ tới, còn muốn tự sát.”

“Ngay cả khi sức mạnh của anh ta đạt đến cấp độ trung cấp đầu tiên, thì cũng không thể đánh bại Lãnh chúa Tang Ni Lộc. Suy cho cùng, Lãnh chúa Tang Ni Lộc là một võ sĩ.”

“Đúng vậy, đồng dạng, luyện chế thân thể là bất khả chiến bại tồn tại, đứa nhỏ này đã chết!”

Chương 1044

Trên một con dốc cao.

Trình Uyên bất ngờ lao về phía Tang Ni Lộ, và khi chỉ còn cách Tang Ni Lộ ba mét, anh ta đã dùng chiêu Gu. Trong Bát Quyền, anh ta dựa vào núi với sức mạnh tuyệt vời và đâm sầm vào Tang Ni Lộ.

Tang Ni Lộ thoát nhìn có vẻ tự tin, nhưng khi Trình Uyên đánh anh ta, anh ta đột nhiên bị sốc.

Bởi vì anh ta bất ngờ phát hiện ra rằng Trình Uyên không sử dụng Nội công trong cuộc tấn công này.

Chiến đấu giữa các bánh răng đầu tiên, không cần phải đánh trả, đây không phải là một trò đùa sao?

Nhưng thật ra, Tang Ni Lộ không cảm thấy Trình Uyên đang nói đùa, bởi vì cho dù không sử dụng năng lượng bí mật của mình, Tang Ni Lộ vẫn theo bản năng cảm nhận được nguy cơ, và cảm nhận được khí thế cuồng bạo ẩn chứa trong chiêu thức của Trình Uyên.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Chắc chắn, cơ thể của Tang Ni Lộ bị hất ngược và văng ra ngoài.

“Khiếp!”

“Chuyện gì đã xảy ra”

“Đại nhân của Sir Ni Lộc không tệ.”

Bên dưới, những người từ các quốc gia phía nam đột nhiên cảm thán.

Thương Vân ánh mắt cũng ngưng tụ.

Trình Uyên dựa vào núi và bay Ni Lộc lên trên, và không định cho anh ta bất kỳ cơ hội nào để giẫm lên mặt đất.

Mặt đất đột nhiên “ầm ầm”, hấn từ trong hố sâu bước ra, sau đó cả người bị bắn ra ngoài như một viên đạn đại bác.

Sau khi đuổi kịp Tang Ni Lộc chưa tiếp đất, Trình Uyên đã dùng cùi chỏ đánh vào đầu Tang Ni Lộc rất dữ dội.

“Bùm!” Một tiếng động lớn khác vang lên, Trình Uyên đập Ni Lộc xuống đất.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên đã giơ nắm đấm lên không chút kẽ hở, và một tiếng búa đập vào đầu Tang Ni Lộc, tốc độ của nắm đấm giống như một khẩu súng máy.

Không biết lúc này hấn đã đấm bao nhiêu quả đấm.

Mãi cho đến khi cả hai cánh tay bắt đầu run lên và cả hai nắm đấm phát ra tiếng kêu “rắc rắc”, anh mới vội vàng lùi lại.

Vâng, nó đã vội vàng lùi lại.

Vì anh biết mình đã đoán sai.

Nhiều cú đấm như vậy vừa đánh, chẳng khác gì đánh vào tấm sắt, chẳng có tác dụng gì cả.

Ngay khi Trình Uyên vừa rút lui, Tang Ni Lộ đã buộc anh ta quay lại và đấm vào chỗ anh ta đang đứng trước đó.

“Bùm!”

Bụi bay, mưa bắn tung tóe!

Trong màn mưa, Tang Ni Lộ chậm rãi đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ hung ác cười: “Chết tiệt, đau quá ta!”

Trình Uyên “thình thịch” trong lòng.

Sau đó hắn nhìn Thương Vân phía dưới, hắn đột nhiên cảm thấy được Thương Vân lừa gạt, Ni Lộ nhược điểm cũng không phải là cái đầu của hắn.

“Haha, hóa ra là Tang đại nhândang lừa anh ấy!”

“Chắc chắn rồi, Đại nhân không tệ!”

“Con bò sát chỉ nghĩ rằng nó đã hạ gục Tang đại nhân.”

Những người từ các quốc gia phía nam bên dưới đều trông như thế này và bắt đầu cười nhạo Trình Uyên.

Chương 1045

Đúng lúc này, Tang Ni Lộc đột nhiên lao về phía Trình Uyên:
“Đi chết đi!”

Tuy nhiên, lúc này Trình Uyên mới chợt nhớ ra rằng mình đã bỏ sót một chi tiết.

Như hòa vào gió và sấm sét, Tang Ni Lộc đâm vào đầu Trình Uyên

Không còn thời gian để suy nghĩ về một ý nghĩ vừa nảy sinh trong đầu, Trình Uyên lập tức dùng đến một chiêu.

Với một cái vẩy tay, anh hất năm đấm của Ni Lộc sang một bên, và sau đó một cùi chỏ đánh vào ngực anh.

Phản hồi có thể nhận được vẫn cứng như sắt chạm, Trình Uyên càng dùng càng khó, lực phản kích càng lớn, và khuỷu tay anh tê dại.

Tận dụng khoảng trống này, năm đấm còn lại của Ni Lộc đã rơi xuống ngực của Trình Uyên.

Với một tiếng “nổ!” Trình Uyên bị đánh bại.

Ở phía xa, Lý Nam Địch lo lắng muốn vút bỏ ô, vừa muốn chạy tới, Mạnh Thần Huy đã nắm lấy cánh tay của cô.

Đôi mắt cô đầy lo lắng và hồi hộp.

Ngược lại, trong trại của các quốc gia phía nam, có rất nhiều tiếng vỗ tay.

“nó tốt!”

“Chủ nhân Mạnh đã giết chết con bò sát chết tiệt này!”

“Master Loser báo thù cho Thiếu gia A Bất Đề!”

“Thưa ngài, thôi!”

Nở nụ cười xấu xa, Tang Ni Lộc bước đến chỗ Trình Uyên ngã xuống đất, từ trên xuống dưới nhìn Trình Uyên, ánh mắt đầy kiêu ngạo và khinh thường.

“Thực lực quả nhiên gần đến trung cấp. Thật đáng tiếc ngươi gặp phải vị chủ tử này.” Hần khinh thường nói: “Trước mặt vị chủ tử này, nắm đấm của ngươi mềm như bông.”

Anh giơ chân giẫm lên đầu Trình Uyên.

Có một tiếng “nổ” lớn.

Trình Uyên xấu hổ lăn lộn tại chỗ, coi như thoát khỏi bàn chân này, nhưng lại bị Ni Lộc bước ra khỏi hố nơi anh vừa ròi.

Ni Lộc không ngạc nhiên, thay vào đó, anh ta vẫn tỏ ra như mình có cơ hội chiến thắng, và bước về phía Trình Uyên lần nữa: “Tôi không biết ai đã cho bạn những con bò sát can đảm để thách thức chúa tể này.”

Vừa nói, anh vừa giáng một cú đấm vào mặt Trình Uyên.

Trình Uyên không né tránh, thay vào đó, anh đã chiến đấu bằng cả hai tay để đỡ cú đấm của Tang Ni Lộc.

Đã vậy, lực lượng cực lớn vẫn đánh nát Trình Uyên, cậu lại nằm rạp xuống đất, mưa trên mặt đất bắn tung tóe như sóng vỗ vào đá.

“Là một trò đùa để trả thù. Cô đã mất mạng một cách vô ích chỉ vì một kẻ hèn mọn. Chắc chắn, cô đang báo thù kiểu gì? Loài bò sát của Lục địa Bắc Đẩu thật ngu ngốc!”

Anh ngạo mạn cười nói.

sau đó.

Vẻ mặt của anh ấy thay đổi đột ngột.

Bởi vì Ni Lộc bất ngờ nhìn thấy ánh mắt của Trình Uyên.

Lúc này, nắm đấm của anh đánh trúng Trình Uyên, anh bị hai tay của Trình Uyên đóng khung, qua khe hở của ba nắm đấm, anh nhìn thấy ánh mắt của Trình Uyên.

Đó là một đôi mắt sâu và sáng.

Nói cách khác, khi hầu hết mọi người đều lo lắng và sợ hãi, đôi mắt của họ sẽ lộ ra dấu vết hoảng sợ, không thể nào có được sự bình tĩnh sáng sủa và sâu sắc như vậy.

Chương 1046

Sau đó, Ni Lộc cảm thấy một cuộc khủng hoảng chưa từng có.

Mặt anh ta thay đổi, và anh ta theo bản năng muốn rời khỏi phạm vi của Trình Uyên, nhưng

Anh chợt thấy rằng cái nắm tay của mình không thể lấy lại được.

Bởi vì vào lúc này, Trình Uyên đôi tay đang nắm chặt hấn đột nhiên rụt trở về, đột ngột nắm chặt hấn trong tay.

Tang Ni Lộc trong lòng run lên, không dám nghĩ tới, lại giơ một quả đấm đầy Nội Lực đánh vào đầu Trình Uyên một đấm.

nhưng.

Sức mạnh và khả năng chống chịu của Trình Uyên không bằng Tang Ni Lộc nhưng tốc độ lại nhanh hơn một chút, nên khi nắm đấm của Tang Ni Lộc đập vào đầu Zhong Ran, Trình Uyên đã bất ngờ quay lại.

Ngay sau đó, thân hình bay lên không trung, lập tức vòng ra phía sau Tang Ni Lộc, hai chân ôm eo, hai tay móc họng, lập tức tạo thành một chiêu thức hậu trường.

Nói về kỹ thuật khóa, Trình Uyên lần đầu tiên tiếp xúc với kỹ thuật này khi anh mới tham gia vào Kung Fu.

Nhưng về sau với sự siêng năng của kung fu, kỹ thuật này không được sử dụng nhiều.

Không thể phủ nhận rằng kỹ thuật này là hiệu quả nhất để đánh bại kẻ mạnh với kẻ yếu.

Ni Lộc không ngờ rằng Trình Uyên lại ra tay như vậy.

Nhưng sau khi biết đây là đặc điểm giết người của Trình Uyên, anh cũng yên tâm.

Một tay anh nắm lấy cánh tay của Trình Uyên định bẻ tay anh ra, cùi chỏ còn lại đánh vào bụng dưới của Trình Uyên một cách dữ dội.

“Hahaha, nhìn thấy chưa, tên nhóc kia muốn nhốt người chết!”

“Thật là buồn cười, cái loại cứng ngắc này trong chiến đấu tự do, dám dùng nó chống lại cao thủ cấp trung, nào tàn.”

“Master Loser Đại nhân không tệ, ta sợ hấn khóa lại.”

“Bò sát là loài bò sát, quá thiếu năng!”

Nhìn thấy cảnh này, đám người các quốc gia phía nam bên dưới không khỏi bật cười, cũng không nhịn được cười nhạo Trình Uyên.

Thậm chí, chính Tang Ni Lộc còn chế nhạo khi dùng cùi chỏ đánh vào bụng dưới của Trình Uyên: “Thủ đoạn này, cô nghĩ có thể hạ gục tôi”.

Con đau từ bụng dưới truyền đến khiến Trình Uyên muốn nôn mửa.

Nhưng anh vẫn bị Tang Ni Lộc nhót và nghiền răng chịu đựng đòn tấn công của Tang Ni Lộc đối với mình.

Nghe Ni Lộc chế giễu, Trình Uyên đột nhiên nói nhỏ bên tai: “Trời ạ, gặp mặt đi.”

“Cái gì?” Ni Lộc choáng váng.

Anh không hiểu Trình Uyên đang nói gì, nhưng từ giọng điệu của Trình Uyên, anh chợt cảm thấy có một dự cảm không lành.

có thật không

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Trước mắt Tang Ni Lộc là bóng tối, và anh cảm thấy đầu mình đau như muốn nổ tung!

Trình Uyên dùng đầu nện vào thái dương của Tang Ni Lộc.

Trước đây, lời nói của Thương Vân ám chỉ cái đầu, và Trình Uyên nghĩ rằng cô ấy đang nhắc nhở bản thân rằng điểm yếu

của Ni Lộc nằm ở cái đầu.

Chương 1047

Nhưng Trình Uyên đâm vào đầu, nhưng không làm Ni Lộc bị thương chút nào, lúc này Trình Uyên đột nhiên cảm thấy Thương Vân đã lừa dối mình.

Kỳ thực Thương Vân không có nói dối hắn, nhưng hắn hiểu được quá đơn giản.

Nghĩ đến đêm đó Thương Vân dễ dàng hóa thân thành Lý Nam Địch, bởi vì ánh mắt u sầu mà Trình Uyên lộ ra khiến Trình Uyên bình tĩnh chuẩn bị tấn công Thương Vân.

Anh ta định dùng kiếm chọc vào thái dương của Thương Vân, nhưng Thương Vân đã trốn vào lúc đó!

Đúng vậy, cô đã trốn, ánh mắt Trình Uyên càng sáng hơn, anh chợt nhớ ra mình đã bỏ sót chi tiết này. Bởi vì theo diễn biến sau đó, Trình Uyên đã cố gắng tấn công Thương Vân nhiều lần, nhưng Thương Vân không né tránh, và không quan tâm chút nào.

Vậy tại sao cô ấy lại trốn

Vì đó là điểm yếu của cô ấy!

Thương Vân nói với Trình Uyên bằng những lời mà người khác không thể hiểu được rằng điểm yếu của Ni Lộc là ở trong

đầu anh, nhưng đó không phải là toàn bộ cái đầu, mà giống như cô, đó là ngôi đền.

Vào thời khắc mấu chốt, Trình Uyên nhớ ra chi tiết này mà mình đã kịp thời bỏ qua.

Một cú đập đầu vào thái dương của Tang Ni Lộ, Tang Ni Lộ dường như mất thăng bằng, bước đi không thể không treo ngược mà di chuyển, bước đi như một kẻ say rượu.

Trình Uyên treo trên người anh, nhìn anh mất thăng bằng, đột nhiên duỗi ra hai ngón tay, một ngón kiếm lại chọc vào thái dương của Tang Ni Lộ.

“phun!”

“gì!”

Lúc này, Tang Ni Lộ cuối cùng cũng có phản ứng.

Anh ôm đầu gầm lên thảm thiết.

Lúc này, người của các quốc gia phương nam phía dưới đều không bình tĩnh, cả người đều chấn động.

“Tiếng kêu đó”

“Thưa ngài, có chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì đang xảy ra”

Không ai thực sự có thể rèn được cơ thể như thép hay sắt. Cái được gọi là kim cương bất toại thân công, nhưng nó sử dụng một kỹ thuật đặc biệt để chú thích nội lực cho toàn bộ cơ thể, để đạt được khả năng miễn nhiễm với các đòn tấn công dưới sức mạnh tương tự.

Nhưng cơ thể con người rất đặc biệt, và không phải tất cả các bộ phận đều có thể chứa đầy năng lượng đến tối.

Cánh cổng của cuộc đời Ni Lộc, giống như Thương Vân, là ngôi đền.

Trình Uyên chọc một ngón tay kiếm vào thái dương của Tang Ni Lộc, ngay lập tức để cả cơ thể anh ta trút năng lượng chân chính.

Ni Lộc ôm đầu đau đớn hét lên.

Đúng lúc này, Trình Uyên nắm lấy cơ hội, hai tay đè lên đỉnh đầu, lập tức thả hai chân đang ôm eo cậu ra, một đòn đầu gối đánh thẳng vào sống lưng cậu.

“Crack!” Có một âm thanh giòn giã.

Tang Ni Lộc, người đang ôm đầu và hét lên, uốn người về phía sau, và cánh tay của anh buông xuống theo bản năng, như thể anh sắp “cất cánh”.

Đôi mắt anh mở to, như muốn lòi ra.

Chương 1048

Tiếng hét cũng tắc nghẽn trong cổ họng.

“Hai bên đánh nhau sống chết là chuyện bình thường. Chỉ cần người giết Hắc Tử, ta sẽ không tức giận như bây giờ!”

Trình Uyên mắng anh, sau đó tràn đầy Nội Lực vào nắm đấm, nghiền răng nghiền lợi, trên trán nổi gân xanh, một nắm đấm đập vào vai anh.

Thu hết sức mạnh toàn thân và tung cú đấm này, vị sư phụ được mệnh danh là “Đại nhân không tệ” đột nhiên phát ra một tiếng “cạc cạc!” Rõ ràng và to lớn trên vai anh ta.

“Hô hô!”

Khi Trình Uyên đánh vào thái dương, năng lượng đen tối của Tang Ni Lộ được giải phóng, và cổ họng của anh ta ngay lập tức bị cắt đứt bởi kỹ thuật khóa của anh ta. Vì vậy, cho dù hét lên cũng không được, chỉ có thể lấy tay che cổ, hai mắt đỏ ngầu, phát ra âm thanh vô cùng ủy khuất.

Khi Trình Uyên đập vỡ bả vai của mình bằng một cú đấm, cánh tay của Tang Ni Lộ trở nên mềm như sợi mì.

Những người từ các quốc gia phía nam bên dưới đều dụ đi, và tất cả đều đỏ mặt.

“Điều đó là không thể!”

“Anh ta thực sự đã phá vỡ Đại nhân Bất tử của Chúa tể nổi buồn!”

“Chết tiệt, dừng lại!”

“Mọi người, cùng chiến đấu với hắn!”

“Đi, cùng nhau đi, cùng nhau giết hắn!”

Những người này đang ngao ngán, họ chuẩn bị tính phí lên dốc cao.

Nhưng vào lúc này, Thương Vân hừ lạnh nói: “Đồ ngốc! Các ngươi đều quên thuốc nổ chôn ở đây.”

Trong một lời nói, tất cả mọi người bị đàn áp.

Những người này do dự và tỏ ra không muốn.

“Ông chủ, vậy chúng ta phải làm gì và nhìn ân nhân bị giết bởi loài bò sát đó”

Thương Vân liếc mắt một cái, tức giận nói: “Ngươi cho rằng ngươi có thể làm gì?”

Người đàn ông đến từ các quốc gia phía Nam vội vã đập ngực và chân.

Trên con dốc cao, chân Tang Ni Lộc mềm nhũn ra, anh quỳ trên mặt đất, nhìn thẳng vào Trình Uyên, đầy vẻ kính hãi.

Anh ta dường như muốn cầu xin sự thương xót, nhưng anh ta đã mở miệng nhiều lần và âm thanh phát ra chỉ là “ho ho”.

Vì vậy, anh nhìn Trình Uyên rút dao từ đằng sau.

Trình Uyên mặc kệ đám người dưới chân núi, kiên quyết nhìn Tang Ni Lộc rồi đưa tay vuốt con dao đằng kia.

“Nếu giết, ngươi nên nghĩ có ngày sẽ bị giết!”

“phun”

Một con dao cắt qua làn mưa, cắt da thịt Ni Lộc, và cắt đứt toàn bộ cánh tay của anh ta khỏi vị trí vai của anh ta.

“Hoho!” Hai mắt Tang Ni Lộc vừa kinh hoàng vừa đau đớn, người cô khụy lên định ngã xuống nhưng Trình Uyên đã tát vào mặt anh một nhát, lực rất lớn lại đẩy thẳng người anh ra.

“Nếu bạn hành hạ và giết người khác, bạn nên nghĩ rằng một ngày nào đó bạn sẽ bị tra tấn và giết chết!”

“phun!”

Với một con dao khác, cánh tay còn lại của anh ta cũng bị cắt mất!

Chương 1049

Cánh tay gãy vươn lên trời, vẽ một vòng cung đẹp mắt, rồi rơi xuống dốc cao.

Với một tiếng “bốp”, nó rơi xuống trước mặt người dân các nước phía nam, và đập tan cơn mưa trên mặt đất thành một làn sóng khác.

Máu bắt đầu lan ra.

Giây phút trước, những người đến từ các quốc gia phương nam vẫn còn rất kiêu ngạo, lúc này mắt họ sắp ứa máu, hai mắt đỏ hoe, nhìn cánh tay bị mưa nhuộm đỏ trước mặt. , và gầm lên.

“Đồ khốn kiếp, chúng ta nhất định phải giết ngươi!”

“Loài bò sát chết tiệt, cả đời này đừng xuống nếu có khả năng!”

“Chúng tôi sẽ phá vỡ cơ thể của bạn thành nhiều mảnh!”

Họ la hét và chửi bới.

Trong khi Thương Vân nhìn tất cả những thứ này, khuôn mặt anh ta tê dại, như thể cánh tay gãy này không thể gây ra bất kỳ dao động cảm xúc nào trong cô.

Chỉ hờ hững thôi.

“Thiên kiếp luân hồi!”

“phun!”

Con dao trên tay Trình Uyên bay tứ tung, chỉ bằng một nhát dao cắt đứt một bên chân của Ni Lộc.

“Hô hô” Ni Lộc giống như bị kéo căng, toàn thân căng ra, đau đớn cũng không rõ là trên mặt đổ mồ hôi hay là mưa.

“Khi nào ra tay, sớm muộn gì cũng phải trả lại!”

“Puff!” Một con dao khác.

Khi con dao này rơi xuống, cơ thể của Ni Lộc hoàn toàn nằm dưới mưa, và tay chân của anh ấy bị chặt ra từng đoạn một bởi Trình Uyên, giống như khi hắc tử được lệnh chặt bởi anh ấy.

Tang Ni Lộc mắt mở trừng trừng, một mặt nằm trên bùn, miệng ngậm chặt, khi có mưa, hắt lấy nhàm miệng là lỗ ám rồi vội vàng khoan vào.

Và thứ mà Tang Ni Lộc đang đối mặt chính là Hắc Tử đang ngồi ngay trước mặt anh.

Tôi không biết có phải là ảo giác của anh ta không, lúc này cảm giác hấp hối của anh ta là Hắc Tử, người đã nhắm mắt đã

chết nhiều ngày, dường như có một vòng cung kỳ lạ trong miệng, và anh ta dường như đang cười. .

Trình Uyên đứng trước mặt anh, con dao trên tay rỉ máu, bùn, nước và máu dưới chân anh trộn lẫn một cách ngẫu nhiên.

“Anh Hắc Tử, anh có thể yên tâm an nghỉ rồi!”

Mỗi thù cuối cùng sẽ được trả, Trình Uyên nói với Hắc Tử bằng một giọng trầm.

Lúc này, Lý Nam Địch đang đứng từ xa sững sờ.

Cô chưa bao giờ thấy Trình Uyên như thế này.

Tang Ni Lộ tay và chân đều bị hắt chặt đứt từng cái, lúc này đang đứng trước hai cái thi thể không hoàn chỉnh, máu của hắn nhanh chóng bị nước mưa rửa sạch, đồng thời, bởi vì mưa to, quần áo cũng đã chết, dính trên thịt, lộ ra một cái gầy gò nhưng cường tráng đáng người.

Vị trí của Trình Uyên là Mỏ số 1, độ dốc cao nhất.

Chương 1050

Vì vậy, người đàn ông dường như đầy thù địch và máu tanh này, dường như là tồn tại cao nhất trong mắt Lý Nam Địch lúc này.

Không chỉ Lý Nam Địch có ý tưởng này, mà còn Mạnh Mĩ Kỳ và những người khác.

Tất nhiên, Mạnh Mĩ Kỳ lúc đầu không quen với cảnh máu me như thế này, cô không dám xem, nhưng cuối cùng lại bị sự tò mò của mình đánh bại.

Nhưng không hiểu sao cô không cảm thấy nó kinh khủng như thế nào mà thay vào đó, cô cảm thấy ông chủ đẹp trai và phi thường trên Lung núi lúc này có vẻ hơi cô đơn.

Con số đó thật đau lòng!

Những người từ các quốc gia phía nam dưới dốc cao chỉ vào Trình Uyên và hét lên và la hét.

“Bò sát chết tiệt, người khả năng chết ở trên đó cũng đừng xuống!”

“Nếu người dám xuống tay, chúng ta sẽ đánh vỡ thi thể của người thành vụn mảnh!”

“Ta đi ăn thịt của ngươi!”

“Hãy lột da của bạn!”

Trình Uyên nhìn họ, nhưng một tia giễu cợt lóe lên trong mắt anh.

Con dao chỉ vào những người đổ mắt đến từ các nước phía nam và cười: “Haha, đừng sủa như một con chó chết, cô lên!”

Đừng nhìn những người này gọi là Huynh đệ của Tang Ni Lộc bên dưới, muốn nói ai muốn một mình giết chết Trình Uyên thì quả thật không ai có gan cả

Xét cho cùng, Tang Ni Lộc là sự hiện diện mạnh nhất ở tuyến giữa.

Người ta ước tính rằng trong số những người này, chỉ có Thương Vân là tốt hơn Ni Lộc.

Vì vậy, khi Trình Uyên cầm dao, chĩa vào nhóm người của họ và ngạo mạn thách thức họ, mỗi người trong số họ không ngừng làm việc chăm chỉ, nhưng không ai dám tiến lên một bước.

Thương Vân tức giận chỉ vào Trình Uyên hét lớn: “Một con bò sát dám la hét, đúng là không coi người ở các nước phía nam ta ra gì.”

Tức giận, răng cô nghiến lại và lục cục.

Sau đó anh ta quay sang hỏi thuộc hạ bên cạnh: “Ai sẽ đi lên giúp các nước phía nam của chúng ta tìm lại thể diện?”

Nhóm người của Thương Vân tiếp tục chỉ vào Trình Uyên và chửi bới như thể họ không nghe thấy.

Những người thân cận Thương Vân đều cố ý hay vô ý lùi lại một bước.

“Tất cả đều là thứ vô dụng!” Thương Vân tức giận nói.

Từng người một đều cúi đầu không dám lên tiếng.

“Hãy mở to mắt và quan sát cẩn thận, và xem vị thủ lĩnh này đã giúp A Bất Đề và Ni Lộ báo thù như thế nào!”

Thương Vân hừ lạnh, với vẻ tức giận không thể chối cãi, vừa nói vừa chỉ vào những người đến từ các quốc gia phía nam.

Khi người dân các nước phía nam nghe tin Thương Vân phải đích thân đến đó, trong lòng họ đều vui mừng khôn xiết.

“Thủ lĩnh thật là dũng mãnh!”

“Thủ lĩnh muôn năm!”

“Thủ lĩnh không thể nhân từ, nhất định phải bẻ con bò sát thành từng mảnh!”

“Thủ lĩnh tự mình lên ngựa, không có chuyện gì!”

Họ lại hò reo như thể còn sống, vì sợ Thương Vân quay lại để họ làm bia đỡ đạn trước.

Thương Vân khịt mũi lạnh lùng, ném chiếc ô trên tay xuống và đi về phía Lung núi với bàn tay bị giữ chặt.

Chương 1051

Chương 1051:

Sau khi đi lên dốc cao, Thương Vân quay lưng về phía những người đến từ các quốc gia phía nam bên dưới, cô đột nhiên cười với Trình Uyên nói: “Làm sao vậy, tôi không có nói dối các người?”

Trình Uyên không khỏi thở dài: “Thật tiếc khi cậu không đi đóng phim.”

Trình Uyên nhìn thấy sự tức giận và hận thù mà Thương Vân thể hiện bên dưới vừa rồi. Thực lòng mà nói, lúc đó anh ta rất bàng hoàng, nghĩ rằng Thương Vân thực sự rất tức giận và muốn trả thù cho A Bất Đề và Tang Ni Lộ.

Thương Vân cười nhẹ nói: “Kỳ thực người vừa mới đánh cuộc cơ hội, có thể cùng nhau giết ta.”

Trình Uyên không khỏi giật mình.

“Sao anh không đánh bạc?” Thương Vân cười đùa hỏi: “Sao, anh chịu không nổi.”

Trong lòng Trình Uyên chợt ớn lạnh, nói: “Không, có một câu hỏi mà tôi không hiểu, muốn hỏi cậu.”

Thương Vân đột nhiên nở một nụ cười kỳ quái: “Thật sự là không hiểu ra vấn đề gì.”

“Tôi nghĩ chúng ta có thể làm ăn trước đã.” Trình Uyên không muốn đề ý đến cô, anh vội vàng nói vì sợ cô sẽ hối hận.

Thương Vân nhướn mày nói: “Được.”

Vì vậy, Trình Uyên đi đến chỗ Hắc Tử và rút ra một lá cờ nhỏ màu tím từ quần áo của mình.

Những người từ các quốc gia phía nam bên dưới ban đầu đã vỗ tay và cổ vũ Thương Vân, nhưng dần dần, họ nhận ra rằng tình hình có chút kỳ quái.

Tại sao vị thủ lĩnh này lại trò chuyện với loài bò sát đó?

Và có vẻ như làm thế nào bạn biết họ

Trình Uyên lấy ra một lá cờ nhỏ và lắc nó lên trời.

sau đó

Ngay khi những người đến từ các quốc gia phía nam này trông chết lặng

“bùm!”

“bùm!”

“bùm!”

Một vài vụ nổ lớn bất ngờ làm rung chuyển bầu trời.

Độc cao nổ tung, từng đám nổ tung bay lên trời cao, che trời che nắng, như che mưa to.

“gì!”

“gì!”

Những tiếng hét cùng nhau vang lên.

Nhóm người đến từ các quốc gia phía nam cuối cùng cũng biết rằng họ đang ở giữa nó, và các đối tác xung quanh họ bị nổ tung ra từng mảnh và máu thịt của họ bay khắp nơi.

Những người khiến những người sống sót sau đợt nổ đầu tiên hoảng sợ quay đầu bỏ chạy.

nhưng

“Bùm bùm bùm bùm bùm!”

Có một loạt vụ nổ khác.

“Bùm bùm bùm bùm bùm!”

Vụ nổ thứ ba!

Người nhà họ Mạnh, Lý Nam Địch và những người khác ở phía đối diện cũng sững sờ.

Từng người một nhìn Trình Uyên sững sững trên con dốc cao mà không thể tin được.

Chương 1052

Mưa vẫn rơi.

Bùn đất, bọt máu, gốc cây chân tay, gãy tay và những đồ vật không thể giải thích được bị hút tung lên rồi rơi trở lại mặt đất đều bay lên.

Đối mặt với tất cả những điều này, Trình Uyên vô cảm.

Có một điều anh ta không nói dối những người miền Nam này, đó là anh ta thực sự chôn chát nổ ở đây.

Nó không chỉ là con dốc cao mà anh ấy đang ở, mà là con dốc cao xuống.

Anh ta không thông báo trước cho Thương Vân biết, Thương Vân có thể biết, chắc là anh ta đã biết chuyện.

Đó là lý do tại sao cô ấy đến và hỏi Trình Uyên tại sao anh ấy không thổi bay với cô ấy, và cho cô ấy cơ hội để vượt lên.

Về điểm này, chính Trình Uyên cũng không nghĩ tới.

Không hiểu sao anh luôn ảo tưởng rằng Thương Vân này hơi khác so với những quốc gia phía nam khác.

Về lý do tại sao không giết cô ấy cùng nhau, có lẽ là Trình Uyên muốn nhìn thấy cô ấy lên ngôi Hoàng tử, và tình hình bất ổn dân sự ở phía nam.

Vì vậy, khi Thương Vân hỏi lại, Trình Uyên quay đầu lại và hỏi: “Tôi vẫn luôn tò mò, cho dù bạn là nam hay nữ.”

Thương Vân khẽ giật mình, cao ngạo đứng về phía Trình Uyên, khẽ cười: “Có thể sờ được rồi!”

Rùng mình!

Thương Vân, một cao thủ có sức mạnh vượt xa Trình Uyên, khiến anh thực sự khó hiểu.

Trình Uyên cố ý né tránh câu hỏi này, quay đầu nhìn xuống con dốc cao.

Nhân dân các nước phía nam bên dưới đều chết sạch, không sót một ai.

“Giờ thì anh đã tin sự chân thành của em rồi,” Thương Vân cười nói.

Trình Uyên im lặng một lúc mới nói: “Những người này đều không phải là lần này của người xâm lược.”

Thương Vân không khỏi đen mặt, bực bội nói: “Trình Uyên, đừng có thèm ăn quá.”

“Nhưng anh đã hứa với em tất cả mọi thứ.” Trình Uyên lạnh lùng đáp.

Thương Vân không khỏi bệt miệng, mấy đứa con gái nhỏ của bà nói một cách kiêu căng: “Làm ăn phải có quá trình. Đây không phải là tính toán cuối cùng của tiền đặt cọc, đúng không? Khi con giúp con chiếm lấy ngai vàng Võ Mạnh, tôi sẽ giao phần còn lại cho bạn. “X

“Một phần của nó là bao nhiêu?” Trình Uyên nheo mắt hỏi.

Thương Vân thờ ơ nói: “Hai phần ba!”

Hai phần ba

Nói cách khác, những người chết ngày hôm nay chỉ là một phần ba của cuộc xâm lược.

Trình Uyên không khỏi cười lạnh nói: “Người không chân thành.”

Thương Vân hơi bực bội nói: “Thật là không chân thành khi để người giết nhiều người như vậy ở các quốc gia phía nam của chúng ta.

Trình Uyên lắc đầu nói: “Nếu tôi đoán không lầm, những người này không phải là tay chân của cô. Cô đang lợi dụng tôi để tống khứ những người bất đồng chính kiến.”

Thương Vân giật mình.

Chương 1053

Sau đó anh ta cười ngây ngô nói: “Hehe, không ngờ rằng em khá thông minh. Đúng vậy, những người này không phải là bạn nối của em.”

“Vì vậy, bạn bè của bạn, bạn sẽ không để cho tôi giết, phải không” Trình Uyên hỏi với một nụ cười.

Thương Vân gật đầu không phủ nhận: “Ừ.”

“Đó là loại chân thành?” Trình Uyên tức giận nói.

Thương Vân cười nhẹ nói: “Đương nhiên là chân thành, bởi vì ta không có thủ hạ chút nào.”

“À” Lần này đến lượt Trình Uyên sững sờ.

“Không đời nào”

Nhìn thấy Trình Uyên không tin vào bản thân, Thương Vân lại khó chịu.

Nói cách khác, đây thực sự là một người phụ nữ thất thường.

Cô tóm cổ Trình Uyên bực bội nói: “Thế quái nào mà anh lại chịu tin em? Em đã nói là em hai mươi và anh chân thành hợp

tác với em. Anh không tin thì anh hỏi em là đàn ông và a đàn bà. Chạm vào, bạn không chạm vào, bây giờ tôi nói tôi không có bất kỳ bạn bè nào, bạn vẫn không tin tôi, tại sao bạn không tin những gì tôi đang nói sự thật? ”

“Tôi có thể hỏi một câu không” Trình Uyên bình tĩnh hỏi.

“Hỏi!” Thương Vân tức giận nói.

“Tại sao lại chọn tôi làm việc với bạn”

Trên thực tế, đây cũng là vấn đề khiến Trình Uyên đau đầu kể từ khi gặp Thương Vân vào đêm hôm đó. Anh hỏi Vân Dĩ Hà, nhưng Vân Dĩ Hà nói rằng đó là trò chơi giữa đàn em của họ, và cô ấy không can thiệp.

Đó là lý do mà Thương Vân không được coi thường Trình Uyên về sức mạnh.

Hãy nói về những thứ khác, xem ra nó không liên quan gì đến việc tranh giành vị trí của các chiến binh ở các quốc gia phía nam.

Thương Vân buông Trình Uyên ra và nói: “Tôi cần cậu hỗ trợ.”

“Làm sao tôi có thể hỗ trợ được anh” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Thương Vân giải thích: “Vua Ngô có thể hỗ trợ các nước phía nam là do Đông Tâm Tửsi hỗ trợ tài chính. Nếu tôi có thể nắm

được quyền lực, Đông Tâm Tửsi chắc chắn sẽ không thể coi trọng tôi như một người lãnh đạo mới. Vào lúc này, tôi cần điều đó.” Tất nhiên, sự ủng hộ của bạn, đổi lại, tôi sẽ giúp bạn mở thị trường ở các nước phía Nam, đồng thời mang đến cho bạn sự thuận tiện và đảm bảo rằng bạn chỉ kiếm được tiền chứ không mất tiền. ”

Mà nói, về tài chính thì Trình Uyên thực sự có.

Không nói đến việc sau này anh sẽ thừa kế nhà họ Cheng, cũng không phải là thủ quỹ của ngân khố, mà tập đoàn Nhiên Hề (tập đoàn được thành lập của Tuấn Phong, Trung Mĩ, Trích thủy, ...) ở thành phố Tân Dương hiện nay có thu nhập rất đáng kể.

“Đương nhiên, trước đó, người vẫn cần phải làm cho ta một chút.” Thương Vân cười nói.

“Có chuyện gì vậy?” Trình Uyên hỏi.

Thương Vân lại cười với anh ta và nói: “Đến lúc đó anh sẽ biết.”

Nói xong, anh không cho Trình Uyên cơ hội hỏi han nữa, quay người bước xuống con dốc cao.

Ngay khi cô quay người bước xuống, Trình Uyên nhìn theo bóng lưng của cô, và trái tim cô chợt rung động không thể giải thích được.

Chương 1054

Tất nhiên, nhịp tim này không phải là nhịp tim cảm xúc, nó là

Thương Vân quay lưng về phía anh.

ngôi đèn

Trình Uyên nghĩ đến số phận của Thương Vân.

Bây giờ mưa to và tiếng mưa rất lớn, cô lại quay lưng về phía mình, cánh cửa trống rỗng đã mở toang, nếu muốn tấn công cô vào lúc này

Nghĩ đến đây, lòng Trình Uyên càng thêm mất tự chủ.

Cuối cùng, ngay khi nghiêng răng nghiêng lợi, toàn thân đều tập trung vào đầu ngón tay, một kiếm ngón tay từ phía sau chọc vào thái dương của Thương Vân.

“Bùm!” Có một âm thanh.

Thương Vân bị chọc cho nghiêng đầu.

Và những ngón tay của Trình Uyên chọc tê dại.

“Chết tiệt!” Anh không khỏi thầm chửi rủa trong lòng.

Hai bên thái dương của Thương Vân cứng như lưng cô, suýt làm gãy ngón tay của Trình Uyên.

Sự tức giận trong lòng Trình Uyên.

Người phụ nữ này thậm chí còn trang bị vũ khí cho ngôi đền của cô ấy, tại sao cô ấy lại trốn khi cô ấy tấn công ngôi đền của cô ấy trước đây?

Người phụ nữ xảo quyệt!

Thương Vân vỗ đầu, ngơ ngác quay lại nhìn Trình Uyên.

sau đó.

Đột nhiên tức giận: “Bạn chết tiệt không có kết thúc cho nó”

Với một cử động đột ngột, anh ta lập tức biến mất trước mắt Trình Uyên, khi anh ta xuất hiện trở lại thì đã cách Trình Uyên ba mét rồi.

Cô vỗ vào ngực Trình Uyên.

“Bùm!” Một tiếng, Trình Uyên bay ra ngoài hơn mười mét.

“Vui không?” Thương Vân bực tức mắng Trình Uyên, mặc kệ anh mắng sau đó, quay người bỏ đi trong tức giận.

Trình Uyên từ dưới đất bật dậy, lắc đầu cười khô: “Mẹ kiếp, người phụ nữ này sống không bằng chết!”

Nhặt vết đen xuống dốc cao, Lý Nam Địch và những người khác vội vã tập trung xung quanh.

Bỏ Lý Nam Địch sang một bên, Mạnh Thần Huy kinh hoàng nhìn vào mắt Trình Uyên.

Bạn nên biết rằng đối với họ trên Đảo Vàng, người dân của các quốc gia phía nam là một sự tồn tại siêu việt, và có những cao thủ cấp hai ở khắp mọi nơi, và chỉ có một vài cao thủ cấp hai trên Đảo Vàng, chứ chưa nói đến cấp một. -càng cấp chính chủ.

Tuy nhiên, đó là một nhóm người mạnh mẽ như vậy, hàng chục người trong số họ đã bị xóa sổ bởi Trình Uyên cùng một lúc.

Điều này cũng bao gồm hai thực sĩ trung cấp.

Điều này

thật kinh tởm!

Đôi chân hưng phấn của Mạnh Thần Huy có chút yếu ớt, anh nói với Trình Uyên một cách kính trọng, “Anh, anh đã rất vất vả rồi.”

Chương 1055

Trình Uyên khẽ cười với anh ta và nói: “Chú Mạnh, hãy cử người đến đây dọn dẹp.”

Vừa nói, phía trước có một con mắt đen, hấn cùng với con đen phía sau ngã xuống đất.

“Trình Uyên!”

“Chú!”

“Ông!”

Trận chiến với Tang Ni Lộ đã tiêu hao quá nhiều thể lực và cũng bị thương, tuy vết thương không quá nghiêm trọng nhưng sau khi thể xác và tinh thần suy kiệt, cuối cùng cũng là thư thái trả thù vết đen khiến thần kinh căng thẳng của anh., Thoải mái đột ngột, người gục xuống.

Trình Uyên, người bị ngã, có một giấc mơ.

Trong giấc mơ của mình, anh ấy đang xây một ngôi nhà bằng gỗ trông rất độc đáo bên biển.

Còn Lý Nam Dịch và Bạch An Tương, một mình ôm con, mặc những bộ bikini hấp dẫn, nhâm nhi nước trái cây và trò chuyện trên ghế tắm nắng trên bãi biển.

Lúc này, Trình Uyên mới đặt tác phẩm trong tay xuống, nhìn hai người phụ nữ hoàn mỹ bằng ánh mắt dịu dàng.

Anh đang mong chờ bất chợt, mong đến đêm sớm, trong trường hợp đó

Tuy nhiên, trước khi màn đêm buông xuống, Trình Uyên đã thức dậy trước.

Khi tỉnh dậy, anh thấy mình đang ở trong một căn phòng rất yên tĩnh với cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn sáng theo hướng tầm mắt, nhìn những vì sao bên ngoài qua cửa sổ, trời đã về đêm.

Nhìn lại, tôi thấy Lý Nam Địch nằm ở đầu giường ngủ ngon lành.

Không khó đoán rằng chắc hẳn cô đang đề phòng mình, cô buồn ngủ đến mức ngủ thiếp đi một cách vô thức.

Trình Uyên nhẹ nhàng quay đầu lại, nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Lý Nam Địch, không biết vì sao, cậu luôn cảm thấy có chút khác biệt so với trong mơ, không thể phân biệt được là khác ở chỗ nào.

Cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi của cô khẽ khép lại, da thịt căng phồng.

Trình Uyên hơi ngửa mặt.

Hắc Tử đã trả thù được, và tâm trạng của anh ấy cuối cùng cũng tốt hơn rất nhiều, vì vậy anh ấy tràn đầy những suy nghĩ ấm áp.

Không kìm lòng được, anh khẽ cúi đầu, sợ Lý Nam Địch đánh thức, thận trọng đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khẽ mỗ vào cái miệng nhỏ nhắn đầy thịt.

Như bị điện giật, Lý Nam Địch bị sốc dữ dội và đột ngột tỉnh dậy.

Trình Uyên sợ hãi nằm xuống nhanh chóng.

Sau khi dụi mắt, Lý Nam Địch nhìn Trình Uyên, cau mày, có chút tự trách nói: “Chết tiệt, sao lại ngủ quên mất!”

“Ôi, Lý Nam Địch, Lý Nam Địch, bạn thật sự vô tâm.”

Nói đến đây, anh không khỏi lấy điện thoại ra liếc nhìn.

Đây là chiếc điện thoại di động khác của cô, chiếc di động chuyên dụng trước đây đơn phương liên lạc với Trình Uyên đã bị ném xuống biển.

Nhìn điện thoại, Lý Nam Địch ngẩn người, lẩm bẩm nói: “Tôi có thể làm gì? Có nên nói với anh ấy hay không, nhưng nếu tôi không nói cho anh ấy biết thì tôi”

Trình Uyên, người đang giả vờ ngủ, không khỏi có chút tò mò khi nghe Lý Nam Địch nói chuyện với chính mình.

Nhưng anh vẫn bình tĩnh muốn tiếp tục giả vờ ngủ, nhân tiện nghe lén bí mật nho nhỏ của cô.

“Tôi đổ lỗi cho cái miệng hồng của tôi!” Lý Nam Địch tự trách mình.

Vừa nói, anh vừa đưa mắt nhìn Trình Uyên, đưa bàn tay ngọc ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh, ngờ ngác nói: “Chồng à, em phải làm sao để nói cho anh ấy biết chuyện của hai chúng ta, anh ấy sẽ tức giận với sao?” tôi? Bạn sẽ bỏ tôi ra ngoài “

Chương 1056

CHƯƠNG 1056

Trình Uyên run lên sau khi nghe điều này.

Anh không khỏi tò mò nữa, đột ngột ngồi dậy, nắm lấy vai của Lý Nam Địch hỏi: “Ý của anh là, ai không muốn anh nữa?”

Lý Nam Địch bị anh ta sừng sốt, nhìn Trình Uyên hồi lâu.

“Nói đi!” Trình Uyên lo lắng hỏi.

Lý Nam Địch mặt đen lại, cô tức giận đâm vào ngực Trình Uyên: “Anh làm em đau!”

Sau đó, Lý Nam Địch ném điện thoại cho Trình Uyên xem.

Có một tin nhắn trong điện thoại, kết quả là nếu bạn gọi cho Lý Nam Địch, cô ấy sẽ không trả lời, và cô ấy sẽ không trả lời video. Vì vậy, họ đã rất lo lắng cho cô ấy và quyết định về nhà để xem xét.

“Bố mẹ tôi sắp đến.” Lý Tịnh Húc yếu ớt nói: “Trước khi họ ép tôi tìm bạn trai, tôi đã tức giận nói đừng ép tôi, tôi có bạn trai rồi.”

Do đó, tin nhắn được gửi bởi cha của Lý Nam Địch.

Trình Uyên có chút bối rối hỏi Lý Nam Địch: “Anh bảo bọn họ tới đây.”

“Ừ, nếu không thì họ không thể tìm thấy tôi trong nội thất.” Lý Nam Địch gật đầu, sau đó nói với vẻ bực bội: “Nhưng”

Trình Uyên đưa tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, khẽ cười với cô, nhẹ nhàng nói: “Vậy thì để ba mẹ chúng ta đến để họ xem Trưởng khoa Lý Dao của chúng ta đã mở ra một thế giới mới như thế nào.”

Lúc cha mẹ nói Lý Nam Địch sững sờ, ngay sau đó phản ứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng thành quả táo chín.

Cô xấu hổ đấm Trình Uyên một lần nữa.

Trình Uyên nghĩ là vui rồi, tiếp tục gạ gẫm Lý Nam Địch: “Này, cậu cũng sẽ đỏ mặt.”

“Đồ đáng ghét!” Lý Nam Địch xấu hổ đấm vào người đàn ông.

Nhưng lần này cô đã thất bại.

Trình Uyên nắm lấy cổ tay mảnh mai của cô.

Tôi phải nói rằng Lý Nam Địch, người đã cực kỳ xinh đẹp, đỏ mặt, và cô ấy hoàn toàn xinh đẹp.

Nhìn thấy adrenaline của Trình Uyên tăng vọt.

Lý Nam Địch xấu hổ vùi đầu vào trong ngực anh, anh đưa tay đón chiếc xe buýt nhỏ của cô.

Lần đầu tiên Trình Uyên nghiêm túc nhìn cô ấy, và đôi mắt to thông minh của Lý Nam Địch bắt đầu trợn lên hoảng sợ. x

Anh từ từ đến gần cô, và cô nhớ khi đánh răng ngày hôm qua, cô sợ hãi nhắm mắt lại.

Hai người ôm nhau, quần áo trên người lần lượt rơi xuống đất lạnh.

Nhiệt độ trong phòng tăng lên nhanh chóng.

Ở cửa, Mạnh Mĩ Kỳ đang ôm một chiếc chăn mới tinh, tay nắm lấy tay nắm cửa, nghe giọng nói tuyệt vọng trong phòng, cô như hóa đá.

Nước mắt lặng lẽ rơi nơi khóe mắt.

Ngày hôm sau, Trình Uyên chia tay Mạnh Thần Huy và rời nhà Mạnh vào lúc bình minh.

Lần này đến Quận 2, mục đích chính của Trình Uyên là trả thù cho những vết đen, bằng cách này, anh muốn nói với người dân các nước phía nam rằng những kẻ ở nội địa không phải là những con lợn và con chó có thể bị chúng giết thịt, mà là

muốn để thế giới biết rằng chiến đấu và giết chóc có thể được thực hiện. Nhưng giết người tàn bạo và vô nhân đạo là chưa đủ.

Mặc dù logic của anh ta có chút khó hiểu đối với người dân các nước phía nam, nhưng nếu không, anh ta thậm chí không muốn giải thích với những kẻ nghĩ rằng họ là cấp trên.

Chương 1057

Chương 1057:

Lần này không chỉ là báo thù, một vị thiếu gia các quốc gia phía nam cũng vô tình bị giết, mấy chục vị cao thủ cũng bị giết, quả là không uổng phí thời gian.

Đối với gia tộc Mạnh, với Thương Vân kiểm soát, tự nhiên sẽ không có gì lớn xảy ra.

Và mục tiêu của người dân các nước phía nam phải là Trình Uyên.

Vì vậy, Trình Uyên rời khỏi gia đình Mạnh, và gia đình Mạnh được an toàn hơn.

Trình Uyên và Lý Nam Địch lái xe tải rời đi, Hắc Tử nằm trong quan tài trong xe ngựa. Khi họ trở về thành phố Tinh Huy, họ sẽ chôn cất Hắc Tử thật chu đáo.

Những người trong gia đình Mạnh, ngoại trừ Mạnh Mĩ Kỳ, tất cả đều ra để xem nhau.

Trình Uyên vẫy tay chào từng người một rồi khởi động xe rời đi.

Trong xe, Lý Nam Địch đột nhiên nhìn lại tòa nhà của Mạnh.

Trên tầng cao nhất của tòa nhà Mạnh, Mạnh Mĩ Kỳ, ôm một con rối gấu bông trên tay, đứng ngây người bên cửa sổ và vẫy tay với chiếc xe trong tiềm thức.

“Bạn đang nhìn gì đó”

Trong xe, Trình Uyên hỏi Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch nhanh chóng lắc đầu cười với anh: “Không có chuyện gì.”

Đêm qua, sau khi rửa tội “sóng gió”, sắc mặt của Lý Nam Địch trở nên hồng hào hơn, làn da như được đổ nước, tinh thần cũng tốt lên rất nhiều.

Nó đẹp hơn.

Trở lại thành phố Tinh Huy, Trình Uyên nắm tay Lý Nam Địch và bước vào tòa nhà chính thức của thành phố Tinh Huy.

Khi Thời Sách và những người khác nhìn thấy Trình Uyên trở lại, tất cả đều vui mừng về điều đó.

“Sếp đã quay trở lại!”

“Tất cả đi ra!”

“”

Ngay lập tức, tiền sảnh của tòa nhà chính thức bị siết chặt.

Mọi người đều rất vui và hào hứng.

Tuy nhiên, khi Bạch Long nhìn thấy Trình Uyên, mặt anh ta đột nhiên đen lại.

Trình Uyên dường như nhận ra điều gì đó không ổn với con Bạch Long. Khi mọi người đi chuẩn bị tiệc tối để Trình Uyên đi nhật bụi.

Trình Uyên theo Bạch Long ra sân sau.

“Này, cậu đang làm gì vậy?” Trình Uyên hỏi Bạch Long, “Biểu hiện của cậu thế nào?”

Bạch Long quay lưng lại với Trình Uyên một cách chậm rãi, sau đó

Một cú đấm trời giáng vào mặt Trình Uyên.

Trình Uyên không trốn tránh, và hơi sững sờ trước cú đấm của anh.

“Cậu có chuyện gì vậy?” Trình Uyên khó chịu.

Bạch Long ủ rũ nói, “Cú đấm này được thực hiện cho An Tương.”

Trước đây, anh đã tận mắt nhìn thấy Trình Uyên nắm tay Lý Nam Địch.

Nói cách khác, lúc đầu Bạch Long được Lý Lan Oanh cử đến làm vệ sĩ cho Trình Uyên, sau đó, khi một nhóm người vô lương tâm ở Miêu Giang đầu độc Bạch An Tương, Trình Uyên đã để Bạch Long bảo vệ Bạch An Tương trong một thời gian dài. .

Chương 1058

Chương 1058:

Bạch Long đã ở bên Trình Uyên lâu nhất, chứng kiến anh và Bạch An Tương đi hết chặng đường hiện tại.

Vì vậy, khi nhìn thấy mối quan hệ giữa Trình Uyên và Lý Nam Địch đã rõ ràng, anh đã rất tức giận.

Khi Bạch Long nói như vậy, Trình Uyên cảm thấy có chút áy náy, về mặt tối sầm lại, nói: “Tôi xin lỗi.”

Bạch Long hừ lạnh: “Anh không nên nói xin lỗi với tôi, anh nên nói xin lỗi với An Tương, anh nên nói lời xin lỗi với Vương Mĩ Lệ.”

Trình Uyên ngạc nhiên: “Liên quan gì đến Lão Vương?”

Bạch Tử Họa lạnh lùng liếc hẩn một cái, không nói.

Trình Uyên lập tức nhận ra, miệng kinh ngạc không khép lại được: “Pharaoh, anh ấy”

khá lâu.

Bạch Long thở dài và nói, “An Tương có biết không?”

“Ừ!” Trình Uyên gật đầu.

Bạch Long ném cho Trình Uyên điều thuốc, sau khi châm lửa, cả hai đứng cùng nhau, nhìn về thành phố xa xăm, trong khi im lặng hút thuốc.

Vào ngày này, Hắc Tử đã được chôn cất.

Đêm đó, thành phố Tinh Huy tổ chức một bữa tiệc linh đình, và mọi người đã uống quá nhiều.

Vào lúc rạng sáng, Trình Uyên đến bến tàu với Lý Nam Địch.

Hôm nay, cha mẹ của Lý Nam Địch sẽ đến.

Khi đến thành phố Tân Dương, họ được Lý Nam Địch sắp xếp để đến bằng tàu thay thế.

Sau khi đến bến tàu, Trình Uyên đột nhiên hơi lo lắng vì một lý do nào đó.

Lý Nam Địch cũng nhận thấy điều này, bởi vì họ nắm tay nhau, cô phát hiện lòng bàn tay của Trình Uyên đang đổ mồ hôi.

“Không ngờ cậu cũng sẽ căng thẳng” Lý Nam Địch trêu chọc Trình Uyên.

Thực ra, cô cũng rất căng thẳng.

Tuy nhiên, Trình Uyên chỉ vào một điểm đen trên biển với vẻ mặt nghiêm nghị và nói: “Cố lên!”

Mẹ của Lý Nam Địch đang ở đây.

Cha mẹ cô cùng nhau trở về Trung Quốc, lần này công ty của cha Lý Nam Địch hợp tác với tập đoàn Nhiên Hề trong nước trong một dự án.

Cha của Lý Nam Địch được cử phụ trách dự án này, vì vậy cha cô ấy ở lại thành phố Tân Dương để đàm phán với các quan chức cấp cao của Nhiên Hề, vì vậy hai người không đến cùng nhau.

Nói về mẹ của Lý Nam Địch.

Sau khi xuống xe ôm Lý Nam Địch, anh nắm lấy tay Lý Nam Địch hỏi han.

Lý Nam Địch hỏi: “Điều kiện ở đây rất tệ, không có ô tô, tại sao bạn lại đến vùng nông thôn để giúp đỡ người nghèo?”

Anh ấy cũng nói: “Khi bố của bạn ổn định, bạn sẽ không phải làm việc và không có cách nào để trở thành một bác sĩ.”

Anh ấy cũng nói: “Bố của bạn hiện đang thảo luận về các dự án hợp tác với Nhiên Hề Group. Ông ấy hiện rất tốt. Ông ấy là tổng giám đốc của công ty ở thành phố Tân Dương.”

Đã lâu không gặp lại con gái, gặp lại Lý Nam Địch dường như không nói nên lời.

Chương 1059

Chương 1059:

Còn Trình Uyên thì đứng im lặng và cẩn thận nhìn mẹ của Lý Nam Địch.

Mẹ của Lý Nam Địch tên là Hà Hoa, bà đã ngoài năm mươi tuổi, tính cách khá đảm đang, ngoại hình cũng rất đẹp, có thể nói rằng khi còn trẻ bà cũng giống như Lý Nam Địch, là một người đầy đặn, sắc đẹp, vẻ đẹp.

Cô ấy đã mỉm cười kể từ khi cô ấy nhìn thấy Lý Nam Địch khi cô ấy xuống thuyền.

Cùng lúc đó, Trình Uyên cũng nhận thấy có một người đàn ông mặc vest và đi giày da đứng sau Hà Hoa.

Người đàn ông có lẽ đã đi qua, và anh ta có đầy sách.

Anh ta giúp Hà Hoa xách túi.

Lý Nam Địch bị mẹ kéo đi và quay lại nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên gật đầu và mỉm cười với cô.

Lý Nam Địch cố tình giới thiệu Trình Uyên với mẹ cô ấy, nhưng cô ấy không thể vào được.

Trong xe tải, Trình Uyên lái.

Người đàn ông đeo kính ngồi ở ghế phụ, còn Lý Nam Địch bị mẹ cô kéo ra hàng ghế sau.

Sau khi lên xe, Trình Uyên khởi động xe, vừa lái xe vừa nghe Lý Nam Địch trò chuyện với mẹ cô, anh nhanh chóng nhận ra có điều gì đó không ổn.

“Nam Địch, đây là Thiếu Thành mà mẹ tôi đã nhắc đến anh rất nhiều lần.”

Hà Hoa chỉ vào người đàn ông đeo kính trên người phi công và giải thích với Lý Nam Địch với một nụ cười.

Người đàn ông đeo kính Thiếu Thành quay lại và lịch sự gật đầu với Lý Nam Địch, “Nam Địch, xin chào.”

Lý Nam Địch lại liếc nhìn Trình Uyên, cười có chút xấu hổ nói: “Haha, anh cũng vậy.”

“Địch Địch, anh không biết Thiếu Thành là hai bằng Tiến sĩ tốt nghiệp từ một trường đại học danh tiếng của châu Âu. Không chỉ có học thức cao, còn nổi tiếng và có năng khiếu. Quan trọng hơn, anh ta mới ba mươi tuổi và tại Công ty tập đoàn lớn Phỉ Y, cậu ta đã đạt được vị trí phó tổng giám đốc của công ty, và tương lai chắc chắn là vô hạn. ”

“Bác gái quá khen.” Người đàn ông lịch sự gật đầu với Hà Hoa, đối với Lý Nam Địch nở nụ cười tự tin.

Lý Nam Địch không biết phải nói gì, vì vậy cô ấy gật đầu với một nụ cười ngượng ngịu.

Sau đó Hà Hoa nói: “Địch Địch, sau này anh sẽ liên lạc với Thiểu Thành và càng nhiều hơn, anh sẽ thấy rằng Thiểu Thành tốt như vậy,

nhưng Nam Địch không giống như những gì anh miêu tả.”

“A” Hà Hoa giật mình.

Người đàn ông cười nói: “Anh nói chiều dài của Nam Địch không tệ, nhưng theo quan điểm của tôi, như vậy còn đẹp như thiên thần!”

Hai chữ ” thiên thần ” khiến Hà Hoa vui vẻ, không nhịn được nói với Lý Nam Địch: “Nhìn Nam Địch, haha, Thiểu Thành có thể nói nhiều hơn.”

Lý Nam Địch sắc mặt càng ngày càng khó xử.

Cô ấy không ngốc, đương nhiên cô ấy biết ý của Hà Hoa, và cô ấy không thể không liếc nhìn Trình Uyên một cái.

“Mẹ, con đã nói với mẹ là con có bạn trai rồi.” Cô thì thầm với Hà Hoa như muốn cứu lấy chút thể diện cho người đàn ông tên Thiểu Thành.

Chương 1060

Chương 1060:

Tuy nhiên, Hà Hoa đột nhiên sa sầm mặt lại và nói: “Nam Địch, đừng có đùa giỡn. Em đã từng ở một mình trong nước và không ai quan tâm đến nó. Không phải là chơi mà là có chuyện gì vậy?”

“Để tôi nói cho anh biết, Thiếu Thành, nhưng tôi và ba của anh đã trải qua, cả hai đều cảm thấy tốt. Nếu sau này đi theo Thiếu Thành, nhất định sẽ có phúc khí vô tận.”

Lý Nam Địch không khỏi lo lắng nói: “Mẹ, con có ý kiến riêng.”

“Không thành lập.” Hà Hoa nghiêm mặt nói: “Người còn nhỏ tuổi, không phân biệt được người tốt xấu. Nhìn cũng có ngoại hình, người bất mãn cái gì.”

“Anh nói anh tự đi tìm, vậy anh tìm loại nào? Anh ta có nhà không? Anh ta có xe hơi không? Anh ta có việc làm không? Anh ta có công việc tốt không? Anh ta có tiền ở nhà không?” ?

Theo lời của Hà Hoa, nó giống như một khẩu đại bác.

Có một vụ đánh bom dữ dội, và Lý Nam Địch người bị đánh bom hơi choáng váng.

Ngay cả Trình Uyên cũng có chút bực bội không biết làm sao để chen vào.

Lúc này, người đàn ông tên Thiều Thành khẽ mỉm cười nói với Lý Nam Địch và Hà Hoa: “Cô à, cô đừng mắng Nam Địch ạ. Cô ấy sống một mình ở Trung Quốc thật không dễ dàng. Đôi khi không thể tránh khỏi điều đó. Cô sẽ thấy sai lầm.” người đó, vì vậy Nam Địch, khi cô trở lại thành phố Tân Dương, cô hãy rủ bạn của mình ra ngoài và chúng ta sẽ gặp nhau. ”

Điều này khá đàng hoàng, nhưng dù Trình Uyên hay Lý Nam Địch đã trải qua quá nhiều âm mưu, tôi cũng đã đọc kỹ suy nghĩ cẩn thận của người đàn ông này.

Khi người đàn ông tên Thiều Thành nói những lời này, trên mặt anh ta tràn đầy tự tin, thậm chí là một loại kiêu ngạo. Ý định của anh ấy không gì khác hơn là muốn gặp bạn trai của Lý Nam Địch. Cho dù anh ấy có ăn uống hay uống cà phê sau khi gặp mặt, anh ấy sẽ cố gắng hết sức để thể hiện bản thân và để Lý Nam Địch và Hà Hoa xem anh ấy như thế nào để so sánh bạn trai của Lý Nam Địch.

Hà Hoa dường như cũng nghĩ đến điều này, gật đầu, nhìn Lý Nam Địch ngây người, nói: “Không sao, mẹ muốn xem tính cách nào khiến tiểu nizi động lòng.”

Lý Nam Địch lại nhìn trộm Trình Uyên.

Nam Địch tức giận nói: “Anh luôn xem những người lái xe khác làm gì.”

Lý Nam Địch mặt đỏ bừng ngay lập tức.

Trình Uyên cũng bị sốc.

Xe đến bệnh viện đầu tiên ở thành phố Tinh Huy.

Bệnh viện này mới thành lập, vị trí trưởng khoa khi mới thành lập luôn bị bỏ trống, tuy nhiên lần này Lý Nam Địch đến, mang theo rất nhiều bác sĩ từ bệnh viện Tân Dương Long Đan về, cô ấy nghiễm nhiên trở thành trưởng khoa.

Tất nhiên, cô ấy không nói với Hà Hoa về chuyện này.

Xe dừng trước cổng bệnh viện.

Sau khi một vài người xuống xe, Hà Hoa bối rối: “Này, Nam Địch, tôi không bị bệnh vì những gì chúng ta đã làm trong bệnh viện.”

Ngay khi cô ấy nói xong, một số nhân viên bệnh viện chạy đến sau khi nhìn thấy Lý Nam Địch và Trình Uyên.

Hầu hết những người này được đưa đến từ thành phố Tân Dương, khi họ ở thành phố Tân Dương, họ là người của Lý Nam Địch.

Chương 1061

Chương 1061:

“Ah, tốt trường khoa, trường khoa, lệnh của bạn là gì?”

Một vài bác sĩ mặc áo khoác trắng chạy đến và hỏi Lý Nam Địch với vẻ mặt cần mẫn.

“Chủ tịch” Hà Hoa và người đàn ông đều sửng sốt, sau đó kinh ngạc nhìn về phía Lý Nam Địch.

Sau đó, từ cuộc trò chuyện của họ, Trình Uyên biết được họ của người đàn ông đó là Khâu và Khâu Thiếu Thành.

Hà Hoa và Khâu Thiếu Thành choáng váng khi được gọi là Dean Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch mỉm cười và gật đầu với các bác sĩ, sau đó nói: “Gửi lời chào của mẹ tôi về phòng của tôi.”

Một số bác sĩ nhanh chóng chào.

“Mẹ, con sẽ chỉ cho mẹ nơi con làm việc.”

Lý Nam Địch ôm Hà Hoa, người vẫn còn đang kinh ngạc, cười nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tự hào.

Cô dẫn Hà Hoa vào bệnh viện nguy nga và sang trọng, Khâu Thiều Thành theo sát, Trình Uyên đương nhiên cũng đi theo sau.

Trên đường đến văn phòng của Lý Nam Địch, tất cả các bác sĩ và y tá nhìn thấy Lý Nam Địch sẽ dừng lại và chào hỏi Lý Nam Địch một cách kính trọng: “Xin chào Trưởng khoa!”

Lý Nam Địch cũng mỉm cười và gật đầu đáp lại.

Hà Hoa tỉnh dậy và không nhận được hét lên cho đến khi bước vào phòng làm việc của cô, một trợ lý mang trà nhân sâm đến và mở cửa phòng cho cô khi cô đi ra ngoài.

“Ôi chúa ơi!”

Bà ta nhìn Lý Tinh Trì vẻ mặt kinh ngạc, hai tay ôm lấy cô, cao hứng hỏi: “Con gái yêu của mẹ, con là trưởng khoa của bệnh viện này.”

Lý Nam Địch cười nhẹ gật đầu.

“Trời ạ, anh và em, A Di Đà, Chúa phù hộ cho anh!” Hà Hoa hưng phấn đến không biết làm sao, kéo Lý Nam Địch không cam lòng buông ra: “Mau nói cho mẹ biết, con đã thế nào rồi mà trở thành trưởng khoa của bệnh viện? Yo-yo, Nam Địch nhà ta đã trưởng thành rất tốt, và tương lai rất hứa hẹn, mẹ thấy rất hạnh phúc và hãnh diện vì con. ”

Thấy Hà Hoa kích động, Lý Nam Địch có chút xấu hổ, cô lên lút liếc nhìn Trình Uyên.

Cô ấy không nhìn Trình Uyên thì không sao, nhưng một tai nạn đã xảy ra khi cô ấy nhìn thấy Trình Uyên.

Đầu tiên, trước khi xuống xe, Khâu Thiệu Thành luôn viết chữ kiêu ngạo trên mặt, biết Lý Nam Địch là giám đốc bệnh viện này, chữ hào khí chất đó liền biến mất, nhưng vẫn còn lưu lại dấu vết. của anh ta treo trên khóe miệng Một nụ cười tự mãn của niềm vui.

Tôi hẳn đang nghĩ rằng chỉ cần anh ấy thắng được Lý Nam Địch, thì tương lai của anh ấy sẽ càng vô hạn.

Bệnh viện tuy không kiếm được nhiều tiền như công ty lớn của bọn họ, nhưng có thể thắng được bảo hiểm, tổ chức kiểu này sẽ được nhà nước hỗ trợ, hơn nữa anh ta chỉ là phó chủ tịch khu vực trong công ty, còn Lý Nam Địch thì trực tiếp giám đốc bệnh viện.

Vì vậy, khi Hà Hoa hỏi Lý Nam Địch làm thế nào anh ta trở thành trưởng khoa, Khâu Thiệu Thành trong lòng đoán rằng chắc chắn có cái gì đó gian xảo trong đó.

Thấy Lý Nam Địch nhìn Trình Uyên, cô chợt nghĩ nhất định không muốn cho người ngoài biết chuyện gì đang xảy ra.

Đồng thời, tôi cũng tò mò, tại sao người tài xế này cũng đi theo

Chương 1062

Chương 1062:

Vì vậy, mặt anh ta tối sầm lại, anh ta nói với Trình Uyên, ”
Anh đến đây làm gì để chúng ta đoàn tụ gia đình? Anh làm tài xế xuất hiện ở đây có thích hợp không, Anh đừng ra ngoài!”

Khi Khâu Thiều Thành nói điều này, Hà Hoa cũng phản ứng lại: “Nam Địch, tài xế của bạn thiếu thị lực sao cho ăn, đi ra ngoài, đừng cản đường.”

Khi Lý Nam Địch nhìn thấy Hà Hoa nói với Khâu Thiều Thành về Trình Uyên, vẻ mặt của cô ấy lập tức thay đổi, và cô ấy ngay lập tức muốn nói thay Trình Uyên.

Nhưng vào lúc này, Trình Uyên lắc đầu với cô và ra hiệu cho cô mặc kệ anh ta.

Sau đó hấn khẽ cười nói: “Thôi, các người nói chuyện trước, ta ra ngoài, có chuyện gọi điện thoại cho ta.”

Nói xong, anh quay lưng bước ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

“Người ta không giống kẻ ngốc, sao có thể giống như người mù được, tài xế hiện tại thật sự không biết gì.” Hà Hoa nhìn bóng lưng của Trình Uyên, chầm chọc nói.

Khâu Thiều Thành cười nhẹ thuyết phục: “Cô cô, đừng giận nô tỳ, không đáng đâu.”

Lý Nam Địch không vui khi họ nói Trình Uyên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lúc trước tươi cười cũng giãn ra, nói: “Ai nói hấn là tài xế?”

Giọng điệu đầy vẻ xấu xa.

Tuy nhiên, Hà Hoa hoàn toàn không để ý đến những chuyện này với anh ta, anh ta nắm lấy tay Lý Nam Địch cười nói: “Địch Địch, nhà chúng ta là một gia tộc của Trung y. Chưa kể, chưa đạt được gì. ”

“Ba cậu, tuy rằng không bằng dì hai của cậu về Trung y, nhưng cậu còn kém hơn dì hai của cậu. Hiện tại ông ấy đang kinh doanh thiết bị y tế ở nước ngoài. Dù sao cũng có thể coi là có liên quan đến y học.”

“Tôi thực sự không ngờ rằng gia đình chúng tôi theo ngành y, và thành tích cao nhất thực sự là con gái tôi. Ôi, tôi hạnh phúc quá đi mất.”

“Mau nói cho mẹ biết, làm sao con trở thành trưởng khoa của bệnh viện”

Hai người bọn họ chỉ nói quá trình không sao cả, lúc đầu Lý Nam Địch rất khó chịu, có thể thấy mẹ cô rất vui vẻ, cao hứng, cũng không muốn làm cô phân tâm.

Thở dài, cười nhẹ rồi nói: “Mẹ ngồi đi rồi từ từ con sẽ nói cho mẹ nghe.”

“Ồ ơ!”

Hà Hoa nhanh chóng đáp lại và ngồi trên ghế sofa.

Khâu Thiều Thành không khách sáo, ngồi xuống bên cạnh Hà Hoa.

Lý Nam Địch ngồi đối diện với họ, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Mẹ ơi, trên thực tế, môi trường ở đây tồi tệ hơn nhiều so với những gì con thấy bây giờ vài tháng trước.”

“Nói thế nào nhỉ, nói một cách đơn giản, nơi đây trước đây không có công an kiểm soát, có chút giống với xã hội phong kiến cổ đại.”

“Nó đã thay đổi vì một người đàn ông vài tháng trước.”

“Mọi thứ đã thay đổi đều rất đẹp.”

Hà Hoa cau mày.

Đây không phải là những chuyện cô quan tâm, nên cô hỏi: “Liên quan gì đến việc anh là trưởng khoa của bệnh viện?”

Chương 1063

Chương 1063:

Lý Nam Địch vốn là muốn nói cho Hà Hoa nghe về “lịch sử” ở đây, qua những chuyện này nói về Trình Uyên, cho bọn họ biết người của họ đã hoàn thành như thế nào rồi lại bị Hà Hoa cắt ngang.

Cô không khỏi đỡ trán, cười khò: “Đương nhiên liên quan đến tôi là trưởng khoa, còn liên quan đến anh ấy.”

“anh ta”

Hà Hoa và Khâu Thiệu Thành đều giật mình.

Theo bản năng, họ bắt gặp một thông điệp kỳ lạ từ lời nói của Lý Nam Địch.

“Anh ta là ai?” Sắc mặt Hà Hoa đột nhiên trở nên lạnh lùng, anh hỏi, “Cảnh Tịnh, anh sẽ không nói cho tôi biết, người đàn ông mà anh nhắc tới chính là cái gọi là bạn trai mà anh tự tìm đến, đúng không?”

Lý Nam Địch cắn môi, và gật đầu một cách bẽn lẽn, tin vào điều đó.

Nhìn thấy cô như vậy, Hà Hoa lập tức khó chịu.

“Bốp.”

Bà hung hăng đập bàn, tức giận nói: ” Quá làm càn rồi!”

Lần này, Lý Nam Địch bị sốc, ngay cả Khâu Thiều Thành cũng bị sốc.

” Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, người con đang tìm không đáng tin cậy.” Hà Hoa mặt mày u ám nói, “Anh ta có tư cách gì? Anh ta có thân phận và địa vị cao quý gì có thể so sánh với con sao? Còn con phải ra ngoài kiếm tiền nuôi anh ta để anh ta ngồi mát ăn bát vàng à”

“Hãy nhìn xem tiểu Thành này, có điểm gì mà cậu ta có thể so sánh với tiểu Thành không ”

“Người còn trẻ phải có học thức, công việc tử tế đàng hoàng, tương lai không giới hạn. Người quan trọng nhất vẫn là đẹp trai, không thể hơn người bạn trai mà mình tìm được.”

Khâu Thiều Thành cười hiền với Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch liếc nhìn Khâu Thiều Thành, cô ta không khỏi nhếch mép, thấp giọng lầm bầm: “Không thể so sánh được.”

“Nam Địch!”

Hà Hoa lập tức mắng Lý Nam Địch dữ dội.

Rốt cuộc, trước mặt Khâu Thiệu Thành, Lý Nam Địch dường như không cho Khâu Thiệu Thành một thể diện.

Hà Hoa với vẻ mặt bình tĩnh nói: “Cô gái chết tiệt, cô càng ngày càng kém lý trí.”

Lý Nam Địch nói rằng Khâu Thiệu Thành thực sự không thể so sánh với bạn trai của cô ấy, và vẻ mặt Khâu Thiệu Thành thực sự có chút không thể chịu được, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Lý Nam Địch và nghĩ về thân phận của cô ấy, anh ấy vẫn nở một nụ cười của một quý ông và nói “Cô ơi, tôi vẫn còn ít liên lạc với Nam Địch. Cô ấy chắc chắn không biết tôi là người như thế nào. Khi chúng tôi tiếp xúc nhiều hơn trong tương lai, cô ấy sẽ tự nhiên thích cháu thôi ạ ”

Lý Nam Địch không nhịn được ngắt lời Khâu Thiệu Thành, thẳng thừng nói: “Không thể, không ai so với hắn tốt hơn!”

“Ôi, cô gái chết tiệt, tôi không tin nữa.” Hà Hoa tức giận vươn tay định đánh Lý Nam Địch.

Có một “nhấp chuột”.

Cửa văn phòng tình cờ được đẩy ra vào lúc này.

Trình Uyên thò đầu vào, cười nói với đám người Lý Nam Địch và Hà Hoa: “Trường khoa Lý, khách sạn đã được đặt trước, bây giờ có muốn đi ăn tối không?”

Chương 1064

Chương 1064:

Lý Nam Địch nghe vậy thì một đường đen trên mặt, và cô ấy nhìn chăm chăm vào Trình Uyên một cách dữ dội.

Hà Hoa xoa xoa bụng, cảm thấy cảnh tượng này quả thực có chút khó chịu, liền mượn con lừa nói: “Thôi, mẹ nó, ta đói bụng lắm.”

Nhóm người ra khỏi văn phòng của Lý Nam Địch và lái một chiếc xe tải đến khách sạn.

Ở Đảo Vàng, do nhiều nơi chưa phát triển và đường sá đi lại không dễ dàng nên hầu hết đều là xe tải. Lúc đầu chưa có ô tô riêng, số lượng rất ít.

Việc xây dựng đường xá đã bắt đầu giữa thành phố Tinh Huy và thành phố Bình Minh, sau đó, Trình Uyên sẽ đầu tư xây dựng nhà máy tại đây, đồng thời rải tất cả ô tô, xe địa hình, xe đạp, xe chạy ắc quy,... đến từng gia đình trong thành phố.

Nhưng từ trước đến nay, phương tiện di chuyển của họ chủ yếu là xe tải, thậm chí xe cấp cứu của bệnh viện cũng là xe tải.

Sau khi lên xe, Lý Nam Địch tức giận với Hà Hoa, mở cửa phi hành ngồi vào.

Trình Uyên hơi giật mình.

Lý Nam Địch khó chịu, nói nhỏ với Trình Uyên: “Cô chết đi, cô không biết ăn nói giùm tôi.”

Trình Uyên hạ giọng cười: “Tôi nghĩ, nhưng lời mẹ tôi nói dày đặc quá, tôi không vào được đâu.”

“Hừ!” Lý Tịnh tức giận mím môi.

Hà Hoa lên xe, thấy Lý Nam Địch đang ngồi trước mặt, anh không khỏi giật mình: “Này, cô gái chết tiệt, cô định làm gì?”

Khâu Thiều Thành mở cửa của phi công phụ và thấy rằng Lý Tịnh Trì đang ngồi trên đó, vẻ mặt cô bất giác ngưng tụ.

Suy nghĩ một hồi, Khâu Thiều Thành đóng cửa lại, quay người sang chỗ khác, mở cửa xe taxi, lạnh lùng nói với Trình Uyên, “Anh, mau ra khỏi đây!”

Nói cách khác, điều này phải được đặt trước, và Trình Uyên phải cho anh ta một cú đá.

Nhưng bây giờ tâm trạng của Trình Uyên rất khác so với trước đây, hơn nữa đối với loại bạn thân bề ngoài xinh đẹp dịu dàng như thế này lại còn có thái độ đùa cợt, muốn xem thì giờ trò gì.

“Em có chắc không” Trình Uyên ngạc nhiên nói.

“Sao lại lãng phí nhiều như vậy, để cậu đi phía sau không hiểu sao” Khâu Thiệu Thành trầm giọng nói với Trình Uyên. Giọng anh ta không cao, chủ yếu là vì anh ta sợ mất hình tượng trước mặt Lý Nam Địch, không muốn Lý Nam Địch nhìn thấy.

Trình Uyên không cảm thấy khó chịu, cười nhẹ, nhảy xuống xe, mở cửa băng ghế sau rồi đi vào.

“Này, người làm sao vậy?” Khâu Thiệu Thành thấy vậy lập tức tức giận nói: “Cho người đi phía sau xe ngựa, ai cho người lên xe ngựa, người cũng không biết người là thân phận gì, xứng ngồi cùng người. ừ “x

Trình Uyên vẫn không quan tâm đến anh ta, nhún vai rồi lên xe sau.

Anh ta không vội, chủ yếu là vì muốn xem Khâu Thiệu Thành lo lắng như thế nào.

Khâu Thiệu Thành leo lên vị trí lái xe, châm lửa rồi sang số.

Anh chàng này hơi bối rối.

Nhìn cần số kỳ quái, tôi không khỏi kinh ngạc: “Đây là loại cần số gì?”

Người như hắn cấp thiếu gia nhất định có thể lái ô tô, tất cả ô tô có thể lái về phía trước đều là ô tô hộp số tự động, ô tô tải hộp số tay đương nhiên chưa từng có người lái.

Tất nhiên, không phải chỉ vì xe tải là hộp số tay, xe tải ở đây không giống xe tải ở những nơi khác. Dù là lần đầu tiên lái loại xe tải hộp số sàn này, nếu không được ai hướng dẫn cũng sẽ bị choáng, chưa kể Khâu Thiếu Thành.

Chương 1065

Chương 1065:

“Làm được không?” Lý Nam Địch tức giận hỏi.

Nhìn thấy anh lao thẳng Trình Uyên lên xe ngựa, Lý Nam Địch tức giận đến mức không đánh một chỗ nào, chuyện xảy ra như vậy nên lúc này cô cũng chế nhạo anh.

Khâu Thiệu Thành nghiêng răng, loay hoay với cần số, và cuối cùng bị kẹt trong một cái khe. Ngay khi ly hợp lỏng lẻo với một tiếng “phốc”, chiếc xe tải đã bị đập tắt sau khi nó phát ra một tiếng xì hơi.

Lý Nam Địch khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi lộ ra một tia khinh thường.

Nam Địch nhìn trong mắt không khỏi nói: “Tiểu Kiều kia, nếu không thì để tài xế tới. Đây là việc của tài xế.”

Sau khi mài mò hồi lâu, Khâu Thiệu Thành toát mồ hôi lạnh, nhưng vẫn chưa khởi động xe.

Rất xấu hổ, anh gọi lại cho Trình Uyên.

Xe đưa đoàn về khách sạn.

Trình Uyên lái xe, và Lý Nam Địch là phi công phụ.

Hà Hoa và Khâu Thiệu Thành đang ngồi ở hàng ghế sau, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, đồng thời cảm thấy có chút khó xử.

“Con có biết hôm nay ai là đầu bếp đã nấu cho mẹ con không?”

“Đó là ai?”

“Đầu bếp Yu trước đây của nhà họ Shen, người chuyên phục vụ Thần Hoa, đã được tôi bí mật đón về. Sau khi Thần Hoa biết chuyện, anh ta tức giận đến mức mắng tôi qua điện thoại rất lâu.”

“Haha eh đúng, bạn nấu món ăn ngon, hoặc đầu bếp nấu món ăn ngon”

“Vậy người cần phải hỏi, đương nhiên là ta.”

“Cắt, hôi thôi!”

Xe tải ồn ào, Trình Uyên và Lý Nam Địch ngồi trước mặt họ nói chuyện rôm rả, khó có thể nghe rõ họ ở hàng ghế sau.

sau đó.

Hà Hoa và Khâu Thiệu Thành đen mặt, nhìn Lý Nam Địch đang nhiệt tình trò chuyện với một tài xế.

Khi đến khách sạn, Trình Uyên nhấn phanh.

Chiếc xe tải này không có dây an toàn, Hà Hoa và Khâu Shaojiao chỉ có thể với tay và giữ ghế phía trước để giảm bớt đệm.

Lý Nam Địch ôm cánh tay Trình Uyên một cách tự nhiên.

“Đề tôi yên!”

Nhìn thấy cảnh này, Hà Hoa rớt cuộc không nhìn được, lập tức đứng lên kêu to.

“Bùm!”

“Ầm ầm!”

Nóc xe như thế nào có thể dựng đứng cao hùng hực, đầu trực tiếp đụng vào nóc xe, đột nhiên kêu gào.

Trước đây ở Đảo vàng có những khách sạn nhưng lại là nơi những người giàu có và quyền lực ở các quận tiêu khiển và làm thú tiêu khiển.

Bây giờ khác rồi, giá khách sạn hạ xuống, kể cả dân thường trên đảo, thông qua công việc ở mỏ vàng, mỗi tháng đến khách sạn vài lần, vẫn không có áp lực gì.

Vì vậy, khách sạn lúc này vẫn rất sôi động.

Sau khi xuống xe, họ đi về phía sảnh khách sạn.

Tuy nhiên.

Chương 1066

Chương 1066:

“Anh đang làm gì ở đây với?”

Khâu Thiều Thành từ lâu đã thấy Trình Uyên không vừa mắt, ngăn Trình Uyên lại, nói thẳng: “Anh là tài xế, thật sự không biết anh là ai.”

Thấy vậy, Hà Hoa vội vàng nói: “Nam Địch, anh tài xế có chuyện gì, em ăn cái gì cũng không biết.”

nhưng

Lý Nam Địch bước đến gần họ, nhưng nắm lấy tay Trình Uyên và mỉm cười với Hà Hoa: “Mẹ, con nghĩ con cần chính thức giới thiệu với mẹ.”

“Đúng vậy, tốt hơn là để anh tự giới thiệu.

Trình Uyên nhanh chóng buông tay Lý Nam Địch ra, cười với Hà Hoa: “Cô à, đây là khách sạn tốt nhất ở thành phố Tinh Huy. Cô có thể nếm thử các món ăn ở đây một lát, đảm bảo sẽ không tệ hơn bất cứ nơi nào.”

Lý Nam Địch kinh ngạc, cô ấy nhìn Trình Uyên với vẻ khó hiểu.

Hà Hoa nhìn thấy mọi động tĩnh nhỏ vừa rồi của cô nên Hà Hoa khẽ nhíu mày, trong lòng có ý xấu.

Khi họ lên lầu, Trình Uyên không cử động và đứng yên tại chỗ.

Lý Nam Địch thậm chí còn đến và hỏi với vẻ mặt đau buồn: “Tại sao bạn không nói với mẹ tôi, bạn đang sợ hãi?”

Trình Uyên hạ giọng nói: “Chờ bác gái bình tĩnh lại rồi mới nói cho cô ấy biết, nếu không sẽ bị chướng bụng và đầy hơi.”

“Mẹ kiếp!” Đương nhiên, y tá Lý Nam Địch không tin lời nói nhảm nhí của Trình Uyên, nhưng cô có thể hiểu rằng mẹ cô lúc này quả thật có chút kích động, và cuộc đấu khẩu có lẽ không phải lúc tốt.

“Điều đó chỉ có thể làm sai bạn.” Cô ấy nói một cách khó chịu.

Trình Uyên cười nhẹ, vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lý Nam Địch: “Đừng lo lắng, tôi sợ tôi sai người.”

“Anh làm gì vậy, thả tôi ra!”

Đi được vài bước, Hà Hoa phát hiện Lý Nam Địch không có đi theo, quay đầu lại nhìn thấy hai người nắm tay nhau, đột nhiên nổi giận gầm lên.

Nhìn thấy Lý Nam Địch đang đi lên lầu với Hà Hoa, và tất nhiên là Khâu Thiệu Thành. Trình Uyên khẽ thở dài.

Anh đang suy nghĩ, tại sao vừa rồi anh không nói cho Hà Hoa biết mối quan hệ của anh với Lý Nam Địch?

Chăm sóc cảm xúc của Hà Hoa

có lẽ.

Hoặc có thể là do thiếu tự tin.

Không thể châm thuốc, Trình Uyên hít một hơi thật sâu rồi quay người vào xe tải. Nhìn trời xanh mây trắng qua cửa kính xe, ánh mắt anh có chút mất mát.

Dù đi đâu anh cũng có vợ, rồi bảo mẹ của Lý Nam Địch phải tốt với con gái bà, dường như không ai có thể chấp nhận được điều này.

Vì vậy, từ góc độ này, anh ta thực sự không tự tin so với Khưu Thiệu.

Lúc này, Trình Uyên mới nhận ra một cách sâu sắc rằng hôn nhân thực sự không phải chuyện của hai người, mà là chuyện của hai gia đình, tất nhiên bây giờ là ba gia đình.

Trên lầu, sau khi vào phòng riêng sang trọng, Hà Hoa không ngừng huyền thuyên về Lý Nam Địch.

“Đây không phải là nước ngoài. Hãy chú ý đến hình tượng của chính mình.” Hà Hoa nghiêm nghị nói, “Anh muốn kéo tay người khác cũng không được. Hơn nữa, anh bây giờ là trưởng khoa của bệnh viện, phải giống như vậy. một trưởng khoa.”

“Ta hiểu rồi, là bởi vì nữ tử của ngươi quá tùy tiện, ta và ba ngươi đã không dạy dỗ ngươi tử tế mà.”

Lý Nam Địch đau khổ ngồi bên cạnh cô, cúi đầu, không nói gì.

Chương 1067

Chương 1067:

Ở bên cạnh, Khâu Thiều Thành mỉm cười giúp Lý Nam Địch làm tròn cảnh: “Cô à, tôi nghĩ cô rất nghiêm túc. Từ góc độ này, Hà Hoa là người tử tế. Cô ấy không chỉ vì đã trở thành trưởng khoa mà làm vậy đây.” Cháu tin tưởng nhân cách của Hà Hoa. “x

“Hừ hừ.” Hà Hoa tức giận khịt mũi, thâm thúy nói: “Thiều Thành cứ như là anh là người hiểu tôi nhất ấy nhỉ.”

Khâu Thiều Thành mở một nụ cười nhạt trên môi.

Lý Nam Địch trông không có gì vui.

Không lâu sau, người phục vụ bung ra một loạt món ăn ngon, bày tất cả những món ngon lên bàn.

Mùi hương thơm nồng nàn, khiến cả Hà Hoa và Khâu Thiều Thành đều nhìn thẳng.

“Mẹ, ăn rau đi.” Lý Nam Địch thấy vậy vội vàng vòng qua sân, muốn chấm dứt lời nói nhảm của Hà Hoa.

có thật không.

Hà Hoa thực sự bị món ăn trước mặt hấp dẫn, cầm đũa lên cắn một miếng món ăn trong miệng.

“Chà, ngon quá, hương vị quê nhà đúng là ngon nhất.” Hà Hoa không khỏi khen ngợi, vội vàng chào hỏi Khuru Thiếu Thành: “Đến Tiểu Kiều, mau thử đi.”

Lý Nam Địch nhìn mẹ mình ăn một cách thích thú và vui vẻ, nhưng đồng thời anh cũng thầm cầu xin: “Nếu mẹ cho con ăn những món của Trình Uyên, con sẽ biết là không có gì.”

Cánh cửa được đẩy ra, một người đàn ông trung niên mặc vest và đeo kính bước vào phòng, khẽ cúi đầu chào Lý Nam Địch và Hà Hoa.

“Xin chào, Sếp Lý, tôi là quản lý của khách sạn này, tôi họ Tống. Không biết hôm nay cô có hài lòng với món ăn không” người đàn ông mặc vest lịch sự hỏi.

“Không tệ.” Lý Nam Địch gật đầu: “Quản lý Tống có hứng thú.”

Quản lý Tống vội xua tay: “Không, không, không sao cả. Nếu không có anh Thành, chúng ta ở đâu cũng có thể làm ăn lớn như vậy, không sao cả!”

Mặc dù quản lý Tống không biết mối quan hệ giữa Lý Nam Địch và Trình Uyên, nhưng cô ấy biết cô ấy là người thân thiết với Trình Uyên, nên đương nhiên không dám lơ là. Hơn nữa, bữa ăn được sắp xếp dưới tên của Trình Uyên.

“Hẳn là” Hà Hoa đặt đĩa xuống, tò mò hỏi: “Anh Tổng phải không? Nếu món ăn được chế biến thành mùi vị như thế này, việc kinh doanh khách sạn của anh nhất định sẽ tốt. Không liên quan gì đến ông chủ hay Bất cứ điều gì. Bạn chỉ có thể nói rằng bạn có một cái ngon. nấu ăn.”

Quản lý Tổng vội vàng xua tay, trước mặt những người xung quanh Trình Uyên cũng không dám khoe khoang, lo lắng nói: “Chị cả này, chị không được nói bậy. Đừng nói đến khách sạn của tôi. Bây giờ.” chúng tôi có tất cả các công việc kinh doanh ở thành phố Tinh Huy, bao gồm cả cuộc sống của người dân, nếu không có Ông chủ Trình, thì chúng tôi vẫn đang gặp khó khăn nghiêm trọng.”

“Tại sao, người mà cô đang nói tới vẫn là cứu tinh của cô.” Hà Hoa nói đùa khi anh không tin.

Không ngờ, quản lý Tổng vội vàng gật đầu: “Chị à, chị nói rất đúng, Sếp Thành chính là cứu tinh của chúng ta.”

“Quản lý Tổng, tôi nghĩ anh có thể ngồi xuống nói cụ thể cho chúng tôi.” Nhìn thấy Hà Hoa quan tâm, Khâu Thiệu Thành trợn mắt, lập tức nói.

Anh ta cũng được coi là người được lòng mình, hầu hết những người nổi tiếng nơi công sở đều rất nhanh nhẹn.

Quản lý Tổng xua tay, nhìn Lý Nam Địch vẻ mặt ngượng ngùng nói: “Đừng không đừng, tôi không dám.”

Chương 1068

Chương 1068:

“Ngồi đi, không có người ngoài.” Lý Nam Địch cười nhẹ nói.

Khi những lời này nói ra, Quản lý Tổng rất vui mừng. Bất giác anh lầm tưởng mình đã trở thành tri kỷ của Trình Uyên.

Thấy Lý Nam Địch đã lên tiếng, anh ta cũng không từ chối nữa, ngồi vào bàn nghiêm mặt nói: “Chị ơi, đây là lần đầu tiên chị đến Gia Định.”

Hà Hoa gật đầu.

Quản lý Tổng cười nhẹ nói: “Nói thật, bây giờ cô đã ở đây. Nếu là trước kia, cô có thể đến nhưng không thể rời đi.”

“Tại sao” Hà Hoa kinh ngạc.

Vì vậy, Quản lý Tổng đã nói với Hà Hoa về một số điều đã xảy ra kể từ khi thành lập Đảo Vàng 16 năm trước, cũng như những thay đổi chấn động địa cầu trên đảo trong vài tháng qua.

Hà Hoa nghe được gì cũng choáng váng.

Đặc biệt, Quản lý Tổng còn kết hợp một số từ bịa ra của mọi người nhằm cường điệu Trình Uyên, thậm chí còn thổi phồng Trình Uyên như một siêu nhân toàn năng.

Lý Nam Địch càng nghe càng thích, mặc dù biết có chuyện là giả, nhưng cô vẫn rất vui vẻ, sắc mặt ửng hồng.

Hà Hoa mở to mắt, cảm giác như đang nghe một câu chuyện cổ tích.

“Quản lý Tổng, những gì anh nói là sự thật”

“tất nhiên.”

“Vậy thì tôi thực sự muốn gặp người đàn ông to lớn này.”

『nếu thấy tôi có nói gì sai, xin mọi người cứ chỉ bảo ạ 』

“Đại tể ngài nói đùa, Người là người thân của Lí Tổng, cũng không phải là ai ngờ gặp có thể nhìn thấy đích.” Tổng quản lí mỉm cười nói: “Đúng không, lí viện trưởng?”

“Kia đương nhiên .” Lý Nam Địch có chút tiểu tự hào đích nói.

Khâu Thiệu Thành lại mỉm cười nói: “A di, ngài đừng quá còn thật sự, dân chúng nhóm liền thích đem một việc một ít nhân cấp thần hóa điệu, kỳ thật đều là chút khoa trương đích cách nói, đơn giản chính là vì gia tăng trà dư tửu hậu đích một ít đề tài thôi.”

Tổng quản lí lắc đầu nói: “Vị tiên sinh này, ngài không phải người địa phương đương nhiên không biết, thực không phải như người nói vậy.”

Khâu Thiệu Thành lại kiên trì đích lắc đầu, phi thường tự tin nói: “Ta ở đại học khi, học khoa tâm lý học, đối người thường tư tưởng rất rõ ràng, hơn nữa viết cùng càn rơi sau đích địa phương, loại chuyện này bị thần thánh hóa chuyện xưa, lại càng nhiều. Hơn phân nửa đều là do con người tự nghĩ ra mà thôi.”

Hắn nói như vậy, tổng quản lí cũng rất mất hứng . Bất quá nói còn nói trở về, vị này chính là đi theo Lý Nam Địch cùng nhau tới, hơn nữa người ta là khách nhân, cho nên cũng không hảo rơi xuống người ta đích mặt mũi, cho nên nhú nhú mày lúc sau, tổng quản lí cũng không tiếp tục cùng hắn biện giải này đề tài.

“Vài vị ăn được uống hảo, nếu có cái gì nhu cầu, cứ việc mở miệng, tại hạ trước hết cáo từ .” Tổng quản lí sắc mặt không tốt đích đứng dậy, đối mấy người không mất lễ nghi đích nói câu, bước đi .

Đối với Khâu Thiệu Thành đích ngôn luận, Lý Nam Địch tự nhiên cũng không đồng ý, trong lòng khẳng định cũng không thống khoái, nàng cười lạnh một tiếng nói: “Có vài việc người không tận mắt nhìn thấy, tốt nhất đừng có vội kết luận.”

Chương 1069

Chương 1069:

Khâu Thiệu Thành cũng không nghĩ đến ý đích cười cười nói: “Nam Địch, ngươi còn nhỏ, thế giới này thượng rất nhiều sự ngươi cũng đều không hiểu, cũng không biết lòng người là có nhiều hiểm ác đích. Ngươi tựa như vừa rồi vị kia quản lí nói đích, đem mọi người cường hóa thành siêu cấp anh hùng, ngươi nói, hấn không phải xem mạn uy điện ảnh xem hơn?”

“Thế giới này thượng, nào có nhiều như vậy cao nhân? Động bất động liền một cái đánh một đám, còn có thể toàn thân trở ra? Please, này không phải ở đóng phim.

“Sự thật điếm đi Nam Địch.”

Khâu Thiệu Thành giờ phút này biểu hiện ra ngoài đích cảm giác, giống như là một cái trưởng giả tự cấp một cái không rành thế sự đích lạc đường cô gái chỉ điếm bển mê giống nhau.

Hà Hoa cũng hoãn quá thần lai, nghe khâu ít cách nói sẵn có đích đạo lý rõ ràng, cũng vội vàng gạt đầu tỏ vẻ đồng ý: “婧婧 a, ngươi khâu đại ca nói rất đúng, này có một số việc a, đừng luôn đợi tin trên phổ nghe đồn, mấy thứ này hơi nước rất lớn đâu.”

Lý Nam Địch nếu không tự mình đã trải qua, sợ không phải đã bị bọn họ thuyết phục.

Chỉ tiếc, nàng này hai năm đích trải qua ra sao hoa cùng Khâu Thiều Thành không thể ngẫm lại cũng không có thể lý giải đích.

“Ta ăn no .” Nàng dối nói.

... ..

Ba người cơm nước xong theo khách sạn đi ra.

Hà Hoa còn cùng Lý Nam Địch lái nhái đích nói xong: “Nam Địch a, chúng ta tại đây đã hai ngày sẽ quay về tân dương thị , người đã là nơi này đích viện trưởng , ta đây sẽ không bắt buộc người theo ta cùng nhau đi trở về, người như vậy, người cùng tiểu khâu cho nhau lưu cái điện thoại, các người thường liên hệ, bồi dưỡng bồi dưỡng cảm tình, chờ người toàn diện hiểu biết tiểu khâu này người, người khẳng định hội... ..”

“Mẹ!”

Nhanh đến xe tải đích vị trí khi, Lý Nam Địch quay người lại, cắn răng đối Hà Hoa nói: “Ta theo như người nói rất nhiều lần , ta có bạn trai .”

Hà Hoa cùng Khâu Thiều Thành đô là ngần ra.

Cũng đúng lúc này, nhìn đến bọn họ ra đích Trình Uyên, cũng nhảy xuống xe tải đi tới, cười hỏi: “Thế nào, ăn ngon sao không?”

Kết quả.

Lý Nam Địch một phen khoá trụ Trình Uyên đích cánh tay, đôi Hà Hoa cùng khâu ít cách nói sẵn có: “Hắn chính là ta bạn trai!”

Nháy mắt, giống như không khí đều ngưng kết .

Hà Hoa trừng mắt một đôi mê võng đích ánh mắt, nhìn thấy Lý Nam Địch cùng đầu bóng lưỡng hình tượng đích Trình Uyên.

Mà Khâu Thiểu Thành cũng thần tình khiếp sợ.

Trình Uyên không nghĩ tới Lý Nam Địch như vậy thiếu kiên nhẫn, không khỏi cười khổ một tiếng, cong cong chính mình đích đại đầu bóng lưỡng, ngưng ngưng đích đôi Hà Hoa xua tay;”Ha hả, a di hảo!”

... ..

... ..

Trường hợp một lần không không chế được!

“Liên một cái lái xe?”

“Liên một cái phá lái xe?”

“Lý Nam Địch người là không phải đại não thiếu dưỡng ?
Người xem người bộ dáng này, người này dáng người, người
này địa vị, người này... . . . Người như thế nào liền mắt bị mù,
cam nguyện tìm một lái xe?”

“Người xem nhìn hấn, người xem nhìn hấn như thế nào lấy
chồng gia Thiệu Thành so với? Na điếm so với đích quá Thiệu
Thành?”

Chương 1070

Chương 1070:

Hà Hoa chỉ vào Lý Nam Địch đích đích cái mũi, giống cái người đàn bà chanh chua giống nhau đích quát lớn. Hoàn toàn không để cho Trình Uyên lưu một chút mặt mũi.

Khâu Thiều Thành cũng ngay cả lạp mang khuyên đích: “A di, ngài đừng nóng giận, Nam Địch chính là nhất thời hành động theo cảm tình, chờ thêm sau nàng chỉ biết tốt xấu , a di... ..”

Theo sau còn quát lớn Trình Uyên: “Thất thần làm gì, còn không bắt tay tát khai, ngươi nghĩ muốn tức chết a di có thể nào?”

Trình Uyên lúc này mới buông ra Lý Nam Địch đích thủ.

Nhưng mà, Lý Nam Địch lại giống quyết tâm dường như, càng làm Trình Uyên đích thủ trả trở về, cùng sử dụng hai tay ôm lấy hấn đích cánh tay, đối Hà Hoa nói: “Mẹ, ta chính là thích hấn, này cả đời liền nhận định hấn !”

Hà Hoa tức giận dương tay sẽ đánh Lý Nam Địch: “Ngươi là nghĩ muốn tức chết ta?”

Lý Nam Địch liền vội vàng tránh ở Trình Uyên phía sau, cố đối Hà Hoa kêu lên: “Ta với người nói mẹ, mặc kệ người như thế nào ngăn cản cũng vô dụng, hấn so với nam nhân khác đều tốt hơn rất nhiều!”

“Hơn nữa ta thích hấn, cùng hấn có hay không tiền, có hay không quyền và vận vận, đều không có gì quan hệ, ta chính là thích hấn này nhân.”

“Ngài cũng đừng nói hấn cùng vẫn là dù thế nào, hấn các mặt đều so với người khác đều tốt!”

Gặp Lý Nam Địch như vậy giữ gìn Trình Uyên, Hà Hoa cũng là bị tức đích không nên không nên đích, nàng nói: “Hảo, người như vậy thích hấn là sao không? Ta đây hôm nay khiến cho người xem xem, người thích đích nam nhân đến tốt cùng là cái cái gì vậy!”

Nói xong, lại chỉ vào Trình Uyên đích cái mũi nói: “Tiểu tử, ta cho người năm trăm vạn, rời đi nữ nhi của ta!”

Vừa nghe lời này, Trình Uyên liền mặt lộ vẻ cô quái đích vẻ mặt.

Năm trăm vạn?

Năm trăm vạn đối Trình Uyên mà nói, chính là một cái bé nhỏ không đáng kể đích con số thôi.

Ngay sau đó, Khâu Thiệu Thành cũng hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta cũng ra năm trăm vạn, cho người một ngàn vạn, rời đi Nam Địch!”

“... ..” Trình Uyên thực không nói gì.

Lý Nam Địch trừng mắt nhìn con người, hỏi Trình Uyên:
“Nghe được không, bọn họ cấp cho người một ngàn vạn cho người rời đi ta, người muốn hay không?”

Trình Uyên thờ dài, đôi Hà Hoa nói: “A di, chúng ta đến với nhau, cũng thật không phải bởi vì tiền.”

Hà Hoa cười lạnh: “Đừng nói đích tốt như vậy nghe, ta sớm nhìn thấu người, nếu nữ nhi của ta không phải bệnh viện đích viện trưởng, người hội không cần này một ngàn vạn? Người chính là muốn ăn không ngồi đòi, người chính là một kẻ ăn bám!”

Khâu Thiệu Thành cắn răng một cái nói: “Cho người hai ngàn vạn, rời đi Nam Địch!”

Hai ngàn vạn trên cơ bản đã muốn là hắn có thể lấy ra nữa là cực hạn, sở dĩ cắn răng, hắn trong lòng cũng là cân nhắc lợi và hại, dù sao nếu hắn thật có thể thú đến Lý Nam Địch, này hai ngàn vạn vẫn là rất có hy vọng sau này hắn sẽ lấy trở về.

Chương 1071

Chương 1071:

Khả hai ngàn vạn đối với Trình Uyên mà nói, cùng năm trăm vạn lại có cái gì khác nhau đâu?

Kim khố đích vàng tùy tiện khu mấy thùng đi ra, đều có thể hù chết hẳn.

Trình Uyên mỉm cười, vừa muốn nói chuyện, vẻ mặt lại đột nhiên biến đổi.

Hắn trầm giọng nói: ” Mọi người lên xe đi!

“Người làm sao vậy, đến phiên người chen vào đây.”

Hà Hoa chỉ vào mũi Trình Uyên và nói một cách hần học.

Cô thực sự không thích Trình Uyên, đặc biệt là so với Khâu Thiểu Thành, bộ quần áo bình thường này, với cái đầu hói và dáng người lái xe của anh ta khiến cho cơn giận của Hà Hoa không kìm được.

Theo cô, Lý Nam Địch bị người này lừa gạt, cô có thể cho Trình Uyên thấy bộ mặt tốt như thế nào?

“Đừng hòng tự chuốc họa vào thân, người cũng xứng với Nam Địch nhà chúng ta.”

Tuy nhiên.

Trình Uyên lần này cũng không nủa lời, anh ta nói với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: “Đừng nói nhảm nữa, nói sau này, lên xe ngay!”

Nhìn thấy bộ dạng của Trình Uyên, Lý Nam Địch lập tức nhận ra sắp có chuyện, sắc mặt cô lập tức thay đổi, nắm lấy tay Hà Hoa nói: “Mẹ, mẹ đừng làm phiền nữa, lên xe ngay khi Trình Uyên!”

Hà Hoa hất tay Lý Nam Địch tức giận nói: “Xe nào ở trên xe mà không nói rõ thì không cho ai rời đi!”

Lý Nam Địch không nhịn được nói, nắm lấy Hà Hoa kéo lên xe: “Mẹ, lên xe đi, ở đây rất nguy hiểm!”

Không ngờ vừa tới cửa xe, Khâu Thiều Thành đã ngăn anh lại.

Khâu Thiều Thành một tay giữ cửa xe, trong khi vẫn nở một nụ cười dịu dàng nói với Lý Tịnh Hâu: “Hà Hoa, tôi nghĩ bác gái nói đúng. Tốt hơn hết là nên nói rõ mọi chuyện trước.”

Lần này, Lý Nam Địch cũng khó chịu.

Cô ấy biết rằng Trình Uyên sẽ không để họ nhanh chóng lên xe vô cố, lại nhìn vẻ mặt uy nghiêm của anh ấy, tôi sợ rằng mọi chuyện sẽ khó giải quyết.

Lúc này, Khâu Thiểu Thành không biết phải làm sao liền dừng ở phía trước, Lý Nam Địch tức giận đến phát run.

Cô không thể để mẹ mình phải chịu bất kỳ tổn hại nào.

và vì thế

“Đi chỗ khác!”

Cô vừa nhấc chân lên và đá vào bụng Khâu Thiểu Thành.

“Ôi!” Khâu Thiểu Thành kêu lên, bị Lý Nam Địch đá và ngồi trên mặt đất.

Mặc dù Lý Nam Địch không biết Kung Fu, nhưng cô ấy đã dùng sức để đá một người bình thường cũng không biết Kung Fu, vấn đề không lớn.

Cảnh tượng này khiến Hà Hoa sợ hãi, không khỏi khó chịu:
“Địch Địch, em làm sao vậy?”

Lý Nam Địch không nhịn được nói, mở cửa đẩy Hà Hoa lên xe!

Hà Hoa còn muốn mở cửa bước xuống xe, lúc này cô đột nhiên nhìn thấy có rất nhiều người đang cầm trong tay một gã đàn ông chạy về phía mình.

Hà Hoa sửng sờ.

Lý Nam Địch leo lên xe, nhanh chóng khóa cửa lại.

Còn Khâu Thiều Thành đang ngồi dưới đất thì khiếp sợ khi nhìn thấy cảnh tượng này, anh đã từng thấy trận chiến như thế này, anh vẫn ôm bụng và khóc trên mặt đất, mọi chuyện đã ổn rồi, anh ngừng la hét và đứng dậy. .Mẹ nó, người nhanh nhẹn, nếu gặp sẽ rất ngạc nhiên.

Khâu Thiều Thành đập mạnh vào cửa xe, kinh ngạc kêu lên: ”
Nam Địch Hà Hoa, để tôi lên xe!”

Chương 1072

Lý Nam Địch nhìn hấn cười nhạt, trong lòng nói: Đây không phải là lúc mới lên xe.

Hà Hoa cũng vội vàng: “Hà Hoa, em làm sao vậy, mau đưa Thiệu Thành lên!”

“Không phải cô ấy đã nói phải nói rõ trước không lên xe sao” Lý Nam Địch chế nhạo.

“Ôi, cô gái đáng chết, đến lúc nào rồi, còn nói chuyện này nữa” Hà Hoa lo lắng.

Đương nhiên, Lý Nam Địch không muốn mẹ cô phải vội, cô không còn cách nào khác là mở cửa và để Khâu Thiệu Thành lên xe tải.

“chuyện gì đang xảy ra”

Có thể thấy Khâu Thiệu Thành rất hoảng sợ, khi lên xe vẫn còn run rẩy, sắc mặt tái mét khi nhìn đoàn người đang lao về phía mình.

Anh ta trông rất lo lắng và sợ hãi, anh ta ngồi vào hàng ghế sau, nửa người là một con mèo, vì sợ có người nhìn thấy anh ta ở bên ngoài.

“Cúi đầu xuống, đừng để bị nhìn thấy!” Anh ta sốt sắng thì thầm với Lý Nam Địch và Hà Hoa.

Về điều này, trong mắt Lý Nam Địch tràn đầy vẻ khinh thường.

Cô hỏi Hà Hoa: “Mẹ, đây là người đàn ông mẹ cho là tốt”

Hà Hoa nắm chặt lấy tay Lý Nam Địch hỏi: “Hà Hoa, làm sao vậy?”

Trình Uyên bước đến và khóa cửa lại bằng chìa khóa.

Nhân tiện gõ cửa phía sau, bình tĩnh nói với Lý Nam Địch và Hà Hoa: “Bất kể chuyện gì xảy ra, đừng ra ngoài!”

Hà Hoa đột nhiên mở to mắt, kinh ngạc nói: “Làm sao vậy, cô sẽ không lên xe”

Trình Uyên cười lắc đầu, sau đó kiên quyết xoay người, đi về phía đoàn người liều mạng lao tới không chút sợ hãi!

Khả năng linh cảm của mọi người rất mạnh, đặc biệt là ở cấp độ của Trình Uyên, khi nguy hiểm đến gần, lần đầu tiên anh sẽ cảm nhận được.

Nếu nó được đặt trong một cuốn tiểu thuyết giả tưởng, có lẽ đây được gọi là nhận thức thần thánh.

Đối thủ có sư phụ và đại bác, khi Trình Uyên nhận ra điều này, anh ấy thực sự rất ngạc nhiên, bản năng đầu tiên của anh ấy là anh ấy không đến từ các nước phía nam.

Nhưng tôi phải thừa nhận rằng bên kia rất khôn ngoan, và vụ ám sát này sẽ thực sự chọn nơi này và lần này.

Ai có thể ngờ rằng sẽ có nhiều người vây hãm Trình Uyên ở nơi an toàn nhất mà họ nghĩ?

“Tại sao anh ta không sợ chết?” Hà Hoa nhìn Trình Uyên đi về phía nhóm nhân vật phản diện mà không khỏi sợ hãi, cô quên chớp mắt, kinh hãi hỏi Lý Nam Địch, “Tại sao anh ta không lên xe bắt đầu. chiếc xe để trốn thoát? “

“bỏ trốn”

Lý Nam Địch khẽ giật mình, sau đó cười đối với Hà Hoa nói: “Có lẽ trong mắt anh ta không khỏi hai chữ này.”

Điều này hơi cường điệu, nhưng thực tế, sản phẩm tốt đúng là như vậy.

Không phải là Trình Uyên chưa trốn thoát, khi đạo sĩ đuổi theo, cậu ấy cũng đã trốn thoát. Tất nhiên, đó là lúc không cần lo lắng, và nguyên nhân khiến Trình Uyên bỏ trốn lần đó cũng là vì cứu anh chị em nhà họ Tần mà không quan tâm đến sự an nguy của bản thân.

Nói cách khác, khi Trình Uyên có người sau lưng muốn bảo vệ, cậu ấy sẽ không lùi bước chứ đừng nói là chạy trốn.

“Đây là người đàn ông!” Lý Nam Địch nói với Hà Hoa.

Chương 1073

Hà Hoa liếc nhìn Khâu Thiệu Thành cố ý hay vô ý, giống như anh cảm thấy lời nói của Lý Kính Chương có chút mỉa mai.

Khâu Thiệu Thành tự nhiên không muốn lộ ra vẻ nhu nhược, vẫn sợ bọn ác ôn bên ngoài nghe thấy, nhỏ giọng phản bác: “Nam nhân gì thế này, thật là ngu ngốc, ngu xuẩn!”

Nghe vậy, Lý Nam Địch cười nhạo nói: “Không phải anh nói trên đời này không có siêu anh hùng sao? Anh đừng nói cái gọi là siêu anh hùng chỉ có trong phim. Không phải anh nói đó là những tin đồn thiếu hiểu biết sao?” . “

“Vậy thì tốt hơn hết bạn nên tận mắt chứng kiến.”

Nghe được lời nói của Lý Nam Địch, Khâu Thiệu Thành và Hứa Hủ không khỏi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhiều người, quá nhiều để đếm, mang theo dao, súng và dùi cui.

Nhưng Trình Uyên chỉ có một mình, đối mặt với nhau mà không hề sợ hãi.

Hình ảnh này lúc này có vẻ cực kỳ chấn động, giống như là chiến đấu thời cổ đại, đối phương nhảy dù một người một ngựa, đối mặt với vô tận quân ngựa.

Biển xô đến một bãi đá ngầm trong biển, rồi nổi sóng.

Đây là tình hình ngay bây giờ.

Khi một người va chạm với một nhóm người

“bùm!”

“Bùm!”

“gì!”

“phun!”

Đủ loại nổ tung, rơi xuống đất rú lên xen lẫn tiếng lưỡi dao cắt da cắt thịt.

Một người tựa lưng vào núi, đột ngột ném ngược cả chục người bay ra ngoài, đập người ngã ngửa. Trình Uyên như một kẻ giết người, lao vào đám đông, ngã xuống ngay lập tức.

Trong xe tải, cả Hà Hoa và Khâu Thiệu Thành đều nhìn thẳng.

Như Khâu Thiệu Thành đã nói trước đây, anh ta chưa từng thấy bất kỳ siêu anh hùng nào trên thế giới, chứ đừng nói đến việc một người có thể đánh bại một nhóm người một mình.

Nhưng bây giờ, nếu đó không phải là một giấc mơ, tất cả những điều này đã trở thành hiện thực.

Trình Uyên bây giờ đã là cao thủ trung cấp, những người khác không biết Lý Nam Địch nhưng lại biết, cho nên cô không lo lắng cho Trình Uyên.

Lý do tại sao Trình Uyên để họ lên xe là anh ấy không muốn bị ảnh hưởng bởi cuộc bạo loạn này.

“Cô à, cô không thể để Nam Địch ở cùng người đàn ông này.”

Anh ta dường như ý thức được sự hờ hênh của mình, dường như cảm giác được mình hoàn toàn bị tòi xé bên ngoài đánh cho tơi tả, Khâu Thiều Thành nuốt nước bọt, khôn ngoan nói: “Anh cũng nhìn ra được Hà Hoa sẽ có chuyện gì xảy ra trong tương lai.” ? Đúng, chỉ có thể tức giận! “

Hà Hoa cũng hoàn hồn, nhanh chóng gạt đầu, đối với Lý Nam Địch nói: “Địch Địch, đánh không được là chuyện tốt. Ở thời đại này, tiền là vua.”

giàu có

Lý Nam Địch không khỏi cười khở, hỏi: “Làm sao người biết hẳn không có tiền?”

“Không phải anh ta chỉ là một người lái xe” Khâu Thiều Thành phản bác.

Khi Lý Nam Địch đang định nói gì đó, cô đột nhiên nhìn thấy ngoài cửa sổ, từ trong đám người, một người nhảy lên như một con chim lớn, sau đó giơ đại kiếm chém về phía Trình Uyên.

Chương 1074

Thần kinh cô thất lại ngay lập tức.

Ngay cả Hà Hoa và Khâu Thiệu Thành cũng trở nên căng thẳng.

Người đàn ông nhảy cao ba mét và trực tiếp nhảy qua đầu nhiều người. Và con dao anh vung lên cũng xen lẫn tiếng sấm bần, rõ ràng là khác với những khẩu đại bác này.

Trình Uyên giật mình khi cảm nhận được cơn gió mạnh từ phía sau thổi tới.

“A chủ!”

Trước khi có thể quay lại, anh ta đã nhảy về phía trước năm mét với một cú đánh đầu gối, và nhân tiện, anh ta bay lên một khẩu đại bác côn đồ, và sau đó quay lại.

Chỉ trong vài phút, mười mấy người đã bị Trình Uyên hạ xuống, những người còn lại vây quanh, nhất thời không dám bước tới.

Còn tên cầm con dao to lớn phát ra tiếng sấm đuổi, dùng dao chém xuyên không, cũng vung dao chém thẳng vào Trình Uyên.

“Đường Chiến!”

Sau khi nhìn thấy người đàn ông trước mặt, Trình Uyên vẫn có chút kinh ngạc.

Bởi vì anh không phải ai khác, anh chính là thiếu gia duy nhất còn sót lại của nhà Đường ở quận 4, Đường Chiến.

Hơn nữa, Trình Uyên nhớ rằng Đường Chiến lúc đó chỉ là cao thủ trung cấp bậc hai, nhưng đường cắt mà anh ta vừa ghi được rõ ràng có thực lực cấp thấp.

“Vào lúc này, hầu hết mọi người của bạn đang nghỉ trưa, phải không?”

Đường Chiến, mặc đồ đen, đang cầm một con dao lớn tương tự như vũ khí của Fat Girl, và cánh tay phải của anh ta rõ ràng là dày hơn trước rất nhiều.

Anh ta nói với vẻ mặt u ám, “Ngay cả khi họ biết rằng bạn đang bị bao vây, thì cũng phải mất ít nhất mười đến mười lăm phút để đến đây một lần nữa.”

“Cho nên, lúc này giết người cũng đủ rồi!”

Trình Uyên mặt không chút thay đổi thờ không ra hơi, Đường Chiến thờ ơ nói: “Lúc đầu nhận thấy nguy hiểm, ta còn tưởng rằng là người của các quốc gia phía nam, lúc đó ta còn đang tự hỏi a một số lượng lớn người từ các nước phía nam đã đến., phía chúng tôi sẽ không phát hiện ra. “

“Bây giờ xem ra ta cũng lo lắng quá. Chỉ có Đường gia của người hoạt động ở quận 4 nhiều năm, có quan hệ mật thiết với cựu lãnh đạo quận 3 là họ Lý, hòng lợi dụng đường đen mà tồn tại.” giữa thành phố Bình Minh và thành phố Tinh Huy. Sự xâm nhập của quy mô. “

Đường Chiến khịt mũi, hỏi: “Người đang trì hoãn thời gian?”

Trình Uyên nhún vai, và nói một cách bình tĩnh, “Không, bạn có thể làm điều đó bất cứ lúc nào.”

“Nhưng tôi hơi tò mò. Mới có vài tháng thôi. Sao cậu lại được thăng cấp từ bánh răng thứ hai lên bánh răng thứ nhất?”

Ánh mắt của Đường Chiến ngưng tụ, như thể anh ta không muốn tiếp tục nói chuyện vô nghĩa với Trình Uyên, và họ cũng không có nhu cầu làm mới quá khứ, vì vậy với một đường kiếm rộng, anh ta lại chém Trình Uyên.

“Bởi vì hận!”

Anh giận dữ hét lên!

Bị con dao to đè lên trên, Trình Uyên trông vẫn điềm nhiên và khí phách, không hề lảng tránh, đứng thẳng người. Chỉ cần duỗi nhẹ một cánh tay ra và búng nhẹ nó một cách tình cờ.

Chương 1075

Nó trông cực kỳ sang trọng.

Trường kiếm của Đường Chiến đột nhiên chệch hướng, về mặt thay đổi, vôi vàng quay trở lại kiếm.

Lúc này, Trình Uyên đưa một ngón tay chỉ vào con dao nặng nề.

“Om!” Có một tiếng kêu thảm thiết.

Đường Chiến cầm dao, lão đảo lui về phía sau bảy tám bước, sau đó nhìn Trình Uyên về mặt hoài nghi.

Từ đầu đến cuối, Trình Uyên không hề di chuyển đi đâu, cứ đứng vững như núi Tai.

“Làm sao có khả năng, người và người lại có thể như vậy siêng năng!” Đường Chiến Chiêu trừng lớn hai mắt.

Thực ra, Trình Uyên trong mắt Đường Chiến nên vẫn ở trạng thái khi Trình Uyên khiêu chiến với Đạo Sư ngày đó, lúc đó Trình Uyên còn chưa thực sự đứng trong hàng ngũ.

Nhưng bây giờ đã không còn như xưa, Trình Uyên dù có giết người cấp thấp cũng dễ dàng đi qua.

Trong xe tải.

Hà Hoa và Khâu Thiệu Thành là công ty hóa dầu ở Thành Đô.

Nếu họ cho rằng Trình Uyên không hề sợ hãi khi đối mặt với một đám người liều mạng, đó chỉ là lòng dũng cảm, nhất thời không ai có thể đến gần cậu, thì sẽ chỉ là một cuộc chiến.

Rồi trận chiến với Đường Chiến lúc này mới khiến bọn họ nhận ra sự thiếu hiểu biết của mình.

Đồng thời, anh còn ngạc nhiên hơn trước sức mạnh của Trình Uyên.

“Địch Địch, người này chính xác làm sao vậy?” Hà Hoa kinh ngạc hỏi.

Lý Nam Địch tự hào nói: “Anh ấy làm được những điều tuyệt vời!”

“Chuyện lớn” Hà Hoa kinh ngạc.

Đối mặt với Đường Chiến, Trình Uyên rất bình tĩnh và bình tĩnh.

Bởi vì hắn đã hứa sẽ giữ mạng cho Đường Chiến, hơn nữa cái chết của Tần Ngạo Thực cũng có âm mưu, cho nên trước đây hắn không giết Đường Chiến, nhưng không có nghĩa là hết lần này tới lần khác cứu mạng hắn.

Trình Uyên thờ ơ nói: “Tiếp theo, chuyện tôi phải đối mặt là kẻ thù nước ngoài, An Nê sẽ không có nhiều thời gian. Do cô tự mình đưa tới cửa, tôi sẽ giải quyết dễ dàng, có lỗi với cô. xui xẻo.”

Có nghĩa là nếu đặt nó trong thời bình, anh ta có thể cứu mạng Đường Chiến, nhưng rõ ràng là anh ta sẽ không làm.

Nhưng mà, vào lúc này, Đường Chiến đột nhiên gầm lên trời: “A!”

Lúc đầu, Trình Uyên vẫn rất bình tĩnh, nhưng ngay sau đó, sắc mặt của anh ấy đã thay đổi.

Bởi vì hắn đột nhiên nhìn thấy Đường Chiến tóc bạc trắng bệch, cùng với tiếng gầm thét, đôi mắt hắn từ từ trở nên đỏ tươi.

Cảnh tượng quen thuộc làm sao!

Trình Uyên mắt đột nhiên mở to.

“Phụ thân báo thù!”

“Ghét Vợ Giết!”

“Tiêu diệt gia tộc”

“Giết giết giết!”

Đường Chiến hai mắt đỏ hoe, chậm rãi ngược mắt như mất lý trí, trong đôi mắt đỏ tươi lóe lên một tia kỳ lạ.

Hắn vung dao chém bừa bãi, ngay cả đoàn pháo hắn mang theo cũng bị hắn trực tiếp chém xuống.

Nó không phải như thế, nhưng nó thực sự khiến tôi mất trí.

Trình Uyên bất giác nhú mày, nghĩ rằng lúc đầu mình đã làm gì đó khiến Lý Nam Địch bị tổn thương vì mất lý trí.

Chương 1076

Cảnh sát chính thức của thành phố Tinh Huy cuối cùng đã đến.

Một nhóm người mặc đồng phục nhanh chóng chặn lối vào khách sạn.

Nhóm người liều mạng hoảng sợ, dù muốn chạy cũng không thoát được, cuối cùng chỉ có thể buông vũ khí xuống, ôm đầu ngồi chồm hồm trên mặt đất.

Tuy nhiên, Đường Chiến mắt đỏ hoe, lao thẳng tới các nhân viên bảo vệ chính thức bắt cháp.

Đường Chiến đã tiến vào trạng thái chạy trốn, đã đạt tới đỉnh cấp thấp rồi, nếu xông tới, nhất định sẽ bị thương.

Nhìn thấy cảnh này, Trình Uyên quyết định ra tay.

“Bùm!” Một tiếng, mặt đất hấn vừa bước lên nổ tung một cái hố sâu, toàn thân bắn về phía Đường Chiến như một tia chớp.

Một động tác “Ben Lei!”, Động tác cuối cùng xuất hiện trước.

Đường Chiến nhận thấy Trình Uyên đang đến gần, và chém trả.

Lúc này, đôi mắt của Trình Uyên trở nên tối và sáng.

“ngược!”

Anh hét lên, cổ quái. Đòn cùi chỏ trong Bát quyền trúng lưới kiếm, cả người Đường Chiến, liền bay ra ngoài.

“Bùm!” Rơi xuống đất vang lên một tiếng.

Trình Uyên biết Đường Chiến lúc này rất nguy hiểm, nguy hiểm nên không dám cứu mạng, nhanh chóng tiến lên giết Đường Chiến.

Tại thời điểm này

Đường Chiến đứng dậy, nắm lấy những con vật liều mạng xung quanh và ném cho Trình Uyên.

Trình Uyên tránh một cái, lại nhìn Đường Chiến, hắn đã thoát khỏi vòng vây mấy lần, chém chết hai nhân viên an ninh thời kỳ.

Con Bạch Long Vương Mĩ Lệ, Trần Thành và những người khác lao tới.

“Chuyện gì đã xảy ra”

Vương Mĩ Lệ cau mày hỏi.

Trình Uyên cau mày im lặng.

Anh nhớ lại những gì Vân Dĩ Hà đã nói, nguyên nhân khiến nhà Họ Trình ở trạng thái đó có thể là do một số tổ tiên đã đạt đến Cảnh giới Võ Đang Siêu Thân, và gen di truyền của họ cũng theo đó mà thay đổi.

Đường Chiến đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ vào những kẻ tuyệt vọng, Trình Uyên nói với mọi người, “Những người này, hãy nhốt họ lại.”

Mọi người đều gật đầu.

Một cuộc ám sát kết thúc một cách vội vàng.

Khi Trình Uyên quay lại xe tải, ánh mắt của Hà Hoa và Khâu Thiều Thành thay đổi khi họ nhìn thấy anh.

“Cô à, cô bị sốc!” Trình Uyên cười nhẹ với Hà Hoa.

Hà Hoa lắc đầu, vội vàng lắc đầu: “Không sao, không sao.”

Ngồi vào ghế lái, Lý Nam Địch tự nhiên đưa khăn từ phi công cho cô, Trình Uyên tự nhiên cầm lấy và lau mặt cho cô.

Họ tự nhiên cảm thấy như đây là điều họ đã làm nhiều lần.

Khi Trình Uyên lên xe, Khâu Thiều Thành không dám nói xấu Trình Uyên nữa, phong thái ngang tàng khiến mưu đồ của Trình Uyên về Trình Uyên đã trở nên uế oải.

Chương 1077

“Ông chủ Cheng, ông có muốn điều tra kỹ lưỡng những người này không?” Một đội trưởng đội bảo vệ bước tới đối với Trình Uyên một cái chào hỏi.

Trình Uyên lắc đầu nói: “Không, nhốt lại trước.”

“Đúng!”

Sau khi đội trưởng chào lại, anh ta quay lại làm việc đó.

Hà Hoa càng thêm choáng váng khi nhìn thấy cảnh tượng này.

“Sếp Cheng” cô chợt nhớ đến câu chuyện về Cẩm Đào mà Quản lý Tổng đã kể trong khách sạn.

Tôi cũng hiểu tại sao Trình Uyên không thể ấn tượng với mười triệu.

Hóa ra Starlight City và Bình Minh City of Đảo vàng thuộc về người thanh niên trước mặt không mấy nổi bật này.

Tại thời điểm này, Khâu Thiệu Thành, một chàng trai trẻ đầy triển vọng với đôi bằng Tiến sĩ, so với Trình Uyên không có giá trị gì.

“Hiểu Thành, không đau sao” cô ngượng ngùng hỏi.

Trình Uyên cười với cô và nói: “Không sao đâu.”

Sau đó khởi động xe và lái xe về hướng bệnh viện.

Lý Nam Địch nói với Trình Uyên rằng cô ấy bị tan máu khi mới sinh ra và cần được thay máu, nhưng cô ấy lại là máu gấu trúc và gần như biến mất.

Loại bệnh này, hơn 20 năm trước, nhiều gia đình sẽ chọn cách từ bỏ, nhưng cha mẹ của Lý Nam Địch không từ bỏ Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch cho biết, khi mẹ cô vừa sinh Lý Nam Địch đã quỳ gối trước mặt bác sĩ và cầu xin những người khác, cô liên tục lí nhí: “Giúp đưa trẻ, xin bác sĩ giúp”.

Mỗi lần Lý Nam Địch nói đến chuyện này, hai mắt Lý Nam Địch đều ươn ướt.

Trên thực tế, cô ấy cũng đã nghe nói về điều này, bởi vì cô ấy vẫn còn là một đứa trẻ khi đó.

Nhưng cái gì cơ

Khỏi phải nói sự cao cả của tình mẫu tử, tình cha.

Vì vậy, ngày hôm nay, cho dù thái độ của Hà Hoa đối với Trình Uyên có tệ đến đâu, anh ấy cũng sẽ đi theo cô ấy, bởi vì

cô ấy là mẹ của Lý Nam Địch và một người phụ nữ tuyệt vời.

Ít nhất thì nó thật tuyệt vời.

“Cảm ơn!” Lý Nam Địch thì thầm với Trình Uyên trong xe.

Trình Uyên hơi giật mình kinh ngạc nhìn Lý Nam Địch.

Anh ấy không biết tại sao cô ấy muốn cảm ơn cô ấy, đó có thể là vì sự bao dung của anh ấy

Trình Uyên lắc đầu, vươn một tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lý Nam Địch, cười với cô.

Cảnh tượng này dường như còn xấu hổ hơn trong mắt Hà Hoa và Khâu Thiệu Thành.

Đã đến bệnh viện.

Trình Uyên chào tạm biệt Hà Hoa nói: “Cô à, tôi có chuyện liên quan đến tôi, nên đi giải quyết trước đi. Ở đây an toàn. Cô đừng lo lắng.”

Hà Hoa tự nhiên lịch sự mỉm cười, sau đó nhìn Trình Uyên rời đi.

Sở dĩ Trình Uyên vội vàng rời đi là vì muốn tìm hiểu về Đường Chiến từ những người đó, trạng thái của Đường Chiến khiến anh cảm thấy có chút bất an.

Khi Trình Uyên bước đi, Khâu Thiểu Thành bước đến bên cạnh Hà Hoa, nhỏ giọng hỏi: “Cô ơi, nhìn tôi và Hà Hoa”

Hà Hoa liếc anh một cái.

Cảnh tượng trước đó lại hiện lên trong tâm trí tôi.

Ở khách sạn, hấn giáo dục Lý Nam Địch như một vị trưởng lão, còn mơ hồ cho rằng Lý Nam Địch không biết gì, ở bên ngoài khách sạn gặp nguy hiểm, sau này hấn mới hiểu ra sẽ không để hấn lên xe. Thực sự thấy nguy hiểm, lo lắng như một con thỏ sợ hãi.

Khi đó, Khâu Thiểu Thành, người đang chuẩn bị đi tiểu, trái ngược hấn với Trình Uyên sợ hãi.

Chương 1078

Đương nhiên, ở đây có hiểu lầm, dù sao Khâu Thiệu Thành cũng chỉ là một người không có thực lực, và anh ta tự nhiên không thể so sánh với Trình Uyên.

Nhưng khí chất và tính cách đó không thể che giấu được.

“Thiệu Thành, anh cũng thấy rồi. Cảnh Tịnh và Trình Uyên quan hệ rất tốt, tôi cũng rất hài lòng với Trình Uyên.” Hà Hoa nhẹ giọng nói, “Sau này đừng nhắc đến chuyện này nữa.”

Khâu Thiệu Thành ngay lập tức choáng váng.

Hà Hoa không để ý đến Khâu Thiệu Thành, mà xoay người nắm lấy tay Lý Nam Địch, cười nói: “Địch Địch, đi nào, nói cho tôi biết về con rể của tôi.”

Lý Nam Địch mặt đỏ lên, ngượng ngùng nói: “Mẹ, ta lên lầu trước đi.”

mặt khác.

Trình Uyên trở lại tòa nhà chính thức ở thành phố Tinh Huy.

Vì vẫn chưa xác định được ai sẽ là người phụ trách ở đây, nên tạm thời Lý Hải Tân sẽ làm điều đó. Lý Hải Tân chịu trách nhiệm về hoạt động bình thường của thành phố Tinh Huy.

Và bài Thiệu Lâm phải chịu trách nhiệm chính cho những người chống lại các nước phía nam.

Trình Uyên đến văn phòng của Lý Hải Tân trước và muốn hỏi thăm tình hình gần đây, nhưng lại thấy Bạch Sĩ Câu cũng ở đó.

Không chỉ Bạch Sĩ Câu, trong phòng còn có rất nhiều người, bao gồm cả Thẩm Hoa, Ngụy Tác và những người khác.

“Trình Uyên, cậu ở đây vừa phải, không lâu nữa, đã xảy ra chuyện lớn rồi.” Lý Hải Tân nhìn thấy Trình Uyên liền nhanh chóng nhường chỗ cho mình.

Trình Uyên ngạc nhiên nói: “Chuyện lớn gì đã xảy ra?”

Bạch Sĩ Câu đưa điện thoại cho Trình Uyên xem.

Nhấc điện thoại lên nhìn, vẻ mặt Trình Uyên lập tức thay đổi.

“Chuẩn bị cho một trận chiến quyết định!”

Bốn từ này nằm trong tin nhắn văn bản của điện thoại di động.

Khi từ trận chiến quyết định được nhắc đến, biểu cảm của Trình Uyên đột nhiên đanh lại.

Không phải anh ấy không tin mọi người có mặt, mà là có một số điều nhất định không thể để quá nhiều người biết.

Anh ta hơi lộn xộn, có lý do là người dân các nước phía nam khu vực 1 và khu vực 2 đã mất mát rất nhiều, nếu bây giờ họ đang chờ quân tiếp viện hoặc tạm thời rút khỏi Đảo Vàng thì điều này hợp lý hơn.

Khi chúng ta yếu đuối nhất, chúng ta phải chiến đấu quyết liệt tại đây

Hơn nữa, tại sao Thương Vân lại không ngăn cản loại chuyện này? Có phải hay không là giả muốn nắm quyền của Liên minh võ thuật phương Nam? Cô ấy đã để cho chính mình giết chết rất nhiều đồng bào của mình, bao gồm cả Ni Lộc cấp chủ nhân.

Bạch Sĩ Câu nghiêm mặt nói: “Mọi chuyện đến sớm hơn chúng ta tưởng.”

“Ý anh là gì?” Trình Uyên không hiểu.

“Đối với cuộc xâm lược các nước phía nam, Đông Tâm Tử là do anh ta lãnh đạo. Và mục đích của anh ta là chứa Vân Dĩ Hà hoặc Dương Duệ.”

“Theo các điệp viên của chúng tôi ở các nước phía Nam, A Bạch Duẫn đã rời khỏi liên minh quân sự của các nước phía Nam.”

“Vì vậy, theo phân tích của tôi, Đông Tâm Tử và A Bạch Duẫn nên ở cùng nhau ngay bây giờ, và họ đã sẵn sàng làm điều đó.”

Trình Uyên trước đây đã từng nghe nói A Bạc Duẫn là quốc vương của liên minh võ lâm các nước phía nam, các nước phía nam đều ngưỡng mộ kẻ mạnh, cho nên từ xa xưa, các võ vương liên minh võ lâm đều là cha truyền con nối. hệ thống, A Bạc Duẫn của các quốc gia phía nam Gia đình chưa bao giờ thiếu kẻ mạnh.

Chương 1079

“A Bặc Duẫn ít nhất cũng là cường giả trong Thần Võ.” Bạch Sĩ Câu nghiêm nghị nói: “Nếu như ngươi đoán không lầm, Đông Tâm Tử hẳn là đã đạt tới Thần Võ.”

“Cho nên, nếu như hai người cùng nhau hợp lực, cho dù là đi tìm Dương Duệ hay tới Vân Dĩ Hà, tỷ lệ thắng sẽ rất lớn.”

Trình Uyên không khỏi nhướng mày.

Ngón trỏ và ngón giữa của anh đặt trên bàn, gõ qua lại theo nhịp.

“Nói cách khác, trên thực tế, trận chiến quyết định của chúng ta hay không chỉ là tạo ra hỗn loạn và chứa đựng Sự phụ, ôi Vân Dĩ Hà hoặc họ giết Vân Dĩ Hà hoặc giết Dương Duệ trong lúc hỗn loạn, và trận chiến quyết định này có thành công hay không, không phải. quan trọng ở tất cả, ”Trình Uyên phân tích.

Bạch Sĩ Câu gật đầu đồng ý nói: “Nên như thế này.”

Vì vậy, trên thực tế, dù là Đông Lương Đình hay đạo sĩ, Vũ Phi và Long Thẩm Vũ, nói một cách thẳng thắn, họ đều là cao thủ bậc 1.

Trình Uyên không khỏi suy nghĩ: Ngay từ đầu Đông Tâm Tử đã không hy vọng họ sẽ đối phó với Vân Dĩ Hà hay Dương

Duệ.

“Vậy, chúng ta nên làm gì bây giờ” Trình Uyên hỏi Bạch Sĩ Câu.

Tình hình hiện tại là người dân các nước phía nam sẽ có một trận chiến quyết định với họ, trận chiến quyết định sẽ có Trình Uyên, Bạch Sĩ Câu và những người khác, và bảo vật thứ ba cũng sẽ chứa Vân Dĩ Hà.

Đây là một trò chơi đã được thiết lập từ rất lâu trước đây, Tong nghĩ về lý do tại sao anh ta lại từ bỏ hàm thứ ba và để Trình Uyên lấy nó, vì anh ta muốn hàm này trói Vân Dĩ Hà.

Những nghi ngờ bấy lâu nay của Trình Uyên cuối cùng cũng được giải quyết.

Nhưng bây giờ, có vẻ đã hơi muộn để cởi trói.

Vân Dĩ Hà bị mắc kẹt bởi hàm thứ ba và không thể trà trộn với Trình Uyên và những người khác, trong trường hợp A Bạch Dẫn và Đông Tâm Tử đến giết Vân Dĩ Hà, cô ấy sẽ bắt lực.

Nhưng Trình Uyên và những người khác cũng không cứu được, dù sao thì sức người của các nước phía nam cũng trên cả bọn họ, nếu cứu được thì nhất định sẽ thất bại thảm hại, không biết bao nhiêu người. mọi người sẽ chết.

“Trừ khi, vị trí của trận chiến quyết định là ở con đường đầu tiên.

Trình Uyên cũng nghĩ đến điều này, nhưng không thể.

“Tứ đại gia tộc phái bao nhiêu cao thủ?” Trình Uyên hỏi Bạch Sĩ Câu.

Bạch Sĩ Câu lắc đầu, trịnh trọng nói: “Ba cái, còn lại đều là bánh răng thứ hai và thứ ba.”

Lực chiến có hạn!

Nghe đến đây, anh không khỏi thở dài.

Anh ta có một số lượng sư phụ hạn chế, chỉ có một Bạch Sĩ Câu, một Lý Sư và một Lục Hải Xuyên hầu như không được coi là người đầu tiên.

Và khi Trình Uyên và Tang Ni Lộ đấu tay đôi, trong số những người bị giết có ít nhất một cao thủ cấp một trung cấp, và ba hoặc bốn cao thủ cấp một, và vô số cao thủ cấp hai khác.

Nhưng Thương Vân nói rằng chỉ có một phần ba số người từ các quốc gia phía nam đến Đảo vàng lần này.

Từ đó có thể tính được rằng lực của hai bên hoàn toàn không bằng nhau.

Nhưng họ lại nói ở đây: “Sư phụ, không thể không làm. Ta sẽ giúp. Ở đây, ta sẽ nghĩ cách để trì hoãn trận chiến quyết định.”

Bạch Sĩ Câu trịnh trọng nói: “Nếu Tống gia cùng A Bạc Dẫn liên thủ, các người cũng không có tác dụng gì, nếu không sẽ mất mạng.”

Trình Uyên gật đầu, trong mắt hiện lên một tia mờ mịt, nhưng nhanh chóng bị hấn che lại, khẽ cười nói: “Ba, đừng lo lắng, con sẽ cẩn thận.”

Bạch Sĩ Câu muốn nói gì nữa, nhưng Trình Uyên lại thờ dài nói: “Năng lực của tôi là do sư phụ ban cho. Nếu cô ấy gặp khó khăn, chúng ta làm sao có thể bỏ qua”

Vì vậy Bạch Sĩ Câu im bật.

Những người khác cũng im lặng.

Sau cuộc họp, Trình Uyên bước ra khỏi tòa nhà chính thức ở thành phố Tinh Huy và tình cờ gặp hai anh chị Tiêu Viêm và Trần Thành.

Chương 1080

Hai người lẳng lặng đứng ở cửa, Trần Thành ôm cánh tay, ném thử ngòi xôm trên bậc thang, hiển nhiên là đang đợi hấn.

Trình Uyên đi tới, cười nhẹ rồi nói đùa: “Hai người thật là anh em, hai người một năm không thể nói nhiều hơn Hoàng Đại Cường nói hai ngày.”

“Đụ chú mày.” Trần Thành hừ lạnh.

“Tôi có chuyện liên quan đến tôi.” Trình Uyên đi tới chỗ anh, cảm thấy anh đứng cùng Trần Thành có vẻ thấp bé quá, nên xoay người ngồi xuống bên cạnh Tiểu Nhiễm.

Hãy ném thử và nói: “Tôi và anh trai đều đang ở cấp số 2. Sẽ chẳng ích gì nếu trận chiến quyết định, vì vậy”

“Vậy đi theo anh xem em có giúp được gì không.” Trần Thành trả lời.

Trình Uyên cười lắc đầu nói: “Được rồi, ta sẽ lấy lòng.”

Nói xong, anh vươn tay vỗ vỗ vai Tiêu Viêm.

Hương vị thân thể run lên, khó chịu: “Ngươi muốn chết?”

Trình Uyên nhún vai nói với Trần Thành, “Nói cho cậu biết, hãy cho tôi một cuộc sống tốt, nếu không tôi xin lỗi Chung Hân!”

Sau đó, mặc kệ Trần Thành và Tantan có đồng ý hay không, vồ nhẹ vào hông họ rồi rời đi.

Rõ ràng, khi Trình Uyên ra tay giúp đỡ Vân Dĩ Hà, anh phải đối mặt với một cao thủ mà họ không thể tưởng tượng nổi, và hệ số rủi ro phải cao hơn cái gọi là trận chiến quyết định này.

“Anh ơi, em phải làm sao” Tiêu Viêm hỏi.

Trần Thành lắc đầu.

Sau khi rời khỏi tòa nhà chính thức của thành phố Tinh Huy, Trình Uyên nhảy vào một chiếc xe tải và lái về hướng quận 5.

Anh ấy phải nhìn thấy Thương Vân.

Thương Vân chết tiệt cũng không để lại thông tin liên lạc.

Không thể nào, anh ta chỉ có thể chấp nhận rủi ro.

Xe dừng ở một khu rừng ngoại ô thành phố, quận 5.

Sau khi Trình Uyên nhảy xuống xe, anh không nhìn được sò lên cái đầu trọc lóc to lớn của mình, phát hiện trên đỉnh đầu lúc này đã mọc ra một ít tóc, có chút buộc chặt.

“Hoặc là người xông lên trời học ba tiếng chó sủa, ta sẽ xuất hiện, hoặc là chờ ta chủ động đến cùng người.”

Đây là những gì Thương Vân nói với Trình Uyên. Phương thức trước rõ ràng là đang trêu chọc hẳn.

Nhưng bây giờ

Mẹ kiếp, bạn có muốn thử div không

Trình Uyên nhìn quanh.

Vì còn cách khu số 5 khoảng một km, hẻo lánh, trời lại về đêm, trong rừng cây tối mịt chỉ còn nghe thấy tiếng côn trùng.

Trình Uyên lấy ra một bộ quần áo đen từ trong xe tải, mặc vào người, chuẩn bị xông lên.

Vừa định đi, tôi nghe thấy sau lưng có giọng nói.

“Không phải em nói đợi anh sẽ chủ động đến tìm em”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, thân thể Trình Uyên như đông cứng lại.

Anh ta quay đầu không tin nhìn Thương Vân đang đứng cách đó không xa.

Thương Vân cười.

Trình Uyên hơi bối rối.

Thương Vân “khúc khích” cười nói: “Ta đoán được người sẽ tới, ta đây đặc biệt chờ người.”

“Bạn đoán tôi sẽ đến”

Thương Vân mặc một chiếc áo len màu tím, trông rất sáng khoái. Hai tay chống lưng, cô ấy đi vòng qua trước mặt Trình Uyên, cười nhẹ rồi nói: “Bạn nghĩ tôi đã phạm sai lầm nên muốn hỏi tôi chuyện gì đang xảy ra trong trận chiến lớn này?”

Trình Uyên khẽ cau mày gật đầu: “Đúng vậy.”

Thương Vân thở dài, quay đầu nhìn về phía xa, nói: “Kỳ thật chuyện này nằm ngoài dự đoán của ta, ta vốn tưởng rằng bản vương chỉ muốn phái ta đi chữa người, nhưng hiện tại xem ra ta đã nghĩ quá đơn giản.”

Chương 1081

Chương 1081:

Trong đầu Trình Uyên chợt lóe lên một tia sáng, anh hỏi, “A Bắc Duẫn đã tự mình đến Đảo vàng.”

Thương Vân sửng sốt một chút, sau đó khinh thường nhìn Trình Uyên, chế nhạo: “Ta muốn làm cho ta bối rối.”

Trình Uyên hơi thất vọng khi ý định của mình bị nhìn thấu.

Anh ta muốn biết liệu A Bắc Duẫn và Đông Tâm Tử sẽ đối phó với Dương Duệ hay Vân Dĩ Hà, nếu Thương Vân nói rằng A Bắc Duẫn đã đến Đảo vàng, thì rõ ràng mục tiêu của họ là Vân Dĩ Hà.

Thật không may, Thương Vân có vẻ nhanh nhẹn hơn anh nghĩ.

“Mặc kệ bổn vương của ta có tới hay không, từ khi ngài đã hạ lệnh, ta đương nhiên phải tuân theo.” Thương Vân nói.

Trình Uyên bức xúc: “Các người đều là kẻ muốn chiếm đoạt quyền lực, còn quan tâm đến mệnh lệnh của hấn.”

Nghe những lời này, Thương Vân cười cười, không nói gì.

Trình Uyên chợt bừng tỉnh: “Ồ, ra là vậy, sự soán ngôi mà cậu nói dường như không giống với những gì tôi hiểu.”

“Người đã chiếm đoạt quyền thừa kế, vì vậy không cần thiết phải lật đổ A Bạch Duẫn.”

Nghe vậy, sắc mặt của Thương Vân lập tức thay đổi, anh ta đột ngột quay người lại nhìn Trình Uyên, một tia sát khí biến mất trong mắt anh ta.

“Sao anh biết” cô lạnh giọng hỏi.

“A Bất Đề nói với tôi.” Trình Uyên thản nhiên nói dối: “Hơn nữa, không khó để biết được thân thế của cậu. Dù sao thì người dân các nước phía nam đều biết rằng A Bạch Duẫn có ba người con trai, và A Bất Vực A Bất Hối với A Bất Đề.”

“Còn biết gì nữa không?” Thương Vân nheo mắt tiếp tục hỏi.

Trình Uyên khẽ cười nói: “Ta biết người là A Bất Hối, cho nên ta trước đây rất tò mò, người là nam hay nữ.”

Thương Vân hừ lạnh, quay lưng về phía Trình Uyên, như đang tức giận.

Trình Uyên không ngờ phản ứng của cô lại lớn như vậy, và anh không khỏi có chút bối rối.

Đương nhiên vào lúc này, Trình Uyên nhìn thấy Thương Vân quay lưng về phía mình, từ cự ly ngắn cúi đầu xuống, có thể gõ đầu cô, trong lòng lại động.

Đầu của bạn không phải là cánh cổng của sự sống, và không có cổng sự sống trên thái dương của bạn. Tôi không tin rằng cổ của bạn có thể được luyện thành thép.

Vì một lý do nào đó, trong Trình Uyên luôn có một niềm tin khó giải thích đã triệu hồi Trình Uyên, khiến anh không thể cưỡng lại ý muốn tìm đến Cổng sự sống Thương Vân.

sau đó

“đã chết!”

Anh giận dữ hét lên và tập trung toàn bộ sức mạnh vào cùi chỏ, dồn mạnh nhất của một năm đâm cổ Baji giáng vào chiếc cổ mảnh mai của Thương Vân.

“Bùm!” Một âm thanh.

“Chết tiệt!” Trình Uyên đột nhiên chửi thề trong lòng, bởi vì phản lực cực lớn, hấn suýt chút nữa không đánh gãy cùi chỏ.

không phải!

Thương Vân từ từ quay đầu lại, nhìn Trình Uyên với vẻ mặt khó hiểu.

Trình Uyên gãi đầu, ngượng nghịu cười: “Ta muốn nói cho người biết trên cổ người có con muỗi, người sẽ không tin.”

Chương 1082

Chương 1082:

Thương Vân nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười thần bí.

“Anh tin em gái của anh!” Đột nhiên, nắm đấm nhỏ của anh thối mạnh vào mặt Trình Uyên.

“Bang!” Trình Uyên bị nổ văng ra xa mười mét.

“Bởi vì quê hương của ta theo đuổi phái mạnh, coi thường phụ nữ, phụ nữ sinh ra đã không có địa vị. Nhưng trong ba anh em ta, tài năng võ nghệ của ta là cao nhất.”

“Như vậy không hòa, ta từ nhỏ liền đổi thành nam tử.”

“Các chiến binh các nước phương nam, không ai biết ta là nữ, không ai biết ta là nữ nhiều năm như vậy.”

“Chỉ khi gặp được anh, em mới thực sự là chính mình.”

Thương Vân ngồi dưới gốc cây to, hai tay ôm đầu gối, cay đắng nói với Trình Uyên, khuôn mặt đỏ bừng và sung tấy.

Lúc này Thương Vân cho Trình Uyên cảm giác đó là một cô bé cô đơn và bơ vơ.

Đương nhiên, loại suy nghĩ này chỉ là thoáng qua, nghĩ đến sức mạnh đáng sợ của cô, hình ảnh trong đầu Trình Uyên lập tức biến thành một lão phù thủy.

“Một người phụ nữ không có quyền thừa kế.” Thương Vân quay mặt lại, mỉm cười với Trình Uyên.

Nhưng ngay sau đó, một dấu vết của nỗi buồn thoáng qua trong mắt cô.

Sa Nặc Nhân nói: “Nhưng là ta không hòa! Ta hơn cả hai người.”

Thực ra Trình Uyên vẫn chưa hiểu ra điều gì đó nên hỏi: “Tôi đã giết anh trai cậu, cậu không ghét tôi chút nào”

Thương Vân lắc đầu: “Không phải mẹ ta sinh ra. Đừng nói là người giết A Bất Đề. Cho dù cùng nhau giết A Bất Vực, ta cũng sẽ không cảm thấy buồn bực một chút.”

“Cho nên, nếu để ta giúp người soạn đoạt quyền lực, mục đích chính là muốn giết A Bất Vực,” Trình Uyên nhẹ giọng nói.

Chương 1083

Thương Vân cười nói: “Đều không phải, ta vẫn cần người trước giúp ta thiết lập hệ thống kinh tế ở các nước phía nam, sau đó chuẩn bị mọi thứ cần thiết.”

“Vậy thì trận chiến quyết định này, cậu phải có thái độ.” Trình Uyên nheo mắt nói mục đích chính tôi nay đến Thương Vân.

“Đương nhiên!” Thương Vân gật đầu.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức để đặt một cầu thủ có trình độ cao trên băng ghế dự bị trước. Thương Vân nói: “Ba ngày.”

Khi nghe điều này, Trình Uyên lại cau mày.

Mặc dù biết Thương Vân đã nhượng bộ lớn, nhưng không biết khi nào kẻ địch sẽ xuất hiện thì cũng không an toàn cho bọn họ.

“Không, ba ngày không đủ!”

Thương Vân khẽ cau mày, “Này, đừng coi thường. Đây là giới hạn mà tôi có thể đạt được.”

Trình Uyên hít một hơi thật sâu, nhìn thấy phản ứng kiên quyết của cô, biết rằng không có chỗ để điều động, nghĩ lại, ba ngày còn hơn không.

Tôi hy vọng rằng trong vòng ba ngày này, những gì nên xảy ra có thể xảy ra.

Sau khi chia tay Thương Vân, anh lái xe đi, thay vì quay lại thành phố Tinh Huy, anh lái xe đến quận Hoàng Sơn, nửa còn lại của Đảo vàng.

Đọc theo đường bờ biển, vào lúc bình minh, cuối cùng không xa vị trí của hầm thứ ba.

Lúc này xe đã hết xăng.

Trình Uyên xuống xe và chuyển sang đi bộ.

Khi tôi đến gần hầm thứ ba, tôi ngồi xỏm xuống và rửa mặt thì gặp một con sông nhỏ nước ngọt.

Nước sông rất mát lạnh, ào ào phủ vào mặt, khiến hấn lập tức có thêm khí lực.

Chỉ là từ hôm qua đến giờ không thèm để ý ăn uống, trong bụng có chút biểu tình, muốn tìm mấy cây ăn quả dại, hái một ít quả dại để lót dạ, đợi đến hầm là được. đang tìm Vân Dĩ Hà để có thứ gì đó để ăn.

Ngay khi tôi đứng dậy, tôi nghe thấy một giọng nói.

“Thiếu gia, người phát hỏa sao?”

Trình Uyên bất ngờ bị sốc, lông tơ khắp người dựng ngược lên trong phút chốc.

Nhìn lên, tôi thấy một ông già khoảng sáu mươi tuổi đang ngồi bên kia sông, xâu một vài con cá to bằng cành cây cọ, và đặt trước mặt ông một ít củi khô.

Với thực lực của Trình Uyên hôm nay, trong quá trình rửa mặt, cậu không hề để ý đến một ông già ở bên kia.

Sông không rộng, chỉ độ chục mét.

Trong lòng có cảnh giác, nhưng vẫn vươn tay sờ soạng trên người hắn.

Bởi vì hắn hút thuốc, hắn hắn là mang theo lửa.

“Anh là ai, sao anh lại ở đây?” Trình Uyên bước tới, truyền lửa cho đối phương.

Người đàn ông già đi đôi giày cao su màu xanh lá cây rất thịnh hành cách đây 20 năm, mặc quần phục rằn ri, tay áo xắn lên nhưng vẫn có thể nhìn thấy phần ướt đẫm, khuôn mặt hơi ngả vàng và đen. , tương tự như vàng quanh năm. Những người làm việc trong mỏ cũng rất giống nhau.

Nhưng điều khiến Trình Uyên chú ý là bàn tay phải của ông lão đã biến mất khỏi cổ tay.

Nhận lấy chiếc bật lửa, ông lão ngẩng đầu cười toe toét với Trình Uyên, lộ ra một hàm răng to màu vàng kim, nói: “Tôi

không có con cái, thích lang thang, không biết bằng cách nào mà tôi đến đây.”

Sau đó, tôi tìm đến một số củi khô, hình như là cá nường.

Chương 1084

Nghe anh nói, Trình Uyên nhận ra đằng sau anh có một chiếc túi vải màu đen, chiếc túi vải trông rất cũ và đã sờn rách đôi chỗ.

Không nghĩ tới, chiếc túi này hẳn là vật dụng cần thiết hàng ngày của anh ấy.

Chẳng lẽ lúc trước ông lão này ở Đảo Vàng, vì không có con cái không thể về nội địa, về già mất khả năng lao động, sau đó lang thang vô tình đi vào trong núi.

“Ở nơi hoang vu này, sao thiếu gia lại tới đây?” Ông lão đốt đuốc đưa lại bật lửa cho Trình Uyên, bắt đầu châm cá vào đồng lửa.

Trình Uyên cầm bật lửa nghĩ ngợi rồi đưa cho ông lão và nói: “Ông có thể giữ cái này.”

Ông lão ngẩng đầu cười toe toét với Trình Uyên, lại lộ ra hàm răng to màu vàng, cười gật đầu: “Ồ, cảm ơn thiếu gia.”

“Không có gì.”

Nói xong Trình Uyên quay lưng bỏ đi.

“Thiếu gia, ta nhiều cá, nếu không người có thể ăn một ít.”

Đúng lúc này, ông lão phía sau đột nhiên gọi Trình Uyên.

Trình Uyên dừng lại và nhìn lại món cá nướng trên tay ông già.

Trên mặt đất còn có bốn xiên cá to bằng lòng bàn tay.

Vừa định từ chối thì trong bụng vang lên tiếng “thủ thi”, anh không khỏi lúng túng cười: “Không sao đâu.”

Vì vậy, anh ngồi xổm trước mặt ông già, nhặt những con cá còn lại và bắt đầu đun trên lửa. Phải nói rằng, Trình Uyên có biệt tài nấu nướng, đó là món cá nướng đơn giản nhất, nướng được vàng đều các mặt, giòn rụm.

“Này, kỹ thuật của ngươi so với lão phu và của ta tốt hơn.”
Lão nhân không khỏi thở dài.

Trình Uyên khẽ mỉm cười hỏi: “Chú ơi, chú đi lung tung thế này thì không có chuyện gì đâu.”

Ông lão cười nói: “Ta không có con cái không lo, ta thích đi loanh quanh, chờ ngày không nhúc nhích được, nhắm mắt đưa chân, ngươi chết ở nơi nào.”

Trình Uyên đưa cá nướng cho ông lão trước, nói: “Như vậy không tốt đâu. Trên trời có chim trời, côn trùng, có chết cũng không sợ phật lòng.”

Ông lão cười khà khà nói: “Có chết cũng chết. Dù chim trời ăn thịt ta, sâu dưới đất chui vào xương ta, chẳng lẽ ta không biết chuyện đau lòng sẽ không xảy ra.”

“Này, cơ thể này chỉ là một chiếc túi da. Túi da có ích gì nếu linh hồn không còn nữa”

Mặc dù Trình Uyên cũng cảm thấy những gì mình nói là đúng, nhưng nó có liên quan đến ràng buộc về tín ngưỡng, phong tục và những thứ khác, cậu luôn cảm thấy điều này không tốt nên cười nói: “Su phụ, ngài là như thế này. đi theo con đường này và đi về phía đông. Qua hai ngọn núi, bạn có thể nhìn thấy thành phố. “

“Thành phố ở đó từng được gọi là Quận 3, bây giờ nó được gọi là Thành phố Tinh Huy, nó khác.”

“Bạn sẽ biết khi bạn quay trở lại và nhìn lại. Có những viện dưỡng lão, bệnh viện và trung tâm hoạt động giải trí cho người cao tuổi.”

Ông lão lắc đầu nói: “Quên đi, ta không có vàng.”

Trình Uyên nghiêm túc nói: “Không có vàng.”

Cả hai trò chuyện với nhau cho đến khi năm con cá bị xóa sổ.

Cựu chiến binh hỏi Trình Uyên: “Em no chưa?”

Trình Uyên gật đầu nói: “Tôi no rồi.”

Ông lão cười: “Cứ ăn khi no, khi no mới có sức mà làm việc”.

Chương 1085

“Làm việc, làm gì” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Ông lão đứng thẳng người, cầm lấy chiếc túi màu đen của mình, nói: “Một người còn sống để làm việc.”

Trình Uyên nhìn anh đang lúi húi đi tập tễnh đi về phía sâu trong rừng, cau mày.

Hắn không hề cảm thấy một chút Nội Lực nào từ hắn, cũng không cảm thấy một tia sát khí nào, những gì mà ông lão thể hiện thực sự giống như một ông già.

Nhưng Trình Uyên luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Tại sao anh ta ở bên kia sông trước đây và không nhận ra sự tồn tại của mình

Tôi rất ngạc nhiên, tôi luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, tôi rút ra một điều thuốc, ngậm trong miệng và nhận ra rằng ngọn lửa đã được cho đi.

Và vào lúc này.

Trên đỉnh một ngọn núi trong dãy núi Trường Sơn.

Bên ngoài một cabin đơn giản.

Một người đàn ông trung niên đang ngồi trên chiếc ghế đan, đan áo len rất nghiêm túc.

Trước mặt anh, trên bàn có một chiếc bàn gỗ đơn giản với một ấm trà và ba chiếc cốc bằng cát màu tím.

Đột nhiên, hần đan áo len dừng một chút, chậm rãi ngẩng đầu lên, cười nói: “Mau đi, trà gần như nguội rồi.”

Nói xong, anh vội vàng nhét chiếc áo len không mặc vào gầm ghế, như thể sợ bị nhìn thấy.

Người đàn ông trung niên này không phải ai khác, mà chính là Dương Duệ, sư phụ của Đạo Trưởng và những người khác.

Vừa dứt giọng, cả hai cùng bước lên từ những bậc đá cuối cùng trên đỉnh núi.

Dương Duệ dường như biết hai người sắp tới, vẻ mặt rất bình tĩnh, không thèm nhìn nhau mà cầm ấm trà lên, rót trà vào chén không vội vàng.

Màn sương trắng xóa chứng tỏ trà vẫn còn nóng.

Dương Duệ bình tĩnh, giống như đang tiếp đãi hai người bạn cũ.

“Tông chủ suy nghĩ kỹ đi!”

“A Bạc Duẫn!”

“Ta đã nhìn thấy Sư phụ!”

Hai người đứng cạnh nhau, cúi đầu chào Dương Duệ, đồng thanh nói câu cuối cùng.

Dương Duệ cười nhẹ nói: “Quên đi, uống trà.”

Nếu như Đạo Trưởng và những người khác ở đây, hẳn nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc.

Vì đây là một bí mật mà hầu như không ai biết.

Trung niên, Đông Tâm Tử, với đôi lông mày vuông và khuôn mặt khá, trông giống như A Bạc Duẫn, ngoài ba mươi tuổi, rất thư sinh và có nước da màu lúa mì nhẹ nhàng.

Hai người này hóa ra là đệ tử của Dương Duệ.

“Nếu tôi nhớ không lầm, A Bạc Duẫn là đệ tử thế hệ thứ hai của tôi, đúng không?”

Dương Duệ cười hỏi.

A Bạc Duẫn, người trông cực kỳ trẻ, nhanh chóng gật đầu:
“Vâng!”

“Tâm Tử là thế hệ thứ ba” Dương Duệ quay sang đối mặt với Đông Tâm Tử.

Đông Tâm Tử cũng nhanh chóng cung kính đáp: “Dạ thưa sư phụ!”

Chương 1086

Dương Duệ gật đầu, hỏi Tống ba suy nghĩ: “Người giả chết mà đổ tội cho nhà họ Trịnh. Thực ra người biết Trình gia sẽ giải oan cho người. Đây không phải là mục đích thực sự của người. Mục đích thực sự của người là để cho đạo sĩ ngồi vào chỗ. liên minh kinh doanh. Ở vị trí chủ tịch, đạo sĩ nhờ tôi giúp dẹp bỏ bọn tội phạm trên đảo Vàng, đoán chừng tôi sẽ cứ đi thử một phen. ”

“Trước đây, người để cho Đạo sư gây áp lực lên Trình Uyên, suýt chút nữa giết chết Trình Uyên, người đã nói cho Vân Dĩ Hà biết chuyện này. Vân Dĩ Hà đến tìm ta làm phiền. Ta tạm thời chỉ có thể nhờ Tiêu Viêm bảo vệ Trình Uyên mà thôi.” . Sau một thời gian. Bằng cách này, Trình Uyên tự nhiên theo Tiêu Viêm khi ở Đảo Vàng. ”

“Kỳ thật, trên Đảo Vàng, người đều đã ở trong bóng tối. Tất cả những chuyện có vẻ trùng hợp ngẫu nhiên mà bọn họ gặp phải, đều bị người dụ dỗ từng bước một.”

“Người cho Trình Uyên biết bí mật của bảo vật thứ ba, đồng thời an bài hung thần cho Trình Uyên, chỉ để hắn tạm thời giữ bảo vật thứ ba cho người, bởi vì người biết hắn sẽ không động thủ.”

“Chuỗi hoạt động này có thể nói là dựa trên sự hiểu biết của anh về tính cách của Trình Uyên.”

“Sau đó, anh đã lợi dụng Trình Uyên để biết được bí mật của kho tiền và phát triển một loạt thiết kế mà từ đó tất cả những

kẻ có dã tâm trộm vàng đều nổi lên.”

“Nhưng mọi thứ đều dựa vào điều kiện tiên quyết, đó là Trình Uyên phải có thực lực nhất định. Bởi vậy, mười năm trước, các người đã bắt đầu vùi dập quân cờ, chẳng hạn như Long Thâm Vũ và Vũ Phi. Đương nhiên, Đạo Trưởng cũng có phần hơi” quá.”

“Tuy nhiên, tôi chưa bao giờ hiểu một điều.”

“Tại sao anh lại chọn Trình Uyên? Nếu tôi không sai, khi anh sắp xếp những chuyện này mười năm trước, chúng tôi đã không chỉ định Trình Uyên là một trong những ứng cử viên cho bảo bối đầu tiên.”

“Hơn nữa, nếu như người có thể chờ Trình Uyên thật sự kế thừa bảo vật thứ nhất, vậy thì người không cần phải mạo hiểm.”

Dương Duệ không có ý tứ gì mà duỗi tay ra hiệu hai người uống trà, trên mặt nói ra tất cả mọi thứ, kể cả nghi vấn của chính mình.

Đối với khả năng đoán được chuyện này của Dương Duệ, Đông Tâm Tư có vẻ không ngạc nhiên chút nào, bình tĩnh nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng thở dài nói: “Vẫn còn một số tính toán sai lầm. Không ngờ, hung thần lại mất trí nhớ.”

“Về lý do tại sao tôi chọn Trình Uyên, có lẽ”

Nói đến đây, anh dừng lại, rồi tiếp tục trầm tư trong giây lát: “Lý trí của anh cũng nên giống như Sư phụ.”

“Sư phụ nói đúng. Kỳ thật nếu như ta chờ đợi, mọi chuyện trở nên đơn giản hơn. Chỉ là đệ đệ không thể chờ được nữa.”

Sau khi nhận được câu trả lời của Đông Tâm Tư, Dương Duệ gật đầu, sau đó quay đầu lại hỏi A Bạc Duẫn: “Về nhà có tốt không?”

A Bạc Duẫn thờ dài, lắc đầu nói: “Con trai út vừa mới qua đời.”

Dương Duệ thờ dài, “Phiền muộn.”

A Bạc Duẫn cười khỏ nói: “Bị Trình Uyên giết rồi!”

Dương Duệ hơi giật mình, rồi lại thờ dài: “Sự trưởng thành của Trình Uyên đã vượt quá sự mong đợi của chúng tôi.”

“Vâng!” Đông Tâm Tư trả lời.

Dương Duệ tiếp tục hỏi A Bạc Duẫn: “Ba đứa con của ngươi, ngươi có biết chúng nó đều là của ngươi không?”

A Bạc Duẫn lắc đầu: “Họ luôn nghĩ mình cùng cha khác mẹ.”

“Vì vậy, nếu họ chiến đấu với nhau cho vị trí của bạn,” Dương Duệ.

A Bạc Duẫn cười nhẹ: “Từ xa xưa, việc sống sót của những người khỏe nhất là chuyện bình thường ở các nước phía nam.”

Kết quả là ba người họ trở nên im lặng.

Không biết đã qua bao lâu, Tống gia: “Chủ nhân, đã muộn.”

Dương Duệ cũng ngẩng đầu nhìn mặt trời trên bầu trời đã gần trưa, cười khò: “Ừ, đã muộn rồi.”

“Anh còn điều gì muốn nói không” A Bạch Duẫn mắt bỗng đỏ hoe.

Chương 1087

Dương Duệ trầm ngâm một hồi, nói: “Mấy năm nay đã dạy hai mươi ba người học nghề. Chỉ cần cố gắng là có thể đến gặp tôi thường xuyên. Các người đều quá bận.”

“Tất cả đều là vô nghĩa!” Giọng điệu của Đông Tâm Tư đột nhiên trở nên nặng nề.

A Bạch Dẫn nói, “Chủ nhân, chúng ta hàng năm sẽ đến gặp ngài hôm nay!”

“bùm!”

Một tiếng động lớn!

Đông Tâm Tư đột nhiên bắn ra, vỗ một cái lòng bàn tay trên bàn trà, bàn trà đột nhiên rơi xuống, đồng thời, dường như có một luồng khí tức gần như cường đại lan tràn ra xung quanh, chính là Nội Lực do bên ngoài phóng thích ra. .

Cùng lúc đó, A Bạch Dẫn cũng giáng cho Dương Duệ một cú đấm, và có một luồng khí gần như đáng kể xung quanh anh ta, ra khỏi cơ thể anh ta.

Tốc độ của hai người gần như ở mức cực đại, và nếu chụp bằng máy ảnh, họ sẽ giống như bị rớt khung hình nghiêm trọng.

Đồng thời, trong hàm thứ ba của Đảo Vàng.

Trình Uyên cũng nhìn thấy Vân Dĩ Hà.

Sau khi biết ý định của Trình Uyên, Vân Dĩ Hà nhìn anh với ánh mắt âu yếm.

Trình Uyên có chút hoảng hốt: “Chủ nhân, đừng nhìn ta thế này, ngươi rất hoảng rồi.”

Vân Dĩ Hà cười nói: “Nếu ngươi có thể có được trái tim này, ta sẽ bằng lòng.”

Trình Uyên vừa định vui mừng, nhưng sau đó Vân Dĩ Hà lại thở dài: “Thực ra không phải sự phụ coi thường ngươi, nhưng nếu Tống gia và A Bắc Dẫn liên thủ giết ta ở đây, ngươi thật sự không giúp được gì.” không những không giúp được mà còn rất có thể mất mạng ”.

Trình Uyên không vui, nói: “Chủ nhân, ta hiện tại cũng có trung cấp thực lực.”

Vân Dĩ Hà lắc đầu cười, vừa định nói thì vẻ mặt chợt giật mình.

“chuyện gì đang xảy ra vậy”

Nhìn thấy sự thay đổi này của cô, Trình Uyên trong lòng “đập thình thịch”.

Vân Dĩ Hà cau mày và mím chặt môi.

Một lúc lâu sau, anh ấy nói: ” Đến đây !”

“Hai mươi năm!”

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai Vân Dĩ Hà và Trình Uyên.

Giọng nói này rất đặc biệt, có cảm giác như có ai đó đang nói bên tai mình với Trình Uyên, tuy không lớn nhưng lại rất rõ ràng.

Nhưng trên thực tế anh ta hiểu rằng mọi người không ở trong hang động.

Anh nhìn Vân Dĩ Hà với vẻ ngạc nhiên.

Lông mày của Vân Dĩ Hà hơi giãn ra, và cô ấy nói, “Thì ra là anh đến. Có vẻ như hai kẻ phản đồ đã đến chỗ sư huynh.”

Hai kẻ bất lương

Trình Uyên sững sốt, ngạc nhiên hỏi: “Sư phụ, ý của ngài là sư phụ của Đông Tâm Tử và A Bắc Duẫn.”

Vân Dĩ Hà gật đầu.

Đầu Trình Uyên có chút lộn xộn.

Hãy nếm rằng Dao Chang Vũ Phi và những người khác là học trò của Dương Duệ, và Đông Tâm Tử cũng là

Dương Duệ đã nhận bao nhiêu người đệ tử?

Giọng của Vân Dĩ Hà rõ ràng là không lớn, và Trình Uyên không nghĩ rằng giọng nói này có thể nghe thấy ở bên ngoài hang động.

Chương 1088

Tuy nhiên, ngay sau đó, giọng nói ấy lại vang lên: “Năm ngón tay, một chân, hai mươi năm qua, anh luôn nhớ em.”

“Chủ nhân, hẳn là ai” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Rõ ràng, giọng nói này không phải là Đông Tâm Tư.

Vân Dĩ Hà bình tĩnh nói: “Hai mươi năm trước, các thủ lĩnh của các cường quốc phía Nam khi họ xâm lược Đông lục địa.”

“Thành phố trên mây!”

Trình Uyên bất ngờ bị sốc.

Ông vẫn học được từ Bạch Sĩ Câu về cuộc xâm lược các nước phía nam hai mươi năm trước. Ta cũng biết lúc đó chính Vân Dĩ Hà đã đánh bại thủ lĩnh các nước phía nam, chuyển bại thành thắng.

“Đừng lo lắng.” Vân Dĩ Hà cười nhẹ nói: “Vi hai mươi năm trước tôi có thể hủy bỏ chân và năm ngón tay của anh ấy, nên đến hôm nay tôi vẫn có thể làm được”.

Nghe những lời này, Trình Uyên chợt nhớ tới ông lão nường cá hồi sáng mà cậu gặp.

Phải, anh ta thiếu năm ngón tay và không giấu giếm chuyện đó, khi anh ta rời đi, chân anh ta cũng tập tễnh.

Anh ta tỉnh dậy ngay lập tức.

“Vân Dĩ Hà, đi ra, bảo bối tốt, thật đáng tiếc đã sụp đổ!”

Giọng nói lại vang lên.

Trình Uyên trầm kinh hãi: Đây có phải là sức mạnh của Thần Võ không, nói không chừng có thể đánh sập toàn bộ kho vàng.

Vân Dĩ Hà không nói nữa mà bước thẳng ra ngoài, Trình Uyên cũng theo sát.

Giờ thì cuối cùng anh cũng hiểu được chỗ kinh khủng của Đông Tâm Tử. Hóa ra là Đông Tâm Tử không muốn giết một người trong số họ, và sau đó từ từ cố gắng giết người còn lại, anh ta muốn giết Dương Duệ và Vân Dĩ Hà cùng một lúc.

Nhưng Trình Uyên tự hỏi một chút, nếu Đông Tâm Tử kết hợp tất cả sức mạnh của mình để đối phó với Dương Duệ hoặc Vân Dĩ Hà, chẳng phải sẽ an toàn hơn khi đánh bại từng người đó sao?

Nhưng tại sao ông ta lại liều mình chia quân?

Vân Dĩ Hà dường như nhìn ra được suy nghĩ của Trình Uyên, nói nhỏ: “Đông Tâm Tử sợ rằng không đợi được nữa.”

“Cái gì” Trình Uyên giật mình.

Vân Dĩ Hà cười nhẹ nói: “Anh ấy có vấn đề về tim. Tôi sợ rằng anh ấy đã biết sắp hết thời gian rồi, không còn thời gian chờ đợi nữa mới có thể quyết định vội vàng như vậy. Đó là một canh bạc với những giây phút cuối cùng của cuộc đời anh ấy.”

Trình Uyên ngạc nhiên: “Đến trạng thái rồi mà vẫn ồm”

Vân Dĩ Hà nhìn hấn tức giận nói: “Con người không phải thần thánh, không thể sinh, già, bệnh hay chết.”

Trình Uyên mở miệng và anh không tiếp tục hỏi nữa, vì anh muốn nói: Anh và Dương Duệ đều đã hơn 80 tuổi, một người trông 40 còn người kia 30 tuổi.

Theo Vân Dĩ Hà ra khỏi hầm, anh đi thêm một đoạn nữa, và cuối cùng đến bãi biển bên bờ biển.

Trình Uyên bị sốc.

Giọng ông già vọng vào hầm từ rất xa

có thật không.

Anh và Vân Dĩ Hà nhìn thấy một ông già mặc đồ rằn ri, xắn quần đứng dưới biển, cúi người bắt cá.

Vâng, vâng, nó đang bắt cá.

Cách anh ta không xa có một cành cây rất mảnh và dài, sau khi bắt được cá, anh ta đặt con cá lên cành cây rồi đi bắt con tiếp theo.

Chương 1089

Ngay cả khi Vân Dĩ Hà và Trình Uyên xuất hiện cách anh không xa, anh vẫn tự mình câu được con cá.

Vân Dĩ Hà không vội, nên cùng Trình Uyên đứng trên bãi biển, đợi anh.

“Anh già rồi.” Vân Dĩ Hà thở dài.

“P” bắn nhanh như chớp, lao nhanh xuống biển, vừa rút lại thì ông lão đã chộp được con cá sống động trên tay.

Kết quả, anh ta nhìn con cá, có vẻ không hài lòng, sau đó ném con cá trở lại biển, rồi tiếp tục cúi xuống tìm nó.

“Năm tháng không tha, trừ bỏ các người nghịch thiên không bao giờ có thể già đi.”

Ông ta bắt được một con cá khác từ biển về, ông lão cầm lấy nó và so sánh với con cá xiên trên cành cây rồi cười toe toét, sau khi lộ ra một chiếc răng to màu vàng, ông xiên con cá trên cành cây, bằng cách này, có năm con cá.

Sau khi tạo ra năm người trong số họ, anh ta đứng thẳng dậy, quay lại và nhắc các cành cây lên rồi khập khiễng đi về phía bãi biển.

Phía sau, ông lão cẩn thận nhét con cá vào cát và lau đôi bàn tay ướt đầm. Đứng thẳng người mỉm cười và liếc nhìn Vân Dĩ Hà.

Khi nhìn thấy Trình Uyên, anh hơi giật mình.

“Người đệ tử của tôi!” Vân Dĩ Hà giới thiệu.

Ông lão lại cười toe toét và nói: “Nó là con đẻ của con rồng đó”

Vân Dĩ Hà khẽ gật đầu.

“Hèn chi.” Ông già lại lộ hàm răng to vàng, hehe cười: “Hèn gì tôi thấy ông đẹp mắt quá, anh bạn trẻ, con cá nướng ngon lắm, nếu có dịp thì nướng cho tôi, đổi lại, tôi sẽ dạy cho bạn một số kinh nghiệm. “

Cuộc nói chuyện giữa hai người họ khiến Trình Uyên ngạc nhiên.

Đặc biệt là khi đối mặt với ông già xa lạ này, không hiểu vì lý do gì, anh ta vẫn không thể nảy sinh bất kỳ sự thù địch nào.

Hậu duệ của rồng khiến vẻ mặt anh càng thêm khó hiểu, anh nhìn Vân Dĩ Hà với ánh mắt kinh ngạc.

Vân Dĩ Hà cười nói: “Con rồng là người.”

Ông lão bước đến chiếc túi vải cũ của mình, từ từ cởi trói cho chiếc túi vải, rồi để lộ những mảnh đồ sắt bên trong.

Nó chỉ là một mớ sắt lộn xộn, và sau đó anh ấy đã khéo léo ghép những mảnh sắt đó lại với nhau, và sau đó tạo thành một vũ khí tương tự như một chiếc chùy.

Trước đây, Trình Uyên luôn nghĩ rằng chiếc túi vải này đựng những vật dụng cần thiết hàng ngày của mình.

Lúc này anh mới hiểu hóa ra đó là vũ khí của mình, một thứ vũ khí rất kỳ dị.

Và từ những từ và cụm từ của họ, Trình Uyên dường như hiểu được một chút: tại sao ông già này lại bắt được năm con cá, và tại sao năm con cá này đều nằm trong lòng bàn tay của ông ta.

Hóa ra đây là một kỷ niệm đáng xấu hổ.

Một lòng bàn tay, năm ngón tay, trong hai mươi năm.

“Bắt đầu thôi.” Ông già nói với Vân Dĩ Hà sau khi sắp xếp mọi thứ lại với nhau.

Vân Dĩ Hà cười nhẹ hỏi: “Tôi không muốn kể lại chuyện quá khứ, chỉ là rất lo lắng”

Vẻ mặt của lão nhân đột nhiên trở nên nghiêm túc, nghiêm nghị nói: “Đã hai mươi năm, ta không muốn đợi thêm nữa.”

Vân Dĩ Hà nói với Trình Uyên, “Anh tránh ra.”

Ông lão cũng gật đầu: “Thieu gia, tránh ra, tới đó hút một điếu thuốc.”

Chương 1090

Vừa nói anh vừa ném cho Trình Uyên một thứ gì đó.

Trình Uyên bắt lấy nó và nhận ra rằng hóa ra nó là chiếc bặt lửa của chính mình.

Mặc dù có chút bất an, Trình Uyên cũng biết bản thân mình, Vân Dĩ Hà vẻ mặt bình tĩnh nên không thành vấn đề lớn.

Vì vậy, Trình Uyên ngoan ngoãn đi đến một vài tầng đá lớn nối liền với bãi biển, cách Vân Dĩ Hà và ông lão hai trăm mét.

Anh châm một điều thuốc và ngồi xuống tầng đá.

Lúc đó, Đông Lương Đình, người có sức mạnh sánh ngang với Trình Uyên, đã bị Vân Dĩ Hà đánh bại chỉ bằng một chiêu.

Nhưng anh chưa bao giờ thấy Vân Dĩ Hà đấu với một bậc thầy ở cấp độ của cô.

Cảnh giới Thần Võ, một trận đấu cảnh giới mà hắn chưa từng nghe nói qua.

Mặc dù trong lòng đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng khi Vân Dĩ Hà thực sự chiến đấu với lão già tên , hắn vẫn sững sốt kinh ngạc, thậm chí còn không để ý đến khói thuốc trong miệng.

Không khí dường như bị chia cắt, đầy cát và bụi nhảy múa, thậm chí nước biển gần đó cũng nổi sóng theo từng đợt.

Ông già Vân Thành lao về phía Vân Dĩ Hà và tát nó, và nó có thể tạo ra một tiếng phượng hoàng vo ve.

Bụi cát bị An Cẩm thao tác giống như thẩm mỹ viện đâm vào Vân Dĩ Hà, thế nhưng Vân Dĩ Hà chỉ cần nhẹ nhàng phát tay áo một cái, cả salon bay lên trời.

Trình Uyên không thể không nhìn thấy cái lưỡi của anh ta, chỉ là bàn tay thần tiên của anh ta, và Vân Dĩ Hà của không phải là một loài cùng cấp chút nào.

Hai người di chuyển rất nhanh, ngay cả Trình Uyên cũng bị chói mắt, họ cảm thấy Vân Dĩ Hà đang đứng bên trái, tại sao lại đột nhiên trở thành Vân Thành.

Hơn nữa Vân Dĩ Hà cùng Vân Thành va chạm với Vân Thành mấy lần, sau đó nhanh chóng tách ra, để lại nhiều dư âm, tựa hồ không phải hai người đang đánh nhau, mà là một nhóm người đánh nhau.

Trình Uyên cuối cùng cũng hiểu tại sao cả hai đều bảo anh tránh xa.

Anh ta và họ hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Trong khoảng nửa giờ, miệng của Trình Uyên vẫn mở, khi lớp bụi lắng xuống, anh ấy cố gắng ngậm miệng lại, nhưng phát hiện ra rằng cằm của anh ấy hơi gồ lên.

Trong nửa giờ, sóng gió cuối cùng cũng dịu đi.

Chiếc áo gió sáng màu của Vân Dĩ Hà đã trở nên rách nát, mái tóc xinh đẹp của cô cũng đung đưa trong gió, khóe miệng vẫn còn rỉ máu khiến cô trông rất xấu hổ.

Chương 1091

Chương 1091:

Vân Thành đang đứng cách Vân Dĩ Hà hơn mười mét, và bộ đồng phục rần rì trên người cô ấy dường như không bị hư hại gì.

Trình Uyên đột nhiên trở nên rất căng thẳng.

Anh vội vàng chạy tới, nắm đấm ngay trước mặt Vân Dĩ Hà, ánh mắt kiên định, kiên định nhìn Vân Thành.

Mặc dù tôi không nhìn thấy động tác cụ thể của hai người đang chiến đấu, nhưng xét theo trạng thái trước mặt, Vân Dĩ Hà đã thua.

Trình Uyên không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể bảo vệ Vân Dĩ Hà dù không thể chịu được đòn của lão già ở Vân Thành.

“Trong hai mươi năm, anh quả thực đã siêng năng rất nhiều.”

Lúc này, Vân Dĩ Hà nhẹ giọng nói.

Vân Thành cười nhẹ và nói, “Tôi không có con hay con gái trong suốt cuộc đời của tôi, và tôi không có bất kỳ sở thích nào khác. Tôi chỉ có thể dành một chút thời gian cho kung fu.”

Một bàn tay đặt lên vai Trình Uyên.

Cơ thể Trình Uyên khẽ run lên, vì quá căng thẳng nên đây được coi là phản ứng tự nhiên.

Vân Dĩ Hà khoác vai Trình Uyên, cười nhẹ nói: “Sao vậy, cậu sợ Sư phụ sẽ bị hắn giết chết.”

Nghe được câu này bên tai Trình Uyên có cảm giác bị chế giễu không thể giải thích được, cậu khẽ nhíu mày, kính ngạc quay lại nhìn Vân Dĩ Hà.

Trong lòng thầm nói: Không phải sao? Thắng lợi này đã chia rồi, hắn sẽ trở tay

“Sư phụ không làm bị thương đệ tử của cậu một cách vô ích.”
Vân Dĩ Hà vỗ vai Trình Uyên, sau đó cười khúc khích nói,
“Từ khi cậu biết anh ấy, hãy nói chuyện với anh ấy.”

Trình Uyên ngạc nhiên.

Anh nhìn Vân Dĩ Hà quay lại và đi về với vẻ mặt bàng hoàng.

Tại thời điểm này.

Ông lão tên Vân Thành ngồi bệt xuống đất, há miệng phun ra một vũng máu lớn.

Trình Uyên bị sốc.

“Điều này”

Vân Thành cười khỏ thờ dài nói: “Là lão nhân gia thua rồi.”

Anh vừa ho dữ dội vừa nói: “Khụ khụ”

Trình Uyênchu đã lâu không quay lại.

Vân Thành cũng ho rất lâu.

Sau khi ngừng ho, anh dùng tay trái lau vết máu trên khóe miệng, nói với Trình Uyên: “Thiếu gia, anh có thể cho em ăn một con cá được không?”

Không hiểu vì sao, Trình Uyên luôn cảm thấy mình không có thù hằn gì với ông già này.

Nhất là lúc này, hẳn ân cần nói.

Sau một lúc dừng lại, Trình Uyên quay lại và chạy đến bụi cây phía xa, tìm một vài cành cây khô, đào một cái hố trên bãi biển và bắt đầu nướng cá.

Động tác của anh ấy rất điêu luyện và bình tĩnh, không có một chút hoảng sợ.

“Nó xứng đáng là con cháu của rồng.” Vân Thành không khỏi thờ dài khi nhìn Trình Uyên làm điều này.

Vừa nướng cá, Trình Uyên vừa tò mò hỏi: “Cậu chủ, cậu nói cái này là có ý gì?”

Vân Thành khẽ giật mình: “Tại sao, Vân Dĩ Hà không nói cho anh biết.”

Trình Uyên lắc đầu.

Vân Thành cau mày suy nghĩ, nhướng mày một lúc và nói: “Ồ, không có gì lạ, nếu bạn không biết điều gì đó, thì tốt hơn là biết nó.”

Trình Uyên nâng con cá trong tay lên và nói: “Sắp xong rồi.”

Có lẽ anh ngửi thấy mùi hương, hai mắt Vân Thành có chút sáng lên, nhìn chằm chằm con cá trong tay Trình Uyên, nuốt nước miếng.

Chương 1092

Trình Uyên nói tiếp: “Khi nào cậu nói với tớ, tớ sẽ cho cậu cá ăn, tớ hy vọng sẽ không bị ủy mị.”

Vân Thành lại sửng sốt, sau đó hiểu ra: “Con người đang uy hiếp ta”

Trình Uyên cười gằn, “Không dám.”

Vân Thành hé miệng cười nói: “Cái này rất giống một con rồng.”

“Ai vậy?” Trình Uyên hỏi lại.

Một dấu vết của sự hồi tưởng hiện lên trong mắt Vân Thành.

Một cơn gió biển ập đến, đống lửa trên bãi biển bắt đầu bùng đura, Trình Uyên cảm thấy nóng nực, cúi rạp người trên mặt đất và lùi lại một bước.

Nhưng Vân Thành đã bị sốc vì lạnh.

“Không ai biết tên thật của Long là gì. Anh ấy và Dương Duệ Vân Dĩ Hà Đức Xá Liên Thiên là nhân vật cùng thời. Một số người nói rằng họ là anh em, trong khi những người khác nói rằng họ không liên quan gì đến nhau.”

“Đoán xem, ai là người có tài năng xuất sắc nhất trong năm người này”

Trình Uyên bị sốc, đây là lần đầu tiên anh nghe nói rằng thực sự có năm người ở cấp độ của Dương Duệ. Và Vân Dĩ Hà nói rằng Dương Duệ mạnh hơn Vân Dĩ Hà, sau đó

“Dương Duệ” Trình Uyên hỏi một cách không chắc chắn.

Vân Thành lắc đầu nói: “Dương Duệ, Dương Duệ chỉ có thể coi là người khó nhất, nhưng về tài năng thì quả là không bằng trời tính.”

“Đó là bầu trời!” Trình Uyên nói.

Bất quá, Vân Thành lại lắc đầu, cười nói: “Trời không bằng long.”

“” Trình Uyên hơi lộn xộn.

Vân Thành tiếp tục: “Chỉ những con rồng mới có thể vượt qua Cảnh giới Võ thần và trở thành cường quốc trong Cõi Võ thuật Siêu thần thánh ở độ tuổi ba mươi.”

“Cảnh giới Võ Đang siêu phàm!” Trình Uyên không khỏi cứng họng.

Vân Thành gật đầu: “Rồng, nó tốt ở điểm nào. Chỉ là quá vô tư thôi. Nó đã để lại quá nhiều số phận xấu xa trên đời. Chỉ vì gen mạnh của bản thân mà con cháu của nó thường không sống đến ba mươi tuổi.” Sẽ chết đột ngột! ”

Nghe đến đây, Trình Uyên ngạc nhiên: “Tại sao? Nó không phải là gen mạnh mẽ sao?”

Ông lão ở Vân Thành chỉ vào con cá nướng trên tay Trình Uyên và nói: “Năm con cá, tôi sẽ no sau khi ăn.

Nhưng nếu bạn buộc phải nhét vào dạ dày của mình năm con cá mười jin, bạn sẽ không bị bắt? Mắc kẹt đến chết ”

“Hộp chứa sẽ không hoạt động.”

Trình Uyên choáng váng.

Anh nhớ rằng khi anh bỏ chạy, anh gần như mất trí khi lần đầu tiên xuất hiện trong trạng thái đó.

Đột nhiên, tôi hiểu tại sao những người trong gia tộc Họ Trình đã từng trải qua tình huống này sẽ tìm cách trấn áp trạng thái này, bởi vì họ không đạt đến mức ăn “50 con cá”.

“Còn con rồng thì sao” Trình Uyên tò mò hỏi.

Bây giờ anh ấy có cảm giác như đang nghe một câu chuyện.

Và nó vẫn là một câu chuyện liên quan đến anh ấy.

Ông lão Vân Thành nhìn lên bầu trời mang theo dấu vết mê hoặc, cười bất lực: “Ai biết được, có người nói rằng hắc đã

chết, người khác nói rằng hắn đã xuất ngoại, cũng có người nói rằng hắn đã thành.” nàng tiên.”

Trình Uyên vẻ mặt kinh ngạc: “Ta sẽ đi trở thành thần tiên, thật sự là có chuyện như vậy.”

Anh ấy đang đề cập đến bất tử.

Vân Thành cười nói: “Đùa thôi, trên đời không có người bất tử. Tiềm lực của con người được phát hiện đến cực điểm, con người chỉ có thể thay đổi một chút gen của mình. Không ai có thể đạt được trường sinh bất lão.”

Nghe vậy, Trình Uyên thất vọng không thể giải thích được.

Chương 1093

“Nói mới nhớ, ta thuộc về bầu trời (tự do tự tại).” Vân Thành lắc đầu thở dài nói: “Đáng lẽ ta không nên tham gia vào cuộc chiến của đường người, nhưng lúc đó ta còn trẻ tuổi và sức sống, ta muốn có được. thành một sự nghiệp. Thuyền của Bạc Dẫn. ”

“Cũng là do ta quá tham lam mà lạc đường.”

Trình Uyên đưa con cá nướng cho Vân Thành.

Vân Thành nhận lấy nó một cách tự nhiên, cắn một miếng và nói, “Nhưng tôi có thể đoán được tại sao họ lại đến với cô.”

Vốn dĩ món trong tay Trình Uyên cũng đã được nướng chín, anh đang định đưa lên miệng, nghe được lời của Vân Thành, anh đột nhiên không còn nghĩ đến việc ăn cá nữa.

Nói cách khác, anh luôn muốn biết tại sao Dương Duệ hay Vân Dĩ Hà phải biến mình thành người thừa kế chiếc rương. Và cả Đông Tâm Tử nữa, tại sao anh ấy lại để mình tham gia vào trò chơi do anh ấy sắp đặt?

“Tại sao” Trình Uyên hỏi.

Vân Thành hỏi Trình Uyên: “Bạn đã có đôi mắt đỏ sau khi bạn hai mươi lăm tuổi, phải không?”

Trình Uyên gật đầu: “Đúng vậy.”

Vân Thành cũng gật đầu: “Đúng vậy.”

“Trong quá khứ, hậu duệ của loài rồng sẽ có trạng thái này ở độ tuổi mười bốn hoặc năm tuổi, và hầu hết họ đều chưa qua đào tạo võ thuật. Vì vậy, những người như vậy chỉ có thể sống đến ba mươi tuổi. Nếu họ không bùng nổ, họ cũng sẽ chết. Tôi sẽ mất trí và cuối cùng chết trong mất mát.”

“Tất nhiên, cũng có một số người đã được huấn luyện võ thuật, và một số người sẽ biết cách kiểm soát trạng thái này. Dù loại người này có thể sống lâu, nhưng họ không thể có quá nhiều tâm trạng thất thường. Nói cách khác, họ sẽ mất đi rất nhiều thứ tình cảm, đến nỗi có dòng người thừa thốt.”

“Tuy nhiên, sự kế thừa huyết thống rất bị treo, và tôi không biết chi tiết. Tôi chỉ nghe nói rằng hậu duệ của loài rồng sẽ thay đổi trong mỗi thế hệ, và sự đột biến huyết thống này sẽ bị hoãn lại trong mỗi thế hệ.”

“Nếu tôi đoán không lầm, cậu là người duy nhất chỉ xuất hiện ở trạng thái này sau hai mươi lăm tuổi.”

Nghe đến đây, Trình Uyên không khỏi nhíu mày.

Anh đột nhiên đoán ra rất nhiều thứ, về những người cũ trong nhà cũ của gia tộc Họ Trình, về người thừa kế của gia tộc Họ Trình, và những yêu cầu đặc biệt đối với người thừa kế.

Tất nhiên, vẫn còn nhiều điều khó hiểu, chẳng hạn như Trình Nặc cũng có thể trở thành trạng thái như vậy sao?

Ngoài ra, nhà họ Đường ở đảo Kim cũng là hậu duệ của rồng sao?

Nếu đúng như vậy thì chú Cheng và anh họ của nó

“Sức mạnh của dòng máu này cũng rất kỳ lạ. Người ta nói rằng nó chỉ dành cho đàn ông”, ông già Vân Thành nói tiếp.

“” Suy nghĩ của Trình Uyên đột nhiên bị cắt đứt.

“Bọn họ tìm đến ngươi là bởi vì thân phận của ngươi, hơn nữa tài năng của ngươi.” Vân Thành lão nhân nói xong, nhìn kỹ Trình Uyên, đột nhiên nhíu mày, “Này, nói thật là kỳ quái, thực lực của ngươi là a khác một chút so với huyết thống của bạn. ”

“À” Trình Uyên.

“Nói trắng ra, trông anh yếu ớt lắm.” Vân Thành ngạc nhiên nói.

Những lời này khiến Trình Uyên có chút biến sắc mặt, không biết nên trả lời như thế nào, đành phải cầm chùng nói: “Em nấu ăn rất giỏi.”

“Bạn bắt đầu tập luyện từ bao nhiêu tuổi” Vân Thành hỏi.

Trình Uyên suy nghĩ một hồi rồi nói: “Hai mươi bảy, tôi mới tập hai.

Nghe vậy, hai mắt Vân Thành đột nhiên mở to, kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

“Có chuyện gì vậy?” Trình Uyên không khỏi hỏi khi nhìn thấy bộ dạng của anh.

Sau một lúc, Vân Thành cười khỏ nói: “Thực lực của huyết long thật là mạnh. Bằng cách này, tài năng của ngươi có thể không yếu hơn so với huyết long.”

Trình Uyên cau mày hỏi: “Con rồng bao nhiêu tuổi?”

Anh muốn biết người phụ nữ vĩ đại nào trong tổ tiên của Cheng đã từng khiêu khích một người như vậy.

Chương 1094

Tuy nhiên, Vân Thành lắc đầu và nói, “Tôi thực sự không biết điều này. Nếu ông ấy vẫn còn sống, ông ấy chắc chắn sẽ được sống một trăm tuổi.”

“Trăm tuổi” Trình Uyên ngẩn người.

Vân Thành khẽ thở dài, cắn xong con cá, sau đó vứt cành cây đi, lau miệng, nói với Trình Uyên, “Tôi sắp hết thời gian rồi.”

Trình Uyên giật mình.

Vân Thành nói: “Tôi lại thua Vân Dĩ Hà. Sự xấu hổ này không rõ ở kiếp này. Xem ra, kiếp sau tôi chỉ có thể trả ơn.”

Trình Uyên ngạc nhiên.

Ban đầu anh cho rằng Vân Dĩ Hà và Vân Thành là người chiến thắng, Vân Dĩ Hà đã thua, nhưng sau đó, đánh giá về màn trình diễn của Vân Dĩ Hà và Vân Thành, thì chính lão đại của Vân Thành mới là người thua cuộc.

Nhưng Trình Uyên không bao giờ ngờ rằng Vân Thành sẽ bị đa chấn thương, đó là chưa kể anh đã sắp cạn kiệt dầu đèn.

“Đúng vậy, cậu đoán đúng rồi, tôi, tôi chỉ cần treo một hơi là được.” Vân Thành thở dài nói: “Tôi chỉ muốn ăn lại món cá

nướng của anh, sau đó thì sao?

“Cả đời tôi đều cống hiến cho võ học, tám mươi năm trời miệt mài học võ, để rồi bỏ lỡ nhiều điều hay.”

“Tôi đã làm hỏng một cô gái đẹp, và tôi có lỗi với những người thân đã ra đi của tôi, và tôi đã không để lại một đứa con trai rưỡi trên thế giới này.”

“Ngay cả khi là một người đệ tử, tôi chưa bao giờ chấp nhận nó.”

“Nếu hôm nay không gặp ngươi, ta có thể sẽ đem nó xuống mồ.”

“Hừ, nếu ngươi mời ta đi ăn cá nướng, chúng ta cũng coi như là an phận. Khi nào, ta sẽ cho ngươi một thứ.”

Nghe được những lời này, Trình Uyên càng thêm sừng sốt, điều này khiến anh nhớ tới một số cảnh trong phim điện ảnh hoặc phim truyền hình, anh không khỏi kinh ngạc hỏi: “Không phải, anh không muốn nói cho em biết, anh muốn. để truyền lại cho tôi. Đúng ”

“Tại sao, anh không muốn” Vân Thành sững sờ một lúc.

Trình Uyên nhanh chóng lắc đầu: “Không phải tôi không muốn, là vì chuyện này mà đi chơi. Không phải trên đời này có câu nói như vậy đúng không.”

Nghe vậy, Vân Thành khẽ mỉm cười nói: “Nếu người tin rằng trên đời này hẳn có nhiều thứ, hẳn đương nhiên sẽ có. Nếu người không tin, hẳn đương nhiên sẽ không có.”

Nói xong, ánh mắt của hắn lóe lên.

Sau đó Vân Thành lấy ra một ổ USB flash từ trong túi áo đồng phục rằn ri đã sờn cũ của mình và đưa cho Trình Uyên.

Nói: “Đây là kinh nghiệm của tôi trong nhiều năm. Nó đã được ghi lại trên chiếc USB flash này. Bây giờ tôi đưa nó cho bạn. Tùy bạn nhận thức được bao nhiêu”.

Trình Uyên hóa đá ngay lập tức.

Đó là một đường chuyên tốt

Sau khi tiếp nhận ổ USB, hắn hỏi: “Đây là cái gọi là truyền võ công á. Người không nên chỉ tay lên trán của ta. Ta liền học được không?”

Vân Thành hé miệng, lộ ra hàm răng to màu vàng biểu tượng, cười nói: “Thằng ngốc, cậu nghĩ đây là tiểu thuyết võ hiệp à? Cậu vẫn có thể truyền ký ức trong não cho người kia qua ngón tay.”

Đến lúc đó Trình Uyên mới phản ứng lại và nghĩ: Thật sự, dù vài trăm năm nữa, khoa học kỹ thuật cũng không thể đạt đến trình độ đó.

Sau đó, nhìn Vân Thành, đầu của anh ấy đã cúi xuống.

Nước da của Trình Uyên căng lại, cậu không thể tin được và vươn tay ra để lấy lại hơi thở.

chết!

Anh sững sờ nhìn Vân Thành.

Không biết đã qua bao lâu, giọng nói của Vân Dĩ Hà vang lên bên tai: “Muốn chôn thì có thể chôn, không muốn thì ném xuống biển.”

Trình Uyên quay đầu lại và phát hiện Vân Dĩ Hà không biết cô đã đến sau lưng anh từ lúc nào, quần áo của cô đã hoàn toàn mới, hiển nhiên là cô vừa trở về hang động. Một là cho Vân Thành một cơ hội để giải thích về tang lễ, hai là còn lại là để thay quần áo cho cô ấy.

Chương 1095

“Chủ nhân, hẳn cứ như vậy chết đi”

Không hiểu vì sao, Trình Uyên lại hỏi hận.

Vân Dĩ Hà cười nhẹ nói: “Dù sao ngươi cũng là người của các nước phía nam, hiện tại không phải đang cùng các nước phía nam gây chiến sao?”

Trình Uyên gật đầu, lắc đầu nói: “Tôi không thể biết tại sao, anh ta là người miền nam đầu tiên mà tôi không muốn giết nhiều như vậy.”

“Có phải vì anh ấy trông không giống những người đến từ các nước phía nam, hay vì anh ấy đã cho bạn thừa kế của mình”
Vân Dĩ Hà hỏi.

Nghe cô nói, Trình Uyên vô cùng sửng sốt, nhanh chóng đứng dậy đưa USB cho Vân Dĩ Hà và nói: “Chỉ cần sư phụ dạy tôi là đủ rồi. Tôi không cần cái này.”

Vân Dĩ Hà khẽ mỉm cười, trong mắt hiện lên một tia nhu tình, nhẹ giọng nói: “Cút đi, đây là vận may của ngươi.”

“Ừ!” Vì Vân Dĩ Hà yêu cầu anh cất nó đi, Trình Uyên không từ chối.

Rất khó để nói một số điều. Mặc dù Vân Thành là người gốc của các quốc gia phía nam, nhưng anh ta cũng là một người đàn ông mạnh mẽ trong số các quốc gia phía nam, và là thủ lĩnh của Liên minh Võ thuật đã xâm lược lục địa phía đông 20 năm trước, nhưng Trình Uyên là không thù địch với anh ta.

Nói muốn phơi xác nơi hoang vu cũng đành chịu.

“Tôi sẽ chôn anh ấy.” Trình Uyên như đang nói với chính mình, và như thể đang hỏi ý kiến của Vân Dĩ Hà.

Vân Dĩ Hà không trả lời, quay lưng bỏ đi.

Trình Uyên nặng nề gật đầu: “Thôi, tôi chôn cất anh ấy.”

Từ khi biết tin tức về cuộc chiến, đã xảy ra ba cuộc khủng hoảng lớn: Đông Tâm Tử và A Bạch Duẫn đi giết Dương Duệ, Vân Dĩ Hà cũng nằm trong phạm vi bị giết, và đã có một trận chiến quyết định giữa các nước phía nam và phía đông lục địa.

Bây giờ cuộc khủng hoảng bên phía Vân Dĩ Hà đã được giải quyết, và Trình Uyên sẽ chôn cất Vân Thành, điều này sẽ mất một ngày.

Vì không có xe tải nên anh ta sẽ phải mất ít nhất một ngày một đêm để đi về.

Vì vậy, ba ngày Thương Vân đưa ra vẫn là phú quý.

Khi Trình Uyên chôn cất Vân Thành, anh tạm biệt Vân Dĩ Hà và vội vã đến thành phố Tinh Huy.

Vào ngày này, có một số trận chiến bên ngoài thành phố Tinh Huy.

Có vô số người chết và bị thương ở các võ sư cấp hai, cấp ba và cấp bốn của cả hai bên.

Đây chỉ là ngày đầu tiên.

Và đêm đầu tiên.

Trên con đường dẫn ra biển ở thành phố Tinh Huy, một chiếc xe tải đang lao tới.

Trong xe có hai người trung niên đang ngồi.

Tài xế là một người đàn ông trung niên, dáng người gầy gò, vừa lái xe vừa phun ra: “Thời đại bình yên sao? Đã chết tiệt rồi. Tôi ở nhà không tốt sao?”

“Thế đấy, ai mà không có vợ con, chết không thể giải thích được!” Một người đàn ông da ngăm khác ngậm một ngụm thuốc lá, cũng tức giận chửi bới.

“Ừ, nhân tiện, Lão Cao, tại sao anh lại bắt được một cô gái?” Người đàn ông gầy đột nhiên hỏi.

Người đàn ông da đen nhe răng cười nói: “Người không biết sao, nghe nói người phụ nữ này có quan hệ gì đó với Trình

Uyên. Nếu bị phát hiện, chúng ta có thể bắt người phụ nữ này làm con tin.”

Người đàn ông gầy gò khẽ cau mày: “Nếu không có người phát hiện chúng ta, người định làm gì với nữ nhân này”

Hắc y nhân chế nhạo: “Đó là đương nhiên không nói.”

Anh ta tự tay cầm dao và làm động tác kẻ vào cổ.

Người đàn ông gầy gò rên rỉ: “Lão Cao, anh có thể hình dung rõ ràng rồi. Anh định giết cô ấy. Khi Trình Uyên phát hiện, chúng ta sẽ không có kết cục tốt đẹp.”

Người đàn ông da ngăm tên là Lão Cao đột nhiên có chút khó chịu nói: “Vậy người nói cái quái gì vậy, dù sao ta cũng bắt được hắn.”

Người gầy thờ dãi nói: “Vậy thì để cho người làm. Dù sao hắn cũng biết chúng ta chạy trốn, cũng không có quả tốt.”

Chương 1096

Chương 1096:

Xe sớm cập bến.

Cả hai cùng nhảy ra khỏi xe.

Người đàn ông gầy gò cũng châm một điếu thuốc, nhìn mặt biển, xoa xoa tay, cười: “Hiện tại chắc đã an toàn rồi.”

Lão Cao cũng cười toe toét, quay lại phía sau xe, bế một thiếu nữ đi ra ngoài.

Người phụ nữ này không phải ai khác, chính là Tần Thanh Thanh.

Hai tay Tần Thanh Thanh bị dây thừng trói lại, trên miệng cô còn đặt một miếng giẻ.

Cô bị nhặt lên ném trên mặt đất, nhìn hai nam nhân cường tráng trước mặt, trong lòng cô kinh hãi, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

“Này, đừng nói cho ta biết, đứa nhỏ này rất tốt.” Lão Cao nhìn Tần Thanh Thanh vẻ mặt khổ sở nhìn xuống.

Trong một thời gian dài, Tần Thanh Thanh, người không ăn gì trong tòa nhà chính thức của thành phố Tinh Huy, luôn cảm thấy cô nên làm gì đó, đặc biệt là nhìn thấy thành phố Tinh Huy, rất khác so với trước đây, và ý tưởng này càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Cô ấy cảm thấy rằng mọi người đều có công việc riêng và họ đều bận rộn, và tất cả đều có vẻ hạnh phúc, với nụ cười chân thành trên khuôn mặt của họ.

Cô vì đó ký nên đã được sự đồng ý của Trình Uyên và đi theo Lý Nam Địch đến bệnh viện để làm một số việc trong khả năng của mình.

Trong ngày nghe nói thành phố Tinh Huy giao chiến với người của các quốc gia phía nam, rất nhiều người chết, bệnh viện đột nhiên thêm nhiều bệnh tật.

Là một y tá, Tần Thanh Thanh đương nhiên rất bận rộn.

Hai người phía trước hộ tống một người bị thương gãy tay đến bệnh viện, lúc đó cô chịu trách nhiệm làm thủ tục cho người bị thương cho đến khi anh ta tiến vào phòng mổ.

Tần Thanh Thanh cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi lau mồ hôi, đi tới đài uống nước lấy một ly nước.

Đúng lúc này, người đàn ông da ngăm đen bước tới vẫy tay với cô, nói: “Y tá, tôi muốn hỏi về anh trai tôi.”

Tần Thanh Thanh lắc đầu bất lực nói: “Xin lỗi, ta chỉ là y tá”

Cô ấy chưa kịp nói xong thì đã ngất đi khi đôi mắt thâm quầng.

Khi tỉnh dậy lần nữa, tôi thấy mình bị bắt cóc.

“Được rồi, giết cô ta đi!” Người đàn ông gầy gò nói.

Lão Cao quỳ xuống, véo cái cằm trắng nõn của Tần Thanh Thanh, khóe miệng nhếch lên cười: “Thật đáng tiếc khi giết người như thế này”

Tần Thanh Thanh kinh hãi.

Từ lời nói của hai người này, cô biết mình sắp phải đối mặt với chuyện gì.

Tuy nhiên, ở nơi hoang vu này, ai có thể đến giải cứu cô ấy

Có một cảm giác tuyệt vọng trong mắt cô.

Cùng lúc đó, mọi thứ từ quá khứ lướt qua trong tâm trí tôi. Cô bắt đầu nhớ người đàn ông đó, bắt đầu nhận ra sự bảo vệ của anh dành cho họ, và bắt đầu hiểu cô dựa vào anh nhiều như thế nào.

Hối hận và tuyệt vọng đan xen khiến nước mắt cô trào ra.

Người đàn ông tên Lão Cao đi về phía cô, và cơ thể mỏng manh của cô bắt đầu run lên.

Cô nhìn khuôn mặt tiều tụy của anh mà lòng buồn nôn nao.

Nàng lúc này muốn chết bao nhiêu, tuy rằng nàng rất sợ chết, nhưng hiện tại xem ra chết chính là cứu trợ lớn nhất, ít nhất không bị làm nhục.

Lão Cao rút giẻ khỏi miệng cô và cho một viên thuốc vào miệng cô, ép miệng cô để ép cô nuốt.

“Cô bé, nuốt viên thuốc này vào sẽ say đến chết mất thôi!”
Lão Cao nhếch mép nói.

Chương 1097

Tần Thanh Thanh bộ dáng cùng mưa thật sự là khả ái, hẳn tựa hồ không thể chờ được nữa.

Tuy nhiên, tại thời điểm này

“Cô có biết hậu quả của việc làm này không?” Cách đó không xa truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Người đàn ông gầy gò và Lão Cao đều giật mình, sau đó đột nhiên quay lại và nhìn vào nguồn phát ra âm thanh.

Còn Tần Thanh Thanh, cô cũng nhìn ra nguồn phát ra âm thanh.

Lúc này, một người đàn ông khác xuất hiện trong tầm mắt của cô, sự xuất hiện của người đàn ông này khiến cô đột nhiên mở to mắt, trong lòng nhìn thấy hy vọng.

Bởi vì cô đã nhìn thấy người đàn ông xuất hiện vào lúc này, và đó là người bên cạnh Trình Uyên.

Lam Hải Thiên!

“Anh Lam!”

Tuy nhiên, người đàn ông già đi giày cao gót bắt ngờ kêu lên kinh ngạc khi nhìn thấy nữ hoàng biển xanh.

Cùng Anh Lam này, Tần Thanh Thanh vốn đã nhìn thấy hy vọng, đáy lòng đột nhiên chìm xuống.

Họ biết

Đúng vậy, người ở đây là Lam Hải Thiên.

Lam Hải Thiên nặng nề thở dài nói: “Lão Cao Lão Lâm, đã lâu không gặp.”

“Ồ, buông tôi ra, tôi phải là ai, làm tôi sợ.” Lão Cao vỗ ngực, tạm thời không để ý đến Tần Thanh Thanh, hưng phấn bước tới chỗ Lam Hải Thiên nói: “, biết anh vẫn còn sống, gần như vậy. Không thể. Thật tuyệt.”

“Ừ!” Người đàn ông gầy gò tên là Lão Lâm cũng cười: “Lúc trước, chúng ta nghe nói các huynh đệ lớn lên cùng Đạo gia đều đã chết, không ngờ các ngươi còn sống.”

Lam Hải Thiên khẽ mỉm cười, rồi thở dài: “Ôi, thời thế thay đổi rồi, ai mà ngờ được Đạo sư giờ lại là kẻ phản bội cấu kết với người dân các nước phía Nam, và Trình Uyên, kẻ mà chúng ta đã rất cố gắng đối phó. mở đầu, trở thành cuộc chiến đấu chống lại các nước phía nam. Lực lượng chính của đất nước.”

“Anh Lam, anh cũng trốn rồi à?” Lão Lâm hỏi.

Lão Cao cười: “Vô nghĩa, Anh Lam không ngốc, người thật có thể giao những cái ngu đó cho Anh Xanh, chúng ta là người như thế nào, làm gì, người chạy trốn như thế nào, chúng ta đều nghe lời người.”

Nghe vậy, Lam Hải Thiên hơi giật mình, kinh ngạc nói: “Thật sự nghe lời ta.”

“Đó là phải!” Lão Lâm vỗ ngực nói.

Lam Hải Thiên gật đầu nói: “Được rồi, trở về cùng tôi nhận lỗi với Chủ tịch Bái. Có lẽ anh ấy có thể tha cho cô.”

“Nụ cười của Lão Cao he Lão Lâm hiện rõ trên khuôn mặt anh.

“Không, Anh Lam, ý anh là gì” Lão Cao ngạc nhiên nói.

Lam Hải Thiên im lặng một lát, đột nhiên đứng đắn nói: “Trước mặt Giang Hà danh dự, mọi người có trách nhiệm.”

Cả hai người đều nhìn Lam Hải Thiên với vẻ mặt kinh ngạc.

“Anh Lam, đây không phải là anh!” Lão Cao kêu lên: “Chúng ta đều biết rằng khi còn ở trong liên minh doanh nghiệp, anh là người tham lam nhất sinh tử, tham lam và dâm dăng nhất, anh.”

“Anh đang nói cái gì vậy?” Lão Lâm trừng mắt nhìn Lão Cao, rồi chế nhạo: “Anh Lam, đừng nghe lời anh ấy nói bậy bạ. Thật ra, chúng tôi cũng muốn đóng góp cho Đông Thổ Đại

Lục, nhưng anh cũng đã thấy. rằng sức mạnh của chúng ta tương đương với các đối thủ phía nam. Các chiến binh của đất nước thực sự là vô song. Dù có quay trở lại cũng chết vô ích. Các người nói chúng ta già trẻ lớn bé. ”

Lam Hải Thiên lắc đầu, trên mặt hiện lên một tia hồi ức, sau đó trong mắt hiện lên một tia kiên quyết, nói: “Đã từng là trước đây. Ta từng sống không theo đuổi. Không, chúng ta không có.” theo đuổi nó., ăn và chờ chết. ”

“Bây giờ, tôi nhìn thấy một cách sống khác, tôi không muốn thiếu hoạt động nữa, tôi muốn có đam mê!”

“Đam mê không phải là đam mê, không phải chỉ là kích thích sao?” Lão Cao đột nhiên chỉ vào Tần Thanh Thanh khó chịu nói: “Anh Lam, anh thấy cô gái đó xinh như vậy chưa, anh giao cho em rồi, đam mê của anh, tốt thế này sao. ? ”

Tuy nhiên, Lam Hải Thiên lại lắc đầu.

Chương 1098

“Đây không phải là đam mê, đây là tội lỗi!” Lam Hải Thiên nói.

“Haha” Lão Cao nhếch mép, “Tội Lam Hải Thiên, thật không ngờ chuyện này lại từ miệng người nói ra!”

“Trước đây thì không, bây giờ tôi sẽ làm.” Lam Hải Thiên nghiêm túc nói.

Lão Cao tức giận đứng lên nói: “Được rồi, chuyện này, chúng ta không quen biết nhau. Đi thôi, anh em chúng ta lẽ ra chưa từng thấy người.”

Lam Hải Thiên vẫn lắc đầu.

Anh nhàn nhạt nói: “Chủ tịch Bai và Trình Uyên đã nói rằng những kẻ trốn thoát trước trận chiến, hãy giết!”

“Ồ, tôi đi đây!” Lao Gào thích thú với thời tiết biển xanh:
“Lam Hải Thiên, ôi Lam Hải Thiên, anh đi cùng Trình Uyên mấy ngày rồi, thật sự không biết mình là ai đúng không?
Người phải tìm hiểu xem, ba người chúng ta Đều đều là bậc hai trung cấp cao thủ, người định trở mặt với chúng ta ”

Lão Lâm ánh mắt cũng lạnh lùng, nói: “Lão Lam, thuận lợi cho người và bản thân. Chúng ta không quan tâm đến lý tưởng tan vỡ của người, nhưng người tốt hơn đừng cản đường sinh

tồn của chúng ta, nếu không, đừng trách. anh em của bạn vì không có tình cảm. Mi. “x

Lam Hải Thiên bình tĩnh nói: “Cùng ta trở về đi, ta giúp người thông đạo.”

Lão Cao và Lão Lâm liếc nhau.

Trong mắt người này, họ đều nhìn thấy điều mình muốn nhìn thấy trong mắt đối phương, vì vậy họ đã đạt được sự đồng thuận.

Cả hai bắn gần như cùng một lúc, một bên cầm dao, một bên dùng nắm đấm rồi bất ngờ tấn công bầu Lam Hải Thiên.

Lam Hải Thiên ánh mắt đột nhiên ngưng tụ.

Anh ta không rút lui, và một con dao xuất hiện trong tay anh ta, đâm Lão Cao đang cầm dao.

Già Gao ngạc nhiên.

Nima này là một chiến thuật liều lĩnh, nếu anh ta đâm Lam Hải Thiên bằng một con dao, và con dao của Lam Hải Thiên chắc chắn sẽ đâm anh ta.

Khi ở trong liên minh kinh doanh, ai cũng biết Lam Hải Thiên không chỉ có dục vọng, mà còn là do dự.

Làm thế nào mà

Old Gao không bao giờ ngờ rằng Lam Hải Thiên sẽ chơi ván bài này.

Khi thấy vậy, anh ta nhanh chóng thu kiếm và rút lui, cố gắng tránh kiếm của Lam Hải Thiên.

Kết quả là Lam Hải Thiên đã đánh Lão Lâm một cú đấm, và mặc dù con dao không đâm vào cổ họng của Lão Cao, nhưng nó cũng cắt đứt cánh tay của anh ta.

“Bùm!”

Lam Hải Thiên bị xô ngã xuống đất, phần thịt trên cánh tay của Lão Cao cũng bị lật tung.

Thấy vậy, Lão Lâm vội vàng bước tới, cố gắng thực hiện một cú đấm khác trong khi Lam Hải Thiên ngã xuống.

Nhưng vào lúc này, Lam Hải Thiên đột nhiên xoay người, thay vì lui lại, hắn lao thẳng về phía nắm đấm của Lão Lâm.

“Bùm!”

Hai người đều dùng nắm đấm đánh vào nhau, Lão Lâm lại lui về phía sau, nhưng Lam Hải Thiên lại bị một đấm rơi xuống đất, đột nhiên một đám mây bụi rung chuyển.

“Phốc!” Lam Hải Thiên không khỏi phun ra một ngụm máu.

Vì tung cú đâm từ trên xuống dưới, và lực quá gấp gáp, nội lực lại không huy động hết nên cú đâm trúng Lão Lâm hiển nhiên không uy lực bằng cú đâm mà anh ta bị trúng.

“Lam Hải Thiên, đây là người ép buộc chúng ta!” Lão Cao cầm dao của chính mình lên, lại vồ vào Lam Hải Thiên, lạnh lùng nói: “Không trách các huynh đệ tàn nhẫn!

Sau khi Lam Hải Thiên nôn ra máu, hai mắt lóe lên sắc bén, nhanh chóng đứng dậy dùng dao đáp trả.

Phương thức giết người liều lĩnh cũng vậy.

Điều này buộc Lão Cao phải trở lại khung ảnh ca dao!

Chương 1099

Và anh ta chửi: “Đéo, kiêu ăn chơi của mày là gì”

Lão Lâm cũng bước tới giúp đỡ: “Lam Hải Thiên, cô điên rồi, một người như cô vừa tham tiền lại sợ chết, làm quái gì vậy, chúng tôi có thù sâu với cô hay sao, sao lại đi tranh giành. cứng.”

Nhưng mà, Lam Hải Thiên không nói lời nào, vẫn là đi về phía trước.

Tuy nhiên, xét cho cùng, tay đôi khó có thể đánh bại tay đôi, nhất là ba người trong số họ đều là cao thủ hạng hai trung cấp.

Chẳng mấy chốc, Lam Hải Thiên đã bị Lão Lâm đánh trúng, và Lão Cao bị thủng một lỗ ở chân!

“Bùm!” Anh lại bị đánh ngã xuống đất.

Lão Cao bước tới, giẫm lên đầu Lam Hải Thiên, chế nhạo vài cái rồi mỉa mai: “Lão Lan, Trình Uyên đã cho anh món canh mê hoặc gì vậy? Kẻ xấu như anh sẵn sàng tranh giành anh ta.”

Lam Hải Thiên muốn đứng dậy, nhưng lại bị Lão Cao lùì xuống đất, nửa mặt dán chặt xuống đất.

“Sao lại thế này?” Lão Lâm cũng khó chịu.

tại sao

Lam Hải Thiên mỉm cười, nửa mặt dán trên cát, cát khoan vào miệng khi cười.

Nhưng anh không quan tâm đến những điều này, bởi vì trong tâm trí anh, tất cả quá khứ của kiếp này đều hiện về.

Trước ba mươi lăm tuổi, hãy chăm chỉ luyện tập.

Sau ba mươi lăm tuổi, ăn chơi, rượu chè, mại dâm, cờ bạc là muôn hình vạn trạng.

Năm năm gặp lại một đám bằng hữu, bằng hữu, bằng hữu, loại có thể gọi là huynh đệ bên bàn rượu, nhưng có ai chết cũng không ai cảm thấy xót xa.

Bốn mươi tuổi trong cơn mê.

Tôi đã gặp Trình Uyên và gặp những người sẵn sàng làm việc chăm chỉ vì Trình Uyên.

Vì vậy Lam Hải Thiên không thể không tự hỏi bản thân, người của Trình Uyên, cho dù có chuyện gì xảy ra với một hộ vệ tầm thường, cũng sẽ có người sẵn sàng hy sinh vì anh ta.

Nhưng bản thân tôi

Nếu có bất kỳ nguy hiểm cho bản thân, có ai sẽ quan tâm đến bản thân mình không?

Anh bẻ đôi bàn tay của mình trong trái tim và lập chỉ mục lại lần nữa, nhưng anh thất vọng vì mình đã không tìm thấy một người như thế này.

Sau đó, tình cờ biết được Trình Uyên đã lên thuyền của Đạo gia bất chấp sống chết để cứu em gái và anh trai của Tần Thanh Thanh nên anh hiểu rõ.

Nhân sinh quan và sự tinh tế là lẫn nhau, bạn không muốn vất vả vì người khác thì làm sao người khác có thể quan tâm đến bạn

Vì vậy, khi Lão Lâm hỏi tại sao, Lam Hải Thiên mỉm cười và anh ta nói: “Khi nào anh giết tôi thì tôi sẽ biết. Tôi chết rồi, và nhiều người sẽ trả thù cho tôi. Nhưng khi anh chết, sẽ không ai quan tâm!”

Lão Cao khịt mũi: “Đừng lo lắng, ngươi không giết được hai người chúng ta, không chết được.”

Nhưng ngay khi giọng nói của anh ta vừa rơi xuống, thì có một giọng nói khác ở phía sau anh ta.

“Vậy thêm ta, các ngươi có thể chết sao?”

Lão Cao Lão Lâm vừa kinh ngạc, vừa vội vàng quay người lại.

Nhưng sau tất cả, mọi chuyện đã quá muộn.

Một con dao âm thầm được gửi tới từ phía sau Lão Lâm, và sau đó khoan từ bụng anh ta.

Lão Lâm đột nhiên mở to mắt, kinh ngạc nhìn về phía sau.

Một khuôn Thiết Diện lạnh phản chiếu trong mắt anh.

Lão Cao cũng nhìn thấy người đàn ông đột nhiên xuất hiện sau lưng Lão Lâm, kinh ngạc hồi lâu cũng không có phản ứng, lúc này một chân của gã vẫn giẫm lên đầu Lam Hải Thiên.

Chương 1100

“Trình gia, Thiết Diện!”

Mang một khuôn Thiết Diện đá, không trang điểm theo cảm xúc, giọng nói của anh ta lãnh đạm không biểu lộ cảm xúc.

Rút dao, Lão Lâm dừng lại cuối cùng.

Lão Cao mới kịp phản ứng, vội vàng kè dao vào sau cổ Lam Hải Thiên và nói với Thiết Diện: “Thiết Diện, nếu người dám động, ta sẽ giết hắn!”

Lam Hải Thiên cười nói: “Ta trước đây không biết Ironmian, người cùng ta uy hiếp hắn. Ta sợ người bàn tính sai.”

Những lời này khiến Lão Cao bị sốc theo bản năng.

Nhưng rồi câu nói sắt đá ấy lại nhen nhóm hy vọng trong mắt anh.

Thiết Diện gật đầu: “Quả thực, chúng ta chưa từng gặp mặt, nhưng người có thể làm. Hắn thật sự có thể uy hiếp ta, bởi vì khi ta đến Tiêu gia, gia gia đã nói với ta rằng tất cả hành động của ta đều là để bảo vệ thiếu gia. Người chính là...” người của lão sư, ta đương nhiên được cứu.”

Lam Hải Thiên ngẩn người, hần cười khỏ: “Vậ người không cần thật như vậy, cứ trực tiếp nói cho hần biết, ta có thể uy hiếp người, đối với người không tậ sao?”

Tiemian lắc đầu và nói, “Nếu anh ta nghĩ rằng bạn không thể đe dọa tôi, anh ta có thể giết bạn bằng một cú đánh.”

Lam Hải Thiên có chút không nói nên lời.

Nhưng Lão Cao hào hứng kêu lên: “Hãy để tôi đi, và tôi sẽ để Lam Hải Thiên đi.”

Thiết Diện là cao thủ cấp hai, muốn giết Lão Cao không khó.

Nhưng hiện tại đối phương có Lam Hải Thiên trong tay, hần có chút tránh né, dù có cao đến đâu cũng vô dụng.

Vì vậy, tôi chỉ có thể thỏa hiệp và nói vô cảm: “Được.”

Lão Cao suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên lấy trong túi ra một viên thuốc, nhét vào trong miệng Lam Hải Thiên, đẩy hần trên Thiết Diện, xoay người bỏ chạy.

Tuy nhiên

Tuy nhiên, Thiết Diện nện trên mặt đất, dưới chân đột nhiên bắn ra như lò xo, người tới trước, lập tức đuổi kịp Lão Cao chạy trốn.

Lão Cao vừa nhìn thấy thì vô cùng sửng sốt, chém ngược lại một cái thật mạnh, bắt đắc dĩ gằm gù: “Đồ nói bậy không tính, thật là anh hùng!”

Con dao dài trên tay Tiemian được nối với nhau, một con dao làm lay động con dao của Lão Cao, và con dao còn lại cắt cổ anh ta.

Lão Cao đi đến cuối cùng, hai mắt nhìn thẳng vào Thiết Diện, miệng hô máu, thân thể bắt đầu co quắp.

Nhưng Thiết Diện nhàn nhạt nói: “Thiết Diện chỉ là thuộc hạ của nhà Họ Trình, và chưa bao giờ là anh hùng!”

Nhìn thấy Lão Cao đã chết, Lam Hải Thiên từ trên mặt đất đứng lên, thở phì phò, trên chân có một cái lỗ máu, lê một chân bước đi.

Anh khó khăn đến với Tần Thanh Thanh và cởi dây trói trên người cô.

Lúc này Thiết Diện nhìn Lam Hải Thiên hỏi: “Ta cũng là tù mò, tại sao?”

Lam Hải Thiên hơi giật mình: “Cái gì và tại sao?”

Thiết Diện nhanh chóng lắc đầu nói: “Quên đi.”

Sau đó quay lưng bỏ đi.

Có người nhìn thấy Tần Thanh Thanh bị bắt cóc liền nhanh chóng thông báo cho Lam Hải Thiên biết Lam Hải Thiên đã đuổi theo anh ta, còn Thiết Diện sẽ đến như thế nào, anh ta còn chưa kịp hỏi.

Quý xuống, hỏi Tần Thanh Thanh: “Cô Tần, cô không sao chứ?”

Hai má của Tần Thanh Thanh đỏ bừng, cô ấy nhìn Lam Hải Thiên với đôi mắt lạnh lùng.

Bất ngờ lao vào vòng tay của Lam Hải Thiên.

Hai cánh tay mảnh khảnh ôm lấy anh một cách tuyệt vọng, thậm chí còn cố gắng cởi bỏ quần áo của anh.

Lam Hải Thiên bị sốc: “Cô gái, cô bị đầu độc!”

Lam Hải Thiên nắm tay Tần Thanh Thanh.

Nhưng khi tay anh chạm vào tay cô, nó cảm thấy nóng.

Chương 1101

Tần Thanh Thanh cảm thấy phát sốt.

Lam Hải Thiên lập tức nhận ra mình đã trúng độc, vẫn là loại độc dược đó.

Người khác không biết Lam Hải Thiên là người biết rõ nhất loại độc dược này, bởi vì khi còn ở trong Giải Thương gia Bắc Kinh, anh ta đã là một tay uống rượu nổi tiếng.

“Khiếp!”

Sực nhớ rằng Lão Cao đã nhét một viên thuốc tương tự vào miệng mình trước khi trốn thoát, Lam Hải Thiên chửi rủa.

Anh vội vàng dùng dây thừng trói Tần Thanh Thanh lại, chạy tới bãi biển, cửa cổ họng.

Sau một hồi vặn vẹo, cuối cùng anh ta cũng nôn ra thứ gì đó.

Tuy nhiên, loại thuốc này tác động trực tiếp lên hệ thần kinh nên ngay cả khi nôn ra gần hết, một phần đã được hấp thu hết.

Vì vậy, khi Lam Hải Thiên ngừng nôn, cơ thể anh bắt đầu nóng lên.

Một khao khát khôn tả xâm chiếm trong não anh ta ngay lập tức, và những hình ảnh hư hỏng của những năm trước khi anh ta còn ở trong Liên đoàn Thương Minh Bắc Kinh tiếp tục hiện lên trong tâm trí anh ta.

“Không, không thể như thế này, anh không còn là bầu trời đại dương xanh như xưa nữa.”

Anh đã tự cảnh báo mình như thế này.

Nhưng rồi, ý nghĩ đó lại điên cuồng xâm chiếm hầu hết các dây thần kinh của anh.

Anh ấy không thể chịu đựng được nữa.

Bị dục vọng thúc đẩy, anh run rẩy đứng dậy và nhìn chiếc xe tải với đôi mắt đỏ hoe bất chấp vết thương ở chân.

Tần Thanh Thanh bị anh trói ở đó, thân thể cô không khỏi vặn vẹo.

Cơ thể trẻ trung, cũng như những tư thế gợi cảm khác nhau mà cô ấy đặt ra, kích thích thần kinh của Lam Hải Thiên lúc nào không hay.

Đường gân trên trán bạo phát, hắn không còn kìm nén được nội tâm.

Hắn muốn thả, thả ngay lập tức!

Anh bước tới chỗ Tần Thanh Thanh, ngã rồi đứng dậy, lại ngã, rồi lăn quay rồi leo lên.

cuối cùng.

Anh đến bên cạnh Tần Thanh Thanh, nắm lấy mắt cá chân của Tần Thanh Thanh, thô bạo kéo cô đến trước mặt mình rồi đè cô xuống.

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt non nớt này, Lam Hải Thiên liền sững sờ.

“chịu đựng!”

“Người phải chịu!”

“Không phải bạn đang cố gắng thay đổi bản thân sao?”

“Em không phải là bầu Lam Hải Thiên anh từng là, anh không còn nữa!”

Trái tim anh lại bắt đầu giãy dụa, nhưng cơ thể anh thực sự ngửa ngáy.

“gì!”

Ngay khi không tự chủ được nữa, anh đột nhiên duỗi tay rạch lên vết thương ở đùi, một cơn đau không nói nên lời lập tức xâm lấn vào dây thần kinh não của anh.

Hắn đột nhiên thanh tỉnh, trên trán nhất thời toát ra mồ hôi lạnh.

“Chết tiệt!” Lam Hải Thiên nghiến răng, nâng Tần Thanh Thanh lên, khập khiễng đi tới trước xe tải, ném cô vào trong xe ngựa.

Một lúc sau, cơn đau từ từ tan biến, ham muốn lại xuất hiện.

Lần này, Lam Hải Thiênan, một người có kinh nghiệm, rút một con dao và đâm nó vào cánh tay của mình.

“gì!”

“gì!”

“”

Khi Trình Uyên đến thành phố Tinh Huy.

“Trận chiến như thế nào?”

Chương 1102

Tại tòa nhà chính thức của thành phố Tinh Huy, Trình Uyên lần đầu tiên nhìn thấy Lý Hải Tân.

“Thương vong rất nặng!” Lý Hải Tân nghiêm nghị nói: “Và bên kia vẫn chưa phải một sự phụ của họ.”

“Bạn không sao chứ” Trình Uyên quan tâm hỏi.

Đối phương không phải cao thủ, vốn là trong dự liệu của hắn, hắn cũng biết có một ngày đối phương sẽ xuất hiện sự phụ.

Lý Hải Tân thở dài và nói, “Lam Haiti bị thương nặng.”

Khi nghe đến đây, Trình Uyên không khỏi cau mày, ngạc nhiên nói: “Anh ấy”

Trong ấn tượng của Trình Uyên, Lam Hải Thiênan không phải loại người không sợ chết, vì bất lực mà phải nương tay, bất lực.

Nếu anh ta bị thương nặng vì trận chiến danh dự này, Trình Uyên chắc chắn sẽ không tin.

Nhưng Lý Hải Tân lại nặng nề gật đầu nói: “Đúng vậy, nhưng hắn không phải bị người của các quốc gia phía nam làm bị thương, mà là tự chuốc họa vào thân.”

Bây giờ Trình Uyên thậm chí còn không hiểu nữa.

Trong bệnh viện, Trình Uyên nhìn thấy Lam Hải Thiên.

Nhìn Lam Hải Thiên đang nằm bất tỉnh trên giường bệnh, Trình Uyên im lặng.

Cơ thể anh ta quần rất nhiều băng, tứ chi có thể nhìn thấy bằng mắt thường bị quần chặt, khuôn mặt không còn chút máu, thoát nhìn là do mất máu quá nhiều.

“Thời Sách nói rằng khi anh ta tìm thấy anh ta, anh ta đã tự đâm mình bằng máu để tránh cho anh ta mất trí. Anh ta gần như chỉ tự đâm mình bằng máu.”

Lý Nam Dịch nhìn theo Thừa Trăn, cau mày nói.

Trình Uyên gật đầu, nhưng hỏi ngược lại: “Dì đi rồi.”

“Chà, tôi trở lại thành phố Tân Dương.” Lý Nam Dịch nói.

“Tốt quá!”

Lại gật đầu, Trình Uyên quay người bước ra khỏi phòng.

Lý Nam Dịch nhanh chóng đi theo ra ngoài.

Trình Uyên đột nhiên dừng lại, quay người lại nói với Lý Nam Địch, “Cứu anh ấy, bất kể thế nào!”

Lý Nam Địch gật gật đầu: “Đừng lo lắng, hẳn đều là bị thương, chủ yếu là vì mất máu quá nhiều mà chết.”

Thời Sách Vương Mĩ Lệ, Lý Hải Tân và những người khác cũng đang đứng ở hành lang bệnh viện vào lúc này. Ví dụ, Lý Hải Tân đến với Trình Uyên, trong khi Thời Sách và những người khác ở lại bệnh viện.

Trình Uyên nói với Vương Mĩ Lệ: “Su huynh, để các huynh đệ của Long Uyển chăm sóc tốt nơi này.”

Vương Mĩ Lệ khẽ cau mày nói: “Nhưng đối với trận chiến ngày mai, anh em Long Uyển mới là chủ lực.”

Trình Uyên lắc đầu, trong vẻ mặt hiện lên một tia khích lệ mãnh liệt: “Không sai, ngày mai gặp địch!”

Rồi anh thổ lộ: “Lam Hải Thiên từ nay sẽ là anh ruột của chúng tôi, nên chúng tôi không thể để anh ấy mắc sai lầm”.

“hiểu.”

Khi Trình Uyên giải thích rằng anh ấy sẽ chiến đấu vào ngày mai, mắt Vương Mĩ Lệ sáng lên.

“Thời Sách.”

“Anh trai!”

“Thông báo cho các huynh đệ của ta, đêm nay chúng ta nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai xuất thủ!”

“hiểu biết!”

Sau khi giải thích, Trình Uyên một mình bước ra khỏi bệnh viện, Lý Nam Địch đi theo, nhưng anh ta đưa tay ra ngăn cản.

Một tia cô đơn hiện lên trong mắt Lý Nam Địch.

Dường như cô ấy có điều gì đó muốn nói với Trình Uyên.

Nhưng bây giờ Trình Uyên rõ ràng không thể lo chuyện khác.

Chương 1103

Chương 1103:

Trình Uyên trở về phòng của mình trong tòa nhà chính thức của thành phố Tinh Huy, sau đó lấy ra một ổ USB flash và lắp vào máy tính.

Vì sự đầu tư trước đó của anh ấy, tòa nhà chính thức ở thành phố Tinh Huy, giống như thành phố Bình Minh, được trang bị đầy đủ thiết bị, những thứ như máy tính phải có sẵn.

Bật máy tính và phát các hình ảnh bên trong.

Trong tích tắc, trên máy tính hiện ra hình ảnh của Vân Thành, dường như anh ta đã ghi lại hình ảnh này ở một nơi hoang vu.

“Chẳng bao lâu nữa, tôi sẽ biết được điều ước đã ấp ủ trong nhiều năm của mình!”

Trong màn hình, Vân Thành trông bình tĩnh và nói một cách nghiêm nghị: “Mặc dù tôi đã bước vào Thần Võ Võ Lâm, nhưng tôi biết rằng việc thách đấu với người cao hơn tôi một khoảng thời gian vẫn là điều khó khăn.”

“Tuy nhiên, đây là bệnh tim của tôi. Nếu không khỏi, thậm chí còn cướp đi mạng sống của tôi, căn bệnh tim này sẽ ngày càng nghiêm trọng hơn. Nó đã cản trở tôi tiếp tục tinh tấn.”

“Tôi biết rằng có nhiều điều tồi tệ, nhưng nó không đau.”

“Lão bản đủ đời!”

“Đáng tiếc duy nhất chính là thân thể này năng lực, cũng không có người thừa kế.”

“Vì vậy, ta đã ghi lại tất cả những hiểu biết của mình trong bao nhiêu năm ở đây. Mong rằng những người có duyên có thể kế thừa lớp áo của ta. Nếu các ngươi có năng lực và hiểu biết, khi đạt đến cảnh giới võ công cao cường, mong các vị.” sẽ thuận tiện cho bạn. Nhân dịp này, bạn có thể thay mặt bạn thách đấu Vân Dĩ Hà. “

“Sau đây là tất cả kinh nghiệm của tôi!”

Trình Uyên đã xem video liên tục qua đêm.

Kinh nghiệm của Vân Thành đã mở ra một cánh cửa đến một thế giới hoàn toàn mới cho anh ấy.

Anh ấy có một hiểu biết mới về việc luyện tập võ thuật.

Trong video, Vân Thành có đề cập đến: Trước khi Thần Võ là một quá trình tích lũy lâu dài, tức là làm nền móng của những tòa nhà cao vạn thước trên mặt đất, đạt tới Thần Võ mới là chiến binh thực sự.

Bởi vì tại Thần Võ cảnh giới, một người hoàn toàn có thể vận dụng năng lượng bí mật bên trong cơ thể phóng ra bên ngoài, có chút giống với khí công của Sơn Dạ Ngưu.

Anh ấy nói rất chậm và rất chi tiết, và một đoạn video kéo dài hơn ba giờ. Còn Trình Uyên thì cũng nhận được nhiều hàng, thậm chí còn bị dao để cố tình diễn tập.

Anh ta có lợi thế về máu, học và lĩnh hội rất nhanh, chỉ trong một đêm đã thực sự lĩnh hội được điều gì đó.

chỉ

Sau bình minh.

Khi anh ta đến phòng họp, Bạch Sĩ Câu nói với anh ta rằng những người từ các nước phía nam đã rút lui.

Sáu giờ sáng.

Trình Uyên mắt đỏ hoe đẩy cửa phòng họp, đại diện của các gia tộc lớn phụ trách chiến đấu, bao gồm cả liên minh doanh nghiệp Bạch Sĩ Câu đều tụ tập ở đây, xem ra mọi người đều rất thoải mái.

“Người từ các quốc gia phía nam đã rút đi.” Trình Uyên được Bạch Sĩ Câu nói.

Trình Uyên bị sốc.

Ban đầu anh ấy muốn thử nghiệm những hiểu biết mới của mình.

“Tại sao” anh hỏi.

Biểu hiện của Bạch Sĩ Câu khác với những người khác, vẻ mặt có chút trịnh trọng.

“Mọi người, sửa một lát đi.” Bạch Sĩ Câu nói với mọi người.

Sau đó, bước ra khỏi phòng họp một mình, Trình Uyên ngạc nhiên và đi theo ra ngoài.

Họ đến tòa nhà chính thức

Chương 1104

Bây giờ là cuối thu, gió sáng sớm rất lạnh, thổi vào người còn đau.

Nhưng đối với Trình Uyên, không có nhận thức.

“Dương Duệ bại trận!”

hành lang.

“Dương Duệ bại trận” Trình Uyên giật mình.

Anh không ngờ rằng một bậc thầy cao như Dương Duệ sẽ thất bại, và anh sớm nghĩ đến điều gì sẽ xảy ra với Dương Duệ sau thất bại của mình.

Đúng vậy, Dương Duệ đã thua, Đông Tâm Tử cho rằng mục tiêu tiếp theo của anh ta sẽ là Vân Dĩ Hà.

Tuy nhiên, Bạch Sĩ Câu dường như nhìn ra được ý nghĩ của Trình Uyên, nói: “Đừng lo lắng, Đông Tâm Tử và A Bạc Duẫn cũng bị thương nặng. Trong thời gian ngắn, e rằng còn phải chữa trị lâu dài.”

Trình Uyên nghi ngờ hỏi: “Ba, làm sao ba biết được chuyện này?”

Bạch Sĩ Câu giải thích: “Tôi đã cử người ngồi xỏm quanh dãy núi Taihang. Theo họ, ngày hôm qua, đỉnh một ngọn núi nào đó ở dãy núi Taihang đã chấp choạng và liên tục vang lên tiếng nổ của âm thanh. Sau đó, anh ấy nhìn thấy Đông Tâm Tử. Cả hai.” cùng A Bạc Dẫn đi xuống núi, nhưng từ đầu đến cuối không hề nhìn thấy Dương Duệ. ”

Các ngọn núi là một chút ngắn.

Trình Uyên không nói nên lời, trong lòng tràn đầy nhiệt huyết.

Ở cấp độ nào một người có thể đạt được sức mạnh cắt đứt ngọn núi vốn

Anh không thể tưởng tượng được.

Bây giờ bên quan trọng nhất có thắng hay bại, cuộc giao đấu hỗn loạn ở đây cũng chẳng có ích lợi gì, cho nên nhân dân các nước phía nam đã rút lui.

Nhưng cả Bạch Sĩ Câu và Trình Uyên đều biết rằng cuộc rút lui của họ chỉ là tạm thời, và họ đang đợi Đông Tâm Tử và A Bạc Dẫn hồi phục vết thương, và họ nhất định sẽ quay trở lại vào lúc đó.

Hiện tại, nó chỉ là một khoảng thời gian ngắn không liên tục.

“Chúng ta sẽ làm gì tiếp theo” Trình Uyên hỏi bằng một giọng trầm.

Bạch Sĩ Câu lắc đầu: “Ta cũng chưa biết, ta chỉ mong có kỳ tích xảy ra.”

Sau khi biết được sự thật của sự việc, hy vọng chính của họ được đặt vào Dương Duệ, theo quan điểm của họ, Dương Duệ sẽ không bị đánh bại.

Nhưng Dương Duệ đã bị đánh bại.

Ai có thể ngăn chặn Đông Tâm Tử và A Bạc Duẩn?

“Cho người của chúng ta lần lượt rút đi. Ở đây cũng không có ý nghĩa gì.” Bạch Sĩ Câu đề nghị: “Người cũng về nhà xem vợ con.”

“Ừ!” Trình Uyên gật đầu.

Trên Đảo Vàng có năm thành phố, Trình Uyên sẽ không từ bỏ, nhưng hiện tại, chỉ có khu vực số 5 vẫn chưa chịu khuất phục, những người không cần hấn chút nào sẽ tiếp tục ở lại Đảo Vàng.

Vì vậy, ông đã tuân theo Bái Thiếu Lâm và chuẩn bị rút hết người của mình.

Rốt cuộc, Kinh Thành vẫn chưa rõ sẽ có chuyện gì, và cả vợ và con của anh ấy trước khi đi anh ấy cũng chưa có thời gian để xem xét.

Trong hai ngày tiếp theo, Trình Uyên tự mình sắp xếp người của mình trở về kinh đô bằng thuyền.

Nhìn đoàn người cuối cùng rời bến bằng thuyền, anh cảm thấy có chút gì đó xen lẫn.

Trên bến tàu, đối mặt với gió biển, Trình Uyên đứng lặng người.

Anh ấy đang đợi ai đó.

Thương Vân trong chiếc váy màu vàng nhạt xuất hiện sau lưng anh từ lúc nào không biết.

“Làm sao bạn biết tôi vẫn chưa đi?”

Nghe thấy giọng nói của Thương Vân, Trình Uyên quay lại, nhìn cô với vẻ mặt thoải mái, khẽ cau mày nói: “Bởi vì nếu tôi rời đi, cô sẽ không tìm thấy tôi.”

“Xem ra người chuẩn bị rời đi.” Thương Vân cười nói.

Trình Uyên gật đầu.

Thương Vân nói, “Nhưng anh đã hứa sẽ giúp em.”

Trình Uyên giễu cợt đáp: “Nhưng sự chân thành của cậu đã không làm tôi hài lòng.”

Vì vậy Thương Vân đã ném thứ gì đó cho Trình Uyên.

Chương 1105

Sau khi Trình Uyên bắt được, phát hiện đó là điện thoại di động, có chút kinh ngạc nhìn Thương Vân.

Thương Vân mím môi nói: “Đây là thành tâm đủ rồi.”

“Đây là cái gì?” Trình Uyên cau mày.

“Bên cô có người muốn hợp tác với tôi.” Thương Vân cười nói: “Nhưng tôi đã từ chối.”

Trình Uyên mở điện thoại lên, phát hiện đó là một bức thư điện tử nặc danh, nội dung chẳng qua là muốn giúp Thương Vân củng cố vị trí của mình ở các nước phía nam.

Điều kiện là để Thương Vân giúp họ dọn dẹp Trình Uyên.

Vẻ mặt của Trình Uyên rất trịnh trọng.

“Ai vậy?” Anh hỏi.

Thương Vân hai tay, tỏ ý không biết.

Đây vốn là một trong những điều kiện mà anh đã thương lượng với Trình Uyên, nhưng bây giờ một số người thực sự

muốn cắt bỏ nó. Và rõ ràng, những người duy nhất có loại sức mạnh này là những gia tộc nổi tiếng của Đông thổ đại lục.

Trình Uyên có lẽ có thể đoán được đó là ai.

“Thành ý này đã đủ chưa” Thương Vân cười hỏi.

Trình Uyên gật đầu: “Đủ rồi.”

“Vậy thì khi nào thì anh rời đi?” Thương Vân hỏi.

Trình Uyên hít một hơi thật sâu và nói: “Cho tôi một tháng.”

“có thể!”

Bước đến bên cạnh Trình Uyên, cùng đứng với anh ta, Thương Vân cũng đưa mắt nhìn về phía biển cả, nói: “Giữ điện thoại này. Một tháng nữa anh sẽ liên lạc với em.”

Trình Uyên quay lại xem hồ sơ của Thương Vân.

Thương Vân, tuy làn da của cô ấy đã trở nên đen hơn một chút, nhưng phải nói rằng ngoại hình của cô ấy cũng thuộc loại có một không hai.

rất đẹp.

Tất nhiên, đây không phải là điều chính.

Cái chính là bây giờ cô ấy rất thân với Trình Uyên, thân đến mức Trình Uyên có thể dùng tay đâm vào mặt ngay khi cô ấy giơ tay lên.

Đột nhiên, Trình Uyên có một suy nghĩ khác.

“Chẳng lẽ số phận của cô ấy ở trong cổ họng?”

Vâng, chắc hẳn rằng cổ họng là một trong những nơi dễ bị tổn thương nhất trên cơ thể con người.

Một khi ý nghĩ này xẹt qua, anh không còn kiểm soát được bản thân.

Không hiểu vì sao, Trình Uyên lại có một sức hút khó cưỡng đối với số phận của Thương Vân.

Trái tim anh cảm động.

Tình cờ, Thương Vân quay đầu lại và nở một nụ cười với Trình Uyên.

Với ánh mắt này, Trình Uyên giật mình, Thương Vân cũng giật mình khi nhìn thấy ánh mắt của Trình Uyên.

Sau đó, cô đâm Trình Uyên một cú đâm và giận dữ nói: “Ý anh là cái quái gì vậy, bà già đã khiêu khích anh?”

Tốc độ của cô quá nhanh khiến Trình Uyên không kịp tránh né, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cực lớn, trực tiếp ở trên

ngực mình, cả người trong phút chốc bay ra ngoài.

Với một “bộp”, anh ta ngã mạnh xuống đất, bất kể có đau hay không, anh ta đứng dậy và nói với vẻ bực bội: “Tôi không làm điều đó!”

“Tao có thể đợi mày làm lại lần nữa,” Thương Vân chửi.

Hai người họ chửi bới ngoài đường như một con chuột chù.

Chương 1106

Sau khi chửi bới, Thương Vân quay lưng lại một cách thô bạo và bỏ đi.

Trình Uyên xoa xoa bộ ngực đau đớn, tức giận mắng mỏ: “Mẹ kiếp! Người phụ nữ bạo lực chết tiệt!”

Quay trở lại bệnh viện, Trình Uyên nhìn thấy Lý Nam Địch đang bận rộn.

Bởi vì vẫn còn rất nhiều người bị thương tạm thời mắc kẹt ở Đảo vàng, hiện tại bệnh viện rất bận rộn, Lý Nam Địch cũng bị bóng một chút.

Thay thuốc cho người bị thương xong, cô kinh ngạc nhìn Trình Uyên khi nhìn lại, sau đó đưa đồ cho y tá, giải thích thêm vài câu rồi bước ra ngoài.

“Làm sao mà trưởng khoa lại ra trận” Trình Uyên nói đùa.

Lý Nam Địch thở dài bất lực, và nói: “Tôi có thể làm gì khác nếu thiết bị và nhân viên y tế trên đảo không chung tay.”

Trình Uyên gật đầu nói: “Được rồi, chúng ta lần này trở về sẽ tuyển một nhóm sinh viên tốt nghiệp.”

Nghe vậy, Lý Nam Địch chớp mắt hỏi: “Người trở về sao?”

Trình Uyên lấy ra một chiếc thuốc và châm lửa, và hít một hơi thật sâu.

“Ngày mai.” Anh nói: “Hôm nay anh bàn giao công việc của mình”.

Tuy nhiên, lúc này Lý Nam Địch lại do dự.

Thấy cô do dự không nói nên lời, Trình Uyên không khỏi nhíu mày hỏi: “Sao, có vấn đề rồi.”

Lý Nam Địch đột nhiên cười với anh ta nói: “Không phải, chỉ là ở đây quá bận. Hiện tại tôi không muốn rời đi.”

Dù nói như vậy nhưng Trình Uyên luôn cảm thấy đây không phải là lý do, dường như cô đang giấu anh điều gì đó, trầm ngâm nói: “Anh không sao chứ?”

Lý Nam Địch cười nói: “Ồ, ta có thể làm gì, chính là như vậy. Ở đây bận quá. Ngày mai người tự mình đi, ta sẽ không tiễn.”

Trình Uyên muốn nói gì đó, nhưng lại bị Lý Nam Địch đẩy ra, nói đừng quấy rầy công việc của cô.

Trình Uyên vẫn nghĩ hôm nay Lý Nam Địch thật kỳ lạ.

Một số điều khó nói.

Thật khó để Trình Uyên hỏi Lý Nam Địch, bởi vì cô ấy không phải là Bạch An Tương, đồng thời, trong đầu anh ấy có những thứ khác. Ví dụ, nếu Dương Duệ bị đánh bại, thì sớm muộn gì ngân khố cũng sẽ bị chiếm, và anh ta và nhiệm vụ của họ, mất đi ý nghĩa trong trò chơi này.

Điều này đồng nghĩa với việc cuộc sống của họ sẽ rất bất bèn trong những ngày tới.

Bạch Sĩ Câu không đề cập tới chuyện tiếp theo có thể xảy ra, những người khác cũng không hỏi, Trình Uyên cũng không nói, nhưng trong lòng mọi người đều biết không ai yên tâm.

Không ai dám nghĩ đến điều đó.

Ngày hôm sau, Trình Uyên rời Đảo vàng và cuối cùng đặt chân lên con tàu trở về thành phố Tân Dương, và nhìn về phía bờ biển.

Anh ta chưa bao giờ nhìn thấy Lý Nam Địch.

Thành phố Tân Dương.

Trong một quán bar thiếu ánh sáng, mọi loại quái vật giết người có thể được nhìn thấy ở khắp mọi nơi.

Tiếng nhạc cuồng nhiệt đang vang lên trong quán, và bậc thầy DJ cũng vậy tay theo nhịp điệu.

Cơ thể Khâu Thiệu Thành khẽ rung lên theo nhịp điệu, và bước đến quầy bar.

“Anh là Hùng ca” anh hỏi người pha chế.

Nếu người pha chế tùy tiện vẩy năm hoặc sáu chai, hành động đó trông rất thoải mái và tự do.

Thấy người phục vụ phớt lờ mình, Khâu Thiếu Thành tăng âm lượng và hét lên, “Anh Hùng, tôi được giới thiệu bởi Anh Phi.”

Anh trai Phi mà anh ta nhắc đến thực chất là vệ sĩ bên cạnh Tiêu Mục.

Bởi vì công ty bọn họ có quan hệ hợp tác với tập đoàn Nhiên Hề, tạm thời ở khách sạn thành phố Tân Dương, thường xuyên gặp gỡ Tiêu Mục và những người khác. Vì vậy, anh cũng quen biết vệ sĩ bên cạnh Tiêu Mục.

Chương 1107

Lúc này, người phục vụ, trên mặt đội khăn trùm đầu, râu quai nón cuối cùng đẩy một ly rượu hỗn hợp cho khách, cúi người trước mặt, khẽ cười: “Có chuyện gì vậy?”

Nhìn thấy thái độ của anh, Khâu Thiệu Thành thậm chí vui mừng, nghĩ rằng Anh Phi thật sự có cách nói chuyện ở thành phố Tân Dương.

“Giúp ta dạy người.” Khâu Thiệu Thành lớn tiếng nói.

Người phục vụ lắc đầu cười nói: “Thực xin lỗi, ta đã rửa tay sạch sẽ.”

Khâu Thiệu Thành trở nên lo lắng khi trở thành con ngựa, thấy người phục vụ quay người rời đi, anh ta nắm lấy cánh tay của anh ta, nói: “Anh trai Xiong đừng, tôi sẽ trả năm triệu!”

Người pha chế hơi giật mình, sau đó quay lại cười nói: “Cũng may cho anh, tôi vốn định ngày mai rửa tay trong chậu vàng.”

Khâu Thiệu Thành lập tức vui mừng nói: “Anh Hùng, chúng ta đã ổn định.”

Người phục vụ gạt đầu, sau đó cười hỏi: “Cậu định dạy dỗ ai?”

Nghe thấy câu hỏi này của người pha chế, Khâu Thiểu Thành không khỏi cau mày, vẻ mặt đột nhiên nghiêm nghị, “Anh Hùng, người tôi sắp dạy có lẽ hơi gian xảo.”

“Ồ, nói nghe thử đi.” Người pha chế có vẻ thích thú, đặt giẻ trong tay lên quầy bar, cổ duỗi thẳng, đưa tới miệng Khâu Thiểu Thành.

Khâu Thiểu Thành nói: “Bên kia là một người biết kung fu, một người có thể đánh hơn một tá người.”

Nghe vậy, nhân viên pha chế đột nhiên nhướng mày, trầm ngâm nói: “Ta đi, có việc lớn, cái này”

“Anh Hùng, tôi có thể nghe thấy Anh Phi nói rằng anh là cao thủ của thành phố Tân Dương.” Khâu Thiểu Thành sợ người pha rượu không đồng ý, vội khen.

Trên thực tế, người anh muốn dạy đương nhiên là Trình Uyên.

Hôm qua, khi công ty của họ bắt đầu thảo luận chi tiết về việc hợp tác với Tập đoàn Nhiên Hề để thành lập nhà máy, tôi đã nghe ai đó nhắc đến Đảo vàng.

Với sự chú ý đặc biệt, tôi nhận ra rằng những người như Trình Uyên đang có kế hoạch trở lại thành phố Tân Dương vào những ngày này.

Nghĩ đến Lý Nam Địch, Khâu Thiểu Thành cảm thấy trong lòng ngứa ngáy.

Không nói đến ngoại hình giống như một vị thần, chỉ cần nói thân phận giám đốc bệnh viện của cô cũng đủ khiến Khâu Thiều Thành bị cảm động.

Trình Uyên bị chiếm đóng như vậy, hẳn là anh ta không muốn, vì vậy anh ta tìm người được gọi là Phi và hỏi xem có võ sĩ nào trong thành phố này không.

Hắn không dám giết mà cho người đánh Trình Uyên, sau đó chụp vài tấm ảnh mặt mũi sưng tấy của Trình Uyên gửi cho Lý Nam Địch thì không có vấn đề gì.

Anh nghĩ rằng với cách này, hình ảnh của Trình Uyên trong tâm trí Lý Nam Địch chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Vì hạnh phúc của chính mình, anh cảm thấy bỏ ra năm triệu là xứng đáng!

Vì vậy, khi người phục vụ do dự, Khâu Thiều Thành trông có vẻ lo lắng.

Không ngờ, người phục vụ đập bàn nói: “Đánh chủ thì phải thêm tiền!”

Trong tích tắc, vẻ mặt của Khâu Thiều Thành chuyển từ lo lắng sang vui mừng: “Thêm, thêm, tôi sẽ thêm một triệu nữa cho Anh Hùng!”

“Thêm hai triệu nữa, tổng cộng là bảy triệu, một điểm cũng phải không ít!” Người pha chế rượu lớn tiếng nói.

“Thỏa thuận!” Khâu Thiều Thành sẵn sàng đồng ý.

Tuy nhiên, nếu người pha chế muốn biết người mà Khâu Thiều Thành yêu cầu anh ta đánh là Trình Uyên, tôi không biết phải nghĩ thế nào.

Một ngày khác vào buổi trưa.

Một con tàu du lịch như chiếc lá rơi cô đơn đang lênh đênh trên mặt biển êm đềm.

Trên boong tàu.

Trình Uyên một tay chống trên lưng nhìn thành phố Tân Dương sắp đến nơi xa xa.

Vẻ mặt bình thản của anh không giấu được vẻ phấn khích, vui mừng trong mắt.

Chương 1108

Anh sắp nhìn thấy Bạch An Tương và đứa con của mình, anh thực sự rất phấn khích và hồi hộp, bàn tay sau lưng anh ướt đầm mồ hôi.

Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, tôi chưa sẵn sàng trong tâm trí, sắp làm bố rồi, tôi sợ rằng bất kỳ người đàn ông nào mới làm cha cũng sẽ lo lắng.

Khi thuyền vào bờ, có người muốn giúp Trình Uyên xách túi nhưng Trình Uyên từ chối, đó là món quà mà anh đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho vợ chồng con mình, làm sao có người mang lên được.

Người đi theo Trình Uyên trở về là thị vệ Long Uyển của anh ta, còn có Âm Nguyệt, em gái và anh trai của Tần Thanh Thanh, nhưng anh ta đã hứa với cha của Tần Khánh Thanh, Tần Nghị, rằng anh ta sẽ đưa cô trở lại Lục địa Phương Đông.

Về mục đích thật sự của Tần Nghị, anh không quan tâm nữa.

Trên thực tế, sau khi Tần Nghị qua đời, Lý Hải Tân đã tìm thấy một chiếc điện thoại di động trong nhà của anh ta, trong đó có một bộ số cố định.

Lý Hải Tân đã cử người đến kiểm tra thì phát hiện đó là của Phương gia ở Bắc Kinh.

Và nhóm số lượng này chỉ kém một con số mà anh muốn hợp tác với Thương Vân. Nói cách khác, rất có thể người muốn liên lạc với Thương Vân và nói rằng anh ấy muốn giúp Thương Vân là người Phương gia.

Tần Thanh Thanh vừa lên bến tàu, nhìn những thành phố khác nhau và thế giới tươi mới đầy người và xe, cô đứng đó.

Tần Mục dụi dụi mắt, theo vào Disneyland, cảm thấy không đủ nhìn.

“Nhận biết thế giới này, đây là thế giới thực.”

Trình Uyên bước đến gần cô, cười nhẹ rồi nhẹ nhàng nói.

Âm Nguyệt khoe miệng phóng đại không có chậm lại một hồi lâu.

Xe của tập đoàn Nhiên Hề đậu ở cảng, Kim Kiệt cả người như hình với bóng, chạy tới chỗ Trình Uyên, trên mặt nở nụ cười, anh định lấy hành lý cho Trình Uyên: “Ông chủ, anh có thể quay lại đi. Lão Kim nhớ người muốn chết ấy.”

Lão Kim bày ra bộ mặt luôn vô tình trước mặt Trình Uyên và nịnh nọt.

Trình Uyên nắm tay Lão Kim xuống, cười nói: “Việc này tôi sẽ tự làm.”

Lão Kim lộ vẻ ngượng ngùng, rồi chế nhạo: “Ông chủ, xe đã chuẩn bị xong.”

Anh đưa tay chỉ chiếc Rolls Royce ở đằng xa.

Cũng có một hàng vệ sĩ mặc đồng phục đen đứng ở đó.

Khung cảnh thật là hoành tráng.

Trình Uyên khẽ gật đầu nói với Tần Thanh Thanh và những người khác: “Đi thôi!”

Tần Thanh Thanh theo sát phía sau Trình Uyên, đi về phía Rolls-Royce.

Vừa định đến, Trình Uyên đột nhiên cau mày dừng bước chân, đồng thời vươn tay ra bên hông nắm lấy một con dao sắc nhọn đâm vào.

Lúc này, chầu không còn nữa, đám người đột nhiên dừng lại.

Các thành viên của nhóm Long Uyên muốn di chuyển, nhưng Trình Uyên nháy mắt, và nhất thời không di chuyển được nữa.

Lão Kim nhìn thấy, muốn hét toáng cả cổ họng, nhưng cũng bị Trình Uyên dùng tay chặn lại.

Nước da của em gái và anh trai của Tần Thanh Thanh đột nhiên thay đổi.

Tôi nhìn thấy người đàn ông cầm một con dao nhọn và đâm Trình Uyên, đầu đội khăn xếp hoa, mặc một chiếc quần jean

rách phong cách hip-hop, và một bộ râu trên mặt.

Anh ta là người pha chế được Khâu Thiều Thành thuê trong quán bar.

Nhân viên pha chế được biết người đón xe của tập đoàn Nhiên Hề là mục tiêu của anh ta, vì vậy anh ta nhanh chóng phát hiện ra Trình Uyên.

Còn Trình Uyên nhất định phải tự mình xách hộp nên các thành viên của nhóm Long Uyên phía sau đều bị người phục vụ phớt lờ, cho rằng Trình Uyên chỉ có một mình.

Người pha chế đã choáng váng khi lỡ tay cắt đứt, có lẽ là do tay nghề của anh ta, khi ngẩng đầu nhìn Trình Uyên, anh ta nhếch mép và nói đùa một cách bình tĩnh: “Này, con tôi không sao đâu, phản ứng rất nhanh. Và sức tay không nhỏ, nhưng ọc ọc, đau quá ”.

Trình Uyên dùng một chút lực, và con dao rơi xuống đất phát ra tiếng kêu vang.

Chương 1109

Chương 1109:

Bartender có biết một số võ công, nhưng anh ta giỏi đối phó với người bình thường với loại kung fu này, nếu anh ta thực sự gặp cao thủ cấp bốn, anh ta sẽ bị đánh như một con chó, huống chi Trình Uyên.

Đối với loại người này, Trình Uyên thậm chí không thèm quan tâm, vung tay hất tung anh ta về phía sau.

Trước khi người pha chế đứng vững, một số thành viên của Long Uyển đã giữ vai anh ta.

“Quái, các người thả ta ra, cẩn thận ta!”

Vừa nói, anh vừa thúc cùi chỏ và đập một thành viên của Long Uyển, nhưng ngay sau đó thành viên của Long Uyển đã đến trước và đập vào đầu gối anh.

“Rắc rắc!” Một âm thanh.

“gì!”

Người phục vụ đang quỳ trên mặt đất bỗng rú lên thảm thiết.

Trình Uyên mặc kệ anh ta, đưa đám người Tần Thanh Thanh lên xe, mặt không chút thay đổi.

Lão Kim tức giận bước đến chỗ người phục vụ đã mất hết sức phản kháng, ngoài ý muốn thì anh ta tát tới tấp.

Có một tiếng “bốp” rõ ràng.

“Ngược lại là người có chút bướng bỉnh, ngay cả ông chủ Trình Triển Thành của chúng ta cũng dám động!”

Người pha chế mồ hôi nhễ nhại đau đớn không đếm xuể, nghe Kim Kiệt nói gì, mồ hôi đầm đìa biến thành mồ hôi lạnh, mắt anh ta liền mở to.

“Cheng là gì”

“Cút đi!” Kim Kiệt khịt mũi lạnh lùng.

Các thành viên của Long Uyển đã bế anh ấy, như một con gà nhỏ, và nhét nó vào một chiếc xe hơi.

Trong lòng người phục vụ hối hận, suýt nữa hối hận đến đứt ruột, lên xe hét lớn: “Khâu Thiếu Thành, ta địt mẹ ngươi, ngươi dám lừa Lão Tử. Nếu lần này Lão Tử không chết, ta sẽ lột da xé xác ngươi ra. ”

Tập đoàn Nhiên Hê tồn tại như một huyền thoại ở thành phố Tân Dương, và tên của Trình Uyên không phải là một cái tên quen thuộc, nhưng hầu hết mọi người đều biết đến nó.

Đặc biệt người pha chế này từng là dưới trướng của Từ Đầu Trọc.

Không thể nào, Trình Uyên, người đã trở thành một cái đầu hói, quả thực lúc trước bộ dạng này có chút kinh ngạc, nhất thời không nhận ra.

Trình Uyên đang định để tài xế lái thì giật mình khi nghe thấy tiếng người phục vụ xe phía sau la lối.

Sau đó tôi xuống xe, đi đến chỗ Kim Kiệt và nói: “Anh gửi họ về trước, sắp xếp một ngôi nhà tốt hơn ở Vịnh Ánh Trăng, và giúp họ liên hệ với một trường tốt hơn.”

“Vâng!” Kim Kiệt nhanh chóng gật đầu.

Vì vậy, Trình Uyên bước đến chiếc xe phía sau và mở cửa bước vào.

Anh ta nhìn chăm chăm vào người phục vụ đang run rẩy bị giam giữ trên mặt đất, và hỏi, “Anh nói rằng chính Khâu Thiều Thành đã yêu cầu anh giết tôi.”

Người pha rượu nước mắt lưng tròng: “Ông chủ Cheng, tôi bị mù, không, không, tôi bị mù, đã hứa sẽ giúp Khâu Thiều Thành dạy cho một người nào đó với giá bảy triệu, nhưng tôi chưa từng làm. Tôi nghĩ rằng người mà anh ấy đang đi để dạy là bạn, bạn biết đấy, đừng nói đến đây, tôi sẽ lột da của nó ngay tại chỗ.”

Trình Uyên xua tay, các thành viên Long Uyển thả tay cầm người pha chế.

“Vậy cậu có biết bây giờ Khâu Thiều Thành đang ở đâu không” Trình Uyên hỏi.

Anh chàng phục vụ nhanh nhẩu bấm đầu như gà ăn com: “Biết rồi, anh đưa em đến đó, anh ấy vẫn đang đợi tin của em”

Ở thành phố Tân Dương, nó không nằm trong một thanh màu đỏ.

Ban ngày, quán bar không màu đỏ đóng cửa nên không có người trong quán.

Tuy nhiên, trong một chiếc hộp.

Khâu Thiều Thành ôm trái và phải, trao tay cho hai người phụ nữ đi cùng gọi cảm đang “làm thêm giờ”.

Hai người phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ, vì tiền, chẳng những không nhúng tay vào quần áo của Khâu Thiều Thành, mà còn phát ra loại giọng nói tuyệt vọng khiến người ta phải suy nghĩ.

Nếu bạn muốn từ chối, bạn được hoan nghênh.

“Rắc!” Cửa phòng riêng bị đẩy ra.

Chương 1110

Bởi vì Khâu Thiệu Thành đang ngồi trên sô pha quay lưng về phía cửa, khi cánh cửa mở ra, anh ta đang có tâm trạng không cố ý quay đầu lại nhìn mà cười nhẹ: “Anh Hùng thật nhanh. . . Nào, đến uống một chút. ”

Khâu Thiệu Thành chỉ là một người bình thường, hiểu biết về võ công cũng chỉ giới hạn ở người thường, biết người pha rượu là một cao thủ kung fu đặc biệt lợi hại ở thành phố Tân Dương, trong lòng anh ta tự nhiên cho rằng mình có thể khiêu chiến.

Tuy nhiên.

Bên kia không trả lời anh.

Khâu Thiệu Thành khẽ giật mình, sau đó quay đầu nhìn một lượt.

Trong nháy mắt này, tóc cả người đều dựng đứng lên.

Người pha chế rượu gục đầu xuống và ngoan ngoãn đứng sau lưng anh như một học sinh tiểu học mắc lỗi.

Trước mặt Anh Hùng, có rất nhiều người đàn ông mặc đồ đen.

Ngoài ra, còn có Trình Uyên, người vô cảm.

“Sao có thể là cô!” Khâu Thiệu Thành sững sốt, lập tức đẩy hai người phụ nữ đi cùng ra, hét lên.

Trình Uyên bình tĩnh đi tới chỗ Khâu Thiệu Thành, ngồi xuống sô pha, hỏi: “Mục tiêu của cậu, không phải là tôi sao?”

“Tôi” Khâu Thiệu Thành nói xong, mặt đỏ bừng, vội vàng nói: “Không, không phải, Trình Uyên, tôi nghĩ giữa chúng ta hẳn là có hiểu lầm gì đó!”

Trình Uyên mặc kệ anh ta nói gì, nhưng lạnh giọng nói: “Tôi mang về một ít người từ Đảo Vàng.”

“Tôi nói với họ rằng những người sống ở đại lục đều có kỷ luật và tuân thủ pháp luật và sẽ không gặp sóng gió như Đảo Vàng.”

“Tôi đã truyền cho họ rất nhiều vẻ đẹp.”

“Nhưng ngay khi tôi xuống thuyền, bạn đã biến ngày mai tươi đẹp mà tôi muốn định hình cho họ trở thành bóng tối và sợ hãi một lần nữa.”

Khâu Thiệu Thành không hiểu, nhanh chóng lắc đầu: “Không, Trình Uyên, tôi không để anh ấy giao dịch với người khác, tôi”

Trình Uyên lắc đầu bỏ qua Khâu Thiệu Thành, chỉ thở dài và nói: “Có lý do gì mà tôi nên đối xử với người khác như một con người. Nhưng dù sao thì cậu cũng là do cha mẹ của Hà

Hoa mang đến, nên tôi vẫn muốn cho họ. Hai người lớn tuổi của họ. Một vài sợi mì mỏng. ”

“Trong vòng ba ngày, đi đâu, về đâu, ta chỉ cho người một cơ hội.”

“Còn nữa, nếu sau này ta dám làm ra ý tưởng của Hà Hoa, ta trực tiếp giết người!”

Đôi mắt của Khâu Thiệu Thành nhìn thẳng khi nghe những lời của Trình Uyên.

Trình Uyên lạnh lùng liếc nhìn anh, biết rằng trong đầu anh nhất định phải có rất nhiều lời nói, đặc biệt là vì lợi ích của cha mẹ Lý Nam Địch.

Chắc chắn, nhìn thấy Trình Uyên nói điều này, Khâu Thiệu Thành dường như thực sự nghĩ rằng Trình Uyên sẽ sợ cha mẹ của Lý Nam Địch, vì vậy anh ta đột nhiên khó chịu: “Trình Uyên, không nghĩ rằng tôi sợ bạn!”

“Ta rất thích Nam Địch, cùng người so sánh với ta không xứng, người không xứng với Nam Địch!”

Những lời này khiến Trình Uyên khẽ giật mình.

Anh ấy thực sự không biết dũng khí của Khâu Thiệu Thành đến từ đâu, anh ấy sẽ nói những điều như vậy, vì vậy anh ấy chỉ vào chân anh ấy và nói, “Bạn bước lên trang web của tôi và hành động như tôi.”

Khâu Thiều Thành bức xúc nói: “Chẳng lẽ anh đã có vợ con rồi sao lại nữ giành giật Nam Địch của tôi”

Những lời này khiến vẻ mặt của Trình Uyên đột nhiên thay đổi.

Anh ta nắm lấy cổ của Khâu Thiều Thành, lạnh giọng hỏi: “Ai đang nghe anh nói vậy?”

Nhìn thấy khuôn mặt đen của Trình Uyên, Khâu Thiều Thành không khỏi sợ hãi co rụt cổ lại, nhưng bị ép đến mức này, và nghĩ rằng Trình Uyên vẫn còn sợ cha mẹ của Lý Nam Địch, vì vậy anh ta cắn viên đạn và hỏi: “Isn” Tôi đã cử người đến điều tra. Tôi đã thông qua anh, vợ anh tên là Bạch An Tương. Cô ấy đã sinh một cặp song sinh cho anh chỉ một tháng trước. Cô ấy hiện đang ở thủ đô! “x

Trình Uyên nghe xong hơi giật mình, kinh ngạc hỏi: “Ồ kinh đô”

Vì điện thoại di động của Trình Uyên đã bị Thương Vân bóp nát trước đó, còn điện thoại di động hiện tại vẫn là do Thương Vân đưa cho anh nên anh chỉ thông báo thời gian anh trở lại, trong khoảng thời gian này, anh thực sự không liên lạc với Bai An Tương.

“Trình Uyên, đừng nghĩ là anh giàu có thì mới giàu. Theo tôi biết, luật của anh ở đây không cho phép anh có hai vợ!” Khâu Thiều Thành mạnh dạn nói với Trình Uyên, ” Nam Địch, vậy thì anh yêu Bạch An Tương rất nhiều., Không thể ly hôn. “

Chương 111

” Nam Địch muốn gả cho ta, ít nhất ta có thể cho nàng thân phận!”

“Cho nên ta mới nói, ta so với ngươi tốt hơn!”

Có thể nói, lời nói của Khâu Thiệu Thành đã trừng phạt trái tim từng lời nói.

Trước đó, Trình Uyên cũng đã phải vật lộn với vấn đề này bằng mọi cách và rất đau khổ.

Những lời của Vân Dĩ Hà khiến anh nghĩ rằng anh không nên ngần ngại nhìn ra thế giới. Nhưng trên thực tế, đây vẫn là một vết cửa không thể ngăn cản trong lòng anh, một nút thắt không thể tháo gỡ.

Nắm chặt cổ áo của Khâu Thiệu Thành, anh dần dần mất đi sức lực.

Khâu Thiệu Thành ngồi xuống ghế sofa, cả người run lên.

Trình Uyên quay người bước ra ngoài.

Các thành viên của Long Uyển theo sát.

Khi đến cửa, Trình Uyên dừng lại, nói ngược lại với Khâu Thiểu Thành: “Cô đã hỏi chuyện gì, hiện tại đừng nói cho cha mẹ của Lý Nam Địch, nếu không tôi sẽ giết cô.”

Khâu Thiểu Thành cắn da đầu nói: “Muốn biết cũng không làm gì được!”

Trình Uyên nhẹ nói: “Có thể thử xem.”

Giọng điệu của anh vô cùng lạnh lùng.

Nghe những lời này bên tai Khâu Thiểu Thành, anh không khỏi rùng mình.

Trình Uyên phớt lờ anh, quay người bước ra khỏi quán bar.

Người pha chế rượu vội vàng bước ra và hỏi: “Ông chủ Cheng, cứ tha cho anh ấy như thế này?”

Trình Uyên nhẹ nói: “Em sợ bản tay, không thêm động anh ấy, về phần anh!”

“Đã hiểu!” Người phục vụ nhanh chóng hiểu ra, xoay người trở lại quầy bar.

Một vài giây sau, có một tiếng hú thảm thiết trong quán bar.

Trình Uyên nhìn bầu trời, mây đen bao trùm. Anh cảm thấy thời tiết lúc này như vậy, hơi khó thở.

Cuối cùng anh cũng hiểu tại sao Lý Nam Địch không muốn quay lại thành phố Tân Dương cùng anh.

Trên đời này, nhiều thứ không hề đơn giản như tưởng tượng, đặc biệt là phương diện tình cảm.

Lý Nam Địch cũng sợ hãi.

Lên xe, Trình Uyên nhắm mắt nói với tài xế: “Đi vịnh Ánh Trăng.”

Người của Long Uyển đều lên xe sau.

Chiếc xe bắt đầu tiến về phía trước.

Trình Uyên lúc này đầy đơn kiện nên không thèm đi ngắm cảnh dọc đường.

Anh nhắm mắt lại, suy nghĩ xem nên đối mặt với Bạch An Tương một lúc như thế nào.

Nhưng đột nhiên, anh cảm thấy có gì đó không ổn.

Bởi vì tốc độ của chiếc xe này đã được tăng tốc, nó đã được tăng tốc, giống như một cuộc đua drag.

Bất chợt mở mắt ra, Trình Uyên nhìn người lái xe ngay lập tức.

Đó là khuôn mặt của một người đàn ông trung niên.

“Là anh!” Anh bị sốc.

Trình Uyên ngậy người nhìn người lái xe, ánh mắt nhìn thẳng.

Anh nghĩ có lẽ người ngồi ở ghế lái sẽ không khiến Trình Uyên ngạc nhiên đến vậy.

Hồi đó, Lý Ngụy có cơ hội giết được đạo sĩ, nhưng lại bị người này ngăn cản.

Đúng vậy, anh ta được đồn đại là Dương Duệ, người đã bị đánh bại bởi Đông Tâm Tử và A Bạc Duẫn hoặc bị giết ở dãy núi Tân Hằng

Trình Uyên hoàn toàn không có giác ngộ, tinh thần cũng vô cùng căng thẳng.

Anh không nói, bởi vì anh biết Dương Duệ nhất định phải nói gì đó, cho nên anh đang đợi.

Và Dương Duệ trông điềm tĩnh hơn anh ta, và dường như không có ý định nói.

Bằng cách này, chiếc xe đã phi nước đại suốt quãng đường.

Trong gương chiếu hậu đã không còn nhìn thấy xe của tập đoàn Long Viên.

Dương Duệ đưa cậu lên cao tốc, nhưng tốc độ không giảm mà còn tăng lên.

Chương 1112

Cuối cùng, Trình Uyên không thể nhịn được nữa, và nói, “Chúng ta nên ở cùng một trại bây giờ, phải không?”

Dương Duệ không nói.

Trình Uyên đợi một lúc, cảm thấy hơi ngượng ngùng vì nói chuyện với không khí.

“Tôi nghĩ bạn”

“Chết” Đúng lúc này, Dương Duệ đột nhiên lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng như đang nói chuyện với chính mình, nhưng lời nói sai có thể truyền ra rõ ràng bên tai.

Nhìn thấy anh nói, trái tim treo lơ lửng của Trình Uyên cuối cùng cũng buông xuống.

Ít nhất, xét theo biểu hiện của Dương Duệ, anh ta không có ý định tự sát.

Tuy nhiên, Trình Uyên không hiểu.

“Không, tôi tự hỏi, làm thế nào có ai trên thế giới này có thể đánh bại được bạn”

Dương Duệ cười nhẹ nói: “Ta không phải thần.”

“Cậu thực sự bị đánh bại” Trình Uyên vẫn không thể tin được.

Dương Duệ suy nghĩ một chút, nói: “Không có.”

Khi nghe điều này, Trình Uyên càng thêm bối rối.

“nhưng”

“Tôi chạy đi rồi!” Dương Duệ không đợi anh ta tiếp tục hỏi, thẳng thắn đáp lại.

“Cái gì” Trình Uyên cảm thấy mình đã nghe nhầm.

Dương Duệ cười nhẹ nói: “Hai người bọn họ muốn đánh trọng thương để đổi lấy ta giết ta, nhưng trước khi làm, ta đã cho bọn hắn một chén trà.”

“Trà có độc” Trình Uyên hỏi với vẻ khó tin như thể đang nghĩ ra điều gì đó.

Mặc dù tôi không chắc chắn, nhưng nghe những lời của Dương Duệ rõ ràng có nghĩa là điều này. Anh cảm thấy không thể tin được. Làm sao một bậc thầy như Dương Duệ lại có thể chơi với một phương pháp hạ độc thấp kém như vậy?

Nhưng trên thực tế, Dương Duệ gật đầu: “Có điều, nhưng đối với cảnh giới của chúng ta, độc dược cũng không phải rất hữu dụng.”

Trình Uyên ngán người: “Thật.”

“Tuy rằng không hữu dụng lắm, nhưng cũng khiến bọn họ di chuyển chậm hơn một chút. Lợi dụng lúc này, tôi xoay người bỏ chạy.” Dương Duệ tự tin nói: “Nếu muốn nói là tốc độ chạy trốn, tôi là tốt nhất trên thế giới., Tôi nhận ra điều này. “

“” Trình Uyên lập tức không nói nên lời.

Đúng, nếu không đánh mà quay đầu bỏ chạy thì không thể coi là bại trận.

Nhưng nó không thể được coi là một chiến thắng!

Anh rất khó hiểu và ngạc nhiên, anh ngán người: “Vậy thì, em là gì?”

“Quy y!” Dương Duệ trực tiếp nói.

“Fuck!” Trình Uyên buột miệng chửi thề, Trình Uyên lúc này như phát điên lên.

Nương náu

Nơi nương tựa nào

Sợ rằng Đông Tâm Tử và A Bạc Dẫn sẽ cùng nhau truy lùng

“Đại ca, mau tỉnh lại đi, ngươi có thể chọc chết ta một ngón tay, không, không, không chỉ có ngươi, Đông Tâm Tử cho rằng A Bặc Duẫn có thể làm được, ngươi chạy tới ta nương tay, ta cay độc của Trình Uyên.” trái tim.

Dương Duệ cười nhẹ nói: “Đừng lo lắng, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Dù A Bặc Duẫn và Đông Tâm Tử có thông minh đến đâu, bọn họ cũng sẽ không nghĩ rằng tôi có thể trốn tránh cô.”

Trình Uyên trực tiếp không nói nên lời.

Anh thắc mắc: “Em không đẹp tuyệt vời sao lại sợ cả hai?”

Dương Duệ lắc đầu nói: “Ta sợ không nói ra được. Chỉ là có chút rụt rè.”

“Đó không phải là điều tương tự,” Trình Uyên cúi kính nói.

Dương Duệ lại cười: “Đương nhiên không phải, rụt rè chỉ là nhất thời. Sợ một người là chuyện cả đời. Không phải tôi sợ họ, mà là họ luôn sợ tôi.”

“Và bởi vì họ đều là những người đệ tử của tôi, họ biết rằng tôi đang ở thời điểm yếu đuối nhất.”

“Lúc yếu đuối nhất” Trình Uyên sửng sờ.

Dương Duệ gật gật đầu, bất lực nói: “Sau khi đạt tới Thần Võ, ngươi sẽ hiểu được loài người cũng giống như vạn vật trên đời, sẽ luôn có một khoảng thời gian trở nên rất yếu ớt.”

“Giống như một người phụ nữ đến với dì của tôi” Trình Uyên.

“Nó có thể được hiểu theo cách này.” Dương Duệ.

“”

Trên thực tế, Trình Uyên đã biết được một số thông tin tương tự như Cảnh giới Thần Võ trong ổ USB flash do Vân Thành đưa cho.

Vào thời điểm đó, Vân Thành đã đề cập rằng khi bạn đạt đến Cảnh giới Võ thuật Thần thánh, võ thuật sẽ không phụ thuộc vào việc luyện tập, mà phụ thuộc vào nhận thức.

Chương 113

Và những thứ anh ta cảm nhận là khác nhau ở mỗi người, vì vậy anh ta không biết những người kế thừa lớp áo của anh ta trong tương lai sẽ nhận thức như thế nào.

Vân Thành cũng đề cập rằng Cối Võ Thần ở trên là Cối Võ Siêu Thần, giống như cối của Dương Duệ và Dragon.

“Nó liên quan đến nhận thức,” Trình Uyên hỏi đột ngột.

Dương Duệ rõ ràng là giật mình, nhìn lại Trình Uyên lần đầu tiên, rồi mỉm cười.

Anh ấy không trả lời những lời của Trình Uyên, nhưng Trình Uyên cảm thấy rằng anh ấy đã đúng.

Vì vậy hắn hỏi: “Cho nên, người hiện tại yếu nhất thời điểm, cần nương nương ở chỗ của ta, chờ người sống sót khoảng thời gian này sức lực.”

“Xa ở Tổng Dao.

“Vậy thì bây giờ cậu đang ở mức độ nào” Trình Uyên tò mò hỏi.

Dương Duệ trầm tư một lát nói: “Đáng lẽ phải ở trong Thần Võ, nhưng bây giờ không bằng một ngày nào đó, có thể ngày

mai sẽ rơi xuống bánh răng đầu tiên.”

“”

Trình Uyên này thực sự không thể hiểu nổi.

Nhưng nó rất xuất thần.

Anh thực sự không ngờ rằng một ngày nào đó, vị sếp huyền thoại lại đi chung xe với anh và trò chuyện, tán gẫu như những người bạn.

“Bây giờ, anh đưa tôi đi đâu vậy?” Trình Uyên bối rối hỏi.

Dương Duệ cười nhẹ nói: “Ta cùng người nung nung một đoạn thời gian, đương nhiên muốn làm một chuyện cho người.”

“À” Trình Uyên ngạc nhiên.

Dương Duệ giải thích: “Ta nghĩ người nên đi kinh đô trước, ta sẽ chủ động phái người đến kinh đô trước.”

“Không, tôi chưa nghĩ đến việc đến thủ đô. Vợ và con tôi vẫn ở thành phố Tân Dương. Tôi thậm chí còn không có thời gian để gặp họ.” Trình Uyên lo lắng nói.

Anh ấy không hiểu. Có phải vì vị chuyên gia này đã tự cao quá lâu, quá quen tự cho mình là đúng, quá quen coi quyết định của chính mình là quyết định đúng đắn nhất

Nhưng sau đó Dương Duệ lắc đầu nói: “Không, không có, vợ con của người hiện tại ở kinh đô.”

Trình Uyên giật mình một lúc.

Anh đột nhiên nhớ rằng Khâu Thiệu Thành cũng nói như vậy.

Nó có thực sự ở thủ đô không?

Nhưng làm sao Dương Duệ biết được

“Họ đang gặp nguy hiểm” Trình Uyên cảnh giác.

Dương Duệ lại lắc đầu, nhưng lần này do dự một chút, mới nói: “Không tính, nhìn thấy sẽ biết.”

Gia đình Trình ở Bắc Kinh.

Ở sân trong, Trình Uyên lần đầu tiên đối mặt với Trình Nặc.

Sau khi Dương Duệ đưa Trình Uyên đến đây, dù Trình Uyên có hỏi gì anh ấy cũng không nói gì, có rất nhiều chuyện, đây là chuyện gia đình của cậu, tớ không nên để tâm đến chuyện đó.

Trình Uyên không tìm được mà đẩy cửa bước vào Trình gia.

Anh nghĩ, từ khi Dương Duệ phái mình đến đây, anh nhất định muốn nói với bản thân rằng câu trả lời là ở đây.

Vừa đẩy cửa bước vào, liền nhìn thấy một thanh niên ngồi trên xe lăn trước ao trong sân biệt thự của Trình gia, quay đầu lại nhìn hẳn.

Lúc này, vô số hình ảnh lướt qua tâm trí Trình Uyên.

Bắt đầu từ vụ ám sát Trần Thành trên đường đầy chất nổ

Người thanh niên trước mặt trông rất giống anh ta.

Anh ấy biết đó là ai.

Có thật không.

Sau một hồi nhìn nhau, Trình Nặc đột nhiên mỉm cười với Trình Uyên: “Anh trai!”

Bên tai đột nhiên có tiếng anh tôi vang lên khiến anh cảm thấy rất lạ, nhưng đồng thời trong lòng lại dâng lên một cảm giác khác lạ.

Dù sao cũng là anh em, nhưng trong lòng có một số thứ mắc kẹt như ngạnh, cho dù rút ra cũng sẽ mang ra một mảnh máu thịt.

Anh không thể nào quên được cảnh Bạch An Tương ly hôn với chính mình khi cô không thể có con, lúc đó chắc hẳn cô đã chết vì buồn và đau đớn.

Bước tới chỗ Trình Nặc, Trình Uyên ngỡ ngác nhìn anh.

Chương 1114

Trình Nặc khẽ giật mình, sau đó lại mỉm cười gọi một tiếng:
“Su huynh.”

“Bắn!”

Ai biết.

Trình Uyên nhéo cổ Trình Nặc, trong mắt lóe lên một tia dữ tợn.

Khuôn mặt của Trình Nặc cũng thay đổi đáng kể.

“Nếu anh không phải là anh trai của em, anh sẽ chết bây giờ!”
Trình Uyên hần học nói với Trình Nặc.

Trình Nặc mở miệng, nhưng không nói gì.

Lẽ vu quy giữa họ và anh ấy đã làm gì, thật ra thì giờ của hai người thì không cần phải bàn cãi, ai cũng biết rõ điều đó.

Trình Uyên lạnh lùng hỏi: “Vợ tôi đâu”

Trình Nặc mặt đỏ bừng, như sắp nghẹt thở, đau đón chỉ vào cổ.

Sau đó Trình Uyên buông tay.

Trình Nặc cười khỏ: “Anh à, chuyện trước đây là em sai rồi, em biết sai rồi, chúng ta là người thân của nhau, mong anh có thể tha thứ cho em.”

Trình Uyên ánh mắt ngưng tụ, nhưng khi nhìn thấy Trình Nặc ngồi trên xe lăn, hai chân vùi dưới chân, vẻ mặt đột nhiên ngưng trọng.

Rốt cuộc, anh thở dài: “Chị dâu đâu”.

Trình Nặc lại nở một nụ cười vô hại với Trình Uyên và nói: “Anh trai, đừng lo lắng, chị dâu không sao đâu.”

“Từ sau vụ tai nạn của Đạo sư, bên trên đã ra thông báo cách chức anh ta. Đoàn Kinh doanh Bắc Kinh tạm thời do Lý Nham làm đại diện.”

“Liên minh doanh nghiệp phát hiện mục đích của Đông Tâm Tửsi là cộng tác với kẻ thù và phản quốc. Biết Đào trưởng cũng có liên quan, liền khẩn cấp kêu gọi tứ đại gia tộc ứng phó. Lý Nham và Đào trưởng thực ra là anh em. Để tránh sự nghi ngờ, ông ta cũng nhường cho Chúa Bái ”.

“Thương hội huy động sức lực đến Đảo vàng để chống lại kẻ thù ngoại bang, và ngài Bai đã đích thân đến Đảo vàng.”

“Tại thời điểm này, một số người đã được tìm thấy mất tích.”

Nói đến đây, Trình Nặc dừng lại và nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên khẽ cau mày hỏi: “Đông Lương Đình Dao Trường Vũ Phi và Long Thẩm Vũ”

“Được!” Thành Nặc gật đầu nói tiếp: “Su phụ sợ những người này sau khi rời đi sẽ gây nguy hiểm cho chị dâu nên phải chị dâu về kinh.”

“Ở đâu?” Trình Uyên hỏi.

“Ở nơi an toàn nhất Trình gia.” Trình Nặc cười nhẹ nói.

“Nơi an toàn nhất để ở trong ngôi nhà cũ” Trình Uyên theo mắt.

Họ Trình có một chút khác biệt so với những gia đình khác, những gia đình khác tổ chức đám hỏi và có thể ngồi trong một ngôi nhà lớn. Và mọi công việc của gia tộc Họ Trình đều do trưởng họ Trình Tuấn Phong sắp xếp, không thương lượng.

Tất nhiên, sự kiện lớn thực sự phải đi qua mái ấm gia đình.

Bởi vì có một nhóm người già sống trong ngôi nhà cũ của Trình.

Qua lời của Vân Thành, Trình Uyên biết rằng sở dĩ những người này sống trong ngôi nhà cũ của Trình gia là vì huyết thống của họ, họ phải đề phòng tính kiêu ngạo và nóng nảy để kiềm chế cảm xúc của mình, nếu không thể chất của họ sẽ không tương xứng với sức mạnh của họ sau khi chạy trốn. Nổ và chết.

Đương nhiên, loại người này nếu thật sự chạy trốn, trong thời gian ngắn vẫn sẽ rất đáng sợ, đặc biệt không phải một, mà là một đám lão tổ.

Giống như khi Bạch An Tương sinh con, một người ông thứ hai đã đích thân đến. Sau khi chạy trốn, hắn có thực lực cao cấp cấp hai, vô hạn gần với thực lực cấp 1. Nói cách khác, so với Đạo gia trước đó, không nhiều lắm.

Với điều đó đã nói, ngôi nhà cổ thực sự là tương đối an toàn.

“Ba mẹ em đâu?” Trình Uyên đột ngột hỏi.

Trình Nặc sững sốt, chợt cười khổ: “Cha mẹ tôi bị nhốt.”

“Cái gì?” Trình Uyên ngạc nhiên khi nghe những lời đó.

Đã đóng cửa

Trình Tuấn Phong là người đứng đầu Trình gia, người có quyền đóng cửa anh ta

Chương 115

Trình Nặc có vẻ không lo lắng chút nào, nói: “Phía trên là do có người báo cáo rằng cha mẹ liên quan đến nguy hiểm và cấu kết với kẻ thù.”

“Nhưng anh đừng lo, ba mẹ sẽ không sao nếu không thông đồng với nhau. Chắc không bao lâu nữa họ sẽ được ra mắt.”

Hợp tác với kẻ thù

Vẻ mặt của Trình Uyên trở nên trịnh trọng hơn.

Anh vẫn chưa hiểu chuyện của Trình Tuấn Phong, vì vậy anh phải tìm người để kiểm tra sau. Điều quan trọng nhất bây giờ là vợ và các con của anh ấy.

Nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp khiến anh mơ màng của Bạch An Tương, lòng anh lại nôn nao.

Anh liếc nhìn Trình Nặc, sau đó xoay người muốn đi về nhà cũ.

Nhưng khi anh quay lại, khuôn mặt tươi cười của Trình Nặc dần trở nên rắn chắc.

Khi Trình Uyên bước đến cửa, anh hơi dừng lại, như thể đang suy nghĩ điều gì đó, và quay lại nhìn Trình Nặc.

Trình Nặc nhìn lại với nụ cười trên môi.

“Trình Nặc, hỏi cậu một chuyện.” Trình Uyên đột nhiên bình tĩnh nói.

Trình Nặc khẽ gật đầu, cười nói: “Sur huynh, người hỏi.”

“Em đi dữ dội chưa?” Trình Uyên rên rỉ, trước khi hỏi.

Trình Nặc chớp mắt, và hỏi với vẻ ngạc nhiên: “Rush, ý anh là gì?”

“Ồ không có gì.”

Trình Uyên quay người rời khỏi biệt thự của Trình.

Nhưng lòng anh không còn bình tĩnh được nữa.

Nếu như theo lời của Vân Thành, Trình Nặc cho đến nay vẫn chưa bạo phát, có nghĩa là dòng máu của anh ta vẫn cao hơn so với bản thân anh.

Bởi vì Vân Thành nói, càng về sau khả năng này bộc phát, càng có lợi cho con cháu của rồng.

Trình Uyên bút phá ở tuổi 27. Bây giờ anh đã gần 30. Trình Nặc kém anh hai tuổi, và bây giờ anh đã 28.

Anh ấy vẫn chưa phun trào

Điều mà Trình Uyên không biết là khi Trình Uyên bước ra khỏi biệt thự của gia đình Họ Trình, nụ cười trên mặt Trình Nặc đã biến mất hoàn toàn, trong đôi mắt sâu thẳm lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Nó giống như một cầu vồng.

Sau khi Trình Uyên lên xe, Dương Duệ cũng không hỏi gì nữa, trực tiếp lái xe đến nhà cũ của nhà Họ Trình.

Trình Uyên cũng không nói gì.

Về vấn đề của Trình Tuấn Phong, Trình Nặc, và vấn đề bạo lực đi lại, Dương Duệ phải biết rõ hơn Vân Thành.

Nhưng Trình Uyên không hỏi, bởi vì đầu óc cậu bây giờ đã rối tung lên đủ rồi.

Cuối cùng, anh gặp những người vợ của mình trong ngôi nhà cũ của Cheng.

Nhưng khi nhìn thấy Bạch An Tương, anh ấy đã rất tức giận.

Đến nhà cũ của Trình, Trình Uyên xuống xe.

Cánh cửa căn nhà cũ của Trình đóng chặt.

Anh đến cửa và bấm chuông.

Một lúc sau, một giọng nói vang lên.

“WHO”

Trình Uyên định khai tên nhưng lòng anh chợt rung động.

Anh ta không nói, nhưng đi đến phía bên kia của bức tường, và nhảy vào sau một vài bước nhảy theo chiều dọc.

Tôi sắp gặp vợ tôi.

Anh ấy rất hào hứng.

Anh muốn làm Bạch An Tương ngạc nhiên.

Về phần mấy lão trong sân, hẳn không quan tâm chút nào.

Bên ngoài ngôi nhà cổ của gia đình Họ Trình nhìn có chút khuất tất, nhưng chỉ sau khi bước vào, tôi mới nhận ra rằng không có phép thuật trên trời rơi xuống.

Có ba dãy biệt thự năm tầng, mỗi dãy đều có sân giữa sang trọng.

Toàn bộ sân trông vô cùng gọn gàng và đẹp mắt.

Kích thước của tòa nhà nằm ngoài sức tưởng tượng của anh.

Trình Uyên không khỏi choáng váng bí mật.

Chương 1116

Tuy nhiên, những điều này không khơi dậy được niềm yêu thích của anh, chưa nói đến việc chiêm ngưỡng hoa, trăng và hương thơm mùa thu.

Anh vội vã đến biệt thự đầu tiên.

Vừa đến gần căn biệt thự đầu tiên, Trình Uyên đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trong phòng khách qua ô cửa kính sáng và trong suốt.

Nhịp tim của anh bắt đầu tăng tốc.

Điều tôi muốn nói với Bạch An Tương, và lời xin lỗi tôi muốn bày tỏ với cô ấy, tôi đã luyện tập nhiều lần trong lòng.

Anh cẩn thận bước ra ngoài cửa và nhìn cô qua cửa sổ.

Sau đó, cả người choáng váng.

Bạch An Tương vẫn xinh đẹp như vậy, mặc một bộ quần áo thể thao màu xám hơi rộng.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút mồ hôi, vẻ mặt có chút buồn bực.

Trình Uyên ngạc nhiên mở miệng.

Bạch An Tương vừa sinh con đã gầy hơn trước rất nhiều, không chỉ vậy, hiện tại cô còn

Cô ấy thực sự đang cầm giẻ và ngồi xổm dưới đất để lau sàn nhà

Trí não của Trình Uyên đình trệ.

Bạn biết đấy, chưa đầy một tháng cô ấy đã sinh một cặp song sinh, và phải 25 ngày nữa là cô ấy đã đầy tháng. Làm sao chúng ta có thể làm những công việc nhà bản thủ và mệt mỏi như vậy trong khi vẫn bị giam cầm?

Trình Uyên lo lắng và muốn lao vào để ngăn Bạch An Tương lại.

Tuy nhiên, tại thời điểm này

“Oa” tiếng khóc của đứa bé rõ ràng truyền vào tai Trình Uyên, khiến thân thể Trình Uyên theo bản năng run lên.

Tôi thấy cánh cửa một căn phòng được đẩy ra.

Một người phụ nữ trung niên với dáng người đầy đặn bước ra khỏi phòng và đứng trước mặt Bạch An Tương, người đang ngồi xổm trên mặt đất, trên tay cầm một chân lên chiếc giẻ lau.

Bạch An Tương kinh ngạc nhìn lên.

Người phụ nữ trung niên béo phì vẻ mặt bình tĩnh chỉ vào Bạch An Tương, “Làm một số việc khó, đã lâu tôi còn chưa làm xong. Cô có ích lợi gì.”

“Tôi” Bạch An Tương muốn nói điều gì đó.

Mà mập mạp hừ lạnh một tiếng nói: “Người đừng cho ta lý do, mau làm đi, ăn xong đi cho con bú đi, hai đứa nhỏ đói bụng!”

Người phụ nữ béo phì nói rằng Bạch An Tương làm việc chậm chạp, Bạch An Tương không biết phải làm gì, nhưng khi nghe cô ấy kể về những đứa con trai và con gái của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy liền chìm xuống.

“Sanni, đó là máu thịt của Trình gia.” Cô nhấn mạnh.

Người phụ nữ béo phì khịt mũi, châm chọc nói: “Cô cũng biết là tôi đã nói với cô, nếu không phải chuyện cô sinh ra một cặp nhi tử cho nhà họ Trình, cô còn tưởng rằng ông chú sẽ để cô sống ở Trình gia.” ngôi nhà cũ của gia đình. “

“Có thể lúc này người bị người bên ngoài giết. Đương nhiên, giết người là tốt rồi. Nhìn nhỏ của người là tốt rồi. Nếu những người đó có công dụng khác, người liền giao cho người. Nếu không bọn họ phải giết người.”, dù sao nhà Họ Trình sẽ giết cậu, dù sao thì nhà Họ Trình cũng không thể để mất người đó được. ”

“Anh!” Bạch An Tương run lên vì tức giận.

Nhưng người phụ nữ béo phì vẫn tiếp tục mỉa mai: “Đừng trách tôi không nhắc nhở cô, cô nên biết thân phận của mình là gì, bởi vì thái độ của cô liên quan trực tiếp đến việc người đàn ông của cô có thể kế thừa công việc kinh doanh của gia tộc Họ Trình của chúng ta hay không.”

Khi cô nghe thấy những lời này, động lực của Bạch An Tương đột nhiên yếu đi.

Cô nhìn lại căn phòng nơi phát ra tiếng khóc của đứa trẻ với một chút lo lắng, cầm lấy chiếc giẻ trên tay và tiếp tục lau sàn nhà.

Người phụ nữ béo phì dường như cảm thấy được cô ta đang nắm tay Bạch An Tương, cô ta không nhịn được cười nhạt báng trên mặt đất.

“Có thể leo vào nhà Họ Trình của chúng ta là phúc khí mà người đã tu luyện trong tám kiếp, vì vậy người nên trân trọng nó.” Nàng liếc mắt nhìn Bạch An Tương nói.

Trình Uyên ở ngoài thực sự không thể chịu đựng được nữa.

Anh đã run lên vì tức giận.

“Bùm!”

“Chà!”

Với một âm thanh, kính cửa sổ vỡ tan!

Chương 1117

Anh ta không bước qua cửa, mà bước thẳng qua cửa sổ.

Hắn không chịu nổi, thậm chí không chịu nổi thời gian đi vòng qua cửa hai bước.

Âm thanh sắc nét và chuyển động rất lớn.

Cả Bạch An Tương và người phụ nữ béo phì đều giật mình, đồng thời nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi nhìn thấy Trình Uyên với khuôn mặt tối sầm, và đi thẳng đến chỗ người phụ nữ béo.

“Cô là ai?” Người phụ nữ béo phì kinh ngạc chỉ vào Trình Uyên giận dữ hét lên: “Cô có biết đây là nhà cũ nhà Họ Trình, sao cô dám?”

“Bốp!” Một cái tát vào mặt người phụ nữ mập mạp, Trình Uyên trực tiếp tát cô ta ngã xuống đất.

“Mày là thằng quái nào cho mày can đảm để xúc phạm người phụ nữ của tao?”

Sau khi nói xong, anh ta vẫn còn đang khó hiểu, túm tóc người phụ nữ mập mạp rồi đột ngột kéo cô ta lên, dùng tay tát vào nửa khuôn mặt còn lại.

Với hai cái tát xuống, người phụ nữ béo phì trợn mắt và bất tỉnh.

Bạch An Tương lúc này mới hoàn hồn, kinh ngạc đứng lên: “Trình Uyên!”

Trình Uyên thân thể rung lên, chậm rãi quay đầu nhìn vợ.

Nhìn thấy đôi mắt rung rung của Bạch An Tương, trái tim anh đang rỉ máu.

Anh bước đến và ôm cô vào lòng.

“Xin lỗi vợ, anh đã làm em đau khổ!”

Nghe được lời nói của Trình Uyên, Bạch An Tương đột nhiên chật vật đẩy anh ra, lo lắng: “Chồng à, anh phiền phức rồi.”

“Cô ấy là người phụ nữ của ông nội thứ ba.”

Bạch An Tương chỉ vào người phụ nữ béo phì và nói, “Làm thế nào bạn có thể?”

Nghe đến đây, Trình Uyên giật mình: “Người phụ nữ của ông ba”

Bạch An Tương lo lắng nói: “Ừ!”

Trình Uyên đi đến chỗ người phụ nữ béo phì, và sau đó

“Bùm!” Dậm bấp chân cô.

“Kacha” tạo ra một âm thanh rõ ràng.

“A!” Người phụ nữ mập mạp bị cơn đau đánh thức, vừa tỉnh lại đã khóc thành tiếng ôm lấy bấp chân của mình.

Bạch An Tương nước da đột nhiên tái nhợt: “Chồng, anh”

Trình Uyên vẻ mặt ngưng tụ, hấn nói: “Nếu như bắt nạt người, ta sẽ trả lại gấp mười lần! Ta không quan tâm đến ba ông bà và bốn vị tổ tiên, mọi người đều như nhau!”

Bai Jin choáng váng.

Sau khi phản ứng lại, cô nắm lấy tay Trình Uyên nói: “Chồng à, anh không biết người cũ của nhà Họ Trình đáng sợ như thế nào. Hơn nữa, nếu anh xúc phạm họ, sau này công việc kinh doanh của Trình gia sẽ như thế nào.”

Trình Uyên quay lưng lại với khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch An Tương và hôn nhẹ lên trán cô, những gì Bạch An Tương muốn nói lại bị mắc kẹt trong cổ họng cô.

Cô lại uể oải.

Trình Uyên nhẹ nhàng nói: “Trên đời này không có gì quan trọng hơn trong lòng anh.”

“Gia chủ Trình gia”

“Ồ trong mắt ta, là cái rắm!”

Ngay sau khi giọng nói của anh ta rơi xuống, một giọng nói khác đột nhiên vang lên.

“Hehe, thật là một giai điệu lớn!”

Khi nghe thấy tiếng động, bảy người già đột nhiên xông vào.

Người đứng đầu là một ông già, tóc hoa râm, mặc bộ đồ Đường, trên trán có một con bọ cạp to bằng hạt đậu.

Ngay khi bảy người này bước vào đại sảnh, sắc mặt u ám, ánh mắt lạnh lùng nhìn Trình Uyên.

“Là giọng điệu lớn!” Lão già tóc bạc trong bộ đồ Đường gia lạnh lùng nói: “Trình Uyên, ngươi cho rằng mình trở nên hỗn loạn đến mức có thể bỏ qua người nhà Họ Trình sao?”

Chương 118

“Người cho rằng người có thể thách thức uy quyền của nhà họ Trình nếu có thể đánh bại Đạo trưởng”

“Tin hay không thì tùy, chỉ cần ta nói một lời, Tập đoàn Nhiên Hề của người, bao gồm cả lực lượng hiện có của người, sẽ biến mất trong chốc lát.”

Nghe thấy lời ông già nói, Trình Uyên không làm gì cả, nhưng sắc mặt của Bạch An Tương trở nên tái nhợt hơn.

Cô đề phòng Trình Uyên, vội vàng nói với ông lão: “Ông ơi, đừng trách Trình Uyên, tất cả là do tôi.”

Trình Uyên ấn vào vai Bạch An Tương, kéo cô lại phía sau, nhẹ giọng nói với cô: “Vợ à, có chồng rồi, không cần nhờ vả ai cả.”

Bạch An Tương trông có vẻ lo lắng.

Trình Uyên tự tin mỉm cười với cô, thể hiện sự dịu dàng của cô.

Quay người lại, nhìn lão già tóc trắng, không khỏi rụt rè hỏi: “Ông nội, đúng không?”

“Hừ!” Lão già tóc trắng ngẩng cao đầu ngạo nghễ khịt mũi với Trình Uyên, trong lòng có ý khinh thường.

Rõ ràng là anh không để Trình Uyên vào mắt.

Trên thực tế, có thể hiểu được rằng, xét về xuất thân của gia tộc họ Trình, những người này quả thực là những nhân vật mà ngay cả Thương hội Bắc Kinh cũng phải nể sợ.

Chỉ là chúng không được sinh ra.

“Vợ tôi vẫn đang trong thời kỳ bị giam cầm. Nên có người phục vụ cô ấy. Nhưng bạn có thể thấy những gì cô ấy đang làm.”

Giọng Trình Uyên dần trở nên lạnh lùng, anh chỉ tay về phía người phụ nữ béo phì đang lăn lộn kêu gào dưới đất nói: “Cô ấy đang nhờ cô ấy lau sàn nhà. Không những thế, người phụ nữ béo xấu xa này còn nhỏ nước bọt xuống đất để làm nhục người vợ tôi.”

“Thằng khốn!”

Đúng lúc này, một ông lão với mái tóc nửa đen nửa trắng đột nhiên đứng dậy chỉ vào Trình Uyên giận dữ chửi bới: “Bà ta là bà ba của cậu, sao dám nói lời vô lễ với bà ta!”

“Không được quỳ xuống xin lỗi bà ba!” Một ông già khác trong đám giận dữ mắng Trình Uyên.

Trình Uyên hơi giật mình.

Anh ta kinh ngạc nhìn lại Bạch An Tương, sau đó quay lại nhìn những người già này.

Anh không thể hiểu được.

Hắn hỏi: “Đồng tác giả ta vừa mới nói cái gì, người không quan tâm, người là không có nghe đúng không?”

“Tự phụ!” Một lão giả tức giận mắng.

Trình Uyên đột nhiên vươn tay chỉ vào cậu, đồng thời hét lên: “Thả mẹ cậu ra!”

Khi anh ấy nói điều này, mọi người đều tròn mắt.

Lần đầu tiên chiến đấu với ông nội, ông ta lập tức tức giận: “Thằng khốn nạn, mày dám nói lời lung tung, không có tôn nghiêm!”

Trình Uyên chế nhạo, nói: “Con trai cả, con trai cả là cái quái gì vậy? Ông nội, ông hai và ông ba, ông có xứng đáng không? Mạnh dạn và tự phụ”

“Tôi sẽ để mẹ cô đi!”

Nhìn thấy Trình Uyên tức giận, nước da của Bạch An Tương trở nên rất xấu, cô nắm lấy tay Trình Uyên an ủi: “Chồng à, không có chuyện gì với em, anh đừng cao hứng, không đáng phải cứng họng với anh cả.”

Trình Uyên tức giận nói: “Tại sao không đáng để anh, em và cả thế giới quay đầu lại? Tất cả đều đáng giá!”

“Vợ à, từ nay về sau anh không cần nhờ vả ai cả. Như vậy sẽ chỉ khiến anh càng thêm buồn mà thôi.”

Bạch An Tương bị sốc, cô ấy nhìn người đàn ông của mình với đôi mắt lấp lánh, và trái tim cô ấy hỗn loạn.

“Đi nào!”

Trình Uyên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Bạch An Tương và bước sang phòng khác.

Trong căn phòng đó, có một cặp con của anh ấy.

“Ngươi có thể đi, hạt giống của Trình gia!”

Lúc này, lão già tóc trắng kia dừng lại trước mặt Trình Uyên và Bạch An Tương, lạnh lùng nói.

Trình Uyên nghĩ điều đó thật nực cười.

Hắn không thèm để ý tới lão nhân gia trước mặt, lạnh lùng nói một tiếng với hắn: “Cút!”

“Ngươi!” Lão già với mái tóc bạc trắng, hai mắt lồi ra đột nhiên, sắc mặt đỏ bừng: “Thằng khốn nạn, đi tìm cái chết!”

Chương 119

Vừa nói anh vừa tát Trình Uyên.

Thực hành

Trình Uyên nheo mắt. xx

Lão già này chỉ ở trình độ trung cấp nhị phẩm, Trình Uyên cũng không thèm quan tâm.

và vì thế.

Trước khi tát vào mặt Trình Uyên, Trình Uyên đã tát trái tay, và cú tát thứ hai đến trước.

“Bắn!”

Ông già với mái tóc bạc trắng bị kéo thẳng về phía sau năm sáu bước.

Tất cả điều này đến nhanh đến mức không ai khác phản ứng.

Với một cái tát vào mặt ông già nửa trắng, Trình Uyên trực tiếp mang Bạch An Tương với vẻ mặt do dự đi đến cửa phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, có hai cái cũi.

Không nên nói cho tôi biết, những người lớn tuổi của Trình gia rất tốt với con của Trình Uyên.

Còn hai đứa bé mập mạp, đầu hỏ vồ vập, vừa đạp chân ngẩn ngẩn vừa khóc.

Nhìn thấy họ, ánh mắt Trình Uyên lại lóe lên vẻ dịu dàng.

Đây là con tôi

Sau lưng anh, đang nổi lên một lời nói tức giận.

” Nghiệt tử nghiệt tôn, ngươi dám đánh tổ tiên của ngươi rồi tìm cái chết!”

Trình Uyên nhẹ nhàng đẩy Bạch An Tương vào phòng và nhẹ nhàng nói: “Cho chúng bú.”

Sau đó, trước khi Bạch An Tương có bất kỳ phản ứng nào khác, anh ta đóng cửa phòng và nhốt Bạch An Tương lại trong phòng.

Ngay lúc cánh cửa đóng lại, trong mắt Trình Uyên chợt lóe lên tia sáng đen huyền bí, trong phút chốc lại trở nên sáng sủa hơn.

Hai ông lão trong mắt cũng lóe lên tia sáng đỏ, lao thẳng về phía Trình Uyên.

Sau khi lão già với mái tóc nửa trắng chuyển sang màu đỏ, thực lực của ông ta đã tăng lên cấp độ thấp.

Mà lão già kia ánh mắt thay đổi, thực lực gần bằng cấp thấp.

“Không hổ là kiêu ngạo như vậy!”

Trình Uyên quay lại, bình tĩnh đối mặt với hai ông già đang ném về phía mình, nhẹ nhàng nói.

“Bùm!” Một tiếng động lớn!

Trước khi chạm vào Trình Uyên, hai ông già đều bay lộn ngược, rồi đập mạnh vào bức tường đối diện.

Lần này, năm vị lão nhân kia lại chấn động.

Hạng sư phụ rất hiếm ở Trung Quốc, những người già Họ Trình này sau khi bỏ trốn đều hơn hoặc gần bằng hạng nhất, cho nên họ mới có loại khinh thường chúng sinh và cho rằng họ là. rất mạnh. Áo tưởng mạnh mẽ.

Tuy nhiên, Trình Uyên đã bắn một cao thủ cấp một cấp thấp và một cao thủ cấp thấp, người gần như vô hạn với cấp độ đầu tiên, và không ai trong số năm người trong số họ biết rõ ràng về cách anh ta làm điều đó.

Và thấy Trình Uyên có vẻ thư thái.

Làm thế nào điều này có thể giúp họ không bị sốc

Trình Uyên chậm rãi ngẩng đầu lên, hắc quang trong mắt càng tốt hơn, giống như toàn bộ ánh mắt đều không còn.

“Là con của ta bên trong, ta muốn đem đi lấy đi, ai trong các người ngăn cản một cái thì cố gắng.”

“Hai mươi năm trước, bọn phong kiến mảy tin vào chuyện vô nghĩa của người khác mà bắt bố mẹ tôi vứt bỏ tôi. Bây giờ tôi còn mặt mũi nào để cướp giật con tôi” điva.

“Nói về điều này.

Trình Uyên đứng ở cửa, kiên định nhìn mọi người Họ Trình cao cấp có mặt, khóe miệng hơi nhếch lên: “Vậy chúng ta sẽ quyết toán.”

“Hồi đó ai bắt bố mẹ bỏ rơi em”

Ở trình độ này, Trình Uyên đã nhìn thấy rất rõ ràng nhiều thứ, không những không ngốc mà còn được coi là thông minh.

Mẹ ruột Lý Lan Oanh, với tính cách yêu con như ruột của mình, nếu nói bà chủ động bỏ rơi Trình Uyên thì chắc chắn Trình Uyên sẽ không tin.

Và với tính khí ngỗ ngược của Trình Tuấn Phong, anh sẽ không quan tâm đến số phận vô nghĩa này.

Chương 1120

Rốt cuộc là ai đã buộc họ phải từ bỏ Trình Uyên?

Ai trong Trình gia thực sự có tiếng nói cuối cùng?

Không phải chỉ có những người già tự cao tự đại trước mặt này sao?

Một số sự kiện trong quá khứ dần hiện ra trong đầu anh, nhưng trong trí nhớ của anh, người khiến anh ấn tượng nhất và khiến anh có lỗi nhất chính là mẹ nuôi của mình.

Trong giây lát, cả hội trường im lặng, mọi người trong hội trường đều biến thành tấm bảng nền đen trắng trong tầm mắt của Trình Uyên.

Nhưng hình ảnh của mẹ trong tâm trí anh ngày càng rõ ràng và đầy đủ hơn.

“Thật sự là thật đáng tiếc khi nhà Họ Trình có đưa con phản nghịch này. Lệnh gia tộc Cheng bây giờ đã ban hành để trục xuất đưa con nổi loạn Trình Uyên khỏi nhà Họ Trình và bãi bỏ việc tu luyện của anh ta!” Anh ta gầm lên vô cùng tức giận: “Các huynh đệ, chung tay xóa bỏ kung fu của anh ấy!” “x

Bốn ông già đáp ngay: “Vâng!”

Hai lão nhân bị Trình Uyên đập vào tường còn chưa chết vì sức người của Trình Uyên, lúc này mới đứng lên, tức giận nói: “Đúng!”

Đôi mắt của bảy ông già bắt đầu phát ra một tia sáng đỏ kỳ lạ.

Sức mạnh từ huyết thống của gia tộc Họ Trình bộc phát ngay lập tức, cả căn phòng lập tức tràn ngập sát khí nồng nặc.

Trong số bảy người này, ông nội có thực lực mạnh nhất, đạt đến trình độ gần trung cấp. Yếu nhất cũng là cao cấp thứ hai.

Cả bảy người cùng gầm lên và lao về phía Trình Uyên cùng lúc.

Có một cánh cửa phía sau Trình Uyên, và anh không thể rút lui, bởi vì bên trong cánh cửa là Bạch An Tương và các con của anh ta.

Nó giống như cây cầu dây chuyền khi tôi ở Công viên Bắc Kinh.

Trình Uyên nhắm và mở mắt.

Ánh sáng đen trong mắt là kiệt tác.

“Hận không thể làm tròn chữ hiếu!”

Một ông già xông tới trước, trên tay cầm một thanh đoản kiếm dài bằng cẳng tay, xen lẫn với âm thanh xé toạc không trung,

đâm vào Trình Uyên một kiếm.

Trình Uyên không né hay tránh, đột nhiên thân hình lao tới, sau khi tránh kiếm sang ngang, hắn đã tung một cú đâm vào ngực đối phương.

“Vậy ta sẽ đánh ngươi là lão tử vô lễ!”

“bùm!”

Ông già với thanh kiếm bay ra, đột ngột đập một lỗ xuyên qua bức tường đối diện.

“Hận tôi làm nhục vợ con tôi!”

Một ông già, với đôi mắt đỏ hoe, tiến lại gần anh, vẩy đôi “móng vuốt đại bàng” cực nhanh và chộp thẳng vào cửa mặt của Trình Uyên.

Trình Uyên duỗi một ngón tay ra chỉ vào giữa móng vuốt của mình, sau đó đổi ngón tay thành nắm đấm rồi mạnh bạo ra tay.

“Vậy thì tôi sẽ đánh tất cả các bạn theo ý kiến của tôi!”

“Rắc rắc!”

“Bùm!”

Ông già Ưng Chảo công cũng bị Trình Uyên đánh gãy tay, rồi nắm đấm.

“Không phải ta kiêu ngạo!”

Hai ông già bắn cùng một lúc, một đấm và một chân, nổ về phía ngực và bụng của Trình Uyên.

Trình Uyên quyết liệt lao về phía trước, dựa lưng vào núi, đột ngột đập vào tay và chân của họ.

“Nhưng anh thật sự chưa bao giờ để em vào mắt!”

“bùm!”

Uy lực núi sau đột nhiên chấn động tay chân của hai người này.

Ông nội Họ Trình dùng lòng bàn tay tát vào chiếc áo vest của Trình Uyên.

Với một tiếng “phốc”, Trình Uyên phun ra một ngụm máu già.

Nhưng khi quay lại, anh ta va đầu vào trán của ông nội Cheng.

Ông nội nhà Họ Trình bị đánh bật lại gần như không thể đứng vững.

Nhưng Trình Uyên đã quay lại và tát một ông già khác xuống đất!

Chương 1121

Chương 1121:

“Không phải là ta không muốn làm một tên hậu nhân coi trọng người già, yêu người trẻ tuổi!”

“Là trưởng lão như ngươi, thật không xứng với ta chút nào!”

Lão đầu cũng bị Trình Uyên đạp trên mặt đất, gãy dựa hồi lâu cũng không dậy nổi.

Ông nội hai mắt đỏ bừng, xoay người lại, một bộ lòng bàn tay nối tiếp nhau.

Tay Trình Uyên phải đi gần hết sức lực trong lòng bàn tay, nhưng vẫn bỏ sót một lòng bàn tay đã in chắc trên ngực Trình Uyên.

Một luồng Nội Lực cực lớn xông thẳng vào cơ thể khiến hắn đau như nứt xương, đồng thời khí huyết dâng trào.

Ông nội vui mừng khôn xiết khi thấy cậu đánh được một cây cọ, lại định lấy một bộ cọ nối tiếp, nhưng vừa ngẩng đầu lên thì ông đã sững sờ.

Bởi vì anh đột nhiên phát hiện ra Trình Uyên, với đôi mắt đỏ ngầu, khóe miệng đang mỉm cười với anh.

“Ta gặp được một vị lão nhân trong Thần Võ, lão nhân nói cho ta một ít kinh nghiệm, không có tài năng, ta sơ khởi cũng hơi sờn da gà!”

Ông nội lòng bàn tay nhìn thấy thân ảnh của Trình Uyên, nhưng Trình Uyên không những không né tránh, ngược lại còn dùng vai chủ động đón lấy lòng bàn tay đó.

Đồng thời, nhộng chui ra từ vai.

Một lần đóng thế của Đạo Trưởng là sử dụng Nội Lực vào bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể mình. Lúc đầu, Trình Uyên không biết sức mạnh của nó như thế nào nên không chú ý đến việc đóng thế của mình.

Sau đó, sau khi đọc kinh nghiệm của Vân Thành, tôi nhận ra rằng phương pháp Nội Lực có thể vận dụng khi bước vào Cảnh giới Thần Võ tương tự như thủ đoạn của Đạo sư.

Nói cách khác, chiêu thức của Đạo Trưởng được coi là trạng thái nguyên thủy nhất trong việc thao túng nội lực của Thần Võ.

Đến đây, Trình Uyên đã phải thán khen ngợi tài năng dài lâu quả là phi thường.

Lúc này, Trình Uyên toàn thân đen kịt, nhộng từ trên vai đi ra, giống như một cái khạc nắm đấm trên vai, một “đấm” đánh vào lòng bàn tay của ông nội.

Ông nội sững sốt, cùng lúc đó, Trình Uyên hai cánh tay tự do đồng thời đập hai đòn cùi chỏ vào hai nắm đấm Baji cổ không cần tới.

Một cú thúc cùi chỏ vào ngực ông nội.

“Phốc!” Ông nội phun ra một mảnh máu già.

Nhưng anh ta không bay lộn ngược, vì trong lúc bị Trình Uyên đánh trúng, Trình Uyên đã tóm cổ anh ta và bỏ mặc anh ta tại chỗ một cách đột ngột.

Trình Uyên néo cổ ông nội, lạnh lùng nhìn ông ta, khoe miệng vẫn còn rỉ máu.

Cả khán đài im bật, ngay cả người phụ nữ mập mạp trước đó cũng không dám hú lên.

Các trưởng lão nhà họ Trịnh vốn luôn có uy lực khiến bản thân sợ hãi, giờ phút này, bảy ăn nằm với sáu.

Một người khác bị Trình Uyên khống chế.

Ông nội đầy mắt kinh hoàng, môi run run.

Lần này, anh mới thực sự nhận ra sức mạnh của Trình Uyên, và loại sợ hãi đó hoàn toàn không thể giả vờ được.

“Làm sao có thể thao túng An Căn, người trụ là được rồi.”

Anh không thể tin được.

Trên thực tế, Trình Uyên không đạt đến Thần Võ Võ Lâm, và việc thao túng Nội công của anh ta thực sự đã được đề cập trước đó. Nó được kết hợp với phương pháp vận hành của Đạo trưởng có thể điều động Nội công đến tất cả các bộ phận cơ thể theo ý muốn, với Vân Thành. How để thao tác như đã đề cập trong kinh nghiệm, tôi hầu như không thể làm điều đó.

Anh ta còn lâu mới đạt đến Cảnh giới Võ Thần.

Nhưng loại hiệu quả này lại cho người ta cảm giác chỉ có một cường giả vô song trong Thần Võ mới có thể đạt được.

Vì vậy, ông nội đã đầy kinh hoàng.

Trình Uyên nhéo cổ anh và lạnh lùng nói: “Bây giờ, anh đứng lên cho tôi, nghe tôi!”

Phương thức thao túng Nội công của Trình Uyên thực sự khiến ông nội khiếp sợ, ông bất giác nghĩ rằng Trình Uyên đã đạt đến cảnh giới võ công thần kỳ chỉ có trong truyền thuyết.

Chương 1122

Trình Uyên uy hiếp anh, bảo anh nghe lời Trình Uyên, anh dám không nghe?

Tôi không dám ngừng nghe lần này.

sau đó.

Trình Uyên nhéo cổ ông nội, vẻ mặt tức giận hỏi: “Ông có biết phụ nữ không được làm việc quá sức trong thời gian bị giam giữ và không được dội nước lạnh vào người không?”

Chân của ông nội bắt đầu run lên.

“Em biết không?” Trình Uyên đột nhiên hét lên tức giận khi thấy anh không trả lời.

“Biết!” Ông nội kinh ngạc gật đầu.

Trình Uyên tức giận hỏi lại: “Tôi biết rõ ràng tại sao tôi không quan tâm đến cơ thể của vợ tôi”

Ông nội từ lâu đã mất đi vẻ kiêu ngạo trước đây, cười toe toét, lộ ra vẻ xấu hổ.

“Nói!” Trình Uyên bấm tay.

Ông nội vội nói: “Chú hai cũng đang tính chuyện tương lai của gia đình.”

“Tương lai gia đình”

“Chú hai”

Vẻ mặt Trình Uyên ngưng tụ, nhưng trên mặt lại tràn đầy nghi hoặc, tức giận nói: “Đây là cái quỷ gì?”

Ông nội vội vàng giải thích: “Chú hai là chú hai của tôi, người đứng đầu nhà họ Trình cuối cùng, là ông nội của ông nội cậu.”

“Vì tương lai của gia đình”

“Nếu người giết chết con trai nhà họ Phương, nhất định sẽ trở thành kẻ thù với nhà họ Phương. Nhà họ Phương là một trong tứ đại gia tộc, nếu như vậy, nhà họ Trình sẽ khá bất lợi cho người kế thừa vị trí trưởng bối nhà họ Trình. Vì vậy, chú hai nghĩ ra một giải pháp., Thông qua người lớn tuổi của nhà họ Phương, tôi muốn tạo điều kiện cho cậu kết hôn với con gái nhà họ Phương. “

“Và Bạch An Tương không thể so sánh với con gái Phương gia. Dù xuất thân hay khí chất, cô ấy cũng không bằng con gái Phương gia. Đó là lý do tại sao chúng ta dám khinh thường Bạch An Tương như vậy.”

Câu nói của anh khiến Trình Uyên càng thêm tức giận.

Anh tức giận nói: “Cô coi tôi là người họ Phương, nhà họ Trùng, không là gì trong mắt tôi! Vợ tôi là ai? Chỉ cần tôi nói ra!”

Ông nội mặt trắng bệch như tờ giấy, thân thể bắt đầu run lên.

Sau đó, Trình Uyên hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại cảm xúc, trầm giọng hỏi: “Hồi đó ai định để bố mẹ bỏ rơi em?”

Ông nội lộ vẻ ngượng ngùng: “Đã lâu rồi, ta, ta, ta không nhớ.”

“Không thể nhớ được”

Trình Uyên nheo mắt chế nhạo.

Một dấu vết hận thù lóe lên trong mắt anh.

Anh chưa từng trải qua nỗi đau bị chính cha mẹ ruột bỏ rơi, và sẽ không ai hiểu được nỗi xót xa trong lòng anh.

Những ràng buộc của đạo đức và luân lý con người không thể cho phép anh ta áp đặt loại đau buồn này lên cha mẹ mình.

Nhưng anh ấy là một cá nhân, anh ấy có cảm xúc và cảm xúc.

Tất nhiên trong lòng anh ấy sẽ mất cân bằng.

Đặc biệt là khi Trình Nặc trước đó đã xa cách và muốn giết anh ta, nhất là khi Trình Tuấn Phong vẫn đang cầu xin anh ta cho Trình Nặc.

Thủ phạm chính trong số này là tổ tiên, những người luôn tự cho mình là đúng và tự quyết định số phận của người khác mà không được phép.

“Đây thực sự là một nơi tốt!” Trình Uyên ngẩng đầu liếc nhìn đại sảnh tráng lệ.

Có, sảnh được trang trí rất sang trọng.

Chương 1123

Nếu bạn nhìn ngôi nhà cổ của Cheng bên ngoài ngôi nhà cũ của Cheng và nghĩ rằng chủ nhân của mảnh sân này rất giản dị, ai ngờ rằng bên trong lại có một không gian thần kỳ.

Bạch An Tương bước ra khỏi phòng ngủ ôm hai đứa trẻ đã ngừng khóc, và bị sốc khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Tay Trình Uyên từ từ buông xuống cổ họng ông nội.

Ông nội yên tâm và ngồi xuống đất. Anh không dám ngẩng đầu nhìn Trình Uyên, vì anh sợ hãi.

Trình Uyên bước đến chỗ Bạch An Tương, vươn tay ôm lấy một đứa trẻ, nhẹ giọng nói với Bạch An Tương, “Đi thôi.”

Bạch An Tương gật đầu.

Cô đi theo Trình Uyên suốt quãng đường ra khỏi biệt thự của ngôi nhà cũ của Cheng.

Cửa biệt thự đầu tiên vừa đi ra.

Trình Uyên đột ngột dừng lại.

Bạch An Tương cũng giật mình, dừng lại sau anh ta hỏi: “Sao vậy?”

Trình Uyên mỉm cười với Bạch An Tương, nhưng có một chút lạnh lùng trong mắt anh ta.

Nhìn thấy Bạch An Tương gầy gò đột ngột sau khi sinh, Trình Uyên cảm thấy tội lỗi và buồn bã.

Anh ấy nói: “Vợ ơi, anh luôn muốn làm một điều gì đó.”

“Cái gì?” Bạch An Tương ngạc nhiên.

Trình Uyên một tay bế đứa trẻ, một tay lấy điều thuốc trong túi ra, nhét vào miệng rồi lấy bật lửa ra.

Khi chuẩn bị châm lửa, tôi sực nhớ mình còn đang ôm con nên ngang nhiên ném lại chiếc bật lửa.

Chiếc bật lửa vẽ một vòng cung tuyệt đẹp và hạ cánh trực tiếp trên một tấm màn.

“Hoo”.

Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, bức màn bốc cháy như xăng đổ vào, và lửa bùng lên.

Bạch An Tương lo lắng: “chồng”

“Đi!”

Trình Uyên nắm lấy vòng eo thon thả của Bạch An Tương và bước ra khỏi biệt thự của Cheng mà không ngoái lại.

Anh ta nói: “Khi tôi nghe thấy bạn quỳ ngoài cửa này đến ngất xỉu để cứu tôi, tôi đã nghĩ đến việc đốt cháy nơi này!”

Khoé mắt Bạch An Tương hơi đỏ.

Dãy biệt thự đầu tiên trong ngôi nhà cổ của Cheng bùng lên ngọn lửa dữ dội.

Một số người bắt đầu chạy và la hét bên ngoài tòa nhà, một số người bắt đầu đổ nước vào đám cháy

Trong đại sảnh, người ông cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhanh chóng diu những người già bị Trình Uyên trọng thương ra khỏi dãy biệt thự đầu tiên.

Vâng, những người này còn sống.

Trình Uyên không thực sự làm tổn thương kẻ giết người.

Bởi vì theo phân tích cuối cùng, những người này cũng là trưởng lão của hãn và có quan hệ huyết thống, cho dù Trình Uyên có hận những người này một lần nữa, thì hãn vẫn chưa đạt tới trạng thái tàn sát điên cuồng.

Ở hàng ghế thứ hai, một người đàn ông trung niên, tóc đen, mặt trắng, không để râu, trông trẻ hơn ông ngoại mười tuổi, đang bình thản nhìn đồng hồ ở sân trước.

Sau lưng, một cụ già cung kính đứng.

Ông già Trình Uyên này đã từng nhìn thấy ông, ông nội thứ hai bị Trình Uyên làm cho sợ hãi bỏ đi trước cửa phòng sinh.

“Chú hai, đứa nhỏ này hình như rất ghét mấy ông già chúng ta.” Chú hai cười nhạt nói.

Vâng, đúng vậy.

Chương 1124

Ông hai gọi người đàn ông trung niên trước mặt trông trẻ hơn mình là chú hai.

Nhị chú Quý Cảnh Vũ lãnh đạm nói: “Dù là ai, ta cũng sẽ không cân đối, người trẻ tuổi tính tình có chút thất thường là chuyện bình thường.”

“Lão Nhị không dạy cho hấn một bài học sao?” Ông nội nghi ngờ hỏi.

Chú hai lắc đầu nói: “Còn chưa tới giờ”.

“Ồ!” Ông hai cười khỏ nói: “Lúc trước tôi nói Trình Uyên có thể không yếu hơn chúng ta, anh cả vẫn không tin. Bây giờ thì không sao, ai ngờ rằng anh đã đạt tới. Thiên giới Võ Đàng, và hấn còn ở cùng với chú hai.

Chú hai lắc đầu: “Không phải, hấn còn chưa đạt tới Thần Võ cảnh giới.”

“A” Ông nội thứ hai đột nhiên giật mình, kinh ngạc nói: “Nhưng là hấn vừa rồi rõ ràng thao túng An Cẩn.”

“Chỉ là một chiêu!” Bác hai thờ ơ giải thích.

Sau đó anh lại lắc đầu nói: “Không phải Trình Uyên làm tôi ghen, mà là người ở cửa.”

“Ở ngoài cửa” Ông nội thứ hai ngạc nhiên khi nghe thấy lời nói: “Ngoài cửa có người không phải, ý tôi là Trình Uyên có một thủ hạ đã đạt tới Cảnh giới Võ Đang giúp đỡ.” Diva.

Dương Duệ đứng trước xe và đợi Trình Uyên.

Bạch An Tương, với vẻ mặt hoảng sợ, đi theo Trình Uyên với đứa con trong tay, và nhìn thấy anh ta trong nháy mắt.

“Lên xe đi.”

Dương Duệ cũng cười nhẹ, và tự mình mở cửa cho Bạch An Tương.

Bạch An Tương nghĩ anh ta là tài xế của Trình Uyên nên cũng không quan tâm lắm, anh ta chỉ nở một nụ cười thật tươi với anh ta và nói: “Cảm ơn”.

Rồi tự nhiên nó lên xe.

Khi Dương Duệ yêu cầu Dương Duệ mở cửa cho vợ mình, mặt Trình Uyên không khỏi co giật. Điều này phải được trải ra, đủ để khoe khoang trong một năm.

Tuy nhiên, phải nói rằng hôm nay Dương Duệ mặc một bộ đồ trắng trông khá kỳ dị, với đôi găng tay trắng, Yan Ran trông chẳng khác gì một tay lái xe cao cấp.

Nhìn thấy Trình Uyên đang đứng sững sờ, Dương Duệ đi vòng qua cửa xe bên kia, như muốn mở cửa cho anh.

Trình Uyên kịch liệt chấn động, vội vàng ôm đứa nhỏ kia của mình, ba bước chạy tới, hai bước chạy tới: “Đừng làm, ta tự mình làm.”

Anh ấy không đủ khả năng chi trả.

Bất kể danh tính của Dương Duệ, tuổi của anh ấy được coi là thế hệ ông nội của Trình Uyên.

Lên xe, Dương Duệ trực tiếp khởi động xe mà không cần Trình Uyên lên tiếng.

Anh biết Trình Uyên sẽ đi đâu, thậm chí còn tốt hơn chính Trình Uyên.

Ngồi trên xe, Trình Uyên hồi hộp suốt chặng đường.

Trước đây tôi rất thoải mái, nhưng không hiểu sao sau khi nhìn thấy Bạch An Tương, đặc biệt là khi Bạch An Tương ngồi trong xe của Dương Duệ với anh ấy, anh ấy trở nên sợ hãi, căng thẳng và không dám nói chuyện với Dương Duệ.

Mặt khác, Bạch An Tương cảm thấy thư giãn rất nhiều.

Cô cau mày hỏi Trình Uyên, “Em đã bao giờ nghĩ đến hậu quả của việc làm này chưa?”

“Cô có quan tâm nếu tôi có thể trở thành người thừa kế của gia tộc Họ Trình không” Trình Uyên trầm giọng hỏi cô.

Bạch An Tương lắc đầu nói: “Cho dù cô không muốn trở thành người thừa kế của nhà Họ Trình, thì việc rơi ra nhà Họ Trình cũng không phải là chuyện tốt. Dù sao thì họ của cô cũng là Họ Trình.”

“Họ của cậu là Bai.” Trình Uyên trêu chọc.

Bạch An Tương sắc mặt bất giác tối sầm lại, sau đó cười khò: “Ngươi thật là độc.”

Thật trùng hợp, một trong hai cặp đôi này không được gia đình riêng của họ công nhận, và người còn lại không được gia đình của họ yêu thích.

“Có lẽ, đây là số mệnh.” Dương Duệ vừa lái xe vừa mỉm cười.

Trình Uyên trong lòng run lên không dám trả lời.

Bạch An Tương ngượng ngừng cười cười, không chút do dự nói với Dương Duệ: “Bác cười.”

Chương 1125

Chú!

Vạch đen trên mặt Trình Uyên.

Tuy nhiên, nhìn về phía Dương Duệ, biểu cảm của anh ta vẫn không có gì thay đổi.

“Đây là con trai của tôi”

Cuối cùng, Trình Uyên nhớ đến đứa bé trong tay mình, trong lòng đột nhiên trở nên phấn khích, anh cúi xuống nhìn cậu và dùng ngón tay chọc vào khuôn mặt bầu bĩnh của cậu.

Đứa bé há cái miệng không răng và cười khúc khích.

Bạch An Tương vươn tay vỗ vỗ tay anh, miễn cưỡng nói:
“Không!”

“” Trình Uyên.

“Đó là con gái của anh, đây là con trai.”

“Cậu đặt tên cho họ à?” Trình Uyên vui vẻ hỏi Bạch An Tương.

Bạch An Tương nhìn anh ta một cách cay đắng, và nói: “Làm sao tôi dám tước đoạt quyền của cha anh, còn chờ anh.”

“Bà xã của tôi thật sự rất tốt.” Trình Uyên không giấu được sự phân khích, trước mặt Dương Duệ, khuôn mặt của Bạch An Tương đã bị vố một cái.

Mặt của Bạch An Tương bỗng đỏ hơn vì xấu hổ.

Tuy nhiên, đến lúc đặt tên cho con, Trình Uyên lại tỏ ra lúng túng.

“Hiện nay phổ biến là lấy tên bốn ký tự, nếu không con trai sẽ được gọi là Cheng Fengpolang, và con gái sẽ được gọi là Cheng Qianqihou.”

“Thật kinh khủng!” Bạch An Tương kinh tởm nói.

“Vậy thì em sẽ nghĩ đi, nghĩ lại đi” Trình Uyên vò đầu bứt tai thấy có vẻ không ổn nên vội nói.

Đột nhiên, khi nhìn thấy Dương Duệ, trái tim anh bất giác rung động.

Tôi nghĩ, hãy để ông lớn này giúp tôi chọn một cái tên, sau đó

“Cái đó” Trình Uyên thăm dò muốn hỏi Dương Duệ.

Bất quá, Dương Duệ dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của hắn từ lâu, không khỏi nói: “Đừng hỏi ta, ta không có tài đặt tên.

Nếu người muốn hỏi, thật ra người nên hỏi.” Lục Hải Xuyên. “

Trình Uyên búng tỉnh ngay lập tức: “Ừ, sao không ngờ lão già đó lại làm thế này.”

Dương Duệ lái xe thẳng đến sân của một khách sạn tốc hành ở Bắc Kinh.

Sau khi đến nơi, Trình Uyên hơi ngạc nhiên hỏi Dương Duệ: “Khi đến đây có gì cần chú ý không?”

Trước đó, Dương Duệ trực tiếp đưa cậu đến thủ đô, đến nhà Họ Trình, từ nhà Họ Trình đi thẳng đến nhà cũ của nhà Họ Trình, tất cả điều này là tự nhiên, như thể hành trình của Trình Uyên đã được an bài.

Trình Uyên không dám hỏi, nhưng bây giờ khách sạn là

Dương Duệ cười nhẹ nói: “Phòng đã sắp xếp cho người rồi. Ở đây tương đối khuất. Vợ chồng người vắng nhà đã lâu, so với tân hôn có chút không tốt.”

Thật khó để tưởng tượng Trình Uyên lại nói điều này từ một gã to con như Dương Duệ, và hàm của anh ta gần như không rơi xuống đất vì kinh ngạc.

Và Bạch An Tương đỏ bừng mặt vì xấu hổ.

Tất nhiên, trên thực tế, sau khi Cheng nghĩ lại, anh ấy biết tại sao Dương Duệ lại sắp xếp như vậy.

Trình Tuấn Phong và Lý Lan Oanh đã bị bắt giam không thể giải thích được, Trình Uyên cần phải điều tra và giải cứu vấn đề này, vì vậy Trình Uyên chắc chắn sẽ không thể quay trở lại thành phố Tân Dương.

Còn Dương Duệ nói ở đây càng giấu kỹ, ý tứ rất rõ ràng, muốn Trình Uyên trốn trong bóng tối, để thuận lợi hơn khi làm việc.

Cả ba, ồ không, sau khi năm người lên lầu, họ mở hai phòng riêng biệt.

Trình Uyên thực sự muốn gọi điện nhờ Lý Hải Tân tìm giúp hai người trông trẻ, tạm thời nghỉ lại đi, càng ít người biết anh ta ở đâu thì anh ta càng dễ hành động.

Khi Bạch An Tương và Bạch An Tương chuyển vào phòng khách sạn, hai đứa trẻ đã ngủ say, họ cẩn thận đặt hai con búp bê vào cũi do khách sạn chuẩn bị.

sau đó

Bạch An Tương đột nhiên hoảng sợ, nhìn thấy ánh mắt thèm thuồng của Trình Uyên, cô không biết tại sao, cô đột nhiên có chút sợ hãi.

Chương 1126

Cô nhận ra điều gì sẽ xảy ra tiếp theo, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng vì xấu hổ.

“Em đi tắm đây.” Cô chạy vào phòng tắm như chạy trốn, trong lòng cuống lên.

Nghĩ đến đây, cô và Trình Uyên đã lâu, thật lâu không gặp, chắc là cô mang thai cũng được một năm rồi, suýt chút nữa đã quên mất nó là như thế nào, là như thế nào.

Vặn vòi nước và điều chỉnh nước, Bạch An Tương cẩn thận cởi quần áo của mình và bắt đầu rửa sạch cơ thể cẩn thận.

Trình Uyên lúc này cũng khô khan.

Khi anh ở Đảo vàng, giọng nói và nụ cười của Bạch An Tương hiện lên trong tâm trí anh mỗi ngày.

Anh nhớ cô, nghĩ đến phát điên.

Nhưng có rất nhiều thứ đã tích tụ trong tâm trí anh, lấp đầy anh mỗi ngày, và đôi khi anh cảm thấy rằng việc nghĩ về vợ là một điều quá xa xỉ.

Giờ phút này rốt cục nhìn thấy phu nhân đang suy nghĩ lung tung, người thật ở ngay trước mắt, Trình Uyên làm sao có thể

không cao hứng?

Làm thế nào chúng ta có thể không lo lắng

Vâng, anh ấy đã rất vội vàng.

Anh lo lắng đến mức không muốn đợi thêm nữa.

Anh ấy không thể đợi.

Anh ta xé toạc quần áo của mình một cách bừa bãi, và lao vào phòng tắm bất chấp.

“Ah! Rogue!”

Bạch An Tương ngượng ngùng không dám mở mắt, cứ như vậy bị Trình Uyên ôm chặt trong vòng tay.

Tiếng nước chảy từ vòi hoa sen lúc này dường như đang chơi một bản nhạc tuyệt vời.

Anh bắt đầu vô pháp!

Không có gì là không thể giải quyết trong một lần quay giữa nam và nữ, nếu có thì hãy làm lại.

Cặp đôi chờ đợi bấy lâu, tình cảm lại nóng lên, dường như họ có thể tìm lại được tình cảm thuở ban đầu.

Không, có lẽ nó tốt hơn.

Về con cái của họ

Khi màn đêm buông xuống, Trình Uyên và Bạch An Tương, mỗi người nằm nghiêng trên giường chỉ mặc một bộ quần áo mỏng, vẫn có thể nhìn thấy nét ửng hồng trên khuôn mặt xinh đẹp của Bạch An Tương.

Và giữa họ là kết tinh của một tình yêu đôi lứa.

“Trình Tiểu Phi, Trình Giai Âm, bạn nghĩ thế nào?”

“Nó có vẻ tốt!”

Cuối cùng, Trình Uyên không gọi Lục Hải Xuyên, bởi vì Bạch An Tương đã tìm ra tên của anh ta. Khi Trình Uyên không có ý kiến gì, anh ấy nói tên mình trong đầu và hỏi ý kiến của Trình Uyên.

Trình Uyên là một người theo chủ nghĩa vô thần, vì vậy tự nhiên anh ta không quan tâm đến mối quan hệ giữa tên của mình và Phong Thủy, như Dương Duệ đã nói, tên chỉ là một mật danh.

Vì vậy, đôi trẻ quyết định vui vẻ như vậy, cả hai không hẳn là những cái tên đẹp.

“Lý Nam Địch cô ấy”

Vào giữa đêm, Bạch An Tương, người đang ở trong vòng tay của Trình Uyên, đột nhiên hỏi Trình Uyên một cách lặng lẽ.

Lời còn chưa dứt, chỉ nhắc đến một cái tên, Trình Uyên theo bản năng chấn động tinh thần, anh biết cô muốn hỏi gì.

“Tại sao bạn muốn làm nó”

Với một tiếng than thở sâu, Trình Uyên nói với một số tự trách: “Vợ tôi có biết không, sự rộng lượng của cô khiến tôi cảm thấy đau khổ, và điều đó khiến tôi cảm thấy có lỗi và tự trách bản thân mình.”

Bạch An Tương cái trán áp vào lồng ngực nóng rực của anh, anh cười nhẹ nói: “Nếu không rộng lượng, tôi có thể làm gì?”

Chương 1127

“Em tin anh không cố ý, nhưng anh thật sự đã làm tổn thương người khác, còn Nam Địch vì anh mà sảy thai, sau này không thể có con được.”

“Mày nữ lòng nào nhìn đời người ta, thế này mới hỏng”

Trình Uyên im lặng.

Đúng vậy, khả năng sinh sản là quyền của phụ nữ, nếu một ngày Lý Nam Địch không ở bên mình mà kết hôn với một người đàn ông khác, người đàn ông đó chắc chắn sẽ khinh thường Lý Nam Địch vì cô ấy không thể có con.

Điều này có công bằng với Lý Nam Địch?

Bạch An Tương khẽ thở dài, “Thực ra, chúng tôi không quan tâm. Đừng lo lắng về mối quan hệ của tôi và Nam Địch. Tôi cũng biết rằng bạn sẽ không bỏ rơi tôi vì bạn có thêm Hà Hoa. Điều khiến bạn thực sự xấu hổ chính là cha mẹ của Hà Hoa. là những định kiến thế gian, xét cho cùng, chúng thật đáng kinh sợ”.

Tại sao Trình Uyên lại không biết.

Lý Nam Địch miễn cưỡng rời khỏi Đảo vàng và trở lại với anh ta. Đó không phải là lý do chính tại sao?

Đây thực sự là một vấn đề đau đầu.

Trình Uyên bất lực thở dài, ôm chặt cơ thể mỏng manh của Bạch An Tương vào vòng tay mình.

Sáng sớm hôm sau, Trình Uyên mua đồ ăn sáng cho Bạch An Tương, nhân tiện giúp Dương Duệ cũng mang theo một bản.

Thật ra anh có rất nhiều điều muốn hỏi Dương Duệ, nhìn thấy Dương Duệ xong, trong lòng anh có chút áy náy, cuối cùng định hỏi lại sau.

Sau đó, Trình Uyên một mình rời khách sạn và đến biệt thự của Cheng.

Trình Uyên không muốn nhìn thấy Trình Nặc, nhưng nếu bạn muốn biết về Trình Tuấn Phong, bạn phải gặp anh ấy.

Tuy nhiên, khi Trình Uyên đến Trình gia, anh đã rất choáng váng.

Bởi vì Trình Tuấn Phong và Lý Lan Oanh đều đã trở về, và Trình Nặc không ở trong biệt thự của trình gia .

Khi Lý Lan Oanh nhìn thấy con trai mình, ông vội vàng hỏi thăm để được sưởi ấm.

Trình Tuấn Phong đứng sang một bên với vẻ mặt bình tĩnh.

Đối với những lo lắng khác nhau của Lý Lan Oanh, trái tim của Trình Uyên cảm thấy ấm áp trở lại.

Anh nắm tay Lý Lan Oanh và nói: “Mẹ, con không sao, còn mẹ, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Khi Trình Nặc nói với Trình Uyên ngày hôm qua, Trình Uyên thực sự có chút khó hiểu, rốt cuộc thì vấn đề về Đảo vàng là tranh chấp quyền lợi của liên minh kinh doanh và các nhóm gia đình khác nhau, xét cho cùng thì đó là chuyện dân sự.

Lý Nham cười nhẹ nói: “Chỉ là mấy người phía trên biết muốn dùng ta uy hiếp người, cho nên tạm thời bảo vệ chúng ta. Sau khi người trở lại, chúng ta tự nhiên sẽ không sao.”

Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vào lúc này, Trình Tuấn Phong hừ lạnh và nói, “Nizi! Anh đã làm một việc tốt!”

Với một lời nguyên bất ngờ, Trình Uyên sững sờ một lúc.

Lý Lan Oanh sắc mặt thay đổi, cô quay lại và mắng Trình Tuấn Phong: “Anh mắng cái gì vậy? Vì sự việc đã xảy ra rồi, chửi anh ấy thì có ích lợi gì?”

Trình Uyên ngay lập tức hiểu rằng Trình Tuấn Phong là vì anh ta đang gây rối trong ngôi nhà cũ của Trình gia.

Trình Tuấn Phong đen mặt nói với Lý Lan Oanh: “Lúc này, người vẫn là bảo vệ hắn, có biết hắn đã gây ra bao nhiêu phiền

toái không?”

Trình Uyên quay lại nhìn Trình Tuấn Phong, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh và bình tĩnh, nói với anh: “Ba, nếu con tái phạm, con sẽ làm lại lần nữa!”

“Nhìn anh ta đi!” Trình Tuấn Phong tức giận chỉ vào Trình Uyên và nói với Lý Lan Oanh.

Quay lại mắg Trình Uyên: “Đó là ông nội của cậu!”

Trình Uyên nhún vai: “Thì sao?”

Chương 1128

“Anh có biết mình đã làm gì không? Anh nói vậy là có ý gì?”
Trình Tuấn Phong giậm chân giậm dừ.

Và Trình Uyên lạnh lùng nói: “Sau đó họ đã làm gì?”

“Vậy thì mày không được làm thế!” Trình Tuấn Phong giậm dừ
gầm lên.

Trình Uyên đáp lại mà không hề tỏ ra yếu đuối: “Tôi đã nói,
tôi không hối hận, nếu tái phạm, tôi sẽ làm như vậy một lần
nữa!”

“Anh!” Trình Tuấn Phong trực tiếp nâng cánh tay lên.

Trình Uyên không giấu giếm.

Trình Tuấn Phong giữ tay trên không trong ba giây, nhưng nó
không hề rơi xuống.

Cuối cùng hận sắt mà không thành thép, tức giận nói: “Cút!”

Lý Lan Oanh nhanh chóng đỡ lấy Trình Uyên, lo lắng nói:
“Các người đừng nhiều lời, Trình Uyên không nghe lời ba ba,
hắn tức giận.”

“Tôi vẫn còn giận!” Trình Uyên xoay người rời khỏi Trình gia, không chịu thua kém.

Anh ấy quả thực rất tức giận, vốn dĩ anh ấy muốn cứu bạn, nhưng lại bị bạn chỉ trích. Tao biết bảo vệ mấy ông già nhà mày thì tao gì, vợ tao mà bị mấy ông già bà già ức hiếp như vậy thì tao đành để vợ nuốt chửng.

Anh ấy rất không muốn.

Bước ra khỏi Trình gia, anh dừng một chiếc taxi bên đường.

Vừa định mở cửa xe ngồi vào, Lý Nham liền đuổi ra ngăn cản.

“Tất nhiên, con có thể nói chuyện với mẹ không?” Lý Lan Oanh thở hỏn hển.

Lý Lan Oanh không có bất kỳ kung fu nào trên người, và anh ta thở hỏn hển một cách tự nhiên sau khi đuổi theo suốt chặng đường.

Nhìn mẹ ruột cũng đã lớn tuổi, Trình Uyên cuối cùng không lên xe, mà đóng cửa lại.

“Anh sẽ đi chứ?” Người lái xe thò đầu ra và sốt ruột nói: “Nếu anh không rời đi, đừng làm chậm trễ việc kiếm tiền của tôi, OK?”

Trình Uyên phốt lờ tài xế taxi và ném cho anh ta một tờ tiền một trăm nhân dân tệ.

Anh đi cùng Lý Lan Oanh trên vỉa hè hai bên đường.

Lý Lan Oanh đã nói chuyện với Trình Uyên về những điều tốt đẹp khác nhau của Trình Tuấn Phong, tất nhiên, chủ yếu là về những vấn đề hoặc cuộc gặp gỡ của Trình Uyên, mối quan tâm của Trình Tuấn Phong dành cho anh ấy và những chủ đề khác.

Thực ra, Trình Uyên hiểu tất cả những điều đó, giống như trong mỗi gia đình luôn tồn tại một khoảng cách vô hình giữa tình cha con.

Khi anh ấy bước đi, Lý Lan Oanh đôi khi đưa tay ra phía sau và đánh vào eo anh ấy.

Trình Uyên chỉ nhớ rằng cô ấy không còn quá trẻ nữa, vì vậy

Anh nhanh chóng vươn hai tay ra và nắm lấy cánh tay của Lý Lan Oanh.

Cái nắm tay của Trình Uyên khiến cơ thể Lý Lan Oanh đột nhiên run lên.

Cô nhìn Trình Uyên, trong mắt tràn đầy hứng thú, đáy mắt đột nhiên có chút ửng hồng.

“Nhi tử, mẹ không mệt!” Nàng có chút đổi giọng nói.

Điều này khiến Trình Uyên có chút bất an.

Lý Lan Oanh có hai người con trai, một người đã được cho đi từ khi còn nhỏ, người còn lại bị liệt khi còn nhỏ, vì vậy cô chưa bao giờ được hưởng sự điều trị như thế này.

Cô không dám đòi hỏi Trình Uyên một cách xa hoa, bởi vì bỏ rơi anh từ khi còn nhỏ đã khiến lòng mẹ cô đầy tội lỗi.

Vì vậy, những gì cô ấy nghĩ trong lòng chỉ là làm thế nào để trang điểm, chứ không phải là lấy nó.

Trái tim của Trình Uyên cũng run lên, có lẽ vì hai mẹ con có mối liên hệ với nhau nên trong phút chốc cô đã nhận ra sự hài lòng của mình.

Vì một lý do nào đó, anh bỗng thấy có lỗi với mẹ ruột của mình.

“Mẹ, có một cái ghế đầu ở đằng kia, mẹ ngồi đi” Trình Uyên hỏi Lý Lan Oanh, kiềm chế cảm xúc của mình.

Lý Lan Oanh vội vàng gật đầu nói: “Tốt!”

Trình Uyên không buông tha cho đến khi anh đỡ Lý Lan Oanh lên ghế đầu ở sảnh chờ xe buýt.

Chương 1129

“Mẹ, để con nói với mẹ rằng khi An Tương đi cầu xin những ông già này cho con, họ đã phớt lờ cô ấy. Mẹ đã ở đó. Thực ra, lúc đó con đã nghĩ rằng một ngày nào đó, con có thể lấy được cây thuốc cũ của anh ấy. nhà bị cháy. “

Sau phần lớn sự tức giận, Trình Uyên giải thích với Lý Lan Oanh: “Lần này con đi, con thấy họ bắt nạt An Tương. Mẹ ơi, mẹ biết phụ nữ quan trọng như thế nào trong thời gian bị giam giữ, nhưng họ đi và để con bé làm vậy. làm việc, và khắc nhỏ xuống đất để xúc phạm cô ấy. “

“Khi tôi nhìn thấy An Tương, cô ấy đã giảm cân.”

“Không phải là tôi không chịu nổi, mà là tôi không chịu được chút nào, tôi không thể chịu nổi!”

Lý Lan Oanh cũng hơi ngạc nhiên khi nghe Trình Uyên nói điều này, cô ngạc nhiên: “Tất cả đều là sự thật.”

Trình Uyên gật đầu, trong mắt có chút hận thù và nói: “Họ cũng nói với tôi rằng họ thực sự muốn tôi ly hôn với An Tương và kết hôn với một người phụ nữ họ Phương. Bằng cách này, tôi sẽ giết Phương Thanh Yến. Nó sẽ được nhẹ nhõm và hòa giải với Phương gia. “

“Mẹ, mẹ cho rằng con sẽ làm được điều này, con có thể làm được không?”

Lý Lan Oanh im lặng.

Trình Uyên không nói nữa.

Không biết đã qua bao lâu, Lý Lan Oanh đột nhiên cười khỏ nói: “Những chuyện này, thật ra người nên nói với ba ba. Biết chuyện như vậy, hẳn nhất định sẽ hiểu được người.”

Trình Uyên cười khỏ: “Tôi đã nói với anh ấy thì anh ấy sẽ nghe”

“Đây là giữa hai cha con.” Lý Lan Oanh g bắt lực nói: “Lúc nào cũng chỉ vì thể diện, không nói thấu đáo, cuối cùng không ai có thể hiểu được là ai.”

Trình Uyên im lặng.

Lý Lan Oanh khẽ cười, nhẹ nhàng nói: “Đương nhiên, cho dù người phạm sai lầm lớn, cho dù là ta hay là cha người, người cuối cùng cũng sẽ đứng về phía người.”

“Bởi vì con là con trai của chúng ta.”

Trình Uyên hơi giật mình.

Dù nổi âm ức được cha mẹ bảo bọc đến muộn màng hơn 20 năm nhưng cuối cùng cũng đến.

Những lời nói của Lý Lan Oanh khiến anh cảm thấy ảm áp hơn rất nhiều.

Phần còn lại của hơi thở đã biến mất.

“Tôi biết.” Anh ta nói.

Lý Lan Oanh lắc đầu, nhìn Trình Uyên âu yếm, nói: “Không, đương nhiên anh không biết.”

“Ừ” Trình Uyên khó hiểu.

Lý Lan Oanh cười nói: “Cho dù con có phạm phải sai lầm lớn như thế nào, cha mẹ cũng sẽ bảo vệ con, cho dù dùng tính mạng để bảo vệ con, bởi vì con là con của chúng ta, cũng giống như cha của con là con của ông nội.”

Trình Uyên chết lặng.

“Trên thực tế, con người ta sẽ không tránh khỏi một số sai lầm khi về già. Đối với một số người, họ dựa vào nhiều thứ mà mình đã trải qua và sống lâu hơn đàn em. Các loại tự cho rằng an bài cho đàn em là an bài tốt nhất.”

“Có thể một ngày nào đó cha mẹ cũng sẽ trở nên như vậy.”

“Đương nhiên, ta không phải nói người làm sai, cũng không phải không nên làm. Chỉ là khi làm những chuyện này, người vẫn là quá bốc đồng.”

“Bạn chưa bao giờ nghĩ rằng những người già của thế hệ ông của bạn bị đánh bởi bạn cũng là bố của bố bạn và chú của bố bạn.”

“Bạn chưa bao giờ nghĩ rằng khi bố bạn già đến mức này, có thể một số người trong số họ cũng nói điều tương tự với bố bạn.”

“Nói đi, Tuấn Phong, cứ làm việc gì thì cứ mạnh dạn làm, bất kể làm đúng hay sai, chúng tôi lão đại sẽ bảo vệ cậu.”

“Giống như những gì tôi đã nói với bạn bây giờ.”

Chương 1130

Trình Uyên bỗng thấy khó chịu.

Những lời nói của Lý Lan Oanh khiến anh ấy tự hỏi một lúc, liệu anh ấy có làm sai điều gì đó hay không, có thực sự là do sự bất tiện trong chốc lát hay không.

Sự tức giận của Trình Tuấn Phong đối với Trình Uyên không phải là không có căn cứ, cậu ấy đã từng là một gã bốc đồng ở độ tuổi của Trình Uyên, cậu ấy cũng cảm động trước những lão già đó một cách đáng yêu và nói những lời trấn an.

Anh cũng tìm nơi trú ẩn sau họ khi bị thương.

Sau đó, Lý Lan Oanh nói: “Tất nhiên, tôi nói điều này, không phải để nói ai đúng ai sai, tôi chỉ muốn bạn hiểu bố của bạn hơn, và”

“Cánh tay bị gãy và nó được giấu trong ống tay áo. Không ai khác biết điều đó.”

Trình Uyên gật đầu, nhưng vô số suy nghĩ vụt qua trong đầu.

Anh hiểu những lời của Lý Lan Oanh có ý gì, không gì khác hơn là nói với Trình Uyên rằng đúng sai là chuyện của chính gia đình anh, còn trước mặt cha mẹ anh, thể diện không quan trọng.

“Biết mẹ, con sẽ đi nhận lỗi với ba.”

Anh thở ra một cách nặng nhọc, Trình Uyên nói.

Lý Lan Oanh cười.

Cô ấy giả vờ tức giận và nói: “Giúp tôi với!”

Trình Uyên cũng cười.

Gia đình, đúng hay sai

Trở lại Trình gia một lần nữa, Trình Uyên thấy Trình Tuấn Phong đang ngồi đọc báo trong phòng khách.

Lý Lan Oanh vừa muốn phát ra âm thanh, nhưng đã bị Trình Uyên chặn tay, lắc đầu với cô và ra hiệu cho anh tự đi.

Lý Lan Oanh hiểu ra, nhỏ giọng nói với Trình Uyên: “Tôi sẽ để quản gia chuẩn bị một ít món ăn. Trong chốc lát, hai người uống một bữa thật ngon.”

Trình Uyên mỉm cười và gật đầu.

Khi Lý Lan Oanh quay lại gọi quản gia, Trình Uyên thận trọng bước đến phòng khách.

Trình Tuấn Phong tiếp tục nhìn chăm chăm vào tờ báo một cách nghiêm túc giống như anh ấy đã không nhìn thấy Trình Uyên.

Trình Uyên gãi đầu.

Nói cách khác, anh thực sự không biết phải xin lỗi Trình Tuấn Phong như thế nào, anh đã nghĩ đến một số chuyện, nhưng anh không thể mở miệng khi nhìn thấy người ta.

Cuối cùng, nó bắt đầu một cách kỳ lạ.

“VẬY thì tay nghề của cậu khá sâu rồi, bây giờ cậu đã bắt đầu luyện đọc báo ngược rồi” Trình Uyên không còn gì để nói.

Trình Tuấn Phong nhận thấy rằng anh ấy đã lật ngược tờ báo.

Khuôn mặt già nua đỏ bừng, sau đó giả vờ chỉ vào mấy tấm hình trên báo cho Trình Uyên xem, rồi nói: “Tôi đang nhìn mấy tấm hình ở đây, còn tưởng rằng mình nhìn ngược.”

Hắn chưa kịp nói xong, khuôn mặt già nua càng thêm đỏ.

Trình Uyên gằn như không cười thành tiếng.

Bởi vì lúc này, cả hai đều nhìn thấy rõ ràng bức ảnh mà Trình Tuấn Phong chỉ là một ca sĩ ăn mặc hở hang, loại quần áo hở hang đó, luôn tạo cho người ta một cái nhìn lộn ngược, có thể nhìn qua khe hở của ống quần. trên ngực, một mảnh tuyết trắng bên trong.

Tuy nhiên, Trình Uyên chỉ muốn cười, nhưng khuôn mặt của anh ấy đột nhiên đông cứng lại.

Bởi vì anh ta biết ca sĩ trên báo, và anh ta cũng có một cái tát bắt mắt.

“kết hôn”

Sau khi giật lấy tờ báo, Trình Uyên có vẻ ngạc nhiên.

Tiêu đề của tờ báo là: Ba ngôi sao điện ảnh và truyền hình kết hôn vào một gia đình giàu có.

“Phương Thanh Trác là con trai của Phương Nhị gia, và được coi là anh họ của Phương Thanh Yến.” Trình Tuấn Phong giải thích rằng Trình Uyên quan tâm đến tin tức này.

Ngôi sao Liễu Phiêu Phiêu sắp kết hôn với Phương Thanh Trác

Anh biết Liễu Phiêu Phiêu, mặc dù người bên kia là một ngôi sao, nhưng anh cảm thấy anh ta khá tốt.

Chương 1131

Không phải Trình Uyên có lòng tham với Liễu Phiêu Phiêu, bằng chứng chính trực tiếp cho thấy chính Phương gia đã chống lại Trình Uyên và bị nghi ngờ cộng tác với tình địch trong giới kinh doanh.

Và trong kế hoạch của Trình Uyên cũng có kế hoạch đối phó với Phương gia, bằng cách này, Liễu Phiêu Phiêu sẽ không bị liên lụy.

Phải nói rằng cha con dù sao cũng là cha con. Trên thực tế, không ai giữa Trình Tuấn Phong và Trình Uyên quan tâm đến việc đúng hay sai.

Trước đó ồn ào, nhưng hiện tại Trình Tuấn Phong đã thẳng thắn nói: “Buổi trưa tôi ăn cơm ở nhà, sau bữa tối sẽ cùng tôi trở về nhà cũ.”

“Tôi không đi!” Thay vào đó Trình Uyên lại phùng mang.

Trình Tuấn Phong cau mày, tự mình rót một tách trà cho Trình Uyên rồi nói: “Đừng có giở trò trẻ con.”

Trình Uyên khẳng khái: “Dù sao tôi cũng không đi!”

Sau buổi trưa, Trình Uyên đi theo Trình Tuấn Phong và đến trước cửa nhà cũ của Cheng.

Trình Tuấn Phong khuyên nhủ: “Hãy kiềm chế cảm xúc sau khi nhập cuộc. Nếu có thể thì đừng nói, việc còn lại cứ giao cho tôi.”

Trình Uyên có vẻ không vui.

Anh hiểu rằng Trình Tuấn Phong vẫn muốn đấu tranh cho quyền lợi của mình và chiến đấu để thừa kế quyền lợi của người đứng đầu gia tộc Cheng. Thật ra Trình Uyên không quan tâm đến gia trưởng Họ Trình, nhưng không dễ gì bắt bẻ được mặt mũi Trình Tuấn Phong.

Có lẽ Trình Tuấn Phong cảm thấy rằng đây là sự đền bù duy nhất mà anh có thể dành cho Trình Uyên. Chỉ bằng cách này, Trình Tuấn Phong mới có thể cảm thấy thanh thản.

Trình Uyên hiểu tất cả những điều này.

Vì vậy, một số việc thật sự không thể giải quyết được bằng nóng giận, bạn tức giận một lúc nhưng Trình Tuấn Phong sẽ vương vào lòng, nếu bạn không nói với các trưởng lão thì tội cho Trình Uyên sẽ kéo dài đến chết.

Vì vậy, Trình Uyên đến, mặc dù ngoài mặt tỏ ra phẫn nộ, nhưng thực sự trong lòng anh đã có cái nhìn đầu tiên về thế giới loài người.

Rung chuông cửa.

Cánh cửa mở ra.

Người mở cửa là một ông già mà Trình Uyên chưa từng thấy bao giờ.

“Chú!” Trình Tuấn Phong kính cẩn gọi.

Lão già mặt mày nhăn nhó, vẻ mặt rất là đặc ý, Trình Uyên có thể nhìn ra trên người không có hắc khí, chứng tỏ hẳn không phải chiến binh.

Nhìn thấy Trình Tuấn Phong, ông già mỉm cười và nói: “Tuấn Phong đến rồi.”

“Đồng ý.”

Trình Tuấn Phong vội vàng kéo Trình Uyên, và nói nhỏ: “Gọi ai đó!”

Trình Uyên ngẩn ra một lúc, cảm giác mình lại trở thành một đứa trẻ, đi theo cha mẹ khi nhìn thấy một người lớn nào đó, cậu đã bị cha mẹ hét lên.

Tuy nhiên, nhìn chung, ấn tượng của ông lão về Trình Uyên ít nhất là ở bề ngoài, vì vậy ông ta cúi đầu kính cẩn: “Xin chào, chủ nhân của tôi.”

“Tốt”

Người cô mỉm cười gật đầu rồi nói: “Nào, vào đi.”

Anh ta không nhắc một lời nào về việc Trình Uyên bạo loạn nhà cổ và đốt biệt thự khiến Trình Uyên thắng thốt.

Bước vào sân, điều đầu tiên bạn nhìn thấy là dãy biệt thự đầu tiên đã bị thiêu rụi nghiêm trọng, lúc này ngọn lửa đã tắt sớm, công nhân đang tiến hành sửa chữa.

Sau khi Trình Tuấn Phong nhìn vào, lông mày anh ta khẽ cau lại.

Người cô chỉ vào một con đường đá ngoằn ngoèo và nói: “Đây.”

Thế là cả ba người đi theo con đường dẫn đến dãy biệt thự thứ hai.

Dãy biệt thự thứ hai tương tự dãy thứ nhất.

Tuy nhiên, sau khi vào biệt thự, Trình Uyên mới phát hiện ra lối trang trí ở đây còn thô sơ hơn nhiều so với dãy biệt thự đầu tiên.

Hơn nữa, không biết có phải là ảo giác hay không, Trình Uyên luôn cảm thấy có một thứ mùi khiến anh không thể nói ra, ngửi xong liền có thể bình tĩnh trở lại.

Chương 1132

Người cô đưa Trình Uyên và Trình Tuấn Phong đến bên ngoài một căn phòng hai cửa, rồi gõ cửa.

“Trong!”

Có một giọng nói nghe rất uy nghiêm.

Bà thím mỉm cười với Trình Tuấn Phong và Trình Uyên và nói: “Cậu có thể vào đi, tôi sẽ không vào.”

Trình Tuấn Phong cũng lễ phép cúi đầu chào bác mình: “Bác Di đến rồi.”

Đẩy cửa bước vào, Trình Uyên khẽ cau mày.

Bởi vì căn phòng là một hội trường rất lớn, tương tự như một phòng họp.

Chính giữa có một chiếc bàn hội nghị rất lớn, phần rộng trên mặt bàn còn mang hai cây phú quý. Thoạt nhìn, nó trông hơi giống một chiếc xe tân cổ điển vào những năm 1990.

Xung quanh bàn hội nghị, có một vòng tròn của những người lớn tuổi.

Trong số những người này, có ông nội bị Trình Uyên đánh, và ông thứ hai bị Trình Uyên làm cho sợ hãi.

Nhưng người đứng đầu là một người đàn ông trung niên, trông trạc tuổi Trình Tuấn Phong.

” Nhị gia gia đại gia Nhị bá ba Ngũ thúc, ba cữu hai cô ” Trình Tuấn Phong chào từng người một.

Trình Uyên đứng thẳng người, bất động, nhưng khi Trình Tuấn Phong gọi “Bố”, mí mắt Trình Uyên giật giật và khẽ cúi đầu chào ông lão vẫn đang nhìn Trình Uyên mỉm cười.

Trình Tuấn Phong gọi ông lão là bố, chỉ ra rằng ông là ông nội của mình.

Mà Trình Uyên cũng cảm thấy được, lão tổ tông có lẽ chỉ có thực lực cấp hai cấp thấp mà thôi.

Tất nhiên, trong số những người này, người duy nhất khiến Trình Uyên ngạc nhiên chính là ông nội đứng đầu.

Không chỉ có vẻ ngoài trẻ trung, mà quan trọng hơn, Trình Uyên không thể nhìn thấu sức mạnh của anh.

“Ông hai, Trình Uyên không có lý. Ngày hôm qua xảy ra mâu thuẫn với các vị trưởng lão. Hôm nay, tôi đặc biệt đưa ông ấy đến xin lỗi các chú.”

Trình Tuấn Phong cung kính nói.

Trình Tuấn Phong gọi anh ấy là ông nội thứ hai, vì vậy Trình Uyên đương nhiên nên được gọi là ông nội.

“Hừ!” Ông nội trên mặt hơi hăm hừ lạnh, quay đầu sang một bên, không thèm nhìn hai người bọn họ, hai cha con.

Ông nội khẽ mỉm cười nói: “Tất cả đều là chuyện của gia đình tôi. Tính tình bình thường, Tuấn Phong Trình Uyên, đừng quá coi trọng.”

Trình Tuấn Phong có vẻ không ngạc nhiên trước câu nói của ông nội, nhưng nó khiến Trình Uyên hơi bất ngờ.

Ông nội có bình yên như vậy không?

“Tuy nhiên, Tuấn Phong, cậu phải biết rằng các chú của cậu cũng dựa trên lợi ích của gia đình, và họ tự nhiên sẽ khiến Trình Uyên cảm thấy bị sai. Không có đúng sai trong chuyện này.”

Ông nội nói.

Trình Tuấn Phong vội vàng gật đầu nói: “Đúng vậy, cháu trai hiểu được.”

“Chú Nhị, cháu không được nói như vậy.” Lúc này, ông nội đột nhiên trầm giọng nói: “Chúng ta đều là người nhà họ Trịnh. Cá nhân nhà họ Trịnh không có gì là sai cả. Người đàn ông trong Trình gia thật không thể chịu đựng nổi? Tôi không

thể chịu đựng được bất kỳ sự bất bình nào về việc làm thế nào để gánh nặng trong tương lai. ”

“Đúng vậy, chú hai, vì Trình Uyên không muốn nhận bất cứ chuyện bất bình nào, nên tôi đề nghị hủy bỏ quyền thừa kế công việc kinh doanh của gia tộc Họ Trình của Trình Uyên!” Ngay khi lời của ông nội rơi xuống, một ông già khác tức giận nói.

Mặt Trình Uyên sa sầm, và khi anh muốn nói, anh đã bị Trình Tuấn Phong kéo bí mật.

Lúc này, ông nội lại lên tiếng: “Nếu anh ấy có thể chấp nhận đề nghị của chúng tôi, rời khỏi Bạch An Tương, kết hôn với nhà họ Phương, thì chúng tôi vẫn đồng ý cho anh ấy kế thừa cơ nghiệp của gia tộc.”

“Nhân tiện, cháu trai và cháu trai của Phương Thanh Trác sẽ kết hôn trong vài ngày tới. Nếu thỏa thuận này có thể đạt được thì đám cưới có thể được tổ chức cùng nhau.”

Chương 1133

Sau khi nói xong, ông nội đưa mắt nhìn Trình Tuấn Phong, bình tĩnh cười và hỏi: “Tuấn Phong, cháu nghĩ thế nào?”

Trình Tuấn Phong nhanh chóng đáp lại một cách khiêm tốn: “Ông hai, Trình Uyên sợ rằng ông ấy sẽ không có được phúc lành này.

Ông nội hơi nheo mắt.

Ông nội mặt lạnh lùng, tức giận nói: “Trình Tuấn Phong, nếu ông không đồng ý, vậy chúng tôi sẽ phải xem xét lại ứng cử viên kế vị Giáo chủ sau ông.”

Ngoại trừ ông của Trình Uyên, tất cả mọi người đều khẽ gật đầu tỏ ý tán thành.

Ông nội lại cười nói: “Các con, sẽ coi trọng tình cảm hơn, như vậy thật sự là không thể. Tôi sẽ đi thừa chuyện với lão đại nhà họ Phương. Tôi nghĩ rằng với tư cách là người thừa kế của nhà Họ Trình, chúng ta sẽ kết hôn với một người khác. vợ. Cũng sẽ không mất mát. “

Khi nghe đến đây, Trình Uyên giật mình.

“Ý em là gì?” Anh ngạc nhiên hỏi.

Ông nội chế nhạo và nói: “Hừ, rẻ hơn cho cô. Vì cô nhất quyết không ly hôn với Bạch An Tương, hãy để ông nội tới lấy vợ khác cho anh. Tuy nhiên, đến lúc đó anh phải phân biệt bạn tốt của mình.”

“Phân biệt là có ý gì?” Trình Uyên nheo mắt.

“Tôi chỉ biết ai là vợ lớn, ai là vợ bé!” Ông nội cau kinh nói: “Với thân phận nhà họ Phương, ông nhất định không cho con gái làm vợ bé. Vậy thì ông sẽ nói với Bái. An Tương để cho cô ấy là một người vợ nhỏ. “

“Không, tôi không đồng ý!” Trình Uyên thẳng thừng từ chối.

Với sự không đồng ý của mình, không chỉ ông nội trợn tròn mắt mà ngay cả Trình Tuấn Phong cũng phải giật mình.

Ông nội nhìn càng lạnh lùng.

“Bắn!”

“Thằng khốn!”

Người ông bạo gan bắn vụ chỉ vào mũi Trình Uyên và chửi: “Mày đã nhận ra mày là ai rồi, thằng khốn nạn! Không ai trong Trình gia dám từ chối lời cầu hôn của chú hai”.

“Đúng vậy, chú hai cũng tốt bụng, người dám bắt chấp”

Mọi người cũng vội vàng.

“Chú hai đi ra, đó là một món quà lớn đối với cháu, và cũng là một món quà lớn đối với Bạch An Tương.”

“Tôi thực sự nghĩ rằng tôi đã giải nó, vì vậy tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn ở đây.”

Trước những lời tố cáo từ mọi người, ông nội không nói lời nào.

Còn Trình Uyên, khi đối mặt với Trình Tuấn Phong, anh đã thềm cảm cảnh, nhưng nắm tay đã nắm chặt “lang băm”.

Vị trí của Bạch An Tương trong trái tim anh là thiêng liêng và bất khả xâm phạm, từ khi mẹ anh ốm phải nằm viện và cần 200.000 nhân dân tệ, Bạch An Tương và Lý Ninh Quyên đã cãi nhau với Lý Ninh Quyên để bán nhà lấy tiền cho Trình Uyên.

Tất nhiên, nếu Bạch An Tương gật đầu đồng ý thì lại là chuyện khác.

nếu không thì

Đừng nói để Bạch An Tương làm vợ anh ta, cho dù kết hôn thêm một lần nữa, anh ta cũng sẽ không làm!

Tuy nhiên, lúc này, Trình Tuấn Phong đã bước tới, hơi cúi đầu chào ông nội Trình Uyên và ông nội, nói: “Chú à, cháu trai của cháu dám hỏi bác một chuyện.”

“Cái gì” ông nội tức giận hỏi.

Trình Tuấn Phong vẫn khiêm tốn hỏi: “Ông ơi, nếu có người ép bà lão làm vợ cả của ông, không biết lão bà có bằng lòng không?”

Tất cả mọi người đều sững sờ khi những lời này được nói ra, và mỗi người đều sững sờ!

Không nói đến những người khác, Trình Uyên kinh ngạc nhìn Trình Tuấn Phong.

Ông nội nổi tiếng là người sợ hãi, ông thực sự không ngờ Trình Tuấn Phong lại hỏi ông những lời thiếu tôn trọng như vậy.

Trong phút chốc, ánh mắt tức giận của lão giả gần như không phóng ra ngoài.

“Trình Tuấn Phong!” Ông nội chỉ vào mũi Trình Tuấn Phong chửi rủa, “Còn có người nói chuyện với trưởng lão như thế này sao? Người không có tôn nghiêm. Khách quen của người mấy năm nay coi như là để trong bụng chó rồi.”

Chương 1134

Trình Tuấn Phong cười nhẹ nói: “Nhìn đi, chú, chú cũng sẽ tức giận, không vui phải không?”

“Ngươi!” Ông nội tức giận đến tím mặt.

“Ông hai, tôi không thể làm điều này. Ít nhất thì bố vợ tôi sẽ không làm điều đó.” Trình Tuấn Phong quay mặt về phía ông nội và nói, “Hôm nay tôi không ở đây để nói về cuộc hôn nhân của Trình Uyên. Tôi không cần phải nói về nó. Đến hôm nay, tôi chỉ muốn đưa Trình Uyên đến xin lỗi các trưởng lão đã bị anh ấy xúc phạm. “

Ông nội chỉ vào mũi Trình Tuấn Phong và nguyên rủa: “Nếu dám trên không thẳng và dám dưới cong, bạn đang xúc phạm Lão Tử. Tại sao ông nghĩ rằng chúng tôi sẽ tin rằng bạn sẽ mang con trai của bạn đến xin lỗi?”

Trình Tuấn Phong thờ ơ nói: “Là một người cha, tôi sẽ kiểm chế Trình Uyên, để cậu ấy biết tôn trọng người cũ, nhưng là bản thân tôi, tôi xin lỗi, tôi đã lâu nhìn thấy cậu đồ cũ không vừa mắt.”

Lời nói của Trình Tuấn Phong khiến mọi người sửng sốt.

Trình Uyên càng vui mừng hơn.

“Đồ khốn kiếp!” Ông nội tức giận đến mức lập tức từ trên ghế ngồi bật dậy, thẳng tay vỗ vỗ Trình Tuấn Phong một cái: “Quý xuống cho tôi!

nhưng

Đúng lúc này, Trình Uyên đến bên Trình Tuấn Phong và lạnh lùng nhìn ông nội.

Ông nội đã bị sốc!

Nói cách khác, hôm qua cậu bị Trình Uyên đánh chết như chó, hiện tại không kiểm chế được muốn dạy dỗ Trình Tuấn Phong, nhưng không ngờ Trình Uyên lại ra tay.

Dù tức giận đến mấy, đầu óc cũng không rời rắm, hẳn biết mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Trình Uyên.

Sợ hãi, anh nhanh chóng nhận lời.

Khi nhìn thấy trước mặt bọn họ, ông nội mới rút được lòng bàn tay.

“Cút ngay!” Trình Uyên giận dữ hét lên.

Với một tiếng hét bất ngờ, người ông sợ hãi lùi lại theo bản năng.

Trong phút chốc, sắc mặt của hắn đã mất đi.

“Trình Uyên, đừng vô lễ!”

Thay vào đó, Trình Tuấn Phong đã mắng Trình Uyên vào lúc này.

Trình Uyên không ngờ rằng Trình Tuấn Phong lại bảo vệ mình như thế này, trong lòng cũng sáng khoái, nên khi bị Trình Tuấn Phong mắng, cậu ấy nhanh chóng lùi lại phía sau Trình Tuấn Phong và nói nhỏ: “Được!”

Tất cả những người già đang bắn tội phạm, trừng mắt nhìn Trình Tuấn Phong và Trình Uyên.

“Bất kể tôi đối xử với tôi như thế nào, tôi không tồn tại”

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng lại vang lên.

Đôi mắt của ông nội quét qua khuôn mặt của mọi người với một cái nhìn lạnh lùng.

Một nhóm các cụ già ngồi lại một cách miễn cưỡng và không tự nguyện.

“Chỉ là chưa thống nhất được một đề nghị. Đề là của nhà họ Trịnh. Có cần phải đổ mặt tranh đoạt không?” Ông nội thờ ơ nói.

Không nói về những người khác, tâm trí Trình Uyên lúc này đã đề cao thêm một chút cảnh giác với ông nội này.

Hắn thật sự không thể nói hết được thâm ý của lão già này, không chỉ có như vậy, bản thân sự việc là do hắn gây ra, đến cuối cùng thì ra về khiến trách mọi người một câu, thật khiến người ta không thể có lỗi, và tất cả đã xảy ra cùng một lúc. Anh ấy dường như thoát ra khỏi bức tranh.

Chỉ câu này thôi cũng đủ cho thấy lão già này không hề đơn giản.

“Trình Uyên, Phương Suying, con gái Phương gia, được mệnh danh là mỹ nhân số 1 cả nước. Vì cô không hạnh phúc nên tôi sẽ không nhắc tới.” Ông nội nhẹ giọng nói: “Cuộc hôn nhân giữa Phương gia và Liễu Phiêu Phiêu đã hoàn thành trong vài ngày nữa. Tôi đã gửi lời mời, Tuấn Phong, sau đó bạn có thể đưa Trình Uyên đi giao lưu cho những người già như chúng tôi.”

“Vâng!” Trình Tuấn Phong nhanh chóng đáp lại.

Sau khi chào lại, Trình Tuấn Phong đưa Trình Uyên rời khỏi ngôi nhà cũ.

Tuy nhiên, Trình Uyên không biết rằng lúc này đã có người âm thầm đến khách sạn.

Chương 1135

Trình Uyên bước ra khỏi ngôi nhà cũ tự nhiên cảm thấy rất nhẹ nhõm nhưng cũng rất khó hiểu.

“Với anh và em háo hức, chạy tới đây thì không thể tìm lòng được.” Trình Uyên nói đùa.

Trên thực tế, anh ta đã nghe từ nhiều người nói rằng Trình Tuấn Phong là một người phóng túng, trong tứ đại gia tộc, anh ta là người duy nhất không thể đoán trước và rất mạnh mẽ.

Trình Uyên bây giờ có lẽ có thể nhìn ra thực lực của Trình Tuấn Phong ở mức trung cấp bậc hai, đương nhiên, nếu cậu ta bỏ chạy thì lại là chuyện khác.

Trước đó, Trình Tuấn Phong đã rất tức giận vì việc Trình Uyên làm loạn ở căn nhà cũ của gia đình Họ Trình, anh đã lạnh lùng hắt mặt Trình Uyên và bắt anh đến xin lỗi.

Nhưng bây giờ thì sao

Bản thân anh ta không thể không bắt đầu chiến đấu với những người cũ.

Lời nói của Trình Uyên là như thế này, Trình Tuấn Phong có hối hận vì đã rèn luyện bản thân trước đây không?

Tuy nhiên, sau khi lên xe, Trình Tuấn Phong chầm một điều thuốc, nhưng nói: “Không giống nhau.”

“Tại sao lại khác?” Trình Uyên giật lấy điều thuốc trên tay ông lão, cũng từ trong miệng rút ra một điều.

“Ta có thể trở mặt với bọn họ, nhưng người không thể.” Trình Tuấn Phong chầm ngòi, hít sâu một hơi, phun ra một chuỗi sương trắng, nói: “Giống như bọn họ có thể mắng ta, nhưng mắng người cũng có lý. và tôi không làm điều đó. “

Trình Uyên hơi xúc động.

Và hiện tại trong ngôi nhà cổ của gia đình Họ Trình.

Ông nội đen mặt hỏi ông nội: “Bác Nhị, cha con này quá kiêu ngạo.”

Ông nội nhướn mày nhìn ông lão đang ngồi ở giữa: “Tiểu Si, Trình Tuấn Phong là con của ông, còn Trình Uyên là cháu của ông. Ông nghĩ thế nào?”

Ông lão đứng giữa tươi cười chào ông nội, “Ông nội có tiếng nói cuối cùng.”

Ông nội khịt mũi lạnh lùng.

Ông nội cười nói: “Tuổi trẻ mà, lúc nào cũng có chút bốc đồng. Các con cũng nên kiềm chế cảm xúc của mình. Thật sự đừng vì chuyện này mà ảnh hưởng đến máu mủ. Như vậy sẽ mát mát hơn rất nhiều.”

“Về phần chuyện này, ta sẽ thu xếp.”

sắp xếp

Ông nội nghe được lời của ông nội, trong mắt hiện lên một tia quang mang.

Bên trong khách sạn.

Bạch An Tương chăm sóc hai đứa trẻ, thay tã cho chúng và bắt đầu dọn dẹp việc nhà.

Đến trưa, tôi gọi hai suất ăn.

Đưa một cái đến Dương Duệ.

Trình Uyên không nói cho Bạch An Tương biết Dương Duệ là ai, và sợ cô ấy sợ, nên Bạch An Tương luôn nghĩ rằng Dương Duệ là tài xế của Trình Uyên.

Gõ cửa Dương Duệ.

“Cô cũng không ăn, tôi gọi hai cái.” Bạch An Tương không vào nhà mà cười đưa phần ăn cho Dương Duệ.

Sau khi Dương Duệ nhận lấy, cô ấy cười với Bạch An Tương và nói: “Cảm ơn.”

Ánh mắt của Bạch An Tương xuyên qua khe hở trên cánh cửa, và cô vô tình nhìn thấy chiếc giường trong phòng, nơi đặt một chiếc áo len dệt kim hai phần ba.

Vì vậy trong lòng cô không khỏi có cảm giác kỳ quái, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn Dương Duệ.

Dương Duệ dường như đã ý thức được nên hơi nhích người chặn tầm mắt của Bạch An Tương, cười nói: “Có muốn vào nhà ngồi không?”

Bạch An Tương vội vàng lắc đầu: “Không cần.”

Nói xong xoay người đi trở về.

Lúc này, một người đi đường mặc áo gió đi ngang qua họ với một chiếc vali trên tay.

Khi cô ấy đi đến trước mặt Bạch An Tương, chân cô ấy đột nhiên loạng choạng, cả người ngã về phía cô ấy.

Chương 1136

Dương Duệ ánh mắt nhanh chóng, tay cũng nhanh chóng, đột nhiên đưa tay ra đỡ lấy.

Người qua đường bất ngờ liếc nhìn Dương Duệ một cái.

Bạch An Tương cảm thấy kỳ lạ, và nhìn lại cảnh này.

“Cẩn thận.” Dương Duệ cười nhẹ nói.

“Cảm ơn!” Người qua đường nhanh chóng cảm ơn, cầm vali da lên, hoảng hốt đi qua.

Bạch An Tương không quan tâm, và trở về phòng.

Dương Duệ cười nhẹ, mang theo hộp thức ăn Bạch An Tương đưa cho anh, trở về phòng.

Tuy nhiên

Người qua đường cầm vali bước nhanh vào thang máy của khách sạn Express, đợi cửa thang máy đóng lại, nhưng anh ta đã ngồi bệt xuống đất.

Lúc này, khuôn mặt của người qua đường như được rửa sạch, lấm tấm mồ hôi, tay cầm chiếc hộp không khỏi run lên, rung

rinh như một chiếc mô tô nhỏ.

Đôi mắt anh đầy sợ hãi.

“Thần Võ cảnh giới hóa ra là Thần Võ cảnh giới,” hắn run rẩy tự lẩm bẩm một tiếng, như là nhếch môi bất lợi.

Anh ấy đang ở trong thang máy trên tầng 18.

Khi thang máy xuống tầng 9, cửa mở, một người khác bước vào.

Đó là một người đàn ông cũng mặc áo khoác ngoài và đội mũ chóp. Sau khi đi vào, anh ta nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên mặt đất, đột nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cửa thang máy đóng.

“Có chuyện gì” người đàn ông mặc áo gió ngạc nhiên hỏi.

Nam nhân ngồi dưới đất kinh hãi run rẩy nói: “Bên cạnh nàng, bên cạnh nàng còn có cường giả Thần Võ!”

Sau khi đi vào, hắn cau mày trầm giọng nói: “Chính là, nhiệm vụ thất bại.”

Nam nhân ngồi trên mặt đất chua xót nói: “Thần Võ cảnh giới, nếu như ta thành công, ta có thể trốn thoát.”

Người mặc áo gió đi vào sau đó thở dài, nhin không được ngồi xồm ở trước mặt nam nhân, vươn tay vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Không sao, chỉ cần ngươi không sao là được.”

Khi giọng nói rơi xuống, một chiếc đinh với những ngón tay ngắn ngủi đột nhiên mọc ra khỏi lòng bàn tay anh, “Phập”, và nó cắm vào cổ của người đàn ông đang ngồi trên mặt đất.

Người đàn ông ngồi trên mặt đất, đôi mắt nhìn thẳng đột nhiên quay đầu, chậm rãi quay đầu lại, vẻ mặt hoài nghi nhìn người bạn đồng hành của mình.

“Sư huynh, tổ tiên nhà họ Trùng đã nói, bất kể thành công hay thất bại, chúng ta đều không thể để lại manh mối, xin lỗi!”

Một vụ ám sát kết thúc vội vàng như thế này mà Bạch An Tương và Trình Uyên không hề hay biết.

Tất nhiên, Dương Duệ đã nhìn thấy tất cả những điều này trong mắt anh, anh biết rằng đây thực ra chỉ là một tín hiệu của sự khởi đầu.

Khi Trình Uyên trở về khách sạn, anh đã ôm Bạch An Tương, rồi tiến đến trêu chọc con mình.

“Bố mẹ thế nào?” Bạch An Tương hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên lắc đầu và nói: “Họ không sao cả.”

“Tốt quá.” Bạch An Tương gật đầu, rồi hỏi: “Vậy thì khi nào chúng ta trở về thành phố Tân Dương?”

Trình Uyên hơi giật mình.

“Ngày mốt có tiệc rượu ở Phương gia, tôi phải đi với bố tôi.”
Anh nói.

Khi nghe điều này, Bạch An Tương đã rất ngạc nhiên và nói:
“Bạn sẽ không đến nhà của Phương”

Cô ấy muốn nói, không phải anh đã giết Phương Thanh Yên sao?

Nhưng Trình Uyên khẽ mỉm cười, đứng dậy ôm Bạch An Tương vào lòng, khéo léo nhám nháp khuôn mặt nhỏ nhắn đang lo lắng của cô.

“Đừng lo lắng, không ai trong Phương gia có thể làm tổn thương tôi.”

Nói vậy, Bạch An Tương vẫn còn một chút lo lắng.

Chương 1137

Nhưng thật ra Trình Uyên không cần đi mà anh ấy đi vì mục đích khác.

Ngay sau đó.

Cửa bị gõ, Trình Uyên và Bạch An Tương nhanh chóng tách ra, sau đó anh ta đi ra mở cửa.

Vừa mở cửa đã thấy Dương Duệ đang đứng bên ngoài, Trình Uyên hơi giật mình, “Uh, có chuyện gì vậy?”

Thành thật mà nói, anh vẫn có chút sợ hãi với Dương Duệ.

Dương Duệ chỉ vào phòng mình nói: “Nào, ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Trình Uyên không dám thất bại nên đi theo Dương Duệ đến một phòng khác.

Đi theo Dương Duệ đến phòng của Dương Duệ, Trình Uyên cảm thấy có chút bất an.

Nói cách khác, Trình Uyên chưa bao giờ thực sự sợ một người, bao gồm cả Đạo Trưởng trước đây và sau này là Đông Lương Đình.

Nhưng khi đối mặt với Dương Duệ, luôn có một nỗi sợ hãi khó tả.

Tuy nhiên.

Sau khi đi về phòng, Dương Duệ đi tới bên cửa sổ nhìn mây trắng đờng xa qua lớp kính sáng.

“Nhìn kia, những đám mây đang chuyển động!”

Sau một lúc im lặng, anh ta đột nhiên chỉ vào Bạch Vân phía xa và nói.

Trình Uyên khẽ cau mày.

Ngoài cửa sổ, những đám mây trắng đờng xa quả nhiên đang di chuyển, nhưng phải nhìn hồi lâu mới có thể nhìn thấy dấu vết khẽ nhúc nhích của chúng.

Trình Uyên không hiểu tại sao Dương Duệ lại để mình nhìn thấy đám mây.

Dương Duệ cười nhẹ hỏi: “Biết không, tại sao đám mây này lại chuyển động?”

“Bởi vì có gió.” Trình Uyên thành thật trả lời.

“Sau khi gió thổi mây bay qua, ở đây sẽ không quá nóng.”
Dương Duệ nói.

Trình Uyên càng bối rối hơn.

Gió thổi mây che nắng, không quá nóng, đây là lẽ thường trong sách tiểu học.

Nhưng sau đó Dương Duệ nói, “Năng lượng đen tối trong cơ thể chúng tôi là gió này. Không giống như tự nhiên, chúng tôi có thể kiểm soát nó đến từ đâu.”

“Nhưng dù có thổi thế nào, nó cũng chỉ thổi trên mặt đất. Nó không có khả năng phá vỡ bầu không khí và thổi bay tới vũ trụ. Đây là tình trạng hiện tại của các võ sĩ của các người bên dưới Thần Võ.”

“Và thứ mà Thiên giới Võ thuật cần là nhận thức. Cái gọi là nhận thức là cảm giác. Bạn cảm thấy chính mình, cũng như bạn có thể nhận thức trái đất và trở thành một với trái đất. Khi đó bạn là trái đất, bạn là hành tinh, và tất cả hơi thở của bạn là Thổi bay tới vũ trụ.”

Nghe được lời nói của Dương Duệ, đôi mắt đen của Trình Uyên đột nhiên trở nên rất sáng, anh ta lại một lần nữa tiến vào trạng thái hung hãn.

Dương Duệ không vui, nhưng cũng khó hiểu.

Thật khó để hiểu được tình trạng hiện tại của Trình Uyên.

Nhưng nói về nhận thức thì anh ta không lạ gì cả, anh ta đã từng cố gắng nhận ra mình là một người đi biển, và đã từng cố gắng để bản thân cảm nhận được nỗi khổ của một người lao động nhập cư.

Vì vậy, những gì Dương Duệ đã nói khiến anh cảm thấy cấu trúc của chính mình quá nhỏ.

Cố gắng hiểu thế giới

Cố gắng hòa nhập với trời đất để có thể tự do vận động Nội Lực giữa trời và đất, có như vậy mới đạt được khả năng vận dụng Nội Lực.

Trình Uyên cảm thấy mình đã chạm tới một chút ngưỡng, nhưng nếu như vậy thì so với kinh nghiệm của Vân Thành sẽ đơn giản hơn rất nhiều, nếu thực sự cảm nhận được, có thể nói rằng cậu sẽ ít đi vào Vương quốc Võ thần. Hãy đi nhiều đường vòng.

“Cảm ơn sự chỉ dạy của cô chú!”

Sau khi tỉnh dậy, Trình Uyên vội vàng chào Dương Duệ.

Dương Duệ là tiền bối của Vân Dĩ Hà, và Trình Uyên là học trò của Vân Dĩ Hà, trong trường hợp này, gọi là chú là thích hợp.

Chương 1138

Đối với vấn đề về người thừa kế của Shoubao, Trình Uyên không hỏi.

Về vụ ám sát, Dương Duệ không nói gì.

Anh chỉ cười và nói: “Em đừng quá coi trọng, sức lực của em sẽ sớm giảm đến mức không có khả năng tự bảo vệ. Anh sẽ dạy cho em một điều, nhưng anh chỉ mong có thể bảo vệ em khi em không thể bảo vệ được.” Tôi sẽ làm điều đó trong giây lát. “

Ngay cả khi anh ấy nói vậy, Trình Uyên vẫn rất biết ơn.

Nhưng rồi một lần nữa, ngay cả khi nhận được sự hướng dẫn của Dương Duệ, cho dù có lĩnh ngộ được một chút, thì vẫn cần một khoảng thời gian nhất định mới có thể thực sự lĩnh hội được loại hiểu biết và hòa nhập đó, đây phải là một quá trình tương đối dài.

vào buổi chiều.

Trình Uyên bế con gái, Bạch An Tương đẩy con trai vào cũi, cô bế cậu bằng một tay, và một cặp vợ chồng bước ra khỏi khách sạn và chạy tán loạn trong công viên gần khách sạn.

Nắng cuối thu vẫn dịu dàng vuốt ve chúng, dịu dàng và ấm áp.

Cả hai người đều tận hưởng khoảng thời gian yên tĩnh này.

“Thật tuyệt nếu khoảnh khắc này là vĩnh cửu.” Bạch An Tương thở dài với đôi mắt nhẹ nhàng, và niềm hạnh phúc hiện rõ trên khuôn mặt nhỏ bé của cô.

Trình Uyên nhanh chóng phản pháo lại: “Mà không được thì con cái chúng ta sẽ không bao giờ lớn được”

“Anh, anh thật sự là không thể hiểu nổi!” Bạch An Tương vịn vẹo cánh tay, oán hận nói.

“Haha” Trình Uyên nhếch mép.

Ngay sau khi bước vào con đường rợp bóng cây trong công viên, lá cây cản ánh sáng dịu dàng trở nên có chút u tối.

Trình Uyên khẽ cau mày, anh đặt con gái và con trai mình lại với nhau và để tất cả nằm trong xe đẩy.

“Chồng à, em định nhận con gái của mình cho Hà Hoa.”

Lúc này, Bạch An Tương đột nhiên đề nghị.

Cơ thể Trình Uyên khẽ rung lên và kinh ngạc nhìn Bạch An Tương.

Lý Nam Địch không thể có con, dù sao cô ấy cũng là một người phụ nữ, thật đáng tiếc khi cô ấy không thể làm mẹ.

Trình Uyên rất cảm động và cảm nhận được sự rộng lượng của Yu Bạch An Tương.

Đồng thời, tôi cảm thấy rất khó chịu.

Bất kể con trai và con gái của cô, đó là da thịt rơi ra khỏi cơ thể cô, Bạch An Tương đã làm điều này, điều này cho thấy cô phải rất không muốn từ bỏ.

Đương nhiên, bọn họ có mệnh ở cùng nhau, bất quá đũa nhỏ là ai, cả ngày đều sẽ nhìn thấy, nhưng cái tên này hơi phảng phất.

Nghĩ đến tổ tiên của nhà Họ Trình, những người đàn ông già đó vẫn muốn để cho mình ly hôn với Bạch An Tương và kết hôn với phụ nữ của họ Phương. Trong lòng Trình Uyên dâng lên một sự khó chịu không thể giải thích được.

Một người phụ nữ tốt như vậy lại ly hôn, anh ta còn định từ bỏ, thì đời này anh ta làm sao có thể làm đàn ông được?

“Vợ!” Trình Uyên nhìn Bạch An Tương triu mến.

“Ừ” Bạch An Tương cũng nhìn lên Trình Uyên.

Anh hôn nhẹ lên vàng trán mịn màng của cô nói: “Nhắm mắt lại.”

Vì vậy Bạch An Tương ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Trình Uyên tiến đến hôn lên môi cô.

Chỉ khi hai đôi môi nóng bỏng quyện vào nhau

“Bùm!” Một âm thanh.

Một bóng người xuất hiện từ sau một cái cây lớn và ngã xuống sau lưng họ một cách nặng nề.

Âm thanh khiến Bạch An Tương bị sốc, cô ấy mở to mắt ngạc nhiên.

“Đừng mở mắt.” Trình Uyên thì thầm vào tai cô.

Bạch An Tương ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cô đã tin tưởng tuyệt đối vào anh.

Chương 1139

Người đàn ông ngã xuống đất mặc một chiếc áo gió dài đến đầu gối, trên đầu có đội một chiếc mũ lưỡi trai, nhưng chiếc mũ trên đã rơi sang một bên vào lúc này.

Có một vết thương khủng khiếp trên cổ anh ta, mắt anh ta nhìn thẳng, cơ thể anh ta co giật liên tục và đôi tay đang cố gắng chặn máu chảy ra từ cổ anh ta.

Khuôn Thiết Diện từ sau cây lớn bước ra, đi tới chỗ người đàn ông ngã trên mặt đất, cúi người nhặt chiếc mũ chóp rồi đội lên mặt người đàn ông, chặn vết thương.

Sau một vài cơn co giật, người đàn ông đã tử vong.

“WHO!”

Trình Uyên, giữ khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch An Tương, hỏi mà không nhìn lại.

“Sư phụ Hui, người của Tổ chức sát thủ thủ đô chỉ là tiêu chuẩn cao cấp cấp ba.” Thiết Diện cung kính đáp.

Khi nghe điều này, Trình Uyên không khỏi cau mày.

Cậu chủ cấp ba chắc chắn không ở đây để tự sát. Vì vậy, mục tiêu của anh ta không khó để suy đoán.

Bạch An Tương!

Nhưng tại sao anh ta lại giết Bạch An Tương

Hoặc, tại sao ai đó lại thuê họ để giết Bạch An Tương

Trình Uyên ngay lập tức hiểu rằng đây là những gã cũ trong ngôi nhà cũ của Trình gia, những người không từ bỏ, vẫn muốn phá vỡ Bạch An Tương và để cho mình kết hôn với một người phụ nữ họ Phương.

“Hehe, xem ra mình thực sự đã đánh giá thấp Trình Nặc. Hóa ra anh ta không chỉ bày mưu tính kế, giờ còn bày mưu tính kế nữa.”

Thân thể Thiết Diện chân động, hấn nhanh chóng cúi đầu, cung kính nói: “Thiếu gia nói giỡn.

Trình Uyên chế nhạo, nhẹ nói: “Tránh ra.”

“Đúng!”

Thiết Diện chào Trình Uyên, sau đó quay người rời đi.

Từ đầu đến cuối, Trình Uyên không để Bạch An Tương nhìn vào.

Anh hòa cô vào khoảng không, Bạch An Tương muốn quay đầu lại, nhưng Trình Uyên lại cười nhẹ: “Không phải chuyện

tốt, đừng nhìn.”

Bạch An Tương bặt miệng, như thể cô cảm thấy Trình Uyên xem thường mình, và nói: “Tôi không nhìn thấy gì cả.”

Lúc đầu, cô ấy bắn vào vai cô ấy và giết một ai đó.

Trình Uyên cười nói: “Tôi biết vợ tôi không phải người bình thường, chúng tôi rất tốt. Nhưng, hiện tại có phải là âm ức không, tôi chỉ không muốn anh ấy phá hỏng tâm tình của phu nhân.”

Bạch An Tương được đưa về kinh đô, nhưng không biết lấy tin từ đâu, có kẻ muốn sát hại gia đình họ. Vì vậy, vợ chồng Trình Tuấn Phong đã được người trên bảo vệ.

Và Bạch An Tương được đưa đến nhà cũ của Trình gia như một lễ tất nhiên.

Có một lỗ hổng trong việc này, và đó là Trình Nặc.

Tại sao không ai lo lắng rằng Trình Nặc cũng đang gặp nguy hiểm?

Trên thực tế, nó rất đơn giản, bộ não của vấn đề này rất rõ ràng, và anh ta kết nối mọi thứ trong chốc lát.

Không phải không có ai lo lắng cho sự an nguy của Trình Nặc, cũng không phải là Trình Nặc lớn tiếng, mà là do Trình Nặc đã sắp xếp tất cả những chuyện này.

Trong đó có ý tưởng để Trình Uyên kết hôn với con gái Phương gia, hẳn là kế hoạch của Trình Nặc về nhà tổ, nhằm hóa giải mối hiềm khích giữa nhà Họ Trình và Phương gia.

Nhà tổ tiên đang xem xét tương lai của Trình gia, và tất nhiên nó sẵn sàng làm như vậy.

Nhưng họ đã đánh giá thấp tình cảm của Trình Uyên dành cho Bạch An Tương.

Chương 1140

Thực tế, điều này cũng nằm trong kế hoạch của Trình Nặc.

Trình Uyên làm âm ỉ ngôi nhà cũ của nhà Họ Trình, Trình Tuấn Phong tiến đến, ông nội đứng ra hòa giải, nhưng tất cả những chuyện này đều dựa vào khả năng của Trình Uyên trong việc kết hôn với con gái Phương gia.

Vậy làm thế nào để khiến Trình Uyên bằng lòng lấy con gái Phương gia?

Giết Bạch An Tương!

Khi Bạch An Tương chết, Trình Uyên không có lý do gì để từ chối điều kiện này, vì vậy nhà cũ của Cheng nhất định sẽ ra tay.

Lúc này, Trình Nặc cử một tên sát nhân Thiết Diện đến, chỉ để nói với Trình Uyên rằng đây là người được tổ tiên cử đến để giết bạn.

Khiến cho sự mâu thuẫn giữa Trình Uyên và nhà tổ tiên.

Vì vậy, Trình Uyên cho rằng lần này Trình Nặc đang giở trò, không phải âm mưu.

Cho dù nhìn thấu, hẳn cũng không tìm được lý do gì để trách cứ Trình Nặc, tương tự như vậy, cho dù tổ tiên của nhà tổ tiên biết Trình Nặc muốn chọc tức bọn họ, cũng không thể trách Trình Nặc.

Lúc này, Trình Uyên cảm thấy mình hơi coi thường đứa em trai này.

Tập Đoàn Sát Thủ không phải là một công ty tập đoàn, hay một tổ chức ám sát ngầm, chuyên làm những việc xấu xa.

Điều đáng nói là Trần Thành đã từng là con át chủ bài giết người của tổ chức này.

Khi màn đêm buông xuống, một chiếc xe Rolls-Royce sang trọng lao vào một cửa hàng sửa chữa ô tô gần thủ đô.

Sau khi xe dừng lại, cả chục thợ sửa xe lon ton chạy sang Rolls-Royce, có người đã tự mình mở cửa cho tài xế ô tô.

Một người đàn ông trung niên mặc vest bước ra khỏi xe.

“Chàng trai, mời vào trong!”

Một trong những người thợ sửa quần áo sạch sẽ chào người đàn ông trung niên và làm một cử chỉ vui lòng.

Người đàn ông trung niên tên Quý Gia bước vào một căn phòng sáng đèn, ngẩng cao đầu, chống gậy có đầu rồng và giẫm lên đôi giày da cá sấu.

Trong phòng có rất nhiều nam nữ với khuôn mặt khác nhau, dáng người khác nhau, quần áo khác nhau, điểm chung duy nhất của họ là khuôn mặt rất lạnh lùng và cơ thể tràn đầy sát khí.

Đầu là con Độc Nhãn Long.

Anh ấy cũng đứng dậy và cúi chào ông của bạn, và làm một cử chỉ vui lòng đến một trong những chiếc ghế sofa sang trọng nhất trong căn phòng rộng.

” Quý Gia, mời ngồi.”

Quý Gia ngồi xuống ghế sofa vẻ mặt kiêu ngạo, liếc nhìn Độc Nhãn Long, thờ ơ hỏi: “Thế nào?”

Nghe câu hỏi của bạn.

Độc Nhãn Long thở dài, sau đó lấy ra một cái vali đặt ở trước mặt hắn, trầm giọng nói: “Các người, ta rất xin lỗi, nhưng là chúng ta quá kiêu ngạo, thủ đoạn quá khó, chúng ta có thể.” ‘không đủ khả năng, số tiền này “

Quý Gia hừ lạnh một tiếng, hỏi: “Ta không nghĩ có quá nhiều tiền.”

“Không, không có,” Độc Nhãn Long nhanh chóng lắc đầu, nói: “Đừng nói dối Quý Gia, chuyện của nhà họ Trịnh, cho dù không đưa tiền cũng bảo chúng ta làm, chúng ta sẽ cố gắng

hết sức, chưa kể hoàng tử sẽ thưởng cho chúng tôi 10 triệu nhân dân tệ. “

“chi”

“Chúng ta phải ba người giết át chủ bài, tất cả đều im lặng rơi xuống, khi chết cũng không có cơ hội hồi báo tin tức, cho nên ta nghi ngờ đối tượng mục tiêu có sự phụ vây quanh, chúng ta ăn không nổi!”

Quý Gia gạt đầu, chế nhạo nói: “Người không ngốc, đúng vậy, nàng quả nhiên có chủ nhân ở bên cạnh.”

“A” Độc Nhãn Long sửng sốt, kinh ngạc hỏi: “Cao bao nhiêu?”

Quý Gia khẽ cười nói: “Ít nhất một cái bánh răng!”

Chương 1141

Chương 1141:

Con Độc Nhãn Long có móng vừa chạm vào ghế sô pha, như thể một cây đinh mọc trên ghế sô pha, đồng thời bật dậy.

Sắc mặt anh ta lập tức thay đổi: “Quý Gia, không phải người vừa rồi lợi dụng ta để thoát khỏi ta sao?”

Trong phòng, sắc mặt của những người kia cũng thay đổi.

Quý Gia xua tay, lại giễu cợt nói: “Làm sao vậy, người có biết sự phụ kia có quan hệ gì với ta không?”

Độc Nhãn Long nhanh chóng hỏi: “Tôi với bạn?”

Quý Gia cười nhẹ, tự hào nói: “Theo thâm niên, anh ấy nên gọi tôi là cậu.”

Độc Nhãn Long lập tức vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm nói: ”
Quý Gia, người sợ muốn chết. Chúng ta thật sự là xúc phạm đến một lớp tông chủ. Những người này giết không đủ. May mà ta là thân nhân.” với bạn.”

Nghe hắn nói cái gì, Quý Gia không khỏi chế nhạo: “Thật đáng tiếc, cho dù ta là cậu của hắn, hắn cũng có thể không cho ta mặt mũi này.”

Nghe vậy, Độc Nhãn Long sững sốt, vội vàng hỏi: “Tại sao?”

Quý Gia của người đột nhiên cười bí mật nói: “Bởi vì người ta kêu người giết chính là vợ của hấn.”

Độc Nhãn Long ngẩn ra một lúc, vẻ mặt buồn bã khóc nói: ” Quý Gia, đừng giở trò như vậy, chúng ta hãy giết một người vợ của chủ nhân, đây không phải là một trò đùa, chúng ta có thể giết nó.”

Lúc này, cao thủ dựa vào cây gậy đầu rồng, chậm rãi đứng dậy, nở nụ cười: “Kỳ thực người cũng không vô dụng.”

“Làm sao để nói” Độc Nhãn Long vội vàng hỏi.

“Người cho rằng, nếu như người giết vợ hấn, nếu hấn có thể sớm tìm được người bằng năng lực của hấn, như vậy liền tha cho người.”

“Không!” Độc Nhãn Long tái mặt.

Quý Gia mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy.”

Sau đó hấn nhìn lên bầu trời, lại mỉm cười, thở dài: ” Trăng lên cao là lúc giết người.”

Con Độc Nhãn Long lập tức tức giận; ” Quý Gia, chúng tôi không có thù oán gì với ngài, tại sao ngài lại lừa dối chúng tôi như thế này”

Khóe miệng Quý Gia hiện lên một tia mỉa mai: “Chỉ là lợi dụng, không phải là hổ, bởi vì nếu hấn đến với người để trả thù, thì vợ hấn cũng không trắng tay.”

“Các người, chỉ là mỗi như, chính là dùng kế điệu hồ ly son!”

Độc Nhãn Long chỉ cần ngồi xuống và đứng lên một lần nữa.

Những người hung dữ khác cũng đứng dậy.

Họ nhìn vị Quý Gia một cái với vẻ không tin, rồi lại nhìn nhau, rồi lại ngơ ngác, và cuối cùng, dần dần chuyển thành tức giận.

“Chàng!” Con Độc Nhãn Long giận dữ hét lên: “Chúng ta đã luôn ở trong đêm tối với nước giếng của Thành Trùng, vậy tại sao người lại hại chúng ta như thế này”

Như anh ta nói, mọi sát thủ trong trang phục kỳ lạ đều trưng ra vũ khí của họ và chĩa vào vị Quý Gia.

Quý Gia nhìn những người này, không chỉ không có hoảng sợ, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường cùng khinh thường, ôn hòa cười nói: “Các người dám động ta.”

Những người này đã bị choáng váng.

Vâng, bạn đến từ ngôi nhà cũ của Trình gia. Ai dám di chuyển anh ta?

Trán Độc Nhân Long nổi lên lam quang, trừng mắt nhìn sư tôn nhưng vô lực, trong lòng vô cùng buồn bực tức giận.

Quý Gia cười nhẹ nói: “Ta dám tới cũng không sợ người xấu xí rác rưởi, nhưng là ta đã nói cái gì, ta liền nói cho người biết.”

“Dựa vào hiểu biết của gia đình đối với Trình Uyên, vợ là điểm máu chốt của anh ấy, cho nên loại chuyện này anh ấy nhất định sẽ không buông tha. Chuyện này anh ấy nhất định sẽ tìm được, nhất định sẽ tới.”

“Còn cần làm cái gì, cũng không nhất định phải cùng hấn vất vả, chỉ cần có thể ôm hấn nửa giờ, đúng vậy, chỉ cần nửa giờ. Nhiệm vụ này coi như thành công đối với bạn và 10 triệu tiền thưởng vẫn là của bạn. ”

Con Độc Nhân Long chua xót nói: “Ý của người là chúng ta để cho hấn giết”

Cậu chủ cười tự tin: “Không phải tất cả. Dựa vào sự hiểu biết của gia đình chúng tôi về cuộc điều tra của cậu ấy, Trình Uyên sẽ để cậu đi nếu cậu ấy không chắc chắn.”

Chương 1142

“Chúa”

Nghe lời của Quý Gia, con Độc Nhãn Long sẽ nghi ngờ.

Quý Gia An an ủi: “Đừng lo lắng, anh ấy ở đây một lát, tôi đang trốn trong bóng tối, anh có thể làm theo lời tôi, cố gắng giữ lấy anh ấy, nếu có sai sót, tôi sẽ xuất hiện giúp anh giải quyết.” bất cứ lúc nào.”

“gì!”

“gì!”

Đột nhiên, trong sân vang lên hai tiếng hét.

Mọi người chột giật mình.

Đôi mắt Tiêu Viêm cũng ngưng tụ.

“sắp tới!”

Đồng thời, bãi đậu xe của khách sạn tốc hành.

Một chiếc Volkswagen Magotan khiêm tốn đậu ở giữa bãi đậu xe.

Trong xe, có hai người đang ngồi.

“Tổ tiên, nếu ngài ở cùng Trình Uyên, thật sự là người đó” một ông lão tóc trắng hỏi với vẻ mặt lo lắng.

Tổ tiên là một người đàn ông trung niên, tóc đen.

Anh ta thật bất ngờ là người đàn ông trong ngôi biệt thự cổ của nhà họ Trịnh được các cụ tôn là chú hai.

“Đừng lo lắng, nếu là hấn, cho dù ta có thua, hấn cũng sẽ không giết ta. Và ta sẽ cố hết sức giữ hấn trong năm phút.” Người đàn ông trung niên bình tĩnh nói, “Còn năm phút nữa, giết chết Bái.” An Tương, Đẻ lấy máu thịt của nhà Họ Trình, anh nên không sao. “

“Liệu Trình Uyên có ở trong khách sạn không” ông lão tóc trắng vẫn có chút lo lắng.

Lão tổ cười nhẹ hỏi hấn: “Còn sống người sẽ bảy mươi tuổi.”

“Bảy mươi một.” Ông lão nói nhanh.

Lão tổ thở dài: “Bảy mươi một năm, người nên biết trên đời này, ai cũng có điểm yếu chung.”

“Nhân loại” lão giả tóc trắng hỏi.

Tổ tiên gật đầu: “Nếu tính được tính cách của một người, thì mọi hành tung của người đó đều không thoát khỏi sự an bài của người khác.”

“Điểm yếu của Trình Uyên không phải là bản thân anh ấy, mà là vợ con anh ấy.”

“Tôi biết tất cả những điều này là kết quả của việc cố tình đưa con của Trình Nặc. Tôi phải nói rằng nếu Trình Nặc không bị tàn tật, nó sẽ là người thừa kế tốt nhất của Trình gia của chúng tôi. Sẽ không có ai cả, nhưng thật đáng tiếc.”

“Tuy nhiên, dù Trình Nặc muốn thấy Trình Uyên quay mặt lại với chúng tôi, anh ấy vẫn hơi hụt hẫng.”

“Đó là con của anh ấy.”

Người đàn ông trung niên mỉm cười tự tin: “Tin tôi đi, cho dù chúng ta làm chuyện ô nhục như vậy thì cuối cùng, Trình Uyên cũng phải chịu thua chúng ta vì chúng ta đã có trong tay đứa con của hắn.”

“Về phần bọn nhỏ sau này lớn lên, chúng ta nên buông tay. Đến lúc đó, chỉ cần hắn có thể làm cho nhà họ Thành tiếp tục hào sặc, hận ta hận ta.”

Nghe được lời nói, lão giả tóc trắng nhất thời lộ ra vẻ đắc ý, trầm giọng nói: “Tổ tiên có ý tứ!”

Tại thời điểm này

“Ôm!”

Điện thoại di động trong xe đột nhiên vang lên, lão giả tóc trắng vội vàng kết nối.

Tôi chỉ nghe micro và nói duy nhất hai câu: “Thôi!”

Tóc trắng lão giả trình trọng nói với người đàn ông trung niên: “Agui gọi tới.”

Người đàn ông trung niên nheo mắt nói với ông lão tóc trắng: “Chuẩn bị làm đi. Ta đi vào trước. Người đi vào lại thấy ta dẫn người đi ra ngoài.”

“Vâng!” Ông lão tóc trắng nhanh chóng đáp lại.

Nói xong, người đàn ông trung niên mở cửa xuống xe, đi vào khách sạn Tốc Hành.

Ông lão tóc trắng chăm chú quan sát và chờ đợi.

Chương 1143

Khoảng ba phút sau

“Bùm!”

“Chà!”

Hai tiếng động phát ra từ vị trí trên tầng 18, và ngay sau đó, ông lão tóc trắng nhìn thấy hai bóng người bước ra từ cửa sổ vỡ trên tầng 18.

Trong một vài bước nhảy thẳng đứng, họ leo lên đỉnh của Khách sạn Express, và sau đó nhảy vào khoảng cách xa.

Nhìn thấy cảnh này, lão giả tóc trắng vẻ mặt nghiêm túc, không dám chậm trễ một chút, từ trong xe móc ra một con dao gậy, nhét vào trong tay áo, mở cửa xe, đi về phía khách sạn.

Người đàn ông trung niên dẫn Dương Duệ ra ngoài.

Anh ta nhảy lên đỉnh tòa nhà khác vài bước theo chiều dọc, sau đó nhảy từ đỉnh tòa nhà kia xuống đỉnh tòa nhà phía xa và trốn khoảng bốn năm phút, sau đó đứng im quay đầu nhìn lại.

Tôi thấy rằng Dương Duệ đang đứng phía sau anh ta một cách bình tĩnh.

“Bác Dương”

Đột nhiên, người đàn ông trung niên, hai mắt không đời, kinh ngạc thốt lên.

Dương Duệ cũng cười nhẹ: “Hóa ra là Quý Gia.”

“Thực sự là bác, chú Dương,” người đàn ông trung niên bất ngờ nói.

Dương Duệ lắc đầu, thờ dãi nói: “Tù bỏ.”

“Bác Dương, ý bác là thế nào” người đàn ông trung niên ngờ ngác hỏi.

Dương Duệ chỉ bình tĩnh nhìn anh ta mà không lên tiếng.

Sau đó người đàn ông trung niên bắt đầu cảm thấy áy náy, sắc mặt thay đổi mấy lần rồi chợt nở nụ cười.

“Dương Duệ, không ngờ anh lại là vệ sĩ của Trình Uyên, nhưng lần này có thể anh sẽ thất vọng, bởi vì mọi thứ đã quá muộn.”

Nghe người đàn ông trung niên nói, Dương Duệ hỏi: “Tại sao anh lại nói như vậy?”

“Chú Dương, chú biết chú thích phân tích bản chất con người nhất mà.” Người đàn ông trung niên cười tự tin.

Dương Duệ lắc đầu nói: “Tuy nhiên, người đã bỏ qua một điểm.”

“Cái gì?” Người đàn ông trung niên hơi giật mình.

“Con người ta sẽ luôn trưởng thành.” Dương Duệ bình tĩnh nói.

và vì thế.

Khi ông lão tóc trắng lao vào phòng Bạch An Tương với vẻ đầy tự tin, chớp lấy con dao găm lạnh lưng của mình, và bật đèn trong phòng lên.

Anh không nhìn thấy Bạch An Tương, mà thay vào đó là Trình Uyên đang ngồi đó với vẻ mặt u ám trên chiếc ghế sofa đối diện với cửa.

Anh ta nhìn thẳng vào anh, ánh mắt đầy sát khí.

Ông lão tóc trắng chết lặng ngay lập tức.

“Sao có thể là anh, anh không nên ở đây bây giờ” anh kinh hoàng hét lên.

Anh chưa kịp nói xong, Trình Uyên đã vô cảm cắt ngang anh, hỏi: “Anh là Nhị quản gia của lão gia.”

Nhà cũ của gia tộc Họ Trình có ba quản gia, một quản gia quản lý một biệt thự, quản gia đương nhiên là quản gia quản lý

dãy biệt thự thứ hai.

Và ông già mở cửa cho Trình Uyên và những người khác trước đó là quản gia thứ ba.

Hai người quản gia này cũng là một ông già đi theo ông nội của Trình Uyên.

“Trong lời đồn đại, thực lực của quản gia cấp hai vô cùng gần với cấp một.” Trình Uyên thờ ơ nói.

Quản gia định thần lại, vội vàng dùng mu bàn tay nắm chặt con dao, ngượng ngùng cười nói: “Cái gì? Ta vừa mới hạ lệnh tổ tông thỉnh cầu thiếu gia. Nhân tiện hỏi thiếu gia.” làm chủ những gì mình thiếu. ”

Trình Uyên từ từ đứng dậy, chậm rãi đi đến chỗ quản gia thứ hai, vẻ mặt đầy châm chọc.

Anh chỉ nhẹ nhìn cậu mà không lên tiếng.

Quản gia thứ hai bắt đầu hoảng sợ, thân thể cũng bắt đầu run lên.

Chương 1144

Lúc đó, khi Trình Uyên đang gậy rối trong ngôi nhà cũ của nhà Họ Trình, quản gia cũng nhìn thấy nó ở dãy biệt thự thứ 2. Lúc đó, ông nội Trình Uyên đã cảm thán rằng Trình Uyên là một cường giả trong Thần Võ. .

Về sau, tổ tiên nói rằng hắn chưa đạt tới Thần Võ cảnh giới, chỉ là trung cấp.

Nhưng đệ nhất cấp trung, kia không phải lão quản gia dám xúc phạm.

Vì vậy, quản gia thứ hai bây giờ phải đối mặt với Trình Uyên, không chỉ với lương tâm cắn rứt, mà còn với sự sợ hãi.

Không gõ cửa, anh lao vào, bật đèn, cầm con dao và nói rằng anh đến đây để thăm Trình Uyên, đừng nói Trình Uyên không tin anh, chính anh có tin được không?

Giải thích, làm thế nào để giải thích

Vì Trình Uyên ở đây, có nghĩa là họ đã thâm nhập được vào kế hoạch của mình. Lời giải thích có hữu ích không?

Tuy nhiên, người quản lý thứ hai không sẵn lòng.

Dù sợ hãi nhưng anh vẫn không thể tin được và nói: “Không, chuyện này là không thể. Em nên ở đây ngay bây giờ.”

“Ở ngoài ô Bắc Kinh, một tiệm sửa xe thực sự là căn cứ sát thủ, phải không?” Trình Uyên thờ ơ hỏi.

Quản gia thứ hai không nói nên lời, hấn lắc đầu, kinh hãi nói: “Làm sao có chuyện này? Tổ tiên chưa từng nhìn lầm người, chưa từng làm!”

“Bùm!”

Trình Uyên đột nhiên chỉ vào giữa trán của người quản lý thứ hai.

Quản gia thứ hai đột nhiên cứng đờ.

“Có lẽ, nếu theo tính khí của tôi, tôi quả thực nên xuất hiện trong tổ chức đêm đen.” Trình Uyên lắc đầu, nhưng sau đó lại chế nhạo nói: “Tuy nhiên, ông nội hình như đã bỏ sót một chút.”

“Tôi không ngốc!”

Nói xong anh mở cửa, quay người bước ra khỏi phòng.

Sau đó, “Phốc!” Quản gia thứ hai ngã xuống đất chết.

Lúc này, bãi sửa chữa ô tô ở ngoài ô Bắc Kinh càng lộn xộn hơn.

Hơn chục xác chết rơi xuống đất.

Màn đêm yên tĩnh nồng nặc mùi máu.

Độc Nhãn Long và khoảng hơn chục tên sát nhân mỗi người đều nhìn vào khuôn mặt quen thuộc này với những vết thương, ánh mắt đầy kinh ngạc.

“Trần Thành”

“Sao có thể là bạn”

Trần Thànhwang, con Bạch Long xinh đẹp và cô gái béo, đứng thẳng trước mặt những người này.

Trần Thành nhìn con Độc Nhãn Long trước mặt, trầm giọng nói: “Pharaoh, đã lâu không gặp.”

Độc Nhãn Long cười khỏ, nhẹ nhõm nói: “Không hổ là căn cứ của chúng ta có thể được tìm thấy nhanh như vậy. Hóa ra là người đã theo dõi Trình Uyên sau khi rời đi.”

“Như vậy, người trốn ở bên trong, người có thể thoát ra được không?”

Ánh mắt của Trần Thành quét qua Độc Nhãn Long và nhìn về phía văn phòng của xưởng sửa chữa.

Khi giọng nói rơi xuống, một ông già với vẻ mặt u ám xuất hiện ở cửa văn phòng, đang dựa vào cây gậy đầu đàn.

Nhìn thấy Trần Thành và những người khác, anh ta có vẻ không muốn hỏi: “Trình Uyên đâu?”

Trần Thành nhìn hấn như một cái ngốc, khóe miệng mang theo ý cười: “Hấn cư nhiên cùng phu nhân.”

Người đang chống gậy dẫn đầu đương nhiên là cao thủ.

Nghe Trần Thành nói, sắc mặt càng ngày càng xấu, hấn biết kế hoạch của tổ tiên lần này xem ra thất bại.

Vương Mĩ Lệ bước thẳng đến chỗ vị Quý Gia và hỏi với một nụ cười mỉa mai: “Cậu vẫn tự tin trước khi nghĩ rằng kế hoạch của mình là liền mạch, cậu sẵn sàng ép Trình Uyên hay thậm chí bắt đầu uống rượu cưới?”

“Cậu vẫn nói với những người này rằng chỉ cần cậu có thể ôm Trình Uyên vài phút là đủ.”

“Nhưng xin lỗi!”

“Chúng ta ở đây, cho dù là Trình Uyên, người cho rằng những người này có thể kéo Trình Uyên dù chỉ một phút.”

Chương 1145

Lời nói của Vương Mĩ Lệ càng làm cho khuôn mặt của bạn trở nên xấu xí hơn.

Anh ta hét vào mặt lũ Độc Nhãn Long: “Độc Nhãn Long, giết chúng!”

Tuy nhiên.

Con Độc Nhãn Long không nhúc nhích, mười mấy tên sát thủ đứng yên tại chỗ như khúc gỗ, không dám nhúc nhích.

Bọn họ không quen biết những người khác, nhưng Trần Thành và những người khác cũng không xa lạ gì.

Nói đến vấn đề cảnh giới, trong mắt bọn họ Trần Thành vẫn là cao thủ trung giai cấp ba, kỳ thực cũng không phải vấn đề gì to tát.

nhưng.

Sức mạnh lớn nhất của Trần Thành không phải là cảnh giới, mà là kỹ năng ám sát.

Có thể nói, trong số hàng chục người này, vài người trong số họ đến từ Trần Thànhjiao.

Bỏ những người này sang một bên, chỉ nói về Độc Nhãn Long. Mặc dù anh ta sẽ giết người, nhưng anh ta gần như có ý định đó.

Nói cách khác, nếu hôm nay Trần Thành không thể bị giết, Trần Thành muốn báo thù, cho dù hắn có cao hơn Trần Thành một bậc cũng vô dụng, khả năng cao vẫn sẽ chết trong tay Trần Thành.

Đương nhiên, trên thực tế, Trần Thành hiện tại đã không còn là cao thủ trung cấp cấp 3. Với sự kích thích và giúp đỡ của Trình Uyên, Bạch Long, Vương Mĩ Lệ và những người khác, hắn đã tiến vào cấp thấp cấp hai. cấp độ.

Nhìn thấy đám người Độc Nhãn Long đứng yên tại chỗ, sự phụ của người không khỏi tức giận nói: “Độc Nhãn Long, người phải suy nghĩ rõ ràng. Nếu không nghe lời ta, người chỉ là không nghe lời nhà Họ Trình. Đến lúc đó, cái chết của bạn sẽ còn xấu xa hơn!”

Biểu cảm của Độc Nhãn Long và hàng chục kẻ giết người khác thay đổi cùng một lúc.

Bọn họ quả thực cảm thấy xấu hổ, không dám xúc phạm nhà họ Trình, cũng không dám xúc phạm những người trước mặt này.

Tuy nhiên, Trần Thành đột nhiên nói: ” Độc Nhãn Long, dù sao thì, sát thủ là một nghề nghiệp không thể cung cấp cho người già. Bạn đã bao giờ nghĩ đến việc nghỉ việc chưa?”

Nghe những lời của Trần Thành, đám Độc Nhãn Long và những người khác đều giật mình.

Trần Thành nói tiếp: “Nếu muốn, người có thể đi theo ta, ta cam đoan trị liệu không tệ hơn trở thành hung thủ.”

“Nhưng” con Độc Nhãn Long ngập ngừng nói.

Trần Thành biết ý của anh, nhưng anh sợ làm mất lòng nhà họ Trịnh.

Vì vậy Trần Thành khẽ cười nói: “Đừng lo lắng, ông chủ ngốc của tôi chưa để ý đến mấy người già nua như nhà tổ tiên của Trịnh gia.”

Quý Gia vô cùng tức giận, chỉ vào Trần Thành và chửi rủa: “Đánh rắm! Xuất thân của nhà Họ Trịnh không hiểu sao các con búp bê. Tao nghĩ mày đang muốn chết. Đừng nghe hấn lừa mày. Giết chúng đi. Ta sẽ bảo vệ. bạn. Bạn bình an vô sự! ”

sau đó.

Các Độc Nhãn Long và khoảng hơn chục sát thủ đều nhắm những nhát dao của họ vào vị Quý Gia.

Và cùng một lúc

Nóc của một tòa nhà cao ở đâu đó trong thủ đô. Người đàn ông trung niên, tổ tiên của nhà họ Trịnh, nheo mắt khi đối diện với vẻ bình tĩnh của Dương Duệ.

Sau đó anh ta chế nhạo và nói: “Chú Dương, chú đang làm em sợ”

Dương Duệ không trả lời, vẫn chỉ nhìn anh với vẻ mặt bình tĩnh.

Ông tổ Trình gia không khỏi chế nhạo: “Chú Dương, ngoài mặt chú rất bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng chú đã hoảng loạn rồi.”

“Tôi không biết, với tư cách của cô, tại sao cô lại để Trình Uyên ở bên cạnh đứa bé nhỏ này để bảo vệ cậu ấy, và tôi không muốn biết.”

“Tôi chỉ muốn nói với các bạn một điều, cho dù một người trưởng thành như thế nào thì tâm tính của người đó là cố định và sẽ không bao giờ thay đổi.”

“Ngươi đừng giả bộ bình tĩnh như vậy, thật mệt mỏi!”

Dương Duệ vẫn không nói, nhưng bình tĩnh nhìn anh.

Chương 1146

Lão tổ họ Trùng lắc đầu cười nói: “Sắp đến giờ rồi, chú Dương, chú sẽ không làm gì cháu đúng không? Vậy cháu tôi về trước đi.”

Anh giúp Dương Duệ một tay.

nhưng

Lúc này, lông mày của hắn đột nhiên nhăn lại, đồng tử co rút lại ngay lập tức.

“gọi!”

Ngay sau đó, một bóng người vụt qua bầu trời giống như sao băng, và bắn vào anh ta một cách dữ dội.

Ông tổ Trình gia sửng sốt, nhanh chóng lùi lại, lấy lòng bàn tay tát cho Hình người một cái.

“Búng tay tiên nữ!”

“Ngón tay kiếm!”

“sự sụp đổ!”

Bóng dáng cực nhanh, tổ tiên nhà họ Trùng chưa kịp nhìn thấy là ai thì đã bắn tới trước mặt hắn, đồng thời dùng một loạt thủ đoạn.

Ông tổ Trình gia chỉ cảm thấy lòng bàn tay đang lắc lư mạnh mẽ bị một lực lượng kỳ dị rút đi, đồng thời, một luồng năng lượng đen kịt dữ tợn lao thẳng về phía mặt.

Hắn vừa dùng đầu né tránh Nội Lực, liền bị một ngọn núi sau lưng không có Nội Lực đập vào vai, cả người liên tiếp “rầm” lùì lại mấy bước. ,tên miề

Và bóng dáng đó dường như vẫn không muốn từ bỏ.

Sau khi đẩy lùi Ông tổ Trình gia, hắn lại lao về phía trước, đồng thời trên tay hắn xuất hiện một thứ vũ khí quái dị.

Loại vũ khí này giống như một thanh kiếm được nhào bởi vô số tấm sắt.

Một nhát kiếm đâm thẳng vào mặt Ông tổ Trình gia.

Lão tổ họ Trùng kinh ngạc, không còn cách nào trốn, vội vàng vươn hai tay ra, đột nhiên vỡ kiếm, hai tay vỡ kiếm trong lòng bàn tay.

Đây là một cách tiếp cận tay không.

không may

Tổ tiên của dòng Họ Trình, người sắp nối ngôi, lại một lần nữa thay đổi nước da của ông.

Bởi vì, hắn đột nhiên cảm thấy Nội Lực trên thanh kiếm kia thực sự lần lượt xuyên qua lòng bàn tay rồi truyền vào cánh tay của hắn.

Trên thanh kiếm, mỗi tấc sắt dường như chứa đầy Nội Lực khủng khiếp, phủ lên tổ tiên của gia tộc Cheng.

“Bùm!”

Ầm một tiếng, Ông tổ Trình gia kinh ngạc bay ra ngoài.

Tuy nhiên tổ tiên nhà họ Trình có căn cơ tu luyện thâm hậu, khi bay lộn ngược lòng bàn tay đập vào nóc tòa nhà, sau khi quay đầu lại dùng chân đáp xuống đất, đứng vững vàng.

Lúc này hắn mới nhìn rõ người tới là ai.

“Trình Uyên!”

Khi rõ ràng người đó là Trình Uyên, khuôn mặt của Ông tổ Trình gia càng trở nên xấu xí.

Bởi vì anh biết rằng nếu người ở đây là Trình Uyên vào lúc này, thì kế hoạch của anh chắc chắn đã bị phá hỏng.

“Sao có thể là bạn”

Anh kính ngạc kêu lên, đồng thời cả hai cánh tay run lên vì thương tích.

Sau khi Trình Uyên đứng yên tại chỗ và nhìn thấy Ông tổ Trình gia, anh ta giả vờ ngạc nhiên và nói: “Này, ông nội, ông làm gì ở đây?”

Lão tổ họ Trịnh sắc mặt liên tục thay đổi, sau đó cười nhẹ nói: “Nhân tiện tôi chạy vào chỗ chú Dương, nói chuyện vài câu.”

Anh nhìn Dương Duệ bình tĩnh của Ren Jin.

Trình Uyên cũng liếc nhìn Dương Duệ, sau đó cười nhẹ, xin lỗi chào anh ta, nói: “Ồ, thật xin lỗi, là sự thô lỗ của cháu trai.”

“Không sao, chỉ là hiểu lầm thôi.” Tổ tiên họ Trịnh nhẹ giọng nói, sau đó đột nhiên cười quái dị hỏi: “Trình Uyên, nếu người vội vàng tới đây như vậy, không sợ An Tương gặp nguy hiểm.”

Biểu cảm của Trình Uyên đột ngột thay đổi ngay sau khi anh nói điều này.

“Có chuyện muốn nói.” Lão tổ họ Trình thay đổi vẻ mặt kính ngạc trước kia, nhưng là vui mừng nói: “Bọ ngựa bắt ve sâu, phía sau là chim hoàng anh.”

Chương 1147

“Ông ơi, ông!” Trình Uyên mở to mắt, có thể thấy lần này cậu thực sự hoảng loạn.

Mặt anh ta lập tức tái đi.

Họ muốn dẫn Trình Uyên đến căn cứ của Kẻ giết người đêm tối, nhưng Trình Uyên đã nhìn thấu được. Vì vậy, ngay cả khi tổ tiên của nhà Họ Trình dẫn dắt Dương Duệ, Trình Uyên có thể bảo vệ Bạch An Tương.

Nhưng Trình Uyên lo lắng cho sự an toàn của Dương Duệ, và sau khi giải quyết xong quân gia thứ hai, anh ta nhanh chóng chạy đến giúp đỡ Dương Duệ.

Tuy nhiên, thời kỳ trung lập này

“Không ai quy định chỉ có một con bọ ngựa cầu nguyện, nhưng nhất định chỉ có một con chim vàng anh.” Ông tổ Trình gia cười tự tin.

“Ý ông nội là trong khách sạn còn có kẻ thù khác” Trình Uyên trầm giọng hỏi với đôi mắt đỏ hoe.

Ông tổ Trình gia cười nhẹ, sau đó lắc đầu: “Không phải, không phải một, là một đoàn!”

Nghe những gì anh nói, Trình Uyên không khỏi cười buồn: “Ông ơi, ông thật sự rất đau lòng khi để con cưới một người phụ nữ họ Phương.”

Lão tổ họ Trịnh vẫn cười nhạt nói: “Tất cả đều là vì nhà họ Trịnh.”

Trình Uyên không có thời gian để nói chuyện vô nghĩa với anh, xoay người muốn rời đi.

Lúc này, tổ tiên của nhà Họ Trịnh đột nhiên ngăn cản con đường của Trình Uyên.

“Nhanh lên ngay, muộn rồi”

Một tia hận ý và sát khí lóe lên trong mắt Trình Uyên, hung tợn nhìn chăm chăm vào Ông tổ Trịnh gia.

“Ồ, đúng rồi, thực ra có một câu cổ ngữ,“ Giang hoặc Lão Lão”!” Tổ tiên của gia tộc Họ Trịnh nói với Trình Uyên với nụ cười trên môi: “Bây giờ, chúng ta có thể nói về cuộc hôn nhân của ông với cô gái từ Phương gia. “

Trình Uyên lạnh lùng hỏi: “Nếu tôi nói không”

Lão tổ họ Trịnh lắc đầu cười: “Vậy thì có lẽ cả đời không bao giờ được gặp lại cặp con của mình”.

Trình Uyên nhìn Dương Duệ với vẻ mặt lãnh đạm.

Dương Duệ lắc đầu.

Vì vậy, Trình Uyên quay đầu lại nói với tổ tiên họ Trình:
“Theo thâm niên, ông là ông nội của tôi. Bác nói, về mặt đạo lý, tôi không thể giết ông.”

Lão tổ họ Trình lại tự tin nở nụ cười.

Tuy nhiên, sau đó, Trình Uyên cũng mỉm cười.

Anh ta cười bí mật và nói, “Nhưng mà, những kẻ nhỏ bé, tôi luôn có thể giết bao nhiêu tùy thích.”

“gì”

Nghe được lời nói của Trình Uyên, tổ tiên của nhà Họ Trình đột nhiên giật mình.

Ngay sau đó.

“bùm!”

Một con rồng đỏ, bay lên từ vị trí của khách sạn, bay lên bầu trời, ngay lập tức chiếu sáng một nửa bầu trời đêm.

“gì!”

“gì!”

Thỉnh thoảng có tiếng la hét từ hướng khách sạn Express.

Dưới sự phản chiếu của ngọn lửa, trong khách sạn có vô số bóng đen di chuyển qua lại.

Giữa đồng lửa, có một người đang đứng.

Người đàn ông như một vị thần, vung tay, hướng ngọn lửa đang hoành hành, lao về phía những người đàn ông cầm dao và gậy.

Chương 1148

“Bắc Kinh đã lâu không lộn xộn như vậy.” Trình Uyên nói với Ông tổ Trình gia: “Kế hoạch lần này của ông sử dụng bốn trong mười đại gia hàng đầu ở Bắc Kinh”.

“Vì phụ thân và thân sinh, ta không thể làm gì người, nhưng ta vẫn muốn nói cho người biết, ta muốn nói cho người ở thủ đô đang làm hồ.”

“Cùng ta khiêu chiến, chính là muốn thiêu đốt thân thể của người!”

“Và với ngọn lửa này, tôi muốn thiêu rụi hẳn trong một đêm và thiêu rụi một nửa số người khổng lồ của thủ đô!”

“Ngoài ra, gừng có thể không cay chỉ!”

Tổ tiên của gia tộc Họ Trình nhìn chăm chăm Trình Uyên, trong vẻ mặt có sát khí nồng đậm.

Hung thủ đã ám sát Bạch An Tương và đụng đến con của Trình Uyên, Trình Uyên sẽ không thờ ơ, và tổ tiên của gia đình Họ Trình đã nắm bắt khoảng cách trả đũa của Trình Uyên, dù Dương Duệ, và để người quản lý của mình giết Bạch An Tương.

Là tổ tiên của dòng Họ Trình, làm sao bạn có thể không nghĩ đến việc Trình Uyên nếu có chuyện phải làm?

sau đó.

Anh ta có một bảo hiểm khác cho kế hoạch này, đó là, nếu Trình Uyên không cắn câu, anh ta cũng có thể buộc Trình Uyên giết người quản lý thứ hai và đuổi theo nó.

Đây là một trong những trung lập hơn.

Và ở vị trí trung lập này, ông đã sử dụng quyền lực của một số người khổng lồ ở thủ đô.

Thật không may, cuối cùng nó đã bị hụt.

Anh không ngờ rằng Trình Uyên đã phát triển đến mức như vậy, có thể miêu tả là vô cùng đáng sợ.

“Không thiếu sót!” Ông tổ Trình gia thở dài, chua xót nói: “Không biết sau này sẽ là phúc hay là nguyên cho nhà Trùng của ta”.

Trình Uyên giễu cợt: “Cậu đúng là không cần nói chuyện với nhà Họ Trình. Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, tôi không lạnh nhạt chuyện của nhà Họ Trình.”

“Còn nữa, cho tới nay ta vẫn gọi người là ông nội, cũng không có hoàn toàn đập nát mặt mũi với nhà cũ nhà họ Trình. Không phải ta không dám, mà là ta nghĩ mặt mũi của Trình Tuấn Phong.”

“Cho nên, chỉ cần ngươi không muốn quá xấu hổ, chúng ta đừng làm như vậy, nếu như sau này ngươi còn muốn đánh vợ ta, ta cũng không ngại.”

“Hãy để toàn bộ gia tộc Cheng được chôn cất!”

Nghe những lời này, Ông tổ Trình gia đột nhiên co rút đồng tử, trán nổi gân xanh, từ trong kẽ răng lạnh lùng nặn ra hai chữ: “Dám ngươi!”

“Bạn có thể thử.” Trình Uyên từ chối.

“Hừ!”

Tổ tiên nhà Họ Trình hừ lạnh một tiếng, nhìn Trình Uyên một cách dữ tợn, sau đó xoay người bước xuống cầu thang trên mái nhà.

Vì vậy, trên sân thượng chỉ còn lại có Dương Duệ và Trình Uyên.

“Bạn trở về thành phố Tân Dương từ Đảo vàng. Hầu như tất cả những người quan tâm đến bạn sẽ nghĩ rằng tất cả các bạn đã trở lại thành phố Tân Dương.”

Dương Duệ cười nhẹ nói: “Ngay cả ta cũng không quan tâm đến thuộc hạ của ngươi. Không ngờ những người này đã tới kinh thành trước ngươi hai ngày.”

Trình Uyên khiêm tốn cười: “Chỉ là trùng hợp thôi.”

“Thực sự chỉ là trùng hợp thôi.” Dương Duệ đầy ẩn ý hỏi.

Trình Uyên gãi gãi đầu.

Một sợi tóc của anh ấy đã dài ra.

“Kiếm thật tốt!” Dương Duệ nói, nhìn chăm chăm vào thanh kiếm trong tay Trình Uyên.

Trình Uyên khẽ nhúc nhích, giơ thanh kiếm làm bằng hàng chục mảnh sắt lên thì phát hiện trên đó có hoa văn hình nhện, chính là thanh kiếm vừa rồi, do Nội Lực dồn vào thanh kiếm nên những mảnh sắt này không thể chịu nổi. Một cái khác nứt.

Chương 1149

“Oa!” Quả nhiên, ngay sau đó, có một mảnh vụn.

Trình Uyên cau mày, vẻ mặt cau có: ” Chú khen hay đấy.”

Dương Duệ không nói gì, quay người về khách sạn.

Trình Uyên sững sờ nhìn những mảnh vỡ.

Lúc đầu, Vân Thành đang cầm một cây chùy được làm từ nhiều mảnh sắt, sau khi chết, Trình Uyên đã thử nó, những mảnh sắt này cũng có thể làm kiếm, hoặc rìu và một cây gậy dài, vũ khí khác nhau.

Vì vậy, tôi đã lấy những mảnh sắt này thành ảnh và gửi lại cho Vương Mĩ Lệ, nhờ anh ấy giúp anh ấy nhanh chóng chế tạo một chiếc tương tự ở đây.

Đối với cái ở Vân Thành, Trình Uyên đã chôn nó với Vân Thành vì sự tôn trọng.

Đến bây giờ tôi mới biết rằng mảnh sắt trong vũ khí của Vân Thành không phải là một mảnh sắt bình thường.

Hiện tại hẳn có chút hối hận, hẳn đã sớm biết như vậy, thà rằng giữ lại Vạn Thành, nếu nói hoặc có thể, hẳn là một nửa người kế thừa, ở lại cũng không quá đáng.

Đêm nay, thủ đô hỗn loạn.

Những nhân vật quan trọng trong tứ đại gia tộc ở thủ đô đều bị giết, doanh nghiệp của tứ đại gia tộc cũng tuyên bố phá sản.

Mọi người trong thủ đô đang gặp nguy hiểm.

Từ đầu đến cuối không ai biết tứ đại gia đã xúc phạm đến mức nào.

Một ngày sau, nắng mai lại lên, khói thuốc súng vô hình bay lơ lửng trên kinh thành từ từ tan biến.

Sự việc này giống như bị một ma lực phong ấn vậy, đột nhiên, tất cả mọi người đều không nói gì về sự việc ngày hôm qua.

Và vào lúc này.

Trong bể bơi dưới lòng đất của một biệt thự sang trọng, một mỹ nữ với thân hình kiêu sa trong bộ bikini đang thả mình trong nước như một chú cá bơi lội tung tăng.

Nếu Trình Uyên ở đây vào lúc này, anh nhất định sẽ nhận ra người đẹp trong bể bơi chính là siêu sao Giang Phiêu Phiêu.

“Tôi sáng sớm chơi dưới nước nên không sợ chuột rút.”

Lúc này, một giọng nữ lạnh lạnh đột nhiên vang lên.

Dòng sông nổi trên mặt nước, vừa thấy bóng người xuất hiện trên bờ thì anh giật mình, sau đó anh mỉm cười bơi vào bờ.

Trên ngân hàng là một phụ nữ trẻ đẹp hơn nhiều so với Giang Phiêu Phiêu.

Trên người một bộ quần áo thể thao gọn gàng, gọn gàng hơi rộng, khi đó, không ngoa khi miêu tả người phụ nữ này cơ bắp như ngán mỡ, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng thêm thanh tú, không chê vào đâu được. Không tìm ra lỗi, cùng nhau lại càng ngọt ngào.

Người đẹp không còn có thể diễn tả bằng lời này được cầm trên tay một chiếc khăn tắm lớn, và một hộp đựng thức ăn màu hồng được treo trên bàn tay ngọc mảnh mai.

Sau khi lên bờ, Giang Phiêu Phiêu mỉm cười nhận lấy chiếc khăn do người đẹp đưa cho, hỏi: “Em ơi, sao em lại ở đây?”

Người đẹp nâng hộp thức ăn trên tay cho Giang Phiêu Phiêu: “Đây, đây là bữa sáng cho bạn gái thân nhất của tôi.”

Giang Phiêu Phiêu vui mừng khôn xiết, nhanh chóng chộp lấy hộp thức ăn từ người đẹp: “Ôi, tôi biết có thể tặng bạn gái cho anh là phúc của tám đời rồi. Anh không biết sao, anh ơi, chế độ ăn kiêng hiện tại của em. là Thẻ đại lý nghiêm ngặt đến mức bạn không thể chạm vào nó. ”

Người đẹp cười đùa: “Cô vẫn là bạn gái, sau này tôi sẽ gọi cô là chị cả”.

“” Nghe được lời chế giễu của người đẹp, Giang Phiêu Phiêu không khỏi cứng người, chiếc khăn tắm lớn khoác trên người rơi xuống đất.

“Có chuyện gì vậy” người đẹp ngạc nhiên.

Giang Phiêu Phiêu nhận ra sự căng thẳng của anh, nhanh chóng cười nói: “Không có chuyện gì, chỉ là nhớ ra một chuyện, à đúng rồi, tôi nghe nói nhà anh muốn hòa giải với nhà họ Trùng, tôi cũng nghe nói cách hòa giải là để anh kết hôn với Trình gia.” Đã chạy”

Chương 1150

Nghe vậy, vẻ mặt của mỹ nhân cũng ngưng trọng.

Sau đó anh nhàn nhạt thở dài, xoay người đi tới ghế salon, ngồi xuống trên đó, “PiaoPiao, anh rất không thoải mái.”

“Tại sao” Giang Phiêu Phiêu ngạc nhiên nói.

Người đẹp trầm giọng nói: “Tôi không muốn trở thành nạn nhân của cuộc hôn nhân vụ lợi, nhưng”

Giang Phiêu Phiêu chậm rãi đi đến bên cạnh cô, nghiêng đầu nhìn mỹ nhân, nhưng trong mắt hiện lên một tia ghen tị. Cô đặt tay lên chân người đẹp và cười khổ: “Tổ Anh, anh có biết Trình Uyên là người như thế nào không?”

“Tôi đã nghe Tô Tập nói rằng anh ta là một tên cặn bã với bộ râu quai nón, xấu xí và mập mạp, giết người không chớp mắt!” Khi người đẹp nói, đôi mắt cô trở nên ươn ướt và cô sắp khóc.

Người phụ nữ này không phải ai khác, cô ấy chính là Phương Tố Anh, con gái của ông nội họ Phương, người được mệnh danh là người phụ nữ đẹp nhất thế giới, đồng thời là em họ của Phương Tố Tịch.

Phải nói rằng cô ấy còn đẹp hơn cả Bạch An Tương ở một vòng ngoại hình.

Giờ phút này, hai tròng mắt đỏ bừng, giống như hoa lê gặp mưa, cho dù là Giang Phiêu Phiêu, cũng là nữ nhân, nhìn hẳn cũng không khỏi cảm động.

Nhưng những gì cô ấy nói khiến Giang Phiêu Phiêu có chút sững sờ.

“Piaopiao, tôi không muốn kết hôn với một tên cận bã như vậy, tôi” Phương Tố Anh nói với một chút khóc, “nhưng nó không được tính là nhiều như tôi đã nói. Trong gia đình của Phương, không ai nghe lời tôi.”

“Chẳng ai quan tâm đến cảm xúc của mình cả. Mình xinh đẹp thế này mà lấy phải người như vậy thì không thể tưởng tượng nổi sau này mình sẽ ra sao. Từ nay mình sẽ là người ngủ cùng tôi mỗi đêm. Người đàn ông kinh tởm.”

Giang Phiêu Phiêu không thể không mỉm cười khi thấy cô ấy làm điều này.

Cô thực sự bất lực.

Lúc này, Giang Phiêu Phiêu nghĩ, nếu tôi là bạn thì thật tuyệt

Cô ấy có chút ghen tị với Phương Tố Anh bây giờ.

Tuy nhiên, Phương Tố Anh khi thấy cô cười thì lại không nghĩ vậy, thay vào đó, cô có chút khó chịu nói: “Anh vẫn cười! Mặc dù em vẫn là bạn gái tốt nhất của anh nhưng anh vẫn cười

nhạo em. Em không biết.” làm thế nào để cho tôi một ý tưởng. Tôi có thể làm gì? ”

Phương Tố Anh thực sự đã khóc lần này.

Giang Phiêu Phiêu nhìn cô với ánh mắt vừa yêu vừa thương, anh không nhịn được đưa tay xoa đầu cô.

“Tôi bị bỏ rơi năm ba tuổi và lớn lên ở nông thôn, nhưng tôi không bao giờ phàn nàn về người khác, và tôi luôn tận tâm với việc học.”

“Sau khi tốt nghiệp, vì mẹ nuôi bị bệnh cần tiền gấp nên đành chịu gả cho một gia đình hạng ba và làm chồng cho cô ta.”

“Có lẽ bởi vì nhà Họ Trình thương hại anh ta, và cuối cùng đã cho anh ta một số tài nguyên. Đó là một nhóm ở một thành phố cấp năm.”

“Vào thời điểm này, tài năng thực sự của Trình Uyên bắt đầu lộ diện.”

“Đầu tiên, với khứu giác nhạy bén, tôi đã chế tạo ra chiếc bình vàng đầu tiên, sau đó trong một trận đấu trí với các quan đại thần khác, ông ấy đã thôn tính Tập đoàn Long Đăng, và đẩy lùi công ty kinh doanh nổi tiếng và tập đoàn gia đình Thẩm gia, và lấy đi. kiểm soát thành phố Tân Dương. ”

“Sau đó, tôi đối đầu trực tiếp với Thẩm gia Thẩm Hoa, và thắng rất nhiều trận trong vài lần đối đầu.”

“Tôi chỉ bắt đầu võ thuật ở tuổi 27. Khi kinh đô náo loạn liên minh doanh nghiệp, anh ta đã có thể một mình giết chết một cao thủ cấp hai.”

“Nếu không có sự xuất hiện của nhân vật huyền thoại, ngay cả chủ tịch liên minh kinh doanh lúc đó cũng chết trong tay hắn.”

“Vì vợ, tính dao trong người, nhưng không lùi một bước”.

“Đối với anh trai của mình, bất kể hậu quả như thế nào, hãy khôn ngoan giết chết Phương Thanh Yên.”

Giang Phiêu Phiêu nói với Phương Tố Anh tất cả những gì anh biết về Trình Uyên.

Chương 1151

Phương Tố Anh, người vẫn đang khóc, không biết cô ấy đã ngừng khóc từ lúc nào và nhìn Giang Phiêu Phiêu với vẻ ngạc nhiên.

Mãi cho đến khi Giang Phiêu Phiêu nói xong, Phương Tố Tịch mới chớp mắt hỏi: “Chuyện gì xảy ra sau.”

“Về sau” Giang Phiêu Phiêu giật mình, cười nhạt nói: “Về sau không biết, đây là tất cả thông tin tôi biết về Trình Uyên, ồ đúng, nếu tôi đoán không lầm, vụ cháy ở khách sạn Khoái Tiệp. Đêm hôm trước, cũng liên quan đến anh ta, và bốn người khổng lồ tuyên bố phá sản cùng một lúc trong vòng một ngày. ”

Nói xong, Giang Phiêu Phiêu khẽ cười và hỏi Phương Tố Anh: “Anh có nghĩ rằng Trình Uyên này thực sự là một tên cặn bã không?”

Phương Tố Anh bàng hoàng, nhưng vẫn khẳng định: “Có năng lực không có nghĩa là anh ta không phải là kẻ cặn bã”.

“Nếu là đồ cặn bã, anh ta sẽ bảo vệ vợ mình như vậy”

“Nếu anh ta là một tên cặn bã, sẽ có rất nhiều người sẵn sàng làm việc cho anh ta,” Giang Phiêu Phiêu cười hỏi.

Lời nói của Phương Tố Anh thoáng mất đi: “Nhưng nhưng phải”

Giang Phiêu Phiêu bĩu môi nói: “Nếu có thể gả cho một người đàn ông như vậy, có thể đi vui mà khóc.”

Phương Tố Anh không khỏi nhếch miệng, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng nói: “Nhưng anh ấy béo và xấu, râu to, toàn thân rậm lông.”

Giang Phiêu Phiêu cười, sau đó anh ta nghiêng người về phía trước và đóng lại tiếng cười của mình.

Mỉm cười mà nước mắt ứa ra.

Đó là một buổi sáng khác.

Thủ đô, một cộng đồng dễ thấy, trong một tòa nhà đơn vị kín đáo.

Bạch An Tương thất cả vạt trên áo sơ mi của Trình Uyên và dịu dàng nhìn anh.

Trình Uyên ôm lấy vòng eo thon thả của cô, nhẹ nhàng hôn lên vầng trán mịn màng của cô.

“Cẩn thận.” Bạch An Tương hỏi.

Trình Uyên gạt đầu, mặc một bộ đồ hàng hiệu vào phòng, hôn các con một cái, khi bước ra, anh nói: “Cưới xong, chúng ta về

thành phố Tân Dương. Em nhé.” thuê thêm hai người trông trẻ.”

“Tại sao lại thuê hai người?” Bạch An Tương ngạc nhiên nói: “Bạn đang làm gì với số tiền sai đó?”

“Người ta thấy một người.” Trình Uyên cười.

“Vậy thì tôi đang làm gì vậy?” Bạch An Tương cau mày.

Trình Uyên nhếch mép cười, đưa tay ra bóp má cô nói: “Em là của anh.”

Bạch An Tương đỏ mặt ngay lập tức.

Nhưng Trình Uyên đã nhanh chóng chạy ra khỏi nhà.

Đứng ở cửa, nhìn Trình Uyên mặc âu phục chỉnh tề, đẹp trai ngời ngời, Bạch An Tương cảm thấy như rút mật vào tim.

Sau khi Trình Uyên ra ngoài, anh bắt taxi đến biệt thự của Cheng, sau đó đến Phương gia với Trình Tuấn Phong.

Trên đường, ngồi trên chiếc Jetta cổ của Trình Tuấn Phong, Trình Uyên tò mò hỏi: “Bố ơi, sao bố không đổi xe để bố không bị hoài cổ?”

Nghe thấy lời trêu chọc của Trình Uyên, lông mày của Trình Tuấn Phong không khỏi nhướng lên.

Sau khi hạ kính xe xuống, anh ta lấy ra một điều thuốc rồi châm lửa, hít một hơi thật sâu, trên mặt lộ rõ một tia buồn bã.

Trình Uyên không khỏi cau mày: “Lần này tôi đã học được cách chọn ra một chiếc duy nhất.”

“Vớ vẩn, lấy hộp ra đi, còn chưa chụp được” Trình Tuấn Phong tức giận giả vờ.

Không biết tự bao giờ, việc giao tiếp giữa hai cha con dần trở nên bình thường.

Có lẽ ngay cả chính Trình Uyên cũng không nhận ra.

Trình Uyên chế nhạo lắm bả: “Thật là keo kiệt!”

Không ngờ, Trình Tuấn Phong thở dài thườn thọt nói: “Năm năm trước”

Chương 1152

“Khi gia tộc Cheng của chúng tôi đang ở thời kỳ phát triển rực rỡ nhất, chúng tôi đã xoay sở để kinh doanh ở các quốc gia phía nam, và chính vì điều này mà lợi ích của ai đó đã bị lay chuyển.”

“Một vị sư phụ đến đây, muốn giết ta và mẹ ngươi.”

Nói đến đây, Trình Tuấn Phong lại hút một điếu thuốc sâu, sau đó phun ra một làn sương trắng, và đôi môi bắt đầu run rẩy.

“Bên ngoài Vōliqiao, chủ nhân đã đưa con dao vào cổ họng tôi.”

“Sau đó chiếc xe này lao tới như điên. Trên cầu Vōli nhỏ hẹp, cậu chủ không kịp tránh đã bị chiếc xe này lao xuống sông”.

Nghe vậy, Trình Uyên không khỏi kinh ngạc: “Chiếc xe này còn có linh khí không người lái.”

Trình Tuấn Phong cười khò: “Không phải phim khoa học viễn tưởng.”

“Cái đó” Trình Uyên bối rối: “Có người lái ô tô.”

“Ừ!” Trình Tuấn Phong gật đầu, đôi mắt uơn ướn.

Anh hỏi Trình Uyên: “Em có biết người lái xe là ai không?”

Trình Uyên lắc đầu.

“Là anh trai của cậu!” Trình Tuấn Phong trầm giọng nói.

“Đó là tai nạn xe hơi này là tai nạn xe hơi này”

“Tai nạn xe hơi đó đã khiến anh ấy trở thành hiện tại như thế nào” Trình Uyên nheo mắt hỏi, có lẽ anh cũng đoán được.

“Bác sĩ nói rằng đầu của anh trai cô bị thương nặng, hệ thần kinh bị phong bế và chi dưới bị liệt.” Trình Tuấn Phong trầm giọng nói, “Tất cả là do chúng tôi.”

Trình Uyên biết rằng những gì anh đang nói ở đây là về anh và Lý Lan Oanh.

Hai tay ôm đầu và dựa vào lưng ghế của phi công phụ, biểu cảm của Trình Uyên có xu hướng phẳng lặng.

“Vậy thì chiếc xe này thực sự đáng nhớ.” Anh chế nhạo và thờ dãi.

Trình Tuấn Phong không nói gì.

Sau đó, Trình Uyên đột nhiên hỏi: “Ồ, tôi nói, nếu anh đến gặp tôi và phát hiện ra rằng tôi cũng bị liệt, hoặc đơn giản là chết, anh có buồn không?”

“Rắc rắc!”

Trên đường cao tốc, chiếc Jetta phanh gấp một vết đen dài.

Thật không may, không có nếu trong thế giới này.

trong trường hợp

Điều gì sẽ xảy ra nếu Trình Tuấn Phong chỉ có một con trai?

Đám cưới của mọi người là điều mà người bình thường không thể tưởng tượng được.

Khách sạn tốt nhất ở Bắc Kinh, Khách sạn Đạt Ốc, nằm trên con phố thương mại trung tâm nhất ở Bắc Kinh.

Phố thương mại ngày nay tràn ngập xe hơi sang trọng, trong đó có rất nhiều loại mà Trình Uyên chưa từng thấy qua.

Khách sạn 50 tầng được trang trí như một chiếc ghế sedan lớn với bóng bay, hoa và nhiều lời chúc phúc.

Không có người đi bộ và không có ô tô chạy pin trong tầm nhìn.

ban nhạc sang trọng, như bảo vệ từng người một, chặn vỉa hè hai bên đường hàng dặm mười.

Tất cả các loại giai điệu lễ hội rung chuyển bầu trời.

sau đó

Khi một chiếc Jetta cũ xuất hiện, nó đặc biệt bắt mắt.

Khi Trình Tuấn Phong lái xe vào một bãi đậu xe, một Masha đã đậu trước xe của họ.

Trình Tuấn Phong và Trình Uyên xuống xe.

Một đôi nam nữ trẻ tuổi cũng bước xuống từ Masha.

Chương 1153

Nam thanh niên chỉ tay vào Trình Tuấn Phong và Trình Uyên và hét lên: “Này, hai người mù mà dám giành chỗ đậu xe của ai vậy?”

Trình Tuấn Phong và Trình Uyên đều không để ý đến người đàn ông trẻ tuổi, quay đầu lại và chuẩn bị đi bộ về khách sạn.

Ai biết, người đàn ông này vẫn là bất đắc dĩ.

Hãy vội vàng đi hai bước để ngăn chúng lại.

“Tại sao, tôi bị điếc.” Người đàn ông trẻ tuổi trong một thương hiệu nổi tiếng nhìn lên nhìn xuống Trình Tuấn Phong và Trình Uyên, và chỉ vào mũi họ với vẻ khinh bỉ. “Có vẻ như anh không chỉ mù mà còn điếc nữa. Ta nói cho người biết. Lái xe đi cho Lão Tử, nếu không Lão Tử sẽ đập xe rác của người. “

Trình Uyên và Trình Tuấn Phong, những người bị dừng lại, khẽ cau mày.

Họ chưa kịp nói gì thì người phụ nữ ăn mặc hở hang và quyền rũ đã bước tới nắm lấy cánh tay của người thanh niên và nói với vẻ mỉa mai: “Vẫn có người lái loại xe hỏng này. Thật là buồn cười. Bạn có biết xe của chúng tôi mang nhãn hiệu gì không?” là? “x

Ngay khi Trình Uyên định nói gì đó, Trình Tuấn Phong đã dẫn đầu thuyết phục: “Vào ngày đại hỷ, đừng làm phiền.”

Trình Uyên nhún vai.

Vì vậy, cả hai đã định qua mặt người thanh niên.

Ai biết, thanh niên này vẫn là bất đắc dĩ, lần nữa vươn tay chặn đường bọn họ: “Quái! Người hai cái con rùa thật đúng là không biết ta là ai hay không.”

Trình Tuấn Phong lạnh lùng nhìn anh một cái: “Cút!”

Nói cách khác, Trình Tuấn Phong dù sao cũng là một cao thủ cấp gần, và ánh mắt nhìn chăm chăm vào một thanh niên bình thường chỉ đơn giản là một cú sốc vô hình.

Thanh niên sửng sò, cảm giác như đột nhiên ở trong động băng, không khỏi rùng mình một cái.

Vào lúc này, Trình Tuấn Phong và Trình Uyên đã bỏ qua anh ta và đi về phía khách sạn.

“Anh ơi, anh có chuyện gì vậy?” Người phụ nữ mê hoặc vội vàng kéo người thanh niên lại.

Anh thanh niên thở phào nhẹ nhõm.

“Chết tiệt!”

“Hai con rùa này dám nhìn chăm chăm ta, chết tiệt!”

“Khi tôi gọi cho ai đó, tôi sẽ đập phá xe của họ.”

Nữ nhân mê hoặc cũng la ó: “Ừ, đập nát rồi, hai con rùa này đơn giản là quá kích thích, không biết còn có thể tự tiện chụp ảnh tiêu hài tử, bọn họ cũng có thể tới nơi này.”

Vì vậy, người thanh niên đã gọi điện thoại.

Chẳng mấy chốc, hơn chục thanh niên vác gậy bóng chày hùng hổ xông tới.

Anh ta đến bên người thanh niên và hỏi: “Anh Minh, anh nói gì?”

Người thanh niên chỉ vào chiếc Jetta của Trình Tuấn Phong và giận dữ hét lên: “Đập tôi!”

Tất cả các bạn trẻ đều quá khích, vừa giơ gậy vừa đập phá.

Đột ngột

“Nứt!”

Lấy một chiếc Jetta tốt, nó đã bị đập tan thành từng mảnh.

Bạn biết đấy, hôm nay là đám cưới của Phương Thanh Trác, con trai Phương gia, và những người đến đây đều là những

người tử tế. Nhìn thấy cảnh này, đám người to lớn còn đang giữ chặt bọn họ, nhưng đám tùy tùng của đám người lớn cũng không kìm lòng được, tất cả đều chạy đến cho chủ nhân của mình xem náo nhiệt.

Sau một lúc, sư phụ tôi hỏi chuyện gì đang xảy ra và đưa ra câu trả lời.

Rất nhiều người đã bị bao vây cùng một lúc.

Tất nhiên, trong số những người này cũng có một số vệ sĩ, vệ sĩ của những nhân vật lớn ở thủ đô.

Chương 1154

Do đó, cũng đã có rất nhiều cuộc thảo luận.

“Tình hình thế nào?”

“Này, một chiếc Jetta bị hỏng đã tóm lấy chỗ đậu xe của Ngô Công Tử.”

“Điều đó nên được phá vỡ!”

“Người lái xe này cũng là đồ ngu ngốc, anh nghĩ ở đây có cả triệu chiếc xe sao? Cứ mù quáng cầm một chiếc Jetta hỏng vào đây.”

“Ngô sư phụ là ai?”

“À, cậu chủ Ngô, cậu còn không biết đó là em trai của thư ký Phương Nhị gia.”

“Wow, có một chương trình hay để xem bây giờ.”

“Có chuyện gì tốt, không phải chỉ một vết nứt đã bị đập vỡ sao? Chủ nhân chiếc Jetta này không dám gọi cảnh sát.”

“Này, cậu không cần gọi cảnh sát, nhưng phá được chiếc Jetta không dễ đâu.”

“Ý anh là gì”

“Anh ơi, anh đến từ thành phố xa lạ”

Rõ ràng, một số người dân địa phương đã nhận ra chiếc Jetta này.

Các nhân viên bảo vệ của khách sạn Đạt Ốc đã vội vã chạy đến sau khi nghe thấy âm thanh.

Đội trưởng đội bảo vệ là một người đàn ông to cao năm ba dày.

Khi người đàn ông vạm vỡ chạy đến, anh ta vẫn còn tươi cười: “Ôi, Ngô gia, tình huống của anh sao rồi?”

Ngô Công Tử còn chưa lên tiếng, nữ đồng hành bên cạnh, vẻ đẹp mê hồn, hừ lạnh một tiếng nói: “Tiểu bảo bối, các người là nhân viên bảo vệ thế nào? Nhìn xe của người trong bãi đậu xe. Nhìn xe của chúng ta. Cái gì.” cấp độ này là bạn nhìn vào chiếc xe này một lần nữa. ”

“Anh cho một chiếc Jetta hỏng vào, lại còn một chiếc Jetta hỏng nữa mà dám giật chỗ đậu xe của chồng tôi. Anh nghĩ nó có nên bị hỏng không?”

Đội trưởng an ninh cường tráng gật đầu cười nói: “Đập tan!”

Sau đó, anh ta liếc nhìn chiếc Jetta đã bị đập nát.

Khi nhìn thấy biển số của chiếc Jetta, sắc mặt anh ta thay đổi ngay lập tức.

“Không, người không thể đập phá!”

Đội trưởng an ninh cường tráng nhanh chóng muốn dừng lại, nhưng đã quá muộn, chiếc xe đã hỏng sớm.

“Tại sao lại không thể đập vỡ?” Thiếu gia Ngô hừ lạnh, “Chỉ là một chiếc Jetta bị hỏng mà thôi, tôi không chỉ đập vỡ nó, tôi còn gọi xe kéo đến kéo anh ta đi rồi ném nó ra bãi rác.

“Ôi, Lãnh chúa Võ, ngài đang gặp một tai họa lớn!” Đội trưởng đội an ninh hét lên.

“Đập tan chiếc Jetta rồi gặp rắc rối,” Ngô Công Tử lãnh đạm nói.

Đội trưởng an ninh gặp nạn nói: “Sư phụ Võ biết ai là chủ của chiếc xe này”

“Hôm nay Lão Tử đập của ai, ta có thể làm gì?” Ngô Công Tử khinh thường nói.

Còn người phụ nữ mê hoặc anh bên cạnh cũng đỡ: “Đập tan rồi, có chuyện gì vậy, khách sạn Đạt Ốc cô dám cho chồng tôi đi cùng”

“Không dám!” Đội trưởng an ninh chua xót nói.

“Hừm, lên lầu đi, đừng quen với tên ngu xuẩn này.” Thiếu gia Ngô ngẩng cao cái đầu cao quý, không còn quan tâm đến chiếc xe Jetta thừa thớt bị đập nát hiện trường, cũng không quan tâm đến vẻ mặt cau có của bảo vệ. đội trưởng.

Đưa người phụ nữ mê hoặc và đi bộ đến khách sạn.

Sau khi Trình Tuấn Phong và Trình Uyên vào khách sạn, họ không biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài.

“Anh Trình!”

Khi đưa thiệp mời cho những vị khách đang chào đón ở cửa, một giọng nói đột ngột vang lên từ trong thang máy.

Chương 1155

Trình Uyên không thể không nhìn về phía đó.

Tôi thấy một người đàn ông trung niên cầm hoa “Chào mừng” ở túi phía trên bên trái của bộ vest, anh ta bước ra khỏi thang máy, sau khi nhìn thấy Trình Tuấn Phong, anh ta có vẻ hào hứng và chào họ.

Nhân viên bảo vệ ở cửa chịu trách nhiệm thẩm định thiệp mời nhanh chóng đưa thiệp mời lại cho Trình Tuấn Phong, cung kính mời: “Hóa ra là Trình gia, mời vào trong Trình gia!”

“Anh Phương!” Trình Tuấn Phong bắt tay người đàn ông trung niên và đáp lại bằng một nụ cười.

“Trình Uyên, đây là Phương Hoài Hải, thiếu gia thứ hai của gia tộc Phương.” Anh giới thiệu với Trình Uyên.

Trình Uyên gật đầu với Phương Hoài Hải: “Phương Bá.”

“Chà, anh Cheng đúng là hồ phụ sinh hồ tử. Tôi đã biết đến cái tên Trình Uyên từ lâu rồi.” Phương Hoài Hải cười rạng rỡ, thậm chí còn ca ngợi Trình Uyên đến tận trời xanh.

Không biết có phải là do Trình Uyên ảo tưởng hay không, cậu luôn cảm thấy ánh mắt của Phương Hoài Hải tràn đầy nhiệt huyết.

Trên thực tế, có lý do để Trình Uyên giết Phương Thanh Yên, và những người trong Phương gia nên đầy thù địch với anh ta, nhưng Phương Hoài Hải này thì ngược lại, và Trình Uyên có chút xấu hổ vì sự nhiệt tình.

“Anh Cheng và cháu trai, tự mình làm đi, tôi phải làm cha vợ”, Phương Hoài Hải chào khách ở tầng một và nói với Trình Tuấn Phong và Trình Uyên một cách hối lỗi.

Các hộ gia đình lớn ở Bắc Kinh đều tuân theo quy định này, khi con trai kết hôn, với tư cách là cha mẹ chính phải đích thân chào khách, đặc biệt sau khi đón họ hàng về nhà phải đích thân chào gia đình nhà gái để thể hiện sự tôn trọng.

Trình Tuấn Phong cười nói: “Phương huynh khách sáo, người có việc bận, chúng ta lên trước đi.”

Bước vào thang máy, cửa thang máy đóng lại trước khi Trình Tuấn Phong nói với Trình Uyên: “Phương Thanh Trác là con trai của Phương Hoài Hải, và Phương Tố Anh là con gái của anh ấy. Đối với Phương Hoài Sơn, đó là anh trai ruột của anh ấy.”

Nghe những gì Trình Tuấn Phong nói, Trình Uyên không khỏi chột nhận ra.

Thảo nào Phương Hoài Hải này nhiệt tình với anh ấy đến vậy.

Những chàng trai già trong nhà tổ tiên của Trình gia đã thương lượng với Phương gia mà không được sự đồng ý của họ, và để họ kết hôn với Phương Tố Anh, con gái của Phương Hoài Hải.

Hóa ra Phương Hoài Hải coi mình như con rể.

Anh không khỏi cười khở.

Thang máy lên đến tầng cao nhất của khách sạn, Trình Tuấn Phong và Trình Uyên cùng nhau bước ra khỏi thang máy đến sảnh tiệc.

Người ta có thể hình dung sảnh tiệc của nhà họ Phương, đặc biệt là đẳng cấp của khách sạn Đạt Ốc, là một khách sạn năm sao.

Sự nguy nga tự nhiên không cần phải nói, chỉ cần khách mời trong sảnh tiệc, để người bình thường nhìn thấy, sẽ tranh đấu hai mắt.

Người của tứ đại gia tộc, mười người giàu có hàng đầu, người của giải Thương hội, và có rất nhiều người chính thức.

“Nếu đặt một quả bom ở đây ngay bây giờ, nó sẽ tiêu tốn hàng chục triệu tỷ đồng.” Trình Uyên không khỏi sửng sốt.

Trình Tuấn Phong nhìn anh ta một cách trông rỗng.

Một nhóm anh em lớn gặp Trình Tuấn Phong và con trai của anh ta, và ngay lập tức bao vây rất nhiều người.

Có một số mà Trình Uyên đã nhìn thấy, và một số chưa bao giờ nhìn thấy nó.

Mọi người kể về quá khứ của Trình Tuấn Phong, nhưng anh chỉ còn lại một mình.

Chán nản rồi, quay người bước đi một mình.

Các loại thức ăn, rượu và trái cây khác nhau được đặt trên bàn là loại cao cấp nhất.

Chương 1156

Trình Uyên ngẫu nhiên gấp một vài quả nho và ném vào miệng khi đi về phía nơi có ít người.

Đứng trên ban công tầng năm mươi nhìn ra ngoài, anh không khỏi có chút choáng váng, nhưng đồng thời cũng cảm thấy phấn khích tột độ.

Hầu hết thủ đô, với một cái nhìn toàn cảnh.

“Này, sao cậu lại thế này?”

Lúc này, một giọng nói lạnh lạnh vang lên bên tai.

Trình Uyên khẽ giật mình, rồi quay lại nhìn.

Phát hiện mỹ nữ ngọt ngào nhíu mày, sắc mặt thẳng tắp chỉ vào hắn nói: “Người không có mắt sao?”

Lúc này Trình Uyên mới để ý thấy chiếc cầu khinh khí cầu được kéo lên trên ban công có thể đã rơi xuống đất vì không được buộc chặt.

Người đẹp định kéo sợi dây rơi trên mặt đất lên, thật tình chờ khi Trình Uyên chỉ dùng một chân giẫm lên sợi dây.

Nhưng sau đó một lần nữa.

Vẻ ngoài của người phụ nữ này quá xinh đẹp khiến Trình Uyên không khỏi có chút mất mát khi nhìn thấy mỹ nhân.

Không phải Trình Uyên thay đổi ý kiến, mà là ai cũng có lòng yêu thích cái đẹp, chỉ ghét bị phụ nữ làm đẹp một cách bất ngờ thôi, ngoài ra không nghĩ tới chuyện khác.

Nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp này đang làm bộ dạng này, Trình Uyên nghĩ rằng người bên kia là nhân viên của khách sạn, không quan tâm đến cô ấy, giờ chân lên cười với cô ấy và nói: “Xin lỗi.”

Người đẹp khịt mũi không để ý đến Trình Uyên, rút dây ra muốn buộc lại.

Nhưng vị trí sợi dây buộc trước đó cao hơn 2m, cô ấy cao hơn 1,6m một chút, đi kiễng chân trông rất vất vả, sau nhiều lần cố gắng vẫn không qua được dây.

Trình Uyên vốn dĩ muốn quay đầu đổi chỗ, quay lại thì vô tình nhìn thấy cảnh tượng này, liền mỉm cười bước tới giật sợi dây từ tay người đẹp, ngẫu nhiên tung sợi dây lên trên, rồi sợi dây xuyên qua lỗ khóa chính xác. Và dễ dàng thắt nơ vào sợi dây.

Anh nghĩ rằng người đẹp sẽ nói lời cảm ơn với anh, nhưng

“Anh ăn no chưa?” Người đẹp bất ngờ tố cáo anh một cách khó chịu.

Trình Uyên sững sờ: “Cô điên à, tôi giúp cô, cô còn mắng tôi nữa”

Khi nghe được những lời của Trình Uyên, đôi mắt của người đẹp bỗng đỏ hoe.

Trình Uyên lúc này hơi bối rối.

Sau đó mỹ nhân ngồi xồm trên ban công, ôm đầu gối, ánh mắt tán loạn nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt rơi xuống một giọt long lanh.

Cô mặc kệ Trình Uyên, không phản bác, chỉ ngồi xồm trong nước mắt một cách khó hiểu.

Trình Uyên là Như nhà sư của chùa vậy và anh không thể hiểu ra điều đó.

“Có phải do cục của tôi quá cao không?”

Vì vậy, anh ấy duỗi tay ra và kéo phần cầu khinh khí cầu xuống một lần nữa.

Người đẹp kinh ngạc quay đầu nhìn anh: “Anh làm sao vậy?”

Tôi không quên lau mặt cho anh ấy và lau những giọt nước mắt đang trào ra trên mắt anh ấy.

“Không đúng” Trình Uyên có chút tức giận.

Ta trói lại giúp người, người mắng cho ta no rồi.

Ta đã giúp người gỡ xuống, người còn trách ta mặt mũi hôi thối.

“Tôi đang nói với cô là phim cô gái nhỏ, đừng tưởng rằng cô đẹp trai, có thể mất bình tĩnh.” Trình Uyên trong lòng tức giận, chỉ vào người phụ nữ xinh đẹp mà mắng: “Nếu cô làm phiền, không có lý do, tin hay không, ta sẽ treo người trên đó. ”

“Anh dám!” Người đẹp đáp lại một cách ập úng.

“Tôi đi đây, tôi không tin nữa!” Trình Uyên cũng cao hứng.

Chương 1157

Trên ban công có một cửa kết giới, Trình Uyên khi bước ra liền dễ dàng đóng cửa kết giới lại, không khỏi lắc đầu nói không nên lời: “Tôi khó chịu nhất chính là sự trưởng thành của bản thân.

Người này đã được gặp bởi Trình Uyên, và ông ta là cha của Phương Thanh Yên, Phương Hoài Sơn, sư phụ thứ ba của Phương. m.vgamea.com

Trình Uyên khẽ giật mình, sau đó với tâm lý nhiều hơn kém, nhất là hôm nay là ngày đại hỷ, anh sẵn sàng qua mặt Phương Hoài Sơn.

Tuy nhiên, khi vừa đi ngang qua Phương Hoài Sơn, Phương Hoài Sơn hẳn học nói: “Giết người thì trả máu, nợ máu là trả nợ, hôm nay không trốn được đâu”.

Trình Uyên hơi khựng lại.

Phương Hoài Sơn vừa nói xong liền xoay người đi hướng khác.

Lời nói của anh ta dường như là một tín hiệu, giống như một người muốn trả thù trong lòng, chỉ khi cuộc trả thù sắp thành công, anh ta mới nói ra lời như vậy.

Nói cách khác, nếu anh ấy không nói điều này một cách vô thức, thì có vẻ như hôm nay có chuyện gì đó đang xảy ra.

Tại thời điểm này

“Thật không tốt, thật không tốt!”

Đội trưởng an ninh năm ba giờ ba mươi vội vàng chạy đến sảnh trên cùng.

Có lẽ tất cả những vị khách đáng lẽ phải đến, Phương Hoài Hải cũng đến hội trường.

Và đội trưởng an ninh đến thẳng Phương Hoài Hải.

“Đồ khốn!” Vẻ mặt của Phương Hoài Hải chìm xuống khi nghe đội trưởng an ninh quát mắng, tức giận nói: “Sao anh biết hôm nay là ngày gì?”

Đội trưởng an ninh vẻ mặt bối rối, đứng ở trước mặt Phương Hoài Hải, thân thể run lên, run rẩy nói: “Đúng, đúng, chết tiệt đứa nhỏ, chết tiệt đứa nhỏ.”

Nhìn thấy anh ta như vậy, Phương Hoài Hải biết chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng với địa vị của nhà họ Phương ở kinh đô, cho dù thật sự xảy ra chuyện, cũng không phải là biến cố lớn.

Vì vậy, anh ấy tương đối bình tĩnh.

“Khi có chuyện xảy ra, nó giống như một con gấu. Tôi muốn thùng rác của bạn có ích gì”. Phương Hoài Hải đã giáo dục anh ta: “Đã bao nhiêu lần tôi nói với anh rằng, hãy bình tĩnh và bình tĩnh trong trường hợp rắc rối, anh đang đi vào bằng bên trái tai. “Tai phải có ra ngoài không?”

“Nói chuyện đi, có chuyện gì”

Khi Phương Hoài Hải đang giáo dục đội trưởng đội an ninh, các vị khách quý trong hội trường vây quanh xem náo nhiệt.

Trình Uyên cũng có mặt trong đám đông xem náo nhiệt.

Ngoài ra còn có Trình Tuấn Phong với vẻ ngoài điềm tĩnh và điềm đạm.

Đội trưởng an ninh nhìn thoáng qua dưới đáy biển, sau đó liếc nhìn Trình Tuấn Phong một cái, sau đó bình tĩnh lại bộ ngực đang nhấp nhô, chậm rãi nói: “Sư phụ Ngô, sư phụ, đập chiếc Jetta màu đen đang đậu ở dưới lầu đi!”

Phương Hoài Hải hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Ta coi như có chuyện gì, chẳng lẽ không nên đập xe sao? Tiền xe chính là trả tiền, v.v ... Người đang nói cái gì, xe bị đập nát cái gì.” ? “

“Tùng chiếc một chiếc Jetta đen!” Đội trưởng đội an ninh nói với giọng run rẩy.

“Chà!”

Nghe được lời nói của đội trưởng an ninh, đám người lớn trong đại sảnh đột nhiên nổ tung.

Phương Hoài Hải, người vốn có một khuôn mặt bình tĩnh trước đó, da đầu của anh ta nổ tung và đôi mắt của anh ta nhìn thẳng.

Hôm nay, trong vòng mười dặm các Đạt Ốc Hotel, xe ô tô khách của họ được đậu. Bạn biết đấy, những người có thể đến tiệc cưới của đảng không phải là người bình thường. Ước tính số xe mà những người này lái lên tới hàng triệu chiếc.

Khả năng Jetta đỗ trong bãi đỗ đương nhiên sẽ xuất hiện đột ngột hơn.

Tuy nhiên, những người này ở Bắc Kinh đều biết rằng có một chiếc Jetta màu đen, không được xem nhẹ.

Chương 1158

Bởi vì nó là xe của trưởng gia họ Trịnh.

“Fuck!” Phương Hoài Hải không bình tĩnh được nữa, anh ta đột nhiên hét lên chửi bới: “Đồ khốn nạn, ngay cả xe của Anh Trịnh tôi cũng dám đập nát nó!

“Anh Trịnh, anh đừng cáu kỉnh, em sẽ cho anh ấy lên!”

Nếu chỉ là một chiếc ô tô, Trịnh Tuấn Phong không quan trọng, nhưng chiếc Jetta này lại mang một ý nghĩa khác.

Vì vậy, sắc mặt của Trịnh Tuấn Phong cũng tối sầm lại, trầm giọng nói: “Chờ đã!”

Phương Hoài Hải nở một nụ cười khô khốc nói: “Anh Trịnh thực xin lỗi, tôi và anh sẽ làm cho em hài lòng.”

Nói cách khác, nhà họ Phương là một trong tứ đại gia tộc, đương nhiên vui như thế này là cử ra “bài vị anh hùng”, chắc chắn không ai nhận được thiệp cưới lại không đến, dù sao đây là Tiệc cưới của Phương gia. Tôi có tham dự một lần và đi chơi. Nó có thể chơi được vài năm.

Vì vậy, khách sạn Đạt Ốc dù có lớn đến đâu thì tầng một cũng không thể chứa hết khách.

Chỉ có khách khí cao nhất mới có thể lên trên tầng cao nhất, Ngô thiếu gia này tự nhiên không đủ tư cách, còn đi chơi với một đám ông chủ nhỏ đến từ kinh thành yến tiệc ở mười tầng phía dưới.

Hiện giờ, tôi đang khoe khoang với người khác về việc em gái tôi tốt như thế nào với Phương Nhị gia.

Tất cả mọi người giống như những vì sao giữ mặt trăng, vây quanh hắn, từng người một, đều không thể tát Mã Thuấn.

“Cậu chủ Ngô, vừa rồi nghe nói cậu đập xe người khác, cậu không sao chứ?”

“Haha, tôi có thể làm gì đây?” Thiếu gia Ngô khinh thường nói: “Chỉ là một kẻ đáng thương không mở mắt ra. Với quan hệ giữa em gái tôi và Phương Nhị gia, cho dù là xe hơi cao cấp, quan chức xếp hạng, tôi sẽ đập vỡ nó.

“Tin hay không tùy bạn, hãy cho Phương Nhị gia biết chuyện này. Chủ nhân của chiếc xe bị đập phá phải chạy đến quỳ lạy tôi và xin lỗi.”

Mọi người vội vàng chào: “Đó là đương nhiên, anh Ngô là ai? Có thể xúc phạm đến mèo hay chó?”

“Chờ một chút, chúng ta xem cái ngu ngốc kia, quỳ lạy Ngô thiếu gia xin lỗi!”

“Haha”

Người phụ nữ mê hoặc bên cạnh Ngô Công Tử, nhìn thấy người khác khen ngợi chồng mình, đã phát bực. Tôi chỉ cảm thấy rằng tôi đã kết hôn với đúng người.

Vì vậy, ngoài mặt, anh ta giả bộ cao lạnh, hơi ôm đầu, dáng vẻ kiêu ngạo và quyền rũ, một tay nắm lấy cánh tay của Lãnh chúa Ngô.

Tại thời điểm này

Đội trưởng bảo vệ chạy đến tầng này mồ hôi nhễ nhại, chen vào trong đám người, cuối cùng nhìn thấy Thiếu gia Ngô đang khoác lác.

“Ngô thiếu gia đó”

“Làm sao vậy?” Ngô thiếu gia khinh thường liếc nhìn đội trưởng an ninh.

Đội trưởng an ninh rụt rè nói: “Nhị thiếu gia, nhị thiếu gia cho người đi yến tiệc tầng cao nhất.”

Khi nghe điều này, tất cả mọi người đều đổ ánh mắt ghen tị về phía Ngô Công Tử.

Phòng tiệc trên tầng cao nhất, đó có phải là nơi mà hầu hết mọi người có thể đến không?

Nghe vậy, Ngô thiếu gia trong lòng càng cảm thấy mỹ lệ, nhưng ngoài mặt lại thật sâu gặt đầu nói: “Đã biết, ta đi ngay.”

“Chồng à, anh thật là tuyệt vời, anh thực sự đủ tiêu chuẩn để lên đỉnh.” Người phụ nữ mê hoặc cũng khen ngợi thầy Ngô vui mừng.

Ngô thiếu gia thở dài, lắc đầu nói: “Ồ, trước kia Nhị sư đệ kêu ta đi lên, ta nói ta ở đây, nhưng hiện tại lại kêu người mời, người nói quên đi, khó quá.” để tốt bụng, vì vậy xin vui lòng cho thầy chủ nhân thứ hai của bạn. “

Nữ tử mê hoặc cười gật đầu liên tục.

Mọi người còn kinh ngạc hơn.

Chương 1159

Chương 1159:

“Ngô sư phụ đúng là rồng phượng giữa mọi người!”

“Ngô sư phụ, cái này sẽ lên đỉnh.”

Ngô Công Tử đưa bạn gái và vênh vào vào thang máy, lên tầng cao nhất.

Khi đến sảnh tiệc, anh vẫn ngẩng cao đầu trong tư thế ngạo nghễ.

Nhìn mặt chị gái của Ngô Công Tử, cô ấy là nữ thư ký bên cạnh Nhị thiếu gia, nhưng thật ra nếu không có chuyện giữa chị mình và Nhị thiếu gia, hưởng chi những người khác, chính Ngô Công Tử cũng không tin.

Tuy nhiên, dù biết điều đó, anh cũng không xấu hổ mà còn tự hào.

Không có cách nào, thực lực của Phương gia nằm ở chỗ đó, có thể trèo lên đùi của gia tộc thượng cũng sẽ tương đương với kiêu ngạo, đó là lý do tại sao Ngô thiếu gia lại kiêu ngạo như vậy.

Phương Hoài Hải đang nói chuyện với Trình Tuấn Phong thì Ngô Công Tử bước vào.

Vì Phương Hoài Hải quay lưng lại với anh nên anh là người đầu tiên nhìn thấy Trình Tuấn Phong.

Sau khi nhìn thấy Trình Tuấn Phong, đôi mắt của Ngô Công Tử mở to, chỉ vào Trình Tuấn Phong và hét lên tức giận: “Đồ khốn kiếp, ai đã khiến anh trở nên?”

Có lẽ trong mắt Ngô Công Tử, Trình Tuấn Phong là một tay lái kém cỏi của Jetta.

Làm sao một người đàn ông nghèo lại có thể liên quan đến Phương gia?

Hơn nữa, người đàn ông đã cướp chỗ đậu xe của mình trong bãi đậu xe và phớt lờ anh ta một cách kinh khủng.

Hiện tại đều đã ổn rồi, khi chạy vào đây, Ngô thiếu gia trong lòng cười: Người phái tới cửa dọn dẹp. Chuyện xảy ra như vậy trước mặt các Đại nhân còn cho bọn họ biết ta có quan hệ với nhà họ Phương.

Ngô Công Tử chỉ vào Trình Tuấn Phong và chửi rủa: “Thân phận của cậu là cái quái gì vậy? Cậu không biết lớp trên cùng trên mặt cậu là cái quái gì. Cậu có biết hôm nay lớp trên cùng là gì không? Đó là nơi mà cậu có thể đến để phá vỡ chiếc Jetta. ”

Khi anh ấy nói điều này, khán giả đã náo động.

Những người lớn trong sảnh tiệc trên tầng cao nhất nhìn thẳng.

“Fuck! Ai thế này?”

“Tôi không biết, tôi dám”

“Thật tuyệt vời, nó là 666!”

“Không phải là con ngoài giá thú của nhị thiếu gia”

Vị sư phụ thứ hai đột nhiên rung người khi nghe những gì Ngô Công Tử nói, sau đó ông ta mới hoàn hồn và quay lại và nhìn chăm chăm vào Ngô Công Tử.

Anh ta định tức giận, nhưng đã bị Trình Tuấn Phong ngăn lại.

“Nhị thiếu gia, để cho ta tự mình làm.”

Phương Hoài Hải mặt co giật.

“Ngươi là ai, tại sao lại đập phá xe của ta?” Trình Tuấn Phong trầm giọng nói, vẻ mặt lạnh lùng hỏi.

“Haha, nói đùa, ngươi cũng gọi xe cho đồ hỏng của mình.”
Ngô thiếu gia không khỏi bật cười, sau đó đối với Hoài Hải kia nói: “Nhị thiếu gia, đưa nhỏ này vào đây đi. Đừng có bị hấn lừa. . Khi anh ấy đến, anh ấy sẽ lái một chiếc xe hơi. Jetta.”

Ngô Công Tử nhằm tưởng lý do Trình Tuấn Phong đến có lẽ là vì ông muốn gặp Phương Nhị gia trong tiệc cưới. Và không ai trong số những người có mặt biết anh ta, và trong ngày lễ hội này, họ chắc chắn sẽ không đến và đuổi anh ta ra ngoài.

Chỉ là Ngô thiếu gia không ngờ rằng đó là một lời mời.

Vì mối quan hệ của em gái, anh ấy không cần lời mời, vì vậy tự nhiên anh ấy bỏ qua nhu cầu của người khác.

Bạn phải biết rằng những người có thể lên tầng cao nhất này đều là những nhân vật đang nắm giữ những lời mời VIP quan trọng.

Vì vậy, anh ta sẽ kiêu ngạo như vậy.

Phương Hoài Hải tức giận, ước chừng trái tim của Ngô Công Tử đã bị xé nát.

Tuy nhiên, chưa kịp tức giận, Trình Tuấn Phong đã lạnh lùng hỏi: “Ai nói với anh rằng Jetta không phải là ô tô?”

Chương 1160

“Đừng giả vờ ở đây.” Cô gái mê hoặc bên cạnh Ngô Công Tử cũng nhếch mép chế nhạo: “Cậu còn không nhìn ra xe gì đang đậu ở dưới lầu. Ngay cả xe hồng của cậu cũng xấu hổ lái vào không trúng cậu. Ai đập thì đập, làm gì được ”

“Nhị thiếu gia, hấn ở đây làm phiền.” Ngô thiếu gia cũng là chế nhạo, sau đó lớn tiếng quát: “Bảo bồi, bảo bồi!

Đội trưởng an ninh chạy tới, trên mặt toát mồ hôi lạnh, nhìn Ngô thiếu gia, sau đó nhìn Trình Tuấn Phong, và Phương Hoài Hải, cổ run lên, hai chân cũng phát run.

Nhưng Ngô Công Tử chỉ vào Trình Tuấn Phong và nói với đội trưởng đội bảo vệ: “Sao anh là nhân viên bảo vệ mà không có nhãn lực? Làm sao mà loại rác này đã được đưa vào, nhanh lên và cho anh ta nổ tung!”

Khuôn mặt của đội trưởng an ninh đồng loạt tái mét.

Hắn gần như đang khóc: “Ngô Công Tử, người có thể nói vài câu, ngày đại hỉ.”

“Vô nghĩa, chỉ vì là ngày đại hỉ, người không thể để loại rác rưởi này làm hoen ố sảnh cưới linh thiêng của Thiếu gia Phương gia, người làm cái trò gì vậy, nổ tung hấn cho ta!”

Ngô thiếu gia tức giận nói.

Cô gái mê hoặc bên cạnh anh ta cũng trợn tròn mắt, kỳ quái nói: “Nhân viên bảo vệ hiện tại thật đúng là không có nhân lực gì cả. Họ chỉ là vật trang trí thôi. Họ chỉ lấy tiền chứ không làm gì được.” ”

“Cái này này” đội trưởng an ninh trông có vẻ bức bối.

Lúc này Phương Hoài Hải thật sự không chịu nổi nữa, xông tới, đánh vào bụng Ngô Công Tử.

Với một tiếng “nổ”, Ngô Công Tử loạng choạng.

” Phương Nhị gia, tôi”

Gongzi Võ trước khi kịp phản ứng, Phương Hoài Hải đã vòng tay anh ta và “bốp!” Anh ta tát Ngô Công Tử xuống đất bằng một cái tát vào mặt.

Người phụ nữ mê hoặc cũng sợ hãi ngẩn ngơ.

“Nhị thiếu gia, người như thế nào đánh ta” Ngô thiếu gia kinh ngạc hỏi, che mặt.

Phương Hoài Hải tức giận đến tắt thở, như vừa mới chạy được năm cây số về, anh ta chỉ vào mũi thầy Võ và chửi: “Đồ chó, mày mù tịt, có ai dám xúc phạm”

“Tôi” Ngô Công Tử nhìn Trình Tuấn Phong với ánh mắt kinh ngạc, không muốn nói: “Coco, anh ấy thực sự đến từ Jetta!”

“Anh có biết nếu nó được bán đấu giá, tất cả những chiếc xe ở tầng dưới đều có thể mua được bằng tiền để mua chiếc Jetta đó không,” Phương Hoài Hải giận dữ hỏi.

Ngô thiếu gia vẻ mặt kinh ngạc: “Làm sao có khả năng?”

“Chết tiệt, tên khốn kiếp!” Phương Hoài Hải khó hiểu, vòng tay “tát” lại cái tát của hắn, hắn tát vào miệng đầy máu của Ngô Công Tử.

Những người phụ nữ mê hoặc đang sợ hãi một cách ngớ ngẩn.

“Ai không biết trong toàn bộ thủ đô, chiếc xe của người đứng đầu nhà họ Trịnh là một chiếc Jetta màu đen”

“Thằng nhóc nhà anh có năng lực như vậy, còn dám khiêu khích trưởng bối nhà họ Trịnh, đập nát xe của anh ta!”

“Tôi chết tiệt tôi”

Phương Hoài Hải nhặt một chai rượu và đập vào đầu Ngô Công Tử.

“Papa Papa”

Ngô Công Tử bị đập nát đầy máu.

Lúc này, Ngô thiếu gia đang đau đớn lăn lộn trên mặt đất, biết được chính là Vương gia họ Trừng bị mình đập nát, sắc mặt

lập tức biến thành một mảnh vải trắng.

Tại thời điểm này

“Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia, đội nhận gia đã trở lại!”

Có người đột nhiên hét lên.

Trình Tuấn Phong cũng đi tới, nắm tay Phương Hoài Hải, nhàn nhạt nói: “Anh Phương, đám cưới quan trọng.”

Phương Hoài Hải đứng thẳng dậy, hết sức hăng hái ném vào tay anh một nửa chai rượu.

“Tố Anh, Tố Anh, để mọi người đến Tố Anh.” Phương Hoài Hải tức giận hét lên: “Đội lễ tân đã trở lại, cô ấy đi dự tiệc cưới ở đâu vậy?”

Chương 1161

Theo quy định, nếu cô dâu không xuống ghế xe ô tô thì chị dâu hoặc em dâu của chàng rể phải đi đón dâu.

Nhưng lúc này, Phương Tố Anh đã biến mất

Vào lúc này, mọi người bắt đầu tìm kiếm Phương Tố Anh.

“Cô!”

“Cô Soying!”

“Người đâu, vào phòng riêng đi đâu vậy?”

“Ở đây cũng không!”

“Gọi, có!”

Cuối cùng, ai đó nhớ đã gọi cho Phương Tố Anh.

“Twitter, các loài chim đều đã thức”, nhạc chuông của chiếc điện thoại di động trẻ thơ đột nhiên vang lên.

Mọi người theo hướng từ tiếng chuông và nhìn ra ban công.

Trình Uyên vẫn đang xem náo nhiệt đột nhiên mở mắt ra, trong lòng chợt hiện lên một ý nghĩ xấu.

“Mẹ kiếp, sẽ không”

Khi lớp kem chống nắng trên ban công được kéo ra, mặt Phương Hoài Hải tái xanh.

Nhìn thấy cảnh tượng bên trong, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Tôi nhìn thấy Phương Tố Anh, cô cả xinh đẹp có một không hai của Phương gia, bị trói chặt bằng một quả bóng bay trên người, cô ấy chặt tay về phía sau và treo nó trên móc của quả bóng bay trên ban công. Vẫn còn một mảnh vải rách trong miệng cô.

Có lẽ Phương Tố Anh này hơi sợ độ cao, lúc này mặt cô ấy tái mét.

Tố Anh đang khóc dữ dội với mưa.

“Là ai, ai đã làm chuyện này!” Phương Hoài Hải rống to.

Những người bên dưới, nhanh chóng đi tới và đặt Phương Tố Anh xuống.

Cả khán phòng nín thở nhìn nhau.

“Ai đã làm điều này?”

“Người can đảm quá, dám làm loạn trong tiệc cưới nhà Phương gia!”

“Không phải, cô gái nhà họ Phương thật xinh đẹp, tên khôn kiếp này cũng có thể làm được.”

Nhìn thấy cảnh này, Trình Tuấn Phong khẽ cau mày, trên mặt có biểu hiện kỳ lạ, quay đầu tìm Trình Uyên, nhìn quanh rạp cưới nhưng không thấy Trình Uyên đâu.

Hắn trong lòng không khỏi sầm lại, thầm nói: “Mùi hôi thôi!”

Đối với Trình Uyên

“Phốc phốc!” Trình Uyên vội vàng chen vào thang máy trong lúc không ai để ý, vừa định đi xuống lầu.

Anh không ngờ người đẹp cứng đầu bị anh treo ngược lại chính là Phương Tố Anh, người được mệnh danh là mỹ nhân số một thế giới.

Tôi chỉ có thể nói cho qua chuyện, dù chưa gặp nhưng dù sao thì anh ấy cũng biết danh hiệu của Phương Tố Anh, và vẻ đẹp bừng bừng đó quả thực là một tai họa cho đất nước và con người. Tại sao tôi không kết nối cô ấy với Phương Tố Anh vừa rồi?

Trình Uyên đi thang máy lên sảnh tầng 1. Vừa định đi thì đã thấy cửa bị chặn từ lâu.

Đồng thời, là những tràng pháo tay và tiếng la ó.

Rõ ràng là đoàn đón dâu đang trên xe cưới.

Nhìn nó nhất thời không ra được, đành xoay người đi vào phòng tắm ở sảnh tầng một.

Tôi châm một điếu thuốc trong phòng tắm, và suy nghĩ một lúc, tôi nhìn thấy một tờ bình luận treo trên tường phòng tắm, và một điếu đánh dấu được treo trên tờ bình luận.

Chắc chắn, đó là một khách sạn năm sao, và ngay cả phòng tắm cũng sẵn sàng cho khách hàng bình luận về cuốn sách, Trình Uyên bí mật nói.

Anh ta hít một hơi thật sâu điếu thuốc, cầm bút đánh dấu lên, soi gương và vẽ cho mình một bộ quần áo nguyệt ngoạc với bộ râu.

Chương 1162

Sau đó tôi nhìn vào gương cẩn thận, vẫn cảm thấy có chút không đúng.

Thử nghĩ xem, Phương Tố Anh đáng lẽ phải nhìn thấy mình mặc một bộ đồ vừa rồi, nên cô ấy lại cởi bộ đồ ra, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng.

Nói cách khác, căn cơ tu luyện của Trình Uyên trong mấy năm qua đã khiến cho dáng người của anh ta trở nên cường tráng và hoàn mỹ hơn, dưới nền áo sơ mi trắng, anh ta trông rất bảnh bao và cương nghị.

Uh, vẫn còn vị trí ngấn này

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc vest, đi giày da, đội mũ lưỡi trai và đeo kính gọng đen bước vào.

Trình Uyên vừa nhìn thấy, hai mắt sáng lên, vội vàng gọi: “Này các bạn.”

“Ừ” Người đàn ông mặc áo bào đỉnh hơi giật mình, dừng lại hỏi: “Tại sao?”

Trình Uyên cười đưa một điều thuốc cho đối phương hỏi: “Có bán mũ và kính không?”

“Thần kinh!”

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai nhìn Trình Uyên một cái nhìn khinh thường, sau đó quay người đi vào phòng tắm.

“Tôi rất muốn mua, làm ơn ra giá!”

Trình Uyên dựa vào cửa phòng tắm và thảo luận với anh.

Người đàn ông đi ra khỏi phòng tắm với chiếc quần dài, đi thẳng đến bồn rửa, vặn vòi nước và rửa tay: “Bạn ơi, bạn có biết cảm giác khó chịu và không được yêu thương là như thế nào không? Bạn nghĩ bạn là ai? Làm Bạn có tiền để mua bất cứ thứ gì bạn thích? “

“Tôi nói cho bạn biết, trên đời này không phải thứ gì cũng có thể mua được bằng tiền. Tôi không hạnh phúc nếu bạn có tiền và tiền cũng khó mua được.”

Sau khi rửa tay, anh giữ nước trên tay, cười khinh thường nhìn Trình Uyên, hỏi: “Em hiểu không?”

Trình Uyên bình tĩnh đưa ra một ngón tay: “Một triệu.”

Người đàn ông giật mình, rồi chế nhạo.

Anh cởi mũ ra, đặt vào tay Trình Uyên một cách trân trọng: “Anh à, em mới mua chiếc mũ này. Hôm nay em tham dự hôn lễ. Em mới đội chưa đầy nửa tiếng đồng hồ. Kính và kính cận vừa vặn, rất cao.” “

Anh cởi mũ của Trình Uyên ra thì mới biết hóa ra tên này là một gã trọc phú, bỏ ra cả triệu đồng vào chuyện này, cho dù giá trị của Trình Uyên bây giờ là vô cùng thì vẫn đau lòng.

Vì vậy, anh đột nhiên cảm thấy đám cưới thật sự vô giá trị.

Không có cách nào, để tránh rắc rối không đáng có, chỉ có thể làm như thế này.

Sau đó anh ta lấy ra séc và đưa cho bên kia một triệu.

Người đàn ông không thể ngậm miệng cười, rũ bỏ kiểu tóc của mình từ vùng nông thôn xung quanh Anh Trình phố, anh ta gật đầu với Trình Uyên và bước đi.

Sau khi người đàn ông đi ra ngoài, Trình Uyên cài nút mũ trên đầu và đeo kính lại.

Kính cận thị, vừa đeo vào tôi bỗng thấy chóng mặt nên tôi lại tháo ra, tháo kính và ném vào thùng rác.

Vừa xong việc này, một người khác xông vào phòng tắm.

Điều này khiến Trình Uyên bị sốc.

Bởi vì người xông vào không phải ai khác mà chính là Giang Phiêu Phiêu trong bộ váy cưới.

Phòng vệ sinh chung của nam và nữ, phòng vệ sinh nam và nữ ở phía sau.

Nhìn thấy Giang Phiêu Phiêu, Trình Uyên sững sờ, cả người như hóa đá.

Không phải anh có bất kỳ suy nghĩ nào về Giang Phiêu Phiêu, mà là anh cảm thấy hơi đột ngột.

Đầu tiên là anh và Giang Phiêu Phiêu quen biết nhau, thứ hai là nhân vật chính lên vào phòng tắm trong ngày hoan hỷ.

Giang Phiêu Phiêu dường như không để ý đến Trình Uyên, sau khi vào cửa liền đi tới bồn rửa mặt, mở vòi xả nước, dùng bàn tay trắng như ngọc hất nước lên mặt.

Trên khuôn mặt cô ấy không có một niềm vui sống dở chết dở nào, thậm chí còn có một dấu vết của nỗi buồn lơ mơ giữa hai hàng lông mày của cô ấy.

“gì!”

Sau khi rửa mặt, cô ngẩng đầu đối diện với mình trong gương và gằm lên như trút được hơi thở.

Chương 1163

Sau khi rống lên, anh mới bình tĩnh lại, bình tĩnh lấy khăn giấy ra lau mặt sạch sẽ, sau đó bắt đầu lấy phấn nền từ vị trí ngực ra để đánh phấn trang điểm.

Một tiếng “Ôm” run rẩy vang lên, Giang Phiêu Phiêu lấy điện thoại di động ra.

“Này, Piao Piao, anh đã ở đâu rồi, hôn lễ sắp bắt đầu, đừng quên mình là cô dâu.”

Đầu dây bên kia có vẻ rất lo lắng, Trình Uyên đoán chắc là trợ lý của cô ấy.

“Ồ, tôi đang ở trong phòng tắm, và tôi sẽ qua ngay.” Giang Phiêu Phiêu nói.

“Nhanh lên, nếu như người bỏ lỡ thời gian, nhị thiếu gia không vui, chúng ta không thể ăn cơm đi dạo.”

“Hiểu rồi.” Giang Phiêu Phiêu đáp.

Sau khi cúp máy, cô bắt lực thở dài.

Sự không muốn và sự u uất giữa hai lông mày càng thể hiện rõ.

“Em không muốn cuộc hôn nhân này sao?”

Trình Uyên không kìm được mà hỏi to.

Anh ấy không nói gì thì không sao, nhưng Giang Phiêu Phiêu đã rất ngạc nhiên khi anh ấy nói vậy, cô đột ngột quay lại và nhận ra rằng vẫn còn một người trong phòng tắm.

Nhưng khi nhìn thấy Trình Uyên, cơ thể cô đã bị sốc.

“Anh” cô hỏi với vẻ khó hiểu: “Chúng ta đã gặp nhau ở đâu?”

Trình Uyên lúc này mới nhớ ra, đang tự trang điểm không thể nhận ra chính mình khi nhìn thấy Giang Phiêu Phiêu, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cười nhẹ nói: “Ta xem rồi, ta là hâm mộ người, ta đã xem bạn làm một bộ phim. ”

“Thật là” Giang Phiêu Phiêu hoài nghi.

nhưng

“Có lẽ giọng nói của cậu hơi giống một người bạn của tôi.”
Giang Phiêu Phiêu có vẻ thất vọng thở dài.

Trình Uyên rửa tay dọc đường, vừa lau tay vừa lấy một tờ giấy, cười nói: “Giọng nói, người ở sông hồ gọi là âm trầm.”

“Hehe” Giang Phiêu Phiêu mỉm cười.

“Tại sao, tôi vẫn không hạnh phúc khi được kết hôn” Trình Uyên hỏi một cách tự nhiên.

Vẻ mặt của Giang Phiêu Phiêu hơi giật mình khi nghe thấy lời nói, sau đó thoáng hiện lên một tia buồn bã: “Ôi! Thật ra, các vì sao khác xa với những gì cô nghĩ. Các ngôi sao cũng là con người, cũng có lúc bất lực.”

“Con đường mình chọn, dọc đường mình đi làm sao có thể hoàn hảo được” Trình Uyên cười nói.

Giang Phiêu Phiêu nghiêng đầu nhìn về phía “Bác Hồ” trước mặt, ngây ngốc cười nói: “Tôi còn tưởng rằng anh sẽ an ủi tôi, nhưng sao nghe còn bi quan hơn tôi.”

Trình Uyên lại giơ hai tay lên, khoe khoang rất khoa trương: “Giang Hồ lại là tiểu hoàng tử bi quan!”

“Thật là một lão già bi quan!” Giang Phiêu Phiêu chế nhạo.

Sau đó anh ấy vẫy tay với Trình Uyên và nói, “Tôi đang vội. Tôi rất vui được gặp bạn, chú bi quan.”

Anh quay người và rời khỏi phòng tắm.

Trình Uyên thẫn thờ dài.

Anh cảm thấy Giang Phiêu Phiêu đã đúng, những người nổi tiếng cũng là con người, và đôi khi họ bất lực. Thực ra, hơn cả một ngôi sao, bất kỳ ai trong chúng ta, dù sống dễ dãi, cũng có thể sống cuộc đời theo ý mình.

Cuối cùng, tất cả mọi người không còn ở trên con đường không tự chủ, cần đạn tiến lên

Bước ra khỏi phòng tắm, Trình Uyên không vội vàng rời đi, bởi vì anh có việc phải làm.

Đi tới cửa thang máy, đưa thiệp mời VIP cho nhân viên bảo vệ, lại đi thang máy lên sảnh tiệc trên cùng.

Hôn lễ đã bắt đầu, và những lời nói dí dỏm của người phụ trách đám cưới trên sân khấu tràn đầy gió xuân.

Chương 1164

Trong số những người khách trên khán đài, anh thấy có nhiều người quen.

Ví dụ, Thảm Hoa và Thảm Trạch, tứ Thúc của Thảm Hoa, và Ngụy Tác và những người khác.

Anh ta không bước tới chào hỏi những người này, mà thay vào đó đặt tầm mắt vào Phương Hoài Sơn trong đám đông.

Tọa độ cuối cùng của cuộc gọi nặc danh mà Thương Vân dành cho Trình Uyên được xác định là tại gia đình của Phương, nhưng không thể xác định được họ là cá nhân nào. Đó là Phương Hoài Sơn.

Tại buổi lễ, vẻ mặt của Phương Hoài Sơn âm đạm, và Trình Uyên có thể hiểu được điều này, người ta ước tính rằng ông đang nghĩ đến con trai mình khi chạm vào cảnh tượng đó.

Dù cuối cùng đã chứng minh được rằng Lý Ngụy chưa chết, nhưng Trình Uyên không hề cảm thấy có lỗi vì đã giết Phương Thanh Yển, vì rõ ràng lúc đó Phương Thanh Yển đang lao vào giết Trình Uyên.

Chúng ta không thể nói rằng bạn phải chặt cổ tôi, không chặt động mạch chủ của tôi, tôi không giết bạn một cách dễ thương, tôi nên không yên lòng.

“Em hi vọng là anh.” Trình Uyên nhìn chăm chăm Phương Hoài Sơn, trong lòng thầm nói.

Lúc này Phương Hoài Sơn đột nhiên ra hiệu, một tên thuộc hạ vội vàng nghiêng người trước mặt.

Phương Hoài Sơn thì thầm vài câu với đối phương, và người đàn ông gật đầu và chen chúc trong đám đông, như thể anh ta định làm gì đó.

Trình Uyên nheo mắt quay lại nhìn theo.

Vừa ra khỏi cửa sảnh tiệc, một làn gió thơm thoang thoang hướng về phía anh, anh đột nhiên đụng phải một người phụ nữ tràn đầy nhiệt huyết.

“Anh không đi bằng mắt lâu sao?” Người phụ nữ hét vào mặt anh một cách dữ dội.

Trình Uyên choáng váng.

Bởi vì người phụ nữ này không phải ai khác, mà chính là Phương Tố Anh, người đã bị hấn treo cổ tự tử trước đó.

Khi tôi gặp lại cô ấy, tôi phải nói lời chúc may mắn với người khác, tôi có thể thấy rằng Phương Tố Anh đã khóc, ngay cả khi trang điểm, đôi mắt to sáng của cô ấy vẫn có chút đỏ.

“Tôi xin lỗi!” Trình Uyên không có ý định quấy rầy cô, nhanh chóng xin lỗi, sau đó muốn tiếp tục đi theo người của Phương Hoài Sơn.

Kết quả là Phương Tố Anh đã nắm lấy cánh tay của Trình Uyên và bức xúc nói: “Chỉ xin lỗi thôi mà anh đã làm em bị thương, anh không biết”.

Nhìn thấy thuộc hạ của Phương Hoài Sơn rẽ vào một góc, anh ta biến mất.

Hơi thở trong lòng Trình Uyên lập tức nặng nề, nhìn chăm chăm vào mắt Phương Tố Anh nghiêm nghị hỏi: “Được rồi, đúng vậy, anh muốn làm gì?”

Phương Tố Anh sững sờ trước câu hỏi của anh.

Và khi Trình Uyên trực tiếp nhìn cô, cô chỉ cảm thấy ánh mắt của cô khiến cô cảm thấy kinh hãi.

“Anh lại nói xin lỗi!” Cô tức giận.

Rõ ràng, cô ấy chỉ muốn mất bình tĩnh, cô ấy đang làm phiền một cách vô lý, và cô ấy thậm chí không nghĩ đến những gì cô ấy thực sự muốn.

Đương nhiên, Trình Uyên không nghĩ như vậy, chỉ cho rằng vị lão phu nhân này quá thô bạo.

“Tao lười quan tâm đến mày quá!”

Nói xong, cô ta đẩy Phương Tố Anh ra và đuổi theo thuộc hạ của Phương Hoài Sơn.

Phương Tố Anh bị đẩy ra, đôi mắt mở to, vẻ khó tin: “Cô dám đẩy tôi”

“Bạn dừng lại đi!”

Cô vội vã chạy theo nó.

Trình Uyên quay lại thì phát hiện đây là con đường dẫn lên sân thượng, có cửa cách ly ở giữa, vừa đẩy cửa ra là có cầu thang đi lên.

Vâng, chỉ có một cách.

Vì vậy, thuộc hạ của Phương Hoài Sơn bây giờ đang ở trên sân thượng.

Vào ngày cử hành lễ cưới

Trình Uyên không khỏi giật mình, liền mở cửa bước lên sân thượng.

Phương Tố Anh đuổi theo và hét lên: “Anh cản tôi lại!”

Tuy nhiên, Trình Uyên sẽ chú ý đến cô ở đâu.

Trên sân thượng của tòa nhà 50 tầng, Trình Uyên nhìn thấy một vài gương mặt quen thuộc.

Chương 1165

Năm người đứng trên nóc tòa nhà.

Đông Lương Đình Đạo Trưởng Long Thẩm Vũ Vũ Phi và một trong những thuộc hạ của Phương Hoài Sơn.

Tất cả đều tỏ ra khá ngạc nhiên khi nhìn thấy Cheng Zui.

“Anh làm sao vậy?” Long Xán Liệt nheo mắt hỏi, trong mắt tràn đầy sát ý.

Trình Uyên trang điểm, nhưng một lúc sau họ không nhận ra.

Nhìn thấy bọn họ không nhận ra mình, Trình Uyên trong lòng không khỏi chế nhạo, nhưng ngoài mặt lại giả bộ rất bình tĩnh, cười khỏ nói: “Xin lỗi mọi người, tôi sẽ nương tay!”

Những người ở “Nơi nương tựa” đều rất kinh ngạc.

Đúng lúc này, Phương Tố Anh cũng lao lên nóc tòa nhà.

Cô trực tiếp bỏ qua năm người Đông Lương Đình, tức giận đi thẳng tới Trình Uyên, chỉ vào Trình Uyên hỏi: “Cô nương đối với cô nương này mà nói, người thuộc về nơi nào, còn dám đẩy ta, người biết ta là ai.” ?

Trình Uyên vượt trán, rồi đột ngột bắn ra, túm lấy cổ Phương Tố Anh. Không nói một lời, anh đi thẳng đến mép sân thượng.

Một tay nắm lấy Phương Tố Anh và đột ngột nhấc bổng cô lên, nhấc cô ra khỏi lan can. Nếu điều này được buông ra, Phương Tố Anh chắc chắn sẽ gục ngã.

Tầng năm mươi, bạn có thể tưởng tượng được hậu quả của việc rơi xuống.

Phương Tố Anh sợ hãi, sắc mặt tái nhợt, gào thét: “Người làm sao vậy, dừng tay, mau kéo ta lại, ba ta là Phương Hoài Hải, nhị thiếu gia Phương, người dám”

“Im đi!” Trình Uyên giả vờ giận dữ: “Còn một lời nữa, tôi mời bạn chơi trò nhảy bungee!”

“Anh dám!” Phương Tố Anh cắn viên đạn và hét lên.

Làm sao một người được cung chiều, nuôi nấng từ nhỏ lại có thể khuất phục trước người khác.

Nhưng rồi lại là tòa nhà cao năm mươi tầng, hướng chi là ném xuống, có mấy người không sợ chỉ là treo.

Đặc biệt là sau khi cô ấy nói bướng bỉnh, bạn dám, Trình Uyên nắm lấy năm ngón tay của cô ấy và thả ra một ngón tay.

“Người cho rằng ta dám.”

Sau đó, nói lỏng một nữa.

Những Phương Tố Anh này thực sự chết lặng, cô ấy nhắm mắt kinh ngạc thốt lên: “Không, không, tôi sai rồi, làm ơn buông tôi ra.”

“Tương lai người có dám dấn man và cố ý như vậy không”
Trình Uyên hỏi.

Phương Tố Anh vội lắc đầu: “Không dám.”

Bằng cách này, anh ta kéo cô lại và đặt cô xuống đất.

Ngay khi cô buông ra, Phương Tố Anh sợ đến mức ngồi bệt xuống đất không đứng dậy nổi, ước tính cả hai chân đều hoảng sợ.

Đạo sĩ Đông Lương Đình và những người khác nhìn cảnh này với vẻ mặt sững sờ.

Trình Uyên gật đầu cười với họ và nói: “Chỉ cười thôi.”

Sau đó, cô bé Phương Tố Anh và đi xuống cầu thang.

Phương Tố Anh giống như bị anh kéo đi, nhưng chân cô mềm đến mức không thể đứng vững được.

Không thể nào, tôi chỉ có thể hung hăng nhìn Trình Uyên, cố gắng nhìn chăm chăm cậu ấy đến chết!

Đi xuống bên ngoài sảnh tiệc trên tầng cao nhất, Trình Uyên buông Phương Tố Anh ra.

Phương Tố Anh thở phào nhẹ nhõm, cô định hét lên nhưng sau đó tay của Trình Uyên đã bịt miệng cô lại.

“Muốn sống sót thì đừng nói lung tung.” Trình Uyên cảnh cáo.

Phương Tố Anh bị Trình Uyên làm cho sợ hãi, một dấu vết hoảng sợ hiện lên trong mắt cô, cô gật đầu trong tiềm thức.

“Tôi đã nói, nghe này.” Trình Uyên nói với Tố Anh.

Phương Tố Anh vẫn gật đầu.

Trình Uyên ngẩng đầu liếc nhìn bậc thang ngoài cửa vách ngăn, trầm giọng nói: “Trở về nói cho cha ngươi biết Đạo trưởng cùng những người khác lúc trở về đang ở trên đỉnh tòa nhà. Tự nhiên là của ngươi.” cha sẽ biết phải làm gì. “

Chương 1166

Khi nghe điều này, Phương Tố Anh đã vô cùng sửng sốt.

“Nếu cậu không muốn bỏ cậu có chuyện thì cứ làm như tôi đã nói.” Trình Uyên đe dọa.

Phương Tố Anh gật đầu trong tiềm thức một lần nữa.

Trận Đao vàng, mặc dù là cuộc đấu tranh giữa một tập đoàn tư nhân lớn và Liên minh các chiến binh của các quốc gia phía Nam, nhưng có thể nói là bảo vật tối thượng.

Một số việc không dễ can thiệp trực tiếp nhưng sẽ không chọn lọc một cách mù quáng.

Đặc biệt, một số kẻ làm tổn hại đến lợi ích của đất nước đương nhiên sẽ không thoát khỏi.

Việc Đông Tâm Tử cầu kết với liên minh võ thuật của các nước phía nam được coi là tội cộng tác với kẻ thù theo nghĩa nào đó, và thuộc hạ của anh ta, Đông Lương Đình, Đạo trưởng và những người khác đương nhiên nằm trong số đó.

Chưa kể cuộc gọi nặc danh tìm cách liên lạc với Thương Vân và muốn hợp tác với các nước phía nam, cho dù tội thu phục các đạo sĩ có đổ lên đầu Phương, thì Phương gia vẫn đủ chén cơm manh áo.

“Nghe này, đừng để chú ba của cậu nghe thấy. Chuyện này liên quan đến sự sống còn của cả gia đình cậu, cậu hiểu không?”, Trình Uyên đe dọa.

Phương Tố Anh lại gật đầu.

Nhưng lần này, cô nhìn chăm chăm Trình Uyên, nhưng ánh mắt trở nên thẳng hơn một chút: “Bộ râu của anh.”

Bộ râu được vẽ bởi Marker chắc chắn sẽ bị lệch điếm khi nó đến gần hơn.

Trình Uyên cau mày giận dữ nói: “Đi!”

Phương Tố Anh rùng mình sợ hãi, không dám ở lại nữa, xoay người chạy về phía sảnh tiệc.

Trình Uyên cũng rất căng thẳng nên nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, muốn gọi cho Lí Nguy.

Bây giờ một mình đối mặt với Đông Lương Đình, hẳn sẽ không sợ, bởi vì bọn họ nên ở giữa một nửa catty, nhưng vấn đề là có Đào Trường Long Thẩm Vũ và Vũ Phi bên cạnh Đông Lương Đình, ba người này cũng có thể hỗ trợ một Đông Lương Đình cùng nhau.

Trình Uyên hẳn là không thể làm được hai gian hàng Tổng.

Chưa kể Trình Uyên không làm được, dù có thêm Trình Tuấn Phong và những người khác vào cũng vô dụng.

Vì vậy, anh ta chỉ hy vọng rằng Lý Ngụy có thể đến khi những người khác ở Đông Lương Đình phản ứng, hoặc khi họ bắt đầu hành động.

Sau khi Phương Tố Anh được đưa vào, cô loạng choạng suýt ngã vì chân yếu tay mềm, may mắn được một tên cấp dưới đỡ được.

“Cô ơi, cô bị sao vậy”

Phương Tố Anh hỏi: “Ba tôi đâu rồi, mau đưa ba tôi đi.”

Người tiếp theo không rõ nên quay sang gọi Phương Hoài Hải.

“Đợi đã.” Phương Tố Anh ngồi trên ghế nói: “Đừng nói lung tung, đừng để người khác biết”.

Người hầu gật đầu.

Một lúc sau, Phương Hoài Hải vội vàng chạy tới.

“Đồ điên, có chuyện gì vậy?” Anh đen mặt hỏi.

Biết cha Mo Ruo của con gái mình, Phương Hoài Hải đã tìm cách giết con gái mình nhiều nhất, biết rằng cô ấy có thể đã gây ra một số bất hạnh.

Hôm nay là ngày con trai ông Phương Thanh Trác vui mừng khôn xiết, ông không muốn thấy Phương Tố Anh gặp rắc rối.

Nhưng sau đó, Phương Tố Anh nói với Hoài Hải, “Bố, con vừa gặp một người kỳ lạ.”

“Kỳ quái” Phương Hoài Hải giật mình.

“Điều đó không quan trọng.” Phương Tố Anh xua tay nhanh chóng nuốt nước bọt rồi mới nói: “Người kỳ quái đó nhờ tôi nói với cô rằng đạo sĩ đang ở đây.”

Biểu cảm của Phương Hoài Hải ngay lập tức thay đổi khi nghe thấy Đạo Trưởng đến.

“Đâu là những gì”

Tại thời điểm này

“đó là gì”

Chương 1167

“Tại sao màn hình lớn lại sáng?”

“Hừ, chính là!”

Sảnh tiệc cưới bỗng sôi như chảo.

Đứng trên sân khấu, cô dâu chú rể bị chủ hôn trêu chọc cũng quay đầu nhìn màn hình lớn.

Phương Hoài Hải và Phương Tố Anh không thể không nhìn vào màn hình lớn.

Tôi thấy màn hình lớn trong sảnh tiệc cưới được bật sáng, bên trong hiện ra ảnh hưởng của đạo sĩ.

Từ video, đạo sĩ lúc này đang ở trên đỉnh một tòa nhà cao.

“Đạo sĩ!”

Mọi người ồ lên: “Đúng vậy, là Đạo gia!”

“Hắn không có đầu hàng địch nhân sao?”

“làm thế nào mà”

Trên màn hình, đạo sĩ hơi nheo mắt lại, vẻ mặt điềm đạm và điềm đạm, trên người mặc một chiếc áo choàng đạo sĩ rộng rãi, lộ ra khí chất xa cách và kiêu ngạo.

“Mọi người, đã lâu không gặp!” Anh nhẹ giọng nói.

Sảnh tiệc cưới im phăng phắc, mọi người im phăng phắc.

Lão đạo sĩ tiếp tục nói: “Nghe nói hôm nay là tiệc cưới của Phương Thanh Trang, con trai thứ của nhà họ Phương, sau đó ta sẽ chúc cho con trai thứ hai của tân hôn hạnh phúc trăm năm.”

“Tiếp theo, có một tin tức tốt muốn nói với mọi người.”

“Chẳng bao lâu nữa, chúng ta sẽ thống trị thế giới, và hiện tại chúng ta có cơ hội tốt nhất, ta có máu ở đây!”

“Tất cả mọi người ở đây hôm nay, chỉ cần các người ký tên huyết lệ này, ta hứa với các người hiện tại sẽ phát triển gấp mười lần!”

“Người sau khi ký không phải lo lắng vấn đề đòi ý. Ta cho người ký, tin tưởng người, tự nhiên có cách cho người tuân theo huyết thống.”

“Đối với những người không ký, tôi xin lỗi, không ai có thể ra khỏi tòa nhà này ngày hôm nay.”

Nghe đạo sĩ nói, mọi người nhìn nhau.

Không ai ngờ đạo sĩ lại có cách khiến bọn họ tuân theo cái gọi là thân phận huyết thống, càng thêm lo lắng không biết bọn họ có thể ra khỏi tòa nhà khách sạn Đạt Ốc hay không.

Tuy nhiên, tại thời điểm này

“Đang giảng?”

Một người khác xuất hiện trên màn hình, người này đang đi lên cầu thang, đó là Trình Uyên, người đội mũ lưỡi trai, kính gọng đen và để râu.

“Là anh ta!” Phương Tố Anh hét lên sau khi nhìn thấy người trong video.

Cùng lúc đó, mấy đạo sĩ trên sân thượng cũng giật mình, cau mày nhìn Trình Uyên: “Người là ai”

“Người đó là ai?”

“Ta không biết, ta chưa thấy qua!”

“Họ ở cùng một nhóm”

“Không giống!”

Nhìn thấy người đàn ông bí ẩn xuất hiện trên màn hình lớn, và những người trong rạp cưới đều xuýt xoa đoán già đoán non.

Còn cô dâu mặc váy cưới màu trắng, Giang Phiêu Phiêu, nhìn thấy người đàn ông trên màn hình lớn, cơ thể cô bất giác run lên.

Người đàn ông này, tôi vừa gặp trong phòng tắm cách đây không lâu.

Nhưng giọng nói này

Giọng nói này quen thuộc làm sao!

“Quần!” Có một tiếng động lớn và một tiếng sấm từ trên trời lao xuống.

Sắc trời tươi sáng đã sớm bị mây đen trên đỉnh che khuất.

Chương 1168

Chẳng mấy chốc, những hạt mưa nghiêng ngã.

Thời tiết cũng như theo đuổi một dịp, lúc này đây muốn cùng vui đùa.

Trình Uyên cười nhẹ nói với Đạo trưởng: “Tin tưởng ta, người sẽ không muốn biết ta là ai.”

Đạo Trưởng mắt lại nheo lại.

Đông Lương Đình, Long Thâm Vũ và Vũ Phi không cử động, và dường như nghĩ rằng chỉ một mình Đạo Trưởng là đủ để đối phó với người đàn ông lạ mặt trước mặt.

“Người ở chỗ này muốn chết,” đạo nhân thờ ơ hỏi.

Trình Uyên lắc đầu và bình tĩnh nói: “Không đúng. Chỉ là hôm nay bạn tôi kết hôn, tôi không muốn bạn thất vọng.”

“Bạn của người kết hôn” Đạo sĩ giật mình.

Giờ phút này, cô dâu chú rể trong rạp cưới cũng sáng.

Phương Thanh Trác ngạc nhiên hỏi Giang Phiêu Phiêu: “Bạn của anh”

Giang Phiêu Phiêu cũng ngạc nhiên hỏi Phương Thanh Trác:
“Bạn của bạn”

Kết quả là cả hai đều ngạc nhiên.

Trên mái nhà

Trình Uyên nhún vai cười, khuôn mặt chột lạnh lùng, nói:
“VẬY, cậu còn thời gian đi khỏi đây!”

Khi nói ra điều này, anh đã khiến những người có mặt trong
rap cười vô cùng ngạc nhiên.

Tất cả đều há to mồm, lâu ngày quên đóng lại.

Đạo sĩ là vậy đó!

Cựu chủ tịch Liên đoàn Thương Minh thành phố Bắc Kinh.

Trên cao, một người đang nhìn lên.

Đứa trẻ này có thể bị điên?

Dám đi đường dài

hoặc là

Anh ta thậm chí còn không biết người lãnh đạo Đạo giáo là ai

Mọi người đang suy đoán.

Chắc chắn, nhà lãnh đạo Đạo giáo cảm thấy quyền lực của mình đã bị khiêu khích nghiêm trọng trên mái nhà đã tức giận.

“bạn muốn chết!”

Anh gầm lên, và đột nhiên chỉ vào lông mày của Trình Uyên.

Thấy anh ấy làm được, mọi người đều nín thở.

Có người còn ngạc nhiên hét lên: “Hết rồi!”

Tuy nhiên.

Nó chưa kết thúc!

Điều khiến mọi người kinh ngạc là khi con trở của Đạo Sư lướt qua, thân thể của Trình Uyên cũng chuyển động, và anh ta đột nhiên chỉ một ngón tay về phía Đạo Trường.

Ngón tay này giống đạo sĩ.

Vị đạo sĩ bàng hoàng, nhưng đã quá muộn.

Bốn ngón tay chạm vào nhau trong tích tắc.

“Bùm!” Một âm thanh giòn giã!

Đạo nhân chỉ cảm thấy Nội Lực từ ngón tay kia xếp chồng lên nhau, tuy rằng bấm một ngón tay, nhưng lại giống như liên tục bấm mấy ngón tay.

Bùm anh,

“Humh

Tuy nhiên, nhìn lại Trình Uyên, anh vẫn đứng yên tại chỗ.

“Ngươi cũng có thể điềm kiếm!” Dừng lại bộ dáng, đè xuống khí tức cùng huyết khí trong ngực và bụng, đạo nhân kinh ngạc nói.

Cảnh tượng này không chỉ làm cho lão đạo trưởng chấn động, mà ngay cả Đông Lương Đình và Long Thảm Vũ Vũ Phi đang đứng từ xa cũng phải sửng sốt.

“Làm sao có khả năng, ta vừa thấy hắn không có chút sức lực nào!”

“Cậu bé, cậu là ai?”

Sự thư thái mà họ vừa rồi đã biến mất trong tích tắc.

Chương 1169

Những người trong sảnh tiệc cười lại cảm thán.

“Quái, ai đây!”

“Không biết, ta chưa từng thấy qua người này!”

“Cái này quá ác liệt, ngay cả Đạo trưởng cũng không phải là đối thủ của hắn.”

“Thủ đô của chúng ta đúng là rỗng ần hồ rình mồi!”

“Không, này Lão Xu, nếu như người có thể tuyển được hắn vào nhà của người, vậy nhà người là được rồi.”

“Tôi đã nói đùa, tôi có nghe nói rằng con gái của Phương Nhị gia vẫn còn trong khăn tắm của cô ấy”

Phương Tố Anh cũng chết lặng.

Cô không ngờ rằng người đàn ông vừa đuổi theo cô mà sau đó khiến cô sợ hãi lại thực sự mạnh mẽ đến vậy.

Phương Nhị gia thậm chí còn hỏi Phương Tố Anh với sự ngạc nhiên trên khuôn mặt: “Anh ấy có yêu cầu cô nói với tôi không?”

“Có” Phương Tô Anh đáp một cách yếu ớt.

Phương Nhị gia nhanh chóng hỏi một cách hào hứng: “Anh ấy là ai và tên là gì”

Một người có thể dễ dàng đẩy lùi chỉ huy của Đạo gia đương nhiên là một trong những người có sức mạnh tốt nhất.

Một sư phụ, nếu Phương chủ nhân thứ hai có thể sử dụng nó, chẳng phải địa vị của gia tộc Phương sẽ ngay lập tức vượt qua ba gia tộc khác sao?

“Kacha!” Đám mây đen hung dữ lại nghe thấy một tiếng gầm.

Thế rồi, những hạt mưa nhỏ bắt chọt đổ xuống.

Trận mưa lớn khiến những người trên sân thượng bị ngập trong tích tắc.

Trình Uyên đứng dưới mưa, chỉ cảm thấy mưa chắn tầm nhìn.

Thật không tốt khi thị lực của bạn bị chặn đối với những người này.

Không thể nào, anh chỉ có thể cởi mũ lưỡi trai, tháo cặp kính gọng đen, lấy tay lau mặt.

Bộ râu do cây bút vẽ ra bị mưa cuốn trôi dần.

khoảnh khắc này

Đạo sĩ và những người khác trong cơn mưa đều bị sốc.

Giang Phàm trong sảnh tiệc cưới cũng bị chấn động, cô không khỏi kêu lên: “Là anh ta!”

“Ai, người biết không” Phương Tố Anh phù đầu nhìn Giang Phiêu Phiêu kinh ngạc, không khỏi kinh ngạc hỏi.

Cùng lúc đó, Phương Tố Anh tròn mắt nhìn Trình Uyên, lập tức tức giận: “Là tên khốn kiếp này!”

“Đây là Trình Uyên” Phương Nhị gia hỏi một cách không chắc chắn.

“Cái gì?” Cơ thể Phương Tố Anh bắt ngờ rung lên.

Trình Uyên

Anh ấy là Trình Uyên

Làm sao anh ấy có thể là Trình Uyên

“Không phải Trình Uyên đầy râu, vừa béo vừa xấu sao?” Cô không thể tin được.

Hãy nhìn đứng trong mưa, đối mặt với những người đàn ông không sợ hãi như đạo sĩ trưởng, nơi nào xấu xí, chỗ nào béo, chỗ nào có râu?

Ồ vâng, có một bộ râu, nhưng bộ râu đó được vẽ.

“Đúng vậy, nó là con chó!” Trình Tuấn Phong nói với đôi lông mày nhíu lại khi anh ta đi đến phía sau của Phương Hoài Hải.

“Anh Cheng, bây giờ thực lực của Trình Uyên đã tăng đến mức này rồi” Phương Hoài Hải nghi ngờ hỏi.

Trình Tuấn Phong nhìn chằm chằm vào màn hình một lúc, rồi trầm giọng nói: “Có lẽ còn hơn thế nữa!”

“A” Phương Hoài Hải sững sờ.

Não của Phương Tố Anh dường như ngừng quay vào lúc này.

Thỉnh thoảng, trong đầu tôi chợt lóe lên hình ảnh Trình Uyên treo anh trên tường, và hình ảnh rủ cô ấy “bungee” trên sân thượng.

Chương 1170

Anh ấy là Trình Uyên

Anh ấy là người đàn ông mà gia đình muốn tôi kết hôn

Không hiểu sao cô cảm thấy khuôn mặt hơi nóng và có chút nham.

Và vào lúc này.

Các đạo sĩ và những người khác trong cơn mưa cũng nhìn nhau, và cuối cùng họ đạt được thỏa thuận.

“Là tên khốn Trình Uyên, chúng ta cùng nhau đi giết hắn!”

Vì vậy, Vũ Phi và đạo sĩ muốn Long Thâm Vũ, và ba người họ đều lao về phía Trình Uyên.

Về phần Trình Uyên.

Vì nó không còn được cài đặt nữa nên không có gì để giữ lại.

“Trước đây các người là kẻ bại trận của tôi. Bây giờ, các bạn cứ để bức tranh lặp lại một lần.”

Vừa nói, bóng dáng của hắn chợt lóe lên, lập tức biến mất ở trước mặt ba người.

Cả ba đều bị sốc.

Đúng lúc này, Trình Uyên đột nhiên xuất hiện sau lưng họ.

Một phát cùi chỏ đập vào lưng Đạo Trường.

Đạo sĩ biết mình xui xẻo, cũng không kịp quay đầu lại, vội vội vàng vàng đi về phía trước.

Nhưng tốc độ của anh ta rõ ràng không nhanh bằng Trình Uyên bây giờ, ngay cả khi thoát khỏi tầm tấn công của Trình Uyên, anh ta vẫn bị thổi bay bởi làn sóng sau cú va chạm đó.

Vũ Phi và Long Thẩm Vũ phản ứng đồng thời, nhanh chóng dừng lại, và nổ về phía Trình Uyên từ hai phía.

Trình Uyên đã giơ hai tay lên và chống lại cú đánh của họ.

“Bùm!” Một tiếng, hắn bị đánh lui bốn năm bước.

Đây là lý do tại sao Trình Uyên gọi Lý Ngụy. Đối với một cao thủ như bọn họ, Cheng một chọi một có thể dễ dàng giết chết bất cứ ai trong số họ, nhưng nếu bắt buộc phải một chọi ba thì không dễ dàng như vậy, dù sao bạn phải luôn cảnh giác với Tông môn phía sau.

Một thứ khác, những đệ tử do Dương Duệ dạy không thể so sánh với những sư phụ hạng nhất ở các nước phía Nam, cho dù họ đều là hạng nhất, cho dù có bao nhiêu võ sư từ các nước phía Nam thực chiến, bạn sẽ thấy rằng họ Dương Ruy đã dạy. Các đệ tử cao hơn họ một chút.

Khi Trình Uyên bị đẩy lùi vài bước, cậu đột nhiên cảm thấy một cơn gió mạnh từ phía sau thổi tới.

Đồng thời quay đầu lại, một bàn tay hất ra.

Đông Lương Đình cuối cùng cũng ra tay, và cái tát nhỏ của cô tát Trình Uyên như một cái quạt. Và bàn tay Bất tử giả của Trình Uyên dùng khi xoay người, cũng hướng đòn tấn công của cô về một phía.

Nhưng dù vậy, anh vẫn bị cọ vào ngực.

“Phốc!” Phun ra một ngụm máu, thân hình lui về phía sau liên tục năm sáu bước.

Mọi người trong sảnh tiệc cười đều tỏ vẻ lo lắng khi chứng kiến thất bại của Trình Uyên.

Đặc biệt là khi Tống Khuyết tấn công, Giang Phiêu Phiêu theo bản năng hét lên: “Cẩn thận!”

Sau khi hét lên, cô rất hối hận, bởi vì cô thấy rằng Phương Thanh Trang và những người khác đang nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, và cô cũng hiểu rằng giọng nói của mình hoàn toàn không thể nghe thấy.

Bao gồm cả Phương Tô Anh, nhìn thấy cảnh này thậm chí còn nắm lấy cánh tay của Phương Hoài Hải.

Phương Hoài Hải nhìn sâu vào con gái mình.

“Anh Cheng, Trình Uyên anh ấy”

Trình Tuấn Phong nhíu mày, trầm giọng nói: “Tôi đã đưa viên thông đến nhà cũ của nhà Họ Trình rồi. Thằng nhóc hôi hám này chỉ cần nhịn mười phút là được. Anh Phương không phải lo lắng.”

Anh nói không cần lo lắng, nhưng nhìn vẻ mặt của anh, anh lo lắng hơn ai hết.

Đông Lương Đình, Vũ Phi, Long Thẩm Vũ và Đạo Trưởng, bố trí ở bốn hướng, bao vây Trình Uyên ở trung tâm.

Những người trong rạp cưới không khỏi thở dài.

Chương 1171

“Hết rồi!”

“Chỉ riêng Đạo trưởng cũng đủ khiến tứ đại gia tộc khiếp sợ, nhưng hiện tại ba người đó xem ra không dưới Đạo trưởng. Lần này, Trùng càng xui xẻo hơn.”

“Không ai có thể sống sót dưới sự chung tay của bốn người này.”

“Thật đáng tiếc, bạn trẻ”

Mọi người bắt đầu cảm thấy tiếc cho Trình Uyên.

Khi Phương Tố Anh nghe mọi người nói chuyện, cô ấy tái mặt và hỏi Phương Hoài Hải: “Bố, bố có thể cứu anh ấy không?”

Phương Hoài Hải thờ dãi: “Ông trời đánh nhau, chúng ta không vào được đâu.”

“Nhưng” Phương Tố Anh muốn nói điều gì đó khác.

Trình Tuấn Phong đột ngột nói: “Đứa trẻ, đừng lo lắng, Trình Uyên đã bước qua mưa máu trong hai năm qua, và sẽ không đơn giản chết ở đây.”

Phương Tố Anh kinh ngạc nhìn Trình Tuấn Phong.

Gió đẫm máu

Đó là một từ xa vời với cô ấy.

Mưa ngày càng nặng hạt.

Đông Lương Đình đứng trước mặt Trình Uyên với vẻ mặt có chút mỉa mai, nói: “Nếu Bạch Sĩ Câu hoặc Lý Ngụy ở đây, thực lực của chúng tôi khá tốt. Thật tiếc vì chúng tôi không tìm cậu, nhưng bạn đã gửi nó đến cửa chính mình. đang đến. “

“Giá trị sử dụng của ngươi không còn, chúng ta hoàn toàn có thể giết chết ngươi!”

Long Thẩm Vũ cũng giễu cợt nói: “Trình Uyên, mối hận đoạt vợ của chúng ta cũng nên tan vỡ.”

Vũ Phi cũng nói: “Tất cả đều là bởi vì ngươi, ta cũng không thể phụ thuộc vào người yêu Tiêu Viêm.”

Đạo sĩ khịt mũi: “Ta cho ngươi một cơ hội, nhưng ngươi không muốn!”

Những gì họ nói với bạn, tôi nói với họ, dường như Trình Uyên đã quyết tâm.

Tuy nhiên.

Sau khi lau nước mưa trên mặt, Trình Uyên bình tĩnh bắt đầu sờ soạn bản thân.

“Mẫu!” Anh chạm vào hai miếng sắt và ném chúng xuống đất.

Đông Lương Đình và những người khác đều giật mình.

Ngay sau đó, Trình Uyên lấy ra ba miếng sắt từ túi trong của bộ vest.

“Mẫu” lại ném nó xuống đất.

“Anh đang làm cái quái gì vậy?” Vũ Phi nhìn khó hiểu hỏi.

Trình Uyên lấy thêm nhiều mảnh sắt từ trong người ra và ném chúng xuống đất.

“Đừng để ý đến hắn, giết hắn!” Đông Lương Đình hừ lạnh một tiếng, chạy tới trước tiên chạy tới.

Trong cơn mưa lớn, Trình Uyên bước tới, tựa vào núi va vào Đông Lương Đình.

Đông Lương Đình va chạm với Trình Uyên.

“Bùm!” Một tiếng, bị va chạm cực lớn từ phía sau núi đánh tới, hắn lặn nửa lui về phía sau.

Còn Trình Uyên thì đánh vào hai lòng bàn tay của cô, cả người cô cũng không ổn định, liên tiếp run rẩy vài cái.

Đúng lúc này, ba đạo sĩ xông tới lông mày của Trình Uyên, bốn ngón tay của Long Thâm Vũ chém vào vai Trình Uyên, nắm đấm của Vũ Phi xuyên qua lỗ tai của ông ta.

“gì!”

Những người có mặt trong rạp cưới không khỏi ồ lên.

Phương Tố Anh thậm chí còn che mắt mình.

Ngay cả Trình Tuấn Phong, người vốn đã khá bình tĩnh, cũng đột nhiên thất chặt biểu cảm.

Không phải Trình Tuấn Phong không giúp được Trình Uyên, mà là vì anh biết trình độ của mình kém quá xa so với những người này, dù có làm vậy cũng chỉ thêm gánh nặng cho Trình Uyên mà thôi.

Chương 1172

Đúng lúc mọi người nghĩ rằng Trình Uyên sẽ thua cuộc.

Trình Uyên đột nhiên đập trán vào thanh kiếm bằng ngón tay của Đạo Trưởng, như thể anh đang tìm đến cái chết của chính mình.

Đạo sĩ mừng rỡ, nhưng ngay sau đó, ông cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Bởi vì một cỗ Nội Lực uy nghiêm, Trình Uyên từ trên đỉnh đầu bộc phát ra, lập tức bù lại uy lực của ngón tay kiếm, cho nên khi ngón tay của hắn rơi vào trên trán Trình Uyên, đối với người thường giống như một ngón tay bình thường. một sự sụp đổ não bình thường.

Nhưng vì đầu của Trình Uyên đập những ngón tay dài về phía trước, các đòn tấn công của Vũ Phi và Long Thảm Vũ đều vô ích.

Ngay sau đó.

Trình Uyên bị đòn đầu gối vào xương sườn dài.

Có một “bùm”.

Ngay cả khi được Nội công bảo vệ thân thể, Dao Chief vẫn bị Trình Uyên xô ngã và bay ra ngoài, lăn lộn trên mặt đất mấy lần rồi mới đứng dậy.

Nhưng cùng lúc đó, Vũ Phi và Long Thâm Vũ, người đang đánh trên không, cũng vội vàng bắn lại, một viên trúng lưng Trình Uyên và một viên trúng vào cánh tay của Trình Uyên.

Trình Uyên vừa nói “Hừ hừ hừ!”

“Phốc!” Một tiếng, một cỗ máu khác phun ra, thân thể không ổn định, lập tức ngã quỵ trên mặt đất.

Đạo Chủ bị thương nặng, hấn đẩy lui Đông Lương Đình, đồng thời hấn cũng bị thương nặng.

Chỉ huy của Đạo giáo mất đi hiệu quả chiến đấu, nhưng Đông Lương Đình và Vũ Phi Long Thâm Vũ thì không.

Họ từ từ chế nhạo về phía Trình Uyên.

Những người trong rạp cười gằn như tuyết vọng.

Lúc này, Trình Uyên mới mỉm cười.

Tôi thấy anh ta nhanh chóng nhặt những mảnh sắt trên mặt đất, rồi nhanh chóng xếp chúng lại với nhau như xếp hình.

Ngay sau đó, một con dao găm có hình dạng kỳ lạ đã được Trình Uyên đánh ra bằng mảnh sắt kín đáo này.

Bởi vì không có nhiều mảnh sắt để mang theo bất cứ lúc nào, vì vậy tôi chỉ có thể đánh vắn một con dao găm.

Nhưng điều này là đủ.

Những tấm sắt là do anh làm trong mấy ngày nay, so với lúc bị hỏng, độ cứng của những tấm sắt này đã được tăng cường trở lại.

Cảnh tượng này đã được mọi người nhìn thấy.

Long Thảm Vũ khinh thường nói: “Ta còn tưởng rằng người đang làm cái gì, nhưng mà lâu nay cứ giả bộ như vậy mà bịa ra một thứ rác rưởi như vậy.”

“Đừng nói nhảm với hấn, giết hấn!” Vũ Phi cũng hét lên.

Vì vậy, Long Thảm Vũ và Vũ Phi lao thẳng về phía Trình Uyên, theo sau là Đông Lương Đình.

Mảnh sắt cuối cùng được thêm vào, dao găm hoàn thành ngay lập tức, Trình Uyên ngẩng đầu nhìn đám người vội vàng chạy tới, khóe miệng lại hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

Khi bàn tay vuốt nhẹ con dao găm, con dao găm lóe lên một tia sáng lạnh, và sau đó, những hạt mưa rơi xuống, dường như bị cắt làm đôi.

“uống!”

Trình Uyên hét lên, con dao găm duỗi thẳng ra, và tấm màn mưa bị nổ tung với một tiếng “phốc”.

Long Thâm Vũ xông lên phía trước, chế nhạo quát một tiếng với Vũ Phi và Đông Lương Đình: “Ta sẽ giữ hãn ở phía trước, các ngươi tấn công bên cạnh!”

Anh không để ý đến con dao găm của Trình Uyên chút nào.

Tuy nhiên.

Khi con dao găm xuyên qua anh ta, khuôn mặt anh ta đột nhiên thay đổi rất nhiều khi anh ta quay lại để tránh nó với một cái nhìn khinh bỉ.

Bởi vì Nội Lực hùng vĩ bùng nổ trên con dao găm, con dao găm lao về phía Long Thâm Vũ.

Long Thâm Vũ bị sốc và dùng lòng bàn tay vỗ vào thanh kiếm của con dao găm, cố gắng tát nó đi.

nhưng

“bùm!”

“bùm!”

“bùm!”

“”

Với chín vụ nổ liên tiếp, mỗi vảy trên con dao găm dường như là một kẻ tấn công riêng biệt, thổi một lượng năng lượng tối tương đương vào anh ta gần như cùng một lúc.

Tùng lớp tùng lớp!

Long Thâm Vũ không khỏi lắng nghe giọng nói “Kha, được rồi, được rồi” từ trong cánh tay của mình vang lên một hồi.

“A!” Anh hét lên, cánh tay của anh hoàn toàn tan nát!

Trình Uyên phớt lờ cuộc tấn công từ hai bên sườn của Đông Lương Đình và Vũ Phi, sau khi đập vào cánh tay của Long Thâm Vũ, con dao găm tiếp tục dũng cảm tiến về phía trước.

“Bùm!”

“bùm!”

Chương 1173

Chương 1173:

Các đòn tấn công của Đông Lương Đình và Vũ Phi đều nổ tung cơ thể Trình Uyên, Trình Uyên bị đánh bay ra ngoài.

“Bốp!” Anh ngã xuống đất, những hạt mưa bắn tung tóe.

Lúc này, tất cả mọi người đều bàng hoàng.

Không chỉ bàng hoàng mà mọi người cũng không khỏi xúc động.

Thần thái bất cần và lối chơi điên cuồng của Trình Uyên khiến những người có mặt trong rạp cưới phải nể phục.

Hắn bị thương nặng, chạt vật chông đỡ, nửa quỳ trên mặt đất, há mồm nôn ra hai ngụm máu, sau đó thở hỗn hển.

Còn Đông Lương Đình và Vũ Phi ở phía đối diện cũng chết lặng.

Long Thâm Vũ nằm xuống đất phía sau ngẩng đầu nhìn trời, mưa sầm sập trên người, trước ngực xuất hiện một lỗ máu đáng sợ, máu tươi “ùng ục” nhảy ra.

Anh ta mở mắt và miệng, và cổ họng không phát ra âm thanh “hoho”.

Trái tim đã bị đâm thủng, và các vị thần không thể cứu được.

Xa xa, Đạo Tổ cũng chật vật đứng lên, lúc này cũng choáng váng.

Trong sảnh tiệc cưới, Phương Tố Anh nhìn Trình Uyên quỳ một chân phun ra hai ngụm máu, cảm thấy mình sắp chết ngạt.

Trước khi nghĩ về điều đó, Phương Tố Tịch đã nói với cô rằng Trình Uyên là một người đàn ông xấu xí và mập mạp với bộ râu quai nón và cặn bã.

Khi cha anh nói rằng ông muốn cô kết hôn với Trình Uyên, cô đã miễn cưỡng bằng mọi cách, thậm chí còn nghĩ đến việc bỏ nhà ra đi.

Nghĩ rằng khi Trình Uyên treo cô lên tường và bế cô bay lên không trung, cô đã hận người đàn ông đáng ghét trước mặt mình rồi.

Nhưng không hiểu sao lúc này cô chỉ mong Trình Uyên có thể bình an vô sự.

Nhìn thấy Trình Uyên bị thương nặng nôn ra máu, hai tay run rẩy, toàn thân run rẩy.

“Em là gì?”

Trên sân thượng, Đông Lương Đình chỉ vào con dao găm trên tay Trình Uyên và hét lên kinh ngạc.

Trình Uyên bình tĩnh lại lồng ngực đang nhấp nhô, lau vết máu nơi khoe miệng, ánh mắt rơi vào dao găm, trong lòng không khỏi thở dài: Nhất định phải đi tìm hiểu bọn họ Vân Thành.

Mảnh sắt trên con dao găm lại nứt ra.

Nó dường như không phải là vấn đề của độ cứng của tấm sắt.

“Một thứ giết người!” Trình Uyên nói với Đông Lương Đình với một lời châm chọc.

Vũ Phi nhìn thấy Đạo Trường bị thương nặng và Long Thẩm Vũ chết thảm, lúc này tuy là tưởng tượng, nhưng hẳn nhìn thấy Trình Uyên cũng bị thương nặng, vì vậy liền cắn đầu, tức giận nói: “Nguoi thật là lừa gạt. Bây giờ là nguoi.” cuối cùng của nó, chúng tôi nghĩ Để giết bạn, chỉ là vấn đề trong phút chốc. Nếu bạn muốn sống sót, hãy vứt bỏ thứ kỳ lạ trong tay của bạn. “

Trình Uyên nghĩ thật buồn cười.

“Nguoi là đứa nhỏ ba tuổi khi làm cha, ta liền ném đi. Nguoi có thể tha cho ta không chết” hẳn chế nhạo, “Thật là ngốc!”

“Nguoi!” Vũ Phi.

Đông Lương Đình khẽ cau mày nói với Vũ Phi: “Người nói đúng, hấn nỏ đã đến tận cùng rồi. Chúng ta cùng nhau làm. Người tấn công trước, ta tấn công sau lưng hấn, đánh hai bên sườn hấn, giết hấn trong lòng.” một con roi sà xuống! “

Vũ Phi nuốt nước bọt, sau đó nhìn lại Long Thâm Vũ, do dự: “Nếu không, ta sẽ tấn công hấn sau lưng” x

Đông Lương Đình chế nhạo: “Còn nữa!”

Đã nói thì phải làm.

Tại thời điểm này

“Bùm!” Với một tiếng động lớn, một bóng người xuyên qua màn mưa và giết người từ hướng cầu thang. x

Khuôn mặt của hai người sắp làm điều đó căng ra.

“Gió lộng, rút lui!”

Gần như không chút do dự, Đông Lương Đình nắm lấy đạo nhân, xoay người bỏ chạy.

Chương 1174

Đối với cuộc đấu giữa các sư phụ, phản ứng chắc chắn là người đầu tiên, và một sư phụ có thể sống lâu, và phản ứng nhanh chóng và quyết tâm này là không thể tách rời.

Ngay khi họ đang chuẩn bị làm gì đó, thì thấy mọi người xông lên, phản ứng đầu tiên là quân tiếp viện của Trình Uyên đã đến.

Ngay khi quân tiếp viện của Trình Uyên đến, họ đương nhiên không có cơ hội chiến thắng, vì vậy họ lập tức đáp trả tương ứng.

Vũ Phi cũng vội vàng đi theo gian hàng của Tống gia, cùng nhau nhảy xuống tòa nhà cao năm mươi tầng.

Họ bước liên tục giữa các tòa nhà, và cuối cùng xâm nhập vào một căn phòng trên một chục tầng, sau đó bước ra từ phía bên kia, và leo lên một tòa nhà khác.

Cảnh tượng này khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Phương Tố Anh và những người khác gần như bật khóc vì sung sướng.

Trình Uyên, không sao đâu!

Người lao tới không phải ai khác, mà là Lý Ngụy. x

Trình Uyên mỉm cười khi nhìn thấy Lý Ngụy, và sau đó ngồi xuống đất.

Lý Ngụy nhanh chóng đi tới và đón anh ta.

“Người không sao chứ” Lý Ngụy quan tâm hỏi.

Trình Uyên lắc đầu, sau đó nhìn Long Thâm Vũ nói: “Giúp tôi với!”

Lý Ngụy đã giúp Trình Uyên vượt qua.

Trình Uyên lại ngồi xuống trước mặt Long Thâm Vũ, nhìn anh.

Long Thâm Vũ thân thể đang co giật, lúc này hắn nhìn Trình Uyên với ánh mắt không muốn.

“Bây giờ, bạn sẽ không sống sót, phải không” Trình Uyên hỏi anh ta.

Long Thâm Vũ dùng sức mút vào, ngẩng đầu lên, sau đó phun ra một ngụm máu đối với Trình Uyên một tiếng “Bah!”

Anh ta dường như đang sử dụng điều này để bày tỏ sự căm ghét của mình đối với Trình Uyên.

Trình Uyên không hề khó chịu, ngược lại nhàn nhạt nói: “Em có biết anh muốn nói gì với em không?”

Long Thâm Vũ nhìn chăm chăm, nhìn Trình Uyên càng thêm không khí, hiển nhiên, lần này thời gian của hắn thật sự không còn nhiều.

Trình Uyên lắc đầu, trầm giọng nói: “Ta muốn nói cho ngươi, ngươi”

“Thương tâm!”

Vừa thốt ra câu này, Long Thâm Vũ không khỏi cuống lên một cái nữa, hai mắt trợn trừng, như sắp phình ra, nhìn như muốn vùng dậy giết chết Trình Uyên.

nhưng

Sự không muốn và sự tức giận trong mắt anh ta cuối cùng cũng đóng băng.

Với một tiếng “bốp!”, Long Thâm Vũ ngã xuống đất, nhìn chăm chăm.

Trước khi chết, anh nghĩ Trình Uyên đang làm nhục anh.

Thật ra, những gì Trình Uyên nói đều đúng, ngay từ đầu khi Long Thâm Vũ muốn đoạt Bạch An Tương từ tay Trình Uyên, đến những chuyện mà sau này anh vẫn tiếp tục trải qua, trong những lần đối đầu liên tục của họ, Long Thâm Vũ chưa từng thắng một lần nào.

Đúng vậy, hấn cho tới hôm nay đều thua, hấn mất mạng.

Anh ấy có sẵn lòng không?

Hấn không được hòa giải, ân oán của hấn đối với Trình Uyên quá nặng, bất luận thân phận, thực lực cá nhân, kể cả nữ nhân, hấn đều thua Trình Uyên.

Nhưng thực ra Trình Uyên không có ý chế nhạo anh.

Tôi thực sự cảm thấy có lỗi với anh ấy.

Vì ngay từ đầu cậu ấy chỉ là đá tảng của Trình Uyên.

Nhìn kẻ thù truyền kiếp của mình cứ như vậy mà chết, Trình Uyên trong lòng vẫn có chút xấu hổ.

Tại thời điểm này.

Trong rạp cưới, nhiều người đã lên tới nóc nhà.

Chương 1175

Trình Uyên run rẩy đứng lên với sự hỗ trợ của Lý Ngụy, anh quay lại nhìn mọi người.

sau đó.

Với một tiếng “Phốc!”, Một ngụm máu già nữa phun ra, và cơ thể anh ta đang vỡ vụn.

“Trình Uyên!” Lý Ngụy nhanh chóng đỡ anh và hỏi: “Anh có khỏe không?”

Ngực áo sơ mi trắng của Trình Uyên vốn đã đỏ ửng, nhìn vô cùng kinh hãi, cả người đột nhiên trở nên rất yếu ớt.

Nhưng ánh mắt của anh ta quét đi khỏi đám đông.

Không

Không khỏi cau mày.

Lúc này, Trình Tuấn Phong, Phương Tố Anh, Thẩm Hoa, Thẩm Trạch, Ngụy Tác và những người khác cũng đứng ra khỏi đám đông và đến với Trình Uyên.

“Mọi chuyện thế nào rồi?” Trình Uyên họ rất lo lắng.

Trình Uyên hạ giọng hỏi Phương Hoài Hải: “Tam Gia Phương đâu (Phương Hoài Sơn)?”

Biểu cảm của Phương Hoài Hải thay đổi rõ rệt khi nghe câu hỏi của Trình Uyên, anh nhìn Trình Uyên với vẻ hoài nghi và đứng yên tại chỗ.

“Còn người thì sao” Trình Uyên hỏi lại. x

“Chú ba đến rồi.” Phương Tố Anh không thể không nói với khuôn mặt tái nhợt và đôi môi run rẩy, nhưng trên mặt lại biểu hiện cực kỳ nghiêm túc.

“Im đi!” Phương Hoài Hải đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, và Tố Anh hét lên.

Phương Tố Anh giật mình.

Trình Tuấn Phong cũng hiểu Trình Uyên muốn nói gì, quay đầu về phía Hoài Hải nói: “Nhị thiếu gia, tình hình tổng thể mới là điều quan trọng nhất.”

“Không thể!” Phương Hoài Hải đột nhiên khó chịu.

Anh ta trừng mắt nhìn Trình Uyên, Trình Tuấn Phong, và Lý Ngụy.

Đường gân xanh trên trán Phương Hoài Hải nổi lên, hai tay nắm chặt lại.

Thoạt nhìn, có vẻ như anh ta sẽ chiến đấu với Trình Uyên và những người khác.

nhưng

Cuối cùng, nắm đấm của anh cũng mở ra.

“Lại đây!” Phương Hoài Hải hét lên, “Làm ơn lại đây, Tam Gia!”

Một số thuộc hạ vội vàng đáp ứng.

Một lúc sau, thủ hạ vội vàng chạy tới, đáp: ” Tam Gia, bên máy vi tính.”

Nghe các từ.

Khuôn mặt của sư phụ thứ hai càng ngày càng trở nên xấu xí.

Anh biết điều đó có nghĩa là gì, mặc dù anh không muốn thừa nhận điều đó.

Trình Tuấn Phong vỗ vai anh, nhỏ giọng nói: “Quyết định đi.”

Phương Hoài Hải thân thể run lên kịch liệt.

Câu nói của Trình Tuấn Phong cũng giống như câu của Trình Uyên yêu cầu Phương Tố Anh nói với ông Phương Hoài Hải

rằng anh ấy đã đến.

Nếu chuyện này thực sự có liên quan gì đến Phương Hoài Sơn, thì hẳn nhất định không thể thoát khỏi sự nghi ngờ đầu hàng đối phương.

Phương gia cuối cùng sẽ bị ảnh hưởng bởi những điều trên, và rất có thể cả Phương gia sẽ lâm vào cảnh lục đục.

Mặc dù Phương Hoài Hải không muốn, nhưng cuối cùng hẳn vẫn nghiêng răng nghiêng lợi hét lớn: “Tất cả người của nhà Phương đều tuân theo mệnh lệnh! Chủ nhân thứ ba đã nổi dậy ra khỏi nhà Phương sau khi đầu hàng kẻ thù. Kể từ đó, hẳn không có quan hệ gì với Phương gia.”

“Thông báo cho các giám đốc từ khắp nơi trong gia tộc Phương, phái những người ưu tú, và muốn Phương Hoài Sơn!”

Khi những lời này nói ra, tất cả mọi người đều sửng sờ.

Những người này, bao gồm cả những ông chủ lớn của nhiều gia đình giàu có khác nhau, đều là họ hàng và bạn bè đến dự tiệc cưới của Phương Thanh Trác.

Phương Hoài Hải nói xong, đột nhiên quay đầu lại chế nhạo Trình Tuấn Phong nói: “Người hài lòng.”

Trình Tuấn Phong cau mày.

Trình Uyên dẫn đầu bỏ cuộc và yếu ớt nói: “Phương Hoài Hải, không biết người tốt. Người của anh đập phá xe của bố tôi

cũng không sao. Chúng tôi đã giúp anh tránh được thảm họa.
Anh vẫn không biết phải nói gì. Nhảm nhí thế này thì giao cho
ai? “

Chương 1176

Phương Hoài Hải ngay lập tức chỉ vào mũi Trình Uyên, tức giận nói: “Thằng khốn nạn, mày phải nói lần này.”

“Thử cái khác đi,” Lý Ngụy đột nhiên đứng trước mặt Trình Uyên.

Khung cảnh một lúc rất hỗn loạn.

Con mưa nặng hạt vẫn rơi, thu hẹp tầm mắt của mọi người.

Cuối cùng, Phương Hoài Hải nhắm mắt lại, thở dài thườn thượt nói: “Anh Cheng, vừa rồi Phương Hoài Sơn quá cực đoan. Em xin lỗi anh ở đây. Em biết rằng chiếc xe có ý nghĩa rất lớn đối với anh, và em sẽ cố gắng. Tốt nhất. Tôi có thể bồi thường cho anh bằng mọi cách. Về phần người đập phá xe anh, tôi sẽ cử người đến nhà và để anh làm theo ý mình. ”

Trình Tuấn Phong gật đầu, vừa định nói gì đó.

Phương Hoài Hải lắc đầu, lãnh đạm nói: ” Không tiễn!”

Trình Tuấn Phong giật mình, Trình Uyên không khỏi nheo mắt lại.

Đây là lệnh trực xuất.

Trình Uyên muốn nói gì đó, nhưng bị Trình Tuấn Phong giữ lại và lắc đầu với anh.

Trình Uyên rất bức xúc, nhưng thực ra ông ta cũng hiểu rằng mình đã giết con trai của Phương Hoài Sơn là Phương Thanh Yên và “bắt” con gái của ông ta là Phương Tố Tịch, giờ Phương Hoài Sơn lại sa lưới.

Ba người chủ của Phương gia đã hoàn toàn biến mất. Những điều này ít nhiều có liên quan đến Trình Uyên và Trình gia. Có nghĩa là giết Bá nhân không có tội, nhưng Bá nhân chết vì tội.

Phương Hoài Hải trút giận lên họ, và anh ấy thực sự đã nói ra quá khứ.

Trình Tuấn Phong quay lưng bước ra ngoài.

Trình Uyên bị Lý Ngụy trộn lẫn và bước ra ngoài, khi Phương Tố Anh đi qua, Phương Tố Anh muốn nói điều gì đó, nhưng Trình Uyên thậm chí không nhìn cô, và chỉ đi ngang qua cô.

Phương Tố Anh “co ro”, như thể cả cơ thể cô ngấn lại một nửa vào lúc này.

Khi đi qua lối vào của sân thượng.

Chàng rể Phương Thanh Trác và cô dâu Giang Phiêu Phiêu đứng ở cửa, ngơ ngác nhìn anh.

Đặc biệt là Giang Phiêu Phiêu, hai mắt anh ấy chảy ra, dường như muốn nói điều gì đó với Trình Uyên.

Trình Uyên dừng lại bên cạnh bọn họ, quay đầu nhìn Giang Phiêu Phiêu, trên mặt mang theo nụ cười, nói: “Chúc mừng!”

“Cảm ơn.” Giang Phàm khước mắt đỏ hoe.

Khi Trình Uyên đi ngang qua cô, cô không thể kiểm soát được nữa và lấy tay che miệng.

“Cảm ơn!” Phương Thanh Trác đột nhiên quay lại và nói với Trình Uyên.

Trình Uyên khẽ giật mình, rồi quay lại nhìn Phương Thanh Trác đầy ảm ý.

Phương Thanh Trác khẽ mỉm cười với Trình Uyên.

Anh cười tự nhiên.

Trình Uyên dường như nhìn thấu trái tim của người này ngay lập tức, và đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm và gật đầu với anh ta.

Sau đó anh ta đi xuống cầu thang mà không nhìn lại.

Ngay khi họ bước ra khỏi khách sạn, có người chặn họ lại và nói, Phương Nhị gia đã đưa cho họ một chiếc xe hơi.

Cả Trình Uyên và Trình Tuấn Phong đều nhìn vào chiếc xe.

Khi nhìn thấy chiếc xe, mắt Trình Uyên chợt mở to, anh chợt nhận ra có điều gì đó không ổn.

Đó là một Cullinan.

Nếu chỉ căn cứ vào giá trị bản thân chiếc xe thì không thể so sánh Jetta với Cullinan, nhưng hầu hết người dân thủ đô đều biết Jetta là xe của Trình Tuấn Phong nên ý nghĩa cũng khác hẳn.

Khi nhìn thấy chiếc xe này, Trình Uyên luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

“chuyện gì đang xảy ra vậy”

Nhìn thấy Trình Uyên sững sờ, Trình Tuấn Phong và Lý Ngụy vội hỏi.

Trình Uyên sống lưng có chút lạnh, muốn hắn nói ra chuyện gì cũng không nói ra được, dù sao hắn vẫn luôn cho rằng có chuyện không ổn.

Chương 1177

“Không sao.” Cuối cùng hắn lắc đầu, yếu ớt nói: “Mệt.”

Trình Tuấn Phong lái xe rời khỏi khách sạn Đạt Ốc.

Trình Uyên bị nội thương và được đưa đến bệnh viện để kiểm tra.

Trên thực tế, vết thương của anh ấy chỉ cần tu luyện là có thể trở về nhà.

Lý Ngụy đưa Trình Uyên về nơi họ ở, thấy Trình Uyên bị thương, Bạch An Tương rất lo lắng và căng thẳng, nhanh chóng đặt đứa trẻ xuống và đến giúp anh ta.

“Em không sao, anh cứ ngủ đi.” Trình Uyên cười nói với Bạch An Tương.

Sau đó hai người đặt cậu lên giường, Bạch An Tương đắp chăn cho Trình Uyên, Lý Ngụy rời đi.

Cô đi tiễn Lý Ngụy ra cửa, sau đó quay lại. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Trình Uyên đã chìm vào giấc ngủ.

Bạch An Tương nhìn chồng bằng đôi mắt mềm mại, trong lòng cô đau nhói.

“Chồng, anh mệt quá!”

Cô gục đầu vào ngực anh khẽ thì thầm.

Vài năm trở lại đây, Trình Uyên vẫn không dừng lại.

Và Bạch An Tương không hiểu mình đang bận cái gì.

Cô không thể giúp được gì, và cô cảm thấy hơi buồn.

“Còn bớt một người!”

Đột nhiên, Trình Uyên trong giấc ngủ bỗng nói một giấc mơ.

Bạch An Tương không có nghe rõ, ngơ ngác nhìn lên: “Người nói cái gì?”

“Một người bớt đi, một người bớt đi” Tôi thấy, Trình Uyên cau mày, lẩm bẫm những lời này suốt.

“Ai mất tích” Bạch An Tương hỏi.

Nhưng tại thời điểm này

“Chà!”

Đứa trẻ bắt đầu khóc.

Bạch An Tương nhìn Trình Uyên, thở dài rồi vội vàng đi đến đỡ con.

hiện nay.

Bên trong biệt thự của Phương gia.

“Tôi xin lỗi!”

Sau một ngày bận rộn, cặp đôi cuối cùng đã dừng lại, tương đối không nói nên lời sau khi được đưa vào buồng tân hôn.

Tôi không biết đã bao lâu rồi thì Giang Phiêu Phiêu nói một cách yếu ớt.

Phương Thanh Trác ngồi sang một bên, cẩn thận phân loại quần áo sẽ mặc vào ngày mai.

Nghe thấy lời xin lỗi của Giang Phiêu Phiêu, anh ta đột nhiên sững sờ, sau đó quay đầu lại, nở nụ cười thật tươi với cô: “Tại sao phải xin lỗi?”

Trên trán của Phương Thanh Trác có một vết sẹo, trông hơi gớm ghiếc nhưng phải nói là người đó khá tốt, khi cười thì rất tốt bụng.

Nhìn thấy nụ cười của anh, Giang Phiêu Phiêu đột nhiên càng cảm thấy buồn hơn. Cô thì thào: “Ban ngày, em không nên vì anh ấy mà khóc.”

Phương Thanh Trác run rẩy, sau đó anh đặt công việc xuống, quay mặt về phía Giang Piaopiao, vươn bàn tay trắng nõn nhỏ bé của cô, nhẹ giọng hỏi: “Piaopiao, nói cho anh biết, anh ấy có quan hệ gì với em”

Khi Giang Phiêu Phiêu nghe vậy, cô ấy đột nhiên căng thẳng, vội vàng lắc đầu nói: “Chúng ta không có việc gì. Chúng ta chỉ là bạn bè bình thường. Chúng ta mới gặp nhau.”

Phương Thanh Trác khi thấy cô hoảng sợ như thế này, anh lại không nhìn được mà nở nụ cười: “Đúng vậy, chỉ là bằng hữu thôi, sao lại xin lỗi anh”

“Trên sân thượng, hần nói, hôm nay là bằng hữu đám cưới, cũng không muốn làm thất vọng đạo hữu, sau đó chống lại nhiều cao thủ như vậy.”

“Loại bạn này đáng để bạn rơi nước mắt.”

Giang Phiêu Phiêu sững sờ. Cô ấy dường như không ngờ rằng Phương Thanh Trác lại là một người như vậy và có suy nghĩ cởi mở như vậy.

Phương Thanh Trác khẽ thở dài và tiếp tục: “Trình Uyên, anh ấy được gọi là một anh hùng vĩ đại. Tôi đoán một người phụ nữ sẽ bị anh ấy cám dỗ.”

“Bạn cứ coi anh ấy như thần tượng. Mọi người đều hy vọng rằng mình có thể kết hôn với thần tượng của mình. Nhất là khi anh ấy đứng trước mặt bạn và bạn kết hôn với tôi, bạn chắc chắn sẽ cảm thấy không muốn và buồn.”

“Nhưng vợ à, hãy tin ở anh, anh sẽ không làm em hối hận, sau này em sẽ hiểu chồng cũng là một người đàn ông đáng để em yêu, và là một anh hùng vĩ đại!”

Chương 1178

Giang Phiêu Phiêu lặng lẽ gật đầu.

Phương Thanh Trác nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Vào lúc đó, mắt anh ta đột nhiên trở nên rất sáng.

Anh ôm Giang Phiêu Phiêu rồi từ từ ngã xuống giường.

Khi quần áo phai màu, anh không quên để lại một chiếc chìa khóa xe trên bàn đầu giường.

Đó là chìa khóa cho chiếc xe của Cullinan.

Đồng thời. x

Trong sân vườn biệt thự của Phương gia có một chiếc xích đu rất tinh xảo.

Phương Tố Anh mặc một chiếc váy trắng và ngồi trên xích đu, đôi mắt cô ấy đảo qua một cách bối rối.

“Cô nghĩ thế nào?” Đúng lúc này, một giọng nói vang lên sau lưng cô.

Phương Tố Anh quay đầu lại, thân thể chấn động, hoảng hốt phủ nhận: “Không có ba ba, ta chỉ là mừng cho anh trai và chị dâu.”

Phương Hoài Hải cười nhẹ nói: “Người đang nghĩ tới Trình Uyên.”

“Tôi không có, tôi” Phương Tố Anh đỏ mặt và nhanh chóng phủ nhận, nhưng anh hơi thiếu tự tin.

Phương Hoài Hải khẽ thở dài nói: “Cô có trách ba cô hôm nay đuổi con trai nhà họ Trịnh ra khỏi khách sạn không?”

“Không.” Phương Tố Anh cúi đầu và nói.

Phương Hoài Hải thở dài thườn thọt.

“Trình Uyên thực sự là một người tuyệt vời.” Anh nói.

Phương Tố Anh kinh ngạc nhìn lên.

Phương Hoài Hải tự giễu cười nói: “Thanh Nham từ nhỏ đã kiêu ngạo, không có chộc tức anh ta, liền đi khiêu khích Trình Uyên. Bây giờ không sao cả. Cho dù có được gia tộc Phương gia chúng ta hậu thuẫn đi chăng nữa.” cuối cùng sẽ không chết một cách vô ích. ”

“Dù sao thì anh ta cũng là con trai của chú ba cậu. Việc cậu ba của cậu ghét Trình Uyên là chuyện đương nhiên, nhưng chính vì sự hận thù này mà cậu ta đã đi lạc đường.”

“Tôi không thể nói rằng Trình Uyên là người có lỗi trong vấn đề này, nhưng nó có liên quan đến anh ấy.”

“Trong trường hợp này, làm thế nào tôi có thể giữ anh ta trong tiệc cưới của anh trai bạn?”

Một tia buồn thoáng qua trong mắt Phương Tố Anh, và Hoài Hải kia lặng lẽ gật đầu. x

Phương Hoài Hải thở dài và nói, “Nhưng cô gái, tốt hơn là bạn không nên ảo tưởng về anh ta.”

“Ừ” Phương Tố Anh ngạc nhiên hỏi: “Cái gì?”

“Theo lời ông nội của cậu, tổ tiên của nhà Họ Trình đã nói với Trình Uyên về cậu và anh ấy, nhưng nếu không thì họ không đồng ý, vì ông ấy không muốn lấy nhầm vợ của mình.”
Phương Hoài Hải nói.

Phương Tố Anh chớp mắt, nhưng trong lòng cô lại có một cơn sóng khác.

“Thực ra, cô không muốn kết hôn với anh ta, đúng không?”
Phương Hoài Hải đột nhiên nở nụ cười.

Phương Tố Anh cúi đầu và không nói gì.

Cô muốn nói, bây giờ nghĩ về điều đó, nhưng, điều này làm sao có thể nói được?

“Bố, bố có thể kể cụ thể cho con nghe, chuyện của Trình Uyên với Phương gia của chúng ta không?” Phương Tố Anh đột nhiên hỏi.

Phương Hoài Hải cười nhẹ, vừa định nói.

“Thực ra, tôi biết Trình Uyên hơn bố cậu biết.” Một người bước ra khỏi bóng tối.

Nhìn thấy người đó, Phương Hoài Hải chột giật mình.

Mặt Phương Tố Anh lập tức tái mét.

“Sao anh lại ở đây” Phương Hoài Hải run giọng hỏi.

Trong đêm đen, một khuôn mặt tươi cười xấu xa dần hiện rõ.

Chương 1179

Rạng sáng ngày hôm sau, Trình Uyên đã hồi phục một chút sức lực, mở mắt và đứng dậy thực hiện một vài động tác vươn vai đơn giản.

Ra khỏi phòng, tôi thấy Bạch An Tương đang bận rộn trong nhà bếp, và Dương Duệ đang trêu chọc con trai và con gái của anh ta trong phòng khách.

Trình Uyên bước tới, cúi xuống nhìn con gái trong nôi, cười khờ khạo.

“Chú Bác bây giờ đã rơi xuống trình độ nào rồi?” Một lúc sau Trình Uyên đột ngột hỏi.

Dương Duệ cười nhẹ nói: “Cũng gần giống như người.”

Nhìn thấy khuôn mặt hồng hào bầu bĩnh của con gái, cô tràn đầy yêu thương, nhưng đột nhiên Trình Uyên nhớ ra một điều, liền hỏi: “Chú, chính là con lớn lên.”

Dương Duệ giật mình, sau đó gật đầu.

“Sau đó, anh dùng phương pháp gì?” Trình Uyên hỏi: “Anh dùng phương pháp gì để bỏ lại thứ gì đó trong cơ thể cô ấy?”

Dương Duệ cười nói: “Dấu ấn linh hồn, hiện tại ngươi không hiểu, đạt tới trạng thái của ta tự nhiên sẽ hiểu.”

“Vậy thì cô có thể giúp con trai và con gái của tôi” Trình Uyên nói nhanh.

“Không!” Dương Duệ từ chối ngay tại chỗ.

“Tại sao” Trình Uyên nghi ngờ hỏi.

Dương Duệ lại cười nói: “Con của ngươi, chính ngươi nên giúp bọn họ.”

Thấy anh từ chối, Trình Uyên cũng không cố chấp hỏi, chỉ hơi thất vọng.

Tưởng trúng độc mà gặp ảo giác, suýt chút nữa đã giết chết Tantan, đến thời khắc nguy cấp, Dương Duệ đã để lại dấu ấn trong cơ thể Tantan khiến anh ta đồng loạt tỉnh lại.

Trong mọi trường hợp, nó cũng là một lá bùa cứu mạng. x

Thật đáng tiếc khi bạn phải đến Cõi Vô Thần, hay Cõi Vô Siêu Thần để lĩnh hội nó.

Nhưng mà, ngay sau đó lại nhớ tới một chuyện khác, không khỏi nhíu mày hỏi: “Chú, chú chạy thoát đi, không sợ Đông Tâm Tử và A Bạc Duẫn sẽ giết chủ nhân của em.”

Dương Duệ lắc đầu, vẫn lãnh đạm cười: “Ta còn sống, bọn họ không dám.”

“Tại sao” Trình Uyên không hiểu: “Bọn họ dám giết ngươi!”

Dương Duệ cười nói: “Họ không chịu nổi cơn tức giận của tôi.”

“A Bắc Duẫn hay là Đông Tâm Tửsi đều tốt, ta muốn làm nhất bây giờ là tìm được ta kẻ yếu giết ta. Trong khoảng thời gian này, bọn họ không dám tách ra, không dám đi tìm chủ nhân của ngươi.”

Trình Uyên có lẽ đã hiểu rằng Đông Tâm Tử và A Bắc Duẫn hợp lực để giết Dương Duệ, có vẻ điên rồ, nhưng thực ra rất thận trọng, họ nắm bắt khoảng thời gian này rất chính xác.

Nhưng cả hai không ngờ Dương Duệ đã bỏ chạy.

Bây giờ bọn họ có chút khó xuống hồ, muốn tìm được Dương Duệ yếu ớt mà giết, nhưng bọn họ không dám động đến Vân Dĩ Hà trước, bọn họ sợ giết Vân Dĩ Hà kích thích Dương Duệ, nhưng cuối cùng họ không tìm thấy Dương Duệ yếu ớt, sau khi Dương Duệ lấy lại sức mạnh của mình, ông đã rất tức giận và tiêu diệt họ thành cặn bã.

Đồng thời, bọn họ cũng không dám tách ra, bởi vì bọn họ vẫn sợ một mình đụng phải Dương Duệ.

“Bị thương của cậu sao vậy” Dương Duệ đột nhiên hỏi Trình Uyên.

Bởi vì khi Lý Ngụy đưa Trình Uyên về ngày hôm qua, Dương Duệ đã trốn. Anh không muốn người khác phát hiện ra sự tồn tại của mình, cho nên Lý Tô cũng không biết.

Trình Uyên nói với Dương Duệ những gì đã xảy ra ở khách sạn Đạt Ốc ngày hôm qua.

Dương Duệ suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Hình như có chuyện.”

“Được!” Trình Uyên gật đầu, đồng ý: “Tôi cũng nghĩ tình hình không ổn, chỉ là tôi không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Dương Duệ khẽ cau mày hỏi: “Người nói, lúc trước lên nóc nhà có năm người, sau đó khi lên khiêu chiến với bọn họ lần thứ hai, trên người chỉ có bốn người.”

Khi nghe đến đây, Trình Uyên giật mình.

Lúc này, Bạch An Tương cũng đã đến, đặt bữa sáng lên bàn, nói với Trình Uyên: “Chà, tối hôm qua cậu nói chuyện trong giấc ngủ và tiếp tục nói chuyện. Còn thiếu một người.”

Thiếu một người

Trình Uyên chột giật mình.

Có, thiếu một cái!

Chương 1180

Đó là một trong những thuộc hạ của Phương Hoài Sơn.

Và chỉ là một cấp dưới rất khiêm tốn.

Giống như đầu hàng kẻ thù, liên lạc với Dao Chief và những người khác, tại sao Phương Hoài Sơn lại sử dụng một thuộc hạ không thể xếp hạng được như vậy?

Anh ta không nên tin một người bình thường như thế này.

Ngoài ra, anh chợt nhớ rằng khi rời đi, anh quay lại và chúc phúc cho cô dâu và chú rể, như thể anh nhìn thấy một người hầu phía sau chàng rể với chiếc chìa khóa xe Cullinan được ghim vào eo anh.

Lúc đó, Trình Uyên không nghĩ nhiều về điều đó.

Giờ nghĩ lại, mọi thứ thật kỳ cục.

“Vậy cậu định làm gì tiếp theo?” Dương Duệ hỏi.

Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ, dù sao nhà họ Phương cũng không liên quan gì đến mình.

Anh thở dài và nói: “Chữa lành vết thương, tôi sẽ trở lại thành phố Tân Dương, nhưng”

“Nhưng tôi đã hứa với ai đó một điều, tôi phải giúp họ làm điều đó.”

Dương Duệ nhướn mày và nói đầy ẩn ý: “Cẩn thận kẻ bị kẻ nào bắt được và quy tội đầu hàng địch.”

Anh ngạc nhiên nhắc Trình Uyên.

Trình Uyên ngạc nhiên hỏi: “Tất cả các bạn đều biết”

Dương Duệ cười bí hiểm.

Trình Uyên rất khó chịu hỏi: “Không phải, tin tức của cậu từ đâu ra vậy? Tôi nhớ lúc gặp tên đó không có ai ở đó cả!”

Dương Duệ vẫn lắc đầu, cười không nói lời nào.

Rõ ràng, anh chàng này sẽ không nói với chính mình.

Chỉ là nỗi sợ hãi của Trình Uyên đối với Dương Duệ lại trở đi đây.

Sau vài ngày nữa, Trình Uyên đã bình phục chấn thương và chuẩn bị trở lại thành phố Tân Dương.

Tuy nhiên, sáng nay anh nhận được một cuộc gọi.

Trình Tuấn Phong gọi điện và nói với Trình Uyên rằng nhà cũ của Trình gia đã thỏa hiệp và không còn yêu cầu Trình Uyên cưới con gái của Phương nữa.

Trình Uyên gật đầu và nói tôi hiểu rồi.

Sự việc này không phải là bất ngờ, cũng không phải là bất ngờ của Trình Uyên, bởi vì cho dù nhà cũ của nhà Họ Trình không đồng ý, Trình Uyên cũng sẽ không nghe theo.

Nhưng những gì Trình Tuấn Phong nói tiếp theo khiến Trình Uyên giật mình.

“Con gái của Phương Hoài Hải, Phương Tố Anh, sẽ kết hôn với A Bất Vực, con trai cả của Southern Warriors Alliance.”

Nghe đến đây, Trình Uyên cảm thấy hơi khó hiểu.

Trên thực tế, Phương Tố Anh đã kết hôn ở nước ngoài. Đây không phải là một sự thông đồng. Suy cho cùng, cái gọi là đầu hàng chỉ là do đối đầu với Đảo Vàng. Những người liên quan, bao gồm Đông Tâm Tử, Đông Lương Đình Taoist và những người khác, được coi là đồng nghiệp, kẻ thù, và chúng có liên quan đến các tù trưởng Đạo giáo và những người khác.

Tuy nhiên, chiến tranh đã qua đi, và hai nước không loại trừ lẫn nhau. Vì vậy, không có gì để kết hôn trong quá khứ.

Tuy nhiên, bản thân chuyện Phương Tố Anh kết hôn với A Bất Vực không phải là chuyện bình thường.

Nhưng sau đó một lần nữa, điều này có liên quan gì đến Trình Uyên?

Trình Uyên đã nghĩ về nó theo cách này, nhưng không quan tâm đến nó quá nhiều.

Anh ấy tiếp tục chuẩn bị cho việc trở lại thành phố Tân Dương.

Lần này, để lần trốn, họ định tự mình lái xe trở về.

Lý Ngụy tìm thấy một chiếc xe thương mại, sau đó Trình Uyên và Bạch An Tương ngồi ở phía sau với các con của họ, Lý Ngụy lái xe, và Dương Duệ ngồi trong phi công phụ sau khi trang điểm.

Chiếc xe rời khỏi nơi họ sinh sống và bị một người phụ nữ chặn lại ngay sau khi nó chạy ra khỏi cộng đồng.

Chương 1181

Nhìn thấy người phụ nữ này, Trình Uyên không khỏi sửng sốt.

Chiếc xe đã được dừng lại.

Trình Uyên chết lặng ngay lập tức, chưa kịp nhận ra chuyện gì thì người phụ nữ đã kéo cửa xe ngồi vào.

“Khiếp!”

Cuối cùng sau khi phản ứng lại, Trình Uyên không khỏi hét lên.

Trình Uyên thu hồi ánh mắt, ánh mắt nhìn thẳng, lúc này đại não cũng ngừng quay cuồng.

Người phụ nữ lên xe của họ không phải ai khác mà là Thương Vân.

Sau khi lên xe, Thương Vân nhìn thấy đứa bé trong tay Bạch An Tương, không khỏi trêu chọc: “Oa, thật đáng yêu, tên là gì?”

“Nó tên là Tiểu Phi.” Nhìn thấy sự thân thiện của anh ấy, Bạch An Tương cười đáp lại.

Phía sau xe thương mại có hai hàng ghế, sau khi Thương Vân lên xe, anh ta không được chào đón, ngồi xuống hàng ghế sau, nhìn chăm chăm vào đứa trẻ trong vòng tay của Bạch An Tương, và hỏi: “Tôi có thể ôm anh ta”

Bạch An Tương khẽ giật mình, sau đó nhìn Trình Uyên.

Chủ yếu là cô ấy cũng không biết người phụ nữ trước mặt mình.

Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm, nhíu mày: “Sao cậu lại ở đây, cậu có biết đây là đâu không?”

Thương Vân gật đầu, tự nhiên nói: “Ta biết.”

“Anh” Trình Uyên có chút không nói nên lời.

“Vậy, tôi có thể ôm một cái được không?” Cô đáng thương nhìn Trình Uyên, sau đó nhìn Bạch An Tương, cuối cùng ngã vào đứa trẻ đang ngủ.

“Không!” Trình Uyên thẳng thừng từ chối, tức giận nói: “Tốt hơn hết cậu nên xuống xe ngay!”

Thương Vân lắc đầu, bướng bỉnh nói: “Ta không có.”

“Tôi là gì?” Trình Uyên lại cứng họng.

Nói cách khác, anh ta không phải là đối thủ của Thương Vân, cũng không phải là Lý Ngụy. Về phần Dương Duệ, hiện tại

thực lực của hắn đã rơi xuống ngang hàng với Trình Uyên, hắn đương nhiên không phải là đối thủ của Thương Vân.

Vì vậy, nếu Thương Vân lên xe thật sự muốn làm gì đó, Trình Uyên thật sự không có cơ hội chiến thắng, dù sao hắn cũng là một cao thủ của Thần Võ.

“Anh muốn làm cái quái gì vậy” Trình Uyên khó chịu.

Thương Vân cười nói: “Lái xe đi, trên đường nói.”

Trình Uyên rất khó chịu.

Không có cách nào khác ư

Anh không biết Thương Vân bí mật đến kinh đô, hướng chi cô tự tìm cách làm thế nào, nhưng cô biết một điều, cô đến rồi lên xe, thân với gia đình cô như vậy, chỉ nghĩ nói với Trình Uyên rằng, nếu anh ta dám vi phạm hợp đồng, cô có thể gây nguy hiểm cho gia đình anh ta bất cứ lúc nào.

Đây là một môi đe dọa thâm lặng!

“Lái xe đi!” Trình Uyên nói.

Lý Ngụy không biết Thương Vân, mọi chuyện cứ để Trình Uyên lo, tự nhiên cũng không nói gì, cứ như vậy phóng xe trên đường.

Khi ngồi trong phi công phụ, Dương Duệ, người chỉ trang điểm đơn giản và biến thành một người đàn ông 50 hoặc 60 tuổi, dường như không quan tâm đến Thương Vân. nghỉ ngơi, như không có nghe thấy Cố Vận lên xe.

Ngay sau đó, chiếc xe đã vượt lên với tốc độ cao.

Thương Vân cứ nhìn chằm chằm vào con trai và con gái của Trình Uyên, ánh mắt của anh ấy chứa đầy sự dịu dàng và khao khát, họ hoàn toàn khác với Thương Vân trước đây.

“Em rất thích họ, rất muốn ôm!” Cô đáng thương cầu xin Bạch An Tương.

Không đợi Bạch An Tương nói gì, Trình Uyên lại thẳng thừng từ chối: “Không!”

“Tại sao?” Thương Vân tức giận quắc mắt.

Trình Uyên lạnh lùng nói: “Đây là con của tôi, nói không thì làm sao được, càng không có lý do!”

“Keo kiệt!” Thương Vân tức giận ngồi lại.

Trình Uyên gật đầu.

Bây giờ anh hơi tin rằng anh chàng này chỉ mới ngoài hai mươi tuổi.

Chương 1182

Nhưng nếu bạn thực sự ở độ tuổi đôi mươi, thì tài năng này chỉ đơn giản là gây khó chịu cho tất cả các chiến binh.

“Bây giờ tôi có thể nói, tại sao cô lại ở thủ đô?” Trình Uyên trầm giọng hỏi.

Thương Vân cười nói: “Không có chuyện gì, chỉ là muốn làm cái gì, tình cờ gặp được người.”

“Nhân tiện, để tôi nhắc nhở anh rằng trong vài ngày nữa, anh sẽ hoàn thành hợp đồng của chúng ta.”

Trình Uyên không khỏi nhíu mày: “Không còn 20 ngày nữa sao?”

Thương Vân lắc đầu: “Kế hoạch đã thay đổi.”

“A Bất Vực muốn kết hôn với một người phụ nữ trong gia đình anh. Theo phong tục của chúng tôi, anh ấy phải đích thân đến gặp. Sẽ không khó để anh gia nhập đội của họ vào thời điểm đó.”

Thương Vân nói xong, Trình Uyên giật mình.

Nước da của Bạch An Tương cũng thay đổi. x

Còn Lý Ngụy, anh ta dường như ngay lập tức hiểu được thân phận của Thương Vân, và cơ thể của anh ta bị chấn động.

“Tôi đang làm gì trong đội chào đón?” Trình Uyên lạnh lùng hỏi.

Thương Vân cười nhẹ và nói, “Thư riêng của A Bất Vực có một danh sách các ngành công nghiệp ở lục địa phía bắc của bạn, oh lục địa Đông Thổ.”

“Các người tìm cách giúp ta lấy được, ta sẽ làm một số thủ đoạn trên đó, đưa cho A Bắc Duẫn, sau đó A Bắc Duẫn sẽ đoán rằng A Bất Vực muốn soán ngôi, để cho các chiến binh các nước phía nam lên ngôi liên minh.” tự nhiên sẽ rơi vào tôi.
“, tên miền

“Chỉ cần lấy điện thoại di động của A Bất Vực. Về phần mở khóa, tôi tin rằng cô có cách. Đương nhiên, cô có thể tạo ra một bản sao, để cũng có thể loại bỏ bút kẻ mắt mà Liên minh Chiến binh Phương Nam bôi lên cho cô.”

“Tốt nhất của cả hai thế giới!”

Trình Uyên không cho rằng đây là chuyện tốt nhất của cả hai, anh trừng mắt nhìn Thương Vân rồi lạnh lùng hỏi: “Tại sao tôi phải làm như vậy?”

“Anh đã hứa với em!” Thương Vân nói.

Nhưng ngay sau đó, cô ấy mỉm cười, nhìn chăm chăm vào đứa bé của Trình Uyên, và thầm ghen tị, “Thực ra, bây giờ tôi chỉ có thể tin tưởng bạn.”

Trình Uyên thấy cô đang nhìn chăm chăm con mình, cộng thêm câu này chỉ có thể tin tưởng bạn, dù cố ý hay vô ý, luôn có chút uy hiếp.

“Có vẻ như tôi không còn lựa chọn nào khác.” Anh bất lực nói.

Thương Vân hào hứng gật đầu: “Vâng, vâng, vậy thôi, tôi sẽ giúp anh chăm sóc vợ con trong thời gian anh đi làm.”

Nghe vậy, mặt Trình Uyên đen lại, trừng mắt nhìn Thương Vân, thật lâu mới nén được mấy chữ trong kẽ răng: “Mày dám động vợ con tao, tao hứa mày sẽ nói cho A Bắc Dẫn biết kế hoạch của mày như nó là.”

Thương Vân cười nói: “Người nghĩ như thế nào, ta chính là giúp người bảo vệ chị dâu.”

Trình Uyên vẫn muốn từ chối.

Không ngờ vào lúc này, Dương Duệ đột nhiên nói: “Cái này thật tốt.”

Trình Uyên khẽ giật mình, rồi cậu hiểu ý.

Dương Duệ bây giờ đang trốn tránh Đông Tâm Tử và A Bắc Dẫn, còn gì an toàn hơn là ở với con gái của A Bắc Dẫn?

Hơn nữa, Thương Vân nói rằng vẫn còn vài ngày nữa. Khi đó, Dương Duệ có thể đã phục hồi kỹ năng của mình.

Thử nghĩ xem, đến lúc đó Thương Vân muốn dùng não của mình, biết được người bên cạnh cô là Dương Duệ, không biết có hồi hận chết không.

Chuyến đi an toàn.

Bốn giờ sau, họ đến thành phố Tân Dương một cách suôn sẻ.

Sau khi trở lại Vịnh Nguyệt, không phải ngẫu nhiên mà Thương Vân, người phụ nữ, cũng theo vào nhà.

Trình Uyên cũng đúng là không có cách nào.

Ai làm cho thế giới trở nên bất khả chiến bại bây giờ?

Sau khi trở về nhà, Trình Uyên gọi cho Tiêu Mục.

“Này, anh đã về rồi.” Trong điện thoại, giọng nói của Tiêu Mục có vẻ hơi trầm.

Trình Uyên gật đầu và nói: “Có hai người trông trẻ cho tôi. Người đáng tin cậy phải là những người đã từng chăm sóc trẻ em.”

Chương 1183

“Ừm, được rồi, tôi sẽ làm.” Tiêu Mục trả lời.

Cảm thấy sự do dự của Tiêu Mục dừng lại, Trình Uyên không khỏi nói: “Này, cậu nói chuyện thế nào rồi?”

Sau khi Tiêu Mục im lặng một lúc, anh ấy nói với Trình Uyên, “Lý Nam Địch cũng đã trở lại.”

Thành phố Tân Dương, nghĩa trang.

Trình Uyên quỳ trước mộ mẹ, và thì thầm với mẹ về những thành tựu mà anh đạt được trong những năm vừa qua.

“Mẹ ơi, con xin lỗi! Trước khi mẹ đi, mẹ không cho mẹ bé cháu ngoại. Nhưng điều mẹ muốn nói với mẹ là mẹ không chỉ có cháu trai mà còn có cả cháu gái, đó là cặp song sinh. Chúng vẫn còn nhỏ, vì vậy tôi sẽ tạm thời Không mang chúng theo.”

“Lớn hơn, lớn hơn, ta sẽ dẫn bọn hần đi thắp hương lão bản của ngươi.” X

Mẹ đã đi hơn một năm

Nhưng khi tôi còn nhỏ, khi mẹ tôi đang cầm chổi đuổi mình trong sân, nhớ lại cảnh bà thức dậy vào nửa đêm và thấy mẹ đang đội chiếc cặp sách với ngọn đèn tối, và nhớ mẹ đã bỏ nhà

ra đi như thế nào. Lần đầu tiên mẹ lau nước mắt trên sân ga, hình như, nghĩ đến lần đầu tiên ở trường đại học gọi cho mẹ, mẹ không tìm được nước mắt.

Trình Uyênxin bắt đầu co giật và đau.

“Nếu như có thể nhìn thấy, hiện tại Dì phải rất hài lòng.”

Tiêu Mục phía sau Trình Uyên khẽ thở dài.

Sau khi nói chuyện qua điện thoại, họ đã gặp nhau tại đây.

Trình Uyên không muốn mối quan hệ của anh ấy có vấn đề, Thương Vân biết chuyện, và anh ấy không muốn Dương Duệ xem những trò đùa của anh ấy.

“Tôi thực sự không định gặp cô ấy nữa” Tiêu Mục đột nhiên hỏi lại. x

Trình Uyên gõ mẹ vài cái vào đầu, sau đó chậm rãi đứng dậy, lau mắt, sau đó quay đầu cười với Tiêu Mục và nói: “Mọi chuyện cứ thế đi!”

Nói xong xoay người rời đi.

Có một cơn mưa phùn trên bầu trời.

Anh không cầm ô, Tiêu Mục cũng vậy.

Vừa rồi, Tiêu Mục nói với Trình Uyên rằng Lý Nam Địch đã trở lại, và Lý Nam Địch cũng bảo họ không được nói với Trình Uyên.

Nhưng làm thế nào Tiêu Mục có thể che giấu “vụ án chấn động” này với Trình Uyên?

Lý Nam Địch đã trở lại, cô ấy sẽ kết hôn, cô ấy sẽ kết hôn với Khâu Thiệu Thành. Đám cưới sẽ được tổ chức ở khách sạn thành phố Tân Dương.

Không có cảnh báo!

Mưa mù mịt mờ mịt, Tiêu Viễn híp mắt, nhìn bóng lưng cô đơn càng lúc càng xa, đột nhiên lớn tiếng hỏi: “Ta thật sự có thể đi hết một đoạn đường.”

“Bạn thực sự có thể đặt nó xuống”

Trong mưa, khả năng xâm nhập âm thanh trở nên yếu.

Nhưng Trình Uyên hiển nhiên đã nghe thấy, cơ thể run lên rồi dừng lại.

Anh quay lại, nhìn Tiêu Mục, đột nhiên cười và hét vào Tiêu Mục: “Haha, tại sao tôi không thể buông tha cho vợ tôi? Vợ tôi đẹp như thế nào? Cô ấy đã sinh cho tôi một cặp sinh đôi, anh biết tôi không? bạn yêu cô ấy nhiều không?”

“Là anh, cứ lo cho mình đi, anh đã ba mươi tuổi rồi, còn gạt người độc thân này, còn mặt mũi xen vào chuyện tình cảm của

tôi.”

Tiêu Mục choáng váng.

Anh ta cũng đột nhiên tức giận, chỉ vào Trình Uyên và chửi:
“Đồ ngu ngốc!”

Trình Uyên dường như không nghe thấy, quay người đi sâu trong mưa, vừa đi vừa bắt đầu chạy!

“nhát gan!”

Tiếng hét cuồng loạn của Tiêu Mục vang lên từ phía sau.

Trước đây, Trình Uyên không thể đoán ra, và cảm thấy nếu chấp nhận Lý Nam Địch, anh ấy sẽ có lỗi với Bạch An Tương, và anh ấy không thể vượt qua lương tâm của mình.

Bạch An Tương thuyết phục Vân Dĩ Hà khai sáng cho anh ta, và anh ta đã hiểu ra.

Chương 1184

Anh ấy cảm thấy rằng anh ấy chỉ quan tâm đến những gì anh ấy đã làm và những gì anh ấy đã làm. Điều đó là sai trái và không công bằng đối với Lý Nam Địch. Rốt cuộc, anh ấy đã làm tổn thương họ.

Nhưng bây giờ anh ấy không thể tìm ra nó một lần nữa.

Khi vừa quỳ trước mộ mẹ, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Để nuôi nấng anh khôn lớn, mẹ anh cả đời không lấy chồng nên anh chính là ruột thịt trong lòng mẹ.

Hãy nghĩ về điều đó theo một cách khác. Không phải Lý Nam Địch là trái tim của cha mẹ cô ấy đang bị xuyên thủng sao?

Ai lại muốn con gái mình làm con, ai lại muốn con gái mình làm chồng với người khác?

Hai người ở bên nhau thực sự không chỉ là chuyện của hai người, đó là tương lai của hai gia đình.

Trình Uyên chạy trong mưa và để xe bên ngoài nghĩa trang.

Anh chạy trở lại Vịnh Ánh Trăng và trở về biệt thự trong tình trạng ướt át.

Nhìn thấy anh như vậy, Thương Vân, người đang nghe nhạc, nhận ra rằng anh đang nằm trên ghế sofa trong phòng khách và tập trung vào việc chơi điện thoại di động của mình.

Cô nhìn Trình Uyên chăm chăm một hồi rồi ngạc nhiên hỏi: “Bên ngoài trời đang mưa.”

Trình Uyên phớt lờ cô và đi thẳng lên lầu.

Anh cố gắng im lặng, cố gắng trốn khỏi Bạch An Tương, và quay trở lại phòng để thay quần áo của mình.

Nhưng cuối cùng nó đã trúng mồm.

“Anh bị sao vậy” Bạch An Tương hỏi với vẻ lo lắng.

Trình Uyên lắc đầu, cười nhẹ với cô rồi nói: “Không sao đâu.”

Bạch An Tương vội vàng tìm khăn giúp anh lau tóc.

“Đừng lau, anh đi tắm.” Trình Uyên nắm tay Bạch An Tương, cười với cô.

Sau khi bước vào phòng tắm, Bạch An Tương khẽ cau mày, đúng lúc này, có một đứa trẻ đang khóc.

Không cần suy nghĩ nhiều, cô vội vàng đi tới đỡ dành đứa trẻ.

Khi màn đêm buông xuống, Trình Uyên đến sân thượng tầng ba.

Trên sân thượng, Dương Duệ đang ngồi trên ghế tựa, không biết đang bận việc gì, bởi vì Trình Uyên ở phía sau nên không nhìn thấy.

Như thể nghe thấy tiếng Trình Uyên đến, thân thể Dương Duệ đột nhiên chấn động, nhanh chóng đẩy đồng hồ trong tay vào ghế tựa.

Có cảm giác ở đây không có ba trăm lượng bạc.

Nếu là người khác, Trình Uyên nhất định sẽ đi xem hắn đang che giấu thứ gì theo xu hướng tò mò. x

Nhưng Dương Duệ, Trình Uyên không dám đùa với người khác.

“Chuyện tình cảm, đừng hỏi anh.” Dương Duệ mở tay với anh, tỏ ý muốn giúp đỡ.

Trình Uyên ngồi trên một chiếc ghế tựa khác, cười nói: “Tâm trạng tôi rất tốt.”

Dương Duệ cười không nói gì.

“Ồ, Bác ơi, cháu muốn hỏi bác một chuyện.”

Cả hai cùng nhau ngồi nhìn những vì sao trên bầu trời.

Sau cơn mưa, bầu trời lại hửng nắng, và những vì sao tự nhiên sáng rực rỡ lạ thường.

Không biết đã qua bao lâu, Trình Uyên đột nhiên hỏi: “Giữa cậu và cậu chủ có chuyện gì không?”

Nghe vậy, vẻ mặt già nua của Dương Duệ rất hiếm thấy, sau đó cười nói: “Người có biết chúng ta bao nhiêu tuổi không?”

Trình Uyên lắc đầu, và sau đó nói, “Tôi đoán, dù sao tôi cũng phải tám mươi tuổi.”

Trước đây anh từng nghe người ta nói rằng Dương Duệ ít nhất cũng đã tám mươi tuổi.

Nhưng Dương Duệ lại cười lắc đầu: “Tám mươi năm trước, ta chính là người cường đại ngày hôm nay.”

“Trình Uyên bị sốc.

“Bọn họ đều là tuổi này rồi, nói bậy bạ gì đó yêu đương?”
Dương Duệ lắc đầu cười khổ.

Chương 1185

“Chú ơi, khi nào thì chú có thể hồi phục sức lực” Trình Uyên hỏi lại.

Dương Duệ cười nhẹ nói: “Sắp tới rồi.”

“Nhanh thế nào” Trình Uyên hỏi lại.

Dương Duệ suy nghĩ một lúc, và nói, “Sẽ là trước khi con Thương Vân làm điều đó.”

“Trước khi Thương Vân bắt đầu” Trình Uyên hơi giật mình, như bắt gặp lời nói của Dương Duệ, trầm giọng hỏi: “Ý anh là, cô ấy sẽ làm vậy với tôi.”

“Có lẽ là tôi nghĩ nhiều rồi.” Dương Duệ vươn vai đứng dậy, xoay người đi về phía thư phòng, nói: “Em buồn ngủ, đi ngủ đi.”

Trình Uyên gật đầu, nhưng im lặng ngồi đó.

Không hiểu sao bây giờ anh lại rất tò mò.

Anh nhìn thấy Dương Duệ giấu thứ gì đó dưới ghế tựa, nhưng anh không dám nhìn anh trước mặt, vì vậy anh muốn đợi Dương Duệ trở về phòng, bí mật xem đó là vật gì.

Kết quả là chưa kịp nhìn thấy thì Dương Duệ đã quay lại như thể nhớ ra.

“Chà, tôi thiếu một cái ghế trong phòng của mình.”

Nói xong, anh ta thậm chí còn trực tiếp nhắc chiếc ghế tựa và quay trở lại phòng.

Trình Uyên ngạc nhiên nhìn theo bóng lưng Dương Duệ đang rời đi, thật lâu sau anh vẫn chưa qua khỏi.

“Em không đi ngủ sao? Sao lại di chuyển ghế!”

Trên thực tế, điều mà Trình Uyên không biết là Bạch An Tương cũng nhận được một cuộc gọi vào lúc này.

Khi Trình Uyên quay lại, Bạch An Tương vội vàng cúp máy.

Trình Uyên không cảm thấy nghi ngờ, bước tới và hôn cô, và cô bình tĩnh đón nhận.

Sau đó động tác của Trình Uyên càng lúc càng dữ dội, dữ dội đến điên cuồng, anh chưa bao giờ thô lỗ với Bạch An Tương như vậy.

Sự ra vào khốc liệt khiến Bạch An Tương cảm thấy vô cùng đau đớn!

“Tát!” Một cái tát giáng xuống mặt Trình Uyên.

Trình Uyên cũng đột nhiên trở nên tỉnh táo, và ngay lập tức hối hận.

“Anh xin lỗi!” Anh ôm cô và xin lỗi. x

Bạch An Tương kéo đầu anh xuống và vùi vào cổ cô.

“Anh có nghĩ rằng mình đang làm điều tốt cho người khác không” cô thì thầm vào tai anh.

Trình Uyên tuyệt vọng ôm lấy cô, không muốn buông ra.

Bạch An Tương tiếp tục nhẹ giọng nói: “Vậy người có biết trong lòng người khác muốn cái gì không?”

Trình Uyên khẽ run.

Bạch An Tương nói: “Bạn cho rằng sự lựa chọn của bạn là sự sắp xếp tốt nhất cho người khác, nhưng bạn không biết người khác muốn gì, vậy tại sao bạn lại cho rằng sự sắp xếp của mình là tốt nhất? Là hy sinh”

“Tiểu Chí nói đúng, người nhất gan!”

“Người yếu như vậy không dám đối mặt, không dám hỏi chính mình, hiểu được Hà Hoa gia thật sự muốn cái gì!”

“Anh cho rằng rời xa anh là cách sắp xếp tốt nhất. Anh nghĩ đây là lời giải thích với bố mẹ cô ấy, nhưng lời giải thích của anh với Hà Hoa là gì. Anh hỏi cô ấy muốn gì?”

Đầu óc Trình Uyên rối bời.

He Trình Uyên Bạch An Tương đã đúng, nhưng

Anh bỗng cảm thấy tự ti.

Anh cảm thấy mình có lỗi với Lý Nam Địch, và thậm chí còn nhiều hơn cho Bạch An Tương, bởi vì anh ấy xấu hổ.

Một người đàn ông mạnh mẽ trong thế giới kinh doanh, ngay cả Trình Uyên, một người đàn ông mạnh mẽ trong thế giới võ thuật, dường như lại là một kẻ yếu đuối hoàn toàn trong thế giới tình cảm.

Sau khi rạng đông, Bạch An Tương thất cả vật và Trình Uyên đi ra ngoài.

Thương Vân vừa ra khỏi giường đã thấy Trình Uyên đi ra ngoài chưa kịp tắm rửa, anh do dự rồi đi theo không nói một lời.

Trình Uyên lái xe đến khách sạn thành phố Tân Dương.

Chương 1186

Nhìn Thương Vân ung dung trong gương chiếu hậu, anh càng tức giận.

“Bạn đang làm gì với tôi?”

Thương Vân thẳng thừng nói: “Ồ trong nhà lớn của anh cả ngày cũng không thấy chán!”

Trình Uyên đen mặt nói: “Vậy thì cậu không cần phải đi theo tớ, tớ đi làm việc vặt, hơn nữa tớ không rửa mặt, không đánh răng, đi dép lê đi ra ngoài.” Lưu ý, trên đời này không có sự phụ vô liêm sỉ như người “

Thương Vân biểu hiện tối sầm lại, anh ta hỏi Trình Uyên với một đôi mắt hung dữ, “Thằng khốn kiếp này mà có chuyện muốn nói lại với bà già của tao.”

Trình Uyên giễu cợt: “Tôi có một loại, vẫn là đứa bé, nhưng đừng nói những điều tốt đẹp nữa!”

Cha mẹ của Lý Nam Địch đã hợp tác với Nhiên Hề Group thay mặt cho các công ty đa quốc gia, và họ hiện đang sống trong khách sạn Tân Dương tốt nhất ở Tân Dương.

Theo thông tin Tiêu Mục đưa ra, họ sống trong phòng tổng thống trên tầng cao nhất.

Khi đến khách sạn thành phố Tân Dương, Trình Uyên đi thang máy lên tầng cao nhất, Thương Vân cũng theo sát.

Trình Uyên không thèm để ý đến cô, người chính là so với hấn tốt hơn, hấn cũng không lái đi được, hướng chi còn có cách nào khác.

Trong thang máy, Trình Uyên dựa vào tường, còn Thương Vân thì quay lưng về phía anh, ngẩng cao đầu thối còi, vẻ mặt vô tư.

Vào lúc này, Trình Uyên nhìn thấy Thương Vân đã rời xa bóng lưng của mình, khát vọng quen thuộc đó đột nhiên trỗi dậy trong lòng.

Đó là nơi số phận của cô ấy

Vì đầu và cổ phía trên đã được thử, còn phần dưới thì sao

thất lưng

Ánh mắt của anh cuối cùng vẫn ở trên eo liễu mảnh mai mà cô ôm.

Phải nói rằng ngoài nước da ngăm đen, chiều dài của Thương Vân rất hợp lý, phù hợp với khí chất của một mỹ nữ. Nếu không nói cô đến từ các quốc gia phía Nam, sẽ không ai nghĩ cô là người nước ngoài.

Với vòng eo thon thả này, chưa nói đến một cú đánh nặng nề, thôi thúc thị giác là tôi chỉ cần dùng hai tay véo nó và lắc mạnh là nó có thể tan nát.

“Có phải ở thắt lưng không” Trình Uyên bí mật hỏi, sau đó cảm thấy khả năng này còn lớn hơn.

Vì vậy, anh bắt đầu tích lũy năng lượng. x

“Bùm!”

Ngay khi cửa thang máy mở ra, Trình Uyên đã bị thổi bay một đoạn đường dài.

Thương Vân nhảy chân sáo chỉ vào mũi Trình Uyên chửi: “Đừng tưởng rằng mày giúp tao làm chuyện, tao sẽ không giết mày, mày là đồ chó chết, sao mày không ăn cứt!”

Trình Uyên từ dưới đất đứng dậy lau vết máu tràn ra khóe miệng, trong lòng lại thở dài: “Chết tiệt, người phụ nữ này sống không bằng chết!”

Nhưng làm sao có người không có cuộc sống?

Anh thất vọng nên rất hụt hẫng.

Điều khó chịu dường như chỉ mới bắt đầu.

Nó gõ cửa căn phòng nơi cha mẹ Lý Nam Địch ở, một lúc sau, có người từ bên trong mở cửa.

Khi người đàn ông nhìn thấy Trình Uyên, anh ta đã choáng váng.

Cô ấy không ai khác mà chính là Lý Nam Địch – người đã giảm cân rất nhiều.

Trình Uyên cũng choáng váng.

Ánh mắt họ chạm nhau, và thời gian như đóng băng vào lúc này.

“Ai?” Giọng của mẹ Lý Nam Địch và Hà Hoa từ trong phòng vọng ra.

Lý Nam Địch đột nhiên tỉnh lại, vội vàng xoay người nói: “Không có a, ta gõ nhầm cửa.”

Với điều đó đã nói, chúng ta phải đóng cửa lại.

Lúc này, trái tim Trình Uyên chợt nhói đau.

Anh vẫn đưa tay ấn cánh cửa phòng sắp đóng lại.

Chương 1187

“Hà Hoa!” Trình Uyên kêu lên.

Vẻ mặt của Lý Nam Địch đột nhiên rất căng thẳng, cô bối rối nói: “Thực xin lỗi, anh đã nhận nhầm người rồi.”

“Bùm!”

Trình Uyên bực bội đẩy cửa ra, nhìn chăm chăm vào ánh mắt lảng tránh của Lý Nam Địch: “Có chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Đúng lúc này, Hà Hoa đột nhiên xuất hiện sau lưng Lý Nam Địch.

Vừa nhìn thấy Trình Uyên, mặt cô ta liền tối sầm lại, cô ta chỉ thẳng vào mặt Trình Uyên mà chửi: “Thằng khốn nạn còn dám tối nữa, mày muốn vạch mặt mày là mày đã có vợ con rồi sao. khiêu khích gia đình của chúng tôi Hà Hoa? ”

Trình Uyên nhấn cửa vào nhà, trầm giọng nói: “Cô à, con chỉ muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Con muốn biết Hà Hoa thực sự có ý gì.”

“Ngươi có đi hay không thì tin hay không, ta sẽ đánh Trình Uyên.” Hà Hoa lộ vẻ tức giận đe dọa Trình Uyên, nhưng chột

nhớ ra Trình Uyên là một cao thủ vô cùng mạnh mẽ, chắc chắn sẽ không thể đánh bại anh bằng tự đánh mình, vì vậy anh ta không thể không thay đổi lời nói của mình: “Đừng tin tôi, nếu bạn không tin tôi, tôi gọi cảnh sát đến bắt bạn” x

“Tôi!” Trình Uyên muốn nói gì đó.

“Đủ rồi!” Lúc này, Lý Nam Địch đột nhiên hét lên.

Khung cảnh vắng lặng.

Sau đó, Lý Nam Địch quay mặt về phía Trình Uyên, thờ ơ nói: “Anh đi đi, về sau chúng ta sẽ không có việc gì.”

Trí não của Trình Uyên lúc này như ngưng trệ.

Cánh cổng.

“Bùm!” Nó được đóng lại bằng một âm thanh.

Đã bị quay lưng.

Trình Uyên nhìn cánh cửa nặng nề với sự phức tạp không gì sánh được.

Anh chống tay, tựa vào góc nhìn Thương Vân sinh động, hỏi đùa: “Này, tôi có cần mở cửa cho cậu không?”

Trình Uyên chậm rãi xoay người, lãnh đạm nói hai chữ:
“Không cần!”

Anh quay lưng bước về, đầu óc trống rỗng.

Phản ứng của Lý Nam Địch thật bất ngờ.

Quá khứ giữa bọn họ lại hiện lên trong đầu tôi, nghĩ đến việc cô ấy vì mình mà ngăn cản Đường Chiến Chiêu vì an ủi, để đưa con trong bụng ra đi, từ nay về sau cô ấy không thể mang thai được.

Nghĩ rằng cô đã sẵn sàng hy sinh bản thân để diễn một cảnh giả chết để không bị vướng vào.

Trình Uyên cảm thấy đau âm ỉ trong tim.

Khi tôi bước đến thang máy, cửa thang máy mở ra.

Anh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy hai người từ thang máy đi ra.

Một trong số họ là một người đàn ông trung niên mặc vest và giày da, đeo kính, trông rất oai vệ, và người kia là Khâu Thiệu Thành mà Trình Uyên đã gặp.

Cửa thang máy mở ra, Khâu Thiệu Thành vươn một cánh tay chen vào trước cửa thang máy đang mở, giống như sọt thang máy mở ra đột nhiên hời hện đã đóng lại.

Một người đàn ông trông như nô lệ yêu cầu người đàn ông trung niên xuống thang máy trước.

Nhưng khi nhìn lên và thấy Trình Uyên đứng trước thang máy, anh không khỏi lắc đầu.

Vẻ mặt nô lệ đó trong phút chốc biến mất, anh chỉ vào Trình Uyên với khuôn mặt đen kịt quát lớn: “Trình Uyên, em làm gì ở đây?”

Trình Uyên li phớt lờ anh ta và thay vào đó để mắt đến người đàn ông trung niên.

Khi người đàn ông trung niên trước mặt nghe thấy Khâu Thiệu Thành gọi tên Trình Uyên, ánh mắt của anh ta đột nhiên ngưng tụ, và anh ta lập tức tập trung vào Trình Uyên.

“Em là Trình Uyên,” khuôn mặt anh ta chìm ngay lập tức, và anh ta lạnh lùng hỏi.

Trình Uyên đại khái đoán được thân phận của đối phương, im lặng gật đầu nói: “Chào chú.”

Chương 1188

Chương 1188:

“Hừ!” Người đàn ông trung niên hừ lạnh một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Trình Uyên: “Nếu tôi đối người khác, tôi sẽ giết anh ta!”

Anh là người phụ trách chi nhánh Tân Dương của công ty họ, và nhiệm vụ chính của anh là hợp tác với tập đoàn Nhiên Hề để thành lập nhà máy.

Với tư cách là ông chủ của tập đoàn Nhiên Hề, Trình Uyên muốn tiếp tục sự hợp tác này, vì vậy đương nhiên không thể xảy ra xung đột trực diện với Trình Uyên.

Đúng vậy, Trình Uyên đã đoán được người trước mặt là Lý Nam Địch và cha cô là Lý Hải.

Tuy nhiên, vừa nói ra lời này, Thương Vân phía sau Trình Uyên lại ngây ngô cười: “Độ khó này của cậu hơi cao.”

Lý Hải không nhìn Thương Vân, cũng như Trình Uyên li phốt lò Khâu Thiếu Thành.

Anh nhìn thẳng vào Trình Uyên, lạnh lùng nói: “Sau này tránh xa con gái tôi ra, nếu không đừng trách tôi không khách sáo.”

Nói xong liền đi ngang qua Trình Uyên.

Khâu Thiệu Thành vội vàng chạy theo, khi đi ngang qua Trình Uyên, anh ta cười nhạo: “Cũng may là tôi đã điều tra lý lịch của anh và biết được anh đã có vợ con. Nếu tôi nói với chú Lý và dì, Cảnh Trang còn đang bị trúng độc!” “

Anh ta dường như đã nói điều này với Trình Uyên, nhưng thực tế nó đã được nói rõ ràng với Lý Hải.

“Cô cũng tìm người uy hiếp tôi, không cho tôi nói với bác Lý và bác gái, cô cho rằng tôi sợ hãi Khâu Thiệu Thành.”

Sau khi Khâu Thiệu Thành nói xong, anh ta ngẩng đầu lên và đi ngang qua Trình Uyên với vẻ mặt kiêu ngạo.

Khi Lý Hải quay lại, anh ta nhìn Trình Uyên một cách dữ tợn.

Trình Uyên lặng lẽ bước vào thang máy, nắm chặt tay.

Thương Vân đi theo và nói đùa: “Này, lần này cậu có muốn tớ giúp cậu thoát khỏi tên gốc đó miễn phí không.”

“Không cần!” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Sau khi xuống lầu và lên xe, Trình Uyên không có ý định lái xe đi, anh châm một điếu thuốc.

Thương Vân ngồi ở hàng ghế sau, nửa nằm nửa ghé sau, bộ dáng lười biếng, cũng không thúc giục mà tiếp tục trêu chọc

mang theo chút đùa giỡn: “Thảo nào võ công của người ở bậc lục đại lục nhìn chung là thấp. trong tu luyện. Khoảng thời gian tuyệt vời này không phải dùng để tu luyện, mà là để tham gia vào tình yêu và tình cảm vô ích. “

Trình Uyên chỉ giả vờ như không nghe thấy, ngoảnh mặt làm ngơ trước thái độ xem náo nhiệt của Thương Vân.

Anh ta chỉ không ngờ Lý Nam Địch lại có thái độ như vậy.

Nếu là cha mẹ cô không đồng ý, Trình Uyên vẫn có thể tiếp nhận, nhưng Lý Nam Địch lại làm như vậy với chính mình, Trình Uyên cảm thấy có chút không vui. x

sau một lúc.

Khâu Thiệu Thành bước ra khỏi khách sạn thành phố Tân Dương, đến xe của Trình Uyên và đưa tấm thiệp mời lên chiếc khăn lau của mình.

Anh ta bước đến chỗ chiếc taxi, dựa vào chiếc xe và gõ cửa sổ. x

Trình Uyên định thần lại và hờ hững liếc nhìn anh trước khi hạ cửa sổ xuống.

“Ngày một, xin mời anh uống rượu cưới của tôi với Hà Hoa!”
Khâu Thiệu Thành cười xấu xa nói.

Trình Uyên cảm thấy trong lòng nhói đau, nhưng trên mặt lại không lộ ra một tia dao động, lạnh lùng nói: “Tôi không có

hứng thú.”

“Đừng!” Khâu Thiệu Thành hết sức muốn biểu lộ sự kinh ngạc, nói: “Cuối cùng tôi cũng đoạt được Cảnh Trư xinh đẹp từ trong tay cô. Lịch sử vĩ đại như vậy, nếu cô không đến tận mắt chứng kiến thì thật nhàm chán”.

Một tia sát khí lóe lên trong mắt Trình Uyên.

Khâu Thiệu Thành dường như không nhìn ra, tự đắc nói: “Ông là ai, ông chủ lớn của tập đoàn Nhiên Hề, ông cũng là một người hô mưa gọi gió ở Gia Bảo. Thử nghĩ xem tôi có thể giật Hà Hoa khỏi tay ông như thế nào, haha “

“Này, để tôi nói cho cậu biết, ngày một, ngày một, tôi sẽ kết hôn với Hà Hoa, và nó sẽ được tổ chức ở khách sạn thành phố Tân Dương. Tôi đã đặt phòng cưới trước rồi.”

Chương 1189

“Phòng tân hôn cũng là phòng tổng thống, tôi cũng đặc biệt trang trí nó bằng màu hồng mà các cô gái thích, chẳng hạn như bồn tắm màu hồng. Nay, buổi tối không có ai, tôi có thể cởi quần áo với Hà Hoa. Anh biết không.” nó trong bồn tắm! ”

“Còn có một chiếc giường lớn màu hồng, tròn trịa, nhưng mềm mại, nghĩ xem, chúng ta thả vạt quýt trong bồn tắm xong, liền chuyển đến cái giường lớn này, thắp một ngọn đèn nhỏ màu hồng, uống một ly rượu đỏ, Tôi đang nằm trên giường, Hà Hoa trần truồng, ngồi trên tôi với cơ thể hấp dẫn của cô ấy.”

“Bùm!”

Trước khi nói xong, Trình Uyên đã không kìm được nữa.

Anh ta đá mạnh vào cửa xe, làm Khâu Thiệu Thành văng ra xa vài mét, và với một tiếng “bốp”, anh ta nằm trên mặt đất như một con chó chết.

Lời nói của Khâu Thiệu Thành giống như những mũi kim thép bị đâm thủng, mỗi mũi kim đâm vào trái tim Trình Uyên, dù có rút ra cũng sẽ lấy đi một miếng thịt.

Anh không dám nghĩ đến những hình ảnh mà Khâu Thiệu Thành nói.

Trình Uyên bây giờ chỉ muốn giết chết tên khốn khiếp này trước mặt mình.

“Ta đã cảnh cáo ngươi, lần này chính ngươi tìm cái chết!”

Sau khi Trình Uyên đá vào cửa xe, tức giận xuống xe, bế lấy Khâu Thiệu Thành đang như chó chết, giơ nắm đấm lên định đấm anh một cái.

Tuy nhiên, vào lúc này, Khâu Thiệu Thành ngẩng đầu lên và mỉm cười bí mật với Trình Uyên.

Trình Uyên hơi giật mình.

Lúc này, Khâu Thiệu Thành đột nhiên hét lên, “Cứu, là giết người!”

“dừng lại!”

Sau đó, một tiếng hét giận dữ truyền đến.

Trình Uyên cau mày nhìn nơi phát ra âm thanh.

Tôi thấy Lý Hải, Lý Nam Địch và Hà Hoa đều xuất hiện ở cửa khách sạn.

Nhưng Khâu Thiệu Thành vào lúc này đã hét lên: “Chú Lý, Hà Hoa, con vừa rồi có nhã ý đến đưa thiệp mời cho anh ta, anh ta sắp giết tôi rồi, cứu tôi với!”

“Trình Uyên, anh dừng tay lại!”

Hà Hoa mắg Trình Uyên.

Trình Uyên thờ ơ, nhìn Lý Nam Địch, lúc này, dường như mọi người đã trở thành một tấm bảng nền xám xịt, không liên quan gì đến anh ta.

Còn Lý Hải tức giận hỏi Lý Nam Địch: “Nhìn xem người là kẻ lưu manh gì, tỉnh lại đi!”

Thấy Trình Uyên không chịu buông ra, Hà Hoa nắm lấy cánh tay của Lý Nam Địch, lo lắng nói: “Cảnh Tịnh, anh có chuyện muốn nói!”

Trình Uyên nhìn vào mắt Lý Nam Địch, và anh nhìn thấy một dấu vết bất lực và buồn bã trong mắt cô.

Lúc này, Lý Nam Địch nhẹ giọng nói, lãnh đạm nói: “Anh Trình, anh buông tay.”

Trái tim của Trình Uyên lại “co ro”.

Đi thôi

Buông Khâu Thiếu Thành

Bỏ qua mối quan hệ của anh ấy với Lý Nam Địch

“Tại sao” Trình Uyên hỏi Lý Nam Địch một cách miễn cưỡng.

Anh muốn đích thân cô nói cho anh biết lý do.

Lý Nam Địch lắc đầu với vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng, giọng nói bình tĩnh đến mức khiến Trình Uyên không quen: “Không phải tại sao.”

“Chẳng lẽ trước đây” Trình Uyên lo lắng nói.

“Tôi đã từng không biết gì.” Lý Nam Địch đột nhiên ngắt lời anh nói: “Tất cả đã kết thúc.”

“nó đã kết thúc”

Đôi mắt anh hơi nheo lại.

Dần dần buông tay.

“Pam” Khâu Thiệu Thành lại rơi xuống đất như một con chó chết.

Tuy nhiên, lần này anh đang nằm ngửa, hướng lên trời và cười “haha” với Trình Uyên.

Chương 1190

Trình Uyên nhìn Lý Nam Địch thật sâu, sau đó chậm rãi quay người lại.

Với một tiếng “nổ”, anh ta đâm thẳng vào xe và bỏ đi không quay lại.

Chiếc xe bị anh ta đục thủng một lỗ hầm hố. x

Bởi vì anh ấy không sử dụng Nội công, máu chảy ra từ năm đâm của anh ấy ngay lập tức.

Thương Vân chui đầu ra ngoài cửa sổ, sờ đầu đã bị đánh, Trình Uyên rất bất mãn hét lên: “Anh làm gì vậy?”

Trình Uyên mặc kệ cô, mặc kệ ai, bỏ đi không ngoảnh lại, tay vẫn rỉ máu.

Nhìn bóng lưng của anh ta, thân thể Lý Nam Địch đột nhiên lắc lư vài cái trước khi bị Hà Hoa giữ chặt: “Cảnh Tinh, anh có chuyện gì vậy?”

Trình Uyên đâm xe xuống hố khiến Lý Hải choáng váng.

Thương Vân nhìn gia đình ba người và Khâu Thiệu Thành mà cong môi khinh thường, bước ra khỏi cửa kính xe, mặc quần

áo dép lê, quay người đuổi theo Trình Uyên, khi anh ta chạy lại thì đá một chiếc giày đi mất. nó trở lại và nhặt nó lên.

“Này, sao cậu giỏi vậy”

Sau khi đuổi kịp Trình Uyên, Thương Vân tiếp tục chế nhạo sau lưng anh: “Nếu bọn họ buông tha cho anh thì anh sẽ buông tay. Nếu là tôi, tôi nhất định sẽ tát cho nó một cái” x

“Mày đừng đi theo tao nữa được không?” Trình Uyên đột nhiên dừng lại, quay lại và trừng mắt nhìn Thương Vân, và hét vào mặt cô.

Khi anh ta hét lên, Thương Vân mới giật mình, sau đó khó chịu: “Anh bị bệnh à? Anh đang nói giùm em!”

“Không cần!” Trình Uyên tức giận nói: “Đừng đi theo tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh!”

“Ngươi cho rằng ta nguyện ý đi theo ngươi, coi như ngươi ngốc, ta thật xấu hổ!”

“Vậy thì tránh ra!”

“Ta nói cho ngươi biết, ta ghét nhất người khác chỉ vào ta!”

“Tôi chỉ chỉ, bạn có thể làm gì”

“Được, được, tốt lắm, hôm nay lão bà ta không giống ngốc!”

Ngoài đường, hai người la hét, cãi vã như chó điên, thỉnh thoảng thu hút rất nhiều người đến xem.

Cuối cùng, Thương Vân đẩy ra khỏi đám đông và bỏ đi trong sự tức giận.

Trong đám đông, một số người thậm chí còn buộc tội Trình Uyên: “Làm thế nào bạn có thể nói điều này với một cô gái đáng yêu như vậy? Bạn vẫn chưa phải là một người đàn ông.”

“Cho dù có thể tìm được một cô bạn gái xinh đẹp như vậy, tôi cũng phải tự mình cãi nhau.”

“”

Trình Uyên không thèm để ý đến những người này, chen lấn ra khỏi đám đông, muốn rời đi.

Tuy nhiên, khi quay ngang, anh chỉ cảm thấy một mùi lạ xộc vào mũi.

Trình Uyên sửng sốt, nhanh chóng tắt thở, nhanh chóng nhìn về hướng có mùi khét lẹt.

Tại thời điểm này

Một tay vỗ về cánh tay anh.

Chỉ trong chốc lát, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy cánh tay mình tê dại.

Đúng lúc này, một bóng người nhanh chóng chạy trốn về phía xa.

Trình Uyên đột nhiên cảm thấy tồi tệ.

“đầu độc”

Không nói gì, anh đuổi theo bóng dáng đó.

Ở cảnh giới của hắn, độc dược chung quy thật sự không làm được gì nhiều đối với hắn, nhưng vừa rồi hắn rõ ràng cảm giác được cánh tay của mình tê dại.

Khi ai đó dám làm điều gì đó với anh ở thành phố Tân Dương, Trình Uyên nhận ra rằng có điều gì đó không ổn. Vì vậy, phải bắt được người này.

Khi anh ta đuổi theo người đàn ông, đám đông phía sau đột nhiên ồ lên cảm thán.

“Mẹ kiếp, chạy nhanh quá, chạy nhanh quá, nhảy cao quá, đu, parkour, Nima, vào phòng đi con, lên lầu đi”

Chương 1191

“Tình hình thế nào, làm một bộ phim?”

“Làm thế nào để bạn trông giống như một siêu nhân chết tiệt!”

“Mau, ai ghi lại”

Trình Uyên nhanh hơn người, vừa định đuổi kịp thì người đàn ông đó đột nhiên đưa tay về phía sau, sau lưng đột nhiên xuất hiện một làn khói xanh.

Trình Uyên sửng sốt, nhanh chóng bỏ qua rồi đuổi theo hướng khác.

Hai người đuổi theo tôi, chẳng mấy chốc đã đến một nhóm tòa nhà đang xây dở ở thành phố Tân Dương.

Người đó lao vào tòa nhà đang xây dở và biến mất.

Trình Uyên cau mày.

Anh đột nhiên cảm thấy hơi thở của mình có chút hụt hẫng, trong lòng có chút bồi hồi.

Đây dường như là một dấu hiệu của ngộ độc.

Vì vậy, hấn vội vàng vận hành Nội Lực trong cơ thể, nhưng lần hoạt động này, hấn kinh ngạc phát hiện toàn bộ Nội Lực trong cơ thể đều đã biến mất.

Nó thực sự bị nhiễm độc!

Vẫn có những người có thể đầu độc anh ấy

Trình Uyên cảm thấy khó tin ngay lập tức, đồng thời, anh cảm thấy chóng mặt.

Vì vậy, anh ta nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, muốn gọi điện thoại cho Lý Tô và nói cho anh ta biết vị trí của mình.

Nhưng tại thời điểm này

Với một tiếng “rầm”, một cơn gió mạnh đột ngột từ phía sau ập đến.

Trình Uyên nhanh chóng cúi đầu né tránh, nhân tiện tông mạnh vào người phía sau.

“Bùm!” Một tiếng nổ lớn, người đàn ông bị Trình Uyên đâm bay ra ngoài.

Nhưng bản thân Trình Uyên không cảm thấy hài lòng về điều đó.

Có thể là do hấn luyện tập quá cường độ cao khiến cho độc tố phát tác rất nhanh, chóng mặt liền biến thành quả đất quay

cuồng.

Cuối cùng, điện thoại không gọi ra, và anh ấy ngất đi trong bóng tối.

Trình Uyên chưa bao giờ mơ rằng mình sẽ được lên tuyến ở thành phố Tân Dương.

Không biết đã qua bao lâu, khi tỉnh lại, anh thấy mình đang nằm trên một chiếc giường sắt không có chăn ga gối đệm. Tay và chân anh bị trói bởi những sợi xích dày cộp ở cổ tay.

Xung quanh là những bức tường vữa và cửa sổ không kính, có một luồng gió thổi từ cửa sổ.

Ánh sáng khá đủ, nhưng vị trí anh nằm quay mặt về phía mặt trời và mở mắt ra khiến mắt anh hơi cay.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai anh.

“Thực đây”

Trình Uyên giật mình, vội quay lại nhìn nguồn phát ra âm thanh.

Giọng nói rõ ràng đã được xử lý bởi một bộ thay đổi giọng nói, và nó rất khàn. Không chỉ vậy, thứ mà Trình Uyên tận mắt nhìn thấy là một thân hình gầy gò đeo khẩu trang và mặc áo choàng trong rạp chiếu phim, không thể phân biệt được nam nữ.

“Bạn có thể đoán ai đã yêu cầu tôi giết bạn.”

Giọng điệu của người này như đang đùa cợt, như thể anh ta đã coi Trình Uyên như một con cừ non có thể bị giết thịt theo ý muốn.

Nhưng trên thực tế, Trình Uyên đã bí mật thử nó, và cậu ấy quả thực rất yếu đuối. Nội Lực trong cơ thể không thể hoạt động, và sợi xích sắt mỏng trên cẳng tay không thể đứt rời.

Đừng sợ, đừng nói về điều đó, Trình Uyên đang rất ngạc nhiên vào lúc này, có lý khi nói rằng những chất độc thông thường sẽ không ảnh hưởng gì đến anh ta, nhưng

Anh ta không trả lời câu nói của người Lạ mặt mà thay vào đó là hỏi: “Bạn là ai?”

Anh chàng Lạ mặt “haha” cười nói: “Không đoán được ai đã khiến tôi giết anh”.

“Anh là nam hay nữ” Trình Uyên cau mày hỏi.

Chương 1192

Anh chàng Lạ mặt rất tức giận, bất ngờ nói giận dữ: “Hừ, mày dám cho tao xem cảnh mày chết”.

Cả hai đã có một vài cuộc trò chuyện ngắn ngủi, nhưng môi của họ hoàn toàn không giống nhau. x

Khi anh chàng trên Lạ mặt hỏi Trình Uyên, Trình Uyên không trả lời một lời mà thay vào đó, anh ta chăt vắn với tư cách cấp trên.

Do đó, người dùng Lạ mặt không hài lòng.

“Nếu anh muốn giết tôi, tại sao vừa rồi anh không giết tôi?”
Trình Uyên chế nhạo, trong lòng không khỏi có chút áy náy về chỉ số IQ của người này: “Đợi khi tôi tỉnh lại, để tôi đoán xem ai đã hỏi cô. để giết tôi và điều gì đã xảy ra? Bạn có muốn tôi hứa với bạn nhiều hoa hồng hơn ”

Anh chàng Lạ mặt rõ ràng đã bị choáng một lúc.

Trình Uyên bình tĩnh nói: “Cho nên, người không tới giết ta, mà là để thương lượng điều khoản với ta.”

Anh chàng Lạ mặt sững sờ một hồi, rồi bất ngờ ra tay mà Trình Uyên không ngờ tới.

Anh ta thực sự duỗi tay ra và gỡ đầu, như thể những người bình thường có chút điên tiết khi họ gặp khó khăn.

Ngay sau đó, Lạ mặt anh chàng bất ngờ khịt mũi và giận dữ nói: “Hừ, đừng khách khí, tao đây giết mày!”

“Anh không phải!” Trình Uyên bình tĩnh nói.

Bọn Lạ mặt lại bắt đầu vò đầu bứt tóc, sau đó có vẻ thỏa hiệp: “Được rồi, được rồi, ta không ở đây giết người, ta chỉ được người ta giao cho giữ người.”

“Ý anh là gì?” Vẻ mặt Trình Uyên đanh lại.

Anh chàng Lạ mặt chế giễu nói: “Ừ thì được người khác giao phó, phải giữ cô ở đây hai ngày”.

“Hai ngày” Biểu hiện của Trình Uyên cuối cùng cũng thay đổi.

“Ừ, hai ngày.” Anh chàng Lạ mặt cười đắc thắng: “Hai ngày sau, khi Lý Nam Địch kết hôn với người khác, cô ấy bị những người đàn ông khác đè dưới thân, đau đớn khóc lóc. Sau khi cơn chín, tôi sẽ đưa nó về bạn!”

Khi nghe điều này, một làn sóng tức giận không tên nổi lên, như muốn xuyên thủng đỉnh đầu. Trình Uyên tròn mắt.

Hắn nghiên răng nghiên lợi, từng cái từng li từng tí chen vào kẽ răng: “Người thả ta ra ngay, ta có thể tha cho người không chết, bằng không.”

Lạ mặt anh chàng chế giễu: “Nếu không thì sao?”

“Cho dù ta thả người đi, người còn có thể làm gì.”

“Em định lấy một cuộc hôn nhân?”

“Nhưng Lý Nam Địch dường như không để ý đến anh.”

“Cha mẹ của Lý Nam Địch không hài lòng khi anh ở bên cô ấy. Anh có tư cách gì để phản đối cuộc hôn nhân?”

Nghe những lời này, vẻ mặt của Trình Uyên đột nhiên ngưng trệ.

Anh ta choáng váng.

“Ừ” hẩn trong lòng tự hỏi: “Ta có tư cách gì phản bác?”

Lạ mặt anh chàng chế giễu nói: “Tao thuyết phục mày ở đây hai ngày, để đường ai nấy đi”.

“Vốn dĩ người ta không liên quan gì đến người, thả người đi cũng không làm gì được. Ở lại đây cũng không mất gì, đúng không?”

“Về phần Lý Nam Địch, ai kết hôn là quyền của chính mình, đúng không?”

“A, cho dù Lý Nam Địch cùng người có quan hệ, chuyện đó cũng không trôi qua sao?”

“Ngay cả khi cô ấy không thể sinh con trong tương lai, đó là việc của riêng cô ấy, đúng không?”

“Cùng lắm là Khâu Thiệu Thành chơi với nó chán rồi, tôi không thích thì vứt bỏ cô ấy, không liên quan gì đến anh đúng không?”

“Về phần Khâu Thiệu Thành, mặc dù anh ấy thực sự vô tư, nhưng quả thật có rất nhiều phụ nữ ở riêng, và anh ấy đã quan hệ với nhiều phụ nữ, còn có thể dỗ dành các cô gái nhỏ. bạn.”

“Có người, người phải để cho nàng đựng phải tường nam, không đánh cũng sẽ không nhìn lại.” X

“Và đối với một số người, ta phải để anh ta nhìn thấy quan tài. Nếu bạn không nhìn thấy quan tài, người sẽ không rơi lệ.”

“Bạn nói những gì tôi nói là đúng”

Mỗi lời anh chàng trên Lạ mặt nói như một nhát dao cứa vào tim Trình Uyên.

Chương 1193

Hắn bắt đầu giãy dụa, bắt đầu giãy dụa kịch liệt, xích sắt “ầm” “ầm ầm”, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không thể thoát khỏi.

Anh ta hét lên với anh chàng Lạ mặt: “Mày thả tao ra! Mày mà nói chuyện với tao thì tao xé xác mày!”

Anh chàng Lạ mặt vừa đập, vừa đập và nói với vẻ mỉa mai: “Yo-yo-yo, anh vẫn đang đấu tranh với em, em đang thắc mắc, khi cưới ai đó, anh làm gì mà vội vàng như vậy, và họ không nói cưới vợ bạn, “Lý Nam Địch không liên quan gì đến bạn!”

Trình Uyên trán nổi gân xanh dữ dội, anh tức giận hét lên: “Xi, cô ấy là người phụ nữ của tôi! Người phụ nữ của tôi sắp rụng một sợi tóc, tôi sẽ co rúm cô lại!”

“Ừ, đàn bà của anh” dân mạng Lạ mặt không nhìn được cười: “Có ai nhận ra không?”

“Mẹ kiếp, ông chú!” Trình Uyên giận dữ mắng.

Anh chàng trên Lạ mặt chế giễu rằng: “Hãy cho tôi thấy sự chân thành của bạn”.

Sau đó, anh ta ném một con dao trước mặt Trình Uyên.

“Dao rất mỏng, liên tục phải cắt dây xích, nhưng có thể dùng miệng mà mài từ từ, hai ngày nữa có thể cắt đứt.”

“Tất nhiên, nếu bạn không kiệt sức.”

Trình Uyên liếc nhìn con dao mà anh chàng Lạ mặt ném về phía mình, và chửi: “Thằng khốn nạn!”

“Tao lừa mày thì làm được gì” Lạ mặt anh chàng cười.

Trình Uyên không thể không nhắm mắt.

Nhưng những lời mà anh chàng trên Lạ mặt nói và những lời Khâu Thiệu Thành nói trước đó dần dần hiện lên những hình ảnh trong đầu khiến tim anh đập nhanh.

Trái tim anh bắt đầu rỉ máu.

Đừng!

Anh không thể để Lý Nam Địch rơi vào tay Khâu Thiệu Thành.

Anh ta không thể chịu đựng được hậu quả chết tiệt!

Trong khoảnh khắc, một quyết định điên rồ dường như được đưa ra trong lòng anh.

Trình Uyên đột ngột mở mắt ra, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh, lạnh giọng nói với gã Lạ mặt: “Anh thậm chí không thể tưởng tượng nổi sự hy sinh và hy sinh mà Lý Nam Địch dành cho tôi.”

“Vì vậy, bạn không thể tưởng tượng những gì tôi quan tâm đến cô ấy. Tôi sẽ không để loại chuyện này trở thành hiện thực, cho dù tôi phải trả bất cứ giá nào.”

Nói đến đây, anh ta đột nhiên cúi đầu xuống, dùng miệng cầm con dao lên.

Anh chàng Lạ mặt đột nhiên quay lại nhìn Trình Uyên, dường như nhận ra điều đó không ổn. x

Chắc chắn rồi, Trình Uyên không nói một lời nào, và dùng con dao trong miệng chém vào cánh tay mình.

Chỉ có một sợi xích sắt, khóa chặt tay chân của Trình Uyên và cuối cùng buộc một đầu khóa lại, chỉ cần một cánh tay của anh thoát ra là có thể thoát khỏi xiềng xích.

Và với việc dao mài dây chuyền, rõ ràng dân mạng Lạ mặt đang đùa với anh, họ đang chơi với anh.

Nhưng sự lựa chọn của Trình Uyên là

Cắt một cánh tay của chính mình để thoát khỏi xích sắt.

Điều này vượt qua sự mong đợi của Lạ mặt, và cô chưa bao giờ ngờ rằng Trình Uyên lại quyết tâm đến vậy.

“Ta đi, người thật!”

Khi con dao trong miệng Trình Uyên chuẩn bị cứa vào cánh tay, anh chàng Lạ mặt bất ngờ tát vào con dao, con dao thốt lên.

“Cang Cang!” Ngã xuống đất vang lên một tiếng.

Anh chàng Lạ mặt nghiêng đầu nhìn Trình Uyên, khàn giọng hỏi: “Anh đánh gãy tay vì một người phụ nữ có ngu ngốc không?”

Trình Uyên trừng mắt nhìn cô, và nói một cách hợp lý: “Cô không hiểu gì cả!”

Chương 1194

“Haha” Anh chàng Lạ mặt bỗng mỉm cười.

Phần lớn cơn giận của Trình Uyên đột nhiên bị dập tắt vào lúc này.

Bởi vì những người Lạ mặt sau đó đã loại bỏ các mặt nạ opera trên khuôn mặt của họ.

Đó là khuôn mặt của một người phụ nữ chỉ ngoài ba mươi tuổi.

Và khuôn mặt này vô cùng quen thuộc.

“Dì Hai” Trình Uyên ngạc nhiên.

“OK, bạn đã vượt qua bài kiểm tra!”

Người di thứ hai của Lý Nam Địch, một phụ nữ đã được cứu sống hai lần. x

Cũng chính vì cô mà Bạch An Tương đã lấy lại được khả năng sinh sản của mình, vì vậy

Trình Uyên hiểu rằng nếu bị thay thế bởi một người bình thường thì không thể hạ độc được Trình Uyên, và chỉ có một

gã diên y học như Lý Nam Địch mới có thể làm được.

“Đừng lo lắng, tôi có kinh nghiệm về phương diện này. Tôi sẽ từ từ giúp Hà Hoa điều chỉnh cơ thể và khôi phục quyền làm mẹ cho cô ấy.”

Sau khi nâng xích sắt của Trình Uyên lên, dì hai cười nói.

Lúc này Trình Uyên vẫn còn sốc và không thể chịu đựng thêm được nữa.

Dì hai cười nhẹ: “Đừng trách anh trai và chị dâu, bọn họ mặc dù đã ở nước ngoài nhiều năm như vậy, nhưng tư duy vẫn rất truyền thống, không thể chấp nhận quan niệm tiên tiến này đối với một thời gian. “

“Tiên Niệm” Trình Uyên cảm thấy lời nói của cô có chút vô lý, nhưng cô không thể phản bác lại được, anh không nghĩ là tiên, anh chỉ biết rằng anh không muốn nhìn thấy Lý Nam Địch bị người khác chiếm đoạt.

Đặc biệt là một nhân vật phản diện như Khâu Thiếu Thành phạm tội âm thịnh dương suy.

Nhưng đã nói như vậy thì đó luôn là lỗi của chính mình.

“Dì Hai, ý của cô là” Trình Uyên thận trọng hỏi.

Dì hai cười nhẹ, vỗ vỗ vai Trình Uyên nói: “Tôi cũng rất truyền thống.”

“À” Trình Uyên sắc mặt hơi thay đổi.

Tuy nhiên, người dì thứ hai ngay lập tức mỉm cười trở lại:
“Nhưng, tôi không bối rối. So với cách truyền thống, tôi quan tâm nhiều hơn đến cuộc sống của Nam Địch và liệu anh ấy có hạnh phúc hay không.”

“Đối với bạn thì”

“Không sao, vẫn đơn giản nhưng nếu triển khai thực sự thì quả là một vấn đề khó lựa chọn.

Tuy nhiên, Trình Uyên không hề do dự.

Vẻ nhẹ nhõm thoáng qua trên khuôn mặt dì hai, dì thở dài:
“Lừa người thì may quá!”

“Nhưng đừng lo lắng, trái tim của Nam Địch vẫn ở bên em.”

Trình Uyên sững sờ một lúc, nhưng sau đó nét mặt bỗng trở nên buồn bã, chua chát nói: “Nhưng Lý Nam Địch đã từ chối tôi rồi.”

Dì hai cười nói: “Đến lúc này thì phải hiểu bố chồng, mẹ vợ tương lai của mình”.

“Ừ” Trình Uyên.

“Khâu Thiều Thành rất vui khi biết bạn đã có thông tin về vợ con của mình. Anh ấy đã báo tin này cho chị dâu và anh trai tôi.”

“Chị dâu và anh cả của tôi ngay lập tức tức giận, nhưng vì họ bị ép buộc phải hợp tác với tập đoàn Nhiên Hề của anh, không dễ dàng xé da cắt thịt ở nơi công cộng. Vì vậy, chị dâu tôi đã gọi điện cho Nam Địch và nói rằng anh trai tôi bị ốm nặng. Đó là lý do tại sao Nam Địch bị lừa. Hãy trở lại. “

“Sau khi lừa lại, chị dâu dọa khóc, làm phiền rồi treo cổ tự tử. Nam Địch phải đồng ý kết hôn với Khâu Thiều Thành. Nam Địch rất có hiếu, làm sao cô ấy có thể từ chối”

“Cho nên, cô ấy cũng bị cưỡng bức.”

Nghe lời dì hai nói, lòng Trình Uyên chợt se lại.

Chỉ cần Lý Nam Địch không hận anh từ tận đáy lòng, mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng.

Nó dễ dàng để xử lý, nhưng nó cũng cần phải được thực hiện.

“Vậy, tôi phải làm sao” Trình Uyên hỏi dì hai.

Dì hai nói: “Làm sao bây giờ lại càng phải nghiêm túc.”

Nói xong, cô ấy nở một nụ cười ranh mãnh với Trình Uyên.

Chương 1195

Đêm càng ngày càng tối.

Trong phòng tổng thống của khách sạn thành phố Tân Dương.

“Họ Lý của chúng ta bị người làm cho mất mặt hoàn toàn!”

Lý Hải sắc mặt đen lại, chỉ vào Lý Nam Địch đang ngồi trên sô pha mắng.

Có bốn người trong phòng.

Li Hai, Lý Nam Địch, Hà Hoa và Khâu Thiếu Thành.

Hà Hoa ngồi cùng Lý Nam Địch, bảo vệ Lý Nam Địch nói với Lý Hải: “Được rồi, anh nói vài câu đi, Địch Địch biết hết chuyện rồi.”

“Hừ!” Lý Hải hừ lạnh một tiếng.

Và Hà Hoa nắm tay Lý Nam Địch và thuyết phục: “Hà Hoa, bạn đã thấy nó hôm nay. Thiếu Thành đã vui lòng gửi cho anh ấy một lời mời, nhưng thay vì anh ấy đánh Thiếu Thành. Bạn nói, anh ấy nên thực sự quan tâm. Bạn sẽ làm điều này”

“Có nghĩa là anh ta quá chiếm hữu và quá ích kỷ, không xem xét cảm xúc của bạn, cho nên nếu bạn thật sự đi theo anh ta, thì bạn sẽ ở trong hố lửa.”

“Về phần Thiệu Thành, tuy rằng không bằng hẳn, địa vị không cao, tay nghề không bằng, học rộng cũng không bằng những người khác.”

Khi những lời này vừa nói ra, tai của Khâu Thiệu Thành lập tức khiến cho sắc mặt của anh trở nên vô cùng xấu xí và xấu hổ.

Nhưng sau đó Hà Hoa dường như nhận ra lời mình nói có chút không thích hợp nên vội vàng nói: “Thiệu Thành ít nhất so với người bình thường, ưu điểm lớn nhất của Thiệu Thành chính là không có vợ con. Trình Uyên có thể.” không so sánh điều này.”

“Nếu Trình Uyên muốn ly hôn, cha mẹ anh ấy sẽ không phải là những người không sáng suốt như vậy, nhưng chúng ta đã điều tra hết rồi, em biết rồi đúng không, anh ấy nhất định sẽ không ly hôn, anh ấy yêu vợ hơn thích em, đúng không?”

Lý Nam Địch rất buồn, cô cúi đầu không nói gì.

Cảnh tượng xảy ra ban ngày khiến trái tim cô tan nát.

Sau nhiều lần giảng co, cô từng nghĩ rằng mình không liên quan gì đến Trình Uyên, nhưng cô đã đốt cháy hình bóng của anh trong tim, và cô không thể dứt ra được.

Một tai nạn trong hầm thứ ba đã gây ra những thay đổi khó lường.

Một bên là núi kiêu, một bên là biển lửa, dù quyết định như thế nào, bạn dường như sẽ phải đối mặt với những tổn thương không thể cứu vãn.

Tuy nhiên, vào lúc này, Bạch An Tương đã đứng dậy và giúp cô lấp đầy biển lửa, và nói: “Đến, đi đây!”

Cô cảm thấy rằng mình cuối cùng đã mở ra mùa xuân, nhưng cô không bao giờ mong đợi rằng cuối cùng cô sẽ thua các khái niệm thế tục.

Khâu Thiều Thành vừa đánh vừa nóng bàn ủi, vội vàng quỳ một gối xuống, hứa với Lý Nam Địch: “Đừng lo lắng, Hà Hoa, chỉ cần em lấy anh, anh sẽ đối xử tốt với em cả đời!”

Trong lòng Lý Nam Địch ngập tràn chua xót vô hạn, cô nhắm mắt lại, thở dài: Thế là xong.

Sau đó, anh ấy đứng dậy từ từ và nói, “Tôi mệt.”

Nói xong chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi.

Khâu Thiều Thành quỳ xuống trước mặt cô, trông càng thêm xấu hổ.

Hà Hoa cũng có vẻ xấu hổ.

Thay vào đó, Lý Hải nghiêm nghị nói: “Dừng lại”.

Lý Nam Địch dừng lại.

“Thieu Thành tỏ tình với ngươi, ngươi làm sao có thể thờ ơ”
Lý Hải khiển trách.

Lý Nam Địch chậm rãi quay lại, với một chút buồn bã trong nét mặt, và nói, “Không phải là đã quyết định tổ chức hôn lễ vào ngày một rồi sao?”

Nói xong, Lý Nam Địch ngẩn ra, đẩy cửa ra, trở về phòng ngủ của mình.

Trong phòng khách, cả ba nhìn nhau.

“Thằng nhóc này” Lý Hải điềm nhiên nói.

Hà Hoa vừa kết thúc trò chơi: “Được rồi, nói vài câu đi.
Không phải Địch Địch đều đồng ý kết hôn với Thieu sao.”

Chương 1196

Mặc dù Khâu Thiều Thành cảm thấy xấu hổ, nhưng anh ấy vẫn rất vui khi nghe thấy điều này, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Lý Hải khịt mũi và nói với Khâu Thiều Thành, “Hãy đến tiêu Khâu và uống một ly với tôi.”

“Eh eh!” Khâu Thiều Thành vội vàng gật đầu.

Mặt khác.

Lý Nam Địch trở về phòng, đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa, từ từ nhắm mắt lại.

Nước mắt lặng lẽ trượt dài trên gương mặt.

Trong tâm trí anh, bóng dáng của Trình Uyên cứ lớn vồn.

Quá khứ của họ cũng rất sống động.

Kết hôn với Khâu Thiều Thành, hãy quên đi Trình Uyên, nơi dễ dàng như vậy

Nhưng cô không còn cách nào khác, Hà Hoa buộc phải chết, cô thật sự có thể nhìn mẹ mình gặp tai nạn sao

Từ nỗi buồn không còn kiềm chế được cảm xúc, nước mắt cứ thế nối nhau tuôn rơi.

Ngay sau đó.

Đột nhiên, một mùi quen thuộc phả vào mặt cô, và sau đó cô cảm thấy đôi môi mềm mại của mình bị bao phủ bởi một thứ khác.

Lý Nam Địch sửng sốt, dùng hết sức đẩy người đàn ông đột nhiên xuất hiện trong phòng ngủ của cô ra, cố gắng ôm lấy cô.

“Ai” cô ấy kêu lên.

Sau đó anh ta choáng váng.

Bởi vì chính là Trình Uyên với nụ cười trên môi xuất hiện trước mặt cô.

Đối với Trình Uyên, muốn âm thầm len vào phòng của bọn họ quả thực là chuyện tầm thường, chưa kể khách sạn Tân Dương vẫn là tài sản của tập đoàn Nhiên Hê.

“Anh” cô nhanh chóng hạ giọng.

Nhưng người vừa mắng vài người ở phòng khách bên ngoài.

“Có chuyện gì vậy, Hà Hoa” Giọng Hà Hoa vọng vào phòng ngủ.

Lý Nam Địch sợ hãi che miệng lại, sau đó chậm rãi nói:
“Không sao, tôi đang cởi quần áo rồi ngủ, anh đừng vào!”

“Ồ, gọi mẹ nếu mẹ có chuyện gì.” Hà Hoa nhắc nhở.

“Ừ!” Lý Nam Địch ngoan ngoãn gật đầu, sau đó vươn tay lau nước mắt trên mặt, tức giận nhìn Trình Uyên. x

“Anh đang làm gì ở đây” cô ấy hỏi với một giọng nhỏ.

Trình Uyên tro trên bước tới, ôm chầm lấy cô và thì thầm:
“Anh nhớ em!”

Lý Nam Địch lại cố gắng đẩy anh ra, lại giả dối nói, khó chịu:
“Tôi nói, chúng ta không sao, anh!”

Trước khi nói xong, miệng cô lại bị Trình Uyên bịt kín.

Giờ cô đã biết đây là chuyện không nghe lời của mình, Trình Uyên làm sao có thể co lại được nữa?

“Em là người phụ nữ của anh!” Anh độc đoán nói, điên cuồng hôn Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch giãy dụa, một giọt nước mắt trong veo lại xẹt qua khóe mắt.

Tuy nhiên

Lần này Trình Uyên biến thành quái thú.

Anh cùng nhau xé quần áo của cô và đè cô xuống giường

“Hà Hoa, có chuyện gì vậy, em bị ốm à?”

Giọng nói lo lắng của Hà Hoa lại vang lên từ ngoài cửa.

Trình Uyên sợ hãi lập tức dừng lại, Lý Nam Địch cũng che miệng lại.

Vì vậy, Trình Uyên nhìn thấy ánh sáng lấp lánh trong khóe mắt cô.

“Tôi không sao, có lẽ tôi đã ăn phải thứ gì đó không tốt và bụng tôi cảm thấy khó chịu. Một lúc nữa sẽ khá hơn.”

Ép mình thở thẳng ra, Lý Nam Địch đáp lại.

Hà Hoa đang ở ngoài cửa rất lo lắng, cô định mở cửa phòng cho Lý Nam Địch, nhưng vặn nắm cửa và phát hiện cửa đã bị khóa từ bên trong.

Vì vậy, cô ấy nói một cách lo lắng, “Hà Hoa, mở cửa và cho tôi vào.”

Chương 1197

Lý Nam Địch sửng sốt một chút, vội vàng nói: “Mẹ, không phải, con là bác sĩ, con uống thuốc rồi sẽ ổn thôi. Mẹ đừng vào, con đã cởi quần áo rồi.” x

Hà Hoa cau mày, trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Tuy nhiên.

Lý Hải đang ngồi uống rượu với Khâu Thiếu Thành trên bàn cà phê trong phòng khách, tức giận nói: “Được rồi, để cô ấy nghỉ ngơi đi. Anh không thể không đi vào.”

“Vâng, thưa cô, Cảnh Trang là giám đốc bệnh viện.” Khâu Thiếu Thành cũng nói.

Cả hai người đều hơi say.

Hà Hoa rên rỉ một tiếng, thở dài rồi hét vào trong phòng: “Hà Hoa, nói cho mẹ nghe xem có đau không.”

“À, tôi hiểu rồi!” Lý Nam Địch trả lời khéo léo.

Trong phòng, Lý Nam Địch bị Trình Uyên đè lên, dùng tay đâm vào ngực Trình Uyên, tức giận nói: “Cô nghĩ tôi là ai?”

Cảm giác căng thẳng không thể giải thích được khiến Trình Uyên cảm thấy vừa hồi hộp vừa kích động, không còn kiềm chế được bản thân, cười xấu xa nói với Lý Nam Địch: “Anh coi em như người phụ nữ của anh!”

“Đừng mà!”

Qua nửa giờ, Trình Uyên trần truồng, ôm Lý Nam Địch cũng trần như nhộng nằm nghiêng ở trên giường. Trong khi Lý Nam Địch quay lưng về phía Trình Uyên, khuôn mặt cô ấy đỏ bừng, nhưng trong mắt cô ấy có một nỗi buồn.

Âm thanh trong phòng khách bên ngoài yên tĩnh hơn.

Họ có thể nghe thấy rằng, dưới sự thuyết phục của Hà Hoa, cuộc uống rượu giữa Lý Hải và Khâu Thiếu Thành cũng đã kết thúc, và họ bắt đầu trở về phòng ngủ của chính mình.

Trước khi trở lại phòng, Hà Hoa hỏi Lý Nam Địch: “Hà Hoa, em ngủ chưa?”

Lý Nam Địch im lặng, Hà Hoa đợi một hồi, có thể là vì cho rằng Lý Nam Địch đã ngủ nên mới rời đi.

Sau một vài cơn mưa

Tổ trúc của Li Jing nằm trong vòng tay của Trình Uyên, im lặng.

Trình Uyên có thể cảm nhận được nhiệt độ tỏa ra từ cơ thể nóng bỏng và tâm trạng chán nản của cô, vì vậy anh nhẹ nhàng

an ủi cô.

“Đừng lo lắng, tôi có tất cả mọi thứ.”

Lý Nam Địch cái đầu nhỏ, nhìn chăm chăm lồng ngực của hấn vắn vẹo.

Trình Uyên ngửa ngực.

“Cô không hiểu!” Lý Nam Địch khẽ thở dài, “Tôi biết mẹ tôi tham gia làm trò như chết hơn, nhưng tôi thật sự không dám để bà ta mạo hiểm nữa.”

“Ngày đó cô ấy thật sự đã nuốt phải thuốc ngủ, nếu không phải tôi chạy tới kịp thời.”

“Khi tôi còn trẻ, tôi mắc bệnh”

Thật ra, quá khứ của Lý Nam Địch đã được kể cho Trình Uyên nghe, nhưng khi cô nhẹ nhàng nhắc lại, anh vẫn cảm động.

Giống mẹ vợ Lý Ninh Quyên cũng như mẹ ruột của mình, họ đều có một điểm chung.

Cho dù họ là kẻ xấu trong mắt người khác hay là những kẻ khôn nạn hay thậm chí là kẻ tâm thường. Nhưng anh không ngần ngại bảo vệ những đứa con của mình.

Họ thậm chí đã hy sinh mạng sống của mình cho anh, cho cô và cho cô ấy.

Vì vậy, Trình Uyên ngay lập tức thay thế câu chuyện của Lý Nam Địch và cảm nhận lại tình mẫu tử.

“Vậy sau này, cậu không được bắt nạt tớ như thế này nữa.”
Cuối cùng, Lý Nam Địch nghiêm nghị cảnh cáo Trình Uyên:
“Nếu cậu lại dám bắt nạt tớ như thế này, tớ sẽ cho cậu xem.”

Trình Uyên ôm chặt cô vào lòng, bên tai cô nói: “Đừng lo lắng, ngày nào anh cũng bắt nạt em như thế này, cũng chỉ là bắt nạt thôi.”

“Anh” Lý Nam Địch ngẩn người.

Trình Uyên thì thầm vào tai cô: “Tôi đã gặp dì hai của tôi, cô ấy đã nghĩ ra cách cho chúng tôi.”

Trình Uyên thì thầm vào tai Lý Nam Địch.

Chương 1198

Nghe đến đây, Lý Nam Địch đột nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc:
“Không sao chứ?”

“Nó rất hợp với tính khí của cậu!” Trình Uyên trêu chọc.

Lý Nam Địch khuôn mặt đỏ bừng, và nước mắt của cô ấy vỡ ra thành một nụ cười.

Nhìn thấy cô cười, Trình Uyên cũng cười theo, cũng giúp Lý Nam Địch lau nước mắt trên mặt, hôn lên trán cô một cái.

Trước bình minh, Trình Uyên trở lại Vịnh Ánh Trăng.

Vốn dĩ định lặng lẽ trở về phòng, nhưng kết quả là vừa bước vào cửa đã phát ra tiếng “khục khục”, sau lưng liền vang lên một trận gió mạnh.

Biểu hiện của Trình Uyên thay đổi, anh nhanh chóng quay người đi trốn.

“phun!”

Một hồ hện hò được đóng đinh vào bức tường phía sau anh ta.

“Không sao, tay nghề không tệ.” Thương Vân nói vào tai Trình Uyên với giọng đùa cợt: “Xem ra tôi chưa bị tình yêu tan vỡ làm cho choáng ngợp.”

Nhìn thấy Thương Vân, đầu của Trình Uyên lớn lên một hồi, rồi tức giận nói: “Thằng bệnh chết tiệt, nửa đêm không ngủ, đánh lén kiểu gì vậy?”

Thương Vân vội vàng bước ra khỏi phòng khách.

Cầm trên tay một ít rượu mùa đông, cô vừa ăn vừa cười nói: “Chủ yếu là để xem anh có thể giúp em hay không.”

Trình Uyên hừ lạnh, cũng lười quan tâm đến cô, muốn trở về phòng đi ngủ.

Nhưng Thương Vân đột nhiên nói: “Này, thời gian đã ấn định ở đó. Ngày một, chúng ta sẽ rời khỏi kinh thành và đi đến các nước phía nam. Anh lo việc riêng. Tối mai anh phải rời đi.”

“Nhanh quá” Trình Uyên đột nhiên giật mình.

Thương Vân tựa vào trước mặt hắn cười khẽ, “Còn không mau đi?”

Trình Uyên cau mày.

Hai ngón tay tươi tốt của Thương Vân nhéo một quả táo tàu, đưa tới miệng Trình Uyên: “Ăn một viên.”

Trình Uyên gạt tay cô ra và nhàn nhạt nói: “Ra vậy.”

Nói xong anh bước về phòng.

“Sẽ gấp gáp sao?” Thương Vân đạo đức giả, phía sau lo lắng hỏi.

“Vâng!” Trình Uyên không nhìn lại.

Sau khi lên lầu, Thương Vân nâng niu chiếc mũi nhỏ nhắn của Qiong, nhìn theo cách của Trình Uyên, cười toe toét và tự nhủ: “Ừ.”

Ngày thứ hai, Trình Uyên sáng sớm đã đến tập đoàn Nhiên Hê.

Mặc dù mọi chuyện của tập đoàn Nhiên Hê đều do Tiêu Mục xử lý, nhưng đây là lần đầu tiên họ hợp tác với một công ty ở một nước Châu Âu, cuối cùng bên kia vẫn hy vọng Trình Uyên có thể tiến tới.

Phòng họp rộng rãi, sáng sủa và sang trọng, có đầy đủ các vị lãnh đạo quan trọng của hai bên.

Cha của Lý Nam Địch, ông Lý Hải, là giám đốc của một công ty nước ngoài.

Trình Uyên đẩy cửa đi vào, mọi người đứng dậy, Tiêu Mục nhanh chóng nhường chỗ dẫn đầu.

Lý Hải khẽ cau mày, nhưng anh cũng đứng dậy đi đến trước mặt Trình Uyên và đưa tay ra bắt tay Trình Uyên.

Trình Uyên cũng mỉm cười tự nhiên và bắt tay anh.

“Sếp Cheng, đây là thỏa thuận hợp tác của chúng ta, cũng như là kế hoạch do chúng ta cung cấp. Mời anh xem.” Lý Hải hai tay kính cẩn đưa một số tài liệu cho Trình Uyên.

Trình Uyên nhanh chóng nhận lấy bằng cả hai tay.

Rốt cuộc là cha của Lý Nam Địch, và Trình Uyên phải cho ông ta đủ mặt.

“Không phải em đã xem hết rồi sao” Trình Uyên hỏi Tiêu Mục.

Tiêu Viễn cười nói: “Ta nghĩ không ra vấn đề gì, nhưng bên kia vẫn là muốn người tự mình quyết định.”

Trình Uyên gật đầu nói với Lý Hải: “Chú Lý, mời ngồi.”

Lý Hải cau mày, tựa hồ có chút không vừa lòng với Trình Uyên và chức danh của anh ta, nhưng cũng không có biểu hiện gì nhiều, vì vậy anh ta ngồi trở lại chỗ của mình.

Chương 1199

“Mọi người ngồi xuống.”

Trình Uyên ra hiệu, rồi đảo mắt theo kiểu đối phó.

Sau khi đọc xong, ký tên, đóng lại thông tin đưa cho Tiêu Viễn, cười nói: “Cứ theo thỏa thuận.”

Sau đó là những trao đổi đơn giản về một số chi tiết.

Họp xong, Trình Uyên bước ra khỏi phòng họp.

“Trình Uyên.”

Khi anh đi xuống cầu thang, có người phía sau đột nhiên gọi anh.

Trình Uyên hơi giật mình, sau đó quay đầu lại.

Khâu Thiệu Thành đuổi kịp, đi tới chỗ anh với nụ cười trên môi: “Nói cho anh một tin tốt.”

Trình Uyên cau mày.

Thành thật mà nói, anh không thích người đàn ông này cho lắm.

Sau khi Khâu Thiệu Thành điều tra Trình Uyên, anh ta nói với cha mẹ của Lý Nam Địch về những kẻ ngốc ngày xưa của Trình Uyên. Kết quả là cha mẹ của Trình Uyên thậm chí không cho Trình Uyên cơ hội để giải thích.

Sau đó Trình Uyên đương nhiên sẽ cho người điều tra Khâu Thiệu Thành.

Chuyện này không được kiểm tra thì không sao, nhưng nó thực sự khiến Trình Uyên tức giận.

Khi Khâu Thiệu Thành du học ở nước ngoài, dựa vào gia cảnh của mình, anh ta đã buôn lậu một số di tích văn hóa trong nước và tặng chúng cho một nhà tài phiệt địa phương, do đó đã thu hút được sự chú ý của ông trùm này, và anh ta cũng nhận ra cậu con trai hai tuổi duy nhất của ông trùm là một bố già.

Kể từ đó, anh ta đã ở trong khu vực đó, bắt nạt và thống trị thị trường, và độc đoán.

Theo kết quả điều tra, có vô số phụ nữ mà anh ta đã chơi cùng. Và một số người đang mang thai muốn anh phải chịu trách nhiệm nên đã nhờ “bố già” giúp đỡ và bí mật tống khứ họ đi, có thể ví von là một xác hai chết.

Chỉ là một người như vậy, tôi vẫn muốn dính líu đến Lý Nam Địch

Trình Uyên tự giễu trong lòng.

Tuy nhiên, Khâu Thiệu Thành dường như cố tình muốn chọc giận Trình Uyên, và nói với Trình Uyên với nụ cười trên môi: “Tôi đã cầu hôn Hà Hoa tối hôm qua, và cô ấy đã hứa sẽ kết hôn với tôi, và chúng tôi sẽ tổ chức đám cưới. Ngày mai.”

Trình Uyên không khỏi nheo mắt lại, lạnh lùng nói: “Không phải ta đã hứa với người rất lâu rồi sao?”

Khâu Thiệu Thành giật mình, sau đó nhanh chóng nói: “Ồ, trước đó chính là chú thím của tôi. Tối hôm qua Hà Hoa đồng ý với tôi. Không giống nhau đâu. Đây không giống nhau!”

Trình Uyên không thèm đoái hoài đến anh, xoay người rời đi.

Chỉ là Khâu Thiệu Thành dường như không hài lòng, vì vậy anh ấy lại hét vào mặt Trình Uyên: “Đây, anh có nên chúc phúc cho chúng tôi không?”

“Haha, chắc hẳn bạn đang rất khó chịu đúng không?”

“Nhưng tôi rất vui!”

“Hãy nghĩ về cái đêm mà tôi và Hà Hoa kết hôn, và chúng tôi có một đêm thấp nển trong buồng tân hôn, và tôi đã không thể làm được điều đó!”

Bước chân của Trình Uyên hơi khựng lại, nắm tay siết mạnh, trong lòng dấy lên một sát khí.

Anh ta chậm rãi quay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Khâu Thiệu Thành, nghiêm nghị nói: “Anh lại dám làm ô uế cô ta, giọng điệu này, tôi sẽ giết anh ngay!”

Sát khí của Trình Uyên quá nồng đậm.

Khâu Thiệu Thành chỉ cảm thấy toàn thân chợt lạnh, trong tiềm thức lùi lại một bước.

“Ngươi dám!” Không biết vì sao, đáy lòng hắn nảy sinh một tia sợ hãi.

Đúng lúc này, Lý Hải cũng từ phòng họp đi ra, đi tới trước mặt bọn họ, liếc xéo Khâu Thiệu Thành một cái rồi vô cảm nói với Trình Uyên: “Trình Uyên, tôi hi vọng chúng ta là công khai hay riêng tư!”

Trình Uyên gật đầu, và nói một cách bình tĩnh, “Tất nhiên.”

Đúng lúc này, điện thoại của Lý Hải đột nhiên vang lên.

Anh gật đầu với Trình Uyên, sau đó đi vào thang máy, theo sau là rất nhiều thuộc hạ.

“Chào”

Chương 1200

“Cái gì Nam Địch tự sát?”

Lý Hải bước vào thang máy, thân thể chột chân động, hai mắt mở to đột nhiên kinh ngạc hét lên.

Khi biết tin này, nước da của Trình Uyên và Khâu Thiều Thành thay đổi rõ rệt.

Mọi người vội vã đến bệnh viện.

Sau khi đến bệnh viện, Trình Uyên nhìn thấy Lý Nam Địch trong phòng cấp cứu, và bảy hoặc tám bác sĩ khoa cấp cứu đã vây quanh Lý Nam Địch để giải cứu.

Còn Hà Hoa đứng bên ngoài phòng cứu hộ, vội vàng xoay người.

Nhìn thấy Lý Hải đi tới, Hà Hoa nhất thời ngã quỵ.

“Tôi phải làm sao đây? Tôi sẽ không sống nếu Nam Địch có cuộc sống dài ngắn.” Hà Hoa túm lấy quần áo của Lý Hải, đánh đi đánh lại.

Lý Hải an ủi Hà Hoa: “Bình tĩnh đi, tình huống bây giờ thế nào?”

Hà Hoa không thể nói, anh cứ thẫn thức, và anh tự trách mình: “Tất cả là do con. Tất cả là do con cái chúng ta đã nói với con sáng nay rằng: Mẹ ơi, con không muốn lấy chồng. Con không quan tâm. Vào thời điểm đó. Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều tốt cho cô ấy, tôi cũng đã khiến trách cô ấy. “x

“Lát nữa nàng trở về phòng, đã lâu không có động tĩnh, ta đi vào xem một chút.”

“Cô ấy vừa uống thuốc độc!”

Hà Hoa vội vàng lấy trong túi ra một lọ thuốc rỗng.

“Tất cả đều trách tôi, tất cả đều trách tôi!” Hà Hoa vừa nói vừa khóc.

Khâu Thiệu Thành ở phía sau mở miệng, như thể ngu ngốc.

Nhưng Trình Uyên trực tiếp đẩy mọi người ra, muốn xông vào phòng cấp cứu.

Tuy nhiên, anh đã bị Lý Hải tóm gọn.

“Sao anh lại vào?” Lý Hải giận dữ tố cáo Trình Uyên: “Giờ thì chết tiệt rồi.

Trình Uyên giữ nguyên vị trí.

“Ba” vào lúc này, trong phòng cấp cứu, Lý Nam Địch đột nhiên duỗi tay chỉ vào đây, sau đó yếu ớt kêu lên: “Đừng trách

hấn!”

Khi nhìn thấy điều này, mọi người bước vào.

Lý Hải nắm tay Lý Nam Địch an ủi: “Hà Hoa, hợp tác trị liệu, người sẽ không sao.”

Lúc này, Lý Nam Địch toàn thân đã xanh mét.

Mặt trắng bệch như một tờ giấy trắng, không có chút máu nào.

“Bố, mẹ” cô ấy nói một cách yếu ớt, “Con chỉ muốn kết hôn với Trình Uyên.”

Hà Hoa vừa khóc vừa gật đầu nói: “Mẹ đồng ý, mẹ đồng ý, chỉ cần con không sao, mẹ nói gì cũng được, mẹ đồng ý cái gì cũng được!”

Lý Nam Địch cười.

Nhưng vào lúc này, vẻ mặt Lý Hải nắm tay Lý Nam Địch càng ngày càng trở nên xấu xí.

Anh ta đột ngột đứng lên, hất tay Lý Nam Địch ra, hừ lạnh một tiếng, “Hết sạch rồi!”

Chia tay

Mọi người đều ngạc nhiên.

Ý anh là gì

“Hà Hoa là như thế này,” Trình Uyên lo lắng nói.

Lý Hải vẻ mặt âm đạm, hừ lạnh một tiếng: “Lý Nam Địch, người đã quên, là ai dạy cho người lớp khai sáng Trung y?”

Nhà họ Lý là một dòng họ về y học của Trung Quốc, tuy rằng kiến thức của Lý Hải không bằng dì hai của Lý Nam Địch, thậm chí Lý Nam Địch cũng không bằng Lý Nam Địch, nhưng hẳn không phải hoàn toàn không biết gì, ngược lại còn có y thuật của hẳn. không yếu, lúc đó cũng chính là Lý Hải sư phụ.

Nghे được lời nói của Lý Hải, Lý Nam Địch giật mình, sau đó giả vờ như đã chết, nhanh chóng nhắm mắt lại.

Và Trình Uyên cũng “co ro” trong lòng.

Hà Hoa không biết chuyện gì đang xảy ra, anh càng lo lắng hơn khi nhìn thấy Lý Nam Địch nhắm mắt lại, anh ném người lên người cô và hét lên: “Cảnh Tịnh, đừng làm mẹ cô sợ, Cảnh Tịnh”

Chương 1201

“Được rồi!” Lý Hải kéo Hà Hoa đứng dậy, lạnh giọng quát mọi người: “Cô gái của tôi không sao cả, các người về hết rồi”.

Mọi người nhìn nhau.

“Đi rồi!” Lý Hải đột nhiên cao giọng giận dữ hét lên.

Mọi người đều bị sốc, và sau đó họ rút lui.

sau đó.

“Em làm sao vậy?” Hà Hoa tức giận nói.

Lý Hải lạnh lùng nói: “Huyết mạch và kinh mạch là một số thứ tinh túy nhất của y học Trung Quốc. Trên cơ thể con người có rất nhiều huyết đạo có tác dụng thần kỳ. Trong số đó có một huyết đạo. Nếu kẹt lại thì sẽ”. có dấu hiệu ngộ độc, thậm chí cả mạch. Chúng đều giống nhau. “

“Nhưng là, nó chỉ là tương tự!”

Nói xong, Lý Hải lấy một chỗ trên eo của Lý Nam Địch, rồi từ đó lấy ra một cây kim nhỏ bằng bạc.

“Người phải nói cái gì?” Cầm kim, Lý Hải chất vấn Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch nhắm chặt hai mắt, không dám mở ra, giống như muốn tìm một cái lỗ trên mặt đất chui vào. x

Đầu óc của Trình Uyên cũng trống rỗng.

Làm như thế nào

Ngàn lần tính toán, tôi đã bỏ qua việc Lý Hải là một bác sĩ già của Trung Quốc, hai bà cô này quá đáng tin cậy.

Hà Hoa sau đó mới phản ứng lại, chỉ vào Lý Nam Địch tức giận mắng: “Cô nhóc chết tiệt, có ai như cô không, có như vậy hù mẹ cô không, để tôi nói cho cô biết”

“Cô à, thực ra,” Trình Uyên muốn bảo vệ Lý Nam Địch khi nhìn thấy điều này.

Ai biết

“Tránh ra!” Hà Hoa đột nhiên chỉ vào Trình Uyên tức giận hét lớn: “Cô rút khỏi đây, không có chỗ cho cô nói, tất cả đều là do cô!”

Nhìn thấy điều này, Khưu Thiều Thành không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cười nhạt nói: “Trình Uyên, đây là điều anh đã dạy Hà Hoa làm.”

Trình Uyên không thể phản bác.

Thật sự không có biện pháp gì, bởi vì phương pháp này thật sự là di hai nói với Trình Uyên, Trình Uyên cho Lý Nam Địch ý tưởng.

“Trình Uyên, để tôi nói cho anh biết, Lý Nam Địch, anh sẽ lấy tôi. Dù có giở trò gì thì cũng vô dụng!” Anh chỉ vào mũi Trình Uyên và nói, “Trừ khi chú Lý và dì không đồng ý với Hà Hoa. gả cho ta, nếu không, người chỉ có thể nhìn chăm chăm ta gả nàng về nhà! “

Trong lòng Trình Uyên nảy sinh một nỗi chua xót.

Anh phải làm những điều đã hứa với Thương Vân, nếu không cô sẽ đe dọa đến sự an toàn của Bạch An Tương và con cô, nhưng ngày mai Lý Nam Địch sẽ bị ép gả cho Khâu Thiểu Thành, anh còn có thể nghĩ ra cách gì để ngăn cản?

Thời gian đã thay đổi rất nhanh.

Trong một lúc, Trình Uyên có chút hụt hẫng.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một giọng nói bất ngờ vang lên.

“Các chú, các dì, các chú vẫn chưa nghĩ ra tại sao Hà Hoa lại làm thế này?”

Nghe giọng nói này, tất cả mọi người đều sửng sò.

Thân thể Trình Uyên đột nhiên chấn động.

Ngay cả Lý Nam Địch, người đang giả vờ chết, cũng tò mò mở mắt ra.

Không ai nghĩ rằng Bạch An Tương lại xuất hiện trước mặt mọi người vào lúc này.

Trình Uyên còn ngạc nhiên hơn: “Vợ ời, anh”

Bạch An Tương thậm chí không nhìn Trình Uyên, cô đi thẳng đến chỗ Lý Hải và Hà Hoa, cười nhẹ rồi nói: “Chú và dì, lần này chỉ là một trò đùa thôi, nhưng chú thật sự không sợ trò đùa này sẽ xảy ra. một ngày nào đó sẽ trở thành hiện thực “

Lý Hải ủ rũ, cau mày nhìn mỹ nữ trước mặt, trầm giọng hỏi: “Cô là ai?”

Sự xuất hiện của Lý Nam Địch cũng khiến Khâu Thiếu Thành trợn tròn mắt, như thể anh ta cũng bị vẻ đẹp của Bạch An Tương làm cho choáng váng.

“Tôi tên là Bạch An Tương, vợ của Trình Uyên!”

Chương 1202

Bạch An Tương nhẹ nói.

Lý Hải liếc mắt, hừ lạnh một tiếng, “Người rất điềm đạm.”

Bạch An Tương cười với anh ta, sau đó xoay người đi tới chỗ Lý Nam Địch, vươn tay nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng nói: “Hà Hoa, chúng ta là bạn thân, đúng không?”

Lý Nam Địch gật đầu một cách trống rỗng và mát mát.

Bạch An Tương sốt sắng nói: “Là bạn gái, tôi phải nói vài lời với cô. Loại chuyện này không phải chuyện đùa. Nếu làm thế này, cô không ngờ các cô chú còn buồn hơn.”

Lý Nam Địch cúi đầu xấu hổ.

Bạch An Tương cười nhẹ, quay lại nói với Hà Hoa và Lý Hải: “Nhưng tôi biết Cảnh Trang luôn rất hiếu thảo, nên cô ấy mới có thể làm ra chuyện này, điều này cho thấy vấn đề này quan trọng với cô ấy như thế nào.”

“Bạn chưa dùng cả đời để yêu một người sâu sắc, và bạn sẽ không bao giờ hiểu được!”

Hà Hoa đột nhiên lộ ra vẻ kỳ quái và cười toe toét, “Này, tôi lạnh hết cả sống lưng khi cô nói vậy. Thật kinh tởm. Cô đang

làm cái quái gì ở? Cô nói vậy là có ý gì?”

Khâu Thiều Thành vội vàng nhắc nhở Hà Hoa: “Người này là vợ của Trình Uyên.”

Vẻ mặt của Hà Hoa thay đổi.

Cô tức giận chỉ vào mũi Bạch An Tương và nói: “Đồ đàn bà, cô muốn chồng mình quyến rũ con gái tôi. Cô có buồn không, không thấy tệ chút nào, có sẵn lòng không?”

“Tôi sẵn lòng!” Bạch An Tương nói trước khi Trình Uyên tức giận.

Hà Hoa mắng Bạch An Tương, Trình Uyên nhất định sẽ không làm, Bạch An Tương có thể nghĩ ra, nhưng cô là người đầu tiên đứng trước mặt Trình Uyên.

“Nói thật, tôi không được hòa giải. Tôi cũng là một người phụ nữ.” Bạch An Tương lắc đầu nói: “Ai lại muốn cùng cô ấy chia sẻ chồng.”

“Tuy nhiên, tình cảm thật khó nói. Nam Địch đã yêu chồng tôi, không phải lỗi của cô ấy cũng không phải lỗi của chồng tôi. Dù tôi rất buồn và buồn nhưng trong đầu tôi không thể ngăn được những điều tương tự như vậy!”

“Bạn không thể tưởng tượng được những gì chúng tôi đã trải qua trong những năm qua. Nam Địch sẵn sàng dành mọi thứ cho chồng tôi, kể cả mạng sống của cô ấy”.

“Chồng tôi cũng vậy, nhưng anh ấy luôn quan tâm đến cảm xúc của tôi và Nam Địch. Anh ấy không dám nói những điều như vậy. Điều này cũng khiến Nam Địch, tôi và anh ấy, bị tổn thương không kém.”

“Tôi không trách Nam Địch cũng như chồng tôi, vì không ai mong muốn sự việc đó lại xảy ra. Tôi tin rằng chồng tôi không chủ động muốn làm vậy. Tôi cũng tin rằng Hà Hoa không muốn phá vỡ mối quan hệ trước đây .”

“Nhưng vì nó đã xảy ra, phải có một giải pháp.”

“Nếu chúng ta giải quyết dưới góc độ thế gian, thì chuyện này nhất định sẽ khiến một người bị bầm tím khắp người.”

“Tôi biết chồng tôi, và tôi cũng biết Nam Địch. Vì vậy, mặc dù là chống lại thế giới, ba chúng tôi ở bên nhau. Cho đến nay, cách để giảm thiểu tổn hại của chính chúng tôi.”

Lời nói của Bạch An Tương đã khiến cả Hà Hoa và Li Hai bị sốc.

Không gây sốc cho sự hào phóng của cô ấy, nhưng gây sốc cho suy nghĩ, ý tưởng của cô ấy.

Hà Hoa nhìn chằm chằm và nói với vẻ mặt đầy khó hiểu: “Các người sao có thể không biết xấu hổ như vậy”

Suy nghĩ bảo thủ khiến cô không thể chấp nhận được.

Còn Trình Uyên thì đã khá có lỗi với vụ này rồi, không biết tự vệ nhưng biết Bạch An Tương lúc này không thể tiếp xúc với bọn họ, càng không thể buộc tội Bạch An Tương là không sai.

Bởi vì Bạch An Tương không có gì sai, ngược lại, cô ấy đã bị làm sai đủ điều.

Vì vậy, anh ta đứng trước mặt Bạch An Tương, đôi mắt đỏ hoe nói: “Tất cả đều là lỗi của tôi, anh nói tôi có thể, đừng nói về cô ấy.”

Khâu Thiệu Thành chế nhạo, “Trình Uyên, anh xứng với hai người phụ nữ xinh đẹp như vậy. Với anh hôm nay, dù có lộng lẫy đến đâu, anh cũng sẽ kết hôn với Lý Nam Địch. Ngày mai sẽ tổ chức hôn lễ. Anh sẽ không để em xấu xa như vậy. người, lại làm ô uế Hà Hoa!”

Bạch An Tương đẩy Trình Uyên ra, đi thẳng đến chỗ Khâu Thiệu Thành, lạnh lùng nhìn anh nói: “Chồng tôi mạnh hơn anh gấp vạn lần!”

Chương 1203

Khâu Thiều Thành chế giễu: “So với tôi ở chỗ nào, văn hóa cao hoặc dài hơn tôi, đẹp trai hơn tôi”

“Ngay cả khi anh ấy tốt hơn tôi, vậy tôi có thể làm gì”

“Bác Li và dì đều đứng về phía tôi. Cả hai đều đồng ý kết hôn với tôi Nam Địch. Đám cưới sẽ được tổ chức vào ngày mai, ngày mai!” X

“Ngay cả khi anh ấy tốt hơn tôi, tôi có thể làm gì, đã quá muộn rồi con yêu!”

“phun!”

Một con dao đột nhiên xuyên qua trái tim Khâu Thiều Thành.

Không ai để ý, không ai nghĩ rằng Bạch An Tương lại có con dao giấu trong tay áo.

Mọi người không bao giờ ngờ rằng cô ấy sẽ bộc trực như vậy.

Con dao lên xuống, cực kỳ dứt khoát.

Bạch An Tương thờ ơ nói: “Bây giờ, mọi thứ đã quá muộn.”

Tất cả mọi người đều chết lặng, kể cả Trình Uyên.

“Ôi, Thiếu Thành!”

Hà Hoa lo lắng muốn giúp Khâu Thiếu Thành.

Lý Hải cũng tức giận tố cáo Bạch An Tương: “Anh là, đây là sinh mạng của Con rể Tôi và tôi”

Đúng lúc anh ta sắp tức giận.

Bạch An Tương ném một xấp tài liệu đến trước mặt anh, chỉ vào những tài liệu đó rồi lạnh lùng nói: “Nhìn xem nào, đây là người đàn ông mà cô muốn con gái mình kết hôn!”

Nói xong xoay người rời đi không ngoảnh lại!

Đó là những dữ liệu cá nhân mà Trình Uyên điều tra được về Khâu Thiếu Thành, bao gồm cả năm sinh của anh cho đến hiện tại.

Trình Uyên nhận ra rằng Tiêu Mục không chỉ cho mình một bản sao, mà còn cả Bạch An Tương.

Lý Hải và Hà Hoa đều xem qua thông tin, sắc mặt càng ngày càng xấu khi nhìn vào.

Họ sẽ không nghi ngờ rằng những tài liệu này là giả, bởi vì nhiều thứ họ không biết, và nhiều thứ họ biết, sẽ được tích hợp

một cách hoàn hảo, và chúng không thể bị làm giả một chút nào. x

Khâu Thiều Thành giật giật, chỉ vào trạm cấp cứu, khó khăn nói với Lý Hải và Hà Hoa: “Dì Lý Thu, giúp con, gọi bác sĩ cho con!”

Hà Hoa ngẩng đầu nhìn Lý Hải.

Lý Hải hừ lạnh một tiếng, lãnh đạm nói: “Các bác sĩ rất bận!”

Đôi mắt của Khâu Thiều Thành gần như lòi ra.

Cơ thể anh ta co giật thêm vài lần, đầu nghiêng ngả, và anh ta chết.

Trình Uyên bước đến gần anh, nhìn xuống rồi quay sang Lý Hải và nói: “Tôi đã làm gì không liên quan đến ai cả.”

Lý Hải nhìn Trình Uyên một cái nhìn lạnh lùng rồi dừng dừng nói: “Khâu Thiều Thành không theo đuổi được con gái tôi mà tự tử vì thất tình. Tôi hy vọng điều đó sẽ không ảnh hưởng đến sự hợp tác giữa hai công ty”.

Trình Uyên hơi giật mình.

Hà Hoa sau đó ném thông tin trong tay cho Khâu Thiều Thành, tức giận nói: “Thật sự là đồ mặt người, đồ cầm thú, thật đáng để anh ủng hộ anh ta như vậy!”

Về phần Lý Hải.

Cả hai đều mang tính truyền thống, càng truyền thống thì lòng yêu nước càng nặng, họ không còn chịu nổi việc Khâu Thiều Thành ức hiếp nam nữ chứ đừng nói đến việc bán lại di tích văn hóa dân tộc.

“Lấy làm tiếc!”

Trình Uyên xin lỗi, sau đó nhìn chăm chăm Lý Nam Địch thật sâu, sau đó quay người đuổi theo Bạch An Tương.

“Bố” Lý Nam Địch rụt rè nhìn Lý Hải.

Lý Hải nặng nề thở dài một hơi, nói: “Chính là cha mẹ không đúng, để cho người gả cho Khâu Thiều Thành cái này cảm thú, là người hiểu lầm người.”

“Tuy nhiên, nếu cô muốn kết hôn với Trình Uyên, thì đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, trừ khi tôi chết.”

Lý Nam Địch chua chát: “Bố ơi”

Chương 1204

Chương 1204:

Hà Hoa cũng thuyết phục: ” Nam Địch, anh cũng đã thấy vợ của Trình Uyên nhất định không phải người thường, sau này nếu thật sự ở bên anh ấy và hòa thuận với người phụ nữ đó, anh không thể đánh người khác.”

“Tại sao lại đánh nhau?” Lý Nam Địch lắc đầu.

Mặt khác, sau khi Bạch An Tương bước ra khỏi bệnh viện, cô cảm thấy không thoải mái.

Trên thực tế, Tiêu Mục đã lặng lẽ nói với Bạch An Tương về điều này, và cô ấy đã biết điều đó ngay từ đầu.

Cô biết Trình Uyên đã suy nghĩ quá nhiều và khiến mọi chuyện trở nên phức tạp, nên cô đến lần này để giúp Trình Uyên đơn giản hóa mọi chuyện.

Cô đến để giết Khâu Thiệu Thành.

Sau khi bước ra khỏi bệnh viện, cô vô tình đi vào một khu vực trung tâm thành phố.

Đúng lúc này, một người đàn ông xa lạ đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

“Xin lỗi, bạn có phải là Bạch An Tương?”

Đây là một ông quan, khi nói thì giống giọng của người nước ngoài, không được gọn gàng cho lắm.

Trong mọi trường hợp, anh ấy nói một cách lịch sự.

Bạch An Tương khẽ cau mày.

Người đàn ông xuất hiện trước mặt cô, chặn đường cô đi thẳng, và nói tên cô lần nữa, rõ ràng là đến vì cô.

Bạch An Tương dừng lại, lạnh giọng hỏi: “Người là ai?”

Nam nhân khẽ cười nói: “Xem ra là người, sau đó ta muốn gặp phu quân của người, được không?”

Bạch An Tương cảnh giác, vô thức lùi lại hai bước, lạnh lùng hỏi lại: “Người là ai?”

Người đàn ông rên rỉ một lúc, sau đó lấy ra một vài tờ thiếc từ cánh tay của mình và đưa cho Bạch An Tương.

Bạch An Tương đã rất ngạc nhiên khi cô nhìn thấy mảnh tôn sắt đó.

Trình Uyên đã từng làm nhiều mảnh sắt như vậy trước đây, và hình dạng rất giống nhau. x

Khi đó, Trình Uyên nói với cô rằng những mảnh sắt này có thể tạo thành một loại vũ khí đặc biệt, và anh đã học được nó từ một người đàn ông đến từ các quốc gia phía nam.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bạch An Tương thay đổi.

Người trước mặt tôi đến từ các nước phía nam

Ý thức được nguy hiểm, cô lùi lại một bước, ngay cạnh cửa hàng quần áo có treo mấy bộ quần áo giảm giá ở cửa.

Trong lòng có động thái, Bạch An Tương cởi quần áo của mình và đâm sầm vào người đàn ông.

Anh quay người bỏ chạy.

Người đàn ông dường như không ngờ rằng Bạch An Tương sẽ đánh anh ta bằng quần áo của mình, cũng không ngờ rằng Bạch An Tương sẽ bỏ chạy, một vẻ ngạc nhiên hiện trên khuôn mặt anh ta.

Anh tránh quần áo và đuổi theo Bạch An Tương.

“Này, cô nương, đừng chạy!”

Đừng chạy

Bạch An Tương hồi hộp không làm được, Trình Uyên chưa bao giờ nói với cô rằng cô có bạn ở các nước phía nam, ngược

lại, trong trận Đảo vàng, Trình Uyên cũng đã giết rất nhiều người từ các nước phía nam.

Bạn không chạy để chết?

Tuy nhiên, Bạch An Tương dù sao cũng chỉ là một người bình thường, không ai nhanh nhẹn cả, chỉ cần chạy bất ngờ một bước là đã nhanh chóng bị đối thủ vượt mặt.

Anh đã chặn cô ấy vào ngõ cụt. x

“Anh muốn làm gì” Bạch An Tương thờ dõc hỏi.

Người đàn ông khẽ cau mày nói: “Cô Bai, đừng chạy, đừng sợ. Tôi không phải kẻ thù, tôi chỉ là”

Hắn chưa kịp nói xong, một cỗ sát khí nồng đậm đột nhiên từ sau lưng hắn truyền đến.

Chương 1205

Nước da của người đàn ông thay đổi, và anh ta nhanh chóng quay lại và vỗ về nó.

“Bùm!” Với một tiếng nổ lớn, anh ta “rầm rầm” lùi lại mấy bước.

Người đứng sau bị đánh văng ra xa hơn chục mét, quay người lộn nhào và đứng im.

Người tấn công không phải ai khác, chính là Trình Uyên đến đuổi theo Bạch An Tương.

Anh ta tấn công bất ngờ, sử dụng đầu gối bay của Bát Quyền cổ đại.

Chiêu này không có Nội công chúc phúc, nhưng là so với Nội công chúc phúc còn bạo liệt hơn, đồng thời, đối phương sẽ không đề cập tới tiếng răng rắc mạnh mẽ mà cảm giác được Nội công.

Nhưng dù vậy, cuộc tấn công lén lút vẫn thất bại.

Có thể thấy giá trị thực lực của người đàn ông này không thể coi thường, ít nhất cũng phải cao hơn Trình Uyên.

“Hừ” người đàn ông thốt lên ngạc nhiên.

Sau khi Trình Uyên tiếp đất, tâm trí anh ta chuyển động nhanh chóng, ngay lập tức biết rằng mình đã bị đánh bại và không bị vướng víu, liền đập một nắm sắt vào người anh ta.

Sau đó anh ôm lấy vòng eo mảnh mai của Bạch An Tương, kiễng chân lên bức tường đầu ngõ, nhảy vài cái lên phòng rồi chạy thật nhanh.

Người đàn ông muốn đuổi theo anh ta, nhưng khi Trình Uyên nói rằng bạn đã ngăn anh ta lại, nét mặt anh ta đột nhiên đanh lại, và anh ta nhìn xung quanh một cách cảnh giác.

Sau một hồi chờ đợi, chẳng thấy ai cả.

Người đàn ông cau mày và nở một nụ cười gượng gạo: “Đúng là một tên ranh ma.”

Sau khi bỏ trốn với Bạch An Tương trong vòng tay của mình, Trình Uyên đã lái một chiếc ô tô và quay trở lại Vĩnh Ánh Trăng.

“Có sao không?” Trong xe, anh nâng mặt Bạch An Tương lên, lo lắng hỏi.

Bạch An Tương cũng sững sốt, sắc mặt tái nhợt, sau đó lắc đầu.

“Ai vậy?” Bạch An Tương hỏi.

Trình Uyên nghiêm nghị nói: “Chắc là từ các nước phía nam.”

“Làm sao anh ta tìm được ở đây?” Bạch An Tương hỏi.

Trình Uyên lắc đầu.

Tôi nhớ anh ấy đã nghe Trình Tuấn Phong nói rằng vì một số vấn đề kinh doanh, ai đó đã mua một sư phụ từ các nước phía nam và đến thủ đô để ám sát Tuấn Phong.

Vì vậy, Trình Uyêndao không ngạc nhiên khi có người từ các nước phía nam đến thành phố Tân Dương một cách bí mật.

Chỉ là một vụ tai nạn, tại sao người này không đến Vịnh Nguyệt tìm anh, mà lại chặn anh trên đường.

Vì tôi có thể biết Bạch An Tương nên chắc chắn tôi đã theo dõi nó, và tôi đã theo dõi nó ở đâu?

Bạch An Tương ra khỏi Ánh Trăng Bay, nó phải được tiếp nối từ Ánh Trăng Bay.

Vậy tại sao anh ta không trực tiếp ngăn cô lại ở Vịnh Trăng?

Trình Uyên yêu cầu taxi trở về thẳng Vịnh Ánh Trăng là vì lý do này, vừa rồi não của cậu ấy đã chạy không biết bao nhiêu lần trong tích tắc, cậu đoán rằng người đàn ông này hình như không dám vào Ánh Trăng Bay.

“Thế còn đứa trẻ” Trình Uyên hỏi.

Bạch An Tương nói, “Người giữ trẻ mà Tiêu Mục yêu cầu đang ở đây, và tôi sẽ để họ mang theo.”

Trình Uyên không tiếp tục hỏi, vì anh biết Tiêu Mục hẳn đã tâm sự với Bạch An Tương rằng có một vụ tai nạn xảy ra với Lý Nam Địch và anh ấy đang ở bệnh viện. Nhưng Bạch An Tương lo lắng rằng Trình Uyên và Lý Nam Địch vừa đến bệnh viện.

Trở lại biệt thự Vịnh Nguyệt, Trình Uyên nói với Bạch An Tương: “Cậu đi gặp bọn nhỏ trước đi, tớ có việc phải làm.”

Bạch An Tương gật đầu và đi.

Nhưng Trình Uyên đã trực tiếp lên tầng cao nhất và đến căn phòng nơi Thương Vân ở.

Một cú đá “rầm” một cái, cửa phòng Thương Vân bị đá văng ra, Trình Uyên vừa định tức giận nhưng lại ngu ngốc tại chỗ.

Đã gần trưa, Thương Vân vẫn còn đang ngủ!

Chương 1206

Hơn nữa, tư thế ngủ đó thực sự không phải là nịnh nọt, còn là đánh nhau với Bạch An Tương.

Chấn trên người cô treo trên mặt đất, phỏng chừng là bị chính mình đập xuống.

Và cô ấy đang nằm trên giường như một con cóc, với đầu của cô ấy vùi dưới gối.

Cô ấy đang mặc một chiếc áo yếm rộng hơn và chiếc quần rộng của Trình Uyên.

Ngay cả khi Trình Uyên đá tung cánh cửa, cô ấy cũng không phản ứng gì, như thể cô ấy không hề nghe thấy.

Trình Uyên không biết phải làm sao tại chỗ, dù sao cô cũng là phụ nữ.

Yếu ớt rút ra khỏi phòng đóng cửa lại, sau đó đột nhiên ưỡn ẹo, vươn tay vỗ mạnh vào cửa, “Thương Vân, cứu cho tôi!”

“Cha”

Anh vỗ cửa như đánh trống.

Một lúc sau, cửa mở ra, Thương Vân vươn tay vò đầu bứt tóc, ngáp một cái buồn ngủ hỏi: “Sáng sớm người có thần kinh gì?”

“Sáng sớm” Trình Uyên đã bị cô làm cho bực tức: “Chết tiệt mặt trời đã phơi mông ba lần rồi, còn phải sáng sớm nữa”

Nghe vậy, Thương Vân không hề khó chịu, ngược lại còn đặt tay lên ngưỡng cửa, cười hỏi: “Nghe giọng điệu này, có phải lúc ngủ em đã nhìn trộm mông của anh không?”

“Không!” Trình Uyên phủ nhận ngay lập tức.

“Anh nhất định đã nhìn trộm, nếu không, tại sao anh lại chảy máu mũi?” Thương Vân cười hỏi.

“Làm sao có thể?” Trình Uyên vô thức đưa tay sờ sờ mũi, phát hiện không có việc gì, không khỏi khó chịu: “Người gạt ta”

Thương Vân bẹt miệng hỏi: “Tôi có thể làm gì?”

Khi nói đến việc kinh doanh, Trình Uyên rất tức giận.

“Không phải anh nói trong khi tôi giúp anh, anh sẽ phải chịu trách nhiệm cho sự an toàn của vợ con tôi sao?” Trình Uyên chất vấn.

“Ừ!” Thương Vân gật đầu, “Tôi đã nói rồi, đúng vậy!”

“Thế nhưng hôm nay vợ chết tiệt của ta suýt chút nữa bị giết, người có biết không?” Trình Uyên tức giận nói: “Còn người cũng là cao thủ ở các quốc gia phía nam!”

Thương Vân vốn là một bộ dáng tươi cười hippie, sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Người nói cái gì?”

“Bạn có chắc mình là cao thủ của các nước phía nam?”

Trình Uyên chế nhạo: “Đừng nói là cậu không biết.”

Thương Vân cau mày, vò đầu bứt tóc, lẩm bẩm nói: “Không thể nào, hiện tại gia gia phái người nhắm vào người chuyên quan trọng nhất cũng không được.”

Trình Uyên giật mình, thấy cô không giống như đang giả bộ, kinh ngạc nói: “Cô thật không biết đúng không?”

Thương Vân ngẩng đầu liếc Trình Uyên một cái, hỏi: “Em muốn vào hay ra ngoài?”

“Ý anh là gì?” Trình Uyên sững sốt.

Thương Vân nghiêm túc nói: “Ta muốn đi tắm rửa thay quần áo.”

“Nima!” Trình Uyên ghen ngào không nói nên lời.

“Bùm!” Cánh cửa bị đóng lại.

Một lát!

Khi cánh cửa lại mở ra, Bạch An Tương bước ra khỏi đó.

Trình Uyên lúc đầu cũng giật mình, nhưng phản ứng nhanh, không khỏi khó chịu: “Em làm cái trò gì vậy?”

Rõ ràng là Bạch An Tương trước mặt đã bị Thương Vân hóa trang.

Cô ấy có vẻ rất thích cách ăn mặc này, nhất là lần đầu tiên gặp Trình Uyên trước đây, cô ấy vẫn giả làm Lý Nam Địch. x

Thành thật mà nói, ngay cả Trình Uyên cũng khó có thể nhìn ra khuyết điểm.

Chương 1207

Và sau khi cô ấy thay đổi khuôn mặt của mình thành BaiAn Tương, ngay cả màu da của cô ấy cũng thay đổi.

“Đương nhiên là dùng sắc đẹp của mình dụ con rắn chui ra khỏi lỗ.” Thương Vân, người đã biến thành Bạch An Tương, có vẻ thích thú với bộ dạng hiện tại, cô không khỏi bóp đầu trước mặt Trình Uyên. Nó cũng chóng mông lên, đưa tay về bờ mông tròn trịa của nó mà vỗ “bóp”.

Bạch An Tương luôn là một người phụ nữ bảo thủ, cô ấy không thể làm điều đó trong tư thế như vậy.

Và Thương Vân “hóa thân” thành Bạch An Tương, và bước theo Trình Uyên trong tư thế này với giọng điệu của Bạch An Tương, ngay lập tức khiến trái tim của Trình Uyên trào dâng.

Nhưng đồng thời cũng lộ ra vẻ tức giận: “Mẹ kiếp, đôi người được không!”

Thương Vân không khỏi nháy mắt với Trình Uyên, nói: “Đôi người có ích lợi gì không? Không phải người bên kia đang muốn giết vợ anh sao?”

“” Trình Uyên không nói nên lời.

Sau đó, Thương Vân đi ra ngoài.

Trước khi đi ra ngoài, tôi không quên nhắc Trình Uyên rằng anh ấy định lên đường trở về thủ đô vào buổi tối.

Sau khi cô ấy rời đi, Trình Uyên lập tức liên lạc với Lý Hải Tân.

“Này, Anh Li, gọi tất cả giám sát xung quanh Vịnh Ánh Trăng.”

Lý Hải Tân không hỏi tại sao, và nhanh chóng trả lời: “Nó được gọi ra.”

Trình Uyên vội vã xuống tầng hầm, dùng chìa khóa mở một cánh cửa được giấu kín rồi bước vào.

Trong phòng có một cái bàn và một vài cái ghế, ngoài ra còn có ba mươi màn hình lớn.

Tại thời điểm này, tất cả các video về chế độ xem phổ gần Vịnh Ánh Trăng đều hiển thị trên màn hình.

Lý do khiến Trình Uyên kích động Thương Vân giống như đang bí mật quan sát xem người phụ nữ này có suy nghĩ gì với bản thân hay không. Người đàn ông đến từ các quốc gia phía nam đó có phải là một nhóm với cô ấy không?

Ngay sau đó, anh tìm thấy hình bóng của Thương Vân trong màn hình.

Tôi nhìn thấy đám mây xanh biến thành một hàng râu bụt trắng, uốn éo eo liễu mảnh mai, và sau khi bước ra khỏi vịnh trắng, nó đang tản bộ dọc theo một con phố nhỏ kín đáo.

Và Trình Uyên cũng để ý rằng có một quán cà phê “Tâm Ngữ” trên con phố này. Mỗi lần đi ngang qua quán cà phê này, cô đều cố tình nhìn vào trong.

Trình Uyên nhắc máy và gọi cho Lý Hải Tân.

“Anh Li, giúp em tìm xem có bao nhiêu quán cà phê Tâm Ngữ ở thành phố Tân Dương và nguồn gốc của chúng ra sao.”

“Được rồi!” Giọng của Lý Hải Tân vang lên qua điện thoại, và anh ta cúp máy.

Vừa đặt điện thoại xuống, nước da của Trình Uyên đột nhiên ngưng tụ.

Bởi vì anh ta nhìn thấy trong video, một người đàn ông lạ mặt khoảng ba mươi tuổi, ăn mặc bình thường nhưng da hơi ngăm đen xuất hiện.

Ông là chủ của các quốc gia phía nam đã đánh đuổi Bạch An Tương trước đó và một thời gian ngắn đã chiến đấu với ông ta.

Người đàn ông đến từ các quốc gia phía nam ngăn Thương Vân lại và không biết anh ta đang nói về cái gì.

Thương Vân không bối rối, anh chỉ vào người đó để hỏi điều gì đó, Trình Uyên đoán rằng cô nên hỏi danh tính của anh ta.

Nếu bạn nhìn nó theo cách này, Thương Vân không biết người này

Tuy nhiên, cảnh tiếp theo khiến Trình Uyên rất bất ngờ. Bởi vì nam nhân lắc đầu với Bạch An Tương, người đang hóa thân thành Thương Vân, sau đó quay người rời đi.

Thì ra Thương Vân nhất định sẽ không buông tha cho anh, thay vào đó, anh vừa đi vài bước đã đuổi kịp anh để mở rộng vòng tay chặn đường của anh.

Người đàn ông bắt đầu chạy.

Thương Vân cũng bắt đầu đuổi theo.

Chương 1208

Ngay sau đó hai người đã chạy ra khỏi khu vực giám sát, Trình Uyên lập tức huy động một góc độ giám sát khác, và bóng dáng của họ lại xuất hiện trong khu vực giám sát đó.

Tôi thấy hai người đuổi theo và bỏ chạy, và chẳng mấy chốc đã đến một vùng đất không có người ở.

Dự án Ánh Trăng Bay có giai đoạn 3 theo kế hoạch, một nửa đã khởi công xây dựng, phần còn lại được bao bọc bởi các tấm thép màu và chưa động thổ.

Cả hai đã đấu với nhau ở đó.

Bởi vì giám sát này nhất định có điếm mù, cho nên hai người thỉnh thoảng biến mất trên màn hình hiển thị thoáng qua, nhưng là sẽ sớm xuất hiện trở lại.

Khi Trình Uyên nhìn thấy hai người đánh nhau, anh đã rất sốc.

BaiAn Tương mà Thương Vân biến thành thậm chí có thể so sánh với các quốc gia phía nam.

Bạn biết đấy, Thương Vân là một bậc thầy về cảnh giới gần như Thần Võ.

Do đó, người đồng hương phía Nam này ít nhất cũng là một bậc thầy của trạng thái bán tỉnh.

Kết quả là, sau một thời gian chiến đấu, cả hai dường như nhận thấy rằng cả hai đều không thể làm gì được và họ chia tay nhau.

Sau đó người đàn ông đến từ các quốc gia phía nam lấy ra một chiếc điện thoại di động và mở cho Thương Vân.

Thương Vân nhận điện thoại và cau mày nhìn nó.

Sau đó, sau khi họ nói gì đó với nhau, Thương Vân quay người rời đi.

Người đàn ông từ các quốc gia phía nam cũng đi theo hướng khác.

“Ôm!”

Đúng lúc này, có một cú sốc từ điện thoại.

Sau khi Trình Uyên kết nối, giọng nói của Lý Hải Tân phát ra từ đầu bên kia của điện thoại: “Tôi tìm thấy rồi, Tâm Ngữ có 13 cửa hàng ở thành phố Tân Dương, và người sáng lập là Tôn Kỳ.”

“Tôn Kỳ” Trình Uyên hơi giật mình, cũng chưa từng nghe nói qua người này.

Lý Hải Tân cũng gật đầu nói: “Tôn Kỳ không có làm gì khác thường. Tôi vừa mới kiểm tra một người rất rõ ràng, nhưng anh ta làm tài xế ở nhà Phương gia một thời gian.”

“Phương gia ở Bắc Kinh” Trình Uyên hỏi nhanh.

Anh ta dường như nghĩ thấy một sự nhột nhạt từ sự việc này.

“Đúng vậy, nó có vẻ là chiếc xe dành cho con trai Phương Thanh Trác của Phương Hoài Hải trong hai năm.” Lý Hải Tân nói.

Phương Thanh Trác!

Trình Uyên chột giật mình.

Tôi không thể không nghĩ đến ngày cưới, và tôi cũng nghĩ ra một vài hình ảnh kỳ lạ.

Ngay sau đó.

Trong màn hình, Thương Vân đã đi bộ trở lại Vịnh Ánh Trăng.

Trình Uyên nhanh chóng tắt màn hình, khóa cửa rồi quay trở lại tầng hai.

Sau khi Thương Vân quay lại, anh ta xé mặt nạ của Bạch An Tương, sau đó ném một cục sắt đến trước mặt Trình Uyên, và hỏi với vẻ mặt u ám: “Đây là cái gì?”

Trình Uyên “thình thịch” trong lòng.

Vân Thành là một cao thủ của Thiên giới Võ Lâm của các quốc gia phía nam, và vũ khí của ông chắc chắn không xa lạ với các quốc gia phía nam.

Nhưng vấn đề là, ai biết rằng Vân Thành đã chết và ai biết rằng Vân Thành đã truyền áo choàng của mình cho Trình Uyên?

Làm sao Thương Vân có thể biết được

Ngay khi Trình Uyên đầy nghi ngờ, Thương Vân cũng trực tiếp đưa ra câu trả lời.

Cô lấy điện thoại ra và gọi lên màn hình video vừa đăng lại cho Trình Uyên xem.

Trên nóc của khách sạn Đạt Ốc cao năm mươi tầng, Trình Uyên cầm một con dao găm kỳ dị và chiến đấu chống lại Đông Lương Đình và những người khác.

Chương 1209

Mặc dù lúc đó trời đang mưa to và không thể nhìn thấy mặt người, nhưng lúc đó rất đông người có mặt và không khó để phát hiện ra người cầm dao găm chính là Trình Uyên.

“Đừng nói là không biết.” Thương Vân lạnh lùng nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên rên rỉ một tiếng, gật đầu nói: “Đây là vũ khí của ta.”

“Cậu có biết thứ này gọi là gì không” Thương Vân lại hỏi.

Trình Uyên lắc đầu và nói, “Tôi vừa thấy có người đã sử dụng nó. Tôi nghĩ thứ này có hình dạng rất kỳ dị, nên tôi đã chế tạo nó để phòng thủ.”

Thương Vân véo miếng sắt một lần nữa và nhìn nó vài lần.

Trên tấm sắt có vết nứt ở một số chỗ, hiển nhiên đó là một trong những tấm sắt mà Trình Uyên đã đánh rơi trước đó.

“Ừ.” Thương Vân gật đầu, “Quả nhiên là giả.”

Sau đó cô ấy nhìn chăm chăm vào mắt Trình Uyên và hỏi: “Bạn đã thấy ai đã sử dụng nó chưa? Bạn đã thấy nó ở đâu?”

Trình Uyên không chút do dự trả lời: “Ồ bãi biển Đảo vàng, tôi nhìn thấy hai ông già đánh nhau, đánh nhau mờ mịt.”

“Bọn họ không tìm thấy người” Thương Vân từ từ nheo mắt lại.

“Tôi tìm thấy rồi.” Trình Uyên đáp lại.

“Vậy thì họ sẽ thả cô đi” Trên mặt Thương Vân hiện lên một tia nghi ngờ.

Trình Uyên lắc đầu: “Trước khi đánh nhau, ông lão cầm dao kiểu này đang nướng cá, còn không có đem lửa hỏi tôi mượn lửa, lát nữa kêu tôi giúp ông nướng cá.” .”

“Đúng, là hẳn!” Thương Vân đột nhiên kết luận: “Hắn không cho người cái gì.”.

Trình Uyên lại lắc đầu, lần này anh nói với vẻ than phiền: “Không, không những không, anh ấy còn chưa trả lại bật lửa cho tôi.”

Nghe vậy Thương Vân thở ra một hơi nặng nề.

Trình Uyên cau mày hỏi: “Em biết không”

Thương Vân bắt lực mỉm cười, nghiêm túc nhìn Trình Uyên, nói: “Người thật đáng chết!”

“Bạn có biết ông già này là ai không”

Trình Uyên lắc đầu vờ như không biết gì.

Thương Vân nở nụ cười gượng gạo nói: “Không sao, đừng lo lắng, người đó không ở đây để làm phiền cô.”

Trình Uyên vẫn còn hoài nghi.

Thương Vân tiếp tục giải thích: “Người này tên là Vân Thành. Sau này các bạn sẽ biết. Anh ta là người đứng đầu trường phái Văn Chương của các nước phía nam. Mặc dù cũng thuộc quyền quản lý của Võ Minh nhưng mối quan hệ của anh ấy với Võ Minh khá khác ., Thuộc về môn phái phản loạn nhất, chủ yếu là bởi vì Vân Thành là cường giả trong Thần Võ. ”

“Thần Võ võ lâm” Trình Uyên sững sốt, sau đó đột nhiên nhận ra: “Ta nhớ tới, khi các người từ các quốc gia phía nam xâm lược Kim Đảo, ta đã nghe một tin đồn, hai mươi năm trước.”

Thương Vân gật đầu, lúc này cô mới tin lời Trình Uyên nói: “Đúng vậy, Vân Thành đã dẫn dắt đội hai mươi năm trước.”

Sau bao năm thăng trầm, Trình Uyên không còn là Trình Uyên ngày xưa, không còn giản dị như trước nữa.

Giống như những điều anh ấy nói với Thương Vân, có đúng có sai, có sai có rất nhiều, nhưng nơi thật thì quả thật rất thật, chẳng hạn như món cá nướng.

Vì vậy, điểm này đã khiến Thương Vân tin rằng đó là sự thật, và tuyệt đối mọi điều Trình Uyên nói đều là sự thật.

“Nội quy của trường học về bút mực rất nghiêm ngặt, nếu ai đó ăn cắp bài tập của họ, họ sẽ xóa chúng bằng mọi giá. Tất nhiên, nếu nó được dạy bởi những người lớn tuổi hoặc sư phụ trong trường học của họ thì lại là chuyện khác.” .”

“Nếu nó đã được Vân Thành dạy cho bạn, họ sẽ coi bạn như một đệ tử của Vân Thành và tuân theo bạn bằng mọi cách có thể.”

Chương 1210

“Và lý do mà tôi nói, người đó không đến với bạn, bởi vì anh ta đã xem đoạn video này, anh ta nhất định sẽ đến để điều tra xem chính xác thanh kiếm này xuất xứ như thế nào.”

“Nếu bạn chỉ nghĩ rằng nó vui vẻ và giả tạo, tất nhiên không thành vấn đề.”

“Em đã nói gì với người đó” Trình Uyên hỏi.

Thương Vân lãnh đạm nói: “Không có chuyện gì, chỉ cần nói với anh ấy là tôi sẽ giúp anh ấy hỏi rõ ràng, đừng lo lắng, hiểu lầm sẽ được giải tỏa, sau này anh ấy sẽ không gây phiền phức cho em, huống chi lại làm phiền gia đình em, dù sao chuyện này.” trường bút mực trừ Vân Thành. Ngoài lão gia, những người khác đều rất giỏi nói chuyện. ”

Trình Uyên gật đầu.

Chỉ còn ít thời gian, Trình Uyên trở về phòng cùng vợ con.

Khi Trình Uyên bước vào phòng, Bạch An Tương đang cho con bú với quần áo đã được vén lên. Nhìn thấy Trình Uyên bước vào, cô ấy có vẻ hơi ngại ngùng, khuôn mặt xinh xắn nhất thời đỏ bừng.

Khi Trình Uyên nhìn thấy bộ dạng của Bạch An Tương, anh ta không thể không nghĩ đến năng lượng quyến rũ mà Thương

Vân vừa giả làm Bạch An Tương, và một ngọn lửa xấu xa bốc lên trong lòng anh.

Anh nhìn đôi mắt như sắp bốc cháy của Bạch An Tương, anh đưa tay ôm lấy cô và đưa trẻ, hơi thở của anh dần dần tăng lên.

Bạch An Tương dường như nhận ra Trình Uyên muốn làm gì, nhanh chóng đẩy anh ra, hét lên: “Ban ngày, anh sắp chết rồi!”

Trình Uyên không khỏi gãi đầu nhếch mép.

“Khi nào thì anh đi?” Bạch An Tương đột nhiên hỏi Trình Uyên một cách nghiêm túc.

Trình Uyên khẽ giật mình, ngọn lửa tà ác trong lòng lập tức bị dập tắt.

Đi đi, đó thực sự là một chủ đề buồn.

“Vào ban đêm, còn nhiều hơn thế.

Bạch An Tương nghiêm nghị hỏi: “Lần này, có nguy hiểm không?”

Trình Uyên lắc đầu an ủi: “A Bất Vực là cao thủ cấp thấp. Thương Vân nói vệ sĩ xung quanh anh ấy căn bản đều ở trình độ này. Không ai có thể uy hiếp em, nên an toàn.”

Bạch An Tương nhắc nhở anh: “Vậy thì tốt hơn hết anh nên cẩn thận.”

Trình Uyên gật đầu và ôm cô vào lòng.

Họ không làm gì cả, chỉ ôm ấp nhau như thế này, tận hưởng giây phút yên bình và ấm áp.

Trong suốt thời kỳ, Bạch An Tương hỏi: “Anh vẫn đi xem Hà Hoa?”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Bình tĩnh trước đi. Ta đoán chừng lúc này cơn giận của Lý Hải không tốt. Ta muốn đi vào lúc này. Trên mặt máy tính chỉ thay đổi mọi chuyện.”

“Hừ!” Bạch An Tương gật đầu.

Một giờ trước khi khởi hành.

Thương Vân tìm Trình Uyên và nói rằng muốn trang điểm cho anh ta, thật ra đó là để làm cho anh ta một chiếc mặt nạ da người đơn giản.

Kỹ thuật của Thương Vân tốt hơn Lý Nam Địch cải trang rất nhiều, và việc Trình Uyên trở thành một người khác là điều đương nhiên.

Và hình ảnh khá đẹp, đeo lên mặt không thấy khó chịu, cứ như thay da đổi thịt vậy.

chỉ.

Buổi tối, sau khi lên máy bay đi Bắc Kinh, Trình Uyên gặp phải chuyện đau đầu.

Sau khi tìm được chỗ ngồi của mình và không quá chú ý đến Trình Uyên xung quanh mình, anh nhắm mắt lại và bình tĩnh lại.

Tôi không biết đã qua bao lâu, và anh ta mở mắt ra và nhìn sang một bên.

Vẻ ngoài này không thành vấn đề, nhưng nó khiến anh bị sốc.

Vào lúc này, Trình Uyên biết rằng Thương Vân đã đặt một chiếc khác.

Trình Uyên đã đặt câu hỏi trước đây, vì Thương Vân có thể cải trang, tại sao không tự mình làm điều đó.

Thương Vân giải thích là: “A Bất Vực biết tôi quá rõ, cho dù tôi có thay đổi như thế nào, chỉ cần nhìn thoáng qua anh ấy cũng có thể nhận ra tôi.”

Trước kia, Trình Uyên hiện tại có thể hiểu được.

Chương 1211

Nhưng bây giờ Trình Uyên đã thay đổi trang điểm, giống như đã trở thành một người khác, nhưng người đàn ông đến từ các quốc gia phía nam này vẫn có thể nhận ra được, nếu nói không phải do Thương Vân sắp đặt, thì cũng không giết Trình Uyên bằng thư.

Không nói đến chuyện trùng hợp, sao lại có thể trùng hợp như vậy?

Trình Uyên đến thủ đô bằng máy bay, chàng trai người phía cũng đến thủ đô bằng máy bay, ngồi xe thương mại rồi ngồi chung ghế.

“Anh tỉnh rồi”, người đồng hương phía nam nhìn Trình Uyên thức dậy, mỉm cười với anh, rồi lịch sự hỏi bằng tiếng phổ thông câu kính đó.

Trình Uyên hít một hơi thật sâu và bất lực hỏi: “Tại sao em lại theo dõi anh?”

“Đang trên đường.” Những người đến từ các quốc gia phía nam mỉm cười nói.

Trình Uyên cúi kính hỏi: “Em nói thế này thì anh có tin không?”

Người đàn ông suy nghĩ một chút, sau đó có chút ngượng ngùng nói: “Tôi dường như cũng không tin.”

“Em tên gì?” Trình Uyên không nói nên lời.

“Bạn có thể gọi tôi là Khô Nho.” Người đàn ông đến từ các quốc gia phía nam nói.

“Chà, anh Khô Nho, anh đang cố làm gì với em,” Trình Uyên hỏi.

Khô Nho cười và nói, “Tôi đã hứa với người phụ nữ đó sẽ giữ an toàn cho bạn.”

“Người phụ nữ đó” Trình Uyên không khỏi nhú mày, trong lời nói của anh có gì đó kỳ quái.

Vì vậy anh cảnh giác hỏi: “Cô có biết người phụ nữ đó là ai không?”

“Tôi không biết!” Khô Nho lắc đầu.

Trình Uyên càng khó hiểu: “Cô không biết cô ấy là ai, tại sao lại đồng ý giúp cô ấy?”

“Cô ấy nói có thể giúp tôi tìm tung tích của cậu chủ.” Khô Nho trả lời: “Ồ, cậu chủ của chúng ta đã mất tích.”

Trình Uyên ngạc nhiên nhìn những người đàn ông có vẻ ngoài chân thật đến từ các quốc gia phía nam trước mặt mình.

Hắn sống lâu như vậy chưa từng thấy qua một người vô tội như vậy.

Hầu hết sư phụ môn phái của họ đều nói rằng Vân Thành đã chết, nhưng Thương Vân không biết tung tích của anh ta.

Cô tin hàng bằng lời

Điều này tương đương với việc tìm kiếm một lao động giỏi miễn phí.

“Sao vậy?” Thấy Trình Uyên có vẻ ngạc nhiên, Khổ Nho tò mò hỏi.

“Anh đã tin rồi” Trình Uyên không nhịn được hỏi: “Anh không nghi ngờ gì cả, cô ấy đang nói dối anh”

Khổ Nho nhanh chóng lắc đầu: “Không phải, cô ấy rất chân thành.”

“Tôi” Trình Uyên thực sự không biết phải nói gì lần này.

Anh không thể tin được, và bây giờ một người quyết định tin một điều, điều đó phụ thuộc vào sự không thành thật của người kia.

Nhưng bạn có thể biết nếu bạn nhìn vào khuôn mặt thực sự không chân thành?

Hơn nữa, đó là khuôn mặt của Bạch An Tương!

“Hơn nữa, ở các nước phía nam, không ai dám nói dối tôi.”
Khổ Nho nói với vẻ tự hào.

Trình Uyên gật đầu và nói, “Chà, bạn nói đúng.”

Nhưng trong lòng anh thầm cầu xin: Cũng may anh không biết cô ấy là ai, nếu biết cô ấy là ai thì anh sẽ không nói như vậy.

Biết là bị mấy đứa con gái của ông trùm Võ Lâm Truyền Kỳ lừa gạt, làm sao có khí thế và vẻ mặt kiêu ngạo, tao chịu hehe

Tuy nhiên, nếu một người mạnh mẽ như vậy bảo vệ mình, Trình Uyên sẽ không mất gì, Thương Vân cũng không bị lộ.

Hai giờ.

Khi máy bay hạ cánh xuống sân bay Bắc Kinh, Trình Uyên đã đánh một chiếc ô tô và lái về Phương gia cùng Khổ Nho.

Sau khi đến biệt thự của Phương, họ bị chặn lại.

Chương 1212

Trình Uyên từ trong túi lấy ra một chiếc nhẫn, đưa cho đối phương nói: “Cảm ơn sư huynh, cho ta biết. Nhìn thấy cái này, nhị thiếu gia tự nhiên sẽ biết ta là ai.”

Nhân viên bảo vệ ở cửa nhìn Trình Uyên thật sâu, rồi nhìn cậu Khổ Nho đằng sau Trình Uyên trong chiếc áo choàng đen, trong mắt anh ta có chút nghi ngờ, nhưng anh ta không nói gì.

Chiếc nhẫn là do Thương Vân đưa cho anh trước đây.

Một lúc sau, bên trong cửa có tiếng bước chân.

Sau khi cửa mở, Phương Thanh Trác bước ra, trên tay cầm chiếc nhẫn của Trình Uyên. Sau khi nhìn thấy Trình Uyên và Khổ Nho, Phương Thanh Trác nhanh chóng đưa tay ra và bắt tay Trình Uyên.

“Ông xã đã làm việc chăm chỉ suốt chặng đường, xin mời vào.” Anh nói với Trình Uyên với nụ cười trên môi.

Trình Uyên khẽ cau mày.

Không nói nhiều lời, anh đi theo cậu vào biệt thự của gia đình Phương.

Sau khi cả nhóm đến đại sảnh, Phương Thanh Trác ra lệnh cho mọi người đi uống trà, sau đó mời Trình Uyên và những người khác ngồi.

“Xin lỗi,” Phương Thanh Trác hỏi với một nụ cười.

Trình Uyên nói, “Lian Yun!”

Anh không biết rõ họ của những người từ các nước phía nam, chỉ có hai người anh biết là Thương Vân và Vân Thành. Vì vậy, tôi chỉ đơn giản sử dụng họ của Vân Thành và tên của Le Thương Vân, và chỉ tạo ra một cái tên giả như thế này.

Nhưng đối với vấn đề này Khổ Nho tự nhiên không có lo lắng, hất vờn tay lau đi mồ hôi trên áo choàng đen, cười nhẹ nói: “Ta tên là Khổ Nho!”

Phương Thanh Trang không chút nghi ngờ, cười nói: “Này, Nhị thiếu gia cũng có hứng thú. Nhị thiếu gia cưới vợ, Nhị thiếu gia phái người hộ tống. Điều này cho thấy Nhị thiếu gia chủ nhân và nhị thiếu gia thật sự là huynh đệ tử muội. “

Thiếu gia lớn nhất của Phương Thanh Trác đương nhiên là A Bất Vực, và vị thiếu gia thứ hai cũng là A Bất Hồi.

A Bất Hồi là Thương Vân, nhưng ít người biết rằng cô ấy là một phụ nữ.

“Khi em gái tôi và sư phụ kết hôn, chúng ta sẽ là một gia đình.” Phương Thanh Trác cười rạng rỡ.

Nhìn thấy nụ cười của Phương Thanh Trác, Trình Uyên càng cảm thấy kỳ quái trong lòng.

Nhưng ngoài mặt là gật đầu, mặt không chút thay đổi nở nụ cười: “Đó là đương nhiên.”

Phương Thanh Trang lập tức nheo lại nụ cười, hơi suy tư rồi nói: “Ừm, tôi có một câu hỏi, không biết có nên hỏi không.”

Trình Uyên gật đầu và nói, “Chủ nhân Phương, xin vui lòng.”

Phương Thanh Trác khẽ giật mình, ngạc nhiên nói: “Trước khi vào cửa, anh Liên dường như không hỏi tôi là ai, làm sao anh ấy biết tôi là Thiếu gia Phương”

Trình Uyên bị sốc.

Trong tích tắc, bộ não quay với tốc độ tối đa.

“Chúng tôi đương nhiên đã hiểu rõ về bên kia.” Anh bình tĩnh trả lời.

Phương Thanh Trác sắc mặt dần dần trầm lại, sau đó cười hỏi: “Ồ, ta thật đáng ngờ. Nhị vị xin lỗi, nhưng ta chỉ muốn hỏi, ngày mai đám cưới, đi trên đường vắng sẽ an toàn hơn, nhưng tại sao Sư phụ lại nhất định không chịu.” trên tôi muốn đi đường thủy “

Khi nghe điều này, Trình Uyên lắc đầu và nói: “Đây không phải là điều chúng ta nên hỏi.”

Phương Thanh Trác trông có vẻ khó xử, sau đó anh ấy cười hai lần và nói: “Đúng vậy, tôi chỉ tò mò, cứ hỏi một cách tùy tiện.”

Ngay sau khi giọng nói đó rơi xuống, một người hầu chạy đến và nói vài câu vào tai Phương Thanh Trác.

Phương Thanh Trác sắc mặt hơi thay đổi, sau đó nói với người bên cạnh: “Trước tiên nhốt nó lại, muốn làm gì thì làm.”

Một nụ cười khốn khổ hiện lên trên khuôn mặt của thủ hạ: “Chủ nhân Tạ!”

Chương 1213

Vừa nói anh vừa vội vàng chạy ra ngoài.

Còn Trình Uyên cách Phương Thanh Trác không xa, lỗi tai của anh ta luôn luôn tốt, mặc dù thuộc hạ đã cố gắng hết sức để hạ giọng, nhưng anh ta vẫn nghe thấy một cái tên.

“Phương Tố Tịch!”

Sau khi trò chuyện với Phương Thanh Trác một lúc trong phòng khách, sau khi thử ma của nhau, anh đã sắp xếp các phòng khách riêng cho Trình Uyên và Khổ Nho.

Từ đầu đến cuối, Trình Uyên chưa bao giờ nhìn thấy Phương Hoài Hải, chứ đừng nói đến Giang Phiêu Phiêu và Phương Tố Anh.

Không hiểu sao lần này đến Phương gia khiến anh cảm thấy kỳ lạ ở mọi nơi.

Khoảng nửa tiếng sau, Trình Uyên thay bộ quần áo đen và lên ra khỏi phòng trong lúc không có ai.

Khi đi qua, anh cũng đã tìm hiểu cụ thể về thiết bị giám sát ở đây.

“Anh Li, tôi sẽ gửi cho anh vị trí của tín hiệu, và giám sát ở đây sẽ giúp tôi hack.” Trình Uyên đặc biệt gọi cho Lý Haibin trước khi ra ngoài.

Nói cách khác, Trình Uyên là một cao thủ tâm trung, cho đến nay, ngoài những học giả Nho học cay đắng, không ai trong gia tộc Phương nên cao hơn anh ta.

Vì vậy, nếu anh ta muốn giấu xác thì vẫn khó bị phát hiện.

Các biệt thự của Phương gia nằm trong một dãy và các biệt thự của Phương Hoài Thiên, Phương Hoài Hải và Phương Hoài Sơn thông nhau. Ngôi biệt thự rất rộng, có sân trước, sân sau, trong mỗi sân có hai toà tả hữu, mỗi toà ba lầu trên, hai lầu dưới.

Hiện tại, một phòng dùng để tiếp khách và một phòng còn lại là vật dụng riêng của chủ nhà.

Tòa nhà tiếp tân không có vấn đề gì nên Trình Uyên lên vào tòa nhà chính.

Có lực lượng an ninh tuần tra trong sân 24 giờ một ngày, đặc biệt là vào thời điểm này.

Phương gia sẽ kết hôn với một cô con gái vào ngày mai, và rất nhiều người sẽ đến vào tối nay, rất sôi động.

Tranh thủ lúc cao hứng, Trình Uyên đã chạm vào tòa nhà chính.

Nhìn khắp mọi nơi trong tòa nhà, bạn có thể thấy nhân vật hạnh phúc màu đỏ và các đồ trang trí nhiều màu sắc khác nhau, chẳng hạn như bóng bay.

Sau khi tránh được một vài nhân viên bảo vệ, anh ta lần đầu tiên lên lầu ba trên lầu.

Anh nhìn thấy nó và mỉm cười.

Trình Uyên không quan tâm và tiếp tục điều tra.

Cửa phòng của Phương Hoài Hải trên tầng hai đóng chặt, Trình Uyên nghiêng người lắng nghe, nhưng không có tiếng động nào.

Lúc này có tiếng bước chân truyền đến, Trình Uyên cũng không tiếp tục ở lại, nhanh chóng lên vào tầng trệt.

Ở tầng hầm, anh nhận thấy một điều gì đó kỳ lạ.

Bởi vì nhân viên bảo vệ ở tầng trệt nhiều một cách đáng ngạc nhiên.

Bản thân tầng trệt là thiết kế của một bể bơi ngầm, có tổng cộng bốn phòng xung quanh bể bơi.

Một trong số họ vẫn đang làm nhiệm vụ.

Sau khi nhìn thấy những thứ này qua khe cửa, Trình Uyên lặng lẽ tiến lại gần.

Anh tìm thấy căn phòng có người lái này với một lỗ thông hơi nhỏ ở bên cạnh.

Nhặt một mảnh xi măng trên tường, Trình Uyên ném về phía bể bơi ngược chiều.

“Phập” với âm thanh nhẹ nhàng.

Hai nhân viên bảo vệ đang làm nhiệm vụ đồng thời sửng sốt, sau khi nhìn nhau liền cùng nhau xuống bể bơi kiểm tra.

Lợi dụng lúc này, Trình Uyên nghiêng người đến vị trí của một bên lỗ thông, sau đó bật dậy và ngồi xồm yếm lặng trên lỗ thông.

Nhìn vào qua cửa chớp của lỗ thông hơi, Trình Uyên sững sờ trong giây lát.

Bởi vì những hình ảnh bên trong, hắn đột nhiên đoán ra mấy ngày trước nghi vấn.

Chương 1214

Có một nam một nữ trong phòng, tất cả đều bị trói bằng dây thừng, và hai người ôm nhau trong góc.

Và cách họ không xa, có một bàn rượu và rau trên bàn, có ba vệ sĩ nhà họ Phương đang ngồi uống rượu khoe khoang.

Và Trình Uyên biết hai người cuộn tròn trong góc, bị trói bởi những sợi dây thừng.

Trong số đó, người đàn ông thực sự là Phương Hoài Sơn.

Và người phụ nữ đáng ngạc nhiên là Phương Tố Tịch.

Phương Tố Tịch tạm biệt Bạch Dạ và trở về thủ đô sau hiệp định đình chiến giữa Đảo Vàng và người dân các nước phía nam.

Trình Uyên chợt tỉnh giấc.

Tại khách sạn Đạt Ốc, khi nhìn thấy đạo sĩ và những người khác, anh ta đoán trước rằng Phương Hoài Sơn đã liên lạc với những người này.

Đạo trưởng và những người khác bị đánh bại, Phương Hoài Sơn biến mất, mọi người đều cho rằng hắn đã trốn thoát, cho nên Trình Uyên mới tin tưởng vào ý kiến này.

Nhưng khi họ rời đi, Trình Uyên nhìn thấy Phương gia đang trả nợ Cullinan của Trình Tuấn Phong, đồng thời nhìn thấy chiếc Laslas đậu bên cạnh Cullinan.

Vì lúc trước có thù với Phương Thanh Yến, anh đã điều tra Phương Hoài Sơn và biết chiếc xe đó là xe của Phương Hoài Sơn.

Anh ta là một người bình thường và chạy đi rất vội vàng, tại sao anh ta không lái xe nhanh hơn một chiếc ô tô?

Lúc này, một trong những nguyên nhân khiến Trình Uyên cảm thấy không ổn.

Sau khi thấy người uống vài câu, anh bước lên sân thượng, Trình Uyên đi theo ngay lập tức.

Sau đó, khi Trình Uyên lên sân thượng lần nữa thì người đàn ông đó đã biến mất.

Lúc đó Trình Uyên luôn cho rằng mình là cấp dưới của Phương Hoài Sơn, nhưng bây giờ có vẻ như không phải vậy.

Anh ấy đến từ phe của Phương Nhị gia.

Anh cố tình dẫn Cheng lên sân thượng

Khi mọi người bị trận chiến trên sân thượng thu hút, Phương Hoài Sơn không bỏ chạy mà bí mật bị choáng váng và bị bắt

tại đây.

Nếu đúng như vậy thì không phải Phương Hoài Sơn gặp vấn đề mà là đường của Phương Hoài Hải.

Trình Uyên suy nghĩ một lúc rồi quyết định đi cứu người.

Không phải anh ta rộng lượng muốn biến chiến đấu thành lụa ngọc, mà Phương Tố Tịch là nữ nhân của Bạch Dạ, mà Bạch Dạ là anh trai của anh ấy, anh ấy không thể nhìn Phương Tố Tịch gặp tai nạn.

“Anh Hoắc, có phải sư phụ nói cách đối phó với bọn họ không” một trong ba người đang uống rượu hỏi.

Người đàn ông tên Huo là người đã nói nhỏ với Phương Thanh Trác trước đó trong phòng khách, ngồi trên ghế chính của bàn.

Sau đó ợ một tiếng, cười nói: “Sư phụ nói, Phương Hoài Sơn này dù sao cũng là đệ đệ của nhị thiếu chủ, giết Nhị sư đệ hẳn là không thoải mái, tạm thời cứ như vậy đi.”

“Muốn nói thiếu gia của chúng ta, người thật là bất hiếu!”

“Ai nói không được, ta rách da xé thịt, còn phải lo lắng tâm tình của nhị thiếu gia, chẳng qua là thiếu gia chúng ta nhân từ, đổi thành Phương Thanh Yên cũng không quan tâm nhiều như vậy.”, người vẫn còn sống.”

“Ừ, ồ vâng, Hoắc sư huynh, có phải sư phụ nói cách đối phó với cô gái này không”

Người đàn ông họ Hoắc gấp một nắm thức ăn cho vào miệng, vừa nhai vừa nở một nụ cười đắc ý nói: “Bà cả nhà họ Tam Gia rất dã man, nhưng rồi lại nói tiếp, mặc dù không có bà cả của chúng tôi. tiểu thư xinh đẹp, nhưng cũng có thể coi là đệ nhất mỹ nhân. ”

“Chà, cũng đúng!” Hai người kia nhanh chóng đồng ý.

Hoắc sư huynh cười nói: “Ba người chúng ta trước đây đều bị thằng nhỏ này trừng phạt đúng không?”

“Cô ấy tát tôi!” Một người trong số họ bức xúc nói.

Hoắc sư huynh nhìn hắn khổ sở nói: “Chủ nhân nói, đứa nhỏ này, để cho ta làm.”

Chương 1215

Vừa nghe xong lời của hắn, hai mắt còn lại đột nhiên sáng lên.

“Có thật không?”

Hoắc sư huynh cười nói: “Ai ngờ có ngày chị em của tứ đại gia tộc lại bị anh trai chúng ta bắt đi, một người đàn ông đứng dậy đi về phía Phương Tố Tịch đang bị trói.

Anh ta uống hơi nhiều, và đôi chân của anh ta lắc lư.

Khi cô ấy đi đến trước mặt Phương Tố Tịch, cô ấy đã tát vào tay cô ấy.

“Bốp!” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Phương Tố Tịch.

“Khiếp, trước cho người tát Lão Tử, lần này Lão Tử trả lại cho người!”

“Bốp!” Cú tát trái tay một lần nữa.

Tuy nhiên lúc này, Hoắc sư huynh không nhịn được cười: “Đệ tam nhi, nhìn người hùng dũng!”

Ba người đàn ông cười lớn và tự phụ.

Phương Tố Tịch và Phương Hoài Sơn đều bị trói tay chân và bịt miệng.

Phương Hoài Sơn trông rất xấu hổ, quần áo xộc xệch, khi nhìn thấy người đàn ông này dám đánh con gái mình, anh ấy đã rất sốc và tức giận, ánh mắt giận dữ của anh ấy nhìn chăm chăm, anh ấy liên tục vắn người và miệng hét lên “Woo!” .

Còn Phương Tố Tịch cũng vô cùng hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ kinh hãi, không ngừng khóc lóc, từ miệng phát ra tiếng “Woo”.

Tuy nhiên, tất cả đều bị trói chặt đến mức không ai có thể di chuyển được.

“Ai có thể nghĩ rằng Phương Hoài Sơn, người mạnh nhất trong bốn gia tộc lớn trước đây, lại kết thúc như thế này trong vài ngày.”

“Haha, ai có thể nghĩ rằng vị phu nhân ba phòng ngủ của nhà họ Phương, người đã từng là bất khả chiến bại, lại có lúc bị chúng ta hoành hành.”

“Hahaha Hoắc sư huynh, con bò đực này đủ để ta thổi cả đời.”

Vừa nói, người đàn ông vừa đưa tay ra vuốt mặt Phương Tố Tịch.

Đôi mắt của Phương Tố Tịch lộ ra vẻ kinh hoàng và tuyệt vọng, Phương Hoài Sơn tức giận đến mức nổi gân xanh trên trán, nhưng

Họ có thể làm gì

Rốt cuộc, bọn họ chỉ có thể phụ lòng người khác!

Nhưng đột nhiên!

Một bóng đen vụt nhanh trước mặt họ.

Cổ của người đàn ông cong tới 90 độ, và hai tay của anh ta ngưng đọng trên không trung, chỉ cách khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Tố Tịch vài cm.

Nụ cười trên khuôn mặt của hai người đàn ông kia vẫn chưa biến mất, cả hai đột nhiên bật dậy.

Mỗi người đều lấy tay che cổ, vùng vẫy cố gắng, nhưng ngón chân của họ không thể chạm đất được, vì Trình Uyên dùng tay véo vào cổ họ, và đột ngột nhấc lên không trung.

“Anh hùng, tha thứ cho ta!”

“Người đàn ông tốt, tha thứ cho tôi!”

Hai người bọn họ phản ứng lại muốn hét lên nhưng cổ họng bị bóp chặt không thể hét lên, chỉ có thể dùng sức cho con bú bóp cổ thở phì phò van xin lòng thương xót. sự nghẹt thở.

Phương Tố Tịch và Phương Hoài Sơn cũng đồng thời giật mình, hai người không còn hú lên vì hoảng sợ và tức giận nữa.

Nhìn thấy người đàn ông từ trên trời rơi xuống, trong mắt họ chợt hiện lên một tia hy vọng.

Trình Uyên vốn dĩ muốn hỏi Hoắc sư huynh một câu, nhưng chợt nhận ra Phương Hoài Sơn đang đứng sau lưng mình, vậy tại sao phải làm như vậy.

sau đó

“Rắc rắc!”

Cả hai đều bị giết!

Chương 1216

Chương 1216:

“Bùm!”

“Bùm!”

“Bùm!”

Ba cơ thể rơi xuống đất gần như cùng một lúc.

Phương Hoài Sơn và con gái nhìn Trình Uyên thích thú.

Trình Uyên không muốn làm con rắn giật mình nhưng cũng đành chịu, thứ nhất là cậu ấy không hiểu nhiều chuyện, thứ hai là vì mối quan hệ của Bạch Dạ, Phương Tố Tịch phải được cứu.

Vì sự thay đổi, Phương Hoài Sơn và con gái của ông đã không nhận ra Trình Uyên.

Anh ta cầm con dao đặt trên bàn, đến chỗ hai cha con.

Khi hai người họ nhìn thấy anh ta cầm con dao, khuôn mặt của họ rất phấn khích, nhưng đột nhiên họ lại trở nên căng thẳng.

Trình Uyên hạ giọng nói với hai người: “Muốn sống sót thì đừng làm ồn, tôi sẽ cứu tất cả các người.”

Hai người vui mừng khôn xiết và gật gù thích thú.

Dùng dao cắt dây thừng hai người, họ vội vàng gỡ băng dính trên miệng.

“Cảm ơn anh hùng cứu!” Phương Hoài Sơn vội vàng nắm chặt tay.

Trên thực tế, cách ăn mặc của Trình Uyên bây giờ hơi Chung Hân, và màu da của anh ấy cũng hơi tối hơn, nhưng nếu bạn muốn nói anh ấy đến từ lục địa phía Bắc, những người có làn da hơi sẫm màu cũng đã từng nói như vậy, nhưng nếu bạn muốn nói rằng anh ta đến từ các nước phía nam, không có gì cả.

Cùng với tiếng phở thông thông thạo của mình, Phương Hoài Sơn tự nhiên không coi anh ta là một Gia Cát phía nam.

“Dám hỏi tên anh hùng, chờ Phương Hoài Sơn của chúng ta xuất thủ, chúng ta sẽ được thưởng!” Phương Hoài Sơn hưng phấn nói.

Nghe vậy, Trình Uyên không khỏi chế nhạo nói: “Quên đi, người không muốn giết ta, ta đi đốt hương.”

“A” Phương Hoài Sơn đột nhiên giật mình, vội vàng lắc đầu: “Tại sao anh lại cứu mạng tôi khi một anh hùng nói thế này? Phương Hoài Sơn không phải loại người đi báo thù, tôi là”

“Nhưng anh là người sẽ trả ơn em.” Trình Uyên nhẹ nhàng nói.

“Cái gì” Phương Hoài Sơn dường như không hiểu.

Trình Uyên lắc đầu nói: “Không có gì đâu. Ta chỉ nghĩ sau khi người đi ra ngoài thì tìm chỗ trốn đi. Dù sao người cũng không còn là Phương Tam Gia trước đây nữa. SanPhương của người bị Thương hội và bốn người truy nã rồi.” gia đình lớn. “

Kết quả là, sắc mặt Phương Hoài Sơn thay đổi rõ rệt, trên mặt lập tức lộ ra vẻ hung dữ.

Lúc này Phương Tô Tịch cảnh giác hỏi: “Người là ai, từ khi biết ba phòng ngủ của chúng ta thất thủ, tại sao muốn cứu chúng ta?”

Trình Uyên suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: “Tôi là bạn của Bạch Dạ.”

Khi nghe thấy điều này, Phương Tô Tịch không thể không nắm lấy cánh tay của Phương Hoài Sơn và phản kích nói: “Là anh Bạch Dạ, anh Bạch Dạ đã đến để cứu chúng ta.”

Phương Hoài Sơn cũng thở dài thườn thọt.

Trình Uyên vẫn còn điều gì đó muốn hỏi Phương Hoài Sơn, chủ yếu là về những gì đã xảy ra với Phương gia của họ lần này, bởi vì nó có liên quan đến Đạo sĩ Đông Lương Đình và

những người khác, cũng như Liên minh các chiến binh của các quốc gia phía Nam.

Nhưng rõ ràng, đây không phải là một nơi tốt để thăm vấn.

“Không nói nhiều, ta trước cứu người đi ra ngoài.”

Phương Hoài Sơn và Phương Tố Tịch không nghi ngờ anh ta, và cả hai đều gật đầu.

Hai người đứng dậy, có lẽ đã bị trói từ lâu, Phương Hoài Sơn lắc lắc vài cái liền bị Phương Tô Tây giữ lại.

Trình Uyên tự nhiên từ bên trong mở cửa, hai tên bảo vệ ở cửa còn chưa kịp phản ứng thì một người đã thương cho họ một con dao, cả hai cùng ngắt xiú.

Ngay sau đó, anh chào hai bố con đi cùng.

Sau khi tránh được vài cuộc tuần tra an ninh, anh ta đẩy Phương Tố Tịch và Phương Hoài Sơn lên gần một bức tường tối, chuẩn bị trốn qua bức tường.

Chương 1217

“Dững cảm!”

Đột nhiên một tiếng hét lớn phát ra từ không khí loãng.

Cả ba người đều ngạc nhiên.

Trong bóng tối, một người đàn ông đột nhiên lao ra và chỉ về phía Trình Uyên.

Trình Uyên bị sốc, và chưa kịp hỏi người bên kia là ai thì anh đã tung một cú đấm.

“Bùm!” Hai người lùi lại.

“Hừ” người trong bóng tối giật mình nghi hoặc, sau đó chế nhạo: “Có hai việc.”

Lúc này Trình Uyên mới nghe rõ giọng nói.

Không phải ai khác, chính là giọng nói của đạo nhân, Trình Uyên không thể quen thuộc hơn.

“Nào!”

“đăng kia!”

“Có thù!”

Tất cả đèn trong biệt thự phía xa đều đã sáng, tiếng nói kinh người.

Trình Uyên biết mình bị phát hiện, lúc này sẽ vướng bận đạo sĩ, ta sợ khó rời đi, trên thực tế hẳn căn bản có thể trốn thoát, nhất định sẽ bị người kia nhìn thấu. Vào lúc đó, nhiệm vụ mà Thương Vân giải thích sẽ hoàn toàn thất bại.

Vì vậy, anh ta vội vàng nói với hai cha con Hoa Sơn khác:
“Nếu muốn sống sót, có thể tạm thời gác lại nam tử, đến Gia Đạo tìm Bạch Vân.”

Sau đó, trước khi có ý kiến phản đối, họ đã ném chúng qua tường.

Và Trình Uyên đã không rời đi.

Hắn cũng không thể rời đi, bởi vì Đạo Sư nhìn thấy sắc mặt của hắn, nếu như Đạo Sư không gạt đi, chuyện đã hứa với Thương Vân coi như thất bại.

và vì thế

Phải mất khoảng mười lăm giây để những người trong biệt thự lao tới phía trước.

Anh ta muốn giết Đạo sư trong một cú ngã sà xuống bằng một đòn toàn lực trong vòng mười lăm giây.

Tuy nhiên, lúc này Đạo Sĩ vẫn khịt mũi tự hào nói: “Người, không ai có thể trốn thoát!”

Trình Uyên đột ngột quay đầu lại, khoe miệng nở một nụ cười xấu xa.

Không nói đến kinh đô, cho dù là toàn bộ đất nước Trung Quốc cao thủ hạng nhất cũng rất hiếm.

Vì vậy, lúc đầu đạo sĩ vô cùng thân cận sơ cấp, đã có thể chói sáng tình hình ở kinh thành.

Cho nên hẳn sẽ không nghĩ người xa lạ trước mặt lại là cao thủ, vừa rồi hai người vội vàng ra tay, cũng không có ý tứ gì.

Nhưng bản thân người đạo sĩ đã xứng đáng bước vào bánh răng đầu tiên rồi.

Vì vậy, khi đối mặt với kẻ lạ mặt này, anh ta sẽ tỏ ra kiêu ngạo trước đây, khoác lên mình một bộ mặt có một không hai trên trời dưới đất, khinh thường nói: “Không ai trong các người có thể chạy thoát!”

Nhìn thấy Trình Uyên ném Phương Hoài Sơn và Phương Tố Tịch ra khỏi bức tường sân, anh ta lạnh lùng và cảm thấy rằng bộ hạ của mình đã bị khiêu khích.

Có một loại ánh mắt thậm chí còn dám bỏ chạy sau khi nhìn thấy tôi.

Không đợi Trình Uyên hành động trước, anh đã bước tới trước, nhúu mày Trình Uyên.

“Giết người đi, đứa nhỏ ngu dốt của vua điên, ta sẽ bắt chúng trở lại!”

...

Khóe miệng Trình Uyên có một tia giễu cợt, không nói lời nào, anh cũng duỗi ra một ngón tay, ngón tay kia chỉ vào ngón tay của Đạo Trường.

Trình Uyên bản thân là thực lực trung cấp, cao hơn Đạo Sư một bậc, hơn nữa có được tiểu sử chân chính của Vân Thành, lại có hiểu biết mới về An Tấn, cho nên đây là một kiếm chỉ có thể một mình Nội công chơi. ., Và đạo sĩ giống như một vị thần.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Đạo Trường đột nhiên mở to mắt.

Chương 1218

Đối với Trình Uyên, ngón tay của Đạo Trưởng mỏng manh như tờ giấy.

Khi anh ta dùng một ngón tay bẻ gãy các ngón tay của thanh kiếm, với một tiếng “cách”, một âm thanh giòn giã phát ra từ cánh tay dài của đường.

“A!” Đạo sĩ hét lên.

Trình Uyên phớt lờ anh, và chỉ ra đôi lông mày dài của mình.

Điều anh ta muốn là một cuộc chiến nhanh chóng, và anh ta phải sử dụng thời gian nhanh nhất và ngắn nhất để giải quyết thủ lĩnh đạo sĩ.

Đối mặt với ngón tay của Trình Uyên, vẻ kiêu ngạo của đạo sĩ vừa rồi không còn nữa, trong mắt hắn hiện lên vẻ sợ hãi cùng kinh hãi.

“bùm!”

Ngay khi Trình Uyên chuẩn bị thành công và giết chết Đạo trưởng, một tiếng gầm lớn đột nhiên vang lên từ một phía.

Cảm giác như một ngọn núi, rơi từ trên xuống.

Trình Uyên cũng ngạc nhiên.

Hắn không ngờ rằng Phương gia này không chỉ ẩn chứa một cao thủ Đạo sư, mà còn thực sự có cao thủ hơn nữa. Và sức mạnh của người này rõ ràng là hơn anh ta.

Nếu bấm vào ngón tay này, đạo sĩ nhất định sẽ chết, nhưng cũng không thoát khỏi vận đen.

Còn chưa kịp suy nghĩ kỹ, Trình Uyên đã nhanh chóng rút ngón tay ra, dùng sức đá vào ngực Đạo Trưởng, nhanh chóng tránh qua một bên bởi lực phản kích.

Nhưng dù vậy, sức mạnh to lớn vẫn ảnh hưởng đến Trình Uyên, cậu chỉ cảm thấy sau lưng mình một tia máu trào ra, thân hình lập tức bị nổ bay ra xa hơn mười mét.

Lão đạo sĩ bị Trình Uyên đá văng ra ngoài, lập tức nằm trên mặt đất, ngất đi.

Trình Uyên có chút ngoài ý muốn, hắn còn không có nhìn ra chủ nhân công kích hắn là như thế nào, đạo nhân cũng không có giết hắn.

Nhưng không có gì dung hòa được, tiếp tục ở lại chỉ có thể khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn mà thôi.

Vì vậy, anh ta dứt khoát quay lại và bỏ trốn.

Lần này tuy mất nhiều thời gian, nhưng thực tế diễn ra rất nhanh, thời gian rất ngắn, chỉ khoảng năm sáu giây.

“Hả, muốn trốn?”

Một giọng nói lạnh lùng xa lạ vang lên sau lưng Trình Uyên, ngay sau đó, cậu cảm thấy phía sau có người đang nhanh chóng đuổi theo mình, hơn nữa tốc độ vẫn hơn người.

Khi anh ta sắp bị đuổi kịp, đột nhiên ...

“Hãy cầm bút lên để vẽ đất nước!”

Một tên quan lại tề hại từ một phía đi tới.

Trình Uyên chột giật mình.

Giọng nói này rõ ràng là Nho gia chua xót.

Anh định quay lại, nhưng sau lưng có tiếng hét lớn: “Pen Momen?”

Có thể đó là ngạc nhiên, có thể là sợ hãi, người đàn ông rõ ràng là có một bữa ăn.

Trình Uyên nghe thấy một giọng nói chua chát khác bên tai: “Chạy đi!”

Anh không dám chậm trễ, cũng không dám quay đầu, tăng tốc bỏ chạy.

Không biết anh ta đã chạy bao lâu, cảm thấy không có ai đuổi theo, Trình Uyên dừng lại trong một con hẻm tối.

Lúc này, tôi cảm thấy tức ngực và bụng, máu trào lên, tôi nhanh chóng bám chặt vào tường, không khỏi “ọc” thêm một hơi máu nữa.

Anh không biết Phương Hoài Sơn và con gái anh đã trốn thoát hay chưa, và anh cũng không dám điều tra.

Nó chỉ đột nhiên cảm thấy như tôi bị đánh.

Làm thế nào mà một người chủ như vậy lại có thể tồn tại trong Phương gia?

...

Đương nhiên, bây giờ người không thể ở bên ngoài, nếu không, kế hoạch của Thương Vân sẽ bị phá hỏng một khi nó bị phát hiện.

Còn Bạch An Tương và những người khác vẫn nằm trong tay Thương Vân, nếu người phụ nữ điên cuồng này nổi giận, thật sự không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Chương 1219

Vì vậy, anh ta chịu đựng cơn đau lớn trong lồng ngực của mình, bí mật quay trở lại một lần nữa, và trở lại nhà của Phương.

Trình Uyên vòng qua và lên vào sân biệt thự của Phương từ một hướng khác.

Lúc này, anh thấy mọi người đang tập trung ở sân biệt thự, Phương Thanh Trác và một nhóm người đang đi về phía biệt thự nơi anh ở.

Trình Uyên không khỏi cảm thấy thất chặt.

Điều này có phải là nghi ngờ của bạn và muốn kiểm tra phòng của riêng bạn?

Trên trán Trình Uyên toát ra mồ hôi lạnh.

Rõ ràng, nếu bây giờ bạn muốn quay lại, bạn sẽ đụng phải Phương Thanh Trác và những người khác, và bạn nhất định sẽ bị người bên kia phát hiện.

Nhưng nếu bạn không ở trong phòng, thì ...

Giữa tia lửa và đá lửa, suy nghĩ của anh quay ngoắt lại.

Hắn khoe mắt liếc nhìn phòng khách của biệt thự chính, trên bàn trong phòng khách có mấy chai rượu hảo hạng.

Trình Uyên trong lòng cảm động, lặng lẽ lên vào phòng khách.

...

...

Đúng lúc này, Phương Thanh Trác dẫn một nhóm người đến căn phòng nơi Trình Uyên và những người khác ở, trong số những người này có một người đàn ông có nước da ngăm đen và khuôn mặt ủ rũ.

Phương Thanh Trác nói một cách khó hiểu: “Nhưng Tả Sử đại nhân, hai người này là do Thiếu gia A Bất Hối phái tới!”

Người đàn ông với khuôn mặt đầy tức giận, anh ta trông giống như một thổ dân của các quốc gia phía nam.

Nghe vậy, anh ta khịt mũi lạnh lùng: “Nếu là giả thì sao? Không ai có số điện thoại của Sư phụ A Bất Hối, không thể xác minh được.”

“Nhìn xem.” Phương Thanh Trác đưa một chiếc nhẫn cho người đàn ông và nói, “Đây là mã thông báo của Sư phụ A Bất Hối, phải không?”

Nam nhân vờ mặt ủ rũ cầm lấy chiếc nhẫn liếc mắt một cái, hừ lạnh nói: “Mã thông báo là thật, nhưng làm sao có thể lấy được? Ai có thể nói chính xác?”

“VẬY ... KIỂM TRA SẼ AN TOÀN HƠN.”

“HƠN NỮA, BỌN HỌ TRỐN Ở TRONG PHÒNG CÓ BIÊN CỐ LỚN NHƯ VẬY BÊN NGOÀI, KHÔNG CÓ ĐỘNG TĨNH GÌ SAO?”

Phương Thanh Trác gật đầu và nói: “Vâng.”

Trong khi họ đang nói chuyện, họ đến phòng của Trình Uyên và Khổ Nho.

“Bùm ...” Người hầu tiến lên gõ cửa.

Không lâu sau, Khổ Nho mở cửa phòng vẻ mặt mệt mỏi, nhìn thấy ngoài cửa có rất nhiều người, hấn giật mình: “Đây là ...?”

Phương Thanh Trác chưa kịp nói gì, người đàn ông với vẻ mặt đầy tức giận đã liếc nhìn căn phòng, nheo mắt lại, lạnh lùng hỏi: “Bạn đồng hành của anh đâu?”

Khổ Nho gãi gãi đầu, sau đó lắc đầu: “Ta không biết!”

“Quả nhiên có ma!” Nam nhân vẻ mặt tức giận nói: “Cũng bắt được hấn!”

Tại thời điểm này...

“Chủ nhân, không ổn rồi!”

Phương Thanh Trác đưa mọi người đến biệt thự của ngôi nhà chính và đột nhập vào phòng của em gái mình, Phương Tố Anh, nước da của mọi người trông không được đẹp.

Đặc biệt là người đàn ông có khuôn mặt ủ rũ, làn da vốn dĩ không trắng, nay lại càng đen hơn.

Phương Thanh Trác cũng tái mặt.

“Người lớn này đi vào trong tình trạng say xỉn, vừa đến nơi liền trèo lên giường của phu nhân ngủ thiếp đi, làm cho mấy người bạn của phu nhân kinh hãi.”

Thuộc hạ giải thích: “Ta vừa chạy tới liền nghe được tiếng kêu của tiểu thư bằng hữu, thế nhưng...”

Ngày mai Phương Tố Anh kết hôn, và tự nhiên sẽ có nhiều bạn tốt đến.

Chương 1220

Trình Uyên đang say rượu đột nhiên xông vào với một chai rượu, sau đó leo lên giường của Phương Tố Anh trước mặt mọi người rồi ngủ thiếp đi, nhưng điều đó thực sự khiến những người này hoảng sợ.

Và Phương Tố Anh đã ngồi trên giường trước đó, nhưng cô ấy đã nhanh chóng thu mình xuống chân giường.

Một phòng mỹ nữ ngân người.

Thuộc hạ của Phương Thanh Trác biết Trình Uyên đến từ các quốc gia phía nam, vì vậy tự nhiên không dám làm trái ý, vì vậy họ vội vàng nhờ Phương Thanh Trác chỉ thị.

Phương Thanh Trang đối phương âm thầm nói: “Đưa hắn trở về phòng.”

Vài người đàn ông vội vàng bước tới, đỡ Trình Uyên và đưa anh đến một tòa biệt thự khác.

Phương Thanh Trác chỉ vào tất cả những người trong phòng, lạnh giọng nói: “Ai dám nói chuyện này, tôi sẽ giết cô ấy!”

Giường của cô Phương đã được ngủ bởi một người đàn ông khác, điều này sẽ lây lan, hãy để mặc cho Phương xấu hổ, ngay cả khuôn mặt của A Bất Vực cũng bị mất theo nó.

Các nàng vội vàng xua tay, đều nói: “Nếu không người sẽ không!”

Sau đó, Phương Thanh Trác hừ lạnh một tiếng trước khi quay người rời khỏi phòng.

“Phương Hoài Sơn bắt được chưa?” Sau khi đi ra ngoài, hắn lạnh lùng hỏi thuộc hạ.

Một trong những thuộc hạ đáp lại một cách yếu ớt: “Tất cả người nhà đã được đưa ra ngoài.”

Rõ ràng là nó đã không bị bắt.

Nhưng mà Phương Thanh Trang liếc mắt một cái, nói: “Hừ, cho dù hắn chạy trốn? Ở chỗ của ta, hắn còn có thể cứu mạng. Nếu như chạy ra khỏi nhà Phương gia, ai dám giữ hắn?”

“Vâng!” Thuộc hạ nhanh chóng nói phải.

“Tả Sử đại nhân, nhìn chưa?” Phương Thanh Trác hỏi người đàn ông bên cạnh.

Tà khí của người đàn ông lúc này nhỏ đi rất nhiều, vẻ mặt cũng dịu đi, dường như nghĩ đến phép xã giao, vội vàng nắm chặt tay đáp lại: “Phương sư phụ đã phá được tà ma. Ngày mai Lệnh muội sẽ là vợ thiếu gia của ta. . Người và Thiếu gia là họ hàng, nên gọi ta là Tang Nguyên. ”

“Vì kẻ xâm phạm đã rời đi, tôi tha thứ cho anh ta không dám quay lại lần nữa. Chỉ cần nó không ảnh hưởng đến hành trình ngày mai, mọi thứ đều ổn.”

Phương Thanh Trác gật đầu và cười nói: “Anh Tang nói vậy.”

...

...

Sau khi Trình Uyên được đưa về phòng, anh đứng dậy và lao vào nhà vệ sinh khi những người đưa anh đi.

“Puff!” Không thể không phun ra một ngụm máu già.

Việc giả vờ say để đánh thức người khác chỉ là cố gắng tạo ra bằng chứng về sự vắng mặt của anh ta, và khi anh ta được ai đó đón lúc này, anh ta nhìn thấy người đàn ông đầy tức giận từ khoảng trống giữa đôi mắt của mình. Đứa trẻ đã bắn anh ta của chính bạn.

Với cú đánh này, anh ta suýt chút nữa đã giết chết anh ta, có vẻ như anh chàng này phải là một kẻ mạnh trong Thần Võ Võ Lâm.

Nhưng không phải Thương Vân chết tiệt nói rằng người mạnh nhất trong số các thuộc hạ của A Bất Vực chỉ là một bậc thầy sao?

“Fuck! Cô ấy đút một cái nữa vào đụ!”

Trình Uyên hung dữ chửi bới, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Thương Vân.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, giọng nói lười biếng của Thương Vân từ đằng kia truyền đến: “Này, nửa đêm tôi sẽ không cho người ta ngủ, cô gọi cuộc gọi gì vậy?”

Cô ấy phàn nàn.

Cô ấy thực sự đang phàn nàn?

Trình Uyên nóng quá!

“Tao bị đánh chết suýt nữa mà còn ung dung ngủ à?” Trình Uyên tức giận hỏi.

Thương Vân giọng nói lười biếng lại truyền đến: “Đừng nói quá, được rồi, người sắp bị đánh chết, còn có thể gọi ta sao?”

Chương 1221

“Đừng nói nhảm nữa, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi không phải đã nói với ta rằng bên cạnh sư huynh của ngươi còn có sư phụ sao? Sao lại đi ra một Thần Võ thế này?” Trình Uyên khó chịu.

Có một khoảng dừng đáng chú ý trên điện thoại.

Ngay sau khi giọng nói của Thương Vân lại vang lên, sự ửng oải trong giọng điệu của anh lần này không còn nữa.

“Ngươi có chắc mình thuộc về Thần Võ cảnh giới?”

Trình Uyên tức giận nói: “Vớ vẩn, vừa mới chà xát da đã suýt giết chết tôi!”

“Ồ, đó có thể là đại sứ bên trái.” Thương Vân.

Trình Uyên cau mày: ” Tang tả sử là ai?”

“Tang Nguyên.” Thương Vân nói: “Vậy ngươi nên cẩn thận.”

“Chết tiệt ...” Trình Uyên nhất thời không nói nên lời: “Người ta đang ở trong Thần Võ võ lâm, ta làm sao có thể cẩn thận?”

Ai biết Thương Vân nói: “Bất quá, người bây giờ cười cợt cũng khó. Chỉ có thể cắn đạn mà làm, bằng không hiện tại cố gắng trốn đi? Nhất định sẽ không thoát được.”

“Ồ, tôi đã quên nói với bạn rằng mảnh đất bị mất này là anh trai của Ni Lộc. Bạn không bao giờ được tiết lộ danh tính của mình, bạn biết đấy, bạn là kẻ giết anh trai của anh ấy, nếu bạn để anh ấy biết rằng bạn là Trình Uyên”

Trình Uyên mặt lập tức đen lại, tức giận nói: “Người đang uy hiếp ta?”

“Này, dù sao người nghĩ như thế nào, chỉ cần chú ý an toàn là được.” Thương Vân nói.

Sau đó, điện thoại bị treo.

Trình Uyên tức giận muốn đánh rơi điện thoại.

Nhưng cuối cùng anh ấy vẫn không làm vậy.

Phiền phức lắm, Đạo Trưởng chưa chết. Trước khi chúng ta khởi hành vào ngày mai, tôi đã gặp chỉ huy Đạo Trưởng, nhưng họ không thể vạch trần kế hoạch sao?

Hiện tại giết Đạo Trưởng ban đêm cũng không thực tế, dù sao một cường giả võ lâm sống trong biệt thự.

Nhưng có một điều nữa khiến Trình Uyên cảm thấy kỳ quái.

Phương Hoài Hải ở đâu?

Anh ta thậm chí còn không thấy Phương Hoài Hải có động tĩnh lớn như vậy đêm nay.

Hơn nữa, ngày mai hẳn còn sắp gả con gái, làm sao có thể không có?

Trở lại giường, Trình Uyên nhắm mắt huy động Nội Lực của mình, đi qua cơ thể một lần nữa, xoa dịu vết thương.

Tại thời điểm này...

“Bùm...”

Bỗng có tiếng gõ cửa.

Trình Uyên đột ngột mở mắt.

Anh không dám trả lời, vì trong mắt gia đình Phương, giờ anh nên say rồi.

Tiếng gõ cửa rất nhẹ nhàng, không giống như một chiến binh với Nội Lực.

Trình Uyên giả vờ như không nghe thấy.

Nhưng một lúc sau, tiếng gõ cửa lại vang lên.

“Bùm...”

Vì tò mò, anh thận trọng trèo ra khỏi giường, nhón gót, bước từng bước ra cửa rồi áp tai vào cửa.

Anh lắng nghe tiếng thở của người kia qua khe cửa.

Vì vậy, anh rất ngạc nhiên, hơi thở của người kia rất nhẹ, giống như một người phụ nữ.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nói.

“Bạn buồn ngủ rồi à?”

Trình Uyên còn sốc hơn.

Giọng nói đó rõ ràng thuộc về Phương Tố Anh.

Tại sao cô ấy ở đây?

Trình Uyên không dám nói ra vì sợ Phương Tố Anh đang thử sức mình.

Chương 1222

Ngay sau đó, giọng nói của Phương Tố Anh lại vang lên: “Nếu em chưa ngủ, anh có thể mở cửa cho em vào được không?”

“Tôi đã chuẩn bị một món súp nôn nao cho em.”

“À mà, anh quên nói với em, em có cái mũi rất tốt.”

“Tuy rằng người đã uống, ta có thể ngửi được người không uống nhiều.”

“Hơn nữa, ngay cả rượu cũng không che được mùi trên người.”

“Vậy ... có phải bạn không?”

Cánh cửa đột ngột được mở ra.

Phương Tố Anh sững sốt.

“Vào đi!” Trình Uyên nặng nề nói với cô.

...

Vào phòng, cô đặt một cái xô cách nhiệt bằng thép không gỉ lên bàn, sau đó nhìn Trình Uyên rụt rè nói: “Em ... em tự làm, không ai để ý.”

Mở nắp và thấy rằng món súp bên trong thực sự là món súp nấu sẵn trong các túi siêu thị, tương đương với súp mặn chua.

Trình Uyên nhìn kỹ khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Phải nói rằng Phương Tố Anh thực sự rất ưa nhìn, thực sự xứng đáng với danh hiệu người phụ nữ đẹp nhất thế giới, khuôn mặt thanh tú đến tận xương tủy.

“Em có biết anh là ai không?” Trình Uyên trầm giọng hỏi.

Kỳ thực hẳn hiện tại trong lòng đánh trống, đầu óc chạy nhanh tìm biện pháp đối phó.

Nguyên nhân chính là anh không rõ Phương Tố Anh có ở bên Phương Thanh Trác hay không, và ngày mai cô sẽ kết hôn với A Bất Vực, và sau đó cô nhất định sẽ ở bên A Bất Vực.

Trình Uyên không dám mạo hiểm, và sợ không cho cô ấy vào, cô ấy sẽ nói nhảm và bị người khác nghe thấy.

Bất ngờ, Phương Tố Anh đột nhiên lắc đầu, khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy lập tức thay đổi, lộ ra vẻ đáng thương, cô ấy quỳ xuống trước mặt Trình Uyên.

“Làm ơn, giúp tôi!” Cô cầu xin.

Lần này, Trình Uyên hoàn toàn bối rối.

“Em đang làm gì vậy?” Anh nhanh chóng cố gắng đỡ cô dậy.

Nhưng Phương Tố Anh lo lắng nói: “Tôi chỉ nói rằng tôi nói dối bạn để thơm bạn, nhưng khi tôi nhìn ra cửa sổ trước đó, tôi thấy bóng dáng của bạn. Bạn đã cứu chú ba?”

Khi nghe thấy điều này, lông mày của Trình Uyên lập tức ngưng tụ lại.

Anh ấy cũng ngừng cố gắng hỗ trợ Phương Tố Anh, và nói với vẻ chế giễu: “Em đến đây để kiểm tra anh à?”

“Không!” Phương Tố Anh nhanh chóng lắc đầu, nước mắt lưng tròng, nói: “Nếu anh cứu được chú ba, có nghĩa là anh và họ chắc chắn không cùng nhóm. Xin anh cũng giúp tôi, tôi không muốn lấy chồng nước ngoài.”

Cô ấy rất háo hức, sai trái và chân thành. Nhưng Trình Uyên không phải là một học giả cay nghiệt, anh sẽ không dễ dàng tin vào tâm chân tình đáng thương này.

Bởi vì dưới lòng thành, thứ được chôn giấu thường là thuốc độc.

Anh không chắc liệu Phương Tố Anh có đang thử anh với họ hay không.

Vì vậy, Trình Uyên hơi nheo mắt, lạnh giọng hỏi: “Cô là cô Phương gia?”

Phương Tố Anh gật đầu.

Trình Uyên hừ lạnh: “Ngày mai cậu chuẩn bị kết hôn với thiếu gia của tôi. Nếu sau này cậu nghĩ tốt hơn thì tốt nhất đừng nói loại chuyện này nữa, và đừng nghĩ nữa.”

“Hơn nữa, trước đây ta cũng uống rượu, cũng có chút uống quá chén, hiện tại lại mạnh mẽ đánh thức rượu, cho nên người nhìn lầm rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Tố Anh lập tức tái nhợt, cô nhìn vào mắt Trình Uyên, trong lòng chợt dâng lên một tia tuyệt vọng.

Sau đó anh chậm rãi đứng dậy, vươn cánh tay lau nước mắt nơi khóe mắt, cười với Trình Uyên nói: “Anh chỉ đùa với em thôi, anh đừng có coi trọng.”

Tuy nói như vậy, cô cũng đang cười, nhưng tiếng cười này dù nhìn thế nào cũng lộ ra vẻ chua xót không nói nên lời.

Trình Uyên lạnh lùng nói mà không có biểu cảm gì; “Chuyện này chẳng vui chút nào.”

Chương 1223

Phương Tố Anh lè lưỡi, trông dễ thương và vui tươi.

Còn Trình Uyên thì hoàn toàn không để ý đến: “Muộn rồi, ngày mai thiếu gia của chúng ta sẽ tới đây, cô Phương tối nay phải nghỉ ngơi thật tốt, hãy về đi.”

“Ồ” Phương Tố Anh đáp lại một cách yếu ớt, đánh rơi phích nước và quay người bỏ đi.

Nước của Phương này quá sâu, anh không dám mạo hiểm.

...

Mặt khác, ngay khi Phương Tố Anh bước ra khỏi phòng Trình Uyên, nụ cười mạnh mẽ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy biến mất ngay lập tức.

Nó được thay thế bằng một khuôn mặt buồn bã.

Đôi mắt to đẹp cũng đầy bàng hoàng và bất lực.

Khi tôi trở về phòng, hai chị em là bạn tốt của nhau vẫn đang nói chuyện rôm rả. Cô đã nói dối đi vệ sinh trước đó và bí mật chạy ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh sinh động này, cô chợt nhớ đến cảnh Phương Thanh Trác cầu hôn ngày đó nên cũng nghĩ ngay đến người đàn ông “có râu”.

“Trình Uyên từ chối cuộc hôn nhân này vì không muốn vợ mình bị oan. Cho dù nhà cũ của nhà Họ Trình có bắt ép cũng vô ích.”

Vào thời điểm đó, cha của anh là Phương Hoài Hải đã nói điều này với Tố Anh.

Vì vậy, Phương Tố Anh ngày càng trở nên đau khổ, cô nghĩ: Tôi không đẹp hơn vợ anh sao? Tôi không cao quý hơn vợ anh sao? Tôi bị sao vậy, anh vẫn coi thường tôi?

Cô ấy đã rất phấn uất vào thời điểm đó.

Nhưng bây giờ, nó không còn ý nghĩa nữa.

Ngày mai, tôi sẽ được sử dụng như một con bài mặc cả cho cuộc hôn nhân kinh doanh và kết hôn ở nước ngoài. Ở đó, tôi không quen thuộc với nơi trong cuộc sống của mình, và tôi không biết mình sẽ phải đối mặt với những gì.

Bên cạnh đó, cô thậm chí còn không biết chồng tương lai của mình sẽ như thế nào.

Lòng tôi đầy lo lắng.

Đêm đó, cô thức trắng đêm.

...

...

Lúc bình minh.

Ngôi nhà không sinh động.

Nhiều nhân vật quyền lực và quyền lực ở thủ đô đã đến.

Phương Tố Anh tê tái ngồi trước gương trang điểm, chấp nhận sự loay hoay của vài nhà tạo mẫu.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi đến muộn!”

Giang Phiêu Phiêu vội vã chạy đến, xin lỗi Phương Tố Anh trong gương với vẻ mặt hối lỗi.

Nhưng ngay sau đó cô phát hiện ra rằng biểu hiện của Phương Tố Anh có chút không đúng trong gương.

Vì vậy, Giang Phiêu Phiêu nói với các nhà tạo mẫu: “Các bạn ra ngoài trước, tôi có chuyện muốn nói với cô dâu.”

Những nhà tạo mẫu đã rời đi.

Sau khi Giang Phiêu Phiêu và Phương Tố Anh là những người duy nhất còn lại trong phòng, Giang Phiêu Phiêu nói lời xin

lỗi: “Đêm qua, đoàn phim đã hoàn thành. Tôi không thể làm gì được. Tôi thực sự xin lỗi.”

Phương Tố Anh vẫn lắc đầu nguây nguậy, và nói, “Tôi biết, tôi không trách anh.”

Giang Phiêu Phiêuêu trêu chọc cô: “Sao, em sắp làm dâu rồi, anh còn miễn cưỡng nhường cha mẹ sao? Em muốn khóc một hồi sao?”

Phương Tố Anh lại lắc đầu và nói: “Tôi sẽ không khóc, không phải ngày hôm nay, cũng không phải trong tương lai.”

Giang Phiêu Phiêu im lặng.

Tôi không biết đã mất bao lâu, cô ấy nắm tay Phương Tố Anh và nói với cô ấy: “Tố Anh, chúng ta là phụ nữ.”

Phương Tố Anh cắn chặt môi.

Giang Phiêu Phiêu tiếp tục: “Tôi không ngại nói sự thật hôm nay.”

Chương 1224

“Ta không thích anh của ngươi!”

“Nhưng bạn biết đấy, tôi không thể từ chối Phương gia.”

“Ta biết ngươi còn chưa thấy mặt A Bất Vực, huống chi là thích?”

“Nhưng bạn có thể làm gì?”

“Cuộc sống phải tiếp tục, cuộc sống phải tiếp tục. Đó chỉ là sự thay đổi về nơi ở, danh tính và cách sống.”

“Đó là một ngày để không vui, và một ngày để hạnh phúc, phải không?”

Phương Tố Anh từ từ nhắm mắt lại.

Cô chỉ nói sẽ không khóc, hai hàng lệ ướt đẫm khuôn mặt.

“Chỉ khi bạn kết hôn, bố mẹ bạn mới lấy lại được tự do.”
Giang Phiêu Phiêu nói.

Phương Tố Anh lặng lẽ gạt đầu.

Lúc này, tôi đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng kêu cảm thán.

“Đội đón khách đến rồi!”

“Mau, đốt pháo đi!”

“Vậy thì ai, đi thông tri cô dâu!”

Cơ thể của Phương Tố Anh bắt đầu run lên khi nghe thấy những tiếng hét sảng động này.

...

Cùng lúc đó, Trình Uyên, người đang ở một biệt thự khác, đột nhiên nheo mắt lại.

Anh đã nhìn thấy A Bất Vực.

Con đường ngoài sân biệt thự tấp nập xe hơi sang trọng.

Khoảng sân chật kín khách.

“Rầm!” Sau một tràng pháo nổ, một nhóm người bước vào từ trong đám khói.

Hầu hết nhóm người này là người đến từ các quốc gia phía Nam, người cầm đầu là một người đàn ông với vẻ mặt bình thản, không giận dữ.

Người đàn ông trông chừng bốn mươi tuổi, cao khoảng 1,8m, mặc vest nhưng không giấu được cơ bắp cuộn cuộn của mình.

Cảm giác đầu tiên mà nó mang lại cho mọi người là anh là một vị bề trên uy nghiêm.

Cảm giác thứ hai là nó rất mạnh.

Cảm giác thứ ba là người này không có gì nổi bật.

Anh ta đi phía trước, và những người phía sau xếp thành hai đội, ngay ngắn và cung kính.

Ngay cả trong ngày cưới của anh ấy, cũng không có một nụ cười nào, như thể đám cưới này chỉ là một sự kiện rất bình thường đối với anh ấy.

“Anh ấy là A Bất Vực, anh cả của vua Liên minh võ thuật các quốc gia phía Nam.” Khổ Nho giới thiệu với Trình Uyên.

Khi Trình Uyên nhìn người đàn ông đó, anh ta đột nhiên khó chịu, anh ta chế nhạo nói: “Giả bộ cũng khá đấy. Dù đã có gia đình thì anh cũng phải làm bộ mặt xấu.”

“Có lẽ là bởi vì tê dại.” Khổ Nho cười nói, “Nghe nói A Bất Vực đã cưới không dưới bốn mươi người vợ.”

Nghe đến đây, thân thể Trình Uyên đột nhiên chấn động, trên người đột nhiên lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

“Fuck!” Anh không khỏi kinh ngạc ngậm miệng: “Thật sao?”

“Thực ra thì cũng có thể hiểu được. Dù sao thì anh ấy cũng sẽ kế thừa Liên minh võ thuật trong tương lai.” Khỏ Nho nói.

Trình Uyên khó hiểu: “Còn A Bạc Duẫn?”

Nếu như kế thừa Liên minh võ đạo có thể cưới nhiều vợ như vậy, tại sao Lão Tử A Bạc Duẫn của A Bất Vực lại chỉ có ba người con? Chẳng lẽ, A Bạc Duẫn chuyên tâm võ nghệ, không giỏi dâm nữ?

Tuy nhiên, Khỏ Nho giải thích: “A Bạc Duẫn có ít nhất năm mươi người vợ.”

“...” Trình Uyên ngẩn người.

“Chỉ là sản lượng không cao.”

Trình Uyên càng không nói nên lời: “Mẹ trời không cao sản lượng!”

Chương 1225

Tuy nhiên, nhìn vẻ mặt hôi hám của A Bất Vực, Trình Uyên có thể đoán rằng A Bất Dẫn về cơ bản đã thừa nhận quyền thừa kế của mình, điều này khiến anh trông có vẻ xa cách.

Hãy kiêu ngạo và ngạo mạn.

“Xem ra A Bất Vực là người thừa kế đầu tiên trong lòng A Bất Dẫn. Cho dù A Bất Đề vẫn còn sống, cộng thêm A Bất Đềức nuôi, không ai có thể thay thế A Bất Vực.” Trình Uyên thở dài.

“Tại sao?” Khô Nho ngạc nhiên hỏi.

Trình Uyên chế nhạo: “Nhìn tên thôi.”

Tên của hai cha con A Bất Dẫn và A Bất Vực bị xóa bỏ, họ hiếm muộn vẫn có thể kết hợp với nhau.

Nhưng mà, cái loại cứng đầu lạnh lùng này, Khổng Tước chua ngoa không ngờ lại khiến hấn ngẩn người.

Những người nước ngoài bình thường không thể hiểu được khẩu vị xấu xa của người Trung Quốc, và Trình Uyên không buồn giải thích cho anh ta.

“Đi gặp thiếu gia Kuo này đi!” Trình Uyên nhẹ giọng nói.

...

Đó là lý do khi Phương Tố Anh kết hôn, Phương Hoài Hải và vợ phải có mặt.

Đó là lý do mà Phương Tố Anh kết hôn với A Bất Vực, và A Bất Vực được gọi một cách kính trọng là Phương Thanh Trác.

Nhưng bây giờ nó dường như đã đi một con đường bất thường để đối phó với những việc như thế này.

Phương Hoài Hải và vợ không bao giờ xuất hiện, nhưng Phương Thanh Trác rất tôn trọng sau khi nhìn thấy A Bất Vực.

“Thiếu gia.” Trước mặt đều là hơi cúi đầu vui mừng, cười nhìn A Bất Vực: “Cả một chặng đường đều vất vả nhiều rồi.”

A Bất Vực chỉ hờ hững liếc nhìn anh, sau đó bóp một bên lỗ mũi anh: “Ừ.”

Phương Thanh Trác có chút ngượng ngùng, nhưng nhanh chóng giải quyết sự ngượng ngùng bằng vốn không biết xấu hổ của mình, đưa tay về phía biệt thự mỉm cười: “Xin thiếu gia mời vào, sự tử đã đợi lâu rồi.”

Mọi người cũng la ó.

Nhưng mà, A Bất Vực đột nhiên cau mày, nhìn lên biệt thự, hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi đi vào cũng không cần. Chúng ta

rất vội. Để cho em gái người xuống đi.”

Tiếng cười của mọi người đột nhiên ngưng tụ.

Biểu cảm của Phương Thanh Trác cũng thay đổi vài lần.

Cảnh tượng đã từng là khó xử và không thể khó xử hơn.

Có một điều như vậy?

Người đây là kết hôn, theo lệ đô cho người vào đưa phong bao đỏ, tìm giày, hôn chân cô dâu, đưa dâu ra ngoài, người còn xa cách, vô cùng sốt ruột, ra lệnh đón dâu đi một mình. Xuống?

“Đây là quy tắc thủ đô của chúng ta!”

Trong đám người, có người không qua được liên gào lên với Ách: “Cô dâu làm sao có thể tự mình đi ra, người phải lên đưa cô dâu ra ngoài!”

“Đó là, các người không phải người dân các nước phía nam biết theo phong tục là có nghĩa là gì?”

Nghe thấy những nghi ngờ này, vẻ mặt của A Bất Vực đột nhiên chìm xuống, anh nhìn người nói một cách lạnh lùng.

“Quy tắc?” Anh lạnh lùng nói: “Vậy thì cho cô biết quy tắc của vị thiếu gia này.”

Vừa hạ giọng, một người bên cạnh đột nhiên biến mất, hấn liền đến bên người nói sai sự thật, tát vào mặt người kia một cái.

Có một “pop”.

Người nói lời công bằng còn chưa nói lời nào, trực tiếp bị một cái tát ngã xuống đất.

Lúc này, tất cả mọi người đều chết lặng.

Sự hỗn loạn trên hiện trường đột nhiên dừng lại, và nó yên tĩnh.

Vẻ mặt của Phương Thanh Trác càng khó thấy đến tột cùng.

Nhưng A Bất Vực hờ hững nói: “Hôm nay là ngày để cho vị thiếu gia này vui mừng quá độ. Không thích hợp nhìn thấy máu, cho nên ta khen hấn bỏ mạng!”

“Nhưng sự kiên nhẫn của vị thiếu gia này có hạn.”

Chương 1226

Phương Thanh Trác mặt xám như chết.

Có thể là vì anh ấy không muốn làm anh trai mình khó xử quá, cũng có thể là vì không cần thiết phải khó chịu vì những điều nhỏ nhặt như vậy.

Phương Tố Anh đi ra khỏi biệt thự cùng với Giang Phiêu Phiêu.

“Tôi ở đây,” cô nói nhẹ nhàng.

Lúc này, những người khách đến Phương gia để chúc mừng, ánh mắt của họ dành cho Phương Tố Anh chợt chuyển thành sự tiếc nuối và thương cảm.

A Bất Vực mạnh mẽ như vậy, ai cũng có thể nghĩ Phương Tố Anh sẽ phải đối mặt với cách đối xử nào sau khi kết hôn.

Người phụ nữ đẹp nhất thế gian này, cô ấy đã hủy hoại cuộc đời mình như thế này, lại bị một người trung niên không biết phép tắc như vậy hủy hoại sao?

Đột nhiên, không ai cảm thấy rằng đây là một sự kiện hạnh phúc đáng để kỷ niệm.

Mọi người đều im lặng.

Khi A Bất Vực nhìn thấy Phương Tố Anh, mắt anh đột nhiên sáng lên.

Rõ ràng, mặc dù kiêu ngạo và cô độc như anh ta, anh ta đã bị ấn tượng trong một thời gian ngắn trước vẻ đẹp của Phương Tố Anh.

Nhưng ngay sau đó anh ta lấy lại dáng vẻ cao ngạo trước đây, lạnh lùng nói: “Vậy thì đi thôi!”

Phương Tố Anh chịu đựng những giọt nước mắt bất bình, lặng lẽ gạt đầu, đi theo A Bất Vực và bước ra ngoài cửa.

Khi đi ngang qua Phương Thanh Trác, cô ấy thậm chí còn không nhìn lên anh, đối mặt với anh trai mình như thể trái tim cô đã chết.

Phương Thanh Trác cơ thể cũng hơi run lên.

nhưng.

Ngay sau đó anh ta bắt đầu cười một cách trơ trẽn, quay lại với một nụ cười và hét lên với khách: “Vui vẻ, hạnh phúc, mọi người!”

Sống nó lên?

Ánh mắt của mọi người nhìn Phương Thanh Trác đều thay đổi.

Ai có thể tạo niềm vui?

Một số người thậm chí đã nắm chặt tay.

Ngay sau đó!

“Giữ lấy!”

Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Trình Uyên và Khô Nho đi về phía A Bất Vực.

Trước khi đến được chỗ A Bất Vực, người đàn ông đã làm Trình Uyên bị thương đêm qua đã bước đến trước mặt A Bất Vực.

“Đó là bạn?”

Trình Uyên giả vờ không quen biết nhau nên bối rối hỏi: “Em là ...?”

Lúc này, A Bất Vực lạnh lùng hỏi: “Tả sử, người này là ai?”

Người được gọi là Tả sử cũng lạnh lùng trả lời: “Nhị thiếu gia chịu sự chỉ huy của Nhị thiếu gia. Hắn nói là tới hộ tống thiếu gia về nhà.”

“Chính xác!” Trình Uyên vội vàng nắm chặt tay A Bất Vực:

“Ta đã nhìn thấy lão sư phụ.”

“Thôi, lên đường thôi.” A Bất Vực gật đầu, sau đó quay người bước về phía trước, như thể anh không quan tâm đến việc Trình Uyên đến.

Trình Uyên vừa muốn theo kịp, nhưng đã bị tay trái đè lên vai.

Đặc phái viên bên trái Trình Uyên đã hỏi Thương Vân qua điện thoại vào tối hôm qua, và được biết rằng anh ta tên là, anh trai của Tang Ni Lộ.

Tang Nguyên lạnh lùng nhìn Trình Uyên, trong mắt Trình Uyên, đôi mắt đó giống như ánh mắt của dã thú, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Hơn nữa, bị anh nhìn chăm chăm, Trình Uyên có ảo giác bị nhìn thấu.

“Nghe này, tôi không quan tâm bạn được gửi bởi ai. Trước khi trở về các quốc gia phía nam, tốt hơn là bạn nên cư xử một chút.”

“Không còn!”

Chương 1227

Trình Uyên gật đầu và nói đồng ý.

Ngay lúc Trình Uyên xuất hiện, đôi mắt của Phương Tố Anh nhìn anh, một tia hy vọng chợt lóe lên, nhưng cuối cùng anh lại thất vọng.

...

Sau đó, người dân các nước phía Nam bắt đầu lên xe.

Trước khi lên xe, ánh mắt của Khổ Nho dán chặt vào lưng Tang Nguyên.

“Nhìn cái gì vậy?” Trình Uyên thấp giọng hỏi hẩn, “Còn chưa lên xe?”

Khổ Nho cười nhẹ với Trình Uyên, trầm giọng giới thiệu: “Người này tên là Tang Nguyên, một cường quốc bán thân.”

“Thần Võ tứ giai?” Trình Uyên hơi giật mình.

Do đó, nhận định trước đây của anh là sai. Tang Nguyên này còn chưa đạt tới Thần Võ cảnh giới, chỉ là một cao thủ sắp tiến vào Thần Võ cảnh giới.

Chỉ cần lên một chiếc xe hơi sang trọng, và những chiếc xe đó chạy về phía cảng.

Tuy nhiên, ngày nay việc Phương gia kết hôn với con gái có thể coi là Phương gia mất đủ người. Không khó để tưởng tượng rằng sau ngày hôm nay, toàn bộ người dân thủ đô sẽ có thêm một trò đùa.

Một, trò đùa đáng buồn.

...

...

Một con tàu du lịch năm tầng khổng lồ và sang trọng đang đậu tại bến cảng của thành phố tiếp giáp với thủ đô.

Sau khi xe đến bến, mọi người bắt đầu lên tàu du lịch, Trình Uyên và Khổ Nho cũng nằm trong số đó.

Sau khi lên tàu, người phụ trách các nước phía nam sắp xếp một phòng cho bọn họ nghỉ ngơi, Trình Uyên và Khổ Nho đương nhiên giống nhau.

Điều khiến Trình Uyên ngạc nhiên là Phương Tố Anh và Phương gia đều được sắp xếp ở tầng hai. Phương Tố Anh không ở chung phòng với A Bất Vực.

Con tàu rời cảng lên đường đi các nước phía Nam.

Khoảng cách giữa các quốc gia phía nam và thủ đô gần bằng Đảo Vàng cũng phải mất ba ngày.

Vì sợ bại lộ thân phận nên ngày đầu Trình Uyên chỉ ở trong phòng, không vội ra tay.

Chỉ đến tối, anh mới bước lên boong tàu để thở.

Khô Nho không ở cùng anh ta.

Có vẻ như anh chàng này thích sự yên tĩnh hơn Trình Uyên.

Trình Uyên cũng không quan tâm.

Thổi làn gió biển và tận hưởng khoảng lặng ngắn ngủi, Trình Uyên không thể không nghĩ đến Bạch An Tương và những đứa con của anh.

Anh châm một điếu thuốc và hít một hơi thật sâu.

“Nếu em đoán không lầm, anh không phải đang hút thuốc lá của các nước phía nam chúng ta.” Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng Trình Uyên.

Tim Trình Uyên bỗng “co ro”.

Nhưng ngay sau đó, anh ta bình tĩnh lại và lấy ra những điếu thuốc Yuxi trong túi không có nắp đậy, lấy một điếu ra và đưa cho người đó.

Người đến không phải ai khác, mà chỉ là mất đi.

Tăng Nguyên dùng ánh mắt sắc bén nhìn Trình Uyên, lắc đầu:
“Tôi không hút thuốc.”

Trình Uyên cười nhẹ, sau đó u sầu nói: “Ta đã nhiều năm không có về nhà, ở quê cũng không hút một điếu thuốc.”

Nghe vậy, Tang Nguyên hơi giật mình: “Anh ...?”

“Khi còn rất nhỏ, ta đến Bắc Lục, cùng Nhị thiếu gia tiếp xúc một đường.” Trình Uyên mặt không chút thay đổi nói.

Không thể để những người cùng đẳng cấp che đậy, thay vì điều này, anh ta có thể thừa nhận rằng anh ta hút thuốc lá Trung Quốc.

Anh ta thậm chí còn bịa đặt mình là một điệp viên ngay lập tức.

Nghe Trình Uyên giải thích, Tang Nguyên khẽ cau mày:
“Không ngờ, tham vọng của Nhị thiếu gia không nhỏ.”

Thấy biểu hiện của mình không đúng, Trình Uyên nhanh chóng chuyển chủ đề: “Thưa ngài, không hiểu sao thiếu gia lại chọn đi thuyền thay vì trở về Trung Quốc bằng máy bay?”

Chương 1228

Tang Nguyên cũng quay đầu nhìn về phía biển, nhàn nhạt nói:
“Thiếu gia sợ độ cao.”

“...” Trình Uyên nhất thời không nói nên lời.

“Vậy thì từ khi đón dâu rồi, sao thiếu gia không ngủ với cô ấy?” Trình Uyên hỏi lại.

Tang Nguyên chế nhạo nói: “Xem ra anh thực sự đã xa nhà quá lâu rồi.”

“Uh ...” Trình Uyên gãi đầu với khuôn mặt đơn giản và nói,
“Thật vậy.”

“Nội quy của quê hương là do cha xây dựng. Nếu không nhận lời chúc phúc của cha, cô dâu chú rể không được vào buồng tân hôn”, Tang Nguyên giải thích.

Trình Uyên chợt nhận ra.

Hút thuốc xong, anh hất tàn thuốc về phía biển, cười với Tang Nguyên nói: “Thưa anh, đêm khuya rồi, chúng ta nghỉ ngơi sớm đi. Anh về phòng trước.”

Nói xong liền xoay người rời đi không đợi Tang Nguyên phản ứng.

Thành thật mà nói, Trình Uyên có chút sợ hãi người trước mặt, bởi vì ánh mắt của anh ta quá sắc bén, ở trước mặt anh ta, Trình Uyên luôn có cảm giác như bị lộ trần.

Anh sợ nếu tiếp tục cuộc trò chuyện, và bên kia sẽ nhìn thấu danh tính của anh.

Tuy nhiên, khi anh ta chuẩn bị rời đi, Tang Nguyên đột nhiên chế nhạo.

“dừng lại!”

Cơ thể Trình Uyên đột nhiên đông cứng lại.

Nhịp tim của anh bắt đầu tăng tốc.

Nói cách khác, ở trên biển, nếu cái này mất đi thân phận của hắn nhìn thấu thân phận của mình đột nhiên làm ra chuyện với chính mình, thì hắn nếu muốn cũng không thể chạy thoát.

có thật không.

Đột nhiên, Tang Nguyên nói: “Anh rất bình tĩnh.”

Trình Uyên quay lại, cười với Tang Nguyên, và hỏi: “Tại sao anh Sang lại nói điều này?”

“Haha, thôi nào, anh là ai?” Tang Nguyên cười mỉa mai hỏi.

Trình Uyên trong lòng càng ngày càng bất an, không biết là muốn lừa mình hay là thật sự tìm được khuyết điểm ở bản thân.

Trong mọi trường hợp, anh ta chỉ có thể cắn viên đạn và hỏi: “Ý anh là gì, Lord Lost?”

Tang Nguyên lại chế nhạo.

Anh chăm chú nhìn Trình Uyên, như thể anh thực sự có thể nhìn thấu Trình Uyên.

“Nhị thiếu gia và Nhị thiếu gia từ trước đến nay rất hòa hợp, nhưng chúng ta đều biết, thực lực của bản thân Nhị thiếu gia mạnh hơn nhiều so với Nhị thiếu gia.”

“Nhưng những năm gần đây, Nhị thiếu gia hầu như không nhúng tay vào chuyện gia tộc, cũng không kết giao bằng hữu. Mục đích là để trấn an thiếu gia và nói với thiếu gia rằng cô ấy sẽ không tranh giành quyền thừa kế. với thiếu gia. ”

“Nếu người thật sự là người bên cạnh Nhị thiếu gia, chuyện này người cũng không biết.”

“Nhưng người nói cho ta biết người là con tốt do nhị thiếu gia ở lục địa phương bắc đặt ra?”

“Người là muốn nói cho ta biết Nhị thiếu gia đã lén lút thao túng từ lâu, đã bày ra tay chống lưng cho con cờ này về việc kế thừa?”

“Nếu người thật sự là người bên cạnh Nhị thiếu gia, người làm sao có thể tiết lộ chuyện này cho người khác?”

“Vậy người không phải do nhị thiếu gia phái tới, người là ai ... ở trên trái đất?”

Trình Uyên không dám cử động.

Tại thời điểm này, anh đã cảm thấy sát khí phong phú của việc mất đất ban đầu. Anh ta có thể nhận ra rằng chỉ cần anh ta di chuyển, anh ta sẽ làm điều đó với chính mình.

Anh ấy cũng biết rằng phân tích của Tang Nguyên gần như không chệ vào đâu được.

Chương 1229

Tuy nhiên, anh ấy dường như đã bỏ lỡ một chút.

Và đây là hy vọng trở lại của Trình Uyên.

Vẻ mặt của Lạc Đồng Bằng ngày càng trở nên dữ tợn, anh bắt đầu đi về phía Trình Uyên, bàn tay từ từ tạo thành một nắm đấm.

Tuy nhiên, đó là vào thời điểm này.

Trình Uyên nhìn thẳng vào Tang Nguyên, chậm rãi giơ tay lên, trong tay cầm điện thoại di động, trực tiếp bấm số điện thoại di động của Thương Vân.

“Dudu”

Bởi vì anh ấy đã nhấn nút nhỏ, âm thanh của cuộc gọi trên boong tách biệt này đặc biệt nổi bật.

Tuy nhiên, có một lời giễu cợt nơi khóe miệng Tang Nguyên.

Hắn nói: “Có thể ta đoán sai, nhưng lão sư an toàn, không thể dung thứ cho sai lầm nhỏ nhất. Cho nên, ta thà giết lầm còn hơn dung túng. Có lỗi, ta chỉ có thể trách người đã hết thời!” “

Nói xong, giơ tay lên, anh ta chuẩn bị tấn công Trình Uyên.

“Xin chào? Là người vô tận sao? Tại sao nửa đêm vẫn luôn gọi điện thoại?”

Thương Vân phàn nàn về sự bất mãn cực độ trên điện thoại.

Vẻ mặt của anh ấy đột nhiên thay đổi, và bàn tay đang giơ lên của anh ấy đã bị đóng băng trong không khí.

Ngược lại, Trình Uyên bình tĩnh nhìn Tang Nguyên, khoe miệng nở nụ cười nhẹ, nhàn nhạt nói với điện thoại: “Ngủ ngon!”

“Anh... anh điên rồi!” Đầu dây bên kia, Thương Vân tức giận hét lên.

Mặc dù bị mắng là mất trí, nhưng lần này, Trình Uyên cảm thấy trong lòng vô cùng rạo rức.

Anh ta cúp máy.

Đôi mắt của Tang Nguyên từ từ nheo lại, sau đó anh ta đột nhiên mỉm cười nói: “Bên ngoài trời nổi gió, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nói xong, anh đi ngang qua Trình Uyên và quay trở lại cabin.

Nhưng Trình Uyên vẫn đứng yên tại chỗ, vẫn giữ tư thế cầm điện thoại úp mở.

Trên thực tế, vào lúc này, Trình Uyên sau lưng đã ướt một tầng mồ hôi lạnh.

Sự áp bức mà Tang Nguyên dành cho anh ta giống như một tai họa, như thể nó sẽ mở nanh và cái miệng lớn bất cứ lúc nào và nuốt chửng chính mình trong một lần.

Hắn từ đầu đến cuối đều có thù với chính mình, hắn luôn muốn tự sát.

May mắn thay, Trình Uyên thực sự có một cuộc điện thoại từ Thương Vân và thực sự có liên lạc với Thương Vân.

Từ từ thu lại điện thoại, bỏ vào trong túi, lại lấy ra một điều thuốc châm, hít sâu vào phổi, sau đó phun ra một tia cầu vồng màu trắng.

Đôi tay đang kẹp điều thuốc đang run rẩy.

Trở lại cabin, Khổ Nho đang ngồi xếp bằng.

Về việc anh ấy đang tập khí công hay thiền định, Trình Uyên không quan tâm. Anh ngồi xuống giường và thở ra một cách nặng nhọc.

Khổ Nho mở mắt ra, như thể nhìn thấy biểu hiện của Trình Uyên có gì đó không ổn, anh cau mày hỏi bằng tiếng phổ thông cái kính của mình: “Có chuyện gì xảy ra?”

Bởi vì Khổ Nho biết được kế hoạch của hắn, Trình Uyên cũng không có nói dối hắn, thờ dài nói: “Nguyên lai ta suýt nữa bị phát hiện. Cũng may ta đã gọi điện thoại cho Thương Vân, nếu không người có thể sẽ không gặp ta nữa.”

Khổ Nho hơi giật mình, kinh ngạc nói: “Nguyên lai người có tin không?”

Trình Uyên gật đầu.

“Tốt quá.” Khổ Nho cười nhẹ.

Tốt quá

Trình Uyên bí mật cau mày.

Tại sao Khổ Nho phải nói rằng nó là tốt?

Vì lý do nào đó, Trình Uyên cảm thấy Khổ Nho giáo cay đắng thật kỳ lạ. Hay, đó không phải là sự cay đắng, mà là sự đổ lỗi? Bạn có đặc biệt nhạy cảm với mọi thứ gây ra bởi người mất?

Lúc này, Khổ Nho đột nhiên hỏi Trình Uyên, “Khi nào thì làm?”

Chương 1230

Trình Uyên tỉnh dậy và nói: “Tối mốt.”

“Mọi người chuẩn bị về quê, lúc cảnh giác đã ở mức tối thiểu, đây là thời điểm thích hợp nhất để làm một việc gì đó. Lúc đó, chúng ta phải tìm cách thoát khỏi Tang Nguyên.”

Khổ Nho cười nhẹ nói: “Được rồi, ta sẽ giúp ngươi chuyển hướng tang lễ.”

Trình Uyên gật đầu mà không quá chú ý.

...

Không biết đã qua bao lâu, màn đêm chìm xuống đến không thể hoạt động.

“Cứu giúp!”

“hãy để tôi đi!”

Một giọng nữ kêu cứu, đột nhiên vang lên.

Trình Uyên và Khổ Nho đều đột ngột ngồi dậy.

Hai người nhìn nhau.

Rõ ràng là âm thanh phát ra từ hướng tầng hai.

Trình Uyên không khỏi nghĩ đến Phương Tố Anh, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Không phải anh ấy có suy nghĩ gì về Phương Tố Anh, mà vì Phương Tố Anh dù gì cũng là đồng đội của anh ấy, còn những người khác đến từ các nước phía nam.

Để hấn nhìn đồng hương của mình bị người nước ngoài ức hiếp, hấn hấn là không đành lòng.

Vì vậy, gần như phản ứng đầu tiên theo bản năng, anh chỉ vội vàng xỏ giày vào, muốn lên lầu hai xem.

“Bình tĩnh!” Khổ Nho thuyết phục: “Không nên vì nhỏ mà thua lớn!”

Trình Uyên khựng lại, nhưng vẫn chạy lên tầng hai.

“Cứu giúp!”

“giúp tôi!”

Âm thanh phát ra từ nhà hàng trên tầng 2. Khi Trình Uyên chạy đến tầng hai, từ tầng ba đã có rất nhiều người đi xuống.

Trong số đó có Tang Nguyên.

Trình Uyên nhìn thấy Tang Nguyên, và Tang Nguyên cũng nhìn thấy Trình Uyên.

Thế là Tang Nguyên gật đầu với Trình Uyên.

Họ nhanh chóng đến nhà hàng trên tầng hai.

Vừa bước vào quán, sau lưng có một người phụ nữ khóa thân tóc dài, bất ngờ lao ra ngoài cửa sổ, nhảy xuống biển.

“Phòng!” Một âm thanh.

Tuy nhiên, Trình Uyên thấy một người đàn ông đến từ các quốc gia phía nam khác nhau nhìn thấy họ đột nhập và bắt đầu vén quần anh ta lên. cá chết.”

Phương Tố Anh nhảy xuống biển?

Sao cô ta dám...?

Con giận trong lòng Trình Uyên dâng lên, anh không còn kiểm soát được bản thân.

Không quan tâm đến Tang Nguyên bên cạnh, hắn xông thẳng tới nam nhân các nước phương nam, vung tay tát hắn một cái.

Người đàn ông đến từ các quốc gia phía nam là vệ sĩ của A Bất Vực, và anh ta cũng có sức mạnh cấp thấp.

Thấy Trình Uyên định đánh mình, anh ta dùng tay nắm lấy cánh tay của Trình Uyên, tức giận nói: “Thằng khốn, mày làm sao vậy? Dám đánh tao?”

Trình Uyên ánh mắt u ám, lạnh giọng nói: “Đánh người? Ta hôm nay chính là muốn giết người!”

“Chỉ có người?” Vệ sĩ đến từ các quốc gia phía nam không khỏi chế nhạo.

Sau đó, Trình Uyên mắt đỏ hoe, dùng hết sức đâm vào ngực mình.

“Bùm!” Một âm thanh.

Chương 1231

Chương 1231:

“Bùm!” Chuyên gia đến từ các quốc gia phương nam trong tích tắc bị thổi bay, đập vào tường, bật trở lại, không có cơ hội kinh ngạc, Trình Uyên đã đập vào đầu hắn một đấm.

“dừng lại!”

Tang Nguyên nói rõ ràng là đã quá muộn.

Sau khi giết xong, Trình Uyên đột nhiên bình tĩnh lại, biết rằng mình có thể sẽ gặp rắc rối.

nhưng.....

Anh ta quay đầu lại, nhưng vẫn tỏ vẻ tức giận nói: “Tên khốn kiếp này dám động tới vợ của thiếu gia, lẽ nào...”

Anh ta chưa kịp nói xong thì đã choáng váng.

Vì anh ta đột nhiên nhìn thấy Phương Tổ Anh và một số phụ nữ đến từ Bắc Kinh, chờ đợi xuất hiện ở cửa nhà hàng, tất cả họ đều ngây người nhìn anh ta để giết người.

Phương Tổ Anh ...

Đó không phải là Phương Tố Anh?

Tang Nguyên sắc mặt vô cùng tối sầm.

Ngày càng có nhiều người vào nhà hàng.

Đúng lúc này, giọng nói kiêu ngạo của A Bất Vực đột nhiên vang lên.

“Ai dám giết người bảo vệ của tôi?”

A Bất Vực thất thần bước đến nhà hàng, lạnh lùng hỏi.

Khung cảnh vắng lặng.

Trình Uyên trong lòng thờ dài, nghĩ đến đây, hấn sắp tuyệt vọng rồi.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Phương Tố Anh đột nhiên tiến lên một bước, chỉ tay về phía người đàn ông bị chém chết Trình Uyên, trách móc: “Anh ta xúc phạm bạn tôi.”

Theo phong tục, khi Phương Tố Anh kết hôn, phải có đội đưa tiễn.

Còn người phụ nữ vừa nhảy xuống biển tự tử là một trong những thành viên của đoàn đưa tiễn.

Nghe vậy, A Bất Vực quay lại nhìn Phương Tố Anh, ánh mắt thờ ơ.

Anh ta gật đầu, sau đó ...

“Tát!” Phương Tố Anh tát vào mặt.

“A!” Phương Tố Anh bị bơm hơi và ngay lập tức ngã xuống đất, nhìn A Bất Vực đầy oán hận.

Tim Trình Uyên chột thất lại.

Nhưng vào lúc này, A Bất Vực lạnh lùng nói: “Ồ các quốc gia phía nam của chúng ta, nam nữ không đáng xen vào. Nhớ, đây là một bài học cho các ngươi.”

Phương Tố Anh run rẩy toàn thân, nhưng anh không dám nói.

Sau đó, Suwon nắm tay A Bất Vực nói: “Thiếu gia, huynh Liên Vân cũng nhầm tưởng rằng đã xúc phạm thiếu gia ... chỉ là hiểu lầm thôi!”

Trình Uyên hơi giật mình.

Hắn không ngờ rằng lúc này Tang Nguyên sẽ đứng lên nói cho chính mình.

Rõ ràng, địa vị của tang lễ ở đây là cao nhất, ngoại trừ A Bất Vực. Ngay cả A Bất Vực cũng phải cho hắn một chút thể diện.

Vì vậy, sau khi liếc nhìn Trình Uyên từ khoe mắt, A Bất Vực gật đầu với Tang Nguyên nói: “Bảo trọng.”

“Vâng!” Tăng Nguyên đáp.

Sau đó A Bất Vực dừng dừng nói với mọi người: “Những người này đều là bằng hữu của tiểu thư. Chúng ta là nam nhân của các nước phương nam, từ nay về sau không được quấy nhiễu bọn họ. Nếu có người vi phạm, đừng trách Liên Vân vì đã hành động thô bạo. ”

“Vâng!” Tất cả những người đàn ông từ các quốc gia phía nam đáp lại.

Nhưng khi Trình Uyên nghe những gì anh ta nói thì rất phản cảm, như thể có điều gì đó trong lời nói.

Trình Uyên biết rằng bất kể anh giả vờ như thế nào, A Bất Vực sẽ không bao giờ tin anh.

Tuy nhiên, điều đó không quan trọng, tôi không định theo dõi họ, vì vậy tôi không cần họ tin vào điều đó.

“Đi rồi!” A Bất Vực xua tay, không để ý đến Trình Uyên, quay lại.

Chương 1232

Bằng cách này, các nhân tài lần lượt phân tán.

Trình Uyên cũng nắm tay trong Tang Nguyên để tỏ lòng biết ơn.

Người đưa tiễn khẽ gật đầu, xoay người rời đi.

Ngay khi Trình Uyên chuẩn bị rời đi, Phương Tố Anh đột nhiên bước đến cửa sổ và nhìn ra ngoài.

Cơ thể Trình Uyên khẽ rung lên, anh nhướng mày nhìn cô.

Phương Tố Anh nói nhỏ: “Vậy là bạn nghĩ rằng anh ta đang xúc phạm tôi?”

Cô không nhìn Trình Uyên, giọng nói rất nhẹ nhàng.

Trình Uyên cũng không trả lời cô.

Phương Tố Anh bất ngờ quay lại nhìn Trình Uyên và hỏi: “Nếu là tôi, bạn có buồn không?”

Trình Uyên vẫn không trả lời cô mà xoay người tiếp tục bước ra ngoài.

“Bạn không cùng nhóm với họ!” Phương Tố Anh nói đột ngột.

Trình Uyên loạng choạng.

May mắn thay, không có ai ở đây, nếu không ...

Ngay sau đó, Phương Tố Anh lo lắng nói: “Đưa tôi đi, được không? Đi đâu cũng được!”

Trình Uyên dừng lại, quay người lại, bình tĩnh nhìn Phương Tố Anh, thờ ơ nói: “Cô có biết tôi là người như thế nào không?”

Phương Tố Anh nhìn chăm chăm vào một đôi mắt to đẹp và sững sờ trong giây lát. Sau đó anh ta lắc đầu nguầy nguậy: “Tôi không biết, nhưng tôi chắc chắn, tôi sẽ không sai vào đêm hôm đó, anh đã cứu Sanshu và Suxi.”

“Em đang dọa anh à?” Trình Uyên nheo mắt.

Đôi mắt Phương Tố Anh phủ một lớp sương mờ, cô ấy cắn môi nói: “Không quan trọng bạn là ai. Nếu bạn có thể đứng về phía một người phụ nữ, điều đó có nghĩa là bạn tốt hơn A Bất Vực, cho dù bạn có cầu xin. để kiếm thức ăn trong tương lai. Tôi cũng công nhận, tốt hơn là đi theo con vật máu lạnh đó. “

Trình Uyên trầm mặc một hồi, sau đó chậm rãi lắc đầu nói: “Thực xin lỗi, nguoi nghĩ nhiều quá, đêm đó thật sự không phải ta.”

“Nhưng là em tối nay!” Phương Tố Anh nhấn mạnh hơn từng bước, và cô hỏi Trình Uyên: “Em chưa đủ đẹp sao?”

Thành thật mà nói, nhìn gò má sưng tấy vì cái tát của A Bất Vực, Trình Uyên thực sự cảm thấy hơi đau. Cô ấy quả thực rất đẹp, thậm chí còn đẹp hơn cả Bạch An Tương và Lý Nam Địch.

Nhưng đã sao, trên đời có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp, anh không bao giờ có thể nhìn thấy một người và yêu một người.

Cuối cùng, Trình Uyên lắc đầu, sau đó xoay người rời đi.

Làn sương mờ ảo trong mắt Phương Tố Anh không thể ngăn cản mà trào ra khỏi bờ kè.

Cô tuyệt vọng.

Khoảng trống quá lớn khiến cô thực sự muốn nhảy từ đây xuống giống như cô bạn vừa rời.

Khi ở nhà Phương ở kinh đô, nàng như thiên kim tiểu thư, được coi như viên ngọc trong lòng bàn tay, được vô số người yêu mến.

Sau khi gả đến các quốc gia phía nam, cô thậm chí không có quyền nói chuyện. Bởi ở một số quốc gia có tư duy lạc hậu, phụ nữ vẫn chưa được coi là con người.

Và ở đó, nỗi buồn lớn nhất của người phụ nữ là không được làm người.

...

...

Trình Uyên và Khô Nho, người trở về phòng, quay trở lại giường và tiếp tục nghỉ ngơi.

Trong lúc nhất thời, Khô Nho cười nói: “Xem ra ngươi đã hoàn toàn bị đại sứ tán thành bên trái, hành động tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Trình Uyên nhìn Khô Nho thật sâu và nhẹ nói: “Ngủ đi.”

Nằm xuống giường và nhắm mắt lại, Trình Uyên thâm sắc.

Mọi việc càng ngày càng sai, Nho giáo chua xót càng ngày càng sai, sai ở chỗ nào? Anh ấy vẫn kết nối toàn bộ sự việc một cách cẩn thận và sắp xếp nó một cách từ từ.

...

...

Chương 1233

Thời gian còn lại của ngày và đêm đều bình yên vô sự.

Và vào cái đêm mà họ quyết định làm điều đó, Trình Uyên và Khổ Nho đã cùng nhau lên boong tàu.

Nhìn ra biển cả mênh mông, trong mắt Khổ Nho hiện lên một tia khát vọng.

Trình Uyên hỏi anh: “Có nhớ nhà không?”

Khổ Nho lắc đầu cười: “Ta mau về nhà, khó có thể che giấu hưng phấn.”

Trình Uyên phớt lờ điều đó, nhưng rút một chiếc thuốc trong túi ra và châm lửa cho chính mình.

Thấy vậy, Khổ Nho cười nói: “Lúc rạng đông, người sẽ có thể đi tới các quốc gia phía nam.”

Trình Uyên gật đầu và im lặng.

Sau đó, Khổ Nho nói: “Chúng ta sẽ làm điều đó?”

Trình Uyên nhìn đồng hồ và gật đầu lần nữa.

Khổ Nho vui mừng khôn xiết nói: “Vậy thì tôi sẽ dẫn Tang Nguyên đi.”

“Cẩn thận.” Trình Uyên gật đầu.

Sau đó, Khổ Nho bước đến cabin.

Và Trình Uyên đi về phía cabin sau khi hút thuốc, nhưng thay vì đi lên tầng ba, anh ta quay người và đi về phía kho hàng ở tầng một.

Sau khi đi đến tầng một âm u, anh ta quay lại và đi bộ lên tầng ba.

Ba giờ sáng, hầu như mọi người đều đã ngủ.

Trên tàu, vì tất cả đều đến từ các nước phía nam, không ai canh gác ngay cả trong phòng của A Bất Vực.

Điều này thuận tiện hơn nhiều cho Trình Uyên.

Lặng lẽ bước đến bên ngoài phòng A Bất Vực, Trình Uyên, mặc đồ đen, lấy ra một chiếc mặt nạ và đeo nó lên mặt.

Rồi anh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng A Bất Vực.

Ngay từ bữa trưa, Trình Uyên đã lên vào bếp và cho một ít thuốc ngủ vào chế độ ăn của họ.

Thật kỳ lạ khi cánh cửa không được mở khóa và mở ra ngay sau khi nó được đẩy.

Trình Uyên khẽ giật mình rồi lặng lẽ bước vào.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, anh đã chết lặng tại chỗ.

Một mùi máu tanh nồng xộc lên mặt anh.

Đèn trong phòng bật sáng, A Bất Vực nhìn Trình Uyên với ánh mắt bất đắc dĩ và tức giận, nhưng anh không thể làm gì hay nói gì cả.

bởi vì.

Anh nhìn Trình Uyên gục đầu trên giường, nhưng thân thể mềm nhũn trên ghế.

Anh ta bị chặt đầu và đầu anh ta ở một nơi khác.

Trong phòng, ngoài A Bất Vực, còn có một người phụ nữ. Người phụ nữ này chỉ là một người bạn của Phương Tố Anh, cô ấy hiện đang nằm trên vũng máu trên mặt đất, với một cái lỗ trong suốt đáng sợ trên ngực.

Trình Uyên choáng váng, da đầu xơ xác.

Ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu tôi là đóng khung!

Tất cả các dấu hiệu trước đó chỉ ra rằng suy đoán của anh ta là đúng.

Hắn cũng không dám ở quá, nhanh chóng chạy tới trước mặt A Bất Vực sờ điện thoại di động, xoay người chạy ra ngoài.

Trình Uyên lao lên boong.

Có một làn gió biển, kèm theo mùi tanh nồng của máu.

Anh kinh ngạc quay đầu lại và nhìn thấy hai bóng người ở đằng xa.

Anh chưa kịp suy nghĩ thì đã lao tới.

Ở phía bên kia của boong.

Tang Nguyên ôm ngực, ngồi phịch xuống đất, nhìn chăm chăm Khổ Nho trước mặt với ánh mắt đầy tức giận.

Khổ Nho cầm trong tay một cây bút kỳ lạ, được chấp lại bằng vô số mảnh sắt, ngẩng cao đầu nhìn đám tang, như thể sẽ cắm cây bút này vào đầu tang lễ trong giây phút sau.

Chương 1234

“Dừng lại!” Trình Uyên kêu lên.

Cả Khô Nho và Tang Nguyên đều sững sờ, sau đó cả hai đều nhìn sang Trình Uyên.

Nhưng Khô Nho đã mỉm cười với Trình Uyên vào lúc này và nói: “Em đến rồi à?”

Trình Uyên vội vàng nói: “Đừng giết hắn!”

“phun!”

Một bước quá muộn.

Ngay khi lời nói của Trình Uyên rơi xuống, cây bút của Khô Nho đã cắm vào giữa lông mày Tang Nguyên.

Mặt đất tang thương như hóa đá, không một tiếng kêu.

Trình Uyên ngây người nhìn tất cả những thứ này.

Khô Nholiu ngạc nhiên hỏi: “A? Người nói cái gì?”

Trình Uyên nhìn Khổ Nho bằng ánh mắt mờ mịt, sau đó cười buồn nói: “Không có gì đâu.”

“Bạn có thành công không?” Khổ Nho hỏi.

Trình Uyên lông cả người dựng đứng, sau lưng không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, thờ dài nói: “Có vấn đề.”

“Cái gì?” Khổ Nho cau mày.

Trình Uyên nói, “A Bất Vực đã chết.”

“Ồ?” Khổ Nho cau mày hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Trình Uyên lắc đầu: “Tôi không biết, anh ấy lúc tôi vào đã chết, nhưng tôi nhận thấy trong phòng anh ấy có thiết bị giám sát, vì vậy tôi đang định tìm phòng giám sát để điều tra, thì nghe thấy tiếng tiếng ồn trên boong.”

Nghe vậy, Khổ Nho nói mà không cần suy nghĩ: “Tôi sẽ kiểm tra nó.”

Anh quay lại và đi về phía cabin.

Trình Uyên theo sau.

Chỉ khi lên đến tầng hai, Trình Uyên đột nhiên nói với Khổ Nho, “Tôi sẽ xử lý xác chết.”

Khổ Nho không quay đầu lại, gật đầu nói: “Được.”

Tuy nhiên, Trình Uyên đã không lên boong mà thay vào đó, anh quay lại và đi ra ngoài phòng của Phương Tố Anh trên tầng hai.

Mặc kệ gõ cửa, anh vươn tay phá khóa cửa, đẩy vào.

Phương Tố Anh đã ngủ.

Có lẽ mấy ngày nay cô ngủ không nhiều nên cho dù Trình Uyên có xông vào, cô cũng không tỉnh lại.

Tất nhiên, đây cũng là do Trình Uyên đã bỏ một ít thuốc ngủ vào thức ăn.

Tại thời điểm này, không cần quan tâm đến việc nam hay nữ đang trao hay nhận một mối quan hệ, hay những gì lịch sự, công bằng và xấu hổ. Trình Uyên đi đến giường của cô và mở chiếc chăn cô đang đắp.

Phương Tố Anh mặc một chiếc váy ngủ rộng rãi, để lộ phần lớn làn da trắng nõn, hẳn là đáng mày râu khi nhìn thấy cảnh tượng này đã không thể kìm được nước mắt.

Sau tất cả, Phương Tố Anh được biết đến là người đẹp số một thế giới.

Tuy nhiên, Trình Uyên không muốn đánh giá cao vẻ đẹp này một chút nào, anh kéo Phương Tố Anh lên, bế cậu và định đi ra ngoài.

Có thể là do di chuyển quá nhiều, cuối cùng Phương Tố Anh đã thức tỉnh.

“A...!” Cô hét lên.

“Câm miệng!” Trình Uyên vội la lên, “Muốn sống sót thì đừng ồn ào mà đi theo tôi!”

Phương Tố Anh sửng sốt, như thể nhận ra giọng nói của Trình Uyên, cô im bật ngay lập tức, lấy tay che miệng, khuôn mặt nhỏ đầy lo lắng.

Mang theo Phương Tố Anh, Trình Uyên nhanh chóng chạy ra khỏi tầng hai và chạy lên boong.

Ngay khi tôi bước đến boong, tôi nghe thấy một giọng nói đằng sau tôi.

“Anh Trình, anh đi đâu vậy?”

Đây là một tiếng Quan Thoại không chuẩn.

Trình Uyên đưa Phương Tố Anh ngồi yên vị trên boong, sau đó từ từ quay đầu lại.

Chương 1235

Anh nhìn thấy một Khổ Nho với nụ cười trên môi.

Trình Uyên cười toe toét và nói, “Vì A Bất Vực đã chết, vậy thì cô dâu của anh ấy, hehe ...”

Trong khi nói chuyện, anh ấy nhìn Khổ Nho mà bạn có thể hiểu được.

Khổ Nho lắc đầu nói: “Đã hiểu, nhưng Anh Trình không sợ phụ nữ xinh đẹp bị cảm ở đây sao? Tốt hơn là quay trở lại căn nhà gỗ.”

Trình Uyên cười nhạt nói: “Cô không hiểu, rất vui.”

Khổ Nho thở dài và nói, “Tuy nhiên, dường như không có màn hình nào được lắp đặt trong mọi phòng trong cabin.”

Nụ cười của Trình Uyên hiện rõ trên khuôn mặt anh.

Một nụ cười bí ẩn xuất hiện trên khóe miệng Khổ Nho và nói, “Anh Trình, chúng ta đến từ cùng một trại.”

Trình Uyên im lặng.

Một lúc sau, anh chợt mỉm cười.

“Lần đầu gặp mặt, bạn nói với tôi rằng Thương Vân đã ra điều kiện cho bạn, cô ấy đã giúp bạn tìm được chủ nhân của mình, và bạn đã giúp cô ấy bảo vệ tôi. Và sau đó tôi hỏi bạn tại sao bạn nên tin cô ấy, bạn nói với tôi vì bạn nghĩ rằng cô ấy thật lòng. .”

Trình Uyên tự giễu cười: “Lúc trước còn tưởng rằng em quá ngây thơ và ngây thơ. Bây giờ xem ra em đã nghĩ quá nhiều rồi.”

Khô Nho sững sờ: “Tại sao Anh Trình lại nói điều này?”

Trình Uyên chế nhạo: “Bởi vì cô đã quá quen thuộc với kế hoạch của tôi, và, tối hôm trước, tôi đã nói với cô rằng tôi suýt bị phát hiện. Khi cô gọi cho sư phụ thứ hai để giải quyết dễ dàng, cô không hề tò mò xem ai là người Nhị thiếu gia. ”

“Điều này cho thấy người biết Nhị thiếu gia là Thương Vân. Từ khi biết người nhờ người giúp đỡ là Thương Vân, làm sao có thể nói nàng là thành tâm?”

“Hôm đó nhà Phương bị người Tang Nguyên đánh lén, lúc đó anh xuất hiện cứu em, lúc đó em vẫn tò mò không biết anh làm cách nào để thoát thân. Em không hiểu cho đến khi thấy anh dễ dàng giết chết em.” Tang Nguyên. ”

“Thì ra thực lực của người còn vượt xa trên đất mặt.”

“Và khi biết nhân vật Tang Nguyên ở bên cạnh A Bất Vực, tôi đã gọi điện cho Thương Vân. Mặc dù cô ấy giả vờ ngạc nhiên,

nhưng ngay lập tức cô ấy nói với tôi rằng đó chính là Tang Nguyên.”

“Bây giờ tôi cũng muốn hiểu. Lý do cô ấy thực sự yêu cầu anh bảo vệ tôi là bởi vì cô ấy biết sự tồn tại của Tang Nguyên.”

“Chuyện này có vấn đề gì sao?” Khổ Nho trên mặt bình tĩnh nói, “Tuy rằng phân tích của người rất có lý, nhưng có cái gì không ổn sao? Cho dù ta biết hết toàn bộ kế hoạch này, thậm chí ta còn được Nhị thiếu gia đặc biệt phái tới. Chủ nhân giúp người hoàn thành kế hoạch, vậy thì sao?”

Trình Uyên giễu cợt: “Lúc này mà còn giả ngu với tôi sao?”

“Thực ra, khi bạn gặp Thương Vân, tôi đã chú ý mọi lúc.”

“Nhìn bề ngoài thì quả thực không có vấn đề gì, nhưng khi các bạn thi đấu với nhau, có một khoảng thời gian ngắn các bạn đã đi vào điểm mù của việc theo dõi.

“Tôi nghĩ rằng bạn đã đạt được sự đồng thuận vào thời điểm đó, phải không?”

Nói đến đây, Trình Uyên ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, không khỏi càng ngày càng chắc chắn: “Muốn bán ta? Cho ta làm vật tế thần?”

Khi nghe những lời cuối cùng của Trình Uyên, nét mặt của Khổ Nho cuối cùng cũng thay đổi.

Trông anh ấy bị sốc.

Trình Uyên biết rằng mình đã đúng.

Nhưng sau đó, Khô Nho khẽ cau mày, nhưng đột nhiên giãn ra.

Anh cười nhẹ, nhẹ nói bằng tiếng phở thông vẫn chưa lưu loát: “Anh Trình sợ là anh đang suy nghĩ nhiều, tại sao chúng tôi phải làm việc đầy đẽ làm gì ?

Trình Uyên giấu cợt: “Hai giờ nữa, tàu sẽ đến các quốc gia phía nam, đến lúc đó phải có người đứng ra nhận trách nhiệm giết thiếu gia của Liên minh chiến binh phương nam.”

“Ở Đảo Vàng, tôi đã giết A Bất Đề và nhiều người từ các nước phía Nam. Có thể thấy rằng các người ở các nước phía Nam đã căm thù tôi đến tận xương tủy.”

“Vì vậy, tôi nên là ứng cử viên tốt nhất.”

Chương 1236

“Tuy nhiên, nếu tôi giết A Bất Vực theo cách này thì không có lý do gì cả. Những người khác sẽ tin điều đó, nhưng A Bạc Duẫn có thể không tin điều đó.”

“Cho nên, người lợi dụng việc mấy ông già của nhà họ Trịnh ép ta kết hôn với Phương Tố Anh, khi biết ta sẽ không đồng ý cuộc hôn nhân với nhà họ Phương, người vẫn ép ta đồng ý cuộc hôn nhân này, ít nhất là trên vẻ bề ngoài. ”

“Để làm gì?”

“Vì lý do này để giết A Bất Vực!”

” Là Anh ta cướp vợ của tôi!”

“Như thế này, A Bạc Duẫn khi vô cùng buồn bực, hẳn đương nhiên sẽ tin tưởng.”

“Hi hi, sau này ai dám nói Thương Vân không có sự giúp đỡ ở các nước phía nam là đồ ngốc. Ngay cả tứ đại gia tộc ở kinh thành cũng bị cô ta qua mặt, cô ta thật sự rất kinh người.”

Thực ra, đây cũng là lý do Trình Uyên chưa dám nghĩ tới.

Kể từ khi quen Thương Vân, Thương Vân đã không ngại thể hiện mong muốn võ sĩ này nhanh chóng kế thừa quyền lực.

Anh thường gieo vào lòng Trình Uyên một suy nghĩ: Thương Vân là một người phụ nữ biết nhẫn nhịn, để tránh cho A Bạc Dẫn, A Bất Vực không bị nghi ngờ, thậm chí cô còn không có lấy một người bạn thân bên cạnh.

Điều này khiến Trình Uyên mất cảnh giác với cô.

Nhưng trên thực tế, suy nghĩ kỹ mới thực sự đáng sợ.

Thương Vân bạn không chỉ có người giúp đỡ, mà sự giúp đỡ của cô ấy vô cùng đáng sợ.

Hiện nay ở các nước phía Nam, Bút Mặc Môn là một trong số đó.

Điều đáng sợ hơn nữa là ngay cả Hoa Quốc Kinh thành cũng có những cỗ phân bí mật của cô.

Đó thực sự là một vấn đề lớn.

Và một số điều thực sự đáng sợ khi nghĩ kỹ.

Như tổ tiên của gia tộc Cheng vẫn nói, vì sự hòa hợp giữa Trình gia và Phương gia, họ muốn tự mình kết hôn với Phương Tố Anh.

Biết rằng anh ta sẽ không đồng ý, anh ta nhất quyết làm điều đó, thậm chí phải trả giá bằng danh tiếng của Ông tổ Trình gia

và tính mạng của một số cha mẹ của Cheng, làm cho trò lừa liền mạch.

Đúng vậy, bọn họ phải người đến giết Bạch An Tương, bọn họ đang hành động, không giết được Bạch An Tương, cho dù Trình Uyên không cứu hấn, bọn họ cũng sẽ không giết.

Bởi vì họ vẫn đang chờ A Bất Vực kết hôn với Phương Tô Anh.

Và tất cả sự sắp xếp là cho ngày hôm nay, để tạo cho mình một cái cơ hoàn hảo để giết A Bất Vực.

Đằng này, ai có thể nghi ngờ cái đầu của Thương Vân?

Và A Bặc Duẫn, người đã mất tất cả các con trai của mình, sẽ truyền lại ngôi vị của mình cho người ngoài?

dĩ nhiên là không!

Cũng không!

Cuối cùng, Thương Vân sẽ trở thành người thừa kế của Liên minh võ thuật.

Trên thực tế, Phương Tô Anh, người được Trình Uyên cứu mang, đã rất sửng sốt khi giải thích điều này.

Cô ấy đã bị sốc.

Bộ não của cô dường như đã ngừng quay.

Cô vùng vẫy, dường như muốn đi xuống.

Cô muốn nhìn thấy người đàn ông trước mặt mình.

Anh ấy thực sự là ... Trình Uyên?

Nhưng sau khi Trình Uyên nói ra tất cả những phỏng đoán của mình, Khỏ Nho trở nên bình tĩnh hơn.

Hắn lắc đầu thờ dãi: “Chẳng trách Nhị thiếu gia sẽ nói người là người khó tính, để ta cẩn thận một chút. Hôm nay ta đã thấy, Trình Uyên, thật xứng với tên của người!” “Nhưng, bạn có thể làm gì nếu bạn biết?”

“Biển cả bao la, trốn đi đâu được?”

“Cho dù ta cho người chạy trốn, người cũng dám chạy trốn sao? Đừng quên, vợ con của người còn đang ở trong tay Nhị thiếu gia.”

Chương 1237

“Vây, ngoan ngoãn trở về đi.” Khổ Nho cười nói, “Khi ta đưa ngươi tới trụ sở của Liên minh võ thuật với danh nghĩa Nhị thiếu gia, ngươi chạy trốn cũng không muộn.”

Khuôn mặt của Trình Uyên trở nên rất xấu khi nghe những lời của Khổ Nho.

Cơ thể anh bắt đầu run lên.

Nhìn thấy bộ dạng của anh ta, nụ cười trên mặt Khổ Nho càng tăng lên.

Anh cảm thấy Trình Uyên sẽ coi như vợ con của anh, và anh thực sự không phải là đối thủ của anh, muốn trốn đi thật sự anh cũng không thể thoát ra được.

Anh ấy tràn đầy tự tin.

Tuy nhiên.

Trình Uyên đột nhiên từ trong miệng móc ra một điều thuốc, lấy bật lửa ra châm, cười nhẹ với anh, nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta cùng chết đi!”

“Cái gì?” Nghe vậy, Khổ Nho không khỏi giật mình.

Tôi thấy Trình Uyên đã ném chiếc bật lửa dọc theo cửa sổ của nhà kho dưới tầng hầm.

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn, và một làn sóng nóng xông thẳng vào mặt anh.

Ngay sau đó, nhiệt độ trên tàu tăng lên nhanh chóng.

Khô Nho choáng váng, anh ta trừng mắt nhìn Trình Uyên và hét lên, “Em đã làm cái quái gì thế này?”

Trình Uyên đột nhiên bật cười hỏi Phương Tố Anh, người đang gánh trên vai anh, “Này, cô gái nhỏ, em có sợ không?”

cô gái nhỏ?

Phương Tố Anh không bao giờ ngờ rằng một ngày nào đó mình sẽ được gọi như vậy.

Nhìn thấy khói lửa bất ngờ, Phương Tố Anh vốn dĩ vô cùng kinh hãi, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Cô cố chấp lắc đầu: “Không sợ!”

Mặc dù khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì căng thẳng, nhưng đôi tay nhỏ bé vì sợ hãi lại nắm chặt lấy quần áo của Trình Uyên.

Lúc này, những người trên tàu bắt đầu thức giấc và một số người bắt đầu la hét.

“Nó đang cháy, dập lửa!”

“Đến đây, tỉnh lại đi ...!”

Khổ Nho tức giận nói: “Đồ khốn kiếp! Ta giết ngươi!”

Trình Uyên cười với anh ta và nói: “Không làm phiền anh làm việc đó.”

Nói xong, Phương Tố Anh, người gánh trên vai cô, quay người lại và nhảy xuống biển không chút do dự.

“Phòng!” Một âm thanh.

Trong đêm đen này, trên biển cả bao la. Dù Kung Fu có mạnh đến đâu, tôi cũng không dám hấp tấp nhảy xuống biển.

Anh chạy đến và nhìn thấy Trình Uyên và Phương Tố Anh, và biển mất, khuôn mặt của họ trở nên vô cùng xấu xí.

Nhìn lại kho hàng dưới lòng đất đang bốc cháy, anh không khỏi tức giận nói: “Chết tiệt, tên khốn kiếp này, còn bố trí nhiên liệu trong kho!”

Tức giận, anh lấy điện thoại di động ra, bấm vào điện thoại của Thương Vân.

“Này, cậu đã thành công chưa?” Giọng nói đầy phấn khích của Thương Vân truyền đến.

Tuy nhiên.....

“Đã xảy ra chuyện!” Khô Nho rên rỉ, trầm giọng nói: “Tên khôn kiếp này quá xảo quyệt...”

Anh nói với Thương Vân những gì đã xảy ra.

Đồng thời, trong biệt thự Vịnh Nguyệt ở thành phố Tân Dương.

Thương Vân, người đang nằm trên giường mặc áo choàng, cũng đột ngột đứng thẳng dậy.

Khi cúp điện thoại, sắc mặt cô sa sầm.

“Ồ! Tuy rằng thất bại, nhưng cuối cùng vẫn là sáu mươi điểm, ít nhất Đạo Trưởng vẫn còn sống.” Cô lẩm bẫm một mình, bước xuống giường, dùng chân trần giẫm lên sàn rồi bước ra ngoài.

Chương 1238

“Vì anh đã chết, nên tôi sẽ gửi vợ con anh về đoàn tụ với anh!”

Thương Vân sống trên tầng hai của biệt thự, trong khi gia đình của Bạch An Tương sống trên tầng ba.

Với đôi chân trần, dụi đôi mắt đăm chiêu, với nụ cười quái dị trên khóe miệng, cô nhẹ nhàng bước lên tầng ba.

Trước phòng ngủ của Bạch An Tương, có một cánh cửa ở hành lang, bên ngoài cánh cửa đó là một sân thượng rộng, sân thượng thông với một số phòng.

Vốn dĩ Thương Vân không quan tâm, nhưng vừa bước qua cửa sân thượng, không biết chuyện gì đang xảy ra, trên người nổi da gà.

Vì vậy, cô từ từ dừng lại, hơi nhú mào.

Ở cấp độ của mình, cô ấy rất nhạy cảm với bất kỳ sự xáo trộn nào.

Nó chắc chắn không phải là một điều bình thường để làm cho cô ấy nổi da gà trong vô thức.

Cô ấy bắt đầu lùi lại, đến tận cửa.

Kiểm chân và chạm vào bụng của mười ngón chân để đảm bảo bạn không gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Lúc này, qua cửa kính, cô nhìn thấy một người đang ngồi trên sân thượng.

Người đàn ông đang đan một chiếc áo len.

Thương Vân mày dần dần lộ ra.

Cô ấy biết người này, theo Trình Uyên, đây là tài xế riêng và là bạn tốt của anh ấy.

Thương Vân trước đó cũng đã cẩn thận quan sát người này, và không cảm nhận được bất kỳ giá trị lực lượng nào trên người anh ta.

nhưng.....

Thức dậy đan áo len lúc ba giờ sáng?

Và đó là một người đàn ông, hơi kỳ lạ.

“Dù sao ta cũng muốn giết, chúng ta cùng nhau giết đi.”
Thương Vân trong lòng thầm nghĩ.

Vì vậy, cô nhẹ nhàng mở cửa và lặng lẽ đến gần người đàn ông.

Người đàn ông này không phải ai khác, mà chính là Dương Duệ.

Dương Duệ lúc này đang ngồi trên ghế tựa, quay lưng lại với Thương Vân, mắt anh ấy không tốt lắm, thân thể hơi cúi xuống, cầm một chiếc áo len sấp dệt kim, giống như một con mắt cổ quái, anh ấy nghiêng người. trước mắt hẳn tập trung cao độ, chăm chỉ cắm kim vào lỗ.

Trông anh ấy lúng túng, giống như lần đầu tiên đan áo len vậy, trông cực kỳ nghiêm túc, nhưng động tác lại rất chậm chạp.

Thương Vân khước miệng hiện lên một tia giễu cợt, hai tay nhỏ bé chậm rãi nâng lên.

Phía sau Dương Duệ, khoảng cách giữa cô và anh chỉ là khoảng cách giữa hai cánh tay duỗi thẳng và cuộn tròn.

“ngồi!”

Đột nhiên, Dương Duệ đột ngột nói.

Thương Vân thân thể đột nhiên chấn động.

Ba giờ sáng.

Hầu hết thế giới đang ngủ.

Một người đàn ông đàn áo len đột nhiên nói “ngồi”, nếu không phải trong mơ đang nói chuyện, thì rõ ràng là đang nói chuyện với Thương Vân.

Vì vậy Thương Vân nhìn thấy một chiếc ghế khác bên cạnh mình.

Bây giờ đã bị phát hiện, Thương Vân chỉ đơn giản là ngừng giả vờ, mỉm cười đi đến một chiếc ghế khác, ngồi xuống, nhìn kỹ người đàn ông trung niên có vẻ bình thường trước mặt.

“Nửa đêm không ngủ, sao lại đàn áo len ở đây?” Thương Vân kinh ngạc hỏi: “Không sai, anh là đại ca, đàn áo len kiểu gì vậy?”

Dương Duệ dừng lại, quay đầu cười với Thương Vân nói: “Ta luyện đàn chậm, cần tốn thêm thời gian. Giống như nói chim ngu bay trước.”

“Là tài xế của Trình Uyên, anh không nên thiếu tiền mua áo len chứ?” Thương Vân không hiểu hỏi.

Dương Duệ cười lắc đầu nói: “Có khác.”

“Khác ở chỗ nào?” Thương Vân hỏi.

Chương 1239

Dương Duệ ngừng làm việc, quay đầu lại liếc nhìn Thương Vân, trong mắt hiện lên một tia mê mang, cười nói: “Thật ra, khi chúng ta làm bất cứ việc gì nghiêm túc, đều là luyện tập. Mua một cái. Tuy rằng rất thuận tiện, tôi đã đánh mất niềm vui của việc luyện tập. Chỉ bằng cách làm từng chút một để học và hiểu, chúng ta có thể thành thạo một kỹ năng độc đáo khi chúng ta trải nghiệm niềm vui của nó.”

“Tất nhiên, cũng có những nhận thức khác nhau về những điều trần tục.”

Thương Vân khẽ giật mình, không biết vì sao, cô luôn cảm thấy những gì người bình thường này nói, tuy rằng bình thường nhưng rất khác thường, giống như anh, thoạt nhìn cũng rất bình thường, nhưng lại có chút khác thường.

Cô thuyết phục anh: “Đừng đan.”

Dương Duệ lắc đầu tiếp tục ngâm đầu, cẩn thận nghiên cứu hướng kim đan tiếp theo.

Thương Vân nói: “Người trước tiên còn phải nghĩ đến nguyện vọng nào chưa hoàn thành, có thể nói cho ta biết, có thể ta sẽ giúp người hoàn thành, bởi vì...”

“Bởi vì ta sắp giết người.”

Cô nghĩ rằng sau khi cô nói những lời này, Dương Duệ sẽ tò mò, ngạc nhiên và thậm chí là sợ hãi.

Nhưng cô lại nhầm.

Bởi vì cô ấy đột nhiên ngạc nhiên khi thấy rằng Dương Duệ dường như không nghe thấy những gì cô ấy nói, và không thể bình tĩnh hơn nữa.

Thương Vân cau mày.

Nó không làm cho Dương Duệ sợ hãi, nó khiến cô ấy cảm thấy rất khó chịu, và cô ấy cảm thấy rằng mình đã mất kiểm soát.

Vì vậy, cô ta đột nhiên nổi giận ùng ùng đứng dậy giơ tay định tát vào đầu Dương Duệ.

Nhưng vào lúc này ...

“Tôi tên là Dương Duệ.” Dương Duệ nhẹ giọng nói.

Thương Vân hai tay cố định trên không, sắc mặt lập tức thay đổi.

Tại giao chiến, các quốc gia phía nam nói chung đều mạnh hơn nhiều so với Trung Quốc, nhưng hôm nay bọn họ không dám thực lực toàn lực tấn công, nguyên nhân chính là ở phía bắc lục địa có ba thế lực tiềm ẩn.

Dương Duệ Vân Dĩ Hà và một chủ nhân bí ẩn khác.

Đặc biệt là Dương Duệ, không chỉ có phương bắc đại lục, ngay cả chiến binh của các quốc gia phương nam cũng không ai không biết. Đối với họ, đó là một sự tồn tại giống như thần thánh.

Thương Vân bắt đầu run lên, run rẩy không kiểm soát được.

Sự kinh ngạc lóe lên trong mắt cô, sau đó là một cái nhìn kinh hoàng.

Cô nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên đàn một chiếc áo len với vẻ hoài nghi.

Dương Duệ dường như cuối cùng đã tìm ra hướng đi của cây kim tiếp theo, sau đó mỉm cười và đâm cây kim vào một cái lỗ.

Sự bình tĩnh của anh đột nhiên thuyết phục được Thương Vân.

Anh ta nhanh chóng đứng dậy, giống như một cậu bé ngoan, đứng tại chỗ chú ý, hơi cúi đầu, hỏi Dương Duệ: “Anh ... anh sẽ giết tôi sao?”

Dương Duệ mỉm cười, giọng nói chậm rãi mang theo chút tình ý, nói: “Về mặt thâm niên, ngươi là cháu gái của ta. Ông nội làm sao có thể giết cháu gái?”

Thương Vân là con gái của A Bạc Duẫn, còn A Bạc Duẫn là học trò của Dương Duệ, nếu xét về thâm niên thì quả thực anh

ngang với ông nội cô.

Leo núi họ hàng với vị thân vĩ đại này không lý do gì lại không khiến Thương Vân cảm thấy may mắn và hạnh phúc.

Vì anh ấy là tài xế của Trình Uyên.

Vì vậy, Thương Vân không hiểu hỏi: “Vậy thì anh ... tại sao lại muốn ở bên cạnh Trình Uyên để bảo vệ anh ấy?”

Dương Duệ lắc đầu nói: “Không sai, người sai rồi. Hiện tại chính là hấn bảo vệ ta. Bởi vì kỹ năng của ta hao tổn, cha người muốn giết ta, cho nên ta chỉ có thể để cho hấn bảo vệ ta.”

Nghe được lời nói của Dương Duệ, đôi mắt Thương Vân đột nhiên sáng lên.

Nhưng ngay sau đó nó lại mờ đi.

Cô không biết những gì Dương Duệ nói là đúng hay sai nên không dám đánh cược.

Chương 1240

Vì nếu bạn đặt cược, bạn đang nói đùa về cuộc sống của chính mình.

Sau khi hoàn thành 90% đại sự, cô ấy sẽ lập tức có được quyền thừa kế của Liên minh Võ sĩ Nam quốc, tại sao cô ấy lại dùng tính mạng của mình để đánh bạc?

Nhưng mà nói lại, nếu bây giờ nàng có thể giết chết Dương Duệ thì uy danh của nàng sẽ lập tức đạt tới kế thừa võ lâm liên minh, e rằng lúc đó toàn bộ võ lâm phương nam sẽ coi nàng như thần thánh.

Sự cảm dỗ quá lớn.

Đánh bạc hay không đánh bạc?

Đồng thời, phía trên biển cả bao la sắp đến các quốc gia phía nam.

Trên tàu khách bốc khói nghi ngút, bát cháo hành.

Những người phụ nữ la hét và chạy lên boong tàu, còn những người đàn ông đi lấy bình chữa cháy để dập lửa.

Khổ Nho nhìn mọi thứ trước mặt, vẻ mặt u ám.

Và không ai chú ý đến nó.

Ở phía sau của tàu khách, một chiếc thuyền cứu hộ nhỏ trước đó đã được cố định vào mạn tàu và hạ cánh xuống biển lúc này, có hai người nổi lên.

Trình Uyên đẩy Phương Tố Anh vào thuyền cứu hộ, và cắt đứt sợi dây nối với thuyền lớn, sau đó leo lên thuyền cứu hộ, rồi lặn lẽ chuồn đi.

Do những người trên tàu bị cháy nên hoàn toàn không ai để ý đến cảnh tượng này.

Có một động cơ trên thuyền cứu hộ, nhưng Trình Uyên không khởi động nó để không thu hút sự chú ý của người khác mà thay vào đó, anh dùng hai miếng bột gỗ để trượt khỏi mặt nước.

Trước đây, khi nhận ra tất cả những điều này, anh đã thực hiện một chuyến đi đặc biệt đến nhà kho của cabin, nơi được coi là để lại một lối đi cho chính anh.

Quãng chiếc thuyền cứu hộ xuống biển bằng dây để khăn cấp, sau đó tìm một vài thùng dầu đốt và rắc nó rất gần cửa sổ.

Chắc chắn, không có quá nhiều sự trùng hợp trên thế giới.

Khi tất cả sự trùng hợp đến với nhau thì thật là nguy hiểm.

Phương Tố Anh, người chỉ mặc một chiếc váy ngủ rộng rãi, ngồi trên thuyền cứu hộ, run rẩy vì gió biển ẩm ướt. Cô ấy

dùng hai tay ôm chặt lấy bờ vai gầy và mịn màng của mình.

Nhìn Trình Uyên với vẻ ngạc nhiên và lo lắng.

Trình Uyên dường như nhận ra điều này nên cởi áo khoác ném cho cô, nói: “Mặc vào trước đi!”

Phương Tố Anh không từ chối, ôm quần áo vào tay cô.

Khi khoảng cách đã đủ xa, Trình Uyên lấy điện thoại di động của A Bất Vực từ trong túi ra, ném thẳng xuống biển mà không hề nghĩ ngợi gì.

Rõ ràng, đánh cắp thông tin trên điện thoại di động chỉ đơn giản là giả mạo.

Nó không tốt, điện thoại di động cũng đã được định vị.

“Minh đi đâu vậy?” Phương Tố Anh lo lắng hỏi.

Trình Uyên ngẩng đầu liếc nhìn vùng biển tối và rộng lớn, gió biển gào thét cùng làn nước băng giá thỉnh thoảng đập vào người khiến anh có chút hụt hẫng.

“Tôi có thể đi đâu?” Trình Uyên tự giễu cười, nói: “Trước hết chúng ta hãy tìm cách sống sót”.

Phương Tố Anh càng thêm lo lắng, và môi cô bắt đầu run lên.

“Anh... thật sự là Trình Uyên?” Cô hỏi một cách yếu ớt.

Trình Uyên đưa tay cởi bỏ lớp mặt nạ da người trên mặt.

Nhìn thấy đó là Trình Uyên, Phương Tố Anh lại choáng váng.

Phải nói rằng Trình Uyên vẫn rất đẹp trai, gương mặt kiên quyết rất có hình tượng, lông mày kiếm cùng ngôi sao thì khỏi phải nói nhiều, lúc này dáng vẻ điềm đạm đủ quyến rũ, ít nhất đối với Phương Tố Anh thì có. không có nhiều sức đề kháng.

Hãy nghĩ về Trình Uyên mà Phương Tố Tịch đã từng miêu tả với cô trước đây: anh ta để râu, vừa béo vừa xấu, tóc đen phủ đầy ... So với người trước mặt thì quả là một trời một vực.

“Suxi chết tiệt!” Phương Tố Anh hỏi trong lòng.

Cô cúi đầu xuống, nhìn thấy bộ quần áo mỏng manh của mình và cặp đùi trắng như tuyết lộ ra, trong lòng cô nảy sinh một cảm giác khác lạ và ngượng ngùng.

Chương 1241

Tôi vô thức kéo chiếc váy ngủ xuống và hỏi nhẹ: “Vậy thì chúng ta ...?”

“Chúng ta không có việc gì.” Trình Uyên nói, giọng đều đều đều như một cốc nước sôi đã để lâu.

Kết quả là, tâm trạng của Phương Tố Anh xuống thấp một cách khó hiểu.

“Tất cả đều là kịch.” Trình Uyên trầm giọng nói, “Tất cả đều là kịch do bọn họ lên kế hoạch.”

“Tại sao?” Phương Tố Anh hỏi.

Trái tim vốn đã rộn ràng khiến cô háo hức muốn biết câu trả lời mà cô không muốn biết.

Nhưng tại sao câu này không có lý do.

Tại sao họ làm chương trình?

Tại sao bạn không thích tôi?

Tại sao chúng ta không có quan hệ?

Tại sao bạn lại cứu tôi?

Bản thân cô cũng không biết mình đang hỏi tại sao.

Trình Uyên thậm chí không biết, nhưng anh không quan tâm, vì vậy anh đã nói với bên kia Tố Anh chi tiết về tất cả những gì anh đã đoán.

Để tạo điều kiện cho Phương Tố Anh hiểu rõ, anh còn giải thích nhân quả cho cô một cách chi tiết, chẳng hạn như tất cả những điều liên quan đến bốn gia tộc lớn của Đông Tâm Tử ở các quốc gia phía nam và Đảo vàng.

Dù sao thì cũng không thể làm gì khác trong bóng tối vô tận và biển cả mênh mông.

Cho dù nó có thể xua tan đi phần nào nỗi sợ hãi và lo lắng trong lòng họ.

Phương Tố Anh bị cuốn hút bởi nó.

Cuối cùng cô cũng gặp được người đàn ông trước mặt và hiểu được quá khứ của anh ta. Dù anh ta nói nhẹ nhàng nhưng Phương Tố Anh cũng có thể nghe thấy cảm giác hồi hộp.

“Em... thật tuyệt vời.” Cô khen ngợi cô một cách chân thành.

Trình Uyên cay đắng lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Tôi hy vọng anh ấy có thể xua đuổi cô ấy.”

Trước khi hành động, Trình Uyên đã gửi một tin nhắn cho Dương Duệ, nội dung là: muốn dọa Thương Vân, bên tôi có vấn đề, có thể Thương Vân đã làm gì đó với vợ con tôi.

“Không có cách nào khác trở về thủ đô bằng chiếc thuyền nhỏ này. Chỉ sợ trước nửa đường sẽ bị nước biển nuốt chửng. Cái này tương đối gần các quốc gia phía nam. Chúng ta đi các quốc gia phía nam trước, sau đó tìm cách quay trở lại.”

Trình Uyên nói với Tố Anh.

Phương Tố Anh đương nhiên không phản đối, cô nghĩ điều đó sẽ rất tuyệt.

Ít nhất thì nó tốt hơn nhiều so với việc kết hôn với A Bất Vực.-
*

“Trời hơi lạnh, chịu đựng đi anh!” Trình Uyên nói.

Phương Tố Anh giả vờ dửng dưng và dựng thẳng bộ ngực kiêu hãnh nhỏ bé của mình lên, gạt đầu một cách nặng nề với Trình Uyên: “Ừ!”

Khởi động động cơ trên thuyền cứu hộ, Trình Uyên quay lại và bắt đầu lái theo hướng mà anh đã nhớ trước đó.

Dù là thuyền cứu hộ nhỏ có động cơ cũng không thể nhanh hơn tàu chở khách, nên lúc rạng sáng, họ vẫn ở trên biển, chưa thấy đất liền.

Lần này khiến Trình Uyên cảm thấy mình đã đi sai hướng.

Phương Tố Anh rùng mình vì lạnh, mặt tái xanh, và hàm răng không ngừng đấu tranh.

Sau khi Trình Uyên nhìn thấy nó, anh ấy đã không thể kìm được. Để tránh cho cô ấy lạnh cóng, cô chỉ có thể ngồi bên cạnh ôm chặt cô ấy vào lòng, như vậy sẽ tự mình lây nhiễm nhiệt độ cho cô ấy.

Có một ý nghĩa còn hơn không.

Khi Trình Uyên dang tay ra và ôm Phương Tố Anh vào lòng, cơ thể đang run rẩy của cô ấy đột nhiên ngừng run.

Nhịp tim của cô bắt đầu tăng nhanh, không hiểu sao lại ngoan ngoãn áp vào ngực anh.

Có vẻ như nó thực sự ấm áp hơn.

Và hương thơm từ cơ thể Phương Tố Anh cũng theo lỗ chân lông của quá trình khoan thai khiến anh vô tình “say như điếu đổ”.

Chương 1242

Vì vậy, anh nghĩ đến Bạch An Tương và Lý Nam Địch.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Ngay khi động cơ hết nhiên liệu, ngay khi họ sắp tuyệt vọng, cuối cùng một mảnh đất cũng hiện ra trong mắt họ.

Đã đến!

Nhìn thấy nó!

Trình Uyên trở nên hào hứng.

Ngay khi cảm giác lo lắng của Phương Tô Anh qua đi, cô ấy thả lỏng người, và khi cô ấy cười, cô ấy gục xuống.

Đột nhiên mềm nhũn trong vòng tay của Trình Uyên.

Trình Uyên giật mình, vội đưa tay lên trán cô.

Lốp băng thật đáng sợ, giống như chạm vào một cục băng vậy.

“Đông cứng...”

Trình Uyên đột nhiên tỉnh dậy, nhanh chóng ôm lấy cơ thể cô vào trong vòng tay anh, dùng hai tay xoa lên vùng da hở của cô để làm ấm cơ thể cô một lần nữa.

Bước tới một bãi biển xa lạ, Phương Tố Anh cuối cùng cũng nguôi ngoai.

Mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh và đôi chân trần, Trình Uyên tựa lưng vào bãi đá, khuôn mặt nhỏ nhắn còn đỏ hơn cả một quả táo chín đỏ.

“Tại sao anh không để em xuống để em tự đi?” Cô yếu ớt đề nghị, có lẽ vì cô ngại ngùng.

Bởi vì quần áo quá mỏng và không có nội y bên trong, khi cơ thể cô dính vào người Trình Uyên, giữa hai người tự nhiên có một luồng khí quán quít, có vẻ vô cùng mơ hồ.

Nhưng Trình Uyên lắc đầu: “Mặt đất toàn đá, người còn không có mang giày, bỏ xuống đi, người đi như thế nào?”

Phương Tố Anh ngừng nói.

Nơi họ đang ở cạnh một khu rừng mưa nhiệt đới không có người ở, ước tính rằng vẫn còn một quãng đường dài để đi từ cảng.

Trình Uyên đoán rằng nơi này có thể nằm ngoài những ngôi làng ven biển của các quốc gia phía nam.

Vì vậy, anh ta đi về phía đối diện của biển với Phương Tố Anh trên lưng.

Sau khi đi được khoảng hai tiếng, trong bụng của Phương Tố Anh có tiếng “thủ thỉ”.

Cô xấu hổ vùi đầu vào giữa cổ Trình Uyên.

Lúc này, họ đang ở trong một khu rừng mưa.

Trình Uyên do dự, rồi tìm một gốc cây trên mặt đất khá bằng phẳng, đặt Phương Tố Anh xuống và nói: “Cô đợi một lát rồi kiếm gì ăn”.

Phương Tố Anh nghe vậy liền vội vàng nắm lấy cánh tay của Trình Uyên lo lắng: “Em đừng đi, em sợ!”

Trình Uyên có chút bất lực.

Tôi nhìn lên cây thì thấy trên cây có treo một số quả, nhưng không biết có ăn được không.

“Tôi đi lên.” Trình Uyên chỉ vào gốc cây.

Phương Tố Anh ngẩng đầu lên và liếc nhìn rồi gật đầu.

Vì vậy, Trình Uyên đã nắm lấy thân cây và leo lên một vài lần.

Tôi hái một quả thì thấy đó là quả dại có vỏ nên bóp mở vỏ, để lộ phần quả bên trong vô cùng xấu xí.

Hắn không khỏi thở dài, trong lòng nói: Xem ra ta ăn không nổi nữa.

Tại thời điểm này...

“Chặc chặc chặc ...

Trình Uyên sững sờ, sau đó nhìn xuống, nhưng tôi không biết điều đó, nhưng ngay lúc đó, cậu ấy đã choáng váng.

Bạn biết không, sau đây là Phương Tố Anh. Phương Tố Anh chỉ mặc một chiếc váy ngủ rộng rãi, từ góc nhìn của Trình Uyên nhìn xuống, cho dù không cố ý, cô cũng có thể dễ dàng men theo chiếc cổ trắng ngần của cô mà kéo dài vào khuôn ngực trắng nõn đầy đặn.

Điều này khiến Trình Uyên ở lại một thời gian, nhưng ngay sau đó anh nhận ra rằng có điều gì đó không ổn.

Bởi vì nơi Phương Tố Anh đang đứng, có một bụi cây ở phía sau, và vào lúc này, đám cỏ dại cao bằng nửa người thực sự bắt đầu lắc lư dữ dội.

Chương 1243

“Cẩn thận!” Trình Uyên hét lên trong tiềm thức.

Phương Tố Anh ngẩng đầu nhìn Trình Uyên khi nghe thấy lời nói đó, lúc này có thứ gì đó gào thét từ trong bụi cây lao thẳng tới chỗ Phương Tố Anh.

Phương Tố Anh đột nhiên sửng sốt, và cô lùi lại theo bản năng, ngay khi chiếc váy ngủ rộng rãi của cô bị treo trên cành cây.

Có một “giọt nước mắt”.

Cô ngã xuống đất.

Trình Uyên không quan tâm lắm, hung hăng tát vào thân cây một cái, bay xuống đất.

Anh ta cầm vật bay xuống và nhặt nó lên một cách quyết liệt, lúc đó anh ta mới nhìn rõ đó là một con trăn in hình hổ với cánh tay gầy guộc.

Bạn biết không, một con trăn khổng lồ như vậy chỉ có thể nhìn thấy trong vườn thú ở Bắc Kinh, nếu người bình thường gặp phải nó, họ không sợ chết?

May mắn thay, có Trình Uyên.

Anh ta ra sức nắm trong tay và bắt đầu bí mật.

Với một tiếng “poof”, anh ta siết chặt con trăn bảy inch và ném nó đi xa.

Sau đó, anh thở ra một cách nặng nhọc và quay lại để xem Phương Tố Anh đang làm gì.

“Đừng nhìn lại!” Phương Tố Anh đột nhiên lo lắng hét lên.

Trình Uyên hơi giật mình, nhưng rõ ràng đã quá muộn, vì lúc này, cậu mới quay đầu lại.

Mặt Phương Tố Anh đỏ đến mức không giống ai.

Cô cuộn mình trên mặt đất, chiếc váy ngủ mỏng manh trên người lúc này đã biến thành chiếc váy ngủ sùn xám, nhưng nó đã bị hằn lên rách áo.

Làn da trắng như tuyết rộng lớn như phát sáng làm chói mắt Trình Uyên.

Anh nhanh chóng quay lại, nhanh chóng nói lời xin lỗi: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi ... Tôi không nhìn thấy gì cả.”

Trong một lúc, Trình Uyên cũng chết lặng.

đột ngột.....

Với một tiếng hét “Wow”, Phương Tố Anh bắt đầu khóc.

Nói cách khác, một trăm A Bất Vực không muốn kết hôn với các nước phía nam đã không khóc.

Trước sự chứng kiến của rất nhiều người, người phụ nữ này từ nhỏ đã bị A Bất Vực tát cho một cái thật mạnh, cô không khóc.

Dù có nhảy xuống biển, dù suýt chết công, cô ấy cũng không khóc.

Nhưng lúc này, cậu ấy đang khóc lớn, đó là tiếng khóc thấu tim, khiến Trình Uyên càng thêm hụt hẫng trong một lúc.

“Trước tiên đừng khóc, ta sẽ tìm cách.”

“Woo ... thậm chí không có bóng dáng cá nhân ở đây, bạn có thể làm gì? VõVõ ...”

Phương Tố Anh cho biết, càng buồn, càng buồn và càng bị oan nên cô càng khóc dữ dội hơn.

...

...

Sau nửa giờ.

Phương Tố Anh quay lại sau lưng Trình Uyên.

Cô ấy nói đúng, nơi này vắng vẻ không thấy ai, Trình Uyên thực sự không nghĩ ra cách nào tốt hơn.

Chỉ mặc áo khoác của anh ấy cho cô ấy một lần nữa, và sau đó cõng cô ấy trên lưng để đảm bảo rằng anh ấy không nhìn lại.

Sau một quãng đường dài nữa, bầu trời tối dần.

Phương Tố Anh trên lưng Trình Uyên dường như thực sự không chịu nổi, nên cô ấy nói với Trình Uyên vô cùng đau khổ: “Em đói rồi!”

Dù gì cô ấy cũng là con gái lớn, cô ấy đã quen với việc ở trong nhà của Phương, những thay đổi đột ngột có thể khiến cô ấy lầm tưởng rằng mình đã trưởng thành, hoặc tự nhủ mình đã trưởng thành.

Nhưng một khi nguy hiểm được giải tỏa, hoặc một khi bạn có cảm giác phụ thuộc và an toàn, thì khí chất thuần khiết tự nhiên đó sẽ lại bộc lộ ra.

Khi tôi đi dưới một cây lê dại, tôi thấy rằng trên cây có rất nhiều lê.

Chương 1244

Tuy nhiên, những quả lê này nhỏ hơn lê thường rất nhiều, những quả lê dại có lẽ rất chua và chát.

Nhưng suy cho cùng, nó là một loại trái cây bình thường không độc hại.

Trình Uyên đặt Phương Tố Anh xuống đất, Phương Tố Anh nhanh chóng mặc chiếc áo khoác mà Trình Uyên đã khoác lên người cô, dùng hai tay chống lên để che đi cơ thể đang cuộn tròn của cô.

Trình Uyên hái một vài quả lê, đưa cho Phương Tố Anh một quả và tự mình ăn một quả.

Điều đáng ngạc nhiên là loại lê này rất ngon, ngọt và mọng nước, ngon gấp nhiều lần loại lê nhân tạo.

Phương Tố Anh ăn một cách thích thú.

Trình Uyên tận dụng khoảng trống này và gọi điện về nhà.

Bạch An Tương trả lời cuộc gọi.

“Chào.”

“Này, ông xã, mọi chuyện bên anh vẫn ổn chứ? Khi nào anh về?”

“Thôi, mọi chuyện tốt đẹp, tôi sẽ về sớm, chắc là ... vài ngày nữa.”

“Thật tốt.”

Trước mặt Phương Tố Anh, Trình Uyên đã quá mệt mỏi với Bạch An Tương, sau khi nói vài câu Bạch An Tương vẫn ổn, trái tim anh lại được đặt trong bụng.

Cúp điện thoại, Trình Uyên ngồi xỏm trước mặt Phương Tố Anh, đột nhiên hỏi: “Ngày anh kết hôn, sao tôi không gặp bố mẹ anh?”

Nghe vậy, Phương Tố Anh, người đang ăn lê, bỗng như hóa đá.

Ngay sau đó, nước mắt cô lại trào ra.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên khẽ cau mày, cố gắng hỏi: “Họ bị ai đó điều khiển?”

Phương Tố Anh mờ mịt gật đầu.

“Thật ra vào ngày hôn lễ của anh trai tôi, các đạo sĩ đã bị anh đánh bại và bỏ trốn. Bọn họ không chạy trốn mà là đến nhà tôi.”

“Cha tôi bị kiểm soát bởi họ, và anh trai tôi bị kiểm soát bởi họ. Họ nói rằng chỉ cần tôi sẵn sàng kết hôn với A Bất Vực từ các quốc gia phía nam, tôi sẽ để bố tôi và anh trai tôi đi.”

Sở dĩ Trình Uyên không hỏi Phương Tố Anh trước đó là vì anh đã đoán ra từ lâu.

Rốt cuộc, nó vẫn là để cho anh ta tất cả các điều kiện để giết A Bất Vực. Hoặc có thể nói chính Trình Uyên đã giết A Bất Vực để khiến người khác tin hơn.

Đây là phương pháp của Thương Vân.

Nhưng có một điểm, cách nhìn của Trình Uyên khác với Phương Tố Anh.

Đó là.....

Phương Thanh Trác không bị ép buộc phải hành động.

Nhưng anh không nói với Phương Tố Anh.

Sau một thời gian im lặng, hai người đã bước tiếp.

Không biết đã qua bao lâu, Phương Tố Anh trên lưng Trình Uyên đột nhiên khẽ nói: “Em lấy anh nhé?”

Trình Uyên đáp lại một cách khẳng định: “Không!”

Phương Tố Anh không khỏi bực bội đá vào chân cô, như thể cô đang làm nũng, bực bội nói: “Nhưng anh ... anh đã chăm sóc người khác rồi mà còn sờ soạng, anh ... đang bận vô trách nhiệm? “

Trình Uyên nhẹ nhàng nói: “Anh không nhìn thấy bộ phận quan trọng của em, anh xoa xoa người em vì sợ anh đóng băng. Em chỉ xoa cánh tay và đùi.”

“Theo em đi biển, toàn mỹ nhân mặc bikini trên bãi biển em muốn cưới về nhà?”

“Bác sĩ trong bệnh viện mà chữa trị cho tất cả bệnh nhân nữ thì tính mạng của họ phải chịu trách nhiệm sao?”

Phương Tố Anh giật mình.

Một lúc lâu sau, anh tức giận tát vào lưng Trình Uyên: “Hừ!”

...

Một lúc sau, giọng điệu của cô ấy bỗng trở nên yếu ớt hơn, cô ấy thì thào: “Thật ra anh cũng không ngại việc em đã có vợ con.”

Chương 1245

Trình Uyên cong môi nói: “Biệt, người còn phiền.”

“Anh ...!” Phương Tố Anh lại tức giận.

...

Một lúc sau, Phương Tố Anh khó chịu hỏi Trình Uyên: “Tôi không xinh sao?”

“Xinh quá.” Trình Uyên thành thật trả lời.

“Tôi đẹp hay vợ bạn đẹp.” Phương Tố Anh hỏi lại.

Trình Uyên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thật không công bằng với vợ tôi nếu anh hỏi thế này, còn không thì anh hỏi tôi thích anh hay vợ tôi theo cách khác?”

“Vậy thì anh thích em hay vợ anh?”

“Vợ tôi!”

“bạn.....!”

...

Bằng cách này, họ hỏi và trả lời và cuối cùng bước ra khỏi khu rừng mưa rậm rạp này.

Những gì hiện ra trong tầm nhìn xa của họ là những dãy nhà gỗ lộn xộn, giống như một ngôi làng nhỏ.

Cả hai thần thờ đứng trên con dốc cao phía xa, nhìn những ngôi nhà này rất giống những năm 80, 90.

Làng này không có đường, chỉ có những con đường đất gồ ghề, không có ô tô, nhưng có thể nhìn thấy một vài chiếc xe ba gác công nông.

Gương mặt Phương Tố Anh dần lộ rõ niềm vui.

Trình Uyên cũng làm như vậy, sau khi cùng Phương Tố Anh nhìn nhau, anh vội vã đi về phía ngôi làng với Phương Tố Anh trên lưng.

Khi họ đến sân gần nhất, Trình Uyên liếc nhìn qua bức tường rào cổ kính, và tìm thấy một sợi dây vắt ngang những thứ trong sân, trên đó treo một số quần áo đã giặt và áo ngực của một phụ nữ trẻ.

“Tuyệt, có phụ nữ trong nhà này.” Trình Uyên hào hứng nói.

Phương Tố Anh đột nhiên kinh ngạc: “Khi nào rồi, người còn nghĩ tới nữ nhân sao?”

Cô rất tức giận, không chỉ bởi vì Trình Uyên nói trong nhà này có phụ nữ, mà quan trọng hơn, cô không phải chỉ có một người phụ nữ sao? Hơn nữa, cô ấy là một phụ nữ khá xinh đẹp.

“Cô muốn thế nào?” Trình Uyên không khỏi khiển trách cô: “Trong nhà này có phụ nữ, nghĩa là có quần áo của phụ nữ, tôi không nên đưa toàn bộ quần áo cho cô sao? Cô còn muốn chạy khắp thế gian sao? khóa thân. “

Khuôn mặt xinh xắn của Phương Tố Anh từ đỏ đến tím vì tức giận: “Cô đang khóa thân!”

...

Đã gõ cửa sân.

“Có ai không?” Trình Uyên hét lên.

Bởi vì bây giờ là khoảng mười hai giờ tối, trong thôn rất yên tĩnh, trong nhà đều là bóng tối.

Đơn giản, đêm nay trăng to.

“Có ai ở đó không?” Trình Uyên lại hét lên một hồi lâu không nhúc nhích.

Cuối cùng, đèn trong phòng cũng bật sáng.

Không lâu sau, một bóng người ọp ẹp mở cửa bước ra hỏi: “Ai vậy?”

Các nước phía Nam cách Trung Quốc không xa, đặc biệt là các nước nhỏ ở gần, và chịu ảnh hưởng sâu sắc của văn hóa Trung Quốc nên hầu hết các nước nhỏ này đều nói tiếng phổ thông.

Tất nhiên, ở Putonghua cũng có những điều chưa tốt, chẳng hạn như những nước nhỏ vươn xa hơn như Khổ Nho.

Thân hình ọp ẹp tiến lại gần, Trình Uyên có thể nhìn rõ đây là một ông lão đã gần bảy mươi tuổi.

Ông già da hơi ngăm đen, là một người miền Nam điển hình.

“Chủ nhân, chúng ta đến từ Bắc Lục làm ăn, nhưng thương thuyền của chúng ta bị lật trên biển, cho nên chúng ta mới kết thúc ở đây, cho nên chúng ta muốn qua đêm.”

Trình Uyên nói dối một cách thản nhiên.

Phương Tố Anh thì thâm vào tai Trình Uyên: “Có phải em đến với khuôn mặt và nhịp tim không thay đổi khi nói dối không?”

Chương 1246

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 1246:

Trình Uyên phớt lờ cô, vẫn mỉm cười với ông già.

Ông lão nhìn từ trên xuống dưới Trình Uyên và Phương Tố Anh trên lưng, khẽ cau mày nói: “Hai người, thực xin lỗi, nhà chúng ta không có thêm phòng.”

Sau khi bị từ chối, Trình Uyên vẫn không chịu thua, nhanh chóng nói: “Chủ nhân, chúng ta không phải kẻ xấu. Nếu như ngài như thế này, chúng ta có thể cho tiền không?”

Ông lão lại cười lắc đầu: “Thiếu gia, ở một nơi hẻo lánh như chúng ta, ngại cho chúng ta tiền gì?”

Mặc dù tiền của các nước phía nam và tiền của Trung Quốc có thể tương tác với nhau, nhưng những ngôi làng hẻo lánh như vậy rất xa thành phố và không có ngân hàng đang hoàng nên dù có tiền của Trung Quốc cũng không thể đổi được.

Ông già hỏi ông ta đang cho tiền gì, nhưng thực ra ông ta đang hỏi về tiền xu của các nước phía Nam hay tiền của Trung Quốc.

Trình Uyên trực tiếp vươn tay, từ trong tay lấy ra một nắm lá vàng đưa cho lão nhân: “Cái này có thể làm được không?”

Không có nhiều khác, Trình Uyên có rất nhiều vàng, vì vậy anh ấy sẽ cầm một ít mỗi khi anh ấy đi ra ngoài bây giờ.

Cầm lấy chiếc lá vàng, ông lão nhìn quanh rồi cắn răng chịu đựng.

Sau đó, anh mở cửa phòng.

“Không thích thì vào đi!”

Các nước phía Nam có liên hệ làm ăn với Trung Quốc, cho nên ở đây không có nhiều người Hoa, người bình dân cũng không từ chối người Hoa, cũng như người Hoa không từ chối người phương Nam.

Chỉ là các chiến binh loại trừ lẫn nhau.

Bằng cách này, Trình Uyên và Phương Tố Anh đã vào sân của ông già thành công.

Ông già cũng sắp xếp một phòng cho họ.

Vâng, nó là một.

Một căn phòng chỉ có một giường.

Hơn nữa, căn phòng này cực kỳ nhỏ, tức là chỉ có thể kê một cái giường, sau đó chỉ có chỗ đi lại, cho dù là tầng lầu cũng rất khó khăn.

Dù đã bỏ thêm một lá vàng để tìm một ông già mua một bộ quần áo của phụ nữ, nhưng làm sao tôi có thể đổi được?

Bạn ngủ như thế nào?

Trình Uyên và Phương Tố Anh nhìn nhau.

Giường vẫn là giường đơn.

“Anh đi ra ngoài trước, tôi sẽ thay quần áo.” Phương Tố Anh nói.

Trình Uyên gật đầu và bước ra khỏi phòng.

Sau một hồi chờ đợi, sau khi nghe những lời của Phương Tố Anh, cô quay trở lại.

Nhưng khi họ vào cuộc, họ lại gặp rắc rối.

Trình Uyên nhẹ nói: “Giới tính bình đẳng.”

“...” Phương Tố Anh muốn khóc không ra nước mắt.

Không còn cách nào, cô vô cùng buồn ngủ, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp.

Leo lên giường, nằm nghiêng bên cạnh Trình Uyên, đồ mắt còn chưa đủ, nhịp tim lại tăng nhanh một cách điên cuồng.

Quần áo trên người cô có vẻ không vừa vặn, chủ nhân của bộ quần áo này hiển nhiên không lớn bằng của cô, vì thế, trên eo lộ ra một đóa hoa trắng, cô vô tình chạm vào người Trình Uyên khiến người ta chấn động.

Chương 1247

“Ta... Ta cảnh cáo ngươi, ngươi phải dám...”

“Huh Huh...”

Anh chưa kịp nói xong thì bên tai đã vang lên tiếng ngáy của Trình Uyên.

Mấy ngày nay tâm trạng tôi rất căng thẳng, đặc biệt là đêm qua, Trình Uyên cả đêm không ngủ, buồn ngủ vô cùng.

Phương Tố Anh mím môi, cong người lên, cẩn thận kéo chăn bông lên, đặt lên bụng.

Đây dường như là lần đầu tiên cô ngủ với một người đàn ông.

...

...

Khi Phương Tố Anh mở mắt vào sáng sớm hôm sau, Trình Uyên ở bên cạnh cô đã biến mất.

Nhớ tới chuyện tối hôm qua ngủ với người đàn ông này, cô đột nhiên ngồi dậy, kiểm tra quần áo cẩn thận, phát hiện không có

gì bất thường, cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời trong lòng cũng thất vọng không thể giải thích được.

Bước ra khỏi phòng, tôi thấy trong sân có một chiếc bàn gỗ vuông nhỏ, xung quanh bàn gỗ là Trình Uyên đang ngồi trên một chiếc ghế đẩu nhỏ, và ông lão mở cửa cho họ vào tối hôm qua, bên cạnh là một người phụ nữ trẻ xa lạ.

Trên bàn đã bốc khói nghi ngút, ba người vừa ăn sáng vừa nói chuyện cười đùa.

Nhìn thấy cảnh này, bụng của Phương Tô Anh không thể chịu đựng được nữa, và cô không thể không “coogu” một lần nữa.

Nghe thấy động tĩnh, Trình Uyên không có trả lời hấn, ông cụ ngẩng đầu nhìn cô cười nói: “Đứng dậy, nhanh lên, rửa mặt ăn chút đi.”

“Ừ.” Phương Tô Anh hung hăng trừng mắt nhìn Trình Uyên, rồi đi rửa mặt.

Ta vừa nghe lão bản nói: “Tiểu tử này thật đẹp, thiếu gia, người thật đẹp.”

Phương Tô Anh cảm thấy ngọt ngào, nhưng không thể giải thích được.

...

...

Trong thời gian ăn sáng, Trình Uyên đã hỏi rất nhiều và hiểu cơ bản về nơi này.

Đúng như anh đoán, đây là một ngôi làng nhỏ trên bờ biển phía đông bắc của miền nam đất nước tên là Hạt Quốc, cách thành phố Hạt Quốc rất xa.

Có thể nói rằng toàn bộ đất nước màu nâu cộng lại thực sự có kích thước bằng một tỉnh của Trung Quốc.

Người dân ở đây tương đối nghèo nàn, lạc hậu, cơ bản mưu sinh bằng nghề trồng cây ăn quả, tuy nhiên do thiếu cán bộ kỹ thuật nông nghiệp nên sản lượng thu hoạch cũng rất thấp.

Vì vậy, tất cả thanh niên và trung niên trong làng đều đi làm ăn xa ở các thành phố.

Ông già là Hách Bất Tử, vợ ông đã chết, ông có một con trai và một con gái, con trai ông đi làm việc trong thành phố, chỉ có con gái ông ở lại với ông.

Con gái tên là Hách Thái Lệ, năm nay 22 tuổi, ngoại hình trung bình. Tất nhiên, ở loại làng này, thực sự nên được coi là đẹp trai, theo Hách Bất Tử, gần đây có rất nhiều người trong làng đến cầu hôn, nhưng Hách Bất Tử không thích ai trong số họ.

Lý do là vì không ai trong số những người đề xuất này có thể đạt đến giá trị lực của bánh răng thứ ba, và Hách Thái Lệ đơn giản là không thích nó.

Đúng vậy, hầu hết đàn ông ở xứ sở da nâu đều tập võ. Giống như tất cả chúng ta đều đi học ở đó.

Trình Uyên cuối cùng cũng biết tại sao võ sĩ của các nước phía nam lại mạnh hơn Trung Quốc rất nhiều.

Sự giàu có là thứ mà mọi người khao khát ở khắp mọi nơi, nhưng ở đây, vương quốc của các chiến binh cũng là một phần của sự giàu có.

“Vậy ông nội, ông có thể gửi cháu vào thành phố được không?”

Sau khi ăn sáng, Hách Thái Lệ đi dọn dẹp bát đĩa, và Trình Uyên hỏi ông có làm vậy không.

Hách Bất Tử đột nhiên lộ ra vẻ ngượng ngùng, nói: “Nếu vào thành phố, chặng đường sẽ dài và gập ghềnh. Chàng trai, tôi nghĩ vợ anh trông không được tốt lắm, sợ là không chịu nổi. .
“

Chương 1248

Trình Uyên nhanh chóng lắc đầu nói: “Chủ nhân, ngài hiểu lầm rồi. Ta tự mình đi thành phố, hơn nữa nàng không phải phu nhân của ta, mà là một người bạn bình thường. Để cho nàng ở tạm nhà người rồi đi thành phố. Tôi sẽ thanh toán chi phí đi lại cũng như tiền ăn ở của cô ấy.”

Nghe xong lời nói của Trình Uyên, anh ngạc nhiên nói: “Một cô gái nhỏ xinh như vậy, không phải là vợ anh sao?”

Trình Uyên lắc đầu cười: “Không.”

Phương Tố Anh nhìn Trình Uyên một cách dữ dội.

Trình Uyên khẳng định chắc nịch: “Sẽ không bao giờ vì ...”

Anh ấy muốn nói, vì tôi có vợ.

Kết quả là chưa kịp nói xong, He Fu đã ngắt lời Trình Uyên bằng một nụ cười vui vẻ: “Thật tuyệt.”

“Tuyệt vời?” Trình Uyên giật mình.

Tôi thấy Hách Bất Tử chỉ con gái Hách Thái Lệ của cô ấy, người đang rửa bát, và nói với Trình Uyên: “Anh bạn trẻ, anh có phiền một mối quan hệ đường dài không? Chỉ là con gái tôi chưa có đối thủ.”

Trình Uyên lúc đó thật ngốc nghếch.

Thực ra, Hách Bất Tử cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Mọi người đều biết rằng điều kiện sống ở lục địa phía bắc tốt hơn nhiều so với các nước phía nam, và không có điểm nhấn về chiến binh, chỉ cần bạn có tiền, bạn có thể sống một cuộc sống hạnh phúc tuyệt vời.

Trình Uyên tỏ ra hào phóng và không hề cảm thấy đau khổ, sau khi trở về phòng vào đêm qua, Hách Bất Tử đã liên tục kiểm tra những chiếc lá vàng nhiều lần, và chúng đúng là vàng ròng.

Vì vậy, khi tôi nghe nói rằng Trình Uyên và một cô gái xinh đẹp trước mặt tôi không phải là người yêu của nhau, điều đó thật tuyệt vời, sẽ là một điều tốt nếu con gái tôi kết hôn với một người như vậy từ lục địa phía Bắc.

Chỉ là vừa dứt lời, anh đã bị hai người phụ nữ đồng thời phản đối.

“Không!” Phương Tố Anh và Hách Thái Lệ đều lo lắng nói.

Trình Uyên chỉ muốn nói với Hách Bất Tử rằng anh đã có vợ và con. Bây giờ thì không sao, tôi thậm chí không cần phải nói về nó, người phụ nữ không muốn trả lại hai người phụ nữ chết tiệt.

Anh Bulu liếc nhìn Phương Tố Anh trước.

Khuôn mặt Phương Tố Anh xấu hổ, cô không ngờ mình lại buột miệng nói rằng mình không thể, khi định giải thích thì Hách Thái Lệ đen mặt nói: “Tôi không thích gà yếu. ”

Gà yếu ...

Cả Trình Uyên và Phương Tố Anh đều tròn mắt.

Hách Thái Lệ giễu cợt nhìn Trình Uyên với vẻ khinh bỉ: “Ba, đừng lo lắng về chuyện của con. Cho dù cả đời này con không kết hôn, con cũng không thể lấy một người đàn ông yếu hơn mình như bọn họ trên.” lục địa phía bắc. Những người này đều yếu. ”

Trình Uyên quan sát bằng mắt thường thấy Hách Thái Lệ cũng là cường giả cấp ba, khác xa với anh ta, cô không thể nhìn ra cảnh giới của mình, đó là chuyện bình thường.

Tất nhiên Trình Uyên sẽ không quan tâm đến những điều này với Hách Thái Lệ, thực tế thì trong xã hội của họ, ít người cảm thấy giá trị của vũ lực cao hơn của cải.

Bởi vì rất nhiều giá trị của lực lượng bị giới hạn bởi chính tài năng của họ, và những thứ như của cải có thể được tích lũy từ từ bởi nhiều người bằng bàn tay và nỗ lực không ngừng của họ. Nói cách khác, cho dù giá trị quân sự của bạn cao đến đâu, và nếu tôi trả tiền, bạn phải gọi ông chủ của tôi, và bạn phải ngoan ngoãn giúp đỡ tôi.

Vì vậy, đối với họ, giá trị của vũ lực chỉ là một phương tiện tự bảo vệ.

Đương nhiên Hách Bất Tử sống mấy chục năm cũng biết điều đó, cho nên xem ra vẫn là muốn thuyết phục Hách Thái Lệ nói: “Chết cô nương, người tại sao như vậy dốt nát, nghe ta nói...”

“Chú, đừng nói lung tung, cháu nghĩ Thái Lệ nói đúng.” Trình Uyên nhanh chóng ngăn Hách Bất Tử lại, lấy ra một ít vàng lá đưa cho anh: “Tiến về thành phố thì tốt hơn.”

Nhìn thấy Trình Uyên lại lấy ra chiếc lá vàng, Hà Hoa không khỏi chạm vào hai con mắt già nua mờ mịt, chợt lóe lên một tia sáng, vội vàng gật đầu: “Tốt, tốt!”

Vì ở đây nhà nào cũng trồng cây ăn trái nên nhà nào cũng có xe ba gác máy. Anh ta không dùng tay quay để lắc ba bánh xe.

Trình Uyên leo lên xe ba gác.

Chương 1249

Nhưng sau đó Phương Tố Anh cũng leo lên xe.

“Tôi cũng muốn đi.” Cô nhấn mạnh.

Trình Uyên thuyết phục cô rằng con đường quá gập ghềnh và muốn cô tu luyện thật tốt trong hai ngày ở đây. Kết quả là Phương Tố Anh bỏ cuộc.

Không còn cách nào nữa, chúng ta cùng nhau đi.

Vì vậy, Hách Bất Tử đã chở Trình Uyên và Phương Tố Anh đến thành phố bằng xe ba bánh.

Toàn bộ con đường là đường đất gập ghềnh, chiếc xe ba bánh đi trên đó như thể nó đang nhảy xung quanh, một lúc sau, mặt Phương Tố Anh trở nên tái mét.

Nhìn thấy anh hết lần này đến lần khác vuốt ve bộ ngực đầy đặn của mình, Trình Uyên biết đây là chút máu tanh, nếu để lâu hơn nữa, chắc chắn sẽ không đơn giản như say tàu xe.

Nó cũng bắt lợc.

Anh kéo cô lại và ngồi vào lòng mình.

“À.” Phương Tố Anh giật mình, cô có chút không chuẩn bị cho hành động đột ngột của Trình Uyên.

Sau khi phản ứng, khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng.

Cô mạnh mẽ cúi đầu, vùi khuôn mặt đỏ bừng như một tấm vải đỏ lớn trên ngực, không dám nhúc nhích.

“Đừng hiểu lầm tôi, tôi sợ làm chết anh!” Trình Uyên nhanh chóng giải thích.

Phương Tố Anh thì thào: “Cô không lo lắng cho sự sống chết của tôi sao?”

“gì?”

“Không sao đâu.”

Anh Bulu liếc nhìn lại đôi trẻ, vẻ mặt có chút không vui.

...

...

Đi bộ này đã gần hai tiếng đồng hồ, cuối cùng trên một con đường khá êm ả, cũng nhìn thấy bóng người của thành phố.

Sau mười phút nữa, cuối cùng tôi cũng đến được rìa của một thành phố.

“Thành phố này tên là Khôn Thành. Ở đất nước da nâu của chúng tôi, nó là một thành phố vừa và lớn với dân số 600.000 người. Nó cũng gần bằng thủ đô.” Hách Bất Tử giới thiệu với Trình Uyên với chút tự hào: “Thế nào rồi, tốt hơn hơn phía bắc của bạn. Phần đất liền không tệ, phải không? “

Trình Uyên cười và không nói gì.

Trên thực tế, trong số đó, chưa nói đến thủ đô, ngay cả ở các thành phố hạng hai, nhiều đô thị đã có dân số hàng chục triệu người.

Một thành phố như thế này với dân số chỉ vài trăm nghìn người chỉ có thể được coi là thành phố cấp quận.

Nhưng có thể hiểu được rằng, đây là một quốc gia rất nhỏ. Nó là một quốc gia nhỏ trong số các quốc gia phía nam.

Chắc chắn rồi, sau khi vào thành phố, Trình Uyên phát hiện ra rằng trong mắt anh, thành phố đặc biệt thịnh vượng và tân tiến mà Hách Bất Tử nói chỉ có thể được mô tả là lạc hậu, kém thành phố Tân Dương gần mười năm.

Ví dụ như những ngôi nhà cao tầng hơn 20 tầng ở đây rất ít và đáng thương.

Khi đi ngang qua một bảng chỉ dẫn trên đường phố, Trình Uyên nhìn thấy có rất nhiều quảng cáo, hoặc tiết lộ về những người mất tích.

Ngôn ngữ của đất nước da nâu tương tự như tiếng phổ thông, vì vậy nó có thể được hiểu.

Khi nhìn thấy thông báo nhận thưởng, Trình Uyên đã rất sốc.

“đậu xe!”

Anh ta nhanh chóng yêu cầu Hách Bất Tử dừng xe lại.

Sau đó, với vẻ mặt khó hiểu của Hách Bất Tử và Phương Tố Anh, họ nhảy ra khỏi chiếc xe ba bánh một mình và xem kỹ thông báo phần thưởng trước khi lấy dấu hiệu quay lại.

“Trình Uyên, tên điên giết người, rất có thể đã lên vào đất nước chúng ta, nếu thấy hay thì nhanh chóng liên hệ với xx để nhận thưởng...”

Ngoài ra còn có một bức ảnh đen trắng của Trình Uyên được đính kèm trong đó.

Giữa ảnh và bản thân tôi luôn có một khoảng cách, nhưng dù có khoảng cách thì cũng không khác mấy, xét cho cùng thì tướng mạo của người da nâu cũng giống người Trung Quốc ngoại trừ màu da, không giống với người không. Các nước Châu Âu trông giống như người Châu Á.

Chương 1250

Đường Khôn Thành vẫn còn tương đối ít người, ít ô tô, nhiều xe đạp, người đi bộ nhưng lại tản mát ra nên không ai để ý đến Trình Uyên và những người khác.

Nhìn xung quanh, Trình Uyên bước nhanh trở lại xe ba bánh và nói với Hách Bất Tử: “Cậu về trước đi, tớ sẽ làm một việc.”

Hách Bất Tử vẫn ổn, nhưng Phương Tố Anh bỏ đi, cô bĩu môi: “Không, em muốn đi với anh.”

Trình Uyên cau mày, trịnh trọng nói: “Tôi không cãi nhau với anh. Nếu có cơ hội tôi sẽ về trước. Nếu có cơ hội về nhà, tôi nhất định sẽ không bỏ rơi em.”

Phương Tố Anh muốn nói điều gì đó, nhưng anh ta dừng lại: “Nếu không, nếu chúng tôi đợi bạn ở ngoài thành phố, không phải có nhà thờ trước khi vào thành phố sao? Chúng tôi đến ngay.”

Trình Uyên gật đầu: “Chắc chắn.”

Phương Tố Anh không thể nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn đi theo Hách Bất Tử trở về.

Nhưng Trình Uyên lại đi tới biển báo trên đường và xé giấy báo thưởng.

Thông báo này cho anh ta biết rằng A Bạc Duẩn không nghĩ rằng anh ta đã chết, và hiển nhiên anh ta cũng tin rằng A Bất Vực đã tự sát.

Do đó, sân bay và cảng phải là trọng tâm triển khai của họ, và khả năng họ muốn quay lại càng sớm càng tốt trở nên rất nhỏ.

Để xác minh ý tưởng của mình, anh ta lên vào một trung tâm mua sắm, lấy trộm một chiếc mặt nạ để đeo trên miệng và sau đó mua một chiếc mũ.

Sau khi cải trang, anh ta lái ô tô và đến sân bay.

Sân bay của Khôn Thành nhỏ hơn nhiều lần so với Tân Dương và nó giống như ga đường sắt ở Tân Dương mười năm trước, đông đúc người.

Trình Uyên đi trong đám đông, lặng lẽ quan sát, cuối cùng đến một nhà vệ sinh công cộng.

Anh thấy rằng ở đây quả thực là bất thường.

Quảng cáo như anh ta muốn có thể được nhìn thấy ở khắp mọi nơi và chỉ đơn giản là có nhiều quảng cáo hơn những người muốn mua một đứa trẻ.

Ngoài ra, ở sảnh soát vé, bạn có thể thấy sự hiện diện của một lớp cao thủ ở khắp mọi nơi.

Nói cách khác, ngay cả khi tất cả mọi người ở các quốc gia phía nam luyện tập võ thuật, họ sẽ không phải là cao thủ ở mọi nơi. Rõ ràng, điều này là nhằm vào anh ta.

Không thể nào, Trình Uyên gọi cho Dương Duệ.

“Chú à, bên em có chuyện, trước tiên anh hãy tìm cách đưa vợ con đi tìm chỗ trốn đã.”

Đúng lúc này, cửa nhà vệ sinh công cộng đột nhiên bị đẩy ra.

Một gương mặt quen thuộc đột nhiên xuất hiện trước mặt Trình Uyên

Khi đang cúi thắt lưng, một người đàn ông đã mở cửa phòng tắm và đập vào mặt Trình Uyên bên trong.

người này.

Khuôn mặt này.

Đối với Trình Uyên, có một cảm giác déjà vu.

Người đó dường như không mong đợi có người trong buồng tắm, đầu tiên là giật mình, sau đó khi nhìn thấy bộ dạng của Trình Uyên, mắt anh ta mở to ngay lập tức.

Bằng cách đó, nó giống như nhìn thấy một bóng ma giữa ban ngày.

Nhìn thấy vẻ mặt của anh, Trình Uyên chợt bừng tỉnh.

Đột nhiên duỗi tay ra, bỗ cổ đối phương, kéo vào trong ngăn rồi nện vào tường.

“Đừng làm ồn, nếu không cô sẽ bị giết!” Trình Uyên đe dọa.

Thực lực của người này không yếu, chắc là cấp hai. Nhưng trước mặt Trình Uyên, anh gần như vô nghĩa, bị Trình Uyên siết chặt cổ không thể nhúc nhích chút nào.

Để cứu mạng, anh chỉ có thể gật đầu lia lịa.

Nhìn kỹ khuôn mặt này, não của Trình Uyên chạy nhanh, cậu nhanh chóng nhớ ra mình đã nhìn thấy cậu ở đâu.

Anh ta là một trong những thuộc hạ của A Bất Vực, và anh ta đã gặp Trình Uyên trên thuyền sau khi đón người thân của mình.

Tất nhiên, Trình Uyên đã trang điểm vào thời điểm đó.

Chương 1251

Lúc này, anh ta mở to mắt lộ vẻ kinh hãi, hình như vì bức ảnh trên giấy báo truy nã mà anh ta nhận ra Trình Uyên.

“Có máy bay riêng ở Khôn Thành này không?” Trình Uyên hỏi.

Người đàn ông kinh hãi gật đầu.

Trình Uyên hỏi: “Nó ở đâu?”

“Đại công tước ...” hấn run rẩy nói.

Bây giờ sân bay thu phí, nhà ga chắc chắn không có gì ngạc nhiên, cho nên về cơ bản không thể đi máy bay, tàu thủy.

Hơn nữa, Trình Uyên sẽ không gọi điện và cử người của mình đến đón anh từ Tân Dương hoặc Bắc Kinh bằng máy bay riêng và tàu thủy.

Nếu hấn đoán không lầm, người của hấn hiện tại căn bản đang bị nhìn chăm chăm vào chỗ chết.

Nhưng nếu có máy bay riêng thì khác.

Sau đó, Trình Uyên biết được từ người này rằng cái gọi là Đại công tước không phải là địa vị chính thức, mà là biệt hiệu của một người.

Người này là trùm của thế lực đen tối ở thành phố Khôn.

Người đàn ông do Trình Uyên điều khiển là một trong những cộng sự thân cận của A Bất Vực, và anh ta có điều muốn nói với công tước vĩ đại.

Anh đến thành phố Khôn vì là người của thành phố Khôn và rất quen thuộc với thành phố Khôn, khi nhận được lệnh từ Liên minh Võ sĩ, anh trở về thành phố Khôn để giúp Đại công tước tìm kiếm và bắt giữ Trình Uyên.

Và Trình Uyên cũng được biết không chỉ riêng Khôn Thành mà bất cứ thành phố nào ở các nước phía Nam hiện nay đều có lệnh truy nã của Trình Uyên.

Nói cách khác, bây giờ anh ta đã trở thành kẻ thù công khai của các nước phía nam.

Thực tế có thể giải thích, rốt cuộc các nước phương nam đều chủ trương võ công, và nơi thiêng liêng trong lòng mọi người chính là liên minh của các võ sĩ.

Ba vị cao thủ của Liên minh võ lâm đều chết trong tay Trình Uyên, mỗi hận này hẳn là quá lớn.

Nhưng bây giờ Trình Uyên hơi khó tính.

Hắn không chế nam nhân trước mặt, hỏi cái gì cũng hỏi, thái độ vô cùng tốt, đương nhiên trong đó có yếu tố cứu mạng, nhưng điều này đối với Trình Uyên không thoải mái.

Như có câu nói, đừng dùng tay đánh những người đang cười. Mọi người đều có thái độ này, Trình Uyên thật sự rất khó nói, cứ như vậy giết hắn.

Nhưng nếu bạn không giết nó, bên kia có thể sẽ tiết lộ tin tức về anh ta ở Khôn Thành.

“Xin đừng giết tôi, tôi hứa, không, tôi thề là tôi chưa nhìn thấy anh, tôi không biết gì cả!” Người đàn ông quỳ xuống bên Trình Uyên, run rẩy cầu xin, “Tôi đã 80. Tôi có một mẹ ba tuổi và con trai ba tuổi. Cả nhà mong con được sống, con nhé ... “

Đó là một lời nói sáo rỗng, nhưng nó thực sự hiệu quả.

nhưng.....

Trình Uyên không dám đánh cược với lời thề của mình, anh vẫn sẵn sàng giết cậu.

Ngay khi anh đang nheo mắt định bắt tay vào, một giọng nữ nhẹ nhàng đột nhiên từ ngoài phòng tắm truyền đến.

“Chồng, anh không sao chứ?”

Nghe giọng nói này, người đàn ông rùng mình, kinh hãi ngẩng đầu nhìn Trình Uyên, điên cuồng lắc đầu: “Không được, làm

ơn, muốn giết thì giết, cô ta không biết gì cả.”

Trình Uyên khẽ cau mày hỏi: “Người bên ngoài, là vợ của anh?”

Người đàn ông vội vàng quỳ lạy Trình Uyên một lần nữa: “Không phải việc của cô ấy, làm ơn ...”

Trình Uyên gật đầu nói: “Đừng ồn ào, nếu không tất cả sẽ chết.”

Người đàn ông choáng váng.

Trình Uyên bước đến cửa, lặng lẽ mở nó ra và nhìn thấy một người phụ nữ khá xinh đẹp đến từ các quốc gia phía Nam đang đứng ở cửa, khoảng 22 hoặc 23 tuổi, ngang với Phương Tô Anh.

Người phụ nữ giật mình khi nhìn thấy Trình Uyên, nhưng chưa kịp phản ứng thì Trình Uyên đã nắm lấy cổ tay cô.

“gì!”

Chương 1252

Trình Uyên bất ngờ kéo cô vào phòng tắm và nhanh chóng bịt miệng cô lại.

Người phụ nữ hoảng sợ.

Lúc này, người đàn ông nghiêng rặng, đột nhiên bạo phát đâm Trình Uyên, vẻ mặt tuyệt vọng.

Nhưng trên thực tế, khoảng cách giữa anh và Trình Uyên quá lớn.

Trình Uyên chỉ vào cánh tay của mình.

“Uh!” Với một tiếng khịt mũi bị bóp nghẹt, cánh tay anh đột nhiên bị bật ra.

Ngay sau đó, Trình Uyên lại nhéo cổ họng anh, lạnh lùng nói: “Tôi không muốn nói lần thứ hai, muốn sống sót thì cứ thành thật mà nói.”

Người đàn ông không dám cử động.

Nhưng trong mắt vẫn lộ ra vẻ đau khổ và tức giận, anh ta đột nhiên tức giận nói: “Đừng động vào vợ tôi, nếu không tôi sẽ là ma, không cho cô đi.”

Trình Uyên liếc nhìn mỹ nam các quốc gia bị hấn che miệng, sau đó lắc đầu nói: “Người nghĩ nhiều quá.”

“Bây giờ tôi có một đề xuất.”

“Hiện tại người đi theo ta nghe lệnh của ta. Ta hứa không giết vợ chồng người. Có đồng ý không?”

Nam nhân nghe vậy không khỏi sửng sờ, tỉnh táo lại gật đầu nói: “Ta... Ta đương nhiên đồng ý.”

Sau khi nói xong, Trình Uyên thả anh ta và vợ anh ta ra, sau đó dùng điện thoại di động chụp hai bức ảnh của vợ anh ta.

Người đàn ông hơi khó hiểu, nhanh chóng bảo vệ vợ mình.

Trình Uyên cười nhẹ và nói: “Đừng lo, cứ gửi ảnh vợ anh cho người của tôi là được.”

“Ý cô là gì?” Người đàn ông cảnh giác hỏi.

Trình Uyên giải thích: “Nếu anh làm gì để vạch trần tung tích của tôi, hoặc nếu tôi chết ở các quốc gia phía nam, tôi hứa với vợ anh sẽ không qua khỏi, anh có tin hay không?”

Người đàn ông choáng váng.

Sau đó Trình Uyên nói với người phụ nữ: “Cô không những không sống được, nếu cô tiết lộ, chồng cô nhất định sẽ chết.”

Nữ nhân gạt đầu rồi lại lắc đầu, vẻ mặt kinh hãi nói: “Ta sẽ không nói, ta hứa sẽ không.”

Trình Uyên gạt đầu nói với người đàn ông: “Đừng lo lắng, chỉ cần anh kín tiếng, một khi tôi rời khỏi các quốc gia phía nam, chúng ta sẽ không mắc nợ nhau.”

“Tin ta đi, ta hôm nay có thể tới nơi, để cho các người bị truy nã toàn quốc. Đương nhiên, ta có năng lực này. Thuộc hạ của ta không phải người ăn chay. Muốn giết hai người các người cũng không khó.”

Người đàn ông yếu ớt cúi đầu, vẻ mặt bực bội nói: “Tôi ... Đồ Cát vốn dĩ làm việc cho anh.”

Đây cũng là một cách giết hai con chim cùng một hòn đá, rốt cuộc thì Trình Uyên cũng chẳng biết gì về các nước phía nam, cứ như một người mù.

Bằng cách này, có thêm một bản đồ trực tiếp xung quanh anh ta.

Người đàn ông tên là Đồ Cát, năm nay mới hai mươi lăm tuổi, đã là cao thủ trung cấp bậc hai.

Nói cách khác, tuy rằng toàn quốc võ đạo, nhưng không có nghĩa là ai cũng có thể đạt tới cấp một, cấp 2. Như Đồ Cát đạt tới cấp hai năm 20 tuổi, chỉ có thể nói là hắn có tài.

Đó là lý do tại sao anh được A Bất Vực lựa chọn và trở thành một trong những cận vệ riêng của anh.

Sau khi đeo lại mặt nạ và mũ, Trình Uyên đưa Đồ Cát rời khỏi đây, chuẩn bị tham gia cùng Phương Tố Anh và những người khác.

Tôi nhớ ông già Hách Bất Tử nói rằng họ sẽ đợi ông ấy trong một nhà thờ khi họ đến.

Nhưng khi cả hai đi bộ trở lại thành phố và đến một nhà thờ, họ chỉ nhìn thấy chiếc xe ba bánh của Hách Bất Tử và Phương Tố Anh.

Trình Uyên hơi giật mình.

Anh ta đi xung quanh ba lần và tìm thấy nhiều mảnh dấu chân của người đàn ông trên mặt đất, và một chiếc giày vải rơi trên mặt đất.

Đôi giày vải thuộc về Hách Thái Lệ, con gái của Hách Bất Tử, và chúng được Trình Uyên mua cho Phương Tố Anh để mặc.

Rõ ràng, một câu chuyện đã xảy ra ở đây.

Chương 1253

Trình Uyên bất giác nhú mày: “Duji.”

“Đúng!” Vợ của Trình Uyên đang bị bàn tay vô hình của Trình Uyên nắm giữ sinh tử, anh không dám bất chấp một chút nào.

Trình Uyên trầm giọng hỏi: “Em có quyền gì ở Khôn Thành?”

Đồ Cát vội vàng nói: “Ta là hộ vệ riêng của Liên minh chủ, ở Khôn Thành cũng có chút gây.”

“Bạn tôi bị tai nạn, bạn có thể tìm giúp tôi được không?” Trình Uyên hỏi.

Đồ Cát nhanh chóng đáp lại, “Tôi sẽ cố gắng.”

Vì vậy, anh ta lấy điện thoại di động ra và gọi điện.

...

...

Và vào lúc này.

Trong sân sau của một sông bạc ở rìa Khôn Thành.

Phương Tố Anh bị trói bằng dây thừng và bị tống vào một căn phòng tối.

Anh Bulu nằm trên mặt đất với cái đầu đầy máu.

Ở đất nước da nâu, sông bạc là hợp pháp.

Ngoài sân, có hơn hai mươi nam nhân ăn mặc trang nghiêm, dường như đang chờ người tới.

Không lâu.

Một người đàn ông trung niên với điếu xì gà, theo sau là bốn năm người bước ra từ sông bạc.

Vừa đi, anh ta vừa chửi bới và liên tục hắt máu trên tay.

“Khiếp, dám ra mặt ở chỗ của Lão Tử, bắt vợ con của hãn một lát, đồ khốn kiếp, ta phải thu xếp sự nghiệp thoải mái cho bọn họ.”

“Ừ!” Người em trai bên cạnh nhanh chóng đáp lại.

Hơn hai mươi thanh niên trong sân thấy người trung niên bước ra, vội vàng nghiêng người nở nụ cười, một bên tóc vàng siêng năng nói: “Ông chủ Hỏa, chúng tôi bắt được một cô gái xinh đẹp từ lục địa bắc.”

“Thật đẹp?” Người đàn ông trung niên tên là Hỏa Lão Đại liếc nhìn Hoàng Mao.

Hoàng Mao vội vàng cười nói: “Mỹ nhân không thể thiếu.”

“Ồ?” Sếp Hoắc khẽ nhíu mày chế nhạo: “Lần trước anh nói quả dưa cong queo, quả chà là đẹp mà.”

Vẻ mặt của Hoàng Mao xấu hổ, gãi gãi đầu, cười nói: “Hehe, lần trước còn chưa tính, Ông chủ Hỏa, người này thật sự rất đẹp. Hơn nữa, anh ấy đến từ đại lục phía bắc, và làn da của anh ấy trắng, giống như bạch ngọc.”

“Em có biết chi tiết không?” Ông chủ Hỏa nheo mắt hỏi.

Hoàng Mao cười gằn nói: “Hắn là con gái của những thương nhân kia đến từ lục địa phương bắc. Lai lịch ở đâu?”

Ông chủ Hỏa bất giác gật đầu, cười nói: “Đúng vậy.”

Vừa nói, hắn vừa vỗ vỗ Hoàng Mao vai nói: “Được rồi, nếu như lần này ta vừa lòng, ta sẽ xem xét nói chuyện với Đại công tử, cho người tham gia cùng chúng ta.”

“Ồ, Ông chủ Hỏa, Tiểu Hoàng tới đây cảm ơn ông trước!” Anh vội vàng đưa tay nắm tay với Ông chủ Hỏa.

“Còn người thì sao?” Hoắc chủ hỏi.

“Đây...”

...

...

Đẩy cửa ra.

Khi Ông chủ Hỏa nhìn thấy Phương Tố Anh, mắt anh ta nhìn thẳng, và điều xì gà trong miệng anh ta vụt tắt và rơi xuống đất.

Hoàng Mao cũng cười hỏi: “Làm sao vậy, Ông chủ Hỏa, tôi nói đúng không?”

Hoắc tiên sinh xoay người bước ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Hoàng Mao sững sờ.

Hắn hoài nghi hỏi: “Không phải lão gia hỏa, xinh đẹp như vậy, người không hài lòng sao?”

Chương 1254

Trầm ngâm một lát, Hoắc chủ lại vỗ vỗ vai Hoàng Mao nói: “Hoàng Tiểu Long, chuyện của ngươi là trên người ta. Về phần chuyện này, ngươi đừng nói cho ai biết.”

“Người phụ nữ này quả thực rất xinh đẹp, vì vậy tôi quyết định dâng cô ấy cho Đại công tước.”

Hoàng Mao nghe xong thì vui mừng khôn xiết.

Rõ ràng là dáng vẻ của người phụ nữ này đã vượt quá sự mong đợi của Hoắc gia, Hoắc gia nói như vậy hẳn là muốn nuốt lời, nói với đại công tước rằng đó chính là người phụ nữ mà ông chủ của Hoắc gia phát hiện, và giao cô ta cho đại công tước càng sớm càng tốt. của.

Tất nhiên, Hoàng Mao không quan tâm rằng ông chủ đã lấy công lao của mình. Bởi vì anh biết rằng Ông chủ Hỏa tiên sinh nhất định sẽ bồi thường cho anh chuyện này.

Rốt cuộc, lời nói của chính mình không thể nói được với Đại công tước.

Nói cách khác, đây là bước đầu tiên của anh ấy đối với Phihuang Tengda.

Hoắc Lão Đại vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho Đại công tử.

Tại thời điểm này...

“Ông chủ ông chủ, có chuyện gì xảy ra ở địa điểm!” Một người em trai chạy ra khỏi sòng bạc và nói với Ông chủ Hỏa.

Ông chủ cứu hỏa ngay lập tức ngừng gọi điện.

“Có chuyện gì vậy?”

...

...

Ngay khi Ông chủ Hỏa vừa đi ra ngoài, Trình Uyên và Đồ Cát bước vào sòng bạc.

Duji vừa gọi điện thoại vừa dùng mối quan hệ của mình để kiểm tra các băng nhóm xã hội đen gần nhà thờ Khôn Thành, và cuối cùng đã tìm ra sòng bạc này.

Anh không chắc rằng bạn của Trình Uyên đã bị bắt ở đây nên đã nói cho Trình Uyên biết sự thật.

Trình Uyên dù sao cũng không nghĩ nhiều, ở đây, hấn xa lạ với nơi ở của mình, tự mình đi tìm thì chẳng khác nào mò kim đáy bể, nên hấn chỉ muốn giết một con chuột bằng được. một con mèo mù.

Khi bước vào sòng bạc, họ thấy rằng nó khá cao cấp, giống như một hội quán.

Mọi người cũng mặc vest và váy, và phụ nữ đều ăn mặc hở hang. Bàn đánh bạc nào cũng đông nghịt người.

Nhưng có một vũng máu trên mặt đất.

Nhưng những người này dường như tê liệt trước vũng máu trên mặt đất, như thể không ai nhận ra.

Trình Uyên khẽ cau mày, trong tiềm thức có chút cảm giác không bình thường.

Đồ Cát đến một người phục vụ và nói: “Chúng tôi muốn gặp Ông chủ Hỏa.”

Người phục vụ nhìn Đồ Cát trắng bệch, chế nhạo: “Cô nghĩ mình là ai? Ông chủ Hỏa gia, cô có thể nhìn xem có muốn không?”

Đồ Cát không khỏi tức giận, nhưng ngay sau đó anh đã kiềm chế được cảm xúc của mình.

Rốt cuộc, anh ta không dám tiết lộ danh tính của mình.

Mặc dù Đồ Cát là thị vệ chung quanh A Bất Vực, thân phận vẫn là nổi bật ở đất nước màu nâu, nhưng cũng chỉ là giữa cấp cao, những người phục vụ cấp thấp này cũng không biết hấn.

Nhưng vì đi cùng Trình Uyên, một tên tội phạm đang bị truy nã nên anh không dám cho người khác biết.

Lúc này, Trình Uyên cũng đi tới, hỏi người phục vụ: “Làm sao chúng ta có thể gặp được Ông chủ Hỏa.”

Người phục vụ khinh thường nhìn Trình Uyên và Đồ Cát, khinh thường nói: “Các người muốn gặp Ông chủ Hỏa nhiều lắm, các người làm sao vậy? Đương nhiên, nếu bây giờ có thể thắng được 10 triệu ở đây, có lẽ Ông chủ Hỏa sẽ tới xem. anh ấy. các bạn. “

Nghe đến đây, Đồ Cát chỉ muốn nổi giận, nhưng Trình Uyên đã đưa tay ra giữ lấy anh và nói: “Vậy đó, nói thì dễ.”

Chương 1255

CHƯƠNG 1255:

Người phục vụ không khỏi chế nhạo, và vẻ mỉa mai trên mặt anh ta càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Anh ấy đã làm việc trong sòng bạc nhiều năm, và anh ấy cảm thấy rằng, giống như Trình Uyên, anh ấy đã nhìn thấy quá nhiều.

Nhưng thực tế không có ai là tướng thắng trận, làm sao có đôi giày nào không bị ướt khi đi dọc bờ sông? Bạn càng thắng thì bạn càng không muốn rời đi, cuối cùng thì bạn sẽ thua tất cả, và sau đó bạn sẽ mất tất cả.

Vì vậy, anh cho rằng tinh thần phần chẵn của Trình Uyên không khác gì loại người này.

Đây là một sòng bạc, đương nhiên có những người thẩm định cho các món khác nhau, bởi vì nhiều người không hòa giải được sau khi thua tiền sẽ lấy nhiều thứ khác nhau làm tài sản thế chấp và tiếp tục đánh bạc.

Trình Uyên lấy ra một ít vàng lá ném lên quây bán khoai tây chiên, người phục vụ nhìn thấy những lá vàng này thì hơi giật mình vội vàng gọi người đến thẩm định.

Trong khoảng thời gian đó, ánh mắt Trình Uyên hơi thay đổi, trên mặt có chút kinh ngạc.

“Có mảnh khốe nào trong sòng bạc không?” Trình Uyên bí mật hỏi Đồ Cát.

Đồ Cát vội vàng đáp: “Không phải, ở đây công bằng, người rủ rê đến đây đánh bạc cũng bị nghiêm cấm ra ngoài, nếu bị phát hiện, đều bị đánh chết nhẹ.”

“vậy là được rồi.”

Sau khi gạt đầu, Trình Uyên cầm những con chip mà người phục vụ đưa cho mình và đến một bàn với xúc xắc.

Nhiều người đang bao vây ở đây.

Chiếc cốc sàng nhảy múa trong tay của một người thợ đóng bia xinh đẹp.

Trình Uyên và Đồ Cát chen vào, và nhìn sơ qua, nó không hơn gì sáu con xúc xắc đoán kích thước.

Sau khi hai người nhìn nhau, họ yên lặng nhìn một lúc.

Xúc xắc được gia công đặc biệt, vì biết dân các nước phương nam luyện võ, tai mắt dễ nghe tiếng xúc xắc, nên chất liệu đã được xử lý tinh tế, dẫn đến âm. của xúc xắc bất kể chúng hạ xuống mặt nào.

Tất nhiên, những gì được nói ở đây không có nhiều khác biệt và có một số khoảng cách nhỏ, nhưng đây không phải là điều mà một bậc thầy ở dưới bánh răng đầu tiên có thể phân biệt được.

Và một bậc thầy không được bận tâm đến những trò lố như vậy.

Trình Uyên là một cao thủ trung cấp, chỉ cách cao thủ cấp một một khoảng cách không xa, cho nên hẳn đương nhiên có thể nghe được biến hóa tinh tế bên trong.

Do đó, sau khi quan sát một lúc, có lẽ bé có thể phân biệt được cấu tạo âm thanh do từng điểm tạo thành.

“Mua lớn, mua nhỏ, mua rồi bỏ đi!”

Cô gái xinh đẹp nở một nụ cười đặc trưng trên môi, và sau một tiếng hét rõ ràng và khéo léo, cô ấy ấn cái sàng xuống bàn một cái “bốp”.

Xúc xắc dừng lại, giọng nói rất rõ ràng bên tai Trình Uyên.

Vì trước đó đã có ba đợt lớn liên tiếp, nhiều người cảm thấy đợt này sẽ ít nên hầu hết đều mua đợt nhỏ.

Kết quả, Trình Uyên trực tiếp đẩy hết số chip lên: “To!”

Bởi vì những con chip quá lớn, nó đã thu hút sự chú ý của mọi người ngay lập tức.

Và Đồ Cát cũng đã nhìn nhầm.

“Ừm ... cậu có thể tạt qua một chút để hỏi đường, không cần đánh cược tất cả, nếu ...” Anh trầm giọng nhắc nhở Trình Uyên.

Khi những người khác nhìn thấy điều này, một số cười và nói: “Anh này, hình như đây là lần đầu tiên đánh bạc.”

“Ừ, làm sao ai có thể học được?”

“Em trai, anh không có kinh nghiệm chơi như thế này.”

“Ngu xuẩn, là cái này sao?”

Trong số đó có một người đàn ông mặt đầy da thịt, nhìn thấy dáng vẻ này thì cười khinh bỉ: “Thoạt nhìn, anh ta đúng là một tên ngu xuẩn. Tôi thích giành tiền của một đứa trẻ ngu ngốc như vậy.”

Trình Uyên không quan tâm, anh nhẹ nhàng nói: “Tại sao em cứ kết luận rằng em sẽ thua?”

Chương 1256

Người đàn ông đầy mặt giễu cợt: “Vô nghĩa, mua lớn nhỏ liên tục tiếp đến stud. Không phải xem xu hướng lớn nhỏ, mà là xem chúng ta đều mua nhỏ, muốn nhiều thì mua lớn.” mà không cần suy nghĩ. Bạn sẽ thua ai? thua? “

“Ôi, đồ ngốc, tôi sẽ cá thêm năm vạn đũa nữa!” Nói xong, tên mập vẫn chưa chịu buông tha, liền lấy trong túi ra một ít chip và đặt cược vào cậu.

“Từ biểu đồ xu hướng trước đó, có hai cái lớn, một cái nhỏ, ba cái lớn và hai cái nhỏ. Xác suất là hơn 60%. Và bốn cái lớn liên tiếp chỉ xuất hiện một lần và xác suất là 100%. Mười phần trăm. “

“Cậu nhóc, bây giờ cậu đã hiểu chưa?”

“Haha ...” Sau khi tên mập giải thích xong với vẻ khinh thường, những con bạc xung quanh đều cười ồ lên, có vẻ như đang cười trước sự ngu dốt của Trình Uyên.

Người đẹp mắt híp mắt nhìn Trình Uyên bất lực thở dài nói: “Vị khách này, nếu còn có tiền, có thể mua nhiều một chút để đề phòng sóng gió.”

Đây có thể coi là một lời nhắc nhở tử tế, suy cho cùng, ở những nơi như sòng bạc, chúng tôi không muốn những người chơi cờ bạc chỉ đánh bạc một lần và thua tất cả.

Nghe thấy lời nhắc nhở từ cô chủ quán xinh đẹp, Đồ Cát vội vàng nói: “Tôi sẽ đổi một ít khoai tây chiên.”

“Không cần!”

Không ngờ, Trình Uyên lại vô cùng cứng đầu, nhẹ giọng nói: “Nói tiếp đi!”

Người đẹp lắc đầu bất lực.

Tên béo bên cạnh cười đắc thắng.

Các con bạc xung quanh đều tràn đầy gió xuân.

Đồ Cát cũng cười khở lắc đầu.

Mọi người dường như cảm thấy rằng Trình Uyên đã bị đánh bại.

Tuy nhiên, Trình Uyên vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Cô gái xinh đẹp dùng ngón tay mảnh khảnh đặt nhẹ nó lên chiếc cốc đựng rây, rồi từ từ mở ra.

“455566 lớn ba mươi mốt!”

Cô đại lý xinh đẹp ngạc nhiên nói.

Lúc này, tất cả mọi người đều chết lặng.

Đồ Cát kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

“Làm sao điều này có thể xảy ra được? Làm thế nào có thể vẽ thêm bốn chiếc lớn hơn nữa được liên tiếp?”

Tên mập mặt to nhìn Trình Uyên không tin, bực bội nói: “Anh ... anh ăn gian!”

Trình Uyên nhún vai, như thể đang cười nhạo tên mập.

Người đẹp nói: “Có một giám sát 360 độ ở đây. Chúng tôi sẽ tự nhiên phân tích xem có một nghìn trong số chúng hay không. Xin đừng phỏng đoán.”

Người đàn ông béo trông không hài lòng.

Không thể nào, anh ấy chỉ dẫn đầu để cười Trình Uyên, và để thể hiện kinh nghiệm của mình trong biểu đồ xu hướng, anh ấy đã tặng thêm 50.000 nhân dân tệ.

Lần này thì không sao, trả thêm 50.000 tệ.

Lão mập rất ngoài ý muốn, chỉ vào Trình Uyên nói: “Mèo mù gặp chuột chết, người nếu có khả năng thì may mắn, trở về!”

Một số ít gần một triệu bản chuẩn bị đã được chuyển cho Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn tiền liền biết muốn gặp được Ông chủ Hỏa gia vẫn còn khoảng cách nhất định, có người giúp đỡ nên tự nhiên rất vui.

“Vâng!” Trình Uyên gật đầu.

Người đẹp lại cầm cái sàng lên và bắt đầu lắc xúc xúc.

Chiếc cốc sàng lại bay nhảy giữa những ngón tay mảnh khảnh của cô, trong miệng cười hát: “Mua cái lớn, mua cái nhỏ, mua đi!”

“Bắn!”

Chiếc cốc sàng rơi trên bàn.

Không cần suy nghĩ, tất cả mọi người lần lượt lao vào đặt cược cho “đứa nhỏ”.

Người đàn ông béo đã nhanh mắt và đặt cược vào Xiao, và lần này có vẻ như anh ta muốn giành lại tất cả các khoản lỗ của mình, vì vậy anh ta đã đặt cược 150.000 trong một lần ngã xuống.

Và mìa mai Trình Uyên: “Nếu có khả năng thì mua cái lớn hơn được không?”

Chương 1257

Có lẽ theo quan điểm của họ, việc mở liên tiếp 4 giải lớn đã là một kỳ tích, và không thể có 5 giải lớn liên tiếp được.

Kết quả là khuôn mặt của Trình Uyên lộ ra vẻ khác lạ.

Trình Uyên cảm thấy hơi bất ngờ.

Có lý do là việc mở liên tiếp 5 cái có hơi bất thường, nhưng khi Trình Uyên nghe thấy chất lượng âm thanh phát ra từ nó thì quả thực là nó rất cao.

Nhìn những người khác đều đẩy chip của mình vào chuyện nhỏ, và nhìn anh ta một cách đặc thảng, có vẻ như những người này đã quyết định rằng điều này sẽ là nhỏ.

Còn anh chàng béo thì nói với vẻ ngạo mạn: “Cậu ơi, nếu cậu có khả năng thì cậu vẫn có nhiều tiền, còn tử tế thì cậu cũng có thể kiếm được hết tiền. Nếu cậu vẫn có thể lấy được cậu thì cậu vẫn có thể làm được.” rất nhiều tiền trong thời gian này!”

Đồ Cát vội vàng thuyết phục Trình Uyên: “Hắn là phương pháp triệt để, người đừng bị lừa.”

Thậm chí, người đẹp còn thuyết phục Trình Uyên: “Quý khách, xin hãy thận trọng”.

Có lẽ là do mọi người đều nhắm vào Trình Uyên, ở một khía cạnh nào đó, Trình Uyên thuộc về kẻ yếu, và những người ngang ngược có xu hướng thông cảm cho kẻ yếu, hoặc đơn giản là vì Trình Uyên không ghét anh ta.

Vì vậy, lời khuyên của cô gái xinh đẹp dành cho Trình Uyên là rất tốt.

Tuy nhiên, một số người không biết điều gì là tốt và xấu.

Trình Uyên gật đầu với người đàn ông béo và nói: “Đúng vậy, anh nói đúng.”

Sau đó, anh ta đẩy tất cả các chip đến “lớn”.

Đồ Cát chết lặng.

Người đẹp cũng ngẩn ra, hé môi định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra lời.

Chàng béo không khỏi vui mừng khôn xiết khi nhìn thấy người khác.

“Hahaha, nhóc con, lần trước ngươi rất mạnh, thật sự cho rằng ngươi có thể bóp chết nó sao?”

“Tôi chưa bao giờ thấy một kẻ ngốc như vậy.”

“Nghe lời tiểu tử của ta, ngươi không thích hợp đánh bạc!”

Một nhóm người là tất cả các loại chế nhạo.

Tuy nhiên.

Trình Uyên chỉ cười nhạt nói: “Nói tiếp đi.”

Người bán sắc đẹp khẽ lắc đầu hỏi: “Cô có chắc là sẽ không đổi không?”

“Này, ta nhất định phải rời đi, ta đã nói mỹ nhân, người không thể tùy hứng!” Lão mập mạp hét lên.

Anh sợ rằng Trình Uyên sẽ bị thay thế bởi một đàn em dưới sự nhắc nhở của cô gái xinh đẹp.

Cuối cùng, Trình Uyên lắc đầu, kiên quyết nói: “Tôi là một kẻ xấu tính, và tôi không bao giờ thay đổi những gì tôi tìm kiếm.”

Đồ Cát vội ho một tiếng, đề nghị Trình Uyên.

Trình Uyên dường như không nghe thấy, và phớt lờ nó.

Người đẹp cũng thở dài một hơi, rồi từ từ mở cốc sàng.

Ánh mắt của mọi người ngay lập tức tập trung dưới cốc sàng.

“335666 Hai mươi tám giờ!” Người đàn bà xinh đẹp sững sốt.

Không chỉ người đẹp mà đôi mắt của Đồ Cát cũng mở to.

Tên mập mập còn có một đám con bạc, tất cả đều suýt chút nữa không rút hàm, ngẩn người.

“Cái này ... không thể, hẳn nhất định phải lừa gạt!”

Khi người phục vụ muốn đẩy hết tiền đến trước mặt Trình Uyên, anh chàng mập mập thức giấc và vội vàng ngăn lại, chỉ vào Trình Uyên và giận dữ hét lên.

Người đẹp khẽ nhíu mày, cô lạnh lùng nói: “Tôi ném xúc xắc. Xin lỗi, anh ta gian lận như thế nào?”

Thằng mập giật mình.

Chương 1258

Người xinh đẹp giọng điệu lạnh lùng hỏi lại: “Người nghi ngờ ta là ngàn đô sao?”

“Không, không, ta không dám!” Hấn kích liệt run rẩy xoa tay.

Ai dám đặt câu hỏi về trang web của trùm lừa?

Và ai cũng biết rằng ông chủ của vụ cháy là rất công bằng và công bằng, vì vậy có rất nhiều con bạc.

Cho dù là mở sòng bạc cũng cần phải nói lời trung thực, nếu hấn dám nói ra lời nói thật của ông chủ, hấn nhất định chịu không nổi.

Sau đó, cô gái xinh đẹp nhìn Trình Uyên một cách nghiêm túc.

Thật ra, Trình Uyên đang đeo kính và đeo khẩu trang, dù có nhìn thế nào thì cô cũng không thể nhìn thấy Trình Uyên trông như thế nào.

Cô ấy chỉ cười nhẹ nói: “Khách ơi, bạn thật may mắn”.

Trình Uyên cười đáp lại, “Tướng quân.”

Những người khác tức giận đến mức suýt nôn ra máu.

Nima này là trung bình?

“Đừng nói nhảm nữa, nếu cậu có khả năng thì lại tới!” Người đàn ông mập mạp lại rất không muốn kêu lên.

Không đợi Trình Uyên đồng ý, anh ta trực tiếp đẩy hết 1 triệu chip còn lại của mình xuống mức nhỏ, tức giận nói: “Có loại cậu tiếp tục mua lớn, tất cả đều áp lực, ai không ép ai là đồ cặn bã. !

Trình Uyên đã không đặt cược bất kỳ khoản tiền nào, vì vậy đương nhiên nó sẽ không phải là bội số, xác suất hay tương tự, nhưng anh biết rằng anh không chỉ thắng tiền từ những người này, mà còn rất nhiều tiền từ nhà cái.

Vốn dĩ muốn dừng cuộc chơi để lấy một cái khác, nhưng Béo và những người khác dường như cũng giống như anh.

Lời nói đều ở đây, hẳn sao có thể bị coi như đồ lưu manh trước mặt một nhân vật nhỏ bé như vậy?

Lần này, không đợi người đẹp tung xúc xắc, anh ta đã trực tiếp đẩy toàn bộ số tiền lên trên.

Sau đó, anh ta cầm cái bàn bằng cả hai tay, mỉm cười với cô gái xinh đẹp và nói: “Bắt đầu thôi.”

Cô chủ quán xinh đẹp ngạc nhiên nhìn Trình Uyên, lại ân cần nhắc nhở: “Khách à, rất hiếm khi có năm con lớn liên tiếp. Anh có chắc tiếp tục ăn lớn không?”

Điều đó có nghĩa là, về cơ bản là không thể giữ sáu liên tiếp
vẫn lớn.

Nhưng Trình Uyên đã gạt đầu chắc chắn và nói: “Tôi chắc
chắn.”

Lúc này, Duji không biết phải nói gì.

Nữ hài tử xinh đẹp không nói nhiều lời, cầm lên cái chén sàng
tiếp tục bay lên bay xuống, sau đó kịch liệt đáp xuống.

Khi cốc sàng lại mở ra, hầu như tất cả mọi người đều hít một
hơi.

“Điều này.....”

“làm sao vậy?”

“Chết tiệt!”

Mọi người cảm thán.

Vâng, nó vẫn còn lớn lần này.

Sáu liên tiếp!

Người đẹp mở miệng nhỏ, nhất thời quên mất phải nói cái gì,
thật lâu cũng không dễ dàng.

Nhưng Đồ Cát nhìn Trình Uyên lúc này, giống như đang nhìn một con quái vật.

Không chỉ Đồ Cát mà hầu như tất cả mọi người đều có vẻ ngoài này.

Sau tay của Trình Uyên, anh đã thắng hơn năm triệu.

Nhìn người phục vụ phía sau, hẳn lúc này cũng toát mồ hôi hột.

Vừa rồi cô ấy với vẻ mặt khinh thường nghĩ rằng Trình Uyên muốn thắng 10 triệu là một giấc mơ viễn vông, kết quả là cô ấy chỉ chơi ba viên xúc xắc là đủ một nửa.

Mọi người bắt đầu nghi ngờ cuộc sống.

Chương 1259

“Tôi đi tìm Ông chủ Hỏa gia?” Thẩm định viên bên cạnh người phục vụ hỏi.

Người phục vụ cẩn môi nói: “Chờ một chút, nhìn khác một chút.”

...

Thực ra, sở dĩ lần này anh mở được màn lớn là do Trình Uyên động tay động chân.

Trong toàn bộ đại sảnh, cấp cao nhất, ngoại trừ Trình Uyên, cũng là cao thủ trung cấp bậc hai như Đồ Cát. Nhưng chỉ khi con người đạt đến Cảnh giới Thần Võ, An Tấn mới có thể tách ra khỏi xác.

Nhưng Trình Uyên thì khác, sau khi hiểu được kinh nghiệm của Vân Thành, anh ấy đã có cái nhìn sâu sắc về sự thao túng của Nội công, điều này có thể khiến Nội công rời khỏi cơ thể anh ta trong một khoảng cách nhất định.

Mặc dù nó không xa, nhưng việc bạn đặt tay lên bàn và chuyển Nội công đến chiếc cốc sàng qua bàn, và để xúc xắc thay đổi một chút cũng là một vấn đề nhỏ.

Trình Uyên hỏi tên mập: “Thế nào, anh có tiếp tục chơi không? Nếu anh tiếp tục, tôi sẽ còn bị choáng ngợp.”

Tiền của Béo, giờ đều thua Trình Uyên, chơi thế nào?

Mặt giận tái xanh.

Anh ta hung hăng trừng mắt nhìn Trình Uyên, khịt mũi, xoay người rời khỏi sòng bạc.

Sau khi rời khỏi sòng bạc, tên béo đứng ở cửa thở hổn hển.

Một người hầu vội vàng đi theo, cúi xuống phía sau tên mập hỏi: “Đạo sư, người muốn ta giết tên nhóc kia sao?”

Người đàn ông mập mạp suy nghĩ một chút rồi nói: “Ồ chỗ của Ông chủ Hỏa gia, còn dám giết người sao?”

Người đàn ông vừa nghe xong thì giật mình, vội cúi đầu xuống.

Sau đó tên mập hừ lạnh một tiếng nói: “Hắn cả đời này không thể ở ngoài, khi nào xuất thủ thì tìm thêm nhân lực.”

“Vâng!” Thuộc hạ nhanh chóng đáp lại.

“Một người đến từ lục địa phía bắc, không tha thứ cho anh ta.”

Trong sòng bạc, Trình Uyên lợi dụng cảnh giới của mình để thay đổi một bàn để đoán tỷ lệ cược và nhân đôi, sau đó đặt cược hai liên tiếp. Số chip đã lên đến 8 triệu ngay lập tức.

“Đây là một cuộc gặp gỡ với một vị thần.” Người thẩm định nhìn tất cả những thứ này ngạc nhiên.

Người phục vụ rút cuộc hụt hơi nói: “Tôi đi hỏi ông chủ.”

...

Và tại đây, khi Trình Uyên đang định tiếp tục cá cược thì bất ngờ bị đám đông đẩy sang một bên, một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, mặc bộ vest màu xanh da trời bất ngờ đi tới và đưa tay ra ngăn cản người đàn ông phân chia hạt đậu. .

“Người bạn, may mắn.” Người đàn ông nói với Trình Uyên.

Trình Uyên khẽ giật mình, sau đó mới nhận ra tên này chính là cao thủ cấp hai.

Vào lúc này, Đồ Cát đã quay lại và đi đến một bàn chơi game khác. Trình Uyên lập tức hiểu ra người đàn ông trước mặt có lẽ là Ông chủ Hỏa, Đồ Cát sợ đối phương nhận ra.

Vì vậy, hắn tùy ý đẩy tiền cược lên bàn, cười nhẹ nói: “Thực ra, ta có thể thua hết một lượt.”

Bên kia rõ ràng là choáng váng.

Những người khác nhìn thấy vận may cờ bạc của Trình Uyên, họ vốn định mua món này với Trình Uyên, nhưng khi nghe

anh nói vậy, một nhóm người bất an, số tiền họ đầu tư lần lượt bị lấy lại.

“Ý của người là?” Trung niên liếc mắt một cái, lạnh lùng hỏi.

Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Từ khi tôi nhìn thấy Ông chủ Hỏa, tiền vô nghĩa, cho nên tôi nghĩ đó là lẽ gặp mặt.”

Ông chủ Hỏa không khỏi nở nụ cười kỳ quái, trong mắt Trình Uyên hiện lên một tia khinh thường: “Thật lâu sau, hóa ra chỉ là kẻ muốn giành phần thắng theo vận may.”

Nói xong cũng không thèm nhìn Trình Uyên, xoay người đi về phía sau, đối phương nói: “Bùm bùm!”

Nghे vậy, các con bạc khác đều nhón nháo chạy tán loạn, có vẻ sợ làm ầm lên.

Vài người của Ông chủ Hỏa đi đến trước mặt Trình Uyên, đưa tay ra ngăn cản, nói: “Anh muốn chúng tôi đập, hay anh tránh ra?”

Chương 1260

Trình Uyên hơi giật mình.

Sau đó hiểu ra.

Các quốc gia phía nam tương đối hỗn loạn, chính quyền và thế lực đen tối cùng tồn tại, nhiều trường hợp thế lực đen tối vẫn cần ra mặt giải quyết những việc mà chính phủ không thể giải quyết được, không ngoa khi nói rằng đó là điều đáng xấu hổ.

Vì vậy, nhiều người sẵn sàng gia nhập thế lực đen tối này sau khi tham gia chính thức tìm đường thoát.

Việc các quốc gia phía nam gia nhập thế lực hắc ám không phải là một nhiệm vụ dễ dàng, và họ phải được các trùm trên ưu ái.

Vì vậy, Ông chủ Hỏa chỉ nghĩ đơn giản rằng Trình Uyên chỉ muốn tham gia cùng họ bằng cách thắng tiền.

Vì vậy, Trình Uyên vội vàng nói: “Ông chủ Hỏa, anh có muốn kiếm tỷ tỷ trong một ngày không?”

Ông chủ Hỏa, người đã bước đến cửa, hơi khựng lại.

Những người đàn ông đó vẫn muốn bước tới để đẩy Trình Uyên.

kết quả.....

“dừng lại!”

Ông chủ Hỏa đột nhiên thốt lên một tiếng, sau đó vẫy tay với Trình Uyên nói: “Nào, lại đây!”

Trình Uyên đẩy đám người ra và đi thẳng đến chỗ Ông chủ Hỏa.

Ông chủ Hỏa đẩy cửa bước ra, Trình Uyên đi theo sau.

Cửa này là cửa vào sân sau của sòng bạc, sau khi đi ra ngoài là một sân rất rộng, hai bên sân có mấy gian phòng.

Trong sân có hơn 20 thanh niên ăn mặc bảnh bao, mười mấy người của sếp, cao nhất là cao cấp cấp ba.

Lúc tới sân, Ông chủ Hỏa không có vào phòng nào mà đứng im ở chỗ trống trong sân, quay đầu nhìn Trình Uyên, hờ hững hỏi: “Cậu có biết tại sao lại có sân ở đây không? “

Trình Uyên lắc đầu.

Ông chủ Hỏa nói trống không: “Có mười sòng bạc ở Khôn Thành, nhưng không có sòng bạc nào lớn hơn của tôi. Mọi người thích đến chơi với tôi. Bạn có biết tại sao không?”

Lần này, Trình Uyên chưa kịp trả lời thì Boss đã hỏi và trả lời: “Bởi vì tôi đã giết đủ người.”

Câu trả lời này hơi nằm ngoài dự đoán của Trình Uyên.

Sau đó, Ông chủ Hỏa giải thích: “Tôi là người nói nhiều nhất về tính chính trực, điều mà mọi người ở Khôn Thành đều biết, nhưng có một số người không tin vào điều ác và phải thách thức điểm máu chốt của tôi.”

“Chỉ cần có hàng ngàn người trong sông bạc của tôi, bất kể là ai, tôi cũng sẽ không dung thứ.”

“Ngoài ra, chỉ cần làm cho tôi hạnh phúc và giải trí cho tôi.”

“Bọn họ đều đã chết!”

“Họ được chôn trong sân này.”

Nói đến đây, Ông chủ Hỏa cười thâm nói với Trình Uyên: “Giờ thì tôi đã biết tại sao lại có sân ở đây rồi đúng không?”

Trình Uyên choáng váng.

Đó thực sự là lần đầu tiên anh nghe nói rằng sân được sử dụng để chôn các xác chết.

“Vây.” Ông chủ Hỏa vỗ vai Trình Uyên lạnh lùng nói: “Tốt hơn hết anh nên giải thích cho em cách khiến em kiếm một tỷ một ngày. Nếu những gì anh nói là sự thật, anh sẽ cân nhắc

việc giới thiệu em với Đại công tước. tham gia cùng chúng tôi.
“

“Nhưng nếu em dám nói dối anh...”

“Hehe, thiếu một con gà yếu ớt của lục địa bắc.”

“Hiểu?”

Các thuộc hạ của Ông chủ Hỏa đều lộ ra nụ cười khinh thường trên mặt.

Kiểm một tử một ngày?

Đây không phải là tương tượng sao?

Hầu hết mọi người đều nhận ra những gì họ sẽ làm tiếp theo.

Trình Uyên gật đầu nói: “Đã hiểu!”

Chương 1261

Sau đó Ông chủ Hỏa cười nhẹ nói: “Được rồi, có thể nói chuyện.”

Tất cả người của anh ta đều tập trung xung quanh Trình Uyên, như thể họ sợ rằng anh ta sẽ bỏ chạy.

Trình Uyên thở ra một hơi nặng nề hỏi: “Ông chủ Hỏa, hôm nay ông bắt một người phụ nữ từ lục địa phía bắc sao?”

Nghe vậy, sắc da của mọi người đồng loạt thay đổi.

Sếp Hoắc sắc mặt cũng thay đổi rõ rệt, lập tức cau mày, lạnh giọng hỏi: “Sao lại hỏi chuyện này?”

Trình Uyên mỉm cười: “Đương nhiên là có liên quan gì đến việc kiếm tỹ.”

Ông chủ Hỏa tròn tròn mắt, sau đó tiếp tục lạnh giọng nói: “Không có.”

“Không?” Trình Uyên hỏi lại.

Thật ra không cần Ông chủ Hỏa nói, sắc mặt của Ông chủ Hỏa và em trai hắn cũng đã biết đáp án rồi.

Về cơ bản, Trình Uyên đã dự đoán rằng Phương Tố Anh đã bị họ bắt giữ.

“Thằng khôn!”

Lần này, trước khi Ông chủ Hỏa nổi giận, cậu em trai của anh đã mắng, “Anh dám chất vấn Sếp Hoắc sao? Sắp chết rồi!”

Vừa nói, nhiều người lần lượt rút dao.

Ông chủ Hỏa đưa tay ngăn cản người của mình, lạnh lùng nhìn Trình Uyên.

Một lúc sau, anh ta đột nhiên giễu cợt nói: “Tôi là người luôn nói năng thành thật, mọi người ở Khôn Thành đều biết điều đó, cho nên cô không cần phải nghi ngờ.”

“Tiếp theo, bạn nên giải thích cho tôi cách kiếm một tỷ trong một ngày.”

Trình Uyên thờ dãi nói: “Đương nhiên.”

“Vậy hãy nói về nó!”

“Kỳ thực rất đơn giản, đó là người thừa nhận đã bắt được mỹ nữ từ bắc lục, kính cẩn trả lại nàng cho ta, như vậy có thể kiếm được một tỷ!” Trình Uyên giải thích.

“tòa tử hình!”

Ông chủ tá hỏa ngao ngán.

Ông chủ Hỏa giễu cợt hỏi: “Ý của anh là anh sẵn sàng bỏ ra một tỷ đồng để mua mỹ nữ từ lục địa phía bắc?”

Không ngờ, Trình Uyên lắc đầu, cười nhạt nói: “Không phải, có thể anh đã hiểu lầm.”

“Ý tôi là, mạng sống của ông chủ của bạn đáng giá một tỷ. Nếu tôi không giết bạn, bạn có nghĩ rằng bạn kiếm được một tỷ không?”

Mọi người đều sững sờ ngay khi lời nói vừa nói ra.

Em trai bên cạnh Ông chủ Hỏa là người đầu tiên tỉnh lại, không khỏi tức giận: “Quái, đồ khôn kiếp muốn chết!”

Nói xong, anh ta vung dao chém Trình Uyên và chém tới tấp.

Ông chủ Hỏa cũng hừ lạnh một tiếng: “Cậu nhóc, ông chủ của tôi đã ở Khôn Thành nhiều năm như vậy rồi, thật sự không có ai dám làm chuyện này...”

“Bùm!”

Lời nói của Ông chủ Hỏa chưa dứt, con dao của em trai anh ta chưa cắt được cơ thể của Trình Uyên, những người khác thậm chí còn nghĩ đến việc rút dao.

Người đàn ông bay thẳng ra ngoài, sau khi húc văng bốn năm người, ngã xuống đất không nói một lời, rồi chết.

Anh muốn nói gì cũng bị nghẹn lại, mọi người vây quanh Trình Uyên như thể anh đang đối mặt với kẻ thù.

Biểu hiện của Ông chủ Hỏa cũng ngưng tụ.

Em trai vừa rồi là bạn thân của Ông chủ Hỏa, thực lực cao cấp bậc ba.

Tuy nhiên, anh ta đã bị giết bởi một cú đấm?

Nhưng vấn đề là mọi người đều biết rằng người này đáng bị ép buộc.

Khi đó, nó chỉ có thể cho thấy một vấn đề, xét về giá trị lực lượng, người này cao hơn họ.

“Cô là ai?” Ông chủ Hỏa tức giận hỏi.

Chương 1262

Trình Uyên bất lực thở dài, lắc đầu nói: “Ta vốn là muốn người làm tử. Xem ra người không muốn làm, liền đi chết đi.”

Sau đó, anh ta đi thẳng đến ông chủ của vụ cháy.

Em trai của Ông chủ Hỏa, hai người trong số họ lao về phía Trình Uyên ngay lập tức.

Tuy nhiên, sức mạnh chênh lệch quá lớn, Trình Uyên chỉ cần vung tay nhẹ nhàng là cả hai đã bay lộn ngược giống như kết liễu của người đi trước, và tử vong tại chỗ.

Nếu ai đó nghe thấy nó ở bên kia bức tường sân, có lẽ chỉ có thể nghe thấy tiếng đập đồ đạc, chứ không ai có thể nghe thấy tiếng hú.

Bởi vì người bị Trình Uyên đánh còn không có cơ hội hét lên.

Ông chủ Hỏa nhanh chóng lùi lại, sắc mặt biến sắc.

Cuối cùng họ nhận ra rằng họ đã đá vào tấm sắt. Sự kiêu ngạo vừa rồi tan biến thành hư không.

Cậu em trai của Ông chủ Hỏa sợ tới mức không dám đi, từng người một, hai tay cầm dao bắt đầu run lên.

Trình Uyên nhẹ nói: “Em biết không, nếu không thoát được thì phải chết.”

Ông chủ Hỏa nghe xong không khỏi run lên, đứng ngồi không yên không dám nhúc nhích.

“Anh này, tôi đến từ Đại công tước, anh có biết chuyện gì sẽ xảy ra với tôi không?” Anh đe dọa Trình Uyên với vẻ mặt cực kỳ nghiêm khắc.

Trình Uyên lắc đầu nói: “Ta không biết Đại công tước, ta chỉ biết người không xúc phạm ta, ta không xúc phạm người, nếu người ta xúc phạm ta...”

“Tôi không quan tâm anh ta có phải là con người hay không, tôi phải xuống địa ngục!”

Những lời cuối cùng của Trình Uyên được siết chặt từ kẽ răng, nghe thật kinh khủng. Vấn đề là những người khác ở hiện trường phải thừa nhận rằng anh ta có thể mạnh này.

Ông chủ Hỏa không phải là kẻ ngốc, biết rằng cảnh giới của Trình Uyên cao hơn tất cả bọn họ ở đây, và biết rằng nếu bọn họ cao hơn hai cảnh giới, thì dù có nhiều người cũng vô dụng.

Vì thế, hắn nghiên răng nghiên lợi nói: “Sur huynh, trước kia là của ta. Đúng vậy, chúng ta bắt được người, cũng không có thương tổn nàng. Muốn mang nàng đi, cứ việc mang nàng đi.”

Trình Uyên chế nhạo.

Anh ta bước đến gần Ông chủ Hỏa, nhẹ nói: “Tôi đã cho anh một cơ hội, nhưng anh không trân trọng nó. Vốn dĩ, tôi không thể giết người. Nhưng đã có, giết một người có khác gì giết nhiều người nữa không?” ”

Sếp Hoắc sắc mặt biến sắc, nhanh chóng nói: “Su huynh, ta chỉ nói đùa thôi. Sao ngươi phải nghiêm túc như vậy? Vậy ta là người nổi tiếng bên cạnh Đại công tước. Nếu ngươi bằng lòng, ta sẽ giới thiệu Đại công tước.” cho bạn, để bạn có thể sống và ăn uống tốt cho phần còn lại của bạn. Làm thế nào? ”

Trình Uyên cười nhẹ, sau đó nói với Ông chủ Hỏa một cái: “Quý xuống!”

“Cái gì?” Ông chủ Hỏa bị sốc khi nghe điều này.

“Tôi đã nói, nếu cô muốn sống sót, chỉ cần quý xuống cầu xin tôi!” Trình Uyên lại nói.

Giọng anh rất đều đều, phẳng lặng như ly nước đun sôi để lại lâu ngày, không một chút cảm xúc.

Nhưng dù vậy, nghe vào tai người khác cũng giống như sấm nổ.

Ở Khôn Thành, tên của trùm lửa vẫn chưa bị thổi tắt.

Nhưng mà, hẳn thật sự để cho Ông chủ Hỏa gia quý xuống vì hẳn?

Em trai của Ông chủ Hỏa không thể không tức giận thậm chí còn sợ hãi nữa, anh ta chĩa mũi dao về phía Trình Uyên và nói: “Cậu nhóc, đừng đi quá xa. Ông chủ Hỏa là người nổi tiếng bên cạnh Công tước, nếu cậu. ...”

Họ cho rằng việc mang Đại công tước ra ngoài sẽ khiến Trình Uyên sợ hãi.

nhưng.....

“Bùm!” Một âm thanh.

Trình Uyên bất ngờ bắn, dùng dao cứa vào cổ em trai mình và chĩa vào người.

“Kacha!” Cổ của người đàn ông trở nên lệch 90 độ, và anh ta cúp máy trước khi nói xong.

“Ồn ào!” Trình Uyên khó chịu khịt mũi.

Lúc này, chân của những người có mặt bắt đầu run lên.

Trình Uyên thờ ơ nói: “Đừng dùng thân phận Đại công tước để đe dọa tôi ra. Tôi không biết anh ta là ai, nên sẽ không cho anh ta mặt mũi.”

Chương 1263

Sau đó, anh ta quay đầu nhìn Hoắc tổng hỏi: “Anh còn lợi dụng tôi để nói lại lần nữa sao?”

Ông chủ Hỏa lập tức tỉnh lại với tiếng “phốc!” Anh quỳ xuống trước mặt Trình Uyên, trên mặt đất đổ mồ hôi, “Thưa chủ nhân, thứ lỗi, Hoắc tổng là người mù, xin hãy bình tĩnh con giận của tôi!

Khi những người khác nhìn thấy điều này, họ không dám đứng nữa, và tất cả đều quỳ xuống.

Trình Uyên thờ ơ hỏi: “Mọi người, họ bị nhốt ở đâu vậy?”

Ông chủ Hỏa ngẩng đầu liếc nhìn Hoàng Mao, Hoàng Mao lập tức co rụt cổ lại với lương tâm cắn rứt, đứng dậy sốt sắng nói với Trình Uyên, “Cái này ... đây.”

Anh chạy lon ton vài bước, đến trước cửa một căn phòng, mở cửa.

Trình Uyên bước tới và xem xét, đôi mắt anh chột nheo lại.

Căn phòng tối om, nhưng có thể nhìn rõ tình hình bên trong. Ông già Hách Bất Tử bị đánh sưng cả mũi, chảy máu miệng và mũi, nằm trên mặt đất, cả người như bị hôn mê.

Phương Tố Anh bị trói tay chân, miệng bị giẻ bịt miệng, thấy Trình Uyên đang đi tới, cô khó nhọc vịn mình, phát ra tiếng “Woo ...” trong miệng.

Vẻ mặt của Trình Uyên dần lạnh đi.

“Ai làm vậy?” Anh lạnh lùng hỏi.

Câu hỏi này khiến Hoàng Mao sợ hãi, và anh rùng mình dữ dội. Sau đó đảo mắt nhanh chóng chỉ vào tên thuộc hạ thứ nhất bị Trình Uyên giết nói: “Hắn, hắn đánh hắn!”

Trình Uyên gạt đầu, rồi đột ngột tát vào mặt Huang Mao.

Với một tiếng “bốp!”, Hoàng Mao nghiêng đầu gác máy.

Những người khác kinh ngạc vùi đầu xuống đất, khí thế không dám thở.

Trình Uyên lạnh lùng khịt mũi, “Người đó là cao thủ cấp ba sao? Đánh lão tử nhiều như vậy sao? Một cái tát vào mặt phỏng chừng hắn sẽ cúp máy, nói dối ta sao?”

Khi Trình Uyên giết ai đó, anh đương nhiên biết người đó ở cấp độ nào.

Hoàng Mao muốn đổ tội cho người chết, lừa gạt Trình Uyên, Trình Uyên đương nhiên trong nháy mắt đã biết chân tướng.

Đầu tiên anh bước đến chỗ Phương Tố Anh, cắt sợi dây trên người cô, quan tâm hỏi: “Em có sao không?”

Phương Tố Anh thoát ra, từ từ đứng dậy và cử động tay chân, và sau đó ...

Tự dung ném mình vào vòng tay anh.

Lúc này Trình Uyên đã mất cảnh giác.

Cô lao vào vòng tay anh khóc lớn, vừa khóc cô vừa kêu lên thảm thiết: “Em trách anh, em trách anh ... Em tưởng sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa!”

Người con gái lớn này trải qua đủ loại gian khổ trong khoảng thời gian này, tâm tình của lão phu nhân vẫn như cũ rửa sạch sẽ mấy lần.

Tôi không thể chịu đựng được nữa, mình đã bị làm sai nên cảm xúc như vỡ òa.

Trình Uyên cũng bất lực và chỉ có thể xoa dịu Phương Tố Anh.

Sau đó, đánh thức Hách Bất Tử.

Khi họ trở lại, Boss Hỏa để lại một vài xác chết và họ đã biến mất.

Về phần Hách Bất Tử, anh ấy chỉ bị một chút chấn thương ngoài da và bị đánh ngất xỉu.

Nó không ảnh hưởng đến việc anh ta lái chiếc xe ba bánh cũ kỹ đó.

Không còn cách nào, Trình Uyên chỉ có thể quyết định, trước tiên trở về Hách Bất Tử làng của họ, sau đó lập kế hoạch.

Sau khi vào sông bạc, Đồ Cát vội vàng theo sau.

Nhìn thấy Phương Tố Anh, người đang làm mưa làm gió ở sông bạc, anh nhìn thẳng.

Danh hiệu mỹ nhân đẹp nhất thế giới không phải để làm gì.

Phương Tố Anh cũng tò mò nhìn Đồ Cát.

Hành động của họ ở đây không thu hút nhiều sự chú ý, xét cho cùng, các con bạc chỉ quan tâm đến bàn chơi game và chip.

Chương 1264

Nhưng khi họ chuẩn bị rời đi, một người hát rong xinh đẹp đột nhiên bước đến gần Trình Uyên và nhỏ giọng nói: “Khách ơi, hoặc anh có thể chơi thêm hai cái nữa.”

Khi nói, Trình Uyên nháy mắt.

Trình Uyên hơi giật mình, và nhận ra rằng cô gái xinh đẹp dường như đang gửi cho anh một số thông tin. Như muốn nói cho Trình Uyên biết, rời đi vào lúc này rất nguy hiểm?

Trình Uyên chưa kịp trả lời, nhưng kết quả là ...

Hai mắt Phương Tố Anh chợt trừng lớn, lại trào ra nước mắt tức giận: “Được rồi, trong lòng em đang khổ lắm. Anh thực sự chạy đến đây để chơi bời và móc nối với những cô gái xinh đẹp khác, em ... uuu ...?”

Cô ấy đã vô cùng sai lầm.

Trình Uyên chợt thấy hơi bối rối.

Nhưng cô cũng có chút tức giận, Phương Tố Anh tức giận: “Này, tính xem đi, hai chúng ta không sao cả, em muốn làm gì thì làm, có cần quan tâm đến cảm xúc của anh không?”

Phương Tố Anh choáng váng ngay khi cô nói câu này, như thể cô đã quên khóc.

Trình Uyên tiếp tục cảnh cáo cô: “Tôi không có nhiệm vụ phải cứu cô, cô biết không?”

Cuối cùng, Trình Uyên không có ấn tượng tốt với gia đình người kia, một đứa con gái như Phương Tố Anh chẳng liên quan gì đến anh, tại sao cô lại phàn nàn về sự thờ ơ của anh?

Phải nói rằng, ngay từ đầu, Trình Uyên đã cứu Phương Tố Anh khỏi con tàu, không phải vì cô ấy xinh đẹp, cũng không phải vì cô ấy đến từ Phương gia.

Đó là bởi vì anh ta đã đoán được điều đó vào lúc đó, và có lẽ biết rằng toàn bộ sự việc là nhằm vào anh ta, bao gồm cả Phương Tố Anh bởi vì anh ta, trong vấn đề này, đóng vai trò là nạn nhân.

“Đây không phải là kinh thành, không ai quen người!” Hấn lạnh lùng nói với Tố Anh.

Phương Tố Anh choáng váng, ngừng khóc nhưng nước mắt càng rơi dữ dội hơn.

Trình Uyên khiển trách Phương Tố Anh, khiến Đồ Cát và cô gái xinh đẹp giật mình.

Sau đó, Trình Uyên mỉm cười với cô gái xinh đẹp và nói: “Cảm ơn vì lòng tốt của bạn, nhưng tôi không nghĩ điều đó là cần thiết.”

Nói xong dẫn vài người đi ra ngoài.

Nhưng khi vừa bước ra khỏi sòng bạc, anh đã bị một nhóm người chặn đường.

Người đứng đầu là một người đàn ông mập mạp, khuôn mặt đầy đặn. Đó là người đã thua rất nhiều tiền cho Trình Uyên khi anh ta cá cược dù lớn hay nhỏ.

Tên mập ngăn lại Trình Uyên, ngạo nghễ nói: “Sao, tôi muốn chạy theo thắng tiền?”

Trình Uyên khó hiểu: “Cái gì? Cô muốn đưa nó cho tôi?”

Tên mập tức giận: “Đồ khốn nạn muốn chết!”

Nói rồi phát tay, năm sáu tên khốn kiếp xông tới sau lưng bọn họ, trên tay đều mang theo dùi cui.

Tuy nhiên, Trình Uyên thậm chí còn không di chuyển.

Đồ Cát bước tới, đâm vào đầu một cái “bùm” một cái, lập tức hất ngược người đó ra rồi bay ra ngoài, ngã nhào mấy cái.

Đồ Cát là cao thủ cấp hai, từng là hộ vệ riêng bên cạnh A Bất Vực, nơi đám đông này có thể chống lại.

Trình Uyên bình tĩnh nhìn tên mập, chỉ trong vài nhịp thở dốc sức, Đồ Cát đã đem tất cả những người mà tên mập mang

xuống đất.

“Phông!” Một âm thanh.

Người đàn ông mập mạp vốn rất hiểu biết, không cần người khác dạy bảo, nhìn thấy cảnh này liền khụy gối quỳ xuống trước mặt Trình Uyên.

“Xin thương xót!” Người đàn ông mập mạp cúi đầu chào Trình Uyên với vẻ mặt ngoan đạo.

Nhìn thấy tình hình chung đã không còn, Trình Uyên không khỏi cảm thấy hứng thú với gã béo không chân chừ, không chân chừ chút nào.

Chương 1265

“Này, anh không cần một chút xương sao?” Trình Uyên hỏi anh.

Gã mập vội lắc đầu: “Cột sống còn hơn vô dụng!”

Nói xong, hắn vội vàng ấn trán xuống đất.

Trình Uyên đột nhiên có cảm giác rất vui, cậu luôn cảm thấy anh chàng này sắp đụng phải Kim Kiệt, và nhất định sẽ đến được với nhau.

Đối với loại người này, Trình Uyên luôn lười đánh anh ta.

Nói với Đồ Cát và những người khác: “Đi thôi.”

Cứ như vậy, một vài người đã rời khỏi sông bạc một cách vênh váo.

Và cảnh tượng này tình cờ được nhìn thấy bởi một cô gái xinh đẹp ở công sông bạc, và đôi mắt đẹp của cô ấy chảy dài.

Nhìn thấy đám người Trình Uyên đã đi xa, người đẹp khẽ nhếch môi nhẹ giọng nói: “Mọi người đi rồi, đi ra ngoài!”

Cô vừa dứt lời, Ông chủ Hỏa đã xuất hiện sau lưng cô, tức giận nói: “Tên khốn kiếp bỏ sát đến từ lục địa phía bắc này, tôi nhất định phải giết hắn.”

Người đẹp mắt khinh thường liếc hắn một cái, chế nhạo: “Chỉ là người, quên đi?”

Ông chủ Hỏa sừng sốt, sau đó cung kính chào cô nương xinh đẹp: “Thực xin lỗi Phụng Hoàng, không hổ là Đại công tước.”

Nếu cảnh này mà Trình Uyên nhìn thấy, anh sẽ rất ngạc nhiên.

Ông chủ Hỏa, chủ sở hữu của sông bạc, sẽ đối xử với một cô gái xinh đẹp một cách tôn trọng.

Người đẹp lắc đầu nhàn nhạt nói: “Không sai, thua cao thủ cấp một cũng không hổ là.”

“Nha đầu ...” Ông chủ Hỏa lập tức sừng sốt.

“Là anh ấy...?”

Nữ tử xinh đẹp vẫn lắc đầu: “Ta không rõ, nhưng ta thà rằng báo lên đầu. Nếu thật sự là hắn, người lần này có thể coi như là Đại công tước.”

“Vậy tôi có nên cử người theo dõi họ không?” Ông chủ Hỏa hỏi ngay.

Người đẹp cười nhẹ nói: “Không, người của ta đã đi theo, và...”

“Và họ sẽ không phát hiện ra!”

...

...

Lái xe ba bánh yêu quý của họ và lái xe về hướng Làng Hách Bất Tử.

Lúc này, về mặt nhìn Trình Uyên và những người khác đã khác hẳn.

Lúc đầu, chỉ vì Trình Uyên và những người khác đến từ lục địa phía bắc, ông và con gái Hách Thái Lệ của mình chỉ nghĩ rằng Trình Uyên là một con gà yếu ớt, không có lực lượng.

Nhưng không ngờ rằng họ có thể dùng chính sức mạnh của mình để giải cứu mình khỏi sòng bạc của tên trùm lừa.

Dù không tận mắt chứng kiến nhưng sau đó anh có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh Đồ Cát đánh một nhóm người.

Và nhìn thấy sự tôn trọng của Đồ Cát dành cho Trình Uyên, làm thế nào anh ta không thể nhìn ra một manh mối?

Hách Bất Tử chỉ cảm thấy lần này có lẽ mình đã vô tình gặp phải một con cá lớn, đồng thời cũng vô tình gây ra đại họa.

“Cậu nhóc, tớ chưa bao giờ hỏi tên cậu bao giờ.” Trình Uyên hỏi không ngừng trên đường về.

Trình Uyên cười nhẹ nói: “Chú, cháu tên là Trần Thành.Ồ, đây là bạn của cháu, cháu tên là...”

“Tôi tên là Tử Kê!” Đồ Cát thân nhiên đáp.

Những gì họ không biết là có một bộ theo dõi cỡ nút ở phía sau chiếc xe ba bánh của họ.

Để không bị phát hiện, Đồ Cát cũng sử dụng một bút danh. Và Trình Uyên nói với Hách Bất Tử: “Chú ơi, đừng nói với ai về chuyện của ngày hôm nay, nếu không sẽ rất nguy hiểm.”

Như anh ấy nói, anh ấy cũng nhét cho Hách Bất Tử một vài chiếc lá vàng.

Anh không ngốc cũng không ngốc, anh biết họ đã xúc phạm ai, cho dù Trình Uyên không nói với anh, anh cũng không dám nói cho người khác biết.

Đặng này, sau quãng thời gian thăng trầm, họ lại một lần nữa trở lại làng một đây ấn tượng.

Chương 1266

Chương 1266:

Đến bữa tối, Hách Thái Lệ vẫn bị những lời chỉ trích về việc thêm một đôi đũa, cô đầy không hài lòng, cô liên tục lăm bằm trong bữa ăn: “Một con gà yếu ớt khác mà ăn uống.”

Trình Uyên nghĩ mà thấy buồn cười, xem ra Hách Thái Lệ rất hâm mộ kẻ mạnh, thậm chí mục tiêu chọn bạn đời đầu tiên phải mạnh hơn cô.

Điều này giống như nói rằng một con gà yếu ớt không đáng được ăn.

Đương nhiên, anh ta sẽ không phản bác Hách Thái Lệ, bởi vì cô ấy không quan trọng, và chủ đề này cũng không quan trọng.

Trình Uyên không phản bác, và Đồ Cát tự nhiên cũng không dám phản bác, hai người đều giả vờ như không nghe thấy.

Sau khi Phương Tố Anh về, cô nhốt mình trong phòng không ra ngoài, không biết mình đang làm gì.

Về phần Hách Bất Tử, sau khi trở về, sau khi rửa sạch vết máu trên mặt, anh bắt đầu chuẩn bị củi lửa. Anh ấy không nói với Hách Thái Lệ chuyện gì đã xảy ra sau khi vào thành phố, ngay cả khi Hách Thái Lệ hỏi về vết thương của mình, anh ấy chỉ nói dối rằng anh ấy vô tình bị ngã.

Có vẻ bận tâm với những suy nghĩ.

Khi chuẩn bị xào, Hách Bất Tử dường như cảm thấy mình đã thu được rất nhiều tiền từ Trình Uyên, và anh cảm thấy hơi buồn, vì vậy anh đi ra ngoài và mua một ít thịt từ cửa hàng nhỏ trong làng.

Hách Thái Lệ rất vui khi nhìn thấy miếng thịt, nhưng khi cô nghĩ rằng thịt sẽ bị ăn bởi nhiều người, cô trở nên có chút không vui, cô chế nhạo và nói: “Một số con gà yếu là tốt cho cuộc sống, ngay cả khi chúng không làm việc. Bú mặt và ăn, uống, và ăn.”

Đồ Cát và Trình Uyên đồng thời quay đầu sang một bên, như thể họ không nghe thấy Hách Thái Lệ nói gì, họ nói chuyện phiếm với nhau.

Hách Thái Lệ mím miệng nói: “Thật không biết xấu hổ.”

Hách Bất Tử lo lắng nhìn Trình Uyên và Đồ Cát, trầm giọng khiển trách Hách Thái Lệ: “Được rồi, chúng ta cứ nói vài câu đi, anh, anh Trần đưa tiền.”

Hách Thái Lệ chế nhạo và nói: “Bố, bố có biết con ghét nhất điều gì không? Con ghét những con gà yếu ớt không có năng lực nhưng lại giàu có.”

Sau khi cắt xong lát thịt, Hà Hoa không khỏi khiển trách cô: “Câm miệng đi, cô gái, cô không thể khiêm tốn sao? Nhìn anh Trần ... tóm lại là cô không nên nhìn tốt!”

Hách Thái Lệ hừ lạnh, như thể cô lười tranh cãi với Hách Bất Tử, quay người rời đi.

Anh Bulu hét lên: “Em định làm gì?”

“Trở về phòng ngủ đi,” Hách Thái Lệ phụng phịu: “Khi nào đồ ăn thì gọi cho ta.”

Anh Bulu hỏi: “Em đi ngủ đi, ai rán thịt?”

“Ai yêu rán, ai rán.” Hách Thái Lệ tức giận nói: “Dù sao hôm nay không để cho mấy con gà yếu ớt, ta cũng không làm cơm.”

“Được rồi, cô gái đáng chết, cô không làm những gì tôi làm.” Anh Bulu giận dữ nhìn chăm chăm.

Hách Thái Lệ bước vào phòng, giọng cô từ trong phòng vọng ra: “Bố làm đi? Bố đừng làm phiền nữa, con có thể ăn món chiên của bố được không?”

“Tôi ...” Anh không dám.

Hách Bất Tử không biết tại sao Hách Thái Lệ lại mất bình tĩnh, khi họ quay lại thì mũi cô không phải mũi, mắt cũng không phải mắt.

Hơn nữa, điều này thật sự khiến Thái Lệ xấu hổ.

Nấu ăn ở nhà từng là công việc của vợ, nhưng sau khi chồng mất, Hách Thái Lệ đã chăm sóc anh ấy ở nhà. Anh ấy không biết nấu ăn.

Hách Bất Tử ngượng ngùng cười với Trình Uyên và Đồ Cát và nói: “Hai người đừng để ý, tôi sẽ gọi cho cô ấy.”

“Các món ăn của Thái Lệ rất ngon.”

Nghe các từ.

Trình Uyên mỉm cười, đứng dậy đi tới bếp lò nói với Hách Bất Tử: “Cậu chủ, quên đi, Thái Lệ chắc mệt rồi, để tôi đến.”

Hách Bất Tử khẽ giật mình: “Em đến rồi à? Em có thể nấu ăn được không?”

Trình Uyên khiêm tốn nói: “Có một chút.”

Chương 1267

Ngay khi giọng nói của anh ta rơi xuống, giọng chế giễu của Hách Thái Lệ lại vang lên trong phòng.

“Hi hi, biết nấu ăn sao? Chó không biết nấu món các người làm sao? Ba ba, đừng gọi con một lát. Nếu hấn có, tối nay con sẽ không ăn.”

Anh đây bồi rồi.

Trình Uyên gãi đầu cười khẩy: “Tôi sẽ thử xem. Có lẽ Thái Lệ sẽ đổi ý.”

Đối với lời từ chối của Trình Uyên, anh không thể từ chối vì anh không biết nấu ăn.

Vì vậy xoay người chạy về phòng, vừa vào đã quở trách Hà Hoa: “Tại sao anh lại ngu dốt như vậy, anh Trần cho chúng tôi tiền.”

Hách Thái Lệ không chịu nhận: “Đưa tiền có gì sai? Cho dù đưa tiền cũng muốn tôi phục vụ một con gà yếu ớt?”

“Anh Trần không yếu ...” Anh gần như rũ bỏ chuyện hôm nay không chút do dự.

Nhưng anh còn chưa nói xong “Ziyou!” Một tiếng động lớn đã truyền vào nhà, và sau đó, một mùi thịt rán tỏa ra.

Không có gì khác, gia vị là khá gọn gàng.

Trình Uyên không thể không nghĩ đến mẹ của mình.

Anh ấy hiếm khi tự nấu ăn và ăn cơm, lúc trước khi ở cùng Bạch An Tương ở thủ đô, anh ấy đã rửa dạ dày rất kỹ cho Bạch An Tương, nhưng mỗi lần nấu ăn, anh ấy đều nghĩ đến mẹ mình.

Có thể nói, trong nấu nướng, anh thừa hưởng truyền thống tốt đẹp của mẹ, và tay nghề của anh không hơn gì những đầu bếp hạng nhất trong các khách sạn năm sao.

Việc xoay thìa liên tục và điều luyện khiến anh ta phải nhìn chăm chăm vào Đồ Cát bên cạnh.

Đồ Cát kinh ngạc bước đến bên cạnh Trình Uyên, kinh ngạc nói: “Không ngờ Đại Ma Vương của Bắc Lục lại có tài nấu nướng như vậy!”

Với tất cả các loại gia vị trong nồi, chỉ cần nêm nếm, mùi thơm đã hoàn toàn chinh phục anh.

Trình Uyên làm quen với cái mùi rán trong tay, tò mò hỏi: “Ma vương gì vậy?”

“Em không biết à?” Đồ Cát ngạc nhiên hỏi.

“Ồ, vâng, đó chỉ là những gì chúng tôi gọi bạn trong Liên minh Võ thuật Nam Quốc.”

Sự tò mò của Trình Uyên được khơi dậy, và anh ấy hỏi, “Chúng ta hãy nói về nó?”

“U ...” Đồ Cát có chút xấu hổ.

Trình Uyên nhìn ra suy nghĩ của anh, nhẹ giọng nói: “Nói chuyện đi, anh sẽ không trách em.”

Đồ Cát giảng: “Người đã giết hai vị cao thủ tối cao của Liên minh võ thuật chúng ta. Liên minh võ thuật rất tức giận. Trong khi ra lệnh giết người, nó còn tuyên bố người là một con quỷ độc ác, nói rằng người đang giết người như những điều kinh khủng. . Con ... ”

Trình Uyên không ngạc nhiên khi họ phỉ báng mình một cách ác ý. Điều khiến anh ngạc nhiên là ...

“Tại sao liên minh võ thuật của các người lại mong đợi ta còn sống?” Trình Uyên hỏi: “Ngày đó, Khổ Nho đã tận mắt nhìn thấy ta nhảy xuống biển, lúc đó người cũng ở trên thuyền”.

Đồ Cát gật đầu nói: “Đúng, nhưng ... nhưng có vẻ là mệnh lệnh của tối cao, nói rằng người vẫn còn sống, và chúng ta phải bắt sống người, nói ... là người muốn dùng cái đầu của mình để trả giá.” tôn kính anh linh của hai vị sư phụ anh tuấn trên trời cao. ”

Vừa rồi tôi vừa nói về điều này, một miếng thịt lợn rán nhỏ tự làm đã ra khỏi nồi.

Hương thơm tràn ngập.

Cửa của hai ngôi nhà đồng thời mở ra.

Trong sòng bạc, Phương Tố Anh, người bị Trình Uyên khiển trách, luôn tỏ ra bực bội.

Cô là con gái lớn, sao cô có thể chịu đựng được điều này?

Vì vậy, tôi rất tức giận và choáng váng với Trình Uyên.

Ví dụ như trong nhà trước đây, cô ấy thậm thề: “Em mặc kệ anh, dù anh có nói gì với em, anh cũng sẽ bỏ qua cho em, cả đời này anh sẽ bỏ qua cho em. Em nghĩ anh vội vàng sao?” “

Chương 1268

Sau đó liền lật đồ chính mình: “Không sai, hẳn là súc sinh máu lạnh, chắc chắn sẽ không nóng vội, chết tiệt!”

Đúng lúc này, hương thơm ập đến.

Phương Tố Anh, người vừa thề rằng cả đời này cô không muốn giao dịch với Trình Uyên, ngay lập tức mở mắt ra khi ngửi thấy mùi này.

Nói cách khác, sau khi rời khỏi Bắc Kinh, cô ấy hiếm khi có một bữa ăn tử tế, và cô ấy đã phản đối nhiều lần.

Và mùi hương quyến rũ này kèm theo một chút hương quế hương, và khi nó bay vào phòng và bay lên mũi Qiong của cô, cơn thèm ăn của cô bùng phát.

Nó giống như sấm sét trên trời rung chuyển mặt đất, và nó không thể kiểm soát được.

Phương Tố Anh ngay lập tức quên mất lời thề mà cô vừa thề hứa, nóng lòng mở cửa chạy ra ngoài, muốn xem chuyện gì đã xảy ra.

Khi cô bước ra, đúng lúc Trình Uyên đang rán món thứ hai, cô lập tức bị sốc.

Bị thôi thúc bởi sự tò mò, cô đến bên anh như chưa từng cãi nhau với Trình Uyên, chớp chớp mắt, ngạc nhiên hỏi: “Anh ... còn có thể nấu ăn?”

Cùng lúc đó, cánh cửa của một căn phòng khác cũng bị đẩy ra.

Cả Hách Bất Tử và Hách Thái Lệ đều bước ra khỏi phòng với vẻ ngạc nhiên, và đi theo mùi thơm đến bếp lò.

Không cần nhắc đến Hách Bất Tử, Hách Thái Lệ đã chết lặng, lưỡi cô ấy đưa ra và lang thang trên môi cô ấy một cách không kiểm soát.

Chúng tôi đi vòng quanh Trình Uyên và bếp lò.

Đồ Cát lúc này mới nói đùa: “Này cô gái, hấn còn chưa ngủ?”

Hách Thái Lệ chỉ nói rằng nếu Trình Uyên và Đồ Cát đang nấu ăn thì đừng gọi cô ấy, cô ấy muốn ngủ.

Khi Đồ Cát nói như vậy, rõ ràng là cô ấy đang đánh vào mặt mình.

Hách Thái Lệ sắc mặt ửng hồng, cô lập tức nói bậy, “Tôi đột nhiên không buồn ngủ được không?”

Đồ Cát cười và không nói gì.

Thức ăn đã được bày sẵn trên bàn, và một vài người đã ăn một cách thích thú. Ba món nấu, một món còn lại.

Sau bữa tối.

Hách Thái Lệ đi rửa bát, Trình Uyên nói với Tố Anh: “Em đi ngủ trước đi, đừng đợi anh.”

Vừa nói, anh vừa dắt Đồ Cát bước ra ngoài.

Phương Tố Anh hơi đầy đặn, đưa tay sờ bụng, nghe đến đây thì sững sờ.

“Này, ý của anh là gì? Anh bảo em đi ngủ trước là sao?”

Vừa nói ra lời, nhớ tới còn có những người khác, khuôn mặt nhỏ nhắn kia lập tức đỏ bừng.

Hách Thái Lệ khinh thường liếc nhìn bọn họ, không khỏi nói: “Gà yếu ớt không xứng có được tình yêu, chỉ có thể làm tình hỗn loạn!”

Trái tim của Phương Tố Anh réo rắt, cô biết rằng họ chắc chắn đã hiểu lầm.

...

...

Trình Uyên không quan tâm đến việc họ có hiểu lầm hay không, xét cho cùng, theo ý kiến của anh, họ và gia đình Hách Bất Tử không liên quan gì đến ngôi làng này ngay lập tức.

Sau khi gọi tên Đồ Cát, họ đi dọc theo con đường núi đến một khu rừng núi.

Vàng trắng vừa to vừa sáng, soi vào núi rừng cũng có chút u ám.

Trình Uyên lấy ra một điều thuốc đưa cho Đồ Cát, anh ta ngậm điều thuốc trong miệng châm lửa, độ đậm nhạt của điều thuốc có thể thay đổi.

“Hãy nói về nó, nguồn gốc của Đại công tước là gì?” Trình Uyên hỏi.

Đồ Cát đang định châm thuốc thì anh đột ngột dừng lại.

Nhìn thấy vậy, Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Nếu ngày mai ta có thể an toàn rời đi, ngươi lại tự do, chúng ta liền không còn quan hệ gì nữa.”

Khi nghe điều này, mắt Đồ Cát sáng lên và anh ta đột ngột ngẩng đầu lên và nói, “Tôi đã nói.”

Chương 1269

“Các quốc gia phía nam khác với lục địa phía bắc của các bạn. Có rất nhiều lực lượng ở các quốc gia phía nam của chúng tôi, quân đội chính thức, quân nổi dậy, lực lượng bóng tối và liên minh các chiến binh.”

“Trên thực tế, chính vì sự tồn tại của lực lượng nổi dậy mà thế lực bóng tối và liên minh các chiến binh mới được coi trọng. Cả hai lực lượng đều muốn tranh giành sự ủng hộ của hai lực lượng này.”

“Điều này cũng cho phép Liên minh võ thuật và các thế lực đen tối phát triển một cách bừa bãi.”

“Không giống như các thế lực đen tối, liên minh các chiến binh đã phát triển đến mức có thể chỉ huy tất cả các chiến binh ở nhiều quốc gia ở phía Nam. Các thế lực đen tối giống như một đồng cát lộn xộn. Nói trắng ra, họ chỉ chơi trò chơi của riêng mình. “

“Ví dụ như đất nước da nâu, thế lực đen tối lớn nhất chính là liên minh tinh linh trung thành với đại công tước làm thủ lĩnh chính.”

“Bút Mặc Môn là cái gì cấp?” Lúc này, Trình Uyên đột nhiên hỏi.

Đồ Cát hơi dừng lại và giải thích: “Bút Mặc Môn là một thế lực đen tối ở Pakistan. Có ba thế lực đen tối ở Pakistan. Mặc

dù có ba thế lực, bởi vì Pakistan lớn hơn đất nước da nâu của chúng tôi, bất kỳ trong số chúng tốt hơn Liên đoàn Nghĩa Khí Minh. Hãy mạnh mẽ lên.” “

Nghe vậy, Trình Uyên gật đầu, đối với Đồ Cát nói: “Cô nói tiếp đi.”

Đồ Cát tiếp tục giảng: “Trụ sở của Liên minh Đại công tước Nghĩa Khí Minh là ở Khôn Thành. Trong tổng hành dinh của Liên đoàn Nghĩa Khí Minh có rất nhiều cao thủ. Có ít nhất năm cao thủ cấp một. Nghe nói cũng có một cao thủ cấp một, bậc thầy trung cấp, tiếp theo là bậc thầy cấp hai với Có vô số bậc thầy cấp ba. “

“Cho nên, nếu muốn đánh cấp phi cơ riêng của Đại công tước, vẫn có chút khó khăn.”

Trình Uyên hít một hơi thật sâu và nhẹ nhàng nói: “Có khó khăn mới có thử thách.”

Đồ Cát sững sờ, sau đó mới nhớ tới trên tàu, Trình Uyên từng một đòn giết chết thị vệ cấp cao, đồng thời cũng giết chết A Bất Vực, là sư phụ, đương nhiên cũng có, ta nghe nói ba vị thiếu gia cũng chết. dưới bàn tay của Trình Uyên.

Điều này bất giác khiến anh có chút hoảng hốt và bối rối: “Anh Trình, anh ... sức lực của anh sao?”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Chính tôi cũng không biết, chắc là ở đâu đó giữa sơ cấp trung cấp và cao cấp.”

“Không có gì lạ!” Đồ Cát nhẹ nhõm, “Thảo nào hẳn có thể dễ dàng giết chết Sư phụ A Bất Vực.”

Vẻ mặt Trình Uyên ngưng tụ, nói với Đồ Cát: “Không, tôi không giết A Bất Vực, đây là một âm mưu.”

“Cái gì?” Đồ Cát ngạc nhiên hỏi.

Trình Uyên cố gắng muốn giải thích với anh ta, nhưng đột nhiên cảm thấy dường như không có ý nghĩa gì để giải thích với anh ta, vì vậy anh ta cười nhẹ, ném tàn thuốc xuống đất dập tắt, nói: “Quên đi, không giải thích.”

Đồ Cát tỏ vẻ bối rối.

Trình Uyên nói, “Bạn đã qua đêm ở nơi hoang dã?”

Đồ Cát lắc đầu.

“Vậy thì hãy thử tối nay xem. Không có đủ giường trong phòng trong nhà của Hách Bất Tử. Tối nay chúng ta hãy ngủ trong rừng nhé?”

“Điều này nghe có vẻ hơi khó xử.” Mặt Đồ Cát đỏ bừng.

Trình Uyên cho rằng anh vô tình và mặc kệ anh.

Tuy nhiên, anh không ngờ rằng quyết định này lại khiến anh phải hối hận.

Cả hai cùng tìm kiếm một thân cây dày và nhảy lên đó để nghỉ ngơi.

Trình Uyên nhắm mắt chìm vào giấc ngủ không biết sau bao lâu.

Anh ấy thậm chí đã có một giấc mơ.

Nhưng khi tôi chìm vào giấc ngủ, tôi cảm thấy nhiệt độ xung quanh đang từ từ tăng lên.

Bằng những giác quan nhạy bén, anh chợt tỉnh giấc.

Xa xa, ngọn lửa cao vút!

Trình Uyên đột ngột ngồi dậy và nhảy khỏi thùng xe một lần nữa.

Đồ Cát cũng bị đánh thức và cùng nhau nhảy xuống.

Hai người nhìn thôn xóm trước mặt hùng hực biển lửa, trong lòng lập tức không có một mối!

Chương 1270

Khôn Thành.

Ở trung tâm, có một tòa nhà giống như lâu đài với diện tích vô cùng lớn. Các cổng của nó đều cao năm mét, trên cổng có một vài ký tự lớn “Nghĩa Khí Minh “.

Đây là trụ sở của Nghĩa Khí Minh Tổng bộ.

Tòa nhà tuy không cao nhưng cũng đủ uy nghiêm và rộng lớn, khí thế không hề yếu hơn tòa nhà hai mươi tầng.

Ngay cả khi so sánh với tòa nhà chính thức, nó vẫn còn tệ hơn.

Vào lúc này, trong một căn phòng giống như cung điện ở đại bản doanh của Nghĩa Khí Minh Tổng bộ.

Trước đó, cô gái xinh đẹp trong sòng bạc đang đứng kính cẩn sau một người đàn ông béo lùn. Thận trọng nói: “Đại công tước, cái này có phải là có chút cầu thả?”

Rõ ràng, người đàn ông béo lùn chính là cái gọi là Đại công tước.

Đại công tước rất thấp, ước tính chỉ cao 1,5 mét, nhưng độ béo của anh ta thật bất ngờ và không thể diễn tả bằng một quả bóng.

Nói cách khác, chiều ngang dài hơn chiều dọc.

Đại công tước ngồi trên chiếc ghế sofa rộng rãi với điều xì gà nghi ngút khói trên tay, nhắm mắt thả hồn theo điệu nhạc êm dịu trong phòng, chậm rãi lắc đầu.

Sau khi nghe người đẹp nói gì, anh ta chậm rãi nói: “Em sợ gì?”

Nghe thấy những lời của Đại Công tước, đôi mắt của cô gái xinh đẹp lộ ra vẻ kính sợ, và cô ấy không thể không cúi xuống một lần nữa.

Ngay cả khi cô ấy đứng đằng sau đại công tước, đại công tước sẽ không nhìn thấy sự tôn trọng của cô ấy.

Có thể thấy, loại kính hãi này đã được hình thành một cách tự chủ từ rất lâu.

“Nếu anh ta thực sự là người đó...”

Vẻ mặt đại công tước vẫn bình tĩnh như hồ, lãnh đạm nói: “Còn có thể là người như vậy?”

“Có bao nhiêu loài bò sát của lục địa phía bắc có thể cạnh tranh với các nước phía nam của chúng tôi? Có bao nhiêu loài chỉ có thể cạnh tranh với liên minh chính nghĩa của đất nước da nâu của chúng tôi?”

“Theo số liệu, anh ta chỉ là một cao thủ có thể vào số đầu tiên.”

“Mặc dù được đứng vào hàng ngũ cao thủ với tư cách là một loài bò sát của lục địa phương bắc là một điều tuyệt vời, nhưng ở các quốc gia phía nam chúng ta cũng không phải là chuyện hiếm, đúng không?”

“Nhưng ...” người đẹp nói, trong lòng vẫn có chút lo lắng:
“Hắn rốt cuộc giết thiếu gia cùng đệ tam thiếu gia của Võ minh.”

Đại công tước chế nhạo nói: “Đó là bọn họ bất cần. Theo ta biết, lão sư trước tiên bị y giết chết. Có thể thấy thực lực không đủ để giết lão sư.”

“, bạn biết rằng Liên minh Nghĩa Khí Minh của chúng tôi là ở vương quốc da nâu, và không có thể lực đen tối thứ hai trong vương quốc da nâu. Tại sao?”

“Không phải vì đất nước nâu đủ nhỏ, mà bởi vì đại công tước của tôi luôn trả tiền cho nó, và không có chỗ cho cát trong mắt ông ấy.”

“Ở đất nước da nâu, tôi không cho phép ai chia thịt với tôi, và không ai dám chia thịt trong bát của tôi, kể cả đó là chính thức.”

Nữ tử xinh đẹp vội vàng cúi đầu, lại cung kính nói: “Đúng vậy! Không ai có thể đánh bại năng lực của Đại công tước.”

Đại công tước từ từ mở mắt, ngoẹo cổ vô hình, liếc nhìn người đàn bà xinh đẹp, rồi khước miệng nở một nụ cười ranh mãnh.

“Gần đây, tôi hơi tức giận!” Anh nói.

Người xinh đẹp bất giác run lên, hai tay chậm rãi siết chặt, hàm răng gõ lên đôi môi đỏ son, lại cung kính cúi đầu: “Thiện Kì hiểu được, Thiện Kì sẽ giúp Đại công tước thoát khỏi gia hỏa.”

Nói xong, hắn chậm rãi đi tới trước mặt Đại công tước, chậm rãi quỳ xuống giữa hai chân như nhũn ra, sau đó duỗi ra bức tường ngọc giúp hắn cởi thắt lưng cẩn thận.

Ngay lúc đó, Đại công tước thoải mái ngẩng đầu lên.

Bản nhạc êm dịu khiến anh như lạc vào chốn thần tiên, hít một hơi dài nói: “Trên đời không có người phụ nữ, Shan Qi, anh biết em.”

Chương 1271

“Thiện Kì, bạn biết đấy, tôi có Bát thiên vương với chủ nhân. Tôi sợ gì? Tôi sợ anh ta là loài bò sát từ lục địa phía Bắc? Đồi với anh ta như vậy là chưa đủ. Nếu anh ta thực sự là người đó, anh ta sẽ hãy để tôi. rất hạnh phúc. ”

“Bởi vì tôi có thể bắt được anh ta và công hiến nó cho Tồi cao của Liên minh Võ thuật. Bằng cách này, tôi thiếu có thể nói tốt với tôi.”

“Ừm ... Thiện Kì, bạn vẫn rất đáng yêu!”

“Hehe, nếu không có vấn đề gì thì bây giờ ... ngôi làng đó không còn nữa.”

...

...

Ngôi làng ẩn tượng không còn tồn tại nữa, ngọn lửa dữ dội như vô biên, làm nhiệt độ xung quanh tăng lên rất nhiều, thậm chí có thể cách xa, và Đồ Cát bị bỏng nhẹ.

Họ lao vào làng với tốc độ nhanh nhất, nhưng mọi thứ đã quá muộn.

Có xác chết ở khắp mọi nơi.

Có nhà cháy khắp nơi.

Mùi hăng hắc, quện với khói ngọt ngọt càng tạo thêm cảm giác huyền bí khác cho ngôi làng được thấp sáng bởi ngọn lửa.

Rõ ràng là đã có đánh nhau ở đây, và nhiều người đã bị hack đến chết.

Trình Uyên mắt đỏ hoe, vội vã chạy vào nhà Hách Bất Tử.

Hách Bất Tử đã chết, và đầu của anh ấy đã bị chặt.

Hách Thái Lệ cũng bị mấy người mặc đồ đen dè xuống đất, có người còn đang xé quần áo của cô, cô đang khóc dữ dội, vừa khóc vừa cố gắng chống cự.

Nhưng mà những người áo đen kia đều là cao thủ cấp 3. Sau khi nắm chặt tay chân của nàng, nàng hoàn toàn không thể động đậy.

Họ cười dâm dăng.

Không cần suy nghĩ, Trình Uyên bước tới, nắm lấy đầu một người, dùng sức.

“Rắc rắc!”

Nếu nghiêng đầu, anh ta sẽ chết.

Ba người còn lại phản ứng và dùng dao chém Trình Uyên.

Nhưng cảnh giới chênh lệch hơn một cấp.

Cảnh tượng thảm thương trước mắt khiến Trình Uyên mất hết lý trí suy nghĩ, mắt đỏ hoe, giáng một cú đấm vào đầu gã đàn ông.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Người đàn ông đứng đó, mắt tròn xoe, nhìn vào ngực mình với vẻ không tin.

Một cái lỗ trong suốt khung khiếp xuất hiện trong lồng ngực anh, và trái tim quý giá nhất bên trong đã biến mất.

“Mẫu!” Rơi xuống đất và chết.

Hai người còn lại vừa sợ hãi vừa ngẩn ngơ, quay đầu lại muốn bỏ chạy.

Nhưng làm sao có thể trốn được trước mặt Trình Uyên?

“đã chết!”

Trình Uyên gầm lên, tốc độ cực nhanh rút ra dư ảnh, trong nháy mắt đuổi kịp một người, dùng cùi chỏ đánh người đó lên cao.

Trước khi người đàn ông tiếp đất, Trình Uyên đã nắm lấy con dao trong tay anh ta, chém nó ra và trực tiếp cắt đầu người kia.

Ngọn lửa phía sau anh ta được gió bốc lên, bốc lên vài mét kèm theo vù vù.

“Papa!” Hai âm thanh giòn giã vang lên, hai cái xác tươi rói đáp xuống mặt đất, phía sau Trình Uyên.

Vì Trình Uyên quay lưng về phía ngọn lửa nên dù là Đồ Cát hay Hách Thái Lệ cũng chỉ có thể nhìn thấy Trình Uyên, không thể nhìn rõ mặt.

Thậm chí nhiều hơn không thể nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt của mình.

Vì vậy, lúc này Trình Uyên không còn cảm giác là người nữa mà giống như một cỗ máy giết người từ từ chui ra từ biển lửa, một con quỷ đáng sợ tái sinh từ đồng tro tàn.

Hách Thái Lệ choáng váng, cô quên quần bộ quần áo rách bươm quanh người và ngẩn ngơ.

Nhưng Đồ Cát không sợ hãi trước ngọn lửa hay vụ thảm sát này, mà đang bị sốc bởi Trình Uyên vào lúc này.

“Vẫn có sự sống ở đây!”

Chương 1272

Một vài người đàn ông mặc đồ đen chạy đến và thấy Trình Uyên, người như đang bước ra khỏi đám cháy, một người trong số họ hét lên.

Kết quả là có hơn một chục người đàn ông mặc đồ đen đến đây.

“Giết hẳn, giết hết những người ở đây!”

Có người hét lên.

Khi bọn họ vội vàng chạy tới, giống như đi ngang qua đây, không chút để ý trên mặt đất thi thể.

Do đó, sau khi nhận được lệnh, khoảng hơn chục người đàn ông mặc đồ đen lao về phía Trình Uyên tràn trề với dao rựa.

Lúc này, Trình Uyên mắt đen hơn, như không còn tròng trắng, tóc càng sáng hơn, giống như có nhiều dầu.

Cảm xúc của anh đã lên đến cao trào.

Anh ta không có nhiều tình cảm với Hách Bất Tử, nhưng anh ta là người cũ đã dang tay ra kéo họ khi Trình Uyên và những người khác gặp nguy hiểm.

Tôi vừa ăn thịt anh ấy tối qua.

Hôm qua, ông già đã bị đánh vì họ.

Mặc dù những thứ này được bù đắp bằng lá ngọc cảnh vàng nhưng cuối cùng ông lão không được hưởng của cải này.

Trình Uyên cảm thấy rằng một ông già đã giúp mình nói chuyện với anh ta ngày hôm qua, nhưng bây giờ anh ta đang ở một nơi khác.

Không phải chỉ có chuyện người dân cả làng đều không còn nữa.

Nhưng họ vô tội!

Trình Uyên biết rằng những người này đến vì chính mình, bởi vì những điều mà Đồ Cát nói với hắn tối hôm qua khiến hắn kết luận rằng đại công tước là người tự lực cánh sinh, và thuộc hạ của hắn nhất định phải như vậy, bọn họ sẽ không bị cảm như vậy.

và vì thế.

Nó thiêu rụi toàn bộ ngôi làng và giết chết tất cả mọi người, kể cả người già và trẻ em ...

Đúng vậy, khi mới vào thôn, hắn đã nghe thấy tiếng trẻ con khóc, tiếng khóc liền dừng lại đột ngột.

Trình Uyên tức giận nổi lên, anh cũng tức, dù đã lâu rồi anh không giận như vậy.

Nhắc chân, đi về phía đám người áo đen.

đột ngột.....

“giết chết!”

Ngay khi những người mặc đồ đen đến gần hắn, huyết mạch trên trán hắn bùng phát, gầm lên một tiếng, thân ảnh đột nhiên biến mất.

Mọi người đều sửng sờ.

Ngay sau ...

Dường như có vô số dư ảnh trong đám đông, và máu bay khắp nơi họ đi qua.

Góc cây và gãy tay nằm ngổn ngang trên mặt đất.

“gì!”

“gì!”

“Chạy đi, nhanh lên ... a!”

“Đây là quý, là quý...”

Trình Uyên không còn sức ở lại, hắn đã thể hiện toàn bộ sức mạnh của mình, đối mặt với những đối thủ này chỉ có ba cấp cao cấp ở cảnh giới cao nhất, hắn đả cả mắt.

Con dao trên tay anh như tia chớp xuyên màn đêm.

Trước khi đối phương có thể nhìn thấy người kia đang ở đâu, cánh tay của anh ta rơi xuống hoặc đầu của anh ta biến mất.

Hoàn toàn nghiền nát, giết mổ một mặt.

Những người mặc đồ đen thậm chí không có cơ hội chạy thoát.

Trong vòng một phút, hơn chục sư phụ đều chết thảm tại chỗ.

Khi con dao dừng lại và đứng yên, giọt máu trên con dao từ từ rơi xuống. Tuy nhiên, sát khí vô tận lóe lên trong mắt Trình Uyên.

Hách Thái Lệ nhìn tất cả những thứ này, não cô như ngừng quay.

Chương 1273

Mới hôm qua, cô vẫn luôn coi người đàn ông đến từ lục địa phía Bắc này như một con gà yếu ớt. Bởi vì trong cảnh giới của cô ấy, Trình Uyên không thể nhìn thấy bất kỳ biểu hiện nào của giá trị lực lượng.

Cùng với quan điểm thông thường của người dân phía bắc đại lục, vì vậy ...

Nhưng bây giờ cô đã hiểu, cuối cùng cô cũng tỉnh dậy, sợ dĩ cô không nhìn thấy giá trị lực lượng nào ở Trình Uyên là bởi vì cảnh giới của anh ta cao hơn cô quá nhiều.

Lớn lên, cô chưa từng thấy một người nào mạnh mẽ như vậy, cũng chưa từng thấy một kẻ sát nhân như vậy.

Giết một cao thủ cấp ba cũng giống như cắt dưa và rau.

Cô ấy đã bị sốc.

Đồ Cát đứng tại chỗ, nhìn Trình Uyên đang như một con quỷ chém giết, sau lưng không khỏi đổ mồ hôi, thân thể không khỏi run lên.

Một cấp bậc cao thủ quả thực không thể so sánh được ở lục địa phương bắc, nhưng các quốc gia phía nam cũng không có quá nhiều, bất cứ cấp bậc cao thủ nào cũng là tồn tại quý giá đối với bất kỳ thế lực nào.

Nhưng hiện tại sức mạnh hiển hiện của Trình Uyên, theo ý kiến của anh ta, ngay cả một cao thủ trung cấp bình thường cũng không nhất thiết là đối thủ của anh ta.

Vào lúc này, anh sẽ không còn nghi ngờ rằng Trình Uyên có khả năng giết vợ mình.

“cha!”

Một tiếng than khóc thê lương vang lên khắp bầu trời đêm.

Sau khi tỉnh dậy, Hách Thái Lệ cuối cùng cũng nhận ra rằng cha cô, Hách Bất Tử đã ở một nơi khác vào lúc này, cô ném mình lên cái xác không đầu và khóc lớn.

Nhìn thấy tất cả những điều này, màu đen trong mắt Trình Uyên dần biến mất.

Nhưng điều này không có nghĩa là sát khí trong lòng hắn sẽ giảm đi một nửa.

Lửa cháy cho đến rạng sáng, một ngôi làng tốt đã hoàn toàn bị cháy thành tro, nhiều người chết, nhưng không có nhiều xác chết, bởi vì hầu hết những người này đã bị chôn vùi trong biển lửa.

Tìm thấy một kho báu phong thủy và chôn cất Hách Bất Tử.

Hách Thái Lệ quỳ xuống trước ngôi mộ mới, nhìn chăm chăm vào bia mộ do chính tay Trình Uyên làm, cô như người mất hồn, mất hồn.

Trình Uyên không biết làm cách nào để an ủi Hách Thái Lệ, nên cô ngồi xôm bên cạnh và canh giữ.

Đồ Cát không biết phải an ủi Trình Uyên như thế nào, đành ngồi xôm bên cạnh chờ đợi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Tôi không biết đã bao lâu rồi ...

“Nửa đêm, ngọn lửa bùng lên.” Thái Lệ đột nhiên ngậy người: “Ba tôi mặc quần áo ra ngoài xem, tôi nghe thấy tiếng la hét của ông ấy từ bên ngoài nhà”.

“Tôi vô cùng sợ hãi. Tôi nhìn ra cửa sổ và thấy rất nhiều người mặc đồ đen đang giết và phóng hỏa”.

“Nhà tôi đã được lệnh của họ. Tôi vội vã chạy ra ngoài để gặp bố tôi, nhưng họ đã bắt được.”

“Họ cũng bắt bạn của bạn.”

Trình Uyên khẽ cau mày hỏi: “Em lấy nó ở đâu vậy?”

Hách Thái Lệ vẫn lắc đầu vô cảm, cô nói: “Tôi không biết, tôi không biết!”

Trình Uyên im lặng.

Sau một lúc, Cố Cảo Đình dường như nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên nói: “Ồ, đúng rồi, tôi nghe bọn họ nói bằng hữu của anh nói, đây là người phụ nữ mà Hoắc Lão Đà nhắc tới, cầm lấy đưa cho Dạ công tử, rời đi.” phần còn lại cho người khác. “

Nghe vậy, Trình Uyên chậm rãi đứng dậy, sát khí trong lòng lại bùng lên.

Chắc chắn, đó là Đại công tước.

Đồ Cát thấy vậy, sắc mặt liền biến đổi rõ rệt, lập tức đi theo Trình Uyên đứng lên thuyết phục: “Ông Cheng, đừng hấp tấp. Chúng ta nên cân nhắc lâu dài về chuyện này. Đại công tước không phải là người bình thường đâu.” ... “

Trước khi anh ta có thể nói gì, Trình Uyên đã cúi đầu thật sâu trước mộ của Hách Thái Lệ và Hách Bất Tử, và nói với một giọng trầm: “Tôi xin lỗi!”

Chương 1274

Hách Thái Lệ từ từ ngẩng đầu lên nhìn Trình Uyên.

Trong mắt cô hiện lên một tia hận ý, cô hỏi: “Anh là ai?”

“Chú Hách Bất Tử mặc dù tôi không giết ông ấy, nhưng ông ấy vì tôi mà chết. Ông có tư cách oán hận tôi, người trong thôn này có tư cách để cho tôi khai tài.”

“nhưng không phải bây giờ.”

“Vì nợ máu phải trả bằng máu”.

“Tôi sẽ trả thù cho những người đã chết trong ngôi làng này cho Sư phụ Hách Bất Tử!”

“Sau khi trả thù, Cheng sẽ để cô Thái Lệ giải quyết.”

Quay người bước đi, nhàn nhạt nói: “Còn tôi ... tôi tên là Trình Uyên!”

“Trình Uyên...”

Hách Thái Lệ nói tên Trình Uyên một cách vô cảm.

Và Đồ Cát đã nhắc nhở cô ấy rằng: “Nhân vật đáng chú ý nhất trong thế hệ trẻ ở Lục địa phương Bắc.”

Hách Thái Lệ lắc đầu nguầy nguậy.

Cô chưa bao giờ bước ra khỏi làng, cũng chưa thấy thông báo truy nã Trình Uyên, cũng như chưa nghe nói về bất kỳ người vĩ đại nào ở lục địa phía bắc.

Thấy vậy, Đồ Cát khẽ lắc đầu, sau đó vội vàng đuổi theo Trình Uyên.

“Em thực sự định làm điều này sao?” Anh lo lắng hỏi Trình Uyên.

Nếu Trình Uyên thật sự xé nát mặt mũi với Đại công tước và ngang nhiên tìm cách trả thù, e rằng sự việc sẽ thành chuyện lớn, đến lúc đó không chỉ có đất nước da nâu mà Liên minh võ sĩ chắc chắn sẽ trực tiếp can thiệp.

Tất nhiên, điều khiến Đồ Cát lo lắng nhất là vào thời điểm đó, những chi tiết của anh ấy đã được nhìn thấu một cách tự nhiên.

Vẻ mặt của Trình Uyên vô cùng nghiêm nghị, anh lạnh lùng nói: “Cho tôi một lý do để không làm việc này.”

Tiếng Đồ Cát dừng lại.

Anh biết dù có cầu xin Trình Uyên vì sự an toàn của gia đình Đồ Cát, yêu cầu Trình Uyên suy nghĩ kỹ về lý do này, Trình Uyên sẽ không quan tâm.

Rốt cuộc, đó là cuộc sống của một ngôi làng.

Mọi người trong ngôi làng đó đã chết vì sự xuất hiện của Trình Uyên.

Không nói đến Trình Uyên, nếu chuyện này cứ để mặc cho anh ta, lòng anh ta sẽ vô cùng áy náy.

“Nhưng ...” Đồ Cát ngập ngừng nói, “Đất nước màu nâu không lớn.”

Bước chân của Trình Uyên hơi khựng lại, sau đó quay đầu liếc nhìn Đồ Cát.

“Bạn muốn nói rằng đất nước màu nâu không lớn. Nếu Liên đoàn Nghĩa Khí Minh của Đại Công tước bị tấn công, Liên đoàn Chiến binh sẽ phản ứng ngay lập tức, phải không? Họ sẽ có thể đến đây sớm trên máy bay của họ, và sau đó không ai trong chúng ta sẽ có thể trốn thoát.” Anh hỏi Đồ Cát.

Đồ Cát im lặng gật đầu.

Khóe miệng Trình Uyên hơi nhếch lên, nhưng khịt mũi lại bật ra một tia giễu cợt: “Hi hi!”

Mặc dù đang cười, có thể nghe thấy bên tai Đồ Cát nhưng trong lòng không khỏi thất lại, tóc tai dựng đứng cả lên.

“Tôi cần cậu giúp!” Trình Uyên nói với Đồ Cát.

Sắc mặt Đồ Cát thay đổi rõ rệt, anh chua xót cầu xin: “Anh Trình, xin hãy để cho tôi một con đường sống sót!”

Trình Uyên nhẹ nhàng nói: “Đừng lo lắng, cậu sẽ không sao đâu.”

...

...

Đi bộ gần hai tiếng đồng hồ, họ đến một con đường khá bằng phẳng, đợi thêm nửa tiếng nữa, cuối cùng cũng lái được một chiếc xe buýt đường ngắn.

Xe buýt chạy từ Khôn Thành đến Diêm Thành gần đó, Trình Uyên và Đồ Cát lên xe buýt đường ngắn này.

Đồ Cát không biết tại sao Trình Uyên phải lên xe buýt đến Diêm Thành, nhưng muốn nhắc nhở Trình Uyên rằng anh đã đi sai đường.

Chương 1275

Nhưng cuối cùng hắn lại không nói ra, bởi vì hắn đột nhiên nghĩ nếu Thừa Hành đi Diêm Thành, hắn sẽ đi sai đường, ít nhất sau này có thể cùng Đại công tước xảy ra xung đột, bằng cách này, hắn có thể còn nghĩ về nó. Các cách để ngăn chặn anh ta.

Anh ước Trình Uyên sẽ ngồi lộn ngược.

Xe lắc lư lắc lư cuối cùng cũng đến Diêm Thành.

Diêm Thành nhỏ hơn Khôn Thành, và thuộc về một thành phố cấp hai ở đất nước da nâu, nhưng so với Trung Quốc, nó chỉ có thể được coi là một thành phố cấp quận.

Khi bước xuống xe, Đồ Cát có chút áy náy, sợ Trình Uyên sẽ trách mình không nhắc nhở mình đã lấy nhầm xe.

Tuy nhiên, Trình Uyên dường như không nhận thấy điều đó.

Ga xe lửa Diêm Thành rất đồ nát, giống như một thị trấn nhỏ ở Trung Quốc vào cuối những năm 1990. Tìm hiểu tất cả các loại quầy hàng bán đồ ăn nhẹ.

Ngay cả khi họ bước xuống xe, có một người phụ nữ đội băng đô hoa mang theo một giỏ và hỏi họ có muốn trà trứng không.

Lúc này Trình Uyên mới lấy điện thoại ra, nhìn lướt qua tấm bản đồ phía trên.

Nhìn thấy Trình Uyên đang nhìn bản đồ bằng điện thoại di động, tim Đồ Cát đập loạn lên, thầm nghĩ: “Ồ, rốt cuộc mình cũng tìm được rồi.”

kết quả.

Sau khi đọc bản đồ, Trình Uyên ngẩng đầu lên và vặn cổ, như thể mình đang duỗi ra. Sau đó, anh ta quay đầu lại hỏi Tư Đồ: “Tên thế lực hắc ám ở Diêm Thành là gì?”

Đồ Cát hơi nhướn mày, kinh ngạc hỏi: “Người ... người biết đây là Diêm Việt sao?”

Trình Uyên cau mày và nhìn anh thật sâu.

Đồ Cát giật mình rụt cổ lại, vội vàng đáp: “Có một thế lực hắc ám ở Diêm Vương gọi là Thiên Vương phái.”

Trình Uyên khẽ gật đầu, sau đó nói với Đồ Cát: “Giúp tôi lấy thuốc nổ.”

“Hả?” Đồ Cát ngẩn ra.

...

Sau đó, Trình Uyên yêu cầu Đồ Cát đưa mình đi tìm một khách sạn ở Diêm Thành.

Sau đó, Đồ Cát đi chuẩn bị thuốc nổ theo hướng dẫn của Trình Uyên.

Trình Uyên nhận thấy rằng Diêm Thành, giống như Khôn Thành, đã dán thông báo bắt giữ ở khắp mọi nơi.

Anh đã nghĩ đến điều này từ trước, nên khi lên xe, Trình Uyên còn đeo kính râm, khẩu trang và đội mũ, quần chặt người để không bị người khác chú ý.

Nói cách khác, đây là lợi ích của nền kinh tế lạc hậu của đất nước da nâu. Không cần đăng ký tên thật để ra vào bến xe buýt đường ngầm. Chỉ cần giấy tờ tùy thân của một người để ở trong khách sạn và không có camera giám sát trên các tuyến phố dọc đường.

Sau khi Đồ Cát đi tìm thuốc nổ theo lệnh của Trình Uyên, Trình Uyên lại mặc quần áo và rời khách sạn.

Sau khi đi ra ngoài, anh vươn tay chặn một chiếc taxi ở Diêm Thành.

Lên xe xong, tài xế hỏi hắn: “Đi đâu?”

Trình Uyên liếc nhìn người lái xe, anh ta là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi với bộ ria mép ở môi trên và một “nốt ruồi sắc đẹp” ở khóe mắt.

Cho dù là cuối thu, người lái xe chỉ mặc một chiếc áo vest cộc tay, cánh tay lộ ra có cơ bắp phồng lên, thoạt nhìn là một huấn

luyện viên.

Trình Uyên nhìn qua liền biết đây là cao thủ cấp ba cấp thấp.

Kỳ thực hắn vẫn cảm thấy có chút xúc động, nếu là ở Trung Quốc tìm công ty lương rất tốt, ví dụ như lúc Bạch Tiễn lần đầu tiên nói chuyện với hắn, hắn chỉ là cấp ba cấp thấp. cầu thủ., Anh ấy gần như bất khả chiến bại ở Thành phố Tân Dương.

“Anh đã nghe nói về Thiên Vương phái chưa?” Trình Uyên hỏi tài xế một điều thuốc.

“Ừ, thuốc lá ngoại.” Sau khi tài xế lấy thuốc lá, trên mặt lộ ra một chút vui mừng, sau đó cười toe toét nói: “Các huynh đệ đến từ lục địa phương bắc?”

“Ừ!” Trình Uyên không phủ nhận.

Mặc dù hầu hết các quốc gia nhỏ này đều sử dụng tiếng Quan Thoại, nhưng vẫn có thể phân biệt được họ bằng cách nhấn giọng, và Trình Uyên không cần phải nói dối.

Chương 1276

“Này ở Diêm Vương không biết Thiên Vương phái.” Tài xế vỗ ngực khoe khoang: “Trong đó có rất nhiều người lớn, còn có Tông chủ Thiên Vương phái là cao thủ.”

Nghe vậy, Trình Uyên gật đầu, tiếp tục hỏi: “Vậy thì các cao thủ của Thiên Vương phái thích đi giải trí ở đâu?”

Người lái xe cười toe toét và tự hào nói: “Hộp đêm Kim hào, tôi không nói cho anh biết. Tôi thường kéo trực tiếp ở hộp đêm Kim hào, và tôi cũng đã vẽ nhiều nhân vật lớn trong môn phái của Thiên Vương.”

“Theo cách đó, đến hộp đêm Kim hào!” Trình Uyên gật đầu và nói với người lái xe với một nụ cười nhẹ.

“Tốt!” Người lái xe lên số và rời đi.

Đi được một đoạn, anh trò chuyện với Trình Uyên: “Su huynh, lúc đi Kim hào có muốn kết bạn với các nhân vật vĩ đại của Thiên Vương phái không?”

“Không!” Trình Uyên cười và lắc đầu.

“Vậy thì anh...?” Người lái xe ngạc nhiên.

Kết quả là một tia sát khí lóe lên trong mắt Trình Uyên, nhưng nụ cười nhàn nhạt vẫn treo trên khóe miệng: “Tên không tốt, tôi đi đập nát nó!”

“Haha, người anh em, đừng giấu giếm chuyện này với anh, anh là người duy nhất tôi từng thấy người khoe khoang như sự thật. Nhìn biểu cảm nho nhỏ này, hehe, tuyệt đối. Rõ ràng người lái xe không tin rằng Trình Uyên dám đập phá hộp đêm Kim hào.

Trình Uyên cười nhẹ hỏi: “Cậu không tin?”

Tài xế vẫn cười nói: “Tin thì tin được, nhưng trong hộp đêm Kim hào còn có một cao thủ cấp hai, ta tin người là ma!”

Người lái xe vẫn nói đùa.

Trình Uyên lắc đầu thờ dài, “Này, tôi vẫn không tin.”

Xe taxi dừng ở cổng hộp đêm Kim hào, sau khi Trình Uyên xuống xe, tài xế thò đầu ra khỏi cửa kính xe, thân thiện nhắc nhở: “Này anh, ban ngày hộp đêm không đi làm. Nếu anh.” muốn tiêu thì phải đợi đêm đến, à vâng, Nếu không được phép vào, hãy nhắc tên tôi với Anh Hồ ”.

Trình Uyên không quan tâm, không quay đầu lại, cũng không dừng bước chân, đưa tay về phía tài xế phía sau lắc lắc: “Cảm ơn!”

Anh tài xế rút lui lắc đầu thờ dài: “Ôi, con người thời nay bốc đồng quá, khoe khoang hết lượt, khoe khoang lượt nào cũng

khoe khoang. Tất cả đều thuộc về gia đình anh. Em sắp hết rồi. gặp người khác và không bị đánh? ”

Nói xong định lái xe đi, lại thản nhiên liếc nhìn Trình Uyên.

“Hả?” Tài xế không khỏi sửng sốt, sau đó tò mò quay đầu nhìn, kỳ quái nói: “Thật kỳ quái, hẳn nói ban ngày hộp đêm đều đóng cửa, vậy sao lại vào trong?”

...

Trình Uyên bước đến cửa hộp đêm và vò đầu bứt tai.

Muôn đập hộp đêm, dùng nắm đấm của mình có phải là độc đoán một chút không? Ta không có chút nào cảm giác lễ nghi.

Anh nhìn kỹ lại, cuối cùng nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc xe tải đậu, trên xe xe tải có rất nhiều bàn là hình tam giác dài hơn một mét.

Trình Uyên đi tới xe, ngẫu nhiên rút ra một cái, xoay người đi về phía hộp đêm.

Tài xế xe tải đang gác chân lên vô lăng thì bất ngờ thấy có người rút cây sắt tam giác từ trong xe ra, anh ta hoảng quá đẩy cửa nhảy ra khỏi xe, chỉ tay về phía Trình Uyên chửi bới.

“Này, tên khốn, ăn cắp đồ giữa thanh thiên bạch nhật? Và mẹ cô ấy sẽ không nhìn ra đây là ai, đồ khốn kiếp muốn chết!”

Không chỉ mắng mà còn xắn tay áo đuổi Trình Uyên.

Lúc này, Trình Uyên vừa bước đến cổng hộp đêm, sau đó, vòng tròn sắt tam giác đập mạnh xuống cửa kính hộp đêm một tiếng “rầm”.

“Chà!”

Tấm kính vỡ rơi xuống đất.

“Này ...” đuổi theo từ phía sau, chỉ vào người tài xế xe tải mà Trình Uyên mắng, quay một trăm tám mươi độ tại chỗ, chỉ vào xe tải của mình mà đi về phía sau, mồ hôi lạnh toát ra trên trán.

“Fuck!” Người tài xế taxi cũng đột ngột đứng thẳng dậy: “Anh đến đây để đập hộp đêm Kim hào thật hả?”

Chương 1277

Không mất nhiều thời gian để Trình Uyên xoay hai cánh cửa kính của hộp đêm Kim hào, cộng với những hộp đèn và biển hiệu bên ngoài Kim hào, tất cả trở thành một mớ hỗn độn.

Phong trào này đã thu hút nhiều người xem ngay lập tức.

Các vệ sĩ của hộp đêm Kim hào cũng lao ra bao vây Trình Uyên.

Người đứng đầu là một người đàn ông trung niên mặc vest, chỉ vào Trình Uyên và giận dữ hét lên: “Dừng lại!”

Trình Uyên tạm ngừng đập phá hộp đêm.

Người đàn ông trung niên tức giận nói: “Người biết nơi này là ai? Có biết là ai bao che nơi này không? Tại sao lại đập phá hộp đêm của chúng ta?”

Trình Uyên hỏi: “Không phải là do Thiên Vương phải bao phủ sao?”

Người đàn ông trung niên giễu cợt: “Biết thì tốt, hôm nay cô trả cho hộp đêm của chúng tôi 5 triệu, sau đó quỳ xuống xin lỗi...”

Anh chưa kịp nói xong thì Trình Uyên đã cầm cây sắt tam giác lên “rầm” một cái rồi lại bắt đầu đập.

Người đàn ông trung niên và các nhân viên bảo vệ tỏ ra bối rối.

Không chỉ họ mà ngay cả tài xế taxi phía xa cũng choáng váng “điều thuốc ngoại” mà Trình Uyên đưa cho anh gần như đã cháy hết điều mà vẫn chưa tìm thấy.

Người tài xế điều khiển xe tải từ xa chui vào giỏ xe nằm gục đầu dưới kính, chỉ chừa hai con mắt nhìn ra ngoài, miệng run lấy bầy lâm bầm: “Chết tiệt, điên rồi!

Trình Uyên không chỉ đập phá bên ngoài, mà còn xông vào hộp đêm sau khi đập phá, nhặt cây sắt tam giác và tiếp tục đập phá.

Người đàn ông trung niên vừa định thần lại, trong lòng đột nhiên nổi giận, chỉ vào Trình Uyên nói với các nhân viên bảo vệ: “Giết hắn, giết hắn!”

Các nhân viên an ninh xông vào hộp đêm Kim hào, họ đều cầm trên tay những thứ như dùi cui và dùi cui điện.

“Tên khốn, cho cậu biết về hộp đêm Kim hào của chúng ta hôm nay ...”

Người đàn ông trung niên akimbo tức giận, chỉ vào hộp đêm, và hét lên một cách tức giận. Chỉ là hắn còn chưa nói hết lời, liền thấy có người bị ném ra ngoài.

“Cha...”

“Âm âm!”

“A ... đau quá!”

“Chết tiệt, đây là cao thủ!”

“Khiếp!”

Đủ thứ tiếng hú thảm thiết và tiếng hét kinh hoàng đan xen, mấy tên bảo vệ vừa xông vào đều bị văng ra khỏi gói thêu, lăn lộn đau đớn trên mặt đất.

Người đàn ông trung niên lại sững sờ.

Tuy nhiên, vào lúc này, trong hộp đêm Kim hào, tiếng đập đồ “rắc rắc” dường như vẫn chưa dừng lại.

Người đàn ông trung niên tỉnh dậy, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra gọi điện.

Đúng lúc này, Trình Uyên từ trong bước ra, liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên, người đàn ông trung niên sợ hãi ném chiếc điện thoại đi và gượng cười cho Trình Uyên một nụ cười ngượng ngùng hơn là xấu hổ.

Trình Uyên thân nhiên ném cây sắt tam giác xuống đất rồi quay người bỏ đi.

Anh bước tới taxi, nhìn thấy người tài xế đang ngăn người, anh không khỏi nở nụ cười: “Này, anh còn chưa rời đi, đứng vậy, đưa tôi ra khỏi đây.”

Người lái xe cảm thấy đầu mình như vỡ tung.

Anh nhanh chóng xuống xe, nói với Trình Uyên: “Đừng nhắc tới quý ông này, chúng tôi còn không biết anh, đừng làm tôi bị thương.”

Trình Uyên có chút không vui, cau mày hỏi: “Đi được không?”

Tài xế rùng mình một cái, lại gật gật đầu: “Đi rồi đi!”

Trong xe taxi, tài xế không dám dừng lại, và đi trước mặt người đàn ông trung niên, các nhân viên bảo vệ bị Trình Uyên đánh, và quần chúng nhân dân.

Tài xế lái xe đỏ mồ hôi lạnh nói: “Ta nói, vị đại ca này, người gặp phải tai nạn lớn, có biết không?”

Trình Uyên ngồi trong xe, nụ cười trên mặt lúc này đã biến mất, thay vào đó là khuôn mặt lạnh lùng, trong mắt hiện lên vẻ sát ý.

Chương 1278

Vâng, trong mắt.

Lúc này, anh ta liền cởi bỏ kính râm, mũ và khẩu trang, thờ ơ nói: “Tôi không quan tâm!”

“Cô không quan tâm, tôi quan tâm!” Người lái xe gằn như khóc, và nói: “Cô chạy, họ không tìm thấy bạn, họ có thể tìm thấy tôi, sau đó tôi sẽ...”

“Cứ nói sự thật đi, đừng lo lắng cho anh, anh sẽ không trách em đâu.” Trình Uyên vẫn lãnh đạm nói.

“Người ta nói như vậy, nhưng ...” Người lái xe liếc nhìn trong gương chiếu hậu, sau đó mở to mắt.

Anh nhớ khuôn mặt này vì nó có thể được nhìn thấy ở khắp mọi nơi trên nhiều cột điện thoại ở Diêm Thành.

Sau khi trở lại khách sạn, Trình Uyên thấy Đồ Cát đã quay lại và mang theo một túi chất nổ.

“Anh Trình, anh định làm gì với chuyện này?” Đồ Cát rất bất an.

Trình Uyên đưa ngón tay nhìn góc túi xách, gật đầu nói: “Ừ, đủ rồi!”

Đồ Cát nhìn Trình Uyên với vẻ lo lắng.

Trình Uyên bình tĩnh nói: “Tôi vừa đập hộp đêm Kim hào.”

“...” Đôi mắt của Đồ Cát đột nhiên mở to, và anh hỏi một cách hoài nghi; “Tại sao?”

Đồ Cát không hiểu tại sao Trình Uyên lại làm chuyện điên rồ như vậy.

Có thể nào là hận thù làm cho não của hắn bị đoản mạch?

khùng?

Trình Uyên không trả lời Đồ Cát, mà ở trước mặt anh, lấy điện thoại di động ra gọi cho Lý Hải Tân.

“Này, Lý Nguy huynh là ta.”

Ngay sau đó, giọng nói lo lắng của Lý Hải Tân phát ra từ điện thoại: “Em bây giờ thế nào rồi? Có cần anh cử người đến đón không?”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Chủ nhân của các quốc gia phía nam có lẽ đã đợi chúng ta rồi. Phái người tới đây cũng tương đương với việc vạch trần mục tiêu của ta. Ta không cần trong lúc này.”

“nhưng.....”

“Anh Lý, nghe tôi nói, bây giờ tôi cần anh tìm cách xâm nhập mạng nước nâu, sau đó tung tin đồn trên mạng nước nâu. Về nội dung tin đồn, tôi sẽ đăng trên điện thoại di động của anh.”

“Tốt!” Câu trả lời của Lý Hải Tân phát ra từ micrô.

Sau khi cúp điện thoại, Trình Uyên gửi tin nhắn đã soạn thảo trên taxi cho Lý Hải Tân.

Anh tin rằng với khả năng của Lý Hải Tân, không khó để khuấy động chuyện này.

Đồ Cát trông rất sốc.

Trông anh ta không giống Trình Uyên bị điên, nhưng tại sao anh ta lại muốn đập phá hộp đêm Kim hào?

Anh thực sự không thể đoán được Trình Uyên muốn làm gì.

...

...

Và tại thời điểm hiện tại trụ sở Liên đoàn Nghĩa Khí Minh của Khôn Thành.

Trong đại sảnh giống như cung điện, Phương Tố Anh rùng mình khi ngồi trên chiếc ghế sofa đặc biệt sang trọng và to

lớn.

Có thể thấy cô ấy không bị ràng buộc bởi những sợi dây thừng.

Nói cách khác, cô ấy thực sự có thể đứng dậy và bỏ chạy.

Nhưng cô không dám.

Vừa rồi, cô bị trói và ném lên thảm trong phòng.

Một người đàn ông bụng âm trà đầy vẻ mặt không hài lòng nói: “Sao cô dám vô lễ với phụ nữ xinh đẹp?”

Một từ!

Vừa dứt lời, một người đàn bà ngồi sau gã béo bước tới chém tên thủ hạ.

Cô nhìn người đàn ông đã cuơ mang cô và rơi xuống một nơi xa lạ trước mặt cô.

Phương Tố Anh vô cùng sợ hãi, cô vừa cởi trói thì tên mập chỉ vào ghế sofa cười bảo cô ngồi xuống, cô không dám nói nửa lời “không”.

Chương 1279

Ngồi trên sô pha, cuộn mình, cúi đầu, rùng mình.

“Thì ra là vợ đại thiếu gia của anh.” Người đàn ông mập mạp cười nói: “Xem ra là đúng. Người đàn ông đó là Trình Uyên đúng không?”

Phương Tố Anh gật đầu trong tiềm thức, sau đó bừng tỉnh và lắc đầu nhanh chóng.

Đại công tước, người quá béo so với diện mạo của anh ta, chỉ mỉm cười với hành vi của anh ta.

Khi anh cười, đôi mắt anh hần lên hai đường mỏng: “Đúng là anh tuấn, muốn dành cả em cho anh. Nhưng sau khi nhìn thấy dáng vẻ của em và biết được họ của em, anh chỉ chắc em thôi.” là vợ của thiếu gia. “

“Cho nên, người không cần lo lắng, tuy rằng lão sư đã không còn, nhưng người với tư cách là phu nhân của nàng, có thể coi là người của Võ gia. Đại công tước của ta vẫn không dám động vào người.”

“Tôi sẽ hoàn thành nó và đưa bạn trở lại Liên minh Võ sĩ.”

“nhưng.....”

“Trước khi này, tôi phải đợi một người.”

“Công hiến bạn và Trình Uyên cho Liên minh Võ sĩ là một điều tốt cho bạn và tôi.”

Khi nghe điều này, Phương Tố Anh trở nên lo lắng.

Vẻ sợ hãi trên mặt vẫn chưa biến mất, lại thêm một chút lo lắng cùng lo lắng: “Không được, làm ơn thả tôi ra!”

Đại công tử khẽ cười thuyết phục: “Phu nhân, nói bậy bạ gì đó, ta hiện tại thỉnh người làm khách, ta cũng không có dây thừng nhốt người, huống chi là vô lễ với người, nói không chừng người sẽ có chút.” không tôn trọng nếu bạn để nó đi. Có thích hợp không? “

“Tôi... tôi có thể đi không?” Phương Tố Anh nghi ngờ hỏi.

Đại công tước đưa tay ra làm động tác vui lòng, mỉm cười: “Bất cứ lúc nào cũng có thể làm được.”

Nghe vậy, Phương Tố Anh vui mừng khôn xiết, nhanh chóng đứng dậy muốn rời đi.

Nhưng vào lúc này, giọng nói của Đại công tước lại từ phía sau truyền đến: “Bước ra khỏi đại bản doanh Liên đoàn Nghĩa Khí Minh, tôi không thể đảm bảo an toàn cho tiểu thư.”

Tại cửa, một số lính canh đã rút mã tấu sắc bén.

Dưới ánh nắng, mũi dao ánh lên những tia ón lạnh.

Phương Tố Anh nhìn thấy, trái tim cô bất giác run lên, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Đúng lúc này, một tên thuộc hạ vội vàng đi tới, đưa điện thoại cho Đại công tước: “Đại công tước, ta sợ rằng có chuyện.”

Đại công tước sững sốt, liếc người này một cái, sau đó nhận điện thoại.

Trong tích tắc, đôi mắt anh ta mở to.

“Điều này.....”

“Chuyện này diễn ra như thế nào?”

Thiện Kỳ phía sau không khỏi nghiêng đầu xem xét, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ khó tin.

“Tại sao, tại sao lại có người chặn một chậu phân vào người mình?” Cô ngạc nhiên hỏi.

Khuôn mặt tươi cười của đại công tước lập tức trở nên âm ỉ, hấn chế nhạo: “Hừ, đám khốn nạn của Thiên Vương phái, đây là tương nhật được món hời.”

Có một mẫu tin trên điện thoại.

“Đêm qua, làng Phù Tích đã bị tấn công bởi những phần tử không rõ danh tính. Người dân trong làng bị thảm sát và ngôi làng bị thiêu rụi thành tro. Một số người suy đoán rằng đó là tác phẩm của Môn phái Diêm Thành!”

Chưởng môn đột nhiên nổi giận đùng đùng: “Bọn khốn kiếp lão tổ của Thiên Vương phái, đây là muốn câu dẫn Trình Uyên cho bọn họ, sau đó bọn họ tóm lấy Trình Uyên, hiến dâng cho Liên minh võ giả. Thật quá xảo quyệt!”

Thiện Kì chớp mắt và kinh ngạc hỏi: “Tôi phải làm gì đây?”

Đại công tước tức giận nói: “Tìm hải quân quét màn hình cho ta đăng bài, hửn nói chuyện này không liên quan đến Thiên Vương phái, là do liên minh trung thành của chúng ta làm.

Chương 1280

“Mẹ kiếp, ta không tin, vịt nấu chín vẫn có thể bị Thiên Vương phái bắt đi.”

“Vâng!” Shan Qi nhanh chóng trả lời.

Nhưng vào lúc này, Hùng ca cung kính đứng trước mặt Đại công tước nói: “Đại công tước, có lẽ ... hơi muộn!”

“Ý của ngươi là?” Đại công tước giật mình.

Người đàn ông cười khò: “Hôm nay hộp đêm Kim hào bị đập phá, trong đám nhân viên bảo vệ của hộp đêm Kim hào, có một cao thủ cấp hai lập tức bị đánh.”

“Sau đó, nghe nói người của Thiên Vương phái đã bắt giữ một tài xế taxi. Tài xế đã kéo người đập phá hộp đêm Kim hào. Anh ta nói rằng người đó chính là người trên tám biển truy nã.”

“Bắn!”

Đại công tước quyết liệt công kích vụ án.

“Thiên Vương phái, tên khốn kiếp, thật là gạt người quá đáng!”

...

...

Đồng thời.

Giữa các quốc gia phía nam có một nơi gọi là Nhạc Quốc, mấy chiếc trực thăng được phái gấp bay thẳng đến Diêm Thành.

Nơi máy bay cất cánh là đại bản doanh của Liên hiệp các chiến sĩ các nước miền Nam.

Và nếu ai có thể nhìn thấy đội hình trên máy bay, họ chắc chắn sẽ phải sửng sốt.

Bởi vì những chiếc máy bay này, tất cả đều là chủ nhân hạng nhất, và có hai chủ nhân hạng nhất trong số đó.

“Chủ nhân, ta luôn cảm thấy có gì đó không ổn!”

Trên trực thăng, một vị tiên sinh trầm giọng nói với đúng sự thần liên minh quân sự.

Hữu Sử khẽ nhíu mày hỏi: “Sao vậy?”

Tổ trưởng suy tư một chút nói: “Nếu thật sự là Trình Uyên, chuyện này có rất nhiều chuyện.”

“Cụ thể.” Hữu Sử nói.

“Bạn của tôi, Hữu Sử, khi bắt đầu Trận chiến ở Đảo Vàng, tôi đã đọc qua dữ liệu cá nhân của quá trình, trong đó có đề cập đến một điểm, anh ta đã giết Phương Thanh Yên. Và Phương Thanh Yên này là con trai của Phương Hoài Sơn, tức là Phương gia đình tứ đại gia tộc ở Bắc Kinh.” Người này nói.

Hữu Sử liếc mắt một cái, nhẹ nói: “Ý của ngài là Trình Uyên và Phương Tố Anh của nhà họ Phương không chắc là tình nhân? Nếu đúng như vậy thì động cơ giết thiếu gia của hắn là sai phải không?”

“Dabang.” Lúc này, sứ giả đứng là rên rỉ thở dài: “Loại chuyện này không phải chuyện gì cũng có thể đoán được. Vì tối cao đã ban bố mệnh lệnh truyền thuyết, thiếu gia hắn đã chết trong tay Trình Uyên đây, ngay cả nếu nó không phải là nó, nó phải là!”

“Không!” Một sư phụ nhanh chóng phủ nhận: “Hữu Sử của tôi đã hiểu lầm. Tôi chỉ muốn nói rằng phương pháp giết Phương Thanh Yên của Trình Uyên...”

“Hả?” Hữu Sử hơi giật mình.

“Người không cho rằng thứ này kỳ quái sao?” Một vị sư phụ nói tiếp: “Rõ ràng là Đại công tử phái người tới tàn sát thôn, nhưng không lâu sau đó, người ta điên cuồng đồn đại rằng đó chính là Thiên Vương Tử trên Mạng lưới internet .”

“Sau đó có người bắt đầu rửa mặt đất, nói là Đại công tước làm.”

“Tôi đoán chuyện này nên do người của Đại công tước làm. Đại công tước hy vọng rằng Trình Uyên sẽ bị chính mình bắt.”

“Nhưng ngay sau đó, trên mạng có vô số người nói rằng chính Thiên Vương Tông là người làm việc đó.”

“Thật vô ích ngay cả bản thân Thiên Vương phái cố gắng phủ nhận rằng đó là họ. Lời buộc tội áp đảo này đột nhiên lan truyền trên quân đội nước giữa Đại công tước và Thiên Vương phái.”

“Có vẻ như ai đó chỉ muốn nói với chúng ta rằng chuyện này là do Thiên Vương phái làm, và Trình Uyên đã đi báo thù Thiên Vương phái rồi.”

Quyền im lặng của người lớn.

Chương 1281

Anh cũng đọc thông tin của Trình Uyên nên cũng biết vụ án kinh điển Trình Uyên giết Phương Thanh Yến.

Điều kinh điển nhất của việc Trình Uyên giết Phương Thanh Yến là sau khi giết Phương Thanh Yến hậu quả của việc giết người rất giống với tình hình lúc này.

“Người phương Bắc thật là xảo quyệt!” Hữu Sử trầm giọng nói, “Chẳng lẽ anh ta đã từng ở trong sương mù? Cô biết không, lúc trước chúng ta nhận được tin tức Trình Uyên đập phá hộp đêm Kim hào ở Diêm Thành, hiện tại anh ta đang ở Diêm Thành. “

Sư phụ nói: “Nhưng hắn vừa mới đập phá một hộp đêm Kim hào, còn không có đi thẳng tới Thiên Vương phái.”

“Đây cũng là một trong những điểm nghi ngờ.”

Hữu Sử liếc mắt nhìn, sau khi suy nghĩ nói: “Chẳng lẽ, hắn muốn gây sức ép với Thiên Vương phái, giống như mèo bắt chuột. Không thể hù chết nửa con chuột rồi mới giết hắn?”

Một vị sư phụ của hạng nhất rên rỉ: “Hữu Sử đại nhân, ta vẫn cảm thấy có gì đó không ổn. Nếu như bây giờ hắn đã vội vàng tới Khôn Thành thì sao?”

“Hắn phải làm sao bây giờ khi đã vào liên minh trung thành của Đại công tước?”

“Đã biết, những tên ngốc kia của Đại công tước thói quen sẽ đánh giá thấp đôi phương!”

Tại thời điểm này...

Điện thoại bên phải đổ chuông.

Người đưa tin bên phải khẽ giật mình và bật máy.

“Này, Hữu Sử đại nhân, vừa nhận được tin Thiên Vương môn phái bị tấn công nổ tung!” Một giọng nói khẩn trương truyền đến từ trong điện thoại.

Sau khi nghe giọng nói này, Chính Thiên Thần không khỏi kinh ngạc mà còn vui mừng.

“Nhìn xem, hắn đang ở Diêm Thành, ở Thiên Vương phái, nhanh lên, tăng tốc, xông tới Thiên Vương phái. Chỉ cần bắt sống Trình Uyên, tối cao nhất định sẽ được ban thưởng!”

Tiếng nổ từ Thiên Vương phái càng khẳng định suy luận đúng của sứ giả.

Tuy nhiên, chủ nhân hạng nhất vẫn tỏ vẻ không muốn từ bỏ, cau mày, trong lòng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

“Hữu Sử đại nhân, tôi vẫn nghĩ rằng sẽ an toàn hơn nếu gửi máy bay của Lương Tây Đại Nhân đến Khôn Thành.”

...

...

Quả thật có một vụ nổ lớn tại trụ sở của các Thiên Vương ở Diêm Thành, tuy nhiên, Trình Uyên quả thực cũng không ở Diêm Thành.

Vào lúc tiếng nổ vang lên, anh đã lặng lẽ bắt xe buýt và đến Khôn Thành.

Anh ta chôn cất nổ, nhưng anh ta để Đồ Cát ở Diêm Thành.

Trình Uyên nói với Đồ Cát: “Nếu em không muốn cùng anh đến Khôn Thành để trả thù, không muốn lộ diện, không muốn người khác nhận ra mình, thì một giờ sau khi em rời đi, anh có thể kích nổ. chất nổ. “

Anh biết Đồ Cát không dám trái lời, vì anh đã cảnh báo anh rằng nếu Trình Uyên chết ở đây, người của anh nhất định sẽ tìm cách trả thù vợ chồng Đồ Cát.

Anh mong rằng Đồ Cát không dám đánh bạc.

có thật không.....

Khi vụ nổ xảy ra, Trình Uyên đã đến trước trụ sở của Nghĩa Khí Minh Tổng bộ.

Lần này, anh ta không chỉ muốn trả thù, mà còn chiếm giữ máy bay.

Tất nhiên, anh ta không biết lái máy bay, vì vậy anh ta cần phải giữ Đại công tước và yêu cầu anh ta ra lệnh cho phi công của mình gửi mình trở lại Trung Quốc.

Do đó, anh ấy cần thời gian.

Sau khi tiếng nổ vang lên, Diêm Thành đương nhiên sẽ hỗn loạn, lúc này người của Liên minh võ giả nhất định sẽ xông lên tiếp viện cho Diêm Thành.

Vào lúc này, tôi hy vọng tôi có thể bắt được Đại công tước của anh ta, và tôi hẳn đã hút cơn giận của anh ta, và tôi phải nghĩ rằng công trạng của anh ta đã bị Thiên Vương phái lấy đi theo cách này.

Và nếu Trình Uyên xuất hiện tại trụ sở Liên đoàn Nghĩa Khí Minh của Đại Công tước vào lúc này, Đại Công tước sẽ ngây ngất, và anh nhất định sẽ không vội nói với người khác về vẻ đẹp này.

Chương 1282

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 1282:

Do đó, Đại công tước sẽ không gọi điện để tiết lộ tin tức về sự hiện diện của anh ấy ở Khôn Thành trước khi Trình Uyên đấu với võ sư tâm trung cấp một duy nhất của Nghĩa Khí Minh Tổng bộ.

Vì vậy, gặp phải chuyên gia trung cấp, đánh bại hãn cướp đoạt Đại công tước một đoạn thời gian, chính là kẻ hờ duy nhất, hãn nhất định phải nắm lấy.

Phải nhanh lên.

Nghĩ vậy, anh ta lấy trong ba lô ra những miếng sắt.

Miếng sắt đã được mặc trước đó, nhưng anh ấy đã đặt nó lại với nhau trong một chiếc áo vest và mặc nó, vì vậy Phương Tố Anh cũng chưa bao giờ nhìn thấy nó.

Bây giờ nó cuối cùng cũng có ích.

Anh ta ghép các mảnh sắt lại với nhau thành một con dao rựa to lớn, sau đó lôi con dao và đi về phía Nghĩa Khí Minh Tổng bộ.

Trong mắt hắn, sát ý vô tận lóe lên.

Ngọn lửa vụt qua tâm trí tôi, người dân trong làng và ông cụ không khỏi bàng hoàng.

Khi bước ra cửa, anh đã bị một vệ sĩ cảnh giác chặn lại. Bốn hoặc năm lính canh rút dao ra, bao vây Trình Uyên ở trung tâm, và nghiêm khắc hỏi: “Ai?”

Trình Uyên từ từ ngẩng đầu lên, một giọng nói lạnh lùng vang lên từ kẽ răng: “Kẻ giết người!”

Vừa nói, thân ảnh hắn trong nháy mắt biến mất.

Hầu hết những người bảo vệ đó là cao thủ bốn cấp, và chỉ một trong số họ là cao thủ cấp ba cấp thấp.

“Địch công kích!”

“Địch công kích!”

Có những tiếng la hét và giết chóc từ trụ sở của Nghĩa Khí Minh Tổng bộ.

“Trình Uyên đến rồi!” Đại công tước trong đại sảnh nghe được thanh âm này vui mừng khôn xiết, vội vàng kêu lên: “Mau nói cho Bát thiên vương đi.

Thuộc hạ đã đi mất.

“Thật tuyệt, thật tuyệt!” Đại công tước cười nói, “Ta đã bảo ngươi làm tính toán của Thiên Vương phái. Người ta không tin ngươi haha, khôn kiếp, ngươi thật tức giận. Cuối cùng, công lao cho bắt Trình Uyên vẫn là của tôi. ”

Tuy nhiên.

Thiện Kì xinh đẹp ở phía sau Đại công tước khẽ cau mày, nhắc nhở: “Đại công tước, hình như có chuyện.”

“Sao vậy?” Đại công tước hưng phấn kêu lên, “Cho dù có chuyện, Trình Uyên vẫn sẽ tìm đến chúng ta? Thủ đoạn của Thiên Vương phái rốt cuộc không thành công, haha...”

Thiện Kì lắc đầu, mày ngưng tụ nói: “Nhưng khi anh đọc thông tin trên mạng, anh nói một bên là Thiên Vương Tông làm việc đó, hải quân anh cử đi tổ chức cũng không im lặng. Giọng nói này. Vậy tại sao Trình Uyên lại không tin nó? ”

Lý Nham khẽ giật mình, sau đó nở nụ cười: “Sơn Tề, ngươi suy nghĩ nhiều quá, chẳng lẽ Trình Uyên hoàn toàn không xem tin tức?”

Thiện Kì trầm ngâm gật đầu, nhưng trong lòng thầm nói: Tôi hy vọng.

Cùng lúc đó, Phương Tố Anh, người nghe thấy Trình Uyên đến, đột nhiên rất vui mừng, nhưng sau đó, cô lại bắt đầu lo lắng.

Từ cuộc nói chuyện giữa Đại công tước và thuộc hạ vừa rồi, họ đã chờ đợi Trình Uyên.

Nói cách khác, đây là một cái bẫy.

Tất nhiên cô ấy hy vọng rằng Trình Uyên có thể đến cứu cô ấy, nhưng nếu đây là một cái bẫy, chẳng phải Trình Uyên chỉ tìm đến cái chết sao?

Cô trở nên xanh xao hơn và lo lắng nhìn ra cửa.

Tất cả điều này đã được nhìn thấy bởi Đại công tước.

Chương 1283

Vì vậy, Đại công tước đã nói với đối thủ của mình: “Giúp tôi lên!”

Thiện Kì và một thuộc hạ khác vội vàng đỡ thi thể Đại công tước nặng mấy trăm ký lên.

Bước tới chỗ Phương Tố Anh, anh ta mỉm cười và nói: “Thưa bà, nếu bà quan tâm, bà có thể tận mắt chứng kiến người dân của tôi khuất phục Trình Uyên như thế nào.”

Nói xong, anh được ai đó đỡ và bước vào thang máy được thiết kế độc đáo ở sảnh.

Phương Tố Anh do dự rồi bước vào.

Đại công tước thực sự quá béo, không chỉ đứng dậy còn cần người dìu khi bước đi mà còn gần như đầy người khi vào thang máy.

Thiện Kì và thuộc hạ khác đã gấn bó chặt chẽ với Đại công tước.

Phương Tố Anh chỉ có thể nghiêng mình thật mạnh trong góc.

Cô vô cùng sợ hãi.

Họ đến sân thượng trên tầng ba và nhìn xuống.

Phương Tố Anh ngạc nhiên, lúc này hơn chục người đã nằm la liệt dưới sân Nghĩa Khí Minh Tổng bộ.

Còn Trình Uyên thì đang cầm trên tay một con dao to có hình thù kỳ quái, cúi đầu bước từng bước về phía tòa nhà chính, mùi máu tanh nồng nặc tỏa ra xung quanh.

Trong khoảng thời gian này, mọi người liên tục đến và vây quanh anh ta.

Nhưng Trình Uyên dường như không quan tâm đến những người này chút nào, ánh mắt không dời một chút nào, bước chân vẫn vững vàng, trên người toát ra hơi thở kinh người.

Phương Tố Anh choáng váng, cô chưa bao giờ thấy Trình Uyên như thế này.

Cả người có cảm giác như ...

con quỷ?

Mặc dù cô không biết ma quỷ phải như thế nào.

...

“Đây là Trình Uyên?” Đại công tước chỉ vào Trình Uyên và hỏi Phương Tố Anh.

Phương Tố Anh rụt rè gật đầu.

“Tĩnh tình không tệ.” Đại công tước bình tĩnh nói đùa.

“Vâng!” Shan Qi trả lời.

“bắt anh ta!”

Đại công tước đứng ở lan can ban công, chỉ vào Trình Uyên, nói với đám người phía dưới.

Rõ ràng lời nói của Đại công tước là mệnh lệnh không thể làm trái đối với đám người này, cho dù Trình Uyên vừa giết rất nhiều người một lúc, cho dù bọn họ cho rằng Trình Uyên nguy hiểm, bọn họ vẫn xông lên không chút do dự.

Hầu hết những người này đều là cao thủ cấp ba, và có hơn mười võ sư cấp hai trong số đó.

Thế lực hắc ám hùng mạnh nhất vương quốc da nâu là Đại công tước, cũng giống như Thiên vương phái Diêm Thành, tất cả đều kém hơn so với Đại công tước.

Vì vậy, sức mạnh của những người đàn ông của Đại Công tước đương nhiên mạnh hơn rất nhiều so với các thế lực khác ở đất nước da nâu.

“Giết chết!”

Một nhóm người đã lao vào Trình Uyên.

Trình Uyên đột ngột ngẩng đầu lên, ánh mắt của anh ấy nhìn chăm chăm vào Đại Công tước ngay lập tức.

Nhìn thoáng qua, trong mắt Đại công tước, hẳn trong tiềm thức đã lùi lại một bước với thân hình hàng trăm kg của mình, nếu không có Thiên Kì giữ chặt thì chắc chắn sẽ không có chuyện hắn ngã xuống.

Trình Uyên chuyển đi.

Anh ta vung vẩy con dao to kỳ lạ trên tay, và bất ngờ lao vào đám đông với tốc độ kinh hoàng.

Chương 1284

“gì!”

“phun!”

“gì!”

Tiếng la hét và tiếng than khóc, cái này đến cái khác.

Những gốc cây và những cánh tay gãy đang bay khắp bầu trời.

Trình Uyên giống như một con sói bị đói lâu ngày, đột nhiên lao vào bầy đàn ngoan ngoãn, đi qua chỗ nào thì đám cao thủ cấp ba lần lượt ngã xuống đất, những cao thủ cấp hai đó không thể chạy thoát, và một số người đã thiệt mạng và bị thương.

Cảnh tượng này vượt qua cả sự mong đợi của Đại công tước.

Sắc mặt hắn lập tức thay đổi, kêu lên: “Cái này ... tên nhóc này là cảnh giới gì vậy, sao không giống như mới vào bánh răng đầu tiên vậy?”

Thiện Kỳ phía sau cũng lóe lên một đôi mắt đẹp: “Hình như là cấp trung.”

Cô ấy cũng không chắc nữa.

Đại công tước không khỏi nhíu mày: “Cái này ... chuyện này làm sao có thể, người từ lục địa phương bắc có thể đạt tới cấp bậc trung giai?”

Nhưng Phương Tố Anh, người đang đứng bên cạnh họ, lại bị sốc.

Trước khi nhìn thấy quá trình này, cô ấy đã đi giết mổ.

Không, cần phải nói rằng quá trình này chưa thấy một vụ thảm sát nào như vậy.

Cô chưa bao giờ biết rằng Trình Uyên lại mạnh mẽ đến vậy.

Nghĩ đến người đàn ông đã đi hết chặng đường với cô trên lưng, trái tim cô lại càng đập mạnh hơn vì cô rất cứng rắn.

“Tám vị Thiên Vương đều ở đây!”

Vào lúc này, những người phía sau Đại công tước đột nhiên hét lên.

có thật không.

Sau khi Trình Uyên chém hai người họ, đột nhiên, một cơn gió mạnh ập đến.

Một người đàn ông cao 1,9 mét, tay cầm một con dao to lớn dài hơn những người khác, đột nhiên xuất hiện sau lưng Trình

Uyên, với những đường chém, lực đạo chìm xuống mạnh mẽ.

Chưa kể con dao còn có cạnh, một con dao nặng như vậy, cho dù lưng dao đâm vào người, nó có thể lập tức khiến zombie chiến đấu.

nhưng.

Trình Uyên không biết phải làm thế nào, đành tùy ý tạt vào thanh kiếm quái gỡ.

Vì vậy, hai con dao có kích thước khác biệt rất lớn đã va vào nhau.

Trên sân thượng, tôi đã nhìn thấy cảnh này.

“Là Vương Đại nhân!” Thiện Kỳ nhẹ mở môi.

Đại công tước không khỏi chế nhạo: “Thật ngu ngốc khi dám đối đầu với Kiếm Vương Đại nhân. Xem ra ta vừa rồi cao hứng nhìn hấn.”

“Đúng vậy, tuy rằng Đại Kiếm Vương là một cao thủ cấp thấp, nhưng nói đến dao, cho dù là một cao thủ cấp trung cũng sẽ không bao giờ nhìn thấy đối thủ của mình.”

Khi hai con dao va chạm vào nhau, ngay cả Kiếm Thiên Vương cao 1,9 mét cũng không khỏi nhếch mép, trên mặt lộ ra vẻ mỉa mai.

“Tôi không thể giúp mình!” Anh ta khịt mũi lạnh lùng.

Tuy nhiên, ngay sau khi âm thanh này được thốt ra, anh đã cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Anh chỉ cảm thấy vô số Nội Lực cuồng bạo đột nhiên phát ra từ con dao, anh thấy rõ ràng Trình Uyên chỉ ra một nhát dao, nhưng lại như chặt mấy chục nhát dao.

“Puff!”

Cái gọi là Đại Kiếm Thiên Vương đột nhiên phun ra một ngụm máu già, thanh kiếm to lớn kia lập tức vỡ tan.

Cơ thể anh bất giác bay về phía sau.

Tuy nhiên, Trình Uyên dường như không có ý định để anh ta đi như vậy, một lao tới đuổi kịp Đại Kiếm Thiên Vương vẫn đang bay ngược về phía sau, kiếm rơi trúng tay, đầu rơi xuống đất.

Ngay lập tức giết chết một cao thủ hạng nhất.

Chương 1285

Tất cả mọi người đều sợ hãi, “Hóp!” Và bắt đầu rút lui vội vàng.

Đại Công Tước cũng sững sờ, điều xì gà đã ở trong miệng tự mình rơi xuống “Mẫu”.

Shan Qi của mắt càng mở to hơn.

Ngay cả Phương Tố Anh cũng kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

“Thì ra là hấn mạnh như vậy!”

Câu này cùng lúc xuất hiện trong lòng nhiều người.

...

Khi chủ nhân của lớp bị Trình Uyên chém tới tấp, bảy người đàn ông trong những bộ quần áo khác nhau xuất hiện trước mặt cậu.

Bảy người này đều là cao thủ cấp một, còn có một người vẫn là sơ cấp trung cấp sư phụ.

Tất cả bảy người họ đứng trước Trình Uyên với vẻ mặt trịnh trọng, trên tay cầm nhiều loại vũ khí khác nhau.

Trình Uyên biết rằng đây là tám vị thiên vương mà Đồ Cát đã đề cập, nhưng bây giờ chúng chỉ có thể được gọi là bảy vị thiên vương.

Không chút do dự, chàng bước thẳng đến chỗ bảy vị vua trên trời.

“Không muốn chết thì rút ngay ra ngoài!” Trình Uyên lạnh lùng hét lên.

Giọng nói của anh ta lạnh như băng, cùng với sát khí gần như nội tại vào lúc này, bảy người không thể không lùi lại một bước.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một người đàn ông trung niên gần năm mươi xuất hiện, khịt mũi nói: “Mọi người cùng nhau giết người này đi!”

Chênh lệch một cấp độ, nếu sáu bảy người hợp lực, khả năng cao giết được Trình Uyên, bên cạnh đó, trong số họ còn có một cao thủ cấp trung.

Bảy người đạt được thỏa thuận trong chốc lát, đột nhiên bạo phát, và tất cả bọn họ đều giết chết Trình Uyên.

Trình Uyên hai mắt càng ngày càng sáng, toàn bộ nhãn cầu dường như biến thành màu đen, trên tóc cũng không có một tia gió.

“Giết!” Anh ta cũng rống lên.

Tiếp xúc đầu tiên là một người đàn ông cầm một thanh kiếm dài.

Con dao của Trình Uyên và thanh kiếm của anh chạm nhẹ vào nhau.

“Phòng!” Người đàn ông phun ra một ngụm máu già rồi lùi lại liên tục. Cánh tay cầm kiếm, như sợi mì, lập tức mềm nhũn ra.

Trình Uyên muốn tiếp tục đuổi theo, nhưng bị hai người kia buộc phải rút lui.

“Mọi người, cẩn thận một chút, đừng đụng vào hãn vũ khí!”

Nhắc đến người đàn ông trung niên ngoài năm mươi.

Chỉ là một đòn này đã lập tức khiến cho một cao thủ cấp một hoàn toàn mất đi hiệu quả chiến đấu, giờ phút này, những người này đều hiểu rằng, Đại Kiếm Thiên Vương không phải đã bị Trình Uyên đánh bại chỉ vì đánh giá thấp đối phương, rõ ràng là chênh lệch sức mạnh. quá tuyệt vời.

Hơn nữa, những con dao của Trình Uyên dường như có một loại ma lực, một khi chúng giao nhau với nhau, năng lượng bộc phát không phải thứ mà một chuyên gia cấp thấp bình thường có thể chống lại được.

Vì vậy, sau khi sáu người còn lại tỉnh dậy, họ bắt đầu đi vòng quanh Trình Uyên, hết lần này đến lần khác.

Còn Trình Uyên thì cầm một con dao sắt lẹ lúng, bị bao vây ở trung tâm, nhưng anh ta không hề hoảng sợ, và chém khắp nơi. Anh ta đi đến đâu, đối thủ của anh ta lập tức rút lui.

Trong vô thức, đôi phương dường như đã xếp thành một đội hình rất âm mưu, dường như hẳn muốn Đạo Trưởng chết Trình Uyên.

Đại Công Tước trên sân thượng tầng ba nhìn thấy cảnh này rất cục thờ phào nhẹ nhõm, chế nhạo: “Tuy rằng vượt quá dự tính của chúng ta, nhưng hẳn cuối cùng cũng sẽ bị ta đánh bại, người không nghĩ là Thiện Kì sao?”

Thiện Kì vội vàng cúi đầu, cười nói: “Đại Công Tước tự mình vạch ra chiến lược.”

Đại Công Tước mỉm cười hài lòng.

Tuy nhiên, Shan Qi khẽ cau mày.

Cô biết suy đoán lúc trước của mình là đúng, không phải Trình Uyên không xem tin tức trên mạng, ngược lại, rất có thể Trình Uyên tung tin lên mạng.

nhưng.

Sự tự tin của anh ấy ở đâu?

Đột nhiên mi mắt đập vài cái, trong lòng có linh tính không rõ.

Chương 1286

Lúc này, khuôn mặt của Phương Tố Anh đầy căng thẳng, hai tay cô đang nắm chặt lan can bằng thép không gỉ, và các khớp ngón tay của cô bắt đầu trắng bệch.

Cô nhìn chằm chằm cảnh chiến đấu không chớp mắt, đôi mắt cũng không chớp.

Và vào lúc này.

Trình Uyên giết người ngang trái, nhưng luôn bị sáu người nhốt ở trung tâm, không hại được bên kia, bên kia cũng không dám hấp tấp đánh nhau với anh.

Gần như một vòng lặp vô tận sắp hình thành.

Lúc này, anh từ từ nhắm mắt lại.

Cảnh tượng này khiến mọi người choáng váng.

Nhắm mắt vào lúc này?

Đây là một gia sư hay cái chết?

Đương nhiên, sáu vị cao thủ này nhất định là muốn tin hấn tìm chết.

Dù rất bối rối và rất thận trọng, nhưng suy cho cùng, đầu óc của sáu người sẽ không thực sự hình dung ra được, và sẽ luôn có một người không thể tránh khỏi sự căm dỗ này.

Trái tim rụt rè háo hức mong muốn thành công nhanh chóng khiến một người đàn ông cầm một cây gậy dài đốc hết sức lực và lấy một cây gậy chọc vào trán Trình Uyên.

Lúc này, Trình Uyên nhớ lại những gì đã nói trong di sản của Vân Thành.

Ở một mức độ nhất định, nếu con người muốn nâng cao sức mạnh của bản thân, thì việc nâng cao chất lượng bản thân còn lâu mới đủ, bởi vì chỉ cần họ làm việc đủ chăm chỉ thì ai cũng có thể khai thác hết tiềm năng trong cơ thể mình, nhưng dù vậy, bạn chỉ tốt hơn những người khác. Mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ hơn và nhanh hơn.

Nó chỉ là một chút thôi.

Ở cấp độ này, bạn cần hiểu rõ nếu muốn nhanh chóng cải thiện sức mạnh của mình.

Nhưng nhận thức như thế nào và nhận thức cái gì, người này khác người.

Nhưng tôi đã tìm ra

Đó là, bạn phải nhận thức trước khi bạn có thể nhận ra nó.

Nhận thức sự tồn tại của thế giới này, nhận thức sự tồn tại của bạn, nhận thức mối quan hệ của bạn với thế giới này, và sau đó quên đi tất cả.

Trình Uyên đã hiểu được một nửa về câu này, nhưng vào lúc này, anh dường như đột nhiên hiểu ra điều gì đó.

Khi anh ta nhắm mắt, đó là tri giác.

Hắn nhận thức sự tồn tại của chính mình, nhận thức chính mình đứng ở một chỗ trống trải, cảm nhận được rất nhiều người đen trắng đang đứng trước mặt.

Nếu không, thế giới yên lặng.

Đột nhiên, một bóng người trắng xám tụt sát.

Người đàn ông, cầm một cây gậy dài, từ từ chọc cây gậy về phía mình.

Vâng, từ từ, rất chậm.

Tốc độ của cây gậy này, trong mắt Trình Uyên, chậm như quay chậm gấp ba lần.

Vì vậy, một nụ cười xấu xa treo trên khóe miệng anh ta.

Hắn đột nhiên nhận ra bản thân hiện tại hình như đã thật sự nắm được cái gì đó, cho dù có ngày mất đi thị lực, hắn vẫn có thể tiếp tục chiến đấu.

Bởi vì lúc này, anh ấy dường như không phải dùng mắt để nhìn mọi vật.

Anh ấy có thể cảm thấy nó.

Anh hơi nghiêng đầu, và cây gậy từ từ trượt qua tai anh.

“phun!”

Trình Uyên dùng dao đâm xuyên cơ thể người đàn ông.

Người đàn ông nhìn Trình Uyên với vẻ khó tin.

Hắn vẻ mặt kinh hãi, như là đang nói: Người rõ ràng nhắm mắt lại, làm sao nhìn thấy ta?

Chương 1287

Cuối cùng, anh không hỏi, vì Trình Uyên không cho anh cơ hội nói.

cổ xưa. Một cùi chỏ của Bát Quyên đập vào ngực anh ta một cách dữ dội, và với một tiếng “nổ”, vị chủ nhân của vị vua, người được gọi là thiên vương, bay lộn ngược như một quả bóng.

Năm người còn lại đều bị sốc.

Đội hình sáu người bị dồn ép trong chốc lát, và hầu như tất cả mọi người đều nhận ra rằng điều đó không ổn.

có thật không.

Trình Uyên không cho họ bất kỳ cơ hội nào.

Ngay khi người đàn ông bị Trình Uyên đánh bằng cùi chỏ, cơ thể anh ta cuối cùng cũng cử động được.

Hắn không quay đầu lại giết năm cao thủ hạng nhất còn lại, mà lao thẳng đến tòa nhà trụ sở Liên đoàn Nghĩa Khí Minh.

Sở dĩ làm như vậy là bởi vì hắn biết nếu quay đầu lại muốn giết, đối phương lui ra ngoài, có lẽ hắn sẽ lại rơi vào vòng vây kỳ quái này.

Nhưng nếu anh ta bỏ qua những người này và lao vào Đại Công Tước , kết quả sẽ khác.

Rõ ràng là anh đã đoán đúng.

Khi Trình Uyên lao đến tòa nhà trụ sở Liên đoàn Nghĩa Khí Minh, năm người ngay lập tức trở nên lo lắng, họ không quan tâm đến đội hình, đồng loạt lao về phía Trình Uyên.

Người thân cận nhất, cầm một chiếc búa tạ trong hai tay, đánh về phía Trình Uyên và sau đó dùng búa đánh lại, xen lẫn tiếng “huýt sáo” của Nội công.

Trình Uyên trong lòng rung động, kiếm sắt nhìn lại tán tỉnh.

Khi dao và búa chạm nhau, có một tiếng “bùm!”

Cùng lúc đó, trong số năm người, người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi đột nhiên hét lớn: “Đừng đánh hắn!”

Nhưng quá trễ rồi!

Loại Nội Lực kỳ dị mà thanh kiếm sắt truyền ra không ngừng, tuy chỉ là một kiếm nhưng có thể cho đối phương cảm giác như hàng chục thanh kiếm.

Cây búa tạ của anh ta có thể chống lại được, nhưng Nội Lực chứa trong cơ thể của lưỡi kiếm, sau khi truyền từ búa tạ vào cơ thể người đó, cơ thể anh ta hoàn toàn không thể giữ được.

“Phọt!” Với một ngụm máu già, người đàn ông bắn ra như bị búa tạ của chính mình đánh vào ngực và bay đi.

Lúc này, Đại Công Tước rất cục lo lắng.

Hắn nhìn cảnh tượng trước mắt, nhìn Bát Thiên Vương mà hắn tự hào biến mất một nửa trong tích tắc, thân thể bắt đầu run lên.

“Làm sao có khả năng ... làm sao có thể?”

“Rõ ràng chỉ là một loài bò sát từ lục địa phía bắc!”

“Làm sao có thể có một nhân vật mạnh mẽ như vậy trong thế hệ trẻ ở Lục địa phương Bắc?”

Thiện Kì cũng hơi nhướn mày, ngạc nhiên hỏi: “Đại Công Tước, ngài muốn nhờ giúp đỡ sao?”

Yêu cầu giúp đỡ.

Đương nhiên, anh ấy đã nhờ đến sự giúp đỡ từ Warrior Alliance.

Trước đó, Đại Công Tước đã luôn muốn thu phục Trình Uyên bằng chính sức mạnh của mình và trao anh ta cho Liên minh Võ sĩ, bằng cách này, phần thưởng mà anh ta nhận được chắc chắn sẽ lớn hơn nhiều so với người tố giác.

Nhưng tình hình hiện tại, thực lực của Trình Uyên vượt xa dự tính của hắn, chẳng những có thể không thu phục được Trình Uyên, ngược lại còn có thể gặp nguy hiểm.

Trong trường hợp này, làm sao anh ta có thể tự chế giễu cuộc sống của mình được?

“Cầu xin, nhanh lên, cầu xin ngay!” Đại Công Tước lo lắng nói.

Thiện Kì hơi cúi đầu, nhắc điện thoại và quay xuống lầu.

...

...

Cùng lúc đó, Trình Uyên giết một người khác.

Trong khoảnh khắc, chỉ còn lại ba trong số tám vị thiên vương.

Trong số ba người, hai người đã bắt đầu run chân, không dám tấn công.

Chương 1288

Người đàn ông trung niên chừng năm mươi tuổi có vẻ điềm tĩnh hơn rất nhiều, mắt nhìn chăm chăm vào con dao trên tay Trình Uyên.

Trình Uyên có thể thấy rằng người đàn ông ở độ tuổi năm mươi này là một cao thủ trung cấp với sức mạnh ngang ngửa với Ni Lộc ban đầu.

“Hai người đi bảo vệ Đại Công Tước , ta sẽ tự mình làm!”
Người đàn ông ngoài năm mươi tuổi dường như có chút thất vọng với hai người cũng là thân vương kia.

Rõ ràng, nếu để họ đi cùng nhau, cuối cùng họ sẽ chết.

Trong lúc hỗn loạn, anh ta, một chuyên gia đường giữa, cũng sợ vô tình làm đồng đội bị thương nên không thể sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình.

Bằng cách này, sẽ tốt hơn cho anh ta để chiến đấu với Chengran.

Nghe xong, hai võ sư gật đầu như được ân xá, rồi chạy đến tòa nhà trụ sở Liên đoàn Nghĩa Khí Minh xung quanh Trình Uyên.

“Người không phải đối thủ của ta, nếu muốn sống sót, chỉ cần tránh ra!” Trình Uyên lạnh lùng nói với vị cao thủ trung cấp này.

Người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi chế nhạo nói: “Người cũng là trung cấp cao thủ, ta cũng là trung cấp cao thủ. Chúng ta tương đối mạnh. Người cho rằng có thể giết ta sao?”

“Trên thực tế, người chẳng qua là con dao to quai dị trên tay. Nếu không có con dao đó, người có thể không phải là đối thủ của ta.”

“Nhưng không thành vấn đề, phỏng chừng lúc này Đại Công Tước đã nhờ Võ lâm liên minh trợ giúp, cho nên ta không phải giết người, cũng không phải liều mạng chiến đấu với người, miễn cho.” khi tôi giữ bạn xuống. ”

“Đến lúc đó, chỉ cần thành viên của Liên minh võ giả tới, người nhất định sẽ chết!”

Nghe đối phương nói gì, Trình Uyên không khỏi ngẩng đầu liếc nhìn sân thượng lầu ba, quả nhiên phát hiện trên sân thượng lầu ba còn thiếu một người.

“Tại sao anh nghĩ mình có thể giữ được em?” Nhìn lại, Trình Uyên chế nhạo hỏi đối phương.

Người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi cười nói: “Tại sao?”

“Ta và người đều là trình độ sơ cấp trung cấp.”

“Với con dao của bạn, bạn có thể sử dụng nó một lần nữa!”

“Bởi vì đây là địa điểm của Đại Công Tước !”

“Cùng cảnh giới, loài bò sát của lục địa phía bắc của các người sẽ không phải là đối thủ của các quốc gia phía nam của chúng ta.”

Trình Uyên hơi nheo mắt hỏi: “Sự tự tin của cậu đến từ đâu?”

“Hi hi, các người người ở Bắc Lục rất đáng thương có ít cao thủ, cho nên hiện tại cho dù là trung cấp sư phụ, ta sợ rằng các người đã bất khả chiến bại ở Bắc Lục rồi phải không?” Người đàn ông trung niên nói. tuổi 50 của ông chế nhạo: “Vì bạn là bất khả chiến bại, sẽ không có cảm giác khủng hoảng, và sẽ không có chiến đấu thực sự.”

“Ở các nước phía nam của chúng ta thì khác. Chúng ta có thể tìm thấy một tầng lớp cao thủ ở đây. Vì vậy, có rất nhiều người đe dọa tôi. Tôi phải chiến đấu. Dựa trên kinh nghiệm chiến đấu này, bạn không tốt bằng tôi!”

Nghe đến đây, Trình Uyên không khỏi lắc đầu thở dài nhìn anh vô cùng tự tin.

Anh ta bắt đầu đi chậm chậm về phía người đàn ông ngoài năm mươi tuổi cũng cầm một con dao rựa.

Người đàn ông ngoài năm mươi hơi nheo mắt, vung mã tấu chém ngang, ra vẻ chuẩn bị chiến đấu.

Tuy nhiên tại thời điểm này.

Tuy nhiên, Trình Uyên đâm con dao đã bị nứt của mình xuống đất và đi về phía anh ta bằng tay không.

Hành động này khiến người đàn ông không khỏi giật mình.

“Ngươi, ngươi tìm chết sao?”

Trình Uyên lắc đầu, khinh thường nói: “Không phải, ta chỉ muốn nói cho ngươi...”

“Hừ!” Một tiếng kêu.

Nói đến đây, Trình Uyên đột ngột tăng tốc lao thẳng về phía người đàn ông trung niên trạc tuổi ngũ tuần.

Vẻ mặt của người đàn ông thay đổi, và thanh trường kiếm chém về phía Trình Uyên đang lao tới.

Trình Uyên đột nhiên giơ cánh tay lên, một bàn tay khiến thanh trường kiếm của anh bị bẻ cong ngay lập tức.

Chương 1289

“Ta chỉ muốn nói cho người biết ta và người đều là sơ cấp trung cấp, cho dù người cũng không cần con dao lớn này...”

“Bùm!” Một cái cùi chỏ đánh vào người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên không vội khép dao nên chỉ kịp giơ một cánh tay lên chặn cùi chỏ.

Tuy nhiên, khi cánh tay của anh ấy va chạm với khuỷu tay của Trình Uyên, biểu hiện của anh ấy đột nhiên thay đổi.

Đòn tấn công của Trình Uyên không có chút Nội Lực nào, nhưng luồng khí cuồng bạo đó bộc lộ một luồng khí không thể ngăn cản ngay lập tức đánh bại nguồn Nội Lực mà cậu dùng để bảo vệ cơ thể mình.

Người đàn ông không thể không lùi lại vài bước liên tiếp.

Cùng lúc đó, Trình Uyên lại đâm sâu vào người đàn ông trung niên.

“Ta cũng có thể dễ dàng giết người!”

“Bởi vì tôi chưa bao giờ thiếu cảm giác khủng hoảng!”

“Buddy lớn lên trong trận chiến!”

“Đừng nói chuyện ưu việt với ta, máu của Lão Tử là trình độ cả đời này ngươi không thể đạt tới!”

“Đi xuống địa ngục!”

Người đàn ông trung niên bị Trình Uyên nâng lên không trung, dựa vào núi.

Đúng lúc này, Trình Uyên đâm vào đầu anh.

“Bùm!” Người này lại bị đánh trên mặt đất, đột nhiên nổi lên một đám bụi.

“Phồng!” Một ngụm máu phun ra.

Anh chỉ muốn vùng vẫy để đứng dậy thì bị anh dùng một chân giẫm lên ngực.

Trình Uyên nhìn anh từ trên xuống dưới, lạnh lùng nói: “Cho tới bây giờ tôi buộc phải đánh cho anh ta một cú đấm và một cú đá.”

Sức lực toàn thân của người đàn ông trung niên như bị giam cầm, anh vùng vẫy, cố gắng nhưng không thể đẩy chân Trình Uyên lên ngực mình.

Đôi mắt hiện lên vẻ hoảng sợ ngay lập tức.

“Không, điều này là không thể!” Anh không thể tin được rằng mình lại dễ dàng bị một cao thủ cùng cấp đánh bại mà không cần dao.

Trong quá khứ, là một người đàn ông đến từ các quốc gia phía Nam, với tư thế vượt trội về lực lượng, anh ta bị một đòn như vậy, khiến nhận thức của anh ta về cuộc sống ngay lập tức bị lật đổ.

Trình Uyên thờ ơ nói: “Tất cả đều do anh ép buộc.”

“Ta chưa bao giờ cho rằng mình là người tốt, đúng là không bao giờ muốn giết người, nhưng là người vẫn luôn ép ta giết.”

“Một ngôi làng đã biến mất.”

“Một ông già tốt bụng có cái đầu khác!”

“Trẻ con mới mấy tuổi, đừng hòng.”

“Bạn chưa bao giờ trải qua nỗi tuyệt vọng trước cái chết?”

Anh nghĩ đến ngọn lửa đêm hôm đó, tiếng khóc đêm đó, và tiếng khóc của đứa trẻ trong đêm đó.

Khi âm thanh đột ngột dừng lại, anh biết rằng tất cả họ đã chết!

Chính những người này đã làm nên điều đó, đặc biệt là gã béo trong Nghĩa Khí Minh Tổng bộ giống lợn hơn lợn.

Và người dưới chân anh ta là một trong những thủ phạm chính đã giúp Zhou bị ngược đãi.

“Đừng giết tôi!” Người đàn ông trung niên cảm nhận được sự tức giận trên người Trình Uyên, cuối cùng nhận ra tình hình hiện tại của mình, anh ta sợ hãi.

Niềm tự hào tự hào về giá trị của lực lượng, niềm tự hào ở trên cao đã biến mất vào giờ phút này, so sánh, anh ta bây giờ sợ hãi hơn, căng thẳng hơn và lo lắng hơn, bởi vì tính mạng quan trọng hơn nhân phẩm hơn tự hào.

Anh ta bắt đầu cầu xin lòng thương xót, sử dụng cách nói cổ hủ: “Tôi có già có trẻ, xin đừng giết tôi ...”

Chương 1290

“phun!”

Chân của Trình Uyên đập mạnh, mắt người đàn ông trung niên trong phút chốc mở to, thân thể cũng ngòi xồm xuống, một ngụm máu chảy ra.

Anh không muốn nhìn Trình Uyên chăm chăm.

Sau đó, từ từ nằm xuống đất, không quan tâm nữa.

...

“Có một ông già ở phía trên, và một người trẻ ở phía dưới?”
Trình Uyên cảm thấy những gì mình nói đặc biệt nực cười và đặc biệt mỉa mai.

“Người khi làm ác, khi giết người không nghĩ rằng người khác già trẻ lớn bé sao?”

“Có người già ở trên và người trẻ ở dưới. Không phải là cái cớ để bạn muốn làm gì thì làm!”

Nói xong, anh ta không nhìn người đàn ông trung niên đã bị anh ta giết nữa, và quay người đi về phía tòa nhà trụ sở Liên đoàn Nghĩa Khí Minh.

Trong Nghĩa Khí Minh Tổng bộ, người của Đại Công Tước vây quanh Trình Uyên, bọn họ chỉ có thể đứng từ xa quan sát, chỉ dám dựng vũ khí chứ không dám tiến lên một bước.

Đùa chút thôi, một vị Vương giả cấp bậc trung cấp dễ dàng bị giết chết, bọn họ còn không có đi lên chết sao?

Sở dĩ Trình Uyên dám đến một mình là vì anh biết những người này không có niềm tin sẽ cho phép họ hy sinh tính mạng của mình.

Vì vậy, không ai là không sợ chết.

Đại Công Tước trên sân thượng hoảng sợ, sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Mấy người canh giữ bên cạnh hắn cũng hoảng sợ, vội vàng thuyết phục Đại Công Tước : “Đại Công Tước , nhanh lên, chúng ta trốn đi?”

Đại Công Tước lập tức tỉnh lại, vội vàng gật đầu: “Đúng, đúng, nhanh, đi!”

Thuộc hạ bước vào tòa nhà với Đại Công Tước .

Tất cả đều phớt lờ Phương Tố Anh.

Và Phương Tố Anh đã bị sốc trước mọi thứ trước mắt.

Khi Trình Uyên bước lên sân thượng trên tầng ba, cô ấy nhìn anh với một chút nhiệt tình.

Trình Uyên liếc nhìn cô, trên mặt không có vui mừng, thay vào đó cô lạnh lùng hỏi: “Đại Công Tước đâu?”

Phương Tố Anh, người vẫn còn đang vui mừng ban đầu, không khỏi rùng mình trước câu hỏi lạnh lùng này, cô nhìn Trình Uyên với vẻ không tin tưởng.

Có vẻ như Trình Uyên không nên nói chuyện với cô ấy bằng giọng điệu này.

Đột nhiên, bất bình và sợ hãi lớn.

Anh bịt miệng, chỉ vào bên trong tòa nhà, rơm rớm nước mắt nói: “Ồ đó!”

Phương Tố Anh bị bắt mà không thấy tình hình đêm đó nên cô không thể hiểu được tâm trạng của Trình Uyên lúc này.

Và Trình Uyên không cố ý giải thích với cô.

Làm theo hướng ngón tay cô ấy chỉ, quay người và rời đi.

“Này!” Phương Tố Anh càng thêm đau khổ, cô lo lắng nói: “Tôi phải làm sao đây?”

Trình Uyên không trả lời anh mà bước vào tòa nhà.

Sau khi bước vào tòa nhà, anh thấy có một hành lang dài, cuối hành lang là một lối ra ở mặt sau của tòa nhà.

Rõ ràng là Đại Công Tước trốn sau lưng.

Không chút do dự, anh ta lao thẳng tới đó đuổi theo.

Vừa tới lối ra, Trình Uyên đã bị tia nắng gay gắt chiếu vào, cậu không thể không lấy tay che lại.

Đó là, một khoảng cách rất nhỏ.

Đột nhiên, một lực lượng áp đảo lăn về phía anh một cách mãnh liệt.

Trình Uyên không kịp suy nghĩ, vội vàng dựa lưng vào núi.

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Anh ta hoàn toàn không thể kiểm soát được hình dáng của mình, và lùi lại bảy tám bước liên tiếp. Sau khi đứng vững, tôi chỉ cảm thấy giữa ngực và bụng có một luồng máu trào ra, không kìm được mà phun ra một ngụm máu.

Chương 1291

Kinh ngạc ngược lên, Trình Uyên bàng hoàng nhìn ra cửa.

Đại Công Tước đứng ở trước mặt hắn nở nụ cười, rũ rượi mỡ trên mặt, nói: “Chẳng qua là hành động trêu chọc ngươi. Ngươi thật sự cho rằng thân phận Đại Công Tước của ta hôm nay là do Bát gia kiếm được sao?” Thiên Vương dưới tay hắn?”

Trình Uyên thẫn ngác nhiên.

Đồ Cát không có nói cho hắn biết Đại công tử cũng là cao thủ.

Nhưng trên thực tế, dưới tình huống tiếp xúc gần gũi, Trình Uyên nhận ra rằng Đại Công Tước không chỉ là một cao thủ, mà còn không thể dò được.

Chỉ là cú đâm đó, ít nhất là trên anh ta.

“Bây giờ ngươi đã biết tại sao tám vị thiên vương của ta sẽ nương tay với ta, tại sao Khôn Thành chỉ có ta, một thế lực hắc ám, đúng không?”

Đại Công Tước lắc đầu, nặng mấy chục ký, nhếch mép nói: “Chỉ là lâu không làm việc với ai, trong lòng có chút không thoải mái.”

Khi nói rằng mình không quen, Trình Uyên nhận thấy có hai người đang đứng bên cạnh Đại Công Tước .

Hai người này đều là cao thủ cấp thấp, nhưng không có nhiệm vụ ngăn chặn Trình Uyên, mà là hỗ trợ Đại Công Tước .

Vì anh chàng này quá béo nên đi đứng rất vất vả, dù có chống lại người khác cũng phải có người đỡ.

“Trình Uyên, phải không? Vì nó ở đây, đừng rời đi.” Đại Công Tước nói với một nụ cười.

Trình Uyên ánh mắt càng lúc càng lạnh, hấn chậm rãi nắm chặt tay, nói: “Nếu hôm nay ta không giết ngươi, ta thật sự không định rời đi!”

Lúc này, Trình Uyên đã chuẩn bị rất kỹ càng.

Nhưng là Đại Công Tước giễu cợt: “Không phải là ta xem thường ngươi. Vị công tước này là cao cấp, ngươi cũng chỉ có trung cấp. Cho dù là bất khả chiến bại ở sơ cấp trung kỳ, ngươi cũng là.” Vẫn là trung cấp. Làm sao ngươi có thể giết ta? ”

“phun!”

Ngay khi lời nói của Đại Công Tước rơi xuống, hai vị sư phụ đầu tiên đỡ ông ta, người ở bên trái, một mũi dao vào ngực ông ta.

Chỉ có một giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Sau đó thêm tôi!”

Mọi người vội vàng nhìn về phía sau Đại Công Tước và những người khác.

Tôi nhìn thấy một người đàn ông với một cặp dao và một chiếc mặt nạ trên đầu. Anh ta không biết anh ta xuất hiện sau lưng họ từ lúc nào.

Giọng nói của người đàn ông có chút kỳ quái, đầu không quá cao, toàn thân khoác một chiếc áo choàng đen lớn, thoát nhìn giống như người xuyên âm.

Tuy nhiên, không ai dám khinh thường hắn, bởi vì hắn chỉ âm thầm nhét dao vào người của sư phụ.

Sư phụ “Phốc” ngã xuống đất, thân thể bắt đầu kịch liệt co giật, trong mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Nhìn thấy người đàn ông đeo mặt nạ, Đại Công Tước khẽ cau mày hỏi: “Người là ai?”

Người đàn ông đeo mặt nạ phớt lờ Đại Công Tước, nhưng nói với Trình Uyên với cổ của anh ta: “Hãy cùng nhau và giết anh ta!”

Nhưng Trình Uyên cau mày trong tiềm thức.

Anh cảm thấy hơi lạ.

Tại sao người này không đánh lên Đại Công Tước mà lại tấn công người của ông ta?

Tất nhiên, anh ta sẽ không bày tỏ sự nghi ngờ của mình, bởi vì Trình Uyên biết rằng bất kể kẻ đeo mặt nạ là ai, và bất kể mục đích của anh ta là gì, ít nhất anh ta đã giết một trong những người của Đại Công Tước .

Giờ phút này, xem ra hẳn cho dù không xuất hiện cũng không hẳn là đối thủ của Đại Công Tước , cho nên muốn lừa chính mình chụp, hẳn cảm giác có chút cởi quần đánh rắm.

Nếu bạn nghĩ về nó theo cách này, người này nên ở đây để giúp bạn.

Nghĩ đến đây, Trình Uyên gật đầu nói: “Được rồi!”

Chương 1292

Sau đó, anh ta lao đến Đại Công Tước mà không do dự.

Đại Công Tước hét lên: “Làm tốt lắm!”

Tuy nhiên, vừa hét xong, anh ta bất ngờ quay lại và vồ vào người đàn ông đeo mặt nạ phía sau.

Người đeo mặt nạ đột nhiên run lên, nhanh chóng lùi lại, không đối đầu với Đại Công Tước .

Phải nói rằng họ đều là những kẻ bội bạc và bội bạc.

Đại Công Tước giả vờ đánh Trình Uyên, nhưng quay lại và tấn công người đàn ông đeo mặt nạ.

Người đeo mặt nạ dường như cũng biết được ý nghĩ của Đại Công Tước , nhân lúc hấn nắm lấy lòng bàn tay, hấn nhanh chóng lui ra ngoài, thoát khỏi đòn đánh.

Sau đó, người đàn ông đeo mặt nạ đến tay chủ nhân của Đại Công Tước và đâm anh ta bằng một con dao.

Trình Uyên đến gần và chỉ vào áo vest của Đại Công Tước .

Đại Công Tước đột ngột quay lại, buộc phải gặp Trình Uyên, một cánh tay hất mạnh ngón tay ra, rồi đấm Trình Uyên ngã ra cửa.

Bất kể là Đại Công Tước mập mạp không người lái, tốc độ thật sự không chậm chút nào.

Những ngón tay kiếm của Trình Uyên bị gạt sang một bên, không cần suy nghĩ, hắn đột nhiên giảm bớt Nội Lực, sau đó dựa vào ngọn núi đâm sầm vào Đại Công Tước .

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Vai của Trình Uyên đập vào nắm đấm của Đại Công Tước .

Trong tích tắc, anh lại cảm thấy ngực và bụng mình cuộn trào, dường như có tiếng hét từ cả vai, cả người bay lộn nhào.

“Bang!” Va vào tường một tiếng, lại ngã xuống, suýt nữa ngã xuống lầu, may mà hắn duỗi một tay nắm lấy lan can.

Đại Công Tước không khỏi lui về phía sau hai bước, ngồi trên mặt đất.

Anh ta ngạc nhiên và nói: “Đây là loại nỗ lực gì?”

Rõ ràng, Trình Uyên đã phải chịu tổn thất lớn trong cuộc đời đầu này, nhưng Đại Công Tước không hề thờ ơ.

Thành thật mà nói, Trình Uyên cảm thấy rằng mình vẫn có khả năng chiến đấu chống lại một lớp cao thủ.

Và một lớp khác.

Kẻ đeo mặt nạ trông dễ dàng hơn rất nhiều khi đối phó với một cao thủ khác của lớp 1. Khi anh ta đi xuống, anh ta trực tiếp xuyên qua cổ của chủ nhân của lớp một, giết chết anh ta ngay lập tức.

Có thể thấy, người đeo mặt nạ này ít nhất cũng là một trong những cấp bậc trung cấp, ngang hàng với Trình Uyên.

Điều này cho phép Trình Uyên nhìn thấy hy vọng một lần nữa.

“Bạn của tôi, chúng ta có thể giết anh ta nếu chúng ta hợp lực!” Anh ta hét lên với người đàn ông đeo mặt nạ.

Kẻ đeo mặt nạ không đáp lại mà cầm dao chĩa vào Đại Công Tước .

Nhưng điều khiến Trình Uyên ngạc nhiên là mặc dù anh ta chĩa con dao về phía Đại Công Tước , nhưng mũi dao lại hơi run.

Nhìn kỹ, toàn bộ cơ thể của người đàn ông đeo mặt nạ sụp xuống rất chặt, và đôi chân của anh ta dường như hơi run lên.

Điều này khiến Trình Uyên hơi bối rối.

Hắn phun ra một ngụm máu, lần lượt đến chỗ Đại Công Tước cùng người đeo mặt nạ ở giữa Đại Công Tước .

Mặt khác, Đại Công Tước có vẻ bình tĩnh khác thường vào lúc này.

Anh ta thậm chí còn nở một nụ cười chế giễu, cười nhạo Trình Uyên: “Xem ra cô vẫn phải tự mình đối mặt với tôi.”

Trình Uyên trầm giọng nói: “Chúng ta là hai người.”

Đại Công Tước lắc đầu, tự tin nói: “Không sai, ngươi là duy nhất.”

Nghe đến đây, trái tim Trình Uyên chùng xuống, anh không khỏi nhìn người đeo mặt nạ sau lưng Đại Công Tước .

Người đeo mặt nạ dường như lấy hết can đảm, mạnh mẽ tiến lên một bước, vịn lại Đại Công Tước : “Là hai cái!”

“Một!” Đại Công Tước kiên quyết nói đùa.

“Bởi vì anh sợ tôi.” Anh ta cũng không thèm nhìn người đeo mặt nạ, mà cười nhạo nói: “Là loại sợ bẩm sinh, cho nên từ nãy đến giờ anh đều tránh đối đầu với tôi. đang trốn tránh tôi.”

Chương 1293

“Lại là người đeo mặt nạ, chúng ta biết người, cũng biết người giết ta chưa chắc, cho nên không dám cởi mặt nạ.”

“Nói cách khác, người vẫn chưa sẵn sàng giết ta, đúng không?”

“Cho nên, người đối với ta không có gì uy hiếp.”

Nghe những lời của Đại Công Tước, con dao trong tay người đàn ông đeo mặt nạ rung lên nghiêm trọng hơn, và anh ta theo bản năng lùi lại một bước.

Trình Uyên nhìn thấy tất cả những điều này trong mắt anh ta, không khỏi hơi nhú mày, nói: “Bạn của tôi, tôi nghĩ bạn cũng nên là một cường giả trung cấp. Cùng nhau, chúng ta không yếu hơn anh ta bao nhiêu. Bạn không cần phải sợ anh ta.”

Đại Công Tước chế nhạo: “Vô dụng, người thuyết phục thế nào cũng vô dụng.”

“Một số điều xuất phát từ trái tim và không thể bị can thiệp bởi ngoại lực.”

“Giống như có người quỳ lâu rồi sẽ quen, lại sợ hãi không dám đứng lên. Vì quá khứ không chịu nổi sẽ hỏi nàng tại sao không phản kháng? Bọn họ sẽ sợ.” người khác hỏi nàng, tại sao không dám phản kháng?”

“Cô ấy vẫn chưa sẵn sàng để giết tôi, anh nói đúng không, Thiện Kỳ?”

Đại Công Tước chậm rãi quay đầu nhìn người đeo mặt nạ phía sau.

Cuối cùng khi Đại Công Tước nhắc đến từ “Thiện Kỳ”, con dao trên tay người đàn ông đột nhiên rơi xuống đất cùng với một tiếng “Đằng Căng!”

Sơn Kỳ?

Trình Uyên bất giác cau mày.

Quả nhiên, dưới ánh mắt bình tĩnh của Đại Công Tước, người đeo mặt nạ chậm rãi cởi bỏ mặt nạ trên mặt, sau đó lộ ra khuôn mặt thanh tú xinh đẹp.

Trình Uyên đã từng nhìn thấy khuôn mặt này, và cô ấy chính là cô gái xinh đẹp đã tốt bụng nhắc nhở mình trong sông bạc của ông chủ.

“Làm sao anh biết đó là tôi?” Sắc mặt Thiện Kỳ vô cùng tái nhợt, và giọng nói của cô ấy lại trở lại dịu dàng như cũ.

Đại Công Tước chế nhạo, nhàn nhạt nói: “Bởi vì người hiểu rõ ta hơn bất kỳ ai, cũng giống như ta so với người khác hiểu rõ người.”

Ngay khi câu nói này được thốt ra, khuôn mặt tái nhợt của Thiện Kì trở nên cực kỳ đỏ.

“Câm miệng!” Cô vội vàng nhặt con dao trên đất lên, chỉ vào Đại Công Tước , xấu hổ hét lên.

Đại Công Tước chế nhạo nói: “Đúng vậy, đây là biểu hiện cùng trạng thái mà ta đáng lẽ phải bội.”

“Nhưng Thiện Kì, bạn biết tôi yêu bạn.”

“Nhiều năm như vậy, ta đối với người như thế nào, người không thấy sao?”

“Liên minh chính nghĩa này, ngoài tôi, còn có bạn.

“Tại sao em lại phản bội anh?”

Nói đến đây, Đại công tử có chút kích động, trên mặt mập mạp bắt đầu run lên, trong lòng cũng bắt đầu cáu kỉnh.

“Anh ... anh im đi, đừng nói nữa!”

Tuy nhiên, Thiện Kì bất ngờ hét lên và dùng dao chém vào người Đại Công Tước .

Nhưng lúc này, cô đã nhắm mắt lại.

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt Trình Uyên đột nhiên ngưng tụ.

Khóe miệng của Đại Công Tước có một tia chế nhạo, sự phản kích và tức giận trước mắt anh ta biến mất trong tích tắc.

Anh ta không di chuyển, nhưng con dao của Thiện Kì theo bản năng dừng lại khi nó đến gần cơ thể anh ta.

Thiện Kì đã phải trả một cái giá quá đắt.

Nhận ra điều này, cô đột nhiên mở mắt ra và nhìn thấy nụ cười xấu xa treo trên khóe miệng của Đại Công Tước .

“Bùm!” Một âm thanh.

Anh vỗ vai Thiện Kì bằng lòng bàn tay.

Chương 1294

“Phốc!” Một ngụm máu phun ra, nàng như bóng da, bị Đại Công Tước bắn bay ra ngoài.

Trình Uyên muốn giúp đỡ, nhưng đã quá muộn.

Thiện Kỳ, người ngã xuống đất, cố gắng gượng dậy nhưng không kìm được mà phun ra một ngụm máu nữa.

Không phải ai cũng có thể chịu đòn từ một cao thủ.

Không phải ai cũng có khả năng chiến đấu biến thái của Trình Uyên.

“Tôi... tôi sắp giết anh!” Thiện Kỳ rơm rớm nước mắt, nhưng anh không thể làm gì được, ngay cả khi nói ra lời nhận xét tàn nhẫn này, anh vẫn tái mặt và không muốn.

Đại Công Tước không còn để ý tới Thiện Kỳ nữa, mà quay đầu nhìn về phía Trương Thành Ran, hờ hững cười nói: “Rất có thể là Thiện Kỳ không theo chỉ dẫn của tôi để cầu cứu, nhưng cũng không có vấn đề gì.” hiện nay.”

“Bạn có thể thấy rằng Thiện Kỳ có cùng sức mạnh với bạn. Cô ấy không phải là đối thủ của tôi, vì vậy tự nhiên cũng không phải là bạn.”

“Vốn dĩ ta nên giao người cho Võ sĩ tối cao, nhưng hôm nay người đã giết nhiều người của ta rồi bắt ta phải bắn. Ta không thể nuốt trôi hơi thở hôi hám này, cho nên ta không định giao người. Ta định. Giết bạn!”

“Về phần đại tiểu thư nhà họ Phương, ta sẽ không trả lại cho Liên minh võ thuật, dù sao sư phụ A Bất Vực đã bị người giết chết, cũng không liên quan gì đến nàng ta, nhưng ... vì lợi ích ngoại hình đẹp của cô ấy, tôi sẽ giữ cô ấy bên cạnh.”

“Tôi sẽ giữ cô ấy trong lòng như một con vật cưng.”

“Nó chỉ có thể thay thế Thiện Kì.”

“bạn nghĩ sao?”

Sau khi nghe anh nói, Trình Uyên cau mày, nhưng dần dần lộ ra.

Mặc dù bối cảnh rất phức tạp và mối quan hệ có chút lộn xộn, nhưng vào lúc này, trong đầu anh chậm rãi sắp xếp ra một bối cảnh rõ ràng.

Vì vậy, anh không hề vội vàng.

Trình Uyên chế nhạo và bước đến chỗ Đại Công Tước .

Khuôn mặt của Đại Công Tước có vẻ bình tĩnh, nhưng cũng có một nụ cười khó nhận ra vụt đi.

Đi đến cách Đại Công Tước khoảng tám mét, Trình Uyên cười chế nhạo nhìn anh, sau đó đi vòng qua Đại Công Tước, giữ khoảng cách tám mét, từ bên trái đi vòng ra phía sau anh, bước đi rất thản nhiên.

Cảnh tượng này làm cho Đại Công Tước đột nhiên giật mình, trên khuôn mặt béo ú lập tức không có nở nụ cười.

Anh kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên bước đến chỗ Thiện Kỳ mà không hề ngại ngùng, đỡ cô ấy khỏi mặt đất, cười nhạt và nói, “Ai cũng có quá khứ khó chịu. Điều đó phụ thuộc vào cách bạn đối mặt với nó bây giờ. Đó không phải là kẻ thù lớn nhất của con người. Người khác, mà là chính bạn.”

Khuôn mặt của Thiện Kỳ tái nhợt vì nước mắt, còn ánh mắt của Trình Uyên thì yếu ớt.

Đại Công Tước chậm rãi xoay người, khi chân rơi xuống đất, mặt đất dường như run lên.

Anh giễu cợt: “Thiện Kỳ, rốt cuộc em cũng chỉ là một món đồ chơi của anh. Đối với anh, quá khứ của anh có thể khó chịu khi nhìn lại, nhưng với anh mà nói, điều đó rất tuyệt vời. Dù anh muốn em làm gì, anh cũng không bao giờ dám phản kháng. tôi.”

“Bây giờ anh có dũng khí để tấn công tôi không?”

“Haha, nực cười!”

Một ngọn lửa giận dữ bùng lên trong mắt Thiện Kỳ.

Cảm giác bất lực biến mất ngay lập tức.

Cô lại nắm chặt con dao và định lao về phía Đại Công Tước .

Trình Uyên ấn vào vai cô.

“Đừng hấp tấp, người đã bị thủ đoạn của hắn trong lúc bốc đồng.”

Thiện Kỳ ngạc nhiên nhìn Trình Uyên.

Đại Công Tước cũng bị sốc, với vẻ mặt không tin trong giây lát.

Trình Uyên chế nhạo nói: “Đại Công Tước béo quá phải không?”

“Đúng!” Thiện Kỳ hung hăng nhìn chăm chăm Đại Công Tước , nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hắn là một con heo mập mập, là yêu quái khiến người ta phát ngán khi vừa nhìn thấy, vừa nghĩ tới.

Sự căm ghét của cô dành cho Đại Công Tước đã được bộc lộ hết.

Chương 1295

Tuy nhiên, Trình Uyên lại dừng dung nói: “Anh ấy quá béo, và anh ấy béo đến mức không thể lo cho bản thân trong cuộc sống”.

“Nhìn xem, anh ta xoay người đã khó như vậy rồi. Anh ta đi lại không phải còn khó hơn sao? Có gì đáng sợ như vậy?”

Sự kinh ngạc trên mặt Đại Công Tước càng lúc càng mạnh, hần tức giận nói: “Vậy ta giết người, dễ như nghiền một, không sai, hai con kiến dễ như nghiền hai con kiến.”

“Anh nghĩ nhiều quá.” Trình Uyên lắc đầu.

“Khi tôi vừa đi xung quanh bạn, tại sao bạn không hành động?”

“Vì bạn đang gặp khó khăn, bạn không thể tự đi lại được nên trước đây bạn cần người hỗ trợ. Khi người đỡ bạn qua đời, bạn chỉ có thể ở lại chỗ cũ bây giờ.”

“Khi tôi đi xung quanh bạn, bạn muốn giết tôi, nhưng bạn không thể tiếp cận tôi.”

“Vì vậy, những điều anh nói trước đây, nói rằng anh sẽ giết tôi, anh nói rằng anh sẽ đối xử với cô Phương như Thiện Kỳ, nói rằng Thiện Kỳ chỉ là đồ chơi của anh ... Những điều này thực ra là nhằm chọc tức tôi và chọc tức Thiện Kỳ.”

“Ngươi muốn chúng ta đi qua giết ngươi.”

“Bởi vì chỉ khi chúng ta ở trong quá khứ, ngươi mới có thể tiếp cận chúng ta và thể hiện sức mạnh của mình như một cao thủ.”

Nghe được lời nói của Trình Uyên, Đại Công Tước không còn bình tĩnh được nữa, liền quát Trình Uyên, “Đồ đánh rắm!”

Trình Uyên nói với Thiện Kì, “Nhìn này, anh ấy đang vội. Nhưng anh ấy không vội vàng chạy tới, vì vậy tôi đã đúng.”

Đôi mắt của Thiện Kì cuối cùng cũng khôi phục lại vẻ gì đó, cô lau đi vết máu trên khóe miệng, đứng vững trên lan can, nói: “Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Trình Uyên cười nhẹ hỏi: “Ngươi từ trước đến giờ chỉ nguyện lộ thân, sau đó là nguyện ý cự tuyệt Đại Công Tước . Ngươi hẳn là đã đoán được tương lai của mình rồi đúng không?”

Vốn dĩ họ đã chung tay đối phó với Đại Công Tước , nhưng đột nhiên, Trình Uyên đột ngột hỏi Thiện Kì, khiến Thiện Kì theo bản năng giật mình.

Ánh mắt hai người gặp nhau.

Sau khi cân nhắc một chút, Thiện Kì gật đầu.

“Đại công tử đã chết, ta đi thay hắn!”

“Đại công tử không chết, chính là ta chết!”

Đại công tử nghe vậy không khỏi cười: “Thiện Kỳ, người nghĩ nhiều như vậy, thật đáng tiếc ... Cho dù ta đứng không vững, người cũng có thể giết ta? Người có sức lực này sao?”

Trình Uyên gật đầu và cười và nói, “Tất nhiên.”

Trình Uyên quay mặt về phía Thiện Kỳ và nói, “Tôi muốn một chiếc máy bay.

“Ừ!” Thiện Kỳ khẽ giật mình, sau đó vội vàng gật đầu.

Cô biết rằng kể từ khi Trình Uyên nói như vậy, cô nhất định phải giết được Đại Công Tước .

Nếu Đại Công Tước thực sự có thể bị giết, thì cô ấy là người có tiếng nói cuối cùng. Cô ấy sẽ thừa kế tất cả những gì mà Đại Công Tước có, một chiếc máy bay, và thỏa thuận là gì.

“Tôi cũng muốn trở thành một phi công chuyên nghiệp và sắp xếp đường bay trở về.” Trình Uyên lại nói.

Thiện Kỳ gật đầu: “Đương nhiên.”

Họ nói về thỏa thuận một cách tự nhiên, như thể Đại Công Tước đã trở thành món ăn Trung Quốc của họ. Điều này khiến Đại Công Tước không khỏi tức giận.

Đại Công Tước vô cùng tức giận, chế nhạo hai người: “Với thực lực của hai người, ta còn muốn coi như quỳ xuống cầu xin một hồi.”

“Không phải ta thôi, cho dù ta đứng ở chỗ này bất động, ai trong các ngươi có thể lay động ta một chút?”

Sau khi vào trang bị đầu tiên, khoảng cách giữa một cõi và một cõi là một khoảng cách không thể vượt qua, giống như việc Trình Uyên không thể đánh bại Khổ Nho ngoài SangKhôn và Thương Vân.

Chương 1296

Ba người này cũng là cao thủ.

Đại Công Tước cũng là cao cấp, hấn đương nhiên không thể đánh bại, hiện tại nội dung nói chuyện của bọn họ xem ra đã đánh bại được Đại Công Tước .

Điều này làm cho Đại Công Tước cảm thấy thích thú.

Tuy nhiên, ngay sau đó, anh không thể cười nổi.

Bởi vì Trình Uyên đã lấy ra một gói thuốc nổ từ trong vòng tay anh.

Thiện Kì đã bị choáng váng.

Khuôn mặt của Đại Công Tước cũng trở nên rất xấu xí ngay lập tức.

“Ngươi... ngươi muốn làm gì?” Hấn đột nhiên kinh hãi kêu lên.

Trình Uyên gật đầu với Thiện Kì, và nói một cách bình tĩnh, “Thỏa thuận.”

Gói thuốc nổ là do Đờ Cát mua cho cậu, lúc đầu chủ yếu là để tạo sự hoảng sợ trong Diêm Thành, tạo ra ảo giác rằng cậu đang ở Diêm Thành. Nhưng Trình Uyên phát hiện ra Đờ Cát quả thật rất thật, lượng thuốc nổ mua khá nhiều nên đã giấu một túi.

Tôi không mong đợi nó có ích bây giờ.

“Đừng có lộn xộn!” Đại Công Tước nghiêm khắc cảnh cáo Trình Uyên: “Ta có quan hệ sâu sắc với Liên đoàn võ thuật tối cao. Nếu ngươi giết ta, Liên đoàn võ thuật tối cao sẽ không buông tha cho ngươi. hậu quả của việc bị đuổi giết bởi Liên đoàn võ thuật tối cao.? ”

Trình Uyên liếc nhìn anh như một con ngốc, và mỉa mai nói: “Con trai cả và con trai thứ ba của anh ta đều bị tôi giết. Anh nghĩ tôi còn quan tâm chuyện này sao?”

Đại Công Tước bất giác mở to mắt.

Lúc này, Trình Uyên mới bình tĩnh châm túi thuốc nổ, đi đến chỗ cách Đại Công Tước tám mét rồi từ từ đặt túi thuốc nổ xuống đất.

Hắn ngẩng đầu, cười nhìn Đại Công Tước nói: “Ta nói, ta là giết người, ta tới đây để giết!”

Nói xong, anh ta mặc kệ khuôn mặt méo mó của Đại Công Tước đã thay đổi vì kinh hãi, anh ta xoay người bước ra ngoài.

Và Thiện Kỳ quay lại để theo kịp.

Tiếng chì “pepe ……” vang lên.

Đại Công Tước nhìn đồng thuốc nổ cách mình không xa, sắc mặt xấu đến không tả nổi, nhìn quanh, nhưng phát hiện chung quanh không có lấy một vật.

Trình Uyên và Thiện Kỳ rời khỏi tòa nhà.

Trước tòa nhà, rất đông thành viên của Nghĩa Khí Minh Tổng bộ đã tụ tập xung quanh Trình Uyên với vũ khí trên tay.

Nhưng khi nhìn thấy Trình Uyên và Thiện Kỳ cùng nhau bước ra ngoài, họ đều hơi ngạc nhiên một cái rồi nhìn nhau.

“Đại Công Tước đã chết. Từ nay về sau, ta sẽ có tiếng nói cuối cùng. Ai không vừa lòng có thể chống đỡ!”

Lúc này, Thiện Kỳ như đã thay đổi cá nhân của mình, hét vào mặt những người đó.

Những người đó nhìn tôi, tôi nhìn em, ánh mắt đầy nghi hoặc, nhưng không ai dám phản bác.

Thiện Kỳ cũng quay sang Trình Uyên và nói, “Tôi sẽ sắp xếp máy bay cho bạn.”

Trình Uyên gật đầu.

Những người này chắc chắn sẽ không sẵn sàng chấp nhận sự cai trị của Thiện Kì lúc đầu, vì vậy một số phương pháp sẽ thực sự cần thiết vào thời điểm đó, chẳng hạn như giết gà và khi.

Nhưng đây không phải là điều mà Trình Uyên nên lo lắng.

Lúc đó, tôi ước tính rằng mình đã trở về thành phố Tân Dương, trở lại cuộc sống đầm ấm bên vợ con của anh.

Nghĩ đến vợ con, khóe miệng anh khẽ cong lên, trong đầu anh hiện lên hình bóng của Lý Nam Địch, rồi ...

“Cạch!” Trình Uyên hét lên.

Thiện Kì cũng sững sốt, và nghĩ ra điều gì đó ngay lập tức.

“Mẹ kiếp, ta quên mất nàng.”

Trình Uyên giảm tốc độ, hét lên và định quay lại.

Cuộc đối đầu với Đại Công Tước , sự xuất hiện của Thiện Kì, sự vướng mắc giữa họ, và sự háo hức muốn trả thù cuối cùng đã khiến Trình Uyên quên mất Phương Tố Anh trên sân thượng của tòa nhà.

Chương 1297

“Còn có ...” Thiện Kì cũng hoảng sợ nhắc nhở Trình Uyên.

nhưng.....

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Đột nhiên, tòa nhà của Nghĩa Khí Minh Tổng bộ bay trên gạch và rùng, khói và bụi bay khắp nơi, và mặt đất dường như run lên.

Người tại hiện trường lập tức hoảng sợ, bắt đầu tránh ra tàn tích đổ nát khắp nơi.

Thiện Kì cố gắng ngăn Trình Uyên lại, nhưng anh ta bị thương nặng và bước chân không ổn định, và anh ta đột ngột ngã xuống đất.

...

Lúc này, Trình Uyên đã bay vào tòa nhà.

Khói bụi bên trong tòa nhà bốc lên nghi ngút, gạch ngói bay trên trời cao vẫn rơi xuống.

Một bức tường đã bắt đầu sụp đổ.

Còn chưa kịp suy nghĩ thì Trình Uyên đã chạy lên tầng ba với tốc độ nhanh nhất, băng qua dãy hành lang dài và đến sân thượng.

“Phương Tố Anh!” Anh ta hét lên với đôi mắt đỏ hoe.

Không phải anh ấy quan tâm nhiều đến Phương Tố Anh, chủ yếu là vì nếu Phương Tố Anh chết vì sơ suất của anh ấy, anh ấy sẽ rất tự trách.

Bất kể ân oán giữa Phương gia và anh ta, những người bị oan và mắc nợ không liên quan gì đến một cô bé.

Hơn nữa, nguyên nhân chính khiến Phương Tố Anh phải trải qua một khoảng thời gian ngắn như vậy là vì anh ấy.

Tất cả những điều này đã được thực hiện để tạo ra một vụ giết người đối với A Bất Vực.

Phương Tố Anh sắp bị Trình Uyên thổi cho đến chết, và cô không yên.

“giúp tôi!”

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên truyền đến.

Trình Uyên sửng sốt, vội vàng tìm kiếm danh tự, chỉ thấy lan can sân thượng đã sụp đổ rồi biến mất, mà ở mép sân thượng

có một đôi bàn tay non mềm trắng nõn, nắm chắc một phần giờ lên.

Phương Tố Anh gần như không rơi khỏi sân thượng tầng 3 vì quá sốc.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên vui mừng khôn xiết và vội vàng chạy lại nắm lấy tay cô và nhắc bổng cô lên từ phía dưới.

Anh cùng lúc ngã trên sân thượng với cô, Phương Tố Anh đè lên người của Trình Uyên.

Cô sợ hãi, nước mắt lãnh dài, hoảng sợ, ngay cả lồng ngực mềm mại cũng bị Trình Uyên một tay đỡ lấy, cô còn không biết.

Cảm nhận được sự mềm mại của xúc tu, Trình Uyên sửng sốt, cảm thấy không tốt.

Nhưng nhìn thấy Phương Tố Anh chỉ biết khóc như không để ý, anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tất nhiên, phần lớn là vì cô ấy không chết.

Đúng lúc này, một bức tường trên sân thượng bất ngờ đổ xuống.

Trình Uyên tỉnh táo và không có thời gian để suy nghĩ về điều đó, anh ôm chặt lấy Phương Tố Anh, lăn qua lăn lại bất ngờ và cười Phương Tố Anh theo anh.

“gì!”

Phương Tố Anh sững sốt.

Ngay sau đó, chưa kịp suy nghĩ, cô đã “hét lên” và bức tường hoàn toàn chôn vùi cô và Trình Uyên.

Toàn bộ tòa nhà của Nghĩa Khí Minh Tổng bộ đầy khói và bụi.

Bên ngoài tòa nhà, mọi người kinh hãi ngẩng đầu nhìn lên sân thượng tầng ba.

Không ai nói gì cả.

Thiện Kỳ cũng ngẩng đầu, ngây người ra mà xem, khóe miệng gợi lên một vòng cung nhỏ.

Cô ấy đã cười.

Chương 1298

Chương 1298:

Có lẽ, theo ý kiến của cô, đây là kết quả tốt nhất.

Mọi thứ đều kết thúc.

Giống như chưa từng có ai xuất hiện trước đây.

nhưng.....

“Máy bơm...”

Vách vỡ nát từ sân thượng tầng ba đập xuống, tựa như hô hấp đột nhiên dao động nhẹ.

Tinh thần của mọi người cũng rất căng thẳng.

Họ chỉ không biết liệu họ hy vọng những người bên trong đã chết, hay họ hy vọng những người bên trong vẫn còn sống.

Vách vỡ bình tĩnh chưa được mười giây, sau đó lại đột nhiên dâng trào, vang lên tiếng sột soạt.

Thiện Kì cau mày và không tìm được bóp chặt con dao trong tay.

“Hula” vang lên.

Bức tường vỡ đã bị phá vỡ, và phần trên cơ thể của một người nhô ra khỏi nó.

Người này không phải ai khác, mà là Trình Uyên.

Với sức mạnh của cơ thể anh ta, một bức tường vẫn không thể ảnh hưởng đến anh ta theo bất kỳ cách nào.

Nó sẽ làm cho anh ta xấu hổ.

Trình Uyên thở hổn hển, nhưng anh yên tâm vì Phương Tố Anh đã được cứu và cô không chết.

Nhìn xuống Phương Tố Anh, cô thấy mình đang mở to mắt, nhìn chăm chăm vào chính mình không chớp, như thể cô đang sợ hãi.

Phương Tố Anh quả thực vô cùng kinh hãi.

Tuy nhiên, đây không phải là nguyên nhân chính khiến cô ể ẩm ở thời điểm hiện tại.

Cô nhìn Trình Uyên quên chớp mắt, bởi vì khi bức tường vỡ vừa đổ xuống, Trình Uyên đã ôm và bảo vệ mình không chút do dự.

Động tác tiềm thức này trong mắt người khác dường như không có, nhưng đối với Phương Tố Anh, người liên quan, trong lòng cô dao động là không thể diễn tả được.

Cô lâm bầm: “Anh ... anh vừa hiến mạng mình để cứu em.”

Trình Uyên bất lực mỉm cười và nói: “Tôi sẽ cứu bất cứ ai mà tôi thay đổi.”

Phương Tố Anh bất chợt mỉm cười với anh.

Điều này hơi khó giải thích đối với Trình Uyên.

Anh đẩy Cận Huân ra, kéo Phương Tố Anh lên, sau đó cũng cô trên lưng mà không cần giải thích, bước xuống.

Khi bước qua hành lang rung chuyển, Trình Uyên khẽ cau mày.

Hắn luôn cảm thấy có gì đó không ổn, mặc dù biết thuốc nổ đủ mạnh để giết chết Đại Công Tước, nhưng hắn làm sao đột nhiên cảm thấy chuyện quá đơn giản?

Sau khi bước xuống cầu thang và đặt Phương Tố Anh xuống, Trình Uyên đến trước mặt Thiện Kỳ.

Thiện Kỳ cười với Trình Uyên và nói, “Cảm ơn!”

Trình Uyên nặng nề lắc đầu: “Đừng vội cảm tạ, ta nghĩ trước tiên chúng ta nên xác nhận xem Đại Công Tước thật sự đã chết.”

Nghe vậy, sắc mặt Thiện Kì thay đổi rõ rệt, cô kinh ngạc hỏi: “Ý anh là anh ta vẫn còn sống?”

Trình Uyên lắc đầu: “Tôi không rõ, nhưng tôi chỉ cảm thấy hơi thư thái.”

Thiện Kì sau đó thở ra một cách nặng nhọc.

“Thôi, cậu đợi ở ngoài, tớ vào xem thử.” Trình Uyên nói.

Thiện Kì nhanh chóng nhắc nhở với sự quan tâm: “Hãy cẩn thận.”

Trình Uyên gật đầu và lại chuẩn bị bước vào “ngôi nhà nguy hiểm”.

Khi đi ngang qua Phương Tố Anh, Phương Tố Anh bất ngờ nắm lấy tay anh.

Trình Uyên sửng sốt, kinh ngạc hỏi: “Ngươi làm sao vậy?”

Tôi thấy mặt Phương Tố Anh lúc này đỏ bừng, không biết là do sốc chuyện vừa rồi hay lý do nào khác.

Chương 1299

Phương Tố Anh mím môi, liếc nhìn Thiện Kỳ một cái, sau đó cúi người trước mặt Trình Uyên, nhẹ nhàng nói: “Anh vừa từ bỏ, cứu tôi với!”

Trình Uyên có chút nóng nảy, bực bội nói: “Tôi đã nói nếu đổi thành ai thì tôi sẽ lưu lại.”

Phương Tố Anh không nghĩ như vậy, bướng bỉnh cười: “Ta mặc kệ, trong lòng người có ta!”

“Không!” Trình Uyên phản bác lại ngay lập tức.

Phương Tố Anh đột nhiên đặt cái đầu nhỏ của mình trước mặt Trình Uyên, tận dụng cú đập không chuẩn bị của anh, và mổ vào mặt anh.

“Em bị điên à?” Trình Uyên lập tức ngăn người.

Phương Tố Anh hoàn toàn không để ý đến phản ứng của Trình Uyên, cười nói: “Em không quan tâm, trong lòng anh đã có em, còn vợ con thì anh cũng không quan tâm. Đời này, anh sẽ theo em!” ”

“Em không muốn anh!” Trình Uyên phản ứng lại, nhịp tim cũng bắt đầu tăng nhanh, nhưng ngay sau đó anh đã bình tĩnh lại, hất tay Phương Tố Anh ra, bước vào tòa nhà mà không hề quay đầu nhìn lại.

“Chú ý an toàn, chồng của em!” Phương Tố Anh hét lên với Trình Uyên một cách miễn cưỡng như thể cô đã thay đổi bản thân.

“Đồ điên!” Tiếng gầm thét của Trình Uyên từ bên trong.

Phương Tố Anh cười vu vơ.

Thiện Kì bước đến bên Phương Tố Anh với một cảm xúc kỳ lạ trong mắt anh ấy, và nói, “Tôi thực sự ghen tị với bạn.”

Phương Tố Anh khẽ giật mình: “Sao, em cũng thích anh ấy?”

Thiện Kì lắc đầu thờ dãi: “Tôi ghen tị với tư cách của bạn, bạn là một cô gái dám yêu.”

Phương Tố Anh khá đỏ mặt, nhưng ngay sau đó cô ấy nói với Thiện Kì với một chút tự hào: “Cô không biết đâu, đối phó với loại lão già này đòi hỏi sự kiên trì.”

Thiện Kì chết lặng.

...

...

Khi Trình Uyên bước vào tòa nhà, anh ta dùng tay phát tán bụi khắp tòa nhà, kiểm tra tổng quát vết máu và những mảnh quần áo rơi vãi trên mặt đất.

Càng nhìn, anh càng giật mình.

Bởi vì anh ấy đã tìm thấy một số điểm đáng ngờ.

Trước hết, những mảnh quần áo trên mặt đất thuộc về Đại Công Tước, và không có mảnh vải nào giống như bộ đồ màu vàng mà Đại Công Tước mặc.

Thứ hai, thi thể của Đại Công Tước không được tìm thấy.

Hơn nữa, điểm nổ này dường như không phải là nơi anh ta đặt thuốc nổ trước đó.

Mọi thứ đều hướng đến một khả năng.

Đại Công Tước còn sống!

Trình Uyên cau mày, trong lòng càng thêm căng thẳng.

Nếu như Đại Công Tước chưa chết, hiện tại hắn đang ở đâu?

Nếu không có sự hỗ trợ của con người, anh ta chỉ là một phế vật không thể đi được, anh ta có thể đi đâu?

Chẳng lẽ anh ta lại trốn vào một góc, sẵn sàng tấn công chính mình?

Trình Uyên cảnh giác nhìn xung quanh.

Tại thời điểm này...

“Phốc phốc” Trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng máy bay trực thăng, bọn họ càng ngày càng gần.

Anh ta sửng sốt.

Không còn quan tâm Đại Công Tước sống hay chết, hắn nhanh chóng chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hét lớn: “Mau lên!”

nhưng.....

Mọi thứ dường như đã quá muộn.

“bùm!”

Chương 1300

Chương 1300:

“bùm!”

Tiếng nổ lớn chói tai.

Phản ứng đầu tiên của Trình Uyên là trực thăng bắn hai quả tên lửa xuống phía dưới.

Sức mạnh này mạnh hơn nhiều so với thuốc nổ của anh ta.

Nhưng lúc này, Trình Uyên vẫn chưa vội ra khỏi tòa nhà, và đã quá muộn để lao ra khỏi tòa nhà.

Vào thời khắc cực kỳ khẩn cấp này, anh lao tới và lao thẳng vào chân cầu thang sắt.

“Bùm!”

Tòa nhà của Nghĩa Khí Minh Tổng bộ sụp đổ hoàn toàn và bị san bằng chỉ trong nháy mắt từ trên xuống dưới.

Còn Trình Uyên chỉ cảm thấy hai mắt đột nhiên tối sầm lại, cả người như bị chôn vùi trong đồng đổ nát.

May mắn thay, nơi ở của anh ấy vẫn an toàn.

Nhưng một số người không lạc quan như vậy.

Khi mọi thứ đã ổn định.

Khi mọi người bắt đầu lần lượt ra khỏi nơi ẩn nấp.

Trình Uyên cũng phải vất vả đẩy những viên gạch vùi lấp mình, khó khăn bò ra khỏi đống đổ nát.

Cả người xấu hổ, như thể đã lăn lộn trong bùn một ngày.

Anh nhìn xung quanh và thấy Thiện Kỳ cũng vừa trồi lên từ dưới tấm ván xi măng.

Ở đằng xa, một chiếc trực thăng đang từ từ hạ cánh.

“Em có sao không?” Thiện Kỳ hỏi Trình Uyên.

Cảnh tượng vừa rồi xảy ra quá đột ngột khiến Trình Uyên không khỏi chậm lại một lúc, đầu óc vẫn còn ong ong.

Khi nghe Thiện Kỳ tự hỏi mình, cô chợt tỉnh và vội vàng nhìn quanh.

Nhìn khắp những gương mặt xa lạ nhưng mãi không thấy bóng dáng của Phương Tố Anh, trong lòng anh chợt có một linh cảm chẳng lành.

“Cô ấy ở đâu?” Trình Uyên háo hức hỏi.

cô ấy đã

Thiện Kì cũng đột ngột tỉnh dậy, vô thức quay đầu lại và nhìn về nơi Phương Tố Anh đang đứng trước đó.

Chỉ là nó đã trở thành một đồng đồ nát.

Mắt cô ấy nhìn thẳng.

Linh cảm xấu trong lòng Trình Uyên cũng ngày càng mạnh.

Anh nhìn theo ánh mắt của Thiện Kì, nhìn đồng đồ nát, rồi bước qua từng bước, dần dần biến thành chạy.

Trước khi chạy đến khu di tích, anh vội vàng nhặt những viên gạch, đá đó bằng tay không.

“Ồ...”

Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai Trình Uyên, cơ thể cậu đột nhiên run lên, trong lòng có một tia ngây ngất.

Đó là giọng của Phương Tố Anh.

Anh vội vàng lần theo nguồn phát ra âm thanh và nhắc một tấm xi măng khổng lồ lên, bất ngờ để lộ khuôn mặt tái nhợt và

xinh đẹp của Phương Tố Anh.

Cô yếu ớt nhìn Trình Uyên, môi có chút khô khốc, không khỏi run lên.

“Người làm ta sợ muốn chết!”

Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm, định nhắc Phương Tố Anh ra khỏi đồng đồ nát năm xưa.

Nhưng phần thân dưới của cô ấy bị vùi trong sỏi, và một chùm tia được đề lên đó.

“Đau quá!” Phương Tố Anh cau mày và phun ra một từ với Trình Uyên đang khó nhọc mở miệng.

Chương 1301-1302

Trình Uyên khẽ giật mình, sau đó an ủi cô: “Không sao đâu, không sao đâu, anh đưa em ra ngoài trước, đừng lo lắng, em sẽ không sao đâu.”

Phương Tố Anh sắc mặt trở nên tái nhợt, cô ngẩng đầu nhìn anh, môi run run nói: “Em rất muốn ... em muốn làm vợ anh.”

“Đừng làm phiền!” Trình Uyên dừng lại, và tuyệt vọng gỡ bỏ cái cân bằng cả hai tay.

“Ok... đau quá!” Phương Tố Anh nói một cách khó nhọc.

“Ngươi sẽ không sao, Nhẫn, lập tức...”

Trình Uyên an ủi anh, lấy ra một cục sỏi, rồi câu nói của anh lại mắc kẹt trong cổ họng.

Anh ta choáng váng.

Thiện Kì cũng chạy tới, muốn giúp đỡ, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cậu cũng ngốc ở chỗ cũ, vươn tay che miệng.

“Đau quá, đau quá!” Phương Tố Anh tuyệt vọng nắm lấy cánh tay của Trình Uyên bằng cả hai tay, móng tay cắm sâu vào da thịt.

Nhưng Trình Uyên có vẻ không biết gì.

Lúc này, não anh trống rỗng.

Bên dưới bụng của Phương Tố Anh, nó biến thành một cục thịt bầm nhỏ, và ruột cô ấy đều rụng rời.

Anh nhìn Phương Tố Anh với vẻ hoài nghi.

“Em rất muốn ... cũng ... muốn ... được ở bên anh ...”

Giọng cô càng ngày càng yếu.

Trình Uyên ôm cô, từ từ đặt cô vào lòng, rồi ôm chặt cô vào lòng.

Phương Tố Anh cúi đầu một cách yếu ớt.

“gì!”

Trong lòng tôi đau không thể giải thích được, không thể diễn tả được.

Trình Uyên đột nhiên nhìn lên trời rỗng lên, tuy rằng mở miệng, nhưng không phát ra tiếng.

Anh ta có một khuôn mặt gớm ghiếc và gằm lên một cách âm thầm!

Cảnh tượng này khiến Thiện Kỳ rơi nước mắt.

Xa xa, một vài người đã ra khỏi trục thăng.

Người đứng đầu là một người đàn ông trung niên đầu trọc, phía sau là ba vị cao thủ cấp một.

“Da Mu nói rằng Diêm Thành chỉ là một thủ đoạn nghi ngờ binh lính. Tôi vẫn nghĩ đó là trò bịp bợm của anh ta. Tôi không ngờ rằng đứa trẻ của bạn thực sự đang ở Khôn Thành.”

Tên đầu trọc đi tới chỗ phế tích, vươn tay quạt bụi trong không khí, khinh thường cười: “Làm sao vậy, người ngoan ngoãn đi theo chúng ta, hay là để ta chém người tại chỗ?”

Nhìn thấy cái đầu trọc lóc, Thiện Kỳ lùi lại theo bản năng.

Hiển nhiên, tên đầu trọc này cũng là cao thủ, thực lực có thể sánh ngang với Đại Công Tước, chỉ khác là thân hình trung bình, cho nên di chuyển thoải mái.

Nhưng lúc này, Trình Uyên dường như không nghe thấy anh, vẫn ôm chặt lấy cơ thể lạnh lẽo của Phương Tố Anh.

Trong đầu anh chợt hiện lên cảnh làm quen với Phương Tố Anh.

Cô mất bình tĩnh với anh ta, vì vậy anh ta đã treo cô lên móc trên ban công.

Cô hét vào mặt anh, và anh gần như ném cô xuống mái nhà.

Cô buộc phải kết hôn với A Bất Vực, và cô cầu xin anh ta đưa cô đi xa trên biển cao đến và đi từ các quốc gia phía nam.

Họ cùng nhau bỏ trốn.

Anh đi qua một khu rừng với cô trần truồng trên lưng anh.

Anh ngủ cùng giường với cô, nửa đêm cô còn kê đùi lên anh khiến anh nóng cả người, cả người cố gắng chịu đựng.

Cô ấy đã cư xử như một đứa trẻ với anh ta, và anh ta đã khiển trách cô ấy.

Con người có tình cảm Mặc dù Trình Uyên đã cố gắng kiềm chế bản thân trước loại tình cảm nam nữ, nhưng sau một thời gian dài thân thiết, dù là tình cảm bạn bè cũng sẽ luôn có.

Vì một âm mưu chống lại chính mình, Phương Tố Anh, một người con gái chưa bao giờ chịu đau khổ từ khi còn nhỏ, đã tham gia vào con đường này và trải qua nhiều khó khăn.

Chương 1303

Đại Công Tước cũng sẽ không sợ, bởi vì hẳn biết Trình Uyên chỉ là tầm trung, cũng không phải loại giỏi, nếu như vừa rồi không phải dùng thuốc nổ thì đã không làm cho Đại Công Tước xấu hổ như vậy. .

“Đúng là một luồng sát khí mạnh.” Có người cảm thán.

Chương môn chế nhạo: “Cho dù sát khí có mạnh đến đâu, nếu thực lực không đủ, chỉ là giả bộ ép buộc.”

Hói đầu biểu hiện vô cùng đơn giản, anh ta liếc nhìn Trình Uyên đang tiến lại gần bọn họ với vẻ khinh thường, đứng dừng hỏi Đại Công Tước : “Đại Công Tước , đừng nói là ta không cho ngươi cơ hội, vì tổn thất nặng nề của ngươi.” bên, tín dụng này, tôi để nó cho bạn? ”

Đại Công Tước cười xấu xa nói: “Vậy ta trước tiên cảm tạ Tề lão đại.”

Anh nói, nháy mắt với hai người.

Hai tên thuộc hạ hiểu ra, đỡ lấy Đại Công Tước bước tới trước mặt Trình Uyên.

Tuy nhiên.

Trình Uyên trực tiếp phớt lờ Đại Công Tước mà chăm chú nhìn cái đầu trọc của ông ta.

ngay bây giờ.

Trong mắt anh, thế giới đã trở nên đỏ như máu, và tất cả mọi người có mặt đều gớm ghiếc, điều này khiến anh khó chịu.

“Máy bay trực thăng là của anh?” Trình Uyên khàn giọng lạnh lùng hỏi.

Lão đầu trọc khẽ nhướn mày, khinh thường chế nhạo: “Vậy thì sao?”

Nhìn thấy Trình Uyên không quan tâm đến mình chút nào, sự tức giận của Đại Công Tước tăng lên ngay lập tức.

Anh chỉ vào Trình Uyên và chửi: “Thằng nhỏ, đối thủ của mày là tao!”

Nói xong, anh ra lệnh cho cấp dưới, giúp đỡ anh ta và chặn anh ta lại trước mặt Trình Uyên.

Trình Uyên lạnh lùng liếc nhìn anh.

“Ta đã nói, các ngươi đều phải chết, đừng tóm lấy!” Hấn lạnh lùng nói.

“Haha... ngươi bò sát, ngươi định cười cái này công tước sao?” Đại Công Tước có vẻ thích thú với hấn, nhin không

được cười ra tiếng: “Chỉ là người sao? Từng người một trung cấp, được rồi, ta. Thừa nhận đi. Trung cấp đã là tuyệt, nhưng người phải biết rằng vị công tước này là cấp cao, trong mắt ta là người...”

“Bắn!”

Một cái tát vào mặt của Đại Công Tước, sắc bén và lớn tiếng, trực tiếp cắt ngang lời nói ngạo mạn của hắn.

Đại Công Tước giật mình.

Mọi người đều sững sờ.

Sau đó, Đại Công Tước đột nhiên tỉnh ngộ: “Đồ khốn kiếp dám đánh ta?”

Anh không bao giờ ngờ rằng Trình Uyên lại dám làm với anh, hay có thể nói là anh không bao giờ ngờ rằng Trình Uyên sẽ đi đầu trong việc làm đó, anh tát tới tấp mà không hề né tránh.

“Tát!” Một cái tát trái tay khác.

Đại Công Tước ánh mắt đột nhiên thẳng.

“Khiếp!”

Anh ta tức giận ngay lập tức và giáng một cú đấm vào ngực Trình Uyên.

“Tát!” Một cái tát nữa.

Trước khi nắm đấm của anh chạm vào ngực của Trình Uyên, anh đã bất ngờ bị tát bởi cái tát thứ ba của Trình Uyên.

Không biết hắn đã đạt tới mấy trăm ký thân thể, như thùng bị đổ, “rầm” một tiếng, nổi lên một mảnh bụi bay, nhân tiện đè chết một tên thuộc hạ của mình.

“Ai giết trước, ai giết sau, ta có tiếng nói cuối cùng!”

Trùng mắt đỏ hoe, Trình Uyên bước qua Đại Công Tước, lại đi thẳng đến cái đầu trọc, lạnh giọng nói: “Người nhịn không được!”

Bây giờ, khuôn mặt hói đã thay đổi.

Vẻ kiêu ngạo trước đó biến mất trong tích tắc, thay vào đó là vẻ uy nghiêm.

Có phải là chuyện bình thường đối với một cao thủ trung cấp tát xuống đất ba cái tát hay không?

Chương 1304

“Thằng khốn!”

Những tên thuộc hạ hói đầu dường như cảm thấy rằng những người lớn tuổi của họ bị xúc phạm bởi những lời của Trình Uyên, và tức giận ngay lập tức, và lao về phía Trình Uyên.

Trong số ba người này, một là cấp trung bình, và hai là cấp thấp.

Người lao tới, trên tay cầm một con dao găm đột ngột bổ xuống cổ Trình Uyên.

“Gọi cô là đồ điên!” Anh giận dữ hét lên.

Tuy nhiên, giây tiếp theo.

“phun!”

Ngay khi Trình Uyên giơ tay lên, anh đã nắm lấy lưỡi dao găm của mình.

Khuôn mặt của người đàn ông thay đổi ngay lập tức.

Dù con dao có thể cứng đến đâu, thì cũng khó kiếm được một xu.

Máu cũng rỉ ra từ giữa các ngón tay của Trình Uyên.

Nhưng hắn dường như không biết đau, lạnh lùng nhìn chủ nhân lớp này.

Đôi mắt ấy đỏ rực như lửa, nhưng lạnh lùng vô cùng.

Trong mắt vị chủ nhân đó, giống như đang ở trong động băng ngàn năm, lạnh thấu xương.

Anh không khỏi rùng mình.

Tất nhiên, đây cũng là cơn ớn lạnh cuối cùng trong cuộc đời anh.

“Chết!” Trình Uyên siết chặt một từ giữa hai hàm răng, và rồi một nắm đấm khác giáng xuống đầu người đàn ông.

“Bùm!” Một đám sương máu bùng ra từ đầu của sư phụ.

Một cú đấm đập nát đầu anh ta!

Và một võ sư khác của hạng nhất đã đâm vào sườn Trình Uyên.

Đáng lẽ trong lòng anh rất vui mừng, nhưng anh lại thấy Trình Uyên không hề động đậy.

Kinh ngạc nhìn lên, anh nhìn thấy khuôn mặt đờ đờ sát khí của Trình Uyên.

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Một đòn đầu gối trúng cổ anh ta, trực tiếp khiến đầu anh ta nâng lên 90 độ, và cổ anh ta ngay lập tức bị gãy.

...

Mà chuyên gia cấp trung chạy tới cuối cùng duỗi ra hai ngón tay, thô bạo chèn vào vai hắn, lập tức chọc ra hai cái lỗ máu.

Anh cười khẩy nói: “Chết mất!”

Nhưng rồi, anh cũng chết lặng.

Bởi vì Trình Uyên bất ngờ dùng hai tay nắm chặt cẳng tay.

Anh ấy đã kẹp hai ngón tay lên vai của Trình Uyên và không thể lấy ra ngay cả khi anh ấy muốn.

“Chết rồi!” Trình Uyên cũng rống lên.

Sau đó, anh ta hung hăng ngẩng đầu lên và đập mạnh, dùng đầu đập vào đầu đối thủ cùng đẳng cấp.

“Bùm!” Một âm thanh.

Máu bắn tung tóe.

“Bùm!” Có một âm thanh khác.

Máu chảy ngang.

“Bùm!” Âm thanh thứ ba.

Người đó đã thay đổi không thể nhận ra.

Cơ thể anh ngã xuống đất mềm như sợi mì, và anh không thể chết được nữa.

Tất cả là một câu chuyện dài, nhưng nó thực sự xảy ra, nhưng nó chỉ diễn ra trong vài giây.

Giết ngay ba cao thủ hạng nhất, ngoài ra còn có một cao thủ ngang hàng với Trình Uyên.

Điều này khiến tất cả mọi người có mặt đều phải thốt lên kinh ngạc.

Trình Uyên cũng bị thương nặng vì điều này, lòng bàn tay chảy máu, vai chảy máu và trán cũng chảy máu.

Chương 1305

Tuy nhiên, biểu hiện của anh ấy vẫn chưa bao giờ thay đổi.

Màu đỏ tươi trong mắt anh càng đậm hơn.

Đối mặt với Trình Uyên, tên đầu trọc nheo mắt.

Sức mạnh bùng nổ đột ngột của Trình Uyên khiến cho Đào Hối càng phải chú ý đến người đại lục phương bắc chỉ có thực lực tầm trung này.

Tuy nhiên, anh vẫn không nghĩ rằng Trình Uyên có thể đánh bại anh.

Bởi vì suy cho cùng, giữa chúng có sự khác biệt.

Có một khoảng cách không thể vượt qua!

Vì vậy, hắn vẫn tự hào nói: “Tuy rằng ngươi bày ra ý định chiến đấu, ta rất bất ngờ, nhưng đối mặt ta, rốt cuộc ngươi không có cơ hội chiến thắng.”

“Tuy rằng ta, Vương Chí Tôn nói muốn sống, nhưng ngươi đã giết người của Liên minh Võ sĩ chúng ta, không thể nói ta phải bắt ngươi trả giá.”

Vừa dứt lời, anh ta bất ngờ bắn và đâm vào ngực Trình Uyên.

“phun!”

Trình Uyên không hề trốn tránh, vì vậy cú đâm thẳng vào ngực cậu, sau đó cậu không kịp đỡ mà phun ra một ngụm máu già.

Tuy nhiên.

Thằng đầu trọc bỗng giật mình.

Bởi vì Trình Uyên không bị thổi bay mà bất ngờ dùng hai tay nắm chặt lại, dù muốn dù không cũng không lấy lại được.

Anh biết Trình Uyên đã bị thương rất nặng, nhưng khi ánh mắt anh chạm vào đôi mắt đỏ hoe của Trình Uyên, cơ thể anh bất giác run lên.

Điều này.....

Cảm giác như đặt anh ta vào một biển lửa.

“Thằng khốn, nó là một con quỷ!” Anh giận dữ hét lên, khiến bản thân trở nên rõ ràng ngay lập tức, và một nắm đấm khác đột nhiên giáng xuống Trình Uyên.

Một bậc thầy cấp cao, những nắm đấm mà họ đâm, và những Nội công kèm theo, không thể so sánh với một bậc thầy cấp trung.

Bởi vì nếu bạn cao cấp hơn ở cấp độ đầu tiên, bạn sẽ ở trong Cảnh giới Thần Võ.

Do đó, việc sử dụng năng lượng bí mật trong cơ thể của họ lúc này đã đạt đến đỉnh điểm.

Tất nhiên, một bước ra khỏi cảnh giới võ đạo thần thánh này, hầu hết mọi người sẽ không bao giờ vượt qua nó trong cuộc đời của họ.

Bởi vì khái niệm sử dụng Nội Lực khác nhau, ở dưới Thần Võ cảnh mới sử dụng, nhưng sau khi đạt tới Thần Võ cảnh mới bị thao túng.

Năng lượng đen tối của Bloomberg, xé rách không khí, phát ra tiếng rên rỉ, và đi thẳng vào đầu Trình Uyên.

Lúc này, đôi mắt đỏ tươi của Trình Uyên cuối cùng cũng lóe lên một tia sáng đỏ mê hoặc hơn.

Đầu anh đột nhiên chuyển động, lệch một bên, cả người leo lên cái đầu trọc lóc.

Quả đấm hói tự nhiên trông không.

Nhưng lúc này, Trình Uyên giống như một con lười, lập tức ôm lấy tấm lưng hói của cậu, hai chân ôm eo cậu, hai tay ôm lấy cổ cậu.

Một đòn siết cổ của máy chém được hình thành trong tích tắc.

Cái đầu trọc lóc choáng váng.

Thiện Kì bò ra khỏi đồng đồ nát cũng bị choáng.

Ngay cả vị Đại Công Tước bị Trình Uyên tát ba cái và định lao vào tìm Trình Uyên trả thù, cũng ra lệnh cho thuộc hạ dừng lại.

Những thành viên còn sống sót của Nghĩa Khí Minh Tổng bộ cũng vô cùng sửng sốt.

Ai có thể nghĩ rằng một võ sĩ đạt đến cấp độ này lại thực sự sử dụng loại kỹ thuật chiến đấu trên đấu trường?

Ít nhất, trong mắt người dân các nước phía nam, những người luôn coi mình là mạnh nhất thế giới, việc đánh nhau như vậy là vô liêm sỉ và ngậy thơ.

nhưng.

Không ai có thể phủ nhận rằng thủ thuật này rất thực tế.

Chương 1306

Tên đầu trọc nắm lấy cánh tay của Trình Uyên muốn bẻ gãy anh ta, nhưng sức lực của Trình Uyên lúc này quá lớn khiến anh ta thâm kinh ngạc.

Vì vậy, anh ta nhảy lên cao, rồi đập xuống.

Anh muốn đập chết Trình Uyên để buông tay.

“Bùm!” Một âm thanh.

Cheng sau đó đập lưng xuống đất và không kìm được mà phun ra một ngụm máu kèm theo tiếng “phốc”.

Nhưng anh vẫn liềm lĩnh khóa chặt cái đầu trọc của mình.

Tôi không quan tâm đến vết máu dính ở khóe miệng.

“Ngựa bùn cỏ, mày không ... đau à?”

Gã đầu trọc bị bóp cổ với khuôn mặt đỏ bừng và đôi tai đỏ bừng, và anh ta bắt đầu chửi bới.

Nhưng vẻ mặt của Trình Uyên rất lạnh lùng, không hề trả lời cậu, trên trán nổi gân xanh cho mọi người biết cậu đang rất cố gắng và tuyệt vọng.

Cái đầu trục lóc cổ gượng dậy, lại nhảy lên cao rồi đập xuống.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn khác.

“Phòng!” Trình Uyên lại phun máu.

Nhưng anh vẫn khóa chặt cái đầu trục của mình, chỉ không chịu buông ra.

“Không biết xấu hổ!” Tên đầu trục bắt đầu kịch liệt giãy dụa.

nhưng.....

Thời gian trôi qua, sự phấn đấu của anh ngày càng yếu đi.

Cuối cùng, chân ngã yếu ớt, tay buông thõng yếu ớt.

Trình Uyên thở hỏn hển, rồi từ từ nới lỏng cánh tay đang ôm lấy cái cổ trục lóc.

Mọi người đều bị sốc!

Một cao thủ cấp trung bất ngờ giết chết một cao thủ.

Điều này.....

Ai có thể tin được điều này?

Trình Uyên dựa mạnh xuống đất, cố gắng đứng dậy.

Sát khí trên người hắn không hề suy yếu trước việc giết chết tên đầu trọc, bởi vì hắn hận không báo thù không bao giờ chết.

Ngoài ra còn có sự căm ghét của Phương Tố Anh.

“Tính mạng của nàng, ta muốn toàn bộ quân đội liên minh trả giá!”

Trình Uyên nghiêng răng nói với vài câu dừng lại.

...

Nhưng đột nhiên.

Tên đầu trọc, lẽ ra đã chết, đột nhiên mở mắt, đập tay xuống đất, bắn xéo thân mình rồi đập vào bụng Trình Uyên.

“Bùm!” Trình Uyên bị đá văng ra xa.

Mọi người lại ngạc nhiên.

Đặc biệt là Thiện Kỳ, chứng kiến cái đầu trọc lóc sống lại, niềm hy vọng được nhen nhóm lúc đầu đã tan tành ngay lập tức.

Trình Uyên bị ném mạnh xuống đất, như muốn thở không ra hơi.

Cái đầu trọc dựng đứng lắc cổ dựng dựng phát ra tiếng “quạc quạc” giòn giã.

Anh ta nhìn Trình Uyên bằng ánh mắt lạnh lùng, lạnh lùng nói: “Đúng vậy, rất tốt, anh đã chọc giận tôi thành công!”

Đại Công Tước vui mừng khôn xiết: “Lão Tề, ta suýt chút nữa tưởng rằng ngươi chết ở trong tay đứa nhỏ này.”

Tên đầu trọc chế nhạo: “Chỉ là một thủ đoạn nhỏ, chỉ là một con lục phẩm trung cấp, làm sao có thể giết chết ta?”

Giọng nói vừa rơi xuống.

Ở đằng xa, Trình Uyên, đang nằm trên mặt đất, bắt đầu chậm rãi đứng dậy.

Mọi người hồi hộp nhìn nó.

Tôi thấy Trình Uyên dựa vào đất, chống người lên và thở hổn hển vì xấu hổ.

Sau đó chậm rãi ngẩng đầu, hồng quang trong mắt càng thêm sáng.

Chương 1307

Anh ta vươn tay cầm một con dao bên cạnh.

Con dao đó là con dao sắt mà anh đã cắm trên mặt đất trước đó.

“Cô ấy không nên chết!”

“Cô ấy không làm gì sai!”

“Cô ấy thật xinh đẹp!”

“Cô ấy vẫn còn trẻ như vậy!”

“Cô ấy không nên chết!”

Đầu trọc cau mày, nheo mắt hỏi: “Người bị ta nói bậy? Nói bậy bạ gì đó?”

Trình Uyên cởi áo khoác ngoài và xé một nửa chiếc áo vest duy nhất của mình.

“Chà!” Đó là những mảnh sắt còn sót lại.

Anh nhặt từng miếng sắt còn lại, từng miếng, lại đặt lên con dao miếng sắt lớn, để con dao ngày càng dài ra.

“Tôi đã hứa sẽ đưa cô ấy về!”

“Cô ấy không nên chết!”

“Chết tiệt là các người!”

“Là tất cả mọi người trong Liên minh võ thuật của ngươi!”

“Ngươi giết nàng!”

“Cho nên, ta muốn ngươi trả giá bằng mạng sống của ta!”

“Ta muốn tất cả các ngươi trong Võ lâm liên minh chôn cất cho nàng!”

Anh đứng dậy, lôi con dao to dài hơn mình, từng bước đi về phía tên đầu trọc.

Con dao lớn đập xuống đất, thổi một chuỗi tia lửa.

Hỏi đầu hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi cho rằng con dao lớn kia có thể làm ta sợ hãi sao?”

“giết chết!”

Trình Uyên gầm lên, con dao to lớn bỗng như bùng cháy, xé rách không khí lao thẳng về phía tên đầu trọc.

“Hừ!”

Gã hói lạnh lùng khịt mũi, không để con dao vào mắt Trình Uyên, anh ta vừa định vỗ vào lưỡi kiếm vừa giơ tay lên.

Ngay sau đó.

Đại Công Tước phản ứng lại, nhanh chóng lớn tiếng nhắc nhở tên đầu trọc: “Lão Tề, đừng đụng vào dao của hắn!”

Cái đầu hói đánh vào một linh hồn sắc bén, và giữa những tia lửa cacbua canxi, anh ta đột ngột đưa con dao sang ngang.

Trước đây, khi tám vị thiên vương của Đại Công Tước đánh nhau với Trình Uyên, là do dao của Trình Uyên, ai đụng vào, ai xui xẻo, Đại Công Tước nhìn trúng nên nhắc nhở về cái đầu trọc của mình.

Sau khi tên trọc đầu thoát khỏi dao, như nghĩ tới điều gì, không khỏi kinh ngạc nói: “Bút mực nhiều như vậy?”

Anh nhận ra con dao của Trình Uyên, và rõ ràng anh cũng đã nhìn thấy Vân Thành.

Nhưng ngay sau đó, anh tỉnh dậy.

“Hừ! Chỉ là lông của Vân Thành thôi!” Anh đâm vào đầu Trình Uyên.

Tuy nhiên.....

Con dao to lớn mà anh vừa tránh được, đột nhiên “Ầm!”, Hét lên một tiếng thảm thiết.

Trình Uyên đã tìm kiếm những mảnh sắt từ nhiều vật liệu, nhưng không thể tạo ra một con dao bằng sắt như con dao của Vân Thành, mỗi lần anh gõ vào Dark Jin, nó sẽ bị gãy.

Lần này, nó không phải là ngoại lệ.

Trước khi chiến đấu với Bát Đại Thiên Vương, Trình Uyên đã dùng con dao này để giết một số người, làm bị thương một số người, và các vết nứt xuất hiện trên lưỡi kiếm.

Vào lúc này, nó cuối cùng đã sụp đổ.

Thanh kiếm lớn, dài hơn con người, nổ tung ngay lập tức, và những mảnh vỡ của lưỡi kiếm bay khắp nơi.

Chương 1308

Trước khi nắm đấm hói đầu chạm vào Trình Uyên, anh đã cảm nhận được sự khủng hoảng, và bị sốc, và nhanh chóng vẩy tay để đẩy những mảnh vỡ của con dao to lớn đang bắn vào anh.

Dù rất vội nhưng anh ta vẫn đập tắt cả những miếng sắt của trình độ này.

Chỉ là quần áo trên người hắn đã bị cắt vài lần.

Trong lòng gã hói dăng lên một tia khinh thường, vừa định chế nhạo việc Trình Uyên dùng loại thủ đoạn này để tính toán bản thân hay sao đó, thì trong bụng anh chột mát lạnh.

Cái đầu trọc kinh ngạc nhìn xuống.

Tôi thấy trong tay Trình Uyên vẫn còn cầm một nửa lưỡi kiếm, lúc này đã cắm vào bụng dưới của cậu ấy.

Đôi mắt hói nhìn thẳng, anh nhìn Trình Uyên với vẻ không thể tin được.

“Thằng khốn, tao giết mày!” Anh tức giận, giơ tay vỗ về Trình Uyên.

Nhưng sau đó ngay lập tức.

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm ...!”

Trong cơ thể liên tiếp vang lên những tiếng động lớn.

Anh cảm thấy mình như bị dao đâm hơn chục nhát cùng một lúc, anh không thể kiểm soát được cơ thể của mình, và anh đã bị thổi tung lên trong tích tắc.

Anh ta ngã xuống đất với một tiếng “bốp”.

“Phồng!” Một ngụm máu khác phun ra.

Có một cái nhìn sợ hãi và không muốn trong mắt anh ta.

Bởi vì hắn nhìn thấy trong bụng xuất hiện một cái lỗ đáng sợ, giống như tên lửa bắn trúng ở cự ly gần.

Chưa kể máu thịt, ruột gan còn lổm ngổm khắp sàn nhà.

Lúc này, tất cả mọi người có mặt đều bàng hoàng.

Hiện trường rất yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng “Ầm ầm”.

Những con dao của Trình Uyên đều tan tành, trên tay anh chỉ còn một mảnh sắt gãy.

Với đôi mắt đỏ hoe, anh ta từng bước đi về phía cái đầu trọc lóc.

“Đồ khốn kiếp!”

“Không phớt!” Đầu trọc vừa mới rạng rỡ, giờ phút này cũng không nói được lời nào, trong miệng tuôn ra một tia máu như sôi trào.

Sự sợ hãi trong mắt anh ngày một mạnh mẽ hơn.

Và Trình Uyên bước đến gần anh, vung mảnh sắt trên tay anh, chém và đâm anh điên cuồng, máu bay khắp trời như một trò đùa.

Và Trình Uyên cũng bị nhuộm đỏ.

Anh ta bị điên.

Tất cả mọi người đều ngốc, tất cả đều sợ hãi, và tất cả đều bắt đầu run rẩy.

Lúc này, Trình Uyên thực sự giống như một con quỷ bước ra từ địa ngục.

Nhìn thấy Trình Uyên đánh bại cái đầu trọc của mình, Thiện Kỳ vốn là vui mừng, nhưng nhìn thấy cảnh này, cô cũng sợ hãi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, cả người không khỏi run lên.

Đại Công Tước càng nuốt nước miếng, trong tiềm thức nói: “Mau giúp ta đi ra khỏi đây.”

Nhưng vào lúc này ...

“Máy bơm vô ……” Một tiếng gầm rú của máy bay trực thăng từ xa đến gần.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên.

Kết quả là tôi nhìn thấy năm chiếc trực thăng bay tới đây, rồi từ từ hạ cánh.

Đại Công Tước chuẩn bị chạy trong phút chốc vui mừng khôn xiết, nhanh chóng quát người của mình: “Chờ đã, chờ chút! Quân tiếp viện của ta tới rồi!”

Khi Thiện Kì nhìn thấy cảnh này, trái tim run lên và nghiến răng dữ dội, bỏ qua nỗi sợ hãi trong lòng, chật vật bò ra khỏi đồng cỏ nát, chạy đến chỗ Trình Uyên.

Anh nắm lấy Trình Uyên, người vẫn đang điên cuồng chém cái đầu trọc của mình, lo lắng nói: “Trình Uyên, tỉnh táo hơn đi!”

Trình Uyên bị đánh thức bởi tiếng gầm của cô và nhìn cô ngây người.

Chương 1309

Sau đó tôi thấy chiếc trục thẳng từ từ hạ cánh.

“Đi, đi thôi, người của Liên minh võ thuật đều đến rồi!” Cô lo lắng nói.

Trình Uyên bình tĩnh đứng dậy, quay mặt về hướng trục thẳng, khàn giọng nói: “Tốt đến, tốt đến!”

Thiện Kì đã bị choáng váng.

Trình Uyên ánh mắt càng ngày càng lập dị, hấn gằm lên một tiếng: “Giết, ta sẽ giết hết!”

“Người trong Liên minh võ giả nhất định phải chết!”

...

Thiện Kì vẫn muốn thuyết phục, nhưng ...

Với một tiếng “nổ”, Trình Uyên ngã thẳng xuống đất và ngất xỉu.

Thiện Kì chết lặng.

Trình Uyên nôn ra rất nhiều máu, trên vai còn có hai lỗ ngón tay chảy máu, nhìn như người đàn ông thổ huyết.

Cô hiểu rằng ngay cả khi Trình Uyên không ngất xỉu vì sức của cô, mất máu quá nhiều cũng có thể khiến anh hôn mê.

Bất giác, Thiện Kỳ ngồi phịch xuống đất với nụ cười đau khổ trên khuôn mặt.

“Chắc chắn rồi, cuối cùng thì tôi cũng không thể thoát khỏi cái giá phải trả cho mạng sống của mình.”

Đại Công Tước nhìn Thiện Kỳ và Trình Uyên đã ngất đi, không nhìn được cười.

“Muốn giết ta? Haha, ngươi cũng xứng sao?”

“Hôm nay ta sẽ chém ngươi ngàn vạn lần!”

“Còn Thiện Kỳ, đồ khốn nạn, sao anh dám phản bội tôi, sau này tôi sẽ cho anh biết phản bội tôi kinh khủng như thế nào!”

“Ngươi cảm thấy ở bên cạnh ta chịu đựng nhục nhã mấy năm nay sao?”

“Hừ, ta sẽ cho ngươi biết đâu là thật sự là nhục nhã!”

Thiện Kỳ mặt xám như chết, cô lặng lẽ nhặt một mảnh đao bên cạnh Trình Uyên, trong lòng thương tiếc, chuẩn bị tự sát.

Bao năm tủi nhục khiến cô còn nặng hơn cả cái chết, cuối cùng cô cũng thu hết can đảm để chiến đấu, nhưng cô không ngờ rằng mình cuối cùng lại thất bại.

Còn hơn tiếp tục chịu nhục, thà chết còn hơn.

...

Máy bay trực thăng hạ cánh, hàng chục cao thủ từ Liên minh võ thuật xuống máy bay và chậm rãi đi về phía họ.

Người đàn ông trung niên đứng đầu trông âm ảm.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng thảm thương, anh không khỏi nhú mày.

Vừa định hỏi, Đại Công Tước đã nhanh chóng chỉ vào Trình Uyên và Thiện Kỳ và hét lên với anh ta: “Su phụ Hữu Sử, anh ta là Trình Uyên.”

“Ồ đây hẳn làm tất cả mọi chuyện, thậm chí ngay cả Tề Nhạc trưởng lão cũng bị hắn giết.”

Sứ giả Chiến đội đứng là người đàn ông trung niên trước mặt, nghe vậy chợt nhìn về phía thân ảnh phi phàm.

“Đến đây, hạ chúng xuống!” Tức giận hét lên.

Các cao thủ của Liên minh võ thuật phía sau vội vàng bước tới để bắt Trình Uyên và Thiện Kỳ.

Thiện Kì nâng miếng sắt lên và xuyên vào giữa cổ.

Nhưng đúng lúc này, trên bầu trời vang lên một tiếng hét lớn.

“Ai dám động thiếu gia của ta!”

Lúc này Trình Uyên mới thực sự tỉnh táo lại một chút.

Anh ta chợt nghe tin có rất nhiều người đến, rồi lại có người đến, hai bên xảy ra ẩu đả “tanh bành”.

Sau đó, tôi không biết gì nữa.

Trình Uyên đã có một giấc mơ, mơ ước của rất nhiều người, trong đó có Phương Tố Anh.

Không biết nó đã trôi qua bao lâu, nhưng anh bối rối không biết mình đang ở đâu, là mơ hay thực.

Chương 1310

Tôi chỉ biết rằng xung quanh rất lạnh và tối.

Cậu không còn chút sức lực nào, cho dù muốn mở mắt ra cũng không làm được.

Mí mắt nặng trĩu, như thể được tô bằng chì.

Tôi mơ hồ nghe thấy giọng phụ nữ thì thầm bên tai anh.

“Mười tuổi... Mười tuổi cha mẹ qua đời, hẳn giúp cha mẹ lo liệu tang lễ.”

“Trong nhà tang lạnh lẽo, tôi quỳ trước linh cữu của cha mẹ. Tôi cảm thấy cô đơn và lo sợ. Tôi không biết mình sẽ ra sao và phải đối mặt với những gì. Tôi rất sợ”.

“Là anh ấy, anh ấy nhờ em, anh đi với em, anh sẽ chăm sóc em như con gái ruột của mình!”

“Tôi biết ơn anh ấy vì anh ấy đã giang tay ra khi tôi bất lực nhất”.

“Anh ấy đưa tôi đến một căn nhà rất khang trang, cho tôi học, cho tôi học võ, hỏi han tôi, mua sắm mọi thứ tôi cần, chỉ cần tôi cần gì, không có tôi, anh ấy sẽ để tôi lo. của nó. nó là tốt.”

“Ta coi hấn là cha.”

“Tôi nghĩ mình là người hạnh phúc nhất thế giới. Tôi may mắn hơn bất cứ ai”.

“Nhưng ... khi tôi mười lăm tuổi, mọi thứ đã thay đổi.”

“Ác mộng cũng đến!”

“Năm mười lăm tuổi, lần đầu tiên đến kinh, nói chuyện với ai cũng ngại.”

“Anh ấy nhìn thấy những gì tôi đang nghĩ, và anh ấy mỉm cười và nói, bạn đã trưởng thành.”

“Tôi rất nhút nhát.”

“Về điệu cười của anh ấy, lúc đó tôi không quan tâm, nhưng sau này tôi mới biết được tiếng cười đó ác đến mức nào.”

“Ngày thứ năm sau khi hành kinh, hấn đem ta giết chết rất nhiều người, ta vô cùng kinh hãi.”

“Cũng chính là đêm đó, hấn giúp ta tẩy rửa thân thể, sau đó ... ức hiếp ta.”

“Ta không dám cự tuyệt.”

“Bởi vì ta thường thấy hắn giết một người không sai là bởi vì không vui.”

“Ta sợ chết, cho nên hầu hạ hắn cẩn thận.”

“Dần dần, tôi trở thành công cụ để anh ta trút giận và cũng là công cụ để anh ta giết người”.

“Cho dù sau này biết được cha mẹ ruột bị hắn giết, ta cũng không dám phản kháng.”

“Bởi vì, hắn sẽ đào mắt sống của một người, từng chút một lột da người sống, hắn sẽ để cho ta tận mắt xem.”

“và vì thế.....”

“Tôi sợ!”

“Trong mắt tôi, anh ấy đã thay đổi từ một người cha yêu thương thành một con quỷ, hầu như không có dư thừa ở giữa.”

“Ta sợ một ngày nào đó, hắn sẽ đi ra khỏi mắt của ta, lột sạch da thịt của ta, làm cho ta...”

“Ông ấy coi tôi như một công cụ toàn năng. Để chiêu mộ nhân tài, ông ấy đã tận tâm phục vụ cấp dưới của tôi. Để có được sự ổn định của vị trí của Khôn Thành, ông ấy đã yêu cầu tôi dành sự ưu ái cho các trưởng lão của Liên minh Võ thuật.”

“Trong lòng, ta muốn giết hắn đều không dám!”

“Cho đến khi bạn xuất hiện.”

“Bạn có thể giúp tôi được không?”

...

...

Trình Uyên đoán người nói là Thiện Kỳ.

Anh ấy không quen Thiện Kỳ, nhưng anh ấy đã được cô ấy ân cần nhắc nhở khi anh ấy ở trong sòng bạc.

Khi đấu với Đại Công Tước ngày hôm đó, anh ấy có thể cảm nhận rõ ràng sự sợ hãi của Thiện Kỳ đối với Đại Công Tước .

Nhưng tôi không biết rằng đằng sau chuyện này còn có một câu chuyện đen tối như vậy.

Chương 1311

Đồng thời, anh cũng hiểu những gì Thiện Kỳ nói khi giao tiếp với Đại Công Tước ngày hôm đó, đó là sự sỉ nhục không thể chịu đựng được khi nhìn lại.

Đó là nó.

Anh không nói gì cả, thứ nhất là vì ý nghĩ về cái chết của Phương Tố Anh khiến anh cảm thấy vô cùng nặng nề, thứ hai là vì anh biết rằng nếu anh an ủi Thiện Kỳ lúc này, nhất định sẽ khiến cô xấu hổ.

Rốt cuộc trong mắt nàng giờ phút này nên hôn mê, cho nên nói cho chính mình những lời này tâm tình.

Tất nhiên, có một lý do quan trọng nhất.

Trình Uyên thực sự không còn sức để nói ra.

Anh biết mình đã bị thương rất nặng.

Tôi cũng biết rằng những người từ Liên đoàn Chiến binh đã đến vào thời điểm đó.

Nhưng tôi không biết tại sao anh ta vẫn còn sống.

Dần dần, ý thức lại tiêu tán.

...

Có một “pop”.

Như thể rèm cửa đang được kéo ra, và sau đó một ánh sáng rực rỡ chiếu vào Trình Uyên, mặc dù nhắm mắt lại nhưng dường như cậu vẫn có thể cảm nhận được ánh sáng từ bên ngoài mí mắt của mình.

Khẽ nhú mào.

“Em tỉnh rồi à?” Đúng lúc này, một giọng nói xa lạ kinh ngạc thốt lên.

Trình Uyên sau đó cố gắng từ từ mở mắt.

Thứ hiện ra trước mặt hẳn là một bóng người mơ hồ, sau đó dần dần rõ ràng, cuối cùng hiện ra một khuôn mặt vẫn không hề xa lạ.

Đây là một thanh niên khoảng đôi mươi, nước da ngăm đen và vẻ ngoài điển trai.

Rõ ràng, đây vẫn là một người đàn ông đến từ các quốc gia phía nam.

“bạn là ai?”

“Đây là đâu?”

“Tại sao tôi lại ở đây?”

Ngay khi nói, Trình Uyên cảm thấy miệng khô khốc và cổ họng dường như đang bốc khói, nhưng anh vẫn hỏi một vài câu khiến anh khó hiểu.

Thiếu niên trên mặt cười nói: “Sự phụ nói đúng. Khả năng hồi phục của người thật sự là kinh người, bị thương thế này, nếu thay người thường đi cũng không sống nổi.”

“Cô chờ, tôi sẽ gọi người.”

Nói xong, anh hào hứng chạy ra ngoài.

Trình Uyên bị sốc.

Lúc này anh mới để ý đến mình đang ở trên giường bệnh, giống như là một khu bệnh viện, vẫn là phòng đơn, nhìn có vẻ sang trọng.

Nghĩ đến một người phụ nữ đang tâm sự bên tai mình, anh liền nghĩ đến Thiện Kỳ nên nhanh chóng đưa mắt nhìn xung quanh.

Không có ai trong phòng.

“Bùm!” Cửa bị đẩy ra, sau đó một đám nam nữ mặc khác nhau vui vẻ xông vào phòng.

Đám người này vây quanh Trình Uyên, trong lòng bắt đầu lạnh lùng âm áp.

“Tiểu huynh đệ, ngươi thấy thế nào?”

“Còn đau không?”

“Sư huynh, ngươi cảm thấy không thoải mái sao?”

“Tiện thể, Tiểu huynh đệ, ngươi muốn ăn cái gì, ta để cho ngươi nấu.”

“Bác chủ, có muốn uống nước không?”

“Bác chủ...”

Trình Uyên hoàn toàn choáng váng.

Lại là anh em chú bác nhưng không quen biết ai.

Bạn bị mất trí nhớ?

Chương 1312

Anh ấy đã nhìn vào một sự mất mát.

“Hết rồi, Tiểu sư huynh đau đầu thật ngốc!” Một người đàn ông trung niên thở dài.

Dáng người mảnh khảnh xinh đẹp không khỏi thở dài: “Thật đáng thương, tuổi còn nhỏ đã trở thành ngốc tử, Bạch Sương thật đẹp trai.”

Biểu cảm ngạc nhiên trên gương mặt của nhóm người này dần dần mờ nhạt.

Trình Uyên nhíu mày thật chặt, ánh mắt lướt qua gương mặt những người này, sau đó bối rối hỏi: “Các người là ai?”

Ngay khi câu nói này được thốt ra, tất cả mọi người đều sững sờ, rồi nhìn nhau.

“Sư huynh, đầu của ngươi không sao chứ?” Một người đàn ông trung niên hỏi.

Trình Uyên ngạc nhiên hỏi: “Tôi không biết anh.”

“Chuyện đó không quan trọng!” Người đẹp mảnh mai cười nói: “Từ từ rồi sẽ quen nhau.”

Trình Uyên trong sương.

Những người trước mặt này đều là người của các quốc gia phía nam, hẳn hứa là chưa từng gặp qua, nhưng tại sao bọn họ lại tự xưng là đàn em và chú bác?

Ngay sau đó.

Một ông già bước vào phòng.

Nhìn thấy lão nhân Trình Uyên kia thì đột nhiên giật mình, trong phút chốc, trên người nổi lên một tầng nổi da gà.

Vì cái lão này, hẳn đã quá quen thuộc rồi.

Vân Thành?

“Em chưa chết à?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Khi mọi người nhìn thấy ông cụ đi vào, tất cả đều buông ra, và tất cả đều nắm chặt tay chào.

“Bác thầy!”

“Bác thầy!”

Lão bản đối với bọn họ gật đầu một cái, sau đó lãnh đạm nói: “Các người đều đi xuống.”

“Đúng!”

Mọi người trả lời, và sau đó họ rời khỏi phòng.

Khi Trình Uyên nhìn thấy ông lão trước mặt, da đầu tê dại.

Nhưng ngay sau đó anh nhận ra điều đó là sai.

Bởi vì Vân Thành đã bị chôn vùi bởi chính mình, không thể sống sót, hơn nữa, ông già không có đôi chân què, có rất nhiều ngón tay.

Nó giống hệt như của Lãnh chúa Vân Thành.

“Người là đồ đệ của Vân Thành.” Ông lão lãnh đạm nói: “Vây, người nên gọi ta là chú hay bác.”

Khi nghe thấy điều này, Trình Uyên ngay lập tức tỉnh dậy.

Hóa ra đó là một cặp song sinh.

“Nhưng làm sao người biết ta là đệ tử của Vân Thành?” Trình Uyên cau mày hỏi.

Ông lão chấp tay trong tay áo, thân hình hơi ọp ọp như một lão nông thập niên 1980-1990 đang làm ruộng.

Anh ta hỏi: “Chủ nhân của anh đã chết chưa?”

Trình Uyên biết anh đang hỏi Vân Thành nên im lặng gật đầu.

Lão nhân ngẩng đầu thờ dài, cười khỏ nói: “Đúng vậy.”

“...” Trình Uyên có vẻ bối rối.

“Lão gia Vân Không là anh trai của Vân Thành.” Ông lão nhẹ giọng nói: “Sư huynh của ta, người vì võ công, cả đời chưa từng lấy vợ, sinh con, đến bảy mươi vẫn lẻ loi một mình”.

“Ta từng nói với hấn, người luyện tập hết sức có thể không có người thừa kế tử vong có ích lợi gì?”

“Ông ấy cười và nói rằng trước khi chết sẽ thu nhận một đệ tử khế ước và dạy dỗ nó học cả đời”.

Chương 1313

“Ông ấy nói rằng khi ông ấy chết, tôi sẽ có thể nhìn thấy các đồ đệ của ông ấy.”

Trình Uyên chợt nhận ra, đồng thời trong lòng trào lên một cảm giác.

Hóa ra Vân Thành đã lên kế hoạch tự dạy mình những gì đã học được cả đời trước khi đấu với Vân Dĩ Hà.

Anh không thể không nghĩ đến cảnh anh gặp Vân Thành lần đầu tiên và mượn chiếc bật lửa của anh bên sông để giúp anh nướng cá.

Có phải vì giúp anh ấy nướng cá gây ấn tượng với anh ấy không?

Trình Uyên không biết.

Tuy nhiên, Vân Không nhàn nhạt nói: “Hai mươi năm trước, anh trai tôi, Vân Thành lần đầu tiên bước vào Thần Võ Võ Lâm. Anh ấy cảm thấy tốt. Chăm sóc sức khỏe.”

“Anh ấy đã bị Vân Dĩ Hà cắt một chân, và bốn ngón tay bị cắt.”

“Sự xấu hổ này đã để lại cho anh ấy sự hận thù trong hai mươi năm.”

“Cuối cùng, một thời gian trước, anh ấy đã biết được nơi trú ẩn của Vân Dĩ Hà, và bản lĩnh võ thuật tự cường của anh ấy đã rất siêng năng để có thể chiến đấu với Vân Dĩ Hà, và anh ấy rời khỏi đất nước Mặc bất chấp sự can ngăn của tôi.”

“Có lẽ, lần này anh ấy vẫn thua Vân Dĩ Hà, và vì thất bại này, anh ấy đã bị giết.”

“Vậy em biết Vân Dĩ Hà đúng không?”

Nghe đến đây, Trình Uyên trong lòng “thình thịch”.

Rõ ràng, mối quan hệ giữa anh em Vân Không và Vân Thành vẫn tốt đẹp.

Anh ta thực sự là đệ tử của Vân Dĩ Hà, nếu Vân Không biết chuyện, anh ta có tự sát không?

Trình Uyên ngập ngừng.

Thậm chí không vội vàng, anh mỉm cười và nhìn chằm chằm vào mắt anh.

một thời gian dài.

Trình Uyên nở một nụ cười gượng gạo nói: “Đúng vậy, cô ấy cũng là chủ nhân của tôi.”

Anh ấy vẫn nói sự thật.

Hơn nữa, anh ta còn kể cho Vân Thành kinh nghiệm chạm trán với Vân Thành, kinh nghiệm trận chiến của Vân Thành với Vân Dĩ Hà, và cái chết của Vân Thành ... tất cả đều cho Vân Không.

Anh ta nghĩ rằng Vân Không sẽ rất tức giận sau khi biết anh ta là đệ tử của Vân Dĩ Hà, và sau đó anh ta sẽ bị đuổi ra ngoài, hoặc có thể anh ta sẽ bị bắt.

Nhưng trên thực tế, Vân Không khẽ gật đầu, hài lòng nói: “Vân Thành không nhìn lầm người.”

“Hà?” Trình Uyên hơi ngạc nhiên.

Vân Không xúc động nói: “Không ngờ anh tôi lại thu nhận một đệ tử trong đời. Tôi vẫn nghĩ, nếu cuối đời anh ấy chấp nhận học việc, nếu anh ấy là một người có đầu óc không lạnh mạnh thì phải làm thế nào?” tầm nhìn của đệ tử tốt hơn của tôi. ”

Trình Uyên càng khó hiểu.

Vân Không cười nhẹ, vỗ vai Trình Uyên nói: “Đừng lo lắng, chúng tôi thu nhận đệ tử trong môn phái bút mực, không phân biệt biên giới quốc gia, không bao giờ phân biệt chủng tộc, hướng chỉ là đệ tử cùng học nghệ thuật.”

“Nói một cách đơn giản, bạn đã tôn thờ bao nhiêu sư phụ không quan trọng. Chỉ cần bạn tôn thờ đệ tử của Bút Mặc Môn chúng tôi làm thầy, thì bạn đã là thành viên của Bút Mặc Môn của chúng tôi. Không quan trọng. Bạn gặp phải nguy hiểm nào, Bút Mặc Môn sẽ trở thành nơi trú ẩn an toàn của bạn.”

Sau một lúc dừng lại, anh ta tiếp tục: “Một lần, chúng tôi xem một đoạn video ngắn. Đó là ở thủ đô của lục địa phía bắc của bạn. Bạn đang chiến tranh với những người khác. Thứ bạn mơ hồ nắm giữ là vũ khí của Vân Thành, Thiên Huyền Dao. Tôi biết điều đó. , Người là đệ tử của Vân Thành.”

“Bởi vì Thiên Huyền Dao không ai có thể sử dụng được. Nó đòi hỏi một trí lực đặc biệt của Vân Thành để phát huy sức mạnh thực sự của nó.”

“Nếu không, cho dù có tạo ra được Thiên Huyền Dao thứ hai, thì cũng chỉ là một chút kỳ dị trong tay người khác.”

Trình Uyên ngay lập tức hiểu ra.

Hóa ra Vân Không tin rằng anh ta là người học việc của Vân Thành vì đoạn video anh ta dùng dao ở thủ đô.

Chương 1314

Thực ra trước khi chế tạo con dao này anh cũng không suy nghĩ nhiều, anh chỉ nhìn vào ổ cứng mà Vân Thành bỏ lại liền muốn thử nghiệm.

Sau đó, tôi cảm thấy thực sự mạnh mẽ.

Nhưng điều mà anh không ngờ là anh có thể sử dụng sức mạnh của con dao này là do xem video thừa kế mà Vân Thành đã trải qua.

Nhưng rõ ràng, hẳn thực sự không sử dụng sức mạnh của con dao này đến mức cực hạn như Vân Thành, nói rằng hẳn chỉ học được một chút lông bông, quả là không ngoa chút nào.

“Sau khi xem đoạn video đó, tôi sẽ dùng hết sức mạnh của Bút Mực Mên để hỏi thăm cô.” Vân Không nói tiếp: “Có thể nói, từ khi sinh ra đến giờ, mọi chuyện về cô đều bị tôi điều tra rõ ràng”.

“Tài năng của người quả nhiên là kinh người, nhân tính cũng rất tốt, nhưng tính cách của người đôi khi không đủ quyết đoán.”

“Tuy nhiên, nó đủ hào hùng!”

“Cô không che giấu việc mình là đệ tử của Vân Dĩ Hà, điều này khiến tôi rất hài lòng, bởi vì thực tế chúng tôi đã biết điều

đó.”

Nghe đến đây, Trình Uyên cảm thấy hơi xấu hổ.

Nghĩ đến suy nghĩ trong lòng vừa rồi, xem ra chính mình có chút giống như lưu manh lưu lại bụng của quý nhân.

Tuy nhiên, cùng lúc đó anh lại nghĩ ra một câu hỏi khác.

“Như vậy kỳ thật ta tới các quốc gia phương nam, người sáng sớm đã phát hiện đã quan sát ta?” Hãn kinh ngạc hỏi, “Người cũng biết ta đi giết Đại Công Tước sao? Cho nên, về sau Em ngất đi, là anh. Anh đã cử người đến cứu em ”

Vân Không cười nhẹ, sau đó gật đầu.

Khi nghe điều này, Trình Uyên đột nhiên có một dự cảm xấu.

Mọi hành động của tôi đều không thoát khỏi ánh mắt của Vân Không, sau đó ...

Làm sao mà A Bạc Dẫn lại không biết?

Và thậm chí Vân Không dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Trình Uyên.

Anh cười nhẹ và nói: “Tôi tin rằng em đã bị làm sai.”

“Cái gì?” Trình Uyên sửng sò.

Vân Không gật đầu nói: “A Bất Vực không phải bị người giết.”

“Thậm chí, anh không giết A Bất Đề.”

Trình Uyên càng bối rối.

Đúng là A Bất Vực không phải bị hấn giết, mà A Bất Đề 100% là bị hấn giết, không ai hiểu rõ chuyện này hơn hấn, nhưng tại sao Vân Không lại nói như vậy?

Hơn nữa, làm sao anh ta có thể tin rằng mình bị sai?

Vân Không nhàn nhạt cười và nói: “Đây là trò chơi do Thương Vân làm ra. Ngay từ đầu, cô ấy đã thực hiện mọi bước, kể cả cái chết của A Bất Đề, bao gồm cả việc bạn buộc phải liên kết với Phương gia đến cái chết của A Bất Vực.”

“Vậy ...” Trình Uyên cảm thấy lạnh sống lưng.

Nó chỉ ra rằng tất cả những điều này được biết bởi trường học bút và mực.

Anh không khỏi bắt đầu cảm thấy sợ hãi trước hệ thống tình báo của Bút Mực Môn.

Nhưng giống nhau.

Vân Không nói, “Vì tôi biết những điều này, bạn nghĩ rằng A Bạc Duẫn không biết?”

Khi nghe điều này, Trình Uyên cảm thấy rất tức giận.

“Vì chúng ta đều biết, tại sao hắn không đi bắt kẻ sát nhân thực sự, mà lại nhốt mâu thuẫn trên người ta?”

Vân Không lắc đầu, cười và thở dài, “Thằng nhóc ngớ ngẩn, ai mới là kẻ sát nhân thực sự?”

Trình Uyên choáng váng.

Kẻ sát nhân thực sự là con trai của A Bạc Duẫn, hay nói chính xác là con gái của hắn.

Đây là một tranh cãi về việc truy tố.

Chương 1315

Anh chợt hiểu ra.

Bất kỳ lời nào Thương Vân từng nói với bản thân đều là tự dối mình.

Cô ấy không là gì cả.

Ngược lại, cô ấy có nhiều tài nguyên hơn A Bất Vực và A Bất Đề, và thậm chí A Bất Vực còn hỗ trợ cô ấy.

Tuy nhiên, do miệng lưỡi thế gian, Thương Vân chỉ có thể che giấu thân phận phụ nữ của mình với thế giới, đồng thời loại bỏ mọi mối đe dọa đến việc kế vị ngai vàng của Liên minh Võ sĩ.

Lúc này, vai trò của A Bạc Dẫn đã được ngầm chấp thuận.

Nếu Thương Vân muốn lợi dụng Trình Uyên và để Trình Uyên phải chịu mọi tội lỗi, thì đó không phải là vì A Bạc Dẫn, mà là cả thế giới.

“Vì vậy, tôi chỉ là nạn nhân trong kế hoạch của cha con họ.”
Trình Uyên chua xót nói.

Ngay cả Vân Không cũng gật đầu: “Đúng, nhưng không phải tất cả.”

“Bởi vì, A Bắc Dẫn không cho phép Thương Vân giết hai người con trai của mình, nhưng vì bọn họ đã bị giết rồi, vậy hắn còn có thể làm gì? Hắn thật sự sẽ tìm đến kẻ sát nhân thực sự, để báo thù cho con trai. Người con gái duy nhất cũng là.”
bị giết? “

“Không!”

“Nhưng, suy cho cùng, ai đó phải chịu trách nhiệm về cái chết của hai vị chủ nhân trẻ tuổi của Liên minh Chiến binh.”

“Nhưng người yên tâm, chỉ cần người ở trong cổng bút mực một ngày, người điều binh an vô sự, Võ giả liên minh vẫn là không dám bước vào cửa bút mực của ta.”

Một dấu vết buồn bã hiện rõ trên khuôn mặt của Trình Uyên.

Hắn thấp giọng hỏi: “Ý của người là muốn ta trốn ở cửa bút mực cứu mạng?”

Vân Không hơi giật mình: “Chỉ là tạm thời thôi.”

“Không!” Trình Uyên lắc đầu từ chối.

Anh nghĩ về vợ, về các con, về Lý Nam Địch, và về Phương Tổ Anh.

Đặc biệt là Phương Tổ Anh.

Không có tình yêu giữa anh và cô, và anh không thể nói những cảm xúc cụ thể.

Phương Tố Anh thật đẹp, người đẹp nhất trong số những người phụ nữ mà anh từng thấy.

Một người phụ nữ xinh đẹp như vậy lại bướng bỉnh tỏ tình với anh, khiến trong lòng anh lúc đó không khỏi gợn sóng.

Trong mọi trường hợp, được thích, ngay cả khi đó là một nỗi đau khổ, cũng là một nỗi đau khổ hạnh phúc.

Nhưng một mỹ nữ xinh đẹp như vậy mà vì tính logic bất thường của A Bạch Duẫn và Thương Vân, cô ấy đã bị bom của Liên minh võ thuật nhấn chìm và cho nổ tung xác chết.

Anh ta không được hòa giải.

Anh ta muốn trả thù!

Tự nhiên anh không muốn thu mình lại như thế này.

“Em không phải là cá trên thớt, em cũng có tính nóng nảy, em sẽ buồn và tức giận!”

Trình Uyênhong nhìn Vân Không chăm chăm và nói, “Tôi muốn trả thù!”

“Đừng tức giận!” Vân Không nhanh chóng khuyên can: “Ngươi bây giờ còn không có sức lực như vậy, hơn nữa còn có

thể báo thù?

Trình Uyên nghiên răng nghiên lợi nói: “Ta muốn giết Liên minh Yiqi, giết Đại công tước, ta muốn giết Liên minh Võ sĩ, ta muốn giết A Bạc Duẫn, và Thương Vân!”

Anh không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Anh dường như nghĩ Trình Uyên bị điên.

Hồi lâu, hấn lắc đầu nói: “Với thực lực của ngươi hiện tại không làm được.”

“Nói trắng ra hơn, nếu báo thù thì chỉ mất mạng vô ích.”

Trình Uyên bướng bỉnh nói: “Tôi có thể!”

“Abu Vân là cảnh giới lớn của Thần Võ. Với kiến thức hiện tại của ngươi, nó là một cao cấp trong số cao cấp. Ngươi giết nó như thế nào?”

“Hơn nữa, ngay cả Thương Vân cũng đã mò mịt tiến vào Thần Võ.”

“Ngoài ra, theo ta được biết, ngoài Vương gia, Liên minh võ giả còn có một cường giả trong Thần Võ.”

Chương 1316

Chương 1316:

“Ngươi chỉ là trung cấp, làm sao báo thù?”

Trình Uyên im lặng một lúc lâu, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, kẽ răng kêu răng rắc.

Anh ấy nói: “Tôi cần một tháng.”

Vân Không không khỏi lắc đầu cười khổ: “Cho dù ngươi có tài năng, muốn đạt tới Thần Võ trong một tháng, cũng chỉ là hư ảo, không thể.”

“Hơn nữa, cho dù có thể đạt tới Thần Võ cảnh giới, nhưng thực lực của Bào Vân cũng quá xa.”

Trình Uyên lắc đầu, nghiêm nghị nói: “Các ngươi không cần phải dựa vào vũ lực để tiêu diệt Liên minh Võ sĩ.”

“Hả?” Lần này đến lượt Vân Không tự hỏi.

“Chú à, có ai trong Bút Mực Môn gọi là Khổ Nho không?”
Trình Uyên đột ngột hỏi.

Khi lần đầu tiên gặp Khổ Nho, anh ấy đã coi mình như một Bút Mực Môn, và Trình Uyên về cơ bản có thể kết luận rằng anh ấy là một người theo Bút Mực Môn.

Vân Không gật đầu nói: “Đúng vậy, đó là đồ đệ của trưởng môn bút mực Môn.”

Sau đó, Trình Uyên biết được rằng bậc thầy của Bút Mực Môn tên là Thương Lang, sức mạnh ngang ngửa với Vân Thành và cao hơn Vân Không. Cũng là bởi vì Vân Thành chỉ mê tu luyện mà không có hứng thú với địa vị chương môn của môn phái, cho nên mới kế thừa bút mực môn phái.

Và Bút Mực Môn này được chia thành ba sức mạnh, một là sức mạnh Trường Mô, sức mạnh kia là sức mạnh của Vân Không, và sức mạnh kia là sức mạnh Hồng Tú.

Ba thế lực chiến đấu công khai và bí mật, nhưng nếu có bất khả chiến bại xâm lược, ba thế lực sẽ lập tức xoắn thành sợi dây, đó là lý do tại sao liên minh quân sự không dám động vào Bút Mực Môn.

Vì Bút Mực Môn rất mạnh.

“Tôi nghĩ, có lẽ tôi cũng sẽ giết anh ta!” Trình Uyên nói với Vân Không.

Vân Không khẽ cau mày nói: “Tuy rằng hắn có liên quan đến chuyện này, nhưng dù sao Khổ Nho cũng là đệ tử của Tông chủ môn phái. Muốn giết ... cũng không phải là không thể.”

“Trừ khi bạn không ở trong biên giới của các quốc gia phía nam.”

“Khô Nho và Thương Vân thực lực ngang nhau và sắp tiến vào Thần Võ Võ Lâm, cho nên ta nghĩ ngươi có lẽ không có khả năng này.”

Trình Uyên không khỏi nheo mắt.

...

...

Sau khi Vân Không rời đi, những người lạ lần lượt đến chào tạm biệt Trình Uyên.

Họ đều dặn Trình Uyên phải chăm sóc vết thương thật tốt.

Những người này khiến Trình Uyên cảm thấy ấm áp.

Mặc dù anh ta không biết một.

Sau khi tất cả những người này rời đi, Thiện Kì mở cửa và đi vào.

Thiện Kì bung cháo kê tới, đặt lên bàn khi anh bước vào, bung một bát cho Trình Uyên.

“Ngươi vừa mới tỉnh, ta trước uống chút cháo.”

Sau đó anh đỡ Trình Uyên ngồi dậy.

Cô ấy có một mùi đặc biệt.

Trình Uyên cau mày hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra sau khi tôi bất tỉnh?”

Thiện Kỳ nói với Trình Uyên: “Người của Liên minh Võ thuật đang ở đây, và họ muốn đưa bạn đi. Vào thời điểm quan trọng, người của Bút Bút Mực Môn cũng đến. Họ đối đầu với những người từ Liên minh Võ thuật, nói rằng bạn là người học việc của Vân Thành và là đàn em của họ. Những người từ Bút Mực Môn, trừ khi Liên minh Võ sĩ muốn đập nát da với Bút Mực Môn. ”

“Sau đó, những người của Liên minh Võ thuật với sự phấn khởi nói rằng họ sẽ báo cáo điều này với tối cao của họ, đó là, Vua A Bạc Dẫn của Liên minh Võ thuật.”

Khi Thiện Kỳ nói về điều đó, đôi mắt anh ấy vô hồn.

Chương 1317

Trình Uyên cũng không quan tâm lắm, chỉ hỏi: “Tiếp theo là sao? Thi thể của bạn tôi ...?”

Thiện Kì nói, “Tôi đã mang tất cả trở lại.”

Trình Uyên hỏi lại: “Tiếp theo em định làm gì?”

Thiện Kì thân thể khẽ run lên, vẻ mặt buồn bực: “Ta đã nghĩ tới việc giết Đại công tước rồi thay hắn, nhưng hiện tại xem ra quá đơn giản, ta không thể giết hắn.”

“Tôi sẽ giúp cô.” Trình Uyên nói.

Thiện Kì cười khổ lắc đầu: “Người giúp ta cũng vô dụng. Cho dù ta giết Đại Công Tước bây giờ, Liên minh võ giả cũng không buông tha ta.”

Trình Uyên nói: “Vậy thì đi theo tôi.”

“Đi? Đi đâu?”

...

...

Ba ngày sau, chấn thương của Trình Uyên được cải thiện, và họ lên máy bay trở về thành phố Tân Dương.

Máy bay này là máy bay phản lực riêng của Bút Mực Môn.

Sức mạnh của Bút Mực Môn lớn hơn nhiều so với Nghĩa Khí Minh, và những chiếc máy bay đương nhiên lớn hơn và mạnh hơn những chiếc của Nghĩa Khí Minh.

Trên máy bay, cặp anh em đáng yêu này miễn cưỡng chào tạm biệt Trình Uyên.

Nhóm người này khiến Trình Uyên rất cảm động, cũng vì thế mà anh thầm thề sẽ trả ơn cho nhóm người này.

...

Máy bay đã có một hành trình an toàn và hạ cánh chậm ở thành phố Tân Dương.

Sau khi xuống máy bay, Trình Uyên không về nhà mà đến thẳng trụ sở của tập đoàn Nhiên Hề.

Mặc dù anh rất nhớ Bạch An Tương, nhưng có một số việc phải làm trước, anh không thể đợi thêm một lát.

...

“Vương tử Yên, đừng xấu hổ bạn!”

Trước khi bước vào cửa văn phòng chủ tịch, Trình Uyên nghe thấy bên trong có tiếng chửi rủa.

“Anh không phải chỉ là một nhân viên bán thời gian sao? Có gì mà kiêu ngạo như vậy? Đừng tưởng rằng nếu ôm đùi của Trình Uyên, chim trĩ sẽ biến thành phượng hoàng. Tôi nói cho anh biết, thiếu gia coi anh là phúc khí của em. Don Đừng giả vờ với tôi. Hãy giả vờ nghiêm túc! “

Giọng một người đàn ông phát ra từ văn phòng chủ tịch.

Trình Uyên không khỏi nhú mày.

Thiện Kì cũng làm theo và dừng lại.

Thiện Kì cuối cùng quyết định đi cùng Trình Uyên, bởi vì các quốc gia phía nam không còn chỗ đứng cho cô ấy.

“Hoàng Dương, nói sạch sẽ hơn. Tôi và Trình Tổng không phải như cậu nghĩ. Còn nữa, tôi sẽ nói lại cho cậu biết, tôi không thích thiếu gia của cậu!”

Giọng của Vương tử Yên cũng phát ra từ văn phòng.

Ngay sau đó, giọng nói của người đàn ông lại vang lên: “Thiếu gia của tôi đã rất ưa thích nó rồi, cậu muốn hay không cũng không được. Tối nay ngoan ngoãn vào yến tiệc đi, chuyện gì cũng dễ nói, nếu không. ... “

“Anh muốn gì?” Vương tử Yên.

Người đàn ông chế nhạo: “Cô không thể sống trong văn phòng đúng không? Hơn nữa, cha mẹ cô vẫn còn sống, đúng không?”

“Anh ...” Vương tử Yên lo lắng nói: “Anh uy hiếp tôi.”

“Đúng vậy, ta đang uy hiếp ngươi, ngươi có thể làm gì.” Nam nhân ngạo nghễ nói: “Tám giờ tối nay, nhà hàng Đá Không Tước, ngươi có thể cân nhắc có muốn đi hay không. Thiếu gia chúng ta sẽ chờ bạn nhiều nhất là nửa giờ. “

Nói xong anh ra mở cửa.

Người này đã xảy ra va chạm trực diện với Trình Uyên.

Chương 1318

Trình Uyên nhận ra đây là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, còn khá trắng trẻo, nhưng trên người lại toát ra khí chất nữ tính.

“Cút đi, đừng cản đường!”

Anh đẩy Trình Uyên ra rồi vênh vào bước đi.

Đối với Trình Uyên, trong tình huống bình thường, anh sẽ không quan tâm đến những người bình thường như vậy, vì vậy anh không quan tâm đến sự bất lịch sự của mình, mà đẩy cửa đi vào văn phòng.

Mặc trang phục chuyên nghiệp, Vương tử Yên, với dáng người uyển chuyển và làn da trắng ngần, đứng trước cửa sổ văn phòng, run rẩy vì sự công bình.

Cô không nhìn ra cửa, mà nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt có một chút cô đơn, và một chút pha lê nơi khóe mắt.

Khi Trình Uyên bước vào, cô ấy dường như không nghe thấy.

“Bang Bang ...” Trình Uyên gõ cửa.

Vương tử Yên vội vàng lau đi giọt lệ trên khóe mắt, nghiêm giọng nói: “Mời vào!”

Sau đó, tôi quay lại và nhìn thấy Trình Uyên.

Đầu tiên là giật mình, sau đó mừng rỡ chào hỏi: “Trình Tổng.”

Lúc này cô ấy đang cười rất hạnh phúc. Dường như chuyện khó chịu vừa rồi chưa từng xảy ra.

Trình Uyên khẽ cau mày hỏi: “Người vừa rồi là ai?”

Khi nghe điều này, vẻ mặt của Vương tử Yên ngưng trệ.

“Không, không ai cả.” Đôi mắt cô né tránh.

Trình Uyên nhìn cô.

Vương tử Yên mím môi, chậm rãi cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Người của tập đoàn Hoàng Thiên.”

“Tập đoàn Hoàng Thiên?” Trình Uyên bất giác giật mình.

Anh chưa bao giờ nghe nói về tập đoàn Hoàng Thiên này.

Vương tử Yên giải thích: “Tập đoàn Hoàng Thiên là một công ty tập đoàn chỉ mới nổi lên gần đây. Người ta nói rằng người kiểm soát là một gia đình họ Lý ở tỉnh Giang Bắc.”

“Trước đây không ai nghe nói về gia tộc họ Lý này, nhưng nó đột nhiên nổi lên vài năm trước. Sau khi tích hợp nhiều ngành

công nghiệp nhỏ ở tỉnh Giang Bắc, thành lập một công ty tập đoàn khổng lồ. Cách đây không lâu, một cuộc chiến thương mại đã làm tê liệt tập đoàn Thẩm.”

“Trước đây, các ngành thực phẩm gia dụng và y tế mà chúng tôi hợp tác chặt chẽ đã được mua lại bởi Tập đoàn Hoàng Thiên. Giờ đây, họ là đối tác lớn nhất của chúng tôi trong Tập đoàn Nhiên Hề.”

“Họ Lý?” Trình Uyên lại cau mày.

Bạn biết đấy, Thẩm Hoa sở hữu quyền khai thác của một số mỏ vàng ở Đảo vàng, và nguồn tiền hoàn toàn dồi dào, nhưng ngay cả như vậy, cuộc chiến thương mại đã bị thất bại trước nhà họ Lý ít được biết đến?

Xét từ góc độ này, họ Lý này không đơn giản.

“Chuyện gì đang xảy ra ở nhà hàng Jushi vào lúc tám giờ tối nay?” Trình Uyên hỏi lại.

Khuôn mặt xinh đẹp của Vương tử Yên đỏ lên, cắn chặt môi nói: “Người phụ trách ngành y ở thành phố Tân Dương là một thiếu gia nhà họ Lý tên là Lý Chính Dương. Anh ta.....”

“Anh ta đang đuổi theo cô?” Trình Uyên nói thay cô.

Vương tử Yên lại cúi đầu và gật đầu.

Nhưng ngay sau đó, cô ấy ngẩng đầu lên, lắc mạnh: “Đừng lo lắng, tôi sẽ không đi.”

Đằng này, chẳng khác nào sợ Trình Uyên hiểu lắm.

Nhưng Trình Uyên ngạc nhiên: “Tại sao không đi?”

“gì?”

“Đi!” Anh ta nói với Vương tử Yên, “Hãy đến đúng giờ hẹn vào lúc tám giờ tối nay.”

“Nhưng ...” Vương tử Yên do dự một lúc.

Trình Uyên khẽ cười với cô: “Anh sẽ đi cùng em. Em nghĩ sẽ gặp được thiếu gia nhà họ Lý.”

“Ừ!” Vương tử Yên gật đầu.

Nhà họ Lý này dám động nhà họ Thẩm của tứ đại gia tộc ở Bắc Kinh, có thể thấy lai lịch hẳn là không đơn giản, Trình Uyên không đơn giản là muốn dạy dỗ Lý Chính Dương, thiếu gia nhà họ Lý.

Chương 1319

Anh thực sự muốn chạm vào phía bên kia.

“Nhưng trước đó, tôi cần phải làm một việc.”

Trình Uyên nói, một tia sát khí lóe lên trong mắt.

“gì?”

Vương tử Yên sợ hãi trước cái nhìn đầy sát khí từ Trình Uyên.

Điều này khiến cô hơi sững sờ.

Còn nhớ lần đầu gặp Trình Uyên, Vương tử Yên luôn nghĩ anh ấy là công tử bột như thế hệ nhà giàu thứ hai khác.

Nhưng với sự hiểu biết của Trình Uyên và những cảnh tượng cùng trải qua với anh, cô càng thêm sốc.

Trình Uyên bây giờ cảm thấy xa lạ với cô ấy, như thể cô ấy vẫn còn một chút sợ hãi.

...

Ngay sau đó, Tiêu Mục vội vàng chạy đến.

Trình Uyên không né tránh Thiện Kì, và gọi Tiêu Mục và Vương tử Yên cùng nhau và đóng cửa để thảo luận các vấn đề lớn.

“Trong vòng một tuần, hãy tìm hiểu tất cả các ngành của Liên minh Chiến binh Phương Nam.”

“Dừng mọi giao dịch kinh doanh của họ với chúng tôi.”

“Tất cả các hoạt động kinh doanh xuất nhập khẩu liên quan đến Liên minh Quân sự đều phải bị cắt đứt. Dù là công ty hay tập đoàn nào ở nước này, họ đều không hài lòng, thậm chí họ còn bị giết.”

“Những giao dịch kinh doanh trọng điểm, mua ngay là mua được, chỉ cần một điều, từ chối mọi giao dịch làm ăn với liên minh quân sự các nước phía nam.”

“Về sau ta sẽ liên hệ với tứ đại gia tộc, về phương diện làm ăn, đối ngoại nhất trí.”

“và cả”

Sau khi nghe Trình Uyên giải thích, Tiêu Mục và Vương tử Yên đều sững sờ, hồi lâu họ cũng không yên tâm.

“Trình Uyên, người phải rõ ràng các quốc gia phía nam không phải là một quốc gia đơn lẻ, võ lâm liên minh còn mạnh hơn tứ đại gia tộc. Dù sao hắn cũng có một tổ chức đứng ra tiếp quản.” kinh doanh của nhiều quốc gia. ”

Tiêu Mục nhắc nhở.

Vương tử Yên cũng vội vàng gật đầu: “Hơn nữa, gần đây xuất hiện một tập đoàn Hoàng Thiên, uy hiếp lớn đối với tứ đại gia tộc.

Trình Uyên chế nhạo nói: “Không cần thảo luận, bất kể giá nào.”

“Nhưng ...” Tiêu Mục và Vương tử Yên cũng muốn thuyết phục Trình Uyên.

Rõ ràng, hành vi kiêu này là quá phi lý.

Hơn nữa, Vương tử Yên và Tiêu Mục hoàn toàn không biết lý do, làm sao họ có thể đột nhiên ghét liên minh quân sự của các nước phía nam đến vậy?

Trình Uyên hít sâu một hơi: “Cứ làm theo lời tôi nói. Về phần tập đoàn Hoàng Thiên, tôi sẽ gặp bọn họ trước.”

“Tiên, đó không phải là vấn đề gì cả, đừng lo lắng về nó.”

Chỉ cần huyết mạch kinh tế của Liên Minh Võ Giả các nước Phía Nam bị phá vỡ, họ sẽ dùng gì để hỗ trợ liên minh của mình?

Làm gì nhiều sư phụ dùng để nuôi?

Ngoài ra còn có các vật liệu và thiết bị ...

Không có tổ chức nào dưới bất kỳ hình thức nào, và nó không cần tiền.

Vốn dĩ Trình Uyên không muốn gây rối với bọn họ, cho dù có cũng không muốn liên lụy quá nhiều, nhưng bây giờ họ là Trình Uyên.

Chính Thương Vân và A Bạch Duẫn muốn coi Trình Uyên như một kẻ lưng còng và đưa con trai bị bỏ rơi.

Tốt.

chơi thôi!

Trình Uyên nhận ra mình không phải quả hồng mềm, vì đã muốn chơi thì nên chơi lớn hơn một chút, dù muốn chơi Thương Vân hay A Bạch Duẫn, nếu nhận ra sự ngu ngốc của mình, cậu phải quỳ xuống trước mặt cậu và cầu xin mình tha thứ cho họ.

Chương 1320

Liên minh các quốc gia phương Nam Sùng võ coi thường văn học, và thậm chí còn coi thường các doanh nhân.

Nhưng Trình Uyên không tin, họ rời khỏi thương gia và sống hạnh phúc.

Cùng lúc đó, Trình Uyên cuối cùng cũng hiểu tại sao Đông Tâm Tử lại muốn giết Dương Duệ và chiếm giữ ngân khố.

Chiếm được ngân khố là bạn có của cái lớn nhất thế giới, với của cải này thì có thể dễ dàng tiêu diệt bất cứ ai, nói cách khác, nó tương đương với việc cai trị thế giới dưới một hình thức khác.

“Đã hiểu.” Tiêu Mục gật đầu, nhưng lại cười khỏ: “Tuy nhiên, cậu phải chuẩn bị tâm lý để trở lại thời kỳ trước giải phóng.”

“Chuẩn bị xong!” Trình Uyên không giải thích quá nhiều.

...

Tiêu Mục thở dài và quay người rời đi.

Trình Uyên nói với Vương tử Yên: “Cậu chuẩn bị đi, buổi tối tôi sẽ cùng cậu đến nhà hàng Jushi.”

Vương tử Yên đỏ mặt, im lặng gật đầu và nói: “Tôi đi chuẩn bị.”

Sau khi cô rời đi, Thiện Kì ngạc nhiên nói: “Tòa nhà này là của anh à?”

Trình Uyên lắc đầu.

“Tôi bị sốc. Tòa nhà này còn lớn hơn cả trụ sở của Liên minh võ thuật.” Thiện Kì cảm thán một cách khoa trương.

Cô ấy đang đề cập đến tòa nhà của Tập đoàn Tuấn Phong.

Trên thực tế, đây chỉ là một phần sau khi Nhiên Hệ Group được thành lập.

Vì vậy, Trình Uyên nhẹ nói: “Chính xác mà nói, nó ở dưới ngọn cờ của tôi.”

“Hả?” Thiện Kì ngạc nhiên.

Trình Uyên cười và nói, “Tôi có rất nhiều tòa nhà kiểu này dưới biểu ngữ của tôi.”

Thiện Kì trông kinh hoàng.

Cô ấy là người gốc của các nước phía nam, được nuôi dưỡng bởi đại công tước từ khi còn nhỏ, và cô ấy cũng lớn lên ở Khôn Thành ở đất nước da nâu. Khôn Thành là một thành phố hạng nhất ở đất nước da nâu.

So với Trung Quốc, nó chỉ có thể được coi là quy mô của một thành phố cấp quận ở Trung Quốc.

Ngay cả quốc gia La Bì thịnh vượng nhất trong các quốc gia phía nam, thủ đô cũng gần giống với thành phố Tân Dương.

Vì vậy, tôi đã rất sốc khi nhìn thấy một tòa nhà giống như Tập đoàn Tuấn Phong.

Và khi Trình Uyên nói rằng tòa nhà của Tập đoàn Tuấn Phong chỉ là một phần trong ngành của anh ấy, và anh ấy vẫn còn nhiều tòa nhà như vậy, Thiện Kỳ đã rất ngạc nhiên rằng anh ấy không thể nói được một lúc lâu.

Trái tim muốn giết Đại công tước để thay thế đã bị chấn động, cô đột nhiên phát hiện ra mẫu thân của mình quá nhỏ.

Cùng lúc đó, Trình Uyên vẫn còn một buổi chiều, sẵn sàng về nhà để gặp vợ con.

Thiện Kỳ mới đến nơi lại không quen nên tự nhiên cũng chỉ có thể đi theo.

Chỉ là một thay đổi nhỏ mà Trình Uyên không ngờ tới đã xảy ra.

Lái xe trở lại Biệt thự Vịnh Ánh Trăng.

Vừa bước vào đã nghe thấy rất sôi động.

Sau khi Trình Uyên và Thiện Kỳ vào bệnh viện, họ tình cờ gặp dì Triệu, người vừa đi ra khỏi bếp sau khi hoàn thành công việc của họ.

Dì Triệu là bảo mẫu mà Trình Uyên mời về chăm sóc bọn trẻ.

Vì họ là anh em sinh đôi nên anh thuê hai người trông trẻ, một là dì Triệu và người còn lại, sau khi Trình Uyên đi, nghe tin anh bị ốm phải nhập viện, sau đó dì Triệu mới giới thiệu con gái của mình.

Nói cách khác, bây giờ bảo mẫu của Trình Uyên là hai mẹ con.

Nhìn thấy Trình Uyên, dì Triệu đầu tiên là giật mình, sau đó mừng rỡ nói: “Ông Cheng đã về.”

Trình Uyên không thích mọi người gọi mình là Lão gia hay Lão gia, dù sao thì cậu ấy cũng đã ba mươi tuổi rồi, nên gọi cậu ấy là Lão gia hay Lão gia là không thích hợp.

Chương 1321

Trình Uyên hỏi: “Có khách không?”

Dì Triệu nói với anh rằng chính bố mẹ vợ và bố vợ anh đến thăm cháu trai và cháu gái của anh.

Trình Uyên đột nhiên đau đầu.

Nó cắn đầu đi lên lầu, trong lòng thấy ấm áp khi thấy một gia đình quây quần bên bàn ăn, cười nói rôm rả.

Nhưng, ngay sau đó, dì Triệu hét lên: “Con thấy ai đã trở lại?”

Với nụ cười trên môi, tất cả đều nhìn về hướng cửa.

“Ba mẹ, ba mẹ, các người đều ở đây!” Trình Uyên gãi đầu cười chào hỏi.

Nụ cười trên gương mặt mọi người chợt ngưng tụ.

Nhìn thấy biểu hiện của mọi người, trong lòng Trình Uyên có linh tính không tốt.

Chắc chắn, sắc mặt của Bạch An Tương thay đổi rõ rệt, và cô ấy hét lên với Trình Uyên: “Chồng, chạy đi!”

Trước khi Trình Uyên hiểu chuyện gì đang xảy ra, một chiếc đĩa bay lên đầu anh.

Chỉ nghe Lý Ninh Quyên gào thét mắng: “Ôi, ngươi là một con sói mắt trắng, bởi vì An Tương nhà chúng ta có tình cảm sâu nặng với ngươi, mới sinh ra ngươi sinh đôi, ngươi thật tốt ... Ta, ta xé ngươi!”

“Bắn!”

“Chà!”

Trình Uyên vừa quay đầu lại, cái đĩa đập vào cánh cửa sau lưng và vỡ tung ra đất.

Lý Ninh Quyên chộp lấy cái chai, chĩa vào anh ta và lao tới trong khi chửi bới.

“Con thỏ nhỏ, ta sẽ giết ngươi!”

“Anh sẽ cho em tiếp xúc với hoa cỏ bên ngoài!”

“Giết chết tên khốn!”

Nói xong, anh ta nhấc chai rượu lên và ném vào đầu Trình Uyên.

Thành thật mà nói, Trình Uyên không cần phải né một đòn mạnh như thế này.

Khi nghe thấy lời nguyên rủa của Lý Ninh Quyên, anh biết rằng mẹ vợ của anh chắc chắn đã biết về chuyện của Lý Nam Địch, và nó chắc chắn đã xảy ra vì điều này.

Anh đã sai mà không dám phản bác, chỉ nghĩ quẩn, đứng ngồi không yên khiến mẹ vợ mất bình tĩnh.

kết quả.....

Có một “pop”.

Thiện Kì đột nhiên lao ra từ phía sau anh ta, đập vỡ chai rượu bằng một cú đấm, sau đó bổ sung vào cổ Lý Ninh Quyên.

“Đi tìm cái chết!” Thiện Kì lạnh lùng hét lên.

Cô ấy không biết mối quan hệ giữa Lý Ninh Quyên và Trình Uyên, cô ấy thấy Trình Uyên đang gặp nguy hiểm, và cô ấy cũng biết rằng Trình Uyên lúc này đang bị thương nặng, vì vậy cô ấy đã đứng lên và giúp anh ấy ra ngoài.

Mọi người vốn đã đủ lo lắng, nhưng bây giờ không sao cả, càng thêm chết lặng.

Trình Uyên phản ứng đủ nhanh, kéo cánh tay Thiện Kì ra, tức giận nói: “Anh làm gì vậy, cô ấy là mẹ anh!”

Lý Ninh Quyên tức giận đến mức giậm chân tại chỗ, ngồi bệt xuống đất lẫn lộn.

“Tôi không sống được!”

“Quá bắt nạt!”

“Trình Uyên, đồ vô ơn bạc nghĩa, con gái ta sinh ra người mà chạy ra ngoài trêu hoa gheo nguyệt, một cái cũng không đủ.”

“Ta muốn đánh lão bà của ta...”

“Woo ... Chúa ơi, đây là muốn bắt nạt mẹ chúng ta đến chết!”

“Nhìn xem, hấn mang về một cái khác...”

Khi cô ấy làm ầm lên như vậy, căn nhà lập tức rối tung lên.

Hai đứa cãi nhau, đứa sợ hãi khóc lóc, đứa này đến đứa khác.

Chương 1322

“Mẹ, mẹ đừng như thế này!” Bạch An Tương vội vàng bước tới để an ủi mẹ, cố gắng nhắc Lý Ninh Quyên lên khỏi mặt đất, nhưng Lý Ninh Quyên như rơi vào không trung mà không thể kéo lên được. .

Trình Tuấn Phong và Lý Lan Oanh cũng đi tới, lúng túng thuyết phục: “Gia đình em, dậy trước đi. Chúng ta có chuyện cần bàn bạc.”

Bạch Sĩ Câu đẩy Trình Uyên ra khỏi cửa.

“Bố ...” Trình Uyên gọi một cách đầy tội lỗi.

Bạch Sĩ Câu cười khổ: “Nếu như xong, trước tiên để cho mẫu thân ngươi bình tĩnh lại. Loại chuyện này người bình thường vẫn khó chấp nhận. Dù sao mẹ ngươi cũng là một người phụ nữ truyền thống.”

“Tất cả là lỗi của tôi.” Trình Uyên xin lỗi.

Bạch Sĩ Câu cười nói: “Không có đúng sai trong chuyện tình cảm.”

“Ba, con ...” Trình Uyên bối rối.

“Không sao đâu,” Bạch Sĩ Câu nhàn nhạt cười nói: “Người trước đi dạo một chút, chúng ta về sau đi, sau đó để cho Cẩm y nhân gọi điện thoại cho người.”

“Đồng ý!”

Trình Uyên lại miễn cưỡng bước ra khỏi nhà.

Thiện Kì đi tới và hỏi một cách khó hiểu, “Có phải vì anh vẫn còn một người phụ nữ?”

Sau khi châm thuốc, anh hít một hơi thật sâu thở ra một làn sương trắng, Trình Uyên lặng lẽ gật đầu: “Ừ.”

Thiện Kì ngạc nhiên: “Chuyện này ... với chúng tôi là chuyện bình thường.”

“Đây không phải là nơi anh đang ở.” Trình Uyên cay đắng nói.

“Với chúng tôi, điều này là trái với đạo đức.”

“Hôn nhân rất thiêng liêng. Mọi quan hệ giữa hai người không chỉ liên quan đến hai người, mà là hai gia đình. Về phía chúng tôi, không phải cứ có tiền là có tiền là được”.

“Không phải là người có thực lực và năng lực, người cứ gả cho người mình thích.”

Trên thực tế, Trình Uyên nghĩ rằng sẽ có ngày hôm nay, và anh cũng biết rằng rào cản này, một người phụ nữ truyền thống

như Lý Ninh Quyên, cả đời này sẽ không thể vượt qua.

Trong tương lai, anh ấy sẽ ngày càng gặp nhiều vấn đề khó khăn hơn.

Nếu nó không được xử lý tốt, nó sẽ làm tổn thương gia đình Lý Nam Địch và gia đình vợ của anh ta.

Tất cả những điều này bắt nguồn từ một sai lầm trong Kho bạc Đảo vàng, dẫn đến sai lầm ở bước tiếp theo, và sai lầm bây giờ đã lộn xộn.

“Trong nhiều câu chuyện, ba vợ, bốn thiệp là chuyện đương nhiên, nhưng thực tế lại bị thiên hạ lên án. Hơn nữa, không thể chấp nhận người xưa truyền thống”.

“Và phần lớn thời gian, chúng ta cũng phải làm theo ý muốn của các cụ.”

“Đau đầu!”

Trình Uyên thở dài.

“Nhưng... người phụ nữ kia của anh, cô ấy chưa chết sao?”
Thiện Kì thận trọng hỏi.

Trình Uyên sửng sốt, và sau đó nhận ra rằng cô đã nhầm tưởng Phương Tố Anh là một người phụ nữ khác của mình.

“Không phải vậy.” Trình Uyên lắc đầu và lên xe.

“Cái khác?” Sơn Kỳ không khỏi trợn to hai mắt, sau đó đột nhiên nói: “Không hồ là thím có phản ứng lớn như vậy.”

...

...

Lần trở lại này, Trình Uyên đã mang tro cốt của Phương Tố Anh về, và anh sẽ đến thủ đô trong hai ngày để sửa chữa tro cốt của cô ấy và trả lại tro cốt của cô ấy cho gia đình Phương.

Ông không biết điều gì sẽ xảy ra với Phương Hoài Hải khi nhìn thấy tro cốt của con gái mình.

Thở dài và lái xe đi.

...

Nhưng ít nhất có một điều khiến anh cảm thấy thanh thản hơn, đó là Thương Vân đã rời đi, nên Bạch An Tương và những người khác sẽ được an toàn trong lúc này.

Và Dương Duệ đang ngồi trên bàn lúc này, nhưng rõ ràng, cả Trình Tuấn Phong và Bạch Sĩ Câu đều không nhận ra anh ta là ai.

Chương 1323

Chẳng bao lâu nữa, buổi tối sẽ đến nơi.

Trình Uyên đến tòa nhà Tuấn Phong Group để đợi Vương Tử Yên .

Không lâu sau, Vương Tử Yên cũng bước ra khỏi tòa nhà.

Cô ấy có một tốc độ nhẹ.

Và hôm nay, Vương Tử Yên dường như đã ăn mặc đặc biệt, mặc một chiếc váy màu hồng, khiến làn da trắng của cô ấy càng trắng hơn.

Dáng người hào hoa cũng yêu kiều hơn.

Đôi mắt được thay bằng kính áp tròng, và có một chút ửng hồng trên hai má.

Đến Trình Uyên với nụ cười trên môi, cười nhẹ: “Anh lái xe hay em lái xe?”

Trình Uyên nhìn xuống, phát hiện cô đang đi một đôi giày cao gót màu hồng, cười nhạt: “Quên đi, tôi muốn sống thêm hai năm, để tôi đi.”

Vương Tử Yên vui vẻ nhận lời, mở cửa cho hành khách ngồi vào, nhưng nhìn lại thì thấy Thiện Kì đang ngồi ở hàng ghế sau.

Nụ cười trên mặt anh lập tức đông lại.

Sau khi Trình Uyên bước vào, anh ấy cười và nói: “Một người bạn.”

“Ồ!” Vương Tử Yên xấu hổ và gật đầu với Thiện Kì một cách lịch sự.

Thay vào đó, Thiện Kì khẽ cau mày và hỏi Trình Uyên, nhỏ giọng: “Đây à?”

Trình Uyên hơi giật mình, rồi anh hiểu ý của Thiện Kì.

Chắc cô ấy lại hiểu lầm rồi.

“Không, không nghĩ tới!” Trình Uyên nhanh chóng phủ nhận.

Vương Tử Yên nhìn chết lặng.

Thiện Kì nhàn nhạt nói: “Thảo nào mẹ chồng mắt bình tĩnh, nhiều như vậy.”

Mặc dù Vương Tử Yên không biết họ đang nói về cái gì, nhưng rõ ràng là có liên quan đến cô ấy, và Xiafei má tức thì.

“Này, bạn có phiền nếu còn một cái nữa không?” Thiện Kì hỏi Trình Uyên.

Cheng sau đó lạnh sống lưng, hơi bực bội nói: “Câm miệng, tin hay không ta sẽ ném người xuống, để người sống sót ở thành phố Tân Dương?”

Thiện Kì nhanh chóng im lặng vì sợ hãi.

Nhìn bề ngoài, Thiện Kì và Trình Uyên đều là sức mạnh trung cấp hạng nhất, trình độ gần như ngang nhau, nhưng Thiện Kì có số đo. Mặc dù cô ấy đến từ các quốc gia phía nam, mặc dù cô ấy có số lần giết người thực tế nhiều hơn Trình Uyên, Thật sự muốn đánh, cô ấy thực sự không phải là đối thủ của Trình Uyên.

Mau.

Nhà hàng Cự Thạch ở đây.

Đậu xe bên ngoài nhà hàng, Trình Uyên xuống xe liếc nhìn nhà hàng, sững sờ.

Tân Dương City Hotel là khách sạn lớn nhất ở thành phố Tân Dương.

Nhà hàng Cự Thạch được coi là nhà hàng lớn nhất ở thành phố Tân Dương.

Theo logic mà nói, vào lúc tám giờ tối, nơi này sẽ quá đông đúc.

Nhưng bây giờ, nhìn từ bên ngoài vào bên trong, qua cửa sổ kính sáng từ trần đến sàn, bạn có thể thấy rõ rằng không có ai bên trong.

Ngay lối vào của nhà hàng, có hai hàng sườn xám đang chào đón khách, ở giữa có một tấm thảm dài màu đỏ.

Không chỉ vậy, lối vào của khách sạn còn được đan thành vòm hình trái tim với bóng bay và hoa.

Nếu không phải buổi tối, tôi đoán có ai sẽ nghĩ rằng một tiệc cưới đang được tổ chức ở đây.

Nhìn thấy tư thế này, sắc mặt của Vương Tử Yên trở nên trắng bệch, cô rụt rè hỏi Trình Uyên: “Cái này, tôi phải làm gì?”

Trình Uyên cười nhẹ nói: “Tất cả đều ở đây, vào xem một chút.”

Vì vậy, Vương Tử Yên bước đến nhà hàng với tâm trạng lo lắng.

Chương 1324

Khi đến cửa, họ bị người phục vụ chào đón, lịch sự chặn lại, hỏi: “Xin lỗi, cô Vương Tử Yên là ai?”

Vương Tử Yên gật đầu: “Tôi.”

Sau đó, người chào hỏi đã làm một cử chỉ vui lòng với Vương Tử Yên .

Nhưng khi Trình Uyên và Thiện Kỳ chuẩn bị theo Vương Tử Yên vào, người chào hỏi đã đưa tay ra.

“Xin lỗi ngài, hôm nay nơi này do Lý Ngụy phụ đặt trước, ngài không thể đi vào.”

Trình Uyên chỉ vào Vương Tử Yên và nói, “Chúng ta đang ở cùng nhau.”

“Tôi xin lỗi, điều đó cũng sẽ không hiệu quả.” Người chào hỏi lịch sự nói với tôi: “Cô Lý Công Tử nói, chỉ cô Vương Tử Yên mới được phép vào.”

Khi nghe đến đây, Vương Tử Yên tức giận quay đầu bỏ đi: “Vậy thì tôi cũng sẽ không đi.”

“Cái này ...” Người chào hỏi ngần ra một hồi.

” Vương tiểu thư!”

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Vương Tử Yên dừng lại và quay lại, còn Trình Uyên thì nhìn người điều khiển giọng nói.

Tôi nhìn thấy một người đàn ông chừng hai mươi tuổi trông toàn thân 1 bộ màu trắng xuất hiện ở lối vào của nhà hàng, anh ta cười khinh thường: “Từ khi chúng ta ở đây, tại sao chúng ta phải rời đi?”

Vương Tử Yên hừ lạnh: “Người không cho vào?”

Nghe đến đây, nam thanh niên bỗng lộ ra vẻ ngạc nhiên hỏi: “Ai gan dạ, dám cản Vương cô nương?”

“Là anh à?” Anh cúi đầu trước người chào hỏi.

Người chào hỏi lập tức rùng mình, nhanh chóng cúi đầu biện hộ: “Không phải là trợ lý Hoàng, tôi chỉ nói bà Vương là người duy nhất đối với Lý Công Tử...”

“Bắn!”

Người chào hỏi chưa kịp bảo vệ thì bị nam thanh niên tát vào mặt, ngã xuống đất.

Người chào hỏi che mặt, ngã trên mặt đất và rùng mình, sợ hãi nói.

Và những người thợ hàn khác đứng thành hai hàng cũng nhanh chóng cúi đầu xuống.

Vương Tử Yên đột nhiên giật mình.

Trình Uyên không khỏi nheo mắt.

Thiện Kì đột nhiên nắm chặt tay.

“Đồ khốn nạn, cô dám dừng lại, cô Vương, và giết cô!” Người thanh niên có vẻ không chắc chắn trong cơn tức giận của mình, và đá vào bụng của người chào đón bằng chân của mình.

“A” người chào hỏi hét lên.

“Đủ rồi!” Vương Tử Yên đột nhiên khiển trách: “Hoàng Dương, không phải lỗi của cô ấy.”

Nghe vậy, người thanh niên được gọi là Hoàng Dương đã thực hiện một cú đá khác về phía người chào hỏi trước khi vỗ tay và cười: “Cô Vương, tôi đã làm cho cô cười.”

“Hừ hừ!” Vương Tử Yên hừ lạnh.

Sau đó Hoàng Dương giải thích: “Cô Vương, cô cũng biết rằng tối nay, anh Lý, chúng tôi có một bữa tối dưới ánh nến được sắp xếp đặc biệt cho hai người. Sẽ không thích hợp để người ngoài có mặt.”

Nghe những gì anh ta nói, rõ ràng, anh ta biết tại sao người chào hỏi lại ngăn cản một số người.

Vì vậy, rõ ràng, anh ấy không cần bất cứ lý do gì để trở thành một người được chào đón, anh ấy chỉ muốn.

Đối với vấn đề này, Trình Uyên đã hiểu ý của anh.

Không có gì khác hơn là cố gắng đưa chúng ra khỏi mặt đất.

Vương Tử Yên khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Anh ấy không phải người ngoài, anh ấy là ... anh họ của em.”

Nghe vậy, Hoàng Dương liếc mắt nhìn Trình Uyên và Thiện Kì, sau đó chế nhạo: “Cô Vương, tại sao tôi không biết cô còn có em họ? Theo tôi biết, đúng là cô có một em trai.”

Chương 1325

“Anh họ xa của cô ấy.” Trình Uyên bình tĩnh nói.

Vương Tử Yên cũng gật đầu.

Hoàng Dương nghi ngờ liếc nhìn bọn họ: “Được, vậy vào đi.”

...

...

Khi một vài người bước vào nhà hàng Cự Thạch, ánh sáng trong nhà hàng Cự Thạch đột nhiên mờ đi.

Sau đó, một loạt nhạc ngọt ngào vang lên từ xung quanh, ngay lập tức nâng bầu không khí của toàn bộ nhà hàng lên một tầm cao hơn.

Những cây cột lớn màu đỏ cũng lặng lẽ sáng lên.

Nhiệt độ của toàn bộ nhà hàng đột nhiên tăng lên một cách mơ hồ.

Vương Tử Yên đưa tay ra xoa nắn hai cánh tay trắng nõn và mềm mại như ngọc.

Điều này khiến cô cảm thấy lạnh sống lưng, không phải vì sợ hãi mà vì cô cảm thấy quá giả tạo.

Họ được Hoàng Dương đưa đến trung tâm của nhà hàng.

Đó là một chiếc bàn ăn rất dài và rất dài, chính giữa bàn ăn là một cây nến trắng khổng lồ, xung quanh là những bông hoa hồng.

Ở một đầu bàn ăn, một người đàn ông trẻ đang ngồi hoàn toàn chìm đắm trong âm nhạc, mặc một bộ vest cao cấp, nhắm mắt, một tay thoăn thoắt theo nhịp nhạc thăng trầm.

Và đằng sau anh ta, có hai vệ sĩ đứng.

Nhìn thấy hai người vệ sĩ, Trình Uyên lập tức cảnh giác.

Hai vệ sĩ đều là cấp thấp.

Điều này là rất bất thường.

Các người biết, ở Trung Quốc, các cao thủ cấp một thực sự là loài hiếm có, trước khi Trình Uyên tiến vào sơ cấp, các cao thủ cấp một trên mặt sáng chói, toàn bộ Trung Quốc đều có đủ tay.

Có thể tưởng tượng rằng loại người này tồn tại.

Làm sao họ có thể sẵn sàng làm vệ sĩ cho người khác?

Hơn nữa, phía sau Lý thiếu gia này, đồng thời xuất hiện hai người.

Điều này khiến Trình Uyên phải chú ý tới, cậu cũng trở nên hứng thú với nhà họ Lý này, cậu mơ hồ cảm thấy nhà họ Lý này không đơn giản.

Sau khi Hoàng Dương dẫn họ đến đây, anh ta vội vàng đến bên Lý Công Tử và nói gì đó vào tai anh ta.

Sau đó, Lý thiếu gia mới dừng sự tập trung tự phụ, từ từ mở mắt ra, nhìn Trình Uyên và những người khác.

Trình Uyên nháy mắt với Thiện Kỳ và kiểm soát sự rò rỉ hơi thở của anh ta, bằng cách này, nếu cảnh giới thấp hơn hai người họ, họ sẽ không thể nhìn thấy họ đang ở cảnh giới nào.

và vì thế.

Lý Công Tử chậm rãi đứng dậy, lịch sự làm một cử chỉ vui lòng với Vương Tử Yên , nhìn chăm chăm vào cô ấy với đôi mắt mờ: “Tử Yên, hãy ngồi xuống.”

Anh không nhìn Trình Uyên và Thiện Kỳ, đừng nói là mời họ ngồi, như thể anh hoàn toàn không nhìn thấy sự tồn tại của họ.

Vương Tử Yên do dự một lúc, nhưng vẫn ngồi đối diện với Lý Công Tử.

Trình Uyên và Thiện Kỳ nhìn nhau và lần lượt ngồi bên trái và bên phải Vương Tử Yên .

Vương Tín Nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng hỏi Lý Công Tử: “Không phải nói muốn mời ta ăn cơm sao? Bữa cơm đâu?”

Lý Công Tử cười với cô, rồi búng tay.

Ngay sau đó, hàng chục người phục vụ bước tới với chiếc xe đẩy phục vụ và đặt những đĩa các món ngon quý giá lên bàn.

Thiện Kì người nhìn thẳng vào điều này nuốt nước bọt.

Lý Công Tử nhẹ nhàng nói với Vương Tử Yên : “Tử Yên, về đám cưới, em thích phong cách Trung Quốc hay phương Tây?”

Khi Vương Tử Yên chuẩn bị chạm vào đĩa, tay cô ấy dừng lại khi nghe thấy điều này.

Trình Uyên và Thiện Kì cũng ngạc nhiên nhìn lên.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp một người như vậy, câu nói đầu tiên lại thẳng thắn như vậy?

Chương 1326

Chương 1326:

Vương Tử Yên lúng túng một lúc.

Cô đỏ mặt nói: “Lý Công Tử, anh đừng suy nghĩ nhiều, em chỉ hứa sẽ cùng anh ăn tối một lát.”

Lý Công Tử vẻ mặt vô nghĩa, giống như không có nghe thấy Vương Tử Yên lời nói, cười nói: ” Tử Yên, da của người thật tốt, sau khi mặc áo cưới nhất định phải đẹp hơn.”

Vương Tử Yên bụm mặt: “Em có nghe anh nói không?”

Lý Công Tử nhìn Hoàng Dương một cái.

Hoàng Dương nhanh chóng ra lệnh cho người phục vụ giúp họ rót rượu đỏ tỉnh táo vào ly.

Tất nhiên, không có chỗ cho Trình Uyên và Thiện Kỳ.

“Không quan trọng.” Lý Công Tử lắc lắc nhẹ cái ly, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt: “Tôi không muốn bất kỳ ai giật lấy bất cứ thứ gì của Lý Dương tôi, kể cả phụ nữ”.

Khi nghe anh ta miêu tả phụ nữ là đồ vật, Vương Tử Yên cảm thấy rất kháng cự, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm ảm đạm, cô ta nhếch mép chế nhạo: “Anh quá tự cao.”

Lý Công Tử cười nói: “Lần trước, người giặt đồ của ta hẳn là không còn trên đời này nữa.”

Khi nghe điều này, vẻ mặt của Vương Tử Yên đanh lại.

Có một sự tự tin sâu sắc trong lời nói của anh ta, và cũng có một chút đe dọa ẩn.

Điều này khiến Vương Tử Yên rất khó chịu: “Lý Công Tử, tôi không hiểu. Còn có nhiều phụ nữ xinh đẹp hơn tôi. Tại sao anh phải giữ tôi?”

“Đẹp thì giống nhau.” Lý Công Tử lắc đầu, không đồng ý với quan điểm của Vương Tử Yên: “Nhưng một người phụ nữ xinh đẹp, có năng lực và có giá trị như cô là một phần trăm”.

Vương Tử Yên cau mày vì cô ấy không hiểu.

Lý Công Tử giải thích: “Các người nên biết rằng gia tộc họ Thẩm thuộc tứ đại gia tộc ở kinh đô, doanh nghiệp ở tỉnh Giang Bắc đã bị nhà họ Lý của chúng ta tiêu diệt hoàn toàn.”

“Tiếp theo, mục tiêu của chúng ta đương nhiên là Tập đoàn Nhiên Hề lớn nhất.”

“Tôi tin rằng không bao lâu nữa Tập đoàn Nhiên Hề và Tập đoàn Thẩm sẽ kết thúc như vậy.”

“Vậy Tử Yên, nếu lấy anh, em không phải lo lắng về những vấn đề này.”

“Hơn nữa, vợ chồng chúng ta hợp nhất, từ trong ra ngoài nên cùng nhau cố gắng, nhất định sẽ có thể gọi ông chủ sau lưng người, cái gì gọi là Trình Uyên, đúng không? Nhất định sẽ biến hắn trở lại thành kẻ ăn hại.”

“Như thế nào, bị dụ?”

Vương Tử Yên trông rất sốc.

Tập đoàn Hoàng Thiên của gia đình Li đã giành chiến thắng trong cuộc chiến thương mại với Thẩm Group, nhưng cô không ngờ rằng tham vọng của gia đình họ Lý sẽ không kết thúc ở đó.

Một lúc trước, Hoàng Dương được cử đến nói chuyện với chính mình về việc hợp tác, và giây tiếp theo cô ấy sẽ nói chuyện mặt đối mặt với cô ấy để thoát khỏi Nhiên Hề.

Chắc chắn rồi, quý quyết.

Vương Tử Yên chế nhạo: “Cô quá tự tin?”

Lý Công Tử vẫn cười: “Đó là bởi vì người không hiểu ta.”

“Người chỉ biết cái gọi là tứ đại gia tộc, nhưng có ít người nghe nói đến gia tộc họ Lý.”

“Kỳ thực, thế giới bốc đồng này không phải là những gì bạn nhìn thấy trong mắt.”

“Một số gia đình bề ngoài sẽ tồn tại bề ngoài, khiến người bình thường cũng phải biết và sợ hãi, nhưng có rất nhiều gia đình nằm im dưới đáy biển, không thấy núi cũng không có sương, nhưng lịch sử của họ còn lâu hơn những gia đình bề thế trên biển. Xa.”

“Bạn đã bao giờ nghe nói về nền từ?”

Lý Công Tử hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của Trình Uyên và Thiện Kỳ.

Nhưng khi nghe những lời này, Trình Uyên đã không thể bình tĩnh được một lúc lâu.

Điều này hơi giống với những tu sĩ càn quét trong tiểu thuyết võ hiệp, một số người có vẻ thấp thỏm nhưng thực ra họ là những bậc thầy thực sự trong việc che giấu sức mạnh của mình.

Chương 1327

Nếu đúng như Lý Công Tử đã nói, thì nước quá bùn.

Họ Lý có thể được coi là một gia tộc giàu mạnh, vậy tại sao họ lại chọn cách trở mặt?

Trình Uyên không khỏi băn khoăn, liệu có chuyện gì lớn xảy ra không? Họ đã nhìn thấy lợi ích và nghĩ rằng đã đến lúc xuất hiện?

“Cô quá tự tin.” Vương Tử Yên khinh khỉnh nói: “Tuy nhiên, chúng ta khác nhau. Tôi sẽ không phản bội ông chủ của mình”.

Nói xong anh đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhưng vào lúc này, một vài vệ sĩ của Lý Công Tử đã đến, đứng trước mặt Vương Tử Yên, và đưa tay ra.

“Cậu... ý cậu là gì?” Khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tử Yên thay đổi, khó chịu.

Lý Công Tử ôn hòa cười: “Ta trước nói trên đời này không ai dám giết đồ của ta, kỳ thật, phía sau còn có một câu khác, chính là...”

“Trên đời này, cũng không có ai có thể từ chối ta.”

Nghe đến đây, Vương Tử Yên lập tức căng thẳng: “Anh ... anh muốn làm gì?”

Mặc dù chưa ăn gì, nhưng Lý Công Tử đã lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng, lau khóe miệng với vẻ lễ nghĩa, sau đó bình tĩnh đứng dậy đi về phía Vương Tử Yên .

“Tôi không biết cô Vương Tử Yên xinh đẹp, cô đã bao giờ nghe đến một thành ngữ rất đò họa chưa.”

“Bảo phủ chủ làm một cái cúi đầu!”

Khi nghe điều này, mặt của Vương Tử Yên đỏ lên, cô ấy nói với sự xấu hổ và tức giận: “Anh ... anh dám!”

Lý thiếu gia đi tới chỗ Vương Tử Yên , duỗi một ngón tay ra đón lấy cái cằm trắng mịn của Vương Tử Yên , Vương Tử Yên né tránh theo bản năng.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, khi ngón tay của Lý Công Tử chạm vào cằm cô ấy, đầu cô ấy hoàn toàn không thể cử động.

Trong mắt Vương Tử Yên hiện lên một tia hoảng sợ: “Đừng lộn xộn nữa, anh họ của tôi đến rồi.”

“Anh chị em họ?”

Lý Công Tử ngẩn ra, sau đó quay đầu nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên cũng từ từ đứng dậy và đi đến chỗ Lý Công Tử và Vương Tử Yên .

Sắc mặt lạnh lùng liếc nhìn Lý Công Tử một cái, lãnh đạm nói: “Lấy tay bản thủ của ngươi đi?”

Lý Công Tử liếc mắt nhìn Trình Uyên, bất giác nhú mày, trách cứ: “Hoàng Dương, ngươi ăn cái gì?”

Hoàng Dương rùng mình khi nghe câu nói đó, anh nhanh chóng chạy đến đẩy Trình Uyên ra.

“Cậu nhóc, tôi khuyên cậu đừng làm phiền việc tốt của Lý thiếu gia chúng ta, nếu không sẽ không gánh nổi hậu quả.”

“Đó là phước lành của anh họ cô khi con trai Li của chúng tôi có thể nhìn thấy anh họ của cô. Tốt hơn là cô nên làm quen và biến khỏi đây!”

Trình Uyên không thèm nói chuyện vớ vẩn với anh, kéo Vương Tử Yên đến bên mình, ngay lập tức bảo vệ cô sau lưng anh.

Thân ảnh Vương Tử Yên ở bên cạnh Trình Uyên, nhưng thân thể mỏng manh của cô khẽ run lên, tim đập rộn ràng.

Trên thực tế, nếu bạn tìm hiểu kỹ, Vương Tử Yên là người phụ nữ đầu tiên bị Trình Uyên dụ dỗ, thậm chí cô ấy còn sớm hơn Bạch An Tương.

Bởi vì Bạch An Tương đã có thái độ định mệnh với Trình Uyên vào thời điểm đó, nhưng Vương Tử Yên thực sự có gợn sóng trong lòng.

Nhưng bây giờ Trình Uyên và Bạch An Tương đã đến với nhau, và họ lại vướng vào Lý Nam Địch, nhưng cô vẫn đôi mắt với Trình Uyên như một cặp dưới.

Cô ấy cũng là phụ nữ, cô ấy sẽ bị cám dỗ, cô ấy sẽ ...

Không muốn!

Chương 1328

Tuy nhiên, trên đời này có rất nhiều thứ phi lý, chẳng hạn như tình cảm, thật sự không thể đo đếm được bằng người đến trước.

Nếu không, cô ấy ít nhất nên đi trước Lý Nam Địch.

Anh vô thức nắm lấy góc quần áo của Trình Uyên.

“Ồ, nhóc của anh vẫn nhiệt tình đúng không?”

Hoàng Dương nhìn thấy Trình Uyên vừa kéo Vương Tử Yên đi, thì tròn tròn mắt, giơ tay chuẩn bị tát Trình Uyên một cái.

Đúng lúc này, bên cạnh hần đột nhiên xuất hiện một bóng người.

“Bắn!”

Anh ta tát trái tay của mình trực tiếp vào mặt của Hoàng Dương.

Hoàng Dương bị tát ngã xuống đất, nửa khuôn mặt sưng tấy.

“Ầm ầm!” Anh hét lên.

Chính Thiện Kì đã bắn Hoàng Dương.

Sự thách thức của Lý Công Tử khiến Thiện Kì rất khó chịu. Cùng với việc Hoàng Dương đánh phụ nữ trước cửa nhà một cách ngẫu nhiên, cô không thể không dạy họ.

“Chủ nhân, hấn đánh ta!”

Hoàng Dương hơi choáng váng sau khi bị đánh, chật vật đứng dậy, tay vẫn còn run.

Lý Công Tử cuối cùng cũng quay đầu lại, cẩn thận nhìn Thiện Kì.

“Cô dám động đến nhà họ Lý của chúng tôi?” Anh lạnh lùng hỏi.

Thiện Kì nhẹ gật đầu: “Dám!”

“...” Lý thiếu gia đột nhiên ghen ngào không biết nên nói cái gì.

Có lẽ vì đã quen sống xa cách nên chưa từng đối đầu với hấn.

Phía sau anh, hai vệ sĩ hàng đầu ngay lập tức áp sát và chặn đường của Thiện Kì và Trình Uyên.

Lý Công Tử chế nhạo nói: “Thật là điên rồ.”

“Anh cũng điên rồi.” Thiện Kỳ thản nhiên đáp.

Ở các quốc gia phía nam, nàng sợ Đại công tước, nhưng lại không sợ người khác.

Lý Công Tử ngẩng đầu kiêu ngạo, ánh mắt khinh thường tất cả sinh linh: “Người biết điên cần vốn sao?”

“Một kẻ điên mà không có sức mạnh được gọi là kiêu ngạo và ngu dốt!”

Trong thực tế, nếu bạn đặt nó trên người khác, điều này thực sự đúng.

Xét cho cùng, hai vệ sĩ xung quanh Lý Công Tử đều là cao thủ, ai dám cứng rắn với anh ta, hai vệ sĩ này có thể dạy nhau và dễ dàng dạy nhau cách cư xử.

Nhưng lần này anh gặp Trình Uyên và Thiện Kỳ, cả hai đều có sức mạnh tầm trung bậc nhất.

Mà Trình Uyên ban đầu cũng không nghĩ tới xung đột, hôm nay tôi đến đây chỉ để xem nhà họ Lý xuất thân là gì. Thật đáng tiếc khi từ đầu đến cuối thiếu gia Li không thèm nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên không cần dành thời gian cho anh, chỉ cần để Lý Hải Tân quan sát kỹ hơn.

và vì thế.

Anh nắm tay Vương Tử Yên và nói với Thiện Kì: “Không cần quan tâm đến anh ấy, đi thôi.”

Thiện Kì hung hăng trừng mắt nhìn Lý thiếu gia, sau đó quay người nhìn theo khuôn mặt của Trình Uyên.

Ba người họ đang đi chơi.

Nhưng hai vệ sĩ là bậc thầy của thiết bị đầu tiên đã giơ tay ra.

“Ta không cho người đi, người cho rằng người rời đi sao?” Lý Công Tử khinh thường nói: “Như ta đã nói, trên đời này không ai dám cự tuyệt ta!

“Đừng tưởng rằng nữ nhân này biết sử dụng kung fu, người có tư cách ngang ngược với thanh niên này. Nói thật với người, kung fu mèo ba chân mà người biết sẽ không vào được thanh niên của ta.” mắt đàn ông.

“Tôi, Lí Quân Hào, có thể dễ dàng làm vệ sĩ ...”

“Bắn!”

“Bắn!”

Trước lời nói của Lí Quân Hào, hai vệ sĩ của anh ta đã tát hai cái và liên tiếp bị tát lùi lại vài bước.

Chương 1329

Đối với người đánh, đó là Thiện Kì tự nhiên.

Một tia sát khí lóe lên trong mắt Thiện Kì.

Lời nói của Lí Quân Hào như mắc kẹt trong cổ họng, cả người như hóa đá.

Hoàng Dương càng há to miệng, hồi lâu đã quên đóng lại.

Sau khi hai người vệ sĩ bị đánh, họ nhìn nhau và lao đến Thiện Kì một lần nữa với đầy đủ khuôn mặt.

Thiện Kì hừ lạnh một tiếng và định giết anh ta.

Trình Uyên thờ ơ nói: “Bắt đầu nhẹ nhàng, không giết ai cả.”

Câu này khiến Lí Quân Hào, Lý Công Tử và Hoàng Dương choáng váng.

nhưng.

Tiếp theo, không ai trong số họ nghi ngờ rằng những lời của Trình Uyên đang giả vờ thuyết phục.

Bởi vì hai vệ sĩ lao tới, trước khi nắm đấm của họ đập vào người Thiện Kỳ, Thiện Kỳ đột nhiên quay lại và bằng cách nào đó đi vào giữa họ, thương cho họ một cái cùi chỏ.

“Bùm!”

“Bùm!”

Cả hai bị đánh bay ra ngoài.

“Chà!” Đập bàn, đồng thời nhắc đĩa và đũa trên bàn xuống đất.

“Kung fu của một con mèo ba chân? Ha ha ...” Thiện Kỳ liếc lại Lí Quân Hào, chế nhạo, sau đó đi theo Trình Uyên ra khỏi nhà hàng mà không nhìn lại.

Nhà hàng vắng lặng.

Một lúc sau, hai vệ sĩ vất vả lắm mới gượng dậy được.

Hoàng Dương cũng nuốt nước miếng, vẻ mặt lưu luyến nói: “Chủ nhân, chuyện này ... chuyện này làm sao có thể? Ở thành phố Tân Dương làm sao có nhân vật như vậy?”

Lí Quân Hào liếc mắt: “Người phụ nữ đó đến từ các quốc gia phía nam.”

“Ồ vâng vâng vâng, không hổ là tôi nghĩ màu da của cô ấy hơi ngăm đen.” Hoàng Dương đột nhiên nói: “Thì ra cô ấy đến từ các quốc gia phía nam, và bản thiếu gia thật sự hiểu rất nhiều.

Nếu là từ các Các nước phía Nam, sẽ dễ giải thích, dù sao thì cũng có người đến từ các nước phía Nam. Có nhiều bậc thầy hơn chúng ta. ”

“Hừ, không có nhiều quốc gia phía nam có thể ngăn cản cao thủ cấp thấp đánh trả.” Lí Quân Hào cau mày nói.

“Chủ nhân, người này chỉ ít thực lực trung cấp.” Hai tên vệ sĩ cũng khập khiễng đi tới, khoe miệng đỏ ngầu treo lên.

“Chà, không khó để tìm ra ai là đồng hương trung cấp phía nam.” Lí Quân Hào lạnh lùng nói, “Còn nữa, gọi chú Hứa tới bảo vệ tôi.”

“Ừ!” Hoàng Dương vội vàng gật đầu.

Lí Quân Hào nói với hai vệ sĩ: “Tôi muốn Vương Tử Yên , tôi muốn nó tới nay, các bạn có biết cách làm không?”

“Vâng!” Hai vệ sĩ nhìn nhau rồi nặng nề gật đầu.

“Đến gặp một người để mang Vương Tử Yên cho tôi, và một người khác để giết người đàn ông đó.” Lí Quân Hào nói.

“Đúng!”

...

...

Xe đã lái hết quãng đường quay trở lại Vịnh Trăng.

Trình Uyên đưa Vương Tử Yên về nhà, sau đó gọi lại cho Kim Kiệt và nhờ anh giúp Thiện Kỳ tạm thời sắp xếp nơi ở.

Và bản thân anh, khi không nhận được cuộc gọi của Bạch An Tương, anh đã không dám về nhà.

Sau khi đậu xe trong cộng đồng, bước ra khỏi Vịnh Moon và châm một điếu thuốc trên con đường chính.

...

...

Khi Vương Tử Yên trở về nhà, cô vừa mở cửa đã thấy phòng khách rất bừa bộn, như thể cô đã bị một tên trộm lục soát.

Chương 1330

Cô căng da mặt, cởi giày cao gót, lặng lẽ bước tới bàn cà phê, chạm vào con dao gọt hoa quả, thận trọng bước vào phòng ngủ như thể đang đối mặt với kẻ thù.

Cửa phòng ngủ được che đi.

Nhịp tim của Vương Tử Yên bắt đầu tăng tốc, dựa vào tường, lặng lẽ nhìn vào.

Sau đó, cô ấy nhìn thấy một cái mông.

Trong tích tắc, khắp nơi đều là một đường đen.

Đẩy cửa bước vào, đặt con dao gọt hoa quả lên bàn trang điểm rồi vỗ mạnh vào cặp mông căng tròn và thẳng tắp trên giường “Bốp!” Chỉ là một cái tát.

“Àm âm!” Ngay lập tức có một tiếng hét.

Trên giường, đầu trùm chăn bông và mông cô bĩu ra bên ngoài, Lý Nam Địch đang nằm sấp trong một tư thế kỳ lạ, hết như một con đà điểu trên sa mạc.

“Ồ diên, anh đang làm gì vậy?” Vương Tử Yên khó chịu.

Sau đó Lý Nam Địch mới xoa xoa mông của cô, đứng dậy về mặt đau khổ nói: “Tập yoga, không thể nói sao?”

“Ai tập yoga mà che đầu vậy?” Vương Tử Yên trông rất lạ.

Lý Nam Địch cũng khó chịu nói: “Ta đang khóc, ngươi không thể nói sao?”

“Nước mắt của ngươi đâu?”

“Tôi đã sớm lau khô sau khi khóc!”

“Em khóc xong khi nào?”

“Nó được hai giờ.”

“Vậy thì tư thế của anh ...?”

“Tôi đang tập yoga, tôi chưa nói với bạn về nó sao?”

“Tại sao bạn khóc khi tập yoga? Bạn đang kéo cơ?”

Hai người phụ nữ đánh nhau ăn miếng trả miếng.

Sau đó, Vương Tử Yên bắt đầu dọn dẹp nhà cửa.

Lý Nam Địch ngồi ở trên giường, nhìn cử chỉ của cô, đầu tóc rối bù.

“Tử Yên, cô phải đưa tôi vào.”

“Có chuyện gì vậy?” Vương Tử Yên thản nhiên hỏi: “Cha mẹ cậu không phải ở thành phố Tân Dương sao?”

Đêm khuya.

Vương Tử Yên và Lý Nam Địch nằm trên cùng một giường, quay lưng lại với nhau.

“Anh nói xem, tôi nên làm gì?”

Lý Nam Địch vẻ mặt u sầu.

Cha mẹ cô lại bắt đầu sắp xếp một buổi hẹn hò mù quáng cho cô.

Sự bao dung của Bạch An Tương không đánh đổi được sự hiểu biết của vợ chồng Lý Hải, ngược lại càng củng cố quyết tâm không cho Lý Nam Địch kết giao với Trình Uyên.

Lý Nam Địch chia tay với gia đình và chạy ra ngoài trong cơn tức giận.

“Tôi nghĩ, cô vẫn nên liên lạc với các cô chú của mình.”
Vương Tử Yên nhẹ nhàng nói.

Lý Nam Địch thở dài và cau mày.

“Không thể thương lượng.”

Vương Tử Yên ngừng nói.

Làm thế nào để nói về loại điều này? Để con gái mình làm vợ lẽ hay tình nhân của người khác? Hehe, xem ra người bình thường không thể hạnh phúc được.

Lý Nam Địch nói đúng, không thể đến được với nhau trừ khi cô thỏa hiệp.

Đêm nay, Lý Nam Địch bị mệnh làm mất ngủ.

Và Vương Tử Yên cũng không khá hơn là bao.

Cô ấy đã ở một mình đã lâu, lâu lắm rồi, xem ra đã ba mươi tuổi rồi, còn chưa có bạn trai nghiêm túc.

Chương 1331

Thật ra cô ấy cũng rất tốt, dáng người dài và xinh đẹp, hơn nữa cô ấy còn là tiền bối trong tập đoàn Tuấn Phong. Đương nhiên, có rất nhiều người theo đuổi cô trong hai năm qua.

Không phải tầm nhìn của cô ấy cao đến mức nào, mà là, vì một số lý do, cô ấy không cảm thấy như vậy, hòa hợp với bất kỳ ai cũng giống như nước.

Chỉ có...

Đột nhiên một người họ Lý xuất hiện ở tỉnh Giang Bắc, và một Lý Công Tử đột nhiên xuất hiện, sau đó anh ta đã trả rất nhiều tiền để theo đuổi cô.

Lý Công Tử có hoàn cảnh gia đình tốt và tinh thần tốt, có thể cho rằng Vương Tử Yên nên được hạnh phúc, nhưng thực tế thì ngược lại.

Chưa kể nhân vật của Lý Công Tử quá kiêu ngạo.

Nghe nói, đuổi theo Vương Tử Yên bản thân không phải bình thường, Vương Tử Yên trong lòng cũng biết rất rõ, chính mình đuổi theo, chính mình đi tới Tuấn Phong Group.

Trong mọi trường hợp, Vương Tử Yên chắc chắn sẽ không phản bội Trình Uyên.

Nhưng người con trai này của Li ...

Cô cũng chắc chắn rằng anh sẽ không bỏ qua.

Tại thời điểm này...

“Tử Yên, em xịt nước hoa gì vậy?” Lý Nam Địch đột nhiên hỏi: “Sao lại có mùi lạ vậy?”

Vương Tử Yên kéo khăn bịt mắt xuống, uể oải trả lời: “Đồ ngốc, ai có thể xịt nước hoa khi tôi ngủ, anh đã nhìn thấy sau khi tôi tắm.”

“Ừ ...”

Dần dần, hai cơ thể cuộn tròn từ từ thả lỏng.

Trong bóng tối, một bóng người xuyên qua cửa sổ.

Bóng đen vọt tay lên giường bọn họ dừng lại nhìn cặp người Bi trên giường.

Trước khi đi ngủ, Vương Tử Yên và Lý Nam Địch đều đã tắm rửa sạch sẽ, cả hai đều mặc váy ngủ rộng rãi, mặc dù đã đắp chăn kín mít nhưng bờ vai lộ liễu cùng vẻ đẹp vô song của họ vẫn khiến bóng hồng e dè bấy lâu.

“Uh, cái này còn đẹp hơn cái này!”

“Nhưng đây là ảnh của thiếu gia. Nếu ta muốn đem cái kia chụp lại...”

“Quên đi, kéo lại có ý tốt làm chuyện xấu.”

Sau khi nói chuyện với chính mình, anh nghiêng rặng, nâng chân bông lên và bế Vương Tử Yên lên, nhảy tới cửa sổ.

Nhà của Vương Tử Yên ở tầng 5. Đối với một cao thủ hạng nhất, trong quá trình xuống dốc, anh ta có thể dễ dàng tìm được chân và nhảy xuống từng chút một.

Bóng đen mang theo Vương Tử Yên và nhảy ra khỏi cửa sổ.

Lý Nam Địch từ từ mở mắt.

Cô nhanh chóng trở mình, chật vật đi đến trước bàn trang điểm, từ trong túi xách lấy ra một viên thuốc, cho vào miệng rồi nhanh chóng lấy điện thoại ra.

“Bíp ... cuộc gọi bạn đang quay!”

“Chết tiệt!” Lý Nam Địch chửi bới, xỏ dép vào trong bộ đồ ngủ chạy ra ngoài.

Trong lúc loạng choạng chạy, anh vẫn đang gọi điện thoại.

“Cuộc gọi bạn đang gọi là cuộc gọi!”

...

...

Và vào lúc này.

Trình Uyên ngồi xồm bên vệ đường bên ngoài khu phức hợp, vừa hút thuốc vừa gọi điện thoại.

“Không tìm được thông tin.” Giọng của Lý Hải Tân vang lên qua điện thoại.

Khi nghe điều này, Trình Uyên không khỏi cau mày.

Họ Lý xuất hiện không khí mỏng manh, ngay cả Lý Hải Tân cũng không tìm được thông tin gì về họ Lý.

“Không ai có thể tìm ra hậu trường của bọn họ?”

Lý Hải Tân nghiêm nghị nói: “Tôi không tìm được. Tôi đã kiểm tra thông tin điện thoại của các tập đoàn công ty và các cá nhân có liên quan đến tập đoàn Hoàng Thiên. Không có vai trò gì rõ ràng cả.”

Chương 1332

“Nếu bạn phải nói có, thì có một số điện thoại đáng ngờ. Tôi sẽ gửi cho bạn trên WeChat.”

Trình Uyên gật đầu nói: “Được.”

Ngay sau đó, WeChat của Trình Uyên nhấp nháy, và anh nhanh chóng mở nó ra.

Khi tôi nhìn thấy con số trên WeChat, mắt tôi mở to ngay lập tức.

Số vô danh Trình Uyên này đã từng được Lý Hải Tân kiểm tra.

Trở lại Đảo vàng, Thương Vân nói rằng có người muốn hợp tác với cô ấy, và lần lượt xử lý Trình Uyên. Sau đó Trình Uyên nhờ Lý Hải Tân điều tra.

Khu vực dây số cuối cùng được khóa tại nhà Fang ở Bắc Kinh.

Lúc đầu anh ấy nghi ngờ đó là Phương Hoài Sơn, và sau đó anh ấy nghi ngờ Phương Thanh Trác.

Nhưng khi giải tỏa suy nghĩ, anh mới biết tất cả những chuyện này là do Thương Vân sắp đặt, nên anh cảm thấy con số Thương Vân đưa cho anh cũng là giả, nó cố tình tạo ra khoảng cách giữa anh và Phương gia.

Tuy nhiên, con số này lại xuất hiện.

Cho nên, nhà họ Lý có liên quan gì đến nhà họ Phương trong tứ đại gia tộc? Nó cũng liên quan đến Warrior League?

Anh không khỏi nheo mắt.

Anh ta hít một hơi thật sâu điều thuốc, sau đó phun ra một làn sương trắng: “Anh Lý, đừng lo lắng chuyện này, tôi sẽ tự mình kiểm tra.”

“Chà, hãy cẩn thận.” Lý Hải Tân trả lời.

Sau khi cúp máy, điện thoại lại vang lên.

Trình Uyên kết nối.

“Này, người có thể về nhà.”

Giọng Bạch An Tương phát ra từ đầu dây bên kia.

Nghe giọng nói của cô, Trình Uyên cảm thấy thích thú.

Người đã xa nhà quá lâu là Bạch An Tương, và tất nhiên là các con trai và con gái của ông ta.

“Vợ ngoan, tắm rửa sạch sẽ chờ anh.” Anh vui vẻ cổ vũ.

“Cô muốn chết!” Bạch An Tương không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Cúp điện thoại, Trình Uyên không chút do dự tắt máy, giẫm lên tàn thuốc.

Anh quyết định đêm nay dù trời có sập cũng không liên quan gì đến anh, anh muốn trút hết tâm tư với Bạch An Tương.

Hãy cho cô ấy biết rằng cô ấy đã nhớ cô ấy đến nhường nào.

Nghĩ đến đây, hấn trở nên cao hứng, vội vàng đi tới cộng đồng.

Nhưng khi tôi bước đi, có một bóng người ở trước mặt tôi.

Người đàn ông đứng thẳng người giữa đường.

Trình Uyên không khỏi nhíu mày, rõ ràng là tên này không đi ngang qua, mà là đang đợi hấn.

Sau khi đến gần, anh cũng nhìn rõ.

Người này không phải ai khác, chính là một trong hai vệ sĩ đã bị Thiên Kì đánh bại ở nhà hàng Cự Thạch, chính là Lí Quân Hào.

“Bạn phải chết!”

Sau khi Trình Uyên đến gần, người đàn ông lạnh lùng nói.

Trình Uyên khẽ cau mày rồi dừng lại: “Tôi rất tò mò, làm cách nào mà cậu tìm được tôi.”

“Người sắp chết không cần biết nhiều như vậy.” Người đó lạnh lùng nói.

Trình Uyên vẫn rất tò mò: “Vậy thì đổi câu hỏi đi. Tại sao lại muốn làm vệ sĩ cho người khác chủ nhân? Tiền không đủ sao? Tôi có tiền, tương lai cậu sẽ làm gì với tôi?”

“Không tốt lắm.” Người đó dường như không ngờ rằng Trình Uyên sẽ hỏi như vậy, hơi lớn đầu lạnh lùng nói: “Tôi không phải vì tiền, mà là vì đức tin. Tôi không cần phải giải thích điều này cho bạn. Nhiều người. Đó không phải là một câu hỏi của một câu hỏi khác. Bạn đang chết, bạn có biết không?”

“Tại sao tôi phải lãng phí đầu lưỡi của mình để giải thích cho một người đã chết?”

“Được, được rồi, để tôi chuyển câu hỏi lại ” Trình Uyên nói nhanh: “Cậu đến nhà họ Lý làm vệ sĩ từ khi nào, tình huống cụ thể của nhà họ Lý, và cậu là gì. niềm tin? ý nghĩa? ”

Chương 1333

Vệ sĩ rất tức giận, tức giận nói: “Ngươi là không hiểu người sao? Ta đã nói, không phải vấn đề thay đổi, nhưng ta sẽ không lãng phí miệng lưỡi với ngươi làm người sắp chết.”

Trình Uyên nhún vai: “Miệng thật là khó.”

“Anh vẫn chưa tìm ra hiện trạng sao?” Người vệ sĩ gần như bị nổ tung: “Tôi đến đây để giết anh. Hiện tại cô vệ sĩ xinh đẹp không ở bên cạnh anh, anh không sợ sao?”

“Hiện tại ngươi không phải quỳ xuống trước mặt ta cầu xin lòng thương xót sao?”

Trình Uyên ngạc nhiên: “Tại sao?”

Một cơn gió thổi qua người vệ sĩ này, quần áo và mái tóc ngắn của anh ta đung đưa trong gió, và anh ta đột nhiên trở nên có chút lộn xộn.

“Quá lười biếng nói nhảm với ngươi, cút đi!”

Sau khi tỉnh dậy, tên vệ sĩ bất ngờ rút dao găm từ thắt lưng ra và đâm Trình Uyên một cách quyết liệt.

“Bùm!” Một tiếng động lớn, vệ sĩ bay ra ngoài.

“Pangji” bất ngờ rơi xuống cách đó vài mét.

Trình Uyên bước đến gần anh và nói nhẹ: “Ai nói với anh rằng em sẽ chết nếu không có vệ sĩ?”

Vệ sĩ kinh ngạc ngẩng đầu, khoe miệng chảy ra máu: “Làm sao có thể ...?”

Trên thực tế, không khó đoán được sự kinh ngạc của đám vệ sĩ bây giờ không kém gì việc Trình Uyên xem bọn họ là vệ sĩ của những vị cao thủ bậc nhất trước họ ?

Ở một thành phố nhỏ như Tân Dương, bạn không thể nói rằng đó là một cao thủ bậc nhất, hay thậm chí là một bậc thầy cấp hai.

Nhưng một người phụ nữ xuất hiện, và dễ dàng đánh bại hai cao thủ hạng nhất.

Nói phụ nữ đến từ các nước phía Nam thì có thể hiểu được, nhưng chuyện gì đang xảy ra với người đàn ông này? Trên thực tế cũng có sức mạnh vượt xa một cao thủ cấp thấp.

Đôi mắt của người vệ sĩ đầy kinh hãi.

Trình Uyên ngồi xổm trước mặt anh và phân tích: “Bạn không biết tôi là ai, nhưng bạn có thể tìm thấy vị trí của tôi. Vì vậy, nên có hai khả năng.”

“Hoặc là bạn có thể dễ dàng kiểm soát thiết bị giám sát trên đường đi. Hoặc, có vấn đề với nhà hàng Cự Thạch.”

Người vệ sĩ đột nhiên lộ ra vẻ khó tin, đồng thời, anh ta dường như nhận ra điều gì đó.

“Em là ai?” Anh lo lắng hỏi.

Trình Uyên gật đầu, “Chà, có lẽ có vấn đề với nhà hàng Cự Thạch.”

Lần đầu tiên bước vào nhà hàng Cự Thạch, Trình Uyên có chút để ý rằng mùi trong nhà hàng có vẻ có chút không đúng.

“Được rồi, đi với tôi.” Anh nhẹ nhàng nói.

“Ở đâu?” Vệ sĩ kinh hãi hỏi.

Trình Uyên cười nhẹ: “Người tới giết ta, cứ như vậy muốn thoát ra sao? Đương nhiên là bị nhốt rồi.”

Người vệ sĩ sắc mặt thay đổi rõ rệt, đồng thời, anh ta bất ngờ quay lại và dùng dao đâm Trình Uyên một lần nữa.

Một bàn chân giẫm lên tay anh, và với một tiếng “rầm”, con dao găm rơi xuống đất.

Và cánh tay của người vệ sĩ cũng nghe thấy một tiếng “cạch”, và xương bàn tay đã bị gãy.

“A!” Anh hét lên một tiếng.

“Em muốn chết à?” Trình Uyên lạnh lùng hỏi.

“Ngươi là ai?” Vệ sĩ run run hỏi lại.

“Tốt hơn hết cậu nên cư xử, nếu không, cậu thậm chí sẽ không có cơ hội quỳ xuống cầu xin sự thương xót.” Trình Uyên lạnh lùng nói.

...

Ngay lập tức, Trình Uyên đưa anh đến bệnh viện Long Đàm, ép anh uống một viên thuốc rồi ném cho Hoàng Đại Cường.

“Hãy khóa nó lại trước, và tôi sẽ hỏi anh ấy khi có thời gian.” Trình Uyên nói với Hoàng Đại Cường.

Chương 1334

Hoàng Đại Cường gật đầu, cúi đầu và nhốt người đàn ông trong phòng giam của “Nữ hoàng” trong nhà xác, nơi em gái của Thẩm Hoa, Thẩm Li, đã từng bị nhốt ở đây.

Sau khi uống viên thuốc đó, người vệ sĩ yếu ớt và mất hết sức mạnh.

Làm xong tất cả, Trình Uyên vỗ tay, chuẩn bị về quê đoàn tụ với vợ.

...

...

Bên kia, Lý Nam Địch vừa gọi vừa chạy, chỉ thấy Trình Uyên đã tắt máy.

“Thằng khốn!”

Anh ta chửi rửa, và chạy đến biệt thự của Trình Uyên trong bóng tối.

Vì nhà của Vương Tử Yên cách nhà Trình Uyên không xa nên cô đã sớm tới cửa biệt thự của Trình Uyên.

Ngay trước khi bước vào cửa, một bóng người nhảy ra từ bóng tối.

“Em ăn mặc thế này cũng không biết xấu hổ, muốn chọc giận anh sao?”

Hình bóng hét lên đầy giận dữ.

Sau khi nhìn thấy bóng dáng là ai, Lý Nam Địch sững sờ tại chỗ.

Người ở đây không phải ai khác, mà chính là Lý Hải, cha của Lý Nam Địch.

Cô ấy đang mặc một chiếc váy ngủ rộng rãi không có đồ lót trên người, và cô ấy có đôi chân trần, trắng như ngọc.

Ai mà nhìn thấy chuyện này, nếu không hiểu lầm thì mới là lạ chứ đừng nói đến Lý Hải.

“Ba, sao cha lại ở đây?” Lý Nam Địch kinh ngạc.

Lý Hải hừ lạnh một tiếng: “Thứ lỗi cho tôi móc ngoặc với một người đàn ông đã có gia đình đúng không?”

Hắn tức giận đến mức khó xử lời nói, hai mắt đỏ bừng thờ dài, “Gia gia bất hạnh!”

Lý Nam Địch lo lắng nói: “Đó không phải là những gì cha nghĩ, hãy để con giải thích, Tử Yên...”

“gọi!”

Lý Hải đưa tay về phía Lý Nam Địch, sau đó một đám bụi bay vào mặt, Lý Nam Địch chưa kịp nói xong thì cô đã lắc người ngã quy xuống đất.

Lý Hải thở dài một hơi, nâng Lý Cảnh Hầu lên lưng, hung hăng trừng mắt nhìn về phía biệt thự của Trình Uyên, khịt mũi: “Trình Uyên, một ngày nào đó, tôi sẽ khiến cô hối hận.”

Nói xong anh ta bỏ đi mà không ngoái lại.

Một lúc sau, Trình Uyên quay lại.

Ai đó đã theo dõi anh ta và ám sát anh ta, vì vậy sau khi đoán rằng có vấn đề với nhà hàng Cự Thạch, anh ta đã đi tắm ở bệnh viện Long Đàn và thay quần áo trước khi trở về nhà.

Lúc vào sân, ngọn đèn ngắng đầu vẫn sáng, trong lòng không khỏi ấm áp.

Vì vậy, một số không thể chờ đợi để đi bộ lên lầu.

Vừa đi qua tầng hai, tôi đã liếc nhìn sân thượng.

Không khỏi giật mình.

Trình Uyên dừng lại và bước ra sân thượng.

Dương Duệ trên sân thượng, ngồi trên ghế tựa, đang đan một chiếc áo len dưới ánh trăng, từng đường khâu.

Trình Uyên ngay lập tức ngạc nhiên.

Dương Duệ đang đan áo len?

Và những sợi len đó bị xoắn và xoắn, như thể chúng được dệt và tháo dỡ, tháo dỡ và dệt kim.

“Chú, chú sao vậy ...” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi khi anh bước tới.

Dương Duệ chấn động mạnh, vội vàng định giấu áo len đi, vừa định nhét xuống dưới ghế, cuối cùng thở dài cười khổ: “Anh vẫn tìm được.”

Trình Uyên không khỏi nhú mày.

Dương Duệ lắc đầu bất lực nói: “Ngươi cũng có thể nhìn ra thực lực của ta hiện tại suy thoái đến mức so với ngươi còn kém.”

Đây chính là lý do tại sao Trình Uyên cau mày.

Nói quá khứ, nếu là thân cận, Dương Duệ nhất định sẽ lần đầu tiên phát hiện.

Chương 1335

Nhưng bây giờ đi phía sau Dương Duệ, anh ta thậm chí còn không để ý đến Trình Uyên.

“Vậy bây giờ cậu còn sức lực gì nữa?” Trình Uyên tò mò hỏi.

Dương Duệ thở dài, “Có lẽ là cấp một cấp thấp.”

“Anh sẽ lùi lại lần nữa chứ?” Trình Uyên hỏi.

Dương Duệ vẻ mặt u sầu: “Ta không biết, hẳn là.”

“Như vậy sẽ thối lui thành người thường sao?” Trình Uyên hỏi lại.

Dương Duệ lắc đầu không nói gì.

Trình Uyên đột nhiên cười toe toét: “Nói cách khác, bây giờ tôi có thể dễ dàng giết chết cô, chú Bác?”

Dương Duệ nhìn Trình Uyên với ánh mắt khó hiểu.

Nhìn thấy điều này, Trình Uyên nhanh chóng mỉm cười và gãi đầu: “Haha, chú ơi, đừng nhìn cháu thế này, rõ ràng cháu đang chơi với chú.”

Sau đó, nhìn thẳng, anh lại hỏi: “Chú Lý có biết nhà họ Lý không?”

“Họ Lý?” Dương Duệ hơi nhíu mày.

Tôi hỏi Dương Duệ vì Trình Uyên không biết gì cả.

Và Dương Duệ đã sống đủ lâu.

Nếu một người sống lâu năm, anh ta sẽ tự nhiên biết một số điều mà người khác không biết trong quá khứ.

Trình Uyên không nghĩ là ngẫu nhiên mà nhà họ Lý lại có thể phát lên nhanh chóng, chắc hẳn hẳn là một thế lực lớn đã dung túng từ lâu.

Nhíu mày cân nhắc một hồi, trong mắt Dương Duệ lóe lên vẻ khó hiểu, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Tôi không rõ họ Lý mà cô đang nói tới có phải là họ Lý của 50 năm trước hay không. Nếu là, cô không nên thử xem sao.” để khiêu khích nó. ”

“Đừng kích động chứ?” Trình Uyên ngạc nhiên: “Tứ đại gia tộc ở Bắc Kinh bọn họ còn tốt hơn sao?”

Dương Duệ lắc đầu: “Ta không rõ.”

Sau đó, anh kể cho Trình Uyên nghe một đoạn lịch sử.

Một trăm năm trước, Chiến tranh Thế giới vừa kết thúc, và tất cả các quốc gia đều đang trong giai đoạn phục hồi. Nhưng một

số gia tộc đã nhân cơ hội tuyển mộ nhiều sư phụ giấu mặt.

Họ Lý này là một trong số đó.

Công việc kinh doanh mà họ đang làm là vô hình, đó là lợi dụng sự hỗn loạn của thời đại đó, để họ đánh cá trong những vùng nước gặp khó khăn.

Nhưng khi đất nước ổn định, những gia đình này biết rằng họ bất lực trong việc chống lại đất nước, một số ra nước ngoài, một số chết dần và biến mất trong không khí mỏng manh.

Năm mươi năm trước, một số gia tộc đột nhiên trở dậy mạnh mẽ, gây chiến với nhau vì tranh chấp quyền lợi nhất định, lúc đó vô số cao thủ của các cấp bậc, thậm chí là cao thủ của Thần Võ cũng bị giết và bị thương.

Con rồng đã biến mất vào thời điểm đó.

Mọi người nói rằng con rồng đã chết, nhưng không ai có thể tìm thấy bằng chứng về cái chết của nó, tất nhiên, nó đã không bao giờ xuất hiện từ đó đến nay, vì vậy mọi người ngày càng tin rằng nó thực sự đã chết.

Cũng chính vì lý do này mà các chiến binh và tài năng của Lục địa phương Đông của chúng ta ngày một héo mòn.

Chỉ là không ai biết tại sao, những gia tộc này đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi sau Chiến tranh thế giới thứ nhất.

“Anh không biết lý do?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Dương Duệ lắc đầu: “Khi đó ta còn chưa tiến vào Thần Võ võ giả.”

“Bởi vì tôi không tham gia, tôi đã sống lâu hơn họ, và khi những người mạnh hơn tôi chết, tôi buộc phải trở thành người mạnh nhất.”

Trình Uyên có chút lão đạo: “Buộc phải...”

Dương Duệ cảnh cáo Trình Uyên: “Nếu là nhà họ Lý, cố gắng đừng kích động.”

“Tại sao?” Trình Uyên hỏi.

“Một con lạc đà nạc lớn hơn một con ngựa.” Dương Duệ nói.

Trình Uyên suy nghĩ một lúc.

Chương 1336

Hắn tin tưởng với khả năng cao là họ Lý này không đơn giản, rất có thể chính là những gia tộc ẩn thân cổ xưa mà Dương Duệ nhắc tới. Nếu không, họ không thể dễ dàng đánh bại nhà họ Thẩm.

Đối với tứ đại gia tộc ở Bắc Kinh, Trình Uyên biết một điều, so với những gia tộc cổ xưa này, tứ đại gia tộc đều là gia tộc trẻ, cũng chỉ là những ngôi sao đang lên được Dương Duệ và những người khác nâng đỡ.

...

...

Sau khi nói chuyện với Dương Duệ, Trình Uyên lên lầu vào phòng ngủ của Bạch An Tương.

Hắn vươn tay xoa xoa mặt, ép buộc chính mình bỏ lại những thứ này, liền muốn toàn tâm ôm lấy hạnh phúc.

Đẩy cửa bước vào, Trình Uyên kích động khi nhìn thấy Bạch An Tương nằm nghiêng trên giường dưới chăn.

Anh lo lắng cởi áo khoác và bước đi nhẹ nhàng.

Bạch An Tương thở đều đều, như thể cô ấy đang ngủ.

Vẻ đẹp của cô ấy khác với những người khác, mỗi lần nhìn thấy Bạch An Tương, cô ấy đều có ảo giác.

Cô ấy giống như một đóa sen trắng trong ao, sạch sẽ tinh khiết, hái vào khiến người ta không nở.

Trình Uyên khẽ hôn lên môi cô.

Đột nhiên, một đôi tay ngọc đập mạnh vào vai anh.

Trong một thời gian!

...

...

Vấn đề đã kết thúc.

Trình Uyên trần như nhộng dựa vào giường, châm một liều thuốc, hít một hơi thật sâu rồi đặt tay còn lại lên bờ vai mịn màng của Bạch An Tương.

Bạch An Tương nhẹ nhàng chạm vào vết thương mới thêm của Trình Uyên với vẻ mặt đau khổ, hỏi: “Lần này có nguy hiểm không?”

Trình Uyên lắc đầu khoe khoang: “Không, chỉ là một tai nạn nhỏ thôi. Với sự thông minh của chồng cô, mọi chuyện đã được giải quyết dễ dàng.”

Bạch An Tương vùi đầu vào ngực anh.

Đôi tay nhỏ bé của cô, giống như một con rắn nhỏ linh hoạt, đi quanh anh, mang đến cho anh sự thoải mái và dịu dàng.

Trình Uyên hào hứng trở lại.

“Ôm ...”

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động của Bạch An Tương đột nhiên rung lên.

Sự quan tâm vừa được nhen nhóm đã bị dội ngay một gáo nước lạnh.

Bạch An Tương vươn cánh tay ngọc như củ sen ra, lấy điện thoại trên tủ đầu giường liếc nhìn.

“Nam Địch đến rồi.” Cô ngạc nhiên nói.

Trình Uyên khẽ cau mày.

Ngay sau đó, Bạch An Tương không đợi Trình Uyên trả lời nên đã bắt máy và nhấn chức năng loa ngoài.

“An Tương, Trình Uyên có ở đó không?”

Giọng nói của Lý Nam Địch rất thấp, giống như là sợ bị người ta nghe thấy, giả dối nói.

Bạch An Tương liếc nhìn Trình Uyên: “Ừ.”

“Nói với anh ấy rằng Tử Yên đã bị bắt đi!” Lý Nam Địch vội vàng nói, “Hiện tại tôi bị cha mẹ theo dõi chặt chẽ đến mức không thể thoát ra được. Hãy để anh ấy tìm cách”.

“Chuyện xảy ra khi nào vậy?” Trình Uyên vội hỏi.

“Hơn ba giờ...”

Trình Uyên sắc mặt thay đổi rõ rệt.

...

...

Trước khi nhìn thấy mặt đứa trẻ, Trình Uyên đã mặc quần áo và lái xe đến bệnh viện Long Đàm.

Khi đến bệnh viện, anh ta đã đến nhà xác dưới lòng đất với vẻ mặt lạnh lùng.

Chương 1337

“Trình Tổng, anh tới ...” Hoàng Đại Cường vội vàng từ trong phòng chào hỏi.

“Mở cửa!” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Hoàng Đại Cường rùng mình sợ hãi, và nhanh chóng mở cửa.

Vệ sĩ của Lí Quân Hào lúc này đang nằm liệt trên ghế sofa, và theo bản năng anh ta đứng dậy khi Trình Uyên bước vào.

Trình Uyên đen mặt và đập tới.

“Bùm.”

Anh lại đá người vệ sĩ xuống ghế sofa, rồi dẫm lên cổ tên vệ sĩ, tức giận nói: “Nói cho tôi biết Lí Quân Hào đang ở đâu, không được giết anh!”

Người vệ sĩ ngậm chặt miệng và mang một vẻ chết chóc.

Trình Uyên không nói nhảm với anh ta, duỗi một ngón tay ra, thô bạo hơn một chút.

“gi!”

Người vệ sĩ đột nhiên thở ra một cách khổ sở.

Một ngón tay của anh cũng bị gãy.

“Đừng có cho tôi xem bộ mặt này, tôi sẽ hỏi lại, đừng nói, tôi sẽ bẻ gãy mười ngón tay và mười ngón chân của bạn, sau đó bẻ gãy xương sườn của bạn từng cái một, tôi hứa với bạn sẽ không. Nếu bạn nói ra.” bạn sẽ không có toàn bộ xương trong cơ thể của bạn. ”

Người vệ sĩ sắc mặt lập tức tái mét.

Trình Uyên bây giờ đang rất vội.

Xung quanh Lí Quân Hào có hai vệ sĩ, một người đến ám sát anh ta, người còn lại đã đi đâu?

Anh khó mà đoán được rằng chính Lí Quân Hào là người đã làm điều đó.

Và âm mưu của Lí Quân Hào chống lại Vương Tử Yên đã quá rõ ràng.

Hơn ba giờ ...

Bất cứ điều gì có thể xảy ra trong hơn ba giờ.

Mặc dù Vương Tử Yên làm việc cho Trình Uyên, nhưng Trình Uyên đã cho cô ấy mức thù lao tương ứng, thậm chí còn vượt xa sự đóng góp của cô ấy.

Nhưng mọi thứ không thể được tính như thế này.

Mọi người đa cảm, và Vương Tử Yên là nhóm người đầu tiên đi theo Trình Uyên, và là người trung thành.

Khi có chuyện gì xảy ra với cô, Trình Uyên cũng lo lắng không kém Lý Nam Địch và những người khác.

Anh không thể nhìn thấy Vương Tử Yên bị bắt nạt bởi Lí Quân Hào.

Nếu cô ấy thực sự bị bắt nạt bởi Lí Quân Hào, thì ...

Anh ta không quan tâm đến lý lịch của bên kia.

Thành phố Tân Dương, Biệt thự ven sông.

Khi Trình Uyên đến, đã hai giờ sáng.

Dưới sự đe dọa và uy hiếp của Trình Uyên, cuối cùng vệ sĩ của Lí Quân Hào đã đưa ra địa chỉ.

Trình Uyên không đưa ai đến đây, bởi vì thực lực hiện tại đã vượt qua cấp dưới quá nhiều, nếu thật sự như lời Dương Duệ nói, đây là Long Đàn Tiger's Den, thì dù có bao nhiêu người tới cũng vô dụng.

Ngược lại, chính mình, là người thuận tiện hành động hơn.

Anh đỗ xe cách biệt thự ven sông năm mươi mét, anh đạp xe trong đêm, lặng lẽ trượt tới bức tường ngoài của biệt thự, rồi lộn nhào một cách dễ dàng.

Bước vào sân, anh nhìn quanh.

Sân rất rộng, giống như một công viên nhỏ.

Trong sân có những cây cầu nhỏ và dòng nước chảy, non bộ, cây cối rậm rạp.

Một số tòa nhà nhỏ với hình dạng sang trọng nằm rải rác ngẫu nhiên ở các góc vừa phải.

Trình Uyên chưa bao giờ nghe nói về một nơi như vậy ở thành phố Tân Dương trước đây, giống như một trang viên nhỏ.

Chương 1338

Chương 1338:

Anh thận trọng bước về phía trước.

Một số tòa nhà nhỏ không có đèn, khắp nơi tối đen như mực, anh không có mục tiêu rõ ràng nên chỉ có thể khảo sát tòa nhà ba tầng gần nhất trước.

Cửa không khóa và mở bằng một cú đẩy nhẹ nên anh bước vào phòng.

Tuy nhiên, khi tôi vừa bước vào, trời bỗng nhiên sáng hẳn.

Đúng vậy, đó là bình minh, không phải ánh sáng.

Trình Uyên bất ngờ bị sốc, anh vội quay lại nhìn.

Qua ô cửa kính trong suốt, tôi thấy trong sân có ánh sáng rực rỡ, mặt trời treo đều đặn phía trên sân, giống như 11, 12 giờ trưa.

Dòng nước chảy phản chiếu ra cây cầu nhỏ, những bóng cây dưới tán cây là rễ cây và râu ria, thậm chí có thể nhìn thấy những viên ngói của tòa nhà nhỏ phía xa rất sống động.

Ảo giác?

Trình Uyên choáng váng.

Một lần đi lạc vào hầm số 2, Trình Uyên và Lý Ngụy quả thực đã được cho uống một loại thuốc gây ảo giác nào đó, nhưng nào bộ lúc đó có phần kỳ quái, có cảm giác kinh hãi.

Nhưng bây giờ thì khác, anh cảm thấy trong người rất thoải mái.

Chỉ có một vấn đề, và đó là tòa nhà nhỏ này.

Bạn nên tiếp tục khám phá hay thoát ra nhanh chóng?

Trình Uyên do dự một hồi, sau đó đồng tử co rụt lại, cắn răng tiếp tục đi về phòng trong tòa nhà nhỏ.

Ba tầng, tầng này đến tầng khác, phòng nào cũng bị đẩy sang một bên.

Không một ai.

Sau đó, anh ta rút khỏi tòa nhà nhỏ.

Tôi đã nghĩ rằng sau khi ra khỏi tòa nhà nhỏ, ảo ảnh sẽ biến mất.

Sau khi nghỉ việc, anh thấy trời vẫn còn sáng.

Hai giờ sáng là ban ngày, nói cái này vô lý như thế nào?

Mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

Anh thận trọng bước lại lần nữa để kiểm tra tòa nhà nhỏ tiếp theo.

Không có gì trong tòa nhà.

Tòa nhà tiếp theo ...

Hầu như tất cả các tòa nhà đã được tìm kiếm, nhưng không ai được nhìn thấy.

Trình Uyên bắt đầu hoang mang, anh lấy điện thoại ra xem.

Điện thoại hiển thị: 2:35 sáng.

Anh ta bắt đầu hoảng sợ, nhận ra sự nguy hiểm và vội vã rút lui khỏi sân trong trang viên.

Ngoài sân, trời vẫn còn ban ngày.

“Fuck!” Trình Uyên không khỏi chửi rủa.

Lấy điện thoại ra một lần nữa và thực hiện cuộc gọi.

“Chào?”

Điện thoại đã đi qua.

Giọng nói lười biếng của Bai Jin phát ra từ đầu dây bên kia.

“Vợ, nhìn ra bên ngoài, là ngày hay đêm?”

Không lâu sau, giọng nói của Bạch An Tương từ đầu bên kia điện thoại: “Muội muội.”

Trái tim Trình Uyên chùng xuống.

Anh lái xe trở lại nhanh chóng.

Thực sự là ban ngày, các biển báo trên đường cao tốc và dây điện trên đường đều rất rõ ràng, nhưng chỉ có một vài chiếc xe chạy trên đường.

Điều này thật kỳ lạ.

Thành phố rất yên tĩnh, giống như một thành phố trống không một bóng người, các cửa hàng siêu thị và trung tâm mua sắm giữa ban ngày ... Khắp nơi đều đóng chặt cửa.

Nhìn lên, đèn đường đã sáng. Nhưng nếu không nhìn kỹ, anh ta thật sự không biết là đèn đường đang bật, bởi vì mặt trời còn sáng hơn bọn họ.

Chương 1339

Trong mắt Trình Uyên, anh như thể là người duy nhất trên toàn thế giới.

Anh lái xe vào bệnh viện Long Đàm.

Đi gõ cửa số phòng Hoàng Đại Cường.

Anh nhìn thấy Hoàng Đại Cường lúc này đang ngủ trên giường, bị tiếng gõ của anh đánh thức, anh đứng dậy, dùng chân bắt đầu tìm dép trên mặt đất.

Sau khi tìm dép, anh lần mò bật đèn trong phòng.

Mặc dù là tầng hầm nhưng phòng của Hoàng Đại Cường có một lỗ thông hơi rất lớn, có thể khiến nơi ở của anh bớt ẩm thấp hơn.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào qua lỗ thông hơi khổng lồ này, và nó chiếu sáng căn phòng của anh ấy rất sáng.

Nhưng ngay cả khi sáng như vậy, Hoàng Đại Cường dường như không nhìn thấy gì, anh lần mò bật đèn trong phòng và đeo kính lên trước khi Huang Mao chạy ra ngoài.

Cầm đèn pin soi sáng cho Trình Uyên.

“Ôi, Trình Tổng, sao em lại ở đây vào lúc này?” Anh căng thẳng hỏi.

Trình Uyên hít một hơi thật sâu hỏi: “Là ban ngày hay ban đêm?”

Hoàng Đại Cường ngẩn người: “Linh ... sáng sớm.”

“Bầu trời đen hay trắng?” Trình Uyên hỏi lại.

“Màu đen.” Hoàng Đại Cường nói.

Trình Uyên “thình thịch” trong lòng.

Có vẻ như không phải thế giới có vấn đề, mà là vấn đề chết tiệt.

“Mở cửa!” Anh chỉ vào nơi giam giữ vệ sĩ của Lí Quân Hào.

“Ồ!” Hoàng Đại Cường vội vàng ra mở cửa.

Trình Uyên không bật đèn khi đi vào, thoáng nhìn thấy tên vệ sĩ đang nằm ngủ gật trên ghế sofa.

Hoàng Đại Cường đưa tay bấm công tắc đèn.

“Đừng mở!” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Hoàng Đại Cường nhanh chóng thu tay lại.

Trình Uyên trực tiếp bước đến chỗ vệ sĩ, nắm lấy cổ áo anh ta rồi vung tay lên.

Người vệ sĩ bị đau và tỉnh dậy ngay lập tức.

“Cái... cái gì?” Người vệ sĩ kinh hãi hỏi.

Trình Uyên tức giận hỏi: “Người dám hớ ta?”

“Không, tôi không ... tôi không có.”

Sau khi nghe thấy giọng nói của Trình Uyên, người vệ sĩ vội vàng nói: “Tôi thực sự không biết nhà họ Lý xuất thân như thế nào. Tôi cũng là người nhà họ Lý, người đã bị đe dọa tính mạng của tôi, tôi đã nói hết những gì anh hỏi, tại sao anh lại lừa dối. bạn?”

“Không có biệt thự ven sông nào ở thành phố Tân Dương cả!” Trình Uyên tức giận nói.

“Không thể!” Lần này vệ sĩ không chút do dự vắn lại: “Biệt thự ven sông là...”

“Còn dám nói dối!”

Trình Uyên nâng cánh tay lên.

“Bốp!” Đó là một cái miêng khác.

Tiếp theo, anh giảm sức mạnh và đóng vai vệ sĩ trong 5 phút đầy đủ.

Người vệ sĩ bị đánh lăn lộn khắp sàn nhà nhưng luôn miêng quát: “Tao thật sự không nói dối mày, tao thề... Đừng đánh tao, dù mày có đánh chết tao cũng chỉ biết đến vậy thôi. .. “

Trong quá trình Trình Uyên đóng vai vệ sĩ, đôi chân sợ hãi của Hoàng Đại Cường liên tục đung đưa.

Năm phút sau, Trình Uyên ngồi xuống ghế sofa.

Anh bắt đầu tin rằng người vệ sĩ không nói dối.

Nhưng điều gì đang xảy ra bây giờ?

Sao không có đê nào bỗng nhiên trong mắt tôi?

Không liên quan gì đến biệt thự ven sông?

Chương 1340

Nhưng nếu nó không thành vấn đề, tại sao biệt thự ven sông lại không có ai?

Hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu, Trình Uyên chỉ cảm thấy đau đầu.

“Vâng, Lục Hải Xuyên. Lục Hải Xuyên phải biết chuyện gì đang xảy ra.”

Lúc này, hắn đột nhiên nghĩ đến Lục Hải Xuyên.

Lục Hải Xuyên giỏi đủ mọi chiêu trò, và có lẽ anh ta biết mình có chuyện gì.

Nhĩ đến đây, Trình Uyên bỏ vệ sĩ của mình xuống và nhanh chóng đến chỗ ở của Lục Hải Xuyên.

Một lúc lâu sau, gõ cửa mới đánh thức được Lục Hải Xuyên

Lục Hải Xuyên say sưa mở cửa và dụi mắt khi nhìn thấy Trình Uyên.

Khi Trình Uyên nhìn thấy đèn trong phòng được bật sáng, trái tim anh lại chùng xuống.

“Anh Lục, em có chuyện.” Trình Uyên lo lắng nói.

“Có vấn đề gì vậy?” Lục Hải Xuyên hỏi.

Trình Uyên nói với Lục Hải Xuyên những gì đã xảy ra.

Lục Hải Xuyên há miệng thật lâu cũng không có khép lại.

“Còn gì nữa không?” Anh ngạc nhiên hỏi.

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Lục Hải Xuyên, trái tim Trình Uyên như chìm xuống đáy, hiển nhiên Lục Hải Xuyên không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Bạn chưa bao giờ nghe nói về vấn đề này?”

Lục Hải Xuyên lắc đầu: “Ta sống nhiều năm như vậy, thật sự không có nghe nói qua.”

Ra khỏi nơi ở của Lục Hải Xuyên, Trình Uyên lên chiếc Audi của mình và suy nghĩ rất lâu.

Cuối cùng thì anh cũng xác định được một mục đích.

Không cần biết anh ta bị làm sao, điều quan trọng nhất lúc này là cứu Vương Tử Yên .

Nghĩ đến đây, anh lại lái xe đến biệt thự ven sông.

Lần này anh vẫn đậu xe cách biệt thự ven sông 50 m.

Chỉ cần không vội vàng ra khỏi xe.

Anh nhìn xung quanh, bởi vì trong mắt anh không khác gì ban ngày, cho nên trong nháy mắt có thể nhìn rõ những nơi trước đây trong bóng tối.

Kết quả là anh đã nhìn thấy điều gì đó bất thường.

Trên tường của ngôi biệt thự ven sông, một số lá bùa kỳ lạ được vẽ bằng những loại sơn rất gần với màu tường.

Ngoài ra, có một cánh cửa được sơn.

Khi anh ta lần đầu tiên đến, trời đã tối, và anh ta thậm chí còn không nhận thấy một điều dễ chịu như vậy.

Lần này thì khác.

Trình Uyên xuống xe, chậm rãi đi đến bức tường sân, nhìn Fulu trên tường.

Kết cấu của thứ này rất kỳ lạ khiến anh không thể hiểu được.

Vì vậy, tôi lấy điện thoại ra và chụp một vài bức ảnh.

Chắc chắn là chiếc điện thoại của anh ấy bình thường hơn, dù có bật đèn flash lên thì ảnh cũng không rõ nét.

Ừ, anh ấy nhìn ảnh chụp trên điện thoại, vùng tối cũng tối.

Trình Uyên nhìn lên trời.

Ánh sáng nóng như thiêu như đốt khiến anh không thể mở mắt được.

Có những dấu hiệu rõ ràng về việc mặt trời đang di chuyển về phía tây.

Có mặt trời trên bầu trời và nó sẽ chuyển động.

Nói cách khác, anh ấy không nghĩ rằng mình sẽ coi màu đen là màu trắng và màu tối là màu sáng. Nhưng đêm trong mắt người khác đã trở thành ngày trong mắt anh.

Liệu ngày trong mắt người khác có trở thành đêm trong mắt anh?

Trình Uyên cau mày.

Ánh mắt anh từ từ rơi vào phía bên kia bức tường, nơi có một cánh cửa được vẽ ra.

Chương 1341

Anh cố đưa tay ra và chạm vào nó.

Ngay khi tay tôi chạm vào màn hình, có một tiếng bíp, và cánh cửa mở ra.

Tay Trình Uyên dường như bị điện giật, vừa sợ hãi vừa hoảng sợ liền nhanh chóng rút lại.

Vào lúc này, có một “hoo!”

Toàn bộ biệt thự này, giống như tự mình di chuyển, bức tường nguyên bản lập tức trở thành một cánh cửa, nhưng nơi cánh cửa thật sự trước kia đã trở thành một bức tường.

Những bức tranh ma trên tường trước đây đã trở thành một cặp tranh ma, được treo ngay ngắn hai bên cửa.

Cánh cửa đã đóng.

“Chà...”

Đúng lúc này, một tiếng chó sủa đột nhiên từ trong cửa truyền đến.

Tim Trình Uyên nhảy loạn.

Lần trước hẳn vào sân, trong sân vắng lặng như không có người ở, vậy mà bên trong lại có tiếng chó sủa.

Nghĩ đến điều này, Trình Uyên ngay lập tức nghĩ đến mảng ảo giác ở lối ra của căn hầm thứ ba.

Hóa ra là bị bịt mắt từ trước, anh ta chưa từng vào biệt thự này sao?

Nhưng nếu anh ta chưa bao giờ vào, thì anh ta bị làm sao bây giờ?

Trình Uyên đầy nghi ngờ, và chỉ có thể vào trong để tìm câu trả lời.

Lần này anh ta giơ chân lên và bước vào trong cửa mà không do dự.

“Tiểu Cường, đừng gọi nó!”

Lúc này, một giọng nói già nua vang lên.

Trình Uyên nhìn lên.

Tôi thấy cách cửa không xa có hai chú chó ngao Tây Tạng đang sủa anh. Một ông già với mái tóc bạc trắng đến gần hai con chó với chiếc đèn pin và khiển trách.

Sau đó, anh ta giơ đèn pin lên và chiếu vào cửa.

Nhìn thấy Thừa Triết, lão nhân gia hiển nhiên là giật mình.

Anh ta không khỏi cau mày nói: “Tiêu tử trộm lông, nếu ăn trộm cái gì thì đổi nhà khác, đến đây ăn trộm thì chết chắc.”

Trình Uyên nhìn quanh.

Nội thất ở đây hoàn toàn khác với trang viên mà anh đã thấy trước đây.

Đây là một biệt thự nhỏ bình thường, sân không nhỏ nhưng cũng không khoa trương như trước, trong sân không có đài phun nước non bộ, chỉ vài trăm mét vuông, có đậu hai chiếc xe thể thao sang trọng, còn gì bằng. những thứ khác.

Ở đây từng có một số tòa nhà nhỏ, nhưng giờ chỉ còn một tòa biệt thự năm tầng.

Đây là một biệt thự nghiêm túc, chẳng trách Trình Uyên không nhớ khi nào thành phố Tân Dương có một trang viên đáng tự hào như vậy.

“Mảng ảo giác bên ngoài có chuyện gì vậy?” Trình Uyên phớt lờ lời khuyên của ông lão, thay vào đó, cô ấy trầm giọng hỏi lá bùa trên tường.

Ông cụ khẽ giật mình, rồi lại lấy đèn pin soi cho Trình Uyên.

Trong mắt Trình Uyên hiện tại là ban ngày, cho nên ánh sáng của đèn pin cũng không làm cho cậu cảm thấy khó chịu, cũng không cần chặn ánh sáng không thể nhìn thấy.

“Ồ, hóa ra là một chiến binh trên cấp độ trung.” Ông lão gật đầu nói: “Hèn gì nửa đêm dám đến đây một mình”.

“Ý anh là gì?” Trình Uyên hỏi.

Ông lão vỗ nhẹ vào đầu con chó ngao Tây Tạng, và thì thầm: “Đi đi, quay lại chuồng, nếu không sẽ chết”.

Như hiểu được anh ta, hai con chó thút thít hai lần, vẫy đuôi và quay trở lại chuồng.

Sau đó ông già đứng thẳng dậy và nói: “Mảng ảo giác bên ngoài chỉ có tác dụng với những cao thủ trên trung cấp.”

Nghe đến đây, Trình Uyên sửng sò.

Nhưng đồng thời, anh cũng ngấm ngấm cảnh giác. Từ khi lão giả này biết mình là trung cấp trở lên, bình tĩnh vô cùng, hiển nhiên thực lực của hắn cũng không đơn giản chút nào, Trình Uyên vẫn không nhìn ra được cảnh giới của đối phương.

Chương 1342

Anh hỏi: “Lí Quân Hào có ở đây không?”

Ông lão cười nhẹ nói: “Ông Trở về, Lí Quân Hào sống ở đây, nhưng không phải ở đây đêm nay.”

Trình Uyên sắc mặt đột nhiên ngưng tụ, liếc mắt nhìn lão nhân: “Người biết ta?”

“Chuyến đi trở về” của ông già khiến Trình Uyên cảnh giác hơn.

Ông lão cười nói: “Ông Thành hiểu lắm, tôi chỉ đoán vậy thôi.”

“Phỏng đoán?”

“Thành chủ cấp trung tuy rằng không phải chuyện lớn, nhưng là ở Tân Dương thành hiểm thấy, nhìn đâu cũng thấy. Lão Trùng có thực lực trung cấp, tự nhiên là lão Trùng.”

Nghe ông già phân tích, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy như bị lột trần.

Hắn rốt cuộc vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra với nhà họ Lý, nhưng mọi người biết hắn rất rõ ràng, cho dù hắn là cường giả trung cấp, bọn họ đều biết.

Tuy nhiên, bây giờ không phải lúc để quan tâm đến điều này.

“Lí Quân Hào đâu?” Trình Uyên trầm giọng hỏi.

Ông lão lắc đầu: “Anh Thành, anh nên biết rằng thêm một người bạn tốt hơn một kẻ thù, huống chi là một cuộc hôn nhân nữa.”

“Hơn nữa, bây giờ cậu chỉ ở đây thôi, haha... Thứ lỗi cho tôi, có một số chuyện lẽ ra phải xảy ra, chúng đã xảy ra từ lâu rồi.”

Một câu nói hoàn toàn khiến Trình Uyên tức giận.

“Ta đi dự hôn lễ của mẹ ngươi!” Hấn chạy tới, túm lấy cổ áo lão nhân, tức giận hỏi: “Ngươi nói cho ta biết được không?”

Vương Tử Yên là một phụ nữ nghèo.

Dưới sự thống trị phong kiến của gia đình gia trưởng, cô thậm chí còn chuẩn bị kết hôn với một thế hệ thứ hai giàu có cho gia đình mình và anh trai của cô. Ngay cả khi bị người khác bắt nạt, cha mẹ cũng thờ ơ.

Sau khi đi theo Cheng, Trình Uyên đã thay đổi cuộc đời cô. Đồng thời, Vương Tử Yên cũng rất tin tưởng và dựa dẫm vào Trình Uyên. Trong cuộc so tài với Long Thẩm Vũ, cô ấy thậm chí đã tha mạng cho chính mình, nhưng cũng muốn dành cơ hội cuối cùng để Trình Uyên trở lại.

Vì vậy, Trình Uyên không thể chấp nhận việc mình bị một thế hệ thứ hai giàu có bắt nạt.

Tuy nhiên, đã vài tiếng đồng hồ trôi qua, dù đã nghĩ đến kết quả cuối cùng nhưng ông lão cho biết điều đó vẫn khiến ông xúc động và không kiềm chế được.

“Anh Thành, đừng cao hứng.”

Ông lão vươn tay đặt dưới cổ tay cậu.

Trình Uyên trong lòng kêu một tiếng, cảm giác mình đang nổi trên mặt nước, trực tiếp bị sóng lớn nhấc lên đẩy đi.

“Hừ ...” Hấn lui về phía sau bảy tám bước, kinh hãi nhìn về phía lão nhân.

“Họ Lý của chúng tôi không có ý định đối đầu trực tiếp với ông Thành.” Ông lão cười như không có chuyện gì xảy ra nói: “Tôi chỉ muốn hợp tác với ông Thành.

“Chúng ta có thể khẳng định mối quan hệ hợp tác đáng tin cậy hơn. Từ xưa đến nay, hôn nhân là phương thức hữu hiệu nhất.”

“Chúng tôi, Lí Quân Hào, rất thích cô Vương. Đó là một phước lành mà anh ấy đã tu luyện trong tám kiếp của mình. Tôi nghĩ rằng anh Thành không nên đánh vệt quan.”

Trình Uyên bị sốc trước sức mạnh của đối thủ, nhưng anh không thể chịu được sự xúc phạm như vậy đối với Vương Tử Yên .

Không quan tâm đến sức mạnh chênh lệch với đối thủ, anh ta lao tới với một cú thúc cùi chỏ của người Bajiquan cổ đại:
“Hôn nhân chết tiệt! Tử Yên không thích Lí Quân Hào ngốc của anh chút nào, tôi không đồng ý!”

Trước sự tấn công của Trình Uyên, ông lão chỉ cần đưa tay ra và nhẹ nhàng ấn cùi chỏ vào, sau đó cơ thể của ông đã trôi về phía sau mười mét.

Đòn đánh của Trình Uyên đúng như đánh bông.

“Tại sao anh Trình lại không đồng ý?” Ông lão vẫn cười, không chút khó chịu hỏi: “Cho dù thiếu gia của tôi tốt hơn anh Thành, có điều Lí Quân Hào ngàn vạn lần.”

Chương 1343

“Chúng ta, Lí Quân Hào cho tới nay đều không có kết hôn, hẳn đối với Vương cô nương ám ảnh. Nhìn người, Cố tổng, có hai nữ nhân... So ra...”

“Sử dụng vốn từ vựng hiện tại của bạn, bạn nên được gọi là có, đồ cận bã!”

Cơ thể Trình Uyên run lên dữ dội.

Trên thực tế, từ một khía cạnh nào đó, ông già đã đúng, Trình Uyên kết hôn với Bạch An Tương và có một mối quan hệ tình cảm với Lý Nam Địch, điều này thực sự là cận bã.

nhưng.

Anh trút bỏ áo khoác ngoài để lộ chiếc áo vest sắt bên trong, sau đó tháo những mảnh sắt ra khỏi chiếc áo vest, rồi khéo léo ráp lại.

“Đúng, tôi là một tên cận bã.”

“Tuy nhiên, tôi chưa bao giờ liều lĩnh vi phạm ý muốn của bất kỳ ai khi tôi còn tỉnh táo.”

Trên thực tế, Trình Uyên đã chống lại khi anh ta dính líu với Lý Nam Địch ngay từ đầu, và anh ta cố gắng kiểm soát

khoảng cách giữa mình và Lý Nam Địch.

Nhưng ai thực sự có thể nói những điều như cảm xúc?

Lý Nam Địch có tình yêu với Trình Uyên, cô ấy không thuộc quyền quản lý của mình, muốn muốn cũng không thể khống chế được, vì vậy cô ấy chỉ có thể cố gắng giữ khoảng cách giữa hai người.

Ngay khi họ nghĩ rằng họ có thể duy trì tình bạn với nhau một cách hiệu quả, Trình Uyên đã mất trí vì mối quan hệ huyết thống, và dưới tình huống đó đã buộc phải quan hệ với Lý Nam Địch.

Rồi mọi thứ ngày càng đi xa theo một hướng không thể kiểm soát được.

Lý Nam Địch đang mang thai, nhưng để không phá hủy mối quan hệ giữa Bạch An Tương và Trình Uyên, cô ấy định một mình chịu đựng. Trong cuộc chiến chống lại Đường Chiến, cô đã đỡ đòn cho Trình Uyên, khiến cô không thể sinh lại sau khi bị sảy thai.

Cô tự lừa mình trở nên trong sạch bằng cái chết giả.

Nhưng sự rộng lượng của Bạch An Tương đã khiến trong lòng cô có những gợn sóng.

Mặc dù Trình Uyên biết điều này là không công bằng với Bạch An Tương và Lý Nam Địch, nhưng anh ta có thể làm gì?

Nguyên lai cô nhất định không kết giao với Lý Nam Địch, tùy tiện hỏi cô kết hôn với một người đàn ông, sau đó người đàn ông đó vì cô son sắt nên đã cùng Trịnh Gia Dĩnh đánh cô, cuối cùng vứt bỏ cô?

Hay tôi nên ly hôn với Bạch An Tương và kết hôn với Lý Nam Địch một lần nữa?

Nếu anh ấy không làm được, anh ấy không thể làm được.

Vì vậy, anh ta mang danh hiệu của tên cận bã này.

“Tôi sẽ không bắt nạt một người phụ nữ yếu đuối có ý thức rõ ràng.” Trình Uyên tức giận nói: “Nhìn bề ngoài, tôi cảm thấy mình là đồ cận bã, nhưng thực tế là hành vi cưỡng bách của Lí Quân Hào, còn tệ hơn!”

“Người không muốn trở thành kẻ thù của ta, kết hôn là có ý gì?”

“Hôm nay tôi sẽ đặt lời nói ở đây. Nếu Vương Tử Yên thật sự bị Lí Quân Hào ức hiếp, cho dù tôi có chết, Trình Uyên cũng sẽ khiến nhà họ Lý của các người mất một lớp da!”

“Kẻ thù này được xác định!”

Nói xong, trên tay hắn xuất hiện một con dao lớn.

Kéo con dao lớn về phía ông già và vượt qua nó trong một vòng!

Vẻ mặt bình tĩnh, lão nhân đưa tay nhẹ nhàng đỡ lấy lưỡi kiếm, muốn lui về phía sau.

Nhưng đột nhiên.

Đôi mắt ông lão chợt nhìn chăm chăm.

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm...”

Hàng loạt vụ nổ làm náo động bầu trời đêm.

Thân thể lão nhân không khỏi lui ra ngoài rồi hoàn ...

Anh lùi về phía sau 20 mét, cho đến khi đụng phải bức tường sau lưng, một tiếng “nổ” vào tường biệt thự, anh văng ra một lỗ lớn, gạch đá văng tứ phía.

“Đây... đây là cái gì?” Ông lão vẻ mặt kinh ngạc.

Thực ra, Trình Uyên lúc này cũng thảm kinh ngạc.

Hắn dùng một nhát dao chém tới chín Mạnh Dao, như thể trong chốc lát liền có chín Trình Uyên, đồng thời dùng sức toàn thân ra một nhát chém.

Chương 1344

Trong trường hợp này, ngay cả một bậc thầy cao cấp cũng sẽ bị thương.

Nhưng sau khi lão nhân gia toàn bộ rút lui, cũng không có chút tổn hại nào.

Điều này khiến Trình Uyên kinh hoàng.

Chẳng lẽ lão nhân này đã tiến vào Thần Võ?

Và sau cú đánh này, lưỡi kiếm của anh ta dường như bị nứt rõ ràng, tôi đoán nó sẽ sụp đổ với một cú đánh khác.

“Nếu người không chịu nói, ta tự mình đi tìm!”

Trình Uyên găm lên rồi quay người bỏ đi.

Không còn cách nào nữa, vì không thể đánh bại lão già, cậu phải nghĩ ra cách mới, và cậu không thể lãng phí thời gian ở đây, nếu không, dù có cơ hội cứu Vương Tử Yên cũng sẽ quá muộn.

Có thể là sự lo lắng nhất thời khiến anh ấy phớt lờ Lý Hải Tân.

Lý Hải Tân có thể kiểm tra giám sát dọc đường, mặc dù anh ta cảm thấy nhà họ Lý có khả năng tránh thiết bị giám sát và có thể đưa Vương Tử Yên đi, ít nhất là cho Trình Uyên một phương hướng.

Anh quay người định bỏ đi, nhưng lại sững sờ khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Bức tường cao phía sau đột nhiên trở nên rất cao, như thể là một đám mây thẳng tắp.

Và không có cửa nào trên tường sân cả.

Trình Uyên choáng váng.

“Anh Thành, có một số việc anh không thể thay đổi. Mặc dù con dao của anh rất sắc bén, nhưng tôi gần như sẵn sàng đối phó với lão đại.”

“Chủ nhân của ta hy vọng sẽ không xảy ra mâu thuẫn không thể cứu vãn với ngươi, cho nên ta không thể cứ như vậy giết ngươi, nhưng ít nhất ta có thể gài bẫy ngươi.”

“Tôi quên nói với bạn, tôi là một bậc thầy về mánh.”

Trình Uyên từng nghe Lục Hải Xuyên đề cập rằng ngoài võ sư, trên thế giới này còn có các cao thủ và pháp sư.

Đương nhiên, những loại sau này tương đối hiếm, nhìn chung các cao thủ của những loại nghề này võ công không cao,

nhưng rất muốn khiêu chiến, nhưng thực lực cũng không yếu, sở dĩ có thể sử dụng chúng. sở hữu kỹ năng độc đáo.

Giống như con dao mà Trình Uyên vừa cắt vừa rời, nếu lão già này vác xuống được thì chắc chắn nó đã được bày ra rồi.

Về phần hấn sắp xếp đội hình như thế nào thì Trình Uyên cũng không biết, dù sao đây cũng là lĩnh vực mà hấn chưa đụng tới.

“cho tôi ra!”

Trình Uyên rất lo lắng, cậu bắt đầu sờ soạng trên bức tường cao chót vót này, nhưng tất cả những chỗ cậu có thể chạm vào đều là tường.

Anh ta cũng cố gắng phá vỡ bức tường bằng vũ lực.

Nhưng sau một cú đấm, bức tường thậm chí còn không đổ tro.

Ông lão cười nói: “Ngươi cứ ở đây đến rạng sáng.”

“Đừng lãng phí sức lực, ngươi phải tin ta, sự phụ hình thành không phải ngươi hiểu rõ!”

“Nếu bạn có thể dễ dàng phá vỡ đội hình này với sức mạnh thô bạo, thì chúng tôi đang đánh giá thấp sự phân chia đội hình của mình.”

“Nói cách khác, ta không muốn ngươi đi ra ngoài. Trong đời ngươi không thể đi ra ngoài.”

Trình Uyên quay lại và lờm anh.

Ông già mỉm cười.

“Anh không cần phải nhìn em như thế này, anh hứa sau rạng sáng em sẽ được thả.”

Trình Uyên đột nhiên trầm giọng nói: “Khi Lí Quân Hào nhìn thấy Vương Tử Yên , bây giờ không có gì khác hơn là coi cô ấy như trợ lý cánh tay phải của tôi. Nếu vậy thì, tôi sẽ nói cho bạn biết bây giờ Vương Tử Yên đã bị sa thải bởi tôi.”

“Cho dù Lí Quân Hào có lấy được Vương Tử Yên thì cũng chẳng có lợi gì cho ngươi, ngược lại sẽ có thêm nhiều kẻ thù như ta. Thuận lợi bất cập hại. Tự mình suy nghĩ đi!”

Trên thực tế, Trình Uyên đã đoán được mục đích của nhà họ Lý.

Vì họ đã đánh bại gia tộc Thẩm, làm sao họ có thể để quá trình diễn ra?

Chương 1345

Việc ép buộc mối quan hệ với Vương Tử Yên khiến những điều nhất định trở thành sự thật không thể thay đổi, buộc Trình Uyên chỉ chấp thuận nó.

Từ từ sử dụng mối quan hệ của Vương Tử Yên để giải thể Tập đoàn Nhiên Hề.

Nhưng chỉ có một tiền đề cho điều này, và đó là Trình Uyên sẽ tiếp tục quan trọng đối với Vương Tử Yên .

Vì vậy, Trình Uyên nghĩ rằng chỉ cần anh sa thải Vương Tử Yên thì mọi thứ sẽ trở nên vô nghĩa.

Tuy nhiên, ông lão cười ngây ngô và nói: “Ông Cheng không phải là người tàn nhẫn như vậy”.

“Nếu là tôi thì sao?” Trình Uyên lạnh lùng hỏi.

Ông già lắc đầu, với một nụ cười bí ẩn trên khuôn mặt.

“Anh Thành, anh muốn làm cho đơn giản, cô Vương Tử Yên , thật ra không phải Lý Thiệu tự mình lựa chọn, mà là một người phụ nữ do người nhà anh ta đặt hàng.”

“Đối với những khía cạnh mà bạn đã nói, Lý Thiệu đúng là có ý định này.”

“Nhưng hắn hoàn toàn không hiểu rõ ý của hắn đối với Bồn cung.”

“Vương Tử Yên và Lí Quân Hào nhất định phải có quan hệ, không chỉ hợp tác với người, còn có thể phá bỏ cấm chế đối với nhà họ Lý của ta.”

“Ngoại trừ Vương Tử Yên, không có ứng cử viên thứ hai.”

Trình Uyên không khỏi nhíu mày.

Phá bỏ lệnh cấm?

Lời nói của lão nhân gia, hắn càng ngày càng khó hiểu.

Nhưng đồng thời, tôi càng cảm thấy bí ẩn hơn đối với gia đình họ Lý.

Và sự phá cách này, có điều gì độc đáo ở Vương Tử Yên ?

Nhưng bất kể lý do là gì, anh ấy sẽ không chỉ nhìn điều này xảy ra.

“Tôi thực sự không thể hiểu được mớ hỗn độn mà bạn đang nói đến, nhưng tôi phải ngăn nó xảy ra.”

Trình Uyên trầm giọng nói.

Ông lão cười, vẻ mặt bình tĩnh: “Nhưng làm sao ngăn cản được? Người còn không có ra khỏi sân này!”

“Không phải ông già đang khoe khoang. Mảng ảo giác do tôi thiết lập là thứ mà các chiến binh bình thường không thể hiểu được. Hãy để một mình bạn, ngay cả khi sư phụ Vân Dĩ Hà của bạn ở đây, bạn vẫn sẽ bị mắc kẹt trong đó.”

“Pháp sư, sư phụ, ba trái kỹ năng này có thể không để vào mắt võ giả của người, nhưng bất cứ loại nghề nghiệp nào cũng có thể dễ dàng giết chết võ giả.”

“Vậy, tại sao phải bận tâm?”

“Anh không thể ra ngoài lần nữa.”

Ông già rất tự tin.

Trình Uyên rất tức giận.

Đúng lúc này, điện thoại di động của ông lão đột nhiên vang lên, ông ta trả lời cuộc gọi.

“Chủ nhân, ngài đoán đúng rồi. Xem ra, vệ sĩ của ngài quả nhiên đã đưa ra địa chỉ của ngài. Ta sẽ tìm cách dọn dẹp cửa cho ngài.”

“Thiếu gia đừng lo lắng, người cứ tự nhiên vui vẻ đi, giao cho ta đây, sẽ không có chuyện gì, cho dù thần đến, ta cũng không đồng ý, hắn sẽ phải bị mắc kẹt ở đây mà chết.”

Thương thức...

Những gì để thương thức?

Sắc mặt Trình Uyên thay đổi rõ rệt ngay khi những dòng chữ này được xuất ra.

sau đó.

Mắt anh bắt đầu đỏ hoe, tóc cũng dựng ngược không còn một chút gió.

Trong phút chốc, sát khí trên người hắn tăng vọt.

Lão già đang nghe điện thoại dường như ý thức được, sắc mặt chợt ngưng trọng.

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên nhắm mắt lại.

Chương 1346

Trong liên minh chính nghĩa của các công tước lớn của các quốc gia phía nam, anh vô tình bước vào trạng thái này, dùng tri giác để nhìn mọi vật thay vì mắt của mình.

Vì vậy, giữa.

Một thế giới đỏ như máu hiện ra trước mắt.

Mọi thứ dần biến mất, bức tường sần sau lưng anh chỉ là bức tường sần bình thường, không bay lên mây.

Còn ông lão phía trước thì giữa hai bàn tay có vài sợi tơ rất mỏng, những sợi tơ dường như đang trào ra máu.

Trình Uyên chột hiểu.

Thảo nào ông già cứ dùng tay cầm cùi chỏ hoặc lưỡi kiếm.

Hóa ra là anh ta dùng loại dây tóc này để chịu mọi sức mạnh từ Trình Uyên.

Nói cách khác, thực lực của lão giả không đạt tới Thần Võ, nhưng hắn dùng một ít sợi tơ bố trí đội hình kinh người, mới có thể hấp thu công kích của Trình Uyên.

“Haha, Array Lão gia ... nhưng vậy!”

Trình Uyên khịt mũi lạnh lùng và bước về phía ông già.

Nhìn thấy Trình Uyên nhắm mắt lại, sát khí của lão nhân gia tăng mạnh, đầu tiên là hơi nhú mào.

Nhưng ngay sau đó hắn duỗi ra cười: “Lão Thành, người không cần tức giận. Thật sự là, bất quá, người cũng không thoát khỏi sân này, cũng không thể đả thương lão đại, mọi người sao vậy?” để làm công việc vô ích? ”

“Hơn nữa, thiếu gia của chúng ta cũng sắp thưởng thức cô Vương Tử Yên . Cho dù bây giờ người có thể trốn đi, cho dù có thể tìm được thiếu gia của ta sau khi trốn đi, e rằng cơm sống đã chín rồi.”

Anh cảm thấy mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của mình, dù Trình Uyên có làm gì đi nữa thì dù sao cũng đã quá muộn.

nhưng.....

“Ai nói tôi muốn chạy trốn?” Trình Uyên khịt mũi chém ông già.

Ông già giật mình, như thể không ngờ Trình Uyên lại tấn công mình.

Có lẽ, anh ta vẫn đang nghĩ rằng vừa rồi Trình Uyên không sẵn sàng chọc phá anh ta, và muốn chạy trốn để cứu Vương Tử Yên ?

Nhưng tại sao lại tấn công anh ta?

Trình Uyên không biết rằng anh ấy không thể tự làm tổn thương mình một chút nào sao?

Nghĩ đến đây, ông lão càng tin tưởng và chế nhạo: “Anh Thành, anh thật quá ngu ngốc. Có cần thiết phải làm việc vô ích như vậy không?”

Tuy nhiên.....

Anh đưa tay đỡ con dao của Trình Uyên.

Nhưng tại thời điểm này.

Con dao lớn kỳ lạ đột nhiên phát ra một tiếng “Ầm!” Rồi gục xuống.

Con dao bị vỡ vụn, và vô số mảnh sắt, giống như một vũ khí được giấu ở cự ly gần, bắn bừa bãi khắp nơi.

Ông lão bàng hoàng, vội vàng xoa tay xoa tan những mảnh vỡ bất ngờ đổ ập xuống.

Ngay sau đó.

Trình Uyên nhướng mày và đột nhiên chỉ ngón trỏ trái của mình ra.

“Bùm!” Tiếng nổ đập vào ngực ông già.

“Phốc!” Lão nhân phun ra một ngụm máu, không khỏi lui về phía sau.

Nhưng Trình Uyên không cho hắn cơ hội rút lui, nhanh chóng theo tay phải néo cổ họng hắn, lập tức không chế luồng năng lượng hắc ám khắp cơ thể.

Ông lão cũng ngay lập tức mất sức phản kháng.

Lục Hải Xuyên trước đó đã nói với Trình Uyên rằng sư phụ đã bị tài năng của anh ta gài bẫy, và võ công của anh ta không thể đạt đến khối đầu tiên. Bây giờ dường như không chỉ nhà vật lý, mà cả các bậc thầy đào tạo và pháp sư cũng phải như vậy.

Thực lực của lão giả này chỉ là cao cấp bậc hai.

Tuy nhiên, chính việc Trình Uyên vào đội hình đã cho phép anh sử dụng đội hình để làm chậm tốc độ tấn công của Trình Uyên, rồi dễ dàng hóa giải với đội hình nhỏ trong tay.

Chương 1347

Điều này khiến Trình Uyên ảo tưởng rằng sức mạnh của đôi thủ là không thể đo lường được.

Nhưng khi Trình Uyên nhắm mắt lại, mọi thứ đã được nhìn thấu.

Anh véo cổ ông già và từ từ mở đôi mắt đỏ như máu.

“Tại sao... sao lại có thể... như thế này?” Ông lão kinh hoàng không thể giải thích được.

“Đối mặt với thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu, thủ đoạn đều là cặn bã!” Trình Uyên lạnh giọng nói: “Hơn nữa, chỉ là kẻ mù quáng!”

Không quan tâm đến ánh mắt kinh hoàng của ông lão, anh ta giật lấy chiếc điện thoại trên tay ông lão.

Điện thoại còn chưa cúp, Trình Uyên đã hét vào điện thoại: “Lí Quân Hào, nghe tôi này. Nếu cậu dám động vào ngón tay của Vương Tử Yên, tôi sẽ nhéo lão già này chết ngay.”

“Còn có, ta sẽ cho ngươi sống sót nhưng không chết!”

Điện thoại im lặng một lúc rồi ...

“Vồ!” Một cái tát vang lên.

“Woo...!” Sau đó, có một tiếng rên rỉ của một người phụ nữ bị bịt miệng.

Nghe thấy giọng nói này, thân thể Trình Uyên chột run lên.

“Cậu nhóc, tôi không quan tâm cậu là ai, bây giờ cậu nên để chú Hứa đi gặp Lão Tử, nếu không tôi sẽ phát sóng trực tiếp cho cậu xem tôi làm như thế nào với tiểu cô nương này!”

Sau đó, giọng nói của Lí Quân Hào phát ra từ micrô.

“Trên đời này, không ai dám uy hiếp ta Lí Quân Hào!”

“Công kích nó”

“A dừng lại, đồ súc sinh!” Thứ đang chặn miệng Vương Tử Yên dường như bị nhắc lên, và cô ấy giận dữ hét lên.

Nghe thấy âm thanh này, Trình Uyên hai mắt như muốn tách ra, huyết quang trong mắt trở nên có sức sống hơn, như thể sắp phát ra màu đỏ.

Ông lão gọi là chú Hứa, mặc dù bị Trình Uyên kiềm chế, vẫn cười khinh bỉ nói: “Anh Cheng, anh giết tôi cũng vô dụng. Tôi cũng chỉ là một con chó già nhà họ Lý, còn của chúng ta. thiếu gia Bất Vương Tử Yên có liên quan mật thiết đến sự thăng trầm của gia tộc. Ngươi cho rằng ngươi có thể uy hiếp thiếu gia của chúng ta sao? ”

“Crack!” Có một âm thanh.

“A!” Ngay khi giọng nói của Bác Hứa vừa rơi xuống, Trình Uyên đã mạnh mẽ đá cho anh ta một cú đá, đập vào đầu gối của anh ta, và đột nhiên kêu lên vì đau.

“Cho dù là chó, anh cũng là một con chó khác!” Trình Uyên lạnh lùng nói, rồi hét vào điện thoại: “Lí Quân Hào, nếu anh không quan tâm đến sự sống chết của con chó già này, thì, tôi sẽ lấy một chút xương của anh ta. Gãy một chút, tôi sẽ cho anh ta chết!”

“Anh dám!” Lí Quân Hào cũng rống lên qua điện thoại.

Rõ ràng suy đoán của Trình Uyên là đúng, cho dù là một con chó già của nhà họ Lý thì chú Hứa này cũng không phải là một con chó bình thường, mất đi ít nhất cũng khiến nhà họ Lý đau lòng.

“Nhìn, ta không dám!”

Nghe thấy tiếng động, Trình Uyên lại đột ngột đá ra, lần này là đá vào đầu gối bên kia của Bác Hứa.

“A!” Có một tiếng hú thảm thiết khác.

“Dừng lại!” Lí Quân Hào lo lắng hét lên ở đầu dây bên kia.

Trình Uyên lạnh lùng nói vào điện thoại, “Lí Quân Hào, cậu hãy nghe tôi nói rõ ràng. Trên đời này không ai dám uy hiếp tôi!”

Đầu dây bên kia im lặng.

Trong chốc lát, Trình Uyên dẫn đầu nói: “Thế nào, chúng ta đi trao đổi con tin, từ nay về sau ta và người sẽ không đối song?”

Vẫn im lặng.

Tại thời điểm này.

Bác Hứa vì đau đớn đến đổ mồ hôi hột, đột nhiên hét vào điện thoại: “Thiếu gia không được đồng ý, lão nô chết cũng không tiếc. Các người phải nhớ rõ trách nhiệm quan trọng của nhà họ Lý. không nên vì ta mà đắm chìm mấy chục năm. Nếu như vậy, lão Mặc gia còn sống, thà chết còn hơn sống! ”

“Nhưng bác Hứa...”

Chương 1348

Ở bên kia điện thoại, Lí Quân Hào hiển nhiên là do dự.

Trình Uyên trong lòng “thình thịch”, biết chú Hứa đi tiếp có thể lung lay quyết tâm của Lí Quân Hào, nên nắm lấy bàn tay trên cổ anh, dùng sức một chút.

“Ồ!”

Bác Hứa khó thở, sắc mặt lập tức đỏ tía.

“Chủ nhân, làm ơn... tiếp tục... tiếp tục, lão nô, đi... về trước!” Bác Hứa chật vật hét lên lời cuối cùng.

Nước da của Trình Uyên đột nhiên thay đổi, và một linh cảm xấu dấy lên trong lòng anh ngay lập tức.

Chắc chắn, máu chảy ra từ khước miệng Bác Hứa.

“Khiếp!”

Không chút do dự, Trình Uyên đâm thẳng vào mặt bác Hứa, và bác ấy ngất ngay lập tức!

Hứa Bác này thực sự đã dùng lưỡi tự sát của mình để lãng xê Lí Quân Hào.

Chắc chắn, Lí Quân Hào, người nghe thấy những lời cuối cùng của chú Hứa trên điện thoại, cũng đang lo lắng, và một giọng nói âm âm phát ra từ micrô.

“Fuck! Nhóc con nhớ không, chú Hứa thù hận, ta sẽ dùng mạng sống của gia đình con để trả giá! Con không quan tâm đến tiêu cô nương này sao? Tao sẽ cải chính cô ấy ngay bây giờ!”

Trình Uyên đột nhiên mở to mắt, vội vàng hét vào điện thoại: “Không, Lí Quân Hào, nghe anh nói, anh ấy chưa chết, anh ấy vẫn còn sống ...”

“Dudu...”

Ngay lập tức có tiếng cúp máy bên kia.

“Mẹ kiếp!”

Trình Uyên hai mắt đỏ hoe, bỏ mặc chú Hứa đã ngất đi, vội vàng bấm số của Lí Quân Hào, vừa nói vừa lẩm bẩm: “Không, anh ấy chưa chết, chỉ là ngất đi thôi. Thằng chó chết trả lời cuộc gọi của tôi, trả lời đi!”

Điện thoại vừa gọi xong lập tức cúp máy.

Bật và tắt!

Trình Uyên lo lắng dậm chân, trán nổi đầy gân.

Nhưng giờ tôi không biết phải làm sao.

Nghĩ đến việc Vương Tử Yên đang phải chịu đựng sự sỉ nhục mà cô không thể chịu đựng vào lúc này, thân thể Trình Uyên không khỏi run lên.

Có cách nào để ngăn Lí Quân Hào không?

bất kỳ ý tưởng?

Đầu óc anh quay cuồng.

Ngay sau đó, anh ta dừng lại và không gọi Lí Quân Hào nữa vì anh ta biết cách ngăn Lí Quân Hào lại.

Nhìn vào nhật ký cuộc gọi trên điện thoại di động của Bác Hứa.

Trong một cuộc gọi gần đây, một cái tên có biệt danh là Tổ sư xuất hiện trước mặt anh.

Rõ ràng vị Tổ sư này chính là Tổ sư của nhà họ Lý.

Trình Uyên không còn cách nào khác là phải sử dụng Gia tộc họ Lý để ngăn chặn Lí Quân Hào.

Anh không ngần ngại bấm số của Lí Quân Hào.

“tiếng kêu bíp”

“Xin chào?” Sau khi điện thoại vang lên ba lần, bên kia nhanh chóng được kết nối, một giọng nói có phần khàn khàn truyền đến: “Chú Hứa, nửa đêm, chú gọi điện thoại gì vậy? Chú lại gặp rắc rối à?”

Trình Uyên nhanh chóng nói vào điện thoại: “Nghe này, tôi không phải chú Hứa, chú Hứa bây giờ đang ở trong tay tôi, anh mau gọi con trai của anh là Lí Quân Hào đến ngăn cản, nếu không, tôi sẽ giết chú Hứa ngay lập tức!”

Chương 1349

Chương 1349:

“Bạn là ai?”

Trình Uyên nói xong, giọng nói khàn khàn ở đầu dây bên kia sừng sốt, bình tĩnh hỏi.

“Tôi là Trình Uyên!” Trình Uyên đáp.

“Ừm, tôi biết, nhưng tôi muốn xác nhận rằng chú Hứa vẫn còn sống.” Bên kia lại nói.

Rõ ràng, anh biết Trình Uyên là ai.

Thực ra chuyện này cũng không có gì bất thường, dù sao một gia đình ẩn giạt nhiều năm cũng muốn quay lại, nhất định sẽ quen người có chút danh tiếng trong giới, có thể uy hiếp hoặc giúp đỡ bọn họ.

Trình Uyên không còn cách nào khác là ngồi xổm xuống véo người của Bác Hứa.

“E hèm...”

Lúc bác Hứa cắn lưỡi trước khi tự sát, bị Trình Uyên đâm cho một cú đâm vào cằm, khi tỉnh dậy thì người chồng đã ho vài cái dữ dội.

Trình Uyên lập tức giẫm lên ngực anh, giờ tay đâm một phát khiến bác Hứa bất tỉnh.

“Em có nghe thấy không?” Trình Uyên nói.

“Được rồi, tôi hiểu rồi.” Đầu bên kia điện thoại đáp: “Nhưng anh phải đảm bảo an toàn cho chú Hứa. Nếu anh ấy gặp tai nạn gì đó, tôi sẽ không để anh đi.”

“Bạn của tôi sắp gặp tai nạn, tôi sẽ không để người nhà họ Lý của bạn đi.” Trình Uyên cũng nhấn mạnh: “Vậy nên, tốt hơn hết anh nên nhanh lên”.

Ngay sau đó, cuộc gọi qua đó cúp máy.

Cất di động của bác Hứa đi, Trình Uyên bế anh đi thẳng ra ngoài.

Khi đến bức tường cao ngất, anh lại nhắm mắt và bước ra khỏi cửa một cách dễ dàng.

Ném bác Hứa lên xe, anh lái xe bỏ đi.

Khi rời đi, hãy gọi cho Lý Hải Tân và yêu cầu anh ta kiểm tra đoạn video giám sát.

Ngay sau đó, cuộc gọi của Lý Hải Tân đã trở lại.

“Đó là một chiếc Cayenne màu trắng, đã biến mất sau khi đến Tiểu khu Hạnh Phúc. Việc giám sát đoạn đường đó hiện đã bị đóng.”

Lý Hải Tân nói.

Trình Uyên ngay lập tức quay đầu xe theo hướng Tiểu khu Hạnh Phúc.

Ngõ Hạnh Phúc không phải là một con hẻm, mà là tên của một cộng đồng.

Bởi vì lúc này là khoảng 3:30 sáng, và không có xe trên đường, Trình Uyên rất nhanh đã đến ngay lối vào phía trước của Tiểu khu Hạnh Phúc.

Tiểu khu Hạnh Phúc rất lớn và môi trường xung quanh hơi phức tạp, ngoài một số cửa hàng, trung tâm mua sắm và khách sạn, còn có Công viên Hạnh Phúc ở phía nam của cộng đồng.

Đó là khách sạn trong cộng đồng hay công viên ở phía nam?

Khi Trình Uyên còn đang do dự, chú Hứa đã tỉnh dậy.

“Khụ ...” Sau vài tiếng ho khan lại phát ra, Bác Hứa từ từ ngồi thẳng người từ trên người phi công xuống, bên cửa sổ lái xe phun ra một ngụm máu “Bah”.

“Nam hay bắc?” Trình Uyên hỏi.

“Haha ...” Bác Hứa cười: “Tôi nói là phía nam, cô sẽ tin tôi chứ?”

Trình Uyên khẽ cau mày.

Bác Hứa thở dài, “Tuy nhiên, anh đã quá kinh người rồi. Có thể nhìn thấu Trận Pháp của tôi, có thể bước ra khỏi biệt thự ven sông, điều mà người bình thường không làm được.”

“Ta rất tò mò, ngươi đã làm như thế nào? Lão bản tin chắc ngay cả chủ nhân Vân Dĩ Hà của ngươi cũng không thể dễ dàng phá vỡ đường dây của ta.”

Trình Uyên biết lo lắng lúc này cũng vô ích nên châm một điếu thuốc, hít một hơi dài rồi thở ra một làn sương trắng.

“Nó ở trong một căn phòng trong khách sạn ở phía bắc à?” Anh ta trả lời một cách khó hiểu.

Trình Uyên cố gắng nắm bắt một số thông tin từ biểu hiện của chú Hứa.

Chương 1350

Tuy nhiên, bác Hứa không hề cau mày, vẻ mặt vẫn ẩn chứa một chút khinh thường: “Nhưng anh biết không, tôi thực sự chỉ là một con chó nhà họ Lý. Nhà họ Lý có rất nhiều con chó giống tôi. Có rất nhiều, vì vậy tôi khuyên các bạn không nên gây gỗ với nhà họ Lý”.

“Mọi người là người thân và cùng nhau cố gắng không phải tốt hơn sao?”

Trình Uyên hít một hơi nữa và phun khói về phía mặt bác Hứa.

“E hèm ...” Bác Hứa lại ho.

Trình Uyên hỏi: “Phía nam là Công viên Hạnh phúc. Có lý do là công viên không thích hợp cho những thứ như vậy, nhưng đôi khi nơi nào càng không thích hợp thì lại càng có khả năng đúng không?”

Bác Hứa nhìn Trình Uyên, đột nhiên lộ ra vẻ châm chọc.

“Không thể đánh bại nhà họ Lý!”

Trình Uyên nhấn ga, xe phóng nhanh về phía trước, không đi về hướng bắc hay nam, thay vào đó là từ ngã tư đường chạy thẳng về hướng tây, một tòa nhà mới và hẻo lánh.

Công trình mới là trường mầm non được xây dựng lại ở Tiểu khu Hạnh Phúc, do mới hoàn thành và chưa được đưa vào sử dụng.

Lúc này, sắc mặt Bác Hứa rất cuộc thay đổi.

“Anh Thành, anh có thể nghe theo lời khuyên của lão nhân gia không?”

Ô tô đỗ trực diện trường mầm non.

Bác Hứa đột nhiên lộ ra vẻ khó tin.

“Anh ... sao anh có thể ...?”

Lúc này, Trình Uyên xé tai nghe trên điện thoại và bấm vào chức năng loa ngoài của điện thoại.

Kết quả là giọng nói của Lý Hải Tân đã phát ra khỏi loa.

“Phạm vi hư hỏng giám sát là 1 ngã tư phía nam và ba ngã tư phía bắc, ba ngã tư phía tây. Tính theo hai ngã tư phía đông, trường mầm non hạnh phúc mới xây là trung tâm giám sát hỏng hóc. bản đồ phạm vi. “

“Rất có thể chúng đang ở gần trường mầm non hạnh phúc.”

Nghe những lời phát ra từ loa phóng thanh, bác Hứa như chết lặng.

Anh kính hãy nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên thờ ơ nói: “Tôi nghe nói không có, cho dù nhà họ Lý có trợn mắt nhìn trời, nhưng ở thành phố Tân Dương, trong mắt tôi, nhất cử nhất động của anh đều không lọt khỏi tầm mắt của tôi.”

“Ta chưa từng nghĩ tới đánh nhau với người Lý gia, nhưng nếu người thật sự muốn đánh, người không đủ tư cách!”

Nói xong cúp điện thoại, trực tiếp xuống xe.

Đi vòng qua vị trí của phi công phụ, Trình Uyên mở cửa, nói với Hứa Bác của phi công phụ: “Anh, ngủ ngon hơn!”

“Bang” một phát đâm vào cằm Bác Hứa, bác Hứa lần thứ ba nghiêng đầu ngất đi.

sau đó.

Trình Uyên quay người bước ra ngoài nhà trẻ, vượt qua bức tường để đi vào.

Nhà trẻ là một tòa nhà ba tầng, nhưng lúc này Trình Uyên có chút khó khăn.

Nếu là ban đêm trong mắt hắc, hắc có thể thấy rõ phòng nào sáng đèn, nhưng là ban ngày trong mắt hắc.

Không còn cách nào khác ngoài việc lên vào thăm dò từng người một.

Sau khi bước vào tòa nhà mẫu giáo, Trình Uyên cảm thấy có gì đó không ổn.

Bởi vì ở đây quá yên tĩnh.

Nó yên lặng đến mức không có một âm thanh nào.

Từ tầng một đến tầng ba, không thấy ai.

Ngay khi anh ta đang khám phá tầng ba.

“Ồ...”

Chợt dưới lầu có tiếng xe gầm rú khởi động.

Trình Uyên sững sốt, nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Riêng chiếc xe Audi, như điên cuồng lao đi.

“Khiếp!”

Chương 1351

Anh thăm nguyên rủa, không chút suy nghĩ trực tiếp nhảy từ lầu ba xuống.

Trong khi chạy điên cuồng, anh bấm điện thoại của Lý Hải Tân.

“Nó nằm trong kế hoạch, nhanh chóng xem xung quanh có lối thoát nào không.”

Trong micro truyền đến tiếng nổ lách tách, gõ bàn phím.

Mau.

“Trình Uyên, đừng lo, phía sau trường mẫu giáo có một nhà hàng nhỏ, cửa sổ không có lưới chống trộm, từ đó vào bếp sau, có một lối đi dẫn đến trung tâm thương mại.” Nhà để xe dưới lòng đất của trung tâm mua sắm có ba lối ra theo các hướng khác nhau.”

“Ngoài ra, nếu thực sự cấp bách, nhà trẻ cũng có bãi đậu xe ngầm, nhưng chỉ có một lối ra, chỉ có thể dùng để ở tạm.”

Không cần nghĩ ngợi gì nữa, Trình Uyên xoay người chạy về phía bức tường phía bắc của trường mẫu giáo.

Nhưng hấn chạy không được hai bước liền choáng váng.

Nhà trẻ có bãi đậu xe ngầm không?

Tại sao trường mầm non cần xây dựng bãi đậu xe ngầm?

Trình Uyên đột nhiên cảm thấy điều này thật không hợp lý.

Nhưng anh chưa kịp suy nghĩ kỹ thì đã thấy xung quanh mình có rất nhiều người đang tụ tập, họ đang nhìn qua hàng rào và bước vào trường mẫu giáo.

có thật không.

Do sơ suất của bản thân nên đã gây ra chuyện kinh hoàng.

Trình Uyên đã gọi điện cho Tổ sư gia tộc Li để ông ta ngăn chặn Lí Quân Hào, bây giờ có vẻ như mục tiêu đã đạt được, nhưng mỗi nguy hiểm của Vương Tử Yên vẫn chưa được loại bỏ.

Trình Uyên đề nghị chỉ cần Lí Quân Hào không làm bị thương Vương Tử Yên thì sẽ tha mạng cho bác Hứa, tộc trưởng nhà họ Lý đồng ý, sau đó suy ra bước đi tiếp theo của Trình Uyên trong một khoảng thời gian ngắn.

Nếu Trình Uyên đoán đúng, gia chủ họ Lý hẳn đã gọi điện để ngăn Lí Quân Hào lại, nhưng đồng thời, ông ta yêu cầu Lí Quân Hào nhanh chóng di chuyển.

Sau đó thiết lập một cuộc phục kích ở đây.

Khi Trình Uyên xuống xe để điều tra trong nhà trẻ, có người lên đến, cùng chú Hứa lái xe đi.

Sau đó, là quá trình tính toán.

Trình Uyên không khỏi thăm thở dài.

Có trách thì chỉ có thể trách bản thân lúc đó đang rối bời và không nghĩ đến mọi chuyện thỏa đáng hơn.

Nền tảng của Lý gia quả thực rất đáng kể.

Nhiều người trong số này đã vượt qua hàng rào là cao thủ cấp hai.

Và trong số đó có một người bí ẩn được quần một chiếc áo choàng đen, không thể nhìn thấy mặt, không thể nhìn thấy sức mạnh của anh ta.

Lúc bình thường, Trình Uyên không sợ những người này, nhưng tình huống bây giờ có chút đặc biệt.

Hắn ở các quốc gia phía nam bị thương rất nặng, cho dù Trình Uyên khôi phục rất đáng kinh ngạc, nhưng trong khoảng thời gian ngắn như vậy, không phải tất cả đều lành lại.

Vì vậy, thực lực hiện tại của hắn thực sự bị giảm giá rất nhiều.

“Trình Uyên, số phận của cậu thật lớn!”

Sau khi cả nhóm bao vây Trình Uyên, người bí ẩn bước đến chỗ Trình Uyên và chào hỏi với một giọng kì quái.

Sở dĩ nói nó kỳ lạ là bởi vì giọng nói này khiến Trình Uyên không thể phân biệt được bên kia là nam hay nữ, vốn rất trung lập.

“Nếu như người có rất nhiều kỹ năng, ngay cả sư phụ Trần Pháp cũng không thể cảm chân người.”

Trình Uyên lạnh lùng nhìn anh và hỏi: “Lí Quân Hào đâu?”

Bên kia cười tủm tỉm nói: “Người trước tiên nên quan tâm đến bản thân. Đừng tưởng rằng nếu may mắn giết được cao thủ thì bất khả chiến bại.

Câu nói của anh khiến thân thể Trình Uyên đột nhiên run lên.

Anh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người đàn ông bí ẩn mặc áo choàng đen.

Chương 1352

Tôi không biết tại sao người bí ẩn này lại cho anh ta một cảm giác déjà vu.

Vì vậy, Trình Uyên lại nhắm mắt.

“Tại sao, bạn đã sẵn sàng để đầu hàng?” Người đàn ông bí ẩn chậm biếm.

Trình Uyên nhắm mắt lại, đi tới trước mặt anh, chậm rãi đến gần gò má anh, nhẹ giọng nói: “Thật sự là anh.”

Người đàn ông bí ẩn giật mình, và nhanh chóng muốn rút lui.

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên đâm vào lồng ngực mềm nhũn của anh.

Vâng, nó là mềm mại.

Có một tiếng “nổ” lớn.

Tuy rằng lớn tiếng, đôi phương lồng ngực rất mềm, nhưng rốt cuộc là Trình Uyên rút lui.

Với cú đâm này, anh ta chỉ cảm thấy một lực lượng khổng lồ không kém, hoàn toàn trả lại năng lượng hắc ám của mình.

“Humhhhh ...” Sau khi lùi bảy tám bước liên tiếp, trước khi dừng hình, Trình Uyên đưa tay ra chỉ vào người đàn ông bí ẩn.

“Dùng nó để trốn?”

Người đàn ông bí ẩn chậm rãi nâng lên chiếc mũ đen trên đầu, vì vậy anh ta lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp với một cửa hàng.

Cô ấy là Thương Vân.

Cang Vận thở dài, “Tôi thật sự đã đánh giá thấp cô. Cô bắt đầu nghi ngờ kế hoạch của tôi từ khi nào?”

Những gì cô ấy hỏi là kế hoạch của cô ấy để giết A Bất Vực và đổ lỗi cho Trình Uyên.

Trình Uyên chế nhạo: “Cô bày ra trò chơi này quá hoàn hảo. Tôi đã không nhìn thấu nó trước. Chỉ đến khi nhìn thấy cái chết của A Bất Vực một cách khó hiểu, tôi đã suy nghĩ kỹ và thấy rằng cái chết của A Bất Vực quá dễ dàng, và mọi chuyện đã xảy ra. Kể từ khi bạn và tôi biết nhau dường như có một cái gì đó để làm với nó.”

“Nói cách khác, mọi thứ thúc giục tôi liên quan đến sự kiện này đều không thể thiếu.”

“Điều này khiến mọi người càng tin rằng việc tôi giết A Bất Vực là chuyện đương nhiên.”

Căng Vân cười nhẹ nói: “Đúng vậy, nhưng là người biết quá muộn. Dù sao người tuy rằng chưa chết, nhưng mục tiêu của ta đã đạt được.”

“Như vậy, hiện tại người có thể chết.”

Khi cô ấy nói điều này, lông mày của Trình Uyên nhíu lại thật sâu.

Thanh kiếm của anh ta đã sụp đổ khi phá vỡ Trận Pháp của Bác Hứa, hơn nữa thực lực của Thương Vân cũng mạnh hơn của anh ta rất nhiều, vậy nên bây giờ anh ta quả thực may mắn hơn.

Hơn nữa, Trình Uyên đã tính không biết bao nhiêu lần, bây giờ ở thành phố Tân Dương không có ai là đối thủ của Thương Vân, vì vậy không ai có thể tự cứu mình được.

Nhưng Thương Vân sau đó nói: “Tuy nhiên, tôi đã hứa với người đó, tôi không muốn bất cứ ai tiết lộ sự tồn tại của anh ta, và tôi sẽ không giết anh riêng ở thành phố Tân Dương.”

Nghe đến đây, Trình Uyên nheo mắt.

Anh biết cô đang nói đến ai, chắc chắn là Dương Duệ.

Mặc dù Trình Uyên không biết Dương Duệ đã đối thoại với cô như thế nào, nhưng anh chắc chắn rằng ngay cả khi Thương Vân đồng ý yêu cầu của Dương Duệ, cô nhất định sẽ có biện pháp tự sát.

Vì cô ấy biết quá nhiều về thực lực của bản thân.

có thật không.

Thương Vân lại cười nói: “Ta giữ lời hứa không tấn công người. Tuy nhiên, không có nghĩa là thuộc hạ của ta sẽ không tấn công người.”

Nói xong, một gương mặt quen thuộc bước ra khỏi đám đông và đến chỗ Trình Uyên.

“Anh Thành, đã lâu không gặp.” Người đàn ông ôn hòa cười.

Nhìn thấy người đàn ông này, Trình Uyên lại nổi lên sát khí.

Nho gia chua ngoa!

Cảnh rời thủ đô để đến các nước phía Nam một lần nữa hiện lên trong tâm trí Trình Uyên, đặc biệt là giọng nói và nụ cười của Phương Tố Anh.

Ngoài ra, nỗi kinh hoàng về cái chết của cô ấy.

Chương 1353

Những thứ này đều do Thương Vân đưa ra, và Không giáo cay đắng này cũng có liên quan.

Bây giờ dường như đây là một tình huống sinh tử, và quả thực rất khó để Trình Uyên có thể thoát ra.

nhưng.

Trong mắt Trình Uyên lóe lên một tia sáng đỏ, hấn hung hăng nhìn chăm chăm vị thư sinh cay độc, nghiền răng nghiền lợi nói: “Đã lâu không gặp, ta muốn giết ngươi.”

“Anh cũng nhớ em.” Khổ Nho mỉm cười và đi về phía Trình Uyên.

Trình Uyên gầm lên: “Vậy thì hôm nay chúng ta cùng nhau tính hận cũ mới, ta sẽ giết ngươi!”

“Chỉ có anh?” Khổ Nho cười khinh thường.

Giống như Thương Vân, hấn đều là cao thủ, khác biệt là Thương Vân càng gần bước vào Thần Võ, còn Khổ Nho thì kém hơn một chút.

Nhưng những kỹ năng võ nghệ đặc biệt của trường phái bút mực đã tiếp thêm cho anh một chút sức mạnh.

Tính toán cẩn thận, cho dù hẳn có kém Cặng Vân về cảnh giới một chút, nhưng thực lực của hẳn cũng không yếu hơn Cặng Vân bao nhiêu.

“Chỉ bằng ta, đủ để giết ngươi!”

Trình Uyên lại rống lên một tiếng, rồi quay người bỏ chạy.

Động thái này khiến mọi người choáng váng.

Đây là loại hoạt động gì?

Chỉ bảo một con chuột với con mèo hung dữ, đừng chạy nếu bạn có khả năng, tôi sẽ ăn thịt bạn. Con mèo không bỏ chạy, nhưng nó quay lại để khoan một lỗ và không thể sống sót.

Mọi người đều giật mình.

“Đuổi theo!” Khổ Nho hét lên.

Kết quả là một nhóm người đuổi theo hướng trốn thoát của Trình Uyên, theo sau là Khổ Nho.

Thương Vân cau mày, “Trình Uyên rất xảo quyệt, đừng bắt cần!”

Trình Uyên lao thẳng vào nhà để xe dưới tầng hầm mà không do dự.

Đúng như anh tưởng tượng, không có xe hơi trong nhà để xe dưới lòng đất.

Hơn nữa, diện tích của hầm để xe này cũng không quá rộng, nếu chỉ tính chỗ để xe thì nhiều nhất cũng có thể đậu được hơn chục chiếc.

Bên trong nhà để xe, có một cánh cửa, như thể nó được khám trên tường.

Trình Uyên chạy đến cửa thì dừng lại, từ từ quay người lại.

Phía sau, hàng chục cao thủ xông vào, chặn lối ra duy nhất.

Khô Nho đi về phía Trình Uyên với nụ cười trên môi.

“Anh Thành, bây giờ không có chỗ nào để trốn, đúng không?”

Lúc này dấu vết tức giận trên mặt Trình Uyên đã biến mất, dấu vết sợ hãi trước kia cũng không còn nữa, nhưng bây giờ anh lại bình tĩnh một cách đáng kinh ngạc.

“Tôi rất muốn biết, cô câu kết với nhà họ Lý từ khi nào vậy?” Anh hỏi.

Khô Nho cười nói: “Lúc này, Anh Thành còn muốn sống sót đi ra ngoài sao?”

“Tù bỏ phản kháng, anh Thành, như vậy anh có thể bớt tội một chút. Muốn chết thì chắc chắn là chết. Vì vậy, biết nhiều hơn một chút và biết ít hơn một chút cũng không có gì khác biệt, đúng không?”

Trình Uyên chế nhạo.

“Không biết sư phụ người có biết người quy y Võ Đạo Liên Minh hay không.”

Khi nghe điều này, biểu hiện của Khổ Nho ngay lập tức thay đổi.

Hắn tức giận nói: “Giết hắn!”

Một nhóm cao thủ lao về phía Trình Uyên.

Lúc này, Trình Uyên tung một cú đấm vào tường.

Có hộp biến áp.

Chương 1354

Hộp điện bị hấn đập vỡ, lập tức lộ ra công tắc điện bên trong, công tắc điện này là công tắc tổng thể của toàn bộ công viên, bao gồm cả hầm để xe và khu nhà trẻ.

“Puff!” Đèn trong ga ra đồng loạt tắt.

Trong phút chốc, trong mắt mọi người, ở đây tối đen.

Tuy nhiên, điều này không thay đổi nhiều đối với Trình Uyên, vì trong mắt anh, đó là ban ngày.

Những tia nắng chiếu từ lối vào nhà để xe đủ để anh nhìn rõ.

“Chết tiệt, anh ta tắt đèn!”

“Bật đèn pin ...!”

“Mau, phong tỏa lối ra, không cho hấn chạy trốn!”

Một nhóm người đang lộn xộn.

Tuy nhiên, Trình Uyên thấy rõ ràng họ đi mù mịt khắp nơi, giống như ruồi không đầu, bắt đầu va vào nhau.

Có người lấy điện thoại ra muốn bật chức năng đèn pin.

Trình Uyên nhanh chóng lao tới và đâm vào đầu anh ta một cái, trực tiếp hất tung mọi người lên không trung.

Không chỉ là đang bay, người còn ở trong bóng tối, hạ gục một mảnh chủ nhân.

Điều buồn cười là họ không hề biết rằng Trình Uyên đang ở ngay trước mặt, vẫn mò mẫm, khua tay múa mép, thậm chí có người còn đánh nhau với đồng bọn.

Khổ Nho vỗ nhẹ vào một tên đồng phạm bên cạnh và đi về phía trước vài bước.

Nơi anh bước đến chính xác là nơi Trình Uyên đang ở, nhưng anh không biết rằng Trình Uyên đang nín thở đứng sau lưng anh và quay lưng về phía Trình Uyên.

“Anh Thành, vậy mọi người đều không thấy, đánh nhau rất khó chịu. Cho dù đánh cá ở vùng nước gập khó khăn, chính mình cũng không thể nhìn thấy, đúng không?”

Trong lúc nói chuyện, anh ta còn tóm lấy một tên đồng phạm và nói nhỏ với anh ta: “Đi, tìm công tắc!”

Thuộc hạ vội vàng gạt đầu, cảm động hướng công tắc.

Và Trình Uyên bình tĩnh nhìn họ nói chuyện trước mặt mình.

Khi Khỏ Nho quay lưng lại với anh, Trình Uyên đã hành động dứt khoát.

Hắn tập trung toàn bộ sức lực và năng lượng hắc ám của toàn thân, giáng một cú đấm vào vị trí trái tim của nữ hoàng cay đắng.

Bởi vì khoảng cách quá gần, Khỏ Nho hoàn toàn không nhìn thấy, nghe thấy tiếng gió lớn liền muốn quay đầu lại, đã quá muộn, vệt vàng chỉ có thể tiến lên một bước.

Chỉ là bước này đã cứu mạng anh.

Phải biết rằng mặc dù tốc độ, sức mạnh và thể lực không thể so sánh với trung cấp sau khi tiến vào cao cấp sơ cấp, nhưng một đòn toàn lực của trung cấp, thậm chí là cao cấp. , không thể chịu đựng được.

Tất nhiên, một người luyện tập thể hình như Thương Vân lại nói điều gì đó khác.

Rao Khỏ Nho tiến lên một bước, né tránh toàn bộ sức mạnh của Trình Uyên, nhưng vẫn có phần lớn sức mạnh bắn phá sau lưng.

“Phông!” Anh phun ra một ngụm máu, Khỏ Nho bị đập về phía trước và đột ngột ngã xuống đất.

Mọi người nhón nháo, một nhóm người, để bảo vệ mình, đã giết lẫn nhau.

Và người đàn ông đến bật cũng bị Trình Uyên đâm ngã xuống đất.

“Làm thế quái nào mà anh có thể thấy được?”

Khổ Nho hét lên một cách miễn cưỡng.

Trình Uyên phớt lờ anh ta, nhưng ngay cả khi anh ta làm vậy, bản thân anh ta vẫn muốn biết cái quái gì thế này.

Tại sao đột nhiên ban đêm lại biến thành ban ngày?

Nhưng đây chắc chắn không phải là lúc để nghĩ về điều này, và Trình Uyên lao đến cánh cửa trong cùng của nhà để xe dưới tầng hầm.

Giữ tay nắm cửa và vặn nó một cách quyết liệt.

“Crack!” Với một âm thanh, khóa cửa bị bẻ gãy.

Trình Uyên đá tung cánh cửa.

Chương 1355

Sau đó, anh nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Bên trong nó giống như một cung điện rộng năm sáu trăm vuông, có bàn ghế và ghế dài, cũng như một chiếc giường lớn, rất sang trọng.

Có một người phụ nữ khóa thân đang nằm trên giường.

Ngoài cái đó ra thì không có ai khác.

Trình Uyên choáng váng.

Một linh cảm xấu chợt dấy lên trong lòng anh.

Lí Quân Hào không còn ở đây, cho thấy rằng có một lối ra khác ở đây, và anh ta đã trốn thoát khỏi đây.

Người phụ nữ này trên giường đó ...

Nhìn thấy thân hình trắng trẻo và sáng sủa của cô, cơn giận của Trình Uyên ngay lập tức bùng cháy.

Mặc dù ánh sáng trong phòng rất tối, đối với người khác dường như tối đen như mực, nhưng Trình Uyên đã nhìn thấy nó thực sự.

“Tử Yên!”

Anh lao đến, bế người phụ nữ lên, quay lưng lại và quần cô bằng tấm trải giường trên giường.

Tay Trình Uyên run run, vén mái tóc rối bù của cô ấy ra sau, vẽ mặt áy náy: “Em xin lỗi, em xin lỗi Tử Yên, em đến muộn ...”

Nhưng chưa kịp nói xong, anh đã choáng váng.

Khuôn mặt của người phụ nữ trước mặt mặc dù xinh đẹp, nhưng rất kỳ quái.

Không phải Vương Tử Yên ?

Trái tim Trình Uyên ngập tràn niềm vui.

Nhưng ngay sau đó anh phát hiện ra rằng tình hình là bất thường.

Đôi mắt của người phụ nữ từ từ mở ra.

Và cơ thể cô ấy được bọc trong tấm trải giường đột nhiên di chuyển, vì vậy một con dao sắc màu xuyên qua áo vest của Trình Uyên.

Vào lúc nhìn thấy người phụ nữ không phải là Vương Tử Yên , Trình Uyên vui mừng khôn xiết, trong lòng thầm thở phào

nhẹ nhõm, đồng thời biết rằng mình lại bị trúng đạn.

Vì vậy, Trình Uyên đã nhìn thấy cuộc tấn công lén lút của người phụ nữ này trong bóng tối.

Anh ta nắm lấy cánh tay của người phụ nữ và vặn mạnh lại.

“Rắc rắc!” Một âm thanh.

“A!” Người phụ nữ hét lên một tiếng.

Đúng lúc đó, đèn trong phòng đột ngột bật sáng.

Trình Uyên bị sốc và nhanh chóng nhìn ra ngoài.

Lúc này, mọi người bên ngoài đang chém giết lẫn nhau, nhiều người đã ngã xuống đất.

Và Khổ Nho đang đứng ở vị trí công tắc.

Mọi người nhìn vào phòng.

Người phụ nữ bị Trình Uyên khống chế cũng phải chịu đựng cơn đau thấu xương, cười khinh bỉ, “Ta xem người đi đâu bây giờ!”

Mọi người xúm quanh.

Khỏ Nho cũng bước vào căn phòng kín này, lạnh lùng nhìn Trình Uyên.

“Ta đã đánh giá thấp ngươi.” Hấn nói, “Ta rất tò mò, tại sao trong bóng tối ngươi có thể nhìn rõ ràng?”

Nhìn thấy Trình Uyên bị phong tỏa tứ phía, lần này thực sự dù có muốn thoát cũng không thoát được.

Mặc dù Khỏ Nho bị thương trong một cuộc tấn công lén lút của Trình Uyên, anh ta không chết, cũng không mất hiệu quả chiến đấu.

Vì vậy, bạn không cần phải nhìn vào đám lính tôm cua đó, chỉ cần một Khỏ Nho Trình Uyên là không thể xử lý được.

Trình Uyên vặn cánh tay của người phụ nữ, nhặt con dao găm đánh rơi của cô ấy lên, áp vào chiếc cổ trắng nõn và mảnh mai của cô ấy.

“Ngươi giết ta cũng vô dụng. Ngươi giết ta cũng không thoát.” Người phụ nữ ngẩng cao đầu nói, không chút sợ hãi.

Chương 1356

Sự xuất hiện của cô khiến Trình Uyên gần như nghĩ rằng anh ta là nhân vật phản diện, và họ đều là những anh hùng chính nghĩa và đáng kính ngạc.

“Cô ấy nói đúng, Anh Thành, anh không thể trốn thoát chút nào.”

Một tia sáng lóe lên trong mắt Khổ Nho, anh cười xấu xa, “Cho dù cuộc sống của anh trước đây tốt đẹp, thì hôm nay cũng sẽ kết thúc.”

Trình Uyên nhắm mắt hít sâu một hơi, nhàn nhạt nói: “Khổ Nho, ngươi có biết chúng ta giống nhau không?”

Khổ Nho đột nhiên cau mày.

Khổ Nho và Thương Vân chắc hẳn đã biết về sự náo động của Trình Uyên trong liên minh tinh linh trung thành ở các nước phía nam, và là chủ nhân cấp cao đầu tiên của Liên minh sát thủ.

Bây giờ họ đã biết, Bút Mực Môn đã cứu Trình Uyên, họ sẽ không rõ về điều đó.

Về phần Trình Uyên, một đệ tử của Vân Thành, tôi đoán Khổ Nho đã biết về điều đó.

Từ vòng này, họ thực sự giống nhau.

“Tội giết cùng một gia đình ở Bút Mực Môn là gì?” Trình Uyên hỏi Khổ Nho.

Vẻ bình tĩnh trên gương mặt Khổ Nho biến mất.

“Đừng nói nhảm nữa, đây không phải là nước Mộ. Cho dù ta giết người cũng không ai biết ta giết người. Ta có thể đẩy tất cả chuyện này cho nhà họ Lý.”

Vì vậy, Trình Uyên từ từ mở mắt.

Cậu nhìn thấy khuôn mặt Khổ Nho lúc này có chút méo mó, như thể bị lời của Trình Uyên nói trúng.

Nhưng Trình Uyên lắc đầu và mỉm cười.

Anh ta ôm người phụ nữ và từ từ lùi lại.

Đoàn người chậm rãi tiến lên.

“Đáng tiếc, người không thể giết ta!” Trình Uyên cười nhạo nói: “Nếu hôm nay không giết được ta, thì ngày mai ta sẽ giết người.”

“Vì nàng hận, người cũng có phần!”

Những gì Trình Uyên nói về cô ấy đương nhiên là Phương Tố Anh.

Khổ Nho cũng giễu cợt nói: “Hehe, người chết còn cứng miệng, ta xem người có thể làm ra thủ đoạn gì. Còn có thể dùng cánh bay đi?”

Trình Uyên đột nhiên nở nụ cười thần bí hỏi: “Cậu biết dịch chuyển tức thời à?”

“gì?”

Không chỉ các Khổ Nho, tất cả mọi người đều bị sốc.

Ngay sau đó, Trình Uyên đột nhiên kéo mạnh, ga giường quần quanh người phụ nữ bị xé toạc.

Trong khoảnh khắc, một thân ảnh yêu kiều, bộ ngực đầy đặn xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người đều sững sờ, hai mắt nhìn thẳng.

Người phụ nữ không ngờ Trình Uyên lại làm điều này, vừa xấu hổ vừa bực mình, lo lắng hét lên: “A, tao giết mày!”

Tuy nhiên, lời cô vừa nói ra, Trình Uyên hung hăng tát vào tấm lưng nhẵn nhụi và đầy nước nhờn của cô, và một tiếng “phốc”, cô nhanh chóng bắn về phía Khổ Nho.

Khi nhìn thấy điều này, Khổ Nho nhanh chóng đưa tay ra, và tận dụng xu hướng để quần áo khoác của mình quanh người phụ nữ.

Trong mọi trường hợp, bất kể nguyên nhân của vấn đề là gì, hành vi của anh ta quả thực công bằng hơn Trình Uyên rất nhiều.

“Hả, còn người thì sao?”

Nhưng ngay sau đó, có người kêu lên kinh ngạc.

Khổ Nho siết chặt thể xác và tinh thần, và nhanh chóng quay đầu lại nhìn nơi Trình Uyên đang ở.

Không có một bóng dáng duy nhất.

Trình Uyên dường như đã biến mất khỏi làn không khí mỏng manh.

Mọi người nhìn nhau, nhưng Khổ Nho còn ngạc nhiên hơn.

“Thật là... Có ma lực dịch chuyển như vậy sao?” Ai đó kinh hãi hỏi.

...

...

Chương 1357

Trường hợp có bất kỳ chuyển động tức thời nào thì đây chỉ là trò bịt mắt.

Vừa rồi Trình Uyên có quan hệ với Khổ Nho, chỉ là muốn câu kéo thời gian, đến lúc đó thì nhắm mắt xuôi tay.

Khi huyết thống của mình lại đột biến và trở lại tình trạng đau mắt đỏ, Trình Uyên cảm thấy sức mạnh của mình đã tiến bộ hơn trước rất nhiều.

Và lần này chỉ có đôi mắt chuyển sang màu đỏ, nhưng mái tóc không thay đổi.

Khi nhắm mắt lại, anh ta sẽ có thêm một tri giác, như có được góc nhìn của Thần, có thể nhìn thấu Trần Pháp do Bác Hứa sắp đặt.

Nói cách khác, khi nhắm mắt, anh ta có thể nhìn thấy người và vật, nhưng anh ta không thể nhìn thấy những người bịt mắt đó, vì vậy anh ta sẽ không bị lừa dối bởi đôi mắt của mình.

...

Rõ ràng là không thể để căn phòng bí mật được thiết kế đẹp mắt này chỉ có thể sống với một người phụ nữ khóa thân. Lí Quân Hào chắc hẳn đã ở đây trước đây, nhưng sau khi Trình Uyên đến đây, anh ấy đã chuyển vị trí của mình.

Nhưng nhà để xe dưới lòng đất này chỉ có một lối ra, vậy anh ta đã chuyển nó từ đâu?

Trình Uyên nhắm mắt lại thì thấy phía sau không xa có một cánh cửa, nhưng mở mắt ra thì không thấy cánh cửa đó nữa.

Không chỉ anh ta, tất cả mọi người đều không nhìn thấy được.

Vì vậy, có một Trần Pháp do Bác Hứa thiết lập, rất giống với Trần Pháp bên ngoài hầm thứ ba.

Kéo ga giường quấn quanh người phụ nữ ra, cô ấy đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của tất cả những người đàn ông trong phòng, bao gồm cả Khổ Nho. Vào lúc này, anh ta vỗ về người phụ nữ vào Khổ Nho, và anh ta lùi lại khỏi cánh cửa mà không ai có thể nhìn thấy.

Vì vậy, có cảm giác như anh ấy đã biến mất khỏi không khí loãng.

...

...

Ngõ cửa là một lối đi dài, không rộng cũng không cao, vừa đủ cho một người đi qua thẳng đứng.

Không chút do dự, Trình Uyên đuổi thẳng đến lối đi.

Bên trong lối đi này tối đen trong mắt Trình Uyên, không có nghĩa là Trình Uyên đã trở lại bình thường, mà là bởi vì không phải không có màu đen trong mắt cậu, chỉ là đêm của cậu đã thành ngày và Ngày, những nơi cũng đen tối tự nhiên trong mắt anh cũng tối. Anh đoán đúng, Lí Quân Hào đã trốn khỏi đây.

Bởi vì đoạn đường đi không dài, hắn đi nhanh một cây số liền nhìn thấy lối ra.

Lối ra nằm trong một phòng tiện ích ở Công viên Hạnh Phúc.

Sau khi lao ra khỏi phòng điện nước, anh nhìn thấy bên đường xa xa, một chiếc xe vừa nổ máy đã phóng đi.

Nhìn thấy chiếc xe, ánh mắt Trình Uyên chợt ngưng tụ.

Bởi vì anh ta nhìn thấy người cuối cùng trong xe, một vệ sĩ khác của Lí Quân Hào, và họ đã nhìn thấy anh ta trong nhà hàng Cự Thạch.

Không chần chừ, Trình Uyên chạy sang bên đường.

Đối với anh ta, hàng rào của công viên là vô dụng, và anh ta lướt qua nó ngay khi vừa cất cánh.

chỉ.

Khi anh đuổi theo nó, chiếc xe đã biến mất.

Lúc này trên đường không có xe. Xe riêng của anh ta cũng bị đuổi đi.

Trình Uyên không chút do dự, đi theo hướng xe đã rời đi, vừa chạy vừa vội vàng gọi Lý Haibin: “Mau, kiểm tra giám sát, một chiếc xe ben lớn màu bạc biển số Jiang a666b, hướng từ Đường Hạnh Phúc Kiểm tra đại lộ Nam Thuận Giang! “

“Tốt!” Lý Hải Tân trả lời.

Lúc này Trình Uyên chợt nhìn thấy bên kia đường có một quán cà phê internet, bên ngoài quán cà phê có rất nhiều xe ô tô chạy bằng ắc quy, trong đó có một chiếc xe máy 400 chiếc.

Chương 1358

Rõ ràng, tất cả những điều này được đưa ra bởi một số thanh niên qua đêm trong các quán cà phê Internet.

Trong lòng có động, nhanh chóng băng qua đường.

Không biết chủ nhân bắt cần hay là đặc biệt tin tưởng giám sát bên ngoài quán cà phê Internet, chìa khóa cũng không có rút ra.

Kể từ đó, Trình Uyên đã thành công trong việc trộm xe một cách rất suôn sẻ.

Quán cà phê mạng nhện thực chất là một quán cà phê Internet, quy mô và chất lượng của nó khác xa so với tiêu chuẩn hấp dẫn của các quán cà phê Internet.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì điều đó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tâm trạng của các “chiến binh”.

“Đưa súng cho tôi và tôi sẽ cứu mọi người!”

“Phong bế nó lại, đồ ngốc, làm sao có thể cứu người mà lại không Phong bế nó lại?”

“Nhanh lên, đứng dậy đi mau, ta có xe ôm.”

Trong quán cà phê Internet, bốn máy kết nối, ba người đàn ông và một phụ nữ, đang chuyển sang màu đen một cách say mê.

Nói cách khác, lúc này đã gần bốn giờ sáng, hầu hết những người trực đêm khác đều đã ngủ say, nhưng bốn người trẻ tuổi này lại tràn đầy năng lượng.

“Nhân tiện, Lão Tam, người đi xem chúng ta xe máy?”

Trong số bốn người, Từ Lệ, cô gái trẻ duy nhất, không khỏi xúc động khi nghe người bạn đồng hành nói rằng anh ta có một chiếc mô tô.

“Không sao, đã bốn giờ sáng, cũng đã gần rạng sáng, tên trộm không cần nghỉ ngơi sao?” Bên ngoài có người gọi là lão nhân gia, còn có ai thật sự không dám trộm xe bị giám sát?”

“Ừ!” Từ Lệ bất giác gật đầu.

“Chị hai, đừng lo lắng, Hồ Ca của em đã đi dạo sông hồ nhiều năm như vậy rồi, em luôn là người duy nhất lừa người, cũng không ai dám gạt em.” Tóc dài nam nhân nói. ngồi bên tay phải của Từ Lệ đang châm điếu thuốc nở nụ cười tự tin nói: “Trên đường không ai dám động xe của Hồ Ca.”

“Đúng vậy, Hồ Ca là ai!” Hoàng Mao cũng tràn đầy tự tin.

“Bùm!” Một âm thanh.

...

Bốn người họ nhìn nhau ngay lập tức.

“Này, Hồ Ca, bên ngoài có tiếng xe máy không?” Từ Lệ tháo tai nghe ra, chớp mắt hỏi.

Hoàng Mao vội vàng gật đầu: “Hình như là ... có!”

“Không thể...?” Hồ Ca mặt mũi tràn đầy không tin mà liếc nhìn ra ngoài: “Ta không tin, ai dám động ta... Khiếp!”

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm...”

Cùng với tiếng gầm rú của động cơ, chiếc xe máy bốn số 0 mới tinh, như một tia chớp, vụt vụt khỏi mi mắt anh.

“xe của tôi.....!”

Hồ Ca Tát Nha Tử đuổi nó ra.

Thật không may, khi anh ta chạy ra thì chiếc xe đã biến mất.

“Mẹ kiếp, thật sự có người dám động thổ Thái Viêm!” Hồ Ca ánh mắt tức giận quay lại, đánh thanh: “Quản trị viên, đi, giúp tôi kiểm tra giám sát, tôi muốn gọi cảnh sát!”

Ba người còn lại không “ăn thịt gà” nữa mà cùng nhau xông pha.

Quản lý mạng giật mình tỉnh giấc, dụi mắt bàng hoàng, sau khi biết tin xe máy của 4 người bị trộm, anh ta lập tức sôi máu.

Trong một vài cú nhấp chuột, giám sát vừa rồi đã được gọi ra.

Hồ Ca bấm cuộc gọi của cảnh sát: “Này, tôi muốn gọi cảnh sát, xe của tôi bị trộm ...!”

Tuy nhiên, đó là vào thời điểm này.

Từ Lệ nhìn chăm chăm vào màn hình, đôi mắt cô đột nhiên mở to.

Cô giật lấy cú điện thoại của Hồ Ca: “Ôi, thật xin lỗi chú cảnh sát, bạn trai cháu say quá, chúng ta sẽ không gọi cảnh sát, sẽ không gọi cảnh sát ...!”

Ba anh em nhà họ Hồ ngạc nhiên nhìn Từ Lệ.

“Chị hai, chị làm sao vậy?”

“Đúng vậy, xe của chúng ta bị trộm, tại sao lại gọi cảnh sát?”

Chương 1359

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 1359:

Hồ Ca cũng bức xúc: “Chị hai, chị có chuyện gì vậy? Em đã ăn trộm xe của chị rồi. Tưởng anh Cọp của em hoành hành trên sông hồ bao nhiêu năm rồi mà ...”

“Làm sao vậy? Hồ Ca của ngươi đã ở sông hồ nhiều năm như vậy, ngươi mất xe còn cần gọi cảnh sát sao?” Từ Lệ lập tức đẩy hắn lại.

Anh Hồ đột nhiên sững sốt.

“Ngươi nói ngươi là có ý gì?” Hồ Ca tức giận nói: “Đéo biết đứa nhỏ này ăn trộm xe sao? Có chân không?”

“Câm miệng chó của ngươi!” Từ Lệ cũng mắng hắn một tiếng, xoay người rời đi.

Hồ Ca không làm thế bây giờ, anh đi lên và dừng lại ở cửa.

“Chị hai, nói rõ ràng chuyện này với em, nếu không đừng trách em thất lễ!”

Từ Lệ hơi giật mình, sau đó ngẩng đầu nhìn Hồ Ca, sau đó cúi đầu nhìn anh cười: “Cậu nhóc, cậu có thể nghe rõ tôi nói. Nếu lão lương tôi chịu chơi với cậu tôi mới gọi cậu Hồ Ca. Người không muốn, đồ khốn kiếp. Anh không biết mình là ai à?”

“Mày muốn chết hả?” Hồ Ca tức giận.

Từ Lệ chế nhạo, khinh thường liếc anh ta một cái rồi nói: “Đồ khốn nạn, đồ khốn kiếp các anh chỉ là lũ khốn nạn trong trường đại học không học hành tử tế. Anh ra khỏi trường rồi chỉ là đồ khốn nạn!”

“Nghe này, tốt hơn hết bạn không nên kích động kẻ đã lấy trộm xe của bạn. Anh ta đi xe của bạn để cứu bạn. Có thể anh ta sẽ trả lại bạn mười hoặc tám khi anh ta vui vẻ.”

“Hơn nữa, sau này đừng gọi tôi là chị hai. Khi cô của cô là chị cả, cô còn chưa tốt nghiệp tiểu học.”

“Hơn nữa ta chỉ có hai người anh em, một người là Từ Lăng anh trai của ta, người kia là anh cả của chính mình, người cũng không xứng gọi ta là chị hai.”

“Đi chỗ khác!”

“Tam Ca, người nghe nói nàng nói có hai anh em trai sao?”

“nghe thấy rồi.”

“Đi tìm hiểu xem, Từ Lãng anh trai của cô ấy làm cái gì?”

“Hờ!”

...

...

Hãy nói về hành trình trở về.

Trình Uyên đã đánh cắp chiếc xe máy của Hồ Ca và phóng đi khắp nơi.

Ban đêm của người khác là ngày của anh ta, vì vậy ban ngày không có một chiếc xe nào trên đường, quá thuận tiện cho anh ta để đua kéo.

Giữa chừng, âm thanh của một cuộc điện thoại phát ra từ tai nghe của Trình Uyên.

Anh nhanh chóng kết nối.

“Chào.....?”

“Trình Uyên, tôi đã tìm thấy nó. Chiếc xe đó hiện đang ở trên cầu Tân Dương. Bạn rẽ phải từ ngã tư trước mặt!”

“Hiểu rồi!”

Cũng may là đội mũ bảo hiểm nên bạn có thể nghe rõ khi dùng tai nghe Bluetooth đàm thoại.

Vì quá lo lắng, Trình Uyên đã không giảm tốc độ khi rẽ vào ngã tư.

Anh ta đang cúi xuống.

chỉ.....

Trình Uyên vừa quay đầu lại, đột nhiên có một chiếc xe địa hình từ phía bên kia chạy tới.

Chương 1360

Chương 1360:

Vì góc cua là góc tòa nhà nên tầm nhìn không tốt, Trình Uyên quay đầu lại thì thấy chiếc xe địa hình đang ở ngay góc đường.

Bên kia cũng vừa để ý đến Trình Uyên, anh ta vội vàng phanh gấp.

“éc éc”

“Bùm!”

Nhưng cuối cùng thì mọi chuyện đã quá muộn.

Trình Uyên không có thời gian để phản ứng quá nhiều, vì vậy anh chỉ có thể cố gắng hết sức để xoay người Nội công quanh người mình để bảo vệ bộ phận quan trọng của mình.

Sau đó, nó va chạm với một xe địa hình.

Anh ta bị hạ gục như một viên đạn đại bác và bay đi rất xa.

Chiếc xe máy bị văng ra giữa đường.

Bị giật! Hét lên.

Trình Uyên cả người ngã xuống đất, chỉ cảm thấy sao Kim sáng ngời trước mặt, đầu óc ong ong.

sau một lúc.

Người điều khiển chiếc xe địa hình cuối cùng đã giảm tốc độ, xuống xe nhanh chóng, thoát khỏi túi khí nảy lên, chạy về phía xe của mình để xem xét.

Do vừa rồi Trình Uyên đang cúi người nên chiếc xe máy được đặt rất thấp trên mặt đất và hoàn toàn không va chạm với xe địa hình của anh, nhưng bị văng ra ngoài.

Chính là Trình Uyên đã đâm vào xe địa hình.

Khi người lái xe nhìn thấy mặt trước của chiếc xe của mình, anh ta đã ngu ngốc.

Phần yếm trước của chiếc xe địa hình bị bẹp dúm hoàn toàn, ngay cả phần dầm cũng bị biến dạng nghiêm trọng.

Người lái xe chết lặng.

Những chiếc xe như thế này, ai cũng có thể tưởng tượng được.

Ngay sau đó.

Trình Uyên ở đằng xa chợt ngồi bật dậy.

Tài xế ngồi bệt xuống đất kinh ngạc.

Tài xế ngồi bệt xuống đất kinh ngạc.

Trình Uyên vùng vẫy, đứng dậy khỏi mặt đất, lưng thũng đến chiếc xe máy như thể say rượu và đỡ nó dậy.

Leo lên xe máy khó khăn, có giọt máu trên kính mũ bảo hiểm trượt xuống.

“Bùm ... bùm ...” Xe lại bị va chạm, sau khi gương chiếu hậu bị gió rơi ra, xe vọt ra một tiếng “Ầm”.

Người lái xe thẫn thờ nhìn chiếc xe máy đang phóng đi, rồi lại nhìn chiếc xe địa hình bị biến dạng nặng, và cho anh ta một cú sốc nặng.

...

...

“Trình Uyên, em có sao không?”

Rõ ràng, Lý Hải Tân đã nhìn thấy Trình Uyên bị tai nạn xe hơi qua giám sát. Anh lo lắng hỏi.

Những thứ trước mặt Trình Uyên có chút mờ ảo, nhưng anh vẫn rất tỉnh táo, lắc đầu nguầy nguậy, đẩy khăn bịt mắt mũ bảo hiểm ra, nói: “Tôi không sao. Để mắt tới xe của Lí Quân Hào.”

“Được rồi, cẩn thận một chút, đừng hòng, ta đã thông báo cho Lão Vương, Lão Lục xông Long Uyên bọn họ.”

Trình Uyên không nói gì.

Sự xuất hiện của Thương Vân và Khổ Nho khiến anh ta cuối cùng cũng hiểu được niềm tin thực sự của Thương Vân trong việc giết A Bất Vực.

Nhà họ Lý là một trong những gia tộc giàu có và quyền thế năm mươi năm trước, đã nằm im lìm ở tỉnh Giang Bắc mấy chục năm rồi, tuy không nhìn ra nhưng cũng không yếu hơn tứ đại gia tộc, thậm chí còn có thể cao hơn tứ đại gia đình.

Chương 1361

Thương Vân đã sắp xếp ở đây từ lâu để hỗ trợ huyết mạch kinh tế của Liên minh Võ sĩ, ngay cả A Bắc Duẫn cũng không dám dễ dàng khiêu khích con gái mình.

“Không, Trình Uyên, khu vực ở bờ nam của cầu Tân Dương, ngoài thành phố Tân Dương, không bị giám sát. Xe của họ giờ đang đi đến đó. Một khi tôi đến đó, tôi sẽ mất mục tiêu.”

Giọng của Lý Hải Tân phát ra trên điện thoại.

Trình Uyên càng lo lắng.

Anh ta đã điều khiển xe máy đến giới hạn cho phép.

Đột nhiên, có một sợi đốt trước mặt anh, như thể cả thế giới đã biến thành ánh sáng.

Không có gì trong tầm mắt của Trình Uyên ngoại trừ ánh sáng trắng.

...

“Trình Uyên ... Trình Uyên...”

Giọng nói lo lắng của Lý Hải Tân phát ra từ tai nghe Bluetooth, nhưng càng ngày càng yếu.

Sau đó, anh cảm thấy như mình đang bay.

Sau khi bay được một khoảng nhất định trên không trung, một người ngã xuống, như thể rơi xuống nước lạnh.

Không có ý thức.

...

...

Và vào lúc này.

Xe của Lí Quân Hào cũng lao ra khỏi thành phố Tân Dương, lái vào một con đường nhỏ, men theo con đường nhỏ đi vào một nhà máy hóa chất nhỏ.

Dừng lại trước tòa nhà ba tầng của nhà máy hóa chất.

Vương Tử Yên bị bịt mắt và hai tay lại bị trói sau lưng, cô ấy rất sợ hãi.

Sau khi xe dừng lại, cô cảm thấy mình bị chống cự xuống xe, bước vào một căn phòng, sau đó bước lên cầu thang.

Sau đó, cô bị ném vào giường trong một căn phòng.

“Chủ nhân, người đàn ông bị ô tô tông rồi cưỡng bức xe máy rồi rơi xuống sông. Hiện tại có lẽ đã chết đuối rồi.”

Một giọng nói xa lạ vang lên bên tai Vương Tử Yên .

Một linh cảm không tốt cũng đột nhiên dấy lên trong lòng, cô càng lúc càng lo lắng.

“Chà, không ngờ đứa nhỏ này lại là Trình Uyên.”

Ngay sau đó, giọng nói của Lí Quân Hào cũng truyền đến tai Vương Tử Yên : “Danh vọng rất lớn, nhưng thật không may, không may mắn lắm. Gặp phải sự vươn lên của nhà họ Lý chúng ta. Một kẻ vấp ngã như anh ta sớm muộn gì cũng phải chấm dứt.”

Wang Zi Yen nói trong lòng.

Trình Uyên đã chết?

Bộ não của cô ấy trống rỗng.

“Được rồi, người đi ra ngoài để cho các huynh đệ vui lên.”

“Đúng!”

Tiếng đóng cửa vang lên.

Tiếng còi quần áo của “Xixi Suosuo” truyền đến.

Những giọt nước mắt yêu thương đã trào ra trên đôi mắt của Vương Tử Yên .

Sau đó, cô cảm thấy một bàn tay to đang leo lên mặt mình, giúp mình lau đi những giọt nước mắt trên khóe mắt.

“Người vì hấn mà khóc?”

Lí Quân Hào giúp Vương Tử Yên tháo khăn bịt mắt và ngây người hỏi.

Khuôn mặt của anh ấy rất gần với khuôn mặt của Vương Tử Yên .

Sau một thời gian mờ mịt, đôi mắt của Vương Tử Yên cuối cùng cũng nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng và kiêu ngạo của Lí Quân Hào.

Cô bừng tỉnh quay đầu sang một bên.

“Anh giết tôi!” Cô ấy nói.

Chương 1362

Lí Quân Hào khẽ cau mày.

Anh cười trần, ngồi bên cạnh Vương Tử Yên , ngón tay nhẹ nhàng xoay quanh khuôn mặt cô.

“Không, tôi sẽ không giết cô. Đối với một người phụ nữ xinh đẹp như cô, làn da này thật hấp dẫn như người được vắt ra từ sữa. Thật xấu hổ khi giết cô, đó là một việc bạo lực.”

“Em... em muốn gì?” Vương Tử Yên cắn môi hỏi.

Bây giờ cô ấy đang tê liệt vì sợ hãi.

“Tử Yên, gả cho anh là sự lựa chọn đúng đắn nhất của anh, bởi vì anh thực sự có chút thích em.” Lí Quân Hào cười nhẹ nói: “Nói cho anh biết, lấy được thân thể của anh là lệnh tử của gia tộc.”

“Lúc đầu ta còn miễn cưỡng, nhưng sau khi nhìn thấy con người của ngươi, không biết tại sao ta lại bị ngươi hấp dẫn sâu sắc.”

“Thành thật mà nói, tôi đã nhìn thấy rất nhiều phụ nữ xinh đẹp hơn cô, nhưng thật kỳ lạ khi nói rằng họ là một thân thể quyến rũ trong mắt tôi, là loại sau khi ngủ sẽ quên mất.”

“Người có khác. Khí chất trên người thật sự khiến ta không thể xuất thủ. Có lẽ đây là cái gọi là người yêu nhìn thấy.”

“Tử Yên, chấp nhận số phận của mình.”

Vương Tử Yên quay đầu lại và lạnh lùng nhìn Lí Quân Hào, sự tức giận tỏa ra trong mắt cô ấy đan xen với sự kiên quyết.

“Lí Quân Hào, đi trong mộng, gả cho người, ta thà chết!”

“Đúng vậy, hiện tại ta không thể kháng cự, nhưng nếu người dám động vào ta, ta hứa với người sẽ chỉ lấy được một cái xác của ta!”

Khuôn mặt của Lí Quân Hào nhả lại khi nghe những lời của Vương Tử Yên .

Đột nhiên anh ta rất tức giận, và khuôn mặt của anh ta vô cùng biến dạng đến mức gớm ghiếc.

Đột nhiên vươn tay ra, nắm lấy cổ Vương Tín Nhiên, rống lên:
“Lý Ngụy phụ chết tiệt của ta, ta với người có tình bạn sâu đậm như vậy, tại sao người lại không động lòng một chút nào?”

“Bạn có muốn chết không?”

“Được, ta sẽ ứng người!”

“Bởi vì người thành công chọc giận vị thiếu gia này.”

“Dù sao yêu cầu của gia gia chỉ có thể ngủ người một lần. Chẳng trách, người sinh năm mây, trăng mây, ngày mây, giờ mây!”

Với một âm thanh “rít!”, Anh kéo dây đeo vai của chiếc váy ngủ của Vương Tử Yên ra.

Lí Quân Hào phát cáu.

Nguồn gốc của sự tức giận của anh ta là quyết tâm của Vương Tử Yên .

Cho dù chết, hắn cũng không cam lòng kiên quyết đi theo hắn.

Tôi nghĩ anh ta đang hoang, Lý thiếu gia, anh ta bị một người phụ nữ từ chối khi nào? Rốt cuộc, bất kể là loại phụ nữ nào, cô đều chủ động ôm đùi anh.

Bây giờ người phụ nữ này, vì Trình Uyên, loại đàn ông có vợ, loại đàn ông đã có gia đình, dám từ chối anh.

Lí Quân Hào cảm thấy mình bị sỉ nhục rất nhiều.

Anh lật người đè Vương Tử Yên xuống dưới, nhắm vào đôi môi đỏ mọng có thịt của cô, và định hôn!

“Chủ nhân, thật không tốt!”

“cháy!”

Đúng lúc này, bên ngoài phòng đột nhiên có người hét lên.

Lí Quân Hào kinh hãi một cái, đứng dậy hướng bên ngoài, tức giận hét lớn: “Ngựa bần cỏ đang phóng hỏa đập lửa, người mắng ta?”

“Cho ta đi đánh lửa. Tên quái nào dám quấy rầy ta, ta sẽ giết hắ!”

Thành phố Tân Dương đang hỗn loạn.

Ở khúc sông gần cầu Tân Dương, có vô số tàu cứu hộ và cứu nạn, đang không ngừng thăm dò.

Trên bờ, có rất đông người xem, những người cứu hộ mặc áo phao, và tất cả những người ưu tú của Trình Uyên.

“Chỉ có chiếc xe máy mà anh ấy đang lái được trực vớt.”

Chương 1363

Sau khi con Bạch Long lên bờ, Lý Hải Tân, người phụ trách chiếc thớt với đôi mắt đỏ hoe, cho biết.

Lý Hải Tân nháy mắt điên cuồng với con Bạch Long.

Bạch Long chỉ chú ý đến Bạch An Tương đang đứng phía sau họ.

“Uh, chị dâu, thật ra có người không tìm thấy anh ấy là một điều tốt. Ít nhất nó có nghĩa là anh ấy có thể chưa chết.” Thời Sách an ủi Bạch An Tương.

Nhưng sau khi lời nói ra, bản thân anh cũng có chút không tự tin.

“Đúng vậy, anh Lục không tính sao? Trình Uyên không phải người đoán mệnh. Cô phải tin tưởng anh Lục, anh ấy tính rất chính xác.”

Lý Hải Tân cũng khuyên Bạch An Tương.

Bạch An Tương rất bình tĩnh, cô lặng lẽ nhìn ra biển và nhẹ nhàng nói: “Đừng lo lắng cho em, em không sao, anh đã rất cố gắng.”

Vì vậy, tất cả mọi người đều im lặng.

Mọi người đều biết rằng dưới sự bình tĩnh của Bạch An Tương, nỗi đau buồn và lo lắng lớn nhất định bị dập tắt.

Trên thực tế, không chỉ Bạch An Tương, mà trái tim của tất cả mọi người đều rất nặng nề.

Bạch Sĩ Câu và Lý Ninh Quyên đến.

“Mỹ nhân ...” Lí Vị Ương mất đi tâm tình rối loạn lúc trước, sau khi nhìn thấy Bạch An Tương phi thường bình tĩnh, không biết nên an ủi nàng như thế nào.

Chỉ vòng tay qua vai cô và nói: “Không sao đâu, mẹ đến rồi.”

...

...

Những chiếc xe sang trọng không giới hạn đồ xô đến thành phố Tân Dương, và lực lượng của Trình gia cuối cùng đã xuất hiện ở thành phố Tân Dương.

Một con sông nhỏ bị tắc nghẽn bởi tàu bè, từ thành phố Tân Hải ở phía đông đến thành phố Giang Bắc ở phía tây, hầu như không có vách ngăn ở giữa.

nhưng.

Không có ích gì trong một ngày.

Mọi người vẫn được giải cứu.

Không ai dám dừng lại nếu không có lệnh từ trên xuống.

Tại thời điểm này, nó đang ở trụ sở chính của Tập đoàn Nhiên Hề ở thành phố Tân Dương.

Trình Tuấn Phong, Bạch Sĩ Câu, Tiêu Mục ... và những người khác, tất cả đều tập trung trong phòng họp.

Ngay cả Thẩm Li, người đứng đầu gia đình Thẩm, và Ngụy Tác, người đứng đầu gia đình họ Ngụy, cũng đến thành phố Tân Dương.

“Ta không quan tâm nhà họ Lý là loại quái thú tiền sử gì, hấn là thiên vương, ta cũng sẽ giết bọn họ!” Trình Tuấn Phong đỏ bừng hai mắt, tức giận vỗ bàn.

“Anh Tuấn Phong, trong chuyện này, nhà họ Thần của chúng ta nhất định sẽ đứng cùng nhà họ Trịnh, cùng nhau giải quyết nhà họ Lý!” Thẩm Li cũng lập tức nói rõ lập trường của mình.

Ngụy Tác vỗ ngực nói: “Trình Uyên là huynh đệ của ta. Chúng ta nhà họ Ngụy cũng vì loại chuyện này.”

“Được rồi!” Trình Tuấn Phong nặng nề gật đầu, và nói với một vài người: “Tôi sẽ không nói lời cảm ơn bây giờ, tôi đã viết ra vấn đề này bởi Trình Tuấn Phong.”

“38 tập đoàn và 180 công ty con của Trình gia trên toàn quốc đều đã hoàn vốn và sẵn sàng dùng tất cả sức mạnh để đánh họ Lý”.

Anh ta gọi điện cho người giám sát Trình gia trước mặt mọi người.

Thẩm Li ngay lập tức gọi lại cho gia đình Thẩm: “43 công ty thuộc tập đoàn và 202 công ty con trên toàn quốc của Thẩm đều đã trả lại tiền cho tôi”.

“Bốn mươi người họ Ngụy trong nước ...” Ngụy Tác cũng lập tức liên hệ.

Một cuộc chiến kinh doanh là không thể tránh khỏi.

Lúc này, Tiêu Mục vừa hồi hộp vừa vui mừng.

Anh ấy hồi hộp vì lo lắng cho Trình Uyên, và anh ấy phấn khích vì anh ấy đã chứng kiến thế nào là hào phóng.

Chương 1364

Sự phát triển của tập đoàn Nhiên Hề mấy năm nay thật là choáng váng, Tiểu Chí không bao giờ ngờ được Trình Uyên và anh ta lại làm được chuyện này, thật ra đôi khi cũng có cảm giác không khách khí.

Nhưng ngay cả như vậy, Nhiên Hề Group chỉ có ba công ty tập đoàn và một tá công ty con.

Bất kỳ một trong bốn đại gia đình này, có hàng chục nhóm và công ty ở mọi ngả.

Anh chưa bao giờ nhìn thấy một tập đoàn lớn như vậy.

Thử nghĩ xem, nếu quỹ của ba gia tộc này gộp lại với nhau thì sẽ là con số như thế nào?

Cho dù nhà họ Lý thực sự là dã thú thời tiền sử, thì nó có năng lực gì để chống lại?

Anh ta còn nghĩ đến chuyện ba gia tộc lớn đã bóp chết nhà họ Lý.

tất nhiên.

Đồng thời, anh ta nghĩ ra một câu hỏi khác và nhanh chóng báo cáo cho Trình Tuấn Phong.

“Trước đây, Trình Uyên yêu cầu chúng tôi tập hợp toàn bộ lực lượng trong Tập đoàn Nhiên Hề để tấn công vào các ngành liên quan đến liên minh quân sự của các nước phía nam, nói rằng nó sẽ làm gián đoạn huyết mạch kinh tế của bên kia bằng mọi giá.”

“Chú Cheng, nhìn này ... chúng ta dừng lại hay tiếp tục?”

Dừng lại, tất nhiên Tiêu Mục muốn thêm một tin sốt dẻo nữa trong trận lộn với ba gia tộc lớn. Trong quá trình báo thù cho Trình Uyên, anh ấy cũng đã giúp đỡ ở một mức độ nào đó.

Tuy nhiên.

Trình Tuấn Phong rên rỉ và nói, “Không, bạn tiếp tục làm những gì Trình Uyên nói.”

Tiêu Mục gật đầu.

Sau đó, Trình Tuấn Phong và những người khác rời Nhiên Hề Group và đi sang sông.

Sau khi họ rời đi, Kim Kiệt chạy vào để báo cáo điều gì đó với Tiêu Mục, nhưng thấy Tiêu Mục đang nhìn chăm chăm vào cánh cửa với vẻ mặt đờ đẫn.

“Tiểu Đồng bị sao vậy?” Anh nghi ngờ hỏi.

Tiêu Mục lắc đầu, nở nụ cười đắc ý rồi thở dài: “Doanh nhân dù sao cũng là doanh nhân.”

Kim Kiệt không hiểu.

Tiểu Chí thờ ơ nói: “Trình Uyên gặp tai nạn, nhưng lại làm ba đại gia tộc, xoắn xuýt thành sợi dây thừng. Những đại gia này thật sự có thể tìm được một bước.”

“Hả?” Cơ thể như bóng của Kim Kiệt run lên sau khi nghe điều này: “Ý anh là...?”

“Cô không nghe thấy gì cả.”

Tiêu Mục vỗ vỗ vai hắn, xoay người đi ra ngoài.

Sau đó Kim Kiệt mới phản ứng lại, và nhanh chóng trả lời: “Đúng vậy, tôi không nghe thấy gì cả.”

Trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

...

...

đồng thời.

“Bố mẹ cho con ra ngoài, làm ơn cho con ra ngoài!”

Trong căn phòng của khách sạn thành phố Tân Dương, Lý Nam Địch bị nhốt trong phòng và đập cửa một cách tuyệt vọng.

Trong thời đại tin tức không bị ngăn chặn này, có những bức tường bị rò rỉ ở khắp mọi nơi.

Lý Nam Địch cũng biết được những gì đã xảy ra đêm qua từ điện thoại di động của cô.

“Ông trùm đứng sau bị bắt tình, cuối cùng chọn cách phi xe máy xuống sông tự tử. Đây là hành vi mất đạo đức hay là xuyên tạc bản chất con người ...”

Tin tức trên bản tin di động khiến Lý Nam Địch gục tại chỗ.

Gọi cho bệnh viện Long Đàm để xác nhận rằng tất cả nhân viên của Longyuan đã được điều động, và cô ấy biết rằng vấn đề là sự thật.

Cô cảm thấy chuyện này cũng liên quan đến mình, ngoài đau buồn ra, cô còn tự trách mình.

Chương 1365

“Jing Jing, đừng ngốc nữa, những người khác đều đã chết rồi, đây là ... quả báo, đối với một người đàn ông như Trình Uyên, thật không đáng!”

“Lý Cảnh Hài, ngươi không nghĩ ném cho Lão Tử không đủ người sao? Cứ ở trong phòng cho ta, nếu không ta sẽ đánh gãy chân của ngươi!”

Cha mẹ của Lý Nam Địch, He Hua và Li Hai, đã nói chuyện với nhau, và người còn lại đe dọa nghiêm khắc.

“A!” Tiếng kêu đau lòng của Lý Nam Địch vọng ra từ trong phòng.

Ông Hứa vì thương con gái nên không kìm được nước mắt.

...

Tại thời điểm này.

Ở thành phố Tân Dương, một sân dân dụng ở ngoại ô.

Trình Uyên từ từ mở mắt, anh thấy mình đang ở trong một căn phòng thiếu ánh sáng đang nằm trên một chiếc giường lớn mềm mại.

Không có cửa sổ trong phòng này, vì vậy anh ấy không thể biết nó ở đâu.

“Hả, anh tỉnh rồi à?”

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, một người phụ nữ bung bát cháo bước vào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy có một lớp phấn nền dày, đôi môi mỏng và nhỏ màu đỏ tươi, mái tóc dài xuyên qua một quả bóng tròn nhỏ trên đỉnh đầu.

Người phụ nữ này mặc một chiếc áo len cổ cao không hợp tuổi.

Cô cười ngọt ngào: “Anh Trình, anh tỉnh rồi à?”

Đặt bát xuống bàn, dùng ngón tay ngọc lan cầm thìa, múc cháo lần lượt múc từng bát một: “Người hôn mê một ngày một đêm, hiện tại chắc đói bụng. Ta nấu cháo.” cho bạn.”

Cô ấy nói một cách cố ý, như thể cô ấy đang nói bằng giọng của mình, như đang đọc lại một văn bản.

Nhìn rõ người phụ nữ này, Trình Uyên không khỏi rùng mình.

Anh biết người phụ nữ này, là em gái của Từ Đầu Trọc.

Chỉ là, dù nói chuyện hay ăn mặc thì trông cô ấy cũng giống phụ nữ ngoài ba mươi nhưng nhìn không ra, điều này có chút

mâu thuẫn, có chút khuôn phép khiến Trình Uyên không khỏi nổi da gà. .

Tuy nhiên, anh sớm nhận ra một câu hỏi rất nghiêm túc.

“Em nói gì?” Trình Uyên đột ngột ngồi dậy; “Tôi hôn mê bao lâu rồi?”

“Một ngày một đêm!” Tiểu Thái Muội chớp mắt.

Bộ não của Trình Uyên trống rỗng.

một ngày một đêm!

Đó là nó!

“Đại ca Thành, người không biết, người thật nặng.”

Tiểu Thái Muội bé bỏng nói với vẻ mặt đau khổ: “Tôi phải mất rất nhiều thời gian để cõng em về.”

Trình Uyên mơ hồ nhớ ra rằng sau khi bất tỉnh, anh có cảm giác như bị rơi xuống nước, rồi sau một khoảng thời gian ngắn lên cao, anh bơi vào bờ một cách khó khăn, và sau đó anh không biết gì nữa.

Hóa ra là Tiểu Thái Muội đã tự cứu mình.

“Đây là đâu?” Anh hỏi.

Cô bé Tiểu Thái Muội bung cháo đến cho Trình Uyên, xúc một thìa, ghé sát vào đôi môi đỏ mọng, thổi nhẹ rồi đưa lên môi Trình Uyên.

Trông quyen rũ vô cùng.

“Anh Trình, chắc có người đuổi theo anh cướp xe rồi bỏ chạy.”

Tiểu Thái Muội lại chớp chớp mắt, tự đắc nói: “Tôi nghĩ, người ở thành phố Tân Dương dám đuổi cô xuống chắc hẳn là một người rất mạnh mẽ, cho nên tôi mới không đưa cô đến bệnh viện. Mục tiêu ở đó đã có.” quá lớn., Vì vậy tôi ... ”

“Tôi sẽ công em đến đây. Đây là khu vực ngoại ô bên ngoài Vành đai ngoài Nam của thành phố Tân Dương. Tôi đã đặc biệt yêu cầu chủ nhà cho thuê một căn nhà.”

Nói xong, anh ta hất cằm lên, giống như đang hỏi han công lao của Trình Uyên, nói, nhìn xem, tôi rất tuyệt phải không?

Trình Uyên không có thời gian để nói chuyện với cô ấy, vì vậy anh ấy đã lần mò và cố gắng tiếp cận điện thoại di động của mình. Kết quả là ...

Kết quả là, tôi thấy có điều gì đó kỳ lạ.

Chương 1366

Anh ta được bao phủ bởi một chiếc chăn mới tinh, không mặc gì bên trong.

“Quần áo của tôi đâu?”

“Hả?” Em gái giật mình, sau đó tiếp tục nở nụ cười: “Anh rơi xuống sông rồi, đại ca, em đương nhiên là cởi quần áo ướt của anh rồi.

“Anh cởi ra...?” Da đầu Trình Uyên có chút tê dại.

Đương nhiên, hiện tại hắn cũng không có thời gian quan tâm chuyện này, vì vậy vội vàng nói với Tiểu Thái Muội: “Gọi cho anh trai.”

Nghe vậy, cô bé Tiểu Thái Muội cau mày, bung bát cháo, vẻ mặt không vui.

“Nhanh lên!” Trình Uyên lo lắng nói.

Tiểu Thái Muội khịt mũi, bất mãn nói: “Người có chuyện gì đều có thể bảo ta làm, ta cũng có thể làm, tại sao phải đi tìm sư huynh của ta?”

Trình Uyên hung dữ nhìn cô chăm chăm.

Tiểu Thái Muội bé nhỏ bấu môi, vẻ mặt đau khổ.

...

...

Sau một thời gian ngắn, một chiếc Mercedes-Benz dừng lại bên ngoài sân dân sinh này.

Thằng đầu trọc hét hoảng bước xuống xe chạy vội vào sân.

“Ông chủ!” Sau khi vào phòng, anh ta mặc kệ Tiểu Thái Muội bé và đến chỗ Trình Uyên trước.

Nhưng khi nhìn thấy bờ vai của Trình Uyên lộ ra ngoài lớp chăn bông mà không mặc gì, lông mày anh khẽ nhăn lại.

“Lão Từ, có ai biết cậu ở đây không?” Trình Uyên hỏi.

Đầu trọc lắc đầu: “Ta không có nói cho ai biết.”

“Tình hình bên ngoài bây giờ thế nào?” Trình Uyên hỏi.

Tên đầu trọc nở một nụ cười gượng gạo: “Thật hỗn láo.”

“Em nói thế nào?” Trình Uyên hỏi.

“Tất cả mọi người đều cho rằng anh đã chết. Họ Trịnh, họ Thảm và họ Ngụy, nhân danh này để cùng nhau trấn áp nhà họ Lý Giang Bắc.”

“Nhóm Long Uyển cũng đã được phái tới. Lão Vương, Lão Trần, tông chủ của ba gia tộc lớn cũng cùng nhau ra tay để bí mật quét sạch thế lực ngầm của nhà họ Lý.”

“Vì vậy, bây giờ là cuộc chiến giữa đao kiếm tiền và quyền lực về mọi mặt.”

“Vốn dĩ, chúng ta đều cho rằng ba đại gia tộc hợp sức chống lại nhà họ Lý dễ dàng như một đòn giáng kích thước, nhưng trên thực tế, có vẻ như không phải vậy.”

“Lý gia không biết nó đến từ đâu. Nền tảng và sức mạnh của nó vượt quá mọi ước tính của chúng tôi.”

“Hiện tại ba đại gia tộc đã liên thủ, về mọi mặt cũng chỉ có thể sánh ngang với nhà họ Lý.”

Khi nghe thấy điều này, Trình Uyên không khỏi hít một hơi.

Sức mạnh của họ Lý này sâu đến mức nào?

Cho đến nay, anh ta không biết gì cả.

“Ông chủ, nhìn xem, ông định quay lại chủ trì tình hình chung sao?” Từ Đầu Trọc thận trọng hỏi.

Trình Uyên cau mày và run rẩy: “Đừng nói với bất cứ ai rằng bạn đã nhìn thấy tôi.”

“Tại sao?” Từ Đầu Trọc không hiểu.

Trình Uyên trầm ngâm: “Tôi sợ họ sẽ nản lòng!”

Bởi vì Trình Uyên đã chết, ba đại gia tộc cũng nhìn ra được thực lực của Lý gia khiến bọn họ cảm thấy khủng hoảng, cho nên bọn họ sẽ tập trung toàn lực, không tiếc sức chiến đấu với Lý gia.

Nhưng nếu họ biết rằng Trình Uyên vẫn còn sống, cảm giác khủng hoảng này sẽ yếu đi. Và ba gia tộc lớn cũng không thể dùng hết sức bình sinh trong cuộc chiến này để đối phó với Gia tộc họ Lý, dù sao giết một ngàn kẻ địch thì cũng có thể tự chuốc lấy tám trăm.

Do đó, họ có thể bị lung lay, họ sẽ rút bớt một phần sức mạnh của mình, và để Trình Uyên giúp họ đứng đầu phân này.

Chương 1367

Nói cách khác, khi Trình Uyên chết, tập đoàn Nhiên Hề chắc chắn sẽ không thể ổn định, và làm sao có thể giúp họ chống lại kẻ thù xâm lược khi họ khó bảo vệ mình?

Nhưng nếu Trình Uyên ở đây, họ có thể ngồi lại và xem Trình Uyên đánh nhau trước. Khi nhà họ Lý đánh bại tập đoàn Nhiên Hề của Trình Uyên, một mảnh thịt sẽ bị xé ra khỏi cơ thể anh, lúc này ba đại gia tộc sẽ lợi dụng bệnh tật để giết họ.

“Thì ra là như vậy.” Từ Đầu Trọc đột nhiên nói, “Chuyện này nghe như thế nào giống như tranh giành bá chủ thời cổ đại?”

“Trung tâm mua sắm giống như một bãi chiến trường.” Trình Uyên nghiêm nghị nói: “Từ trước đến nay đều là như vậy.”

“Sau đó người định làm gì tiếp theo?” Từ Đầu Trọc hỏi: “Tu luyện ngay tại đây?”

Trình Uyên lắc đầu: “Không được, tôi phải giúp ba đại gia đình. Đương nhiên, tôi không trực tiếp ra tay giúp đỡ, nhưng...”

“Hãy để những người phù hợp hơn giúp đỡ!”

Từ Đầu Trọc nhìn khó hiểu.

Trình Uyên nói ngay: “Giúp tôi chuẩn bị một bộ quần áo, nhân tiện mua cho tôi một chiếc điện thoại di động mới và một chiếc ô tô kín đáo.”

“Đồng ý.”

Từ Đầu Trọc nhanh chóng đáp lại.

“và cả

Trình Uyên đột nhiên do dự.

Anh suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Vương Tử Yên bây giờ thế nào?”

Lão đầu trọc sờ sờ cái đầu trọc to của mình, đỏ mặt ngượng ngùng nói: “Hi hi, ta... Ta không ở cùng lão Vương, làm sao biết được.”

Vâng, Từ Đầu Trọc không biết về Vương Tử Yên và Lí Quân Hào.

“Quay lại tìm Vương Tử Yên xem cô ấy đã về chưa.” Trình Uyên chán nản nói.

Anh ấy rất lo lắng.

Rất lo lắng!

Đồng thời, tôi cũng tự trách mình.

Anh không biết liệu Vương Tử Yên có bị sát hại hay không, và nếu được thả trở lại, anh rất lo lắng.

“Không sao, hiện tại ta đi?”

Từ Đầu Trọc chào tạm biệt Trình Uyên, khi anh ta đang rời khỏi nhà, nhìn thấy cô em gái, anh ta lập tức cau mày và chuẩn bị tấn công.

“Đại ca Trình cần người chăm sóc!”

Thấy vậy, cô bé Tiểu Thái Muội ngay lập tức nói rõ quan điểm của mình.

Cái đầu trọc tức giận chỉ vào mũi cô, nhưng không biết phải nói gì.

“Thứ này đang mặc cái gì?”

Cô em gái bất mãn: “Không phải anh nói chúng ta sẽ không chơi khăm nữa, mặc trang trọng hơn một chút sao?”

Từ Đầu Trọc bị Tiểu Thái Muội bé làm cho lo lắng, và anh ta định dùng tay đánh nó.

“Đại ca Trình!”

Tiểu Thái Muội bé vội vàng chạy đến giường của Trình Uyên trong sợ hãi.

Nhìn thấy vậy, Trình Uyên cũng ra sức thuyết phục: “Được rồi, mặc kệ đi, lão Xu, tạm thời tôi sẽ giúp cậu chăm sóc em gái cậu.”

Từ Đầu Trọc chỉ vào cô em gái vẻ mặt u ám nói: “Sau này chuyện này, anh sẽ chăm sóc em một lần nữa!”

Tiểu Thái Muội bé nhỏ thè lưỡi và quay mặt về phía anh.

...

Sau khi Từ Đầu Trọc rời đi, cô em gái hỏi Trình Uyên: “Đại ca Trình, anh nghĩ sao về chiếc váy của em?”

“U ... rất tốt!”

Trình Uyên đã nói điều gì đó trái với ý muốn của mình.

Sau đó anh hỏi: “Là ngày hay đêm?”

Tiểu Thái Muội kinh ngạc: “Anh Trình, anh vừa mở cửa không chú ý sao? Có nắng, đương nhiên là ban ngày.”

Chương 1368

Trình Uyên nở một nụ cười gượng gạo.

Tôi tự nghĩ: Khi có nắng không nhất thiết có nghĩa là ban ngày.

Bởi vì trong mắt anh, không có sự khác biệt giữa đêm và ngày.

Anh biết mình có vấn đề, nhưng ngay cả Baidu cũng không thể giải thích rõ ràng vấn đề này.

...

Sau một thời gian ngắn, một Passat dừng lại ở cửa sân, sau đó có người mang quần áo và điện thoại di động đến.

Trình Uyên mặc quần áo, nhìn điện thoại, phát hiện đã sáu giờ chiều.

Tiểu Thái Muội nói giúp Trình Uyên mua bữa tối, nhưng Trình Uyên không từ chối.

Tôi cố gắng đi lại trong phòng một lúc, và cảm thấy rằng không có đa chấn thương nào ngoại trừ sức lực không cao.

Tôi nhắm mắt lại và cảm nhận môi trường xung quanh, không có gì đặc biệt.

Vì vậy, anh mở cửa, sẵn sàng hít thở không khí trong lành.

Ngay lúc vừa mở cửa, Trình Uyên đã choáng váng.

Bởi vì một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi đang ngồi trên con ngựa trong sân và đang cẩn thận khắc một vật trên tay.

Trình Uyên bắt giắc nhú mảy, khi cậu vừa nhắm mắt lại để nhận thức, cậu thậm chí còn không nhận thức được bất cứ ai trong sân.

Chuyện này diễn ra như thế nào?

Khả năng của bản thân có vấn đề gì không.

Bị thúc đẩy bởi sự tò mò, anh ta đóng cửa và đi sau người đàn ông trung niên.

Sau đó anh mới thấy mình đang dùng dao khắc một thanh kiếm gỗ nhỏ bằng lòng bàn tay.

“bạn là.....?”

Trình Uyên nhìn thấy một chiếc ghế đầu nhỏ bằng gỗ bên cạnh, liền kéo nó lại và ngồi vào bên cạnh người đàn ông trung niên.

“Chủ nhà.” Người đàn ông đang mài mê khắc thanh kiếm gỗ nhỏ, anh ta nói không ngoảnh lại, không tò mò về việc Trình Uyên đến.

“...” Trình Uyên có phần khó hiểu.

Tính tình của người đàn ông này luôn cảm thấy có chút đột ngột.

Không phải là nó đột ngột với môi trường của sân này, mà nó có cảm giác hơi mâu thuẫn với thế giới.

Cảm giác này không cụ thể, nó chỉ là một cảm giác.

Ông ta đã ngoài năm mươi tuổi, nhưng ông ta mặc một bộ đồ Đường thường ở độ tuổi bảy mươi tám mươi, đi một đôi giày vải có miệng hình chữ V.

“Thẻ lực của thiếu gia khá tốt, vết thương nghiêm trọng như vậy, ngủ một giấc sẽ khá hơn.” Người đàn ông nhẹ giọng nói.

Trình Uyên cau mày dữ tợn hỏi: “Anh đã thấy vết thương của em chưa? Anh có biết y thuật không?”

Người đàn ông trung niên nâng tiểu kiếm lên dưới ánh mặt trời, liếc mắt một cái, thu ảnh về mặt trời, như đang tìm kiếm trục của tiểu kiếm gỗ.

“Đã đoán ra một số chuyện, người không cần phải nhìn tận mắt.” Người đàn ông trung niên nhẹ giọng nói: “Cái này, người hiện tại cũng nên hiểu rõ một chút.”

Tim Trình Uyên giật bắn lên.

Gần đây anh mới nhận ra rằng anh nhắm mắt lại để cảm nhận mọi thứ xung quanh, và mặc dù người đàn ông trung niên có vài lời nhưng dường như anh đã nhìn thấu Trình Uyên.

Anh cho Trình Uyên cảm giác siêu việt ngày càng mạnh mẽ.

Trình Uyên không biết đây có phải là ảo giác của chính mình không nên lại cảm thấy bị cám dỗ.

“Tôi bị bệnh!”

Người đàn ông trung niên lấy lại thanh kiếm gỗ, dùng dao cắt nhỏ rồi lại đem ra phơi dưới nắng để chụp ảnh.

“Một số bệnh tật không hẳn là chuyện xấu!” Anh nhẹ giọng nói.

Chương 1369

Trình Uyên bị sốc.

Hắn mở miệng, thật lâu không dễ dàng.

Bỏ người đàn ông trung niên có vẻ như không biết mình đang nói bậy gì, anh ta nói rằng anh ta đang cầm một thanh kiếm nhỏ và chiếu vào mặt trời.

Chụp ảnh mắt người thường thì không sao, nhưng anh ấy tiếp tục chụp mắt gần nửa phút, đem đi cất lại rồi chụp lại ...

Có phải tia nắng mặt trời không đủ mạnh đối với anh ấy?

“Tuy nhiên thân thể không bình thường, rốt cuộc không phải chuyện tốt.” Người đàn ông trung niên nhẹ giọng nói.

Vẻ mặt của Trình Uyên trở nên rất nghiêm túc.

Anh ta kính cẩn nắm chặt tay người đàn ông trung niên và hỏi: “Xin lỗi, anh gọi chú là gì?”

Người đàn ông trung niên khẽ cười, từ đầu đến cuối đều không nhìn Trình Uyên: “Chú? Chú là một cái tên hay.”

“Không, ý tôi là ...”

“Chú, bữa tối cháu mua thêm, chú có muốn ăn cùng không?”

Ngay khi Trình Uyên muốn tiếp tục hỏi chuyện, thì Tiểu Thái Muội bé nhỏ đã xách hộp thức ăn nhanh, đẩy cửa bước vào sân, cười nói với hai người.

Lúc này người đàn ông trung niên mới đặt thanh kiếm gỗ nhỏ trong tay xuống, quay đầu nhìn về phía em gái, khẽ cười: “Được.”

“Tôi sẽ lịch sự thôi, cậu nghiêm túc đấy.” Tiểu Thái Muội đột nhiên bối rối.

“Tôi đã đủ lớn để từ chối người ta rồi.” Người đàn ông trung niên lắc đầu thờ dãi.

“Chuyện này ...” Tiểu Thái Muội không biết phải phản bác như thế nào.

Người đàn ông trung niên từ trong sân lấy ra một chiếc bàn gỗ vuông nhỏ, ra hiệu cho Tiểu Thái Muội dọn đồ ăn lên bàn, sau đó cả ba người ngồi quanh bàn.

“Bạn phải làm cho tiền thuê nhà rẻ hơn.” Little Tiểu Thái Muội có một ý tưởng.

Người đàn ông trung niên ngay lập tức từ chối và nói: “Như vậy sẽ không ổn đâu. Cô giàu như vậy mà không quan tâm đến nó”.

Trình Uyên cảnh giác trở lại và hỏi: “Làm thế nào mà ông chú biết rằng chúng tôi có tiền?”

Đàn ông trung niên có vẻ hơi thành kiến.

Anh ta từ đầu đến cuối đều không nhìn Trình Uyên, tựa như không cảm thấy hứng thú với Trình Uyên chút nào, ngược lại ánh mắt luôn rơi vào Tiểu Thái Muội bé nhỏ.

“Oa, cua lông ...!”

Sau khi nhìn thấy đồ ăn trên bàn, người đàn ông trung niên không khỏi thở dài cười một tiếng: “Tôi đi lấy rượu.”

Anh quay trở lại phòng và lấy ra một cái lọ nhỏ.

Trên bình vẫn còn dính bùn, như thể đã bị vùi trong đất lâu ngày.

Trình Uyên cau mày, “Bác uống rượu ở đây đúng không?”

Người đàn ông trung niên cười nhạt nói: “Vợ cũ của tôi đã chôn cất. Tôi quên mất thời gian chính xác.”

Nói xong, ông mở nút chai, đổ vào ba cái bát.

Một chất lỏng màu xanh ngọc chảy ra từ bình, có mùi thơm nồng.

Trình Uyên và Tiểu Thái Muội Muội không khỏi tròn tròn mắt.

“Này, chú ơi, rượu của chú hỏng rồi phải không?” Cô em gái ngạc nhiên nói: “Màu đã đổi rồi, làm sao mà uống được?”

“Loại rượu này có tên là Broken Soul.

Người đàn ông trung niên cười nhẹ, bưng một bát, uống cạn. Sau đó, gấp một con cua và gặm nó.

Tâm hồn tan nát ... chết?

Tiểu Thái Muội lập tức không vui, nàng tức giận vỗ bàn nói: “Người không phải cho người ta uống rượu!”

Người đàn ông trung niên vừa ăn thịt vừa uống rượu như không nghe thấy.

Trái tim Trình Uyên choáng ngợp.

Chương 1370

Tâm hồn tan vỡ vì rượu vang?

Nó có ý nghĩa gì không?

Nếu chết đi được không?

Người đàn ông trung niên đột nhiên dạy dỗ Tiểu Thái Cực:
“Người không có dũng khí muốn chết, dũng khí từ đâu ra?”

Tiểu Thái Muội tức giận lập tức: “Ai nói ta muốn sinh con?”

Trái tim của Trình Uyên cảm động.

Anh bất ngờ cảm ly rượu màu xanh lá cây đặt trước mặt, uống hết một hơi.

Rượu có vị ngọt ngọt nhưng vị lại cực kỳ cay, Trình Uyên tửu lượng không tốt, bây giờ sắc rượu suýt chút nữa không thở nổi.

Chính là, sau ly rượu này, đại não của hắn gằm lên.

Không hiểu vì sao, tôi chỉ cảm thấy chất lỏng màu xanh lục nhanh chóng xâm nhập vào huyết quản của anh ta, và ngay lập tức chảy trong cơ thể anh ta một cách vô cơ.

Một thế giới ngằm đẫm máu và đen tối hiện lên trong tâm trí anh.

Trước mặt tối om, say!

Với một tiếng “nổ”, anh ta ngã xuống đất.

Tiểu Thái Muội thốt lên từ tai cô.

“Rượu của anh quá hạn và đã mọc tóc. Nhìn đi, Anh Trình bị đầu độc rồi!”

“ ... ”

...

...

Tôi không biết nó đã mất bao lâu.

Khi Trình Uyên từ từ mở mắt, anh thấy mình đang ở trong một căn phòng tối.

Anh cau mày, đứng dậy, đi tới cửa rồi đẩy cửa vào.

Ngay khi cánh cửa mở ra, anh đã chết lặng.

Trước mặt anh là một hồ nước đen ngòm, và nơi anh ở, nó giống như một ngôi nhà nổi trên mặt nước một mình.

Đây là đâu?

Anh ngạc nhiên nghĩ.

Ngẩng đầu lên, anh thấy một vầng trăng khuyết treo trên bầu trời, và bầu trời đầy sao.

“đêm.....!”

Anh kinh ngạc kêu lên.

“giả mạo!”

Lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai tôi.

Trình Uyên giật mình, vội quay lại nhìn.

Phía sau anh ta, người chủ nhà trung niên đang ngồi trên ghế đẩu, dùng một con dao nhỏ chặt thanh kiếm gỗ nhỏ trên tay anh ta.

“Chú?” Trình Uyên ngạc nhiên: “Sao chú lại ở đây?”

Bác chủ nhà vẫn là vẻ mặt bình tĩnh tách ra, nhẹ giọng nói: “Chỉ là một giấc mộng. Nếu như người mơ thấy ta, ta đương nhiên sẽ ở đây.”

“gì?”

Trình Uyên đột nhiên mở to mắt, càng thêm kinh ngạc:
“Ngươi nói hiện tại đang ở trong mộng?”

“Cho nên ta nói, mọi thứ ở đây đều là giả, ngươi tưởng tượng đi.” Chủ nhà nhẹ giọng nói: “Trong mắt ngươi tựa hồ không có một đêm.

Trình Uyên kinh ngạc hỏi: “Làm sao ngươi biết trong mắt ta không có một đêm?”

Ông chủ chủ nhà nhìn Trình Uyên như một con ngốc: “Đều nói là mơ. Những gì xuất hiện trong giấc mơ của cậu chính là những gì cậu tưởng tượng. Tất nhiên là tôi biết rồi.”

Đây là lần đầu tiên anh nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên cũng lần đầu tiên nhìn anh.

Chỉ cái liếc mắt này thôi cũng khiến Trình Uyên choáng váng.

Đôi mắt của chủ nhà vô cùng sâu thẳm, như chứa đựng cả đất trời. Tất nhiên, đây không phải là điều quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là đôi mắt này đột nhiên mang đến cho Trình Uyên một cảm giác thân thiết khó tả.

Chương 1371

Chương 1371:

Một cảm giác thân thiết như khắc sâu trong xương.

“Đây là giả, bởi vì đây là giấc mơ của ngươi. Sau khi tỉnh lại, thế giới của ngươi vẫn sẽ chỉ có ngày và đêm, bởi vì nó cũng là giả.”

“Ta biết ngươi không biết nói cái gì, bắt quá ta sẽ nói thêm một chút cư sĩ.”

“Bạn có một vấn đề, nhưng đó không phải là giác quan của bạn, mà là bộ não của bạn, hệ thống thần kinh của bạn.”

“Nghĩ kỹ lại đi, ngươi còn có việc gì nên làm mà chưa hoàn thành?”

Nhịp tim của Trình Uyên bắt đầu tăng tốc.

Anh không có thời gian để làm một số việc, và một số việc anh không có thời gian để làm.

Anh hứa với Hách Thái Lệ sẽ trả thù cho Hách Bất Tử và làng của anh. Anh hứa sẽ đưa Phương Tố Anh về nhà và hứa sẽ giải cứu Vương Tử Yên .

Người chú chủ nhà đứng lên và nói: “Theo cách nói của giáo dân, bạn có ảo giác của bệnh tâm thần phân liệt.”

“Nói bình dân hơn bình dân, bạn là người mất trí.”

“Và một số người chỉ nắm lấy điểm yếu của bạn và cho bạn một Cổ Độc”.

Hạ gục Cổ Độc?

Trình Uyên lại bị sốc.

Hắn đột nhiên nhớ tới Miêu vương gia trước mặt.

Sau đó, tôi nghe Lục Hải Xuyên nói với anh ấy rằng trên thế giới này, ngoài chiến binh, còn có thẩm phán và pháp sư.

Ở một khía cạnh nào đó, người chụp ảnh rất giống với người dạy mảng.

Pháp Sư và Cổ Độc Lão gia cũng rất giống nhau.

Vua của Miêu Giang có thể được gọi là một thuật sĩ, nhưng ông là bậc thầy Cổ Độc thấp nhất trong số các thuật sĩ, tức là bạn phải có một vật thật để tải Cổ Độc, chẳng hạn như trứng của một số người ăn tim.

Và có một số pháp sư thực sự không cần vật thể, họ chỉ cần máu hoặc mùi của kẻ thù.

“Vậy thì tôi bị ốm hay...?” Trình Uyên hỏi.

Ông chú chủ nhà cười nhạt: “Mày phát bệnh rồi lại bị cái Cỗ Độc làm bệnh to thêm, cái Cỗ Độc này có thể ảnh hưởng khác, ví dụ như những người xung quanh sẽ chết từng người một vì bạn. Hay chính bạn, mạng sống. tốt hơn là chết. ”

Trình Uyên nhanh chóng hỏi: “Vậy thì, làm thế nào tôi có thể bẻ khóa nó?”

Khi tôi hỏi, không có ai trên ghế đầu phía sau tôi.

Chủ nhà đột ngột biến mất trong làn không khí loãng.

Trình Uyên chết lặng.

Đột nhiên, anh nhìn thấy một thanh kiếm gỗ chưa hoàn thành dưới ghế đầu.

Sau khi nhanh chóng nhặt thanh kiếm gỗ to bằng lòng bàn tay này lên, Trình Uyên tròn mắt ngạc nhiên.

Bởi vì thanh kiếm gỗ này được khắc một con rồng truyền thống của Trung Quốc!

Dài?

Anh ta là một con rồng?

Hay một sự trùng hợp?

Anh ta còn sống không?

Trái tim Trình Uyên bàng hoàng.

Khi còn nhỏ, anh ấy có ít đồ điện tử và không có gì để chơi, khi còn đi học, anh ấy thường thích khắc trên cao su, hoặc thỉnh thoảng tìm thấy một thanh gỗ rất thẳng và trắng, và cũng dùng dao khắc lên, ngay cả khi anh ấy còn đi học. Chiếc bàn cũng đã được chạm khắc.

Nhiều người sẽ khắc con rồng này, hoặc đây là một loại ký tự mà các bé trai đặc biệt thích vào thời điểm đó.

Vì vậy, khi Trình Uyên nhìn thanh kiếm gỗ to bằng lòng bàn tay trên tay và hình rồng trên thanh kiếm gỗ, anh không biết đó chỉ là đạo lý hay ...

Tên chủ nhân của thanh kiếm gỗ.

Một cơn gió thổi qua khiến anh loạng choạng, thổi bay hồ nước, thổi bay ngôi nhà phía sau, đồng thời cũng thổi bay Trình Uyên.

Chương 1372

Chương 1372:

Anh mở to mắt.

Tôi thấy mình vẫn đang nằm trong căn phòng không có cửa sổ.

Anh nhanh chóng muốn đứng dậy đi gặp ông chú chủ nhà.

Nhưng khi định đứng dậy, anh phát hiện một quả bóng lớn đè lên ngực mình.

Tiểu Thái Muội ngồi ở trên ghế đầu, ngủ gật ở thân trên của Trình Uyên, bị Trình Uyên thân thể cùng nhau đánh thức.

“Hả, Anh Trình, anh tỉnh rồi à?”

Cô kinh ngạc thốt lên: “May mà anh không sao, anh làm em sợ chết khiếp!”

“Anh Trình, nếu anh bị thương, đừng chạy lung tung. Nếu để anh trai tôi biết tôi không chăm sóc cho anh, anh không thể đánh tôi.”

Trình Uyên cau mày hỏi: “Là ngày hay đêm?”

“Uh, buổi tối.”

Vào buổi tối?

Nói cách khác, giấc mơ trước đây anh không mất nhiều thời gian.

Hơi quyết định trong đầu.

Trình Uyên đứng dậy và định đi ra ngoài.

“Đại ca Trình, anh định làm gì?” Tiểu Thái Muội vội vàng hỏi.

Trình Uyên nói: “Tôi đi tìm chủ nhà.”

“Chủ nhà... Chú?” Cô em gái lúc đó đã sững sờ: “Chú chủ nhà nào?”

Ngôi nhà phía Bắc, ngay phía bắc của sân nhỏ, là ngôi nhà chính, trong khi ngôi nhà nơi Trình Uyên và những người khác ở là Nhà phía Đông, được gọi là nhà phụ trong xây dựng nhà ở nông thôn.

Đứng ở cổng nhà Bắc, Trình Uyên nhìn chủ nhà chuẩn bị đi ra ngoài sau khi mặc quần áo xong, không khỏi nuốt nước bọt, không khỏi toát mồ hôi hột.

“Cô có phải là chủ nhà không?” Anh hỏi một cách ngờ vực.

Chủ nhà là một phụ nữ trạc tuổi đôi mươi, mặc chiếc áo cánh dơi thời thượng với chiếc túi nhỏ màu hồng trên lưng, trang điểm đậm rất xinh.

“À, có chuyện gì vậy?” Người phụ nữ chớp mắt và hỏi.

“Cái kia ...” Trình Uyên chỉ vào cái bàn vuông bằng gỗ trong sân hỏi: “Lão nhân tạc kiếm gỗ là ...?”

Chủ nhà bối rối nhìn cô em gái phía sau Trình Uyên.

Tiểu Thái Muội vội vàng chỉ vào đầu cô, tỏ ý Trình Uyên có vấn đề.

Chủ nhà “chợt nhận ra” khẽ cau mày nói: “Cái gì, Xiaoli, bên ngoài trời nổi gió, bạn của cậu vừa mới bị ốm, chúng ta hãy giúp cậu ấy vào nhà nghỉ ngơi trước đã.”

Tiểu Thái Muội vội vàng bước tới đỡ Trình Uyên: “Đại ca Trình, chị chủ nhà nói đúng, chúng ta vào nhà đi.”

Trình Uyên, người đầy nghi ngờ, được Tiểu Thái Muội giúp trở lại nhà.

Anh ngồi ở trên giường, nhìn thấy bộ quần áo mới tinh cùng chiếc điện thoại di động mới tinh bị ném qua gối, hồi lâu anh mới cảm thấy không an tâm.

“Anh trai cô đã ở đây?” Anh hỏi cô em gái. Tiểu Thái Muội vội vàng gạt đầu: “Ta đã tới rồi, không phải, Anh Trình, anh không nhớ sớm sao?”

Trình Uyên gạt đầu.

Anh ta tỉnh khi Từ Đầu Trọc đến, sau khi anh ta đi, sau khi cô bé Tiểu Thái Muội ra ngoài mua đồ ăn tối, Trình Uyên mở cửa và đi ra ngoài.

Có nghĩa là, anh ấy đã ngất xỉu vào lúc này?

Sau đó tôi tưởng tượng tất cả những gì tôi đã thấy?

Không có chú chủ nhà!

Không có rượu màu xanh ngọc!

Không có một thanh kiếm nhỏ bằng gỗ chạm khắc hình một con rồng!

Như vậy, có phải anh ta vừa có một giấc mơ, một giấc mơ về một người chú có vẻ bí ẩn?

Chương 1373

Trình Uyên im lặng.

“Đại ca Trình, anh có chuyện gì vậy?” Tiểu Thái Muội hỏi với vẻ lo lắng.

Anh ta lắc đầu và nói rằng mọi chuyện không sao cả.

Một lúc sau, Trình Uyên đột nhiên nói với Tiểu Thái Muội:
“Tôi muốn ra ngoài làm một việc.”

Tiểu Thái Muội sắp dừng lại.

Trình Uyên tiếp tục, “Bạn đi với tôi.”

Nghe đến đây, cô em gái lập tức mở to mắt và cười: “Được rồi, được rồi!”

Trình Uyên và Tiểu Thái Muội rời sân và vào Passat.

Dù mọi chuyện trước đó đều là mơ, nhưng ít nhất người chú của chủ nhà được anh tưởng tượng trong mơ đã đúng.

Một số điều anh ấy chưa làm được.

Tiêu diệt Liên đoàn Yiqi và giết Đại công tước có thể không khả thi vào lúc này, nhưng anh ta vẫn có thể làm điều đó bằng cách đưa Phương Tố Anh về nhà.

Tất nhiên, tôi phải tìm Vương Tử Yên .

Trình Uyên đang ngồi trong xe nhìn thấy thời gian hiển thị trên xe, là 7 giờ 20 phút tối.

Nhìn lên, mặt trời thực sự treo ở phía đông, như thể vừa mới mọc, bầu trời vẫn là ban ngày.

Trong lòng cảm động, cô hỏi Tiểu Thái Muội Muội: “Anh có biết lái xe không?”

Tiểu Thái Muội lại gạt đầu lia lịa: “Tôi sẽ làm!”

“Vậy thì anh lái xe.”

...

Đột nhiên anh có chút sợ hãi, sợ rằng như anh đã phân tích trong mơ, đầu của anh có vấn đề, trường hợp này rõ ràng là lái xe không an toàn.

“Tối Cộng đồng Vinh Ánh Trăng!”

“Được chứ!”

Sau khi đổi vị trí, Tiểu Thái Muội bé nhỏ vô cùng phấn khích.

Nhưng mà, nàng sờ cái này sờ cái kia, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy căng thẳng hưng phấn.

Trình Uyên không khỏi có chút lo lắng: “Anh, anh có chắc mình lái được không?”

“Đúng vậy, tôi mới lấy bằng lái xe cách đây vài ngày!”

Sau đó, chiếc xe rú còi và vọt ra ngoài như một con thỏ.

Trình Uyên đột nhiên bắt đầu hồi hận.

...

...

Những gì anh ta không biết là sau khi anh ta đi.

Một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi bước ra khỏi ngôi nhà phía bắc trong sân họ thuê, cầm miếng gỗ ở cửa, ngồi trong sân và bắt đầu khắc một thanh kiếm nhỏ bằng gỗ.

Ngay cả khi đêm nay không có trăng và bầu trời rất tối, anh ta vẫn chạm khắc rất cẩn thận, và thỉnh thoảng anh ta nâng thanh kiếm gỗ nhỏ lên và chụp ảnh trên bầu trời, như thể đang tìm kiếm trục của thanh kiếm gỗ nhỏ. .

“Bị giật.”

Một điều thuốc được châm lửa.

Cô chủ nhà xinh đẹp trước đây ở độ tuổi đôi mươi, dựa vào khung cửa nhà Bắc, phun ra một làn sương trắng bằng hai ngón tay tươi tốt giữa những điều thuốc.

“Không phải nói cái kia tài hoa hơn sao?” Cô cười mĩa mai, “Tại sao lại lãng phí bảo bối vào cái này?”

Người đàn ông trung niên cười nhạt: “Lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt.”

“Hehe, một con quái vật như cô không có gì ngoài gió và tuyết trong đầu cũng sẽ quan tâm đến chuyện này?” Người phụ nữ lại chế nhạo.

Người đàn ông trung niên nhướng mày, lãnh đạm nói: “Nếu cô không hiểu được tôi, chúng ta có thể ly hôn.”

Chương 1374

Người phụ nữ hít một hơi thật sâu và hét lên: “Keo kiệt!”

Nói xong hát tàn thuốc về phía người đàn ông trung niên, quay người trở vào nhà.

Người đàn ông trung niên không hề nhúc nhích, khi tàn thuốc sắp chạm vào người anh ta, nó tự động rơi xuống như thể bị vật gì đó chặn lại.

Anh ta lại nâng thanh kiếm nhỏ của mình lên, chụp ảnh bầu trời và tự nói với chính mình: “Có thể, đó là bởi vì anh ta khác với chúng ta.”

“Thế giới của anh, chỉ có đêm!”

...

...

Mặt khác, Trình Uyên, người đã lái xe đến Vịnh Moon, thực sự hối hận.

“Ba cây số, người có ít nhất 16 lần vi phạm!”

Anh nhắc nhở Tiểu Thái Muội.

Tiểu Thái Muội trên trán đỏ mồ hôi nói: “Chuyện đó không quan trọng!”

Trình Uyên thấy cô rất căng thẳng, cô thuyết phục mấy lần rồi bảo anh lái xe đi. Kết quả, Tiểu Thái Muội Muội luôn nói rằng ở ngã tư tiếp theo, anh sẽ lái xe tới chỗ anh ở ngã tư tiếp theo, nhưng sau vài ngã tư, Tiểu Thái Muội này không hề có ý định tấp vào lề và dừng lại.

Cho đến khi cô ấy đụng phải một lan can.

Lè lưỡi và bước ra khỏi xe với vẻ mặt ngại ngùng.

Trình Uyên bước tới xem xét thì thấy cản trước của xe bị lõm vào, thấy ổn.

Lên xe và chuẩn bị lái xe.

Nhưng lúc này một chiếc mô tô của cảnh sát giao thông đi tới.

Cảnh sát giao thông xuống xe, ngăn lại bọn họ, sau đó đi tới, đưa cho Trình Uyên một cây đàn: “Thôi!”

Rõ ràng, đây là một bài kiểm tra lái xe khi say rượu.

Trình Uyên không nói gì, đắm sâu vào cây đàn.

“Didididi ...” Một loạt tiếng chuông báo động đột ngột vang lên.

Tại chỗ, cảnh sát giao thông Trình Uyên và Tiểu Thái Muội Muội bị sốc.

“Ta đi, người không lái xe dưới ảnh hưởng, say rượu lái xe!”

“Nồng độ còn là 200 miligam và 100 mililit. Anh đã uống bao nhiêu?”

Cảnh sát giao thông nhìn Trình Uyên bằng ánh mắt kinh ngạc, sau đó nghiêm nghị nói: “Đồng chí, anh lái xe say rượu đã gặp nCổ Độccy hiểm rồi, xin hãy xuống xe chấp nhận.”

Trình Uyên nhanh chóng đẩy cửa bước xuống xe, lo lắng nói: “Không phải, đồng chí, anh nghĩ tôi giống như say rượu à?”

Tiểu Thái Muội vội vàng xuống xe nói: “Chú cảnh sát, chúng tôi thật sự không uống rượu, thật sự, tôi thề!”

Cảnh sát giao thông đã nhìn kỹ anh ta.

Mặt không đỏ, không thờ, nói sắc, không say.

Bây giờ, ngay cả cảnh sát giao thông cũng hơi xì xầm.

“Hồng rồi à?” Anh cầm bình thử rượu lên, vỗ nhẹ rồi lẩm bầm.

Sau đó anh lại đưa cây đàn: “Nào, thử lại”.

Ngay lúc Trình Uyên chuẩn bị thổi bay, anh chợt nhớ ra giấc mơ đó.

Trong giấc mơ, anh uống chất lỏng aquamarine mà người chú trung niên đưa cho anh.

Trình Uyên choáng váng.

Anh vội nhắm mắt lại.

“Nhờ theo dõi, tôi biết rằng tôi đã lái xe, nếu không sẽ mất tiền vô ích.

Chiếc xe bị va chạm không có gì nghiêm trọng, sau khi lái xe trên đường, cô bé Tiểu Thái Mọii vỗ ngực nói với vẻ sợ hãi kéo dài.

“Nếu anh muốn tôi nói rằng máy kiểm tra nồng độ cồn của họ đã hỏng, và anh còn chưa uống rượu, làm sao có thể phát hiện ra anh đã say?”

Trình Uyên ngồi ở hàng ghế sau, im lặng, vẻ mặt rất trịnh trọng.

Chỉ cần nhắm mắt lại, anh có thể cảm nhận được một tia sáng xanh trong máu của mình.

Đó không phải là một giấc mơ, anh ta thực sự đã uống rượu xanh.

Chương 1375

Nếu vậy, liệu ông chủ nhà có thực sự tồn tại?

Tuy nhiên, tại sao bây giờ cơ thể anh ấy không có phản ứng khác thường?

“Đại ca Trình ... Anh Trình ...!”

Một loạt cuộc gọi đã đưa ý thức của Trình Uyên trở lại thực tại.

“Đồng ý?”

“Đã đến!”

Trình Uyên chỉ nhận thấy rằng anh đã đến Vinh Ánh Trăng Community.

“Chờ tôi ở đây!” Trình Uyên nói với Tiểu Thái Muội.

Sau khi xuống xe, anh đi thẳng đến nơi ở của Vương Tử Yên .

Đến trước cửa nhà Vương Tử Yên , bấm chuông.

Đợi một lúc vẫn không thấy ai ra mở cửa cho anh.

Trái tim Trình Uyên lại chùng xuống.

Vương Tử Yên thực sự gặp tai nạn.

“éc éc”

Vừa mới xoay người rời đi, cánh cửa đột nhiên mở ra.

Trình Uyên đột nhiên giật mình, lo lắng quay đầu lại, nhưng nhìn thấy trên đó có một khuôn mặt đang mưa hoa lê.

Lý Nam Địch ...

Đúng vậy, Lý Nam Địch ra mở cửa.

Cô ấy đang mặc một chiếc váy băng gạc màu đen, và cô ấy đã choáng váng khi mở cửa ra.

Đôi mắt chạm nhau, như thể thời gian ngừng trôi.

đột ngột.

Lý Nam Địch hung hăng duỗi tay ra, vòng tay qua cổ Trình Uyên, kéo anh vào phòng.

“Bắn!”

Cửa đã đóng.

Trong phòng, cô hôn anh điên cuồng, giống như một con sói rất đói.

Nó khiến Trình Uyên đỏ mặt.

“Nam Địch, Nam Địch, bình tĩnh!”

Đẩy Lý Nam Địch ra, Trình Uyên an ủi cô.

Ai biết.

Với một tiếng “wow”, Lý Nam Địch đột nhiên bắt đầu khóc lớn.

Bây giờ, Trình Uyên thậm chí còn thua thiệt hơn.

“Đồ khốn kiếp, ta tưởng ngươi chết rồi, bọn họ đều nói ngươi chết rồi, tìm không thấy ngươi ... Sao không gọi điện thoại cho ta? Giống như cả thế giới đều bốc hơi, ngươi có biết ta buồn bực không?” biết An Tương buồn như thế nào không? ”

Cô ấy đã khóc khi đánh Trình Uyên bằng nắm đấm nhỏ của mình.

Trình Uyên nhanh chóng lau nước mắt cho cô, nhẹ giọng an ủi cô: “Không sao đâu, đừng khóc nữa, em không sao chứ?”

Tiếng khóc của Lý Nam Địch ngày càng nhỏ, nhưng cô vẫn nghẹn ngào nói: “Tôi biết, nếu không nói cho chúng tôi biết thì cô phải có kế hoạch của riêng mình, nhưng cô nên nói với An Tương.”

“Nếu có thể, tốt hơn hết bạn nên đi gặp cô ấy.”

Nghe đến đây, Trình Uyên vô cùng sửng sốt và vội hỏi: “Cô ấy bị sao vậy?”

Lý Nam Địch lắc đầu.

“Sau khi cô ấy biết rằng bạn đã chết, cô ấy đã không rơi một giọt nước mắt cho đến bây giờ.” Lý Nam Địch lo lắng nói: “Nhưng mọi người có thể cảm thấy cô ấy buồn như thế nào.”

“Biết không, chuyện này càng như vậy càng lớn, ta sợ nàng phát bệnh.”

Nghe những lời của Lý Nam Địch như vậy, Trình Uyên cảm thấy đau nhói trong lòng.

Tuy nhiên, anh ta không thể về nhà ngay bây giờ, bởi vì một khi bị lộ, kế hoạch của anh ta sẽ tan biến.

“Chờ đến tối.” Anh nói với một giọng trầm.

Sau đó, tôi nhớ ra mục đích của chuyến đi của mình, và nhanh chóng hỏi: “Tử Yên ở đâu, tại sao bạn lại ở đây? Tử Yên có trở lại không?”

Chương 1376

Anh ta nhìn thấy ánh mắt của Lý Nam Địch đột nhiên bắt đầu né tránh.

Trình Uyên không khỏi cảm thấy thích thú.

“Ta đã trở lại, chỉ là ...” Lý Nam Địch mơ hồ nói.

Trình Uyên bước nhanh đến phòng ngủ của Vương Tử Yên ,
vặn nắm cửa và phát hiện cửa đã bị khóa.

“Tử Yên, đây là Trình Uyên, cô mở cửa.”

Một lúc lâu sau, giọng của Vương Tử Yên cất lên.

“Xin lỗi Dong Trình, tôi đã gửi đơn từ chức cho Tiêu Mục.”

Trình Uyên bắt giắc cau mày.

Lý Nam Địch nói sau lưng anh ta: “Tôi đã trở lại ngày hôm qua, nhưng cô ấy đã đóng cửa trong phòng ngay sau khi cô ấy trở lại, và cô ấy sẽ không ra ngoài cho dù tôi có thuyết phục thế nào.”

Trình Uyên trở nên căng thẳng hơn, anh hỏi: “Tử Yên, cô cho tôi vào đi, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“Có sự khác biệt giữa nam và nữ, Trình Dong, hãy quay lại!”
Vương Tử Yên nói.

Trình Uyên hít một hơi thật sâu.

Anh có thể nghĩ đến kết quả xấu nhất, nhưng anh không dám khẳng định với Vương Tử Yên rằng anh sợ sẽ làm tổn thương Vương Tử Yên hai lần.

“Người có thể đi ra.”

Vừa dứt lời, cửa phòng ngủ liền từ bên trong mở ra.

Vương Tử Yên mặc trang phục chuyên nghiệp màu đen, cô ấy xuất hiện ở cửa với đôi mắt vô hồn nhìn Trình Uyên.

“Dong Trình, tôi rất vui khi biết rằng bạn ổn, và tôi cũng ổn, xin đừng lo lắng.”

Cô ấy rất lịch sự và nói một cách máy móc.

Trình Uyên không nghĩ vậy, anh biết chuyện gì phải xảy ra.

“Tử Yên, tôi không chấp nhận đơn từ chức của cô.” Trình Uyên từ chối.

Vương Tử Yên cười nhẹ nói: “Dù em có chấp nhận hay không, em đã quyết định rồi sẽ không thay đổi. Hơn nữa, em đang định kết hôn.”

“gì?”

Nghe vậy, không chỉ Trình Uyên, mà cả Lý Nam Địch đều trông rất sốc.

“kết hôn?”

“Với ai?”

“Lí Quân Hào?” Trình Uyên hỏi không chắc chắn.

Vương Tử Yên cười nhạt nói: “Vậy Trình Tổng còn tưởng rằng tôi nên ở Tuấn Phong sao?”

Trình Uyên thần thờ.

“Tên khốn đó đã làm gì cô?” Anh đột nhiên tức giận gầm lên.

Nhưng Vương Tử Yên cười khỏ.

“Trình Tổng, anh nghĩ nhiều quá. Anh ấy không làm gì tôi. Tôi nCổ Độccyện ý kết hôn với anh ấy.”

Đầu óc Trình Uyên rối bời.

Lòng anh càng thêm tức giận.

“Không được, người không thể giả cho hắn!” Hắn tức giận nói:
“Ta không đồng ý!”

“Tại sao anh không đồng ý?” Vương Tử Yên hỏi ngược lại.

Trình Uyên choáng váng.

Lý Nam Địch cũng là sững sờ.

“Chúng tôi đều bằng tuổi nhau. Bạn đã kết hôn và có con, và Nam Địch cũng đã được An Tương công nhận.”

“Các bạn cùng lớp và bạn bè của tôi bây giờ về cơ bản là cha và mẹ, còn tôi thì vẫn cô đơn.”

“Em cũng cần tình cảm, cũng muốn được quan tâm khi em mệt mỏi, và em cũng có rất nhiều điều trong lòng muốn nói với người khác.”

“Trình Tông, người tại sao không đồng ý?”

Chương 1377

Trình Uyên hốt hoảng.

Anh không biết tại sao Vương Tử Yên lại đột ngột thay đổi.

Nhưng cô ấy nói gì cũng là đương nhiên, Trình Uyên có thể hiểu được, nhưng vấn đề là cô ấy muốn kết hôn với Lí Quân Hào.

“Vậy thì cậu có thể tìm được bất cứ ai mà cậu muốn.” Trình Uyên lo lắng nói, “Tôi không đồng ý với cậu kết hôn, nhưng tôi cũng không đồng ý với cậu kết hôn với Lí Quân Hào!”

“Chỉ cần tìm một người?” Vương Tử Yên nở một nụ cười khổ.

“Tôi có nên thản nhiên như vậy không?”

Trình Uyên không nói nên lời.

Lý Nam Địch nhanh chóng lên tiếng giúp cô: “Không, Tử Yên, cô hiểu lầm rồi. Trình Uyên không có ý đó.”

“Điều đó có nghĩa là gì?” Vương Tử Yên hỏi với vẻ chế nhạo.

Cô ấy nói: “Lí Quân Hào bị làm sao vậy? Anh ấy đẹp trai, con nhà giàu, gia cảnh tốt. Anh ấy yêu tôi đủ nhiều và cần tôi. Tại sao tôi không thể lấy anh ấy?”

Trình Uyên không nói nên lời.

Tuy nhiên, trong thâm tâm anh biết rằng chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra trong đó.

Khi tôi ra khỏi nhà Vương Tử Yên , đã mười giờ tối.

Khoảng thời gian này đối với Trình Uyên không có nhiều ý nghĩa, bởi vì trong mắt anh, vẫn là ban ngày.

Khi tôi lên xe thì em gái đã ngủ sẵn trên xe.

Trình Uyên không muốn đánh thức cô ấy, nhưng khởi động xe và quay trở lại bệnh viện Long Đàm để lấy tro cốt của Phương Tố Anh.

Anh sẽ đến thủ đô để trao tro của Phương Tố Anh cho Phương gia.

Bất chấp những bất bình giữa Phương gia và anh, anh phải làm điều này vì anh đã hứa với Phương Tố Anh.

Tuy nhiên, trước đó, anh ấy sẽ đến thăm Bạch An Tương.

Khi quay lại Vịnh Ánh Trăng lần nữa, Trình Uyên đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm và đeo khẩu trang rồi lên vào nhà anh ta ở

Vịnh Ánh Trăng.

Ở nhà, anh không thấy Bạch An Tương.

Nhưng anh đã nhìn thấy hai cô con gái sinh đôi của mình.

Người bảo mẫu đã chăm sóc các con anh rất chu đáo.

Khi bảo mẫu đến, anh ta đã bí mật trốn trong tủ.

Tôi nghe thấy tiếng người trông trẻ gọi từ trong tủ và được biết sau khi Bạch An Tương quay lại cho em bé bú, cô ấy lại vội vã ra ngoài.

Cô ấy đi đâu?

Trình Uyên suy nghĩ một hồi, cũng đoán được đại khái.

Vì vậy, anh lái xe đến khu vực lân cận của cầu Tân Dương.

Chắc chắn rằng vẫn còn nhiều người và nhiều thuyền ở đó, tất cả đều đang liên tục trục vớt.

Từ cầu Tân Dương ở hạ lưu, loại đội cứu hộ này không thể nhìn thấy trong nháy mắt.

Lái xe dọc theo đường cao tốc ven sông, Trình Uyên cẩn thận phi nước đại suốt quãng đường, và cuối cùng, khi chuẩn bị rời

khỏi thành phố Tân Dương, anh nhìn thấy bóng dáng của Bạch An Tương.

Anh đậu xe trên bờ xa, lặng lẽ nhìn theo bóng lưng gầy Gộc của vợ.

Cô đã chống tay, đứng thẳng trên bờ, nhìn ra sông.

Trình Uyên không khỏi lo lắng: Chắc cô ấy rất lạnh ...

“Chị dâu, về nhà đi, chúng ta tới rồi.”

Thời Sách thỉnh thoảng thuyết phục cô với đôi mắt đỏ hoe.

Bạch An Tương lắc đầu: “Tôi phải ở đây.”

Có thể mọi người thuyết phục nhiều quá mà vẫn không thuyết phục được, rồi cũng không có ai thuyết phục nữa.

Trình Uyên không thể chịu nổi cô ấy tiếp tục như thế này.

Cơ thể Bạch An Tương vốn đã rất yếu, nếu cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ rất choáng ngợp.

Chương 1378

Anh lấy điện thoại ra, do dự nhiều lần, cuối cùng gửi một tin nhắn cho Bạch An Tương.

“Đứa nhỏ phát sốt, mau trở về!”

Chắc chắn, Bạch An Tương run rẩy sau khi nhận được tin nhắn.

Cô quay người bước đến xe của mình và lái xe trở lại.

Trình Uyên nhanh chóng quay lại và làm theo.

Bạch An Tương dừng lại giữa chừng.

Bạch An Tương rất ngạc nhiên, và đột nhiên một Passat lao ra và ngăn cô lại.

Cô bỗng trở nên căng thẳng.

Sau khi phản ứng lại, biết có người muốn gây bất lợi cho cô, anh nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi cho Bạch Sĩ Câu.

“Này, bố, con bây giờ ...”

Anh ta chưa kịp nói xong thì cửa xe bên kia mở ra, Trình Uyên đang quần chặt lấy mình bước ra khỏi xe.

Bạch An Tương mắc kẹt trong cổ họng.

“Này, An Tương, chuyện gì xảy ra vậy?”

Trong micro, câu hỏi lo lắng của Bạch Sĩ Câu vang lên.

Đầu óc tỉnh táo, Bạch An Tương vội vàng đẩy cửa chạy ra khỏi xe, nhìn Trình Uyên, người đã “trang bị đầy đủ”.

Cô nhận ra anh, ngay cả khi anh được bao bọc rất chặt.

Đây là một cảm giác, một cảm giác duy nhất chỉ có giữa vợ và chồng.

Cô đi về phía anh.

Anh mở rộng vòng tay.

Rồi hai người ôm chặt lấy nhau.

“Tôi không sao!” Trình Uyên nói.

Nước mắt của Bạch An Tương cuối cùng cũng trào ra, và họ không thể ngăn nó lại, và chúng cùng một lúc làm ướt quần áo của Trình Uyên.

Trình Uyên không quan tâm, anh ôm chặt Bạch An Tương đẩy tội lỗi.

“Bây giờ, tôi chưa thể xuất hiện.” Trình Uyên nói, “Đừng tiết lộ điều đó cho bất kỳ ai.

Bạch An Tương không hỏi tại sao, chỉ lặng lẽ gật đầu và rơi nước mắt.

...

...

Và vào lúc này.

Trong một căn biệt thự thuộc khu biệt thự ở thành phố Giang Bắc, có rất nhiều người đang trang trí biệt thự.

Một số thì xếp các nhân vật hạnh phúc, và một số thì treo bóng bay, giống như sắp đặt phòng tân hôn.

Lí Quân Hào nhiệt tình đi qua đám đông sôi động và bước đến một căn phòng trên tầng ba của biệt thự.

“Chú Hứa, khá hơn chưa?”

Sau khi đẩy cửa đi vào, hắ đầu tiên là mỉm cười chào hỏi lão bản nằm ở trên giường.

Người cũ không phải ai khác, chính là bác Hứa, người bị Trình Uyên chặt chân.

Bên cạnh bác Hứa, có một người đàn ông trung niên, khuôn mặt uy nghiêm, phía sau người đàn ông trung niên đeo mặt nạ.

“Đa tạ thiếu gia phù hộ, bói toán của lão gia tử.” Bác Hứa vất vả đứng dậy chào hỏi Lí Quân Hào.

Người đàn ông trung niên uy nghiêm nhanh chóng đưa tay ra ngăn cản.

“Chú Hứa, đừng nhúc nhích.”

Chỉ sau đó, Lí Quân Hào mới hét vào mặt người đàn ông trung niên: “Bồ.”

“Các người đã sẵn sàng chưa?” Người đàn ông trung niên thờ ơ hỏi mà không thèm nhìn Lí Quân Hào.

“Sẵn sàng.” Lí Quân Hào mỉm cười: “Ba ngày sau sẽ không còn sai sót gì nữa cho lễ cưới.”

Người đàn ông trung niên gật đầu.

Chương 1379

Nhưng lúc này, Bác Hứa kinh ngạc hỏi: “Chủ nhân, chuyện gì xảy ra đêm đó, ngươi có được Vương Tín Nhiên không?”

Khi nghe điều này, mặt Lí Quân Hào đỏ bừng.

“Chú Hứa, chuyện này thật kỳ lạ.”

“Cách kỳ lạ?”

“Ta không thể nói cho ngươi biết, thật giống như là một giấc mơ, không biết mình có thành công hay không.” Lí Quân Hào cau mày nói.

“Sẽ thành công, nhưng tôi hoàn toàn không cảm thấy nó, nhưng nếu tôi nói là không thành công, tôi nhớ rằng dường như có một quá trình như vậy.”

“Hơn nữa, lúc đó chỉ có một đám cháy lớn, và không có ai đang cố gắng gây rối.”

“Dù sao thì tôi cũng không biết nữa, đầu của tôi đã bị móp.”

“Đồ vô dụng.” Người đàn ông trung niên hừ lạnh.

Lí Quân Hào nghe vậy, sắc mặt có chút không vui, hừ lạnh một tiếng, không để ý tới người đàn ông trung niên, sau đó cười với chú Hứa: “Chú Hứa, không thành vấn đề, cô ấy sẽ phải gả cho tôi.” ba ngày, và tôi sẽ có cơ hội trong tương lai. ”

Bác Hứa gật đầu: “Chủ nhân, nhớ kỹ, người thật sự không thể động lòng với hắn, tính mạng của nàng rốt cuộc là dành cho người, Sư phụ.”

“Tôi biết chú Hứa.” Lí Quân Hào nở một nụ cười xấu xa.

“Mà này, tôi có nên giết cha mẹ và anh trai của cô ấy bây giờ không?”

Bác Hứa nhìn người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên lập tức khiển trách Lí Quân Hào: “Vội vàng cái gì? Sau khi làm xong chuyện cũng không muộn.”

Lí Quân Hào phàn nàn: “Không vội đâu. Hai ngày qua anh trai cô ấy và mẹ cô ấy hỏi thăm tôi. Nếu tôi phải thu xếp để anh trai cô ấy làm quản lý công ty của chúng tôi, thì chỉ có vậy thôi.” .. Ồ, dù sao thì cũng thật khó chịu. ”

“Hiện tại giữ lại đây.” Người đàn ông trung niên lạnh lùng nói, “Cô biết đấy, cô ấy là muốn bị cưỡng bức, hiệu quả rất khác nhau.”

Lí Quân Hào nói.

Sau đó hắn hỏi: “Tam gia ...?”

“Chuyện này ngươi không phải lo lắng.” Người đàn ông trung niên lãnh đạm nói: “Tuy rằng ba gia tộc cộng lại, chúng ta có chút chậ vật, nhưng ta tin tưởng không phải là đơn phương dùng một chút thủ đoạn, bọn họ vẫn có thể tan rã trong tích tắc.”

“Chị dâu của tôi đẹp quá.

mặt khác.

Trên đường cao tốc đến thủ đô, một chiếc Passat đang phóng nhanh.

Trong xe, cô gái nhỏ ngồi trên xe khách xúc động nói với Trình Uyên, với ánh mắt ghen tị.

Trình Uyên đã tỏ tình ngắn gọn với Bạch An Tương và tạm thời rời xa cô.

Bạch An Tương ở lại thành phố Tân Dương và tiếp tục “tìm kiếm và giải cứu” Trình Uyên.

Trình Uyên sẽ đến nhà Fang ở thủ đô để đưa tro cốt của Phương Tổ Anh về nhà.

“Xinh hơn mấy ngôi sao lớn kia, tôi chưa từng thấy ai xinh hơn chị dâu của mình.”

Tiểu Thái Muội thờ dài vì vẻ đẹp quá mức của Bạch An Tương trên đường đi.

Trình Uyên nhẹ nói: “Tôi đã nhìn thấy một cái.”

“Hả?” Tiểu Thái Muội có vẻ không hiểu ý của Trình Uyên.

Trình Uyên im lặng.

Nhưng trong lòng thầm nói: Tôi đã nhìn thấy một cái đẹp hơn!

Thật tiếc khi cô ấy đã chết.

Mới 21 tuổi!

Không thể phủ nhận Phương Tố Anh là người phụ nữ đẹp nhất mà Trình Uyên từng thấy, và danh hiệu người phụ nữ đẹp nhất thế giới đương nhiên không phải vô ích.

Nhưng điều này không có nghĩa là cô ấy có thể được so sánh với Bạch An Tương trong lòng Trình Uyên.

Chương 1380

Nhưng dù sao cũng đã cùng nhau đau khổ, còn trẻ mà chết thâm khiến trái tim Trình Uyên đau như bị kim đâm mỗi lần nghĩ đến.

Anh nhớ rõ rằng Phương Tố Anh, người bị đập vào thịt dưới bụng, được ôm trong tay, sợ hãi và nói rằng nó rất đau.

Điều này là do anh ấy và vì họ.

...

...

Bốn giờ sau.

Một chiếc Passat đậu bên ngoài biệt thự của Phương.

Và vào lúc này, bên trong biệt thự của Phương.

Phương Hoài Hải và Phương Thanh Trác đã tranh cãi gay gắt.

“Người không phải đã quy y đại boss sao? Thử hỏi, một người làm sao có thể biến mất không khí mỏng?”

Phương Hoài Hải xúc động vỗ bàn và tức giận gọi Phương Thanh Trác.

“Ba, con cũng bị cưỡng bức. Cứu con là kết quả tốt nhất.”
Phương Thanh Trác nói với vẻ mặt đau buồn: “Hơn nữa, em gái con chỉ mất tích và không có chuyện gì xảy ra. Chúng ta sẽ cử người đi tìm nó.” ”

Mẹ của Phương Thanh Trác là một phụ nữ trung niên ưa nhìn, có làn da trắng và đôi mắt to, không khó để nhận ra rằng khi còn trẻ bà cũng là một mỹ nhân lớn.

“Hoài Hải, đừng trách Zhuozhuo, anh ấy cũng vì lợi ích của gia đình Phương chúng ta.” Mẹ của Phương Thanh Trang cầu xin con trai.

Giang Phiêu Phiêu đứng sang một bên không dám xen vào.

“Hơn nữa, cô gái đã có chồng thì tạt nước, em gái là của người khác khi lấy chồng ra ngoài. Liên quan gì đến chúng ta?”

Phương Thanh Trác cong môi nói.

“Thằng khốn, ý của mày là gì? Sở dĩ em gái mày kết hôn với thiếu gia của các quốc gia phía nam là để bảo vệ tính mạng già trẻ lớn bé của chúng ta.” Phương Hoài Hải tức giận nói.

“Hiện tại ổn rồi, Tổ Anh đã chết, em gái ngươi phải làm sao bây giờ?”

Nghe vậy, Phương Thanh Trác tròn tròn mắt và cười: “Bố, nhìn xem, dù A Bất Vực đã chết, nhưng em gái của anh ấy đã kết hôn với anh ấy rồi. Cô ấy cũng là thành viên của gia tộc A Bất của họ và là thành viên của Liên minh võ thuật. địa vị của các quốc gia phía nam, hãy nghĩ xem ... Đây, trong tương lai, chúng ta sẽ có nội ứng trong Liên minh võ lâm. Việc kinh doanh này sẽ thuận lợi hơn để làm gì? ”

Phương Hoài Hải hơi lộ ra vẻ mặt.

Dần dần, đôi mày cau có của anh ta từ từ lộ ra.

Nhưng anh vẫn kiên quyết: “Vậy thì anh phải tìm em gái mình trước đã. Hơn nữa, A Bất Vực đã chết. Dù A Bắc Duẫn có bằng lòng để em gái anh về làm góa phụ cho anh ta hay không cũng không sao.”

“Cha đừng lo lắng, vì em gái con đã kết hôn với A Bất Vực, cô ấy đến từ gia đình A Bất của họ. Có lẽ nào A Bất Vực vẫn sẽ choáng váng vì sự mất mát nhỏ bé của mình?”

Phương Thanh Trác an ủi Phương Hoài Hải: “Tôi nghĩ A Bắc Duẫn phải tốt với chị gái và con dâu của mình.”

“Tôi hy vọng.” Phương Hoài Hải thở dài.

Mẹ của Phương Thanh Trác vội vàng đưa cho Phương Hoài Hải một tách trà, và mỉm cười: “Con trai tôi nói đúng, đừng lo lắng về điều đó. Chúng tôi biết rằng bạn yêu con gái của bạn, nhưng bây giờ con gái là từ gia đình của A Bất, và nó có không liên quan gì đến chúng tôi. ”

Phương Hoài Hải thở dài thườn thượt.

Những nụ cười dần nở trên khuôn mặt của gia đình.

“Anh nghe chưa? Đây là nhà anh muốn trở về!”

Lúc này, trong phòng vang lên một tiếng thở dài lạnh lùng.

Ngay khi giọng nói này vang lên, Phương Hoài Hải, Phương Thanh Trác và mẹ của Phương Thanh Trác và Giang Phiêu Phiêu đều giật mình và nhanh chóng theo dõi danh tiếng của họ.

Trình Uyên đẩy cửa vào biệt thự, trên tay ôm một chiếc hộp nhỏ bọc gấm vàng.

“Trình Uyên?”

Phương Hoài Hải và Phương Thanh Trác đồng thanh hét lên.

“Có gì bất ngờ không?” Trình Uyên thờ ơ hỏi.

Chương 1381

Chương 1381:

“Người ... người sao có thể ...?” Phương Thanh Trang sắc mặt thay đổi, bên ngoài đột nhiên hét lớn một tiếng: “Người đây! Có kẻ trộm!”

Ngay sau đó, một nhóm vệ sĩ xông vào đại sảnh biệt thự, vòng qua vòng lại bao vây Trình Uyên.

“Anh vẫn chưa chết à?” Phương Thanh Trúc hét lên.

Trình Uyên lắc đầu, trầm giọng nói: “Ta không chết được.”

“Bởi vì tôi đã hứa sẽ đưa cô ấy về nhà.”

“Cô ấy?” Phương Hoài Hải giật mình, vội hỏi: “Ai?”

“Con gái của anh, Phương Tố Anh!” Trình Uyên nói.

“Con gái của ta, người đưa nàng trở về sao?” Phương Hoài Hải vẻ mặt ngưng trọng, vội vàng hỏi: “Nàng đâu?”

Trình Uyên đặt chiếc hộp nhỏ bọc bằng gấm vàng lên bàn rồi từ từ mở ra, bên trong lộ ra một chiếc lọ tinh xảo.

“Cô ấy ở đây, anh không thấy sao?” Trình Uyên trầm giọng hỏi.

Phương Hoài Hải sững sờ.

Phương Thanh Trác cũng chết lặng.

Khi Giang Phiêu Phiêu nhìn thấy Trình Uyên, ban đầu anh ấy rất vui, nhưng sau đó anh ấy cũng chết lặng.

Phương Thanh Trác đột nhiên chỉ vào Trình Uyên và hét lên với các vệ sĩ: “Các người giết em gái tôi, nhanh chóng, giết anh ta cho tôi!”

Nghe vậy, đám vệ sĩ lần lượt rút hung khí, dao rựa, dùi cui... rồi đồng loạt tấn công Trình Uyên.

Nhưng Trình Uyên ánh mắt ngưng tụ, thân hình đột nhiên lao ra.

Anh ta đến với Phương Thanh Trác với một sải chân và nắm lấy cổ anh ta.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, đám vệ sĩ đều đánh vào chỗ trống.

Lúc này, Trình Uyên néo cổ Phương Thanh Trác và phi nước đại hết cỡ, sau khi lao thẳng đi hơn chục mét, “rầm” một tiếng, anh vất chân lên tường trên không trung.

“Có vẻ như cậu đã biết rằng em gái cậu đã chết, nhưng một người không dám nói cho cha mẹ cậu biết, phải không?” Trình Uyên lạnh lùng hỏi Phương Thanh Trác.

Phương Thanh Trác bị anh ta véo, khó thở, đá vào trầy xước tay chân.

Thấy vậy, các vệ sĩ lao vào giải cứu anh.

“Nếu còn muốn sống sót, đừng nhúc nhích!” Trình Uyên đột nhiên hét vào mặt đám vệ sĩ phía sau.

Có lẽ bị sốc trước khí chất của Trình Uyên, đám vệ sĩ đột nhiên dừng lại.

Tại thời điểm này.

Phương Hoài Hải và Fang Fu run rẩy bước đến chiếc bình, họ nhìn vào bức ảnh trên chiếc bình và mắt lập tức đỏ hoe.

“Con gái của mẹ, là mẹ, mẹ có lỗi với con!”

“Yingying tội nghiệp ...”

Họ bắt đầu khóc.

Nhưng lúc này, Trình Uyên lạnh lùng nói: “Khóc? Bây giờ mới biết là khóc?”

“Phương Hoài Hải, không phải anh đã sắp xếp hết chuyện này sao?”

Nghe những lời của Trình Uyên, cả phòng im lặng trong giây lát.

Mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phương Hoài Hải hai mắt híp lại đau lòng: “Người nói cái này là có ý gì?”

Trình Uyên ném Phương Thanh Trác xuống đất như một con chó chết.

Quay người và đi về phía Phương Hoài Hải.

Các vệ sĩ lần lượt né tránh.

Phương Hoài Hải và vợ cũng lùi lại một bước trong tiềm thức.

Nhưng Trình Uyên đi đến bàn, nhưng dừng lại, anh quay lại và nhìn vào chiếc bình của Phương Tố Anh.

“Ta vốn là tiền người về nhà, cho nên ta đã hoàn thành lời hứa.”

“Đây là lời hứa của anh với em.”

“Nhưng là, ta vẫn có một lời hứa với chính mình!”

Chương 1382

“Đó là, tôi đã giết tất cả những người liên quan đến vấn đề này và báo thù cho anh!”

Nói đến đây, vẻ mặt anh càng lúc càng lạnh.

Nhiệt độ trong phòng cũng giảm xuống rất nhiều trong chốc lát. Mọi người trong phòng khách đều run rẩy.

Phương Thanh Trác bật dậy khỏi mặt đất, chỉ vào Trình Uyên và hét vào mặt các vệ sĩ: “Giết anh ta đi, các người đang làm gì vậy, hãy giết anh ta!”

Trên thực tế, đám vệ sĩ đó đã hoảng sợ khi biết người bên kia là Thừa Tử, vậy còn ai dám manh động?

Dựa vào sức của bản thân mà giết các đạo sĩ.

Chuyện này sợ người ta so sánh, người ta cũng vậy, một khi Đạo Trưởng là đối tượng tham khảo, danh tiếng của Trình Uyên nhanh chóng lan rộng ở thủ đô.

Tất nhiên, luôn có những người liều mạng vì danh vọng và tài sản.

Trên đời này chưa bao giờ thiếu những người như vậy.

Vì vậy, trong số rất nhiều vệ sĩ, một người trong số họ đã đau lòng và dùng dao đâm sau lưng Trình Uyên.

Nhưng sau đó ngay lập tức.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Trình Uyên chỉ tùy tiện phát tay, người đã bay ra ngoài như một quả bóng, đập vỡ cửa sổ phòng khách rồi bay vào sân, sổng chết không rõ.

“Chà!”

Tâm kính vỡ tan tành xuống đất.

Lúc này, tất cả mọi người càng thêm kinh hãi, tất cả đều bắt đầu lui ra ngoài.

Nhưng Trình Uyên thờ dãi thườn thợt như không có chuyện gì xảy ra.

“Có lẽ lúc đó tôi giận quá nên hoang mang”.

“Tôi không thể giết tất cả mọi người, bởi vì tôi không thù địch như vậy!”

“Phương Thanh Trác là anh trai của bạn và là một người tham gia vào vụ việc này, nhưng tốt nhất, anh ta đã được sử dụng như một con dao.”

“Anh đang nói nhảm nhí gì vậy?” Phương Hoài Hải tái mặt và giận dữ hét lên.

Trình Uyên lạnh lùng liếc nhìn anh.

“Là anh!” Anh đưa tay về phía Phương Hoài Hải và hét lên.

“Tôi không hiểu cô đang nói cái gì?” Phương Hoài Hải run lên vì phẫn khích, “Cô là người đã giết A Bất Vực và gây ra cái chết thương tâm của con gái tôi. Trình Uyên, tôi thấy cô sai rồi!”

Trình Uyên bước vội đến Phương Hoài Hải với khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt như muốn bùng cháy.

“Anh muốn làm gì?” Phương Hoài Hải sợ hãi lùi lại một bước, khó chịu: “Anh không dám đánh tôi sao? Tôi có tình bạn sâu đậm với bố anh. Ngay cả Trình Tuấn Phong cũng phải gọi anh ấy là anh Phương khi anh ấy nhìn thấy. Tôi. Muốn nổi loạn à?”

“Bốp!” Có một âm thanh giòn giã.

Phòng khách yên tĩnh trở lại.

Mọi người nhìn Trình Uyên và Phương Hoài Hải bị anh ta tát bất ngờ và không thể tin được.

Mặc dù bốn gia tộc lớn bí mật cạnh tranh và chơi trò chơi, nhưng họ vẫn luôn nỗ lực rất nhiều. Gặp nhau cũng là một cái tên rất ám áp của anh em, cô chú.

Ai có thể ngờ rằng Trình Uyên lại dám vì một tội nhỏ mà tát thẳng vào mặt Phương Tổ Sư?

“Trình Uyên, cậu đang lừa dối Phương gia của chúng ta sao?”
Vợ của Phương Hoài Hải ngay lập tức bảo vệ và giận dữ mắng Trình Uyên.

Trình Uyên không khỏi nhếch mép.

“Có tội gì bên dưới!”

“Phương Tổ Anh thấu xương không lạnh, ngươi còn ở đây kể tội ta? Ngươi quan tâm đến tội của ta sao?”

“Phương Thanh Trác bí mật thông đồng với Đông Lương Đình và nghĩ rằng anh ta đã có được sự hậu thuẫn to lớn. Anh ta không biết rằng tất cả những điều này là một cái bẫy do liên minh chiến binh của các quốc gia khác nhau giăng ra, và người tiếp theo là Phương Hoài Hải, phải không? “

Chương 1383

Khi những lời này nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Phương Hoài Hải.

Phương Hoài Hải hơi choáng váng khi bị Trình Uyên gãi tai, nhất thời không phản ứng kịp.

Trình Uyên nói tiếp: “Cậu đã thông đồng với liên minh quân sự của các nước phía nam từ lâu rồi đúng không?”

“Ngươi không cần vội vàng phản bác!”

“Tôi kiểm tra rồi thì thấy xe Cullinan nhập khẩu chính ngạch không tương xứng với xe bán ra thị trường mọi năm!”

“Gia đình bạn kinh doanh nhập khẩu ô tô cao cấp từ các nước phía Nam.”

“Phương Hoài Hải ngươi đã thông đồng với các nước phía nam từ lâu rồi, đúng không!”

Phương Thanh Trác nhìn Phương Hoài Hải với vẻ mặt hoang mang.

Nước da của Phương Hoài Hải có màu xanh lục và đỏ.

Thường thì chẳng ai quan tâm đến chuyện này, nhưng nếu ai đó thực sự quan tâm thì không khó để phát hiện ra.

Vì vậy, Phương Hoài Hải không có cách nào để bác bỏ việc nhà Fang đã hợp tác với các nước phía nam từ lâu.

Nhưng anh ta không đành lòng nói: “Thì sao? Phương Hoài Hải không phải là người duy nhất trong nhà họ Phương. Tại sao anh lại cho rằng tôi đang hợp tác với Liên minh Nam quốc?”

“Bây giờ con gái tôi đang chết một cách thê thảm. Vẫn chưa rõ nCổ Độcyên nhân cái chết. Ông không biết an ủi người cha đã mất đi đứa con gái yêu quý của mình mà còn đổ lỗi cho tôi. Tại sao ông lại có ý định như vậy?”

“Tôi nghĩ cô là kẻ xấu xa nên kiện trước, cố gắng che đậy sự thật rằng cô đã giết Suying!”

Nghe những lời của Phương Hoài Hải, mọi người cũng nhận ra.

Phương Thanh Trác cũng khiển trách Trình Uyên: “Chính anh đã giết em gái tôi. Anh có xấu hổ khi trách chúng tôi là đạo đức giả không?”

Trình Uyên liếc nhìn Phương Thanh Trác.

Giống như nhìn một tên ngốc, trong mắt tràn đầy thương hại cùng khinh thường! Đọc sách: “”

“Phương Thanh Trác, người thật là cố chấp. Lão bản người bày ra một bộ cho người, trên đầu người như vậy một cái bính. Người còn đang giúp hắn đếm tiền sao?”

Phương Thanh Trác đỏ mặt, tức giận nói: “Người đánh rắm!”

“Tôi đánh rắm?” Trình Uyên chế nhạo: “Ngay sau khi cuộc xâm lược Đảo vàng của liên minh quân sự các nước phía nam lắng xuống, tôi đã được bố trí vào thủ đô.”

“Sau khi vào Bắc Kinh, không thể giải thích được anh ấy đã kết hôn?”

“Sau khi đề cập đến cuộc hôn nhân, tôi đã tham gia vào một đám cưới của người quen không thể giải thích được!”

“Ha ha.....”

“Đến lúc đó tứ đại gia tộc có thể không có thời gian ly khai các quốc gia phía nam, còn người thì sao?”

“Thế nhưng gia đình anh lại vô tư xếp những chiếc xe cao cấp nhập khẩu từ các nước phía Nam cho mọi người xem.”

“Lão Tử yêu quý của bạn đang ngồi trong một điểm G bình thường, còn bạn thì sao?”

“Anh, Phương Thanh Trác, anh vẫn đeo chìa khóa xe hơi của Cullinan vào ngày cưới sao?”

“Tài xế của anh, thuộc hạ, vệ sĩ của anh, anh hầu như đều nhúng tay vào?”

“Bạn có biết tại sao không?”

Khi Trình Uyên nói điều này, Phương Thanh Trác ngay lập tức choáng váng.

Ông biết về cuộc xâm lược Đảo Vàng của các nước phía nam. Nhưng anh ta không biết những chiếc xe đó đến từ đâu, anh ta không biết rằng những chiếc xe này có liên quan đến các nước phía nam.

Nhưng đó là chiếc xe mà gia đình họ mua lung tung, Phương Thanh Trác không biết, vậy ai biết?

Chương 1384

Phương Thanh Trác nhìn Phương Hoài Hải đầy hoài nghi!

Phương Hoài Hải chỉ vào Trình Uyên tức giận nói: “Thằng nhóc mồm vàng, mày học máu, nhưng với chuyện này, mày có thể kết luận là tao thông đồng với các nước phương nam sao?”

Trình Uyên lắc đầu và nói một cách thờ ơ: “Tất nhiên là còn hơn thế nữa!”

Trình Uyên không cho Phương Hoài Hải cơ hội phản bác, nói tiếp: “Gần đây cậu mới chuyển đến nhà mới này ở nhà mới của Fang đúng không?”

“Ừ thì sao?” Phương Thanh Trác khó chịu.

Trình Uyên chế nhạo: “Phương Hoài Hải, cậu vẫn luôn ở nhà cũ của nhà họ Phương, còn Phương Thanh Trác thì sống ở nhà mới. Nhà cũ chia thành ba sân, ba anh em nhà họ Phương vẫn luôn ở vậy.” .”

“Trước đây, Thương Vân đã nói dối tôi và nói với tôi một số ả danh.”

“Rõ ràng, nếu muốn mọi người tin một lời nói dối, thì đó là sự thật lẫn lộn. Con số do Thương Vân gửi đến là sự thật, và tọa độ con số cũng là sự thật. Anh ấy nằm trong nhà cũ của Phương.”

“Nhà của Phương Hoài Hải của bạn ở cạnh nhà của Phương Hoài Sơn, và Fang Qingyan, con trai của Phương Hoài Sơn, đã bị giết bởi tôi. Vì vậy, theo lẽ thường, tôi nên nghi ngờ Phương Hoài Sơn vì lý do gì, phải không?”

“Nếu ta thật sự ngốc, vậy ta đi tìm Phương Hoài Sơn.”

“Nhưng nếu tôi không ngốc, tôi sẽ không nghi ngờ anh là Phương Hoài Hải, bởi vì tôi không ngốc, tôi sẽ nhận thấy sự kỳ lạ của Phương Thanh Trang, cho nên tôi sẽ nghĩ nếu là Phương Hoài Hải của anh, thì không thể vạch trần được của anh.” tọa độ của tôi. ”

“Nói cách khác, cho dù tôi thông minh hay nCỔ Độc ngốc, tôi sẽ không bao giờ nghi ngờ rằng Phương Hoài Hải là đúng.”

“Nhưng ta không hiểu. Người có thể trách ai, nhưng tại sao phải trách chính con trai của người?”

Phương Hoài Hải tức giận đập bàn chửi bới, “Ta không biết người đang nói bậy bạ gì đó. Nếu người không cắt cho ta, ta sẽ ...”

Lúc này, Phương Thanh Trang kinh ngạc nhìn Phương Hoài Hải.

Vợ của Phương Hoài Hải cũng có vẻ bối rối.

Giang Phiêu Phiêu đã đứng từ xa, sợ hãi nói ra.

Trình Uyên giễu cợt: “Cậu tưởng mình trở thành chỗ dựa tài chính cho Liên minh các chiến binh các nước phương Nam, nhưng không ngờ Thương Vân lại không quan tâm đến sự tồn tại của cậu.”

“Cang Vận mượn tay ngươi, mượn sinh mệnh con gái nhà Phương gia ngươi, chỉ là để thúc đẩy tham vọng của bản thân, sẽ không bao giờ coi như sinh tồn của gia tộc Phương ngươi.”

“Còn ngươi Phương Hoài Hải còn tưởng rằng ngươi là châu chấu cùng dây dưa với người khác. Ngươi không những không muốn mất miệng lưỡi, cuối cùng vẫn có thể mang tiếng chính nghĩa mà diệt trừ. Con gái đích thân phái đi. con đường không quay trở lại! ”

“Đừng có bắn chết ta trên bàn, ta đây tùy ý tới đi, cho dù ta giết ngươi bây giờ, ngươi còn có thể làm gì?”

Sau khi Trình Uyên nói xong, mọi người như đông cứng lại.

Mục đích của Phương Hoài Hải rất rõ ràng, sử dụng sức mạnh của Liên minh võ thuật Nam quốc để đánh sập Phương Hoài Sơn, người bị gia tộc Fang đe dọa nhất đối với anh, để củng cố vị trí người đứng đầu dòng họ Fang.

Vì danh tiếng của bản thân, ông ta giả vờ bị đạo sĩ và những người khác uy hiếp, dụ dỗ con trai mình đứng trước sân khấu. Khi sự việc bắt đầu lên men, ông ta đang lấy lại quyền lực từ con trai mình.

Bằng cách này, Phương Hoài Hải sẽ không chỉ được những người khác cảm thông với tư cách là nạn nhân, mà còn tiếp tục

củng cố vị trí chủ gia đình của mình. Thêm âm thầm kiểm soát huyết mạch kinh tế của các nước phía nam.

Phương Thanh Trác nhầm tưởng rằng anh đã lên con tàu lớn của Liên minh Đạo sư và Võ sĩ, vì vậy nắm bắt được thực lực của Phương Hoài Hải, khen ngợi anh ta để cứu mạng cha mẹ mình.

Trên thực tế, tất cả những thứ này đã được Phương Hoài Hải thiết kế từ lâu.

không may.....

“Thật không may, không ai trong số các bạn nghĩ rằng Liên minh Võ sĩ của các quốc gia phía nam lại không coi trọng nhà họ Phương của mình!”

“Bạn nghĩ rằng bạn có huyết mạch kinh tế của các quốc gia phía Nam, và bạn nghĩ rằng bạn đang bị buộc vào một sợi dây với những người khác.”

“Nhưng trên thực tế, họ không hề coi trọng bạn.”

Chương 1385

“Ngay từ vài thập kỷ trước, các quốc gia phía Nam không cần bốn gia tộc lớn của các bạn để giúp mọi người tăng cường kinh tế, bởi vì nhiều thập kỷ trước họ đã có liên hệ với các gia tộc ẩn ở Trung Quốc.”

“Thích nhà họ Lý!”

Phương Hoài Hải ngây ngốc lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Không, không thể, tuyệt đối không thể!”

Phương Thanh Trác cũng tỏ vẻ hoài nghi: “Ba, những gì anh ấy nói là sự thật? Cha ... cha lợi dụng con suốt thời gian qua?”

Madam Fang sững sờ: “Cô đang nói cái gì vậy? Tại sao tôi không hiểu gì cả?”

Đối mặt với bình của Phương Tố Anh, Trình Uyên đột nhiên nhẹ giọng hỏi: “Còn anh, anh hiểu không?”

“Tội nghiệp, bạn sẵn sàng hy sinh hạnh phúc của bản thân để đổi lấy mạng sống của họ. Giờ thì bạn đã biết họ là loại người như thế nào và bạn đã làm gì bạn?”

“Nhà Fang không ngờ rằng cậu là kẻ bị bỏ rơi trên bàn cờ Thương Vân, thứ mà cậu sẵn sàng hi sinh bản thân để đổi lấy cũng bị nhà Fang và cha và anh trai cậu bỏ rơi.”

“Lý do tại sao anh sẵn sàng kết hôn với A Bất Vực là anh muốn họ sống như những đứa con hoang. Họ là người thân của anh. Em không có gì để nói. Anh sẽ làm theo ý em và sẽ không giết họ, nhưng họ không xứng là của em. nữa. Gia đình!”

Vừa nói, anh vừa nhặt tro của Phương Tố Anh trên bàn, hít một hơi thật sâu rồi dừng dừng nói: “Đi theo tôi!”

“Nhà của người không có ở đây!”

Đã nói vậy, chúng ta phải đi ra ngoài.

Và Phương Hoài Hải bất ngờ hét vào mặt Trình Uyên một cách tức giận: “Anh đang lừa dối đám đông, nói nhảm nhí!”

Trình Uyên bước ra ngoài mà không ngẩng đầu lên.

Và Phương Hoài Hải cũng tức giận ngăn anh lại và nói: “Anh nghĩ gì về nhà Fang của chúng ta? Hãy đến và rời đi nếu anh muốn?”

Trình Uyên dừng lại, lạnh lùng nhìn hắn: “Hôm nay ta không giết người không có nghĩa là ta không dám giết người!”

“Hừ, vậy người nói cho ta biết ta muốn đi, người có thể cùng ta làm cái gì?”

“Người có thể ngăn cản ta?”

Phương Hoài Hải đột nhiên cười khỏ: “Ta không thể, nhưng có người có thể!”

Giọng nói vừa rơi xuống.

Ba người xuất hiện ở cửa.

Đông Lương Đình, Vũ Phi và Taoist Chief, đều chế nhạo và đi về phía Trình Uyên.

“Bất quá, sinh mệnh của ngươi thật lớn, ngươi thật sự sống đến hiện tại!”

Ngô Phi cười nhạo nói.

Ngay sau khi ba người họ xuất hiện, Phương Thanh Trác ngồi sụp xuống đất.

Anh ấy đã bị sốc.

Anh nhìn cha mình là Phương Hoài Hải với vẻ hoài nghi.

Anh ta có thể triệu hồi ông chủ lớn, Đạo Sĩ và những người khác bất cứ lúc nào. Rõ ràng những gì Trình Uyên nói vừa rồi là chính xác.

“Ba, thật sự là ...?”

Phương Hoài Hải nghiêm nghị quát: “Không ai có thể ngăn cản ta! Ngay cả con ruột của ta cũng không!”

Phương Thanh Trác mặt tái mét.

Trình Uyên lạnh lùng nhìn đám người Đông Lương Đình, ngay người hỏi: “Chỉ vì các người muốn ngăn cản tôi?”

Trên thực tế, ba người bọn họ đều biết rằng Trình Uyên mạnh hơn Vũ Phi và Dao trưởng, nhưng Đông Lương Đình lại ngang bằng với anh ta.

Trước đây bọn họ đã đánh giá thấp đối phương mấy lần, nhưng bây giờ nếu cả ba cùng hợp lực, rất có thể Trình Uyên sẽ bị giết.

“Ta và người đều là sơ cấp trung cấp, hơn nữa ta còn có hai người trợ giúp, chúng ta muốn giết người khó được sao?”

Tổng Lương Nặc chế nhạo hỏi.

Chương 1386

Chương 1386:

Trình Uyên đặt chiếc bình lên giá chậu hoa bên cạnh.

Từ từ quay người lại, anh ta đột nhiên giáng cho Đông Lương Đình một cú đấm.

Đông Lương Đình giật mình, tát anh liên tiếp.

Với một âm thanh “Bùm!”, Cô đã bị Trình Uyên giật lùi về phía sau mười bước.

“Làm sao có chuyện này?” Đông Lương Đình không khỏi kinh ngạc khi thấy Trình Uyên bất động.

Đó là lý do mà chúng phải được kết hợp đồng đều.

Tuy nhiên, Trình Uyên lại đứng đưng nói: “Em và anh đều là sơ trung cấp một. Anh chỉ lên được sơ trung cấp một là do anh đã chăm chỉ luyện tập mấy chục năm rồi, chẳng qua là em không rảnh tay để tiến vào.” cấp cao. ”

“Đừng nghe anh ấy khoe khoang, chúng ta cùng đi!”

Đông Lương Đình giận dữ hét lên.

Vì vậy, Đạo Trưởng Vũ Phi và Đông Lương Đình cùng nhau lao về phía Trình Uyên.

“Ngay cả khi kỹ năng của bạn cao hơn?”

“Ba người chúng ta liên thủ, người nhất định phải chết!”

Ánh mắt sâu thẳm của Trình Uyên từ từ đỏ lên.

Không phải anh bỗng nhiên tự tin, mà là vì đi trên con đường này khiến anh cảm thấy trong người tràn đầy năng lượng.

Tôi nghĩ nó có liên quan gì đó đến chất lỏng màu xanh lục bảo trong máu.

Cho nên hẳn có chút nghi hoặc, là đang ở trong mộng, hay là tỉnh?

Liệu giấc mơ có phải là hiện thực, và liệu hiện thực có phải là giấc mơ hay không, anh hơi bối rối.

Nhưng có một điều anh ấy hiểu rất rõ.

Chất lỏng màu ngọc lam này hòa vào trong cơ thể, không chỉ khiến cho thực lực lúc trước của hắn trở nên thuần khiết hơn, mà còn khiến tâm tình của hắn trở nên ôn hòa hơn, nếu không có thứ này, hôm nay Phương gia thậm chí còn không muốn sống.

“Một con chó không thể nhìn được!” Nắm đấm của Đông Lương Đình giống như hạt mưa.

Trình Uyên đỏ mắt.

Mưa chậm lại.

Anh ta bình tĩnh tung ra một cú đấm, và không khí xung quanh anh ta như muốn nổ tung.

Trong khoảnh khắc, trong cơn mưa, một chiếc ô đã được nâng lên.

Và đầu ô xuyên qua tấm màn mưa gõ nhẹ vào vai Tống.

“Bùm!” Một âm thanh.

Không chút do dự, thân thể Đông Lương Đình trong tích tắc bay ngược trở lại, trên không trung nổi lên một tia máu.

Dù là Đạo Trưởng hay Vũ Phi, họ không khỏi vui mừng khi đánh được Trình Uyên.

Nhưng sau đó, anh phát hiện Trình Uyên trước mặt anh đã biến mất.

Đó chỉ là dư ảnh của Trình Uyên.

Ngay sau đó, hai người đều bị một trận đau.

“Rầm” một tiếng, cả hai cũng bay ra ngoài.

Trình Uyên thật không biết từ lúc nào, cậu đã đi tới sau lưng bọn họ, âm thầm gõ hai ngón tay.

“Bị giật”

“Bị giật”

“Bị giật”

Cả ba ngã xuống đất cùng lúc, máu tứa ra từ mỗi người.

Ngày nay đã khác.

Trong quá khứ, Trình Uyên đang đấu với Đông Lương Đình, và anh ta đương nhiên bị thua cả ba người họ cùng một lúc.

Chương 1387

Nhưng bây giờ.

Ba người bọn họ đã ở dưới tay của Trình Uyên, thậm chí còn không thể vượt qua.

Chớp mắt, tất cả đều thua.

Có thể thấy, thực lực của Trình Uyên là ngoài tầm với của họ.

“Đạo hữu, ta từng cho rằng ngươi là người đáng ghét nhất.”

Trình Uyên bình tĩnh đi đến trước mặt đạo sĩ với ánh mắt mang theo chút châm chọc: “Nhưng bây giờ xem ra ngươi chỉ là một con tốt nhỏ, một con tốt nhỏ bị người khác dùng đã tâm biến ngươi thành một con chó.” đầy danh vọng và tài sản.!”

“Còn ngươi, cho rằng ngươi cao bao nhiêu, đến bây giờ vẫn là mơ tưởng có thể thống nhất thiên hạ sao?”

Lão đạo sĩ thấy Trình Uyên đi về phía mình thì sợ hãi, lê lét thân thể rồi lại bò về phía sau.

Trình Uyên đi đến chỗ đạo sĩ, dừng lại, quay lại nhìn Vũ Phi.

Ngô Phi thân thể đột nhiên rùng mình một cái, liền lui ra phía sau đạo nhân.

“Ngô Phi ...” Trình Uyên thờ ơ nói.

Ngô Phi sững sốt.

Trình Uyên hừ lạnh một tiếng, vẻ khinh thường trong mắt càng đậm: “Rác rưởi!”

Sau đó, anh ta ngừng chú ý đến Vũ Phi, mà chuyển sang Đông Lương Đình.

Ngô Phi trợn tròn mắt, sắc mặt trở nên vô cùng xấu xí.

Trình Uyên làm sao có thể coi thường anh được chứ, anh rất coi thường anh.

Nhưng sự thật là sự thật, ngay từ đầu anh ta đã suýt giết Trình Uyên, nhưng bây giờ anh ta thậm chí không thể nhận lấy một đòn từ Trình Uyên.

Trình Uyên đi đến trước mặt Đông Lương Đình, từ từ đưa tay ra sờ trán Đông Lương Đình.

Tông Anh Trình dường như không thể chấp nhận được, cô lắc đầu và hét lên một cách bất đắc dĩ: “Không, không thể nào, sao anh có thể mạnh mẽ như vậy?”

“Tổng Dục.” Trình Uyên lãnh đạm nói: “Người biết không, chỉ cần ta nhẹ nhàng ra sức, người hôm nay nhất định sẽ biến mất!”

Đông Lương Đình nhìn Trình Uyên đầy hần học.

Cô không thể tin được chứ đừng nói là tin.

Nhưng bây giờ cô ấy chỉ có thể bị giết bởi Trình Uyên.

Chỉ là Trình Uyên có vẻ mất hứng.

Từ từ thu ngón tay lại, chế nhạo: “Chỉ là một đám người kém cỏi, toàn là quân cờ!”

Nói xong, hắn chậm rãi xoay người, chuẩn bị đi trở về.

Ngay sau đó.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Đông Lương Đình, chiếc còng lỏng lẻo của anh ta, và với một tiếng “shoo”, anh ta rút một con dao găm ra và đâm nó về phía Trình Uyên.

Ngay sau đó.

Ngón tay của Trình Uyên đã thu lại, nhưng đột nhiên lại duỗi ra, ngón tay sau xuất hiện trước, và điểm đột ngột nằm ở giữa lòng mày cô.

“Bùm!” Một âm thanh.

Cơ thể Đông Lương Đình cứng đờ, con dao đã có thể chạm vào cơ thể Trình Uyên, nhưng nó không vội vàng nửa điểm.

Đôi mắt cô ấy mở to và tròn xoe.

Sau đó cơ thể từ từ ngã về phía sau.

“Bang!” Rơi xuống đất, và con dao găm cũng “ầm ...” rơi xuống.

Thời gian dường như bị đóng băng.

Đạo Chủ và Vũ Phi cả người run lên, lui về phía sau, lui tới trình độ nhất định mới đứng dậy, xoay người bỏ chạy.

Trình Uyên không đuổi theo.

Anh quay lại phòng khách và nhật tro của Phương Tố Anh.

Phương Hoài Hải đã sợ hãi ngồi trên mặt đất.

Không thèm nhìn anh, Trình Uyên xoay người bỏ đi.

Chương 1388

Ngay sau đó.

“Tôi sẽ giết bạn!”

Phương Thanh Trác lấy dao và bất ngờ đâm Trình Uyên.

Trình Uyên đá anh ta vào không khí, sau đó cầm con dao anh ta đã lấy đi bằng trái tay của mình, và quẹt con dao vào Phương Thanh Trác.

Tuy nhiên.

Một bóng người đột nhiên đứng giữa họ.

Giang Phiêu Phiêu lao ra quỳ trước mặt Trình Uyên, kinh hãi cầu xin: “Không muốn anh Trình!”

Con dao của Trình Uyên đã được đặt trên đỉnh đầu của cô.

Anh nhìn vẻ mặt hoảng hốt của cô, trong lòng dâng lên một tia tức giận.

“Những người như họ thậm chí không màng đến sự sống chết của chính chị gái mình. Để đạt được mục đích, họ sẽ hy sinh người thân của mình. Cô bảo vệ anh ta làm gì? Cô có mong

đợi anh ta như một con vật máu lạnh để thể hiện tình cảm với bạn? ”

Giang Phiêu Phiêu thân thể run lên, đôi mắt to không khỏi chảy ra một giọt nước mắt.

“Đại ca Thành, mặc kệ những người khác như thế nào, anh ấy là chồng của em!”

Trình Uyên đột nhiên trở nên tỉnh táo.

Vâng, họ là một gia đình.

Giang Phiêu Phiêu là bạn của cô, nhưng Phương Thanh Trác là gia đình của cô.

Con dao, mắc kẹt trên sàn, tạo thành một lỗ trên sàn.

Trình Uyên lạnh lùng nói: “Tôi sẽ đưa Phương Tô Anh đi. Từ đó về sau, cô ấy không còn quan hệ gì với nhà Fang của cậu nữa.”

Tuy nhiên, Giang Phiêu Phiêu lại ngăn Trình Uyên lại, lần này cô ấy đi vòng qua cửa và trực tiếp quỳ xuống trước mặt Trình Uyên.

“Anh Trình, mọi người đã chết, anh định đưa đi đâu?”

“Người đem nó đi có ích lợi gì? Người chỉ có thể làm nhục gia tộc Phương gia gia tộc, làm cho Phương gia gia tộc cảm thấy

có lỗi trước mặt thiên hạ, người bỏ mặc cô ta ở đây, Phương gia gia tộc. Cô ta nhất định sẽ xử lý tang lễ của Suying một cách hiển hách ! ”

Trình Uyên ngậy người hỏi: “Có tội?”

“Quên đi, bọn họ không xứng!”

Nói xong bước thẳng về phía trước.

Giang Phiêu Phiêu lo lắng đứng lên và hét lên với Trình Uyên, “Nhưng anh mang Suying đi với tư cách nào? Anh để cô ấy chôn trong tư cách nào?”

“Anh không thể để cô ấy chết và trở thành một đồng tro tàn vô cớ, đúng không?”

Khi nghe điều này, Trình Uyên đã dừng lại.

Đột nhiên anh hít một hơi thật sâu, khóe miệng treo một đường vòng cung.

Nghĩa trang thủ đô.

Trình Uyên lặng lẽ đứng trước ngôi mộ mới rất lâu, rất lâu.

Một cô gái xinh đẹp với tính cách man rợ, cứ lớn vờn trong tâm trí anh.

Có sóng trong tim tôi.

Tiểu Thái Muội bé đứng sau Trình Uyên, đôi mắt to đầy nghi ngờ.

“Cô ấy có phải là Phương Tố Anh, người được mệnh danh là mỹ nhân số một thế giới không?”

“Đúng!”

“Điều đáng tiếc!”

“Thật đáng thương!”

“Cô ấy mất như thế nào?”

“Tai nạn!”

“Tai nạn? Tai nạn xe cộ?”

“Cô ấy sinh ra trong Phương gia, đó là một tai nạn!”

Chương 1389

Tiểu Thái Muội càng khó hiểu hơn.

Nàng hỏi: “Chúng ta tới kinh thành chôn cất nàng sao?”

Trình Uyên châm một điếu thuốc: “Không, tôi định đưa cô ấy về nhà, nhưng cuối cùng tôi lại đổi ý.”

“Tại sao?” Tiểu Thái Muội không hiểu.

Trình Uyên hờ hững cười nói: “Không nghĩ tới nhà của cô ấy xứng với cô ấy!”

Cô bé Tiểu Thái Muội có vẻ hiểu nhưng lại trầm ngâm.

Nhưng xem bia mộ có ghi: Ngôi mộ của người vợ yêu quý của Trình Uyên, Phương Tố Anh!

Tôi còn nhớ khi cô ấy ở trụ sở của Liên Minh Võ Thuật của Nam quốc, cô ấy đã nói: “Anh đã hiến mạng để cứu em, em không quan tâm, trong lòng anh chỉ cần có em!”

Trình Uyên phủ nhận và nói: “Không!”

“Bam!” Cô nháp vào má anh trong khi anh không chú ý.

“Em bị điên à?” Trình Uyên hét hoảng.

Phương Tố Anh khi đó nói rằng cô không quan tâm rằng Trình Uyên đã có vợ con và cô sẽ theo anh đến hết cuộc đời.

Trình Uyên khẳng định: “Tôi không muốn!”

Cô vẫy tay với Trình Uyên và nói: “Chồng, chú ý an toàn!”

Trình Uyên mắng cô: “Đồ mất trí!”

Cảnh vật đột nhiên hiện ra trước mắt, Trình Uyên mắt chột ươn ướt, một giọt nước mắt lặng lẽ thoát ra từ hốc mắt lúc nào không biết.

“Anh muốn em!” Anh nói với bia mộ và phần mộ của Phương Tố Anh: “Như vậy, em sẽ không trở thành một hồn ma cô đơn, em có danh phận, em là vợ Trình Uyên của anh!”

...

...

Tôi không biết nó đã mất bao lâu.

Có một tiếng “cúc cu” từ trong bụng của Tiểu Thái Muội Muội, và sau đó cô ấy nhìn Trình Uyên đau khổ và nói: “Tôi đói!”

Trình Uyên chỉ để ý rằng thời gian đã đến sáu giờ chiều, theo một người bình thường, bầu trời nên tối dần.

“Nào đi thôi!”

Anh ấy định đưa Tiểu Thái Muội đi ăn gì đó.

Nhìn thấy Trình Uyên đang đi ra ngoài, Tiểu Thái Muội vội vàng quay đầu liếc nhìn bìa mộ cả ngày mới đi theo.

Trình Uyên đưa Tiểu Thái Muội Muội đến một nhà hàng mì để ăn mì.

Tiểu Thái Muội ngấu nghiến, vừa ăn vừa thản nhiên hỏi: “Đại ca Trình, sao lại có nhiều người thích anh như vậy? Ngay cả mỹ nhân số một thế giới cũng thích anh.”

Trình Uyên biết rằng Tiểu Thái Muội Muội cuối cùng đã không tìm được sự tò mò của mình.

Tuy nhiên, cô vẫn cố gắng ép giả làm một người phụ nữ trưởng thành và thản nhiên hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên biết rõ hơn rằng điều cô quan tâm không phải là có bao nhiêu người thích Trình Uyên, mà là cô đã kìm chế suốt quãng đường, tự hỏi chuyện gì đã xảy ra giữa Trình Uyên và Phương Tố Anh.

Vài năm trở lại đây, trên con đường tình cảm của Trình Uyên thường xuyên xảy ra tai nạn, từ chỗ đầu đất không người cho

đến những lần va chạm từ đuôi xe sau đó đều có thể coi là lòng tơn.

Về phương diện tình cảm đã phát triển đến rất cao, làm sao không nhìn ra được chút suy nghĩ của Hạ Tử Du.

“Từ Lê, nghe này.” Anh nói với Tiểu Thái Muội Muội: “Có nhiều phụ nữ thích tôi hơn anh từng thấy, nhưng cuối cùng họ đều đau khổ!”

“Bởi vì ta và sư huynh của ngươi là bằng hữu rất tốt, là huynh đệ, ta nói thật cho ngươi biết, ta là đồ lưu manh, cặn bã, ngươi tốt hơn không nên khiêu khích ta, nếu không sẽ kết cục bầm dập!”

“Hơn nữa, ngươi hiện tại bộ dáng thật sự không hợp với ngươi!”

Chương 1390

“Tôi còn chưa đến 20 tuổi. Tại sao cô cần phải hóa trang thành phụ nữ 30 tuổi? Thật quá giả tạo!”

Tiểu Thái Muội bé nhỏ đã bị choáng váng.

Một đôi mắt to long lanh, chớp chờn.

“Thật... thật giả?” Cô bối rối hỏi.

Trình Uyên hờ hững gật đầu.

Sau đó cô em gái bắt đầu khóc và nói với vẻ đau khổ: “Em tưởng nó sẽ đẹp, làm sao nó như thế này, làm sao nó trông thật giả tạo ...”

Trình Uyên biết rằng chiếc váy xấu xí không phải là lý do khiến cô khóc, mà cô chỉ đang cố tìm cho mình một bước đi.

Có lẽ sau khi ăn xong tô mì này, bệnh tim của cô sẽ khỏi.

“Ăn mì đi, một lát nữa sẽ lạnh!” Trình Uyên chỉ vào tô mì.

“Oh!”

Lau đi những giọt nước mắt, cô em gái tiếp tục gục đầu xuống ngấu nguyền.

Sau khi ăn xong, Trình Uyên đưa em gái về khách sạn và mở một phòng.

Sau khi Tiểu Thái Muội Muội nghỉ ngơi, Trình Uyên đã để lại một mảnh giấy và một thẻ ngân hàng trong phòng cô.

Nó nói: Từ Lê, mua vé máy bay của riêng bạn và quay trở lại sau khi bình minh. Tôi có việc phải làm. Trong thẻ này có 100.000 nhân dân tệ, đủ cho chi tiêu hàng ngày của bạn. Em với anh là bạn nên anh coi em như em gái, tiền thì anh đưa cho em gái, không cần phải trả lại. Không, tôi không muốn hỏi anh trai của bạn, bạn cũng có thể hỏi tôi.

Ngoài ra, đừng giận anh trai của bạn trong tương lai.

...

Sau đó, anh ta rời khách sạn một mình.

Đối với anh, ban đêm không khác gì ban ngày.

Anh thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ những giấc mơ của mình.

Trong mơ, anh nói rằng mình bị ảo giác, những gì anh thấy ban ngày đều là ảo giác, nhưng tại sao xa xa lại thấy quảng cáo trên tường, đến gần lại không sót một chữ nào? làm như thế nào để giải thích chuyện này?

Đầu cầu sông Minh Mạng.

Trình Uyên ngồi trên lan can và hút thuốc.

Một chiếc xe lăn điện chậm rãi đi tới.

“Bạn đã đến nhà Fang chưa?”

Người đàn ông ngồi trên xe lăn không phải ai khác mà chính là Trình Nặc.

“Tôi đã từng!” Trình Uyên gạt đầu.

“Anh không sợ bọn họ tung tin anh vẫn còn sống sao?” Trình Nặc khó hiểu hỏi.

Trình Uyên cười nhạt hỏi: “Ai tin?”

Trình Nặc khẽ giật mình.

Trình Uyên nhảy khỏi lan can, đi sau Trình Nặc và đẩy anh ta về phía trước.

“Ngày mai, tôi muốn thấy Phương Hoài Hải bị hủy hoại, muốn thấy nhà Fang cấu kết với Liên minh võ sĩ quốc gia phương Nam để ác ý chống lại các doanh nghiệp Trung Quốc, và tung tin tức về em trai và con trai của Phương Hoài Hải để lấy lòng A Bất Vực . Không khó phải không? ”

Trình Nặc không khỏi chế nhạo: “Chắc chắn rồi, ba gia tộc lớn sẽ không tin những gì Phương Hoài Hải nói, nhưng các nước phía nam và nhà họ Lý có tin không?”

Trình Uyên hỏi, “Liệu họ có tin hay không?”

Trình Nặc lại giật mình.

“Đúng vậy, mục đích của ngươi là để ba đại gia tộc cùng nhau giúp ngươi đối phó với nhà họ Lý. Bọn họ cứ tin như vậy. Về phần đối phương có tin hay không, thật sự không quan trọng.”

“Kẻ thù?” Trình Uyên lần này hơi giật mình.

“Kẻ thù!” Trình Nặc xác nhận.

Trình Uyên cười nhẹ nói: “Thật vui mừng, lần này ngươi đã biết kẻ thù là ai.”

Trình Nặc cũng cười nhẹ.

Sau đó Trình Uyên nói, “Vì chúng ta biết rằng chúng ta không phải là kẻ thù của nhau, chúng ta có thể cứu Thiết Diện không đi theo.”

“Kỳ thật, hẳn theo sau cũng vô dụng, sư huynh hiện tại mạnh như vậy!”

Chương 1391

Trình Nặc mặt không thay đổi nói, sau đó đưa tay ra vẫy vẫy.

Trình Uyên có thể thấy rõ người đang trốn trong bóng đêm ở đằng xa quay lưng rời đi.

“Su huynh, người bây giờ là cấp mấy, từ xa như vậy có thể phát hiện sao?” Trình Nặc hỏi.

Trình Uyên nở một nụ cười gượng gạo.

“Thực lực này không có việc gì, chẳng qua là Thiết Diện che giấu trong bóng tối hắc tượng, nhưng thật ra, hiện tại thế giới của ta cũng không có hắc ám.”

“Vậy hắc không thể trốn!”

Trình Nặc ngạc nhiên nhìn Trình Uyên: “Anh ơi, vậy anh có thể hành động như thế này?”

Trình Nặc không phải Trình Uyên, tự nhiên tôi không biết rằng những gì Trình Uyên nói có thực sự là sự thật.

Trình Uyên cũng không muốn giải thích gì với anh.

“Gửi tin nhắn cho bạn đến đây, tôi chỉ muốn nói với bạn rằng bây giờ bạn và tôi là châu chấu trên một sợi dây.”

“Trước đây ta không quan tâm đến tất cả ân oán, nhưng bây giờ người phải cùng ta sát cánh!”

Trình Nặc gật đầu, nhưng lại nhanh chóng lắc đầu: “Không, tôi không hiểu rõ lắm.”

Anh ngược nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn thấy sự giễu cợt trong mắt anh.

Vì vậy, anh biết, anh thực sự không hiểu.

“Từ khi tôi trở về Bắc Kinh, ồ không, còn sớm hơn, từ khi tôi tiếp quản Tuấn Phong ...” Trình Uyên cố gắng giải thích với Trình Nặc: “Chuyện gì xảy ra, anh có thể nhìn thấy mọi thứ trong mắt, cơ bản tất cả các sợi dây đều được kết nối trong hàng loạt, như thể có một bàn tay đen đằng sau, đẩy tôi từng bước để có được ngày hôm nay. ”

“Bàn tay đen này tận dụng triệt để mọi người xung quanh, cũng như tính tình của ta, tính toán của hán cũng không tệ!”

“Không nói chuyện xa, chỉ nói chuyện gần. Tôi từ Gia Đảo trở về. Cô nghĩ chuỗi cuộc gặp gỡ này đều là trùng hợp sao?”

“Tại sao vừa trở về đã đến kinh đô?”

“Bao gồm cả nhà cũ của Trình Uyên, tại sao anh lại cho em lý do đến Bắc Kinh?”

“Suy nghĩ kỹ càng.”

Biểu cảm của Trình Nặc đột nhiên thay đổi, anh ta kinh ngạc nhìn Trình Uyên, với vẻ mặt không tin: “Em có nghi ngờ là ...?” ア

Trình Uyên gật đầu nói: “Tôi phải nói cho anh biết, và anh cũng phải biết rằng nếu bàn tay đen thật sự như tôi đoán, thì hai chúng ta đã cùng đường.”

“Hơn nữa, trên đường dây này, chỉ có hai huynh đệ của chúng ta!”

Trình Nặc im lặng.

“Vậy bây giờ cậu chỉ có thể giúp tớ, nếu không tớ thật sự chết, người tiếp theo phải là cậu!” Trình Uyên nói.

Gió từ sông thổi qua lạnh cóng.

Trình Nặc không khỏi rùng mình.

Trình Uyên thấy anh cũng chỉ cử động phần thân trên, còn phần thân dưới thì bất động.

Trong lòng thở dài một tiếng, anh cởi áo khoác, khoác lên người Trình Nặc.

Trình Nặc lại kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

“Anh trai.....”

“Phương Hoài Hải sẽ giao cho anh. Ngoài ra, đừng tiết lộ với bố mẹ chúng tôi rằng tôi vẫn còn sống, vì người đó phải kiểm soát mọi hành tung của họ.” Trình Uyên giải thích lại.

“Ra vậy.” Trình Nặc gật đầu và quần quần áo của Trình Uyên quanh người.

Sau đó anh ta hỏi: “Tiếp theo, tôi phải làm gì?”

Trình Uyên nhìn dòng sông và lắc đầu.

Nhưng đột nhiên, anh lại nheo mắt, khóe miệng nở một nụ cười xấu xa: “Vì chúng ta bị ai đó khống chế, vậy việc tiếp theo hai người cần làm là vượt ra khỏi tầm kiểm soát!”

Chương 1392

“Về những gì phải làm ... chúng ta chỉ có thể làm những gì chúng ta không nên làm.”

Nói xong Trình Uyên châm điều thuốc khác.

Nghiêm túc liếc nhìn Trình Nặc.

Anh phát hiện ra rằng Trình Nặc trông không giống anh cho lắm.

“Không còn!”

Nói xong, anh quay người rời khỏi cầu Minh Mạng.

...

...

Không lâu sau khi Trình Uyên rời đi, khuôn Thiết Diện lại xuất hiện ở cây cầu, và anh ta đến sau lưng Trình Nặc.

“Đừng nói với ai về chuyện tối nay.” Trình Nặc nói với Thiết Diện.

Thiết Diện vội vàng gật đầu: “Vâng, chủ nhân!”

Trình Nặc điều khiển xe lăn quay đầu, quần áo Trình Uyên mặc trên người cũng trượt xuống đất, nhưng anh ta cũng không thèm nhìn mà đi tiếp.

Thiết Diện vội vàng tiếp lời: “Su phụ, vậy chúng ta có nên tiếp tục kế hoạch thu tóm tập đoàn Phương Gia Hồng Tây không?”

“Tại sao không?” Trình Nặc hỏi ngược lại.

“Ồ vậy.” Thiết Diện nói nhanh: “Gần đây, một tập đoàn Thượng Hợp đã xuất hiện và nó cũng đã đưa ra lời đề nghị với tập đoàn Hồng Tây. Giá cao hơn chúng tôi gấp đôi. Nếu chúng tôi tiếp tục mua, nó có thể vượt quá ngân sách của chúng tôi. ”

“Nhìn xem, chúng ta cũng nên tăng giá sao?”

Trình Nặc khẽ cau mày: “NGuồn gốc của tập đoàn Thượng Hợp là gì?”

“Thuộc hạ đã cử người đến điều tra.” Thiết Diện đáp.

Trình Nặc xua tay, nhàn nhạt nói: “Không cần kiểm tra, mua Thượng Hợp rồi sẽ hết.”

“Uh... Vâng!” Thiết Diện nhanh chóng trả lời.

Trình Nặc cười nhạt: “Không nên làm, nhưng nên làm, thật là thú vị!”

...

...

Hai giờ sáng, cả thành phố vắng lặng.

Nhưng Trình Uyên không hề có một chút buồn ngủ.

Trong mắt anh, bây giờ là buổi trưa, có thể được miêu tả dưới ánh sáng ban ngày.

Trong ánh sáng ban ngày, thành phố lặng lẽ như một thành phố chết.

Anh đi một mình trên phố, nhìn thấy một cửa hàng mở cửa, liền bước tới mà không cần suy nghĩ nhiều.

Tôi phát hiện ra rằng đó là một quán cà phê Internet khi tôi ở gần.

Trình Uyên dừng lại, sững sờ nhìn hai nhân vật lớn của quán cà phê Internet.

Anh ấy gần như chưa bao giờ bước vào một nơi như vậy.

Do dự một lúc, anh mở cửa đi vào.

Tại quầy, nữ quản trị viên web xinh đẹp nhìn thấy Trình Uyên đi vào liền treo lên cười hỏi: “Ngài, ngài muốn đặt chỗ buổi tối hay lên máy bay?”

Trình Uyên thấy bên cạnh quầy là một quầy tương tự như quầy bar nên mỉm cười với nữ quản trị viên web và nói: “Tôi đến đây uống cà phê.”

“Được rồi, mời ngồi đi.”

Trình Uyên ngồi trên ghế sofa trong khu cà phê, nhìn thấy thẻ gọi món trên bàn cà phê tinh xảo, liền gọi một tách cà phê.

Anh ấy hiếm khi uống cà phê và không biết nhiều về nó.

Nữ quản trị trang web cùng nhân viên phục vụ bên cạnh liếc nhau.

“Thật kỳ lạ, tôi không thể bắt máy sau khi uống cà phê lúc hai giờ sáng.”

“Ta đoán là ta tới xoa ghế sofa.”

Vào ban đêm, nhiều người nghèo đến từ nơi khác sẽ không ở trong những khách sạn đắt tiền, mà chọn qua đêm trong một quán cà phê Internet, một thức uống hơn mười tệ có thể qua đêm, rất tiết kiệm chi phí.

Chương 1393

Đương nhiên, Trình Uyên không phải là người không đủ tiền để sống trong khách sạn, nhưng anh nghĩ rằng giữa ban ngày, nó vẫn có một chút âm áp ở đây.

Mắt anh đảo qua quán cà phê Internet, và đột nhiên, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt anh.

Nó ở trên boong cách anh ta mười mét.

Một cô gái xấu với tóc đuôi ngựa đôi, miệng ngậm điều thuốc và chiếc quần jean rách đang hét vào tai nghe.

“Báo cáo điếm, người phát hiện người ta không hiểu điếm sao? Chẳng qua là óc heo!”

Trình Uyên không khỏi giật mình: Sao cô ấy có thể ở đây?

“Này cô bé, nhỏ giọng đi, ta quấy rầy thiếu gia của chúng ta xem tin tức phát sóng!” Đúng lúc này, có người ở đối diện cô gái vỗ vào vách ngăn của boong tàu hét lên.

Cô gái phớt lờ họ, và tiếp tục hét lên: “Tôi đã hết thuốc độc rồi, sao anh vẫn còn bàng hoàng? Cô có quá nhiều thuốc không?”

“Đồ điên, tại sao lại nổ xe?”

“Thật sự là đồng đội heo, một đám phé vật...”

Rõ ràng, người đàn ông ở boong bên cạnh cuối cùng cũng không thể chịu đựng được.

Anh ta đột ngột đứng dậy, hùng hổ đi đến gần cô gái, giật lấy tai nghe của cô gái rồi hung hăng chửi bới: “Đồ khốn nạn, cái tai khốn nạn của mày không tốt, mày không ... hả!”

Cô gái lạnh lùng liếc anh một cái rồi nói: “Đã quen thì đeo tai nghe lại cho em, nếu không anh chết chắc!”

Người đàn ông lần này không hề tức giận, ngược lại còn hét lớn với người bên cạnh: “Chủ nhân, đến xem, cô gái này đến đúng giờ!”

“Ồ, xin chào, thực sự là vậy.

Chỉ cần họ nói, bốn, năm thanh niên khoảng hai mươi tuổi đã kéo nhau đến và vây quanh các cô gái.

“Bạn muốn làm gì?”

Cô gái dường như nhận ra tình hình không tốt cho bản thân, lập tức đứng dậy, vờ mặt u ám.

“Một cô gái xinh đẹp như vậy, tôi chơi ở đây thật nhàm chán, cô có muốn anh trai chúng tôi chơi với cô không?”

“Đúng vậy, cô gái nhỏ, xem người thích trò chơi ăn gà, thiếu gia của chúng ta cũng thích người ăn gà, có muốn cùng chơi không?”

Những người đàn ông này ăn mặc giản dị hơn, chẳng hạn như quần bò rách, quần da bó sát người và tóc màu mè, chưa kể đến việc giết Matt, chỉ cần nhìn thoáng qua là bạn đã có thể biết được họ là những kẻ chơi khăm.

Người đầu tiên, được gọi là thiếu gia, ăn mặc chính thống hơn, anh ta là một bộ âu phục cao cấp.

“Cô gái nhỏ, anh trai thích loại đồ ăn cay của em, chơi với anh trai không thể thiếu lợi ích của em!” Anh nói.

“Đúng vậy, thiếu gia của chúng ta có tiền!” Những người khác nịnh nọt.

Cô gái mặt lạnh nói, tức giận nói: “Các người cút đi cho ta, nếu không...”

“Bằng không?” Có người châm chọc: “Người nếu không được thì còn có thể ăn chúng ta?”

“Haha ... Người muốn dùng nắm đấm nhỏ mềm mại đấm vào ngực thiếu gia của chúng ta sao?”

Người phục vụ đặt ly cà phê do Trình Uyên gọi lên bàn và lịch sự mỉm cười với Trình Uyên và nói: “Thưa ngài, ngài hãy từ từ dùng”.

Trình Uyên rất tò mò.

Người phục vụ không nhìn nghiêng, cứ như không quan tâm đến cảnh tượng trong quán cà phê Internet, coi như không nhìn thấy.

“Ừa, cho em hỏi, anh có quan tâm đến loại chuyện này không?” Trình Uyên chỉ về phía đó.

Người phục vụ khẽ giật mình, sau đó nở một nụ cười gượng gạo bất lực nói: “Thưa ngài, thà làm ít còn hơn làm nhiều. Hơn nữa, người đó là chủ tiệm Internet trẻ tuổi của chúng tôi.”

“Ồ!” Trình Uyên chợt nhận ra.

Thảo nào họ không quan tâm, hóa ra đó là con trai của sếp họ.

Chương 1394

Người phục vụ quay lại quầy bar, lắc đầu với vẻ đẹp của quầy bar, thờ dài nói: “Ôi, một cô gái nhỏ nữa lại chịu khổ.”

Mỹ nhân quản trị trang web cũng lắc đầu thờ dài: “Su phụ vẫn luôn làm như vậy, sau này chúng ta còn có thể kinh doanh quán cà phê Internet sao?”

“Suyt, im lặng đi, có muốn làm không?” Người phục vụ nghe xong liền căng thẳng mắng người đẹp quản trị mạng: “Hơn nữa nhà thiếu gia cũng có tiền, quán cà phê internet cũng không sao. kiếm tiền hay không. Dù sao thiếu gia mang theo bằng hữu, chúng ta chơi ở đâu vẫn là vui vẻ sạch sẽ. ”

“Chỉ tiếc là cô gái đó.” Người quản lý mạng sắc đẹp tỏ vẻ buồn bã: “Nếu có đại ca đến chăm sóc nó vào lúc này thì tốt biết mấy”.

“Còn có cách nào không?” Người phục vụ cũng thờ dài: “Nhà giàu không tới nơi này. Những người tới nơi này đều là những người bình thường không có tiền đồ. Ai dám xúc phạm thiếu gia chúng ta?

Ở đằng xa, Trình Uyên đã nghe thấy cuộc nói chuyện của họ và ngay lập tức hiểu ra lý do.

Và nghe đầy ân ý, chủ quán cà phê Internet trẻ tuổi này đã không ít lần hại cô gái nhỏ.

Nhìn vào boong tàu, những người trẻ tuổi đó đã bắt đầu kéo cô gái.

“Bỏ tay hẳn ra và đừng chạm vào tôi!”

Vừa chống cự, cô gái vừa la lối.

Tuy nhiên, khi các chàng trai nhìn thấy cô như thế này, họ còn thích thú hơn.

“Cô bé, đi thôi, chúng ta vào phòng riêng chơi đi!”

“Đừng ngại ...!”

Sau đó, một số kéo tay, một số giơ chân lên và kéo cô gái vào giữa.

“dừng lại!”

Lúc này, Trình Uyên rốt cuộc không nhịn được nữa.

Anh đứng dậy và bước đi trước mặt những người đó.

Những người đó đã rất sốc khi thấy ai đó dám bảo họ dừng lại, và tất cả đều nhìn về phía Trình Uyên.

“Buông cô ấy ra!” Trình Uyên đi đến chỗ vài người và nói một cách trống rỗng.

Thanh niên buông cô gái ra, lập tức vây quanh Trình Uyên.

“Ôi chết tiệt, cái này tọc mạch.”

“Vì sao, người còn muốn anh hùng cứu Mỹ nhân?”

“Đừng hỏi, thiếu gia chúng ta là ai, chán sống quanh co sao?”

Biên Thiệu dẫn đầu đẩy ra mấy người đi tới Trình Uyên, nhìn từ trên xuống dưới nhìn Trình Uyên, khinh thường vươn tay ra.

Trong khi giả vờ giúp Trình Uyên chỉnh trang cổ áo, anh ta lộ ra vẻ khó đoán và nói: “Tôi nói bạn này, còn sống có ổn không?”

Đừng nói đến vẻ ngoài vô cùng kiêu ngạo của những người này.

Bọn họ cho rằng, cô gái được thả ra, nhìn thấy Trình Tử Thành, thân thể run lên, ánh mắt kinh ngạc như đang hỏi: Làm sao có thể là cô?

Trình Uyên vẫn vô cảm: “Còn sống là tốt rồi.”

“Một số người rất tốt bụng. Cô ấy muốn sống, nhưng cô ấy không thể.”

“Nhưng một số người rất thấp, chết tiệt, nhưng vẫn còn sống!”

Mấy người ở bên đều sửng sốt.

Họ chắc chắn không ngờ rằng người trước mặt họ không hề hoảng sợ mà ngược lại còn rất bình tĩnh.

Có lẽ chính sự xuất hiện này đã khiến Biên Thiệu tức giận.

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Vậy ngươi sắp chết? Đụ hắn!”

Vài tên khốn lao tới.

kết quả.....

“Bùm” một tiếng, một người bay ra ngoài.

Khi không ai có thể nhìn thấy Trình Uyên bắn như thế nào, người đàn ông đã bay ra ngoài như một quả đạn đại bác.

Đây đều là những người bình thường, ai đã từng chứng kiến những trận đòn dữ dội như vậy?

Đột nhiên, tất cả mọi người đều chết lặng.

Chương 1395

Không ai dám lên.

Trình Uyên nói một cách thờ ơ: “Mọi người thực sự còn sống hơn rất nhiều.”

Nhiều người rùng mình sợ hãi.

Biện Thiệu cứng ngắc nói: “Nên bí ẩn, ta... Ba ta là Biên Hạo, người muốn đụng ta sao?”

“Biên Hạo?” Trình Uyên sững sốt, sau đó quay đầu hỏi cô gái: “Biên Hạo nổi tiếng?”

Cô gái sắc mặt lại biến đổi, nghiêng răng nghiêng lợi lần cuối nói: “Biên Hạo từng là ông chủ của công ty con nhà họ Du.”

Nhà của Đỗ?

Trình Uyên khẽ cau mày: “Nhà họ Đỗ thuộc top mười đại gia?”

“Vâng!” Cô gái gật đầu.

Nghe đến đây Biện Thiệu không khỏi ưỡn ngực chế nhạo: “Đúng, đúng rồi, ba của con là Biên Hạo. Con sợ lắm, nhóc,

đừng ngại quỳ xuống lạy ba lạy xin lỗi, nếu không. ..”

Anh chưa kịp nói xong thì đã thấy Trình Uyên nhắc máy và bấm một dãy số.

“Này, giúp tôi một việc.”

“Nói chuyện đi anh.” Giọng Trình Nặc vang lên qua điện thoại.

“Công ty của Biên Hạo, giúp tôi thoát khỏi nó.” Trình Uyên nhẹ giọng nói.

“Được rồi, không sao.” Trình Nặc không hỏi tại sao.

Cúp máy, Biên Hạo không nhịn được cười.

“Haha... tên giả bộ này!” Anh ta chỉ vào Trình Uyên một cách mỉa mai, “Cô nghĩ cô là cái quái gì vậy? Cô có thể làm chuyện đó hai lần với con mèo ba chân người còn muốn xóa bỏ công ty của ba tôi sao? Bằng bạn? Người nghĩ mình là ai vậy?”

Tiểu côn đồ cũng cười: “Nhóc con, người trúng sủng rồi, người cho rằng thiếu gia của chúng ta đang nói đùa với người sao?”

“Ừ, anh là gì?”

...

Trước sự chế giễu của họ, Trình Uyên không quan tâm.

Nhưng cô gái nhìn Biện Thiệu và những người khác như một đũa ngọc, cười khinh bỉ nói: “Anh ta không là gì cả, nhưng thật sự chỉ vì một câu nói mà phá hủy công ty ba các người, bởi vì...”

“Ngay cả gia đình của Đỗ cũng không có giá trị trong mắt anh ấy!”

Một số người biểu hiện ra vẻ khó tin và ngạc nhiên nhìn Trình Uyên.

Những người ở các quán cà phê Internet cũng nghển cổ để xem chương trình.

Phía sau họ, người quản lý mạng lưới sắc đẹp và người phục vụ không khỏi liếc nhau.

Tuy nhiên, tất cả sự náo động này đã bị phá vỡ bởi một cái hắt hơi tiếp theo.

“Ách!”

Tôi không biết đó là ai, và hắt hơi.

Ngay sau ...

“Haha...”

“Người thật sự là cười nhạo ta, lại giết chết Đỗ gia, dựa vào hãn?”

“Người có biết nhà họ Đỗ tồn tại cái gì không? Đó là đệ nhất trong mười đại gia tộc!”

“Nhóc con, người bây giờ quỳ trước mặt ta quỳ lạy xin lỗi. Ta có thể còn có thể tha thứ cho người, nhưng nếu người muốn tiếp tục giả điên ở đây, thì ta phải gọi điện đến nhà, sai gia chủ đi.” để làm sạch bạn. ”

“Đến lúc đó, người sợ rằng còn không có cơ hội quỳ xuống xin tha, bởi vì thân thủ của ba ta là cao thủ cấp ba.”

Họ bắt đầu cười nhạo Trình Uyên và cô gái một cách vô lương tâm.

Quản lý mạng làm đẹp và người phục vụ cũng lắc đầu thờ dài:
“Ôi, làm người tốt khó quá”.

“Không phải sao, đứa nhỏ này sẽ xui xẻo, nhưng lại đẹp trai lại có tài giỏi, thật đáng tiếc!”

Chương 1396

Lúc này, vẻ mặt của những người lướt mạng trong quán cà phê Internet dường như lộ ra vẻ đồng tình, tất cả đều trầm lắng đầu.

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động của Biện Thiệu đột nhiên vang lên.

“Cái quái gì vậy? Tại sao ông già của tôi lại gọi điện cho tôi lúc hai giờ sáng?” Biện Thiệu liếc mắt nhìn điện thoại, không khỏi lẩm bẩm: “Nhưng không sao, vì có người đến quán cà phê Internet làm phiền, vậy thì tôi.” sẽ nói với ông già. Hãy cứ vệ sĩ của ông ấy đến. ”

Trong khi nói, anh ta nhấn nút truy cập.

“Này bố, sao bố còn dậy muộn vậy? Ồ, tiện thể để bố dùng vệ sĩ cho con, con...”

“Đồ con trai phản nghịch!” Tuy nhiên, trước khi Biện Thiệu nói chuyện điện thoại xong, một người đàn ông trung niên đã hét vào điện thoại: “Cô đã xúc phạm cái quái gì vậy?”

Biện Thiệu có vẻ ngạc nhiên: “Phạm tội? Tôi chưa xúc phạm ai, sao vậy?”

“Anh hỏi cái quái gì vậy?” Đầu bên kia điện thoại tức giận hét lên: “Tôi vừa nhận được điện thoại của Thương gia, nói rằng

ngày mai chúng ta sẽ tuyên bố phá sản, giao toàn bộ tài sản riêng cho Thương gia.”

“A? Tại sao muốn cái này?” Biện Thiệu sững sờ: “Thượng Quan nói đùa, hay là nói nhảm?”

Mọi người đều chết lặng.

Đâu bên kia tức giận hét lên: “Cút đầu đi nghĩ lại đi. Người của liên minh kinh doanh gọi cho tôi lúc hai giờ sáng. Cô cho rằng bọn họ đang trêu chọc tôi sao?”

“Còn nữa, những người trong liên minh kinh doanh nói, tên khốn người đã xúc phạm đến một người lớn không nên xúc phạm, và hắn không giết người. Người đã là loại nhân hậu rồi.”

“Dứt lời mẹ nó, người hiện tại lập tức trở về cho ta, chuẩn bị, thu dọn đồ đạc rời rời khỏi kinh thành!”

Biện Thiệu trông rất sốc.

Phá sản?

Ra khỏi thủ đô?

Bắn lớn?

Anh nhìn Trình Uyên hoài nghi.

Trình Uyên trông bình tĩnh, như thể anh đã biết trước kết quả.

“Không... không thể!” Anh lắc đầu.

Mấy đứa em xung quanh cũng nhìn nhau.

Cư dân mạng bỗng sôi nổi hẳn lên.

Ngay cả quản trị viên web xinh đẹp và người phục vụ cũng ngạc nhiên.

Cô gái nhân nhạ nói: “Đừng nói là cận vệ của cha người thuộc hàng thứ ba, cho dù là cao thủ cấp hai, dưới tay hắn cũng không thể làm ra một thủ đoạn nào.”

Trình Uyên đẩy Biên Thiệu đang hoang mang ra và đưa tay về phía cô gái.

Cô gái hơi giật mình, rồi vươn tay đặt lên tay Trình Uyên.

Vì vậy, Trình Uyên nắm tay cô gái, xoay người bước ra khỏi quán cà phê Internet trước sự chứng kiến của mọi người.

Về phần thân phận của gia tộc Biện gia, đối với hắn không quan trọng.

Còn Biên Thiệu, chẳng phải anh ta coi thường con ranh tội nghiệp sao? Chà bây giờ, anh ta đã trở nên đáng thương hơn cả một con ranh tội nghiệp, tôi đoán sẽ không còn ai theo dõi anh ta và giúp anh ta làm điều ác trong tương lai.

Ra khỏi quán cà phê Internet.

Trình Uyên hỏi cô gái: “Không phải em nói rằng em nên đi Đảo vàng sao?”

Cô gái đột ngột bắt tay Trình Uyên, kinh ngạc nhìn Trình Uyên: “Là anh à?”

Cô gái đó không phải ai khác, chính là Phương Tố Tịch.

Mở đầu, Trình Uyên hóa trang thành người của các nước phía nam, vào nhà Fang để giải cứu Phương Tố Tịch và Phương Hoài Sơn, đồng thời yêu cầu họ đến Đảo vàng để tìm Bạch Dạ.

Lúc đó, Trình Uyên không biết nhà Fang có chuyện gì xảy ra, Phương Hoài Sơn và con gái tiếp tục ở lại kinh đô, điều này chỉ có thể nguy hiểm hơn.

Cả Phương Tố Tịch và Phương Hoài Sơn đều không biết Trình Uyên chính là Trình Uyên, nên bây giờ Phương Tố Tịch trông rất sốc.

Chương 1397

Trong một ngôi nhà riêng kín đáo, Trình Uyên nhìn thấy Phương Hoài Sơn.

“Nó không được hòa giải, vì vậy, cha tôi không muốn rời khỏi thủ đô.”

“Ban ngày chúng tôi ở nhà ngủ, buổi tối chán thì đến quán cà phê Internet lướt mạng. Dù sao người của Phương Thanh Trang cũng sẽ không đi tới những nơi khói bụi.”

Phương Tố Tịch giải thích cho Trình Uyên.

Phương Hoài Sơn mặt đen không nói một lời, rõ ràng là anh chưa tha thứ cho sự hận thù giết người của Trình Uyên.

Trình Uyên không cầu xin sự tha thứ của anh, Phương Thánh Yên muốn Trình Uyên chết và “giết” Lý NGuy, vì vậy Trình Uyên không cảm thấy rằng anh đã làm điều gì sai, và không cần phải xin lỗi anh.

Nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi.

“Tôi biết anh ghét tôi, nhưng bây giờ chỉ có tôi mới có thể giúp anh giành lại nhà Fang.” Trình Uyên nói với Phương Hoài Sơn đang ngồi trên ghế sofa và hút thuốc trong nhà riêng.

“Ta không cần người thương hại!” Phương Hoài Sơn lạnh lùng nói.

Trình Uyên lắc đầu: “Tôi không có lỗi với cô, cũng không có thoải mái giúp cô. Cô có thể coi như đối phó.”

“Đối phó?” Phương Hoài Sơn vẻ mặt ngưng trọng.

Trình Uyên gật đầu, suy nghĩ một chút, đối với Hoài Sơn bên kia nói: “Thời thế thay đổi.”

“Từ nay về sau sẽ không phải là thống trị của tứ đại gia tộc nữa.”

...

Khi Trình Uyên rời đi, Phương Tố Tịch đã đuổi anh ta ra ngoài.

“Anh ấy có sao không?” Phương Tố Tịch hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên lại hỏi cô: “Đến đây đều giảm bớt rồi, sao cô không gọi điện cho anh ấy?”

Phương Tố Tịch cúi đầu và im lặng.

Trình Uyên cười nhẹ nói: “Anh ấy không sao.”

“Cảm ơn!” Phương Tố Tịch nói.

“Về đi, nói với bố cậu, nếu ông tin tôi, ngày mai tôi sẽ làm như lời tôi nói, và tôi sẽ đích thân bảo vệ anh ấy.” Trình Uyên nói.

Phương Tố Tịch lắc đầu: “Em sợ bố em không tin anh.”

Trình Uyên không nghĩ vậy.

Anh cười và nói: “Không, anh ấy sẽ tin em vì ...”

“Đây không phải là một câu hỏi trắc nghiệm!”

...

...

Sau khi rời khỏi dinh thự của Phương Hoài Sơn và Phương Tố Tịch, Trình Uyên thở dài.

Anh ta biết rằng vì anh ta đã giết Phương Thanh Nham, anh ta nói thẳng với Phương Hoài Sơn rằng nếu tôi có thể giúp anh, Phương Hoài Sơn nhất định sẽ không nhận lời.

Nhưng nếu những điều này được biến thành một giao dịch, kết quả là một vấn đề khác.

Đối với doanh nhân, buôn bán là buôn bán, và hận thù là hận thù, và sự phân biệt rất rõ ràng.

Và điều kiện mà Trình Uyên đưa ra quả thực không phải là một câu hỏi trắc nghiệm, nếu Phương Hoài Sơn muốn giành lại quyền kiểm soát nhà Fang thì anh cũng không còn cách nào khác.

Đốt một điếu thuốc lá.

Bước đi một mình trong thành phố sáng sủa nhưng im lặng đến chết người này, một cảm giác cô đơn sâu thẳm ập đến như một dòng điện lạnh lẽo, không được chuẩn bị trước, rồi bủa vây Trình Uyên một cách mãnh liệt.

Anh bỗng thấy mệt mỏi và bất lực!

“Mục đích của anh là gì?” Anh khó hiểu.

Anh cảm thấy mình bây giờ chỉ là một con ma đại lẻ loi đi dưới nắng.

Chương 1398

Thành phố Tân Dương.

Thuộc tập đoàn Nhiên Hề, phòng họp của tòa nhà Tuấn Phong chật ních người.

Ba đại gia tộc lập đại bản doanh tạm thời tại đây.

“Tiền thân của Tập đoàn Hoàng Thiên là Tập đoàn Trọng Cơ. Lúc đầu, nhà họ Lý là 40% cổ phần của Trọng Cơ, và đã tổ chức lại hội đồng quản trị với tư cách là cổ đông cao nhất.”

Trình Tuấn Phong, người ở vị trí này, nói một cách hợp lý: “Sau hai ngày làm việc chăm chỉ, chúng tôi đã tìm được 47% chủ sở hữu cổ phiếu còn lại và đã thực hiện một vụ mua lớn.”

“Bây giờ Trình gia của chúng tôi sở hữu 20% cổ phần của tập đoàn Hoàng Thiên, nhà họ Thẩm sở hữu 16% cổ phần, và nhà họ Ngụy đã mua lại 11% cổ phần.”

“Cho đến nay, cổ phần mà ba người chúng ta cùng nhau sở hữu đã vượt xa cổ phần mà nhà họ Lý sở hữu.”

“Chúng ta có thể nắm quyền quản lý cấp cao của Tập đoàn Hoàng Thiên, tổ chức lại hội đồng quản trị, đuổi họ Lý ra khỏi Tập đoàn Hoàng Thiên, và đánh bại họ Lý trong một cú ngã!”

Ngay khi giọng nói của Trình Tuấn Phong rơi xuống, ngay lập tức đã có một tràng pháo tay vang dội.

Tuy nhiên, Thẩm Li nói với một số nghi ngờ: “Anh Trình, mặc dù vậy, vẫn có 13% cổ phần trôi nổi bên ngoài. Chúng tôi không biết chủ sở hữu 13% sẽ ủng hộ ai.”

“Nếu bọn họ tiếp tục ủng hộ nhà họ Lý, thì chúng ta rút cuộc sẽ hụt hẫng!”

Lúc này, mọi người lập tức tỉnh lại, người nhìn ta, ta nhìn người.

Ngay sau đó, Tiêu Mục nói: “Không cần lo lắng về việc này. Tổ chức tình báo Nhiên Hề Group của chúng tôi đã tiến hành điều tra. Trong số 13% cổ phần trôi nổi bên ngoài, 3% thuộc về một công ty tên là Chúc Tiểu. Do người, nhưng ông ấy vừa qua đời ngày hôm qua. Vì tranh chấp tài sản thừa kế nên ông ấy bị phong tỏa tạm thời. 8% cổ phần còn lại thuộc sở hữu của một người tên Lý Chí và đã được tập đoàn Nhiên Hề của chúng tôi mua lại.”

“Vì vậy, bây giờ chỉ có hai phần trăm cổ phiếu lưu hành bên ngoài.”

Nghe đến đây, tất cả mọi người chột lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Do tính toán này, họ cùng sở hữu 55% cổ phần và trực xuất Lý gia khỏi Tập đoàn Hoàng Thiên, đây gần như là một kết luận bị bỏ qua.

“Tình hình nhà họ Lý bây giờ như thế nào?” Ngụy Tác hỏi.

Tiêu Mục hơi nhíu mày nói: “Thật kỳ quái.”

“Thật là một phương pháp kỳ lạ?” Trình Tuấn Phong hỏi.

Tiêu Mục nói: “Họ đang chuẩn bị cho đám cưới, và người sẽ kết hôn là ... Vương Tử Yên .”

“Mặc dù họ biết rằng chúng tôi đang mua cổ phần của Tập đoàn Hoàng Thiên với quy mô lớn, nhưng họ dường như không quan tâm chút nào.”

“Nói cách khác, họ có vẻ quan tâm đến đám cưới này hơn là Tập đoàn Hoàng Thiên.”

Trình Tuấn Phong đã giật mình khi Tiêu Mục nói rằng Vương Tử Yên sẽ kết hôn với gia đình họ Lý.

Ban đầu, Vương Tử Yên được Lý Lan Oanh gửi đến Trình Uyên.

“Vương Tử Yên đồng ý không?” Trình Tuấn Phong hỏi.

Tiêu Mục gật đầu.

Trình Tuấn Phong cau mày: “Không có, chuyện này có vấn đề.”

“Quả thật có gì đó không ổn.” Tiêu Mục thở dài: “Ngoài quan hệ công việc, chuyện riêng tư, theo tôi biết, Vương Tử Yên đã

có dã tâm. Không thể để cô ấy kết hôn với Lí Quân Hào một cách cố chấp như vậy.”

“Hơn nữa, tôi đã điều tra trong hai ngày qua. Cha mẹ của Vương Tử Yên đã mất tích.”

Nghe vậy, Thẩm Hoa tức giận nói: “Chết tiệt, chắc là bị nhà họ Lý giam lỏng để uy hiếp Vương Tử Yên .”

“Nhưng chúng tôi không thể làm gì được, bởi vì chúng tôi không biết chúng được cất giấu ở đâu, và cũng không có bằng chứng.” Tiêu Mục cười khò.

“Sau đó tôi nên làm gì?” Ngụy Tác lo lắng nói.

Trình Tuấn Phong nheo mắt, cười lạnh nói: “Không phải ngày mai bọn họ tổ chức hôn lễ sao? Được rồi, ngày mai chúng ta vào cung làm đám cưới không thành, đồng thời đuổi nhà họ Lý ra khỏi Giang Bắc. Thành phố! ”

Mọi người lập tức bùng cháy tinh thần cực cao.

Nhưng không biết tại sao, trong lòng Ngụy Tác luôn có chút bất an.

Chương 1399

Đã vài ngày trôi qua, con sông từ cầu Tân Dương đến Giang Bắc vẫn đầy ắp tàu cứu hộ.

Cuộc tìm kiếm và giải cứu Trình Uyên vẫn đang diễn ra.

Bạch An Tương thường xuất hiện bên sông để mong chờ nó.

Một chiếc sedan Mazda đang di chuyển chậm rãi từ bờ biển.

Lái xe là để Tiêu Viêm.

Lâu lâu cô nhìn ra bờ sông.

Khuôn mặt nhỏ u ám.

“Ngươi bị hấn dụ?”

Dương Duệ, người đang ngồi ở băng ghế sau, mỉm cười hỏi.

Có vẻ sững sốt, anh ta nhanh chóng thu lại ánh mắt và lắc đầu:
“Không có gì.”

Dương Duệ lắc đầu thờ dãi: “Hấn không phải đối với ngươi.”

“Tôi biết.” Tiêu Viêm nhẹ nói.

Sau đó hắn tự giễu cười nói: “Có thích hợp hay không thì làm sao? Dù sao hắn cũng đã chết.”

“Người tin hắn đã chết?” Dương Duệ bình tĩnh hỏi.

Nghe vậy, hắn ném trái một trận run rẩy thân thể, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Dương Duệ.

Dương Duệ từ từ nhắm hai mắt lại, điều chỉnh cơ thể về một tư thế khá thoải mái, một lúc sau mới nói: ” Tiêu Viêm, nhớ rõ lúc trước ta đã nói với ngươi, ta cứu ngươi ở đâu?”

Hương gật đầu.

“Nó ở một con sông nhỏ.”

Dương Duệ cũng gật đầu, khóe miệng nở một nụ cười yêu thương, nói: “Trong 100 năm qua, tôi đã dạy rất nhiều người học nghề. Tôi không nhớ nổi có bao nhiêu người học nghề. Nhưng nếu tất cả họ đều đến với tôi, tôi có thể gọi cho bạn trong nháy mắt. Hãy biết tên của họ. ”

“Nhưng bạn thì khác. Bạn là người học việc duy nhất mà tôi đã nuôi dưỡng từ thời thơ ấu.”

“Như vậy, ta đã để lại một tấm bùa hộ mệnh trong cơ thể ngươi!”

Nghe được lời nói của Dương Duệ, thân thể Tiêu Viêm rùng mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức trở nên rất xấu xí.

“Nếu ai đó hỏi tôi ai là đệ tử mà tôi nhận được trong đời này, tôi sẽ nói với họ rằng họ thích tất cả. Nhưng trong thâm tâm, điều duy nhất tôi thích nhất chính là ném thừ.”

Mím chặt môi và im lặng cúi đầu.

Dương Duệ mở mắt ra, vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc thay đổi: “Hương vị, người không thể có Trình Uyên trong lòng, một chút cũng không được.”

Ném lại cơ thể run lên.

“Tại sao?” Gằn như thốt lên.

Dương Duệ thở dài, nói: “Muốn trách cứ trách Sư phụ, nhưng Sư phụ cũng là muốn tốt cho người.”

“Tại sao?” Tiêu Viêm tiếp tục bướng bỉnh hỏi.

Dương Duệ cười nhẹ nói: “Xem ra người thật sự là bị dụ.”

“Huyết long thật sự rất đặc thù. Con rồng lúc đầu đã như vậy rồi. Không có cô gái nào ở cùng hắn lâu năm có thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, coi như hắn sinh ra là để được thích.”

“Hương Vị, con là con của mẹ, mẹ sẽ không để con phải khổ sở như những cô gái khác, cho dù Trình Uyên có quan trọng

với con như thế nào, con cũng sẽ không vì hấn mà hy sinh con. Hiểu không?”

Tiêu Viêm không trả lời, và không tiếp tục hỏi tại sao.

Và cùng một lúc.

Trong tư dinh của Vương Tử Yên .

Lý Nam Địch và Vương Tử Yên cùng nhau ngâm mình trong bồn tắm.

Một người trông cô đơn, và người kia trông không muốn.

“Không còn cách nào khác sao?” Lý Nam Địch hỏi.

Vương Tử Yên cười khỏ nói: “Có lẽ, đây là cuộc sống của tôi.”

Lý Nam Địch dường như muốn an ủi cô, nhưng cô không biết phải nói gì.

Chương 1400

Ngay sau đó.

Một tiếng “hả!”, Cửa sổ dường như bị ai đó mở ra, sau đó có tiếng bước chân bên ngoài phòng tắm.

đồng thời.

Trình Uyên lái xe về.

Bởi vì cả đêm không ngủ và mắt hơi khô, sau khi lái xe được hai tiếng, anh phải lái xe vào khu dịch vụ giữa chừng.

Túi thuốc lá trống rỗng.

Trình Uyên xuống xe đi mua thuốc lá.

Quay lại chuẩn bị ngồi nheo mắt trong xe một hồi.

Nhưng ngay khi anh nhắm mắt lại, có một cảm giác ớn lạnh sau lưng.

Có một trận run rẩy kịch liệt, hấn bừng tỉnh đại ngộ, lập tức quay đầu lại nhìn.

“Tôi đang mơ?” Anh cau mày hỏi.

Có một người đàn ông trung niên đang ngồi ở phía sau xe, Trình Uyên đã từng nhìn thấy người đàn ông trung niên này, chính xác mà nói thì anh ấy đã nhìn thấy nó trong một giấc mơ.

Đúng vậy, anh ta là chủ nhà chú cho thuê kiếm gỗ ngoài sân.

“Cho dù là.” Chủ nhà cũng không nhìn Trình Uyên, hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, sững sờ nhìn một điểm không thể giải thích được.

Trình Uyên nhìn theo ánh mắt của anh ta và thấy chẳng có gì ngoài một cửa hàng tiện lợi, tất nhiên, nếu nhìn kỹ, bạn vẫn có thể nhìn thấy cô chủ thấp bé và mũm mĩm trong cửa hàng tiện lợi qua khung cửa sổ.

“Nếu là mơ, tại sao nhìn rõ ràng như vậy?” Trình Uyên không hiểu: “Ta không nhớ rõ trong mộng người có thể mơ thấy một người xa lạ, lại giống như thật.”

Vừa nói anh vừa lặng lẽ nâng cánh tay lên.

Ông chú chủ nhà nhẹ nhàng nói: “Nếu em tự nhéo mình, nhéo em, những giấc mơ của anh sẽ tan biến”.

Trình Uyên nắm tay trong không khí, với một biểu cảm khó xử.

Vì lý do nào đó, dù chỉ là mơ, anh cũng muốn ở lại lâu hơn một chút.

Ông chú chủ nhà lại lên tiếng, và ông hỏi Trình Uyên, “Con muốn tôi trở thành ai?”

Trình Uyên im lặng một hồi, cũng không trả lời chủ nhà lời nói, ngược lại hỏi: “Bà chủ trong sân nhỏ kia là con gái của ngài?”

“Không, đó là vợ tôi!” Chủ nhà lắc đầu nói.

“...” Trình Uyên cứng họng.

Người phụ nữ tuổi cũng đã ngoài hai mươi, còn ông chú trung niên đã ngoài bốn mươi, nói cách khác, từ tướng mạo tuổi tác, bọn họ ít nhất cũng phải hai mươi tuổi.

người vợ.....?

Sau khi Trình Uyên ngạc nhiên, anh ta đột nhiên hỏi một câu không thể giải thích được: “Cái nào?”

“Quên!” Chủ nhà cười nhẹ, nói: “Thập nhị gia luôn luôn, ta sợ cô đơn.”

“Hả?” Trình Uyên ngẩn người.

Bác chủ nhà giải thích: “Con người ta sẽ già đi, nhưng tôi thì không. Một số là lựa chọn của chính họ, một số là lựa chọn

của tôi, suy cho cùng, một bà già nhăn nheo luôn ở độ tuổi trung niên khi suốt ngày phải đối mặt với những người chồng, trong lòng của họ, sẽ cảm thấy thấp kém. ”

Trình Uyên gật đầu nói: “Nếu nói như vậy, ta có thể đoán được người là ai.”

Bác chủ nhà cười nhạt không nói.

Trình Uyên tò mò hỏi: “Bọn họ đều nói cậu đã chết.”

Ông chủ nhà hờ hững cười: “Họ đều muốn tôi chết”.

“Vậy thì anh luôn tìm đến em, anh có việc gì muốn làm với em?” Trình Uyên ngập ngừng hỏi.

Chủ nhà đột nhiên mím chặt môi.

Như đang suy nghĩ, rơi vào một khoảng lặng ngắn.

Một lúc sau, anh cười nhẹ nói: “Quên đi, anh muốn nói với em một chuyện, nhưng anh biết tính tình của em, cho nên bây giờ anh cũng đoán được một chút. Đã vậy, anh đừng lo lắng mà giữ lại cái gì.” người có trong lòng. Một chút máu, thả ngay khi đến lúc phát tiết, ta sẽ gánh hết hậu quả cho người! “

Chương 1401

Chương 1401:

Trình Uyên bị sốc.

Chủ nhà đột nhiên quay đầu chậm rãi nhìn về phía Trình Uyên.

Ánh mắt họ lại chạm nhau.

Trình Uyên lại nhìn thấy đôi mắt đó, trong chốc lát, anh như rơi xuống vực sâu không đáy, không khỏi rơi xuống lúc nào không hay.

“U

Cơ thể anh đột ngột rung lên, và anh tỉnh dậy đột ngột.

Chắc chắn, đó vẫn chỉ là một giấc mơ.

Khi Trình Uyên tỉnh dậy, anh nhìn lại hàng ghế trống phía sau và không khỏi mỉm cười.

Anh cảm thấy mình sắp phát điên.

Điều thuốc anh mới mua sau khi mở ra vẫn còn trên tay, chúng tỏ anh đã mua xong điều thuốc, ngồi xuống ghế, ngủ ngay lập tức.

Không thức dậy giữa chừng.

Nhưng vừa rồi, đó có thực sự là một giấc mơ?

Nếu nó là một giấc mơ, nó có phải do chính bộ não của bạn tạo ra không?

Người đàn ông trong giấc mơ có thực sự là một con rỗng?

Không biết gì!

Nhưng lời nói của chủ nhà trong mộng, hẳn còn nhớ rõ: “Hẳn bảo ta không nghĩ tới hậu quả, không cần lo lắng sao?”

Vì lý do nào đó, anh luôn có cảm giác tội tệ.

Điều gì đó có thể xảy ra? Đến mức bạn không thể chống lại nó một chút nào?

Đốt một điều thuốc và tiếp tục khởi động xe.

Vào đêm khuya, anh đến vòng ngoài của thành phố Tân Dương, trước sân nhỏ nơi Tiểu Thái Muội Muội từng thuê, anh muốn nhìn lại một lượt xem người đàn ông đó có thực sự tồn tại hay không.

Cánh cửa ản và mở ra ngay khi nó được đẩy ra.

Bước vào sân, tôi thấy một người phụ nữ trẻ đẹp đang ngồi trên con ngựa trong sân, nghịch điện thoại và ăn hạt hướng dương.

“Anh ấy có ở nhà không?” Trình Uyên bước tới, dọn một chiếc ghế đầu, ngồi trước mặt người phụ nữ.

Không thể nào, nếu suy đoán của anh ta là đúng, thì thâm niên của người phụ nữ rõ ràng là cao hơn cô ta quá nhiều, để người phụ nữ này ngẩng cao đầu nhìn anh ta trong khi anh ta đang ngồi và đứng nói chuyện thì quả là bất lịch sự.

Nhưng có vẻ như anh đang quá lo lắng.

Người phụ nữ không có ý tứ ngẩng đầu nhìn anh, tiếp tục cúi đầu nghịch điện thoại: “Đứa nhỏ kia, không phải đi chơi với anh sao?”

Trình Uyên lắc đầu: “Cô biết tôi không nói về cô ấy.”

Nữ nhân kinh ngạc ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Vậy người hỏi ai? Nhà ta không có người ở.”

Không có cách nào để nói chuyện ngày này.

Có thể những gì người phụ nữ nói là sự thật, trong trường hợp này, Trình Uyên đã tự mình tưởng tượng ra mọi thứ, anh ta bị ảo giác, thậm chí có thể chất lỏng màu xanh thừa trong người anh ta cũng do chính anh ta tưởng tượng ra.

Nhưng nếu những gì một người phụ nữ nói là sai, cô ấy đang cố tình nói dối anh ấy, bằng cách này, cô ấy sẽ không hỏi bất cứ điều gì.

Sau khi thở dài, Trình Uyên nở một nụ cười gượng gạo và nói: “Ồ, xin lỗi, tôi ... có lẽ tôi đã đọc nhầm.”

Đứng dậy và rời đi.

Người phụ nữ lẩm bẩm sau lưng anh: “Tại sao anh lại nói về tôi?”

Sau khi Trình Uyên ra khỏi nhà, anh không khỏi lắc đầu: “Thật sự là bản thân có vấn đề sao?”

“Không, tôi có một vấn đề.”

Nhìn lên mặt trời trên bầu trời vào ban đêm, nó rất chói mắt.

Ngày mai, đám cưới lớn của Vương Tử Yên , có lẽ sẽ có gì đó xuất hiện.

Chương 1402

Sau đêm này, anh ấy có thể về nhà để đoàn tụ với Bạch An Tương.

Nhưng anh ấy sẽ trải qua đêm hôm nay như thế nào?

Anh ấy phải có chỗ để ngủ, đã hai ngày hai đêm rồi anh ấy không ngủ.

Anh không muốn ngủ trong khoảng sân nhỏ này vì anh cảm thấy nó rất bất an.

Sau nhiều cân nhắc, có vẻ như chỉ có một nơi để đi.

Cộng đồng Vinh Ánh Trăng.

Trình Uyên lái xe đến tầng dưới nhà Vương Tử Yên , dừng xe ở nơi không có người rồi bước lên lầu.

Sau khi bấm chuông, anh đợi một lúc mới có người ra mở cửa cho anh.

Khi Lý Nam Địch nhìn thấy Trình Uyên, khuôn mặt cô ấy đầy kinh ngạc.

“Cô ấy ổn chứ?” Trình Uyên hỏi.

Anh hỏi Vương Tử Yên .

Lý Nam Địch căn môi nói: “Không tốt lắm, chỉ là...”

Trình Uyên cùng cô bước vào phòng, và nhìn thấy hai cô gái khác đang ngồi trên ghế sofa.

” Đông Nguyệt?”

Trình Uyên khá bất ngờ.

Bởi vì ngoài Vương Tử Yên và Lý Nam Địch, còn có Đông Nguyệt trong phòng.

“Sao em lại ở đây?” Anh ngạc nhiên hỏi.

Rốt cuộc là phòng của cô gái, cả căn phòng đều tràn ngập hương thơm mơ hồ tươi mát, đương nhiên cũng có thể liên quan đến chuyện Vương Tử Yên và Lý Nam Địch vừa mới tắm xong.

Đông Nguyệt đang ngồi trên sofa, trên tay cầm một cốc nước nóng, nhìn Trình Uyên đi vào cũng không có gì ngạc nhiên.

Cô hỏi ngược lại Trình Uyên: “Tôi không thể có bạn sao?”

Thân phận hiện tại của Đông Nguyệt rất nhạy cảm, một người là đệ tử của Vân Dĩ Hà, một người là con gái của Đông Tâm

Tư, cho nên Trình Uyên ít nhiều đều có chút lảng tránh.

“Em có biết anh chưa chết không?” Anh cau mày hỏi.

Đông Nguyệt liếc nhìn Trình Uyên, chằm chọc nói: “Tôi đến đây để nói cho cô biết, đừng có nói khéo, có người biết cô chưa chết.”

Trái tim Trình Uyên run lên.

Không phải ngẫu nhiên mà Đông Nguyệt, nàng muốn thông tri chính mình.

Cô ấy nói rằng cô ấy biết rằng Trình Uyên chưa chết, và cô ấy chắc chắn đang ám chỉ Đông Tâm Tử.

và vì thế.....

Ta nghĩ Đông Nguyệt sẽ tới nhắc nhở chính mình, chính là nói, rất có thể ngày mai Đông Nguyệt cũng sẽ xuất hiện?

“Đơn giản là nói lời tạm biệt!”

Sau khi Đông Nguyệt nói xong, cô đứng dậy rời đi mà không có nhiều điều vô nghĩa.

Trình Uyên do dự, nhưng đuổi nó ra ngoài.

“Sơ Hạ...”

Ở dưới lầu, anh gọi Đông Nguyệt ở lại.

Đông Nguyệt dừng lại, không nhìn lại, nhàn nhạt nói: “Cần thận người của chính mình.”

“Ý anh là gì?” Trình Uyên cau mày.

Đông Nguyệt cười tủm tỉm lắc đầu nói: “Không có ý tứ. Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi rằng vị trí của một số người có thể thay đổi một cách thụ động. Điều này cũng bao gồm người mà ngươi tin tưởng nhất bên cạnh.”

“Chỉ cần cẩn thận bản thân, đừng thực sự trở nên cô đơn khi thời điểm đến.”

Nói xong tiếp tục đi về phía trước.

Trình Uyên rên rỉ một tiếng, đột nhiên hỏi: “Ngươi cũng bao gồm ngươi?”

Đông Nguyệt không trả lời.

Chương 1403

Hình bóng của cô ấy cũng mờ dần đi.

Linh cảm xấu của Trình Uyên càng ngày càng mạnh, nhất là những lời Đông Nguyệt nói, dường như càng khẳng định suy đoán của anh.

Quay trở lại tầng trên.

Lý Nam Địch nắm lấy tay Trình Uyên và hỏi: “Làm thế nào tôi có thể cứu Tử Yên bây giờ?”

Trình Uyên liếc nhìn Vương Tử Yên , phát hiện bộ đồ ngủ của cô vẫn không che giấu được dáng người kiêu hãnh của Vương Tử Yên , lúc này cô ôm đầu gối cuộn mình trên ghế sofa, đôi mắt to từ lâu đã mất đi vẻ lạnh lợi như xưa.

Bây giờ anh biết rằng Vương Tử Yên đã bị cưỡng bức, và rằng cha mẹ của Vương Tử Yên đã bị nhà họ Lý che giấu.

Mặc dù tôi biết, tôi có thể làm gì?

Anh ấy giờ đã trở thành “người chết”, và ngay cả Lý Hải Tân cũng không thể tìm ra câu chuyện bên trong của Lý gia, chứ đừng nói đến việc bị cha mẹ nhốt Vương Tử Yên .

Tôi muốn an ủi Vương Tử Yên , nhưng cuối cùng đành thờ dài và bỏ cuộc.

“Ta buồn ngủ muốn ngủ.”

Nói xong, hắn tự mình tìm tới khách phòng, ném mình lên giường ngủ thiếp đi.

Một giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt Vương Tử Yên .

Lý Nam Địch lo lắng an ủi: “Tử Yên, đừng lo lắng, hắn nhất định phải có cách.”

Nói xong, anh ta điên cuồng lao vào phòng khách, cố gắng kéo Trình Uyên dậy để giải thích lý do.

Nhưng khi cô lao vào phòng và nhìn thấy Trình Uyên đã ngáy như sấm, cô đã choáng váng.

Trình Uyên đã ngủ thiếp đi trong vòng một phút sau khi vào phòng.

Thật buồn ngủ và mệt mỏi thế này?

Lý Nam Địch không khỏi đau lòng, cô nhẹ nhàng đóng cửa lại, đến bên giường, kéo chăn bông ra rồi đắp cho Trình Uyên.

Đau lòng đưa tay sờ mặt.

“Em lên giường bao lâu rồi?” Cô thì thầm.

...

...

Khi Trình Uyên tỉnh dậy, anh thấy viên ngọc bích thơm ngát trong vòng tay mình.

Lý Nam Địch nép vào vòng tay anh ngủ thiếp đi, hàng mi dài khê run lên, đôi môi đỏ mọng in trên ngực anh như một đóa hồng tàn.

Tôi lấy điện thoại ra xem thì thấy đã bốn giờ sáng.

Trình Uyên chậm rãi đứng dậy, vì sợ làm phiền Lý Nam Địch, liền lặng lẽ rút lui, đóng cửa lại, chuẩn bị rời đi.

Quay mặt lại, cô nhìn thấy Vương Tử Yên đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cô ngây người nhìn vàng trắng sáng ngoài cửa sổ.

Tất nhiên, trong mắt Trình Uyên, trắng sáng chính là mặt trời.

“Tử Yên, đừng lo lắng.” Anh nhẹ nhàng nói với Vương Tử Yên : “Anh sẽ không để em gặp rắc rối.”

Vương Tử Yên không đáp lại, như thể anh ta không hề nghe thấy điều đó.

Trình Uyên không nói nhiều, xoay người rời đi.

...

...

Bình minh của nó!

Đội chào đón, những người đang thổi và đập, cũng đến với cộng đồng Vinh Ánh Trăng.

Nhưng ngôi nhà của Vương Tử Yên vắng tanh và dường như chưa tổ chức đám cưới.

Cô đang mặc váy cưới, ngồi trước gương, bị chuyên gia trang điểm soi mói.

Lý Nam Địch đang đứng bên cạnh cô, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lo lắng.

Họ rất im lặng.

Một nhóm người xông vào, la hét, và nó rất sôi động. »

Chương 1404

Nhung Vương Tử Yên mặt lạnh, nhìn Lí Quân Hào đang chen chúc trước mặt, xỏ giày, dâng hoa, hôn lên trán cô.

Sau đó, cô được Lí Quân Hào đón và xuống xe!

Việc còn lại là gấp rút quay cảnh đám cưới.

Đám cưới được tổ chức tại khách sạn Seaside ở thành phố Giang Bắc.

Khách sạn ngày nay rất sôi động, và các con đường bị chặn bởi nhiều loại xe hơi sang trọng.

Khắp tỉnh Giang Bắc, người mặt mũi đều ở đây.

Mọi người tập trung trên bãi biển trước khách sạn, cười nói và chờ đón sự xuất hiện của cô dâu chú rể.

Bãi biển cũng rất lãng mạn, có rất nhiều đồ ăn và rượu trên thảm đỏ.

Tập đoàn Hoàng Thiên là một tập đoàn mới nổi ở thành phố Giang Bắc, một khi nổi lên sẽ đánh bại tập đoàn Thẩm, uy thế của tập đoàn này lập tức nổi lên. Đương nhiên mấy ông lớn ở thành phố Giang Bắc cũng không dám khinh thường, đa phần đều muốn nhân cơ hội ôm đồm, nên quà này chất đống như núi.

“Người mới đến rồi!”

“Người mới đến rồi!”

Mặc dù có vài tiếng la hét, khung cảnh ngay lập tức trở nên sôi động.

“Nghe nói nhà họ Lý đã kết hôn với Vương Tử Yên , chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong, một công ty con của tập đoàn Nhiên Hề.”

“Oa, từ nay về sau còn có ai dám gây chuyện với nhà họ Lý?”

“Đúng vậy, đã rất cường đại rồi. Hiện tại chúng ta liên thủ, không có người nào ở tỉnh Giang Bắc có khả năng so với người khác.”

“Xem ra chúng ta phải nhanh lên ôm đùi!”

“Chính là, loại thực lực này hẳn là so với tứ đại gia tộc cũng không yếu hơn!”

“Điều này cho chúng ta bộ mặt của Tỉnh trưởng Giang Bắc.”

Trong đám đông, các ông lớn nói nhiều, ai cũng ghen tị.

Ngay sau đó, khi những dải pháo hoa bay khắp bầu trời, cô dâu chú rể cũng bước chậm chậm từ đầu kia của thảm đỏ.

Cô đào quyền rũ bắt đầu khởi động bầu không khí với niềm say mê: “Bạn thân mến và gia đình ...”

Vương Tử Yên , người đang đi trên thảm đỏ, đột nhiên ngừng đầu lên và nhìn thấy cha mẹ cô cũng đang ở trên bục giảng, trái tim của anh cuối cùng cũng đã ổn định.

Trên sân, có cha mẹ của Vương Tử Yên và một cặp vợ chồng trung niên, lẽ ra cặp vợ chồng trung niên là cha mẹ của Lí Quân Hào.

Vương Tử Yên của trái tim là ổn định, nhưng cũng tê liệt.

Cô ấy cảm thấy rằng toàn bộ quá trình chỉ giống như xem ngựa và xem hoa.

Cho đến khi chủ hôn thường xuyên hỏi chàng rể sinh, già, bệnh, chết, giàu nghèo, chàng rể Lí Quân Hào hào hứng nói rằng anh rất sẵn lòng.

Sau đó, nữ diễn viên hỏi Vương Tử Yên nếu cô ấy đồng ý.

“Bạn có muốn?”

Ý thức của Vương Tử Yên quay trở lại đại não, cô kinh ngạc nhìn lên Lí Quân Hào.

Lí Quân Hào trông mong đợi và mỉm cười.

“Tôi ...”

Mọi ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Vương Tử Yên .

Điều này khiến Vương Tử Yên cảm thấy gai người và khó chịu.

Thật khó để nói bằng lòng.

Bởi vì cô ấy không chỉ yêu người đàn ông trước mặt, mà còn chán ghét nó.

Cô ấy là Vương Tử Yên và cô ấy là chủ tịch của Tuấn Phong Group, cô ấy là một người phụ nữ mạnh mẽ kết hợp giữa sắc đẹp, trí tuệ và uy tín.

Tuy nhiên, cô ấy cũng là một người phụ nữ, một người phụ nữ trong lòng vô cùng mong manh, cô ấy cũng mong có người yêu thương mình, cô ấy cũng mong mình có thể dựa vào khi cô ấy mệt mỏi, bế tắc, và sai, cô ấy có một đối tượng để nói chuyện.

Chương 1405

Nhưng mà, hình bóng xuất hiện trong lòng cô không biết bao nhiêu lần không phải là người đàn ông trước mặt.

Vì vậy, với một giọt nước mắt trong veo lăn dài trên mắt, Vương Tử Yên lại nuốt lời.

“Con biết không, cha mẹ của con sẽ luôn ...”

Nhìn thấy Vương Tử Yên muốn ăn năn, Lí Quân Hào mỉm cười và thì thầm với cô.

Khuôn mặt của Vương Tử Yên thay đổi đáng kể, và cô kinh hãi nhìn bố mẹ mình.

“TÔI.....”

Sau khi đấu tranh trong lòng, cuối cùng, tôi chỉ có thể nhắm mắt lại, để những giọt nước mắt trên mặt rơi xuống.

Hãy thừa nhận nó, cô nghĩ.

Hãy sống cho chính mình ở kiếp sau, bạn còn có thể làm gì nữa?

Nàng mở mắt ra, ôn nhu nói: “Ta nguyện ý...”

Ý định còn chưa thoát ra, đột nhiên!

“Chờ đợi!”

Có một tiếng hét lớn từ đám đông.

Trong tích tắc, tất cả mọi người đều nhìn ra nguồn phát ra âm thanh.

Trên sân khấu, Lí Quân Hào, cha mẹ Lí Quân Hào và cha mẹ Vương Tử Yên cũng cau mày nhìn đám đông.

Wang Tử Yên cũng kinh ngạc nhìn lên.

Đám đông tách ra.

Một nhóm hàng chục người bất ngờ lao vào trung tâm địa điểm.

Người đứng đầu là Trình Tuấn Phong.

Lí Quân Hào không khỏi tiến lên một bước, chỉ vào Trình Tuấn Phong và quát: “Anh là ai? Anh đến đây để gây rối?”

Trình Tuấn Phong liếc nhìn Lí Quân Hào một cách lạnh lùng và hỏi: “Anh là Lí Quân Hào?”

“Thì sao?” Lí Quân Hào bực bội nói.

Trình Tuấn Phong gật đầu, một tia sát khí lóe lên trong mắt:
“Tài khoản của người và con trai ta, sau này ta sẽ nhờ người
tính toán, nhưng hiện tại phải lui về phía sau một chút, bởi vì
người không có tư cách nói chuyện với ta.” ! ”

Ngay khi những lời này phát ra, những người có mặt đã náo
loạn.

Trình Tuấn Phong thuộc dòng họ Trình trong tứ đại gia tộc ở
Bắc Kinh, sau lưng là cháu trai Thẩm Li và Ngụy Tác, trưởng
gia tộc họ Ngụy.

Ngoài tứ đại gia còn có Tiêu Mục, chủ tịch tập đoàn Nhiên Hề.

Bất kỳ ai trong số những người này được nhật lên đều có thể
gây chấn động toàn bộ cộng đồng doanh nghiệp ở tỉnh Giang
Bắc.

Vì vậy, nhiều sếp lớn nhận ra những người này bỗng xì xào
bàn tán.

“Là Tổ của gia tộc họ Trình của tứ đại gia tộc. Ta tới đây xem
một buổi biểu diễn hay.”

“Hừ, nhìn phía sau mấy người, có Thần gia tộc trưởng cùng
Ngụy gia tộc trưởng, còn có...”

“Còn chủ tịch tập đoàn Nhiên Hề, trời ơi, hôm nay sao mà
nhiều người to thế?”

“ ... ”

Lí Quân Hào vẫn muốn chửi rủa.

Nhưng đột nhiên, một bàn tay ấn vào vai anh.

Cha của Lí Quân Hào, người đứng đầu họ Lý, người đàn ông trung niên đến với Lí Quân Hào: “Câm miệng!”

Lí Quân Hào ngạc nhiên liếc nhìn cha mình.

Cha của Lí Quân Hào đi tới trước mặt Lí Quân Hào, chặn sau lưng anh ta, sau đó nắm tay đối mặt với Trình Tuấn Phong: “Có lẽ đây là Tộc trưởng của gia tộc họ Trình. Hôm nay tôi rất vui khi bốn vị chủ gia đình chính trực tiếp đến, đó cũng là vinh quang của dòng họ Lý của tôi. ”

“Anh Kiến Quốc lịch sự.” Trình Tuấn Phong cũng đáp lại, nhưng sau đó cười nhẹ và nói, “Tuy nhiên, hôm nay chúng tôi không đến đây để uống rượu trong đám cưới.”

Gia tộc họ Lý Lan Oanh thật rất bí ẩn, từ khi nổi lên đến nay, nhiều người vẫn không biết tên của người đứng đầu họ Lý.

Chương 1406

Hôm nay, Trình Tuấn Phong trực tiếp gọi tên anh ấy, và tất cả mọi người có mặt lập tức tỉnh dậy.

Hóa ra người đứng đầu họ Lý tên là Lý Kiến Quốc.

Tên này ...

...

“Ồ?” Lý Kiến Quốc cười nhạt, trong lòng nghi ngờ nói: “Vậy thì Anh Trình ở đây, tại sao lại dặt như vậy?”

Trình Tuấn Phong quay đầu lại và khẽ gật đầu sau lưng anh.

Ngay lập tức, hai người mặc đồng phục bước tới.

“Anh Kiến Quốc, để tôi giới thiệu với anh.”

Trình Tuấn Phong cười nói: “Hai người này là công chứng viên của phòng công chứng.”

Nói xong, anh ta lấy ra một tập tài liệu khác và ném cho Lý Kiến Quốc trên sân khấu.

“Đồ bên trong là bản sao có công chúng. Anh Kiến Quốc có thể nhìn kỹ một chút.”

“Đây là cái gì?” Lý Kiến Quốc hơi nhú mày.

Lí Quân Hào vội vàng chạy đến nhặt tập tài liệu, mở ra và đưa cho Lý Kiến Quốc.

Còn chưa kịp nhìn, Trình Tuấn Phong đã cười nhẹ nói: “Hợp đồng chuyển nhượng của tập đoàn Hoàng Thiên có mấy bản.”

“Ý anh là gì?” Sắc mặt của Lí Quân Hào thay đổi đáng kể.

Trình Tuấn Phong cười hờ hững, nói tiếp: “Ý tứ rất rõ ràng. Gia tộc họ Lý của cậu thực sự nắm giữ 40% cổ phần, những hợp đồng chuyển nhượng này gộp lại tạo thành 55% cổ phần.”

“Nói cách khác, hiện tại tôi đã nắm trong tay 55% cổ phần. Chúng tôi có quyền triệu tập ngay lập tức và tổ chức lại hội đồng quản trị của tập đoàn Hoàng Thiên, hiện tại tôi có quyền tuyệt đối nói, hãy để nhà họ Lý của anh ra đi. Tập đoàn Hoàng Thiên!”

Ngay khi điều này được nói ra, cảnh tượng kêu lên.

Khuôn mặt của Lí Quân Hào trở nên rất xấu ngay lập tức.

Anh ta chỉ vào Trình Tuấn Phong và nghiêm khắc hét lên: “Đồ đánh rắm! Anh đang tung tin đồn thất thiệt. Hôm nay, lũ chó đến gây rối trong đám cưới của tôi. Nhân viên bảo vệ, đuổi chúng đi!”

Các nhân viên bảo vệ của khách sạn Sibô, từng người một, bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn, không ai dám bước tới.

Đùa thôi, để bọn họ bắt được đầu của tứ đại gia tộc?

Tôi không muốn trộn lẫn, nó gần giống nhau.

Trình Tuấn Phong phớt lờ Lí Quân Hào, nói với Lý Kiến Quốc mặt không chút thay đổi: “Nếu không tung tin đồn, trên tay anh có thể nhìn thấy bản sao hợp đồng chuyển nhượng, hiện trường còn có công chứng viên. Nếu không.” tin vào điều đó, bạn có thể hỏi họ.”

Đột nhiên, khuôn mặt của Lí Quân Hào xám như tờ giấy.

Trong một thời gian.

Sau khi đọc hợp đồng chuyển nhượng, Lý Kiến Quốc lắc đầu với một nụ cười gượng gạo.

“Anh Trình, đến đây với sự phô trương lớn như vậy, chỉ để nói với tôi rằng anh có hứng thú với tập đoàn Hoàng Thiên của chúng ta. Nếu là như vậy, tại sao phải đợi đến hôm nay. Để tôi nói sớm hơn. Tôi sẽ để lại một số chia sẻ cho anh trước. Tôi nói đi.”

Lúc này, đến lượt Trình Tuấn Phong tỏ ra khó hiểu.

Nhìn thấy bộ dạng của Lý Kiến Quốc, dường như anh ta không vội vàng chút nào.

Ý anh là gì? Anh ta có chông tay không?

Trình Tuấn Phong suy nghĩ một lúc, trong lòng cảm thấy an toàn nên nói tiếp: “Tôi nghĩ bây giờ chúng ta có thể nắm giữ một hội đồng quản trị. Kiến Quốc nghĩ sao?”

Lý Kiến Quốc cười nhẹ nói: “Đúng, đúng, nhưng tôi không đồng ý!”

Trình Tuấn Phong cau mày, khịt mũi lạnh lùng: “Hiện tại chúng tôi đang nói với anh, không có sự đồng ý của anh, bởi vì chúng tôi nắm trong tay 55% cổ phần, cho nên tôi thực sự có quyền nói.”

Chương 1407

“Nhưng hợp đồng chuyển nhượng cổ phần chỉ có 47%.” Lý Kiến Quốc bình tĩnh nâng văn kiện trong tay lên.

“Vẫn còn 8% cổ phần nằm trong tay của Tuấn Phong Group, một công ty con của Nhiên Hệ Group”, Tiêu Mục đứng lên và nói.

“Là nó?”

Lý Kiến Quốc quay đầu lại, mỉm cười với Vương Tử Yên :
“Anh có chắc rằng, 8% cổ phần nằm trong tay anh không?”

Nghe các từ.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Trình Tuấn Phong đột nhiên có một dự cảm xấu.

Bởi vì Lý Kiến Quốc không những không hoảng sợ mà còn rất bình tĩnh và tự tin.

Điều này là rất bất thường.

có thật không.

Lý Kiến Quốc cười nhẹ, và tiếp tục, “Tôi xin lỗi, theo tôi biết, 80% cổ phần được mua bởi Tuấn Phong Group, một công ty con của Nhiên Hề Group.”

“Và cho đến nay, con dâu của tôi, cô Vương Tử Yên, vẫn chưa từ chức chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong. Vì vậy, cô Vương Tử Yên là người có tiếng nói cuối cùng cho 8% cổ phần, phải không?”

Mọi người đều ngạc nhiên.

Ngay cả khuôn mặt của Vương Tử Yên cũng thay đổi đáng kể.

Cô nhìn Lý Kiến Quốc đầy hoài nghi.

Tôi thấy Lý Kiến Quốc quay lại và đi đến chỗ bố của Vương Tử Yên, quàng tay qua vai bố, mỉm cười và nói: “Gia đình, Tử Yên của chúng ta hiện nay rất quyền lực, và có thể ảnh hưởng đến vận mệnh của tập đoàn Hoàng Thiên. Chúng ta sẽ kết hôn. chúng ta trong tương lai. Đến nhà họ Lý, đừng lo lắng, chúng ta sẽ đối xử tốt với con gái của chúng ta. ”

Nhìn thấy Lý Kiến Quốc ôm vai cha mình, Vương Tử Yên thót tim.

Đây là một môi đe dọa, môi đe dọa của Chi GuoGuo.

Không nghĩ tới, nếu lúc này Vương Tử Yên không nói gì, thì cha cậu ấy có thể bị Lý Kiến Quốc đè bẹp bất cứ lúc nào.

Trình Tuấn Phong khịt mũi lạnh lùng nói, “Tử Yên thuộc về họ Trình của chúng ta, đương nhiên là ủng hộ Trình gia của chúng ta. Em sợ rằng anh nghĩ nhiều sao?”

Lý Kiến Quốc lại cười và hỏi Vương Tử Yên : “Thật không? Tử Yên, sau đó nói cho họ biết, bạn ủng hộ gia đình họ Lý của chúng tôi hay một người ngoài họ Trình?”

Vương Tử Yên đã phải vật lộn một lúc.

Mặc dù cô là cấp dưới của Trình Uyên, tập đoàn Tuấn Phong cũng được hợp nhất thành tập đoàn Nhiên Hề, nhưng việc mua cổ phần lần này được thực hiện với tư cách là tập đoàn Tuấn Phong.

Nói cách khác, có một ý nghĩa là các quan chức quận kém hơn trong quản lý hiện tại.

Trình Uyên giải thích rằng Vương Tử Yên có thể xử lý tất cả các công việc của Tuấn Phong với toàn quyền, và anh ấy sẽ không bận tâm. Sau đó, quyết định của Vương Tử Yên về việc phân chia vốn cổ phần đã được đưa ra một cách tự nhiên.

Một bên là lòng trung thành và một bên là lòng hiếu thảo.

“TÔI.....”

Cuối cùng cô cũng nhắm mắt lại, khó khăn nói: “Tôi ủng hộ nhà họ Lý!”

Các khán giả đã được nổ tung!

Không thể nào, cô ấy không thể cứ nhìn bố mình chết ở đây.

...

Trình Tuấn Phong và những người khác tròn mắt đờ đẫn.

“Vương Tử Yên , sao anh có thể làm được điều này?” Thẩm Hoa chỉ vào Vương Tử Yên với vẻ mặt tức giận.

Trình Tuấn Phong xua tay và thở dài, “Quên đi, cô ấy cũng có vấn đề của mình.”

Làm sao anh có thể không thấy rằng nhà họ Lý đang lợi dụng cha mẹ của Vương Tử Yên để tống tiền cô?

Tôi sợ rằng nếu tôi thay đổi bất cứ ai, tôi sẽ chọn cách này.

“Haha...”

Ngay khi mọi người đang ngạc nhiên, Lí Quân Hào bật cười: “Tôi đã nói rằng bạn cũng rất hài hước. Đây là vợ tôi. Tôi cũng hỏi vợ tôi ủng hộ bạn hay chúng tôi. Bạn tự tin ở chỗ nào?”

Chương 1408

“Tất nhiên là vợ tôi ủng hộ vợ chồng cô ấy!”

“Là tứ đại gia tộc, vẫn là nhóm, haha ... các người hợp lại, sao đều trở nên thiếu năng?”

“Tại sao, chỉ số thông minh này vẫn có thể là tích cực hay tiêu cực?”

Đôi mắt với sự trêu chọc tràn lan và vô lương tâm của Lí Quân Hào, tất cả mọi người đều đầy tức giận.

Những người xem không khỏi thở dài.

“Oa, họ Lý này thật là kinh khủng. Loạn thế đã lâu, với thực lực của bản thân đã áp đảo một trong tứ đại gia tộc.”

“Theo cách này, nhà họ Lý sở hữu 48% cổ phần của Tập đoàn Hoàng Thiên, trong khi Trình gia chỉ sở hữu 47%. Cuối cùng, nhà họ Lý là người có tiếng nói cuối cùng.”

“Cũng may là món quà tôi vừa tặng không nhỏ, phỏng chừng có thể ôm được đuôi của Li.”

...

Lí Quân Hào trông tự mãn trên sân khấu.

Lý Kiến Quốc cũng bình tĩnh.

Cha mẹ của Vương Tử Yên không biết chuyện gì đang xảy ra, họ chỉ biết rằng nhà họ Lý có thể thượng phong, họ cũng nhe răng cười.

Chỉ có Vương Tử Yên là có khuôn mặt buồn bã.

Nếu nhà họ Lý dùng mạng sống của cô như một mối đe dọa, cô sẽ không do dự giúp đỡ Trình gia, nhưng bây giờ đó là tính mạng của cha mẹ cô, và cô không có lựa chọn nào khác.

Đau lòng.

“Vì tất cả các bạn đã đầu tư vào Tập đoàn Hoàng Thiên của chúng tôi, ngay cả khi bạn không thể vào quản lý cấp cao của chúng tôi, chúng tôi rất biết ơn sự rót vốn của bạn.”

Lý Kiến Quốc cười nhẹ nói: “Anh Trình, vì anh ấy ở đây, chúng ta đi uống rượu đám cưới đi!”

Trình Tuấn Phong và những người khác giờ vô cùng xấu hổ.

Còn Lí Quân Hào thì vẫn rắc muối vào vết thương, và cười: “Ừ, đúng rồi, vì anh không làm phiền nên chúng ta hãy làm chứng cho hôn nhân của vợ chồng chúng ta. Nào, chúng ta tiếp tục hôn lễ nhé!”

Vẻ mặt của ba đại gia tộc đều xấu hổ.

Trình Tuấn Phong nghiêng răng nói: “Hừm, hận của con trai tôi sớm muộn gì cũng khiến nhà họ Lý của các người phải trả giá. Hôm nay chúng ta hãy làm cho các vị tự hào, đi thôi!”

Nói xong, hắn xoay người dẫn mọi người rời đi.

Nhưng vào lúc này ...

“Chờ đợi!”

Trong đám đông, một giọng nói khác đột nhiên vang lên.

Mọi người làm theo uy tín.

Ngay lập tức, một kênh đã bị phân tán.

Một người phụ nữ ngoại hình ưa nhìn và đầy đặn khoảng ba mươi tuổi bước ra khỏi đám đông một cách chậm rãi.

Người phụ nữ đi cùng mỉm cười gật đầu chào mọi người.

Cô bước đến sân cười khúc khích với Trình Tuấn Phong: “Buổi biểu diễn mới bắt đầu, gia đình em đừng vội đi.”

họ hàng bằng hôn nhân?

Trình Tuấn Phong đột nhiên cảm thấy nghi ngờ.

Chứng kiến đám cưới của mình lại bị gián đoạn, Lí Quân Hào trên sân khấu giận dữ gầm gừ, chỉ tay vào người phụ nữ và hét lên: “Cô là cái quái gì vậy?”

Nữ nhân quay đầu liếc hắt một cái, tiếp tục nở nụ cười: “Lý Viên Viên, chúng ta là người nhà của ta.”

Khi nghe điều này, Lí Quân Hào hơi giật mình.

Trang Chủ?

Ý bạn là gì, một người trợ giúp đã đến?

Chương 1409

Lý Kiến Quốc cũng sửng sốt: “Ta là người nhà của ta, tại sao còn chưa gặp qua người?”

Lý Viên Viên lắc đầu cười: “Đương nhiên là người chưa nhìn thấy, bởi vì khi ông nội ta chạy trốn nhà họ Lý của người, người còn chưa sinh ra.”

“Cái gì?” Vẻ mặt của Lý Kiến Quốc thay đổi đáng kể sau khi nghe điều này: “Anh là...”

Lý Viên Viên ngắt lời hắn nói: “Ta không muốn cùng người đạo đức giả mấy cái tài khoản cũ. Hiện tại ta chỉ bị người giao cho một việc làm cho người nào đó.”

“Có chuyện gì vậy?” Mọi người đều khó hiểu.

Lý Viên Viên cười hỏi: “Lý Kiến Quốc, anh nghĩ mình quyết tâm thắng sao? Ồ, tôi đang nói về cổ phần của tập đoàn Hoàng Thiên.”

Khi nghe điều này, Lý Kiến Quốc và những người khác không khỏi cau mày.

Lý Viên Viên bình tĩnh từ trong tay lấy ra một văn kiện, xoay người đưa cho Trình Gia Đồng: “Gia gia, xin hãy tránh xa cái này!”

Trình Tuấn Phong nhìn khó hiểu: “Em rề? Chuyện này ở đâu ra vậy?”

Lý Viên Viên ghé vào tai Trình Tuấn Phong, nhẹ nhàng nói: “Tôi là dì hai của Lý Nam Địch!”

Trình Tuấn Phong đột nhiên choáng váng.

Tôi mở tập tài liệu và nhìn lướt qua nó, và mắt tôi sáng lên ngay lập tức.

“Đó là cái gì?” Lí Quân Hào căng thẳng hỏi.

Lý Viên Viên nói: “Tập đoàn Hoàng Thiên sở hữu 3% cổ phần!”

“gì?”

Mọi người có mặt đều sững sốt.

“Ông Trình nắm giữ 47% cổ phần, ngay cả khi cổ phần của ông thay đổi từ 40% lên 48% cũng không thành vấn đề.”

“Thêm 3% cổ phần này, anh Trình hiện sở hữu 50% cổ phần, anh ấy vẫn có thể vào tập đoàn Hoàng Thiên, và nhà họ Lý của anh ... hehe!”

“Không thể nào!”

Lí Quân Hào lập tức vặn lại: “3% cổ phần thì lấy đâu ra?”

Lý Kiến Quốc cũng đi tới bên cạnh con trai, cau mày nói với Lý Viên Viên: “Bây giờ trong tay tôi có 48% cổ phần, Anh Trình nắm giữ 47%, trong đó vẫn còn 5% cổ phần trôi nổi bên ngoài, Hai phần trăm trong số đó nằm trong tay của Anh Như. Thật không may, Anh Như đã chết, và hai phần trăm cổ phần đó tạm thời bị niêm phong!”

“Về phần 3% cổ phần còn lại, người không thể biết ai nắm giữ, cho dù người có, bọn họ cũng không thể bán cho người!”

“Bạn đang nói về những giấc mơ!”

Nghe các từ.

Sau khi đọc hợp đồng chuyển nhượng, Trình Tuấn Phong đưa hợp đồng cho công chứng viên.

Đôi mày cau có cũng giãn ra ngay lập tức.

“Có phải là nGu ngọc khi nói về những giấc mơ?”

Không đợi công chứng viên đọc xong, Lý Viên Viên lớn tiếng nói: “Tại sao chúng ta không thể biết 3% cổ phần này nằm trong tay của tứ đại gia tộc?”

Lời ra tiếng vào.

Nước da của Lý Kiến Quốc và con trai của ông đã thay đổi đáng kể.

Lý Thân và Ngụy Tác cũng đột nhiên giật mình.

Những người khác cũng biến sắc.

“Tình hình thế nào? Họ Phương trong tứ đại gia tộc đứng cùng nhà họ Lý sao?”

“Ta nói tại sao bốn đại gia tộc ở Bắc Kinh lại tới ba cái.”

“Tôi đi đây, có một chương trình hay để xem bây giờ.”

“Phương gia xuất hiện giữa chừng!”

Mọi người đều náo động và có rất nhiều cuộc thảo luận!

...

Và chuyện này vẫn chưa kết thúc, Lý Viên Viên lại tiếp tục nở nụ cười: “Người nói Phương gia gia tộc không thể bán cho chúng ta? Đúng vậy, nếu Phương Hoài Hải tiếp tục làm trưởng tộc Phương gia, Phương gia đương nhiên sẽ không bán. chia sẻ cho chúng tôi. Thật không may, bây giờ Phương gia Phương Hoài Hải không có trách nhiệm. “

Chương 1410

“Không thể!” Lí Quân Hào tức giận: “Phương gia không phải Phương Hoài Hải phụ trách, là ai phụ trách chuyện đó?”

“tôi đây!”

Ngay khi giọng nói của Lí Quân Hào rơi xuống, lại có tiếng hét lớn từ đám đông.

Tôi nhìn thấy một người đàn ông trung niên với vẻ trang nghiêm lập tức đứng ra khỏi đám đông.

Mọi người đều nhìn về phía người đàn ông trung niên đột nhiên xuất hiện, không lâu sau đã có người nhận ra hắn là ai.

“Chủ nhân thứ ba của nhà họ Phương?”

“Đúng, đúng, là Phương Hoài Sơn, đệ tam gia chủ nhà họ Phương!”

“Này, Phương Hoài Sơn không phải đang cấu kết với các nước phía nam và bị cả thành phố truy nã sao?”

“Ừ, ta cũng nghe nói, hắn làm sao có thể ở đây?”

Trình Tuấn Phong và những người khác cũng bị sốc khi nhìn thấy Phương Hoài Sơn.

Nhưng khi thấy Phương Hoài Sơn tiến đến hiện trường với vẻ mặt nghiêm túc, Lang Lang nói: “Thương hội đã phát hiện ra Phương Hoài Hải và con trai ông ta là Phương Thanh Trác là những người cấu kết với các nước phía nam, vì vậy tôi đã giải tỏa nghi ngờ và tự nhiên khôi phục lại.” làm chủ gia đình. ”

“Đừng nghi ngờ rằng Phương Hoài Hải đã mua 3% cổ phần của tư nhân. Tuy nhiên, nó cũng đang sử dụng nguồn tài chính của Phương gia của chúng ta. Bây giờ tôi nhập lại Phương gia, tất nhiên tất cả tài sản của Phương gia sẽ là của chúng tôi. Để thống trị. ”

“Nhưng anh nói đúng. Tôi sẽ không bán 3% cổ phần này!”

“Tôi đã cho nó miễn phí!”

“Một ngày nào đó với Phương Hoài Sơn của chúng ta, tứ đại gia tộc ở Bắc Kinh vẫn là tứ đại gia tộc. Đối mặt với ngoại địch, tứ đại gia tộc chúng ta đương nhiên sẽ cùng nhau sát cánh!”

Thời gian này.

Mọi người đều hiểu.

Người của tứ đại gia tộc cũng như người của tập đoàn Nhiên Hề cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Ngay cả Vương Tử Yên cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không vì cô mà phá hỏng sự kiện trọng đại của gia tộc họ Trịnh!

dù sao.

Phương Hoài Sơn có thể xuất hiện ở đây, tự nhiên là do Trình Uyên giao dịch.

Vào ngày Trình Uyên đột nhập vào dinh thự của Fang, anh ta đã đi cùng với binh của Phương Tô Anh.

Ai cũng nghĩ đó chỉ là một chiếc bình đựng rượu.

Trên thực tế, có thiết bị ghi âm trong đó.

Những gì Phương Hoài Hải làm đã được Trình Uyên ghi lại vào ngày hôm đó và yêu cầu Trình Nặc nộp cho Thương Minh.

Ngay sau đó, Trình Nặc đã đưa bản sao lưu của đoạn ghi âm lên các phương tiện truyền thông lớn.

Dưới sức mạnh của dư luận, quan chức và liên minh doanh nghiệp đã nhanh chóng thực hiện nó.

Dưới sự bảo vệ của Trình Nặc và Liên đoàn Thương Minh, Phương Hoài Sơn đã vào nhà Fang thành công và được trắng án!

Tôi kể lại ngắn gọn những chuyện này, đương nhiên anh ấy không nói cho Trình Uyên biết, chỉ là có một người bí ẩn.

Trình Tuấn Phong và những người khác cũng chợt nhận ra.

Tuy nhiên, Thẩm Húc Thần suy nghĩ một chút, khẽ nói với Trình Tuấn Phong: “Chú Trình, cháu nghe theo thói quen này, sao chú giống chữ viết tay của Trình Uyên vậy?”

Trình Tuấn Phong cũng hơi nhướng mày.

“Rút lương đáy nồi là một mẹo hay!”

Lúc này, Lý Kiến Quốc đột nhiên thở dài, cười khỏ nói: “Là một trò chơi rất cao cấp, cậu có thể cho tôi biết đây là phương pháp của ai không?”

Lý Vị Ương chế nhạo nói: “Còn có ý tứ?”

Chương 1411

Chương 1411:

“Tập đoàn Hoàng Thiên không còn thuộc về nhà họ Lý của anh nữa. Không những thế, khách sạn Siber này dường như là tài sản của tập đoàn Hoàng Thiên, cho nên ... bây giờ anh nên cân nhắc cách rời đi trong liều mạng.”

Mọi con mắt đều tập trung vào Lý Kiến Quốc và những người khác ngay lập tức.

Biểu hiện của Lý Kiến Quốc khá bình tĩnh.

Nhưng Lí Quân Hào không bình tĩnh.

Anh ta đầy tức giận và chỉ vào đám đông và nói: “Mọi người, đừng để bị họ lừa dối. Họ chỉ đến đây để gây rắc rối. Họ đều là một lũ rác rưởi nói ra những lời dối trá. Tất cả đều đang nói dối!”

nói dối?

Vẻ mặt của những người đến dự đám cưới thể hiện sự tinh nghịch, chịu chơi.

Rõ ràng là họ không tin những lời của Lí Quân Hào.

So với nhà họ Lý, mọi người vẫn tin tưởng tập đoàn Nhiên Hề và tứ đại gia tộc hơn.

Vương Tử Yên và vợ cũng lo lắng.

Đặc biệt là cha của Vương Tử Yên đã đuổi thẳng vào môn Lý Kiến Quốc và nói: “Gia đình tôi, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Ngược lại Lý Kiến Quốc cười nhẹ nói: “Phu quân đừng làm loạn, chỉ là chuyện tầm thường mà thôi.”

Vấn đề tầm thường?

Mọi người nghe xong đều giật mình.

Ngay sau đó.

Lý Kiến Quốc cười lạnh nói: “Thật ra, còn có cách khác để cho nhà họ Lý của tôi giữ lại tập đoàn Hoàng Thiên.”

“Đừng ảo tưởng!” Ngụy Tác cười: “Còn có thể làm gì?”

Lý Kiến Quốc trong mắt hiện lên một tia xảo trá: “Nếu không may tất cả các người ở hiện trường đều chết, cỗ phần này tạm thời bị phong ấn đi? Nếu là như vậy, chúng ta còn có thời gian hoạt động!”

Lời ra tiếng vào.

Tất cả những người có mặt đều thay đổi sắc mặt.

“Ý anh là gì?”

“bạn định làm gì?”

Thần Hoa kinh ngạc hét lên.

Sau khi Ngụy Tác kinh ngạc, hấn chế nhạo nói: “Ý của người là muốn giữ lại tất cả chúng ta ở đây? Còn dám hỏi người chú này, người có sức lực như vậy sao?”

“Có đó không, nhìn vào sẽ biết!”

Lý Kiến Quốc cười nhẹ và chỉ về phía sau họ.

Mọi người lần theo ngón tay của anh để nhìn.

Đột ngột.

Biển dậy sóng bất chợt và cuốn vào.

Nhưng điều kỳ lạ là biển cả trăm thước này như một bức tường thành khổng lồ vây quanh mọi người, nhưng lại dâng trào ngược lại mà không phải lập tức.

Trong khoảnh khắc, hàng trăm người trên sân đều bị bao vây bởi một bức tường nước hình tròn.

“Tôi đi đây, chuyện quái gì đang xảy ra vậy?”

“Họ sẽ bị quỷ hóa?”

“Điều đó là không thể!”

Mọi người la hét, và hầu hết họ đều sợ hãi.

“Mọi người đừng hoảng sợ, đây là một cái bịt mắt!”

Trình Tuấn Phong bước tới và lớn tiếng nhắc nhở mọi người.

Tuy rằng loại thủ đoạn này rất hiếm gặp, nhưng hầu hết Yêu tộc của tứ đại gia tộc đều đã từng nhìn ra thế giới, tự nhiên cũng biết một chút gì đó về sự phụ Trận Pháp.

Nhưng ngay cả khi anh ta nói vậy, mọi người vẫn rất sợ hãi, bối rối và la hét.

Chương 1412

Thấy mọi người không thể bình tĩnh, Trình Tuấn Phong ngừng thuyết phục mọi người, mà nói với Lý Kiến Quốc, “Cho dù các người đặt bẫy chúng tôi ở đây, trận chiến này sớm muộn cũng sẽ thất bại. Các người có thể làm gì chúng tôi mọi người?”

Trước khi Lý Kiến Quốc có thể nói, Lí Quân Hào đã cười điên cuồng: “Haha ... Trình Tuấn Phong, anh có phải là đồ ngốc không? Chúng ta có cả tá sư phụ ở đây. Anh có thể làm gì với em?”

Trong khi họ đang nói chuyện, hàng chục người đàn ông mặc vest đen bước ra khỏi đám đông, cùng lúc đó, một người trong số họ đang đẩy xe lăn với một cụ già ngồi trên xe lăn.

Ông già này là bác Hứa.

Hiển nhiên, Trận Pháp này cũng là do bác Hứa sắp xếp.

Lí Quân Hào tiếp tục cười toe toét nói: “Còn chúng ta đã điều tra rất lâu, người có thể dựa vào thực lực trong huyết mạch của mình tiến vào hàng ngũ cao thủ, không ai khác chính là đệ nhất cao thủ.” .”

“Và bạn đang bị mắc kẹt trong Trận Pháp này. Muốn thoát cũng không thoát được. Cho dù có sư phụ bên ngoài giải cứu, bọn họ cũng không vào được!”

“Ta có thể làm gì người, người nói ta có thể làm gì người?”

Khi anh ấy nói điều này, tất cả mọi người bên phía Trình Tuấn Phong đều bị sốc.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều trông nghiêm trang.

Cuối cùng họ cũng hiểu tại sao nhà họ Lý biết rằng cô phiêu của Tập đoàn Hoàng Thiên vẫn có thể bình yên vô sự khi bị mua lại.

Hóa ra họ đã dành bàn tay này từ lâu.

Tình huống lúc này đã được nhà họ Lý tính toán!

“Người biết cái này gọi là gì không?” Lí Quân Hào ngạo nghễ nói: “Cái này gọi là bắt rùa trong bình!”

Lý Kiến Quốc khẽ cau mày mắng Lí Quân Hào: “Đừng nói nhảm với bọn họ, nhanh lên!”

Lí Quân Hào gật đầu với Lý Kiến Quốc, sau đó chỉ vào Trình Tuấn Phong và những người khác, và hét lên với những người chơi hàng đầu: “Hãy giết họ!”

Những bậc thầy đầu tiên nghe thấy điều này và ngay lập tức chạy đến đám đông.

Trình Tuấn Phong mắt trong nháy mắt đỏ lên, hấn gằm nhẹ một tiếng, “Mọi người cẩn thận!”

“bùm!”

Trong tích tắc, mái tóc của anh ta chuyển sang màu trắng bạc, và hơi thở của anh ta bốc lên một cách vô ích.

Một cao thủ cấp thấp của hạng nhất bước tới và tung cú đấm của anh ta.

“Giết!” Trình Tuấn Phong hét lên, đồng thời nhận một cú đấm.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Chủ nhân của hạng nhất lùi lại một lần nữa, nhưng Trình Tuấn Phong không lùi bước mà ngược lại tiến lên, lập tức giết chết kẻ địch.

Cùng lúc đó, hai cao thủ cấp một cùng nhau bao vây Trình Tuấn Phong.

Trận chiến nổ ra trong tích tắc.

Trình Tuấn Phong có thể chống lại hai hoặc ba cao thủ hạng nhất trong một thời gian ngắn, nhưng những người khác đều không tốt, và không ai trong số họ là cao thủ hạng nhất.

Nhìn thấy, Thần Li bị một người làm cho kinh ngạc.

Đột ngột.....

Những con sóng lớn quay cuồng trên bầu trời đột ngột ập xuống.

Biển biến mất ngay lập tức.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều ngạc nhiên.

Nhất là bác Hứa, trợn tròn mắt.

“Tình hình thế nào?”

Khi nhìn thấy điều này, Lí Quân Hào nhanh chóng hỏi bác Hứa.

Bác Hứa nghiêm nghị nhìn về phía xa: “Một vị sư phụ đã phá trận!”

Khi giọng nói của anh ta vừa rơi xuống, một bóng người xuất hiện, bước đi vội vã từ đằng xa!

Chương 1413

“Trong số đó, có một cao thủ mắng!”

Bác Hứa vô cùng kinh ngạc.

Điều này đột nhiên xuất hiện, và người đã phá vỡ Trần Pháp của Bác Hoa trong một lần ngã sõng soài chính là Lục Hải Xuyên.

...

Ngay lập tức, một cao thủ cấp một cũng đồng thời vồ tới Lục Hải Xuyên.

Ngay trước khi anh ta có thể đến gần, mọi người vấp phải một thứ gì đó không thể giải thích được và loạng choạng ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, một người lao tới, vọt tới trước, dùng một đầu gối đánh thẳng vào một vị chủ nhân của bánh răng đầu tiên, người đó bay ra ngoài như một quả đạn đại bác.

Người ở đây không phải ai khác, mà là Lý NGuy.

Lý Kiến Quốc trên sân khấu vẻ mặt âm đạm: “Không ngờ tỉnh Giang Bắc lại có người như vậy. Người này là ai?”

Giọng anh vẫn chưa kết thúc.

Một người khác nhảy ra khỏi đám đông, với con dao kếp trên tay nhanh nhẹn và hung hãn như tia chớp, chào chủ nhân lớp một, và sau nhiều nhát dao liên tiếp, anh ta dùng dao chặt đứt lìa cánh tay trái của mình.

“A!” Lớp trưởng lập tức kêu thảm thiết.

“Ai đây?” Lí Quân Hào cũng bị sốc.

Người làm dao đôi đương nhiên là Vương Mĩ Lệ.

“gì!”

Sự ngạc nhiên của họ không dừng lại ở đó.

Giọng nói vừa rơi xuống.

Đầu của một học sinh lớp một bị véo mạnh, người đàn ông chỉ kịp hét lên một tiếng kinh khủng, và sau đó là một âm thanh “Phồng!” Và óc nứt ra.

Bạch Sĩ Câu mặc đồ trắng cũng bước ra khỏi đám đông.

“Sao lại có nhiều sư phụ như vậy?” Lí Quân Hào hoàn toàn bối rối.

“Ah...”

Ở đằng xa, thị vệ phía dưới nhĩ gia nhà họ Lý cũng nghe thấy tiếng la hét.

Mọi người đều vội vã tìm kiếm danh vọng.

Tôi nhìn thấy một nhóm người mặc đồ đen ở đằng xa, dưới sự lãnh đạo của Trần Thành Bạch Long, cũng nhanh chóng bị giết.

Hiện trạng hiện trường ngay lập tức bị đảo lộn.

“Đây là ... người của Trình Uyên!”

Một người đàn ông trung niên bên cạnh Lý Kiến Quốc trầm giọng nói, rõ ràng người đàn ông trung niên này là cố vấn của Lý Kiến Quốc hay gì đó.

Có vẻ như anh ta biết Nhóm Nhiên Hề và Trình Uyên.

“Người của Trình Uyên?” Lý Kiến Quốc khẽ giật mình.

“Đúng vậy, người phá vỡ Trận Pháp Hứa Bác, e rằng anh đã từng nghe qua, tên là Lục Hải Xuyên!” Người này nói.

Lý Kiến Quốc đột nhiên cau mày: “Lão Lục, sư phụ của hai mươi năm trước?”

“Chính xác, còn có, Bạch Sĩ Câu tên là Bạch Sĩ Câu, cha vợ của Trình Uyên, thực lực trung cấp.”

“Ngoài ra, kiếm sĩ song kiếm có tên là Vương Mĩ Lệ. Dù mới bước vào cấp thấp nhưng anh ta luôn được biết đến là bất khả chiến bại ở cùng cấp.”

“Người không có năng lượng hắc ám tên là Lý NGuy. Tuy là người cấp thấp, nhưng thực lực của hắn là không thể dò được, bởi vì tu luyện của hắn khác với người thường, không thể đánh giá bằng lẽ thường.”

“Trần Thành, từng là sát thủ số 1 kinh thành, thực lực trung cấp thứ hai, nếu là sát thủ, e rằng sẽ có thêm một tầng cường giả!”

“Bạch Long, thực lực trung cấp nhị phẩm.”

“Có cả những người mặc đồ đen. Nghe nói họ là một tổ chức tên là Long Yuan, cũng có liên kết với Trình Uyên. Nó chủ yếu bao gồm các cao thủ cấp ba và cấp bốn, nhưng sự hợp tác ngầm giữa họ là đủ. để chống lại các cao thủ cấp ba. ”

“nhưng.....”

Lí Quân Hào vô cùng kinh ngạc: “Trình Uyên không phải đã chết sao? Nghe nói cây cối đổ rạp, những người này làm sao còn có thể tụ tập lại với nhau?”

“Tôi đã đánh giá thấp Trình Uyên.” Lý Kiến Quốc khẽ gật đầu.

Chương 1414

Ở bên cạnh, Vương Tử Yên , người mặc váy cưới màu trắng và làn da vốn đã trắng lại càng thêm quyến rũ, nhìn thấy cảnh này, một đôi mắt to chột lấp lánh.

Nó giống như một người đã bị đối xử sai lầm bên ngoài và cảm xúc thăng trầm theo bản năng sau khi nhìn thấy gia đình mà mình phụ thuộc vào.

Những người này đã quá quen thuộc.

Hình bóng của Trình Uyên lại hiện lên trong tâm trí cô, trong lòng cô thầm nói: Ngay cả nhà họ Lý, thậm chí là tứ đại gia tộc, cũng khó có thể che giấu được lợi thế của anh.

Cô nhớ lại cảnh khi cô gặp Trình Uyên lần đầu tiên, và nghĩ về sự trưởng thành của Trình Uyên theo cách này.

Những người của cả hai bên bắt đầu đối đầu với nhau.

Trận Pháp tan vỡ, Trình Tuấn Phong và những người khác cũng không có vội vàng rời đi, bởi vì lúc này thực lực của bọn họ không hề yếu hơn nhà họ Lý.

Hơn nữa, các cao thủ của tứ đại gia tộc cũng nhanh chóng tới.

Hơn nữa, bọn họ còn nắm trong tay 50% cổ phần của tập đoàn Hoàng Thiên, bất kể là trắng hay đen, lúc này bọn họ rất tự tin.

Hãy nhìn họ Lý.

Sau hàng chục thương vong và mất đi năm cao thủ hạng nhất, sức lực còn lại chỉ đủ để tự bảo vệ mình bằng vũ lực.

Muôn trở lại, dường như đã trở nên vô cùng mảnh mai.

“Nhân cơ hội, dùng cha mẹ của Vương Tử Yên để ép 8% cổ phần của tập đoàn Tuấn Phong mua lại, mặt khác cũng bố trí lực lượng không thể kiểm soát để giải quyết vấn đề. Chẳng trách anh đã bình tĩnh như vậy.”

Trình Tuấn Phong chế nhạo và nói, “Lý Kiến Quốc, bây giờ còn có những cao thủ khác, chúng ta hãy sử dụng chúng cùng nhau!”

Nói cách khác, ngoài hai bên còn có rất nhiều khách nhân thời đại, chưa từng thấy cảnh kiếm thật cùng súng thật như vậy, sợ tới mức co rúm lại một chỗ, không dám nói ra.

Cha mẹ của Vương Tử Yên thậm chí còn kinh hoàng hơn.

Thậm chí, bố của Vương Tử Yên còn dựa vào trước mặt Lý Kiến Quốc và run rẩy hỏi: “Anh rể, chuyện này ... chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Không đợi Lý Kiến Quốc trả lời, Tiêu Mục đã dẫn đầu chỉ vào cha của Vương Tử Yên và hét lên mạnh mẽ, “Cái thứ chết tiệt

nào? Bố Tử Yên, bố vẫn chưa nhìn rõ tình hình sao?”

“Con gái của ông có bằng lòng kết hôn với Lí Quân Hào không, ông không biết sao?”

“Nếu không phải nhà họ Lý khổng chế đôi vợ chồng già của bạn và dùng tính mạng của bạn làm mồi đe dọa, thì Tử Yên làm sao có thể đồng ý đề nghị của nhà họ Lý?”

Sau khi Tiêu Mục nói xong, cha của Vương Tử Yên giật mình, sau đó lập tức nghiêm mặt phản bác, “Anh đánh rắm, em rể của anh kiểm soát chúng ta từ khi nào vậy?”

“Vợ chồng tôi vừa đổi ngôi nhà của chúng tôi sang một ngôi nhà lớn hơn vì điều kiện sống của gia đình tôi không tốt, và vẫn có người chăm sóc nó 24/24.”

“Nếu không biết thì đừng nói nhảm. Hơn nữa, Tử Yên và Quân Hào là những người phụ nữ tài sắc vẹn toàn, họ ở bên nhau chân thành.”

“Có phải Tử Yên không?”

Sau khi nói, tôi hỏi Vương Tử Yên .

Wương Tử Yên trông có vẻ thất vọng.

Nhưng trước khi cô kịp phủ nhận, cha của Vương Tử Yên lại nhấn mạnh: “Gia đình Tử Yên của chúng tôi đã là người của Thiếu gia Lý rồi, nên mọi người đừng làm phiền nữa. Tôi nghĩ các con ma tội nghiệp chỉ là đồ kị và ghen ghét thôi!”

Anh ta không biết Tiêu Mục và những người khác, nên anh ta định kiến những người này là người bình thường, và họ tự nhiên không thể so sánh với một nhà họ Lý giàu có như vậy.

Nhưng khi cô ấy nghe nói Tử Yên đến từ nhà họ Lý, biểu hiện của Vương Tử Yên ngay lập tức thay đổi.

“Ba, đừng nói nhảm!”

Bố của Vương Tử Yên rụt cổ nói: “Tôi có nhầm không? Con và Quân Hào chưa ngủ à?”

“Bùm!” Cảnh tượng nổ như chảo.

Chương 1415

Tất cả các loại thảo luận đã lần lượt nảy sinh.

Tiêu Mục và những người khác cũng có vẻ kinh ngạc.

Lí Quân Hào nói với một nụ cười xấu xa: “Đúng vậy, mặc dù tôi có chút xấu hổ khi nói, nhưng tôi và Tử Yên đêm đó...”

Vương Tử Yên xấu hổ, và ước gì có một đường may ngay bây giờ và lao vào.

Đặc biệt là loại nhận xét này, chính là cha cô nói ra.

Trái tim cô ấy tan nát!

“Đêm đó không có chuyện gì xảy ra!”

Cô ấy không muốn im lặng nên lập tức cắt lời Lí Quân Hào và nói lớn: “Tiêu Tông nói đúng. Đó là do nhà họ Lý đã níu kéo cha mẹ tôi và tôi chỉ có thể đồng ý.”

“Tiêu Tông?” Cha mẹ Vương Tử Yên không khỏi nhìn Tiêu Mục.

Và sắc mặt của Lí Quân Hào đột nhiên chìm xuống, anh ta quay đầu lại và nhìn chằm chằm vào Vương Tử Yên một cách

hung dữ: “Cô đang nói cái gì vậy, cô nương hôi hám?”

“Bắn!”

Không kiềm chế được cơn nóng nảy bất ngờ, cô đã tát vào mặt Vương Tử Yên và trực tiếp hất cô xuống đất.

Khi cha mẹ của Vương Tử Yên nhìn thấy điều này, họ đã cố gắng ngăn cản và nâng con gái lên, nhưng cuối cùng họ vẫn đứng yên.

“Kỳ thực người đã giúp người ngoài nói!” Lí Quân Hào tức giận tố cáo Vương Tử Yên : “Còn nói đêm đó không có chuyện gì xảy ra, đêm đó chúng ta hiển nhiên sẽ...”

“Đêm đó, người vừa mới tưởng rằng người đã xảy ra chuyện gì, đúng không?”

Anh chưa kịp nói xong thì đã bị một giọng nói cắt ngang.

Cô thứ hai của Lý Nam Địch là Lý Viên Viên đã lên tiếng.

“Ý anh là gì?” Lí Quân Hào không khỏi ngạc nhiên.

Lý Viên Viên có vẻ như đang cười nhưng cô ấy lại lấy ra một thứ từ chiếc túi đeo chéo của mình.

Đó là một viên thuốc có kích thước bằng hạt đậu đỏ.

“Bạn có biết cái này là cái gì không?”

“Thứ này là một loại đan dược, nhưng không có độc, chỉ cần có thể làm cho người ta ảo giác một chút.”

“Đêm đó xảy ra rất nhiều chuyện sao?”

“Ví dụ như hỏa hoạn, động đất, hoặc ai đó lấy trộm thứ gì đó? Ví dụ, bạn có một giấc mơ mùa xuân? Sau đó, bạn thức dậy vào ngày hôm sau và thấy rằng không có gì xảy ra?”

Lời nói của Lý Viên Viên lập tức khiến Lí Quân Hào choáng váng.

Anh đột nhiên nhớ tới đêm đó, khi anh định cưỡng bức quan hệ với Vương Tử Yên, anh đã nghe thấy tiếng người hét ra lửa.

Sau đó anh ta mất bình tĩnh.

Ngay sau đó, có người hét lên một tiếng như kinh thiên động địa, bắt được kẻ trộm, vân vân.

Đương nhiên, anh vẫn nhớ mình thật sự đang nằm trên người Vương Tử Yên, sau đó ký ức có chút mơ hồ, anh chỉ cảm thấy mình ngẩn ngơ, như thể Ôn Hương Nê ôm cánh tay, thể hiện thú tính của anh với trái tim của anh.

Chỉ khi tỉnh dậy, tôi thấy mình chưa cởi quần áo.

Vì vậy, vào thời điểm đó Lí Quân Hào không chắc chắn lắm liệu mình có thành công hay không.

Bây giờ Lý Viên Viên nói, hẳn chấn động.

“Là người...!” Lý Tuấn Dật chỉ vào Lý Viên Viên tức giận nói: “Là thuốc của người?”

“Đúng vậy.” Lý Viên Viên cười nhẹ nhướng mày nói: “Ta đưa thuốc, nhưng là tự mình không biết cái chậu này, bởi vì lúc đó không có lão Lục trợ giúp, ta nhất định không được. im lặng.”

Nói xong, anh ta nở nụ cười quyến rũ với Lục Hải Xuyên.

Lục Hải Xuyên mỉm cười và vòng tay về phía cô.

Chương 1416

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 1416:

Đám đông náo động.

Vương Tử Yên đã bị cuốn trôi bởi dòng nước bản mà cha cô đã tạt lên người cô, và những giọt nước mắt bất bình chảy ra từ đôi mắt của cô.

Cô cắn chặt môi, nhìn về phía cha mẹ, nước mắt rơi xuống:
“Cha mẹ, trong lòng con gái có phải là không chịu nổi sao?”

“Bạn không thực sự biết rằng họ đang đe dọa con gái của bạn với bạn?”

Cả cha mẹ của Vương Tử Yên đều cúi đầu, im lặng và không biết họ đã cảm thấy tội lỗi chưa.

“Các người thực sự sẵn sàng cho con gái mình vào hố lửa để tìm một công việc tốt cho anh trai mình, cho món quà đính hôn hàng triệu USD của nhà họ Lý, cho một ngôi nhà triệu đô

...

“Ừ, cậu biết đây là hổ lửa đúng không?”

Những người đứng đầu của cha mẹ Vương Tử Yên tụt xuống thấp hơn.

Dù điều kiện gia đình họ Lý có tốt đến đâu thì họ cũng tự giam cầm và buộc Vương Tử Yên phải đồng ý, đôi vợ chồng già này làm sao không kể xiết.

Nhưng rốt cuộc họ vẫn để nó trôi qua.

Không chỉ vậy, trong khoảng thời gian này, tôi đã cầu xin Lí Quân Hào cho anh ta nhìn mặt Vương Tử Yên và giúp em trai của Vương Tử Yên sắp xếp công việc.

Họ cũng tưởng tượng rằng con trai của họ có thể trở thành một nhà quản lý vào lúc này.

Vương Tử Yên ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lí Quân Hào, trong mắt hiện lên một tia kinh tởm: “Ngươi thật kinh tởm!”

Nói xong, anh đứng dậy, quay người đi về phía Tiêu Mục.

Khi nhìn thấy điều này, Lí Quân Hào đã nắm lấy cánh tay mảnh mai của cô và trở nên căm giận: “Em đi đâu vậy?”

“Ngươi không không chế được!”

“Xi, em là người phụ nữ Lí Quân Hào của anh, sao anh không quan tâm?”

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Lý Ngụy bay lộn ngược trong tích tắc.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Tôi nhìn thấy Lý Kiến Quốc đang đứng trước mặt Lí Quân Hào vào lúc này, nắm đấm của anh ấy giữ phẳng và bất động.

Mọi người đều sững sờ.

Ngạc nhiên!

Vừa rồi Lý Kiến Quốc đột nhiên lao ra đấm Lý Ngụy.

Mạnh như Lý Ngụy, anh ta đã bị thổi bay bằng một cú đấm.

Đây là loại sức mạnh nào?

Lý Ngụy “phốc” một tiếng rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu, kinh hãi nhìn Lý Kiến Quốc.

“Thần Ngô cảnh giới cường giả!”

“gì?”

“Lý Kiến Quốc là cường giả trong Thần Võ!”

Mọi người đều bị sốc.

Ai có thể nghĩ rằng Lý Kiến Quốc, người đứng đầu gia tộc Li, lại là một người đàn ông mạnh mẽ trong Vương quốc Thần Võ?

Lý Kiến Quốc lúc này một mặt bình tĩnh.

Chương 1417

Anh ta chế nhạo, nói: “Họ Lý đã nằm im trong năm mươi năm. Chẳng lẽ là do các người, các gia tộc cấp dưới mới nói lật đổ sao?”

Bốn gia tộc lớn với các thế lực kinh doanh trải khắp đất nước thực ra bị hấn coi là gia tộc cấp thấp, điều này thể hiện rõ ở sự tự tin.

Đây thực sự là trường hợp.

Ở Trung Quốc, kẻ mạnh trong Thần Võ gần như nghiền nát mọi thứ, giống như Dương Duệ Vân Dĩ Hà.

Mọi người đều sững sờ.

Lý Kiến Quốc lại lớn tiếng nói: “Vi cậu rất thích tập đoàn Hoàng Thiên, nên nhà họ Lý của chúng tôi giao cho cậu là được rồi.”

“Bởi vì họ Lý của chúng ta, có nhiều hơn một tập đoàn Hoàng Thiên.”

“Bây giờ, chúng ta về nhà, để ta xem ai dám ngăn cản!”

Phát biểu để dẫn đầu khi bước xuống sân khấu.

Lí Quân Hào ôm Vương Tử Yên và theo sát.

Vài cao thủ của lớp đầu tiên đẩy chú Hứa ra, vội vàng đi theo.

Lúc này, cha mẹ của Vương Tử Yên đã bị bỏ lại trên sân khấu và phớt lờ.

Đôi vợ chồng già không rời đi ngay lập tức cũng không ở lại, có thể thấy Lí Quân Hào đang ôm con gái của họ, muốn mang Vương Tử Yên đi, muốn ngăn cản nhưng lại không dám, nhất thời xấu hổ. .

Trong đám đông, một lối đi ngay lập tức được mở ra.

Đùa thôi, ai dám ngăn cản kẻ mạnh trong võ lâm?

“dừng lại!”

Tuy nhiên, có những người có gan như vậy.

Lý Nam Địch, người đi cùng đội chào đón, đột nhiên đứng dậy và đứng trước mặt gia đình họ Lý.

“Rời khỏi Tử Yên!”

Cô giang hai tay ra, ánh mắt kiên định trước mặt họ Lý.

Khi Trình Tuấn Phong nhìn thấy điều này, khuôn mặt của anh ấy thay đổi đáng kể.

“Nam Địch, tránh ra!”

Thật không may, vẫn còn quá muộn.

Lý Kiến Quốc hiển nhiên không muốn lãng phí thời gian nữa, và ánh mắt kiên định và không chút sợ hãi của Lý Nam Địch đối với anh là vô nghĩa.

có thật không.

Giọng của Trình Tuấn Phong vừa rơi xuống.

“Bắn!”

Lý Kiến Quốc giơ tay và tát Lý Nam Địch đi dường như là ngẫu nhiên.

Lại có một tiếng “bốp!” Anh ngã xuống đất lăn mấy vòng, nhưng không còn cử động nữa!

Những người bên phía Trình Tuấn Phong tròn xoe mắt và chờ đợi.

Lý Viên Viên là người tỉnh lại đầu tiên, một tiếng kêu “Ầm”, liền nhào tới đối với Lý Kiến Quốc: “Dám đánh cháu gái ta, ta sẽ đánh với ngươi!”

Tuy nhiên, trước khi cô đến trước mặt Lý Kiến Quốc, một người đàn ông trung niên lao ra bắt ngờ bóp cổ cô.

Người đàn ông trung niên này là cố vấn đã giới thiệu các thành viên trong đội của Trình Uyên với Lý Kiến Quốc.

Hiên nhiên, anh ta cũng là một cao thủ trung cấp.

Nhìn thấy Lý Nam Địch bị cường giả trong Thần Võ tát một cái, sống chết không biết. Lý Viên Viên này hoàn toàn đỏ mặt.

Nhưng nàng đánh thuốc cũng giỏi, thực lực bản thân không cao nên vừa lao tới liền bị một cỗ cảm khí.

“Đi tới địa ngục!” Cô rống lên, sau đó giơ cánh tay lên, một đám khói màu tím bốc lên vù vù.

Nhưng khói chưa kịp tan, nhân viên tham mưu cấp trung đã giáng một cú đấm vào bụng.

“Bùm!” Lý Viên Viên cũng bị đánh bay ra ngoài.

“Khiếp!”

Lý Ngụy bị thương nặng không thể ngồi yên, tức giận nghiến răng xông tới đám người nhà họ Lý sau một tiếng chửi bới.

Chương 1418

Bạch Sĩ Câu cũng động.

Trình Tuấn Phong mắt cũng đỏ hoe.

Trong số những chuyện khác, Lý Nam Địch cũng là con dâu của ông ta, và ông ta không thể bỏ qua được.

Trận hỗn chiến sắp bắt đầu.

Bác Hứa ngồi trên xe lăn ném mấy hạt đậu lấy ra một chiếc la bàn, quay liên tục.

Đột nhiên, vô số bức tường xuất hiện ở hiện trường, ngăn cách những người đang chiến đấu với nhau, bằng cách này, lợi thế của Trình Tuấn Phong và đám đông bên phía họ biến mất trong tích tắc.

Tuy nhiên, đó chỉ là thời điểm những bức tường này được hình thành.

Lục Hải Xuyên nắm lấy Trần Thành đang định lao lên, giẫm lên một viên gạch tường không khỏi kinh ngạc.

“Hoo”.

Lục Hải Xuyên cầm lấy Trần Thành, bước vào bức tường kia, đến chỗ Bác Hứa.

Thấy có người đột nhiên xông vào địa bàn của mình, bác Hứa giật mình.

Nhưng khi còn đợi anh ta phản ứng, Trần Thành đã hiểu ra, nhanh chóng đi tới trước mặt Bác Hứa.

“Phòng!” Một âm thanh.

Trong cổ họng Bác Hứa xuất hiện một đường máu.

Máu phun ra như một đài phun nước!

Hắn kinh hãi nhìn Lục Hải Xuyên, lấy tay che cổ, khó tin nói: “Không được, chuyện này là không thể! Cho dù ... cho dù người là cao thủ Trận Pháp, cũng không thể phá vỡ Trận Pháp nhanh như vậy!”

Đấu tay đôi giữa các sư đoàn Trận Pháp là bố trí Trận Pháp và phá Trận Pháp.

Mặc dù điều này hiếm khi xảy ra nhưng không phải là hiếm.

Có lý do là ngay cả khi một Trận Pháp mạnh muốn đột phá một Trận Pháp cấp thấp, thì cũng cần một khoảng thời gian nhất định.

Nhưng ngay khi Trận Pháp của Chú Hứa thành hình, Lục Hải Xuyên lập tức xuất hiện trước mặt, điều này khiến chú Hứa kinh ngạc.

“Phải mất một lúc nữa sư phụ Trận Pháp mới có thể phá vỡ Trận Pháp.” Lục Hải Xuyên vẻ mặt bình tĩnh nói: “Đáng tiếc, ta không phải là sư phụ Trận Pháp thuần túy. So với đấu pháp, ta suy diễn tốt hơn.”

“Nhiếp ảnh gia!”

Bác Hứa hiểu.

Lục Hải Xuyên không phá vỡ Trận Pháp của mình, nhưng theo bản năng, bước vào nơi khai sinh ra phương pháp hình thành với nhận thức sắc bén độc đáo của đầu bếp bậc thầy.

Thật không may, ngay cả khi anh ta hiểu nó, thì đã quá muộn.

Bác Hứa ngày càng yếu đi.

Với sự yếu đuối của mình, vô số bức tường biến mất ngay lập tức.

Nhưng ngay cả như vậy, cuộc khủng hoảng thực sự vẫn chưa được dỡ bỏ.

Một người đàn ông mạnh mẽ trong Thần Võ Võ Đang gần như đè bẹp những người bên phía Trình Uyên.

Mau.

Lý Nguybai, Shaolin Trình Tuấn Phong, Thâmli ... Tất cả đều bị đánh ngã xuống đất.

Các cao thủ từ bốn gia tộc lớn tới lui, và hầu hết bọn họ đều bị giết hoặc bị thương.

Bên phía nhà họ Lý, ngoài chú Hứa đang bị đe dọa, chỉ có một vị cao thủ cấp thấp đã bị thương nặng.

Xem ra, kết cục đã được phân chia.

“Chú Hứa!”

Người đàn ông cố vấn nhà họ Lý nhìn thấy bác Hứa đang ngồi dựa vào xe lăn, anh ta rất ngạc nhiên và vội vàng chạy tới.

Lúc này, phía trước cổ và ngực của Bác Hứa từ lâu đã loang lổ vết máu, trên cổ Bác Hứa cũng có máu trào ra.

Bác Hứa từ lâu đã giống như một người thích nói chuyện phiếm.

Chương 1419

Anh nhanh chóng giúp bác Hứa lấy tay che lại.

Nghe thấy tiếng hét của hắn, Lý Kiến Quốc cũng nhướng mày.

“Nghe này, nếu bác Hứa có chuyện gì tốt xấu gì, tôi sẽ cho các người chôn cùng anh ấy!”

Chỉ vào đám người bị đánh ngã xuống đất, Lý Kiến Quốc hung ác nói.

Nói xong lập tức nói với nhà họ Lý: “Mau lên xe đưa bác Hứa về nhà chữa trị!”

Có thể thấy, chú Hứa rất quan trọng với nhà họ Lý. Cho dù Trần Thành có một vết thương đáng sợ trên cổ, Lý Kiến Quốc vẫn không muốn từ bỏ anh ta.

Thậm chí, để câu giờ để cứu chú Hứa, anh đã tạm thời từ bỏ kế hoạch giết Trình Tuấn Phong và những người khác.

Bởi vì sức mạnh của Lý Kiến Quốc nằm ở đó, anh ta không tiếp tục truy lùng, và Trình Tuấn Phong và những người khác không dám tiến lên tìm cái chết từng người một.

Tôi chỉ có thể bắt lực nhìn những người này, lên xe bỏ đi.

Các cường quốc của Thần Võ và các cao thủ hạng nhất không tồn tại cùng một cấp độ.

Ngay sau khi xe của Li rời đi.

Những người tới dự lễ cưới đều thở phào nhẹ nhõm, phần lớn đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn người của tứ đại gia tộc, không dám tiến lên, chỉ có thể yên lặng giải tán.

Nhưng trước khi đám đông tan đi, một người đã lao tới.

Nhìn thấy người này, đám người trước mắt mờ mịt lập tức sôi trào.

“Trình Uyên!”

“Trình Uyên là bạn?”

“Bạn vẫn chưa chết? Tuyệt vời!”

Mọi người đỡ dậy và vây quanh Trình Uyên ở trung tâm.

Sở dĩ Trình Uyên đến muộn là vì anh ấy có một chuyện cần xác nhận, hôm nay phải xác nhận lại, nên anh ấy đã trở về nhà.

Chỉ là hẳn không ngờ lại thành loại tình huống này.

Nhìn thấy các vị trưởng lão và trưởng lão trước mặt, từng người một đầy máu và xấu hổ, trong lòng Trình Uyên đột

nhiên nổi lên một tia tức giận.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Lý Ngụy bị Bạch Long giữ lại, hấn nôn ra mấy ngụm máu, không thể đứng yên. Và cha anh Trình Tuấn Phong cũng đầy máu.

Nhắc đến Trình Tuấn Phong, Trình Uyên chợt nhớ đến lần đầu tiên gặp anh ở thủ đô.

Vào thời điểm đó, Trình Uyên và Bạch An Tương bị ám sát trong công viên, Trình Tuấn Phong đã ra tay độc đoán và giết tất cả những kẻ đã ám sát Trình Uyên trong vài giây.

Trình Tuấn Phong lúc đó thật cao hứng biết bao.

Nhưng bây giờ nó thật xấu hổ.

“Ai đã làm điều đó?” Trình Uyên hỏi với đôi mắt đỏ hoe.

Trình Tuấn Phong thở dài, bất lực nói: “Lý Kiến Quốc, Giáo chủ của Lý gia, và Lão tử của Lí Quân Hào, không ngờ hấn lại là cường giả trong Thần Võ.”

Quyền năng trong Vương quốc Võ thần? Trình Uyên bị sốc.

“Jing Jing ... Jing Jing, dậy đi, đừng làm mẹ sợ!”

Vào lúc này, sau lưng họ đột nhiên vang lên vài tiếng cảm thán.

Trình Uyên và những người khác đồng loạt giật mình, quay lại nhìn nơi phát ra âm thanh.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Trình Uyên sửng sờ.

Tôi nhìn thấy Lý Nam Địch nằm trên mặt đất, máu me đầy mặt, trên nửa khuôn mặt có năm dấu ngón tay đỏ tươi, ngay cả làn da mềm mại cũng bị tát mà nát.

Đi hai đang nằm bên cạnh Lý Nam Địch nhắm mắt.

Cha mẹ của Lý Nam Địch, Li Hai và He Hua, cũng xuất hiện ở đây không rõ vì lý do gì, nhìn thấy Lý Nam Địch bất động và chết, họ lập tức chạy đến.

Anh Hứa lắc mạnh Lý Nam Địch trong vòng tay mình, nhưng Lý Nam Địch không phản ứng gì cả.

Đầu óc Trình Uyên trống rỗng, trong lòng dấy lên một nỗi sợ hãi khó tả.

Chương 1420

Đừng.

Sẽ không!

Cô ấy sẽ ổn thôi!

Đột nhiên, anh ta vội vàng đi về phía Lý Nam Địch.

“Dừng tay!” Đúng lúc này, Lý Hải, cha của Lý Nam Địch đột nhiên đứng trước mặt Trình Uyên, tức giận chỉ vào Trình Uyên nói: “Tất cả đều là do con!

“Tất cả là do anh mà con gái anh mới thành ra thế này. Anh đừng đi qua, và đừng chạm vào cô ấy!”

Trình Uyên trong lòng áy náy, không thềm coi trọng Lý Hải, hét lớn: “Tránh ra, tôi muốn cứu cô ấy!”

Anh ta nói rằng sẽ đẩy Lý Hải ra.

“Phông!” Một âm thanh.

Ai ngờ khi Lý Hải đang khụy chân xuống thì bất ngờ quỳ xuống vì Trình Uyên.

Thân thể Trình Uyên lập tức cứng đờ.

Điều này thực sự chết lặng.

Lý Hải tức giận nói: “Trình Uyên, tôi cầu xin anh, thả con gái tôi ra!”

“Tôi cầu xin anh để cô ấy đi!”

“Trong tương lai, hãy tránh xa con gái tôi và đừng chọc tức cô ấy nữa. Cô có thể để cô ấy sống thêm vài năm được không?”

“Cho dù ta cầu xin người!”

Vừa nói, anh vừa quỳ lạy Trình Uyên.

Với một âm thanh “Bùm!”, Trần anh chạm đất, và nó ngay lập tức trở thành màu xanh và đỏ.

Trình Uyên hoàn toàn ngu ngốc tại chỗ.

Anh không dám tưởng tượng rằng Lý Hải, người luôn tỏ ra mạnh mẽ, sắc mặt hơn cả mạng sống lại thực sự quỳ lạy anh.

“Không, chú, đừng làm thế này...”

Trình Uyên muốn kéo Lý Hải dậy, lại cảm thấy do dự: “Việc quan trọng nhất bây giờ là cứu sống Nam Địch!”

Lý Hải kiên quyết nói: “Gia tộc chúng ta học y qua nhiều đời, chuyện này người không cần lo lắng, ta nếu không cứu được nàng, người lại càng không thể.”

“nhưng.....”

“Không có gì!” Lý Hải đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trình Uyên, dứt khoát nói: “Nếu anh còn là đàn ông, muốn làm gì cho cô ấy thì đi, đi ngay, báo thù cho con gái tôi!”

Nghe những gì Lý Hải nói, tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Trình Tuấn Phong nói nhanh: “Trình Uyên đừng hấp tấp!”

“Đúng vậy, đó là cường giả trong Thần Võ!” Ngụy Tác cũng lo lắng nói.

Thẩm Húc Thần thuyết phục: “Bình tĩnh, bình tĩnh, việc quan trọng nhất bây giờ là cứu người!”

“Bạn sẽ chết vì không có gì!” Tiêu Mục nói.

Lý Thần cũng thở dài: “Ta tính kế lâu dài!”

...

Mọi người thuyết phục Trình Uyên. Tất cả đều sợ Trình Uyên bốc đồng, bị Lý Hải kích động như vậy, thật sự sẽ tìm đến chỗ chết.

Gió biển lao thẳng vào mặt, thổi bay quần áo của mọi người,
và sẵn bản!

Trình Uyên nhìn Lý Nam Địch đang hấp hối, hai tay nắm chặt,
gân xanh trên đầu như muốn nổ tung.

“Có phải là Lý Kiến Quốc không?” Anh lạnh lùng hỏi,
“Vương Tử Yên cũng bị bọn họ bắt sao?”

“Trình Uyên không được!” Mọi người hét lên.

Ánh mắt Trình Uyên dần trở nên u ám, đáy lòng hiện lên một
tia tức giận vô biên.

“Một người đàn ông mạnh mẽ trong Thiên giới Võ Lâm sẽ ra
tay tôi tệ như vậy đối với một người phụ nữ không có sức
kiềm chế con gà.”

“Nữ nhân của ta bị bắt nạt, ngươi để cho ta chịu sao?”

Chương 1421

Mọi người đều chết lặng.

“Không có gì làm!”

Trình Uyên quay người bỏ đi.

Mọi người muốn ngăn cản nhưng lúc này Trình Uyên không thể không lao vào Passat của mình.

Chiếc xe lao ra với một âm thanh “Chà!”

“Anh Lý, giúp tôi kiểm tra đoàn xe của Lý, đó là đoàn xe cưới! Xem họ đi đâu.” Sau khi lên xe, Trình Uyên kết nối với điện thoại của Lý Hải Tân.

Trên đường cao tốc.

Một đoàn xe cưới đang phi nước đại.

“Rắc rắc!”

“Rắc rắc!”

Bỗng có tiếng phanh gấp từ đoàn xe.

Tất cả những chiếc xe dừng lại trên đường ngay lập tức.

Ở hàng sau của xe trước, chú Lý Kiến Quốc Hua và người của cố vấn đang ngồi.

Và vào lúc này.

Bàn tay mà người đàn ông cố vấn lẽ ra phải khoác lên cổ Bác Hứa đã rời khỏi cổ Bác Hứa, trên tay anh ta đầy máu của Bác Hứa.

Còn bác Hứa cũng trút hơi thở cuối cùng.

chết!

Lý Kiến Quốc sắc mặt vô cùng âm đạm.

Người đàn ông tư vấn bên cạnh không kịp được run tay khi những giọt máu chảy ra từ tay anh. Một miếng thảm xe dưới chân tôi đã ướt.

Những người trên một số ô tô khác cũng thoát ra, chạy đến ô tô này và tạo thành một vòng tròn.

Trông ai cũng trịnh trọng.

“Chú Hứa!”

Lí Quân Hào lao ra khỏi xe, ném người lên cửa và bắt đầu khóc lóc, như thể người chết là cha ruột của anh, Lý Kiến Quốc.

Có một cảm giác đau buồn tràn ngập cảnh tượng.

Lý Kiến Quốc nói một cách trống rỗng: “Bác Hứa cả đời này đã làm việc chăm chỉ cho nhà họ Lý của tôi, và bác ấy lớn lên đã xem rất nhiều đứa trẻ nhà họ Lý.”

“Giáo chủ ...” Người đàn ông cổ vắn cũng nghẹn ngào.

Ánh mắt của Lý Kiến Quốc đột nhiên ngưng tụ: “Tứ đại gia tộc và tập đoàn Nhiên Hề, hôm nay mọi người tổ chức hôn lễ lớn, để tôi tìm hiểu từng người một. Tôi muốn bọn họ an táng cho bác Hứa!”

Giọng anh ấy vừa rơi xuống.

Đột nhiên Lí Quân Hào đứng dậy, lao đến chiếc xe phía sau, kéo Vương Tử Yên ra khỏi xe và tát Vương Tử Yên một cái.

“tất cả vì bạn!”

“Nếu không có anh, chú Hứa sẽ không chết!”

Vừa nói anh ta vừa đấm đá Vương Tử Yên .

Vương Tử Yên không thể chống lại, để cho nắm đấm của Lí Quân Hào rơi xuống cơ thể yếu ớt như những giọt mưa. Tôi

đau đớn mồ hôi, nhưng nghiêng răng nghiêng lợi, không nói lời nào.

Cho đến lúc đó, bộ mặt thật của Lí Quân Hào mới được tiết lộ.

Anh ấy không thực sự thích Vương Tử Yên chút nào.

Anh kết hôn với Vương Tử Yên vì một mục đích khác, nhưng lúc này, anh chỉ coi Vương Tử Yên như một vật để trút bầu tâm sự và để anh đánh đập, mắng nhiếc mình.

Anh ta đổ lỗi cho cái chết của bác Hứa về sự cố xảy ra với Vương Tử Yên đêm đó.

Và Lý Kiến Quốc trong chiếc xe cưới đầu tiên lạnh lùng nhìn Lí Quân Hào đánh đập và chửi rủa Vương Tử Yên, nhưng không nói gì.

Hắn chỉ nói với thuộc hạ: “Nói cho thiếu gia, đừng giết hắn.”

Thuộc hạ vội vàng chạy đến thông báo cho Lí Quân Hào.

Chương 1422

Lý Kiến Quốc nheo mắt lại, lạnh lùng nói với tài xế: “Quay người, trở về!”

Tài xế lên xe quay lại.

Chỉ là xe của bọn họ vừa mới quay đầu, còn chưa kịp nâng cao tốc độ, đằng xa liền có một chiếc xe phi nước đại như điên.

Lúc đầu, không ai quan tâm đến việc xe lao tới, cứ tưởng nó chạy ngang qua.

Nhưng khi đến gần, những người lái xe và đi ô tô sẽ cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Chiếc xe đi ngược chiều và tông thẳng vào họ, không hề có ý định giảm tốc độ!

“Khiếp!”

Người tài xế hét lên giận dữ và bám còi điên cuồng: “Đây là người mới lái xe, hay anh ta đang ngủ say khi lái xe mệt mỏi?”

Thấy chỉ còn cách hai trăm mét, tài xế hoảng sợ bẻ lái gấp, cố tránh xe ngược chiều.

Thật không may, đã quá muộn.

Tốc độ hai trăm mét, đối với một chiếc xe tốc độ cao, chỉ là một cái chớp mắt.

“Bùm!”

Đã có những tiếng ồn rất lớn.

Những người ngồi trong xe chỉ cảm thấy rung chuyển dữ dội, quán tính của chiếc xe va chạm gần như không hất họ ra ngoài.

Passat phóng nhanh không kịp né tránh, phanh gấp đã tông thẳng vào cánh sau bên trái của xe, chiếc xe tông vào xe của họ đã quay hai vòng tại chỗ rồi mới dừng lại.

Các túi khí đều đã mở.

Passat đó cũng đã hoàn toàn bị loại bỏ.

Mọi người đều chết lặng.

Cái này là cái gì?

Đúng lúc mọi người đang mất hút, cửa xe Passat bị bật tung, một người đàn ông bước ra khỏi xe.

Người lái xe trong xe của Li đột nhiên trở nên tức giận.

Anh ta cũng lao ra, chỉ vào người đàn ông và hét lên: “Thằng khốn nạn muốn chết, mày có muốn chết không?”

“Bùm!”

Tài xế vừa dứt lời, người đàn ông đối diện còn chưa kịp chào hỏi thì bất ngờ một cú đấm giáng xuống mặt anh ta.

Một tiếng động mạnh, tài xế văng ra ngoài, tông vào mũi xe phía trước, đổi hình dạng, rồi ngã xuống đất, không biết sống chết.

Mọi người đều sững sờ.

Bạn biết đấy, tài xế nhà họ Lý cũng là một cao thủ cấp thấp.

Anh ta đã bị đấm trong một giây?

Bên trong xe.

Lý Kiến Quốc cau mày dữ dội hỏi người đàn ông tham mưu bên cạnh: “Người này là ai?”

“Anh ấy là ...” Đôi mắt của nhân viên tư vấn đột nhiên mở to.

Trình Uyên!

Người ở đây là Trình Uyên.

Do va chạm mạnh nên những mảnh thủy tinh xập xát, mặt bê bết máu, nhìn vô cùng kinh hãi.

Ánh mắt của Trình Uyên lướt qua đám người họ Lý đang vây quanh mình, thoáng nhìn thấy Lí Quân Hào đang đâm đá Vương Tử Yên ở đằng xa.

Bực bội!

“Ta bóp chết ngươi cái mông!”

Rầm một tiếng, hấn ngã nhào trên mặt đất. Với một “tiếng nổ” đột ngột trên mặt đất nhựa, một hố sâu bật ra, và cơ thể của Trình Uyên đập vào Lí Quân Hào.

Những cao thủ vây quanh hấn lập tức bị chặn lại trước mặt, dao ngang chém về phía Trình Uyên.

Với một âm thanh “Crack!” Trình Uyên cầm lưỡi dao bằng tay không, và con dao bị gãy.

Chương 1423

Người đó chưa kịp phản ứng thì Trình Uyên đã vượt qua anh ta rồi, cổ anh ta cũng bị lưỡi dao trên tay của Trình Uyên cắt mất một nửa.

Một cú giết ngay lập tức!

Lúc này, tất cả mọi người đều không bình tĩnh.

Một nhóm người tập thể lao về phía Trình Uyên.

Một người chỉ vào trán của một người, một cùi chỏ đánh gãy xương sườn của một người, một tay hất hai vị cao thủ cấp một, trong nháy mắt, bốn năm người cùng nhau ngã xuống đất.

Một vài người khác nhìn thấy điều này và rút lui ngay lập tức.

Trình Uyên không hề vương bận họ, và phi thẳng về phía Lí Quân Hào.

Lí Quân Hào đang túm lấy cổ áo Vương Tử Yên, lòng bàn tay nâng lên còn chưa buông xuống, trong nháy mắt nhìn thấy cảnh tượng này, hắn đã bị kinh ngạc.

Ngay sau đó, anh nhận ra rằng Trình Uyên đang đến vì anh.

Và anh cũng nhận ra Trình Uyên.

Lí Quân Hào gặp Trình Uyên khi anh ấy đang ở nhà hàng Cự Thạch.

“Trình Uyên!”

Nhìn thấy Trình Uyên dữ tợn như vậy, Lí Quân Hào sợ hãi nên vội vàng buông Vương Tử Yên ra, muốn chạy: “Ba, giúp đỡ!”

Giọng anh ấy vừa tắt lịm.

Một người đàn ông cổ vắn cấp trung lao ra khỏi xe, đi tới chỗ Lí Quân Hào trong hai hoặc ba bước để chặn Trình Uyên.

“Nếu người muốn thương tổn thiếu gia của ta, trước tiên hãy vượt qua cấp của ta.”

“Trình Uyên, ta đã phát hiện người nhiều nhất có thực lực trung cấp, có thể so sánh với ta. Hôm nay ta sẽ cho người xem thực lực trung cấp là như thế nào!”

Lúc này Trình Uyên dù ở nơi nào cũng nghe thấy lời nói giả vờ của hắn, hắn thấy người này cũng là người tầm trung, lúc sắp va chạm với nhau liền duỗi tay ôm lấy hắn.

Một mảnh sắt nhanh chóng nối lại với nhau, và nó trở thành một con dao găm trong nháy mắt.

“Những kẻ cản đường ta, hãy chết!”

Trình Uyên găm lên và dùng kiếm đâm người cố vấn.

Cố vấn ánh mắt ngưng tụ, hấn chế nhạo: “Làm tốt lắm!”

Nó có vẻ đầy tự hào.

Nhưng sau đó, anh đã hối hận.

Người đàn ông cố vấn rất hăng hái, anh ta ra tay với hai bàn tay trắng và áp hai lòng bàn tay vào nhau, vì vậy anh ta kẹp con dao găm sắt của Trình Uyên vào giữa hai lòng bàn tay.

Nhưng sau đó.

“bùm!”

“bùm!”

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm...”

Với sáu lần nổ liên tiếp, khuôn mặt của người đàn ông cố vấn thay đổi đáng kể.

Chỉ là quá muộn.

Sáu làn sóng xung kích bóng tối không lồ có khả năng xé toạc mọi thứ, phá vỡ không khí, tạo ra một âm thanh bùng nổ, và xuyên qua cơ thể của người đàn ông cố vấn cùng một lúc!

Cơ thể của người đàn ông cố vấn giống như bị giữ tại chỗ, với cánh tay mở rộng bằng chữ cái, bất động.

Nhưng Trình Uyên không dừng lại, đi ngang qua người đàn ông cố vấn, phía sau anh ta, và đi về phía Lí Quân Hào. Về mặt lãnh đạm giống như một tảng băng ngàn năm tuổi, có sát khí mạnh mẽ tràn ngập xung quanh.

Họ Lý chết lặng.

Họ nhìn cảnh tượng trước mắt với sự hoài nghi.

Cố vấn, một bậc thầy trung cấp!

Chương 1424

“Chà!” Một âm thanh.

Con dao găm sắt trên tay Trình Uyên đột nhiên vỡ thành cặn và rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, người đàn ông của cơ quan tư vấn cũng “phập phồng!” Anh ta ngã ngửa ra sau kêu lên.

Anh đã bị Trình Uyên cắt cổ.

Sự nứt vỡ và rơi xuống đất này khiến Lí Quân Hào bị sốc.

Sau khi tỉnh dậy, nó quay người bỏ chạy và hét lên: “Bố ơi, cứu con với!”.

Kết quả là cửa xe bật mở, Lý Kiến Quốc bước ra khỏi xe với vẻ mặt u ám.

Nhưng Trình Uyên thậm chí không thèm nhìn anh, và đi thẳng đến chỗ Vương Tử Yên .

Khuôn mặt mềm mại của Vương Tử Yên sung lên như hai cái bánh bao hấp lớn, khóe miệng chảy ra máu, dấu chân ở khắp nơi, ngã trên mặt đất cũng rùng mình.

Trình Uyên cảm thấy đau khổ trong một thời gian.

Cúi xuống để đỡ cô ấy dậy và ôm lấy cô ấy.

“Không sợ, không sợ, ta là tới!”

Vương Tử Yên khó khăn mở mắt ra, khi nhìn thấy Trình, cô ấy đưa tay ra che mặt: “Hình như bây giờ ... chắc là ... xấu lắm nhỉ?”

“Không xấu, không xấu chút nào!”

Trình Uyên an ủi cô: “Trông xinh quá!”

...

...

“Ba, hấn giết chú Qu!”

Lúc này, Lí Quân Hào chỉ vào Trình Uyên và hét lên với Lý Kiến Quốc.

Trên thực tế, nếu không có anh ta nhắc nhở, làm sao Lý Kiến Quốc có thể không nhìn thấy người đàn ông của cô vẫn đã chết. Lí Quân Hào chính nhìn Trình Uyên ôm Vương Tử Yên, cảm thấy ghen tị.

Đó là lý do để Vương Tử Yên là cô dâu của anh ấy ngày hôm nay. Nhưng bây giờ cô dâu của anh lại bị người khác bế, anh nhất định không vui.

Tôi sợ sức mạnh của Trình Uyên và không dám bước tới để ngăn cản anh ta, vì vậy tôi chỉ có thể cầu cứu cha anh ta là Lý Kiến Quốc.

Lý Kiến Quốc với khuôn mặt u ám đi tới chỗ Trình Uyên, lạnh lùng nói: “Tôi không muốn Vương Tử Yên chết, nên cứ gạt cô ấy sang một bên.”

Rõ ràng, Vương Tử Yên dường như có lợi dụng bí mật đối với gia tộc họ Lý này, khi Lý Kiến Quốc không muốn giết Trình Uyên, anh ta đã giết Vương Tử Yên do nhầm lẫn.

Và Trình Uyên ôm Vương Tử Yên và hỏi nhỏ: “Nói cho tôi biết, ai đã đánh Nam Địch?”

Vương Tử Yên giơ tay chỉ vào Lý Kiến Quốc.

Trình Uyên nhìn theo ngón tay anh, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên Lý Kiến Quốc, sau đó anh càng lúc càng lạnh.

“Cô đợi tôi ở đây,” anh nói.

Đặt Vương Tử Yên xuống đất, để cô ấy dựa lưng vào lan can bên đường, cười nhẹ: “Sẽ xong thôi!”

Anh ấy nói rằng anh ấy sắp phải dậy.

Nhưng Vương Tử Yên đưa tay ra và nắm chắc góc quần áo của Trình Uyên.

Tuy rằng không hiểu cảnh giới của võ giả, nhưng cô cũng biết Lý Kiến Quốc đại nhân, tại hiện trường đám cưới, một mình anh ta đánh không biết bao nhiêu người, cũng không có ai là đối thủ của anh ta. Vì vậy Vương Tử Yên rất lo lắng cho Trình Uyên.

Trình Uyên sửng sốt, sau đó nhìn Vương Tử Yên thật sâu nói: “Sớm, thật nhanh!”

Vương Tử Yên nhìn anh, và vì lý do nào đó, một niềm tin tưởng không thể giải thích được dâng lên trong lòng cô, và ngón tay cô từ từ mở ra.

Bước tới chỗ Lý Kiến Quốc, Trình Uyên đứng yên, cởi quần áo, lộ ra chiếc áo vest làm bằng tôn sắt bên trong, sau đó tháo từng mảnh sắt ra, từ từ tập hợp lại.

Quá trình diễn ra không nhanh, nhưng Lý Kiến Quốc không làm gián đoạn anh ta.

“Người cho rằng lỗ hổng trong cảnh giới có thể được lấp đầy bằng một thứ vũ khí kỳ quái sao?” Lý Kiến Quốc hỏi Trình Uyên với giọng lạnh lùng khinh thường.

Chương 1425

Chẳng bao lâu, một con dao lớn đã thành hình.

“Ta chưa giết được cường giả ở Thần Võ. Hôm nay ngươi là người đầu tiên. Cho nên, ta phải dùng bất cứ thứ gì có thể tăng cơ hội chiến thắng!”

Trình Uyên chém kiếm rộng lớn của mình, giọng nói lạnh như băng từ trong động đi ra: “Nữ nhân dám đánh ta, cho dù ngươi ở cảnh giới nào, ta đều phải chết, trong Thần Võ Võ Đàng!”

Sự khinh bỉ trong mắt Lý Kiến Quốc ngày càng đậm hơn.

“Ngươi chỉ là cấp bậc trung. Cho dù có thể đạt tới cấp cao, ngươi vẫn là không thể vượt qua Thần Võ võ giả.” Hắn chế nhạo: “Ta thật không hiểu được ngươi kiêu ngạo hay là.” kẻ ngốc?”

“Đâu có dũng khí khiêu khích ta?”

“Đừng nói là tôi đánh người phụ nữ của anh. Tiếp theo, tôi sẽ giết tất cả thuộc hạ của anh, bao gồm cả người của tứ đại gia tộc, từng người một, để tỏ lòng thành kính của Bác Hứa trên bầu trời!”

“A!” Lý Kiến Quốc chưa kịp nói xong, Trình Uyên đột nhiên gầm lên trời.

Trong khoảnh khắc, đôi mắt anh lóe lên một tia sáng đỏ mờ ảo.

Lý Kiến Quốc ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, trong lòng càng thêm run rẩy.

“Ngươi là một con rồng...”

“Biên đi!” Không đợi Lý Kiến Quốc nói xong, Trình Uyên đột nhiên chém Lý Kiến Quốc.

“bùm!”

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm ...!”

Có hơn chục tiếng nổ lớn, xung quanh có gió lốc kinh thiên động địa, sau đó gió lốc cuộn cuộn tràn ra.

Váy của hai chàng cũng đung đưa trong gió, sẵn lại.

Tôi nhìn thấy con dao của Trình Uyên chém vào đầu Lý Kiến Quốc, nhưng anh ta không thể tiến bộ chút nào, ngay cả năng lượng bí mật mạnh mẽ và mạch lạc cũng không ảnh hưởng gì đến Lý Kiến Quốc.

Anh đứng thẳng ở đó, lạnh lùng nhìn Trình Uyên, ánh mắt đầy khinh thường.

Những gì anh ta nói là đúng, các bậc thầy của các cấp bậc và các cường giả của cảnh giới võ thuật về cơ bản là một thế giới tại một thời điểm.

Nó giống như một học sinh tiểu học, dùng hết sức lực của mình, đâm một võ sĩ.

Cho dù bạn có đánh mười cú đâm, hai mươi cú đâm.

Cũng vô ích!

Trình Uyên thở hỏn hển.

Con dao vừa rồi tập trung toàn bộ sức lực, nhưng cuối cùng chẳng có tác dụng gì.

“Thiên giới Võ Đang được gọi là kẻ mạnh, nhưng kẻ dưới chỉ có thể được gọi là cao thủ. Người có biết tại sao không?” Lý Kiến Quốc chế nhạo: “Chủ nhân chỉ cao hơn người bình thường một chút, còn kẻ mạnh là người mạnh nhất thế giới.”

“Tại sao nhiều người không thể tiến vào Thần Võ võ giả cho dù là một cao thủ trong cuộc sống nghèo khó?”

“Đó là bởi vì họ có tài năng có hạn và sẽ không bao giờ hiểu được ý nghĩa sâu xa của Cảnh giới Võ Thần!”

“Mặc dù ta là Thần Võ cấp thấp, nhưng ta có lãnh địa tuyệt đối của riêng mình, người sẽ không bao giờ hiểu được!”

Lời nói của Lý Kiến Quốc đầy kiêu ngạo, đồng thời anh nói với Trình Uyên rằng anh sẽ không bao giờ là đối thủ của anh.

Lúc này, Trình Uyên nhận thấy dường như có một luồng ánh sáng mờ mờ chảy quanh Lý Kiến Quốc, giống như một lớp màng bảo vệ không thể phân biệt bằng mắt thường, bao phủ toàn bộ cơ thể anh ta.

Chẳng lẽ đây là cái gọi là cảnh giới tuyệt đối?

Lúc này, Lý Kiến Quốc rất bình tĩnh, và từ từ duỗi một ngón tay ra bấm vào con dao của Trình Uyên.

“bùm.”

“Chà!”

Hai vụ nổ.

Ầm ầm một tiếng, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy có một lực lượng không thể cưỡng lại được, va vào người anh như một ngọn núi lớn, và anh gần như nghệt thở.

Âm thanh thứ hai là tiếng lưỡi kiếm gãy và rơi xuống đất.

Chương 1426

Trình Uyên bay lộn ngược như một quả đạn đại bác, phá vỡ lan can bên đường, và một con mương đáng sợ xuất hiện từ những chiếc răng cạo trên đường.

Trình Uyên đã không thể chống lại.

Khoảng cách giữa bánh răng đầu tiên và Cảnh giới võ thần không chỉ là khoảng cách giữa tốc độ và sức mạnh, khoảng cách này đủ để khiến hắn nghẹt thở và khiến hắn mất đi bất kỳ khả năng phản kháng nào.

Anh ta có thể cố hết sức để chiến đấu với một cao thủ trong Võ lâm liên minh, nhưng đối mặt với Lý Kiến Quốc, anh ta thậm chí không có khả năng chạy thoát.

Nhìn thấy Trình Uyên bị đánh vào không trung, Vương Tử Yên đồng thời trở nên lo lắng.

“Không!” Cô ấy hét lên.

Có thể là tiếp theo.

“Bah!” Ứa ra một ngụm máu, Trình Uyên hai tay chống đất, từ từ leo lên.

Vương Tử Yên giật mình.

Lý Kiến Quốc cũng giật mình, sau đó hơi nhú mào: “Này, hấn còn chưa chết.”

Rõ ràng là anh đã đánh giá thấp thể lực của Trình Uyên.

Nhìn thấy Trình Uyên bị đánh xấu hổ như vậy, Lí Quân Hào cũng không sợ nữa, trốn đi rất nhiều, sau đó quay người lại nấp sau lưng Lý Kiến Quốc, chỉ vào Trình Uyên cười ngông cuồng: “Haha ... rác rưởi, tôi thật sự không có.” đã nhìn thấy anh. Loại đồ ngốc này, biết rằng mình là bất khả chiến bại, đã tự mình đến chết! ”

“Nghiêm, nếu như ngươi không xuất hiện, ta thật sự tưởng rằng ngươi đã chết.”

“Dashacha, đồ ngốc, haha ...!”

“Cho dù còn sống, cô cũng không thích tên khốn này sao? Được rồi, tôi sẽ cho cô tận mắt chứng kiến tôi đã hành hạ cô ấy như thế nào!”

Nói xong, anh bước đến chỗ Vương Tử Yên và nắm tóc Vương Tử Yên .

“Ồ!”

Wang Zi Yen bị đau và bị Li Junhao kéo đến Trình Uyên.

“Bốp!” Có một âm thanh.

Trước mặt Trình Uyên, cô tát vào mặt Vương Tử Yên một cái tát.

“Không vui?”

Nhìn thấy cảnh này, lửa giận của Trình Uyên lại bùng cháy, anh run rẩy đứng lên, gầm lên: “Buông cô ấy ra!”

Vừa nói, hơi thở trên người anh lại dâng lên.

Một đôi mắt đỏ như lửa!

Anh lao về phía Lí Quân Hào.

Lí Quân Hào sợ hãi buông ra và nấp sau lưng Lý Kiến Quốc:
“Cha, cứu con!”

Lý Kiến Quốc hừ lạnh và chỉ vào Trình Uyên.

...

...

Áp lực khủng khiếp lại ập đến.

Mặc dù chỉ là một ngón tay, nhưng trong mắt Trình Uyên, ngón tay này lớn như núi, giống như núi phi nước đại về phía anh.

Rốt cuộc con người cũng là con người, làm sao có thể chống lại núi dời?

Nhưng vào lúc này, Trình Uyên đã tuyệt vọng rồi.

Ký ức về quyền thừa kế của Vân Thành ngay lập tức lan truyền trong tâm trí anh, cũng như những gì Vân Dĩ Hà đã dạy anh, cũng như bản chất của Bát Quyền cổ đại của Lý Ngụy.

Anh đột ngột nhắm mắt lại.

Đột nhiên, toàn thân rộng lớn.

Trong chốc lát, hắn nhìn thấy ngón tay của Lý Kiến Quốc chạm tới mình, giống như đang kéo theo một loại luồng không khí nào đó, điên cuồng lao về phía mình.

Vì vậy, không phải ngón tay của anh ấy to lớn, mà là cái phễu mà các ngón tay của anh ấy hút một số luồng khí đặc biệt xung quanh anh ấy.

Chương 1427

Chẳng lẽ là cái gọi là cảnh giới tuyệt đối?

Trong phút chốc không có thời gian suy nghĩ quá nhiều, Trình Uyên chỉ cảm thấy mình đã bắt được thứ gì đó, nhưng hận ý tràn ngập hắn trực tiếp bỏ qua.

Đột ngột đập mạnh một cái cùi chỏ.

Chiếc cùi chỏ này khác với chiếc Bát Quyền cổ xưa mà anh sử dụng trong quá khứ.

Trong quá khứ, Bát Quyền cổ đại không mang bất kỳ sức mạnh tiềm ẩn nào.

Nhưng lần này, đòn cùi chỏ của hắn không chỉ phun ra năng lượng hắc ám toàn thân, mà còn biến năng lượng hắc ám thành một phát bắn sắc bén và mạnh mẽ từ cùi chỏ.

Khoảnh khắc khuỷu tay anh chạm vào ngón tay của Lý Kiến Quốc, Trình Uyên đột nhiên hất khuỷu tay anh ra.

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm...”

Nhiều năng lượng hắc ám liên tiếp, giống như một hình nón nhọn, xuyên qua ngón tay của Lý Kiến Quốc, giống như kỹ thuật của một con dao sắt khổng lồ.

Trong khoảnh khắc, anh ta kết hợp Bát Quyền Nhất Dương Chi Phát tiên thủ cổ đại và kiếm thuật không lồ của Vân Thành thành một.

Tuy nhiên.

“Bùm!” Tiếng động lớn.

Cái cùi chỏ của Trình Uyên thực sự phát huy tác dụng.

Anh xé những ngón tay như một ngọn núi lớn thành từng mảnh.

Vẻ mặt kinh hãi đột nhiên xuất hiện trên mặt Lý Kiến Quốc.

nhưng.

Thần võ cảnh chính là thần võ cảnh..

Ngay cả khi chỉ cần một lượng sức mạnh nhỏ xuyên qua ngón tay của Phát tiên thủ Trình Uyên, Trình Uyên đã phải chịu một tác động rất lớn.

Cơ thể anh lại bị bắn ra như một viên đạn đại bác.

Rơi xuống đất, trong lòng ngực của hắn kịch liệt chấn động, nội tạng giống như đều chấn động ra ngoài, đồng thời, bầu trời lại quay cuồng.

“Người thật sự là khác biệt.” Sau khi Lí Vị Ương đưa Trình Uyên lên không trung, hắn không có biểu hiện kiêu ngạo như trước, ngược lại nghiêm túc nói: “Với cảnh giới trung giai, chính là. tuyệt vời khi có thể tạo ra một cú đấm như vậy.”

“Cú đấm của cậu đủ để đánh bay một cao thủ.”

“Đáng tiếc, ta là cường giả trong Thần Võ!”

Trình Uyên nằm bất động trên mặt đất.

Anh cảm thấy xương cốt toàn thân sắp gãy, cho dù là ngón tay, dường như anh cũng không nhấc lên được.

Vương Tử Yên đã rất vội vàng.

Cô bò đến bên cạnh Trình Uyên, ném người lên người anh, vịn người và dang rộng hai tay, làm như thể đang chặn Lý Kiến Quốc.

“Xin đừng giết hắn, người muốn ta làm gì thì làm, xin đừng giết hắn, ta hứa với người tất cả...”

Vương Tử Yên , người đầy vết thương, vừa khóc vừa van xin.

Lý Kiến Quốc cau mày.

Nhưng Lí Quân Hào đã rất tức giận.

“Đồ khốn nạn, chồng cô ở đây, cô đang bảo vệ những người đàn ông khác?”

Anh lao tới, dùng chân đá vào mặt Vương Tử Yên .

“Giết người đồ không biết xấu hổ!”

Một cú đá khác trúng vào bụng của Vương Tử Yên .

Vương Tử Yên rướn người lên vì đau, nhưng vẫn bảo vệ chặt chẽ Trình Uyên.

“Cô thích anh ta phải không?” Thấy cô như vậy, Lí Quân Hào càng tức giận, đánh càng dữ dội hơn: “Tôi sẽ hoàn thiện cô. Hôm nay, tôi sẽ đánh chết cô một cái chết đi cho cô làm một cặp ngầm. với anh ấy!”

Anh ta bắt đầu ngày càng nặng nề hơn.

Tuy nhiên, Vương Tử Yên đã ngoan cố chặn lại Trình Uyên, dù mặt cô đầy máu nhưng cô vẫn ngoan cố.

Chương 1428

Lí Vị Ương không chịu nổi nữa, không khỏi nhắc nhở con trai:
“Hoàng thượng, đừng kiêu ngạo, cứu mạng nàng!”

Lí Quân Hào tức giận nói: “Người giữ nàng làm gì? Chuyện lớn rồi, tìm một nữ nhân khác u ám âm lịch, nàng không phải là duy nhất trên đời!”

Vừa nói, vừa tát vào mặt Vương Tử Yên một cái tát nữa.

Mỗi lần tát Vương Tử Yên, trái tim của Trình Uyên đều đau đớn, giống như bị thứ gì đó xé nát, hai hàm răng nghiến chặt, nắm đấm gằn như gãy, gân xanh trên đầu cũng sắp bật ra.

Nhưng anh ấy không thể di chuyển bây giờ.

Không thể di chuyển!

“gì!”

Trình Uyên gằm trời.

Giọng nói vang dội khắp thế giới.

Đột nhiên, hắn cảm giác được chất lỏng màu xanh lục trong cơ thể biến mất vào lúc hắn gằm lên.

Nó giống như được hòa nhập hoàn toàn với dòng máu của anh ấy.

Đôi mắt anh ngày càng đỏ hoe, xương khớp người “cọt kẹt” kèm theo hàng loạt tiếng nổ.

Trình Uyên chỉ cảm thấy vào giờ phút này, toàn thân bạo phát, tràn đầy sức mạnh vô biên.

“Chủ nhân, tránh ra!”

Cảnh tượng này khiến Lý Kiến Quốc bị sốc, anh nhanh chóng bước tới để ngăn Trình Uyên lại và để Lí Quân Hào chạy thoát.

không may.

Vẫn là một bước quá muộn.

“Ồ!” Một tiếng kêu.

Cơ thể của Lí Quân Hào đã bị nổ tung lên trời!

Như sấm sét trên mặt đất.

Lí Quân Hào, người đã đánh Vương Tử Yên, đã giơ tay lên trước khi anh ta ngã xuống.

Không cảnh báo.

Trình Uyên, người như chết đi sống lại, bất ngờ bật dậy và đâm thẳng vào bụng Lí Quân Hào.

Anh ấy vừa đi với Trình Uyên.

Lý Kiến Quốc cách đó không xa, nhưng vẫn không có thời gian ngăn cản hẳn, những người khác đều ngần ra.

Tất cả điều này đến quá đột ngột.

“gì!”

Lí Quân Hào rú lên một tiếng, khua tay trên không, ngã xuống như đang tập bơi giữa trong bể bơi.

Chiều cao gần năm mét.

“Khiếp!”

Ngã xuống đất, mắt nhìn xa xăm, máu “ứa ra” khóe miệng.

“Ba ... cứu ... giúp con!”

Anh ta vươn một cánh tay ra để tiếp cận Lý Kiến Quốc và yêu cầu anh ta giúp đỡ.

nhưng.

Cơ thể của Lý Kiên Quốc, như thể được đở, nằm yên tại chỗ.

Trên bụng của Lí Quân Hào có một cái lỗ trong suốt to bằng cái đĩa, trông vô cùng kinh hãi.

Trình Uyên đáp xuống đất, quỳ một chân, một tay chống đất, đầu hơi buông thõng.

Vương Tử Yên , người ở phía sau, nhìn thấy Trình Uyên lại đứng lên, thấy anh không sao cả, khước miệng nở một nụ cười khó hiểu, sau đó anh ngã ra sau và ngất đi.

Không khí tại hiện trường như bị cô đặc lại.

Khán giả im lặng!

Chương 1429

Khi Lý Kiến Quốc đi đến trước mặt Lí Quân Hào, cơ thể Lí Quân Hào bắt đầu co giật, và sau đó anh ta đá chân và bước đi cùng với chú Hứa.

Lý Kiến Quốc cơ thể bắt đầu run lên.

“Anh thật không ngờ...”

“Nguoi thực sự giết chết con trai ta trước mặt, trước mặt ta!”

Anh ấy đã tức giận.

Trong mắt hắn, không thể tha thứ một loại rác rưởi trung cấp giết chết con trai của chính mình trước mặt.

“Ta muốn phá xác nguoi thành nhiều mảnh!”

“Hàng ngàn xác chết tan nát!”

Anh ta gầm lên, nét mặt bắt đầu biến dạng và bắt đầu trở nên đáng sợ.

Với một ngón tay, anh ta đâm vào Trình Uyên một cách dữ dội.

Lúc này, Trình Uyên cũng đột ngột nhìn lên.

Đôi mắt của anh có chút đỏ chói, không chỉ vậy, máu còn chảy ra từ khóe mắt, nhưng anh đang nhìn chăm chăm rất rộng.

So với sự hung dữ của Lý Kiến Quốc, biểu cảm của Trình Uyên lúc này có thể nói là kinh dị.

“giết chết!”

Có một tiếng gầm lặng lẽ, giống như một tiếng gầm từ âm vực cao đến một giọng nói vô thanh.

Trình Uyên cũng đấm Lý Kiến Quốc.

Lúc này, hẳn không nghĩ tới kết quả, cho nên hẳn không sợ ngón tay của Lý Kiến Quốc có giết chết hẳn hay không.

Thật là nực cười khi vào thời điểm quan trọng này.

Anh không mong đợi sự sống và cái chết, và hậu quả, nhưng anh như đang mơ, và vô số khoảnh khắc khó quên hiện lên trong đầu anh.

Khi mẹ anh rút ống thở oxy, anh cảm thấy bất lực và đau buồn.

Bạch An Tương sinh cho anh một con trai và một con gái, niềm vui đoàn tụ của gia đình.

Thư giãn khi tôi tìm thấy Lý Nam Địch.

Trong cơn mưa nặng hạt, hãy để cô trên trời nhìn mình trút giận sau khi trả thù cho cô.

Khi Phương Tố Anh tỏ tình với anh ta, nhưng đã chết một cách bi thảm, anh ta rất tức giận.

Những thứ này đan xen và lướt qua tâm trí anh từng cái một, giống như đang chiếu một bộ phim, và giống như một người đang nhớ lại cuộc sống của mình trước khi chết.

“bùm!”

Một âm thanh chói tai vang lên.

Trình Uyên bàng hoàng khỏi giấc mơ của mình.

Hắn đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt của Lý Kiến Quốc lúc này, tràn đầy kinh hãi.

Lý Kiến Quốc có sợ không?

...

Lý Kiến Quốc quả thực sợ, nhưng không phải Trình Uyên sợ, mà là khuôn mặt mà Trình Uyên đột nhiên biến thành vào lúc này ...

Tất nhiên, Trình Uyên không có chức năng đặc biệt này.

Nếu có, có lẽ đó chỉ là ảo giác của Lý Kiến Quốc, hoặc đó là một thủ thuật chói mắt?

Ai biết được, dù sao, anh ta đã nhìn thấy một khuôn mặt khiến anh ta sợ hãi không thể giải thích được.

Dài!

Đúng vậy, trong mắt Lý Kiến Quốc, khi ngón tay anh chạm vào năm đốm của Trình Uyên, một bóng ma vụt qua khuôn mặt của Trình Uyên. Khuôn mặt con người ma quái đó, có thể nhìn thấy một cách mơ hồ, là khuôn mặt của một con rồng.

Nghe nói người khác chưa bao giờ nhìn thấy rồng, nhưng cường giả như Lý Kiến Quốc trong Thần Võ võ lâm hẳn là đã từng nhìn thấy.

Ai đã từng nhìn thấy rồng đều biết rồng đáng sợ như thế nào.

“Người không chết sao?”

Chương 1430

Anh kinh ngạc hét lên!

Chính vì sự do dự này mà ngón tay đó ngay lập tức giải phóng 50% sức mạnh của nó.

Nhưng cú đấm của Trình Uyên kinh hoàng vượt quá giới hạn, thậm chí ngoài sức tưởng tượng của Lý Kiến Quốc.

Có một tiếng gầm lớn vang lên, Lý Kiến Quốc đột nhiên hoàn hồn.

nhưng.

Chỉ vì một phần mười giây do dự này, khi ngón tay của anh bị đánh trả bằng một cú đấm, một con dao găm gồm những mảnh sắt đột nhiên xuất hiện trên tay còn lại của Trình Uyên đã xuyên thủng lãnh địa tuyệt đối của anh và đâm mạnh vào trái tim anh.

“phun!”

...

...

Trình Uyên không khá hơn chút nào.

Anh ta đâm Lý Kiến Quốc, cánh tay phải như sợi mì, mềm nhũn rũ xuống, hiển nhiên là xương cánh tay phải bị gãy. Không có gì đáng ngạc nhiên, nó phải là một vết nứt gãy.

Tuy nhiên, anh không quan tâm, bởi vì con dao găm của anh cũng đã cắm vào trái tim của Lý Kiến Quốc.

Bất kể cảnh giới của người cao đến đâu, chỉ cần người vẫn là một người, một khi bị xuyên thủng trái tim, nhất định phải chết.

“Ta nói, nữ nhân dám đánh ta, cho dù người là ai, ta đều phải chết!”

Trình Uyên hần học nói.

Lý Kiến Quốc cúi đầu ngậy người, vẻ mặt đầy khó tin.

Tại hiện trường vắng lặng như thời gian như ngưng đọng.

“Hóa ra ... hóa ra là vậy, thật ra thì ... bạn thực sự là một con rỗng ...”

“phun!”

Trước khi Lý Kiến Quốc có thể nói xong, Trình Uyên đã rút dao găm của mình một cách thô bạo.

...

...

Phía xa, hàng chục chiếc ô tô lao tới nhanh chóng, mênh mông và hùng vĩ chẳng khác nào bất ngờ nạo vét trong giờ cao điểm.

Những chiếc xe này thuộc sở hữu của bốn gia đình lớn, cũng như của Trình Uyên.

Khi Trình Uyên không chịu nghe lời và nhất quyết đuổi theo Lý Kiến Quốc để trả thù, họ đã không ngần ngại lên xe đuổi theo anh.

Tôi vốn tưởng rằng dù không báo thù được thì cũng không thể để Trình Uyên chết một mình.

Đại đa số mọi người đều đưa ra quyết định cùng Trình Uyên chết cùng nhau.

Ngay cả Phương Hoài Sơn, mặc dù biểu hiện của anh ta phức tạp hơn, nhưng vẫn mang theo người của anh ta và lái xe theo sau anh ta.

Trên thực tế, họ và Trình Uyên cũng có liên quan.

Sau khi Trình Uyên đến, trận chiến diễn ra là một câu chuyện dài, nhưng thực tế nó không kéo dài lâu, chắc là chưa đến mười phút.

“Đừng giết con trai của ta, giết ta!”

Trình Tuấn Phong dẫn đầu nhảy ra khỏi xe, nhìn thấy Lý Kiến Quốc và Trình Uyên đứng đối diện nhau, thân thể Trình Uyên bị thương khiến anh vô cùng xấu hổ. Vì vậy, trong tiềm thức anh nghĩ rằng mạng sống của Trình Uyên đã bị Lý Kiến Quốc nắm giữ.

“dừng lại!”

Lý Ngụy cũng nhảy khỏi xe chạy nhanh đến đây, anh cũng muốn cứu Trình Uyên.

Phía sau, càng ngày càng có nhiều người xuống xe lao tới đây không chút do dự.

Tuy nhiên.

Ngay sau đó.

Lý Kiến Quốc cơ thể đột nhiên ngã về phía sau.

Với một âm thanh “bang!”, Anh ta ngã xuống đất, bốc lên rất nhiều bụi.

Chương 1431

Chương 1431:

Bước chân của Trình Tuấn Phong dừng lại, bước chân của Lý Ngụy cũng dừng lại, bước chân của mọi người cũng dừng lại.

Tất cả đều lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Trình Uyên bê vết máu, nhưng Lý Kiến Quốc đã nằm xuống.

chết!

Một cường giả trong Thần Võ bị giết?

Đây là một kết quả mà không ai dám nghĩ tới.

Trình Uyên đã giết một người đàn ông mạnh mẽ trong Thần Võ Võ Lâm!

Mọi người đều lộn xộn.

Họ nhìn vào mắt Trình Uyên, với sự sợ hãi, kinh ngạc và một số tôn thờ cuồng tín.

Đám người còn đang bởi vì không tin, lúc này mới đột nhiên tách ra một đoạn.

Lý Hải đỡ Lý Nam Địch vừa mới tỉnh dậy, run rẩy bước ra khỏi hành lang, nhìn Trình Uyên đang xấu hổ như người cầm máu với ánh mắt kinh ngạc.

Anh Hứa không biết nhiều về võ sĩ, nhưng Lý Hải thì có.

Đương nhiên hẳn biết cường giả của Thần Võ là tồn tại như thế nào.

Khi đó, anh ấy đã thúc giục Trình Uyên báo thù cho Lý Nam Địch, trên thực tế, chỉ muốn Trình Uyên rút lui, và muốn anh ta có ấn tượng rằng anh ta thậm chí không thể bảo vệ người phụ nữ của mình, và có quyền có ấn tượng tốt với con gái của anh ấy.

Cuối cùng, anh không ngờ Trình Uyên có đủ dũng khí để đuổi theo anh.

Khi nhìn thấy mọi người lên xe nhanh chóng và muốn can ngăn Trình Uyên, anh mới biết mình bị tai nạn. Vì vậy, sau khi tỉnh lại Lý Nam Địch cũng vội vàng đi tới.

Lý Nam Địch đã biết được sự thật trên xe, nước mắt lo lắng rơi thẳng, cho đến giờ phút này, trái tim cô tan nát khi nhìn thấy Trình Uyên khốn khổ như vậy.

Trình Uyên cười nhẹ với những người này và nói: “Mau cứu Tử Yên.”

Sau đó cả người ngã ngựa ra sau.

quá mệt!

Đau quá.

Toàn thân tôi đau, và tôi không muốn cử động ngón tay bị đau.

Trình Uyên cảm thấy mình sắp chết, ngay cả động tác ngã xuống dường như cũng chậm lại rất nhiều.

“Bùm” một tiếng, hấn ngã xuống đất, ánh mắt nhìn về phía đám người, những khuôn mặt quen thuộc kia bỗng nhiên lộ ra vẻ lo lắng cùng lo lắng, vừa vội vàng vừa chậm rãi lao về phía hấn.

Mọi thứ biến thành chuyển động chậm trong mắt anh.

Anh nhìn bọn họ đang hét lớn há hốc mồm, vây quanh anh, nhấc lên rồi đưa lên xe cứu thương, giữa hành trình, Trình Uyên chỉ cảm thấy một lúc lâu, nhưng không nghe thấy âm thanh.

Anh ấy đã được đưa đến bệnh viện.

Nó được điều trị bằng các kỳ thi khác nhau.

Trong suốt quá trình này, anh ta tỉnh táo cho đến khi chuẩn bị phẫu thuật cánh tay và được tiêm thuốc mê trước khi chìm vào

giấc ngủ hoàn toàn.

...

...

Bên trong văn phòng bác sĩ.

“Chúng tôi chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy.”

Bác sĩ phụ trách Trình Uyên là bác sĩ giỏi nhất tại bệnh viện Long Đàn ở thành phố Tân Dương.

Nhưng dù vậy, gương mặt anh vẫn chua xót và lo lắng: “Các cơ quan trong toàn bộ cơ thể đang dần suy yếu, không cách nào kiểm soát được.”

Trình Tuấn Phong mắt đỏ hoe, hai tay nắm đấm, run rẩy đặt trên bàn.

Vừa rồi, sau khi Trình Uyên bị đẩy vào bệnh viện, Trình Tuấn Phong được bác sĩ chăm sóc gọi đến phòng khám của bác sĩ và báo cho anh ta một tin xấu.

Chương 1432

“Quá trình kiệt sức này là điều tôi chưa từng gặp phải trước đây. Nó không giống như tình trạng kiệt sức nhanh chóng do một số đợt bùng phát khác gây ra, mà là một quá trình diễn ra rất chậm. Dù không rõ ràng nhưng nó vẫn xảy ra.”

Trình Tuấn Phong đỏ mắt hỏi: “Vậy thì ... anh ta còn bao lâu nữa?”

“Không chắc!” Thầy thuốc lắc đầu tỏ vẻ bất lực.

Trình Tuấn Phong tin những gì anh ta nói, vì anh ta thậm chí còn biết chuyện gì đang xảy ra hơn cả bác sĩ chăm sóc.

Cũng giống như một cỗ máy, hoạt động quá tải chắc chắn sẽ mang lại nhiều tác động tiêu cực. Và có một tính chất đặc biệt trong huyết thống họ Trình, đó là có thể tiến vào một mức độ hưng hãn nhất định, để trong khoảng thời gian ngắn khai phá được tiềm năng của cơ thể, và nạp quá nhiều vào.

Theo một cách nào đó, bản thân đây là một loại thấu chi gây tổn thương.

Và Trình Uyên lại bùng phát đến mức này.

Hắn không dám tưởng tượng, cần phải có một cái thấu chi đến mức nào mới có thể giết chết một cường giả của Thần Võ cảnh.

“Còn cách nào không?” Trình Tuấn Phong trầm giọng hỏi.

Bác sĩ cười khò lắc đầu: “Anh Trình, thực xin lỗi, bác sĩ của chúng ta có thể trị bệnh, nhưng lão hóa không ai ngăn được.”

“Anh Tiêu Thành, giờ phút này, thân thể giống như bước vào tuổi xế chiều, mức độ suy kiệt rất chậm, giống như quá trình lão hóa nhanh chóng.”

“Với trình độ y tế hiện tại của chúng tôi, vẫn không có khả năng ngăn chặn quá trình này.”

...

...

Mặt khác.

Bên ngoài khu của Trình Uyên, vốn dĩ đã có rất nhiều người tụ tập, ngay cả khoa nội trú của bệnh viện cũng đã chật kín, không ai chịu rời đi.

Cuối cùng, Mã Quân đã đến để thuyết phục anh ta.

“Tôi biết tâm tư của mọi người, cũng rất lo lắng, nhưng vấn đề bây giờ là tất cả chúng ta đều tập trung đông đủ ở đây. Không những không giúp được gì cho tình trạng của anh cả, mà còn khiến anh ấy giật mình. Điều anh ấy cần nhất lúc này là được nghỉ ngơi.” “Nếu anh có hứng thú, bắt đầu từ ngày mai, sau

khi anh cả của anh tỉnh dậy, anh có thể đến thăm anh cả theo từng đợt.”

Mặc dù mọi người rất lo lắng, nhưng họ biết Mã Tuấn không nói gì sai nên cuối cùng cũng giải tán.

Vì vậy, khi Trình Uyên tỉnh dậy, chỉ có một người duy nhất trong phòng của anh.

Trình Uyên mở mắt và nhìn thấy một nhân vật khiến anh ngạc nhiên.

Lehi.

Lý Hải lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế cạnh giường bệnh, hai tay chống đầu gối, vẻ mặt nghiêm túc và bình tĩnh.

“Em tỉnh rồi à?” Anh không vui hỏi có phải hay không.

Trình Uyên muốn ngồi dậy, nhưng ngay khi anh cố gắng hết sức, một cơn đau lòng từ cánh tay anh truyền đến.

Thấy vậy, Lý Hải nhanh chóng đứng dậy, đỡ vai anh: “Bị thương nặng quá, anh đừng hòng gây hấn”.

Trong lòng Trình Uyên rất phức tạp.

Đối mặt với Lý Hải, anh cảm thấy áy náy nên: “Tôi xin lỗi!”

Lý Hải giật mình kinh ngạc hỏi: “Tại sao muốn nói lời xin lỗi với ta?”

Trình Uyên nở một nụ cười gượng gạo, và không trả lời.

Lý Hải dường như hiểu được suy nghĩ của anh, thở dài thườn thượt: “Anh nói ra thì phải trách em mới phải. Anh đã quá hoa mắt nên bắt em phải trả thù Cảnh Hầu, anh nên nói lời xin lỗi em.” . Tôi. ”

Trình Uyên lắc đầu: “Không, anh nói đúng.”

Chợt nhận ra điều gì đó, anh vội vàng hỏi lại: “Nam Địch và Tử Yên có sao không?”

Trên mặt Lý Hải hiện lên một nụ cười nhẹ: “Chà, bọn họ vừa mới bị chân thương, không thành vấn đề lớn.”

Nghe đến đây, Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm.

Lý Hải thở dài theo sau.

Nhưng sau đó, hắn cười khổ nói: “Ta già rồi, càng ngày càng không hiểu các người trẻ tuổi.”

Chương 1433

Trình Uyên kinh ngạc nhìn Lý Hải.

“Tôi nghĩ ra rồi!” Lý Hải bất ngờ mỉm cười: “Không có gì may mắn hơn cho một người phụ nữ khi gặp được người đàn ông thậm chí có thể không muốn cả đời của mình”.

“Mặc dù mẹ của Nam Địch và tôi theo truyền thống hơn và không thể chấp nhận ý tưởng của những người trẻ tuổi, họ không phải là những kẻ ngu ngốc mù quáng.”

“Sau sự việc này, ta bắt đầu tin tưởng Cảnh Hài đi theo người sẽ yên tâm hơn so với an bài của chúng ta.”

“Ý của chú ...?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Lý Hải lắc đầu cười: “Không có ý tứ, tuy rằng ta vẫn là có chút không muốn, nhưng là ta không ngăn được, cũng không muốn ngăn cản.”

Nghe những lời này, Trình Uyên lẽ ra phải rất vui.

Nhưng không hiểu sao giờ phút này anh không thấy vui chút nào.

bởi vì.

Không ai hiểu rõ tình trạng thể chất của anh ấy hơn anh ấy.

Trình Uyên không biết mình có thể sống được bao lâu, nhưng trong thâm tâm cậu biết rằng cơ thể mình đã kiệt quệ rồi.

Khoảnh khắc vừa tỉnh dậy, anh đã cảm nhận được điều đó.

“Cháu xin lỗi chú, cháu có thể làm chú thất vọng lần này.”
Trình Uyên chua chát nói.

Lý Hải giật mình khi nghe đến đây, “Người nói cái này là có ý gì?”

Trình Uyên cười buồn, nói: “Người cũng nghĩ nhiều rồi. Ta đi truy lùng Lý gia tộc trưởng, không phải vì hấn sát Nam Địch, mà là bởi vì bọn họ cướp đi Vương Tín Tư.”

“Đây là ý gì?” Lý Hải cau mày.

Trình Uyên cười toe toét và nói: “Làm sao tôi có thể dung thứ cho người phụ nữ của mình trở thành con dâu của người khác? Vì vậy, tôi phải lấy lại nó.”

“Bạn không biết, trái tim tôi đã tan vỡ khi Lí Quân Hào đánh bại Tử Yên.”

“Đó là lý do tại sao lúc đó tôi nhận ra rằng tôi thực sự thích Vương Tử Yên hơn Lý Nam Địch. Tất nhiên, người tôi thích nhất là vợ tôi Bạch An Tương.”

Nói đến đây, anh duỗi bàn tay trái không bị tổn thương của mình ra, giang rộng lòng bàn tay ra, so sánh năm ngón tay với Lý Hải: “Về phần Lý Nam Địch, cô ấy ở trong lòng tôi, cũng có thể xếp thứ năm.”

Lý Hải sững sờ.

Sau đó nổi giận.

“Cô...!” Anh chỉ vào Trình Uyên, khuôn mặt tức giận tái xanh.

“Anh là đồ khốn nạn!” Lý Hải hét vào mặt Trình Uyên.

Trình Uyên đột nhiên tỏ ra vô tội: “Tại sao tôi lại là một kẻ ngốc khi tôi nói cho bạn biết ý của tôi? Tôi giả vờ nói dối bạn, nói rằng tất cả những điều này là vì con gái của bạn, bạn sẽ biết ơn tôi một lần nữa, và sau đó cảm thấy xấu hổ. ., Bạn có hài lòng không? ”

“Không phải là chú như vậy. Tuy rằng ta lộng hành hơn, nhưng ta vẫn là rất thành thật. Ta không muốn nói dối người!”

Câu nói của Trình Uyên khiến Lý Hải run lên vì tức giận.

Anh lao tới, túm lấy cổ áo Trình Uyên, giận dữ hét lên: “Mày có kiêu nói lại với tao à?”

Tiếng ồn đã báo động cho Thời Sách và những người khác đến thăm.

Khi thấy vậy, họ lao vào và kéo Lý Hải đi.

“Chú, chú làm sao vậy?”

“Mau dừng lại đi, Trình Uyên hiện tại không thể chịu được sự quăng quật của cậu, có chuyện gì, nói khi nào cậu ấy khỏe lại cũng không muộn!”

Lý Hải không nghe được chút nào, mặc cho hai người bị vây lại, hấn duỗi tay ra, mở ra chín móng vuốt màu trắng âm dương, dùng hết sức nắm lấy mặt Trình Uyên.

“Ta cùng ngươi đánh nhau, đồ cầm thú!”

Trình Uyên không quan tâm, thậm chí còn cười nói: “Chú à, những gì cháu nói là những gì cháu đã nói trong lòng. Cháu không sợ ai nghe thấy chuyện này. Chú có thể nói cho Lý Nam Địch biết những gì cháu đã nói khi chú quay lại và chỉ cần nói ...”

Chương 1434

“Chỉ nói, bây giờ tôi chơi mệt không thích cô ấy nữa!”

Lý Hải tức tối vừa khóc vừa mắng, không biết đang mắng Trình Uyên hay đang mắng chính mình: “Tội lỗi! Trời ạ! Mẹ kiếp ... đồ chó, tao đánh nhau với mày!”

Anh vùng vẫy, cố gắng chống chọi với Trình Uyên một cách tuyệt vọng, nhưng không thể chịu nổi sự mạnh mẽ của Thời Sách và Lý Hải Tân.

“Trình Uyên, cậu đang nói cái gì vậy?” Lý Hải Tân mắng Trình Uyên trong khi kéo Lý Hải ra khỏi phòng.

Cửa phòng đã đóng.

Trình Uyên vẫn cười, vẫn cười nhưng đôi mắt thì ươn ướt.

...

...

Ngoài phòng.

Lý Hải bị Lý Hải Tân và Thời Sách đè lên ghế, vỗ về nhau an ủi.

“Bác trai, trước hết hãy bình tĩnh.”

“Ta làm sao có thể bình tĩnh? Hiện tại ta có thể chém con thú này ngàn lần!” Lý Hải kêu lên một cách dứt khoát.

Thời Sách nhanh chóng nói: “Chú, chú đừng hấp tấp, cháu nghĩ chuyện này nhất định có hiểu lầm, anh cả của cháu không phải người như vậy.”

“Đó là, chú, chú có nghĩ rằng nếu Trình Uyên là loại người như vậy thì sẽ có nhiều người nGuyện ý đi theo anh ấy để làm việc cho anh ấy không?” Lý Hải Tân cũng nói.

“Có chuyện gì hiểu lầm?” Lý Hải tức giận nói: “Người nghe thấy chuyện này. Chính hắn nói cho ta. Có giả tạo sao?”

Nghĩ đến đây, ông lại khóc vì sự bất bình của con gái:
“Thương cho đứa con gái vất vả của tôi, thực ra lại yêu một thứ kinh khủng như vậy!”

Thời Sách và Lý Hải Tân nhìn nhau, như thể họ có thể nhìn ra manh mối trong mắt nhau.

Điều này rất không bình thường, ngay cả khi Trình Uyên thực sự không thích Lý Nam Địch, anh ấy sẽ không nói ra?

Đặc biệt là khi anh nói điều đó với Lý Hải, như thể anh đang cố tình chọc giận anh.

“Giáo sư!”

Lý Hải Tân chợt tỉnh giấc.

Nghĩ có khả năng, anh ta nhanh chóng mở cửa xông vào can ngăn.

Thời Sách không biết tại sao, nhưng nhìn thấy Lý Hải Tân trong lòng lửa giận dữ dội như vậy, hắn cũng đi theo.

Lý Hải càng lúc càng tức giận, liền xông vào đánh Trình Uyên liều mạng.

Nhưng khi cả ba người vào lại khu phòng, chiếc giường đã không còn chỗ trống.

Cả ba người đều choáng váng tại chỗ.

Trình Uyên đi rồi!

...

...

Trình Uyên quay ra từ cửa sổ của phòng.

Bây giờ là ba giờ sáng, bệnh viện yên tĩnh, bên ngoài tối om.

Nhưng với Trình Uyên, nó giống như ánh sáng ban ngày.

Hắn xoay người xuống lâu năm, vài cái vọt thẳng đứng xuống đất, không khỏi phun ra một ngụm máu. Cơ thể lại run lên, choáng váng.

Dựa lưng vào tường, thở dốc.

Một lúc sau, những thứ đang lăn lộn giữa ngực và bụng đã dịu đi.

Trình Uyên loạng choạng và chạy ra ngoài.

...

Một đêm đầy nắng.

Trình Uyên một mình loạng choạng trên phố.

Anh muốn về nhà gặp vợ con nhưng không muốn người khác biết.

Lần này tôi nhập viện, mọi người đều trốn Bạch An Tương khi tôi muốn đến, vì sợ cô ấy lo lắng.

Trình Uyên cũng không muốn nói cho cô biết, nhưng cũng sợ cô lo lắng.

Vì vậy, khi trở lại Vịnh Ánh Trăng, anh đã lặng lẽ trèo tường vào nhà mình.

Chương 1435

Ba giờ sáng, hai mẹ con bà vú đã ngủ rồi.

Trình Uyên lặng lẽ lên lầu và vào phòng mình một cách lặng lẽ, sau đó nhìn thấy Bạch An Tương đang lặng lẽ nằm trên giường ngủ.

Trình Uyên lần đầu tiên nhìn con trai và con gái của mình trong xe đẩy, với ánh mắt dịu dàng.

Hai đứa nhỏ cũng ngủ ngon lành.

Anh đưa tay ra và run rẩy chạm vào đôi má ửng hồng của họ.

Trái tim ấm áp, nhưng buồn không thể giải thích được.

Sau đó, anh lại đến bên Bạch An Tương, ngồi xổm bên giường và lặng lẽ nhìn cô.

Cô ấy vẫn thật xinh đẹp, thật trong sáng và thuần khiết. Mỗi lần Trình Uyên ôm cô, anh đều cảm thấy mình đang ôm một vị thánh.

Khi hôn cơ thể cô ấy, bạn cảm thấy rằng mình đang phạm thượng những điều tuyệt vời nhất trên thế giới này.

Anh cảm thấy tội lỗi cho cô.

Chỉ có thể nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi!”

Trong lòng như có cảm giác được, hàng mi dài của Bạch An Tương khẽ run lên, sau đó, một đôi mắt to sáng long lanh chậm rãi mở ra.

Cô và Trình Uyên quen nhau.

Trái tim của Trình Uyên đột ngột như được nâng lên, như thể anh ấy bị bóp nghẹt ngay lập tức.

“Anh về rồi à?” Cô lười biếng nói, và duỗi tay ra, vẻ uể oải, cầu xin một cái ôm.

Trình Uyên cao hứng ngồi ở bên giường ôm chặt lấy cô.

Nhưng sau đó, nhịp thở của Bạch An Tương đều trở lại.

Cô lại chìm vào giấc ngủ.

Tuy nhiên, giữa đôi môi mọng thịt, có một luồng không khí thơm tho, vờn vào ngực Trình Uyên, và vô tình bắt đầu trêu chọc trái tim đang đập rộn ràng của cậu.

Trình Uyên trìu mền xoa xoa cái đầu nhỏ của cô, cùng cô nhớ lại từng chút quá khứ.

Lòng đầy bất đắc dĩ.

Nhưng chúng ta có thể làm gì ngay cả khi chúng ta không bỏ cuộc?

...

...

Bình minh của nó.

Bạch An Tương từ từ mở mắt, đứng dậy và vươn vai hạnh phúc.

Tôi thức dậy nhiều lần vào nửa đêm để cho con bú và trông mệt mỏi.

Ngồi thiền thờ một lúc, chợt như nhận ra điều gì đó, vội đưa mắt nhìn xung quanh.

“Có chuyện gì vậy An Tương?”

Dì Triệu cầm sữa tươi, mở cửa bước vào, thấy Bạch An Tương hoảng sợ vội hỏi.

Bạch An Tương cau mày: “Dì Triệu, Trình Uyên đã về chưa?”

Nghe đến đây, mặt của dì Triệu biến sắc: “An Tương, đừng làm tôi sợ. Thưa ngài, anh ấy...”

“Ồ, không sao đâu.” Bạch An Tương cười nhẹ nói.

Lúc này dì Triệu nghĩ rằng Trình Uyên đã rơi xuống sông và chết. Bạch An Tương biết Trình Uyên còn sống, nhưng Trình Uyên bảo cô không được cho ai biết, kể cả dì Triệu và Dương Duệ.

nhưng.....

Không hiểu vì sao, Bạch An Tương luôn cảm thấy Trình Uyên đã trở về.

Có thể là bạn đã nằm mơ đêm qua?

...

...

Vào lúc này, trong bệnh viện.

“Tôi không tin!” Lý Nam Địch tỉnh lại trên giường bệnh, sắc mặt lạnh như sương mùa đông.

Chương 1436

Lý Hải đã nói cho Lý Nam Địch những gì Trình Uyên đã nói tối hôm qua, Lý Hải vẫn đổ thêm dầu và ghen với vẻ mặt ghê tởm.

Nhưng Lý Nam Địch lắc đầu kiên quyết.

Lý Hải lo lắng, chỉ tay về phía Thờì Sách và Lý Hải Tân, bức xúc nói: “Bố thề rằng lần này bố tuyệt đối không nói dối con. Nếu bố không tin thì hãy hỏi cả hai. Họ đã ở ngoài cửa”. vào thời điểm đó và họ đã nghe rõ. ”

Lý Nam Địch nhìn Lý Hải Tân và Thờì Sách.

Hai người từ trên bầu trời nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng lại không có nhìn đến Lý Nam Địch, ánh mắt tránh đi.

Lý Nam Địch hung dữ nhìn họ chằm chằm.

Một lúc sau, hắn lắc đầu: “Không cần nói, ta sẽ không tin.”

Lý Hải bức xúc: “Tỉnh lại đi Nam Địch, trong lòng anh ấy anh chỉ là đồ chơi, anh ấy cũng không coi trọng em. Hôm qua chỉ có hai chúng ta trong phòng nên anh ấy không giả bộ gì cả.” Tôi thề. Mỗi lời anh ấy nói đều là lời gốc của anh ấy, không phải là lời nói xấu! ”

“Tôi muốn gặp anh ấy!” Lý Nam Địch cố chấp nói: “Trừ khi anh ấy đích thân nói với tôi, nếu không, bất kể anh nói gì, tôi cũng sẽ không tin.”

Lý Hải dậm chân nói thẳng.

Cuối cùng, anh ta ném một tờ giấy bạc lên giường của Lý Nam Địch và tức giận nói: “Nếu cô không tin tôi, hãy tự mình xem nếu cô không tin tôi!”

Lý Nam Địch nhìn tờ tiền, đờ đẫn.

Tờ giấy đó đúng là chữ viết tay của Trình Uyên.

Mặc dù ghi chú được viết tay bởi Trình Uyên bằng tay trái, nhưng tay trái và tay phải của anh ấy thực sự giống nhau ở trạng thái của anh ấy, và các ký tự được viết về cơ bản là giống nhau.

Ghi chú không phải dành cho Lý Nam Địch, mà dành cho Lý Hải Tân.

Chính vì vậy, Trình Uyên cảm thấy mình đã bỏ lỡ cuộc nói chuyện với Lý Hải, từ lâu đã thấy Lý Hải và Hà Hoa không hài lòng nên đã yêu cầu Lý Hải Tân tìm cách loại bỏ hai người họ.

“Anh không muốn cho em xem.” Lý Hải trầm giọng nói: “Nhưng anh không thể để em nhảy xuống hố lửa lần nữa, cô gái ạ.

Lý Nam Địch lắc đầu: “Không, không có...”

“Nam Địch, anh ta thậm chí còn muốn giết cha mẹ của bạn, bạn cho rằng anh ta thực sự thích bạn?” Lý Hải nói.

“Tôi muốn gặp anh ấy, tôi muốn hỏi trực tiếp!” Lý Nam Địch mắt đỏ hoe nói.

Lý Hải hừ lạnh: “Hắn định giết ta. Người cho rằng hắn sẽ ở trong bệnh viện sao? Hiện tại hắn nhất định phải trốn. Khi ta chết, chính là tính toán tốt tạo bằng chứng hắn vắng mặt.”

Thời Sách và Lý Hải Tân cúi đầu và im lặng.

Lý Nam Địch chậm rãi nhắm mắt lại, một dòng lệ rơi xuống khóe mắt, nhưng là lầm bầm nói: “Không phải, hắn không phải người như vậy, hắn không phải...”

...

...

Lý Hải Tân và Thời Sách bước ra khỏi phòng của Lý Nam Địch, không nói nên lời với nhau.

Khi cả hai bước lên sân thượng, Thời Sách châm một điếu thuốc, Lý Hải Tân do dự và nói: “Cũng mang cho tôi một điếu.”

Thời Sách ngạc nhiên hỏi: “Anh không phải không hút thuốc sao?”

Lý Hải Tân nhẹ giọng nói: “Ta muốn nếm thử.”

“Vậy người thích nếm thử sao?” Thời Sách cố ý trêu chọc.

Lý Hải Tân mặt đỏ bừng: “Đi đi, đừng có đùa giỡn như vậy, để cho chị dâu của người biết là lại gây chuyện với ta.”

Cả hai cùng cười.

Mỉm cười cười rồi lại im lặng.

“Tôi có nên nói với chị Nam Địch không?” Thời Sách hỏi.

Lý Hải Tân châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu và ho mạnh một lúc.

“Không hút được cũng không sao.” Thời Sách giúp anh bắn.

Chương 1437

Lý Hải Tân nước mắt nghẹn ngào trào ra, anh cười khô: “Anh nói Trình Uyên cũng vậy. Không khiến người ta buồn như vậy.”

“Tuy nhiên, đừng nói với cô ấy nữa. Tôi nghĩ Trình Uyên phải có lý do của mình khi làm điều này.”

Thời Sách gật đầu.

Trình Uyên thực sự đã để lại hai ghi chú vào thời điểm đó, một là ghi chú mà Lý Hải cho Lý Nam Địch xem, và ghi chú còn lại chỉ có vài chữ.

“Hợp tác với chú Lý.”

Cả Li Hai Thời Sách và Lý Hải Tân đều nhìn thấy hai tờ tiền này, và ba người họ ngay lập tức hiểu ý của chúng. Trình Uyên đã đoán được rằng Lý Hải sẽ sử dụng một người khác để làm âm ỉ nên đã đề nghị Thời Sách và Lý Hải Tân hợp tác với mình. Vì vậy, nốt nhạc đầu tiên không phải dành cho Lý Hải Tân, mà dành cho Lý Hải.

Lý Hải thực ra cũng biết, nhưng anh cho rằng đó là Trình Uyên cố tình gạt con gái mình.

Anh đương nhiên rất tức giận, vì vậy anh bình tĩnh tiếp nhận phương pháp của Trình Uyên.

Về lý do tại sao Trình Uyên lại làm điều này.

Đừng nói Lý Hải không biết, ngay cả Lý Hải Tân và Thời Sách cũng không biết cái nào hát lại.

Chỉ là Trình Tuấn Phong không có ở đó vào lúc này, có lẽ, bây giờ chỉ có anh ấy và bác sĩ chăm sóc của Trình Uyên biết tại sao Trình Uyên lại làm điều này.

...

...

Đúng lúc này, Trình Uyên xuất hiện trước một quầy bán đồ ăn sáng.

Anh ăn những que bột chiên, uống sữa đậu nành, nhìn dòng người đông đúc trên đường đi làm mà lòng thấy bình yên vô cớ.

Sau đó đặt tiền lên bàn, đứng dậy rời đi.

Lúc này, hắn chỉ cảm thấy mình giống như tuổi xế chiều, sinh khí toàn thân đang dần dần tiêu hao, cũng không biết lúc nào mới rút hết.

Anh ấy đến mộ mẹ tôi, quỳ lạy mẹ tôi, quỳ trước mặt bà, kể lại kinh nghiệm những ngày qua và mỉm cười nói: “Mẹ ơi, con sẽ

sớm gặp lại mẹ, và con sẽ cố gắng hết sức. . Bất hiểu không có hồi kết. ”

Một cơn gió từ phía sau thổi tới.

Một mùi thơm thoang thoảng xuyên vào mũi anh.

Trình Uyên hơi giật mình.

“VẬY, BÂY GIỜ ANH ĐÃ SẴN SÀNG CHỜ CHẾT CHƯA?” Một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh anh.

Trình Uyên ngạc nhiên quay đầu lại, liền thấy một bóng dáng quen thuộc xách túi hàng hiệu chậm rãi đi đến bên cạnh mình, sau đó đặt một bó hoa trước mặt mẹ Trình Uyên.

Anh không ngờ người phụ nữ này sẽ xuất hiện, ngạc nhiên hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

Người phụ nữ cười nhẹ hỏi anh: “Bây giờ anh không đi đâu à?”

Trình Uyên khẽ cau mày, rồi gật đầu.

Người phụ nữ nói: “Đi đi, tôi sẽ đưa bạn đến một nơi.”

Trình Uyên không thể từ chối.

Bởi vì bây giờ anh ta không có nơi nào để đi, và anh ta rất tò mò về người phụ nữ này.

Người phụ nữ này không phải ai khác, cô ấy chính là bà chủ cho thuê sân nhỏ cùng với Từ Lệ.

Và trong giấc mơ của Trình Uyên, chủ nhà nói rằng người phụ nữ đó là vợ anh, và chủ nhà cũng tự nhận mình là rỗng.

Trình Uyên không thể biết giấc mơ của mình có phải là mơ hay không, nhưng rõ ràng, người phụ nữ này rất có thể là một người đột phá.

Và nơi mà người phụ nữ nói vẫn là cái sân nhỏ đó.

thời gian này.

Người phụ nữ dường như không còn giấu giếm điều gì nữa.

Bởi vì chính giữa sân nhỏ, có một người đàn ông trung niên đang ngồi trên lưng ngựa, dùng dao chém kiếm gỗ hết sức chú ý.

Đó là ông chú chủ nhà trong giấc mơ của mình.

Chương 1438

Trình Uyên choáng váng.

“ngồi!”

Người phụ nữ chỉ vào chiếc ghế đầu gỗ nhỏ bên cạnh chủ nhà và mỉm cười với Trình Uyên.

Trình Uyên im lặng một lúc, bước tới nhấc chiếc ghế đầu gỗ lên, ngồi xuống đối diện với chủ nhà.

Và người phụ nữ này cũng dọn một chiếc ghế đầu bằng gỗ và ngồi xuống bên cạnh chú của chủ nhà.

“Tên tôi là Yên Nhiên.” Người phụ nữ mỉm cười với Trình Uyên và tự giới thiệu.

Trình Uyên vội vàng gật đầu.

Tuy nhiên, anh chưa kịp nói thì người chú chủ nhà đã nói trước: “Theo thâm niên thì phải gọi là bà”.

“...” Trình Uyên bối rối.

Bà nội?

Một người phụ nữ trẻ hơn mình vài tuổi?

Không đợi anh ta nói gì, ông chủ nhà đã đặt thanh kiếm gỗ nhỏ trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Trình Uyên bình tĩnh nói: “Ta là rông, là ông nội của ta.”

“Cho nên, người gọi hấn là bà cũng không có vấn đề gì.”

Yên Nhiên trông rất không vui, cô cúi mặt nói với Trình Uyên: “Mặc kệ anh ấy đi, cô có thể gọi tôi là chị. Cô ấy năm nay mới 26 tuổi.”

“...” Trình Uyên năm nay hai mươi chín, và sau năm mới ba mươi.

Xét về tuổi tác, Trình Uyên được gọi là Chị Yên Nhiên, rõ ràng là một bất lợi, nhưng theo lời của Long, theo thâm niên, đó là một lợi thế lớn khi gọi Chị Yên Nhiên.

Dù sao nó cũng lộn xộn.

Trình Uyên hỗn loạn không muốn nghĩ đến điều đó chút nào.

“Tôi sắp chết.” Anh ta nói với chủ nhà.

Bây giờ, mặc dù anh vẫn không thể biết liệu giấc mơ của mình có phải là mơ hay không, nhưng anh đã bắt đầu tin rằng bên kia là một con rông.

Một nhân vật sống trong truyền thuyết.

Chủ nhà gạt đầu nói: “Ta biết, vậy người ở đây chờ chết đi.”

Nghe đến đây, Trình Uyên cười khở trong lòng.

“Ta còn tưởng rằng người để cho ta tới, là có biện pháp cứu ta.”

Chủ nhà lại gạt đầu: “Đúng vậy, ta quả nhiên có cách cứu người, nhưng nếu ta cứu người, ta chết chắc.”

“Tại sao?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Bác chủ nhà lắc đầu: “Muốn biết tại sao thì trước tiên phải biết em bị sao vậy?”

“Vậy thì tôi bị sao vậy?” Trình Uyên vội hỏi.

Anh ấy thực sự muốn biết mình bị làm sao bây giờ, tất cả các cơ quan trong cơ thể anh ấy đang dần suy yếu, và cơ thể anh ấy đang dần suy yếu. Chưa kể bệnh viện không tìm được, anh còn không biết mình bị làm sao.

“kết thúc!”

Ông chú chủ nhà nhẹ nhàng nói: “Ăn là như vậy, ngày thường có thể ăn một cân, nhưng ăn năm cân, anh nghĩ bụng sẽ đỡ sao?”

“Nó có thể chỉ cảm thấy khó chịu một lần, nhưng nó xảy ra thường xuyên như thế nào?”

“Quá nhiều lần sẽ khiến các cơ quan khác nhau của cơ thể bạn bị quá tải, và chúng sẽ sụp đổ!”

“Máu của chúng tôi rất đặc biệt. Có quá nhiều người ghen tị. Họ nói rằng đây là tài năng.”

“Nhưng theo tôi, đây là thuốc độc!”

“Chúng tôi có thể dễ dàng nhận ra tiềm năng của mình hơn và thậm chí thấu chi.”

“Chúng tôi đã nếm trải vị ngọt của loại thấu chi này hết lần này đến lần khác, và sau đó chúng tôi không thể tự rút tiền ra được.”

“Nhưng bạn phải biết rằng bất kỳ lợi thế nào mà bạn có hơn những người khác mà không vì lý do gì chỉ có thể đạt được bằng cách chấp nhận nhiều nguy hiểm hơn những người khác.”

Chương 1439

“Bạn đã thấu tình đạt lý!”

Trình Uyên không nói nên lời.

Anh ấy đã đúng, anh ấy đã đi một cách dữ dội hết lần này đến lần khác, để đánh bại những kẻ thù mạnh mẽ cùng cấp độ, và thậm chí nhảy cóc để đánh bại những kẻ thù mạnh hơn mình. Mỗi lần như vậy bé sẽ cảm thấy hơi khó chịu và lạ lẫm.

Vì vậy, trong mắt hắn không có đêm, chỉ có ngày, là cảnh báo rõ ràng nhất.

Suy kiệt về thể chất ảnh hưởng đến não bộ.

“Tôi đã vượt qua tính mạng của mình trước thời hạn, vì vậy bây giờ là quả báo của tôi. Không có cách nào để khôi phục nó, phải không?”

Chủ nhà lại lắc đầu.

Hắn cười nhẹ nói: “Người bình thường có thể thật sự không có cách nào, nhưng đáng tiếc, ta không thể không gặp người.”

“Tôi có thể cứu bạn.”

Trình Uyên lại chìm trong sương mù.

Phải may mắn là tôi đã gặp được anh ấy, làm sao mà xui xẻo được?

Nó có thể là...

“Có phải trả giá đắt không?” Trình Uyên hỏi.

Ông chú chủ nhà hơi giật mình, tựa hồ không ngờ Trình Uyên sẽ nghĩ đến điều này, ông ta đột nhiên có chút kinh ngạc.

Còn Yên Nhiên lúc này như một cô bé nép mình bên cạnh Long, Yên Nhiên cười nói: “Cháu ngoan, cháu thật thông minh”.

“...” Trình Uyên lạnh sống lưng.

“Anh không chỉ bảo tôi gọi em gái anh, sao em lại ...?”

Trình Uyên luôn cảm thấy mình bị chửi khi bị một cô gái nhỏ tuổi hơn mình gọi.

Nhưng Yên Nhiên lại không nghĩ vậy: “Đúng vậy, bạn có thể gọi là chị gái của tôi, nhưng tôi gọi bạn như thế nào là tùy tôi.”

“...” Trình Uyên đầu có chút lớn.

“Hãy nói theo cách này, bạn cũng có thể cứu bạn, nhưng nó sẽ tiêu hao 50% kỹ năng của tổ tiên bạn.” Yên Nhiên giải thích.

Trình Uyên chợt nhận ra.

“Ồ, hóa ra bất hạnh của cô lại là bất hạnh của chính mình?”

“Nếu người cứu ta, đáng tiếc người sẽ mất đi một nửa kỹ năng, đúng không?”

Chủ nhà lại lắc đầu: “Cũng là xui xẻo của anh”.

“Tại sao?” Trình Uyên không hiểu điều này, nếu muốn tự cứu mình thì anh có thể tiếp tục sống, tiếp tục tận hưởng cuộc sống của mình, có trách nhiệm với vợ con, có trách nhiệm với phụ nữ của mình, có trách nhiệm với những người anh em của mình. Họ phải chịu trách nhiệm.

Ông chú chủ nhà thở dài: “Bởi vì cậu là một trong những ứng cử viên được họ chọn.”

“Họ?” Trình Uyên càng ngạc nhiên hơn.

“Họ là ai?”

“Ứng viên được chọn có nghĩa là gì?”

“Tôi từng nghe người khác nói rằng tôi là người được chọn. Không phải là ứng cử viên bảo vệ ngân khố sao?”

Ông chú chủ nhà nhìn Trình Uyên cười, hỏi: “Không phải bây giờ cậu còn bắt đầu nghi ngờ lời nói dối này sao?”

Trình Uyên giật mình.

Đúng vậy, bây giờ ngay cả bản thân anh ta cũng bắt đầu run rẩy.

Anh không tin vào bất kỳ điều gì vô nghĩa về ứng cử viên cho vị trí giám hộ ngân khố.

Hắn liên hệ bản thân từ khi tiếp quản Tập đoàn Tuấn Phong, đến lúc này mới suy nghĩ, đột nhiên phát hiện ra rất nhiều thứ đều là kết quả tất yếu của hắn thụ động.

Nói cách khác, ai đó đang thúc đẩy anh ta, và anh ta phải đi đến nơi mà anh ta đang có ngày hôm nay.

Nếu thiếu một mắt xích ở giữa thì không thể để xảy ra tình trạng ngày nay.

Sự xuất hiện của họ Lý vô cùng đột ngột.

Chương 1440

Điều này dường như chỉ ra điều gì đó.

Vì vậy, anh bắt đầu nghi ngờ người đó, vì vậy anh đã đến thủ đô và tìm thấy Trình Nặc.

Hơn nữa, hiện tại hẳn càng thêm quyết tâm tự mình đoán ra.

Sau khi biết tin anh đã chết, Dương Duệ đã bỏ nhà ra đi. Nếu không có gì khác, lẽ ra bây giờ anh ta nên đi đến thủ đô.

“Ngay từ đầu, mọi thứ về bạn đều thuộc về người khác.

Bác chủ nhà thờ ơ nói: “Bởi vì ngươi là huyết thống của ta, bọn họ giúp ngươi mau lớn, chỉ là làm cho ngươi bội phục sinh mệnh của chính mình, bởi vì bọn họ cũng biết ta có thể cứu ngươi, nhất định phải tiêu hao năm năng lực thành công mới có thể cứu ngươi.” ”

“Bằng cách này, mục tiêu của họ đã đạt được.”

“Nói cách khác, mục đích của họ luôn là tôi, và bạn chỉ là một con tốt mà họ đã sử dụng.”

“Cho nên, đây là bất hạnh cho ngươi, là con cháu của ta, cùng huyết thống của ta, ngươi lại càng không may!”

Trình Uyên thần thờ.

Anh ta nhìn chủ nhà với vẻ hoài nghi, nhưng anh ta không thể tin được những gì anh ta nói.

Điều anh không thể chấp nhận là “họ” mà chủ nhà đã nói.

“Và đáng tiếc hơn nữa”, chủ nhà cười nói, “Tôi không để xảy ra chuyện này, nên tôi sẽ không cứu anh đâu”.

Trình Uyên không khỏi im lặng.

Một lúc sau, hắn đột nhiên hỏi: “Cho nên, người nói cho ta chuyện này, chỉ muốn ta hiểu?”

Chủ nhà gật đầu, cười nhẹ nói: “Thế này thì có thể hiểu được, nhưng mong các bạn có thể hiểu rõ hơn về tôi.”

“Ta giống như người, tài giỏi cũng có rất nhiều. Đối với ta mà nói, mất đi một người cũng không là gì. Ta nhất định sẽ không vì người mạo hiểm.”

“Tôi thậm chí không muốn âm mưu của họ thành công.”

Trình Uyên gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi.”

Nói xong đứng dậy ra về.

Anh biết rằng chủ nhà đã đúng, và anh không muốn âm mưu của những người đó thành công, nhưng anh vẫn không thể chấp nhận sự thật lạnh lùng này.

Đặc biệt là thái độ thờ ơ của Long đối với con cháu.

Điều này khiến anh cảm nhận được sự thân thiết của mối quan hệ huyết thống.

Nó chỉ khiến anh áy cảm thấy rất nhàm chán.

“Trình Uyên...”

Yên Nhiên không còn gọi anh là cháu lớn nữa, và khi Trình Uyên chuẩn bị xuất viện, cô đã đứng dậy và đuổi theo anh.

“Thật ra, sự đau khổ của anh ta lớn hơn anh nghĩ rất nhiều.”
Cô nói: “Vì sự tồn tại của anh ta, những người bảo vệ kho tiền chỉ có thể canh giữ kho tiền, nhưng một khi anh ta đi rồi, những người bảo vệ sẽ lần đầu tiên trở thành ác quỷ. đã xâm chiếm những kho báu này.”

“Cho nên, hấn không thể chết, ta hi vọng ngươi có thể hiểu được!”

Bước chân của Trình Uyên hơi khựng lại.

Liên quan đến nhiều chuyện này, hấn cũng đã đoán được nhân quả loại này, cho nên cũng không có gì ngạc nhiên.

Về sự hiểu biết, anh ấy có thể hiểu được, nhưng ...

Nhưng không có nghĩa là anh ấy có thể tha thứ.

“Người vĩ đại là vì nước, vì dân. Tôi có thể hiểu, nhưng xin nhắc lại, tôi cũng chỉ là một người bình thường, tôi còn có gia đình, vợ con, người thân, bạn bè nên tôi cũng muốn sống”.

“Xin lỗi, ta không phải là tuyệt tình, ta cũng không nGuyện ý hiến mạng sống cho ta. Ta cũng không cam lòng, sẽ sai lầm. Vì vậy, xin hãy tha thứ cho ta không thể tha thứ cho ta.”

Yên Nhiên mở miệng, như thể cô ấy muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại thờ dài.

Trình Uyên bước ra khỏi sân, đột ngột dừng lại và hỏi: “Họ ... có bao gồm tất cả mọi người không?”

Chương 1441

Yên Nhiên ngạc nhiên.

“Vâng!” Chủ nhà gật đầu nói.

“Hiểu rồi!” Trình Uyên bước ra khỏi sân mà không ngoái lại.

Lúc này, anh cảm thấy buồn, thậm chí muốn khóc thật to.

Hóa ra ý họ là tất cả ... mọi người!

Nghĩ đến Vân Dĩ Hà, vị sư phụ đã khoác vai và soi sáng cho cô rất thân thiết, Trình Uyên cảm thấy buồn không thể giải thích được.

Tất nhiên là tất cả mọi người, kể cả cô ấy.

Làm thế nào mà điều đó xảy ra?

Trái tim Trình Uyên rỉ máu.

Tại sao trong phút chốc, người thân thiết nhất lại trở thành kẻ thù tàn nhẫn nhất?

Hóa ra tất cả chỉ là ảo giác!

Hóa ra tất cả đều muốn lợi dụng bản thân.

Hoặc sử dụng bản thân để hoàn thành âm mưu của họ, hoặc chết một mình.

Ha ha

Nó thực sự là một con tốt, và nó có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào.

“Đại ca Trình!”

Một chiếc xe Elantra sedan cũ kỹ dừng lại trước mặt Trình Uyên, cửa xe mở ra, cô em gái từ bên trong nhảy ra, hớn hờ kêu lên: “Sao anh lại ở đây?”

Đầu óc của Trình Uyên lúc này cực kỳ tê liệt, và cậu không quan tâm đến Từ Lệ bé đang hạnh phúc trước mặt mình.

Anh bỏ qua cô và đi tiếp.

“Đại ca Trình, anh có chuyện gì vậy?” Từ Lệ nhận thấy tâm trạng của Trình Uyên không ổn, vội vàng đuổi kịp: “Cánh tay của anh bị sao vậy?”

Anh bị gãy xương trong trận chiến giữa cánh tay phải và Lý Kiến Quốc.

Trình Uyên không trả lời, và tiếp tục vu vơ.

Từ Lệ lo lắng nói: “Anh đi đâu, em sẽ gặp anh. Hiện tại em đang lái xe rất tốt, anh xem, anh trai em đã cho em chiếc xe cũ của anh ấy để luyện tập.”

Trình Uyên sau đó dừng lại, quay đầu liếc cô một cái, nhẹ nói: “Đừng đi theo tôi.”

Nói xong bước thẳng về phía trước.

Từ Lệ trông có vẻ khó chịu.

...

Khi đến bến tàu, Trình Uyên thuê một chiếc thuyền và đi đến Đảo vàng.

Anh ta không được hòa giải và không muốn tin, vì vậy anh ta phải đích thân xác nhận.

Anh ấy sẽ tìm Vân Dĩ Hà, nói với cô ấy rằng anh ấy sắp chết, và hỏi cô ấy liệu cô ấy có hạnh phúc không.

Con tàu ra khơi và hướng về Đảo vàng.

Trình Uyên ngồi trên boong, đối mặt với gió biển, tràn ngập quá khứ của những năm tháng này.

“Nhìn xem, đó là người đàn ông, anh ta thuê thuyền của chúng tôi.”

“Anh nói anh ấy giàu có? Sao tôi không giống?”

“Anh ta trực tiếp đưa hai triệu, không cần hỏi giá, cứ để chúng tôi chèo thuyền. Bạn có tin là anh ta không có tiền không?”

“Tôi đi đây. Đây là bởi vì tôi đã gặp một bạo chúa địa phương.”

“Theo tôi, nó giống một kẻ ngốc hơn.”

Cách đó không xa, có hai người lái thuyền nấp bên kia boong và nói nhỏ.

Dù Trình Uyên đang hấp hối nhưng kung fu anh vẫn còn, với thính giác của anh, cuộc nói chuyện giữa hai người họ vẫn rõ ràng đến tai anh.

Nhưng anh không quan tâm.

Vì những người này, anh ta không quan tâm đến nó.

Đặc biệt là đối với mớ hỗn độn trong tâm trí anh, chúng chẳng là gì cả.

Chương 1442

Chương 1442:

“Đại ca Trình!”

Cô bé Từ Lệ đột nhiên nhảy ra từ phía sau và nhìn Trình Uyên với nụ cười trên môi, như thể cô ấy đang nói: Không ngờ đó là tôi.

Trên thực tế, Trình Uyên đã biết rằng Từ Lệ bé nhỏ đang bí mật theo dõi cô.

Tuy nhiên, lúc này anh không quan tâm đến cô.

“Anh Trình, anh có chuyện gì vậy? Sao anh có vẻ không vui về gì cả? Anh đang gặp khó khăn sao? Nói cho anh biết, anh ... anh sẽ cố gắng hết sức để giúp em, anh cứ yên tâm là được.....” ..”

Sau một hồi chờ đợi, tôi nhận ra Trình Uyên vẫn vô cảm và không đáp lại cô ấy chút nào, Từ Lệ lại trở nên không vui, và liên tục nói lảm nhảm.

“Tôi sắp chết.” Trình Uyên đột nhiên cắt ngang cuộc nói chuyện của cô ấy và nói một cách bình tĩnh.

“Hả?” Lời nói của Từ Lệ Muội bị mắc kẹt trong cổ họng.

“VẬY, ĐỪNG LÀM PHIÊN TÔI NỮA.” TRÌNH UYÊN NÓI.

Từ Lệ sững sờ hồi lâu mới ngượng ngùng cười nói: “Đại ca Trình, anh đang đùa em à?”

Trình Uyên khẽ cau mày.

Hắn quay đầu lại, đột nhiên cười xấu xa hỏi Tiểu Thái Cực: “BẮT QUÁ TA SẮP CHẾT, NGƯỜI HAY KHÔNG CÙNG TA ĐI?”

Từ Lệ ngây thơ gật đầu: “Hừ, ta nhất định sẽ cùng người, nhưng là người, người không thể nGuyễn rửa chính mình.”

Trình Uyên lắc đầu và tiếp tục với một nụ cười xấu xa: “KHÔNG, TÔI KHÔNG nGuyễn rửa bản thân, TÔI QUẢ THỰC ĐANG CHẾT.”

“VÀ BẠN ĐÃ HIỂU SAI Ý TÔI. CÔNG TY TÔI ĐÃ NÓI LÀ KHÔNG ĐỂ BẠN Ở LẠI VỚI TÔI, NHƯNG ...”

“LÀM CHO TÔI HẠNH PHÚC.”

Từ Lệ bé bỏng khó hiểu.

Nhìn vẻ mặt đột nhiên trở nên rất xấu xa của Trình Uyên, cô tát mạnh vào tinh thần của mình, trong tiềm thức lùi lại một bước.

“Ừm ... Anh Trình đó, tôi ... tôi nhớ ra còn có chuyện nữa, tôi đi ngay!”

Có trời mới biết cô ấy đang ở trạng thái nào vào lúc này, cô ấy sợ hãi như thế nào.

Như nhìn thấy ma, anh ta chạy đến cabin.

Nụ cười xấu xa trên khuôn mặt Trình Uyên dần tắt, cuối cùng anh thở dài với vẻ trầm tư.

“Thật ngây thơ!” Anh tự giễu cười.

...

Cô bé Từ Lệ trốn trong căn nhà gỗ, dựa lưng vào tường và tự vỗ vào ngực mình, khuôn mặt quá nóng và đỏ bừng.

Lần này, cách ăn mặc của Từ Lệ Muội khá bình thường, khuôn mặt của cô ấy không giống kiểu trang điểm đậm trước đây, cũng không có vẻ già dặn khi nhìn thấy Trình Uyên cố tình bôi xấu mình, ngược lại hôm nay cô ấy không hề bôi phấn, và Cô ấy còn có lông mi giả, không đeo thì trông rất thuần khiết và xinh đẹp.

Mặc những bộ đồ bình thường cũng rất tươm tất.

“Đại ca Trình chắc là đang nói đùa với mình.” Cô tự an ủi:
“Anh ấy không phải loại người như vậy. Anh ấy chỉ không thích tôi và hù dọa tôi thôi. Chà, phải! Hẳn là như vậy!”

“Em gái, em đến từ đâu?”

Lúc này, một giọng nói thô bạo và ác ý vang lên bên tai cô.

Sở dĩ tôi nói có ý xấu là vì giọng nói có chút quyền rũ phù phiếm.

Từ Lệ bé bỏng ngạc nhiên và quay lại nhìn.

Tôi thấy hai người đàn ông trung niên mặc áo yếm đứng sau lưng anh ta.

Cả hai dường như đã uống rượu say, một bên áo ngoài cởi cúc, hai tay để hở, có một sợi tóc bảo vệ trái tim lộ ra, trông vô cùng phản cảm.

Hai người họ nhìn chăm chăm vào cô em gái với nụ cười nhếch mép, tư thế đó hoàn toàn là sự thật, và nó còn xấu xa hơn nụ cười của Trình Uyên vừa rồi.

Chương 1443

Thực ra, nghĩ về điều đó là điều bình thường, khó có thể thấy phụ nữ, đặc biệt là những nữ sinh trong sáng và xinh đẹp như vậy, khi làm việc trên con thuyền lênh đênh trên biển quanh năm.

Tất nhiên, đây thực ra chỉ là một ví dụ, suy cho cùng thì vẫn còn rất nhiều người tốt.

Từ Lệ bé ngay lập tức hiểu ra ý đồ xấu của họ, và nói nhanh: “Tôi ... ồ, tôi là con gái của thuyền trưởng của bạn, và thuyền trưởng của bạn là cha tôi!”

Cô ấy nói dối một cách vội vàng.

Không thể nào, Trình Uyên sẽ không cho cô ấy đi theo, nhưng cô ấy thực sự rất tò mò, tự mình lén vào, không hay ho gì mà bị bắt.

Khi Từ Lệ Muội nói điều này, hai người họ giật mình, và sau đó liếc nhìn nhau như thể họ đang giao tiếp bằng mắt.

Ngay lập tức, một người trong số họ chợt nhận ra: “Ồ, chính là như vậy!”

Cô bé Từ Lệ lại gật đầu lia lịa: “Ừ!”

“Nhưng,” người kia cười toe toét: “Đội trưởng của chúng tôi năm nay mới ba mươi tuổi. Làm sao cô ấy có thể là một cô con gái xinh đẹp và ... lớn như vậy?”

Từ Lệ khịt mũi trong lòng, biết như vậy không ổn, xoay người muốn chạy.

không may.

Hai người đã lên kế hoạch từ lâu, cũng đã ngăn cản Từ Lệ Muội chạy thoát, đột nhiên họ vươn tay nắm lấy cánh tay mảnh mai của cô và ấn mạnh vào vách ngăn của con tàu.

“Buông tôi ra, anh muốn làm gì?” Từ Lệ lo lắng hỏi.

Hai người thợ máy bay tới gần nhếch mép cười: “Em gái, em nên cư xử tốt hơn, nếu không chúng tôi sẽ nói rằng em ăn trộm đồ, và số phận của em sẽ chỉ có tồi tệ hơn.”

“Đúng rồi, nếu người không nghe lời hoặc không dám kêu la, chúng ta sẽ ném người xuống biển cho cá mập ăn, hehe ... nghĩ đi, đây là biển.”

Cả hai đã đe dọa Từ Lệ Muội.

Cô em gái kinh hãi, nhìn chằm chằm, toàn thân run rẩy.

Ngay sau đó.

“Rắc rắc!” Một âm thanh.

Cửa cabin được đẩy ra.

“Người lớn như vậy, bắt nạt trẻ con có thú vị không?” Trình Uyên nhẹ giọng bước vào.

Hai thuyền viên đang ở trên dây, bọn họ đã bị dục vọng khơi dậy từ lâu, vậy tại sao lại bỏ cuộc như thế này.

“Cậu nhóc, vì cậu là chủ nhân, cậu không nên ...” Một người trong số họ tối sầm lại, chỉ vào mũi của Trình Uyên và đe dọa nói.

Trình Uyên hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Chỉ một cái liếc mắt này, hãy để lời nói của người đàn ông này nuốt trở lại.

Anh vô cùng sợ hãi.

Bởi vì khoảnh khắc bắt gặp ánh mắt của Trình Uyên, anh cảm thấy sững sờ, cảm giác như rơi vào địa ngục, đầy sợ hãi không nói nên lời, theo bản năng mà rùng mình. Giữ nguyên vị trí đột ngột.

Trình Uyên nắm lấy tay Từ Lệ Muội và kéo cô trốn sau lưng anh, anh thờ ơ nói: “Cô ấy là em gái tôi, thuyền là do tôi thuê. Cô ấy bình thường trên thuyền, nên tôi sẽ làm cho cô ấy dễ tâm. Đừng trách.” tôi vì lịch sự! ”

Nói xong kéo cô em gái về.

Nhưng một thuyền viên khác bất ngờ vươn tay nắm lấy cánh tay của Trình Uyên: “Dừng lại!”

“Bùm!” Một âm thanh.

Không thấy Trình Uyên động đậy, thuyền viên bất ngờ bật dậy như bị điện giật va vào vách ngăn tàu.

Cả hai người đều sững sờ.

Lúc này, Trình Uyên đã kéo Từ Lệ Muội ra khỏi cabin và quay trở lại boong.

“Cảm ơn anh, anh Trình.” Từ Lệ thẳng thừng nói.

Đi đến lan can trên thành boong, Trình Uyên cầm điều thuốc châm vào miệng, hít một hơi thật sâu, một lúc sau điều thuốc cũng tắt ngúm.

Chương 1444

“Tại sao em luôn theo dõi anh?” Anh hỏi Từ Lệ Muội.

Từ Lệ bé nhỏ sững sốt, và sau đó cô ấy bắt đầu do dự: “Tôi ...
Ồ vâng, bạn đã từng đánh cắp một chiếc xe máy. Chiếc xe máy
đó là của bạn tôi. Bạn vẫn chưa trả lại nó sao?”

Trình Uyên thờ ơ nói: “Tôi đưa thẻ cho anh. Số tiền trong đó
đủ để mua năm chiếc xe máy, nên đây không phải là lý do.”

Từ Lệ bé bỏng có lương tâm cắn rứt.

“Nói hay không?” Trình Uyên trịnh trọng hỏi.

Em gái bĩu môi, đột nhiên cúi đầu, yếu ớt nói: “Anh trai cho
ràng em phiền phức.”

“Hả?” Trình Uyên giật mình.

Từ Lệ bé đứng trước mặt Trình Uyên, cúi đầu, giống như một
đứa trẻ đã làm sai điều gì đó, hai tay đan vào nhau.

“Tôi đã không có cha mẹ của tôi từ khi tôi còn là một đứa trẻ.
Anh trai của tôi đã nuôi dưỡng tôi.”

“Ta không có người khác thân thích, ta khi còn bé liền thích dính vào huynh đệ.”

“Tôi cảm thấy rằng ở bên cạnh anh tôi đặc biệt ấm áp và an toàn.”

“Nhưng anh trai tôi lại đặc biệt ghét tôi. Lúc đó, tôi nghĩ anh ấy ghét tôi, bởi vì trước mặt người ngoài, anh ấy luôn đẩy tôi ra. Khi tôi lớn lên như thế này, khi tôi lên tám tuổi khi tôi bị bệnh. anh ấy quay lại với tôi. Khi vào bệnh viện, tôi không bao giờ công tôi về nữa ”.

“Sau này, khi tôi đi học trung học cơ sở, các bạn cùng lớp nói với tôi rằng anh trai của bạn là một tên khốn trên đường. Tôi đã tức giận và đánh nhau với các bạn cùng lớp.”

“Nhưng sau này tôi biết được rằng cô ấy đã đúng.”

“Lúc đó, tôi cũng biết tại sao anh trai tôi luôn xa lánh tôi. Anh ấy sống một cuộc sống chiến đấu và giết chóc, anh ấy sợ điều đó sẽ làm tổn thương tôi, anh ấy sợ kẻ thù của anh ấy biết rằng tôi là em gái của anh ấy.” và sẽ sử dụng tôi sẽ trả đũa anh ta, nó sẽ làm tổn thương tôi. ”

“Chỉ vì anh ấy sợ điều này, tôi chưa bao giờ cảm nhận được sự ấm áp của sự chăm sóc của những người thân yêu của tôi từ khi tôi còn nhỏ.”

“Tôi không biết tại sao tôi lại muốn đi theo anh, Anh Trình. Từ khi nghe nói anh và em trai là bằng hữu, tôi đã luôn coi anh như anh hai của mình.”

“Tôi nghĩ.....”

“Tôi cũng muốn trở thành một người theo dõi.”

Trình Uyên im lặng.

Cuối cùng anh cũng biết tại sao Từ Lệ và anh trai anh luôn cảm thấy ghệt thờ.

Thằng nhóc này nổi loạn lâu rồi.

Đột nhiên đưa tay ra xoa xoa đầu em gái, Trình Uyên khẽ cười nói: “Em gái, em nhận ra rồi, không liên quan gì đến anh trai của em. Sau này anh sẽ vào với em, còn em. sẽ mang bạn theo.”

Cơ thể mỏng manh của Từ Lệ khẽ run lên, cô kinh ngạc ngược nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên mỉm cười với cô và gật đầu, cho thấy rằng cô đã nghe đúng.

“Có thật không?”

“Thật đấy!” Trình Uyên xác nhận: “Giống em gái”.

Không biết có phải là ngạc nhiên không, Từ Lệ Mọii mỉm cười, nhưng sau đó vẻ mặt của cô ấy đột nhiên tối sầm lại, cô ấy lại cúi đầu xuống, vẻ mặt chán nản.

Trình Uyên ngạc nhiên: “Tại sao, cậu không muốn?”

Cô bé Từ Lệ đột nhiên gục đầu vào vòng tay cô: “Anh ơi!”

Vẻ mặt của Trình Uyên như đông cứng lại, cô chỉ có thể cảm thấy bờ vai của cô gái nhỏ khẽ run lên.

Anh nhìn xuống cô và thấy cô ôm anh chặt hơn, đầu cô ấn mạnh vào ngực Trình Uyên, cô như sợ anh bỏ chạy.

Trong lòng anh dấy lên một cơn sóng.

Những sóng gió như vậy không liên quan gì đến mối quan hệ nam nữ.

Trình Uyên biết Từ Lệ Muội không thiếu anh trai mình, nhưng điều cô thiếu là tình cảm mà anh trai mang đến cho cô, một người bạn đồng hành trong quá trình trưởng thành của cô. Theo quan điểm này, Từ Đầu Trọc đã không vượt qua được bài kiểm tra. Nhưng bạn không thể trách anh ấy, vì anh ấy cũng muốn bảo vệ sự kỹ lưỡng cho em gái mình.

Chương 1445

Về việc tại sao Từ Đầu Trọc lại chọn con đường vô cùng mạo hiểm, đây rốt cuộc là chuyện của số phận và bản thân Từ Đầu Trọc, Trình Uyên không có quyền gì mà trách móc.

Việc Trình Uyên chấp nhận Từ Lệ là em gái của mình chỉ là một động cơ và thôi thúc nhất thời, bởi vì anh cảm thấy sự cô đơn bất lực của cô.

Trời về khuya và gió biển ngày càng mạnh.

“Đi, anh của ta bế ngươi đi ăn cơm.”

Trình Uyên mỉm cười với Từ Lệ.

Từ Lệ lại gật đầu lia lịa: “Tốt, tốt!”

Trình Uyên đưa lưng cho Từ Lệ.

Cô em gái sững sờ một lúc.

“Lên đây!” Trình Uyên thúc giục.

Sau đó, Từ Lệ bé mới tỉnh dậy, và từ từ vươn tay qua cổ Trình Uyên và nhẹ nhàng nâng nó lên.

“Ấm áp ...” Cô nức nở trong lòng.

Trình Uyên bế cô đi vòng vòng trên boong và sau đó quay trở lại phòng ăn của cabin.

Con tàu này không lớn cũng không nhỏ, trên tàu có khoảng 20 nhân viên nên phải có đầu bếp.

Bởi vì Trình Uyên là chủ nhân, tất nhiên nhân viên trên tàu phải chăm sóc anh ta, cho nên một bàn đồ ăn ngon sẽ sớm được giao đến tận bàn.

Dưới cái nhìn của Trình Uyên, Từ Lệ bé bỏng bắt đầu ngầu nghiến.

Trình Uyên không ăn nhiều, nhưng nhẹ nhàng nhìn cô.

Tại thời điểm này, anh không cảm thấy tiếc cho Từ Lệ bé bỏng của cô, mà là một loại thương hại từ trái tim anh, anh thực sự coi cô như một đứa em gái.

Rốt cuộc, anh ta chưa bao giờ có em gái.

Sau một thời gian ngắn, Từ Lệ bé bỏng miệng đầy dầu và kêu lên bụng đầy tiếng nấc.

Xu nhận ra sự hờ hênh của mình, và mỉm cười ngượng ngùng với Trình Uyên.

“Muốn thật sự nhận ra anh tôi, đừng quá cố gắng, cũng đừng làm ra vẻ muốn ăn, uống bao nhiêu tùy ý, mở miệng nói.”
Trình Uyên nói.

Từ Lệ gật đầu và mỉm cười.

Sau khi ăn no, Trình Uyên lấy điện thoại ra và gửi một đoạn video WeChat cho Từ Lệ.

“Chuyển cái này cho chị dâu của cậu cho tôi.” Trình Uyên cười nói.

Từ Lệ hơi giật mình, tò mò lấy điện thoại di động ra: “Đây là cái gì?”

Vừa định nhìn, cô đột nhiên cảm thấy thế giới quay cuồng, Trình Uyên ở trước mặt cô cũng bắt đầu quay, xoay người liên biến thành mấy cái.

Sau đó anh mềm nhũn ra và ngủ thiếp đi trên ghế sofa.

Đúng lúc này, hai nhân viên đi trước xông vào, một người cầm dao làm bếp và người kia cầm dao gọt hoa quả, bao vây Trình Uyên.

“Đừng ảnh hưởng đến em gái tôi, tự mình nhảy xuống biển!”

Trình Uyên cầm khăn ăn trên bàn lau miệng, lãnh đạm nói.

Hai người nhìn nhau.

Cuối cùng một người nói: “Quái, nhóc, người muốn cường giả khi chết sao?”

“Đưa cho chúng tôi tất cả số tiền bạn có và tiền trong điện thoại di động của bạn, sau đó đưa con gà này cho chúng tôi. Anh trai của chúng tôi hạnh phúc, có lẽ chúng tôi sẽ để lại cho bạn một cơ thể. Thế còn thỏa thuận này, không phải là tốt đối phó?” Người kia cũng nhe răng cười nói.

Thức ăn trên bàn có vấn đề, Trình Uyên sáng sớm đã biết, anh cũng ăn rồi.

Chỉ là thuốc ngủ cấp độ này không có ảnh hưởng gì đến cấp độ của Trình Uyên.

Anh ta không tổ chức Từ Lệ vì anh ta biết rằng thuốc sẽ không có bất kỳ tác động tiêu cực nào đến cơ thể cô.

Để cô ấy chìm vào giấc ngủ, ở một mức độ nào đó, là để trái tim cô ấy giữ lại sự ấm áp và ký ức do mối quan hệ gia đình gần gũi này mang lại.

Có một khía cạnh khác, đó là tôi không muốn cô ấy nhìn thấy máu.

“Lão Vương, người đang làm gì vậy?”

Chương 1446

Chương 1446:

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Ngay sau đó, có năm sáu người đi vào trong nhà hàng, ngoại trừ người nói, những người khác đều mặc quần áo lao động, hiển nhiên cũng là thuyền viên trên tàu.

Người cầm dao làm bếp hình như là lão Vương đến từ trong đám người, hấn cười toe toét chỉ vào người cầm dao làm bếp nói: “Thưa thuyền trưởng, nếu ông vẫn muốn giữ con tàu này và giữ công việc kinh doanh duy nhất của mình. “Cứ ngoan ngoãn chết tiệt Lão tử, hôm nay không có chuyện gì.”

Thuyền trưởng là một thanh niên trạc ba mươi tuổi, mặt mày xanh xao, không có râu, dáng vẻ không thường xuyên ra khơi.

Hấn trịnh trọng nói: “Đây là chúng ta chủ nhân, người phát điên cái gì?”

Lão Vương giễu cợt: “Câm miệng đi, người tại sao lại dạy ta? Nếu không phải vì cha người, người tưởng ta sẽ ở trên thuyền giúp người dọn dẹp đồng hỗn độn này? Nói thật cho người biết, sau khi lão đại.” Thuyền trưởng chết rồi, Những kỹ thuật viên này trên tàu đều nghe lời ta. Người đây là người để mắt tới, có tin hay không ta đem mọi người đuổi đi? ”

Đội trưởng sắc mặt ảm đạm, nhưng lão Vương lại không nói nên lời.

Lão Vương tiếp tục nói: “Thằng nhóc này tính tình hào sảng, xem ra là phú nhị đại bất tài. Loại người này không biết đã hại bao nhiêu cô gái nhỏ rồi, hôm nay ta cướp được ít tiền rồi ngủ với em gái nó.” Nhân tiện. Cướp của người giàu và giúp người nghèo cho các tầng trời. ”

Anh ta nói, nháy mắt với người bạn đồng hành của mình.

Họ cầm dao trong tay, đội trưởng không dám nhúc nhích.

Vì vậy, tôi chỉ có thể đứng nhìn Lão Vương và một nhân viên kỳ cựu khác, và dùng dao chém Trình Uyên.

“Bùm!” Một âm thanh.

Khi mọi người nhắm mắt lại và không thể chịu được nhìn, họ chỉ nghe thấy một tiếng động lớn.

Sau một lúc.

Khi thuyền trưởng trẻ và một số thuyền viên xung quanh mở mắt, tất cả đều bị sốc.

Tôi nhìn thấy Lão Vương đứng ngậy người trước mặt Trình Uyên, ánh mắt lộ rõ vẻ hoảng sợ, sắc mặt tái mét, chân lắc lư “lang băm” như đang đứng trên ghế massage điện.

Mùi nước tiểu bốc ra, lại thấy nước rỉ ra từ đũng quần, anh sợ hãi muốn đi tiểu.

Nhìn người kia đã bay ra ngoài mười mét, đâm thủng vách ngăn cabin, bị một mảnh sắt cắt đôi thân thể, tử vong.

Sức mạnh gì đây?

Đừng nói về Lão Vương, tất cả mọi người trên tàu đều hoảng sợ.

Trong mắt những người bình thường này, trước đây hôm nay không thể nghĩ rằng người ta có loại thực lực này.

Và nhìn Trình Uyên một lần nữa.

Phong Khinh Vân bình tĩnh đứng đó, như không có chuyện gì xảy ra, ngay cả Lão Vương cũng không nhìn thấy Trình Uyên di chuyển như thế nào hay anh ta hát văng người bạn đồng hành của mình ra sao.

“Em tự mình nhảy xuống, hay để anh giúp?”

Trình Uyên nhẹ giọng hỏi Lão Vương.

“Phập!” Một tiếng, Lão Vương hai chân quỳ xuống trước mặt Trình Uyên.

“Đại ca tha cho ta, đại ca tha cho ta, ta đều có lỗi trong chốc lát, chủ tử người tha mạng chó của ta nhiều lắm!”

Trước sự van xin cay đắng của Lão Vương, Trình Uyên vẫn không hề lay chuyển.

Anh liếc nhìn thuyền trưởng và thấy rằng ngoài sự bàng hoàng, còn có một dấu vết của niềm vui không thể kiểm soát trên khuôn mặt của vị thuyền trưởng trẻ tuổi, thay vì bất kỳ sự sợ hãi nào.

Và sau khi nghe những lời Lão Vương vừa nói, Trình Uyên cũng có thể đoán được đại khái. Người ta ước tính rằng Lão Vương đã dựa vào các mối liên hệ của mình để hạ bệ đội trưởng trẻ tuổi. Người đội trưởng trẻ ước rằng mình sẽ biến mất.

Chương 1447

Vốn dĩ Trình Uyên không muốn giết người, cũng không phải là một kẻ giết người giỏi, nhưng vẫn có điểm mấu chốt, một khi đã vượt qua ranh giới, thì bất kể là ai, cũng sẽ chỉ có một kết cục.

Kể từ khi anh nhận Từ Lệ là em gái của mình, cô ấy bây giờ là gia đình của anh.

Gia đình là điểm mấu chốt của Trình Uyên.

“Xem ra là muốn ta làm?” Trình Uyên lạnh lùng hỏi.

“Không không...”

Thấy Trình Uyên không có ấn tượng với lời cầu xin của mình, Lão Vương rốt cục bực bội nói: “Ta chính mình, chính mình nhảy xuống.”

Trong đại dương mê mông nhảy xuống, căn bản không có khả năng sống sót.

Nhưng dù vậy, nó vẫn tốt hơn người bạn đồng hành của anh ấy.

Lão Vương nghiên rặng nhảy xuống biển.

Trình Uyên không quan tâm đến điều này.

Anh cúi người bế bé Từ Lệ lên, nhẹ nói với người đội trưởng trẻ tuổi: “Anh hãy bảo vệ nó, khi nhìn lại anh sẽ bù đắp phần nào cho em.”

Cơ trưởng trẻ nói nhanh: “Không cần bồi thường. Sự cố này là lỗi của họ”.

Nói xong, anh ta nhanh chóng nháy mắt với mấy người khác, mấy người đó mới hiểu ra mà ném hai nửa thân thể kia xuống thuyền.

Trình Uyên ôm Từ Lệ bé bỏng bước ra ngoài, chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi, nhưng đột nhiên cô lại liếc ra ngoài cửa sổ.

Anh đột nhiên sững sốt.

Biển dậy sóng lớn.

Ở đằng xa, hai gã khổng lồ to lớn như núi lao lên khỏi mặt nước rồi lại rơi xuống biển.

nhìn quen quen!

Trình Uyên lập tức nhớ ra.

Trước đây họ đã từng chạm trán với loài thủy quái khổng lồ này

Ngay sau đó.

“Có quái vật biển!”

“Bắn bánh lái sang trái và di chuyển về phía trước với tốc độ tối đa!”

Vị thuyền trưởng trẻ tuổi lập tức ra lệnh.

Thân hình của loài thủy quái này rất to lớn, một con to bằng con tàu, nhưng tốc độ của chúng không nhanh lắm.

Thấy khoảng cách đã đủ xa, anh yên tâm.

Tuy nhiên, số phận của Lão Vương có thể hình dung được.

Đặt cô em gái lên giường trong phòng khách, đắp chăn cho cô bé, Trình Uyên mỉm cười đầy ẩn ý khi nhìn cô bé ngủ say.

“Vĩnh biệt em gái!”

...

Gió đêm rất lạnh.

Trình Uyên không sợ lạnh.

Đứng trên boong, hút một điếu thuốc, nhìn ra biển.

Mặc dù trong mắt người khác, biển vào ban đêm thật đáng sợ, nhưng trong mắt Trình Uyên, bây giờ cũng giống như ban ngày.

“Uống chút rượu để làm ấm cơ thể.”

Lúc này, vị thuyền trưởng trẻ tuổi bước lên boong và đưa một chiếc bình phẳng cho Trình Uyên.

Trình Uyên không khách sáo, sau khi uống một ngụm.

Rượu cay!

“Lão sư là phi thường, hấn hấn là không phải phàm nhân.” Đội trưởng trẻ tuổi tươi cười hỏi.

Trình Uyên liếc nhìn anh, nhàn nhạt nói: “Ai cũng là người, đã là người thì không thể thoát khỏi sinh, lão, bệnh, tử.”

“Ngài bật cười.” Vị thuyền trưởng trẻ tuổi mỉm cười: “Tuy nhiên, tôi phải cảm ơn vì đã giúp tôi giải quyết một mối nguy hiểm tiềm ẩn”.

Trình Uyên thờ ơ.

Chương 1448

Thuyền trưởng lên tiếng một lần nữa, nhưng nói: “Thưa ngài, không biết tôi ...”

“Anh không đủ tư cách!” Trình Uyên lắc đầu nói.

Anh biết vị thuyền trưởng trẻ muốn nói gì.

Bất cứ ai nhìn thấy một người đàn ông có sức mạnh này sẽ ngạc nhiên, và hầu hết họ sẽ sợ hãi và tránh xa. Nhưng người đội trưởng thì khác, ánh mắt anh ta đầy nóng bỏng và phấn khích.

Rõ ràng, anh ấy cũng muốn trở thành một người như Trình Uyên, và cũng muốn học kung fu.

“Nhưng là ...” Đội trưởng có chút không muốn bị cho rằng mình không đủ tư cách.

Nhưng rồi Trình Uyên lại dừng dừng nói: “Cuộc đời tôi sắp đến rồi, đừng làm phiền tôi nữa!”

Thuyền trưởng giật mình, rồi cười khỏ: “Chà, là do tôi ảo tưởng, xin lỗi ngài!”

Vừa nói hần vừa cúi đầu lui ra ngoài.

Tuy nhiên, khi Trình Uyên nhìn anh rời đi, bóng dáng không muốn quay lại của anh lại cảm thấy chua xót trong lòng.

“Em có biết anh muốn trở thành một người như em đến nhường nào không?” Anh trầm thờ dài.

Trong phòng ăn, anh ta đã đâm xuống và giết chết tên côn đồ, nhưng vì anh ta lại sử dụng năng lượng hắc ám nên cơ thể anh ta lại xấu đi.

Anh có thể cảm thấy rằng cuộc sống của mình đang bị mất đi nhanh chóng.

“E hèm...”

Sau một tiếng ho, anh lấy tay che miệng mình lại, khi mở ra lần nữa, lòng bàn tay chảy đầy máu đỏ.

...

...

Từ Lệ bé bỏng bị đánh thức bởi sự rung chuyển.

Mở mí mắt ra, điều đập vào mắt cô là một mái nhà bằng sắt gần ngay tầm tay, nhưng cô đang nằm trên một chiếc giường nhỏ chỉ vừa đủ với chiều cao một mét sáu của mình.

Từ Lệ rất ngạc nhiên, và nhanh chóng ngồi dậy, chỉ để nhận ra rằng đó là phía sau của một chiếc xe tải.

Chiếc xe tải này đang lái trên một con đường núi gập ghềnh.

Có hai người ngồi trước xe, một người là tài xế, một người không quen biết nhau, dù sao họ cũng rất xa lạ.

“Anh ... anh là ai? Anh Trình thì sao? Đây là đâu?”

Cô trở nên căng thẳng.

Thậm chí vào thời điểm đó, một ý nghĩ đã nảy ra: Trình Uyên sẽ không bán cô ấy, phải không?

Những chuyện như vậy trong TV và phim trước đây, những sinh viên đại học trẻ đẹp bị bán lên miền núi để làm vợ, sinh con cho những người đàn ông tàn tật và ngu ngốc.

Càng nghĩ đến đây cô càng hoảng sợ, cô co quắp trên băng ghế sau sợ hãi nhìn hai người đàn ông.

Thấy cô đã tỉnh, người đàn ông ngồi trong phi cơ quay đầu lại, cười nhẹ với cô rồi nói: “Cô tỉnh rồi à?”

Từ Lệ bé nhỏ đã bị choáng váng.

“Tôi đi đây, đẹp trai quá!” Cô nói trong lòng.

“Xin chào, tôi tên là Bạch Dạ, và tôi là bạn của Trình Uyên.” Người đàn ông cười nói: “Anh ấy gọi cho tôi và nhờ tôi đến

đón bạn ở bãi biển. Lúc đó, bạn đã ngủ rất say, còn anh ấy thì không. “t để tôi đánh thức bạn.”

Đầu óc của Từ Lệ có chút lộn xộn.

Tất nhiên, cô cũng bị vẻ ngoài của Bạch Dạ mê hoặc.

Yếu ớt hỏi: “Còn anh trai tôi?”

Bạch Dạ giải thích: “Anh ấy có chuyện phải làm, vậy để anh đưa em đi trước.”

“Lại là như vậy!” Từ Lệ chua xót lắm lắm.

Cô cảm thấy Trình Uyên giống như anh trai Từ Đầu Trọc của mình, người sẽ bỏ cô lại phía sau.

Chương 1449

Đột nhiên, tôi nghĩ rằng Trình Uyên đã gửi cho cô ấy một đoạn video trước đó, lúc đó chỉ muốn mở ra xem, rồi lăn ra ngủ.

Nghĩ đến đây, cô vội vàng rút điện thoại ra, mở ra, phát hiện trong điện thoại có một đoạn video khác.

Hãy nhấp vào một cái.

Một khuôn mặt tươi cười của Trình Uyên hiện ra bên trong.

“Chị ơi, em rất hạnh phúc khi có một người chị như chị trong chặng đường cuối cùng của cuộc đời. Cảm ơn chị đã cùng em đi trên hành trình này. Không có gì bù lại. Hãy cho chị một phần thưởng!”

“Tôi để một thẻ mới trong túi của bạn. Mệnh giá của thẻ là một tỷ đồng. Nó sẽ đủ để bạn sống một cuộc sống vô tư.”

“Làm huynh đệ không có gì cho đi, cũng không có gì đoạt đi, chính là có nhiều tiền, ha ha, đừng cự tuyệt, cất đi!”

“Ngoài ra ...”

“Đoạn video trên, cô đã giúp tôi chuyển nó cho vợ tôi, là chị dâu của cô Bạch An Tương, cảm ơn cô gái!”

Nhìn thấy điều này, Từ Lệ đã bị sốc.

Trong lòng cô nảy sinh một cảm giác tội tệ.

Và Bạch Dạ đột nhiên nhìn lại lần nữa.

Bởi vì anh ấy không đeo tai nghe, âm thanh video phát ra bên ngoài và anh ấy nghe thấy nó, và tương tự, anh ấy thể hiện một biểu cảm đáng kinh ngạc.

“Ý anh là gì?” Bạch Dạ lo lắng nói.

Phải một lúc lâu sau, cô em gái mới phản ứng lại được và nhanh chóng bấm vào video đầu tiên.

Đập vào mắt đầu tiên vẫn là khuôn mặt tươi cười của Trình Uyên, bối cảnh là biển, rõ ràng là ảnh này được chụp sau khi lên thuyền.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười trên mặt Trình Uyên trong video dần dần giảm bớt, và từ từ trở nên dịu dàng hơn.

“Bà xã, thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

“Khi bạn nhìn thấy video này, tôi đã không còn ở đó nữa.”

“Anh không chịu nổi em, con trai con gái của chúng ta cũng không ... Nhưng, anh vẫn xin lỗi, anh không thể đi cùng em nữa.”

“Kỳ thật, ta chết cũng là chuyện tốt, bởi vì bản thân là có âm mưu. Chỉ cần ta chết, bọn họ sẽ không nhằm vào ngươi nữa, ngươi mới thật sự bình yên vô sự.”

“Phu quân của ta, sau khi ta chết, tất cả tài sản đứng tên ta sẽ thuộc về ngươi, ngươi có nGuyên ý thì tiếp tục làm ăn, nếu không bằng lòng thì giao nhóm cho Tiêu Mục và Tử Yên chiếm đoạt. Chăm sóc. Dù sao tiền của chúng tôi cũng đủ cho anh. Tôi đã dùng nó cả đời với con trai và con gái của chúng tôi. ”

“Về phần thuộc hạ của ta, sau khi ta chết, Tiểu Chí không thể quản thúc bọn họ. Cho nên, ở lại tùy ý bọn họ. Ai nGuyên ý ở lại, ai không muốn ở lại sẽ phân tán ra riêng. Ta cũng có.” đủ để dành cho phần sau. Họ có tiền của, hãy thu xếp cho khi thời cơ đó đến. ”

“Người vợ...”

Nói đến đây, Trình Uyên im lặng một lúc.

Đột nhiên anh ta ngẩng đầu lên, mỉm cười với Bạch An Trương và nói: “Em vẫn còn trẻ và đẹp như vậy. Sau này đừng làm khổ mình nữa mà tìm đối tác khác.”

“Còn Nam Địch, cái chết của tôi ... đừng nói với cô ấy.”

“Bệnh viện Long Đàn từ nay sẽ giao nó cho Nam Địch. Cô ấy giỏi lắm. Kiếp này, ta có lỗi với hai người. Kiếp sau ... nếu có kiếp sau...”

“Haha ... Tôi xin lỗi vì tôi đã làm cho bầu không khí trở nên nặng nề, vậy thì sao? Cứ làm đi.”

Đây là phần cuối của video.

Lúc này, khuôn mặt của cô em gái Từ Lệ đã đẫm nước mắt.

Bạch Yêu đột nhiên rống lên: “Dừng tay!”

“Rắc rắc!”

Tài xế cho xe dừng lại.

Bạch Dạ trầm giọng hỏi cô em gái, “Trình Uyên đã xảy ra chuyện gì?”

Chương 1450

Cô bé Từ Lệ nói “Chà” và đột nhiên bật khóc.

“Đừng khóc, anh ấy bị sao vậy?” Bạch Dạ lo lắng nói: “Hai giờ trước anh ấy không khỏe sao?”

Từ Lệ buồn bã khóc, mơ hồ nói: “Ta không biết a ... ở ... trên thuyền hấn nói hấn sắp chết, ta nghĩ ... Ta tưởng rằng hấn đang nói đùa với ta.”

Bạch Dạ tức giận nói: “Trở về đi!”

Chiếc xe ngay lập tức quay đầu và lái trở lại.

Từ Lệ lau nước mắt, hỏi: “Anh trai của ta không nghĩ tới liền muốn tự sát sao?”

Bạch Dạ sắc mặt bình tĩnh, không nói lời nào.

Càng nghĩ, cô càng cảm thấy suy đoán của mình có lý, vì vậy cô lo lắng nói với chính mình: “Không được, tôi phải ngăn anh ấy lại, tôi phải dừng lại ... Không, tôi không thể dừng lại, tôi có để cho anh trai tôi, không, không Không, anh trai tôi cũng vậy, tôi ... ”

“Vâng, chị dâu, chị dâu, Bạch An Tương!”

Cô hoảng sợ lắm bảm một mình, sau khi nghĩ đến Bạch An Tương, cô lại nhấc điện thoại lên và nhanh chóng bấm vào điện thoại của Hứa Hủ.

“Anh hai, anh có biết số điện thoại của Bạch An Tương không?”

“Biết chuyện gì đang xảy ra không?” Giọng nói của Từ Hói qua điện thoại: “Tại sao em lại khóc? Ai đang bắt nạt em?”

“Ồ, đừng hỏi, anh có thể gửi cho tôi số điện thoại của Bạch An Tương.” Cô lo lắng nói.

Giọng nói của Từ hói cũng rất lo lắng: “Anh đang ở đâu? Sao vậy?”

“Đã bảo anh đừng hỏi, gửi điện thoại cho anh trước, sau này chúng ta chết chắc!” Cô mắng tên Hứa đầu trọc.

Từ Đầu Trọc đằng kia dường như đã nhận ra tính chất nghiêm trọng của sự việc: “Được rồi.”

Sau khi có số điện thoại của Bạch An Tương, Từ Lệ Muội đã thêm WeChat và gửi video cho Bạch An Tương, nhân tiện gọi vào điện thoại của cô ấy.

Bạch An Tương hồi lâu không trả lời.

Từ Lệ rất vội vàng, cô nhanh chóng để lại tin nhắn thoại trên WeChat: “Chị dâu, nghe điện thoại đi, anh trai em có chuyện gì, hãy gọi điện thoại thuyết phục anh ấy!”

...

...

Trình Uyên không biết rằng Từ Lệ sẽ gọi Bạch An Tương.

Trên thực tế, những gì anh ấy nghĩ là Từ Lệ Muội sẽ lắng nghe anh ấy và gửi đoạn video đó cho Bạch An Tương sau khi anh ấy chết. Thật đáng tiếc ...

Từ Lệ không nghe lời cho lắm.

Lúc này, Trình Uyên đang ở trên bãi biển trước cửa hầm thứ ba.

Ở đó, có một bia mộ không tên.

Bia mộ được liên kết với thành phố.

Anh quỳ trước bia mộ và im lặng.

Dù có gió biển, nó vẫn thế.

Không biết đã qua bao lâu, hần đột nhiên tháo bia mộ ra, dùng ngón tay khắc một hàng chữ trên bề mặt nhẵn nhụi.

“Lăng mộ Xianshi Vân Thành!”

Nghĩ đến mấy ngày ở MoTrình, Trình Uyên cảm thấy trong lòng âm áp.

“Rốt cuộc, hóa ra người, chủ nhân là người thuần khiết nhất.”
Hắn nhẹ giọng thì thào.

Nói xong, anh ta lấp bìa mộ lại và đập ba cái đầu vào mộ.

Thức dậy.

Tuyệt vọng đến hàm thứ ba, rốt cuộc do dự, anh bước vào hang.

Khi đến một căn phòng ở phía bắc của hang động, anh ta đứng yên tại chỗ.

Anh biết cô đang ở bên trong.

Và cô đương nhiên biết rằng anh sẽ đến.

Vân Dĩ Hà vẫn đang mặc chiếc áo gió gọn gàng và ngăn nắp đó, và lúc này cô ấy đang ngồi trên chiếc nệm futon trong phòng, không chút buồn bã hay vui vẻ.

Chương 1451

Trình Uyên không đi vào, cô ấy cũng không đi ra, vì vậy cô ấy tương đối không nói nên lời.

đột ngột.

“Tôi sắp chết!” Trình Uyên nói.

Bên trong, cơ thể Vân Dĩ Hà run lên, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

“Tôi ước tất cả những thứ này là giả.” Trình Uyên nói.

Lúc Vân Dĩ Hà chưa từng ra ngoài gặp nhau, Trình Uyên đã đoán được rồi, Long nói đúng, không sai chút nào.

Họ cũng bao gồm Vân Dĩ Hà.

“Chủ nhân, người một mình sao?”

“Chủ nhân, người sẽ buồn sao?”

“Bác thầy...”

“Người cứng lòng?”

“Sống lâu như vậy, người xem sinh tử quá nhiều, lại lãnh đạm cảm xúc sao?”

“Ta đến đây chỉ là muốn biết thái độ của người, hiện tại liền biết.”

“Đây là lần cuối cùng ta gọi người là Chủ nhân.”

“Dù em luôn chỉ là con tốt của anh nhưng mấy năm qua em vẫn cảm ơn sự che chở và dạy dỗ của anh.”

“từ biệt!”

Trình Uyên nói xong cúi đầu đi vào phòng.

Quay người bước ra ngoài.

Trong phòng, Vân Dĩ Hà đột nhiên mở mắt, đứng dậy khỏi nệm, xoay người hét lớn ra bên ngoài.

“Hắn có thể cứu người!”

“Đi cầu xin hắn, hắn nhất định sẽ cứu người!”

Bước chân của Trình Uyên khựng lại.

Anh biết cô ấy đang nói về Dragon, nhưng vào thời điểm đó, Dragon đã bác bỏ quá trình này một cách rõ ràng. Tất nhiên,

nếu Trình Uyên hỏi, có lẽ anh ấy sẽ đổi ý.

nhưng.

Trình Uyên cười buồn: “Em không cần!”

Nói xong anh ta bước ra ngoài mà không ngoái lại.

Lúc này, sắc mặt của Vân Dĩ Hà trong phòng thay đổi, cơ thể không khỏi lùi lại một bước.

Trái tim con người đều lớn lên bằng xương bằng thịt.

Mặc dù ngay từ đầu Trình Uyên đã là con tốt trong kế hoạch của Vân Dĩ Hà và Dương Duệ, nhưng sau nhiều năm tiếp xúc, Vân Dĩ Hà đã thấy được sức mạnh và sự kiên trì của Vân Dĩ Hà, và sự tôn trọng của anh ấy dành cho cô ấy thậm chí khiến cô ấy cảm thấy không thể chịu đựng được nhiều lần.

Bây giờ Vân Dĩ Hà bắt đầu hồi hận.

Điều gì sẽ xảy ra nếu cô ấy chọn Trình Nặc?

Hoặc, nếu trong trò chơi này với người anh em, Trình Nặc là người xuất phát đầu tiên, thì tốt biết mấy?

nhưng.....

Như Trình Uyên đã nói, tôi đã sống quá lâu và tôi đã quen với việc nhìn sống và chết. Vì vậy, Vân Dĩ Hà biết rằng dù cô ấy không thể chịu đựng được thì đó cũng chỉ là vấn đề tạm thời. sự nghiêm túc, và sẽ là mười hai mươi năm sau, sau một thời gian dài, rất nhiều thứ tự nhiên sẽ bình tĩnh trở lại.

“Thực ra, có một cách khác.”

Cô cười khổ nói thầm.

...

...

Trong đại sảnh của Vinh Ánh Trăng.

Sau khi Bạch An Tương cho em bé bú, hai em bé đã ngủ thiếp đi.

Dì Triệu và con gái dắt đứa trẻ đi, thuyết phục cô quay lại ngủ bù: “An Tương, nuôi con còn khó hơn nuôi con, nhất là con đã lớn rồi, còn phải lo cho con ăn nữa.” Chúng cho con bú và ngủ ngon vào ban đêm. Dù bây giờ không sao, nhưng hãy nhanh lên và đi ngủ một lát. “

Chương 1452

Bạch An Tương cảm ơn dì Triệu, và đi lên lầu mà không từ chối.

Cô thực sự buồn ngủ và ngáp dài.

Về phòng, tôi cầm điện thoại lên xem thì thấy một người bạn WeChat mới đã add cô ấy và gửi video cho cô ấy.

Bởi vì cài đặt WeChat của cô ấy không được củng cố, chỉ cần ai đó thêm nó vào, nó sẽ tự động được thêm vào.

Dưới sự tò mò, hãy mở video đó.

Sau khi đọc nó, Bạch An Tương đã choáng váng.

Không có giấc ngủ ngay lập tức.

Sau khi video được phát, cô ấy bắt đầu gọi cho Trình Uyên một cách điên cuồng, nhưng Trình Uyên đã tắt máy.

Vì vậy, anh gọi lại số điện thoại của Little Từ Lê.

“Anh là ai? Trình Uyên đang ở đâu?” Cô lo lắng: “Tại sao anh ấy không trả lời cuộc gọi của tôi? Anh ấy bị sao vậy?”

...

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng nức nở của Tiểu Thái Cực: “Chị dâu, đừng lo lắng, tôi đang tìm anh ấy, anh ấy bây giờ ... Đây là đâu? ... Oh Đảo vàng!”

Bạch An Tương đột nhiên tức giận nói: “Tìm anh ta rồi để anh ta gọi lại cho tôi!”

“Ừ!” Từ Lệ gật đầu đáp lại.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch An Tương kéo một bộ quần áo mặc vào, vội vàng xuống lầu mà không kịp chải đầu.

Đang đi xuống lầu, gọi Lý Hải Tân: “Anh Lý, Trình Uyên gặp tai nạn, nên chuẩn bị thuyền đi Đảo vàng.”

Bên kia điện thoại, Lý Hải Tân kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Bạch An Tương nói: “Đừng hỏi, thời gian không còn nhiều, chúng ta hãy nói chuyện trên đường!”

“Được rồi, tôi sẽ làm ngay bây giờ, ồ vâng, tôi nên gọi cho ai?”

“Mọi người!” Bạch An Tương nói một cách sắc bén.

“Được rồi, tôi hiểu rồi!” Lý Hải Tân trả lời.

...

Dì Triệu nhìn Bạch An Tương vội vàng đi xuống lầu, ôm con qua người: “An Tương, không nghỉ ngơi thì làm sao vậy?”

Bạch An Tương do dự rồi nói với dì Triệu: “Dì Triệu, con có việc phải đi ra ngoài vài ngày. Con sẽ gọi mẹ về nhờ mẹ đến giúp con.”

Nói xong, cô lái xe ra ngoài mà không cho dì Triệu cơ hội hỏi lại.

Cô lái xe đến bệnh viện Long Đàn.

Bệnh viện Long Đàn vào thời điểm này thực sự đã rối tung lên sớm.

Vì Trình Uyên mất tích nên Trình Tuấn Phong cũng phải người đi tìm kiếm xung quanh, lúc này, anh đang ở trong phòng giám sát của bệnh viện, gọi điện thoại cho tất cả giám sát.

Một căn phòng được bao quanh bởi những người trong phòng giám sát.

Vào lúc này, tại phòng của Lý Nam Địch.

“Nam Địch, ăn gì?” Mẹ của Lý Nam Địch, Hà Hoa, đang cầm bát cháo, dùng thìa nhỏ xúc lên, đưa lên môi Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch nhìn ngoài cửa sổ vẻ mặt thương tiếc, không khỏi buồn bực nói: “Ta không đói!”

“Làm sao có thể không đói? Đã hai ngày không ăn.” Hứa Thâm lo lắng nói.

Lý Nam Địch ngừng nói và không ăn.

Thấy vậy, Hà Hoa miễn cưỡng đặt bát xuống bàn, hai tròng mắt lập tức đỏ lên.

“Đồ khốn nạn, đồ cặn bã này!” Cô nGuyền rửa.

Lý Hải ở một bên cũng thuyết phục Lý Nam Địch: “Cô gái, đối với một thứ cặn bã như vậy, không đáng mà lôi thân xuống dưới. Cô còn nhỏ mà...”

Lý Nam Địch mặt không hề cảm xúc, rốt cuộc không nghe lời Lý Hải dặn dò.

Chương 1453

Hai năm qua lần lượt trôi qua trước mắt cô, rồi cô nhận ra chỉ có Trình Uyên mới có thể nhớ hết những chuyện trong hai năm qua.

Nhưng tại sao anh ta lại làm điều này?

Tại sao bạn lại không cảm thấy như vậy?

Bức thư cá nhân của Trình Uyên buộc cô phải tin, nhưng cô không muốn tin.

Chính xác thì cái này dùng để làm gì?

Lý Nam Địch đã đau khổ như vậy hai ngày nay, cô cảm thấy không có Trình Uyên, cuộc sống của cô đã mất đi bất kỳ ý nghĩa nào.

Đúng lúc này, ngoài hành lang đột nhiên vang lên một tiếng động, hồi lâu mới vang lên.

“Ba mẹ, bên ngoài có chuyện gì vậy?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Lý Hải nhíu mày, sau đó an ủi: “Cảnh Dật, nghỉ ngơi thật tốt đừng lo lắng chuyện bên ngoài.”

Y tá mở cửa và thay băng cho Lý Nam Địch.

“Trưởng khoa, anh thấy thế nào?”

Nữ y tá trẻ tuổi nhẹ giọng hỏi Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch khẽ gật đầu, sau đó hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Nữ y tá thở dài nói: “Tôi cũng không biết chi tiết. Chỉ là nghe nói ông chủ của bệnh viện chúng ta có chuyện, ông chủ đang gọi người tới cứu.”

“Cái gì?” Lý Nam Địch sững sốt.

Nữ y tá rời đi sau khi uống thuốc.

Lý Hải nhanh chóng thuyết phục: “Nam Địch, cậu cứ yên tâm nuôi nó, đừng lo lắng cho nó, nó đã ức hiếp cậu thành ra thế này, chết cũng không sao.”

Anh Hứa cũng thuyết phục: “Đúng vậy, đây là quả báo!”

Lý Nam Địch gắt gao mở chặn bông bước xuống giường: “Không sai, ta đi xem đã xảy ra chuyện gì.”

Lý Hải và Hà Hoa cố gắng thuyết phục anh ta, nhưng dù anh ta có thuyết phục như thế nào đi chăng nữa, Lý Nam Địch cũng không nghe.

Không thể nào, họ chỉ có thể ôm con gái của họ ra ngoài.

Khi tôi đến hành lang, hành lang trên lầu này của bệnh viện đã đông nghịt người, tất cả đều là gương mặt quen thuộc của Lý Nam Địch.

Ví dụ: Lý Hải Tân, Bạch Long, Trần Thành, Lục Hải Xuyên, Vương Mĩ Lệ, cô gái béo và một nhóm thành viên của nhóm Longyuan.

Trước khi Lý Nam Địch có thể đặt câu hỏi, Bạch An Tương đã vội vã đi từ đầu bên kia của hành lang.

“Hoa dâm bụt...”

Nhìn thấy Bạch An Tương, Lý Nam Địch nhanh chóng gọi.

Bạch An Tương hơi dừng lại trước khi quay lại nhìn vợ chồng Lý Nam Địch và Lý Hải, lông mày cau có của họ hơi giãn ra.

Cô hít một hơi thật sâu, quay người đi đến bên Lý Tinh Trì, đối với Lý Hải và Hà Hứa nói: “Các cô chú, xin chào.”

Lý Hải và Hà Hoa xấu mặt không để ý tới Bạch An Tương.

Lý Nam Địch hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Bạch An Tương suy nghĩ một chút rồi nói: “Không sao đâu, cô không cần phải lo lắng. Ồ, đúng vậy, tôi sẽ lập một hợp đồng

trong tương lai. Quyền sở hữu bệnh viện này thuộc về cô. Cô có thể ký nó khi nào.” có thời gian để có hiệu lực. ”

Nói xong quay đầu đi về phía đám người.

Cả Lý Nam Địch và Lý Hải đều bị sốc.

“Bệnh viện thuộc sở hữu của Nam Địch?” Lý Hải bất ngờ.

Lý Hải cũng hừ lạnh một tiếng: “Hừ, tiểu tử này trên phim còn có lý.”

Tuy nhiên, khuôn mặt của Lý Nam Địch thậm chí còn xấu hơn.

Bởi vì cô biết rằng phải là anh, đã xảy ra chuyện lớn, đủ lớn để cần giải thích về tang lễ.

sau đó.

Cô ấy đang rất vội vàng.

Chương 1454

Lý Nam Địch muốn chạy nhanh vượt qua tình huống văn minh, Lý Hải và Hà Hoa nhanh chóng ngăn cô lại.

“Nam Địch, đừng ngu ngốc. Trình Uyên làm tổn thương bạn chưa đủ sao?”

“Yeah, Jingjing, anh ấy đã gửi cho bạn bệnh viện để bồi thường cho bạn. Anh ấy phải muốn làm cho sạch sẽ với bạn. Bạn không thể bị ám ảnh bởi nó nữa.”

Trên thực tế, tất cả đều là do Từ Lệ không nghe lời.

Ý định ban đầu của Trình Uyên là gửi video này cho Bạch An Tương sau khi anh ta chết, và sau đó gửi bệnh viện cho Lý Nam Địch thông qua bàn tay của Bạch An Tương. Anh ta đã lên kế hoạch đặt tình bạn này lên đầu Bạch An Tương bởi Lý Nam Địch.

Tuy nhiên, mọi thứ trở nên phản tác dụng, cô bé Từ Lệ đã lo lắng một lúc, và cô bé quên mất chỉ dẫn của Trình Uyên, và trực tiếp gọi cho Bạch An Tương để nói về nó, điều này dẫn đến một đồng hỗn loạn ngay lập tức.

Ngay sau đó.

“Mọi người im lặng!” Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Mọi người đều nhìn vào nGuồn phát ra âm thanh.

Tôi thấy Trình Tuấn Phong bước ra khỏi phòng y tế và đứng ở hành lang đối diện với mọi người.

Nhìn thấy Trình Tuấn Phong đứng lên, mọi người lập tức bình tĩnh lại.

Mọi người đều biết rằng Trình Tuấn Phong là cha của Trình Uyên.

Bạch An Tương bước tới và lo lắng nói: “Cha.”

Trình Tuấn Phong thở dài nhìn Bạch An Tương đang rất xấu hổ, anh cũng biết lúc này cô đang quẫn trí, thậm chí không thềm để ý đến thời gian thay quần áo và chải đầu.

Trong lòng chợt dâng lên một tia khó chịu.

Anh ấy nói: “Mọi người đừng lo lắng, tôi biết chuyện đã xảy ra với Trình Uyên, An Tương, hãy theo tôi vào.”

Bạch An Tương gật đầu.

Trình Tuấn Phong do dự một lúc, sau đó nhìn thấy Lý Nam Địch trong đám đông và nói: “Nam Địch, cũng đi.”

Lý Nam Địch đã đến đây.

Lúc này Lý Hải và Hà Hoa đều không nói gì, hai người nhìn nhau, cuối cùng thở dài.

Văn phòng y tế.

Trình Tuấn Phong yêu cầu Bạch An Tương và Lý Nam Địch ngồi riêng trên xô pha, nghiêm nghị nhìn hai cô gái, trong mắt hiện lên một tia buồn bã.

“Đừng lo lắng, Trình Uyên sẽ không tìm đến cái chết.” Anh trầm giọng nói.

Khi nghe thấy điều này, Lý Nam Địch và Bạch An Tương liếc nhìn nhau, và sự lo lắng của họ ngay lập tức giảm bớt.

Nghe những lời của Trình Tuấn Phong, họ biết rằng Trình Tuấn Phong phải biết điều gì đó, vì vậy anh ta nói rằng Trình Uyên không phải là tìm cái chết, nó phải là sự thật.

Cô con gái thứ hai thậm chí thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Trình Tuấn Phong cười khở nói, “Anh ấy chỉ đang chờ chết.”

“Cái gì?” Cô gái thứ hai lại kinh ngạc, trái tim vừa mới rơi xuống lại nâng lên thật chặt.

“Tôi biết lý do tại sao anh ấy giữ nó không cho bạn biết, nhưng với tư cách là một người cha, tôi yêu con trai mình

hơn.” Trình Tuấn Phong nói với một giọng trầm, “Anh ấy sắp chết, vì vậy tôi hy vọng, ồ không, tôi yêu cầu hai người làm nó ngay bây giờ. Hãy đi và đi cùng anh ấy.”

Cả khuôn mặt của Bạch An Tương và Lý Nam Địch đều trở nên rất nhợt nhạt.

Lý Nam Địch cũng ngay lập tức hiểu được ý của Trình Uyên trong hai ghi chú đó.

Hắn ta làm việc đo co mục đích.

Anh chỉ muốn làm cho mình hận anh, để anh có thể quên anh.

Nghĩ đến ân oán lúc trước, Lý Nam Địch cảm thấy buồn bực không thể giải thích được, nước mắt lưng tròng thờ dài, xụi lơ trên mặt.

Bạch An Tương thậm chí còn lo lắng hơn.

Chương 1455

Trình Uyên không muốn nói cho cô biết, chỉ vì sợ cô buồn, bởi vì chờ chết còn khó chịu hơn chết.

“Anh có muốn đi không?” Trình Tuấn Phong hỏi.

Lý Nam Địch và Bạch An Tương gật đầu mà không cần suy nghĩ.

“Tôi làm!”

“Tôi làm!”

Khi nghe điều này, Trình Tuấn Phong cúi đầu chào hai người phụ nữ.

...

...

Đồng thời.

Trên bãi biển bên cạnh một biệt thự hướng biển ở đâu đó ở thành phố Giang Bắc.

Một người đàn ông đeo kính râm, đội mũ che nắng và mặc quần áo thể thao màu be đang ung dung nằm trên ghế tựa, bên tay trái cầm một chiếc cần câu nghiêng 45 độ, dây câu thả xuống sông.

“Em vẫn câu cá tự do à?”

Đúng lúc này, một người phụ nữ khác nhìn đã hơn 40 tuổi nhưng được bảo dưỡng tốt, vạm vạp bờ hông đầy đặn đi đến bên cạnh hắn, cau mày, sắc mặt lạnh lùng hỏi hắn.

Người phụ nữ này dù đã hơn 40 tuổi nhưng trông vẫn rất quyến rũ, đặc biệt là gương mặt không một chút nếp nhăn.

“Anh cả và cháu trai của anh đang có tang, nhưng anh lại trốn ở đây để câu cá, chuyện này sẽ bị truyền ra ngoài, như vậy không sợ bị người ta chê cười sao?”

Người đàn ông thậm chí không nhìn người phụ nữ, cười toe toét, nói: “Cô là người phụ nữ của Lý Kiến Quốc mà cô không đi. Tại sao cô lại yêu cầu tôi đi?”

“Đó là đám tang của chồng cô và con trai cô.”

Người phụ nữ hừ lạnh một tiếng: ”Hắn không phải của Nam tử. Ta ước hắn chết đi.”

Người đàn ông tháo kính râm ra, liếc xéo người phụ nữ rồi vươn tay vỗ nhẹ vào hông người phụ nữ: “Cô muốn một cái thật không?”

Khuôn mặt xinh xắn của người phụ nữ lạnh lùng, cô ta tát vào tay người đàn ông một cái, bức bối nói: “Cẩn thận, đề phòng có người nhìn thấy...”

“Đừng lo lắng, ngay cả khi gia đình biết về chúng tôi, họ sẽ không quan tâm.”

Một nụ cười xấu xa hiện lên khoe miệng người đàn ông, sau đó anh ta ôm người phụ nữ vào lòng: “Ai khiến nhân vật sinh nhật của cô rất hợp với nhà họ Lý của chúng tôi?”

“Đáng ghét ...” Người phụ nữ rên rỉ.

“Con đừng lo lắng, con nghe nói Đông gia sẽ làm được. Nếu bọn họ thực sự làm được điều này, thì gia tộc họ Lý của chúng ta sẽ thực sự vươn lên. Lúc đó, con sẽ là trưởng bối mới của nhà họ Lý.” Anh sẽ cười em một cách công khai. ”

Nhìn kỹ, vẫn có một số điểm tương đồng giữa người đàn ông này và ngoại hình của Lý Kiến Quốc.

Khi người phụ nữ nghe lời, nụ cười ngọt ngào hơn.

Nhưng ngay sau đó, cô ấy đã thể hiện sự dịu dàng của một đứa con gái nhỏ, và phàn nàn: “Người ta là những bà mẹ bím sữa, dù có bao nhiêu tuổi thì cũng chẳng đẹp hơn một cô gái tuổi đôi mươi. Tôi đoán vậy, bạn muốn xem. Nó. Vương Tử Yên đó sẽ ném tôi sang một bên. ”

Người đàn ông vui đầu vào trong ngực cô, tức giận nói: “Cô bé tóc vàng, giống như cái bếp lò. Làm sao tôi có thể nhường chỗ cho cô ấy?”

“Chờ đã, khi Trình Tuấn Phong và con trai anh ta chết, tôi sẽ bắt cô ấy. Nếu cô không lo lắng, tôi sẽ giao nó cho cô huấn luyện.”

Một đám mây đỏ nổi lên trên khuôn mặt của người phụ nữ, chiếc cằm trắng của cô ấy hơi nâng lên, và cô ấy nhẹ nhàng thốt lên, “Uh, tôi hy vọng rằng, như cô đã nói, đừng lật xe nữa.”

“Tôi đã cử người đến rồi!” Người đàn ông tiếp tục: “Đừng lo, đứa trẻ họ Trình không sợ. Đông Tâm Tử và A Bạc Dẫn nên được đề phòng.”

...

...

Trên đường bờ biển của các nước phía nam.

Chương 1456

Ba con tàu cũng khởi hành theo hướng Đảo Vàng vào những thời điểm khác nhau.

Trên con tàu đầu tiên.

Đông Tâm Tử và A Bạc Duẫn cùng nhau đứng trên boong tàu.

“Ta vốn tưởng rằng sư phụ và các trưởng lão sẽ không biết chúng ta đã làm gì. Nhưng không ngờ đến cuối cùng, chúng ta vẫn không thoát ra khỏi ván cờ của hắn.”

A Bạc Duẫn tối tăm mặt mũi thở dài.

Bên cạnh, Đông Tâm Tử, một người đàn ông ốm yếu, thân hình ọp ẹp cười nói: “Vậy thì chúng ta sẽ đơn giản làm theo ý của anh ta. Dù sao anh ta cũng chỉ suy luận các bước chứ chưa suy ra kết quả.”

“Nếu sư phụ thành công, nhất định sẽ làm tổn thương cả hai bên. Vậy thì chúng ta sẽ cùng nhau chiến thắng.”

Đông Tâm Tử và A Bạc Duẫn cùng là người đàn ông trung niên nhà họ Lý, mục tiêu của họ không phải là Trình Uyên, bởi vì trong mắt họ Trình Uyên chẳng là gì cả.

Trên biển lặng, những con tàu này không phải là duy nhất.

Từ thủ đô, cảng gần nhất, cũng có một con tàu rời bờ, hướng về đảo vàng.

Cũng có hai con tàu ra khơi ở thành phố Tân Dương.

Trên một trong những con tàu.

Lý Nam Địch quần một miếng gạc dày trên má, đứng trên boong, nhìn chăm chăm vào phía xa.

Khi họ đến, Lý Hải và Hà Hoa đã phản đối mọi chuyện.

Nhưng đối với Lý Nam Địch lần đầu tiên?

Lý Hải lúc đó vừa thua lỗ vừa do dự, dù sao hắn cũng nói mọi chuyện là vì lợi ích của Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch không nói gì, liền quỳ xuống quỳ lạy Lý Hải và Hà Hoa, cầu xin bọn họ buông tha cho.

Có lẽ là bởi vì dù sao Trình Uyên cũng sắp chết, mấy ngày nay cũng không tệ lắm. Lý Hải và Hà Hứa cuối cùng cũng thỏa hiệp.

“Ở đây có gió, vết thương của anh vẫn chưa lành, chúng ta trở về cabin.”

Lúc này, Bạch An Trương cũng bước lên boong tàu và đến gặp Lý Nam Địch để thuyết phục cô nhẹ nhàng.

Lý Nam Địch quay đầu lại nhìn Bạch An Tương, trong mắt cô ấy có một dấu vết xấu hổ, và nước mắt cô ấy lại tuôn ra một cách không kiểm soát được.

“Bạch An Tương, lâu như vậy, tôi đã muốn hỏi anh, anh ... ghét tôi sao?”

Bạch An Tương hơi cau mày, nhưng im lặng.

Lý Nam Địch dường như hiểu ý cô, cúi đầu xin lỗi Bạch An Tương, “Tôi xin lỗi!”

“Nói cái này có ích lợi gì?” Bạch An Tương lắc đầu, nhắc Lý Nam Địch lên.

“Lỗi không phải ở người, cũng không phải ở ta, cũng không thể trách hẳn. Muốn trách cũng chỉ có thể đổ lỗi may mắn.” Bạch An Tương chưa xốt nói.

Nhưng đột nhiên, cô cười chết lặng.

“Nam Địch, tôi có thể ghét anh không?”

Lý Nam Địch giật mình nhìn.

“Tôi là vợ của anh ấy.” Bạch An Tương bất ngờ nói: “Anh ấy là chồng tôi, tại sao tôi phải chia một nửa của chồng mình?”

“Em cũng là phụ nữ, em cũng mong manh lắm, đau lòng lắm.”

“Về phương diện này, ta cũng rất ích kỷ. Nói ngược lòng ta, ta làm sao có thể không hận người?”

Lý Nam Địch lại cúi đầu, đứng trước mặt Bạch An Tương như một đứa trẻ mắc lỗi.

Bạch An Tương quyết liệt lau nước mắt.

Trình Uyên sắp chết, không cần phải giả vờ nhiều chuyện, cô ấy nói với Lý Nam Địch rằng đừng thay đổi bất cứ điều gì, mà hãy nói cho Lý Nam Địch biết cảm giác của cô ấy.

Trên đời này, ước chừng không có người phụ nữ nào nguyện ý chia sẻ một nửa tình yêu của chồng cho người khác. Bạch An Tương không phải là thần tiên, và cảnh giới của cô ấy không đủ cao để vượt qua thể loại nữ giới.

“Nhưng nói điều này bây giờ có ích lợi gì?” Bạch An Tương lắc đầu thờ dãi.

Chương 1457

“Chúng ta không phải là bạn thân sao?” Cô hỏi Lý Nam Địch.

Lý Nam Địch yên lặng gật đầu, nhưng trong lòng thầm nói: Ta không xứng!

Bạch An Tương mỉm cười: “Nam Địch, anh có nhớ lần Lý Thần bày kế để bắt chúng ta không? Lúc đó, tôi bị mất trí nhớ. Tôi đặc biệt sợ hãi mọi thứ, và dũng khí của tôi trở nên rất nhỏ. Lúc đó, nếu anh không ‘không ở bên tôi, Khuyến khích tôi, tôi gần như suy sụp.’”

“Tôi coi bạn như người bạn tốt nhất của tôi, và tôi đã luôn luôn biết ơn bạn.”

“Trình Uyên đã làm tổn thương bạn vì anh ấy vô lý. Tôi không thể trách anh ấy. Nghĩ ở góc độ khác, tôi cũng muốn cảm ơn sự rộng lượng của bạn. Tôi cũng biết rằng bạn sợ sẽ phá hỏng mối quan hệ giữa chúng ta. Tránh ra .”

“Người lúc đó nhất định là bị thương?”

“Tôi là người phụ nữ của anh ấy. Anh ấy đã mắc sai lầm. Tôi phải tìm cách cho anh ấy và bù đắp lỗi lầm này cho anh ấy”.

“Tôi phải làm cho anh ta có trách nhiệm với cô.”

“Cho nên ... ta hận người, ta càng hận chính mình, hận số phận chết tiệt này càng thêm hận.”

“Nam Địch, nếu anh ấy có thể tiếp tục sống, chúng ta vẫn sẽ là bạn gái. Ba người chúng ta ở bên nhau. Anh không thể có con cũng không sao. Anh đã bàn với Trình Uyên rồi để con trai chúng ta nói chuyện với anh. .”

“Về phần ghét bỏ thì quên đi.” Lúc này, cô mới dừng lại, tự giễu cười: “Nói ra cũng không ghét.

Sau khi nghe những lời của Bạch An Tương, Lý Nam Địch cảm thấy nước mắt của cô hôm nay đặc biệt vô giá trị, lại rơi xuống.

Cô cũng hỏi: “Anh ấy có được không?”

Bạch An Tương khẽ giật mình.

Cô biết rằng Lý Nam Địch đã hỏi liệu Trình Uyên có thể tiếp tục sống hay không.

vấn đề này.

Làm sao cô ấy biết được.

Nhưng dù sao thì lần này khoảng cách giữa cô và Lý Nam Địch đã hoàn toàn được giải quyết.

Còn về tương lai ...

Có lẽ, không có tương lai.

...

...

Và vào lúc này.

Trình Uyên cảm thấy mình sắp không thể giữ được nữa.

Anh ta đã không đến thành phố Đảo Vàng.

Sau khi rời khỏi hầm thứ ba, anh ta lên con tàu mà anh ta đã đi khi anh ta đến, giao một tọa độ cho thuyền trưởng, và rời đi.

Con thuyền đưa anh đến một hòn đảo, và Trình Uyên yêu cầu thuyền trưởng đưa thuyền trở lại.

Về hòn đảo này, Trình Uyên đã từng đến đây trước đây.

Đó là để cứu em gái và anh trai của Tần Thanh Thanh, họ buộc phải đến hòn đảo này, lúc đó bị đạo sĩ đuổi giết, cùng lúc đó, họ đã chinh phục được Lam Hải Thiên.

Lam Hải Thiên hiện đang ở Đảo vàng, tự mình phụ trách Starlight City, nơi trước đây là Quận 1.

Đến đây không vì gì khác, anh chỉ muốn chết một cách nhẹ nhàng.

Vâng, chờ chết.

Tạm biệt Vân Dĩ Hà đã khiến trái tim anh tan nát.

Vị sư phụ từng cho rằng lòng tốt nặng như núi lại vô tâm và tàn nhẫn.

Trình Uyên biết tại sao cô lại ở trong căn hầm thứ ba.

Vân Dĩ Hà từng nói là để ngăn không cho Đông Tâm Tử và những người khác đánh cắp bảo vật thứ ba, nhưng bây giờ xem ra chuyện này hoàn toàn không phải như vậy.

Cô chỉ không dám đối mặt với Trình Uyên và không muốn lại gần anh.

Có lẽ là do Trình Uyên quá dễ lây nhiễm cho người khác, cũng giống như những người xung quanh cậu, bất kỳ ai trong số họ đều rất hết lòng vì cậu, kể cả Lam Hải Thiên sau này cũng sẽ vì Trình Uyên mà thay đổi.

Chương 1458

Trình Uyên có thể cảm nhận được vết thương của anh.

Các cơ quan nội tạng của anh ấy đang suy giảm nhanh chóng, và anh ấy đã ho không ngừng kể từ khi lên bờ và ho ra máu nhiều lần.

Và ngay cả nhịp tim cũng bắt đầu yếu đi, và trái tim tôi hoảng loạn.

Ngồi trên tảng đá trên bãi đá ngầm, nhìn ra biển, lòng tôi bùi ngùi: “Có phải sắp chết không?”.

Ngước mắt lên trời: “Mẹ ơi, con sắp gặp mẹ rồi.”

Tôi không biết nó đã mất bao lâu.

Trình Uyên đột nhiên nhìn thấy một điểm đen trên biển ở đằng xa.

Đó là một con tàu.

Rõ ràng, con tàu đã đến cho chính anh ta.

Anh không ngờ có người tìm ra nơi này, đoán chừng có thể là con tàu anh vừa cử đi, lộ tọa độ.

Tôi chỉ không biết ai sẽ là người phải đồng hành cùng tôi trong suốt chặng đường vừa qua và tận mắt chứng kiến cái chết của tôi.

Thuyền ngày càng gần.

Chẳng bao lâu, chúng tôi đến bờ biển.

Một người phụ nữ, nhảy khỏi thuyền, giẫm lên đồng đá lộn xộn, thận trọng đi về phía Trình Uyên.

Trình Uyên đột nhiên lộ ra vẻ kỳ lạ.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng trước khi tôi chết, người tôi nhìn thấy sẽ là bạn.”

Người phụ nữ đến với Trình Uyên hai tay chấp sau lưng, tạo thành một cặp móng xinh đẹp, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh anh.

“Rất tò mò, bây giờ anh đang nghĩ gì vậy?” Cô cười nhẹ hỏi.

Trình Uyên đưa tay chỉ về phía biển xa và nói: “Nhìn kia.”

Người phụ nữ nhìn về hướng anh ta đang chỉ.

Trình Uyên chớp lấy thời cơ, không chút do dự đâm vào lỗ tai.

Người phụ nữ này không phải ai khác, mà là Thương Vân.

Trình Uyên không ngờ rằng trong giây phút cuối cùng, cô lại là người mà cô nhìn thấy.

Trong quá khứ, vì tranh cãi của Thương Vân, Trình Uyên đã gặp nGuy hiểm vô cùng và gián tiếp giết chết Phương Tố Anh. Nhưng bây giờ nhìn thấy anh ta đang hấp hối, Thương Vân thay vào đó đã thả lỏng cảnh giác đối với Trình Uyên.

Một khi Trình Uyên chết, trách nhiệm giết A Bất Vực sẽ hoàn thành, bất kể A Bất Vực nghĩ gì trong lòng, dù sao thì cả thế giới đều tin, và anh chỉ có thể tin vào điều đó.

Vì vậy, Thương Vân thực sự nên biết ơn Trình Uyên.

Khi họ đến thì gặp tàu, tàu họ kéo xuống và biết được tọa độ ở đây.

Thật ra, cô ấy không có ý gì khác, cô ấy đến để đồng hành cùng anh trong đoạn cuối của cuộc hành trình, có lẽ chỉ vì tình bạn cá nhân và chủ nghĩa nhân đạo.

Nhưng tôi không bao giờ mong đợi điều đó.

Trong mắt Trình Uyên, những mối quan hệ được gọi là cá nhân là những cảm dỗ quá mức hết lần này đến lần khác.

Kết quả có thể được tưởng tượng.

Thương Vân nghiêng đầu khi bị đánh cũng không thành vấn đề lớn, ngược lại là Trình Uyên, để mông khỏi đá, lão đảo lùi lại, rồi ngã xuống.

Thương Vân sắc mặt lập tức đen.

Theo cô ấy, Trình Uyên chỗ nào cũng tốt, chỉ là phương thức đánh lén này quá đáng ghét. Lần nào cũng đơn giản, nhưng lần nào cũng có tác dụng, mỗi lần công kích thành công nàng, tuy rằng sẽ không bị thương, nhưng nàng cũng không thể không tái mặt.

Nó giống như ai đó tát vào mặt bạn và gạt sang một bên dù có đau hay không, thể diện của bạn chắc chắn bị mất. Trình Uyên, một người đàn ông to lớn, dùng tay đâm vào mặt cô gái ...

Vì vậy, điều này khiến Thương Vân rất tức giận.

Vừa rồi, với khuôn mặt dịu dàng và ánh mắt đầy thiện cảm, cô lập tức đứng dậy chỉ vào Trình Uyên và quát: “Anh bị ốm à?”

Trình Uyên thực sự còn đau khổ hơn cô ấy.

Chương 1459

Rõ ràng là anh ta đã tự mình đánh ai đó, nhưng thay vì trình bày kết quả của việc mình bị đánh, anh ta lại đầy đau khổ.

“Phải, họ đang chết.” Anh cay đắng trả lời, rồi phun ra một ngụm máu.

Căng Vân tức giận giơ tay lên, do dự một hồi, cuối cùng cũng bỏ xuống: “Người là đòi chết?”

Cô có thể thấy rõ trạng thái của Trình Uyên lúc này. Mỗi khi sử dụng năng lượng hắc ám, cơ thể hắn sẽ yếu đi một điểm, cận kề cái chết. Thay vì bị buộc tội tự tay giết Trình Uyên, tốt hơn là hãy nhìn anh ta chết.

Sau khi nôn ra máu, Trình Uyên đến chỗ Thương Vân và vung tay đâm cô như một võ sĩ quyền anh: “Nào, phản công đi.”

Thương Vân trợn mắt: “nhàm chán.”

Thấy Thương Vân không động đậy, Trình Uyên có phần thất vọng: “Thà xin chết còn hơn chờ chết đúng không?”

Một trong những điều đáng sợ nhất của con người là họ biết rằng họ sẽ chết, nhưng không có gì để làm, vì vậy họ chờ đợi cái chết đến.

Thương Vân không thể lừa được Trình Uyên, anh xoay người sang một bên, hai mắt nhìn về bầu trời xa xăm.

Ánh mặt trời nghiêng ngả khiến dáng người xinh đẹp nửa sáng nửa tối của cô. Bằng cách này, khuôn mặt ưa nhìn của cô ấy trở nên ba chiều và sống động hơn.

Trên thực tế, bất kể mối quan hệ thù địch và thân phận như thế nào, sự phát triển của Thương Vân vẫn rất tốt.

Trình Uyên hơi ngần người.

Khi tỉnh lại, anh hỏi Cặng Vân một cách lịch sự: “Chúng ta có nên thỏa thuận không.”

Thương Vân cau mày nhìn Trình Uyên mà không đáp lại, như thể đang đợi anh ta nói tiếp.

Trình Uyên không khách sáo, cười nhẹ rồi nói: “Việc kinh doanh của cậu ở các quốc gia phía nam hiện đã bị tập đoàn Tuấn Phong của chúng tôi phong tỏa. Ước tính năm nay cậu sẽ thua lỗ rất nhiều giao dịch xuất nhập khẩu. Tuy rằng là một trò chơi mà Đây là điểm chính. Chúng ta vẫn có thể chịu đựng tổn thất, nhưng các nước phía nam của các bạn có thể không thể chịu đựng được.”

“Vì vậy, tôi nghĩ chúng ta có thể nằm xuống và thảo luận. Tôi sẽ yêu cầu Tập đoàn Tuấn Phong thu hồi lệnh trừng phạt vừa nêu.”

Trong lời nói, có hai từ khóa: nằm xuống và chỉ là các biện pháp trừng phạt.

Hai chữ này khiến Căng Vân cau mày theo bản năng, lạnh lùng hỏi: “Điều kiện?”

Tất nhiên cô sẽ không cảm thấy rằng Trình Uyên đã đột nhiên phát hiện ra lương tâm của mình.

Trên thực tế, Trình Uyên đã đúng, Tập đoàn Tuấn Phong đột nhiên đàn áp việc kinh doanh của Liên minh Quân sự của các nước phía nam và đang tuyệt vọng, điều này đột nhiên làm giảm uy tín của Quân sự Liên Minh trong xương phía nam đến mức đóng băng.

Lý do tại sao nhiều nước nhỏ ở các nước phía nam sẵn sàng bị lung lay bởi Liên minh Quân sự là họ đang ăn thịt Liên minh Quân sự, giờ Liên minh Quân sự khó có thể tự bảo vệ mình, nhiều nước nhỏ đã sẵn sàng di chuyển.

Thương Vân biết rằng cứ tiếp tục như vậy lâu dài như vậy, địa vị của Liên minh võ lâm chắc chắn sẽ bị lung lay, khi hấn thực sự tiếp quản, e rằng sẽ chỉ là một đồng hỗn độn.

Trình Uyên đột nhiên nói rằng anh có thể từ bỏ việc đàn áp kinh tế của họ, đó tất nhiên là một điều tuyệt vời. Nhưng tại sao anh ta lại làm điều này?

Nói hấn không có bất kỳ điều kiện gì, sau đó Thương Vân liền xác định không tin.

“Câu trả lời nằm trong bí ẩn.” Trình Uyên cười: “Tôi sắp chết, và bạn thật đẹp. Trước khi chết, chúng ta hãy ngủ đi?”

“Nếu không phải người chết, có tin hay không ta giết người bây giờ?” Căng Vân đột nhiên tức giận.

“Không đồng ý hay không đồng ý, tại sao lại tức giận?” Trình Uyên cong môi.

Nhịp tim của Thương Vân đang tăng nhanh.

Vì lý do nào đó, cô ấy đột nhiên bắt đầu tự mình điền vào một số hình ảnh.

Tôi phải nói rằng nếu thật sự chỉ là một cuộc trao đổi như vậy, thì việc hy sinh sự trong trắng của cô ấy để đổi lấy sự ổn định của Liên minh các chiến binh ở các quốc gia phía nam là điều đáng giá.

Chương 1460

Chỉ là, đối với một số thứ, sau khi say rượu, bạn có thể mất nó một cách hào phóng hơn là một món hời, và bạn cũng an tâm hơn khi bị người khác ép phải đưa nó cho.

Bởi nếu là trao đổi các điều khoản sẽ khiến cô ấy cảm thấy mình như một “công chúa” ở khu đèn đỏ.

“Anh ...” Thương Vân lại do dự lần nữa, trước khi đột nhiên đỏ mặt hỏi: “Làm sao tôi biết anh sẽ giữ Trìnhruo?”

Cô không dám chạm vào mặt mình khi nói điều này, vì sợ bị bóng.

Tất cả đều đỏ rực.

Trình Uyên giật mình, trên mặt hiện lên vẻ kỳ quái.

Nhưng ngay lập tức, anh ta cười đùa: “Quên đi, đừng làm anh khó xử, nhưng chúng ta có thể thay đổi điều khoản”.

Thương Vân đột nhiên cảm thấy mình giống như một con khi, như thể bị anh ta lừa, và lửa giận phụt ra từ mắt anh ta.

Trình Uyên vẻ mặt lãnh đạm, sôt sáng nói với Cặng Vân: “Ta muốn giết Đại công tước!”

Gặp lại Thương Vân khiến Trình Uyên nhớ đến Phương Tố Anh, nên anh cũng nghĩ đến Hách Bất Tử và làng của mình, nhất là khi anh hứa với Hách Thái Lệ rằng anh sẽ trả thù cho họ.

Nếu có điều gì hối tiếc vì đã chết bây giờ, Trình Uyên có rất nhiều, nhưng đây là điều duy nhất mà anh có cơ hội hoàn thành trong số rất nhiều điều tiếc nuối.

Căng Vân ánh mắt đột nhiên ngưng tụ: “Không! Đại Công Tước là đối tác quan trọng của Võ lâm liên minh.”

Trình Uyên hờ hững nhún vai: “Quên đi, để Nhiên Hề Group và Liên minh Võ sĩ các ngươi đánh tới cùng.”

Một tia sát khí lóe lên trong mắt Căng Vân.

Mỗi đe dọa!

nhưng.

Cô ấy chỉ có thể chấp nhận nó một lần nữa.

So với sự khôi phục kinh tế của toàn bộ các quốc gia phía nam để đổi lấy việc mất đi một đại công tước, nàng đương nhiên biết cái nào quan trọng hơn.

“Không có chỗ cho cơ động?”

Trình Uyên kéo khóe miệng, tà mị cười: “Không có!”

“Được rồi, ta có thể hứa với ngươi.” Thương Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhưng ta phải làm sao đây?”

Khi đang nói chuyện.

Một con tàu lớn xuất hiện trong tầm nhìn của họ.

Sau khi thuyền đến gần, nó dừng lại trên bờ. Những người trên tàu không xuống tàu, thậm chí trốn trong cabin thậm chí không có mặt trên boong.

Cả Trình Uyên và Thương Vân đều nhìn vào con tàu.

“Đó là con tàu của Liên minh Võ sĩ của chúng ta.” Thương Vân cau mày nói.

Thương Vân còn không biết tàu của Liên minh võ thuật đến đây, con tàu chỉ lắc lư dừng lại, những người trên đó cũng không xuống “lấy lòng” Thương Vân, cũng không ai yêu cầu Thương Vân phải lên tàu. Rõ ràng thân phận của người trong thuyền không thấp hơn Thương Vân.

Trình Uyên gần như ngay lập tức nghĩ đến ai đang ở trên thuyền.

Thương Vân cũng nghĩ đến điều đó, nên nước da của cô ấy thay đổi ngay lập tức.

Ngược lại, Trình Uyên an ủi Thương Vân: “Đừng lo lắng, anh ấy sẽ không xuống thuyền.”

“Tại sao?” Thương Vân kinh ngạc.

Trình Uyên cười nhẹ nói: “Nhìn xem.”

Đúng như lời Trình Uyên nói, con thuyền giống như thanh kiếm vàng uy nghiêm, ngạo nghễ đặt ở trên bờ, trên thuyền không có một bóng người xuất hiện.

Không lâu sau, trên bầu trời xa xa lại xuất hiện một đốm đen khác.

Một chiếc thuyền khác lao tới, cũng dừng lại trên bờ, cũng đặt tư thế không người xa lạ nên lại gần, cũng ngạo nghễ khuất bóng.

Càng ngày Thương Vân càng bối rối.

Chương 1461

Chương 1461:

Ngược lại, Trình Uyên rất bình tĩnh, ngồi trên tảng đá, nhìn trời, mây và biển, trên mặt không hề có sóng.

Anh ấy đang đợi.

Chờ cái chết của chính mình, và chờ cái chết của người khác.

Thời gian không còn bao lâu, tàu thứ ba và tàu thứ tư năm ...

Ngày càng có nhiều tàu thuyền cập bờ.

Những chiếc thuyền này rất kỳ quặc, chúng đều tôn lên Nguyên tắc kẻ thù không di chuyển và tôi sẽ không di chuyển, không ai xuất hiện, như thể họ biết Trình Uyên sắp chết, và tất cả đều đến để tiễn đưa anh ta chuyển cuối cùng. .

Thương Vân không khỏi thở dài: “Người rất nhiều mặt.”

Trình Uyên ngửi thấy mùi buồn tột độ từ cảnh tượng trước mắt.

Đến nay, nhịp thở của anh ngày càng ngắn, hai tiếng đồng hồ anh ho ra máu 3 lần.

Sau khi tính toán sơ sài, Trình Uyên tự giễu cười: “Bọn họ đến sớm, chắc mình còn cầm cự được ba ngày.”

“Các quốc gia phía nam chỉ cần một ngày một đêm là có thể đến được đây.” Thương Vân nhắc nhở.

Trình Uyên bất lực gật đầu nói: “Chà, xem ra bọn họ không đến sớm quá.”

Một ngày một đêm, Đại công tước đến.

Một khi Đại Công Tước đến, chắc chắn sẽ có một trận chiến khốc liệt.

Xét cho cùng, Đại công tước là một cao thủ.

Nếu Trình Uyên có thể giết được Đại công tước, anh ta sẽ rơi vào tình trạng kiệt quệ, và điều đó có lẽ sẽ được tính bằng giờ hoặc phút.

Đương nhiên, đây vẫn là một kết quả tốt, và kết quả tồi tệ là anh ta không thể giết được Đại công tước.

Đã muộn rồi.

Một con tàu khác đến gần.

Con tàu này khác với những con tàu khác khi nó được đậu trên bờ.

Bởi vì có những người trên boong của con tàu này, và nó vẫn là một nhóm người.

Nhìn thấy con tàu và những người trên đó, trái tim Trình Uyên chột co rút lại, đôi mắt mở to theo bản năng, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Thương Vân sắc mặt cũng lộ ra phức tạp.

Khi thuyền kéo vào bờ, một bàn đạp dài được dựng lên, rồi những người trên thuyền háo hức chạy qua đây.

Có rất nhiều người trên thuyền, nhưng chỉ có hai người thực sự xuống tàu.

Bạch An Tương và Lý Nam Địch.

Cả hai đều mảnh khảnh đến với Trình Uyên, mắt nhìn nhau, thời gian như đứng yên.

Bạch An Tương và Lý Nam Địch, kể cả Thương Vân đứng bên lề, đều là những mỹ nhân tuyệt vời.

Ban đầu, Trình Uyên muốn che giấu Bạch An Tương và Lý Nam Địch.

Bây giờ hai người phụ nữ xinh đẹp đang đứng trước mặt anh, hiển nhiên, che giấu không có ý nghĩa gì, mặc dù anh không biết họ biết như thế nào.

Vì vậy, chỉ cần cảm thấy tự do và dễ dàng.

Chết, chết tự do và dễ dàng.

Vì vậy, anh ấy đã mở rộng vòng tay và mỉm cười.

Cả Bạch An Tương và Lý Nam Địch đều có quầng mắt đỏ, và những giọt nước mắt trào ra trong hốc mắt. Họ đang cố gắng hết sức để kiểm soát cảm xúc của mình. Bởi vì cả hai đã thảo luận về con đường khi họ đến, họ sẽ không khóc khi nhìn thấy Trình Uyên. Bởi vì khi họ khóc, trong lòng anh ấy cũng không dễ chịu.

và vì thế.

Lặng lẽ ném vào vòng tay anh.

Ba người ôm nhau và tạo thành một quả bóng.

Vào lúc này, cảnh này, thuyền trên bờ, và ti vi đóng trong cabin, đều đang phát cảnh này.

Ngoại trừ Thương Vân, ở con tàu đến sớm nhất.

Chương 1462

Đông Tâm Tư giễu cợt: “Thật sự là huyết long. Diêm Vương này thật sự là tượng tượng cùng rỗng.”

Những người phụ nữ xinh đẹp như Bạch An Tương và Lý Nam Địch cực kỳ khó tìm, kết quả là Trình Uyên có hai người cùng một lúc, và cả hai dường như rất hợp nhau.

Tuy nhiên, A Bạc Dẫn, người ngồi bên cạnh, lại có vẻ mặt ủ rũ.

Bởi vì Abyun nhìn thấy Thương Vân đứng bên cạnh ba người bọn họ. Thương Vân là con gái của ông, không thích hợp xuất hiện ở đây vào lúc này, đối với A Bạc Dẫn mà nói là cực kỳ khó chịu.

Rốt cuộc, không cần biết đó có phải là sự thật hay không, Trình Uyên chính là kẻ sát nhân đã giết chết hai đứa con trai của mình.

Đặc biệt, cùng với sự chế giễu của Đông Tâm Tư, thì Thương Vân cũng được đưa vào Yanfu của Trình Uyên.

“Hừ hừ!” Hừ lạnh một tiếng, biểu đạt rõ ràng tức giận: “Thật không biết xấu hổ.

Và trong một con tàu khác.

Lý Mẫn cũng từ video giám sát xem cảnh tượng trước mặt, tức giận nhảy dựng lên: “Chết tiệt, là hạn hán, hạn hán, lũ lụt!”

Lý Mẫn là một thành viên của Lý gia và là cháu của Lý Kiến Quốc. Trước đây, vì sự tồn tại của Lý Kiến Quốc, toàn bộ đường dây của họ luôn bị trấn áp. Bây giờ Lý Kiến Quốc đã chết, và cha của anh ấy đang ở thời kỳ đỉnh cao, anh ấy cuối cùng đã lên kế vị. Tôi nghĩ tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn và có thể dành thời gian và uống rượu, nhưng đã bị buộc vào cái chết bởi một quy tắc bị phá vỡ.

Những người đàn ông họ Lý chỉ có thể tìm kiếm những người phụ nữ sinh ra khi năm u ám, mặt trăng u ám, mặt trời u ám, nếu không máu của họ sẽ bị vấy bẩn. Lý Mẫn luôn cho rằng sau khi phụ thân nắm quyền thì không thể lo lắng về quy củ này, nhưng sự thật là sự thật, trước khi tới đây, phụ thân đã cảnh cáo nghiêm túc.

“Tôi hai lăm, và tôi thậm chí còn chưa chạm vào một người phụ nữ. Tại sao lại có hai mỹ nhân vô song trong cái thùng rác đang chết dần chết mòn này?”

“Không có cách nào, chính là Lý gia chúng ta quy củ hạn chế sủng ái của thiếu gia đối với vạ nữ.” Bên cạnh, một nam nhân cao gầy cúi đầu nịnh nọt.

Lý Mẫn hừ lạnh.

Khi thấy vậy, người đàn ông cao gầy đột nhiên trợn mắt, nói nhỏ với Lý Mẫn: “Chờ tên kia chết đi, người có muốn lấy hai nữ nhân kia không...”

Lý Mẫn khẽ giật mình, sau đó vẻ mặt vô cùng xấu xa nói:
“Lão Kiều, ngươi cũng biết nội quy, ta...”

“Này sẽ ra ngoài, tính mạng sẽ không bị ảnh hưởng. Đến lúc đó chỉ cần thay đổi một chút thiết bị giám sát, thiếu gia liền có thể...”

Nghe được những lời này, hai mắt Lý Mẫn đột nhiên sáng ngời.

Người đàn ông cao gầy vui mừng khôn xiết khi nhìn thấy biểu hiện của cậu.

Anh biết không, chỉ cần anh ta giúp Lý Mẫn chuyện này, cho dù sau này anh ta thật sự lấy được lòng tin của Lý Mẫn, địa vị của anh ta trong nhà họ Lý cũng sẽ không thấp hơn chú Hứa trước mặt.

Nhưng thật ra trong lòng Lý Mẫn cũng đã có dự định, nghĩ, sau khi xử án xong sẽ tìm cách khiến lão già họ Tề này bốc hơi, sau đó ...

lên bờ.

Sau khi ba người chia tay, Trình Uyên đã dẫn hai cô con gái vào vực sâu.

Thương Vân có vẻ muốn làm theo.

Trình Uyên quay lại, cười bí mật với cô: “Sao? Chúng ta đã lâu không gặp nhau. Chúng ta định giữ ầm, em có muốn tham gia không?”

Thương Vân Qiao đỏ mặt: “Không biết xấu hổ!”

Ở phía bắc của đảo, có một con tàu bị hỏng đổ vào bờ.

Đó là khi chỉ huy Đạo Trưởng và những người khác đang đuổi theo Trình Uyên, họ gặp thủy quái và vội vàng bỏ chạy, cuối cùng thì phé bỏ con tàu tại đây.

Con tàu rất lớn, đồ đạc trong đó cũng rất đầy, thậm chí cả đồ ăn, v.v. đều đã bị phân hủy, nhưng những thứ này không quan trọng.

Điều quan trọng là trong thuyền có giường và nệm trên giường, cabin cũng có thể chống gió.

Trình Uyên đưa Bạch An Tương và Lý Nam Địch vào con tàu bị hỏng.

Cô con gái thứ hai rất ngạc nhiên.

Chương 1463

Trình Uyên giải thích nGuồn gốc của con tàu cho họ.

Khi anh ta nói, anh ta bắt đầu ho, một vũng máu khác.

Hai người phụ nữ lo lắng không biết gì, giúp Trình Uyên vượt ve ngực và lưng, nước mắt chảy dài trên má.

Nếu nói không khóc, cuối cùng sẽ sinh tử.

Sau khi dứt cơn ho, Trình Uyên bỗng trở nên yếu ớt hơn, dựa vào tường, áp úng.

Lý Nam Địch nhanh chóng tìm một tấm đệm và ném nó xuống đất, khiến Trình Uyên ngồi tại chỗ.

Bạch An Tương ôm lấy đầu anh, để anh đặt trên đùi non mềm của cô.

Trình Uyên đưa hai người tới đây, đương nhiên là không muốn thoát khỏi phượng hoàng. Tôi sắp chết rồi, làm sao còn có tâm trạng như vậy?

Đến đây, tôi chỉ không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của mình.

Không muốn người khác xem truyện cười.

“Chồng ...” Bạch An Tương dụi mắt vào mặt anh, nước mắt lăn dài trên mặt Trình Uyên, sự miễn cưỡng của cô không thể nói thành lời.

Trình Uyên tận hưởng hương thơm ấm áp như ngọc của cô.

Lúc này, anh không màng danh lợi hay âm mưu gì. Anh chỉ muốn tận hưởng điều đó trong vòng tay của hai người phụ nữ của mình, rồi chết lặng lẽ.

“Mặt anh ta thật bản thủ!” Trình Uyên làm nũng, làm nũng trong vòng tay Bạch An Tương: “Xấu hổ quá”.

Bạch An Tương nhìn Lý Nam Địch.

Lý Cảnh Hầu hiểu ra, đứng dậy tìm kiếm trên thuyền, tìm được chậu khăn tắm và nước. Mang nó qua và giúp Trình Uyên dọn dẹp nó.

Trình Uyên nắm tay cô và nói rất xin lỗi: “Anh có lỗi với em”.

Lý Nam Địch không thể kìm được với một tiếng “wow”.

Bạch An Tương đỏ mặt và lau mặt cho Trình Uyên.

Lý Nam Địch không biết tìm máy cạo râu ở đâu, và có điện.

Bộ râu đã không được cạo trong vài ngày, và Trình Uyên có một vòng tròn sẫm màu trên cằm.

Cô đã cạo râu cho anh ta.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, Trình Uyên vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay của Bạch An Tương và ngồi trên thành thuyền, đưa tay ra ôm hai người phụ nữ vào lòng, trên mặt nở một nụ cười, anh nói: “Trước bạn chết đi, bạn thật hạnh phúc.”

Cảm giác hạnh phúc là thật, nhưng nụ cười chắc chắn là giả.

...

Một số tàu trên bờ dường như đã đạt được một sự hiểu biết ngầm nào đó, tất cả đều kiên định với niềm tin rằng kẻ thù sẽ không di chuyển, không ai ra khỏi cabin.

Mọi người dường như rất kiên nhẫn.

Chỉ có con tàu nơi Bạch An Tương và những người khác đến là đầy ắp người trên boong, và tất cả họ đều tràn đầy lo lắng và một thảm cảnh không thể giải thích trên khuôn mặt của họ.

“Thật sự không có cách nào khác?”

Thời Sáchhong hỏi Trình Tuấn Phong với đôi mắt của mình.

Trình Tuấn Phong mím chặt môi, dùng hai tay giữ vào lan can, khẽ run.

Kể từ khi anh nói sự thật, hơn chục người đã hỏi anh câu này, và mỗi lần anh hỏi, tim anh lại co rút.

Lần này, anh ấy không trả lời Thời Sách.

Lục Hải Xuyên ở bên cạnh nhìn con tàu bị hót váng trên bờ bằng ánh mắt nào đó, lãnh đạm nói: “Bọn họ là nhân vật cao cấp, không quan tâm đến sinh tử của một quân cờ.”

“Chúng ta phải làm gì đó, đúng không?” Thời Sách hỏi với một ánh mắt.

Trình Tuấn Phong lắc đầu, khó khăn nói: “Tiếp theo là chiến đấu với các vị thần, chúng ta có thể làm gì?”

“Tất cả những gì chúng tôi có thể làm là nói với anh ấy rằng chúng tôi sẽ tiếp tục bảo vệ anh ấy cho đến khi anh ấy rời đi.” Lục Hải Xuyên nói.

“Đừng làm phiền anh ấy, hãy để gia đình họ, và cuối cùng lại được với nhau.” Trình Tuấn Phong nghiêm nghị nói.

Một vài lời nói đã tiêu tốn một nửa dũng khí của anh ta.

Chương 1464

“Tôi thích một cậu bé khi tôi còn học trung học.”

trời tối.

Nó ấm áp trong căn nhà gỗ vụn.

Ít nhất là bầu không khí ấm áp.

Trình Uyên ngồi dựa vào giường, Bạch An Tương và Lý Nam Địch trái phải, dựa vào vai anh, cơ thể họ gần nhau.

Cả ba người đều được phủ một chiếc chăn bông dày.

Lý Nam Địch kể cho hai người nghe bí mật của mình: “Ồ, phải, lúc đó tôi là hoa khôi của trường chúng tôi.”

“Tất cả nam sinh trong lớp đều thích tôi.” Lý Nam Địch khoe khoang.

“Thật ra, nếu lúc đó tôi muốn tỏ tình với anh ấy, chúng tôi nhất định sẽ ở bên nhau.”

“Thật không may, anh ấy bị tai nạn xe hơi và trở thành một người rau.”

“Sau này mới biết hôm đó mình đến kỳ kinh, trong giờ học thể dục, mình nghỉ cô giáo nghỉ trên lớp, nghe thầy kể lại thì thầy ra ngoài mua đường nâu cho mình.” . Hehe, con ngốc đó, không biết nghe lời ai. Đã nói phụ nữ phải uống nước đường nâu trong kỳ kinh. ”

“Sau khi anh ta bị đánh, rất nhiều đường nâu đã được rải trên mặt đất, và nó trộn lẫn với máu.”

“Kỳ thực, chính là lúc đó ta cùng dì hai quyết định học y.”

Lý Nam Địch lúc nói ra vẫn có chút mê hoặc, nhưng bây giờ nghĩ lại, chuyện này dù sao trong lòng cô ấy cũng là một uẩn khúc, hoặc có thể nói là vĩnh viễn hồi hận.

Vì cậu bé đang học năm thứ 2 thực vật nên bố mẹ biết cậu không còn hy vọng tinh lại, để bớt đau đớn và bớt áp lực ở nhà nên cuối cùng cậu đã từ bỏ việc điều trị.

Rốt cuộc, Lý Nam Địch đã không học được khả năng đánh thức thực vật, nhưng ngay cả khi anh ta có, thì mọi thứ đã quá muộn.

Nói xong, cả ba người đều im lặng trong một khoảng thời gian ngắn.

Chính là Lý Nam Địch là người hồi phục đầu tiên.

Cái đầu nhỏ của cô đột nhiên rời khỏi vai Trình Uyên, cô mỉm cười và hỏi Bạch An Tương, “Còn anh, An Tương? Đến lượt anh.”

Bạch An Tương thân thể run lên, vẻ mặt thất thần: “A? Ôi, ta cũng vậy!”

“Chàng trai mà bạn thích đã trở thành một người rau?” Trình Uyên và Lý Nam Địch ngạc nhiên hỏi.

Khuôn mặt xinh xắn của Bạch An Tương ửng hồng, sau đó nâng cằm trơn bóng lên, tự hào nói: “Tôi đã nói tôi cũng là một nữ sinh.”

“Hi” một nam một nữ đưa ánh mắt khinh thường về phía cô.

Rõ ràng là cô ấy không nói điều này.

“Đừng không biết xấu hổ, tùy tiện nói bí mật của mình.” Lý Nam Địch đỏ mặt nói.

Bạch An Tương tỏ vẻ miễn cưỡng.

“Được rồi được rồi.....”

“Thực ra, tôi tương đối đơn giản. Tôi đã không quan hệ từ khi còn là một đứa trẻ.”

“Chỉ cần nói Trình Uyên...”

“E hèm...”

Lúc này, Trình Uyên không khỏi ho đột ngột.

Hai người phụ nữ sửng sốt, vội vàng cầm lấy chậu rửa mặt vì sợ Trình Uyên sẽ ho ra máu trên chăn bông, động tác điều luyện khiến người ta cảm thấy xót xa.

Có nửa chậu máu trong chậu.

“Bùm...”

Đúng lúc này, bên ngoài cabin đột nhiên vang lên vài tiếng gõ.

Trình Uyên ngừng ho, sắc mặt trở nên phờ phạc hơn, sắc mặt tái nhợt.

“anh ấy đã đến!”

Chương 1465

Giọng của Thương Vân từ bên ngoài vọng vào.

Sau khi nghe được tin tức này, ánh mắt Trình Uyên hiện lên một chút chật vật, nhưng anh nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

Anh mỉm cười với hai cô gái và nói: “Đã đến lúc phải nói lời chia tay”.

Lời nói của anh ấy giống như một lá bùa hộ mệnh giết người.

Khi thoát ra ngoài, Bạch An Tương và Lý Nam Địch đã bật khóc.

Cô ấy nói rằng cô ấy đã ngừng khóc, nhưng cuối cùng hai cô gái đã khóc thành nước mắt.

Chứng kiến cảnh chia tay và không có ngày quay lại, trái tim của Bạch An Tương và Lý Nam Địch như tan nát.

Thời hạn dành cho người đàn ông của họ đã hết, và họ sẽ chết một cách hào phóng, có trời mới biết trong lòng họ sẽ miễn cưỡng như thế nào.

“Không thể... anh không thể tiết kiệm chút công sức sao?”
Bạch An Tương kêu lên.

Trình Uyên ôm cô lắc đầu: “Em muốn chết nhìn chăm chăm một chút.”

Nói xong quay người bước ra ngoài.

Nhìn thấy bọn họ miễn cưỡng nói lời từ biệt, Thương Vân không khỏi nhú mày. Những cảnh trong lần gặp đầu tiên với Trình Uyên hiện lên trong đầu tôi, không hiểu sao lòng tôi lại có chút buồn.

...

Bọ ngựa bắt ve sầu và chim vàng anh ở phía sau.

Các thuyền trên bờ thuộc nhiều trại khác nhau. Họ là thù địch của nhau và họ có một sự hiểu biết ngầm về nhau.

Về phần Trình Uyên.

Ở trong mắt những người này, ngay cả ve sầu cũng không coi, hẳn tốt nhất chính là con muỗi nhỏ dụ ve sầu.

Không ai có thể nghĩ Trình Uyên là một mối đe dọa, và không ai quan tâm đến sự sống hay cái chết của anh ta. Tôi chỉ quan tâm nếu người đó sẽ xuất hiện khi anh ta chết.

Trình Uyên đương nhiên cũng sẽ phớt lờ những người này.

Anh lên bờ và nhìn ra biển.

Bạch An Tương và Lý Nam Địch bị tụt lại phía sau rất xa.

Thương Vân đứng ở bên cạnh nói: “Chỉ cần gọi điện thoại, anh ấy còn khoảng mười phút nữa là tới nơi.”

Trình Uyên ngậy người gật đầu.

Chẳng bao lâu, một con tàu khác từ trên trời ra khơi.

Bầu trời đen như mực, nhưng trong mắt Trình Uyên, đó là ngày tươi sáng. Những người khác không thể nhìn rõ, nhưng anh ấy nhìn thấy nó thực sự.

Con thuyền cập bến.

Một người đàn ông béo đến mức có thể ăn được thức ăn của mình, được một người đẩy bằng một chiếc xe lăn đặc biệt khổng lồ, và đi về phía con tàu.

Người đàn ông béo đến mức không thể chăm sóc bản thân này chính là Đại công tước.

Sau khi xuống tàu, anh nhìn thấy Trình Uyên và Thương Vân đang đứng cùng nhau, lại nhìn thấy mười mấy con tàu lớn bên cạnh, ánh mắt anh chột ngung tịt.

“Hehe, không ngờ Thiếu gia A Bất Hối lại là một cô gái xinh đẹp như vậy.”

Mọi người đều biết rằng A Bắc Dẫn có ba người con trai. Ít ai biết rằng cậu con trai thứ hai thực chất là một bé gái. Tuy rằng Nghĩa Khí Minh được cho là thuộc quyền quản lý của Quân sự LeaGue, nhưng dù sao nó cũng không phải là đường dây trực tiếp nên tự nhiên không biết.

Thương Vân không khỏi kinh ngạc, lãnh đạm nói với Trình Uyên: “Hiện tại đã giao cho người.”

Nói xong lùi lại.

Đại công tước đột nhiên nổi giận: “Sur phụ A Bất Hối, người liên minh chân chính ở nơi nào xúc phạm người, thật sự là lừa gạt ta thế này?”

Thương Vân phớt lờ anh ta.

Trước khi đạt được thỏa thuận với Trình Uyên, Đại công tước của Liên minh Viễn thông đã yêu cầu anh ta nhanh chóng đến đây để thảo luận về quy hoạch địa điểm trong tương lai của các quốc gia phía nam.

Chương 1466

Bởi vì hai trong số ba người con trai của A Bắc Duẫn đã chết, trong mắt của Đại công tước, A Bất Hối (Thương Vân) đương nhiên sẽ trở thành vua của liên minh chiến binh tiếp theo. Cô ấy muốn thảo luận về kế hoạch trang web với chính mình, điều này cho thấy cô ấy coi trọng bản thân, và sau khi cô ấy thành công, liên minh chính nghĩa sẽ tự nhiên trỗi dậy.

Đại công tước sao có thể từ chối chuyện tốt như vậy, liền đến không chút do dự.

Nhưng không ngờ Thương Vân lại sát cánh cùng Trình Uyên.

Lúc này, anh đã hiểu ra mọi chuyện.

Hóa ra A Bất Hối chỉ coi anh như một đứa con trai bị bỏ rơi.

Trình Uyên ho vài tiếng lại nôn ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, lạnh lùng nhìn Đại công tước nói: “Ta sắp chết.”

“Anh không liên quan gì đến tôi sao?” Đại công tước giận dữ gầm lên.

Trình Uyên cười bất đắc dĩ: “Đương nhiên là quan trọng, bởi vì ta muốn cùng ngươi ra đi.”

“Đánh rắm, ta không đi đâu.”

Trình Uyên chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ chết trước khi ra đi. ĐỂ Tập đoàn Nhiên Hê trấn áp hoạt động kinh doanh của các nước phía nam bằng mọi giá, đó là tích lũy một con bài mặc cả, một con bài mặc cả trao đổi cho phép Liên minh Võ sĩ từ bỏ Đại công tước.

Nhưng không ngờ khi đang thu hoạch thì tôi đã kiệt sức rồi.

Anh ấy bây giờ đang ở trong tình trạng rất tồi tệ, đứng đó, cơ thể anh ấy đang run rẩy.

Đại công tước tự nhiên cũng để ý đến, cho nên vẻ mặt tức giận nGuyên bản cũng bớt đi phần nào, hấn đột nhiên nở nụ cười: “Haha, ta xem ngươi có chút chống đỡ. Hiện tại xem ra sợ rằng không sống nổi, mới dám.” để giả vờ bị cưỡng bức. Đưa tôi đi, tại sao bạn? ”

“Đừng nói bây giờ cạn kiệt dầu, cho dù còn sống khỏe mạnh, ta cũng chỉ là thực lực trung cấp, còn ta là cao cấp.”

“Thực lực của cấp cao và trung cấp là khoảng cách không thể vượt qua. Hãy đến và nói cho tôi biết, tại sao bạn lại?”

Trước đây, Trình Uyên đã giết một cao thủ cấp cao trong Nghĩa Khí Minh.

Khi đó Đại công tước cũng nhìn thấy, nhưng sau khi nghĩ lại, hấn chỉ nghĩ Trình Uyên may mắn, mới vừa rồi đối phương đánh giá thấp đối phương, mới để cho hấn thành công.

Nhưng lúc này, Đại công tước đối mặt với Trình Uyên đã cạn dầu, trong lòng chắc chắn chỉ cần không coi thường đối phương, không thể tự sát.

Tuy nhiên, Trình Uyên lại đưa tay chỉ về phía những con tàu lớn, cười nhẹ nói: “Bằng bọn họ!”

Đại công tước giật mình.

Trình Uyên giảng: “Nếu ta giết ngươi, bọn họ nhất định sẽ bỏ qua, nhưng nếu ngươi giết ta, bọn họ nhất định sẽ không đồng ý.”

Tất nhiên, những người mà Trình Uyên đang đề cập đến không chỉ có Trình Tuấn Phong và những người khác, mà còn cả gia đình của A Bạc Duẫnli và những người khác không biết họ là ai.

Họ muốn dụ người đó thông qua Trình Uyên.

Trước khi Trình Uyên tiêu hao bản thân và chết, người đó đã đến cứu, và cơ hội của họ đã đến.

Nhưng nếu Trình Uyên chết mà người đó phớt lờ anh ta thì cũng không vấn đề gì, việc lớn sẽ là vứt bỏ con cầm đồ của Trình Uyên và bố trí lại.

Nhưng trước đó, họ nhất định sẽ không để người giết Trình Uyên.

Vì nếu Trình Uyên bị giết thì dù người đó có xuất hiện đi chăng nữa thì Trình Uyên cũng không được cứu. Nếu không cứu được Trình Uyên, anh ta không thể mất đi một nửa sức lực, và nếu không thể mất đi một nửa sức lực, những người này chỉ có thể chạy trốn.

“Haha... người đang đùa ta sao?” Đại công tước cười rộ lên:
“Có tàu từ các nước phía nam của chúng ta, họ sẽ giúp người?”

“Vậy thì dùng thử.”

Nói xong, Trình Uyên tháo thắt lưng của mình, tháo chiếc thắt lưng làm từ các mảnh sắt ra và lắp lại.

Ngay sau đó nó đã được lắp ráp thành một con dao.

Mảnh sắt lần này khác vì lần này anh đào được mảnh sắt từ lăng mộ của Vân Thành.

Và vào lúc này.

Mọi người bắt đầu bước ra khỏi cabin của những con tàu trên bờ.

Chương 1467

Không chỉ Trình Tuấn Phong, một người nào đó đã xuống thuyền của họ và đến gần hơn.

Các tàu khác cũng vào bờ, một trong số những người đàn ông đeo mặt nạ bước thẳng đến bên cạnh Đại Công Tước và nhẹ nói: “Đại Công Tước, chúa tể của ngài đã có lệnh. Ngài chỉ có thể phòng thủ chứ không thể tấn công.”

Khuôn mặt của Đại Công tước trở nên xanh ngay khi anh ta nói điều này.

“Tại sao?” Anh hỏi một cách ngờ vực, Con mẹ nhà nó, này có quá bất nạt không?

Người đàn ông lạnh lùng nói: “Mệnh lệnh của chủ tử, nếu như ngươi dám làm trái, không chỉ ngươi chết, mà Liên Minh tộc cũng sẽ biến mất trên thế giới này.”

“...” Đại công tước ngẩn ra.

“Còn nữa, Bồn tổ chúng ta còn nói nếu như ngươi dám đánh lại, trên đời này gia tộc của ngươi sẽ biến mất.” Lúc này, một khuôn mặt kỳ quái khác đứng lên nói với Đại công tước.

“Như vậy, ngươi hiện tại hi vọng có thể chống lại hấn tự nhiên khô héo, bằng không, ngươi chết đi.” Một người phụ nữ cũng nhẹ nói.

“Thật không công bằng!”

Đại công tước giận dữ gầm lên.

Lúc này, Trình Uyên cũng giật thót mình.

Hắn nâng toàn bộ khí lực còn sót lại trong người, hai mắt đột nhiên trở nên đỏ tươi, như nước trong hồ chứa tập trung ở cửa thành, lúc mở cửa thành tất cả đều ủa ra, nước cũng không còn bao lâu. như trước.

Đòn cuối cùng mà một người phát nổ trước khi chết thường nằm ngoài khả năng nhận thức của con người.

Đây là một lực lượng tuyệt vọng.

“Khi nhẹ tay để cấp dưới tàn sát phụ nữ, trẻ em và dân làng đó, bạn đã bao giờ nghĩ đến sự công bằng chưa?”

Trình Uyên, người vốn đã gần kề cái chết, giờ phút này bỗng rạn vỡ hẳn lên, đâu còn thấy mình sắp hết dầu?

“Bùm!” Một âm thanh.

Đất và đá dưới chân nứt toác, và mọi người bắn vào Đại Công Tước như một viên đạn đại bác.

Đại Công Tước đang trợn trừng hai mắt, cảm giác được tiểu cô nương nổi trận lôi đình, không dám tấn công, chỉ có thể vậy

vẫy bàn tay to dùng cả người chống đỡ trước đòn dữ dội của Trình Uyên.

Bị đâm.

Chấp tay lại và không làm gì cả!

Đại công tước đột nhiên tự đắc mà gâm lên: “Cho dù chỉ là phòng ngự, ta sẽ canh giữ người cho đến chết!”

Lòng bàn tay anh kẹp chặt con dao sắt của Trình Uyên trong lòng bàn tay.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều nhú mào.

Tất cả đều thở dài trong lòng: Quả nhiên thực lực chênh lệch quá nhiều, cho dù là Đại công tước cũng chỉ có phòng ngự, Trình Uyên cũng không có việc gì.

Đại Công Tước quá béo và thiếu nhanh nhẹn, nhưng điều này cũng khiến anh ta trở nên mạnh mẽ hơn những người khác ở khả năng phòng thủ gần.

Có vẻ như lần này Trình Uyên sẽ chết vì tiếc nuối.

...

chỉ.

Vị đại công tước, người vẫn rất tự hào và bất động trong một giây, sắc mặt của ông ta thay đổi đáng kể trong giây tiếp theo.

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm...”

Tiếng nổ liên hồi, “thình lình” nổ vang.

Một luồng lực lượng mạnh mẽ, giống như thủy triều không ngừng.

Đó rõ ràng là một con dao, nhưng nó bị đâm bởi 16 nhát dao.

Đại Công Tước không thể kiểm soát được cơ thể của mình, và anh ta bị động rút lui hết lần này đến lần khác, rất nhanh.

Chương 1468

Người biết, Đại công tước mập mạp đi lại khó khăn, chỉ có thể dựa vào người mà đi, nhưng lúc này buộc phải nhanh chóng lui về phía sau, hai chân chưa bao giờ nhanh như vậy.

Lực lượng bộc phát khiến cánh tay hắn tê dại, hai tay không khỏi nhấc lên không trung.

“Phồng!” Ngã nhào xuống đất.

Khuôn mặt anh ta đầy vẻ kinh hoàng, anh ta nhìn Trình Uyên với vẻ không tin nổi.

“Chuyện này..... Chuyện này làm sao có thể? Cảnh giới giữa người và ta giống như một khe nước, làm sao ...”

Trình Uyên “ọc” một ngụm máu lớn.

Sau cuộc tấn công, anh ta cảm thấy cơ thể mình trống rỗng, như thể anh ta thậm chí không thể đứng vững.

Anh ta loạng choạng và ném mình về phía Đại Công Tước, và sau đó thanh kiếm lớn của anh ta lại vươn ra.

Lần này Đại công tước cũng không có ngăn cản hắn, nhìn mũi dao cắm vào trong lòng.

Trình Uyên cũng vồ về phía hắn, trên mặt nở nụ cười mãn nGuyện: “Béo, nói cho người một bí mật, từng có một cường giả trong Thần Võ cũng nói lời này với ta, nhưng hắn cũng bị ta giết chết.”

Đại công tước thân thể ngã ngựa như một quả bóng, tung lên một đám mây bụi.

Trình Uyên vồ lấy anh ta, ngã xuống đất cùng anh ta, sau đó bị trả lại, và ngã xuống một bên trên lưng anh ta.

Một nụ cười mãn nGuyện trên khuôn mặt anh.

Ngoại trừ tiếng sóng biển, toàn bộ rạn san hô trên đảo đều im lặng.

cuối cùng.....

“Trình Uyên!”

Bạch An Tương và Lý Nam Địch là những người đầu tiên phản ứng, và đồng loạt lao về phía Trình Uyên.

Và Trình Tuấn Phong và tất cả họ đều lao đến.

Bạch An Tương quỳ xuống đất ôm Trình Uyên vào lòng, Lý Nam Địch cũng quỳ xuống trước mặt anh, nắm chặt tay anh.

Khoé miệng Trình Uyên chảy ra một tia máu, thậm chí còn có chút khó khăn nhướng mi.

Anh cảm thấy rằng cái chết đang đến gần.

Vì bầu trời của anh, trời tối!

Cho dù đó là Bạch An Tương, Lý Nam Địch, hay những người khác, mắt anh ấy từ từ mờ đi, và hơi thở của anh ấy bắt đầu thay đổi nhanh chóng, khiến cho việc hít thở trở nên khó khăn.

“Đừng... đừng khóc!” Anh nói, “Cuối cùng... cuối cùng anh cũng muốn nhìn thấy em... em cười”.

Bạch An Tương và Lý Nam Địch cười, thật kỳ cục, thật xấu xa.

Trình Uyên nói đùa, “Ok ... xấu quá!”

Ngay cả khi họ biết anh ấy muốn làm cho họ cười, làm sao họ có thể cười được?

Tiếng khóc càng dữ dội hơn.

Giống như họ, Trình Uyên cảm thấy không muốn từ bỏ, nhưng những điều đáng lẽ phải nhanh chóng sắp kết thúc.

Trước mắt anh hoàn toàn là bóng tối.

Cánh tay bị trượt, nghiêng đầu, và anh ấy đã chết!

“gì!”

Bạch An Tương đau lòng khóc.

Lý Nam Địch cũng dựa vào Trình Uyên và khóc lớn.

Trình Tuấn Phong nhìn con trai, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt.

Một nhóm người đang khóc.

Những người xa lạ thở dài bí mật và bước lên thuyền.

Đối với thi hài của Đại công tước.

Không ai quan tâm!

“Xem ra, con rồng sẽ không tới!”

Bên trong một con tàu, Tiêu Viêm nói với Dương Duệ.

Hương vị bây giờ cũng rất khó chịu.

Chương 1469

Những cảnh làm thân với Trình Uyên tôi cũng nghĩ đến, muốn khóc.

Ngồi trên sô pha, Dương Duệ im lặng, cầm sợi len và kim đan bên cạnh lên đan nét cuối cùng.

Áo len được dệt kim.

Sau đó hơi thở trên người anh đột nhiên thay đổi đột ngột.

Căn cơ tu luyện không chỉ khôi phục, mà còn có vẻ mạnh hơn trước.

“Bác thầy...”

Nhìn thấy cảnh này, ném trái đôi mắt tròn xoe ngay lập tức.

Một nụ cười đắc thắng nở ra trên khóe miệng Dương Duệ:
“Cuối cùng cũng đột phá đến Siêu Thần cảnh giới.”

Hương vị vô cùng sừng sốt.

Ngươi biết không, Thần Võ cảnh giới đã là cảnh giới mà nàng không nghĩ tới.

Cõi Võ Siêu Thần Này ...

“Xin chúc mừng, Chủ nhân.” Ném thử sự hoảng sợ.

Nhưng Dương Duệ lại lắc đầu thờ dài: “Nhưng nếu hấn không tới, đột phá đến Siêu Thần cảnh giới thì có ích lợi gì?”

Và trong một chiếc thuyền khác.

A Bạch Duẫn và Đông Tâm Tử nhìn nhau.

“chết?”

“Cứ như vậy chết đi?”

Cả hai người họ dường như không muốn tin rằng Trình Uyên lại chết như thế này.

Rõng không xuất hiện, Dương Duệ cũng không xuất hiện.

Họ đến đây để làm gì?

“Làm gì? Đánh bạc hay không?” A Bạch Duẫn trầm giọng hỏi Đông Tâm Tử.

Tong suy nghĩ một lúc.

Họ đoán rằng bây giờ Dương Duệ và Vân Dĩ Hà phải ở trong những chiếc thuyền trên bờ. Nếu họ có một động thái táo bạo lúc này, rất có thể họ không phải là đối thủ của Dương Duệ và Vân Dĩ Hà.

Nếu đợi đến khi Dương Duệyun giết được rồng cùng Hạ thì nhất định hai bên đều thua, lúc này khả năng thành công rất cao.

Nhưng bây giờ con rồng quan trọng nhất đã không xuất hiện.

Cuối cùng, Đông Tâm Tư nặng nề thở dài, cười khổ: “Quên đi.”

...

Không xa tàu của họ, trên con tàu nhỏ nhất.

Vân Dĩ Hà, người đang nhìn chăm chăm vào màn hình, run rẩy dữ dội.

Nàng tái nhợt môi run run: “Chết như vậy sao? Tiểu đệ đáng thương của ta.”

...

Trình Uyên chết, và qua đời dưới sự chú ý của mọi người!

Nhưng cho đến khi anh chết, mọi người vẫn không muốn tin.

Bản thân kẻ thù không muốn anh chết như thế này.

Một số tàu bắt đầu quay trở lại.

Một số người thất vọng.

Một số người rất buồn.

Bạch An Tương ngất xỉu thậm chí khóc.

Đối với Bạch An Tương và Lý Nam Địch, bầu trời của họ đã sụp đổ!

Bạch An Tương ôm chặt lấy thân thể Trình Uyên, như muốn hòa vào cơ thể cô.

Người khác muốn kéo cũng không được.

Lý Nam Địch cũng vậy, một số người khuyên cô ấy nên giúp cô ấy đứng lên, chỉ để thấy rằng sức mạnh của cô ấy đã trở nên tuyệt vời một cách đáng kinh ngạc.

Mọi người buồn và buồn. Bởi vì họ chỉ có thể nhìn Trình Uyên chết dần chết mòn, và không còn cách nào.

Chương 1470

Không có gì có thể được thực hiện.

Và tại thời điểm này.

Một người bước ra khỏi đám đông, và người đó từ từ vươn lòng bàn tay ra và ấn vào ngực Trình Uyên.

Mọi người đều ngạc nhiên.

...

Trên bờ biển, bên trong thuyền quay đầu lại.

“Chờ đợi!”

Dương Duệ đột nhiên mở to mắt nói với Tiêu Viêm.

Sau khi ném thử ánh mắt, anh ta xoay người chạy về phía xe taxi, hét lên: “Chờ một chút, chờ một chút!”

Người đó đã xuất hiện!

Trình Uyên vẫn được cứu!

Trái tim của Tiêu Viêm đột nhiên trở nên kích động không thể giải thích được, đến nỗi khi cô ấy hét lên, giọng nói của cô ấy đã run rẩy.

...

Trên bờ, Trình Tuấn Phong bước tới, kinh ngạc hỏi: “Người là ...?”

Đây là một người đàn ông trung niên, trông trẻ hơn Trình Tuấn Phong vài tuổi.

Nhưng trên đời này nhiều người thật sự không thể đánh giá tuổi tác bằng vẻ ngoài, đặc biệt là người đàn ông trung niên trước mặt, chủ nhà, Long!

Một lực liên tục xuyên qua lòng bàn tay của Trình Uyên.

“Ồ!”

Thân thể Trình Uyên đột nhiên run lên, trong miệng vang lên một tiếng rên rỉ.

Bạch An Tương và Lý Nam Địch đang khóc đứng lặng người trong giây lát.

Mọi người đều bị sốc.

“Này!” Long nặng nề thở dài, “Tìm một nơi yên tĩnh.”

Mọi người đứng yên, Trình Tuấn Phong là người phản ứng đầu tiên, anh ta đột nhiên hét lên đầy phấn khích: “Mau lên ... Mau đưa Trình Uyên lên thuyền.”

Không ai biết con rồng đã đến bằng cách nào.

Có thể anh ta đang ở trong cabin của một con tàu nào đó.

Nhưng bây giờ những thứ này đều không quan trọng, điều quan trọng là anh muốn cứu Trình Uyên.

Trình Uyên tỉnh dậy và được nhắc bồng lên thuyền.

Nhưng anh không muốn nó.

“Dừng lại!” Anh cố gắng lắm.

Mọi người dừng lại.

Trình Uyên nhìn con rồng và nói một cách yếu ớt, “Người không nói đây là một âm mưu và người không muốn cứu ta sao? Hơn nữa, cho dù có thể cứu ta, người có thể đợi đến khi bọn họ đi rồi ...”

Long cười nhẹ, lãnh đạm nói: “Muốn và không muốn, không phải sợ hay không sợ.”

Câu này có vẻ đơn giản, nhưng nó cực kỳ độc đoán.

Biết rằng đây là một âm mưu, biết rằng những người khác muốn sử dụng âm mưu này để giết anh ta, anh ta có thể chọn bí mật cứu họ sau khi những con tàu này biến mất.

Nhưng Long đã nói rõ với Trình Uyên rằng tôi không quan tâm đây có phải là một âm mưu hay không, và tôi không quan tâm người khác muốn làm gì, chỉ là tôi có muốn cứu nó hay không.

Tôi sẽ tiết kiệm nếu tôi muốn tiết kiệm, và tôi sẽ không tiết kiệm nếu tôi không muốn tiết kiệm, và nó không liên quan gì đến người khác.

Trình Uyên không hiểu logic suy nghĩ của những người to lớn này, nhưng chỉ tò mò về lý do tại sao anh ta lại thay đổi ý định.

Tất cả các con thuyền đều im lặng.

Mọi người trong tàu đều chăm chú nhìn Trình Uyên, người được đưa vào cabin, và con rồng bước vào cabin sau đó.

Chương 1471

Chương 1471:

Bạch An Tương và Lý Nam Địch định đi vào, nhưng lại bị rông cản lại: “Cấm phụ nữ vào.”

Cô gái thứ hai tỏ vẻ lo lắng.

Trình Tuấn Phong an ủi: “Có bạc thì mới nghe lời anh ấy.”

Long nói với Trình Tuấn Phong một lần nữa: “Ồ, tôi đã sai, nên như vậy, mọi người không được phép vào.”

Vẻ mặt của Trình Tuấn Phong hiện lên một tia bối rối.

...

...

Về con rông.

Trình Tuấn Phong và những người khác đương nhiên không biết họ là ai, thực ra chỉ có Dương Duệ và Vân Dĩ Hà, giống như Đông Tâm Tử và A Bạc Dẫn.

Nhưng bây giờ tôi chưa thấy, có biết hay không cũng không quan trọng. Điều quan trọng là anh đặt tay lên ngực Trình Uyên, Trình Uyên từ cõi chết trở về.

Vì vậy, bất kể con rồng là ai, nếu anh ta nói rằng Trình Uyên có thể được cứu, họ phải chọn tin tưởng anh ta.

Yên Nhiên với dáng người thướt tha và khuôn mặt xinh xắn cũng bước ra khỏi đám đông và đưa cho con rồng một chiếc vali nhỏ màu đỏ.

Sau khi Long nhận lấy nó, anh ta lưỡng lự.

Đôi mắt anh đảo qua từng thân tàu tù đọng trên bờ.

“Chỉ cần tôi cứu anh ta, kỹ năng của tôi sẽ giảm đi một nửa. Nếu bị gián đoạn giữa chừng, anh ta sẽ chết, nhưng nó sẽ không làm tổn thương kỹ năng của tôi.”

“Vì vậy, hãy kiên nhẫn!”

Anh ta nói với những con tàu.

Nói xong anh quay người bước vào cabin.

Bên ngoài khoang tàu, Trình Tuấn Phong vội vàng bắt mọi người vây quanh con tàu, từng người một, tất cả đều chăm chú và cảnh giác.

Lời cảnh báo của Long cho anh ta biết những khó khăn và nguy hiểm của quá trình này, vì vậy anh ta phải bảo vệ thời gian này không bị gián đoạn. Đương nhiên, Lục Hải Xuyên và những người khác cũng biết lần này là trọng điểm nên đều thà hạ quyết tâm dù có chết cũng không bị người ngoài quấy rầy.

Trên thực tế, không chỉ những người này.

Vân Dĩ Hà bước ra khỏi cabin một con tàu, nhảy khỏi boong tàu, đến với Trình Tuấn Phong và những người khác, và đứng yên dưới con tàu.

Cô ấy nói với mọi người bằng những hành động thiết thực rằng nếu cô ấy muốn phá hủy sự điều trị của Trình Uyên thì trước tiên cô ấy phải vượt qua bài kiểm tra của mình.

...

...

Trong phòng.

Trình Uyên vẫn còn rất yếu.

Cô yếu ớt gục xuống chiếc giường lớn mềm mại, tím tái và khó thở.

Long đến bên anh, mở chiếc vali nhỏ màu đỏ, lấy trong đó ra một chiếc lọ sứ nhỏ.

Một chất lỏng màu xanh ngọc được đổ ra từ chai sứ.

Anh mở miệng của Trình Uyên và đổ vào đó.

Chất lỏng tràn vào cổ họng, vô cùng cay cay, Trình Uyên không khỏi ho khan.

“Giữ lấy!” Long nói.

Ngay khi Trình Uyên vừa ho, cậu vừa phun ra chất lỏng màu xanh lục khắp nơi.

Anh đã nhìn thấy và uống loại thứ này, nhưng anh không chắc đó là trong mơ hay thực tế.

Thấy Trình Uyên đang ho người uống rượu, Long lại cho anh ta một ngụm.

Chương 1472

“Tiếp theo, ta sẽ khai thông kinh mạch toàn thân cho ngươi. Quá trình này có thể hơi đau và cần tinh thần lực mạnh. Nếu kìm lại được thì sống, nếu không kìm được thì sẽ không còn nữa.” nói.

“Không còn nghĩa là sao?” Trình Uyên khó khăn nói.

“Nó chỉ cần được chôn cất.” Long giải thích.

Trình Uyên hơi bối rối.

Sau đó.

Long duỗi một ngón tay ra gõ vào bụng dưới của Trình Uyên.

Chất lỏng màu xanh ngọc bích vừa vào cổ họng đột nhiên nhanh chóng trào ra, uốn éo về phía bụng dưới.

Trình Uyên có thể cảm nhận được sự va chạm điên cuồng trong cơ thể, rất khó chịu.

Không biết trải qua bao lâu, cuối cùng chất lỏng đã tràn tới chỗ ngón tay của con rồng đang chỉ, đột nhiên một cơn đau như xé rách cơ thể quét qua trong chốc lát.

“gì!”

Loại đau này còn đau hơn cả chết, Trình Uyên rớt cuộc không kiềm chế được nên hét lên.

“Nếu như người nhìn đau loại này, sau khi sống sẽ có ích lợi lớn cho người.” Long nói với Trình Uyên, “Rất có thể tiến vào Thần Võ.”

Cơn đau vẫn tiếp tục, và nó không hề giảm đi, và Trình Uyên mồ hôi nhễ nhại ngay lập tức.

Nó không mở mắt được nhưng có thể cử động tay, nó nhặt một thứ bên cạnh, nhét vào miệng và cắn.

Ngay sau đó, Long lại chỉ ra, lần này là ngực của mình.

“gì!”

Trình Uyên chưa bao giờ trải qua cảm giác đau đớn như thế này.

Trong một khoảnh khắc, anh thậm chí còn nghĩ, cứ chết đi.

“gì!”

“gì!”

Một tiếng hét phát ra từ cabin.

Khi những người trên boong nghe thấy, tất cả đều cảm thấy thất vọng.

Bạch An Tương và Lý Nam Địch ôm nhau đau khổ, nước mắt lưng tròng.

Họ chưa bao giờ nghe thấy quá trình hét lên như thế này.

Đặc biệt, Bạch An Tương vẫn còn nhớ có một vụ cháy ở một nhà hàng và chân của anh ấy bị kẹt vào các đường nối của cầu thang, Trình Uyên đã đi thẳng vào bếp để tự cứu mình và vịn van đang cháy dẫn đến tử vong. Lúc đó, anh ấy, lòng bàn tay vẫn còn đó.

Đau đớn vết thương bị lửa thiêu đốt cũng không làm cho hắn kêu gào như bây giờ, có thể thấy hắn hiện tại đau đớn như thế nào!

“Anh ấy sẽ không sao đâu, sẽ không ...” Lý Nam Địch cũng an ủi Bạch An Tương, nhưng cách an ủi người khác này hơi khó nói, bởi vì cô ấy khóc dữ dội hơn Bạch An Tương.

Chưa kể người trên tàu này nghe thấy khó chịu, trên tàu khác người ta sờn cả da đầu khi nghe thấy.

Yên Nhiên đến bên Bạch An Tương và Lý Nam Địch, nhìn họ khóc thành nước mắt vô cùng thích thú, cười nói: “Chắc chắn rồi. Đừng lo lắng, nếu tôi là Trình Uyên, bảo vệ hai người mỹ nữ, tôi chết cũng không hòa giải được, anh ấy.” chắc chắn sẽ tồn tại. ”

Trong khi thẫn thức, Lý Nam Địch ngạc nhiên nhìn Yên Nhiên, nghi ngờ nói: “Anh là ... anh là ai?”

Bạch An Tương cũng đang bận rộn, không ngừng khóc, và đỏ đờn ánh mắt tò mò.

Yên Nhiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Nói đúng ra, ta là bà nội của ngươi, ngươi là cháu gái và con dâu của ta.”

“Đương nhiên là không thân.”

“Tôi là bà nội của ông nội thứ 22 của anh.”

Những lời nói là tuyệt vời và vô cùng phi lý.

Bạch An Tương và Lý Nam Địch nhìn nhau.

Chương 1473

Lúc này hai người lại bắt đầu lo lắng. Những gì người phụ nữ này nói rõ ràng là điên rồ, và chắc chắn là có vấn đề với não của cô ấy. Nhưng người phụ nữ này chỉ giao thuốc cho người đàn ông. Có thể là bộ não của người đàn ông cũng bị lỗi?

Đề một bệnh nhân tâm thần chữa trị cho Trình Uyên?

Nghĩ đến đây, hai người phụ nữ tái mặt.

Trình Tuấn Phong, người ở một bên, đột nhiên đôi mắt ngưng tụ sau khi nghe thấy điều này. Trái tim bắt đầu đập loạn xạ.

Anh chợt đoán rằng nếu người phụ nữ không nói dối, người đàn ông trong đó sẽ ...

Dài?

Ngay khi Bạch An Tương và Lý Nam Địch cảm thấy người phụ nữ trước mặt họ là một kẻ mất trí, họ muốn giễu cợt và lợi dụng họ, và họ định đánh trả.

Trình Tuấn Phong vội vàng bước tới, đè lên vai Bạch An Tương và Lý Nam Địch, nhỏ giọng nói: “Đừng lo lắng, Trình Uyên lần này thật sự được cứu rồi.”

...

...

Trình Uyên thực sự đã được cứu.

Màn biểu diễn của chú rồng khiến Trình Uyên cảm thấy cơ thể như được tiếp thêm sức sống.

Các cơ quan đang suy sụp cũng hoạt động mạnh mẽ như kim đồng hồ đang tràn đầy sức mạnh.

Nhưng loại đau đớn này thật sự khiến hắn không chịu nổi, một hồi liền ngất đi.

Nếu không phải vì cắn một cái gì đó trong miệng anh ấy, tôi sợ rằng anh ấy đã búng lưỡi của mình.

Tôi không biết nó đã trôi qua bao lâu, và Trình Uyên cảm thấy như một thế kỷ đã trôi qua. Cuối cùng thì cơn đau cũng thuyên giảm.

Hắn chậm rãi mở mắt ra, mới nhận ra tay trái của con rồng đang cắn trong miệng mình, lúc này miệng đầy máu.

Nhanh chóng mở miệng, thả tay trái ra, Trình Uyên thở hổn hển xin lỗi: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi...”

Dùng lực quá mạnh, xương cắn bị lộ ra ngoài.

Long thu tay lại, giơ lên trước mặt hắn nhìn, thản nhiên nói:
“Cái này gọi là có quyền báo thù sao?”

“Không có chú ...” Trình Uyên muốn giải thích, nhưng chợt nhận ra tên của mình không chính xác nên vội vàng thay lời:
“Tổ tiên, con chỉ đau quá, thật sự không biết mình đang cần vào cái gì. .”

“Tổ tiên?” Long Vĩ cau mày, rất là bất mãn: “Ta cái tên này sao nghe vậy, giống như là nGuyền rửa?”

Trình Uyên rất xin lỗi.

Nó nhìn lên thì thấy mớ tóc đen trên đầu của Long lúc này đã bạc trắng gần hết, cứ như được nhuộm lại.

Rõ ràng, việc tự chữa bệnh đã tiêu tốn quá nhiều năng lượng và kỹ năng.

Nếu thể hệ không sai, một người tuổi rồng, theo người bình thường, trên mộ có mấy chục mét cỏ. Nhưng anh ta trông vẫn như một người trung niên, điều này cho thấy cảnh giới của kỹ năng sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ của một người.

Cứu Trùng đã tiêu hao gần một nửa kỹ năng, tương đương với tiêu hao gần một nửa tuổi thọ của hắn, vì vậy hắn sẽ lập tức trở nên già nua.

“Tổ tiên, tại sao muốn cứu ta? Không phải ngươi đã nói trước ...” Trình Uyên rất có lỗi mà cảm động.

Long Vĩ cau mày, nhẹ giọng nói: “Ta làm sự tình chưa bao giờ có lý do.”

“Nhưng đây là một âm mưu.” Trình Uyên lo lắng nói, “Không phải họ chỉ muốn anh cứu tôi sao? Họ chỉ muốn đợi kỹ năng của anh giảm đi một nửa, rồi ...”

“Sau đó thì sao?” Long chế nhạo: “Sau đó hợp lực giết ta?”

Trình Uyên yếu ớt gật đầu.

Long lấy từ trong chiếc hộp màu đỏ một chiếc túi vải, trải trên giường, mở ra, lộ ra một hàng kim tuyến màu bạc sáng bóng.

Anh ta lấy ra một cách ngẫu nhiên mà không cần khứ trùng, và chỉ thản nhiên nhét nó vào bụng của Trình Uyên, trông như thể anh ta đang trút giận.

Chương 1474

Chương 1474:

Sau đó, nhẹ nhàng vắn.

“Khi tôi còn trẻ, tôi đã gặp một chuyên gia nhận năm người học việc. Về phần tôi, tôi là người cuối cùng, thường được gọi là đệ tử đóng.”

“Này, Gao Ren ... Gao Ren thực sự là một kẻ điên nói chuyện và nói nhiều. Anh ta không có gì ngoại trừ tiền và một vài cuốn sách cổ.”

“Hắn dạy ta luyện, kỳ thật là dạy ta nội dung sách, ta nGuyện ý cùng hắn luyện, kỳ thật là bởi vì hắn giàu có, ở thời đại đó có thể nuôi ta.”

“Nhưng thật kỳ lạ khi nói rằng anh ấy nói với chúng tôi những điều trong sách, anh ấy không thể tự học được, nhưng năm người chúng tôi thực sự đã học được từ nó.”

“Sau đó năm người chúng tôi ngày càng tốt hơn. Chuyên gia đã rất tức giận và ngừng nói với chúng tôi. Vì vậy, tôi đã bí mật lấy trộm tất cả những cuốn sách đó với Dương Duệ.”

“Nói cũng kỳ quái, chúng ta tự mình xem, theo học tập ở trên không học được cái gì, nhưng để cho chuyên gia theo sách, chúng ta có thể thông suốt.”

“Sách của sư phụ chết chưa kịp viết xong, chết vì tuổi già”.

“Anh ấy nói với chúng tôi về ba mươi năm sách, và diện mạo của chúng tôi trong ba mươi năm này không thay đổi nhiều.”

“Sau đó, anh ấy chết, và chúng tôi phát hiện ra rằng một cuốn sách đã bị mất.”

“Bởi vì tôi luyện tập nhanh và hiểu biết của tôi cao hơn họ, bốn người họ nghi ngờ rằng tôi đã ăn cắp cuốn sách. Tôi không buồn giải thích cho họ, và sau đó mọi người đã bắt họ đi.”

“Tôi là người có bản tính lười biếng, tính tình không biết kiềm chế, không biết kiềm chế, rất thích phụ nữ xinh đẹp. Kỳ thực tôi không đầu tư nhiều vào việc luyện tập. Không giống như bốn người bọn họ, đặc biệt là Dương Duệ, thật sự là chăm chỉ làm sách.”

“Nhưng không có cách nào cả. Đây là số mệnh. Dù không đầu tư hay để ý, tôi cũng hiểu nhiều hơn họ. Cảnh giới của tôi ngày càng lớn và cao hơn họ.”

“Gần một trăm năm rồi”

“Bọn họ cho rằng mấy trăm năm qua ta cũng chậm như bọn họ?”

“Còn một nửa kỹ năng?”

Nói đến đây, một nụ cười xấu xa chợt hiện trên khóe miệng Long.

“Ngay cả khi tôi chỉ có một nửa số kỹ năng của mình, chúng vẫn ở trong mắt tôi, không là gì cả!”

Trình Uyên chết lặng.

Người biết không, Long tuy rằng nói như vậy tự đại, nhưng thật sự là không nghĩ ra thực lực gì, tự tin vẫn không để Dương Duệ vào mắt cho dù mất đi một nửa kỹ năng.

Dương Duệ, kể từ khi biết cái tên này, anh đã là biểu tượng của sự bất khả chiến bại trên thế giới.

Hắn là sư phụ của Đông Tâm Tử A Bắc Duẫn Đạo Trưởng Tiêu Viêm ... và những người khác, với thực lực của bản thân, hắn ngự trị trong giới võ lâm của Đông Phương Bất Bại khiến các cường giả trong Bộ tứ không dám manh động.

Trình Uyên thậm chí còn không dám tưởng tượng mình mạnh đến mức nào.

Tuy nhiên, đây là một bộ dáng không thể dò được, ở trong mắt Long cũng không là gì, hơn nữa hắn còn mất đi một nửa chiêu thức. Trình Uyên nghi ngờ rằng anh ta đang khoác lác.

Những lời anh nói trước đó khiến Trình Uyên càng thêm bối rối.

Cậu chủ không học được gì, nhưng mỗi người trong số năm người học việc đều trở thành bậc thầy của thế giới, không chỉ vậy, năm người học việc còn sống sót theo chủ nhân đến cuối đời.

Chuyện này thật vớ vẩn.

“Tôi không sao chứ?” Trình Uyên ngập ngừng hỏi Long.

Sau khi con rồng thổi bay nó, suy nghĩ về điều gì đó, anh ta nói, “Gần một chút.”

Trình Uyên nhắm mắt im lặng chờ đợi.

Anh cho rằng Long nói hơi quá, chỉ là một chút thời gian, có thể là vài giây, hoặc vài phút, nhưng anh không ngờ rằng đó là nửa ngày.

Long đâm vào cơ thể Trình Uyên với tất cả 36 mũi kim còn lại.

Con đau xuyên thấu đó một lần nữa quét qua các dây thần kinh.

Chương 1475

“gì!”

...

Những người bên ngoài cabin ai nấy đều kinh hãi khi nghe tiếng la hét phát ra từ bên trong.

Thời gian.

Đi từ từ.

Khi trời tối, Trình Uyên mồ hôi nhễ nhại, như thể vừa được vớt ra khỏi xô.

Anh cảm thấy rằng anh đã đổ mồ hôi cả đời.

“Không phải em nói là suýt sao?” Trình Uyên nhẹ nhõm hỏi, nghiêng răng sau khi cơn đau giảm bớt.

Long cười nhẹ nói: “Thực sự chỉ là hơi quá thân thôi.”

Nói xong, anh dùng ngón tay chạm vào trán Trình Uyên.

“Bùm!” Một tiếng động lớn vang lên, trong đầu Trình Uyên như muốn nổ tung, mắt anh tối sầm lại và ngất đi ngay lập tức.

...

...

“Trình Uyên ... chồng ...”

“Bạn thức dậy!”

“Chồng, anh không sao chứ?”

“Trình Uyên!”

“Anh cả!”

Không biết đã qua bao lâu, bên tai Trình Uyên có tiếng gọi, cậu nghe xong muốn mở mắt ra nhưng không được.

Mí mắt nặng trĩu, như đang đè nặng xuống.

Và vào lúc này.

Khoang đây người, cả Bạch An Tương và Lý Nam Địch đều nhảy đến bên Trình Uyên, lấy khăn lau mồ hôi cho anh.

Trình Tuấn Phong lo lắng hỏi Long: “Anh ấy thế nào?”

Nhìn thấy lông của con rồng đột nhiên biến thành màu trắng, Trình Tuấn Phong đã bị sốc.

Long nhàn nhạt liếc hẩn một cái, nói: “Đêm nay chống đỡ xong rồi.”

Lúc này, trời đã nhá nhem tối.

Nói xong Long quay lưng bước ra ngoài.

Yên Nhiên vội vàng chạy đến giúp anh.

Long cười với cô và nói: “Em không sao.”

Yên Nhiên nhìn hẩn một cái khó khăn: “Khó miệng!”

Hai người bước ra khỏi cabin, ra khỏi boong tàu và đến bờ.

Trình Tuấn Phong nhận ra điều gì đó và vội vàng đuổi theo.

Sau khi nhìn thấy con rồng trên bờ, anh ta vẫy tay với nó và nói: “Hãy đưa nó đi”.

Trình Tuấn Phong hơi rối.

Chắc anh cũng đoán được chuyện gì đang xảy ra nên vô cùng xúc động.

Anh ta quý xuống boong tàu và quý ba đầu về hướng của con rông.

Ba cái đầu này tượng trưng cho sự tôn trọng, lòng biết ơn và sự tôn kính tối cao.

Con rông chỉ khẽ gật đầu.

như dự đoán.

Một người bước ra khỏi cabin của một con tàu.

Nhìn thấy người đó, Trình Tuấn Phong cảm thấy thất lại, vội vàng kêu lên hai tay: “Đi!”

Anh ấy không có sự lựa chọn!

Chiến đấu với những kẻ bất tử không phải là thứ mà họ có thể kiểm soát ở cấp độ này. Và một khi Trình Uyên tỉnh dậy, anh ấy sẽ không bao giờ đứng ngồi không yên, nhưng một khi điều đó xảy ra, có lẽ cuối cùng anh ấy sẽ hạnh phúc.

Chương 1476

Tàu, từ từ ngoài khơi.

Cho đến thời điểm này, chỉ có một tàu trong số họ ở ngoài khơi, còn các tàu khác thì án binh bất động.

...

...

Trên con tàu khác, người bước ra khỏi cabin là Dương Duệ.

Dương Duệ đứng trên boong tàu, nhìn con rồng tóc bạc từ trên xuống dưới, cười nhạt: “Tiểu sư huynh, đã lâu không gặp.”

Long chấp tay sau lộ ra vẻ bình tĩnh thần sắc, thần sắc tuấn lãng mất đi thần sắc bất diệt: “Đạo đức giả!”

Dương Duệ không quan tâm khi bị cho là đạo đức giả, anh vẫn cười: “Thiếu gia trốn ở đâu nhiều năm như vậy?”

Long Danmo hỏi: “Trốn?”

Câu hỏi này gợi lên ký ức mấy chục năm trước của hắn, khoe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, đồng thời giữa lông mày lộ ra một tia tiếc nuối.

Nụ cười có thể được nhìn thấy, nhưng sự tiếc nuối này chỉ có thể được trải nghiệm bằng nhận thức.

Mấy chục năm nay tôi lấy vợ 20 đời, có người lận đận, có người qua đời vì bệnh hiểm nghèo, có người ra đi một mình sau khi già, có người ly hôn vì nhiều lý do, có người đã chết thật sự.

Khi Long sang chảnh, thậm chí có 6 người vợ cùng lúc là một cuộc sống mà các ông trời cũng phải ghen tị.

Hắn không thiếu cơm ăn áo mặc, không ai dám quấy rầy hắn.

Bao nhiêu năm nay, chỉ vì một lời hứa nào đó, tôi đã sống ẩn dật như những người bình thường, đã từng là bác sĩ, công chức nhà nước, ông chủ cổ trắng ... dù sao tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn, và chỉ có một nhiệm vụ. , nghĩa là, việc giám sát kho tiền không thể được tư nhân hóa.

Chính vì sự tồn tại của mình, Dương Duệ và những người khác, với tư cách là những người bảo vệ kho tiền, chỉ có thể là người bảo vệ trong hòa bình, bởi vì không ai nghĩ rằng họ có thể đánh bại con rồng.

Bọn họ không dám độc chiếm ngân khố, bởi vì về phương diện này, rồng có sức mạnh sống chết, không ai nghĩ có thể đánh được rồng.

Vì vậy, trò chơi này là nhằm vào những con rồng.

Ngay từ đầu sức mạnh huyết thống của Trình Uyên, mọi thứ mà Dương Duệ sắp xếp với Vân Dĩ Hà là để cho Trình Uyên tiếp tục tiến bộ và phát triển nhanh chóng. Khi lớn lên, con rồng bắt đầu chú ý đến anh ta, và anh ta lớn lên chỉ ra nơi mà anh ta bị gây ra bởi tác dụng phụ của sức mạnh huyết thống.

Lý do tại sao họ chọn cách này là vì họ biết rồng và quan tâm đến cảm xúc!

Kỳ thật, những năm này con rồng thật sự không trốn, sống rất tốt, sống rất thực, sống tự do hơn Dương Duệ và những người khác.

“Đúng, là trốn.” Nghĩ đến đây, Long chợt mỉm cười, gật đầu thừa nhận: “Ta đang trốn trong thiên hạ.”

Dương Duệ cau mày.

Long khinh khỉnh nói: “Thế giới tốt lắm, thật hơn thiên đường bong bóng, còn thoải mái hơn cả địa ngục xấu xa.”

Có nghĩa là Dương Duệ và những người khác sống trong thiên đường trong tưởng tượng của riêng họ và địa ngục độc ác trong lòng họ.

Nụ cười trên mặt Dương Duệ hơi cứng lại.

Long hỏi Dương Duệ: “Để đạt được mục đích, ngươi còn là một trinh nữ đúng không? Chao ôi, ta không giống nhau. Con cháu ta ở khắp nơi, ta đã ném trải mọi thú vui trên đời.”

“Anh thấy thế nào?” Dương Duệ ngược lại chào hỏi.

Long nhún vai: “Tốt lắm.”

Sau khi nói xong, cô ôm Yên Nhiên vào lòng và hôn lên trán cô.

“Vì kinh nghiệm đã kết thúc, chúng ta hãy đi chết!” Dương Duệ nói với một nụ cười trống rỗng trên khuôn mặt của mình.

Bất cứ ai bị cho là tiểu trình đều sẽ không vui, kể cả đại thiếu gia.

Trước sự đe dọa của Dương Duệ, Long không quan tâm.

Thay vào đó, anh ta mỉm cười với con tàu kia và nói, “Chị tiền bối, cũng xuất hiện đi.”

Khi lời nói đó rơi xuống, một người bước ra khỏi cabin của con tàu đó, và đó là Vân Dĩ Hà.

Chương 1477

Nhìn thấy con rồng, Vân Dĩ Hà hơi xúc động.

“Đã lâu không gặp,” cô nói nhỏ.

Nhìn thấy Vân Dĩ Hà, Long cũng không bình tĩnh như nhìn thấy Dương Duệ, ánh mắt đột nhiên sáng lên: “Sau nhiều năm như vậy, tiền bối vẫn như vậy sáng lạn, động lòng người.”

Vừa nói ra lời này, Vân Dĩ Hà không có làm gì, Yên Nhiên bên cạnh Long nhìn chăm chăm Vân Dĩ Hà hung dữ, như thể đối mặt với kẻ thù, bực bội nói: “Người cùng nàng có quan hệ gì?”

Long dường như nhận ra giọng điệu của Yên Nhiên không được tốt lắm, không khỏi ho khan một tiếng: “Không phải món ăn của tôi, đừng nghĩ lung tung.”

Ngược lại, Vân Dĩ Hà nhìn thấy cảnh này khẽ nhíu mày, vươn vai: “Nhưng là người già rồi.”

Long sờ lên mái tóc bạch kim của mình và hỏi Yên Nhiên: “Em già rồi à?”

Yên Nhiên đau khổ gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Chỉ là tóc đã già, nhưng khuôn mặt thì không già.”

“Ồ, vậy thì em cứ yên tâm.” Long gật đầu.

“Ghê tởm!” Nhìn biểu hiện tình cảm vô tư lự của bọn họ, vẻ mặt của Vân Dĩ Hà đột nhiên thay đổi, cô lạnh lùng nói.

Long cười: “Chị ơi, chị ghen à?”

“Đánh rắm!” Vân Dĩ Hà đột nhiên tức giận.

Trong ba người, con rỗng thực chất chỉ đang dạo chơi trong “thế giới”, nhưng thực tế, chỉ có Vân Dĩ Hà là thực sự giống người. Bởi vì cô ấy có thể tức giận, vui vẻ và buồn bã vì điều gì đó ...

Cô ấy sẽ không nguy trang cảm xúc của mình quá nhiều.

Đối với con rỗng.

Anh ta phải luôn giữ vững phong thái và sự kiêu ngạo tự do và dễ dãi đó, bởi vì anh ta vẫn muốn dựa vào cô gái bong bóng này.

Ánh mắt của Long quét qua khuôn mặt của Vân Dĩ Hà và Dương Duệ, thở dài: “Nhiều năm trước, tôi đã tỏ tình với cô ấy, nhưng cô ấy đã từ chối. Khi đó, cô ấy chỉ có cây du bên cạnh.”

Điều này đã được nói với Yên Nhiên, và nó cũng gián tiếp làm sáng tỏ mối quan hệ giữa ba người với Yên Nhiên.

Yên Nhiên rất tức giận: “Một lát nữa, tôi sẽ đấu với cô ấy!”

Không phải vô cớ mà cô ấy tức giận.

Chủ yếu, người đàn ông của mình đã tỏ tình với phụ nữ của người khác và bị từ chối. Chết thật rồi, cô và Long thú nhận tội, tức quá.

Long gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Không, ngăn một cái thôi.”

“Hả?” Yên Nhiên giật mình.

Ngay khi giọng nói vừa rơi xuống, một người bước ra khỏi chiếc thuyền thứ ba.

Người đàn ông này dáng người vạm vỡ, mặt đen, râu đen, thoạt nhìn đã ngoài năm mươi tuổi.

Khí chất trên người anh ta hoàn toàn khác với những người khác ở hiện trường.

Sự âm thầm và thờ ơ là cảm giác đầu tiên.

“Anh Cả!” Người này cũng đưa tay cho Long.

“Anh Liên!” Long đáp.

Liên tục!

Trong số năm người, người bí ẩn nhất là người chưa từng ở trong núi hay sương mây năm nay, phiêu bạt khắp thế gian như một con rồng, nhưng không hề giữ chức vụ hay hứa hẹn gì. thực sự không bị kiềm chế hơn con rồng.

“Anh Đức Xá đâu?” Long tò mò hỏi, “Tôi sẽ để anh ấy lại.

Năm anh chị em của họ: Dương Duệ, Liên Thiên, Đức Xá, Vân Dĩ Hà và Long.

Lúc này, bốn người chơi thực sự chỉ còn thiếu một mình Đức Xá.

“Anh ấy sẽ không đến.” Dương Duệ nhẹ giọng nói.

Ý nghĩa rất rõ ràng, Đức Xá không nằm trong kế hoạch này.

Con rồng gật đầu nói: “Người thật muốn lần này làm cho ta chết?”

Chương 1478

Dương Duệ gật đầu: “Đã đợi nhiều năm.”

“Đây là một cơ hội tốt.” Liệt Thiên lạnh lùng nói.

Vân Dĩ Hà không phản ứng.

Long hỏi: “Em thấy anh có ngoan không?”

Liệt Thiên lạnh giọng nói: “Người cứu tên nhóc đó bằng thuật mở mạch, thực lực của hắn giảm đi một nửa. Bây giờ giết người thật dễ dàng!”

Long chột cười.

“Cho dù sức lực của ta giảm đi một nửa, các người nghĩ có thể làm được không, thưa các anh chị em.”

“Vậy thì thử đi!”

Liệt Thiên rõ ràng là người lo lắng nhất trong số ít người.

Bị con rồng kích động như vậy, hắn lập tức bắn ra, chỉ thấy thân ảnh biến mất, xuất hiện trở lại, chính mình đã đi tới trước mặt của con rồng.

Yên Nhiên bị sốc.

Nhưng trong một giây tiếp theo, Long ngoắc ngoắc cái eo liễu của nàng rồi bay về phía sau một cách bất ngờ.

Trời đánh đá xuống đất một đám.

“bùm!”

Đất đá xung quanh sụp đổ, đất đá bay ngang, ngay cả thuyền trên bờ cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Giữa cát và đá bay, một bóng người đột nhiên lao ra.

Phủ bàn tay tiên nữ, vung đi tảng đá hỗn loạn, Vân Dĩ Hà lấy lòng bàn tay tát vào con rồng.

Không khí xung quanh “bang bang bang” liên tục bộc phát đến choáng ngợp.

Năng lượng thiêu đốt cuốn đi về phía Long và Yên Nhiên.

Long muốn giải nghệ một lần nữa, nhưng anh nghe thấy Biren trong tay anh hét lên: “ĐỂ nó cho tôi, mụ phù thủy già này!”

Cô đột nhiên thoát khỏi vòng tay của con rồng, một đôi chân dài và cong đẹp đẽ, thô bạo giẫm lên làn sóng nhiệt từ lòng bàn tay Vân Dĩ Hà.

“bùm!”

Hai bóng người bay lộn ngược ra ngoài.

Thấy vậy, Long định bế Yên Nhiên lên thì bất ngờ cơ thể anh rung lên dữ dội.

Bởi vì Dương Duệ không biết từ lúc nào, hắn đã xuất hiện ở phía sau hắn.

“Sư huynh, ta đã tiến vào Siêu Thần Võ.”

...

...

Trong cabin của một con tàu vẫn đứng yên, Đông Tâm Tử và A Bạch Duẫn nhìn nhau.

Họ là học việc của Dương Duệ.

Họ biết kế hoạch của Dương Duệ.

Họ luôn muốn giết Dương Duệ.

Nhưng vào lúc này, nhìn thấy trận chiến giữa hai vị sư phụ này, ánh mắt của cả hai đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Hai cường giả trung cấp trong Thần Võ đột nhiên cảm thấy thực lực của mình không thể chống chọi nổi trước bất kỳ người nào trong số này.

“Ngươi sẽ tiếp tục đợi, hay là chạy đi?” A Bạc Duẫn ánh mắt lóe lên một tia chật vật, ý bảo Đông Tâm Tư suy nghĩ lại.

Đông Tâm Tư trên trán khoan từng hạt mồ hôi, nghiêng răng nghiến lợi: “Chờ đã!”

A Bạc Duẫn nuốt nước bọt và bơi nhỏ.

Đông Tâm Tư trầm giọng nghĩ: “Không có chỗ nào trốn, chúng ta không thể nhìn lại nữa.”

...

...

Ở phía xa, biển.

Trên boong của một con tàu đang trôi dạt, nhiều người, trong đó có Trình Tuấn Phong, bàng hoàng khi chứng kiến khói bụi bốc lên từ các đảo và đá ngầm.

Chương 1479

Và trong cabin.

Có một tai nạn nhỏ.

Trình Uyên thức dậy sớm hơn Long mong đợi.

Anh mở mắt ra và nhìn thấy Bạch An Tương và Lý Nam Địch đang đứng bên cạnh anh.

Hai người họ đang dọn dẹp cho anh ta.

Bạch An Tương nhìn lên và chạy vào mắt Trình Uyên, và ngay lập tức choáng váng.

Nhìn thấy Bạch An Tương đột ngột dừng lại, Lý Nam Địch tò mò nhìn cô và nhìn theo ánh mắt của cô về phía Trình Uyên.

sau đó.

Sáu con mắt gặp lại nhau.

Cô gái thứ hai lao về phía Trình Uyên với đôi mắt ngấn lệ.

Trình Uyên ôm chặt lấy họ.

“Tuyệt, tuyệt...”

“Ngươi không sao, ngươi không sao!”

Họ hét lên đầy phấn khích, quên mất điều đó.

Bởi vì Long nói rằng chỉ cần Trình Uyên sống sót qua đêm nay, sau khi tỉnh dậy sẽ không sao cả.

Nhìn thấy anh lúc này tỉnh táo, bọn họ vô cùng phấn khích.

Không có gì hạnh phúc hơn những gì mất đi rồi lấy lại được và chính người đàn ông quý giá nhất trong cuộc đời của họ, mất đi rồi mới lấy lại được.

Nghe thấy tiếng hét đầy phấn khích của hai người phụ nữ, Thời Sách lao vào phòng mà không biết chuyện hiện tại.

“Đại ca!” Anh vui mừng kêu lên: “Anh tỉnh rồi à?”

Trình Uyên mỉm cười với ba người họ và cố gắng đứng dậy.

Nhưng đột nhiên, anh cau mày, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

“Phần còn lại thì sao?”

“Người đã cứu tôi ở đâu?”

Bạch An Tương và Lý Nam Địch luôn canh giữ bên cạnh Trình Uyên, không quan tâm đến những thứ khác, tự nhiên họ không biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài.

Thời Sách biết điều đó.

Khi Trình Uyên hỏi, Thời Sách nhìn quanh và trả lời câu hỏi với lương tâm cắn rứt.

“Ừm ... Anh à, cơ thể anh lúc mới khỏi bệnh nặng rất yếu. Điều anh cần nhất lúc này là nghỉ ngơi. Vậy nên, anh nghỉ ngơi thật tốt, còn lại chúng ta sẽ làm.

Trình Uyên không phải là một kẻ ngốc. Thấy Thời Sách do dự, anh lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hơn nữa, anh ta thấy rằng con tàu đang di chuyển.

Bất chấp sự can ngăn của Bạch An Tương và Lý Nam Địch, Trình Uyên mở rèm cửa cabin, và ngay lập tức, một làn sóng tối đen, cuồng nộ, tràn ngập ánh trắng hiện ra trước mặt anh.

Trình Uyên choáng váng.

Anh từ từ ngẩng đầu lên và nhìn lên bầu trời.

Được dẫn dắt bởi một vầng trăng tròn, bầu trời đầy sao lấp đầy toàn bộ bầu trời, như thể rắc một lớp vừng trắng lên một màn hình đen khổng lồ.

đêm!

Có một lớp vui mừng trên khuôn mặt anh ta.

Có đêm trong thế giới của riêng tôi.

Bình thường!

Nhưng anh chưa kịp vui mừng thì một tiếng gầm nhẹ từ đằng xa truyền đến.

Trình Uyên sắc mặt thay đổi rõ rệt.

“Đại ca...!” Thờ Sách muốn khuyên can.

Trình Uyên không nhịn được nói, đẩy anh ra rồi bước ra ngoài.

Chương 1480

Bước ra khỏi cabin, anh bị Trình Tuấn Phong và những người khác chặn lại.

“Trình Uyên, bình tĩnh!”

Khi Trình Tuấn Phong nhìn thấy Trình Uyên bước ra, đầu tiên anh ấy có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó anh ấy nghiêm nghị ôm vai.

Anh biết Trình Uyên muốn làm gì.

“Đó là chuyện của thân, chúng ta rút cuộc không thể làm gì được, nếu bây giờ quay trở lại, chúng ta chỉ có thể đưa những huynh đệ quan tâm đến người gặp nGuy hiểm. Dù muốn báo ân cũng phải phán đoán tình hình.” và chúng ta không được lãng phí công việc của anh ấy một cách vô ích.

Trán Trình Uyên nổi đầy gân xanh.

Thời Sách của anh ấy đã nói sai điều gì đó, anh ấy cảm thấy rằng Trình Uyên nên rất yếu sau khi anh ấy khỏi bệnh nặng. Nhưng trên thực tế, thân thể hiện tại của Trình Uyên không hề yếu ớt, ngược lại còn cảm thấy cơ thể lúc này tràn đầy năng lượng vô cùng lớn.

Long đã dùng một nửa sức mạnh của bản thân để giúp Trình Uyên mở mạch. Vì vậy, vẫn còn một phần sức mạnh của con

rồng trong cơ thể anh ta chưa bị tiêu hao.

Thời gian trôi qua, khi huyết mạch của Trình Uyên đã tích hợp hoàn toàn, cơ thể của cậu ấy hoàn toàn nguyên vẹn, giống như dùng xẻng đào một vũng nước, để cho nước chứa nhiều hơn. Và kỹ năng mà con rồng lưu lại trong cơ thể anh ta tương đương với chiếc xẻng sắt này.

Khi đó dù cái xẻng này cũng tiêu gần hết.

Nhưng hiện tại, kinh mạch trong cơ thể Trình Uyên vẫn đang trải qua quá trình này nên vẫn còn dấu vết của sức mạnh rồng trong cơ thể anh.

Anh không cảm thấy việc quay lại lúc này là vô ích.

Nhưng Trình Tuấn Phong đã đúng, các anh trai và phụ nữ của anh ấy đã an toàn trên tàu, và anh ấy không thể không nghĩ về điều đó.

“Để tôi đặt xuống cứu sinh xuống thuyền.”

...

...

Và vào lúc này.

Trên đảo không tên.

Dương Duệ đột nhiên xuất hiện sau lưng Long và nói với Long rằng anh ta đã đột nhập vào Cảnh giới võ thuật siêu phàm.

Khi nói chuyện, không khí xung quanh nhanh chóng trở nên lạnh lẽo.

Cảnh giới Siêu Thần Võ nằm ngoài khả năng nhận thức của hầu hết mọi người, khi Dương Duệ đan áo lên lần cuối, hắn đã ngăn cản cả người, bởi vì lúc đó hắn mới thực sự bước vào Cảnh giới Siêu Thần Võ, và hắn thực sự biết được siêu phàm thể nào. Cảnh giới Siêu Thần Võ là. Thật kinh khủng.

Bụi trên bầu trời, giống như đột nhiên bị ấn nút tạm dừng, ở trong không khí, sau đó biến thành những hạt nhỏ màu trắng với tốc độ cực nhanh, giống như một lớp đường trắng.

Rồi hết chiếc này đến chiếc khác rơi xuống và vỡ tan.

Một lớp tinh thể màu trắng xuất hiện trên mặt đất dưới chân anh.

Một lòng bàn tay của anh ta ấn vào vai rồng, vì vậy nửa vai rồng cũng được bọc trong một lớp pha lê trắng trong suốt.

Đông cứng?

Con người có thể kiểm soát nhiệt độ của không khí không?

Chưa kể đến việc A Bạc Duẫn và Đông Tâm Tử, lúc này đang trốn trong cabin, cũng run lên vì kinh ngạc.

Ngay cả Liên Thiên Vân Dĩ Hà và thậm chí cả Yên Nhiên đang chiến đấu cùng phe cũng thay đổi sắc diện.

Mọi người dường như đã quên mất mình nên làm gì bây giờ, đờ đẫn nhìn Dương Duệ và Long.

Con rồng nhanh chóng bị đóng băng thành một tác phẩm điêu khắc trên băng.

Theo cách này, lòng bàn tay của Dương Duệ đã bị loại bỏ khỏi cơ thể anh ta, và một dấu vết hung phấn lóe lên trong mắt anh ta.

“Cho dù là Thần Võ cấp bậc cao nhất, ta cũng chưa chắc đánh bại được ngươi, cho nên ta đặt vòng này.”

“Ta biết ngươi sáng sớm đã xem qua bố cục của ta, cũng rất nhiều người xem qua, bởi vì ngươi cho rằng sức mạnh lớn nhất của ta là chăm chỉ, không động não, cho nên mới xem thường bố cục của ta.”

Chương 1481

“Nhưng trên thực tế, anh đã nhầm rồi rờng ạ.”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ làm cho bạn coi trọng bố cục của tôi, bởi vì tôi thừa nhận rằng lợi thế lớn nhất của tôi là chăm chỉ!”

“Dưới sự bướng bỉnh của ta, đằng sau bố cục mà tất cả các người đều có thể nhìn thấu này, ta đã đi trước các người một bước, tiến vào Siêu Thần Võ.”

“Vì vậy, trò chơi này là một âm mưu, và sự thắng tiến mà tôi làm việc chăm chỉ là âm mưu thực sự!”

Dương Duệ đi vòng lại trước mặt con rồng bị đóng băng, trên mặt nở nụ cười thành công, nói lên mục đích thực sự của mình.

Rõ ràng, sau khi đánh bại con rồng bằng một chiêu thức, anh ta không có chút lo lắng nào.

Vào lúc này, Dương Duệ thật sự cảm thấy mình là kẻ bất khả chiến bại trên thế giới!

Lời nói của anh ta đầy kiêu ngạo.

Từ từ duỗi một ngón tay ra và hướng nó về phía giữa chân mày Long.

Rõ ràng, sức mạnh chứa trong ngón tay này đủ để nghiền nát tác phẩm điêu khắc bằng rỗng này.

“Không!”

Yên Nhiên tỉnh dậy, khuôn mặt trở nên vô cùng xấu xí, cô hét lên và lao về phía Dương Duệ.

Và tại thời điểm này.

Vân Dĩ Hà đột nhiên đứng trước mặt Yên Nhiên và chế nhạo: “Đối thủ của anh là tôi!”

“Đi chỗ khác!”

Yên Nhiên nâng cánh tay lên và quét đi Vân Dĩ Hà bằng một động tác.

Không muốn thể hiện sự yếu đuối, Vân Dĩ Hà cũng dùng đến chiêu thức để phủ tay tiên nữ.

chốc lát.

Không khí xung quanh như bị người phụ nữ thứ hai rút cạn.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Vân Dĩ Hà lùi lại vài bước.

Và Yên Nhiên cũng bị chặn.

Hai người họ xúng đôi vừa lú!'

Đôi mắt xinh đẹp của Vân Dĩ Hà chảy ra, và cô ấy ngạc nhiên nhìn Yên Nhiên. Cô bị sốc trước sức mạnh của Yên Nhiên.

Bạn biết đấy, Yên Nhiên trông giống như cô ấy chỉ mới đôi mươi, tuổi thật của cô ấy thực ra không quá bốn mươi, nhưng cô ấy có sức mạnh tương đương với cô ấy. Tài năng của anh ấy thực sự không nên bị đánh giá thấp.

Nhưng trong lòng Yên Nhiên đang lo lắng, cô có thể làm chấn động sức mạnh của Vân Dĩ Hà, hướng chỉ là sự tự mãn của cô trong việc đẩy lùi Vân Dĩ Hà.

Một lần nữa, anh ta cố gắng lao về phía Dương Duệ.

Lúc này, ngón tay của Dương Duệ đã rơi vào giữa lòng mày của Long.

“Từ đó về sau, trên thế giới này, sẽ không còn ai là đối thủ của ta nữa.” Dương Duệ lãnh đạm nói: “Tiểu huynh đệ, người có lòng tin thật lớn!

“Là nó?”

Lúc này, một giọng điệu chế giễu đột nhiên vang lên bên tai anh.

Dương Duệ sửng sốt.

“Bùm!” Một tiếng nổ lớn, ngón tay anh bật ra sau như bị điện giật.

Bức tượng băng của con rồng đột nhiên xuất hiện vài vết nứt.

Trong giây tiếp theo, cảnh tượng khiến mọi người kinh ngạc lại xuất hiện.

ngọn lửa.

Như thể cố gắng thoát ra khỏi lồng, nó vùng vẫy thoát ra khỏi các khe nứt.

Nhiệt độ cao như thiêu đốt ngay lập tức thay thế cái lạnh của môi trường xung quanh.

Đợt nắng nóng đã đẩy người dân gần đó lùi lại.

Họ không thể chống lại nhiệt độ cực cao này.

Chương 1482

Ngay cả các tàu trên bờ cũng bắt đầu di tản ra biển, thậm chí các tàu trên bờ cũng bị ảnh hưởng.

Chỉ có Dương Duệ.

Khi nhiệt độ cao chạm vào, ấn xuống bằng cả hai tay. Không khí xung quanh anh lại hình thành băng giá dày.

“bùm!”

Các tinh thể băng bao quanh con rồng không tan chảy, nhưng vỡ hoàn toàn bằng một vụ nổ! Một cơn lốc lửa cực lớn bất ngờ lao thẳng vào bầu trời.

Dương Duệ ánh mắt đầy khó tin.

“Làm sao có thể?” Hắn lần đầu tiên cảm động: “Kỹ năng của ngươi rõ ràng chỉ có 50%! Làm sao có thể tiến vào Siêu Thần cảnh giới đồng thời giảm năm sức lực thành công?”

Vân Dĩ Hà và Liên Thiên cũng đồng thời kinh ngạc, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Yên Nhiên lộ vẻ vui mừng, hừ lạnh một tiếng, tự đắc nói: “Hắc, chỉ có thể trách bản thân quá yếu. Cho dù chồng ta chỉ có 10% kỹ năng, ngươi cũng không phải là đối thủ của hắn.”

Con rồng lửa bay lên trời, và sau đó quay ngoắt lại.

Dương Duệ vội vàng đi đến bên cạnh Vân Dĩ Hà và Liên Thiên, lật tay nhanh chóng, như thể tạo ra kết ấn, nhanh chóng tạo ra hàn băng như thể đóng băng mình lại.

Con rồng lửa quét ngang qua.

Hàn băng chao liệng và tan biến.

Dương Duệ bị sốc và nhanh chóng bố trí một cánh đồng băng giá khác một lần nữa.

Ba lần liên tiếp, điều này có thể chịu được tác động của con rồng lửa.

Long xuất hiện, đi đến Yên Nhiên, khuôn mặt lảm lảm những hạt mồ hôi mịn, cả người khẽ run lên.

Khi nhìn thấy điều này, Yên Nhiên nhanh chóng tóm lấy con rồng và lo lắng hỏi: “Nó thế nào?”

Long cười chua xót: “Đùng một cái.”

Yên Nhiên nói rằng ngay cả khi con rồng chỉ có một lực lượng thành công, Dương Duệ và những người khác không phải là đối thủ của con rồng, hiển nhiên, điều này không đúng.

Băng Lăng biến mất, lộ ra bóng dáng của Dương Duệ, Vân Dĩ Hà và Liên Thiên, cả ba người bọn họ đã giật mình toát mồ hôi lạnh và hoảng sợ.

“Bất quá, người hiện tại thực hung hãn như vậy!” Liệt Thiên trầm giọng nói.

Cả ba người họ cảm thấy không ổn.

Đặc biệt là Dương Duệ, vốn tưởng rằng mình là cường giả đầu tiên bước vào Siêu Thần Võ bằng cách chăm chỉ luyện tập, nhưng không ngờ rằng Ren Jialong không chỉ tiến vào Siêu Thần Võ từ lâu, mà ngay cả kỹ năng cũng tiêu tan. một nửa, anh ta vẫn ở lại. Quyền năng trong Vương quốc Võ thuật Siêu thần thánh.

Nhưng cuộc đối thoại tiếp theo giữa Long và Yên Nhiên đã khiến Dương Duệ một lần nữa ra khơi sóng gió.

“Tôi đã thuyết phục cậu rất lâu rồi hãy cứu một con, nhưng cậu không chịu nghe.” Yên Nhiên nhìn con rồng một cách trống rỗng và phàn nàn: “Sau khi cứu Trình Nặc và cứu Trình Uyên, hai anh em này có đáng để bạn tính mạng và liều mạng không? ?”

Nhưng Long cười khở nói: “Lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt.”

Dương Duệ và Vân Dĩ Hà nhìn nhau chăm chăm. Sau khi cứu Trình Nặc cứu Trình Uyên, cứu một người sẽ tiêu hao năm sức mạnh thành công, cứu hai ...

Vì vậy, trên thực tế, Long hiện tại chỉ có hai cường giả thành công đỉnh phong.

Nói cách khác, hắn chỉ có 20% kỹ năng, nhưng vẫn không thể rơi ra ngoài Siêu Thần cảnh giới.

Có thể thấy con rồng vào thời điểm bị lật đổ đáng sợ như thế nào.

“Hèn chi tôi biết đó là một cái bẫy, và tôi không ngần ngại đến cứu Trình Uyên.” Vân Dĩ Hà khó khăn nói: “Hóa ra thực lực của tên đàn em quá mạnh nên chúng tôi không có trong tay. mất ở tất cả. ”

Dương Duệ cũng phải tỏ ra chua xót: “Xem ra tài năng của một người quyết định tất cả, dù cố gắng thế nào tôi cũng không thể đuổi kịp anh”.

Liệt Thiên trầm giọng nói: “Tiền bối, các vị sư huynh đừng sợ hắn. Cho dù là đỉnh phong bất khả chiến bại, hắn cũng đã kết thúc trận pháp rồi, đây là thời điểm tốt nhất để thoát khỏi.” của anh ấy.”

Chương 1483

Ba người đều có suy nghĩ của riêng mình, nhưng có thể khẳng định một điều, suy nghĩ của ba người về cơ bản là thống nhất với nhau, và họ đều đồng ý với lời của Liên Thiên. Con rồng bây giờ đang ở thời điểm yếu nhất, nếu bạn không thoát khỏi nó vào lúc này thì sau này sẽ không còn cơ hội.

“trên!”

Dương Duệ khẽ khịt mũi, với tốc độ khó có thể phân biệt được bằng mắt thường, hắn đã tới rồng trong chốc lát, một đạo dài băng giá đã bị lôi ra phía sau.

Bầu trời giáng xuống mặt đất một cú đấm, mặt đất run rẩy, vô số cát bay và đá bay về phía con rồng và Yên Nhiên.

Vân Dĩ Hà cũng múa tay áo, trong tích tắc, gió lớn, cát bay và đá rung chuyển từ trên trời xuống đã bị Dương Duệ hóa thành băng góc cạnh, rồi bị gió cuốn theo Vân Dĩ Hà, một chút tốc độ hơn và đường tấn công lạ.

“bị hỏng”

Con rồng gầm lên.

Chặn Yên Nhiên sau lưng cô, ngọn lửa bốc lên bầu trời.

Khi đến Vương quốc Võ thần, anh ta sẽ thành thạo các kỹ năng của một miền và có tiếng nói cuối cùng trong miền của riêng mình. đằng sau anh ta là một chút, nó cũng không cảm thấy nóng.

Con bão va chạm với cơn lốc lửa, băng tan hết lớp này đến lớp khác, nhưng những viên đá sắc nhọn đập thẳng vào con rồng như những viên đạn.

“Phốc!” Phun ra một ngụm máu.

Long quyết liệt rút lui.

“gọi!”

Sóng nhiệt cuộn lại, tất cả đá và Băng Linh đều vỡ tan, thậm chí Bão Băng Linh cuồng bạo cũng lập tức tan rã.

Lòng bàn tay của Dương Duệ đã được in trên ngực của con rồng.

Long cũng đâm vào vai.

“bùm!”

“bùm!”

Âm thanh tanh tách cực lớn chấn động Dương Duệyun trời đất cùng một lúc.

Nhưng con rồng đã đóng đinh vững chắc tại chỗ, không lùi bước nửa bước.

Nhưng khóe miệng hắn lúc nào cũng chảy máu, trên người lộ ra nhiều vết thương đáng sợ, nửa người bị băng bạc quấn lấy.

Trên thực tế, anh có thể lùi lại một bước và tránh khỏi lòng bàn tay của Dương Duệ.

Nhưng nếu anh ta tránh được, rất có thể Dương Duệ sẽ va phải Yên Nhiên phía sau khiến con rồng không thể rút lui.

Chính vì vậy, chỉ với 20% sức mạnh của bản thân, anh ta đã đối đầu với ba người giỏi nhất trong số họ.

“Bạn ổn chứ?”

Yên Nhiên bị cảnh tượng này làm cho choáng váng, nhanh chóng tiến lên ôm lấy con rồng đang vỡ vụn.

Còn Dương Duệ Vân Dĩ Hà thì cả trời cao đất lở, vừa đứng dậy đã ói ra máu.

Dương Duệ là người đầu tiên chịu đòn, anh cùng con rồng bắn phá và chịu nhiều thương tích nhất.

Thứ hai là Vân Dĩ Hà và Liên Thiên. Nhưng cho dù bị thương nhẹ, lúc này cũng khó có thể đứng vững, thân thể không ngừng run lên bần bật.

Phải biết rằng thực lực sẽ luôn phát triển nhanh hơn so với sức mạnh của thân thể, một đòn từ Siêu Thần cảnh giới cũng không phải người bình thường có thể ăn được, cho dù có cùng một thân thể Siêu Thần Võ cảnh, bọn họ cũng không dám phản kháng. đối thủ của họ ở cùng cấp độ. Một đòn.

Cả hai đều thua!

Một số người hầu hết muốn nhìn thấy tình huống này.

Ví dụ, Đông Tâm Tử và A Bạch Duẫn.

Đồng thời nhìn thấy cảnh tượng này, hai người đều rất cao hứng.

...

Và khác với họ.

Đúng lúc này, bên cạnh một tảng đá cách xa đá ngầm, có một bóng người đang ẩn nấp.

Chương 1484

Cô ấy là Thương Vân.

Thực lực của Thương Vân không nên coi thường, nhưng khi nhìn thấy cuộc đối đầu trong Siêu Thần Võ, nàng kinh hãi mở miệng, hồi lâu cũng không có giảm tốc độ.

Loại trận chiến này đã vượt quá nhận thức bình thường của cô ấy với tư cách là một người.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng một người có thể mạnh mẽ đến mức cô có thể điều khiển và sử dụng toàn bộ vật chất của cơ thể để biến nó thành băng và lửa.

Và khi đang bàng hoàng, cô chợt thấy có người tham gia chiến trường biến thái này.

Yên Nhiên đang bảo vệ bên cạnh Long, và khuôn mặt đẹp trai của cô ấy thể hiện sự trang nghiêm và cảnh giác với người đến.

ba người!

Tong San nghĩ về A Bạc Duẫn, và có một ông già lưng gù xuống thuyền khác.

Ba người xuống hai chiếc thuyền và đi lại gần hơn mà không gặp khó khăn gì.

Long được Yên Nhiên đỡ, cơ thể run lên bần bật, khóe miệng rỉ máu, anh không thể làm thêm động tác nào nữa.

Dương Duệyun đang lác lư trên bầu trời, mặc dù ba người họ đứng riêng biệt, nhưng cơ thể của họ đang lác lư, như thể họ có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Dưới sự công kích của Siêu Thần cảnh giới, không ai có thể bình an vô sự.

Do đó, trong số những người này, người duy nhất còn có thể bắn được bây giờ là Yên Nhiên.

“Bác thầy.”

Đông Tâm Tử và A Bạch Duẫnqi cùng chào Dương Duệ.

Dương Duệ vẫn im lặng.

“Su phụ, tình huống hiện tại giống như con bọ ngựa bắt ve sầu, phía sau có con chim vàng anh sao?” Đông Tâm Tử hỏi.

A Bất Vân cũng cười nhẹ: “Chúng ta gần đây chỉ đoán được kế hoạch của Su phụ, mà Su phụ, người sáng sớm đã biết kế hoạch của chúng ta, cho nên vẫn nhất định làm, không quan tâm đến chúng ta, không để vào mắt ta sao?” ? ”

“Thật không may, bạn đã nhìn thấy tình hình hiện tại.”

“Chúng ta là chim vàng anh!”

“Và các bạn đều đã già!”

Ông lão lưng gù không nói gì chỉ cười toe toét với những người có mặt.

“Anh muốn làm gì?” Liệt Thiên trầm giọng, vẻ mặt lạnh lùng hỏi.

Khi tra hỏi, anh không kiềm chế được máu trong người trào dâng, máu trào ra khoe miệng.

“Vị tiền bối này, chuyện chúng ta muốn làm rất đơn giản.” Đông Tâm Tư cười nói: “Gửi các vị tiền bối lên đường, ba người chúng ta chia nhau kho tiền!”

“Ngươi dám!” Liệt Thiên tức giận nói.

Sự hối hả và nhộn nhịp của thế giới đều là lợi nhuận. Lúc đó tiền và quyền sẽ luôn là mục tiêu mà mọi người săn đuổi, Đông Tâm Tư nghĩ đến A Bạc Dẫn và những người khác, muốn lấy được ngân khố thì phải giết Dương Duệ và những người phụ trách ngân khố.

Tuy nhiên, nếu Dương Duệ và những người khác muốn có kho tiền của riêng mình, họ cần phải thoát khỏi con rồng.

Đi một vòng, mục đích của những người này, trong phân tích cuối cùng, chỉ có một người này.

Liên Thiên đương nhiên sẽ tức giận vì một tên đàn em muốn lấy thức ăn từ miệng mình.

Nhưng thực tế bây giờ là họ đã mất đi khả năng chiến đấu trở lại.

Các “tiên nữ” hiện tại đã phải chịu cả hai thất bại, nhưng Đông Tâm Tử và những người khác đang ngồi gặt hái lợi ích của ngư dân.

“bùm!”

Đã có những tiếng ồn rất lớn.

Liên Thiên đã bị trừng phạt vì tức giận của mình.

Chương 1485

Lão nhân lưng gù đi tới đột nhiên nhanh chóng, hấn nắm đấm đánh lên trời, ánh mắt ngưng tụ, cùng một đấm đánh trúng lão nhân lưng gù.

Chuyện này cũng giống như trước đây, cú đấm của hấn đủ để giết chết lão già lưng gù, nhưng bây giờ, trước khi nắm đấm vung ra, hấn không khỏi phun ra một ngụm máu già.

Ngay sau đó, nắm đấm của lão già lưng gù đánh tới, trực tiếp đánh gục hấn.

“Bốp!” Một tiếng, một tên cường giả vừa mới nhận được Siêu Thần Võ cảnh, ngay cả trời rơi xuống đất, hấn dù muốn cũng không đứng dậy được.

“Ta đã biết kế hoạch của ngươi từ lâu, không phải là ta không bỏ qua ngươi.”

Lúc này, Dương Duệ đột nhiên nói: “Nếu ta muốn thoát khỏi ngươi, đã từng có cơ hội, nhưng...”

“Các ngươi là con của ta!” Hấn thở dài cười khổ.

Nghe những lời này, Đông Tâm Tử và A Bạc Dẫn đều bị sốc.

Họ chợt nhớ đến cảnh lên núi cùng nhau giết Dương Duệ, lúc đó Dương Duệ mời họ uống trà, giống như chiêu đãi con cái về nhà.

Hai người đàn ông chừng chục tuổi khẽ cau mày.

Lúc này, bọn họ đột nhiên không chịu nổi.

Trên thực tế, bạn sẽ không bao giờ có thể giải thích rõ ràng những điều như tình cảm gia đình, ngay cả kẻ độc ác cũng không tránh khỏi cảm động hoặc bị tình cảm gia đình làm cho lung lay.

Thấy hai người do dự, lão giả lưng gù ánh mắt lóe lên, nhanh chóng nói: “Tông lão, hoàng thượng, hai người các người sẽ không động lòng thương sao?”

“Người phải suy nghĩ rõ ràng, nếu như bỏ lỡ cơ hội này, chúng ta cả đời này sẽ bị bọn họ bóp chết, không còn ngày nào nữa!”

Một câu nhắc nhở hai người bọn họ, Đông Tâm Tusi và A Bạc Duẫn ánh mắt lập tức rục rịch.

Đặc biệt là A Bạc Duẫn, một dấu vết quyết tâm lóe lên trong mắt anh ta.

“Những người làm việc lớn, đừng dính vào chuyện tầm thường, đừng nghĩ đến chuyện cũ, ta còn không quan tâm đến tính mạng của con mình, huống chi là sư phụ!”

A Bạc Duẫn nghiêng răng, đi về phía Dương Duệ.

Ngay sau đó.

“dừng lại!”

Một bóng người gầy gò từ xa chạy tới, hộ vệ Dương Duệ chỉ vào A Bất Vân, vẻ mặt đau khổ nói: “Người muốn giết sư phụ?”

Sự xuất hiện của dáng người nhỏ nhắn này khiến các ông lớn có mặt đều choáng váng.

Không phải tôi sợ cô ấy mà là tôi hơi ngạc nhiên.

Bởi vì thứ hiện ra trước mặt bọn họ chỉ là hương vị cấp hai.

Có, Tiêu Viêm thậm chí không vào một bánh răng.

So với những cường quốc của họ trong Thần Võ Võ Lâm, điều đó đơn giản là không đáng nói.

Tuy nhiên, Tiêu Viêm không hề sợ hãi họ, thậm chí còn chỉ thẳng vào A Bạc Dẫn và Đông Tâm Tử một cách tức giận: “Đơn giản là các người không phải con người, và Sư phụ vô ích thường nhắc đến các người.”

“Anh ấy nói rằng muốn tôi học hỏi hai người. Có phải là để học hỏi từ sự vô ơn của hai người không?”

“Đông Tâm Tử, phải không? Mặc dù ngươi là sư huynh của ta, ta chưa từng thấy ngươi, nhưng ta đã nghe Sư phụ nhắc tới không biết bao nhiêu lần rằng ngài đặt một bộ ấm trà trong nhà vào ngày mồng ba tháng tám hàng năm và pha trà nhân sâm ngũ vị.” .”

Nghe được câu này, Đông Tâm Tử lại cảm động.

Hắn đột nhiên nhìn về phía Dương Duệ, trong lòng vô cùng phức tạp.

Tất nhiên anh ta biết ngày thứ ba của tháng tám là ngày gì.

Đó là ngày anh tôn thờ Dương Duệ làm thầy của mình cách đây bốn mươi năm. Hắn đương nhiên cũng biết trà ngũ vị sâm là gì. Trước khi Dương Duệ trở thành thầy của anh, anh đã suýt chết vì một cơn đau tim.

Ngay cả ngày nay, căn bệnh này vẫn không thể được xóa bỏ.

Một lần, khi học nghệ thuật với Dương Duệ, Dương Duệ nhất định muốn cho anh ta uống trà này hầu như mỗi ngày, vì trà này tốt cho bệnh tim.

Chương 1486

Chương 1486:

He YiTrình, anh ấy muốn nói lời tạm biệt với Dương Duệ, bởi vì anh ấy là học trò đầu tiên của Dương Duệ, cho nên Dương Duệ có rất nhiều bất đắc dĩ, nhưng anh ấy không ngăn cản. Anh ấy chỉ nói với Đông Tâm Tử rằng trong tương lai, anh ấy sẽ rất nhớ Sư phụ, và anh ấy sẽ trở lại gặp Sư phụ vào ngày 3 tháng 8 hàng năm.

Hóa ra anh vẫn nhớ.

Hóa ra năm nào anh cũng đợi anh?

Vâng, Đông Tâm Tử đã không bao giờ trở lại.

Nếu có, đó sẽ là ngày mà A Bạch Dẫn ra tay giết Dương Duệ.

“Còn bạn!”

Ném mặt A Bạch Dẫn, sữa hung ác mắng: “Ngươi còn nhớ ngày 17 tháng ba là ngày gì không? Mỗi một ngày 17 tháng ba, sư phụ đều chuẩn bị một nồi thịt heo kho!”

17 tháng 3 ...

A Bạc Duẫn cũng giật mình.

“Chủ nhân nói người rất thích ăn thịt. Hắn nói khi tìm được người, bên đường gần như chết đói. Ngày đầu tiên mang người trở về chính là món thịt heo kho cho người ăn, đúng không?”

Đối mặt với lời buộc tội của Tiêu Viêm, A Bạc Duẫn cứng lòng và không thể không do dự.

Anh cũng có một kỷ niệm khó quên trong lòng.

Tại thời điểm này.

Nhìn thấy sự run rẩy của Đông Tâm Tử và A Bạc Duẫn, ông già linh cảm không thể chịu đựng được nữa.

“Chết tiệt, con nhỏ này thật khó hiểu, tôi sẽ giết cô ấy cho hai người trước!”

Vừa nói, thân hình vụt đi, trong nháy mắt nhào tới Tiêu Viêm, chém vào đầu Tiêu Viêm lòng bàn tay.

Nhưng vào lúc này, một cảnh tượng kỳ lạ đã xảy ra.

Cường giả Thần Võ dùng lòng bàn tay tát một cái vào đầu nữ sinh lớp hai, hậu quả có thể tưởng tượng, nhất định phải cân não!

Tuy nhiên.

Khi bị ông già gù đập vào lòng bàn tay của mình, Tiêu Viêm không hề cử động.

Nhưng ông già linh tính hét lên: “A!”

Trán hấn đột nhiên sụp xuống, tóe máu rơi xuống đất!

Mọi người có mặt đều bị sốc.

Nhất là khi ném thử, tim tôi như muốn nhảy lên cổ họng.

Nhưng nhìn lão giả lưng gù ngã trên mặt đất, nàng ngẩn ra.

...

Tuy nhiên, Đông Tâm Tử và A Bạch Duãn, vốn đã có chút xúc động, đột nhiên trở nên tỉnh táo sau khi nhìn thấy cảnh này.

Đông Tâm Tử híp mắt lại, khóe miệng hiện lên một tia giễu cợt, kêu lên: “Su phụ, su phụ, người thật là nhỏ giọt, người cái gì đều có thể làm được!”

A Bạch Duãn cũng trở lại vẻ mặt ủ rũ trước đây: “Cảm ơn su phụ đã dạy dỗ, đệ tử đã học được.”

Nhưng trong mắt Dương Duệ hiện rõ vẻ thất vọng.

Khi Vị Ương còn rất nhỏ, Dương Duệ đã để lại trong người một tấm bùa cứu mạng. Cái gọi là bùa cứu mạng này thực ra là

một loại Trần Pháp, Quan Kiến không chỉ có thể bảo vệ tính mạng, mà còn có vai trò phản sát khí.

Trình Uyên đã từng gặp phải, nếu không, hẳn không đạt tới Cảnh giới Thần cấp, như vậy sẽ không kích phát, nếu không sẽ cùng lão già lưng gù.

Rõ ràng là Dương Duệ để lại lá bùa cứu mạng này trong cơ thể Tiêu Viêm, sau này khi từ biển cả mang theo Tiêu Viêm, ý định ban đầu là dùng Hương Vị để đối phó Đông Tâm Tusi và A Bạc Dẫn.

Thật không may, tôi đã bỏ lỡ một họ Lý.

Nói một cách đơn giản, cho dù là thị hiếu thì nó vẫn nằm trong tính toán của Dương Duệ.

Chương 1487

Dương Duệ thở dài, “Bạn nói đúng, hai người là những người học việc đáng tự hào nhất của tôi. Tôi thường nhắc đến họ với cô ấy, và tôi mong được gặp bạn như một giáo viên mỗi năm. Nhưng đồng thời, tôi cũng biết mong muốn của mọi người. Nó sẽ không bao giờ bị suy yếu bởi độ cao mà anh ta đạt được, trái lại, nó sẽ chỉ dần dần tăng lên. ”

“Em nhớ anh đúng không, nhưng anh không thể làm khác được.”

Nhìn xem này hảo biểu tình, Long không khỏi bật cười: “Đại ca, ngươi có mệt không?”

“Mệt mỗi?” Dương Duệ khẽ giật mình: “Người ta còn sống, luôn là chuyện rất mệt mỗi.”

Long bỏ qua Dương Duệ và nói với Tiêu Viêm: “Cô bé, bây giờ cô đã hiểu chưa? Chủ nhân của cô đã lợi dụng cô suốt thời gian qua.”

Nhìn lại Dương Duệ trong sự hoài nghi.

Dương Duệ vẫn vô cảm.

Vị trái tim rỉ máu.

“Cố Sơ Hạ, không đáng, rút khỏi đây!” Đông Tâm Tư lạnh lùng nói.

A Bạc Duẫn khịt mũi: “Tôi không ngại giết thêm một người nữa.”

Sau một hồi đấu tranh, cuối cùng anh ta cũng mở rộng vòng tay, nhắm mắt lại và kiên quyết nói: “Cho dù nó được sử dụng? Tôi đã được chủ nhân nuôi dưỡng. Nếu không có chủ nhân, tôi đã chết đói trên đường phố. Sư phụ đã nuôi nấng và dạy dỗ tôi ., Ngay cả khi tôi trao mạng sống của mình cho Sư phụ, thì có chuyện gì? Người cứ giết nếu muốn! ”

Đông Tâm Tư và A Bạc Duẫn nhìn nhau.

Chỉ khi họ đã sẵn sàng để làm điều đó.

Vân Dĩ Hà ở một bên đột nhiên nói: “Hai người không phải chỉ muốn lấy bảo vật sao?”

Nghe vậy, Đông Tâm Tư dừng bước với A Bạc Duẫn.

“Giết chúng tôi là vô ích,” Vân Dĩ Hà nói một cách thờ ơ: “Chúng tôi chỉ là lính canh, và con rồng là giám sát thực sự. Nếu bạn giết chúng tôi mà không giết nó, bạn không thể có của cải trong hầm.”

A Bạc Duẫn chế nhạo: “Không ai trong phòng có thể còn sống.”

Vân Dĩ Hà vẫn lãnh đạm nói: “Tại sao không giết rồng trước?”

A Bạc Duẫn và Đông Tâm Tử bắt đầu do dự.

“Nữ nhân bên cạnh Long thực lực không thua gì ta, người có chắc là có thể đánh chết nàng?” Vân Dĩ Hà chờ cơ hội khiêu khích.

Vì vậy, A Bạc Duẫn và Đông Tâm Tử trở mặt với Long và Yên Nhiên.

Yên Nhiên ngạc nhiên, vội nói: “Không, đừng nghe lời cô ấy, cô ấy còn trẻ, mục phù thủy già đó đánh tôi chơi với tôi, không phải đối thủ của cô, cô giết bọn họ trước, sau đó giết chúng tôi, chúng tôi hứa sẽ không chạy. . .”

A Bạc Duẫn mặt tối như đáy nồi.

Mẹ kiếp! Bạn nghĩ tại sao chúng tôi ngu ngốc khi bạn nói điều này vào lúc này? Chúng ta có thể thấy rõ ràng trong quá trình giám sát cabin, mẹ của bạn đã lặc Vân Dĩ Hà bằng lòng bàn tay và nói dối.

Đông Tâm Tử sắc mặt cũng lộ ra vẻ kỳ quái.

“Người phụ nữ này không đáng tin cậy, chúng ta hãy giết cô ấy và con rồng trước!”

“Tốt tôi đồng ý!”

Hai người sớm đạt được thỏa thuận.

Lúc này, Yên Nhiên lại càng hoảng sợ: “Này, này, người sao lại không nghe lời người ta? Ta tại sao không đáng tin cậy? Ta thật sự không phải đối thủ của người, người ... người có tâm tình coi ta đẹp như vậy.” một đóa hoa Phụ nữ bắt đầu sao? Hai đại nam nhân muốn bắt nạt một cô gái nhỏ, còn có lý do gì sao? ”

Một người đàn ông đánh một người phụ nữ là không thể chấp nhận được trong dư luận đạo đức.

“Chết tiệt!” A Bất Vân áy náy: “Người phụ nữ này thật phiền phức, trước hết giết cô ta đi!

Vừa nói, thân hình lóe lên, đi tới Yên Nhiên, chỉ vào giữa lòng mày của Yên Nhiên.

Yên Nhiên tái mặt vì kinh ngạc, nhanh chóng vung vẫy cánh tay ngọc mảnh mai, vuốt ve bàn tay của cô, lắc lư các ngón tay của A Bắc Dẫn, đồng thời thò ra một lòng bàn tay.

A Bắc Dẫn nắm tay đấm vào lòng bàn tay của Yên Nhiên.

“Bùm!” Hai người lùi lại mỗi người mười bước.

Chương 1488

“Phốc!” Yên Nhiên không khỏi phun ra một ngụm máu.

A Bạch Duẫn cũng đầy máu, và nước da cũng không hơn Yên Nhiên.

“Nữ nhân này cũng ở giữa Thần Võ, sư huynh cẩn thận!” Hấn nhắc nhở Tống gia suy nghĩ kỹ.

Tống suy nghĩ ba lần và lao về phía Yên Nhiên.

Yên Nhiên hét lên: “Hai ông lớn bắt nạt một phụ nữ yếu đuối, hãy đến xem ...!”

Khuôn mặt của Đông Tâm Tử và A Bạch Duẫn xấu xí như thể họ vừa ăn một nắm ruồi.

Khi nghe thấy tiếng khóc của cô ấy, Vân Dĩ Hà, Dương Duệ và những người khác cũng có những biểu hiện kỳ lạ.

Điều này.....

Nima này giống như cường giả trong võ lâm ở chỗ nào?

“Đi chết đi!”

Đông Tâm Tử cắn da đầu và bước tới với một cú đấm vào Yên Nhiên.

Yên Nhiên đã giơ tay lên và gặp Đông Tâm Tử với cú đấm này.

“bùm!”

Cô bất ngờ bay lộn ngược và rơi xuống đất.

“Không biết xấu hổ ... Ừ ... đồ! Không biết xấu hổ!”

Yên Nhiên nhanh chóng đứng dậy trong khi lâm bầm, nôn ra một ngụm máu nữa, vội vàng quay lại chỗ Long, và lại đứng trước mặt anh ta.

Long nhìn thấy cảnh này không khỏi nở nụ cười: “Sao lại phiền, người chạy trước mặc kệ ta.”

“Câm miệng và đồ ngốc!” Yên Nhiên quay đầu lại, nGuyền rửa con rông.

Rõ ràng sức mạnh của Yên Nhiên ngang ngửa với Đông Tâm Tử hay A Bạch Dẫn, nhưng nếu hợp lực, Yên Nhiên chắc chắn sẽ thua kém.

Tình hình lúc này rất rõ ràng.

Đông Tâm Tử và A Bạch Dẫn đã hoàn thành ước mơ của họ chỉ trong một bước.

Theo ước tính, Long Yên Nhiên, Dương Duệyun, Yixia và Liên Thiên cũng sẽ chết tại đây.

nhưng.

Cảnh tượng kiểu này có vẻ tệ hơn mong đợi.

Bởi vì lão già linh cảm lắc mình đứng dậy khỏi mặt đất.

Một phần trán của anh ấy sụp xuống, và khuôn mặt vốn đã xấu xí của anh ấy giờ có thể được mô tả là kinh dị.

Hắn đứng dậy lắc đầu, nhìn thấy ném thử cách đó không xa, trong mắt lóe lên lửa giận không gì sánh được.

“Chết tiệt, Từ Lệ, tôi đã giết anh!”

Vừa nói anh vừa lao vào ném thử.

“bùm!”

Có một tiếng động lớn và chói tai, giống như tiếng sấm, cuốn vào!

Nước biển dâng cao, sóng lớn vài mét dựng lên, những con tàu đang thả neo lao lên một độ cao nhất định, như thể chúng đang lảng tránh và lặn lướt lác lư hai bên.

Một bóng đen sẽ đến trong thời gian ngắn.

Trước khi mọi người kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra, thì bóng đen đã vụt qua trước mặt họ.

Lão nhân lưng gù trước mắt lóe lên một đóa hoa, hấn cảm giác được thân mình chỗ trống, càng ngày càng cao, trong nháy mắt đã thu vào tầm mắt hầu hết các đảo cùng đá ngầm.

Lúc này anh mới nhận ra mình bị ai đó ném lên không trung.

Ngay sau đó, hấn chưa kịp kinh ngạc thì nhìn thấy trên mặt đất một mảnh bụi nổ tung, trên trời cao có một bóng người lao về phía hấn.

Lão nhân linh cảm kinh ngạc, nhanh chóng cho bộ dáng sợ hãi cụp một cái.

Nhưng lòng bàn tay này rõ ràng bắn ra đầu bóng người, nhưng trong giây tiếp theo, bóng người tản ra như khói.

Một dấu vết hoảng sợ lóe lên trong đôi mắt của lão già linh tính.

Chương 1489

Ngay sau đó, anh cảm thấy có người xuất hiện sau lưng mình.

Người biết, đây là hơn mười thước trên bầu trời, cho dù là siêu cấp như Long tộc, Dương Duệ cũng không thể bay tới, đúng không?

Ý nghĩ này vừa mới nảy sinh. Cổ anh ta bị siết chặt từ phía sau.

Người đàn ông nhéo cổ và đập mạnh xuống đất.

“bùm!”

Có một tiếng động lớn khác.

Ông lão lưng gù dim cả người xuống đất.

Sau đó lại có một đám khói bụi lớn khác, bóng người nhéo cổ hẳn, lập tức tản ra như khói, biến mất.

...

Cảnh này quá đột ngột và quá nhanh, ngay cả khi Dương Duệ và Long gần như ở đó, họ cũng không nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

Vân Dĩ Hà đã bị sốc ngay cả khi Đông Tâm Tư nghĩ về A Bắc
Đuẩn Yên Nhiên và ném thủ nó.

Điều này.

Hóa ra là sức mạnh của Cảnh giới Võ Đang siêu phàm!

Chẳng lẽ trên thế giới này, ngoài Dương Duệ và Long, còn có
một cường giả cảnh giới siêu cấp thứ ba?

...

Làn khói dần tan ...

Một bóng dáng cao lớn dần hiện ra trong làn khói.

chậm rãi.....

chậm rãi.....

Lộ ra khuôn mặt tuần tú bụi bặm.

Trẻ trung và đẹp trai!

Sau khi nhìn thấy người này, tất cả mọi người đều hít một hơi.

Long trợn mắt dữ tợn.

“Ôi! Cô đã phản bội lòng tốt của tôi như thế này?” Anh thở dài.

Khói đã tan hết.

Con số đó cũng rõ ràng ngay lập tức.

Anh ấy là Trình Uyên.

Trình Uyên biết ý của rồng.

Ông ấy giúp hắn khai mở huyết mạch, tiếp tục sinh mệnh, nhưng cũng cứu hắn đi nhiều đường vòng, khai thông kinh mạch cần phải phá để đạt tới Thần Võ, để sau khi Trình Uyên tỉnh lại, hắn có thể trực tiếp tiến vào cấp bậc của những kẻ mạnh trong Thần Võ Võ Đang.

Và quá trình này cần gần một nửa sức mạnh mà con rồng có trong cơ thể của Trình Uyên để hoàn thành.

Nhưng bây giờ, Trình Uyên đã thực sự nâng cao sức mạnh của con rồng trong cơ thể mình.

Điều này có nghĩa là cuộc sống của anh ta được đổi mới, nhưng khi sức mạnh này bị lãng phí, anh ta sẽ không thể bước vào Thần Võ Võ Đang, và anh ta có thể cần phải vượt qua rào cản đó thông qua nỗ lực của chính mình.

Nhưng bạn phải biết rằng nhiều người sẽ không bao giờ có thể bứt phá trong cuộc đời của họ.

Đây cũng là lý do tại sao cường quốc Thảmwu Realm rất hiếm.

nhưng.

Trước mắt bây giờ, Trình Uyên đã sở hữu gần một nửa kỹ năng của Long, tức là mặc dù hắn không có hiểu biết về Siêu Thần cảnh giới, nhưng hắn đã có thực lực của Siêu Thần cảnh giới võ giả một thời.

“Ta không thể nhìn người chết vì ta?” Hắn cảm kích nhìn con rồng.

Long lắc đầu nói bất lực: “Sao mày không chịu nổi, nó không giống tổ tiên của mày và của tao!”.

Trước đây, anh cảm thấy Trình Uyên gọi tổ tiên của mình là lạ.

Nhưng bây giờ, tôi đã đề cập đến nó, và nó dường như không còn cảm thấy khó xử nữa.

Trình Uyên cười nhẹ: “Mọi việc còn lại cứ giao cho tôi.”

Chương 1490

Giọng nói vừa rơi xuống.

đột ngột!

Một con dao sắc bén lao tới, xuyên qua cơ thể Trình Uyên, và một lưỡi dao sáng chói hiện ra từ bụng anh.

Trình Uyên khẽ cau mày và nhìn xuống.

“Hahaha ... Tôi thực sự không biết gì về chuyện đó. Cô chỉ là một con tốt nhỏ, còn muốn kiểm soát tình hình?”

Đó là A Bạc Dẫn bất ngờ lao tới và xuất hiện sau lưng Trình Uyên.

Vẻ mặt hắn lúc này dữ tợn, vẻ mặt vô cùng dữ tợn: “Ngươi đã giết hai đứa con trai của ta. Hôm nay, ta sẽ báo thù cho con trai ta.”

“Trình Uyên...!” Khuôn mặt Vân Dĩ Hà đột nhiên thay đổi rõ rệt, cô hét lên.

“Không!” Tiêu Viêm cảnh này, sợ hãi, đột nhiên hét lên.

Yên Nhiên cũng bị lu mờ bởi Huarong.

Chỉ có A Bắc Duẫn cười điên cuồng: “Nhưng là như vậy, ta nghĩ người quá mạnh mẽ. Xem ra Long cứu người vô ích. Rốt cuộc không phải là chết ở trong tay của ta sao?”

Có lẽ là vì cuối cùng cũng báo thù cho con trai, có lẽ là do một mình hắn đem cảnh tượng sắp sửa trở về “đúng bài” đẹp đẽ, mà A Bắc Duẫn trở nên vô cùng điên cuồng.

Anh lấy con dao ra khỏi người Trình Uyên, đâm lại, rút ra rồi lại đâm ... Liên tục điên cuồng làm hành động tương tự.

Tất cả mọi người đều không ngờ tới cảnh tượng này, tất cả đều sửng sờ.

A Bắc Duẫn cho người ta cảm giác như đang trút giận.

Tuy nhiên.

Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên sau lưng.

“Chơi đủ chưa?”

Ngay khi âm thanh này phát ra, hiện trường yên tĩnh như chết chóc.

Mọi người nín thở nhìn nGuồn phát ra âm thanh, chỉ thấy Trình Uyên đứng sau lưng A Bắc Duẫn một cách ẩn tượng.

Và chính Trình Uyên là người bị đâm điên cuồng trước mặt anh.

Hai Trình Uyên?

Tôi không khỏi dụi mắt, nghĩ mình bị chói mắt.

Vân Dĩ Hà cũng ngạc nhiên dụi mắt.

Nhiều người đang dụi mắt.

Long lộ vẻ ngạc nhiên.

A Bạc Dẫn từ từ quay đầu lại, nhìn thấy Trình Uyên, anh ta không khỏi lùi về phía sau một lần nữa, hét lên: “Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Giọng anh ấy vừa rơi xuống.

Trình Uyên bị thương giống như khói, đột nhiên tản ra, sau đó khói liền biến mất.

Trình Uyên kia đứng cách anh không xa, vô sự.

Trình Uyên cười lạnh: “Đúng vậy, trong mắt cậu, tôi chỉ là một con tốt nhỏ!”

“Trước ngày hôm nay, mọi hành động của tôi đều do anh quyết định, và tôi đã đi theo lộ trình của anh.”

“Nhưng bây giờ, loại chuyện này sẽ không xảy ra nữa.”

“Ta muốn ngươi nhìn xem, một cái cầm đồ ngươi đã từ bỏ, đáng giận đáng giận!”

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Không thấy Trình Uyên động đậy, thân thể của A Bạc Dẫn dường như bị va đập mạnh, đột ngột bay về phía sau, rồi rơi xuống đất.

“Phốc” hần không khỏi phun ra một ngụm máu.

Vào lúc này, Trình Uyên, người vốn đã nói chuyện, đột nhiên tan biến như mây khói.

Trước mặt A Bạc Dẫn, một Trình Uyên khác xuất hiện một cách kỳ lạ.

Anh giẫm lên ngực A Bất Vựcn, từ trên xuống dưới nhìn A Bất Vựcn.

“Tất cả các bạn sẽ phải trả giá xứng đáng cho những gì bạn làm.”

Khi cô ấy nói điều này, hình bóng dễ thương của Phương Tố Anh hiện lên trong tâm trí cô.

Chương 1491

Vừa nói, vừa từ từ nâng cánh tay lên.

Một cường giả trung cấp trong Thần Võ, bị kỹ năng thân thể kỳ dị của Trình Uyên đánh như chó, hắn không thể xuống tay chút nào!

Trong một giây tiếp theo, chỉ cần tay của Trình Uyên rơi xuống, tôi tin rằng A Bạc Dẫn nhất định sẽ bị chặt ngay tại chỗ.

Lúc này, A Bạc Dẫn không hề tỏ ra sợ hãi.

Khi đạt đến trạng thái này, họ chắc chắn sẽ trở nên rất kiêu ngạo, và họ coi trọng thể diện hơn là số phận. Vì vậy, anh không thể nào cầu xin Trình Uyên tha thứ.

Hơn nữa, Trình Uyên đã giết chết con trai của mình, tuy rằng chỉ nói là lời nói dưới, nhưng thật sự làm sao có thể buông tha cho được?

Vì vậy, A Bạc Dẫn hung tợn nhìn Trình Uyên, lộ ra bộ dạng coi cái chết là nhà.

...

Và chỉ tại thời điểm này.

“dừng lại!”

Thương Vân đột nhiên lao ra, đến chỗ A Bắc Duẫn và Trình Uyên, dùng hai tay siết chặt cổ tay Trình Uyên.

“Trình Uyên, làm ơn, cho tôi mặt mũi, đừng giết anh ta!”

Trình Uyên sững sốt một lúc, anh nhìn Thương Vân hoài nghi.

Anh không hiểu tư duy logic của Thương Vân là gì, đây chỉ đơn giản là một chuyện vô cùng nực cười.

“Trả mặt cho anh?” Trình Uyên hỏi ngược lại anh: “Tại sao tôi phải trả mặt cho anh!”

Cú đánh trái tay “bốp” chỉ là một cái tát vào mặt Thương Vân.

Thương Vân ngay lập tức bị kéo ra vài mét, sau khi ngã xuống đất, anh ta đột ngột quay đầu lại với vẻ mặt nghi ngờ, rồi cay đắng nhìn Trình Uyên.

Một nửa má của cô bị sưng lên cao.

Lần này, cô tự hào về mình đến mức các bài công pháp do Trình Uyên thực hiện không có một chút tác dụng nào.

Điều này cũng cho thấy đầy đủ rằng đối mặt với quyền lực tuyệt đối, tác dụng tinh luyện cơ thể của cô không có gì đáng nói.

Trình Uyên vươn tay chỉ vào Thương Vân, tức giận nói:
“Ngay từ lần đầu gặp mặt, ngươi đã tính toán ta, từng bước một, để ta chui vào cái bẫy do ngươi bày ra. Ngươi muốn chiếm đoạt nhân vật chính, ngươi. lên kế hoạch giết A Bất. Domain, liên quan gì đến tôi? Tôi thích đội nước bản lên người hơn! ”

“Nó có liên quan gì đến Phương Tố Anh? Tại sao cô ấy phải hiến mạng sống cho kế hoạch của anh?”

“Ta cho ngươi mặt mũi?”

“Thương Vân, đừng lo lắng, đợi đến khi ta giết cha ngươi, sau đó cùng ngươi giải quyết!”

Nói một cách chính xác, thủ phạm gây ra cái chết của Phương Tố Anh phải là Thương Vân, người đã thiết kế ra tất cả những điều này. Tất nhiên, việc làng Hách Bất Tử bị phá hủy cũng là một phản ứng dây chuyền của kế hoạch này. Nói trắng ra, ngay cả Đại công tước cũng không ghét cô ấy.

Trước đây, Trình Uyên không giết Thương Vân vì biết thực lực của mình thua Thương Vân quá xa, và hoàn toàn không có đối thủ.

Nhưng bây giờ thì khác.

Nghĩ đến điều này, anh ta đã đâm A Bạc Dẫn.

...

Tuy nhiên.

Khi nắm đấm rơi xuống, nó đột nhiên bị một lực lượng cực lớn không chế.

Ngay sau đó, nắm đấm của anh bắt đầu kết tinh.

Sau đó, một cơn lạnh không thể diễn tả được toàn thân ngay lập tức, Trình Uyên lạnh cóng run rẩy, và cú đấm được thiết lập trong không khí.

Không chỉ vậy, cơ thể anh bắt đầu đông cứng nhanh chóng.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều sửng sò, đồng thời, tất cả đều nghĩ đến một người, vì vậy họ quay đầu nhìn về phía Dương Duệ.

Dương Duệ không biết từ khi nào đã đến phạm vi mười mét của Trình Uyên, vươn một lòng bàn tay, lão đảo, nhưng trên mặt không có biểu cảm gì.

“Vậy ngươi còn sức chiến đấu!” Trình Uyên ngạc nhiên nói.

Chương 1492

Không chỉ Trình Uyên ngạc nhiên, mà ngay cả A Bạch Dẫn và Đông Tâm Tử đều có vẻ mặt kinh hãi, và họ không khỏi bắt đầu sợ hãi.

Vừa rồi vì biết Dương Duệ và Long đều bị thương nặng, cả người đều bị tổn thất, nên mọi người đều không làm gì được hoàn toàn rách da.

Nhưng ai có thể nghĩ ra được.

Cuối cùng, Dương Duệ vẫn một tay giữ chân.

Anh ta không hoàn toàn mất đi hiệu quả chiến đấu.

Cho dù đó là Đông Tâm Tử hay A Bạch Dẫn, anh ta ngay lập tức hiểu rằng Dương Duệ, một cầu thủ dự bị, thực sự là để bỏ rơi họ. Nếu họ vừa bắn vào phe của Dương Duệ trước, Dương Duệ chắc chắn sẽ sử dụng kỹ năng tấn công cuối cùng này lên họ.

Đông Tâm Tử và A Bạch Dẫn ở đâu có thể chịu đòn của Siêu Thần Võ Võ Đang?

Tuy nhiên, một biến đã xảy ra trong điều này.

Biến này là Trình Uyên, quân cờ của cả ván cờ!

Không ai nghĩ rằng Trình Uyên sẽ trở lại trên sóng với võ công vô song của mình!

Rõ ràng, quân cờ này đáng lẽ phải bị loại bỏ, và quân cờ bị loại bỏ, không có tác dụng gì, đã phá vỡ kế hoạch của mọi người trên hiện trường và khiến tình hình không thể kiểm soát được.

Dương Duệ bắn.

Nếu lúc này hắn không cứu được A Bặc Duẫn thì con rồng sẽ có thể trốn thoát, một khi hắn để cho con rồng trốn thoát, đợi hắn hồi phục một năm rưỡi thì mọi cố gắng trước đó của hắn đều vô ích.

Lúc này, trên mặt Long rút cục lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Sau khi bước vào Cảnh giới võ thuật siêu phàm, tài năng của Dương Duệ là Đông lạnh. Nhưng khi anh ta chiến đấu với con rồng một mình, anh ta thực sự bị ảnh hưởng bởi kỹ năng tài năng này.

Vì kỹ năng tài năng của rồng là bật lửa, chuyên phản băng.

Nhưng mà, bây giờ Dương Duệ đang đối mặt với Trình Uyên, Trình Uyên chỉ có tốc độ và sức mạnh của Siêu Thần Võ trong thời gian ngắn, còn chưa phát huy được tài năng của hắn.

Vì vậy, Trình Uyên chắc chắn không phải là đối thủ của Dương Duệ.

Long Youxin muốn giúp đỡ, nhưng anh ta khác với Dương Duệ, bởi vì anh ta đã liên kết với một số người trước đó, và bây giờ anh ta thực sự không có sức mạnh để chiến đấu.

Họ chỉ có thể nhìn Trình Uyên biến thành một tác phẩm điêu khắc trên băng.

“Anh trai!”

Một dấu vết của sự không khoan dung xuất hiện trên khuôn mặt của Vân Dĩ Hà, và cô ấy đã gọi cho Dương Duệ.

Dương Duệ trầm giọng nói: “Em gái, dùng tình cảm sẽ chỉ có thiếu sót!”

Vân Dĩ Hà mấp máy môi, cuối cùng nuốt xuống những gì cô muốn khuyên can.

Ngay sau đó, Dương Duệ mắg Đông Tâm Tư đang suy nghĩ lại: “Còn chưa làm, còn đợi đến khi nào?”

Đông Tâm Tư đột nhiên tát một cái tinh thần, lập tức tỉnh táo lại, trong nháy mắt lao về phía Trình Uyên.

Trình Uyên đã bị đóng băng thành một tác phẩm điêu khắc băng, chỉ cần anh đập vỡ bức tượng băng này, Trình Uyên sẽ bị nghiền nát thành từng mảnh, và anh nhất định sẽ chết!

Đối mặt với Trình Uyên và đối mặt với con rồng. Bây giờ Đông Tâm Tử và Dương Duệ đang đứng trong một chiến hào.

Thấy Đông Tâm Tử cảm động, Yên Nhiên đột ngột lao ra, chặn Đông Tâm Tử lại và vung tay về phía anh.

Đông Tâm Tử đã bị chặn lại, và ném cho Yên Nhiên một cú đấm.

Cả hai đã chiến đấu với nhau trong tích tắc.

Hai người vốn dĩ thực lực ngang nhau, nhưng vì Yên Nhiên bị thương nên Đông Tâm Tử đã chiếm thế thượng phong.

Nhìn thấy bọn họ một hồi, dường như không có cách nào nói trước được kết quả.

Dương Duệ đảo mắt nhìn A Bạc Dẫn.

A Bạc Dẫn là người ở gần Trình Uyên nhất, nhìn thấy ánh mắt của Dương Duệ, anh ta lập tức hiểu ra, giơ tay tát vào trán Trình Uyên.

Chương 1493

“Cha, đừng!”

Không hiểu sao Thương Vân, người đã bị Trình Uyên tát trước đó, đột nhiên kêu lên một tiếng, cố gắng ngăn cản A Bạc Dẫn.

không may.

A Bạc Dẫn rất ghét Trình Uyên, và sẽ không nghe lời thuyết phục của Thương Vân chút nào.

“Bùm!” Một âm thanh.

Băng rơi bay tứ tung, vô số tinh thể màu trắng bay khắp bầu trời, hóa thân thành điêu khắc băng của Trình Uyên, cứ như vậy hóa thành hàng vạn mảnh.

Thời gian, vào lúc này, dường như đột ngột chậm lại.

Yên Nhiên và Đông Tâm Tử lập tức dừng hai tay, hai người đều kinh ngạc nhìn về phía đây.

Thương Vân há miệng quên đóng lại.

Vị Ương cũng ngồi trên mặt đất, hai mắt hốc hác.

Trái tim của Vân Dĩ Hà đột nhiên bị thứ gì đó nắm lấy.

Long nhắm mắt thở dài thườn thượt.

“Haha ...” A Bạc Duẫn bật ra một tiếng cười điên cuồng.

đột ngột!

“Có vui không?” Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Những tinh thể băng bay khắp bầu trời, rồi từ từ rơi xuống, một bóng người bước ra từ lớp băng đầy màu sắc.

Trình Uyên!

Mọi người khó có thể tin vào mắt mình.

Ngay cả con rồng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vừa rồi, họ thấy rõ ràng Trình Uyên bị đông cứng thành một tác phẩm điêu khắc trên băng, và sau đó bị A Bạc Duẫn tạt thành từng mảnh.

Điều này

Chuyện gì đang xảy ra x

A Bắc Duẫn nhìn Trình Uyên, người đã bị chính mình bóp chết nhưng lại xuất hiện trước mặt anh một cách đột ngột và nGuyên vẹn, cuối cùng, vẻ kiêu ngạo vẫn còn trên mặt anh lập tức sụp đổ.

Anh bắt đầu run rẩy, bắt đầu lắc đầu không tin, và bắt đầu lùi lại từng bước.

“Làm sao có thể là người đã chết!”

Trình Uyên hơi nheo mắt, trong mắt lóe lên một tia đỏ bùng, từng bước đi về phía A Bắc Duẫn.

Kỳ thực có một số chuyện, chính anh cũng không thể giải thích rõ ràng.

Có cảm giác như thân lực tối cao mà hẳn tạm thời có được là bẩm sinh.

Cảm nhận được sự nGuy hiểm, tôi đã nghĩ xem mình nên xuất hiện ở đâu, nên tôi thực sự xuất hiện ở nơi đó.

Đây cũng là một loại tài năng ma thuật dường như là bẩm sinh!

Vâng, đó là tài năng.

Dưới chân tôi, nó lại bắt đầu đóng băng.

Trình Uyên khẽ cau mày, và ngay lập tức bị đóng băng thành một tác phẩm điêu khắc.

Dương Duệ duỗi thẳng hai tay, đối mặt với Trình Uyên, và dùng lực một lần nữa.

nhưng

Tiếp theo, hắn bị chấn động, trên tay nhanh chóng có dấu ấn.

Một lớp khiên băng nhanh chóng xuất hiện xung quanh cơ thể anh, nhưng cùng lúc đó, Trình Uyên, người đã trở thành một tác phẩm điêu khắc bằng băng, đột nhiên xuất hiện gần anh và đánh vào tấm khiên băng của anh bằng một cú đấm.

Khi chiếc khiên vỡ tan, Trình Uyên lại bị đóng băng thành một tác phẩm điêu khắc trên băng.

Nhưng tác phẩm điêu khắc bằng băng này vừa mới được hình thành, một Trình Uyên khác đột nhiên xuất hiện sau lưng Dương Duệ, và tung ra một cú đấm.

Chương 1494

Không nói đến A Bặc Duẫn, ngay cả Dương Duệ lúc này cũng sụp đổ.

Cái này là cái gì

Nhân bản hoặc tái sinh

“Bùm!” Một âm thanh.

Mặc dù Dương Duệ một lần nữa triệu hồi Khiên Băng, nhưng anh vẫn bị cú đấm của Trình Uyên đẩy lùi lại mười mét, khóe miệng chảy máu ngay lập tức.

Mọi người đều chết lặng.

Điều này là quá sốc!

Với sức mạnh của bản thân, Dương Duệ, người đã trở thành một chuyên gia võ thuật siêu thần, không ai sánh bằng Trình Uyên, người đã mượn sức mạnh thần thánh của mình để tạm thời trở thành một chuyên gia võ thuật siêu thần giả.

Nhưng nhìn thấy cảnh này, trong mắt Long chợt lóe ra tia sáng rực rỡ.

Hắn lẩm bẩm: “Là ma tài?”

Yên Nhiên tò mò hỏi: “Cái gì là ma tài?”

Trên mặt con rồng hiện lên một tia kinh ngạc không nói nên lời: “Trình Uyên, tài năng của Trình Uyên còn cao hơn tôi” x

“Hắn sử dụng năng lực của ta. Trong tình huống này, không ai có thể lĩnh hội được tài năng bản năng của Siêu Thần Võ cảnh độc quyền, nhưng hắn lại vô tình làm được!”

“Không chỉ vậy, những gì anh ta nhận ra thực sự là một tài năng ma quái!”

“Vậy thì cái gì là ma tài?” Yên Nhiên thật sự rất tò mò mà hỏi lại. x

Long giải thích: “Một ngày nào đó người có thể tu luyện đến Siêu Thần cảnh giới, người sẽ hiểu được. Tài năng này được chia thành hai loại: loại tự nhiên và loại ảo ảnh. Vì vậy, loại tự nhiên, bao gồm cả ngũ hành, bao gồm cả gió, mưa, , sấm, chớp, mộc, thủy, hỏa, thổ. Đây là thứ cơ bản nhất. Tài năng bản năng chung nhất, nhưng ngoài ra còn có tài năng bản năng phi thiên, gọi chung là hệ ma. ”

Yên Nhiên hỏi: “Cái nào trong hệ thống giả tưởng hay hệ thống tự nhiên mạnh hơn?”

“Không có phân rõ mạnh yếu, mọi thứ đều là tại chủ nhân tự nhiên trong tầm tay, sở dĩ hệ thống ảo tưởng càng tốt!” Long nói.

Yên Nhiên không nói nên lời.

Bữa tiệc khác.

Trình Uyên xuất hiện trước mặt Dương Duệ.

Dương Duệ tự nhiên buông tay xuống, trên mặt lộ ra vẻ chua xót.

Rõ ràng là anh chưa sẵn sàng để chống lại.

Hiện tại, anh ta hoàn toàn không phải là đối thủ của Trình Uyên, và vì cuộc đối đầu với con rồng, lúc này anh ta đã bị thương nặng, và anh ta không còn khả năng phản công.

“Thì ra là người biến lớn nhất.” Hấn thở dài.

Vốn dĩ là một con tốt bị thao túng, nhưng ai có thể ngờ rằng con tốt này lại nhảy lên làm chủ nhân bị thương và sẽ là một loại sức mạnh nghiền nát.

Trình Uyên nhìn Dương Duệ với một tia cảm xúc phức tạp lóe lên trong mắt.

Anh ta bắt đầu nghi ngờ Dương Duệ khi anh ta trở về từ Đảo vàng. Khi lên bờ, Dương Duệ đã đích thân đón anh và đưa thẳng về kinh đô để bước vào âm mưu tiếp theo mà họ đặt ra.

Đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Tuy nhiên, vì điều này, anh ấy cũng dành một thời gian cho Dương Duệ.

Con người có thể tàn nhẫn hơn cỏ cây, trong khoảng thời gian ở bên Dương Duệ, anh cảm thấy họ đã trở thành bạn của nhau. Đột nhiên biết mình bị bạn bè tính toán, bạn để hẳn bất ngờ giết chết người bạn này, với tính cách nữ tính của Trình Uyên thì khó làm được như vậy.

Do đó, một dấu vết của cuộc đấu tranh lóe lên trong mắt anh ta.

“Giết tôi đi.” Dương Duệ bất lực nói.

Đề thua Trình Uyên đồng nghĩa với việc đánh bại cả ván cờ, điều mà anh ta khó chấp nhận hơn rất nhiều so với việc thua Long. Trong trường hợp này, anh ta có thể chỉ phải cầu xin được chết, nhưng anh ta vẫn có thể giữ lại sự tử tế duy nhất.

“Ngươi không cần dạy ta!” Trình Uyên cảm thấy bị không chế, hoàn toàn bị kích thích, quát mắng Dương Duệ, “Ta đương nhiên muốn giết ngươi!”

“Không!”

Tiêu Viêm bảo vệ Dương Duệ một lần nữa.

Chương 1495

Chương 1495:

Tôi không chỉ ném thủ mà ngay cả Vân Dĩ Hà cũng bước tới và ngăn Trình Uyên lại: “Trình Uyên, tôi xin lỗi, tôi đã đưa cô vào trò chơi. Đó là ý của tôi lúc đầu. Tôi chọn cô để giết. Cô giết tôi.”

Trình Uyên giật mình.

Nếu nói bị yêu cầu giết Dương Duệ, còn có chút không chịu nổi, thì hẳn sẽ không giết được Vân Nghiêu.

Đúng, Dương Duệ chọn Trình Nặc, và Vân Dĩ Hà chọn Trình Uyên. Nhưng Trình Uyên có thể có ngày hôm nay, cậu ấy có thể có được năng lực của thân thể hiện tại, chẳng phải là giáo sư Vân Dĩ Hà sao?

Cô ấy thậm chí còn giúp bản thân đưa ra đề xuất về cảm xúc của anh ấy.

Cô đã cho anh hơi ấm của một người chủ và một người mẹ.

Giết cô ta

Trình Uyên chỉ cảm thấy một nỗi buồn vỡ òa.

Nhìn Vân Dĩ Hà với ánh mắt phức tạp, Trình Uyên nở một nụ cười xấu hơn khóc, cậu từ từ nhắm mắt lại và quay người lại.

thời điểm này.

đau lòng!

“Ta sẽ không giết ngươi vì ta còn có lòng người! Ngươi biết máu chốt là ta là người thân yêu nhất của ta. Ta đã từng coi ngươi là người thân yêu nhất, nhưng ngươi chỉ coi ta như một con tốt lạnh. Ngươi có thể coi ta như vậy.” Tàn nhẫn, nhưng tôi không thể làm điều bất công. ”

Anh chậm rãi đi về.

Tống Nghiên nghĩ tới đường đi, Trình Uyên vẫn tiếp tục bước tới, nhưng anh đã vươn tay ra nói: “Đông Tâm Tư nghĩ, tôi không giết anh, không phải vì lòng tốt của tôi, mà là vì anh là cha ruột của Đông Nguyệt. Cút ngay đi.” ! ”

Khi đến gần A Bất Vựcn, ánh mắt anh ta quét qua A Bất Vựcn rồi nhìn Thương Vân: “Tôi không giết cậu vì cậu vừa ngăn cha cậu giết tôi. Tôi không biết mục đích của cậu là gì, điều này đã cứu cậu một mạng!”

Trước mặt mọi người, hắn vênh vác đi tới trước mặt rồng, đỡ rồng nói: “Chúng ta về nhà đi!”

Yên Nhiên hiển nhiên không vui: “Này cháu trai, ngươi cứ thả những kẻ xấu này đi.”

Trình Uyên im lặng.

Nhung Long vội nói: “Quên đi, con của chúng ta tử tế hơn”.

Họ lên thuyền và bắt đầu rời đi.

Yên Nhiên phẫn nộ: “Ta thật tức giận.”

Long và Trình Uyên liếc nhau, sau đó nói nhỏ với Yên Nhiên: “Đừng nói nữa, cẩn thận để lộ thân phận.”

“À” Yên Nhiên giật mình.

Trình Uyên giải thích: “Tôi kiệt sức.”

Yên Nhiên chớp một đôi mắt to bối rối, nhìn Trình Uyên rồi nhìn Long.

Đột nhiên anh ấy bị xuất thần.

Có cảm giác rằng chúng thực sự hơi giống nhau ở một số khía cạnh.

Sau một thời gian dài gặp khó khăn, không phải họ bị lừa mà là họ bị thiệt.

Hơn nữa, con rồng cũng có thể nhìn thấy nó.

Sức mạnh anh ta để lại trong cơ thể Trình Uyên không phải là sức mạnh thực sự, và anh ta không thể tái tạo nó khi anh ta sử dụng nó. Sau khi nhận ra tài năng bản năng, anh ta đã sử dụng nó liên tục, đặc biệt là đối với Dương Duệ, tiêu tốn rất nhiều tiền của.

Trên thực tế, khi Dương Duệ bị đẩy lui, sức mạnh của con rồng trong cơ thể Trình Uyên gần như cạn kiệt. Vì vậy, cuối cùng Trình Uyên chỉ giết được lão già linh cảm nhà họ Lý.

Lý do tại sao anh ta viện cớ rằng anh ta để điều này đi và không giết điều đó là vì thế này và như vậy, và vì bất cứ lý do gì. Đó chỉ là một cái cớ mà anh ta tìm ra để che đậy việc mình bị mất quyền lực.

Ước chừng thời gian trôi qua, những người đó nhất định sẽ có phản ứng.

Vì vậy, chỉ có một điều bạn có thể làm bây giờ là trốn thoát!

“Ôi, tôi đáng ghét!” Yên Nhiên có chút không muốn mà tức giận giậm chân.

Chương 1496

Về vấn đề này, Long và Trình Uyên có chút bất lực.

Con tàu rời bờ và phóng nhanh ra xa. x

Bạch An Tương, Lý Nam Địch, Trình Tuấn Phong và những người khác cũng bước ra khỏi cabin và đến boong.

Họ bao vây Trình Uyên và Long.

Trình Uyên vốn dĩ muốn giới thiệu Long, Trình Tuấn Phong và vợ của anh ấy, nhưng anh ấy chỉ đến Long, nhưng anh ấy không biết làm thế nào để giới thiệu anh ấy.

Đây là tổ tiên của chúng ta

Đây là con dâu của tổ tiên chúng ta

Tôi cảm thấy khó xử!

“Cái này là” Trình Uyên ngượng ngùng: “Thế hệ rất lớn.”

Nhìn thấy vẻ bối rối của Trình Uyên, Yên Nhiên cười khẩy nói: “Quên đi, không giới thiệu nữa, để tôi đến.”

“Anh ta là một con rỗng. Nói chính xác, anh ta thuộc về ông nội hiện tại của bạn và ông nội của Trình gia.” 0

“Còn tôi, vợ già vợ trẻ đều hiểu!”

Khi nhắc đến chuyện vợ già, vợ trẻ, gương mặt anh chàng này không khỏi đỏ bừng.

Mọi người càng nhìn nhau nhiều hơn.

Đặc biệt, Bạch An Tương và Lý Nam Địch đã rất xấu hổ, họ không thể tìm ra mối quan hệ giữa họ và họ đã không biết gì.

Trình Tuấn Phong dường như đã đoán được điều đó từ lâu, rốt cuộc vẻ mặt nghiêm nghị, chuẩn bị quỳ xuống chào rỗng.

Kết quả, Yên Nhiên sững sờ: “Quên đi, trong nhà chúng ta đừng có loại băng đỏ này.”

Cô ấy không khách sáo chút nào, thậm chí sau khi đỡ Trình Tuấn Phong dậy, cô ấy còn trêu chọc: “Hehe, cơ bắp khá phát triển.”

Nghe này, đây là những gì một trưởng lão nên nói

Khuôn mặt già nua của Trình Tuấn Phong đỏ bừng, và anh ta ho nhanh hai lần.

“Ừm, hai người nói chuyện, ta đi nói chuyện với hai vị chết.”

Yên Nhiên nắm lấy tay Bạch An Tương và Lý Nam Địch và bước vào cabin.

Trình Uyên không khỏi ôm trán, cảm thấy hơi đau đầu.

Tôi đã nghĩ, cuối cùng “bà” tuyệt vời này cũng biến mất.

Ai biết.

“Ồ, An Tương, Nam Địch, cho tôi hỏi một điều, chồng cô có thể ở trên giường được bao lâu?”

Trước khi mọi người bước vào cabin, Yên Nhiên đã hỏi Bạch An Tương và Lý Nam Địch một cách khó hiểu, giọng nói của cô ấy không cố ý bị đè nén nên Trình Uyên và Trình Tuấn Phong long có thể nghe rõ.

Bạch An Tương và Lý Nam Địch đã đỏ bừng mặt. x

Khuôn mặt của Trình Uyên thậm chí còn đầy những đường đen.

Và vào lúc này, trên hòn đảo không tên đó.

Hình thức dường như đã trải qua một sự thay đổi nhỏ.

Dương Duệyun đã sử dụng Xia Liên Thiênvà Tiêu Viêm làm một đội, Đông Tâm Tử A Bặc Duẫn Thương Vân làm một đội. Về phần nhà họ Lý, thấy tình hình không ổn nên đã bỏ về sớm.

Những người này ở trên những hòn đảo và rạn san hô vô danh, và họ cũng có những hồn ma của riêng mình.

Mục đích chuyến đi của Đông Tâm Tử và A Bắc Dẫn là giết chủ nhân của họ là Dương Duệ, nhưng bây giờ cho dù họ có giết Dương Duệ thì cũng không có ích gì.

Và chưa nói đến việc có ích lợi hay không, chỉ cần nói bây giờ bọn họ có thể giết được Dương Duệ?

Rõ ràng là Dương Duệ đã không còn sức để chiến đấu trước đó, nhưng đột nhiên một “Trình Yaojin” bị đánh giữa chừng, buộc anh ta phải đưa ra thẻ của mình một lần nữa, điều này cho thấy Dương Duệ đang ẩn sâu như thế nào. Vì vậy, nếu họ vẫn muốn giết Dương Duệ, ai có thể đảm bảo rằng Dương Duệ sẽ không có thẻ nữa?

Nhưng nếu chỉ có như vậy thì sau này sẽ không có cơ hội tốt như vậy.

Khi họ rời như tơ vò, Dương Duệ lắc đầu thờ dài.

Chương 1497

“Anh à, có chuyện gì vậy” Vân Dĩ Hà hỏi.

Dương Duệ cười khỏ: “Kỳ thực chúng ta bị một đứa nhỏ lừa gạt.”

“Đứa nhỏ” Vân Dĩ Hà ngạc nhiên: “Trình Uyên nói dối chúng ta cái gì?”

Khi còn nhỏ, điều đó nghe có vẻ kỳ lạ. Nhưng không ai ở đây cảm thấy kỳ lạ.

Bởi vì với những con quái vật già nua như chúng, một người đàn ông 30 tuổi quả thực có thể được tính là một đứa trẻ.

Dương Duệ lắc đầu thờ dãi: “Ta đang nghĩ, hử nếu không giết người có thể tìm cơ, hử nếu không giết người cũng có thể tìm cơ, nhưng tại sao hử không giết trời? ?”

Liệt Thiên sắc mặt sa sầm, tức giận nói: “Người muốn dùng tay giết chết ta.”

“Anh muốn gì?” Vân Dĩ Hà không khỏi liếc nhìn Liệt Thiên, sau đó nhìn Dương Duệ.

Rõ ràng, nếu Dương Duệ muốn dùng tay giết chết bầu trời của Trình Uyên, nếu không thành công cũng không nói ra được,

hơn nữa hắn cũng không có lý do gì để làm như vậy.

Dương Duệ cười khò: “Hắn không có năng lực.”

“À” Vân Dĩ Hà.

Không chỉ Vân Dĩ Hà mà những người khác đều sửng sốt.

“Sở dĩ Trình Uyên đột nhiên mạnh mẽ như vậy là bởi vì cậu ấy mượn sức mạnh mà con rồng để lại trong cơ thể để mở huyết mạch, nhưng sức mạnh này không giống sức mạnh trong cơ thể chúng ta. Sức mạnh trong cơ thể chúng ta có thể tái tạo và phát triển không ngừng. Và những gì anh ta có Rốt cuộc, sức mạnh này là của rồng, và nó sẽ được sử dụng hết.”

“Sau khi anh ta đến, anh ta đã giết chết con gù, đánh bại A Bạch Duẫn, và sau đó chiến đấu với tôi, sử dụng tài năng bản năng của mình nhiều lần.”

“Có thể người không biết nhiều lắm về tài năng bản năng, đây là một kỹ năng cực kỳ tiêu tốn sức lực, cho nên nếu không có sức mạnh tái tạo, sức mạnh của hắn cuối cùng cũng chỉ là cạn kiệt mà thôi.”

“Và vừa rồi anh ấy vênh vào bỏ đi, nhưng chúng tôi đã bị sốc bởi màn trình diễn trước đó của anh ấy và không dám dừng lại, và tôi thậm chí còn không nghĩ đến điều đó.”

“Bây giờ nghĩ lại đi, hắn thực lực này đã tiêu hao hết rồi, lúc đi chắc cũng chỉ có trình độ trung cấp mà thôi.”

Khi nghe điều này.

Khuôn mặt của A Bạch Duẫn và Đông Tâm Tử thay đổi đáng kể.

“săn bắt!”

Hai người đồng thanh.

Nhưng, nếu bạn đuổi theo, Dương Duệ sẽ làm gì?

Nếu đuổi theo chúng, Dương Duệ và những người khác sẽ nhân cơ hội tẩu thoát.

Vì vậy, vào lúc này, Đông Tâm Tử thay vì đến với Dương Duệ và cúi đầu trước Dương Duệ.

“Chủ nhân, ta sai khiến người!”

Mọi người đều tỏ ra khó hiểu.

Nhưng Dương Duệ biết ý, gật đầu nói: “Vậy thì đi!”

Đông Tâm Tử để Dương Duệ và những người khác lên thuyền của họ, vì vậy nếu họ đuổi theo Trình Uyên trên biển, giết những con rồng và những người khác, Dương Duệ không thể chạy trốn.

Và tại sao Dương Duệ sẽ đồng ý.

Xem ra là một chiêu bất lực, lần này hẳn thật sự không còn sức chiến đấu nữa.

Trời, khi trời sáng.

Một chiếc tàu đang phóng nhanh trên biển, phía sau chiếc tàu này cũng có một chiếc tàu lớn nhanh chóng đuổi theo.

“Tôi sẽ mất ít nhất hai năm để hồi phục.

Có một bàn ăn bằng nhựa đơn giản trên boong. Ngồi xung quanh là Trình Uyên và Trình Tuấn Phong, Long, và Long nói Trình Uyên đề cập đến tình hình hiện tại.

“Dương Duệ sẽ mất ít nhất hai năm, nhưng xét thấy trình độ của anh ấy không tốt bằng tôi, có thể lâu hơn.”

“Cho nên, hiện tại ta phải trốn.”

Chương 1498

“Và những gì bạn cần phải đối mặt là Đông Tâm Tử và những người khác, và tất nhiên là Vân Dĩ Hà và Liên Thiên.”

Bởi vì Vân Dĩ Hà và Liên Thiên vẫn chưa đạt tới cảnh giới Siêu Thần Võ giới, sức chiến đấu vượt qua của họ kém xa so với Long và Dương Duệ, vì vậy họ hồi phục nhanh hơn nhiều.

Trình Uyên cảm thấy có chút yếu ớt, chua xót nói: “Nhưng thực lực của chúng ta còn kém quá xa.”

Long cười nhẹ nói: “Ngươi đừng lo lắng, ta sẽ tùy ý sắp xếp.”

Trình Uyên và Trình Tuấn Phong nhìn nhau, và cả hai đều nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt nhau.

Theo lẽ thường, Long sẽ tự nhiên nói cho hai người biết kế tiếp sắp xếp của mình là như thế nào. Nhưng thật ra, Long không có ý giải thích.

Tôi đứng dậy đi về phía cabin: “Về phần làm thế nào để thoát khỏi chướng ngại vật trước mặt, tôi sẽ giao cho anh. Tôi phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Trình Tuấn Phong cũng vỗ vai Trình Uyên nói: “Cậu cũng nên nghỉ ngơi đi. Máy ngày nay cậu chắc mệt lắm rồi. Về phần tình hình còn lại, khi nào bọn họ đuổi kịp tôi sẽ gọi điện cho cậu.”

Trình Uyên không từ chối, vì quả thực anh đã kiệt sức.

Sau khi lấy lại được sinh mệnh, tâm trạng của hắn cũng có chút thay đổi. Vì cuộc sống này không dễ dàng trôi qua, và nó đã khiến Long dành hàng chục năm kỹ năng cho nó, anh cảm thấy xấu hổ trong lòng và anh cảm thấy mình nên trân trọng cuộc sống của mình hơn nữa.

Gật đầu với Trình Tuấn Phong: “Thôi, vậy tôi sẽ quay trở lại cabin trước.”

Trình Uyên và Long gần như đã trở lại cabin, khi anh bước về phòng riêng của mình, anh thấy Long gọi Yên Nhiên ra khỏi phòng của mình, sau đó hai người cùng nhau đi vào phòng bên cạnh.

Trước khi đóng cửa, Yên Nhiên vươn đầu nhìn xung quanh, thấy Trình Uyên nhếch mép cười, liền đóng cửa lại.

Trình Uyên vu oan: Tại sao phụ nữ hay thay đổi

Tôi nhớ rằng lần đầu tiên tôi gặp Yên Nhiên, cô ấy đã cho Trình Uyên cảm giác rằng cô ấy là một người phụ nữ rất bình thường và truyền thống. Nhưng tại sao lần này tôi nhìn thấy nó, nó giống như một con người khác, để những người khác không thể chống lại nó một chút nào.

Một người phụ nữ ở độ tuổi đôi mươi thực sự đã đạt đến cảnh giới võ thuật thần thánh đáng sợ và đã đấu với sư phụ Vân Dĩ Hà của mình, đây quả thực không phải là tài năng mà một người bình thường có thể có được. x

Nghĩ đến điều này, Trình Uyên cảm thấy mình thật kém cỏi.

Chẳng lẽ năm xưa Long kiếm vợ, tìm tài giỏi thế này rồi lại sinh ra một đàn con có tài giỏi hơn sao?

Một tổ

Nghĩ đến lời này, dường như anh bao gồm cả chính mình, Trình Uyên liền cảm thấy u sầu.

Một người phụ nữ ngoài hai mươi tuổi, kết hôn với một người đàn ông trạc 100 tuổi, không biết về phương diện đó có ổn không, trong lòng có chút khó chịu.

Đẩy cửa bước vào phòng anh.

Bạch An Tương đang ngồi cùng giường với Lý Nam Địch, nhưng ngay khi cánh cửa mở ra, cả hai người vội vàng đứng lên, người còn lại ngồi trên giường đối diện ngơ ngác.

Đỏ hết cả mặt.

Nhìn thấy cảnh này, Trình Uyên không khỏi cảm thấy trong lòng có một gợn sóng.

Đồng thời nghĩ thầm: “Vợ của tổ tiên này, không biết nói gì với họ, sao tự nhiên lại trở nên nhút nhát như vậy”.

“Có chuyện gì với bạn vậy”

Trình Uyên nói đùa, rồi ngồi xuống chiếc giường mà họ đã ngồi trước đó: “Nhìn thấy tôi thì cậu hoảng sợ làm sao?”

Ngay khi giọng nói đó rơi xuống, anh ta đã choáng váng.

Bởi vì chiếc giường này và chiếc giường trong phòng bên cạnh nằm cạnh bức tường, và một số âm thanh kỳ lạ đang phát ra từ phòng bên cạnh. Ngồi trên giường này, tôi nghe rất rõ.

” Âm thanh á ứ”

“Oh...

“Giòn dã vang lên”

Đó là âm thanh của Yên Nhiên Long và chiếc giường.

Chương 1499

Trình Uyên hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra bên cạnh.

Đôi mắt anh bất giác mở to.

Long không nói là đi nghỉ ngơi sao?

Đây có phải là những gì anh ấy gọi là nghỉ ngơi không

Tôi nhớ lúc trước tôi còn đang dò hỏi, người trên trăm tuổi còn có thể làm được, tôi lập tức cảm thấy một bên má bị đánh đau, cả người nóng ran.

Hãy nhìn lại hai người phụ nữ của anh ta.

Mặt đỏ đến tận cổ, hai người cúi đầu xuống, đồng thanh ngạc nhiên nhìn Trình Uyên.

Thế là ba người chạm mắt.

đột ngột

“Phun!”

Lý Nam Dịch là người đầu tiên cười thành tiếng.

Bạch An Tương cũng chế nhạo và cười.

Trình Uyên cũng cảm thấy khá buồn cười.

Ba giờ sau đó!

Ba người, ngồi trên một chiếc giường khác, có Trình Uyên ở giữa, Lý Nam Địch và Bạch An Tương đứng cạnh nhau, ôm lấy nhau, hai mắt không chớp, ba mặt kính ngạc nhìn sang giường đối diện, nghe tiếng động bên cạnh.

“Thật mạnh mẽ!” Lý Nam Địch ghen tị nói.

“Được!” Bạch An Tương rất tán thành.

Trình Uyên cảm thấy lòng tự trọng của mình đã bị khiêu khích, một sự khiêu khích nghiêm trọng!

“Oh SHIT!”

Rầm một tiếng hung ác, cô lật người đè hai người phụ nữ xuống dưới thân mình, không kìm chế được dục vọng.

Nửa giờ sau nữa.

Trình Uyên trần truồng ra khỏi giường, tức giận đi vòng quanh phòng, cuối cùng đầu bù tóc rối, dùng tay đập mạnh vào tường, hét lớn: “Này không có kết thúc, không cho người ta nghỉ ngơi đi.”

“Hi hi”

Lý Nam Địch và Bạch An Tương nằm vắt vẻo trên giường, đắp chăn bông, cả hai đều dùng sừng che miệng, nụ cười run rẩy.

Trình Uyên thề rằng đây là ngày thất bại nhất và tủi nhục nhất trong cuộc đời anh.

Hắn ý chí kiên cường, nhưng ở trước mặt hai mỹ nữ tuyệt thế này, hắn cũng nhịn không được nửa canh giờ, cuối cùng cũng phải đầu hàng.

Và bên cạnh

Đã gần bốn giờ!

Chết tiệt, bạn có còn là người không?

Anh rất khó chịu, Muội muội đã ngủ, ngáy như sấm.

Đối với Bạch An Tương và Lý Nam Địch, không có hy vọng xa hoa nào vào lúc này. Sau tất cả, họ đã trải qua nỗi đau mất đi Trình Uyên, nhưng đồng thời họ cũng trải qua niềm vui khi người đàn ông của mình sống lại, sau khi ngập tràn niềm vui và bi thương, tất cả đều quay mặt đi.

“Người khác thích nói gì là chuyện của người khác, bản thân chúng ta phải vững vàng.”

“Ừm, chúng ta tự mình sống, không phải vì người khác.”

Cả hai phụ nữ đều thống nhất suy nghĩ của mình.

Ngay sau đó.

“Bùm bùm”

Có tiếng gõ cửa.

Khi hai người phụ nữ giật mình, Trình Uyên, người đang ngủ rất say, đột nhiên bật dậy.

“Sư huynh, bọn họ đuổi kịp rồi.” Bên ngoài cửa vang lên giọng nói của Thời Sách: “Chú Thành kêu em báo cho anh.

Trình Uyên ngay lập tức bước ra cửa.

“Ồ!” Bạch An Tương và Lý Nam Địch nhanh chóng cố gắng ngăn Trình Uyên lại, nhưng đã quá muộn. 0

Chương 1500

Trình Uyên mở cửa, hỏi Thời Sách ở cửa: “Khoảng cách là bao xa?”

Thời Sách nhìn Trình Uyên, hai mắt nhìn ra ngoài, “Uh, anh trai, anh có lạnh không?”

Trình Uyên khẽ cau mày, chột bưng tỉnh.

Anh vội vàng đóng sầm cửa lại, đỏ mặt quát: “Chờ anh ở ngoài!”

Anh ấy đã khỏa thân.

“Haha” Lý Nam Địch không còn kiểm soát được cảm xúc của mình.

Trình Uyên mặc lại quần áo và bước ra ngoài, mặt đỏ bừng như bị dội nước sôi.

Khi tôi chạy ra khỏi cabin và đến boong, tôi thấy rất nhiều người đang tập trung trên boong.

Trình Tuấn Phong, Lục Hải Xuyên, Vương Mĩ Lệ và những người khác đang ở đây.

Họ nghiêm nghị nhìn chăm chăm vào một điểm đen trên biển xa.

Không ngạc nhiên, đó là Đông Tâm Tư nghĩ về con thuyền của họ.

Trình Uyên bước tới hỏi: “Tình hình thế nào?”

Trình Tuấn Phong cau mày và nói, “Thuyền của họ có vẻ nhanh hơn của chúng tôi. Nếu chúng tôi tiếp tục như thế này, chúng tôi sẽ bị vượt qua trong vòng chưa đầy một giờ.”

Nghe đến đây, Trình Uyên không khỏi nhíu mày.

Tình hình rắc rối hơn bọn họ dự đoán, nếu đuổi kịp, hươg chi Dương Duệ có khả năng tái chiến, Đông Tâm Tư và A Bạc Dẫn sẽ có thể tiêu diệt hết bọn họ.

“Bạn phải nghĩ ra một cách.” Lục Hải Xuyên nói.

Trình Uyên gật đầu đồng ý.

Tại thời điểm này.

Con rồng cũng mặc quần áo và bước ra khỏi cabin.

Nhìn thấy con rồng, Trình Tuấn Phong vội vàng chào: “Tổ tiên nghỉ ngơi thế nào rồi?”

“Không sao đâu.” Longmian đáp mà không thay đổi sắc mặt và nhịp tim.

Nghe vậy, Trình Uyên trừng mắt với vẻ khinh thường.

Được chứ?

Nima's, bạn gọi là nghỉ ngơi là gì?

Tuy nhiên, Long không nhìn Trình Uyên, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Càng như vậy, Trình Uyên càng hoảng sợ.

Tôi luôn cảm thấy như anh ấy đang cười nhạo chính mình.

Vương Mĩ Lệ đưa cho Trình Uyên một ống nhôm, sau khi Trình Uyên cầm lấy, cô có chút bất ngờ nhìn anh.

Vương Mĩ Lệ như hiểu ra điều gì đó, lúng túng mỉm cười, sau đó lùi lại vài bước và từ bỏ vị trí của mình.

Có phải anh ấy đang tỏ thái độ không?

Trình Uyên không biết.

Rốt cuộc, Vương Mĩ Lệ đang tự nói chuyện với chính mình vì mệnh lệnh của Vân Dĩ Hà. Bây giờ Trình Uyên và Vân Dĩ Hà trở mặt, vị trí của Vương Mĩ Lệ lúc này có vẻ rất xấu hổ.

Rõ ràng, Vương Mĩ Lệ tự mình biết tình huống này, nên đã lùi một bước, nhường vị trí rõ ràng nhất cho Trình Uyên. Chỉ muốn nói với Trình Uyên rằng bạn không tin tưởng tôi, vì vậy tôi chỉ tránh xa.

Trên thực tế, loại chuyện này, không ai có thể hoàn toàn tin tưởng vào Vương Mĩ Lệ.

nhưng.

Trình Uyên cầm lấy ống nhòm, khoác vai Vương Mĩ Lệ, bảo anh tiến lên một bước, hai người đứng cạnh nhau trước hàng rào boong tàu.

Wương Mĩ Lệ không khỏi kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

“Cô ấy là cô ấy, bạn là bạn, và tôi là tôi.” Trình Uyên nhẹ nhàng nói: “Trước đây tôi không có sự lựa chọn. Tương lai sau này bạn có thể tự quyết định.

Chương 1501

Chương 1501:

Sau khi hạ cánh, chúng ta sẽ bàn bạc đi đâu, nhưng bây giờ, bạn là anh trai của tôi. ”

Anh ấy không nhắc đến anh trai, mà là anh trai. Điều này cho thấy vị trí hiện tại của anh ấy với Vân Dĩ Hà, và cũng làm rõ mối quan hệ của anh ấy với Vương Mĩ Lệ.

Ý nghĩa rất rõ ràng, bây giờ bạn là anh trai của tôi, cho dù bạn đứng trong đội của chủ của bạn hay của tôi, sau khi bạn lên bờ, hãy chọn cho mình.

Vương Mĩ Lệ không thể không nắm lấy hàng rào bằng cả hai tay, hơi run rẩy.

Nhìn qua ống nhòm, Trình Uyên phát hiện trên boong tàu phía xa có ba người Đông Tâm Tử, A Bạc Dẫn và Thương Vân đang đứng.

Họ không thấy Dương Duệ và Vân Dĩ Hà.

Không khỏi cau mày.

“Anh Luc, tiếp theo, có lẽ anh phải làm gì đó,” Trình Uyên nói.

...

...

Và vào lúc này, trên con tàu vội vã đuổi theo anh.

Đông Tâm Tử và A Bạc Duẫn cũng lấy kính viễn vọng và nhìn vào đây.

“Chủ nhân nên nói đúng. Hiện tại bọn họ đang chạy hết tốc lực.” Đông Tâm Tử nói: “Nếu Trình Uyên vẫn có loại sức mạnh siêu nhiên đó, họ sẽ không thể chạy thoát.”

A Bạc Duẫn gật đầu đồng ý.

Sau đó anh ta chế nhạo: “Thuyền của họ chậm hơn nhiều so với của chúng ta. Với tốc độ này, chúng ta sẽ có thể đuổi kịp trong một giờ nữa.”

“Đến lúc đó, ta sẽ khôi phục hết thấy nhục nhã trước kia, cho Trình Uyên và Long quý trước mặt ta thừa nhận sai lầm!”

Đông Tâm Tử khẽ nhíu mày nhắc nhở: “Tốt hơn hết nên cẩn thận.”

“Sợ gì?” A Bạc Duẫn không quan tâm: “Đây là phía trên đại dương mênh mông, nước vô tận, chúng có thể sinh ra loài sâu bướm nào? Chúng có thể giở trò gì? Chúng vẫn có thể tung cánh sao?”

Thương Vân đứng sau bọn họ, sắc mặt tái nhợt, không dám xen vào.

Trên thực tế, trước mặt A Bắc Dẫn và Đông Tâm Tử, cô không có tư cách xen vào.

Nhưng cô luôn có một dự cảm xấu.

Đòn phản công Jedi của Trình Uyên khiến cô bị sốc.

Nghĩ đến việc gặp Trình Uyên trước đây, mỗi lần đều không thay đổi tính mạng, lên tự bắn mình, tuy rằng mỗi lần đều bị chính mình bóp chết một cách tàn nhẫn, nhưng hắn vẫn rất thích, Thương Vân ngoài mặt tức giận, trong lòng lại là Bí mật một chút buồn cười.

Nói thế nào nhỉ, tôi cảm thấy Trình Uyên đang rất hòa hợp với anh ấy, tràn đầy cảm xúc đa tình.

Vâng, cô ấy xác định cách này là một cách đặc biệt để hòa hợp.

Sau đó, trên các hòn đảo và bãi đá ngầm, tôi đã chứng kiến các “tiên nữ” chiến đấu, và biết được rằng không chỉ tôi đang sử dụng Trình Uyên, mà tất cả bọn họ đều đang sử dụng Trình Uyên.

Và Trình Uyên giống như một quân cờ nhỏ trước sự thương xót của người khác.

Lúc đó, cô đột nhiên cảm thấy Trình Uyên rất đáng thương.

Đặc biệt là trước đó, khi Trình Uyên sắp chết, anh ta đã liều mạng trả thù Đại công tước, điều này khiến Thương Vân nhìn thấy một dấu vết của sự bi thương và uy nghiêm trong anh ta.

Không hiểu vì sao, Thương Vân, người có trái tim cứng như sắt, đột nhiên có chút thương cảm đối với Trình Uyên.

Vì vậy, sau khi Trình Uyên có được thân lực, sau khi tát Thương Vân không thương tiếc, cô vẫn muốn cầu duyên cho anh.

Tình hình này không phải là những gì cô ấy muốn nhìn thấy bây giờ.

Con tàu này nhanh hơn con tàu kia, sớm muộn gì cũng có thể đuổi kịp Trình Uyên, sớm muộn gì Trình Uyên và bọn họ cũng sụp đổ, nhưng lúc này, cô không thể chịu đựng được nữa.

Tuy nhiên, cô ấy không có gì để làm.

A Bặc Duẫn nói đúng, hiện tại không ai có cách nào thay đổi được sự thật này, bởi vì đây là trên biển vô tận. Một người dù thông minh đến đâu cũng không thể nghĩ ra cách để thoát khỏi chúng.

Chương 1502

Nhưng A Bạc Duẫn và Đông Tâm Tử lúc này rất phấn khích.

Thấy họ sắp đuổi kịp con tàu đó.

Bắt kịp con tàu phía trước chỉ ra rằng họ có thể giết Trình Uyên và Long, và sau đó ... tìm cách giam cầm hoàn toàn Dương Duệ Vân Dĩ Hà, Liên Thiên và những người khác.

Sau khi bạn làm xong, các kho báu trong hầm đều là của chúng.

Về phần tại sao không giết Dương Duệ và những người khác trước, mà định bỏ tù họ sau khi giết con rồng. Trên thực tế, Đông Tâm Tử và A Bạc Duẫn đã nghĩ về điều đó.

Nếu họ thất bại lần này, con rồng nhất định phải trốn thoát.

Một khi anh ta trốn thoát, sau khi anh ta bình phục vết thương, nếu không có sự ngăn cản của Dương Duệ, Vân Dĩ Hà, thì Đông Tâm Tử và A Bạc Duẫn sẽ đối mặt với con rồng mà họ không muốn nhìn thấy.

Vì vậy, họ không dám giết Dương Duệ, Vân Dĩ Hà và những người khác bây giờ.

đột ngột.

Trên mặt biển dần dần xuất hiện một lớp sương mỏng, càng ngày lớp sương càng lớn, giống như một tấm màn xám, che khuất tầm mắt của hai bên.

Đông Tâm Tử và A Bặc Duẫn đều có vẻ ngạc nhiên.

“Sương mù biển?”

“Chết tiệt, làm sao có thể xuất hiện sương mù biển vào lúc này?”

“Không, nó là nhân tạo, nó ... nó là sự hình thành!”

Trình Uyên không hiểu lắm về cái gọi là bậc thầy về mảng và bậc thầy về ảnh, chứ chưa nói đến cách họ vận hành chúng.

Nhưng hiển nhiên, muốn thoát ra trong biển cả vô tận này mà không gặp bất kỳ trở ngại nào, nhất định phải dựa vào sức mạnh của sư phụ Trần Pháp.

Nói chính xác, Lục Hải Xuyên không phải cao thủ mảng mà chỉ là một nhà vật lý, nhưng những thứ mà sư phụ tưởng tượng và sư phụ học được không khác nhau là mấy, bọn họ chỉ tập trung hơn vào một phương diện.

Lục Hải Xuyên triển khai một cách bịt mắt cực kỳ đơn giản.

Kết quả là, một lớp sương mù bốc lên trên biển.

Ném hạt đậu tương cuối cùng xuống, Lục Hải Xuyên xoay người nói với Trình Uyên: “Trận Pháp chỉ có thể tồn tại trong mười phút. Sau mười phút, sương mù trên biển sẽ phân tán, chúng ta vẫn sẽ bị tầm mắt của bọn họ chiếu vào.”

Long Trình Tuấn Phong và những người khác cũng nhìn Trình Uyên, và họ cũng muốn biết Trình Uyên muốn làm gì.

Nếu nó chỉ là một hình thức che đậy, nó thực sự không có nhiều ý nghĩa.

“Ừ, cậu chỉ là một hành động thừa như thế này thôi.” Yên Nhiên, đỏ mặt và ngại ngùng, đột nhiên xuất hiện bên cạnh họ.

Có vẻ như “kung fu” của Long quả thực rất xứng đáng.

Sau bốn tiếng xoa bóp, khuôn mặt Yên Nhiên đỏ bừng, chưa kể còn có vẻ cả người tươi tắn, cử động hơn hẳn.

Trình Uyên liếc nhìn cô, cảm thấy cái kinh khó hiểu.

Anh quay lại và nói với Vương Mĩ Lệ: “Tôi cần cá sống!”

“Con tàu này là một tàu đánh cá trước khi nó được thuê. Vẫn còn nửa con cá chưa được dỡ xuống và có rất nhiều trong số chúng trong bể”, Vương Mĩ Lệ nói.

“Mọi người, mau đi đánh cá chảy máu đi.” Trình Uyên gật đầu nói với những người trên thuyền: “Tìm đồ dùng, đổ đầy máu rồi chuyển đến đây.”

Mọi người không biết Trình Uyên định làm gì, nhưng họ không quan tâm, chỉ cần họ nghe lời Trình Uyên, họ đều đi tìm người có thể lợi dụng nó.

Yên Nhiên tò mò, và theo cô ấy để xem.

sau đó.

Trên boong chỉ còn lại Long và Trình Uyên.

“Làm được gì?” Long khẽ nhướng mày, ôn nhu hỏi.

Trình Uyên trông có vẻ chán nản.

Chương 1503

Giờ phút này, từ trên mặt nhìn ra càng giống rồng có đường tốt, giống như trúc trong ngực, Trình Uyên ngược lại càng giống vô lực xấu hổ.

Tất nhiên Trình Uyên phải có ý kiến riêng, nhưng bây giờ anh muốn nói chuyện khác với Long.

“Cho dù chúng ta trốn thoát an toàn, trên đường trở về cũng phải mất hai ngày hai đêm, tổ tiên, con cầu xin ngài, đổi phòng đi.”

Năng lực của Long thực sự khiến Trình Uyên không thể ngẩng đầu trước người phụ nữ của chính mình.

Khóe miệng rồng hiện lên một nụ cười bí hiểm: “Người không nên ghen tị với ta. Rõ ràng người còn có hai cái xinh đẹp hơn, còn ta chỉ có một cái.”

Trình Uyên có chút điên cuồng: “Tổ tiên sư huynh, ta là ghen tị sao? Ta là Chi GuoGuo ghen tị, OK?”

“chủ đề là gì?”

Đúng lúc này, Trình Tuấn Phong đến với hộp cơm trên tay đầy máu.

Long không thay đổi sắc mặt nhưng Trình Uyên thì đỏ mặt.

“Không có gì.”

Ánh mắt của Trình Tuấn Phong quét qua quét lại hai người họ, luôn cảm thấy Trình Uyên có liên quan gì đó với Long.

...

...

Mau.

Các thuộc hạ của Trình Uyên đều tập trung xung quanh.

Một số cầm một cái chậu có dính máu.

Một số cầm ấm nước để tưới hoa, một số cầm chai nước khoáng, một số cầm chậu bông, một số cầm bát, một số cầm cốc và một số cầm xô.

“Theo người, đây đều là máu.”

Hàng chục người, mỗi người tìm kiếm một chiếc bình, và trong vòng vài phút, họ đã nhận được một lượng máu đáng kể.

Nhưng họ không biết công dụng của loại máu này là gì.

Ngay cả Lục Hải Xuyên cũng ngẩn ra: “Ta chưa từng nghe nói có hình thành nào sắp xếp bằng máu. Trên đời này có hình thành quý dị như vậy sao?”

Trình Uyên lắc đầu, cười nhẹ, trong mắt hiện lên một tia hung phấn mãnh liệt.

“Đổ hết máu xuống biển.”

“Hả?” Như không nghe rõ, mọi người đều nghi ngờ lỗ tai.

Vút bỏ máu đã được mang lại bởi rất nhiều phấn khích?

Không nói gì, Vương Mĩ Lệ cầm một chậu máu đổ thẳng xuống biển.

Những người khác nhìn thấy thì không còn mảy may nghi ngờ, tất cả đều nhắc mạch đổ máu xuống biển.

Trong tích tắc, những con sóng đổi màu phía sau con tàu.

Tuy nhiên, họ vẫn chưa hiểu thao tác là gì.

Long cũng hơi nhíu mày: “Người muốn hù chết bọn họ?”

Nghe vậy, trong đầu người khác hiện lên một hình ảnh: Thuyền họ Tống đang đuổi theo, nhìn thấy trước mặt có rất nhiều máu nổi trên mặt nước, sắc mặt tái nhợt, vội vàng hét lên: “Chạy, chạy ...”

là nó có thể?

Rõ ràng, đây là một trò đùa, điều này đơn giản là không thể.

Tuy nhiên, Trình Uyên nhìn quanh biển, như thể đang chờ đợi một điều gì đó.

...

...

Trong sương mù dày đặc.

Đông Tâm Tư nhíu mày nói: “Đây là nhân tạo, là hình thành.”

A Bạch Duẫn giễu cợt: “Không thành vấn đề, chỉ cần chúng ta không ngừng tiến lên, xuyên qua lớp sương mù này, bọn họ không thể chạy thoát.”

“Nên cẩn thận hơn.” Đông Tâm Tư nhắc nhở.

A Bạch Duẫn không quan tâm.

“Ngoại trừ Đức Xá, ai có thể sử dụng Trận Pháp để tạo ra sát khí?”

Chương 1504

“Tất cả các Trận Pháp đều là vật bịt mắt. Chúng tôi không quan tâm đến chúng. Màn sương mù này sẽ kéo dài tối đa trong vài phút. Chúng tôi không cần phải lo lắng.”

“Bọn họ không thể chạy trốn!”

“Chỉ là họ đang làm một cuộc đấu tranh hấp hối cuối cùng.”

A Bặc Duẫn ánh mắt rất kiên định, trên mặt lộ ra một tia cười cười.

Anh cảm thấy giống như đang chơi trò mèo vờn chuột, Trình Uyên và những người khác đã trở thành túi của họ.

nhưng.

Giọng anh vừa đáp xuống.

đột ngột.

“phun!”

Ở vùng biển phía trước, một con sóng lớn hàng chục mét nổi lên, cả con thuyền đang nhảy lập tức nghiêng ngả.

A Bắc Duẩntong suy nghĩ kỹ và Thương Vân, thậm chí còn bị sốc hơn, và vội vàng thực hiện các kỹ năng của riêng mình và nắm lấy hàng rào trên boong.

Suýt nữa thì rơi xuống biển.

Sau đó, một cảnh tượng khó tin đã xảy ra.

Họ thấy rằng trong làn sóng không lồ, một sinh vật khổng lồ giống như ngọn núi từ dưới biển trôi lên trời, rồi rơi xuống.

“Cái này là cái gì?”

A Bắc Duẩn chết lặng.

Đông Tâm Tử cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Họ chưa bao giờ nhìn thấy một con vật khổng lồ như vậy.

Và tất cả những điều này.

Trình Uyên cố tình làm vậy.

Anh thường xuyên đi lại giữa Đảo Vàng và đã nhiều lần nhìn thấy những con vật khổng lồ như vậy, lúc đầu anh chỉ nghĩ rằng những con vật khổng lồ này xuất hiện một cách ngẫu nhiên.

Nhưng cách đây không lâu, anh và Từ Lệ Muội đã đến Đảo vàng.

Hai người lái thuyền muốn quan hệ tình dục với Từ Lệ Muội, nhưng Trình Uyên đã giết một người.

Vút xác người bị giết xuống biển, máu trên xác lan ra nhanh chóng, và con quái vật xuất hiện.

Họ đã đến trong máu.

Mặc dù Trình Uyên không chắc lần nào cũng xảy ra chuyện, nhưng dưới tình huống này, chỉ có một lần thử.

Những người đứng trên boong bồng nhìn thấy biển ở đằng xa, gợn sóng lăn tăn như thể có chuyện gì đó xảy ra.

Trình Uyên biết rằng mình đã đúng.

“đó là gì?”

Về phía Trình Uyên và những người khác, bao gồm cả Long, tất cả mọi người đều choáng váng.

Sương mù dày đặc tan đi, biển khơi xa xa như nước sôi trào lên, cuộn cuộn cuộn trào, hai người khổng lồ đen kịt quần lấy con tàu.

Long hỏi Trình Uyên.

Bây giờ ngay khi Long nói chuyện với Trình Uyên, Trình Uyên cảm thấy bên ngoài anh ta đang phun ra những chất kích thích tố dày đặc.

Vì thế, hắn không giận trả lời: “Người sống lâu như vậy không biết, ta làm sao biết?”

Điều này giống như sự tức giận.

Tuy nhiên, chính vì điều này mà họ đột nhiên trở thành một gia đình.

Long nướng mày tỏ vẻ hồ hững, nhưng khi nhìn Trình Uyên, trên miệng vẫn nở một nụ cười nhàn nhạt.

“Em có tin là anh ta không biết nó là gì không?” Yên Nhiên hỏi khi đến bên Long.

Long lãnh đạm nói: “Hắn đem đồ vật nói ra, người có tin là hắn không biết?”

Chương 1505

Yên Nhiên trầm ngâm gật đầu: “Ồ, hóa ra là như thế này. Hóa ra tên nhóc này đang ôm trong lòng rất tẻ.”

Trình Uyên, người cách nhau chưa đầy năm mét, có một đường đen trên trán.

Xin thưa: Tổ tiên, vợ, chị, em đang nói về người khác, em có thể đừng nói chuyện trước mặt những người như thế này nữa và nhỏ giọng được không?Ồ ào như vậy, anh bắt tôi giả vờ không nghe thấy, hay giả vờ không nghe thấy?

Để tránh bối rối, Trình Uyên tự động rời xa họ.

“Ồ, thật đáng tiếc. Nếu hắn không trở về cứu người, có lẽ bây giờ hắn sẽ ở Thần Võ.” Yên Nhiên thở dài, “Cộng thêm chút thông minh này, hắn có thể sẽ làm được chuyện lớn trong tương lai.”

Tuy nhiên, Long cười nhẹ và không tiếp tục nói chuyện với Yên Nhiên.

Vì con tàu đuổi theo bị con quái vật to lớn dưới biển cuốn vào, không biết còn sống hay đã chết, không thể đuổi theo được nữa.

Những người trên thuyền bắt đầu hò reo, như thể họ đã vô địch World Cup, hò hét đầy phấn khích.

Trình Uyên nhìn Vương Mĩ Lệ.

Tôi thấy trong đám đông, anh ấy là người duy nhất không có nụ cười trên môi.

Vương Mĩ Lệ cau mày, vẻ mặt căng thẳng.

Trình Uyên biết rằng anh đang lo lắng cho Vân Dĩ Hà.

...

...

Hôm nay, để lấy máu, rất nhiều cá đã bị giết trên tàu.

Bắt kịp thành công để thoát khỏi cái đuôi phía sau.

Vì vậy, Trình Tuấn Phong đã đặt một bữa tiệc toàn cá trên chiếc thuyền này.

Mấy ngày nay, mọi người rất cục thờ phào nhẹ nhõm, uống một hơi vui vẻ không thể kiềm chế.

Trong nhà hàng trên tàu, say sưa khắp nơi.

Trình Uyên không uống vì bị thương, Vương Mĩ Lệ cũng vậy.

Họ ngồi đối mặt trên ghế, mỗi người ngậm một điều thuốc trong miệng.

“Tôi phải quay về.” Vương Mĩ Lệ nghiêm nghị nói.

Trình Uyên thẳng thừng từ chối: “Anh về cũng vô ích, chắc chỉ để cho con quái vật thêm một cái bánh.”

“Vậy ta phải trở về, người cho ta thuyền thoát thân.” Vương Mễ Nhĩ kiên quyết nói.

Trình Uyên hung hăng dập điều thuốc trong tay, dập tàn thuốc trên một mẫu xương cá: “Không, tôi không đồng ý!”

“Người không thể ngăn cản ta!” Vương Mĩ Lệ trịnh trọng nói.

Trình Uyên liếc mắt nhìn anh, không chút lưu tình nói: “Rác rưởi, anh thử xem?”

“Nằm trên bãi cỏ, tên khốn!” Vương Mĩ Lệ chỉ vào mũi Trình Uyên và chửi rủa.

Rõ ràng, Vương Mĩ Lệ hiện tại thật sự không phải là đối thủ của Trình Uyên, cho dù hiện tại tiến bộ rất nhanh, cũng đã đạt tới cấp độ cao cấp thứ hai rồi.

Nhưng Trình Uyên bây giờ đương nhiên là trình độ trung cấp, sức chiến đấu thực tế có thể cao hơn nữa.

“Cô ấy là chủ nhân của tôi, và cô ấy tốt với tôi!” Vương Mĩ Lệ giận dữ hét lên: “Cô đã bày ra chuyện này để làm hại cô ấy, và tôi không muốn cô tất toán. Tại sao cô lại ngăn cản tôi?”

Trình Uyên cũng tức giận nói: “Cô ấy cũng có duyên dạy dỗ tôi. Cô cho rằng tôi nGuyên ý trở thành như ngày hôm nay sao? NGuyên nhân vì sao mà mọi chuyện lại phát triển đến tình cảnh này cô không biết sao? Bọn họ thiết kế bước cho tôi từng bước, không phải tôi! ”

“Ngay từ đầu bọn họ đã muốn nhìn thấy Lão Tử chết, cũng không quan tâm đến cảm giác của Lão Tử, không quan tâm đến tình cảm của gia đình tôi, người thân và anh em tôi.

“Bọn họ muốn giết ta, ta không thể ngửa cổ ra để cho bọn hắn chặt?”

Chương 1506

Vương Mĩ Lệ gầm gừ: “Đó là chuyện giữa anh và không liên quan gì đến tôi. Tôi chỉ biết rằng cô ấy đã nuôi dưỡng tôi và dạy tôi cách làm điều đó!”

“Vậy thì anh và em là gì?” Trình Uyên lo lắng hỏi.

Vương Mĩ Lệ không chút do dự trả lời: “Không có nàng, người không liên quan gì đến ta. Người trong mắt ta là cái rắm, biết cái gì là cái rắm!”

sau đó.

Không khí bị đóng băng.

Trình Uyên dùng hai tay vò đầu bứt tóc, trông vô cùng cău kỉnh.

Vương Mĩ Lệ nhìn chăm chăm, thờ hỏn hển.

“Cho dù ta sắp chết, cũng không liên quan gì đến người!” Hấn hung hăng buông xuống một chữ, xoay người như đi vào khoang dưới.

Anh muốn thả thuyền thoát thân và quay lại cứu Vân Dĩ Hà.

Khi Vương Mĩ Lệ quay lại, Trình Uyên lật bàn, một bàn rượu và thịt “vỡ vụn” khắp sàn.

Vương Mĩ Lệ lúc này đang chuẩn bị quay lại, lái chiếc thuyền cứu sinh. Nếu thuyền của Vân Dĩ Hà không sao, có lẽ anh ấy vẫn có thể có một lối thoát.

nhưng.

Nếu không gặp thuyền của Vân Dĩ Hà, hoặc thuyền của họ lặng im trên biển thì cơ hội sống sót của chiếc thuyền cứu sinh đó giữa biển cả mênh mông gần như bằng không.

Chưa kể, dưới biển vẫn còn tồn tại những loại sinh vật đáng sợ đó.

Nghĩ đến điều này, Trình Uyên vội vàng chạy lên boong và nhìn một chiếc thuyền thoát hiểm, tách khỏi con tàu lớn của họ, và phi nước đại trở lại.

Trình Uyên giận dữ hét lên: “Mày đang đi tìm cái chết, mày có biết không?”

“Khiếp!”

Anh trở lại cabin một cách lơ đãng.

Bạch An Tương đã mở cửa cho anh ta.

Vừa bước vào, Trình Uyên đã ôm chầm lấy cô, cảm thấy buồn vô cùng.

Ngay từ đầu, Vương Mĩ Lệ đã là một trong những trợ thủ đắc lực nhất của anh, thậm chí còn giúp Anh Trình lập đội Longyuan.

Anh ấy không thể quên khoảng thời gian ở bên cạnh Vương Mĩ Lệ, Bạch Long, Trần Thành và những người khác.

Anh không bao giờ coi Vương Mĩ Lệ là đàn anh của mình, ngược lại luôn coi anh như người anh vào sinh ra tử của mình.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Nhận thấy cảm xúc của Trình Uyên không ổn, Bạch An Tương lo lắng hỏi.

Lý Nam Địch cũng đi tới, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

Đóng cửa.

Đột nhiên tiếng “cạch” từ bên cạnh truyền đến.

Trình Uyên lúc này không có tâm trạng.

“Tôi muốn trở về Đảo vàng.” Trình Uyên đột nhiên nói với người phụ nữ thứ hai.

Hai người phụ nữ kinh ngạc nhìn nhau: “Tại sao?”

Một ý nghĩ nhanh chóng hình thành trong lòng Trình Uyên.

Anh ta nói với hai người phụ nữ: “Trước tiên cô hãy trở về thành phố Tân Dương, và đợi tôi ở thành phố Tân Dương.

sau đó.....

...

...

Con tàu bắt đầu điều chỉnh hướng đi và khởi hành đi Đảo vàng.

Nó cách đất liền rất xa, nhưng cũng không xa Đảo vàng, chỉ cần có tọa độ, nửa ngày nữa là có thể tới nơi.

Tuy nhiên, Trình Uyên không bao giờ có thể vô cảm.

Ít nhất thì Vương Mĩ Lệ sẽ được cứu.

Trình Uyên gọi Bạch Dạ khi con tàu đang hướng về Đảo vàng.

“Giúp tôi chuẩn bị trực thăng.”

“Nhân tiện, tất cả các tàu lớn ở Cảng Đảo vàng sẽ bị đánh thuế.”

Một chiếc trực thăng đến gần.

Chương 1507

Chia tay mọi người xong, Trình Uyên dùng thang để lên trực thăng.

Bạch An Tương và Lý Nam Địch đầy thất vọng, nhưng họ cũng biết rằng Trình Uyên sẽ không nghe lời họ vì lợi ích của anh em.

Nước mắt lưng tròng, cô con gái thứ hai lại tiễn chồng ra đi.

Con tàu, tiếp tục hướng về đất liền.

...

Và Trình Uyên và những người khác đã phát động một chiến dịch giải cứu Vương Mĩ Lệ.

Cứu người giữa biển khơi vô tận cũng tương tự như mò kim đáy bể.

Trình Uyên ngồi trong trực thăng và chỉ có thể tìm kiếm theo hướng mình nhớ.

Và Đảo Vàng phái hàng trăm con tàu lớn tản ra, tìm kiếm quá khứ theo hướng do Trình Uyên cung cấp.

“Ông chủ, chúng tôi sắp hết nhiên liệu và phải quay trở lại, nếu không...”

Tôi không biết nó đã mất bao lâu.

Người phi công trực thăng nói với Trình Uyên trong bất lực.

Trình Uyên rất lo lắng, nhưng không thể làm gì hơn.

“Vậy thì trở về đi!”

Anh bất lực nói.

Máy bay trực thăng chuẩn bị quay đầu.

đột ngột.

Một tia sáng lóe lên trên mặt biển ở đằng xa, như thể ai đó đã dùng gương để đảo ngược ánh sáng, chiếu vào mắt Trình Uyên.

“và nhiều cái khác!”

Anh vội vàng ngăn phi công lại, sau đó chỉ vào nơi phát ra ánh sáng, nói: “Nhìn lại chỗ đó.”

Viên phi công tuân theo, nhưng vẫn khéo léo nói với Trình Uyên: “Nhìn núi non chạy lung tung, có thể còn rất xa, nếu

máy bay của chúng ta bay qua, rất có thể sẽ không quay lại được”.

“Đừng lo, có một chiếc phà phía sau.” Trình Uyên nói.

Khi nghe điều này, viên phi công không còn do dự nữa.

Máy bay bay đến nơi phát ra ánh sáng.

Tuy nhiên, càng bay đến nơi có ánh sáng, bạn càng cảm nhận được sự lạnh lẽo của không khí.

Chỉ trong năm phút bay, nhiệt độ đã giảm mười độ.

Khái niệm này là gì?

Nhiệt độ chênh lệch mười độ là chênh lệch giữa mùa thu và mùa đông.

“Nhiệt độ vẫn đang giảm, và đi xa hơn nữa, tôi e rằng nó sẽ xuống dưới mức 0.” Người phi công trầm giọng nói.

Trình Uyên phớt lờ anh.

Vì anh đã chết lặng.

Viên phi công quá kinh hoàng không nói nên lời.

Trên mặt biển hình thành một lớp băng dày vài km, giống như một Iceland nổi trên biển. Không, nó giống như một tấm gương khổng lồ lơ lửng.

Ở trung tâm của tấm gương, có hai tác phẩm điêu khắc băng khổng lồ với hình dạng kỳ lạ.

“Cái gì vậy?” Phi công kinh ngạc hỏi.

Trình Uyên nghiêm nghị nói: “Đi xuống.”

Phi công vội vàng nói: “Tuy nhiên, chúng tôi chưa theo dõi độ dày của băng, và nước biển đột nhiên xuất hiện đóng băng như thế này, điều này rất kỳ lạ.”

“Không sao, đi xuống!” Trình Uyên nhấn mạnh hết lần này đến lần khác.

Quyết định này không phải do anh ta đưa ra một cách mù quáng mà vì anh ta biết rằng tác phẩm điêu khắc băng khổng lồ ở trung tâm của tảng băng nổi thực sự là hai con quái vật khổng lồ dưới đáy biển.

Một là kích thước của một con tàu chở hàng, hai là có thể bị đóng băng trên băng, rõ ràng là độ dày của băng chắc chắn có thể chịu được trọng lượng của một chiếc trực thăng.

Chương 1508

Máy bay trực thăng hạ cánh.

Phi công rung mình vì lạnh, và anh ta không dám bước ra khỏi buồng lái.

Trình Uyên xuống máy bay một mình.

Khi cả hai chân ở trên bề mặt băng, chúng cảm nhận được độ dày của bề mặt băng, như thể chúng đang bước trên đất liền.

Nghĩ đến tài năng của Dương Duệ, trong đầu Trình Uyên hiện lên một câu hỏi.

Nếu điều này là do Dương Duệ làm ra, nghĩa là, trên thực tế, anh ta vẫn còn sức chiến đấu.

Nhưng nếu anh ta vẫn còn sức lực, tại sao anh ta lại để mình ra đi?

Ở trung tâm của khối băng khổng lồ, có hai con tàu, cũng đã được đóng băng thành tác phẩm điêu khắc băng.

Trình Uyên lấy hết can đảm và đi về phía con tàu.

Khi tôi đến gần, tôi phát hiện ra rằng một trong hai con tàu là của Đại Công Tước và chiếc còn lại rất lạ. Nhưng chắc chắn rằng không phải ông Tổng đã nghĩ đến con thuyền của họ hai lần.

Kết quả là, mọi thứ trở nên kỳ lạ hơn.

Khi tôi đi đến con tàu đông lạnh, tôi nhìn lên và thấy rằng con tàu bị mắc cạn và thân tàu bị đóng băng bởi một lớp băng mỏng.

Nếu đúng như vậy, chắc hẳn bên trong tàu không có vấn đề gì, vẫn còn người sống.

Nghĩ đến đây, anh lập tức nhảy lên con tàu lạ.

Đi vào cabin từ boong.

Vừa bước vào cửa, đột nhiên ...

Với một “nhát dao”, một con dao đã chém vào người anh ta.

Trình Uyên mất nhanh, tay lẹ mắt, dùng tay trái ấn vào cổ tay đang cầm dao.

“Trình Uyên?” Người cầm dao đột nhiên giật mình.

Trình Uyên cũng choáng váng.

Vì người đột ngột xuất hiện không phải ai khác mà chính là Vương Mĩ Lệ.

“Chuyện gì vậy?” Trình Uyên nghi ngờ hỏi.

Vương Mĩ Lệ nhận lấy con dao và lắc đầu: “Tôi không biết. Khi tôi lao đến đây, nó đã trở thành một Iceland, và tàu của Sư phụ không có ở đây.”

“Anh đi điều tra bên trong?” Trình Uyên hỏi.

Vương Mĩ Lệ nói: “Không có, vừa mới vào đã nghe thấy tiếng máy bay, liền trốn vào trong góc.”

“Đi, nhìn vào trong.” Trình Uyên đề nghị.

Vì vậy, Vương Mĩ Lệ và Trình Uyên bước vào cabin.

Tới gần cabin, trước tiên họ đi đến phòng chờ gần cửa nhất, đẩy cửa và phát hiện cửa đã bị khóa.

“Ai?” Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nói.

Trình Uyên và Vương Mĩ Lệ nhìn nhau, cả hai đều giật mình.

“Mở cửa.” Trình Uyên trịnh trọng nói.

Tuy nhiên, không có chuyển động nào trong căn phòng tiếp theo.

Vương Mĩ Lệ bật dậy với một tiếng “nổ” và đá tung cánh cửa.

“gì!”

Trong phòng, tiếng hét thất thanh của một người phụ nữ.

Sau khi Trình Uyên và Vương Mĩ Lệ bước vào, cả hai đều choáng váng.

Tôi nhìn thấy một người phụ nữ nhỏ nhắn với dáng vẻ dịu dàng, ôm chần bông cuộn tròn trên giường trong phòng, toàn thân rùng mình.

Rõ ràng là nó đã bị đóng băng.

Nhưng điều khiến Trình Uyên và Vương Mĩ Lệ sửng sốt chính là người phụ nữ nhỏ nhắn này không phải ai khác, cô ấy chỉ nệm trái thôi.

Mặc dù Tiêu Viêm là học trò của Dương Duệ, cô ấy cũng là em gái của Trần Thành.

Trình Uyên chắc chắn không thể phớt lờ cô.

Anh vội vàng bước tới, ngồi bên cạnh cô, đưa tay sờ trán cô, phát hiện rất nóng, dường như đang phát sốt.

Chương 1509

Chương 1509:

Sau khi ném thứ, chính là Trình Uyên và Hoàng hậu Vương Mĩ Lệ, hai người nhìn chăm chăm vào một đôi mắt to ngơ ngác, vành mắt đột nhiên đỏ lên.

Có thể thấy rằng cô ấy có vẻ đang sợ hãi.

Lúc này, tôi nhìn thấy Trình Uyên. Chẳng hiểu sao khi ném trái trái tim tôi bỗng thấy xót xa, xót xa.

Cảm xúc không còn có thể được kiểm soát.

Cô ấy luôn tỏ ra mạnh mẽ, bỗng nhiên “ú ớ”, khóc thét rồi lao vào vòng tay của mẹ.

“Sao cô lại ở trên con tàu này, chuyện gì xảy ra trên trái đất vậy?” Trình Uyên an ủi cô hỏi.

Tiêu Viêm khóc một hồi, nâng cằm lắc đầu: “Ta ... Ta không biết. Lúc ta tỉnh lại, bên ngoài lạnh như băng, rất lạnh lạnh, cho nên ta trốn ở trong nhà gỗ cái này...” tàu.”

“Có người còn sống trên con tàu này không?” Vương Mĩ Lệ hỏi.

Thủ lặc đầu một lần nữa.

Trình Uyên rên rỉ nói: “Đừng quan tâm chuyện này, hiện tại cô ấy rất nóng, tôi sẽ giúp cô ấy hạ sốt trước.”

Vương Mĩ Lệ gật đầu: “Vậy là xong, tôi đi phòng khác kiểm tra xem còn sống không.”

Trình Uyên thú nhận: “Hãy cẩn thận, hãy la hét khi có chuyện.”

“Tôi biết.” Vương Mĩ Lệ mở cửa và đi ra ngoài.

Đột nhiên họ trở nên giống như trước đây, như thể cuộc cãi vã trước đó chưa từng xảy ra.

Sau quá trình điều trị của Long, Trình Uyên đã nhớ rõ một số quy trình. Anh ấy có lẽ cũng biết kinh lạc huyết đạo nào sẽ gây ra những thay đổi trong cơ thể mình.

sau đó.....

“Tôi đoán sự đóng băng ở đây là do con người tạo ra. Nếu không có tai nạn xảy ra, chắc là cậu chủ Dương Duệ.” Trình Uyên nói với Tiêu Viêm: “Bây giờ có thể rất lạnh, nhưng không nên kéo dài. Nóng quá.” cảm lạnh rất bất lợi cho tình trạng hiện tại của cậu, vì vậy tôi sẽ hạ sốt cho cậu ngay bây giờ. ”

Ném trái điều gì anh chợt nhận ra, anh đẩy Trình Uyên ra và lấy chăn bông che người.

“Bạn muốn làm gì?”

Động thái này khiến Trình Uyên có chút ngần ngại.

Trên thực tế, Tiêu Viêm đang nghĩ đến quá trình Trình Uyên chữa trị vết thương cho cô ở Đảo vàng.

Lúc đó, Trình Uyên không còn cách nào khác là cởi quần áo ra, dáng người nhỏ nhắn này đã được chăm sóc rồi.

Vì vậy, Tiêu Viêm đương nhiên rất cảnh giác.

Trình Uyên nói không nên lời: “Chị ơi, chị nói muốn ngực không mông, chị làm gì được chị?”

Lời nói tuy không ác ý nhưng quá thẳng.

Ngay cả khi bị sốt, Tiêu Viêm vẫn bị kích thích.

“Anh cúp đi, anh không quan tâm em!”

Cô đánh anh ta bằng một cái gối.

Trình Uyên thất thần nhìn, không biết tại sao mình lại đột nhiên tức giận.

Trên thực tế, phụ nữ nói chung quan tâm đến khuôn mặt và dáng người của họ, đặc biệt đàn ông không được phép vu

khổng. Ngay cả một lần ném thử “tiểu hổ” này cũng không ngoại lệ.

“Anh không vừa mới cởi quần áo ra sao? Anh chưa từng thấy”
Trình Uyên cố ý nói.

Hắn ném qua mặt nhất thời biến thành mảnh vải, trong mắt lóe ra hung quang: “Người nếu là dám động ta, ta liền giết người.”

Không quan tâm đến lời đe dọa của cô, Trình Uyên vươn tay và ấn vào vai cô.

Vị Ương vừa kinh ngạc vừa tức giận, muốn nổi giận, muốn làm gì đó, nhưng lại phát hiện trên người không có một chút sức lực.

“Cô gái ngớ ngẩn, trêu chọc cô.”

Để bầu không khí bớt căng thẳng, Trình Uyên không khỏi nở nụ cười: “Cô nghĩ nhiều rồi, đừng có cởi quần áo ra.”

Chương 1510

Sau khi nói, một ngón tay được đặt ở dưới rốn của cô một chút qua lớp quần áo, thường được gọi là dantian.

Kết quả là một luồng khí âm tiến vào trong cơ thể cô, vừa nếm thử đã cảm thấy tê dại vô cùng, cả người lập tức nóng lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu đỏ bừng, và đôi mắt to của cậu nhìn Trình Uyên một cách thù địch.

Dần dần.

Trên trán cô tiết ra một lớp mồ hôi mịn.

Sốt thường là do lỗ chân lông đóng và không thể thoát mồ hôi, khi mồ hôi ra nhiều đồng nghĩa với việc sẽ hết sốt.

Thấy cô toát mồ hôi hột, Trình Uyên thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Anh hỏi.

Tiêu Viêm nhìn anh ta một cách dữ tợn, và giận dữ nói: “Tôi không biết. Tôi chỉ nhớ rằng có hai con quái vật to lớn đột nhiên xuất hiện trên biển. Thuyền của chúng tôi gần như bị lật úp, và nhiều người trong chúng tôi đã bị văng khỏi thuyền.”

Nói đến đây, cô như nghĩ đến điều gì đó, trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ.

“Tôi ... tôi nhớ, tôi đã bị con quái vật to lớn đó nuốt chửng!”

“Cái gì? Nuốt?” Trình Uyên bị sốc.

“Chà, tôi có cảm giác như mình bị một con quái vật nuốt chửng, và khi mắt tôi tối sầm lại, tôi không nhớ gì cả.” Tiêu Viêm nói.

Trình Uyên chột cau mày.

Tôi không thể không hiện lên một hình ảnh trong đầu.

Nếu bạn giải thích nó theo cách này, có lẽ nó thực sự có thể.

Con quái vật tấn công con tàu, họ không thể chống cự, lúc này con tàu suýt lật úp, một số người văng ra ngoài và sau đó bị con quái vật nuốt chửng.

Dương Duệ hẳn là rất vội vàng khi thấy mình bị nuốt chửng, liền liều lĩnh dùng tài năng bản năng cuối cùng để đóng băng biển thành băng, còn những con quái vật thì tự nhiên chết cồng.

Vì nghĩ rằng Tiêu Viêm đã chết trong bụng con quái vật nên anh ta không đi tìm Tiêu Viêm nữa.

Nhưng họ đã rời đi như thế nào?

Hay bạn đã không rời đi chút nào?

Ngoài ra, làm sao hai con tàu này có thể bị đóng băng ở đây?

Sự nghi ngờ trong lòng Trình Uyên càng trở nên uy nghiêm.

“Trình Uyên!”

Đúng lúc này, giọng nói của Vương Mĩ Lệ đột nhiên vang lên.

Trình Uyên sững sốt, anh không muốn hỏi về chuyện đó, nhanh chóng đuổi theo hướng phát ra tiếng nói của Vương Mĩ Lệ.

Lưỡng lự một lúc, cô đứng dậy đi theo nhưng cô ta mặc quần áo mỏng, đuổi theo thì cô ta đập chần bông lên người rồi mang đi.

Khi họ đến sảnh cabin, Trình Uyên và Tan Tan nhìn nhau.

Tôi thấy hai mươi hay ba mươi người, đàn ông và đàn bà, tất cả đều tụ tập lại với nhau, tất cả đều mặc mền.

Vương Mĩ Lệ bước đến Trình Uyên và nói: “Những người trên thuyền vẫn còn sống. Tôi đã đưa họ đến với nhau.”

Ánh mắt của Trình Uyên quét qua những người này, lại không phát hiện ra nhân vật nào rất mạnh nên bất giác nhíu mày.

Tôi nghĩ rằng điều này là rất bất thường.

Đó là lý do mà những người đến Đảo lạ để chứng kiến cái chết của anh ta lần này đều là những thế lực hùng mạnh từ mọi phía, và không thể có thường dân.

Hơn nữa, những người này thoạt nhìn đều là người của các nước phía Nam.

“Anh làm nghề gì?” Trình Uyên hỏi.

Nhóm người này nhìn tôi, tôi nhìn bạn, không ai trả lời.

“Hừm, không thành thật, sẽ phải chết.” Lúc này Tiêu Viêm hừ lạnh một tiếng, mặt đen nói.

Câu này từ miệng Trình Uyên không ra gì.

Chương 1511

Nhưng từ Tiêu Viêm của miệng, vị sai.

Đặc biệt, nếu không biết người ném thử, cô ấy chỉ như một cô gái mới lớn, rồi nói ra những lời độc ác như vậy.

Những người này không khỏi rùng mình sợ hãi.

“Chúng tôi ... chúng tôi đến từ nhà họ Lý.”

Một thanh niên đứng lên nói.

“Họ Lý?” Trình Uyên khẽ cau mày.

“Đúng vậy, cách đây không lâu, người vừa mới giết chết Lý Kiến Quốc, gia chủ họ Lý, người còn nhớ không?” Người thanh niên thận trọng nói, vẻ mặt kính hãi.

Trình Uyên chợt tỉnh giấc.

Có vẻ như là một gia tộc giàu mạnh nên họa tiết của gia đình họ Lý không hề nhỏ.

“Em tên gì?” Trình Uyên hỏi.

“Tôi ...” Người thanh niên ngập ngừng.

Ngay sau đó, một người đàn ông có vẻ hơi bình tĩnh phía sau đáp lại anh ta: “Anh ta là con trai của Lý Tường Cương, chủ nhân hiện tại của nhà họ Lý, Lý Mẫn.”

Người đàn ông được gọi là Lý Mẫn tái mặt, rụt cổ không dám nói gì.

Trình Uyên liếc nhìn người đàn ông đang nói chuyện với Lý Mẫn, người này nhanh chóng cúi đầu xuống.

Không hiểu vì sao, Trình Uyên luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Tuy nhiên, anh ấy đã không thể hiện nó ngay tại chỗ.

“Thuyền của chúng ta sẽ đến đây sớm thôi. Lúc đó người có thể theo thuyền của chúng ta, nhưng người của các người phải đi riêng.” Trình Uyên nói, “Ai dám dùng bộ não của mình, cứ làm theo lời cô ta nói, nhịn xuống và để cho máu chảy ra.” .. ”

Những người này gật đầu và nói có.

Trình Uyên yêu cầu Vương Mĩ Lệ và Tiêu Viêm xem những người này trước, sau đó quay người bước ra ngoài.

Anh ấy đến một con tàu khác.

Tàu này là tàu của các nước phía nam, tức là tàu của Đại công tước.

Chân chừ mãi, anh vẫn lên thuyền.

Không giống như trong thuyền của Lý gia, người trên thuyền này cơ bản là Liệt gia 30 người, thấp nhất cũng là cao thủ cấp ba.

Về cơ bản, đây được coi là cận vệ riêng của Đại công tước.

Hơn nữa, Trình Uyên bất ngờ nhìn thấy một vài gương mặt quen thuộc trong số những người này.

Khi Trình Uyên buộc phải gia nhập Nghĩa Khí Minh, anh đã chiến đấu với một số bậc thầy được gọi là Bát thiên vương trong Nghĩa Khí Minh.

Một trong những người đàn ông cầm búa tạ đã bị dao sắt của Trình Uyên làm cho giật mình.

Trước mặt anh ta, có một người đàn ông cầm một chiếc búa tạ trong đám đông.

Cùng lúc đó, có một số người đàn ông đã tham gia vào trận chiến.

Những người này, đứng đầu là người đàn ông cầm búa tạ, đứng trên boong như thể họ đang chào đón Trình Uyên.

Tuy nhiên, dù đã cầm vũ khí trong tay nhưng không một ai dám bước tới.

Đứng đối mặt với họ trên boong nơi Trình Uyên đến.

Người đàn ông cầm búa tạ đột nhiên ném búa tạ xuống đất: “Ông Thành, chúng tôi chỉ là một mớ hỗn độn, và chúng tôi không có thù hận sâu sắc với ông. Xin hãy để chúng tôi được sống.”

Ngay lập tức, những người khác cũng bỏ vũ khí xuống và cúi đầu chào Trình Uyên: “Ông Trình, xin hãy để chúng tôi kiếm sống.”

Màn trình diễn của Trình Uyên trên những hòn đảo và rạn san hô không tên đã khiến mọi người sửng sốt.

Chưa kể sau này hẳn có được một màn cường hãn cùng thân lực, nhưng sức mạnh hẳn thể hiện khi giết Đại công tước trước đây không phải thứ mà những người này có thể chống lại.

Những gì họ nói đều đúng, họ chỉ là kẻ ăn bám, không có thù hận sâu sắc với người lớn, đến khi Đại công tước chết, họ không có lý do gì để trở thành kẻ thù của Trình Uyên.

Chương 1512

Nhưng cách cư xử của họ vẫn khiến Trình Uyên ngạc nhiên.

“Đồng ý!”

Trình Uyên gật đầu nói: “Tôi cần một lực lượng mới.”

Ngay khi những lời này được nói ra, những người này, nhìn ta và ta nhìn người, dường như có chút hụt hẫng.

Trình Uyên biết họ đang lo lắng điều gì, vì vậy anh ấy nói, “Bạn nên biết rằng tôi có một số thành phố trên Đảo Vàng. Chúng vẫn đang được xây dựng. Tôi đã đầu tư rất nhiều tiền. Tôi tin rằng trong vài năm tới, chúng sẽ trở nên rất thịnh vượng.”

“Ngay cả bây giờ, điều kiện cũng không tệ hơn so với các nước phía Nam. Nếu muốn, bạn có thể đưa gia đình mình trở về. Tôi hứa rằng chúng tôi sẽ cung cấp cho các bạn những điều kiện tốt hơn ở Nghĩa Khí Minh, và chúng tôi sẽ đảm bảo rằng mỗi người trong số các bạn có thể sống trong đó. Nhận một ngôi nhà tốt và sống một cuộc sống tốt.”

Điều họ lo lắng không gì khác chính là gia đình và hiện trạng, đối với Trình Uyên không phải là vấn đề.

Anh ấy thực sự muốn chiêu mộ một nhóm quân mới, bởi vì Đảo Vàng bây giờ đã bắt đầu thành hình, và anh ấy cần người

để quản lý và bảo vệ, đặc biệt là khi tất cả các bên đang bị chia cắt với Đông Tâm Tử, Dương Duệ và Lý gia đang để mắt tới.

“Nếu chúng tôi không đồng ý với ông Trình, ông sẽ giết chúng tôi?” Người đàn ông cầm búa nghiêm nghị hỏi.

Anh ấy đang hỏi những gì họ nói.

Trình Uyên lắc đầu: “Đương nhiên là không. Nếu em muốn về nhà sống ổn định cuộc sống, anh sẽ không giữ em lại, nhưng anh vẫn muốn nói với em rằng đây là cơ hội, nếu không nắm bắt được thì thôi.” thực sự đáng tiếc. ”

“Xin hãy cho phép chúng tôi suy nghĩ về điều đó.” Người đàn ông cầm búa rên rỉ.

Trình Uyên gật đầu.

Thay vì bước vào cabin, anh ta quay lại và đi về phía con tàu.

Chẳng mấy chốc, phía xa xa có mấy chục chiếc tàu lớn tiếp cận, tất cả đều cập bờ của khối băng lớn, gần như vây quanh khối băng lớn.

Những chiếc thuyền này đều là người của Trình Uyên.

Trình Uyên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm khi thấy người của chính mình đến.

Sau đó, anh ta đi bộ một mình đến hai tác phẩm điêu khắc bằng băng khổng lồ.

Bởi vì hắc tò mò, đây là loại quái vật gì?

Nó đang đến gần và kỳ lạ hơn.

Lớn hơn cá voi xanh, nhưng rõ ràng không phải cá voi xanh.

Một cái miệng lớn của bồn máu, cho dù là đóng lại, trông giống như một cái hang động, nhưng vào lúc này, con quái vật đã hoàn toàn đông cứng từ trong ra ngoài.

“Trình Uyên!”

Tại thời điểm này.

Vương Mĩ Lệ và Tiêu Viêm cũng đến boong tàu, nhìn thấy Trình Uyên đang đi về phía hai con quái vật, họ không khỏi hét lên.

“Bạn định làm gì?”

“Hãy cẩn thận rằng họ đã chết và không cứng.”

Trình Uyên im lặng một lúc, nhưng vẫn đi về phía hai con quái vật.

“Không sao, ta sẽ chú ý, người đừng qua.”

...

Bước đến chỗ con quái vật to lớn, miệng như hang đá, Trình Uyên dừng lại, đưa tay chạm vào chiếc răng nanh của con quái vật đã đông cứng thành hình nón băng.

“Kick it” với một tiếng kêu.

Trình Uyên sững sốt, theo bản năng lùi lại vài bước.

Tôi thấy lớp băng mỏng trên lớp răng lần lượt rơi ra, ngay lập tức để lộ hàm răng trắng bên trong. Hơn nữa, trong những chiếc răng này dường như có một sức mạnh nào đó, tỏa ra ánh sáng động lòng người, Trình Uyên chỉ liếc mắt nhìn thôi, nhịp tim bắt đầu tăng nhanh.

Chờ một hồi, phát hiện quái vật kia chỉ là lớp băng trên răng rơi xuống, những chỗ khác đều là đông cứng rắn chắc, Trình Uyên trong lòng hơi hơi lắng xuống.

Chương 1513

“Đưa cho tôi một con dao!” Anh ta quay lại và hét lên với Vương Mĩ Lệ.

Vương Mĩ Lệ phóng dao về phía Trình Uyên một cách thản nhiên.

Trình Uyên đưa tay ra bắt.

Con dao của Vương Mĩ Lệ là một con dao tốt.

Không chần chừ, Trình Uyên dùng dao rạch rãnh.

“Beng!” Một âm thanh bị bóp nghẹt.

Với lực phản kích cực lớn, cánh tay Trình Uyên tê dại, máu trào ra, con dao của Vương Mĩ Lệ lập tức buông ra.

“Khiếp!”

Anh đột nhiên bị sốc.

Điều này.....

Chất liệu gì đây?

Nó cực kỳ cứng, và dường như nó chứa đựng một sức mạnh phản chiếu. Nói cách khác, bạn sử dụng bao nhiêu sức mạnh để đánh nó, nó sẽ cho bạn sức mạnh tương ứng trong toàn bộ sức mạnh của nó.

Đôi mắt của Trình Uyên trở nên sáng hơn.

Đây là em bé!

Nếu chiếc răng này được chế tạo thành một con dao sắt, chắc hẳn sức mạnh của nó sẽ còn cao hơn nữa.

Anh đã bị cảm dỗi.

Nhưng câu hỏi bây giờ là ngay cả những con dao của Vương Mĩ Lệ cũng bị hack liên tục, vậy tôi nên lấy chúng đi rồi đập vỡ chúng để làm gì?

sự cắt bằng tia la-ze?

Nó có vẻ không thực tế, đặc biệt là không có thiết bị như vậy trên trang web.

Sau một hồi trầm ngâm, trước tiên phải từ bỏ chiếc răng này, Trình Uyên đã chui vào cái miệng to của con quái vật.

Khi vừa bước vào, một mùi tanh nồng xộc lên mặt.

Tôi nhìn thấy miệng con quái vật đã hoàn toàn bị đóng băng, nhưng có một thứ nước màu vàng nhạt như một dòng sông nhỏ, không hề bị ảnh hưởng bởi băng.

Trình Uyên tình cờ nhặt một cục nước đá và ném nó xuống con lạch.

Một tiếng “Zì!”, Một làn sương trắng bốc lên, những viên băng to bằng nắm tay biến mất trong nháy mắt.

“Axit mạnh?” Trình Uyên càng thêm kinh ngạc.

Đi bộ dọc theo “dòng sông nhỏ” và đi bộ trong vài phút trước khi đến cổ họng của con quái vật, trông giống như một cái lỗ khổng lồ.

Ở đây, anh ta dường như nghe thấy một số “swings” tinh vi.

Trình Uyên không dám vào trong.

Vì anh đột nhiên cảm thấy con quái vật này chưa chết và sẽ sống lại bất cứ lúc nào.

Và trong lối đi, dường như có một tia sáng chiếu tới.

Anh ta bắt đầu quay lại như cũ.

Chỉ tiếc là không có cách nào loại bỏ được răng của con quái vật.

Ờ

Đột nhiên, ánh mắt của Trình Uyên rơi xuống dòng sông màu vàng nhạt.

Anh ấy đã chú ý.

Sau khi chạy ra khỏi miệng con quái vật, Trình Uyên hét lên với Vương Mĩ Lệ trên boong tàu ở phía xa: “Lấy cho tôi một ly, một ly lớn hơn.”

“Bể cá có hoạt động được không?” Tiêu Viêm lớn tiếng hỏi.

Thành thật mà nói, Vương Mĩ Lệ và Tiêu Viêm đều đổ mồ hôi cho anh ta.

“Vâng!” Trình Uyên nói.

Vì vậy, Tiêu Viêm vội vàng quay trở lại cabin, lấy một bể cá, nhảy xuống thuyền và gửi nó cho Trình Uyên.

Tuy nhiên, khi cô chạy đến chỗ con quái vật, cô đột ngột dừng lại và dừng lại ở khoảng cách bảy tám mét so với Trình Uyên.

“chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Tôi ... tôi dường như nhìn thấy bụng của nó và cử động một chút!”

Chương 1514

Ném mặt đầy kinh hoàng.

Vừa rồi cô đã nhìn thấy tác phẩm điêu khắc bằng băng hình quái vật khổng lồ này, và bụng cô đột nhiên phồng lên một chút, sau đó nhanh chóng trở lại bình thường.

Trình Uyên cầm lấy bể cá, cười nói: “Chắc cô hoa mắt rồi, cái này đã đông cứng thành băng điêu rồi, làm sao có thể di chuyển được?”

Nói, không quan tâm, và đi vào giữ bể cá.

Cô vẫn cảm thấy có điều gì đó không ổn, trong lòng cô cảm thấy hoảng sợ không thể giải thích được.

Đôi mắt lại nhìn vào bụng con quái vật.

“Rắc rắc!”

Một tảng băng mỏng bất ngờ rơi ra khỏi bụng con quái vật.

Đôi mắt của Tiêu Viêm đột nhiên mở to.

Lúc này, Trình Uyên cầm bể cá đi ra, trong bể cá chảy ra một nửa chất lỏng màu vàng nhạt.

“Thực sự... thực sự cảm động!” Tiêu Viêm chỉ vào bụng con quái vật và nói.

Trình Uyên nhìn theo hướng ngón tay của cô một lúc, nhưng không nhận thấy bất kỳ động tĩnh nào, vì vậy anh vươn tay gõ lên trán cô: “Hậu quả là sốt rồi, cô mau về thuyền sưởi ấm.”

Tiêu Viêm che trán, vẻ mặt bất mãn nói: “Ngươi không tin ta?”

“Ta tin ngươi là ma.”

Trình Uyên phớt lờ cô và đổ chất lỏng màu vàng nhạt lên răng dưới của con quái vật.

“Zì!” Một tiếng, chất lỏng màu vàng nhạt lập tức xâm nhập vào trong, cả tảng băng đông cứng cũng dâng lên một luồng hơi nước trắng xóa.

Chờ một lúc.

Với một tiếng “bùm”, hàm răng dưới của con quái vật sụp xuống.

Trình Uyên vui mừng khôn xiết.

Răng dài bốn mét, đây là ước tính có bao nhiêu loại vũ khí có thể được chế tạo.

Anh vội vàng gọi điện lay người thì có người đến kéo chiếc răng đi mất.

Tôi lo lắng, nhưng tôi nhìn chăm chăm vào bụng con quái vật không chớp mắt, và lầm bầm: “Một lát nữa nó sẽ trở nên sống động và nuốt chửng anh một phát!”

Trình Uyên không quan tâm, anh quay lại và hỏi Vương Mĩ Lệ trên boong: “Anh có thấy con quái vật này di chuyển không?”

Sự chú ý của Vương Mĩ Lệ hoàn toàn đổ dồn vào Trình Uyên, hơn nữa anh còn chịu trách nhiệm giám sát nhà họ Lý, có tâm trạng đầu mà nhìn bụng con quái vật, không khỏi thốt lên: “Nó đông cứng thành băng điêu khắc rồi, làm sao vậy?” sự di chuyển?”

“Chính là nó!” Trình Uyên nhún vai với Tiêu Viêm.

Khuôn mặt bé bỏng của sự tức giận đỏ bừng.

...

Một chiếc trực thăng bay lên và đáp xuống mặt băng.

Bạch Dạ và Từ Lệ Muội đều đang ở trên máy bay, họ cùng nhau xuống máy bay và chạy về phía Trình Uyên.

“Thật tuyệt khi bạn vẫn khỏe!”

Từ Lệ bé bỏng ôm mình vào lòng.

Trình Uyên xoa đầu Từ Lệ một cách triu mến, nói: “Đừng lo lắng, cuộc sống của tôi quá lớn!”

Xem cảnh này.

Ném thử khuôn mặt xinh đẹp, Đại trưởng lão liền kéo đến, nghiêng răng nghiêng lợi: “Bọ cạp lớn, ngay cả cô gái nhỏ như vậy cũng không buông tha!”

Trình Uyên mặt đỏ bừng, lập tức vặn lại: “Đây là em gái tôi!”

“Tôi tin cô là ma!” Ném một tiếng hừ lạnh, học được giọng điệu của Trình Uyên lúc trước.

Ném vào giờ phút này, ta cảm thấy Trình Uyên thật sự là không chịu nổi.

Chương 1515

Có hai người phụ nữ trong nhà như hoa như ngọc, lại còn ra hoa, cỏ dại, đơn giản là không phải người.

Và Trình Uyên biết đó là một sự hiểu lầm, nhưng anh ấy thậm chí không nghĩ đến việc giải thích nó với cô ấy, dù sao thì nó cũng không thành vấn đề.

Nhìn thấy Trình Uyên, Bạch Dạ thở phào nhẹ nhõm: “Tao cái chết tiết tưởng mà đã chết.”

Trình Uyên cười nhẹ: “Vẫn còn sớm.”

“Ồ, nhân tiện, Phương Tố Tịch đã liên lạc với bạn chưa?”

Bạch Dạ chua xót lắc đầu: “Ta đã liên hệ, nàng nói là nhờ ta cảm tạ Phương gia bọn họ.”

“Chủ yếu là vì thể diện của anh.” Trình Uyên bán tín bán nghi.

Bạch Dạ ngừng trả lời, sau đó anh ta nhìn con quái vật và ngạc nhiên hỏi: “Con muốn răng của con quái vật này để làm gì?”

Trình Uyên giải thích: “Chiếc răng này không phải loại thường, tôi muốn chế tạo nó thành vũ khí.”

“Ồ, thật ra, trên người yêu quái này có rất nhiều bảo vật, nhưng ta không lấy đi được, chỉ có thể lấy được một mẫu răng.”

“Ai nói tôi không thể trốn đi?” Bạch Dạ hùng hổ hỏi.

Trình Uyên đột nhiên mở to mắt: “Cút đi được không?”

“Tất nhiên!” Bạch Dạ.

Nghe xong, ta lo lắng: “Người muốn làm gì? Ta cảnh cáo người đừng lộn xộn, con quái vật này rất nguy hiểm!”

...

...

chắc chắn.

Không ai quan tâm đến lời cảnh báo của Tiêu Viêm.

Axit mạnh trong miệng con quái vật thực sự rất dai.

Người ta lấy chất lỏng màu vàng nhạt đổ đều lên mặt băng, mặt băng tan ngay lập tức, cho dù kích thước băng đông rất dày và sâu thì nó vẫn tan.

Dùng máy bay trực thăng phun ra chất lỏng màu vàng nhạt, trong chốc lát đã bị hòa tan một kênh.

Hai con quái vật núi không lồ được kéo bởi một con tàu container có trọng lượng rẽ nước 186.000 tấn và hướng về Đảo vàng.

Tất cả các thuyền đều quay đầu lại và quay trở lại.

Không tìm thấy Vân Dĩ Hà, Vương Mĩ Lệ hiển nhiên đang có tâm trạng không tốt, đứng trên boong và hút thuốc từng người một.

Trình Uyên đi tới vỗ vai anh an ủi: “Em chưa thấy người còn sống, cũng chưa thấy người chết sao? Đây quả thật là chuyện tốt. Cô ấy thật gian xảo, sao có thể chết như vậy được.” điều này?”

Vương Mĩ Lệ gật đầu, vừa vặn nặn ra một nụ cười: “Ta đã nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn là có chút không yên.”

Trái tim của Trình Uyên cảm động.

Anh chợt nảy ra một ý nghĩ không thể giải thích được.

Nhìn vẻ mặt cau có của Vương Mĩ Lệ, tim Trình Uyên bắt đầu đập dữ dội.

“Vương sư huynh, nàng có lẽ sẽ không nhận ta là đệ đệ, cho nên ta tạm thời gọi điện thoại cho sư huynh của ngươi.”

“Ừ.” Vương Mĩ Lệ gật đầu và bối rối hỏi: “Sao tự nhiên anh lại nói thế?”

Trình Uyên loay hoay một hồi, không biết nên hỏi hay nên hỏi như thế nào.

“Bạn có phải.....”

“Có chuyện gì không?”

“Là cô ấy ...?”

“Đúng!”

Trình Uyên kinh ngạc há to miệng, hồi lâu cũng quên định thần lại.

Đây thực sự là một tin kinh thiên động địa.

Vương Mĩ Lệ không có ý sổng dở chết dở, câu trả lời vô cùng đơn giản khiến Trình Uyên có phần hụt hẫng.

Chương 1516

Chương 1516:

Anh ấy thật bừa bộn.

“Em muốn nói gì? Hay là muốn thuyết phục anh để biết khi nào em bị lạc?” Vương Mĩ Lệ hỏi Trình Uyên không tim không phổi.

Về vấn đề này, thay vào đó, Trình Uyên dường như là người bị trêu chọc.

Trình Uyên đầu.

Anh biết điều này, đối với Vương Mĩ Lệ, độ khó không phải là tầm thường.

Tôi không biết nên khuyến khích anh ấy, đánh anh ấy, hay khuyên can anh ấy.

Cuối cùng, anh ta cũng châm một điếu thuốc, dùng hai ngón tay véo nó, chạm vào điếu thuốc của Vương Mĩ Lệ.

“Đừng nói nữa, tất cả tan thành mây khói!”

...

...

Cố gắng đứng trên boong sau, nhìn chăm chăm vào xác của hai con quái vật.

Cô cảm thấy rằng mình đã đúng, một trong những cái bụng của con quái vật đã thực sự di chuyển.

Tuy nhiên, sau khi quan sát một lúc lâu, cái bụng của con quái vật cũng không hề động đậy.

Điều này khiến cô phải nghi ngờ những gì Trình Uyên nói trước đó là cô hoa mắt.

Tôi có thực sự sai lầm không?

Tại thời điểm này...

Có một tiếng “click” nhẹ.

Trên bụng của con quái vật, một mảnh băng mỏng lại rơi ra, và một cái túi cỡ người cũng phồng lên trên bụng dày, nhưng sau đó, sự bình tĩnh đã được khôi phục.

Ném mắt của bạn thẳng.

Đã di chuyển!

Nó thực sự cảm động!

Bạn không thể đọc nhầm lần này.

“Bạn đang nhìn gì đó?”

Lúc này, một giọng nói lạnh lạnh vang lên sau lưng cô.

Tiêu Viêm bị sốc bởi âm thanh này vì tinh thần căng thẳng cao độ.

Sau khi hồi hộp quay lại, tôi phát hiện ra người ở đây chính là “chị gái” mà Trình Uyên đã nói.

Đó là Từ Lệ.

Cô nhanh chóng nắm lấy tay Từ Lệ bé nhỏ, chỉ vào bụng con quái vật và nói: “Nhìn đi, con thấy không, bụng con quái vật đó đang nhúc nhích.”

Từ Lệ cũng sửng sốt, và theo đầu ngón tay của cô ấy.

Nhưng sau một thời gian dài quan sát thì không có gì bất thường.

“Không?” Từ Lệ nghi ngờ nói.

“Thật sự là động đấy, đợi lát nữa ...” Tiêu Viêm đột nhiên dừng lại, sau đó cười như không tự giễu cười nói: “Quên đi.”

Từ Lệ nhìn trên nhìn xuống ném thử, vẻ mặt bất an, lo lắng hỏi: “Người không sao chứ?”

Thử lắc đầu, hít thở sâu rồi hỏi cô em gái: “Em có thật là em gái của anh ấy không?”

Từ Lệ gật đầu nhanh chóng, nhưng sau đó lại lắc đầu: “Uh, cái đó gì!”

“Khô?”

“Ừm, anh trai tôi là cấp dưới của anh ấy, cho nên anh ấy nhận tôi là em gái của anh ấy. Thật ra quan hệ của tôi và anh trai tôi chưa bao giờ tốt...”

Cô bé Từ Lệ là một người quen biết bản thân, lần đầu tiên gặp Ném, cô bé đã kể cho cô nghe về những chuyện giữa cô và anh trai.

Đây là một điều rất kỳ diệu.

Nói chung, ngay cả khi họ tự thân, rất ít người sẽ kể cho một người mà họ mới gặp về quá khứ của họ.

Chương 1517

Nhưng tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, cô bé Từ Lệ cảm thấy không thể giải thích được rằng cô ấy gần gũi với Tiêu Viêm hơn, và muốn kể cho cô ấy nghe mọi chuyện.

Sau khi nghe bài phát biểu của Từ Lệ Muội, cô ấy đã ném được sự khinh thường dành cho Trình Uyên, và nó đã giảm đi rất nhiều trong tích tắc.

Thì ra là như thế này, cô thầm nói trong lòng.

“Tôi xin lỗi.” Cô xin lỗi Từ Lệ vì đã hiểu lầm mối quan hệ giữa Từ Lệ và Trình Uyên.

Từ Lệ kinh ngạc: “Được rồi, tại sao muốn nói lời xin lỗi?”

Tiêu Viêm mỉm cười với cô.

Có thể, họ có tuổi thơ cô đơn giống nhau. Tiêu Viêm cũng có một tình cảm không thể giải thích được với Từ Lệ. Nắm tay Tiêu Viêm, cô ấy mỉm cười và nói: “Nếu bạn không phiền, bạn có thể gọi cho chị gái của tôi trong tương lai. Tôi sẽ coi bạn là một em gái.”

Nghe vậy, cô bé Từ Lệ tỏ vẻ kinh tởm: “Này, em nhỏ hơn anh sao? Cũng gần bằng chị của em.”

Mặc dù Từ Lệ đã 18 tuổi nhưng cô ấy có vẻ cũng trạc tuổi cô ấy, và một số bộ phận trên cơ thể cô ấy thực sự không lớn bằng Từ Lệ.

“Tôi hai lăm!” Ném thử vài vạch đen xuất hiện trên đầu.

Từ Lệ khoa trương che miệng, vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm vào ngực Tiêu Viêm: “Không được...”

“Em tìm ở đâu?”

...

...

Tàu cập cảng Đảo vàng an toàn.

Hơn một chục xe cầu và xe tải đã kéo xác của hai con quái vật lên bờ, sau đó phong tỏa cảng và dựng những lán thép màu tạm thời xung quanh hai con quái vật.

Và những tù nhân bị bắt, những người đến từ các nước phía nam, Trình Uyên thả ra, và giải thích rằng nếu họ muốn đào tẩu, họ sẽ gọi anh ta.

Về phần những người trong gia đình họ Lý, Trình Uyên yêu cầu Bạch Dạ sắp xếp cho họ sống trong một tòa nhà đóng cửa tạm thời để cách ly, và để lính canh chăm sóc họ trong 20 giờ.

Những người này đã được đưa đến tòa nhà.

Trình Uyên đang nói chuyện với Bạch Dạ về con quái vật, khi nhìn thấy hai chục người này, anh ta vội vàng gọi: “Chờ một chút.”

Nhóm nghiên cứu dừng lại.

Anh ta bước đến gần Lý Mẫn và hỏi: “Năm nhiều mây và ngày nhiều mây nghĩa là gì?”

Lý Mẫn ngẩn ra, không khỏi nhìn lại lão nhân phía sau.

Ngay khi ông già muốn nói với Lý Mẫn, khuôn mặt của Trình Uyên chìm xuống, anh ta chỉ vào ông già và nói: “Câm miệng!”

Ông già im ngay.

Lý Mẫn lắc đầu: “Ta ... Ta không biết.”

Trình Uyên khẽ mỉm cười, chỉ vào lão giả cùng thanh niên phía sau nói: “Hai người, đi theo ta.”

Lão già và thanh niên sắc mặt lập tức trở nên xấu xí.

Nhưng họ không dám bất chấp mệnh lệnh của Trình Uyên.

...

Trình Uyên dẫn hai người ra khỏi cảng Đảo vàng, lên một chiếc xe tải lớn, rồi đi về phía thành phố.

Trên xe tải, Trình Uyên ngồi ở ghế phụ, một già một trẻ ngồi ở hàng sau.

Trong khoảng thời gian này, ông lão đột nhiên chủ động bắt chuyện với Trình Uyên: “Ông chủ, ông đưa chúng tôi đi đâu vậy?”

Trình Uyên nói mà không nhìn lại, “Anh đi đưa hai người đi thăm thành phố của chúng ta.”

“Thành phố?” Ông lão kinh ngạc.

Trình Uyên nói, “Vâng, các thành phố! Chúng tôi đã thành lập bốn thành phố trên Đảo Vàng, đó là thành phố Tinh Huy, thành phố Tinh Quang và thành phố Bình Minh, thành phố Quang Minh. Mỗi thành phố có thể đạt quy mô của thành phố cấp ba và cấp bốn và thịnh vượng. Chà, bạn sẽ biết sau khi xem nó. “

Chương 1518

Ông già tỏ vẻ nghi ngờ.

Nhưng anh vẫn nói chuyện với Trình Uyên mà không nói một lời.

Thành phố Tinh Huy là quận số 1 ban đầu.

Bây giờ nó có một cái nhìn hoàn toàn mới.

Sau khi Tập đoàn Nhiên Hệ đầu tư rất nhiều tiền, những thay đổi chân động địa cầu đã diễn ra tại đây.

Cơ sở hạ tầng đang được xây dựng khắp nơi, đường xá rộng rãi và bằng phẳng hơn trước rất nhiều, trên đường cũng có thể thấy một số xe hơi.

Vâng, đúng vậy.

Trình Uyên đã mở cửa để mọi người ra vào tự do, hay lựa chọn ăn ở, tự do buôn bán cũng được thực hiện.

Các cá nhân cũng có thể mua và bán các thiết bị tiên tiến như các loại xe, điện thoại di động, v.v.

Với việc xây dựng cơ sở hạ tầng của thành phố, cơ hội kiếm việc làm của mọi người đã tăng lên rất nhiều, cùng với việc khai thác khoáng sản giàu có ở Đảo vàng, cuộc sống của người dân cũng đạt được những tiến bộ nhanh chóng.

Không chỉ vậy, người dân Đảo Vàng được tự do lựa chọn đi hay ở, tất nhiên người nước ngoài từ khắp nơi trên thế giới cũng được chào đón đến định cư tại đây.

Do đà phát triển tích cực ở đây, nhiều cá nhân và công ty đến Đảo Vàng để tìm kiếm sự phát triển hơn những người rời Đảo Vàng.

Hơn nữa, nhiều “người bản địa” của Đảo Vàng đã miễn cưỡng rời đi sau khi nhìn thấy những thay đổi ở Đảo Vàng, dù sao thì họ cũng đã sống ở đây hơn mười hay hai mươi năm.

...

Một số thành phố ở đây thuộc về Trình Uyên.

Trình Uyên dẫn hai người đến một nhà hàng và đẩy cửa bước vào.

Cô phục vụ xinh đẹp vội vàng chào hỏi.

“Xin lỗi, ba người các người có thể ăn cái gì?”

“Ba tô mì nước lèo trong veo.” Trình Uyên nhẹ nhàng nói.

Nghe vậy, khuôn mặt tươi cười ấm áp của người phục vụ liền giảm đi mấy độ.

Tiếp theo, Trình Uyên yêu cầu hai người ngồi xuống một bàn.

Không có nhiều người trong nhà hàng vì chưa có đủ thức ăn.

Sau khi bê mặt đến.

“Nhất định đói bụng, ăn đi!” Trình Uyên đẩy mì cho hai người.

Ông cụ không sao nên cứ cầm đũa lên ăn.

Người thanh niên tỏ ra chán ghét, động đũa mấy lần, cuối cùng chỉ gắp một miếng mì nhỏ nhét vào miệng, từ từ mút.

“Cậu chưa từng ăn mì nước lèo bao giờ à?” Trình Uyên hỏi cậu thanh niên.

Người thanh niên gật đầu trong tiềm thức: “Thật vô vị.”

“Vậy khi còn là thiếu gia nhà họ Lý, cậu đã ăn gì?” Trình Uyên lại hỏi.

Người thanh niên thuận miệng nói: “Vậy thì phải có thịt, mẹ tôi nói, tôi lớn lên không thể thiếu thịt, đầu bếp của chúng tôi còn giỏi hơn nhiều đầu bếp ở đây, đặc biệt là món thịt kho tàu của anh ấy...”

“Khụ ...” Lão nhân ho khan một tiếng.

Nghe thấy ông già ho khan, người thanh niên phản ứng ngay lập tức, im bật và vội vàng rút miếng mì chưa ngon cho vào miệng.

Trình Uyên chế nhạo và hỏi, “Bạn đã gửi thông tin về nhà Li khi đang ở trên xe? BỐ bạn nói gì, để tôi xem.”

Trình Uyên chìa tay ra trước mặt cậu thanh niên.

Các cụ già và thanh niên đều bị hóa đá ngay tại chỗ.

Đôi mắt của họ đầy kinh ngạc và bối rối.

“Ngươi ... ngươi có ý tứ gì, ta không có ...” Thanh niên hoảng sợ.

“Anh sẽ tiếp tục giả vờ chứ, Sư phụ Lý Mẫn?” Trình Uyên ngắt lời anh và chế nhạo.

Chàng thanh niên lần này choáng váng.

Lão nhân bất giác thở dài, chua xót nói: “Quên đi, sư phụ, hắn đã nhìn thấy rồi.”

Chương 1519

“Trình Uyên, đừng tự cao tự đại!” Thanh niên bị phá lệ đột nhiên thay đổi sắc mặt, rút cổ một cái vẻ mặt tức giận, chỉ vào Trình Uyên nói: “Ba ta là cường giả trong Thần Võ Võ lâm, bạn phải dám động. Tôi, tôi hứa với bạn, cùng gia đình và bạn bè của bạn ở thành phố Tân Dương ...”

“Bị giật.”

Anh chưa kịp nói xong, Trình Uyên đã trực tiếp tát vào mặt anh một cái, phát ra âm thanh giòn giã.

Má trái của người thanh niên ngay lập tức sưng tấy, khoe miệng chảy nhiều máu.

Hắn ánh mắt nhìn thẳng: “Ta từ nhỏ chưa từng có người dám đánh ta, ngươi...”

“Bị giật!”

Đó là một cái tát khác.

Thanh niên bị sao vàng tát vào mắt, hắn che mặt gào lên: “Đừng đánh, đừng đánh, ta sai rồi, ta là Lý Mẫn!”

Hóa ra khi Trình Uyên lên tàu của họ để thăm vấn, ông già đã lên kế hoạch khiến một trong những người của mình đóng giả

là Lý Mẫn.

Trên đường đến đây, sau khi tìm ra địa điểm cụ thể, ông lão giả vờ nói chuyện với Trình Uyên, cố gắng đánh lạc hướng sự chú ý của Trình Uyên, sau đó Lý Mẫn đã bí mật gửi tin nhắn cho cha mình là Lí Kiến Cương nhờ giúp đỡ.

Nhưng họ không bao giờ ngờ rằng kế hoạch nGu ngục sẽ bị Trình Uyên nhìn thấu.

Ông cụ ở bên cạnh càng thêm bồn chồn, cả người run lên, không dám nhìn thẳng vào Trình Uyên.

Trình Uyên giễu cợt: “Người biết Lý Tường Ngôn sao? Hắn cũng là cường giả trong võ lâm. Không phải bị ta giết sao? Dùng cường giả trong võ lâm bóp chết ta?”

“Cậu đang ở đây trên đảo Wuming. Bất cứ ai trong số những người trên đảo đều có thể biến cha cậu thành cặn bã, cậu có tin không? Cậu có sợ tôi không?”

Lý Mẫn cúi đầu không dám trả lời.

Tại thời điểm này.

Một nhóm nhân viên bảo vệ, dẫn đầu bởi cô phục vụ xinh đẹp, chạy đến bao vây họ.

“Thưa ngài, ngài không thể đánh nhau và gây rắc rối ở đây!”
Cô bồi bàn xinh đẹp nghiêm khắc buộc tội Trình Uyên.

Các nhân viên an ninh đã mang theo dùi cui trong tay của họ.

Lý Mẫn cũng bị mù.

Roi vào tay Trình Uyên, anh lại xuyên không và bị đánh.

Vừa lo lắng, vừa sợ hãi, vừa rất tức giận, thấy có người đến mắng Trình Uyên vì hành vi ăn hiếp này, anh chàng này chợt nghĩ rằng người cứu hộ đã đến.

Chỉ vào Trình Uyên nói: “Hắn là kẻ xấu, muốn chiếm đoạt ta, người mau hạ hắn!”

Nhìn thấy anh ta nói như vậy, Trình Uyên không khỏi lộ ra vẻ kỳ quái.

Mà lão nhân gia bên cạnh Lý Mẫn càng không nhịn được ôm trán, lắc đầu thở dài, tựa hồ muốn nói vị thiếu gia ngốc nghếch này quả thực vô vọng.

Lý Mẫn quả thực chết lặng.

Các cường quốc trong Thiên giới Võ Lâm của Lý Kiến Quốc đều bị giết bởi Trình Uyên, và rất nhiều nhân vật quyền lực trên đảo Wuming đã bị Trình Uyên làm cho chấn động.

Anh ta thực sự mong đợi những nhân viên bảo vệ này kiểm soát Trình Uyên?

Lý Mẫn vừa tỉnh, đột nhiên lộ ra vẻ mặt chua xót.

Người phục vụ làm đẹp không nghĩ vậy.

Lý Mẫn này là thiếu gia nhà họ Lý, khí chất cao quý, dung mạo tuấn tú. Người ta ước tính rằng trong ba người, cô bồi bàn xinh đẹp thấy anh vừa mắt nhất.

Hơn nữa, hầu hết mọi người có thói quen thông cảm với những nhóm yếu thế.

“Bắt lấy anh ấy!” Sau đó, cô bồi bàn xinh đẹp chỉ Trình Uyên và nói với nhân viên bảo vệ.

Chương 1520

Khi nghe thấy điều này, các nhân viên bảo vệ đã lập tức tiến tới để khống chế Trình Uyên.

“Bùm!” Một âm thanh.

Trình Uyên đột ngột giậm chân.

Gạch trên mặt đất ngay lập tức vỡ thành nhiều mảnh.

Lúc này, các nhân viên bảo vệ đều sửng sờ, không ai dám bước tới.

“Hóa ra là một gia đình thực tập!” Cô bồi bàn xinh đẹp cũng kinh hãi.

Trình Uyên thờ ơ nói với họ, “Cho tôi năm phút!”

Cô phục vụ xinh đẹp không biết nghĩa là gì, cả nhân viên bảo vệ cũng vậy.

Vì vậy, Trình Uyên lấy điện thoại di động ra và gọi điện.

“Lam Hải Thiên, tôi gặp khó khăn khi ăn ở nhà hàng Habita.”

...

Trong chốc lát, mười mấy người đàn ông cường tráng lao xuống lầu hai của nhà hàng.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Người đứng đầu hét lên với một cái đầu hói.

Cô bồi bàn xinh đẹp chỉ vào Trình Uyên và nói với tên đầu trọc: “Anh Xiong, đây là một gia đình hành nghề. Anh ta đang đánh người và gây rối trong nhà hàng của chúng tôi!”

Cái đầu hói đi đến trước mặt Trình Uyên và nheo mắt nhìn từ trên xuống.

“Tên của ngươi là gì, ở đâu? Nếu là Liệt Gia Tử, có bao nhiêu bánh răng?”

Tên hói đầu xéch sừng sững, ngạo nghễ hỏi.

Trình Uyên có thể thấy cái đầu trọc lóc này thuộc loại cao cấp cấp bốn, còn những người khác thì yếu hơn.

Nhưng sau đó lại có thể mời đại phu cấp bốn đến canh giữ nhà hàng, có thể thấy chất lượng của nhà hàng này không hề thấp.

“Su phụ Hồ, đừng nói nhảm với hắn, trước hạ hắn đi!” Người phục vụ xinh đẹp nói với tên đầu trọc.

Gã trọc trừng mắt nhìn cô, rồi nhìn Trình Uyên, chờ đợi câu trả lời của Trình Uyên.

Cô bồi bàn xinh đẹp cho rằng nhà hàng của họ có chuyên gia bảo vệ đầu trọc, đương nhiên có thể kiêu ngạo.

Về phần đầu trọc, vẫn chưa rõ Trình Uyên được bao nhiêu catse, nên hỏi rõ ràng.

sau đó.

Trình Uyên nhẹ nhàng nói: “Tôi tên là Trình Uyên!”

“Phòng!” Một âm thanh.

Gần như không chút do dự, tên trọc đầu trọc tiếp quỳ xuống trước mặt Trình Uyên: “Tôi xin lỗi, ông Trình, tôi không biết Tạ Sơn. Tôi đã quấy rầy ông. Xin hãy thứ lỗi cho tôi!”

Trong phút chốc, nhà hàng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Những người phục vụ xinh đẹp ngẩn ra: “Hồ Ca, anh đang làm gì vậy?”

“Ngốc, người không quỳ xuống cầu xin tha thứ sao?” Tên đầu trọc hung hăng nhìn chằm chằm người phục vụ xinh đẹp, hận chết nàng, muốn lột sạch da của nàng.

“Sao, Hồ Ca, anh sợ anh ấy làm gì?” Cô phục vụ xinh đẹp vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng Lý Mẫn và ông già đã bị sốc.

Họ còn sốc hơn thế.

Chẳng mấy chốc, một người đàn ông trung niên bước nhanh đến.

Nhìn thấy người đàn ông trung niên, nhân viên bảo vệ và những người khác, kể cả cô phục vụ xinh đẹp đều đồng loạt chào: “Ông chủ!”

Người đàn ông trung niên, được gọi là ông chủ, bước vội đến chỗ Trình Uyên, không nói lời nào, anh ta quỳ một chân xuống: “Ông Trình không biết là ông đến. Đó là sơ suất của tôi. Tôi là người. đã không thể kỷ luật tôi. Xin hãy tha thứ cho tôi.”

Lúc này, cô phục vụ xinh đẹp đã rời tung cả lên.

Cô nhìn Trình Uyên đầy hoài nghi.

Tuy nhiên, Trình Uyên phớt lờ người phục vụ xinh đẹp, người đàn ông trung niên và cái đầu hói, mà quay lại nhìn Lý Mẫn.

Chương 1521

“Giờ em có biết anh đưa em đến đây là có ý gì không?” Anh hỏi Lý Mẫn.

Lý Mẫn cả người run lên, sợ hãi đáp.

Trình Uyên nói tiếp: “Tôi chỉ muốn nói với cậu rằng nhà họ Lý của cậu đã nằm im 50 năm rồi, dù có hùng mạnh đến đâu cũng chỉ giới hạn ở tỉnh Giang Bắc mà thôi, hơn nữa còn có bốn gia tộc lớn ở tỉnh Giang Bắc có thể chiến đấu.” chống lại bạn với Nhóm Nhiên Hề của chúng tôi. ”

“Còn đây, đây, toàn bộ thành phố, toàn bộ hòn đảo là của tôi, tại sao họ Lý các người lại đánh nhau với tôi?”

Lý Mẫn cúi đầu không dám nói.

Trình Uyên nói tiếp: “Cô không cần giấu giếm, nếu không tôi giết cô là có thể lấy điện thoại ra khỏi người.”

Lý Mẫn trực tiếp sợ hãi quỳ trên mặt đất, nhanh chóng lấy điện thoại ra đưa cho Trình Uyên.

Trình Uyên không trả lời: “Người gọi người là Lão Tử, ta muốn cùng hần nói chuyện.”

Điện thoại đã quay số.

Có sự im lặng trên điện thoại.

Lý Mẫn tay run run đưa điện thoại cho Trình Uyên.

Trình Uyên bật loa ngoài, cười nhẹ nói: “Ta không cần giết con trai ngươi.”

Lời vừa nói ra, vài tiếng thở gấp phát ra từ micro, tiếp theo là: “Điều kiện!”

Giọng này giống với giọng của Lý Kiến Quốc.

Trình Uyên biết rằng Lý Mẫn không tự dối mình: “Điều kiện rất đơn giản. Tôi muốn đảm bảo sự an toàn của Vương Tử Yên và gia đình tôi trước khi trở về. Nếu một trong hai người gặp nGuy hiểm, tôi sẽ giết con trai của anh.” ”

“Dám ngươi!” Ở đằng kia tức giận nói.

Trình Uyên chế nhạo: “Đoán xem?”

Bên kia im lặng.

Rõ ràng, Trình Uyên còn dám giết Lý Kiến Quốc, nNguyên chủ của nhà họ Lý, liệu anh ta có quan tâm đến một chút Lý Mẫn không?

Lí Kiến Cương đương nhiên biết điều này, sau khi bình tĩnh lại một lúc, anh ta nói: “Được rồi, tôi hứa với anh, nhưng tôi

muốn biết rằng con trai tôi vẫn còn sống.”

Trình Uyên đuổi chân đá vào bắp chân Lý Mẫn.

Lý Mẫn rùng mình một cái, nhanh chóng bắt máy, kích động nói: “Ba, con không sao, con thực sự không sao, anh Trình Uyên không sao, đừng làm tổn thương gia đình anh ấy, con ở đây cũng không sao.”

Khi nói chuyện với Lí Kiên Cường, anh ấy đã cố gắng hết sức để cho Trình Uyên biết thái độ của mình.

Thành thật mà nói, biểu hiện này sẽ cảm thấy lạ đối với bất kỳ ai nghe nó.

Trình Uyên tốt với anh đến nỗi Lí Kiên Cường không tin, chính Trình Uyên cũng không tin.

Lý Mẫn chưa kịp nói xong, Trình Uyên đã giật lấy điện thoại và cúp máy.

“Ừ, thành tích không tệ.” Trình Uyên vỗ vai Lý Mẫn cười nói.

Sau đó, anh ta liếc nhìn người phục vụ xinh đẹp.

Người phục vụ xinh đẹp run rẩy: “Anh Trình, tôi..... Tôi không biết...”

Trình Uyên lắc đầu: “Không liên quan gì đến anh.”

Sau khi để những người này dậy, Trình Uyên bình tĩnh ăn mì.

Người phục vụ xinh đẹp cũng chờ ở bên hai trận, thấp giọng hỏi cái đầu trọc: “Hỗ Ca, đây là ai?”

Hỗ Ca chưa kịp trả lời thì một người khác đã lao vào nhà hàng.

Người xông vào nhà hàng không phải ai khác, chính là Lam Hải Thiên.

Lam Hải Thiên cũng rất giỏi bói toán, mặc dù nửa đời này tuổi hổ nhưng chưa bao giờ làm việc gì khiến anh ta thực sự nghiêm túc. Nhưng ở nửa sau của cuộc đời, anh ta lại đi chệch hướng và đi theo Trình Uyên, và lợi ích đến ngay lập tức.

Trong quá khứ, anh ta nhiều nhất là một người theo Đạo trưởng, nhưng bây giờ, sau khi tham gia vào một trận chiến tập thể, anh ta được Trình Uyên tin tưởng và thậm chí cho phép anh ta cai quản toàn bộ thành phố Starlight City.

Đương nhiên, Lam Hải Thiên biết ơn và trở nên trung thành hơn với Trình Uyên.

Chương 1522

Vừa bước vào nhà hàng, cô bồi bàn xinh đẹp đã thốt lên: “Chà, chính là Thủ lĩnh tối cao của Starlight City của chúng ta!”

Sau khi Lam Hải Thiênan nhậm chức, ông đã quản lý Starlight City rất tốt nên đã chiếm được lòng tin của người dân Starlight City, và khắp các con phố đều có chân dung của ông. Cô bồi bàn xinh đẹp nhìn thoáng qua đã nhận ra anh, đôi mắt to đẹp chớp động, nhìn thẳng lên.

Ý nghĩa của sự thờ phượng là ngoài lời nói.

Tuy nhiên, chính người đàn ông to lớn này lại khiến cô ngưỡng mộ và thần phục, vội vàng đi đến bên Trình Uyên, cúi đầu chào: “Anh Trình!”

Cô phục vụ xinh đẹp bị sốc.

Các nhân viên bảo vệ phía sau cô cũng chết lặng.

Sau đó, tôi mới nhận ra rằng lý lịch của Trình Uyên lớn đến nỗi ngay cả quan chức cao nhất của Starlight City cũng phải chào anh ta.

Trình Uyên quay đầu nhìn Lam Hải Thiên, vỗ vỗ vai anh, cười nói: “Tôi tới đây khá nhanh.”

Lam Hải Thiên luôn uốn mình trước Trình Uyên.

Trình Uyên trực tiếp thú nhận: “Cảng Starlight City bị phong tỏa nửa tháng. Trong nửa tháng này, không ai được rời cảng, nhân viên ra vào đảo phải được giám sát chặt chẽ.”

“Vâng!” Lam Hải Thiên nhanh chóng cung kính đáp.

Trên thực tế, Trình Uyên không chỉ giải thích cho Lam Hải Thiên, mà Bạch Dạ cũng nhận lệnh. Điều này chủ yếu là do hai con quái vật to lớn đã vào đảo, và Trình Uyên muốn giữ bí mật trong thời gian này.

“Các người đều đi xuống.”

Sau khi giải thích, Trình Uyên vẫy tay chào mọi người.

Sau đó lại bắt đầu ăn mì.

Một tô mì sẽ nhanh chóng được hoàn thành.

Trình Uyên lau miệng và ngược nhìn Lý Mẫn.

Lý Mẫn và ông già nhanh chóng ngồi xuống.

“Cậu chủ Lý, nhà họ Lý của cậu giàu có đúng không?” Trình Uyên hỏi Lý Mẫn.

Lý Mẫn sững người.

“Ông tên gì?” Trình Uyên hỏi lại ông già.

Ông lão vội vàng cung kính đáp lại: “Tôi đi Khuru Công, quản gia của Sư phụ Lý Mẫn.”

“Đồng ý!”

Trình Uyên gật đầu.

Anh hỏi Cừu Công về Lý gia và Lý Mẫn về Lý gia. Kết hợp cả hai lại với nhau, cuối cùng anh đã hiểu rõ hơn về gia đình họ Lý.

Gia tộc Li có những quy tắc nghiêm ngặt và vốn là một trong bảy gia tộc lớn cách đây 50 năm. Chỉ 50 năm trước, vì một số cuộc khủng hoảng chính thức, gia tộc Li đã ngủ đông với một số gia tộc lớn khác để bảo vệ bản thân.

Sự vĩ đại của những dòng họ này không chỉ thể hiện ở sức mạnh kinh tế mà còn bởi họ đều là những dòng họ Guwu có nhiều sư phụ trong dòng họ.

Tuy nhiên, những gia đình này trong những năm qua đều rất kín tiếng, và họ luôn vô hình.

Lấy nhà họ Lý làm ví dụ, ông lão có linh tính trong Thần Võ thực chất là một trong những trưởng lão của nhà họ Lý.

Và để duy trì nguồn kinh tế nhà họ Lý không chỉ có một công ty hay tập đoàn nào đó mà phải có rất nhiều ngành hàng chợ đầu mối dày đặc khắp cả nước.

Gia tộc Li chiếm gần 50% ngành bán buôn cả nước, điều này cũng khiến các công ty lớn và tập đoàn lớn không quan tâm đến gia tộc này, và các công ty nhỏ và cửa hàng nhỏ phải hợp tác với họ, và họ không biết ai là người vẫn phòng trở lại là.

Năm mươi phần trăm của cả nước không phải là một con số nhỏ, cho dù Tập đoàn Xi có tập trung hết vốn liếng cũng không thể có được năm phần trăm thị trường bán buôn trong cả nước.

Lý gia được chia thành ba loại trong dòng Lý Kiến Quốc.

Lý Kiến Quốc là một, Lí Kiến Cương, và một đang phát triển ở nước ngoài, nếu Trình Uyên đúng, đó có thể là Lý Hải và những người khác.

Chương 1523

Nhưng Lý Hải chưa từng đề cập với Lý Cảnh Hầu, cho nên Lý Cảnh Hầu không biết, mà dì hai của Lý Cảnh Hầu dường như cũng biết một chút.

“Võ lâm tứ đại gia tộc cường giả, ngoài Lí Vị Ương là gia chủ, còn có một lão Tuo đã bị người giết chết trên đảo Võ Đang. Ngoài ra, còn có một ông già tên Cừ Công, là quản gia của nhà họ Lý.”

Cừ Công giới thiệu với Trình Uyên.

“Chúng tôi trở lại đấu trường lần này, chủ yếu là vì chúng tôi được mời bởi Đông Tâm Tử. Chúng tôi cũng biết rằng đây là cơ hội tốt nhất. Thật không may ... thật đáng tiếc khi chúng tôi đã không thành công. Vì vậy, tôi đoán rằng sau này thất bại, Lý gia có khả năng sẽ lựa chọn một lần nữa.

Trình Uyên không khỏi nhíu mày: “Nghe như rùa rụt đầu.”

Lý Mẫn và Cừ Công đột nhiên lộ ra vẻ xấu hổ.

Trình Uyên gọi hai người họ ra ngoài một mình, thật ra anh muốn hiểu rõ tình hình của nhà họ Lý, dù sao thì nhà họ Lý rất bí ẩn, muốn trở thành kẻ thù của anh thì anh phải biết người kia và khác.

Ngay sau đó.

Điện thoại di động của Trình Uyên đột nhiên vang lên.

Nhấc điện thoại lên nhìn, Bạch Dạ gọi.

Nhấn vào chế độ rảnh tay.

“Này, có chuyện gì vậy?”

“Đã xảy ra chuyện!” Bạch Dạ vội vàng nói: “Quái vật đã giết người!”

Nghe đến đây, Trình Uyên chột giật mình.

Nó có thể là.

Có thật là lúc đầu bụng con quái vật đang chuyển động?

Rồi con quái vật to lớn sống lại sẽ gặp thảm họa gì?

Trình Uyên chột nhớ đến bộ phim Godzilla mà anh đã xem.

“Tôi trả lại tự do cho các người bây giờ. Các người có thể rời đi hay không tùy thuộc vào khả năng của bản thân.” Trình Uyên nói với Lý Mẫn và Cừ Công với vẻ mặt dữ tợn.

Nói xong, anh ta nhanh chóng rời khỏi nhà hàng mà không đợi hai người họ phản ứng gì, gọi một chiếc xe rồi phóng đi.

Lý Mẫn và Cừ Công nhìn nhau, hồi lâu vẫn chưa hết kinh ngạc.

Một lát sau.

“Anh ấy vừa đi?” Lý Mẫn ngạc nhiên hỏi.

Khuru Xử Cơ sắc mặt giật giật: “Hình như là.”

“Chúng ta phải làm sao?” Lý Mẫn ngẩn người: “Chạy được không?”

“Anh ấy dường như đang nói, phải!” Cừ Công gật đầu, nhưng anh ấy có vẻ không chắc chắn lắm.

“Đây là loại thói quen gì vậy?”

Lý Mẫn vẫn không thể tin được.

“Ngạo?” Khuru Công đoán.

“Haha ...” Lý Mẫn đột nhiên bắt đầu cười điên cuồng.

Anh rất tự hào, vì anh cho rằng Trình Uyên vô cùng ngốc nghếch. Bạn nghĩ rằng bạn không thể trốn thoát nếu bạn lấy đi điện thoại của mình?

“Anh ấy quên lấy điện thoại của bạn.”

Lão Qiu cũng đột nhiên mỉm cười, từ trong túi lấy ra một chiếc điện thoại di động.

“Mau gọi cho bố tôi và để ông ấy tìm cách cứu chúng tôi.”

Ông Qiu vui mừng khôn xiết.

...

...

Sau khi Trình Uyên rời đi, anh đi ra ngoài khu nhà tạm được xây dựng bên biển.

Sau khi nhìn thấy màn Bạch Dạ chờ đợi mình, Trình Uyên bước đến và mỉm cười.

Bạch Dạ cau mày hỏi: “Thật thô thiển, rõ ràng như vậy, không nghĩ tới Lý Tường sẽ bị lừa.”

Trình Uyên tự tin nở nụ cười: “Đương nhiên Lí Kiến Cường trong nháy mắt có thể nhìn thấu.”

Chương 1524

“Vậy thì anh là...?” Bạch Dạ.

Trình Uyên ôm lấy vai anh, đi về phía lán làm việc, vừa đi vừa nói: “Anh có tin hay không, cho dù biết đây là cạm bẫy, anh ta vẫn sẽ nhảy vào?”

“Uh... chỉ vì Lý Mẫn là con trai của ông ấy?” Bạch Dạ hỏi.

Trình Uyên gật đầu: “Chỉ vì Lý Mẫn là con trai của ông ấy.”

“Tôi mới biết, phong vân nhà họ Lý cực kỳ nghiêm khắc, có một luật bất thành văn, đó là nam nhân họ Lý đến tuổi nhất định phải tìm được một người phụ nữ sinh ngày mây tháng năm. để đột phá. Họ gọi điều này là Vì lợi ích của quá trình tiến hóa, và bạn không được luyện tập trước khi đột phá. Một khi bạn đột phá, tất cả tài nguyên sẽ được tập trung cho việc tu luyện. ”

“Xem ra phụ nữ sinh vào ngày mây trong năm có nhiều mây đóng vai trò cực kỳ quan trọng trong tu luyện của họ. Một khi bắt đầu tu luyện, tốc độ sẽ tăng lên nhảy vọt.”

“Còn Lý Mẫn bây giờ là con một của nhà họ Lý, đã đến tuổi rồi. Bọn họ cũng đã tìm được một người phụ nữ sinh trên mây, công thành danh toại. Bạn có nghĩ rằng họ sẽ lựa chọn từ bỏ không?” nửa chừng vì đây là một cái bẫy? ”

Bạch Dạ chợt nhận ra.

Hóa ra là Trình Uyên đã thảo luận tất cả những điều này với Bạch Dạ.

Trong nhà hàng, anh nhận được một cuộc gọi thức trắng đêm và cố tình đặt loa ngoài cho Lý Mẫn và Cừu Công nghe.

Trên thực tế, con quái vật hoàn toàn không ăn thịt người.

“Nếu đối thủ đến từ một cường giả của Thần Võ, người có chắc là chúng ta có thể đối phó được không?” Bạch Dạ lo lắng hỏi.

Trình Uyên lắc đầu khi nghe những lời đó.

“Vậy thì anh là...?” Bạch Dạ.

Trình Uyên chua chát nói: “Tôi không thể đặt trận địa ở thành phố Tân Dương.”

Có quá nhiều người thân ở thành phố Tân Dương, đặc biệt là cặp con của anh ấy.

Nhưng ở đây thì khác, một nửa Đảo Vàng là rừng núi hoang vu, dù có xảy ra trận chiến cũng không làm tổn thương người vô tội.

“Đây là trang web của chúng tôi và sân nhà của chúng tôi.”
Trình Uyên nói một cách tự tin.

“Ừ!” Bạch Dạ gật đầu.

Sau đó, sực nhớ ra điều gì đó, anh nói với Trình Uyên: “Chiếc răng nanh đó đã được cắt bằng tia laze theo yêu cầu của anh để tạo ra loại tôn trên bản vẽ của anh. Vẫn còn rất nhiều vật liệu.”

Nghe vậy, Trình Uyên vui mừng khôn xiết: “Mau đưa tôi đi xem một chút.”

Vì vậy, Bạch Dạ đã đưa Trình Uyên đến một nhà kho trong cảng.

Trong kho có rất nhiều thiết bị tân tiến, không thể kể tên Trình Uyên.

Ngoài các thiết bị, có rất nhiều nhân viên mặc áo khoác trắng.

Trên bàn làm việc, có nhiều lát cắt to bằng lòng bàn tay. Những vảy này mỏng hơn nhiều so với vảy sắt của Trình Uyên trước đây, và chúng có màu trắng như ngọc.

Trình Uyên cầm nó trên tay, trong lòng chợt như có một cục nước đá, lạnh quá.

Anh ta nóng lòng muốn gom những mảnh xương này lại với nhau, và trong tích tắc, anh ta đã cứu được một con dao dài 1,5 mét.

Xuất phát điểm rất nhẹ, và nó nhẹ hơn thanh kiếm sắt trước đó gấp mấy lần.

“Như thế nào?” Bạch Dạ hỏi.

Trình Uyên vốn đã có chút nóng nảy: “Tôi sẽ thử xem.”

Nói xong, anh ta nhắc con dao và bước ra ngoài.

Bạch Dạ vội vàng theo kịp.

Khi họ đến một bãi đất trống, Trình Uyên nhắm mắt và huy động năng lượng đen tối của mình để từ từ rải toàn bộ con dao bằng xương theo những thứ trong tài sản thừa kế của Vân Thành.

Trong tích tắc, lưỡi kiếm xương lóe lên ánh sáng chói mắt giống như bóng đèn led được thấp sáng.

Bạch Dạ kinh ngạc đến mức vội lấy tay che mắt.

“Oh!”

Chương 1525

Trình Uyên chém vào không trung phía trước!

Sau đó mở mắt ra.

Không có chuyện gì xảy ra.

Bone Sword cũng mờ đi ngay lập tức và trở lại bình thường.

Bạch Dạ chớp mắt: “Cái này ... Người vừa mới phát minh ra bóng đèn hình con dao?”

Trình Uyên cũng rất ngạc nhiên, cậu vừa mới cảm thấy rõ ràng sau khi toàn bộ sức lực của mình đã bị mảnh xương hấp thụ, cậu phun ra một cỗ lực lượng mạnh gấp mấy lần cậu mong đợi.

Nhưng tại sao vẫn không có gì thay đổi?

Nó giống như không bao giờ hack con dao này.

Không khỏi cau mày.

Ngay sau đó.

“Kachakacha!” Bên tai đột nhiên vang lên một tiếng rắc nhỏ, giống như tiếng mưa rơi bất chợt va vào lá chuối.

Biểu cảm của Trình Uyên và Bạch Dạ đột nhiên ngưng tụ, rồi từ từ quay lại, chậm rãi nhìn về nGuồn phát ra âm thanh.

Tôi đa nhìn thấy nó.

Mặt đất như bị người ta từ từ xé toạc ra, một đường mảnh mai xuất hiện, đường này tiếp tục lan rộng cho đến cách bờ biển khoảng 100m.

“bùm!”

Bỗng nhiên vang lên một tiếng ầm ầm, nước biển gần bờ đột nhiên nổ tung, cao tới mười thước.

Với một tiếng “poof”, một mặt đường bê tông dẫn ra bờ biển bất ngờ cuốn theo tro bay và đá nứt toác!

Chỉ trong chớp mắt, một con mương rộng hơn một mét, dài gần 100 mét đã được hình thành.

Lúc này, Trình Uyên và Bạch Dạ đều ngẩn ra.

Cả hai người họ đều nhìn ra như nhau.

Biển lặng sóng trở lại, bụi đất tan dần.

Tuy nhiên, biểu cảm của hai người này vẫn đơ ra, há miệng ngậm được một quả trứng.

“Khiếp!”

Đột nhiên, Trình Uyên hét lên trước.

Bạch Dạ cũng chợt bừng tỉnh: “Không phải sao?”

Thanh kiếm này có năng lượng của Cảnh giới võ thần.

Khi Trình Uyên nhìn con dao trên tay mình, đôi tay hưng phấn bắt đầu run lên.

Nhưng đồng thời, nước da của anh cũng dần trở nên nghiêm trọng.

Bạch Dạ dường như đã nghĩ đến Trình Uyên đang lo lắng điều gì, vì vậy cô ấy hỏi: “Làm thế nào để giải quyết những vật liệu còn lại?”

Trình Uyên suy tư một chút, mới nói: “Ta nửa năm nữa sẽ đóng cửa đảo Vàng, gọi lão Lục trở lại đảo!”

Vấn đề này là nghiêm trọng.

Trình Uyên không biết tại sao chiếc răng quái vật này lại có một sức mạnh bí ẩn, cũng không biết sức mạnh bí ẩn này là gì. Nhưng anh biết rằng nếu lực lượng này bị đối phương sử dụng, hậu quả sẽ rất thảm khốc.

Bạch Dạ gọi điện cho Lục Hải Xuyên, người sắp đến thành phố Tân Dương, quay đầu lại hỏi Trình Uyên: “Anh định làm gì?”

Trình Uyên lắc đầu, anh không biết bây giờ. Tuy rằng đây là một sức mạnh vô cùng đáng sợ, nhưng nếu như có thể sử dụng được hẳn, uy lực chẳng kém gì một con hổ, cho dù là cường giả trong Thần Võ cũng có khả năng khiêu chiến.

“Chờ anh Lu trước,” Trình Uyên nói.

Bạch Dạ gật đầu.

“Đừng để ai biết chuyện này. Các nhà nghiên cứu và nhân viên ở đây tạm thời bị cô lập để bảo vệ.” Trình Uyên ra lệnh.

Bạch Dạ vội vàng làm.

Sau khi Bạch Dạ rời đi, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy bồn chồn.

Chương 1526

Con quái vật này là gì?

Tại sao những chiếc răng trong cơ thể nó lại có sức mạnh siêu nhiên như vậy?

Trình Uyên trở nên tò mò, và anh quyết định tìm hiểu.

Các mảnh xương được tách rời và ghép lại thành một chiếc áo quan khoác bên người, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác.

Trình Uyên bước đi như một kho công trình khổng lồ.

Thời điểm này, việc xây dựng lán đã hoàn thành, các công nhân xây dựng lán nhanh chóng được cách ly và bảo vệ.

Tại thời điểm này.

Ngoại trừ hai xác chết quái vật, không có ai trong toàn bộ nhà kho khổng lồ.

Trình Uyên đẩy vào.

Nhìn thấy những xác chết quái vật nằm trên mặt đất như một ngọn đồi, bất động, anh không thể không nhìn chúng lần nữa.

Cơ thể khổng lồ, với những xúc tu và răng nanh, trông rất đáng sợ.

Da của chúng có màu nâu, không có vảy nhưng dày.

Những mảnh băng trên người anh đã rơi ra rất nhiều, mặt đất đầy nước cũng biến thành những mảnh băng khiến nơi đây trở nên lầy lội.

Trình Uyên đi đến cái miệng lớn của con quái vật, nhìn vào bên trong, trên mặt đột nhiên có một mùi tanh tươi.

Vì rã đông nên mùi ôi thiu cũng lan tỏa.

Anh bất giác ngạt mũi.

Lúc này sắc trời dần dần âm u, ánh sáng trong nhà làm việc cũng không tốt lắm.

Trình Uyên nhìn vào bên trong dọc theo cái miệng lớn của con quái vật, và đột nhiên thấy rằng có ánh sáng phát ra từ cổ họng của nó.

Mặt nạ phòng độc anh chuẩn bị khi lấy ra đã đội lên đầu, định đi vào tìm hiểu.

“đừng đi!”

Lúc này, sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói.

Bạn biết đấy, những kẻ đáng sợ sẽ khiến người ta sợ chết khiếp. Cho dù Trình Uyên có khả năng, nhưng cho dù có khả năng như thế nào, trong bầu không khí căng thẳng như vậy, trong im lặng, đột nhiên vang lên một giọng nói bất ngờ vang lên.

Anh rùng mình, theo bản năng lùi lại một bước.

Lúc này, tôi mới để ý rằng người ở đây là để ném thử.

“Nó sẽ làm người ta sợ chết khiếp!” Trình Uyên khó chịu.

Tiêu Viêm mặc kệ anh ta, đi tới trước mặt con quái vật, quay đầu lại nói với Trình Uyên, “Tin tôi đi, đừng đi vào.”

“Anh sẽ không nói cho em biết, hai người họ còn sống sao?”
Trình Uyên không quan tâm.

Tiểu Nhiễm vẻ mặt ngưng trọng, không có ý tứ đùa giỡn Trình Uyên: “Ta nhớ tới một chuyện.”

Nghe đến đây, Trình Uyên hơi giật mình: “Làm sao vậy?”

Anh khẽ cắn môi, dừng lại và nói: “Khi chúng tôi bị quái vật tấn công, chúng tôi đã bị xích trong cabin, bao gồm cả chủ nhân của tôi và chủ nhân của bạn.”

“Bị trói bởi xiềng xích?” Trình Uyên hơi ngạc nhiên, nhưng anh nhanh chóng nhận ra rằng chuyện này hẳn là do Đông Tâm Tử và A Bạch Duẫn làm.

Vào thời điểm đó, Dương Duệ, Vân Dĩ Hà và Liên Thiên đã mất sức mạnh để chiến đấu lại sau khi chống lại con rồng, và họ đương nhiên sẽ bị khống chế bởi Đông Tâm Tử và những người khác.

Nhưng Trình Uyên hoàn toàn không hiểu tại sao Đông Tâm Tử và A Bắc Duẫn không nhân cơ hội giết Dương Duệ và những người khác, vì vậy họ quay lại giết con rồng. Lợi dụng sự hồi phục của con rồng năm nay, họ chỉ cần phải tìm và giết con rồng. Mục tiêu đã đạt được.

Tất nhiên, đây không phải là vấn đề.

Vấn đề là phải ném những từ tiếp theo.

Cô nói: “Tôi bị hất tung khỏi thuyền và con quái vật nuốt chửng tôi trong một nháy. Sợi xích sắt trên người tôi giống như đậu phụ dưới hàm răng sắc nhọn của nó, và nó vỡ tan khi chạm vào nó.”

Chương 1527

“Ta lúc đó không phải là người duy nhất bị nuốt vào, trong Liên minh võ giả cũng có một số cao thủ.”

“Họ đã chiến đấu hết mình sau khi bị nuốt vào miệng, nhưng ...”

“Sau khi họ đánh vào con quái vật, tất cả năng lượng đen tối bị dội ngược trở lại, như thể họ đã tự sát.”

“Lúc đó tôi vô cùng kinh hoàng và nghĩ rằng mình đã chết. Nhưng sau đó, tôi phát hiện ra rằng con quái vật không di chuyển nữa”.

“Sau một lúc, tôi cố gắng thoát khỏi miệng con quái vật, và ngay lúc tôi nhảy ra ngoài, tôi phát hiện ra rằng mọi thứ gần đó đã trở thành một thế giới băng.”

Trình Uyên gật đầu và ném thử những gì anh ta nói, sau khi cảnh tượng hiện ra trong đầu anh ta, về cơ bản không có gì đáng ngờ về nó.

Đặc biệt là cô ấy nói rằng sau khi một sư phụ bị nuốt chửng, cô ấy muốn tấn công, nhưng cuối cùng cô ấy đã bị giết bởi chính sức mạnh của mình.

“Nhưng, điều này có liên quan gì đến việc tôi có thể vào hay không?” Trình Uyên hỏi.

Lúc này, ném trái sự thay đổi đột ngột của sắc mặt, như thể đang nghĩ đến một điều kinh khủng.

“Bạn có biết tôi đã thấy gì khi nhảy ra khỏi miệng con quái vật không?”, Cô nói.

Trình Uyên cau mày: “Cái gì?”

“con mắt!”

“Một đôi mắt xanh, ngay cổ họng quái vật, nhìn kỹ ta.”

“Đôi mắt đó rất bất thường. Nó khiến tôi như nhìn thấy một thế giới khác không màu, lạnh lẽo, bất lực và tàn nhẫn. Bộ não của tôi trống rỗng trong giây lát và tôi không nhớ gì nữa. Sau khi tỉnh dậy, anh ta trườn lên băng, cảm thấy yếu.”

“Mãi cho đến khi chúng tôi quay trở lại hành trình và tiếp cận Đảo Vàng, tôi mới dần nhớ lại tình hình lúc đó.”

Trình Uyên bị cô ấy làm cho sốc.

Có một loại cảm giác rùng rợn.

Cô ấy nói cô ấy đang ở trong cổ họng của con quái vật và nhìn thấy đôi mắt?

Con vật gì sẽ mọc mắt ở cổ họng?

Trình Uyên cảm thấy điều này thật khó tin.

“Và, tôi không hề nói dối bạn. Khi bạn lấy chiếc răng đó, tôi thấy rõ ràng dạ dày của con quái vật đang chuyển động.” Cố gắng nhấn mạnh những gì bạn đã nói trước đó.

Trình Uyên lắc đầu nói: “Tôi đã tìm hiểu rồi, quả thực không có dấu hiệu sinh tồn. Hơn nữa, tôi thực sự nghi ngờ rằng lúc đó cô lo lắng và sợ hãi nên bị ảo giác.”

Anh ấy vẫn không tin.

“Và có một đôi mắt xanh mọc trong cổ họng, điều này quá không đáng tin cậy.”

Nói xong, Trình Uyên nhanh chóng nhảy vào miệng con quái vật, bắt chập những chương ngại vật mà anh đã ném trái.

Mặt cô tái mét khi cố thuyết phục Trình Uyên nhưng không hiệu quả, cô không cố chấp nữa, thay vào đó, cô lùi lại cả chục bước và cách xa con quái vật hơn một chút.

Sau khi Trình Uyên vào miệng con quái vật, trước mặt anh hoàn toàn tối đen.

Lúc này trời đã tối, nhà kho vừa mới xây ở đây không có cửa sổ, Trình Uyên đang ở trong miệng của con quái vật.

Vì vậy, anh chỉ có thể lấy điện thoại ra và bật đèn pin.

Sau đó, chụp ảnh xung quanh.

Miệng của con quái vật giống với những gì anh đã thấy trước đây, ngoại trừ việc băng trên người anh tan chảy, và thịt trong miệng con quái vật bị giẫm lên dưới chân anh.

Tuy nhiên, ngay cả loại thịt này cũng cứng, và nó phải có liên quan gì đó đến cái chết của con quái vật.

Xoay người đối với Tiêu Viêm bên ngoài cười nói: “Nhìn xem, không sao.”

Tuy nhiên.

Anh đột nhiên nhìn thấy Tiêu Viêm mở to mắt, giống như nhìn thấy ma, ở tại chỗ, ánh mắt của cô đang nhìn về phía sau Trình Uyên.

Trình Uyên cau mày.

Chương 1528

Đột nhiên, một cảm giác khủng hoảng bao quanh anh, và anh thực sự cảm thấy như có một cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào anh sau lưng.

Trước mặt hắn, Tiêu Viêm nhìn từ xa, đột nhiên ngắt đi.

Trình Uyên giật mình, lập tức nhớ ra những gì cô đã nói trước đó: nhìn thấy một đôi mắt xanh đang nhìn mình chăm chăm, sau đó cô bất tỉnh.

Nhìn thấy Tiểu Nhiễm lần nữa ngắt đi, Trình Uyên biết rằng cô không hề nói dối, bởi vì anh cũng cảm nhận được có điều gì đó đằng sau mình.

chỉ.

Trình Uyên không nhìn lại, và thứ có lẽ cũng không di chuyển.

Sự kỳ lạ và đáng sợ khiến da đầu anh tê dại một lúc.

Trình Uyên thậm chí không dám quay đầu nhìn lại, bởi vì anh ấy sợ sẽ giống như Tiêu Viêm. Về phần chuyện phía sau, hắn không dám nghĩ tới, cũng không tưởng tượng được.

Làm gì có chuyện cứ rơi vào bế tắc như thế này.

Trình Uyên chậm rãi cầm lấy điện thoại trước mặt, bật camera selfie lên rồi từ từ nâng lên.

“Rắc rắc!”

Khi nhấn nút chụp, đèn flash sẽ lún át.

“Chà!”

Có một tiếng gầm kỳ quái đằng sau anh ta, và sau đó biến mất trong nháy mắt.

Trình Uyên cũng kinh ngạc nhảy ra khỏi cái miệng khổng lồ của con quái vật, và đột nhiên quay đầu lại thì phát hiện không có gì trong miệng con quái vật.

Lúc này, hấn kinh ngạc toát mồ hôi lạnh.

Bây giờ anh ấy tin rằng sẽ ném thử nó.

Nhưng, có ai đó ẩn bên trong?

làm thế nào mà có thể được!

Trình Uyên trong lòng có chút sợ hãi.

Con người là thế này, càng không biết những thứ càng sợ hãi.

Có lẽ khi nhìn thấy, tôi không có cảm giác gì nhiều.

Hắn không vội lại thăm dò, mà là đến Tiêu Viêm, khụ khụ, véo người đánh thức Tiêu Viêm.

Thức dậy nệm thử, từ từ mở mắt.

Khi nhìn thấy Trình Uyên trước mặt, hai mắt cô đột nhiên mở to, như nhìn thấy một con quái vật đáng sợ, cô sợ hãi hét lên, tay chân múa may loạn xạ.

“gì.....”

“Là tôi, là tôi!” Trình Uyên nhanh chóng đè vai cô an ủi: “Tôi là Trình Uyên, là tôi, đừng ngại nệm thử, đừng sợ!”

Tiêu Viêm nhìn Trình Uyên một lúc, vẻ hoảng sợ trong mắt anh cũng từ từ tan biến.

“Em... em... vừa rồi em bị sao vậy?” Với vẻ sợ hãi kéo dài hỏi.

Trình Uyên cau mày.

Chắc chắn rồi, tôi lại mất trí nhớ!

Có gì gây ảo giác trong đó không?

“Anh không nhớ mình đã nhìn thấy những gì vừa rồi sao?”
Trình Uyên hỏi.

Tiêu Viêm lắc đầu nGuây nGuây.

“Không sao, em đi nghỉ ngơi đi.” Trình Uyên vỗ vỗ vai cô, nhẹ giọng an ủi: “Em đừng lo lắng, anh đã để Bạch Tố thu xếp cho em rồi.

Anh gật đầu, vừa định đứng dậy thì đột nhiên thấy mình đang ở trong nhà kho, nhìn thấy con quái vật to lớn trước mặt, trong mắt chợt hiện lên một tia hoảng sợ.

“Trình Uyên, dừng lại gần xác chết của hai con quái vật này, chúng ...”

“Họ có thứ gì đó trong người và đôi mắt xanh trong cổ họng.”
Trình Uyên nói trước.

Tiểu Nhiễm nhìn vẻ mặt có lỗi: “Anh ... làm sao anh biết?”

Chương 1529

Trình Uyên cười khỏ, cô thật sự quên mất những gì mình vừa nói với chính mình.

Dường như có những con quái vật gây ảo giác trong đó, và nó có thể khiến người ta mất trí nhớ trong vài phút.

“Đừng hỏi, người trước đi nghỉ ngơi đi.” Trình Uyên nói.

Nó hơi lo lắng, nhưng không từ chối, xoay người rời khỏi nhà kho làm việc.

Trình Uyên cởi chiếc áo bằng xương ra khỏi người và từ từ kết hợp nó thành một con dao lớn.

Sau một lúc im lặng, anh ta nghiêng răng và bước vào cái miệng khổng lồ của xác con quái vật một lần nữa.

Nhảy nhẹ nhàng và nhảy vào cái miệng khổng lồ.

Nhưng sau đó...

“Hừ!” Một âm thanh nhẹ nhàng.

Một bóng người phía sau Trình Uyên nhanh chóng vụt qua.

Toàn thân Trình Uyên sợ hãi lập tức dựng đứng.

“Cái quái gì thế?”

Nhịp tim anh tăng vọt.

Sau khi bình tĩnh lại một chút, Trình Uyên chợt nhận ra bóng dáng vừa vụt qua đã ở phía sau mình, tức là bên ngoài cái miệng cực lớn.

Hình bóng xuất hiện trong lán làm việc.

Chẳng lẽ thứ trong miệng quái vật kia đã thoát ra ngoài?

Chưa kịp suy nghĩ, anh đã vội vàng rút lui.

“Khả năng không nhỏ, hẳn liền đem con quái vật này về nhà.”

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên trên đầu Trình Uyên.

Trình Uyên vội vàng ngẩng đầu lên.

Tôi thấy trên đỉnh đầu con quái vật, cách mặt đất hơn mười mét, là một người đàn ông có nước da ngăm đen và khuôn mặt xanh mét.

Không ai khác, chính là A Bạc Duẫn.

Trình Uyên giật mình: “Sao cậu lại ở đây?”

A Bạc Duẫn từ trên xuống dưới nhìn Trình Uyên, ánh mắt đầy lạnh lùng và khinh thường.

“Tôi gặp quái vật biển trên đường đi, và từng người đều trốn thoát. Thật kỳ lạ khi tôi ở đây?” Anh lạnh giọng hỏi.

Sau đó, không cần đợi câu trả lời của Trình Uyên.

A Bạc Duẫn cúi đầu, dùng chân dậm đầu quái vật: “Ta thực tò mò, đây là cái gì?”

Khi nghe điều này, trái tim của Trình Uyên cảm động.

“Em muốn làm gì?” Anh hỏi A Bạc Duẫn.

A Bạc Duẫn chế nhạo, “Còn có thể làm gì nữa? Đương nhiên là ta giết ngươi.”

“Vốn dĩ mọi chuyện rất suôn sẻ. Chính vì sự có mặt của anh đã phá vỡ kế hoạch của chúng tôi. Không chỉ chúng tôi, kế hoạch của Dương Duệ và Vân Dĩ Hà cũng vậy. Bây giờ không chỉ tôi muốn giết anh, tất cả đều muốn giết anh.”

“Bởi vì tất cả đều là do ngươi!”

“Cô là biến lớn nhất trong kế hoạch này, vì vậy, điều chết tiệt nhất!”

“Tất nhiên, tôi thật ích kỷ khi giết anh. Anh đã giết hai đứa con trai của tôi. Cho dù không có chuyện đó xảy ra, sớm muộn gì tôi cũng giết anh.”

Đáp lại, Trình Uyên không hề hoảng sợ mà còn nhếch mép hỏi: “Cô cho rằng có thể giết tôi?”

A Bạc Duẫn nhìn Trình Uyên một cách mỉa mai: “Dương Duệ nói đúng. Cậu chỉ có thực lực tầm trung thôi. Sở dĩ cậu có thể đánh bại chúng ta trước đây là bởi vì cậu đã sử dụng ngoại lực của con rồng.”

“Bạn có nghĩ rằng bạn có thể đánh bại tôi mà không cần sự giúp đỡ của con rồng?”

Trình Uyên nhún vai, cười nhạt nói: “Phải thử rồi mới biết.”

Vừa nói, anh ta bất ngờ vung dao vào A Bạc Duẫn.

Chương 1530

A Bạc Duẫn trên mặt đầy vẻ khinh thường.

Tuy nhiên, khi con dao được vung lên, biểu hiện của anh ta đột ngột thay đổi.

Bởi vì hẳn rõ ràng cảm nhận được một cỗ áp lực cực cao, giống như dao chém của Trình Uyên trên không trung, nhưng khí tức không những không có cản lại, ngược lại còn truyền cho hẳn sức mạnh của con dao này mấy lần.

Sắc mặt khinh thường trên mặt A Bạc Duẫn lập tức biến mất, thân hình đột nhiên tránh sang một bên.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Xưởng làm việc bị ngăn thành một cái hố lớn khủng khiếp.

A Bạc Duẫn bị sốc.

Trình Uyên bình tĩnh cầm lấy con dao, chế nhạo, “A Bạc Duẫn, bây giờ ngươi còn có lòng tin muốn giết ta?”

A Bạc Duẫn trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi: “Tại sao ... làm sao có thể?”

“Làm thế nào bạn có thể trở nên mạnh mẽ như vậy? Bạn không nên. Sức mạnh của con rồng đáng lẽ đã bị bạn cạn kiệt từ lâu rồi.”

Lập tức hai mắt sáng lên, tầm mắt rơi vào trên tay Trình Uyên một con dao lớn xương.

“Đó là nó!”

A Bặc Duẫn tỉnh dậy ngay lập tức: “Hóa ra là con dao lạ này đang làm việc.”

Vẻ mặt của Trình Uyên chìm xuống.

Trên mặt A Bặc Duẫn lộ ra một nụ cười: “Một con dao lớn kỳ quái, trong trường hợp đó, chỉ cần tôi không bị trúng dao của anh, thì hôm nay anh nhất định sẽ chết trong tay tôi.”

Cùng với đó, anh ấy phù hợp với Trình Uyên.

Trình Uyên tách hai lần và tạo ra một tiếng gầm.

Tuy nhiên, bóng dáng vội vàng của A Bặc Duẫn đã nhẹ nhàng tránh được.

Nhìn thấy A Bặc Duẫn đến trước mặt Trình Uyên, ánh mắt Trình Uyên sáng rực lên, anh không chút do dự mà nhảy vào cái miệng khổng lồ của xác con quái vật.

A Bặc Duẫn giật mình, do dự một chút rồi nhảy vào.

Cái miệng không lồ của xác con quái vật giống như một cái hang rộng.

Trình Uyên quay lại đối mặt với A Bạc Duẫn, người vừa nhảy vào từ “dongkou”, và chĩa kiếm về phía anh ta.

Anh bắt đầu tính toán.

Thời gian tính toán cũng tính toán không gian.

Mặc dù “cái hốc” này khá rộng, nhưng so với bên ngoài lại hẹp hơn nhiều, việc Yu Trìnhran sử dụng trường kiếm càng có lợi hơn, dù sao thì trốn ở nơi này cũng tương đối khó.

Sau khi A Bạc Duẫn đi vào, anh ta nhìn chăm chăm vào Trình Uyên, không khỏi chế nhạo: “Lúc này, anh vẫn dùng loại suy nghĩ cẩn thận này sao?”

A Bạc Duẫn là một cao thủ trung cấp trong Thần Võ, thực lực của hắn không thể so với Lý Kiến Quốc, cho dù có được sự phù hộ của con dao biến thái này, Trình Uyên cũng không thể đánh bại người khác.

Vì vậy, anh ta chỉ có thể thông minh hơn.

Không chần chừ quá nhiều, anh ta chém về phía A Bạc Duẫn.

A Bạc Duẫn tránh sang một bên, đồng thời tung cú đâm vào trời giáng của Trình Uyên.

Con dao của Trình Uyên chém lên không trung, nhưng một tiếng gầm lớn đang “bùm” ở phía trước, và một khe hở đáng sợ được khoét ra trên môi trên của cái miệng khổng lồ của con quái vật.

Và lúc này, Trình Uyên vừa lăn ra đất, cũng khó thoát khỏi cú đâm ngẫu nhiên của A Bắc Duẫn.

A Bắc Duẫn đâm “Bùm!” Vào bức tường thịt trong miệng con quái vật, đồng thời gầm lên một tiếng.

Nhưng sau đó, nước da của A Bắc Duẫn thay đổi đáng kể.

Bởi vì Flesh thực sự đã bật lại sức mạnh của mình, anh ta không có thời gian để nghĩ về nó và thiết lập cánh tay của mình để chặn.

“bùm!”

A Bắc Duẫn bị thổi bay lên không trung và rơi xuống đất.

Trình Uyên cắt lời.

Chương 1531

Chương 1531:

Tôi không biết là do con quái vật đã chết quá lâu hay chuyện gì đang xảy ra. Hiệu ứng đặc biệt của việc da thịt nó bật trở lại có vẻ yếu hơn nhiều so với lời Tiêu Viêm nói.

Do đó, A Bạc Duẫn chỉ bị chấn thương nội tạng một chút, nhưng không phải là vấn đề lớn.

Thấy Trình Uyên trúng thêm một nhát dao, anh ta lăn quay tại chỗ.

“Bùm!” Lại có một tiếng động lớn nữa, và A Bạc Duẫn lại bị cắt vào một khoảng trống nơi anh vừa tránh.

Sau khi né tránh, A Bạc Duẫn vươn tay chống đất, cố gắng đứng dậy, nhưng khi chạm đất, anh phát hiện đó là chất lỏng.

“Zì!” Một làn khói xanh bốc lên.

“gì!”

Anh đau đớn kêu lên, và rút tay đang chống xuống đất một cách thô bạo.

Nó giống như chạm vào một mỏ hàn nóng đỏ.

Nhưng trên thực tế, nó còn nghiêm trọng hơn việc chạm vào một cái mỏ hàn màu đỏ, bởi vì chỉ trong vòng chưa đầy một giây, A Bạc Duẫn đã bị chảy ra khỏi bàn tay trái của ba ngón tay.

Anh nhận ra rằng mùi hôi thối của “dòng sông” bên cạnh mình, nước trong đó không nghiêm trọng.

Vì vậy, anh ta vội vàng đứng dậy và nhảy lùi lại một bước lớn để tránh sông.

Lúc này, sắc mặt khinh thường trên mặt A Bạc Duẫn biến mất, trở nên đau đớn và gớm ghiếc.

Đến lúc đó anh mới biết được nỗi kinh hoàng của Trình Uyên.

“Đúng là một tên khốn nham hiểm!” A Bạc Duẫn nghiến răng nghiến lợi tức giận chửi rủa.

Ngay khi Trình Uyên bước vào, mọi thứ đã được lên kế hoạch.

Bởi vì hắn từng nghe nói bức tường thịt này có tác dụng phản hồi, cho nên khi hắn vung dao lên, mong rằng Bào Vân sẽ nhẹ nhàng tránh sang bên trái. Bất quá A Bạc Duẫn lúc này cũng phải đầy mặt khinh thường Trình Uyên, cho nên hắn cũng sẽ không nghĩ nhiều.

Chắc chắn, anh ta đâm và Trình Uyên lăn tại chỗ, trông rất xấu hổ, nhưng nhường bức tường thịt cho A Bạc Duẫn. Chắc chắn,

A Bất Vựcn đã bị sốc bởi sức mạnh của chính mình, nhưng rõ ràng, bức tường thịt này không cho anh ta 100% sức mạnh của A Bất Vựcn, nếu không thì còn hơn cả sốc.

May mắn thay, Trình Uyên đã quan tâm từ lâu.

Anh ta cũng đã tính toán hướng A Bất Vựcn bị sốc, nên khi anh ta chém ra một lần nữa, con dao hơi sang bên phải, vì vậy A Bất Vựcn chỉ có thể lăn sang bên trái.

không may.

Lúc này, Trình Uyên cảm thấy rất có lỗi.

A Bặc Duẫn này không có toàn thân rơi xuống dòng sông axit mạnh kia, nếu không, hẳn đã bị thương hơn ba ngón tay.

“Thật ra, tôi đã phát hiện ra anh từ lâu rồi. Tôi đặc biệt giăng lưới ở đây, chỉ chờ anh đưa tới cửa.” Trình Uyên cười xấu xa nói không chút sợ hãi: “Đây mới chỉ là bắt đầu. Chúng ta tiếp tục đi. Tôi mời các bạn xem tôi. Màn trình diễn phía sau.”

Nghe vậy, biểu cảm của A Bặc Duẫn đột nhiên ngưng tụ.

Anh chợt hồi hận khi đi theo Trình Uyên vào cái miệng khổng lồ của con quái vật này.

Bởi vì anh không quen với nơi này, và Trình Uyên dường như đã quen với nó.

Đặc biệt là đối với Trình Uyên, dường như anh vẫn còn dư âm.

A Bạc Duẫn không thể nói.

Anh ta nín thở, nhìn xung quanh và phải thận trọng.

Trong thực tế.

Đâu là động thái tiếp theo của Trình Uyên.

Anh hoàn toàn hy vọng sau những tính toán của bản thân, A Bạc Duẫn sẽ rơi xuống dòng sông axit, nhưng đáng tiếc anh chỉ còn cách một bước nữa.

Anh ta cố ý duy trì sự bình tĩnh của mình, nói rằng điều này chẳng qua là cố gắng khiến A Bạc Duẫn rút lui.

Chương 1532

Bởi vì Trình Uyên thực sự không thể đánh bại anh ta ngay bây giờ, và trong toàn bộ Đảo vàng, không có sư phụ nào như A Bạc Duẫn. Cho dù toàn bộ sức mạnh của Kim Dao đều được chuyển đến đây, ước chừng tất cả đều sẽ đến chỗ chết.

Vì vậy, bạn phải tự mình đối mặt với nó!

Trình Uyên giả vờ nhìn hoàn toàn vào ngực anh.

A Bạc Duẫn bắt đầu sợ hãi.

Lúc này chính là lúc hai người tâm chiến, ai khuyên giải ai trước.

có thật không.

A Bạc Duẫn bắt đầu rút lui.

“Nếu bạn có khả năng, hãy ra ngoài và chiến đấu!” Anh nói.

Trình Uyên không khỏi chế nhạo: “Khi còn bé ba tuổi, lúc ra ngoài còn có thể đánh chết người sao?”

Ám Vân lạnh lùng nói: “Nếu như người không đi ra ngoài, ta ở bên ngoài chờ người đi ra.”

Nghe đến đây, Trình Uyên thót tim.

Chết tiệt, đây là cố bắt rùa trong bình à?

Thật không vui khi làm theo cách này.

Trong đó, hẳn còn có một chút cơ hội chiến thắng, nếu ra tay, hẳn sẽ hoàn toàn kết thúc. Nhưng nếu A Bặc Duẫn không rời đi, cứ đợi cậu ở bên ngoài, cậu vĩnh viễn không thể ở bên trong, bên trong còn có ẩn số khiến tim cậu càng thêm đập nhanh.

“Này, A Bặc Duẫn, ôi không, cha vợ, vì sao phải chết với tôi? Dù sao chúng ta cũng là họ hàng, anh là ông nội của con trai tôi, chúng ta hòa giải nhé?”

Trong lòng có động, Trình Uyên bất ngờ lên một kế hoạch.

A Bặc Duẫn sững sốt, kinh ngạc nói: “Người nói bậy bạ gì đó? Người thân của người là ai, cha vợ người, đứa nhỏ là ai?”

Chinh vi thế của Trình Uyên ngay càng có nhiều thông tin. A Bặc Duẫn đã không quay lại trong một lúc.

Nhưng Trình Uyên giả vờ xử sự, thờ dài bất lực và nói: “Ôi, tôi sẽ không giấu giếm chuyện này nữa. Nói thật với cô, Thương Vân đã mang thai con trai tôi từ lâu, và hai chúng ta đã ở bên nhau. lâu lắm rồi.”

A Bặc Duẫn bất giác mở to mắt.

“Đồ đánh rắm!” Anh giận dữ hét lên.

Trình Uyên giễu cợt: “Cô không tin à? Nếu không tin thì hãy nghĩ kỹ lại đi, khi cô định giết tôi, Thương Vân đã bị anh ta chặn đường ra sao? Và, cô ta vẫn có một vẻ mặt buồn bã trên khuôn mặt của cô ấy?”

A Bặc Duẫn lần này hoàn toàn chết lặng.

Lúc đó anh định đập vỡ bức tượng băng mà Trình Uyên biến thành, Thương Vân rất muốn ngăn anh lại, về phần cô có vẻ mặt buồn bã thì không thành vấn đề. Bởi vì lúc này Trình Uyên nhắc tới, ký ức về chuyện này sẽ chỉ phóng đại vô hạn, cho nên ngay cả A Bặc Duẫn cũng tự mình trang điểm cho Thương Vân vẻ mặt buồn bã và tuyệt vọng.

“Ta giết ngươi!” A Bặc Duẫn hoàn toàn bị kích thích.

Hai trong số ba người con của ông đã chết, tất cả đều liên quan đến Trình Uyên, ngay cả đứa con nhỏ cũng bị giết bởi chính Trình Uyên.

Bây giờ ngay cả đứa con gái duy nhất của anh ta cũng bị Trình Uyên làm tình và cô ấy đang mang thai.

A Bặc Duẫn đã hoàn toàn phát điên.

Nhưng vào lúc này ...

Anh chợt nhìn thấy Trình Uyên ở phía sau, trong bóng tối cách đó không xa, một đôi mắt xanh biếc đột nhiên xuất hiện.

Thành công chọc giận A Bạc Dẫn, Trình Uyên nhanh chóng chờ đợi.

Nhưng sau đó, anh đã choáng váng.

Bởi vì A Bạc Dẫn định lao về phía anh, nhưng đột nhiên anh dừng lại và không di chuyển nữa.

Ánh mắt của hắn nhìn thẳng hồi lâu, nhìn về phía sau.

Và Trình Uyên chợt thấy cảm giác rùng rợn quen thuộc.

Anh chợt nhận ra điều gì đó.

“mắt xanh!”

Chương 1533

Đột nhiên tỉnh táo trở lại, lòng Trình Uyên cảm động.

Vẻ mặt mà A Bắc Duẫn ném vào lúc này gần giống như lúc trước, và khuôn mặt anh ta đầy vẻ kinh hoàng, như thể anh ta đã nhìn thấy điều đáng sợ nhất trong cuộc đời mình.

dịp tốt!

Đây là một cơ hội tuyệt vời!

Trình Uyên đột nhiên bị kích thích, không muốn quan tâm đến những gì phía sau, trước khi va chạm với thứ đó, anh đã biết rằng A Bắc Duẫn hẳn là kẻ thù tồi tệ nhất của mình.

Vì vậy, anh ta đã không ngần ngại nắm bắt cơ hội này và chém về phía A Bắc Duẫn.

Tuy nhiên.

Cảm thấy mối đe dọa từ thanh trường kiếm, A Bắc Duẫn rung mình dữ dội, tinh dậy ngay lập tức.

Nhìn thấy con dao của Trình Uyên đến gần, anh vội vàng né tránh nhưng vẫn chậm một bước, nửa cánh tay trái bị chặt đứt rơi xuống đất.

Tuy nhiên, ít nhất anh ấy đã cứu được mạng sống của mình.

“Thằng khốn!”

A Bạc Duẫn đau đón ôm cánh tay, dữ tợn gầm lên: “Vậy thì làm cái trò gì vậy?”

Anh chợt nhận ra rằng những gì Trình Uyên nói trước đây không thực sự khiến anh sợ hãi, anh thực sự có việc phải làm.

Biết mình bị lừa, hắn không dám ở lại, một người bước ra khỏi chậu máu quái vật, thẳng tắp vài cái rồi biến mất.

Trình Uyên không đuổi theo vì anh biết rằng dù A Bạc Duẫn có bị gãy tay thì anh cũng không phải là đối thủ của mình. Hơn nữa, nếu không có những thứ sau lưng, Trình Uyên có lẽ đã chết trong tay hắn.

nhưng.

Điều gì đang sau anh ta?

Anh có thể cảm nhận được rằng thứ phía sau anh vẫn còn ở đó, bởi vì tóc anh vẫn dựng ngược, nhưng anh không dám nhìn lại.

nhưng.....

Trình Uyên lại nghĩ: A Bạc Duẫn ở trên Kim Đảo, hắn không dám tự xử mình trong miệng quái vật này, nhưng Trình Uyên

không thể luôn ở trong miệng yêu quái, nhất định có ngày hắn ra ngoài gặp A Bạc Duẫn, tôi phải làm gì đây?

Anh tin rằng A Bạc Duẫn sẽ không để nó trôi qua.

Và Long đã từng nói, hãy để bản thân đừng lo lắng, anh ấy sẽ tìm cho mình một người giúp đỡ, nhưng người giúp đỡ thì sao?

Quên chuyện đó đi, tốt hơn là bạn nên tự hỏi bản thân mình hơn là vì chính mình, Trình Uyên nghĩ

Vì vậy, đó là một vết cắt để kéo dài đầu của bạn và một vết cắt để thu nhỏ đầu của bạn.

Chiến đấu vì bạn!

Nghĩ đến đây, hắn đột ngột quay người lại, không còn sợ hãi cái gì không rõ phía sau, liền nhìn thấy ánh mắt của quỷ.

Đôi mắt đó rất xanh và sâu, Trình Uyên sau khi nhìn thấy nó, ngay lập tức anh cảm thấy mình như rơi vào vũ trụ bao la, xung quanh là hư vô.

Cơ thể cũng có vẻ như đang gục xuống.

Ký ức trong tâm trí tôi đang mất đi nhanh chóng.

nhưng.

“gì!”

Anh ta không lộ ra vẻ kinh ngạc như Tiêu Viêm và A Bặc Dẫn nhìn thấy con quái vật, ngược lại, anh ta tức giận. Lúc trước hẳn cũng đã từng nghe qua, nên bây giờ không sợ hãi, chỉ là tức giận.

“Anh là người hay là ma!”

Anh ta nâng con dao trên tay lên và định chặt nó ra.

Tuy nhiên, ngay sau khi con dao được nâng lên, mặt của anh ta ngay lập tức trở lại trạng thái ban đầu.

Cái hư vô trước đây đã biến mất, ký ức tưởng như đã mất vừa rồi lại trở nên rõ ràng hơn trong tích tắc.

Sau đó anh mới thấy rõ đôi mắt xanh biếc kia, không còn sâu như trước nữa, hơi bối rối, đang lắc lư từ bên này sang bên kia để nhìn anh.

Chương 1534

Trình Uyên khẽ cau mày, từ từ đặt con dao xuống, thận trọng bước tới một bước.

Đôi mắt xanh bắt đầu lùi lại một bước.

Sau khi thích nghi với ánh sáng tối, Trình Uyên mơ hồ nhìn thấy chủ nhân của đôi mắt đó là một con quái vật có thân hình gần giống loài bò sát.

Nó đang ẩn nấp ở cổ họng của con quái vật to lớn này, với một móng vuốt cào vào bức tường thịt của con quái vật, nhìn Trình Uyên một cách rụt rè.

Trình Uyên cố gắng đến gần nó.

Nhưng nó rút lui nhanh chóng, luôn giữ khoảng cách hai mươi, ba mươi mét với Trình Uyên.

Dường như anh sợ Trình Uyên không dám để anh đến gần, nhưng dường như anh lại muốn đến gần Trình Uyên và bất đắc dĩ phải rời đi.

“Chuyện này thế nào rồi?”

Trình Uyên ngạc nhiên: Tại sao nó lại tự dung bỏ công kích tinh thần vậy?

Đột nhiên, anh có một suy nghĩ.

Vì vậy, hãy kéo phẳng lát xương về phía trước.

có thật không.

Con quái vật nhỏ lại chớp đôi mắt xanh của mình và tiến lên một bước có chút háo hức.

Trình Uyên chậm rãi tiến lên một bước và đưa con dao về phía trước một lần nữa.

Ngay sau đó, con quái vật nhỏ đột nhiên ngoe nguẩy cái đuôi như một con chó, rồi “chạy tới” suy nghĩ lung tung rồi bất ngờ vồ lấy Trình Uyên.

Trình Uyên sửng sốt, cơ thể toát ra mật khí, định vung dao chém đối thủ.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của tiểu yêu quái này, hắn đột nhiên kim lòng không đậu.

sau đó.....

Con quái vật nhỏ lao vào vòng tay của anh, thật giống một con chó, thè chiếc lưỡi đỏ tươi, không ngừng liếm con dao cắt xương trên tay Trình Uyên.

Đến lúc đó, Trình Uyên mới thực sự nhìn ra được chàng trai nhỏ bé trong tay mình là gì.

Nó trông giống như một con sư tử biển, nhưng có một chút khác biệt, chẳng hạn như hai bàn tay của nó là bàn chân, và phần còn lại không khác nhiều so với một con hải cẩu.

Và con quái vật nhỏ này không hề có mùi hôi, thay vào đó nó tỏa ra một mùi hương xanh thoang thoảng.

Nó nằm trong vòng tay của Trình Uyên, ngoan ngoãn như một chú pug.

Trình Uyên đã lâu không qua khỏi.

“Cô... cô là cái quái gì vậy?” Anh rất tò mò.

Lúc này, trong đầu Trình Uyên chợt lóe lên một chữ.

“Thú ký sinh!”

Hắn kinh ngạc nhìn tiểu quái vật, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Trình Uyên thề rằng từ ký sinh thú nhất định không phải như anh tưởng tượng, mà đột nhiên xuất hiện trong đầu anh.

Anh nhìn vào đôi mắt xanh đó một cách hoài nghi.

Con quái vật nhỏ cũng đang nhìn lên anh.

“Mùi, loại!”

Lúc này, trong đầu Trình Uyên hiện ra thêm hai chữ.

Cuối cùng thì anh cũng hiểu.

Con quái vật nhỏ này là xác của con quái vật to lớn này, con quái vật ký sinh bên trong. Nó giống như ký sinh trùng ở người, nhưng nó có vẻ khác một chút.

Bởi vì con thú ký sinh này có vẻ rất tốt với con quái vật to lớn này, Trình Uyên cầm trong tay một con dao lớn bằng xương, trước đó hắn lại khoác lên người một chiếc áo vest, nên hắn đã bị hơi thở của một con dao lớn bằng xương.

Con dao cắt xương này ban đầu được làm bằng răng quái vật.

Vì vậy, con thú ký sinh này cảm thấy tốt với Trình Uyên.

Hơn nữa, anh chàng này có vẻ bị tấn công tinh thần rất mạnh.

Chương 1535

Không có gì lạ khi anh ta tấn công Tiêu Viêm và A Bặc Duẫn, nhưng cuối cùng lại từ bỏ việc tấn công Trình Uyên.

Nghĩ đến đây, Trình Uyên vui mừng khôn xiết.

Nếu bạn ra tay với thứ này, tôi e rằng A Bặc Duẫn và những người khác sẽ chỉ có cơ hội trốn thoát nếu họ nhìn thấy chính mình trong tương lai.

Những gì anh ấy cho là rất tốt.

Nhưng rồi đột nhiên một vài từ hiện ra trong đầu anh.

“Yếu ớt sẽ không để lại bảo vật bên trong.”

Ý anh là gì?

Con thú ký sinh này có thể rời khỏi cơ thể của con quái vật?

Vẫn muốn nói với tôi rằng có một đứa bé bên trong con quái vật này?

Con thú ký sinh này thực sự có thể giao tiếp với con người, và nó giao tiếp trực tiếp thông qua linh hồn.

Trình Uyên cảm thấy rằng sự việc này chỉ đơn giản là tuyệt vời.

“Trình Uyên, em có sao không?”

Đúng lúc này, giọng nói của Bạch Dạ đột nhiên vang lên từ bên ngoài.

Con thú ký sinh lập tức run lên, lập tức tách khỏi vòng tay của Trình Uyên, nhìn chăm chăm vào lối vào với vẻ mặt dữ tợn, thể hiện thái độ thù địch nghiêm trọng.

Bạch Dạ lúc này mới nhảy vào miệng yêu quái.

“Đừng đừng nó lại!”

Khi Bạch Dạ nhìn vào mắt con thú ký sinh, Trình Uyên che mắt con thú ký sinh và kéo nó lại.

“Bạn ơi, đây là bạn.” Anh lo lắng nói.

“Bạn bè không hiểu nGuy hiểm.” Một vài từ hiện ra trong đầu anh.

Bạch Dạ lúc này đứng nGuyên tại chỗ như hóa đá, phỏng chừng vừa bắt gặp ánh mắt của dã thú ký sinh.

Và Trình Uyên phán đoán từ thông tin nhận được rằng con thú ký sinh này không biết ý bạn là gì, nhưng theo bản năng cảm nhận được sự nGuy hiểm của Bạch Dạ.

“Không nGuy hiểm ...” Trình Uyên muốn giải thích, nhưng ngay sau đó đã nhận ra đây là một con quái vật có chỉ số thông minh thấp, không thể hiểu được lời giải thích của anh.

Vì vậy, anh ta ném miếng xương vào chân Bạch Dạ.

Bởi vì chỉ là tiếp xúc trong chốc lát, Bạch Dạ nhanh chóng đến Thanh Minh.

“Nhặt dao lên.” Trình Uyên hét lên với anh.

Bạch Dạ nhặt miếng xương lên, nhìn Trình Uyên với ánh mắt kinh ngạc, sau đó, nhìn thấy con thú ký sinh phía sau Trình Uyên, anh ta vô cùng kinh ngạc và nhanh chóng đặt vào tư thế hộ vệ.

“Đó là cái gì?” Kinh hoàng.

Trình Uyên nói: “Con thú ký sinh trong con quái vật này, đừng lo lắng, nó không có ác ý.”

Bạch Dạ sẽ nghi hoặc và không dám thả lỏng cảnh giác.

Và sau khi lấy được thanh trường kiếm bằng mảnh xương, đôi mắt xanh của con thú ký sinh đột nhiên hiện lên một tia bối rối. Sự thù địch với Bạch Dạ đã biến mất ngay lập tức.

Trình Uyên thở dài và kể cho Bạch Dạ nghe toàn bộ câu chuyện.

“A Bạc Duẫn thực sự đến Đảo vàng.” Bạch Dạ nghiêm mặt:
“Sau đó Tống gia nghĩ lại bọn họ hai lần?”

Trình Uyên lắc đầu: “Chắc mất rồi.”

“Vậy ngươi định làm gì với thứ này?” Bạch Dạ chỉ vào Yêu thú ký sinh.

Trình Uyên cười nhẹ và nói, “Khả năng của anh chàng này thật khủng khiếp. Ngay cả A Bạc Duẫn cũng mắc phải những khuyết điểm của anh ta. Nếu tôi đưa anh ta theo ...”

“Hi hi, ta sợ ngươi đang suy nghĩ nhiều.” Bạch Dạ cười khổ nói: “Không nên sống lâu.”

“Hả?” Trình Uyên giật mình sau khi nghe điều này, “Ý anh là gì?”

Chương 1536

Bạch Dạ giải thích: “Bởi vì con quái vật này rất lớn, thứ này có thể được gọi là quái thú ký sinh, thực chất là một loại ký sinh trùng. Bạn phải biết rằng hầu hết ký sinh trùng không thể rời khỏi cơ thể vật chủ. Một khi rời khỏi cơ thể vật chủ, nó sẽ chết.” ”

“Kí sinh trùng, nó có nghĩa là được ký sinh trong vật chủ.”

Trình Uyên choáng váng.

Hắn nhìn tên nhỏ đáng yêu này nháy mắt vẫy đuôi cầu xin thương xót, trong lòng đột nhiên có chút không đành lòng, cảm thấy vật nhỏ này quá đáng thương.

“Hóa ra là như vậy.”

Anh nhớ lại vài tin nhắn mà con thú ký sinh vừa gửi cho anh: Yếu đuối sẽ không rời xa.

Điều này có nghĩa là nó thực sự rất yếu và không thể rời khỏi cơ thể của vật chủ.

“Không còn cách nào khác?” Trình Uyên hỏi.

Bạch Dạ bất lực lắc đầu.

Trình Uyên chợt thấy lòng nặng trĩu, quỳ xuống đưa tay vuốt ve tiểu tử như một con hải cẩu. Anh chàng nhỏ bé ngẩng đầu lên với vẻ thích thú.

“Các người đi trước, tôi sẽ ở lại đây một lát.” Anh ta nói: “Cho phép mọi người cảnh giác. Một khi tìm được dấu vết của A Bạch Duãn, hãy báo ngay”.

“nó tốt.”

Sau khi Bạch Dạ rời đi, Trình Uyên cảm thấy hơi khó chịu.

Nhìn con vật nhỏ ngoan ngoãn trước mặt, tưởng rằng nó sắp chết, mùi vị này nhất định không tốt, giống như lúc trước khi đối mặt với cái chết chờ chết, hẳn biết mình sắp chết, nhưng mà không có cách nào khác ngoài việc chờ đợi.

Có lẽ, chỉ những người từng trải qua hoàn cảnh tương tự mới có chút xót xa thương cảm.

“Bên trong, hơi ẩm, đối tác, kho báu.” Một vài từ hiện ra trong đầu anh.

Trình Uyên khẽ cau mày, biết rằng anh muốn rước mình vào thân yêu quái. Do dự một chút, hẳn gật đầu: “Đi thôi.”

Bật chức năng đèn pin của điện thoại di động và chiếu một chùm ánh sáng về phía trước.

Con thú ký sinh dường như cảm thấy rất mới lạ, đuổi theo ánh sáng và nhảy vào trong.

Trình Uyên thận trọng làm theo.

Bởi vì bức tường bên trong cơ thể của con quái vật này có chất nhầy axit mạnh ở khắp nơi, anh ta phải rất cẩn thận, nếu không anh ta sẽ bị thương ngay lập tức sau khi chạm vào nó.

Chẳng mấy chốc, phía trước bỗng trở nên rõ ràng.

Đây là một nơi rộng khoảng 100 mét vuông, tương tự như một hang động.

Trình Uyên không biết bộ phận cơ thể của con quái vật khổng lồ được cho là ở đây, nhưng cậu có thể cảm thấy phía trước càng ngày càng nóng, và có ánh sáng chiếu ra.

Sau khi con thú ký sinh đến đây, nó bắt đầu vẫy đuôi.

Chẳng mấy chốc trong các hang động nhỏ trên bốn bức tường của “hang động” này đã khoan những cái đầu nhỏ tương tự như dã thú ký sinh, và chúng đều có đôi mắt màu xanh lam.

Trình Uyên bị sốc.

Những thứ nhỏ nhặt đó nhanh chóng vụt qua, vòng qua Trình Uyên, và một số ném lên người anh, dùng lưới liếm ống quần của anh, bày tỏ tình cảm.

Hơn ba mươi ...

Nhìn ba mươi thứ sắp chết này, ánh mắt Trình Uyên đột nhiên có chút ươn ướt.

Vâng, tất cả họ đang chết.

Sau khi suy nghĩ, Trình Uyên lấy ra những mảnh xương duy nhất còn sót lại trên người mình, đưa cho những thứ nhỏ bé này.

Khi con vật nhỏ nhìn thấy những mảnh xương, mắt nó sáng rực, ngay lập tức một “người” đã chộp ngay một con, đưa tay liếm láp như vừa nhặt được một đũa bé.

“Cảm ơn, cảm ơn ...” Đầu óc tôi vang vọng vô số lời cảm ơn.

Vào lúc này, một con thú nhỏ đột nhiên đi đến trước mặt Trình Uyên, vẫy đuôi về phía anh, rồi ném lên người anh, như muốn ôm.

Trình Uyên tò mò và đưa tay ra đón anh chàng nhỏ bé.

Chương 1537

Con thú nhỏ liếm lòng bàn tay, vì vậy trong đầu Trình Uyên hiện lên vài chữ: “Ấm áp, cảm ơn hiện tại.”

Trình Uyên cười và nói: “Em cảm ơn anh đã gửi cho em những mảnh xương này sao? Không, cảm ơn.”

“Không, một món quà, cho anh.”

Trong đầu tôi vang lên những giọng nói khác nhau, như thể không đồng ý với câu nói của Trình Uyên.

Trình Uyên ngạc nhiên.

Đúng lúc này, con thú nhỏ đột nhiên vươn một bàn chân nhỏ ra ấn vào mu bàn tay Trình Uyên.

Đột nhiên, một ánh sáng xanh lóe lên trên bàn chân.

“Buồn, phiền, sầu ...” Vô số giọng nói vang lên trong đầu Trình Uyên, tiểu thú ngẩng đầu lên, nhìn tiểu thú trong tay Trình Uyên, ánh mắt lóe lên, như đang tiễn đưa người thân.

Trình Uyên tỉnh dậy ngay lập tức.

Con thú nhỏ này không chỉ không cảm ơn bản thân đã gửi những mảnh xương cho họ, mà muốn đưa những thứ cho chính mình.

có thật không.

Đột nhiên, trên mu bàn tay có cảm giác đau nhói, sau đó cả cánh tay bắt đầu ảm trở lại, như có một luồng khí chạy dọc theo cánh tay rồi lan ra toàn thân.

Lúc này, một cơn đau nhói đột ngột từ đầu Trình Uyên truyền đến.

Nó giống như bị xé nát.

Anh ta chống cự.

Bởi vì anh biết rằng đây là con thú nhỏ tặng quà cho anh, và anh không thể từ chối nó.

Từ từ, một cái gì đó phức tạp hiện ra trong đầu tôi.

Tôi không biết đó có được coi là một kỷ niệm hay không.

Anh ấy đã thấy rất nhiều thứ mà anh ấy không muốn thấy, và thấy nhiều thứ sẽ kinh tởm.

Hơn nữa, một đốm sáng nhỏ xuất hiện trong tâm trí anh.

Sau một hồi ngạc nhiên, Trình Uyên không ngờ lại biết cách sử dụng những đốm sáng này.

Đã nói nó là một món quà, nó giống như một tài sản thừa kế.

Anh ta đột nhiên mở mắt ra, đồng thời sửng sốt, cảm thấy không thể tin được.

Con thú nhỏ chết trong vòng tay anh.

Nhưng anh ta đã nhận được quyền thừa kế của con thú ký sinh.

“Khà khà ...” Từ này không ngừng hiện lên trong đầu hắn, sau đó liền nhìn thấy trùng trùng ký sinh thú lượn lờ quanh mình.

Trình Uyên hơi hụt hẫng, cậu cảm thấy đám thú nhỏ này có thể muốn chạm vào xác của bạn mình nên cậu đặt nó xuống đất.

Nhưng khi hắn vừa đặt xuống, một con thú nhỏ khác liền nhảy vào ôm lấy mu bàn tay của hắn, cũng là có chút quàng sáng.

...

...

Đồng thời.

Hầm thứ ba trên Đảo Vàng.

Một bóng người nhanh chóng vụt tới.

Sau khi anh ta chạy vào, lập tức có vài người vây quanh anh ta.

“Chuyện đã xảy ra như thế nào?”

Đông Tâm Tư nhíu mày hỏi.

Trong hầm thứ ba, Dương Duệ Vân Dĩ Hà và Liên Thiên đều bị trói bởi những sợi xích sắt cực dày. Đóng cửa trong một căn phòng.

Trong đại sảnh, Đông Tâm Tư nghĩ về đạo sĩ Thương Vân và Vũ Phi.

Chính là A Bạc Duẫn lao đến. Cánh tay trái của anh ta đã biến mất, vết thương trông vô cùng đẫm máu và kinh hãi.

“Mẹ kiếp, ta làm theo lời của cậu nhóc.” Bào Vân ngồi xuống, Thương Vân vội vàng bước tới chữa trị vết thương cho hắn.

Chương 1538

Trước đó, Vân Dĩ Hà đã chuẩn bị rất nhiều đồ dùng cần thiết hàng ngày trong căn hầm thứ ba, tự nhiên cũng có thuốc chữa bệnh.

“Rồng?” Tống kinh ngạc nghĩ đến ba lần.

“Không,” A Bắc Duẫn đột nhiên đỏ bừng mặt: “Là Trình Uyên chết tiệt.”

“gì?”

Đông Tâm Tư kinh ngạc: “Anh bị Trình Uyên đánh thế này?”

Nó có vẻ khó hiểu đối với anh ta.

Nghe thấy tên của Trình Uyên, thân thể Thương Vân khẽ run lên, anh nhìn A Bắc Duẫn đầy hoài nghi.

“Làm sao có khả năng?” Ngô Phi cùng Đạo Sư cũng nhanh chóng nói.

Đông Tâm Tử cũng tò mò không kém.

Trình Uyên chỉ là trình độ trung cấp, cho dù thực lực có tăng vọt thì hiện tại hẳn cũng đã đạt đến trình độ cao cấp nhất. Còn

A Bạc Duẫn thì là cường giả cấp trung trong Thần Võ, có quá nhiều chênh lệch ở giữa.

Ngô Phi và Đạo trưởng càng kinh ngạc, vẻ mặt xấu hổ.

Bạn biết không, nửa năm trước, Đạo Sĩ Vũ Phi đã ép Trình Uyên bỏ trốn.

Nhưng trong nháy mắt, anh đã vượt qua chính mình rất nhiều

Hơn nữa, ngay cả cường giả Thần Võ cũng bị hắn đánh bại!

A Bạc Duẫn ngạc nhiên không trả lời, thực ra thì anh ta không có mặt để trả lời. Cho dù Trình Uyên có chơi theo chiến thuật gì đi chăng nữa, thất bại của A Bạc Duẫn đối với anh ta là một nỗi nhục không thể tả xiết, dù sao thì anh ta cũng là một kẻ mạnh trong Thần Võ.

“Cô nói đúng, Trình Uyên đang ở trên đảo, và anh ấy đã mang xác của hai con quái vật trở về.” Anh nghiêm nghị nói.

Đông Tâm Tư suy nghĩ một chút rồi cân nhắc: “Người huấn luyện thật tốt, sau khi chấn thương ổn định, chúng ta sẽ cùng nhau hành động. Nhất định phải bắt được hắn, hỏi xem hắn đang ở đâu.”

“Ừ!” A Bạc Duẫn trầm giọng đáp.

Đối với Đông Tâm Tử và A Bạc Duẫn, trận thua này không phải là một mất mát hoàn toàn, miễn là trong vòng một năm, trước khi con rồng hồi phục, hãy tìm anh ta và giết anh ta, sau

đó họ sẽ giết Dương Duệ và những người khác, bằng cách này, thất bại trước đó chỉ là một tập phim.

“Người không cần lo lắng cho ta, người phải riêng biệt nghỉ ngơi.” A Bạc Dẫn trầm giọng nói, “Không thể trì hoãn quá lâu, ta bị thương, người là chủ lực, chúng ta phải hành động càng sớm. có thể, vì vậy hãy nghỉ ngơi thật tốt. ”

Đông Tâm Tử gật đầu với Đạo Trưởng và Vũ Phi.

Sau đó ba người rời đi.

Thương Vân đã chữa trị vết thương cho A Bạc Dẫn, và những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán anh.

Cánh tay bị gãy không phải là một chấn thương nhỏ, vì vậy A Bạc Dẫn sẽ có ý chí kiên định và cố gắng chịu đựng nó. Nếu cái này bị người thường thay thế, ước chừng đau đã qua rất lâu.

“Cha, máu đã ngừng chảy, nhưng cha vẫn cần phải nhẫn nại, con sẽ khử trùng cho cha.” Thương Vân nói.

“Bị giết.”

Không báo trước, A Bạc Dẫn tát vào mặt Thương Vân: “Đồ vô liêm sỉ!”

Thương Vân bị đánh không thể giải thích được, ôm lấy khuôn mặt sưng đỏ, vẻ mặt kinh ngạc: “Tại sao?”

“Còn dám hỏi tại sao?” A Bạc Duẫn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trình Uyên, tên khốn này đã giết chết anh cả và anh ba của anh. Anh quên rồi sao?”

“Tôi không quên!” Thương Vân bướng bỉnh nói.

“Tôi vẫn chưa quên tại sao cô muốn nói chuyện với anh ta ...”
A Bạc Duẫn tức giận không nói nên lời.

“Anh ta thì sao?” Thương Vân càng khó hiểu.

“Hừ!” A Bạc Duẫn hừ lạnh một tiếng, nhìn Thương Vân như lửa đốt ánh mắt: “Đến lúc này, ngươi còn muốn giấu giếm ta cái gì, có chuyện xấu hổ!”

Thương Vân rất đau khổ, lo lắng nói: “Cha, ngài rõ ràng, ta và hần đã xảy ra chuyện gì? Sao lại đột nhiên tức giận? Ta tại sao lại xấu hổ?”

A Bạc Duẫn hít sâu một hơi, lạnh lùng hỏi: “Ngươi có đứa nhỏ khốn nạn kia?”

“đứa trẻ?”

Chương 1539

Thương Vân ngẩn người.

“Còn giờ trò nGu ngọc trước mặt tôi?” A Bạc Duẫn lạnh lùng khịt mũi: “Tên khốn đó đã nói hết cho tôi rồi.

Thương Vân chợt hiểu ra.

Có một nụ cười cay đắng trên khuôn mặt anh ta.

“Cha, thật may, ngài vẫn là cường giả trong Thần Võ, là vương giả của Võ lâm liên minh. Haha...”

...

...

Cuộc nói chuyện giữa A Bạc Duẫn và Thương Vân không thoát khỏi tai của Dương Duệ và những người khác trong phòng.

“Hi hi, đệ tử ngươi dạy thật giống với ngươi.” Dương Duệ không khỏi cười thầm.

Ba người bọn họ bị xích sắt to lớn bao vây, tất cả đều ngồi trên mặt đất, Dương Duệ và Vân Dĩ Hà đang ngồi cùng nhau, cách

xa bầu trời.

Nghe được lời giễu cợt của Dương Duệ, Vân Dĩ Hà không khỏi nhú mày, bực bội nói: “Lúc này anh còn có tâm tư để cười?”

Sau đó, vẻ mặt của hắn đột nhiên mờ đi: “Ồ, ta sợ sau này hắn sẽ không nhận ta là sư phụ.”

Dương Duệ lắc đầu cười khỏ: “Không ngờ biến lớn nhất lại là Trình Uyên.”

Vân Dĩ Hà tự giễu cười nhạo chính mình: “Thực ra ta cũng không cảm thấy kinh ngạc.”

Thậm chí có một chút tự hào trên khuôn mặt của cô ấy vào lúc này.

“Chà, đó là một chàng trai đáng yêu.” Dương Duệ cười nói.

“Không, với thời gian, tôi gần như sẽ yêu anh ấy mất.” Vân Dĩ Hà liếc nhìn Dương Duệ đầy khiêu khích.

Dương Duệ giật mình, sau đó cười khỏ.

Vân Dĩ Hà cố ý nói điều này, cố gắng chạy theo lời nói của Dương Duệ, cố gắng chọc ra vị giấm từ miệng anh ta, nhưng đáng tiếc là vết sưng cây du này, vào lúc này, vẫn có một vẻ mặt bình tĩnh.

“Đều là lần này, người còn hôn ta và ta ở chỗ đó.” Liên Thiên thật sự không chịu nổi nữa, tức giận nói: “Sợi xích sắt này đã phong ấn ba kinh mạch của chúng ta. Cho dù vết thương có được chữa lành, chúng ta cũng có thể ‘T’ thoát khỏi nó., Tại sao bạn không vội vàng? Bạn có thể nghĩ ra một cách?”

“Câm miệng!” Vân Dĩ Hà quay đầu trừng mắt nhìn bầu trời.

Có trời mới nói gì, nhưng Dương Duệ lại cười nhạt: “Anh đừng lo.”

đồng thời.

Tỉnh Quang Thị, là Quận số 2 ban đầu.

Vì sự phục tùng của Mạnh Thần Huy, gia đình Mạnh vẫn giữ quyền cai quản Tỉnh Quang Thị.

Với sự hỗ trợ đặc lực của Nhiên Hệ Group, Tỉnh Quang Thị vốn đã phồn hoa này càng trở nên phồn vinh và thịnh vượng hơn những quận khác, đời sống của người dân cũng được nâng lên rất nhiều.

Thành phố Ánh Sao thật yên bình.

Mạnh Mĩ Kỳ, con gái của Mạnh Thần Huy, mang theo năm hoặc sáu túi quần áo mới, bước ra khỏi một trung tâm mua sắm lớn và nói chuyện và cười với một số bạn nữ.

Người ta nói rằng Trình Uyên, chủ sở hữu hiện tại của Đảo vàng, đã đến Đảo vàng, rất có thể anh ấy sẽ đến Tỉnh Quang

Thị vào những ngày này. Vì vậy, Mạnh Mĩ Kỳ chạy ra ngoài bí mật trốn khỏi Mạnh Thần Huy, muốn mua một số quần áo, mặc đẹp, và nhìn thấy Trình Uyên lúc đó đã làm anh ngạc nhiên.

Tất nhiên, cô ấy biết rằng Trình Uyên hiện đã có vợ, nhưng ...

Thân thiết được một thời gian, sau khi anh rời đi, tâm trí của Mạnh Mĩ Kỳ rối tung lên, cô thường nghĩ đến Trình Uyên.

Cảm giác như anh đã ghi dấu ấn trong tâm trí cô.

Cảm giác này thật kỳ lạ, và thật khó để nói rõ ràng. Anh biết điều đó là không thể, nhưng vẫn có một tia hy vọng.

“Michi, chúng ta đi trước.”

Khi trời đã trưa, hai nữ đồng hành vẫy tay chào tạm biệt cô.

Mạnh Mĩ Kỳ cũng chào tạm biệt họ, với nụ cười rạng rỡ trên môi, ngọt ngào trong lòng.

Chương 1540

Sau khi hai người bạn gái vừa gặp rời đi, cô không khỏi mím chặt cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng lại đột nhiên cảm thấy trống rỗng.

Quay người lại, một người lặng lẽ bước lại.

“Cô là Mạnh Mĩ Kỳ?” Đột nhiên một giọng nói vang lên sau lưng cô.

Mạnh Mĩ Kỳ hơi giật mình, rồi quay lại nhìn.

Trước mặt hắn là một nam nhân xấu xí răn chắc, mặc quần áo thể thao lấm lem vài hạt bụi, tóc dài cũng có chút mồ hôi, hắn giống như một người ở trong bụi, như là đi bộ dáng giống nhau. trong một thời gian dài, rất lâu.

“Anh là...?” Mạnh Mĩ Kỳ không thể nhớ mình đã nhìn thấy người đàn ông này.

Thành thật mà nói, cô sợ hãi trước khuôn mặt xấu xí của người đàn ông này.

Sau khi xác nhận người bên kia là Mạnh Mĩ Kỳ, người đàn ông mở miệng và nở một nụ cười quái đản: “Tôi muốn anh làm giúp tôi một việc.”

“Chà, anh nói.”

Bản thân Mạnh Mĩ Kỳ là một cô gái có trái tim âm áp, cha cô là ông chủ của Tinh Quang Thị, nếu có người cần cô giúp đỡ, cô đương nhiên sẽ không từ chối.

Vì vậy, người đàn ông nói: “Xin vui lòng để tôi cướp bạn.”

“gì?”

Mạnh Mĩ Kỳ không phản ứng trong một lúc.

Người đàn ông nói: “Hoặc là bây giờ ngươi đi với ta, hoặc là ta làm cho ngươi choáng váng rồi mang đi, ngươi có thể tự mình lựa chọn.”

cuối cùng.

Mạnh Mĩ Kỳ nhận ra mối nguy hiểm, và một dấu vết hoảng sợ lóe lên trong mắt cô.

“Em có thể đi cùng anh, nhưng anh phải nói cho em biết tại sao, và anh là ai?” Sau khi tiếng trống bình tĩnh, Mạnh Mĩ Kỳ lo lắng hỏi, “Chẳng lẽ anh muốn tống tiền bố tôi?”

Nam nhân cau mày, tức giận nói: “Ngươi nhiều chuyện như vậy, quên đi, ta sẽ làm cho ngươi choáng váng.”

Nói là thực hành.

Mạnh Mĩ Kì vội vàng nói: “Đừng đừng, tôi sẽ đi cùng em.”

Người đàn ông hơi ngạc nhiên.

“Dẫn đường!” Mạnh Mĩ Kì bực bội nói.

“A? Ồ!” Người đàn ông hoàn hồn, quay người bước lại.

Khi Mạnh Mĩ Kì nhìn thấy điều này, không nói bất cứ điều gì, cô ấy quay lại và chạy về một hướng khác, hét lên, “Giúp đỡ!”

Khuôn mặt xấu xí của người đàn ông đột nhiên đen lại, anh ta quay lại đuổi theo Mạnh Mĩ Kì: “Nói dối tôi!”

Đó là một sự trùng hợp.

Sau khi Vương Mĩ Lệ đến Đảo Vàng, sau khi nhìn thấy họ rời đi, Đảo Vàng đã thay đổi rất nhiều, và có một chút tò mò, vì vậy cô ấy đã sẵn sàng để đi xung quanh.

Điểm dừng đầu tiên này là Tinh Quang Thị.

Anh vừa đậu xe bên lề đường và định ăn gì đó thì tình cờ tông phải một người đang đuổi theo Mạnh Mĩ Kì.

Người đàn ông nắm cổ Mạnh Mĩ Kì, mắt Mạnh Mĩ Kì nhìn chăm chăm, ngừng chuyển động, rồi ngắt đi.

Người đàn ông hừ lạnh: “Thật sự là phiền phức.”

Anh ngay lập tức công Mạnh Mĩ Kì trên vai và chuẩn bị rời đi.

“dừng lại!”

Vương Mĩ Lệ lập tức cản đường: “Giữa thanh thiên bạch nhật, người còn dám phạm tội!”

Người đàn ông quay đầu lại nhìn thấy Vương Mĩ Lệ, và lại cau mày, “Là anh?”

Vương Mĩ Lệ cũng lập tức sững sốt: “Đường Chiến?”

Đúng vậy, người đàn ông trước mặt là Đường Chiến. Đại thiếu gia quận 3, vì gia tộc mà bị Trình Uyên hủy diệt, và vì cái chết của Tần Ngạo Thực mà hận Trình Uyên đến tận xương tủy.

Nhìn thấy Vương Mĩ Lệ, anh lập tức nhớ ra đây là cấp dưới bên cạnh Trình Uyên.

Chương 1541

“Thả cô ấy ra!” Vương Mĩ Lệ hét lớn.

Khóe miệng Đường Chiến hiện lên một tia giễu cợt, hai mắt lập tức đỏ lên.

Ngay lập tức, bóng dáng anh đột nhiên biến mất.

Vương Mĩ Lệ bất ngờ bị sốc, sau đó bóng dáng của Đường Triệt xuất hiện trước mặt anh, sau đó anh tung một cú đấm.

Vương Mĩ Lệ bị sốc và nhanh chóng đưa tay lên chặn.

“Bùm!” Một âm thanh.

Vương Mĩ Lệ chỉ cảm thấy mình bị một lực lượng cực lớn đánh trúng, thân thể bay về phía sau không tự chủ được, giữa ngực và bụng có một tia máu trào ra.

“Bùm!” Va vào tường rồi lại tiếp đất xuống đất.

Một chiêu, đánh Fei Vương Mĩ Lệ.

Vương Mĩ Lệ sốc trong lòng.

“Chuyện này ... sao có thể trở nên mạnh mẽ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy?”

Anh ta muốn đứng dậy, nhưng bị một cú đâm của Đường Triệt làm cho bị thương nặng, rốt cuộc không thể đứng dậy được.

Đường Chiến đến bên anh, cười quái dị nói: “Tôi không tìm được Trình Uyên, tôi không biết anh ta đã đi đâu, nhưng tôi nghe nói anh ta có quan hệ gì đó với người phụ nữ này, vì vậy tôi đã bắt người phụ nữ này. Anh.” đều ở bên cạnh hắn. Mọi người, thật là trùng hợp, ta sẽ không giết người, người có thể đem tin nhắn cho Trình Uyên. ”

“Ngày mai hải cảng, hắn không xuất hiện, ta sẽ hủy đi sự trong trắng của nữ nhân này.”

“Ngày mốt, hải cảng, hắn còn chưa xuất hiện, ta sẽ lấy mạng của nữ nhân này!”

Nói xong, mang theo Mạnh Mĩ Kỳ, người đã ngất đi, bình tĩnh rời đi.

Có rất nhiều người trên đường phố.

Ai cũng dám bỏ qua.

Rốt cuộc, không ai có thể khiêu khích bất cứ ai thổi bay người ta bằng một cú đâm.

Vương Mĩ Lệ nhìn Đường Chiến đưa Mạnh Mĩ Kỳ đi, nhưng cô không thể làm gì được.

Đồng thời, anh còn bị sốc hơn.

Đường Trăn lúc trước chỉ là cường giả cấp hai, nhưng là đã bao lâu rồi? Nửa năm?

Bây giờ hắn đã tới số thứ nhất, hắn cho rằng tốc độ của hắn cực kỳ nhanh, nhưng đối mặt với Đường Chiến Chiêu này, ngay cả một đám cũng không chịu nổi.

Hắn đã đạt tới cảnh giới nào?

Hơn nữa, trong mắt Đường Chiến vừa rồi, một tia sáng đỏ hấp dẫn lóe lên rõ ràng, rất giống với vẻ mặt lúc trước khi chạy trốn của Đường Triệt.

...

...

Đồng thời.

Trong biển cả mênh mông, có một con tàu đang nhanh chóng ra khơi về hướng Đảo vàng.

Trong cabin, có một lồng sắt rất lớn.

Có rất nhiều người trong chuỗi, bao gồm Bạch Sĩ Câu và vợ ông, Lý Hải, và vợ ông, Bạch An Tương, con của Lý Nam

Địch và Trình Uyên, và Vương Tử Yên , Lục Hải Xuyên ... và những người khác.

Trước mặt họ, là một người đàn ông trung niên với vẻ mặt âm ỉm.

“Nếu con trai tôi rụng một sợi tóc, tôi sẽ để tất cả các bạn trả mạng cho nó!”

Người đàn ông trung niên này là Lí Kiến Cương.

Sau khi biết kế hoạch thất bại, ông già lưng gù, Lý Mẫn lại rơi vào tay Trình Uyên, Lí Kiến Cương vô cùng tức giận.

Anh ta và Lão Tề đã bắn cùng một lúc, và tất cả những nhân viên có liên quan đến Trình Uyên sẽ bị bắt.

Rao là Bạch Sĩ Câu có đẳng cấp, nhưng đứng trước hai cường giả Thần Võ này, hấn cũng dễ bị một đòn, chỉ cần dùng tay là có thể bắt được.

Chương 1542

“Lí Kiến Cương, bạn còn bắt giữ vợ chồng chúng ta?”

Lý Hải cũng rất tức giận.

Về gốc gác, cha của Lý Hải cũng là người của nhà họ Lý, nhưng sau này đã phân nhánh, và họ đã ra nước ngoài trong đường dây này.

Lí Kiến Cương lạnh lùng liếc nhìn Lý Hải: “Hừ, Lý Hải, cảm ơn cho Lão Tử đi. Từ khi chú thứ năm rời khỏi nhà họ Lý, chúng ta không có quan hệ gì với nhau. Vì vậy, lúc này mẹ cô ấy sẽ leo lên họ hàng.” với tôi. Không thể có ít người liên quan đến Trình Uyên. “

“Nếu hần dám động đến một sợi tóc của con trai ta, ta sẽ cho các ngươi trả giá bằng cả mạng sống của con trai ta!”

Lý Hải cũng run lên vì tức giận.

Nhưng bây giờ rơi vào tay Lí Kiến Cương, cũng chỉ là hư không, cho nên hần không thể tức giận vào lúc này.

Đường lối chính của Lý Hải là y học, và anh ta không hề biết về Kung Fu, vì vậy đối mặt với Lí Kiến Cương lúc này, bọn họ hoàn toàn không có khả năng đánh trả.

“Chúng ta không liên quan gì đến Trình Uyên!” Lúc này, Lý Hải chỉ có thể cố tách mình ra khỏi Trình Uyên.

“Hi hi, cô cho rằng tôi là đứa trẻ ba tuổi sao?” Lý Kiến Cường chế nhạo: “Con gái Lý Nam Địch của anh là người yêu nhỏ của anh ta, cho rằng tôi không biết sao?”

“Xi!” Lý Hải bực bội vừa ôm lồng vừa hét lên, “Con gái tôi vừa bị Trình Uyên dỗ, nó cũng là nạn nhân! Hơn nữa, Nam Địch cũng là cháu gái của anh, anh ...!”

Lý Kiến Cường đập lên lồng sắt, Lý Hải sợ hãi ngồi dưới đất.

“Nói bậy bạ nhiều lắm!” Lý Kiến Cường chỉ vào Lý Hải, chế nhạo: “Tôi đã nói rồi, tôi không có chuyện leo trèo họ hàng với tôi, nếu không có anh, tôi sẽ giết anh ngay bây giờ.”

Lý Hải trừng mắt nhìn Lý Kiến Cường, tức giận run lên, nhưng không dám nói nữa.

Li JianGu rõ ràng không có sự khoan dung của Lý Kiến Quốc, anh ta còn nham hiểm và bạo lực hơn Lý Kiến Quốc.

Nhưng cho dù là như vậy, hiện tại hắn cũng không dám động đến những người này, dù sao Lý Mẫn vẫn ở trong tay Trình Uyên.

Giờ phút này, trên biển vẫn có mấy con tàu lớn từ các nước phương nam lên đường, hướng về đảo vàng.

...

...

Thời gian một đêm.

Nhiều người tụ tập trong nhà kho của bến cảng, bên ngoài xác của hai con quái vật.

Vương Mĩ Lệ lo lắng hỏi Bạch Dạ, “Chuyện gì đang xảy ra bên trong?”

Bạch Dạ lắc đầu: “Tôi chỉ là đi vào điều tra, trước khi đi sâu, tôi đã nghe Trình Uyên nói nên đợi ở bên ngoài. Tôi không biết cụ thể.”

“Anh ấy ở trong đó cả đêm?” Vương Mĩ Lệ ngạc nhiên hỏi.

Bạch Dạ gật đầu.

Vương Mĩ Lệ: “Anh ấy sẽ không ngủ quên bên trong phải không?”

“Có nên ... không?”

...

Hiện tại, bên trong xác con quái vật.

Trên gương mặt Trình Uyên hiện lên một nỗi buồn nặng nề.

Trong cái hang rộng hàng chục mét vuông này, là xác của những con thú ký sinh.

Họ biết rằng cái chết của họ sắp xảy ra, và truyền tất cả năng lượng của họ cho Trình Uyên.

Trình Uyên rất sốc và buồn.

Nhìn thấy mấy cậu nhóc còn sống nhảy nhót lúc trước vô cùng đáng yêu, giờ phút này đã biến thành những cái xác lạnh lẽo, tôi không đành lòng.

Hắn quỳ xuống, đưa tay ra, vuốt ve một chút tiểu thú trán, chua xót nói: “Đây là bảo bối người đang nói sao?”

“Nếu người có thể sống sót đi ra ngoài, ta thà rằng không có loại bảo vật này!”

Chương 1543

Năng lượng trong hàng chục tiểu yêu thú truyền qua cơ thể Trình Uyên, khiến Trình Uyên cảm thấy toàn thân ấm áp, như thể một lúc đột phá kết giới cấp cao, tiến đến Thần Võ vô hạn.

Hơn nữa, anh ta dường như đã thành thạo một kỹ năng độc đáo.

Với một suy nghĩ, tôi cảm thấy rằng thị lực của tôi tốt hơn trước, như thể tôi có một thiết bị hồng ngoại trong mắt.

Nhưng giá có vẻ hơi nặng.

Không phải Trình Uyên mềm lòng mà là cậu ấy rất tôn trọng cuộc sống. Tôn trọng tất cả cuộc sống tốt đẹp cho anh ta.

Trên thực tế, ngay cả khi bạn thay đổi người bình thường và nhìn thấy một con chó săn lông vàng gần gũi với bạn trên đường phố, nó sẽ nảy sinh một trái tim yêu thương. là xác chết ngay tại chỗ. Ai vậy? Sẽ không dễ chịu đâu.

Hơn nữa, hàng tá chúng!

Khi đứng thẳng dậy, Trình Uyên cảm thấy mình tràn đầy sức mạnh.

Đột nhiên, nhìn thấy ánh sáng từ một cái lỗ, anh khẽ cau mày.

Ngay lập tức, đi bộ đến nơi phát ra ánh sáng.

Đến gần cái lỗ cao và nhìn vào bên trong

Nhìn thoáng qua, Trình Uyên sửng sờ.

Bởi vì bên trong có một cỗ quang minh rất lớn, giống như một viên ngọc đêm, xung quanh là những bức tường bằng thịt không lồ.

Ánh sáng đến từ đó.

Nó có phải là trái tim của một con quái vật?

Trình Uyên rất ngạc nhiên, nhưng anh không cảm thấy như vậy.

Làm sao một con quái vật có kích thước hàng chục mét lại có trái tim to bằng nắm tay?

Anh muốn rời đi, nhưng không hiểu sao, anh đột nhiên cảm thấy cơ thể phát sáng đang phát ra một tín hiệu kỳ quái.

Loại tín hiệu đó, giống như một niềm khao khát, khiến Trình Uyên khó cưỡng lại và muốn tiếp cận và giành lấy nó.

Trình Uyên hỏi hận, chẳng lẽ đã lấy được linh thú ký sinh thừa kế, lại sở hữu linh thú ký sinh phụ thuộc vào thi thể?

Anh muốn kiểm soát đục vọng của mình, nhưng cuối cùng anh đã thất bại.

Trèo dọc theo cái lỗ và đến với cơ thể phát sáng.

Nó hơi nóng, nhưng không nóng.

Trình Uyên đưa tay chạm vào, khi ngón tay rời đi dường như lấy đi một chút sáng ngời.

Nó giống như một khối cầu, nhưng nó được bao quanh bởi rất nhiều kinh mạch trong bức tường thịt, nhìn toàn cảnh cũng không được.

Đầu ngón tay chạm vào, có chút mềm mại, lại có chút cứng rắn, giống như loại quả cầu pha lê mà trẻ con chơi đùa.

Trình Uyên khẽ cau mày.

Nhưng vẫn không kiềm chế được đục vọng, anh lại đưa ngón tay vào, lần này truyền thêm năng lượng hắc ám vào ngón tay.

“Puff!” Dễ dàng bị xuyên thủng.

Kết quả là, vô số ánh sáng rực rỡ đầy màu sắc tuôn ra như nước.

Nhưng những tia sáng này không rơi xuống đất như nước, mà quanh quẩn trên các ngón tay của Trình Uyên.

“Bùm!” Một âm thanh.

Đầu óc Trình Uyên lại vang lên như một vụ nổ sấm sét dữ dội.

Trong phút chốc, một cỗ lực lượng khó tả theo ngón tay hấn điên cuồng lan tràn khắp cơ thể.

Năng lượng này, giống như một tai họa, một khi tiến vào, chúng điên cuồng ăn thịt năng lượng hắc ám trong cơ thể Trình Uyên.

Trình Uyên mất cảnh giác, cố gắng ném những thứ này ra khỏi cơ thể cậu, nhưng cậu không thể làm được.

Nội công giống như thức ăn đối với họ.

Chỉ mấy chốc, năng lượng hắc ám trong cơ thể Trình Uyên đã bị năng lượng này ăn mất.

Trình Uyên bị sốc.

Chương 1544

Nhưng sau đó, một số hình ảnh hồng từ từ hiện ra trong tâm trí anh.

Những bức ảnh đó cũng khiến anh hiểu thế nào là hai con quái vật đã chết.

Tôi đã hiểu quả cầu vỡ này là gì.

Chính xác mà nói, nó phải là một vật phẩm chỉ tồn tại trong truyền thuyết, thần thoại hoặc tiểu thuyết.

Quý Đan!

Đương nhiên, sau khi ăn xong không phải là loại huyền thoại có thể tăng kỹ năng và sinh mệnh, không có nghĩa là hai con quái vật này sẽ tu luyện thành quái vật, nó là một loại quái vật đặc biệt lưu trữ năng lượng và đơn vị trí nhớ.

Nói một cách đơn giản, nó giống như một bộ não. Nhưng vì nó khác với cấu tạo của cơ thể người nên Trình Uyên không chắc liệu suy đoán của mình có chính xác hay không.

Trong trí nhớ mà anh ta nhận được, có hàng tá những con quái vật này. Chúng có nguồn gốc từ một vụ rò rỉ hạt nhân cách đây nhiều thập kỷ và bị ô nhiễm bởi nước thải hạt nhân, dẫn đến cái chết của hầu hết các sinh vật gần đó. Tuy nhiên, một số

vẫn sống sót, chẳng hạn như loại quái vật có sức sống mạnh mẽ này.

Có lẽ chính vì sự tồn tại của những loài côn trùng đặc thù trong cơ thể chúng nên khi chúng bị nhiễm bệnh, một số lượng lớn các tế bào phá hoại sẽ xâm nhập vào cơ thể và bị những ký sinh trùng này nuốt chửng.

Nhưng điều này cũng làm thay đổi cấu trúc ban đầu của cơ thể họ.

Kết quả là, những sinh vật dưới nước lẽ ra trông giống như mực ống ngày càng lớn hơn, và sau nhiều thế hệ sinh sản, cuối cùng chúng đã hình thành nên những con quái vật trước mắt.

Ký sinh trong cơ thể cũng trởi dậy, cuối cùng trở thành loại dã thú trước mặt hẳn.

Ngay cả ô nhiễm hạt nhân cũng trôi qua, khiến thân thể của con quái vật này cực kỳ cường đại, năng lượng trong cơ thể càng không thể tưởng tượng nổi.

Nói cách khác, nếu là người, rất có thể đã trở thành siêu nhân vào lúc này.

Sự biến mất của năng lượng hắc ám trong cơ thể thực ra không phải là một điều xấu, bởi vì nó được thay thế bằng một năng lượng khác mà Trình Uyên không thể hiểu được.

Họ lang thang khắp cơ thể của Trình Uyên, chờ đợi sự điều động của Trình Uyên.

Nó có lẽ mạnh hơn Nội công, mạnh hơn hàng chục lần.

Trình Uyên cảm thấy thực lực của thân thể hiện tại đã trở nên rất kinh người, cho dù chiến đấu với một cường giả trong Thần Võ cũng có thể không bị đánh bại.

Thì ra đây chính là bảo bối mà đám tiểu thú đang nói tới!

Anh chợt mong chờ, muốn đi sâu vào trong cơ thể con quái vật để xem bên trong có bảo vật gì.

Nhưng đột nhiên tôi nhớ đến âm thanh của Bạch Dạ hôm trước vọng vào, và có vẻ rất lo lắng, như thể đã có chuyện gì đó xảy ra.

Sau khi cân nhắc một lúc, anh vẫn xoay người bước ra ngoài.

Trình Uyên bước ra khỏi cái miệng đáng sợ và gớm ghiếc.

Anh thấy lúc này có rất nhiều người vây quanh đây, còn có White Night, Vương Mĩ Lệ, Lam Hải Thiênan, và Mạnh Thần Huy ... Đợi đã, anh giật mình.

“Tất cả các người đang làm gì ở đây?” Anh tò mò hỏi.

Khi mọi người nhìn thấy Trình Uyên, tất cả đều sững sờ.

Họ đột nhiên cảm thấy Trình Uyên có chút khác biệt so với trước đây, các chi tiết cũng khác, nhưng họ không thể biết

được, cứ như thể toàn thân cậu ấy toát ra một vẻ rục rĩ hấp dẫn khi cậu ấy bước ra.

Tất nhiên, nó là vô hình.

Nhưng sau đó, một cảnh tượng còn kinh hoàng hơn đã xảy ra.

“Hừ!” Một tiếng kêu.

Con quái vật phía sau anh ta, giống như một quả bóng xì hơi, ngay lập tức khô cạn.

Trình Uyên cũng sửng sốt, vội vàng nhìn lại.

Tôi nhìn thấy máu thịt của con quái vật, như thể được làm khô trong không khí, và trong tích tắc, chỉ còn lại một cái túi da và một bộ xương.

Sốc!

choáng váng!

Chương 1545

Mọi người đều kinh ngạc lùi lại.

nó là cái quái gì vậy

Mọi người đều khó hiểu.

Trình Uyên cũng khó hiểu không kém.

Có phải vì tôi đã hấp thụ đốm sáng trong cơ thể con quái vật?

Ngay lập tức, anh ta trông như một con quái vật khác.

Con quái vật kia vẫn còn nguyên vẹn.

Nên như thế này, Trình Uyên tự nghĩ, viên thuốc quý nhẹ như quả cầu này giống như nguồn năng lượng trong cơ thể con quái vật, một khi mất đi thì chức năng của cơ thể nó cũng mất đi hoàn toàn.

Do đó, nếu bạn muốn khám phá “kho báu” trong một con quái vật khác, bạn phải chống lại sự cám dỗ của viên thuốc quái vật trong đó, nếu không, bạn có thể bị giết bởi lớp da của con quái vật.

“Tình hình thế nào?” Vương Mĩ Lệ và Bạch Dạ đều kêu lên.

Trình Uyên cau mày lắc đầu, anh không biết.

“Tại sao tất cả các bạn lại ở đây?” Sau đó anh ấy hỏi mọi người.

Đúng lúc này, Mạnh Thần Huy nhanh chóng đi tới, “Puff Tong” và quỳ xuống trước mặt Trình Uyên: “Anh Trình, làm ơn, cứu cô bé Mĩ Kỳ.”

Trình Uyên nhanh chóng đỡ Mạnh Thần Huy: “Bác Mạnh, đừng lo, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lúc này, Vương Mễ Nhĩ đi tới, nhàn nhạt nói: “Là Đường Chiến.”

“Đường Chiến?”

...

...

Ở đầu kia của cảng, trong một nhà kho.

Mạnh Mĩ Kỳ cuộn tròn trong góc nhà kho với khuôn mặt tái mét.

Cô không bị dây trói, nhưng cô không dám chạy.

Bởi vì trước mặt cô, có một con dao rất lớn, cao hơn và to hơn cô.

Đây là một vài trăm catties, phải không? Mạnh Mĩ Kỳ trong lòng phỉ báng: Có lẽ ba người chúng ta không nhất định có thể động thủ.

Trên hộp gỗ cũ kỹ cách con dao lớn không xa, Đường Chiến nhắm mắt lại.

“Này anh hùng, làm ơn cho tôi đi. Nhà tôi có một người mẹ mù lòa, còn một đứa bé mới một tuổi đang chờ được cho ăn, nếu tôi không về thì chúng sẽ phải chết đói. chết đi, làm ơn., vì nhà của chúng ta quá khốn cùng đáng thương, để cho ta đi. “

Mạnh Mĩ Kỳ nói rất đau khổ và sợ hãi.

Đường Chiến không nhướng mi, mặc kệ cô.

Mạnh Mĩ Kỳ càng thêm lo lắng, tiếp tục bán tín bán nghi: “Anh hùng, tỉnh lại đi, để tôi nói thật, tôi thật sự là ... Tôi thực sự bị bệnh, đúng vậy, tôi mắc bệnh truyền nhiễm, điều đó không tốt, anh.” phải chạm vào tôi, tôi chắc chắn sẽ bị lây nhiễm ... “

“Ồ, còn tôi, thật ra tôi có một người chồng nghiện cờ bạc, rượu chè điên cuồng. Nếu tôi không về, nếu anh ta uống quá nhiều, chắc chắn anh ta sẽ đánh con tôi và mẹ tôi.”

“Anh hùng, người chỉ là đang nói cái gì, thả ta đi?”

“Chào...”

Dường như gặp quá nhiều phiền phức, Đường Chiến nhắm mắt lại, cuối cùng lạnh lùng nói.

“Câm miệng lại, nếu không tôi sẽ phá nát cơ thể cô ngay bây giờ, cô Mạnh Mĩ Kỳ.”

“...” Mạnh Mĩ Kỳ vội vàng im lặng trong sợ hãi, và nắm chắc đường viền cổ của cô bằng cả hai tay.

“Ngoài ra, bạn đã kết hôn với một ai đó, và bạn có một người chồng nghiện rượu và có thể điên cuồng vì rượu, và bạn có một đứa con một tuổi với anh ta. Tôi không biết liệu Mạnh Thần Huy sẽ thế nào rất tức giận nếu anh ấy biết.” Đường Chiến tàn nhẫn phản bác.

Khuôn mặt của Mạnh Mĩ Kỳ đột nhiên trở nên rất xấu xí và xấu hổ.

Cô không ngờ rằng tên yêu quái xấu xí này còn biết cả cha cô, không cần nói cũng biết gia cảnh của cô, cô đã nói dối rất lâu trước đó, nếu kẻ xấu này không vạch trần thì cô đã chơi cô này rồi. như một con khỉ trong một thời gian dài.

“Anh muốn gì?” Mạnh Mĩ Kỳ tức giận, vừa lo lắng vừa sợ hãi, lần này nước mắt thật sự đã vắt kiệt.

Chương 1546

Chương 1546:

“Tôi đã nói, nếu hôm nay Trình Uyên không tới, tôi sẽ đánh gãy thân thể của anh.” Đường Trần lạnh lùng nói.

Điều này hoàn toàn khác với những gì Mạnh Mĩ Kỳ đã tưởng tượng.

Nói chung, những người nói những điều như vậy phải có một giọng điệu rất khôn khéo và một biểu hiện cứng đầu, nhưng làm thế nào mà con quái vật xấu xí trước mặt này có thể nói rằng nó đơn giản và tàn nhẫn như ăn?

“Cho dù trước đây tôi có nói dối anh, nhưng đúng là tôi mắc bệnh đó. Anh không được chạm vào tôi nếu không sẽ bị lây bệnh!” Mạnh Mĩ Kỳ lo lắng nói.

“Một trinh nữ sẽ mắc phải loại bệnh như vậy?” Đường Chiến chế nhạo, lại một lần nữa vạch trần những lời nói dối của Mạnh Mĩ Kỳ.

“Tôi ...”

Mạnh Mĩ Kỳ không di chuyển.

Nhưng cô vẫn không được hòa giải.

Tôi sợ, tôi thực sự rất sợ. Có giận cũng thật là đáng giận. Hai cảm xúc ấy đan xen vào nhau, và nó thực sự rất ồn ào.

“Tôi vẫn còn là một đứa trẻ.” Anh vừa khóc nức nở vừa lấy mu bàn tay lau nước mắt.

Đường Chiến hai mắt nhắm nghiền, không khỏi co rụt lại.

“Người có cái gì ghét bỏ người chú?” Mạnh Mĩ Kỳ khó hiểu hỏi: “Tại sao muốn bắt ta, ta không biết rõ hấn, người bắt ta cũng vô dụng.”

“Hữu ích hay vô dụng, hôm nay lúc hoàng hôn ta sẽ thấy sự khác biệt.” Đường Chiến Chiêu lạnh lùng nói.

“Bah! Cô tham lam thân thể của người khác.” Mạnh Mĩ Kỳ tức giận nói: “Dùng chuyên chú nói chuyện chỉ là cái vỏ bọc, cô cho rằng tôi không nhìn ra được sao?”

Đường Chiến mặt đỏ bừng thành mảnh vải.

Tức giận mở mắt ra, cầm lấy con dao to dài hơn Mạnh Mĩ Kỳ: “Còn nữa, ta sẽ chặt người ngay!”

Mạnh Mĩ Kỳ rùng mình sợ hãi, và ngay lập tức im lặng, nước mắt lưng tròng.

Như muốn chứng minh mình không đến nỗi khó chịu, Đường Chiến lại đập con dao lớn xuống đất: “Đừng nghĩ nhiều nữa,

tôi đã nói như vậy, chỉ cần Trình Uyên tới, đừng lo lắng, tôi không phải.” quan tâm đến bạn. ”

“Thật... thật sao?” Mạnh Mĩ Kỳ thận trọng hỏi.

Đường Chiến không khỏi chế nhạo: “Đường Chiến cả đời chỉ có một người vợ, cũng chỉ nhận một người vợ.”

Trái tim của Mạnh Mĩ Kỳ bị sốc, và cô bất giác chớp mắt.

“Tôi có thể hỏi anh một câu được không?” Cô hỏi một cách ngập ngừng và yếu ớt.

“Không!” Đường Chiến lạnh lùng đáp lại.

“Ồ!” Mạnh Mĩ Kỳ hơi thất vọng.

một thời gian dài.

Có lẽ thật sự rất nhàm chán, nhưng Đường Chiến lại hít sâu một hơi: “Hỏi.”

“A?” Mạnh Mĩ Kỳ khẽ giật mình, rồi bưng tỉnh: “Ồ, cái đó... cậu và Bác, ôi là Anh Trình, cậu có thù hận gì không?”

“Có!”

“Cái loại thù hận, người có thể hòa giải sao?”

“Không!”

“tại sao?”

“Giết vợ, diệt thù nhà mình là có ý gì?”

“gì”

Mạnh Mĩ Kỳ đờ đẫn.

Nghĩ đến cảnh Tần Ngạo Lâm chết trong vòng tay của mình, nắm đấm của Đường Chiến khẽ run lên, trong mắt hiện lên sát ý vô tận.

Trình Uyên đã giết gia đình anh và phá hủy gia đình họ Đường của anh, anh đã từ bỏ việc tìm kiếm sự trả thù, nhưng tại sao ... tại sao anh lại không để vợ mình đi?

Chương 1547

Lúc đầu, Đường Chiến còn nghĩ rằng chỉ cần có thể ở bên cạnh vợ, anh không thể làm gì.

nhưng.....

“Anh ta giết cô ta, nhưng hãy để tôi đi.” Hai mắt anh ta trợn trừng, đôi mắt bất mãn đỏ ngầu, anh ta nghiêng răng nói: “Tôi biết, anh ta chỉ muốn tôi phải gánh chịu sự mất mát của người thân và của tôi. vợ yêu. Anh ấy chỉ muốn nhìn thấy tôi ghét. Anh ấy không thể thoát khỏi sự xấu hổ của mình. “

“Tôi thề rằng kiếp này tôi sẽ không giết Trình Uyên, tôi sẽ không làm người đàn ông ở Đường Chiến Chiêu!”

Trên thực tế, có rất nhiều điều không rõ ràng chút nào. Qin Yinyin thực sự không bị giết bởi Trình Uyên, cũng không phải do người của Trình Uyên giết, nhưng ai sẽ tin điều đó?

Ít nhất Đường Chiến cũng không tin.

Trình Uyên cảm thấy Đường Chiến không phải loại kẻ ăn hiếp ghê tởm, không phải là người đáng nGuyên rủa, nên không giết anh ta, mà để anh ta đi hết lần này đến lần khác, chủ ý là thông cảm cho anh ta, và quan trọng hơn, anh ta biết điều đó. đây là một sự hiểu lầm.

Tuy nhiên, con người là thế này, bạn nghĩ gì thì người khác có thể không nghĩ thế kia, bạn có thể hiểu, người khác có thể không hiểu sai.

Có lẽ, trên đời nếu có một tấm gương có thể soi thấu lòng người thì kẻ thù đáng buồn này sẽ không tồn tại.

không may.

Không có chiếc gương nào trên thế giới này.

“Nhưng ...” Mạnh Mĩ Kỳ nói một cách thận trọng, “Nhưng anh Trình thật tuyệt vời, anh không thể giết anh ấy.”

Cô cũng tốt bụng muốn để Đường Chiến rút lui.

Tôi có thể hoàn tiền bằng cách nào?

Đường Chiến không đánh bạc với Trình Uyên, anh ấy đang tìm cách trả thù!

“Hừ!” Hừ hừ lạnh một tiếng, Đường Chiến không khỏi chế nhạo: “Trước đây, có lẽ tôi thật sự không phải đối thủ của anh ta, nhưng bây giờ thì khác.”

Ngay khi anh ta nói điều này, dường như có một luồng khí bức bách trên người anh ta.

Mạnh Mĩ Kỳ, người thậm chí không có một chút kung fu, dường như cảm thấy áp lực, và cô ấy bị sốc và run rẩy.

“Hắn sẽ không ngờ rằng chỉ trong sáu tháng, ta sẽ tiến vào cảnh giới Thần Võ cảnh giới.”

Đường Chiến hỏi Mạnh Minh Kỳ: “Người có biết, Thần Võ cảnh giới là cảnh giới nào không?”

Mạnh Mĩ Kỳ lắc đầu trong tiềm thức.

“Trước đây, ta là cường giả trung cấp hai, Trình Uyên là cường giả cấp hai, tự nhiên không bằng hắn.”

“Bên trên tầng thứ hai là tầng thứ nhất, còn tầng thứ nhất và tầng thứ ba là Thần Võ võ giả!”

“Hi hi, trong vòng nửa năm, ta sẽ đột phá Thiên Võ cảnh, đạt được kỳ tích vô tiền khoáng hậu này, vô tiền khoáng hậu, ta sẽ không giết được hắn sao?”

“Tất cả những điều này là bởi vì hận thù!”

“Chính Trình Uyên là người đã buộc tôi phải có được vị trí như ngày hôm nay. Cả đời này, tôi chỉ có một mục tiêu là giết hắn!”

“Ta làm sao có thể không giết hắn?”

“Nếu ta đoán không lầm, hắn hiện tại cũng chỉ là một cái tiêu tử, ta có thể dễ dàng giết chết hắn.”

“Không, ta không chỉ giết hấn, mà còn dùng dao chặt thịt hấn từng mảnh, để hấn không thể sống sót mà chết!”

Những lời của Đường Chiến có tác dụng tức giận, và Mạnh Mĩ Kỳ không thể ngừng run rẩy sau khi nghe nó.

Cô vô cùng sợ hãi.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc đột nhiên từ bên ngoài truyền đến.

“Đường Chiến, ta đây!”

Mạnh Mĩ Kỳ mở to mắt theo bản năng.

Chú...

Chương 1548

Giọng này quen quá. Giọng nói này đã từng xuất hiện rất nhiều lần trong giấc mơ của cô, khi nghe thấy giọng nói này, bản năng cô nhớ ra hai khuôn mặt khác nhau.

Đường Chiến cũng đột nhiên đứng lên.

“Bùm!” Bật tung cánh cửa nhà kho và sải bước ra khỏi sao băng.

Còn Mạnh Mĩ Kỳ thì chậm hơn nửa nhịp, giống như nhớ tới những gì Đường Chiến vừa nói, cảm nhận được sự tự tin và khí thế sợ hãi của Đường Chiến.

Theo bản năng trong lòng Mạnh Mĩ Kỳ, cô đột nhiên đánh bại nỗi sợ hãi, đứng dậy, lao ra và hét vào mặt Trình Uyên ở phía xa: “Chú chạy đi, chú định giết ...”

“Phồng!” Một âm thanh.

Ngay khi Mạnh Mĩ Kỳ nói, cánh tay mảnh khảnh của Đường Chiến đã bị chặt đứt.

Cánh tay bay lên trời, rồi từ từ hạ cánh.

Trong quá trình này, Trình Uyên, người đang đứng từ xa, đột nhiên mở to mắt.

Anh nhìn Mạnh Mĩ Kỳ ngã xuống đất, nghĩ đến cô gái từng theo mộng anh giả làm chồng mình, cô gái vừa mở miệng đã gọi chú mình.

Giờ phút này, lần đầu tiên anh nổi giận với Đường Chiến.

Mạnh Mĩ Kỳ ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt, vết máu trên cánh tay đứt rời dường như cô đã quên đi cơn đau.

Còn Đường Chiến thì mặt đối mặt chặt đứt một cánh tay của Mạnh Mĩ Kỳ, mặc dù anh ta sợ Trình Uyên bỏ chạy, nhưng thật ra anh ta cũng đang muốn chọc giận Trình Uyên.

Hắn giễu cợt: “Người đừng hòng chạy trốn! Hôm nay, ta muốn người chết dưới kiếm của ta, để người trả giá cho phu nhân của ta!”

Chương mới nhất là ở đây. Cập nhật lên

anh ấy đã làm được.

Anh đã chọc giận Trình Uyên thành công.

Trình Uyên từng bước đi về phía Đường Chiến.

Chính xác mà nói, anh ta đang đi về phía Mạnh Mĩ Kỳ mà không hề nhìn Đường Chiến.

Nhặt cánh tay bị đứt lìa của Mạnh Mĩ Kỳ trên mặt đất, đi đến bên cạnh Mạnh Mĩ Kỳ mà không có ai khác, nhẹ nhàng bế cô lên, nói: “Đừng sợ Mạnh Mĩ Kỳ, chú cứu em.”

Nói xong xoay người rời đi.

Anh ấy muốn tìm kiếm sự điều trị kịp thời cho Mạnh Mĩ Kỳ, anh ấy phải cứu sống Mạnh Mĩ Kỳ và cánh tay của cô ấy.

Nhìn cảnh này, Đường Chiến không kìm được tức giận nữa!

“Thằng khốn, mày dám khinh thường tao!”

Sau đó, anh ta chém về phía Trình Uyên.

“gọi!”

Đường kiếm của Đường Chiến chưa đáp xuống Trình Uyên, đột nhiên, một cơn gió dữ dội thổi qua.

Con dao lớn mảnh xương xẹt qua quân va chạm vào con dao của Đường Chiến.

“bùm”

Một cỗ lực lượng kiêu ngạo vô tận tuôn ra, làm cho cánh tay Đường Chiến tê dại, thân thể không khỏi lui về phía sau một lần nữa.

Trông anh ấy bị sốc.

Điều này.....

làm thế nào mà có thể được?

Làm thế nào mà Trình Uyên có thể mạnh mẽ như vậy?

Anh ta rõ ràng chỉ là một cấp độ.

Và tôi, một cường quốc của Thần Võ Võ Lâm, và tôi có một lãnh địa tuyệt đối, làm sao tôi có thể bị hấn làm cho kinh ngạc?

Đường Chiến không thể tin được, hướng chỉ là hòa giải, hấn đã phải trả một cái giá quá lớn, thậm chí cả tính mạng của mình cũng phải cùng người khác thăng tiến nhanh như vậy, có được lực lượng hùng hậu như vậy, thế nhưng ...

Anh càng tức giận hơn.

Chương 1549

Tóc dựng đứng, bạc phơ lần lượt.

Và máu đỏ vô hạn lóe lên trong mắt anh.

“giết chết!”

Anh ta một lần nữa lao về phía Trình Uyên với con dao.

Trình Uyên cũng đột ngột quay lại, đứng thẳng người như buông thông, đôi mắt lóe lên một quầng sáng đầy màu sắc.

Chỉ cần nhìn thoáng qua.

Đường Chiến giống như rơi xuống vực sâu không đáy, thân thể không tự chủ được mà trong lòng rỗng lên.

Rao là hấn đã vào trạng thái tung hoành, Rao là hấn không có gì phải sợ. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Trình Uyên, trong lòng vẫn có một tia hoảng sợ mà lẽ ra không nên xảy ra.

Con dao mảnh xương đặt trên cổ Đường Chiến một cách dễ dàng.

“Nếu ngươi chậm trễ ta cứu người, ta liền chặt ngươi!”

Giọng nói lạnh lùng của Trình Uyên xâm nhập vào não của Đường Chiến và vang vọng giữa não anh.

Nói xong, Trình Uyên quay lại không chút do dự, ôm Mạnh Mĩ Kỳ chạy đi.

Tôi không biết nó đã mất bao lâu.

Đường Chiến đột nhiên tỉnh táo lại, lúc này, Trình Uyên đã biến mất từ lâu.

Và hắn cũng toát mồ hôi lạnh, cơ thể dựng đứng, toàn thân run rẩy, nước da tái nhợt.

“Chuyện này ... sao có thể?”

Anh không thể tin được.

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra với anh ta trong năm nay, vì vậy sẽ không ai phải trải qua màn tra tấn dã man đó.

Bị thúc đẩy bởi sự thù hận, anh trở nên cô đơn.

Xuyên đến Thần Võ phải mất một năm, theo ý kiến của hắn, trên đời này không ai có thể làm được, ngoại trừ hắn!

Vì tất cả những điều này, anh ta thậm chí còn bán linh hồn của mình cho người khác.

Nhưng anh không hối hận, bởi vì chỉ cần anh có thể trả thù, anh cho rằng tất cả những điều này đều đáng giá.

Có thể đến cùng.

Nhưng anh thậm chí không thể ngăn cản bước đi của Trình Uyên.

“Ta là cảnh giới chết tiệt!” Hãn tràn đầy đau khổ và tức giận.

“Tại sao người tốt hơn ta?”

“Tôi đã trải qua nỗi đau không thể tưởng tượng nổi, cô đã trải qua cái quái gì vậy, và tại sao cô lại mạnh mẽ hơn tôi?”

Anh ta cực kỳ không muốn.

nhưng.

Rốt cuộc anh chỉ biết thở dài vì những khó khăn mà anh đã trải qua, nhưng anh chưa bao giờ biết Trình Uyên đã trải qua những khó khăn như thế nào.

Nếu đi theo Trình Uyên suốt chặng đường, có lẽ anh đã không cảm thấy bất công như thế này.

...

Trình Uyên là một người đã thực sự trải qua cái chết, hay nói cách khác, anh ấy là một người đã thực sự chết và sống.

Hắn cũng có cơ hội tiến vào Thân Võ, nhưng để báo đáp ân tình, hắn đã chọn từ bỏ.

Giữ Mạnh Mĩ Kỳ, chạy nhanh.

Khi nhìn thấy điều này, Mạnh Thân Huy và những người khác đi từ phía sau trông rất lo lắng và lái xe đuổi theo Trình Uyên, nhưng đã bị sốc khi thấy rằng chiếc xe họ lái không thể đuổi kịp Trình Uyên.

Trình Uyên chạy đến bệnh viện.

“Bác sĩ, bác sĩ!” Anh hét lớn.

Chương 1550

Một nhóm bác sĩ lao ra và lấy Mạnh Mĩ Kỳ khỏi người anh ta.

Lúc này, Mạnh Mĩ Kỳ đang hấp hối.

“Mau cứu người, dù sao cũng phải cứu cô ấy cho tôi, và giữ cánh tay cô ấy cho tôi!” Trình Uyên ra lệnh cho bác sĩ.

“Người là ai, người nói người có thể giữ được?” Một vị bác sĩ trẻ tuổi không khỏi chế nhạo: “Người cứ chờ đi, chúng ta sẽ cố gắng hết sức cứu người.”

Trình Uyên bị đẩy ra.

Anh ta không quan tâm đến vị bác sĩ trẻ tuổi này.

Bây giờ bác sĩ ở các bệnh viện thành phố này đều do tập đoàn Nhiên Hề thuê từ nội địa, tuy rằng tập đoàn Nhiên Hề thuộc Trình Uyên nhưng không có nghĩa là mọi người trong tập đoàn Nhiên Hề đều biết Trình Uyên.

Các bác sĩ đẩy Mạnh Mĩ Kỳ vào phòng mổ.

Vị bác sĩ trẻ lại bước ra và hỏi Trình Uyên: “Anh có phải là người nhà của bệnh nhân không?”

“Tôi không phải.” Trình Uyên đáp: “Tôi có phải là người nhà của cô ấy hay không cũng không quan trọng, cô cứu người trước, tôi sẽ trả tiền ngay.”

“Cô nghĩ có tiền là tuyệt vời sao?” Ai biết, bác sĩ trẻ đột nhiên chế giễu Trình Uyên với vẻ khinh bỉ: “Cô cho rằng nếu chúng tôi đóng tiền thì phải phẫu thuật cứu người ngay lập tức sao?”

Trình Uyên sững sờ: “Còn gì nữa?”

Bác sĩ trẻ giễu cợt: “Bệnh viện có nội quy bệnh viện, giàu cỡ nào cũng phải chấp hành. Ví dụ như bây giờ người nhà phải ký, người nhà không ký thì chúng tôi không thể thực hiện được.” phẫu thuật.”

Trình Uyên sững sờ: “Nhưng nếu không có người nhà đi cùng thì phải chờ chết sao?”

“Đó là chuyện của gia đình, không phải chuyện của bệnh viện.” Vị bác sĩ trẻ không vội vàng chế nhạo.

“Mẹ kiếp ...”

Trình Uyên hoàn toàn không nói nên lời: “Trưởng khoa của anh ở đâu, gọi cho tôi!”

“Tự phụ, ngươi là cái gì?” Vị bác sĩ trẻ tuổi không nhịn được bần vụ. “Trưởng khoa của chúng ta nếu muốn ngươi có thể nhìn thấy? Ta tại sao phải gọi ngươi? Ngươi là ai? Ngươi!”

Nếu các bác sĩ chỉ kiêu ngạo và nói xấu, Trình Uyên sẽ không quan tâm chút nào, nhưng bây giờ tính mạng đang bị đe dọa, họ không quan tâm, điều này khiến Trình Uyên tức giận.

“Mẹ kiếp!”

Bị giật!

Anh ta hát bác sĩ trẻ xuống đất bằng một cái tát.

“Hôm nay, nàng muốn trường thọ, nhị thiếu, ta sẽ đốt bệnh viện của ngươi để xây lại!” Nó cũng tức giận.

Trên thực tế, thái độ kiêu ngạo của bệnh viện, theo quan điểm của Trình Uyên, đó là một quá trình cần thiết.

Một số thành phố mới được xây dựng, các bệnh viện đã được tổ chức lại, và tất cả nhân lực và vật lực của dự án hiện đang nghiêng về bệnh viện và trường học và những nơi khác có lợi cho một bên.

Điều này cũng dẫn đến sự hiện diện của các bệnh viện và các bộ phận khác trong quá trình xây dựng các tòa nhà mới, những bác sĩ này đã trở nên bất chấp và họ cảm thấy rằng danh tính của họ ở đây là siêu phàm.

“Ngươi dám đánh ta?”

Vị bác sĩ trẻ tuổi từ dưới đất trèo lên, nửa má sừng lên thành quả cà tím, anh ta che mặt, giận dữ mắng Trình Uyên: “Tin tôi

đi, bác sĩ ở bệnh viện, không ai mỗ cho bạn đồng hành của anh đâu.” ? ”

“Anh dám không?” Trình Uyên tức giận nói.

“Cô có dám đến khám cho tôi không!” Vị bác sĩ trẻ không hề tỏ ra yếu đuối; “Nói thật với cô, các bác sĩ ở bệnh viện chúng tôi đều là người có tâm. Tôi không quan tâm cô là ai. Cho dù cô có là quan chức đi chăng nữa. cấp cao ở Tỉnh Quang Thị và xúc phạm bác sĩ của chúng tôi, tôi sẽ cho phép bạn. Bạn không thể ăn và đi lại. Nếu vấn đề này được biết đến với Trương tối cao Lam Hải Thiên, nó sẽ chỉ khiến bạn phải ngồi tù! ”

Cuộc cãi vã của họ ngay lập tức thu hút nhiều người.

“Chuyện gì vậy?” Đúng lúc này, một vị bác sĩ trung niên sắc mặt tối sầm đi tới.

Khi bác sĩ trẻ tuổi nhìn thấy vị bác sĩ trung niên, anh ta càng can đảm hơn: “Giám đốc Tôn, tên lưu manh này dám đánh tôi!”

Giám đốc Tôn cau mày khi nghe thấy lời này, đi tới Trình Uyên, nhìn lên nhìn xuống, không khỏi kỳ quái nói: “Thiếu gia, ta xem ngươi có chút quen thuộc.”

Chương 1551

“Chúng ta đã gặp nhau ở đâu chưa?”

Nghe xong lời nói của vị bác sĩ trẻ tuổi, Giám đốc Tôn trên mặt lộ ra vẻ tức giận, nhưng khi nhìn thấy Trình Uyên, anh ta không khỏi có chút tò mò, trong lòng luôn cảm thấy có chút quen thuộc.

Trình Uyên lấy đâu ra thời gian để nói chuyện vớ vẩn với họ, Mạnh Mĩ Kỳ vẫn đang nằm trong phòng mổ chưa quyết định.

“Giám đốc Tôn phải không? Nghe này, bây giờ tôi sẽ lập tức đến phòng phẫu thuật để giải phẫu. Có chút chậm trễ, tôi sẽ giết anh!”

Anh ta túm cổ áo Giám đốc Tôn và đe dọa.

“Anh không muốn cứu người phải không?” Giám đốc Tôn bị dọa đến giật mình, nhanh chóng lần lượt dọa Trình Uyên.

Trình Uyên nhận ra rằng anh ấy có thể quá lo lắng, và ngay lập tức nói lỏng cổ áo của Giám đốc Tôn.

Giám đốc Tôn không quan tâm đến ánh mắt của Trình Uyên, thấy những lời đe dọa của anh ta có tác dụng nên càng kiêu ngạo: “Cậu nhóc, cậu dám uy hiếp Giám đốc này sao? Có tin hay không, tôi đã gọi Sư Lan đến giam cậu rồi?” “

“Bác sĩ của chúng tôi có nhiệm vụ ràng buộc là giải cứu người hấp hối và những người bị thương, nhưng không có quy tắc và quy tắc nào. Tất cả chúng ta đều làm việc trong khung này, và chúng ta phải tuân thủ các quy tắc trong khung này, phải không?”

“Nói thật với cậu, bây giờ Tinh Quang Thị này thật lãng phí thời gian. Những quy tắc do bệnh viện chúng tôi đặt ra là những quy tắc lớn nhất ở Tinh Quang Thị. Cậu phải tuân theo nếu không chấp nhận nó.”

“Hoặc là nhờ người thân của người ký tên, hoặc là cút ra ngoài!”

Trình Uyên vừa lo lắng vừa tức giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Gọi điện thoại cho người thân của hắn. Ta sợ người còn không có cơ hội quỳ xuống cầu xin lòng thương xót.”

Cha của Mạnh Mĩ Kỳ, Mạnh Thần Huy, là quan chức cao nhất của thành phố Guanghui, và ông ở cùng cấp với Lam Hải Thiên. Và bây giờ ngồi chung xe với Mạnh Thần Huy còn có Bạch Dạ, thống đốc tối cao của thành phố Quang Minh. Bọn họ đang tới, vị Giám đốc Tôn này không thể sợ chết khiếp sao?

Nhưng rồi một lần nữa, Trình Uyên không có thời gian để đợi họ đến, ngay cả khi anh có thời gian, Mạnh Mĩ Kỳ cũng không có.

“Haha, cô cho rằng hòn đảo vàng này vẫn là hòn đảo vàng cũ sao?” Giám đốc Tôn chế nhạo: “Đây bây giờ là đất của pháp

quyền. Dù là người thân của cô ấy đến cũng phải tuân theo quy tắc.”

Trình Uyên hít một hơi thật sâu và nói: “Ừm, trong trường hợp này, vậy tôi nói cho anh biết, tôi là người thân của cô ấy, và tôi sẽ chịu trách nhiệm nếu xảy ra sai sót.”

Khi nghe điều này, bác sĩ trẻ và Giám đốc Tôn nhìn nhau.

Những người khác cũng tỏ vẻ ngạc nhiên.

Bác sĩ trẻ chế giễu: “Cô là người thân nào?”

“Tôi là cô ấy... Tôi là chồng cô ấy.” Trình Uyên nói thẳng.

Kỳ thực, loại nhận xét này chỉ là nói tùy tiện, chỉ là đối phó một hồi.

Nhưng hiển nhiên, vị bác sĩ trẻ tuổi đã bị ăn tát và phần uất, cho dù Trình Uyên có nói như vậy, anh ta vẫn miễn cưỡng nói: “Anh nói phải, còn bằng chứng thì sao?”

Trình Uyên tức quá.

Anh cầm chiếc kéo phẫu thuật trên bàn dí vào cổ bác sĩ trẻ, tức giận nói: “Tôi không muốn chết, bây giờ hãy ra lệnh cho họ dùng hết sức lực để giải cứu tôi.”

Khuôn mặt bác sĩ trẻ tái đi ngay lập tức.

“Anh ... anh dám uy hiếp bác sĩ, anh tức chết rồi!”

“phun!”

Không nói một lời, Trình Uyên cầm một cây kéo vào đùi, máu chảy ra ngay lập tức.

“Thằng quái nào nói với mày rằng tao đang đe dọa mày vậy?”
Anh tức giận.

“A” bác sĩ trẻ đột nhiên rú lên vì đau.

Giám đốc Tôn cũng sợ hãi, nhanh chóng lùi lại chỉ vào Trình Uyên giận dữ: “Cô ... cô phạm luật. Khi nào xử lý xong tôi sẽ báo cho cô biết, để bác sĩ Tông đi nhanh, nếu không cô nhất định phải ngồi tù thế này.” thời gian!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Chương 1552

Tất cả các nhân viên an ninh từ bệnh viện chạy đến bao vây Trình Uyên.

Trình Uyên cảm thấy vô cùng bất lực.

Anh thực sự muốn giết người.

Nhưng chúng tôi biết rằng những người này không có tội chết.

Vị bác sĩ trẻ lúc này đã khuyên nhủ và thay lời cầu xin Trình Uyên: “Anh ơi, bình tĩnh lại, em, anh và chúng ta sẽ chữa trị, nhưng ... chỉ là ...”

“Chỉ là gì?” Trình Uyên hỏi.

Vị bác sĩ trẻ run run: “Bây giờ phòng mổ đang mổ, bệnh viện chúng tôi đang thiếu nhân lực. Phải đợi ca mổ đó hoàn thành thì mới có thể thực hiện được ca mổ nhé!”

Đã được một thời gian dài. Thảo nào cuộc sống và cái chết của vị bác sĩ trẻ bị trì hoãn.

Trình Uyên không khỏi nhú mào: “Phẫu thuật kiểu gì vậy, có chết người không?”

“Nó không gây tử vong, mà là bệnh trĩ!”, Bác sĩ trẻ nói.

Trình Uyên cảm thấy tức giận: “Búi trĩ, chỉ là phẫu thuật cắt trĩ chết tiệt sao?”

“Ừ ...” Vị bác sĩ trẻ tuổi nghe thấy Trình Uyên cáu kỉnh, sợ anh ta sẽ cho mình một cây kéo khi cao hứng, vội nói: “Nhưng mà, bệnh nhân là con trai của ông Tề, người người giàu nhất ở Tỉnh Quang Thị. ”

“Anh Tề, anh không có khả năng xúc phạm, bệnh viện chúng tôi không có khả năng xúc phạm, anh không nghe thấy hấp tấp sao?” Giám đốc Tôn cũng bắt đầu thuyết phục Trình Uyên.

Họ dường như nhận ra rằng Trình Uyên lúc này rất dễ xúc động và nguy hiểm.

Trình Uyên quả thực rất phân kích.

Anh ấy đang tức giận.

“Nghe này, cô gái bị đứt lìa cánh tay đang nằm trên giường bệnh tên là Mạnh Mĩ Kỳ. Cô ấy là con gái của Mạnh Thần Huy. Bạn có biết Mạnh Thần Huy không?”, Trình Uyên nói sau khi hít thở sâu.

Tôi không muốn sử dụng địa vị của họ để trấn áp những người này, nhưng bây giờ tôi phải làm như vậy để cứu mạng sống.

Nghe đến đây, kể cả bác sĩ và nhân viên bảo vệ đều giật mình.

Vẻ mặt hoảng sợ lập tức xuất hiện: “Ồ, sao anh không nói sớm hơn, nhanh lên, nhanh lên mô!”

Giám đốc Tôn hét lên.

Lập tức anh lấy ra một tờ giấy có chữ ký của người thân, đưa cho Trình Uyên: “Anh ơi, anh ký đi.”

Trình Uyên cầm tờ giấy và nhìn lướt qua, đó là một lá thư đảm bảo rủi ro.

Giống như loại giấy bảo lãnh rủi ro này, bất kỳ bệnh viện nào cũng yêu cầu người nhà ký tên trước khi tiến hành phẫu thuật. Trình Uyên cũng có thể hiểu điều này.

Nhưng điều anh ấy không hiểu là bệnh nhân đang hấp hối rõ ràng và anh ấy không biết làm cách nào để cứu người trước mà thay vào đó anh ấy yêu cầu gia đình ký tên, nếu gia đình đi vắng thì không được. ‘t hoạt động được thực hiện?’

Tất nhiên, điều này có liên quan đến bệnh nhân trĩ đang nằm trong phòng mổ và con trai của người giàu nhất họ Tề. Nhưng rồi cũng phải nói lại, những quy định, quy chế này không bao giờ có thể trở thành cái cớ để các bệnh viện tiếp đón các “ông lớn”.

Ngay sau đó.

Cả chục chiếc ô tô sang trọng chạy vào bệnh viện.

Và những chiếc xe sang trọng này, trong nháy mắt, là những chiếc xe chính thức cao nhất.

Nhiều người trên xe lao về phía tòa nhà bệnh viện.

Từ cửa sổ nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, mồ hôi trán của bác sĩ Tôn ứa ra. Lòng tôi càng thêm hoảng loạn: Hóa ra những gì thằng nhóc này nói là sự thật, nhưng lần này đã qua rồi.

Người đàn ông giàu nhất sẽ không bao giờ điều trị bệnh viện cho dù thế nào đi nữa. Nếu ca mổ của con gái của vị thủ lĩnh tối cao bị trì hoãn, điều này phải được cấp trên biết đến, và anh ta sẽ không bị giết?

“Em nên ký sớm đi!” Anh thúc giục Trình Uyên.

Trình Uyên lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, tính mạng đang bị đe dọa, anh không thể chần chừ được nữa, nhanh chóng viết lên giấy vài cái “swings” rồi viết ra tên của chính mình.

Chương 1553

“Nhanh, nhanh, phẫu thuật ngay lập tức!” Giám đốc Tôn mặc kệ bác sĩ trẻ tuổi, nhanh chóng ra lệnh cho các bác sĩ khác.

Các nhân viên bảo vệ ngạc nhiên hỏi Giám đốc Tôn, “Sau đó ở đây ...?”

“Cho tôi một cái rằm ở đây, để tôi tán chúng.” Giám đốc Tôn hét lên.

Các nhân viên bảo vệ đã giải tán ngay lập tức.

Giám đốc Tôn cầm thư bảo lãnh do Trình Uyên ký, hoảng sợ nói: “Thiếu gia, cậu ký sớm đi, sao chúng ta không có ca mổ sớm?”

Nói xong, tôi nhìn thấy dòng chữ trên giấy bảo lãnh.

Trình Uyên!

Giám đốc Tôn hai mắt đột nhiên mở to, lập tức ngẩng đầu nhìn Trình Uyên.

Ồ, không có gì lạ khi nó quen thuộc!

Khi bắt đầu xây dựng bệnh viện, Lam Hải Thiên đã triệu tập các lãnh đạo cấp cao của các tầng lớp xã hội để thảo luận, trong phòng họp của tòa nhà chính thức, Lam Hải Thiên, Giám đốc Tôn đã chụp ảnh quá trình này.

“Trình...”

Anh như chết lặng.

Hồi hận chết mất!

Hai chân bắt đầu run rẩy không ngừng, “bóp” một tiếng, hấn vươn tay giữ lấy mặt bàn không cho ngồi xuống đất.

Sau một thời gian dài làm việc đó, người mà anh ấy xấu hổ thực sự là người ít xúc phạm nhất.

Trình Uyên nhìn anh chằm chằm, và Giám đốc Tôn hiểu ngay ra. Nghĩ rằng Trình Uyên chưa từng tiết lộ thân phận của mình, nên nhất định không muốn người khác biết thân phận của mình.

Vì vậy, anh nhanh chóng đặt bảo đảm trách nhiệm rủi ro trong vòng tay và cúi đầu kính cẩn trước Trình Uyên: “Đừng lo lắng, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Giám đốc Tôn, người đang nói chuyện đắm mồi hôi, vội vàng vào phòng mổ.

Vị bác sĩ trẻ tuổi chưa biết chuyện gì đang xảy ra, anh được các y tá đưa đến trạm y tá bên cạnh để băng bó.

“Tên khốn kiếp này, dám đánh bác sĩ của chúng ta.” Anh cảm thấy tức giận và cảm thấy cần phải dạy cho Trình Uyên một bài học.

“Nhưng, thái độ của Giám đốc Tôn như thế nào?”

Lúc này anh đột nhiên có chút bối rối, dù sao thái độ vừa rồi của giám đốc Tôn đối với tên khốn đó cũng có chút khó hiểu.

...

Mạnh Thần Huy và những người khác vội vã chạy đến.

Nhìn thấy Trình sau đó, anh ta hoảng sợ hỏi: “Anh Trình, Mĩ Kỳ, cô ấy...”

“Đừng lo, chú Mạnh.” Trình Uyên an ủi Mạnh Thần Huy: “Cuộc sống của Mĩ Kỳ không nên lo lắng, nhưng ...”

“Chỉ là cái gì?” Mạnh Thần Huy ban đầu cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng sau đó lại bị Trình Uyên làm cho kinh ngạc.

Trình Uyên không nói dối Mạnh Thần Huy, và nói với anh ấy về việc Mạnh Mĩ Kỳ bị gãy tay.

“Cánh tay gãy mới chỉ bị gãy chưa đầy một giờ, nên tôi có thể nhặt lại.” Trình Uyên giải vây.

Mạnh Thần Huy nắm chặt hai tay, kẽ răng kêu răng rắc.

“Tôi đã gọi điện để sắp xếp cho tất cả các bác sĩ ở trên giám đốc của tất cả các bệnh viện ở thành phố Tinh Huy và thành phố Bình Minh đến.” Bạch Dạ nói với Trình Uyên và Mạnh Thân Huy.

Trình Uyên gật đầu.

Cùng lúc đó, trong phòng mổ đột ngột có tiếng ồn ào.

“Thằng khốn, cuộc phẫu thuật của tôi vẫn chưa hoàn thành, còn các bác sĩ thì sao, họ đều đã về hết rồi? Còn muốn làm sao?”

“Tè Thiếu, có một bệnh nhân ở đằng kia đang hấp hối. Anh nên quan tâm hơn.”

“Thằng khốn, mày không muốn làm nữa phải không? Tao không biết cái bệnh viện này có một phần ba vốn đầu tư của gia đình chúng ta? Tin hay không thì tao sẽ để bố kê cho mày mấy thứ để ăn trong và ngoài?”

Chương 1554

“Tề Thiếu...”

“Đừng nói nhảm nữa, để Giám đốc Tôn lặn lội cho tôi và để anh ấy tự làm cho tôi.”

...

Đôi mắt của Mạnh Thần Huy dần trở nên lạnh lùng.

Về phần Lam Hải Thiênan, người đang đứng phía sau Mạnh Thần Huy, vẻ mặt của anh ta lập tức chìm xuống.

“Có chuyện gì vậy?” Trình Uyên hỏi Lam Hải Thiên.

Lam Hải Thiên nghiêm nghị nói: “Đó là con trai của Tề Hạo. Tề Hạo là người giàu nhất thành phố Ánh Sao. Khi bệnh viện này được xây dựng, anh ấy đã phải đầu tư một phần. Tôi nghĩ đây là điều tốt, và không có ý kiến phản đối. Nhưng Tôi không ngờ họ đến Bệnh viện được coi như một bệnh viện tư nhân. “

Ngay khi giọng nói vừa rơi xuống, cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Tôi đã nhìn thấy nó.

Vài y tá bước ra từ phòng mổ đẩy một chiếc giường ròng rọc, và có một người đàn ông trẻ chừng hai mươi tuổi trên giường đang nằm trên đó với cái mông bĩu ra.

Anh bị đẩy ra, tức giận hét lên: “Đồ khốn nạn ăn bám từ trong ra ngoài, không muốn làm bậy phải không? Còn dám đẩy tôi ra?”

Ở cửa, Giám đốc Tôn đứng đó, chỉ vào người thanh niên bị đẩy ra, và hét mạnh: “Đây, tính mạng là vấn đề của cuộc sống, và mông của anh sẽ không có vấn đề gì nếu anh chờ đợi. Bệnh viện của chúng tôi là một nơi nơi bạn có thể cứu người chết và chữa lành những người bị thương. Hãy hét lên, hét lên một lần nữa, biến ra khỏi tôi! “

Lúc này ánh mắt của người thanh niên nhìn thẳng: “Mẹ kiếp, người dám nói với ta bằng giọng điệu này?”

Trên thực tế, sở dĩ Giám đốc Tôn có được sự tự tin như vậy hoàn toàn là vì ông ta biết thân phận của Trình Uyên. Bây giờ chỉ là để khắc phục lỗi lầm và sơ suất mà họ đã làm với Trình Uyên trước đây, và chỉ cho những người anh lớn xung quanh Trình Uyên biết.

“Rắc rắc!”

Trước khi nam thanh niên mắng xong, cửa phòng mổ đã bị Giám đốc Tôn đóng lại.

Thiếu niên hét lên: “Được, tốt lắm, các người chờ ta, ta đi gọi Tam Ca, để cho hắn dọn dẹp.”

Sau khi chửi bới, anh quay đầu lại và thấy rằng Trình Uyên và những người khác đang đứng trước mặt anh.

Cậu thanh niên không quen biết Trình Uyên và những người khác, cậu nghĩ họ đang xem trò vui nên cúi kính nói: “Các cậu nghĩ cái quái gì vậy, có muốn chết không?”

Đương nhiên, Trình Uyên và những người khác sẽ không quan tâm đến tên công tử ngốc nghếch này.

Chàng trai trẻ tên là Tề Quân Hào.

“Ồ ...” Cậu mặc kệ Trình Uyên và những người khác, lấy điện thoại di động ra dùng móng gọi cho ba mình: “Ba, đi nào, con bị bắt nạt!”

...

...

Phẫu thuật là một quá trình lâu dài.

Trong quá trình này, không có gì đáng lo ngại hơn Mạnh Thần Huy.

Lam Hải Thiên Bạch Dạ đã an ủi anh.

Nhưng Trình Uyên, lúc này, trong đầu lại nghĩ đến một chuyện khác.

Thời gian một năm, tại sao Đường Chiến lại thắng tiến nhanh như vậy?

Hắn lần này không giết Đường Chiến, tự nhiên không phải vì cảm thấy thương hại Đường Chiến, mà là vì một vấn đề khác.

Trình Uyên dường như biết được bí mật về đường vào của Đường Chiến, giống như khi Long tự cứu mình, nếu lúc đó không chọn cứu con rồng và những người khác, thì chắc chắn hắn đã trở thành cường giả trong Thần Võ.

Mà nghĩ đến Đường Chiến mất cũng có thể đỡ lên, cho nên hắn đột nhiên nhận ra có lẽ Đường Chiến có chuyện với hắn.

Nếu đúng như vậy, sức mạnh của con rồng càng thêm khó lường.

Để tự cứu mình, Long đã tiêu hao một nửa kỹ năng của mình, cộng với việc giúp đỡ Đường Zhan ... kỹ năng của anh ta nhiều nhất chỉ bằng một phần ba so với bình thường.

Chương 1555

Cho dù chỉ còn lại một phần ba, nó có thể bị trói bằng tay chung của Dương Duệ Vân Dĩ Hà và Liên Thiên, điều này cho thấy thời kỳ đỉnh cao của nó đã đạt đến đáng sợ như thế nào!

Trình Uyên không giết Đường Chiến, chủ yếu là vì anh ta muốn tìm hiểu xem có liên quan gì.

Hơn nữa, mặc dù Đường Trăn hiện tại là cường giả sơ kỳ Thần Võ, Trình Uyên đang nhận thừa kế của những con thú ký sinh kia và nữ hoàng thuốc quý của yêu quái mục không lồ, Đường Chiến không thể giúp hắn tại tất cả.

Nó không đau.

“Om ...” Có một cú sốc trên điện thoại.

Khi Trình Uyên mở máy, giọng nói của Vương Mĩ Lệ từ trong điện thoại vang lên: “Trình Uyên, có rất nhiều thuyền đang chạy trên biển, và ... Tôi đã nhìn thấy Đông Tâm Tử và những người khác!”

Trình Uyên không khỏi nhú mày: “Cậu trốn trước đi, tớ sẽ tới đó sau.”

Nói xong đặt điện thoại xuống, anh ta nhắc con dao cắt xương lên, định lao đi.

Và chỉ tại thời điểm này.

Có tiếng bước chân dồn dập trong hành lang bệnh viện.

Tôi nhìn thấy một người đàn ông mập mạp, dẫn đầu một đoàn người, vội vàng chạy lại đây.

“Là ai? Ở bệnh viện này, tên quái nào dám bắt nạt con trai tôi?”

Rõ ràng, người đàn ông béo phì này là cha của Tề Quân Hào, Quân Hào, và là người giàu nhất ở Tinh Quang Thị.

Nhìn thấy người đàn ông béo phì, Tề Quân Hào vội vàng kêu lên: “Ba, họ, những bác sĩ khốn nạn trong phòng phẫu thuật, họ bắt nạt tôi, họ thực sự ưu tiên cho phẫu thuật trên những thứ không thể chạm tới, và bỏ qua cho tôi!”

“Không hợp lý!” Tề Hạo sau khi nghe xong vô cùng tức giận.

Và vào lúc này.

Vị bác sĩ trẻ nghe thấy Tề Hạo mắng mình, cũng từ các y tá đứng lên, anh được hai y tá đỡ. Nhìn thấy Tề Hạo, anh ta buồn bực hét lên: “Anh Tề, anh đến rồi.”

Nhìn thấy vị bác sĩ trẻ tuổi này, Tề Hạo càng tức giận: “Bác sĩ Triệu, bệnh viện của anh đang xảy ra chuyện gì vậy, anh không muốn làm nữa sao?”

Bác sĩ Triệu nhanh chóng nói: “Không phải anh Tề, là anh ấy!”

Vừa nói, anh ta vừa dùng ngón tay chỉ vào Trình Uyên, tức giận nói: “Chính anh ta đã đe dọa giám đốc, trước tiên phải tiến hành phẫu thuật cho người bạn đồng hành của anh ta. Anh ta còn đầy vô nghĩa, nói rằng ca phẫu thuật là do con gái thực hiện. của thủ trưởng Mạnh Thần Huy. Thật là đùa, Mạnh Thần Huy. Lãnh đạo là người đứng đầu thành phố Bình Minh, thành phố Bình Minh không phải không có bệnh viện. Con gái ông ta làm sao có thể bị thương mà chạy đến Thành phố Ánh sao của chúng ta! ”

Khi bác sĩ Triệu nhìn thấy Tề Hạo dẫn đầu một nhóm người, tất cả đều trông không đẹp mắt, anh ta lập tức cảm thấy mình có hậu thuẫn và đủ táo bạo.

“Anh Tề, để thuộc hạ dọn dẹp thứ khuất tất này!”

Tề Hạo nhìn theo ngón tay của bác sĩ Triệu, nhìn Trình Uyên, tức giận nói: “Được rồi, tên khốn kiếp, làm sao dám làm phiền trang của Tề Hạo ở bên ngoài.”

Trình Uyên lạnh giọng hỏi: “Cô có biết bên trong là ai đang thực hiện ca mổ không?”

Anh ấy không thèm chọc phá những người này.

Đối với một điều, đây không phải là một vấn đề lớn. Thứ hai, khi Đông Tâm Tử và những người khác xuất hiện, họ chắc chắn đã đến với anh ta.

Trình Uyên đương nhiên biết hiệu quả chiến đấu của cường quốc trong Thần Võ, anh muốn rời khỏi đây và cố gắng hết sức thu hút chiến trường ra khỏi thành phố để giảm bớt tổn thất không đáng có.

“Ta quan tâm ngươi là ai?” Tề Hạo gầm lên: “Chẳng qua là một cái không thể đụng tới. Hôm nay ngươi dám trì hoãn ca phẫu thuật của con trai ta. Ta sẽ giết ngươi. Đến đây!”

Thuộc hạ của Tề Hạo lần lượt tiến lên.

Và chỉ tại thời điểm này.

Lam Hải Thiên Bạch Dạ và Mạnh Thần Huy cũng đứng trước Trình Uyên.

Chương 1556

Tề Hạo trước giờ quá nóng nảy, không để ý đến ai cả, lúc này nhìn thấy Lam Hải Thiên Bạch Dạ và Mạnh Thần Huy cùng xuất hiện, câu “Bỏ tôi ra” mà anh thốt ra, đến cổ họng liền bị nuốt xuống. bởi anh ấy một lần nữa.

Mồ hôi lạnh lập tức phủ đầy trán.

Những người khác không biết những người này, nhưng Quân Hào thì có.

Tỉnh Quang Thị này trước đây là Quận 1, Tề Hạo vốn là người nổi tiếng bên cạnh ông chủ của Quận 1, nhưng anh chàng này là một kẻ vụng về, và khi thấy tình hình chung đã sắp đặt, anh ta nhanh chóng quay súng sang. nung nấu trên bầu trời biển xanh. Vì tài sản của gia đình anh ấy có thể được bảo toàn.

Chính vì vậy, cậu bé già này đã hóa thân thành một trong những anh hùng của thành phố Tỉnh Quang Thị.

Vì vậy, dựa vào công lao của chính mình, hắn vô ngại ở Chợ Ánh Sao.

Nhưng cho dù vô lương tâm như thế nào, hắn vẫn là một người sợ hãi, chẳng hạn như những người trước mặt này.

“Anh Tề, giết bọn họ đi!” Bác sĩ Triệu không biết thật, còn tức giận khi thấy có người bảo vệ Trình Uyên nên đã tá hỏa cho

Tề Hạo: “Là đám xã hội đen này không biết. Điều gì là tốt hay xấu, mà ảnh hưởng đến cuộc phẫu thuật của Qi Shao. “

“Đúng vậy, Tam Ca, giết mấy thứ đồ chó chưa mở này!” Tề Quân Hào cũng kiêu ngạo hét lên.

Trái tim của Tề Hạo “đột nhiên ...” giống như động cơ điện nhỏ nhảy càng lúc càng nhanh, nhất là vào lúc này, nghe xong lời nói của bác sĩ Triệu và Tề Tuấn Nghiêu liền muốn xé rách cả hai người.

Giết chúng?

Tôi đã đến Nima, và nếu họ không giết tôi, tôi sẽ được coi là tổ tiên tích đức.

Cả hai người đều giết nó!

“Bị giết!”

Với một cái tát dữ dội, Tề Hạo tát vào mặt bác sĩ Triệu và chửi bới: “Mày mắng cái đồ không mở mắt là ai vậy?”

Bác sĩ Triệu bị tát ngã xuống đất, che mặt, vẽ mặt kinh ngạc: “Anh Tề, anh, anh đánh tôi làm gì?”

Tề Quân Hào cũng choáng váng.

Tề Hạo nhìn bọn họ một cái nhìn xấu xa, quay người nhanh chóng chấp tay cúi đầu, cười nói: “Ồ, không ngờ lại có thể

nhìn thấy đội trưởng màu trắng Lam Thủ Lĩnh và Mạnh Thủ Lĩnh ở đây. Tề Hạo không biết có bao nhiêu.” các nhà lãnh đạo đã đến. Đó thực sự là một tội ác. Thần chết, xin các vị lãnh đạo tha thứ cho. “

“Hả?” Tề Quân Hào và bác sĩ Triệu sững sờ.

Ngay cả những người phía sau Tề Hạo cũng lộ ra vẻ kinh hãi trên mặt.

Không nói đến hai chị y tá lúc trước đã giúp bác sĩ Triệu, vốn dĩ họ muốn đỡ bác sĩ Triệu lên, nghe vậy không khỏi sững người.

Có bao nhiêu nhà lãnh đạo?

“Không biết có bao nhiêu thủ lĩnh, người làm sao ở chỗ này?” Tề Hạo cẩn thận hỏi.

Mạnh Thần Huy lạnh lùng nói: “Con gái tôi bị thương và đang được điều trị ở bệnh viện này.”

“À? Tôi không biết con gái của Trưởng phòng Mông, bây giờ cô ấy ở phòng nào? Tề Mặc muốn mang quà đến thăm.” Tề Hạo đỏ mặt hỏi lạnh.

Mạnh Thần Huy dừng dừng nói: “Con gái tôi đang tiến hành phẫu thuật trong phòng mổ vào lúc này”.

“gì?”

“Đúng vậy, con gái của ta chính là pariah người vừa nhắc tới!”

Nghe được những lời này, Tề Hạo kinh hãi ngồi trên mặt đất.

Bác sĩ Triệu và Tề Quân Hào lúc này cũng tái mặt, cả người không khỏi run lên.

“Xin lỗi vì sự chậm trễ của ca phẫu thuật cho con trai cô.”
Mạnh Thần Huy thờ ơ nói, “Tuy nhiên, tôi nghĩ rằng con trai cô sẽ không mất mạng nếu chờ đợi, vì vậy tôi muốn nhờ anh Tề thực hiện ca phẫu thuật này trước đã.”

“không không.....”

Nghe vậy, Tề Hạo nhanh chóng đứng dậy, quỳ xuống trước mặt Mạnh Thần Huy, lo lắng nói: “Mạnh Thủ Lĩnh đã nghiêm túc tuyên bố. Chỉ là tôi không biết cô gái trong đó chính là tiểu thư, tôi chết tiệt.” không nói được ... “

Vừa nói anh vừa đưa tay tát mạnh vào má mình.

Và vào lúc này.

Chương 1557

Chương 1557:

Mạnh Thần Huy đột nhiên chế nhạo và nói, “Thực ra, bạn nên xin lỗi anh ấy nhiều hơn là xin lỗi tôi.”

Nói xong, anh chỉ vào Trình Uyên.

anh ta?

Tề Hạo không khỏi ngạc nhiên khi không nhìn thấy quá trình.

Ngay sau đó.

“Cộp cộp ...” Trên hành lang có tiếng bước chân dồn dập.

Một nhóm bác sĩ như trưởng khoa, giám đốc và chuyên gia mặc áo khoác trắng vội vàng chạy tới.

“Phòng mổ trong bệnh viện của cô ở đâu?” Một trong những giám đốc khoảng 60 tuổi hỏi y tá ở trạm y tá.

Y tá nhanh chóng xác định anh ta.

Trưởng khoa vội vàng đi về phía bên này cùng một đoàn người ồn ào.

Khi nhìn thấy Trình Uyên, anh ta vội vàng dừng lại và chào Trình Uyên.

“Ông Trình!”

Trình Uyên nhận ra vị chủ nhiệm khoa này, tên họ là Hồ, là phó trưởng khoa của bệnh viện số 1 thành phố Quang Minh và là cấp dưới trực tiếp của Lý Nam Địch. Chủ nhiệm Hu này đương nhiên nhận ra Trình Uyên.

Trình Uyên xua tay chỉ vào phòng mổ: “Không có thời gian để chào hỏi. Việc quan trọng là phải cứu người. Vào được.”

“Vâng!” Trưởng khoa Hủ sốt sắng chào rồi vội vàng dẫn mọi người vào phòng phẫu thuật.

Ngay sau đó, một nhóm bác sĩ khác chạy lên.

Khi họ ở xung quanh Lu Trìnhran, tất cả đều dừng lại.

Trưởng khoa của Bệnh viện Tinh Huy First, cùng với các chuyên gia chính, lần lượt chào Trình Uyên.

“Ông Trình!”

“Thôi, vào đi!” Trình Uyên chỉ vào phòng phẫu thuật.

Mọi người cũng vội vã bước vào.

Tiếp đó, nhiều đợt bác sĩ ập đến bệnh viện, họ lần lượt vào phòng mổ.

“Ông Trình...!”

Nhìn thấy cảnh này, Tề Hạo không khỏi nuốt nước bọt, lập tức hiểu ra thân phận của Trình Uyên.

Khuôn mặt già nua khó chịu như nuốt phải ruồi.

“Đánh, giết hẳn cho ta!”

Chỉ vào bác sĩ Triệu, Tề Hạo hét lên với cấp dưới.

Trò hề trong bệnh viện vẫn tiếp tục, nhưng Trình Uyên không thể ở đây nữa. Anh ấy sẽ ra đi.

Nhưng đúng lúc này, cửa phòng mổ mở ra.

Một bác sĩ đẩy cửa bước ra.

“Bác sĩ, như thế nào?”

Khi nhìn thấy điều này, Mạnh Thần Huy và những người khác vội vàng tập trung xung quanh.

Trình Uyên không thể không dừng lại.

Vì Mạnh Mĩ Kỳ vì anh mà bị thương, Trình Uyên cảm thấy có lỗi với anh và muốn biết kết quả trước khi rời đi.

Bác sĩ bước ra nói với mọi người: “Đừng lo lắng, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để giải cứu. Hiện tại phòng mổ đã tập hợp được những người tinh nhuệ từ bốn bệnh viện. Chúng tôi rất tự tin về ca mổ, nhưng ...”

“Chỉ là gì?” Mạnh Thần Huy lo lắng hỏi.

Bác sĩ nhìn Trình Uyên và nói: “Bệnh nhân tỉnh dậy và không đồng ý gây mê toàn thân. Chúng tôi chỉ có thể gây tê cục bộ. Quá trình này rất lâu và chúng tôi đã thông đồng với bệnh nhân, nhưng cô ấy vẫn nhất quyết gây mê cục bộ, và cô ấy cũng muốn để Trình Mr. Vào.”

Nghe vậy, mọi người không khỏi nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên khẽ nhíu mày, sau đó gật đầu nói: “Được, tôi vào.”

Sau khi khử trùng, Trình Uyên thay quần áo vô trùng rồi theo bác sĩ vào phòng mổ.

Chương 1558

Mặc dù tình hình lúc này đang rất căng thẳng, nhưng Trình Uyên không thể từ chối yêu cầu của Mạnh Mĩ Kỳ.

Đặc biệt, đây là về cuộc sống của cô ấy.

Sau khi Trình Uyên bước vào, cô đi đến trước mặt cô, nhìn cô gái đang tái nhợt vì đau đớn và vết thương đáng sợ, trái tim cô không khỏi ngập tràn những lời xin lỗi.

Vì mất nhiều máu nên môi cô khô và không còn chút máu.

Nhìn thấy Trình Uyên, Mạnh Mĩ Kỳ giật mạnh miệng, gương cười.

“Chú ... đau quá!” Cô nói.

Nó trông giống như một cô em gái bị sai trái và bị thương, và lao mình vào vòng tay của anh trai để phàn nàn.

Nhưng câu nói này tuy đau lòng nhưng lại làm chấn động tâm trí Trình Uyên.

Vì câu này quá quen thuộc.

Nó quen thuộc đến mức anh run cả người.

Tại trụ sở của Nghĩa Khí Minh, khi Phương Tố Anh bị vật nặng chôn vùi trong đồng đồ nát, thời điểm Trình Uyên đào cô ấy ra, cô ấy chỉ nói với cô ấy, tôi đau ... đau quá!

Nghĩ đến Phương Tố Anh, Trình Uyên không chỉ run tay mà trái tim anh đau đớn không thể chịu đựng nổi.

Anh vươn tay nắm lấy bàn tay ngọc bích còn lại của Mạnh Mĩ Kỳ, cố gắng nở một nụ cười nhẹ rồi nói: “Mĩ Kỳ, đừng sợ, một lát nữa sẽ ổn thôi. Bác sẽ luôn ở bên em. . “

Khi tôi đang nói, có một giọt nước mắt ở khóe mắt, tôi không cầm được mà rơi xuống trán Mạnh Mĩ Kỳ.

“Chú... Chú đừng buồn, cháu không đau nữa.” Thay vào đó, Mạnh Mĩ Kỳ bắt đầu an ủi Trình Uyên.

Sự nhạy cảm của Mạnh Mĩ Kỳ khiến Trình Uyên cảm thấy đau khổ hơn.

Anh gật đầu với bác sĩ: “Anh nói tiếp đi.”

Các bác sĩ bắt đầu phẫu thuật cho Mạnh Mĩ Kỳ một cách thận trọng.

Đúng lúc này, bên ngoài tòa nhà vang lên một tiếng động.

“Trình Uyên đâu?”

“phía trong.....”

“Không, anh không được vào!”

“Đến lúc nào rồi ... Nhà họ Lý đã bắt tất cả An Tương và tất cả bọn họ. Bây giờ họ đang đến bệnh viện. Anh phải cho tôi vào.”

“Cái gì? Mọi người đều bị bắt?”

“...”

“Thật không tốt, Đông Tâm Tư cho rằng bọn họ cũng tới bệnh viện!”

“Cũng có rất nhiều người từ các quốc gia phía nam, và những người bảo vệ trên đảo của chúng tôi không thể ngăn cản nó!”

...

...

Nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, Trình Uyên không khỏi nhíu mày.

Anh nhìn xuống Mạnh Mĩ Kỳ, thấy hai mắt cô lúc này đang nhắm chặt, lông mày nhíu thật sâu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đáng sợ, bàn tay nhỏ bé đang ôm anh cũng không khỏi run rẩy.

Cô ôm anh thật chặt, thật chặt như sợ Trình Uyên bỏ chạy.

Trình Uyên đưa tay còn lại của mình ra, chỉ vào một y tá rồi móc ngón tay của anh ta ra.

Cô y tá vội vàng chạy tới, Trình Uyên thì thào vào tai cô vài câu.

Cô y tá gật đầu.

Sau khi rời khỏi khu phòng, y tá nói với Bạch Dạ: “Ông Trình nói, xin đừng kháng cự, đưa mọi người vào, bất kể bao nhiêu người!”

Bầu trời biển xanh tuyệt đẹp của White Night King và những người khác nhìn nhau.

“Đưa vào bệnh viện?”

“Vâng, đúng vậy!”

“và sau đó?”

Chương 1559

“Ồ, Anh Trình không nói.”

...

...

Vì vậy, giữa.

Đông Tâm Tử và những người khác đến bệnh viện.

Lí Kiến Cương dẫn mọi người vào bệnh viện, phía sau Lí Kiến Cương có một chiếc xe tải có lồng, rất nhiều người bị kẹt trong gầm xe tải.

Sau những người này, có rất nhiều người từ các quốc gia phía nam cũng xông vào.

Họ đã chặn nước trong bệnh viện.

Bạch Dạ và những người khác đã đến cửa.

“Trình Uyên đâu?” Đông Tâm Tử hỏi khi vị đạo sĩ bước ra ngoài trước.

Nhìn thấy Đạo Sư, Bạch Dạ đám người vẻ mặt nặng nề, đặc biệt là Lam Hải Thiên, sắc mặt tái nhợt.

“Anh ấy không có ở đây!” Bạch Dạ nói.

“đánh rắm!”

Lúc này, Lí Kiến Cương bước ra khỏi bệnh viện, chỉ vào khoang xe tải phía sau và nói với Bạch Dạ: “Bây giờ, hãy thông báo cho Trình Uyên và để anh ta giao con trai của tôi. Nếu không, tôi sẽ giết tất cả mọi người trong xe. ! “

Nhìn thấy những người bị mắc kẹt trong lồng trong xe ngựa, nước da của Bạch Dạ thay đổi rõ rệt.

“Tốt hơn hết anh nên để họ đi!”

Lúc này, Vương Mĩ Lệ bước ra và lạnh lùng nói: “Nếu không, hôm nay không ai trong các người muốn rời khỏi đây.”

Lí Kiến Cương chế nhạo: “Haha, hôm nay nếu không giao con trai cho ta, ta còn phải bước xuống đây!”

“Thử đi!” Vương Mĩ Lệ tức giận nói.

Nhìn thấy Đông Tâm Tử và những người khác, nhưng không phải Vân Dĩ Hà, cơn tức giận của Vương Mĩ Lệ đã lên đến một độ cao nhất định.

“Hừ, bây giờ quân tôm cua còn dám xuất hiện? Lí Vị Ương, cho ta giết hẳn!”

Lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Đạo Trưởng bước ra, và sau đó chỉ vào Vương Mĩ Lệ.

Khi nhìn thấy điều này, Vương Mĩ Lệ đã dùng dao chém ra ngoài.

Dao Lão gia bây giờ là sức mạnh cấp một, và Vương Mĩ Lệ là sức mạnh cấp hai. Đó là lý do mà có một sự khác biệt rất lớn giữa hai.

Nhưng khi con dao của Vương Mĩ Lệ chém về phía đạo sĩ.

Vẻ mặt đạo nhân đột nhiên thay đổi, hắn nhanh chóng tránh ra.

“Bùm!” Một cái rãnh sâu đáng sợ xuất hiện trên mặt đất trước mặt.

“Đây là loại dao gì vậy?” Đạo sĩ ngạc nhiên.

Mọi người xem nhanh nha.

Tôi thấy con dao trên tay Vương Mĩ Lệ có màu trắng. Nó giống như được làm bằng xương.

Thì ra Trình Uyên đã nhờ Bạch Dạ liên lạc với Lục Hải Xuyên để nhanh chóng trở về Đảo vàng, và khi nhận được cuộc gọi, Lục Hải Xuyên vừa đến cảng biển nội địa. Tôi đã không dừng lại sau khi nhận được thông báo, và đến thẳng đây.

Anh ấy đến sớm hơn Lý Kiến Quốc và những người khác một lúc.

Khi Trình Uyên ra khỏi xác con quái vật, Lục Hải Xuyên đã đến.

Những chiếc răng nanh quái vật được cắt bằng tia laser được sử dụng để chế tạo một số vũ khí. Trình Uyên đã nhờ Lục Hải Xuyên giúp đỡ. Một bộ Trần Pháp có điều khiển được đặt trên những vũ khí này. Mỗi vũ khí có thể nhỏ giọt máu để nhận ra chủ nhân.

Tất nhiên, sự thừa nhận này của chủ nhân thực sự khá chung chung, và nó không phải là loại ý nghĩa ma thuật trong tiểu thuyết.

Anh ta chỉ đặt một mảnh lên bề mặt của lưỡi kiếm, mảnh này có thể điều khiển năng lượng kỳ dị chứa trong những chiếc răng nanh, và cách để mở nó là nhỏ máu của từng chủ nhân.

Bằng cách này, ngay cả khi vũ khí rơi vào tay người khác, nó cũng không có tác dụng.

Chương 1560

Khi Trình Uyên biết rằng Đường Chiến sẽ đến, anh ta không để Vương Mĩ Lệ và những người khác đi theo mà thay vào đó, anh ta yêu cầu họ chọn vũ khí cho riêng mình trước và để Lục Hải Xuyên giúp sắp xếp Trần Pháp.

Vì vậy, Vương Mĩ Lệ đang nắm giữ loại vũ khí này vào thời điểm này.

Phòng mổ.

Gây mê không thể hoàn toàn không nhạy cảm, đặc biệt là gây tê tại chỗ, trên thực tế, đôi khi điều này còn liên quan đến vóc dáng cá nhân.

Không biết là do đau hay do mất máu quá nhiều mà trong quá trình phẫu thuật, Mạnh Mĩ Kỳ đã ngủ thiếp đi, hay có thể nói là cô ấy đã ngất đi.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt và bất lực của cô, Trình Uyên cảm thấy rất phức tạp.

Bạn cảm thấy thế nào về Mạnh Mĩ Kỳ?

Anh ấy chưa bao giờ nghĩ về điều đó.

Ngay từ đầu, tôi chỉ muốn lợi dụng cô ấy.

Nhưng bây giờ thì khác, anh nghĩ mình nên coi cô như một đứa em gái.

Tuy nhiên, đây chỉ là những gì anh ấy nghĩ, trên thực tế, anh ấy không thể làm được.

Trình Uyên không hiểu rõ về suy nghĩ của Mạnh Mĩ Kỳ nên không thể làm vậy, theo bản năng, anh muốn tránh xa cô và để cô xua tan suy nghĩ không nên có.

Nhưng số phận thật oái oăm.

Đột nhiên, lại đem bọn họ xích lại gần nhau, vẫn là ân oán không tan.

Anh nhắm mắt đã biết tình hình bên ngoài. Bởi vì khi anh nhắm mắt lại, trong đầu anh hiện lên rất nhiều người.

Anh đã cảm nhận được điều đó.

Anh cũng biết rằng Vua Bạch Dạ Mĩ Lệ và những người khác không hề nghe lời anh, họ đã chặn những người đó ở lối vào của bệnh viện.

Nhưng làm thế nào để họ chặn nó?

Trình Uyên bắt đầu lo lắng.

Lúc này anh muốn đi ra ngoài, nhưng tay anh vẫn bị Mạnh Mĩ Kì giữ chặt, thậm chí sau khi ngắt đi, anh cũng không có ý buông ra.

Cô ấy đang phải chịu đựng rất nhiều đau đớn, và Trình Uyên không thể chịu đựng được mà rút tay ra.

Tuy nhiên.

Đúng lúc này, trong đầu hần đột nhiên xuất hiện một người.

Một người làm cho anh ta nghĩ, không bao giờ nghĩ ra.

Trình Uyên đột nhiên mở mắt ra, Shihua kinh ngạc tại chỗ.

Anh chợt nhớ Long đã nói gì khi quay lại.

“Không phải 30%, mà là 10%!” Anh ta trở nên sốc hơn.

...

...

Và vào lúc này.

Đôi mắt dài và mảnh của Dao nhìn chăm chăm vào con dao cắt xương trên tay Vương Mĩ Lệ.

ông rất tức giận.

Thật là bực bội buồn bực mà nói, như trước nhắc tới đạo trưởng, chính là ở kinh thành một bóng dáng run rẩy.

Nhưng thời gian đã thay đổi, và bây giờ ngay cả Vương Mĩ Lệ cũng dám đối đầu trực diện với anh ta.

Hơn nữa, trước mặt Trình Uyên lúc này, anh ta còn không đủ tư cách làm đối thủ.

“Cho dù ngươi có trong tay loại bảo vật này, muốn giết ngươi cũng rất dễ dàng!”

Nói xong, anh ta đột ngột lao về phía trước.

Vương Mĩ Lệ vội vàng hack lần nữa.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Hai ngón tay của Đạo Trưởng va chạm với lưỡi dao, con dao bùng nổ sức mạnh đáng sợ, ngón tay Đạo Trưởng cũng phát ra ánh sáng trắng. Khi hai người gặp nhau, cả hai đều rút lui.

Chương 1561

Đạo sĩ lùi lại mấy bước, vừa dừng người lại, một cánh tay yếu ớt buông xuống.

Sau khi Vương Mĩ Lệ lùi lại mười bước, cô ngồi trên mặt đất và phun ra một ngụm máu.

Ngay cả với một con dao cắt xương mạnh mẽ, sự chênh lệch về sức mạnh khiến anh ta bị thương nhiều hơn Đạo Trường.

Lão đạo sĩ vừa buông xuống lưỡi dao xương, cũng là buông ra gần hết sức lực, nhưng là như vậy, khi hắn nâng lên cánh tay, cũng là phé đi.

Vương Mĩ Lệ đã đấu tranh, cố gắng, cố gắng lên.

Nhưng cuối cùng anh ta vẫn ngồi dưới đất yếu ớt không gượng dậy được.

Bạch Dạ Lam Hải Thiên và những người khác vội vã đến giúp đỡ.

Tại thời điểm này.

Đạo sĩ hừ lạnh một tiếng, tiếp tục bước về phía trước.

“Còn ai nữa?” Anh ta thốt lên.

Đạo nhân lúc này như trở lại trạng thái uy phong lẫm lẫm hai năm trước, ngạo nghễ hỏi.

Đúng, cách đây 2 năm, anh ấy cũng từng khẳng định mình là số một miền Bắc.

“Để đó cho anh... phốc!” Vương Mễ Bôi đưa con dao cắt xương cho Lam Hải Thiên, vừa dứt lời, anh ta lại phun thêm một ngụm máu.

Đòn này, kết hợp với đòn trước của Đường Chiến, khiến anh ta bị thương quá nhiều.

Vương Mĩ Lệ không có khả năng tiếp tục trận chiến đầu tiên.

Rõ ràng máu của trời biển xanh cũng đã nhỏ lên vết dao này.

Khi Lam Hải Thiên cầm lấy con dao, tay anh ta bắt đầu hơi run.

Hiện tại có mặt đồng nghĩa với tu vi của hắn cao nhất, lúc này nhất định phải đứng lên.

Lam Hải Thiênan từ từ đứng dậy, sau đó chậm rãi xoay người, đối mặt với đạo nhân vung dao chém ngang.

Khi tôi ngẩng đầu lên, màu sắc sợ hãi trong mắt tôi đột nhiên biến mất, thứ mà tôi thay thế là một loại quyết tâm.

“Và tôi!” Anh ấy nói.

Nhìn thấy Lam Hải Thiên, đạo sĩ hơi kinh ngạc.

Lam Hải Thiên này từng là thuộc hạ của Đạo Chủ, nhưng sau đó đã bị Trình Uyên cướp trước khi hắn nổi dậy.

Khi Lam Hải Thiên đi theo đạo sĩ, anh ta biết rõ mình là người như thế nào, anh ta tham sống sợ chết, tham lam tiền bạc và sắc dục.

Vì vậy, đạo sĩ kinh ngạc nhìn Lam Hải Thiên đứng lên.

Đồng thời, trong lòng hắn đối với Lam Hải Thiên vô cùng khinh thường và khinh thường.

“Lam Hải Thiênan, ngươi chỉ là một tên phản bội tham lam sống sợ chết.” Đạo sĩ cười lạnh một tiếng: “Bởi vì ngươi sợ Trình Uyên giết ngươi, còn sợ ta chọc giận ngươi, ngươi chính là chỉ có một người đã nương náu ở Trình Uyên. Bạn xứng đáng với điều đó. Chặn tôi lại?”

“Ước chừng trong mắt Trình Uyên, ngươi chỉ là một kẻ phản bội, khiến hắn phải đề phòng mọi chuyện. Hắn, bao gồm cả tay sai, sẽ không coi thường ngươi. Ngươi có chắc chắn ngăn cản ta không?”

Trong khi nói, anh cũng từ từ đi về phía bầu trời biển xanh.

“Họ đẩy anh ra làm thức ăn cho đại bác, nhưng anh đã nGu
ngốc cầm dao giết chết anh. Anh có chắc mình sẽ không
buông tha cho?”

Lão đạo cố gắng dùng tâm lý trấn áp Lam Hải Thiên.

Tuy nhiên.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, Lam Hải Thiênan bất ngờ cầm
dao lao về phía Dao.

Đôi mắt của Đào Sư mở to ngay lập tức, và anh ta vội vàng
tránh đi với vẻ mặt không thể tin được.

Nhưng là vậy, anh ta cũng bị đẩy vào tường bởi hậu quả của
sức mạnh khủng khiếp này.

“Phốc!” Không khỏi phun ra một ngụm máu.

“Ngươi ...” Đạo trưởng kinh ngạc thốt lên: “Lam Hải Thiên,
ngươi còn bị ám ảnh sao? Trình Uyên đã cho ngươi lợi ích gì?
Hắn cho ngươi món canh mê hoặc nào?”

Lam Hải Thiên trông vô cùng lãnh đạm.

Chương 1562

Anh nói: “Cô nói đúng, Trình Uyên đã cho tôi món súp thuốc lắ.”

“Nhưng chính món súp ngây ngất này đã sinh ra tâm hồn tôi!”

“Và những gì bạn nói trước đây là sai!”

“Không phải bọn họ đẩy ta ra làm bia đỡ đạn, chính là người chú muốn đứng ra bảo vệ bọn họ!”

Sau đó, anh ta vung dao và tiếp tục đi về phía Đạo Trường.

Đạo Trường vẻ mặt khó hiểu: “Tại sao?”

Anh không biết tại sao Lam Hải Thiên lại trở thành một người khác.

Khi đi đến trước mặt đạo sĩ, Lam Hải Thiênnh nâng con dao trong tay lên, lông mày hơi nhíu lại: “Tại sao?”

“bởi vì.....”

“Tôi sống như một người bây giờ!”

“Đi chết đi!”

Nói xong Lam Hải Thiên liền chém.

Tuy nhiên.

Tại thời điểm này...

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Lam Hải Thiên thân hình bay ngược về phía sau như điều đứt dây.

Đúng lúc này, một người đàn ông khoảng 60-70 tuổi mặc đồ Đường đột nhiên xuất hiện trước mặt đạo sĩ. Anh ta tát dao vào người để cứu Dao Lão gia, đồng thời, Lam Hải Thiên bị bắn bay.

Một lòng bàn tay!

Ngay cả những con dao xương với sức mạnh to lớn như vậy đều bị chấn động ra ngoài.

Có thể thấy thực lực của lão nhân gia này cao như thế nào.

Hắn bây giờ là người nhà họ Lý, ngoại trừ Lí Kiến Cương, thế lực duy nhất trong võ lâm là Tề Lão.

Bạch Dạ mặt căng thẳng.

Cánh giới Thần Võ bắn ra, cánh cửa này, e rằng không giữ được.

“Chịu chết!”

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng quát lớn.

Tôi nhìn thấy hình bóng của một người, thoáng qua.

Khi tất cả mọi người đều không nhìn thấy đó là ai, một cơn gió mạnh bắt đầu.

Tề Lão sắc mặt thay đổi rõ rệt, hấn vung tay lần nữa bao phủ hấn một cái cấm địa kiên cố chỉ có ở Thần Võ.

Mặt nạ trong suốt khó phân biệt bằng mắt thường.

“Puff” Vài tiếng nói.

Một con dao to có thể dễ dàng xuyên qua lớp mặt nạ trong suốt, đơn giản như cắt đậu phụ.

Lão Tề vội vàng lùi lại, dùng lòng bàn tay vỗ vào lưỡi kiếm.

“bùm!”

Cả hai bóng dáng đều nhanh chóng rút lui.

Chớp mắt, chiến đấu với nhau, bất chấp kết quả!

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ người đến.

Đây là một người đàn ông xấu xí nhưng có thân hình cường tráng.

Nhìn thấy người đàn ông này, Đông Tâm Tư không nhận ra chuyện gì đang xảy ra, ngược lại cùng Bạch Tố kinh hãi nhìn nhau.

Tình hình thế nào?

Đường Chiến?

Đúng vậy, người đàn ông xuất hiện vào lúc này chính là Đường Chiến.

Chính người trước đó đã chặt đứt cánh tay của Mạnh Mĩ Kỳ, khiến Trình Uyên phải nằm trong phòng phẫu thuật.

Chương 1563

“Và tôi!” Anh ta vung dao và nghiêm khắc nói với Đông Tâm Tử và những người khác.

Lão Tề hơi nheo mắt.

Thực lực của Đường Chiến hiện tại không nên coi thường, hẳn hiện tại đã là một cường giả Chân Thần cảnh giới.

Không đợi Đông Tâm Tử nói gì, Đạo Trưởng đã từ dưới đất đứng dậy, chạy lại chỗ Đông Tâm Tử, chỉ vào Đường Chiến nói: “Đường Chiến, ngươi đã quên Trình Uyên có thù hận với cha và vợ của ngươi rồi sao?”

Nghe được lời nói của Đạo Trưởng, Đường Chiến trong mắt như muốn bùng lên ngọn lửa, thân thể khẽ run lên, kiêu rợ phát ra tiếng “vo ve”.

quên?

Làm sao anh ấy có thể quên được?

Tuy nhiên, lúc này anh phải đứng ra ngăn cản những người này vì Trình Uyên.

bởi vì.

Đây là cái giá mà hắn phải trả khi bán linh hồn của mình để đổi lấy môn võ công vô song này.

Vừa rồi, anh nhận được một tin nhắn từ người đó, có thể coi như một mệnh lệnh: đi giúp Trình Uyên!

Đường Chiến cự tuyệt, trong lòng giãy dụa, nhưng là nhịn không được.

Người đó, với chi phí tiêu hao 50% cơ sở tu luyện của bản thân, đã giúp hắn khai thông kinh mạch toàn thân, tiến vào Thần Võ một cách thuận lợi.

Đây là một may mắn lớn đối với Đường Chiến, giống như kéo anh ta trở lại thế giới, người đã từng tuyệt vọng trong địa ngục.

Anh quỳ gối trước mặt người đó và thề rằng trong tương lai sẽ phó thác mạng sống của mình cho người kia, chỉ cần người kia yêu cầu anh làm bất cứ điều gì, anh sẽ vô điều kiện tuân theo mệnh lệnh, cho dù là chết đi chẳng nữa.

Nhưng anh không ngờ rằng người đó sẽ để anh giúp Trình Uyên.

Vậy thì sao?

He Đường Chiến chưa bao giờ là một nhân vật phản diện ngớ ngẩn.

Giờ phút này, bị Đạo Trưởng châm vào chỗ đau đớn đã khơi dậy trong nội tâm Đường Chiến sự tức giận.

“Đồ chó, ngươi bịt miệng ta lại! Nếu không phải ngươi chết tiệt, Đường gia chúng ta làm sao có thể bị tiêu diệt? Nếu không có ngươi, một con chó già chết tiệt, vợ ta làm sao có thể chết thê thảm?”

“Ngươi ...!” Dao phi tức giận đến cùng.

Ước chừng ai thay lãnh đạo sẽ tức giận.

Rốt cuộc, ở Đường Chiến nGuyên bản, hấn là một cái tồn tại không thềm liếc mắt một cái.

Nhưng bây giờ, anh ta thực sự chỉ vào mũi mình và nGuyên rửa rằng anh ta là một con chó già.

Lúc này Đạo Trưởng xinh đẹp vô hạn, lúc này người hóa ra có thể lừa được.

Không có ai để hấn vào mắt, nếu không tức giận thì thật kỳ quái.

Nhưng mà, hấn còn có tức giận thì có thể làm gì, Đường Chiến bây giờ đã là cường giả trong Thần Võ, thực lực hơn hấn rất nhiều, có thể dễ dàng lấy mạng hấn chỉ bằng một ngón tay.

“Đừng lo lắng, lần này tôi buộc phải giúp Trình Uyên. Sau lần này, tôi sẽ đích thân giết anh ta, nhưng nhất định không phải hôm nay!”

Anh ta chĩa con dao vào Đạo Trường và Lão Tề.

Đạo Trường không khỏi chế nhạo: “Vậy thì sao, ngoài Tề gia luôn là cường giả Thần Võ, Lí Kiến Cương cũng vậy, người nhiều nhất cũng chỉ có thể chống lại một người.”

“Vì vậy, cô không nên ở đây. Nếu muốn giúp Trình Uyên, cô chỉ có thể lấy mạng của chính mình!”

Đường Chiến là một cường giả trong giai đoạn đầu của Thần Võ.

Tề Lão Gia là.

Lí Kiến Cương cũng vậy.

Vì vậy, nếu Tề Lão và Lí Kiến Cương bắn cùng một lúc, thì Đường Chiến sẽ bị đánh bại.

Nghe được lời Đạo Trường nói, những người có mặt dần dần bình tĩnh lại.

“Những người quen biết, tránh ra!” Tề Lão chế nhạo mắng Đường Chiến.

Chương 1564

Đúng lúc này, một giọng nói khác đột nhiên vang lên.

“Ai nói chúng ta có một Thần Võ Võ Đang ở đây?”

Mọi người sửng sốt, lập tức theo uy.

Nhưng vừa thấy, một bóng người màu trắng đột nhiên phóng đi như một mũi tên sắc bén trong một cơn gió, lao thẳng về chỗ cũ của Tề Mặc.

Tề Lão nhìn thấy điều này, trong lòng nhanh chóng xòe ra, một lần nữa bao phủ cảnh giới tuyệt đối của chính mình.

Một mặt nạ phòng độc trong suốt hiện ra trước mắt anh.

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm...”

Sau một loạt âm thanh răng rắc, Tề Lão bước nhanh trở lại, khoe miệng đỏ ngầu.

Mà bóng dáng đó cũng quay người đi đến bên người Đường Chiến, cùng Đường Chiến đứng bên cạnh.

Thời gian này.

Bạch Dạ, Đông Tâm Tử và những người khác đều bị sốc.

Những người khác có thể không biết người đàn ông đẹp trai trước mặt họ, nhưng Đạo Trưởng Bạch Dạ và Đông Tâm Tử thì có.

“Trình Nặc?”

Bạch Dạ ngân ra.

Người ở đây không phải ai khác mà chính là Trình Nặc, em trai của Trình Uyên.

Trong quá khứ, Trình Nặc đã cố gắng giết Trình Uyên không biết bao nhiêu lần, nhưng đều bị Trình Uyên giải quyết dứt điểm.

Một lần, để cứu cha mẹ của mình, Trình Nặc đã bị khuyết tật cả hai chân, từng nghĩ rằng mình sẽ phải ngồi xe lăn cả đời.

Nhưng ngay bây giờ.

Mà hắn hai chân đứng thẳng ở cửa viện, chấp tay mà đứng, vẻ mặt đầy kiêu ngạo vô cùng.

Trong quá khứ, không ai biết rằng Trình Nặc thực sự có thể làm việc chăm chỉ.

Hơn nữa, nó thực sự là Thần Võ Võ Đang!

Không ai có thể nghĩ rằng Trình Nặc lại đến giúp Trình Uyên.

Trình Nặc đối mặt với Đạo Trưởng trưởng vẻ mặt bình tĩnh, và hỏi: “Thêm tôi thì sao?”

“Người ... tại sao lại tới đây? Chân của người? Và kỹ năng của người ...” Đạo Trưởng kinh ngạc.

Trình Nặc quay lại nhìn Đường Chiến bên cạnh.

Đường Chiến cũng là kinh ngạc nhìn Trình Nặc, tựa hồ cảm thấy Trình Nặc đã lâu, sao có thể như vậy đối với người hầu của Trình Uyên?

Sau đó, Trình Nặc cười nhẹ nói: “Căn cơ tu luyện của tôi có lẽ cũng giống như của anh.”

Nghe lời này, thân thể Đường Chiến đột nhiên run lên.

“Dài?”

“Vâng, đúng vậy!”

Sốc!

Trên thực tế, không chỉ có Đường Chiến chấn động, Trình Triển Tâm lúc này chấn động còn lớn hơn Đường Chiến rất nhiều.

Trước đây anh ta không hề biết đến sự tồn tại của loài rồng.

Trước đây, Trình Nặc chỉ cảm thấy Đạo Trường ở Bắc Kinh là tồn tại mạnh mẽ nhất.

Nhưng từ khi thằng Long ra cửa, nó mới biết nó ngồi trên giếng và ngắm trời biết bao nhiêu.

Đồng thời, tôi cũng biết việc đánh nhau với Trình Uyên trước đây thật nực cười như thế nào.

Long, tiêu hao một nửa cơ sở tu luyện của hắn, mở ra kinh mạch cơ thể của Trình Nặc, cho phép hắn đứng lên lần nữa và có được sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Sau đó, một nửa cơ sở tu luyện đã bị tiêu hao, giúp cho Đường Chiến cũng được thăng cấp đến cảnh giới Thần Võ cảnh cường giả.

Điều đáng sợ hơn nữa là cho dù tiêu hao nhiều căn cứ tu luyện như vậy, hắn vẫn có thể dùng căn cứ tu luyện ít ỏi còn lại để cứu Trình Uyên.

Chương 1565

Đây chính là lý do khiến Trình Uyên bị sốc trước đó.

Trình Uyên lúc trước còn bị sốc, “Không phải 30%, là 10%.”

Ý nói sau khi Long cứu hắn không còn lại 30% cơ hồ tu luyện, mà là chỉ có 10%.

Mặc dù vậy, họ có thể rút lui Dương Duệ và những người khác.

Có thể thấy con rồng trong thời kỳ hoàng kim của nó mạnh mẽ như thế nào.

Đường Chiến và Trình Nặc, hai cường giả trong giới võ lâm, đứng song song với nhau ở lối vào của bệnh viện, tạo thành thế trận bế tắc.

Bạch Dạ vội vàng kiểm tra vết thương của Lam Hải Thiên.

Cả Lam Hải Thiên và Vương Mĩ Lệ đều mất sức chiến đấu.

“Cho dù hai người đều ở trong Thần Võ, ta thêm Lý gia, thực lực đều vượt xa các người.”

Đạo Trưởng tức giận nói.

Trên thực tế, ngoại hình của Đường Chiến và Trình Nặc chỉ ngang bằng sức chiến đấu của nhà họ Lý.

Và nếu Đông Tâm Tử bao gồm cả A Bạc Duẫn Thương Vân bị gãy tay và Đạo Trưởng Vũ Phi bị thương nặng cùng hợp sức với nhà họ Lý, thì Đường Chiến và Trình Nặc vẫn không có cơ hội chiến thắng.

Nhưng giọng nói của anh ta vừa tắt đi.

Một giọng nói vang lên sau lưng anh.

“Vậy thì thêm lão đại!”

Mọi người đều ngạc nhiên.

Nhìn lại một cách nhanh chóng.

Họ đột nhiên phát hiện ra rằng giọng nói này đang vang lên từ trại của họ.

Tôi nhìn thấy một ông già tóc bạc trắng cùng với hàng chục nam nữ thanh niên đi ra khỏi đám đông, đến chỗ Đường Chiến và họ.

“Vân Không!”

A Bạc Duẫn đột nhiên sững sốt, lạnh lùng nói: “Người chắc chắn muốn đoạn tuyệt với chúng ta Liên minh võ sĩ?”

Ông già đứng đầu những người đứng lên là Vân Không.

Đó là, anh trai của Vân Thành, người có thể coi là chú của Trình Uyên.

Mặc dù Vân Không không đạt tới Cảnh giới Võ Thần, nhưng nó chỉ cách nhau một lần ranh mỏng manh. Cùng với những kỹ năng đặc biệt của trường bút và mực, nếu thực sự muốn chiến đấu, những người này cũng có thể chống lại một môn võ công thần thánh mạnh mẽ.

Vân Không thờ ơ nói: “Trình Uyên là đồ đệ của Vân Thành. Tôi là chú ruột, nên đương nhiên phải bảo dưỡng.”

“Anh đã nghĩ đến hậu quả chưa?” A Bạc Dẫn nheo mắt hỏi.

“Hậu quả?” Vân Thành không khỏi mỉm cười thờ ơ khi nghe điều này.

“Nếu như ta còn không có thể bảo vệ đệ đệ trong cửa của ta, hậu quả là như thế nào?”

Và vào lúc này.

Lão Đạo Trưởng một lần nữa bước tới, vừa định nói giúp Vân Không và những người khác “phân tích” tình hình.

Đông Tâm Tư hừ lạnh một tiếng: “Câm miệng, cút ngay!”

Đạo Trưởng vẻ mặt cứng đờ.

Vẫn là câu nói đó, vị đạo trưởng vô song một thời nay lại lâm vào tình cảnh bị người ta gọi tới gọi lui, thật là xấu hổ.

Trong lòng Đạo Trưởng có lửa giận nhưng không cách nào trút được.

Đông Tâm Tử đã trải qua cái miệng hồng bét của nhà lãnh đạo lỗi đi.

Giống như mở đèn, chỉ cần tình huống được phân tích, Trình Uyên sẵn sàng tới, người thứ nhất là Đường Chiến và người thứ hai là Trình Nặc, lần này lại có thêm một trường bút mực.

Hắn dám để hắn nói? Dám để anh ta phân tích tình hình?

Được rồi, Đạo Trưởng im lặng ngoan ngoãn không nói nữa, mà thay vào đó là đến lượt trưởng bối họ Lý phân tích tình hình.

Chương 1566

Lí Kiến Cương chế nhạo và nói, “Tốt hơn bạn nên thoát khỏi Laozi, nếu không tôi sẽ giết tất cả người thân và bạn bè của Trình Uyên ngay bây giờ.”

Trong chiếc xe ngựa phía sau, tất cả người thân và bạn bè của Trình Uyên đều bị giam cầm.

Yên tĩnh!

Không khí im ắng đến lạ.

Mọi người bắt đầu nhìn xung quanh, suy nghĩ, liệu có ai đó đến nữa không? Nó sẽ trở lại?

Hai phút sau, không ai nói gì.

Người của Đông Tâm Tư ở đây và nhà họ Lý cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Haha, người cũng có mấy con át chủ bài này sao?” Lí Kiến Cương chế nhạo.

“Điều đó không nhất thiết!” Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

Lí Kiến Cương vẻ mặt thay đổi, và anh ta nhanh chóng nhìn lại.

Mọi người run lên, thậm chí: Đéo! Nó có thể được đảo ngược?

Có, nó có thể!

Cách đó không xa, Trình Tuấn Phong, Bạch Sĩ Câu và vợ, Trần Thành, Bạch Long, Lý Ngụy, Bạch An Tương, Lý Nam Địch, và Lý Hải, and his wife ... Một nhóm người xông ra khỏi nhà tù và đứng đằng sau chúng.

Bỏ trốn?

Lí Kiến Cương ngạc nhiên.

Nghĩ đến cái lồng của chiếc xe tải này nhưng được làm bằng gang, làm sao họ có thể dễ dàng thoát ra được?

Vì vậy, tiếp theo, anh ta hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Những người đến Từ Liên minh Võ thuật Quốc gia phía Nam đang đứng cạnh xe tải, và họ mở khóa và thả mọi người ra bên ngoài.

Lí Kiến Cương hung tợn nhìn A Bạc Duẫn: “Làm sao vậy, người của người điên rồi sao?”

A Bạc Duẫn cũng sững sờ, những người đó quả nhiên là thành viên của Liên minh võ thuật, đều là thuộc hạ của hắn, tại sao lại không dám để bọn họ đi theo lệnh của chính mình?

Thương Vân cũng tiến lên một bước: “Đỗ Long, ngươi điên rồi sao?”

Người đàn ông tên Đỗ Long là một người đàn ông trung niên đen và gầy, trên cằm có râu dê.

Anh khẽ nói: “Thực xin lỗi thủ lĩnh, chúng ta đã quyết định nương tay ở Trình Uyên.”

“Cái gì?” A Bạc Duẫn và Thương Vân vừa sợ hãi vừa tức giận.

“Mẹ cậu liên lạc với Trình Uyên khi nào? Anh ta hứa với cậu có ích lợi gì?” Thương Vân tức giận hỏi.

A Bạc Duẫn thậm chí còn nheo mắt, tức giận nói: “Tôi có thể làm gì với những kẻ phản bội này? Vì các người đều đã phản bội, vậy thì các người sẽ chết!”

Với điều đó, anh ta sẽ giết một ai đó.

Nhưng vào lúc này, một người đột nhiên đứng lên, đứng ở trước mặt hắn.

Người đó là Lục Hải Xuyên.

Tôi thấy Lục Hải Xuyên ném một vài đồng xu xung quanh, và sau đó lẩm bẩm những lời trong miệng.

Ngay khi A Bặc Duẫn lao đến và đâm anh ta.

“Hoo”.

Những người từ các quốc gia phía nam đến lánh nạn ở Trình Uyên, cũng như những người thân của Trình Uyên, tất cả đều biến mất.

Mọi người đã ra đi?

Mọi người im lặng.

“Đây là Trần Pháp, một cái bịt mắt, bọn họ tới rồi!” Lí Kiến Cương hét lên.

Không cần anh ta hét lên thì ai cũng biết.

Nhưng câu hỏi đặt ra là bạn có thể làm gì nếu bạn biết mọi người đang ở đây?

Trên thực tế, Lục Hải Xuyên vốn dĩ không giỏi tạo hình, nhưng hắn là một cao thủ, tu vi của sư phụ và cấu trúc Trần Pháp rất giống nhau, sau khi bẻ khóa luyện thể của sư phụ họ Lý, hắn cũng học được bản chất của Hiện tại, nó chỉ là hình vẽ của quả bầu.

Nó đã như thế này, vì vậy tôi có thể nói gì?

Chương 1567

Đông Tâm Tử cuối cùng lên tiếng vào lúc này.

Anh ta nói với A Bạc Duẫn và Lí Kiến Cương: “Người ta ước tính rằng Trình Uyên hiện đã có tất cả những con át chủ bài. Anh ta nên không có thêm tân binh nào nữa. Sức mạnh của chúng ta vẫn ở trên họ. A Bạc Duẫn và Li Gia tộc Lão Tề, chúng ta đang cùng nhau bốn Vương quốc Võ thần. Hãy hành động và giết tất cả chúng.”

Nghe đến đây, mọi người đều bàng hoàng.

Đường ChiếnTrìnhnuo và Vân Thành đã sẵn sàng đối đầu.

Cuộc chiến sắp bắt đầu.

Cuộc giao đấu giữa Thần Võ Võ Đang, có thể tưởng tượng rằng bệnh viện này rất có thể sẽ không còn tồn tại.

Mọi người đều hồi hộp.

Lúc này, Trình Uyên trong phòng mổ dường như bị bầu không khí bên ngoài truyền vào.

Anh cảm nhận được sự cấp bách của tình hình hiện tại, ngay cả sự xuất hiện của Trình Nặc, sự xuất hiện của Đường Chiến,

và sự xuất hiện của Vân Thành đều nằm ngoài dự đoán của anh.

Mạnh Mĩ Kỳ tỉnh dậy, cô mở mắt ra nhìn thấy Trình Uyên vẫn ở bên cạnh, và mỉm cười đầy ẩn ý.

Nỗi đau dường như đã giảm đi rất nhiều.

Trình Uyên nhẹ nhàng đưa tay lau mồ hôi trên trán, nhìn vào mắt Mạnh Mĩ Kỳ, cười nói: “Mĩ Kỳ, em nhìn anh.”

Mạnh Mĩ Kỳ trả lời.

Kết quả là, cô nhìn thấy một chút màu sắc sắc sỡ lóe lên trong mắt Trình Uyên.

Trong tích tắc, các bác sĩ trong phòng mổ đã ra về.

Mùa xuân đang nở rộ, nàng mặc áo dài trắng, nằm trong biển hoa, tắm nắng ấm, con bướm khẽ hôn lên trán nàng.

Nơi nào cũng ấm ức và lười biếng.

Trình Uyên đang nằm cạnh cô, hai người bất động nhìn những đám mây trắng có hình thù kỳ lạ trên bầu trời.

Một nụ cười đẹp nở trên khóe miệng Mạnh Mĩ Kỳ.

...

Tại thời điểm này.

Trên thực tế, Trình Uyên đã rời khỏi phòng phẫu thuật.

Khi bước xuống cầu thang, anh ta tháo khẩu trang và xé quần áo vô trùng của mình.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ về việc mình sẽ chiến đấu với ai.

“Nhưng tại sao em luôn muốn miễn cưỡng như vậy?”

“Là do tính tình quá thiếu quyết đoán sao?”

“Hay vì anh nghĩ tôi là kẻ bắt nạt?”

Giọng nói của Trình Uyên đột nhiên vang lên khắp bệnh viện, trong lòng phảng phất một nỗi buồn man mác.

Cổng vào của tòa nhà bệnh viện.

Trình Uyên chậm rãi bước ra ngoài, cơ thể bê bết rất nhiều máu của Mạnh Mĩ Kỳ cũng như trên khuôn mặt, trông anh vô cùng xấu hổ.

Tuy nhiên, ở thời điểm này, sẽ không ai cảm thấy anh đang xấu hổ.

Sự xuất hiện của Trình Uyên khiến hai bên vốn dĩ đang rất muốn thử, lập tức im bật.

Mọi ánh mắt của họ đều tập trung vào Trình Uyên.

Trong Trận Pháp bí mật được sử dụng bởi Lục Hải Xuyên, Bạch An Tương, Lý Nam Địch và Vương Tử Yên đều nhìn chăm chăm vào vẻ mặt lo lắng.

Tuy rằng bọn họ không biết Thần Võ cảnh giới là cái gì, nhưng bọn hắn biết những người này thực lực cực kỳ cường đại. Ngay cả Bạch Sĩ Câu và hàng chục cao thủ khác cũng không thể đánh bại hai người trong số họ.

Vì vậy, họ rất lo lắng cho Trình Uyên.

Họ thậm chí còn cầu nGuyện vừa rồi, cầu nGuyện rằng Trình Uyên không có ở đây.

Chương 1568

Tuy nhiên.

Họ đã thất vọng.

Khi Lí Kiến Cương nhìn thấy Trình Uyên, ánh mắt càng ngày càng lạnh, anh hỏi Trình Uyên: “Anh đã giữ con trai tôi ở đâu? Bây giờ thả nó đi. Tôi sẽ để lại cho anh một tấm thân.”

Trình Uyên thậm chí không nhìn Lí Kiến Cương.

Đôi mắt anh ta hướng về Trình Nặc trước, và hai anh em gật đầu với nhau.

Sau đó, anh quay đầu nhìn Đường Chiến.

“Nếu như gặp lại, người không có ở đây, ta sẽ giết người!”
Trình Uyên nói với Đường Chiến.

Đường Chiến sắc mặt cũng rất ảm đạm, trong lòng cũng tràn đầy tức giận.

Nhưng anh đã hứa với Long rồi, anh không thể trở mặt với Trình Uyên vào lúc này, anh chỉ có thể bóp mặt cậu thành quả cà tím đen tím.

“Tôi cũng vậy!” Đường Chiếnwen nói với Trình Uyên bằng một giọng tức giận.

“Lão Tồ chúng ta hỏi người cái gì, người bị điếc sao?” Tề Lão tức giận chỉ vào Trình Uyên, bước tới, hẳn sẽ vươn tay tóm lấy Trình Uyên.

Trong mắt những người như bọn họ, Trình Uyên cũng chỉ là một cao thủ, tuy có cao cấp hơn một chút nhưng cũng chỉ là cao cấp.

Họ sẽ cảnh giác với Đường Chiến và Trình Nặc, nhưng không ai quan tâm đến Trình Uyên vào lúc này.

“Caiji, dám cường giả trước mặt chúng ta chuyên gia Thần Võ, đi chết đi!”

Lão Tề cảm thán.

Nhưng giây tiếp theo.

Trình Uyên bất ngờ nhìn Lão Tề.

Hai mắt va chạm chỉ cách nhau ba mét.

Đột ngột.

Old Qi cảm thấy như thể mình đang ở trong bóng tối, rơi xuống vực sâu không đáy, với những móng vuốt có xương nhô ra từ bóng tối xung quanh.

Anh ta choáng váng.

“phun!”

Trình Uyên đâm một con dao vào cơ thể Lão Tề, nhẹ nhàng và chậm rãi, giống như chuyển động chậm, vừa sức.

Lúc này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Bọn họ không biết Tề Lão đã nhìn thấy cái gì, cho nên tự nhiên cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong tầm mắt của mọi người, Tề Lão lao về phía Trình Uyên, đột nhiên thân thể của anh ta giữ nGuyên tại chỗ, Trình Uyên cầm lấy con dao trong tay Đường Chiến không chút lưu tình, gật đầu với Đường Chiến, sau đó chém vào thân hình Tề lão gia.

Chưa nói đến việc chống cự, anh ta thậm chí còn không trốn, anh ta chỉ quan sát con dao, cảm sâu từng li từng tí cho đến khi nó chui ra khắp cơ thể.

Trong khoảnh khắc, một kẻ mạnh mẽ trong Thần Võ Võ Đang bị giết chết trong vài giây.

“Của anh ấy!” Có vô số tiếng hít thở trong cánh đồng.

Mọi người kinh hãi nhìn.

Ngay cả Đường Chiến và Trình Nặc phía sau Trình Uyên cũng chết lặng.

Tình hình thế nào?

Nếu anh ta không né tránh hay trốn tránh, để bạn giết?

Phép thuật vô song này là gì?

Hai người nhìn nhau.

Những người bên kia càng khó chịu hơn.

Sự kiêu ngạo trước đây của Lí Kiến Cương biến mất ngay lập tức, và anh không thể không nuốt nước bọt. Bạn biết đấy, Lí Kiến Cương cũng gần giống như Lão Tề.

“Chuyện gì xảy ra Tề Lão? Tề Lão!” Hãn muốn đánh thức Tề Lão, hoảng sợ.

Sau đó, Trình Uyên từ từ rút thanh kiếm rộng của mình ra.

Lão Tề nghiêng người ngã xuống đất, có chết cũng không khôi phục được tỉnh táo.

Chương 1569

Nếu chỉ dựa vào thực lực để phô trương, Trình Uyên tự nhiên sẽ không phải là đối thủ của Tề Lão, và hẳn có thể không giữ được một chiêu nào.

Tuy nhiên, bây giờ Trình Uyên không chỉ là một cao thủ.

Anh ta cũng là một ảo ảnh gia được thừa hưởng cơ nghiệp của con thú ký sinh!

Đôi mắt của anh ta có tài năng về tiềm năng bùng nổ của loài rồng, đồng thời chúng có khả năng gây ra ảo ảnh.

Hơn nữa, vào lúc này, nó không còn là năng lượng hắc ám đang chảy trong cơ thể cậu nữa, mà là một loại sương mù màu vàng gần như thực chất, Trình Uyên không biết đó là cái gì.

“Thương Vân, tôi đã tha cho A Bạc Dẫn hai lần rồi. Đều là vì thể diện của anh. Tôi đã chịu đủ sỉ diện của anh rồi, cho nên lần này tôi sẽ không!”

Trình Uyên ánh mắt rơi vào Thương Vân, nhẹ nói.

Anh vẫn phớt lờ Lí Kiến Cương.

Thương Vân không khỏi run lên khi nghe điều này.

Cô lại nhìn thấy sự độc đoán của Trình Uyên, điều mà trước đây cô không dám nghĩ tới.

Khi nhớ lại trước đây, cô nhớ đến Trình Uyên ngốc nghếch, người gần như tấn công bản thân mỗi lần gặp.

Nhưng bây giờ, anh ta dường như không cần phải đánh lén nữa.

Nuốt khó khăn, Thương Vân run lên: “Trình Uyên, giọng điệu của anh hơi quá đúng không?”

Cô cố gắng chứng minh với A Bạc Dẫn rằng cô không liên quan gì đến Trình Uyên.

“Tone, có lớn không?” Trình Uyên nói.

Đông Tâm Tư nheo mắt, dường như biết tình hình lúc này đã thay đổi, đặc biệt là Trình Uyên, một lần nữa trở thành nhân tố bất định đó.

Anh lại cảm thấy lần này họ thật bất cần.

“Rút lui, trước tiên lui xuống!” Hắc vôi vàng nói.

Đông Tâm Tư tưởng lui ra ngoài trước. Sau này biết được chuyện gì đang xảy ra ở Trình Uyên sau này, đến kiếm người cũng không muộn.

Có lẽ A Bắc Dẫn và những người khác cũng cảm nhận được cuộc khủng hoảng, và từ từ bắt đầu lùi lại.

Thấy vậy, Lý Kiên Quốc rút cuộc nghiên răng nghiên lợi chỉ tay về phía Trình Uyên: “Trình Uyên, cô phải dám động vào một sợi tóc của con trai tôi, tôi ... tôi sẽ giết tất cả mọi người xung quanh cô.”

Nói xong, anh ta cũng đi theo Đông Tâm Tư mà lùi lại.

“Đôi xanh không đôi, hẹn gặp lại!” Trong quá trình bế quan không quên bỏ xuống một câu tàn nhẫn.

Tất cả đều sợ hãi.

Thực tế, khi đạt đến trình độ của mình, họ càng biết cách thận trọng.

Trình Uyên giết Lão Tề mà không gây ra tiếng động, điều này còn đáng sợ hơn một đòn mạnh vào chết.

Bởi vì họ không biết Trình Uyên Lão Tề đã làm gì.

Vài người lùi lại, nhìn Trình Uyên cảnh giác.

Tại thời điểm này.

Trình Uyên chậm rãi ngẩng đầu nhìn mấy người đang lùi lại, sau đó chậm rãi nói: “Ta thả người đi?”

Nghe đến đây, nhiều người rùng mình như gai ốc.

Câu này đầy không khí độc đoán.

Nó giống như nói rằng, tôi không cho phép bạn đi, và không ai trong số các bạn muốn rời khỏi đây.

Nó giống như một mệnh lệnh giết người!

Vì vậy, ngay khi nói ra những lời này, ba cường giả Thần Võ đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng thầm kêu khổ, không dám có chút sơ ý.

Đột ngột gấp lại, và vội vã đi về phía xa.

Tốc độ chạy trốn của cường giả Thần Võ không phải người thường có thể đuổi kịp, càng không nói tới việc Trình Uyên chỉ là cấp một, Đường Chiến và Trình Nặc cũng không thể đuổi kịp bọn họ.

nhưng.

Họ đang bắt kịp với những người khác.

Chương 1570

Đạo Trưởng Vũ Phi và Thương Vân cũng muốn trốn thoát.

Nhưng sau đó, nó đã bị chặn bởi Đường Chiến và Trình Nặc.

Đông Tâm Tư nghĩ đến A Bạc Duẫn và Lí Kiến Cương điên cuồng bỏ chạy.

Trong số họ, Đông Tâm Tư và A Bạc Duẫn sợ hãi quá trình trên đảo lạ, lúc này, họ giống như những con chim sợ hãi, nhìn thấy Trình Uyên có thể dễ dàng giết chết kẻ mạnh trong võ lâm, họ làm tưởng rằng anh ta vẫn còn. sở hữu sức mạnh của một con rồng.

Về phần Lí Kiến Cương, thấy Tề Lão có thể so sánh với cảnh giới của mình, dễ dàng bị giết chết, còn Tống Nhân và những người khác, những người mạnh hơn hẳn, đều muốn chạy trốn tính mạng, những kẻ này đã tiềm thức làm theo.

Trên thực tế, Trình Uyên thực sự chỉ có một cấp độ, anh ta giết Tề Lão chỉ với sự trợ giúp của loại ảo ảnh do Thú ký sinh truyền lại.

Nếu lúc đó bị tháo dỡ, Đông Tâm Tư nghĩ đến A Bạc Duẫn, thậm chí Lí Kiến Cương, bất quá chỉ cần nhắm mắt không nhìn Trình Uyên, bọn họ có thể dễ dàng giết chết Trình Uyên.

Tất nhiên, không ai có khả năng đoán trước.

Cả ba chạy trốn đến hầm thứ ba.

“Hai, chúng ta sẽ làm gì tiếp theo?”

Sau khi dừng lại, Lí Kiến Cương có chút hụt hẫng.

Nhà họ Lý nằm im lìm suốt năm mươi năm, đối với hắn tràn đầy tự tin cùng kiêu ngạo, nhưng hắn cho tới bây giờ đều không hiểu. Sự tự tin và kiêu ngạo của tôi chỉ bắt nguồn từ sức mạnh mạnh mẽ. Một khi sức mạnh của ai đó vượt qua họ, cấp bậc vượt trội đáng tự hào của họ sẽ biến mất.

Lí Kiến Cương lúc này rất bối rối.

Đông Tâm Tử trầm giọng nói: “Mọi chuyện đã thay đổi. Chúng ta chỉ có thể đưa Sư phụ và bọn họ rời khỏi Đảo vàng trước. Chúng ta hãy đi tìm con rồng trước.”

“Đúng vậy, hiện tại can thiệp giết rồng lớn nhất chính là Yên Nhiên. Với thực lực của ba người chúng ta, không có vấn đề gì cả. Ngược lại chính là Trình Uyên. Có quá nhiều yếu tố bất định.” A Bạc Dẫn cũng trả lời: “Chúng tôi phải cẩn thận.”

“Đúng vậy, chúng ta chỉ còn một bước nữa là thành công!”

Đông Tâm Tử cũng đồng ý.

Rốt cuộc Dương Duệ cùng những người khác đều ở trong tay bọn họ, chỉ cần giết được rồng thì những người này có thể giết

hoặc ở lại, tóm lại trên thế giới này sẽ không có ai có thể ngăn cản được bọn họ.

“Nhưng... nhưng con trai tôi vẫn nằm trong tay Trình Uyên!”
Lí Kiến Cương lo lắng nói.

Gia tộc họ Lý là một gia tộc lâu đời truyền thống, rất chú trọng đến việc kế thừa. Sau cái chết của Lý Kiến Quốc và con trai ông, Lý Mẫn trở thành người thừa kế tương lai duy nhất của gia đình.

A Bặc Duẫn túm cổ Lí Kiến Cương tức giận nói: “Câm miệng đi, cái đéo khi nào mà còn quan tâm đến con trai của anh? Chẳng phải con gái tôi cũng đã rơi vào tay Trình Uyên rồi sao?”

Lí Kiến Cương không nói nên lời.

“Làm theo kế hoạch!”

Đông Tâm Tư suy nghĩ rất sâu và đưa ra kết luận cuối cùng.

Ba người họ quay trở lại hang động và muốn đưa Dương Duệ và những người khác đi.

Nhưng khi vào trong hang, tất cả đều choáng váng.

“Còn người thì sao?”

Đông Tâm Tư kinh ngạc hỏi.

A Bạc Duẫn cũng ngăn ra: “Bọn họ đều bị xích sắt trói chặt, tu luyện bị không chế, bị thương nặng. Làm sao có thể chạy thoát?”

Nhưng sự thật là đây.

Không có ai trong hang động.

Dương Duệ Vân Dĩ Hà và Liên Thiên đã thực sự ra đi.

“Tìm thấy!”

Đông Tâm Tử lo lắng nghĩ, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Không thể để họ trốn thoát! Thời kỳ suy yếu của Dương Duệ đã qua, nếu anh ta trốn thoát và khôi phục lại cơ sở tu luyện của mình, thì Đông Tâm Tử và A Bạc Duẫn sẽ không bao giờ là đối thủ của nhau.

Chương 1571

Chương 1571:

Không chỉ Dương Duệ, ngay cả Vân Dĩ Hà và Liên Thiên, đó cũng là một rắc rối lớn.

Cả ba đều vội vàng.

nhưng.....

Tôi lục soát toàn bộ kho bạc thứ ba, nhưng không thấy một bóng người nào.

Không có dấu chân nào được phát hiện gần Đảo vàng.

Hai giờ sau...

“Làm gì?” A Bạc Dẫn kinh hãi hỏi sau khi gặp Lí Kiến Cương và Đông Tâm Tử.

Đông Tâm Tử suy nghĩ hồi lâu.

Làm thế nào để anh ta biết phải làm gì?

“Dù sao đi nữa, Đảo Vàng hiện tại chắc chắn không an toàn. Chúng ta đi các quốc gia phía nam trước.” Đông Tâm Tư đề nghị: “Lý Tường, cậu trở về nhà họ Lý liên hệ với những gia tộc ẩn thân khác. phải được thống nhất. “

“Để kích hoạt tất cả sức mạnh, bạn phải tìm ra nơi ẩn náu của Dương Duệ và con rồng. Trước khi chúng có thể phục hồi, chúng phải bị giết chết!”

“Tốt!” A Bạc Dẫn và Lí Kiến Cương bắt lực gật đầu.

Tại thời điểm này, nó chỉ có thể là như vậy.

Sau khi ba người thảo luận, không chút ngừng nghỉ, trực tiếp đưa mọi người lên thuyền, rời khỏi Tiêu Dao.

Ngay sau khi họ rời đi.

Trong một hang động trong hầm thứ ba.

Một bức màn ánh sáng buông xuống.

Sau đó, một số người xuất hiện.

Dương Duệyun thở phào nhẹ nhõm với bầu trời phía trước vẫn là bầu trời.

“Cảm ơn anh trai!” Vân Dĩ Hà và Liên Thiên nói với một ông già.

Trước mặt ba người họ, là một ông già gầy gò.

Ông lão có một chiếc la bàn đặc biệt trong tay.

Người này là em trai của Dương Duệ và em trai thứ hai của Vân Dĩ Hà và những người khác, Đức Xá.

Đó là, sư phụ của Lục Hải Xuyên.

“Ta không có ý định tham gia chiến đấu của ngươi.” Đức Xá lắc đầu thở dài: “Nhưng ta phải đền đáp công ơn của đại ca.”

Dương Duệ cười nhẹ nói: “Nhị đệ, ta vì ngươi mà làm việc vất vả.”

Đức Xá lắc đầu nói: “Anh ơi, đừng làm em xấu hổ.”

Dương Duệ nói: “Ta không phải nhờ ngươi giúp chúng ta, ta chỉ muốn ngươi lập vòng vây để ba người chúng ta nhanh chóng khôi phục cơ sở tu luyện.”

“Ta biết, có loại ma pháp trận này trong năng lực của ngươi, ngươi hồi đó dùng rồi.”

Một vòng tròn ma thuật cho phép mọi người hồi phục nhanh chóng đủ để cho phép Dương Duệ và Vân Dĩ Hà rút ngắn một nửa thời gian hồi phục vết thương của họ.

Nói cách khác, nếu Dương Duệ phải mất hai năm để trở lại đỉnh cao, nhưng nếu anh ấy nằm trong Trận Pháp dưới quyền

của Đức Xá, thì nhiều nhất cũng chỉ mất một năm.

Dương Duệ và những người khác biết rằng Đức Xá không muốn tham gia vào cuộc thi giữa họ, nhưng nếu họ chỉ yêu cầu anh ta cứu người, họ cảm thấy rằng anh ta sẽ không từ chối.

Tuy nhiên.

Đức Xá cười khở lắc đầu: “Đại ca, nếu ta muốn làm như vậy sẽ phá vỡ thế cân bằng ở đây.”

“Ý anh là gì?” Bầu trời khó hiểu hỏi.

Đức Xá nói: “Bạn và sự phục hồi của con rồng nên tương tự nhau. Bằng cách này, bạn đang ở trong trạng thái cân bằng. Nhưng nếu bạn phục hồi trở lại thời kỳ hoàng kim trước một năm vì tôi, sẽ quá bất công cho con rồng.”

“Một năm, rất dài, đủ để người thống trị thiên hạ!”

Chương 1572

Dương Duệ hơi nhú mày: “Không phải Thiếu gia đã nói giữa chúng ta không có ý định đánh nhau sao? Vậy thì tại sao lại bận tâm chuyện ai thắng ai thua?”

Đức Xár lắc đầu: “Thực xin lỗi sư huynh, tha thứ cho ta khổ sở!”

Khi nghe điều này, Vân Dĩ Hà và Liên Thiên nhìn nhau.

Mà Dương Duệ suy nghĩ một chút, đột nhiên cười nói: “Tiểu huynh đệ, người cho rằng người cứu chúng ta một lần, cho dù là báo đáp công ơn của ta sao?”

“Người anh em, điều này có nghĩa là gì?” Đức Xár.

Dương Duệ lắc đầu: “Em biết không, anh đã cứu mạng gia đình sáu người của em. Lúc đó anh cũng đã nói có thể làm ba việc cho em để trả nợ.”

“Nếu lúc đầu nói trộm mật mã của rồng được tính là một mảnh, bây giờ cứu ba người chúng ta được tính là mảnh thứ hai, vậy thì nó được tính là mảnh thứ ba nếu nó giúp chúng ta khôi phục cơ sở tu luyện.”

“Sư huynh, người định làm vậy sao?”

“Cái này ...” Đức Xá không khỏi cau mày.

Sau một hồi trầm ngâm, dường như Đức Xá đã nghĩ đến một phương án thỏa hiệp, anh ta không khỏi thở dài nói: “Được.”

Nói xong, anh ta đặt chiếc la bàn kỳ lạ trong tay xuống đất, đập tay liên tục.

Trong chốc lát, một kiệt tác trong hang động!

Một lát sau.

Hang động được phục hồi như bình thường.

Mọi thứ vẫn như chưa từng thay đổi, không một chút khác biệt so với trước đây.

Tuy nhiên, Dương Duệ và những người khác nhận thấy rõ ràng rằng nhiệt độ trong hang động cao hơn trước rất nhiều, ngay cả người bình thường cũng có thể cảm nhận được hơi ấm, nhưng họ sẽ không cảm thấy nóng chút nào.

“Mảnh này có thể được sử dụng trong một năm.”

Sau khi làm tất cả những điều này, Đức Xá đã đổ mồ hôi. Anh thở ra một cách nặng nhọc và nói.

Khuôn mặt của Vân Dĩ Hà và Liên Thiên không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

“Cảm ơn anh Nhị.”

Dương Duệ cũng gật đầu với Đức Xá và nói, “Cảm ơn vì sự chăm chỉ của bạn.”

Đức Xá trầm lắng đầu rồi lại thở dài: “Đại ca, ân tình của người, ta hôm nay đã đền đáp.”

Dương Duệ gật đầu.

Trên thực tế, anh biết rằng nếu anh không cứu sống sáu người trong gia đình mình trong quá khứ, Đức Xá sẽ không đứng ngoài cuộc.

Trong số năm người trong số họ, tài năng của con rồng là bất thường nhất. Ba người trong số họ cảm thấy không công bằng về điều này, và chỉ có Đức Xá là thực sự hạnh phúc cho Long.

Mối quan hệ của anh với con rồng luôn luôn khăng khít.

Trong vấn đề này, vì ơn cứu mạng của Dương Duệ, Đức Xá không thể nghiêng về phía con rồng, và cuối cùng phải chọn không tham gia.

“Anh có tin vào số mệnh không?” Dương Duệ đột nhiên hỏi Đức Xá.

Đức Xá cười nói: “Sư huynh nói rồi cười. Ta là bậc thầy về nhiếp ảnh gia và bậc thầy về tạo hình. Ta đương nhiên tin vào số phận của mình.”

“Em trai đã từng tính toán tỷ lệ thắng thua giữa chúng ta và con rồng chưa?” Dương Duệ hỏi.

Đức Xár nắm ngón tay duỗi ra: “Nguyên bản là 50%, nhưng hiện tại đại ca đã có 70%, rất có thể là 90%.”

Nó có thể là 90%?

Sau khi Vân Dĩ Hà nghe thấy lời này, cô ấy có chút kinh ngạc: “Tại sao lại có thể là 90%?”

Đức Xár không trả lời, mà quay lại nhìn Dương Duệ.

Dương Duệ lắc đầu thờ dài.

“Tôi có thể hiểu được.” Đức Xár nói không thể giải thích được.

Dương Duệ cười khỏ: “Từ nay về sau, ngươi không còn nợ ta, mà là ta sẽ nợ ngươi cả đời.”

Lời nói của Đức Xá và Dương Duệ đều bị mây và sương mù làm cho Vân Dĩ Hà và Liên Thiênnhìn nhau.

Chương 1573

“Anh có thể nói cho em biết anh có chuyện sao lại che đậy như thế này?” Liên Thiên tức giận nói.

Dương Duệ lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt: “Thật xấu hổ không dám nói ra.”

Đức Xár cười nói: “Ta đến trước đã tính rồi. Đây là tai họa chết người của ta. Thật không thể giải quyết. Các huynh đệ không phải tự trách mình quá nhiều.”

Dương Duệ quay lại, nhắm mắt và nhìn lên bầu trời.

Trông không thể chịu nổi.

Vân Dĩ Hà và Liên Thiên khó hiểu hơn.

Nhưng lúc này, Đức Xár lại nắm chặt tay, chào hỏi ba người: “Chia tay nhiều năm, vĩnh viễn vĩnh viễn là tạm biệt, Đức Xár đi trước một bước, tạm biệt!”

Nói xong, anh ta từ từ quay lại và đi về phía cửa hang.

Chỉ là mỗi khi anh ta bước một bước, sẽ có thứ gì đó rơi ra từ cơ thể anh ta, và phát ra tiếng động giòn tan.

Vân Dĩ Hà đột nhiên phát hiện thứ rơi trên mặt đất là một mảnh băng trong suốt như pha lê, và mắt cô trở nên tròn xoe.

đáng kinh ngạc!

Cô kinh ngạc nhìn Dương Duệ.

Dương Duệ bất động, như thể chưa từng thấy.

“Anh trai!” Vân Dĩ Hà lo lắng: “Anh làm sao vậy?”

Dương Duệ vẫn không đáp lại.

Vân Dĩ Hà nhanh chóng nhìn Đức Xá một lần nữa.

Lúc này, Đức Xá không còn cử động được nữa.

Anh ta đi bộ đến một nơi cách họ hơn mười mét, và một nửa cơ thể của anh ta đã bị đóng băng trước khi ra khỏi hang.

“Anh trai!” Vân Dĩ Hà lo lắng.

Cô biết đó là tay chân của Dương Duệ, nên chạy tới, dùng hai tay túm lấy cổ áo của Dương Duệ, tức giận hét lên: “Đứng lại! Anh ta là Anh Đức Xá, anh ta đã cứu chúng ta!”

“Ừ, cậu quên rằng chúng ta đã học nghệ thuật cùng nhau sao?” Liên Thiên kêu lên.

Tuy nhiên.

Dương Duệ lắc đầu, kiên quyết nói: “Việc lớn chuyện gì cũng làm, bất kể việc nhỏ!”

“Đây là một phần nhỏ?” Vân Dĩ Hà nghi ngờ hỏi.

Đức Xá hoàn toàn biến thành một tác phẩm điêu khắc trên băng.

Giữ tư thế bước, bất động.

hiện nay.

Vân Dĩ Hà và Liên Thiên cuối cùng cũng biết ý nghĩa của cuộc đối thoại trước đó giữa Đức Xá và Dương Duệ.

Dương Duệ chậm rãi quay người lại, nhìn tác phẩm điêu khắc trên băng của Đức Xá, trong mắt hiện lên một tia thất thần.

“Đức Xá có thể giúp chúng tôi xây dựng Trận Pháp và rút ngắn thời gian hồi phục, đồng thời nó cũng có thể rút ngắn thời gian hồi phục cho Trận Pháp rỗng.” Dương Duệ nói.

Vân Dĩ Hà bối rối: “Nhưng tiền bối Đức Xá đã nói rằng anh ấy sẽ không đứng trong hàng nếu anh ấy không chọn bên, anh ấy đang ở bên lẻ!”

“Vừa mới đề cập đến cân bằng, anh ta không còn đường lui nữa.” Dương Duệ lắc đầu.

Vâng, làm thế nào những người thực sự không quan tâm đến việc liệu họ có cân bằng hay không?

Vân Dĩ Hà choáng váng.

Mặc dù cô biết Dương Duệ có thể đúng, nhưng cô vẫn không thể hiểu được Dương Duệ.

“ Sư huynh, ta càng ngày càng không hiểu, người phải hy sinh nhiều như vậy mới hoàn thành đại sự sao?”

“ Gia đình, tình bạn, tình yêu, sự cố vấn và học việc!”

“ Chúng tôi đã tính toán, tính toán mọi người.”

“ Vì vậy, chúng tôi cũng đã được thua, mất tất cả mọi người!”

Chương 1574

Chương 1574:

“Cuối cùng, cho dù chúng ta có đại nghiệp, chúng ta còn có thể còn lại cái gì?”

“Chúng ta muốn cái này đại nhân, còn có ích lợi gì?”

Vân Dĩ Hà đã mất.

Vì đại nghĩa trong lòng Dương Duệ cảm thấy mình không lạnh lùng như cá nhân.

Những người học việc do cô tự dạy đều biết ơn cô, thậm chí còn coi cô như người thân để cô kính trọng và yêu quý.

Tuy nhiên, cô đã chọn hy sinh Đông Nguyệt để khiến Trình Uyên kiên định với một mục đích quyền lực để lập kế hoạch, điều này làm tan nát trái tim của Đông Nguyệt.

Cô yêu cầu Vương Mĩ Lệ giúp Trình Uyên, nhưng bây giờ anh ta thấy xấu hổ bởi cả hai bên.

Và bài Thiếu Lâm còn khó hơn.

Và cuối cùng điều cô muốn chính là Trình Uyên, đệ tử đáng tự hào nhất của cô ... Lúc này, chắc cô đã bị Trình Uyên ghét bỏ.

Rốt cuộc, cô ấy đã lợi dụng anh ta và thậm chí đã ấn định ngày chết của anh ta ngay từ đầu.

Cô chỉ muốn nhìn anh chết.

Cô đã mất đi tất cả tình cảm của mình, và người duy nhất còn cơ hội sống là tình cảm mà cô đã từng dành cho Dương Duệ, chính vì tình cảm này mà cô đã ủng hộ cô và giúp đỡ Dương Duệ bất kể đúng sai.

Tuy nhiên, ngay cả khi Dương Duệ đã thành công.

Vậy họ có thể còn lại những gì?

“Chúng ta sẽ có một thế giới hoàn hảo!” Dương Duệ nói với Vân Dĩ Hà đột nhiên hào hứng.

Anh nắm vai Vân Dĩ Hà, ánh mắt lộ ra vẻ dịu dàng: “Em gái, cuộc đời của chúng ta còn rất dài. Đừng để bị ánh đèn flash trước mặt mê hoặc. Em phải rõ ràng, mối quan hệ giữa chúng ta là thật lòng. ở bên nhau mãi mãi, đó là vĩnh cửu. ”

“Vậy còn tôi?” Bị ngắt lời trong sự không hiểu chuyện hiện tại, đầy ghen tị.

Dương Duệ nhanh chóng đáp lại: “Tình bạn của ba chúng ta sẽ trường tồn mãi mãi. Đến lúc đó, ba chúng ta sẽ là thế giới hoàn mỹ, là thần thánh chung tình!”

“Được rồi.” Liên Thiên cười gằn.

nhưng.

Vân Dĩ Hà từ từ nhắm mắt lại.

Cô cảm thấy quá mệt mỏi!

...

...

Vào lúc này, trong nhà kho lớn ở Cảng Đảo vàng.

Xác của hai con quái vật, một con đã trở thành bộ xương, con còn lại vẫn còn nguyên vẹn.

Trong cái xác quái vật còn nguyên vẹn này, không có một con quái thú nào ký sinh.

Vâng, chỉ một người.

Tương tự, tại vị trí của viên thuốc quý, một người tóc xù không phân biệt được nam hay nữ, chậm rãi mở mắt.

Đó là một đôi mắt xanh.

“Báo thù ... trả thù!”

Do bệnh viện quy tụ nhiều bác sĩ trình độ chuyên môn nên ca mổ của Mạnh Mĩ Kỳ rất thành công.

Và lần này sự chúc phúc của Lí Kiến Cương, người thân và bạn bè của Trình Uyên, đều có mặt ở đây.

Tranh thủ lúc bệnh viện đã “đủ bác sĩ”, Trình Uyên yêu cầu Bạch Dạ sắp xếp một buổi khám sức khỏe cho mọi người.

Về phần Trình Uyên, anh ta tự nhiên chào hỏi và nghiêng ngả với Bạch An Tương một lúc.

Sau đó, Bạch An Tương đã cùng hai con đi khám bệnh.

Đi ra gặp Đường Chiến.

Chương 1575

Đường Chiến trong mắt tràn đầy tức giận.

Có lẽ vì nhìn thấy sự ngọt ngào của Trình Uyên và Bạch An Tương đã khiến anh mê mẩn cảnh này.

“Sau hôm nay, ngươi vẫn là kẻ thù duy nhất của ta!”

Trong hành lang của bệnh viện, Đường Chiến giơ con dao to lên, chĩa mũi dao vào mũi Trình Uyên.

Trình Uyên lạnh lùng liếc nhìn anh, không nói gì, quay đầu bỏ đi.

Anh đoán được sự sắp đặt của con rồng.

Long muốn cả Đường Chiến và Trình Nặc đều là sự giúp đỡ của riêng mình, đây là người kế vị của Long Liu. Tất nhiên, nó thực sự có thể, bởi vì tôi muốn Trình Uyên là người giúp đỡ một trong hai người.

Nó phụ thuộc vào ba người cuối cùng, những người có thể đại diện cho tình hình chung.

Vì vậy, vì đó là sự sắp xếp của Long, Trình Uyên đương nhiên không thể giết Đường Chiến vào lúc này.

Nhìn thấy Trình Uyên vẫn đang không để ý đến mình, sắc mặt của Đường Chiến Kỳ đã tím lại.

“Sớm muộn gì, ta cũng sẽ giẫm chết người dưới chân để cho người không bao giờ dám khinh thường ta nữa!” Hấn cắn răng hàm sau, dứt khoát nói.

Trình Uyên không thèm đoái hoài đến tên ngốc này.

Bước ra khỏi cửa bệnh viện, tôi thấy Trình Nặc và Trình Tuấn Phong đang đứng ngoài cửa.

Trình Tuấn Phong đưa tay ra và vỗ vai Trình Nặc, đôi mắt đỏ bừng và khuôn mặt tràn đầy niềm vui.

Tội lỗi với Trình Nặc trong nhiều năm đã đè nặng lên vợ chồng Trình Tuấn Phong quá lâu. Bây giờ con trai mình không chỉ có thể đứng lên, mà còn trở thành cao thủ của Thần Võ, tự nhiên khó có thể che giấu được sự hưng phấn.

Trình Uyên do dự một lúc rồi im lặng lùi lại, quay người đi về hướng khác.

Anh không thể không dừng lại khi nhìn thấy Lý Nam Địch, với nụ cười trên môi.

Đúng lúc này, Lý Hải xuất hiện bên cạnh Lý Nam Địch, nắm lấy tay Lý Nam Địch đi về hướng ngược lại với vẻ mặt u ám.

Lý Nam Địch vẻ mặt tràn đầy oán hận.

Trình Uyên đưa tay ra, nhưng không có đuôi theo.

Rõ ràng là Lý Hais vẫn không thể chấp nhận được loại chuyện này.

Trình Uyên sững sờ đứng nhìn.

Bạch Dạ đi tới, nói: “Cũng có phần phức vui vẻ.”

Trình Uyên va vào vai anh, gượng cười: “Anh rút đi!”

Bạch Dạ cười lớn, sau đó nói: “YunVân Không tiền bối và một đám huynh đệ của ngươi đã an bài. Bọn họ sẽ tới đây gấp, chắc là vất vả, vậy ta để bọn hấn nghỉ ngơi trước, ngươi sẽ đi.” hện gấp lại các tiền bối vào ngày mai ., Các bạn nói gì? “

Trình Uyên gật đầu.

Rồi đột nhiên tôi nhận ra rằng tôi dường như không có gì để làm bây giờ.

Với thực lực hiện tại, anh không thể đối phó với Đông Tâm Tử và những người khác. Và Tong.

Không cần phải lo lắng về số phận của cái chết sắp xảy ra của một người.

Tất cả gia đình và bạn bè đều ở xung quanh, đừng lo lắng về sự an toàn của họ.

Vậy bây giờ, anh ta sẽ làm gì?

Lần đầu tiên Trình Uyên cảm thấy mình được tự do.

Vì vậy, anh ta dang hai tay và hỏi Bạch Dạ một cách bất lực:
“Tôi định làm gì tiếp theo?”

“Hay là đi uống rượu đi?” Bạch Dạ đề nghị.

Trình Uyên thực sự không thích uống rượu nên cau mày.

Bạch Dạ vừa thấy vậy liền cười nói: “Được rồi, ta đã sắp xếp
cho ngươi rồi.”

“Cái gì?” Trình Uyên hỏi.

Bạch Dạ vỗ vai nói đùa: “Đi gặp nhi tử cùng mẫu thân đi!”

Chương 1576

Trình Uyên ngạc nhiên: “Phương Tố Tịch có thai?”

“Là mẹ của con anh!” Bạch Dạ tức giận đấm anh một cái. Đọc sách: “”

Trình Uyên ngạc nhiên.

sau đó.

Bạch Dạ đưa Trình Uyên đến trước một ngôi nhà làm bằng gang.

Ngôi nhà có một số phòng.

Có một người phụ nữ trong một trong số họ.

Thương Vân!

Trình Uyên đẩy cửa đi vào, vừa nhìn thấy Thương Vân, đồng tử không khỏi co rút lại.

Trước khi A Bất cho phép họ trốn thoát, họ đã bị Trình Nặc và Đường Chiến bắt giữ không chút do dự về Đạo Trưởng Thương Vân và những người khác.

“Vào đi.” Bạch Dạ đẩy Trình Uyên về phía trước.

Trình Uyên đột nhiên nhớ tới lời Bạch Tố nói, không khỏi khó chịu: “Thứ nói trong bụng quái vật là giả dối.”

Anh cố gắng giải thích.

Nhưng rồi của Bạch Dạ đã phớt lờ điều đó.

Trước khi gặp A Bất Vực, trong bụng yêu quái, Trình Uyên đã cố tình nói Thương Vân đang mang thai đứa con của anh ta để chọc giận A Bất Vực.

Bạch Dạ chết tiệt, anh ấy đột nhiên rất lo lắng, như thể anh ấy sợ rằng Bạch An Tương và Lý Nam Địch sẽ hiểu lầm anh ấy nếu anh ấy phát tán sự việc ra ngoài.

Trong căn phòng u ám, chỉ có một ổ cắm nhỏ như tát nước.

Thương Vân đang cuộn mình trong góc cabin, tay chân bị xích sắt trói chặt, thấy Trình Uyên đi vào, anh ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn anh.

Rất phức tạp!

Trình Uyên không biết phải đối mặt với người phụ nữ này có thái độ như thế nào.

Cô đã thiết kế để đóng khung chính mình.

Gián tiếp giết Phương Tố Anh.

Nhưng khi cô ấy sắp chết, cô ấy là người đầu tiên đưa tiền cô ấy.

Hơn nữa, khi A Bặc Duẫn muốn tự sát trên đảo Wuming, cô ấy thậm chí còn cố gắng ngăn cản.

Vì vậy, lúc này Trình Uyên cảm thấy hơi xấu hổ.

“Không có gì để nói sao?” Thương Vân nhàn nhạt nói khi thấy Trình Uyên đứng yên, cô không buồn cũng không có biểu cảm gì, cứ như không quan tâm đến tình hình hiện tại của mình.

Trình Uyên suy nghĩ hồi lâu, nhưng cuối cùng chỉ là thành thật gật đầu thờ dài: “Thành thật mà nói, tôi thật sự không có gì để nói với cô.”

“Làm thế nào về việc thỏa thuận?”

Thương Vân đột ngột câu hôn.

Trình Uyên khẽ cau mày: “Cái gì?”

Thương Vân mím môi, sau đó nhàn nhạt nói: “Ta có thể sinh con cho ngươi, nhưng là ngươi liền thả ta đi.”

Sinh nở...

Có con?

Trình Uyên choáng váng.

Căn phòng im lặng trong giây lát.

Chủ yếu, anh thực sự không hiểu tại sao Thương Vân lại có ý tưởng như vậy.

Anh ấy có phải là Trình Uyên như một người thiếu con không?

Hay nói cách khác, anh ấy giống như một người đang nhớ con?

“Bạn đang làm gì đấy?”

Một lúc lâu sau, Trình Uyên mới hoàn hồn, tức giận nói.

Bởi vì hần đột nhiên nhìn thấy Thương Vân cởi quần áo một cách bất ngờ.

Trình Uyên lúc này mới sững sờ, người phụ nữ này thực sự đã cởi váy, chỉ để lại thân trên với áo lót và quần an toàn thân dưới.

Chương 1577

Tôi phải nói rằng Thương Vân là một người phụ nữ rất xinh đẹp, vì võ công của cô ấy, dáng người của cô ấy rất hoàn hảo.

Làm sao tả được, tuy rằng màu da không phải loại trắng nõn không tỳ vết, nhưng ít nhất là trơn bóng, ai nhìn thấy cũng sẽ nuốt nước miếng.

Cô muốn vươn tay sau lưng cởi áo lót, nhưng cổ tay mảnh khảnh lại bị dây xích khóa chặt không thể vươn ra phía sau, vì vậy xoay người cong lên: “Giúp anh cởi ra!”

Trình Uyên tức giận: “Mày điên à? Ai muốn mày sinh con hả?”

Thương Vân nhẹ giọng nói: “Cha ta nói, hấn nói người nói ta mang thai con của người, còn nói người thèm muốn ta.”

“Không, không, đây là hiểu lầm!” Trình Uyên bối rối giải thích: “Ta chưa bao giờ thèm muốn người.”

“Tôi biết.” Thương Vân trả lời rất bình tĩnh, “Tôi thèm muốn anh.”

“gì?”

“Tôi thèm muốn gen mạnh mẽ của bạn.”

“Cha tôi nói, lý do chính khiến bạn có thể đạt được điều này trong thời gian ngắn chủ yếu là do bạn được thừa hưởng gen rộng.

“Và khi tôi ở tuổi đôi mươi, gen di truyền của tôi bẩm sinh không hề yếu. Vì vậy, tôi và bạn đều mạnh mẽ và những đứa trẻ bạn sinh ra phải rất đáng nể.”

“Còn nếu ta thụ thai thành công con của người, người đương nhiên không phải lo lắng ta lại là kẻ thù của người, đối với ta, người nhất định sẽ cho ta tự do.”

“Đây là một điều tốt với ba con chim với một hòn đá.”

Trình Uyên thật ngốc.

Logic của Thương Vân rất rõ ràng, nhưng nó cũng đủ kỳ lạ. Lần này cô không lên kế hoạch bí mật mà nói chuyện cởi mở với Trình Uyên.

Ai sẽ nói những điều này, một phụ nữ bình thường?

Nhưng cô ấy thì khác.

Trình Uyên cảm nhận được sự kinh hãi của Thương Vân.

Cô là một người phụ nữ sinh ra có mục đích rõ ràng, và một người phụ nữ có bản lĩnh thao túng, không chỉ tương lai của cô

ấy, mà còn là tương lai của con cái cô ấy, là người phụ nữ này được thiết kế sao?

Trong lòng Trình Uyên ớn lạnh.

“Tôi sẽ không đồng ý.” Anh lạnh lùng nói.

Thương Vân kinh ngạc nhìn lại, vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Tại sao?”

“Nhiều lợi ích như vậy, tại sao anh không đồng ý?”

Sau một hồi suy nghĩ, cô ấy có vẻ hiểu nên gật đầu nói: “Đừng lo lắng, tôi sẽ không làm cho anh xấu hổ. Tôi sẽ không hỏi tư cách của anh, hưởng hồ là để vợ anh biết điều đó nếu anh làm cho tôi.” có thai, ta Cứ việc đi, nếu người không muốn gặp ta, đời này ta sẽ không xuất hiện ở trước mặt người. ”

Trình Uyên vuốt trán.

Anh đột nhiên có ảo giác.

Dường như không phải Thương Vân mà chính anh ta mới bị nhốt ở đây. Lúc này, những gì họ nói giống như một mẫu quảng cáo nhỏ có nhiều tiền trên cột điện thoại ở góc phố.

“Phi lý!” Trình Uyên trách cứ theo bản năng.

Thương Vân có vẻ không chịu thua, nhìn vẻ mặt của Trình Uyên không vui, cô nghĩ cô ấy nghĩ mình chưa đủ xinh sao?

“Cô biết không, tôi sẽ cải trang, cô muốn ngủ với ai, nói cho tôi biết, tôi có thể trở thành cô ấy.” Cô nói.

“Fuck!” Trình Uyên hoàn toàn tức giận: “Mày bị ốm à? Mày điên à?”

Đang nói chuyện và làm kẹt cái cổ mảnh mai của cô.

Tuy nhiên Thương Vân lại không hề sợ hãi, cô ấy hất cằm lên, nhìn chăm chăm vào mắt Trình Uyên như người chiến thắng: “Thân ái, bình tĩnh!”

Ở cự ly gần, hương hoa lan nhàn nhạt trên người Thương Vân, mùi hương nhàn nhạt khiến thần kinh của hắn vốn dĩ vô cùng xấu hổ và tức giận, bỗng chốc sụp đổ.

“Làm thế quái nào mà tôi biết cô là một phù thủy như vậy?”

Khi Thương Vân được thả ra, Trình Uyên lùi lại ngay lập tức, buộc bản thân phải giữ bình tĩnh.

Chương 1578

Một người phụ nữ gần như khỏa thân, đứng trước mặt bạn, nói với bạn, đi nào, đi với tôi, tôi không cần bạn chịu bất kỳ trách nhiệm nào, và tôi sẽ không cho người khác biết.

Đặc biệt người phụ nữ này còn rất xinh đẹp và có vóc dáng cực chuẩn.

Lúc này ước chừng hẳn là nam nhân, cũng sẽ choáng váng.

Tuy nhiên, Trình Uyên nghiêm nhiên điều khiển được “ý nghĩ ma thuật” này. Không chỉ là bởi vì hẳn cảm thấy Thương Vân lúc này đáng sợ, đáng sợ hơn cảnh giới tu luyện của nàng, mà quan trọng hơn là hẳn không còn có thể làm chuyện có lỗi với phu nhân Bạch An Tương.

“Ngươi vẫn là nam nhân?”

Thương Vân vẫn bướng bỉnh hỏi, đứng dậy tiến đến chỗ Trình Uyên.

Anh ta định lao vào Trình Uyên.

Anh đột nhiên vươn hai tay ôm lấy gò má mịn màng của cô:
“Nhìn anh!”

Thương Vân vô thức nhìn vào mắt Trình Uyên.

sau đó.....

Hoa nở một thời gian.

Cô dường như đã bước vào một thế giới khác.

Ở đây có ánh nắng lười biếng, những ngọn núi đầy hoa, và bầu trời xanh vô tận và mây trắng trong tầm tay.

Cô ấy đeo mạng che mặt trắng và không thể không nhảy múa trong thế giới hư cấu này.

...

Mau.

Thế giới tan tành!

Khi Thương Vân từ từ mở mắt, anh nhận ra rằng Trình Uyên đã không còn ở trong căn phòng tối này nữa.

Và quần áo của cô ấy đã được mặc lại.

Không có cảm giác lạ trong cơ thể.

đột ngột.

Mát mát lắm.

Thương Vân cắn môi, trong mắt hiện lên một chút tinh quang.

“Hóa ra là như thế này!”

...

...

Trình Uyên từ chỗ của Guan Thương Vân đi ra, trong ngực có một ngọn lửa tà ác đề lên.

Lao vào bệnh viện.

Ngay sau khi Bạch An Tương kiểm tra xong, Trình Uyên nắm lấy tay Yu.

“Cái gì?” Cô tò mò hỏi.

Không nói lời nào, Trình Uyên mở cửa phòng tiện ích và kéo Bạch An Tương vào. Trước khi cô kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra, cô nóng lòng hôn lên môi cô.

“Ừm ... điên anh ... ờ!”

...

...

Và vào lúc này.

Đường Chiến đã xuất viện.

Anh ta có một ngôi nhà ở ngoại ô thành phố Ngôi Sao.

Trong năm này, anh đã sống và tu nghiệp tại đây.

Bởi vì nó đang ở trong tự nhiên, bất kể anh ta làm gì, sẽ không ai nhận ra.

Đây là một sân nhỏ, trong sân có một ngôi nhà xây bừa bãi bằng gỗ, dột tứ tung.

Nghĩ đến căn biệt thự tôi ở tại quận 3, tôi thấy nó như một trời một vực.

Đường Chiến mở cửa đi vào.

Anh ấy phải nắm bắt thời gian để tiếp tục tập luyện.

Trình Uyên tuy chỉ là cao cấp, nhưng có thể dễ dàng giết chết Tề Lão trong Thần Võ võ lâm, cần phải có một số kỹ năng đặc biệt.

Chương 1579

Nếu anh ta muốn giết Trình Uyên và trả thù cho anh ta, anh ta phải mạnh mẽ hơn.

Anh ta phải nắm bắt từng phút từng giây.

Vừa định bước vào nhà, đột nhiên ...

Tóc gáy dựng ngược, hơi thở cực lạnh phả vào mặt.

Đường Chiến đột nhiên sửng sốt, trong tay nhanh chóng cầm một con dao.

“Ai?” Anh trầm giọng hét, “Cút ngay!”

Cảm giác đó đến từ ngôi nhà của anh ấy.

“Tôi ngửi thấy mùi ... hận thù.”

Đột nhiên, một giọng nói không phân biệt đực nam nữ, có chút què quặt vang lên trong phòng.

Giọng nói danh thép, khàn khàn và vô cùng lạnh lùng.

Đường Chiến không khỏi rùng mình một cái.

Anh bỗng thấy sợ.

Đúng vậy, một cường giả trong Thần Võ đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

sau đó.

Một đôi chân xuất hiện ở cửa.

Trên chân có một đôi giày rách, đôi giày rách kia rất quen thuộc, chúng là đôi giày mà Đường Chiến đã từng đi.

Lại nhìn lên, đó là một chiếc quần béo, đương nhiên là của Đường Chiến.

Một người rất gầy xuất hiện trước cửa nhà Đường Chiến với vẻ mặt bản thủ.

Bất cứ ai nhìn thấy một người như vậy trên đường phố sẽ nghĩ rằng anh ta là một kẻ mất trí.

Nhưng một kẻ điên cuồng như vậy khiến cho Đường Chiến có mùi nGuy hiểm vô cùng.

Anh ta rõ ràng rất gầy gầy, tối đa chỉ có một mét sáu, mặc quần áo của Đường Chiến Chiêu trên người giống như áo choàng đi hát.

“Giả nGu!”

Kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, Đường Chiến tức giận bắn ra một nhát dao.

Một con dao chạy về phía bóng dáng gầy.

“Bùm!” Một âm thanh.

Thế giới thay đổi đột ngột.

Trước mắt Đường Chiến tối đen như mực.

Bóng dáng gầy gò đã không còn, cả căn nhà của anh cũng không còn nữa.

Anh ta sợ hãi dừng lại nhanh chóng.

Ngay sau đó.

Có một cảm giác ớn lạnh từ cổ.

Sau đó, một mùi hôi thối từ từ bốc ra sau lưng anh.

Bàn tay vốn vẫn luôn nGuệch ngoạc, chậm rãi từ sau gáy Đường Chiến lên mặt.

Đường Chiến thân thể bắt đầu run lên.

Anh ấy không thể di chuyển.

“Bạn có muốn trả thù không? Tôi có thể giúp bạn.”

Giọng nói què quặt vang lên bên tai Đường Chiến.

Đường Chiến cảm thấy tim mình sẽ ngừng đập, hô hấp trở nên vô cùng khó khăn.

“Tôi nghĩ!”

“gọi!”

Thân thể đột nhiên trở nên yếu ớt, trọng tâm lập tức không ổn định, Đường Chiến liền quỵ rạp xuống đất.

Có thể di chuyển.

Anh bắt đầu thở hổn hển.

Người đàn ông kỳ quái toàn thân bốc mùi hôi thối ngòi xôm trên mặt đất, dùng một đôi mắt xanh biếc nhìn Đường Chiến.

Đường Chiến ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt này, ánh mắt đột nhiên thẳng tắp.

Chương 1580

xấu xí!

Rất xấu!

Không có da trên nửa khuôn mặt, và các cơ của khuôn mặt chằng chịt vào nhau, thật đáng sợ.

Anh chỉ cảm thấy buồn nôn, buồn nôn và nôn.

Tuy nhiên, những gì người đàn ông lạ mặt nói tiếp theo lại khiến thân thể Đường Chiến đột nhiên run lên.

“Ta có thể giúp ngươi đạt tới cảnh giới trung giai Thần Võ cảnh trong thời gian ngắn nhất.” Người đó nói.

“Nhưng ta cần linh hồn của ngươi.”

Linh hồn?

Đó là linh hồn một lần nữa!

Đường Chiến đột nhiên tỉnh lại, run giọng hỏi: “Ngươi là ai?”

Kỳ quái im lặng một hồi nói: “Ta quên mất!”

“Em muốn gì ở anh?” Đường Chiến hỏi.

“Tôi cần bạn lắng nghe tôi.”

Đường Chiến im lặng.

“Em không đồng ý?”

Đường Trăn bắt đầu cười khò: “Ta có lựa chọn sao?”

Rõ ràng nếu hắn không đồng ý, kẻ lập dị này sẽ không buông tha hắn, nhưng với thực lực của kẻ lập dị, có thể dễ dàng giết chết hắn.

Anh ấy thực sự không có lựa chọn nào khác.

Kẻ lập dị vén mái tóc tưởng như cả đời chưa gội, nhếch miệng cười.

Nhưng ngay sau đó anh đột nhiên hỏi lại: “Bây giờ là năm nào?”

“Hả?” Đường Chiến giật mình.

“Chiến tranh đã kết thúc chưa?” Người đàn ông lạ mặt hỏi lại.

“Chiến tranh?” Đường Chiến ngẩn ra.

...

Nửa giờ sau, sau khi dọn dẹp phòng ở của Đường Chiến, anh ta thay bộ quần áo mà Đường Chiến tìm cho anh ta, lúc anh ta lại xuất hiện trước mặt Đường Chiến, Đường Chiến vô cùng kinh ngạc.

Nàng có dáng người uyển chuyển, làn da trắng như ngọc, mái tóc dài xõa ngang lưng.

Bóng dáng của người đàn ông xấu xí kỳ quái trước đây ở đâu?

Ngay cả khuôn mặt đó cũng đẹp đến mức nghẹt thở.

Da mặt như vừa mới mọc ra, đỏ ửng.

Đường Chiến ngẩn ra.

Mặc quần áo tử tế, khí chất của kẻ lập dị thay đổi đột ngột.

Cô mỉm cười, “Tôi có đẹp không?”

Đường Chiến gật đầu trong tiềm thức.

“Haha ...” Người đàn ông xa lạ lẩm bẩm, hai tay chống lưng nhìn trời, “Hương vị của đất thật là ngon.”

“đất?”

“đắt!”

Vừa nói, nàng vừa đưa bàn tay ngọc bích trắng nõn quay đi xoay lại trước ánh nắng.

Nhìn thẳng bàn tay ngọc bích dưới ánh mặt trời, dường như hẳn không hề bị tia nắng ảnh hưởng.

Dần dần, bàn tay cô bắt đầu đỏ lên, và sau đó một ngọn lửa bốc lên.

Đường Chiến đôi mắt chợt co rút lại.

Đây là sức mạnh ma thuật nào?

Bạn có thể tạo ra một ngọn lửa từ không khí loãng?

Chương 1581

Đồng thời, trong nhà kho ở bên cảng.

Xác của một con quái vật khổng lồ khác cũng teo tóp trong tích tắc, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

...

...

“Bùm!” Một âm thanh.

Bạch Dạ lao vào phòng tiện ích của bệnh viện: “Trình Uyên, đã xảy ra chuyện ...!”

Nhưng rồi, anh chết lặng.

Tôi thấy Trình Uyên quay lưng về phía mình, thân hình vạm vỡ, trần truồng, một chân giẫm lên ghế đầu, hoa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bình thần thở dài: “Thời tiết càng ngày càng nóng. Mồ hôi vã ra, than ôi đắm mình trong ánh mặt trời.”

Vừa nói anh vừa quạt gió bằng một tay.

Bạch Dạ gương mặt khẽ run lên.

nhiệt?

Mùa đông rồi anh nhé!

Hơn nữa, chạy vào phòng điện nước luyện công cũng không sao?

Tôi đã cởi quần áo của mình ...

Anh nghi ngờ nhìn xung quanh.

Tôi thấy bên cạnh giá có hai hình nộm, cả hai đều được che bằng vải trắng, và một trong số chúng dường như đang ngồi xổm trên mặt đất.

Đúng lúc này, ma-nơ-canh đang ngồi xổm trên mặt đất được che bởi tấm vải trắng đột nhiên từ từ vươn một bàn tay nhỏ hoàn mỹ ra dưới tấm vải trắng.

Nhẹ nhàng và bí mật, nắm lấy quần áo bên cạnh tấm vải trắng.

Dưới cái nhìn của Bạch Dạ, anh từ từ kéo vào Baibury.

“Haha.” Bạch Dạ cười khan một tiếng, xoay người rời khỏi nhà, đóng cửa lại.

“Anh đang đợi em ở bên ngoài.”

Sau khi anh ta đi ra ngoài, khuôn mặt già nua của Trình Uyên “giáng một đòn”, đỏ bừng thành mảnh vải, vội vàng tìm quần áo để mặc.

Tâm vải trắng bị xé ra một chút, lộ ra đầu của Bạch An Tương, cô hẳn học nhìn Trình Uyên, vừa xấu hổ vừa tức giận: “Đều là đáng trách, anh thật xấu hổ!”

Trình Uyên nhanh chóng giúp cô mặc quần áo, ôm và hôn cô, cho cô thoải mái.

Bạch An Tương cũng đỏ mặt.

Chờ hai người bọn họ vừa rồi mặc quần áo.

“Pa” cánh cửa lại bị đẩy ra.

Trong Bạch Dạ ngoài cửa, vợ chồng Trình Uyên ôm nhau trong phòng chạm mặt nhau.

“Ừ, ta có thể làm thủ đoạn!” Bạch Dạ nói đùa, “Khi nào thì đổi em trai, em gái?”

Nói xong, anh không cho Trình Uyên cơ hội giải thích, lại vội vàng bỏ đi, đóng cửa lại.

Trình Uyên xấu hổ.

Anh đã bí mật đến gặp Bạch An Tương.

Bạch An Tương tức giận mở miệng và cắn vào vai anh.

“A ... đau quá!”

...

...

Đi ra ngoài.

Trình Uyên khiển trách Bạch Dạ là kẻ vô đạo đức với ánh mắt dữ dội: “Cô rõ ràng là cố ý.”

Bạch Dạ nhún vai, giễu cợt nói: “Còn tưởng rằng là ai a, tiểu huynh đệ của ta đây, người còn dám làm loạn, ban ngày làm cái loại chuyện này trong phòng tiện ích, cùng làm cái này với.” anh chị em lâu rồi. Anh. Còn chồng già vợ về quê làm lành thì phải đến phòng tiện ích ”.

Chương 1582

Chương 1582:

Hóa ra là khi Bạch Dạ đến gặp Trình Uyên và hỏi y tá, thì tình cờ y tá nhìn thấy Trình Uyên và Bạch An Tương vào phòng tiện ích trước đó.

Tất nhiên, y tá không biết Bạch An Tương, chỉ biết rằng Trình Uyên đang ở cùng một người phụ nữ.

“Em muốn anh chăm sóc nó!” Trình Uyên tức giận trợn mắt, không muốn để ý đến anh: “Làm sao vậy, hoảng sợ như vậy?”

Biện Bạch Hiền mới nhớ tới cả kinh: “Đi theo ta.”

Hai người họ đến nhà kho trong cảng.

Nhìn thấy hai xác chết quái vật, cả hai đều teo tóp đến mức hai bộ xương được bao phủ bởi hai lớp da thú, họ lập tức choáng váng.

“Không cần báo trước, chính là nó.”

Người bảo vệ phụ trách nói.

Hai người nhìn nhau.

“Có vẻ như tinh hoa đã bị hấp thu.” Trình Uyên bước tới chỗ quái vật, đưa tay lên bộ xương quái vật còn nGuyên vẹn trước đó, nhắm mắt cảm nhận.

“Bị người hấp thu?” Bạch Dạ kinh ngạc, đi tới hỏi: “Ý của ngươi là?”

Trình Uyên rên rỉ và lắc đầu: “Không có gì đâu, thực sự không thành vấn đề. Chúng tôi chủ yếu muốn xương của con quái vật này. May mà xương không sao. Có thể cử người dùng những bộ xương này làm vũ khí. Tốt nhất là được rồi.” người của chúng ta., hãy để ông Lữ khắc vòng tròn ma thuật. ”

“Hừ!” Bạch Dạ nhanh chóng phản ứng sau khi nhìn thấy sức mạnh của dao cắt xương.

Nhưng Trình Uyên luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Trước đó, anh ta đã hấp thụ một viên thuốc quý của một con quái vật khác, khiến con quái vật đó bị teo lại ngay lập tức, nhưng điều gì đã xảy ra với con quái vật này?

Anh ta chỉ cần đưa tay ra ấn vào con quái vật để cảm nhận nó, và không cảm thấy một chút sức mạnh nào đang lang thang. Nói cách khác, viên thuốc quý trong con quái vật nên biến mất, và không có con thú ký sinh, điều này không nên không được.

Tại thời điểm này...

“Rắc rắc!” Một âm thanh.

Bạch Dạ kinh ngạc kêu lên: “Không ổn!”

Khi Trình Uyên nhanh chóng nhìn nó, anh cũng sửng sờ.

Bạch Dạ vừa duỗi tay nắm chặt răng quái vật, muốn thử, nhưng lại cố gắng hơn một chút, nhưng không ngờ lại không được.

Chiếc răng chỉ có thể bị gãy bằng phương pháp cắt laser đã bị Bạch Dạ làm gãy nhẹ vào lúc này.

Hai người nhìn nhau.

Sau đó, họ thử thêm vài lần nữa, và thấy rằng hai thân thể quái vật giống nhau, và cả hai đều bị vỡ vụn.

Và Trình Uyên gỡ những mảnh xương ra khỏi cơ thể và cố gắng phá vỡ nó, chỉ thấy rằng những mảnh xương đã được tạo thành mảnh xương vẫn vô cùng cứng.

“Chẳng lẽ tất cả tinh hoa trong cơ thể yêu quái đều đã bị hấp thu.”

Trình Uyên nghĩ trong tiềm thức.

Đột nhiên có chút bất an.

Nó đã làm gì?

Đó là thứ ở đâu?

“Có chuyện gì vậy?” Bạch Dạ hỏi.

Trình Uyên lắc đầu: “Thứ này vốn dĩ không thuộc về đất liền, để nó trở về biển.”

“Ồ.” Bạch Dạ gật đầu.

Có lẽ đây nên được coi là một lời giải thích, anh nghĩ.

Nửa tháng sau ...

Nhiều người thân và bạn bè của Trình Uyên đã rời Đảo Vàng.

Vợ chồng Lý Hải đưa Lý Nam Địch đi.

Trình Tuấn Phong và Trình Nặc cũng rời đi.

Chương 1583

Tất cả những người bị họ Lý bắt giữ trước đó, ngoại trừ Bạch Sĩ Câu, đều rời khỏi Đảo vàng một lần nữa.

Bởi vì thực lực của nhà họ Lý bây giờ đã bị tổn hại rất lớn, lại có Trình Nặc phụ trách, Lí Kiến Cương nhất thời sợ rằng không dám bực đãi người của Trình Uyên.

Về phần Bạch Sĩ Câu ở lại là do hấn chủ ý.

Mấy ngày nay không tìm được cơ hội nói chuyện với Trình Uyên, bây giờ đường ai nấy đi, cơ hội cũng đã đến.

“Nói về nó?”

Tại cảng tiễn đoàn người cuối cùng, Bạch Sĩ Câu cùng Trùng Trùng đứng ở bên cạnh, đột nhiên hỏi.

“Đồng ý!”

Trình Uyên gật đầu.

Sau đó cả hai cùng nhau đi dạo xa trên bãi biển.

Khi bắt đầu, không ai nói.

Chỉ cần tiếp tục bước đi, bước đi trên mọi nẻo đường.

“Cho nên, ngay từ đầu ngươi đã biết?” Trình Uyên đột nhiên hỏi Bạch Sĩ Câu trước.

Điều đáng chú ý là lần này địa chỉ đến Bạch Sĩ Câu là bạn chứ không phải bạn.

Mặc dù có vẻ bình tĩnh nhưng Bạch Sĩ Câu có thể nghe thấy sự bất bình trong đó. Tuy nhiên, anh không giấu giếm: “Có.”

Trình Uyên cười giễu cợt: “Thảo nào mọi hành tung của tôi đều nằm dưới cái nhìn của họ, chẳng trách họ có thể điều khiển quỹ đạo cuộc đời tôi.”

“Được!” Bạch Thiếu Vũ lại gật đầu thừa nhận.

Rõ ràng, tất cả những hành động trước đây của Trình Uyên, bao gồm những gì anh ta đã làm, những gì anh ta muốn làm, hoặc cảnh giới của anh ta đạt đến đâu, Bai Thiếu Lâm sẽ báo cáo cho Vân Dĩ Hà.

Mặc dù được lệnh phải hành động là điều dễ hiểu, nhưng có một điều mà Trình Uyên không thể buông bỏ.

“Ngay từ đầu, anh đã biết tôi là con tốt của phàm phu.” Anh dừng lại, ánh mắt có chút lạnh lùng: “Tại sao lại để Cẩm Tú nhảy xuống hố lửa này? Đó là con gái ruột của anh!”

Vẻ mặt Bạch Sĩ Câu vẫn bình tĩnh: “Làm việc lớn đừng dính vào việc nhỏ.”

Nghe những lời này, Trình Uyên đột nhiên rất tức giận.

Anh ta quay mặt về phía Bạch Sĩ Câu, hỏi: “Làm việc lớn mà không dính vào chuyện tầm thường thì tốt rồi, việc lớn của anh đã xong chưa?”

Bạch Sĩ Câu lắc đầu thờ dài, “Có chuyện.”

Trình Uyên giễu cợt: “Vậy bây giờ cậu định làm gì?”

Bây giờ cuộc đấu tranh đã kết thúc, Trình Uyên đương nhiên sẽ không cho phép cuộc sống của mình bị thao túng nữa. Về phần Bạch Sĩ Câu, anh muốn biết Vân Dĩ Hà, với tư cách là một thành viên của kế hoạch, sẽ lựa chọn thời điểm kế hoạch của anh thất bại như thế nào.

Bạch Sĩ Câu lắc đầu thờ dài một tiếng: “Nói thật, ta mấy ngày nay suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy được chính mình lạc đường, không biết tiếp theo nên làm cái gì.”

Trình Uyên bình tĩnh trở lại, lạnh lùng nói: “Cô không biết, vậy tôi có thể cho cô một đề nghị.”

“Ngươi nói.” Bạch Thiều Vũ gật đầu.

Trình Uyên quay mặt về phía anh ta, sau một lúc im lặng nói: “Trở về thành phố Tân Dương, tiếp tục quản lý tập đoàn Xiaolin, và hãy là một doanh nhân bình thường, đừng tham gia nữa.”

“Tốt hơn hết anh không nên nói với cô ấy bất cứ điều gì, An Tương, tôi sẽ làm cô ấy buồn.”

Bạch Sĩ Câu nhíu mày, trầm giọng nói: “Người không muốn ta giúp người?”

Vương Mĩ Lệ thực sự giống với Bạch Sĩ Câu. Nhưng bây giờ Vương Mĩ Lệ đang ở bên cạnh Trình Uyên, và cô ấy vẫn có sự tin tưởng của Trình Uyên.

Tuy nhiên, Bạch Sĩ Câu, cha vợ của Trình Uyên, đã được Trình Uyên nói rằng ông sẽ không giúp đỡ lẫn nhau bất kể công việc thế giới. Điều này làm cho Bạch Sĩ Câu có chút khó hiểu.

Nhưng chính vì thân phận đặc biệt của mình mà Trình Uyên, người biết sự thật, trong lòng sẽ không tha thứ cho anh.

Nó giống như sự khác biệt giữa việc bị phản bội bởi một người lạ và bị phản bội bởi anh trai của bạn.

Chương 1584

“Không cần.” Trình Uyên lắc đầu.

“Tại sao?” Bạch Sĩ Câu hỏi.

“Tôi không quan tâm đến những việc lớn của cậu, nhưng những phần nhỏ của cậu lại là những việc lớn đối với tôi.”
Trình Uyên chế nhạo và trả lời: “Chúng ta khác nhau, chúng ta không tìm kiếm lẫn nhau”.

Một cơn gió biển thổi đến mang theo sự mát mẻ.

Khi mặt trời lặn, chúng kéo hai bóng dài trên bãi biển.

Im lặng!

Rất có thể một bên ra đi trước phá vỡ hòa bình.

Nhưng thực tế, điều phá vỡ sự yên bình đôi khi có thể là sự xuất hiện của người thứ ba.

Ví dụ tại thời điểm này.

Một bóng dáng nhỏ nhắn đến từ một hướng khác trên bãi biển.

Trên bờ biển rộng lớn, một người phụ nữ xinh đẹp với vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí còn có nụ cười nhẹ trên mặt, xuất hiện một mình ở bờ biển.

Trình Uyên và Bạch Sĩ Câu đều có chút kinh ngạc nhìn mọi người.

Đây là một người phụ nữ trạc tuổi 20. Cô ấy có nước da trắng trẻo, dáng người chuẩn, tính tình tao nhã, cô ấy mặc một chiếc áo gió thơm mát và dưới chân đi một đôi ủng Martin. Cô ấy trông rất ngổ ngáo.

Người đàn ông dừng lại trước mặt hai người, nghiêng đầu và tò mò nhìn họ.

“Tôi cần một người giúp đỡ, anh có thể giúp tôi được không?” Người phụ nữ cười nhẹ, hỏi thẳng.

Trình Uyên và Bạch Sĩ Câu liếc nhau, và cả hai đều nhìn thấy màu sắc ngạc nhiên trong mắt nhau.

Không có làn sóng quyền lực nào trong người phụ nữ này.

Nói cách khác, rất có thể đó chỉ là một người bình thường.

“Tôi có thể giúp gì cho cậu?” Trình Uyên tò mò hỏi.

Người phụ nữ nói: “Giúp tôi chiến đấu.”

Bạch Thiếu Dương nói: “Đánh không được.”

Lần này, Trình Uyên và Bai Thiều Lâm ở cùng một mặt trận: “Đúng vậy, nếu bạn bị sai, bạn có thể tìm quản lý của Đảo vàng. Có một bộ phận an ninh chuyên phụ trách việc của người dân và sự bất bình của người dân. Nếu bạn đánh riêng, bạn sẽ không miễn nhiệm với sự quản lý của Đảo vàng. Bảo vệ pháp lý.”

Người phụ nữ sững sờ, rồi bật ra một tràng cười “tửm tửm ...”, những bông hoa cười run rẩy khom người xuống.

Bạch Sĩ Câu và Trình Uyên lại nhìn nhau.

“Hai người, thật dễ thương!” Người phụ nữ nói.

Hai người họ có dễ thương không?

Trình Uyên cau mày, đây là lần đầu tiên có người nhận xét về mình như thế này.

“Những bộ phận phạm trần đó không thể kiềm chế nổi bất bình của tôi.” Người phụ nữ đút hai tay vào túi, đứng cao và tự hào nói: “Bởi vì tôi muốn giết, và những người tôi muốn giết, họ không nên giết vì tôi. . Không còn nữa.”

Một tia nghi ngờ lóe lên trong mắt Trình Uyên, anh cẩn thận hỏi: “Cô muốn giết ai? Ai?”

Người phụ nữ cười nhẹ: “Người đó tên là ... Rong!”

Khi nghe điều này, nước da của Trình Uyên và Bai Thiếu Lâm đồng thời thay đổi rõ rệt.

Trong ánh hoàng hôn, ba bóng dài càng lúc càng kéo dài.

Họ đứng trong im lặng.

một thời gian dài.

Trình Uyên hỏi: “Cô là ai?”

Người phụ nữ lắc đầu, giọng điệu có chút buồn bã: “Tôi quên mất.”

“Nếu chúng tôi không giúp cậu thì sao?” Trình Uyên hỏi lại.

Người phụ nữ lại lắc đầu, lần này giọng điệu trở nên cứng rắn hơn một chút: “Cô, cô phải giúp tôi.”

Trình Uyên giễu cợt: “Thực xin lỗi, sợ rằng lần này anh sẽ thất vọng.”

Chương 1585

Nói xong xoay người rời đi.

Bạch Sĩ Câu cũng vội vàng chạy theo.

“Anh đi!”

Trình Uyên thì thào: “Người phụ nữ này không nên khi dễ.”

Bạch Sĩ Câu tự nhiên cũng nhận ra, nghe xong lời nói của Trình Uyên, anh ta vội tăng nhanh tốc độ.

Tuy nhiên, đó là vào thời điểm này.

“Hừ!” Một tiếng kêu.

Khi một làn sóng biển dâng cao, một làn sóng ớn lạnh từ phía sau hai người họ dâng lên.

“Chạy riêng đi!” Trình Uyên hét lên.

Bạch Sĩ Câu bỏ chạy.

Trình Uyên đột ngột quay lại, đôi mắt lóe lên một tia sáng đầy màu sắc.

Anh nhìn người phụ nữ.

Người phụ nữ khẽ cau mày và cũng tình cờ nhìn Trình Uyên.

Hai mắt va chạm, sau đó nữ nhân trong mắt lóe lên một tia lam sắc.

Trình Uyên muốn sử dụng bóng ma để khiến đối thủ mắc lừa.

nhưng.....

Đột nhiên, thế giới đổi màu.

Anh cảm thấy mình đứng ở một bên, đất khô nứt nẻ khắp nơi, xung quanh là xương cốt, người phụ nữ trước mặt anh đang toát ra hắc khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

“gì!”

Có tiếng thì thầm bên tai.

Bất ngờ đưa Trình Uyên trở về thực tại.

Hắn đột nhiên tỉnh táo lại, phát hiện nữ nhân đang tò mò đứng trước mặt hắn, thế giới đột nhiên trở lại bình thường, biển động vẫn âm âm, mặt đất vẫn là sa mạc, vẫn là biển cả, Bạch Sĩ Câu mấy người. đã có những bước nhảy vọt.

Và người phụ nữ gần như đối mặt với chính mình.

Một cơn ớn lạnh tột độ ập đến.

Trình Uyên lùi lại thật nhanh, vừa lùi vừa cởi bỏ những mảnh xương trên người, nhanh chóng tạo thành một con dao cắt mảnh xương.

Nhìn thấy đôi mắt của người phụ nữ mảnh xương đó, ánh sáng xanh lam lại sáng lên.

“Đi chỗ khác!”

Trình Uyên đã cố gắng hết sức và chém vào người phụ nữ.

Sức mạnh khổng lồ của “Boom” giống như mở ra thế giới, xé rách không khí xung quanh hắn, trên mặt đất lập tức xuất hiện một rãnh sâu đáng sợ.

Tuy nhiên.

Người phụ nữ không hề né tránh, cô ta chỉ duỗi một cánh tay mảnh khảnh ra và nhẹ nhàng véo con dao cắt xương của Trình Uyên bằng hai ngón tay trắng nõn.

Dừng lại.

Tóc trên trán cô ấy gọn sóng nhẹ.

Nó giống như chỉ một cơn gió thổi vào mặt.

quá dễ.

Trên khóe miệng cô vẫn còn một nụ cười nhàn nhạt.

“Anh, thật thú vị.” Cô nói với Trình Uyên.

Trình Uyên cảm thấy hối hận vô cùng trong lòng.

Con dao vừa rồi là tập hợp toàn bộ sức mạnh của hắn, hắn tin rằng ngay cả Đông Tâm Tư hay A Bặc Duẫn cũng không dám đâm đầu vào.

Tuy nhiên, một con dao mạnh mẽ như vậy, trước mặt người khác, chỉ như tờ giấy.

“Anh... anh là ai?” Anh sợ hãi.

Sức mạnh của một người phụ nữ nằm ngoài nhận thức của anh ta.

Dựa trên tính toán này, ít nhất cô ấy cùng với Dương Duệ và Long đã ở cùng một cấp độ trong thời kỳ hoàng kim của họ.

Chương 1586

Chương 1586:

“Ta nói, ta đã quên.”

Người phụ nữ này lại khai báo, sau đó chỉ bằng một cú giật nhẹ, cô ta giật lấy con dao lớn trên tay Trình Uyên, xoay trái quay phải như thể không có ai.

“Hóa ra là anh đã giết hai cái lòng đó.” Cô thì thào một mình.

Trình Uyên kinh hãi từ từ lùi lại.

Nhìn thấy một người phụ nữ đang tự tin nhìn chăm chăm vào thanh trường kiếm của mình, cô ấy có vẻ thích thú và không để ý đến chính mình, vì vậy cô ấy quay người bỏ chạy.

Anh ấy nhanh.

Tuy nhiên.

Giây tiếp theo.

Anh chợt thấy trước mặt mình có một bóng đen nhàn nhã.

Đó là người phụ nữ đang cầm miếng xương của chính mình.

Tim Trình Uyên chùng xuống đột ngột và nhanh chóng ngừng đập.

“Bạn phải giúp tôi.”

Người phụ nữ ngẩng đầu lên và nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên theo bản năng xoay người, hai mắt trở nên đen kịt, sự tỉnh táo đột nhiên trở nên trầm mặc.

Bị giật!

Anh ta ngã xuống và bất tỉnh.

Hiện tại đã ngất đi, hẳn vẫn còn kinh hãi.

thực ra.....

Thậm chí không có một dấu vết của sự phản kháng!

...

...

Tôi không biết nó đã mất bao lâu.

Trình Uyên chợt tỉnh giấc.

Đôi mắt anh vội vàng nhìn xung quanh.

Nhận thấy rằng đây là một căn phòng rất bình thường.

Thức dậy.

Hai chân yếu ớt suýt ngã, anh nhanh chóng lấy tay đỡ lấy thành giường.

Chậm rãi đứng dậy ngồi ở trên giường, duỗi hai tay trước mặt, trong mắt hiện lên vẻ khó tin.

bởi vì.

Anh ta đột nhiên thấy rằng anh ta không có một chút sức mạnh nào trong người, như thể anh ta không thể sử dụng kung fu nào cả.

Nhắm mắt lại để nhận thức.

Thân thể trống rỗng, thật giống như chưa từng biết chăm chỉ.

Làm sao chuyện này có thể?

Anh ta cố đấm vào tường.

“Bùm!” Một âm thanh.

Đau tay!

Anh cười toe toét vì đau.

Các bức tường thậm chí không rơi ra khỏi tro.

Trình Uyên hoàn toàn chết lặng.

Anh mở cửa bước ra khỏi phòng và thấy đó là một khách sạn.

Sau một hồi xuất thần, tôi đi đến thang máy, đi thang máy xuống tầng dưới, đến sảnh khách sạn, và thấy rằng đó thực sự là một khách sạn bình thường.

Một số người trò chuyện ở khu vực ghế sofa trong sảnh khách sạn, một số người vội vã ra vào, và các nhân viên vệ sinh khách sạn đi ngang qua ...

Chương 1587

Bình thường không còn là bình thường.

Sau khi bước ra khỏi khách sạn, anh nhìn lại khách sạn.

“Khách sạn Tân Dương!”

Trình Uyên lại choáng váng.

Quay lại thành phố Tân Dương?

Sai lầm!

Đây hẳn là một ảo tưởng.

Anh vội vàng tìm kiếm, chẳng mấy chốc anh đã chạm vào điện thoại.

Nhưng tôi đã bị sốc khi biết rằng đây là chiếc điện thoại nhái mà tôi đã sử dụng khi kết hôn lần đầu với Bạch An Tương cách đây 5 năm.

Nhìn thấy chiếc điện thoại, một mớ kí ức chợt ùa về trong đầu anh.

“U ...” Đột nhiên, cơn đau đầu nhức nhối.

Đầu như bị sinh mệnh xé nát.

Anh ta ngồi xồm trên mặt đất, ôm đầu.

Những người qua đường đổ dồn ánh mắt tò mò khi nhìn thấy nó.

Một nhân viên khách sạn tiến đến và hỏi: “Thưa ông, ông có chuyện gì vậy? Ông có thấy khó chịu không?”

Trình Uyên xua tay ra hiệu rằng anh không sao.

Sau đó, dùng một tay ấn đầu, anh loạng choạng đi đến khu vực ghế sofa, tìm một chiếc ghế sofa rồi ngồi xuống.

Một ký ức xa lạ hiện lên trong đầu anh.

Trong trí nhớ của tôi, tôi vừa mới kết hôn với Bạch An Tương, Bạch An Tương đối với anh ấy rất hào hứng, bởi vì đó là hôn nhân thỏa thuận nên Trình Uyên cũng không coi trọng.

Nhưng sau một thời gian ngắn nữa, chắc hẳn Trình Uyên cảm thấy khó chịu.

Vào ngày này, anh ta uống rượu bên đường một mình, và sau đó uống quá nhiều.

Đầu bớt đau hơn.

Nhưng bản thân ký ức này cũng không quá khác biệt so với của tôi, nhưng vẫn có một số điểm khác biệt.

Trình Uyên không thể nói, anh cảm thấy có điều gì đó không ổn trong đầu mình.

Tại sao càng về sau, mọi thứ càng trở nên nhạt nhòa?

Ngay sau đó.

Anh chợt nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp đang bước vào sảnh khách sạn.

Bạch An Tương!

Trình Uyên chợt giật mình.

Nhìn thấy cô, trong lòng anh chợt thấy ấm áp.

Dâm bụt ...

Anh đứng dậy muốn đi, trên mặt bất giác nở một nụ cười.

Nhưng tại thời điểm này.

Tại cửa quay của khách sạn, một người đàn ông đeo kính râm và mặc áo khoác bảnh bao bước vào và nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Bạch An Tương.

Bạch An Tương mỉm cười quyến rũ với anh ta, và hai người đi cạnh nhau đến quầy lễ tân của khách sạn.

Cơ thể Trình Uyên đột nhiên cứng đờ.

Ảo giác!

Đây hẳn là một ảo ảnh!

Trình Uyên mấy lần tự an ủi mình.

Nhưng anh vẫn nhắc gót đi qua.

Ký ức trong đầu tôi dần trở nên rối bời.

Trong sự bàng hoàng, anh không thể phân biệt được kí ức trước đây là mơ hay hiện tại đang ở trong mơ.

Người đàn ông mở một phòng ở quầy lễ tân của khách sạn, và Trình Uyên nhìn thấy anh ta cầm thẻ phòng đưa cho nhân viên quầy lễ tân.

Chương 1588

Trình Uyên khó chịu trong lồng ngực, không nhịn được chạy tới, nắm lấy cánh tay của đối phương.

“Papa!” Thẻ phòng cũng rơi xuống sàn theo tiếng đáp lại.

Người đàn ông kinh ngạc quay lại, kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên cũng choáng váng khi nhìn thấy dáng vẻ của người kia.

“Dài?”

Đúng vậy, người đàn ông trước mặt chính là con rồng.

Tuy nhiên, Long dường như không biết Trình Uyên và cau mày, “Cô là ai?”

“Trình Uyên?” Bạch An Tương cũng kinh ngạc kêu lên.

Ba người sáu mắt nhìn nhau, ba người vẻ mặt khó hiểu.

“Cậu đang làm gì ở đây?”

Ngay sau đó, khuôn mặt của Bạch An Tương chìm xuống và hỏi anh ta một cách lạnh lùng.

Long nhìn Trình Uyên và Bạch An Tương, và hỏi, “Cô Bai, cô có biết anh ta không?”

Trình Uyên hoàn toàn bối rối.

Tại sao An Tương lại lạnh nhạt với bản thân?

Sự thay đổi của cô ấy, giọng điệu đó, khiến Trình Uyên cảm thấy đau đớn không thể giải thích được.

Tôi thấy sắc mặt Bạch An Tương hơi lạnh, cô ấy cau mày hỏi Trình Uyên: “Ý anh là gì?”

Trình Uyên tỏ vẻ khó hiểu: “Anh nói với em là có ý gì? Sao em lại đi cùng anh ấy?”

Bạch An Tương lạnh lùng nói: “Long là khách hàng lớn của công ty chúng ta. Tôi chịu trách nhiệm tiếp anh ta. Đưa anh ta vào khách sạn có vấn đề gì không?”

Trình Uyên bốc hỏa không thể giải thích được: “Công ty gì? Khách hàng gì? Anh đang tiếp khách gì vậy? Cùng anh ta đi khai trương nhà? Con của chúng ta, không quan tâm thì sao?”

“Mở cửa phòng? Trẻ con?” Bạch An Tương trợn mắt ngoác mồm.

Long Yêu với vẻ mặt ngạc nhiên hỏi: “Hóa ra cô Bái đã có gia đình và có con.”

“Không phải anh Long.”

Bạch An Tương nhanh chóng giải thích với Long: “Đừng nghe những lời vô nghĩa của anh ấy, chúng ta là...”

Hắn chưa kịp nói xong còn quay đầu tức giận nhìn Trình Uyên: “Trình Uyên, ngươi chịu đủ rồi, còn muốn làm cái quái gì?”

“Tôi muốn làm gì?” Trình Uyên cũng tức giận: “Tôi cũng muốn hỏi anh định làm gì?”

“Ta cùng ngươi làm cái gì?” Bạch An Tương lạnh lùng mắng một tiếng, “Ngươi đừng quên thân phận của ngươi là gì!

“Ta là thân phận gì? Ta có thể là thân phận gì? Ta là phu quân của ngươi!”

“bạn.....!”

Nếu bạn vội vàng, bạn bắt đầu ồn ào.

Trong trí nhớ của tôi, Trình Uyên chưa bao giờ cãi nhau với Bạch An Tương, đây là lần đầu tiên.

Rõ ràng Bạch An Tương không phải loại phụ nữ có thể cãi vã, tuy rằng giống như cầu vồng, nhưng trong tích tắc, cô không

biết phải làm gì.

Cô tức giận giậm chân, cầm lấy túi xách trên quầy, xoay người bước ra ngoài.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên nhanh chóng làm theo.

Con rông phía sau vô cùng xấu hổ: “Cô nương...”

“Đồ tiểu thư khôn kiếp!” Trình Uyên quay lại và chửi rửa Long.

Xindao, nếu không phải vì anh cứu tôi, nếu tôi mất hết kỹ năng và không thể đánh bại anh, thì hôm nay anh sẽ không thể giết được.

Nghĩ đến sức chiến đấu đáng sợ của Long hơn bốn tiếng đồng hồ, Trình Uyên lại nhột nhạt cắn hận.

Sau khi đuổi ra khỏi khách sạn, từ xa cô đã thấy Bạch An Tương lên taxi, Trình Uyên vội vàng chạy tới, đáng tiếc xe đã rời đi, cuối cùng anh ta cũng hít một hơi cạn sạch khí.

Chương 1589

Trong lòng lo lắng, anh nhanh chóng vươn tay chặn một chiếc taxi.

“Bắt kịp chiếc xe phía trước!” Trình Uyên chỉ vào chiếc xe đang đi và nói với tài xế taxi.

“Được chứ!”

Tài xế taxi phản ứng, đạp ga, xe hú hét rồi phóng vọt lên.

Xe của Bạch An Tương dừng lại ở một khu cộng đồng cũ.

Cô bước xuống xe và đi vào cộng đồng.

Taxi của Trình Uyên cũng dừng ở cổng cộng đồng.

Nhìn thấy cộng đồng này, anh ấy lại xuất thần.

Cộng đồng này là ngôi nhà đầu tiên của Bạch An Tương và những người khác, và thuộc tài sản của gia đình Bai.

Trình Uyên xuống xe.

“Này, tiên!” Tài xế taxi đột nhiên gọi Trình Uyên.

Sau đó Trình Uyên mới bừng tỉnh, nhanh chóng vươn cánh tay, sờ soạng hồi lâu mới rút ra một tờ mười tệ.

mười nhân dân tệ?

Trình Uyên hơi bối rối, sau đó nhận thấy bộ quần áo mình đang mặc chính xác là bộ đồ mà anh ấy đã mặc vào 5 năm trước.

Và mười đô la cũng rất lạ.

Anh nhớ rằng hai năm trước, tiền giấy đã được phát hành lại bằng một đồng xu mới, mười nhân dân tệ là kiểu cũ, mặc dù bây giờ nó rất hữu dụng, nhưng nó rất hiếm.

“Ý anh là gì, anh bạn, anh sẽ không nói với tôi rằng anh chỉ có giá mười đô la, đúng không?” Người tài xế taxi nhướn mày với vẻ mặt chế giễu.

Trình Uyên lắc đầu: “Tôi sẽ trả tiền bằng điện thoại di động cho bạn.”

Anh lấy điện thoại di động ra và quét mã QR của taxi.

Thiếu cân bằng.....!

Hai mươi tám đô la tiền vé, số dư không đủ!

Trình Uyên lại chết lặng.

Sự khinh bỉ trong mắt người lái xe càng nặng nề hơn.

Đây là một ảo tưởng!

Đó hẳn là ảo giác, Trình Uyên tự nói với chính mình, nhắm mắt lại và vỗ mạnh vào đầu mình.

Mở mắt ra lần nữa.

Điều thu hút sự chú ý là ánh mắt mĩa mai chế nhạo trên khuôn mặt của người tài xế taxi.

Trái tim của Trình Uyên chợt lắng xuống tận đáy.

...

...

Mười lăm phút sau.

Một chiếc taxi khác đến.

Tiêu Mục, mặc một bộ quần áo bình thường rẽ tiền, bước xuống xe và giúp Trình Uyên trả tiền xe.

Người tài xế taxi nhìn Trình Uyên một cái nhìn khinh thường, vẻ mặt giễu cợt rồi lái xe bỏ đi.

“Bạn học cũ, phải không? Bây giờ cậu rất khổ sở?” Tiêu Mục có chút vui mừng khi nhìn thấy Trình Uyên, vì vậy anh ấy đi lên và ôm cậu ấy.

Trình Uyên nhớ rằng khi còn đi học, mối quan hệ của anh và Tiêu Mục thực ra rất bình thường, tuy nhiên, việc gặp lại sau khi tốt nghiệp chắc chắn sẽ có một số bất ngờ.

Nhưng hiện tại thật sự không có cách nào, ngoại trừ Tiêu Mục ra, hẳn không biết phải gọi ai khác.

Không có điện thoại của ai trên điện thoại.

“Chuyện này phức tạp khó nói.” Trình Uyên cau mày, rên rỉ hỏi Tiêu Mục: “Đầu tôi bây giờ có chút lộn xộn, tôi không cảm thấy mình đã trải qua một giấc mơ dài, hay là đã thực sự xuyên không. nó. “

“Không sốt đúng không?” Tiêu Mục tò mò đưa tay sờ trán Trình Uyên.

Trình Uyên đưa tay xuống.

“Đã lâu không gặp, tôi nghĩ chúng ta nên uống một ly.” Anh đề nghị: “Tôi mời cô nhé?”

Chương 1590

Tiêu Mục gật đầu cười: “Được.”

Thế là cả hai đến quán ăn nhanh đối diện công đồng.

Nhìn nhà hàng thức ăn nhanh đồ nát, bừa bộn, Trình Uyên không khỏi nhú mày: “Chính là?”

“Ừ.” Tiêu Mục hoàn toàn không có ý không thích.

Trình Uyên sững sờ một lúc, hai người cùng nhau bước vào.

Người phục vụ ở quán ăn nhanh là một cô gái mập mạp buộc tóc đuôi ngựa đôi, khi hai người bước vào thì cô ta đang nằm trên bàn và làm rung động.

Miễn cưỡng đứng dậy, lấy menu từ trong quầy ra, đi tới bàn của hai người, tùy tiện ném lên bàn.

“Ăn gì?”

Trình Uyên ngược nhìn Fat Girl.

Anh đối với cô béo này rất quen thuộc, dù sao trong trí nhớ, ba năm trước chủ cửa hàng bị bệnh, Trình Uyên đã giúp đỡ một lần, những ngày sau đó, quán ăn nhanh rất bận rộn, sau này cô

béo đuổi theo Trình. Sau đó, cậu đã cầu xin anh dạy nấu ăn cho mình.

Khi đó, Trình Uyên chủ yếu chịu trách nhiệm nấu ăn ở nhà Bạch An Tương, nên sau này cô nàng béo thường cho Trình Uyên một ít thịt và rau ở đây miễn phí.

Tôi gọi ngẫu nhiên một vài món ăn nhỏ và gọi hai chai bia.

Trình Uyên hỏi Tiêu Mục: “Cho tôi hỏi một vài bạn, bạn có nhớ không?”

“Người hỏi.” Tiêu Mục gật đầu.

“Vua Bạch Long Thời Sách xinh đẹp và Vương Tử Yên ...”

Anh ta hỏi liên tiếp hơn chục cái tên.

Khi được hỏi, Trình Uyên vẫn tiếp tục theo dõi biểu hiện của Tiêu Mục.

Nhìn thấy hắn bắt đầu kinh ngạc, sau đó ánh mắt chậm rãi tiêu thất, cuối cùng là vẻ mặt ngưng trọng.

“Bạn có nhớ?”

Nhìn thấy vẻ mặt dần dần nghiêm túc của Tiêu Mục, Trình Uyên vui mừng khôn xiết và hỏi một cách hào hứng.

Ai biết.

Tiêu Mục rất nghiêm túc hỏi anh ta, “Trình Uyên, bạn đã trải qua những gì sau khi tốt nghiệp?”

“Nhóm nhỏ giọt!”

“Tập đoàn Tuấn Phong!”

“Tập đoàn Nhiên Hề!”

Trình Uyên không chịu thua nên vội vàng tiếp tục hỏi: “Anh là chủ tịch tập đoàn Trích Thủy. Sau này chúng ta hợp nhất anh trở thành chủ tịch tập đoàn Nhiên Hề...”

“Trời ơi!” Tiêu Mục thốt lên: “Em giỏi quá?”

“Tất nhiên.” Trình Uyên gật đầu lia lịa.

Nhưng sau đó, Tiêu Mục lại nghiêm túc hỏi: “Ta quyền thế, người có ba vợ bốn thiếp sao?”

“Hả?” Vẻ mặt Trình Uyên ngưng tụ.

“Anh sẽ viết tiểu thuyết chứ?” Tiểu Chí đột nhiên nở nụ cười, “Em trang điểm cũng khá đấy.”

“Không phải anh... Anh thật sự không nhớ ra sao?” Trình Uyên trầm mặc một hồi.

“Anh à, anh có thể đừng làm phiền được không?” Tiêu Mục cười khô: “Anh biết điều kiện gia đình của em. Em không dám mơ cái loại này. Tôi trở thành nhân viên bình thường, lương của tôi có thể lên tới bốn nghìn tệ một tháng”.

Nói xong, anh mở một chai bia đưa cho Trình Uyên, sau đó anh mở một chai khác, chạm vào Trình Uyên, và trực tiếp thổi chai.

“Tất cả trong rượu!” Tiêu Mục nói.

Trình Uyên sững sờ hồi lâu.

Tất cả đều có trong rượu?

Nhưng có một tiếng gầm trong tâm trí tôi.

Chương 1591

Tôi đã thực sự vượt qua nó?

Kí ức của năm năm trước có chút mơ hồ. Anh ấy không thể nhớ những gì sẽ xảy ra tiếp theo, chỉ là những gì đã xảy ra trước đây sẽ trở nên quen thuộc khi nó xảy ra lần nữa.

Nhưng bây giờ có một vấn đề đáng xấu hổ.

Cô béo đưa tờ tiền, lạnh lùng nói: “68 tệ.”

Sau đó Trình Uyên nhớ ra rằng anh không có tiền.

Vì vậy, anh ta nhìn Tiêu Mục một cách khó xử.

Tiêu Mục chế nhạo, sau đó vừa nói đùa vừa trả tiền: “Anh cũng nói muốn mua đồ uống cho em, em không nên trả tiền sao?”

Nghe vậy, Trình Uyên đột nhiên vươn tay nắm lấy tay Tiêu Mục, sau đó quay sang hỏi Cô Béo: “Ba em bị ốm à?”

Cô béo vốn đã nóng nảy, nhưng nghe đến đây thì tròn tròn mắt: “Ba cậu ốm rồi!”

Biết rằng cô đã hiểu lầm, Trình Uyên nhanh chóng giải thích: “Không ... nếu không, anh sẽ nấu hai món cho em?”

Cô béo kinh ngạc chỉ vào Trình Uyên, sau đó chỉ vào chính mình, giống như nghi ngờ lỗ tai: “Đây là nhà hàng thức ăn nhanh, cô muốn nấu cho tôi ăn?”

“Đúng vậy, tôi sẽ nấu một món ăn cho cậu, và cậu nhất định sẽ gọi món miễn phí cho tôi sau khi ăn xong.” Trình Uyên thuyết phục bản thân.

“Ba, có người muốn ăn bữa ăn của con!” Cô Béo chế nhạo, ngoẹo cổ và hét vào bếp.

Vì vậy, một người đàn ông bụng phệ khoảng bốn mươi tuổi, cởi trần đeo tạp dề, trên tay cầm một con dao làm bếp màu đen, mở rèm bước tới.

Sát nhân!

“Ai? Người nào táo bạo như vậy?”

Nhìn thấy điều này, Tiêu Mục rung mình một cái, nhanh chóng đưa cho Cô Béo Zhang một tờ trăm tệ: “Hiểu lầm và hiểu lầm đều là hiểu lầm, ha ha, không cần tìm.”

Khi Trình Uyên nhìn thấy người đàn ông trung niên bụng phệ, anh ngay lập tức nhớ ra rằng anh ta chính là ông bố béo, đồng thời là chủ sở hữu và đầu bếp của nhà hàng thức ăn nhanh nhỏ này.

“Lão Qiu, anh không nhớ em sao?” Anh hào hứng vẫy tay với đầu bếp.

Khi nhìn thấy điều này, Tiêu Mục đã cưỡng bức Trình Uyên ra khỏi nhà hàng thức ăn nhanh.

Đầu bếp béo vò đầu bứt tai nhìn tờ tiền trăm tệ trên tay Cô Béo và Cô Béo, vẻ mặt khó hiểu.

“Làm sao anh ấy biết họ của tôi là Qiu?”

“Cả hai đều điên rồi!” Cô Béo cong môi.

...

...

Tiêu Mục nói rằng anh ấy vẫn phải đi làm, vì vậy anh ấy đừng gây sự với Trình Uyên, sau đó bắt taxi rời đi.

Trình Uyên đứng trong cộng đồng nơi Bạch An Tương sống trước đây, với vẻ mặt đau khổ.

Nó có thực sự trở lại không?

Nếu đúng như vậy, sẽ dễ dàng giải thích tại sao Bạch An Tương lại thờ ơ và thù địch với bản thân như vậy.

Bởi vì anh đã được Bai Thiếu Lâm trực tiếp sắp đặt để kết hôn với Bạch An Tương.

Mãi cho đến ngày cưới, tôi mới thực sự gặp Bạch An Tương.

Trong lòng cô luôn có oán hận, cảm thấy cuộc đời mình đã bị Trình Uyên hủy hoại.

Điều mà Trình Uyên không ngờ là Bạch An Tương đã gặp Long cách đây 5 năm.

Hóa ra lúc này Long đã để ý đến thủ đoạn của Bạch Sĩ Câu rồi, ôi không, nói chính xác thì phải là thủ đoạn của Dương Duệ và Vân Dĩ Hà.

Vì vậy, trước khi ở trong khách sạn, anh ấy đã hành động.

Nghĩ đến biểu hiện nhỏ của Long, Trình Uyên không khỏi rùng mình, cậu nhóc này diễn xuất khá chân thực.

Chương 1592

nhưng.....

Nếu bạn thực sự muốn du hành trở lại quá khứ và làm lại điều đó, thì tôi phải đi theo lộ trình mà bạn đã thiết kế cho tôi để đi một lần nữa?

dĩ nhiên là không!

Trình Uyên quyết định sống lại, lần này, anh sẽ làm mọi thứ theo cách khác.

Vì vậy, nếu mọi chuyện đi theo hướng khác, bước đầu tiên nên là ly hôn với Bạch An Tương, ngay cả khi anh ta đuổi cô ta một lần nữa trong tương lai.

Nhưng bây giờ vấn đề lại tái diễn.

Nếu anh ly hôn với Bạch An Tương, cuối năm anh sẽ không lấy được số tiền mà Bạch Sĩ Câu đã đưa cho anh ta, và nếu anh không lấy được số tiền đó thì sẽ không có thuốc chữa bệnh cho mẹ em.

Mẹ ...!

Tim Trình Uyên chột run lên.

Anh bỗng trở nên phấn khích.

Nếu thực sự quay về năm năm trước, thì mẹ tôi vẫn còn ở trên đời.

Càng nghĩ về điều đó, anh càng thấy háo hức, anh nóng lòng muốn về quê để gặp mẹ.

Nhưng đó là mười đô la cho anh ta.

Tôi phải làm sao nếu không có tiền về quê?

Không còn cách nào khác là đành cắn răng xin Bạch An Tương cho mượn.

Về nhà.

Vừa bước vào phòng, Lý Ninh Quyên đã chỉ vào mũi Trình Uyên và chửi bới.

“Được rồi, Trình Uyên, cậu ăn của chúng tôi rồi ở với chúng tôi, tại sao, cô còn dám động mặt với lão bà của tôi, cô cho tôi xem mặt một hồi sao? Nếu cả đêm không về nhà, cánh của cô.” có khó không? “

Gặp lại Lý Ninh Quyên vào lúc này, cô chợt nhận ra mình thực sự trẻ ra rất nhiều, nếp nhăn trên mặt cũng giảm đi rất nhiều.

Trình Uyên rất hài lòng.

Tình cảm đối với mẹ vợ Lý Ninh Quyên rất phức tạp, trước đây anh đặc biệt khó chịu với bà, nhưng sau khi trải qua một chuyện sau này, anh nghĩ rằng Lý Ninh Quyên là một trong những người đáng kính nhất.

Ít nhất, cô ấy đáng được anh tôn trọng hơn Bạch Sĩ Câu.

“Xe ắc quy đâu?” Lý Ninh Quyên cắn răng khiển trách: “Đừng nói với ta là người làm mất xe ắc quy sao? Đồ lãng phí vô dụng!”

Bạch Sĩ Câu đang ngồi trên sofa đọc báo nháy mắt với Trình Uyên một cách bí mật, như muốn cung cấp cho anh một số thông tin, nhưng anh không dám nói ra.

Trong lòng Trình Uyên hiện lên một tia giễu cợt.

Anh đột nhiên đưa tay ra nắm lấy cánh tay của Lý Ninh Quyên, cười nói: “Mẹ, mẹ nói đúng. Tất cả là lỗi của con. Con đã làm gì sai. Mẹ đừng giận con. Con ngồi đi. Mẹ sẽ nấu ăn.”

Lý Ninh Quyên còn tối tăm còn chưa mắng đủ, đột nhiên đình trệ, trên mặt chợt hiện lên một đám nghi hoặc.

Một cái nhìn chết lặng.

Theo lẽ thường, Trình Uyên nên là người cúi đầu không nói, đến cả cối cũng không phát ra được tiếng rầm.

Nhưng sao đột nhiên thay đổi tính tình.

Tại sao điều này vẫn còn đáng nGuyền rửa?

Trình Uyên đỡ Lý Ninh Quyên đang tức giận không biết đi đâu, ngồi trên sô pha vỗ tay, xắn tay áo đi vào bếp.

“Cái này ... cái này ...” Lý Ninh Quyên chỉ hướng phòng bếp, thật lâu sau, nàng không biết nên nói cái gì.

Bạch Sĩ Câu cũng kinh ngạc nhìn về phía phòng bếp.

“Kỳ lạ, đã trúng số?”

Chương 1593

Chương 1593:

“Chỉ là ... không giống!”

Giống như một nắm đấm phát huy hết sức lực, nhưng rơi vào bông gòn thì không còn chỗ nào dùng được.

Lý Ninh Quyên buồn bã tóm tắt lại điều đó, và ủ rũ dựa vào ghế sofa.

Làm một bữa ăn ngon.

Gia đình ngồi quây quần bên nhau.

Khuôn mặt của Bạch An Tương căng thẳng, và cô ấy thậm chí không nhìn Trình Uyên.

Mũi của Lý Ninh Quyên không phải là mũi và khuôn mặt không phải là khuôn mặt.

Nhưng Bạch Sĩ Câu khẽ cười với Trình Uyên nói: “Động đũa rồi ăn đi!”

Trình Uyên lạnh lùng liếc nhìn anh.

Với dáng vẻ này, Bạch Sĩ Câu lập tức bối rối, cảm thấy bối rối.

Thay vào đó, Trình Uyên cầm một chiếc đũa và đặt thịt lợn kho vào bát của Lý Ninh Quyên, mỉm cười và nói: “Mẹ, mẹ đã làm việc chăm chỉ để ăn nhiều hơn.”

Lý Ninh Quyên nhất thời rối tung cả lên, nhìn món thịt lợn kho màu sắc rực rỡ trong bát, cô dùng đũa nháp cho Trình Uyên, ghen ngào nói một tiếng: “Ăn đi.”

Đôi mắt với khuôn mặt tươi cười, cô muốn mắt bình tĩnh, nhưng lại không tìm được lý do bào chữa.

Giữ trong hoảng sợ!

“Hả!” Trình Uyên ôm một miếng khác, ngoan ngoãn và đưa cho Bạch An Tương đang lạnh cóng.

Bạch An Tương khẽ cau mày.

...

Về phòng sau bữa tối.

Trở về phòng với Bạch An Tương, Trình Uyên không khỏi có người lạ khi nhìn thấy sàn nhà quen thuộc.

Bạch An Tương đi vào, đóng cửa lại, ngồi xuống giường, lạnh lùng nói với Trình Uyên, “Trình Uyên, hôm nay anh không ổn.”

Trình Uyên dịu dàng nhìn cô và hỏi: “Sao vậy?”

Bạch An Tương không nhìn thấy ánh mắt của anh, vì vậy cô không khỏi khịt mũi nói: “Đừng tưởng rằng anh làm hài lòng mẹ tôi, tôi sẽ thừa nhận quan hệ của chúng ta.”

“Không thể!” Trình Uyên nói theo sau cô, vẻ nghiêm túc.

Bạch An Tương cũng bị chặn trong phút chốc muốn chết tức tưởi.

“Không phải, Trình Uyên, sao ta đột nhiên phát hiện người dày như tường thành! Trước kia ta còn tưởng rằng người chỉ là nhu nhược bất tài, nhưng bây giờ nhìn người trở nên như thế nào? Người đơn giản chỉ là một tên lưu manh nịnh hót mà thôi.” tăng bốc và tăng bốc bạn! ”

“Bạn làm tôi phát ốm!”

Nghe được lời khiển trách thẳng thắn như vậy, Trình Uyên không những không tức giận mà còn có chút vui mừng.

Bởi vì anh ấy phải thay đổi bản thân nếu anh ấy không nằm trong tầm kiểm soát của Dương Duệ và những người khác, và nhiều điều sắp xảy ra, tưởng như logic, nhưng thực ra lại được sắp đặt theo tính cách của Trình Uyên.

Nếu Trình Uyên đột nhiên thay đổi hình dạng và khác với trước đây, thì nhiều thứ phải được thiết lập lại, tương đương với việc phá vỡ kế hoạch của họ.

“An Tương, thảo luận với anh vài điều.” Trình Uyên nói.

Bạch An Tương lạnh lùng liếc hẳn một cái: “Làm sao vậy?”

“Cho tôi mượn một ít tiền.” Trình Uyên nói mà không chút ngượng ngùng.

Bạch An Tương không phải kiểu phụ nữ quá coi trọng tiền bạc, thực tế thì điều này cũng có phần giống với Trình Uyên. Đặc biệt, anh ấy không biết thỏa thuận giữa Bạch Sĩ Câu và Trình Uyên. Trình Uyên giặt giũ, nấu ăn ở nhà họ và gần như giao khoán hầu hết việc nhà. Anh ấy đã nói chuyện với Bạch An Tương, chứ đừng nói là vay mượn, ngay cả khi anh ấy yêu cầu, Bạch An Tương tôi nghĩ nó nên như vậy.

Vì vậy, cô thở phào nhẹ nhõm và hỏi: “Bao nhiêu?”

“100 tệ.” Trình Uyên nói.

“Chỉ 100... nhân dân tệ?” Bạch An Tương kinh ngạc.

Chương 1594

Hiện tại cô làm việc trong ngành hoa quả của Bạch Bái, tuy chức vụ không cao, lương cũng không cao nhưng một tháng cô vẫn có 3.000 tệ.

Đối với Trình Uyên, cô chỉ vay một trăm tệ, điều này khiến cô đột nhiên có chút không thể giải thích được.

Thứ rác rưởi này, đi vay tiền cũng không can đảm!

Tức giận lấy trong túi ra một trăm tờ, ném cho Trình Uyên.

Trình Uyên không nắm bắt được, và tiền đã trôi xuống đất.

Anh giật mình.

Nhưng nghĩ kỹ lại, đây là vợ của chính mình, mắt mặt thật vô nghĩa.

Vì vậy, anh mỉm cười cúi xuống nhặt tiền, cẩn thận gấp lại rồi cho vào túi.

Nhìn thấy cảnh này, Bạch An Tương lại nhíu mày, trong lòng càng thêm không biết xấu hổ.

...

vào ban đêm.

Bạch An Tương đã ngủ thiếp đi.

Trình Uyên nằm trên sàn và kiểm tra cơ thể của mình, một tay kéo đầu cậu, bí mật nhìn Bạch An Tương trên giường.

Khuôn mặt cô ấy đẹp đến mức nhìn không thấy đủ, trong lòng Trình Uyên có chút bình yên.

“Vợ à, em yêu chồng từ khi nào vậy?”

Trong nội tâm hỏi.

Dường như sau nhiều năm, anh không thể nhớ ra.

Nằm trên giường, bắt đầu cẩn thận phân tích tình hình hiện tại.

Nếu mọi thứ không diễn ra như kế hoạch, nhiều tổn thất có thể thay đổi. Và mẹ tôi, có lẽ sẽ không chết sớm như vậy, và ... và Phương Tố Anh, bây giờ bà ấy nên còn sống, và bà ấy vẫn là người phụ nữ lớn tuổi tàn bạo và ngoan cố trong Phương gia.

Đồng ý.

Nếu bạn có thời gian trong tương lai, hãy đến gặp Phương Tố Anh và nói với cô ấy rằng số phận và tương lai của cô ấy không nên bị tổn hại, nếu không, cô ấy có thể mất mạng.

Còn Lý Nam Địch, chắc cô ấy vẫn chưa về Trung Quốc.

Đúng vậy, Vương Tử Yên lẽ ra đã gia nhập Tập đoàn Tuấn Phong ngay bây giờ, và chủ tịch hiện tại của Tuấn Phong Group phải là mẹ ruột của anh ấy là Lý Lan Oanh.

Lý Lan Oanh bây giờ vẫn nên vương mắc, anh có nên nhận ra chính mình không.

Nhưng dù bạn có thừa nhận hay không, nếu bây giờ Trình Uyên xin cô ấy một ít tiền thì chắc chắn 100% là như vậy.

Nói đi.

Nếu nhắc lại lần nữa, Trình Uyên thực sự có thể hiểu được nỗi đau khổ và khó khăn của người mẹ ruột của mình, và chút oán hận trước đó đã không còn tồn tại từ lâu.

Vâng, có, nó dễ dàng hơn trong trường hợp này.

Anh đến gặp Lý Lan Oanh để xin tiền, anh có thể chữa trị cho mẹ anh và phòng ngừa bệnh hiểm nghèo xảy ra trước đó, và anh cũng có thể mua nhà và dọn ra khỏi ngôi nhà hiện tại của mình một cách ngay thẳng, không bị Bạch Sĩ Câu dòm ngó. mỗi ngày. hoạt động.

Sau khi hạ quyết tâm, Trình Uyên quyết định đi tìm Vương Tử Yên trước.

Sáng hôm sau, sau khi Trình Uyên làm bữa sáng, anh ấy đi ra ngoài.

Ngay khi tôi bước đến cổng của cộng đồng, tôi đã gặp một người quen Mục Như Trăn .

Lúc này, Mục Như Trăn vẫn đang buộc tóc đuôi ngựa, và cô ấy cũng rất tiết chế trong bộ quần áo thể thao màu hồng, trông đặc biệt tươi tắn.

Cô đang định bước vào cổng cộng đồng với chiếc ba lô trên lưng thì bất ngờ nhìn thấy Trình Uyên.

“Chị dâu!” Trình Uyên cũng rất vui khi nhìn thấy Mục Như Trăn, liền duỗi tay chào hỏi.

chị dâu?

Mục Như Trăn sững sờ một hồi, quay đầu nhìn về phía sau, không có ai.

Chương 1595

Sau khi xác định Trình Uyên đang chào mình, mặt đen lại, tức giận nói: “Trình Uyên, cậu bị bệnh nào à?”

Trình Uyên phản ứng ngay lập tức, lúc này Mục Như Trăn và Lý Ngụy không hề quen biết nhau.

“Ah, đó là tôi ... Hahasya, tôi muốn nói rằng tôi đã có một giấc mơ. Tôi mơ rằng bạn sẽ kết hôn với anh trai tôi trong tương lai, bạn có thể tin được không? Haha ...”

Cảnh tượng vô cùng khó xử.

Mục Như Trăn hung hăng trừng mắt nhìn Trình Uyên: “Đồ điên! Tại sao Jin Xi lại cưới cô như vậy một tên ngốc vô dụng.”

Nói xong, anh tức giận đẩy Trình Uyên ra rồi đi thẳng về phía nhà họ Bai.

Trình Uyên nở một nụ cười gượng gạo, đưa tay ra vỗ về miệng, trách móc miệng của mình nhanh quá.

Tuy nhiên, khi chuẩn bị đi ra ngoài, anh chợt nhớ ra điều gì đó.

Vào một ngày cách đây 5 năm, Mục Như Trăn đi mua sắm cùng Bạch An Tương thì điện thoại di động bị trộm ở Trung tâm mua sắm Nhân dân, khi phát hiện ra tên trộm, Mục Như Trăn đã lặn xuống bậc thang khi bị truy đuổi, mũi bầm tím và mặt mũi sưng lên.

Sau đó, Bạch An Tương đến bệnh viện thăm Mục Như Trăn và nhờ Trình Uyên nấu món canh xương cho cô.

“Này, nếu hôm nay đi mua sắm, đừng đến Trung tâm mua sắm Nhân dân. Nếu đi, hãy nhìn điện thoại di động của mình. Dù có người lấy trộm cũng không thành vấn đề. Tốt nhất đừng đuổi theo, nếu không bạn sẽ gặp phải một thảm họa đẫm máu ngày hôm nay!”

Trình Uyên hét vào mặt Mục Như Trăn đang bỏ đi.

Mục Như Trăn không nhìn lại, chỉ đưa ngón tay giữa cho anh ta.

Rõ ràng là Mục Như Trăn không tin vào Trình Uyên.

Trình Uyên nhún vai và không quan tâm.

Chỉ là vô tình, anh dường như đã quá quen với cuộc “vượt biên” vô lý này.

Ra khỏi cộng đồng, anh ta đưa tay ra để chặn một chiếc taxi đang chạy qua.

“Tại sao lại là anh?” Người lái xe lộ đầu ra với vẻ mặt kinh ngạc.

Trình Uyên cũng hơi bối rối.

Đây cũng chính là người lái xe đã đưa anh ta trở lại ngày hôm qua.

“Giàu có.” Trình Uyên dẫn đầu xua tan lo lắng của tài xế sau khi lên xe.

Nhưng người lái xe vẫn liếc nhìn anh một cách nghi ngờ.

Xe đưa đoàn đến Tuấn Phong Group.

Khi đến tòa nhà tập đoàn Tuấn Phong, Trình Uyên nhìn lên sau khi xuống xe. Chắc chắn, nó vẫn giống như năm năm trước trong ký ức. Tôi nhớ rằng khi anh ta tiếp quản tập đoàn Tuấn Phong, tòa nhà Tuấn Phong đã được sơn lại, đặc biệt là kính màu xanh nước biển hiện tại, sau này được đổi thành màu trong suốt.

Bước vào sảnh tòa nhà, anh nhanh chóng bị bảo vệ chặn lại.

“Tôi đang tìm một người.” Trình Uyên nói.

Nhân viên bảo vệ quét dây lên xuống, nhìn thấy một gian hàng, liền chế nhạo: “Cô nghĩ đây là cái gì? Đây là tòa nhà Tuấn Phong. Cô có chắc là đến đây tìm người không?”

“Thực sự đang tìm người.”

Trình Uyên nghiêm túc nói.

Nhân viên bảo vệ hiện giờ rất xa lạ, và Trình Uyên đoán rằng anh ta có khả năng sẽ rời đi trong vòng hai năm tới.

Nhưng nhân viên bảo vệ vẫn vẻ mặt khinh thường, chằm chọc nói: “Anh cứ đi đi, đừng làm phiền ở đây, anh nghèo như vậy, đến tập đoàn Gia Đông tìm người, đi cho mát mẻ.”

Trình Uyên trước đây chưa từng trải qua nhiều chuyện, và bây giờ anh đã biết được về an ninh của tập đoàn Tuấn Phong.

Tập đoàn Tuấn Phong là công ty hàng đầu ở thành phố Tân Dương vào thời điểm đó, những nhân viên làm việc ở Tuấn Phong dường như nghĩ rằng họ cao hơn những người khác một cái đầu, và các nhân viên bảo vệ cũng vậy.

Trình Uyên là người từng “trải qua” sóng to gió lớn nên đương nhiên sẽ không có kiến thức như một chú bảo vệ nhỏ.

Chương 1596

Chuyện xảy ra như vậy có một người đàn ông mập mạp với chiếc cặp trên tay bước vào đại sảnh, người đàn ông mập mạp này rất béo, thân hình như một quả bóng, như thể anh ta đã lăn vào trong.

Chiếc cặp dưới cánh tay, so với kích thước của anh ta, giống như một chiếc ví nhỏ được giấu trong da thịt.

Nhìn thấy người đàn ông mập mạp vào cửa, an ninh sầm mặt lại, vội vàng đứng dậy chào.

Thằng mập bước thẳng vào mà không thèm nhìn bác bảo vệ.

Trình Uyên mắt sáng lên.

“Kim Kiệt!” Anh đột nhiên hét lên.

Đúng vậy, người đàn ông mập mạp này chính là Kim Kiệt, tôi nhớ lúc đó anh ta vẫn là cổ đông thiểu số của tập đoàn Tuấn Phong.

Kim Kiệt hơi giật mình, dừng lại và kinh ngạc quay lại nhìn Trình Uyên.

“Tôi, anh không nhớ tôi sao?” Trình Uyên chỉ vào mình và nói với Kim Kiệt.

Nhân viên bảo vệ lại rùng mình sợ hãi, nhìn Trình Uyên với ánh mắt khó tin, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Nhưng Kim Kiệt cau mày và hỏi, “Anh là ...?”

Thấy vậy, bác bảo vệ không khỏi thở phào nhẹ nhõm và thầm nói: Chết tiệt, tôi không biết trước mà sợ chết khiếp.

Anh cho rằng có thể Trình Uyên là nhân viên bán hàng, vì muốn gây rối nên giả vờ quen biết giám đốc Jin.

Vì vậy, nhân viên bảo vệ đã khiển trách Trình Uyên: “Anh đi đi, anh có thể gọi tên giám đốc Jin?”

Trình Uyên liếc nhìn nhân viên bảo vệ không có gì, rồi lại vẫy tay với Kim Kiệt: “Tôi, Trình Uyên, cậu quên rồi à? Nghĩ kỹ đi, nhìn kỹ lại, tôi giống ai vậy?”

Chân mày Kim Kiệt nhíu lại sâu hơn, và anh ấy cẩn thận đánh vào phạm vi.

Đúng vậy.

Nó hơi quen thuộc.

Nó giống ai?

Nhân viên bảo vệ trở nên mất kiên nhẫn nên cầm dùi cui cắm vào ngực Trình Uyên: “Em định ra khỏi đây à?”

“Họ của tôi là Trình!” Trình Uyên nhắc Kim Kiệt một lần nữa.

Đôi mắt của Kim Kiệt đột nhiên mở to.

Trình Uyên có phần giống Trình Nặc, nhưng đồng thời phải nói là máu rồng rất mạnh, cả 2 đều theo Trình Tuấn Phong.

Gương mặt của Kim Kiệt thay đổi ngay lập tức.

Hắn vịn vẹo thân hình mập mạp, lao nhanh tới, tát vào mặt nhân viên bảo vệ: “Mù mắt chó, cút đi!”

Nhân viên bảo vệ thật ngu ngốc.

Nhưng Kim Kiệt đã gạt đầu và cúi đầu chào Trình Uyên: “Ôi, cơn gió nào đã đưa cô đến đây, nhanh lên, vào đi!”

Nhân viên bảo vệ sắc mặt biến sắc, “rầm” một tiếng, dùi cui rơi xuống đất.

Trên thực tế, Kim Kiệt thực sự không biết Trình Uyên là ai, mặc dù anh ấy thực sự có phần giống với Trình Tuấn Phong.

Đây là nơi mà Kim Kiệt rất tinh ranh. Anh ta sẽ không dễ dàng xúc phạm bất cứ ai có thể có tác động đến anh ta. Hình ảnh dài của Trình Uyên và Trình Tuấn Phong cho thấy nhiều khả năng họ là họ hàng của nhau. Có thể đó là con trai ngoài giá thú của ông ấy, ông chủ của công ty là Lý Lan Oanh, nhưng tập đoàn

được gọi là Tuấn Phong Group, rõ ràng Trình Tuấn Phong mới là ông chủ thực sự.

Kim Kiệt thật tốt, lời chào này qua loa, coi như anh ấy thật sự quen biết Trình Uyên.

Sau khi đi theo Kim Kiệt vào tập đoàn Tuấn Phong, Kim Kiệt gật đầu và mỉm cười sau lưng Trình Uyên: “Đó ... bạn đang ở đây ...?”

“Không sao đâu, cậu cứ đi đi và tớ sẽ đi vòng quanh tùy ý.”
Trình Uyên nói.

“Eh, à, đến văn phòng của tôi và gọi cho tôi nếu bạn có việc gì đó phải làm.” Kim Kiệt trả lời.

Trình Uyên đột nhiên muốn đi lại trong tập đoàn Tuấn Phong, chủ yếu là vì anh muốn xem tập đoàn Tuấn Phong như thế nào trước khi anh trở thành chủ nhân.

Vì vậy, sau khi tách khỏi Kim Kiệt, anh bắt đầu lang thang trong tòa nhà của tập đoàn Tuấn Phong.

Cận Ngụ Đình lập tức chào hỏi một người thuộc hạ: “Đi theo anh ta, xem anh ta đã gặp ai rồi nói gì, báo cho tôi kịp thời.”

Chương 1597

Chương 1597:

Thuộc hạ đã đi mất.

...

Trên thực tế, Tuấn Phong Group thời điểm này không có nhiều thay đổi về nội bộ sau khi tiếp quản, thay đổi chủ yếu là thay đổi nhân sự. Quay đi quay lại, tôi thấy nhiều gương mặt quen thuộc và nhiều gương mặt mới.

“Người này là ai?”

“Ta không biết, hình như là lãnh.”

“Boss shit leader, anh có thấy bộ quần áo anh ấy mặc không, có lãnh đạo nào mặc quây hàng đi làm không?”

“Haha, thực sự, tôi đã mặc áo khoác của Adidas.”

“Suyt, nhỏ giọng đi, quản lý nghe nói lại bị trừ tiền.”

Trình Uyên một tay chống trên lưng và trông giống như một nhà lãnh đạo, khi anh ta đi qua lại giữa các phòng ban, và một nhóm nhân viên cũng thì thầm.

“Bùm.”

Ngay khi anh vừa bước ra khỏi khu chợ, một người đột nhiên chạy tới, vội vàng chạy vào chỗ Trình Uyên.

“xin lỗi xin lỗi!”

Người đàn ông bị trúng đạn và ngã xuống đất, nhưng anh ta không rên rỉ mà lần đầu tiên xin lỗi Trình Uyên.

Trong khi xin lỗi, anh đưa tay chạm vào chiếc kính và giấy tờ mà anh đã đánh rơi trên sàn.

Trình Uyên vừa định nói rằng không sao, nhưng đột nhiên anh sững sờ.

Bởi vì anh phát hiện ra rằng cô gái mà anh va chạm thực sự là Vương Tử Yên .

Cô ấy mặc một bộ trang phục chuyên nghiệp tử tế và trông có vẻ bảo thủ, với mái tóc buộc đuôi ngựa và không có phấn trên mặt.

Ở thời điểm hiện tại, Vương Tử Yên thiếu một chút quyến rũ trưởng thành, nhưng lại có một chút xanh.

Khi Trình Uyên nhìn thấy Vương Tử Yên như thế này, anh không khỏi có chút sững sờ.

Có lẽ vào thời điểm này, Vương Tử Yên mới gia nhập Tập đoàn Tuấn Phong cách đây không lâu và chưa được Lý Lan Oanh trọng dụng.

Nhìn thấy cô đang cúi gằm mặt xuống đất sờ kính, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy lúc này cô thật vui vẻ, ngốc nghếch, đáng yêu, đáng yêu.

Cúi xuống và nhặt kính lên, Trình Uyên đưa cho Vương Tử Yên .

“Ah, cảm ơn bạn!”

Sau khi hoàn thành các tài liệu rải rác, Vương Tử Yên xin lỗi Trình Uyên một lần nữa: “Xin lỗi, tôi đã quá lo lắng lúc nãy. Tôi thực sự xin lỗi.

Trình Uyên nhìn cô cười ngốc nghếch.

Thấy Trình Uyên không nói, Vương Tử Yên cứ nhìn chăm chăm vào chính mình, trái tim cô chùng xuống và khuôn mặt xinh đẹp của cô lập tức đỏ bừng.

Cô cúi đầu, rụt rè chạy qua Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn lại bộ dạng xấu hổ của cô, nhưng trong lòng không khỏi có chút bình yên.

Hóa ra bạn cũng có lúc như thế này. Anh chợt nghĩ thật buồn cười.

Dừng lại một lúc, Trình Uyên khước miệng nở một nụ cười, xoay người đi về phía văn phòng chủ tịch.

Cửa văn phòng của Lý Lan Oanh đóng lại.

Trình Uyên do dự, nhưng đưa tay ra và gõ cửa phòng cô.

“Cô là...?” Cánh cửa được mở ra bởi một người phụ nữ trẻ xa lạ từ bên trong.

Người phụ nữ này dung mạo một chút, lúc này có lẽ là nữ thư ký hoặc trợ lý của Lý Lan Oanh.

Cô khẽ cau mày nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên cười nhạt: “Tôi đang tìm chủ tịch của cậu.”

“Anh có hẹn trước không?” Người phụ nữ hỏi.

Trình Uyên lắc đầu: “Tôi không cần hẹn trước.”

Chương 1598

Nữ nhân có chút kinh ngạc: “Ý của ngươi là? Ngươi là ai?”

“quan hệ!”

Trình Uyên đẩy người phụ nữ ra và bước đến văn phòng.

Người phụ nữ sững sốt, vội vàng đuổi theo ngăn cản: “Thưa ngài, ngài không vào được, chủ tịch chúng tôi rất bận, không có hẹn ngài...”

Nhưng lúc này Trình Uyên đã bước vào văn phòng chủ tịch.

Văn phòng chủ tịch được chia thành phòng trong và phòng ngoài, phòng ngoài là nơi thư ký ở.

Nghe thấy tiếng động, một người đàn ông cao to khỏe mạnh bước ra khỏi văn phòng chủ tịch, lạnh giọng hỏi: “Cái gì gây ra tiếng động?”

Nước da của người phụ nữ thay đổi, cô nhanh chóng giải thích: “Tôi không biết gã man rợ từ đâu đến. Tôi phải lao vào văn phòng chủ tịch, không biết nhân viên bảo vệ ở cửa làm gì...”

Không đợi cô giải thích xong, Trình Uyên đã nhìn thấy người đàn ông cường tráng kia, nhưng đôi mắt của anh ta đột nhiên

mở to, vui mừng nói: “Bạch Long!”

Người đàn ông xuất hiện bên ngoài lúc này chính là con Bạch Long đi theo sau anh ta.

Bạch Long hơi giật mình.

Trình Uyên nhanh chóng bước tới ôm Bạch Long một cái thật lớn, vui mừng nói: “Anh hai, gặp lại!”

Bạch Long xấu hổ, hai tay giơ lên theo bản năng, khuôn mặt già nua đỏ bừng vì xấu hổ, “Người ... người là ai?”

Nữ thư ký trẻ tuổi cũng chết lặng.

Cái này là cái gì?

Trình Uyên nhận ra Bạch Long lúc này vẫn chưa nhận ra mình.

“Uh, cái đó...”

Anh buông tay và lùi lại một bước, anh cười nhẹ nói: “Anh đi nói chuyện với chủ tịch của em đi. Trình Uyên xin gặp anh.”

Nữ thư ký vội vàng xen vào: “Này, anh là ai, đừng làm thân với anh Bạch ở đây, chủ tịch chúng tôi không phải chó mèo như cô có thể tùy tiện gặp mặt.”

Tuy nhiên, Bạch Long khẽ cau mày khi nghe đến cái tên Trình Uyên.

Anh đưa tay ngăn lại lời nói tiếp theo của nữ thư ký, nhìn Trình Uyên kỹ hơn, hình như anh thấy trên mặt Trình Uyên có vài nét quen thuộc, sau đó gật đầu: “Được rồi, cô chờ.”

Nữ thư ký kinh ngạc: “Lão Bạch, hử...”

Bạch Long trừng mắt nhìn cô, nữ thư ký sợ hãi rút cổ lại, sau đó, Bạch Long xoay người đi vào phòng trong.

“mời vào!”

Không lâu sau, Bạch Long bước ra và nói với Trình Uyên.

Trình Uyên bước vào phòng trong và nhìn thấy Lý Lan Oanh.

Lý Lan Oanh bối rối, cô đứng dậy từ phía sau bàn và ngồi xuống một lần nữa, cô muốn thu dọn bàn làm việc, dường như cảm thấy đây không phải là vấn đề nên cô vươn tay ra để loại bỏ những sợi tóc vương vãi trên người. khuôn mặt.

Cảm giác như hoảng sợ.

Cuối cùng, Trình Uyên bước vào, mọi sự hoảng sợ của cô ấy biến mất ngay lập tức, mọi cử động của cô ấy đều im lặng trong giây lát.

Lý Lan Oanh nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn Lý Lan Oanh.

Cả hai đều đờ đẫn.

Trình Uyên chợt phát hiện ra lúc này tóc của Lý Lan Oanh vẫn còn đen.

Nhưng trong suy nghĩ của tôi, người phụ nữ thanh lịch này, mẹ ruột của cô ấy, tóc đã bạc một phần ba khi lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy.

Và bây giờ, mới một năm rưỡi cô ấy chưa gặp được chính mình.

Cô ấy đã trải qua những gì trong năm rưỡi này?

Lý Lan Oanh đương nhiên biết Trình Uyên là ai, cô đã mơ gặp lại người con trai thất lạc từ lâu của mình không biết bao nhiêu lần, cô đã tưởng tượng ra cảnh gặp gỡ hơn một nghìn lần, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ như vậy.

Nàng có chút do dự, trong lòng vô cùng hưng phấn, tinh quang trong mắt lẩn qua lẩn lại, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể trào ra khỏi mắt.

Chương 1599

Chương 1599:

Lý Lan Oanh nhìn thẳng vào Trình Uyên và từng bước đi về phía cô.

Trình Uyên cũng chột tỉnh.

Rõ ràng, vào thời điểm này, Trình gia đã không có kế hoạch để Trình Tuấn Phong nhận ra con trai mình.

Hơn nữa, nếu họ nhận ra nhau sớm, Trình Nặc sẽ sớm dính líu đến nhau. Bây giờ tôi không có bất kỳ nỗ lực nào, tôi không thể chống lại âm mưu của Trình Nặc.

Tập trung tâm trí, Trình Uyên nhìn Lý Lan Oanh đang đi tới chỗ anh, định vươn tay bắt tay anh, đột nhiên nói: “Chú ý hình ảnh.”

Lý Lan Oanh thân thể run lên, hai tay đông cứng trên không trung.

“Các người đều đi ra ngoài!”

Lý Lan Oanh nói với Bạch Long và nữ thư ký.

Hai người ra khỏi phòng đáp lại.

“bạn.....”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa, nghe con.” Trình Uyên cắt ngang lời của Lý Lan Oanh: “Nhiều chuyện không đơn giản như mẹ và con tưởng tượng. Con biết rằng mẹ đã cố gắng thuyết phục gia đình và để con nhận ra tổ tiên của mình. Nhưng bây giờ không phải lúc, chúng ta vẫn không thể nhận ra nhau.”

“Hơn nữa, có một âm mưu rất lớn liên quan. Hiện tại ta không thể nhận ra người.”

“Tôi cần phải thay đổi mọi thứ.”

“Vì vậy, tôi cần một khoản tiền ngay bây giờ.”

Lý Lan Oanh sửng sờ.

Cô ngờ vực nhìn Trình Uyên, một lúc sau mới hỏi: “Anh ... sao anh biết?”

Lý Lan Oanh Trình Tuấn Phong hiện đang thương lượng với gia đình, hy vọng rằng họ sẽ cho phép họ nhận ra cậu con trai Trình Uyên.

Và bởi vì Lục Hải Xuyên đã bỏ lại khi bói cho Trình Tuấn Phong, những người già trong ngôi nhà cũ của gia đình họ Trình quá mê tín, và sợ rằng việc Trình Uyên trở lại sẽ thực sự ảnh hưởng đến Trình gia, nên họ luôn không đồng ý.

Vì vậy, Lý Lan Oanh đã rất ngạc nhiên, làm thế nào Trình Uyên biết rằng họ đã làm việc chăm chỉ?

Đương nhiên, cô thậm chí còn không nghĩ tới âm mưu to lớn của Trình Trạh Giang.

Tất nhiên, câu cuối cùng là điếm.

“Tôi có tiền ...” Lý Lan Oanh tỉnh dậy và Trình Uyên yêu cầu tiền.

Cô ấy không thể giúp Trình Uyên rõ ràng bởi vì cô ấy không thể đồng ý với tình trạng của mình tạm thời, và cô ấy đã cảm thấy tội lỗi trong lòng. Nhưng vào lúc này, nghe thấy Trình Uyên nói rằng anh ấy cần một khoản tiền, nhưng Lý Lan Oanh thật sự rất ngạc nhiên.

Cô cảm thấy rằng cuối cùng cô cũng có thể bù đắp cho đứa trẻ một chút bằng một cách nào đó.

Đối với thái độ của Trình Uyên đối với cô, Lý Lan Oanh thậm chí còn vui mừng hơn.

Trên thực tế, cô ấy đã rất hạnh phúc.

“Ừ, phú quý, người chờ.”

Anh chạy đến bàn làm việc, mở ngăn kéo, lấy trong đó ra một tấm thẻ đen, chạy tới đưa cho Trình Uyên.

“Con của ta, người cất đi, còn không đủ ta cũng không quan tâm.”

Trình Uyên cầm tấm thẻ đen quen thuộc, chột nở nụ cười:
“Một trăm triệu.”

“À ... vâng, làm thế nào bạn biết số tiền bên trong?”

Trình Uyên cười với Lý Lan Oanh và nói: “Có một nhân viên mới trong nhóm của bạn tên là Vương Tử Yên . Tôi nghĩ bạn nên xem lại điều đó. Cô ấy vẫn rất có năng lực.

” Uyên Uyên”

“Tôi biết rằng phía gia đình không có ý định rõ ràng nhưng điều đó không quan trọng.” Trình Uyên cho biết, “Tôi sẽ kín tiếng”.

Nói xong quay người bước ra ngoài.

Đi tới cửa, dừng lại, quay đầu nhìn lại Lý Lan Oanh đang ngơ ngác: “Cảm ơn mẹ!”

Chương 1600

Lý Vị Ương kích liệt run lên, toàn bộ khuôn mặt đỏ bừng hưng phấn, hai mắt sáng ngời, rớt cục lệ ra ánh mắt.

Niềm vui, sự phấn khích!

Bước ra khỏi tập đoàn Tuấn Phong, Trình Uyên đưa tay chặn một chiếc taxi.

Người tài xế taxi thò đầu ra và hét lên một cách khó hiểu:
“Trời ơi, sao anh lại thế?”

Trình Uyên chớp mắt, cũng ngạc nhiên: “Định mệnh, anh à.”

Ngồi trên xe, tài xế hoảng sợ.

“Đừng lo, một ít là tiền.” Trình Uyên an ủi.

Nhưng người lái xe rõ ràng là không thuyết phục lắm.

“ở đâu”

Trình Uyên báo tên làng quê mình.

Tài xế nhìn chăm chăm lắc đầu: “Xa quá không đi!”

Trình Uyên nhanh chóng buộc chặt chiếc điện thoại bằng thẻ đen, sau đó quét mã QR trên xe của mình.

“Bíp, Alipay thu tiền thanh toán, năm trăm tệ!”

Tài xế sững sốt một chút: “Đây là”

Trình Uyên cười nhẹ: “Nói đi, tất cả những gì tôi có là tiền.”

“Lege tốt.”

Để xóa bỏ nghi ngờ, tài xế nhấn ga dứt điểm, chiếc xe hú hét như một con ngựa hoang đang lao khỏi vòng cua.

Trình Uyên rất hào hứng.

Tôi sẽ gặp mẹ tôi sớm thôi.

Cho đến nay, anh không thể nào quên được cảnh mẹ anh ra đi.

Cô đang bị Alzheimerz, đầu óc lúc nào cũng có lúc tốt lúc xấu, rối rắm nhiều chuyện, nhưng dù vậy, cô trong khoảng thời gian ngắn tỉnh táo lại đưa ra quyết định không muốn lôi kéo Trình Uyên.

Đối với Trình Uyên, đây là một niềm tiếc nuối vĩnh viễn.

Nhưng vào lúc này, ông trời lại cho anh một cơ hội để bù đắp lại những tiếc nuối này, và Trình Uyên tự nhiên rất phấn khích.

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động của anh đột nhiên vang lên.

“Trình Uyên, đến Trung tâm mua sắm Renmin.”

Sau khi trả lời điện thoại, Bạch An Tương vội vàng nói.

Trình Uyên hơi giật mình.

Chết tiệt, đã xảy ra chuyện!

Anh thở dài trong lòng, sau đó nói với tài xế taxi: “Chủ nhân, quay người đi Trung tâm mua sắm nhân dân.”

“Được rồi, hôm nay tôi đã đưa túi xe cho anh cả. Chúng ta sẽ đi bất cứ nơi đâu mà anh nói.” Người lái xe vội vàng gật đầu.

Trong 13 năm, một chiếc ô tô với 500 ví mỗi ngày vẫn rất giàu có.

Về phần Trình Uyên, anh phải đến Trung tâm mua sắm nhân dân trước. Về quê xem kế hoạch của mẹ, tôi cũng chỉ đẩy lùi được một chút.

có thật không

Khi Trình Uyên đến, đã có rất nhiều người xung quanh các bậc thang của Trung tâm Mua sắm Nhân dân.

Mục Như Trăn nằm bất tỉnh dưới bậc thềm, mặt bê bết máu thực sự rất đáng sợ.

Bạch An Tương đứng bên cạnh cô, lo lắng nói chuyện điện thoại.

“Bạn đã đạt 120 chưa?” Trình Uyên chen vào và hỏi Bạch An Tương.

Bạch An Tương vội vàng gật đầu: “Đánh trúng rồi.”

Trình Uyên an ủi cô: “Không sao đâu, cô ấy vừa mới ngất đi. Vì đã 120 rồi, chúng ta hãy kiên nhẫn chờ đợi, nếu không thì không còn cách nào khác là cô phải vội vàng.”

Không hiểu sao Bạch An Tương lại thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy Trình Uyên.

Sự bất lực trước đó, cũng từ từ biến mất.

Chỉ là cô ấy chưa nhận ra thôi.

Chương 1601

Xe cấp cứu đến kéo Mục Như Trăn đi, Bạch An Tương cùng nhau kéo Trình Uyên lên xe.

Đến tận bệnh viện, Mục Như Trăn được đưa đi cấp cứu.

Bạch An Tương lo lắng chờ đợi bên ngoài, rất lo lắng.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên lại an ủi: “An Tương, hãy thả lỏng tâm hồn, nếu không bố mẹ của Như Trăn sẽ đến và nhìn thấy em như thế này, họ sẽ càng lo lắng hơn.”

“Anh biết gì?” Bạch An Tương trừng mắt nhìn Trình Uyên cay đắng.

Nhưng nghĩ lại, Trình Uyên nói đúng, cậu không khỏi thở dài, yếu ớt nói: “Chà, cậu nói đúng.”

Về mặt đi đôi chút.

Một bác sĩ đẩy cửa ra, tháo khẩu trang và nói với hai người họ: “Đừng lo lắng, bệnh nhân vừa bị chấn thương và bất tỉnh, hiện tại sau khi điều trị, vết thương đã được băng bó, và bệnh nhân được cũng tỉnh rồi. Về nhà chăm sóc đi. Thế là xong.”

Nghe bác sĩ nói gì, Bạch An Tương nhanh chóng cảm ơn: “Cảm ơn, cảm ơn bác sĩ.”

Nhưng Trình Uyên đàn độn.

Bác sĩ trước mặt không phải ai khác mà là Từ Chuẩn.

Xu Chuan cười nhẹ với Bạch An Tương và Trình Uyên, rồi quay người quay trở lại phòng.

“Bác sĩ Xu!” Trình Uyên đột ngột gọi.

Từ Chuẩn hơi giật mình, sau đó quay lại nhìn Trình Uyên: “Cô biết tôi”

Trình Uyên tỉnh dậy và mỉm cười: “Không, rất vui được gặp anh.”

“”

Một tia nghi ngờ lóe lên trong mắt Xu Chuan, nhưng anh ta không tiếp tục vùng vẫy mà gật đầu một lần nữa với Trình Uyên và Bạch An Tương.

“Cô biết bác sĩ này” Bạch An Tương tò mò hỏi.

Trình Uyên nhanh chóng lắc đầu: “Tôi không biết.”

“Oh!”

Trong phòng.

Mục Như Trăn đang nằm trên giường bệnh, được quấn chặt như một xác ướp. Nếu bạn không biết điều này, tôi nghĩ cô ấy đã bị đa chấn thương.

Nhìn thấy Trình Uyên cùng Bạch An Tương đi vào, Mục Như Trăn hai mắt nhìn thẳng, mặc kệ trên người có đau, cô ngồi dậy đứng lên.

Bạch An Tương khi nhìn thấy điều này đã vô cùng kinh hãi, vội vàng chạy tới: “Như Trăn, em bị sao vậy, bị chuột rút à?”

Nhưng Mục Như Trăn chỉ vào Trình Uyên: “Bạn, bạn, bạn”

Bạn đã không nói một lời nào trong một thời gian dài.

Trình Uyên có vẻ ngạc nhiên.

“Người đi ra ngoài trước.”

Mục Như Trăn ghét Trình Uyên và Bạch An Tương biết rằng vì Bạch An Tương cưới Trình Uyên nên Mục Như Trăn luôn phàn nàn về cô. Vào lúc cô ấy trông như thế này, Bạch An Tương nghĩ rằng Mục Như Trăn không muốn nhìn thấy Trình Uyên.

Trình Uyên sờ sờ mũi, bắt lặc nhún vai, xoay người đi ra ngoài.

“Không, dừng lại cho mẹ tôi!” Mục Như Trăn đột nhiên gọi.

Bây giờ Bạch An Tương và Trình Uyên đang choáng váng.

Mục Như Trăn chỉ vào Trình Uyên và nói: “Bạn, bạn có thể xem bói”

Trình Uyên hiểu ngay.

Vào buổi sáng, Mục Như Trăn gặp Trình Uyên khi cô ấy đang tìm Bạch An Tương, Trình Uyên nhắc cô ấy không được đến Trung tâm mua sắm nhân dân. Dù có đi thì cô ấy cũng nên lạc quan về điện thoại của mình. Ngay cả khi điện thoại bị mất, Nó không quan trọng. Đừng đuổi theo cô ấy.

Kết quả của nó

Mu Si Yali phớt lờ anh ta và trực tiếp ném cho Trình Uyên một ngón giữa.

Cô coi thường Trình Uyên, đương nhiên sẽ không coi trọng lời nói của Trình Uyên.

Chương 1602

Chương 1602:

Tuy nhiên, cô ấy đã yêu cầu Bạch An Tương đi mua sắm, và điểm dừng đầu tiên là Trung tâm Mua sắm Nhân dân.

Hôm nay Mục Như Trăn gia nhập một công ty mới và muốn mua một bộ quần áo. Kết quả là, chiếc điện thoại đã bị đánh cắp khi đang thử quần áo ở Chợ Nhân Dân.

Mục Như Trăn phát hiện bị mất điện thoại, lo lắng hét lên, yêu cầu điều chỉnh giám sát.

Lúc này, một người đàn ông gầy gò chạy ra.

Mục Như Trăn nhận ra rằng người này có thể là một tên trộm, và sau đó đuổi theo một cách tuyệt vọng.

Kết quả là, đi giày cao gót, cô tự nhiên lăn xuống bậc thềm của trung tâm thương mại.

Đó hoàn toàn là do Trình Uyên nói!

“Tôi muốn nói rằng tôi đã vượt qua, và tôi có thể biết rất nhiều điều sẽ xảy ra trong tương lai, bạn có tin không” Trình Uyên cười nhẹ nói.

Bạch An Tương nhìn Trình Uyên bằng ánh mắt ngạc nhiên, rồi nhìn Mục Như Trăn.

Mục Như Trăn nhìn Trình Uyên một cách dữ tợn, sau đó quay lại, mở rộng vòng tay với Bạch An Tương, và hét lên một cách đau khổ: “Tôi muốn ôm.”

Tôi không muốn nghĩ về Trình Uyên chút nào.

Trình Uyên cũng bất lực, nhún vai.

Chắc chắn, không ai tin là sự thật.

Bạch An Tương ôm Mục Như Trăn , vuốt ve lưng cô: “Không sao đâu, bác sĩ nói không sao.”

“đau đớn”

“Nó bị đau ở đâu”

“Đây, trái tim! Đau khổ! Điện thoại di động mới của tôi mới dùng được ba ngày.”

Nghe cuộc nói chuyện giữa hai người phụ nữ, Trình Uyên cảm thấy mình quá đáng và sẵn sàng lặng lẽ bỏ cuộc.

Kết quả là vừa bước tới cửa liền nghe thấy Mục Như Trăn vừa khóc vừa mắng: “Trình Uyên, dừng lại cho ta.”

Trình Uyên không thể không dừng lại.

Cô chỉ vào Trình Uyên và nói: “Anh đi tìm điện thoại cho em.”

Bạch An Tương ngạc nhiên: “Như Trăn, anh sững sờ, Trình Uyên làm sao có khả năng này?”

“Tôi không quan tâm đến nó, wow” Mục Như Trăn bắt đầu lo lắng khóc, vừa khóc vừa hét lên: “Trình Uyên, cậu có thể tìm nó cho tớ, cậu muốn tớ làm gì thì làm.”

“Đừng nói nhảm.” Khuôn mặt xinh đẹp của Bạch An Tương đột nhiên chìm xuống, anh che miệng Mục Như Trăn, sau đó trừng mắt nhìn Trình Uyên: “Em làm gì ở đây? Đi thôi.”

Trình Uyên sờ sờ mũi, ngây ngô lắc đầu, cười khổ rồi ra khỏi phòng.

Cứ nghĩ đi, Mục Như Trăn vừa mới tốt nghiệp đại học, vẫn giữ được một chút tính khí thẳng thắn, nhất là trước mặt Bạch An Tương, dở khóc dở cười như muốn, thật bất cần và khó lường.

Trước đây Trình Uyên không có nhiều tình cảm với Mục Như Trăn, nhưng sau bao nhiêu chuyện, đặc biệt Mục Như Trăn đã trở thành vợ của Lý Ngụy và là chị dâu của chính anh ta. Nhìn lại Mục Như Trăn khi đó, anh chợt nghĩ người phụ nữ này khá thú vị.

Rất dễ thương.

Nghĩ vậy, tôi mở cửa và quay trở lại.

“Này, người nói cái gì, giúp người tìm điện thoại, ta làm gì đều để cho người.” Trình Uyên cúi đầu cười hỏi.

Lúc này, Mục Như Trăn vẫn còn tỏ ra như một đứa trẻ với Bạch An Tương.

Đột nhiên nghe thấy Trình Uyên quay lại và nói điều này, cả hai người đều sững sờ.

Rõ ràng là vừa rồi, Mục Như Trăn đang đùa giỡn với tính khí nóng nảy của mình và nói những điều vô nghĩa và gượng gạo.

nhưng

Cả khán phòng im lặng trong năm giây.

“Cút ngay!” Mục Như Trăn túm lấy cái gối và ném về phía Trình Uyên.

Chương 1603

Ngay cả với khuôn mặt xinh đẹp được quần đày băng gạc, Trình Uyên dường như vẫn có thể nhìn thấy biểu cảm đột ngột góm ghiếc của cô.

Hắn rụt đầu lại, đóng cửa tiểu khu.

Chạy đi.

Bên trong phòng.

Mục Như Trăn tức giận trừng mắt nhìn cánh cửa, sau đó quay đầu lại nhìn Bạch An Tương.

“Tại sao anh lại nhìn chăm chăm vào tôi” Bạch An Tương trông vô tội.

Mục Như Trăn ngừng khóc và hỏi Bạch An Tương, “Thành thật mà nói, bạn đã hạ gục anh ta?”

“Em đang dùng gì vậy?” Bạch An Tương chớp chớp đôi mắt to, một dấu chấm hỏi lớn lóe lên.

“Anh ấy ngủ quên mất!” Mục Như Trăn nghiến răng hỏi.

“Nhảm nhí!” Bạch An Tương mặt đỏ bừng nói.

Mục Như Trăn hừ lạnh một tiếng, “Trình Uyên làm sao giống một người khác? Người không phát hiện vừa rồi hẳn rất gầy sao?”

“Đa” Bạch An Tương khẽ giật mình.

Vâng, Trình Uyên có vẻ hơi lạ kể từ hôm qua, như thể nó thực sự đã thay đổi rất nhiều so với trước đây.

Trong quá khứ, Trình Uyên luôn tỏ ra bất cần và chán nản. Và kể từ bữa tối hôm qua, người mẹ mà anh đã đổ dành không hề mất bình tĩnh với anh.

Có đêm qua

“Em có biết không?” Mục Như Trăn nói với Bạch An Tương với vẻ mặt bí hiểm: “Em đã gặp anh ấy khi tìm em sáng nay.”

“Và anh ấy nói rõ ràng với tôi rằng hôm nay tôi đã gặp phải một thảm họa đẫm máu, và điện thoại của tôi sẽ bị đánh cắp, hãy nhìn vào nó.”

Bạch An Tương chết lặng.

Mục Như Trăn bí ẩn nói: “Người nói, chẳng lẽ lời hắn nói vừa rồi là thật sao?”

“Cái gì” Bạch An Tương hỏi.

Mục Như Trăn híp mắt: “Ta từ tương lai trở về.”

“Đồ ngốc! Ta cho rằng ngươi bị ném nGu ngốc!”

Con ngõ hẹp đầy rác rưởi, lá rau thối trộn lẫn với phân súc vật, bốc ra mùi ôi thiu kinh tởm.

Mặt đất mấp mô và có xỉ thủy tinh rơi khắp sàn.

Trình Uyên thận trọng đi qua “bãi mìn” này và đến một sân nhỏ.

Ngôi nhà trong sân nhỏ là một ngôi nhà gỗ, cổng là cửa gỗ, vòng sắt trên đã hoen gỉ, trên cửa có một ổ khóa to dày bằng ngón tay.

Ổ khóa chỉ treo chứ không khóa nên Trình Uyên đưa tay ra tháo ra.

“Crunch” đẩy cánh cửa gỗ ra, Trình Uyên do dự một lúc rồi mới bước vào sân.

“bạn là ai”

Một người phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, mặt ăn mặc màu kaki, đầu tóc rối bù, mặc một chiếc quần dài rách không hợp mùa, đang bước trên chiếc dép tông có quai bị đứt dưới chân, đang ngồi xồm trong sân, Dùng cánh cây để vẽ trên mặt đất.

Thấy Trình Uyên bước vào, cô quay lại nhìn Trình Uyên hỏi.

Nhìn thấy cảnh này, Trình Uyên không khỏi cảm thấy chua xót.

“Cô đang vẽ tranh.” Anh không trả lời câu hỏi của người phụ nữ trung niên, mà ngồi xổm bên cạnh cô, nhìn cô vẽ tranh, rồi hỏi.

Người phụ nữ trung niên chột nở nụ cười vui vẻ: “Cô có thể nhìn thấy những gì tôi vẽ?”

Rõ ràng, cô ấy rất mong muốn được công nhận.

Trình Uyên gật gật đầu: “Đương nhiên, đây là người vẽ”

Những đường nét lộn xộn không mạnh hơn bóng len bao nhiêu, anh có thể nhìn thấy cái rắm.

Tất nhiên, điều đó không thể nói chắc chắn.

Trình Uyên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô đang vẽ con trai mình đúng không?”

Chương 1604

Chương 1604:

“Haha” Nữ nhân lập tức ném lên cành cây võ tay kịch liệt, cười nói: “Thiếu gia ngươi có ánh mắt thật độc, nhìn thoáng qua cũng có thể thấy được, thật kinh ngạc!”

Trình Uyên đầu đầy mồ hôi lạnh.

Tôi đi, không sao đâu

Lúc này, ánh mắt của hắn quét qua người phụ nữ trung niên, đột nhiên nhìn thấy xa xa trên mặt đất có một cái bát đồ nát, trong bát có một khối bùn đất không thấy tăm hơi.

“Ăn cái này thôi” anh ngạc nhiên hỏi.

Khi thấy vậy, người phụ nữ trung niên nhanh chóng chạy lại lấy bát: “Đừng nhúc nhích, đây là đồ tôi để lại cho con trai tôi”.

Trình Uyên cảm thấy chua xót trong lòng.

Anh cười nói: “Cô ơi, bên ngoài nắng quá, cô về nhà đi tôi sẽ làm cho cô vài thứ.”

Đang nói chuyện, bước vào bếp một mình.

Lúc này, Trình Uyên cuối cùng đã hiểu và cuối cùng cũng hiểu tại sao Thời Sách lại sẵn sàng phó mặc cuộc sống cho chính mình kể từ khi Thời Sách đi theo anh.

Mẹ của Thời Sách có vấn đề về tâm thần, lúc tỉnh táo có lúc điên khùng, phải uống thuốc thường xuyên, ngừng thuốc là lập tức nGu, giá thuốc đó rất đắt.

Trình Uyên đã chấp nhận Thời Sách, cho anh một ngôi nhà và cho anh một khoản thu nhập tài chính hậu hĩnh, để mẹ anh có thể ở lại bệnh viện tốt nhất để gặp bác sĩ giỏi nhất.

Trình Uyên thực sự không cảm thấy điều đó.

Nhưng đối với Thời Sách, lòng tốt không phải là một điều gì quá đáng.

Trình Uyên làm một bữa ăn, đi ra ngoài và rút một ít tiền từ ngân hàng gần nhất.

Trời tối dần.

Thời Sách vội vàng về nhà.

Anh ấy muốn nấu ăn cho mẹ anh ấy.

Bởi vì hôm nay “biểu diễn” tốt, anh còn có thể mua cho mẹ một cái đùi gà quay.

Nhưng khi chuẩn bị vào cửa, vẻ mặt anh ta đột nhiên đanh lại.

Ổ khóa được treo ở một bên và cửa đã mở.

Anh trở nên căng thẳng.

Anh ta chạy vào sân.

Trong sân có một chiếc bàn vuông bằng gỗ cũ kỹ, mẹ tôi đang ngồi ở một bên, trên chiếc bàn trước mặt có một vài món ăn độc đáo.

Đối diện với mẹ tôi, có một người đàn ông lạ đang ngồi.

Người đàn ông lúc này vẫn mỉm cười tự nhận mình như một nàng Mona Lisa.

“Yangyang, con đã về rồi.” Mẹ của Thời Sách trông đã khá hơn nhiều, tóc bà đã được tự tay chải lại, rõ ràng lúc này bà đang ở trong trạng thái tinh thần bình thường.

“Đến ăn cơm đi, bạn của người đã đợi người lâu rồi.” Cô chào hỏi Thời Sách.

Thời Sách nhìn Trình Uyên với ánh mắt tội tệ, và bước đến bên mẹ cậu với vẻ mặt bình thản.

“Mẹ, mẹ mua cho con đùi gà.”

Ánh mắt Thời Sách không rời mắt Trình Uyên khi đưa đùi gà cho mẹ.

Nhìn thấy cảnh này, Trình Uyên lại mỉm cười, đột nhiên nói: “Cô à, cô không biết con trai mình làm nghề gì đúng không?”

“À” mẹ Thời Sách cầm lấy chiếc đùi gà, kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

Thời Sách hai mắt đột nhiên tròn xoe, anh trừng mắt nhìn Trình Uyên: “Câm miệng, anh là ai và anh muốn làm gì”

Mẹ của Thời Sách càng ngạc nhiên hơn, bà nghi ngờ chỉ vào Trình Uyên: “Sao vậy, Thời Sách, anh ấy không phải bạn của con.”

Khi Thời Sách chuẩn bị nói, Trình Uyên đầu tiên nói: “Cô à, Thời Sách đang nói đùa với tôi, tất nhiên chúng ta là bạn, và”

Chương 1605

“Và làm thế nào một người hiếu thảo như vậy có thể khiến bạn lo lắng cho anh ta? Bạn nói đúng, Thời Sách.”

Thời Sách lườm Trình Uyên, ánh mắt dữ tợn và u ám.

Anh không ngạc, anh đương nhiên biết ý của Trình Uyên.

“À mà, hôm nay ở Trung tâm mua sắm Nhân dân, không phải anh cho em mượn điện thoại di động, sao lại quên trả lại cho anh?” Trình Uyên cười hỏi Thời Sách.

Ánh mắt Thời Sách ngưng tụ, và anh ngay lập tức hiểu ý của Trình Uyên.

“Ồ, tôi sợ ý để quên trong công ty, lát nữa tôi sẽ đưa cô đi lấy.” Anh nói.

Trình Uyên gật đầu cười: “Ngươi làm đi, không gọi đồng nghiệp cùng nhau đánh ta.”

Thời Sách mặt co quắp.

Anh đột nhiên cảm thấy người đàn ông trước mặt thật sự đáng ghét và vô cùng nGuy hiểm. Bởi vì anh ấy có thể nhìn thấu những gì anh ấy đang nghĩ trong nháy mắt.

“Không.” Thời Sách trầm giọng nói.

“Để đi ăn trước.” Trình Uyên đề nghị.

Thời Sách cau mày, cảnh giác nhìn Trình Uyên rồi im lặng gật đầu.

Sau khi mẹ Thời Sách dùng bữa no nê, Thời Sách bắt đầu dọn bàn, trong khi Trình Uyên lấy ra một điều thuốc và châm lửa, đợi anh ở cửa.

Anh ấy biết rằng một đêm ngon lành như một “nhà nghề” như Thời Sách sẽ không bao giờ lãng phí. Và khi anh về vào lúc này, anh vừa lo cho mẹ, vừa mang đồ ăn cho mẹ.

Trình Uyên quá hiểu Thời Sách và biết những điểm yếu của Thời Sách, anh là một người con hiếu thảo thực sự.

Sau khi thu dọn, Thời Sách bước ra khỏi sân.

Trình Uyên hút xong điều thuốc nên ném xuống đất, dùng chân dậm tắt.

“Bạn ở đây để giúp người phụ nữ đó ra mắt, đúng không?”

Thời Sách hỏi thẳng.

Trình Uyên nhìn Thời Sách, người đang ở độ tuổi hai mươi một cách bất cần. Có một nụ cười nhẹ trên khuôn mặt anh.

“Chính là nó,” anh ta nói.

Thời Sách im lặng một lúc và nói: “Cảm ơn vì con đã không nói cho mẹ con biết chuyện này.”

Nghe vậy, vẻ mặt của Trình Uyên đột nhiên có chút ngưng trọng.

“Tôi đã từng bất cẩn. Không ngờ di tôi lại ốm nặng như vậy.”

Có một số cảm giác tội lỗi trong lời nói.

Sau khi Thời Sách đi theo Trình Uyên, Trình Uyên đã cho Thời Sách một căn nhà, trả lương hậu hĩnh và để mẹ anh được chữa bệnh kịp thời. Nhưng Trình Uyên thực sự không biết rằng mẹ của Thời Sách sẽ như thế này khi bà bị bệnh, vì vậy cô ấy chưa bao giờ đích thân đến thăm mẹ của Thời Sách.

“Cái gì?” Thời Sách cau mày, tỏ vẻ ngạc nhiên.

Trình Uyên định thần lại, lắc đầu: “Không có chuyện gì, cậu cầm tiền trước đi, xoay người tìm bệnh viện tốt hơn cho đi.

Thời Sách không khỏi choáng váng.

Năm mươi nghìn tệ thực sự không nhiều đối với Trình Uyên, nhưng nó rất thiết thực. Vì lúc này có người lạ vô cớ đưa cho bạn một triệu tám trăm nghìn, bạn có dám lấy không?

Dù sao Trình Uyên cũng biết Thời Sách chắc chắn sẽ không dám nhận.

Và năm vạn tệ là đủ để Thời Sách lúc này giải quyết nhu cầu cấp thiết.

Trình Uyên chính không muốn chiêu mộ Thời Sách quá sớm, bởi vì việc anh phải làm là thay đổi hướng đi của cuộc đời đã biết.

Thời Sách nhận tiền với vẻ mặt bàng hoàng.

“Đưa điện thoại cho anh.” Trình Uyên nói với Thời Sách, “Đây là tiền mua lại điện thoại, anh không cần trả lại”.

Sau đó, Thời Sách mới tỉnh dậy và nhìn tờ năm mươi nghìn tệ trên tay mà không thể tin được.

Anh đột nhiên cảm thấy cổ họng mình hơi khô.

Mở miệng: “Không cần nhiều như vậy”

Trình Uyên không nói gì.

Chương 1606

Chương 1606:

Cuối cùng, Thời Sách gật gật đầu: “Cảm ơn, người ở đây chờ!”

Nói xong, anh ôm Qian và đi về phía con hẻm.

Khoảng mười lăm phút sau.

Khi Thời Sách quay lại, với chiếc điện thoại di động mới tinh trên tay, anh đưa nó cho Trình Uyên.

“Thật may là tôi đã không ra tay.”

Sau khi nhận điện thoại, Trình Uyên gật đầu với anh, không nói gì nữa, xoay người bước theo con đường anh đến.

Thời Sách nhìn theo bóng lưng của Trình Uyên và cúi đầu im lặng.

Sau khi nhận lại điện thoại.

Trình Uyên va phải một chiếc xe hơi.

Xe taxi dừng trước mặt anh, Trình Uyên đặc biệt nhìn người tài xế.

May mắn thay, không chỉ có một tài xế taxi ở thành phố Tân Dương.

Đi taxi đến đồn cảnh sát thành phố Tân Dương.

“Tôi đang tìm Lý Ngụy.”

Trình Uyên nói với người bảo vệ ở cửa.

Anh bảo vệ gật đầu gọi vào trong.

Không lâu sau, Lý Ngụy Mặc đồng phục bước ra cửa.

Nhìn thấy Lý Ngụy, Trình Uyên vui mừng khôn xiết.

“Anh là” Lý Ngụy tò mò nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt.

Trình Uyên lấy điện thoại di động ra, đưa cho Trình Uyên, nói: “Làm ơn giúp tôi một việc.”

Lý Ngụy cau mày: “Cái gì?”

Trình Uyên nói: “Một người bạn bị mất điện thoại di động. Tôi đã giúp cô ấy nhặt nó, nhưng tôi không xử lý tốt với cô ấy, vì vậy hãy giúp tôi trả lại cho cô ấy.”

Trong mắt Lý Ngụy thoáng hiện lên một tia nghi hoặc.

“Ở đâu”

Trình Uyên thấy Li thì nghi ngờ và cho rằng anh ta là kẻ trộm.

“Chà, thôi, tôi sẽ nói thật cho cậu biết.” Anh chợt mỉm cười:
“Bạn của tôi là Mục Như Trăn . Cô ấy đã phải lòng cậu từ rất lâu rồi. Tôi cố tình làm thế này”.

Nghe vậy, Trình Uyên đột nhiên có chút không vui: “Không có chuyện gì.”

Anh ném lại điện thoại cho Trình Uyên, xoay người chuẩn bị quay lại đồn cảnh sát.

Và những gì Trình Uyên muốn làm là phá vỡ “lịch sử” mà anh biết, từ mọi ngõ ngách, ngõ ngách, để Lý Ngụy và Mục Như Trăn có thể gặp nhau từ trước.

“Lý Ngụy, anh không muốn biết ai mới là hung thủ thực sự trong vụ án 9.18?” Trong cơn tuyệt vọng, Trình Uyên miễn cưỡng thả sát thủ của mình ra và hét lên với Lý Ngụy đang định quay lại.

Lý Ngụy thân thể bị chấn động dừng lại.

Trong ấn tượng của Trình Uyên, vụ án hiệp dân và giết người hàng loạt ngày 9.18 đầy náo động, và người dân ở thành phố Tân Dương hoảng sợ.

Vì bọn tội phạm có khả năng chống trả mạnh mẽ của trinh sát nên cảnh sát cũng rất vất vả và cuối cùng vụ án một năm sau mới phá được.

Trình Uyên đã đọc bản báo cáo vào thời điểm đó.

Sau khi đưa điện thoại cho Lý Ngụy, Trình Uyên trở về nhà.

Theo những gì đã xảy ra một lần trong trí nhớ của anh, sau khi Mục Như Trăn bị thương lần này, anh và Bạch An Tương đã cùng nhau đưa cô đến bệnh viện. Sau đó, Mục Như Trăn chở Trình Uyên đi với lý do đang buồn.

Bạch An Tương đã trở lại rất muộn.

Sau khi quay lại, cô ấy có chút lơ đãng, Trình Uyên hỏi một cách tron tru lúc đó, cô ấy có vẻ rất bối rối và nói rằng Như Trăn muốn uống nước hầm xương, bạn đun một ít nước hầm xương và gửi cho cô ấy.

Chương 1607

Chương 1607:

Sau đó, Bạch An Tương đã tránh né bản thân một cách có ý thức hoặc vô thức trong một thời gian dài.

Trình Uyên không hỏi chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh có thể đoán rằng chắc hẳn đã có chuyện gì đó xảy ra trong khoảng thời gian này.

Vì vậy, sau khi về đến nhà, trước khi Bạch An Tương nói, anh đã đun sôi canh rồi cho vào phích, chuẩn bị đón Bạch An Tương, có lẽ anh có thể biết tại sao tâm trạng của cô lại thay đổi trước đó.

Và trong khi Trình Uyên về nhà nấu canh, Lý Ngụy đã làm theo chỉ dẫn của anh ấy đến bệnh viện.

Tôi tìm thấy Phòng 4032 và gõ cửa.

Bạch An Tương mở cửa cho Lý Ngụy.

Lý Ngụy nhìn thấy Bạch An Tương hai mắt sáng lên, sau đó khuôn mặt già nua ửng hồng, hắn hỏi: “Xin lỗi, người có phải là Mục Như Trăn ?”

Bạch An Tương nhanh chóng lắc đầu và chỉ vào xác ướp trên giường bệnh.

Nhưng sau đó anh cảnh giác hỏi: “Em là”

Nhìn thấy Lý Ngụy mặc đồng phục, cô cảm thấy hơi chột dạ.

Trong mắt Lý Ngụy thoáng hiện lên một tia thất vọng, hắn cười nhẹ nói: “Ta được người khác giao cái này cho Như Trăn.”

Anh ta lấy điện thoại di động ra và cho Bạch An Tương xem.

Bạch An Tương đã bị sốc khi thấy Lý Ngụy đang cầm điện thoại di động của Mục Như Trăn.

“Nó đã bị bắt sớm như vậy” cô nói trong sự bàng hoàng.

Lý Ngụy cũng sững sờ một chút: “Người bắt được cái gì?”

“Tên trộm, tên trộm đã lấy trộm điện thoại của Như Trăn.”
Bạch An Tương chớp mắt.

Lý Ngụy đột nhiên nhíu mày: “Thì ra đứa nhỏ đó là kẻ trộm.”

“Có chuyện gì vậy?” Giọng Mục Như Trăn vọng ra từ trong phòng.

Bạch An Tương thức dậy và mời Lý Ngụy vào phòng.

Sau khi Lý Ngụy đi vào, anh đưa điện thoại cho Mục Như Trăn: “Cô gái, đây là điện thoại của cô.”

Nhìn vào phác thảo, anh có thể mơ hồ thấy bệnh nhân trước mặt là một phụ nữ.

Khi Mục Như Trăn nhìn thấy chiếc điện thoại di động mà Lý Ngụy đưa cho, đôi mắt cô ấy nhìn chăm chăm như bóng đèn, và cô ấy vô cùng ngạc nhiên.

“A, cảm ơn, cảm ơn chú cảnh sát!” Cô có chút quá khích mà nắm lấy tay Lý Ngụy tỏ vẻ cảm kích.

Nói cách khác, Mục Như Trăn thực sự khá tốt, cô ấy có một thân hình đẹp và làn da trắng.

Lúc này Lý Ngụy bị đôi tay nhỏ bé mềm mại mịn màng của nàng nắm lấy, trong chốc lát, khuôn mặt già nua lại đỏ lên, hấn nhanh chóng rút đôi bàn tay to của mình ra ngượng ngùng: “Các người hoan nghênh, đây là chúng ta nên làm.”

Mục Như Trăn bật đi bật lại điện thoại di động.

Lúc này, cả Mục Như Trăn và Bạch An Tương đều vừa tốt nghiệp được một năm.

Còn Mục Như Trăn mới đầu quân cho một công ty mới, cô mới hiểu sơ sơ ý nghĩa của việc kiếm tiền không hề dễ dàng, vì vậy, khi một chiếc điện thoại di động mua vài nghìn tệ bị mất và tìm lại được, cô không có tâm trạng tốt. .

Công ơn của Lý Ngụy không kém gì anh hùng cứu nước Mỹ.

“Dù sao cũng cảm ơn!” Mục Như Trăn nhắc lại.

Lúc này cô mới ngẩng đầu nhìn Lý Ngụy.

Đột nhiên anh như chết lặng.

Lý Ngụy, anh tuấn, khí chất ngời ngời, lại có bộ đồng phục này.

Không nói đến những người khác, đối với Mục Như Trăn, đây chỉ đơn giản là Hoàng tử quyền rũ tiêu chuẩn trong tâm trí cô, mặc dù tuổi có vẻ lớn hơn một chút.

Chương 1608

“Vì tài sản trở về với chủ sở hữu ban đầu, nên tôi sẽ rời đi trước.” Lý Ngụy nói. 0

“Ừ.” Mục Như Trăn gật đầu.

Bạch An Tương cũng gật đầu với Lý Ngụy: “Cám ơn.”

Lý Ngụy cười với Bạch An Tương.

Chỉ cần chuẩn bị rời đi.

Mục Như Trăn đột nhiên hét lên: “Chờ một chút!”

Lý Ngụy quay lại.

Mục Như Trăn vội hỏi: “Tôi chỉ muốn hỏi, làm thế nào mà bạn bắt được tên trộm đã lấy trộm điện thoại của tôi?”

Nghe vậy, Lí Vị Ương cau mày lắc đầu: “Ta thật sự không có bắt được hắn.”

“Ah” Bạch An Tương Mục Như Trăn nhìn khó hiểu.

“Hôm nay, có một thanh niên gọi tên tôi và nhờ tôi đích thân trả lại điện thoại cho anh.” Lý Ngụy nghiêm nghị nói: “Thành thật mà nói, tôi thực sự không biết anh ta chính là tên trộm đã lấy trộm điện thoại của anh. , trả lại. Tôi tưởng anh ta nhất định được vàng mà không giữ ”.

Hai cô gái nhìn nhau.

“Vẫn còn thứ này”

“Chẳng lẽ giờ những tên trộm đã tìm ra bằng lương tâm của mình”

Lý Ngụy khẽ cười: “VẬY ta đi trước.”

Nhưng Mục Như Trăn lo lắng nói: “Chú cảnh sát, chú tên gì?”
Tts: \ .

“A” Lý Ngụy giật mình.

“Ồ, ý tôi là, bạn đã gửi lại điện thoại cho tôi. Tôi rất biết ơn bạn. Tôi muốn biết tên của bạn. Tôi sẽ quay lại và cảm ơn bạn.”

Tại thời điểm này, Bạch An Tương đã phát hiện ra rằng Mục Như Trăn không bình thường.

Anh lặng lẽ lùi lại vài bước với vẻ thích thú, bước lại cửa hỏi Mục Như Trăn : “Như Trăn, em muốn ăn gì, anh sẽ mua cho em.”

Cô cố tình muốn nhường chỗ cho Mục Như Trăn và anh cảnh sát đẹp trai.

Mục Như Trăn hiểu ra, thản nhiên nói: “Ta muốn uống canh xương!”

“Canh xương đây!”

Vừa dứt giọng, cửa tiêu khu liền bị đẩy ra.

Trình Uyên mang theo một vật cách điện, và tình cờ đến mức anh không thể ngẫu nhiên xuất hiện trong phòng.

Bạch An Tương chết lặng.

Mắt Mục Như Trăn nhìn thẳng.

Lý Nguy ánh mắt sáng lên.

Và Trình Uyên dường như không biết chuyện gì đang xảy ra, anh bước đến chiếc bàn đầu giường không có ai bên cạnh phích nước, mở nắp thùng và dùng thìa múc súp vào chiếc bát nhỏ đi kèm với phích nước.

“Tôi sẽ tìm ra nó, và tôi biết bạn muốn uống súp xương.”

Trong im lặng, Trình Uyên chuẩn bị súp và đưa cho Mục Như Trăn trong khi nói chuyện.

Mục Như Trăn không trả lời, nhưng chớp một đôi mắt đỏ như sói và nhìn Trình Uyên một cách dữ dội.

Bạch An Tương mặt càng đen hơn.

“Uống!”

Trình Uyên hơi ngạc nhiên khi Mục Như Trăn không trả lời.

“Tôi không muốn uống!” Mục Như Trăn khó chịu.

Trình Uyên cảm thấy rất kỳ quái nên lại đặt bát xuống bàn:
“Không phải vừa rồi anh nói muốn uống canh xương sao?”

Bạch An Tương vội vàng kết thúc trò chơi: “Trình Uyên, đi ra, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Trình Uyên gãi đầu, quay người đi về phía Bạch An Tương.

“Lạ” vẫn lảm bảm.

Trong trí nhớ, Mục Như Trăn rất muốn uống canh xương, sau khi Bạch An Tương yêu cầu anh ấy chuẩn bị và giao nó, Trình Uyên đã hỏi Bạch An Tương khi anh ấy trở về, Bạch An Tương lúc đó đã trả lời trống rỗng: “Cô ấy nói nó rất ngon và ngon.”

Nhưng tại sao bạn không uống nó bây giờ?

Chương 1609

Bước tới Bạch An Tương, Bạch An Tương mở cửa, vừa định đưa Trình Uyên ra ngoài.

“Đứng lại!” Lúc này, Lý Ngụy đột nhiên nói.

Ba người đều nhìn Lý Ngụy.

Tôi thấy Lý Ngụy bình tĩnh đi đến trước mặt Trình Uyên, nhanh chóng bắn, còng tay Trình Uyên một cái “cạch”.

Thời gian này,

“Em đang làm gì vậy?” Trình Uyên khó hiểu.

Lý Ngụy phớt lờ Trình Uyên, quay đầu lại nói với Mục Như Trăn: “Cô Mu, anh ta nhờ tôi chuyển điện thoại cho cô, và anh ta chính là tên trộm mà cô nhắc tới.”

“Đây là vợ của anh, tôi là anh trai của anh, và đây là em ruột của anh, tức là con dâu của tôi!”

“Hiểu chưa? Em chỉ muốn gặp anh trước để em bớt hối hận.

Trình Uyên không ngờ mọi chuyện lại phức tạp như vậy.

Bây giờ không sao cả, Lý Ngụy không tin anh ta, và Mục Như Trần Bạch An Tương cũng không tin. Tôi phải yêu cầu anh ta giải thích tất cả về chiếc điện thoại.

Trình Uyên sẽ thú nhận Thời Sách, một khi Thời Sách bị bắt, mẹ anh sẽ chỉ còn lại một mình.

Huống chi, anh ta thực sự không thể bịa ra lời nói dối, và anh ta sẽ không tin điều đó cho dù anh ta có bịa đặt.

Tuy nhiên, ba người này đơn giản là sau này bọn họ tin tưởng nhất, sẽ không phản bội chính mình, cho nên, Trình Uyên đơn giản đi ra ngoài giải thích những chuyện trong lòng, đương nhiên có nhiều chuyện không nên. được nói.

“Còn gì không hiểu”

Sau khoảng một tiếng rưỡi, Trình Uyên nhún vai bất lực và định đứng dậy.

“Ngồi xồm xuống!” Lý Ngụy mắng.

“O” Trình Uyên rõ ràng là không bị thuyết phục.

“ĐỂ hai người ngồi xồm xuống!” Bạch An Tương và Mục Như Trần đồng thanh hét lên.

Nima!

Lần này Trình Uyênxu đã không còn nữa.

“Ta sau này nói cho người biết người là người thân cận nhất với ta, nếu không ta có chút tức giận.

Lý Ngụy vung tay lên.

Mục Như Trăn nhặt cái gói lên.

“Được rồi, tôi ngồi xỏm xuống.” Nhìn thấy tư thế này, Trình Uyên chỉ có thể thỏa hiệp.

Đeo chiếc vòng bạc, anh lại ngồi xỏm xuống, nhưng trong miệng lầm bầm một cách không thuyết phục: “Cứ đặt thứ hỏng này đi, mấy phút nữa tôi sẽ phá vỡ nó.”

Anh ta đang nói đến còng tay.

Lý Ngụy quay lại và hỏi Mục Như Trăn và Bạch An Tương: “Bạn tin những gì anh ấy nói”

Bạch An Tương và Mục Như Trăn nhìn nhau, rồi đồng loạt lắc đầu.

“Vì là bằng hữu của người, lần này nhất định là hiểu lầm. Tuy nhiên, ta đề nghị người nên nhanh chóng đi tìm hấn bác sĩ tâm lý.” Li Tô đề nghị.

Bạch An Tương sắc mặt nặng nề như một khối băng, cô cảm thấy cả đời này đều bị Trình Uyên đánh mất.

Họ đồng ý rằng Trình Uyên đang mắc chứng hoang tưởng.

Sau đó, Lý Ngụy lấy lại chiếc vòng bạc trên cổ tay Trình Uyên rồi bỏ đi.

Bạch An Tương bước đến chỗ Trình Uyên, ánh mắt đầy tức giận.

“Hoa dâm bụt”

Ngay khi Bạch An Tương chuẩn bị nói, Mục Như Trăn đột nhiên nói, “Tôi muốn uống nước cam.”

Khi nghe điều này, Trình Uyên đã ngay lập tức tuyên bố: “Tôi sẽ mua nó cho bạn.”

Chương 1610

“Không!” Mục Như Trăn nhìn Trình Uyên dữ tợn, lập tức từ chối: “Não của cậu có bệnh, tôi sợ cậu hạ độc tôi.” 0

Bạch An Tương hít một hơi thật sâu và lạnh lùng nói với Trình Uyên, “Đáng xấu hổ.”

Bỏ câu nói này sang một bên, cô quay người đi ra ngoài để giúp Mục Như Trăn mua nước cam.

Trình Uyên đã rất chán nản.

Nói thật là tôi không tin.

Phải làm gì sau đó

Lúc này, Mục Như Trăn đột nhiên nói, “Này.”

“Tại sao?” Trình Uyên.

Mục Như Trăn chớp mắt, giọng điệu của cô ấy đột nhiên giãn ra rất nhiều, và hỏi Trình Uyên bằng một giọng nhẹ nhàng hiếm thấy: “Những gì anh vừa nói là sự thật.”

“gì”

“Là tôi và cảnh sát Lý vừa rồi”

“Ồ, tất nhiên là đúng rồi. Hai năm nữa hai người sẽ kết hôn”.
Trình Uyên nói: “Nhưng có chuyện xảy ra vào ngày cưới, bạn sẽ nghĩ rằng anh ấy đã chết. Thật may là anh ấy chỉ đi thực hiện một nhiệm vụ, sau đó. nhiệm vụ.”

Nghe được lời nói của Trình Uyên, Mục Như Trăn hai tay ôm ngực, đôi mắt to lóe lên những ngôi sao nhỏ đẹp như mơ, nhìn say mê.

“Chuyện gì xảy ra sau đó” cô hỏi.

Trình Uyên tiếp tục giảng: “Về sau, người sinh con sau, còn chưa sinh ta liền mặc lại.”

Mục Như Trăn chăm chú lắng nghe, cong cổ nhìn Trình Uyên chờ người sau.

Trình Uyên bất ngờ có phản ứng và ngạc nhiên hỏi Mục Như Trăn : “Cô tin những gì tôi nói.”

“Chà, tôi tin điều đó.”

Mục Như Trăn gật đầu, rồi đột nhiên thở dài: “Nếu là thật thì thật tuyệt.”

“”

Vốn dĩ tưởng rằng Mục Như Trăn đã tin, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy có chút kích động, nhưng lời nói vừa rồi của người phụ nữ giống như một chậu nước lạnh, dội cho anh một gáo nước lạnh.

Chết tiệt, hóa ra người phụ nữ này chỉ là một tiên nữ, cô ta chỉ muốn nghe những gì Trình Uyên nói muốn nghe, nhưng thật ra cô ta không tin chút nào.

có thật không.

Sau khi có một vài giấc mơ ngọt ngào trong một thời gian, Mục Như Trăn trông có vẻ u sầu.

Cô nằm xuống giường bệnh, kéo chăn bông trùm lên đầu:
“Được rồi, em mệt mỏi cần nghỉ ngơi, anh có thể đi.”

“TÔI”

Trình Uyên cảm thấy như bị lợi dụng.

Niềm tin cơ bản nhất giữa mọi người

Anh vô cùng khó chịu.

Lắc đầu, anh mở cửa bước ra khỏi phòng.

Lý Ngụy, người đã rời khỏi bệnh viện, lái xe trở lại.

Vì là cao điểm lúc 9 giờ tối nên đoạn đường có chút ùn tắc, anh ta bị kẹt ở ngã tư đèn giao thông.

Dừng xe chờ đèn đỏ.

Lúc này, Lý Ngụy đột nhiên nhớ tới những gì Trình Uyên đã nói, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

“Làm thế nào mà anh ấy biết rằng tôi đang thực hành Bát Quyền cổ đại?”

“Còn có nhiệm vụ sáng nay giao, cũng chỉ là chuẩn bị cho ta, cũng không kêu ta động thủ, nhưng hắn làm sao biết được?”

“Và anh ấy biết bùa hộ mệnh của tôi, điều này có thể được giải thích như thế nào?”

“Anh ấy nói rằng trong vụ án 918, anh ấy có thể giúp giải quyết vụ án. Anh ấy có thực sự biết điều gì đó không?”

“Về phần vượt qua vấn đề này, có vẻ như là một chút vô nghĩa, nhưng bạn giải thích nó như thế nào?”

Lý Ngụy một tay đặt lên vô lăng, ngón tay không ngừng gõ vô lăng.

Chương 1611

“Didi”

Anh nhận ra tiếng còi xe thúc giục phía sau, và đèn giao thông phía trước đã xanh.

Sau khi tỉnh lại, Lý Ngụy nghiên rằng, lập tức quay đầu lại.

Bạch An Tương đi mua nước cam cho Mục Như Trăn.

Từ bệnh viện xuống siêu thị dưới lầu, vừa thanh toán tiền xong liền cầm lấy ly nước cam, phải đi bộ trở về.

Chuyện xảy ra như vậy khi một cô gái trang điểm đậm, đeo tai nghe và đeo ba lô bước vào siêu thị, vừa gọi điện vừa lấy đồ từ trên kệ.

“Này, Xixi, ngươi có chuyện gì, ta là Từ Đầu Trọc, ngươi không biết khi nào ta nói dối ngươi tin ta, nói đúng, bọn họ đều là nam nhân, đừng nghe hấn nói, hấn có thể.” không thay đổi được cho ngươi, Người này, hấn trời sinh tính khí gì, cả đời đều có cái gì nóng tính, là chủ nhân chó không đổi được phân, một khi trộm tanh tuổi. sẽ gặp mười lần. ”

Cơ thể Bạch An Tương khẽ run lên.

Cô nhìn lại cô gái ăn mặc như một cô em gái.

Mặc dù cô ấy có vẻ là một chàng trai không đáng tin cậy, nhưng những gì cô ấy nói dường như có lý.

Người đàn ông này từ khi sinh ra sẽ như thế nào, cả đời này sẽ như thế nào

Na Trình Uyên

Đạo này sao anh ấy đột ngột thay đổi tính cách

Nghĩ đến việc tối hôm qua ở nhà, anh dường như biết mẹ mình sẽ nói gì tiếp theo, và nhiều lần chặn trước miệng mẹ Lý Ninh Quyên.

Đôi khi, anh ấy thậm chí còn trực tiếp nắm lấy những dòng viết của Lý Ninh Quyên và tự kiểm điểm, khiến Lý Ninh Quyên không còn gì để nói.

Điều này hoàn toàn khác với Trình Uyên trước đây.

Là nó

Trong lòng cô lẩm bẩm, tốc độ nhanh hơn, cô đi về phía bệnh viện.

Bạch An Tương vội vàng quay trở lại, vừa vào cổng viện, xe của Lý Ninh Quyên cũng quay đầu đi vào cửa.

Và vào lúc này.

Trình Uyên bị Mục Như Trăn đuổi ra khỏi phòng và đi xuống thang máy.

Anh ta bước ra ngoài với hai tay đút túi.

Có lẽ khoảnh khắc tiếp theo ba người sẽ gặp mặt trực tiếp, và sau đó va chạm với nhau phát ra tia lửa khác với quá khứ.

Tuy nhiên, cuối cùng tất cả điều này đã bị phá vỡ bởi một sự kiện bất ngờ.

“Crack”

Phanh vang lên.

Một chiếc Audi lao thẳng vào khuôn viên bệnh viện mà không hề có ý định giảm tốc độ, suýt chút nữa đã tông vào một phụ nữ trung niên và lớn tuổi ngoài năm mươi.

Những người phụ nữ trung niên và lớn tuổi bàng hoàng ngã ngửa, túi ni lông trên tay rơi xuống đất, rải trứng urop khắp sàn.

“Đồ già, anh bị mù, muốn chết à?” Bạch Vĩnh Minh thò đầu ra khỏi cửa kính xe và chỉ tay về phía người phụ nữ trung niên.

Phụ nữ trung niên và cao tuổi ăn mặc rất giản dị và trông như dân quê. Anh ấy cũng rất thành thật, mặc dù bị gãy má trái

nhưng lần đầu tiên anh ấy vẫn đứng dậy xin lỗi Bạch Vĩnh Minh: “Anh xin lỗi, xin lỗi, anh không để ý.”

Lúc này, Trình Uyên mới bước ra khỏi sảnh bệnh viện.

Bạch An Tương cũng chỉ đi bộ đến trung tâm ban đầu.

Lý Ngụy đã đậu xe và chuẩn bị ra khỏi đó.

Trong cảnh này, ba người họ có một cái nhìn toàn cảnh.

Bạch An Tương choáng váng.

Trình Uyên cũng choáng váng.

Nhưng độ mờ ám của hai người hoàn toàn khác nhau.

Khi Trình Uyên nhìn thấy người phụ nữ trung niên, trái tim cô ấy chấn động, toàn thân bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Chương 1612

Đây không phải ai khác, mà chính là người mẹ đã khuất của anh.

Tất nhiên, lúc này, mẹ anh vẫn còn sống.

Gặp lại mẹ, Trình Uyên rung rung xúc động, nhưng chân cô như dính đầy chì, không rút ra được.

Trong lòng anh như nghĩ đến một tiếng gầm khê: “Mẹ!”

Tại thời điểm này.

Bạch Vĩnh Minh xuống xe, nghiêng đầu nhìn mẹ Trình Uyên, sửng sốt một hồi, sau đó hai mắt không khỏi nhìn chăm chăm: “Này, đồ cũ, cô là mẹ của Trình Uyên đúng không?”

Mẹ Trình Uyên khẽ giật mình, nói dối: “Con là”

Bạch Vĩnh Minh cười và đi đến chỗ mẹ của Trình Uyên, giẫm lên một quả trứng rơi trên mặt đất, kêu một tiếng “cạch”, rồi đập thật mạnh.

“A, đây là trứng ngậm dầu đỏ của tôi, tôi mang đến cho con trai và con dâu, làm sao có thể?” Mẹ của Trình Uyên vừa nhìn thấy đã vội vàng, muốn đẩy Bạch Vĩnh Minh ra.

Biết đâu, Bạch Vĩnh Minh lại quay lưng lại với mẹ của Trình Uyên.

“Đừng có đụng vào tôi, đồ cũ của anh bốc mùi quá!” Bạch Vĩnh Minh chửi rửa, sau đó vỗ về quần áo của mình với vẻ chán ghét.

Trong đám cưới của Trình Uyên và Bạch An Tương, mặc dù nghi lễ rất đơn giản nhưng mẹ của Trình Uyên vẫn tham gia.

Khi đó, Bạch Vĩnh Minh cũng tham gia với ý định xem cho nào nhiệt.

Vì vậy, anh biết mẹ của Trình Uyên.

“Cũng đừng nói chuyện với tôi về thằng con rác rưởi của bà.” Bạch Vĩnh Minh chỉ vào mũi mẹ Trình Uyên nói, “Trong nhà họ Bai của chúng tôi, con trai rác rưởi của bà chỉ là một con chó”.

“Chuyện cũ, người có thể nhớ cho Lão Tử. Từ nay về sau đi dạo xem mấy chiếc xe, đánh chết người cũng không có, người té xe của ta học máu, con người còn lại không kham nổi.” của cuộc đời anh ấy. “

Nói đến đây, anh ta giẫm lên mấy quả trứng muối và giận dữ mắng mẹ Trình Uyên: “Cô đừng có ra khỏi đây!”

Madam Trình Uyên sắc mặt tái nhợt, khóe miệng chảy máu.

Bà không dám chống cự, có lẽ vì không muốn gây phiền phức cho con trai nên bà lẳng lặng đứng dậy nhặt những quả trứng còn sót lại.

Lúc này, rất đông người dân đã vây kín hiện trường.

Mọi người chỉ tỏ, chỉ tỏ, giống như đang than thở với mẹ của Trình Uyên, nhưng không ai dám nói to, càng giống như một đám đông đang xem náo nhiệt.

Bạch Vĩnh Minh nhìn mẹ Trình Uyên qua lỗ mũi, với ánh mắt độc đoán.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Trình Uyên bùng lên một ngọn lửa giận dữ.

Vào lúc này, nếu không mất hết sức lực, đầu của Bạch Vĩnh Minh chắc chắn sẽ bị đập nát.

Cùng lúc đó, Trình Uyên cuối cùng cũng nhớ ra một phần quá khứ.

Năm tháng sau khi Trình Uyên và Bạch An Tương kết hôn, lần đầu tiên mẹ cô đến gặp Trình Uyên, lúc đó bà đã mang cho Trình Uyên một ít trứng ngâm dầu đỏ.

Khi Trình Uyên nhìn thấy vết bầm tím trên mặt, cô ấy hỏi chuyện gì đang xảy ra, mẹ nói rằng cô ấy không may bị vấp và ngã. Lúc đó, Trình Uyên chỉ xin mẹ cẩn thận hơn trong thời gian tới, ngoài ra anh không để ý đến điều gì khác.

nGuyên.

Cô ấy không ngã xuống một mình.

Anh ấy không thể chịu đựng được nữa.

Vừa định lao vào đánh Bạch Vĩnh Minh.

Ngay sau đó.

Bạch An Tương đột ngột đẩy ra khỏi đám đông và chạy đến chỗ mẹ của Trình Uyên, vừa giúp mẹ Trình Uyên vừa mắng Bạch Vĩnh Minh: “Bạch Vĩnh Minh, con thật quá đáng!”

Trong xe của Bạch Vĩnh Minh, một người phụ nữ ăn mặc đẹp dễ bước xuống.

Khi người phụ nữ nhìn thấy Bạch An Tương, khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy hơi lạnh.

Rõ ràng là đối mặt với Bạch An Tương, cô cảm thấy có chút xấu hổ, vì vậy cô đen mặt hỏi Bạch Vĩnh Minh: “Người phụ nữ này là ai?”

Chương 1613

Bạch Vĩnh Minh nhân cơ hội ôm lấy vòng eo mảnh mai của người phụ nữ và chế nhạo Bạch An Tương: “Cô ấy, loài hoang dã của nhà họ Bai của chúng ta.”

“Cô!” Bạch An Tương giúp mẹ Trình Uyên, kết thúc bằng sự tức giận.

Lúc này, nhìn thấy mẹ của Bạch An Tương, Trình Uyên càng vui mừng hơn.

“Không sao đâu, An Tương, em tự ngã, đừng nói với Ranran.”

Bạch An Tương cau mày: “Mẹ, bạn”

Mặc dù lúc này Bạch An Tương không chấp nhận Trình Uyên, nhưng vẫn nên có một số việc chính thức, Trình Uyên đã gọi điện cho cha mẹ của Lý Ninh Quyên và Bai Thiếu Lâm, Bạch An Tương không lên sóng trước mặt mẹ của Trình Uyên.

Và bà đối với mẹ của Trình Uyên tốt hơn rất nhiều so với Trình Uyên.

“Hóa ra đó là loài hoang dã mà bạn đang nói đến. Thảo nào nó có mùi giống như một bà già hôi hám thế này.” Người phụ nữ không khỏi chế nhạo cùng Bạch Vĩnh Minh.

Bạch Vĩnh Minh cười nói: “Anh ơi, em hơi hám mà anh giỏi quá!”

Bạch An Tương lúc này rất tức giận, nhưng cô biết rằng với địa vị của mình trong gia tộc họ Bai, cô không thể sánh được với Bạch Vĩnh Minh một chút nào. Nhất là khi Bạch Vĩnh Minh không vui vì đã nói xấu mình với người cũ, nếu không giữ đúng nguyên tắc sẽ mất việc, nếu chuyện đó xảy ra thì gia đình sẽ bị cắt hoàn toàn nguồn thu nhập.

Cô không còn cách nào khác ngoài việc bảo vệ mẹ của Trình Uyên muốn bỏ đi, muốn chịu đựng Bạch Vĩnh Minh lần này.

“Mẹ, chúng ta cùng cái căn bã này không có kiên thức chung, đi thôi.”

Mẹ Trình Uyên cũng muốn bình tĩnh lại, vội vàng gật đầu.

Nhưng khi hai người xoay người rời đi, lại nghe thấy Bạch Long đột nhiên lạnh lùng nói: “Dừng tay! Ta thả ngươi đi rồi sao?”

Người phụ nữ bên cạnh anh ta lộ ra ngoài cũng nghiêm nghị nói: “Đây là bệnh viện. Đây là nơi công cộng. Anh để trứng xuống đất làm bẩn bệnh viện của người khác. Anh không muốn dọn dẹp sao?”

Bạch An Tương bực bội nói: “Anh muốn làm cái quái gì vậy?”

Người phụ nữ giễu cợt: “Vậy thì mấy quả trứng thối này, nhặt về ăn đi!”

“Các người!” Mặt Bạch An Tương đỏ bừng và cô ấy đang run rẩy.

Và chỉ tại thời điểm này.

“bạn muốn chết!”

Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên trong đám đông.

Bị giật!

Trình Uyên không thể chịu đựng được nữa, anh tuyệt vọng lao đến, nắm lấy làn sóng của người phụ nữ đang sà sỡ rồi tát vào má cô một cái.

“gì!”

Người phụ nữ hét lên và ngã xuống đất.

Cảnh vật bỗng im bật.

Mọi người đều nhìn Trình Uyên.

Bạch Vĩnh Minh mở to mắt không tin nổi.

Người phụ nữ bị đánh, ôm má đứng dậy, nhanh chóng nấp sau lưng Bạch Vĩnh Minh, chỉ vào Trình Uyên và quát: “Chồng tôi, anh ấy đánh tôi!”

Bạch Vĩnh Minh sắc mặt lập tức trở nên âm đạm, anh ta chỉ vào Trình Uyên mắg: “Trình Uyên, em làm đủ trò chưa?”

không xa lắm.

Bạch An Tương và mẹ của Trình Uyên cũng chết lặg.

Mẹ của “Ran Ran” Trình Uyên.

“Trình Uyên!” Bạch An Tương cũng hét lên.

“Cô dám đánh ngay cả người phụ nữ của tôi” Bạch Vĩnh Minh túm lấy cổ áo Trình Uyên, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cô không biết vị trí của mình trong nhà họ Bai của chúng tôi sao? Cô ở nhà họ Bai của chúng tôi, còn là một con chó? Không bằng tốt. ”

Không nói đến Trình Uyên, ngay cả Bạch An Tương, Bạch Vĩnh Minh cũng không coi trọng.

Hơn nữa, trong lần gặp mặt trước, Bạch Vĩnh Minh có đủ loại giễu cợt, Trình Uyên không dám nói gì, và anh ấy đang bao dung. .

Chương 1614

Anh ta làm việc đó cho gia đình của Bạch An Tương, tự nhiên là vì Bạch Sĩ Câu đồng ý cho anh ta tiền để gặp mẹ mình.

Nhưng bây giờ.

không cần!

Đi lên chỉ là một cú đá, đá thẳng vào bụng Bạch Vĩnh Minh.

“Oh!”

Bạch Vĩnh Minh đau đớn, cả người lập tức cúi xuống.

Trình Uyên không dừng lại, mà nhanh chóng bước lên phía trước, dùng khuỷu tay và vai của mình cùng nhau, dựa lưng vào Bạch Vĩnh Minh.

“Bang!” Thân thể hơn 200 ký của Bạch Vĩnh Minh bị hất văng ra xa bốn năm mét trong tích tắc, anh ngã vào một con ngựa lớn.

Dù trước đó Trình Uyên không có sức mạnh và tốc độ như trước, nhưng cậu vẫn có trí nhớ của mình, một số thủ đoạn vẫn còn ghi nhớ, tốc độ phản ứng cũng không chậm.

Cho dù bây giờ không có thực lực kinh khủng như vậy, thì việc đối phó với mười tám Bạch Vĩnh Minh vẫn rất dễ dàng.

Và vào lúc này.

Trình Uyên dùng thủ đoạn đó và dựa lưng vào lưng anh, Lý Ngụy, người vừa bước xuống xe từ xa, bất ngờ giật bắn người và mắt anh tròn xoe ngay lập tức.

“Làm sao anh ta có thể biết được Bát Quyền cô đại? Không thể cứu được gia đình tôi. Loại quyền anh này lẽ ra phải thất truyền!”

Lý Ngụy vẻ mặt kinh ngạc.

“Đồ chó chết tiệt, ngươi còn dám đánh ta!” Bạch Vĩnh Minh đầy tức giận.

Người phụ nữ vội vàng bước tới để đỡ Bạch Vĩnh Minh.

Lúc này, Bạch An Trương cũng chết lặng.

Cô đã không hài lòng với Bạch Vĩnh Minh từ lâu, nhưng bây giờ thu nhập của gia đình chỉ có thể dựa vào tiền lương của cô trong ngành công nghiệp trái cây của Bai.

Nếu Bạch Vĩnh Minh bị Trình Uyên đánh, anh ta sẽ khóc và treo cổ tự tử trước mặt ông nội, và công việc của anh ta có thể không được giữ.

“Trình Uyên, em đang làm gì vậy?”

Bạch An Tương vội vàng đến ôm Trình Uyên.

Tuy nhiên.

Trình Uyên bây giờ chính là Trình Uyên hồi đó

Anh tránh Bạch An Tương và lao đến Bạch Vĩnh Minh một lần nữa.

Biện Bạch Hiền lúc này vẫn lấy điện thoại di động ra, vẻ mặt tức giận muốn gọi điện thoại, không muốn lắc người, cũng không định kêu lão đại.

Kết quả là số vẫn chưa được quay.

Trình Uyên nắm tóc và đâm vào khuôn mặt to lớn của anh ta vài cú đâm!

Đột nhiên, khuôn mặt đang đánh đập của Bạch Vĩnh Minh nở rộ.

“Đến đây, giết người!”

“Cứu! Giúp chúng tôi gọi cảnh sát!”

Bạch Vĩnh Minh lăn lộn khắp sàn nhà, người phụ nữ sợ hãi ngồi dưới đất, hai người họ Lýên tục la hét, giống như giết

một con lợn.

Tuy nhiên, đám đông xung quanh đều chỉ trỏ, chỉ trỏ nhưng không ai tiến tới thuyết phục.

Thậm chí có người còn chế nhạo: “Cho người bắt nạt lão công, đáng đời!”

“Đúng vậy, loại căn bã này chính là căn bã của xã hội, nên có người dạy dỗ bọn họ kiểu này!”

“Ta cũng giúp người gọi cảnh sát, ai giúp người là đồ khốn!”

“”

Trong một thời gian, Bạch Vĩnh Minh và người phụ nữ quyền rũ bị đánh đã trở thành mục tiêu chỉ trích của công chúng.

Bạch An Tương sững sờ nhìn mọi thứ trước mặt.

Cô đã bị sốc!

Từ lâu, Trình Uyên là một người đàn ông yếu đuối và bất tài trong mắt cô, nhưng bây giờ

Cô ấy đã phải chịu đựng nó trong gia đình Bai.

Chương 1615

Nhưng cô ấy có thực sự sẵn sàng chịu đựng mọi lúc?

Trình Uyên bất ngờ lao ra đỡ mẹ, đâm thẳng vào mặt Bạch Vĩnh Minh. Nhìn Bạch Vĩnh Minh van xin lòng thương xót vừa khóc vừa hú.

Lúc này, trong lòng Bạch An Tương chợt thấy một niềm an ủi khó tả.

Vâng, đúng vậy.

Thật là tuyệt!

“Tất nhiên, dừng lại!” Người mẹ loạng choạng và cố gắng ngăn cản con trai mình.

Bạch An Tương đột nhiên nắm lấy mẹ Trình Uyên: “Mẹ, mẹ đừng lo lắng, Trình Uyên rất có lý!”

Mẹ tôi lo lắng nhìn Bạch An Tương.

Bạch An Tương gật đầu với cô.

Về phần Trình Uyên.

Thành thật mà nói, anh thực sự không biết làm thế nào để đo lường.

Bây giờ anh không biết nắm đấm của mình nặng đến mức nào, có lẽ chúng không nặng chút nào, nếu không, sau khi đánh Bạch Vĩnh Minh nhiều cú đấm như vậy, tay anh rất đau, nhưng anh vẫn chưa bị hôn mê.

Điều này phải được đặt trước, anh ta có thể đấm vào đầu Bạch Vĩnh Minh bằng một cú đấm.

Đã dừng lại.

Không phải anh ấy muốn để Bạch Vĩnh Minh đi, mà là anh ấy mệt và người đánh anh ấy cũng chán.

Người phụ nữ ôm Bạch Vĩnh Minh, nhìn Trình Uyên run rẩy cùng Bạch Vĩnh Minh, khóc lóc van xin: “Chúng tôi sai rồi, xin đừng đánh nữa.”

Bạch Vĩnh Minh cũng cầu xin: “Trình Uyên, tôi lấy đi, tôi nhận lấy, xin đừng đánh nhau, vì dù sao chúng ta cũng là người thân của nhau!”

Trình Uyên thở ra một hơi dài.

Mẹ tôi đã chết, bây giờ còn sống lại, đứng trước mặt ông còn sống, lẽ ra ông phải phấn khởi, nên phấn khởi, nên có rất nhiều điều trong lòng muốn nói với mẹ.

Anh cảm thấy ông trời cho mình một cơ hội như vậy một lần nữa để bản thân quay về báo hiếu với mẹ, không phải nhìn mẹ bị sỉ nhục.

Trên mặt đất, có những quả trứng bị Bạch Vĩnh Minh giẫm lên.

Ban đầu nó được mẹ tôi mang đến cho Trình Uyên.

Cô ngại ăn nên gắp một ít trứng, nghĩ đến Trình Uyên.

Trình Uyên cảm thấy xấu hổ.

Anh lặng lẽ nhặt một quả trứng chưa thành hình trên mặt đất còn bám đầy bụi.

Sau đó âm thầm đưa cho người phụ nữ.

Người phụ nữ co người lại vì kinh ngạc, không biết Trình Uyên muốn làm gì, hơn nữa càng thêm hụt hẫng.

Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Không phải nói muốn trên mặt đất ăn mấy quả trứng thôi sao?”

“Không không” Người phụ nữ xua tay nhanh chóng.

Trình Uyên lắc đầu nói: “Anh nói, vừa rồi em nghe rất rõ ràng, sao vậy, anh không nói là muốn tự mình ăn, mà là để cho vợ hoặc mẹ em ăn.”

Khuôn mặt của người phụ nữ ngay lập tức tái đi.

Cô nhìn ánh sáng dữ tợn trong mắt Trình Uyên, cơ thể càng thêm rùng mình.

“Ăn!” Trình Uyên đột nhiên rống lên.

“A!” Người phụ nữ sợ hãi hét lên.

Sau khi hét lên, vẻ mặt khóc lóc, cậu ta đưa tay run run cầm lấy quả trứng bị Bạch Vĩnh Minh giẫm nát bỏ vào miệng.

Sau đó, Trình Uyên nhặt những chiếc còn lại và mang đến Bạch Vĩnh Minh.

“Cho ta ăn, nếu có chút cặn bã ta sẽ đấm.”

“Nếu bạn không ăn, tôi sẽ giết bạn!”

Chương 1616

Chương 1616:

Bạch Vĩnh Minh bị Trình Uyên làm cho mặt sưng lên như đầu heo.

Nghe những lời của Trình Uyên, anh rùng mình vì sốc.

Nói cách khác, hai phút trước, cậu sẽ không nghĩ rằng Trình Uyên dám đánh cậu, lại còn dám ép cậu ăn trứng mà cậu đã giẫm nát.

Nhưng giờ thì anh ấy đã tin.

Tôi không chỉ tin mà còn sợ nữa.

“Ăn!”

“Ăn!”

“Ăn nhanh!”

Đám đông người xem đang ăn dưa bắt đầu say sưa.

Bạch Vĩnh Minh và người phụ nữ đã bắt nạt ông lão ở nơi công cộng, và muốn ông già nuốt những quả trứng mà họ đã giẫm nát. Điều này đã làm dấy lên sự phẫn nộ của công chúng.

Vì vậy, khi một người đứng lên và trở lại với người khác như một con người, sẽ không ai có thể đồng cảm với Bạch Vĩnh Minh và người phụ nữ quyền rũ.

Vào lúc này, Bạch Vĩnh Minh và người phụ nữ quyền rũ đã trở thành giống như những con chuột băng qua đường khiến mọi người la hét và đánh đập.

Những gì có thể được thực hiện

Đối mặt với Trình Uyên đang phát điên, mặc dù Bạch Vĩnh Minh cảm thấy 10.000 bất mãn và 100 triệu tức giận trong lòng, nhưng tính khí nhát gan của anh vẫn bị khuất phục.

Không dám ăn nó!

Run rẩy nhận “bánh trứng” được giao trong quá trình này, anh ta ngấu nghiến nó và ăn nó.

Trình Uyên, ngồi xổm trước mặt anh, từ từ đứng dậy.

Anh phớt lờ Bạch Vĩnh Minh và người phụ nữ quyền rũ, nhưng quay lại và đi đến chỗ mẹ anh.

“Mẹ!” Trình Uyên kêu lên.

Giọng anh hơi run.

Không thể nào, ngoài tầm kiểm soát.

Một nỗi buồn và nỗi buồn không thể giải thích được dâng lên trong lòng, Trình Uyên không thể kiềm chế được nữa, đột nhiên ôm chầm lấy mẹ, những giọt nước mắt vui mừng trào ra.

Mẹ Trình Uyên hơi bối rối.

Cô nhanh chóng đẩy Trình Uyên: “Đương nhiên, đừng như cậu nhóc gốc ghéch này, mẹ ở bản.”

Cô ấy đã ngã xuống hai lần vừa rồi, và cô ấy bị bao phủ bởi bụi.

Nhưng, làm sao một đứa trẻ có thể nghĩ rằng mẹ bản?

Trình Uyên không nghe, và ôm mẹ mình chặt hơn.

Ra viện.

Trình Uyên được biết mẹ tới đến lần này vì bà cảm thấy không được khỏe, nên nhân tiện bà định đến bệnh viện khám và gặp con trai.

Và việc Bạch Vĩnh Minh đến đây có lẽ liên quan đến người phụ nữ quyền rũ đó.

Thật trùng hợp, họ cùng gặp nhau.

Từ chuyện này, Trình Uyên cũng biết rằng loại chuyện này đã xảy ra nhiều năm trước. Chỉ là lúc đó không có ngược lại, mẹ anh bị Bạch Vĩnh Minh ức hiếp, Bạch An Tương đã tiến về phía trước, mặc dù rời đi cùng với cô ấy, nhưng cô ấy cũng bị chế giễu và ngược đãi.

Trình Uyên tìm một khách sạn cao cấp gần đó cho mẹ mình, và hẹn bà trước. Ngày mai mình sẽ cùng mẹ đi khám và xem liệu mình có thể ngăn ngừa được căn bệnh ung thư vú mà mẹ mình mắc phải sau này không nhé. Nếu điều trị được thì có thể khỏi bệnh mà không cần phẫu thuật.

Rốt cuộc, trong trí nhớ của tôi, sức khỏe của mẹ tôi ngày càng trở nên tồi tệ hơn sau ca mổ.

Ở khách sạn.

Trình Uyên ở với mẹ đến mười hai giờ tối.

Anh ấy rất hạnh phúc.

Chương 1617

Vì mẹ tôi đã “sống” lại.

Mười hai giờ, mẹ tôi thiệp đi.

Trình Uyên lặng lẽ ra khỏi phòng và đóng cửa cho mẹ.

Trước đó, anh tắt điện thoại và bật nó lên sau khi đi ra ngoài, và sau đó phát hiện ra rằng có một cuộc gọi nhỡ của Bạch An Tương.

Tôi vốn dĩ muốn quay lại, nhưng khi thấy thời gian, tôi đã từ bỏ ý định trả lời cuộc gọi.

Cô ấy chắc đã ngủ rồi, Trình Uyên nghĩ.

“Xem ra là các người sắp đặt hết rồi.”

Đúng lúc này, sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói.

Trình Uyên kinh ngạc quay lại và thấy Lý Ngụy đang đứng sau lưng mình.

“Cậu đã ở đây đợi tớ” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Lí Vị Ương gật đầu, sau đó tò mò hỏi: “Bạch y nữ tử vừa rồi thật sự là vợ của ngươi.”

Trình Uyên nhìn Lý Ngụy với một tia kinh ngạc lóe lên trong mắt.

Không có

Không phải vì tôi để Lý Ngụy gặp Mục Như Trăn trước, lịch sử sẽ sai lệch, và sau đó Lý Ngụy đã yêu Bạch An Tương

“Không đúng, đúng.” Trình Uyên có chút bối rối: “Chuyện này có chút không phù hợp với lịch sử.”

“Cái gì” Lý Ngụy hỏi.

Trình Uyên vươn tay nắm lấy cánh tay anh nói: “Đại ca, nghe anh nói, Bạch An Tương là con dâu của anh, là em ruột của anh, còn Mục Như Trăn là con dâu tương lai của anh. Đừng nghĩ tới những đứa em của bạn. ”

Một câu nói đở bưng khuôn mặt già nua của Lí Vị Ương.

“Nói nhảm gì?” Anh hất tay Trình Uyên ra: “Anh nghĩ em nghĩ nhiều rồi.

Trình Uyên sững sờ trong giây lát.

Có lẽ là thật sự nghĩ quá nhiều, dù sao Lý Ngụy lúc đó cũng không có nghĩ như vậy, về sau cùng Mục Như Trăn kết giao,

cũng là Lý Ngụy người mà Mục Như Trăn theo đuổi.

“Đi uống rượu đi, tôi có chuyện muốn hỏi anh.” Lý Ngụy nói với Trình Uyên với giọng điệu gần như ra lệnh.

Hai người đến chợ đêm ven đường bên ngoài khách sạn.

Ngồi trước quầy hàng xiên que đơn sơ, cả hai xin vài cốc bia.

“Tại sao người lại biết đến cổ đại Bát Quyền” Lý Ngụy hỏi thẳng.

Trình Uyên cười yếu ớt nói: “Đại ca, ta đã nói với người rất nhiều lần, ta thật sự xuyên không trở về, người không tin. Người đã dạy ta Cổ gia môn.”

“Ta dạy người khi nào?” Lý Ngụy nhíu mày, vẫn là không tin.

Trình Uyên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có lẽ là trong ba năm nữa.”

“Ba năm sau”

Sau đó, Trình Uyên kể lại chuyện giữa anh và Lý Ngụy, lần này anh không giấu giếm mà kể lại toàn bộ câu chuyện.

Lý Ngụy hai mắt không chớp.

“Anh có chắc là không phải đang kể chuyện không” Lý Ngụy vẫn khó chấp nhận câu nói của Trình Uyên.

Trình Uyên thực sự không buồn giải thích với anh.

Sau khi uống cạn ly bia, anh ta cầm trên tay tờ một trăm đô, đặt lên bàn: “Có tin hay không.”

“Nếu như bây giờ tôi không mất điện thì tôi phải đánh anh mới làm cho anh tin!” Sau đó, tôi đứng dậy bỏ đi, hét với chủ quán xiên thịt: “Tiền để trên bàn”.

Nhìn thấy bóng dáng xa xa của Trình Uyên, Lý Ngụy chậm rãi nhú mày.

Anh ấy đã tin điều đó.

Những người bình thường không có chút năng lượng hắc ám nào trên người, mấy ai có thể biết được tầng thứ nhất đến thứ tư của cảnh giới võ đạo và sự phân chia của cảnh giới võ đạo thần thánh

“Kỹ thuật đấm bốc của nhà ta chỉ truyền cho người nhà.” Lý Ngụy lầm bầm: “Nếu như người không được coi như người nhà, ta sẽ không truyền lại cho người.”

“Nhưng tôi thực sự đã dạy nó”

Chương 1618

“Ba năm sau”

Lý Ngụy đầu óc cũng có chút lộn xộn.

Nó rạng sáng ngày hôm sau.

Xe của Lý Ngụy lái vào bệnh viện.

Hôm qua anh lại đến phòng.

Hôm qua quên gọi cho Trình Uyên, hôm nay anh ấy nói giúp anh ấy giải quyết vụ việc. Không thể nào, tôi chỉ có thể đến đây để tìm Mục Như Trăn .

Lý Ngụy ước tính rằng Mục Như Trăn có số điện thoại của Trình Uyên, ngay cả khi cô ấy không có số điện thoại của Trình Uyên, cô ấy cũng có số điện thoại của Bạch An Tương.

Bên ngoài tiểu khu, Lý Ngụy chuẩn bị gõ cửa, giơ tay lên, nhưng lại ở trên không trung.

Anh chợt ngập ngừng.

bởi vì.

Nếu những gì Trình Uyên nói là sự thật thì người nằm đó bây giờ chính là vợ tương lai của anh.

Cô ấy trông như thế nào

Cô ấy thế nào

Lý Ngụy bắt đầu cảm thấy căng thẳng, trong lòng rất kích động, lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

“Này, cô có phải là người nhà của bệnh nhân không?”

Một giọng nói đột nhiên vang lên sau lưng anh.

Lý Ngụy sững sốt, nhanh chóng lùi lại một bước rời khỏi vị trí.

Đây là y tá, sắp vào khoa.

“À, là tôi.” Bởi vì hôm nay Lý Ngụy mặc thường phục, y tá nhìn lầm lẫn là khách đến thăm.

“Tôi là bạn.” Lý Ngụy nói, khuôn mặt đỏ bừng bí mật.

Cô y tá nghe xong liền cười nói: “Ôi bệnh nhân không sao đâu. Chỉ là chấn thương ngoài da thôi. Hôm nay có thể tháo băng.”

Nói xong anh mở cửa đi vào.

Lý Ngụy đã cố định ở cửa.

Tháo băng, sau đó là khuôn mặt thật của cô ấy

Khi miếng gạc trên mặt Mục Như Trăn được gỡ bỏ.

Lý Ngụy ánh mắt rõ ràng sáng lên, tay phải hơi run run nắm đấm kịch liệt, như thể một tảng đá lớn cuối cùng rơi xuống đất.

Mặc dù Mục Như Trăn trông không đẹp bằng Bạch An Tương, cô vẫn là một người đẹp thực sự.

Lý Ngụy không bình tĩnh nữa.

Trên thực tế, Lý Ngụy là một người đàn ông thẳng thắn và xuyên suốt, không quan tâm đến chuyện nam nữ, nhưng đó là bởi vì anh ta không biết đối phương của mình.

Làm sao anh có thể không hồi hộp khi biết người phụ nữ xinh đẹp trước mặt có thể là vợ tương lai của anh.

Nhìn thấy Lý Ngụy đi vào, Mục Như Trăn ở lại một lúc.

“Anh là chú cảnh sát của ngày hôm qua”

Cô ấy nói với niềm vui bất ngờ.

Lý Ngụy lúng túng cười nói: “Ta tới đây tìm Trình Uyên.”

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Mục Như Trăn cứng đờ.

Bầu không khí đột nhiên xấu hổ.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ cửa tiểu khu.

“Này, đừng dùng tôi làm lá chắn.” Trình Uyên mở cửa bước vào với một cái xô giữ nhiệt trên tay, anh ta nói, “Như Trăn, đừng nghe anh ta. Anh ta thực sự muốn mời anh uống cà phê. Nhưng người đàn ông này tuổi Thìn xấu hổ không dám nói, sợ bạn không đồng ý từ chối nên tôi lôi anh ta vào. ”

Nói xong bước vào phòng đặt cái phích nước lên bàn đầu giường, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, anh quay sang hỏi Mục Như Trăn : “Em sẽ không từ chối đúng không?”

Chương 1619-1620

Chương 1619

“A” Mục Như Trăn khẽ giật mình, sau đó nhanh chóng lắc đầu, rất hợp tác, rất nghiêm túc lắc đầu: “Không, đương nhiên không phải.”

Lý Ngụy đọc xong, phát hiện Lý Ngụy mặt đỏ bừng thành một mảnh vải.

Lý Ngụy trừng mắt nhìn Trình Uyên: “Ta thật sự tới tìm ngươi.”

Trình Uyên mở phích và nói với Mục Như Trăn: “Jin Xi nhờ tôi đun lại nước hầm xương cho cô. Cần thận.”

Nói xong liền xoay người đi tới, đi tới Lý Ngụy vỗ vỗ Lý Ngụy vai: “Không sao, đừng cảm đi. Ngươi chuyện nhỏ đó về ngươi là được rồi.”

Trong lúc đó, hấn nháy mắt với Lý Ngụy.

Sau đó, họ bỏ cả hai và đi ra khỏi phòng một mình.

Mục Như Trăn ngạc nhiên về sự vội vàng của Trình Uyên, nhưng chợt thở dài: Hình như Trình Uyên không còn khó chịu như vậy nữa.

Tuy nhiên, đây là một Lý Ngụy cay đắng, một con người ngay thẳng bằng thép.

“Đó là tôi”

Mục Như Trăn chớp mắt và cười với Lý Ngụy: “Chú cảnh sát, chú đã đưa điện thoại cho cháu. Thật ra, cháu nên mua cà phê cho chú.”

“Không, không, không, tôi sẽ làm ơn.” Lão Lý Ngụy đỏ mặt.

“Được rồi, tùy thời gian, anh quyết định địa điểm.” Mục Như Trăn dùng gậy tát con rắn.

Lý Ngụy ra khỏi tiểu khu, lưng đã ướt đẫm mồ hôi.

Anh cảm thấy việc đó còn hồi hộp hơn là bắt tội phạm.

“Nhìn sức mạnh của cậu.” Trình Uyên, người đang đứng ở hành lang, chế nhạo Lý Ngụy một cách thiếu hiểu biết sau khi nhìn thấy Lý Ngụy.

Lý Ngụy sắc mặt trầm xuống: “Người như thế nào làm cho ta tin tưởng người”

“Cái gì” Trình Uyên ngạc nhiên.

Lý Ngụy nói: “Giúp ta giải quyết vụ án 918, nếu không ta sẽ cho rằng người đang trêu chọc ta.”

“Oh.”

Trình Uyên hiểu ngay lập tức.

Hóa ra Lý Ngụy vẫn chưa hoàn toàn tin những gì mình nói.

Nhưng người cũng có thể hiểu được, trải qua loại chuyện này, nói đi, ai có thể tin được là hiện thực.

Vì vậy, nếu Trình Uyên nói dối và lừa Lý Ngụy, thì Mục Như Trăn sẽ không phải là vợ tương lai của anh ấy, bằng cách này, cả Lý Ngụy và Mục Như Trăn sẽ không bị Trình Uyên chơi cùng sao?

Lý Ngụy rất lo lắng, dù sao thì anh cũng đồng ý uống cà phê từ Mục Như Trăn .

Không ngờ lúc này Trình Uyên lại lấy ra một điều thuốc châm vào miệng, hít một hơi thật sâu.

Anh ta lộ vẻ buồn bã, u uất.

“Anh à, thật ra bây giờ em không muốn anh tin em, nhưng em chỉ có thể tin anh.” Trình Uyên cay đắng nói sau khi phun ra một ngụm sương trắng.

“Ừ” Lý Ngụy.

Trình Uyên lắc đầu nói: “Cậu biết không, trước đây tớ đã giấu nhẹm chuyện về kho bạc, vì tớ không muốn An Tương và Như Trần phải lo lắng quá sớm.”

“Bảo vật” Lý Ngụy ánh mắt đột nhiên trợn to: “Người thật sự biết Bảo vật!”

Trình Uyên trắng bệch nhìn hấn: “Vô nghĩa, ta xuyên qua.”

“” Lý Ngụy không nói gì.

Nhưng sau đó, Trình Uyên lại thở dài: “Thực ra, tất cả chuyện này đều do Dương Duệ và Vân Dĩ Hà sắp đặt. Họ đang kiểm soát vận mệnh của tôi. Trong số những người tôi tiếp xúc sau này, có những người anh em sinh tử của tôi, người cha tốt bụng của tôi.” -bà rể, người thân và bạn bè của tôi, rất nhiều người trong số họ đang ở bên cạnh tôi. “

“Tôi muốn trở lại lần này. Tôi muốn thay đổi mọi thứ. Tôi không muốn số phận của mình bị người khác nắm giữ”.

“Nhưng tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc thấy rằng bây giờ tôi có thể tìm được ai đó để giúp tôi, và người duy nhất tôi có thể tin tưởng là bạn.”

Anh quay lại nhìn Lí Vị Ương, nghiêm túc nói: “Sur huynh, xin hãy giúp ta!”

Chương 1620

Bây giờ Trình Uyên thực sự không còn ai.

Lúc này, Trần Thành hẳn vẫn đang đợi lệnh ở một nơi nào đó trong thủ đô.

Bạch Long vẫn ở bên Lý Lan Oanh để bảo vệ sự an toàn của cô.

Lục Hải Xuyên cũng bị mắc kẹt ở Đảo vàng.

Vương Mĩ Lệ, Đông Nguyệt, Bạch Sĩ Câu và những người khác đều là những người mà Vân Dĩ Hà đã đưa vào phe của Trình Uyên.

Bây giờ những người này sẽ không tin tưởng Trình Uyên, Trình Uyên cũng sẽ không tin tưởng họ. Vì vậy, Thời Sách và Lý Ngụy là những người duy nhất anh có thể tin tưởng.

Khả năng của Thời Sách có hạn, và cuối cùng Trình Uyên chỉ có thể tìm thấy Lý Ngụy.

Về phần Lý Ngụy.

Trên thực tế, sau khi Trình Uyên nói từ Treasure, và sau đó nhắc đến tên của Dương Duệ và Vân Dĩ Hà, anh ấy đã tin vào lời của Trình Uyên.

Tuy nhiên, lúc này Lý Ngụy không biết Dương Duệ tham vọng.

“Em muốn anh làm gì cho em” Lý Ngụy hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên cười nhẹ: “Người mà tôi sắp đối mặt rất nguy hiểm. Tôi cần anh bảo vệ mọi lúc mọi nơi.”

“Đó là không thể!” Lý Ngụy lập tức cự tuyệt: “Ta còn có việc riêng phải làm.”

Trình Uyên nói: “Công việc của anh thật tầm thường. Chỉ cần anh hứa sẽ bảo vệ em mọi lúc mọi nơi, anh sẽ giúp em hoàn thành công việc của mình.”

Lý Ngụy vẻ mặt nghi hoặc, hiển nhiên là không tin Trình Uyên.

Trình Uyên nhún vai, cười nói: “VẬY ĐÓ. Để tỏ lòng thành, tôi sẽ giúp cậu giải quyết vụ án 918 trước.”

Sau khi suy nghĩ hai lần, Lý Ngụy gật đầu đồng ý.

“Hai người đã hẹn vào lúc nào” Trình Uyên hỏi đột ngột, chuyển chủ đề.

Lí Vị Ương giật mình tỉnh lại, khuôn mặt già nua không ngừng ửng hồng.

“Mười hai giờ ba mươi trưa.”

Nghe vậy, Trình Uyên nhìn đồng hồ đeo tay: “Ừm, đã tám giờ sáng, không sao, chúng ta có thể giải quyết vụ này trước mười hai giờ.”

Lí Vị Ương hai mắt sáng lên: “Thật là”

Trình Uyên nói đùa: “Anh à, cái vấn đề đỏ mặt này đến bao giờ mới có thể thay đổi được, mà là vợ anh!”

“Tôi” Lý Ngụy.

“Đi thôi, giải quyết vụ án đi!” Trình Uyên chào hỏi Lý Ngụy.

Ngay khi họ chuẩn bị xuống lầu, đột nhiên, cửa thang máy mở ra. Một nhóm đàn ông ăn mặc sang trọng và cầm gậy đi ra từ thang máy.

Bạch Vĩnh Minh là người dẫn đầu.

Họ lao thẳng vào Thành Đan một cách quyết liệt.

Nhìn thấy Bạch Ngạn Bân, Trình Uyên bất lực thở dài, sau đó quay đầu nhìn Lí Vị Ương: “Xem ra cậu phải tỏ lòng thành trước.”

Bạch Vĩnh Minh dẫn đầu một nhóm người và chặn Trình Uyên ở hành lang.

“Trình Uyên, để tôi xem cậu đi đâu!”

Với khuôn mặt béo ục ịch như anh hai, Bạch Vĩnh Minh đầy tức giận, cầm gậy bóng chày chĩa vào mũi Trình Uyên.

Rõ ràng là anh ta đã thuê hơn chục người giúp việc, đặc biệt là để tìm cách trả thù từ Trình Uyên.

Trình Uyên phớt lờ anh ta, thay vào đó, anh ta thúc cùi chỏ vào người Lý Nguy bên cạnh: “Này, anh đã rất vất vả rồi.”

Lý Nguy khẽ nhú mày.

Nhiệm vụ của anh ấy là ngăn chặn các cuộc chiến băng đảng hoặc đánh nhau có vũ trang.

Hơn nữa, nếu cậu đã giúp Trình Uyên, Trình Uyên thực sự có thể giúp chính mình giải quyết vụ án 9.18, sẽ không thể không mắc một lỗi nhỏ.

sau đó.

Anh bước tới và dừng lại giữa Bạch Vĩnh Minh và Trình Uyên.

Chương 1621

Chương 1621:

“Hừ, các anh em, đây là bệnh viện. Hôm nay là chuyện của mặt mũi, quên đi.” Anh rất ân cần thuyết phục.

Tuy nhiên, con người là thế này, bạn càng thân thiện thì mọi người càng nghĩ bạn sợ và họ càng nghĩ bạn bắt nạt.

Bạch Vĩnh Minh vì vậy mà dùng gậy bóng chày đâm vào vai Lý Ngụy, vô cùng kiêu ngạo kêu lên: “Người đáng mặt mũi trước mặt ta sao? Không thấy hôm nay ta đưa nhiều sư huynh đến đây sao? Không phải sao?” hãy tọc mạch nếu bạn là người quen, nhanh lên. Lăn tăn đi! “

“Em có nghe thấy anh nói không!”

“Để bạn ra đi!”

“Đúng không?”

Những người em sau Bạch Vĩnh Minh đều vung gậy bóng chày và mắng Lý Ngụy.

Rất kiêu ngạo!

Kỳ đà vô cùng kiêu ngạo!

Tất nhiên, điều này hoàn toàn xuất phát từ sự thiếu hiểu biết của họ về giá trị của lực lượng. Phải biết Lý Ngụy là cao thủ, đương nhiên lúc này Lý Ngụy cho dù còn chưa đạt tới trung cấp, cũng đã gần tới cấp một, bọn họ cũng chỉ là một tên khốn kiếp thậm chí không thể đạt tới. cấp độ thứ tư.

Chưa kể đến Lý Ngụy, cho dù tốc độ sức mạnh không còn bằng Trình Uyên trước khi vượt qua, cũng không phải là bất lợi đối với bọn họ.

Tuy nhiên, anh ta không định tự mình thực hiện cú sút, bởi vì thể lực của anh ta bây giờ thuộc về người thường, và cho dù thắng trận, anh ta có lẽ sẽ gục ngã.

“Đối với anh ấy không thành vấn đề.” Trình Uyên nhìn thấy cơ hội, vội vàng nói: “Anh ấy là anh trai tôi, còn có anh trai tôi ở đây, để tôi xem ai trong các người dám động tôi.”

Lý Ngụy trừng mắt nhìn Trình Uyên.

Bạch Vĩnh Minh vừa nghe thấy, thủ lĩnh lửa đã lập tức bốc cháy.

Bất kể lúc nào Trình Uyên có thêm anh trai, anh ta dùng gậy bóng chày chỉ vào Lý Ngụy và Trình Uyên: “Các anh em lên cho tôi giết hai tên rác rưởi này!”

“Quái, ta làm cho ngươi nổi loạn!”

Nghe thấy tiếng động, người em ngồi sau Bạch Vĩnh Minh cảm gậy bóng chày lao tới, Lý Ngụy và Trình Uyên đập đầu.

Thấy tình hình không ổn, Trình Uyên nhanh chóng rút lui và nấp sau lưng Lý Ngụy.

Và Lý Ngụy cũng khá bất lực và buộc phải nổ súng.

Kết quả có thể được tưởng tượng.

“bùm!”

“bùm!”

“Bùm”

“A!” Hét lên một lần nữa và một lần nữa.

Người em mà Bạch Vĩnh Minh mang theo lần lượt bị lật tẩy.

Lý Ngụy vẫn nhân từ, vừa mới đánh ngã mà không bị thương, thật kinh người.

Một người, đến cả chục người. Về mặt thần nhiên và bình tĩnh, giữa những cái vẩy tay của anh, mọi người quay lưng lại và không ngừng than vãn.

Trong nháy mắt, tất cả đều nằm trên mặt đất, lăn lộn kêu gào.

Bạch Vĩnh Minh chết lặng.

Anh đứng trước mặt Trình Uyên và Lý Nguy, cả người run lên.

Hôm qua tôi bị Trình Uyên đánh và bị ép ăn trứng thối.

Hơn nữa, người bên kia là con rể phê thải của nhà họ Bái, người thường bị họ bắt nạt.

Bạch Vĩnh Minh lớn như vậy, anh ấy đã tức giận ở đâu vậy?

Kết quả sau khi trở về nhà, bọn họ giăng co với một đám người, sáng sớm hôm nay đến bệnh viện để ngăn Trình Uyên lại.

Nhưng điều mà anh không bao giờ mong đợi là.

Chương 1622

Với hơn chục người, rõ ràng có thể đánh chết Trình Uyên, nhưng ai lại giết được Trình Yaojin giữa chừng. Anh chàng này, không có vũ khí, tự lập một nhóm và hạ gục mọi người một cách dễ dàng.

Điều này

“Đãng!”

Cây gậy bóng chày trong tay anh rơi xuống đất và chân anh tiếp tục đung đưa nhẹ nhàng.

“Sự hiểu lầm!”

“Tất cả chỉ là hiểu lầm!”

Sau khi tỉnh lại, Bạch Vĩnh Minh vội vàng mất hút, cười với Lí Vị Ương một cái nắm tay.

Và lần này.

Do sự việc xảy ra trong bệnh viện nên một nhóm bệnh nhân và nhân viên y tế từ lâu đã không để ý tới.

Nhìn thấy đám người Bạch Vĩnh Minh cầm hung khí giết người, cả người đều hung hãn và hung ác, không ai dám đặt câu hỏi.

Hiện tại đã ổn rồi, trong nháy mắt, tất cả những người này đều bị một người đánh cho tơi bời.

Trong khi những người xem kinh ngạc, họ vỗ tay tán thưởng.

Gọi cảnh sát

không tồn tại!

Lúc này, Trình Uyên đứng thẳng thắt lưng, từ sau lưng Lý Ngụy đi ra, đứng trước mặt Bạch Ngân Bản, vỗ vỗ khuôn mặt to lớn của anh trên đĩa.

“Nói cho tôi biết, bạn đang nghĩ gì bây giờ”

Bạch Vĩnh Minh “phũ” một tiếng rồi quỳ xuống trước mặt hai người vì sốc: “Đừng đánh tôi, tôi sai rồi, đừng đánh tôi”

Hắn ngày hôm qua thật sự bị Trình Uyên làm cho khiếp sợ, hôm nay lại bị Lý Ngụy làm cho hoảng sợ.

Trình Uyên vốn dĩ muốn dạy cho anh một bài học.

Kết quả, Lý Ngụy nắm lấy cổ Trình Uyên, nhẹ nói: “Được rồi, chúng ta còn có việc phải làm.”

Nói xong, anh kéo Trình Uyên đi.

Các nhân viên y tế cũng như các bệnh nhân trong bệnh viện đều nhường đường và đồng loạt vỗ tay.

Trình Uyên bị Lý Ngụy kéo đi, không quên quay đầu lại để tỏ lòng thành kính với đại ca.

Khi Lý Ngụy và Trình Uyên bước vào thang máy, cửa thang máy đóng lại.

Bạch Vĩnh Minh thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, anh thấy mọi người véo mũi và tỏ vẻ kính tởm trước khi anh kịp nhận ra chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn xuống, đáy quần của anh đã ướt.

Xấu hổ!

Vào lúc này, trong đám đông, Mục Như Trăn , người nghe thấy tiếng động và đi ra để xem sự phấn khích, đang nhìn chằm chằm vào thang máy đã đóng cửa với đôi mắt đầy những ngôi sao nhỏ.

“Ồ đẹp trai quá!”

Một mình hiện lên cảnh tượng tuyệt vời của Lý Ngụy đánh một nhóm người, trái tim bé bỏng của cô không ngừng đập.

Nghĩ đến việc đi uống cà phê với Lý Ngụy vào buổi trưa hôm nay, Mục Như Trăn không giấu được sự phấn khích, vì vậy cô vội vàng làm thủ tục xuất viện và đi mua quần áo mới, mỹ phẩm, nước hoa và các hiện vật khác càng sớm càng tốt.

“Làm gì mà vội vàng như vậy?” Trình Uyên rất khó chịu hỏi Lý Ngụy.

Sau khi xuất viện, Trình Uyên lên xe của Lý Ngụy.

“Người đừng tưởng rằng người quá đáng” Lý Ngụy cau mày nói.

Trình Uyên giấu cợt: “Em quá đáng haha anh ơi, anh không biết Bạch Vĩnh Minh đáng ghét như thế nào sao? Em sẽ không nói về những chuyện trước đây nữa. Sau này, anh ta sẽ sỉ nhục em, sỉ nhục vợ chồng em, và thậm chí tự mình đưa cả cha tôi và ông tôi lái xe ra khỏi gia đình Bai. “

Lý Ngụy lái xe, hướng xe chạy ra khỏi bệnh viện: “Tương lai, xin đừng luôn nhắc tới chuyện chưa xảy ra. Ta không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì, trừ phi người chứng minh cho ta.” cá nhân, và chúng tôi đang nói về bằng chứng. “

Chương 1623

Trình Uyên chết lặng.

Những gì Lý Ngụy nói đều đúng. Không ai biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai. Đặc biệt lần trở lại này, anh không có ý định tiếp nối kiếp trước. Anh muốn thay đổi quá khứ. Nếu thay đổi thì có lẽ mọi thứ sẽ thay đổi .

nhưng

“Bản chất con người sẽ không bao giờ thay đổi”, Trình Uyên nói.

Lý Ngụy lắc đầu, nói rằng hẳn không biết.

Trình Uyên thở dài và cười nói: “Chúng ta cũng có thể cá cược đi. Theo tính cách của Bạch Vĩnh Minh, anh ta nhất định sẽ trả thù tôi. Không chỉ tôi, mà vợ tôi Bạch An Tương cũng sẽ bị anh ta báo thù. Có lẽ hai người này ngày nào An Tương sẽ bị đuổi khỏi ngành công nghiệp hoa quả của Bai và thậm chí bị đuổi khỏi nhà của Bai. ”

“Vì vậy, tôi nhất định phải chuẩn bị tinh thần để nhà họ Bái hối hận về quyết định ngày hôm nay!”

Nhiều thứ trên thế giới này không thể hiểu được bằng lẽ thường.

bởi vì mọi người cảm thấy rằng tất cả họ đều vô nghĩa trước khi họ gặp phải điều gì đó mà anh ta không thể tin được.

Cũng giống như khoảnh khắc này.

Khi Trình Uyên thè sẽ thay đổi lịch sử, ở bên kia, anh đang nằm trên giường mềm, cả người cứng đờ.

Giường này ở trong một căn phòng rộng rãi và sáng sủa, căn phòng này thuộc về một biệt thự sang trọng, biệt thự nằm trên đảo vàng.

Ngoài Trình Uyên, người đã bất tỉnh, trong phòng còn có vài người đàn ông và phụ nữ.

Và họ đều là người quen của Trình Uyên.

“Sợi dây chuyền trên ngực anh ấy thật kỳ lạ.”

Vũ Phi giữ cánh tay anh, một tay véo cằm anh, trầm ngâm nói: “Bất cứ khi nào chạm vào anh ấy, anh sẽ bị một luồng khí đẩy ra, và luồng khí này dường như là từ sợi dây chuyền trên cổ anh ấy phát ra. Thật giống như vậy.” ”

“Nó giống như một thiết bị bảo vệ.” Thương Vân cau mày nói.

“Đúng, đúng, đúng” Vũ Phi hai mắt sáng lên: “Nó giống như một loại thiết bị bảo vệ nào đó, giống như ufo trong phim khoa học viễn tưởng, bên ngoài có một lớp màng bảo vệ.”

“Tôi chỉ không biết đây có phải là một thiết bị khoa học hay không.” Đạo sĩ cũng trầm giọng nói.

Trong phòng.

Đường Chiến Thương Vân Đạo Trưởng Vũ Phi hoặc ngồi hoặc đứng, bao quanh giường.

Trên ghế sofa cách đó không xa, có một người phụ nữ đang ngồi.

Người phụ nữ này chính là người phụ nữ mà Trình Uyên gặp ở bãi biển.

“Ta biết các ngươi đều muốn giết hắn, nhưng hiện tại làm không được.” Người phụ nữ nhẹ giọng nói, “Hắn đối với ta vẫn là hữu dụng.”

“Còn tên nhóc này rất kỳ lạ. Nó đã hấp thụ những con thú ký sinh trong lòng, hơn nữa còn có khả năng hình dung. Nếu không phải là ta trên bãi biển mà là bất kỳ người nào trong số các ngươi, các ngươi nhất định sẽ chết.”

“Chỉ là tôi không biết. Khi chống lại khả năng nhìn của tôi, anh ta, người rõ ràng là bất lợi, đột nhiên cắt đứt mọi liên lạc với thế giới bên ngoài, giống như được bảo vệ bởi một thứ gì đó.”

“Tôi cũng đoán rằng sợi dây chuyên kỳ quái trên ngực anh ấy đang lộn xộn, nhưng ngay cả tôi cũng không thể tháo sợi dây

chuyền đó ra.”

Đôi mắt họ rơi vào chiếc vòng cổ trên ngực của Trình Uyên.

Hình dáng sợi dây chuyền rất bình thường, nhưng mặt dây chuyền lại có chút kỳ quái, giống như tượng thần, nhưng không ai biết đó là thần gì.

“Hắn chỉ học võ công vài năm, tiến bộ chỉ trong mấy năm đã vượt qua hầu hết tiến cấp cả đời của mọi người. Nếu ta không nhầm, hắn là có liên quan đến sợi dây chuyền kia.”

Đạo sĩ khịt mũi lạnh lùng đề nghị: “Sao, chúng ta hãy chôn thuốc nổ ở đây và thổi hắn thành bột với sợi dây chuyền kỳ dị đó.”

Nghe các từ.

Mọi người nhìn nhau.

Ánh mắt của người phụ nữ đột nhiên ngưng tụ.

Chương 1624

“Bạn đã không nghe những gì tôi vừa nói”

Giọng nói lạnh như băng ngàn năm tuổi.

Đạo sĩ đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, lông tơ toàn thân dựng ngược lên.

“Không, tôi xin lỗi, tôi chỉ là” anh vội vàng nắm chặt tay và xin lỗi người phụ nữ.

Điều này được đặt trước, nó thực sự là một bức tranh rất sốc.

Ai có thể ngờ được rằng, đạo sĩ vốn luôn kiêu ngạo lại đầu hàng và xin lỗi một người phụ nữ vào lúc này

Muốn mở nó.

Đạo sĩ cũng tự mình tìm ra.

Trước kia, thực lực của hắn vượt qua mọi người, quả nhiên có vốn tự cao tự đại.

Nhưng bây giờ, tất cả mọi người đều giống như tạo điều kiện cho cây con sinh trưởng, mấy năm gần đây đều tiến bộ điên

cường, chỉ có hấn, người từng là bất khả chiến bại, không ngừng tiến lên.

Kết quả là bây giờ điểm mạnh của Dao đã bị người khác kiểm soát. Trình Uyên, người đã không nhìn anh trực tiếp trước đây, nên bây giờ không làm phiền anh.

Không nói tới Đường Chiến trước mặt, còn có Trình Nãi nãi, hiện tại đã trở lại kinh thành.

Cả hai đều đã trở thành cường quốc trong Thần Võ Võ Đang.

Anh ấy có thể tự hào về điều gì nữa?

Vì vậy, anh đã đầu hàng người phụ nữ có thể tiếp thêm sức mạnh cho anh trước mặt.

“Tôi đã nhờ Đường Chiến cứu anh ta ra khỏi nhà thiếc.”
Người phụ nữ hừ lạnh một tiếng, nói: “Tính mạng của anh là của tôi. Nếu anh dám vi phạm những gì tôi nói, vậy tôi để lại cho anh thì có ích lợi gì?”

Toàn thân run lên, cả người chấn động tinh thần, vội vàng quỳ xuống trước mặt nữ nhân một chân.

“Tối cao bình tĩnh!”

Người phụ nữ chế nhạo và quay người rời khỏi phòng.

Anh đi thẳng đến sân thượng của biệt thự, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía mây trắng phía xa.

“Đợi đã, tôi về rồi! Chúng ta có thể cùng nhau thấu hiểu nỗi hận thù của người tù hàng thế kỷ.” Cô nheo mắt và lạnh lùng nói với chính mình.

Gió thổi.

Đặt áo gió cho cô ấy, thổi những tiếng động sấm bắn.

Trong một đôi mắt đẹp lóe lên một tia sát ý cực kỳ lạnh lùng, trong mắt dần dần biến thành màu lam lam.

“Ta muốn người chết, ta muốn người cùng con cháu của ta giết người, để cho người biết mọi chuyện người làm là sai, ta muốn người hối hận đến chết!”

Và chỉ tại thời điểm này.

Đôi mắt xanh biếc trong mắt người phụ nữ đột nhiên biến mất.

Cô khẽ nhú mày, lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Sau lưng cô, Đạo Trưởng bước đi chậm rãi.

Đến sân thượng, lại quỳ một gối: “Thượng Khả, xin cho ta sức lực!”

Từ bên ngoài người phụ nữ nhìn thoáng qua Đào Sướng, trong đáy mắt hiện lên một tia khinh thường, nhưng cũng nhanh chóng biến mất.

Cô lạnh giọng hỏi: “Anh có ý kiến hay.”

“Vâng!” Đạo trưởng cúi đầu nói: “Su phụ, xin hãy làm cho có chuyện!”

Khóe môi người phụ nữ nở một nụ cười nhẹ.

“Ta có một cách cho phép người thăng tiến phi thường trong thời gian rất ngắn, thậm chí cho phép người bước vào cảnh giới Thần Võ cảnh giới, nhưng người phải trả giá tương ứng, mất đi gần một nửa.” . Cuộc sống, bây giờ bạn đã quyết định, thì ngày mai, tôi sẽ giao nó cho bạn. “

“Cảm ơn Su phụ!”

Vị đạo sĩ chống trán xuống đất để tỏ lòng hiếu đạo.

Hắn đã có đủ khoảng cách từ trên trời xuống dưới đất, vì vậy muốn dùng nửa đời người để đổi lấy phong thái ngày xưa, hẳn nGuyện ý!

“Chủ nhân, cũng xin hãy tiếp thêm sức mạnh cho ta!”

Chương 1625

Lúc này, Vũ Phi cũng xuất hiện ở trên sân thượng, hấn đi theo, cũng quỳ một gối xuống.

Trong lòng người phụ nữ chợt dâng lên một cảm giác ngáy ngất không thể kiểm soát được.

Nhưng bề mặt vẫn lạnh lẽo vô cùng.

Bất kể là đạo sĩ hay là Vũ Phi, tâm lý thực ra đều giống nhau.

Giống như người vậy, bản cùng cả đời sẽ không thể đánh bại được hấn, nhưng một khi được vinh quang thì trong nháy mắt lại mất đi tất cả, lại trở nên bản cùng, đây là một đòn chí mạng.

Đó là lý do tại sao có rất nhiều ông chủ lớn sẽ nhảy khỏi tòa nhà và biến cả khi họ phá sản.

“Ít nhất, khi Trình Uyên tỉnh lại, tôi sẽ giẫm mạnh vào anh ta!”

Vũ Phi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

đêm khuya.

Mọi người về phòng của mọi người, ngoại trừ Thương Vân.

Đã đến lúc Thương Vân phải chăm sóc cho Trình Uyên tối nay.

Cô ngồi trên giường của Trình Uyên và nhìn anh.

Đã ba ngày rồi, Trình Uyên không ăn uống gì, nhưng cũng không gầy đi, giống như đang ngủ say.

Thương Vân chăm chú nhìn anh.

Nghĩ đến cảnh tượng trong Nhà Thiếc hôm đó, khuôn mặt xinh xắn của cô đỏ bừng.

Cô muốn dân thân vì anh để được tự do.

Tất nhiên, trên thực tế, ở một mức độ nhất định, điều này không hoàn toàn là do các giao dịch.

Có một số điều bên trong.

và vì thế.

Cô đưa tay ra và nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt của Trình Uyên.

Tuy nhiên, khi bàn tay chạm vào khuôn mặt của Trình Uyên, nó dường như gặp phải một sự phản kháng, và anh không thể chạm vào nó.

“Người biết ta đối với người không có ác ý.”

Cô cau mày nói nhỏ.

Cố gắng hết sức.

Vẫn vô ích.

Nhưng vào lúc này, mí mắt của Trình Uyên giật giật không thể nhận ra.

Thương Vân hai mắt lập tức mở to, nghĩ rằng mình đã làm sai nên vội lấy tay dụi mắt.

Và vào lúc này.

Trình Uyên chỉ cảm thấy đôi mắt có chút khó chịu.

Ở một cõi khác.

Trình Uyên, người tưởng rằng mình đang băng qua, lúc này đang ngồi trên xe của Lý Nguy và đến một quán trà ở khu trung tâm sầm uất.

Phòng trà tên là Phượng Hiên, nằm ở một khu sang trọng trong khu đô thị, xung quanh dày đặc các cửa hàng và có đầy đủ người theo dõi.

Chiếc xe đậu trên vạch đỗ bên ngoài Phụng Hiên Tea House.

Trình Uyên xuống xe, vươn eo trước rồi nhìn xung quanh.

Con phố này tên là Tân Khai Street, trong trí nhớ của tôi, hầu hết các tòa nhà ở đây sẽ được xây dựng lại sau hai năm. Trên địa điểm của Phụng Hiên Tea House, một tòa nhà thương mại sẽ được xây dựng, và trụ sở của Tập đoàn Trích Thủy sẽ nằm trên tòa nhà thương mại này.

Khi trở về quê hương, Trình Uyên chợt thấy xúc động vô hạn.

Lúc tôi bước vào quán trà là 10 giờ 15 phút sáng.

Vào thời điểm này, rất ít người uống trà, và quán trà cũng rất vắng.

Trình Uyên và Lý Ngụy chọn một chỗ ngồi bên cửa sổ.

“Người cho rằng kẻ tình nghi sẽ tới đây uống trà” Lý Ngụy nghi ngờ hỏi.

Chương 1626

Một người đàn ông trung niên mặc áo yếm của Phòng trà Phượng Hiên đến bắt cóc. Một chân của anh ấy bị bó bột và anh ấy không thể cử động.

“Hai, uống gì”

Sau khi đưa qua danh sách trà, người đàn ông trung niên mỉm cười hỏi.

Nhìn thấy người tới, Lý Nguy nhanh chóng im lặng.

Trình Uyên cũng nhìn người đàn ông trung niên.

Bề ngoài rất bình thường, nhưng rất sạch sẽ, những người ở độ tuổi bốn mươi không có râu trên mặt, móng tay được cắt tỉa rất ngắn.

Ấn tượng đầu tiên mà đàn ông trung niên có được với khuôn mặt này là họ dễ gần và tính cách dễ gần.

“Bạn là chủ của cửa hàng này”

Trình Uyên hỏi.

“Vâng,” người đàn ông trung niên đáp.

Trình Uyên cười và hỏi, “Ồ, chúng ta hãy nấu một nồi Pu'er.”

“Đồng ý!”

Sau khi trà được pha xong.

Trình Uyên gọi ông chủ và kéo chiếc ghế dài để ông ngồi.

“Tại sao bạn không thấy người phục vụ của bạn?” Trình Uyên hỏi.

Ông chủ cười nói: “Hai năm nay việc kinh doanh ở quán trà khó khăn, không kiếm được bao nhiêu tiền, chỗ nào có thể nhờ người phục vụ, tôi có thể nhờ con gái giúp”.

Trình Uyên đột nhiên hỏi lại: “Ông chủ họ Phan”

Ông chủ khẽ giật mình: “Ông này, ông biết tôi”

Trình Uyên lắc đầu cười nói: “Tôi không biết, tôi có nghe nói.”

Ông chủ đã nghi ngờ.

Lý Ngụy cứ nhìn Trình Uyên chăm chăm, thắc mắc không biết anh ta bán thuốc gì trong quả bầu.

Và sau đó, câu nói của Trình Uyên khiến không khí trong quán trà bỗng trở nên căng thẳng.

“Ông chủ Phan, ông đã bao giờ nghe nói về một vụ hiếp dâm và giết người hàng loạt đặc biệt nghiêm trọng ở thành phố của chúng tôi gần đây chưa?”

Sau khi hỏi những lời của Trình Uyên, vẻ mặt của Lý Ngụy đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Ông chủ Phan cũng sửng sốt.

“À, tôi có nghe, nhưng tôi nghe nói rằng những kẻ sát nhân thường gây tội ác ở các làng đô thị, hoặc gần một số cộng đồng cũ. Bạn thấy đó, khu vực trung tâm của chúng tôi là khu vực trung tâm với các đầu dò giám sát khắp nơi. Tôi đoán những kẻ giết người sẽ không dám đến ở đây, nên tôi không quan tâm lắm. “

Ông chủ Phan gãi đầu cười ngốc nghếch nói: “Hai vị là cảnh sát, haha, đừng trách tôi quét tuyết trước cửa nhà tôi, tôi là một người bình thường đầu bằng phẳng, tôi không dám. để hỏi thêm về loại điều này. “

Lý Ngụy gật đầu cười: “Ông chủ Phan đừng lo lắng, đây là bản chất của con người, chúng ta có thể hiểu được.”

Lý Ngụy cảm thấy rằng Ông chủ Phan đã đúng, kẻ sát nhân của vụ cưỡng hiếp và giết người hàng loạt đã phạm nhiều tội ác liên tiếp nhưng không bao giờ bị bắt, cho thấy bên kia có khả năng chống trình sát rất mạnh. Trong trường hợp này, hẳn

nhất định sẽ không tới một nơi như vậy, cho dù có đi chẳng nữa, hẳn cũng sẽ không phạm tội ở một nơi như vậy.

Tuy nhiên.

Lúc này, Trình Uyên mới cầm trà lên, nhẹ nhàng thổi đầy nhiệt huyết, trên môi nhấp một ngụm.

Lúc đặt tách trà xuống, vẻ mặt của anh ta đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc: “Nhưng ông chủ Phan, tin hay không trong vài ngày nữa, con gái ông cũng sẽ trở thành một trong những nạn nhân.”

“gì”

Khi những lời này nói ra, huông chi là Ông chủ Phan, ngay cả Lý Ngụy cũng bị chấn động.

“Trình Uyên” Lý Ngụy cố gắng nhắc Trình Uyên chú ý đến lời nói của mình.

Nụ cười trên mặt Ông chủ Phan từ từ biến mất.

“Hài tử này, chúng ta không có thù oán, ngại tại sao lại nGuyền rửa chúng ta?” Hẳn hẳn nhiên có chút không vui.

Trình Uyên nghiêm túc nhìn Ông chủ Phan, một lúc sau mới lắc đầu nói: “Tôi không nGuyền rửa anh, nhưng tôi nghĩ rất có thể, vì tôi luôn linh cảm rằng kẻ sát nhân sẽ gây tội ác ở đây.”

Chương 1627

“Ha ha”

Ông chủ Phan không khỏi chế nhạo, lúc này khuôn mặt anh tuấn hoàn toàn thẳng tắp.

“Có vẻ như chỉ số IQ của người đàn ông đội chiếc mũ vành lớn càng ngày càng ít đi. Thảo nào mà một vụ án không thể giải quyết lâu như vậy được.” Ông chủ Phan chế nhạo: “Nếu kẻ sát nhân muốn có chỉ số IQ của anh, nó ước tính rằng anh ta sẽ bị bắt sớm.”

“nơi này là đâu”

“Đây là phố Tân Khai. Năm mươi mét về phía đông, đó là đồn cảnh sát phố Tân Khai. Có người thăm dò ở khắp mọi nơi. Có một trò đùa rằng kẻ sát nhân sẽ đến đây để gây tội ác.”

Lí Vị Ương cũng cảm thấy Trình Uyên đã đi quá xa nên không khỏi trừng mắt nhìn anh ta rồi nhỏ giọng nhắc nhở: “Trình Uyên, chú ý cách nói chuyện.”

Trình Uyên không quan tâm.

Anh tiếp tục cười nhẹ: “Sếp Phan còn có một đứa em trai tên là Phan Bin”

Nụ cười trên khuôn mặt của Ông chủ Phan đột nhiên đông lại:
“Bạn biết đấy Phan Bin”

“Đã nghe nói về nó.” Trình Uyên nói.

Ông chủ Phan nheo mắt: “Cô nghi ngờ anh trai tôi đã làm điều đó.”

Trình Uyên im lặng nhìn anh, trên môi nở một nụ cười nhạt.

Lý Ngụy cũng chợt nhận ra điều gì đó và khẽ nhíu mày.

Sếp Phan nhìn Trình Uyên chăm chăm, mắt không chớp, lắc đầu: “Hehe, anh thật sự nghi ngờ chuyện này là không thể với anh trai tôi!”

“Tại sao lại không được” Trình Uyên hỏi.

Ông chủ Phan chế giễu: “Ông đã ấn định thời gian bắt đầu cho vụ án giết người và hiếp dâm hàng loạt vào ngày 18 tháng 9. Thực tế, ngày 18 tháng 9 là ngày tội tệ nhất và đã được phát hiện. Theo tôi biết, đó là sớm nhất một vụ giết người tương tự xảy ra vào ngày 15 tháng 9. Quê quán của chúng tôi là Jiangjin, và anh trai tôi đến từ thành phố Tân Dương vào ngày 17 tháng 9. Làm sao anh ta có thể có thời gian để phạm tội? ”

Lý Ngụy nhìn Trình Uyên.

Ông chủ Phan không nhịn được cười và nói: “Tôi không có đủ bộ não, chàng trai trẻ.”

Tuy nhiên.

Trình Uyên chậm rãi lắc đầu và hỏi, “Bạn có chắc Phan Bin đến thành phố Tân Dương vào ngày 17 tháng 9.”

“Tất nhiên.” Sếp Phan đáp mà không cần suy nghĩ.

“Có bằng chứng nào không?” Trình Uyên hỏi.

Ông chủ Phan: “Tất nhiên, con gái tôi có thể làm chứng.”

“Hơn nữa, anh nói rằng con gái của tôi sẽ sớm bị giết. Điều đó đơn giản là nực cười. Nếu theo suy đoán của anh, anh trai tôi là kẻ giết người, làm sao anh ta có thể làm tổn thương cháu gái của mình”

Trình Uyên gật đầu, nhưng lại lắc đầu, không khỏi hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên một tia sáng: “Thực ra, đây là một trong những điều tôi không thể hiểu được. Như đã nói, hổ chết độc vẫn không ăn hạt, nhưng Tại sao ông Phan ”

“Cái gì và tại sao” Ông chủ Phan.

Trình Uyên chế nhạo: “Tôi chỉ hỏi về anh trai Phan Bin của bạn, nhưng tôi chưa bao giờ nói rằng anh ấy là kẻ giết người. Bạn đã cố gắng hướng dẫn tôi, làm cho tôi nghĩ rằng anh trai của bạn là kẻ giết người.”

“Kẻ sát nhân không phải là anh trai của anh, mà là anh!”

“bạn nói gì”

Cả Lý Nguy và ông chủ Phan đều ngạc nhiên.

Lời nói của Trình Uyên quá rộng khiến Lý Nguy choáng ngợp.

Đối với Ông chủ Phan

Anh trừng mắt nhìn Trình Uyên.

Điều kiện của cả hai tương tự nhau, nhưng chúng khác nhau.

Về phần Trình Uyên.

Chỉ cười nhẹ: “Ông chủ Phan, đừng bận tâm, tôi chỉ nói đùa thôi.”

trò đùa

Lý Nguy liếc mắt.

Chương 1628

Ông chủ Phan khịt mũi lạnh lùng, định đứng dậy bỏ đi một cách tức giận, anh ta bị bó bột một chân và chỉ có thể đứng dậy với sự trợ giúp của một cây gậy.

Trình Uyên giật nạng đi trước anh một bước: “Sếp Phan, anh đừng lo, chỉ một câu nói đùa thôi cũng khiến anh tức giận.”

“Đùa giỡn” Ông chủ Phan tức giận nói: “Loại chuyện này có thể nói đùa sao?”

“Hơn nữa chúng ta không quen, người có thể cùng ta nói đùa.”

Lý Ngụy cũng khiến trách Trình Uyên: “Trình Uyên, cậu thật quá đáng.”

Trình Uyên nhún vai và ra hiệu cho Ông chủ Phan ngồi xuống trước.

“Tôi không biết Ông chủ Phan bị thương ở chân này như thế nào, đau bao lâu rồi.” Mắt anh rơi vào chân của Ông chủ Phan đang bó bột.

Sếp Phan hừ lạnh một tiếng, thô bạo ngồi lại vào ghế, lạnh lùng nói: “Đó là một vết thương do gãy xương. Đã hai tháng rồi.”

Lý Ngụy cau mày.

Anh nhìn Trình Uyên và nói lại: “Em đang đùa anh à?”

Trong một khoảnh khắc, Lý Ngụy thực sự nghĩ rằng Trình Uyên đã xác định Ông chủ Phan là kẻ giết người, nhưng những lời tiếp theo khiến anh có chút khó chịu.

Ông chủ Phan đã bị thương ở chân được hai tháng, và ngay cả khi vụ án bắt đầu vào ngày 15 tháng 9, thì chỉ còn một tháng nữa, làm sao ông ta có thể kéo một cái chân bị gãy xương đi phạm tội?

Ông chủ Phan như định thần lại, không khỏi nhếch mép cười nhạt: “Vị đại nhân này, thật sự phải tăng cường năng lực kinh doanh của mình.”

Trình Uyên mỉm cười, bỏ qua những nghi ngờ của họ.

Anh lại nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: “Có một điều chắc chắn, kẻ sát nhân có năng lực chống trình sát.”

“Nhìn xem có khả năng như vậy không.”

“Em trai của ông chủ Phan là Phan Bin thực sự đã lên kế hoạch phạm tội từ lâu, và để tạo bằng chứng về sự vắng mặt của mình, trước tiên anh ta đến Tân Dương từ Giang Tân trước ngày 15. Sau khi phạm tội, anh ta quay lại Giang Tân và mua một vé vào ngày 17. Quay trở lại thành phố Tân Dương. “

“Anh ấy sẽ cho bạn xem vé vào ngày 17 và nói với những người khác rằng anh ấy đến vào ngày 17.”

Khi nghe điều này, Lý Ngụy và ông chủ Phan nhìn nhau.

Sau đó, Sếp Phan trầm ngâm lắc đầu: “Không, không nên đâu. Các người đều nói rằng đây là một vụ cưỡng hiếp và giết người hàng loạt. Anh ta cố tình tạo ra bằng chứng rằng vụ án ngày 15 không có mặt. Các vụ án sau đó nói gì ?, Anh ấy không sợ bị lộ “

Lý Ngụy cũng vô cùng đồng ý.

Còn Trình Uyên thì lắc đầu cười: “Chuyện này thật ra rất dễ hiểu, sau khi phạm tội sẽ để lại dấu vết như vụ án đầu tiên, để người ta nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra đó là một vụ hiếp dâm và giết người hàng loạt. . Bằng cách này, cảnh sát đã xử lý tội hiếp dâm và giết người hàng loạt, và Phan Bin, người không ở thành phố Tân Dương vào ngày 15, đương nhiên bị loại trừ. “

Ông chủ Phan cau mày.

Lý Ngụy cũng chìm trong suy nghĩ.

Tôi phải nói rằng phân tích của Trình Uyên có phần hợp lý.

nhưng.

Ông chủ Phan vẫn lắc đầu không tin: “Tại sao ông lại chắc chắn rằng anh tôi đã làm điều đó? Anh tôi không có động cơ

phạm tội gì cả, và ở đây có sự giám sát. Anh ấy sống với tôi, và bạn có thể kiểm tra và giám sát. Mỗi khi một vụ giết người xảy ra, Bạn sẽ biết liệu anh ta có ở gần cửa hàng của chúng tôi hay không. “

Nghe vậy, Lí Vị Ương lập tức đứng dậy, định gọi người theo dõi.

Tuy nhiên, Trình Uyên bất ngờ đưa tay ra và tóm lấy Lý Ngụy.

Lý Ngụy ngạc nhiên nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên lại khẽ lắc đầu với anh.

“Ý anh là gì” Ông chủ Phan nheo mắt hỏi.

Trình Uyên mỉm cười.

Anh nhìn Ông chủ Phan và mỉm cười.

Chương 1629

Trong nụ cười, có vẻ gì đó vui đùa hay đùa giỡn.

Ông chủ Phan lại cau mày, một lớp mồ hôi dần dần tiết ra trên trán.

Lý Ngụy hết sức kinh ngạc.

“Nếu không có tai nạn, năm ngày sau” Trình Uyên chế nhạo: “Con gái ngươi sẽ chết thảm, bị cưỡng hiếp đến chết!”

Sếp Phan mặt tái mét, như thể anh ta đã nghĩ ra điều gì đó khủng khiếp.

“Trong bảy ngày nữa, anh trai của bạn sẽ bị bắt vì ai đó đã báo cáo một vụ trộm trên đường sắt cao tốc, Phan Bin, vào đêm ngày 15.”

“Đúng vậy, bảy ngày sau, khi con gái của ngươi chết một cách thê thảm khiến ngươi đau lòng, anh trai ngươi bị bắt, mọi chuyện đã rõ ràng!”

“Bởi vì anh trai của bạn đã bị bắt vì ăn trộm trên chuyến tàu cao tốc trở về Jiangjin vào ngày 15, điều đó chứng tỏ rằng anh ấy đã thực sự đến thành phố Tân Dương vào ngày 13.”

Sếp Phan sắc mặt thay đổi rõ rệt, anh ta đột nhiên bắt đầu nổ sừng: “Anh đang nói cái gì vậy? Anh đang nói cho tôi biết những gì có thể xảy ra trong tương lai?”

Anh ấy trở nên tức giận vì xấu hổ.

Lý Ngụy cũng bắt đầu cảm thấy Trình Uyên đang lộn xộn.

“Trình Uyên, hóa ra cậu chỉ muốn lừa dối tôi bằng cách hạ quyết tâm về những gì đã xảy ra trong tương lai, đúng không? Tôi xem nào cậu có bị bệnh hay không, tôi nghĩ tôi không nên đi cùng với cậu. Hôm nay hỗn độn này, vì vậy tôi nên gửi cậu đến bệnh viện tâm thần. “

Tuy nhiên, Trình Uyên bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên.

Đôi mắt với Ông chủ Phan, người không bình tĩnh, và Lý Ngụy, người cũng không bình tĩnh, anh ta không thay đổi sắc mặt.

“Vì tất cả các bạn đều cho rằng tôi đang nói những điều vô nghĩa, nên bạn còn lo lắng về điều gì?” Anh ta chế nhạo.

Ông chủ Phan đột nhiên im lặng.

Trình Uyên hỏi Ông chủ Phan, “Ông chủ Phan, tại sao anh lại xấu hổ và tức giận vì tôi nói anh trai anh là kẻ giết người”

“Vớ vẩn!” Ông chủ Phan hừ lạnh.

Trình Uyên lắc đầu: “Không, cậu không tức giận vì tôi nói anh trai cậu là kẻ giết người.”

“Ý anh là gì” Ông chủ Phan.

Trình Uyên cười bí mật, và nói, “Bạn rất tức giận vì tôi đã nói với bạn về sự sắp xếp của bạn.”

“Cái gì?” Đôi mắt của Sếp Phan đột nhiên mở to.

Trình Uyên vội hỏi: “Anh không dám nói đây không phải là thứ anh bỏ lại sao? Còn dám nói là chưa nghĩ tới chuyện bỏ xe đi bảo vệ đẹp trai sao? Không phải đã sắp xếp vòng vo- vé chuyển đi cho anh trai của bạn trước? Majiao sẽ báo cáo anh trai của bạn “

“Những gì tôi nói đều là những điều sẽ xảy ra trong tương lai. Bạn nhất định không tin tôi. Chắc chắn bạn sẽ nghĩ tôi bị điên, nhưng Ông chủ Phan, tại sao bạn lại tức giận và phát cáu vì một tin đồn?”

“Bởi vì là người!”.

“Kẻ sát nhân chính là cô. Cô đang cãi lời anh trai bỏ xe để bảo vệ người đẹp. Hành hạ con gái một cách hồn nhiên là để đánh bài cảm tình và để người ta xua tan nghi ngờ!”

Trong một thời gian.

Phượng Hiên Tea House đã trở nên rất yên tĩnh.

Dù là Lý Nguy hay ông chủ Phan, biểu cảm của họ đều bị đóng băng.

Có một nụ cười yếu ớt trên khuôn mặt của Trình Uyên.

“Nhưng anh đã bỏ qua một điểm. Sau mười ngày, vụ án sẽ được xét xử lại, ân oán của anh trai anh sẽ được rửa sạch, anh lần đầu tiên lọt vào tầm ngắm của cảnh sát vì chuyện này.”

“Có một cô gái bị anh giết, chết không toàn thây!”

“Ai vậy?” Sếp Phan hỏi trong tiềm thức.

Lý Nguy đột nhiên nhìn Ông chủ Phan.

Nụ cười nơi khóe miệng Trình Uyên ngày càng đậm.

Chương 1630

Chương 1630:

Sếp Phan tỉnh dậy ngay lập tức, đôi mắt của anh ta đầy vẻ khó tin nhìn hai người họ.

Tay anh ta từ từ đặt lên chân anh ta đang bó bột.

Ngay sau đó.

“Ông chủ, mời đến một ấm trà!” Một giọng nói xinh đẹp vang lên.

Một người phụ nữ sáng sủa và hấp dẫn bước vào quán trà.

Cả ba nhìn người phụ nữ.

Khuôn mặt của Trình Uyên thay đổi đáng kể trong tích tắc.

làm sao

Làm sao có thể là cô ấy

Trình Uyên chột hiều.

Anh ta lại quay đầu nhìn Ông chủ Phan, một tia thương cảm lóe lên trong mắt.

Và khoảnh khắc nhìn thấy người phụ nữ, biểu cảm của Ông chủ Phan đã thay đổi một chút.

Đó là sự ghét bỏ.

Trình Uyên có thể cảm nhận được điều đó.

Lý Ngụy không thay đổi nhiều.

“Đây.” Ông chủ Phan đứng dậy nắm lấy cây gậy do Trình Uyên cướp được: “Tôi không có thời gian để nói nhảm với anh!”

Nói xong anh ta khập khiễng đi về phía người phụ nữ.

Người phụ nữ này không phải ai khác, mà là Yên Nhiên.

Đúng vậy, chính người sau này đã nhờ Trình Uyên gọi là bà, vợ hiện tại của Long.

“Có thấy gì không?” Lý Ngụy hỏi Trình Uyên.

Anh cảm nhận rõ ràng sự căm thù do Ông chủ Phan vô tình thể hiện.

Trình Uyên gật đầu: “Tôi đã đọc bản báo cáo trước đây. Những gì tôi nói vừa rồi là đầu và cuối của toàn bộ vụ án. Bây giờ nhìn thấy người phụ nữ này, tôi cuối cùng cũng biết cô gái bị anh ta giết nhưng không chết là ai. Và cuối cùng tôi biết lý do tại sao anh ta bị bắt.”

Lý Ngụy vẽ mặt trịnh trọng.

Anh đột nhiên bắt đầu tin Trình Uyên.

Không phải vì sự suy đoán không thể giải thích của Trình Uyên, mà là vì sát khí mà Ông chủ Phan vừa vô hình bộc lộ.

sau đó.

Ông chủ Phan lại phớt lờ Trình Uyên và Lý Ngụy.

Sau khi Yên Nhiên gọi một ấm trà, cô tự rót cho mình một ly.

Thỉnh thoảng, khi tôi nhìn lại Trình Uyên và Lý Ngụy, tôi mỉm cười với họ.

Có thể thấy cô ấy có vẻ yêu thích loại váy hoa trông đặc biệt thuần khiết và đơn giản này, bởi vì vài năm sau, khi Trình Uyên gặp cô ấy, cô ấy đã mặc loại váy này.

Uống trà xong, cô đứng dậy rời đi.

Lý Ngụy liếc nhìn Trình Uyên và hỏi: “Chúng ta đang đánh nhau với đám cỏ và những con rắn đáng sợ sao?”

Trình Uyên chế nhạo và nói, “Bất cứ điều gì bạn quan tâm, bạn sẽ bắt rấn xong.”

Nói xong, anh ta đi thẳng đến chỗ Ông chủ Phan.

Trước quầy.

“Ông chủ Phan, hãy đi với tôi!”

Lý Nguy nói.

Ông chủ Phan đang ở trước quầy, không khỏi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Lý Nguy: “Không phải, cậu thật sự không tin tên nGu xuân này mà cho rằng tôi là kẻ giết người.”

“Cô định cùng tôi điều tra sao?” Lý Nguy ngây người.

“Làm ơn, sử dụng bộ não của cậu, khu vực của tôi toàn bị giám sát, làm sao có thể là kẻ sát nhân, nếu không tin thì có thể điều chỉnh giám sát” Ông chủ Phan không khỏi có chút khó chịu.

nhưng.

Trước khi nói xong, Trình Uyên cười nhẹ nói: “Đúng vậy, bởi vì chỗ ở của anh bị giám sát khắp nơi, nên anh là người ít nghi ngờ nhất.”

Chương 1631

“Nhưng mà, nói lại, nếu người đã sống ở khu vực này lâu, người đương nhiên biết nơi này tất cả các điểm giám sát ngõ cụt.”

“Bạn muốn chúng tôi điều chỉnh việc giám sát. Thực ra, bạn muốn chúng tôi theo dõi các hoạt động của Phan Bình. Thật tình cờ, trước khi kẻ sát nhân gây án, Phan Bình sẽ đi vắng một thời gian và tình cờ bị giám sát bắt quả tang. và đây thực sự là sự sắp xếp trước của bạn. Được rồi, hãy để Phan Bình làm việc gì đó cho bạn trước khi thực hiện. “

Ông chủ Phan chế nhạo: “Đồ ngốc, tôi cho rằng cô có ảo tưởng!”

“Thật không” Trình Uyên hỏi ngược lại.

sau đó.

Không đợi ông chủ của Phan kịp phản ứng, Trình Uyên bất ngờ nổ súng.

Anh ta cầm một chiếc búa gỗ vào những chiếc bánh trà trên bàn và đập nó vào chân phải của Ông chủ Phan đang bằng thạch cao.

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt Ông chủ Phan, và thân hình anh ta nhanh chóng rút lui.

hiện nay.

Không có dấu hiệu của sự tàn tật của anh ta.

Khi lui ra ngoài, hắn đưa tay chạm vào chân bó bột, rồi rút một cây côn sắc nhọn từ bó bột ra.

Một cây dùi đâm Trình Uyên.

“Anh đang tìm cái chết!” Ông chủ Phan dữ tợn.

Khi nhìn thấy điều này.

Trình Uyên nhanh chóng né ra phía sau Lý Ngụy.

Lý Ngụy bước tới và đánh vào cùi chỏ của Ông chủ Phan một cú đấm.

“A!” Hét lên.

Cơ thể anh ta bay lộn ngược trong tích tắc.

Đùa thôi, Lý Ngụy là một cao thủ.

“Đương nhiên, chính là người!”

Vào lúc này, Lý Ngụy cuối cùng cũng tin tưởng vào Trình Uyên.

Anh ta đập lên ngực Ông chủ Phan và nói một cách lạnh lùng: “Anh còn có thể nói gì nữa bây giờ?”

Ông chủ Phan đầy mặt nhăn nhó.

Nhưng dần dần, sát khí trong mắt hẳn giảm bớt, thay vào đó là dấu vết không muốn.

Cuối cùng cũng thở dài thườn thượt.

“Cho tới bây giờ, ta chỉ muốn biết người đoán như thế nào.”

Anh ngẩng đầu lên, nhìn Trình Uyên và hỏi.

“Tôi chưa bao giờ gặp bạn, và tôi tự hỏi bản thân mình làm thế nào tôi xử lý nó một cách sạch sẽ và không để lại bất kỳ manh mối nào. Làm thế nào bạn có thể đoán tôi như thế này cho những suy đoán vô cớ?”

Khi nghe điều này, Lý Ngụy nhìn Trình Uyên với vẻ mặt khó hiểu.

Trên thực tế, ngay cả bây giờ, anh vẫn khó hiểu Trình Uyên nói gì về việc vượt biên.

Tôi cũng muốn biết liệu Trình Uyên có ý kiến khác không.

Trình Uyên đi đến chỗ Ông chủ Phan, chậm rãi ngồi xổm xuống, cười nói: “Anh nói ra thì nhất định sẽ không tin.”

“Haha, đã như thế này rồi, không có gì là không tin được” Ông chủ Phan chua xót nói.

“Ta đã đến tương lai!” Trình Uyên cười hỏi: “Người tin ta?”

Lý Nguy mặt đen.

Khuôn mặt của Sếp Phan đột nhiên trở nên cực kỳ u ám: “Tôi đã bị anh tóm được rồi. Tại sao anh phải sỉ nhục tôi theo cách này?”

Anh cảm thấy Trình Uyên đang xúc phạm chỉ số IQ của mình.

Tuy nhiên, Trình Uyên lại lắc đầu cười khổ: “Nhìn là biết, tôi đã nói rồi, nhưng cô không tin.”

“Khiếp!”

Không cảnh báo.

Chương 1632

Chương 1632:

Ông chủ Phan đột nhiên hét lên, rướn cổ và cắn cổ Trình Uyên một cách thô bạo. \ .

Khi nhìn thấy điều này.

“Nima!” Trình Uyên phản ứng, nhưng không né tránh, bởi vì cậu lại một lần nữa tính toán sai tốc độ của mình.

Trong tích tắc, máu chảy ròn ròn.

Biểu hiện của Lý Ngụy cũng thay đổi, anh ta đập chân vào đầu Ông chủ Phan.

“Bùm!” Một âm thanh.

Ông chủ Phan nằm xuống đất, máu me bê bết khắp mặt.

“Bùm!”

Đúng lúc này, cửa quán trà bị đá từ bên ngoài vào.

Ngay sau đó, một nhóm cảnh sát ập đến, với súng trên tay, bao vây ba người họ.

Thấy cảnh sát đến.

Trình Uyên và Lý Nguy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trình Uyên ghi chặt lấy cái cổ đầy máu của anh và chửi rủa:
“Thằng cháu này, nó cắn chết tôi rồi”.

Họ nghĩ rằng mọi thứ đã rất rõ ràng.

Tuy nhiên.

Điều khiến Lý Nguy và Trình Uyên ngạc nhiên là.

Lúc này, ông chủ Phan đột nhiên ngẩng đầu lên và hét vào mặt cảnh sát: “Cứu, nó bị giết rồi!”

Nghe các từ.

Lý Nguy và Trình Uyên đồng thời giật mình.

Trình Uyên cười thầm trong lòng.

Một linh cảm xấu chợt lóe lên trong lòng tôi.

có thật không.

Các cảnh sát chĩa súng vào Trình Uyên và Lý Ngụy.

“Đừng cử động!” Họ kêu lên.

Cả Trình Uyên và Lý Ngụy đều nGu ngốc, và cảm thấy không thể tin được về những gì đang xảy ra trước mắt.

Bởi vì, trong lúc Ông chủ Phan kêu cứu, anh ta bò và chạy ngược lại, nhưng nếu không để ý, anh ta đã vồ lấy chiếc nón nhọn hoắt của anh ta, và đầu nón chĩa ra.

Máu “ùng ục” trào ra từ miệng.

Quan trọng hơn, anh ta còn chỉ vào Trình Uyên và Lý Ngụy, đang chật vật nói: “Họ giết tôi và giết tôi!”

“Còng tay!”

Có người hét lên.

Trình Uyên và Lý Ngụy bị còng tay.

Lý Ngụy Cố giải thích: “Ta là”

“Đừng nói nữa.” Thay vào đó, Trình Uyên lúc này mới ngăn cản Lý Ngụy thành tiếng: “Tình huống không ổn.”

Tình hình chắc chắn là không ổn.

Tại sao cảnh sát lại xông vào vào lúc này

Nếu nói đi ngang qua thì Trình Uyên phải tin, ngoài ra ai đi ngang qua cũng phải trang bị đầy đủ vũ khí.

Lý Ngụy cũng nghĩ tới điều này, không khỏi nhú mày.

“Nhất định phải theo dõi những thay đổi.” Trình Uyên nói.

Họ bị đẩy vào một chiếc xe cảnh sát, sau đó đã được khởi động.

Sau đó, họ bị tách ra và nhốt trong một căn phòng nhỏ tối tăm.

Rõ ràng đây không phải là đồn cảnh sát thuộc thẩm quyền của Lý Ngụy.

Lúc này Lý Ngụy không phải đội trưởng đồn cảnh sát, người ở đồn cảnh sát nơi khác đương nhiên sẽ không biết hắn.

Chương 1633

Căn phòng nhỏ màu đen này có một cái bàn và hai cái ghế
đầu, trong đó Trình Uyên đang ngồi.

Ngoài cái này ra thì không có gì khác.

Ánh sáng trong phòng rất mờ khiến Trình Uyên có chút bối
rối.

Vâng, đúng vậy.

Kể từ khi vượt qua, lần đầu tiên anh cảm thấy bối rối.

Vẫn không yên.

Có cảm giác như sắp tới sẽ có một ông lớn nào đó đến gặp anh
ấy.

Mọi thứ trước đây đều nằm trong tầm kiểm soát của anh, vì
anh biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng lần này, để vụ án 9.18 nổi
lên từ trước dường như đã chạm vào một sức mạnh không thể
cưỡng lại và thay đổi mọi thứ trong tương lai rất xa lạ và bị
động.

“Đặng!”

Tôi không biết đã bao lâu trước khi cánh cửa của ngôi nhà nhỏ màu đen được mở ra.

Sau đó, một người bước vào.

Ánh sáng mạnh bên ngoài khiến mắt anh hơi đau, anh không khỏi nheo mắt nhìn người đó trông như thế nào.

Người đàn ông trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế phía sau chiếc bàn đối diện của mình.

“Tên bạn là Trình Uyên?”

Đó là giọng của một người phụ nữ, và nó rất quen thuộc.

Trình Uyên kinh ngạc nhìn lên: “Ừ!”

Đèn trên bàn bật sáng, anh lập tức nhìn thấy bộ dạng của người kia, hai mắt mở to.

“bạn”

Phụ nữ không phải ai khác, mà là Yên Nhiên.

Yên Nhiên đang mỉm cười nhìn Trình Uyên, thấy anh có vẻ ngạc nhiên, trong mắt chợt lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

“Người thực sự nhìn thấy ta.”

Cô đột nhiên bí ẩn hỏi: “Vậy anh đúng là kẻ xuyên không?”

Trình Uyên gần như bay lên trời vì sốc.

“bạn bạn”

Bạn đã bị một thời gian dài và không biết phải nói gì.

Anh ấy đã rất sốc. 0

Lúc trước khi Trình Uyên và Lý Ngụy chắt vấn ông chủ Phan ở quán trà, Yên Nhiên đi uống trà, nếu chỉ là trùng hợp thì sau khi cô ấy rời đi, cô ấy nhất định sẽ quay lại để nghe trộm cuộc nói chuyện của họ.

Với kỹ năng nghe lén mà không bị Lý Ngụy phát hiện, Trình Uyên có thể hiểu được.

Điều anh không hiểu là tại sao Yên Nhiên lại tin lời Trình Uyên.

Bạn biết đấy, với việc Trình Uyên đưa ra rất nhiều bằng chứng và kể ra rất nhiều manh mối, Lý Ngụy không tin rằng có một cuộc vượt biên trên thế giới này.

Tại sao cô ấy tin

“Cô thực sự tin tưởng” Trình Uyên hỏi.

Yên Nhiên nghiêm túc gật đầu, không giống như gian dối:
“Tin đi.”

Trình Uyên không hiểu: “Tại sao lại tin?”

Yên Nhiên đột nhiên mỉm cười: “Sao anh không hỏi em tại sao em lại ở đây?”

Về điểm này, Trình Uyên không tò mò.

sau tất cả.

Long là thanh tra của cơ quan bí ẩn quốc gia, chịu trách nhiệm giám sát những người bảo vệ kho báu đó. Và với tư cách là người phụ nữ của anh, cô biết những bí mật của anh và nghiêm nhiên thuộc về tổ chức này.

Danh tính của họ có thể sử dụng quyền lực của bất kỳ bộ phận nào của đất nước.

“Vì vậy, chúng ta sẽ biết nhau trong tương lai, và quen thuộc, phải không?” Yên Nhiên cười khúc khích, “Vì vậy, bạn biết tôi có thể ngồi đây và nói chuyện với bạn.”

Chương 1634

“Cũng không quen lắm.” Nghĩ đến cảnh Yên Nhiên ở trong cabin với Long bốn giờ, má Trình Uyên chột đỏ bừng.

Nhưng những gì Yên Nhiên nói tiếp theo đã hoàn toàn xoa dịu dấu vết của những ý nghĩ xấu xa nảy sinh từ anh.

“Ừm, có quen hay không cũng không quan trọng, tôi chỉ muốn nói với anh một lời đối với anh ấy.” Yên Nhiên nói, “Cô không thuộc về nơi này, xin hãy rời đi.”

Nghe các từ.

Trình Uyên choáng váng.

Anh ta là ai

Không khó để đoán.

Dài!

Long biết mình không thuộc về nơi đây

Tại sao anh ấy biết

Trình Uyên ngạc nhiên nhìn Yên Nhiên, hồi lâu không nói được lời nào.

“Bạn không muốn biết tôi nói anh ta là ai” Yên Nhiên tò mò.

Trình Uyên lắc đầu cười khỏ: “Rồng.”

“” Lần này đến lượt Yên Nhiên ngạc nhiên. Cô chớp chớp đôi mắt to đẹp: “Cô biết rất rõ anh ấy ở một thế giới khác.”

Trình Uyên suy nghĩ một lúc.

Sau đó tôi lại nhớ đến bốn tiếng đồng hồ chết tiệt.

“Không quen!”

Tuy nhiên, tiếp theo anh nghĩ đến việc Long tự cứu mình.

“Được rồi, khá quen thuộc.”

Nghe vậy, Yên Nhiên gật đầu, cười nhẹ nói: “Nếu đã như vậy thì sẽ dễ dàng xử lý. Người phải biết cảnh giới của rồng là gì, ta sẽ không giải thích cận kề cho người. Ta chỉ là.” cần phải nói cho bạn biết. Anh ấy yêu cầu tôi hỏi. Chỉ cần rời đi. “

“Về phần người sẽ hỏi, hẳn tại sao có thể nhìn ra người không thuộc về nơi này, bởi vì hẳn thấy người trong mắt không có lửa giận của thế giới này.”

“Sự tức giận của thế giới này” Trình Uyên sững sờ.

Anh nhớ rằng vừa mới tỉnh dậy đã gặp anh. Khi đó, anh ta đang ở cùng Bạch An Tương và nói rằng đó là một khách hàng của gia đình họ Bai.

Vì vậy, tại thời điểm đó anh đã nhìn thấy

Nghĩ đến đây, Trình Uyên bất lực lắc đầu: “Không, tôi không biết phải quay lại như thế nào.”

Yên Nhiên khẽ cười nói: “Hắn nói với ta sẽ cho ngươi ba ngày. Về phần như thế nào trở về, ngươi tự mình suy nghĩ. Nếu không tính ra được, ta sẽ tự tay giết chết ngươi.”

Trình Uyên bất ngờ nhìn chằm chằm vào Yên Nhiên.

quay lại

Anh im lặng đột ngột.

Nói thật ra, hắn thật sự không biết mình nên quay về như thế nào, cho dù biết phải quay về như thế nào, nhưng hắn hiện tại cũng bắt buộc phải quay về.

Bởi vì, ngoài tất cả bạn bè của anh, còn có mẹ của anh.

Anh ấy có thể bù đắp cho tất cả những điều hối tiếc đã xảy ra ở đây.

Sau đó, tại sao anh ấy quay trở lại

nhưng.

Nếu Yên Nhiên muốn tự sát vào lúc này thì không ai có thể ngăn cản được.

“Bảy ngày!” Trình Uyên nói.

Tâm trạng rất phức tạp, theo anh ấy thì dường như đang kiếm sống cho bản thân.

Anh ấy miễn cưỡng có mặt ở đây.

Tuy nhiên, anh đã phải ra đi.

Bởi vì những gì Yên Nhiên nói tiếp theo là chính xác, cho dù cậu có hiểu gì đi chăng nữa thì cậu vẫn không thể hiểu được.

Chương 1635

1635:

“Hắn nói, người không thuộc về nơi này, cho nên trong mắt người, thế giới của chúng ta là hư ảo. Người ở bao lâu cũng không có ý nghĩa, cho nên người phải rời đi.” Yên Nhiên nói, “Chỉ có ba ngày.”

“Sáu ngày!”

“Cho người nhiều nhất một ngày!”

“Được rồi, đối phó!” Trình Uyên gật đầu.

Bốn ngày.

Trình Uyên bắt đầu tính toán.

Đi cùng mẹ tôi trong hai ngày.

Đi cùng Bạch An Tương một ngày.

một ngày

Tốt hơn hết là bạn nên gặp Phương Tố Anh và nói với cô ấy rằng đừng đồng ý lấy chồng nước ngoài, kể cả khi có chuyện gì xảy ra.

Sau khi thương lượng thành công, Trình Uyên đương nhiên được thả ra khỏi đồn cảnh sát.

Yên Nhiên cùng anh bước ra cửa.

Khi sắp chia tay, Yên Nhiên đột nhiên dừng lại, quay sang hỏi anh: “Này, sau này chúng ta gặp nhau như thế nào?”

Trình Uyên hơi giật mình.

họ

Họ tự nhiên đề cập đến cô ấy và con rồng.

Chuyện này thật ra cũng không có gì phải giấu giếm, dù sao cậu ấy cũng ở cùng trại với bọn họ, nên có lẽ Trình Uyên đã nói ra điều đó với Yên Nhiên.

Nghe tin Long suýt bị giết vì cứu Trình Uyên, Yên Nhiên nhú mào: “Vậy đó, vậy tôi sẽ giết cậu.”

Khi Lý Ngụy đi ra, Yên Nhiên đã rời đi. Những lời cuối cùng của cô ấy tại tự nhiên là đùa cợt.

“Có chuyện gì” Lý Ngụy hỏi: “Bọn họ không có hỏi ta cái gì, bọn họ thả ta sau hai giờ bị giam giữ.”

Ngồi vào trong xe của Lý Ngụy, Lý Ngụy nhìn khó hiểu.

Trình Uyên cảm thấy rất nặng nề.

Anh không có ý định trả lời câu hỏi của Lí Vị Ương, trầm tư một lát, đột nhiên hỏi: “Có khói không?”

Lý Ngụy lấy ra một hộp thuốc lá từ trong ngăn kéo của bảng điều khiển trung tâm, đưa cho Trình Uyên, nói: “Bây giờ tôi tin cậu, mặc dù vấn đề này rất khó hiểu.”

Trình Uyên mở gói, lấy ra hai chiếc và ra hiệu cho Lý Ngụy, sau khi bị từ chối, anh đốt một chiếc của mình và hít một hơi thật sâu.

Pháo hoa vụt tắt, rồi khói bốc lên nghi ngút.

“Ngươi tin cái gì, ta thật sự là nói dối ngươi.”

“gì”

Trình Uyên không khỏi trên mặt hiện lên một tầng giễu cợt, nói: “Trên đời này còn có cái gì?”

Anh quyết định che giấu Lý Ngụy.

Điều đáng buồn nhất trên đời là sự chia ly.

Trình Uyên không muốn cho họ hy vọng, và để họ thất vọng một lần nữa.

Để so sánh, tốt hơn là chưa bao giờ nhìn thấy nó trước đây.

Quay đầu lại, anh ta cười với Lí Vị Ương, đầy châm chọc: “Tôi vô tình đụng phải anh ta vào ngày kẻ sát nhân gây án.”

Nói xong anh ta mở cửa bước xuống xe, bỏ đi không ngoảnh lại.

Anh ấy thậm chí không chào, thậm chí không chào tạm biệt.

Lý Nguy khẽ nhíu mày.

Tôi không biết mình đang nghĩ gì.

Hồi lâu, hắn tự giễu cười: “Dù sao vụ án cũng đã giải quyết.”

Sau khi rời đồn cảnh sát.

Trình Uyên đưa tay ra và chặn một chiếc taxi.

Anh tài xế thò đầu ra và ngạc nhiên thốt lên: “Ồ, anh ơi, là anh!”

Trình Uyên hơi ngạc nhiên.

“Nếu như anh không cố ý theo dõi tôi, thì tôi thực sự nghi ngờ rằng thành phố Tân Dương sẽ chỉ mở một cái cho thuê.”

Đúng rồi.

Anh tài xế taxi này cũng chính là đại ca đã kéo mấy lần trước.

“ Sư huynh, chúng ta thật sự là có duyên.”

Chiếc xe chạy về phía Silver.

Trình Uyên sắp làm gì đó.

Vì chúng ta đang rời đi, dù chúng ta còn sống hay đã chết, tiền chắc chắn sẽ không bị lấy đi. Vì vậy, anh ấy muốn chia 100 triệu của Kari thành hai.

“Sư huynh, hỏi người một chuyện.”

“Sư huynh, người nói.”

Nhìn ra ngoài cửa sổ, trong thành phố mơ hồ quen thuộc, Trình Uyên tràn đầy cảm xúc: “Nếu một ngày bạn biết rằng bạn sắp chết, bạn muốn làm gì nhất?”

Vẻ mặt của tài xế taxi có chút khó xử.

Đây không phải là một câu hỏi thân thiện, nhưng Trình Uyên hoàn toàn là một ân nhân.

Người lái xe không dễ tấn công cười khan: “Haha, anh trai, anh hỏi câu này thật chết tiệt.”

Trình Uyên nhìn ra ngoài cửa sổ và không nói gì.

Người lái xe cân nhắc một lúc, như thể đang cân nhắc những ưu và khuyết điểm.

Một lúc sau, anh nói: “Tôi sắp chết rồi, còn nghĩ đến chuyện gì nữa. Về nhà sum vầy với vợ con. Đi những nơi tôi muốn nhưng tôi chưa có thời gian để đi. . Nếu có thời gian, tôi sẽ nói chuyện với người mất liên lạc. Giúp những người bạn cũ xích lại gần nhau. “ \ .

“Không đáng tiếc sao?” Trình Uyên hỏi.

Tài xế cười nói: “Đáng tiếc cái gì cũng không đáng tiếc, người ta còn sống, chỉ cần hít thở không thông, mỗi phút giây đều tràn đầy hối hận. Không có nghe ai nói, trời ạ, hấn chết năm ba mươi tuổi, thôi.” chôn ở tuổi tám mươi, ra đi có tiếc thì còn thương nhớ ”.

Trình Uyên hơi giật mình.

Thầm nghĩ: Đúng vậy, nếu một người không có chút nào hối hận, phỏng chừng cũng sẽ không có ký ức.

“Chủ nhân, người đã ba mươi tuổi. Xem ra người bảo dưỡng cũng tốt, nhưng là người lớn tuổi hơn ta, người đừng gọi ta là anh cả.”

Sau khi xuống xe, Trình Uyên ném thẳng một nghìn tệ cho tài xế taxi.

Tài xế tròn mắt ngoác mồm, cả người ngẩn ra: “Cám ơn sư huynh!”

Anh ta thề.

Từ nay, tôi sẽ đi theo Trình Uyên, đi đâu anh ấy cũng đi theo, chỉ cần anh ấy dùng xe, tùy ý anh ấy sẽ vẫy tay chào.

Đại ca này đúng là một cao thủ vàng!

Sau khi rời khỏi ngân hàng, Trình Uyên trở về khách sạn.

Sau đó đưa mẹ đến bệnh viện để kiểm tra toàn diện.

Thật may và thật không may.

Sau một số lần khám, mẹ tôi mới phát hiện ra có vấn đề về tim nhỏ, không có gì khác không ổn.

Nói cách khác, việc nhập viện cấp cứu một năm sau đó chỉ đến nửa năm sau.

Tuy nhiên, Trình Uyên cuối cùng cũng yên tâm, dù sao thì bây giờ mẹ anh ấy cũng giàu rồi.

Sau đó, Trình Uyên ở với mẹ cả ngày. Anh đưa mẹ đi khắp thành phố Tân Dương.

Người lái xe đương nhiên là bậc thầy taxi.

Đến tối, mẹ tôi mệt nên về khách sạn.

“Đương nhiên là phải đi làm, không thể ở cùng mẹ cả ngày, mẹ không sao, ngày mai sẽ về nhà.”

Trong khách sạn, mẹ tôi nói với Trình Uyên.

Chương 1636

Chương 1636:

Trình Uyên muốn ở với mẹ hai ngày, nhưng khi biết ngày mai bà sẽ về quê, anh chỉ biết gật đầu.

“Om”

Điện thoại rung.

Trình Uyên nhìn xuống và thấy rằng Lý Ninh Quyên đang gọi.

Hơi nhú mào, và ngay lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Tuy nhiên, anh ta không trả lời mà im lặng cúp máy.

Sau khi mẹ tôi ngủ say, Trình Uyên ngồi trước mặt bà, nhìn chăm chăm vào mặt bà.

“Mẹ ơi, con nhớ mẹ”

Trong đầu nghĩ đến những lời này, mũi của Trình Uyên bắt đầu nhức nhối.

Anh nhớ đến cảnh mẹ anh tự tay rút ống thở oxy.

Anh ấy thực sự hy vọng rằng anh ấy có thể ở lại.

Anh ấy thực sự hy vọng rằng đây thực sự là một hành trình không bao giờ có thể nhìn lại.

Anh đã từng thề thốt và tự tin nói rằng sẽ thay đổi tất cả những gì anh đã trải qua trước đây, nhưng bây giờ dường như đó chỉ là một giấc mơ, và cuối cùng chẳng là gì cả.

Đứng dậy nhẹ nhàng.

Từ từ uốn cong chân của mình, và sau đó quỳ gối trước mặt mẹ.

Chỉ là giấc mơ.

Những giấc mơ ngọt ngào!

Rời khỏi khách sạn.

Quay trở lại nhà của Bạch An Tương.

Lấy chìa khóa ra và nhẹ nhàng mở cửa.

Đã mười hai giờ đêm, đèn trong phòng đều đen, Trình Uyên đoán chắc cả nhà đã ngủ.

Vì vậy, anh rón rén bước vào và thận trọng đi đến căn phòng giữa mình và Bạch An Tương.

Nửa đêm, có đôi mắt nhìn anh.

Trình Uyên không có sức mạnh trong cơ thể, nhưng nhận thức của anh vẫn còn đó.

Ngay khi anh vươn tay vặn nắm cửa, cơ thể anh dừng lại.

Bạch Sĩ Câu đang ngồi trên ghế sô pha, anh ta im lặng trong bóng tối, và Trình Uyên không nên để ý.

Nhưng bây giờ Trình Uyên đã phát hiện ra.

chỉ.

Dù gì thì anh ấy cũng không vạch trần.

Đây là Bài Thiếu Lâm.

Một người cũ là người ẩn sâu nhất.

Đẩy cửa phòng đi vào, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, tựa như chưa từng biết Bạch Sĩ Câu đang ngồi trên sô pha trong phòng khách.

Trình Uyên đi đến bên cửa sổ, nhìn Bạch An Tương đang ngủ say, nhìn khuôn mặt sạch sẽ thoải mái kia, trong lòng chột

dâng lên một tia ấm áp.

Im lặng ngòì xỏm trước mặt cô, Trình Uyên cẩn thận nhìn.

Tôi luôn cảm thấy rằng tôi chưa thấy đủ.

“Vợ ời, anh đi đây. Em có thể hay không là anh bên cạnh đi cùng em, nhưng rốt cuộc sẽ là anh.” Anh nhẹ nhàng nói, ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy chùng xuống.

Sau đó tự giễu cười khỏ: “Hai ngày nay người chưa từng gặp ta, bởi vì ta hai ngày nữa sẽ rời đi, nếu ta còn ở đó, ta nhất định sẽ mất trí nhớ. Người đừng nói cho ta biết, được rồi.” “

Anh ấy còn muốn nói gì nữa.

Có thể thấy Bạch An Tương hơi cau mày, sau đó nhận ra rằng cô ấy không thể nghe thấy những gì cô ấy nói.

Nghĩ về nó, quên nó đi.

Lặng lẽ trở lại sàn của mình, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Tại thời điểm này.

Bạch An Tương trở mình.

trong bóng tối.

Mở mắt từ từ.

Bình minh của nó.

Khi ánh nắng len vào phòng dọc theo khe hở giữa hai tấm rèm và hắt vào mặt Trình Uyên, anh mới tỉnh dậy.

Từ trước đến nay, anh luôn như vậy, anh thích đập sàn sang một bên, chỉ để dành những khoảng trống duy nhất trên rèm cửa, để tia nắng đầu tiên của buổi sáng có thể đánh thức anh và cho anh thời gian chuẩn bị. cho gia đình.

Nó chỉ là một chút kỳ lạ lần này.

Khi Trình Uyên tỉnh dậy, giường của Bạch An Tương trống không, chăn bông đã được gấp gọn gàng, không thấy ai.

Khẽ nhú mày.

Trình Uyên không nghĩ nhiều, mặc quần áo vào giặt, tắm rửa xong liền vào bếp chuẩn bị bữa sáng.

Ngay khi anh ấy đang rán trứng.

“Những gì anh nói ở bệnh viện ngày đó có đúng không?”

Giọng Bạch An Tương đột nhiên vang lên sau lưng cô.

Cơ thể Trình Uyên khẽ run lên.

Nhưng lần này, anh không vội nhìn lại, chỉ nhàn nhạt nói:
“Đùa thôi.”

Bạch An Tương đang đứng ở cửa, mặc một bộ quần áo thể thao màu xanh da trời, trông rất sáng khoái.

Với những hạt mồ hôi lấm tẩm trên trán, rõ ràng là cô ấy vừa trở về sau một cuộc chạy trốn.

“Đùa thôi, đừng coi trọng!” Trình Uyên cười nhẹ nói.

Giọng điệu của anh lúc này cũng giống như lúc trước.

Bạch An Tương khẽ cau mày và nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Trình Uyên.

“Anh trở nên ngây thơ từ khi nào vậy” cô tức giận nói, trong giọng điệu có một chút không muốn.

Trình Uyên không đáp lại.

Làm bữa sáng xong, anh đi ra ngoài trước.

Ngày hôm kia, Trình Uyên thô bạo rời khỏi Bạch Vĩnh Minh. Sau khi Bạch Vĩnh Minh quay trở lại, anh ta nhất định sẽ thỉnh cầu ông già, và Bạch An Tương nhất định sẽ trả giá cho sự bông bột của Trình Uyên.

Do đó, Lý Ninh Quyên đã rất tức giận khi biết rằng cô muốn Trình Uyên giải quyết các tài khoản.

Trình Uyên vẫn ở nhà vào lúc này, và khi Lý Ninh Quyên đứng dậy, cô sẽ bị chửi mắng như năm tên côn đồ.

Vì vậy, anh ấy đã trốn.

Rốt cuộc, cả người mắng và người bị mắng đều tức giận.

Trình Uyên đến khách sạn để gặp mẹ anh.

Mẹ tôi nhất định đòi về quê, nên Trình Uyên đã gọi chiếc taxi đang đậu ở cửa và nhờ anh đích thân đưa bà về quê.

Sau khi mẹ đi vắng, Trình Uyên miễn cưỡng quay lại.

Và vào lúc này.

Trước cửa Bãi Công Nghiệp Hoa Quả.

Bạch An Tương khi đến nơi làm việc đã bị một nhóm người chặn lại.

Ngoài Bạch Vĩnh Minh, còn có những người anh em họ khác.

Bà già và Bạch Sĩ Phan cũng có tên trong danh sách.

“Ông ơi, ông ơi, ông sao vậy”

Bạch An Tương hỏi.

Cô ấy rất có lỗi vào lúc này.

Tối ngày hôm qua, Trình Uyên đánh Bạch Vĩnh Minh dữ dội, khi anh ta đến làm việc ngày hôm qua, Bạch Sĩ Phan đã được gọi đến thăm vấn, nói rằng cô muốn cô hôm nay đưa Trình Uyên đến công ty để nói rõ, nếu không, đừng trách. anh ta vì đã nói với bà già.

Chương 1637

Bạch Vĩnh Minh là cháu trai mà ông lão yêu nhất, nếu ông lão biết chuyện, ông ấy tự nhiên sẽ không nhẹ dạ cả tin cho Trình Uyên.

Bạch An Tương khẽ cắn đôi môi đỏ mọng của mình và không nói gì.

Sáng nay, cô không nói cho Trình Uyên biết tin tức, cũng không nói để Trình Uyên đến công ty cùng cô.

Mặc dù đó là rắc rối của Trình Uyên, Bạch An Tương biết rằng cô ấy là vợ của Trình Uyên trên danh nghĩa, mặc dù trong lòng cô ấy không muốn thừa nhận điều đó.

Nhưng cô biết rằng nếu Trình Uyên đến đây để tức giận, cô cũng sẽ bị đem ra làm trò cười.

và vì thế.

Bạch An Tương thềm thở dài: Rốt cuộc thì cô vẫn phải tự mình gánh vác mọi thứ.

“Hừ hừ!” Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, tức giận nói:
“Đừng gọi ta là ông nội, trong mắt người còn có họ Bái của chúng ta sao?”

“Ông tôi”

“Thế còn con thú ăn thịt người từ trong ra ngoài”, bà lão giận dữ nói.

Rõ ràng, Bạch Vĩnh Minh hoặc Bạch Sĩ Phan đã nói với bà già về điều đó.

Bạch An Tương cố gắng giải thích: “Ông ơi, mọi chuyện không như ông nghĩ, ngày đó”

Tuy nhiên, bà Bai rõ ràng không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào.

“Vì có gì mà người chồng vô dụng của cô lại đánh cháu tôi.” Bà cụ tức giận giậm chân: “Là người của nhà họ Bái, cô không muốn quay sang nhà họ Bái. Thay vào đó, cô đi giúp người chồng vô dụng đó và có một khuôn mặt được gọi là tôi. ông nội “

“Hôm nay tôi sẽ đặt lời ở đây. Nếu anh không gọi con thú đó đến công ty và quỳ lạy Yanbin trước mặt toàn thể nhân viên, anh sẽ không đến công ty nữa, và gia đình anh sẽ nói với tôi từ bây giờ. Trang chủ.” sẽ không bao giờ quan trọng nữa! “

Bạch An Tương sững sờ khi nghe những lời của bà Bai.

Cô biết chuyện này sẽ không tốt, nhưng cô không ngờ Lão phu nhân lại tàn nhẫn như vậy.

Chỉ vì Trình Uyên đánh Bạch Vĩnh Minh mà gia đình cô sắp bị đuổi khỏi nhà Bai

Đừng hỏi vì bất kỳ lý do gì

Rõ ràng là Bạch Vĩnh Minh đã xúc phạm mẹ của Trình Uyên trước!

Mặt cô tái mét.

“Bạch An Tương, ta nghĩ người cùng nhóm với tên cận bã. Ngày hôm đó người ở nơi đó đánh ta, cho nên sẽ không thuyết phục hẳn chút nào!”

Bạch Vĩnh Minh cũng hét lên.

“Quá không biết xấu hổ, người còn có cái họ kia vô ích.”

“Hừ, loài hoang dã là loài hoang dã”

Họ hàng nhà họ Bái đó không quên chế giễu đủ kiểu.

Trong một thời gian, Bạch An Tương đã trở thành mục tiêu chỉ trích của công chúng.

“Người làm sao vậy ngẩn người?” Lão bà chỉ vào Bạch An Tương bóng lưng, sắc bén nói: “Người nếu không cút ra ngoài, gọi ta là cầm thú!”

Bạch An Tương đã rất sai lầm.

Những giọt nước mắt đau khổ lăn dài trên đôi mắt anh.

Cô ấy sẽ không gọi cho Trình Uyên.

Mặc dù cô và Trình Uyên không có quan hệ gì, nhưng cô sẽ không lật ngược chuyện này để giữ công việc và sự tiện lợi cho cô ở nhà Bai.

“Tôi không!” Cô nói một cách bướng bỉnh.

“Người nói cái gì?” Bà cụ tức giận: “Nếu người có dũng khí nói lại lần nữa.”

Bạch Vĩnh Minh cũng hét lên: “Được rồi, Bạch An Tương, anh càng ngày càng táo bạo, bây giờ anh không nghe lời ông nội nói nữa.”

“Hôm nay, bạn chỉ có hai con đường. Hoặc gia đình của bạn sẽ thoát khỏi đây, hoặc bạn có thể gọi cho Trình Uyên ngay bây giờ và để anh ta quỳ lạy tôi và xin lỗi!”

Mọi người chỉ vào Bạch An Tương.

Bạch An Tương cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đôi vai gầy của cô khẽ run lên.

Cô đơn và bơ vơ!

Tuy nhiên.

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

“Không cần gọi, ta ở đây!”

Một chiếc taxi dừng trước cửa khu công nghiệp hoa quả của Bai, Trình Uyên bước ra khỏi taxi, ngơ ngác đi về phía đám đông. tts: \.

Nước da của Bạch An Tương thay đổi, và cô ấy đột nhiên nhìn Trình Uyên.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Trình Uyên.

“Bạn đang làm gì đây?”

Không hiểu vì lý do gì, Bạch An Tương bất ngờ lao tới, đẩy mạnh Trình Uyên ra, như sắp trút hết nỗi tủi nhục trong cuộc đời này, đồng thời hét vào mặt anh: “Anh làm gì ở đây không đủ phiền phức cho em đâu. Don.” Bạn không nghĩ rằng tôi đã mất đủ người? ”

Trình Uyên im lặng.

Anh cố gắng chế giữ lấy đôi vai đang run rẩy của Bạch An Tương, an ủi: “Không sao đâu, anh ở đây.”

“Cô có thể làm gì với cô?” Bạch An Tương khó chịu nói: “Cô đi đi, tôi không muốn gặp lại!”

Trình Uyên cảm thấy đau nhói trong tim.

“Nhìn xem, ông nội, anh ấy thực sự phớt lờ ông khi Trình Uyên nhìn thấy ông. Ông ấy không biết cách chào hỏi ông trước. Ông ấy đã không để mắt đến ông!”

Bạch Vĩnh Minh bất ngờ thách thức mọi thứ.

Ông nội Bạch trừng mắt nhìn nhau: “Trình Uyên, cút khỏi đây!”

Trình Uyên chỉ quan tâm đến Bạch An Tương và phớt lờ họ.

“Ông ơi, nhìn ông ấy kìa!” Bạch Vĩnh Minh lại hét lên.

“Xấu hổ quá!”

“Đó chỉ đơn giản là sự thiếu tôn trọng!”

Mọi người trong nhà họ Bái cũng lên tiếng chỉ trích.

“Trình Uyên, cậu thật quá đáng, chưa” Bạch Sĩ Phan cũng mắng.

Tuy nhiên.

Ngay sau đó.

“Câm mồm lại đi!” Trình Uyên đột nhiên hét vào mặt họ.

Bạch An Tương cũng sửng sốt trước giọng nói này.

Anh nhìn Trình Uyên bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Trình Uyên đã thay đổi trong hai ngày qua, bởi vì nhiều dấu hiệu khác nhau, cô thậm chí còn nghĩ rằng việc băng qua đường mà anh nói hôm đó là sự thật, nhưng tại sao khi anh hỏi anh vào buổi sáng?

Hiện giờ, hẳn thực sự dám nguyên rửa nhà họ Bạch.

Điều này

Điều này là điên.

Bạn phải biết rằng với nhân vật của Trình Uyên mà anh ấy luôn ngại tranh luận, làm sao anh ấy có thể đột ngột bùng nổ?

Nhìn vào đôi mắt của Trình Uyên, chúng trợn ngược lên trong hốc mắt, không được tự nhiên, vừa hoảng sợ, vừa khó chịu.

“Tôi xin lỗi.” Trình Uyên xin lỗi Bạch An Tương.

“Từ nay về sau không cần nhìn mặt ai.”

Bạch An Tương nhíu mày.

“Anh là ai” cô hỏi.

Cô không chắc.

Người trước mặt rõ ràng là Trình Uyên, nhưng sao lại có cảm giác không phải anh?

Khí chất của anh ấy hoàn toàn khác trước.

Chương 1638

Thậm chí còn đánh cắp dấu vết của sự kiêu ngạo không coi trọng mọi người ở đây.

“An Tương, nếu một ngày chúng mất trí nhớ của tôi chuyển thành con người cũ, xin đừng dễ dàng từ bỏ tôi. Còn với tôi hiện tại, bạn nên đối xử với tôi như thể tôi chỉ thỉnh thoảng.”

“Ông nội, nhìn hấn.”

Bạch Vĩnh Minh lúc này mới có phản ứng, chỉ vào Trình Uyên và nói với vẻ tức giận: “Anh ta trước mặt anh hung hăng như vậy, còn bảo bố em im đi, anh ấy không cho em vào thế của anh ấy.” đôi mắt.”

Bà Bài già cũng chống nạng xuống đất mạnh mẽ: “Thằng khốn, lỗ đít quá!”

“Đánh hấn!”

Bạch Vĩnh Minh hét lên, và sau đó một nhóm người lao đến.

Họ xắn tay áo, xoa xoa nắm đấm, định chạy vào chỗ Trình Uyên.

Bạch An Tương trở nên căng thẳng.

Tuy nhiên.

Trình Uyên khẽ mỉm cười với cô.

đột ngột.

Vẻ mặt của anh ấy thay đổi đột ngột.

Một sự thù địch không thể diễn tả nổi tự phát, thậm chí còn lây nhiễm sang Bạch An Tương bên cạnh cô.

Đôi mắt cô tròn xoe, nhìn Trình Uyên đầy hoài nghi.

Anh quay lại, đối mặt với gia đình áo trắng đang lao tới.

“Bùm!”

Bỗng một người tựa lưng vào núi.

“gì!”

Ba người cùng một lúc bị trúng đạn.

Ngay sau đó, Trình Uyên bay về phía đám đông.

Sức lực không còn, tốc độ cũng không có, ngay cả năng lượng hắc ám trong cơ thể cũng biến mất, thể chất của Trình Uyên trước mặt vô cùng kém.

Tuy nhiên, ý thức, nhận thức và kinh nghiệm chiến đấu phong phú của anh vẫn còn đó.

Chỉ cần dựa vào điều này.

Không thể chống lại chủ nhân, nhưng đối phó với những người trước mặt là quá đủ.

“Bắn!”

“Bùm!”

“Bùm!”

“gì!”

Lao vào đám đông, trưng bày những gì Lý Ngụy đã dạy, mà không tiêu tốn năng lượng đen tối. Bất Quyền.

Ngay lập tức.

Mọi người quay lưng lại với nhau.

Họ hàng nhà họ Bạch ai cũng ức hiếp, sợ vất vả, đánh nhau thì cho dù là Trình Uyên trước kia không biết gì cũng có thể hạ một hai, huống chi là Trình Uyên bây giờ.

Khóc khắp nơi.

Bạch An Tương choáng váng.

Ông nội Bái cũng chết lặng.

Bạch Vĩnh Minh cầm một cây gậy định lao về phía trước, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh ta kinh ngạc ngồi dưới đất, ném cây gậy đi rồi lại chạy trở lại.

“sao vậy”

“Trình Uyên thực sự biết Kung Fu”

“Chạy!”

Họ đều là đám đông.

Vừa lúc Trình Uyên hạ được sáu bảy người, không ai dám bước tới, lại bị đánh, bọn họ chạy tán loạn.

Bạch Vĩnh Minh thậm chí còn chạy đến chỗ ông nội Bái, nấp sau lưng, và run rẩy hét lên: “Ông ơi, cứu con!”

Trên thực tế, những người này hiện đang tự tìm cách đánh họ, và Trình Uyên không muốn quan tâm đến họ một chút nào. Anh chỉ muốn một mình đánh bại Bạch Vĩnh Minh.

Vì vậy, lao thẳng đến Bạch Vĩnh Minh.

Bà cụ chống nạng đi ngang và ngăn Trình Uyên lại.

“Thật vô pháp!”

Ông lão giận dữ hét lên: “Không ngờ người lại có thể đánh nhau như vậy. Hừ, còn có thể đánh với lão phu!”

“Không!” Bạch An Tương hét lên sau lưng anh.

Nắm tay của Trình Uyên lơ lửng trong không khí.

Sau đó, từ từ đặt nó xuống.

Thấy vậy, bà cụ mắng: “Mày đánh đi, tiếp tục đánh, là đồ đê tiện! Nghe Trình Uyên, nghe tao Bạch An Tương, kể từ hôm nay, tao tuyên bố đuổi mày ra khỏi nhà Bai. Gia đình mày đã không liên quan gì đến họ Bai của chúng ta nữa. “

Khi nghe điều này, khuôn mặt của Bạch An Tương tái đi một lúc.

Nhưng Trình Uyên đứng đung nhìn anh và khẽ lắc đầu.

“Lão bà, nếu không phải vì sự đáng thương của người, về sau người sẽ hối hận, người tưởng rằng ta sẽ tha cho người” Trình Uyên chế nhạo.

Bạch lão bà cả giận nói: “Người nói cái gì?”

“Tôi không nói gì cả.” Trình Uyên nhún vai: “Tôi chỉ muốn nói với cậu rằng sau này nếu cậu truyền lại công việc kinh doanh của gia đình cho Bạch Vĩnh Minh, cậu ấy không những không hiếu thuận với cậu mà còn bị đuổi học. bạn từ công ty và để bạn sống một mình ở Laoju., và thậm chí còn đánh bạn, vâng, đây là cháu trai yêu thích của bạn! “

“Đương nhiên, nếu ta nói lời này, người nhất định không tin, bởi vì rất cuộc không có xảy ra chuyện.”

“Tuy nhiên, tôi chắc rằng bạn sẽ hối hận!”

“Ta nghĩ người điên rồi!” Lão Bạch tức giận nói.

“Tôi điên à?” Trình Uyên chế nhạo.

Ngay sau đó.

Một chiếc Cadillac chạy tới và dừng trước cửa khu công nghiệp hoa quả của Bai.

Cửa xe bật mở, vài người đàn ông mặc vest và đi giày da bước ra khỏi xe, người đứng đầu là một người đàn ông trung niên đeo kính gọng đen.

Họ bước nhanh đến đây.

Sau khi nhìn thấy lão phu nhân, vẻ mặt của anh ta đánh lại. Đẩy nhanh Trình Uyên ra, anh vội vàng chạy lên đón.

“Chủ tịch Triệu, sao anh lại ở đây?” Anh cười nói.

Người ở đây là Triệu Vạn Đình, chủ tịch của Ngân hàng Thương nhân Trung Quốc.

Hai năm trở lại đây, ngành trái cây của Bái bắt đầu xuống dốc, càng ngày càng có nhiều tài khoản với ngân hàng, đặc biệt là Triệu Vạn Đình, lão phu nhân đã mời nhiều lần, nhưng không được.

Bạch gia muốn bắt đầu một dự án mới, nhưng chưa có nguồn vốn.

Vì vậy, ông nội Bạch rất vui mừng khi nhìn thấy Triệu Vạn Đình đích thân đến.

Anh đưa tay về phía Triệu Vạn Đình, muốn bắt tay người khác.

Tuy nhiên.

Triệu Vạn Đình trực tiếp bỏ qua.

Anh cười nhẹ và hỏi mọi người: “Xin lỗi, cô Bạch An Tương là ai?”

Dâm bụt

Mọi người giật mình, rồi đưa mắt nhìn nhau.

Ông nội Bái càng thêm xấu hổ.

Bàn tay đang dang ra đột nhiên trở nên hư không, anh ta nhìn Bạch An Tương ở phía sau với vẻ không thể tin được.

Bạch An Tương cũng chết lặng.

Cô ấy chỉ là một tiểu thư trong nhà của Bái. Làm thế nào tôi có thể biết một người đàn ông lớn như vậy

Chương 1639

Đồng ý.

Hiện tại, những vị chủ tịch nhỏ bất tài như Triệu Vạn Đình quả thực là một phát súng lớn trong mắt những người này.

“Tôi.” Bạch An Tương nói rất nhiều.

Triệu Vạn Đình cười với Bạch An Tương, sau đó chỉ vào người thanh niên bên cạnh nói: “Đây là anh Lý ở phòng công chứng.”

Bạch An Tương khẽ gật đầu với chàng trai trẻ.

Người thanh niên cũng khẽ cười với anh ta và nói: “Đây là cô Bái. Chúng tôi được người tin tưởng giao giúp một vụ chuyển tài sản. Người được lợi chính là cô.”

Mọi người đều ngốc nghếch.

Bạch An Tương càng thêm choáng váng: “Ai chuyển tài sản cho tôi?”

“Xin lỗi, bên giao muốn giữ bí mật.”

“Số tiền chuyển là”

“Năm mươi triệu!”

Năm mươi triệu

“tiếng xì xì”

Mọi người hít thở một hơi.

Khái niệm năm mươi triệu là gì

Ít nhất đối với nhà họ Bạch hiện tại cũng gần giống như công việc kinh doanh của gia tộc.

Nếu có được 50 triệu nhân dân tệ, dự án mới có thể khởi động suôn sẻ.

Một tia sáng lóe lên trong đôi mắt của lão phu nhân.

Bạch Vĩnh Minh và những người khác mở miệng ngạc nhiên và đã quên đóng lại từ lâu.

Chủ tịch ngân hàng Triệu Vạn Đình cười đắc ý với Bạch An Tương: “Cô Bai, Wan Ting đích thân đến mong cô Bai tiếp tục lựa chọn hợp tác với Ngân hàng Thương gia Trung Quốc của chúng tôi, về mặt lãi suất, chúng tôi chắc chắn sẽ cho cô Bai thỏa đáng. nhượng bộ. ”

Bạch An Tương cảm thấy mình đang nằm mơ, cô nhìn Triệu Vạn Đình, công chứng viên, Trình Uyên, và bà lão và những

người khác.

“Các người sẽ không tìm nhầm người, đúng không” cô vẫn khó tin đây là sự thật.

Công chúng sang tên hợp đồng chuyển nhượng.

“Chúng tôi đã xác minh rồi, cô Bái, cô hãy tự mình kiểm chứng.”

Sau khi chấp nhận hợp đồng, hãy kiểm tra thông tin về bản thân trong đó.

Vâng, số ID, tên, thành viên gia đình và thậm chí cả sơ yếu lý lịch về cơ bản là giống nhau.

“Nhưng” Bạch An Tương vẫn đầy nghi ngờ.

Triệu Vạn Đình cười nói: “Cô nương, chúng ta đã tới nhiều lần khẳng định sẽ không có sai sót.”

“Đúng vậy, An Tương, chuyện này không thể sai được, chính là cô.” Trình Uyên cũng đỡ: “Cô bây giờ đã là một tiểu cô nương giàu có, sẽ không phải nhìn mặt người khác nữa.

Bạch An Tương đầy lo lắng.

Cô không biết ai đã chuyển tài sản của anh cho mình, nhưng số tiền quá lớn quá lớn khiến cô không biết phải làm sao.

“Ồ, ông Triệu, quý ông của phòng công chúng, ông cụ là ông nội của Cẩm Tây. Tôi thay mặt cô ấy cảm ơn hai người ở đây. Hai người sao không đến công ty chúng ta uống trà.”

Lúc này, lão phu nhân đột nhiên đẩy Trình Uyên ra, nhiệt tình bước tới đám người Triệu Vạn Đình, lại vươn tay ra, muốn bắt tay ai đó, lại nòng nhiệt mời.

Tuy nhiên.

Ánh mắt của Triệu Vạn Đình quét qua cảnh tượng.

Thông minh như anh, anh nhìn ra ngay một đại ý.

Đặc biệt là khi lão phu nhân đẩy ra khách hàng Trình Uyên, không hề sợ hãi, có khoảng cách rõ ràng với thân chủ của bọn họ.

và vì thế.

Anh lạnh lùng liếc nhìn bà cụ.

“Đây là chuyện riêng của cô Bạch An Tương, liên quan gì đến nhà họ Bạch của cô?”

Vẻ mặt của ông nội Bai cứng rắn trở lại.

Theo cách đó, xấu hổ dường như có thể đào ra một căn phòng ba phòng ngủ với một ngón chân.

“Nó cứ nói muốn đuổi An Tương ra khỏi nhà họ Bạch, giống như trước đây anh coi cô ấy như người nhà của Bai vậy.”
Trình Uyên không khỏi chế nhạo: “Bây giờ An Tương đã giàu rồi, cháu gái lớn của ông nội cũng lùn, Tên rất trù mền nhưng thật đáng tiếc ”

“Chỉ nửa phút trước, anh đã đuổi An Tương ra khỏi gia đình họ Bai của anh, và An Tương không còn là thành viên của gia đình họ Bai của anh nữa. Tại sao anh lại thay mặt cô ấy cảm ơn anh Triệu?”

Ông nội Bai loạng choạng.

Bạch Vĩnh Minh cả giận nói: “Trình Uyên, cô là cái gì, dám quan tâm đến nhà họ Bạch của chúng tôi. Bạch An Tương là người của nhà họ Bạch. Chúng tôi đều có quan hệ huyết thống, và cô là người ngoài!”

“Đối với anh, tôi là người ngoài cuộc.” Trình Uyên chế nhạo: “Nhưng đối với An Tương”

“Anh ấy là chồng tôi!” Bạch An Tương đột ngột nói.

Trình Uyên không khỏi run lên, kinh ngạc nhìn Bạch An Tương.

“Cô Bạch, đây không phải là nơi nói chuyện. Nếu không phiền, chúng ta đổi chỗ khác đi,” Triệu Vạn Đình đề nghị.

Bạch An Tương khẽ gật đầu.

Trên thực tế, bất kể lời nói trước đây của Trình Uyên là đúng hay sai, Bạch An Tương đã hiểu rõ điều đó.

Nhà họ Bạch chưa bao giờ coi mình như người nhà.

Đừng nói rằng hiện tại cô ấy có tiền bằng cách nào đó, cho dù không có tiền, cô ấy cũng không có ý định tiếp tục thỏa hiệp.

Họ lên xe của Triệu Vạn Đình và rời đi.

Nhà họ Bạch đứng ở cửa nhà Bái công quả, rùng mình trong gió lạnh.

Ông nội Bai ánh mắt đầy tiếc nuối.

Nếu biết chuyện này sớm hơn, dù Bạch Vĩnh Minh có quỳ lạy Trình Uyên xin lỗi cũng là 50 triệu thì với 50 triệu này, nhà họ Bạch sẽ có thể sống lại.

“Ý anh là khách hàng đã chuyển toàn bộ tài sản của mình cho tôi mà không để lại bất cứ thứ gì.”

Văn phòng Ngân hàng.

Bạch An Tương hỏi Triệu Vạn Đình một cách hoài nghi.

Triệu Vạn Đình gật đầu: “Đúng vậy, hết thầy, hấn bản thân chỉ để lại năm vạn kim tệ.”

Bạch An Tương đột nhiên cảm động.

“Ai vậy?” Cô hỏi lại.

Triệu Vạn Đình nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên khẽ lắc đầu.

Nhưng trong lòng cô khẽ cười: Vợ à, anh sẽ không bao giờ biết người này là ai đâu.

Sau khi hoàn thành các thủ tục, Bạch An Tương, người đột nhiên trở thành một phụ nữ giàu có, vẫn có chút khó tin.

Ra khỏi ngân hàng.

Trình Uyên nép sau lưng cô, quan sát kỹ bóng lưng cô từ đằng sau.

Bạch An Tương đi phía trước và đột ngột dừng lại.

Cô quay lại nhìn Trình Uyên và hỏi: “Là anh”

Trình Uyên sửng sốt, sau đó cười lắc đầu: “Ta so với người còn kém.”

Bạch An Tương choáng váng.

Người đó sẽ là?

Bất ngờ nhưng giàu có, Bạch An Tương cảm thấy hụt hẫng,
không thể chấp nhận được.

Cô ấy dường như mất phương hướng đột ngột.

Trình Uyên nghĩ, bạn sẽ thích nghi.

Anh nhìn cô với vẻ dịu dàng.

Chương 1640

Trên đường đi, trải qua quá nhiều cơn gió và mưa, Trình Uyên cảm thấy mình chưa bao giờ dừng lại.

Đi ngang một cách khó hiểu.

Trong những ngày qua, đó là cuộc sống dễ dàng và thoải mái nhất đối với anh.

Đặc biệt là khi đối mặt với Bạch An Tương, nhìn biểu hiện nhỏ không biết gì của cô ấy, trái tim cô ấy tràn đầy yêu thương.

Chỉ là lúc này Bạch An Tương vẫn còn rất xa lạ với bản thân, vẫn rất khó chấp nhận.

Nhưng nó ổn.

“Chỉ cần em có cuộc sống tốt, anh sẽ cảm thấy thanh thản.”
Anh nghĩ.

Có lẽ đó là sau khi bù đắp những gì cô đã nợ cô.

Bước chân của Trình Uyên dừng lại.

Anh lặng lẽ nhìn Bạch An Tương bỏ đi.

Một nụ cười hiện ra nơi khóe miệng.

Bạch An Tương đi được một đoạn, dường như nhận thấy Trình Uyên không đi theo, liền không nhịn được quay đầu nhìn lại.

“Làm gì vậy?” Bạch An Tương lớn tiếng hỏi, nhìn Trình Uyên đang đứng cách đó hàng chục mét.

Trình Uyên lắc đầu nói: “Mẹ nhớ là vẫn còn việc phải làm. Con về trước đi, nói cho mẹ nghe đi, để mẹ vui.”

Nói xong xoay người rời đi. 0

Bạch An Tương không thể không giữ nguyên vị trí.

Nhìn thấy bóng lưng của Trình Uyên, cô nhíu mày chậm rãi.

“Ý anh là gì?”

Cô dừng lại một lúc lâu, không nhịn được nhắc điện thoại lên, bấm cho Triệu Vạn Đình.

“Chủ tịch Triệu, tôi rất muốn biết ai đã cho tôi số tiền này.”

“Xin lỗi cô nương, chúng tôi đã hứa với khách hàng”

“Anh nói, anh ấy chuyển hết tài sản cho tôi, giờ không còn tiền. Tôi nghĩ anh nên nghe lời tôi thay anh ấy, vì rất có thể tôi

sẽ chọn ngân hàng khác.”

“Uh, cái này”

mặt khác.

Trình Uyên đến ga đường sắt cao tốc.

Vào thời điểm này, nhà ga đường sắt cao tốc ở Tín Dương mới hoàn thành, mỗi ngày chỉ có hai đường ray cao tốc đến thủ đô.

Bây giờ là hai giờ trước khi chuyến tàu cao tốc đầu tiên khởi hành.

Sau khi mua vé, tôi ngồi ở sảnh chờ và chờ đợi.

Anh ấy sắp đến thủ đô.

Cố gắng bù đắp những tiếc nuối.

Nếu có thể, anh ấy hy vọng Phương Tố Anh sẽ sống.

Đối với Trình Uyên, cô gái Phương Tố Anh có tình cảm vô cùng phức tạp.

Không thể nói về nó.

Tình cảm

Nó có vẻ ổn.

Nếu bạn cố chấp phân biệt, Trình Uyên dường như chỉ có lòng trắc ẩn và xót xa cho cảm xúc của cô ấy.

Mặc dù bướng bỉnh và thiếu ý chí, nhưng cô ấy rất tốt bụng và sẵn sàng làm sai bản thân vì lợi ích của gia đình. Tuy nhiên, gia đình cô chỉ coi cô như một con bài mặc cả để lấy lòng các quốc gia phía Nam.

Cô ấy không nên chết.

Thấy sắp đến giờ thì xe cũng lao tới.

Trình Uyên từ từ đứng dậy.

Ban đầu dự định dành hai ngày với mẹ và một ngày với Bạch An Tương, nhưng chỉ một ngày với mẹ. Bạch An Tương sẽ không ở đó trong một ngày.

Nhưng Bạch An Tương không hối hận, ít nhất nếu quay lại, anh vẫn có thể nhìn thấy cô.

Thay vào đó, có nhiều thời gian cho hai ngày rưỡi.

Anh ta đi về phía hồ dừng.

Và tại thời điểm này.

Bạch An Tương trở lại văn phòng của tổng giám đốc Ngân hàng Thương nhân Trung Quốc một lần nữa.

Triệu Vạn Đình vẻ mặt bất lực: “Cô Bạch, sao cô lại làm tôi khó xử, cô không thể hỏi Tiểu Lý ở phòng công chứng sao?”

Bạch An Tương lắc đầu và nói rất chắc chắn: “Không phải, phòng công chứng không có tay trong tay của tôi.”

“bạn”

Triệu Vạn Đình thật sự không nói nên lời, chính mình cũng chắc chắn.

“Mời ngồi.” Anh đứng dậy đi rót trà cho Bạch An Tương.

Không thể nào, danh sách 50 triệu không thể chạy mất.

Và có vẻ như Bạch An Tương và Trình Uyên vẫn kết hôn, nếu người này đã bỏ trốn. Sau đó, nếu Bạch An Tương biết sự thật lần nữa, trong lúc tức giận, anh ta đã thổi cơn gió thoảng qua gối cho Trình Uyên, thì đơn hàng gần 50 triệu kia cũng phải bay theo.

Sau cùng, gần năm mươi triệu được để lại cho mẹ của Trình Uyên.

Đưa một tách trà nóng cho Bạch An Tương, Triệu Vạn Đình chua xót nói: “Tôi thật sự không hiểu hai người đang làm gì.”

“Một người giữ bí mật, và người kia nhất quyết yêu cầu.”

“Hãy để tôi làm điều đó”

Bạch An Tương của mắt đầy kinh ngạc.

“Ý anh là” cô ngạc nhiên hỏi: “Năm mươi triệu là Trình Uyên.”

Triệu Vạn Đình cười khỏ: “Bằng không, không phải người ngoài vô cớ đưa cho cô năm mươi triệu sao? Cô Bạch, cô thật sự không biết chồng cô có nhiều tiền như vậy.”

Bạch An Tương choáng váng.

Làm sao cô ấy biết được

Sau khi kết hôn, Trình Uyên từng nói với cô rằng anh ta là một sinh viên nghèo mới tốt nghiệp, chính Bạch Thiếu Lâm đồng ý kết hôn với Bạch An Tương. Chỉ để ngăn Bạch An Tương trở thành nạn nhân của một cuộc hôn nhân thương mại, và anh ta đã ở nhà cả năm nay.

Về quê của Trình Uyên thì Bạch An Tương chưa từng đến, nhưng Trình Uyên đã nói là một làng quê nghèo, tôi cũng biết mẹ Trình Uyên ăn mặc như thế nào.

Hơn nữa, nếu nhà họ Bạch đuổi gia đình Bạch An Tương ra khỏi nhà, Bạch An Tương thực sự sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn,

cô nghĩ rằng cuộc hôn nhân hợp đồng không hạnh phúc này cuối cùng cũng có thể kết thúc.

nhưng.

Làm sao anh ta có thể cho nhiều tiền như vậy cho chính mình

“Sao anh ta có thể có nhiều tiền như vậy” Bạch An Tương kinh ngạc hỏi.

Triệu Vạn Đình cân nhắc một chút, cuối cùng thở dài: “Thôi, người đã đoán được rồi, vậy ta liền trực tiếp nói cho người biết.

Bạch An Tương đã tỉnh, nhanh chóng đặt lại tách trà xuống bàn cà phê, ngồi thật chặt gập đầu: “Mời nói.”

Triệu Vạn Đình khẽ cau mày, suy tư một chút rồi nói: “Lúc đó Trình Uyên nói mấy câu kỳ quái, giống như là nói với ta, cũng giống như nói với chính mình.”

“Anh ấy nói anh ấy không thuộc về nơi đây.”

“Anh ấy cũng nói rằng nếu không có tiền thì sau này sẽ ở bên nhau hạnh phúc, nhưng hiện tại sẽ rất khó khăn, và chịu rất nhiều oan trái.”

“Có tiền này, người sẽ không bị oan ức nhiều như vậy sống tốt, nhưng có thể bỏ hẳn mà lựa chọn cuộc sống của chính mình.”

“Có thể thấy Trình Uyên không muốn cùng anh chia tay, anh ấy rất vất vả.”

“Nhưng cuối cùng tôi quyết định chuyển tài sản cho bạn, anh ấy nói.”

“Nhìn lại, hẳn làm sao có thể chịu làm cho người đau khổ”

“Cho dù có làm cho người đau khổ thêm một ngày, hẳn cũng không nguyện ý.”

“Về phần, những gì sẽ xảy ra trong tương lai”

Chương 1641

Chương 1641:

“Hãy làm nó.”

Bạch An Tương chờ đợi một lúc lâu.

Cô nhớ lại câu chuyện mà Trình Uyên kể trong bệnh viện ngày hôm đó.

Cô đã nghi ngờ nên hỏi Trình Uyên để xác nhận, nhưng anh ấy nói rằng đó chỉ là một trò đùa.

Bạch An Tương đã cảm thấy nhẹ nhõm vào thời điểm đó.

Bởi vì cô ấy có nhiều khả năng tin rằng anh ấy đang nói đùa.

Nhưng làm thế nào để giải thích số tiền này

Anh ấy nói anh ấy không thuộc về nơi này, vậy thì anh ấy thuộc về đâu

Tại sao anh ấy nói rằng tôi có thể ở bên anh ấy mà không cần tiền? Với số tiền này, tôi sẽ chọn một cuộc sống khác

và cả.

Ý bạn là gì khi nhìn lại

“Cô Bạch, có điều không biết nên nói không thích hợp” Triệu Vạn Đình do dự.

Bạch An Tương gật đầu một cách máy móc: “Mời anh nói.”

Triệu Vạn Đình suy nghĩ một chút rồi nói: “Cho tôi cảm giác anh Thành mắc một chứng bệnh nan y nào đó.”

Nghe vậy, Bạch An Tương cười thâm trong lòng.

Cô vớ lấy chiếc túi trên bàn cà phê, đứng dậy và vội vàng chạy ra ngoài.

Anh ấy đang nói dối tôi!

Cô bối rối.

Trong bệnh viện, những gì anh ấy nói đều là sự thật.

Anh ta sẽ không chết, nhưng sẽ ra đi.

Anh ấy có đi đến tương lai không

Mặc dù nó rất vô lý, nhưng tất cả các dấu hiệu chỉ ra.

Đây là thực.

Có phải vì số tiền này mà anh ấy sẽ chết không

Sau khi rời khỏi ngân hàng, Bạch An Tương không biết tìm Trình Uyên ở đâu nên bắt taxi về nhà.

Giông tố ập vào nhà.

Lý Ninh Quyên kinh hãi, nghĩ rằng đã xảy ra chuyện gì đó, và cô ấy không thể quan tâm đến việc chơi mạng chược với Máy cô, vì vậy cô ấy vội vàng chạy theo và hỏi: “Chuyện gì vậy cô gái, họ lại bắt nạt cô”

Từ phòng ngủ đi ra, Bạch An Tương lắc đầu hỏi gấp: “Trình Uyên đâu?”

“Tôi không quay lại.” Sau đó Lý Ninh Quyên tức giận nói: “Là Trình Uyên tên khốn bắt nạt cậu, tên khốn này tôi.”

Trước khi cô ấy nói xong, Bạch An Tương đã chạy ra ngoài một lần nữa.

Tìm ở đâu

không biết!

Anh lấy điện thoại di động ra và gọi cho Trình Uyên.

“Xin lỗi, cuộc gọi bạn thực hiện tạm thời không khả dụng”

Chiếc điện thoại từ từ tuột khỏi má.

Tình yêu?

Không thể nói về nó!

Vậy tại sao nó lại buồn

Bạn có năm mươi triệu, giờ bạn đã là một người phụ nữ giàu có, tại sao bạn lại quan tâm đến việc anh ta bỏ đi mà không nói lời từ biệt?

Bạn biết đấy, bạn vừa đồng ý kết hôn.

Bạn là kẻ giả mạo.

Bạn chưa bao giờ thích anh ấy!

Bạch An Tương tự hỏi bản thân hết lần này đến lần khác trong lòng, rồi tự nhủ rằng bạn chẳng qua là kẻ xấu xa và tội lỗi với anh ấy, vì bạn đã không làm tròn trách nhiệm của một người vợ mà anh ấy đã cho bạn tất cả.

Vâng, chỉ tội.

có thể

Tại sao bạn giao tất cả cho tôi

Chương 1642

Hai tay ôm chặt lấy chiếc điện thoại di động, Bạch An Tương cảm thấy như thể mình đã lạc đường khi đứng trên con đường với dòng xe cộ tấp nập.

Cô ấy bất động.

Lúc này, Trình Uyên cũng đã vào toa tàu cao tốc, hướng về thủ đô.

Sau một tiếng rưỡi, ga xe lửa cao tốc Bắc Kinh đã đến.

Ra khỏi xe, anh vươn vai.

Nhìn về một nơi đã từng khá quen thuộc, trong lòng tôi có nhiều cảm xúc lẫn lộn.

So với sự phát triển nhanh chóng của thành phố Tân Dương, những thay đổi ở thủ đô không phải là quá lớn.

Sau khi ăn một tô mì đầy dầu mỡ ở quán ăn nhanh ở lối vào ga tàu cao tốc, anh lái xe về nhà ở Hoài Hải để tưởng nhớ.

Trong taxi.

Bạch An Tương ngo ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thành phố chạy xa mình, lòng đầy cô đơn.

Tôi giàu.

Giàu có không khiến cô hạnh phúc, ngược lại dường như bỗng chốc trở thành gánh nặng.

Có lẽ sẽ không ai hiểu.

Có lẽ, khi một người lạ quen thuộc đã chịu đựng sự nóng nảy, sự khiển trách và ánh mắt khinh thường của bạn vào một ngày nào đó, rồi tặng tất cả tài sản của anh ta cho bạn, bạn có thể hiểu.

Cô không chắc, liệu những gì anh nói có đúng không.

Nhưng tôi nghĩ rằng suy đoán của tôi là đúng.

“Uh, người đẹp, chồng cô đang đi công tác,” người tài xế taxi bắt chuyện.

Anh dường như cố gắng điều chỉnh bầu không khí buồn tẻ ở đây.

Tuy nhiên.

Bạch An Tương không thêm để ý đến anh ta.

Tất nhiên, nếu cô ấy thay đổi thành bình thường, cô ấy có thể nghĩ rằng tài xế taxi là một tài xế cũ, quá phù phiếm.

Người chủ lái xe già đầu, như thể anh ta đã nói điều gì đó sai.

Vì vậy, có một sự im lặng ngắn ngủi khác.

Bạch An Tương gọi cho Trình Uyên và nhắc rằng tạm thời không liên lạc được, vì vậy cô phải đến làng của Trình Uyên.

Cô đoán rằng Trình Uyên có thể đã trở về quê hương của mình, nếu cuộc sống của anh ta sắp kết thúc.

Cô muốn tìm anh, cô muốn hỏi, cô muốn trả lại tiền cho anh.

“Người đẹp, thực tế là vợ chồng sống hết mình. Chẳng có ai là không đụng mép. Tủi thân với nhau mà vượt qua. Không cần phải cứng họng như vậy đâu, em nghĩ chồng chị nhé.” là khá thực, không giống như vậy. Đừng quá coi trọng một người nào đó đã được trông ở ngoài đó. ”

Nhìn vẻ mặt của Bạch An Tương, có lẽ chủ tài xế cho rằng hai người họ đã cãi nhau.

Nhưng sau khi nghe những lời của người lái xe, đôi mắt rỗng tuếch của Bạch An Tương đột nhiên sáng lên.

“Cô biết Trình Uyên” cô ngạc nhiên hỏi, ngồi thẳng người.

Tài xế “Thành” vò đầu bứt tai: “Thì ra là anh cả họ Trịnh, haha, tôi còn không biết anh ta, hai ngày nay chỉ là trùng hợp thôi. Tôi thường xuyên gặp anh cả của tôi đánh tôi.” ô tô. Không, hôm nay cũng là ga đường sắt cao tốc tôi đưa anh ấy đến.”

Mặt anh hơi nóng.

Điều thú vị là anh ấy luôn theo sát Trình Uyên.

Đúng vậy, người lái xe trước mặt chính là tài xế chính đã kéo Trình Uyên rất nhiều trong hai ngày qua.

Và vào buổi sáng, Trình Uyên đã đến cứu Bạch An Tương và lái chiếc xe này. Người lái xe cũng thấy một ý tưởng thô.

“Ga đường sắt cao tốc” Bạch An Tương ngạc nhiên hỏi: “Anh ta đi đâu vậy?”

“A, cô không biết chồng cô đi đâu” người tài xế cũng ngạc nhiên: “Anh ấy không nói với cô”

“Ồ, tôi không nói đến các người, tại sao các người lại giấu giếm chuyện không thể cởi trói giữa vợ chồng mình?”

Chương 1643

Bạch An Tương không thích nghe lời nói nhảm của anh ta, đột nhiên nói: “Đến ga đường sắt cao tốc!”

“gì”

“Nhanh chóng!”

Vào buổi tối.

Thủ đô.

Trụ sở chính của liên minh kinh doanh.

Một chiếc Mercedes-Benz vừa lái ra khỏi cổng Thương mại.

Ngay lập tức, một người lao ra ngăn cản.

Tài xế hạ cửa kính xe, vron đầu hét lớn: “Đồ khốn kiếp muốn chết.”

Người dừng xe không phải ai khác mà chính là Trình Uyên.

Thấy chiếc xe đã dừng lại, Trình Uyên chạy đến và đập mạnh vào cửa kính ở băng ghế sau.

” Lý Nham, ta có chuyện quan trọng cần người giúp.”

Tài xế mở cửa, oai phong đi tới trước mặt Trình Uyên, túm cổ áo anh ta: “Ai dám chặn xe của Ban Tuyên truyền Thương hội, anh đủ đời rồi.”

Trình Uyên không thèm để ý tới hắn, một bên thân thủ nhẹ nhàng giải tán tài xế điều khiển, sau đó dựa lưng vào núi đẩy hắn ra.

” Lý Nham, tôi thật sự có chuyện quan trọng muốn nói một mình với cô, tôi có thể giúp cô ngồi lên vị trí phó chủ tịch Thương hội!”

Tài xế bị đuổi đi, không khỏi tức giận: “Mẹ kiếp, ta vẫn là gia tộc hành nghề, người chờ, thứ không thể thiếu trong liên minh kinh doanh của chúng ta chính là sự phụ.”

Đã nói, chúng ta phải thực hiện một cuộc gọi để gọi cho ai đó.

Ngay sau đó.

Cửa sổ phía sau xe Mercedes-Benz bị hạ xuống: “Tiểu Tôn, quên đi, là một người bạn.”

Lý Nham chào Trình Uyên để lên xe.

Trình Uyên nóng lòng muốn vào.

sau đó.

Chiếc Mercedes Benz đã kéo họ đến một câu lạc bộ tư nhân.

“Bạn là ai”

Sau khi yêu cầu tài xế lùi lại, Lý Nham và Trình Uyên lần lượt ngồi trên hai chiếc ghế sofa.

Lý Nham hỏi thẳng.

Sau một hồi suy nghĩ, Trình Uyên nói: “Hiện tại tôi có một việc rất quan trọng, cần anh giúp đỡ.”

“gì”

“Tôi muốn gặp Phương Tố Anh, con gái của Phương Hoài Hải, nhưng khi tôi đến nhà Fang, họ không cho tôi vào và cũng không thông báo cho tôi.”

“Anh muốn em đi đón gái cho anh”

“Đó không chỉ là một cuộc họp.”

“Ta tại sao có thể giúp người cùng ta?”

Lần đầu tiên Trình Uyên bắt taxi đến nhà Phương Hoài Hải và được biết Phương Tố Anh vẫn chưa tốt nghiệp đại học, nhưng vì kỳ nghỉ Tết Trung thu nên cô vẫn ở nhà.

Trên thực tế, nếu có thể đợi thêm vài ngày, Trình Uyên có thể đến trường tìm cô ấy, như vậy sẽ thuận tiện hơn.

Nhưng anh ấy không có nhiều thời gian như vậy.

“Bởi vì người giúp ta, ta sau này nhất định sẽ được Tứ đại gia tộc ủng hộ.” Trình Uyên nói.

Cho đến nay, Trình Uyên không là gì cả, điều duy nhất có thể bị chế giễu là danh tính không được tiết lộ của anh ta.

Lý Nham đôi mắt ngưng tụ, và anh ta cẩn thận mở rộng phạm vi.

“Vâng, họ của tôi là Trình, và tên của tôi là Trình Uyên.”
Trình Uyên nói: “Nếu bạn nhìn thấy Trình Nặc, bạn có thấy rằng hai chúng ta trông rất giống nhau”

Lý Nham cau mày, không bình luận.

Trình Uyên biết rằng mình bị cảm dỗ, cân nhắc ưu và khuyết điểm.

Vì vậy, anh ta đánh trống khi mặt sắt còn nóng: “Hơn nữa, nếu bạn có thể kết hôn với Phương Tố Anh, bạn vẫn có thể nhận được sự ủng hộ của gia đình Fang, và nó sẽ có lợi cho bạn trong liên minh kinh doanh mà không có hại gì.”

Chương 1644

Lý Nham chế nhạo: “Đầu tiên, tôi không thể xác nhận danh tính của bạn, và tôi chưa bao giờ nghe nói rằng có người như bạn trong gia đình quá trình. Thứ hai, tôi đã nghe nói về Phương Tố Anh, người rất xinh đẹp. Tôi thích tôi. Vì vậy, tôi nghĩ rằng bạn đang trêu chọc tôi. ”

Trình Uyên cân nhắc: “Bạn có thể tham gia một canh bạc.”

“Không quan tâm.” Lý Nham.

“Không, anh có.” Trình Uyên nói, “Với khả năng của liên minh kinh doanh của anh, không khó để tìm ra thân phận thực sự của tôi. Vì anh hiện là thứ trưởng bộ tuyên truyền của liên minh kinh doanh, anh có thể hỏi Phương Tố Anh. ra ngoài. Đó chỉ là một tin nhắn gửi đến Đại học Bắc Kinh. Bạn không mất gì cả. ”

“Nhưng nếu bạn giúp tôi, tương lai của bạn sẽ tươi sáng hơn.”

Lý Nham im lặng nhìn Trình Uyên.

Một lúc sau, anh trực tiếp đứng dậy và nói với Trình Uyên, “Tôi đi vệ sinh.”

Trình Uyên vui mừng khôn xiết và nhanh chóng gạt đầu.

Anh mất khoảng mười lăm phút để đi vào phòng tắm.

Trình Uyên không vội, bởi vì anh biết Lý Nham bị lung lay, đi vệ sinh là có vỏ bọc, gọi điện kiểm tra thân phận mới là mục đích thực sự.

Danh tính của Trình Uyên mãi đến một năm sau mới được tiết lộ, nhưng anh tin rằng bây giờ Thương hội không khó để tìm ra.

có thật không.

Mười lăm phút sau, Lý Nham trở lại phòng.

“Ngày mai, lúc chín giờ sáng, khu nghỉ mát trượt tuyết trên đường Qinghe.” Anh nói với Trình Uyên.

Nghe đến đây, Trình Uyên cảm thấy vui sướng vỡ òa.

Và lần này.

Bắc Kinh, ga đường sắt cao tốc.

Bạch An Tương bước ra khỏi ga tàu cao tốc và nóng lòng gọi cho Trình Uyên.

“Om”

Chuông điện thoại vang lên, Trình Uyên lấy điện thoại ra liếc mắt, bất giác nhíu mày.

Cuộc gọi đến từ Lý Lan Oanh.

Khi Trình Uyên lên tàu điện ngầm, cô đã tắt máy bay không việc gì khác, chỉ là không muốn bị quấy rầy.

Bây giờ khi đến thủ đô, tôi cần sử dụng điện thoại di động nên tôi bật lại.

“Xin chào” kết nối với điện thoại.

“Đương nhiên, bây giờ anh định làm gì ở Bắc Kinh?” Lý Lan Oanh hỏi thẳng.

Trình Uyên biết rằng Lý Lan Oanh đầu tư vào Tập đoàn Tuấn Phong ở thành phố Tân Dương vì anh ta muốn nhìn thấy bản thân trong bí mật mọi lúc, và Bạch Sĩ Câu và gia đình Cheng trùng hợp với cuộc hôn nhân của Bạch An Tương.

Trước khi tổ tiên nhà họ Trình đồng ý rằng Lý Lan Oanh sẽ gặp mặt chính mình, cô ấy sẽ không tiết lộ danh tính của mình, và chỉ có thể cử người bí mật bảo vệ Trình Uyên.

Vì vậy, không có gì lạ khi Lý Lan Oanh biết rằng anh ta sắp đến thủ đô.

“Tôi đến đây để gặp một người bạn.” Trình Uyên đáp.

“Ồ!” Đẳng này, hấn hiển nhiên rất an tâm.

Nhưng sau đó, Lý Lan Oanh nói: “Vợ của anh Bạch An Tương cũng đã đến thủ đô.”

“Cái gì?” Trình Uyên chột giật mình khi nghe điều này.

“Đã đến lúc ra khỏi xe rồi.” Lý Lan Oanh nói

Trình Uyên không khỏi cau mày, rên rỉ một tiếng: “Cô ấy đến đây làm gì?”

Trong trí nhớ, Bạch An Tương chưa bao giờ rời khỏi thành phố Tân Dương trong năm nay.

“Tôi đã cử người theo dõi và bảo vệ cô ấy một cách bí mật.” Lý Lan Oanh nói.

Trình Uyên Chen suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Có phải là Bạch Long không?”

“Cô có biết Bạch Long không?” Lý Lan Oanh ngạc nhiên.

Trình Uyên gật đầu: “Con biết nhiều điều. Bằng cách này, mẹ à, nếu Bạch Long bảo vệ con bé một cách bí mật ở bên cạnh con, mẹ hãy để nó bảo vệ con bé. Con tin tưởng Bạch Long.”

Chương 1645

“Nhưng bạn...”

“Cô không cần phải lo lắng cho tôi, tôi sẽ không sao đâu.”
Trình Uyên nói.

“Đồng ý.”

...

Tại thời điểm này, nhà ga đường sắt cao tốc.

Bạch An Tương vừa bước ra khỏi cửa ga không khỏi khó chịu:
“Đường dây lại bận rồi!”

Chết tiệt, anh ta đi đâu vậy?

Thấy trời đã khuya, cô chợt sợ hãi.

Đây là chuyến thăm đầu tiên của Bạch An Tương đến Bắc Kinh.

Người lạ trong môi trường xa lạ khiến cô cảm thấy hơi lo lắng một lúc.

“Này mỹ nhân, người từ bên ngoài tới? Tìm việc?”

“Em gái, anh trai đang lái QUÁN BAR, hiện tại QUÁN BAR của anh trai em đang thuê người, em có muốn thử không?”

Ba bốn người trẻ tuổi đến vây Bạch An Tương.

Cô ấy thuộc loại phụ nữ đặc biệt dễ thấy, chỉ cần dừng lại ở chỗ đông người, trên người cô ấy có khí chất sạch sẽ.

Hơn nữa, sự kiềm chế của cô ấy lúc này, nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra rằng cô ấy là người nước ngoài.

Bạch An Tương đã bị thua.

“Không cần, cảm ơn!” Cô xoay người rời đi.

Ai biết, lúc này, hắn đã bị một người tóm lấy.

“Mỹ nhân, người đừng vội vàng chạy đi đâu?”

“Là lần đầu tiên em gái tôi đến Bắc Kinh, đừng lạc, anh trai có xe, anh trai đưa em đến đó.”

“Mẹ kiếp!”

Đúng lúc này, giọng nói lạnh lùng như thỏ mộc đột nhiên vang lên.

Sau đó, người thanh niên nắm lấy cánh tay của Bạch An Tương, nhắc chân anh lên khỏi mặt đất.

Bạch Long cao 1,9m cao gần 2m bất ngờ xuất hiện trước mặt Bạch An Tương, anh ta túm lấy cổ áo người đàn ông và bế anh ta lên như một chú gà con.

Số ít người còn lại sửng sốt.

Nhìn thấy Bạch Long giống như một tòa tháp sắt, tất cả đều rụt cổ lại, sau đó ngượng ngùng cười: “Haha, hiểu lầm rồi hiểu lầm, sư huynh, tất cả đều là hiểu lầm...”

Một số người bỏ chạy với cái đuôi của họ giữa họ.

Trên thực tế, những người như vậy ở khắp mọi nơi.

Bạch An Tương cảm thấy nhẹ nhõm và nói với Bai Xiong, “Cảm ơn anh.”

Bạch Long lắc đầu: “Đó là việc riêng của người, không cần khách sáo.”

“Có chuyện gì vậy?” Bạch An Tương sửng sờ.

...

...

Ngày thứ hai, trời đầy gió và nắng.

Tám giờ sáng, Trình Uyên đã đến cổng khu trượt tuyết đường Qinghe từ sớm.

Thấy còn sớm, tôi ăn sáng ở quán ăn sáng gần đó. Sau đó quay trở lại cổng của khu trượt tuyết một lần nữa và kiên nhẫn chờ đợi.

8:40, một vài thanh niên đã tập trung ở cửa, hầu hết đều là những người đẹp trẻ trong những bộ váy hàng hiệu.

Trình Uyên đoán rằng đây có lẽ là bạn học của Phương Tố Anh.

Vì Lý Nham nói với Trình Uyên rằng anh ta có con gái của một đồng nghiệp là bạn cùng lớp với Phương Tố Anh, vì vậy anh ta đã đề nghị con gái mình nhờ Phương Tố Anh và những người khác chơi cùng với sự giúp đỡ của đồng nghiệp.

Vào lúc 8:50, một chiếc xe thương mại của Elfa dừng lại ở cổng của khu nghỉ mát trượt tuyết.

Cửa xe mở ra, một cô gái mặc đồ thể thao màu trắng nhảy ra khỏi xe và nói gì đó với tài xế khi cô quay lại nhìn, thế là Elfa Commercial Vehicle lái thẳng đi.

Chương 1646

Nhìn thấy cô gái đó, Trình Uyên thần thờ.

“Người vừa rồi đã cứu ta.”

“Ta đã nói, đổi thành ai ta sẽ lưu lại!”

“Ta không quan tâm, trong lòng người có ta!”

“Không!”

Một kỷ niệm cố tình chôn giấu lại hiện về trong tim tôi.

Cô gái này, cô gái ngỗ ngược dã man này ...

Phương Tố Anh!

Đúng vậy, là cô ấy!

Phương Tố Anh lúc này xinh đẹp và thuần khiết hơn Phương Tố Anh trong trí nhớ của Trình Uyên, nhất là giữa hai hàng lông mày bớt u sầu, trong trẻo hơn một chút.

Anh ta đã rất háo hức.

Phương Tố Anh vẫy tay chào các sinh viên và đi về phía họ với một nụ cười.

Ngay sau đó.

Trình Uyên đột nhiên đi vài bước, băng qua các bạn học nữ đang đối mặt với Phương Tố Anh, và trực tiếp đến chỗ Phương Tố Anh.

Phương Tố Anh giật mình và nhìn lên Trình Uyên.

Trước khi cô kịp phản ứng, Trình Uyên bất ngờ mở rộng vòng tay và ôm cô vào lòng.

Ôm chặt.

Phương Tố Anh thật ngu ngốc.

Các bạn cùng lớp của Phương Tố Anh cũng chết lặng.

“Gặp lại nhau.” Trình Uyên hào hứng nói.

Cái ôm này hoàn toàn là tình cảm và không liên quan gì đến tình yêu. Chỉ vì Trình Uyên quá phần khích.

Tuy nhiên.

Anh ấy cho rằng nó ổn, nhưng những người khác lại nghĩ nó như vậy.

khá lâu.

Phương Tố Anh, người cuối cùng đã hồi phục, đột nhiên hét lên: “Ah! Rogue, anh thả tôi ra!”

Các bạn cùng lớp của Phương Tố Anh cũng phản ứng.

Khi Trình Uyên bắt ngờ ôm lấy Phương Tố Anh, tôi đã nghĩ khi nào Phương Tố Anh sẽ có bạn trai.

Vì vậy, tất cả đều sững sờ, và sau đó nhìn nhau.

Cho đến khi Phương Tố Anh hét lên, cô ấy mới nhận ra rằng có điều gì đó không ổn!

“Đó là một tên biến thái!”

“dừng lại!”

Một bạn nam đẩy Trình Uyên ra và tức giận nói: “Em làm gì?”

Phương Tố Anh vô cùng hoảng sợ, cô thoát khỏi Cheng, sau đó nhanh chóng nấp sau lưng bạn nữ cùng lớp, không quên chỉ vào Trình Uyên và hét lên: “Đánh anh ta, giết anh ta!”

Vì vậy, hai bạn nam cùng lớp đã đấm đá Trình Uyên.

Trình Uyên không đánh trả, chỉ cười toe toét.

Anh nghĩ: nếu quá muộn thì mọi thứ vẫn là quá muộn.

Hai bạn học nam cũng cảm thấy kỳ quái, tên này không đánh lại, nhưng mỗi cú đấm của bọn họ đều như bông, có ảo giác không chỗ nào có hiệu quả.

Lúc này, Phương Tô Anh đang bị vây quanh bởi các bạn học nữ khác và đã vào khu nghỉ mát trượt tuyết.

Hai bạn học nam cũng chịu thua, chỉ vào Trình Uyên nói: “Cút đi, đừng hòng mà đánh nữa!”

Nói xong, hắn hậm hực đi vào.

Trình Uyên mới nhớ ra vừa rồi cậu rất phấn khích nên đã quên mất việc kinh doanh.

Vì vậy, anh nhanh chóng lấy vé của mình và bước vào khu nghỉ mát trượt tuyết.

Chương 1647

Anh không quan tâm đến những lời đe dọa của hai bạn nam cùng lớp.

Thành thật mà nói, cho dù bây giờ Trình Uyên không có Kung Fu bảo vệ thân thể, cho dù hai người bọn họ kiệt sức đến chết, cũng không thể thực sự làm tổn thương anh ta.

2019, cuối mùa thu.

Đảo vàng.

Bên trong hầm thứ ba.

“Hiệu ứng của sự hình thành này thực sự rất mạnh mẽ.”

Sáng sớm thức dậy sau giấc ngủ, Liên Thiên ngồi trên hang, nắm chặt tay, vui mừng nói: “Ta buổi tối có thể tự động bình phục chấn thương. Hiện tại kỹ năng của ta đã khôi phục 50%, haha ...!”

Liên Thiên là giai đoạn cuối của Thần Võ cảnh, tức là cấp cao, hiện tại đã khôi phục 50% đến trung cấp Thần Võ cảnh.

Và tốc độ hồi phục này của anh ấy chỉ mất một tháng, và anh ấy tự nhiên rất hạnh phúc.

“Anh làm thế nào bạn?”

Quá phân khích, anh ta hét sang cửa kế bên.

Bên trong vách hang bên cạnh.

Dương Duệ chậm rãi mở mắt ra, khước miệng nhếch lên: “Ta cũng đã khôi phục được 40%.”

“Haha, cứ thế này, nửa tháng nữa chúng ta có thể hồi phục tới 70% đến 80%, trên đời này không ai có thể làm gì được chúng ta. Nếu giết được rồng, chúng ta có thể thống trị mọi thứ!”

Liên Thiên cười lớn.

Ai biết được Dương Duệ đã nói, “Em trai, chúng ta thực sự có thể hành động ngay bây giờ.”

“A, không phải có chút gấp gáp sao?” Liên Thiên bất định hỏi.

Bạn biết đấy, bây giờ Đông Tâm Tư và A Bạc Duẫn đều là hạng trung trong Thần Võ, và có thể họ đang cầu kết với những gia tộc cổ xưa đó.

Đặc biệt, một số cổ tộc ở Giang Nam và những nơi khác có thể cất giấu một hoặc hai chuyên gia cao thủ trong Thần Võ.

Tuy nhiên.

Dương Duệ khẽ lắc đầu: “Không phải, ý của tôi là tôi nghĩ cách nhanh hơn để khôi phục sức lực.”

“Cách gì?” Mắt Liên Thiên sáng lên.

Dương Duệ đột nhiên lắc đầu thờ dài.

“Sư huynh, không phản bội người, người có thể nói thẳng cái gì?” Liên Thiên lo lắng nói.

Dương Duệ rên rỉ nói: “Chính là, có chút không biết xấu hổ. Nếu như chúng ta làm ra chuyện này, không khác gì ác ma của rỗng.”

Nó ở trong một hang động khác.

Vân Dĩ Hà cũng từ từ mở mắt.

Khóe miệng cô có một tia giễu cợt: “Tiền bối vẫn cho rằng mình đứng về phía công lý?”

Dương Duệ nói một cách thờ ơ: “Đương nhiên, lý tưởng của chúng tôi là tạo ra một thế giới tươi đẹp hơn. Khi đó, trên thế giới sẽ không có chiến tranh, và con người sẽ khao khát trường thọ, và họ sẽ không gặp rắc rối bởi bệnh tật trên toàn thế giới. là thống nhất. Đây không phải là công lý sao? ”

Vân Dĩ Hà chế giễu điều này.

Kể từ thời điểm Dương Duệ giết Đức Xá bằng mọi cách, mong muốn tạo ra một thế giới tốt đẹp hơn của cô đã thực sự bị lung lay.

Bây giờ Dương Duệ nói về những cách để hồi phục vết thương và sức mạnh của cô ấy nhanh hơn, Vân Dĩ Hà ngay lập tức hiểu những gì Dương Duệ muốn làm.

Cho đến giờ phút này, cô mới thực sự hiểu anh ích kỷ như thế nào!

“Vậy sư huynh, người muốn khôi phục sức lực nhanh hơn là có ý gì?” Liên Thiên hỏi.

Dương Duệ thở dài, trầm giọng nói: “Cách tiếp cận của nhà họ Lý không phải là không mong muốn.”

Cho dù Liên Thiên sống ở nước ngoài, hẳn đương nhiên không biết bí thuật của một số gia tộc cổ đại, ngay cả khi Dương Duệ nói như vậy, hẳn vẫn tỏ vẻ bối rối không biết tại sao.

“Lý gia?”

Chương 1648

“Chà, khi võ giả tu luyện đạt tới Thần Võ, năng lượng và năng lượng trong cơ thể ta cũng sẽ chuyển từ năng lượng hắc ám cuồng bạo lúc ban đầu thành Chân khí. Khi Thần Võ cảnh đột phá đến Siêu Thần Võ giới, khí thực thay đổi về chất và nó trở thành hào quang.”

“Bất kể là biến hóa gì, cũng sẽ không triệt để, sẽ mang theo một ít tạp chất còn sót lại. Cho nên ta sẽ dùng trường sinh khí để luyện hóa những tạp chất này.”

“Tuy nhiên, một số gia tộc cổ đại đã tiếp thu được một số bí thuật, có thể biến đổi vóc dáng đặc biệt của người phụ nữ sinh vào năm âm, âm dương, âm dương, âm dương, âm dương, âm dương, sinh âm.” vào một ngày âm, và lọc các tạp chất của chính cô ấy thành sức mạnh tinh khiết nhất.

“Nếu chúng ta sử dụng phương pháp này, cùng với sự trợ giúp của Đức Xá đội hình, tôi tin rằng trong vòng mười ngày, chúng ta không chỉ có thể hoàn toàn khôi phục sức mạnh của mình, mà thậm chí sẽ đạt đến một cấp độ cao hơn.”

Nghe đến đây, mắt anh sáng lên không kiểm soát được.

Tại thời điểm này.

Vân Dĩ Hà ở trong sơn động bên cạnh đột nhiên nổi giận đùng đùng, cắn chặt hàm răng bạc, tức giận nói: “Dương Duệ, ngươi đừng hòng đắc lợi một chút từ lão phu của ta!”

Bầu trời đột nhiên chấn động.

Anh ta nhìn vách động bên cạnh đầy hoài nghi: “Tiền bối ...
Cô ấy là ...?”

Dương Duệ cười khỏ: “Đúng vậy, Dĩ Hà quả nhiên là người
sinh năm có mây.”

Bầu trời héo úa trong tích tắc.

Anh biết Vân Dĩ Hà thích Dương Duệ từ khi còn nhỏ.

Vì thế, tôi không khỏi than thở: “Anh à, anh thật quá đáng.
Điều này không làm em vui sao?”

...

“Điều đó không nhất thiết!”

Đúng lúc này, trong sơn động đột nhiên vang lên một giọng
nói.

Cả ba người đều giật mình.

Giọng nói này là của một người phụ nữ, rõ ràng không phải ở
trong hang động, mà là giọng nói đang chạy trong hang, cho
thấy thực lực không nên coi thường.

“WHO?”

Dương Duệ không khỏi nhú mày.

“Ai?” Giọng nói lại vang lên: “Quên!”

“Ta quên mất chính mình, không nhớ rõ ta là ai.”

Cả ba người trong hang chật vật, lần lượt đứng dậy, nhìn quanh.

“Đừng chết tiệt, ra ngoài gặp mặt!” Liên Thiên hét lên.

đây.

Ba người bọn họ đều là những nhân vật tự tin đứng đầu trong việc lật đổ các chiến binh, cho dù sức lực của họ bị tổn hại rất nhiều, họ đã hồi phục từ 40 đến 50% sức mạnh, và con rồng có thể đe dọa họ bây giờ, tôi e rằng thậm chí 10% sức mạnh của họ chưa được phục hồi.

Trong trường hợp này, nếu có người dám giả thần, ba người bọn họ làm sao có thể sợ hãi?

“Ta có cách nhanh chóng khôi phục sức lực cho ngươi.” Giọng nói vang lên.

“Cách nào?” Liên Thiên hỏi.

“Haha... nói một cách đơn giản, tôi sinh vào năm âm, âm dương, âm dương.” Giọng nói vang lên.

Nghe đến đây, ông trời bỗng vui mừng khôn xiết.

Dương Duệ cũng tỏa sáng.

Vân Dĩ Hà cau mày.

Nhưng ngay sau đó, Dương Duệ đã phản ứng lại: “Điều kiện của anh là gì?”

Giọng nói lại vang lên, đầy kiêu ngạo: “Điều kiện? À đúng rồi, suýt chút nữa tôi đã quên đề cập đến điều kiện. Điều kiện của tôi rất đơn giản, chỉ một cái thôi.”

“Anh nói.” Dương Duệ.

Chương 1649

“Ba người các ngươi từ nay về sau nhất định phải trung thành với ta, ta không chỉ giúp các ngươi khôi phục thực lực, còn có thể giúp các ngươi diệt long!”

Cả ba người bước ra khỏi hang, đưa mắt nhìn nhau.

“Haha, trên đời này còn có phụ nữ kiêu ngạo và ngu dốt như vậy.” Liên Thiên không nhịn được cười.

Sau khi bước ra khỏi hang, họ nhìn thấy một người phụ nữ đang đứng bên ngoài hang.

Đây là một phụ nữ chỉ cao khoảng 1,6m, có dáng người thanh tú và nhỏ nhắn.

Người phụ nữ rất ưa nhìn, da dẻ mịn màng, dáng vẻ thanh tú, duyên dáng.

chỉ.

Cô đứng thẳng ở lối vào của cái lỗ, hai tay ôm ngực, ánh mắt khinh bỉ nhìn ba người bọn họ, bình tĩnh thoải mái.

Liên Thiên giễu cợt: “Cô còn dám nói lời lung tung với phim của cô gái nhỏ của mình? Theo tôi biết, trên thế giới này chỉ

có một số rất ít người có thể từ trên trời rơi xuống., Vậy thì cô nói sao, tôi tùy thuộc vào bạn. ”

Nghe vậy, người phụ nữ nhỏ nhắn chế nhạo: “Được.”

Đã kết thúc.

Thân ảnh Liên Thiên đột nhiên biến mất.

Xung quanh, đất bay đi.

Anh ta xuất hiện trở lại, đã ở trước mặt người phụ nữ nhỏ nhắn, và ngay lập tức đâm, như thể quét tất cả đất và đá trên, tất cả ép về phía người phụ nữ.

Lúc này người phụ nữ cũng không gấp gáp, khước miệng nhếch lên một đường vòng cung quyền rũ.

Trong tích tắc, cát bay và đá che trời!

Người phụ nữ như bị cơn bão đất đá lôi cuốn vào đó.

“Có chút khả năng.”

Một tiếng rên khe khẽ.

Đôi mắt của người phụ nữ đột nhiên chuyển thành màu xanh lam.

Tất cả cát bay và đá, tại thời điểm này, dường như đang lơ lửng trên không và bất động.

Nắm đấm của Liên Thiên ngòai xồm cách người phụ nữ nửa mét, giống như bị tường khí chặn lại, không thể tiến lên.

Đôi mắt anh từ từ mở to, và từ từ ngẩng đầu lên, nhìn người phụ nữ một cách hoài nghi.

Vì vậy, anh đã nhìn thấy đôi mắt của cô.

Liên Thiên thân thể bắt đầu run lên, trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

“Rắc rắc...”

Đất và đá rơi trên mặt đất.

Người phụ nữ đi ngang qua anh, nhưng không thấy cô ta có động tĩnh gì, ngay cả chân của Liên Thiên cũng mềm nhũn quỳ trên mặt đất, thở hồng hộc.

“Tên gốc, ta không nhớ được.” Người phụ nữ thản nhiên nói, sau đó khước miệng nhẹ nhàng gọi lên một đường vòng cung xinh đẹp: “Nếu phải đặt tên như vậy, ta sẽ bị gọi là... Hả, làm bạn nghĩ sao Minh Vương thế nào về cái tên này?”

“Tốt... tốt!” Liên Thiên quỳ trên mặt đất, vẫn còn đang run rẩy.

Vẻ mặt của Vân Dĩ Hà và Dương Duệ cuối cùng cũng trở nên
trịnh trọng.

Hơn nữa, rất trang trọng!

Người phụ nữ quay đầu nhìn Vân Dĩ Hà: “Anh nghĩ thế nào?”

Vân Dĩ Hà nuốt nước bọt và gật đầu, “Đúng vậy, rất có sức
sống!”

“Còn anh thì sao?” Người phụ nữ hỏi lại Dương Duệ.

Dương Duệ thở dài.

đột ngột.

Tại một thời điểm nào đó, một lớp băng mỏng hình thành trên
mặt đất.

Chân của người phụ nữ cũng được bao phủ bởi những viên
pha lê.

“Xem ra anh không chấp nhận em!” Người phụ nữ thở dài.

Dương Duệ bắn bất ngờ.

Chương 1650

Anh ta dùng lòng bàn tay tát vào người phụ nữ, và không khí xung quanh lập tức ngưng tụ thành một hình nón sắc nhọn, và bắn cô ta bằng một tiếng “shoo”.

Một tuyệt tác với đôi mắt xanh cho phụ nữ.

Bàn tay ngọc mềm mại nhẹ nhàng bắt xuống, băng từ chân cô từ trên xuống dưới được cô cầm lên tạo thành một tấm khiên băng màu xanh trong tay cô.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Bing Ling va chạm, bùng phát thành một vầng sáng rực rỡ!

Ở giữa Tĩnh Cương nữ tử bước về phía Dương Duệ, bàn tay ngọc khẽ rung lên, khí tức bị nàng rút đi, một tầng hắc khí lập tức bốc lên.

Hắc khí lưu lại, hóa thành một móng vuốt to lớn, túm lấy Dương Duệ.

Sắc mặt của Dương Duệ thay đổi rõ rệt, anh ta vội vàng quay lại, đồng thời vẫy tay liên tục.

Những lớp khiên băng đột nhiên xuất hiện.

Khí đen xâm nhập vào tấm chắn băng và làm nó tan chảy ngay lập tức.

Tấm chắn băng lại tăng lên rồi lại tan chảy.

Với hơi thở và hơi thở, cô xuyên qua các lớp băng và đi thẳng đến chỗ Dương Duệ ở khoảng cách nửa mét.

Dương Duệyi chỉ vào người phụ nữ tự xưng là Minh Vương.

Đây là ngón kiếm mà hắn đã từng dạy cho Đạo trưởng.

Đương nhiên, Dương Duệ dùng, thực lực đạo nhân có thể so sánh.

Một vầng hào quang màu trắng từ đầu ngón tay hắn bộc phát ra, vầng hào quang gấp khúc tỏa ra, va chạm với màu đen.

“Hừ!” Một tiếng kêu.

Cái lạnh đang đè nặng, và có những ngọn núi, cây cối, đất và đá dưới chân, phía sau và bên cạnh, tất cả đều bị đóng băng.

Khí đen cũng bị đóng băng trong đó.

Đôi mắt của người phụ nữ vốn là một kiệt tác của ánh sáng xanh, nhưng khi nhìn thấy động tác chỉ kiếm của Dương Duệ, ánh mắt của cô ta đột nhiên ngưng tụ, năng lượng màu đen trên người cũng đột nhiên biến mất.

Trong tích tắc, nơi này đã biến mất.

khoảnh khắc tiếp theo.

Dương Duệ chỉ cảm thấy sau lưng ngứa ngáy, giống như côn trùng bò lên, khiến hắn sồn gai ốc.

Vì tại thời điểm này.

Sau lưng anh, lòng bàn tay của người phụ nữ đã đè lên áo vest của anh.

Dương Duệ sững sờ.

Vân Dĩ Hà cũng choáng váng.

Tưởng Thiên Lỗi lấy lại tinh táo, vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền sợ hãi ngồi bệt xuống đất.

“Ta nói, ta tên là Minh Vương.” Nữ tử cười khế: “Minh Vương, ngươi làm sao có thể sợ lạnh?”

Dương Duệ thân thể cũng bắt đầu run lên.

Trong vô số năm, trong mắt hắn, chỉ có một đối thủ, chính là rồng.

Anh ta không nghĩ rằng có ai trên thế giới này có thể đánh bại anh ta ngoài con rồng, không, cần phải nói rằng anh ta không

nghĩ rằng có ai trên thế giới này có thể bắt kịp họ ngoài con rông.

Nhưng, người phụ nữ trước mặt này là gì?

Anh thậm chí không có khả năng chống trả trước mặt cô.

Ngay khi anh định đóng băng cô, Dương Duệ cảm thấy rõ ràng người phụ nữ này đã ra tay giết mình.

Chỉ là cô ấy vừa chữa kiếm khiến cô ấy đột ngột từ bỏ việc tự sát.

Sự tự tin và kiêu ngạo bao năm bị bóp chết một cách tàn nhẫn vào lúc này.

Hắn biết cho dù khôi phục đến mười phần trăm sức lực, hắn cũng có thể không phải là đối thủ của nữ nhân này.

“Phục vụ nó?” Người phụ nữ hỏi.

Câu hỏi này là một điều đáng tiếc và xấu hổ cho Dương Duệ.

Anh rùng mình vì tức giận.

Chương 1651

Bàn tay nắm lại réo rất.

nhưng.

Cuối cùng, hắn cúi đầu thở dài: “Từ nay về sau, ta sẽ nghe lời người.”

Thỏa hiệp!

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại và thanh tú của người phụ nữ cuối cùng cũng rời khỏi lưng của Dương Duệ, rồi cô ấy đưa ra sau lưng, khoe miệng cong lên một vòng cung đẹp đẽ.

“Còn bạn thì sao?”

Cô ấy liếc nhìn Vân Dĩ Hà.

Vân Dĩ Hà khẽ run lên, cuối cùng cay đắng nói: “Tôi có lựa chọn nào không?”

Người phụ nữ, hoặc, bây giờ nên được gọi là Pluto.

Pluto mỉm cười nhẹ nhõm.

“Tôi biết tất cả các bạn đều tò mò về thân phận của tôi.” Cô ấy nói, “Vì bây giờ tất cả các bạn đều là của tôi, nên tôi không cần phải giấu giếm bất cứ điều gì với bạn.

“Trước hết, lợi ích của chúng ta không xung đột. Bạn muốn thống trị thế giới. Điều này không liên quan gì đến tôi. Tôi thậm chí có thể giúp bạn đạt được nó.”

“Và tất cả những gì tôi muốn là giết con rồng!”

Khi nghe điều này, cả ba nhìn nhau, và họ đều nhìn thấy sự tiếc nuối trong mắt nhau.

“Ý của ngươi là dựa vào thực lực của bản thân, không phải là đối thủ của rồng sao?” Liên Thiên thận trọng hỏi.

Khuôn mặt của Minh Vương âm đạm trong chốc lát.

Dường như cô ấy nghĩ đến điều gì đó buồn bã, và đôi vai gầy của cô ấy bắt đầu run lên.

Một tia sáng dữ dội lóe lên trong mắt anh.

“Tôi là người học việc của anh ấy.”

“Cái gì?” Cả ba đều bị sốc.

“Long là đàn em của chúng ta, nhưng ngươi muốn chúng ta trung thành với ngươi, đừng tưởng thế hệ này ...” Vân Dĩ Hà bức xúc.

Minh Vương chế nhạo: “Nghe ta nói.”

“Năng lực của ta là Long môn chân chính, nhưng nói đúng ra ta không phải học trò của hắn, mà là nữ nhân của hắn.”

“Tôi là vợ đầu tiên của anh ấy.”

“Hồi đó ta còn tưởng rằng hắn yêu ta, nhưng sau đó ta phát hiện hắn đối với ta chỉ vì ta nhất thể âm dương sinh ngày tháng âm.”

“Anh ta lợi dụng tôi để điên cuồng nâng cao trình độ tu luyện, cho đến khi bộ phận sinh dục của tôi bị anh ta bóp khô.”

“Anh ấy bắt đầu tìm kiếm phụ nữ tiếp theo với âm đạo một lần nữa.”

“Lúc đó tôi rất tinh táo. Tôi hận anh ta, nhưng không thể giết anh ta, vì vậy tôi đã giết anh ta, người phụ nữ thứ hai, thứ ba, thứ tư và thứ năm. Anh ta tha cho tôi ba lần, nhưng lần thứ tư ...”

“Anh ta nói tôi xấu xa, anh ta nói tôi vô phương cứu chữa, còn nói gì nữa để làm đường cho ông trời?”

“Ha ha.....”

“Tôi đã bị anh ta đánh bại. Anh ta áp chế tu luyện toàn thân của tôi và ném tôi xuống biển!”

“Thần mở mắt ra, ta sẽ không chết.”

“Tôi không biết bơi, và tôi đã bị cầm. Tôi đã bị nuốt chửng bởi một sinh vật khổng lồ, vì vậy tôi đã sống sót trong sinh vật đó.”

“Nó ăn đủ để quán bụng tôi. Tôi đã dành mười năm để phá vỡ sự cầm đoán của con rồng trên cơ thể mình, và sau đó tôi đã dành một số năm không biết để thực hành thiền định.”

“Tôi không biết bao nhiêu năm tôi không được nhìn thấy bình minh và hoàng hôn, cũng như bao nhiêu năm tôi không được hít thở không khí trong lành. Tôi chưa chết. Lý do tại sao tôi sống là một ngày tôi có thể ra ngoài và tôi có để đích thân giết anh ta. ”

“Trong vô số năm, tôi thậm chí có thể quên tên của mình và tôi là ai, nhưng tôi sẽ không bao giờ quên được hận thù đối với anh ấy!”

Câu nói của Minh Vương khiến đám người Dương Duệ nhìn nhau.

Đôi mắt của họ đầy kinh ngạc.

Chương 1652

Họ nhớ lại hai con quái vật mà họ đã gặp trên biển, hóa ra là người phụ nữ ở bên trong hai con quái vật. Điều này thật phi thường.

Hơn nữa, một người sống trong “con cá” hàng chục năm, ai có thể tin được điều này?

Cần bao nhiêu kiên trì?

Sau đó, chính vì bản năng và tài năng của Dương Duệ mà hai con quái vật đã bị giết chết, và sau đó Trình Uyên được đưa về Đảo Vàng, qua đó gián tiếp cứu con quý đáng sợ trước mặt anh.

“Anh đã giết hai con quái vật đó, phải không?”

Minh Vương kể xong thì đắm chìm trong lửa hận đã lâu, ba người không dám quấy rầy.

Sau khi đi chậm lại, cô hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại cảm xúc rồi hỏi Dương Duệ.

Dương Duệ gật đầu.

“Bởi vì thực lực của ngươi vượt quá dự đoán của ta, vừa rồi ta muốn giết ngươi. Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy tài năng bản

năng của người, ta đoán rằng con quái vật đã bị người giết chết. Dù sao người cũng là một trong những người đã cứu ta, nên ta đã thắng không giết bạn. “

Dương Duệ chấp tay tạ ơn.

Anh ta đã cảm thấy trái tim giết người của Pluto trước đây.

“Chà, chúng ta đã trở lại đúng hướng.”

Minh Vương khẽ cười nói: “Giúp người phục hồi vết thương.”

Nói xong, anh ta lấy một tờ giấy trên tay ném cho Liên Thiên.

“Đây là...?” Anh vội vàng đuổi kịp.

“Một trong những người tôi nhận được là Lý Mẫn, hậu duệ của nhà họ Lý. Nghe nói nhà họ Lý đã dùng phương pháp này để nhanh chóng nâng cao thực lực của bản thân, hơn nữa mảnh giấy này vẫn là tên của nữ nhân.” họ đã thu thập trong nhiều năm. Có hơn một chục. “

Minh Vương cười và nói: “Vì cậu đã hứa với em trai tôi, vậy thì tôi sẽ tặng cậu một món quà gặp mặt. Khi vết thương của cậu lành lại là lúc làm việc cho tôi.”

Nói xong xoay người chuẩn bị rời đi.

“Anh không sợ chúng ta trở mặt khi khỏe lại sao?” Dương Duệ đột nhiên hỏi.

Minh Vương dừng lại, khóe miệng hiện lên nụ cười giễu cợt:
“Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng.”

Nghe vậy, Dương Duệ run lên và cau mày.

Người phụ nữ này có vấn đề về trí nhớ, nhưng đầu óc lại phản ứng cực nhanh.

Dương Duệ hỏi câu hỏi này chủ yếu vì anh ấy muốn kiểm tra điểm mấu chốt của Minh Vương Tinh và người kế nhiệm của cô ấy. Tôi muốn biết con quỷ sẽ làm gì nếu chúng quay lại.

Nhưng rõ ràng, Minh Vương Tinh đã nhìn thấu mọi chuyện và cảnh báo anh ta không nên sử dụng sự khôn khéo này nữa.

Trên thực tế, Dương Duệ biết rất rõ câu trả lời.

Nếu người phụ nữ này có thể tìm thấy chúng và giao nộp chúng, cô ấy sẽ tự nhiên có đủ tự tin để giết chúng.

Nếu họ dám phản bội ...

“Tiền bối, chúng ta phải làm sao?” Nỗi sợ hãi kéo dài vẫn chưa giải quyết được: “Người phụ nữ đó thật đáng sợ. Tôi chỉ bị cô ấy liếc mắt, liền như rơi vào địa ngục.”

Dương Duệ im lặng.

Lúc này, Vân Dĩ Hà mới xem qua mảnh giấy đó, vẻ mặt đột nhiên thay đổi.

“Làm sao lại có chúng?”

“Ai vậy?” Không nhận được câu trả lời của Dương Duệ, Liên Thiên đã nhanh chóng tiếp nhận câu hỏi của Vân Dĩ Hà và chuyển sang nhìn tờ giấy một lần nữa.

Vân Dĩ Hà nghiêm nghị nói: “Không được, không được động vào hai người phụ nữ này!”

Tôi thấy trong số những cái tên dày đặc, có một vài cái tên quen thuộc.

Vương Tử Yên,

Bạch An Tương,

Tống Nguyệt!

...

...

Và tại thời điểm này, trong “một thế giới khác.”

Chương 1653

Sau khi Trình Uyên vào khu nghỉ mát trượt tuyết, một chiếc taxi cũng dừng lại bên ngoài khu nghỉ mát trượt tuyết.

Bạch An Tương xuống xe và nhanh chóng đến khu nghỉ mát trượt tuyết.

Bạch Long cũng chạy theo.

...

Bây giờ là mùa thu, và thực tế không có tuyết ở thủ đô, tuyết ở khu nghỉ mát trượt tuyết này được tạo ra một cách nhân tạo. Mặc dù vậy, sau khi bước vào, mọi người sẽ cảm thấy hơi se lạnh, giống như mùa đông thực sự đang ở đây.

Phương Tố Anh và những người bạn của cô đều mặc những thiết bị trượt tuyết dày cộp, sau khi dẫn đầu ván trượt, họ cười nói và đi về phía con dốc cao.

Trình Uyên tụt lại phía sau rất xa.

“Không ổn đâu Xiaoying, tên biến thái đó đã theo dõi chúng ta.” Một trong số các cô gái phát hiện ra Trình Uyên phía sau cô và nhanh chóng nhắc nhở Phương Tố Anh.

“Hả?” Phương Tố Anh, người đang nói và cười, nhìn lại và khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy không thể không thay đổi.

“Chết tiệt, tên biến thái hôi hám chết tiệt, dám theo ta.” Thằng nhóc bắt đầu chơi trò Trình Uyên từ trước đứng dậy, như muốn phô trương sự độc đoán dũng mãnh của mình trước mặt Phương Tố Anh: “Xem ra là bị Lão Tử đánh cho rồi. Không đủ.”

“Tố Anh, đừng sợ, Tôn Thiệu Lượng và tôi ở đây, anh ấy không thể làm gì cô.” Một cậu bé khác cũng cao ngạo nói.

Hai cậu bé lúc này đang đóng vai trò là sứ giả bảo vệ hoa.

Phương Tố Anh vẽ mặt bình tĩnh nói: “Hừ, nếu như ta không để cho chú Hei trở về, hẳn đã sớm ...”

“Người không cần muội muội của người.” Thiếu niên cười tủm tỉm, “Chỉ là tên biến thái kia, tự mình có thể đánh hẳn mười cái, người đừng lo lắng.

“Cắt, đừng khoe khoang nữa. Nếu tôi không làm trước, cậu đã không dám đánh người khác.” Một cậu nhóc khác không biết xấu hổ nói.

Những chàng trai cô gái trẻ tuổi trêu đùa, nô đùa nhau leo lên con dốc cao, chỉ trong nháy mắt đã leo đến eo con dốc.

Trình Uyên đi theo phía sau và không ngừng suy nghĩ: Tôi nên kiếm có gì để ở một mình với cô ấy?

Đúng lúc này, một bóng người vụt qua anh nhanh chóng leo lên đỉnh núi.

Trình Uyên hơi giật mình.

Tôi thấy người đàn ông này mặc một chiếc áo gió màu đen, dưới chân đi một đôi giày tuyết, đội mũ lưỡi trai, và đeo mặt nạ.

Kiểu ăn mặc này vốn dĩ không có gì nổi bật ở đây, nhưng ánh mắt của Trình Uyên chợt mở to.

bởi vì.

Người đàn ông đi trên con dốc 45 độ này, nhưng phần trên của anh ta vẫn thẳng và anh ta bước đi không hề khó khăn. Rõ ràng, đây là một chiến binh.

Và một điều nữa, dấu chân của người đàn ông này trên tuyết hoàn toàn không có bất kỳ họa tiết nào.

Đế bằng phẳng!

Trình Uyên bị sốc.

Tôi nhớ rằng Trần Thành đã từng nói với anh ấy về kẻ giết người.

Để không bị lẩn theo dấu vết, hung thủ thường phủ một lớp tiêu bản dày lên đế giày, không để lại dấu giày, khi tẩu thoát sẽ

dùng tấm xốp cán chết người rồi đốt. bằng bật lửa. Không thể nhìn thấy gì.

Sát thủ?

Trái tim Trình Uyên chùng xuống, anh nhanh chóng nhìn về phía sườn đồi.

Không có người nào trên Gaopo, và cho đến nay, chỉ có Phương Tổ Anh và nhóm sáu người leo lên.

Bốn cô gái và hai cậu bé.

Kết quả là Trình Uyên đột nhiên nheo mắt lại, dưới chân không khỏi tăng tốc.

Kẻ giết người này nên ở cấp độ thứ tư.

Tôi thấy anh ấy đến trước, mọi người lần lượt leo lên dốc cao.

Sau khi lên dốc cao, tên sát thủ bắt đầu ngòi xỏm trên mặt đất giả vờ buộc dây giày.

Hành động này khiến anh càng thêm chắc chắn về phán đoán của Trình Uyên.

Chương 1654

Nói chung, khi mục tiêu đang đến gần, chúng sẽ làm những hành động vô nghĩa như vậy, giả vờ rằng chúng đang bận rộn và không có đầu óc, và sẽ bắt ngờ ra tay khi con mồi đến gần.

Bạn phải biết rằng cho đến nay, ngoài Phương Tố Anh và những người khác, không có ai khác leo lên, và kẻ giết người thực hiện hành động này, rõ ràng là chuẩn bị cho đối thủ Tố Anh và những người khác làm điều đó.

Trình Uyên không khỏi ngạc nhiên.

Trước đây hẳn chưa từng tới thủ đô vào thời điểm này, tự nhiên sẽ không tìm cách hẹn Phương Tố Anh, Phương Tố Anh đương nhiên sẽ không có chuyện như vậy khi hẳn ở nhà.

Chẳng lẽ cô ấy đã thay đổi quá khứ và ép cái chết của Phương Tố Anh đến sớm?

Nhìn thấy Phương Tố Anh và những người khác đều leo lên con dốc cao và bắt đầu thực hiện các hoạt động chuẩn bị trên đó.

Họ không quan tâm đến kẻ giết người đến trước.

Tôi thấy rằng tên sát thủ từ từ đứng thẳng lên.

Nhưng Trình Uyên ngạc nhiên khi thấy tay phải của mình từ từ rút ra thứ gì đó từ ống quần bên chân phải và giấu nó vào trong tay áo. Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên qua những kẽ hở trên chiếc còng.

Đó là một con dao!

Không đời nào!

Vẻ mặt Trình Uyên đanh lại, anh không thể để chuyện này xảy ra.

Anh đến để cứu Phương Tố Anh, làm sao cô có thể chết sớm vì anh đến?

Đoạn kết có được viết không?

Không thể thay đổi được?

Không đời nào!

Trình Uyên từ chối.

Đột nhiên anh ta bắt đầu lao tới, hướng về phía con dốc cao, vừa chạy vừa hét lớn: “Chạy!”

Giọng nói của Trình Uyên ngay lập tức khiến Phương Tố Anh và những người khác hoảng hốt.

Họ kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

“Ôi thật là ghét. Lại là tên biến thái đó.”

“Tôn Thiệu Dương, hai người các ngươi đi đánh hắn, giết hắn!”

Một số cô gái đã rất bất hạnh.

Lúc này, tên sát thủ đã lặng lẽ đi sau Phương Tố Anh.

“Không sao Tố Anh, sư huynh bảo vệ ngươi!”

Chàng trai yêu cầu Tôn Thiệu Lượng dang tay và muốn chặn cơ thể của Phương Tố Anh, nhưng anh ta không chú ý và cánh tay của anh ta chạm vào vai của Phương Tố Anh.

Tuyết đã rất trơn, với cú chạm này, Phương Tố Anh vô thức lùi lại một bước, kết quả là chân cô bị trượt và cả người cô ngã sang một bên.

Đó là lúc mà bàn tay đã được giết chết.

Anh ta đâm Phương Tố Anh một nhát.

Tuy nhiên, cô không ngờ rằng Phương Tố Anh sẽ ngã xuống vào lúc này nên đã dùng dao đâm cô.

Giữa sân, nó lập tức đông đặc lại.

Phương Tố Anh và sáu người khác đều kinh ngạc nhìn tên sát thủ cầm con dao nhọn trên tay.

Dao!

Sắc mặt của cả sáu người đều thay đổi.

Tên sát thủ cau mày dữ dội, hung hăng trừng mắt nhìn Trình Uyên, rồi xoay người lao về phía Phương Tố Anh.

Phương Tố Anh sợ hãi vội vàng lăn xuống, rồi lăn xuống con dốc cao.

Những người khác sợ hãi.

Đặc biệt, cậu bé tên Tôn Thiệu Lượng ngồi bệt dưới đất, rùng mình vì sốc.

Họ đều là sinh viên đại học và con của những người giàu có, thường thì nếu bạn để họ khoe khoang và giành giật với những người khác trong khuôn viên trường thì không sao cả.

Nếu đó thực sự là sự thật, hoặc những anh hùng nào đã cứu nước Mỹ, thì sẽ rất dũng cảm mà không trực tiếp khiến những kẻ đi tiểu sợ hãi.

Chương 1655

Tên sát thủ sừng sốt, nhanh chóng trượt xuống dốc cao đuổi theo Phương Tố Anh.

“Tôn Thiều Dương, người vẫn chưa phải nam nhân, đi cứu Tố Anh!”

Các cô gái đang chạy chậm lại bất ngờ giải cứu hai cậu bé.

“Tôi... tôi không đứng dậy được!” Tôn Thiều Dương muốn đứng dậy, nhưng hai chân trở nên yếu ớt, cố gắng mấy lần đều không thành công, sắc mặt càng tái nhợt.

Cậu bé kia cũng không khá hơn là bao.

“Người thật là xấu hổ!” Các nàng bực bội nói: “Người còn nói Tố Anh là nữ thần trong lòng người...”

“Đúng vậy, đi cứu Tố Anh!”

“Xiaoying là con cả của nhà họ Phương, nếu bạn cứu Xiaoying, bạn sẽ có thể chiếm được trái tim của cô ấy, có thể chiếm được trái tim của cô ấy, nghĩ xem sau này bạn sẽ bớt đánh nhau bao nhiêu năm?”

“Vâng đúng vậy!”

Trong mắt Tôn Thiếu Dương hiện lên một tia kiên quyết, chặt vật đứng dậy, xoay người sắp trượt xuống.

Nhưng khi nhìn thấy con dao sắc bén trong tay tên sát nhân, hai chân mềm nhũn, mông ngồi bệt xuống đất: “Lão Thường, đi cứu đi. Ta không nghĩ ta lại có phúc khí này. Người và Tố Anh là do trời tạo. . Một cặp. “

“Nó vô dụng!”

Một vài người trên đỉnh dốc vội quay lại nhưng không ai dám cứu người.

Phương Tố Anh vô cùng sợ hãi.

Cô từ trên đỉnh dốc lăn xuống, rất nhanh, lại không có áo giáp, nếu không sẽ bị thương nặng.

Hơn nữa, có một kẻ giết người phía sau anh ta, đang trượt xuống với tốc độ nhanh hơn.

Thấy đã đến rất gần, con dao sắc bén lại xuất hiện.

Phương Tố Anh đã khóc vì sốc.

Cắt nó bằng một con dao.

Ngay sau đó.

Cô chỉ cảm thấy trước mặt có một bóng đen xẹt qua, ngay sau đó thân hình bị ôm lấy lăn qua một bên.

Đột ngột dừng xu hướng giảm.

Kẻ giết người chém xuyên không khí bằng một con dao, và nhanh chóng xoay chuyển chân để ngăn chặn hình bóng của hắn.

Phương Tố Anh phát hiện ra rằng người đàn ông đang ôm cô là kẻ đã giở trò côn đồ bên ngoài khu nghỉ dưỡng trượt tuyết trước đó.

Vừa rồi hắn bay tới, ôm lấy chính mình lăn lộn, giúp chính mình tránh được một dao, ngăn cản xu thế rơi xuống.

Mặt cô tái mét, và trái tim cô run lên.

Nhìn Trình Uyên, trong mắt hiện lên một tia phức tạp.

Tất nhiên, nó nhanh chóng bị thay thế bởi nỗi sợ hãi.

Bởi vì tên sát thủ đã giết một lần nữa một cách đầy đe dọa.

“Chạy đi!” Trình Uyên ấn vào cơ thể mềm mại của Phương Tố Anh và nói một cách háo hức vào tai cô.

Nói xong, anh ta đứng dậy lao về phía kẻ giết người.

Sát thủ thấy Trình Uyên không có thời gian để làm, khoe miệng hiện lên nụ cười khinh thường, lạnh lùng nói: “Tôi đi tìm cái chết!”

Đâm Trình Uyên bằng một nhát dao.

Đúng là Trình Uyên không có thời gian để làm điều đó, nhưng kỹ năng chiến đấu của anh ấy vẫn còn đó.

Hiện tại lao tới sát thủ, trong lòng hắn đã phán đoán được đường bắn khả dĩ của hắn, cho nên tốc độ phản ứng không nhanh như trước, liền dùng phán đoán trước.

Khi con dao bị đâm, thân thể Trình Uyên đã hơi nghiêng sang một bên, dùng chân phải bước lên một bước, và một cùi chỏ trên nắm đấm cổ xưa của Baji trúng ngực tên sát thủ.

Nói cách khác, chiêu này hắn đánh người thường rất giỏi, nhưng chiêu này đã là cao thủ cấp bốn, đánh hắn bằng cùi chỏ, chỉ là khiến người ta lùi lại một bước, cũng không có tác dụng gì. .

Tuy nhiên, điều này là đủ với Trình Uyên.

Chương 1656

Chương 1656:

Đánh bật đối thủ về phía sau một bước, anh ta không trốn tránh, cũng không lùi bước, thay vào đó, anh ta đi con đường khác, bước về phía trước, và bất ngờ đến với tên sát thủ, với khuôn mặt sắt đá của mình, và bất ngờ dừng lại. lên. Khi một người ngã về phía sau, hai người cùng theo dốc và lăn xuống cùng một lúc.

Nếu không có sức mạnh, bạn chỉ có thể tận dụng lợi thế của địa hình và sử dụng các kỹ năng đấu vật công nghệ thấp.

Bước đầu tiên đóng thế để trở thành một võ sĩ của Trình Uyên là ôm và ném.

Kẻ giết người càng thêm kinh ngạc, không ngờ người bình thường này lại khó khăn như vậy.

Và vào lúc này.

Phương Tố Anh nhìn thấy cảnh này thật là ngu ngốc.

chạy?

Tôi quên mất.

Cho dù có nghĩ đến, e rằng cũng không chạy trốn được.

Bây giờ cô ấy đã hoàn toàn bị sốc.

Bởi vì hai chàng trai theo đuổi cô đang run rẩy trên đỉnh dốc như hai con chuột sợ hãi.

Ngược lại, tên điên biến thái này, bất chấp an nguy của bản thân, đã đem tính mạng của mình ra để cứu.

Sự xuất hiện của tên biến thái này chợt lóe lên trong đầu anh, và đột nhiên anh nhận ra rằng tên biến thái này khá tốt.

Trả lại người!

Cô choáng váng.

Và vào lúc này.

Bạch An Tương và Bạch Long cũng đi bộ vào khu nghỉ mát trượt tuyết.

Họ nhìn lên, và ngay lập tức thấy Trình Uyên và kẻ giết người đang lăn một quả bóng, lăn xuống con dốc cao.

Bạch An Tương cũng choáng váng.

Bạch Long cau mày lao lên thật nhanh.

Trình Uyên và tên sát nhân lăn đến cuối cùng, vì quán tính nên lại lăn ra.

Hai người tách ra, Trình Uyên đứng dậy, với một con dao găm vào ngực, đầy máu.

Vì bị ôm và lăn xuống cùng nhau nên hung thủ dùng dao đâm xuyên ngực là điều không thể tránh khỏi.

Cuối cùng, hai người tách ra, và kẻ giết người đã trốn thoát được một quãng đường dài.

Thấy Trình Uyên đứng dậy, anh ta cũng đứng dậy, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh, lập tức vồ về phía Trình Uyên.

Anh ta định rút con dao trên ngực Trình Uyên, sau đó lau cổ Trình Uyên, rồi quay lại đuổi theo Phương Tố Anh.

Nhưng đúng lúc này, Bạch Long bất ngờ ập đến.

Sát thủ giơ chân khiêu khích một mảnh bảo tuyết lao về phía Bạch Long.

Bạch Long hoàn toàn phớt lờ điều đó, bước ra khỏi gió và tuyết, và giáng một cú đấm vào đầu kẻ giết người.

“Phốc!” Sát thủ thân thể lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Ngay khi anh ta chuẩn bị hạ cánh.

Thấy Trình Uyên nghiêng rặng, như quên mất cơn đau, con hổ trừng mắt “A!”, Dùng hết sức rút con dao trong ngực ra, rồi đâm thẳng vào ngực tên sát nhân, thẳng tay chém chết hắn. không khí. bề mặt.

“Puff!” Nổi lên một trận bão tuyết.

Tuyết thấm và rơi từ từ.

Mọi thứ đã được thành lập.

Bạch Long nhìn Trình Uyên đang nằm trên mặt đất, nhìn tuyết dính đầy máu trên sàn, thân thể như hóa đá.

Bạch An Tương cũng đột ngột lao về phía Trình Uyên.

Phương Tố Anh định thần lại và thận trọng trượt xuống.

Chương 1657

“Cô đợi chút, tôi sẽ gọi xe cấp cứu.”

Khi cả ba đến Trình Uyên, Bạch An Tương vội vàng nói.

Cô lấy điện thoại di động ra, nhưng đã bị Bạch Long giữ lại.

Bạch An Tương kinh ngạc nhìn lên Bạch Long.

Bạch Long lắc đầu với cô.

Bạch An Tương mặt tái mét.

Từ trong mắt Bạch Long, cô nhìn thấy thứ mình không muốn thấy, tuyệt vọng.

Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn Trình Uyên, ngực không ngừng chảy máu, nhẹ nhàng quán lấy cổ anh.

Mặt Phương Tố Anh cũng tái đi.

Cô cũng có thể nhìn thấy Trình Uyên bị thương ở ngực, và có trái tim, vì vậy ...

“Tại sao ... anh ... tại sao lại cứu tôi?”

Tại sao câu hỏi này lại không đúng lúc, bởi vì cô ấy nên quan tâm hơn đến vết thương của Trình Uyên. Nhưng đây là Phương Tố Anh, một phụ nữ lớn tuổi man rợ, người sẽ cảm động trước bất cứ điều gì người khác làm cho mình.

Đúng như Trình Uyên nhớ, tại trụ sở Liên đoàn Yiqi, Trình Uyên đã xả thân cứu mạng cô, và cô đã cảm động chấp nhận cô.

Chủ yếu, cô được nhiều người trong gia đình Fang chiều chuộng nhưng không ai thực sự quan tâm đến cô, thật đáng buồn khi nói cô là một bà cả không được chú ý từ nhỏ nhưng không lo cơm ăn áo mặc.

“Sắp hết thời gian rồi, anh có chuyện muốn nói với em.”

Giọng Trình Uyên run run, Tố Anh nói: “Hãy nhớ tôi, nếu bạn muốn sống tốt, bốn năm ... ba năm, bạn phải kết hôn trong vòng ba năm, không quan trọng bạn với ai, miễn là bạn không phải là người nước ngoài.”

Điều này nói ra làm cho cả ba người đều ngẩn người.

Phương Tố Anh còn ngạc nhiên hơn.

Trình Uyên nghĩ, chỉ cần cô kết hôn trong vòng ba năm, chỉ cần cô không lấy chồng ngoại quốc, thì bi kịch của cô sẽ không xảy ra.

“Hứa với anh đi!” Anh dùng hết sức hét vào mặt Tố Anh kia.

Phương Tố Anh gật đầu liên tục: “Tôi hứa với bạn.”

Mặc dù cô không biết anh là ai, nhưng cũng không biết tại sao, vào lúc đó, cô thực sự cảm thấy anh rất quen thuộc, giống như một người bạn đã quen biết anh từ lâu.

Thấy cô gật đầu, Trình Uyên mỉm cười.

Anh ta quay lại nhìn Bạch An Tương và nói, “Tôi xin lỗi!”

Bạch An Tương giúp anh cầm vết thương, nước mắt lưng tròng: “Anh đang nói dối em sao? Anh nói anh đến từ tương lai, nhưng sao bây giờ anh lại chết?”

“Thực ra, tôi không biết tại sao lại xảy ra chuyện này. Điều này nằm ngoài dự đoán của tôi.” Trình Uyên cười khổ lắc đầu.

Yếu dần.

Ý thức dần dần bị mờ.

Lúc này, anh thấy ngoài Bạch Long, Phương Tố Anh và Bạch An Tương, còn có một người nữa đang canh giữ anh.

Trình Uyên dùng chút sức lực cuối cùng tuyệt vọng mở mắt.

Người thừa lắc đầu thờ dài: “Không biết tương lai ngươi sẽ ra sao, ngươi có nỗi ám ảnh lớn như vậy mới thay đổi được,

nhưng ta hi vọng người có thể hiểu được rằng thứ tự thời gian và không gian không ai có thể thay đổi được.” , bạn...”

“Đi một chuyến trở về.”

Nói xong, anh duỗi một ngón tay ra bấm vào lòng mày của Trình Uyên.

Ba người Bạch An Tương kinh ngạc nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện.

“Anh Long!” Bạch An Tương.

Người đàn ông đột ngột xuất hiện chính là con rồng.

Long khẽ cười với nàng nói: “Vì ta là nữ nhi của ta, ta cũng không nghĩ nhiều, chỉ có thể giúp người lấy đi ký ức ngày hai người.”

Chương 1658

“Này, ta rút cuộc phải lau cái mông cho ngươi.”

Anh lắc đầu thờ dài.

Trình Uyên vẫn chưa chết, muốn nói nhưng không đủ sức để mở miệng, lắc đầu nguầy nguậy ra hiệu rằng mình không thể.

Lúc này, anh chợt hiểu con rồng định làm gì.

Anh nhận ra mình không thuộc về nơi đây nên muốn loại bỏ tất cả những việc anh đã làm?

Ý nghĩa của việc trở lại lần này là gì?

“Không ... không được...”

Tuy nhiên.

Một tia sáng trắng lóe lên trước mắt anh.

Thỏa thuận kéo dài 4 ngày đã không thành hiện thực.

Trình Uyên chỉ cảm thấy mình chìm vào bóng tối vô tận.

Trước mắt tôi tối sầm lại.

Không biết đã qua bao lâu, trong ngực đột nhiên có cảm giác
ấm áp.

sau đó.

Anh từ từ mở mắt.

Bắt mắt.

Đó là một trần nhà được trang trí đẹp mắt.

Nhìn xung quanh, tôi thấy đây là một căn phòng kỳ lạ, nằm
trên một chiếc giường lớn mềm mại.

Đói trong bụng.

“Bạn muốn làm gì?”

Lúc này, một giọng nói quen thuộc từ ngoài cửa truyền đến.

Giọng của Thương Vân.

Trình Uyên chột tỉnh táo trở lại.

quay lại!

Nghĩ đến hơi ấm từ lồng ngực lúc trước, anh nhìn xuống thì thấy trên ngực mình có một sợi dây chuyền, đó chính là bùa hộ mệnh mà Lí Ngụy đã tặng cho anh.

Chiếc bùa hộ mệnh ban đầu là bằng đồng, nhưng giờ đây, một cánh tay của bức tượng đã biến thành vàng.

Ký ức về quá khứ quay trở lại một cách điên cuồng.

Anh cũng chợt nhớ ra mọi chuyện đã xảy ra trước đây.

Anh đột nhiên xuyên không khi đang chiến đấu với một người phụ nữ bí ẩn.

Sai lầm.

Nếu tất cả những điều này đều là tác dụng của mặt dây chuyền thì có nghĩa là bạn hoàn toàn không đi ngang, rất có thể đó chỉ là một giấc mơ tự tạo cho mình mà thôi.

Nếu đúng như vậy, tôi đã làm gì?

Anh ấy đột ngột mất hút.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc khác từ ngoài phòng truyền đến.

“Thương Vân, cậu phải biết rằng chúng ta ở cùng một nhóm, và với sự hiểu biết của tôi về Trình Uyên, cho dù cậu ấy có tinh dạ, cậu ấy cũng sẽ không tham gia cùng chúng ta, và sẽ

chỉ tiếp tục là một trong những kẻ thù lớn nhất của chúng ta. Vì vậy, bây giờ là cơ hội tốt nhất để giết anh ta. ”

Giọng nói là thủ lĩnh.

“Không, tối cao nói, chúng ta không thể giết hắn!” Thương Vân lập tức phản bác, “Người muốn bất chấp mệnh lệnh của tối cao sao?”

Đạo nhân trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Hoàng thượng chỉ là không cho chúng ta giết hắn, sau đó chúng ta phế bỏ chân khí của hắn, vậy thì làm đi.”

“Không, như vậy cũng không được!” Thương Vân tiếp tục từ chối.

Lúc này, giọng nói của Vũ Phi cũng từ bên ngoài vang lên: “Thương Vân, trước đây anh so với hai chúng ta tốt hơn, nhưng bây giờ thì khác. Tốt hơn hết anh nên tránh ra và đừng ép chúng tôi đi chuyên anh!”

Chương 1659

Trong phòng khách ngoài phòng.

Thương Vân đứng ở cửa với vẻ mặt vô cùng trịnh trọng.

Cô biết Đạo Trường và Vũ Phi muốn làm gì, và cô cũng biết rằng cô và Trình Uyên không thể làm bạn. Nhưng cô vẫn kiên quyết ngăn họ lại.

Không phải vì mệnh lệnh của người phụ nữ.

Không chỉ.

“Anh đã nghĩ đến hậu quả chưa?” Thương Vân trầm giọng hỏi.

Vũ Phi chế nhạo: “Tiêu diệt kẻ thù không bao giờ có thể làm bạn thì chúng ta phải gánh chịu hậu quả gì?”

Lão đạo sĩ cũng lập tức nói: “Tốc độ tiến vào của Trình Uyên quá nhanh, nếu chúng ta không có cơ hội tốt như vậy, thì hẳn sẽ trốn thoát, đó sẽ là mối nguy hiểm lớn nhất của chúng ta.”

“Nói tóm lại, hôm nay chúng ta nhất định phải thắng, nếu không buông tha thì chết theo hắn!” Vũ Phi tức giận nói.

Bây giờ hấn và Đạo Trường đều là sơ cấp cảnh giới Thần Võ cảnh.

Nhưng Thương Vân còn thiếu một bước nữa là bước vào Thần Võ.

So sánh hai người, Thương Vân đương nhiên thua bọn họ.

Đạo Trường và Vũ Phi bị người phụ nữ sử dụng bí thuật ép tăng cơ sở tu luyện, thật ra người phụ nữ cũng đã hỏi Thương Vân, cô ấy có nên thích bọn họ nhanh chóng tăng căn cứ tu luyện không?

Sau khi cân nhắc ưu và khuyết điểm, Thương Vân đã từ chối.

Bởi vì cô biết trên đời này không có bữa trưa nào là miễn phí, muốn đi đường tắt, muốn trả ít hơn mà có được cảnh giới mà người khác cả đời cũng không đạt tới thì nhất định phải trả một cái giá tương xứng.

Và cái giá này là bạn phải trả một nửa cuộc đời.

Giá trị của lực cũng liên quan mật thiết đến tuổi thọ. Việc tu luyện giá trị sức mạnh không chỉ là sự tu luyện bề mặt cơ thể, bao gồm cả nội tạng của bạn. Nó sẽ làm cho bạn năng động hơn, và sự trao đổi chất của thành phố mới sẽ nhanh hơn, để đạt được mục tiêu ít ốm đau hơn.

Và còn một chức năng khác, đó là duy trì sức sống của các cơ quan và làm chậm quá trình kiệt sức.

Người bình thường, trước 30 tuổi, các chức năng thể chất đang ở trạng thái tăng dần, đến ngoài 30 tuổi thì bắt đầu xuống dốc, các cơ quan suy yếu dần, ngoại hình cũng dần già đi do các cơ quan suy yếu.

Nhưng khi bạn cải thiện việc tu luyện của mình và tốc độ suy giảm nội tạng chậm lại, diện mạo của những người sẽ không thay đổi quá nhiều, chẳng hạn như Long và Dương Duệ.

Đương nhiên, tuổi thọ cũng sẽ tăng lên, thậm chí có thể đạt tới hai trăm tuổi.

Nhưng phương pháp của người phụ nữ này rất kỳ lạ, cô ta đột nhiên tăng cấp độ tu luyện của người lên rất nhiều, nhưng thân thể lại không thể chịu được sự gia tăng đột ngột, không những không thể làm chậm quá trình suy kiệt nội tạng, mà còn khiến cơ thể bị choáng ngợp và tăng tốc độ của sự thoái rữa.

Vì vậy, Đạo trưởng và Vũ Phi bây giờ trông già hơn mười tuổi so với trước đây, và mức độ già đi này sẽ tiếp tục.

Thương Vân là phụ nữ, phụ nữ rất thích làm đẹp, sao cô có thể đồng ý với yêu cầu như vậy.

Nhưng hiện tại, đối mặt với Đạo Trưởng và Vũ Phi liên thủ, hẳn đã không còn là đối thủ.

Điều này khiến cô ấy khó chịu.

“Anh buông tôi ra được không?” Vũ Phi nghiêm khắc kêu Thương Vân.

Tuy nhiên, đó là vào thời điểm này.

“Cho họ vào!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên trong phòng.

Thương Vân, Đạo trưởng và Vũ Phi đều kinh ngạc.

Giọng của Trình Uyên!

Thực dậy?

Cả ba người cùng nhau nhìn vào phòng.

Thương Vân thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lắng lại, không khỏi lùi về sau, đích thân mở cửa cho hai người, trên mặt mang theo nụ cười: “Đã vậy, mời vào đi.”

Bây giờ, thay vào đó, đạo sĩ và Vũ Phi nhìn nhau.

Trong?

Chương 1660

Đột nhiên cả hai bị hụt hẫng.

Vào hay không vào?

Tôi nhớ rằng Trình Uyên đã từng ở bệnh viện Đảo Vàng trước đây, chém một kẻ mạnh ở Thần Võ.

Cả hai bắt đầu lưỡng lự.

“Hai người không vào được à?” Thương Vân đột nhiên cảm thấy hơi thích thú khi thấy hai người do dự, trong lòng không khỏi phát hỏa.

Đạo Trưởng và Vũ Phi trên mặt không thể treo được, và nét mặt của họ thay đổi từ kiêu ngạo trước đây thành rất xấu xí.

Cuối cùng Vũ Phi cắn da đầu nói: “Hắn lúc đó đã giết chết một cường giả Thần Võ. Chúng ta hiện tại là hai người. Hắn có thể không có đánh một mình hai người.”

Đạo trưởng cũng tự an ủi mình gật gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy!”

“đi!”

“đi!”

Hai người cùng nhau bước vào phòng.

Bầu không khí u ám và lạnh lẽo ngay lập tức bao trùm căn phòng.

Trình Uyên ngực trần ngồi trên giường, hai chân buông thõng xuống đất, hai tay đặt ngang hông, đầu cúi gằm, và mái tóc xõa ra che mắt mắt.

Anh giữ nguyên tư thế này không cử động.

Nhưng hào quang là vô hình nhưng có sức mạnh không thể giải thích được.

Đạo Trưởng và Vũ Phi vào phòng, sắc mặt của họ trở nên vô cùng tái nhợt.

Bọn họ giữ khoảng cách hơn mười mét với Trình Uyên, không dám tiến thêm nữa.

Cả hai im lặng, nhìn Trình Uyên với ánh mắt ái ngại.

Vũ Phi nắm chặt tay, nhưng cánh tay khẽ run.

Đột ngột.

Trình Uyên ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu và sáng như sắp phát đi tín hiệu gì đó.

“Các người, muốn giết ta?”

Âm thanh không mang một màu sắc cảm xúc nào.

Nhưng mà, nghe được Vũ Phi cùng Dao Sương lỗ tai, khiến cho bọn họ như ở trong động băng, sống lưng lạnh lẽo, toàn thân lạnh lẽo.

“Không ... không, chúng ta chỉ ...” Vũ Phi do dự, không dám nói thẳng.

Lão đạo sĩ đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chỉ cần người đồng ý phục tùng Minh Vương tối cao, chúng ta có thể hóa thù thành bạn!”

Vẻ mặt không kìm được, đạo sĩ vội vàng di chuyển người phụ nữ đó ra làm lá chắn.

Mặc dù nó cũng bị thuyết phục.

Họ cũng không dám bắt Trình Uyên.

Nhưng vị chỉ huy Đạo giáo rõ ràng là nhạy cảm hơn Vũ Phi, và bài phát biểu của ông có thể khiến họ nể phục hơn.

“Nếu tôi không làm thế thì sao?” Trình Uyên lạnh lùng hỏi khi nhìn hai người.

“Nếu như người không đồng ý, vậy chúng ta ...” Đạo sĩ lần này cũng có chút không bắt được.

Vũ Phi thấy vậy, đột nhiên tiến lên một bước, chỉ vào Trình Uyên giả bộ dừng cảm, hùng hổ nói: “Nếu như người không đồng ý, chúng ta hôm nay hai người chiếu cố người.”

Vừa nói lời này, Thương Vân ở cửa thực sự bị sốc, suýt chút nữa bị nước bọt của chính mình làm cho nghẹn chết.

Đây thực sự là ...

Tư vấn và tự tin!

Nhưng rõ ràng, Trình Uyên sẽ không nhường họ một bước.

“Tránh ra!” Anh lạnh lùng nói: “Cô có thể tránh ra trước khi tôi đói bụng không muốn làm!”

“nếu không thì.....”

Hai người nhìn nhau, tuy rằng không hòa, nhưng cũng không do dự.

“Bạn chờ.”

Chương 1661

Bỏ những lời tàn nhẫn sang một bên, Vũ Phi và đạo sĩ quay đầu trở lại cùng một lúc.

Thương Vân nhường chỗ.

Hai người ra khỏi phòng, quay người vội vã rời đi, như một cuộc trốn chạy.

Nhìn thấy dáng vẻ của họ, Thương Vân không khỏi bật lên, lộ ra một nụ cười quỵến rũ.

Và vào lúc này.

Trên trán Trình Uyên còn có một tầng mồ hôi lạnh, bị tóc che mắt.

Không biết vì sao, sau khi tỉnh lại, hắn có thể nhận thức được mình có một cỗ lực lượng cường đại, nhưng giống như bị vật gì đó trói buộc, hoàn toàn không sử dụng được.

Nói cách khác, anh ta bây giờ rất giống hoàn cảnh trong giấc mơ của anh ta trước đây.

Đừng nói đến Đạo Trưởng và Vũ Phi, chỉ là một cao thủ ngẫu nhiên của trang bị thứ ba hoặc thứ tư, lúc này, ước tính bọn họ có thể giết chết Trình Uyên.

Sau khi thở ra một cách nặng nhọc, anh đứng dậy và đến với một chiếc gương soi từ trần đến sàn trong phòng.

Không cần hỏi đây là đâu hay tại sao Thương Vân lại ở đây, Trình Uyên muốn quan sát trạng thái của chính mình trước.

Trong tấm gương cao từ trần đến sàn, Trình Uyên, người nổi đầy gân guốc, trên ngực treo một sợi dây chuyền hình thù kỳ lạ, là do Lý Ngụy đưa cho.

Nghiêng đầu một chút.

Trên cổ xuất hiện một hàng dấu răng rõ ràng.

Trình Uyên sững sốt.

Đôi mắt anh bỗng trở nên tròn xoe.

Dấu răng?

Trình Uyên bị mắc kẹt tại chỗ.

Trong những năm qua, anh ấy đã trải qua rất nhiều và chịu rất nhiều tổn thương, nhưng anh ấy không bao giờ nhớ mình bị cắn răng là khi nào, chứ đừng nói đến một vết sẹo như dấu răng trên cổ.

Và vết thương này dường như đã khỏi lâu rồi.

Một thoáng bối rối.

Nhưng chợt nhớ đến cảnh trong mơ.

Anh và Lý Ngụy đi bắt chủ quán trà Phan, anh bị chủ quán Phan cắn vào cổ.

Trình Uyên bị sốc!

Nó có thể là...

Trước đây không phải là một giấc mơ sao?

Bạn đã thực sự vượt qua nó chưa?

Nếu không, có vấn đề gì với vết răng này?

“Bạn ổn chứ?”

Giọng nói thận trọng của Thương Vân từ phía sau truyền đến.

Trình Uyên nhanh chóng thu lại tâm tư, thì thào nói: “Cảm ơn.”

Thương Vân thân thể chấn động.

Trình Uyên hiếm khi nói chuyện với cô bằng giọng điệu này, nhất thời, cô hơi sững sờ.

Trên thực tế, tâm trạng của Trình Uyên có chút phức tạp khi đối mặt với Thương Vân.

Kể từ khi họ gặp nhau, Thương Vân đã tính toán Trình Uyên, và vì tính toán của cô ấy, Phương Tố Anh đã bị giết. Đó là lý do để Trình Uyên ghét cô ấy.

Nhưng trước khi Trình Uyên chết, cô là người đầu tiên đến tiễn đưa anh, và sau tất cả những biến cố xảy ra, Trình Uyên cảm thấy một tín hiệu kỳ lạ.

Thương Vân không muốn anh chết?

Trước đây tôi không chắc lắm, nhưng về cơ bản thì Trình Uyên chắc chắn khi tôi vừa thức dậy và nghe thấy cuộc trò chuyện của họ.

Chương 1662

“Không... không có chi!” Thương Vân run giọng nói.

Trình Uyên quay lại nhìn Xiang Cangyun, và hỏi, “Đây là đâu?”

“Khu Đảo Vàng số 5, biệt thự ven biển.” Thương Vân đáp.

Quận 5 là thành phố không có người ở duy nhất ở Trình Uyên. Nguyên nhân chủ yếu là sau khi chiếm tứ huyện cần phải nghỉ ngơi sắp xếp lại, đồng thời phát triển và xây dựng tứ huyện tiêu tốn quá nhiều nhân lực, vật lực, đến nay có phần bị giãn ra nên tạm thời bỏ số 5 không còn là khí hậu.Khu vực.

Tuy nhiên, hiện tại quận 5 đã khác.

Vì sự can thiệp của một người phụ nữ.

“Tại sao tôi lại ở đây?” Trình Uyên hỏi.

Thương Vân rên rỉ: “Người bị Minh Vương bắt.”

“Minh Vương?” Trình Uyên không khỏi nhíu mày.

“Vâng, Minh Vương!” Thương Vân gật đầu, khi nhắc đến từ Minh Vương, Trình Uyên có thể thấy rõ một tia kinh ngạc

trong mắt cô.

Và Trình Uyên tự nhiên nghĩ đến người phụ nữ anh gặp ở bãi biển trước khi anh ngất đi.

Cô ấy có đôi mắt trong xanh.

“Minh Vương là nữ?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Cô ấy đến từ đâu? Tại sao tôi chưa từng nghe nói về một người như vậy trước đây?”

“Minh Vương đến từ ...” Thương Vân vẻ mặt càng thêm căng thẳng: ” Đại Dương.”

“Biên?” Trình Uyên ngạc nhiên.

Câu trả lời của Thương Vân rất đơn giản, Trình Uyên cơ bản đoán được rằng cô ấy có lẽ không biết nhiều. Tuy nhiên, chắc chắn rằng sức mạnh của vị Minh Vương này là khá đáng sợ. Từ cuộc nói chuyện giữa Đạo trưởng và Vũ Phi ở cửa, cô biết được rằng mình có đủ sức mạnh để cho phép mọi người tiến vào biên giới một cách nhanh chóng.

Tuy nhiên, có một vấn đề khác mà Trình Uyên quan tâm hơn cả.

“Tôi đã ngủ bao lâu?”

“Hai ngày.”

“Hai ngày?” Trình Uyên giật mình.

Không, sáu ngày đã trôi qua rõ ràng trong giấc mơ của tôi.

Nói cách khác, thời gian không bằng nhau. Đó thực sự có thể là một giấc mơ.

Nhưng nếu là giấc mơ, bạn sẽ giải thích như thế nào về dấu rãnh?

chính xác!

Phương Tố Anh!

Tôi không biết Phương Tố Anh có còn sống hay không, nếu cô ấy vẫn còn sống, điều đó có thể chứng minh rằng giấc mơ của cô ấy không phải là mơ. Tất nhiên, sự xuất hiện của con rồng cuối cùng trong giấc mơ có thể sẽ đưa lịch sử trở lại đúng quỹ đạo, nhưng ...

Trường hợp 9.18 sẽ không thay đổi.

Bởi vì sự xuất hiện của anh ta, vụ án đã được giải quyết sớm hơn một tháng so với trí nhớ trước đó.

Chà, chỉ cần có thể xác định rằng vụ án đã được giải quyết vào ngày 15 tháng 10, thì chứng tỏ anh ta đã thực sự vượt qua.

Nghĩ đến đây, anh quay lưng bước ra ngoài.

“Anh đi đâu vậy?” Thương Vân vội vàng ngăn cản.

Trình Uyên khẽ cau mày: “Quay lại đi.”

“Không được, hiện tại ngươi không thể trở về.” Thương Vân lo lắng nói.

“Em muốn ngăn cản anh sao?” Trình Uyên lạnh lùng hỏi.

Thương Vân lắc đầu: “Không phải, không phải ta muốn ngăn cản ngươi, mà là Minh Vương không cho phép ngươi rời đi nơi này, bằng không...”

“Nếu không?” Trình Uyên hỏi.

Cô khẽ mím môi, đôi mắt Thương Vân lóe lên tia đấu tranh, nhưng anh ấy im lặng.

Đúng lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng đột nhiên truyền đến.

“Nếu không, ta sẽ giết nàng.”

Chương 1663

Giọng nói rất mềm và nhẹ, giống như một phụ nữ tuổi đôi mươi, nhưng giọng nói đó có thể truyền vào tai Trình Uyên một cách rõ ràng khiến tim anh chột thất lại.

Giọng nói này là giọng của người phụ nữ gặp biển.

Sao Minh Vương?

Chẳng mấy chốc, một người phụ nữ với dáng người nhỏ nhắn và tinh tế, mặc áo yếm, váy hở rón, buộc tóc đuôi ngựa đôi nhưng cũng rất gợi cảm và dễ thương bước lên phòng khách tầng hai.

Bộ váy của cô ấy giống như sự pha trộn giữa Tiêu Viêm, Từ Lệ muội và Vương Tử Yên.

Nhưng sau khi nhìn thấy cô ấy, Trình Uyên không thể nghĩ đến sự dễ thương chút nào.

Bởi vì khí chất toát ra từ người phụ nữ này, hẳn theo bản năng cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

“Cô là ai?” Trình Uyên cau mày hỏi.

Người phụ nữ mỉm cười duyên dáng và nói: “Tôi là Minh Vương.”

Trình Uyên lặng đi một lúc.

“Ta đang hỏi, ngươi từ đâu tới!”

“Đại dương!”

“ ... ”

Câu trả lời cũng giống như những gì Thương Vân đã nói.

Rõ ràng là cô không muốn mọi người biết về nguồn gốc của mình.

Vì vậy, Trình Uyên hỏi từ một góc độ khác: “Cô định làm gì khi bắt gặp tôi ở đây?”

Minh Vương bước tới chỗ Trình Uyên, vươn ngón tay thon dài trắng nõn, nhẹ nhàng nâng cằm Trình Uyên lên, lại nở nụ cười quyến rũ: “Tôi cần em.”

Có một nỗi kinh hoàng trong lòng tôi.

Trình Uyên cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Người phụ nữ này, không biết xấu hổ!

Cô ấy thực sự đã tự lột xác?

Trình Uyên cao 1,78 mét, người phụ nữ 1,6 mét, Trình Uyên cũng nhận thấy người phụ nữ này có một đôi chân trần trắng nõn nên đưa ngón tay trắng nõn đó nâng cằm Trình Uyên lên, cần kiếng chân lên. .

Bức tranh thật kỳ lạ.

Thương Vân nhìn cô, hai mắt to nhỏ bất giác nổi da gà.

Không thể không nhắc đến Trình Uyên.

“Bốp!” Trình Uyên vươn tay vỗ vỗ bàn tay ngọc bích của Minh Vương, Trình Uyên tức giận nói: “Người cho rằng người là ai? Người cần ta? Ta không cần người, khôn kiếp!”

Ngay khi anh ta nói lời này, đôi mắt Thương Vân nhìn ra ngoài.

Cô không ngờ rằng Trình Uyên lại dám nói với Minh Vương thế này.

Điều khiến cô ấy sốc hơn cả chính là điều đó.

Nghe lời mắng mỏ của Trình Uyên, Minh Vương thậm chí còn không tức giận.

Thay vào đó là “cười tủm tỉm ...” mỉm cười, hoa cười run rẩy. Cô cười xong, cong môi nói: “Chắc chắn rồi, cô ấy là một người cứng cỏi, đúng vậy, tôi thích.”

“Nhưng thành thật mà nói, bạn thực sự không thể thoát khỏi cho đến khi giết con rồng cho tôi.”

Trình Uyên mặt lại đen: “Hehe, có phải không? Có muốn thử không?”

Minh Vương xoa tay: “Quên đi, đừng cố, hai người chuẩn bị, mười lăm phút nữa xuống lầu, chúng ta họp.”

Ngay lập tức, anh ta liếc nhìn Thương Vân đầy ẩn ý, và nói với Trình Uyên: “Cô gái nhỏ này rất tốt, mười lăm phút ... chắc là đủ với anh rồi.”

Chương 1664

Nói xong, Trình Uyên và Thương Vân nháy mắt, sau đó cười thần bí quay người xuống lầu.

Trình Uyên đỏ bừng vì tức giận.

Mười lăm phút là đủ cho bạn.

Bị liệt, bạn coi thường ai?

Bốn tiếng rông đáng sợ lướt qua tâm trí tôi!

Thương Vân đã đỏ mặt.

Tất nhiên, Trình Uyên sẽ không làm gì cô.

Họ cùng nhau đi xuống cầu thang, và sau đó Trình Uyên nhìn thấy một cảnh tượng khó tin.

Lúng túng!

Trước mặt Thương Vân, anh đã bị một người phụ nữ cao 1,6m gạ gẫm và thậm chí xem hết.

Là một người đàn ông, Trình Uyên rất khó chịu.

“Tôi chỉ không muốn quen với phụ nữ, nếu không ...” Trình Uyên nói với Thương Vân.

Thương Vân lộ ra vẻ khác lạ và gật đầu hợp tác với Trình Uyên.

nhưng.

Trình Uyên có thể nói rằng cô ấy đã chiếu lệ.

“Tôi nói nghiêm túc, tôi chỉ đói bụng thôi, nếu không cô ấy không phải đối thủ của tôi!” Anh lại nhấn mạnh.

Thương Vân mím môi, lắc đầu thở dài một hơi: “Trên giường có quần áo sạch sẽ, mặc vào đi. Đừng để Minh Vương đợi lâu.”

Nói xong, anh ta quay người đi về phía tòa nhà trước.

Vẻ mặt của Trình Uyên thực sự rất áp đảo, khuôn mặt già nua đỏ bừng.

“Khiếp!”

...

Mặc quần áo và đi xuống cầu thang.

Sau đó, anh ấy nhìn thấy một cảnh tượng khiến anh ấy bị sốc.

Vài người tụ tập ở sảnh dưới lầu.

Đường Chiến, Đạo Trường, Vũ Phi và Thương Vân đều đứng bên trái.

Ở phía bên kia, Dương Duệ, Liên Thiên và Vân Dĩ Hà đứng bên phải.

Chỉ có Minh Vương ngồi trên sô pha một mình, một tay ngọc đỡ trán, đầu còn lại tựa vào tay vịn ghế sô pha, trầm ngâm suy nghĩ.

Bước xuống lầu, anh nhìn thấy Dương Duệ và những người khác tìm Trình Uyên đột nhiên ngừng đập.

Không phải hấn sợ Dương Duệ, mà là bởi vì ngay cả Dương Duệ dám người đều khoanh tay đứng nhìn, bị nữ nhân này khuất phục, nữ nhân này đáng sợ như thế nào?

Nghĩ đến những gì mình vừa nói với Thương Vân, cuối cùng anh cũng biết tại sao Thương Vân lại có biểu hiện chiếu lệ đó.

Tôi ngay lập tức bị tát, và tôi chỉ cảm thấy nóng bừng trên má anh ấy.

Khi Dương Duệ và những người khác nhìn thấy Trình Uyên, biểu cảm của họ khác hẳn.

Đặc biệt là Vân Dĩ Hà, ánh mắt rơi vào Trình Uyên, đôi mắt không chớp.

Trình Uyên phớt lờ họ và đi thẳng đến chỗ người phụ nữ, sau đó tìm một chiếc ghế dài và chuyển đến ngồi ở đó.

Ngoại trừ Minh Vương, tất cả mọi người đều bị sốc.

“Tên khốn, trước mặt Minh Vương, sao có thể ngồi trên đồng rác rưởi này!”

Vũ Phi là người dẫn đầu.

Vũ Phi chỉ vào Trình Uyên và hét lên, nhưng đôi mắt của anh ấy nhìn vào Minh Vương.

Trình Uyên cũng không thèm nhìn anh mà quay sang nhìn Minh Vương hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Anh ta đã biết rằng Minh Vương muốn giết con rồng.

Chương 1665

Nhưng tại sao?

Tại sao bạn lại giữ anh ta?

Trước khi Minh Vương Tinh kịp nói, Vũ Phi lại hét lên: “Đồ khốn, đây là giọng điệu nói chuyện của người với Minh Vương Tối Thượng?”

Tôi đã nhìn thấy nó.

Minh Vương từ từ mở mắt, khoe miệng hơi nhếch lên nói: “Có thể dạy cho hắn một bài học!”

Nghe các từ.

Vũ Phi giật mình.

Bài học Trình Uyên?

Sao may dam!

Từ khi Trình Uyên vượt qua hắn, hắn đã bị Trình Uyên làm cho chấn động từ lâu, nhất là ở bệnh viện mấy lần trước, tên này trực tiếp giết chết một cường giả Thần Võ.

Và mặc dù bị Minh Vương ép buộc phải đề cập đến trình độ tu luyện của mình đến Thần Võ, nhưng trong phân tích cuối cùng, hắn cũng tự nhận thức được mình chỉ mới ở giai đoạn sơ kỳ của Thần Võ, và hắn nghĩ rằng mình không phải. giỏi như người đàn ông quyền năng trong Thiên giới Võ Đương tên là Tề Lão.

“Cái này ...” Vũ Phi trong chốc lát kinh ngạc.

nhưng.

Ngay sau đó, anh nhận thấy có điều gì đó không ổn.

Bởi vì khi Minh Vương nói điều này, anh ấy đang nhìn Trình Uyên.

Ý cô ấy là gì ...?

Tôi đã nhìn thấy nó.

Trình Uyên gật đầu với Minh Vương.

Vũ Phi đột nhiên tỉnh lại, hoài nghi nhìn Minh Vương: “Chủ nhân, ta đang giúp người nói...”

Trước khi nói xong, Trình Uyên bất ngờ nhìn Vũ Phi.

Sức mạnh trong cơ thể anh đã bị hạn chế bởi một thứ gì đó bí ẩn, nhưng khả năng nhìn của anh vẫn còn đó.

Vũ Phi tình cờ va chạm với tầm nhìn của Trình Uyên.

Tôi thấy mắt Trình Uyên chợt lóe lên một tia sáng đầy màu sắc.

Đột nhiên, Vũ Phi chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Nhìn lại, tôi thấy mình đang ở trong một khu vườn suối nước nóng tuyệt đẹp, suối nước nóng đầy những cô gái xinh đẹp mặc bikini, Oanh oanh và yền yền theo nhóm.

Tất cả đều đang vẫy gọi anh, với nụ cười say đắm trên khuôn mặt, như thể gọi anh: “Nào, nào ...”

Vũ Phi đầu óc rối bời, quên mất mình là ai và đang ở đâu, chỉ cảm thấy lẽ ra mình phải ở đây, đáng lẽ phải thích thú với nơi lãng đãng và mất tập trung này.

Anh ấy hứng khởi!

Vũ Phi cởi sạch quần áo của mình, nhảy xuống bể bơi không chút lưu tình, lớn tiếng gào thét: “Bé con, ta đến rồi!”

...

Tuy nhiên, trên thực tế.

Vũ Phi xé toạc người, sau đó nhảy lên trèo xuống đất như một con cóc, cười.

Mọi người đều chết lặng.

Dương Duệ và những người khác đã cau mày khi nhìn thấy cảnh này.

Dao Sương tròn mắt, trong mắt tràn đầy vẻ không tin.

Thương Vân kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

Tuy nhiên, sau khi Trình Uyên thu lại ánh mắt, anh nhìn Minh Vương, làm ngơ trước chiến công của Vũ Phi lúc này: “Bây giờ yên lặng rồi. Cô có thể trả lời câu hỏi của tôi.”

Minh Vương khẽ cười, nhàn nhạt nói: “Không vội.”

Chương 1666

Chương 1666:

Sau đó, cô quay đầu nhìn về phía đạo sĩ, giọng nói của cô đột nhiên trở nên rất âm trầm: “Anh bị gãy tay, hay là muốn tôi làm?”

Đạo nhân thân thể chợt rùng mình, không chút suy nghĩ liền quỳ xuống trước mặt Hades: “Hoàng thượng, không biết thuộc hạ có chuyện gì sao?”

Minh Vương nheo mắt và khịt mũi lạnh lùng.

“Hừ!”

Chỉ cái khịt mũi lạnh lùng này.

Thân thể đạo sĩ đột nhiên bị hắc khí quán lấy.

Đạo sĩ sắc mặt kinh ngạc, quát: “Tối cao nhân từ!”

Đạo trưởng ngày nay không còn là Đạo trưởng trước đây, nhân phẩm cũng đã không còn đáng kể.

Dù vậy, anh vẫn không có Trình Uyênqiáng, điều này khiến anh vô cùng không muốn.

Điều không muốn hơn nữa là, rõ ràng họ thành tâm muốn quy y cho Minh Vương, nhưng thay vào đó, Minh Vương lại cố tình ủng hộ Trình Uyên.

“A!” Hét lên.

Năng lượng đen kịt cuốn lấy hắn, giống như một con dao mổ, dễ dàng chặt đứt cánh tay dài của hắn.

Đạo Trưởng liên tục lăn lộn trên mặt đất vì đau đớn.

Nước da của mọi người trong phòng thay đổi đáng kể.

Tất cả họ đều bị sốc trước sự thất thường của Sao Minh Vương.

Đúng lúc này, Minh Vương tấn công Đào Sư và Vũ Phi, hiển nhiên rất khó để thuyết phục đám đông.

Tuy nhiên, những lời tiếp theo của Minh Vương Tinh khiến mọi người hiểu tại sao cô lại làm điều này.

“Vì tất cả các người đều tuân theo mệnh lệnh của tôi, nên các bạn phải tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh của tôi.”

Minh Vương lạnh lùng nói: “Ta đã từng nói với ngươi là không ai có thể động hắn sao?”

Nghe được những lời này, đạo nhân nhin không được lẫn lộn, nhanh chóng ngồi xổm trên mặt đất: “Hoàng thượng, chúng ta sai rồi, xin cho chúng ta một cơ hội nữa!”

Lúc này, Vũ Phi cũng hoàn toàn không tỉnh.

Minh Vương đứng đưng nói: “Ta không có ý thiên vị ai. Ta chỉ muốn nói với người rằng nếu vi phạm mệnh lệnh của ta, người sẽ bị trừng phạt rất nặng. Có lẽ trước đây người không hiểu chuyện. Ta tha thứ cho kẻ mà người không quen biết. về tội nhẹ, và ta sẽ tha mạng cho người. ”

“Mang hấn, tránh ra, nhanh lên, còn có thể nổi cánh tay!”

“Cảm ơn... Cảm ơn Chủ Nhân!” Đạo sĩ nhanh chóng quỳ xuống, sau đó nắm lấy cánh tay của hấn, đem Vũ Phi nhanh chóng rời khỏi phòng khách.

Mọi người trong phòng trở nên căng thẳng.

Cũng bao gồm Trình Uyên.

Minh Vương vừa hừ lạnh một tiếng, Đạo Nhân đạt tới Thần Võ cảnh đã bị chém đứt, đây là loại sức mạnh gì ...?

Hấn không dám nghĩ, hấn cảm thấy cho dù là con rồng thời hoàng kim ở đây, hấn cũng có thể không phải là đối thủ của nữ nhân này.

Vì vậy, cuối cùng anh cũng hiểu tại sao ngay cả Dương Duệ cũng phải khuất phục trước người phụ nữ này.

“Tiếp theo, tôi sẽ trả lời câu hỏi của bạn.” Minh Vương nói với Trình Uyên với một nụ cười.

“Mục đích duy nhất của ta là giết con rồng!” Minh Vương nói: “Vì vậy ta cần sức mạnh của tất cả các người. Ta không quan tâm giữa người và rồng có sủng ái hay liên hoan. Chỉ cần người có lòng để giúp tôi, tôi có thể làm những gì con rồng có thể cho bạn. Vâng, những gì rồng không thể cho bạn, tôi cũng có thể cho nó.

“Ha ha!”

Nghe được những gì cô nói, Trình Uyên không khỏi chế nhạo, châm chọc nói: “Thật sự có thể lừa được cô.”

“Bạn không tin điều đó,” Minh Vương hỏi ngược lại.

“Tâm nguyện nhất của Đường Triển có lẽ là muốn giết tôi.” Trình Uyên chế nhạo: “Bọn họ Dương Duệ muốn chiếm thế giới này, tôi cũng là chướng ngại vật bọn họ nhất định phải loại bỏ. Còn chúng tôi muốn gì thì cứ để thế giới này duy trì nó phải như thế nào. “

Chương 1667

“Vậy tôi muốn hỏi bạn, bạn là ai sẽ giúp những người có lợi ích trái ngược nhau đến được với nhau, và cuối cùng bạn là ai sẽ hy sinh?”

Ngay khi những lời này được nói ra, ánh mắt của mọi người đều rơi vào Minh Vương.

Họ biết rằng Trình Uyên đã đúng.

Ví dụ như Dương Duệ, lý do tại sao anh ta đầu hàng Minh Vương tự nhiên là vì anh ta không thể đánh bại Minh Vương và phải khuất phục trước sự đe dọa vũ lực của Minh Vương, nhưng cũng bởi vì Minh Vương đã hứa sẽ giúp anh ta thực hiện ước mơ của mình.

Trên thực tế, Dương Duệ và Minh Vương giống nhau trong việc thoát khỏi con rồng.

Mong muốn của Trình Uyên là duy trì trật tự hiện có, đã xảy ra va chạm với Dương Duệ và những người khác.

Còn có Đạo Trường, Đạo Trường và Vũ Phi không một lòng với sự phụ Dương Duệ, bọn họ cũng muốn có của cải lớn nhất thiên hạ.

Vì vậy, trên thực tế, những người này có xung đột lợi ích nghiêm trọng, điều này khiến mọi người tự hỏi rằng ai sẽ là

Minh Vương giúp đỡ và cuối cùng thì ai sẽ là người từ bỏ.

Về câu hỏi này, Minh Vương chỉ cười: “Câu hỏi này rất dễ trả lời, nếu bạn sẵn lòng giúp tôi, tôi sẽ tự nhiên giúp bạn, và tôi sẽ cho bạn sức mạnh mà bạn muốn, để mỗi người trở nên mạnh mẽ hơn. “

“Về phần thắng thua rốt cuộc là ai, ta sẽ không bao giờ can thiệp!”

Đột nhiên, mọi người trong phòng nhìn nhau.

Rất tốt, rất tồi tệ, nhưng chết tiệt. Sau khi nghe những lời của Minh Vương, những người này cảm thấy rằng họ đã bị cô ấy lừa, nhưng họ có thể làm gì?

Người giúp ta giết rồng, ta giúp người nâng cao thực lực cá nhân, để người đạt được thực lực có thể hoàn thành mục tiêu, người liền đi đánh, ta sẽ không xen vào. Ai có khả năng giết nhau thì có thể đạt được điều ước của mình. x

Tất nhiên, bạn có thể từ chối. Nhưng nếu bạn từ chối, thì cô ấy sẽ không giúp bạn nâng cao sức mạnh của bạn, đến lúc sức mạnh của những người khác đã được nâng cao thì bạn sẽ trở thành một con gà yếu ớt, và điều ước của bạn đương nhiên sẽ không được thực hiện.

Trong trường hợp này, ai sẵn sàng trở thành con gà yếu ớt đó?

Vì vậy, khi biết rằng Minh Vương đang tính toán tất cả mọi người ở đây, không ai muốn nghỉ việc.

Tất nhiên, ngoại trừ Trình Uyên.

“Nếu tôi không đồng ý,” Trình Uyên lạnh lùng hỏi.

Minh Vương mở lòng bàn tay, bình tĩnh nói: “Không thành vấn đề. Nếu không gia nhập với chúng ta, ngươi sẽ là kẻ thù của chúng ta. Tiếp theo ngươi sẽ hối hận.”

“Vì vậy, nếu tôi không tham gia, bạn sẽ không giết tôi bây giờ” Trình Uyên hỏi.

Minh Vương lắc đầu: “Tất nhiên là không. Cậu là người tài năng nhất trong tất cả những người ở đây. Tôi cũng muốn truyền lại tất cả tiểu sử có thật của mình cho cậu. Nếu cậu đồng ý, đó là điều tốt. , bạn cứ có thể rời đi, nhưng tôi hứa bạn sẽ sớm thay đổi quyết định và lao vào vòng tay của tôi. “

“Có phải anh đang suy nghĩ nhiều đúng không” Trình Uyên chế nhạo.

Minh Vương cũng cười, nhưng nụ cười của cô ấy khiến Trình Uyên cảm thấy hơi xấu hổ: “Vậy thì cậu có thể thử xem.”

Nghe các từ.

Trình Uyên đứng dậy và bước ra ngoài.

Tôi bất an.

Tuy nhiên, vị Minh Vương này dường như không có ý ngăn cản bản thân.

Anh không cảm thấy an tâm một chút nào cho đến khi ra khỏi biệt thự.

Trước khi trời tối, anh lao đến Thành Phố Bình Minh, nơi gần nhất với khu vực số 5.

Thành phố Bình minh là một trong những thành phố sớm nhất do ông xây dựng.

Lúc này, tòa nhà chính thức của thành phố Liming đã lộn xộn từ lâu, tất cả nhân viên vũ trang trong đó đã tản ra tìm Trình Uyên, nhân viên dân sự trong tòa nhà cũng đang hoảng loạn.

Chương 1668

Nhìn thấy Trình Uyên trở lại, Bạch Dạ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Thật tuyệt khi cậu không sao.”

Bên trong văn phòng của tòa nhà.

Trình Uyên trầm giọng nói với anh: “Sắc trời có thể thay đổi.”

“Cái gì” Bạch Dạ kinh ngạc: “Bởi vì một nữ nhân bí ẩn”

“Ừ.” Trình Uyên không giấu giếm gì: “Người phụ nữ đó thật kinh khủng, họ gọi cô ấy là Minh Vương.”

“Minh Vương” Bạch Dạ cau mày.

“Đừng nói nữa, tôi cần một nơi yên tĩnh ngay bây giờ.” Trình Uyên nói.

“Được, ta giúp ngươi thu xếp!”

“Ngoài ra, tôi cần một thông tin về Phương Tố Anh và một báo cáo về vụ hãm hiếp và giết người hàng loạt ngày 9.18 ở thành phố Tân Dương 5 năm trước.”

“Tôi sẽ kiểm tra nó cho bạn và gửi nó cho bạn khi tôi tìm thấy nó.”

“nó tốt!”

Bạch Dạ đã sắp xếp một phòng cho Trình Uyên.

Về đến phòng, anh không đợi được nữa liền đóng cửa lại, một mình leo lên giường, khoanh chân ngồi xuống.

Rất nhiều chuyện đã xảy ra mà anh không ngờ tới.

Đặc biệt là hiện tại sức mạnh trong cơ thể vẫn không rõ nguyên nhân bị không chế, còn có một người xuyên qua hay không, và nguyên nhân là gì.

Anh ấy tập trung đầu tiên để kiểm tra trạng thái của cơ thể mình.

Có hai cỗ năng lượng không rõ ràng buộc trong cơ thể, giống như đang đánh nhau, bọn họ bị áp đảo, hoàn toàn không nghe theo lời của Trình Uyên. x

Trong hai năng lượng, một năng lượng màu vàng, là trạng thái hấp thụ viên quý lúc trước, và năng lượng còn lại có màu xám.

Lượng màu xám rất ít, nhưng dường như không sợ khí lực màu vàng, hai lực lượng vương vãi, ngang nhau.

Trình Uyên khó hiểu.

Hắn vẫn có thể hiểu được Khí lực màu vàng kim, nó là kết tinh của Viên thuốc quý đã hấp thụ Viên thuốc quý, và Viên thuốc quý đã nuốt Hắc Kim vào cơ thể hắn. Nếu nó được phát huy tác dụng, nó phải mạnh hơn rất nhiều Nội Lực.

Nhưng năng lượng xám này là gì?

Anh cố gắng vận động hai nguồn năng lượng vướng víu trong cơ thể mình một lần nữa.

Khí lực hơi động đây, nhưng nó chỉ là một chút.

Trình Uyên bị sốc.

Nó có thể được huy động, nhưng nó tiêu tốn quá nhiều năng lượng.

Tuy nhiên, anh không nản lòng.

Trình Uyên nghĩ rằng năng lượng xám này có thể không tái sinh, nếu không tái tạo thì sẽ bị đào thải ra khỏi cơ thể.

Kết quả là, anh phải chịu đựng sự tra tấn tinh thần ghê gớm, và bắt đầu cố gắng hết lần này đến lần khác, từ từ huy động hai nguồn năng lượng này, và để chúng tiến lên.

Sau rất nhiều nỗ lực và cả một đêm, cuối cùng, hai nguồn năng lượng đã đến được vị trí của cánh tay. x

Trình Uyên chỉ cảm thấy cánh tay sưng tấy không chịu nổi, nóng lòng muốn đâm vào không khí.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Vào lúc bình minh, mọi người ở Thành Phố Bình Minh đều bị đánh thức.

Những người dân thường lần lượt đứng dậy và ra khỏi cửa sổ để xem xét vị trí của tòa nhà chính thức. Những người quét dọn trên đường cũng lần lượt dừng công việc, quay đầu nhìn về phía tòa nhà chính thức của thành phố Liming, cũng như những người đã bán hàng sớm, và những người đang chuẩn bị đi chợ rau mua hàng. tất cả đều bị sốc bởi tiếng ồn lớn.

Tôi đa nhìn thấy nó.

Khói bốc lên từ tòa nhà chính thức của Thành Phố Bình Minh, và một góc của tòa nhà, giống như bị trúng vũ khí hạng nặng, đã bị nổ tung!

Một phần lớn của tòa nhà đã bị thổi bay. Trình Uyên ngẩn người, căn phòng của anh đã giảm đi một nửa, thậm chí còn bắt đầu nghiêng ngả.

Chương 1669

Và khi mất điện, anh chỉ kịp ôm chân chiếc bàn cà phê mắc kẹt ở cửa sổ trước khi được đưa ra ngoài.

Cú sốc là không chắc chắn.

Hoàn toàn ngu ngốc!

Sức mạnh này không hề yếu hơn một lát xương.

Không, thậm chí còn mạnh hơn!

Tuy nhiên, khi anh ta đâm nó ra, cả người anh ta như nhũn ra, và anh ta mất một chút sức lực.

Bạch Dạ dẫn đầu mọi người vội vàng hoảng hốt khi nhìn thấy tình cảnh hiện trường, kéo Trình Uyên lại, vẻ mặt kinh hãi hỏi: “Có người hành hung cậu làm sao vậy?”

Trình Uyên lắc đầu và nói: “Không phải, tôi vô tình làm cho nó như thế này. Mà này, có bị thương không?”

Bạch Dạ nghi ngờ nhìn anh.

Một lúc sau, anh ta nói: “Đừng lo lắng, những tầng trên là của bạn. Chưa có ai ở.”

Nghe đến đây, Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm.

Phương án cuối cùng, tôi phải đổi phòng một lần nữa.

“Em có chắc là không sao không” Bạch Dạ hỏi.

Trình Uyên gật đầu: “Không sao, cậu có thể ra ngoài, sau khi bế quan xong, tớ sẽ nói cho cậu biết chuyện gì đang xảy ra.”

“Rút lui”

Bạch Dạ tỏ vẻ khó hiểu.

Sau khi thay đổi phòng mới, Trình Uyên bình tĩnh lại một lúc lâu, sau đó nhanh chóng đi vào trạng thái tập trung.

Hai khí trong cơ thể đã không còn, nhưng nơi dantian vẫn sản sinh ra khí vàng đỏ. 0

Và chiếc màu xám đã biến mất hoàn toàn.

“May mắn thay!” Anh cảm thấy ổn định một chút, để kỹ năng của anh được phục hồi.

Chỉ nhớ đến cú đấm vừa rồi, tim tôi liền run lên.

Nói cách khác, nếu Khí lực màu xám có thể được tích hợp với Khí lực màu vàng trong cơ thể của mình, sức mạnh của nó sẽ

khó có thể tưởng tượng được. Mặc dù hiện tại không có cách nào để làm điều này và Khí lực màu xám bị mất tích, nhưng ít nhất Trình Uyên đã tìm thấy một thiết bị đầu cuối máy tính:

Vừa chuẩn bị kết thúc nhập Pháp, đột nhiên

Trình Uyên cảm thấy lồng ngực nóng ran.

Ngay sau đó, một luồng hơi thở xám xịt xâm nhập vào cơ thể cậu từ vị trí của lồng ngực.

Trong cú sốc, anh ta mở mắt ra.

Nhìn xuống mặt dây chuyền bùa hộ mệnh trên ngực, tôi thấy chân phải của pho tượng vốn là đồng, lúc này cũng từ từ bị nhuộm một lớp màu xanh đen.

Ngay khi hắn cảm thấy kỳ quái nhất thời, đột nhiên trong đầu lại xuất hiện một thứ không thể giải thích được.

Tôi nhớ rằng sau khi tiến vào trạng thái mơ, anh ấy tỉnh lại ở khách sạn thành phố Tín Dương, lúc đó trong đầu anh ấy hiện lên một mơ ký ức, nhưng nó lộn xộn, Trình Uyên không quan tâm.

Bây giờ một số phần của ký ức này đang dần trở nên rõ ràng hơn.

Nói nó là một ký ức, nó thực sự là một phần thông tin.

Tin nhắn này chỉ đề cập đến một từ: Quỷ tái sinh!

Trình Uyên sau khi tỉnh dậy liền bật máy tính trong phòng lên nhanh chóng hỏi thăm.

“Con quỷ của quá khứ sẽ phụ trách phần tiếp theo và hiện tại! Sau khi sở hữu năng lực của nó, anh ta có thể du hành giữa quá khứ và tương lai theo ý muốn.”

Nhìn thấy dòng chữ này trên màn hình, anh đã bị sốc.

Bởi vì mặt dây chuyền trên ngực của anh ấy giống với hình trên.

ma thuật

Lời này khiến anh rất khó chịu.

Vì vậy, tôi đã vào trạng thái mơ, có liên quan đến mặt dây chuyền này

Chương 1670

Mặt dây chuyền này là do Lý Ngụy tặng cho anh, và Trình Uyên không thể không ra khơi bão táp. Dường như tôi đã tìm lại Lý Ngụy để hiểu rõ về nguồn gốc của mặt dây chuyền này.

Cuối cùng thì tôi cũng biết linh hồn xám đến từ đâu.

Bằng cách này, chỉ cần anh ta tháo mặt dây chuyền ra, sẽ không có năng lượng xám nào xâm nhập vào cơ thể, để sức mạnh của anh ta sẽ không bị hạn chế.

Nghĩ đến đây, anh nhanh chóng tháo mặt dây chuyền ra.

Sau đó nhập ngay mặc định.

Quả nhiên, chỉ có vài sợi Vàng Khí lực lang thang trong cơ thể, và sớm gặp được Golden Khí lực, nhưng vì số lượng quá ít nên dần dần bị Golden Khí lực tích hợp.

Sau khi dung hợp, khí lực màu vàng từ từ trở nên trong suốt hơn một chút.

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy sức lực trong người tăng lên rất nhiều, thậm chí thực lực còn mạnh hơn trước, hơn nữa hẳn thực sự ảo tưởng về phương diện đó có thể đạt tới bốn canh giờ.

Khám phá này làm anh ngạc nhiên.

Đây là một may mắn trong nguy trang.

Sau khi dung hợp, thực lực của bản thân hắn đã một chân bước vào cánh cổng Thần Võ.

Đối với mặt dây chuyền

Anh không dám tiếp tục đeo nữa, mà tìm một chiếc hộp bình thường có một chiếc vòng cổ, bỏ vào rồi đeo lên người.

Dong dong dong

Lúc này, có tiếng gõ cửa.

Trình Uyên mở cửa và thấy rằng đó là Bạch Dạ.

“Đây là thông tin bạn muốn.”

Bạch Dạ đưa cho Trình Uyên một tập tài liệu.

Trình Uyên nhận lấy và nhanh chóng mở ra.

“Phương Tố Anh, con gái của Phương Hoài Hải, thành viên lớn thứ hai trong gia đình Fang, đã kết hôn với các quốc gia phía nam. Do bị cướp trên đường, chồng cô ấy đã chết và Phương Tố Anh biến mất!”

Sau khi đọc tin nhắn của Phương Tố Anh, trái tim của Trình Uyên dần chùng xuống.

Tên cướp trên đường, mất tích

Nó dường như đã chết.

Cuối cùng thì anh cũng không thay đổi được gì, đó là nói, cuộc vượt biên chỉ là ảo ảnh, thực ra anh chỉ đang đi vào một giấc mơ.

Cảm giác mất mát tự phát xuất hiện.

Trình Uyên thở dài và mở lại một tin nhắn khác.

“Vụ án hiếp dâm và giết người hàng loạt ngày 9.18 đã được giải quyết, kẻ sát nhân Pan Jie đã tự sát vì sợ hãi tội ác, Tin tức Tân Dương ngày 3 tháng 10!”

Ngoài ra còn có quá trình tội phạm thực hiện tội phạm và quá trình phát hiện.

Nhìn thấy thông tin này, đôi mắt của Trình Uyên đột nhiên mở to.

Đừng.

“Đó không phải là mơ!” Anh hào hứng nói.

“Người nói cái gì?” Bạch Dạ khó hiểu hỏi.

Trình Uyên không quan tâm giải thích với anh, lại vội vàng đến trước gương để kiểm tra vết răng sau gáy anh.

Hiểu mọi thứ ngay lập tức.

Con rồng đã biết về cuộc hành trình của mình.

Long đã xóa ký ức của những người đã liên lạc với mình, và những gì Trình Uyên đã làm sau khi trở về, và lợi dụng chức vụ của mình để bí mật chiếm đoạt 100 triệu mà Trình Uyên đã ban tặng cho mẹ anh và Bạch An Tương.

Anh ấy đã làm điều đó một cách hoàn hảo, như thể Trình Uyên không bao giờ quay trở lại, nhưng anh ấy đã bỏ lỡ một chút.

Chương 1671

Chương 1671:

Đó là thủ phạm chính trong vụ hãm hiếp và giết người hàng loạt năm 9.18. Khi Pan Jie đang bỏ chạy, anh ta đã bị chính vũ khí của mình đâm xuyên qua người và chết..

Nghi phạm đã chết, Long dù có muốn khắc phục cũng không thể khắc phục được.

Vì vậy, đây trở thành lỗ hồng duy nhất.

Trình Uyên mắt dần dần sáng lên!

Đi ngang là có thật, không phải là mơ!

Nhưng câu hỏi tiếp theo là, làm thế nào anh ta có thể vượt qua một lần nữa?

Trình Uyên bỗng có chút bối rối.

Anh bắt đầu nhớ lại lần trước anh đã vượt qua như thế nào.

Vào thời điểm đó, anh ấy đã gặp Minh Vương Tinh, và cả hai chơi với nhau, cả hai đều hiền thị.

Ngay sau đó, hai mắt tối sầm, nhưng trong lồng ngực có một cỗ ấm áp.

chuỗi hạt!

Quý tái sinh!

Du hành tự do giữa quá khứ và tương lai.

Nghĩ đến đây, cả người anh như chết lặng.

“Trình Uyên, chuyện quái gì đang xảy ra vậy” Bạch Dạ đột ngột hỏi.

Trình Uyên định thần lại, nhìn Bạch Dạ một cách tê dại, nói: “Ta phát hiện có chuyện phi thường.”

Đúng lúc này, điện thoại di động của Bạch Dạ đột nhiên vang lên.

Anh liếc nhìn điện thoại rồi nhanh chóng kết nối, sau đó vẻ mặt dần trở nên trịnh trọng.

“Có một vụ tai nạn ở thành phố Tín Dương,” Bạch Dạ nói, “Em trai và em gái tôi đã bị bắt.”

Vào buổi trưa, một con tàu rời Đảo Vàng và nhanh chóng đi vào đất liền.

“Ba mươi tám phụ nữ mất tích ở tỉnh Giang Bắc.”

Trên tàu, nghe Bạch Dạ báo cáo, Trình Uyên vội vàng đứng trên boong.

Anh ta đang nắm lấy lan can bằng cả hai tay, và năm sự tức giận hiện lên trong mắt anh ta.

Hóa ra không chỉ Bạch An Tương bị bắt mà có tổng cộng 38 phụ nữ bao gồm Bạch An Tương, bao gồm Vương Tử Yên và Đông Nguyệt.

“Anh trai cậu cũng bị thương bởi người đàn ông bí ẩn.”

“Hiện tại chỉ có nhà họ Lý mới có khả năng này.”

“Ngoài ra, sáng nay, quả thực có một chiếc tàu đi vào đất liền từ bờ biển quận 5”.

Thông tin đến từ hệ thống giám điệp của Đảo Vàng, và thông tin khác đến từ Li Haibin ở thành phố Tân Dương.

Nghe được những tin tức này, Trình Uyên càng thêm hoang mang.

Cuối cùng anh cũng biết tại sao Minh Vương lại tự tin đến mức anh sẽ nướng nấu trong cô.

Thì ra cô đã bày trò từ lâu, một khi không đồng ý giúp cô, cô liền bắt đầu uy hiếp bản thân.

“Mang Lý Mẫn đến đây!” Trình Uyên lạnh lùng nói.

Bạch Dạ quay lại gật đầu.

Ngay sau đó, Lý Mẫn được đưa lên boong.

Lần này tôi nhìn thấy Trình Uyên, mặc dù bị trói bằng dây nhưng cậu ấy không hề hoảng sợ chút nào.

“Trình Uyên, tôi cảnh cáo cậu, bây giờ vợ con cậu đều nằm trong tay nhà họ Lý của chúng ta, nếu cậu dám động đến một sợi tóc của tôi, tôi hứa với cậu sẽ vĩnh viễn hối hận!”

Lý Mẫn điên cuồng đe dọa Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn vùng biển trước mặt, để gió biển hất tung mái tóc, ánh mắt đầy lo lắng.

Tôi châm một điếu thuốc và hít một hơi dài.

Chương 1672

Sau đó phun ra một chùm sương trắng.

Nhìn thấy Trình Uyên cứ quay lưng về phía mình, Lý Mẫn đột nhiên hoảng sợ.

Trí óc của anh ấy hoạt động nhanh chóng, và anh ấy sớm nghĩ ra cách để có được điều tốt nhất của cả hai thế giới.

“Trình Uyên, nếu anh không muốn vợ con của anh gặp rắc rối, tôi nghĩ anh cũng có thể nghe lời tôi, nhưng tôi có ý kiến hay. Chỉ cần anh cởi bỏ sợi dây trên người tôi, tôi sẽ phục vụ ngon lành.” và đồ ăn ngon, và hãy đợi cho đến thành phố Tín Dương., bố tôi và tôi sẽ giúp bạn cầu hôn. ”

Bị giật!

Lý Mẫn chưa kịp nói xong, Trình Uyên đột nhiên quay lại, lấy tay vẽ lại khuôn mặt của mình.

Với một âm thanh giòn giã, Lý Mẫn bị đánh ngã xuống đất.

“Ôi, tôi đau quá!”

Khi hắn phun ra một ngụm máu, hai người chết cũng ngã xuống đất.

Lý Miên nâng hai má sừng lên, sợ hãi cả người run lên, nhưng vẫn tiếp tục kiên quyết: “Trình Uyên, anh không muốn tính mạng của vợ con anh sao?”

Trình Uyên khịt mũi hút thuốc, “Bah!”, Phun ra khói, sau đó ngồi xồm trước mặt anh, nắm lấy tóc của Lý Mẫn, kéo anh lên, sững sờ.

Bị giật!

Cú đánh trái tay là một cái tát nữa vào mặt.

Sau cái tát này, Lý Mẫn bị tát sao vàng vào mắt, mắng: “A, đừng tát nữa, làm ơn, tôi không chịu được sao?”

Anh ấy đã sợ.

Trình Uyên ngơ ngác nhìn anh, trong mắt hiện lên một tia khinh thường.

“Bạn biết đấy, nhà họ Lý của bạn đã phạm sai lầm,”

“Anh không nên uy hiếp tôi với vợ con tôi!”

“Bởi vì như vậy sẽ chỉ khiến cho nhà họ Lý của người rơi vào chỗ không bao giờ có thể phục hồi.”

Lý Mẫn kinh hãi nhìn Trình Uyên, không dám nói.

Trình Uyên nói tiếp: “Gọi Lão Tử của ngươi đi để hắn rửa cổ cho đỡ giận ta. Ta tin ngươi nên biết nói như thế nào. Nếu như ngươi nói không phải ta muốn, ta bây giờ có thể để cho ngươi sống sót. Không, nó được đảm bảo là cách chết tàn nhẫn nhất trên thế giới!”

“Đương nhiên, nếu như ngươi nói tốt, khi ta tiêu diệt Lý gia của ngươi, ngươi có thể bị một con chó bỏ lại!”

Lý Mẫn sợ hãi và ngu ngốc.

Ánh mắt của Trình Uyên khiến anh cảm thấy kinh hãi.

Bên trong dường như có sát khí vô biên!

“Tôi, tôi biết, tôi biết!”

Bạch Dạ lấy điện thoại di động từ Lý Mẫn ra, tìm số của Lí Kiến Cương, rồi trực tiếp gọi. x

Và tại thời điểm này.

Thành phố Giang Bắc, tiền sảnh của biệt thự Laohan.

Vài người đàn ông ngồi thụp xuống ghế sofa, đứng đầu là Lí Kiến Cương âm ỉm.

Anh cầm điếu xì gà trên tay và hút hết điếu này đến điếu khác.

Anh và ánh mắt của họ vô tình đổ dồn vào những mỹ nữ đang bị trói ở phía đối diện và ngã trên mặt đất.

Vâng, đúng vậy.

Đối diện với họ trong đại sảnh, có hơn một chục phụ nữ, một số cởi trần, một số quần áo xộc xệch, đầu tóc bù xù, một số ít vẫn còn nguyên vẹn, tất cả đều bị trói bằng dây thừng và ngã lăn xuống đất.

Trong số những người này, có ba cô con gái của Bạch An Tương, Vương Tử Yên và Đông Nguyệt.

Đối diện với họ, một vài người đàn ông từ gia đình Li lang thang xung quanh họ một cách miễn cưỡng với đôi mắt khốn khổ.

“Còn đừng nói, người phụ nữ này sinh vào ngày mây năm mây, cô nương nói.”

Người đàn ông ở phía bên kia cũng có vẻ say sưa: “Đúng vậy, và tất cả chúng đều rất ngon, hahaha.”

“Nhân tiện, Giáo chủ, ba người phụ nữ này là xinh đẹp nhất, ngài định giao cho Mẫn gia sao?” Có người hỏi đùa.

Chương 1673

Lí Kiến Cương phun ra một ngụm khói, giễu cợt nói: “ĐỂ lại cái rắm, văn bản này 0

“Tại sao” một số người đàn ông tò mò hỏi.

Vẻ mặt của Lí Kiến Cương âm đạm: “Dương Duệ đã liên lạc với tôi. Anh ấy đã gửi rằng ba người phụ nữ này hiện tại không thể di chuyển, bởi vì họ là con bài mặc cả với cấp trên.”

Nghe những gì Lí Kiến Cương nói, những người đàn ông đã bị sốc: “Dương Duệ”

“Người ở trên Dương Duệ”

“Sẽ có người ngang hàng với Dương Duệ.”

Lí Kiến Cương trầm ngâm rằng.

Ban đầu anh ta hợp tác với Đông Tâm Tư và A Bạc Dẫn, nhưng bây giờ có vẻ như cả Đông Tâm Tư và A Bạc Dẫn đều thất bại, nếu họ không thể giết được Dương Duệ thì cơ hội là rất nhỏ. x

Hơn nữa, Dương Duệ đang ở trong Siêu Thần Võ, bọn họ không có khả năng xúc phạm nhà họ Lý. Sau sự việc này, Dương Duệ đã có thể liên lạc với anh ta trước bất kể nghi ngờ

trước đó, điều này cũng khiến anh ta an ủi một chút trong lòng e ngại.

Lí Kiến Cương định là một bức tường cỏ, loại lắc lư trong gió.

Nhưng sau khi Dương Duệ nói rằng vẫn còn người ở trên người mình, lần này Lý Tường cũng không bình tĩnh.

Nhà họ Lý đã nằm im lìm nhiều năm, tưởng rằng một khi vươn lên sẽ chấn động thiên hạ, nhưng không ngờ hôm nay đã đến lúc trôi qua, nhà họ Lý thậm chí còn không thấy được ngưỡng trên.

Buồn làm sao

Lí Kiến Cương bí mật siết chặt tay, nắm chặt tay, nhưng ánh mắt lại rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch An Tương.

Người phụ nữ này thật quyến rũ!

“Chỉ chơi một cái thôi, chắc không sao đâu.” Một người đàn ông nhìn thấy biểu hiện của Lý Tường Cương, lập tức hiểu ra, nhanh chóng an ủi: “Chúng tôi để lại hai người phụ nữ kia cho Dương Duệ, và nói lúc đó, một người đã nhảy lầu tự tử. Bản thân anh ta. Có lẽ nào họ vẫn phải nhìn vào cái xác ”

Lí Kiến Cương mắt sáng lên khi nghe lời khuyên của người đàn ông bên cạnh.

Dần dần, một nụ cười xấu xa xuất hiện ở khóe miệng anh, và anh đi về phía Bạch An Tương.

Đến chỗ Bạch An Tương và đưa tay ra sờ đầu cô ấy.

“Em tên gì” anh hỏi.

Bạch An Tương vừa tức giận vừa sợ hãi.

Cô không sợ chết, nhưng sợ bị tàn phá bởi những tên cận bã này.

Nhiều người phụ nữ trước mặt này bị bọn họ hành hạ trước mặt, cảnh tượng thật kinh khủng.

Còn hơn bị bọn chúng ức hiếp, cô thà chết còn hơn.

“Ông xã sẽ không để cho em đi!”

Trước đây, Lí Kiến Cương cũng đã bắt Bạch An Tương và những người khác, nhưng đó là người của anh ta. Chỉ là tôi không biết rằng Bạch An Tương cũng là một người phụ nữ sinh ra trên mây nên cô ấy không quan tâm, lần này cô ấy trở lại và bị Lí Kiến Cương một danh sách để lại, đây là kết quả của một hành động hoang dã để bắt những người phụ nữ này.

Anh chỉ nghĩ Bạch An Tương rất quen nên mới hỏi câu này.

Nghe Bạch An Tương nói, Lí Kiến Cương tự nhiên không sợ hãi, ngược lại rất quan tâm hỏi: “Chồng của cô? Đến, nói cho tôi biết, chồng của cô là ai? Anh ta có sức mạnh như thế nào?”

Anh ta có can đảm dám theo dõi chúng tôi không. Họ Lý.” gia đình làm đúng không? ”

“Còn người tin hay không, chỉ cần phu quân có thể tìm được, sau khi gặp ta, ta hứa hẳn nguyện ý giao người cho ta.”

Giọng điệu tuy bình tĩnh nhưng lại lộ ra khí chất kiêu ngạo và khinh thường.

Cũng thử nghĩ xem, người bình thường sao có thể dám ngang ngược với nhà họ Lý?

Bạch An Tương tức giận nói: “Bah, dám người như gà chó trước mặt chồng tôi.”

Chương 1674

“Haha...”

Lí Kiến Cương mỉm cười.

Những người đàn ông họ Lý của Lí Kiến Cương cũng cười theo.

Họ cười một cách vô nguyên tắc và ngông cuồng.

“Thật sự là cười ra nước mắt.”

“Haha, đến thắt lưng cũng không cười nổi nữa.”

“Một người phụ nữ ngây thơ và dễ thương như thế này thật hiếm có bây giờ!”

Họ coi sự “khờ khạo” của Bạch An Tương là đáng yêu. Dù gì thì đây cũng là điều bình thường, miễn là phụ nữ xinh đẹp thì trong mắt đàn ông cô ấy càng ngốc nghếch và đáng yêu hơn.

nhưng.....

“Cười! Bạn cười đến thỏa mãn trái tim mình, trong khi bạn vẫn đang cười.”

Đông Nguyệt ở bên cạnh Bạch An Tương kinh thường nhìn những người này rồi nói.

Nghe thấy tiếng động, tất cả nam nhân đều giật mình.

Lí Kiến Cương liếc nhìn Đông Nguyệt thích thú: “Sao, cô gái nhỏ, cô có biết chồng cô ấy không? Vậy thì để tôi hỏi cô, chồng cô ấy kinh ngạc đến mức nào?”

Đông Nguyệt chế nhạo: “Cô ấy là Bạch An Tương, còn tôi là Đông Nguyệt.”

“BaiAn Tương?”

“Đông Nguyệt?”

“Ừm, ta cũng quen, nhưng ta không biết ...” Lí Kiến Cương đột nhiên nhướn mày.

“Cái gì?” Trong đám đông, sắc mặt một người đàn ông thay đổi rõ rệt.

“Anh họ, Bạch An Tương là vợ của Trình Uyên!”

Lí Kiến Cương đột nhiên mở to mắt, và anh ta nhìn Bạch An Tương một lần nữa.

“Còn nữa... và Đông Nguyệt là con gái của Đông Tâm Tu!” Người đàn ông lại nói, trong giọng nói lộ ra vẻ sợ hãi.

Lí Kiến Cương im lặng.

“Hừ, có biết bây giờ sợ hãi không?” Nhìn vẻ mặt của bọn họ đột nhiên biến sắc một cái, Đông Nguyệt không khỏi cười lạnh: “Những người nhảy bén nhanh chóng thả chúng ta ra, nếu không các người sẽ không có khả năng. ă!”

Trong đại sảnh, bầu không khí thật kỳ quái.

Lí Vị Ương suy nghĩ một chút, đối phương nói: “Đưa Đông Nguyệt đi xuống, ta sẽ chờ người!”

“Ừ.” Hai người vội vàng tiến lên, nhắc tới Đông Nguyệt rồi rời đi.

Đối với Bạch An Tương.

Có một dấu vết gợn ghiếc lóe lên trong mắt Lí Kiến Cương.

“Haha, Bạch An Tương? Vợ của Trình Uyên phải không? Rất tốt!”

“Kể từ khi anh ta bắt con trai tôi, công bằng là tôi đã đụ vợ của anh ta!”

Sau đó, cô ấy nắm lấy tóc của Bạch An Tương và kéo nó lên.

Bạch An Tương mặt tái đi ngay lập tức.

Ngay sau đó.

“Giáo chủ, có điện thoại”

Lão quản gia nhà họ Lý vội vàng đi vào đại sảnh, vội vàng đến bên cạnh Lý Kiến Cương, đưa điện thoại cho anh ta.

Lý Kiến Cương cau mày.

“Này, bố, đây là Tiểu Mẫn!” Giọng nói mơ hồ của Lý Mẫn truyền đến điện thoại.

Lý Mẫn bị Trình Uyên đưa ra khỏi cửa, lời nói của anh ta bị rò rỉ.

“Tiểu Mẫn, bây giờ con đang ở đâu? Trình Uyên có làm con bị thương không?” Lý Kiến Cương trầm giọng hỏi.

Dòng họ Lý Kiến Quốc đã bị giết bởi Trình Uyên, điều này khiến Lý Kiến Cương trở thành cây con duy nhất của dòng họ Li, còn Lý Mẫn là con trai duy nhất của Lý Kiến Cương và là người thừa kế duy nhất của dòng họ Li. khác.

Chương 1675

“Ba, nghe con nói, cha không bao giờ được di chuyển những người phụ nữ đó của Trình Uyên, nếu cha động, con nhất định sẽ chết!”

“Ba, Trình Uyên đã hứa với con rằng chỉ cần con không làm tổn thương người phụ nữ của anh ấy, anh ấy sẽ tha cho con không chết!”

“Ba, người nhất định phải nhớ, nhớ kỹ!”

Lúc này trong truyện cổ tích, điện thoại đã bị cúp máy.

Lí Kiến Cương sắc mặt dần dần trở nên ảm đạm.

“Khiếp!”

Anh ta đâm vào tường một cái “rầm”, bức tường dày bị đục thủng một lỗ trong chốc lát, bụi bay tung tóe!

“Đây là chuyện không thể tin được!” Anh tức giận mắng Lý Mẫn.

Nó có thể bị nguyên rủa, nó luôn luôn là con trai của mình.

Ông không dám đánh cược mạng sống của con trai mình.

Nhìn thấy mỹ nhân gần trong tay, Lí Kiến Cương không khỏi giật giật, tức giận nói: “Nhốt tất cả những người phụ nữ có liên quan đến Trình Uyên!”

Các thuộc hạ đáp lại, và Bạch An Tương, Vương Tử Yên và những người khác đều bị nhốt vào tầng hầm.

...

Lúc này, điện thoại lại vang lên.

Lí Kiến Cương nhanh chóng kết nối.

Anh nghĩ rằng đó là Lý Mẫn đã gọi lại, nhưng anh thấy rằng giọng nói của mình có chút sai sau khi kết nối được thực hiện.

“Là Lý gia tộc trưởng?”

Đó là giọng của một người phụ nữ.

“Người là ai?” Lí Kiến Cương lạnh lùng hỏi.

Ngoại trừ người nhà họ Lý, ai biết số của anh ta đều phải phi thường!

Người phụ nữ ở đầu dây bên kia “cười tủm tủm” nói: “Hình như là vậy, tôi là Minh Vương!”

Sao Minh Vương?

Lí Kiến Cương không khỏi giật mình: “Minh Vương là ai?”

“Hay là ta để Dương Duệ nói cho người biết?” Minh Vương nhẹ giọng hỏi.

Nghe đến đây, trong lòng Lí Kiến Cương chấn động.

Khi người phụ nữ nhắc đến Dương Duệ, giọng điệu không hề tôn trọng, thậm chí còn có chút kiêu ngạo, hiển nhiên địa vị của cô ta cao hơn Dương Duệ.

Địa vị cao hơn Dương Duệ, còn có thể là ai? Nó phải là người ở trên Dương Duệ!

Nghĩ đến đây, Lí Kiến Cương mồ hôi lạnh toát ra.

“Chủ nhân Minh Vương, xin hãy ra lệnh!” Anh ta nhanh chóng thận trọng trả lời.

Minh Vương lại cười khúc khích nói: “Được rồi, tốt lắm! Các người các gia tộc ẩn thân, ta đã thông báo cho ba gia tộc, bao gồm cả nhà họ Lý của các người bây giờ đã là bốn người, thật ra cũng không có ý gì khác, chỉ muốn mọi người cùng ngồi. Một khi đã ngồi rồi, chúng ta cùng nhau biết nhau.”

“A... tốt!” Lí Kiến Cương không dám trái lời.

Sao Minh Vương này có nghĩa là tập trung, cô ấy sẽ làm gì?

Lí Kiến Cương không dám nghĩ đến điều đó.

Cô có thể thu phục Dương Duệ dưới quyền, cũng có thể ra lệnh cho ba gia tộc lớn nấu nướng nấu. Có thể hình dung được sức mạnh của cô đáng sợ như thế nào.

Lí Kiến Cương không dám bắt cháp.

“Ừm, trưa ngày một, chúng ta sẽ gặp nhau ở núi Vũ Ninh.”

“Vâng!” Lí Kiến Cương đáp.

...

...

Đêm tiếp theo.

Tàu của Trình Uyên cuối cùng đã đến thành phố Tân Dương.

Vào lúc anh ta đi về phía thuyền, Trình Uyên hít một hơi thật sâu. Nhìn thành phố quen thuộc, lửa giận trong lòng càng dâng trào, trong mắt lóe lên một tia sát ý.

Chương 1676

Chương 1676:

“Tôi trở lại!”

“Anh Bạch, bảo nhà họ Lý rửa sạch cổ chày tôi tàn sát!”

Rất kiêu ngạo và ngang tàng!

Lý Hải Tân, Bạch Long, Trần Thành và những người khác, những người được thông báo, đã lái xe đến gặp Trình Uyên.

Xe của họ đều đậu trong cảng, tất cả đều là xe địa hình.

“Trình Uyên, tình hình bây giờ không lạc quan!”

Lý Hải Tân bước tới và cau mày nói: “Họ Lý và những gia tộc giấu mặt khác đã công khai thách thức bốn gia tộc lớn và tập đoàn Nhiên Hề của chúng ta. Và họ quá lười biếng khi sử dụng các phương pháp chiến tranh thương mại để trực tiếp ám sát người của chúng ta.”

“Những người điều hành nhiều nhóm thuộc Tập đoàn Nhiên Hề đã bị giết. Bây giờ chỉ có Tập đoàn Tuấn Phong của chúng tôi có thể hoạt động bình thường, nhưng Tử Yên cũng đã biến mất hai ngày trước. Người ta ước tính rằng họ đã bị nhà họ Li bắt đi.”

“Tình hình của tứ đại gia tộc cũng không rõ ràng. Công nghiệp của họ ở tỉnh Giang Bắc gần như đã bị xóa sổ, các thành viên của tứ đại gia tộc đã trở về kinh thành và tự vệ.”

“Hiện tại, năng lượng của những gia tộc ẩn thân này vượt xa dự đoán của chúng ta.”

Trình Uyên gật đầu nói: “Về nhà nói chuyện.”

Một nhóm người lên xe quay đầu rời bến.

Sau khi Trình Uyên lên xe, Lý Hải Tân cũng đã sẵn sàng ngồi vào. Anh không thể chờ đợi để tiếp tục báo cáo với Trình Uyên trong xe về những gì đã xảy ra gần đây.

Nhưng vừa lên xe, Trình Uyên đột nhiên nói: “Anh Lý, anh lên xe khác đi.”

Lý Hải Tân khẽ giật mình, rồi gật đầu.

Ngoài Trình Uyên, còn có Bạch Sĩ Câu và Vương Mĩ Lệ trên chiếc xe này.

Xe khởi động và lái theo hướng tập đoàn Tuấn Phong.

Trình Uyên nhìn thành phố quen thuộc, đôi mắt dần nhòe đi.

Bên trong xe, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió nhẹ từ lớp xe.

khá lâu.

“Ngươi định làm gì?” Bạch Sĩ Câu đột nhiên hỏi.

Trình Uyên hít sâu một hơi, trên mặt hiện lên một nụ cười gượng gạo như nụ cười tự ti.

“Tôi có thể làm gì?” Anh hỏi.

Bái Thiệu Lâm im lặng.

Vương Mĩ Lệ không nói gì.

Trình Uyên lắc đầu: “Anh Vương, anh đi theo em nhiều năm như vậy đã phải chịu đựng rất nhiều. Em đã nói chỉ cần anh lựa chọn tiếp tục bên em, em sẽ không theo đuổi quá khứ.”

Vương Mĩ Lệ cau mày và nghiêm nghị nhìn lên Trình Uyên.

Nhưng Trình Uyên đã thay đổi cuộc trò chuyện và nói với Bạch Sĩ Câu, “Cha, thật khó để con có thể tha thứ cho những gì cha đã làm.”

“Bởi vì ông là cha vợ của tôi và ông là cha ruột của An Tương!”

“Bây giờ An Tương đã bị bắt, sống chết của anh ấy là không chắc chắn, và không biết liệu anh ấy có bị ức hiếp hay không. Anh không lo lắng chút nào chứ?”

“Người biết không, sở dĩ nhà họ Lý dám làm gì thì làm, nhất định phải có người đứng sau. Lúc này, Tống gia và A Bạc Duẫn đang ở các quốc gia phía nam. Bọn họ tạm thời sẽ không trở lại. Vì vậy, những người có thể hỗ trợ Lý gia là Bạn biết bạn là ai.”

“Lúc này, người còn muốn xuống dưới của ta, sau đó báo cho nữ nhân kia sao?”

“Đó là con gái ruột của anh đã bị bắt đi.”

Bái Thiệu Lâm im lặng.

Trình Uyên cố gắng tìm kiếm dấu vết tội lỗi trên khuôn mặt anh, thậm chí là dấu vết tội lỗi.

Nhưng, rõ ràng, anh ấy đã rất thất vọng.

Bạch Sĩ Câu hỏi Trình Uyên rằng anh ta định làm gì thay vì hỏi An Tương bây giờ như thế nào và anh ta đang bị giam ở đâu.

Chương 1677

Đúng vậy, anh biết Bạch An Tương đã bị bắt nhưng anh lại không để ý đến, điều này khiến Trình Uyên vô cùng bức xúc.

“Tôi không cần hỏi em dự định làm gì.” Trình Uyên nói với Bạch Sĩ Câu, cắn răng chịu đựng, “Người phụ nữ của tôi, cho dù cố gắng hết sức, tôi cũng sẽ cứu được. Cô không cần phải làm như vậy. lo lắng về nó!”

“Cô ấy sẽ không sao đâu.” Bạch Sĩ Câu Thiển nhẹ giọng nói.

Câu nói này càng khiến Trình Uyên tức giận hơn, bởi vì khi nói ra câu này, giọng điệu của anh rất bình thản như đang nói về một người xa lạ không liên quan gì đến mình.

“Nghe này, người phụ nữ của tôi chỉ có thể ở nơi cô ấy muốn. Chỉ cần ai đó ép cô ấy ở nơi cô ấy không muốn, dù chỉ một phút một giây, tôi sẽ không tha thứ!”

Bạch Sĩ Câu lông mày hơi nhướng lên.

Anh không nhìn Trình Uyên, mà quay lại nhìn Vương Mĩ Lệ.

Lông mày của Vương Mĩ Lệ càng thêm nghiêm nghị.

Vương Mĩ Lệ có lẽ biết Trình Uyên nghĩ gì. Đối với Bạch Sĩ Câu nghĩ như thế nào, hẳn có chút bối rối. Nhưng bản năng

mách bảo anh rằng có lẽ anh đã chọn sai.

Nỗi ám ảnh về Vân Dĩ Hà khiến anh lạc lối, nhưng anh lại thấy sự thờ ơ từ Bạch Sĩ Câu. Xét cho cùng, Bạch Sĩ Câu và Vân Dĩ Hà là một loại người.

Nhưng Trình Uyên thì khác.

Anh ta có kiểu cảm ứng con người mà các chủ nhân khác không có.

Chà, có lẽ đây là sự khác biệt lớn nhất.

“Các người có thể rời đi, tôi sẽ không cản trở các người.”
Trình Uyên xoa dịu cảm xúc, nhẹ giọng nói với hai người:
“Nhưng liên quan đến chuyện này, tốt hơn hết hai người không nên xếp hàng, hãy nhìn lâu một chút!”

Chiếc xe đậu dưới tòa nhà tập đoàn Tuấn Phong.

Mọi người lên lầu.

Bạch Sĩ Câu và Vương Mĩ Lệ đứng ở tầng dưới và nhìn lên.

“Hiện tại chúng ta đang ở trong một tình huống xấu hổ.” Bạch Sĩ Câu nói nhỏ.

Wương Mĩ Lệ cười nhạt, “Ta so với người tốt hơn.”

Bạch Sĩ Câu khẽ giật mình kinh ngạc nhìn Vương Mĩ Lệ.

Vương Mĩ Lệ chỉ vào tòa nhà và nói, “Những gì anh ấy nói.”

Bạch Sĩ Câu hơi kinh ngạc: “Anh ... anh muốn thoái thác sao?”

Vương Mĩ Lệ nhún vai, sau đó lấy trong túi ra một điều thuốc và châm lửa, hít một hơi thật sâu rồi thở ra một tràng rồng trắng sương mù.

“Thực sự đau!”

...

...

Bên trong tòa nhà Tuấn Phong.

Trình Uyên nhìn những gương mặt quen thuộc trước mặt này, trong lòng cảm thấy rất nhiều.

May mắn thay, không có tin vui.

“Tôi đã đăng kí kết hôn với Chung Hân.”

Vừa mới ngồi xuống, Trình Uyên không biết nói, nhưng Trần Thành là người đầu tiên rất hiếm khi nói.

Nghe vậy, Trình Uyên sững sờ, sau đó anh mỉm cười: “Chà, cũng tốt, khi nào thì chuẩn bị cho đám cưới?”

Trần Thành cười nói: “Ngươi đã hứa sẽ làm cho ta.”

“Haha, được rồi, cứ giao cho tôi, hai ngày nữa tôi sẽ giải quyết xong chuyện trước mặt với cô.” Trình Uyên cười.

Ngay sau đó, Thời Sách cũng nói: “Đại ca, mẹ em khỏi bệnh rồi.”

“Thật tốt.” Trình Uyên lại cảm thấy lâng lâng: “Khi Trần Thành kết hôn, hãy để mẹ chúng ta làm cha mẹ của Chung Hân”.

Chú Bạch Long giận dữ nói: “Tôi sẽ làm phũ phỡ!”

Trần Thành lập tức phản bác: “Không phải, ngươi quá xấu!”

Bạch Long tức giận nói: “Đánh rắm, ta làm sao so với ngươi tốt hơn.”

Chương 1678

“Hi hi, Trần Thành, anh muốn tìm một người đàn ông đẹp trai hơn anh làm phù rể của mình sao? Như vậy không làm lu mờ ánh đèn sân khấu của anh sao?”

Trần Thành nhú mày suy tư một hồi.

Bạch Long vừa định cười, liền cảm thấy được mùi vị không đúng, liền khó chịu nói: “Ý của ngươi là? Thậm chí ngươi cho rằng Trần Thành so với ta đẹp trai hơn?”

“Haha...”

Có một tràng cười trong hội trường.

Mọi người cười lăn cười bò, như thể đã quên hết mọi chuyện.

Dường như họ đã quên hoàn cảnh họ đang ở trong tình trạng khó khăn như thế nào.

Tuy nhiên, tiếng cười cuối cùng cũng kết thúc, giống như một trò đùa luôn được diễn ra, nên khi hạ màn cũng không còn tiếng động.

Trong hội trường trở nên vô cùng yên tĩnh.

Vẫn còn đó một nụ cười trên khuôn mặt Trình Uyên, nhưng nó đang dần trở nên rắn chắc.

“Cảm ơn vì lòng tốt của bạn,” anh nói.

“Đừng lo lắng, mọi chuyện không khó khăn như vậy. Mọi người thu dọn đi. Ngày mai chúng ta sẽ nhờ người. Sau khi xin lại người, chúng ta sẽ làm một sự kiện vui vẻ cho Trần Thành.”

Nghe được lời nói của Trình Uyên, mọi người đều gật đầu và chuẩn bị riêng.

Trình Uyên cũng trở lại văn phòng trước đây của mình.

Nằm trên ghế văn phòng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong đầu tôi không ngừng suy nghĩ về việc vượt biên.

Những loại điều kiện cần thiết để vượt qua?

Nhất định phải cần đến sợi dây chuyền đó, nhưng hiện tại hẳn không dám đeo, một khi đeo xong, sợi dây chuyền sẽ miễn phí cho hẳn màu xám, nếu không muốn thì không được, nhưng nếu bạn yêu cầu nó không tương thích với khí lực vàng trong cơ thể anh ta, sau khi bị cuốn vào, tất cả kung fu của anh ta đã bị tiêu tan.

Bùm ...!

Có tiếng gõ cửa.

“Vào!” Trình Uyên nhẹ nói.

Cửa phòng bị đẩy ra, một người đàn ông mập mạp lảo lộn như quả bóng chui vào.

Kim Kiệt bước đến chỗ Trình Uyên và cung kính cúi chào:
“Ông chủ, xe đã sẵn sàng cho ông.”

Trình Uyên khẽ giật mình, sau đó xoay người ngồi dậy, nhíu mày nhìn Kim Kiệt.

Kim Kiệt nhếch mép cười không dám nhìn lên.

Ngày xưa, khi Trình Uyên mới gia nhập Tập đoàn Tuấn Phong, Kim Kiệt đã không coi trọng anh ấy mà chỉ nghĩ anh ấy là thế hệ thứ hai giàu có xuất thân sẽ kế thừa công việc kinh doanh của mẹ mình. Nhưng chỉ trong vài năm ngắn ngủi, anh ấy đã trưởng thành đến mức thậm chí phải kiễng chân lên nhìn.

Kim Kiệt không được coi là thành viên cốt cán của Trình Uyên, nhưng anh được coi là cự binh của Tập đoàn Tuấn Phong. Anh không muốn bị so sánh với những cậu bé lông lá thất học đó, vì vậy anh chỉ có thể chơi theo sức của mình.

Trình Uyên chế nhạo, không nhìn được vở vai Kim Kiệt: “Lão Kim, khả năng quan sát từ ngữ và màu sắc của cậu lại tăng lên rồi.”

Kim Kiệt mỉm cười.

“Ông chủ nói khi đi hỏi người thì quá bình tĩnh. Chuyện này không hợp với cái đặt cá nhân của ông chủ. Vì vậy, Ông chủ, tôi đã đoán được bí mật, hy vọng rằng tôi không nhận sai.”

“ Tính Toán cá nhân ta?” Trình Uyên thích thú nói: “Tôi tính toán cái gì?”

“Sức mạnh của nhà họ Lý nằm ở chỗ đó. Đối với Ông chủ can đảm, thực lực của mấy đứa nhỏ của người vẫn còn một khoảng cách lớn. Dựa vào những gì ta biết về ông chủ Ông chủ của người, người sẽ không để cho anh em của mình gặp nguy hiểm”. Lao Kim nói.

Chương 1679

Trình Uyên nghiêm túc nhìn Kim Kiệt một lúc rồi thở dài: “Anh nói đúng, được rồi, để chìa khóa xe ở đây. Hơn nữa, sau khi chuyện này qua đi, anh sẽ đi chăm sóc tập đoàn Trích Thủy. một mình. Đúng vậy. “

Nghe vậy, Kim Kiệt vui mừng khôn xiết và nhanh chóng gửi lời cảm ơn Xie Chengran: “Cảm ơn ông chủ đã đánh giá cao. Kim Kiệt sẽ cố gắng hết sức trong quãng đời còn lại của mình ...”

Trình Uyên xua tay và ra hiệu cho anh ta rời đi.

Đúng rồi.

Trình Uyên không muốn đợi đến ngày mai.

Thực ra, nếu không phải sợ anh em mình chết thì bây giờ anh ta đã xuất hiện ở nhà họ Lý rồi.

Nhưng vấn đề là loại hành động nguy hiểm này, những tên này sẽ không để cho bản thân hành động một mình, cho dù có tự mình ra lệnh thì cũng nhất định không tuân lệnh, cho nên Trình Uyên chỉ có thể dùng cách trì hoãn.

Để không lộ ra khuyết điểm, anh cố ý đợi đến mười hai giờ tối.

Vừa đến mười hai giờ, Trình Uyên đột nhiên đứng dậy khỏi ghế, nắn cổ áo rồi bước ra khỏi cổng tập đoàn Tuấn Phong.

Một chiếc xe địa hình dừng ở lối vào chính của tập đoàn Tuấn Phong, Trình Uyên lấy chìa khóa ra, mở cửa bước vào.

Đúng lúc này, một cửa xe khác cũng được mở ra, lập tức có một bóng người lên xe.

Trình Uyên khẽ cau mày nhìn Vương Mĩ Lệ đang bước vào phi công phụ.

“Em đang làm gì vậy?” Anh hỏi.

Vương Mĩ Lệ thở dài, “Tôi muốn vận động cơ và xương của mình vì cơn đau trong những ngày này.”

“Em đã nghĩ về nó chưa?” Trình Uyên hỏi.

Vương Mĩ Lệ cười nhẹ: “Gần đến nơi rồi.”

Vì vậy, Trình Uyên cũng cười theo.

Anh ta hỏi về điều đó, không phải Vương Mĩ Lệ muốn cùng anh ta phiêu lưu, mà là về sự lựa chọn phe của Vương Mĩ Lệ.

Trình Uyên từng nói chỉ cần Vương Mĩ Lệ đứng về phía anh, anh sẽ tin tưởng vô điều kiện.

“nó tốt!”

Chiếc xe để lại trong bụi.

Sau khi xe rời đi, một người khác bước ra khỏi bóng tối.

Bạch Sĩ Câu nhìn đèn hậu dần dần khuất vào bóng đêm, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm.

“Nhi tử, dựa vào người!”

...

...

Thành phố Giang Bắc, biệt thự hướng biển.

Một chiếc xe địa hình dừng trước cửa.

Trình Uyên và Vương Mĩ Lệ xuống xe đi thẳng ra công.

Có một người đàn ông đang ngồi trên bậc thềm cửa, miệng ngâm điếu thuốc, ánh mắt khinh thường nhìn Trình Uyên và Vương Mĩ Lệ đang đi về phía mình.

Người đàn ông để tóc dài và mặc một bộ áo dài trông rất bảnh bao.

“Thế gian cho rằng nhà họ Lý của chúng ta là bốn cường giả Thần Võ cảnh, nhưng không phải vậy. Bởi vì mới hôm qua ta vừa mới đột phá ngưỡng cửa Thần Võ cảnh giới, hiện tại chú của ta cũng là cường giả Thần Võ cảnh giới.” . “

Hắn trả lời không cần hỏi: “Các ngươi hai cái, một cái cao cấp một cái cấp thấp, đến nhà họ Lý chúng ta chết sao?”

Vương Mĩ Lệ khẽ cau mày.

Lại nhìn Trình Uyên, Trình Uyên không thềm đoái hoài đến anh, bước thẳng vào biệt thự.

Anh ấy, đi bên cạnh anh ấy!

Tóc dài hơi giật mình, sau đó sắc mặt lập tức đỏ bừng: “Quái, ngươi còn không coi trọng chú này, chú này ở trong Thần Võ...”

Chương 1680

“Bùm!”

Trước khi anh nói xong, Trình Uyên bất ngờ đưa tay ôm đầu anh.

Ngay khi người đàn ông tóc dài định né tránh, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt đa sắc của Trình Uyên, anh ta giật mình, tiếp theo là một tiếng động lớn.

Trình Uyên còn sống, ấn đầu người đàn ông tóc dài vào bức tường ở cửa như thể nó bị nhét vào. Sau đó, giờ nắm đấm lên, “Bùm bùm bùm bùm!” Anh ta đập đầu ba lần liên tiếp.

Trong khoảnh khắc, người đứng đầu của người hầu này giống như mở một cửa hàng tạp hóa.

chết!

Mũi nhọn!

Vương Mĩ Lệ mở miệng hỏi lâu rồi quên đóng lại.

Ở cảnh giới, Trình Uyên tuy không đạt tới cảnh giới Thần Võ cảnh, nhưng thực lực của hắn không sợ cường giả sơ giai Thần Võ cảnh giới.

Bởi vì hắn có ảo giác mạnh đến mức có thể bắt được những cường giả sơ kỳ của Thần Võ.

“Bùm!” Sau đó, anh đá tung cánh cửa nhà Li.

” Lí Kiến Cương, tránh ra cho Lão tử!”

Trình Uyên hét lên.

Ngay sau đó, nhiều người đã tập trung ở sân.

Gia tộc Li không có nhiều cao thủ. Chỉ có ba cao thủ cấp một, và một tá cao thủ cấp 2. Nói cách khác, nếu loại cấu hình này ban đầu được đưa đến Đảo Vàng để làm việc với những người từ các quốc gia phía nam, nó sẽ không được để cho gió.

Trên sân thượng tầng 3 của tòa biệt thự.

Lí Kiến Cương, người đang mặc đồ ngủ và một cô gái đang run rẩy trong vòng tay của anh, bước tới lan can với một ly rượu vang đỏ.

Anh lạnh lùng nhìn Trình Uyên hỏi: “Con trai tôi đâu?”

Trình Uyên ngược nhìn Lí Kiến Cương, hỏi mà không hề tỏ ra yếu đuối, “Vợ tôi đâu?”

Lí Kiến Cương chế nhạo: “Người đã ném vào lưới rồi, không nghĩ tới người có tư cách thương lượng điều khoản với ta sao?”

Trình Uyên giễu cợt: “Chỉ dựa vào những người này sao? Người đã quên ta đã giết hết các người Tề Lão trong Thần Võ giới của nhà họ Lý ở Gia Đảo sao?”

“Ha ha!”

Lí Kiến Cương lại chế nhạo.

Tề Lão bị Trình Uyên giết, hẳn đương nhiên sẽ không quên, nhưng hiện tại hẳn thật sự không sợ Trình Uyên.

Bởi vì, một ông già thấp bé khác bước ra khỏi đám đông.

“Anh giết đệ tử của tôi?”

Ông lão lạnh lùng nhìn Trình Uyên hỏi.

Khi Trình Uyên nhìn thấy ông già, lông mày của anh ta không thể không khóa lại.

Lão già này hóa ra là cao thủ ở tầng trung kỳ của Thần Võ, bọn họ cùng cấp với Tông chủ.

“Hừm, không ngờ đệ đệ của ta lại vô dụng như vậy, lại bị một tên nhóc lông lá hôi hám đánh bại, còn là một tên cặn bã còn không có bước vào Thần Võ!”

Giọng điệu của lão nhân ngang với cảnh giới của mình, tràn đầy khinh thường chúng sinh.

Một câu lãng phí không bước vào Thần Võ đã đem tất cả trừ mấy người như Lí Vị Ương vào đây và làm bẽ mặt bọn họ.

Tuy nhiên, cho dù như vậy, các tông chủ họ Lý cũng không dám nói gì, rốt cuộc thực lực của lão nhân này nằm ở chỗ nào.

“Cô cũng là người nhà họ Lý” Trình Uyên bình tĩnh hỏi. x

Ông lão chỉ nhìn Trình Uyên từ khóe mắt: “Chỉ là một vị trưởng lão có tên.”

“Vì chỉ là một cái tên nên không cần phải chôn chung cả nhà họ Lý.” Trình Uyên chế nhạo, “Không dễ để tu luyện đến trình độ này. Thú vị đi. Biến khỏi đây đi.”

“gì”

Ngay sau khi nhận xét này được đưa ra, tất cả mọi người gần như bị sốc.

Chương 1681

Từng người một, một hạng cao thủ, nhìn thấy cường giả trung giai Thần Võ cảnh, không chỉ không sợ hãi quỳ xuống đất, tàn nhẫn nói, còn dám nói với cường giả Thần Võ cảnh. Vương quốc trong giai điệu này.

Quá kiêu ngạo!

“Thằng khốn, mày dám vô lễ với Lão Trữ!” Lí Kiến Cương nghe vậy lập tức giận dữ mắng Trình Uyên.

Đương nhiên, trong lòng hắn ngậy ngấn cả người, cái này tức giận quả trách có thể coi như là một cái bả chữa cho lão nhân gia.

Con người, dù ở thời đại nào, địa vị hay thời đại nào, có hai thứ không thể cưỡng lại được. Một là sắc đẹp không thể chịu trách nhiệm, hai là kích động ai phải chịu trách nhiệm.

Lão Trữ biết Lí Kiến Cương đang chọc tức mình, nhưng trong lòng không khỏi thực sự tức giận: “Đừng tưởng rằng ngươi vừa mới đánh bại một cường giả sơ kỳ trong Thần Võ, lại cho rằng ngươi thật kinh ngạc. Lí Kiến Cương vừa mới.” bước vào Thần Võ cảnh cũng không quên thuộc Quy củ của Thần Võ cảnh chẳng qua là, trên nguyên tắc, hắn chỉ là một phé vật cấp cao mà thôi. ”

“Đúng, không phải đánh bại, mà là giết chết!” Vương Mĩ Lệ đáp lại với một nụ cười nhẹ.

Và Trình Uyên đột nhiên tiến lên một bước: “Nếu người đó không được coi là cường giả trong Thần Võ, thì người cũng không được coi là cường giả.”

Trong khi nói, anh ta cởi áo khoác, sau đó gỡ các mảnh xương ra khỏi cơ thể, nhanh chóng ghép chúng lại với nhau.

Trong tích tắc, con dao xẻ xương xuất hiện trên tay anh.

“Xem ra người là muốn giúp lý gia, hôm nay cùng nhà họ Lý chôn cùng!”

Nói xong, anh ta bất ngờ chém ông già một nhát.

Lão Trữ hừ lạnh một tiếng: “Hừ, chính mình không nhận được.”

Nhưng sau đó, đối mặt với lực lượng đao mang cuộn cuộn, Lão Trữ trong lòng run lên, trong nháy mắt trợn to hai mắt.

Điều này

Làm thế quái nào sức mạnh mà một bậc thầy có thể chơi được

Vốn dĩ, anh ta đưa một tay ra sau, định duỗi tay kia ra và dùng một ngón tay đỡ lấy con dao của Trình Uyên, nhưng anh ta đổi ý ngay lập tức.

Chết tiệt, nó quá mạnh để nhặt!

Trong sự ngạc nhiên, anh ta hoảng sợ né tránh.

Với một âm thanh “Bùm!”, Một luồng khí hình lưỡi kiếm vô hình xuyên thủng bầu trời đêm, với động lực của bếp và gió sẵn, vỡ tung ra, xé toạc mọi thứ theo đường thẳng trước mặt nó.

Một con mương sâu đáng sợ hiện ra trước mặt mọi người.

Kinh ngạc!

Mọi người đều kinh ngạc lùi lại.

Lí Kiến Cương thậm chí còn lên uống một ngụm nước.

Lão Trữ sắc mặt lại phát lạnh: “Thật là một kiếm khí cường hãn!”

Giọng điệu của Trình Uyên hờ hững: “Tôi có thể cho cậu một cơ hội nữa, bây giờ ra ngoài đã muộn rồi!”

Lão Trữ nhìn chăm chăm vào thanh kiếm kỳ dị của Trình Uyên, trợn mắt nhận ra ngay lập tức, cười nhạt: “Chỉ là dựa vào con dao kỳ quái kia thôi. Thực lực của ngươi cũng không mạnh lắm, chỉ cần ta tránh là được. Mở ra của ngươi.” và giết bạn vẫn đơn giản như cố gắng để có được một cái gì đó! ”

Câu nói của Ning khiến trái tim Trình Uyên chùng xuống.

Nhưng trước khi anh ta có thể nghĩ ra biện pháp đối phó, Old Ning đã thực hiện một động thái khác.

Lão Trữ thân hình lóe lên, đột nhiên đi tới Trình Uyên, dùng sức vỗ vỗ hấn một cái.

Vừa lấy lòng bàn tay ra, Trình Uyên liền cảm thấy không khí xung quanh nóng rực, hai má đều bị trầy xước gây đau đớn.

Nghĩ lại lúc đó Đông Tâm Tư và A Bạc Duẫn đã lợi dụng lúc Dương Duệ yếu ớt nhất trước khi tiến vào cảnh giới để tấn công anh ta, và ngọn núi Vũ Ninh đã bị cắt một đoạn lớn. Người ta có thể tưởng tượng cảnh giới Thần Võ trung cấp này mạnh đến mức nào. .

Tuy nhiên.

Trình Uyên không kịp đóng kiếm lại và chào hỏi nên chỉ có thể trừng mắt, đôi mắt lóe lên những tia sáng đầy màu sắc ngay lập tức.

Nhìn thấy Lão Trữ tát Trình Uyên một cái lòng bàn tay, đột nhiên, hấn nhìn thấy Trình Uyên ánh mắt.

Chương 1682

Trong đầu hần hiện lên một tiếng gâm rú, sau đó là một hồi hoa mắt, lòng bàn tay lưu lại trên không trung.

Trình Uyên lợi dụng vị trí trung lập này nhanh chóng rút lui, đồng thời chém về phía Lão Trữ.

“Lão Trữ cẩn thận!”

Trên sân thượng tầng ba, Lý Kiến Cương lớn tiếng nhắc nhở.

Lão Trữ thân thể đập mạnh, hần liền tỉnh táo lại.

Nhìn thấy Trình Uyên trước mặt đột nhiên xuất hiện cách đó năm mét, và một con dao trợn lẫn với gió và sấm sét, đâm vào anh ta.

“Hóa ra chỉ là ảo thuật!”

Lão Trữ hừ lạnh một tiếng, lập tức để con dao xẹt qua một bên, sau đó, thân hình lại nhảy về phía trước, lập tức xuất hiện trong vòng một mét trước mặt Trình Uyên.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Sức mạnh của con dao mảnh xương để lại một khoảng trống rách nát ngay sau lưng anh ta.

Ning Lao có thể tránh được.

Không thể nào, tầm nhìn của Trình Uyên có ích với những cường giả sơ kỳ của Thần Võ, còn đối với những cường giả trung kỳ, nó chỉ có thể khiến hắn choáng váng một hồi.

Và Trình Uyên không thể so sánh lợi thế tốc độ ở giai đoạn giữa của Thiên giới võ thuật.

Vì vậy, nỗ lực bàng hoàng này không có nhiều ảnh hưởng xấu đến Lão Trữ.

Anh lại đến với Trình Uyên.

“Chỉ cần ngươi không nhìn vào mắt, ngươi nhất định sẽ chết!”

Anh gầm lên, rồi cầm cọ. \ .

Lần này, Trình Uyên không thể tránh khỏi, chỉ có thể cắn viên đan, dùng lòng bàn tay chào Lão Trữ.

Nhìn thấy cảnh này, Lí Kiến Cương trên sân thượng vui mừng khôn xiết.

Các cao thủ họ Lý cũng đều hoan hô.

Đổi mặt với một người đàn ông mạnh mẽ trong lĩnh vực võ thuật x

Vẫn có một cách để bạn tồn tại

Phải biết rằng năng lượng thực sự được tích trữ trong cơ thể Thần Võ Giới chỉ là năng lượng hắc ám, và số lượng chênh lệch về cơ bản là một thế giới.

“bùm!”

Có một tiếng động lớn khác.

Không khí như muốn nổ tung, và một làn sương mù dày đặc bốc lên trên bầu trời, giống như một bình cứu hỏa có thể đột ngột bùng phát.

“nó tốt!”

Lí Kiến Cương vui mừng khôn xiết và cảm thán.

Mọi người cũng hô to: “Ninh trưởng lão thật là cường đại! Ninh trưởng lão là bất khả chiến bại trong thiên hạ!”

Nhưng sau đó, hai bóng người nhanh chóng lui ra khỏi sương mù.

Trình Uyên rút lui hơn chục bước va vào bức tường phía sau, không khỏi phun ra một ngụm máu già.

Mà Lão Trữ cũng lùi bảy tám bước, đạp xuống đất phanh gấp, choáng váng khi bước vào một cái hố sâu trên mặt đất. Anh ngạc nhiên nhìn Trình Uyên.

“Làm sao có thể”

“Làm sao có thể có khí lực mạnh như vậy còn chưa tiến vào Thần Võ cảnh? Không phải chân khí!”

Lão Trữ bị sốc.

Lí Kiến Cương cũng bị sốc.

Những vị cao thủ họ Lý vừa gọi điện cho Lão Trữ gia tử đều sửng sờ.

Cường giả trung giai của Thần Võ còn không có tát cho Trình Uyên, một đối thủ cấp cao.

Chương 1683

Và nhìn cảnh đó, hóa ra

Đó là một điều chết tiệt để trả lại!

Tuy không giành được lợi thế nào trong trận đấu này, ngược lại Trình Uyên còn dính một chút chấn thương nội tạng. Nhưng dù vậy, Lão Trữ và những người có mặt vẫn bị sốc.

Bởi vì một cường giả trung giai của Thần Võ không thể tạt chết Trình Uyên, bản thân cũng đã kinh ngạc rồi, chưa kể đến việc Trình Uyên giật mình lùi lại mấy bước.

“Được rồi, tốt lắm!” Vẻ khinh thường trong mắt Lão Trữ dần dần biến mất, trên khuôn mặt già nua hiện lên một tia hưng phấn: “Xem ra, đệ đệ vô lực của ta chết ở trong tay ngươi, cũng không quá oan ức. Vì ngươi đối với loại này, về khả năng, vậy thì ta cũng sẽ cố hết sức để cho các ngươi thấy được sức mạnh trung giai của Thần Võ cảnh mạnh như thế nào.”

Vương Mĩ Lệ vội vàng chạy tới, ôm Trình Uyên và trầm giọng hỏi: “Em không sao chứ?”

Trình Uyên lau vết máu trên khóe miệng, không những không có dấu vết sợ hãi mà còn lộ ra nụ cười nhếch mép: “Xem ra cô chính là người đã làm Trình Nặc bị thương.”

“Đúng vậy.” Lão Trữ ưỡn ngực tự đắc nói: “Là lão đại.”

Khi con rồng tiêm một phần năng lượng vào Trình Uyên để giúp anh kéo dài tuổi thọ, nó cũng có thể giúp anh đột phá tất cả các kinh mạch trong cơ thể, từ đó tiến tới đỉnh cao của cảnh giới võ học. rồng, Trình Uyên trực tiếp giải phóng phần năng lượng này ra ngoài.

Ngược lại, Trình Nặc và Đường Chiến nhận món quà là rồng và cả hai cùng bước vào cõi võ lâm.

“Nghe nói anh và Trình Nặc luôn xảy ra mâu thuẫn, sao anh lại ở đây, còn chuẩn bị báo thù cho anh ta?” Lão Trữ chế nhạo.

Trình Uyên quay đầu nói với Vương Mĩ Lệ: “Anh Vương, giúp em canh cửa, mọi người ở đây không được buông tay!”

Vương Mĩ Lệ sửng sốt một lúc, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Trình Uyên, anh gật đầu.

Chỉ cần một đòn, Trình Uyên rõ ràng không sánh được với Lão Trữ gia, nhưng tại sao hắn lại đi khoe khoang về loại Hải Khẩu này?

Vương Mĩ Lệ nghi ngờ, nhưng cô ấy vẫn bước ra cửa và bay ngay lập tức!

Nhìn thấy cảnh này, trên mặt Lão Trữ hiện lên một tia khinh thường: “Tại sao, ta muốn hắn chạy trốn, sợ là người đã hiểu lầm thực lực cường giả của Thần Võ cảnh giới. Ở trước mặt ta, không ai có thể chạy thoát. ! ”

Trên sân thượng, Lí Kiến Cường đẩy người phụ nữ xinh đẹp mà anh ta đang ôm sang một bên, uống cạn ly rượu đỏ một hơi rồi cười nói: “Haha Trình Uyên trước đây không kiêu ngạo lắm, tại sao lại giết người nhà họ Lý của tôi rồi, bây giờ mới nghĩ đi.” trốn thoát”

Mọi người trong nhà họ Lý đều bật cười: “Cậu nhóc, cậu là một trong những người kiêu ngạo nhất mà tôi từng thấy.”

“Nhưng nếu ngươi có thể thực hiện hai thủ đoạn dưới tay Ninh trưởng lão, ngươi coi như có chút năng lực.”

Tuy nhiên.

Trình Uyên phớt lờ những người này.

Hắn vung thanh kiếm rộng của mình qua, rồi từng bước đi về phía Lão Trử.

“Trình Nặc là em trai tôi. Tuy rằng anh ấy luôn gây hiềm khích với tôi, nhiều lần định giết tôi, nhưng có một sự thật không bao giờ thay đổi, cũng không thể thay đổi.”

Anh ta giơ dao lên, chỉ thẳng vào Lão Trử: “Dù sao hắn cũng là anh trai của ta, ta có thể giết hắn đánh chết, nhưng lão tử ngươi không thể!”

Bị gọi là Lão tử, Lão Trử đột nhiên nổi giận.

” Người muốn chết!”

Cơ thể anh ta đột nhiên biến mất tại chỗ, và lại lao về phía Trình Uyên với tốc độ không thể hiểu nổi với người thường.

“Bùm!” Một âm thanh.

Như thể một con lóc xoáy thẳng đứng bị cuộn lại tại chỗ, mạnh mẽ quét qua, ai đẩy nó cũng lùi lại.

Lúc này, Trình Uyên ánh mắt đột nhiên ngưng tụ. x

“Có trốn cũng không chạy. Ta đến đây để loại ngươi ra khỏi nhà họ Lý!”

Cắt bằng một con dao.

Chương 1684

Kiểm này, không chậm như trước, gần như đã đạt tới tốc độ của một cường giả trong Thần Võ.

Trình Uyên không đạt tới Thần Võ, nhưng hắn đã sử dụng sức mạnh của cơ thể Long Lưu để đạt đến một điểm gần với Siêu Thần Võ giới, mặc dù hiện tại hắn không có, nhưng cũng không có tốc độ và sức mạnh của thời gian, ý thức của anh ta vẫn còn ở đó. x

Hắn dùng dấu vết thần thức đó vượt qua chính mình, liều mạng chém một nhát dao vượt quá khả năng của bản thân, tốc độ không khác gì cường giả Thần Võ.

Lão Trữ ánh mắt ngưng tụ, vội vàng tránh ra dao.

Năng lượng trên con dao của Trình Uyên mạnh đến mức ngay cả ở tầng trung kỳ của Thần Võ, hắn cũng không dám dễ dàng nhặt nó lên.

“Bùm!” Sau một tiếng âm ỉ, căn biệt thự bị xé nát, một vết dao đáng sợ trực tiếp phá vỡ mọi thứ trước mặt mười mét.

Lí Kiến Cương cũng sửng sốt, vội vàng nhảy từ sân thượng xuống trú ẩn.

Còn mấy người nhà họ Lý không kịp né tránh đã trực tiếp oanh tạc thành hài cốt!

“Thật là một con dao mạnh!”

Tất cả mọi người cảm thán, Lí Kiến Cương sắc mặt thay đổi rõ rệt, trong lòng đột nhiên ngưng trọng.

Tuy nhiên, Lão Trữ đã tránh được con dao.

Tốc độ của anh ta vẫn cao hơn Trình Uyên, lúc này đã dang đàn trước mặt Trình Uyên, ưỡn cười với Trình Uyên: “Cậu nhóc, tớ thừa nhận cậu giỏi hơn tớ tưởng, nhưng cậu có thể giết người. với con dao này. Không thể ngăn cản tôi!”

Như đã nói, giờ tay là lòng bàn tay.

Lúc này, Trình Uyên không những không có mà còn nở một nụ cười quái dị.

Nhìn thấy nụ cười của Trình Uyên, biểu cảm của Ning thay đổi đáng kể.

Trong phút chốc, vô số ý nghĩ lóe lên trong đầu: Trong hoàn cảnh nào, hẳn nhất định phải chết vào lúc này, tại sao còn cười?

Lão Trữ đã ở gần, sau khi con dao dài bắn ra, anh không thể lập tức đóng dao lại, Trình Uyên không kịp trả lại con dao trước khi anh bị trúng lòng bàn tay, anh không thể có cơ hội chiến thắng.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Lão Trữ vẫn có dự cảm không tốt trong lòng.

có thật không.

Tôi thấy Trình Uyên đột nhiên mở miệng uống một hơi.

“sự sụp đổ!”

Đột nhiên, “Bùm Bùm Bùm Bùm!” Một loạt tiếng răng rắc vang lên từ mảnh xương dao to lớn bị đập ra, sau đó, một cỗ lực lượng mạnh mẽ không gì sánh được đột nhiên bắn ra khắp nơi.

Lão Trữ lòng bàn tay rơi vào trên ngực Trình Uyên, nhưng cảm giác khủng hoảng nồng đậm đột nhiên lan tràn sau lưng, khiến hắn theo bản năng muốn quay lại phòng thủ.

Lúc này, giọng nói của Trình Uyên lại vang lên bên tai.

“Lão Clapper, ta đã cho ngươi một cơ hội, nhưng ngươi nhất định muốn chôn sống nhà họ Lý. Xin lỗi, đây là cơ hội duy nhất, sẽ không còn nữa!”

Lão Trữ đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy một màn này khiến hắn kinh ngạc.

Vô số mảnh xương trắng bắn ra lung tung khắp nơi, đặc biệt mảnh xương phóng tới hắn nhiều không đếm xuể.

Điều này đến từ vũ khí được biến đổi bởi nanh của con khổng lồ dưới đáy biển sâu, và có lực lượng khủng bố đáng sợ này. Nó đột nhiên vỡ thành vô số mảnh, giáng cho bạn một đòn bất phân thắng bại. Trong cuộc tấn công dày đặc và liên mạch này, ai có thể được tha?

Sau khi viên thuốc quái vật khổng lồ dưới đáy biển sâu được Trình Uyên và Minh Vương lấy đi riêng, hai con khổng lồ ngay lập tức gục xuống, và xương của họ trở nên rất mỏng manh và bị gãy. Tuy nhiên, con dao cắt xương trong tay Trình Uyên vẫn cứng rắn, có thể thấy rằng chỉ có một nguyên nhân.

Đó là, nguồn năng lượng cho toàn bộ cơ thể của người khổng lồ dưới đáy biển sâu đến từ viên quý trong cơ thể, Trình Uyên đã hấp thụ một viên quý của hắn, dường như cũng có phản ứng với con dao lớn bằng xương trong người hắn. Bàn tay. Anh ấy có thể để những thứ này tùy ý. Mảnh xương gãy.

Bởi vì anh ta là nguồn năng lượng của Cốt đao, tức là trung tâm chỉ huy, những mảnh vỡ do Cốt đao tách ra, giống như có ý thức, sẽ không tấn công Trình Uyên chút nào.

Lão Trữ sắc mặt thay đổi, vội vàng lấy lòng bàn tay đáp lại những mảnh bắn.

Chương 1685

Tiếng nổ “bùm bùm bùm bùm” vang lên không dứt.

Lão Trữ xứng đáng là kẻ mạnh ở giai đoạn giữa của Thần Võ. Những mảnh xương chứa năng lượng đáng sợ đã bị anh ta đập vỡ vô số. x

Tuy nhiên, có quá nhiều mảnh vỡ, không thể tránh khỏi một số con cá lọt qua lưới, vì vậy Lão Trữ cũng có bảy tám mảnh vỡ trong người. Cảnh giới Thần Võ tuyệt đối mạnh mẽ, đã giúp nó lấy đi phần lớn sức lực, kinh ngạc đến mức khoe miệng của Lão Trữ đều chảy máu.

Quan trọng hơn, vào lúc này, Trình Uyên quá bận rộn.

Thấy Ninh bận rộn, anh ta gom hết sức lực, đâm vào lưng anh một cái.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Lão Trữ thân thể lập tức bị bắn ra ngoài.

Dù quay lưng lại với Trình Uyên, Lão Trữ vẫn luôn biết rằng Trình Uyên đã tấn công mình, tuy nhiên dù biết trước thì anh cũng không có thời gian để đánh trả, bởi vì chỉ cần anh quay đầu lại thì Miền Tuyệt Đối đã bị phá vỡ một lần. Lãnh Vực tuyệt đối bị đánh gãy, mảnh xương va vào hắn, hắn Thương

thể phải chịu nhất định còn nghiêm trọng hơn lòng bàn tay của Trình Uyên.

“Lão Trữ!”

Lí Kiến Cương hét lên, nhưng không dám bước tới, bởi vì sức mạnh của mảnh xương quá kinh khủng. Nhiều người nhà họ Lý ở gần nhau không kịp né tránh, cuối cùng những người bị oanh kích đều chết một cách thê thảm.

Những mảnh xương đặc quánh như hạt mưa.

Cuối cùng thì mưa cũng tạnh và gió cũng ngừng.

Trình Uyên kiêu hãnh đứng trong tòa, ánh mắt nghiêm nghị quét qua đám đông.

“Lý gia, ngươi làm sai rồi!”

“Một lỗi đủ khiến ta phải tiêu diệt ngươi bằng mọi giá!”

Anh lạnh lùng hét lên.

Mọi người sửng sốt trước tiếng hét lớn, cả người đều hoàn hồn.

Vào lúc này, không ai ở hiện trường dám giễu cợt Trình Uyên đang lấn lướt bản thân.

Tất cả đều bắt đầu sợ hãi, và tất cả đều bắt đầu co lại.

Cuối cùng họ cũng biết rằng Trình Uyên không nói đùa.

Nhưng Vương Mĩ Lệ, người đang canh cửa, cảm thấy rằng áp lực của cô đã tăng lên một cách vô ích.

Vương Mĩ Lệ không ngờ rằng Trình Uyên lại cứng rắn đến mức vừa chém trọng thương một cường giả ở tầng trung kỳ của Thần Võ, không thể phản kháng.

Đây có phải là Trình Uyên mà anh ấy biết không?

Với sức mạnh hiện tại của Trình Uyên, ngay cả Vân Dĩ Hà cũng không thể thắng dễ dàng.

Anh ta không chắc!

nhưng.

Tự dung thấy hơi sợ.

Trình Uyên từng bước đi về phía Lão Trữ đang ngã trên mặt đất, ánh mắt lộ ra sát khí vô cùng: “Người không nên tiếp tay cho bọn họ hành hạ hần!”

Lão Trữ bị thương nặng ngã xuống đất, cả người run lên, khoe miệng tràn ra máu. Anh không còn khí chất ngạo mạn và ngỗ ngược như trước nữa.

Lúc này, anh ta giống một con chó hoang hơn.

“Hiện tại xem ra, đệ đệ của ta không sai biệt lắm!”

Có một chút cay đắng và tuyệt vọng trong mắt anh.

Tuy nhiên, đó là vào thời điểm này.

Lí Kiến Cương đột nhiên hét lớn: “Vũ khí hiện tại của hắn đã thành từng mảnh. Chúng ta cùng nhau đi giết hắn!”

Nghe được thanh âm, mọi người, người nhìn ta, ta nhìn người, không ai dám tiến lên.

Đùa thôi, bọn họ là cao thủ đã bại các cường giả Thần Võ, ai dám xông lên mà chết?

Nhưng sau đó, Lí Kiến Cương lại nói: “Ai giết được hắn, ta, Lí Kiến Cương, thưởng cho hắn một phần ba tài sản gia tộc, phong là trưởng lão của Lý gia bao đời nay!”

Chương 1686

Chương 1686:

Mọi người tròn mắt khi thấy loài hoa này xuất hiện. Đôi mắt của nhiều người bắt đầu lóe lên một loại ánh sáng gọi là đục vọng.

Dưới cái gọi là phần thưởng, nhất định phải có một người dũng cảm.

“Giáo chủ nói đúng. Sở dĩ hấn mạnh như vậy dựa vào dao, hiện tại dao không còn, chúng ta cùng nhau đi giết hấn!”

Có người hét lên.

Kết quả là hàng chục cao thủ trong gia tộc họ Li lao về phía Trình Uyên la hét.

Trình Uyên hừ lạnh, thân hình lập tức lao về phía trước. Sau khi đạt đến cấp độ cao, sức mạnh của năm đấm Bat Quyền cổ đại của anh ta cũng tăng lên một cách vô ích.

Toàn lực dựa lưng vào núi, đập vào đầu người nọ, người nọ bị bắn ra như đạn đại bác, trong lúc đó có mấy người bị giết.

Nhưng những người này không biết họ đã hao hức đến mức nào để có được 1/3 tài sản của gia đình họ Lý. x

Lí Kiến Cương cười điên cuồng nói: “Trình Uyên, cho dù cậu có mạnh mẽ đến đâu, chúng ta có nhiều người như vậy, việc kiệt sức có thể làm cạn kiệt sức lực của cậu. Hôm nay cậu không bao giờ muốn đi ra khỏi cánh cửa này.”

Trình Uyên khẽ cau mày.

Điều này hơi không phù hợp với mong đợi của anh ta. Nói chung, trong tình huống này, anh ta đã đánh bại các cao thủ cấp trung của Thần Võ, và ngay lập tức giết chết một số cao thủ cấp một và cấp hai trong trạng thái bạo lực, và sau đó những người khác sẽ sững sốt, cho dù là bọn họ cưỡng cầu cũng bất lực, muốn phản kháng cũng sẽ không như vậy tuyệt vọng.

Nhưng nghĩ lại thì cũng có thể hiểu được, dù sao hắn vừa tới đã không ngừng nói rằng sẽ giết nhà họ Lý, điều này khiến những người này có ảo giác vỡ thuyền.

Tuy nhiên.

Ngay sau đó.

“Như thế có ít người!”

Có một tiếng hét lớn.

Trên bầu trời đêm, hai vầng trăng bạc đột nhiên sáng lên, và sau đó, có tiếng hét thất thanh từ đám đông.

“gì!”

“gì!”

Cả Lí Kiến Cương và Trình Uyên đều giật mình, và sau đó nhìn vào đám đông.

Tôi đã nhìn thấy nó.

Trần Thành lướt qua đám đông như một bóng ma. Hai con dao rựa của anh, như hai lưỡi liềm, lập lòe trên bầu trời đêm.

Sau anh ta, hơn chục người mặc đồ đen cũng lao vào ẩu đả với gia đình họ Lý.

Cùng lúc đó, với một âm thanh của “Bùm!”, Một ngọn lửa dữ dội bắt đầu trong sân. Ngọn lửa như một bãi đất phẳng, khi bắt đầu ngọn lửa lao thẳng lên trời, sau đó biến thành lốc xoáy lửa lan rộng khắp nơi. Nhiều người bị bỏng đã hét lên “Chà!”

Lu Haichuan bước ra khỏi biển lửa.

Mọi người lần lượt trốn tránh.

“bùm!”

Một lực lượng khổng lồ ập đến, giống như một cỗ xe bọc thép hạng nặng, nó xuyên thủng bức tường sân, đâm thẳng vào một vị chủ nhân cấp thấp cấp 2. Con dao bị bắn trúng ngay lập tức bay ra.

Bạch Long chống gió như một ngọn tháp sắt.

“Tiêu sư muội, còn dám lộng hành!” Một thiếu chủ cấp một nhà họ Lý nhìn thấy Bạch Long đứng giả bộ kia, cả kinh, xông về phía hắn.

“Tiêu tử, còn dám kiêu ngạo nói”

“Bùm!” Có một tiếng động lớn khác.

Một bóng đen lóe lên sau lưng Bạch Long, Lí Vị Ương đột nhiên xuất hiện, đâm vào đầu tên chuyên gia cấp thấp lao vào.

“gì!”

Ngay sau đó, cô gái béo cũng từ trên trời rơi xuống cầm một con dao lớn!

Chương 1687

Một cao thủ khác của lớp đầu tiên bị tạt vào đầu, và Bạch Sĩ Câu bước ra khỏi đồng lửa.

Lí Kiến Cương nhìn thấy cảnh này, hai mắt lộ ra.

Tuy rằng nhà họ Lý có hơn thế lực này, nhưng đây đều là thân tín của Lí Vị Ương trong nhà họ Lý, trong nháy mắt run lên vì tức giận khi bị giết chết trong bom tấn.

Nhưng rõ ràng là xu hướng bây giờ đã qua.

Nghiến răng nghiến lợi, Lí Vị Ương nắm Lão Trữ bên người, xoay người bỏ chạy.

Lúc đó, Trình Uyên chỉ bị người của mình làm cho kinh ngạc, nhưng bọn họ đều đi theo, nhất thời không để ý Lí Kiến Cương chạy trốn.

Tuy nhiên, có người nhận thấy.

Vương Mĩ Lệ canh cửa ngưng tụ ánh mắt, không nói lời nào, vội vàng đuổi theo Lí Kiến Cương.

Nhưng Trình Uyên hoàn toàn không biết điều đó.

Nhìn thấy những huynh đệ kia đột nhiên xuất hiện, ánh mắt hắn bỗng nhiên có chút hồng hào, trong lòng không khỏi cảm động.

Ngay lập tức, không cần suy nghĩ nhiều, hắn lại vừa vọt vào trận.

Đã lâu rồi anh không được sát cánh cùng các anh em chiến đấu, điều này khiến anh rất thích thú.

Khi những người của Trình Uyên đều tham gia trận chiến, gia tộc Li, người không có quyền lực từ Thần Võ, nhanh chóng bị đánh bại.

Mấy người cuối cùng cũng tỉnh táo lại, nhìn thấy Lí Kiến Cương đã chạy thoát, bọn họ đều muốn chạy trốn, đáng tiếc người bên phía Trình Uyên lại lôi kéo quá nhiều, những người muốn chạy trốn lại càng chết nhanh hơn. Tuy nhiên, một số người trực tiếp từ bỏ việc chống cự quỳ xuống van xin sự thương xót đã may mắn sống sót.

“Trói hết rồi!”

Kết thúc trận chiến, Trình Uyên ra lệnh, những người mặc đồ đen trong nhóm Long Uyển trói tất cả khoảng ba mươi sư phụ còn sống sót trong nhà họ Li.

“Những người phụ nữ bị bắt ở đâu?” Trình Uyên hỏi một trong những võ sư hạng nhất.

Sư phụ nhất thời biết sự tình đã kết thúc, cũng không phản kháng vô tri, cung kính nói: “Đều bị nhốt dưới tầng hầm.”

sau đó.

Trình Uyên nhanh chóng dẫn mọi người xuống tầng hầm.

Vừa mở cửa ra đã thấy cảnh tượng bên trong, ai nấy đều choáng váng.

Hai mươi đến ba mươi phụ nữ bị giam trong một khu vực rộng hàng chục mét vuông, nhiều phụ nữ trong số này không mặc quần áo và để tóc xõa.

Điều khó chịu hơn nữa là cổ của chúng thực sự bị trói bằng xích sắt, giống như vật nuôi bị xích.

Trình Uyên thần thờ.

Bộ não của anh ta ngừng lại.

Hắn trước mắt khó có thể tưởng tượng ra cảnh tượng này.

Bạch An Tương đâu?

Nghĩ rằng Bạch An Tương cũng có thể bị giam giữ bởi sự sỉ nhục như vậy và phải chịu đựng sự hành hạ vô nhân đạo, đôi mắt của Trình Uyên như tách ra và nắm đấm của anh ta kêu lên.

Khi các cô gái nhìn thấy Trình Uyên và những người khác, họ xúm vào nhau sợ hãi, cuộn tròn và run rẩy.

Trần Thànhlu Haichuan và những người khác cũng chết lặng.

“Người đâu?” Trình Uyên hỏi su phụ rú lên một tiếng khô khốc, “Vợ tôi đâu?”.

Khi chuyên gia nghe tin vợ của Trình Uyên bị đóng cửa tại đây, anh ta đã vô cùng sửng sốt, sắc mặt tái nhợt vì kinh ngạc: “Tất cả đều là ... ở đây.”

Trình Uyên lướt qua từng người phụ nữ này với cái nhìn ăn thịt người.

Đừng.

Không!

Chương 1688

Không có hoa râm bụt!

Nếu không có Vương Tử Yên!

Không có Đông Nguyệt!

Còn họ thì sao?

“Cục trưởng, người nhà của Lí Kiến Cương không thoát, tôi phải làm sao?”

Lúc này, một thành viên của Long Uyển Group bước vào tầng hầm, cung kính hỏi.

Trình Uyên từ từ nhắm mắt lại.

Khi anh mở nó ra lần nữa, mắt anh đỏ rực.

“giết chết!”

“Giết hết, không giữ lại một con!”

“Ta muốn rửa sạch Li trong máu ...!”

Hắn đột ngột quay đầu lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói với người mặc đồ đen.

Tuy nhiên, ngay khi giọng nói đó rơi xuống, người lại uể oải.

Bởi vì ngay phía sau người đàn ông mặc đồ đen, một người phụ nữ trạc hai mươi tuổi, trên tay ôm một đứa trẻ hai ba tuổi, đang đứng ở cửa tầng hầm, tái mặt nhìn mọi thứ trước mặt, cô ta. Đứa trẻ trong tay anh dường như đang ngủ.

Cảm xúc, từ từ rút lại.

Những lo lắng và tức giận trong lòng tôi lúc này đã được xoa dịu đôi chút.

“Đều giết ta nhi tử vô tội, xin hãy thả bọn họ đi!”

Đúng lúc này, một người đàn ông trẻ tuổi đột nhiên lao ra, đứng trước mặt người phụ nữ và đứa trẻ, nói với Trình Uyên với vẻ mặt kiên quyết.

Trình Uyên khẽ giật mình, sau đó quay lại nhìn người đàn ông mặc đồ đen, như muốn hỏi điều gì đó.

Người mặc đồ đen cũng có thể nhầm, đang nghĩ ...

Vì vậy, anh ta rút kiếm ra một cách thô bạo.

Trình Uyên vươn tay ấn lại con dao, quay người bước tới trước mặt người thanh niên.

Nam thanh niên và người phụ nữ bế đứa trẻ đều 25 và 16 tuổi. Chỉ là anh ấy đã nhìn thấy một điều kỳ lạ.

Khi nam thanh niên bảo vệ người phụ nữ, người phụ nữ lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó trong mắt hiện lên một tia kinh thường và kinh tởm.

Sự kết hợp của hai biểu hiện này rất phức tạp, người khác có thể không nhìn ra được, nhưng Trình Uyên thì có thể, bởi vì cậu ấy cũng đã rất thích cách đối xử này.

“Anh là ai?” Anh ta hỏi người thanh niên.

Thanh niên hai chân run lên, nhưng hắn vẫn kiên quyết đứng trước mặt người phụ nữ, bảo vệ người phụ nữ và đứa trẻ: “Tôi ... Tôi tên là Lương Chu Đình!”

Trình Uyên khẽ cau mày: “Họ của cậu không phải là Lý?”

“Họ của tôi không phải họ Lý, nhưng tôi là con rể của nhà họ Lý.”

Người thanh niên tên Lương Chu Đình vội vàng đáp. Điều này khiến tất cả mọi người có mặt đều ngạc nhiên, vì khi Trình Uyên hỏi bạn rằng bạn không phải họ Lý thì có nghĩa là anh ấy đã bỏ nửa cuộc đời vì đứa trẻ, và anh ấy đã chủ động nói rõ mối quan hệ với họ Lý cho anh ấy.

Nhưng tên này không biết là thật hay giả, thật ra hắn cũng thừa nhận mình có quan hệ với nhà họ Lý, vẫn là họ hàng thân

thích.

“Đồ ngốc!” Người tốt không khởi than thở.

Ánh mắt người khác nhìn Lương Chu Đình cũng đầy vẻ trêu tức.

Tất cả dường như đang chế giễu sự ngu ngốc của anh ta.

Nhưng Trình Uyên không có biểu hiện gì, anh không muốn trêu đùa người thanh niên tên Lương Chu Đình trước mặt, bởi vì anh có thể thấy ánh mắt Lương Chu Đình trong sáng và kiên định, anh ta không giống người ngốc nghếch như vậy.
.người.

“Tại sao?” Anh hỏi.

Lương Chu Đình ưỡn thẳng ngực, mặc dù trông rất nực cười.

“Cô ấy là Lí Thu Yên, con gái của Lí Kiến Cương, và là vợ của tôi, đứa bé cũng là con của tôi. Làm sao tôi có thể bỏ rơi chúng để sống một mình? tôi trước!”

Lương Chu Đình lớn tiếng nói.

Chương 1689

Ngay khi những lời này được nói ra, tất cả mọi người trong phòng đều sững sờ.

Chỉ có Trình Uyên.

Trình Uyên vươn tay chỉnh tề cổ áo cho hắn, lắc đầu nói: “Một món hàng trên mặt đất tổng cộng có thể dừng lại hai trăm tệ, nhưng người đã nói với ta rằng người là con rể.” luật của họ Lý? ”

Lương Chu Đình sắc mặt ửng hồng, giống như bị người giẫm phải cái đuôi, cảm thấy có chút xấu hổ: “Chỉ là quần áo.”

Có một “pop”.

Ngay khi giọng nói của anh ta đáp xuống, cổ của Trình Uyên đã bị mắc kẹt.

Lương Chu có chút không thở nổi, trong lòng lo lắng giãy dụa, nhưng làm sao có thể chặt vật mở ra trong tay Trình Uyên.

“ Lí Kiến Cương, đó là cha vợ của anh, ông ta bắt người phụ nữ của tôi.” Trình Uyên giận dữ hét vào mặt anh: “Anh cho rằng tôi có tư cách nhìn anh bày cho tôi âm mưu bí hiểm của một anh hùng cứu thế mỹ nhân? Tôi không thể chờ đợi để đưa bạn Li ngay bây giờ. Mọi người trong gia đình đã bị đột nhập đến chết bằng một nhát dao! ”

Lương Chu Đình chật vật không ngừng cử động, đặc biệt là sau khi nghe được lời nói của Trình Uyên, cậu kinh ngạc nhìn anh.

nhưng.

Trình Uyên từ từ buông ra, đẩy anh ta sang một bên, nói với Lí Kiến Cường “Nói cho tôi biết, Lão tử của anh lấy người phụ nữ của tôi ở đâu? Không thành thật mà nói, tôi sẽ ở trước mặt anh bây giờ...”

Nói đến đây, ánh mắt anh rơi vào đứa trẻ trong vòng tay Lí Thu Yên.

Lí Thu Yên sợ hãi quỳ trên mặt đất, lo lắng kêu lên: “Chủ nhân tha thứ, tôi thật sự không biết. Tôi chỉ biết rằng trước khi ngài đến có vài người phụ nữ. Xin đừng làm tổn thương con tôi.” ”

Trong sân thương vong rất nhiều, cô có thể nhìn ra được, một đứa con gái như cô, đã từng nhìn thấy cảnh tượng thê thảm như vậy từ bao giờ? Ngay cả khi cô ấy già như vậy, cô ấy không nhất thiết phải nhìn thấy một người chết.

Vì vậy, khi cô đối mặt với Trình Uyên, thủ phạm chịu trách nhiệm cho tất cả những chuyện này, ngay cả cô cả nhà họ Lý cũng suy sụp vào lúc này.

Trình Uyên đương nhiên sẽ không làm gì một đứa trẻ, anh ta chỉ muốn dọa Lí Thu Yên thôi. Bởi vì vừa lúc mất khống chế cảm xúc, thậm chí còn hét lên khẩu hiệu tắm máu nhà họ Lý,

nhưng khi nhìn thấy người phụ nữ ôm đứa trẻ trước mặt, trái tim anh vẫn mềm nhũn.

“Ai nhật được?” Trình Uyên quỳ xuống, véo cằm Lí Thu Yên, bắt cô ngẩng đầu nhìn mình.

Khuôn mặt của Lí Thu Yên tái đi vì sợ hãi, môi cô ấy run rẩy và nước mắt chảy dài trên khuôn mặt.

Đúng lúc này, người đàn ông tên Lương Chu Đình đột nhiên nhảy tới, đẩy tay Trình Uyên ra một cách tuyệt vọng như một con quỳ.

“Đừng chạm vào cô ấy!” Anh rít lên.

Ý định xóa sổ lóe lên trong mắt Trình Uyên.

Cùng lúc đó, các thành viên Long Uyển phía sau nhanh chóng rút kiếm chém về phía Lương Chu Đình.

Cảnh tượng này đến quá đột ngột. Không ai nghĩ rằng người đàn ông tên Lương Chu Đình này lại có đủ dũng khí để đẩy Trình Uyên.

Rõ ràng, các thành viên của Long Uyển coi hành động của anh ta như một đòn tấn công, vì vậy anh ta đã rút kiếm của mình ra không do dự và chém vào đầu của Lương Chu Đình.

Lương Chu Đình vừa vặn với Lí Thu Yên và đứa trẻ giống như anh đã có linh cảm.

“Phòng!” Một âm thanh.

Tay này cầm chắc lưỡi dao.

Mọi người có mặt đều ngạc nhiên.

Bởi vì chính Trình Uyên là người vừa bắn vừa cầm kiếm.

Máu từ tay đổ ra.

Các thành viên của nhóm Long Uyên đều bị sốc và nhanh chóng buông tay.

“Đặng Căng!” Trình Uyên lập tức ném con dao sang một bên, thờ ơ nói: “Đừng hoảng sợ.

Nói xong, trên tay hắn cũng run rẩy cầm máu.

“Tôi sẽ hỏi lại, ai đã đón những người phụ nữ đó?” Anh tiếp tục lạnh lùng hỏi Lí Thu Yển.

Chương 1690

Nhìn thấy Trình Uyên đỡ một nhát dao cho mình, Lương Chu Đình giật mình, sau đó từ từ buông Lí Thu Yên và đưa trẻ ra.

Đứa trẻ bị ngộp thở một lúc, và trở lại tỉnh táo, sau đó cười lớn.

“Tôi không biết. Tôi chưa nhìn thấy nó bao giờ. Có vẻ như ... giống như một người phụ nữ cao lớn mặc áo gió sáng màu.” Lí Thu Yên nói.

Một người phụ nữ cao lớn trong chiếc áo gió sáng màu ...

Ấn tượng đầu tiên của Trình Uyên là Vân Dĩ Hà.

Bởi vì hai đặc điểm này đều giống Vân Dĩ Hà, ngoài điểm ra, anh chưa từng thấy người phụ nữ cao lớn nào thích mặc áo gió sáng màu.

Nếu Vân Dĩ Hà nhặt được Bạch An Tương và những người khác, trái tim của Trình Uyên sẽ bình tĩnh lại rất nhiều.

Bởi vì Vân Dĩ Hà và Dương Duệ bây giờ là cấp dưới của Minh Vương, Minh Vương muốn để bản thân nương tựa vào cô ấy, và Bạch An Tương là con bài thương lượng tốt nhất.

“Để tất cả những người không biết Kungfu của nhà họ Lý, và tất cả những người biết Kungfu đều bị đưa về bệnh viện Longtan và nhốt lại.” Trình Uyên lạnh lùng nói.

“Có muốn tẩm máu không...?” Thành viên nhóm Long Uyên thận trọng hỏi.

Trình Uyên không khỏi cười khỏ, trong mắt lộ ra một tia bất lực: “Có thể một ngày nào đó, tôi sẽ trở thành một con quỷ máu lạnh khiến tôi ghét bỏ, nhưng ... thì không phải hôm nay!”

“Đúng!”

Nhóm Long Uyên dẫn đầu rời đi.

Họ Lý không bị tuyệt chủng, cho dù có bị bắt ở đây thì cũng chỉ là một nhánh của nhà họ Lý, giống như nhà họ Lý đã xóa bỏ tập đoàn Nhiên Hề và tập đoàn Trích Thủy khi Trình Uyên đi vắng.

Về phần thế lực nhà họ Lý này, Trình Uyên sẽ không để cho bọn họ gây sóng gió nữa, ít nhất cho đến khi Lí Kiến Cương bị quét sạch, anh ta sẽ không. Vì vậy, nếu không muốn trở thành yêu quái giết người như Hạng Vũ, thì trước tiên phải nhốt hết những người này lại.

Đối với những người này ...

“Anh muốn gì?” Trình Uyên hỏi Lương Chu Đình.

Lương Chu Đình ngồi sụp xuống đất với vẻ kinh ngạc.

Không ai khác hiểu được.

Lí Thu Yên ngạc nhiên nhìn Trình Uyên.

khá lâu.

Lương Chu phục hồi tinh táo lại, cười buồn: “Tôi không muốn cái gì, tôi chỉ muốn một cuộc sống bình yên, cho dù cả đời chỉ có thể bán hàng trên sàn, miễn là cô và con trai cô.” sống trong hòa bình, tôi sẽ mãn nguyện trong cuộc sống này. ”

Lí Thu Yên lại nhìn Lương Chu Đình, nhưng trong mắt cô có chút thất vọng.

Trình Uyên bí mật lắc đầu, hít sâu một hơi hỏi: “Cô cho rằng yêu cầu của mình không cao sao?”

“Không cao!” Lương Chu Đình đáp.

“Không!” Trình Uyên chế nhạo: “Rất cao!”

Lương Chu không hiểu, mọi người cũng không hiểu.

Chỉ là Trình Uyên cúi xuống, đến gần đưa trẻ trong vòng tay Lí Thu Yên, vươn tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, nhẹ giọng nói: “Bình thường, ôn nhu. Con có biết xã hội này muốn có bao nhiêu người bình thường như vậy không?” cuộc sống? Bạn có biết có bao nhiêu thực sự có thể đạt được không? ”

“Rõ ràng là kẻ mạnh trong chốn võ lâm, nhưng lại sẵn sàng đóng vai hề nhà họ Lý, để nhà họ Lý chế giễu, chế giễu, lại để cho vợ mình khinh thường, khinh bỉ. Chẳng lẽ anh ta có thể sống cuộc sống của một người người bình thường có bao dung như vậy không?”

Lương Chu Đình tròn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

Không chỉ anh, tất cả mọi người đều bị sốc trước câu nói của Trình Uyên.

Lí Thu Yên nhìn Lương Chu Đình với vẻ không tin.

“Người thấy thế nào?” Lương Chu Đình run giọng hỏi.

Trình Uyên hỏi, “Nó có ý nghĩa không?”

Lương Chu Đình im lặng, sau đó: “Người muốn cái gì?”

Chương 1691

Trình Uyên nói: “Ba người các ngươi đến từ chính gia đình của Lí Kiến Cương. Đáng lẽ ta phải giết các ngươi, nhưng ... Ta sẽ cho các ngươi một cơ hội bây giờ.”

“Anh đã tự tay giết vợ mình, tôi sẽ cho anh một lối thoát, hoặc để tôi giết anh, hãy cho vợ con anh một lối thoát.”

Nghe được lời nói của Trình Uyên, Lí Thu Yên sợ hãi ôm chặt lấy đứa trẻ, lắc đầu với Trình Uyên và Lương Chu Đình, về mặt kính hãi.

“Lương Chu, mặc dù tôi không biết những năm này của cô như thế nào, nhưng có lẽ tôi có thể nghĩ rằng người phụ nữ này hoàn toàn không yêu cô. Cô không đáng chết vì cô ấy, chết vì nhà họ Lý lại càng vô dụng!” “Trình Uyên chế nhạo:” “Ngươi là một cường giả trong Thần Võ. Ngươi có thể lấy được ở khắp nơi trên thế giới này. Ngươi sẽ không lấy được loại phụ nữ nào?”

Lương Chu Đình thân thể bắt đầu run lên, lần này không phải là hành động, hai mắt tách ra, nắm đấm chậm rãi nắm chặt.

“Ngươi đã từng thấy. Ta trước cửa giết một cường giả Thần Võ, đánh bại một cường giả Thần Võ trong sân. Hơn nữa, tất cả người của ta đều ở đây vào lúc này. Ngươi nên biết, chống cự cũng Vô dụng. “Trình Uyên vô cảm nhắc nhở Lương Chu Đình:” “Trừ phi, ngươi muốn ba người cùng chết!”

“Đừng!”

Lí Thu Yên lo lắng hét lên: “Tôi không muốn chết ở Lương Chu Đình, xin đừng giết tôi!”

Cô một tay ôm đứa trẻ, tay kia nắm chặt ống tay áo Lương Chu Đình, buồn bã cầu xin.

Lương Chu Đình thân thể kịch liệt run lên.

Anh ta biết rằng phân tích của Trình Uyên là đúng. Ngay cả khi anh ta là một người đàn ông mạnh mẽ trong giai đoạn đầu của Vương quốc Thần Võ, anh ta cũng không chắc chiến thắng khi đối mặt với Trình Uyên cao cấp ngày nay. Ngoài ra, những thuộc hạ của Trình Uyên cũng ở đó. Phải chết ở đây.

Do đó, anh ta tức giận.

Trên trán nổi gân xanh dữ dội găm lên với Trình Uyên: “Anh là yêu quái!”

Anh hùng hổ nhìn Trình Uyên, hai mắt như muốn trào ra ngoài: “Anh giết tôi đi! Chỉ cứu vợ con tôi!”

Trình Uyên không còn do dự nữa, anh ta đột nhiên nhìn Lương Chu Đình, trong mắt lóe lên những tia sáng đầy màu sắc.

Lương Chu khi nhìn thấy nó, cơ hồ là choáng váng.

“Kiếp sau...”

“Tránh xa đúng sai!”

“Xin độc đoán!”

“Cang Cang!” Vươn tay ra, thanh trường kiếm rơi trên mặt đất tự động bay vào tay Trình Uyên, hấn cắm dao vào ngực Lương Chu Đình.

“Đừng!”

Lí Thu Yên rống lên một cách đau lòng.

Đứa trẻ khóc lớn: “Ba...”

Nhưng Trình Uyên dừng dung buông tay, quay người bước ra ngoài, hờ hững để lại một lời.

“Đừng như tôi!”

“Bùm!” Lương Chu Đình nằm thẳng trên mặt đất.

Lí Thu Yên ôm đứa trẻ và nhảy lên nó.

Lúc này, Trình Uyên đã bước ra khỏi biệt thự của Lý gia.

“Tại sao bạn lại giúp họ?” Trần Thành hỏi Trình Uyên một cách khó hiểu khi chứng kiến toàn bộ quá trình.

Trình Uyên cay đắng lắc đầu: “Tôi muốn dùng bạo lực để không chế bạo lực, tôi muốn giết chết Lí Kiến Cương, nhưng dù sao tôi cũng không phải là Lí Kiến Cương!”

Trần Thành cau mày.

Lục Hải Xuyên nhàn nhạt nói: “Người không cho rằng Lương Chu Đình này rất giống với Trình Uyên sao?”

Rất tương đồng?

Trần Thành giật mình.

Trình Uyên từ từ nhắm mắt lại.

Chương 1692

Đúng vậy, lần đầu tiên nhìn thấy Lương Chu, khi nhìn thấy Lí Vị Ương, hắn đột nhiên động lòng thương.

Không có gì khác, chỉ vì Lương Chu Đình này rất giống với bản thể ban đầu.

Hắn tiến vào Thần Võ khi chưa đầy ba mươi tuổi, thể hiện tài năng phi thường. Tuy nhiên, ngay cả một thiên tài như vậy, vì lợi ích của một người phụ nữ, sẵn sàng chịu đựng sự sỉ nhục trong gia đình họ Li.

Trình Uyên không biết lý do vì sao Lương Chu lại không muốn bộc lộ thực lực của mình, nhưng anh ấy cũng có những khó khăn kéo dài của riêng mình, anh ấy không phải là người nói chuyện phiếm, vì vậy không hiếm khi đi đến tận gốc rễ của vấn đề này.

Anh ta vừa nhìn thấy ánh mắt Lí Vị Ương nhìn Lương Chu đầy khinh thường và thất vọng, nhìn thấy mấy vạch trên người Lương Chu, đại khái có thể nghĩ đến địa vị của hắn trong nhà họ Lý, vị trí ban đầu của hắn trong nhà họ Bạch tương tự như thế nào?

Và anh ấy tuyệt vọng với Lí Thu Yên, thậm chí sẵn sàng từ bỏ mạng sống của mình, giống như Trình Uyên hồi đó.

Chỉ khác là Trình Uyên đã che nhiệt bằng đá của Bạch An Tương, nhưng anh ấy đã không làm điều đó.

“Trình Uyên.”

Lúc này, Bạch Long vội vàng đi tới, nghiêm mặt nói: “Ta vừa thấy Mĩ Lệ đuổi theo Lí Kiến Cương.”

Khi nghe đến đây, vẻ mặt của Trình Uyên thay đổi: “Chuyện xảy ra khi nào?”

Bạch Long nói: “Khi chúng tôi đến.”

Một phần tư giờ!

Trái tim Trình Uyên chùng xuống.

Cảnh giới của Vương Mĩ Lệ chỉ là một tầng thứ, anh ta đi đuổi theo Lí Kiến Cương với rất nhiều may mắn.

Nghĩ vậy, anh ta vội vàng nói với Bạch Long và những người khác: “Theo lời tôi đã nói, hãy đem tất cả những người có kung fu về nhốt lại, sai người giam giữ 24/24 giờ, cố hết sức bảo vệ. chính họ để ngăn họ Lý phản công. ”

“Tốt!” Mọi người đều đáp lại.

Ngay lập tức, anh không chần chừ chạy nhanh ra ngoài, thần nhiên lên xe, phóng xe về phía con đường duy nhất, nhân tiện, anh lấy điện thoại di động ra bấm số của Vương Mĩ Lệ.

Chỉ là không ai nghe máy.

Và vào lúc này, ở tầng hầm.

Lương Chu Đình chậm rãi mở mắt ra, nhìn trần nhà lạnh lẽo, cảm giác được người phụ nữ đang ném trên người mình đang khóc, trong lòng vô cùng phức tạp.

“Qiuyan ...” anh thì thầm.

Lí Thu Yên g kính ngạc ngẩng đầu, kính ngạc nhìn Lương Chu Đình.

Anh ấy không bị thương gì cả!

Con dao trong ngực không còn nữa.

“Chuyện này... chuyện gì xảy ra vậy, anh không sao chứ?” Lí Thu Yên ngăn người.

Lương Chu Đình cười khỏ nói: “Anh ta nói đúng. Nếu tôi đấu với anh ta, tôi không có cơ hội chiến thắng!”

Vừa rồi, chính anh ta còn tưởng rằng mình đã chết.

Anh tận mắt nhìn thấy con dao cắm vào ngực mình, và anh cũng cảm thấy đau đớn vô bờ bến và cảm giác nghẹt thở.

Tuy nhiên, sau khi Trình Uyên và những người khác rời đi, tất cả những điều này đã biến mất.

Anh bỗng trở nên tỉnh táo, hóa ra mọi chuyện vừa xảy ra đều là giả.

Đó là một loại ảo giác mà ngay cả một cường giả trong Thần Võ cũng không thể nhìn thấu, tưởng tượng sở hữu ma lực bất khả chiến bại này, hẳn làm sao có thể chống lại được?

Trên thực tế, không chỉ Lương Chu Đình, mà ngay cả Lí Thu Yên cũng vừa mới bị trúng ảo giác của Trình Uyên.

Thấy Lương Chu Đình không sao, Lí Thu Yên với nước mắt còn đọng trên mặt bỗng trở nên lạnh lùng, ôm con đứng dậy, xoay người đi ra ngoài.

Lương Chu Đình cũng ngồi dậy, nhìn theo bóng lưng của cô, trong lòng cảm thấy chua xót.

“Anh ấy nói đúng. Anh quan tâm em đến mức đánh mất bản thân. Đây là tính cách của em. Rất khó để em thay đổi. Vì vậy, anh ấy muốn em mạnh tay hơn nên đã dùng từ” làm ơn “.”

Chương 1693

“Ta biết Lý gia người cùng hấn hận không thể hóa giải, nhưng hấn không có giết chúng ta, cho nên kiếp này ta sẽ không lựa chọn đứng về phía một bên. Nàng là nữ nhân của ta, còn ôm con của ta trong tay...” .”

“Hôm nay, ôi không, kiếp này, ta sẽ kiếm chúng lần cuối cùng!”

“Khi bước ra khỏi cánh cửa này, cả đời này, ta và người sẽ không còn tử tế nữa!”

Nghे được lời nói của Lương Chu Đình, Lí Thu Yên đi tới cửa đột nhiên dừng lại, chân như bị châm chì, không nhấc lên được nữa.

Mà Lương Chu Đình từ trên mặt đất chậm rãi leo lên, khóe miệng mang theo ý cười: “Hay là người đi theo ta, chúng ta tránh xa đúng sai!”

Tránh xa điều này, sự thịnh vượng giả tạo!

Vai của Lí Thu Yên lại bắt đầu run lên, và cô ấy không bao giờ nhìn lại.

Trong một khoảng thời gian dài...

Đứa trẻ trong vòng tay anh chợt thì thào: “Bố, con muốn bố!”

“Oa!” Lí Thu Yên bất ngờ bật khóc.

“Con cũng muốn bố!”

...

...

Trong đêm đen.

Cùng với ánh đèn đường hơi mờ, hai chiếc xe đang phóng nhanh trong thành phố!

Đột nhiên một chiếc xe phía trước nhanh chóng biến thành ga ra dưới lòng đất của một khu mua sắm, chiếc xe phía sau cũng vội vàng đuổi theo.

Vì đây là nhà để xe ngầm mở ra thế giới bên ngoài nên không có trụ thang máy ở lối vào.

Nhà để xe rất lớn, và các lối đi kéo dài về mọi hướng, giống như một mê cung.

Sau khi Vương Mĩ Lệ điều khiển xe vào, cô đột nhiên phát hiện chiếc xe phía trước bị mất tích, anh đành phải đậu xe ở ngã ba đường rồi xuống xe nhìn xung quanh.

Lúc trước, hai chiếc xe bị điện giật đuổi theo, tiếng động cơ gầm rú gần như đánh thức toàn bộ thành phố, nhưng lúc này đột nhiên trở nên rất yên tĩnh.

Điều này mang đến cho Vương Mĩ Lệ một linh cảm xấu trong lòng.

Không hề có một tiếng động nào chứng tỏ Lí Kiến Cường cũng đã đỗ xe ở vị trí không xa ga ra và tắt đèn.

Vương Mĩ Lệ không dám bất cẩn, trước tiên tắt đèn xe, sau đó chuẩn bị lấy điện thoại di động ra báo với Trình Uyên, nhưng lại bị khuôn trong túi quần làm cho sững sốt.

Điện thoại đã biến mất.

Không thể nào, anh ta chỉ có thể tìm xe của Lí Kiến Cường trước, sau đó lên kế hoạch.

Vì vậy, anh hạ thất lưng, lặng lẽ và thận trọng bước đi lặng lẽ trong bóng tối, cố gắng tìm ông xa vẫn còn bốc hơi.

Ngay sau đó, anh ta đã tìm thấy mục tiêu.

Chỉ cách anh ta mười mét, ống xả của một chiếc ô tô vẫn còn bốc hơi, nhưng trong xe không có động tĩnh gì.

Vương Mĩ Lệ biết rằng Lí Kiến Cường nhất định phải biết có người theo dõi mình, nhưng anh ấy không biết là ai, lúc này chắc anh ấy cũng căng thẳng lắm, hay là lên ra khỏi xe từ sớm, trốn ở một nơi vô hình nào đó, chuẩn bị tấn công anh ta.

Vì vậy, Vương Mạt Mạt không dám một mình tiến lên, dù sao Lí Vị Ương này cũng là cường giả trong Thần Võ, cùng hắn chỉ là cao thủ, chênh lệch giữa bọn họ thật sự có chút lớn.

Đột ngột.

Có một cảm giác ớn lạnh sống lưng.

Vương Mĩ Lệ cảm thấy có thêm một người ở phía sau mình, bởi vì anh ấy nghe thấy tiếng thở và nhịp tim tinh tế.

Anh không dám nhìn lại.

Tôi chỉ có thể giả vờ như mình không nghe thấy, và từ từ siết chặt thanh trường kiếm trong tay anh ta.

Chương 1694

Chương 1694:

Lúc này, một bàn tay rơi xuống vai anh.

Vương Mĩ Lệ đã bị sốc.

Ngay lập tức quệt dao và chém!

Người phía sau bắn như điện, nhanh chóng siết chặt cổ tay anh, dùng dao kéo anh vào bên cạnh thang máy một cách thô bạo.

Bước vào thang máy, ngón tay của người đó nhanh chóng ấn vào nút ở tầng trên cùng, thang máy từ từ đóng lại.

Sau khi vào thang máy, đèn bật sáng, Vương Mĩ Lệ không thể không nhìn thấy dáng vẻ của những vị khách đến thăm.

“Chủ nhân!”

Anh kinh ngạc nhìn Vân Dĩ Hà.

Vân Dĩ Hà tức giận nói: “Còn chưa cắt dao đi, không phải muốn giết sư phụ sao?”

“Ồ ồ!”

Vương Mĩ Lệ nhanh chóng cầm lấy con dao: “Chủ nhân, tại sao ngài lại ở đây?”

Khuôn mặt của Vân Dĩ Hà chìm xuống, cô ấy trách Vương Mĩ Lệ: “Nếu tôi không có ở đây, rốt cuộc làm sao cô có thể đánh bại một cao thủ của Thần Võ. Nếu tôi không xuất hiện, tôi e rằng cô sẽ bị. chết bây giờ.”

Vương Mĩ Lệ cúi đầu và không nói gì.

Khi nhìn thấy điều này, giọng điệu của Vân Dĩ Hà dịu đi một chút: “Chỉ cần em không sao là được.”

Khi thang máy lên đến đỉnh của tòa nhà, Vân Dĩ Hà bước ra, theo sau là Vương Mĩ Lệ.

Nhìn quang cảnh thành phố về đêm với ánh đèn nhấp nháy và đối mặt với gió lạnh, cô không khỏi quần lấy cổ áo mình, nhẹ nói: “Mặc dù có nhiều thay đổi, nhưng nhiệm vụ của anh đã hoàn thành. Anh có thể rời khỏi đây.” ”

Nghe đến đây, trái tim Vương Mĩ Lệ run lên, ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Vân Dĩ Hà, trong lòng không khỏi có chút uể oải.

“Tôi muốn ở đây với bạn!”

Một lúc sau, anh ta đáp lại.

Vân Dĩ Hà khinh thường chế nhạo: “Ở bên cạnh ta, người biết ta hiện tại ở nơi nào sao?”

“Càng nguy hiểm, ta càng nên ở bên cạnh người.” Vương Mĩ Lệ lo lắng nói.

Vân Dĩ Hà hừ lạnh một tiếng: “Người làm cái gì ở bên cạnh ta như vậy rườm rà hay dự định bất cứ lúc nào thông báo cho Trình Uyên tung tích của chúng ta? Chẳng qua, ta suýt chút nữa quên mất, người bị Trình Uyên mua mất rồi sao?”

Vương Mĩ Lệ không nói nên lời, nhìn Vân Dĩ Hà đầy hoài nghi.

Nhưng mà Vân Dĩ Hà sắc mặt lạnh lùng, lạnh lùng nói: “Người chỉ có một cấp. Tình huống hiện tại không phải là thứ mà kẻ tiểu nhân như người có thể xông pha. Máy chiêu tiếp theo sẽ kinh thiên động địa. Nếu người xông vào ,, Tốt nhất nó sẽ chỉ trở thành một thức ăn gia súc tầm thường. ”

“Ta tận lực dạy dỗ người, không để người chết như bia đỡ đạn, người hiểu không?”

“Đi đi, càng đi càng xa!”

Lời nói của Vân Dĩ Hà làm trái tim Vương Mĩ Lệ bị tổn thương sâu sắc, anh từ từ nắm chặt tay lại, vẻ mặt tràn đầy không muốn.

Đã nhiều năm như vậy, anh chưa bao giờ vi phạm ý tứ của Vân Dĩ Hà, bất kể cô nói đúng hay sai. \ .

Nhưng hôm nay.

Vương Mĩ Lệ đôi mắt đột nhiên trở nên hồng hào, cô run lên, “Tôi không có!”

“bạn nói gì”

“Tôi sẽ không ra ngoài!”

Vương Mĩ Lệ đột nhiên trở nên rất vững vàng.

Anh ngẩng cao đầu và kiên trì nhìn chăm chăm vào mắt Vân Dĩ Hà lần đầu tiên.

Sự nóng bỏng trong đôi mắt này khiến Vân Dĩ Hà toàn thân run lên.

Nhất thời đối mặt với Dương Duệ, trong mắt lóe lên tia sáng giống nhau.

Chương 1695

“Cô có biết điều gì sẽ xảy ra nếu không nghe theo lời của Su phụ không?” Cô đe dọa Vương Mĩ Lệ.

Vương Mĩ Lệ đột nhiên bước tới và nắm lấy tay Vân Dĩ Hà, gần như gần bằng mặt cô ấy.

Anh ấy chưa bao giờ vượt ra ngoài quy tắc một cách táo bạo như vậy.

Lúc này, anh có thể ngửi thấy hương hoa lan mà cô thở ra.

“Chỉ có một lý do để tôi sống, và đó là bạn. Cuộc sống của tôi là của bạn”, anh hào hứng nói.

Tim Vân Dĩ Hà đang đập rộn ràng.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó Vương Mĩ Lệ lại làm mất lòng cô như vậy. Tuy nhiên, không hiểu sao trong lòng cô lại không có lửa giận, chỉ có hoảng sợ và lo lắng.

Điều này khiến cô mất mát.

“Tôi sẽ giết anh!” Cô khó chịu.

Vương Mĩ Lệ nói: “Tôi sẵn sàng chết trong tay của bạn!”

“Ngươi” Vân Dĩ Hà nghiêng răng: “Ta là chủ nhân của ngươi!”

“Trong lòng anh chỉ là một cái tên.” Vương Mĩ Lệ lại nhấn mạnh: “Anh không bao giờ coi em là sư phụ, không bao giờ! Cuộc sống của anh là của em, cả đời này cũng chỉ có em ở trong mắt anh!”

Trái tim Vân Dĩ Hà buồn bực.

Do khoảng cách quá gần, cô cảm thấy hô hấp của Vương Mễ Bối càng lúc càng nhanh, tim đập càng lúc càng nhanh, hơi thở anh thổi ra càng lúc càng nóng.

Má anh đang nghiêng về phía cô, từng chút một.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, đôi môi dày đó đã muốn dính chặt vào môi cô.

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Vương Mĩ Lệ bị đánh bay ra ngoài ngay lập tức và rơi xuống đất.

Vân Dĩ Hà tức giận nói: “Đồ khốn kiếp! Táo bạo! Ta đã biết ngươi là người phù phiếm như vậy, ngay từ đầu ta nên giết chết ngươi!”

Vương Mĩ Lệ cố gắng gượng dậy khỏi mặt đất và phun ra một ngụm máu.

Sau đó anh đưa tay lau vết máu trên môi cười toe toét: “Cả đời này anh mới nhận ra em! Bọn khốn nạn là đồ khốn nạn, bạo dạn một khi đã táo bạo. Tóm lại, anh sẽ không lùi bước.”

“Vô phương cứu chữa!” Vân Dĩ Hà rùng mình, chỉ vào Vương Mĩ Lệ và chửi rửa.

Nói xong liền xoay người nhảy xuống lầu chạy trốn!

Vương Mĩ Lệ bị mắc kẹt tại chỗ, như thể nó đã bị hóa đá.

Nhưng mà, phiền muộn tích tụ trong lòng nhiều năm dường như lúc này mới được giải tỏa, hẳn cảm thấy thư thái, khoe miệng không tự chủ được cong lên một đường cong từ trong lòng.

“Anh ấy nói đúng. Nếu anh ấy thậm chí không có dũng khí để nói điều đó, anh ấy còn nói về tình yêu hay không.”

Ở phía bên kia, khuôn mặt của Vân Dĩ Hà đỏ bừng.

Cô phi nước đại điên cuồng trong thành phố đêm, như thể đang chạy lấy mạng mình.

Trái tim đã được phong ấn cho Dương Duệ cả trăm năm, nhưng đêm nay không thể giải thích được lại nhói lên ở một nơi như vậy, khiến cô không biết phải làm sao.

Nhưng tại sao lại là anh ấy

Tại sao lại là Vương Mĩ Lệ

Nếu là Trình Uyên, anh ấy sẽ nói như vậy, tôi sẽ làm gì

Có một mớ suy nghĩ trong đầu cô.

“Không sai, bọn họ đều là học trò của ta, đều giống nhau, đều là hậu bối.”

“Thật là nực cười, ngươi là người trăm tuổi, bị loại tình cảm như thiếu gia này làm cho rối tung lên, Vân Dĩ Hà, ngươi thật không biết xấu hổ.”

Cô tự trách mình, tức giận và xấu hổ, nhưng cô không biết ghét ai, ghét cái nào.

“Chết tiệt!”

“Thằng khốn!”

Chương 1696

Đột nhiên, cô đột ngột dừng lại và nhìn lại nơi mà cô đã chạy trốn.

“Thật không có yên tâm!”

“không ai!”

Quay lại, nghiêng răng và phi nước đại trở lại.

Trên mái nhà của trung tâm mua sắm.

Khi Vương Mĩ Lệ đứng dậy, thang máy lại đi lên.

Cửa mở và Lí Kiến Cương từ trong bước ra.

“Một cái cặp rác rưởi, cũng dám đuổi theo ta.” Hắn vẻ mặt âm đạm nhìn Vương Mĩ Lệ.

Vương Mĩ Lệ trước kia là thoải mái, hắn nhìn thấy Lí Kiến Cương không có một chút sợ hãi, mà là bình tĩnh lấy ra hai cái khinh công.

“Ta vì người mình yêu mà giấu giếm anh trai, nay đã thổ lộ nỗi lòng của mình với nàng, sau này bù đắp tội lỗi với huynh đệ, kiếp này ta sẽ không hối hận.”

Vừa nói, anh ta đột nhiên lao tới chỗ Lí Kiến Cương.

Trên thực tế, sở dĩ hắn dám một mình đuổi theo Lí Vị Ương không phải bởi vì hắn không sợ chết, cũng không phải hắn không biết Lí Vị Ương là cường giả trong võ lâm, mà là bởi vì.

Anh ấy đã đi đến cái chết với tất cả trái tim của mình!

Có quá nhiều khác biệt giữa sức mạnh của Cấp một và Cảnh giới Võ thần.

Song kiếm của Vương Mĩ Lệ nhanh chóng chém về phía Lí Kiến Cương.

Lí Kiến Cương đứng đó, bất động. Khi con dao đến, anh ta chỉ nhẹ nhàng vẫy tay.

“Bang!” Một luồng sinh khí lay động cổ tay Vương Mĩ Lệ, và sau đó hai con dao của anh ta bay đi.

“Rác rưởi, ta sẽ giết ngươi, một tay là đủ!”

Tính cách của anh ta rất kiêu ngạo, và ánh mắt của Vương Mĩ Lệ tràn đầy sự khinh thường.

nhưng.

Cùng lúc đó hai con dao của Vương Mĩ Lệ cũng bị chấn động, anh ta cũng không lùi bước, ánh mắt ngưng tụ đột ngột, và sau đó một con dao khác được trao ra.

“Hừ!” Lí Kiến Cương khinh khỉnh khịt mũi, một tay vỗ vào cổ tay Vương Mĩ Lệ.

Khi sắp được chụp ảnh, anh chợt giật mình.

Bởi vì anh chợt thấy con dao mà Vương Mĩ Lệ đang cầm lúc này rất quen thuộc.

Dao xương!

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, trong đầu hắn lóe lên một tia chiến đấu với Ninh Thạch lão tổ, thanh kiếm cắt xương mà hắn sử dụng, và uy lực của hắn vượt xa cường giả sơ kỳ trong Thần Võ.

Sắc mặt hắn biến sắc, nhanh chóng thu lại cánh tay ở giữa, nhanh chóng tránh ra.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Một vết nứt đã được cắt trên mái của trung tâm mua sắm.

Lí Kiến Cương cũng bị thương sau đó và bay lộn ngược ra ngoài, đập vỡ một thiết bị thu tín hiệu vệ tinh trên sân thượng.

Ngay sau đó, Vương Mĩ Lệ vừa vặn trở lại và lao về phía Lí Kiến Cương.

Tiếng gầm vang xa và rộng.

Trình Uyên đang lái xe phóng nhanh, từ xa nhìn thấy ánh sáng trắng lóe lên từ tòa nhà cao tầng phía Tây Bắc, trong lòng phát ra một tiếng “thình thịch”, nhanh chóng tăng tốc.

Vân Dĩ Hà, người ở gần hơn, đột ngột dừng lại và nhìn lên đỉnh tòa nhà, tim cô chùng xuống và khuôn mặt cô tái đi ngay lập tức.

Sau một hồi xuất thần, anh vội vàng bật dậy, giẫm lên bức tường bên ngoài của trung tâm mua sắm cao tầng rồi nhanh chóng leo lên.

Trên mái nhà.

Lí Kiến Cương, người bị đánh gục, không bị thương nhiều, nhưng hậu quả của nhát dao khiến anh vô cùng xấu hổ.

Cú chém của Vương Mĩ Lệ mạnh hơn nhát chém của Trình Uyên hơn mười lần, nếu không, Lí Kiến Cương sẽ bị thương nặng.

Chương 1697

Lí Kiến Cương lúc này cũng tức giận.

Ôi, Trình Uyên người có thể ức hiếp nhà họ Lý của ta còn chưa đạt tới Thần Võ. Bây giờ ngay cả thuộc hạ của Trình Uyên, một tên cấp thấp nhỏ cũng dám lộng hành như vậy, người đừng có cậy tay kiếm? Ta sẽ giết bạn!

Nhìn thấy Vương Mĩ Lệ vừa vặn trong cơ thể, hấn bật thốt lên một tiếng, thân hình lóe lên nhanh chóng đi tới phía sau Vương Mĩ Lệ.

Vương Mĩ Lệ đã bị sốc và quay lại với một con dao.

Thật đáng tiếc khi bàn tay to lớn của Lí Kiến Cương đã kẹp cổ tay anh ta trước khi con dao lao ra, và anh ta vặn nó một cách quyết liệt với một tiếng “rắc” sắc nhọn.

“A!” Vương Mĩ Lệ đau đớn hét lên một tiếng, cổ tay bị gãy, con dao cắt xương rơi vào tay Lí Kiến Cương.

“Ta đi tìm cái chết, Lão Tử giết người!” Vừa nói hấn vừa nâng con dao lên chém vào đầu Vương Mĩ Lệ. x

“bạn dám!”

“gọi ra!”

Có một thức uống ngọt ngào, và sau đó là một âm thanh bùng nổ.

Lí Kiến Cương đột nhiên giật mình, anh ta không quan tâm đến việc giết chết Vương Mĩ Lệ, nhanh chóng chém dao về phía đối thủ.

Ban đầu, Lí Kiến Cương là một trong những tia lửa và đá lửa, và anh ấy đã nghĩ rất kỹ. Dựa vào sức mạnh của con dao này, bạn có thể chém kẻ thù mà không làm kẻ thù xâm lược thành cặn.

Trên thực tế, khi lần đầu tiên nhìn thấy con dao này, anh ta đã cảm động, nghĩ rằng, Vương Mĩ Lệ thực sự có thể phát huy sức mạnh này khi cầm nó, nhưng trong tay Trình Uyên, sức mạnh còn lớn hơn, và anh ta có cảnh giới cao hơn khi nghĩ về nó. Bằng cách này. Nếu anh ta lấy được con dao này, anh ta có thể chiến đấu ngay cả khi anh ta là một kẻ mạnh ở giai đoạn cuối của Thần Võ.

không may.

Sau khi con dao được vung ra, tôi chết lặng.

Con dao cắt xương trong tay hắn chỉ là một giá đỡ, thậm chí không bằng một con dao sắt bình thường.

Và tại thời điểm này.

Một bóng người phóng nhanh, và dùng lòng bàn tay đập vào con dao xương.

“Bùm!” Một âm thanh.

Sức mạnh to lớn khiến Lí Kiến Cương kinh hoàng trong phút chốc.

Con dao bay ra, chọt vào tường, và anh bị luồng không khí mạnh đẩy lùi lại nhiều lần.

Không ngờ, bóng dáng đó dường như không muốn chịu thua chút nào, túm cổ anh, như một tên xã hội đen, giờ bàn tay ngọc lên rồi “tát” vào má anh một cái tát trời giáng vào mặt.

Lí Kiến Cương bị đánh một cách ngu ngốc.

Một dấu vết màu sắc xuất hiện trên khuôn mặt của Vương Mĩ Lệ.

Bởi vì người xuất hiện vào lúc này là Vân Dĩ Hà đã đi rồi trở về.

“Người nào dám đánh mẹ già của ta, ta cho rằng ngươi đủ đời!”

Vân Dĩ Hà hất Lí Kiến Cương một cái, trực tiếp hất văng gã cường giả trong võ lâm xuống đất, sau đó dùng một chân giẫm lên đầu gã, giậm dữ hét lên.

Lí Kiến Cương không thể cử động, anh ta vùng vẫy, sau khi nhìn thấy người đó là Vân Dĩ Hà, anh ta không khỏi tức giận nói: “Vân Dĩ Hà, tôi đã quy y Minh Vương, anh không thể giết tôi!”

Vân Dĩ Hà chịu thua, hừ lạnh một tiếng: “Đề Minh Vương bớt chèn ép ta. Người đã nói nếu ta và người chỉ phải sống sót một người, Minh Vương sẽ chọn người là phế vật, hoặc là chọn ta.”

Lí Kiến Cương lo lắng nói: “Nhưng tôi trung thành với Minh Vương, tại sao bạn lại giết tôi?” Tts: \ .

Vân Dĩ Hà chế nhạo, sau đó buông đôi giày cao gót màu đỏ của mình ra.

Lí Kiến Cương từ trên mặt đất đứng dậy, nhe răng cười: “Chẳng lẽ người không trung thành với Minh Vương gia sao?”

Vân Dĩ Hà khẽ cau mày, khịt mũi rồi nghiêm nghị nói: “Được rồi, ta không giết người, ta chỉ dạy cho người một bài học, nếu người lại dám động vào người của lão phu nhân, cho dù Minh Vương có trách người, ta cũng sẽ giết người.” ! ”

Chương 1698

Lí Kiến Cương không khỏi rùng mình.

Anh ta liếc nhìn Vương Mĩ Lệ và cảm thấy có chút không muốn.

Vương Mĩ Lệ thậm chí không nhìn Lí Kiến Cương, vào lúc này, trái tim của anh ấy đều đổ dồn vào Vân Dĩ Hà, và anh ấy mỉm cười.

“Bạn thừa nhận rằng tôi là của bạn”

Vân Dĩ Hà cau mày lạnh lùng nhìn Vương Mĩ Lệ, ngâm nga, “Lãng phí vô dụng!”

Vương Mĩ Lệ không tức giận mà rất vui.

Trong trí nhớ, từ khi học nghệ thuật với Vân Dĩ Hà, cô ấy đã tự khen bản thân mình hiểu biết và làm việc tốt, tóm lại là nói hết những điều tốt đẹp trên đời, nhưng cô ấy chưa bao giờ chê bai anh ấy. không trực tiếp giễu cợt hay thậm chí ác cảm với anh như ngày nay.

Vì vậy, Vương Mĩ Lệ biết rằng cô không thích bản thân mình, điều đó có nghĩa là cô không coi anh ta như một đệ tử như trước nữa.

Sự thay đổi này khiến Vương Mĩ Lệ cảm thấy vô cùng thanh thản.

Vân Dĩ Hà quay đầu lại nói với Lí Vị Ương: “Đi cùng ta, ngày mai đừng trễ hẹn với Núi Vô Danh.”

Lí Kiến Cương dường như đã nhận thấy một chút sắc thái từ cơ thể Vân Dĩ Hà và Vương Mĩ Lệ, vì vậy anh ta nhìn Vương Mĩ Lệ với ý nghĩa sâu xa, và khuôn mặt của anh ta lộ ra một chút châm chọc.

Cả hai cùng bước ra thang máy.

Lúc này, Vân Dĩ Hà quay đầu lại nói với Vương Mễ Bối: “Anh đã ở bên em lâu nhất, cũng nên hiểu rõ lòng em nhất, nên hiểu rõ trong lòng anh, không ai có thể thay thế được anh ấy.”

Khi nghe thấy điều này, cơ thể Vương Mĩ Lệ bất giác run lên.

Anh biết Vân Dĩ Hà nói anh là ai.

Đột nhiên, ý thức của anh trở lại thực tại, và anh nhận ra rằng có lẽ anh thực sự chỉ đang mơ tưởng.

Sau đó, anh đã bị choáng ngợp.

Vân Dĩ Hà quay đầu lại, không để ý đến Vương Mĩ Lệ, xoay người bước ra thang máy.

Sau khi thang máy đi lên, cửa từ từ mở ra.

“Thương huynh đệ, người muốn đi thế này”

Một giọng nói lạnh lùng phát ra từ thang máy.

Nghe thấy tiếng động, ba người trên sân thượng đều giật mình.

Cửa thang máy mở toang.

Trình Uyên bước ra khỏi thang máy, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Lí Kiến Cương bằng ánh mắt âm đạm.

“Trình Uyên!”

Nhìn thấy Trình Uyên, cả ba người gần như đồng thanh.

Tất nhiên, các âm sắc và biểu cảm khác nhau.

Trình Uyên không để ý đến bất cứ ai, mà chỉ nhìn chằm chằm Lí Kiến Cương, đôi mắt dần trở nên đầy màu sắc.

Không thể nhìn vào mắt anh ấy!

Lí Kiến Cương đột nhiên tỉnh lại, nhưng đã quá muộn, anh chỉ cảm thấy bầu trời quay cuồng.

Vào lúc này, Trình Uyên bất ngờ bắn Lí Kiến Cương một cú đấm.

“đã chết!”

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Lí Kiến Cương chưa chết.

Vào một thời điểm quan trọng, Vân Dĩ Hà bắn, kéo anh ta lại nhanh chóng và đấm Trình Uyên.

Trình Uyên lùi lại ba bước trước khi ổn định, và nhìn Vân Dĩ Hà giận dữ.

Vân Dĩ Hà cũng kinh ngạc: “Ngươi là cái gì khí tức, không phải chân khí!”

Mặc dù tốc độ và phản ứng còn kém xa, đặc biệt là không lĩnh hội được cảnh giới tuyệt đối tượng trưng cho Thần Võ, nhưng uy lực của nắm đấm này vô cùng gần với cường giả trong Thần Võ.

Trình Uyên lạnh lùng nhìn Vân Dĩ Hà: “Cô muốn cứu anh ấy”

Vân Dĩ Hà bí mật nghiêng răng bạc, trầm giọng nói: “Hắn chưa chết được!”

Chương 1699

“Ý nghĩa của sao Minh Vương”

“Đúng!”

“Vậy thì tôi phải giết anh ta đêm nay”

Trình Uyên quả quyết.

Vân Dĩ Hà thở dài, “Trình Uyên, tại sao cậu và đệ tử của tôi phải làm khó mình như vậy”

Trên mặt Trình Uyên hiện lên một tia buồn bã: “Su phụ, đệ tử”

“Thật buồn cười phải không”

Vân Dĩ Hà im lặng, một dấu vết đấu tranh hiện lên trong mắt cô.

“Dạy ta bảo vệ ta, để ta có thể chết đúng lúc!” Trình Uyên nhìn lên trời, cảm thấy buồn và tức giận: “ta không muốn chết, cô biết không, ta muốn sống, ta có một người vợ và những đứa trẻ xinh đẹp! ”

“Trước khi chết ta van xin người, người đã làm gì?”

“Vô cảm!”

“Người có biết lúc đó ta bất lực và tuyệt vọng như thế nào không?”

“Tao có nhà chết tiệt không về được. Có vợ con mà không dám yêu!”

“Tôi còn quá nhiều việc chưa làm, chưa có được một ngày thoải mái bên vợ con!”

“Tại sao tôi phải chết cho âm mưu của bạn?”

“Người chưa bao giờ coi ta là người. Ở trong mắt người, ta chỉ là một quân cờ của người có thể giết chết ta đúng thời điểm, đúng không.”

“Bạn thật xấu hổ khi nói rằng đó là sự phụ của tôi”

Trình Uyên hỏi liên tục khiến cơ thể Vân Dĩ Hà run lên.

Cảnh tượng thật kỳ lạ và trầm mặc.

Gió trên mái nhà lúc nào cũng rất lạnh, sẽ khiến người ta không khỏi run lên.

Trình Uyên cũng run, nhưng điều đó thật thú vị.

Anh nhìn chăm chăm Vân Dĩ Hà rồi lạnh lùng nói: “Nó biến mất trước mắt anh, khi trong đầu anh vẫn còn nhớ tốt về em, anh không muốn gặp lại em nữa!”

Vân Dĩ Hà nhìn xuống ngón chân của mình, vẻ mặt đột nhiên trở nên cực kỳ bình tĩnh, ngậy người nói: “Bắt quá Lí Kiến Cương, người không thể giết!”

“Vậy thì hôm nay tôi sẽ giết nó!”

Trình Uyên không lùi bước: “Không ai có thể giữ được cậu ấy!”

Vân Dĩ Hà lắc đầu: “Ngày mai người muốn giết Tiêu Viêm, hiện tại không được!”

“Trừ khi, bạn không quan tâm đến sự an toàn của An Tương.”

Nghe đến đây, Trình Uyên thần thờ.

“Đừng lo lắng, với tôi, sẽ không có ai làm tổn thương cô ấy.”
Vân Dĩ Hà đột nhiên an ủi Trình Uyên: “Nhưng nếu hôm nay anh giết Lí Kiến Cương và phá vỡ kế hoạch của Minh Vương, tôi không thể giúp cô ấy di chuyển An Tương.”

Nói xong, anh bé Lý Tường đang ngơ ngác quay người bước vào thang máy.

Thang máy đóng lại, Trình Uyên kẹt cứng tại chỗ.

Đe dọa anh ta bằng Bạch An Tương quả thực là phương pháp hữu hiệu nhất hiện tại.

Trình Uyên biết Bạch An Tương và Vương Tử Yên nằm trong tay Minh Vương nên không dám hành động hấp tấp. Hơn nữa, nếu thật sự đánh nhau, hẳn có thể giết Lí Kiến Cương, nhưng không thể đánh chết Vân Dĩ Hà, một khi Minh Vương xúc phạm, hậu quả sẽ rất thảm khốc.

Anh quay lại và bước đến chỗ Vương Mĩ Lệ và đỡ anh ta dậy. .

“Anh Vương, anh còn lái xe được không?” Trình Uyên hỏi anh.

Vương Mĩ Lệ gật đầu, nhưng sau đó hỏi: “Em đi đâu”

Trình Uyên cười khỏ: “Đi gặp người đi.”

Trình Uyên không nói cho Vương Mĩ Lệ xem ai, Vương Mĩ Lệ cũng không hỏi. Sau khi xuống cầu thang, họ lái xe đi riêng.

Anh ta gọi cho Lý Hải Tân và yêu cầu anh ta dùng hết khả năng của mình để cắt đứt hệ thống giám sát của thành phố, phi nước đại đến tận sân nhỏ nơi Taimei bé nhỏ từng thuê.

Chủ nhân của mảnh sân nhỏ là Yên Nhiên, người ta nói rằng đây là ngôi nhà do cha mẹ cô để lại.

Chương 1700

Đúng vậy, Trình Uyên đang tìm kiếm con rồng.

Anh ta muốn nói với con rồng những gì đã xảy ra trước đó và yêu cầu nó phải làm gì.

Minh Vương muốn giết con rồng. Mặc dù Trình Uyên không biết động cơ của cô ấy là gì, nhưng anh biết rằng sức mạnh của núi Vũ Ninh lần này phải nhắm vào con rồng. x

Điều khiến anh ta thua lỗ là họ cũng bắt được Bạch An Tương. Mục đích của việc bắt Bạch An Tương là buộc Trình Uyên phải phục tùng.

Trình Uyên không muốn bị người khác điều khiển làm những điều trái ý mình, nhưng anh không thể quan tâm đến sự sống hay cái chết của Bạch An Tương, vì vậy anh đã tìm kiếm con rồng và hỏi anh ta nên làm gì.

Cửa bị khóa từ bên trong, Trình Uyên nhảy vào tường.

Vừa đáp xuống cô đã thấy Yên Nhiên đang ngồi xỏm dưới gốc cây lựu đánh răng, cô cũng đang tò mò nhìn Trình Uyên.

“Bắt tên trộm!” Cô hét lên.

Trình Uyên lặng đi một lúc.

“Đừng làm phiền, có chuyện gấp.”

Yên Nhiên sau đó nôn ra bọt mép, súc miệng, quay đầu lại hét vào nhà: “Này con cháu chắt đã tìm đến người.”

“Đứa cháu nào” vang lên tiếng rỗng bay trong phòng.

“Cháu của Trình Uyên!” Yên Nhiên đáp.

Trình Uyên bắt đầu mắng mẹ trong lòng.

Nhưng nghĩ lại cũng không đúng, hai người muốn gọi là cháu, cũng không có vẻ gì là khổ sở, mắng mẹ, chẳng phải là mắng tổ tiên sao?

Mối quan hệ này quá lộn xộn và da đầu tê dại.

Long mở rèm bước ra, cười trần với phần trên cứng cáp, mặc áo khoác, dưới chân đi dép tông, trông rất bình thường.

“Cả đêm không ngủ, làm sao bây giờ?” Long nói với vẻ than phiền.

Trình Uyên giận dữ nhìn anh một cái, sau đó nhìn Yên Nhiên: “Anh vẫn chưa đánh răng sao?”

Khi nhắc đến việc đánh răng, khuôn mặt xinh đẹp của Yên Nhiên bỗng ửng hồng.

Thật hiếm khi đỏ mặt trên người phụ nữ này.

Khi Trình Uyên nhìn thấy nó, anh hơi ngạc nhiên, nhưng sau khi nhìn kỹ hơn, anh nhận ra rằng Yên Nhiên đầu tóc xõa và rối tung, người cô ấy có vẻ ướt đầm mồ hôi, và dây đeo vai trái của một chiếc váy ngủ dây treo vẫn còn vương lại. vai của cô ấy.

“Khụ khụ” Long vội vàng giả bộ ho khan, kéo suy nghĩ không trong sạch của Trình Uyên trở về thực tại: “Làm sao vậy, chúng ta nói chuyện đi.”

Trong mắt Trình Uyên hiện lên một tia kỳ quái, anh lập tức hiểu ra tại sao hai người này vẫn còn tỉnh táo. x

“Một cái gì đó đã xảy ra.”

Thu hồi tâm trí, anh vội vàng kể lại những gì đã xảy ra sau cuộc chia ly, nhân tiện, anh cũng miêu tả sự xuất hiện của Minh Vương đối với rồng.

“Sao Minh Vương”

Con rồng cũng ngạc nhiên.

“Nữ” hiển nhiên, tiêu điểm của Yên Nhiên khác hẳn với người thường, cô lườm Long với vẻ mặt ủ rũ: “Người yêu cũ của anh”

Long Nghị cười gằn: “Trước mặt tiểu bối, nói bậy bạ gì đó?”

“Hừ!” Yên Nhiên tức giận.

Trình Uyên không quan tâm đến những điều này, điều anh quan tâm là tình trạng hiện tại của con rồng: “Sức mạnh của cậu đã khôi phục như thế nào rồi?”

Thấy Trình Uyên “chữa cháy”, Long lập tức xuống lờ: “Không sao đâu, hồi phục khoảng 30% rồi”.

Nghe đến đây, Trình Uyên rất thất vọng.

30%!

Ngươi biết, thực lực của Minh Vương trực tiếp đè ép Dương Duệ, còn long mạch chỉ hồi phục 30%, chiến đấu như thế nào, cho dù thực lực khôi phục hoàn toàn, đối thủ không thấy cũng có thể là đối thủ của Minh Vương.

Chương 1701

Chương 1701:

Anh cần nhắc.

Nhưng Long cười nói: “Đừng lo lắng cho ta, ta trước tiên nói về ngươi.”

“TÔI”

“Ừ.” Long khẽ cau mày: “Anh muốn làm gì thì làm, đừng đề ý đến anh.”

“Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi phải tuân theo Minh Vương”, Trình Uyên hỏi.

Long hít sâu một hơi: “Trong trường hợp này, ta sẽ cố gắng không làm cho ngươi bị thương.”

“”

Trình Uyên cảm thấy Long coi thường mình.

Vì vậy, anh ta không quan tâm đến việc có thêm một bản thân ở bên cạnh sao Minh Vương hay không. Ngay cả trong giọng

điều này, có một chút khinh thường đối với sức mạnh của Minh Vương.

“Đã hiểu!” Trình Uyên gật đầu.

Dù thế nào thì Bạch An Tương cũng phải được cứu, và toàn bộ câu chuyện đã được kể cho Long nghe, và anh ấy không thể tự trách mình vào lúc đó. x

Điều này khiến Trình Uyên thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng cảm thấy hơi vụng về, rất giống Kim Kiệt.

“Vào nhà uống trà rồi đi” Long ra lệnh đuổi khách.

Trình Uyên cau mày, giả vờ không hiểu, trực tiếp đẩy cửa đi vào: “Không sao đâu.” X

Nhưng khi vừa bước vào, tôi đã ngửi thấy một mùi lạ.

Mùi này rất quen thuộc.

Mặt anh đỏ bừng cả lên.

“Quên đi, ta còn có chuyện khác.”

Quay người, cúi đầu bước đi một cách thô bạo.

“Đúng là một đứa trẻ đáng yêu.” Yên Nhiên mỉm cười khi nhìn theo bóng lưng của Trình Uyên.

Trình Uyên lái xe trở lại tập đoàn Tuấn Phong, đi vào phòng anh, tìm gói hàng anh mang theo khi trở về, ráp những mảnh xương vào một chiếc áo vest rồi mặc vào người.

Sau đó, anh thả mình xuống ghế, nhắm mắt lại và suy nghĩ.

Anh ấy muốn giữ tình trạng tốt nhất của mình để giải cứu vợ mình.

Đột nhiên, nghĩ đến mặt dây chuyền, anh lại lật chiếc vòng ra khỏi túi, suy tư một lúc rồi đeo vào cổ.

Mặt dây chuyền buông xuống ngực, trong tích tắc, Trình Uyên cảm nhận được một luồng khí xám, từ từ chảy dọc theo ngực đến vùng mu.

Hắn sửng sốt, nhanh chóng muốn tháo sợi dây chuyền ra, nhưng lúc này, hắn mới kinh ngạc phát hiện một nửa sợi dây chuyền đã trở nên sặc sỡ.

Sau đó, một số thông tin không thể giải thích được xuất hiện trong tâm trí.

Giống như đọc hết mọi thứ trên đời trong một giây, đầu không thể chịu được tác động và cơn đau đầu như sắp chia lìa.

Anh nhanh chóng tháo sợi dây chuyền ra, thở hỏn hển.

Cơn đau đầu biến mất ngay lập tức.

Trình Uyên lộ vẻ kinh hoàng.

Năng lượng chứa trong sợi dây chuyền này vào lúc này không phải là thứ mà anh ta có thể sở hữu được.

Đánh giá từ những thông tin ít ỏi mà anh ta có được, thì sợi dây chuyền chính là vật hiến tế của quý thần tái sinh.

Anh hiểu rằng sức mạnh của chiếc vòng cổ này dường như được đánh thức bởi khả năng nhìn của chính anh, và bản thân tầm nhìn cũng là một phần sức mạnh của con quý.

Không dám nghĩ ngợi gì nữa, anh nhanh chóng cất chiếc vòng cổ vào hộp rồi nhét lại vào gói của mình.

Ngay lập tức, hãy nhắm mắt lại và kiểm tra.

Chỉ sau đó, tôi mới nhận ra rằng luồng không khí tại chiếc dantian của tôi hòa quyện với một chút luồng không khí xám, và cuối cùng trở nên mờ hơn, giống như một chùm ánh sáng.

Trình Uyên bị sốc.

Chương 1702

Đó chỉ là do quang hóa luồng không khí, mà còn vì hình thức này cũng minh họa một vấn đề khác.

Đó là Cảnh giới Võ Đang thần thánh.

Đúng vậy, sau khi hấp thụ một chút luồng khí xám lùn nữa, hắn đã lạng lẽ đột phá bánh răng thứ nhất và thăng cấp thành công cường giả Thần Võ.

Sau cú sốc là niềm vui vỡ òa.

Ngay lập tức nhắm mắt lại và bắt đầu lĩnh hội sức mạnh của Thần Võ.

Bí mật huy động những ánh sáng trong mờ này bơi trong kinh mạch, và ngay sau đó hắn phát hiện ra có ánh sáng rỉ ra từ bề mặt cơ thể, sau đó lan tràn khắp nơi.

Chiếc ghế dưới mộng anh bị tan chảy ngay lập tức.

Trình Uyên ngã và ngồi xồm.

Nhưng sau khi ngủ dậy, khó có thể giấu được niềm vui.

Đây là cảnh giới tuyệt đối!

Không, có vẻ như cảnh giới tuyệt đối của chính bạn mạnh hơn những người khác, bởi vì cảnh giới tuyệt đối mà người khác phát ra gần như vô hình. Và anh ấy

Nhìn vào gương, tôi cảm thấy hơi bối rối.

Giống như một vị Phật đã đắc Đạo trở thành bất tử, toàn thân tỏa ra ánh sáng chói mắt, thật là bí ối!

Sau khi luồng ánh sáng lan tỏa khắp cơ thể trong một tuần, anh ấy ngay lập tức cảm thấy sức mạnh và tốc độ của mình đã tiến bộ vô song. Nhìn lại và nghĩ về sức mạnh của thiết bị đầu tiên của anh ấy, đó là một thế giới của sự khác biệt.

Ngày hôm sau.

Trên ngọn núi vô danh!

Vũ Ninhshan chính là nơi ở cũ của Dương Duệ. Chỉ sau khi Đông Tâm Tư và A Bạc Dẫn tấn công, Dương Duệ phải rời khỏi đây.

Sau khi trở về nơi ở cũ, Dương Duệ lắc đầu thở dài khi nhìn thấy đồng đồ nát của túp lều không còn nữa.

Ngày nay, nhiều người tụ tập trên núi Vũ Ninh.

Ở điểm cao nhất, sao Minh Vương ngồi trên một tảng đá lớn và nhìn ra xa.

Dưới cô có Đạo Trưởng, Vũ Phi, Thương Vân, Đường Chiến và những người khác.

Dương Duệ ở trên sân ga tiếp theo, nơi Dương Duệ đã từng sống.

Mà bọn họ đang ở đâu, có năm chuyên gia trong Thần Võ, trong đó có Lí Kiến Cương, ngoài ra còn có hàng chục cao thủ hạng nhất, và hai nữ nhân đang túm tụm lại.

“Tại sao tôi không thấy Liên Thiên”

Sau khi Vân Dĩ Hà lên núi, cô ấy nhìn quanh và cau mày hỏi Dương Duệ.

Cô đột nhiên có một dự cảm chằng lành.

Dương Duệ nhẹ giọng nói: “Chúng ta khôi phục toàn lực chỉ có thể giết chết con rồng!”

Vân Dĩ Hà ánh mắt đột nhiên thay đổi.

Trong đám đông, Bạch An Tương vẫn ở đó, Đông Nguyệt ở đó, nhưng Vương Tử Yên đã mất tích.

“Anh đã hứa với em là không được động vào ba người phụ nữ này!” Vân Dĩ Hà tức giận run lên.

Dương Duệ nhẹ giọng nói: “Vì Trình Uyên”

“Bởi vì tôi là phụ nữ!” Vân Dĩ Hà tức giận.

Yang Thụy lắc đầu: “Em gái, chúng ta chỉ còn một bước nữa là thành công, và Minh Vương hứa rằng chỉ cần cô ấy giết được con rồng, cô ấy sẽ bỏ qua chuyện giữa chúng ta. Hãy nghĩ xem, nếu tất cả chúng ta đều lấy lại sức mạnh, rồng sẽ chết một lần nữa, và sao Minh Vương sẽ rút lui., Khi đó ước mơ của chúng ta về thế giới này sẽ là ai chắc chắn sẽ thành hiện thực! ”

“Đó là giấc mơ của anh, không phải của tôi!” Vân Dĩ Hà khó chịu lên tiếng, xoay người rời đi.

Cô nhớ rằng có một hang động trên ngọn núi vô danh này.

Vì vậy, cô vội vàng chạy đến hang động.

Chương 1703

Minh Vương trên đỉnh núi nhẹ liếc mắt một cái, khóe miệng hiện lên một tia lãnh ý, nhưng cũng không có biểu hiện ra ngoài.

Dương Duệ cau mày nhìn bóng lưng của Vân Dĩ Hà.

“Tại sao bạn không đuổi theo” Minh Vương hỏi với một ý nghĩa sâu sắc.

Dương Duệ lắc đầu: “Đối với ta không thành vấn đề.”

“Đừng nói người đối với Vân Dĩ Hà không có ý tứ.” Minh Vương trêu ghẹo: “Ta nói thật, người muốn đi vào lúc này đạt được hai cái mỹ lệ, thực lực sẽ nhanh chóng khôi phục.”

Dương Duệ im lặng, như thể do dự.

“Minh Vương, mọi người sắp đến rồi.”

Lúc này, Đường Chiến mới bước tới bẩm báo với Minh Vương.

Minh Vương khẽ gật đầu nói với Dương Duệ: “Nếu như người muốn đi, ta có thể cho người nửa giờ.”

Dương Duệ đỏ mặt, hừ lạnh một tiếng: “Không cần!”

“Có muốn bắt đầu không?” Đường Chiến lại hỏi.

Minh Vương nhẹ giọng nói: “Đợi lát nữa.”

Chờ một lúc x

Đường Chiến không khỏi nhíu mày, cảm thấy có chút kỳ lạ, tất cả những người mà hắn thông báo đều đã có mặt, phải đợi một lát, người đang đợi ai?

Minh Vương đứng dậy khỏi hòn đá và không thấy cô ấy di chuyển như thế nào, anh ấy biến mất với một cơ thể “gây sốc”, và khi anh ấy xuất hiện trở lại, anh ấy đã đến bậc cấp hai.

Trước mặt Bạch An Tương đang đi tới, cô ấy nhìn cô ấy quan tâm: “Em là vợ của Trình Uyên”

Bạch An Tương cau mày, trong lòng tuy có sợ hãi nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ bình tĩnh, đề phòng Đông Nguyệt biết võ công, sau lưng: “Được!”

“Chắc chắn rồi, nó rất đẹp.” Minh Vương mỉm cười.

Bạch An Tương lạnh lùng hỏi: “Anh đưa Tử Yên đi đâu?”

Minh Vương mỉm cười bí ẩn với cô và ghé sát vào tai cô thì thầm: “Tất nhiên là tôi sẽ được hưởng phúc lành rồi.”

Tận hưởng phước lành

Bạch An Tương trong lòng không khỏi “vội”, một dự cảm xấu tràn ngập trong lòng cô.

“Sao Minh Vương!”

Lúc này, Lí Kiến Cường đột nhiên đứng dậy chào Minh Vương.

Không nhìn lại, Minh Vương hỏi: “Có chuyện gì đó.”

“Minh Vương, xin hãy gả cho ta nữ nhân này!” Lí Kiến Cường trầm giọng nói.

Minh Vương quay lưng về phía Lí Kiến Cường, hai người không nhìn thấy biểu cảm của nhau nên khóe miệng Minh Vương hiện lên một nụ cười chế giễu: “Tại sao?”

“Con trai tôi nằm trong tay Trình Uyên. Tôi nhất định phải dùng người phụ nữ này để đổi lấy con trai.” Lí Kiến Cường lại nói: “Nếu Minh Vương đồng ý, nhà họ Lý của tôi sẽ trung thành với Minh Vương gia nhiều thế hệ!”

Vẻ mặt của Minh Vương Tĩnh ngưng trệ.

Tôi phải nói rằng đây quả thực là một cám dỗ lớn.

Bạch An Tương căng thẳng nhìn Lý Kiến Cường, nhớ tới những cảnh tượng xảy ra trước đây trong biệt thự nhà họ Lý,

trong lòng cô không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

“Nếu ngươi giao ta cho hắn, ta thà rằng tự sát tại chỗ!” Nàng uy hiếp Minh Vương.

Lí Kiến Cương nghe xong liền tức giận: “Đồ khốn kiếp, ngươi dám uy hiếp Minh Vương gia. Tên quái nào tưởng ngươi. Nếu không có lệnh của Minh Vương, ta đã đợi ngươi ngày ta bắt ngươi rồi.” và đợi ta giết. Cùng chồng ngươi cứu con trai ta, ta sẽ hành hạ ngươi, người đẹp băng tuyết. ”

Bạch An Tương sắc mặt tái nhợt, cô nhìn chăm chăm vào Minh Vương, trong lòng cô đã có quyết định.

Chỉ cần Minh Vương đồng ý, nàng lập tức cắn lưỡi tự sát.

Chương 1704

Minh Vương chậm rãi quay đầu lại nhìn Lí Kiến Cương, ôn nhu nói: “Nàng ở trong tay ta, ngươi cũng có thể tìm được người của Trình gia.”

Nghe vậy, còn không đợi Lí Kiến Cương nói cái gì, Lão Trữ bị thương đã vượt qua Lí Vị Ương, bước tới trước mặt Minh Vương, giễu cợt: “Minh Vương, tại sao, ngươi cho rằng không đáng giao dịch nữ nhân này với Lí gia của ta sao?” lòng trung thành?”

Minh Vương khẽ giật mình, sau đó nhìn lên nhìn xuống Lão Trữ, khẽ mỉm cười: “Ngươi tại sao lại dùng giọng điệu này để nói chuyện với ta?”

“Lão đại vẫn luôn như vậy!” Lão Trữ hừ lạnh một tiếng.

Minh Vương khẽ thở dài, sau đó quay người bỏ qua Lão Trữ.

Lão Trữ tức giận nói: “Ý của ngươi là?”

“Giết!” Minh Vương nhẹ giọng nói, giống như nói một chuyện tầm thường.

Nhưng ngay khi hai chữ này được nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Lí Kiến Cương vội vàng muốn bước tới.

nhưng.

quá muộn rồi.

Old Ning đã bị đóng băng thành một tác phẩm điêu khắc trên băng chỉ trong tích tắc.

Như một bóng ma, Dương Duệ xuất hiện trước mặt Lão Trữ từ lúc nào không rõ, phát tay áo, “Cạch!” Một tiếng giòn vang.

Không có bất kỳ nhận thức hay phản kháng nào, một cường giả ở tầng giữa của Thần Võ đã hóa thành vô số hạt băng và rải rác trên mặt đất.

giết mà không đổ máu!

Trên sân, yên tĩnh đến đáng sợ.

Bạch An Tương chưa từng thấy loại ma lực này, cô chỉ cảm thấy không khí chung quanh, giống như đột nhiên đến tháng mười hai âm lịch trong mùa đông, rùng mình vì lạnh.

Lí Kiến Cương cũng bắt đầu run rẩy.

Chủ nhân của một số gia tộc ẩn thân khác đều kinh hãi.

Dương Duệ thờ ơ nói: “Nếu Minh Vương muốn giết ta, ta giết hẳn cũng dễ dàng như vậy.”

Nghe đến đây, mọi người càng thêm kinh hãi.

Đây là cách xa nhau, kinh hãi khi giết chết Dương Duệ rất dễ khiến mọi người khiếp sợ, nhưng khi nghe được Dương Duệ nói Minh Vương muốn giết mình, đơn giản như vậy, bọn họ càng thêm bình tĩnh.

Lí Kiến Cương bắt đầu hối hận về sự liều lĩnh của mình vừa rồi.

“Minh Vương, ta sai rồi!” Hắn nhanh chóng quỳ xuống trước mặt Minh Vương, kinh hãi cầu xin: “Xin Minh Vương tha thứ, nhà họ Lý của ta sẽ trung thành với Minh Vương bao đời nay, cho nên ta không dám có bất kỳ điều kiện gì!

Minh Vương nhìn lại Lí Kiến Cương, rồi nhìn những người khác.

Giáo chủ của bốn gia tộc ẩn thân còn lại và thị vệ của họ đều cúi đầu sau khi nhìn thấy cảnh này.

Đùa thôi, ai mà dám hó hé

Bây giờ họ đang bày tỏ quan điểm của mình, và họ đều sợ bày tỏ quan điểm của mình muộn hơn những người khác.

“Cô gia, ta cũng nguyện ý trung thành với Minh Vương mấy đời nay!”

“Gia tộc Thác Bạt, ta cũng nguyện ý trung thành với Minh Vương gia từ bao đời nay!”

“Cảnh gia, ta cũng nguyện ý trung thành với Minh Vương mấy đời nay!”

“Nhà họ Mộ cũng nguyện trung thành với Minh Vương mấy đời nay!”

Một nhóm người tranh giành nhau để bày tỏ lập trường của họ!

Minh Vương khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Người trung thành với bốn vương, vị vương phi này tự nhiên sẽ không đối xử tệ với người, nhất định sẽ cho người muốn thứ gì, nhưng người phải nhớ kỹ một chút.”

“Tôi sẽ đưa cho cậu. Còn không đưa hay không thì cậu cứ đợi. Tốt nhất cứ để mặc.”

“Tôi, tôi ghét người khác thương lượng điều khoản với tôi!”

Ngay sau khi lời nói của Minh Vương rơi xuống, tất cả mọi người đều quỳ lạy!

Một nụ cười hiểu biết xuất hiện trên khóe miệng của Minh Vương.

Cô quay lại nhìn Bạch An Tương, và mỉm cười với cô: “Đừng lo lắng, không ai có thể làm tổn thương bạn trước khi người đàn ông của bạn thể hiện vị trí của mình!”

Chương 1705

Bạch An Tương cảm thấy chua xót trong lòng.

Cô chợt nhận ra rằng mình muốn dùng bản thân để ép Trình Uyên phải phục tùng.

Nếu vậy

Một dấu vết quyết tâm lóe lên trong mắt Bạch An Tương.

“Bạn sẽ không thành công!” Cô ấy nói với Minh Vương.

Sau đó anh ta cắn vào lưỡi một cách dữ dội, nhưng chợt nhận ra rằng dù cố gắng thế nào thì anh ta cũng không thể cắn được nữa!

“Nhóc con, ngươi cũng sẽ không thành công.” Minh Vương nhìn Bạch An Tương mỉm cười.

Bạch An Tương sững sờ và chết lặng, cô nhìn Minh Vương đầy hoài nghi và nhận ra rằng dù muốn chết cũng không thể chết được.

“Các ngươi đều đứng dậy.” Minh Vương nhẹ giọng nói. x

Kết quả là cả năm gia tộc ẩn thân đều đứng lên, cung kính đứng trước Minh Vương.

“ Lí Kiến Cương, đừng lo lắng, nếu Trình Uyên cũng nguyện ý trung thành với tôi, anh ấy nhất định sẽ không làm xấu mặt con trai cô, còn nếu nó không làm theo, thì tôi đưa Bạch An Tương cho anh cũng không muộn. ”

Đây là một cái tát, cho một cuộc hẹn hò ngọt ngào.

Lí Kiến Cương lúc này còn không dám nói nửa lời, liền vội vàng cảm tạ: “Đa tạ Minh Vương!”

Đúng lúc này, đột nhiên có người hét lên: “Có người xuống núi!”

Nghe tiếng động, mọi người cùng nhìn.

Tôi đa nhìn thấy nó.

Quả nhiên có một người xuống núi, anh ta đi thêm

Bạch An Tương mở to mắt, trong mắt đầy lo lắng.

Tất cả mọi người trong ngũ đại gia tộc ẩn sĩ đều đang đợi, đặc biệt là Lí Kiến Cương, nghiền răng nghiền lợi nhìn bậc đá trên đường núi và nói: “Trình Uyên, cuối cùng cậu cũng đến rồi!”

Lúc này anh có chút phẫn khích, bởi vì anh nhìn thấy Trình Uyên đang đi tới, mang theo một con dao.

Mang theo một con dao thể hiện điều gì

Nó cho thấy rằng anh ta không ở đây để nướng náu, mà là để chiến đấu!

Nghĩ đến sức mạnh đáng sợ của Minh Vương, Lí Kiến Cương lúc này gần như phát bực. Trình Uyên đến chiến đấu với Minh Vương, đó là điều anh muốn thấy nhất.

Trình Uyên mang theo thanh kiếm của mình đến, bước đi điềm tĩnh và lãnh đạm.

Anh cúi đầu không nhìn lên, bởi vì anh biết rằng có nhìn thấy hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ khi lên đến đỉnh núi thì những điều ý nghĩa mới xảy ra.

Giờ phút này, hấn phải cùng hấn gánh chịu, không cho người khác xem mắt.

Anh sợ rằng mình sẽ mất kiểm soát.

Càng đến gần Bạch An Tương, anh càng nhớ đến cảnh mình nhìn thấy trong nhà Lý ngày hôm đó, anh lo lắng Bạch An Tương cũng bị bắt nạt như những cô gái đó, vì vậy anh càng khó kiểm soát cảm xúc của mình, và ánh mắt. Có thể thay đổi màu sắc. Anh ta có thể cảm thấy rằng nếu màu sắc thay đổi lần này, anh ta có thể mất kiểm soát.

“Bệnh gia truyền” do rỗng để lại cho gia tộc là con dao hai lưỡi, có thể đánh thức tài năng của một người và khiến họ trở nên điên cuồng, điều quan trọng nhất là trình độ tu luyện của một người càng cao thì càng khó kiểm soát. tâm trạng của chính mình.

Anh ấy bây giờ là một cường quốc trong Thiên giới Võ Lâm!

Anh không dám nhìn lên, chỉ vì sợ nhắc đến việc nhìn thấy Bạch An Tương khôn khổ.

Nhưng nó ồn mà.

Khi leo lên núi Vũ Ninh, anh ấy nhìn thấy Bạch An Tương còn nguyên vẹn, và trái tim anh ấy từ từ rơi xuống.

Bạch An Tương lo lắng, đi được vài chục mét, cô đột nhiên muốn lao về phía Trình Uyên, cô hét lên: “Chạy đi, để tôi yên, chạy!”

Minh Vương bất ngờ trừng mắt, rõ ràng là cô ấy không ngờ Bạch An Tương lại làm điều này ngay lúc này.

Chương 1706

Bằng cách này, Trình Uyên rất dễ cảm thấy phản kháng, đó không phải là điều cô muốn thấy.

Lí Kiến Cường luôn quan sát những thay đổi trong biểu hiện của Minh Vương Tinh. Khi nhìn thấy Bạch An Tương thoát ra, Minh Vương đã nhìn chăm chăm. Ngay lập tức, anh ta đã nhầm tưởng rằng Minh Vương không vui khi nhìn thấy Trình Uyên nhắc dao. Anh ta cũng có thể sợ Bạch An Tương của bỏ trốn.

Lí Kiến Cường vui mừng khôn xiết, nghĩ đến cơ hội ghi tên mình trước mặt Minh Vương.

Vì vậy, một sải bước xông tới trước mặt Bạch An Tương, giơ tay muốn tát.

Với một tiếng “bốp!” Bạch An Tương trực tiếp bị kéo ra xa hai ba mét và rơi xuống đất.

“Chó cái, dám chạy tới trước mặt Minh Vương!”

Nhìn thấy cảnh này, hai mắt Minh Vương đột nhiên mở to.

Rồi anh thở dài trong lòng: đồ ngốc!

Khi Trình Uyên nhìn thấy Bạch An Tương bị đánh, đôi mắt anh ta đã mở ra, và sự tức giận của anh ta dâng lên trong lòng.

Hắn không còn không chế được cảm xúc, hai mắt đột nhiên mở to nhìn Lí Vị Ương: “Người đi tìm cái chết!”

Lí Kiến Cương không sợ Trình Uyên vì được cậy to của Minh Vương chống lưng, chỉ vào hắn cười nói: “Trình Uyên, người dám đâm chết Minh Vương, người muốn giết Minh Vương sao, có phải không?” tôi, Lí Kiến Cương? Thành công! ”

Nghe được lời nói của Lí Kiến Cương, những thành viên còn lại của bốn gia tộc ẩn thân cũng lập tức bùng tỉnh: Không sai, cơ hội bày tỏ lòng trung thành này là do nhà họ Li phủ đầu.

Kết quả là, một nhóm người cũng đứng dậy và bao vây Trình Uyên.

“Cậu nhóc, sao cậu dám vô lễ trước mặt Minh Vương!”

“Nhìn xem hôm nay người chết như thế nào!”

“Đừng để hắn đến gần Minh Vương!”

Đối mặt với nhóm người nịnh nọt của bạn, vẻ mặt Trình Uyên càng lúc càng lãnh đạm, trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Tuy nhiên, anh đã kìm lại.

Anh không trực tiếp giết người, mà xoay người đi tới trước mặt Bạch An Tương, ôm cô vào lòng, vươn một tay ra, đau khổ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Xin lỗi vợ, xin lỗi anh đến muộn!” Anh rất khó chịu.

Bạch An Tương bị Trình Uyên chạm vào mặt, lúc đó anh mới tỉnh lại, nhìn Trình Uyên đang ở trong tầm tay, nước mắt lăn dài, gần như muốn híp mắt.

“Bọn họ, bọn họ muốn dùng ta ép buộc người, người không quan tâm ta, đi!” Nàng buồn bực nói.

Trình Uyên lắc đầu với cô: “Em là cuộc sống của anh, em sẽ đi đâu”

Bạch An Tương không thể kiềm chế được nước mắt của mình nữa, vì vậy cô đã ôm mình vào lòng.

Vào lúc này, cô ấy không sợ hãi hay sai trái.

Cô chỉ muốn khóc, cô chỉ muốn khóc, cô thật thất thường. x

Tiếng hú và tiếng khóc.

“Chúa thật không công bằng. Chúng tôi chỉ muốn sống cuộc sống của những người bình thường. Chúng tôi chỉ muốn tránh xa những tranh chấp. Chúng tôi chỉ muốn được ở bên nhau trong một gia đình vô tư. Tại sao anh ấy không buông tha cho chồng chúng tôi? Tôi nghĩ bạn thật khó.!”

Cô chỉ cảm thấy có lỗi với Trình Uyên.

Trình Uyên an ủi cô và nói: “Bà xã, anh sẽ nói cho em một bí mật.”

“Ta qua đường không lâu. Ta trở về năm năm trước, chúng ta kết hôn một năm. Ta nhìn thấy người vẫn là ghét bỏ ta như vậy. Ta cũng nhìn thấy rất nhiều người.”

“Thực ra họ cũng giống như chúng ta. Mong muốn của họ không quá cao siêu nhưng cuối cùng lại mất mạng.”

“Tôi cũng đã nhìn thấy nhiều người bình thường. Mong ước của họ là ngày mai sẽ tốt hơn hôm nay, thậm chí ngày mai họ sẽ kiếm được nhiều hơn hôm nay mười nhân dân tệ.”

“Nhưng mà, một điều ước dù sao cũng là một điều ước, bất kể lớn hay nhỏ, chúng ta phải tự mình đấu tranh để đạt được nó.”

“Con ngoan ngoãn ở lại đây, xem chồng con tranh giành giật lấy cho con, cho chúng tôi, cho con chúng tôi!”

Chương 1707

Bạch An Tương rời khỏi vòng tay của Trình Uyên, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh.

Mắt anh ấy đỏ hoe! 0

“Khi chết đi, anh vẫn còn quanh co như vậy. Trình Uyên, anh thật sự rất kiêu ngạo. Khi Minh Vương không tồn tại đúng không?” Lí Kiến Cương phá vỡ sự âm áp ngăn ngui vô cùng phản cảm. Anh chỉ vào Trình Uyên và chế nhạo: ” Bây giờ chúng ta sẽ phá vỡ bạn. Minh Vương đã hứa với tôi sẽ cho tôi người phụ nữ của bạn, haha, đừng lo lắng, khi đến thời điểm, tôi sẽ sử dụng khuôn ngực rộng rãi của mình để sưởi ấm cho vợ của bạn cho bạn. ”

“Haha” Những đứa em của bốn gia tộc giấu mặt khác cũng hợp tác với tiếng cười xuyên thấu của Lý Tường.

Trình Uyên từ từ đứng dậy, chậm rãi quay sang Lí Kiến Cương, lướt qua.

“Minh Vương, bạn đã thắng!” Anh ta nói.

Nghe đến đây, ai nấy đều giật mình.

Minh Vương nhướn mày và một chút vui mừng hiện trên khuôn mặt. x

“Tôi đồng ý gia nhập đội của cậu.” Trình Uyên thờ ơ nói.

Mọi người đều chết lặng.

Lí Kiến Cương càng không thể tin được, anh chỉ vào con dao lớn trên tay Trình Uyên và nói: “Không, không thể được. Anh đã không thành tâm chút nào. Nếu không, anh đang làm gì với con dao?” ”

Trình Uyên lại thờ ơ nói: “Nhưng trước khi tham gia với người, ta muốn giết một người. Ai dám ngăn cản hử, vậy ta không ngại tiến hử lên đường.”

giết chết

Giết ai

Mọi người nhìn nhau.

Minh Vương lúc này đột nhiên nở nụ cười: “Chỉ cần người có thể tham gia, cái gì đều nói dễ dàng.”

Mọi người đều chết lặng khi anh nói điều này.

Nghĩ về sao Minh Vương bỗng trở nên dịu dàng

Mà Lí Kiến Cương da đầu tê dại, dường như hử đã nhận ra điều gì đó, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Trình Uyên giơ nó chỉ vào Lí Kiến Cương: “Tôi đến với con dao chỉ để giết anh!”

” Lí Kiến Cương”

“Hôm nay ta muốn giết ngươi, thần không giữ được!”

Lí Kiến Cương mặt lập tức trắng bệch như tờ giấy.

Anh ta uy hiếp Trình Uyên và nói: “Cô dám, tôi đến từ Minh Vương, nếu cô dám giết tôi, Minh Vương sẽ không buông tha cho cô!”

Trình Uyên kiên định nhìn chằm chằm Lí Kiến Cương, trong mắt lóe lên một tia sát ý, anh ta hướng dao xuống đất, cầm dao cắt xương ở một góc độ, đi về phía Lí Kiến Cương.

Người của bốn gia tộc ẩn thân đứng trước mặt Lí Kiến Cương. x

Trình Uyên hờ hững liếc nhìn đám người: “Các ngươi, ta muốn chôn hẳn.”

Giọng nói lạnh như băng.

Nghe những lời này, người của bốn gia tộc ần ần không khỏi rung mình một cái, lập tức đưa mắt nhìn nhau.

Đã sớm có người đáp lại, vừa rồi Minh Vương nói chỉ cần người này chịu tham gia thì mọi chuyện đều dễ dàng nói ra, hiển nhiên giữa Trình Uyên và Lí Kiến Cương, Minh Vương có phần nghiêng về Trình Uyên hơn.

Nghĩ đến Minh Vương kinh hãi, người của bốn gia tộc ần ần trong tiệm thức bắt đầu lui về phía sau tản ra hai bên, trong nháy mắt, một đạo thông đạo được mở ra.

Những người có thể tụ tập ở đây hôm nay đều là những nhân vật kinh thiên động địa, không ai muốn tiếp bước Lão Trữ gia.

Nhìn thấy màn biểu diễn của mọi người, Lí Kiến Cương không khỏi sờn cả tóc gáy, nhưng hắn vẫn cắn răng nghiêng lợi: “Hừ, Trình Uyên, ngươi chỉ là một thứ rác rưởi còn chưa bước chân vào Thần Võ mạnh nhất. chỉ là Ngươi có một đôi mắt thần, chỉ cần ta không nhìn vào mắt của ngươi, giết ngươi rất dễ dàng!”

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Chương 1708

Tảng đá dưới chân Trình Uyên đột nhiên nứt ra, bóng dáng của hắn giống như một viên đạn đại bác, lao thẳng về phía Lí Kiến Cương.

Tốc độ thật đáng xấu hổ.

Không nói đến việc Lí Kiến Cương hoảng sợ, ngay cả Minh Vương, Dương Duệ và những người khác đang theo dõi cũng phải kinh ngạc.

Tốc độ này!

Sức mạnh này!

Đây rõ ràng là Thần Võ cảnh giới!

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Trình Uyên đã thực sự bước vào Thần Võ!

Nói cách khác, trên đảo Vũ Ninh, Trình Uyên theo sức mạnh của con rồng trong cơ thể, trong chốc lát bộc phát ra thần lực không thể cưỡng lại, và vì vậy đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để tiến vào Thần Võ. Lúc đó, con rồng nói rằng Trình Uyên Những lực lượng này có khả năng cả đời không thể tiến vào Thần Võ.

Dương Duệ và những người khác đương nhiên nhận thức được.

Nhưng hiện tại, hẳn thực sự bước chân vào Thần Võ, cũng chỉ là trong vòng mấy tháng.

làm thế nào mà có thể được

Tuy nhiên, đây là thực tế.

Lí Vị Ương nhìn thấy điều này cũng vô cùng kinh ngạc, nhanh chóng phóng xuất ra cảnh giới tuyệt đối của mình, nhanh chóng rút lui.

Trình Uyên chém đi như một cơn gió và sấm sét cuộn cuộn.

Lí Kiến Cương bị sốc, và lăn sang một bên để trốn, và cuối cùng anh ta đã có thể thoát khỏi cú đánh.

“Bùm!” Với một tiếng động lớn và một con dao, núi Vũ Ninh cắt ra một vết nứt không đáy, và mặt đất rung chuyển ngọn núi.

Điều này có thể

Có một chút ngạc nhiên trong mắt Sao Minh Vương.

Sau khi Lí Kiến Cương thoát khỏi đòn tấn công của Trình Uyên, anh ta sợ đến mức vội vàng hét lên: “Minh Vương, giúp tôi!”

Tuy nhiên.

Minh Vương đứng đưng đứng tại chỗ, bất động thanh sắc, ngay cả khi nhìn Lí Vị Ương đang xấu hổ, trên mặt lộ ra một tia khinh thường cùng khinh thường.

Lí Kiến Cương hỏi hận về điều đó.

Hắn chợt hiểu lời Minh Vương nói ra thì dễ nhưng thật ra vẫn có phần đối với Trình Uyên, điều mà những kẻ to gan này quan tâm hơn cả, rốt cuộc chỉ là kẻ mạnh mà thôi.

“Chết tiệt, ta cùng ngươi đánh nhau!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng hung hăng lao về phía Trình Uyên.

Trước khi Trình Uyên có thời gian để lấy dao, anh ta đã xuyên thủng tấm rèm che dao của Trình Uyên và dùng lòng bàn tay tát vào đầu anh ta.

Trình Uyên không nhúc nhích, lập tức cầm cọ.

Giao nhau giữa lòng bàn tay của bạn.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Cơ thể của Lí Kiến Cương bay lộn ngược như một streamer.

Trình Uyên đứng hình.

Sau khi trộn lẫn dòng khí xám, năng lượng chân chính trong cơ thể Trình Uyên lúc này không thể so với đối thủ cùng cấp, lúc này với thực lực của lòng bàn tay này, hắn còn dám thách thức Vân Dĩ Hà.

Không phải đề cập đến chỉ có Lí Kiến Cương chi!

“Bùm!” Một tiếng, Lí Kiến Cương đập vào đất đá.

“Phốc!” Hắn phun ra một ngụm máu già, đang giãy dụa muốn đứng dậy, nhưng vào lúc này, hắn nhìn thấy trước mặt xuất hiện một đôi chân.

Bàn chân đương nhiên là của Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn Lí Kiến Cương từ trên xuống dưới, lạnh lùng hỏi: “Đánh nhau với ta, chỉ dựa vào người” x

Con dao trong tay anh ta giơ lên cao: “Anh không đủ tư cách để đánh mạnh với tôi!”

Chương 1709

Lí Kiến Cương ổng nhòm hình tròn ghế đầu, trong lòng càng ngày càng run rẩy: “Trình Uyên, người buông ta ra, ta hứa sẽ không bao giờ là kẻ thù của người nữa!”

Trình Uyên vẫn bất động, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, con dao trên tay vẫn đang từ từ nâng lên.

Minh Vương lúc này mới nhướng mày, nhẹ nói: “Trình Uyên, Lí Kiến Cương đã hứa sẽ trung thành với tôi. Vì ông ấy đã thừa nhận sai lầm của mình, nên các người cũng nên đấu tranh. Theo tôi, hãy quên nó đi.”

Những người có mặt đều giật mình, tưởng rằng Lí Kiến Cương nhất định phải chết, nhưng khi Minh Vương nói, ông ta thở phào nhẹ nhõm.

Ồ, hóa ra Minh Vương chỉ muốn Trình Uyên trút giận, rốt cuộc vẫn lên tiếng bênh vực Lí Kiến Cương.

Minh Vương lên tiếng, tất cả mọi người đều cảm thấy Trình Uyên sẽ không giết Lí Kiến Cương nữa. Bởi vì trước đó bọn họ vừa chứng kiến Lão Trữ chết. Lão Trữ vừa nói chuyện không tốt với Minh Vương, lập tức bị tiêu diệt, sau khi nghĩ lại, Trình Uyên nhất định sẽ không dám làm trái ý định của Minh Vương.

nhưng.

Con dao trên tay Trình Uyên không đặt xuống, thậm chí còn giờ lên cao.

“Tôi không có điếm máu chót nào, điếm máu chót duy nhất là vợ tôi và gia đình.”

“Nếu chuyện này được đặt ra trước khi Lí Kiến Cương bắt được vợ tôi, tôi có thể sẽ nghe lời anh.”

“Nhưng là, hấn không chỉ bắt vợ ta, vừa rồi còn đánh hấn trước mặt ta!”

Sát khí trong mắt Trình Uyên càng lúc càng đậm, anh ta vô cảm, lạnh lùng nói: “Những gì tôi đã nói sẽ không rút lại được. Hôm nay, giữa tôi và Lý Tường, anh ta chỉ có thể sống một!”

Nghe vậy, ai nấy đều bàng hoàng.

“Trình Uyên, em bị điên à?” Thương Vân vội vàng ngăn cản.

Vũ Phi cũng nhân cơ hội đổ thêm dầu, ghen tị: “Người không nghe lời Minh Vương nói, sống đủ chưa?”

Trình Uyên bất động.

Nhìn thấy anh ta cố chấp như vậy, Minh Vương vô cùng sửng sốt.

Đúng, nàng chỉ là sững sờ, sau đó không có làm gì, chính là nàng không có tức giận, không có tức giận, cũng không có động thủ.

“Minh Vương, giúp ta!” Lí Kiến Cương thở phò hét lên.

“Phồng!” Với một cú đâm, cơ thể của Lí Kiến Cương lập tức bị nổ tung thành một khúc thịt!

Trình Uyên bị bắn tung tóe với máu và trông như một người đàn ông đâm máu, theo cách này, Lí Kiến Cương đã bị chém bằng một kiếm.

Với sự hiện diện của Sao Minh Vương!

Nhưng Minh Vương ngơ ngác nhìn Trình Uyên, như thể đang nghĩ ngợi điều gì đó trong đầu.

Khi cơn gió thổi qua, cô ấy hất tung mái tóc trên trán, và bắt ngờ mọi người nhận ra rằng Minh Vương xinh đẹp quá.

Cô ấy dường như có một số suy nghĩ.

Cô nghĩ, anh khác Long. Anh ta dường như là một con quỷ điên, người bảo vệ vợ mình từ đầu đến cuối, và con rồng đối xử với bản thân mình như thế nào đối với người ngoài?

Nếu con rồng tốt với cô ấy bằng một nửa Trình Uyên và Bạch An Tương, và mối quan hệ giữa con rồng và cô ấy tốt hơn một nửa so với Trình Uyên đối với Bạch An Tương, thì cô ấy sẽ không bị bỏ rơi đến mức sau này giết người.

Anh thở dài ngao ngán.

Minh Vương từ từ nhắm mắt lại.

Động thái này khiến ai cũng phải thở dài.

Sao Minh Vương có nghĩa là gì? Mọi người có mặt, nhìn tôi, tôi nhìn bạn.

Trình Uyên đóng con dao, và đi về phía Bạch An Tương mà không có ai khác.

“Trình Uyên táo bạo, sao cô dám?” Lúc này, Vũ Phi đột nhiên đứng lên mắng Trình Uyên.

Nhưng chưa kịp nói xong, Trình Uyên đã bất ngờ trừng mắt nhìn anh, Vũ Phi chạm phải ánh mắt của Trình Uyên, nửa câu sau đã mắc kẹt trong cổ họng.

“Còn một lời nữa, tôi thậm chí sẽ giết anh!” Trình Uyênsen nói.

Chương 1710

“Anh!” Vũ Phi sợ hãi run lên, bất giác lùi lại một bước.

Trước mặt Bạch An Tương từ Trình Uyên, anh đích thân nâng cô lên, dịu dàng nhìn cô và hỏi: “Còn đau không?”

Nửa bên má bị Lý Kiến Cương đánh sưng tấy, Bạch An Tương lắc đầu liên tục: “em không sao.”

Ngay lập tức, như đang nghĩ đến điều gì đó, cô đột nhiên mở to mắt và hoảng sợ: “Chồng, làm ơn giúp Tử Yên!”

Trình Uyên không khỏi cau mày khi nói điều này.

Và Minh Vương ngay lập tức mở mắt và cười thầm trong lòng.

Mọi người trở nên căng thẳng trong giây lát.

“Tử Yên bị sao vậy” Trình Uyên hỏi.

“Cô Cô” Bạch An Tương không biết nói thế nào, giọng nói của cô không khỏi run lên.

Một linh cảm không lành ủa về trong lòng.

“Minh Vương, ta đã trở lại!”

Lúc này, Liên Thiên lon ton chạy đến bậc cấp hai với nụ cười trên môi. Nhưng khi nhìn rõ thay đổi trên sân, hắn không khỏi giật mình: “Sao, chuyện gì xảy ra vậy?”

Minh Vương nhìn về phía Liên Thiên, khoe miệng khê co giật.

Sau đó, Vân Dĩ Hà cũng bước lên sân ga, nhưng cô ấy vẫn ôm một người phụ nữ đang hôn mê trên tay, đó là Vương Tử Yên.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Trình Uyên trùng trùng.

“Tử Yên!” Bạch An Tương vội vã chạy đến và đưa cô ấy khỏi tay Vân Dĩ Hà.

Vương Tử Yên đầu tóc xù xì và không được chải chuốt, quần áo xộc xệch, vàng trán trắng bệch vẫn còn vương vết máu.

Trình Uyên chết lặng.

Anh nhớ lại những gì anh nhìn thấy ở tầng hầm nhà Li, và anh cảm thấy như thể mình bị sét đánh.

Ánh mắt hắn chậm rãi nhìn về phía Liên Thiên tràn đầy sát ý! x

Vân Dĩ Hà cũng có chút kinh ngạc nhìn Trình Uyên, lúc này nhìn thấy bộ dạng của anh ta lại lập tức biết có chuyện không

hay, vội vàng hét lên: “Trình Uyên, bình tĩnh đi, không phải như anh nghĩ đâu!”

“Trình Uyên!” Minh Vương cũng vội vàng muốn ngăn cản.

nhưng.

“Ta giết ngươi!”

Với một tiếng gầm rú cuồng loạn, đôi mắt của Trình Uyên bùng lên những tia sáng đầy màu sắc, và sau đó anh ta chém về phía bầu trời.

Tướng Thiên Lôi nhìn thấy sự thay đổi trong mắt Trình Uyên thì hơi giật mình, sau đó cả người bất giác rùng mình, cả người như rơi xuống vực sâu, hai mắt lập tức tối sầm lại.

Lạnh,

Giảm xóc.

Ma Li ở khắp mọi nơi.

Tuy nhiên, tầm nhìn mạnh mẽ của Trình Uyên dường như không có nhiều tác dụng trước những bậc thầy cao cấp của anh ta trong Thần Võ Võ Lâm. Cảm giác ảo giác này biến mất trong một thời gian ngắn.

Sau khi biến mất, tôi nhìn thấy ánh sáng của lưỡi kiếm đang lao tới.

Bầu trời chấn động, nhanh chóng né tránh.

“Bùm!” Một tiếng kêu!

Trái đất đang rung chuyển!

Núi Vũ Ninh bị cắt thành một vết nứt không đáy trong tích tắc.

“Quái, đứa nhỏ này điên cái gì?”

Liên Thiên sợ hãi toát mồ hôi lạnh, gầm lên một tiếng, sau đó nắm đấm đánh xuống đất.

Trong tích tắc, những tảng đá sụp đổ, bay tứ tung.

Liên Thiên bóng dáng biến mất ở chỗ cũ ngay lập tức, khi anh ta xuất hiện trở lại, anh ta đã đến trước mặt Trình Uyên, và ngay lập tức ném vào ngực Trình Uyên một cú đấm.

Chương 1711

Trình Uyên và Liên Thiên đứng trong cơn bão của những tảng đá lớn và bụi hỗn loạn, khiến người ngoài không thể nhìn thấy tình hình bên trong.

“Thằng khốn nạn, dám lộng hành!”

Người ta chỉ nghe thấy tiếng giận của bầu trời trong cơn bão.

Tuy nhiên, ngay sau đó, một luồng sáng chói lọi xuyên qua cơn bão, khiến cả ngọn núi Vũ Ninh rực sáng hơn trong tích tắc, như thể một mặt trời đột nhiên mọc lên.

“Fuck, cái quái gì thế này?” Âm thanh sợ hãi và thình nộ lại phát ra.

“Bùm bùm bùm bùm!”

Với những tiếng động lớn lặp đi lặp lại, một bóng người rút lui khỏi cơn bão.

Cơn bão cũng dừng lại ngay lập tức, và những khoảng thời gian khó khăn đó lần lượt rơi xuống mặt đất.

Đó là Liên Thiên đã rút lui, anh ta kinh hoàng nhìn cái bóng nửa quỳ giữa những tảng đá và vô cùng sửng sốt.

Đá và bụi lần lượt hạ cánh.

Trong lúc này, Trình Uyên từ từ đứng dậy, khóe miệng có một vết máu, thân thể tràn ngập ánh sáng giống như hiệu ứng của ánh sáng, lập tức cho người ta cảm giác linh thiêng không thể nói ra.

Vừa rồi, Liên Thiên đâm vào ngực Trình Uyên, tốc độ nhanh hơn Trình Uyên rất nhiều, Trình Uyên không thể tránh khỏi, chỉ có thể khống chế năng lượng chân chính trong cơ thể, hình thành cảnh giới tuyệt đối trong chốc lát. 0

Nắm đâm của Liên Thiên nổ tung trên cảnh giới tuyệt đối của Trình Uyên, và ngay lập tức bị ánh sáng nóng thiêu đốt, Trình Uyên cũng phải chịu một đòn toàn lực từ giai đoạn cuối của Thần Võ.

Nói về vết thương, chắc chắn Trình Uyên còn nặng hơn vết thương của Tiantian, nhưng dù vậy, Tiantian vẫn thấy kinh hoàng.

Bởi vì hắn chưa từng nhìn thấy cảnh giới tuyệt đối như vậy.

Đôi mắt gần như ra khỏi hốc: “Cái quái gì thế này?”

Minh Vương muốn ngăn lại, nhưng nhìn thấy toàn thân Trình Uyên phát sáng, hắn như chết lặng. Rao là kỹ năng của cô ấy là không có đấy, nhưng cô ấy chưa bao giờ nhìn thấy loại lĩnh vực này.

Và Dương Duệ Vân Dĩ Hà và những người khác đều bị sốc.

Sau khi phản ứng lại, Vân Dĩ Hà vội vàng hét lên: “Trình Uyên, đừng hấp tấp, anh ta đã làm gì với Tử Yên!”

Lúc này, Trình Uyên dù ở đâu cũng nghe theo, đôi mắt lại đỏ lên, đỏ đến đáng sợ.

“A!” Hét lên, và đột nhiên lao thẳng về phía Liên Thiên.

Trình Uyên lại mất kiểm soát!

Ngay cả đầu của Liên Thiên đều sắp nổ tung, da đầu tê dại: “Ý anh là cái quái gì, tôi xúc phạm anh ta khi nào?”

Trình Uyên sẽ chú ý đến điều này ở đâu, và cắt nó ra một lần nữa bằng một con dao.

Liên Thiên dễ dàng lóc lên, hấn không khỏi nổi giận, hừ lạnh một tiếng: “Các người tự mình tìm cái chết!”

Khi anh ta nói, tảng đá lại đổ ập xuống và quét qua ngay lập tức, và sắp nhấn chìm Trình Uyên ngay lập tức.

Tuy nhiên, sau khi Trình Uyên tránh được con dao nhiều ngày, đôi mắt của anh ta đột nhiên trở nên sáng hơn và sáng hơn, và anh ta bật thốt lên, “Beng!”

“Bùm bùm bang bang”

Với một loạt chấn động, các mảnh xương tan rã ngay lập tức, tạo thành vô số mảnh nhỏ, mỗi mảnh đều ẩn chứa sức mạnh kinh người và đáng sợ, chúng lao tới bay tứ tung.

Vòng bảo hộ gặp phải những mảnh dao cắt xương này, trong nháy mắt đã không còn lại gì.

Nhưng Liên Thiên đã bị sốc và vội vàng rút lui.

Và chỉ tại thời điểm này.

“Liên tục!” Trình Uyên rống lên.

Liên Thiên nhìn lại Trình Uyên trong tiềm thức, và sau đó anh hồi hận.

Bởi vì anh nhìn thấy đôi mắt đầy màu sắc của Trình Uyên. x

Bầu trời quay cuồng!

Chương 1712

Với một âm thanh “Puff!”, Một mảnh vỡ rơi xuống vòng bảo hộ của anh ta, và Liên Thiên hỗn loạn. Dưới sự hỗn loạn, có bốn hoặc năm mảnh dao xương liên tục nổ trên vòng bảo hộ của anh ta, và thậm chí có một mảnh. Mei cũng xé xuyên qua cảnh giới tuyệt đối của hắn, xuyên thẳng qua vai hắn.

Với một “bùm”, nó bay ra ngoài.

Mọi người đã thay đổi màu sắc của họ.

Không ai có thể ngờ rằng Trình Uyên lại có thể tiến vào Thần Võ bằng chính thực lực của mình trong khoảng thời gian ngắn như vậy. Chưa kể đến việc không ai có thể tưởng tượng được khi vừa mới bước vào Thần Võ lại có thể đả thương một cường giả ở Hậu kỳ Thần Võ.

Bạn biết đấy, dù có cùng đẳng cấp thì cũng cách nhau cả một thế giới. Ví dụ, Đông Tâm Tư và A Bạc Dẫn, những người mạnh ở tầng giữa của Thần Võ, muốn giết Lí Kiến Cương.

Bầu trời còn khó tin hơn.

Hắn nhanh chóng che vai, sau đó rút đi một đoạn dài, hai vai đỏ bừng.

“Chết tiệt! Ta bị người tiểu bò sát thương, ta giết người!”

Không chịu thua kém, Trình Uyên lau sạch vết máu trên khoeo miệng, cơ thể lại bùng lên một ngọn đèn sợi đốt.

“Tôi sẽ giết bạn!”

Cả hai hét lên và lao về phía nhau cùng một lúc.

Ngay sau đó.

“gọi!”

Một cơn gió ập đến, ngay khi Trình Uyên và Liên Thiên đang chuẩn bị đánh nhau, một bóng người đột nhiên xuất hiện giữa họ, bóng người vẫy tay từ bên này sang bên kia, sau đó là một tiếng “phốc”.

Khi Trình Uyên và Liên Thiên được vẫy bởi cánh tay này, một cơn gió mạnh đột nhiên xuất hiện, thổi qua, bắt giặc lùi lại phía sau.

Thủ thuật này rất quen thuộc.

Nó chỉ là một phiên bản nâng cao của Bàn tay bất tử giả.

“Đủ!”

Chắc chắn rồi, với một ly nước ngọt, ngay cả Tian và Trình Uyên cũng có thể nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện là ai.

Vân Dĩ Hà trầm giọng nói với Trình Uyên: “Vương Tử Yên không sao, mấy ngày nay cô ấy không hại cô ấy, cô ấy tự đánh!”

Khi nghe đến đây, Trình Uyên giật mình.

Tại thời điểm này

“Tử Yên, cậu tỉnh rồi” Bạch An Tương vui mừng kêu lên.

Vương Tử Yên tỉnh dậy một cách nhàn nhã.

Khi cô ấy nhìn thấy Bạch An Tương và Trình Uyên, cô ấy không thể không mỉm cười.

“Ông chủ, tôi không sao.” Cô ấy nói.

Trình Uyên nhìn Vân Dĩ Hà nghi ngờ.

Hóa ra trước đó Vương Tử Yên muốn bí mật trốn đi, tưởng rằng cô không hề hay biết, nhưng thực ra hầu hết mọi người ở đây đều đã nhận ra rằng Minh Vương nháy mắt với Lian Angel và một mình đi theo bầu trời.

Khi chạy trốn lên trời Vương Tử Yên bị sốc, trượt chân ngã lăn xuống núi, do nghịch đất đá nên được cứu ngay lập tức Vương Tử Yên ngất xỉu vì bị đập đầu vào người. viên đá. x

Trình Uyên vô cùng ngạc nhiên khi biết sự thật.

Anh ta không quan tâm đến việc bị làm sai và không quan tâm đến việc Vân Dĩ Hà đã giải thích cho anh ta, mà vội vàng đến kiểm tra vết thương của Vương Tử Yên.

“Không sao đâu!”

Anh thở phào nhẹ nhõm, tia sáng trong mắt cũng biến mất.

Đột nhiên, Trình Uyên nhớ tới một chuyện khác, anh lặng lẽ đứng dậy, đến bên cạnh Đông Nguyệt, vươn tay đỡ lấy vai cô, quan tâm hỏi: “Em không sao chứ?”

Đông Nguyệt hai mắt đỏ hoe.

Sau đó mím miệng, lắc đầu với Trình Uyên và mỉm cười.

Đông Nguyệt thực ra rất đáng thương, tuy sinh ra trong một gia đình giàu có nhưng chưa bao giờ được chăm sóc thực sự, lần nào cũng vậy, cô là người dễ bị coi thường nhất, cũng không ai quan tâm hỏi cô có chuyện gì không. bạn.

Chương 1713

Cô luôn lặng lẽ đứng từ xa nhìn mọi người chào hỏi nhau.

Cho đến thời điểm này.

Thật ra cô đã tâm sự với Trình Uyên rất lâu rồi loại nguyện vọng này, loại nguyện vọng này bị người khác bỏ qua nên Trình Uyên mới nhớ ra.

Anh không cố ý chào hỏi Đông Nguyệt vì chuyện này, mà là chân thành quan tâm.

Minh Vương đứng trên cao nhìn mọi thứ trước mắt, trong lòng không khỏi dâng lên một tia cảm xúc phức tạp.

“Trình Uyên, đi với tôi,” cô nói.

Sau đó quay lưng bước đi.

Trình Uyên khẽ giật mình, sau đó lại an ủi ba người phụ nữ, cũng định đi theo.

Lúc này, Cố Thiên Tầm tức giận nói: “Fuck, nhóc, anh làm sai rồi lại làm em đau, chỉ muốn quên đi?”

Trình Uyên đương nhiên không muốn lộ ra vẻ nhu nhược, quay đầu ăn miếng trả miếng với anh: “Hay là đánh tiếp.”

Liên Thiên khuôn mặt co giật.

Sao Minh Vương bảo Trình Uyên đi tới. Nếu anh ta dừng lại và chiến đấu với Trình Uyên, thì Minh Vương Tinh sẽ không bắt được anh ta

Bị Trình Uyên dẫn đến lần lượt tỏ ra rất khó chịu: “Tốt nhất là nhớ kỹ thân phận của mình. Ở trong mắt ta, ngươi chỉ là một con gà yếu ớt sơ kỳ của Thần Võ.”

Trình Uyên không thèm để ý đến anh ta, sau đó nhao nhao quay lại: “Sau một trăm năm tu luyện, ngươi chỉ nghịch đất đá. Ngươi đã bị thương bởi một người ta mới chỉ tu luyện bốn năm. Ta không có.” Tôi nghĩ bạn có thể ăn bốn cái trong đời. Món này có gì mà kiêu ngạo! “

Nói xong, anh ta đi thẳng sau Minh Vương. 0

“Anh!” Liên Thiên suýt nữa nôn ra máu vì tức giận.

Vân Dĩ Hà liếc nhìn Trình Uyên đang đi xa với ánh mắt phức tạp, sau đó quay đầu liếc nhìn bầu trời với vẻ khinh thường: “Tôi sống hơn trăm năm rồi, còn chưa sống hiểu chuyện tìm thấy chán quá.” riêng tôi!”

“Mấy người!” Ngay cả ngây thơ suýt nữa ói ra máu, thật là khó chịu!

“Tôi biết rằng bạn sẽ tham gia với chúng tôi.”

Đi được một đoạn đường, Minh Vương dừng lại, quay lại nhìn Trình Uyên và mỉm cười.

Minh Vương vẫn là Minh Vương trước đây, không cao ráo, nhỏ nhắn, thân trên trần trụi, thân dưới là váy khoét hông gợi cảm, trông giống như một sinh viên đại học còn đang đi học.

Nụ cười của cô ấy cũng rất ngọt ngào.

Trình Uyên nhìn thấy thì cảm thấy có chút phản cảm, ai có thể ngờ rằng một người phụ nữ vô hại như vậy hóa ra lại là một siêu cấp cường giả trong Siêu Thần Võ.

“Không phải bị anh dọa!” Trình Uyên bất đắc dĩ nói.

Anh biết rằng anh càng không muốn vào lúc này, thì Minh Vương sẽ càng tin anh.

“Điều đó không quan trọng.” Minh Vương mỉm cười, “Chỉ cần tôi có thể lên thuyền của mình”.

“Tại sao Minh Vương lại muốn tôi tham gia?” Trình Uyên khó hiểu.

Minh Vương suy nghĩ một chút, liền duỗi ra một cái trắng nõn ngón tay nói: “Một cái, sẽ vừa lòng người.”

“Chính là nó” Trình Uyên bị sốc.

Minh Vương duỗi ra ngón tay thứ hai: “Nhị ca, người rất có tài.”

“Chính là nó” Trình Uyên cau mày.

Minh Vương duỗi ngón tay thứ ba ra: “Thứ ba, người có khả năng thị giác giống như ta. Chỉ cần cảnh giới của người tăng lên, người gần như có thể bất khả chiến bại trong cùng một cảnh giới. Hơn nữa, trên đời này chỉ có chúng ta hai người loại này.” về khả năng, vì vậy, về tầm nhìn, chỉ có tôi mới có thể dạy cho bạn nhiều phương pháp tu luyện hơn. “

Vẻ mặt Trình Uyên không khỏi thất lại.

Minh Vương lập tức đưa ngón tay thứ tư ra: “Còn một điểm quan trọng nữa.”

“gì”

“Người là con cháu của ta!” Minh Vương sốt sắng nói: “Ta có thể ngửi thấy mùi máu chảy ra từ người, có mùi giống ta, người là con cháu dòng dõi của ta”.

Chương 1714

Chương 1714:

Trình Uyên ngó người và choáng váng.

“Ta biết, người khó tin nhưng là thật.” Minh Vương khẽ thở dài. “Thực ra ta là người, mồm mép. Có lẽ là do ta bị nhốt mấy chục năm rồi. Mọi người nghĩ đi. anh ấy là những bí mật của tôi. Thực tế, không có gì phải che giấu sau khi nghĩ về nó, và có rất nhiều điều tôi không thể nhớ hết. ”

“Bạn có biết tại sao tôi muốn giết con rồng đến vậy?”

Trình Uyên lắc đầu.

Một tia sát khí lóe lên trong mắt Minh Vương, hấn chế nhạo, nhẹ nói: “Ta là vợ cả của Long tộc!”

“Cái gì” Trình Uyên sững sờ tại chỗ.

Sau đó, Minh Vương nói với Trình Uyên về thân thế và quá khứ của anh với con rồng.

Minh Vương nói rằng nàng là một chiến binh vô cùng dũng mãnh trước khi gặp rồng, nàng đã gặp rồng trong thời chiến tranh tàn khốc và đến với nhau vì cùng một sự nghiệp.

Nhưng vì sau này biết được rằng con rồng đã được ban cho một bí pháp, thông qua việc nán lại với người phụ nữ sinh ngày âm, tháng âm, năm âm, để nhanh chóng nâng cao sức mạnh của mình, và cô cũng là thí sinh đầu tiên khi con rồng thử nghiệm bí pháp này.

Điều này cũng giống như uống thuốc, nếu uống quá nhiều thuốc, cơ thể sẽ dần mất khả năng miễn dịch với loại thuốc này và mất tác dụng. Vì vậy, sau này Long có thêm người phụ nữ thứ hai, thứ ba, thứ tư....

Khi Minh Vương biết được sự thật, ông rất tức giận và bắt chết con rồng của những người phụ nữ khác, vì vậy ông đã trở nên giận dữ với con rồng, bị con rồng chặn lại và ném nó xuống biển để cho cá ăn.

“Bởi vì ta nguyên lai có vẻ là Trình gia, cho nên gia tộc Trình của ngươi nên là người thừa kế của ta.” Minh Vương chua xót nói: “Bây giờ ngươi đã biết tại sao ta muốn ngươi kiên trì gia nhập như vậy rồi.”

“Những người dưới quyền ta bây giờ là do khả năng chuyên chế của ta điều khiển. Không ai trong số họ có thể so sánh với ngươi, bởi vì chỉ có ngươi mới là con cháu của ta.”

“Chúng ta là người thân!”

Trình Uyên choáng váng.

Lòng anh cũng xao động.

Nếu như nói Bạch An Tương buộc phải gia nhập Minh Vương vì bất lực ngay từ đầu thì anh ta không thành tâm, mà còn ngấm ngầm tính toán muốn tìm cơ hội thích hợp để thoát khỏi móng vuốt của Minh Vương.

Anh ấy cũng bí mật nói với Long ý tưởng này và được anh ấy đồng ý.

Nhưng tôi không ngờ rằng anh ấy thực sự sẽ là hậu duệ của Minh Vương và Rồng.

Hơn nữa, theo Minh Vương, từ quan điểm của gia đình họ Cheng, Trình Uyên khó có thể phân biệt được Minh Vương và Long, ai đúng ai sai.

“Tại sao tôi phải tin những gì anh nói?” Trình Uyên ngập ngừng.

Minh Vương nhẹ nhàng nói: “Tôi nghe nói công nghệ hiện tại rất tiên tiến. Bằng cách xác minh DNA hay thứ gì đó, nó có thể chứng minh điều tôi nói là đúng.”

Cô ấy có thể nói như vậy, Trình Uyên đã tin gần hết điều đó.

Minh Vương bước tới chỗ Trình Uyên, nhìn kỹ gương mặt cậu, nắm lấy tay cậu, nhẹ nhàng nói: “Đứa nhỏ, con không nghĩ là con giống mẹ sao?” : Đầu óc Trình Uyên lại rỗng lên.

Nếu bạn nhìn kỹ, quả thực có một vài nét tương đồng trên khuôn mặt của mũi, mắt và miệng.

“Lần này gặp lại mặt trời, ta nhất định phải đập rỗng thành vạn xác. Nhà họ Trưng của ngươi là con cháu của ta và con cháu của hấn, nhưng đối với ta, ta chỉ có con cháu họ Trưng của ngươi, còn với hấn, ngươi.” Gia đình Cheng chỉ là một trong số rất nhiều hậu duệ của ông ấy. ”

“Nhi tử, ngươi phải giúp ta.”

Trình Uyên trong lòng phức tạp, nhất thời thật sự không biết phải làm sao.

Thảo nào trước đó Minh Vương đã nói rằng chỉ cần Trình Uyên chịu tham gia cùng họ, cô ấy đương nhiên sẽ có cách khiến Trình Uyên thực sự nghe lời.

Điều này thực sự khó có thể từ chối.

“Thời thế đã thay đổi, và tình hình hiện tại đã thay đổi.” Trình Uyên không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nói ra sự thật: “Con rồng không chỉ đại diện cho bản thân, mà còn là hệ thống giám sát bí ẩn nhất trên toàn quốc. Nếu bạn giết nó để trút giận Sự tức giận của anh ta Cái chết, điều đó có khả năng dẫn đến sự thay đổi bản chất của thế giới. “

Chương 1715

“Tôi có thể giúp bạn, nhưng tôi không thể làm bất cứ điều gì tổn hại đến lợi ích quốc gia, và tôi không thể để tất cả mọi người phải chịu đựng chiến tranh một lần nữa.”

“Hiện tại, trong đám người này dưới trướng, đều có tham vọng lang sói, ta không thể không đề phòng!”

Nghe vậy, Minh Vương mặt lạnh: “Vậy ta có chuyện gì sao? Ta chịu nhục nhiều năm như vậy, còn không có thể báo thù sao?”

Trình Uyên trầm giọng nói: “Ý của ta là, mọi người lui một bước, có thể sẽ có cách tốt hơn.”

“Không!” Minh Vương dứt khoát từ chối.

“Không có cách nào ra ngoài!”

“Ta nhất định phải giết hẳn, không có chỗ cho thỏa hiệp.”

Trình Uyên im lặng.

Minh Vương cũng tức giận.

Thời gian dường như đã ngừng trôi.

Tôi không biết đã mất bao lâu, và giọng điệu của Minh Vương đột nhiên dịu đi rất nhiều: “Sau khi giết hẳn, ta có thể làm những gì hẳn đã làm, và ngươi cũng có thể làm được. Thế giới sẽ không hỗn loạn.”

Trình Uyên không khỏi thở dài.

Anh biết rằng đây là một cách, nhưng đó không phải là kết quả mà anh hy vọng, bởi vì mong muốn của anh là thoát khỏi loại đau buồn này, thoát khỏi “giang hồ” bị tàn phá, sống cuộc sống mà anh muốn sống, cùng Bạch An Tương và Lí Nam Địch, Với cha mẹ và anh em, bình yên bên nhau.

Tuy nhiên, bây giờ có vẻ như điều đó khó đạt được hơn.

Trình Uyên không còn thuyết phục được Minh Vương, và Minh Vương cũng không còn ép buộc Trình Uyên nữa. Như thể họ đã hiểu ngầm giữa họ, cả hai cùng quay trở lại bậc cấp hai của Núi Vũ Ninh.

Triệu tập tất cả mọi người cùng nhau, Minh Vương thông báo thứ tự cho cuộc hội họp này.

“Huy động toàn bộ lực lượng của mình để tìm ra con rồng. Ai có thể tìm thấy anh ta hoặc cung cấp manh mối, sau đó tôi sẽ ban cho anh ta một điều ước.”

Tuy là kiểm tra dở khóc dở cười nhưng ai cũng thấy được sức mạnh của Minh Vương, chỉ cần nàng sẵn sàng giúp đỡ thì xem như nguyện vọng nào cũng không thành vấn đề.

Mọi người đồng thanh đáp lại.

Sau khi phân chia lại các khu vực trách nhiệm mà họ đang tìm kiếm, mọi người lần lượt rời đi.

Khi Trình Uyên định đi thì bị Minh Vương ngăn lại.

“Trình Uyên.”

“Sao Minh Vương.”

Minh Vương khẽ cười: “Thực lực của ngươi hiện tại quá yếu, ta muốn Dương Duệ đi theo giúp ngươi.”

Khi nghe điều này, Trình Uyên nhìn Dương Duệ.

Anh biết rõ rằng Minh Vương Tinh không tin vào bản thân, và cố tình muốn tìm người giám sát anh.

Nhưng Dương Duệ ...?

Trình Uyên lớn tiếng từ chối: “Minh Vương, tôi tự làm được.”

“Chỉ để được an toàn,” Minh Vương nói.

Trình Uyên cau mày nói lại: “Vậy thì đôi người đi, tôi không thích anh ta.”

Dương Duệ sắc mặt co quắp.

Minh Vương cười nói: “Vậy ngươi muốn cùng ai làm nũng?”

Trình Uyên nhìn những người phía sau Minh Vương.

Dương Duệ Đạo Trưởng Vũ Phi Đường Chiến thậm chí cả bầu trời và Xia Cangyun.

Khi ánh mắt của anh ta rơi vào Vũ Phi và Đạo Trưởng, sắc mặt của hai người thay đổi rõ rệt, Vũ Phi sững sốt lùi lại, lo lắng nói với Minh Vương: “Minh Vương, ngươi cũng biết mối quan hệ của ta và Trình Uyên, cho nên...”

“Đừng lo lắng, tôi không muốn làm việc với Vũ Phi.” Trình Uyên đứng đầu xoa tan nghi ngờ của Vũ Phi.

Vũ Phi nghiến răng, nhưng hấn không dám nói gì.

Chương 1716

“Thương Vân,” Trình Uyên nói.

Thương Vân khẽ giật mình, sau đó vẻ mặt vui mừng.

Minh Vương lắc đầu: “Vì ngươi đã chọn Thương Vân, ta không có gì để nói, nhưng nàng ở đây thực lực thấp nhất, nếu ngươi thật sự muốn gặp rồng, e rằng chẳng có ý nghĩa gì. Để cho Vân Dĩ Hà và Thương Vân đi với bạn.

“Sau cùng, Vân Dĩ Hà là chủ nhân của ngươi.”

Ngay khi lời này nói ra, biểu hiện của Vân Dĩ Hà đột nhiên thay đổi.

Trình Uyên không khỏi nhíu mày.

Thành thật mà nói, trong lòng Trình Uyên, cho dù là Đạo Trưởng phụ hay là Vũ Phi đi cùng hắn, cũng sẽ thoải mái hơn nhiều so với Vân Dĩ Hà, bởi vì sau đó hắn có thể hành hạ Đạo Trưởng và Vũ Phi, mà là Vân Dĩ Hà. ..

Mối quan hệ giữa chúng rất phức tạp.

“Chồng, nhờ cô ấy những ngày này, ba chúng ta có thể được cứu.” Bạch An Trương thì thầm với Trình Uyên.

Trình Uyên không khỏi thờ dài khi nghe thấy dòng chữ: “Ừ!”

Trình Uyên đưa Bạch An Tương xuống núi, Đông Nguyệt ôm Vương Tử Yên, Thương Vân vội vàng theo sau, nhưng Vân Dĩ Hà đã bị che khuất phía sau.

Cô ấy cũng rất phức tạp.

Xưa nay, người đàn ông trước mặt chỉ là “đứa trẻ” và là quân cờ trong mắt cô. Khi đó, anh đối với bản thân rất tôn trọng mình, rất nghe lời, thực sự giống như đàn em của cô, sau khi bị làm sai thì biết than thở với cô, khi gặp khó khăn vẫn cần cô hướng dẫn.

Nhưng bây giờ...

Sự trưởng thành của cậu ấy đã vượt quá sự mong đợi của mọi người, cậu ấy đã thoát khỏi số phận quân cờ, thậm chí còn có sức để chơi với những người chơi cờ.

Vân Dĩ Hà cảm thấy hơi khó chịu, cô không thể nói đó là hối hận hay đau khổ.

Cô nghĩ, sẽ thật tuyệt nếu tất cả những chuyện này không phải do cô và Dương Duệ lên kế hoạch.

Lúc này, Trình Uyên đối với cô như một người xa lạ.

Họ quay trở lại thành phố Tân Dương, nơi một số phụ nữ được chăm sóc và điều trị tốt tại bệnh viện Long Đàn. Đồng thời, do

Lí Kiến Cương thất thủ, tàn dư của họ Lý cũng chính thức rút khỏi lãnh thổ tỉnh Giang Bắc, tuyển chọn tiếp tục nằm im.

Nhiên Hệ Group Trích Thủy Group Xiaolin Group và các ngành công nghiệp Trình Uyên khác cũng đã được khôi phục.

sau đó.

Trình Uyên đã tổ chức đám cưới đặc biệt cho Trần Thành và Chung Hân.

Đám cưới bao gồm toàn bộ khách sạn Tân Dương. Phố Tân Long treo đầy đèn lồng đỏ tượng trưng cho lễ kỷ niệm. Tất cả các cửa hàng trên phố phát nhiều bài hát phù hợp để sử dụng trong đám cưới theo vòng lặp.

Chiếc sedan sang trọng của Bentley tạo ra một hàng dài đáng kinh ngạc.

Tất cả những người có máu mặt ở thành phố Tín Dương đều đã đến, không chỉ vậy còn có rất nhiều nhân vật lớn ở thủ đô, bao gồm cả người của tứ đại gia tộc và liên minh doanh nghiệp.

Vào ngày này, Trần Thành nở một nụ cười ngốc nghếch hiếm hoi trên khuôn mặt.

Chỉ là đội phù rể của anh ấy hơi khó nói.

Bạch Long oai phong như một cỗ xe tăng không ngừng phàn nàn về bộ đồ gần như nổ tung: “Nếu tôi nói, chỉ là hình thức,

sao anh lại coi trọng như vậy? Trần Thành chỉ mặc một bộ đồ thôi. Cùng tham gia đi.” niềm vui.?”

Thời Sách cười nói: “Đại ca quy định như vậy, ngươi còn dám ngoan ngoãn?”

Lục Hải Xuyên trung niên cũng là than thở: “Còn trẻ ngươi có thể làm được loại chuyện này. Ngươi nói ta là lão gia tử là phù rở. Nếu nói ngươi không thể cười nhạo? Ô, và bạn, Vương Mĩ Lệ, bạn Tôi không thể rửa mặt và đĩa của mình sao?”

Wương Mĩ Lệ vẻ mặt vô tội: “Bộ râu tôi hôm qua cạo xong, hôm nay lại xuất hiện. Có trách ta sao?”

Các anh nhỏ của nhóm Long Uyển lại càng ồn ào và sôi nổi.

...

Nếu so sánh, dàn phù dâu đều là Bạch An Tương.

Trong số đó, Lí Nam Địch và Vương Tử Yên Tiêu Viêm Đông Nguyệt và những người khác, và nó thậm chí còn áp đảo hơn.

Chương 1717

Đứng trên tầng hai và quan sát mọi thứ ở tầng dưới, Trình Uyên cũng nở một nụ cười trên môi.

Tôi nhớ rằng khi anh ấy cưới Bạch An Tương, cảnh đám cưới không được hài hòa cho lắm, sau đó, tôi cũng đã nói với Bạch An Tương rằng cô ấy phải sắp xếp lại đám cưới cho cô ấy và để cô ấy làm cô dâu một lần nữa, thật không may, vì nhiều việc khác nhau. . chậm trễ.

Sau đó, khi có chuyện của Lí Nam Địch, Bạch An Tương đã từ chối trực tiếp, nói rằng sau khi cha mẹ Nam Địch vượt qua bài kiểm tra, họ sẽ làm cùng nhau, nếu không Nam Địch nhất định sẽ cảm thấy không thoải mái.

Hôm nay nhìn thấy cảnh tượng sôi động như vậy, Trình Uyên thầm hạ quyết tâm một khi chuyện này xong xuôi, nhất định phải nói chuyện thật tốt với Lý Hải.

Đột nhiên, ánh mắt anh rơi vào Thương Vân cũng đang đứng trước lan can lầu hai.

Thương Vân nhìn xuống lầu, hai mắt mờ mịt.

“Thế nào rồi?” Trình Uyên bước tới hỏi.

Thương Vân có chút mất hứng nhìn thấy còn đang say, trực tiếp thở dài một hơi, không chút nghĩ ngợi nói: “Thật tuyệt!”

Sau đó anh chợt nhận ra anh quay lại nhìn Trình Uyên, “Anh làm gì với em, vợ anh đâu?”

Trình Uyên nhún vai, “Tôi đang theo dõi bạn hay bạn đang theo dõi tôi?”

“Tôi ...” Thương Vân không nói nên lời.

“Có bao giờ anh nghĩ có một ngày mình cũng sẽ khoác lên mình chiếc váy cưới, như một cô dâu, nhận lời chúc phúc của vô số người, rồi cả đời bên người mình thích, hạnh phúc bình dị không?”

Trình Uyên chậm thuốc, dựa vào lan can, nhẹ nhàng nhìn xuống cánh đồng.

Thương Vân khẽ run lên, sau đó giễu cợt giống như tự giễu: “Cùng người mình thích?”

Nói xong cô quay lại nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên nhanh chóng đưa tay ra xoa xoa mặt cậu, giả vờ như mình không nói sai, không hề xấu hổ chút nào.

“Kỳ thật, nếu có thể, ta không cần loại hôn lễ này, chỉ cần hẳn giữ cho ta một đứa trẻ.” Thương Vân nói khẽ.

Khóe miệng Trình Uyên giật giật: “Haha, tham vọng của cậu thật sự không tốt.”

Nói xong, anh ta bỏ qua Thương Vân, xoay người rời đi.

Nhưng đột nhiên.

Thương Vân chạy đến, ôm eo Trình Uyên.

Trình Uyên lúc này cũng không bình tĩnh: “Mau ... buông ra, lại bị hiểu lầm!”

Thương Vân ôm lấy anh, sau đó buông Trình Uyên ra, trên mặt mang theo nụ cười: “Lo lắng bị vợ biết?”

Trình Uyên trừng mắt nhìn cô: “Bệnh thần kinh!”

Ngay lập tức, nhanh chóng bỏ trốn.

Sau khi Trình Uyên rời đi, khuôn mặt Thương Vân dần trở nên rần rỏ với một nụ cười.

Từ từ, đeo tai nghe Bluetooth vào tai, và nói nhỏ: “Nhiệm vụ đã hoàn thành.”

...

Trình Uyên không có đôi mắt dài sau lưng, tự nhiên không biết Thương Vân có động tác nhỏ gì lúc này, nhanh chóng hòa nhập vào khung cảnh đám cưới sôi động. Đầu tiên tôi gặp Ngụy Tác và Thảm Hoa, và tất nhiên là vợ của Thảm Hoa là Mã Tiên Tiên và em gái Thảm Trạch.

Thẩm Trạch không nói gì, Mã Tiên Tiên nhìn thấy Trình Uyên tạm biệt, nhưng anh ấy đã lịch sự hơn rất nhiều.

Một vài người trao nhau những lời chào hỏi sôi nổi.

“Uh, chị dâu của tôi đâu?” Thẩm Trạch đột nhiên hỏi Trình Uyên, “Sao anh không thấy cô ấy?”

Trình Uyên cười và nói, “Chắc bây giờ tôi đang cho con bú. Nhà tôi gần đây, và cô ấy sẽ đến đó sớm thôi.”

...

đồng thời.

Ở vịnh Ánh Trăng, nhà của Trình Uyên.

Chương 1718

Sau khi Bạch An Tương chăm sóc đứa trẻ, cô đưa nó cho Lý Ninh Quyên và hỏi: “Mẹ, mẹ thực sự không đi sao? Trình Uyên đã chăm sóc toàn bộ khách sạn Tân Dương.”

“Đều là các người người trẻ tuổi, ta không đi.” Lý Ninh Quyên cong môi nói, “Hơn nữa nhìn thấy Trình Uyên ta sẽ tức giận.”

“Uh ...” Bạch An Tương có vẻ xấu hổ.

Quay trở lại phòng thay một bộ váy quyến rũ, tôi chụp ảnh trong gương, một nụ cười tự tin hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, cậu so sánh hai bàn tay cắt kéo với gương.

“Cô gái nhỏ, cô vẫn rất đẹp trai.” Tôi hơi hám nói.

Lúc này, cô nhìn thấy qua gương trên giường cách phía sau không xa ném áo khoác đã thay đổi của Trình Uyên, nhíu mày nói: “Đừng ném quần áo lung tung.”

Đi đến bên giường nhặt quần áo, ghé vào trước mũi ngửi một cái, Bạch An Tương sắc mặt hỏi hỏi hỏi, nói: “Thật bẩn!”

Vì vậy cô định đem quần áo của Trình Uyên cho vú em giặt.

Anh lấy một chút túi quần áo của mình và lôi ra một chiếc hộp dài trong đó.

“Đây là cái gì?” Bạch An Tương hơi giật mình.

Sau đó anh mở chiếc hộp dài ra và thấy có một sợi dây chuyền nằm yên lặng bên trong, rất giống với chiếc mà Trình Uyên đã đeo trước đó, nhưng mặt dây chuyền lại có màu.

Bạch An Tương kinh ngạc một hồi: “Chẳng lẽ là mặt dây chuyền của người yêu cho tôi?”

Nghĩ rằng Trình Uyên cũng đang mặc một bộ tương tự, cô đơn phương cảm thấy rằng đó hẳn là Trình Uyên muốn làm cô bất ngờ.

“Hehe, An Tương đã bị ta nhìn thấu.”

Vẻ mặt tự mãn, Bạch An Tương lấy sợi dây chuyền ra và đeo vào cổ cô.

” Bạch An Tương!”

Đúng lúc này, dưới lầu đột nhiên vang lên một tiếng hét.

Bạch An Tương định thần lại, vội vàng nhét sợi dây chuyền vào trong quần áo của cô rồi xoay người.

“Bạch An Tương!”

“Như Trăn!”

Khi Bạch An Tương đến phòng khách, cô ấy không thể không cảm thấy vui mừng khi nhìn thấy Mục Như Trăn, và vội vàng chào cô ấy.

Cách đây một thời gian, Mục Như Trăn mang thai và sinh ra một cậu con trai. Cô đã ở nhà được vài tháng, trong khoảng thời gian này, Bạch An Tương cũng thỉnh thoảng đến thăm cô, nhưng sau đó vì chuyện của nhà họ Lý nên cô không hề chăm sóc cô.

Nhiều ngày trôi qua trong nháy mắt, Bạch An Tương vô cùng vui mừng khi gặp lại Mục Như Trăn: “Kho báu lớn của anh đâu?”

“Wood thuê bảo mẫu.” Mục Như Trăn cười nói: “Tôi đã nhịn ở nhà mấy tháng rồi. Thật hiếm khi đến khách sạn Tân Dương uống rượu cay. Làm sao tôi có thể nắm bắt cơ hội này?”

Hai người chào nhau.

Sau đó, Mục Như Trăn nhìn Bạch An Tương và không khỏi choáng váng; “Này, An Tương, khuôn mặt của anh ...”

“chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Mục Như Trăn lắc đầu: “Tôi không thể nói cho anh biết, tôi luôn cảm thấy nước da của anh so với trước kia có chút khác biệt. Nhìn mặt anh đỏ bừng, giống như bị sốt, anh có sao không?”

Bạch An Tương hơi nhú mào, đưa tay sờ lên mặt cô: “Không có.”

“Có phải... Tôi hôm qua Trình Uyên đã trả quá nhiều tiền ăn công cộng không?” Mục Như Trăn thấp giọng hỏi Bạch An Tương, nháy mắt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch An Tương “căng ra”, và ngay lập tức, nó được nhuộm một lớp đỏ rực.

“Anh thật điên rồ!”

“Hi hi...”

Hai người họ đang nô đùa và cùng nhau bước ra khỏi nhà.

Lý Ngụy lái xe ở cửa đợi hai người bọn họ cùng nhau lên xe, Như Trăn vỗ vỗ Lý Ngụy bả vai: “Mộc, đi thôi!”

Mộc là biệt danh của Mục Như Trăn dành cho Lý Ngụy.

Lý Ngụy gạt đầu và lái xe đến khách sạn thành phố Tân Dương.

Ngồi trong xe, Bạch An Tương đột nhiên cảm thấy chóng mặt.

Mục Như Trăn nói nhỏ với cô ấy, sau đó thấy Bạch An Tương có gì đó không ổn, không khỏi tò mò: “Cô sao vậy, cô không sao chứ?”

Bạch An Tương rất tinh táo, lắc đầu cười: “Không sao, có lẽ là do tối hôm qua ngủ không ngon, có chút buồn ngủ.”

“Hi hi, để tôi nói, tối qua cậu đã nói với Trình Uyên ...”

“Cậu im đi!”

...

...

Đám cưới diễn ra rất sôi động.

Chương 1719

Chương 1819:

Sau khi nghi lễ kết thúc, bàn tiệc bắt đầu, cô dâu chú rể nâng ly chúc mừng thành vòng tròn.

Lúc này, Trình Uyên lặng lẽ rời khỏi cuộc họp.

Anh ta lợi dụng lúc đông người không ai để ý nên vào bếp sau.

Lúc này phòng bếp phía sau rất náo nhiệt, Trình Uyên không có đi vào, mà là lượn lờ ở cửa.

Ngay sau đó, Lí Nam Địch, người mặc trang phục phù dâu màu hồng, đến muộn.

Lí Nam Địch của ngày hôm nay cũng xinh đẹp lạ thường, đặc biệt là khi cô ấy diện chiếc váy quây màu hồng, cô ấy lại càng thêm trắng và sáng.

Nhìn thấy Trình Uyên, trên mặt cô chợt hiện lên một niềm vui, cô liếc mắt nhìn về phía trước.

Trình Uyên ôm lấy cô, hai người vội vàng trốn vào phòng tiện ích bên cạnh.

Một lúc sau, hai người môi nóng bỏng miễn cưỡng nói lời từ biệt.

“Anh nhớ em.” Lí Nam Địch nói nhỏ.

Trình Uyên gật đầu nói: “Đừng lo lắng, khi nào chuyện của bên tôi giải quyết xong, tôi sẽ nói chuyện với ba cô càng sớm càng tốt.”

“Ta giả cho người, không phải cha của ta.” Lí Nam Địch liếc trắng hăn một cái.

Trình Uyên cười khỏ nói: “Chuyện đó cũng cần sự đồng ý của ba cậu.”

“Vậy nếu ba tôi không đồng ý, cô không muốn tôi?” Lí Nam Địch phàn nàn.

“Đừng lo lắng, tôi có cách để bố cô đồng ý.” Trình Uyên giải vây cho cô, rồi hỏi: “Có chuyện thì sao?”

Lí Nam Địch khẽ cau mày, không vui hỏi: “Người muốn thứ này làm gì? Lại muốn lộn xộn hoa?”

“Bảo bố!” Trình Uyên vội vàng giải thích: “Không phải cho tôi.

“Nó dành cho ai?”

“Ồ, đừng lo lắng về điều đó, dù sao... tôi sẽ nói với bạn sau.”
Trình Uyên lo lắng nói.

Thấy Trình Uyên đang lo lắng, Lí Nam Địch cũng không hỏi thêm câu nào, trực tiếp từ trong túi đeo vai nhỏ lấy ra một cái bình sứ, đưa cho Trình Uyên: “Cẩn thận, một viên là đủ. Cho dù người là a Võ sĩ như người, nhiều nhất cũng chỉ có hai cái. Ta sợ rằng dù nhiều hay ít cũng sẽ có chuyện xảy ra. “

“Màu đỏ là thuốc, màu trắng là thuốc giải.”

Trình Uyên nặng nề gật đầu.

Uống thuốc xong, anh xoay người chuẩn bị rời đi.

Lí Nam Địch cảm thấy không vui, khó chịu nói: “Ta như thế nào cảm thấy được ta bị người lợi dụng?”

“Tại sao anh lại nói như vậy?” Trình Uyên không khỏi dừng lại, ngạc nhiên hỏi.

“Nói cái gì tốt đẹp với ta, lừa thuốc vào tay người, sau đó lập tức bỏ qua cho ta, xoay người rời đi.” Lí Nam Địch sắc mặt trầm xuống.

Trình Uyên không khỏi gãi gãi đầu, sau đó đi tới chỗ Lí Nam Địch, vòng tay qua eo thon của cô, chạm vào đôi môi mềm mại của cô.

Sau đó quay lưng bỏ đi.

Lí Nam Địch ngẩng cao đầu, nhắm mắt lại, chuẩn bị toàn tâm toàn lực rời đi.

Chậm rãi mở mắt ra nhìn gian phòng tiện ích trống rỗng, một hồi lâu sau, tức giận dậm chân: “Người đàn ông mùi mẫn, anh dám cho rằng tôi đang cầu hôn anh sao?”

...

Khách sạn nơi Trình Uyên đến chuyên về một phòng để đồ uống. Anh ta tìm thấy một bình hoa hồng. Sau khi mở nắp, anh ta lấy ra hai viên thuốc và ném vào. Do dự một chút, anh ta lấy ra một viên khác và ném nó đi. vào, và sau đó đóng nắp.

Đi ra ngoài, gọi một người phục vụ, đưa cho cô cái bình, cẩn thận gọi vài câu.

Người phục vụ biết Trình Uyên và biết rằng khách sạn Tân Dương cũng là tài sản của anh ta nên đương nhiên sẽ nghe lời anh ta.

Sau đó, người phục vụ bước đến phòng riêng 201 của tiệc cưới.

Làm xong việc này, anh thở phào nhẹ nhõm. Sau đó anh trở lại bàn của mình, tiếp tục uống rượu và trò chuyện với Thẩm Hoa và Ngụy Tác.

Chương 1720

Chương 1720:

Chỉ là Trình Uyên có điều gì đó trong đầu, trò chuyện với họ cũng chỉ là chuyện thường tình, nhưng lâu lâu lại nhìn vào phòng 201.

Vân Dĩ Hà đang ở trong phòng riêng 201.

Trong khoảng thời gian này, Trần Thành và vợ đến chúc mừng Trình Uyên và những người khác, và trao đổi vài lời với Thẩm Hoa trước khi họ đi sang bàn khác.

Bữa tiệc kéo dài đến ba giờ chiều mới kết thúc.

Sau khi Trình Uyên đuổi Thẩm Hoa và những người khác đi, anh quay trở lại khách sạn.

Gõ cửa phòng 201 không ai trả lời.

Trình Uyên vui mừng khôn xiết, liền đẩy cửa bước vào.

có thật không.

Trong phòng riêng, Vân Dĩ Hà, Thương Vân, Bạch Sĩ Câu, và một số vị khách ít quen thuộc hơn, đều ngất xỉu vào lúc này.

Trình Uyên vô cùng ngạc nhiên.

Nói cách khác, hưởng chi Vân Dĩ Hà, ngay cả một cao thủ như Thương Vân cũng không thể trút bỏ cô ấy bằng những loại thuốc thông thường, có thể thấy loại thuốc mà Lí Nam Địch phát triển mạnh đến mức nào.

Anh bước đến chỗ Thương Vân, bóp má cô, vắn vẹo, Thương Vân không phản ứng gì cả.

Cô lại đi tới trước mặt Vân Dĩ Hà, vươn tay định pha chế theo luật, nhưng cô vươn tay hướng trên không trung nhưng lại dừng lại, cô cảm thấy có chút khó chịu, tay vẫn còn đang run rẩy, nghĩ đi, quên nó đi, quay đầu lại và quay mặt của Thương Vân một lần nữa.

“Chà, thuốc đúng là đã dở.” Trình Uyên xác nhận lần nữa.

Sau đó, anh lấy điện thoại di động ra và gọi cho Vương Mĩ Lệ.

“Tôi sẽ giao nó cho bạn ở đây. Tôi đặt chìa khóa phòng của Phòng 6016 trên lầu trên bàn. Dù bạn có đủ can đảm hay không, đó là việc của bạn.”

Nói xong, anh ta lấy ra một tấm thẻ nhà đã làm sẵn trong tay đặt lên bàn, đứng dậy rời đi.

Sau một thời gian ngắn, Vương Mĩ Lệ đến phòng riêng 201, thấy Vân Dĩ Hà đã ngủ say, anh do dự một lúc, cuối cùng bế cô đi lên phòng 6016 trên lầu.

Trình Uyên ném điện thoại di động vào thùng rác và bước ra khỏi khách sạn Tân Dương qua cửa sau, đi được hai dãy nhà, anh ra hiệu dừng một chiếc taxi.

Không thể nào, Minh Vương đặt Vân Dĩ Hà và bên cạnh, nhìn chằm chằm vào anh ta lúc nào không hay, ngay cả điện thoại di động cũng ước tính được định vị, hướng chỉ là phương tiện.

Và anh không rõ Minh Vương đã sắp xếp những gì ở bên anh, đặc biệt là Dương Duệ Đạo Trưởng Vũ Phi và những người khác dưới quyền của cô ấy, ở thành phố Tín Dương hẳn có cờ đen nên anh phải cẩn thận mọi nơi.

Tổ chức đám cưới cho Trần Thành cũng đúng, nhưng dựa vào đám cưới để che mắt thiên hạ cũng đúng, anh ta đặt Vân Dĩ Hà và Thương Vân xuống, sau đó lên ra khỏi khách sạn dựa vào sự hỗn loạn khi nhiều khách đã rời đi. bàn với nhau.

Anh ta sẽ đi tìm con rồng và nói chuyện chi tiết với anh ta về mọi thứ anh ta biết, để tìm cách bẻ khóa nó.

Không phải Trình Uyên chọn đứng về phía con rồng, mà là thân phận của Long hiện tại quá nhạy cảm, không thể chết được.

Sau khi lên taxi, tài xế quay đầu lại hỏi: “Đại ca đâu?”

Trình Uyên không trả lời, mà nói: “Anh cứ nói đi, tôi sẽ nói cho anh biết khi nào đến lượt.”

Tài xế tròn tròn mắt: “Này, anh trai, anh rất quen, chúng ta đã gặp nhau ở đâu chưa?”

Nghe đến đây, Trình Uyên giật mình, sau đó nhìn kỹ tài xế taxi.

Trong một lúc, anh cũng ngẩn ngơ.

Người lái xe này là người anh ta gặp cách đây 5 năm sau khi sang đường, người đã kéo anh ta nhiều lần liên tiếp.

Anh ấy nhận ra chính mình

Uh, không đúng, theo Long, lẽ ra anh ấy nên xóa ký ức của những người đã từng tiếp xúc với Trình Uyên.

Vậy tại sao anh ấy nói rằng anh ấy trông quen thuộc

Nó chỉ là những lời tử tế

Chương 1721

Vâng, nó phải được.

Nghĩ đến đây, Trình Uyên gật đầu, không chút lưu tình nói:
“Có lẽ, tôi nhìn quá nổi.”

Người tài xế tỏ vẻ nghi ngờ và quay đầu lái xe, nhưng anh ta vẫn nhìn Trình Uyên qua kính chiếu hậu nửa chừng.

“Sư huynh, ta xem người thật sự rất quen, nếu ta nhớ không lầm, ta hẳn là kéo người.”

Một lúc sau, tài xế không nường tay mà nói gì đó.

Trình Uyên khẽ cau mày: “Tôi không nhớ rõ, có thể.”

“Ừ, đã năm năm trôi qua.” Người lái xe thở dài.

Năm năm!

Trình Uyên bất ngờ bị sốc, anh kinh ngạc nhìn người lái xe.

“Chà, chắc là năm năm trước. Tôi đã kéo anh vào năm năm trước.” Người lái xe tự nhủ.

Nhưng đúng lúc này, trong lòng Trình Uyên nổi lên một cơn bão.

Người lái xe đã nhớ ra điều gì đó

Nếu đúng như vậy thì nó có nghĩa là gì

Ròng đang chết

Khi Trình Uyên đạt đến trạng thái này, nhận thức của anh đã được cải thiện, anh biết rõ rằng trí nhớ của con người không thể bị xóa bởi người khác, nhưng nó có thể bị lãng quên có chọn lọc hoặc chôn sâu thông qua thôi miên.

Long dờng như đã sử dụng một kỹ thuật tương tự với những người này. Một khi anh ta chết, nó cũng tương tự như sự biến mất của nhà thôi miên, và ký ức bị chôn vùi sâu sắc này sẽ trở lại cơ thể một lần nữa.

Nghĩ đến đây, Trình Uyên không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Anh ấy có bị lộ không?

“Dừng lại!” Anh ta hét lên đột ngột.

Tài xế sửng sốt, nhanh chóng đạp phanh rồi cho xe đậu vào lề đường.

Sau khi xuống xe, Trình Uyên bước vào quán cà phê bên cạnh, sau đó gọi một cốc cà phê, ngồi ở góc sâu nhất, ngơ ngác nhìn

cốc cà phê.

“sao vậy”

Anh ấy không biết chuyện gì đã xảy ra. Nơi mà Long đang ở thực sự an toàn rất an toàn. Nếu anh ấy không vạch trần bản thân thì ai có thể vạch mặt anh ấy?

Em gái!

Anh chợt nhớ ra mình nhanh chóng trả phòng bước ra khỏi quán cà phê, vươn tay chặn một chiếc taxi rồi lái xe về phía công ty nơi Từ đầu Trọc đang làm việc.

Điều anh ta không biết là anh ta đã không tìm kiếm con rông kịp thời, nếu không con rông sẽ bị lộ trực tiếp, bởi vì trên lưng bộ đồ của anh ta, nơi anh ta không thể nhìn thấy, có một thiết bị theo dõi không dễ thấy với kích thước của Một hạt gạo.

đồng thời.

Phòng 6016, Khách sạn Tân Dương.

Vương Mỹ Lệ nhẹ nhàng đặt Vân Dĩ Hà lên chiếc giường lớn mềm mại.

Đây là phòng tổng thống, căn phòng được bài trí giống như phòng tân hôn, trên giường lớn còn có rắc thêm cánh hoa hồng đỏ.

Cả căn phòng tràn ngập hương thơm sáng khoái.

Vương Mĩ Lệ dùng cả hai tay đỡ lấy chiếc giường mềm mại, ánh mắt anh khẽ rơi vào cái siết chặt của Vân Dĩ Hà, nếu không biết tuổi thật của Vân Dĩ Hà, bạn sẽ nghĩ cô ấy chỉ là một cái máy tính ở độ tuổi đôi mươi:

Đặc biệt tính tình của cô ấy càng thanh thoát và xa cách.

Dáng người cũng khá hơn nhiều so với những thiếu nữ tuổi đôi mươi bình thường.

Vương Mĩ Lệ không thể không đưa tay ra, cố gắng chạm vào khuôn mặt mịn màng của cô ấy, nhưng cô ấy đã dừng lại khi vừa chạm tới giữa không trung.

“rất tệ!”

Biểu cảm của anh ấy đầy phức tạp.

Chương 1722

“Tên khốn Trình Uyên kia đã đoán được tình cảm của tôi dành cho cậu. Trước đây chúng tôi đều là học việc của cậu, điều đó khiến tôi xấu hổ.”

“Ta cũng biết người trong lòng chỉ có Dương Duệ, nhưng là ta thật sự không muốn.”

“Trình Uyên nói, hãy để tôi mạnh dạn. Tôi nghĩ mình đã đủ táo bạo như thế này.”

“Nhưng anh không phải loại người như vậy, anh sẽ không lợi dụng người khác, huống chi là em. Anh yêu em trọn vẹn, cho dù trong lòng em có người đàn ông khác, cho dù anh sẽ không bao giờ thích em, cũng không.” ‘t vấn đề, Điều này không ngăn cản anh yêu em.’”

“Tôi biết bây giờ tôi không làm gì cả. Trình Uyên nhất định sẽ cười nhạo tôi và nói rằng tôi vô dụng, nhưng tôi không phải là anh ấy. Tôi vẫn có cảm giác nể phục anh.”

“Trình Uyên đã thay đổi. Bây giờ anh ấy trở nên điên loạn, và anh ấy đã thay đổi để không đặt em vào mắt anh ấy. Điều này khiến tôi rất tức giận.”

“TÔI”

Vương Mĩ Lệ nói chuyện lộn xộn với Vân Dĩ Hà, nghe kỹ thì những lời này không có sự liên kết với nhau, người ta khó mà hiểu được ý anh ấy muốn diễn đạt.

Nhưng Vương Mĩ Lệ không quan tâm.

Anh nhìn sâu vào khuôn mặt mềm mại của Vân Dĩ Hà, tim đập loạn xạ.

“Chỉ cần nhìn người yên lặng mà bảo vệ người thế này, ta trong lòng sẽ mãi nguyện. Nếu thời gian có thể dừng lại, cả đời này, ta nguyện ý.”

Anh vào phòng tắm, lấy khăn ướt, nhẹ nhàng lau mặt cho Vân Dĩ Hà, lau tay, lau

Nhìn đôi giày cao gót màu đỏ của cô, Vương Mĩ Lệ đưa tay ra, nhưng cuối cùng vẫn không rơi, anh không có dũng khí cởi giày cho cô.

Cuối cùng cũng thở dài quay lại phòng tắm giặt khăn tắm.

Lúc này, Vân Dĩ Hà đang nằm trên giường chậm rãi mở đôi mắt to đẹp, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường.

“Trình Uyên nói Trình Uyên nói đều là hấn nói, người thật sự là vô dụng.”

Cô ấy nói nhẹ nhàng, với giọng điệu ghê tởm.

Khi Vương Mĩ Lệ quay lại, mắt Vân Dĩ Hà lại nhắm nghiền.

Bước đến giường của Vân Dĩ Hà, Vương Mĩ Lệ nghiêng người và nhìn chăm chăm vào cô một lần nữa trong một lúc lâu.

Hơi thở của anh đột nhiên trở nên rất gấp gáp, nhịp tim càng lúc càng nhanh.

“Anh có thể hôn em không” anh hỏi.

Khi nghe thấy lời chào này, Vân Dĩ Hà cũng “đập thình thịch” trong lòng.

Ngay lập tức, cô cảm thấy một luồng khí nóng xông thẳng vào mặt mình, và khuôn mặt của Vương Mĩ Lệ từ từ đến gần Vân Dĩ Hà.

sau đó

“phun!”

Bị đâm một nhát vào bụng dưới.

Trái tim Vân Dĩ Hà đột nhiên co rút.

Vương Mĩ Lệ cầm trong tay một con dao, đầu còn lại của con dao chôn vào bụng của chính mình, trên trán lập tức toát ra mồ hôi lạnh.

Bình tĩnh.

Hít sâu vì đau và trông thật gớm ghiếc.

“Chúc ngủ ngon!” Anh buồn bã nói.

Đứng thẳng dậy, bước ra ngoài và ra khỏi phòng trước khi máu rơi trên mặt đất.

Vương Mĩ Lệ kéo cơ thể bị thương của mình, trốn trong nhà vệ sinh, xé áo và tự băng bó cho chính mình, giống như tự băng bó cho mình trong nhà vệ sinh xe lửa khi cô gặp Trình Uyên lần đầu.

Rùng mình khi quần.

Anh ấy ghét chính mình!

Anh cũng hận anh yêu nhầm người!

Anh ta hận người khác ở người mình yêu quá mạnh mẽ.

Tôi càng ghét sự hèn nhát của mình.

Vì vậy, anh ta chỉ có thể yêu người khiêm tốn.

Chương 1723

Trong phòng, Vân Dĩ Hà từ từ ngồi dậy, với một đôi mắt lẽ ra phải sáng ngời trên gò má lạnh lùng, nhưng lúc này, đôi mắt ấy lại đầy nghi vấn. x

Cô bắt đầu tưởng tượng anh sẽ tốt như thế nào nếu giống như Vương Mĩ Lệ, có lẽ như vậy, cô sẽ không dấn thân vào con đường này nữa.

Thuốc của Lí Nam Địch tự nhiên có sức mạnh, nếu Vân Dĩ Hà bị trúng đạn, cô ấy sẽ khó được tha. Tuy nhiên, cô ấy đang ở giai đoạn cuối của Thần Võ, thời điểm thuốc đi vào cơ thể, cô ấy nhận ra rằng rượu có vấn đề. , vì vậy, Buộc rượu ra.

Vì rượu có vấn đề, Trình Uyên đương nhiên có vấn đề.

Nhưng cho dù biết Trình Uyên có chuyện, cô cũng không thể làm gì bây giờ.

Bởi vì nàng vẫn bị trúng độc, nhưng đó không phải là độc của Lí Nam Địch, mà là một loại độc khác không biết là ai đã truyền ra, một loại độc mà ngay cả một người cường giả như nàng ở giai đoạn cuối của Thần Võ cũng đã làm được. không tìm thấy, vì vậy, cơ sở tu luyện của cơ thể cô ấy bây giờ bị áp chế.

mặt khác.

Khu du lịch.

Ngay khi Trình Uyên xuống taxi, anh đã nhìn thấy bóng dáng của Tiểu muội Từ Lệ.

Cô đang ra khỏi khu du lịch và đi đến một nhà hàng đối diện.

Trình Uyên do dự, nhưng cũng bước vào.

Trong một căn phòng riêng sang trọng của nhà hàng hương liệu, có hơn chục nam một nữ, đều trạc tuổi mấy cô em gái.

“Từ Lệ, tôi nghe nói bây giờ bạn vẫn còn độc thân”

Một người phụ nữ quynh rũ, với một giọng nói chết người, hỏi cô em gái với một nụ cười toe toét.

Ngồi bên cạnh cô là một người đàn ông đeo kính rất hiền lành, anh ta cố tình dựa vào người đàn ông này khi cô đang nói chuyện.

Người đàn ông không từ chối, anh ta dùng nĩa lấy một miếng bánh nhỏ từ đĩa tráng miệng trên bàn ăn và đưa lên môi cô.

“Không phải là bởi vì ngươi chưa quên Lí Trì của chúng ta,” người phụ nữ nói đùa.

Từ Lệ nhỏ tự nhiên rất xấu hổ.

Người phụ nữ này tên là Kiều Văn Văn, cô ấy là bạn học cấp ba với cô ấy, người đàn ông bên cạnh cô ấy là Lí Trì, cũng là bạn học cấp ba của Từ Lệ, nhưng khi còn học cấp ba, cô ấy đã theo dõi Lí Trì và thích. nhau, nhưng không có ai đi xuyên qua giấy Thế thôi, nhưng học sinh biết rõ điều đó. x

Nhưng sau khi lên đại học, chị gái nhỏ đã bỏ học, Kiều Văn Văn này cùng học đại học với Lí Trì, và cuối cùng phát triển thành một mối quan hệ tình cảm. kiêu khiêu khích.

Hôm nay là ngày họp lớp cấp ba của bọn họ. 0

Từ Lệ cong môi, cũng không có coi trọng: “Kiều Văn Văn, nếu cô nghĩ nhiều, cô cũng coi Lí Trì như bảo bối. Ở trong mắt cô nương này, anh ta chẳng là gì cả.”

“Yo-yo-yo, em sợ không ăn được nho mà nói nho bị chua.”
Kiều Văn Văn mỉa mai: “Ai mà không biết rằng anh thích Lí Trì của chúng ta khi còn đi học.

“Haha, Từ Lệ, đừng cứng đầu. Mọi người đều biết rằng bạn thích Lí Trì.” Các bạn học khác cũng trêu chọc.

“Đó là, Lí Trì bây giờ là giám đốc điều hành cấp cao của tập đoàn Tuấn Phong. Anh ấy có một tương lai tươi sáng. Ai mà không thích điều này.”

“Từ Lệ, mọi người đều là bạn học. Thích thì thích. Còn có chuyện gì.”

Một người đàn ông mặc bộ đồ cao cấp cùng chiếc đồng hồ to bằng vàng lập tức nở nụ cười: “Từ Lệ, nếu nghĩ đến anh ấy

cũng giỏi pha trộn, hiện tại vẫn chỉ có một mình anh ấy.”

Một nắm bánh nhét vào miệng người đàn ông, cô em bực bội nói: “Ăn đi, ăn nữa đi, cảm mềm chó”.

Người đàn ông mặc vest bật cười.

Mọi người ồ lên cười sảng khoái.

Khuôn mặt của Từ Lệ bé bỏng đỏ bừng.

Phải nói khi còn đi học, cô rất thích Lí Trì, nhưng Lí Trì lúc đó là học sinh đứng đầu lớp, suốt ngày ngốc nghếch, thường xuyên đánh nhau với một đám nam sinh, cô hoàn toàn không phải. một kẻ gây rối trong lớp.

Chương 1724

Mẹ của Lí Trì đã cố tình tiếp cận cô một lần và cảnh cáo cô không được trì hoãn việc học của Lí Trì.

Tiểu Từ Lệ thực sự biết cô và Lí Trì đến từ hai thế giới, nên từ đó, cô không bao giờ để ý đến Lí Trì nữa, nói thật là hai người chưa từng tỏ tình với nhau, cũng chưa từng mở khóa.

Nhưng bây giờ, sau khi nhìn thấy quá nhiều người lớn, cô em gái lại nhìn về phía Lí Trì, cô thật sự không nhìn anh.

Tuy nhiên, việc bị chế giễu trước mặt quá nhiều người, đặc biệt là sự khiêu khích và chế giễu của Kiều Văn Văn, khiến khuôn mặt cô thực sự không thể chịu nổi.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

Trình Uyên bước vào và hơi giật mình khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Anh ta vốn tưởng rằng đó chỉ là Từ Lệ muội, nhưng khi anh ta bước vào, anh ta thấy rằng đó là một ngôi nhà.

“Xin lỗi, tôi đang tìm người.” Trình Uyên lịch sự xin lỗi mọi người.

” Trình “, Lí Trì ngồi ở bên cạnh bị một tiếng “giật” đứng lên, cả người như bị điện giật, đứng thẳng người.

Là một giám đốc trẻ của tập đoàn Tuấn Phong, anh ấy tự nhiên nghe thấy vô số việc làm của quá trình và xem ảnh của quá trình, lần này, tôi đã bị sốc khi nhìn thấy người đó còn sống. Lúc này, anh ấy vẫn còn những thứ mà Kiều Văn Văn đã cho ăn Anh ta trong miệng một miếng bánh, Ông chủ Trình không nói một lời, ông chủ bị chiếc bánh làm cho ghen lại.

Trình Uyên khẽ cau mày và lờm anh.

Lí Trì trái tim run lên, lập tức hiểu ra Trình Uyên không muốn mọi người biết mình là ai, liền im bật.

Nói cách khác, Lí Trì bật dậy như bị điện giật, đột nhiên đứng như một thị vệ, khiến Kiều Văn Văn sửng sốt: “Cục cung, người hiền linh.”

“Đột nhiên, Lão Lý là nguyên nhân gây ra bệnh trĩ, đúng không?” Người đàn ông mặc vest cười trừ chọc.

“Haha” mọi người lại phá lên cười.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt của mọi người lại đổ dồn về Trình Uyên.

Và Trình Uyên cũng nhìn thấy em gái trong phòng, cô ấy đang ngồi ở một góc, và sau đó một nụ cười nhẹ nở trên khuôn mặt của cô ấy.

Cô bé Từ Lệ đang cúi đầu nghịch điện thoại, và cô bé hoàn toàn không để ý đến Trình Uyên.

“Này, cậu đang tìm ai” một nam sinh hỏi.

Trình Uyên chỉ vào cô em gái: “Tôi đang tìm cô ấy.”

Vậy là ánh mắt của mọi người lại tìm thấy Từ Lệ bé bỏng.

Cô bé Từ Lệ nhận ra điều gì đó rất lạ, cô bé nhìn lên và mọi người đang nhìn mình, cô bé giật mình, rồi cuối cùng cô bé cũng nhìn thấy Trình Uyên.

“Hừ!” Nàng hai mắt sáng lên, lập tức đứng dậy đón nàng, mừng rỡ nói: “Sư huynh, ngươi sao lại ở đây?”

Vẻ mặt Trình Uyên nghiêm nghị thay đổi: “Tìm anh có chuyện, ở đây không tiện, anh”

“Này, Từ Lệ, người này là ai?” Lúc này, Kiều Văn Văn nở nụ cười kỳ lạ; “Đó không phải là bạn trai của cô đúng không?”

“Xin lỗi vì sự hiểu lầm của bạn, tôi không phải bạn trai của cô ấy, tôi là” Trình Uyêngang muốn giải thích.

Từ Lệ đột nhiên ôm lấy cánh tay Trình Uyên một cách khoa trương: “Anh ấy không phải bạn trai của em, anh ấy là chồng em!”

Nam sinh và nữ sinh đồng loạt im lặng.

Sau đó là bất ngờ.

Lố bịch.

“Từ Lệ, chồng cô cho tôi cảm giác như thế nào? Ăn mặc của anh ấy như thế nào, giống như vừa đi dự đám cưới vậy? Có người cõng cô trên lưng rồi kết hôn sao, haha”

“Đây là lỗi của anh, Từ Lệ, chúng tôi không biết cô đã kết hôn hay chưa? Tại sao chúng tôi phải lôi một người xa lạ ra làm cảnh cho chính mình.”

“Đó là, mọi người đều là bạn học, cho dù người lộn xộn không tốt, chúng ta cũng không chán ghét người.”

Nó không quá tệ

Tiểu Từ Lệ trong lòng cảm thấy khinh thường, vừa vào cửa đã bị những người này chế giễu giống như mũi không ra mũi hay là mặt mũi, cứ như là tiểu Từ Lệ hồi còn đi học, lớn lên liền như vậy. , cô ấy vẫn là một con điếm đường phố.

Chương 1725

Không đời nào, các bạn học cấp ba của cô, dù học giỏi đến đâu, đều đã vào đại học, nhưng cô bé Từ Lệ đã có mặt trong xã hội sau khi cô bỏ học. Tất cả những người trước mặt này đều khoe khoang là công nhân cổ cồn trắng cấp cao, nhưng ở đâu cô cũng có vẻ lạc lõng.

Từ Lệ bé bỏng có lương tâm cắn rứt, biết rằng sau này Trình Uyên nhất định sẽ nói rằng cô ấy đang lừa dối. Nhưng bây giờ cưới cạp thật khó, biết Trình Uyên sẽ không muốn giúp cô diễn trò và nói dối, vì vậy anh ta cắn đạn nói: “Tại sao, khi tôi kết hôn, tôi phải thông báo cho bạn nếu tôi sẽ có một em bé trong tương lai. Đó là chồng tôi. Chồng tôi gần đây rất bận nên tôi không có thời gian trò chuyện với anh. Chồng, nếu anh bận, anh nên đi trước.”

Anh ta nói rằng anh ta phải ngoại suy Trình Uyên.

Trình Uyên vội vàng đến gặp Tiểu muội, và muốn nói với cô ấy rằng đừng quay lại căn nhà cho thuê trong thời gian này.

Sau đó yêu cầu cô ấy liên lạc với Long hoặc Yên Nhiên qua điện thoại và kể cho họ mọi chuyện.

Nhưng cô ấy không bao giờ mong đợi rằng cô ấy có một vở kịch khác.

Nghe thấy những lời chế giễu, chế giễu vô lương tâm của những người bạn cùng lớp này đối với Tiểu muội, Trình Uyên

cảm thấy không vui, nguyên nhân là vì Tiểu muội bỏ học, trước đây cô ấy không đi học tốt và bị lẫn vào xã hội. vì thiếu sự chăm sóc của gia đình.

Nói đến nó là một đứa trẻ không cha không mẹ, thật đáng trách. Và Trình Uyên cũng nhận cô là em gái nên đương nhiên không muốn thấy cô bị người khác bắt nạt, dù là bắt nạt trực tiếp hay gián tiếp.

“Ồ, bạn thấy rằng tôi rất bận rộn và bối rối, xin lỗi Từ Lệ, tôi đã quên buổi họp mặt bạn học của bạn ngày hôm nay.”

Trình Uyên cười xin lỗi Tiểu Từ Lệ: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi vừa tham dự đám cưới của một đồng nghiệp.”

Lập tức nắm chặt Tiểu Tai mềm mại bàn tay, hào phóng ngồi ở trong phòng ăn: “Mang ba cái chén!”

Nhặt chén rượu, ăn ba chén.

Từ Lệ nhỏ, những học sinh cổ trắng này, nhìn nhau một cái.

Tiểu Từ Lệ trong lòng vui mừng khôn xiết, vội vàng ngồi vào bên cạnh Trình Uyên, vui vẻ cười một tiếng, vẻ mặt vô cùng yếu ớt như thay đổi chính mình, nhẹ nhàng dễ dàng đẩy ngã.

Lí Trì đang ngồi đối diện với Trình Uyên, trán lập tức đổ mồ hôi lạnh, sau lưng như có gai, vô cùng khó chịu.

Ai biết.

Kiều Văn Văn vốn cố ý muốn tìm em gái, cười khinh thường, kỳ quái hỏi: “Anh thật sự là chồng Từ Lệ, gọi như thế nào? Cao nhất là ở đâu?”

Ngay khi Kiều Văn Văn nói, Lí Trì rùng mình một cái, nhanh chóng đưa tay xuống gầm bàn kéo góc váy.

Kiều Văn Văn không biết chuyện gì đang xảy ra, và nghĩ rằng Lí Trì yêu cầu cô không làm cho em gái cô khó xử, vì vậy cô vỗ nhẹ vào tay anh và nhìn anh một cách trống rỗng, như thể cô đang hỏi: Tại sao, tôi cảm thấy rất đau khổ.

Lí Trì sắc mặt vô cùng xấu xí.

“Họ của tôi là Cheng, và tôi không có bất kỳ công việc cụ thể nào bây giờ.” Trình Uyên trả lời.

Từ Lệ bé nhỏ gật đầu như thể cô đang ở bên cạnh anh.

Mọi người thờ dài, người đàn ông mặc vest lại càng ngạc nhiên nói: “Này, nhìn xem, hóa ra chị cả trong lớp chúng ta cũng có chút chim non.”

Em gái trừng mắt nhìn anh, người đàn ông mặc vest không khỏi co rụt cổ, nhanh chóng gấp một miếng bánh, cười nói: “Là đồ tốt, em tự ăn đi, em tự ăn đi.” ! ”

Mọi người bỗng phá lên cười sảng khoái.

“Hắc, làm đã lâu, Trình Uyên này không có việc gì, đúng không?” Kiều Văn Văn đột nhiên chế nhạo: “Về phần này, thật hợp với Từ Li.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều im lặng, cảnh tượng đột nhiên có vẻ xấu hổ vô cùng.

Trái tim nhỏ bé của Lí Trì sắp bay ra khỏi cơ thể, cậu sợ tới mức nhanh chóng kéo Kiều Văn Văn: ” Văn Văn, chúng ta đi toilet, đi toilet.”

“Ừ, cậu phải đưa người nhà vào nhà vệ sinh.” Người đàn ông mặc vest không nhìn được lại bắt đầu trêu chọc Lí Trì: “Lão Lý, Văn Văn, hai người đúng là dán mắt vào nhau.” X

Kiều Văn Văn đỏ mặt và khó chịu nói: “La Tiêu, im đi mẹ mày!”

Trình Uyên biết người đàn ông mặc vest là La Tiêu.

Nói như vậy, nhưng La Tiêu này vẫn lọt vào mắt của Trình Uyên, theo ý kiến của mình, thanh niên này có chút kỹ năng và độ lầy lội, ước chừng sau này chiêu mộ được Tuấn Phong thì sẽ có ích lợi rất lớn.

Chương 1726

“Đúng vậy, tôi lại nói bậy, được rồi, tôi sẽ phạt chính mình một miếng bánh!” La Tiêu cầu xin thương xót.

Mọi người đều cảm thấy thích thú với La Tiêu, bầu không khí cũng dịu đi đôi chút.

Có lẽ loại bầu không khí này là thứ mà La Tiêu muốn, có thể không phải anh ấy cố ý, mà là vô hình trung đã điều chỉnh bầu không khí của cả căn phòng theo cách anh ấy muốn. x

Trình Uyên đứng dậy bóp ly rượu và đối mặt với Kiều Văn Văn: “Bạn học này, tôi nghĩ bạn có hiểu làm gì đó về Lệ Lệ của chúng ta. Nào, để tôi nâng ly. Sau khi uống hết ly rượu này, mọi người hiểu làm thì sao?”

Kiều Văn Văn liếc mắt nhìn Trình Uyên, rõ ràng cô ấy có chút xem thường Trình Uyên, ngồi không yên: “Chúng ta không quen, tại sao tôi phải uống rượu với anh?”

Cuối cùng lại thêm một câu châm chọc nhẹ nhàng: “Ta không đi tiểu, theo chính mình đức hạnh, muốn cùng ta uống rượu.”

Lí Trì sắc mặt xanh mét.

Anh ta giật lấy ly rượu đặt trước mặt Kiều Văn Văn, đứng dậy “xốc xếch”, hai tay cúi đầu chào Trình Uyên chín mươi độ, run

rẫy nói: “Anh Cheng Cheng, tôi, tôi, và Cheng Cheng. Cô ấy uống.”

Nói xong, anh ta ngẩng đầu, uống cạn rượu trong ly.

La Tiêu không khỏi giễu cợt lần nữa: “Văn Văn, cậu mau đưa Lão Lý đi toilet, có thể thấy Lão Lý ngạt thở liền biến thành choáng váng.”

Kiều Văn Văn cũng bối rối.

Hắn hung hăng nhéo Lí Trì: “Ta lợi dụng ngươi làm người tốt cho ta, ngươi có chuyện gì” x

Lí Trì vốn luôn ôn nhu, lần này hiếm khi nổi giận với Kiều Văn Văn: “Câm miệng, Bapo!”

“Cái gì, cô dám mắng vợ thứ tám của tôi” Kiều Văn Văn cũng tức giận ngay lập tức.

Thấy rằng một trò hề sắp được dàn dựng.

Kết quả, lúc này La Tiêu mới nhẹ giọng nói: “Này, nhìn hai người này, tán tỉnh có khác nhau. Đây hai người chú ý, đây là hội họp lớp, trước mặt mọi người nên thể hiện tình cảm. Không phải đâu.” tốt. ”

Đó là lời nhắc nhở Kiều Văn Văn và Lí Trì, đừng tự huỷ hoại mình ở nơi công cộng.

Kiều Văn Văn và Lí Trì đột nhiên nhận ra, Kiều Văn Văn trừng mắt với Lí Trì.

Lí Trì gật đầu, cúi đầu xin lỗi Trịnh Gia Đình: “Xin lỗi, anh Thành đã làm cho em cười.”

“Xin lỗi anh ta?” Kiều Văn Văn cười lạnh một tiếng: “Không phải chỉ là một tên cặn bã còn không có việc làm sao?”

Nghe thấy lời chế nhạo của Kiều Văn Văn, Lí Trì vội vàng che cái miệng bị hỏng của mình lại vì sợ hãi.

“Người làm sao vậy, điên rồi?” Kiều Văn Văn đẩy Lí Trì ra.

Và sau đó, một bạn nữ khác cười khinh thường nói với Trình Uyên: “Vì anh là chồng của Từ Lệ nên mọi người đều là bạn bè. Nếu em muốn tìm việc thì có thể đến công ty du lịch của anh họ em để thử, anh ấy có hợp tác với khu nghỉ mát đồi diên, và nghe nói rằng khu nghỉ mát hiện đang tuyển dụng bảo vệ.”

Ngay khi giọng nói vừa rơi xuống, một bạn nam cũng nhanh chóng nói: “Từ Lệ, nếu không có nhiều việc, em thực sự có thể đi. Dù sao khi còn đi học, chị là chị cả trong lớp chúng ta, và bạn rất giỏi, haha ”

“Vâng, vâng!” Mọi người đều đáp lại.

Sự chế giễu kiêu này khiến Kiều Văn Văn cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, cô cười lạnh nói: “Thật đáng tiếc, công ty chúng tôi không thuê người, hay là cô có thể thử công ty của chúng

tôi. Công ty chúng tôi là thành phố Tín Dương. Công ty tập đoàn hùng mạnh nhất.”

Kiều Văn Văn dựa vào Lí Trì với tư cách là một giám sát nhỏ của Tuấn Phong Group, và cũng gia nhập Tuấn Phong Group với tư cách là một nhân viên nhỏ.

Tập đoàn Tuấn Phong là công ty con của tập đoàn Nhiên Hề, là doanh nghiệp hàng đầu ở thành phố Tín Dương, cũng không kém ai ở tỉnh Giang Bắc, vì vậy, là một nhân viên của tập đoàn Tuấn Phong, ngay cả một nhân viên bình thường cũng cảm thấy mình vượt trội hơn.

Từ Lệ nhỏ đã bật cười vì sự nổi tiếng, nhưng bây giờ cô ấy không hoảng sợ chút nào, vì Trình Uyên đã ở bên cạnh cô ấy. x

Còn Trình Uyên thật sự không có tâm trạng cũng như thời gian để lãng phí với những người này, vì vậy cô ấy nói với bạn học nữ, người đầu tiên giới thiệu Từ Lệ đi làm: “Trước hết, tôi, Dai Lệ Lệ, cảm ơn bạn đã có lòng tốt. , nhưng có một điều. Tôi khá tò mò. “

Chương 1727

Chương 1727:

“Anh nói rằng anh họ của anh là kinh doanh của một công ty du lịch và có quan hệ hợp tác với khu nghỉ dưỡng, vậy thì làm sao anh ta có thể không biết chủ nhân của khu nghỉ dưỡng này thực sự là anh trai của Từ Lệ “

Ngay sau khi nhận xét này được đưa ra, tất cả mọi người đều choáng váng.

Không thể không nhìn Từ Lệ cái khác.

Bạn học nữ còn kinh ngạc hơn: “Không, Lệ Lệ, không phải anh trai của bạn đang ở trên đường xã hội đen”

Từ Lệ nhỏ lắc đầu bất lực.

Trình Uyên gật đầu nói: “Đúng vậy, đã từng như vậy, nên ngoài khu nghỉ dưỡng này, anh trai cô ấy thực sự có sáu quán bar ở quận Bắc Trịnh, ba quán Bar và một thành phố giải trí.”

Mọi người đều chết lặng.

“Khoe khoang”

“Đúng vậy, nếu Lý Ngụy huỳnh của người có uy lực như vậy, thì tại sao người lại ăn mặc lôi thôi, toàn ăn mặc đi bán hàng.”

Kiều Văn Văn thậm chí còn chế nhạo: “Thật sự là khoe khoang không phải thảo, tôi còn nói chồng tôi là chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong.”

Vừa nói xong, Lí Trì đã phun hết nước mà anh ta đã uống ra, phun Kiều Văn Văn lên khắp đầu và mặt.

“Hôm nay anh bị sao vậy” Kiều Văn Văn khó chịu.

Trình Uyên chỉ cười và hỏi Kiều Văn Văn: “Cô nói chồng cô và cô đều làm việc ở Tuấn Phong.”

“Ừ.” Kiều Văn Văn nhìn Lí Trì một cách dữ tợn, sau đó nói với vẻ cao ngạo: “Không thể nào, chồng tôi là một quan chức lớn ở tập đoàn Tuấn Phong. Tôi vào tập đoàn Tuấn Phong làm việc. Chỉ là câu nói của anh ấy thôi.”

Trình Uyên gật đầu, sau đó nghi ngờ hỏi: “Vì cậu nói cậu làm việc ở tập đoàn Tuấn Phong, vậy tôi vẫn có chút nghi ngờ.”

“gì”

“Làm sao mà anh không biết em” Trình Uyên cười tao nhã.

Kiều Văn Văn sững sờ một lúc: “Tôi làm việc ở Tuấn Phong, sao anh biết em bao nhiêu tuổi? Anh là thị vệ của tập đoàn Tuấn Phong”

Trình Uyên ngừng chú ý đến Kiều Văn Văn, thay vào đó nói với Tiểu muội: “Lệ Lệ, anh trai của em bây giờ là một doanh nhân. Không có gì phải xấu hổ về những gì anh ấy đã làm. Không cần phải che giấu điều đó. người? Ta sau này sẽ che cho người, nếu gặp lại loại chuyện này, ta liền trực tiếp nhắc tới tên của ta để không bị người nhìn thấy. “

Cô em gái vui mừng gật đầu: “Ừ.”

“Đi, ta có chuyện muốn tìm người.” Trình Uyên nhân cơ hội nói.

Sau đó anh đứng dậy bế em gái bước ra ngoài: “Mọi người tránh xa một lúc nhé”.

Sau khi Trình Uyên và Tiểu muội đi ra ngoài, Kiều Văn Văn lập tức khó chịu: “Làm sao vậy? Thật quá kiêu ngạo, tôi nghĩ tôi là ai”

Các sinh viên chỉ muốn đồng ý, ai biết được

Bị giật!

Có một âm thanh rõ ràng.

Lí Trì đập bàn và chỉ vào Kiều Văn Văn tức giận: “Đủ đủ rồi!”

Kiều Văn Văn ưỡn ngực lên, lập tức đứng dậy bực bội nói: “Được rồi Lí Trì, sao cô dám mắng tôi và nói, tại sao cô lại

bảo vệ người phụ nữ thối tha đó? Cô ta là một tên khốn hoàn toàn. Cô có gì tốt như vậy? Không phải vậy đâu cô ấy vẫn còn yêu cô ấy. “

“Hừ, ta nhìn thấy đã lâu, chẳng trách ngươi hôm nay dị thường như vậy, trong lòng còn có nàng!”

Lí Trì giận dữ run rẩy, bất giác bước lên phía trước nói “bốp”, tát Kiều Văn Văn và kêu lên: “Kiều Văn Văn, đồ khốn kiếp, và tao bị mày giết chết lúc nào không hay!”

Sau một cái tát vào mặt, tất cả mọi người đều chết lặng.

Mọi người nhìn tôi, tôi nhìn bạn, với những biểu cảm khác nhau.

Và Kiều Văn Văn nhìn chằm chằm Lí Trì với vẻ hoài nghi: “Anh thực sự đánh tôi vì cô ấy.”

Chương 1728

Lí Trì đập ngực dừng lại: “Ngu ngốc, ngốc, não của ngươi không lớn như hạt vừng sao? Vừa rồi hắt xì hơi, liền đi ra ngoài sao?”

“Bạn có biết người đàn ông vừa rồi là ai không?”

“Đó là tập đoàn Tuấn Phong, ồ không, là Trình Uyên, chủ sở hữu của toàn bộ tập đoàn Nhiên Hề!”

Lí Trì không khỏi thở hỏn hển.

Khi anh ấy nói điều này, tất cả mọi người đều ồ lên cảm thán.

“gì”

“Đó là Trình Uyên”

Mọi người chết lặng, hóa đá.

Còn đây, La Tiêu đang nôn khan dường như không có làm mất lòng ai, đột nhiên tròn tròn mắt hỏi: “Lão Lý, ngươi nói thật.”

Lí Trì bức xúc nói: “Văn Văn mới tới tập đoàn Tuấn Phong vài ngày, nhưng tôi không biết. Tôi đã ở đó hai năm, còn có thể thừa nhận sai lầm của mình.”

“Ngoài ra, tôi là một quan chức lớn trong tập đoàn Tuấn Phong. Tôi không thích sự phù phiếm. Bạn có thể chết nếu không khoe khoang về nó. Một quan chức lớn, tôi chỉ là một ông chủ lớn. Họ là ai? Họ là ai ông chủ thực sự của tập đoàn Tuấn Phong!”

Mặt Kiều Văn Văn tái mét khi nghe Lí Trì trách móc.

Đối với họ, những người như Trình Uyên là những nhân vật chỉ sống trong truyền thuyết.

Nhưng đúng lúc này, La Tiêu đã đứng dậy và cười với mọi người: “Tôi xin lỗi, tôi sẽ đi vệ sinh.”

Nói xong đẩy cửa đi ra ngoài.

Và tại thời điểm này.

Trình Uyên đưa Từ Lệ ra ban công ngoài hành lang. x

“Cảm ơn anh đã giúp em, anh trai.” Từ Lệ lúc này gọi Trình Uyên, cái tên này rất tự nhiên, giống như thật.

Trình Uyên bắt lực thở dài nói: “Hôm nay anh đến tìm em vì có chuyện muốn nói với em.”

“Chà, anh nói.”

“Gần đây không trở lại nhà cho thuê.”

“tại sao”

“Không có lý do gì, chỉ cần không đi trở về, lần này nhất định phải nghe lời ta.”

“Được rồi.” Từ Lệ nhỏ mỉm cười và đồng ý với một thái độ tốt.

Trình Uyên từ từ thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng lúc này trong lòng lại có chút rối rắm.

Bạn có muốn gọi cho Long trên điện thoại của Từ Lệ muội không?

Nếu thực sự có lỗi tai vào lúc này, nó có thể sẽ mang lại tai họa cho các Từ Lệ nhỏ.

Đang loay hoay thì bỗng có người đẩy cửa ban công bước vào.

Là La Tiêu bước vào, nhìn thấy Trình Uyên và Tiểu muội trên ban công, anh ta lập tức mỉm cười, tự nhiên lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Trình Uyên: “Này, anh Trình, đã nghe danh anh đã lâu. Tên tôi là La Tiêu và tôi là bạn học cấp ba của Lệ Lệ. Xin chúc phúc cho Lệ Lệ hôm nay, tôi đã may mắn được gặp anh Trình, vậy thì sao, hãy cho tôi một cơ hội được ôm đùi. ”

“Công nghiệp Hợp Hâm, trưởng phòng.” Trình Uyên cầm danh thiếp liếc nhìn.

“Lục Tiểu, người thật sự là gặp kim.” Từ Lệ hiển nhiên không hài lòng.

La Tiêu cười toe toét nói: “Thời cơ đến thì phải nắm bắt, không nắm bắt được thì bỏ đi mà phạm tội. Cô không hiểu sao, Từ Lệ, khả năng tôi gặp được anh Trình là vậy. chỉ một số ít thôi. Cứ mười triệu thì có một người, tôi may mắn được nhìn thấy nó ngày hôm nay, nhưng tôi không muốn chớp lấy cơ hội này. Đối mặt với những người bạn học cũ của tôi, bạn phải giúp tôi. ”

Từ Lệ bé bỏng nhìn anh đầy giận dữ.

Dù thế nào đi nữa, khi các bạn học cùng nhau, cuộc thăm vấn của La Tiêu đã giúp cô ấy giải quyết sự bối rối nhiều lần, vì vậy Từ Lệ nhỏ bé nhìn Trình Uyên.

Chương 1729

Chương 1729:

Trình Uyên trong lòng khẽ động, không khỏi gật đầu: “Chắc chắc, cậu khá thú vị.”

“Này, cảm ơn Trình Uyên đã đồng ý.” La Tiêu vội vàng cúi đầu.

Trình Uyên cười nhẹ; “Được rồi, nể mặt của Lệ Lệ, tôi sẽ xem xét lại cậu.”

“Này, nghĩ đến cơ hội của anh Trình, La Tiêu nhất định sẽ dốc toàn lực.” La Tiêu vui mừng nói.

Sự nịnh hót của La Tiêu quá thẳng thắn, và Trình Uyên không muốn vòng vo với anh ta. Rốt cuộc Trình Uyên cũng không ghét kiểu suy nghĩ này, muốn ôm đồm anh, đi thẳng.

Vì vậy, tôi nhận tiền giấy, viết một lá thư “cát” ngay tại chỗ, gấp lại, không có phong bì, đưa tờ giấy cho La Tiêu.

“Gửi cho tôi địa chỉ này và đưa cho chủ nhà. Trong quá trình này, cô không được phép mở.” Trình Uyên đưa tờ giấy cho La Tiêu.

La Tiêu vui mừng khôn xiết, cung kính nhanh chóng nhận lấy tờ giấy: “Được rồi, tôi xin hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Nói xong anh vui vẻ rời đi. 0

Sau khi La Tiêu rời đi, Trình Uyên cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng mọi việc cũng xong xuôi.

Tuy nhiên, tài xế có dấu hiệu tỉnh lại, tức là rất có thể vẫn chưa giải quyết được cơn nguy kịch, vẫn phải cẩn thận mọi lúc, ít nhất là không cho người khác tìm đến khi Long lấy lại quyền lực.

Sau khi rời khỏi Từ Lệ từ khi còn nhỏ, anh bắt taxi về nhà.

Vừa bước vào nhà, tôi đã thấy Lý Ninh Quyên đang lo lắng chờ đợi ở cửa.

“Mẹ, sao mẹ lại ở đây?” Trình Uyên đột nhiên có chút căng thẳng.

Vì chuyện của Lí Nam Địch, Lý Ninh Quyên đã rất tức giận với Trình Uyên, và cô ấy dường như đã ăn thịt anh ta khi họ gặp nhau, Trình Uyên đang bị thất thế nên đã hoảng sợ khi nhìn thấy Lý Ninh Quyên.

Nhưng vào lúc này, biểu hiện của Lý Ninh Quyên rõ ràng là không đúng, trông cô ấy có vẻ hoảng hốt.

“Cô có chuyện gì vậy, tôi sẽ không trả lời điện thoại của cô.” Lý Ninh Quyên lo lắng nói: “Đi gặp An Tương đi, cô ấy

không biết chuyện gì đang xảy ra, cô ấy đã ngủ quên khi quay lại, và không thức dậy bất kể cô ấy gọi như thế nào, và ”

“Và cái gì?” Tim Trình Uyên thất lại.

“Anh tự mình đi xem đi, thật kỳ lạ.” Lý Ninh Quyên nói, “Tôi đã gọi điện đến bệnh viện và bác sĩ sẽ đến đó trong chốc lát.”

Trình Uyên không kim được mà lao lên phòng.

Vào phòng, tôi thấy Lý Ngụy và Mục Như Trăn cũng đang ở đó.

Cả hai đều cau mày, nghiêm nghị nhìn Bạch An Tương đang nằm trên giường.

Bạch An Tương mặc một bộ âu phục ngắn cũn cỡn, dưới chân giẫm lên một đôi giày cao gót pha lê, ngay cả giày cũng không cởi ra, nằm co quắp trên giường.

“Chuyện gì đã xảy ra”

Trình Uyên vội vàng đến bên Bạch An Tương và đưa tay chạm vào mặt cô.

“Trình Uyên, cẩn thận!” Lý Ngụy đột nhiên hét lên khi nhìn thấy điều này.

Đột nhiên, một luồng khí dội ngược lại dữ dội, đẩy tay Trình Uyên ra một cách tự nhiên.

Trình Uyên chột giật mình: “Đây là”

Mục Như Trăn cho biết: “Hôm nay khi tôi đến dự đám cưới của Trần Thành, cô ấy đã buồn ngủ suốt, càng về sau càng trở nên nghiêm trọng hơn, bước đi không thể suôn sẻ được. Tôi dìu cô ấy vào phòng và ngủ thiếp đi. .”

“Và không ai khác có thể chạm vào nó.”

Lý Ngụy cũng trịnh trọng nói: “Giống như linh hồn bị thứ gì đó nhốt lại và thể xác lại được bảo vệ.”

Trình Uyên bị sốc.

Chuyện này diễn ra như thế nào

Nhìn nước da của Bạch An Tương hồng hào, không phải như đang bị bệnh mà cô cảm thấy thần sắc của mình đã tốt hơn trước.

“Tôi sống lâu như vậy, chưa từng thấy bệnh lạ như vậy.” Lý Ninh Quyên cũng hoảng sợ.

Chương 1730

Trình Uyên an ủi cô: “Mẹ đừng lo, An Tương sẽ không sao đâu.”

Anh nói vậy nhưng trong lòng cũng rất băn khoăn.

Sau đó, bác sĩ từ bệnh viện cũng đến, và Trình Uyên cũng gọi cho Lục Hải Xuyên, nhưng anh ấy không biết chuyện gì đang xảy ra.

Bác sĩ trực tiếp cũng không có ích lợi gì, cho dù cô ấy muốn kiểm tra Bạch An Tương, bàn tay của cô ấy cũng sẽ chạm vào cơ thể cô ấy, ngay cả các dụng cụ khác nhau cũng không thể thăm dò, làm sao có thể kiểm tra được?

Lục Hải Xuyên chưa bao giờ gặp phải điều kỳ lạ như vậy trước đây, và lắc đầu một lần nữa và một lần nữa.

Lúc này, Trình Uyên chợt nhận ra Bạch An Tương đang đeo một sợi dây chuyền quanh cổ cô. Chuỗi vòng cổ đó rất quen thuộc, rất giống với sợi dây mà anh đã từng đeo trước đó.

Trái tim của Trình Uyên cảm động.

Anh ta nhanh chóng gọi Lý Ngụy ra ngoài, trịnh trọng hỏi: “Su huynh, cho ta hỏi một chuyện.”

“Anh nói.” Lý Ngụy đáp.

“Em có nhớ ngày trước khi cưới Như Trăn, anh đã tặng em một chiếc vòng cổ bùa không.” Trình Uyên hỏi.

Lý Ngụy gật đầu: “Ta đương nhiên nhớ tới, là đồ vật của nhà chúng ta.”

“Vấn đề có lẽ là ở sợi dây chuyền này.” Trình Uyên nghiêm nghị nói.

Lý Ngụy giật mình: “Ý của người là?”

Trình Uyên đã nói với anh ấy về điều kỳ lạ về sự đổi màu của sợi dây chuyền trước đây, và cũng nói rằng anh ấy có thể sẽ xuyên qua chiếc vòng cổ này, v.v.

Lý Ngụy ánh mắt nhìn thẳng.

“Tôi đã mặc nó từ khi còn là một đứa trẻ, và nó chưa bao giờ xảy ra trước đây.”

Trình Uyên sẽ không nghi ngờ lời nói của Lý Ngụy, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Rất có thể là do tôi đeo thứ gì đó đã kích hoạt thứ gì đó khiến nó tỉnh lại.”

“Và kể từ đó, trong đầu tôi luôn tồn tại một cái tên là Vương Thịnh Quý.”

Lý Ngụy thất kinh.

“Quý tái sinh”

Đúng lúc này, Lục Hải Xuyên đột nhiên bước ra khỏi phòng, đi tới chỗ Trình Uyên và Lý Ngụy, ngạc nhiên nói: “Các người chắc chắn nó được gọi là Ác ma quá khứ.”

“Ông Lu đã nghe nói về nó,” Trình Uyên ngạc nhiên nói.

Lục Hải Xuyên khẽ cau mày: “Ta xưa nay chưa từng nghe nói qua quý, ta cũng chưa từng nghe nói qua Phật tổ, nhưng Phật tổ là yêu quái dựa vào lòng gốc, động tâm, tư chất ngàn thu. dậm. cái gọi là một suy nghĩ sẽ trở thành một ác quỷ và một suy nghĩ trở thành một vị Phật., chư Phật và quý là tất cả trong một suy nghĩ.” x

“Đức Phật tái sinh là gì?” Trình Uyên hỏi.

Lục Hải Xuyên giải thích: “Một vị thần trong truyền thuyết có thể đi lại tự do giữa tương lai và quá khứ.”

“Nhưng Đức Phật đã khuất sẽ tìm cách tuân theo quy luật tự nhiên và sẽ không cố ý phá hủy những gì đã xảy ra. Ngài chỉ nhìn vào nó mà không thay đổi nó, do đó hiểu được cách sống. Và nếu từ quá cố xuất hiện trong tâm trí bạn, điều đó có nghĩa là bạn có Cố gắng thay đổi quá khứ. ”

Trình Uyên choáng váng.

“Tôi nghe sư phụ nói rằng tổ tiên của sư phụ chúng ta là vị Phật đã khuất.” Lục Hải Xuyên nói.

“Người lấy sợi dây chuyền này ở đâu?” Lục Hải Xuyên hỏi Lý Ngụy.

Lý Ngụy trả lời: “Đây là thứ đã được truyền từ đời này sang đời khác trong gia đình tôi. Tôi chưa bao giờ cảm thấy nó đặc biệt. Tôi chỉ coi nó như một lá bùa hộ mệnh”. X

“Thật kỳ lạ, vì bạn đã mặc nó qua nhiều thế hệ, tại sao bạn không kích hoạt cơ chế bên trong, và Trình Uyên mặc nó cũng là một sự thay đổi gần đây,” Lục Hải Xuyên nói với lông mày.

“Đây là thứ có hại sao?” Trình Uyên hỏi. Anh ấy quan tâm hơn đến tình hình của Bạch An Tương vào lúc này.

Lục Hải Xuyên suy tư một chút nói: “Tốt nhất có thể cởi ra.”

“làm sao”

Chương 1731

“Bởi vì thứ này không phải bình thường, không nên thuộc về thế giới.” Lục Hải Xuyên trầm giọng nói. x

Khi nghe điều này, Trình Uyên và Lý Ngụy nhìn nhau.

Đặc biệt là Trình Uyên, anh ấy là một người vô thần, vì vậy anh ấy không tin vào những lời ngụy biện như thế giới, thần tiên, hay thế giới khác Yincao. Nhưng thứ này đã xuất hiện trước mặt bạn, làm sao bạn có thể giải thích được

Lục Hải Xuyên nói: “Năng lượng chứa trong nó không phải thứ mà người thường chúng ta có khả năng hấp thụ. Nếu An Tương đeo lâu, e rằng sẽ có những lo lắng thực sự về cuộc sống, và rất dễ bị choáng ngợp. bởi nó.”

“Kiếm khách ồn ào thì có ý gì?” Trình Uyên ngạc nhiên.

“Chim bồ câu chiếm tổ của chim ác là có nghĩa là.” Lục Hải Xuyên nghiêm trang nói.

Trình Uyên bị sốc.

Anh nhớ năng lượng đã xâm nhập vào cơ thể mình từ mặt dây chuyền này, nhưng rất khó để bị thuần hóa cho đến khi anh buộc luồng khí xám ra khỏi cơ thể, làm nổ tung cả một góc của tòa nhà. Hãy tưởng tượng, nếu anh đứng dưới đáy của tòa nhà, anh ta sẽ đâm nó. Có thể làm khô cả tòa nhà thành xi.

Sau đó, anh ta đánh cắp một chút dòng không khí màu xám và hợp nhất với khí thật được tạo ra trong dantian của mình, ngay lập tức loại bỏ các tạp chất có trong khí thật, biến khí thật của mình thành một tồn tại giống như ánh sáng thánh, mạnh hơn những thứ trong cùng cảnh giới., cao hơn ít nhất mười lần, và thậm chí có thể cạnh tranh với các bậc thầy trung cấp trong cảnh giới Thần Võ.

Bạch An Tương thực sự không có chút năng lượng nào, nếu luồng khí xám này chạy vào, e rằng cô ấy sẽ thực sự bị đấm người lần át mắt.

vào ban đêm.

Trình Uyên yêu cầu mọi người rời đi.

Lý Ninh Quyên cũng bị thuyết phục rời đi vì anh ta muốn sử dụng năng lượng thực sự trong cơ thể cô để giúp Bạch An Tương chữa bệnh. Nếu Lý Ninh Quyên ở đó, cô có thể bị ảnh hưởng.

Lý Ninh Quyên lo lắng không làm được, nghe nói Trình Uyên có cách thì cô cũng không nghĩ nhiều, thật ra không còn cách nào khác là nghe lời anh, rốt cuộc cô cũng không động tĩnh gì. mà họ chủ đã biết.

Lo sợ sẽ chia cắt trái tim của Trình Uyên, Lý Ninh Quyên chỉ có thể rời đi.

Kết quả là trong phòng chỉ còn lại Trình Uyên và Bạch An Tương.

Trình Uyên đứng bên cạnh Bạch An Tương với vẻ mặt trịnh trọng.

Bây giờ anh đã biết được một số thông tin từ Lục Hải Xuyên và Lý Ngụy, Trình Uyên tự hỏi liệu anh có hấp thụ luồng khí không thuộc thế giới trần tục hay không. Nếu nó được hiển thị, liệu anh có thể đến gần Bạch An Tương không, và sau đó tìm hiểu. từ cô ấy Cởi vòng cổ ra khỏi cổ

Làm như bạn nghĩ.

Anh truyền năng lượng chân chính của toàn thân vào cánh tay, và từ từ kéo nó về phía Bạch An Tương.

Ngay sau đó, một luồng không khí vô hình chặn cánh tay anh, tìm Trình Uyên thất lại, nghĩ rằng phương pháp này không khả thi.

Nhưng mà, chỉ cần kháng cự một chút, luồng khí tức vô hình có nhiệm vụ bảo vệ thân thể Bạch An Tương dường như nhận ra hơi thở đặc biệt của thân thể Trình Uyên, từ từ từ bỏ sức phản kháng, giống như buông ra một đoạn cho tay Trình Uyên vậy.

Trình Uyên không khỏi vui mừng, vội vàng bước tới ôm chầm lấy Bạch An Tương trong tay, chắc chắn luồng không khí không còn ngăn cản được nữa.

Anh cởi cúc áo ngực của Bạch An Tương, lộ ra một mảnh da trắng, nửa đầy đặn mềm mại.

Không còn tâm trí để thưởng thức khung cảnh quyến rũ bên trong, Trình Uyên vội vàng cầm nó, và từ từ cởi nó ra khỏi cổ Bạch An Tương.

Nhưng lúc này, anh ngạc nhiên khi thấy mặt dây chuyền đã ngả màu hoàn toàn, mặt trên mặt dây một bên là màu đỏ và một bên là màu trắng.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, anh nhanh chóng cắt chiếc vòng cổ vào hộp và đậy lại.

Lúc này luồng khí của Bạch An Tương đã hoàn toàn biến mất.

Nhìn thấy cô thở đều và sắc mặt hồng hào, Trình Uyên không khỏi thở ra một cách nặng nề.

Dần dần ôm cô ấy thật chặt, không muốn thì thôi.

“Cũng may là không sao, cậu có chuyện phải làm, tôi sống thế nào đây” anh không ngừng thì thầm bên tai Bạch An Tương.

Vào lúc này, cơ thể Bạch An Tương mềm như bùn.

Trình Uyên điên cuồng hôn lên trán cô với đôi môi đỏ mọng và

“Ừ!” Anh ta hét lên.

Chương 1732

Bạch An Tương bị anh làm cho phát cáu, mắt anh từ từ mở ra.

Khi nhìn thấy Trình Uyên, cô đã bị sốc và bất ngờ đẩy anh ra.

Trình Uyên sững sờ; “Vợ tôi bị sao vậy”

Bạch An Tương giật mình nhìn quanh phòng, cuối cùng rơi trên mặt Trình Uyên, nước mắt giàn giụa.

“Em có sao không” Trình Uyên đột nhiên có chút hoảng hốt.

Anh sợ rằng những gì Lục Hải Xuyên nói sẽ trở thành sự thật.

Nhưng sau đó, Bạch An Tương bất ngờ lao vào vòng tay của Trình Uyên, tuyệt vọng ôm lấy anh, hôn và nhiệt tình “đánh trả”. x

Trình Uyên thật ngốc.

Bạch An Tương là kiêu phụ nữ sống nội tâm, đặc biệt là khi bày tỏ tình yêu, cô ấy luôn là người nhút nhát và chưa bao giờ chủ động như vậy.

Trình Uyên phản kích và bắt đầu chống trả điên cuồng.

Anh không thể chờ đợi để lột tr@n của cô ấy và ném mình lên người cô ấy.

Bạch An Tương cũng liều mạng duỗi tay ôm lấy cổ anh, ghé vào lỗ tai anh thì thào nói: “Cũng may, đó chỉ là một giấc mơ!”

“Bùm!” Đầu óc Trình Uyên như muốn nổ tung, đầu như bị tạt một gáo nước lạnh.

Ngọn lửa củi khô ngay lập tức được dập tắt.

“Em nói cái gì?” Anh ta nhìn Bạch An Tương với vẻ không tin.

Bạch An Tương cười với khuôn mặt xinh như trái táo chín đỏ của anh và nói: “Không có gì đâu, tôi vừa trải qua một giấc mơ đặc biệt kinh khủng, nhưng nó có thật, và bạn đã chết trong giấc mơ. Thật may, đó chỉ là một giấc mơ. Tôi. rất vui khi thấy bạn còn sống. ”

Nở một nụ cười, những giọt nước mắt ứa ra.

Trình Uyên vô cùng sốc.

Có một giấc mơ khủng khiếp, nhưng nó có thật

Nhìn sắc mặt Trình Uyên dần tái nhợt, Bạch An Tương không khỏi tò mò hỏi: “Chồng tôi bị sao vậy?”

Cô nghĩ rằng mình đang làm Trình Uyên sợ hãi, vì vậy cô không thể không dùng cái đầu nhỏ của mình khoan vào vòng tay anh, và bàn tay nhỏ bé của cô trượt xuống một cách tinh nghịch.

“Chồng, đi này, anh có chuyện gì vậy?”

Trình Uyên mềm lòng.

Anh chợt lật người ngồi dậy, lòng rối bời.

“Không sao đâu, tôi phải bình tĩnh.” Anh nói.

Anh không nghĩ về cách nói với Bạch An Tương.

Và Bạch An Tương đột nhiên cau mày, cô khó hiểu: “Này, mình không đi dự đám cưới sao lại về nhà?”

Đầu cô cũng có chút lộn xộn, tựa hồ không nhớ được nhiều chuyện, không khỏi đưa tay vỗ vỗ đầu cô.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Bạch An Tương bị cô tát vào tay và bay lộn ngược, anh trực tiếp lao qua bức tường và bắn về phía sân.

Trình Uyên đột nhiên mở to mắt.

Tiếng gâm rất lớn ngay lập tức khiến nhiều người hoảng hốt.

Trình Uyên kịp phản ứng, vội vàng chạy ra đón Bạch An Tương thì thấy đầu cô vẫn còn đó, hô hấp đều nhưng cô đã hôn mê, bất giác trái tim cô đang ôm cũng coi như rơi xuống đất. .

ngày hôm sau.

Nhiều người đứng sau Trình Uyên, vây Bạch An Tương trên giường, ngăn người.

Bạch An Tương trông như vừa mới ngủ dậy, trên đầu quần băng, vẻ mặt đáng yêu, hoảng sợ quay lại nhìn mọi người.

“Cậu chắc chứ, đầu cậu vẫn ổn”

Trình Uyên hỏi lại.

“Không sao đâu.” Bạch An Tương gật đầu.

Chương 1733

Mọi người nhìn về hướng bức tường, nơi có một cái hồ to hình người. Sau đó, anh kéo ánh mắt của mình trở lại cơ thể có vẻ mềm mại và yếu ớt của Bạch An Tương một cách máy móc. x

Từng người một, có những biểu hiện kỳ lạ hoặc sợ hãi trong mắt họ.

Với thân hình nhỏ bé của mình, cô ấy đâm xuyên tường và ngã xuống sân, nhưng không có gì sai với nó, điều này thật nực cười.

Mo nói rằng cô ấy không có kung fu, ngay cả khi cô ấy có kung fu, cô ấy sẽ phải rách da nếu cô ấy nhận được loại crit. x

“Tôi nghĩ bạn có thể thử kiểm tra cơ thể cô ấy bằng năng lượng tức giận.”

Vào lúc này, Vân Dĩ Hà, người đã cạn kiệt chất độc, đề nghị.

Trình Uyên im lặng.

Trên thực tế, anh ấy đã kiểm tra nó vào đêm qua.

Đây cũng là điều khiến anh ấy khó hiểu.

Sự tu luyện của những bậc thầy này không có nghĩa là lượng khí thực tăng lên trong cơ thể bạn, bởi vì lượng khí thực tích trữ trong cơ thể bạn là có hạn, vì vậy bạn không thể nhận được lượng khí thực vượt quá thùng chứa này. Vì vậy, tu luyện của tất cả mọi người thực sự là vật chứa chân khí trong cơ thể tu luyện.

Ví dụ ly rượu chỉ rót được một ly rượu, muốn rót nhiều hơn thì phải đổi sang ly lớn hơn. Và tu luyện của người tu luyện chính là tu luyện chén rượu này thành một chén lớn.

Nhưng khi Trình Uyên kiểm tra cơ thể của Bạch An Tương vào tối hôm qua, anh đã rất ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng chiếc thùng có thể chứa nội lực trong cơ thể cô thực sự còn lớn hơn của anh.

Không chỉ vậy, còn có một điều mới mẻ và kỳ lạ, đó là, một thùng lớn như vậy chỉ lưu giữ một dấu vết ngậy thơ màu xám, chính là loại hắc đã hấp thụ từ mặt dây chuyền của lão quý.

Nói cách khác, Bạch An Tương, người chưa luyện tập một ngày, hóa ra lúc này đã trở thành một chuyên gia vô song, nếu không có chuyện gì xảy ra, cô ấy có thể không thua kém Trình Uyên, nhưng cô ấy chưa biết điều đó và sẽ không sử dụng nó.

Cho đến giờ, Bạch An Tương nghĩ mình vẫn là một người bình thường.

“Liệu rằng ai đó có thể trở thành chủ nhân của thế giới một khi họ ngủ” Trình Uyên hỏi Vân Dĩ Hà bằng một giọng trầm.

Mặc dù tôi không muốn quan tâm đến cô ấy, nhưng vào lúc này, đối mặt với những điều kỳ quái như vậy, tôi chỉ có thể hỏi cô ấy vì đó là kiến thức của cô ấy.

“Chưa bao giờ nghe nói đến chuyện như vậy.” Vân Dĩ Hà lắc đầu phủ nhận.

Bạch An Tương dường như nghe thấy manh mối từ lời nói của họ, và ngạc nhiên hỏi: “Chồng, ý anh là, giờ em đã trở thành một kiệt tác.”

Trình Uyên suy nghĩ một chút: “Tôi sợ, phải.”

Bạch An Tương nghiêng đầu nhìn một lúc, sau đó trầm ngâm gật đầu nói: “Chuyện này rất giống với trong giấc mơ của ta, ta trong mộng cũng rất tốt.”

mơ

Mọi người nghe xong đều nhìn nhau.

Khi Trình Uyên nghe cô nhắc đến giấc mơ một lần nữa, anh không khỏi thót tim, ngay lập tức toát mồ hôi lạnh.

Anh ngờ rằng giấc mơ mà Bạch An Tương đang nói đến không phải là một giấc mơ, mà là anh đã trải qua nó, giống như anh.

Điều này là thứ hai, và quan trọng hơn, anh ta vẫn có một linh cảm xấu.

“Thật sự, thật tuyệt. Như vậy, sau này tôi có thể giúp được gì cho anh không?” Bạch An Tương đột nhiên vui vẻ: “Chồng à, dạy em đi!”

Bạch An Tương của ngày hôm nay vừa có một sự ngây thơ mạnh mẽ, nhưng lại không biết sử dụng nó.

Trình Uyên chưa kịp trả lời thì Vân Dĩ Hà đã cười nhẹ nói: “Tôi dạy học việc tốt hơn anh ấy. Nếu cậu không thích, tôi sẽ nhận cậu vào học việc.”

Bạch An Tương vội vàng gật đầu: “Được rồi!”

Mặc dù biết rằng Trình Uyên trước đây đã bị Vân Dĩ Hà và Dương Duệ thiết kế làm nạn nhân, Bạch An Tương bị bắt sau đó, và nhờ sự quan tâm và chăm sóc của Vân Dĩ Hà, cuối cùng cô không bị làm nhục.

Nhắc mới nhớ, người phụ nữ này thật trong sáng, cô nghĩ, mặc dù Vân Dĩ Hà có phạm sai lầm, nhưng năng lực của Trình Uyên quả thực là do cô dạy dỗ, cô sẽ đền tội nên được tha thứ, nhất là bây giờ với Cheng. nó vẫn ở trong cùng một trại.

Chương 1734

Trên thực tế, để ngăn vách ngăn tai, Trình Uyên không tiết lộ tình cảm của mình với Bạch An Tương, để Bạch An Tương lầm tưởng rằng Vân Dĩ Hà và Trình Uyên vẫn đang trong mối quan hệ giữa sư phụ và học việc.

“Không!”

Tuy nhiên, lúc này, Trình Uyên đã đứng lên và phản đối ngay lập tức: “Cô ấy không thể tập được!”

“Tại sao” Bạch An Tương tò mò hỏi.

“Đó là lý do tại sao.” Vân Dĩ Hà cũng không hiểu: “Mặc dù tôi không biết nguyên nhân, nhưng An Tương bây giờ có một năng lượng chân chính rất mạnh mẽ, nếu cậu ấy không luyện tập thì sẽ rất lãng phí. Hơn nữa, nếu cậu. Tiếp tục luyện tập, không chỉ nó sẽ được cho phép Có phải là một điều tốt cho cô ấy để tăng sức mạnh, tăng tuổi thọ và trì hoãn sự lão hóa của cô ấy?”

Không gì khác, Bạch An Tương đã hoàn toàn đánh bại Bạch An Tương bằng câu nói trì hoãn lão hóa.

Chắc hẳn không có người phụ nữ nào là không bao giờ bị cảm dỗ bởi tuổi trẻ.

“Em muốn học!” Cô bướng bỉnh nói với Trình Uyên.

Trình Uyên sa sầm nét mặt, tức giận nói: “Nếu tôi nói không, tôi không thể. Không có lý do tại sao!”

“Anh quá ích kỷ!” Vân Dĩ Hà nheo mắt.

Bạch An Tương trông cũng đau khổ.

Mọi người khó hiểu, đều thuyết phục Trình Uyên: “Đây là chuyện tốt.”

“Đúng vậy, nếu An Tương trở thành cao thủ, cho dù không giúp được người, hẳn cũng có thể bảo vệ chính mình!”

“Vâng, và với kỹ năng hiện tại của bạn, nếu bạn sống thêm năm mươi năm nữa, ngoại hình của bạn sẽ không thay đổi nhiều, nhưng nếu bạn không luyện tập, An Tương sẽ làm được” x

“Im đi!” Lúc này, Trình Uyên đột nhiên gầm lên và hét lên với mọi người với đôi mắt đỏ hoe: “Câm hết các người lại, tôi đã nói, nếu không được thì không được, các người đi đi, tất cả các người đi đi. ngoài!”

Khi mọi người nhìn thấy Trình Uyên đột nhiên quay mặt lại, thậm chí còn đỏ mặt, tất cả đều sững sờ, không khỏi nhìn nhau chăm chăm.

Bạch An Tương cũng sững sờ, và nhìn Trình Uyên với vẻ khó hiểu.

Trên đời này, không có người phụ nữ nào có thể cưỡng lại sức hấp dẫn của ngoại hình thường trực, và khó ai có thể từ chối sức hấp dẫn của quyền lực.

Mọi người đều rất quen thuộc và lần lượt rời khỏi phòng.

Vân Dĩ Hà nhướn mày nhìn Trình Uyên, lắc đầu nói: “Tôi hy vọng cậu không cố chấp vì cậu đã oán giận tôi.”

Rời khỏi phòng sau khi nói.

Sau khi mọi người đã ra ngoài, Bạch An Tương nhìn Trình Uyên cay đắng và hỏi: “Tại sao?”

Trình Uyên bước đến gần cô và nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô.

Bạch An Tương rất tức giận hất tay anh ra, khiến Trình Uyên có chút xấu hổ.

Nhưng anh không quan tâm mà nhẹ nhàng giải thích: “An Tương, sức mạnh này không phải của anh.”

“Tại sao trong cơ thể tôi không phải là của tôi” Bạch An Tương lạnh lùng hỏi.

Trình Uyên thở dài, “An Tương, giấc mơ mà anh nhắc đến lúc nãy chắc không phải là mơ.”

“gì”

Lần này, Trình Uyên không giấu sơi dây chuyện với cô, anh kể cho cô nghe về cuộc hành trình của mình và nói cho cô biết điều mà Lục Hải Xuyên đang lo lắng.

“Tôi không biết thứ đó là gì, nhưng một khi luồng khí xám tràn vào cơ thể tôi, cố gắng biến cơ thể tôi thành một hình dạng có thể giữ được nó, nhưng lúc đó trong cơ thể tôi có một viên quý, vì vậy. hai giai đoạn Vương mắc, không để xảy ra thành công. ”

“Đó là, ta kịp thời tỉnh lại, sau này nếu như tiến vào trong cơ thể một ít luồng khí xám, e rằng sẽ hoàn toàn áp chế luồng khí của quý thuốc trong cơ thể. Không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”
đến lúc đó. Tôi vẫn không phải là tôi bây giờ. Tôi cũng không biết nữa. ”

“Vì vậy, tôi lo lắng, bạn biết không?”

Chương 1735

Bạch An Tương nghe vậy sững sờ, hồi lâu mới mở miệng: “Chuyện này quá cường điệu, không phải trên đời này thật sự có ma có thần.”

Trình Uyên lắc đầu: “Bây giờ tôi cũng không rõ nữa, không biết có không, nhưng chuyện đó rất không ổn.”

Bạch An Tương im lặng.

Trình Uyên ôm cô vào lòng và nói một cách trìu mến: “Vợ ơi, anh sợ, sợ một ngày em biến mất sẽ không còn nhận ra anh nữa”.

Câu này mâu thuẫn, nhưng không mâu thuẫn.

Bạch An Tương duỗi tay ngọc ôm lấy eo anh, nhẹ nhàng vuốt v3 lưng anh, ôn nhu nói: “Chồng đừng lo lắng, không luyện thì em sẽ không tu luyện, anh sẽ nghe lời em.”

Trình Uyên hôn lên trán cô: “Nếu em muốn luyện tập, lúc xoay người em sẽ giúp anh đẩy dòng khí xám ra khỏi cơ thể. Anh sẽ dạy em.”

“Đồng ý!”

Hai người đã đạt được một thỏa thuận.

sau đó

đồng thời.

Tại khách sạn đối diện khu du lịch, một người đàn ông mặc đồ đen, đội mũ trùm đầu bước tới.

Anh bước vào khách sạn và đến thẳng phòng giám sát.

Nhân viên bảo vệ bên trong kinh ngạc đứng lên: “Người là ai, ở đây làm gì?”

Trong phòng giám sát của khách sạn, có ba nhân viên bảo vệ đang đánh chủ nhà.

Một trong những nhân viên bảo vệ đã đứng lên và ngăn cản người đàn ông mặc đồ đen.

Người đàn ông đưa tay ra và vặn nó.

“Rắc rắc!” Một tiếng vang lên, tên bảo vệ đầu rũ xuống trong trạng thái cường đại và kỳ quái, thân thể rơi thẳng xuống đất không hề kêu một tiếng. x

chết!

Hai nhân viên bảo vệ còn lại đứng dậy cầm dùi cui, mặt tái mét như tờ giấy, cầm dùi cui đối mặt với người đàn ông mặc áo đen, cả người run lên.

“Một người chỉ có một sinh mệnh, còn sinh mệnh là của chính mình. Nếu muốn, hãy bỏ vũ khí xuống.” Người mặc áo đen lãnh đạm nói: “Mọi việc đã xong như ta đã nói.”

“Anh muốn làm gì” nhân viên bảo vệ.

Người đàn ông nói trống không: “Tôi muốn kiểm tra giám sát.”

Nhân viên bảo vệ nuốt nước miếng, họ liếc nhìn đồng bọn đã chết trên mặt đất, sau đó nhìn nhau, rồi từ từ bỏ dùi cui trên tay xuống.

Để dàng vặn đầu một người, đây không phải chuyện người thường có thể làm được, hai người bạn thân này cũng rất rõ ràng.

Vì vậy, tôi nhanh chóng bật màn hình, và hỏi với một giọng run rẩy: “Anh kiểm tra khi nào?”

Người mặc đồ đen nói: “Từ 3 giờ 30 phút chiều hôm qua.”

Bảo vệ gọi lên màn hình lúc 3:30.

Người đàn ông mặc áo đen nhìn thấy Trình Uyên đến gần khách sạn, thấy anh ta đi tìm Tiểu muội, và cũng nhìn thấy La Tiêu đi gặp Trình Uyên.

Ngay lập tức, người đàn ông quay lưng và rời khỏi phòng giám sát.

Hai nhân viên bảo vệ trong phòng giám sát nằm im trên bàn và chết.

Và bên kia.

Trình Uyên và Bạch An Tương đã có một cuộc trao đổi sâu một lần nữa.

Sau khi sự việc xảy ra, cả hai ôm nhau ngủ thiếp đi.

Khuôn mặt hồng hào của Bạch An Tương ngượng ngùng và mãn nguyện.

Trình Uyên cũng vô cùng tự hào, vì lần này cậu đã kiên trì đến hai tiếng đồng hồ.

Và chỉ tại thời điểm này.

Đột nhiên, Trình Uyên nhận ra rằng qua cuộc trao đổi sâu sắc này, sức mạnh trong cơ thể cậu dường như tăng trở lại. Điều này khiến anh hơi bất ngờ và không thể không ngồi dậy.

Chương 1736

“Có chuyện gì” Bạch An Tương khó hiểu hỏi.

Trình Uyên ngạc nhiên nhìn cô, nhớ lại những gì lúc này Vân Dĩ Hà đã nói với chính mình rằng Bạch An Tương cũng là một người phụ nữ sinh ra trong năm có mây, loại phụ nữ này có thể đóng vai trò trực tiếp trong việc tu luyện của đàn ông.

Tuy nhiên, trước đây hai người thường xuyên trao đổi sâu, còn có hai đứa bé đáng yêu, vậy tại sao bọn họ không có nhận thức rõ ràng, nhưng bây giờ lại có thể cảm nhận được sức mạnh tăng lên?

Anh không thể hiểu được, anh chỉ có thể thử nghiệm lại một lần nữa.

Vì vậy, khi Bạch An Tương lo lắng, anh lại ném cô xuống.

“Làm gì vậy, tiểu oa nhi, người đủ rồi Trình Uyên.”

“Tốt”

Hai tiếng rưỡi sau

Trình Uyên chết lặng.

Sức mạnh trong người anh lại tăng lên.

Và năng lượng thực sự trong cơ thể không còn bóng dáng của viên thuốc quý, và vùng mu sáng, giống như ấn đèn ed vào vùng mu.

“Chồng, anh có chuyện gì vậy?” Bạch An Tương có chút kinh hãi.

Trình Uyên tựa đầu vào trán cô, nhắm mắt quan sát.

Anh nhận thấy luồng khí xám trong cơ thể Bạch An Tương đang dần trở nên trong suốt và tỏa sáng, và dần dần biến thành ánh sáng.

Anh ta choáng váng.

Suy đoán trước đây của tôi có sai không?

Dù đúng hay sai, nhưng tóm lại, cậu không thể để Bạch An Tương luyện tập cho đến khi cậu phát hiện ra nó, và cậu phải giảm tần suất quan hệ trong tương lai.

Nghĩ đến đây, anh có chút miễn cưỡng ôm cô vào lòng.

“Chồng à, anh nói không phải là mơ mà là hành trình sao?” Bạch An Tương vẽ mặt cô đơn hỏi đột ngột.

“Chà, chắc là vậy.” Trình Uyên đáp.

Nghe vậy, một dấu vết đấu tranh hiện lên trong mắt Bạch An Tương, và một dòng nước mắt lặng lẽ trượt dài.

“Tôi đã thấy những điều khủng khiếp.” Cô ấy nói.

Trình Uyên sau đó nhớ rằng Bạch An Tương đã rất hạnh phúc khi nhìn thấy chính mình khi cô tỉnh dậy trước đó, và nói rằng cô đã mơ thấy anh ta đã chết.

Nói cách khác

“Bạn đã đi đến tương lai” Trình Uyên hỏi Bạch An Tương.

Bạch An Tương gật đầu.

“Tương lai là bao lâu?” Trình Uyên hỏi.

Bạch An Tương suy nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng nói: “Sau đó, cô ấy ngẩng đầu nhìn Trình Uyên, hoảng sợ.” Chồng à, có thật không, nhưng nếu là thật thì chúng ta “

Trình Uyên bị sốc.

Ba ngày sau.

Điều gì sẽ xảy ra trong ba ngày

Với sức mạnh hiện tại, tôi sẽ chết

“Ba ngày sau có chắc không, có biết ai đã giết tôi không” anh hỏi.

Bạch An Tương lắc đầu: “Tôi không biết, tôi không biết, nó là một con quái vật rất xấu xí, nó rất mạnh, nó đã giết rất nhiều người.”

Khi cô ấy nói điều này, Bạch An Tương rùng mình, mặt cô ấy tái nhợt, như thể cô ấy đang nghĩ đến một điều gì đó kinh hoàng và đáng sợ.

Nhìn thấy cô, Trình Uyên không thể chịu đựng được để hỏi lại cô, vì vậy anh đã ôm cô chặt hơn.

Nhưng Bạch An Tương vẫn ngẩng đầu lên và nói như đang nghĩ đến điều gì đó: “Đúng vậy, hôm đó trời mưa, và tôi nhớ lúc đó có người đã nói rằng mưa đã rơi rồi. Nếu ngày mai trời vẫn nắng thì thế này một Giác mơ, nếu ngày mai trời mưa “x

“Boom”

Hắn chưa kịp nói xong, Thần dường như đang phối hợp với Bạch An Tương, bên ngoài liền có sấm sét vang dội.

Chương 1737

Bạch An Tương mắc kẹt trong cổ họng, vẻ mặt đột nhiên đỏ dần.

Trình Uyên cũng choáng váng.

“Nó sắp mưa!”

Bạch An Tương nói với một giọng run rẩy.

Cô hoảng sợ nhìn Trình Uyên.

Vẻ mặt của Trình Uyên cũng trở nên vô cùng trịnh trọng.

Sau đó cô kể cho anh nghe những gì cô đã thấy và nghe trong giấc mơ.

Trong mơ, nàng bị nhốt trong hang tối, lo lắng nhìn núi non cần cỗi bên ngoài, nàng không thể động đậy nên chỉ có thể nhìn như thế này.

Nhìn bóng gươm trong cơn mưa nặng hạt, nghe tiếng sấm rền, đất đá sụp đổ.

Toàn thân Trình Uyên bị “yêu quái” đánh tan xương nát thịt, rời rời xuống vực sâu.

Bạch An Tương rít lên và khóc, và tỉnh dậy khi cô ấy khóc.

Sau khi nghe cô kể lại, Trình Uyên im lặng một lúc.

Anh không biết “yêu quái” Bạch An Tương đang nói đến là cái gì, cũng không dám hỏi kỹ càng, sợ khơi dậy nỗi sợ hãi trong lòng cô.

Anh nhìn chiếc hộp dài trên bàn nơi cất giữ những con quỷ tái sinh, một lúc lâu sau anh không nói nên lời.

Ngày thứ hai.

Thương Vân đến gặp Trình Uyên và nói rằng anh ấy có chuyện muốn nói với anh ấy.

Trình Uyên theo cô ấy ra khỏi cộng đồng Ánh Trăng Bay và đến một quán cà phê gần đó. 0

“Có chuyện gì vậy?” Trình Uyên hỏi.

Thương Vân cười với Trình Uyên và nói, “Xin hãy tha thứ cho tôi.”

“Ý anh là gì?” Trình Uyên cau mày.

Thương Vân cười khổ: “Tình hình bây giờ rất rõ ràng. Minh Vương uy lực, không ai có thể chống lại. Sớm muộn gì nàng cũng giết được rồng, sớm muộn gì cũng sẽ diệt trừ tất cả

những kẻ bất đồng chính kiến. Bây giờ những cao thủ đi theo Minh Vương sẽ thành sau đó làm chủ. Người hưởng lợi. ”

“Vậy thì sao?” Trình Uyên bối rối một lúc.

Thương Vân thở dài: “Có người hưởng lợi, ắt có kẻ bị hại.”

Trình Uyên cau mày: “Nói cho tôi biết những thứ này phải làm sao, không phải bây giờ cô cũng ở dưới Minh Vương sao?”

“Nhưng cha tôi thì không.” Thương Vân vội vàng nói.

Trình Uyên khẽ giật mình, rồi cậu tỉnh lại.

Ban đầu Đông Tâm Tư và Abyun không biết sự tồn tại của rồng, họ nghĩ rằng chỉ cần giết được Dương Duệ, họ sẽ bất khả chiến bại trên thế giới và có thể tận hưởng năm trăm năm nữa.

Nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi, và tình hình của họ rất đáng xấu hổ. Nếu rồng còn sống, họ vẫn có thể sống, nhưng khi rồng chết, tất yếu họ sẽ chết. Minh Vương giết con rồng và sẽ giúp Dương Duệ hoàn thành ước nguyện của mình, và điều ước của Dương Duệ Thương Vân cũng biết, đến lúc đó không thể để lại mạng sống của Đông Tâm Tư và A Bạc Duẫn.

“Người muốn ta cứu A Bạc Duẫn” Trình Uyên không khỏi chế nhạo, “Người cho rằng có thể sao?”

Thương Vân mím môi nhìn cô đơn một hồi.

Đương nhiên Trình Uyên không thể cứu A Bạc Duẫn, chỉ vì cái chết của Phương Tố Anh, anh ta không thể.

Rõ ràng, Thương Vân biết điều này, vì vậy

Cô đứng dậy đến bên cạnh Trình Uyên và tình cờ chạm vào phía sau anh.

Trình Uyên cau mày và không phản kháng, bởi vì anh biết Thương Vân không thể giúp được gì cho bản thân.

“Tôi xin lỗi!”

Thương Vân xin lỗi Trình Uyên, sau đó lấy ra một thiết bị có kích thước bằng hạt gạo từ phía sau anh ta.

Khi Trình Uyên nhìn thấy thiết bị, mắt cậu ấy đột nhiên mở to.

“thiết bị theo dõi”

Chương 1738

“Ừ!” Thương Vân cúi đầu làm như làm sai: “Không thể nhìn phụ thân bị giết, cho nên chỉ có thể giúp hần nương nương ở Minh Vương gia, so với Dương Duệ, hần phía trước càng không đáng kể. của Minh Vương. Nếu anh ấy có thể giúp Minh Vương tìm ra con rồng, kết quả sẽ khác. “

Trình Uyên thần thờ.

Anh cảm thấy những gì mình làm ra đều liền mạch, nhưng ai biết được cuối cùng vẫn là một sự lật vật. x

Để tạo ra một con bài thương lượng thuận lợi cho A Bạc Dẫn nương náu ở Minh Vương Tinh, Thương Vân thậm chí còn đặt một thiết bị theo dõi trên cơ thể cô ấy để biết cô ấy đã ở đâu và những người cô ấy đã liên lạc. Bằng cách này, nơi ở của con rồng. chắc chắn sẽ bị lộ.

Nghĩ đến những gì Bạch An Tương nói tối qua, Trình Uyên càng tức giận, anh lạnh lùng nhìn Thương Vân.

“Boom Rumble” trên bầu trời u ám, lại có một tiếng sấm cuộn nữa.

Ngay sau đó, những hạt mưa lớn từ trên trời rơi xuống.

Trái tim của Trình Uyên như chìm xuống tận đáy.

Anh biết rằng mình đã đúng, đó không phải là một giấc mơ, mà là một sự thật, hiện thực vào hai ngày sau đó.

Vì người phụ nữ này!

“Tôi sẽ giết bạn!”

Không giấu được sự tức giận trong lòng, Trình Uyên đã giơ tay tát Thương Vân một cái cho đến chết.

Nhưng vào lúc này, Thương Vân không có né tránh, chỉ nhắm mắt lại, đột nhiên ngẩng đầu đối mặt với Trình Uyên, vẻ kiên quyết. x

Tay của Trình Uyên vẫn ở trên không.

Hắn lạnh lùng nhìn khuôn mặt thanh tú của Thương Vân mà lòng run lên.

“Hãy làm đi.” Thương Vân nhắm mắt lại và nói nhẹ nhàng, “Tôi biết rằng những gì tôi đã làm đã hủy hoại công việc kinh doanh của bạn, nhưng tôi không hối hận. Tôi có thể hiểu bạn vì đã giết tôi. Hãy làm điều đó. Miễn là bạn cảm thấy thoải mái hơn trong trái tim của bạn, trái tim của tôi Nó cũng sẽ cảm thấy tốt hơn. “

“Cô gái ngốc nghếch!”

Đúng lúc này, một giọng nói thô bạo đột nhiên vang lên bên tai hai người.

Cách chỗ ngồi của họ không xa, có một người đàn ông trông rất bình thường đang ngồi trong góc, tự mình uống cà phê.

Người đàn ông mặc một chiếc áo khoác đen.

“Người chỉ là muốn cứu sống cha người, tại sao lại để cho người khác giết hại như thế này? Cha người sẽ không buồn sao?”

Người đàn ông đặt cốc cà phê xuống và nhìn sang bên này.

Tay Trình Uyên từ từ thu lại.

Sau một hồi im lặng, anh gật đầu với Thương Vân: “Những gì anh ấy nói đều đúng. Xét về khía cạnh đạo đức gia đình, anh không làm gì sai cả, nhưng”

“Hãy tránh xa ta ra, càng xa càng tốt, nếu không ta sợ không thể không giết người!”

Thương Vân bối rối một lúc, cô nhìn người đàn ông trong góc rồi nhìn Trình Uyên.

Người đàn ông trong góc mỉm cười với cô, rồi lạnh lùng nhìn Trình Uyên.

“So với nàng, người thật sự là lợi hại hơn!” Nam nhân nói, “Bề ngoài trở về tham gia một số hoạt động phi pháp. Ta nghĩ cho dù hiện tại giết người, Minh Vương cũng sẽ không trách.”

Trong khi hắn đang nói, trên người đột nhiên xuất hiện một luồng sát khí, tính tình đột ngột thay đổi.

Trình Uyên không khỏi nheo mắt lại, đối với Thương Vân nói: “Rời khỏi đây.”

Thương Vân mặt đanh lại, nhưng anh ta không rời đi, mà đề phòng Trình Uyên, trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

“Khí tức trong người anh ấy mạnh hơn anh, nhanh lên.” Cô thuyết phục Trình Uyên.

Hơi thở tỏa ra từ cơ thể người đàn ông lúc này quả thực mạnh hơn của Trình Uyên, đại khái mà nói, đó là từ giai đoạn giữa của Thần Võ.

Và Trình Uyên mới chỉ là giai đoạn đầu của Thần Võ Realm vào lúc này.

Tuy nhiên, Trình Uyên vẫn rất bình tĩnh: “Ai nói với cậu rằng nếu hơi thở mạnh thì giá trị lực lượng phải mạnh.”

Chương 1739

Thương Vân sững sờ.

Cô cũng chợt nhớ rằng trên núi Vũ Ninh, Trình Uyên, một kẻ mạnh ở giai đoạn đầu của Thần Võ, đã làm bị thương kẻ mạnh nhất ở cuối Thần Võ.

Mặc dù sẽ tiếp tục chiến đấu, Trình Uyên chắc chắn sẽ thua, và vì bị thương nên chỉ còn 50% sức mạnh, nhưng dù vậy, nó cũng không thể so sánh với thực lực của Thần Võ cảnh đại tướng trong giai đoạn đầu.

“Nhưng” Thương Vân muốn nói điều gì đó khác.

Trình Uyên lắc đầu: “Nếu cậu không muốn tận mắt nhìn tôi giết cha cậu, hoặc là cha cậu tự tay giết tôi, thì hãy rút ngay!”

“Cái gì?” Thương Vân nghe thấy tiếng động đột nhiên giật mình, liền nhìn về phía nam nhân.

Người áo đen chậm rãi đứng dậy, đưa tay ôm mặt, lập tức thay đổi bộ dạng: “Không quá ngốc!”

Người đàn ông này không phải ai khác, mà là A Bạc Dẫn.

Thương Vân ngay lập tức choáng váng.

Cô ấy nhìn lại Trình Uyên, và sau đó nhìn A Bạc Duẫn, nét mặt của cô ấy để lộ một dấu vết khó hiểu.

“tại sao”

Cô không hiểu, vì cô đã cho A Bạc Duẫn đủ cân rồi, tại sao anh ta vẫn xuất hiện ở đây.

“Không có quá nhiều lý do, Thương Vân, anh tránh ra và để tôi chém anh ta!” A Bạc Duẫn nói.

“Tên bại tướng dám lộng hành,” Trình Uyên không khỏi chế nhạo.

Khi nghe điều này, A Bạc Duẫn đã rất tức giận.

Khi anh ta ở Đảo Vàng trước đây, Trình Uyên đã dụ A Bạc Duẫn vào con quái vật và sử dụng tầm nhìn của con thú ký sinh để chặt một cánh tay của nó. A Bạc Duẫn vội vàng chạy trốn vì sợ rằng Trình Uyên vẫn bị lừa.

Sau khi bình tĩnh lại, anh hiểu ngay rằng Trình Uyên đã hạ gục anh bằng thủ đoạn. Sau đó, sau khi biết được đôi mắt của mình cũng có khả năng nhìn xa, A Bạc Duẫn tự nghĩ, chỉ cần không nhìn vào mắt mình, sẽ rất dễ dàng giết chết anh ta.

Chỉ là lúc này hắn không có lộ ra hơi thở, cũng không biết Trình Uyên đã thăng cấp Thần Võ cảnh giới.

Đương nhiên, cho dù biết hắn, hắn cũng sẽ không sợ hãi, bởi vì hắn đã ở Thần Võ cảnh trung kỳ, vô cùng gần với thực lực

giai đoạn sau, cùng Trình Uyên nhiều nhất là giai đoạn sơ kỳ.

“Cha!” Thương Vân vội vàng đứng giữa hai người, vẻ mặt vô cùng lo lắng: “Từ khi đã có được manh mối, sao còn gặp khó khăn.

Nhìn thấy Thương Vân bảo vệ Trình Uyên, sắc mặt A Bạc Dẫn càng thêm âm đạm.

“Chúng ta là hai người, tự nhiên phải thể hiện thành ý. Vì Trình Uyên nghi ngờ Minh Vương, tự nhiên ta sẽ giết hắn một lần nữa.”

A Bạc Dẫn và Đông Tâm Tư là hai người, muốn quy y Minh Vương thì phải có trọng lượng cao hơn, ít nhất ở trong mắt Minh Vương, địa vị của bọn họ không nên thấp hơn Dương Duệ.

Tuy nhiên, anh không biết một điều.

Đó là, Trình Uyên có thể phản bội Minh Vương, nhưng họ không thể giết nó! Vì Trình Uyên là hậu duệ của Minh Vương. Tất nhiên Thương Vân không biết điều này.

“Thương Vân.” Trình Uyên gọi Thương Vân.

Thương Vân kinh ngạc nhìn lại Trình Uyên, thì ra cô đã nhìn thấy ánh mắt của Trình Uyên.

Có hòa bình và mùa xuân hoa nở, và cô ấy dường như đột nhiên đến một công viên đầy hoa và nước suối.

Cơ thể Thương Vân đã hóa đá.

Trong thực tế, cô ấy chỉ đứng yên, bất động.

“Anh đã làm gì con gái tôi?” Vẻ mặt của A Bạc Duẫn đanh lại khi nhìn thấy điều này.

Trình Uyên thờ ơ nói: “Đánh nhau đi, đổi một chỗ đi, vừa rồi xảy ra chuyện như vậy ta cũng muốn lấy mạng chó của ngươi, ở đây làm không được!”

“Hừm, chỉ cần ta muốn!” A Bạc Duẫn lạnh lùng nói.

Kết quả là cả hai khao khát được đi bộ.

Sau khi ra khỏi nhà, Trình Uyên đưa tay chặn một chiếc taxi. 0

Sau khi chiếc taxi dừng lại, người tài xế thò đầu ra và cười toe toét nói: “Này anh, chúng tôi thật là may mắn”.

Chương 1740

Sau khi nhìn thấy người lái xe, Trình Uyên khóe miệng không khỏi nở nụ cười.

Người lái xe này không phải ai khác mà chính là tài xế đã kéo anh ta n lần trước.

Sau khi lên xe, một cảnh tượng vô cùng kỳ lạ hiện ra.

Trình Uyên và A Bạc Dẫn ngồi ở phía sau với vẻ mặt hai mặt âm thầm, nhưng người lái xe lại rất hào hứng và huyên thuyên suốt quãng đường.

“Đại ca, anh nghĩ hai chúng ta có duyên sao? Người như anh hiếm khi đi taxi, anh xem, vừa đi taxi là có thể đụng phải anh rồi, ơ, anh nói thật đấy anh à, em không có.” không cố ý ép bạn., Đó hoàn toàn là một sự trùng hợp ngẫu nhiên “

Trình Uyên không nói.

Abyun đương nhiên không nói gì.

“Đại ca, sao hôm nay tâm tình không tốt, nhìn không cao.” Tài xế cười hỏi: “Đi đâu vậy?”

Trình Uyên bình tĩnh đáp: “Chiến đấu!”

“Đó là một vụ giết người!” A Bạc Duẫn lạnh lùng sửa lại Trình Uyên.

Nụ cười của tài xế đông cứng trên mặt, nhìn qua kính chiếu hậu, anh thấy hai người đàn ông vẻ mặt khó chịu, không khỏi co rụt cổ: “Đi theo ai?”

“Đi theo anh ta!” Cả hai đồng thanh đáp lại.

Người lái xe đã bị thua lỗ.

Dưới sự chỉ huy của Trình Uyên, xe đến một sân nhà máy bỏ hoang.

Cả hai xuống xe từ trái và phải.

Tài xế lập tức xoay người, lái xe ra khỏi nhà xưởng bỏ hoang, vội vàng lấy điện thoại ra: “Xin chào, đồn cảnh sát?” X

Sân nhà xưởng bỏ hoang.

Trình Uyên và A Bạc Duẫn đứng đối mặt nhau.

“Bắt đầu đi.” A Bạc Duẫn lạnh lùng nói.

Trình Uyên gật đầu: “Tôi thực sự không có thời gian để lãng phí với bạn ở đây.” X

“gọi ra!”

Cơ thể của Abyun đột nhiên biến mất tại chỗ.

Thừa Tướng trừng mắt nhìn, không khỏi nhanh chóng rút lui, đồng thời mở rộng cảnh giới tuyệt đối.

Và A Bạc Duẫn lại xuất hiện, trước mặt Trình Uyên, và nhúu mày.

Trình Uyên không tỏ ra yếu đuối và tát lại.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Luồng không khí xung quanh đảo ngược, và một số đường ống trong nhà máy bỏ hoang bị vỡ ngay lập tức, và cát sỏi bay trên bầu trời.

A Bạc Duẫn và Trình Uyên đều lùi lại.

A Bạc Duẫn hai mắt đầy vẻ kinh ngạc, nhất là sau khi nhìn thấy thân thể Trình Uyên phát sáng, hắn càng thêm kinh ngạc: “Ngươi là ma ma gì vậy?”

Lần này, hai bên đều nhau.

Trình Uyên vẫn như trước, thờ ơ nhìn A Bạc Duẫn, nói: “Bây giờ, là tôi!”

“Cái gì?” A Bạc Duẫn sửng sốt.

Vào lúc này, một tia sáng lóe lên trong mắt Trình Uyên.

A Bạc Duẫn trái tim run lên, quay đầu đi nhanh không nhìn trước mắt.

Đúng lúc này, thân thể Trình Uyên đột nhiên “phát” bắn vào A Bạc Duẫn, mặt đất dưới chân như bị bước ra khỏi một cái hố.

Ngay sau đó, anh ta rút ra một cây roi ngắn làm bằng các mảnh xương từ thắt lưng của mình, và rút một cây roi về phía A Bạc Duẫn.

Khịt mũi lạnh lùng, A Bạc Duẫn chuẩn bị tiến lên véo roi Trình Uyên.

Nhưng khi cây roi rút ra, hào quang của đất trời nứt toác chiếu thẳng vào người A Bạc Duẫn, hấn chột tỉnh giấc và vội vàng trốn đi.

Cùng với một tiếng kêu “Bùm!”, Hàng loạt vết nứt kinh hoàng bao phủ mặt đất, đặc biệt là nơi mà cây roi rút ra ở giữa, ngay lập tức tạo thành một cái rãnh.

Sức mạnh gì đây

Chương 1741

Chương 1741:

Mặc dù A Bạc Duẫn tránh được đòn roi phía trước, nhưng anh vẫn bị ảnh hưởng bởi hậu quả từ bên cạnh, và cơ thể của anh đã bị đẩy ra xa.

Lần này anh thực sự chết lặng.

Trong lòng tôi chợt dâng lên một niềm hối hận.

Hắn không ngờ Trình Uyên thật sự đã tiến vào Thân Võ, thực lực lại tăng lên đến mức này, thật là kinh người!

Một cái nhào lộn, đứng dậy quay đầu chạy!

Chỉ trong ngày đầu tiên của trận đấu, A Bạc Duẫn đã hiểu rằng với thực lực hiện tại của mình đối với Trình Uyên là không có cơ hội chiến thắng, cách an toàn nhất là gọi Đông Tâm Tư và hợp lực để giết Trình Uyên.

“Em chạy à?” Trình Uyên hừ lạnh.

Sau đó anh ta lại vung roi một lần nữa đột ngột.

Cây roi này trực tiếp đánh sập một nhà máy bỏ hoang ở phía xa, và sự sụp đổ của nhà máy ngay lập tức chặn đường trốn thoát của A Bạc Duẫn.

A Bạc Duẫn kinh ngạc quay đầu lại.

Trình Uyên cũng lao tới đó.

“A Bạc Duẫn, ngươi bây giờ là trò cười trước mặt ta!”

Nghe vậy, A Bạc Duẫn đột nhiên trở nên tức giận.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày mình bị Trình Uyên chế giễu. Và con gà yếu ớt này mà anh ta thậm chí không cần mở mắt để nhìn, cũng đã giết chết đứa con trai nhỏ của anh ta.

Lòng anh đầy tức giận.

Sau khi nghiền răng, A Bạc Duẫn đột ngột quay người lại, hai tay nhanh chóng đan vào nhau.

“Anh cứ ng bực tôi!” Anh nghiền răng nghiền lợi.

A Bạc Duẫn đến từ nhiều quốc gia khác nhau ở miền Nam, màu da của anh ấy vốn đã ngăm đen, lúc này, khi anh ấy nhanh chóng dùng tay véo công thức, màu da của anh ấy càng ngày càng đen.

Cuối cùng, anh ta trông giống như một người châu Phi.

Cơ thể Trình Uyên bị sốc.

Hắn không biết thủ đoạn của A Bạc Duẫn là gì, nhưng trong lòng hắn biết chắc hắn là rất lợi hại, bởi vì linh khí trên người hắn không ngừng bốc lên.

“phun!”

Khi A Bạc Duẫn đột nhiên phun ra một ngụm máu, khuôn mặt anh ta càng trở nên gớm ghiếc.

“Chết rồi!” Anh ta kêu lên một cách kỳ lạ, rồi lao về phía Trình Uyên.

Tim Trình Uyên run lên, vội vàng vung roi vọt đi.

Tuy nhiên, tốc độ của hắn quá nhanh, roi chưa kịp rút mà đã áp sát, cánh tay đen kịt như một thanh sắt đập vào ngực Trình Uyên một cách dữ dội. x

“bùm!”

Cú va chạm cực lớn khiến Trình Uyên mất trọng tâm ngay lập tức, cơ thể đột ngột bay về phía sau.

Thật là kinh hãi, chỉ trong chốc lát, cảnh giới của A Bạc Duẫn đã vượt quá cảnh giới trung kỳ của Thần Võ và đạt đến cấp độ giai đoạn sau, bất kể sức mạnh, tốc độ và sự tập trung năng lượng chân chính, hắn đều đạt được một bước nhảy vọt về chất.

Trình Uyên không thoát được đòn, trực tiếp bị đánh bay xa, còn chưa ngã xuống đất, đụng phải bức tường hư không vừa mới sụp đổ, lập tức bị chôn vùi.

Vì chôn phải đồng gạch vỡ vụn, đôi mắt của Trình Uyên bỗng trở nên thâm quầng.

Đúng lúc này, một bàn tay từ trong bóng tối vươn ra, túm lấy cổ Trình Uyên, rồi đột nhiên lôi cậu ra khỏi đồng đồ nát.

A Bạc Dẫn dùng một tay kẹp cổ Trình Uyên, và dùng một tay đâm vào đầu anh ta.

“Gà yếu ớt, đây là cái chết của chính ngươi!” Hấn gắt gao hét lên với Trình Uyên.

Trình Uyên có chút ngưng ngừng trước cú đâm vừa rồi, trong lòng cũng chấn động. Tại sao A Bạc Dẫn lại tăng đột biến như vậy?

Ngay sau đó, anh đã có câu trả lời.

Chương 1742

“dừng lại!”

Có một lon nước ngọt.

Cả A Bạc Duẫn và Trình Uyên đều giật mình, rồi nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Tôi thấy Vân Dĩ Hà không biết từ khi nào cô ấy xuất hiện cách hai người họ không xa.

“A Bạc Duẫn, anh phải chết với Trình Uyên bằng chính mạng sống của mình. Đó là để làm gì?” Vân Dĩ Hà thờ ơ hỏi.

Khi nghe điều này, Trình Uyên cũng ngay lập tức hiểu ra.

Điều này tương tự với đôi mắt đỏ của anh ta, nhưng tất nhiên cũng có sự khác biệt. Cách mà A Bạc Duẫn rút lại sinh mệnh của anh ta không phải là sức mạnh tiềm tàng của bản thân do cảm xúc gây ra, mà là việc sử dụng các kỹ thuật bí mật để ép buộc nâng cao trình độ tu luyện của anh ta. Theo cách này, sự mất mát là đương nhiên không thể.

Giai đoạn sau thăng thiên từ tầng giữa của Thần Võ, tiêu hao còn lớn hơn, nếu Vân Dĩ Hà không xuất hiện, A Bạc Duẫn sẽ mạnh mẽ sử dụng thần thông này một lần nữa, sợ rằng sau khi giết chết Trình Uyên, thân thể của hắn sẽ bị choáng ngợp và sẽ không tồn tại lâu.

“Vân Dĩ Hà, anh nên để nó yên, nếu không tôi sẽ cùng nhau giết chết anh!” A Bạc Duẫn hoàn toàn phát điên.

Vân Dĩ Hà giễu cợt: “Hóa ra ngay từ đầu cô và Đông Tâm Tư đã liên thủ, nghĩ kỹ rồi. Loại bí thuật này vốn là để dành cho tôi, đúng không.”

“Vậy thì sao?” Abu Vân hai mắt đỏ bừng, tức giận nói: “Hôm nay, ta trước tiên giết hấn, sau đó là ngươi!”

Vân Dĩ Hà tiếp tục giễu cợt: “Giết ta đi haha, giết ta cũng không thành vấn đề, ngươi cố gắng giết hấn.”

“Ý anh là gì?”

Cảm thấy có điều gì đó trong lời nói của Vân Dĩ Hà, A Bạc Duẫn đột nhiên nhíu mày hỏi.

Một tia kinh thường lóe lên trong mắt Vân Dĩ Hà, nàng lạnh lùng nhìn A Bạc Duẫn: “Ngươi thử giết hấn xem bản vương có tiêu diệt cả gia tộc của ngươi hay không.”

A Bạc Duẫn chế nhạo: “Haha, cô đang đùa tôi sao? Đứa nhỏ này đã phản bội Minh Vương. Tôi đã giết nó. Tại sao Minh Vương cô ấy lại giết tôi. Cô ấy nên cảm ơn tôi.”

Vân Dĩ Hà gật đầu, nói với vẻ mặt lãnh đạm: “Vậy thì anh giết nó đi.”

A Bạc Duẫn không khỏi cau mày.

Anh do dự.

Lúc này, Vân Dĩ Hà lạnh lùng nói: “Nếu con gái người làm chuyện không như ý muốn, giấu diếm người thì sẽ có người giết nàng vì người. Người sẽ thương cho kẻ đã giết con gái người hay giết cô ấy?” Có được anh ấy ”

Đôi mắt của A Bạc Duẫn đột nhiên tròn xoe, và anh ta nhìn Trình Uyên và Vân Dĩ Hà với vẻ hoài nghi.

“Sao có thể như thế được”

Anh ta đoán nó.

Vân Dĩ Hà thực ra cũng đoán được, tuy nhiên sau khi biết được kinh nghiệm của Minh Vương, kết hợp với mối quan hệ giữa Long và gia đình Cheng, chắc cô cũng đoán được một chút, nếu không, tại sao Minh Vương lại rộng lượng với Trình Uyên như vậy mà ai cũng không dám thương lượng với Minh Vương., chỉ có Trình Uyên mới dám, sự tự tin này đến từ đâu
x

“Om”

Đúng lúc này, điện thoại di động của Vân Dĩ Hà rung lên.

Cô cầm điện thoại liếc nhìn, khẽ cau mày.

“Này, Minh Vương!”

Nghe thấy lời Minh Vương, A Bạc Duẫn giật mình, vội vàng buông Trình Uyên ra, nghiêm nghị nhìn Vân Dĩ Hà.

Trình Uyên thở hồng hộc, cơ thể cậu lập tức khôi phục.

Hắn không ngờ A Bạc Duẫn lại có bí thuật như vậy, về bản chất thì coi như phạm lỗi. Nếu không thì không khó để tự tay giết hắn.

“Vâng, tôi hiểu rồi!” Vân Dĩ Hà gật đầu.

Cả A Bạc Duẫn và Trình Uyên đều không nghe thấy Minh Vương nói gì, chỉ có một biểu hiện kỳ lạ trong biểu hiện của Vân Dĩ Hà. Có những niềm vui và những lo lắng.

Chương 1743

Cô ấy quay sang Trình Uyên và A Bạc Duẫn và nói, “Hãy chuẩn bị, chúng tôi sẽ nhanh chóng đến ngay lập tức.”

“Đi đâu” Trình Uyên cau mày. 0

Vân Dĩ Hà nói: “Ta đã tìm được con rồng, chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng!”

Trận chiến cuối cùng

Trình Uyên “thình thịch” trong lòng.

Mưa tạnh rồi lại rơi, đập vào người cả ba cái lạnh.

Trình Uyên ngẩng đầu nhìn sợi tơ từ trên trời rơi xuống, sóng gió đã giăng ra trong lòng.

mưa nặng hạt!

trận chiến quyết định!

Đã chết!

Điều này trùng hợp với giấc mơ của Bạch An Tương.

Thủ phạm chính của tất cả những điều này là A Bạc Duẫn và con gái của anh ta. Họ muốn nương náu ở Minh Vương Tinh, và làm xấu đi vị trí của họ trong tâm trí của Minh Vương, bày ra những chiêu trò để phơi bày vị trí của con rồng.

Trong lòng Trình Uyên có chút tiếc nuối.

“Người đi trước, chúng ta còn chưa tất toán!”

Anh lạnh lùng nói với Vân Dĩ Hà.

Nghe vậy, A Bạc Duẫn cũng nheo mắt lại nhìn Trình Uyên, lúc này trong lòng cũng không rõ.

Vân Dĩ Hà thuyết phục: “Sẽ có cơ hội trong tương lai.”

Trình Uyên lắc đầu cười khỏ: “Hehe, e rằng không có tương lai.”

Sau đó, anh ta quay mặt về phía A Bạc Duẫn: “Hôm nay tôi đến đây, ý định ban đầu của tôi vẫn như cũ.”

“Ý của ngươi là?” A Bạc Duẫn lạnh lùng hỏi.

Trình Uyên ngây người: “Giết cậu!”

“Đánh rắm!” A Bạc Duẫn tức giận.

“Người muốn không biết xấu hổ” hấn tức giận mắng Trình Uyên: “Người là con cháu chết tiệt của Minh Vương, nếu ta giết người Minh Vương sẽ giết ta, ta không giết người, người muốn giết ta, thật là oan uổng!”

Trong thực tế, nó là sự thật.

A Bạc Duẫn tin lời phỏng đoán của Vân Dĩ Hà, tự nhiên cũng không dám giết Trình Uyên nếu tin vào điều đó, nhưng Trình Uyên đang vùng vẫy, hung hăng muốn đánh anh ta đến chết.

Đánh nhau, đó là một việc lớn, thâu chi sẽ bị phá hủy, nhưng vấn đề là bạn sẽ giết Trình Uyên, và bạn đã chết. Không quan trọng, đó là việc chọc giận Minh Vương. Cô ấy đã giết Thương Vân, gia đình của cô ấy. ở các quốc gia phía Nam và Liên minh Võ sĩ. Phải làm gì

“Đây là công bằng!” Trình Uyên nói một cách nghiêm túc.

“Trình Uyên, đừng hấp tấp.”

Khi nhìn thấy điều này, Vân Dĩ Hà nhanh chóng thuyết phục: “Chúng ta phải đặt tình hình chung lên hàng đầu.”

Trình Uyên nhắm mắt vào A Bạc Duẫn, mặc dù muốn giết anh ta nhưng anh ta biết Vân Dĩ Hà nói đúng, hiện tại sau khi A Bạc Duẫn thừa sống thiếu chết, anh ta không còn sức chiến đấu nữa. Và nếu người của A Bạc Duẫn thực sự muốn giết con rỗng, anh ta sẽ không để lại một chút gì.

Mấu chốt không phải là giết A Bạc Duẫn, mà là ngăn không cho Minh Vương tìm thấy con rỗng.

Nhìn thấy vẻ do dự của Trình Uyên, trong lòng Vân Dĩ Hà cảm động nói: “Minh Vương có lệnh, muốn chúng ta nhanh chóng chạy tới. Các người đều biết tính tình của Minh Vương. Nếu như chậm trễ thời gian, e rằng nàng sẽ không vui.”

Sao Minh Vương không vui, và hậu quả là nghiêm trọng.

A Bạc Duẫn gạt đầu, sau đó trừng mắt nhìn Trình Uyên: “Đừng tự đắc, có ngày ta sẽ khiến người hối hận vì sự điên cuồng của ngày hôm nay.”

Trình Uyên phớt lờ anh.

Khi cả ba bước ra khỏi nhà máy bỏ hoang, một chiếc ô tô màu đen đậu trước mặt họ.

Tài xế xuống xe chào ba người một cái kính cẩn: “Xin chào ba vị thành niên, ta là người cố đại, được lệnh đặc biệt đi đón ba vị thành niên.”

Chương 1744

Ba người nhìn nhau, Trình Uyên nhíu mày, “Tôi không muốn đi ô tô với anh ấy.”

Nghe vậy, A Bạc Duẫn lạnh lùng khịt mũi: “Người coi như ta đi xe cùng người rất vui vẻ.”

Vân Dĩ Hà cau mày: “Chuyện lớn bây giờ.”

“Giờ phút này, người không sợ cùng xe, ta sẽ giết hẳn!” Trình Uyên hùng hồn hỏi.

A Bạc Duẫn bức xúc: “Không phải lúc nào cũng chắc ai giết ai”.

Vân Dĩ Hà cũng đau đầu.

Người lái xe cũng có vẻ ngạc nhiên.

“Vậy thì em nói gì?” Vân Dĩ Hà hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên nói: “Người lái xe địa điểm, ta đi taxi gấp.”

Không đợi Vân Dĩ Hà nói cái gì, A Bạc Duẫn nói trước: “Ta e rằng sẽ không thông báo cho ta.”

“Chỉ cần nói thêm một điều, tin hay không thì tùy, dù không tuân lệnh Minh Vương, ta cũng sẽ giết ngươi” Trình Uyên lạnh lùng hỏi A Bạc Dẫn.

“bạn!”

Vân Dĩ Hà im lặng một lúc rồi nói: “Ừ.”

“Ngươi tại sao đồng ý hẳn?” Abu Vân khó hiểu: “Hắn rõ ràng muốn tâm sự tin tức.”

Nghe đến đây, Vân Dĩ Hà khẽ cười: “Nếu có thể nghĩ ra, có thể nào Minh Vương cũng không nghĩ ra”

Trình Uyên rất vội vàng.

Sau khi rời khỏi hai người, hắn trực tiếp mở rộng tốc độ, nhanh chóng đến chỗ ở của Long.

Điều tồi tệ nhất sắp xảy ra.

Vị trí của con rồng bị lộ, hoặc là anh ta đã tự mình lộ diện, điều đó khiến anh ta tự trách mình.

Và điều khiến Trình Uyên cảm thấy bất lực nhất là anh biết chuyện gì sẽ xảy ra nhưng không thể bù đắp được, dù muốn thay đổi tương lai bằng phương pháp đó nhưng kết cục cuối cùng vẫn không thay đổi được.

Có lẽ đây là định mệnh

Tất cả các cách đến bờ sông, thêm bốn hoặc năm dặm, bạn sẽ đạt được nơi cư trú của con rồng.

Lúc này, Trình Uyên mới dừng lại.

Có điều gì đó không ổn.

Sao Minh Vương biết rằng anh ta đang bỏ trống, và anh ta cố tình che giấu vị trí của con rồng. cô ấy và để anh ta trốn thoát?

Đột nhiên, Trình Uyên nhận ra rằng mình có thể đã bị lừa.

Anh ta không đi về phía trước, mà đột nhiên quay lại, đưa tay chặn một chiếc taxi.

“Đi khu du lịch.”

Anh vội vã đến khu du lịch và đến khách sạn đối diện.

“Người quản lý của bạn ở đâu” 0

Đến quầy lễ tân và hỏi người phục vụ.

Người phục vụ nhìn Trình Uyên từ trên xuống dưới, khinh thường nói: “Cô là ai? Quản lý của chúng tôi làm sao có thể nhìn ra người muốn xem?”

Khách sạn này tuy không quá lớn, nhưng có thể mở ở khu du lịch, cho thấy ông chủ còn có chút tay nghề, cho nên ngay cả lễ tân của khách sạn cũng rất cứng rắn.

“Gọi đồ ăn khi bạn ăn, giao chứng minh thư khi bạn ở trong khách sạn và ra khỏi khách sạn nếu bạn không có việc gì làm. Khách sạn chúng tôi không chấp nhận việc bán hàng của nhân viên bán hàng.”

Đúng lúc này, điện thoại của Trình Uyên rung lên.

Khi bạn mở nó ra, đó là một tin nhắn từ Vân Dĩ Hà, và bên trong đó là một vị trí.

Thời gian không còn nhiều, không kịp giải thích với nhân viên lễ tân, anh đã trực tiếp nói rõ thân phận của mình: “Tôi là Trình Uyên, ông chủ của tập đoàn Nhiên Hề, để quản lý của cô ra ngoài gặp tôi!”

“Ông là chủ tịch tập đoàn Nhiên Hề” nhân viên lễ tân ngạc nhiên một lúc rồi đột nhiên chế nhạo: “Haha, thưa ông, ông thật sự có thể nói đùa, chỉ có mình ông”

Chương 1745

“Bạn không tin” Trình Uyên.

Người phục vụ cười nói: “Ta tin, đương nhiên tin. Người biết ta tại sao tin không?”

“tại sao”

Người phục vụ nói với Trình Uyên một cách bí ẩn, “Bởi vì tôi là Vương Tử Yên, Chủ tịch Tập đoàn Tuấn Phong.”

“” Trình Uyên sửng sò.

Người phục vụ cười nói: “Đừng nhìn ta ở quầy lễ tân khách sạn này, ta thật sự tới đây để trải nghiệm cuộc sống.”

Trình Uyên trầm thờ dài.

“Nhìn là không tin.” Người phục vụ đột nhiên chế nhạo:
“Không tin thì nói đúng. Nhưng chủ tịch tập đoàn Nhiên Hề có tư cách gì? Đi ra ngoài là một chiếc xe hạng sang hàng đầu. .
Làm sao có thể đi taxi như anh? Làm phiền, đây là chỗ của anh Từ. ”

“Anh Từ” Trình Uyên hơi giật mình, ” Từ Đầu Trọc?”

“Vâng, người sợ chưa!” Người phục vụ nói một cách tự hào.

Trình Uyên suýt nữa cười nhạo cô, rồi nói: “Đề thẳng Từ Đầu Trọc đến gặp tôi.”

“Anh” người phục vụ bị lời nói của Trình Uyên làm cho giật mình, chỉ vào mũi anh nói: “Không đi, có một loại anh không đi!”

Nói rồi nhấc máy.

Khi nhân viên bảo vệ ở cửa thấy tình hình không ổn, tất cả đều vây quanh. x

“Có chuyện gì vậy?” Họ vây quanh Trình Uyên và hỏi người phục vụ.

Người phục vụ gọi xong chỉ vào Trình Uyên và nói: “Anh ta đến đây để làm phiền, và anh ta đã yêu cầu ông chủ ra ngoài gặp anh ta. Tôi nghĩ anh ta mệt mỏi với cuộc sống.”

Khi một vài nhân viên bảo vệ nghe được tin này, sắc mặt của họ sa sầm lại và lập tức giận dữ: “Cậu nhóc, cậu đang gây rối ở đây, tôi nghĩ cậu đang tìm cái chết!”

“Các huynh đệ, giữ lấy hấn, chờ ông chủ tới!”

Cùng với đó, một số nhân viên bảo vệ bước tới, nắm lấy cánh tay, nắm lấy cánh tay, nhấn vai và nhấn vai, nhưng Trình Uyên không cử động.

Đùa chút thôi, hiện tại hắn muốn tùy tiện động, những người này đều phải đánh gãy tay chân.

Trình Uyên không muốn làm lớn chuyện, số ít này cũng chỉ là người bình thường nên không cần quan tâm đến họ.

“Đánh hắn, giết hắn!”

Người phục vụ hét lên.

Mấy nhân viên bảo vệ tỏ vẻ ngạc nhiên: “Cái quái gì vậy, đứa nhỏ này giống như gang, cứng như vậy.”

“Sao chép thẳng đánh nó!” Ai đó đề nghị.

Kết quả là bốn năm người lần lượt rút dùi cui.

Đúng lúc này, một nhóm người bất ngờ xông vào cửa, đứng đầu là Xu, một người đàn ông đầu trọc, mặc vest và đi giày da.

Nhìn thấy cảnh này, Từ trọc không khỏi biến sắc: “Đều là mẹ nó ngăn cản Lão Tử!”

Các nhân viên bảo vệ sửng sốt và nhanh chóng dừng lại.

Người phục vụ từ sau quầy hưng hăng chạy ra, chạy tới trước mặt Hứa Hách, chỉ vào Trình Uyên than thở: “Anh Từ, anh ta mắng anh rồi bảo anh ra ngoài gặp anh ta, còn nói anh ta là Sếp Trình.”

“Hừm, nhóc con, đừng hỏi, ở thành phố Tân Dương ai dám khiêu khích anh Từ!”

Chưa kể, anh phục vụ khá đẹp trai, khi nói chuyện đã khoác tay Từ Đầu Trọc.

Mọi người gần gũi.

Khi Xu trọc nhìn thấy Trình Uyên, đầu anh ta bỗng nhiên khựng lại.

“Đứng dậy!” Anh đột nhiên đẩy nhân viên phục vụ đến quầy, đi nhanh đến trước mặt Trình Uyên, gật đầu cười: “Haha, ông chủ, có chuyện gì vậy.

Người phục vụ bị Từ Đầu Trọc đẩy ngã va vào quầy, ban đầu cô rất ngạc nhiên, nhưng khi nhìn thấy Từ Đầu Trọc đối với Trình Uyên như vậy, cả người lập tức trở nên tồi tệ.

Chương 1746

Các nhân viên bảo vệ cũng chết lặng.

Tất nhiên, Trình Uyên hiện tại không phải là Trình Uyên trước đây, và anh ấy chẳng quan tâm đến bất cứ thứ gì với những người bình thường này cả. Hắn cũng không thèm nhìn những người này, cũng không có ý trách móc Hứa Hủ, dù sao thời gian cũng không còn nhiều: “Mau đưa ta đi phòng giám sát!”

Làm sao mà Từ Đầu Trọc dám nói không

Vội vàng đưa Trình Uyên vào phòng giám sát.

“Tối hôm qua có người đến và giết ba nhân viên bảo vệ.” Từ Đầu Trọc giải thích với Trình Uyên: “Đoạn video phòng giám sát đã bị anh ta sao chép và xóa, vì vậy”

Anh kể cho Trình Uyên nghe chi tiết những gì đã xảy ra đêm qua.

Trình Uyên cau mày và để Hói Xu bật theo dõi.

Sau khi bật tính năng giám sát, anh đã xem nó nhiều lần liên tiếp.

“Trong đó không có ghi chép, người đang nhìn cái gì?” Hói Xu không hiểu hỏi.

Trình Uyên không trả lời mà đứng dậy, vội vã bước ra khỏi phòng giám sát rồi nhanh chóng đi theo với cái đầu trọc lóc.

Đến hiên hành lang, nơi anh đã nói chuyện với Từ Lệ bé nhỏ vào ngày hôm đó.

“Không có giám sát ở đây,” Trình Uyên hỏi.

Hỏi đầu nghiêng đầu nhìn nó, “Không có.”

Không có giám sát trên ban công, và căn phòng nơi hai chị em và nhóm của họ nằm cạnh ban công, đây cũng là một trong những điểm mù cần giám sát.

Vì vậy, khi anh ta và Từ Lệ muội đến đây, và La Tiêu đến sau đó, họ không nên bị giám sát.

“Có chuyện gì” Từ Đầu Trọc hỏi.

Trình Uyên lắc đầu: “Không có gì đâu.”

Nói xong bước thẳng ra khỏi khách sạn.

Lúc này hẳn căn bản hiểu được, cũng may là không có tìm được rỗng, bằng không rỗng thật sự bị bại lộ.

Suyt nữa thì trúng kế hoạch của sao Minh Vương.

nhưng

Trong lòng Trình Uyên cảm động, trong đầu nảy ra một ý nghĩ.

Tôi lấy điện thoại di động ra và thấy địa điểm mà Vân Dĩ Hà gửi cho tôi chính là bờ sông mà tôi đã đến trước đây. x

Khi Trình Uyên đi ra ngoài, anh ta lại đánh một chiếc ô tô và chạy nhanh về phía sông.

Con sông ở ngoại ô nên thường không có người ở đây, nhưng khi Trình Uyên đến thì đã chật kín người.

Đó là Sao Minh Vương và họ.

“Minh Vương, anh ấy đã đến khách sạn đó, và sau đó anh ấy đến đây.”

Giữa đám đông, Đông Tâm Tư kính cẩn báo cáo với Minh Vương.

Thành phố Tân Dương, một nơi ít được biết đến, lúc này đã tụ tập hàng chục người đủ sức gây chấn động một bữa tiệc, và tệ nhất là những cao thủ bậc hai.

Và có tới hàng chục trong Cối Vỡ Thân. Trong số những người này, có những người từ bốn gia tộc ẩn sĩ lớn, cũng như những người mạnh mẽ từ các quốc gia phía nam, và những người trước thuộc hạ của Minh Vương.

Với rất nhiều cường quốc vô song, hưởng chi giết một con rồng, giết ba con rồng là một vấn đề nhỏ, người dân ở đây đều cảm thấy như vậy.

Sao Minh Vương tự nhiên cũng cảm thấy như vậy.

Sau khi nghe những lời của Đông Tâm Tư, cô gật đầu và nhìn theo nụ cười trên môi khi Trình Uyên đi về phía taxi và đi về phía họ.

“Xin lỗi, tôi nhớ ra có chuyện cần giải quyết nên đến muộn.”
Trình Uyên bước đến chỗ Minh Vương gia cười xin lỗi.

Không đợi Minh Vương lên tiếng, Vũ Phi đã chế nhạo:
“Người đang đối phó cái gì, e rằng không có nói cho rồng biết chuyện.”

Câu nói của Vũ Phi khiến mọi người nhìn Trình Uyên.

Trình Uyênli không quan tâm đến Vũ Phi.

Chương 1747

Minh Vương khẽ cười nói: “Vì người cảm thấy xấu hổ, vậy thì bù đắp đi, có thể dẫn đường.”

“Dẫn đường, dẫn đường đi” Trình Uyên khó hiểu hỏi.

Minh Vương mỉm cười và lặng lẽ nhìn anh.

“Trình Uyên, đừng coi tất cả chúng ta là kẻ ngốc.” Vũ Phi hét lên: “Cậu đã biết con rồng ở đâu rồi. Hôm đó cậu không nói gì ở núi Vũ Ninh, nhưng cậu không muốn Minh Vương biết điều đó. . Lát nữa sếp Tống đi theo anh. Mọi chuyện cứ thế xảy ra. Anh gặp em để nhắn tin cho Long, bây giờ giả ngu cũng vô ích. “

Nghe vậy, Trình Uyên lạnh lùng nhìn Đông Tâm Tư, sau đó nhìn Vũ Phi một cách dữ tợn.

Cuối cùng, ánh mắt anh rơi vào Minh Vương.

Hôm nay sao Minh Vương mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, trông rất tươi tỉnh và “tốt bụng”, và nụ cười càng thêm ngọt ngào.

Tuy nhiên, nụ cười ngọt ngào có một không hai của cô khiến nhiều người vô cùng sợ hãi, thậm chí Trình Uyên còn cảm thấy sờn cả tóc gáy sau khi nhìn thấy.

Minh Vương mỉm cười, nhưng giọng điệu đầy sâu nã: “Đừng tưởng rằng ngươi là con cháu của ta, ta sẽ không giết ngươi!”

Nụ cười trên mặt Trình Uyên dần dần trở nên rắn chắc.

Minh Vương nói tiếp: “Đưa ta đến đó, ta có thể cho rằng trước kia không có chuyện gì xảy ra, ngược lại là.”

“Nếu không,” Trình Uyên hỏi.

“Hi hi, nếu không, ngươi thật là ngu ngốc hay là giả?” Vũ Phi khinh thường cười: “Ngươi còn dám lừa gạt Thần tộc, kết quả như thế nào?”

“Trình Uyên, cậu nên nghe lời Minh Vương mà ngoan ngoãn nói đi, để khỏi phải chịu khổ đau ruột thịt.” Lúc này, Dương Duệ cũng đứng dựng thuyết phục.

Không chỉ riêng Dương Duệ mà rất nhiều người đều thuyết phục nhau: “Đúng vậy, Trình Uyên, cứ nói đi. Bạn đã làm rất tốt nếu bạn nói ra, và Minh Vương nhất định sẽ thưởng lại cho bạn”.

“Nếu ngươi không nói cho ta biết, chúng ta có thể giết ngươi không cần Minh Vương gia.”

Đối mặt với sự ép buộc và cảm dỗ của đám đông, Trình Uyên vẫn không hề lay chuyển, trên mặt đột nhiên nở một nụ cười: “Tôi không biết cậu đang nói cái gì.”

Anh ta bắt đầu chơi ngu ngốc.

“Trình Uyên, lúc này, ngươi còn muốn ám muội không nhận ra sao,” Đạo trưởng khịt mũi lạnh lùng.

Liên Thiên cũng giễu cợt nói: “Ta xem, ngươi chỉ là không nhìn thấy quan tài, liền khóc.”

Trình Uyên nhún vai, tỏ vẻ thờ ơ.

Nụ cười trên mặt Minh Vương cũng từ từ rã lại: “Ngươi thật sự là không sợ chết”

Nụ cười trên mặt Trình Uyên càng tăng lên, anh thì thầm với Minh Vương: “Tôi sợ chết, nhưng tôi cũng biết.”

“Ngươi sẽ không giết ta!”

Minh Vương cau mày lạnh lùng nhìn Trình Uyên.

Còn Trình Uyên thì quay đầu lại nhìn những người đang nói làm nhảm, đưa tay chỉ về phía họ và hét lên: “Tất cả đều là đồ chết tiệt cho Lão Tử!”

Mọi người đều sửng sờ.

Anh nhìn Trình Uyên đầy hoài nghi.

Tôi thấy Trình Uyên ưỡn thẳng ngực, vẻ mặt không chút sợ hãi, lớn tiếng nói: “Tùng người một sẽ ồn ào, cứ nhúc nhích miệng, đừng nói tôi không biết rông bây giờ ở đâu, cho dù tôi biết.” các người sẽ giết tôi. Một lần thử “

“Giết ta đi, sẽ không có người biết rông ở nơi nào, đúng rồi, tới giết ta!”

Mọi người đều chết lặng.

Sao Minh Vương cũng uể oải.

Họ không ngờ Trình Uyên lại là một kẻ bất hảo như vậy.

Chưa kể, hiện tại thực sự không ai dám giết Trình Uyên, dù sao thì khả năng cao là chỉ có anh ta biết được vị trí của con rông, không ai muốn giết anh ta tức là muốn giết anh ta sao ?.

Chương 1748

Chương 1748:

Không chỉ có như vậy, Trình Uyên dựa vào chỗ dựa này, vươn tay chỉ vào Vũ Phi: “Vũ Phi, ngươi tới giết ta!”

“Tôi” Vũ Phi kết luận.

Sau đó Trình Uyên chế nhạo: “Nếu anh không giết tôi, thì tôi sẽ giết anh!”

“Ngươi dám, ta là thủ hạ trung thành nhất của Minh Vương!”
Vũ Phi sừng sốt, vội vàng gọi.

Nhưng Trình Uyên lại giễu cợt: “Tôi muốn dùng thân phận của con rồng để đổi đời, cậu nghĩ sao Minh Vương sẽ thay đổi nó hay sao.”

Ngay sau khi nhận xét này được đưa ra, làn da của những người vừa bị đe dọa trong quá trình này đã thay đổi.

Mọi người đều hoảng sợ.

Và Minh Vương nhượng mảy.

“Không, không, đừng nghe Minh Vương nói. Ta không nghĩ hẳn biết con rồng ở đâu.” Vũ Phi hoảng sợ đổi lời ngay lập tức.

Đùa chút thôi, dựa theo Minh Vương gia hạn rồng, huống chi một Vũ Phi, thậm chí mười Vũ Phi, nếu chỗ nào có thể đổi được rồng, Minh Vương tuyệt đối không thể mơ hồ.

Tuy nhiên, Minh Vương biết rằng Trình Uyên sẽ không thể thay đổi quyết định của mình chỉ vì Vũ Phi, bởi vì Vũ Phi không đáng trong mắt ông.

“Người muốn nói như thế nào.” Minh Vương trầm giọng hỏi.

Trình Uyên im lặng một lúc rồi nói: “Đã nhiều năm như vậy rồi, Minh Vương.”

“Anh có biết tôi đã trải qua bao nhiêu năm như vậy không?”
Minh Vương đột nhiên tức giận cắt ngang lời Trình Uyên:
“Tôi sống trong bụng cá”.

“Tôi không thể nhìn thấy bầu trời và trái đất, tôi không thể hít thở không khí trong lành, tôi phải đối mặt với mùi hôi thối kinh tởm và cay nồng cả ngày, tôi phải trải qua cái nóng như thiêu đốt của sự sống và cái chết cả ngày, và tiêu điều của tôi. ngày với những thứ mà tôi kinh tởm khi tôi nhìn thấy nó., Ăn thức ăn có máu và uống nước tanh ghê tởm. ”

“Tám mươi năm!”

“bạn thử!”

Cô ta hung hăng nhìn Trình Uyên nói, trong mắt lóe lên sát khí.

Sát khí này giống như hiện thực hóa tràn ngập trong không khí, khiến cho tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy lạnh thấu xương.

Trình Uyên không nói nên lời, đã nghe một câu danh ngôn nổi tiếng, bạn chưa trải qua nỗi thống khổ của người khác thì đừng nên rộng lượng thuyết phục người khác. Giống như loại tội lỗi mà Minh Vương phải gánh chịu, ai muốn thay đổi thì sẽ sống trong hận thù, hận thù này chỉ ngày một ngày càng cao.

Tám mươi năm!

Đây là điều mà Trình Uyên đang phải đấu tranh.

Nếu Minh Vương không nói dối, thì cô ấy sẽ là người tiên nhiệm của Trình Uyên, và Long cũng vậy, vì vậy chuyện này rất ổn. Nhưng nếu so sánh, Trình Uyên có thiện cảm với Minh Vương hơn.

Nhưng sức mạnh được đại diện bởi con rồng là hòa bình của thế giới, anh ấy đã chết, vì cuộc chiến giành bảo vật sẽ không thể kiểm soát được, và Trình Uyên chỉ có thể đứng về phía con rồng với chính nghĩa.

Một điểm nữa là hẳn không phải người vô ơn, cho dù là Long sai, nhưng hẳn cứu mạng có nửa phần căn cơ tu luyện, loại này hảo tâm không thể bỏ qua.

và vì thế

“Xin lỗi!” Anh chỉ có thể nói xin lỗi Minh Vương.

“Hãy đưa tôi đến gặp anh ấy. Khi chuyện đã xong, tôi sẽ hứa với cô bất cứ yêu cầu nào mà cô đưa ra.” Đôi mắt của Minh Vương như ánh sáng.

Trình Uyên hít sâu một hơi: “Tôi muốn nghĩ về nó.”

“Mười phút!” Minh Vương nghiêm nghị nói.

Trình Uyên lắc đầu: “Một ngày!”

“Một tiếng!” Minh Vương sắc bén nói: “Không có chỗ cho điều động.”

Trình Uyên cười khổ.

Một giờ

Được rồi, cuối cùng thì tôi cũng có thể hoãn lại một chút nữa.

Chương 1749

Mục đích hiện tại của Trình Uyên chỉ là trì hoãn thời gian, chỉ cần có thể trì hoãn ba ngày, bối cảnh sẽ không được dàn dựng sau ba ngày, và quỹ đạo của lịch sử cũng sẽ thay đổi, giống như anh đã thay đổi vụ án 9.18 sau khi anh đi du lịch. .

Lặng lẽ lấy ra một điều thuốc, ngậm trong miệng, từ trên người chạm vào chiếc bật lửa, mới nhận ra mình không mang theo.

Lúc này, Liên Thiên đột nhiên xuất hiện từ trong đám người, nhanh chóng lấy ra một chiếc bật lửa từ trong người, mỉm cười bước tới chỗ Trình Uyên rồi châm cho anh ta một điều thuốc.

Trình Uyên ngạc nhiên liếc nhìn bầu trời.

Liên Thiên cười nói: “Tiểu huynh đệ, người xem, trước kia chúng ta đều hiểu lầm, người làm tổn thương ta, cho nên.”

Em trai này được gọi là rất thân thiết.

Không thể nào, xét trên quyết tâm báo thù cho Minh Vương, tính mạng của bất kỳ ai trong số họ hiện tại đều không có gì đáng nói. Nói cách khác, nếu Trình Uyên cuối cùng quyết định sử dụng mạng sống của bất kỳ ai trong số họ làm điều kiện, Minh Vương sẽ không do dự.

Vì vậy, anh không có lựa chọn nào khác ngoài việc làm hài lòng Trình Uyên tạm thời.

Muôn hiểu điều này, khoe miệng Trình Uyên hiện lên một tia giễu cợt, sau khi châm thuốc, anh hít một hơi thật sâu và thản nhiên vỗ vai Liên Thiên.

“Hừ, ngươi cũng không tệ.”

Anh vội vàng mất tiếng cười, nhưng trong lòng lại mắng Trình Uyên ngay thẳng.

Xấu hổ!

Bộ dạng bị người nhỏ hơn mình vài chục tuổi vỗ vào vai và hét lên “tiểu quý” cũng đủ khiến anh mất mặt, nhưng biết làm sao đây?

Không chỉ Liên Thiên, mà tất cả mọi người trong phòng đều nhân cơ hội này để lấy lòng Trình Uyên vào lúc này.

“Ông Trình, việc kinh doanh của ông trong tương lai sẽ là việc kinh doanh của gia đình Thác Bạt chúng tôi. Chỉ cần ông nói, nhà Thác Bạt của chúng tôi nhất định sẽ làm theo kế hoạch của chúng tôi.”

“Đúng vậy, Tiêu Viêm, nhà họ Cảnh của chúng ta cũng vậy!”

Nhìn thấy mấy lão già không biết xấu hổ đều đi lấy lòng Trình Uyên, Dao Dao Vũ Phi và Đường Chiến sắc mặt tái xanh.

Nhưng rõ ràng, nếu Trình Uyên lấy mạng sống của họ làm điều kiện, ba người họ nghĩ rằng họ là những người nên bị Trình Uyên giết nhiều nhất.

“Hahaha, Trình Uyên” Vũ Phi cố nén một nụ cười trên mặt, đến Trình Uyên với một nụ cười thật tươi, cố gắng tâng bốc anh ta, nhằm lật ngược tình thế bất lợi.

Tuy nhiên.

“Tránh ra!” Trình Uyên thậm chí không thèm nhìn anh.

“Uh, tuyệt vời!”

Vũ Phi chưa kịp nói xong đã bị Trình Uyên cắt đứt, không chỉ vậy, cậu không khỏi tức giận thậm chí tỏ ra bất mãn, vội vàng gật đầu, quay người ngoan ngoãn bước đi.

Lúc anh ta quay lại, khuôn mặt của anh ta vô cùng xấu xí.

Với việc Vũ Phi đụng tường, Đạo Trương, Đường Chiến và những người khác tự nhiên sẽ không còn làm những việc vô nghĩa nữa, vì vậy họ chỉ có thể làm việc với Vũ Phi, vừa khó vừa xấu.

Một lát sau

“Bạn đã tìm ra nó chưa?” Minh Vương hỏi.

Trình Uyên chua xót lắc đầu: “Tôi muốn biết, nếu tôi không nói cho anh biết, hậu quả sẽ như thế nào.”

Minh Vương nghiêng rặng nói: “Ta sẽ không tỏ ra thương xót thuộc hạ của ngươi, kể cả gia tộc của ngươi, chỉ vì ngươi là con cháu của ta.”

Trình Uyên không khỏi thở dài: “Xem ra tôi không còn cách nào khác.”

“Vâng!” Minh Vương lạnh lùng đáp.

Trình Uyên tỏ vẻ cay đắng nói: “Tôi có thể hứa với anh, nhưng anh cũng phải hứa với tôi một điều kiện.”

“Nói.” Minh Vương mắt sáng lên.

Trình Uyên nói: “Không thể trực tiếp tìm nữ hoàng rỗng, nếu làm được thì phải tránh xa thành phố, đừng làm tổn thương người vô tội hoặc phá hủy thành phố.”

Chương 1750

Minh Vương gật đầu: “Không sao.”

“Được rồi, đi với tôi.” Trình Uyên ngậy người.

“Đi đâu” Minh Vương hỏi trong tiềm thức.

“Đảo vàng!” Trình Uyên đáp.

“Rồng ở trên Đảo Vàng” Minh Vương ngạc nhiên.

Mọi người đều sững sốt.

Nói cách khác, sao Minh Vương và những người khác đều đến từ Đảo Vàng, nếu con rồng ở trên Đảo Vàng, chẳng phải hơi thừa.

Mọi người nhìn nhau.

“Cô không tin tôi,” Trình Uyên hỏi ngược lại.

Hắn cố ý nói lời này, là để lừa gạt Minh Vương cùng những người khác đến Đảo Vàng, một khi đến Đảo Vàng, năm ngày sẽ không xuống xe, trong trường hợp này, rất nhiều thứ tự nhiên sẽ thay đổi.

“Đi thôi!” Minh Vương nghiêm nghị nói.

Mọi người lần lượt gạt đầu.

Đúng lúc này, một bài hát trong trẻo từ xa bay lên.

“La la la, la la la”

Một người phụ nữ xinh đẹp với dáng người thướt tha trong chiếc váy hoa đi ngang qua đây trên một con lừa điện nhỏ, vẫn đang ngân nga một bài hát không tên.

Khi đi ngang qua đây, có vẻ như không nên có nhiều người ở nơi này vào lúc này, vì vậy tôi đã liếc nhìn sang đây.

Sau một cái nhìn thoáng qua, sắc mặt anh ta thay đổi ngay lập tức.

Khi Trình Uyên nhìn thấy người phụ nữ, sắc mặt anh đột nhiên thay đổi.

Tất nhiên, vẫn có rất nhiều người ngạc nhiên, bao gồm cả Dương Duệ và những người khác.

Bởi vì người phụ nữ này không phải ai khác, chính là Yên Nhiên.

Thật là trùng hợp chết tiệt, Trình Uyên không khỏi thầm chửi rủa.

Yên Nhiên đột nhiên rùng mình một cái, quay đầu nhanh chóng dừng lại nhìn nơi này, tiếp tục phóng xe chạy bình ắc quy rời đi.

“Này!” Dương Duệ đột nhiên hét lên.

Thân thể Yên Nhiên đang ngồi trên xe chạy ắc quy đột nhiên run lên, xe tăng tốc.

“hiểu biết”

Sau khi Yên Nhiên đi khỏi, đám đông đến một lúc nhẹ nhõm, và nhà vua hỏi Dương Duệ.

Bởi vì Dương Duệ luôn luôn bình tĩnh như vậy, cho nên đột nhiên kêu một tiếng phụ nữ, có chút không bình thường.

Dương Duệ liếc nhìn Trình Uyên, mở miệng nói: “Có thể, chúng ta không phải đi Đảo Vàng.”

“Chà, ý bạn là gì?” Minh Vương hỏi.

Trình Uyên “thình thịch” trong lòng.

có thật không.

Dương Duệ thờ ơ nói: “Nếu ta đoán đúng, con rồng không ở trên đảo Hoàng Kim.”

Nghe xong, mọi người lần lượt nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên cũng vội vàng bênh vực: “Long có thể không ở bên người phụ nữ này, hơn nữa có lẽ người phụ nữ đó vừa rồi giống Yên Nhiên.”

Yang Thụy nhìn Trình Uyên với nụ cười dường như không tồn tại trên khuôn mặt.

Rõ ràng, lời giải thích của Trình Uyên nhạt và yếu ớt.

Nhưng Minh Vương lúc này mới nhận ra điều gì đó, ánh mắt sắc bén dừng lại ở Trình Uyên, mà hỏi Dương Duệ: “Người phụ nữ đó”

“Đó là người phụ nữ của rồng.” Dương Duệ đáp.

Minh Vương chế nhạo: “Năng lượng của Long quá mạnh, hơn nữa hẳn còn có một đặc điểm khác, đó là sẽ chỉ quan hệ với nữ nhân của chính mình, cho nên sẽ không rời xa nữ nhân này.”

Đó là nó!

Trình Uyên trong lòng r3n rĩ.

Chương 1751

Con rồng khôn nạn này thật đáng ghét, bạn có những phẩm chất gì xấu thì bạn phải có những phẩm chất như vậy.

Bây giờ là tất cả, tôi không thể giấu nó!

“Cô dám lừa dối tôi!” Minh Vương nổi giận hét vào mặt Trình Uyên.

Trình Uyên biết rằng anh không thể giả vờ, vì vậy anh chỉ đơn giản là ngừng giả vờ.

Anh ta đã chiến đấu chống lại những người này bằng một thanh kiếm vàng, và Ling Ran nói, “Nếu đã như vậy, không ai muốn rời đi hôm nay!”

Không có cách nào, có thể trì hoãn một thời gian.

Minh Vương hai mắt chột híp lại, trong mắt lóe lên một tia kỳ dị màu xanh lam: “Giết hắn!”

Theo lệnh của Minh Vương, mọi người không còn sợ Trình Uyên nữa.

Lúc này, Đường Chiến mới bước ra, lớn tiếng nói: “Ta tới!”

Đổi mặt với Trình Uyên, trong mắt Đường Chiến lóe lên tia hứng thú, anh ta nhìn Trình Uyên một cách kiên quyết: “Trình Uyên, hôm nay chúng ta cùng nhau tính toán tài khoản cũ và mới.”

Cho đến bây giờ, Đường Chiến đều nghĩ rằng chính người của Trình Uyên đã giết chết Tần Ngạo Lâm. Trên thực tế, việc Trình Uyên có giết được Qin Yinyin hay không cũng không quan trọng, dù sao thì cả nhà Đường cũng đã bị Trình Uyên đánh bại.

Điều duy nhất ủng hộ Đường Chiến cho đến bây giờ là báo thù.

Tìm cách trả thù Trình Uyên!

Bây giờ, dựa vào bí kỹ đặc biệt của Minh Vương, Đường Trăn đã nâng thực lực của mình lên tầng trung kỳ của Thần Võ, hẳn tự nhiên có thể một mình giết chết Trình Uyên.

Với một con dao lớn trong tay, Đường Chiến không chút do dự lao về phía Trình Uyên, và chém nó đi.

Con gió đang thổi!

Sức mạnh của nó dường như có thể xé nát mọi thứ.

Trình Uyên ánh mắt chột ngung tụ, cảnh giới tuyệt đối trong phút chốc lộ ra, thân thể cũng trắng bệch!

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Hắn đâm vào thanh kiếm không lò của Đường Chiến, thanh kiếm dày đặc lập tức được bao phủ bởi một lớp ánh sáng trong suốt và nóng bỏng, trong tích tắc, Đường Chiến lại đẩy lui.

Trình Uyên hừ lạnh một tiếng rồi bước tới.

Anh lại dùng đến một thủ thuật cổ xưa. Bát Quyền tựa lưng vào núi.

Đường Chiến vội vàng thách thức, lại “bùm” một tiếng rống dữ dội, thân thể Đường Chiến lại lui về phía sau, trong lúc đó hắn không nhận được nôn ra hai ngụm máu.

Mọi người đều sửng sờ.

Đường Chiến ánh mắt cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

“Chuyện này làm sao có thể” hắn kinh ngạc nói: “Người rõ ràng chỉ là sơ kỳ Thần Võ, làm sao có thể đánh bại ta.”

Tuy nhiên, sự thật là rất tàn nhẫn.

Trình Uyên trong giai đoạn đầu ở Thần Vũ giới tiến thêm một bước nữa bước tới trước mặt Đường Chiến, sau đó chỉ vào lông mày của anh: “Ở trong mắt anh, em mãi mãi là em trai!”

Trên thực tế, Trình Uyên cũng đã ủy thác sự gia trì sau khi luồng khí xám kết hợp với viên quý, khiến cho chân khí của

hấn cao hơn một chút so với cường giả trung giai của Thần Võ.

Nhưng đó chỉ là năng lượng chân chính mạnh hơn một chút, thật sự mà nói, bất kể tốc độ hay kỹ năng, hẳn đều không phải là đối thủ ở tầng trung kỳ của Thần Võ.

Tuy nhiên, Đường Triệt không biết, hầu hết những người ở hiện trường cũng vậy.

Đường Triệt bất cẩn, phải chịu tổn thất đen tối.

Nhìn thấy Trình Uyên chỉ nó vào giữa lông mày của mình, vào lúc này

“tòa tử hình!”

Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Tên đạo sĩ lập tức lao vào và dùng ngón tay chọc vào Trình Uyên.

Chương 1752

Anh ta muốn giết Trình Uyên cùng với Đường Chiến.

Khi Vũ Phi nhìn thấy điều này, anh ta tỉnh dậy ngay lập tức, và vội vã bắn nhau, nỗ lực của Cheng Zhuang bằng một cú đấm.

Trong tích tắc, cảnh tượng vỡ òa!

đồng thời.

Khu biệt thự Ánh Trăng Bay, thành phố Tân Dương.

Bạch An Tương đang ôm đứa trẻ, nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, trong lòng hiện lên một ý nghĩ xấu, trên lông mày cũng hiện rõ lo lắng.

Cô bảo mẫu nhỏ bước tới cùng con trai và mỉm cười với Bạch An Tương: “Chị An Tương, nhìn kia.”

Cô cho Bạch An Tương xem con mình.

Bạch An Tương sững sốt nhìn và thấy rằng Dabao đang m*t ngón tay và nhìn ra ngoài cửa sổ một cách trống rỗng, không hề khóc lóc hay làm phiền.

“Hôm nay Dabao cư xử quá. Nó thích khóc trừ khi ngủ”, cô bảo mẫu nhỏ nói.

Nghे vậy, Bạch An Tương sững sờ, sau đó nhìn con gái Xiaobao trong vòng tay mình, và thấy rằng Xiaobao vẫn chưa ngủ, cô ấy nhìn ra ngoài cửa sổ, và vẻ mặt thường đờ đẫn.

Một cảm giác tồi tệ lại ập đến trong lòng tôi.

Đặt đứa trẻ vào xe đẩy, Bạch An Tương đứng dậy nói với cô bảo mẫu nhỏ: “Đi đi mua rau về, cô có thể để cô ấy cho trẻ ăn sữa bột.”

Nói xong liền vội vàng thay quần áo.

“Chị An Tương, chị đi đâu vậy” cô bảo mẫu nhỏ ngạc nhiên hỏi.

Bạch An Tương mặc quần áo vào nói: “Tôi không biết, đừng hỏi, trong lòng tôi luôn cảm thấy không ổn, tôi muốn ra ngoài xem một chút.”

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Bạch An Tương, cô bảo mẫu nhỏ hét lên một tiếng, cũng không tiếp tục hỏi thêm.

Sau khi Bạch An Tương thay quần áo và chuẩn bị đi ra ngoài, ánh mắt anh lại rơi vào chiếc hộp hình chữ nhật dài trên bàn.

Có một chiếc vòng cổ kỳ lạ nằm yên lặng bên trong, và Trình Uyên nói rằng nó được gọi là một con quỷ tái sinh.

Bạch An Tương do dự một lúc.

Vốn dĩ đối với sợi dây chuyền này nàng tràn đầy sợ hãi, nhưng nàng cũng biết rằng chính vì sợi dây chuyền này đã mang đến cho nàng một loại sức mạnh đáng sợ.

Nghĩ đến đây, cô chộp lấy chiếc hộp vuông trên bàn, nhét vào túi áo khoác rồi vội vã đi ra ngoài.

Có một ngôi làng không xa sông, và có một sân nhỏ bên ngoài làng.

Yên Nhiên cười con lừa điện nhỏ yêu quý của cô vào sân trong.

Trong sân nhỏ kê một cái bàn gỗ, một bàn cờ, hai ông lớn đang chăm chú nghịch bàn cờ.

Yên Nhiên nhảy khỏi chiếc ghế nhỏ bé, nhấc cái thang và lao về phía con rồng bên cạnh chiếc bàn gỗ.

Vâng, áp đặt.

Nếu Dương Duệ và những người khác có mặt vào lúc này, họ sẽ rất ngạc nhiên.

Bởi vì người đàn ông ngồi đối diện với con rồng đang chơi trò chơi với anh ta là một Đức Xá kiều cũ.

Đức Xá đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn về phía con rồng, nói: “Có vẻ không phải tình huống tốt.”

Long lau mồ hôi lạnh đột nhiên trên trán: “Ta biết.”

“Vậy thì bạn vẫn chưa đi” Đức Xá hỏi.

Sắc mặt con rồng đột nhiên biến sắc, thân hình đột nhiên biến mất, khi xuất hiện lại thì đã tới gốc tường rồi, chiếc ghế đầu đang ngồi đã biến thành bột.

“Bà xã, bà chủ, ở trước mặt tiền bối, người lưu lại ta một chút thể diện.” Long chế nhạo nhìn Yên Nhiên.

“Hóa ra những gì Trình Uyên nói trong thư là sự thật. Anh đã nói dối tôi, nói rằng người phụ nữ kia chỉ là một yêu quái xấu xí. Tôi đã từng nhìn thấy người. Nay, con lâu được gọi là thủy thần.” giận lắm cầm lấy chổi đuổi rồng đánh nó.

Chương 1753

Long chạy một vòng, vừa chạy vừa nói: “Những gì tôi nói đều đúng. Trong mắt tôi, tất cả phụ nữ đều xấu xa, ngoại trừ anh nghĩ.”

Yên Nhiên càng đuổi theo tôi dữ dội hơn: “Được rồi, cô đợi cô giết tôi rồi sẽ có tình yêu mới, nói cho cô ấy nghe những điều tương tự về tôi”

“Đương nhiên không phải, người là vợ cuối cùng của ta, ta thề.” Long vội vàng thề.

“Anh cũng đã thề với người khác rồi!” Yên Nhiên tức giận nói.

Long vội vàng núp sau lưng Đức Xá lắc đầu nguầy nguậy: “Không, tuyệt đối không phải, em nói nghiêm túc đấy, lần này 80% sẽ không qua khỏi, nhất định sẽ chết trước mặt em.”

Nghe vậy, cây chổi trong tay của Yên Nhiên ở trên không.

Nàng sửng sốt, nhìn thấy tiểu long dường như không có nói dối, lông mày khẽ cau lại: “Lần này, nghiêm trọng như vậy sao?”

Long cười khỏ nhìn Đức Xá.

Đức Xá cũng thở dài: “Thưa các anh chị, em sợ nó nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng.”

Yên Nhiên không nhịn được vút chổi, vội vàng đi tới chỗ Long, nắm lấy tay hắn: “Đi, đi thôi.”

“Đi đâu” Long hỏi.

Yên Nhiên nói: “Đi đâu cũng được. Chẳng lẽ cuối cùng cậu lại trốn tránh cô ấy sao? Chúng ta hãy ra nước ngoài ẩn náu như bây giờ, để không ai bị phát hiện.”

“Như vậy sẽ không ổn đâu, lần này tôi thực sự không thể trốn thoát được.” Long nói.

Yên Nhiên đột nhiên tức giận hét lên với anh: “Tại sao?”

“Mẹ ta còn chưa có cùng người nói đủ rồi!”

Yên Nhiên rất vội vàng.

Cô nghĩ, như thế cô chưa bao giờ lo lắng như vậy từ khi còn là một đứa trẻ. Và kể từ khi cô gặp con rồng, cô chưa bao giờ gặp phải một nút thắt, một rào cản không thể vượt qua, và con rồng cũng chưa bao giờ nói với cô rằng anh ta sẽ chết. Bởi vì, trong lòng cô, anh là người đàn ông mạnh mẽ nhất thế giới, là sự tồn tại bất khả chiến bại!

Nhưng khi Long nói điều đó vào một ngày nọ, Yên Nhiên đột nhiên cảm thấy hụt hẫng.

Ai đó giỏi hơn Long, và họ muốn mạng sống của anh ta.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc mất đi người đàn ông này, chưa từng nghĩ tới!

“Mẹ tôi còn chưa đủ với cô, cũng không cho cô nửa con trai một gái, tôi không đồng ý, cô nhất định phải đi cùng tôi.”
Nước mắt lo lắng của cô sắp trào ra.

Long vươn một bàn tay, đè lên bàn tay ngọc của nàng rồi từ từ đẩy ra.

“Thực sự không phải lần này!”

“Tại sao” Yên Nhiên hỏi.

Long nói: “Lần này, Trình Uyên ở trước mặt, làm sao có thể rời đi?”

Yên Nhiên xuất thần nhìn.

Cô lắc đầu nói: “Nếu không có anh, Trình Uyên sẽ chết. Bây giờ anh ấy chết vì em, anh ấy sẽ báo đáp công ơn của mình, đúng không?”

Dường như cô đang mong đợi điều gì đó nên cố gắng thuyết phục trong lòng.

Tuy nhiên, âm sắc yếu ớt, như muối kê.

Long lắc đầu: “Đó là con cháu của ta, làm sao có thể dùng ân oán giải quyết”

“Ta không thấy người đối với con cháu khác như vậy tuyệt vọng!” Yên Nhiên lo lắng nói, đôi mắt có chút đỏ bừng.

Long nắm vai cô, cười với cô, nói: “Còn nhớ, lần đầu tiên tôi gặp Trình Uyên cách đây năm năm chứ?”

“Nhớ.” Yên Nhiên đáp.

Trình Uyên không thể nhớ trước khi vượt biên, đó là vì trí nhớ của anh đã bị con rồng ức chế. Sau này vượt qua tự nhiên biết, nhưng cũng không có ích lợi gì.

Yên Nhiên nói, “Tôi nhớ lúc đó bạn đã nói rằng đứa trẻ này có tính xấu, và bạn không thích nó.”

Chương 1754

“Ừ thì cuối cùng cũng có cơ hội quay lại, nhưng cũng chỉ làm chuyện thương con thôi, xúc động quá mà không đi xa được.” Long cười nhẹ rồi thở dài: “Ôi, có lẽ mình. đã sai. ”

“Đã lâu rồi tôi không có cảm giác như ở nhà.” Anh mỉm cười với Yên Nhiên rồi nắm tay cô.

Yên Nhiên đã xuất thân.

Lúc này, ánh mắt Long thiếu chút nữa khôn ngoan so với lúc trước, nhưng lại ôn nhu hơn một chút. Nói cách khác, trước đây, anh ấy giống như một vị thần, bây giờ anh ấy giống như một người đàn ông.

“Khụ khụ” Đức Xá ho khan, biểu thị cuối cùng hai người bọn họ cũng ở bên cạnh, thậm chí còn rắc thức ăn cho chó.

“Ta đã nói, người gần như có thể gọi món, ta vẫn ở đây.”

Yên Nhiên không đỏ mặt, lập tức quay lại: “Sao hả anh, anh cũng muốn nắm tay sao, đây, em còn một cái nữa.”

“Uh, tôi, tôi, tôi sẽ về trước.” Đức Xá xấu hổ, vội vàng đứng dậy rời đi.

“Sư huynh, ngươi là cao thủ, cho nên không thể không giúp chúng ta suy luận,” Yên Nhiên ngăn lại.

Đức Xá quay đầu lại, cười nhẹ nói: “Tiểu huynh đệ ngươi đừng làm phiền ta, ta đã suy luận từ lâu, ta cũng đã nói cho đệ đệ kết quả, lão gia tử, ta thắng rồi ‘. t đi cùng bạn đến chết.’”

Nói xong liền vội vàng đi ra hướng đông.

“Anh ấy nói với anh.” Sau khi Đức Xá rời đi, Yên Nhiên nóng lòng hỏi Long: “Anh nói gì?”

Long khẽ lắc đầu: “Chín kiếp là chết!”

“Đây là cái gì?” Yên Nhiên lo lắng nói: “Hắn nếu như nói khác đi hẳn không nói cho người phá game.”

Long nói: “Tiền bối nói tính toán một ngàn tám trăm lần, kết quả tốt nhất chỉ là thả trôi chảy.”

“Nói bậy bạ gì đó, để nó đi chờ chết?” Yên Nhiên tức giận hỏi. 0

Long lại lắc đầu: “Không phải chờ chết, là chờ biến.”

“Biến là gì?” Yên Nhiên hỏi.

Long nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô trêu mếu rồi nhẹ nhàng nói: “Em đừng lo, anh không những không có mà còn chưa đủ, anh nói. Nếu có biến thì phải có.” là các biến.

Nói chung, các biến sẽ thay đổi kết quả cuối cùng. Tôi có thể không chết.”

Yên Nhiên ngẩng đầu lên và nghi ngờ nhìn con rồng.

Nhưng Long không nói cho cô biết chi tiết những lời của Đức Xá.

Đức Xá nói rằng anh ta đã tính toán một nghìn tám trăm lần, và mỗi lần kết quả khác nhau, anh ta sẽ nhìn thấy tất cả đều chết, nhưng cuối cùng, anh ta không nhìn thấy gì, bởi vì những người liên quan, sẽ có biến, và có những bậc thầy có trình độ tu luyện cao hơn anh ta, và tôi không muốn anh ta nhìn thấy nó.

Cái được gọi là biến có thể là một người hoặc nó có thể

không phải con người!

Ở phía bên kia, cuộc giao tranh diễn ra sôi nổi.

Đạo Trưởng Vũ Phi và Đường Chiến chiến đấu đồng thời, bốn người bọn họ chiến đấu trong tích tắc, khó có thể phân biệt được.

Những người ở ngoài ô làng có thể nghe thấy tiếng gầm rú từ xa khi họ ở nhà.

“Ba, bên ngoài có người đốt pháo sao? Sao lại âm ỉ như vậy? Ta đi xem.”

“Không, đi viết bài tập về nhà và coi như chưa nghe thấy gì.”

Một hộ gia đình bình thường, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi vừa đi làm về từ một nhà máy, đi bộ bên bờ sông và nhìn thấy mọi người đánh nhau từ xa. Tiếng gào rú không dứt khiến màng nhĩ của anh ta bị tổn thương, và người đàn ông sợ hãi. Chưa bao giờ thấy một cuộc chiến như vậy. Nó gần giống như làm một bộ phim. Trái đất sẽ không cắt ra các chiến hào, và con sông sẽ thổi ngược chiều cao vài mét theo thời gian.

Sau khi tỉnh dậy, người đàn ông nhanh chóng chạy về làng để ngăn cản mọi người muốn ra ngoài xem, ông cũng vội vã về nhà và ngăn cản con trai mình muốn ra ngoài xem.

Với mức độ gây chết người trên diện rộng như vậy, ông sợ sẽ lây sang con trai mình và những người dân trong làng.

Quả nhiên không bao lâu, trên tháp sắt cao nhất của ủy ban thôn, loa lớn bắt đầu phát thanh: “Phụ thân, trong thôn vì xây kênh bên sông đã bắt đầu sử dụng thuốc nổ.”, trang web cực kỳ nguy hiểm, vì vậy đừng xem., hãy ở nhà trung thực “

Chương 1755

Đối với người bình thường, loại chiến đấu này là lật đổ nhận thức, sợ gây ra hoảng sợ, cho nên chỉ có thể cố ý che giấu.

Và vào lúc này.

Ven sông!

Cơ thể của Trình Uyên được làm chủ bởi ánh sáng trắng.

Đạo Trương chỉ vào cảnh giới tuyệt đối của mình, nhưng sức nóng rực rỡ theo sau ngay lập tức đốt cháy vỏ ngón tay của Đạo Trương.

Và bởi vì cú đánh hoàn toàn của anh ta, Trình Uyên lùi lại liên tục, máu anh ta trào ra, và một ngụm máu trào ra từ cổ họng.

Nhưng đồng thời, hấn cũng đâm cho Vũ Phi phía sau bay ra ngoài.

Đường Chiến cũng bị ép lại bởi một cú đâm khác của Trình Uyên.

Phải nói rằng không phải vô cơ mà hai tay nắm đấm rất khó đấu lại bốn tay, đặc biệt là khi ở trong Thần Võ, và khi bốn cảnh giới của họ tương đương nhau, Trình Uyên cảm thấy rằng

mình đang đấu với hai cường giả trong. Vương quốc Võ thần. Nó khó!

Kết quả là anh ta bị thương.

Vũ Phi bị thương nặng, Đạo Trưởng, bị thương nhẹ, Đường Chiến da thịt dày, nhưng không có chút nào bị thương.

Bốn đều phù hợp với nhau.

“Trình Uyên, rất nhiều người hiện tại đều có thù hận với ngươi, hôm nay ngươi đã phản bội Minh Vương, Minh Vương không còn che chở cho ngươi, ngươi chết chắc rồi!”

Vũ Phi ôm bụng vỗ vỗ từ trên mặt đất, khoe miệng chảy máu, nhưng là cười đắc ý.

Đạo nhân Đường Chiến cũng đứng ở bên cạnh, lạnh lùng nhìn Trình Uyên.

Thông thường, không ai trong số ba người này là đối thủ của Trình Uyên, nhưng một khi họ hợp lực, điều đó thực sự khó chịu. Bên cạnh đó,

Có quá nhiều người đứng về phía sao Minh Vương.

A Bạc Dẫn lúc này cũng đứng lên, đi đến bên cạnh vài người, chế nhạo: “Vũ Phi lời nói là đúng. Không chỉ có thù với ngươi, mà ngươi còn có thù không đội trời chung với ta. Hôm nay, ta cũng được tính là tôi. “x

A Bạc Duẩn đã chờ đợi.

Bởi vì vừa mới tham gia, hẳn không biết tính khí của Minh Vương gia, nhìn thấy ba người bọn họ hòa cùng Trình Uyên, nhưng Minh Vương gia không nói lời nào, trong lòng không khỏi cảm động, liền lớn tiếng tham gia.

Về phần những người khác, tất cả đều lạnh lùng nhìn Trình Uyên, như thể đang xem một vở kịch.

Giết được con rồng không phải là mong muốn của một mình Minh Vương mà là ước muốn của tất cả chúng. Đối với Dương Duệ và những người khác, lý do đã được đề cập trước đó, nhưng đối với bốn gia tộc ẩn sĩ lớn, sự tồn tại của rồng là lý do quan trọng khiến chúng không thể xuất hiện trên thế giới.

Do đó, mọi người ở đây đều muốn con rồng chết. Và nếu Trình Uyên giúp con rồng, anh ta phải chết tiệt! 0

Bởi vì sự tham gia của A Bạc Duẩn đã phá vỡ hoàn toàn sự cân bằng, trong mắt mọi người, lần này Trình Uyên nhất định phải chết.

“Trình Uyên, hôm nay là ngày chết của cậu!” Tên cầm đầu lạnh lùng nói.

Tuy nhiên, Trình Uyên không muốn bắt tất cả.

Anh ta cởi áo khoác ngoài và mặc một chiếc áo vest được làm bằng những mảnh xương bên trong, anh ta từ từ gỡ những mảnh xương của chiếc áo khoác ra và ráp lại, và nhanh chóng tạo thành một con dao to không kém.

“Hôm nay, tôi không định bỏ mạng!” Trình Uyên cười khẩy nói, lau đi vết máu còn sót lại nơi khoe miệng.

Vì không thể thay đổi cái kết nên Trình Uyên muốn làm hết sức mình, dù sao cuộc đời này là do rồng ban cho, nếu có thể giúp anh bớt một kẻ thù thì anh sẽ bớt một kẻ thù.

Và vĩ đại hơn, anh ta không chỉ vì lợi ích của mình mà vì một từ vựng nghe thật giả tạo và ngớ ngẩn, “hòa bình thế giới!”

“giết chết!”

Trình Uyên mắt đột nhiên đỏ lên, gầm lên một tiếng, phóng về phía bốn người bọn họ.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Lúc này, xung lực của Trình Uyên đã vượt qua bốn người đã chiếm thế thượng phong, trong trường hợp này, anh ta không sợ kẻ địch mạnh, mà lại bày ra vẻ tuyệt vọng, khiến mọi người kinh ngạc.

Bởi vì bọn họ đều là cường giả, bọn họ đương nhiên biết rằng cấp càng cao càng mạnh thì càng sợ chết, tuy nhiên, Cheng này hóa ra lại ngược lại.

Chương 1756

“tòa tử hình!”

A Bạc Dẫn hừ lạnh một tiếng, thân ảnh nhanh chóng biến mất rồi xuất hiện trở lại, đã ở phía sau Trình Uyên.

Anh ta đâm vào lưng Cheng Zai.

Cảnh giới tuyệt đối rực lửa thiêu đốt nắm đấm của A Bạc Dẫn, khiến anh ta đau đớn rú lên, nhưng cùng lúc đó Trình Uyên bị lực lượng này làm cho chấn động, ngực và bụng lại lặn lội, thân thể không tự chủ tăng tốc lao về phía trước.

Đường Trăn chém, đạo nhân đi ngang cũng chỉ về phía Trùng Trùng.

Tuy nhiên, Trình Uyên đã bỏ qua vết thương của bản thân và không ra đòn lâu, anh giờ kiếm lên và chém nhau với Đường Chiến.

Khi nhìn thấy điều này, trái tim của Đường Chiến run lên.

Vốn dĩ Đường Chiến cảm thấy anh ta có ý chí chết còn lớn hơn Trình Uyên, nhưng bây giờ anh ta đột nhiên nhận ra tên này còn tàn nhẫn hơn chính mình.

Anh ta vô cùng sợ hãi, nhất là khi bốn người họ đang chiến đấu với Trình Uyên, và đã bày ra phần thắng nhất định, anh ta không muốn chết với Trình Uyên nên nhanh chóng tránh ra.

Sau đó là một tiếng nổ lớn.

Trái đất dường như đang run lên, một lực lượng đáng sợ, trong phút chốc xé nát mọi thứ, cắt trái đất thành hai nửa.

Mọi người đều đổi màu.

Tuy nhiên, sau khi Đường Chiến trốn đi, trên trán lập tức toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

“gì!”

Một tiếng hét lên, tất cả mọi người đều có phản ứng, hóa ra mục tiêu của Trình Uyên không phải là Đường Chiến, mà là Vu Phi!

Đường Chiến tránh được, nhưng Vũ Phi đứng sau không kịp né tránh, trực tiếp bị một nhát dao, hét lên một tiếng, cơ thể anh ta bị tách ra làm đôi ngay lập tức.

Vũ Phi chết thảm!

Còn Trình Uyên thì hoàn thành vết cắt chỉ bằng một nhát dao, như thể phải tốn rất nhiều sức lực, cậu nửa quỳ trên mặt đất “ọc” thêm một ngụm máu, thở hồng hển.

Anh ta vừa đánh A Bạc Duẫn bằng một nắm đấm và một ngón tay dài, và cơ thể anh ta lại bị chấn động nghiêm trọng.

“Hắn là cuối cùng của nỏ, chúng ta hãy cùng nhau giết hắn!”
A Bạc Duẫn hai mắt híp lại, sắc mặt hét lên.

Đạo Trưởng Đường Chiến liếc nhau rồi gật đầu, nói chuẩn bị tấn công lại Trình Uyên.

Và vào lúc này, Trình Uyên, người đang quỳ trên mặt đất, quay lưng về phía họ, đột nhiên quay đầu lại và đôi mắt đầy ánh sáng.

“Chào!”

Đôi mắt ấy giống như hai tia sáng từ một đường hầm dài, u ám và xa xăm. Khi A Bạc Duẫn và những người khác nhìn thấy nó, tất cả đều giật mình.

Đặc biệt là kèm theo một tràng cười quái đản không đúng lúc thì càng rùng rợn hơn.

“giết chết!”

Ngay sau đó, Trình Uyên lại di chuyển.

Lần này, anh ta vồ lấy Đạo Trưởng chỉ huy.

Khi Đạo Trưởng nhìn thấy cái chết thảm thương của Vũ Phi, trái tim anh ta tan nát, đang thăm nghĩ làm thế nào để cứu

mình lần nữa thì thấy Trình Uyên lao tới, anh ta đã bị sốc.

“Chúng ta hãy làm điều đó cùng nhau và ngăn chặn anh ta!”
Anh hét lên và lùi lại nhanh chóng.

A Bạc Dẫn và Đường Chiến cũng xông lên, tấn công Trình Uyên từ trái sang phải.

Trình Uyên vung dao trái phải, tránh hai người họ và tiếp tục truy đuổi Đạo Trường.

Đúng lúc này, Đường Chiến từ phía sau ném một con dao, A Bạc Dẫn hiểu ra, đâm vào con dao ném cho Đường Chiến, con dao “Weng Ming”, vội vàng đuổi theo Trình Uyên.

Chương 1757

Chương 1757:

Trình Uyên không kịp né tránh, cũng không có chút nào né tránh, nhưng Miên Tuyệt Thế đột nhiên bộc phát, thân thể phát ra ánh sáng chói mắt.

Mũi dao chém tới phía sau, bị ánh sáng này chặn lại, sau đó sụp xuống thành nhiều đoạn, nhưng nếu như vậy, lưng của Cheng Qiui cũng bị rạch ra một lỗ máu.

“Phốc!” Anh lại phun ra một ngụm máu, thân thể Trình Uyên tuy chỉ khẽ rung lên, nhưng anh không hề giảm tốc độ đuổi theo Đạo Trường.

Đồng thời, một con dao chém về phía Đạo Trường.

Đạo Trường đang định né tránh, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt của Trình Uyên.

Trong thoáng chốc, trong đầu anh hiện lên bóng tối, và anh dường như đang ở trong một nơi u ám, xung quanh không có gì ngoài sự lạnh lẽo.

Không, đây là một ảo ảnh.

Đột nhiên tỉnh táo lại, Thanh Minh thần sắc bùng bùng, nhưng đáng tiếc, đã quá muộn.

Giết hai mạng.

Cơ thể Đạo Trưởng bị tách theo đường chéo, và Trình Uyên xuất hiện phía sau anh ta, tay vẫn cầm con dao.

Đạo Trưởng hai mắt tròn tròn, lộ ra vẻ kinh hãi.

Vân Dĩ Hà thậm chí còn chậm chạp hơn tại chỗ.

Minh Vương đột nhiên nheo mắt lại.

Mọi người còn lú lờ hơn.

Bốn cường giả trong võ lâm bao vây và đánh đồng một lúc, trong bốn người này, A Bạc Duẫn và Đường Chiến cũng là cường giả ở giữa võ lâm, và họ đều cao hơn Trình Uyên.

Dù vậy, bọn họ vẫn bị Trình Uyên chặt đầu, quả là một lòng trung kiên quyết.

“Phốc!” Lại là một ngụm máu cũ tràn ra trên mặt đất, Trình Uyên bị thương nặng, quỳ gối, trong tay cầm một con dao cắt xương, dùng dao chống đất chống đỡ thân thể run rẩy.

“Chết rồi!” Nhưng vào lúc này, hấn gầm lên.

Ngay khi lời nói tử thần được thốt ra, cơ thể Đạo Trưởng ngay lập tức tách ra và gục xuống.

Mọi người đều kinh hoàng.

Lúc này, Trình Uyên như một quỷ thần, như thể có ý chí và niềm tin tối cao vào kẻ muốn giết ai sẽ chết.

Mọi người thở dài, nhưng đồng thời họ có thể thấy rằng Trình Uyên đã thực sự kết thúc trận chiến lần này.

Phía sau hắn bị mở ra một con dao, đây là thứ hai, trọng yếu nhất là bị hai cường giả Thần Võ cảnh làm tổn thương.

“Đừng sợ, hắn sắp chết rồi.” A Bạc Duẫn hét lên.

Đường Trăn khòe môi cũng nhếch lên, cắn da đầu nói: “Đúng vậy, hắn bị phun máu mấy lần, lại bị đánh trúng lưng. Ta muốn xem hắn chảy ra bao nhiêu máu.”

Khi Đường Chiến và A Bạc Duẫn nói điều này, họ muốn nói với mọi người rằng Trình Uyên không còn khả năng làm được nữa, đồng thời, họ cũng đang cố vũ tinh thần và tiếp thêm can đảm cho họ.

Tuy nhiên, ngay sau khi giọng nói của mình rơi xuống, Trình Uyên đột nhiên run rẩy đứng dậy với một con dao trên cả hai tay, và sau đó quay mặt về phía mọi người.

Hắn cúi đầu, sau đó lại chậm rãi nâng lên, trên mặt không có một tia sợ hãi, ngược lại là tươi cười.

Nụ cười toe toét đến đáng sợ, và nụ cười làm tim đập mạnh.

Liên hệ với A Bạc Duẫn.

Trình Uyên nói: “Người tiếp theo là bạn!”

“Cô không tò mò về việc tôi có thể đổ bao nhiêu máu sao?
Thực ra tôi cũng rất tò mò, hôm nay chúng ta cùng xem nhé!”

Ngay khi câu nói này được thốt ra, tất cả mọi người đều run rẩy.

Đây là một ngõ cụt!

Vốn dĩ Tống San còn tưởng đứng lên lấp đầy khoảng trống giữa Dao Thạc và Vu Phi, nhưng lúc này, anh lại do dự.

Có một câu cổ ngữ rất hay: kẻ cong thì sợ ngang, kẻ ngang sợ choáng, kẻ đứng sợ chết. Câu này sẽ được thực hiện ngay cả khi nó được đặt trong số đó.

Chương 1758

Giờ phút này, Trình Uyên thậm chí không muốn mạng của hắn, chỉ cần liều mạng muốn giết chết mục tiêu của hắn, cho dù bị người chém giết giữa đường, hắn cũng không quan tâm. Người như vậy, ai dám khiêu khích

Ít nhất, Đông Tâm Tư không dám mạo hiểm.

Thật ra không phải chỉ có Tống gia nghĩ, người như tứ ân gia đã chuẩn bị động thủ, hiện tại, người nhìn ta, ta nhìn hắn, hắn nhìn trời nhìn đất, coi như chuyện này không có chuyện gì. để làm với anh ta. Tương tự.

Và A Bạc Dẫn lúc này cũng đang rất hối hận, anh đã biết rằng mình sẽ cùng người khác giết Trình Uyên sau khi cả ba người đã làm xong việc của mình.

Bây giờ không sao cả, Trình Uyên khóa mục tiêu vào chính mình, điều này sẽ chiến đấu với anh ta một cách tuyệt vọng.

Ruột sẽ tiếc nuối.

Không nói đến Đường Chiến, hắn lúc này không chỉ cảm thấy kinh ngạc vì sự kiêu ngạo của Trình Uyên, mà trong lòng cũng hận chính mình. Nghĩ rằng nếu ngay từ đầu anh ta có thái độ kiên quyết như vậy thì anh ta đã giết chết Trình Uyên từ lâu rồi và sẽ báo thù cho anh ta từ rất lâu rồi.

Đáng tiếc anh không phải loại người như vậy, không có khí chất như vậy nên sẽ không bao giờ đuổi kịp bước chân của Trình Uyên.

Trên thực tế, nếu một trong hai Dương Duệ Vân Dĩ Hà và Liên Thiên bắn trúng, Trình Uyên sẽ chết. Tuy nhiên, ba người họ không di chuyển.

A Bạc Duẫn và Đông Tâm Tư thầm nguyện rửa trong lòng, ba người này nhất định phải dùng tay của Trình Uyên để thoát khỏi bọn họ.

Nghĩ vậy nhưng không có cách nào trách cứ chuyện này cũng khó chịu.

Đúng lúc này, Trình Uyên lại cử động.

Anh nghiêng răng lao về phía A Bạc Duẫn, dùng dao chém!

A Bạc Duẫn sắc mặt thay đổi, hấn nhanh chóng kêu Đường Chiến: “Cùng nhau bắn giết hắn!”

Đường Chiến gật đầu với A Bạc Duẫn, sau đó quay sang tấn công phe Trình Uyên.

Khi đao tới, A Bạc Duẫn nhanh hơn Trình Uyên nên dễ dàng tránh được, sau đó hừ lạnh: “Trình Uyên, ngươi quá điên rồi, cho dù thực lực hiếm thấy, bên thái cũng chỉ ở giai đoạn sơ kỳ.” của Thần Võ rốt cuộc., Muốn giết ta, chỉ là nằm mơ! ”

Bây giờ anh hiểu rằng chỉ cần tốc độ đủ nhanh, Trình Uyên hoàn toàn không phải là đối thủ của họ, bởi vì một người dù có thực lực đến đâu, nếu không theo kịp người khác thì cũng không thể đánh bại họ.

A Bạc Duẫn thức tỉnh nhắc nhở, làm cho Đường Chiến cũng tỉnh lại như mơ, bọn họ đều là ở cảnh giới Thần Võ trung kỳ, tốc độ đương nhiên nhanh hơn Trình Uyên.

“bùm!”

Đường Chiến đâm vào áo vest của Trình Uyên.

Lúc này, sức tiêu hao của Trình Uyên vô cùng lớn, hẳn không có khả năng sử dụng lại Địa Vực tuyệt đối, chỉ có thể dùng thân thể chống lại cú đâm của hắn.

“Phông!” Một ngụm máu già phun lên trời.

Khi nhìn thấy điều này, A Bạc Duẫn đã vui mừng khôn xiết và lao vào đâm vào đầu Trình Uyên.

Cơ thể của Trình Uyên lúc này đã bị Đường Chiến một cú đâm nâng lên khỏi mặt đất, và anh ta đã mất trọng tâm, trong trường hợp này, anh ta không có khả năng chống trả.

Do đó, A Bạc Duẫn nghĩ rằng mình đã có khoảng thời gian tuyệt vời nhất.

Mọi người thấy vậy đều thở dài một hơi: “Xem ra đứa nhỏ lần này thật sự là quá phận rồi!”

“Sự chênh lệch về sức mạnh quá lớn, ngay cả lối chơi liều lĩnh cũng vô dụng.”

“Rốt cuộc vẫn không biết mình có thể làm gì!”

Nhưng mà, vào lúc này, chỉ nghe Trình Uyên, người đã mất đi trọng tâm, đột nhiên nói: “Beng!”

sự sụp đổ!

Khẽ khịt mũi, con dao xẻ xương bất ngờ “cách” một cái, người anh rã rời. Những mảnh vỡ đó, giống như một cơn mưa vô số mũi tên, bắn ra mọi hướng.

Nói cách khác, khi ở trong núi Vũ Ninh, Trình Uyên đã sử dụng thủ đoạn này ngay cả Liên Thiên, lúc đó Liên Thiên cũng rất xấu hổ, và cuối cùng anh ta đã bị bắn. Bạn biết đấy, mặc dù trận chiến với con rồng đã phải chịu rất nhiều thiệt hại cho Liên Thiên, và việc khôi phục đến bây giờ chỉ thành công một nửa, nhưng cho dù vậy, nó còn nhanh hơn nhiều so với phản ứng của kẻ mạnh ở giữa. Vương quốc Võ thần.

Chương 1759

Trên núi Vũ Ninh lúc đó không có A Bạc Duẫn ở đó, anh không biết Trình Uyên sẽ có bàn tay này, nhưng Đường Chiến đã ở đó, vì vậy, khi Đường Chiến nghe thấy từ “Beng” từ miệng Trình Uyên, anh lập tức nhận ra Khi nào không hay, còn chưa kịp thông báo cho A Bạc Duẫn, thân thể liền nhanh chóng lui ra ngoài.

Vì vậy, thật đáng tiếc cho A Bạc Duẫn.

Nhìn thấy vô số mũi tên bay tới, hấn vô cùng kinh ngạc, muốn trốn tránh nhưng đã quá muộn, không còn cách nào khác hơn là khép chặt nắm đấm và giải phóng vòng bảo hộ tuyệt đối mạnh mẽ nhất của mình bằng sức mạnh toàn thân.

Anh không bao giờ ngờ rằng Trình Uyên sẽ vẫn dự phòng trong tình trạng mất trọng tâm như thế này.

Và điều khiến anh không ngờ hơn nữa là con dao xé xương này lại có sức mạnh khủng khiếp như vậy.

“Puffpuffpuff” không biết có bao nhiêu mảnh vỡ xuyên qua vòng bảo hộ tuyệt đối mà anh tự hào, rồi xuyên qua cơ thể anh.

Cơ thể A Bạc Duẫn không ngừng run rẩy, máu bắn tung tóe khắp nơi.

“Đừng!”

Lúc này Thương Vân vội vàng chạy tới, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cô vô cùng kinh ngạc, sợ hãi rồi ngã quy xuống.

“Đừng giết cha ta!”

Chỉ là đã quá muộn!

A Bạc Dẫn dường như bị đóng đinh trên mặt đất, cơ thể anh ta ngừng đung đưa, bởi vì các mảnh vỡ đã bắn anh ta vào một cái sàng, và anh ta không thể di chuyển.

Đôi mắt anh nhìn Trình Uyên một cách hung tợn, ánh mắt đầy vẻ không tin.

Mọi người có mặt cũng uể oải.

Không ai có thể tưởng tượng được một cường giả sơ giai Thần Võ cảnh lại một mình khiêu chiến hai Thần Võ trung giai, hai giai đoạn sơ kỳ Thần Võ lại giết chết ba người bọn họ.

Mọi người đều thâm ngạc nhiên.

Thương Vân tỉnh dậy và nhanh chóng chạy đến, bắt gặp A Bạc Dẫn đang ngã về phía sau.

“Cha ơi!” Cô kinh ngạc kêu lên.

Tuy nhiên, A Bạc Duẫn không thể nghe được nữa.

Bởi vì Đường Chiến đề cập đến thức tỉnh, hắn mới có thể thoát khỏi cái này xui xẻo.

Một tiếng “rầm”, Trình Uyên cũng nặng nề ngã xuống đất.

Nhưng ngay sau đó, hắn run rẩy chống đất chậm rãi đứng lên.

Trong mắt Trình Uyên hiện lên một tia sáng đỏ, sắc mặt tuy rằng tái nhợt, khóe miệng nhếch lên cười, một vệt máu chậm rãi chảy xuống khóe miệng một cái.

“Nào, người tiếp theo!”

Anh hét lên với mọi người.

Tiếng hét lớn này đột nhiên khiến tất cả mọi người có mặt đều bị sốc và bất giác lùi lại một bước.

Đường Chiến theo bản năng cũng rùng mình.

Ai dám bước tới và ai dám làm tiếp

Rõ ràng Trình Uyên đã ở cuối trận, và mọi người không tin rằng anh ta vẫn còn khả năng phản kháng, nhưng dù vậy, anh ta vẫn lao vào giết chết một kẻ mạnh có cảnh giới cao hơn mình. Biết đâu, anh ta vẫn còn một cầu thủ chống lưng?

“Hắn lần này đi không vững, hắn là không có thành công, hiện tại chỉ là bịp bợm!”

Lúc này, Đông Tâm Tư.

Tuy nhiên, ngay cả khi anh ấy nói vậy, mọi người sẽ nhìn tôi và tôi sẽ nhìn bạn. Không ai muốn đi lên.

Và vào lúc này, Đường Chiến, người đã bị áp lực đáng sợ của Trình Uyên, đột nhiên nhìn về phía Dương Duệ và những người khác.

“Ba vị tiền bối, nếu không ra tay, hơi quá đáng!”

Dương Duệ nhìn Vân Dĩ Hà, Vân Dĩ Hà cau mày nhưng không nhúc nhích, lúc này, Liên Thiên đột nhiên bước ra.

“Lãng phí vô dụng!” Anh cười toe toét.

Rõ ràng không phải anh đang mắng Trình Uyên mà là bốn người vừa hợp lực.

Đường Trăn nghe vậy không khỏi khó chịu: “Ý của ngươi là?”

“Hừm, bốn người, ngay cả một người có căn cơ tu luyện thấp hơn của ngươi cũng không thể giết được, nhưng lại bị người khác giết chết. Bốn người các ngươi là rác rưởi sao?” Thiên Tỉ chế nhạo.

Đường Chiến giận dữ nhìn nhau, không khỏi khịt mũi một cái:
“Đừng quên, ngươi so với hắn cao hơn hai cấp, trước đây
không phải cũng đã từng đả thương hắn sao? Hơn nữa, ngươi
tu luyện bao nhiêu năm, có bao nhiêu.”

Chương 1760

Chúng ta đã tu luyện nhiều năm rồi, Chẳng phải người chỉ cao hơn chúng ta một cấp sao? ”

Liên Thiên khinh thường nói: “Ta tự mình tu luyện căn cơ tu luyện, làm sao có thể như các người ăn mày tội nghiệp.”

“Anh!” Đường Chiến tức giận vô cùng, nhưng không phản bác được.

Cảnh giới của hắn, Đạo Trưởng và Vũ Phi đều được cải thiện thông qua phương tiện đặc biệt của Minh Vương.

Liên Thiên không còn để ý tới Đường Chiến nữa, mà đối mặt với Trình Uyên, tự hào nói: “Cậu nhóc, lần trước, lần này tính toán đi.”

Nhìn Liên Thiên đứng dậy, Trình Uyên cảm thấy chua xót.

Thời hoàng kim, hắn cũng biết mình không phải đối thủ của mình, chưa kể hiện tại hắn đã bị thương nặng rồi, lực bất tòng tâm!

“Xem ra ta chỉ có thể giúp người đây!” Hắn thàn thở dài.

Nhưng bề ngoài vẫn giả vờ bình tĩnh.

“Hehe, hay quá, lần sau anh sẽ giết em!”

Nói những lời tàn nhẫn nhất, giả vờ hung hăng nhất, nhưng người mà Liên Thiên dường như không lấy lòng anh một chút nào, ánh mắt Trình Uyên tràn đầy khinh thường.

Liên Thiên giễu cợt: “Giết người, ta chỉ dùng một tay.”

Sau đó quay đầu lại nói với Đường Chiến: “Cậu nhóc, nhìn cho rõ.”

Nói xong, anh ta tung cú đấm của mình xuống đất.

“Bùm!” Một tiếng động lớn vang lên, đá rơi bay tứ tung! Ngay cả mặt đất dưới chân Trình Uyên cũng nứt ra một vết nứt đáng sợ, đất đá trên mặt đất cũng bị bật lên, tất cả đều nổ tung về phía Trình Uyên. .

Trình Uyên vốn đã không thể chống đỡ được Miền Tuyệt Thế, nên anh chỉ có thể giơ hai tay lên để chặn những tảng đá bay.

Tiếng nổ của đất đá ập đến lần lượt vào Trình Uyên, tiếng nổ của tiền bạc khiến Trình Uyên cảm thấy cơ thể mình sắp bị xé nát, đau đớn dày đặc.

Sau đó, một lực lớn hơn đập vào cánh tay anh, anh sững sờ khi thấy rằng đó là một cú đấm từ trên trời rơi xuống.

Trình Uyên không còn chịu được đòn đánh của loại siêu việt này, cơ thể bay ra ngoài như một con diều đứt dây.

“Bùm!” Một tiếng đập xuống đất.

đau đớn!

Nỗi đau vô bờ bến!

Trình Uyên muốn đứng dậy ngay lập tức, nhưng ngoài cơn đau, cậu chẳng còn chút sức lực nào.

Lúc này, Liên Thiên không muốn có cơ hội để thở với Trình Uyên, vì vậy anh ta lao đến và giẫm lên đầu anh ta.

“Nghe này nhóc con, thực lực của ngươi trước mặt ta, nhiều nhất tương đương chó hoang.” Hấn chế nhạo, chỉ vào Trình Uyên ngạo nghễ nói: “Ta mỗi phút đều có thể giết chết ngươi.

Mọi người ở phía xa cũng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời kinh hãi trước sức chiến đấu của đám người Liên Thiên.

Đúng lúc này, một giọng nói vô cùng lãnh đạm đột nhiên vang lên trong không khí.

“Anh à, trong mắt em, anh còn xấu hơn một con chó!”

Nghe tiếng, Liên Thiên chợt giật mình.

Ngay khi Liên Thiên chuẩn bị chà đạp Trình Uyên đến chết, anh ấy đã đến.

Động lượng giống như cầu vồng, và giống như sao băng, nó cắt ngang Liên Thiên và đến ngay lập tức!

“Dám làm tổn thương con cháu ta, những ngày tốt đẹp của ngươi đã qua rồi!” Hấn hét lên.

Lúc này, tất cả mọi người đều bàng hoàng, sững sốt.

Có ai trên thế giới này bay không?

Ít nhất thì Trình Uyên chưa bao giờ nhìn thấy nó, và cũng chưa bao giờ nghe nói về nó. Người cao hơn cảnh giới của hắn, có kiến thức hơn hắn rất nhiều, chưa từng thấy qua.

Nhưng vào lúc này, có người từ trên trời bay tới, giống như cầu vồng, vẽ ra một đường vòng cung đẹp đẽ, rồi trong nháy mắt đã tới chỗ hắn.

“Ồ!”

Gió hiu hiu, dòng sông chảy ngược, mọi người đều bị gió mạnh bất ngờ đẩy lùi.

Chương 1761

Con rồng Chí, không cần ra tay, chỉ cần khí tức, trời và người lần lượt rút lui.

Liên Thiên theo bản năng tung một cú đấm về phía Con rồng, tuy nhiên, Con rồng đã đứng trước Trình Uyên, một tay đưa ra sau, tay kia bình tĩnh đẩy về phía trước.

“gì!”

Liên Thiên đột nhiên gào thét, thân ảnh của hắn giống như sao băng, bay ra xa mấy chục mét. Đất và đá sắp sửa trở lại thành Ping Ji ngay lập tức.

“Giết người, một tay cũng quá đáng!”

Con rồng nói.

Dài!

Mọi người sửng sốt, hai mắt sáng ngời.

Ngay khi Minh Vương vẫy tay, mọi người đột nhiên bị đẩy lui, lập tức nhường nòng nhìn thẳng vào Con rồng.

Khi Con rồng cũng nhìn thấy Minh Vương, vẻ mặt của nó đột nhiên ngưng trệ, và động lực thống trị thế giới cũng bị trút bỏ trong chốc lát.

“Thành Trọng” hần kinh ngạc nói: “Thật sự là người, người còn sống!”

Minh Vương lạnh lùng nhìn Con rồng, trong mắt hiện lên tia sáng phức tạp, vẻ mặt lạnh lùng như động băng ngàn năm.

Minh Vương sống trong bụng cá kỳ lạ hơn tám mươi năm, trong những ngày buồn chán, ngoài luyện khí công, nàng chỉ có luyện khí công, nàng đã chịu đựng sự tra tấn kép về thể xác và tinh thần không ai có thể chịu đựng được nên nàng đã quên rất nhiều. của sự vật. Nhưng có một điều, một người, cô không bao giờ quên.

Người đàn ông đó là Con rồng, người đàn ông trước mặt, anh ta thực sự giống như anh ta của tám mươi năm trước.

Suave và đẹp trai!

Anh ấy là người duy nhất trên thế giới!

Họ từng rất ân ái, từng cãi vã, cuối cùng lại vì yêu và hận mà giết những người phụ nữ khác của anh, giết từng người một, cuối cùng anh lại làm điều đó với chính mình.

Yêu càng sâu thì hận càng dày!

Cơ thể của Minh Vương “đã chết” bắt đầu run rẩy, kích động, hận thù và tức giận! Ngay cả giọng nói của nàng cũng không phát ra được một câu: “Lão tử, ngươi nhất định phải chết, tiểu Con rồng, ta muốn co rúm ngươi, ta muốn.”

Con rồng Ninh lông mày nhìn nhau, thật lâu sau, hắt thở dài, “Hoan nghênh ngươi về nhà.”

“Ở đâu có nhà” Minh Vương điên cuồng gầm gừ.

Con rồng dang tay bước chậm chậm về phía Minh Vương, vừa đi vừa nhẹ nhàng nói: “Ta là nhà của ngươi. Sau bao nhiêu năm, chúng ta nên quên đi quá khứ.”

“Tất cả đều sai, tôi có nó, và bạn có nó. Bạn đã phải chịu đựng hàng chục năm, và tôi cũng đã chịu đựng hàng chục năm đau khổ. Chúng ta hãy quên đi quá khứ và trở lại bình yên.”

Đôi mắt với vòng tay của Con rồng, cơ thể của Minh Vương bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Trên đời có biết bao nhiêu chuyện ân oán hận thù không thể thoát khỏi một chữ tình, Sở dĩ Minh Vương có lòng căm thù loài Con rồng đến vậy cũng là vì họ đã từng có một tình yêu bền chặt.

Vì vậy, khi Con rồng ôm chậm lấy cô và nhẹ nhàng nói ra lời yêu thương đầy xúc động ấy, trái tim chôn giấu gần trăm năm của cô đã rung động không thể giải thích được.

Và đúng lúc này, một người phụ nữ vội vàng chạy tới, đứng từ xa nhìn nhau, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, người phụ nữ

đó chờ sẵn.

Và Minh Vương cũng vô tình nhìn thấy người phụ nữ.

Dáng điệu duyên dáng, dáng đẹp.

Cô ấy là một người phụ nữ Con rồng!

Cô ấy có hơi thở của con Con rồng!

Minh Vương tỉnh dậy ngay lập tức, mắt anh ấy chuyển sang màu xanh ngay lập tức.

“Bùm!” Một cỗ hắc khí đột nhiên bộc phát.

Đúng lúc này, Con rồng đã đến bên cô và anh định ôm cô vào lòng, nhưng đột nhiên, Minh Vương cảm động, luồng khí đen kinh khủng và lạnh lẽo bùng nổ giữa hai người, giống như vô hình giống như một con quái vật vậy. có thể xé và nuốt mọi thứ.

Chương 1762

Sắc mặt Con rồng đột nhiên thay đổi, hấn nhanh chóng lùi lại.

“Khả Trình Thường (tên thật Minh Vương), bình tĩnh!”

Minh Vương giận dữ rống lên: “Ta trấn an bà cô.”

Sau đó, nàng nghiêm nghị quát mọi người: “Giết hấn đi, ai có thể giết hấn, ta sẽ giúp kẻ nào hoàn thành tâm nguyện của hấn, cho dù là thống nhất thiên hạ!”

Nước da của Con rồng đã thay đổi đáng kể.

Ngay khi những lời này nói ra, ánh mắt của mọi người sáng lên, đặc biệt là Dương Duệ, người bước tới đứng đối diện với Con rồng, trong khi Vân Dĩ Hà vội vàng theo sau.

“Không ngờ trong thời gian ngắn như vậy, kỹ năng của người đã khôi phục bảy tám mươi tám.” Dương Duệ nghiêm nghị nói, “Xem ra, Đức Xá chưa chết!”

“Làm sao có khả năng, sư huynh, chúng ta rõ ràng đã nhìn thấy người bị giết” Cố Thiên Tâm kinh ngạc.

Dương Duệ trầm giọng nói: “Đức Xá đang luyện mấy cách phụ bản. Không phải lúc đó hấn có thể dùng phương thức đội hình sắp xếp phân thân tưởng tượng.”

“Vì vậy, Đức Xá có thể nhanh chóng khôi phục sức mạnh của chúng ta, và tự nhiên, nó cũng sẽ nhanh chóng khôi phục sức mạnh của Con rồng.” Vân Dĩ Hà trịnh trọng nói.

“Đúng vậy, vậy chúng ta phải ra tay, còn có cường giả của tứ ấn gia tộc. Tất cả chúng ta đều phải chung tay chống lại, giết chết hẳn!” Dương Duệ cũng nói.

Nghe vậy, mọi người đến bên cạnh Dương Duệ, nhìn chăm chăm vào Con rồng một cái, ánh sáng tham lam lóe lên trong mắt.

Và vào lúc này.

Trình Uyên từ từ mở mắt ra, cơ thể cậu bây giờ gần như rỗng tuếch, trong cơ thể không còn nguyên khí, nội thương bên ngoài đều rất nghiêm trọng.

Anh cố gắng đứng dậy và trở mình.

Lúc này, Con rồng bước tới gần anh, ngồi xổm bên cạnh anh, nói với Trình Uyên: “Anh đã làm tốt lắm rồi. Mọi việc còn lại cứ giao cho anh.”

Trình Uyên chua xót than thở một tiếng: “Ngươi không nên tới. Nếu không tới, ta còn có cơ hội sống. Đến, chúng ta đều phải chết.”

Con rồng Vĩ giật mình, liền hỏi: “Ngươi lại sử dụng khả năng đó”

Trình Uyên kinh ngạc nhìn anh: “Anh đều biết”

“Ừ.” Con rồng cười nói, “Hình như năm năm trước ta nhìn thấy chính là người bây giờ.”

Trình Uyên vội vàng hỏi: “Vậy cậu có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không? Là quý gì?”

Con rồng muốn nói, nhưng vừa động miệng liền phát hiện mặt đất dưới chân đột nhiên trắng bệch, lạnh lẽo.

Một lớp tinh thể băng hình thành trên mặt đất.

Dương Duệ bắt đầu.

Ánh mắt Con rồng ngưng tụ, đột nhiên hừ lạnh một tiếng: “Cút!”

Với một tiếng r3n rĩ “hoo”, một ngọn lửa bùng lên trên mặt đất, và những ngọn lửa đột nhiên vụt tắt phía sau anh ta, ngay lập tức tắt băng.

Vân Dĩ Hà bay ra, vung tay liên tục, bàn tay bắt tử sinh ra một đạo đao gió cuồng bạo, nhanh chóng bắn về phía Con rồng.

Còn Dương Duệ cũng dùng hai ngón tay véo chiến thuật, đột nhiên đao phong hóa thành vô số sắc bén trượt băng, tốc độ cùng đà lao tới Con rồng và Trình Uyên dữ dội hơn.

Con rồng luôn duy trì một sự tôn trọng cơ bản đối với Dương Duệ và những người khác.

Nhưng lần này, lời nói của anh ta đột nhiên trở nên rất kích động.

Con dao gió băng nhanh chóng đột nhiên nổ tung trước khi chạm trán với Con rồng, sau đó nổ tung, hóa thành vô số pháo hoa, bay lơ lửng trên không trung.

Nhưng phía trên Con rồng dường như có một lớp màng vô hình, khi pháo hoa rơi xuống tự nhiên chúng lần lượt né tránh.

Đầu Con rồng cũng không quay lại mà đặt một tay lên ngực Trình Uyên.

Trong tích tắc, Trình Uyên cảm thấy cơ thể mình ấm lên, cơn đau thuyên giảm rất nhiều, khí tức trong người cũng nhàn nhạt được tái sinh.

“Đừng lo lắng cho tôi, hãy để dành chút sức lực để đối phó với chúng.” Trình Uyên chua chát nói.

Chương 1763

Theo Bạch An Tương, ngày một bọn họ sẽ chết, nhưng vì biết được sự việc phát triển nên cố ý muốn thay đổi, chẳng phải là để ứng trước hậu quả sao?

Nếu là như vậy, Con rồng thật sự không cần tiêu hao thực lực bản thân, tốt hơn là có đủ khí lực đánh đi đám người này.

Còn lâu, một mình đối mặt với hơn chục chuyên gia trong Thần Võ võ lâm, e rằng đây cũng là lần ngoạn mục nhất trong lịch sử.

Hắn chậm rãi đứng dậy, chậm rãi xoay người, đối mặt với mười mấy vị cường giả trong Thần Võ. 0

“Tu luyện không dễ dàng, đặc biệt là tới trình độ của ngươi, cho nên ta đối với ngươi cũng không khó, bây giờ nếu có người cút đi, về sau ta cũng không cản trở, trả thù.” Con rồng nhẹ nói, “Nếu ngươi không rời đi, ngươi nhất định phải Ở lại. Hãy xuống và can thiệp vào chuyện của tôi với Khả Trình Thường (tên thật Minh Vương). “

“Vậy thì hãy chuẩn bị cho sự hủy diệt của hình thức và tinh thần!”

Con rồng nói đơn giản nhưng nghe xong lòng ai cũng khiếp sợ, cả người đều lộ ra vẻ sợ hãi, thậm chí có phần hồi hận trong cuộc đời.

Tuy nhiên, sao Minh Vương đứng sau họ, ai dám rời đi khi chưa được phép

Hơn nữa, sự cam dỗ của lời hứa của Sao Minh Vương đơn giản là quá lớn.

“Đừng nghe hắn, hắn hiện tại chỉ bằng 50% sức lực bình thường. Chúng ta cùng nhau đi. Sau khi giết hắn, chúng ta sẽ chia đều thiên hạ!”

Liên Thiên đột nhiên hét lên.

Phải nói rằng khẩu hiệu chia đều thiên hạ này đủ để khiến cho những vị lãnh chúa bao năm dung túng này, ánh mắt dường như bắt đầu lấp lánh hưng phấn.

“giết chết!”

Tôi không biết ai đã la hét và mọi người đã hành động. Một số cầm dao, một số cầm gậy, một số dùng nắm đấm trực tiếp và một số

Hơn chục cường giả Thần Võ đồng thời xuất chiêu, trong thời gian ngắn, trời đất tan vỡ.

Hơn nữa, còn có Dương Duệ đến từ Siêu Thần Võ, băng của hắn bay khắp Liên Thiên, hòa với đá bay và gió đao của Vân Dĩ Hà, toàn bộ đại não của hắn dâng trào về phía Con rồng.

Con rồng lắc đầu thờ dài: “Đã vậy thì thôi.”

Nói xong, trong mắt tràn đầy hồng quang.

Anh đá lại Trình Uyên và hét lên, “Bảo vệ anh ấy!”

Yên Nhiên chợt tỉnh táo lại, đột nhiên bước ra, bắt gặp Trình Uyên, sau đó nhìn Con rồng với vẻ mặt lo lắng.

Trình Uyên bị Yên Nhiên giữ chặt, lập tức sưỡi ảm nephrite thơm phức, nhưng hẳn lúc này không quan tâm, lo lắng nhìn Con rồng.

Bọn họ đều biết Con rồng rất mạnh, nhưng lần này Con rồng đối mặt với mười mấy cường giả đến từ Thần Võ, làm sao có thể không lo lắng, ngoài ra còn có một vị Minh Vương mà kỹ năng càng thêm khó lường, để mắt tới.

Thân Con rồng bay lên trời cao, sau khi chạm vào, hẳn đột nhiên lấy ra mười mấy thanh kiếm gỗ nhỏ bằng lòng bàn tay, sau đó véo thủ pháp, mạnh mẽ ném những thanh kiếm nhỏ về phía mấy chục người đang lao tới.

Trình Uyên đã từng nhìn thấy thanh kiếm nhỏ bằng gỗ này, lần đầu tiên cậu nhìn thấy một Con rồng, cậu đang ngồi trong sân dùng một con dao để cắt thanh kiếm nhỏ bằng gỗ này.

Trình Uyên trong lòng bỗng nhiên hưng phấn, nhớ tới mấy đoạn phim từng xem trong phim, cũng là một thanh kiếm nhỏ tương tự, sau khi ném ra ngoài, chúng dài ra trong gió, lập tức trở nên mạnh mẽ.

Tuy nhiên, đây không phải là một bộ phim, sau khi ném ra ngoài, thanh kiếm nhỏ không hề mọc trong gió mà bất ngờ bị bốc cháy và biến thành một tá thanh kiếm lửa nhỏ bằng lòng bàn tay.

Họ phi nước đại, “Do Do” phát ra âm thanh bị bóp nghẹt, tất cả đều bị chôn sâu dưới lòng đất, nằm giữa những người này và Con rồng.

Nhưng đột nhiên, nơi chôn cất thanh kiếm nhỏ lại hình thành một hoa văn kỳ dị, bên trong hoa văn bốc lên một ngọn lửa.

Liên Thiên băng giá của Dương Duệ, lưỡi kiếm gió của Shi Vân Dĩ Hà và những thủ đoạn ngậy thơ mà mọi người nỗ ra đều bị chặn lại.

Mọi người đều mắt sắc.

“Tại sao Con rồng vẫn là một bậc thầy về mạng”

Vân Dĩ Hà ngạc nhiên nói.

Lúc này, chuyên gia cổ đại trong Thần Võ cũng đã bằng một chân bước vào đội hình.

“A!” Một tiếng hét.

Chương 1764

Tôi thấy chân của người bước vào đội hình lập tức bốc cháy, sau đó toàn thân bốc cháy.

Mọi người đều lảng tránh.

Đúng lúc này, một người lao ra khỏi đám cháy và dùng lòng bàn tay tát vào ngực người đó.

Trong tiếng “bùm” vang dội, trong tích tắc người bị bấn ra từng mảnh, máu thịt bay tứ tung!

Giết một kẻ mạnh trong Vương quốc Võ thần trong vài giây.

Mọi người đều sửng sờ.

Và người bước ra khỏi ngọn lửa là Con rồng.

Sau khi xuất hiện, anh ta đột ngột lao về phía Dương Duệ.

Nhìn thấy vậy, Dương Duệ hai tay néo thủ pháp, “bang bang bang” trước mặt dựng lên mười cái khiên băng.

Tuy nhiên, khi Con rồng đi qua, ngọn lửa bùng lên dữ dội, và tám khiên băng ngay lập tức tan rã và sụp đổ.

Liên Thiên bị bao quanh bởi những tảng đá lớn, và rơi xuống ngục Con rồng giống như một ngôi sao băng.

Con rồng không thể tránh nó, và một ngọn lửa dữ dội hơn bùng phát từ cơ thể nó ngay lập tức.

Nhiệt độ cao như lửa đốt khiến những tảng đá to lớn bao bọc lấy hắn trong chốc lát tan chảy, hắn bị sốc, nhanh chóng muốn rút lui.

Nhưng Con rồng vươn tay ra, một Con rồng lửa, nhanh chóng uốn lượn về phía Liên Thiên và nuốt chửng nó.

“Anh ơi, giúp em với!” Liên Thiên sợ hãi, lo lắng hét lên.

Dương Duệ chạy tới, phát tay với vẻ mặt âm đạm, khiên băng cô lập Con rồng lửa.

Con rồng phù lao về phía trước, thân thể của hắn chạm vào những tấm khiên băng kia, những tấm khiên băng đó lập tức tan ra.

Lúc này, một cường giả ở giữa Thần Võ của gia tộc Thác Bạt dùng gậy đánh vào lưng Con rồng.

“Xuống địa ngục!” Nhìn thấy nó trúng Con rồng, anh vui mừng khôn xiết, thậm chí còn uống một cách tự hào.

Ngươi biết không, cường giả trung giai Thần Võ cảnh đều vượt qua Trình Uyên, cây gậy này rơi xuống Con rồng, ước chừng Con rồng không chịu nổi.

không may.

Khoảnh khắc cây gậy chạm vào cơ thể Con rồng, nó đã bị thiêu rụi thành tro với một tiếng “vù vù”.

Vẻ mặt của Thác Bạt Qiang là giật mình, cùng lúc đó, một Con rồng lửa khác lao về phía anh.

“A, giúp” Con rồng lửa nuốt chửng anh ta trước khi anh ta hét lên, và sau khi xuyên qua cơ thể anh ta, chỉ còn lại một vũng tro tàn.

Mọi người đều sợ hãi ngớ ngẩn.

Sức mạnh này là gì

Làm thế nào để chống lại điều này

Rõ ràng, mười mấy người từ Thần Võ cộng với một cường giả Thần Võ siêu cấp hợp lực giết Con rồng, nhưng bây giờ, bọn họ đã trở thành một Con rồng đuổi theo và giết chết hơn một chục người trong số họ.

Giờ phút này, ước chừng sẽ không ai nghĩ tới cái gì phân chia thiên hạ, điều bọn họ suy nghĩ nhiều nhất chính là làm sao thoát thân, làm sao không chết!

Và Con rồng bước ra khỏi ngọn lửa, nhìn những người trước mặt mình một cách vô hồn, và nói: “Tôi đã cho bạn một cơ

hội, nhưng bạn không trân trọng nó. Sau đó, sẽ không có cơ hội tiếp theo, và thế giới đã thực sự đến để dọn dẹp và xáo trộn.”

Cùng lúc đó, trên nóc một tòa nhà cao ở thành phố Tân Dương, phía xa xa có hai người đang nhìn cảnh tượng bên bờ sông.

“Bác thầy!”

Lục Hải Xuyên cung kính chào lão nhân trước mặt.

Ông già là Đức Xá đã bỏ đi trước đây.

Đôi mắt của Đức Xá đang nhìn về phía xa, nghe thấy lời chào hỏi của Lục Hải Xuyên, anh ta không nhìn lại anh ta, mà chỉ thở dài, “Rốt cuộc cũng chỉ là tranh chấp về tinh thần.”

Nghe vậy, Lục Hải Xuyên khẽ nhíu mày: “Su phụ, Con rồng và Minh Vương đều là cường giả ở trạng thái võ đạo siêu phàm, trận chiến sinh tử giữa bọn họ cũng có thể coi là một trận chiến thần.”

Đức Xá lắc đầu cười khỏ: “Siêu cấp Thần Võ có chuyện gì vậy?”

Lục Hải Xuyên sững sốt: “Tại sao, còn có thứ gì kinh khủng hơn Siêu Thần Võ giới?”

Từ tiếng thở dài của Đức Xá, Lục Hải Xuyên ngửi thấy một mùi lạ. Ý anh ta muốn nói, như thể muốn nói, thế giới hoàn

toàn không phải là ba người, và cho dù ba người này có là cường giả siêu cấp võ lâm thì họ cũng chỉ là một tờ giấy bạc. .

nhưng.

Chương 1765

“Trên đời này làm sao có người mạnh hơn ba người bọn họ”
Lục Hải Xuyên không khỏi hít một hơi.

Đức Xá lại thở dài: “Thật khó phân biệt đâu là người.”

Lục Hải Xuyên uể oải.

Hắn không hiểu Đức Xá lời nói, là cao thủ cũng có khả năng suy luận, nhưng cuối cùng kiến thức cũng không nông cạn như Đức Xá, cho nên đến nay cũng chỉ có thể nhìn ra vận may của hắn, nhưng cũng không cụ thể.

Cho nên đây cũng là lý do hắn đi theo Trình Uyên, bởi vì hắn nhìn thấy Trình Uyên may mắn.

“Đó là một phước lành hay một lời nguyền,” Lục Hải Xuyên hỏi một cách thận trọng.

Đức Xá trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi lắc đầu: “Ta không thấy, không nhìn thấu.”

“Ngay cả sư phụ cũng không thể nhìn thấu” Lục Hải Xuyên tò mò.

Đức Xá gật đầu: “Đây cũng là lý do tại sao tôi không dám đi đến kết luận. Tôi đã suy luận lại cho thầy 180 lần. Tôi không

thể nhìn thấy vận may tiếp theo của Trình Uyên và Con rồng, cũng không thể nhìn thấy số phận của họ. Suy sụp, nó chỉ là sự vô định giữa ánh sáng và bóng tối, nói cách khác, sự sống và cái chết của họ không liên quan gì đến số ngày. “

“Điều đó có liên quan gì?” Lục Hải Xuyên hỏi.

Đức Xá chậm rãi nhìn chằm chằm: “Một cái tồn tại sắp cực kỳ cường đại!”

Lục Hải Xuyên kinh ngạc mở miệng, hồi lâu cũng không có phản ứng.

Anh chợt nhớ trên hòn đảo vô danh, khi Trình Uyên sắp chết, Con rồng đã bắn để cứu Trình Uyên, sau đó, Trình Uyên quay lại cứu Con rồng, trong khoảng thời gian ngắn Trình Uyên có được sức mạnh siêu nhiên của Con rồng, thể hiện rằng anh đã đánh bại Dương Duệ trong trạng thái siêu thần võ. Sức mạnh và tài năng, đặc biệt là tài năng bản năng của anh ấy, ngay cả Con rồng cũng phải kinh ngạc.

Là nó

Sự tồn tại cực kỳ mạnh mẽ đó có thể là Trình Uyên

Tuy nhiên, nhìn từ xa, Trình Uyên đã rất yếu sau trận đấu cam go, làm sao có thể xảy ra điều kỳ diệu?

Đức Xá đột nhiên nói: “Trận chiến mạnh mẽ không phải hôm nay, Hải Xuyên, hãy đến với chúng tôi với tư cách là một giáo viên.”

Nói xong quay người bước xuống lầu, Lục Hải Xuyên cũng nhanh chóng đi theo.

đồng thời.

Phòng họp của một tòa nhà kinh doanh ở thành phố Tân Đài Bắc, tỉnh Giang Bắc.

Nhiều người đàn ông và phụ nữ trong bộ vest và nhìn vào các giám đốc điều hành công ty ngồi vào bàn hội nghị.

Ngồi ở ghế chính là một người đàn ông trung niên.

“Bảy gia tộc ẩn thân, họ Lý đã thất thủ, bị loại trừ. Bốn gia tộc còn lại đều đã trở về Minh Vương mới xuất hiện, hiện đang chiến đấu với thần của đất nước bên sông Tân Dương. Tổ sư, gia tộc Bách Lí của chúng ta nên giúp đỡ nào một”

Một trong những người đàn ông hỏi.

Người đàn ông ngồi ở đầu là Bách Lí Minh Dương, người đứng đầu hiện tại của Gia tộc Trăm tộc, và là một trong bảy gia tộc ẩn.

Bách Lí Minh Dương lặng lẽ gật đầu, ôn tồn hỏi: “Ôn gia có thể động thủ.”

“Cho đến nay, vẫn chưa.” Người đàn ông trả lời.

Đúng lúc này, có người khác thúc giục: “Giáo chủ, vị Minh Vương này mới xuất hiện, có tư cách đem tứ đại gia tộc quy phục, lại còn đối đầu với thần Con rồng, có thể thấy thực lực không tầm thường, và nếu chúng tôi không góp phần vào tình hình lúc này, tôi e rằng chúng tôi sẽ mất cơ hội trả giá này. “

“Đúng vậy, Giáo chủ, Con rồng trấn áp bảy gia tộc ẩn cư của chúng ta nhiều năm như vậy. Nếu không phải do thế lực uy hiếp từ cửa hắc, chúng ta làm sao có thể chịu đựng được đây là cơ hội ngàn năm có một.”

Mọi người đang nói về nó.

Nhưng Bách Lí Minh Dương suy nghĩ một chút: “Mọi người đừng lo lắng.”

“Giáo chủ!”

“Hả!” Bách Lí Minh Dương lắc đầu, trong mắt hiện lên một tia sắc bén, giễu cợt nói: “Là cơ hội tốt, tại sao con cáo già nhà họ Ôn kia không động thủ?”

Mọi người đã kết thúc.

Bách Lí Minh Dương nói tiếp: “Bảy gia tộc ẩn thân, chỉ có lão gia tộc Ôn gia này là xảo quyệt nhất, hắc sẽ bỏ lỡ cơ hội tốt này”

Chương 1766

“Vì anh ấy chưa di chuyển, có nghĩa là phải có rủi ro trong vấn đề này. Gia tộc Bách Lí của chúng ta không thể mạo hiểm. Nếu họ quay lại, chúng ta cũng phải thắng bằng một đòn. Vì vậy, khi nhà họ Ôn di chuyển, chúng ta cũng sẽ di chuyển, mặc dù chúng tôi không thể. Đó là lợi ích lớn nhất, nhưng nó tốt hơn việc phá hủy nền tảng hàng thế kỷ.”

Bách Lí Minh Dương sau khi nói xong, mọi người nhìn nhau, không ai phản đối.

Và vào lúc này.

Ở thành phố Cù Hà, tỉnh Giang Đông, trên một sân gôn rộng và đẹp, có một người đàn ông lớn tuổi đang cầm gậy đánh gôn và chuẩn bị vung vợt.

Phía sau anh là một dãy phụ nữ mặc sườn xám, duyên dáng và xinh đẹp.

Lúc này, một người mặc áo da quần tây đột nhiên xuất hiện ở phía sau lão nhân.

“Ông ơi, người của chúng ta đã thấy rõ ràng qua video điện thoại di động mà báo lại. Con rồng lẽ ra đã khôi phục được 50% cơ sở tu luyện, hẳn là ở cấp độ trung kỳ của Siêu cấp Thần Võ, cùng Minh Vương gia.” vẫn chưa làm được, nhưng chị dâu đã nói rằng: Cô ấy không nên ở dưới Con rồng.”

“Ông ơi, khi nào thì ra tay?”

Người đàn ông đứng sau ông già và hỏi, vẻ rất kính trọng.

Lão nhân gia cơ cực là Ôn Đồng, tộc trưởng nhà họ Ôn, một trong bảy gia tộc ở ẩn.

Trong số bảy gia tộc ẩn sĩ, gia tộc quyền lực nhất là gia tộc Lý, nhưng theo thời gian, trong thời gian dài ẩn cư, động lực của nó đã bị đảo ngược. Và nhà họ Ôn này dường như đã trở thành người đứng đầu của bảy gia tộc ẩn thân, và sức mạnh của nó vượt xa năm gia tộc ẩn thân khác.

Chỉ có gia tộc Bách Lí lúc đó yếu nhất, chỉ kém nhà họ Ôn có nửa chặng đường.

Với một tiếng “bốp”, quả bóng bay ra xa.

Ôn Đồng cười gật đầu: “Ta xem, nói cho chị dâu, tiếp tục quan sát.”

“Quan sát” người thanh niên không khỏi kinh ngạc: “Ông ơi, chúng tôi chỉ đang quan sát thôi”

“Nếu không” Ôn Đồng cười hỏi.

Người thanh niên lo lắng nói: “Ông nội không nghĩ đây là cơ hội chỉ có một lần trong đời sao?”

“Cơ hội” Ôn Đồng hơi giật mình, hỏi: “Cơ hội gì?”

“Bởi vì sự tồn tại của Con rồng, bảy gia tộc ẩn thân của chúng ta chỉ có thể ẩn thân, chủ yếu là do sức mạnh của loài Con rồng quá cao. Một mình một người có khả năng phá hủy bảy gia tộc của chúng ta. Hắn đe dọa chúng ta và ngăn cản chúng ta sinh ra.” . Ta không nhịn được, nhưng hiện tại, có người dám thách thức hắn, bọn họ ngang tài ngang sức, thậm chí có thể vượt xa hắn. ”

“Ông nội, giờ phút này, chúng ta đang giúp Minh Vương, đến lúc đó, chúng ta thật sự sẽ giết Con rồng. Khi sinh ra, chúng ta nhất định sẽ được Minh Vương đồng ý, nhất định sẽ nhận được nhiều lợi ích.”

Ôn Đồng lắc đầu, khoát lên vai, đi tới thiếu niên sợ hãi bờ vai: “Tiểu Đình, người suy nghĩ quá đơn giản.”

Ôn Tiểu Đình tỏ vẻ không hài lòng: “Ông ơi, để than trong tuyết còn hơn đóng băng trên bánh. Mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Ôn Đồng lắc đầu cười đi về phía trước.

Ôn Tiểu Đình nhanh chóng đi theo.

“Tiểu Đình, bạn cần phải biết cách nhìn nhận sự việc, đừng chỉ nhìn bề nổi trước mắt mà hãy nhìn lâu dài và nhìn vào bản chất của sự việc.”

Ôn Đồng dứt khoát nói: “Chúng tôi không biết Minh Vương là ai, nhưng chúng tôi biết chi tiết về Con rồng. Ông ấy là thần

của đất nước, sau lưng ông ấy được nước ủng hộ. Ông nói rằng nếu bạn thua, ông ấy sẽ mất nước. Mất ta không độc hơn mất ta ”

Ôn Tiểu Đình sững sờ, nghĩ đến lời của Ôn Đồng nói nhiều lần, trong lòng không khỏi bưng bĩnh: “Ông nội, ý của ông là chúng ta đi giúp Con rồng đoạt sủng của Con rồng, sau đó ngài cũng sẽ mở lòng cho chúng ta trở lại.”

“Không có!” Ôn Đồng dừng lại, nhìn lại Ôn Tiểu Đình , thẳng thừng nói: “Không giúp thì không ai giúp!

“Chỉ nhìn trên tường” Ôn Tiểu Đình .

Ôn Đồng chậm rãi gạt đầu: “Cách vách chỉ xem.”

“Nhưng” Ôn Tiểu Đình không hiểu.

Ôn Đồng hỏi: “Tiểu Đình, có bao giờ người nghĩ đến khả năng thứ ba ngoài chiến thắng của Minh Vương hoặc Con rồng Thành”

Chương 1767

Ôn Tiểu Đình đột nhiên uể oải.

Khả năng thứ ba

Mất cả hai

Nghĩ đến hai chữ này, ánh mắt hắn liền sáng lên.

“Tôi hiểu ông nội!” Anh hào hứng nói.

Vì sao Minh Vương có thể khuất phục được Dương Duệ thì chỉ có thể cho thấy một vấn đề, sức mạnh của cô ta quả thật là khó lường, nhưng Con rồng lại không phải là người ăn chay, nên khả năng lớn nhất của họ là sẽ thua cả hai, dù một bên thắng thì cũng khổ. chiến thắng. Sẽ không còn nữa Sức mạnh của chiến tranh.

Nếu đó là trường hợp

Đương nhiên, nhà họ Ôn đã có thể lợi dụng ngư ông đắc lợi, vì thế mà độc tôn thiên hạ.

“Bây giờ anh đã biết, chúng ta nên làm gì.” Ôn Đồng hỏi.

Ôn Tiểu Đinh suy nghĩ một chút, nhanh chóng gật đầu: “Ta biết Đại phu. So với trận chiến này, hiện tại chúng ta nên để mắt tới Bách Lí Minh Dương bắt tử năm xưa.”

Ôn Đồng đột nhiên cười toe toét khi nghe được lời nói đó.

“Haha Tiểu Đinh tốt hơn cha cậu, chỉ một điểm thôi.”

Trận chiến giữa Con rồng và Minh Vương là tình hình tổng thể, tình hình chung đã đạt được và sẽ không thay đổi, trong khi gia tộc Bách Lí là kẻ thù thân thiết, nỗi lo kẻ thù thân thiết không thể nguôi ngoai. Một khi Bách Lí Minh Dương có kế hoạch này, nhà họ Ôn đương nhiên sẽ phải đề phòng.

Và vào lúc này.

Trận chiến cốt lõi thực sự vẫn đang tiếp tục gay gắt.

Chân Con rồng bị băng nặng bao bọc, đao phong chém tới, tảng sao băng cũng từ trên trời rơi xuống, người của tứ tộc ẩn thân cũng không kịp rút lui.

Và chỉ tại thời điểm này.

“Bùm!” Với Con rồng làm nòng cốt, một cơn lốc lửa Con rồng đột nhiên bùng phát, cơn lốc lửa Con rồng bay lên từ sự hình thành của tấm vải kiếm nhỏ và lao thẳng lên Liên Thiên.

Băng nặng trên chân hấn tan ra trong chốc lát, đao phong từ xa chỉ có thể làm cho lốc xoáy lửa càng thêm cuồng bạo, tảng đá

to lớn cùng thiên thạch đột nhiên cháy thành bột, vũ khí của mọi người cũng tan thành mây khói.

Con rồng, dựa vào sức của một người, dễ dàng chiến đấu với nhiều cao thủ, bước ra khỏi cơn lốc lửa, sau đó chỉ vào ấn đường của 1 vị trưởng lão .

“A!” Một tiếng hét.

Một cường quốc khác của Thân Võ đã sụp đổ.

Mọi người vội vã trở về.

Họ đều sợ hãi!

Nói cách khác, ngoại trừ Dương Duệ và những người khác, những người này nếu không có Minh Vương xuất hiện, bọn họ cũng không dám nổi lên dũng khí chiến đấu với cự Con rồng. Không phải vô cớ mà Con rồng lại dựa vào sức rắn đe của mình để trấn áp những gia tộc ẩn cư cả trăm năm này, khiến bọn chúng sợ hãi không dám trở lại.

Nói cách khác, bốn gia tộc lớn ở kinh thành chỉ có thể lấy tay che trời, bảy gia tộc ẩn thân có thực lực hơn hẳn bốn gia tộc lớn, cái nào không đáng ghét.

Nhưng với sự tồn tại của loài Con rồng, họ không dám di chuyển một cách hấp tấp.

Thời điểm này là thời cơ tốt nhất, tuy nhiên những người này vẫn dễ bị tổn thương dưới tay Con rồng.

Tuyệt vọng!

“Chúa tể Minh Vương, xin hãy hành động, nếu không ta sẽ chờ toàn bộ quân đội bị quét sạch!”

Người của bốn gia tộc ẩn sĩ sợ hãi, trong đó có các trưởng lão Mộ Dung gia tộc hét lên.

Bây giờ họ chỉ có thể yêu cầu Minh Vương hành động, nếu Minh Vương không phải là đối thủ của Con rồng, họ sẽ không có đường lui, và họ chỉ có thể lựa chọn trốn thoát.

Ngay khi tiếng gọi của anh ta vang lên, một Con rồng lửa lao về phía anh ta, dường như đang mở miệng và nuốt chửng anh ta một phát.

Các trưởng lão Mộ Dung gia tộc mắt tròn xoe, nước da tái nhợt, toàn thân run lên.

Anh thề rằng đây là lần gần chết nhất trong đời.

Tuy nhiên, tại thời điểm này

Con rồng lửa cuồng nộ ngay lập tức bị bóng tối nuốt chửng.

Vô số hắc khí lác lác như những xúc tu không thể giải thích được sinh ra trong không khí, chặn đứng Con rồng lửa.

Cùng lúc đó, một bóng người nhỏ nhắn bước ra từ hắc khí.

Chương 1768

Minh Vương duỗi một ngón tay ra và chỉ nó vào đầu Con rồng lửa đang lao tới.

Với một âm thanh của “Huh!”, Con rồng lửa lập tức biến mất.

Minh Vương, đi thôi!

Khi ngọn lửa cao vút đột nhiên biến mất, thân hình thật của Con rồng cũng lộ ra, khoảng cách giữa anh và Minh Vương chỉ còn hai ba mét.

Hai người chạm mặt nhau.

“Không ngờ cảnh giới của người cao như vậy.” Con rồng không khỏi thở dài.

Khi cả hai đứng đối diện nhau, trong mắt Con rồng không còn ai khác. Bởi vì người khác không xứng làm đối thủ của hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Minh Vương lúc này trở nên đáng sợ và gớm ghiếc: “còn Không phải nhờ người hay sao!”

Nói và xuất chiêu đánh phía Con rồng.

Mặt Con rồng thay đổi, đồng thời cầm lấy một cây cọ.

Hai lòng bàn tay giao nhau, và không có tiếng la hét háo hức từ đám đông, mà là im lặng.

Nhưng vào lúc này, áo khoác của Con rồng bị bóng tối xé nát, lộ ra thân trên cường tráng. Lập tức thân thể hấn đột nhiên lui về phía sau.

“Phốc!” Phun ra một ngụm máu.

Sao Minh Vương vẫn ổn định.

Cô ấy đã buộc Con rồng lại bằng một lòng bàn tay và bị thương nặng!

Kết quả này vượt qua dự đoán của mọi người, cũng khiến cho mọi người hai mắt sáng ngời, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn.

Họ dường như nhìn thấy hy vọng.

Thanh Con rồng bị đẩy lui hơn chục bước mới ổn định lại bộ dáng, không khỏi sửng sốt: “Vẫn là ngoài dự liệu của ta, người làm như thế nào?”

Minh Vương giễu cợt: “Đừng tưởng rằng trên đời này chỉ có nhập Con rồng của người khác người thường!”

“Bạn chưa nếm trải 80 năm cô đơn, bạn chưa thử cảm giác cay đắng và đau đớn của thể xác và mỗi ngày làm bạn với tử thần,

và bạn chưa bao giờ thấy địa ngục trông như thế nào. Vì vậy, bạn sẽ không bao giờ hiểu được bà già đã vượt qua như thế nào. những năm này! ”

“Ta ở Âm thú tám mươi năm, tám mươi năm!”

“Tôi phải nôn hàng chục lần mỗi ngày, mỗi ngày!”

“Axit mạnh trong cơ thể con quái vật giống như những con vi trùng lơ lửng trong không khí. Bạn không thể đề phòng nó. Chúng đốt cháy cơ thể tôi mỗi ngày.”

“Đơn giản, một con thú Âm sinh ra một Viên thuốc Dương.”

“Hehe, người luyện hóa chân khí thuần khiết trong cơ thể bằng cách dung hợp với nữ nhân năm âm, mặt trăng, âm dương, ta có viên thuốc mặt trời kia, lợi ích ta thu được còn lớn hơn nhiều. những lợi ích mà tôi đã đạt được khi đi theo bạn trong suốt nhiều năm, Tôi đã mất bốn mươi năm để tiêu thụ viên thuốc chống nắng đó, và do đó sức mạnh được cải thiện nhanh chóng. ”

“Người chỉ là một cường giả trung giai trong Siêu Thần Võ, còn ta.”

“Ta hiện tại còn không biết mình đã đạt tới cảnh giới nào!”

“Người hôm nay nhất định phải chết!”

Nghe những lời của Minh Vương, tâm hồn Long như sấm rền.

Đó là lần đầu tiên anh nghe Minh Vương kể về trải nghiệm của cô, tuy cô nói rất ngắn gọn nhưng khi nghe thấy tai Long, tự nhiên cảnh tượng khó khăn đó lại hiện lên trong đầu anh.

Lúc đầu hẳn rất muốn giết nàng, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ tra tấn nàng, lần tra tấn này kéo dài tám mươi năm.

Tám mươi năm, quả là một con số kinh hoàng.

Hai mươi chín nghìn hai trăm ngày!

Giống như cậu thanh niên bé nhỏ bây giờ, bị nhốt trong phòng không có ai, không cho điện thoại, TV, máy tính, để cậu ở một ngày chứ đừng nói là gần 30.000 ngày.

Sau tất cả, họ đã yêu nhau sâu đậm.

Long không dám tưởng tượng để rời lòng đầy áy náy.

Lúc này, sự tò mò về sức mạnh của sao Minh Vương đã trở thành giây tiếp theo.

“Xin lỗi, tất cả là lỗi của tôi.” Long nói.

Lời bào chữa của Long khiến tất cả mọi người có mặt đều bất ngờ.

Dương Duệ nương mày kinh ngạc nhìn Minh Vương và Long.

Chương 1769

Có Trình Uyên và Yên Nhiên ở đằng xa.

Họ không ngờ rằng một ngày nào đó một chàng trai như Long sẽ nói lời xin lỗi.

Ví dụ, Dương Duệ là người xa cách, khinh thường đám đông, và có tính cách vượt trội cùng với hào quang của nhà vua, anh ta có thể tốt bụng, thờ ơ hoặc khinh thường, đó là những thái độ của người bề trên đối với người thấp hơn.

Vào lúc này, Long giống như một kẻ đau buồn bình thường trên thế giới, diễn giải một cách sống động lời thú tội của kẻ cận bã, đầy khói.

Trong mắt Minh Vương, ánh sáng màu xanh lam càng tốt hơn, bên trong có một viên pha lê lăn lộn.

“Tôi xin lỗi, haha, tôi xin lỗi!” Cô ấy cười, rồi lại khóc: “Tôi xin lỗi, liệu tôi có thể xoa dịu cơn giận ngày càng tăng của mình trong tám mươi năm qua”

“Lão bà ta hận ngươi tám mươi năm!”

“Tao sẽ giết mày!”

Đang nói chuyện thì tóc bỗng bay bay lất phất, không có gió. Khí tối cũng thoát ra khỏi cơ thể cô, cô gầm lên và đi về phía Long.

“đã chết!”

Long bị ép trở lại đội hình lửa, khi hắc khí của Minh Vương đến thì lửa bùng lên trời, tuy nhiên những ngọn lửa đó không thể đốt cháy hắc khí của Minh Vương, ngược lại hắc khí như lớn Ngọn lửa đã được dập tắt ngay lập tức.

Cùng lúc đó, Minh Vương lại một lần nữa đi tới trước mặt Long bào, một bàn tay ngọc lạnh lòng gắt gao cắm vào trong ngực của hắn.

“Puff” vang lên.

Long không trốn mà nhìn bàn tay đang đút vào người mình.

Trên mặt không hề có chút đau đớn mà trên mặt hiện lên một nụ cười.

Sao Minh Vương choáng váng.

Bốn ngón tay của cô rơi vào ngực anh và một nửa trong số đó, năng lượng màu đen xung quanh anh xé nát da Long và phát ra âm thanh “xèo xèo”, nhưng cô không nhận được nữa.

“Tại sao các ngươi không trốn?” Minh Vương nghiêng răng, trừng mắt nhìn nhau rồi hỏi Long.

Long lắc đầu: “Anh nợ em”.

Lửa giận trong mắt Minh Vương càng thêm mãnh liệt: “Người nợ ta, ta sẽ đòi lại, không cần đạo đức giả của người.”

Nói xong, hắn rút ngón tay ra, lấy đi một mảnh da thịt, tức giận gầm lên: “Đánh không lại, lão bà ta sẽ dùng sức của chính mình đánh chết người!”

Đối mặt với cảnh này, tất cả mọi người thở dài một hơi, nhiều người không hiểu ra sao.

“Thật là một cơ hội tuyệt vời, thật đáng tiếc!”

“Thành công chỉ còn một bước nữa!”

“Sao Minh Vương nghĩ gì vậy?”

Đối mặt với những lời xì xào của mọi người, Dương Duệ lắc đầu thờ dài.

“Thật là chán chết người không muốn phản kháng!”

Mọi người đều sững sờ.

Sự căm ghét của Minh Vương đối với Long đã ăn sâu vào xương cô, cô không muốn giết Long chỉ đơn giản vì nó không phải là điều cô muốn.

“Hồi đó, ta không phải đối thủ của ngươi. Ngươi cưỡng ép tu luyện của ta, ném ta xuống biển. Ngươi có biết ta đã tuyệt vọng như thế nào không?”

Minh Vương tức giận quả trách: “Hôm nay ta đến đây để trả thù. Ta muốn nhân đôi tình cảm trở lại với ngươi. Ta muốn ngươi nhận ra rằng dù có cố gắng hết sức thì tuyệt vọng cũng không thể làm gì được.”

“Ta muốn ngươi biết ta so với ngươi tốt hơn nhiều. Cho dù dùng hết khả năng, cũng chỉ có thể để cho ta tra tấn giết chết!”

Nghe những gì Minh Vương nói, Long im lặng một lúc, sau đó ngẩng đầu lên và cay đắng nói: “Tại sao phải bận tâm?”

“Đánh trả!” Minh Vương hét lên.

Long vẫn không chịu: “Anh chịu 80 năm rồi, kiếp này mình trả cho nhau, sao phải bận tâm chuyện khác”.

“Ta không hiểu nỗi hận của ta!” Minh Vương tức giận nói.

Long nói: “Giết ta, ngươi còn không hiểu hận”

Minh Vương chế nhạo: “Ngươi vẫn là ích kỷ như cũ.”

“Tại sao?” Long cau mày.

Minh Vương gào lên: “Người trong lòng xấu hổ với ta, muốn cùng tử xin lỗi, để trong lòng thoải mái hơn.”

“Ừ.” Long gật đầu.

Chương 1770

“Nhưng mầu thân sẽ không thoải mái!” Minh Vương giận dữ rống lên: “Rốt cuộc ngươi chỉ muốn thoải mái mà giải thoát cho bản thân mà thôi, nếu như bị mầu thân giết chết như thế này, lão mẹ sẽ không có chút may mắn. trong lòng nàng trả thù, hướng chỉ là thông suốt. Mồ hôi, ta chỉ cảm thấy ngươi là cho ta bổ thí.”

Long Ninh lông mày.

Anh ấy bắt đầu thien và bắt đầu suy nghĩ về những gì Minh Vương đã nói, một lúc lâu sau, anh ấy lại gật đầu: “Vâng, vâng, bạn đúng, nhưng”

“Con người thật ích kỷ. Bắt đầu từ chính bản thân mình, nếu làm tổn thương em, trong lòng sẽ càng thêm tội lỗi, cho nên em không thể làm được.”

Minh Vương giận dữ hét lên trời: “A!”

Ngay lập tức, ánh mắt cô ngưng tụ, cô quay lại nhìn Yên Nhiên và Trình Uyên ở đằng xa.

“Bạn không thể làm điều đó, đúng” cô ấy cười toe toét và nói, “nhưng, tôi biết phải làm gì!”

Nhìn theo ánh mắt của Minh Vương, trong lòng Long đột nhiên có dự cảm không tốt, sắc mặt đại biến: “Không sai,

chuyện này không liên quan gì đến bọn họ!”

Minh Vương chế nhạo: “Cuối cùng ta cũng nghĩ ra cách khiến người tuyệt vọng và đau đớn.”

“Không!” Long gọi theo bản năng.

Tuy nhiên.

Minh Vương hoàn toàn không quan tâm đến mong muốn của Long, cơ thể cô ấy đột nhiên biến thành một đường đen, và cô ấy biến mất với một tiếng “shoo!”

Sau khi hít vào thở ra, anh xuất hiện trước mặt Trình Uyên và Yên Nhiên.

Tốc độ quá nhanh khiến cả bốn người đều kinh ngạc.

Yên Nhiên sững sờ khi nhìn thấy người phụ nữ trước mặt có dung mạo và dáng người không thua kém mình.

Yên Nhiên đã ở cấp độ trung bình của Thần Võ, cô vẫn có sức mạnh để chống lại Vân Dĩ Hà, Bầu trời và những người khác bị thương, nhưng thậm chí cô không thể chống lại Minh Vương.

Cô uể oải không chỉ vì sức mạnh của Minh Vương, mà còn vì những lời Minh Vương nói khiến cô bị sốc.

Tôi nhớ cùng một người phụ nữ, cô ấy đã sống trong bụng cá tám mươi năm như thế nào

Cô đơn, khó chịu và đau khổ làm sao

Rao là đối thủ trong tình yêu, và sự đồng cảm cũng vậy: “Chị ơi”

Minh Vương xuất hiện trước mặt Yên Nhiên, nhìn cô, trong mắt mang theo lửa giận vô hạn, trong tay có năng lượng màu đen, hắn định giết chết Yên Nhiên một nhát, nhưng khi cô em gái này vang lên, Minh Vương cũng uể oải.

“Bạn đã phải chịu đựng!” Yên Nhiên cảm thông tràn ngập.

Lúc này, Trình Uyên, người không còn chút sức lực nào trong vòng tay của Yên Nhiên, đột nhiên cảm thấy có một cảm giác khác lạ khi đối mặt với hai “tình địch” này.

Gia đình chính của hai “đối thủ” này không phải là tôi, vậy sự khác biệt giữa họ là gì?

Thật xấu hổ

Truy vấn

Rõ ràng là không thể!

Cứu giúp

Anh ta đang giúp ai?

Giả vờ rằng bạn không tồn tại

Ánh mắt của cả hai người phụ nữ cuối cùng đều rơi vào anh.

Chết tiệt!

Tôi chóng mặt!

Vì vậy, anh nghiêng đầu, giả vờ bất tỉnh.

Nhìn thấy Minh Vương đã đến trước mặt Yên Nhiên, Trình Uyên không khỏi bất an, quay người phi nước đại.

Nhưng đúng lúc này, Minh Vương đột nhiên đưa tay ra hiệu cho hắn dừng lại: “Người dừng tay!”

Khoảng cách của Long quá xa nên anh ta không dám hành động hấp tấp, biện pháp cuối cùng chỉ có thể đứng tại chỗ: “Được rồi, tôi dừng lại, Thành Sướng, đừng lộn xộn nữa.”

Chương 1771

Chương 1771:

Minh Vương không để ý đến Long, ánh mắt của cô ấy vẫn nhìn Yên Nhiên mọi lúc.

“Em có biết tại sao anh ta muốn giết em không” cô hỏi Yên Nhiên.

Yên Nhiên lắc đầu.

Minh Vương chế nhạo: “Bởi vì ta đã giết hẳn vài người phụ nữ.”

“À” Yên Nhiên ngạc nhiên.

“Khi biết được anh ta có những người phụ nữ khác, tôi đã giết hết từng người một.” Minh Vương nói tiếp: “Cho nên, bây giờ cô còn nghĩ tôi đáng thương sao? Cô cho rằng tôi đau khổ sao?”

Yên Nhiên nhìn cô, vẻ mặt đông cứng.

Nhưng khóe miệng Minh Vương lại nhếch lên một tia giễu cợt.

Những người ở cạnh nhau không thể hiểu được những mâu thuẫn của những người phụ nữ. Vậy nên không ai biết rằng Minh Vương vừa ghét Long, vừa ghét sự điềm đạm của người phụ nữ trước mặt.

Cô muốn cô hoảng sợ, muốn cô sợ hãi, muốn cô khóc thương xót, muốn Long được tận mắt chứng kiến, dù Yên Nhiên có van xin bằng mọi cách vẫn bị cô giết chết.

Trước kia nữ nhân giết Long chỉ dám giết bí mật, hiện tại, muốn giết thật thà, lại còn hành hạ, giết chết Yên Nhiên, ngược đãi trái tim Long!

Tuy nhiên, điều mà cô không bao giờ ngờ tới đó là Yên Nhiên lạnh lẽo gật đầu: “Cho dù giết người là sai, em gái tôi thật sự rất đáng thương và thật sự rất đau khổ.”

“Em nói gì vậy?” Rõ ràng, phản ứng của Yên Nhiên nằm ngoài dự đoán của Minh Vương.

Nhưng Yên Nhiên nhẹ nhàng nói: “Tôi cũng là phụ nữ. Tôi có thể hiểu cho chị gái mình, nhưng tôi không dám nghĩ đến những gì mà chị tôi đã phải chịu đựng. Nếu thay đổi theo tôi, tôi có thể sống sót đến bây giờ không? Tôi nghĩ là mình không.” có dũng khí. Ta đoán chừng không cần. Tám mươi năm, ba hai năm, ta sợ rằng mình sẽ điên rồi. “

“Vì vậy, tôi vừa thương em gái vừa khâm phục lòng dũng cảm của cô ấy.”

Sao Minh Vương uể oải.

Long cũng ì ạch.

Trình Uyên trong lòng càng thêm vu oan: Tôi đi đây, Yên Nhiên, cậu nói gió mưa phùng lúc nào vậy?

Minh Vương ngơ ngác nhìn Yên Nhiên, nhưng trong lòng vô cùng phức tạp.

Cô muốn giết cô ấy vì Long. 0

Nhưng tại thời điểm này

Tôi không biết tại sao, nhưng cô ấy không thể làm gì cả.

“Bạn biết đấy, tôi sẽ giết bạn” cô hỏi.

Yên Nhiên trầm ngâm gật đầu, “Chắc là đoán được.”

“Bạn không sợ” Minh Vương trở nên ngạc nhiên hơn.

Yên Nhiên khẽ cười: “Em sợ, sao không sợ.”

“Nhưng tôi biết rằng lý do tại sao em gái tôi ghét anh ấy rất nhiều, và lý do tại sao cô ấy phạm sai lầm ngay từ đầu, là bởi vì bạn quan tâm đến anh ấy, đó là lỗi của anh ấy.”

Bàn tay ngọc của Minh Vương vốn đã tập trung rất nhiều năng lượng màu đen, nhưng sau khi nghe Yên Nhiên nói, nó từ từ tiêu tán.

Nàng từ từ nhắm mắt lại, trong lòng cảm thấy mát mát, khen ngợi Yên Nhiên: “Người rất tốt.”

Nhưng sau đó, lời nói của Yên Nhiên đột ngột thay đổi: “Nhưng anh ấy không thể chết vì anh ấy là thần của đất nước. Anh ấy mang một gánh nặng rất lớn. Một khi anh ấy chết, nhiều điều khủng khiếp sẽ xảy ra. Chị ơi, vì chị là vì yêu. Ghét thì sao không bỏ đi những nghi ngờ trước đây mà tiếp tục cuộc dạo đầu. “

“Nếu người có thể buông bỏ hận ý, cho dù không giết ta, ta cũng giao hãn cho người, tránh xa người.”

Nghe thấy Minh Vương chói mắt ánh mắt đột nhiên ngưng tụ.

Ban đầu Trình Uyên còn tràn đầy cảm xúc và nghĩ, Yên Nhiên quả thật là một người phụ nữ kỳ lạ, trong lời nói ít lời cô đã kìm nén sự căm ghét và tức giận của Minh Vương, nhưng không ngờ tên này thật sự không đánh bài theo thói quen. cây gậy bên trái hoặc cây búa bên phải.

Khi Yên Nhiên thốt ra những lời này, Trình Uyên đã “cười thầm” trong lòng, và cảm thấy tội tệ.

Chương 1772

Anh không thể giả vờ choáng váng nữa, đột nhiên mở mắt ra, dùng hết sức lực, thoát ra khỏi vòng tay của Yên Nhiên, đứng dậy, vươn tay chặn Yên Nhiên trước mặt.

“Ông nội Minh Vương, bà nội, nghe ta nói, nàng không có ác ý, nữ nhân này mới hơn 20 tuổi, không có cảm khái, nói bậy bạ, người đừng động tâm.”

Khi đó, năng lượng ngạo nghễ giết chết Đạo trưởng Zhan Vũ Phijian đã đánh gục A Bạc Duẫn, vào lúc này, ở trước mặt Minh Vương, nó đã biến mất.

Trình Uyên mồ hôi lạnh ứa ra.

Chắc chắn, ánh sáng xanh lóe lên trong mắt Minh Vương vào lúc này.

Cô ấy chế nhạo; “Haha, cô ấy thực sự trẻ ở độ tuổi đôi mươi, haha, cô ấy rất trẻ, cô ấy có thể hành động liều lĩnh, và nó thực sự hấp dẫn.”

Một tiếng “Hừ!”, Toàn thân tràn ngập năng lượng màu đen, đôi mắt xanh biếc nhìn chằm chằm Yên Nhiên.

Mọi người đều bị sốc.

Mà Trình Uyên còn kinh ngạc hơn, hắt vôi vàng bảo vệ Yên Nhiên, trong mắt lóe lên tia sáng đầy màu sắc, hắt đánh trả Minh Vương.

Cả hai tâm nhìn.

Nhưng Trình Uyên làm sao có thể là đối thủ của Minh Vương.

Đột nhiên, Bầu trời quay cuồng, trái đất quay cuồng, tối sầm lại.

Vô số hắc khí tấn công cơ thể hắt, hàng loạt tiếng động vang lên cùng “bùm bùm bùm bùm” Trình Uyên bị thổi bay trở lại, sau đó trực tiếp bay ra ngoài.

Chiêu này vốn là nhằm vào Yên Nhiên, nhưng Trình Uyên đã gánh lấy tất cả.

“Trình Uyên!” Yên Nhiên bị sốc và nhanh chóng lao về phía Yên Nhiên.

Chuyện ngoài ý muốn xảy ra, lúc này phỏng chừng không ai biết chuyện gì xảy ra, Minh Vương sẽ đột nhiên hành động, Yên Nhiên lại càng ý thức được mình nói sai, khiến cô đột nhiên bạo phát.

Nhưng sau đó, cô biết mình đã sai ở đâu

Minh Vương ngược mắt lên trời găm thét, giận dữ găm lên: “Haha đùa, thuyết phục ta buông bỏ hận thù. Có một ngày, ngươi đã bị mắc kẹt ở một nơi không khác gì một cái hồ phân

suốt 80 năm. Nói ta làm cách nào để buông bỏ. của sự thù hận.
“

“Cũng để cho anh ta được mẹ già của tôi lợi dụng, và để cho cô gái tóc vàng của bạn đi”

“Người coi hấn như bảo bối, chính là người! Ở trong mắt lão phu của ta, hấn là một cái xác sắp thối rữa mà chết!”

“Lúc còn nhỏ muốn bố thí cho ta. Người là cái gì?”

Vừa nói, năng lượng màu đen trong cơ thể lại tăng vọt, toàn bộ năng lượng màu đen đó lao thẳng vào Yên Nhiên và Trình Uyên.

Minh Vương bị hận hoàn toàn mất đi, cái gì con cháu, cái gì nữ nhân, trước mặt hận không có gì đáng nói!

Cô sẽ xé xác Yên Nhiên thành từng mảnh, và Trình Uyên rơi lệ trước mặt Long, khiến anh cảm thấy đau lòng!

Miễn là Long phải chịu đựng nhiều hơn, cô ấy sẽ giảm khí của mình.

“Đi chết đi!”

Tuy nhiên.

Tại thời điểm này

“Bùm!” Một ngọn lửa cuồn cuộn bạo bùng phát tưng bừng, rồi cuộn lại, đồng thời bù lại phần lớn năng lượng màu đen.

Long vốn ở rất xa, không biết sử dụng thế nào, trong nháy mắt đột nhiên xuất hiện trước mặt Yên Nhiên và Trình Uyên, chặn sau lưng bọn họ, rồi dùng lòng bàn tay bấn ra.

Năng lượng đen còn lại đột nhiên bị dập tắt dưới áp lực của lòng bàn tay này.

Bạn biết đấy, năng lượng đen của sao Minh Vương có thể nuốt chửng mọi thứ, kể cả tài năng bản năng của anh ta.

Nhưng vào lúc này, anh dùng lòng bàn tay tát nó đi.

Nhưng Long đột nhiên nghiêm mặt nhìn Minh Vương, nghiêm mặt nói: “Thành Trọng, ta đã nói, tính mạng của ta có thể giao cho người, nhưng người không thể làm tổn thương bọn họ, cũng không muốn tính mạng của ta, mà là người.” muốn của họ. Chà, tôi hối hận! “

Chương 1773

“Bạn cho rằng tôi thực sự không thể đánh bại bạn”

“Bạn nghĩ rằng sự thăng tiến của bạn trong tám mươi năm này phải cao hơn tôi”

“Được, vậy ta sẽ cho ngươi xem, trạng thái chân chính của ta!”

Sau câu nói này, hào quang của Long bốc lên mạnh mẽ, và một luồng ánh sáng yếu ớt lóe lên bên ngoài cơ thể anh ta, và những vết thương bị cắt bởi Minh Vương đang lành lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Ngoài ra, đó là đôi mắt của Long.

Đôi mắt của Long dần chuyển sang màu đỏ.

“Giả bộ, cút khỏi mẹ ta!” Minh Vương tức giận hét lên: “Hôm nay ta muốn ngươi nhìn thấy nữ nhân của ngươi cùng người thân của ngươi đều thê thảm đến chết.

Vừa nói, svern tóc gáy, vô số tức giận màu đen kinh khủng duỗi ra, giống như một bàn tay lớn vỗ về Long bào.

Long Vĩ không nhúc nhích.

Không có ngọn lửa trong cơ thể anh ta, nhưng khí đen “xèo xèo” trước mặt anh ta, và sau đó biến mất.

Minh Vương đột nhiên giật mình, ánh mắt lộ ra vẻ khó tin.

Những người khác cũng ngạc nhiên.

Long giận dữ.

Anh bùng nổ với sức mạnh của máu.

Và sức mạnh huyết thống của anh ta mạnh hơn và thuần chủng hơn của Trình Uyên, bởi vì Trình Uyên Trình Nặc và tất cả hậu duệ của Long đều thừa hưởng sức mạnh từ huyết thống của anh ta, nhưng thuần chủng nhất là thế hệ đầu tiên, tức là Long.

“Thì ra là ngươi còn nhúng tay.” Minh Vương nổi giận đùng đùng, ánh sáng màu lam trong mắt nở rộ, sau đó toàn thân vừa vặn vồ lên Long bào, nắm tay màu hồng, hỗn hợp lực lượng cường đại, hắc năng lao tới. về phía Long.

“Ồ!”

Đột nhiên, Long kêu lên một tiếng còi nhẹ, và dùng nắm đấm thổi bay nó.

“Cho ngươi cơ hội giết ta, ngươi không giết.”

“Vậy thì từ nay về sau, anh sẽ không còn cơ hội nữa!”

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Sốc sóng lớn

Trái đất đang rung chuyển!

Những luồng không khí giống như gió bão, lan tràn ra xung quanh, đẩy lùi tất cả mọi người.

Sắc trời trong phút chốc mờ mịt, tối tăm khiến tất cả mọi người không thể mở mắt.

“Chà!”

Một tiếng gầm bất đắc dĩ phát ra từ khói bụi, và một bóng người cũng nhanh chóng lùi khỏi làn khói.

Sau đó, đứng trên sông. 0

Cô ấy là Minh Vương.

Minh Vương khòe miệng chảy máu, trong mắt lóe lên một tia xanh biếc, tức giận gầm lên: “Không thể, người chỉ có năm điểm cường đại thành công, làm sao có thể mạnh như vậy.”

Một cánh tay của cô yếu ớt rơi xuống như sợi mì.

Khói bụi từ từ tan biến, bóng Long dần hiện ra.

Long vẫn đứng yên đó, vẻ thờ ơ, và tia sáng đỏ trong mắt nó biến mất.

“Tại sao” Minh Vương gầm gừ.

Long Pingping nói: “Mặc dù tôi đã làm tổn thương bạn khi đó, nhưng bạn là người giết người đầu tiên. Tất nhiên là tôi đã sai. Bạn có thể giết tôi. Tôi sẽ không bao giờ đánh trả. Nhưng nếu bạn làm tổn thương người phụ nữ và đứa con của tôi một lần nữa, tôi đã thắng” t đồng ý. ”

“Đừng nói Yên Nhiên, ngay cả ngươi, nếu như không giết người vô tội, người khác muốn thương tổn ngươi, ta sẽ dùng tính mạng bảo vệ ngươi.”

Cơ thể Minh Vương bắt đầu run rẩy dữ dội.

Chương 1774

“Nhìn xem, Yên Nhiên và Trình Uyên đã đi rồi.”

Lúc này, có người hét lên.

Mọi người vội vàng nhìn, và chắc chắn rằng phía sau Long không hề có bóng dáng của Trình Uyên và Yên Nhiên.

“săn bắt!”

Đột nhiên có người hét lên.

Vì vậy, bao gồm cả Dương Duệ, hơn một chục cao thủ của Thiên giới võ thuật muốn vượt qua Long và đuổi theo anh ta.

Và chỉ tại thời điểm này.

“Bùm!” Một âm thanh.

Một bức tường lửa trải dài thành một hàng, ngăn cách đại lộ Bắc – Nam.

Đứng ở trong hàng lửa, Long lạnh lùng nói: “Với cái này làm ranh giới, ngươi nếu dám động một bước, ngươi cũng không tha!”

Khi mọi người nghe thấy tiếng động, họ dừng lại và nhìn Long với vẻ kinh hoàng.

“Hắn và Minh Vương tương xứng. Chỉ có bắt được Trình Uyên và Yên Nhiên, chúng ta mới có thể bắt được hắn. Mọi người, chúng ta không còn lựa chọn nào khác. Đừng sợ hắn, cùng nhau xông lên!”

Đúng lúc này, Dương Duệ hét lên.

Sau đó, anh ta véo Jue một lần nữa bằng cả hai tay và đột ngột chỉ về phía trước.

Bức tường lửa đó ngay lập tức bị vô số băng nặng bao phủ, và bị nghiền nát.

Khi mọi người nhìn thấy điều này, họ biết những gì Dương Duệ nói là có lý, và những gì anh ta nói rất mơ hồ, anh ta nói rằng Minh Vương và Long là tương xứng với nhau, đó là để cho Minh Vương đổi mặt. Trên thực tế, vào lúc này, Minh Vương hơi kém Long nên đều phớt lờ lời cảnh báo của Long và yêu cầu được đóng băng, bức tường lửa lao đi.

Long vẫn im lặng, ánh mắt của nó chỉ rơi vào Minh Vương, và nó phớt lờ những người này.

Tuy nhiên.

Khi những người này vừa chuẩn bị vượt qua bức tường lửa.

Với một âm thanh “huh!”, Ngọn lửa cuồng nộ bùng phát khỏi lớp băng dày, bùng phát ra khỏi lớp băng, và sau đó bốc lên Bầu trời ngay lập tức.

“gì!”

Đi đầu là các trưởng lão và tộc trưởng của bốn gia tộc ẩn thân, ba người vừa định vượt qua bức tường lửa, lập tức bị bức tường lửa xuyên thủng cái lồng sắt công, lập tức bị chém làm đôi. ngọn lửa.

Khi những người khác nhìn thấy điều này, họ đã bị sốc và nhanh chóng lùi lại.

Không ai dám xông vào luồng lửa đó nữa, mỗi người khiếp sợ nhìn Long run rẩy.

Và tại thời điểm này.

Minh Vương lau vết máu trên khóe miệng, lạnh lùng nói với mọi người: “Muốn sống sót thì nhắm mắt quay đầu lại.”

Nghe lệnh của Minh Vương, tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Nhưng không ai dám trái lệnh của nàng, lần lượt nhắm mắt xuôi tay về hướng sông, không ai dám nhòm ngó.

Long khẽ nhíu mày hỏi Minh Vương: “Còn muốn làm gì nữa?”

Minh Vương chế nhạo: “Không có chuyện gì, ta chỉ muốn người nhìn thấy bộ mặt thật của ta.”

Vừa nói, một tầng hắc khí nổi khắp người.

Long híp mắt nhìn chăm chăm Minh Vương gia, hắc khí liền tiêu tán, hai mắt đột nhiên mở to.

Tôi nhìn thấy Minh Vương cực kỳ xinh đẹp, lúc này dường như đã trở thành một con người khác, làn da không còn mỏng manh mịn màng mà thô ráp, chỗ nào cũng không có da thịt, nửa bên má lộ ra bên ngoài là cơ bắp lộ rõ. Cổ cũng không có da.

Một dòng mủ xanh vàng chảy xuống cánh tay phải teo tóp từ lúc nào.

Ở đâu có một hình người nhỏ bé

Long choáng váng, cơ thể không khỏi run lên.

“Bạn là”

Chương 1775

“Không phải nhờ ngươi!” Minh Vương nói: “Cơ thể con quái vật nồng nặc axit mạnh, tùy thời bắn tung tóe, ta không tránh được. Tám mươi năm trôi qua, ta cẩn thận bị a xít hóa. mọi lúc. Bỏ.”

“Nhưng dù vậy, cuối cùng tôi vẫn như ngày hôm nay.”

“Đây là kiệt tác của anh!”

Cơ thể Long run rẩy nghiêm trọng hơn.

Trong trí nhớ của anh, cô rất đáng yêu và xinh đẹp. Tôi nhớ trước đây, khi hai người gặp nhau lần đầu tiên, cô ấy đã bước chân trần trên bãi biển, nhắm mắt đối mặt với gió biển và hỏi anh: “Em đẹp không?”

Long rơi xuống ngay lập tức.

Họ yêu nhau nhiều năm, Long đã dạy cô thực hành, cô đã mang lại cho anh niềm vui vô hạn cho đến một ngày, Minh Vương phát hiện ra rằng Long đã gặp một người phụ nữ khác.

Đương nhiên lúc đó chỉ là người quen, không có chuyện gì xảy ra, lúc đầu Long cũng không nghĩ tới, nhưng Minh Vương quá nghi ngờ, thậm chí còn giết người phụ nữ mà không nói cho Long biết.

Điều này khiến Long rất đau khổ và họ đã có cuộc cãi vã gay gắt đầu tiên.

Có lẽ do thái quá, Long đã có người phụ nữ thứ hai nên

Trong những thăng trầm của cuộc đời, ai có thể ngờ rằng người phụ nữ xinh đẹp, đáng yêu như yêu tinh nay lại trở nên xấu xí như vậy.

Trái tim Long đang rỉ máu và đau khổ.

Và lúc này, Minh Vương xấu xí sau khi phá bỏ vẻ ngoài xinh đẹp thì sức mạnh ràng buộc đã bùng phát hoàn toàn.

Trong chốc lát, đám mây đen trên Bầu trời lặn, hàng chục dặm xung quanh, Bầu trời mờ, và mưa lớn đột ngột dừng lại.

Người của Minh Vương vì mệnh lệnh của Minh Vương mà quay lưng xuống mặt sông, nhắm mắt không dám mở nên không để ý đến sự kỳ lạ này.

Cuối cùng sẽ có người chết vì tò mò.

Trong không khí có một mùi hôi thối, sau khi ngửi thấy, Cảnh Long, gia chủ nhà họ Cảnh, không khỏi tò mò, không cam lòng muốn tìm hiểu nên chậm rãi mở mắt ra. lặng lẽ nhìn lại. đi với.

sau đó.

Anh nhìn thấy nguồn gốc của mùi hôi thối, cũng như Minh Vương đang bị bao vây bởi hắc khí, che đi một nửa cơ thể xấu xí của mình.

Đột nhiên, đôi mắt của Cảnh Long to như chuông đồng.

Anh ấy đã bị sốc.

Hóa ra trước đó hắn đã ra lệnh cho bọn họ, Minh Vương xa cách, phải xấu xa như vậy, hắn thề rằng, đây là người phụ nữ xấu xí nhất hắn từng thấy trên thế giới này.

Thậm chí, tôi không dám gọi nó là con người. Bởi vì nếu một người trở nên như thế này, tôi thực sự không biết liệu anh ta có thể sống được hay không.

Và sao Minh Vương không chỉ còn sống, mà sức mạnh của nó đột nhiên tăng vọt.

Cảnh Long lại nhìn thấy mây đen trên Bầu trời, lại càng hoảng sợ, sợ hãi ngò trên mặt đất.

Đó là chính xác bởi vì động thái này.

Minh Vương xấu xí, dư quang nhìn anh đánh thẳng về phía hắn.

Cảnh Long kinh hãi, nhanh chóng muốn quay người giả vờ như không thấy, nhưng đáng tiếc, đã quá muộn.

Tôi thấy mắt anh ấy bắt đầu chảy máu, sau đó tai, mũi và miệng anh ấy cuối cùng cũng chảy máu.

“Không không, Minh Vương Rao” sinh mệnh của anh ta bị mắc kẹt trong cổ họng trước khi anh ta có thể biểu lộ sự sống của mình, bởi vì có một luồng khí đen trong miệng anh ta đang lộn xộn dữ dội, như thể một tấm vải đen đang chặn miệng anh ta.

Minh Vương giọng nói khàn khàn, sắc bén: “Người dám làm trái mệnh lệnh của ta, ta sẽ cho ngươi tan chảy!”

Thậm chí không thấy cô ta có động tĩnh gì, thân thể Cảnh Long giống như một quả bóng xì hơi, từ từ thu nhỏ lại, cố gắng giãy dụa nhưng không thể làm gì được. cuối cùng, nó trở thành một bộ da không xương.

Những người dưới quyền anh ta không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng họ có thể đoán được rằng KingLong chắc hẳn đã nhìn lại Minh Vương tinh nên mới bị Minh Vương trừng phạt.

Nếu họ nhìn thấy tình cảnh thâm hiểm của cái chết của Cảnh Long vào lúc này, có lẽ họ sẽ tự khoét sâu vào mắt mình.

Chương 1776

Long nhìn lên mây đen trên trời, trong lòng càng thêm chấn động.

“Gọi gió gọi mưa, người thật sự đã đạt tới trạng thái này.” Trong lòng thở dài, nhưng là không nói ra, cũng không nói ra được.

Dù gì thì anh cũng hiểu được sự hận thù của Minh Vương, nhưng anh không thể tưởng tượng được tám mươi năm cô đơn và bơ vơ. Sau đó anh thở dài, không nghi ngờ gì nữa, anh lại đang rắc muối lên vết thương của Minh Vương.

Chỉ là ngoài sự bàng hoàng, còn có một thoáng buồn.

“Người phụ nữ đáng yêu và xinh đẹp đã từng là một lần không bao giờ có thể quay lại lần nữa.”

Nữ nhân trăm tuổi cũng là nữ nhân, có dung mạo như vậy, hẳn hôm nay nhất định phải chết.

Trên Bầu trời mây đen không mưa, có hàng vạn hắc khí từ trên trời rơi xuống.

Đôi mắt của Long lóe lên tia sáng đỏ, hẳn tất năng lượng màu đen lên không trung, “rầm” một tiếng, năng lượng màu đen bị tất bay đi, nhưng đồng thời vô số năng lượng màu đen tấn công hẳn từ mọi hướng.

Hắn kinh ngạc biến sắc, nhanh chóng lui về phía sau, phát tay liên tục, hắc khí sóng lại, tựa hồ sẽ không bao giờ dừng lại.

Trong lúc tuyệt vọng, Long một lần nữa đưa ra một thanh kiếm gỗ nhỏ, thanh kiếm gỗ kết thành đội hình, và ngọn lửa bốc lên Bầu trời.

Hắc khí “Zzizi” đan xen vào mọi người, phát ra một tiếng thét chói tai, sau đó bị thiêu thành tro bụi, nhưng ngay sau đó lại hồi sinh, lại một lần nữa lao vào ngọn lửa cuồng bạo, động lực của ngọn lửa đột nhiên bị giảm bớt.

Lòng Long chua xót, biết rằng nếu cứ tiếp tục như vậy, hình thành kiếm lửa có thể phát huy tài năng bản năng của hắn cuối cùng sẽ bị dập tắt, đến lúc đó, hắn sẽ bị hắc năng che chở, giống như KimLong trước đây, và cái chết của hắn là vô cùng. lúng túng.

“Haha” Minh Vương đưa hai tay ra sau, ngẩng khuôn mặt xấu xí cười lên trời: “Long, ngươi cũng liều mạng sao, ngươi có được ngày hôm nay sao? Haha, đừng lo lắng, ta sẽ không giết ngươi đâu.” nhanh chóng, tôi sẽ từ từ tra tấn bạn! “

Một luồng khí đen đột phá mọi khó khăn và cuốn theo cánh tay trái của Long.

Với một tiếng “bay”, một ngọn lửa đột nhiên bốc lên trên cánh tay trái của Long, và hắc khí lập tức tan biến.

Nhưng mà, cánh tay trái của hắn đột nhiên biến thành màu đen, da thịt liền khô lại, trong nháy mắt mỏng đi, hắc bào leo

lên như vi rút, cũng sắp tới vị trí của hắn. vai.

Long Xin Guojue không chút do dự, tay phải đột nhiên tát vào cánh tay trái một cái “rầm”, cánh tay trái lập tức bị gãy.

Tuy nhiên, anh không cau mày. 0

“Hôm nay, không ai có thể cứu ngươi!” Minh Vương cười rộ lên.

Long nhìn Minh Vương ở phía xa với vẻ mặt nghiêm túc.

Nhưng tại thời điểm này.

Đột nhiên một đám sương mù dày đặc bốc lên trên mặt đất bằng phẳng, sương mù rất dày, giống như hồ dán, đột nhiên hình thành, sau đó chôn vùi tất cả mọi người trong đó, ngay cả hắc khí của Minh Vương gia cũng bị cô lập với bên ngoài.

“Đây là cái gì?” Minh Vương sửng sốt.

Nước da của Long cũng thay đổi.

Và vào lúc này.

Theo lời kể lại, trên một xa lộ xa xôi, một chiếc xe thương mại đang lao nhanh.

Bên trong xe, Trình Uyên từ từ mở mắt.

Tôi thực sự ngất đi lần này, và sau đó tỉnh dậy.

Trình Uyên quá yếu nên đã bị Minh Vương đánh, và gần như kiệt sức.

“bạn tỉnh rồi”

Lục Hải Xuyên giọng nói vang lên.

Trình Uyên nhận ra Lục Hải Xuyên đang ngồi trong xe, nhìn anh với vẻ quan tâm.

Khi nghe thấy lời nói của Lục Hải Xuyên, Yên Nhiên ngồi ở hàng ghế đầu nhanh chóng quay lại và nói: “Trình Uyên, em thấy thế nào?”

bạn cảm thấy thế nào

Chương 1777

Chương 1777:

Trình Uyên không khỏi nở một nụ cười gượng gạo.

Còn gì nữa

Nó gần giống như khi anh ấy ở trên đảo Vũ Ninh, anh ấy có thể cảm thấy cơ thể mình đang dần suy sụp.

Nếu không nhờ năng lượng tỏa ra của viên quý và hơi thở của quý tái sinh trong cơ thể hắn, thì năng lượng hấp ám của Minh Vương xâm nhập cơ thể hắn cũng đủ để ăn mòn máu thịt toàn thân hắn.

Mặc dù khí chân thật đặc biệt của anh ta đã quét sạch hấp khí, nhưng nó không thể ngăn nó làm tổn thương cơ thể anh ta ngay lúc đó trước khi nó bị xóa sổ.

“cảm thấy tốt.”

Tuy nhiên, anh ấy đã ngẩng mặt lên và mỉm cười với Yên Nhiên.

Yên Nhiên nhìn anh, khóe miệng khẽ mấp máy, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Không ai nhìn thấy anh ta đang hấp hối thì làm sao Yên Nhiên không nhìn thấy, nhưng nếu Trình Uyên không đỡ đòn cho cô thì cô chính là người chết.

Tuy nhiên, cách đây không lâu, Yên Nhiên đã cố thuyết phục Long để Trình Uyên yên, họ có thể chạy trốn.

Bây giờ cô bắt đầu hối hận.

Tôi cũng hiểu tại sao Long lại là người duy nhất nhìn đứa cháu nội của ông bà này bằng một con mắt khác.

Chỉ là, bây giờ tôi hiểu công dụng của nó là gì

Mọi thứ đã quá muộn!

Một giọt nước mắt yêu thương trào ra trên khóe mắt anh.

“Bạn phải níu kéo cho đến khi anh ta quay lại. Nếu anh ta có thể cứu bạn một lần, thì anh ta có thể cứu bạn hai lần”, cô nghẹn ngào.

Trình Uyên muốn gật đầu lia lịa, nhưng khi nhìn thấy Bầu trời đằng xa bỗng mây đen cuộn cuộn, trái tim chột run lên.

“Anh ấy sợ sẽ không thể trở về.”

“Trình Uyên, cậu nghĩ nhiều quá.”

Lúc này Lục Hải Xuyên khẽ cười nói: ” Sư Phụ của ta đã động thủ rồi, hơn nữa Long lão đại nhất định sẽ không sao.”

Nghe vậy, Yên Nhiên và Trình Uyên đều sửng sốt: “Ngoài ra cái gì?”

Lục Hải Xuyên cau mày lắm bả nói: “Hơn nữa tai họa biến chưa tới.”

Yên Nhiên bối rối khi nghe những lời của Lục Hải Xuyên, nhưng trái tim của Trình Uyên lại chùng xuống.

Anh ta không biết các biến số, nhưng tai họa thực sự không nên có ngày hôm nay.

Bởi vì giấc mơ Bạch An Tương nói là ngày một!

Trời lại đổ mưa, cơn mưa bất chợt nặng hạt, lộp bộp trên cửa kính xe khiến tâm trạng của Trình Uyên càng thêm nặng nề.

Xem ra thân thể của hắn chỉ có thể duy trì đến ngày một.

Khi xe chạy vào con đường lầy lội, những va chạm liên tiếp khiến Trình Uyên, người vốn đã yếu lại vừa xanh xao.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Khi không thấy đường, Trình Uyên hỏi Lục Hải Xuyên.

Lục Hải Xuyên nói, “Hãy đến vùng đất kho báu do chủ nhân của tôi chọn!”

“Vùng đất kho báu” Yên Nhiên ngạc nhiên hỏi: “Vùng đất kho báu nào?”

Lục Hải Xuyên cười nói: “Sự phụ nói biển là ở đây, chỉ cần tới đây, chúng ta mới có thể nhìn thoáng qua sinh mệnh.”

Xe đã đến nơi.

Tài xế cầm ô, Yên Nhiên đỡ Trình Uyên xuống xe, Yên Nhiên cũng cầm ô, sau đó bước lên con đường nhỏ lát đá.

Trình Uyên ngẩng đầu nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi choáng váng.

“Núi vô danh”

“Đúng, đây là Vũ Ninh Mountain!”

“Nhưng đây là” Trình Uyên ngạc nhiên: “Đó là trang của Dương Duệ.”

“Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Họ sẽ không bao giờ nghĩ đến việc chúng ta tới đây.” Lục Hải Xuyên cười nói.

Chương 1778

Nhiều người đã đến tận một hang động.

Động không sâu, nhưng có cửa, vào cửa thấy một số đồ đạc đơn giản.

Đây từng là một trong những nơi ở của Dương Duệ.

Trình Uyên được đưa lên giường.

“Em có cần anh gọi cho An Tương và Nam Địch không?” Yên Nhiên hỏi Trình Uyên. 0

Trình Uyên vội lắc đầu: “Không cần.”

Yên Nhiên im lặng.

Trình Uyên cảm thấy khó chịu.

Bạn biết đấy, nếu Long không trốn thoát, thì chắc chắn Trình Uyên sẽ chết lần này.

Và những đám mây đen trên trời mà tôi nhìn thấy trước đó khiến anh và Yên Nhiên đều lo lắng.

Long, bạn thực sự có thể thoát khỏi nguy hiểm?

Có lẽ vì chủ đề này quá nhạy cảm nên dọc đường cả hai đều không đề cập đến.

Yên Nhiên lấy khăn lau mồ hôi lạnh cho Trình Uyên, còn Trình Uyên thì cười khổ: “Em hối hận à?”

“Cái gì” Yên Nhiên dường như đã bỏ lỡ.

Trình Uyên vội vàng lắc đầu: “Không có chuyện gì.”

Yên Nhiên ánh mắt dần dần dịu đi.

Một đôi bàn tay ngọc nhẹ nhàng vuốt v3 má Trình Uyên.

Trình Uyên bị sốc, và tim anh đột nhiên tăng tốc.

Tuy nhiên, khi anh nhìn thấy ánh mắt an ủi của Yên Nhiên, anh biết rằng mình sẽ sai, khuôn mặt già nua đỏ bừng.

Yên Nhiên nhẹ nhàng nói: “Ta hối hận vì ta đã đi theo Long hoặc là hối hận vì ta và Long không chạy trốn, để lại một mình người cho bọn hắn”

Trình Uyên im lặng.

Yên Nhiên nói nhẹ nhàng: “Bạn đang hỏi người trước, và tôi sẽ không trả lời bạn, nhưng nếu bạn đang hỏi cái sau, nghiêm

túc, tôi sẽ hối hận trước đây, nhưng không phải bây giờ.”

“Nhi tử, ngươi rất khác biệt.”

Trình Uyên gần như cảm động khi nghe những lời của Yên Nhiên, tuy nhiên khi cô tự khen mình, cô chợt cảm thấy có một cảm giác khác lạ.

“Này, chúng ta hãy thảo luận,” Trình Uyên đề nghị.

“Cái gì” Yên Nhiên hỏi.

“Xét về tuổi tác, anh không bằng tuổi em, anh nghĩ gọi em như vậy là không thích hợp sao” Trình Uyên có chút khó chịu.

Yên Nhiên cười đến ngây người: “Thanh Long là trưởng lão của ngươi, hã gọi ngươi như vậy, ta là phu nhân của hã, ngươi cho rằng ta có thể gọi ngươi như hã sao”

Trình Uyên có chút lớn đầu: “Hã là hã. Sống lâu như vậy nói với ta không quan trọng. Ngươi bao nhiêu tuổi, không có. Từ nay về sau, chúng ta sẽ khác.”

“Nếu có tương lai.”

“” Yên Nhiên muốn phản bác, nhưng khi Trình Uyên nói câu cuối cùng, cô đã sững sờ.

Nếu có một tương lai!

“Sẽ có tương lai.” Cô an ủi Trình Uyên.

Trình Uyên cười với cô.

Rồi cả hai đều không nói nên lời.

Lục Hải Xuyên đi vào, trên tay mang theo một cái cặp sách, sau đó từ trong túi lấy ra rất nhiều đồ ăn thức uống.

“Các người, bắt quá chỉ là bi quan thôi, đừng lo lắng, sư phụ ta và Long lão bản đã dự tính rồi.”

Đang nói.

Hai người lại đi vào bên ngoài sơn động.

Người dẫn đầu là Long, theo sau là một ông già mà Trình Uyên chưa từng thấy.

Nhìn thấy Long, Trình Uyên vui mừng khôn xiết, chật vật ngồi dậy, Yên Nhiên cũng vui mừng, nhưng khi họ nhìn thấy cánh tay trái của Long gần như đồng thời, sắc da của họ đột nhiên ngưng tụ.

Chương 1779

“Cánh tay của ngươi đâu?” Yên Nhiên chạy tới ôm lấy Long, nước mắt lưng tròng đau khổ.

Vết đau đớn của cánh tay bị gãy không hiện rõ trên gương mặt Long, ngược lại anh còn an ủi Yên Nhiên.

Nhưng tâm trạng của Trình Uyên trở nên nặng nề hơn.

Ngay cả khi trốn thoát vì đội hình tuyệt vời của Đức Xá, Kelong vẫn phải trả giá bằng một cánh tay, điều đó cho thấy sức mạnh của sao Minh Vương.

Họ phải làm thế nào để đánh bại một kẻ thù mạnh như vậy?

“Đừng lo, tôi đã tìm ra cách rồi.” Long nói.

“Cách gì” Đức Xá cũng tò mò hỏi.

Long đến bên Trình Uyên, cười nhẹ nói với Đức Xá: “Su huynh, ngươi đã suy luận một trăm tám mươi lần, còn nói chuyện này vĩnh viễn chết đi, nhưng lần nào cũng có biến.”

Đức Xá gật đầu: “Đúng vậy, tôi đã nói, nhưng tôi không thể thấy các biến ở đâu. Vì lý do này, tôi vẫn đề nghị chúng ta nên trốn trước, và khi vết thương của bạn được cải thiện, chúng ta có thể nghĩ ra cách khác.”

“Không còn cách nào khác.” Long cười lắc đầu, sau đó duỗi tay chỉ vào Trình Uyên: “Biến đến rồi.”

Nghe vậy, một số người nhìn Trình Uyên.

Yên Nhiên ngạc nhiên thốt lên: “He Trình Uyên”

Trình Uyên chính mình cũng không thể tin được, hấn gằn như sắp chết, lại thay đổi số lượng trứng.

Tuy nhiên, Long có vẻ rất tự tin.

“Trình Uyên, tôi sẽ chữa khỏi bệnh cho cậu và việc còn lại giao cho cậu.”

Trình Uyên lập tức cau mày, giữa lông mày hiện lên một tia chật vật: “Không cần.”

“Tại sao” mọi người đều ngạc nhiên.

Trình Uyên đương nhiên không muốn chết, nhưng hấn cũng biết, hưởng chi đối mặt với Minh Vương, thậm chí đối mặt với Dương Duệ, hấn cũng không có một chút cơ hội chiến thắng, thay vì tiêu hao một nửa cơ sở tu luyện của Long để chữa bệnh cho hấn, tốt hơn là để lại sức mạnh cho Long. Bằng cách này, ít nhiều có cơ hội chiến thắng.

Trình Uyên từ chối, cảm thấy buồn nhưng lại thấy có lỗi với vợ con.

Nhưng có cách nào không

Dù mong ước của anh là được sống yên ổn bên vợ con nhưng điều đó khó thành hiện thực.

Như nhìn ra được suy nghĩ của Trình Uyên, Long khẽ cười nói: “Trình Uyên, ta không phải đối thủ của cô ấy, bây giờ chỉ cần đánh được cô ấy là được.”

“Anh không thể đánh em,” Trình Uyên cười khỏ.

Mọi người cũng rất tò mò.

Tuy nhiên, Long nói: “Các bạn còn nhớ Trận chiến Đảo Vô danh không?”

Trình Uyên gật đầu.

Long cười và nói: “Bạn có thể dễ dàng đánh bại Dương Duệ và những người khác nếu bạn có 1/5 sức mạnh của tôi. Mặc dù Dương Duệ đã bị thương nặng, nhưng tài năng bản năng của bạn đã làm tôi ngạc nhiên rất nhiều.”

“Bây giờ, tôi sử dụng một phần ba sức mạnh của bạn. Bằng cách này, bạn có thể một lần nữa thể hiện tài năng bản năng của mình. Tài năng bản năng của bạn có thể hoàn toàn kìm hãm tài năng bản năng của Khả Trình Thường (tên thật Minh Vương).

Bờ sông.

Màn sương mù dày đặc đến bất chợt và tan nhanh.

Khi mọi thứ trở lại bình thường, sao Minh Vương đã khôi phục lại vẻ đẹp trước đây.

“Mở mắt ra rồi quay đầu lại.” Cô lạnh giọng ra lệnh.

Đám đông trở mắt kinh hãi và từ từ quay lại.

Mây đen trên trời đã tan, mưa lại bắt đầu rơi, mọi người đứng bên sông kinh ngạc nhìn Minh Vương đứng một mình ở đằng xa, tất cả đều kinh ngạc.

“Long ở đâu” Dương Duệ hỏi.

Minh Vương ánh mắt dần dần trở nên lạnh lùng: “Chạy đi.”

“Chạy” bức xúc, bức xúc: “Chúng tôi đã tốn bao nhiêu thời gian, chết bao nhiêu người rồi, sao có thể để nó chạy thế này”.

Nghe vậy, Minh Vương ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn trời:
“Nguoi, đây là trách ta.”

Chương 1780

Tỉnh dậy lại thấy sống lưng lạnh toát, vội vàng chấp tay vái lạy: “Không dám!”

Họ đã hơn một lần chứng kiến sự kinh hoàng của sao Minh Vương. Liên Thiên vừa rồi rất sợ chứng mất ngôn ngữ của chính mình.

Nhưng rõ ràng kẻ thù Long không hơn gì Minh Vương.

“Minh Vương mạnh mẽ như vậy, hấn làm sao chạy thoát?”
Lúc này, Dương Duệ đột nhiên giơ nắm đấm, cung kính hỏi:
“Tiếp theo chúng ta phải làm sao?”

Minh Vương ánh mắt hơi nheo lại: “Lúc này có một vị cao thủ bố trí đội hình, khiến cho sương mù dày đặc tràn ngập, không chỉ có thể cản đường nhìn, còn có thể chia rẽ nhận thức của mọi người.”

“Sư phụ” Dương Duệ nghe xong giật mình, không khỏi nhìn Vân Dĩ Hà Liên Thiên và những người khác: “Không nên đâu, thiếu gia Đức Xá đã chết. Trên đời này, anh ấy nên là người duy nhất người có thể thiết lập một sự cô lập và nhận thức lớn. Hãy làm điều đó. “

“Vâng.” Ngay cả Tian cũng ngạc nhiên.

Vân Dĩ Hà cau mày nói: “Anh Đức Xá học hành nghiêng ngả, cảnh giới của anh ấy không cao, nhưng chúng ta không thể hiểu được bộ những thứ anh ấy học được. Vì anh ấy có thể học được, làm sao anh ấy có thể không suy diễn được. Tai họa của chính anh là gì?”

Nghe vậy, trong mắt Dương Duệ lóe lên vẻ kinh ngạc: “Em gái nói”

Dương Duệ đã giết Đức Xá ngay khi Đức Xá mong đợi. Vì vậy, vì nó đã được dự kiến, làm sao có thể giết được Đức Xá?

“Vô luận như thế nào, người ta đi rồi, ta tiêu thất rồi. Làm sao bây giờ tìm người ở nơi nào” Đường Trăn lo lắng nói.

Đúng lúc này, một chiếc ô tô chạy tới, dừng ở bên sông cách đó không xa.

Một người đàn ông mặc đồ đen bước ra khỏi xe và đi tới đây với nụ cười trên môi.

Ở đây toàn sông có xác cùng máu, người có thể bình tĩnh định hướng ở đây tự nhiên không phải kẻ nhàn rỗi.

Mọi người ánh mắt ngưng tụ.

Trong số bốn người khổng lồ thế giới ẩn, một số người nhận ra người đàn ông: “Bai Li Tinh Diệu”

“Là Bách Lí Tinh Diệu, gia tộc Bách Lí, em trai của Bách Lí Minh Dương.”

“Nghe nói hắn đã đạt tới cảnh giới Võ giả giai đoạn muộn.”

Người đàn ông trạc bốn mươi tuổi, không cao, không lùn, không béo cũng không gầy, lông mày kiếm và đôi mắt ngói sao rất đẹp trai. Lúc này, nụ cười điềm tĩnh trên môi, anh ta bước đến chỗ Minh Vương, ôm tay và chào: “Bai Li đã nhìn thấy Chúa tể Minh Vương.”

Đôi mắt Minh Vương lại nheo lại, và anh ta không thể không nhìn lên và nhìn xuống người đàn ông.

“Bọn khốn nhà Bách Lí rất tự hào. Ở trong mắt bọn họ không ai tốt bằng nhà Bách Lí bọn họ, cho nên bị người ngoài gọi, luôn tự xưng là họ, cũng không bao giờ đăng ký số.” Có người thềm giải thích bên tai. của sao Minh Vương.

Minh Vương chậm rãi gật đầu: “Gia tộc Bách Lí”

“Chính xác.” Bách Lí Tinh Diệu trả lời.

“Ta nhớ ta đã phái người tới thông báo cho người biết gia tộc Bách Lí sẽ đi họp Vũ Cảnh Sơn, nhưng không có ai trong gia tộc người đi.” Minh Vương không khỏi chế nhạo: “Xem ra người rất kiêu ngạo.

“Chủ nhân Minh Vương đổ lỗi cho Bách Lí gia.” Bách Lí Tinh Diệu nhanh chóng nói: “Chỉ là Giáo chủ đã biết ý định của Minh Vương, vì vậy ông ấy không dám lơ là một chút nào để trợ giúp Minh Vương. gặp mặt. Mới nửa chừng, nhà họ Ôn cản trở, chúng ta cũng vô lực. “

“Ồ” Minh Vương gia chế nhạo: “VẬY ngươi còn phiền phức” 0

“Không dám lừa gạt Minh Vương, cho dù khó khăn thế nào, nhà Bách Lí chúng ta vẫn cam tâm với Minh Vương.” Bách Lí Tinh Diệu nói không khiêm tốn cũng không kiêu ngạo.

“Hừm, Bách Lí gia tộc của ngươi chỉ là một cái cơ sở, không biết làm sao, tưởng chúng ta không thấy được.” Một vị lão gia tử khinh thường nói.

Lập tức Cảnh Gia đồng ý: “Đó là, ngươi nhất định phải xem Minh Vương và Long, ai giỏi hơn thì chọn đội phụ.”

“Đúng vậy, lúc này ngươi đi ra gặp Minh Vương, chẳng qua là nhìn thấy Minh Vương thần thông vô song trong thiên hạ, sợ rằng lúc đó cũng không thu được lợi ích gì.” Mộ Dung thiếu khanh cũng giễu cợt. .

Tuy nhiên, Bách Lí Tinh Diệu không hề hoảng sợ trước những lời tố cáo từ mọi người.

“Minh Vương, nhà Bách Lí của chúng ta trông cậy vào Minh Vương, chẳng qua những người này không chăm chỉ làm việc.” Bách Lí Tinh Diệu bỏ ngoài tai những lời buộc tội của mọi người, mà giải thích với Minh Vương một lần nữa: “Khi Bản Tổ quyết định đầu hàng Minh Vương, hấn mới thôi. đưa vào hành động thiết thực. “

“đánh rắm!”

Chương 1781

Cổ Gia Gia gia tộc tức giận nói: “Trong trận chiến này, tứ đại gia tộc Cổ, Thác Bạt, Mộ Dung tổn thất nặng nề, mấy người cường giả trong võ lâm hậu quả đều chết. Ngươi dám nói là chúng ta không vất vả.” .”

“Hehe, chẳng qua là mấy người đã chết.” Bách Lí Tinh Diệu khinh thường nói: “Chung quy cũng vô dụng.”

“Ngươi!” Tứ gia phổ thông xắn tay áo muốn làm.

Tuy nhiên, Tong người đã im lặng vào lúc này, Bách Lí gia của bạn có thể giúp Minh Vương vào lúc này. ”

Bách Lí Tinh Diệu cười nhẹ: “Đó là điều đương nhiên.”

“Làm sao để giúp?” Đông Tâm Tư hỏi.

Cổ Gia Gia gia tộc không chịu tiếp nhận: “Đừng nghe hắn nói giỡn, Bách Lí gia tộc, vẫn luôn là suy tính sau!”

Bách Lí Tinh Diệu quay mặt về phía Sao Minh Vương và chậm rãi nói: “Sao Minh Vương, mặc dù gia tộc Bách Lí không trực tiếp tiến đến, nhưng họ đã làm việc bí mật cho Minh Vương Tinh. Vào thời điểm cậu chiến đấu, gia tộc Bách Lí đã giăng lưới trời và trái đất, sẵn sàng ứng phó với Sao Minh Vương bất cứ lúc nào. ”

“Oh”

Nghe những lời của Bách Lí Tinh Diệu, Minh Vương khẽ nhướng mày: “Thiên La Địa Vỡ”

“Được!” Bách Lí Tinh Diệu nắm chặt tay nói: “Dù lũ Long có đi đâu cũng không thoát khỏi tầm mắt của gia tộc Bách Lí của ta”.

Nghe đến đây, mắt Minh Vương sáng lên.

Bốn gia tộc khác kinh ngạc không nói nên lời.

“Minh Vương, nhà Bách Lí sẵn lòng dẫn đường cho Minh Vương.” Bách Lí Tinh Diệu kính cẩn chào.

“Chà, nếu bạn tìm thấy Long, Bách Lí gia của bạn nên là người lập công đầu !” Minh Vương vui vẻ nói.

Vì vậy, dưới sự dẫn dắt của Bách Lí Tinh Diệu, mọi người lần lượt lên xe.

Sau khi lên xe, Minh Vương nói với Cổ gia gia: “Hãy cử người đến dọn dẹp hiện trường và đừng để lại bất kỳ dấu vết nào.”

“Được!” Cổ gia gia trả lời, lập tức phái một trưởng lão từ Thần Võ xuống xe thu dọn hiện trường.

Đoàn xe đi xa.

Trưởng lão của Thần Võ gọi là Hoàn Trì, một cường giả trong Thần Võ sơ kỳ.

Vừa mới một trận đánh lớn đã cho hồn bay phách lạc, khi nhận được nhiệm vụ thu dọn hiện trường từ Yêu tộc, hẳn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đi lại bờ sông, Hoàn Trì không khỏi lắc đầu thở dài, nhìn lang sói khắp nơi, “Thật sự là đáng sợ!”

Nhìn thấy bộ dạng bất phàm của người trước kia, hẳn thở dài, khoe miệng lại cười: “Ta muốn nói, ta còn có sinh khí lớn, các ngươi đều là ngu xuẩn, như vậy tranh giành công lao, các ngươi làm cái gì.” tin dụng là sự ngu ngốc của bạn ?! ”

Đúng lúc này, một chiếc ô tô lao đến điên cuồng dừng bên đường.

Cửa xe mở ra, Bạch An Tương vội vàng bước xuống xe và đến nơi.

Nhìn thấy Bạch An Tương, mắt Hoàn Trì sáng lên.

Đẹp, đẹp quá!

Bạch An Tương đã rất lo lắng.

Càng đến gần đây, bạn càng sợ hãi.

Cô biết chuyện gì sẽ xảy ra hôm nay, nhưng cô không biết Trình Uyên ở đâu, thậm chí còn không gọi lại, vì vậy cô lao vào xung quanh như một con ruồi không đầu.

Dòng mưa trên trời đột ngột tạnh, Bạch An Tương nhìn lên trời, thấy đám mây đen đè lên, linh cảm xấu trong lòng càng lúc càng dồn dập, vì vậy cô lái xe phi nước đại về phía trung tâm của đám mây đen. .

Mây đen tản đi, mọi người tản đi, nhưng còn lại có một cái thi thể.

Khi xe dừng bên sông, lòng cô như chìm xuống đáy.

Xuống xe, mắt đờ đẫn đi về phía bên này, loạng choạng.

Cảnh tượng trước mắt khiến cô buồn nôn, giữa ngực và bụng có cảm giác nôn mửa.

Chương 1782

Chương 1782:

Có người bị vỡ thành nhiều mảnh, có người hai bên xác, cũng có người biến thành than cốc, máu nhuộm đỏ cát, không khí nồng nặc mùi hắc.

Tuy nhiên, cô đã chống lại nó.

Chịu đựng sự khó chịu, nhìn những thi thể, cô thấy Đạo Trưởng nhìn thấy Vũ Phi thấy một số khuôn mặt quen thuộc, và một số khuôn mặt không quen thuộc.

Cuối cùng, một trái tim tạm thời rơi xuống.

Không có Trình Uyên.

Nhìn lại, một người đàn ông trung niên xuất hiện cách cô không xa.

“Tôi đã thấy anh” cô nghĩ người trước mặt cô trông rất quen.

Hoàn Trì chợt nhận ra: “Em là Bạch An Tương, vợ của Trình Uyên”

Huan Chi đã ở đó khi cuộc họp Vũ Ninhshan được tổ chức, và Bạch An Tương bị bắt làm con tin để đe dọa Trình Uyên.

Bạch An Tương mắt sáng lên, cô ngạc nhiên thích thú: “Đúng vậy, còn Trình Uyên, anh ấy không sao chứ?”

Hoàn Trì lắc đầu cười: “Không sao.”

“Tốt quá.” Bạch An Tương thở ra nhẹ nhõm hỏi: “Anh ta bây giờ ở đâu?”

Mưa lớn dần.

Nhìn Bạch An Tương ướt sũng vì mưa, bộ quần áo mỏng dính trên thân hình mảnh mai thấp thoáng, rất hấp dẫn. Những giọt mưa vượt v3 đôi má ửng hồng của cô, nhỏ xuống cằm Yingnen.

Hoàn Trì không khỏi nuốt nước bọt.

So với tuyệt vọng, cảnh đẹp này quả thực làm say lòng người.

Nghĩ rằng, Trình Uyên phải chết. Hắn có chút lo lắng: “Thôi, đừng lo lắng, hiện tại hắn đã an toàn. Vậy ngươi lên xe chờ ta trước, ta hiện trường sẽ đưa ngươi đi gặp hắn.”

Bạch An Tương vui mừng khôn xiết, vội vàng gật đầu: “Được rồi!”

Hoàn Trì gom các xác chết lại hiện trường, đổ xăng lên người rồi châm lửa đốt. Khói đen dày đặc của ngọn lửa cuồn cuộn xé toạc màn mưa.

Sau khi làm tất cả những điều này, anh ta đến xe của Bạch An Tương, mở cửa và đi vào.

Mùi hương thơm ngào ngạt thoang thoảng trong xe khiến lòng anh bứt rứt, nhất là khi nhìn thấy khuôn mặt Bạch An Tương, đôi mắt trong veo, vẻ ngoài thuần khiết, làn da trắng nõn không tỳ vết, sau khi bị mưa làm phiền, càng trở nên phong ba. – chiều, anh ngứa quá.

“Đi như thế nào?” Bạch An Tương lo lắng nhìn Trình Uyên, nhưng không để ý đến vẻ tham lam trong mắt Hoàn Trì, liền hỏi.

Hoàn Trì bình tĩnh cười, “Anh lái xe, tôi sẽ chỉ đường.”

“nó tốt.”

Thế là xe quay đầu phóng đi.

Đồng thời, họ Ôn ở tỉnh Giang Đông.

Trong phòng họp rộng rãi chỉ có hai ba người, phòng họp tối om, trên vách tường phía sau treo một tấm bình phong cực lớn.

Cảnh trên màn hình được chia thành chín ô, và mỗi ô có một hình ảnh.

“Ông nội, nhà Bách Lí này không chịu nổi tính khí của bọn họ.” Ôn Tiểu Đình nói với Ôn Đồng.

Ôn Đồng lắc đầu cười: “Nghĩ kỹ, mặc kệ bọn họ.”

“Nhưng bọn họ đã chọn bên đứng xếp hàng rồi, chúng ta” Ôn Tiểu Đình có chút áy náy.

Ôn Đồng cười nói: “Tiểu Đình, bọn họ đang vội vàng chờ người.”

“A” Ôn Tiểu Đình giật mình.

“Nhà họ Ôn của chúng ta không di chuyển, và nhà Bách Lí của họ cũng không di chuyển. Rõ ràng là họ đang theo dõi chúng ta. Còn ở trình độ phát triển này, chúng ta không hề di chuyển, họ có chút áy náy.”

“Không phải Bách Lí Minh Dương xuất thân từ Bách Lí gia, mà là những gì Bách Lí Tinh Diệu thể hiện.”

Ôn Tiểu Đình không khỏi nhíu mày, kinh ngạc hỏi: “Có ý tứ gì?”

“Thuyết minh, bọn họ đang muốn ép chúng ta bày tỏ lập trường của mình.” Ôn Đồng chủ cười nói: “Bách Lý Minh Dương không có tới gặp Minh Vương tận mắt, mọi chuyện đều có chỗ để điều động. Trường hợp Long Thịnh, nhà Bách Lí có thể. hãy để Bách Lí Li Tinh Diệu gánh chịu một mình,

và nếu họ đứng về phía Long, xử lý nội bộ Bách Lí Tinh Diệu sẽ chỉ được nâng lên cao và thả xuống một cách nhẹ nhàng. “

Chương 1783

“Tất nhiên, nếu Minh Vương thắng, Bách Lí Tinh Diệu đương nhiên sẽ đại diện cho gia tộc Bách Lí.”

“Thật xảo quyệt!” Ôn Tiểu Đình kinh ngạc.

Ôn Đồng lắc đầu nói: “Đương nhiên là nhiều hơn như vậy. Kỳ thực mục đích chính của bọn họ là muốn nói cho chúng ta biết nhà Bách Lí đã chọn phe đứng hàng rồi. Nhà họ Ôn không vội sao?” ”

“Mau lên.” Ôn Tiểu Đình lo lắng nói.

“Lo lắng là sai rồi.” Ôn Đồng nói: “Lo lắng thì chúng ta sẽ hỗn loạn. Trước khi xem chính xác ai có thể thắng, chọn một bên đứng vững sẽ tự nhiên tăng thêm thực lực của một bên, nhưng chúng ta có thể giúp nó ra khỏi tuyệt. Hiệu quả.”

“Cho dù nó có tác dụng gửi than trong tuyết, nhà Bách Lí liền bắt chước chúng ta, để công lao của họ cũng giống như nhà họ Ôn của chúng ta.”

“Nhiều năm như vậy, Bạt gia gia tộc càng ngày càng lớn mạnh, mỗi một bước đều là đi theo bước chân của chúng ta, noi gương nhà ta Ôn gia, vị Bạt Minh Dương này, ông nội suy nghĩ cẩn thận từ lâu đã nhìn thấu đáo.”

Ôn Tiểu Đình kinh ngạc.

Đột nhiên, nhìn thấy hình ảnh trên màn hình, cậu không khỏi nhíu mày tự hỏi: “Ông ơi, tại sao Cổ gia Hoàn Trì lại lên xe của Bạch An Tương?”

Ôn Đồng nhìn màn hình cũng giật mình, sau đó trên mặt lộ ra một tia khinh thường: “Cổ gia, chính là như vậy.”

“A anh ấy muốn” Ôn Tiểu Bảo.

Ôn Đồng lắc đầu thờ dãi: “Nhân vật chính của cuộc chiến này là Long và Minh Vương. Bây giờ xem ra ngay cả khi Trình Uyên này còn sống sót, anh ta chắc chắn sẽ hối hận cả đời.”

Ôn Tiểu Đình ánh mắt sáng lên hỏi: “Ông nội, nếu lúc này chúng ta giúp Trình Uyên và cứu Bạch An Tương này cho con.”

Ôn Đồng khẽ mỉm cười: “Tiểu Đình, người nghĩ nữ nhân này như thế nào giống nhau.”

“Ừm, xem cũng được.” Ôn Tiểu Đình gật đầu.

Ôn Đồng cười nói: “Làm con dâu của người thì sao?”

Ôn Tiểu Đình nghe vậy hai má nhát thò lên, không khỏi nói: “Ông nội, ta mới mười tám.”

“Ồ, đúng vậy, tôi suýt nữa quên mất, hahaha” Ôn Đồng không nhịn được cười.

Ôn Tiểu Đình mặt càng đỏ hơn.

Ôn Đồng cười nói: “Tiểu Đình, ngươi muốn làm gì thì làm.”

“Là ông nội!” Có lẽ là lần đầu tiên nhận được sự tán thành của Ôn tổng, Ôn Tiểu Đình đột nhiên cao hứng.

“Đi.” Ôn Đồng.

Ôn Tiểu Đình lập tức đứng dậy, xoay người bước ra ngoài.

Và chỉ tại thời điểm này.

“Chờ đã!” Ôn Đồng đột nhiên gọi một tiếng.

Ôn Tiểu Đình sững sốt nhìn lại Ôn Đồng.

Tôi thấy thân hình Ôn Đồng đột nhiên nghiêng về phía trước, hai mắt như chuông đồng, nhìn chăm chăm vào màn hình với vẻ mặt không tin.

Ôn Tiểu Diệp theo ánh mắt của hắn nhìn về phía màn hình, liền kinh ngạc mở miệng.

“Queo trái.”

Dưới sự hướng dẫn của Hoàn Trì, Bạch An Tương điều khiển xe đi trên một con đường nhỏ.

Vừa lo lắng cho sự an nguy của Trình Uyên, vừa lo lắng nên cô cũng bỏ qua những ánh mắt thèm thuồng bên cạnh.

Hoàn Trì chưa bao giờ chăm sóc một người phụ nữ, nhưng không biết tại sao, sau khi nhìn thấy Bạch An Tương trên núi Vũ Ninh ngày hôm đó, anh ấy đã bị cô ấy đánh gục.

Nhưng tại thời điểm đó, Minh Vương Tinh đang bảo vệ Trình Uyên, và trong số những người chơi mạnh mẽ có mặt, anh ta không đến lượt mình về sức mạnh cũng như thâm niên.

Tuy nhiên thật có lỗi, rốt cuộc người phụ nữ này vẫn rơi vào tay hắn, lúc này Minh Vương đã không còn bảo vệ Trình Uyên, thậm chí còn muốn giết chết hắn.

Vì vậy, anh cảm thấy rằng bằng cách giấu Bạch An Tương là của riêng mình, đó là việc cứu mạng cô và làm những việc tốt.

Người đàn bà sinh vào năm mây, trăng mây, mây mù ngày mây, có sức hấp dẫn tự nhiên đối với kẻ mạnh trong cõi võ lâm. Khuôn mặt sáng bóng của Bạch An Tương khiến Hoàn Trì lúc này gần như không thể kiềm chế được.

Chương 1784

Tay anh duỗi tới cặp đùi săn chắc của cô, nơi quần áo dính chặt vào người cô, thấp thoáng hấp dẫn.

Hoàn Trì không khỏi nuốt nước bọt.

Nhưng khi tay anh sắp đặt lên đùi Bạch An Tương, một giọt nước từ tóc của Bạch An Tương rơi xuống tay anh.

Hoàn Trì như bị điện giật, giống như tên trộm, hấn thô bạo rút tay về.

“Tiếp theo, đi đâu” Bạch An Tương quay đầu hỏi.

Có một ngã ba ở con đường phía trước.

Hoàn Trì nhanh chóng lấy tay gãi gãi đầu, ôn nhu nói: “Về phải.”

Vì vậy, xe chạy vào sân của một biệt thự.

Chiếc xe dừng lại.

Bạch An Tương vội vàng xuống xe, hét vào biệt thự trong sân: “Trình Uyên!”

Sau khi hét lên vài lần, Trình Uyên không đi ra, nhưng rất nhiều người đàn ông lạ mặt đã đi ra.

Mỗi người trong số những người này trông rất dữ tợn và độc ác.

Nhìn thấy những người này, Bạch An Tương không khỏi có linh cảm chẳng lành, lo lắng nhìn xung quanh: “Chồng tôi đâu?”

Khi những người đó nhìn thấy Bạch An Tương, ánh mắt của họ lộ ra vẻ tham lam, có người còn nói đùa: “Này, có một người phụ nữ xinh đẹp tự mình đến cửa tìm chồng. Có thể chọn tùy ý, tùy hứng. “

Bạch An Tương cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không ổn, bước chân cô từ từ lùi lại: “Anh và em là ai?”

Nói xong, anh ta phải kéo cửa và lên xe.

Bạch An Tương sững sốt khi một tay đỡ cửa xe.

Chính là Hoàn Trì giữ cửa xe, nhìn thấy hấn trên mặt lộ ra nụ cười: “Đây là trang của ta. Đây là huynh đệ của ta bị Cổ gia giao cho.”

Bạch An Tương sợ hãi lùi lại một lần nữa, kinh hãi nhìn Hoàn Trì hung dữ trước mặt, lo lắng hỏi: “Người muốn làm gì?”

Hoàn Trì cười nói: “Bạch An Tương, ừm, thật sự rất đẹp. Về phần anh muốn làm gì, hehe, đương nhiên là muốn em rời

khỏi Trình Uyên và cưới em.”

Bạch An Tương sắc mặt thay đổi rõ rệt: “Anh, đừng nghĩ lung tung! Trình Uyên biết, anh sẽ không để em đi!”

“Không nghĩ tới” Hoàn Trì không khỏi lắc đầu cười: “Sao, người còn muốn đi tìm Trình Uyên? Hấn sẽ không để cho ta làm người sắp chết, hấn có thể làm gì ta.” “

“Cái gì?” Bạch An Tương đột nhiên uể oải.

Hoàn Trì đắc thắng cười: “Hấn quá ngu ngốc, phải đứng về phía Long. Người biết không, Long là siêu cấp trong võ lâm, huyền thoại tối cao của thế giới võ lâm chúng ta. Thật đáng tiếc. Anh ấy thậm chí không phải là anh ấy. Đối thủ của Minh Vương, Trình Uyên thực sự có dũng khí để không tuân theo Minh Vương, bạn nói, anh ấy có thể sống “

Khi nghe những lời của Hoàn Trì, Bạch An Tương không khỏi nghĩ đến giấc mơ đáng sợ đó.

Cô không thể tin đó là sự thật, cô chậm rãi lắc đầu, và tiếp tục lắc đầu.

“Đừng tưởng rằng người khác sẽ cứu người.” Hoàn Trì điên cuồng nói: “Bởi vì không ai có thể cứu người bằng ta!

“Người của Trình Uyên, cổ gia của chúng ta rất rõ ràng, bọn họ đối với tôi là một lũ rác rưởi, ôi Trình Nặc, cậu nhỏ Trình Nặc của cậu là một cường giả trong võ lâm, nhưng một mình cậu ta không dám một mình chống lại cổ gia.” . “

“Tôi nghĩ xem còn ai nữa, còn ai nữa”

“Ồ không có gì.”

Hoàn Trì giang hai tay, cười nói: “Không sai, những người còn lại đều không có Thần Võ cảnh, người còn mong cứu người”

“Ngoan ngoãn, nghe lời, gả cho Lão Tử làm buồng tân hôn, làm nữ nhân của ta, tốt hơn nữ nhân là Trình Uyên gấp trăm lần.”

“Buồng cô dâu, buồng tân hôn”, mấy đứa em của Hoàn Trì khi nghe đến đó đều ồ lên và bật cười.

Bạch An Tương vô cùng kính hãi.

Cô không sợ những người trước mặt này, nhưng cô sợ rằng Trình Uyênzen sắp chết như lời anh ta nói, và cô sợ giấc mơ sẽ thành hiện thực.

“Anh rút đi, đừng cản tôi.” Bạch An Tương chạy tới giật cửa xe.

Thế nhưng, Hoàn Trì lại ôm chặt lấy vòng eo thon thả của cô: “Nào cũng, đi theo anh”

“Đi đi!” Bạch An Tương muốn thoát khỏi anh như điên, vì vậy cô hất cánh tay mình ra.

Chương 1785

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Uy lực của Thần Võ Giới Hoàn Trì, đột nhiên bị văng ra một đường dài, trực tiếp đập vào tường.

“Cỏ của tôi!” Mọi người đều ngạc nhiên.

Lúc này, trên màn hình trong một căn phòng nào đó, hàm của một số người gần như rơi xuống đất.

Tất nhiên, Bạch An Tương không biết rằng có ai đó đang nhìn anh từ xa hàng ngàn dặm.

Sau khi ném Hoàn Trì ra ngoài, bản thân cô cũng choáng váng.

Lúc này, cô cảm thấy mình tràn đầy sức mạnh.

Có một sự im lặng chết chóc tại hiện trường.

Những người anh em nhỏ của Hoàn Trì lần lượt bao vây Bạch An Tương, và ai đó đã giúp Hoàn Trì đứng dậy.

Hoàn Trì cũng chết lặng.

“Trời ạ, hóa ra cô nương này cũng biết cố gắng một chút.”
Anh kinh ngạc: “Đi thôi, ôm cô ấy xuống cho tôi!

“trên!”

Một nhóm em trai lần lượt vồ lấy Bạch An Tương.

Bạch An Tương lúc này giống như trở thành một con người khác, lúc trước cô vẫn còn đang co rút lại, khi mấy người em lao tới, thân hình cô đột nhiên thẳng tắp, khí chất tăng lên mạnh mẽ, ánh mắt càng thêm lạnh lùng nhìn mọi người lao về phía cô. .

Lúc này, động tác của những người đó đột nhiên trở nên rất chậm, giống như đang sinh sôi nảy nở chậm rãi.

“Tại sao tôi lại cần người khác cứu tôi”

Bạch An Tương đột nhiên lạnh giọng nói rồi đấm thẳng vào mặt đứa em đang lao tới.

Với một tiếng “bùm”, người đàn ông lao ra như một quả đạn đại bác.

Ngay sau đó, có một cú đấm khác, trúng vào ngực của một người đàn ông khác và lại bay ra ngoài.

Hoàn Tri ở một bên ngẩn ra.

“Đây là đâu chỉ cần cố gắng một chút!”

Những đứa em trai này của hắn cũng không phải là những tiểu huynh đệ bình thường, ở đây không chỉ có sư phụ cấp hai mà còn có sư phụ cấp một.

Tuy nhiên, ở trước mặt Bạch An Tương, họ không thể chịu đựng nổi, như thể đột nhiên trở thành đứa trẻ ba tuổi, họ bị thổi bay một cái.

“Chết tiệt!”

Hoàn Trì sững sốt, biết có chuyện không hay, liền xoay người muốn chạy trốn.

Tuy nhiên, bốn hoặc năm bóng người đột nhiên vượt qua anh ta và ngã xuống trước mặt anh ta một cách nặng nề.

Anh sững sốt, chợt quay lại thì thấy chỉ trong vòng nửa phút, cả hai mươi đứa em trai của anh đã ngã lăn ra đất.

Và Bạch An Tương đã đến với anh một cách bất ngờ.

Hoàn Trì tức giận hét lên và đâm vào mặt Bạch An Tương.

Tuy nhiên.

Vách đồng cũng như vách sắt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tưởng như bị bom phá của cô ấy lúc này cứng ngắc khó tin.

Bạch An Tương đầu bị đánh, nhưng cô hơi ngửa ra sau, sau đó từ từ trở lại hình dáng ban đầu, lạnh lùng hỏi: “Nếu cô không nói chồng tôi ở đâu, tôi sẽ giết cô!”

Nhà Ôn ở tỉnh Giang Đông, trong một phòng họp rộng rãi.

Ôn Đồng cùng cháu trai Ôn Tiểu Đình xem cảnh tượng trên màn hình lớn, hồi lâu cũng không có qua loa.

Không phải là họ chưa điều tra Bạch An Tương.

Gia đình họ Ôn biết mọi chuyện về gia đình và bạn bè của Trình Uyên. Là vợ của Trình Uyên, quá khứ của Bạch An Tương đương nhiên được nhà họ Ôn nhật về. Từ góc độ nào, cô ấy cũng biết tất cả. Chỉ là một người phụ nữ như một cái bình, công lao duy nhất là cho sinh hai con cho Trình Uyên.

Làm thế nào cô ấy có thể là kung fu

và

“Hơn nữa, tốc độ, sức mạnh và sự bền bỉ gần như không thể bị bắt ngay cả trong chuyển động chậm. Đòn đánh toàn lực của một cường giả trong Thần Võ võ lâm giống như muối đốt trước mặt cô ấy. Đây là cảnh giới nào và sức mạnh này là gì?”

“

Chương 1786

Ôn Đồng kinh hãi không thể giải thích được.

Ôn Tiểu Đình uống một ngụm nước: “Ông ơi, sách lược của nhà họ Ôn, không phải nên điều chỉnh lại sao?”

Ôn Đồng ánh mắt ngưng tụ: “Không, chỉ xem biến hóa!”

Đã muộn rồi.

Lúc này, gần núi Vũ Ninh.

“Việc giám sát biến mất hoàn toàn vào thời điểm này.”

Một dãy ô tô cao cấp đậu bên đường, Bách Lí Tinh Diệu xuống xe đi đến trước mặt Minh Vương, cung kính nói với Minh Vương đã xuống xe.

“Trời mưa to, vết bánh xe đã lâu không còn, không biết từ lúc nào đến đây không biết chúng đã đi đâu”.

Mọi người cũng tập trung đông đủ.

Minh Vương giương mắt nhú mày, “Ngọn núi này có chút quen thuộc.”

Dương Duệ nói nhanh: “Đó là nơi tôi sống trước đây.”

“Ồ” Minh Vương khẽ giật mình, rồi mỉm cười: “Nếu bọn họ trốn vào nhà cậu thì thật là thú vị.”

“Bây giờ có muốn lên núi không?” Dương Duệ hỏi.

Nghe vậy, Minh Vương khóe miệng nở nụ cười xấu xa: “Cũng không vội, đợi mưa giảm nhẹ rồi mới lên núi cũng không muộn.”

“Minh Vương, tại sao lại cho bọn họ cơ hội thở?” Liên Thiên khó hiểu hỏi.

Minh Vương lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Anh ta bị sốc và vội vàng nắm chặt tay: “Uh, tôi xin lỗi Minh Vương, tôi là người nói quá nhiều.”

Minh Vương không để ý tới Liên Thiên, mà nói với Dương Duệ: “Dương Duệ, đây là chỗ của bạn, đưa tôi đi dạo trong núi.”

“Tốt.” Dương Duệ đáp.

“Những người khác, nghỉ ngơi tại chỗ.”

Vì vậy, Minh Vương và Dương Duệ đi bộ lên núi.

Nhìn bóng lưng của Minh Vương và Dương Duệ, Vân Dĩ Hà đột nhiên có chút sững sờ.

Mưa to, nhưng cô bàng hoàng phát hiện mưa đang rơi xuống, như sợ hai người nên cô vô thức tránh đi. Vì vậy, quần áo trên người Minh Vương và Dương Duệ vẫn cực kỳ khô ráo.

Đây có phải là sức mạnh của Siêu Thần Võ không?

Có thể thao túng các quy luật của thế giới và phá hủy các quy luật của tự nhiên

Trong lòng cô rất ghen tị.

Trên thực tế, lý do cùng Dương Duệ lên kế hoạch thế giới chắc chắn là một điều rất đáng chú ý đối với cô, nhưng nó không phải là điều quan trọng nhất.

Đối với cô, điều quan trọng nhất là thái độ của Dương Duệ đối với bản thân.

Nhưng nhiều năm qua, anh hết lần này tới lần khác bỏ qua tình cảm của anh, không trực tiếp từ chối, điều này khiến Vân Dĩ Hà rất tức giận, vì vậy muốn cùng anh đánh nhau, đánh khắp nơi, muốn đánh anh, khiến anh coi trọng bản thân mình. ., Giống như anh ta coi trọng Long.

Tuy nhiên, hiện tại anh ấy đã đạt đến Cảnh giới Võ thuật Siêu phàm, còn bản thân thì sao

“Anh Liên Thiên, anh không hiểu sao?”

Lúc này, Bách Lí Tinh Diệu cười với Liên Thiên: “Lý do tại sao Minh Vương không lên núi bây giờ là anh ấy không muốn trò chơi này kết thúc sớm như vậy.”

“Ý anh là gì?” Tian ngạc nhiên.

Bách Lí Tinh Diệu cười nói: “Minh Vương không chết ngay nên muốn tra tấn Long!”

“Tra tấn”

“Đúng vậy, về mặt tinh thần và thể chất, cô ấy muốn Long sinh ra tuyệt vọng. Càng như vậy, Minh Vương gia sẽ càng an tâm.”

“Vì vậy, khi chúng ta truy đuổi đến đây, Long chắc hẳn đã biết điều đó, và chúng không thể đánh bại Minh Vương ngay bây giờ, và không thể trốn thoát. Chúng chỉ có thể nhìn chúng ta và chờ chết. Và Chủ nhân Minh Vương chỉ muốn giữ thời hạn này trong vòng phạm vi có thể kiểm soát được. Trong phạm vi, nó có thể được mở rộng vô thời hạn. “

Nghe Bách Lí Tinh Diệu giải thích, Liên Thiên không khỏi chột hiểu ra: “Ồ, chính là như vậy.”

Chương 1787

Nhưng rồi anh nghĩ ra một câu hỏi.

Liên Thiên nheo mắt lạnh lùng nhìn Bách Lí Tinh Diệu: “Gia tộc Bách Lí của cậu che giấu rất sâu.”

“Không, không, chúng ta chỉ bị Long áp chế nhiều năm rồi. Chúng ta không trốn tránh mà chỉ có thể ngủ yên.” Bách Lí Tinh Diệu khiêm tốn nói.

“Tôi không biết cảnh giới của Anh Bách Lí là gì” Liên Thiên ngập ngừng hỏi.

Bách Lí Tinh Diệu cười nói: “Đương nhiên là kém hơn Sư huynh Liên Thiên, nhưng cũng không tệ lắm, cho nên ta vừa vặn có thể chụp được.”

Câu này khiêm tốn, mơ hồ khen ngợi trời cao, hữu dụng vô cùng.

Liên Thiên trên mặt lộ ra nụ cười tự mãn, không nhịn được vỗ vai Bách Lí Tinh Diệu: “Ừm, tương lai ta sẽ làm việc dưới trướng Minh Vương, ta sẽ che chở cho ngươi!”

Bách Lí Tinh Diệu nhanh chóng cảm ơn: “Cảm ơn anh Liên Thiên.”

“Haha, đừng khách sáo, Bách Lí, tính khí của người đối với ta, đi, chúng ta lên xe uống rượu.”

Có lẽ là do có thêm một người bạn nên Liên Thiên rất vui, nắm tay Bách Lí Tinh Diệu lên xe thương mại.

Lúc này, Vân Dĩ Hà mắt đột nhiên mở to.

Bởi vì cô ấy đột nhiên phát hiện ra rằng quần áo của Bách Lí Tinh Diệu không hề ướt chút nào.

Vân Dĩ Hà hơi nhú mày.

Những gì Bách Lí gia che giấu thực sự rất sâu sắc. Theo ý nghĩa của Minh Vương, chỉ cần Long bị giết, sự việc sẽ kết thúc, và sau khi sự việc kết thúc, Minh Vương sẽ không còn chuyện của thế gian nữa. Khi đó, những người trước mặt này sẽ thật sự vì lợi ích của mình mà suy sụp, rồi cùng nhau tranh đấu.

Nếu không có sự kiềm chế của Long, sự trỗi dậy của bảy gã khổng lồ ở thế giới ẩn là điều không thể tránh khỏi, và những cường quốc ẩn nấp trong vùng đất của Lục địa Đông Trái đất chắc chắn sẽ lần lượt đáp trả.

Vì vậy, kế hoạch của Dương Duệ có vẻ hợp lý, nhưng trên thực tế nó sẽ nguy hiểm hơn trước.

Theo quan điểm này, Trình Uyên đã đúng.

Cô chưa bao giờ cảm thấy Long quan trọng đến vậy.

“Sư huynh, ta có thể trấn áp rất nhiều cường giả khắp nơi trên đất Trung Hoa, làm cho thiên hạ trở nên hòa bình. Ngươi đã làm gì vậy? Chúng ta Dương Duệ, chúng ta một đời cũng kiệt, cũng không bằng ngươi!”

“Có vẻ như trước đây ta là người có lỗi với ngươi.”

“Nhưng mọi thứ đã đến thời điểm này. Tôi muốn thay đổi nó, nhưng tôi không thể làm gì được.”

“Vậy thì sai rồi, cứ sai đi, hỗn loạn, sau đó hỗn loạn, ta rất cuộc sẽ không sai biệt lắm.”

Vào lúc này, trong lòng Vân Dĩ Hà, so với những việc vất vả vĩnh viễn chừng không đáng có mà Long đã làm trong suốt nhiều năm qua, kế hoạch vĩ đại của Dương Duệ đột nhiên có vẻ ích kỷ, ngây thơ và vô giá trị đến thế!

Và bản thân cô ấy, ngay cả đệ tử của cô ấy, cũng nhìn thấy xa hơn cô ấy.

Trong lòng anh chợt dâng lên một cảm giác tiếc nuối.

Không lời nào cho một đêm.

Liên Thiên sáng dần.

Mưa cũng nhỏ dần.

Minh Vương và Dương Duệ đã trở về từ núi.

Tất cả mọi người đã tụ tập trong quá khứ.

Thay mặt cho Minh Vương, Dương Duệ đã đưa ra một mệnh lệnh.

“Đã đến lúc phải đánh chết con chó, mọi người hãy lên núi!”

“Nhớ đừng giết!”

Dương Duệ giải thích.

“Tại sao” có người hỏi.

Ông trời trách móc: “Sao nhiều thế, sao làm theo ý mình mà làm”.

Lập tức, anh ta mở miệng cười xấu xa: “Mấy năm nay, gia tộc ở ẩn bị anh ta trấn áp không dám quay lại, chắc là gần như chết ngạt rồi. Loại trầm cảm ngột ngạt như thế này hẳn là rất khó chịu, đừng. bạn? Tôi không muốn lấy lại nó ”

“Có ích gì khi giết anh ta cùng một lúc”

Mọi người nhìn nhau.

Ngay sau đó, và từ từ, một tia phấn khích hiện ra trên khuôn mặt của họ.

Chương 1788

“Đúng, đúng vậy, chúng ta phải từ từ tra tấn hắn, phát ra bất bình khó xử, không thể làm cho hắn động tâm!”

“Đúng vậy, ta muốn hắn quỳ xuống trước mặt ta cầu xin ta tha mạng!”

“Haha, tôi nghĩ rằng cô gái nhỏ đó khá tốt.”

“Này, đây là một ý kiến hay, ở trước mặt hắn một lát, haha”

Mọi người cười một cách trơ trẽn, rồi đi lên núi.

Minh Vương nói với Dương Duệ và Bách Lí Tinh Diệu: “Hai người ở lại đây để đề phòng chúng dùng đội hình chạy trốn.”

“Vâng!” Dương Duệ và Bách Lí Tinh Diệu nhanh chóng trả lời.

Bằng cách này, không có gì bị mất!

Một nhóm người vênh vào lên núi, cười nói ngông cuồng và vô đạo đức.

Họ đến bên ngoài hang động và lao vào hang động mà không do dự.

Trong lỗ.

Trình Uyên nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, bất động.

Phần cánh tay trái của Long bị gãy được quấn trong một chiếc băng đỏ rực vì máu.

Đức Xá Lục Hải Xuyên Yên Nhiên vội vàng bảo vệ Trình Uyên và Long phía sau.

Đám đông vây quanh họ.

“Này, tiền bối Xá chưa chết!” Liên Thiên giật mình khi nhìn thấy Đức Xá.

Vân Dĩ Hà mắt cũng sáng lên.

“Một vị trung cấp Thần Võ cảnh giới, hai người còn lại còn chưa đạt tới Thần Võ cảnh giới. Tại sao ở trước mặt chúng ta cao thủ Thần Võ cảnh giới, chúng ta còn muốn vô tri phản kháng.”

Khi được hỏi với một lời chế nhạo.

Long đã bị thương nặng và không còn sức mạnh để chiến đấu nữa, ngay cả khi có, Minh Vương sẽ tự nhiên kháng cự, và những người khác, chỉ có Yên Nhiên đang ở giai đoạn giữa của Thần Võ, và hầu như không thể chiến đấu nổi, cô ấy có

thể đối mặt với rất nhiều cường quốc Thần võ giới, cô ấy Tỷ lệ chiến thắng gần như bằng không.

“Long nhi, không ngờ ngươi lại có ngày hôm nay.”

Trưởng tộc Cổ Mộ ngẩng cao đầu bước vào triều đình, khinh thường nhìn Long phía sau, giọng điệu lạnh lùng ngạo nghễ: “Các ngươi thấy thế nào?”

Hắn thề, đối mặt với Long, trước đây hắn chưa bao giờ thoải mái như vậy.

“Đại Lục Thần Châu Đông Tu của chúng ta không phải cường giả không có Thần Võ cảnh giới, nhưng không có người bị ngươi trấn áp cũng dám xông lên.”

“Năm mươi năm trước, ngươi tìm thấy bảy gia tộc lớn của chúng ta, lần lượt từng người một tới thách đấu tất cả cường giả trong võ lâm, sau đó đánh gục tất cả chúng ta, đồng thời cảnh cáo chúng ta rằng nếu các ngươi dám sinh ra trong cuộc đời này, ngươi là vô song. Nói thật, Thật là hùng vĩ!”

“Thật không thể tin được!”

“Cho dù bây giờ, lão phu còn nhớ rõ bộ mặt kiêu ngạo và độc đoán của ngươi khi đó.”

“Hi hi, hôm nay bọn ta ẩn cư gia tộc, liền không cần che đậy, ngươi có thể làm gì chúng ta?”

Các trưởng lão của Yêu tộc Tứ ẩn gia đều than thở, trong lòng cảm thấy phiền muộn.

“Trách ta quá mềm lòng.” Ai biết lúc này Long mới thở dài thườn thọt: “Nếu không phải vì trấn áp mà giết hết các người, thì hôm nay đã không đến lượt các người ở đây.”

“Hừ hừ!” Cổ Liệp chế nhạo, “Thật là một cái giọng điệu điên cuồng, giết chết chúng ta haha, thật đáng tiếc, trên đời này không có thuốc hồi hận.”

“Đại sư huynh, ta rất tò mò, tại sao ngay từ đầu người lại trấn áp những gia tộc có võ công cao cường này?” Liên Thiên im lặng, lúc này mới tò mò hỏi.

Long cười khở: “Nếu ta nói vì hòa bình thế giới, vì lợi ích của thế giới, nghe xong chắc người sẽ phải ói.”

“Àm àm, thật tuyệt.” Liên Thiên không khỏi chế nhạo: “Người thật cảm động ta.

Đối mặt với những lời dè bêu từ trên trời rơi xuống, Long lắc đầu cười, không bao biện.

Trên thực tế, từ đầu đến cuối, Long trấn áp bề quan gia tộc bằng sức mạnh của Thần Võ, đồng thời trấn áp tất cả cường giả của Thần Võ, nguyên nhân là gì, ngay cả ông trời cũng có thể không nghĩ tới. , nhưng ai đó chắc chắn sẽ đoán được nó, chẳng hạn như Vân Dĩ Hà.

Vân Dĩ Hà chợt hiểu tại sao Long lại làm vậy.

Chương 1789

Khi hai cường giả của Thần Võ cảnh đối đầu nhau có thể long trời lở đất, chuyện gì sẽ xảy ra với hàng trăm cường giả của Thần Võ, nhất là sau khi chứng kiến trận chiến thứ nhất ở gần bờ sông, nàng không dám nghĩ tới. .

Tôi không dám nghĩ rằng nếu những người này không được kiềm chế, một khi họ bị phá rối và cuộc hỗn chiến không dừng lại, thì trên thế giới sẽ vẫn tồn tại một thành phố xinh đẹp như vậy, và những người bình thường vẫn sẽ có cuộc sống ấm no và yên bình như vậy.

Vân Dĩ Hà biết mong ước bấy lâu nay của Trình Uyên là được sống một cuộc sống bình yên bên gia đình, nhưng vì sự tồn tại của những người này, anh thậm chí còn không thể thực hiện được ước nguyện nhỏ nhoi này.

Vì vậy, sau tất cả, người ta cần đứng lên và kiềm chế những người này.

Tuy nhiên, chính Long cuối cùng đã gây ra gánh nặng này!

Anh ấy tài giỏi và phóng túng, với tính khí bất cần nhất, anh ấy đã sống một cuộc sống bình thường nhất, nhưng anh ấy đang làm những điều vĩ đại nhất.

“Long, tôi sẽ cho anh một cơ hội để quỳ xuống trước mặt tôi và cầu xin gia đình Gu của tôi để sửa đổi. Tôi sẽ coi việc rời

bỏ người phụ nữ của anh là một cách để sống sót.” Cổ Liệp cười lớn.

“Lão Cô, ngươi đùa cái gì vậy? Người phụ nữ này thuộc gia tộc Thác Bạt của chúng ta.” Trưởng lão gia tộc Thác Bạt vội vàng nói.

Hai gia tộc còn lại cũng không chịu thua kém: “Đánh rắm, nàng chính là chiến lợi phẩm, cuối cùng thuộc về ai sẽ do Minh Vương quyết định.”

“Còn những người đàn ông này?”

“Giết nó đi, giữ lại ăn Tết”

Những người này bây giờ trở nên vô lương tâm, nếu làm không tốt thì phải chia “chiến tích”, trông vô cùng hung hãn và mặt mũi thì xấu xí vô cùng.

Song long nghe được những lời này không khỏi nói: “Cười, cười tùy ý, tin ta đi, các ngươi người nào cười vui vẻ nhất, bảo đảm nhất thời sẽ chết thảm nhất.”

Đột nhiên, Long nói ra, tất cả mọi người giật mình.

Sau đó, “hahaha” cười điên cuồng hơn.

“Các ngươi đang trêu chọc chúng ta sao?” Cổ Liệp cười to: “Tùy các ngươi bị thương nhiều hay ít, có bị thương hay không, hoặc là sẽ chết, hoặc là sẽ như hoa như ngọc, hừ. , tùy ngươi. ”

“Và tôi!”

Vào lúc này, không ai ngờ rằng một giọng nói lạnh lùng vang lên từ trại của họ.

Vân Dĩ Hà đột nhiên bước ra khỏi đám đông, đến với Long và nói với Long: “Anh cả, chị, xin hãy tha thứ cho em.”

Long hơi giật mình.

Mọi người có mặt cũng choáng váng.

Trên mặt Long hiện lên một tầng vui mừng: “Haha, được rồi, Sư tử đẹp quá, trách sao được”

Yên Nhiên ngoảnh lại nhìn Long dữ tợn: “Chết gần rồi, vẫn chưa ổn”.

Vì vậy Vân Dĩ Hà đứng ở bên cạnh Yên Nhiên, đứng đối diện với đám người đối diện, nhìn như chết ở nhà.

“Và tôi!”

Đúng lúc này, một giọng nói khác đột nhiên vang lên.

Điều mà mọi người không ngờ là vào lúc này, ngay cả Thương Vân cũng bước đến trại của đối thủ và đứng cùng Vân Dĩ Hà.

Bạn biết đấy, cha cô ấy vừa bị Trình Uyên chặt đầu.

Tuy nhiên, vào thời điểm quan trọng này, cô ấy thực sự chọn đứng về phía Trình Uyên, điều này thật khó tin.

Tất nhiên, với thực lực của Thương Vân thì chẳng mấy ai quan tâm, và mọi người quan tâm đến Vân Dĩ Hà nhiều hơn.

“Vân Dĩ Hà, em có bị điên không?” Liên Thiên vừa bàng hoàng vừa khó chịu: “Em không muốn cuộc đời của mình xảy ra bất cứ rồi ren nào”.

“Bối rồi” Vân Dĩ Hà cười khổ: “Không, tôi không bối rồi chút nào, mà là rất tỉnh táo.”

“Em đang nói cái gì vậy?”

Ánh mắt của Vân Dĩ Hà quét qua khuôn mặt của từng người một.

“Nếu bạn bối rồi, tôi đã quá bối rồi trước đây. Anh ấy nói rằng anh ấy muốn làm cho thế giới này trở nên hoàn hảo và tươi đẹp hơn, vì vậy tôi sẽ lắng nghe anh ấy và thậm chí ngưỡng mộ anh ấy. Tôi nghĩ anh ấy thực sự tuyệt vời, tất nhiên, cũng có tâm.” Trói hấn. “

Chương 1790

“Bây giờ nghĩ lại, chính mình chính mình ích kỷ đã làm cho mù mắt, để cho hiện tại chỉ biết chính mình ích kỷ là cái gì.”

“Sư huynh, chúng ta đều đã sai.”

Liên Thiên kinh ngạc nhìn Vân Dĩ Hà, ánh mắt đầy khó tin.

Đông Tâm tư nói: “Bác chủ, người có biết phản bội Minh Vương có kết cục gì không?”

“Lúc này tình thế không thể cứu vãn, phản bội chính là cái chết!”

Lời nói của Đông Tâm Tư khiến tất cả mọi người đồng tình: “Để cô ấy yên, chúng ta không muốn giết thêm một người!”

“Đứa con gái này là thể âm còn là cảnh giới Thần Võ hậu kì, người thật sự muốn giết nó, thật là đồ bạo ngược!”

“Haha”

Và vào lúc này.

Nhìn thấy Vân Dĩ Hà bị chọc ghẹo, Long đột nhiên mặt mày nhăn nhó, lạnh lùng nói: “Ta nói, người càng cười càng điên

cuồng, người càng chết!”

“Chỉ cần đến với bạn, hãy để tôi xem bạn có thể làm gì với chúng tôi! Haha” Khi mọi người đổi mặt với lời cảnh báo của Long, họ không chỉ thờ ơ mà còn cười tự hào hơn.

Không ai nghĩ rằng có thêm một Vân Dĩ Hà trong trại của họ, họ sẽ có thể đảo ngược tình thế, hơn nữa cánh tay trái của Long đã bị tổn thương nghiêm trọng, và Minh Vương đang ngồi phía sau họ, họ sợ gì?

Việc họ phải làm bây giờ là hạ nhục Long càng nhiều càng tốt để có được sự tôn trọng của Minh Vương.

nhưng.

Lúc này, Long lắc đầu nói một cách thờ ơ: “Ta không cần ta giết người, nhưng là hấn muốn làm!”

anh ta

Mọi người giật mình khi nghe tiếng động, rồi đưa mắt nhìn nhau.

“Anh ta là ai”

Bọn họ nhìn thấy long quang rơi vào Trình Uyên đang nằm trên giường, bọn họ không khỏi kinh ngạc: “Trình Uyên là một cái xác chết.”

“Ý của người là nói không muốn cho chúng ta làm ma.”

“Haha”

Mọi người lại bắt đầu cười.

Họ cảm thấy rằng Long hấn đã nổi điên và bắt đầu nói những điều vô nghĩa.

“Lẽ nào cái xác đó lừa xác chết”

sau đó

Trình Uyên đang nằm trên giường đột nhiên mở mắt, chậm rãi đứng dậy, khoanh tay ngồi dậy.

“Quái, là một cái xác!”

Mọi người không cười được nữa.

Vân Dĩ Hà và những người khác đã rất sốc khi thấy Trình Uyên sống lại.

Còn Trình Uyên thì từ từ ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn người của tứ gia ẩn cư, trong mắt tràn đầy sát khí vô tận.

“Xúc phạm chủ nhân của ta, nhạo báng trưởng lão của ta, người, còn không muốn sống.”

Đúng lúc này, dưới ngọn núi Vũ Ninh, một chiếc ô tô phóng nhanh lên.

Với một tiếng “cách”, anh ta dừng lại trước Dương Duệ và Bách Lí Tinh Diệu.

Cửa xe mở ra, Hoàn Trì vội vàng bước xuống xe, loạng choạng vài bước ngã xuống đất kêu “rắc rắc”, kêu cứu Dương Duệ nước mắt lưng tròng.

“Cứu tôi, cứu tôi”

Khi Dương Duệ và Bách Lí Tinh Diệu nhìn thấy Hoàn Trì bước xuống xe, họ định bước tới để chào hỏi, nhưng đột nhiên anh chàng này trở nên xấu hổ và khiến họ đồng loạt bối rối.

“Hoàn Trì trưởng lão, người sao vậy” Dương Duệ cau mày hỏi.

Cửa xe mở ra, Bạch An Tương bước ra khỏi xe, đến với Dương Duệ với khuôn mặt căng thẳng.

“Anh giấu Trình Uyên ở đâu” cô háo hức hỏi.

Dương Duệ và Bách Lí Tinh Diệu nhìn nhau, họ sững sờ, không khỏi cong cổ nhìn vào trong xe, muốn xem bên trong có người không, nhưng kết quả là bên trong không có ai.

Chương 1791

“Nói đi!” Bạch An Tương lo lắng nói.

Cô hét lên, khiến Hoàn Trì sợ hãi, vội vàng leo lên sau lưng Dương Duệ, co rúm lại nhìn Bạch An Tương, ánh mắt đầy kinh hãi.

Dương Duệ sửng sốt một hồi, kinh ngạc chỉ vào Hoàn Trì hỏi Bạch An Tương, “Hắn sợ người sao?”

Bạch An Tương không khỏi ưỡn ngực, tự đắc nói: “Đúng vậy, là ta đánh, người nói cho ta biết chồng ta ở đâu, nếu không, ta cùng người đánh!”

Hai người nhìn nhau.

“Cô Bạch, tốt hơn là cô nên về nhà.”

Vì đã tiếp xúc với Bạch An Tương được một thời gian, Dương Duệ dừng lại, mỉm cười với cô và thuyết phục cô.

“Cô không phải là bạn của Trình Uyên sao” Bạch An Tương khó hiểu hỏi Dương Duệ: “Tại sao cô lại cảm thấy mình là kẻ thù của anh ấy?”

Một lần, Dương Duệ muốn hoàn thành kế hoạch của mình và giao du với Trình Uyên và nói dối Bạch An Tương rằng anh ta

là bạn của Trình Uyên. Sau đó, trên núi Vũ Ninh, sau khi Bạch An Tương nhìn thấy anh ta, anh ta lại thay đổi và trở thành thuộc hạ của Minh Vương, điều này khiến Bạch An Tương rất ngạc nhiên.

Dương Duệ trịnh trọng nói: “Nhiều chuyện một hai câu không thể nói rõ ràng, bạch y nữ tử, ngươi về trước đi, ta đây cũng là vì lợi ích của ngươi.”

“Cô không cần đạo đức giả, tôi chỉ hỏi cô xem Trình Uyên có ở trên đó không.” Bạch An Tương trịnh trọng nói.

Dương Duệ còn muốn nói gì nữa, nhưng Bách Lí Tinh Diệu đột nhiên cười nói: “Đúng vậy, Trình Uyên quả nhiên ở trên đó, ta sẽ đưa ngươi lên.”

“Tốt.” Bạch An Tương gật đầu.

Nói xong, chúng ta phải đi cùng Bách Lí Tinh Diệu.

Thành thật mà nói, Bạch An Tương không biết tại sao cô ấy đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy, giống như một giấc mơ. Nhưng cho dù là lý do gì đi chăng nữa, thì một sự thật là cô ấy đã trở nên mạnh mẽ hơn, vì vậy cô ấy tự nhiên có nhiều dũng khí hơn.

Chỉ là cô ấy không biết sức mạnh của mình như thế nào.

Nhìn thấy Bách Lí Tinh Diệu đưa Bạch An Tương lên núi, Dương Duệ hơi nhíu mày, liếc nhìn Hoàn Trì, kinh ngạc quỳ trên mặt đất: “Làm sao vậy?”

Hoàn Trì vẻ mặt đau khổ, vừa khóc vừa nói: “Không biết chuyện gì đang xảy ra, không biết chuyện gì đang xảy ra!”

“Từ thông tin mà người phụ nữ này kiểm tra từ gia tộc cổ đại của chúng ta, người phụ nữ này chỉ là một phụ nữ bình thường. Cô ấy không có giá trị sức mạnh nữa sao. Làm sao có thể?”

Dương Duệ r3n ri: “Anh không thể đánh cô ấy”

“Còn hơn đánh không nổi!” Hoàn Trì sợ hãi kéo dài nói: “Tôi dùng sức đánh cô ta, giống như cù cô ta, cô ta suýt chút nữa đánh chết tôi chỉ bằng một cú đấm tùy tiện.”

“gì”

Nghe vậy, nước da của Dương Duệ thay đổi rõ rệt.

Một cường giả trong Thần Võ, một đòn toàn lực, đánh vào thân thể không bị tổn thương, mức độ kiên trì này không chỉ có thể đạt được ở giai đoạn giữa và cuối của Thần Võ, ngay cả Dương Duệ cũng không nhất định có thể làm được. không có gì đâu.

Nhưng làm thế nào điều này có thể

“Chẳng lẽ cô ấy không phải là Bạch An Tương”

Trên ngọn núi không tên.

Sự si nhục

Bác thầy

Nghe câu nói của Trình Uyên xúc phạm sư phụ tôi và chế giễu các trưởng lão của tôi. Vân Dĩ Hà nhìn Trình Uyên một cách dữ tợn, với vẻ mặt đờ đẫn.

Bất giác, khóe mắt bỗng có chút ươn ướt.

Trình Uyên đi ngang qua cô, ánh mắt di chuyển theo cơ thể anh, không hề rời đi.

Và Trình Uyên cũng rất phức tạp.

Bạn nói anh ấy không trách Vân Dĩ Hà, đó là sự giả tạo.

Nhưng không ai có thể lỗi một nhà hiền triết

Em không sợ anh mắc sai lầm, em sợ anh sẽ thêm sai lầm vào nỗi ám ảnh của mình, hơn nữa Vân Dĩ Hà vẫn là chủ nhân của chính cô ấy, cô ấy sẵn sàng cải tạo, còn Trình Uyên không phải là người sẽ trả ơn cô ấy, và cô ấy không đạo đức giả như vậy.

Khi đến Cổ Liệp, Trình Uyên lạnh lùng nhìn anh nói: “Vừa rồi anh cười to nhất.”

Chương 1792

Cổ Liệp nhếch mép chế nhạo: “Đúng vậy, ai lại để cho các anh hề thừa cân dám khiêu chiến với Chúa Minh Vương? Tôi đã cười nhạo ông già của anh và xúc phạm anh, đàn ông, xếp hàng lau cô đi, đàn bà, hehe”

“Bẩn!”

Tiếng cười đột ngột dừng lại.

Tôi thấy Trình Uyên đột nhiên di chuyển, một tay kẹp cổ Cổ Liệp, để nụ cười của anh ấy ở giữa khẩu hình của mình.

Mọi người cũng sẽ cười theo.

Trước khi Trình Uyên giết tù trưởng Vũ Phi của Đạo giáo và đánh bại A Bạc Duẫn bằng thanh kiếm của mình, nó quả thực rất dũng mãnh, nhưng cuối cùng anh ấy đã chạy ra khỏi zhenqi và đánh phải Minh Vương. Anh ấy đã kiệt sức và ngọn đèn đã chết. Bây giờ nó là một may mắn không chết, vì vậy mọi người tôi không nghĩ Trình Uyên có bất kỳ mối đe dọa.

Tuy nhiên, sau tất cả, họ đã không cười.

Vì Cổ Liệp không tránh khỏi tay của Trình Uyên.

“Thằng hề áp đảo là ai” Trình Uyên lạnh lùng hỏi.

Cổ Liệp đột nhiên vô cùng tức giận, tay trái đập mạnh vào cổ tay Trình Uyên đang mắc kẹt trong cổ anh, anh sắp bẻ gãy nó.

“tòa tử hình!”

“phun!”

Vừa dứt lời tàn nhẫn hai chữ, trên cổ truyền đến một tiếng động kỳ quái, trong phút chốc máu tươi mờ mịt, Trình Uyên thẳng tắp cắt đứt.

Đôi mắt của Cổ Liệp mở to sắc bén, tay trái chỉ siết chặt lấy cổ tay Trình Uyên, trước khi anh ta có thể phát huy sức mạnh của mình.

Mọi người đều nhìn thẳng.

Ngay cả Minh Vương, người luôn thờ ơ với nơi này cũng bắt ngờ nhìn Trình Uyên.

Vân Dĩ Hà kinh ngạc che miệng.

Mọi người còn sốc hơn.

“Làm thế nào điều này có thể xảy ra”

Bạn biết đấy, thợ săn cổ đại, Giáo chủ của Cổ gia, là một cao thủ ở tầng trung kỳ của Thần Võ, và thực lực của anh ta tương đương với Đông Tâm Tư Yên Nhiên và những người khác.

Một bậc thầy như thế này dễ bị ai đó bẻ cổ

Đây không phải là một trò đùa

“Hoa văn!” Một âm thanh.

Cơ thể của Cổ Liệp mềm mại rơi xuống đất, và sau một vài cơn co giật cơ học, anh ấy hoàn toàn bất động.

Nhưng mà, Trình Uyên chậm rãi thu tay lại, giống như Cổ Liệp trên mặt, chậm rãi quay đầu nhìn những người khác.

“Còn ai đang cười nữa” anh hỏi.

Giọng nói rất nhẹ nhàng, nhưng có một tia lạnh lùng vô hình, Bing Xin đang cắn xé.

Mọi người không khỏi rùng mình.

“Theo lý mà nói, Giáo chủ nhà họ cổ nhất định phải hành động vô cùng cẩn thận. Mọi người lui ra đi.” Liên Thiên đột nhiên kêu lên, “Ta biết rõ thực lực của tên nhóc này, mọi người đều phải rút ra khỏi sơn động.” Bạn không thể sử dụng nó ở đây.”

Mọi người nghe lời xong liền rút khỏi hang, bao quanh một hồ bán nguyệt bên ngoài.

ý chính

Nó có bất cần không?

Những người có mặt đều là những người hùng mạnh trong Thần Võ, và họ không phải là những vị tướng về mặt kiến thức và trí óc. Mặc dù ông trời đã nói điều này, nhưng ai sẽ thực sự nghĩ như vậy

Họ chỉ đang tự an ủi bản thân.

“Mọi người, cẩn thận, cùng nhau đi giết hắn!” Đông Tâm Tư kêu lên.

Trình Uyên cũng từ từ bước ra khỏi hang.

Hắn bước đi rất bình tĩnh, như tản ra, hai tay đút túi, trước người từng bước đi tới, tựa hồ hoàn toàn không nhìn thấy những người này trong mắt.

Cuối cùng, anh ấy đã đặt mục tiêu của mình lên sao Minh Vương.

“Minh Vương, dừng lại.” Trình Uyên khuyên Minh Vương.

Sao Minh Vương thực sự rất phức tạp đối với Trình Uyên.

Bạn muốn nói cô ấy ác như thế nào

Thực ra thì không sao, Ác ma chỉ so với 80 năm trước, còn Minh Vương bây giờ cũng không làm nhiều chuyện xấu, nàng

chỉ muốn giết Long để báo thù vì nỗi ám ảnh dai dẳng.

Chương 1793

Và Trình Uyên tình cờ muốn cứu Long.

Chính xác hơn, Trình Uyên vẫn là hậu duệ của Long và Minh Vương.

Muốn giết, hẳn nhất định không làm được, cho nên chỉ có thể thuyết phục.

nhưng

Sao Minh Vương không nghĩ vậy.

Khóe miệng hiện lên một nụ cười xấu xa, nàng nhẹ giọng nói với những người đó: “Giết hẳn!”

Một vị trưởng lão cổ quái, đột nhiên bạo phát: “Giết hẳn để báo thù cho Yêu tộc!”

Đổ vào Trình Uyên một cách dữ dội.

“Shoo!” Có một âm thanh.

Không ai có thể nhìn rõ Trình Uyên xuất hiện phía sau người đó như thế nào, dư ảnh như thể xẹt qua thân ảnh của trưởng lão.

Trình Uyên, tay vẫn đút túi quần, vẫn giữ tư thế thờ ơ đó, vẫn nhìn chăm chăm Minh Vương: “Chúng ta dừng lại.”

Đại trưởng lão “phốc” một tiếng, quỳ hai chân, sau đó nằm rạp xuống đất, tử vong.

Những người khác chết lặng.

Tại sao cái này chết

“Vừa rồi là chuyện gì xảy ra?”

“Ngươi hỏi ta làm sao vậy, ta nhìn không rõ.”

“Tại sao Trình Uyên dường như đã bình phục?”

“Hơn nữa khôi phục, ngươi đừng tưởng rằng thực lực của hắn so với trước đây đáng sợ hơn.”

“Có phải lúc trước hắn giả vờ.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không dám tiến lên.

Tộc trưởng của cỏ tặc, trưởng lão của cỏ tặc lần lượt chết đi, lập tức bị giết chết. Trong trường hợp này, mọi người sẽ không nghĩ rằng Trình Uyên chỉ may mắn nếu họ ngu ngốc.

Lúc này, những người cùng Trình Uyên bước ra khỏi sơn động cũng có những biểu hiện khác nhau.

Vân Dĩ Hà hoàn toàn choáng váng.

Đây có còn là đệ tử của cô ấy không?

Chuyện gì đã xảy ra, anh ấy sẽ trở nên mạnh mẽ như vậy

Ngoài ra còn có Thương Vân.

Yên Nhiên nhìn Trình Uyên, ánh mắt dần dần dịu lại, hỏi Long: “Làm sao tôi cảm thấy anh ấy tài năng hơn cậu rất nhiều.”

Long kiêu ngạo cười nói: “Dù cao bao nhiêu, bọn họ cũng là con cháu Long của ta.”

“Ta mặc kệ, để cho ta sinh một cái nhìn lại, hẳn so với hẳn tài năng.”

Long lão bản mặt không khỏi đỏ bừng: “Nhất định phải nói chuyện.”

Đức Xá ở một bên gật đầu, “Hải Xuyên, vận khí của ngươi thật tốt. Nếu ta đọc đúng, đứa nhỏ này là một trong những biến số.”

Lục Hải Xuyên cười nhẹ cúi đầu với Đức Xá: “Chủ nhân, ta nghĩ hẳn nên là duy nhất, biến lớn nhất.”

“Bởi vì anh ấy đã dành cho tôi quá nhiều điều bất ngờ và bất ngờ trong những năm qua”.

Đế Cô gật đầu: “Haha, vậy chờ xem.”

Ở bên kia, đối mặt với lời khuyên của Trình Uyên, Minh Vương đã lao vào ngõ cụt mà chẳng thể nghe theo chút nào, thấy Trình Uyên lập tức giết chết một cường giả của Thần Võ Võ Lâm, hắn không khỏi tức giận: “Cùng đi , giết nó!”

Ý định ban đầu của cô là tra tấn và hành hạ những người này cho đến chết trước mặt Long, nhưng bây giờ, thay vào đó, Trình Uyên, trước mặt cô, đã giết chết người của cô trong nháy mắt.

Ai đây, ai mà không giận

Khi mọi người nghe lệnh của Minh Vương, họ không dám tuân theo, vì vậy họ đã găm lên và tấn công Trình Uyên cùng một lúc.

Và chỉ khi bạn bắn cùng nhau, bạn có thể chắc chắn.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

“Người chồng!”

Nghe thấy giọng nói này, Trình Uyên đang bình tĩnh đột nhiên trở nên bình tĩnh. Anh nhìn lại một cách dữ dội.

có thật không!

Chương 1794

Chương 1794:

Đó là Bạch An Tương.

Tôi nhìn thấy Bách Lí Tinh Diệu đang đi bộ lên núi với Bạch An Tương.

Trình Uyên ánh mắt đột nhiên nhìn chăm chăm: “Vợ”

Với một tiếng thình thịch trong não, anh ta lập tức mất đi suy nghĩ.

Lúc này, ánh mắt của những người vây quanh Trình Uyên lập tức sáng lên, họ quay người lao về phía Bạch An Tương.

Đối mặt với việc Trình Uyên đã giết chết hai người một cách bất ngờ, sẽ an toàn hơn nếu tóm lấy Bạch An Tương và đe dọa Trình Uyên bằng Bạch An Tương.

Trình Uyên cũng chột tinh.

Tôi muốn lao đến một cách vội vàng.

Đúng lúc này, một cỗ hắc khí đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn.

Cánh tay vừa nhiễm hắc khí, liền cảm thấy một cỗ nóng bỏng khó tả, ngay sau đó cánh tay trong nháy mắt biến thành màu đen.

Đây chính xác là tình huống gặp phải khi Long bị gãy tay trước đó.

Sao Minh Vương bắn.

Tuy nhiên, Trình Uyên lao về phía trước bất chấp, và cả người anh chìm trong hắc khí.

Đồng thời.

Yên Nhiên và Vân Dĩ Hà cũng đồng thời chạy đến Bạch An Tương, họ muốn cứu người.

Nhưng rõ ràng, bên kia sẽ không để họ thành công dễ dàng như vậy.

Một bức tường băng ngăn cách Vân Dĩ Hà.

Và Bách Lí Tinh Diệu cũng bất ngờ bắn, tát Yên Nhiên một cái vào lòng bàn tay.

Có một “bùm”.

Sau khi Yên Nhiên và Bách Lí Tinh Diệu cọ xát, có một tiếng động lớn, và sau đó cơ thể cô ấy bay lộn ngược.

Bách Lí Tinh Diệu bất động, khóe miệng nở một nụ cười xấu xa.

Chính tài năng bản năng của Dương Duệ, tăng băng năng nề, đã cản bước Vân Dĩ Hà.

Trong phút chốc, hiện trường hoàn toàn hỗn loạn.

Đối mặt với loại cảnh tượng này, Bạch An Tương hoảng sợ.

Tất cả mọi người đều không thể cứu kịp, vì vậy họ nhìn bốn năm cường giả trong Thần Võ, và vươn tay nắm lấy cánh tay hoặc vai của Bạch An Tương.

Tuy nhiên.

Một cảnh tượng khiến mọi người bàng hoàng, lại xảy ra một lần nữa.

“A!” Bạch An Tương đột ngột hét lên.

Búng cánh tay đột ngột.

Những sức mạnh đó trong Thần Võ Võ Lâm giống như những viên đạn thần công, và cô ấy đã bị buộc phải ném ra ngoài bằng mọi cách.

“Bùm bùm bang bang” vài lần, chỉ cần những cường giả Thần Võ tiếp xúc với thân thể Bạch An Tương, một số trực tiếp

văng ra khỏi vách núi, một số bị đặt ở trong đá.

Những người còn lại muốn xông lên không chế Bạch An
Tương đều ngân ra: “Chuyện gì vậy?”

Họ vội vàng dừng lại, với vẻ kinh ngạc, và ngay lập tức bối
rối.

Tuy nhiên, đó là vào thời điểm này.

Trong không khí đen kịt, Trình Uyên bước ra, sau đó “phốc”
một tiếng, một ngụm máu đen phun ra, quỳ một chân xuống.

Mọi người nhìn lại, không khỏi tái mặt vì kinh ngạc.

Lúc này, Trình Uyên tối sầm lại, như thể đột nhiên trở thành
một người châu Phi.

Vừa rồi, hần đột nhiên đột phá hắc khí của Minh Vương gia.

Bạn phải biết rằng ngay cả Long cũng không thể chịu được
mức độ lan rộng và ăn mòn của năng lượng đen, và toàn bộ cơ
thể của Trình Uyên đã xuyên qua nó, hiển nhiên, anh ta chắc
chắn sẽ chết!

Chương 1795

Đột nhiên, cảnh vật bỗng im bật.

Bạch An Tương cũng choáng váng, cô kinh hãi nhìn Trình Uyên, đôi mắt nhìn thẳng.

“Không, không!” Cô bắt đầu lắc đầu và lao về phía Trình Uyên.

“Đừng chạm vào anh ta!” Lúc này, Long đột nhiên hét lên: “Mau ngăn cô ta lại, đừng để cô ta tiếp xúc với Trình Uyên, nếu không sẽ bị năng lượng màu đen ăn mòn!”

Khi nghe thấy điều này, Yên Nhiên lao về phía Bạch An Tương bắt chấp vết thương của cô.

Vân Dĩ Hà cũng gấp lại và lao về phía hai người.

Lúc này, không có ai ngăn cản bọn họ, bởi vì tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy Trình Uyên nhất định phải chết, những người này không ngăn được cũng không sao.

Tuy nhiên, trước sự ngạc nhiên của mọi người, ngay cả Vân Dĩ Hà và Yên Nhiên cũng không nhanh bằng Bạch An Tương, cô ấy lao thẳng vào Trình Uyên trong một sai chân, Vân Dĩ Hà và Yên Nhiên không kịp.

Thấy vậy Bạch An Tương định ôm Trình Uyên.

Mọi người lắc đầu thở dài: “Chao ôi, thật đáng tiếc một người phụ nữ xinh đẹp như vậy.”

“Đúng vậy, hắc khí của Minh Vương chạm vào sẽ chết, ngay cả Long cũng phải bỏ rơi nó.”

“Trình Uyên sẽ chết, thật đáng tiếc khi người phụ nữ này đã chết.”

Khi mọi người đều nghĩ rằng Bạch An Tương sắp chết thì đột nhiên, một bóng người đứng giữa cô và Trình Uyên.

Bạch An Tương không dừng xe mà trực tiếp chạy vào.

Người đàn ông không hề né tránh, mở rộng vòng tay, tự nhiên ôm Bạch An Tương vào lòng.

“Tránh ra!” Bạch An Tương tức giận hét lên, giơ nắm đấm nhỏ đâm vào ngực anh.

“Bà xã, đừng cao hứng, là ta!”

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai Bạch An Tương.

Bạch An Tương sửng sò, nhanh chóng nhìn lên, trong chốc lát đã choáng váng.

Khuôn mặt này không phải là Trình Uyên sao?

Trình Uyên sắc mặt bình thường, biểu hiện vô cùng bình tĩnh ôm Bạch An Tương, trong mắt tràn đầy dịu dàng.

Đó là Trình Uyên!

Bạch An Tương đột nhiên bật cười.

Tuy nhiên.

Trình Uyên đứng giữa Trình Uyên và Bạch An Tương, ngăn Bạch An Tương liên lạc với Trình Uyên sau lưng anh ta, nhưng chuyện gì đang xảy ra vậy?

Mọi người chột giật mình.

Biểu cảm của Bạch An Tương cũng thay đổi đáng kể, và cô ấy đột nhiên nhìn về phía sau Trình Uyên.

Chắc chắn sau lưng Trình Uyên còn có một Trình Uyên khác, và một Trình Uyên khác đã biến thành than đen.

“Những gì đang xảy ra ở đây”

Cả Vân Dĩ Hà và Yên Nhiên đều dừng lại cùng một lúc. Cảnh tượng trước mắt tôi quá không thể tưởng tượng nổi.

Không chỉ họ.

Đôi mắt của Minh Vương đột ngột co lại.

“Cái quái gì thế”

Vừa dứt lời, Trình Uyên, cả người đã trở thành than đen, bỗng chốc hóa thành một vũng nước đen.

“Chuyện gì vậy” Bạch An Tương hoảng sợ hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên cười với cô ấy và nói: “Đừng lo lắng, tôi là thật.”

Đương nhiên, Bạch An Tương sẽ không nghi ngờ việc Trình Uyên ôm cô là giả, bởi vì mùi của anh sẽ không thay đổi, và bởi vì cảm giác cô được anh nắm giữ sẽ không thay đổi.

“Anh không sao, thật tuyệt.” Lúc này, trái tim cô như trùng xuống.

Nhưng Trình Uyên khẽ cau mày, nghiêm nghị nói với cô: “Vợ à, sao em không nghe lời?”

Chương 1796

“Tôi” Bạch An Tương.

“Làm ơn, hãy nghe tôi, kể cả khi tôi chết ở đây hôm nay, đừng sử dụng sức mạnh của bạn nữa, bạn biết đấy” Giọng của Trình Uyên thay đổi và anh cầu xin.

Bạch An Tương không hiểu, cô lắc đầu: “Không, tôi sẽ không để anh chết.”

“Hứa với tôi.” Trình Uyên lại nói.

Bạch An Tương vẫn lắc đầu: “Với thực lực này, người không cần phân tâm bảo vệ ta, ta còn có thể giúp người, người tại sao không dùng được?”

“Hứa với anh!” Trình Uyên có chút áy náy, ôm lấy bờ vai thơm tho của cô, lớn tiếng mắng.

Bạch An Tương sững sốt.

Trong ấn tượng, Trình Uyên chưa bao giờ mắng cô như thế này. Trong lúc bàng hoàng, cô cảm thấy chồng mình bỗng trở nên có chút gì đó xa lạ.

“Hứa với anh!” Giọng điệu của Trình Uyên lại yếu đi, nhưng vẫn là ba chữ như cũ, tràn đầy mong đợi.

Bạch An Tương gật đầu.

Đúng lúc này, trên người Trình Uyên đột nhiên xuất hiện một tầng ánh sáng trắng, lập tức bị một tầng băng mỏng bao phủ.

Cả Trình Uyên và Bạch An Tương đều ngạc nhiên.

Dương Duệ bắn.

Lúc này, tay của Trình Uyên vẫn đặt trên bờ vai thom tho của Bạch An Tương, và như một biện pháp cuối cùng, anh nhanh chóng đẩy Bạch An Tương ra.

Ngay khi anh đẩy nó ra, anh đã bị đóng băng và biến thành một tác phẩm điêu khắc trên băng.

Lúc này, Bách Lí Tinh Diệu đã dùng một cú đấm vào bức tượng băng.

“Chà.”

Băng vỡ ra như những hạt sạn, và các hạt văng ra khắp Trời.

Vô số hạt băng nhỏ che khuất tầm nhìn của Bạch An Tương và chặn tầm mắt của mọi người, lúc này, thời gian như ngừng trôi.

“Rắc, rắc” tiếp đất, và cơ thể Trình Uyên bị biến thành hàng nghìn mảnh.

Loại nhịp điệu tinh tế này đập vào trái tim Bạch An Tương, giống như từng hạt võ rơi xuống trái tim cô, khiến trái tim cô co rút, đau đớn, đột nhiên thất lại, không thở nổi.

“Đừng!”

Một tiếng gâm xé lòng vang lên từ miệng cô.

Trình Uyên, cứ như vậy mà chết

Cái nhìn của mọi người cũng thật tuyệt vời.

Đám người lôi kéo tự nhiên vô cùng căng thẳng, nhưng đám người đối diện lại nhẹ nhõm một hơi.

Đặc biệt là Bách Lí Tinh Diệu, trên mặt hiện lên một tia biến sắc: “Đáng lẽ ngươi phải quỳ xuống xin lỗi Minh Vương. Than ôi, thật tiếc vì ta đã vất vả hơn, nên ngươi sẽ không có cơ hội.”

Ngay lập tức, hắn cười xấu xa nói với mọi người: “Gia tộc Bách Lí của ta thề trung thành với Minh Vương. Ai dám trái lệnh Minh Vương, đây là số mệnh của hắn.”

Đám đông náo động.

Và khi bạn đếm ngược, Dương Duệ phải là người giết chết đóng góp lớn nhất của Trình Uyên. Nếu không có tảng băng nặng của anh ta đóng băng Trình Uyên, Bách Lí Tinh Diệu đã

không thành công trong một cú đánh, vì vậy đương nhiên một số người sẽ không hài lòng.

“Bách Lí Tinh Diệu, anh bán cái gì vậy? Rõ ràng là anh trai tôi đã gài bẫy Trình Uyên. Nếu anh tôi không đóng băng anh ấy, anh có thể giết anh ấy”, Trừ lập luận trước.

“Vâng,” tất cả mọi người lần lượt trả lời.

Họ đang cạnh tranh cho các tín dụng đầu tiên.

Tuy nhiên, Bách Lí Tinh Diệu cười khinh bỉ: “Đương nhiên là lần đầu tiên anh Dương gài bẫy Trình Uyên, nhưng chính tôi là Bách Lí đã giết anh ấy. Tại sao anh không bắn trước mặt tôi nếu như vừa rồi anh không bị thuyết phục.”

Mọi người đã kết thúc.

Bách Lí Tinh Diệu: “Một thứ rác rưởi trong giai đoạn đầu của Thần Võ Võ Lâm không thể giết nhiều người như vậy. Tôi thực sự không biết Minh Vương muốn mọi người dùng để làm gì.”

“Bách Lí Tinh Diệu You!” Mọi người vô cùng tức giận.

Và tại thời điểm này.

Chương 1797

Bạch An Tương quỳ trước hàng ngàn hạt băng mà Trình Uyên biến thành, cả người run lên, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía Bách Lí Tinh Diệu: “Ta sẽ giết ngươi!”

Đối mặt với Bạch An Tương, Bách Lí Tinh Diệu không quan tâm.

Mặc dù biết Bạch An Tương có thể đã che giấu thực lực của mình, nhưng hắn làm sao có thể không che giấu thực lực của mình. Và mỗi chiêu thức vừa rồi của Bách Lí Tinh Diệu quan Bạch An Tương, trong lòng anh đã xác định cô có thần lực, nhưng anh không biết sử dụng nó, vì vậy anh rất tin tưởng đối phó với Bạch An Tương.

nhưng.

Ngay khi Bạch An Tương chuẩn bị đứng dậy và lao về phía Bách Lí Tinh Diệu, một tay đã nắm lấy vai cô.

Trình Uyên xuất hiện sau lưng Bạch An Tương và nhẹ nhàng nói: “Em đã quên những gì anh đã hứa với em vừa rồi sao?”

Trình Uyên

Đúng vậy, là Trình Uyên!

Mọi người đều bị sốc!

Bách Lí Tinh Diệu cũng bất ngờ giật mình.

Minh Vương càng nhướng mày.

“Hắn chưa chết sao?”

“Nó không phải là bị vỡ tan bởi các tác phẩm điêu khắc băng đóng băng?”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Cũng như thế này”

Mọi người đều chết lặng.

Bạch An Tương còn ngạc nhiên hơn: “chồng, anh”

Trình Uyên khẽ lắc đầu với cô và nói: “Chỉ là một lũ hề mà thôi, sao chúng có thể giết tôi được, đừng lo, việc còn lại cứ giao cho tôi.”

Nói xong, anh quay người và đi về phía Bách Lí Tinh Diệu.

“Không, không thể nào, anh rõ ràng đã chết!” Bách Lí Tinh Diệu nói với vẻ khó tin, thay đổi bộ dạng bấp bênh.

Trước mặt anh, Trình Uyên lạnh lùng liếc anh một cái, lạnh lùng nói: “Tuy rằng tôi không biết anh, nhưng anh chỉ làm cho vợ tôi sợ, nên phải chịu phạt.”

“tòa tử hình!”

Bách Lí Tinh Diệu trở nên tức giận vì xấu hổ, gầm lên và sau đó giáng cho Trình Uyên một cú đấm.

Cú đấm này cực kỳ uy lực, thậm chí ngay cả ánh điện chập chờn ở giữa, như muốn “nứt” theo đà sấm sét.

Khi mọi người nhìn thấy điều này, họ không nói nên lời.

“Tài năng bản năng” Vân Dĩ Hà cũng phải sửng sốt.

“Bất quá, Bách Lí gia tộc im bật nhiều năm như vậy, lại có người tiến vào Siêu Thần Võ giới!”

Tài năng bản năng chỉ có thể sở hữu khi đạt đến Siêu Thần Võ, loại tài năng này biến hóa tùy theo tài năng của bản thân, chia thành thuộc tính và loại, chỉ cần tìm được thuộc tính và loại của chính mình, người ta thậm chí có thể điều khiển công pháp của tự nhiên. Nói ra thì hơi đùa, nhưng chẳng qua là do ít người có thể đạt đến trình độ này nên mới khiến người ta nói đùa.

Và sức mạnh thực sự đạt đến trạng thái này không thể coi thường.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người đang ngạc nhiên về sức mạnh của Bách Lí Tinh Diệu, một cảnh tượng còn gây sốc hơn nữa đã xảy ra một lần nữa.

Trình Uyên đưa tay ra và bình tĩnh nắm chặt nắm đấm của Bách Lí Tinh Diệu.

Ánh điện giật tác lan tỏa khắp cánh tay của Trình Uyên khiến anh rùng mình không kiểm soát được, đây là phản ứng tự nhiên của người bị điện giật.

Khóe miệng Bách Lí Tinh Diệu nhếch lên, lộ ra một nụ cười xấu xa: “Tôi không thể tự lượng sức mình.”

Lí Vị Ương chưa kịp nói ra, gáy của hắn đã bị ai đó túm lấy, sau đó liền bị nhấc ra ném ra ngoài như một con gà nhỏ.

Trình Uyên, người bị điện giật, dần dần lịm đi, trong khi một Trình Uyên khác xuất hiện phía sau Bách Lí Tinh Diệu và ném anh ta lên trời.

Mọi người đều bị sốc.

“Bùm!” Một âm thanh.

Trình Uyên nắm lấy mắt cá chân của Bách Lí Tinh Diệu và đập nó xuống đất, đột nhiên bụi mù mịt.

Khi Bách Lí Tinh Diệu đứng dậy một lần nữa, mũi và miệng của anh ấy đang chảy máu.

Chương 1798

“Quy xuống!”

Trình Uyên giận dữ hét lên và đá vào chân anh, tên này không còn chỗ để kháng cự, “Puff!” Anh quy xuống trước mặt anh.

Hiện trường lặng ngắt như hư không, người như hóa đá.

“Cái này là cái gì”

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra”

Làm sao một người có thể sống lại từ cõi chết và cư xử như một hóa thân hết lần này đến lần khác.

Trời đột nhiên nói: “Ta nhớ tới, hắc ở trên đảo Phù Sinh như thế này, rõ ràng là bị người đóng băng, thế nhưng không lâu sau liền từ nơi khác xuất hiện.”

Dương Duệ trịnh trọng gật đầu nói với Minh Vương: “E rằng, Long bây giờ đã giao toàn bộ sức mạnh cho Trình Uyên, Trình Uyên hiện tại đã nhận ra tài năng bản năng.”

Minh Vương khẽ nhíu mày: “Đó là một tài năng bản năng rất thú vị.”

“Đúng vậy, tài năng bản năng của anh ấy chỉ lấn át tài năng bản năng của tôi,” Dương Duệ nghiêm nghị nói.

Minh Vương chế nhạo: “Còn hơn của ngươi.”

“Đồng ý”

“Tài năng bản năng của hắn gần như có thể kiểm chế mọi thứ.” Minh Vương nói xong liền quay đầu nhìn về phía Long: “Chẳng trách ngươi không hoảng sợ, ta vốn dĩ đã chuẩn bị loại trái tay này cho ta.”

Long thở dài một hơi dài: “Khả Trình Thường (tên thật Minh Vương), cậu ấy là con cháu của chúng ta. Tôi nên vui mừng khi có được tài năng như vậy. Vì Trình Uyên, cậu có thể ngăn cản đi. Nếu cậu không hiểu rõ lòng thù hận của cậu, chỉ cần cậu không hiểu lòng mình là tốt rồi.” Hãy trút giận với tôi. Tôi không có gì phàn nàn nếu muốn giết hay chém tôi. ”

Quỳ xuống trước mặt Trình Uyên, Bách Lí Tinh Diệu rùng mình, sau khi nghe câu này đã hồi hận.

Xin nói: Hèn chi nhà họ Ôn chưa tuyên bố, hóa ra họ đã mong đợi điều đó từ lâu.

Chúng ta nên làm gì bây giờ

Còn gì nữa

Bây giờ bạn đã chọn Minh Vương, sau đó cần viên đạn và làm điều đó.

Nhìn lên, sự chú ý của Trình Uyên đều đổ dồn vào Minh Vương Tinh và Long, và Bạch An Tương phía sau đang ở rất gần anh ta!

“Bùm!”

Sấm sét rất lớn và chói tai.

Trời sắp mưa to trở lại địa cầu thì sấm chớp ập đến trước.

Tất cả đều lao về phía Bạch An Tương phía sau Trình Uyên, và cùng lúc đó, Bách Lí Tinh Diệu lao thẳng về phía Bạch An Tương.

Khi sự việc xảy ra đột ngột, Trình Uyên hừ lạnh một tiếng, đi phía sau Bạch An Tương.

“Bùm bùm bùm bùm bùm!”

Hào kiệt sấm sét, tất cả đều oanh kích hấn, máu tanh tung tóe.

Bách Lí Tinh Diệu vui mừng khôn xiết, thứ mà anh ta muốn là loại tác dụng này, ngay lập tức giáng cho Cheng một cú đấm về phía sau.

Tuy nhiên, khi nắm đấm của anh ta chuẩn bị đánh vào người Trình Uyên, một áp lực vô hình đột nhiên ập đến, và nắm đấm của anh ta bị kéo sống.

Bách Lí Tinh Diệu choáng váng.

Đó là một áp lực khó tả, giống như áp lực của một ngọn núi.

Không chỉ nắm đấm không thể tiến về phía trước, mà ngay cả chân cũng bắt đầu kịch liệt run rẩy, uốn éo, sau đó quỳ xuống đất một tiếng “thình thịch”.

Anh không thể tin được, Trình Uyên trước mặt lại một lần nữa hóa thành bóng ma rồi biến mất, còn một Trình Uyên khác xuất hiện sau lưng anh.

Đứng bên cạnh anh, anh cảm thấy một áp lực vô cùng.

Hắn đứng lên không được, trong lòng tràn đầy không muốn.

“Làm sao có chuyện này?” Hắn tức giận nói: “Người chỉ là một cái rác rưởi trong Thần Võ cảnh, làm sao có thể trở nên mạnh mẽ như vậy?”

“Ngay cả khi Long cho bạn sức mạnh, bạn không thể vượt qua anh ta.”

“Cô là cái quái gì vậy?”

“Phòng!” Một ngụm máu, Bách Lí Tinh Diệu không thể kiểm soát được cơ thể của mình nữa, dưới áp lực khó tả này, anh quỳ xuống quỳ lạy trên mặt đất.

Chương 1799

Vào thời cổ đại, nó giống như một nô lệ được nhìn thấy vua.

Trình Uyên từ trên xuống dưới nhìn anh ta, từ từ thu hồi ánh mắt, hướng về phía mọi người trong sân, khi ánh mắt nhìn chăm chăm vào Dương Duệ, anh ta không khỏi mĩa mai nói: “Tôi nhớ anh đã nói với tôi như vậy trong quyền lực tuyệt đối Trước mặt tôi, mọi âm mưu và thủ đoạn viên vông đều vô ích”.

Dương Duệ nghiêm nghị nhìn Trình Uyên mà không nói.

Trình Uyên nhắc chân đi về phía anh: “Cả đời này đếm cái này đếm cái kia, rốt cuộc em vẫn là em trai của người khác, thoải mái chứ?”

Dương Duệ thờ ơ nói: “Bất quá, tranh đoạt cũng không phải sức người. Ta chỉ là xem xét tình hình rồi đo lường lại tình hình. Sự trả thù của Minh Vương đương nhiên sẽ giúp ta đạt được lý tưởng của mình. Lúc đó thoải mái như vậy.”

Những tính toán của Dương Duệ ban đầu là muốn giết Long, nhưng việc để Long trốn thoát quả thực là một tai nạn, sự xuất hiện của Minh Vương lại là một tai nạn khác nên cuối cùng mọi tính toán của anh đều trở nên vô nghĩa. Tuy nhiên, như cô ấy nói, miễn là Long chết, nó có ý nghĩa hay không cũng không quan trọng.

Nhìn thấy Trình Uyên sát Trời, hắn đột nhiên tức giận hét lên:
“Giết!”

Lớp đất dày từ dưới đất bốc lên và đập vào mặt Trình Uyên.

Nhưng sau đó, Trình Uyên đã phá vỡ bức tường bằng đất và đá, đơn giản như phá vỡ một tờ bánh tráng, không dừng lại, anh ta đi đến trước mặt Dương Duệ, dường như tình cờ duỗi ra một bàn tay rồi ấn vào. cái rương.

“gì!”

Với một tiếng hét từ Trời, toàn thân bị nổ tung toàn bộ, trực tiếp cắm vào vách hang.

Đương nhiên, Trình Uyên cũng không thèm nhìn hắn, mà là nhìn chăm chăm Dương Duệ: “Người sẽ không thoát mái.”

Dương Duệ lông mày ngưng tụ.

Trình Uyên cười toe toét: “Minh Vương có thắng cũng không sao, cứ để cô ta giết hết chúng ta, chỉ cần ta giết người và giết tất cả cường giả trong Thần Võ võ lâm ở đây, kế hoạch của người và hậu quả xấu xa của sự trở lại của chúng sẽ bị loại bỏ. Người và bọn họ đều không có thể thoát mái!”

Dương Duệ khóe mắt đột nhiên nhăn lại.

Anh biết Trình Uyên nói đúng, mặc dù Minh Vương tự xưng là Minh Vương nhưng thực tế, cô chưa làm bất cứ điều gì liên

quan đến danh hiệu Minh Vương. Bạn có thể nói rằng cô ấy không có tham vọng. Sai lầm.

Tuy nhiên, Trình Uyên chỉ cần giết họ, và sau khi Minh Vương giết Long, giết Trình Uyên, và giết tất cả những người cô ấy ghét, cô ấy có thể làm gì?

Cô ấy là bất khả chiến bại trên thế giới, và cô ấy không có gì để làm.

“Minh Vương hãy hành động, nếu không, những người trong chúng ta, những người trung thành với ngài đều sẽ bị hấn tàn sát!” Bách Lí Tinh Diệu, người đang quỳ trên mặt đất, lo lắng gọi.

“Ồn ào!”

Cuộc nói chuyện của Trình Uyên và Dương Duệ bị anh chàng này cắt ngang khiến anh rất khó chịu, không thể không liếc nhìn anh một cách lạnh lùng.

Dù là Bách Lí Tinh Diệu hay ngoài ý muốn, hai luồng sáng trắng b ắn ra, trực tiếp xuyên qua chân và cắt đứt gân kheo của anh ta.

“A!” Một tiếng hét vang lên.

Một trong những vũ khí được cất giấu của gia tộc Bách Lí, Bách Lí Tinh Diệu do đó đã bị bãi bỏ.

Mà hai vàng sáng trắng kia chỉ là hai mảnh xương mỏng manh, lúc này đang lặng lẽ cắm trên mặt đất, tạo thành “Weng Ming”.

Một cường giả cảnh giới võ đạo siêu phàm, ở trước mặt Trình Uyên không có sức đánh trả, cái này

Những người sống vô cùng sợ hãi, và họ bắt đầu từ từ rút lui, sẵn sàng cho chim chóc và thú dữ có thể phân tán bất cứ lúc nào.

Và cho đến giờ, Minh Vương Tinh chỉ thờ ơ quan sát và không giúp đỡ.

Đối mặt với cảnh này, Dương Duệ nhíu mày, trịnh trọng nói: “Minh Vương, nếu không ra tay, ngươi thật sự sẽ trở nên cô đơn!”

Lúc này, Trình Uyên đột nhiên chỉ vào Dương Duệ.

Dương Duệ sửng sốt, vội vàng lùi lại, dùng hai tay véo chiến thuật liên tục, lớp băng dày biến thành lá chắn cứng ngắc đứng trước mặt họ.

Tuy nhiên, hàng loạt tiếng “cạch” vang lên.

Trình Uyên đi qua một lớp băng dày và bị đóng băng thành một tác phẩm điêu khắc băng, nhưng sau đó một con khác xuất hiện sau tấm khiên băng thứ hai, lại bị đóng băng thành một tác phẩm điêu khắc băng băng, và sau đó xuất hiện sau tấm khiên băng thứ ba.

Nó lặp đi lặp lại, cứ như thể Trình Uyên có vô số phân thân,
hay nói cách khác, anh ta có thể hồi sinh vô hạn.

Chương 1800

Đây là loại bản năng nào?

Dương Duệ kinh hãi.

Trên thực tế, Minh Vương cũng đầy kinh ngạc và kinh hoàng vào lúc này.

Đó là bởi vì họ hiểu biết và chưa bao giờ nghe nói về những tài năng bản năng tương tự như thế này.

Ngay cả khi nó là một Long, tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó trước đây.

“Chẳng lẽ là Phượng Hoàng Bất Hủ thân thể” Long kinh ngạc hỏi.

“Cơ thể Phượng Hoàng bất tử” Vân Dĩ Hà bị chấn động.

“Tôi đã làm cho cái tên mù quáng, nhưng tôi nghĩ khả năng của anh ta có chút tương tự như huyền thoại tái sinh Niết Bàn, giống như phượng hoàng trong truyền thuyết, tái sinh từ đống tro tàn.” Long giải thích.

“Đó không phải là bất khả chiến bại” Vân Dĩ Hà ngạc nhiên nói.

Long gật đầu rồi lại lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Nếu anh ta thực sự có năng lực này, quả thực là bất khả chiến bại trên thế giới, nhưng sức mạnh này là của tôi và anh ta không thể đạt tới, và sức mạnh tôi gửi cho anh ta. sẽ bị tiêu hao. Nó bị tiêu hao, và một khi trì hoãn trong một thời gian dài, anh ta sẽ ngày càng yếu đi. “x

Vân Dĩ Hà chết lặng.

Lúc này, Trình Uyên đã phá vỡ hơn chục lá chắn băng của Dương Duệ, đi thẳng đến chỗ anh ta, chỉ một ngón tay vào giữa lông mày của anh ta.

Dương Duệ sửng sốt, giữa lông mày hiện lên một viên ngọc bích, ngón tay Trình Uyên bị đông cứng, sau đó toàn thân cũng nhanh chóng bị đông cứng.

Tuy nhiên, trong giây tiếp theo, Trình Uyên xuất hiện sau lưng Dương Duệ và chỉ tay một lần nữa.

“bùm!”

Dương Duệ bị Trình Uyên đánh trúng, thân thể bay ra ngoài.

Một khi đạt tới Siêu Thần Võ giới, hơi thở của cơ thể con người bắt đầu hội tụ, bởi vì có rất ít người có thể đạt tới cảnh giới này, cho nên phân loại cấp độ ở cảnh giới này rất mơ hồ.

Ngược lại, ở trạng thái này, tài năng bản năng rất quan trọng. Bản năng càng mạnh thì kỹ năng sử dụng càng cao và càng mạnh.

Vì vậy, dù ở cùng đẳng cấp nhưng Trình Uyên với bản năng và tài năng mạnh mẽ đã hoàn toàn đè bẹp Dương Duệ và Bách Lí Tinh Diệu.

“Bắn!”

Dương Duệ bị đánh bay ra xa, tay chân đồng thời đáp xuống đất, nằm đó như con cóc, khoe miệng chảy máu.

Mọi người chết lặng.

Ai đã từng thấy Dương Duệ xấu hổ như vậy?

Đôi mắt lạnh lùng của Trình Uyên quét qua khuôn mặt của đám người này một lượt, ánh mắt đầy khinh thường và kiêu ngạo.

“Nếu không muốn chết, quỳ xuống cho Lão Tử!”

Anh ta ngừng uống rượu và gây sốc cho tất cả những người đó.

Sức ép mạnh mẽ và nỗi sợ hãi cái chết đã khiến một số người trong số họ quỳ xuống đất theo bản năng.

Ngay cả Thương Vân cũng sững sốt, tiểu tâm dục dục muốn quỳ trên mặt đất, nhưng lại bị Yên Nhiên giữ chặt: “Sur tử, ngươi không cần quỳ.”

Thương Vân mặt tái mét.

Hula la quỳ xuống một mảnh.

“Trình Uyên, cậu không sợ làm nhục người đàn ông mạnh mẽ trong gia đình ẩn sĩ như thế này,” Bách Lí Tinh Diệu, chân đã bị cắt bỏ, tức giận hét lên với Trình Uyên.

Trình Uyên đi tới gần anh, thờ ơ nhìn anh rồi ngậy người:
“Anh thật sự không thay đổi.”

“Puff!” Nhấc chân lên, giẫm lên đầu Bách Lí Tinh Diệu, và đột nhiên phát ra một tiếng động kinh hoàng.

Bách Lí Tinh Diệu vỡ đầu và chết.

Một cường giả trong cảnh giới võ đạo siêu phàm chỉ đơn giản là bị tra tấn và giết chết, không có cách nào chống trả, điều này thật kinh khủng làm sao, đám người quỳ trên mặt đất cũng không dám cầu xin Minh Vương giúp đỡ, thay vào đó là hấn vùi đầu xuống đất mạnh mẽ.

Không ai dám làm chim đầu đàn nữa.

Trình Uyên đi về phía Minh Vương và dừng lại khi đi ngang qua Dương Duệ.

Dương Duệ không quỳ, mà là ngã xuống đất bị thương nặng, nhìn Trình Uyên với ánh mắt phức tạp.

Trình Uyên liếc nhìn anh một cách trịch thượng.

Chương 1801

“Từ lâu, ngươi vẫn luôn tồn tại trên đầu. Trước đây, chỉ cần ngươi nhắc tới tên của ngươi, bao gồm cả ta, trong lòng sẽ có một loại vô cùng kinh hãi.”

Trình Uyên chế nhạo nói: “Chỉ là không ngờ, ngươi sẽ có ngày hôm nay.”

Đôi môi của Dương Duệ run lên, nhưng cô không thể nói được.

Một bài học cho Bách Lí Tinh Diệu, vì quá ồn ào, Trình Uyên nghĩ anh phiền phức nên ra tay tàn nhẫn giết anh một cách dễ dàng, thoải mái, đâu dám nói lại.

Trình Uyên chột nở nụ cười: “Tuy tôi không muốn quá phô trương, nhưng nói thật là lợi hại đến mức có thể dễ dàng tìm thấy răng khắp sàn nhà!”

Dương Duệ tức giận đến mức suýt chết ngạt thở với một ngụm máu già.

Ở đằng xa, Vân Dĩ Hà nhìn mọi thứ trước mắt, trong lòng vô cùng phức tạp.

Cô nhìn thấy Dương Duệ bị Trình Uyên đánh vào không trung, tim cô như muốn nghẹt thở.

Cảm xúc không bị đánh giá bởi thiện và ác. Cũng giống như Vân Dĩ Hà lúc này, cô đã biết ai đúng ai sai, nhưng khi nhìn thấy Dương Duệ bị đánh, cô vẫn không giấu được đau đớn trong lòng.

Cô biết không, cô đã biết người đàn ông này từ khi còn là một thiếu niên, cũng chính vì người đàn ông này mà cô đã không ngần ngại dấn thân vào con đường tu luyện một đi không trở lại này.

Người thời đó có khuôn mặt rất mỏng. Không giống như người ngày nay, họ đã thổ lộ tình yêu của họ, và nếu họ không thổ lộ, họ sẽ bị xóa sổ. Vì vậy, Vân Dĩ Hà khi đó luôn âm thầm đề phòng anh, nhưng không dám mở miệng tâm sự cùng anh.

Và tình cảm của Dương Duệ dành cho cô cũng vô cùng tinh tế, giữa hai người chỉ có một lớp giấy cửa sổ.

“Gặp đủ phiền phức chưa?”

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai Trình Uyên.

Trình Uyên từ từ quay lại và đối mặt với Minh Vương.

Khuôn mặt của Minh Vương tinh thanh tú, xinh đẹp và lãnh đạm.

“Ta thật sự rất hài lòng khi thấy con cháu họ Trùng của ta như thế này, nhưng bộ dáng kiêu ngạo của ngươi khiến ta rất không vui.” Minh Vương lạnh lùng nói: “Ta hôm nay đến làm nhục

hắn, không ngờ người lại giúp hắn.” không giúp tôi, thay vào đó làm nhục cấp dưới của tôi. “0

“Trình Uyên, chỉ cần em đổi ý, lần này anh có thể tha thứ cho em.”

“Nhưng chỉ lần này thôi!”

Trình Uyên im lặng khi nghe những lời của Minh Vương.

Anh nhìn Minh Vương, chậm rãi thở dài, bất lực nói: “Anh ấy đã cho tôi mạng sống!”

“Rắm, mày từ đâu tới mà không có tao” Minh Vương giận dữ hét lên.

Không có gì sai trong chuyện này, vì ông nội của Trình Uyên là người sinh ra cô ấy. Nếu cô ấy không sinh con, thật sự không có chuyện gì với nhà họ Cheng, không có nhà họ Cheng thì sẽ không có Trình Uyên.

Nhưng Trình Uyên không khỏi cười khô: “Chính vì chuyện này mà anh không muốn làm chuyện đó với em, cũng không muốn em tiếp tục mối hận nhiều năm với Long.”

“Người nói, ta nên đứng ở bên cạnh người giúp người.”

“Nhưng người suýt nữa đã đánh chết ta rồi. Nếu không phải ta đột nhiên trở nên mạnh mẽ hơn, ta đoán lần sau người sẽ không trực tiếp nhìn ta, đúng không.”

“Và anh ấy sẵn sàng cứu tôi bằng cái giá phải chết, đó là hai lần. Vậy, gạt mối quan hệ gia đình sang một bên và chờ đợi, bạn nghĩ tôi nên giúp ai? Nếu bạn là tôi, bạn nên chọn và làm gì? ”

Khuôn mặt nhỏ bé của Minh Vương gia trở nên u ám.

Trong một thời gian, trên núi Vũ Ninh không có tiếng gió, và mưa dường như đã tạnh.

“Quả nhiên là con cháu của ta.” Một lúc sau, Minh Vương mới chậm rãi nói, giọng đều đều, nhưng đầy sát khí: “Nhưng bây giờ, ngươi phải chết.”

Trình Uyên cười khỏ: “Tất cả là vì chuyện này. Cô vẫn không thể vì con cháu mình mà trút bỏ ân oán cá nhân bao nhiêu năm. Cô đừng cảm thấy mình rất ích kỷ.”

Minh Vương đột nhiên gầm lên với hắn: “Ngươi đã tám mươi năm không tồn tại trong địa ngục tăm tối, ngươi chưa trải qua thống khổ cùng tuyệt vọng của ta, tại sao lại để cho ta cưỡng đại, tại sao lại buông tha cho ta, tại sao ngươi.” nói rằng tôi ích kỷ ”

Trình Uyên kết luận.

Dù không muốn thừa nhận nhưng anh biết rằng Minh Vương đã đúng.

Lúc này, anh thực sự cảm thấy hơi đau lưng khi đứng nói chuyện.

“Đi xuống địa ngục!” Minh Vương không còn muốn nói nhảm nữa, đột nhiên gầm lên, Trình Uyên bị bao vây bởi luồng khí đen kỳ quái và đáng sợ.

Chương 1802

Năng lượng màu đen đỏ giống như một bàn tay to lớn, thô bạo ôm lấy thân thể Trình Uyên.

Trình Uyên giật mình, nhanh chóng tìm cách chạy trốn nhưng đã quá muộn.

Bàn tay hắc khí áp sát vào người, Trình Uyên có thể nhìn thấy rất rõ ràng từng đường nét trên tay hắn, hắn cơ hồ phát ra một tiếng “khục khục”.

Cơ thể lập tức biến thành than đen.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, một anh ta không bị hư hại, đột nhiên xuất hiện bên cạnh Sao Minh Vương và tung nắm đấm về phía Sao Minh Vương.

Minh Vương dường như đã mong đợi điều này từ rất lâu rồi, nên hắc khí đột nhiên bao quanh cơ thể và chôn vùi bản thân.

Nắm đấm của Trình Uyên đánh vào cơ thể của Minh Vương, và cơ thể của Minh Vương bị thổi bay lùi lại mấy bước, nắm đấm của chính Trình Uyên cũng bị hắc khí xâm chiếm, lập tức biến thành màu đen, và lan nhanh khắp cơ thể.

Nhưng trong nháy mắt, một Trình Uyên nguyên vẹn khác xuất hiện trước mặt Minh Vương từ một hướng khác, và đánh cô một cú đấm lần nữa.

Sao Minh Vương lại bị đánh liên tục, và sau đó một Trình Uyên mới toanh khác bất ngờ xuất hiện.

Mọi người bị sốc.

“Không ngờ Trình Uyên sẽ cứng rắn như vậy!” Lục Hải Xuyên không khỏi xúc động nói.

Đức Xá gật đầu với vẻ nhẹ nhõm, nhưng sau đó lại lắc đầu: “Nếu là năng lực của chính mình thì không sao, thật đáng tiếc”

“Đó không phải là một cách để tiếp tục như thế này.”

Nghe vậy, Lục Hải Xuyên giật mình.

Trên thực tế, không chỉ Đức Xá mà nhiều người đã nhìn ra nguyên nhân sâu xa.

Ví dụ, biểu hiện của Long vào lúc này rất trang trọng.

“Mặc dù tài năng bản năng của Trình Uyên rất mạnh, nhưng nó thiếu sức mạnh gây chết người. Nó không thể giáng cho Minh Vương một đòn chí mạng, và cũng không thể làm tổn hại đến nền tảng của Minh Vương. Trong trường hợp này, chúng ta có thể gặp nguy hiểm với một lần.”

Khi những người trên Trình Uyên nghe thấy điều này, tất cả đều nhìn về phía tòa án với vẻ lo lắng.

“Dù vậy, anh ấy cũng đã rất ngạc nhiên rồi.” Vân Dĩ Hà hào hứng nói, rồi ánh mắt quét về phía Dương Duệ.

Thiên hạ khó lường, ai ngờ hiện tại thân phận của hắn lại trở nên khiêm tốn như vậy, quân cờ trong mắt bọn họ một khi đã vượt qua bọn họ, đây thật sự là 30 năm ở đông phương và 30 năm ở Hắc Tây.

Sự xuất hiện bất tận của Trình Uyên khiến Minh Vương đau đầu, cô bị đánh đi đánh lại, cô không có nhiều sức phản kháng.

Nhưng cô không nhận một đòn chí mạng, và không bị thương tích gì.

Hơn nữa, dần dần, Minh Vương Tinh nhận thấy chiêu thức của Trình Uyên thay đổi chậm hơn một chút, tốc độ tái sinh cũng chậm hơn trước.

Mắt cô sáng lên và cô hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra.

Và Trình Uyên.

Hiện tại tôi cũng rất băn khoăn.

Giống như Long lo lắng, sức mạnh này vốn không phải của hắn, chính là Long đã giữ hắn trong cơ thể suốt đời, giống như khi hắn ở trên đảo Vũ Ninh.

Sức mạnh mượn của người khác, khi dùng hết sẽ dùng hết, không tái sinh được. Lúc này, hắn rõ ràng cảm giác được năng lượng trong cơ thể càng ngày càng ít.

Làm thế nào để làm

Anh cũng rất bận khoản.

Nhất định là một đòn chí mạng đối với Minh Vương gia, tuy rằng không giết được nàng, nhưng nàng cũng phải bị thương, ít nhất cũng phải tạm thời mất đi khả năng chiến đấu, mới có thể cho hắn thời gian dài hồi phục.

Trong thời gian ngắn, não bộ hoạt động nhanh.

Sau khi đánh bật lại sao Minh Vương một lần nữa, sao Minh Vương đã lùi về phía rìa vách đá và suýt chút nữa đã bước xuống trên không, may mắn thay, cô ấy đã phản ứng nhanh và quay người lại để tránh nguy cơ rơi khỏi vách đá.

Khi Trình Uyên nhìn thấy cảnh này, đôi mắt của cậu ấy đột nhiên sáng lên.

Anh ấy có một cách.

Vì vậy, lại lao đến Minh Vương Tinh.

Chương 1803

Với một cú đâm vào Minh Vương, cô ấy một lần nữa bị cuốn theo năng lượng đen của mình, và biến thành một bản thân khác. Và Minh Vương bị đánh phải lùi lại một bước, và có một vách đá dưới chân anh ta.

Tuy nhiên, lần này Trình Uyên không cho cô cơ hội thở, sau khi tái sinh, anh bất ngờ lao tới ôm Minh Vương và lao xuống vách núi.

Bởi vậy cho dù là cường giả trong Thần Võ cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của trọng lực, ngã xuống vẫn có thể giết chết một người.

Dù Trình Uyên biết rằng với sức mạnh của Minh Vương, chắc chắn sẽ không bị ném chết, nhưng những vết thương nghiêm trọng luôn có thể xảy ra.

Lần này, hắn cũng không vội tái sinh, ôm Minh Vương cùng nhau lao xuống vách núi, hắn sợ rằng nửa chừng Minh Vương sẽ tự do thoát ra.

Nỗi đau vô tận quét qua cơ thể.

Trình Uyên cảm giác được trong cơ thể có vô số con kiến, nhanh chóng ăn sạch máu thịt của chính mình, giống như rơi vào bụi xương Long lẫn lộn bên trong, toàn thân nhanh chóng biến thành màu đen.

Nước da của Minh Vương thay đổi: “Đồ khốn kiếp!”

Trình Uyên mỉm cười khi nghe cô mắng mình là đồ khốn nạn.

Anh biết rằng thủ thuật của anh đã có hiệu quả.

Đồng thời, nhìn anh lao xuống vách núi với Minh Vương trong tay mà đã lâu chưa tái sinh, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

“Trình Uyên!”

“Người chồng!”

Họ lo lắng hét lên, và nhanh chóng chạy đến mép vách núi để nhìn xuống.

Những ngọn đồi xanh ngút ngàn và những vách đá cao hàng trăm thước, nhìn quanh không thấy đáy, xung quanh là màn sương trắng xóa.

“Người chồng!”

Bạch An Tương lo lắng, cô nằm trên mép vách đá, hét lớn.

Yên Nhiên nhanh chóng bước tới để ngăn cô lại, vì sợ rằng cô sẽ nhảy xuống.

Không ai hồi âm trong một thời gian dài.

Bạch An Tương sắc mặt tái nhợt, cô ta ngồi trên mặt đất không tin nổi.

Long và khuôn mặt của họ cũng rất trịnh trọng.

“Dù đây cũng là một cách nhưng than ôi thôi!” Đức Xá thở dài.

Trình Uyên và Minh Vương chết cùng nhau để đổi lấy cơ hội trốn thoát.

Long cũng thở dài nói: “Chúng ta không phụ lòng tốt của Trình Uyên, đi thôi!”

“Đi đâu” Bạch An Tương đột nhiên tỉnh ngộ: “Chồng tôi còn chưa về, tôi phải đợi anh ấy!”

Cô nắm lấy tay Yên Nhiên, hoảng sợ.

Mọi người đều tỏ vẻ trang nghiêm và im lặng.

Trên thực tế, họ đều biết rằng đây có thể là kết quả tốt nhất, nhưng giá quả thực là hơi cao.

“Ai đó phải hy sinh.” Đức Xá nói.

“Không, sẽ không” Bạch An Tương lắc đầu một lần nữa, nước mắt rơi xuống.

“Bạch cô nương, tuy chúng tôi cũng muốn cứu chồng cô nhưng thực lực của chúng tôi còn kém xa Minh Vương, nếu đi thì chỉ có chết thôi. Vì vậy, để phụ lòng tốt của chồng cô, chúng tôi thực sự phải đi ngay bây giờ.” “Đức Xá vui lòng thuyết phục.

“Đi đâu”

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Đám người sợ hãi quỳ rạp xuống đất như chó, lúc này mới đứng lên vây quanh.

Trời hỏi Long và họ dứt khoát.

Dương Duệ bị thương nặng, nhưng còn sức chiến đấu, xông tới.

Tống San nghĩ về Đường Chiến và những cường giả còn lại của Thần Võ từ tứ ẩn gia tộc cũng tập hợp lại.

“Minh Vương bị thương nặng nhất, còn Trình Uyên là một thể lực mượn. Một khi ngã xuống, hắn sẽ chết vĩnh viễn. Người muốn lợi dụng khoảng thời gian này để trốn thoát. Người đã quên rằng chúng ta vẫn còn sống”, Tống nói.

“Thực tế, mục tiêu của chúng tôi là giết Long. Trình Uyên và Minh Vương sống hay chết không quan trọng. Chỉ cần bạn

chết, mục tiêu của chúng tôi sẽ đạt được. Vì vậy, bạn muốn trốn thoát trước mặt chúng tôi.” “

Chương 1804

Cảnh trưởng lão cũng giễu cợt: “Ta thấy quá đẹp.”

Nghe bọn họ nói gì, Long chậm rãi quay lại nhìn những người này, nhưng vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

“Chỉ dựa vào em”

Trong khi nói, Vân Dĩ Hà Yên Nhiên đi đến bên trái và bên phải của Long, Đức Xá và Lục Hải Xuyên cũng đi theo.

Dương Duệ và những người khác nhìn nhau ngay lập tức.

Nói cách khác, mặc dù của họ rất đơn giản.

Lúc này, Dương Duệ đã đứng ra khỏi đám đông: “Em gái, kế hoạch lớn của chúng ta chỉ còn một bước nữa thôi, sao em lại chống lại anh vào lúc này?”

Khi nghe những lời của Dương Duệ, khuôn mặt của Vân Dĩ Hà lộ ra vẻ khinh thường.

Dương Duệ nói tiếp: “Em biết em muốn gì, Dĩ Hà, chỉ cần chúng ta hoàn thành kế hoạch, chúng ta sẽ kết hôn ngay lập tức, còn không thì sao?”

Nghe được câu này, Vân Dĩ Hà không khỏi lộ ra một tia buồn bực: “Hehe, anh đang nói chuyện thỏa thuận với em sao?”

“Không có” Dương Duệ vội vàng giải thích: “Tiểu sư muội, người hiểu lầm rồi!”

“Hiểu lầm” Vân Dĩ Hà chua xót nói: “Tiền bối, anh có biết không, cho tới hôm nay em vẫn chưa nhìn rõ mặt anh.”

Minh Vương đã phải chịu đựng 80 năm đau khổ, và trụ cột duy nhất có thể hỗ trợ cô sống sót là tìm cách trả thù cho người đàn ông cô từng yêu, và cô muốn hành hạ anh ta.

Quá khứ bất phàm của nàng chưa bao giờ né tránh ai, nghe xong nàng nói cái gì mùi cũng cảm động, không ai nghĩ nàng tìm Long trả thù có chuyện gì không ổn.

nhưng

Còn có một người phụ nữ đã đợi một người đàn ông hơn trăm năm!

Cái này tính như thế nào

Có ai đếm nó bao giờ chưa?

Vì thể diện, nỗi đau trong lòng của Vân Dĩ Hà không muốn trút ra đây, nhưng Dương Duệ đã phơi bày nó trước mặt rất nhiều người và nói rằng cô ấy biết ý định của mình.

“Đúng, đúng vậy.” Vân Dĩ Hà kiên quyết nói: “Anh thừa nhận, anh yêu em sâu đậm trăm năm, nhưng vậy thì sao?”

“Bạn có cảm thấy thành tựu khi chọc thủng lớp giấy cửa sổ này trước mặt rất nhiều người không?”

“Người cho rằng nếu như nói muốn nhận ta, ta nên cảm động cùng cảm kích sao?”

“bạn sai rồi!”

“Dương Duệ, người quá ngã.”

“Bạn không bao giờ chỉ nghĩ về những gì bạn nghĩ, nhưng bạn không bao giờ nghĩ về những điều từ quan điểm của người khác.”

“Anh sắp đặt trò chơi để Trình Uyên trở thành một con tốt, sau đó sẽ từng bước làm theo thiết lập của anh, nhưng anh có bao giờ nghĩ rằng mọi người đều cảm thấy không?”

“Dù biết mình không thể dồn hết cảm xúc vào anh ấy thì cũng khó tránh khỏi”.

“Bạn không thể trải qua loại đau đớn đó! Bạn cũng sẽ không cảm thấy nó, bởi vì bạn là người duy nhất trong thế giới của bạn!”

Vân Dĩ Hà một hơi nói rất nhiều, càng nói càng hưng phấn, cuối cùng ngực căng đầy, kịch liệt lên xuống. Cô đưa tay ra vuốt v3 ngực, kiềm chế xúc động, sau khi thở ra đột nhiên

cười với Dương Duệ: “Xin lỗi, hôm nay tôi muốn gì, nhưng hôm nay tôi không muốn. Từ thiện của cô, lão bà của tôi cũng không hiếm.” ! ”

Biểu cảm trên khuôn mặt của mọi người tại hiện trường thật tuyệt vời và khác biệt.

Yên Nhiên bước tới và nắm lấy tay Vân Dĩ Hà để thể hiện sự thoải mái của cô ấy.

Dương Duệ im lặng.

Anh ta không phản bác Vân Dĩ Hà nữa, và dường như quá lười biếng để bác bỏ, thay vào đó anh ta chế nhạo.

“Trong trường hợp đó, sau đó tôi biết.”

Dương Duệ gật đầu, biểu tình trên mặt dần dần giảm bớt, cuối cùng thậm chí vô cảm: “Giết bọn họ!”

Nghe thấy lệnh của Dương Duệ, mọi người thức dậy và lao về phía vài người.

“đi chết đi!”

Chương 1805

“Giết Long và chúng ta sẽ được tự do!”

“Giết chết!”

Khi Long chuyển giao quyền lực của mình cho Trình Uyên, đó là một canh bạc, và đó là một đánh cược tuyệt vọng. Bây giờ anh không còn sức để chống lại.

Nhưng Vân Dĩ Hà và Yên Nhiên, hai cường quốc của võ lâm, đương nhiên sẽ không chờ chết.

Họ nghiêm trang nhìn trước mặt Long và Bạch An Tương.

Thấy vậy, những cường giả của Thần Võ ở phía đối diện chuẩn bị lao vào và chặt đầu họ.

Ngay sau đó.

“Hừ” phá không khí vang lên.

Ở giữa, một bóng người từ dưới vách núi nhảy ra, vừa lúc sắp rơi xuống, giống như bị lừa, biến thành “xác chết” tiếp tục giẫm lên “tự”, lại nhảy dựng lên.

Đảo qua Vân Dĩ Hà và Yên Nhiên, cô ấy đi thẳng vào giữa, chặn đứng thế lực của Thần Võ ở phía đối diện.

Đục ra.

Bóng dáng đó thay đổi vị trí lặp đi lặp lại, như thể một vài Trình Uyên đột nhiên xuất hiện.

Mấy người lao lên trước, không kịp phanh lại bị số đám tưởng chừng như một đám.

“Huhuhu” giống như một viên đạn đại bác, và tôi không biết nó đã bắn bao xa.

Người bị đánh sổng, ước tính rằng họ sẽ không qua khỏi.

Khi những người khác nhìn thấy điều này, họ sẽ dám tấn công ở đâu, họ vội vàng lùi lại từng người một.

Và thứ xuất hiện trước mặt mọi người lúc này là Trình Uyên đã rơi xuống vách núi.

Tôi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của anh ấy lúc này, với vẻ mặt ủ rũ.

“Các ngươi tìm cái chết!”

Nhìn thấy đó là Cheng và sau đó, nhóm người này chết lặng.

Sức mạnh mà Trình Uyên thể hiện vừa rồi thực sự khiến tất cả phải khiếp sợ. Spike giết chết cường quốc của ine Martial Realm, và mạnh mẽ giết siêu ine Martial Bách Lí Tinh Diệu, và thậm chí nghiền nát Dương Duệ. Ngay cả Minh Vương cũng bị anh ta đánh trả liên tục, và cuối cùng anh ta bị đuổi khỏi vách đá.

Chỉ là điều này, họ đã tận mắt chứng kiến.

Ai ngờ rằng Trình Uyên vẫn chưa chết.

Những người trong trại chống đối sợ hãi đến mức có người quay đầu lại định bỏ chạy.

Trình Uyên hừ lạnh một tiếng, sau đó để lại dư ảnh, lập tức đuổi kịp người chạy trốn, lấy lòng bàn tay vỗ vào trán hắn.

Với một cú “click”, nó giống như làm vỡ một quả dưa hấu.

“Ai dám trốn, cứ thử!”

Trình Uyên lạnh lùng nói.

Bây giờ không ai dám trốn thoát, và chỉ biết kêu lên để giết những Long, và động lực đưa chúng trở lại tự do đã biến mất.

Từng người một vội vàng quỳ trên mặt đất, hai trán chống đất.

“Bổ sung!”

Quyền lực của bốn gia đình ẩn sĩ cũng giống như khi họ đầu hàng và cầu mong sự tha thứ của Long.

Tất nhiên, cũng có những người không quỳ gối, chẳng hạn như Dương Duệ, Liên Thiên và Đường Chiến.

Dương Duệ tương đối xa cách, Đường Trăn là bởi vì có thù với Trình Uyên, ôm một loại quyết tâm thà chết chứ không cầu xin lòng thương xót.

Ngay cả Trình Uyên vẫn chưa chết, và người hạnh phúc nhất là những người trong trại của họ, đặc biệt là Bạch An Tương.

Nhìn thấy Trình Uyên, cô ấy dờ khóc dờ cười.

Trình Uyên không sao, vậy có nghĩa là Minh Vương cũng không sao.

Long cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm nói: “Thật may là mọi chuyện đã qua.”

Đức Xá khẽ cau mày khi nghe những lời của Long.

Trình Uyên bước đến gần Dương Duệ, bình tĩnh nhìn anh ta và hỏi, “Đó là lý do mà tôi nên giết anh ngay bây giờ.”

Chương 1806

“Anh không trực tiếp làm vậy, điều đó cho thấy tôi vẫn còn giá trị sống, hãy nói về điều kiện.” Dương Duệ không hề hoảng sợ, vẫn luôn bình tĩnh.

Trình Uyên mỉm cười: “Tôi ngưỡng mộ cậu. Lúc này, cậu vẫn có thể mang về mặt bình tĩnh và thoải mái.”

“Nếu anh muốn giết người, cầu xin lòng thương xót cũng chẳng ích lợi gì.” Dương Duệ nói.

Trình Uyên gật đầu: “Ừ, được rồi nói thẳng.”

“Nghe kỹ!” Dương Duệ.

“Đến Đảo Vàng và giúp tôi thu thập khu vực số 5.” Trình Uyên nói.

Nghe vậy, ánh mắt Dương Duệ đột nhiên ngưng tụ.

Rõ ràng, đây là một điều vô cùng vô nghĩa. Anh không hiểu tại sao Trình Uyên lại muốn anh làm chuyện như vậy.

Và khả năng lớn nhất là

“Đúng vậy.” Trình Uyên không hề giấu giếm Dương Duệ, nói thẳng: “Chân khí trong người sắp cạn kiệt rồi. Minh Vương chỉ bị thương nặng không chết. Ta để cho người làm chuyện này, nhưng ta không không muốn bạn giúp vào lúc này.”

“Tuy nhiên, bạn có thể đặt cược vào việc liệu phần còn lại của cơn giận dữ của tôi có giết chết bạn và những người này hay không.”

Dương Duệ siết chặt nắm đấm, thầm oán trong lòng, quả nhiên hẳn đã đoán, Long Du vô tội đối với Trình Uyên cũng không còn bao nhiêu. Nói cách khác, giết Trình Uyên tại thời điểm này, rồi giết Long, vậy thì mọi chuyện đã kết thúc, và giấc mơ của anh ta sẽ sớm ra khơi.

Tuy nhiên.

Kể từ khi Trình Uyên nói với anh ta, nó rất bất thường, giống như một cái bẫy.

“Nếu bạn trung thành với Minh Vương và sẵn sàng dùng mạng sống của mình làm chi phí để tiêu hao chút năng lượng mà tôi để lại cho cô ấy, bạn có thể đặt cược.”

“Tuy nhiên, tôi khuyên bạn không nên đánh bạc, bởi vì tôi có thể nói thẳng với bạn rằng nếu tôi muốn chết, tôi có đủ khí trong tôi, đủ cho bạn, và tất cả mọi người có mặt. Tôi đã chết hai lần.”

“Vậy, đánh cược hay không?”

Sự chần chừ hiện lên trong mắt Dương Duệ.

Anh nghĩ rằng Trình Uyên chỉ đang lừa dối khi anh nói điều này, một phần lớn lý do khiến anh sẵn sàng để họ ra đi là do nguồn năng lượng thực sự mà anh còn lại không đủ để giết chết bản thân và những người khác có mặt.

Nhưng bởi vì tính cách của Dương Duệ, cho dù có 10% rủi ro, anh ta cũng không muốn nhận lấy.

“Được rồi, anh hứa với em.” Do dự một lúc, cuối cùng anh cũng nghiêng răng gật đầu với Trình Uyên: “Tối nay anh sẽ đi Đảo Vàng.”

Trình Uyên lập tức từ chối: “Không phải đêm nay, mà là bây giờ.”

“nhưng”

“Không thể thương lượng!”

Cuối cùng, Dương Duệ bắt lực gật đầu: “Thôi, tôi đi ngay.”

“Hầu như bất cứ góc ngách nào của thành phố Tân Dương cũng không thể thoát khỏi mắt tôi. Tôi sẽ sắp xếp thuyền đưa cô đến Đảo Vàng. Nếu cô muốn quay đầu trở lại, dù có chết tôi cũng sẽ giết cô trước.” anh ta.

“Tôi hiểu rồi.”

Dương Duệ, người đã từng là bất khả chiến bại, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp. Điều này không khỏi khiến người ta xấu hổ.

Dương Duệ quay lưng bỏ đi.

Trời Đường Chiến vội vàng theo kịp.

Tổng San suy nghĩ một chút, liền đi theo hắn.

Vốn dĩ Tống Phạn muốn giết Dương Duệ, nhưng sự xuất hiện của Minh Vương thay đổi cục diện khó lường, so với Dương Duệ, anh ta không muốn ở lại đây đối mặt với Trình Uyên.

Đối với những người khác.

Trình Uyên lạnh lùng liếc nhìn bọn họ rồi lạnh lùng nói: “Các người định đánh tôi đến chết à?”

“Không dám!” Nhóm chuyên gia trong Thần Võ này quỳ xuống như chó, liên tục cầu xin lòng thương xót, và dũng khí sợ hãi đến mức đánh mất hết phong thái của một cường giả Thần Võ.

“Vậy thì mẹ anh ấy sẽ không qua khỏi” Trình Uyên kêu lên, “Tôi định ở lại ăn một miếng.”

“Khôn kiếp, cắt ngay đi”

Một nhóm người “hullah” chạy xuống núi.

Trong tích tắc, kẻ thù đã ra đi sạch sẽ.

Chương 1807

Nhìn thấy điều này, Bạch An Tương đã bật khóc và bật cười, chạy đến bên cạnh Trình Uyên, mặc kệ người khác trêu chọc, cô lao thẳng vào vòng tay anh: “Ông xã!”

Thật khó để đi qua.

Ít nhất đối với Bạch An Tương, cô luôn dè dặt, hiếm khi thể hiện tình cảm với Trình Uyênxiu trước mặt người ngoài, ngay cả khi chỉ có hai người họ, Bạch An Tương cũng khó chủ động. Nhưng bây giờ cô không còn quản lý được nhiều như vậy nữa.

Vì vậy, cho dù Trình Uyên nhứ chặt mày đến choáng ngợp, những hạt mồ hôi thấm ướt quần áo, khóe miệng vẫn nhếch lên một nụ cười dịu dàng.

“Không sao đâu, vợ.”

“Thôi, về nhà thôi!” Bạch An Tương vui vẻ nói.

Tuy nhiên, Trình Uyên hơi giật mình.

Về nhà

Sau đó anh nhẹ nhàng nói: “Cô về trước đi, tôi có việc phải làm.”

Nụ cười của Bạch An Tương dần trở nên rắn chắc khi cô nghe thấy những lời của Trình Uyên. Cô nhìn Trình Uyên nghi ngờ, rồi nhìn Long Yên Nhiên, Vân Dĩ Hà và Đức Xá.

Vẻ mặt của bọn họ cũng không thư thái như những người còn lại, ngược lại rất trịnh trọng.

Bạch An Tương tim đập thình thịch, run rẩy hỏi: “Chồng à, anh có chuyện gì vậy?”

“Tôi không sao.” Trình Uyên cười.

“Không được, cậu nhất định phải có chuyện.” Trình Uyên càng như vậy, trong lòng Bạch An Tương càng dâng lên một linh cảm xấu.

có thật không.

“Phông!” Một âm thanh.

Trình Uyên không kịp được nữa, một ngụm máu trào ra, cơ thể bất giác ngã về phía sau.

Bạch An Tương mặt tái mét, cô ôm lấy anh.

“Chồng, anh có chuyện gì, đừng làm em sợ!”

Vẻ mặt của tất cả mọi người đều không thể chịu nổi ngoại trừ vẻ trịnh trọng.

“Không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.” Long thở dài.

Đức Xá cũng lắc đầu thở dài: “Ồ, xem ra rốt cuộc cái gọi là biến số sẽ không thay đổi được bức tranh lớn.”

Trước đây Trình Uyên có chút bất lực với Minh Vương, cho dù là bản năng tài giỏi cũng không đủ giết chết Minh Vương, hơn nữa hắn cũng chưa từng nghĩ tới việc giết cô.

Vì vậy hắn nghĩ ra một cách, đó là ôm Minh Vương lao xuống vách núi, để cho Minh Vương ít nhất bị thương nặng.

Trong quá trình rơi xuống, anh lo lắng Minh Vương sẽ dùng sức bật của vách núi có thể thoát ra ngoài bất cứ lúc nào nên đã ôm chặt lấy cô và không chế tay chân cô.

Luồng khí đen phát ra từ cơ thể Minh Vương liên tục ăn mòn cơ thể Trình Uyên khiến anh “từ cõi chết sống lại” hết lần này đến lần khác.

Chỉ trong vài phút rơi khỏi vách đá, anh ta đã “sống lại” hàng trăm lần liên tiếp.

Lượng tiêu thụ khổng lồ đã làm rộng cơ thể anh ta. Hơn nữa, cho dù hắn sống lại bằng cách nào, thì cuối cùng hắn vẫn để lại dấu vết về năng lượng đen của Minh Vương trong cơ thể.

Hắc khí không ngừng ăn mòn thân thể Trình Uyên, khiến hắn chỉ có thể sống lại hết lần này tới lần khác, cứ như vậy giẫm lên “tự thân” mà leo trở lại vách núi.

Khí tức đó rất kỳ lạ, cho dù Trình Uyên sống lại bằng cách nào, nó sẽ tách ra một dấu vết trong cơ thể Trình Uyên. Vì vậy, hấn hiện tại không có thực lực chống đỡ hấn đối phó Dương Duệ đám người, đây là muốn để cho đám người Dương Duệ rời đi, hấn thật sự là vô lực chiến đấu.

Hiện tại, chút chân khí duy nhất còn sót lại trong người chỉ có thể dùng để áp chế thứ khí đen to bằng hạt vừng trong cơ thể.

Năng lượng này cạn kiệt, cảnh giới tu luyện của hấn lập tức sẽ trở lại cảnh giới Thần Vũ ban đầu, lúc này nếu không có khả năng tái sinh, hấn chắc chắn sẽ chết.

Vì vậy, bây giờ anh ấy đã là người phạm, và anh ấy đang chờ chết.

“Minh Vương rơi xuống đáy vực, không biết thương thế nào, chắc không chết đâu, các người đừng quan tâm đến tôi, đi mau trong khi cô ấy còn chưa hồi phục!” Trình Uyên nói với mọi người.

“Còn anh thì sao,” Yên Nhiên vội vàng hỏi.

Chương 1808

Trình Uyên cười khỏ: “Tôi, cô ấy còn cần thiết phải giết tôi sao?”

“Chúng tôi không thể để cô một mình.” Vân Dĩ Hà nghiêng rãng nói.

Trình Uyên lắc đầu: “Nếu anh không rời đi, em sẽ không phải là người duy nhất chết.”

“nhưng”

“Anh ấy nói đúng.” Lúc này, Đức Xá đột nhiên thuyết phục: “Em gái, nếu bây giờ chúng ta không rời đi, Trình Uyên thật sự sẽ chết vô ích.”

“Có lẽ mọi người đều không muốn nhìn thấy anh ấy hy sinh vô ích”

Mọi người nhìn nhau, trên mặt có một tia buồn bã.

Bạch An Tương lúc này trở nên cực kỳ bình tĩnh, cô ôm Trình Uyên nói với mấy người: “Các người đi trước, tôi sẽ ở cùng chồng.”

“An Tương, nguy hiểm lắm.” Yên Nhiên muốn thuyết phục cô.

Bạch An Tương ôm mặt Trình Uyên, cười buồn với anh: “Anh còn sống đều có ích. Tất cả những gì chồng tôi làm là để giữ cho anh sống, và tôi không thể giúp gì cho anh ngoại trừ thêm hỗn loạn.”

“Các người đều là chủ nhân, mạnh mẽ, nhưng ta chỉ là một nữ nhân nhu nhược, trong lòng ta không có chân chính, chỉ có hấn.”

Còn lại, mặc cho người khác thuyết phục thế nào, Bạch An Tương đều rất kiên trì.

Không thể nào, một ít người chỉ có thể tạm thời rời đi.

Còn Trình Uyên, vì có một chút hào quang đen trong người nên anh không thể đi cùng bọn họ, nếu không, Minh Vương sẽ theo hào quang đen mà tìm ra tất cả.

sau đó.

Trên vách đá vốn rất sôi động trước đó, chỉ còn lại Trình Uyên và Bạch An Tương.

Bạch An Tương đỡ Trình Uyên vào trong hang, đặt anh lên giường và nằm nghiêng đối diện với anh.

Hai ánh mắt chạm nhau.

“Em sẽ hối hận chứ?”

Trình Uyên hỏi cô.

Bạch An Tương vươn bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn vuốt v3 má cậu, trong mắt hiện lên giọt nước mắt pha lê: “Ngu xuẩn!”

Trình Uyên nhoẻn miệng cười.

Trên thực tế, ở một khía cạnh nào đó, Bạch An Tương thậm chí còn đáng thương hơn Trình Uyên.

Họ đã trải qua một chặng đường dài và gặp ghềnh từ khi quen nhau đến khi yêu. Lúc đầu, cả hai không quan tâm đến nhau, nhưng phải mất hai năm, họ mới dần nảy sinh một chút tình cảm.

Trình Uyên gặp khó khăn và Bạch An Tương muốn bán nhà để có tiền nuôi anh, từ đó cô sống trong trái tim của Trình Uyên. Trình Uyên nhận ra rằng đây là một người phụ nữ xinh đẹp, xứng đáng để anh yêu.

Những nỗ lực của anh đều không vô ích, cuối cùng họ đã đến được với nhau. Tuy nhiên, anh không thể cùng cô tiếp tục bước đi.

Vì vậy, anh vươn tay ôm cô vào lòng, ôm rất chặt cô, giọng điệu ám muội mà giật nảy mình: “Anh chịu không nổi em.”

Bạch An Tương không nói, nhưng ôm cô vào lòng, vai cô khẽ run lên.

Trình Uyên cảm thấy ngực mình ươn ướt, cô nghĩ đó là nước mắt của mình.

Đến với nhau đâu dễ, muôn trời với người mãi mãi chia lìa,
vậy mà oái oăm thay em không dám!

Họ tách ra và nhìn nhau.

Trình Uyên lau đi những giọt nước mắt trên khóe mắt.

Cô lau máu tràn ra khỏi miệng cho người lớn.

Hai người họ nhìn nó như thế này.

Sắc trời dần dần tối sầm lại.

Trình Uyên ngày càng yếu đi.

Càng về đêm càng vào sâu, một luồng gió lạnh thổi vào trong hang.

Bạch An Tương trong tiềm thức rùng mình.

Trình Uyên biết rằng cuối cùng của số phận đã đến nên anh lại ôm cô vào lòng và ôm chặt cô vào lòng.

Đôi tay nhỏ nhắn của Bạch An Tương cũng vòng tay qua eo anh, và chúng cũng thật chặt.

Minh Vương bước vào sơn động, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, khuôn mặt nhỏ sắt càng ngày càng ảm đạm.

Chương 1809

“Đàn ông không có chuyện tốt!”

Minh Vương lạnh lùng nói, như thề với Trình Uyên, và như để cảnh cáo Bạch An Tương.

Bạch An Tương không dám nhìn lại, cũng không muốn nhìn lại, vì vậy cô vùi đầu vào ngực Trình Uyên, không nhúc nhích ngoại trừ cơ thể run lên.

“Ta và hắn cũng yêu như người. Hắn cũng nói với ta kiếp này hắn chỉ yêu ta. Nhưng đã xảy ra chuyện gì?” Minh Vương nhìn bọn họ khinh thường nói: “Hắn có người phụ nữ thứ hai, người thứ ba. lời thề của anh ấy dành cho người phụ nữ thứ tư! Lúc đó, tôi còn có thể làm gì với tư cách một người phụ nữ, tôi buồn lắm, tôi nghĩ, chắc anh ấy đã bị những người phụ nữ đó mê hoặc, và tôi muốn cứu anh ấy. “x

“Nhưng cuối cùng, làm sao anh ta lại giết tôi vì đám đàn bà khốn nạn ấy! Haha, tình yêu mấy chục năm, tan vỡ trong một đêm mưa gió như vậy, anh ta trói tôi lại và ném tôi xuống biển, anh ta xé nát trái tim tôi, cũng xé nát tôi. những lời thề cũ, và xé chúng thành từng mảnh! ”

“Chỉ là một người đàn ông như vậy, bạn vẫn bên vực anh ta”

“Bạch An Tương, bọn họ đều là phụ nữ, anh cho rằng người đàn ông của mình có nên duy trì một người đàn ông như vậy không?”

“Nếu bạn cho rằng Trình Uyên đáng tin, thì bạn thực sự còn buồn hơn tôi!”

Bạch An Tương nép vào vòng tay của Trình Uyên, kinh hãi.

Trình Uyên thì thào: “Tôi sắp chết, nói cái này có ích lợi gì?”

“Các ngươi không phải người tốt!” Minh Vương mắng: “Các ngươi cũng không phải Long, sớm muộn gì cũng sẽ bỏ rơi nữ nhân trước mặt.”

“Tổ tiên, tôi sắp cúp máy rồi. Những gì ngài nói có thể làm ngài thất vọng.” Trình Uyên cười khỏ.

Minh Vương hừ lạnh: “Haha, chết dễ như vậy sao?”

Vừa nói, anh vừa vẫy tay một cách thản nhiên.

Trình Uyên cảm thấy hắc khí trong cơ thể, như được gọi, xông thẳng vào kinh mạch, thoát ra khỏi cơ thể trong tích tắc, trở lại trong tầm tay của Minh Vương.

Và tất cả kinh mạch trong cơ thể hắn đều bị chấn động ăn mòn và tan nát, không còn một chút năng lượng chân chính nào để kêu gọi.

Trong phút chốc, anh lại trở thành một người bình thường.

Nhưng có điều, mạng sống được cứu.

Dù được cứu sống nhưng anh không hề vui vẻ chút nào.

Vì Trình Uyên biết rằng cô sẽ không buông tha cho mình nếu anh phá hoại kế hoạch trả thù của Minh Vương.

có thật không.

Cô tìm đến Trình Uyên.

Cơ thể của Trình Uyên hoàn toàn không nằm trong tầm kiểm soát của anh nên đã bị Minh Vương nhắc khỏi giường.

Bạch An Tương ôm Trình Uyên và được nâng lên cùng với anh, treo lơ lửng trên người anh, dễ thương như một con lười.

“Anh định làm gì?” Trình Uyên vừa sợ hãi vừa tức giận.

Tư thế này rất không nhã nhặn.

Minh Vương nhìn hắn một cách dứt khoát: “Người không muốn giúp hắn, được rồi, người có thể trải qua đau đớn hắn nên trải qua cho hắn.”

“dừng lại!”

Bạch An Tương tỉnh dậy, quay người và lao về phía Minh Vương.

Cô muốn đẩy cô ra.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên đã bị sốc: “An Tương, đừng!”

Nhưng vẫn còn quá muộn.

Ngay khi Minh Vương vẫy tay, cơ thể của Bạch An Tương phản chiếu. Với một “tiếng nổ”, anh ta đập vào tường của hang động, đập vỡ một dấu vết hình người, và cơ thể của anh ta được nhúng vào đó. Nếu đây là một người bình thường, nó là tử vong.

Nhưng Bạch An Tương dường như không bị thương gì ngoại trừ bộ quần áo bị rách, bờ vai nồn nà và một nửa khuôn ngực mềm mại và đầy đặn của cô ấy.

Nhưng dù vậy, Trình Uyên vẫn rất đau lòng.

“Dừng lại, đừng làm tổn thương cô ấy!” Anh đau lòng hét lên với Minh Vương.

Hắn hiện tại chỉ có thể bất đắc dĩ mắng cô, trên người không có dấu vết thực sự tức giận, cũng không thể làm gì khác hơn.

Lúc này, Trình Uyên thực sự cảm thấy bất lực.

Minh Vương nắm tóc Bạch An Tương và kéo cô ấy xuống khỏi chỗ né tránh, không chế Trình Uyên bằng một tay, và kéo Bạch An Tương bằng tay kia, ra bên ngoài hang động.

Chương 1810

“Tôi cầu xin anh, đừng làm tổn thương cô ấy, anh giết tôi, làm nhục tôi, tôi có thể làm gì được, hãy để cô ấy đi, tôi cầu xin anh!”

Trình Uyên van xin mạnh mẽ.

Tuy nhiên, sao Minh Vương không hề di chuyển.

Cô kéo Bạch An Tương đến mép vách đá với khóe miệng cười toe toét: “Hồi đó, điều tôi ghét nhất không phải là anh ta muốn giết tôi, mà là tôi biết anh ta sẽ bỏ rơi tôi, nhưng Tôi không có gì để làm.”

“Anh không quan tâm đến người phụ nữ này sao?”

“Tốt lắm, sau đó ta sẽ cho ngươi thay thế hóa Long, trải qua bất lực mất đi, vô lực ngăn cản.”

Nghe những gì Minh Vương nói, mắt Trình Uyên nhìn thẳng.

Nhìn Bạch An Tương bị khống chế trong tay, rồi ở vách núi không đáy, hẳn nhận ra Minh Vương muốn làm gì.

Trái tim như nhặt được, khó chịu như bị ngàn kiếm chém.

“Không, không, tôi cầu xin bạn, bạn có thể để tôi làm bất cứ điều gì, tôi”

Bạch An Tương chưa kịp nói xong thì đã bị Minh Vương bỏ lại một cách thản nhiên như ném bao rác, vừa ném xong liền ngã xuống vách núi.

Lời nói của Trình Uyên như mắc kẹt trong cổ họng.

Anh thật ngu ngốc.

Chậm chạp.

Bộ não rỗng lên và trống rỗng.

Cứ như vậy, Bạch An Tương đã bị Minh Vương ném xuống một vách đá không đáy.

Anh thấy cô nhìn anh.

Đó là sự sợ hãi và miễn cưỡng.

Trái tim của Trình Uyên đã bị Minh Vương làm cho tan nát và xé nát.

“Không!” Hấn đột nhiên kêu trời.

Tuy nhiên, không có một dấu vết của sự kháng cự.

Anh ta không thể thoát khỏi gông cùm của Minh Vương.

Trình Uyên cảm thấy Trời của mình như sụp đổ.

Khi Bạch An Tương ngã xuống, cô ấy nhìn anh ta mà không hề oán giận, cô ấy mỉm cười, như thể cuối cùng cô ấy đã được tự do.

Điều này khiến trái tim Trình Uyên đầy áy náy và tự trách.

Những năm tháng bên nhau, anh không thể an ủi cô một cuộc sống bình yên ấm áp, những gì anh mang lại cho cô chỉ là những tổn thương và nỗi sợ hãi lặp đi lặp lại.

Có lẽ cái chết đã trở thành một kiểu giải tỏa.

Đôi mắt anh ta dần trở nên trống rỗng, giống như những xác chết biết đi.

“Người giết ta.” Anh ta nói với Minh Vương.

Minh Vương nhìn thấy sự thay đổi của Trình Uyên, trên mặt hiện lên một tia vui sướng. Theo quan điểm của cô, cô là bất khả chiến bại trên thế giới, cho nên giết người thật ra chỉ là chuyện đơn giản, nhưng chỉ cần giết một người cũng không cho phép cô tận hưởng khoái cảm trả thù.

Lúc này, dường như cô ấy đã tìm được cách để mang lại khoái cảm cho mình.

Nhìn thấy người khác đau đớn như mình đã từng, thậm chí còn đau đớn hơn trước đây, trong lòng nàng có chút cân bằng và thoải mái, nàng rất vui mừng.

“Giết người” Minh Vương chế nhạo: “Không, thật là chán.”

Nói xong, anh ném Trình Uyên xuống đất: “Đánh không lại tôi, tôi sẽ sắp xếp yến tiệc cho cô, đừng nóng vội, buổi biểu diễn vừa mới bắt đầu.”

Trình Uyên nằm trên mặt đất, thân thể không tự chủ run lên, nước mắt rơi xuống, ngẩng đầu nhìn về phía vực sâu không đáy, liền quyết định không chút do dự.

Leo lên và lao đến mép vách đá, liền lĩnh nhảy tiếp.

“Muốn chết” Minh Vương cười gằn: “Không có sự cho phép của ta, người còn không có tư cách chết!”

Nói chuyện hắc khí, giống như một bàn tay to nắm lấy thân thể đang rơi xuống của Trình Uyên, ném về phía hắn, ném xuống đất.

Lần này, Trình Uyên thực sự nhận ra ý nghĩa của việc xanh xao và yếu đuối.

Muốn chết cũng không được!

Và đúng lúc này, ánh sáng từ đằng xa ập đến.

Chương 1811

Chương 1811:

“Nó ở trên đó, nhanh lên!”

Giọng nói vang lên trong Trời đêm, và một ảnh hưởng cá nhân dần dần xuất hiện trước mặt hai người từ xa đến gần.

Nhìn thấy những bóng dáng đó và nghe thấy giọng nói quen thuộc, mắt Trình Uyên chợt mở to.

“Chạy đi, nhanh lên, nhanh lên,” anh dùng tất cả sức lực của mình hét lên với những người đó.

Tuy nhiên, sau đó, cổ họng của anh ấy dường như bị chèn ép, và giọng nói của anh ấy bị cắt ra.

Nhìn thấy Lý Ngụy Vương Tử Yên, Trần Thành cùng những người khác đi lên vách núi, hai mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Đồng thời.

Trong một thung lũng sâu dưới vách đá, một đám mây đen vẫn còn nguyên và không chịu phân tán.

Bên cạnh Hắc khí, Bạch An Tương nằm yên lặng.

Khí đen đó phải là thứ mà sao Minh Vương đã rơi ra và được sử dụng như một tấm chăn ga gối đệm.

Trên cơ thể Bạch An Tương không có vết sẹo, nhưng quần áo bị hư hỏng nặng. Một chiếc quần dài bị cành cây rậm rạp xé toạc và xé toạc. Cặp đùi hoàn mỹ của Baibi để lộ ra ngoài, phần trên không còn hình dáng và có thể quần hai vòng ngực đầy đặn.

Một chiếc hộp nhỏ hình vuông đang nằm yên lặng trên chiếc bụng phẳng lì của cô.

Không biết đã qua bao lâu, mi mắt của cô vừa động, rồi từ từ mở ra.

Trong mắt, đó là bóng tối.

Bên yếu đang gặp khó khăn.

Đưa tay sờ chiếc hộp trên bụng, trong lòng Bạch An Tương hơi động, vì vậy cô từ từ mở chiếc hộp ra, dùng hết sức lực lấy sợi dây chuyền ra, từng chút một treo lên cổ.

Hành động này gần như vắt kiệt hết sức lực của cô.

Vì vậy, anh ấy lại bất tỉnh.

Tôi không biết nó đã xảy ra bao lâu rồi

Một người đàn ông xuất hiện trước mặt Bạch An Tương.

Người đàn ông này chính là thiếu gia nhà họ Ôn, Ôn Tiểu Đình.

Anh ta nhìn chằm chằm Bạch An Tương một lúc lâu, mắt có chút khô khốc, trước khi vươn tay dụi mắt, nhân tiện còn liếm môi.

“Thật đẹp.” Anh tự lầm bầm một mình, trong lòng đột nhiên có chút khô khốc.

Thực ra, nếu muốn nói về nhan sắc thì Phương Tố Anh phải là người hào hứng nhất. Tuy nhiên, nhan sắc của Bạch An Tương không cùng hàng với Phương Tố Anh và không có sự so sánh nào.

Phương Tố Anh rất công khai, và mọi người sẽ bất giác xúc động khi nhìn thấy nó.

Nhưng vẻ đẹp của Bạch An Tương thì rất hạn chế, cô ấy có một vẻ đẹp rất trong sáng và thuần khiết.

Nói cách khác, vẻ đẹp của Phương Tố Anh là một người đàn ông muốn làm tình với cô ấy, trong khi vẻ đẹp của Bạch An Tương phụ thuộc vào sở thích. Những người thích kiểu này sẽ bị mắc kẹt, và những người không thích mùi vị này cũng là tôi. Chỉ nghĩ rằng cô ấy trông khá dài.

Rõ ràng là Ôn Tiểu Đình thích phong cách của Bạch An Tương.

Đặc biệt là quần áo trên người cô lúc này đã bị hư hỏng nặng, làn da hấp dẫn của cô lộ ra khiến người ta lập tức đập vào mắt.

Ôn Tiểu Đình không chịu nổi cảnh đẹp của cái yên tĩnh này, vì vậy ngóc ngách xem thật lâu.

cuối cùng.

Anh vẫn liếc mắt, cởi áo khoác, khoác lên người Bạch An Tương, sau đó cúi người bế cô lên.

Ôm Bạch An Tương trong tay, ngẩng đầu nhìn Ôn Tiểu Viễn trong mắt hiện lên vẻ phức tạp.

“Nếu anh ấy chết, em có” thì thậm chí một từ, má anh lập tức đỏ bừng lên vì suy nghĩ của mình.

“Xin lỗi, xin hãy thứ lỗi cho sự vô lễ của tôi, tôi cũng là theo lệnh của gia gia.” Ôn Tiểu Đình cúi đầu nói nhỏ bên tai Bạch An Tương.

Sau đó, bước đi, và cuối cùng biến mất trong đêm đen.

Hiện tại trên vách đá.

Bạch Long Trần Thành Vương Mĩ Lệ và những người khác bị Minh Vương đánh ngã trên mặt đất, và tất cả chúng đều bị thương nặng trong tích tắc.

Chương 1812

“Anh muốn làm gì?” Trình Uyên dừng lại trước mặt Minh Vương và giận dữ rống lên.

Minh Vương khinh thường nhìn vài người, trên khuôn mặt nhỏ bé lạnh lùng hiện lên vẻ hung phấn không thể giải thích: “Các người không muốn bọn họ chết”

“Chỉ cần người không giết bọn họ, để ta làm gì!” Trình Uyên lo lắng nói.

Minh Vương cười toe toét: “Vậy thì hãy nói cho tôi biết Long đang ẩn náu ở đâu”

Trình Uyên giật mình.

Lần này, anh thực sự không biết Long đang ở đâu, vì vậy cho dù anh muốn nói với Minh Vương, cũng không thể.

Cay đắng nói: “Lần này, ta thật sự không biết.”

Minh Vương cười xấu xa: “Hehe, trong trường hợp này, người có thể trả lời cho hắn trước một chút.”

“Quan tâm” Trình Uyên không khỏi ngạc nhiên.

Hắn ngược mắt lên nhìn Minh Vương, lại thấy Minh Vương nhìn chăm chăm Trần Thành, trong mắt lóe lên tia sáng xanh.

Trình Uyên chột hiệu cô định làm gì, vội hét lên với ba người họ: “Đừng nhìn vào mắt cô ấy.”

Tuy nhiên, đã quá muộn.

Trần Thành đầu tiên là trầm mặc, sau đó, ánh mắt của ba người cũng là thẳng tắp.

“Cô muốn làm gì?” Trình Uyên liếc mọng lao về phía Minh Vương, cố gắng dùng thân thể đánh cô.

Nhưng trước khi chạm vào cơ thể của Minh Vương, anh ta đã bị ném ra ngoài một quãng đường dài.

Minh Vương kích động kêu lên: “Đương nhiên muốn trả thù ta muốn làm gì!”

“Báo thù, người giết ta, giết Long, hết chuyện rồi, tại sao lại hành hạ người khác” Trình Uyên bất đắc dĩ hét lên.

Minh Vương lắc đầu: “Không, giết Long rẻ mạt như vậy cũng không xóa bỏ được nỗi thống khổ căm hận suốt 80 năm của ta.”

“Tôi muốn tất cả các bạn phải trả giá, và tôi muốn các bạn cũng phải đau đớn như tôi.”

“Tiếp theo thì thế nào, mời các bạn xem một Chương trình hay”

Chương trình hay

Trình Uyên bị sốc.

Đúng lúc này, Trần Thành đột nhiên đứng lên.

“Này, đây là Trần Thành.”

Trần Thành lấy điện thoại di động ra, tự nhiên bắt đầu gọi điện.

Trình Uyên chết lặng.

Minh Vương đã sử dụng khả năng nhìn của mình để điều khiển Trần Thành. Cô đã tạo ra một ký ức ảo ảnh cho Trần Thành, vì vậy Trần Thành, người đang chìm trong ảo ảnh, sẽ hành động theo chỉ dẫn của cô.

“không, không muốn!”

Trình Uyên mắt đỏ ngầu, trán bầm tím, cậu cố gắng hết sức để ngăn chuyện này lại.

Nhưng ở trước mặt Minh Vương, hấn muốn làm gì cũng vô ích, cho dù là bình thường giật điện thoại của Trần Thành lúc trước, lúc này lại trở nên cực kỳ ngông cuồng.

Anh ta hoàn toàn không thể cử động, và thậm chí không thể phát ra âm thanh.

“Mọi người đến Núi Vũ Ninh, tôi sẽ cử vị trí cho các người.”
Trần Thành vô cảm ra lệnh cho người ở đầu dây bên kia.

Trình Uyên vùng vẫy hồi lâu, cuối cùng kiệt hết sức lực, ngồi sụp xuống đất.

Vương Mĩ Lệ cũng lấy điện thoại di động ra và thực hiện cuộc gọi tương tự với Trần Thành.

Ngoài ra còn có Bạch Long.

sau đó.

Tất cả những người liên quan đến họ và những người liên quan đến Trình Uyên đã vội vã đến núi Vũ Ninh qua đêm.

Chương 1813

Bạch An Tương được đưa lên xe, Ôn Tiểu Đình chở cô đến một biệt thự riêng cách đây không xa.

Nhẹ nhàng đặt Bạch An Tương xuống chiếc giường lớn mềm mại.

Ôn Tiểu Đình nhìn chăm chăm khuôn mặt sạch sẽ của cô, nhìn nửa thân bị che của cô, không khỏi nuốt nước bọt.

“Chủ nhân.” Hai người bảo mẫu đi tới, cúi đầu chào Ôn Tiểu Đình .

Ôn Tiểu Đình hít sâu một hơi nói: “Đi tìm quần áo sạch sẽ, lau người cho cô ấy, mặc vào!”

“Vâng!” Hai cô trông trẻ gật đầu.

Ôn Tiểu Đình miễn cưỡng rời khỏi phòng, đi vào phòng khách.

Trên chiếc ghế sofa lớn trong phòng khách, Ôn Đồng Trạch đang ngồi, và hai con trai của anh ta, Ôn Tĩnh Tồn và Ôn Tĩnh Siêu

Nhìn thấy Ôn Tiểu Đình đi ra, Ôn Tĩnh Siêu phụ thân vội vàng hỏi: “Như thế nào?”

“Tôi vẫn còn hôn mê.” Ôn Tiểu Đình nói: “Tôi không thể cảm nhận được một chút năng lượng thực sự từ cô ấy, nhưng thật kinh ngạc khi nói rằng cô ấy rơi xuống từ vách núi cao như vậy, cô ấy lại bình an vô sự.”

Vài người trong phòng khách nhìn nhau.

“Ông ơi, ông đã từng nhìn thấy người hay vật tương tự như vậy chưa” Ôn Tiểu Đình hỏi.

Ôn Đồng nghiêm mặt lắc đầu: “Không sai, theo như lời của người nói, con đường tu luyện của nàng có vẻ hơi khác người thường, hơn nữa xem ra nàng là thụ động tu luyện, tuy rằng đã thay đổi thân thể, nhưng không có một giọt nào.” kỹ năng chiến đấu. ”

“Ừ.” Ôn Tiểu Đình gật đầu.

“Ba, con đã từng xem một câu chuyện trong sách cổ.” Ôn Tĩnh Siêu do dự một chút, sau đó đột nhiên nói: “Sẽ không?”

“gì!”

“bùm!”

Tiếng hét của người phụ nữ, kèm theo một tiếng gầm, đột nhiên vang lên trước khi lời của Ôn Tĩnh Siêu nói xong.

Cả bốn người trong phòng khách đều ngạc nhiên.

Nguồn âm thanh là phòng khách trên tầng hai.

Hoàn hồn, Ôn Tiểu Đình trước tiên chạy lên lầu.

Thanh âm từ trong phòng tắm truyền đến, lúc này phòng tắm mờ mịt sương mù, cửa phòng tắm cũng đã biến mất, một bảo mẫu ngã xuống đất nôn ra máu, người kia run rẩy co quắp trong góc.

Ôn Tiểu Đình không khỏi sửng sờ.

Ba người Ôn Đồng cũng đi theo.

Bốn người họ nhìn vào phòng tắm mù sương với tất cả khuôn mặt của họ ngạc nhiên.

Trong màn sương, một đôi chân trắng nõn đột nhiên thoát ra khỏi màn sương, bước trên nền nhà nhẵn nhụi ánh sáng như pha lê.

Ngay sau đó, Bạch An Tương, quần một chiếc áo choàng tắm, bước ra khỏi phòng tắm với đôi chân trần của mình.

Lúc này, toàn thân cô như được tắm trong ánh sáng mờ mờ, khiến làn da lộ ra ngoài không chỉ sáng bóng, mờ ảo mà còn toát ra vẻ linh thiêng nhàn nhạt.

Điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là.

Vẫn còn một chút mềm mại trong Bạch An Tương vào lúc này

Vẻ mặt của cô ấy có một vẻ thờ ơ và kiêu ngạo, khiến người ta có cảm giác bị chối bỏ.

“Anh đã cứu em.” Ánh mắt của cô quét qua thân thể Ôn Tiểu Đình.

Đột nhiên, Ôn Tiểu Đình nằm ngửa, da đầu tê dại.

Không phải bởi vì Bạch An Tương quá đẹp nên cô mới đẹp như vậy, ngược lại Bạch An Tương lúc này mang đến cho anh một cảm giác bị ỏi như thần, như thể anh sẽ bị xé ra thành từng mảnh chỉ cần anh vô lễ.

“Vâng!” Ôn Tiểu Đình nhanh chóng cung kính đáp.

Đó không chỉ là Ôn Tiểu Đình.

Wen Tong và Ôn Tĩnh Siêu, cả hai cường giả của cảnh giới võ thuật siêu phàm, lúc này đang khẽ rung lên.

“Ừm, ta sẽ nhớ tới ngươi.” Bạch An Tương gật đầu với Ôn Tiểu Đình.

Chương 1814

Chương 1814:

Hơi thở thượng đột nhiên biến mất, Ôn Tiểu Đình không khỏi thở ra một hơi: “Ừm, ta đây là nên làm.”

Bạch An Tương không để ý tới Ôn Tiểu Đình, ánh mắt đảo qua anh, cô trực tiếp tìm Ôn Đồng đang đứng sau lưng Ôn Tiểu Đình.

Hắn nhìn thẳng Ôn Đồng.

Ôn Đồng thân thể gần như hóa đá, cứng ngắc không thể nhúc nhích, ngay cả hô hấp cũng như tắc nghẽn.

Ánh mắt của Bạch An Tương cho anh cảm giác được nhìn thấu, như thể anh có thể biết được quá khứ và tương lai của mình, và đoán được anh đang nghĩ gì chỉ bằng một cái liếc mắt.

Lại toát mồ hôi lạnh.

“Ôn Đồng.” Bạch An Tương đột nhiên nói.

Ôn Đồng kịch liệt rùng mình.

Không chỉ anh mà tất cả mọi người trong phòng đều bị sốc.

Họ nhìn Bạch An Tương với vẻ hoài nghi.

Hiện tại, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, cũng chỉ có Ôn Tiểu Đình nói một câu với Bạch An Tương, làm sao cô ấy biết tên của Ôn Đồng?

“Vâng!” Ôn Đồng bưng bình, vội vàng cung kính chào.

“Người vẫn là thông minh.” Bạch An Tương nhẹ giọng nói:
“Theo ta đi, ta sẽ cho người Ôn gia thống trị thiên hạ.”

Ôn Đồng hai người con trai không khỏi hai mắt sáng ngời.

Vì sự tồn tại của Long, bảy gia tộc ẩn thân bị trấn áp đến chết, trên đời này không ai dám xuất hiện. Vì vậy, trên thực tế, yêu cầu của nhà họ Ôn cũng giống như những gia tộc khác, không phải nghĩ đến việc làm thế nào để thống trị thiên hạ, mà là muốn sống ở thế giới này, có thể đứng thẳng dưới ánh mặt trời và được. được tôn trọng.

Ngay sau khi Bạch An Tương nói, cô ấy nói rằng cô ấy có thể dẫn dắt họ thống trị thế giới, điều này nằm ngoài sự ngông cuồng của họ. Làm thế nào bạn có thể không ngạc nhiên

“Phun!”

Siêu cấp Thần Võ cường giả, Ôn gia tộc trưởng xa cách, lúc này đột nhiên quỳ trên mặt đất, quỳ lạy Bạch An Tương thiếu niên: “Đi theo chủ tử!”

Chúa tể

Ôn Tĩnh Siêu Ôn Tĩnh Tôn và Ôn Tiểu Đình sững sờ.

“Bố bạn”

“ông nội!”

Ôn Đòng liền mắng con trai cháu nội: “Không được tới gặp Bôn cung!”

“Ôi, Chúa ơi!”

Mặc dù không biết tại sao ông nội đột nhiên rất coi trọng một thiếu nữ, nhưng từ khi ông ấy nói chuyện, Ôn Tiểu Đình không dám nghe.

Sau khi cả ba người quỳ xuống trước Bạch An Tương và thề thốt, Bạch An Tương quay người lại và bước vào phòng ngủ: “Bảo mẫu đã chết là một đặc vụ ngầm do nhà Bách Lí cử đến.”

Vừa nói lời này, Ôn Đòng hai mắt sáng lên, hẳn biết mình nói đúng.

“Cảm ơn ngài!”

Mối quan hệ giữa bảy gia đình ẩn sĩ rất phức tạp. Bọn họ tuy đã ở ẩn nhiều năm như vậy nhưng vẫn không ngừng phát triển,

tất cả đều đang chuẩn bị cho việc phục sinh.

Chắc chắn không phải ngẫu nhiên mà nhà họ Ôn, gia tộc yếu nhất lại có thể vượt qua sáu gia tộc kia, điều này có liên quan mật thiết đến việc nhà họ Ôn ra quyết định.

Nhìn thấy sự thịnh vượng của nhà họ Ôn, nhà Bách Lí cũng làm theo, và vì thế mà nhà họ Ôn cũng đi lên. Vì vậy, trên thực tế, có không ít đại nhân ngầm của gia tộc Bách Lí ở nhà họ Ôn.

Ôn Đồng không ngốc, đương nhiên hắn biết người ngầm là ai. Nhưng biết rõ, anh ta chắc chắn sẽ không di chuyển những đặc vụ ngầm này, bởi vì nếu anh ta có thể giết một người đã biết, nhà Bách Lí sẽ thêm một ẩn số khác, vậy tại sao phải bận tâm?

Bạch An Tương được Ôn Tiểu Đình cứu, hắn chưa từng tiếp xúc với nhà họ Ôn, há mồm gọi tên hắn, hắn liền biết ai là đặc vụ ngầm, hiển nhiên tình huống của hắn là không thể dò được.

“Ôn Tĩnh Siêu, chuyện anh xem là giả.”

Đúng lúc này, giọng nói của Bạch An Tương từ trong phòng ngủ phát ra, tuy không lớn nhưng rõ ràng lọt vào tai mọi người.

Một số người đột nhiên bị sốc.

Chương 1815

Ôn Cảnh do dự một hồi, nhìn thấy Ôn Đồng nháy mắt với mình, vội vàng cung kính nói: “Được!”

Một lúc sau, cửa phòng ngủ được mở ra.

Bạch An Tương bước ra khỏi phòng ngủ mặc bộ quần áo mà Ôn Tiểu Đình đã chuẩn bị cho cô.

Bộ váy trắng rất hợp với khí chất ban đầu của Bạch An Tương, nhưng nó không phù hợp với sự xa cách và quyến rũ hiện tại của cô. Tuy nhiên, nó cũng đẹp như một nàng tiên giáng trần.

Ôn Tiểu Đình không khỏi nhìn chăm chăm vào.

Đi tới trước mặt mấy người, Bạch An Tương nâng mắt liếc nhìn Ôn Tiểu Đình, hờ hững hỏi: “Người bây giờ là trạng thái gì?”

Ôn Tiểu Đình vội vàng cúi đầu: “Sơ kỳ Thần Vũ giới.”

Nghe vậy, Bạch An Tương khẽ nhíu mày: “Võ giả Thần Võ quá thấp!”

“U” Ôn Tiểu Đình đỏ mặt, có chút ngượng ngùng.

“Trở về với Lãnh chúa, Tiểu Đinh mới mười tám tuổi. Đây đã là một thuật sĩ hiếm hoi trên thế giới có thể xông lên Thần Võ.” Ôn Tĩnh Siêu, cha cô, rõ ràng không hài lòng với sự xuống cấp của Bạch An Tương. đến Nhiệt độ thấp Tiểu Đinh.

“Ồ?” Bạch An Tương khinh thường cười: “Vậy hẳn đã luyện bao nhiêu năm rồi?”

Ôn Tiểu Đinh ưỡn thẳng ngực nói: “Tôi bắt đầu tu luyện từ năm tám tuổi, đến hôm nay mới được mười năm.”

“Tu luyện đến sơ kỳ Thần Võ cảnh mười năm có phải hay không?” Bạch An Tương thờ ơ hỏi.

“Thực sự là chưa từng có.” Ôn Tĩnh Siêu cũng đáp.

“Đừng nói với tôi, không có quá trình điều tra.” Bạch An Tương chế nhạo.

Nghe đến đây, cả nhà họ Ôn đều đỏ mặt.

Trình Uyên bắt đầu luyện tập từ năm 27 tuổi, tính đến nay mới được 4 năm, tức là chưa bằng một nửa thời gian luyện tập của Ôn Tiểu Đinh. Ngoài ra, Kungfu là luyện càng sớm càng tốt, càng về sau thì tiến độ càng chậm, nhưng dù vậy, tốc độ luyện tập của Trình Uyên cũng nhanh hơn Ôn Tiểu Đinh vô số lần.

Nói đến tài năng vô tiền khoáng hậu, Ôn Tiểu Đinh mà bọn họ tự hào quả thực không xứng.

Một số người nhìn nhau với vẻ xấu hổ trên khuôn mặt của họ.

Khi Bạch An Tương nhìn thấy biểu hiện của họ, một tia tự hào dâng lên trong lòng cô.

Nhưng ngay sau đó, chút cảm giác tự hào này đã bị nàng đè nén, lập tức nói: “Thần Võ giúp ta làm đồ vật, cấp độ quá thấp, cho người trung hạn cảnh giới siêu cấp.”

Nói xong, cô ấy duỗi một ngón tay ra và chắm lên trán Tiểu Đình.

Người nhà họ Ôn nhìn thấy chuyện này đều rất kinh ngạc, Ôn Tĩnh Siêu lo lắng cho sự an nguy của Ôn Tiểu Viễn, muốn tiến lên ngăn cản, nhưng lại bị Ôn Đồng dùng tay ngăn lại.

Tôi thấy ngón tay của Bạch An Tương chỉ là gõ nhẹ vào trán của Ôn Tiểu Đình, sau đó anh ấy thu ngón tay lại và đặt nó lên lưng anh ấy.

Ôn Tiểu Đình trợn to hai mắt sắc bén.

Theo dõi bởi

“A!” Một tiếng rống to, như là trút được khí tức, thanh âm giống như cuốn theo sấm sét!

Lúc này, người nhà họ Ôn đều sửng sờ, sửng sốt, không thể tin được.

Bởi vì, vừa lúc này, Ôn Tiểu Đình tính tình đột nhiên thay đổi kịch liệt, hơn nữa linh khí của hắn tăng lên rất nhiều, ngay cả Ôn Đồng cũng đột nhiên nhìn không ra cảnh giới của hắn.

Điều này

Đó có phải là con người không

Không nói đến những người khác, nếu Đường Trăn ở đây, nhất định sẽ bị chấn động. Bởi vì Minh Vương buộc bọn họ phải nâng cao thực lực, đó là cái giá phải trả, không phải chuyện một sớm một chiều, bọn họ cũng bỏ ra nửa tháng công phu mới có thể đạt tới Thần Võ cảnh giới.

Và ngón tay của Bạch An Tương chỉ là một ngón tay, và không có tác dụng phụ, đúng như cô ấy nói, đó không phải là một cuộc trao đổi, mà là một món quà!

Ôn Đồng cao hứng!

Ôn Tĩnh Siêu Ôn Tĩnh Tồn cũng cao hứng!

Sự hưng phấn của bọn họ cũng không hơn là sự kích động của Ôn Tiểu Đình, nước mắt tràn đầy kích động.

Chương 1816

Bởi vì nhà họ Ôn đã có hai cường giả võ lâm siêu cấp, sức mạnh của họ đương nhiên đè bẹp những gia tộc ẩn thân khác của họ Lưu. Bạch gia chỉ có một người, Bách Lí Tinh Diệu cũng vừa mới đột phá, hẳn đã chết rồi, cho nên cũng không tính. Có thể thấy rằng các siêu năng lực của cõi giới Thần Võ quý giá như thế nào.

Ban đầu, bảy gia đình ẩn sĩ đều là ẩn sĩ, chính vì Long lần lượt giết chết năm vị cường giả siêu phàm cảnh giới võ lâm nên họ mới phải đồng ý với những điều kiện mà Long đề ra.

Bước vào Siêu Thần Võ giới đã là cực kỳ điên cuồng rồi, từ giai đoạn sơ kỳ của Siêu Thần Võ giới đến giai đoạn trung kỳ, e rằng phải mất cả một đời người bình thường.

Long có tài, cao nhất cũng chỉ là cảnh giới trung giai của Siêu Thần Võ giới.

Còn Minh Vương tuy rằng vô song, nhưng vì tài năng bản năng, nàng đã vượt qua rất nhiều tài năng bản năng, để cho Long không phải là đối thủ của nàng, về phần nàng ở giữa võ công siêu phàm, nhà họ Ôn đương nhiên không có. không biết.

Nhưng bây giờ Ôn Tiểu Đình nỗ lực, từ giai đoạn sơ kỳ của Thần Võ đến giai đoạn giữa của Thần Võ siêu phàm, đây là chuyện kinh khủng gì.

Điều này cho thấy Bạch An Tương đơn giản không phải là một con người.

là Chúa!

“Phun!”

Ôn Đông chậm tiến đến, lại quỳ xuống bái lạy Bạch An Tương, đặt trán xuống đất, rất ngoan đạo kêu lên: “Cảm tạ Chúa, từ nay dòng họ Ôn của con nguyện kính bái Chúa muôn đời sau. . Nô lệ trên đây! ”

Ôn Tĩnh Tôn tồn tại Ôn Tĩnh Siêu, Ôn Tiểu Đình cũng lần lượt cúi đầu.

Lần này, họ đã thực sự bị thuyết phục!

Đối mặt với sự quỳ gối của nhiều người, Bạch An Tương không quan tâm, cô quay trở lại phòng ngủ, đi đến cửa rồi dừng lại.

“Trong tương lai, bạn sẽ không còn lịch sự sáo rỗng như vậy nữa. Vị thần biết quá khứ và tương lai của mọi thứ trên đời. Bạn là người trung thành hay không chung thủy. Bạn không cần phải bày tỏ điều đó. Tôi biết điều đó một cách tự nhiên.”

Biết quá khứ và tương lai

Ôn Đông và những người khác kinh ngạc.

Ngay lập tức, Bạch An Tương nhẹ nhàng nói: “Ôn Tiểu Đình, đến núi Vũ Ninh và xua đuổi người phụ nữ điên rồ đó.”

“Ừ!” Ôn Tiểu Đình vội vàng trả lời.

Sau khi nói xong, Bạch An Tương quay trở lại phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, có một tấm gương cao từ trần đến sàn bằng một người.

Bước tới trước gương, đối mặt với chính mình trong gương, Bạch An Tương đưa tay ra, vuốt v3 khuôn mặt của cô, hỏi: “Bây giờ, em đã hài lòng chưa?”

“Từ nay về sau, đừng dùng tình cảm của người để lừa gạt ta, ta là thượng thần, bỏ đi lòng kiêu ngạo rẻ rúng của người đối với hần, nếu không ta sẽ tự tay giết chết hần!”

Trong khi nói, bức tượng trên chiếc vòng cổ từ từ chuyển từ màu sang xám.

Trời đã về khuya, nhưng ngọn núi Vũ Ninh bỗng trở nên sôi động.

Bởi vì rất nhiều người đã đến Núi Vũ Ninh.

Dương Duệ thậm chí đã nghĩ kỹ về việc Tiantong và những người của năm gia tộc ở ẩn cũng trở về.

Không cần phải nói, Dương Duệ là người đầu tiên gọi anh ta sau khi Minh Vương tỉnh dậy, vì vậy anh ta đã không rời khỏi thành phố Tân Dương.

Năm gia đình ẩn cũng bao gồm Bách Lí gia.

Trong số đó, bốn gia tộc ẩn thân đã mất đi vài cường giả Thần Võ trong trận chiến này, có thể nói tổn thất vô cùng nặng nề. Do đó, họ chỉ có thể cắn răng chịu đựng mà tiếp tục đi theo Minh Vương Tinh, nếu không sẽ hao tổn sức lực trước đó.

Bách Lí gia cũng vậy, ban đầu anh muốn kiểm tra thực tế nhưng Bách Lí Tinh Diệu đứng xếp hàng không được phép và bị thiệt hại trực tiếp.

Cái chết của Bách Lí Tinh Diệu trực tiếp khiến Bách Lí gia không còn chỗ điều động và chỉ có thể đứng cạnh Minh Vương. Đương nhiên, tình hình lúc này rất rõ ràng, ngay cả trong thời kỳ hoàng kim của Long cũng chưa chắc đã là đối thủ của Minh Vương Tinh.

Ngoài những người này, có không dưới năm trăm người có liên quan đến Trình Uyên.

Điều này bao gồm một số bạn bè của Trình Uyên, đặc biệt là các thành viên của nhóm Long Uyển, bây giờ có tới 120 người.

Chương 1817

Một trong số đó là Từ Mục.

Từ Mục là con trai của Từ Xuyên, sau khi Từ Xuyên chết, anh ta đổ lỗi cho Trình Uyên về cái chết của Từ Xuyên, do đó, với sự giúp đỡ của một người có động cơ thâm kín, anh ta đã bí mật phát triển thế lực của riêng mình ở thành phố Tân Dương. Muốn dùng cái này để đấu với Trình Uyên.

Nhưng mọi thứ sẽ được đưa ra ánh sáng.

Sau đó, Trình Uyên đã nói chuyện với anh ta một lần, và kể cho Từ Mục nghe về sự quen biết của anh ta với Từ Xuyên và trải nghiệm cái chết của anh ta.

Hắn tuy rằng buông bỏ hận ý, nhưng là không buông tha hắn ảnh hưởng.

Từ Mục lúc này có một tham vọng cao cả, đó là trở thành trùm của thế lực hắc ám ở thành phố Tân Dương, dưới trướng anh hiện còn có một người em trai số 40 hoặc 50. Từ lâu, thành phố Tân Dương chỉ toàn là cảnh sắc.

“Ông chủ, hóa ra chúng ta có nhiều anh trai như vậy!”

Người đàn ông đi theo Từ Mục có biệt danh là Đại, với cái đầu cụt lùn, hai bên cạo trọc đầu vẫn xăm chữ ove, đây chính là cậu em trai số một của Từ Mục.

Từ Mục lại liếc nhìn những đứa em nhỏ của mình, trên mặt lộ ra một chút tự hào, nói: “Anh Đồng nói là anh Trình đang gặp rắc rối. Đừng bắt cần, vui lên Lão Tử đi.”

“Này, ông chủ, chúng ta có nhiều người như vậy, cho dù đối thủ là cao thủ võ học, chúng ta cũng có thể dìm chết hắn bằng cách khạc nhổ, sợ bóng.” Đại Đế khinh thường nói: “Thành Tân Dương ngày nay, người có một người anh em trong thế lực đen tối? Người anh em hùng mạnh của bạn, bạn là vua của thành phố Tân Dương, đừng thấp kém như vậy.”

Nghe thấy những lời khoe khoang từ cấp dưới của mình, Từ Mục cảm thấy tự mãn trong lòng.

Tuy nhiên, đó là vào thời điểm này.

Một chuỗi dài ánh sáng chiếu trên con đường phía xa.

Không đếm xuể có bao nhiêu xe thương mại đậu thành một hàng dài dưới chân núi Vũ Ninh, rồi vô số cái đầu trọc lóc bước ra khỏi xe.

Vâng, một cái đầu hói của nước.

Cũng là một bộ đồ đen.

Những người này, cầm dao rựa và gậy gộc trên tay, đều rất hung dữ. Đại khái ước tính là ba trăm người. Cả một vùng rộng lớn, mật độ dày đặc.

Nhìn thấy cảnh này, Từ Mục và Đại Đế đều ngẩn ra.

“Cái này ở đâu ra” Từ Mục trong tiềm thức hỏi.

“Uh, hình như nó thuộc về thành phố Tân Dương của chúng ta.” Đại Đế thềm nuốt tiếng thở dài và nói, “Ông chủ quận Nam Thành, Cầu Lục, cũng ở đó, và có một số nghiên cứu sinh cao cấp trên các con đường nội thành, Ngã Thiên, người sở hữu. cái này? quyền lực ”

Đại Đế vẽ mặt kinh ngạc: “Chẳng lẽ ở thành Tân Dương còn có người thực lực hơn chúng ta.”

” Từ Đầu Trọc ”

Cả hai đều bị sốc.

Tôi nhìn thấy đầu của người, đó là Từ Đầu Trọc.

Từ Mục luôn cho rằng họ là thủ lĩnh của thế lực đen tối ở Tân Dương, nhưng đến giờ anh mới hiểu rằng dù tên trùm của thế lực đen tối không biết xấu hổ Từ Mục đã “trở về chính nghĩa”, nếu anh muốn. triệu tập người của mình, sau đó anh ta Vẫn là ông chủ xứng đáng của thế lực đen tối ở thành phố Tân Dương.

Từ Mục và những người khác còn xa nó!

Không chỉ những người này, mà còn có một số phụ nữ và trẻ em.

Chung Hân, người vừa kết hôn không lâu sau khi nhận được cuộc gọi từ Trần Thành, cũng vội vã chạy đến cùng em trai Chung Hoan.

Và Vương Tử Yên Mục Như Trăn.

Thậm chí, Lí Nam Địch còn lên đi từ dưới mí mắt của cha mẹ mình và bắt taxi.

Những cuộc gọi mà họ nhận được giống hệt nhau: Trình Uyên đang gặp nguy hiểm, hãy đến núi Vũ Ninh!

Vào giữa đêm, nhiều người ở Wubai đã đến núi Vũ Ninh, và những con đường trên núi được biến thành ánh sáng ban ngày bằng đèn pin, rất ngoạn mục.

Minh Vương trên đỉnh núi nhìn thấy cảnh này, không khỏi thở dài: “Không ngờ người ở thành Tân Dương làm nhiều việc.”

Chương 1818

Bạch An Tương bị cô ném xuống vách núi, trái tim của Trình Uyên cũng như chết đi sống lại, lúc này anh tê dại như người chết đi mất hồn.

“Em muốn gì?” Trình Uyên yếu ớt nói.

Anh biết rằng ở cấp độ của họ, có rất nhiều người nên họ sẽ không ảnh hưởng gì cả.

Nó giống như một con sói nhập đàn.

Minh Vương cười đắc ý: “Nếu như trước đây người nghe lời ta ngoan ngoãn, ta không muốn như thế này. Là người ép ta làm người xấu. Được rồi, ta sẽ thực hiện nguyện vọng của người.”

“Có đủ những người này và tầm ảnh hưởng của họ cũng đủ lớn. Chỉ cần Long không xuất hiện trong chốc lát, tôi sẽ ném hết bọn họ xuống, mỗi phút một cái, các người nghĩ như thế nào?”

Nghe thấy lời nói của Minh Vương, Trình Uyên, người vốn đang tê dại, đột nhiên mở to mắt.

Anh nhìn về phía con đường núi.

Chẳng mấy chốc, những người đó đã đi bộ lên đỉnh núi.

Đó là những gương mặt quen thuộc của anh ấy.

“Không được, không thể như thế này!” Trình Uyên lo lắng nói: “Người giết ta đi, chuyện này không liên quan gì đến bọn họ.

Sao Minh Vương đương nhiên sẽ bỏ qua nó.

Sau khi mọi người lên núi, họ vây quanh Minh Vương và những người khác.

Các thành viên của đội Long Uyển trực tiếp cho thấy thanh trường kiếm trong tay, bọn họ định xông lên giải cứu đám Trình Uyên.

Nhưng lúc này, Trần Thành đã bước tới trước mặt mọi người.

“Mọi người có ở đây không?”

Trần Thành vẫn rất có uy trước mặt mọi người, khi nhìn thấy anh ta, mọi người đều có chút khó hiểu.

Tại sao Trình Uyên ngã xuống đất không dậy nổi, còn Trần Thành thì tỏ vẻ thờ ơ

“Tất cả đều ở đây, chúng ta hãy nói chuyện, ai là kẻ thù” tất cả mọi người hét lên.

Nghe nói mọi người đều ở đây, Minh Vương khẽ mỉm cười, trong mắt lóe lên tia sáng xanh, sắc mặt mọi người quét qua đám người.

“Đừng có nhìn cô ấy” Trình Uyên đau lòng rú lên với đám đông, nhưng dù hét lên thế nào thì cậu cũng không thể phát ra tiếng.

Lo lắng, trán nổi gân xanh dữ dội, hai mắt đỏ bừng.

Nó đã vô ích.

Sau khi Minh Vương xem xong, gần năm trăm người bỗng nhiên im lặng.

Mỗi người trong số họ đều thay đổi giống như Trình Uyên trước đây, và biểu cảm của họ đều tê tái.

Trình Uyên thần thờ.

Minh Vương khẽ mỉm cười, chỉ vào một người trong đám người Long Viên, nói: “Thời gian bắt đầu, người, nhảy xuống!”

Thành viên của nhóm Long Uyên sau khi bị Minh Vương nhìn thấy vô cùng tê liệt, không có bản thân chút nào, giống như một người máy ngoan ngoãn, nhận được chỉ thị liền xoay người nhảy xuống dưới vách núi.

“Khiếp!”

Trình Uyên gào lên, rồi nhảy xuống, cố gắng nắm lấy cánh tay của thành viên nhóm Long Uyên.

Tuy nhiên.

“Giữ lấy hắn!”

Minh Vương lạnh lùng nói.

Liên Thiên lao ra đè cổ Trình Uyên, đè anh xuống đất.

Bây giờ Trình Uyên, người đã mất đi năng lượng chân chính, chỉ là một người bình thường, bị ông Liên Thiên điều khiển, anh ta vẫn còn khả năng phản kháng. 0

Xót xa!

Không muốn!

Nước mắt không ngừng tuôn ra, mắt anh đỏ ngầu như thể bị đốt cháy, răng kêu kẽo kẹt, thậm chí cả nướu đều chảy máu.

“Trước đây không phải em rất đẹp sao?” Liên Thiên dùng chân giẫm lên đầu Trình Uyên, chế nhạo nói: “Không phải rất hùng dũng, không phải là rất kinh người sao?”

“Bùm!”

Chương 1819

Như vẫn chưa nguôi ngoai, anh ta giơ chân giậm lên bụng Trình Uyên, đá khiến Trình Uyên nằm co quắp xuống đất.

“Dùng sức mượn sức phô trương thực lực, ngươi là cái dạng gì!”

“Này, không phải lúc trước hãn kêu ngươi quỳ cho hãn sao, tới tới cho hãn một cái tát vào mặt!”

Vừa nói, Liên Thiên hai tay nắm lấy tóc của hãn, nhấc lên khỏi mặt đất, đối với người của năm gia tộc ẩn thân nói.

Trước kia Trình Uyên thực sự khiến những người này khiếp sợ, nhưng hiện tại đã mất hết sức lực không cách nào chống đỡ, những người này lại đột nhiên hung hãn trở lại.

“Đúng vậy, mọi người sẽ báo đáp hãn gấp mười lần sỉ nhục!”

Từng người một lau nắm tay nghiền răng nghiền lợi, khi xắn tay áo sẽ phải mấp máy miệng!

Trái tim của Trình Uyên đã không còn, cậu không quan tâm đến những thứ này, nhưng cậu phải kháng cự, bởi vì nếu cậu không phản kháng, Minh Vương sẽ tiếp tục làm chuyện này, coi cậu không thoải mái như một thứ hương thụ bình thường.

Vì vậy, khi những người này sắp phì phì miệng anh, Trình Uyên tức giận nói: “Họ của tôi là Trình!”

“Cái gì” nhìn chăm chăm Liên Thiên.

Những người khác không quan tâm đến họ, một trưởng lão của họ Cảnh đã giơ tay lên và tát vào mặt Trình Uyên một cái tát.

Nhưng đúng lúc này, một tai nạn đã xảy ra.

“Tát!” Tát.

Đại ca không tát vào mặt Trình Uyên, nhưng đã bị Minh Vương tát cho một cái tát.

Cha mẹ của Cảnh ngạc nhiên: “Minh Vương, tôi”

Vẻ phẫn khích tà mị trên khuôn mặt Minh Vương lúc này đã biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt lạnh lùng.

“Anh không nghe lời anh ấy sao?” Cô lạnh lùng nói, “Anh ấy họ Trình!”

Mọi người đều sững sờ.

Họ Trình

nó có quan trọng không ?

Lúc này, Dương Duệ nói: “Anh ta là hậu duệ của Chúa Minh Vương. Minh Vương có thể làm bẽ mặt anh ta và khiến anh ta cảm thấy như dao cắt, nhưng bạn không thể.”

Mọi người đều sững sờ.

Con cháu của Minh Vương, nếu muốn xúc phạm theo cách này, chính là tát vào mặt Minh Vương để cải trang.

Những người này chỉ biết rằng Minh Vương được gọi là Minh Vương, nhưng họ phớt lờ rằng Long đã gọi cô là Khả Trình Thường (tên thật Minh Vương).

“Haha, đến và đánh tôi.” Trình Uyên hét lên với mọi người như thể đột nhiên sống lại.

Tất cả mọi người trong ngũ gia ẩn cư nhìn thấy vẻ mặt không kiềm chế được của Trình Uyên thì ngửa răng, nhưng họ đành bất lực với anh.

Trình Uyên cũng nói với Liên Thiên đang giữ cậu, “Cậu còn có cậu, cậu sẽ nhớ tới tôi, nếu tôi không chết, tôi sẽ cho cậu báo đáp gấp đôi!”

Liên Thiên cũng đang cắn răng hàm sau, trên mặt lộ ra vẻ tức giận.

Nhưng Minh Vương không nói, hẳn thật sự không dám tiếp tục sỉ nhục đánh chết Trình Uyên.

“Làm thế quái nào mà anh lại sẵn sàng để họ đi?” Trình Uyên điu đi một chút, anh hỏi Minh Vương: “Chỉ cần em nói, anh sẽ làm.”

Nghe vậy, Minh Vương nhướn mày.

“Lấy lại Long cho ta.”

Trình Uyên tức giận nói: “Tôi đã nói, không phải là tôi không giúp cô lần này, mà là tôi thật sự không biết anh ấy đã đi đâu!”

Minh Vương hừ lạnh một tiếng, xoay người, ngẫu nhiên chỉ vào một đĩa nhỏ do Từ Mục mang tới: “Ngươi, nhảy xuống!”

Không chút do dự, người đàn ông ngờ ngác bước đến mép vách đá, như một con rô bốt, lao về phía trước.

Trình Uyên vừa lo lắng vừa tức giận: “Ngươi điên rồi, cho dù để cho bọn họ nhảy xuống, ta cũng không biết!”

Nghe thấy âm thanh, Minh Vương trầm ngâm gật đầu: “Ồ, vậy thì nhảy xuống đi!”

Chương 1820

“Không!” Trình Uyên ngay lập tức chết lặng khi nghe thấy lời này, vội vàng hét lên: “Không, không, không, cậu nghe tớ nói, cậu để họ nhảy cũng không được, cậu để tớ nhảy, cậu để tớ nhảy, OK? Nó là tốt ”

Nhìn thấy những thuộc hạ cũ của mình, từng người một nhảy xuống vách núi mà chết, lòng Trình Uyên như bị dao cắt. Anh cảm thấy giết anh ta thực sự tốt hơn.

Đáng tiếc bây giờ hắn muốn chết cũng không được.

Và lúc này, Đông Tâm Tư đột nhiên đứng dậy, đi tới trước mặt Minh Vương, cười nịnh nọt nói: “Minh Vương, nếu ngươi làm như vậy, thật sự sẽ khiến hắn rất đau, nhưng ta không nghĩ ngươi đã làm gì.” đủ hoàn hảo. ”

“Ý anh là gì?” Minh Vương khẽ giật mình.

Đông Tâm Tư cười đề nghị: “Tốt hơn hết là để bọn họ tỉnh lại, để bọn họ nhảy xếp hàng một, nhất định sẽ khóc đòi cha mẹ, đến lúc đó Trình Uyên càng cảm thấy khó chịu.”

Khi Minh Vương nghe thấy điều này, trái tim anh ta khẽ động dậy.

Nói cách khác, tâm lý của cô ấy thực sự không bình thường vì hận thù và hoang tưởng. Vì Trình Uyên giúp Long nhưng lại

không giúp cô, điều này khiến cô cảm thấy rất tức giận, vì vậy Trình Uyên lúc này càng khó chịu, càng lúc đầu càng hối hận, lúc này mới cảm thấy sáng khoái.

Nghe thấy lời đề nghị của Đông Tâm Tư, Trình Uyên cũng sửng sốt, hai mắt trừng trừng nhìn Đông Tâm Tư như lửa đốt: “Đông Tâm Tư, lão đạo tặc, anh van cầu Chúa, đừng để anh rơi vào tay em, anh sẽ rơi vào tay em. . Ta đã tước sống tên trộm già của ngươi!”

Đông Tâm Tư cười lạnh nhìn Trình Uyên: “Hehe, tôi đã tính toán cả chục lần rồi, chung quanh không có người nào có khả năng này.”

Hắn bây giờ còn không sợ Trình Uyên chứ đừng nói đến những người xung quanh Trình Uyên, bởi vì những người xung quanh Trình Uyên đều ở đây, có lẽ đêm nay bọn họ sẽ chết ở đây.

“Đây là do chính ngươi tự trách, không trách ai được!” Đông Tâm Tư nói: “Ai khiến ngươi chiếu cố lẫn nhau, không giúp sinh ra thân thích của ngươi nhà họ Trùng, mà là giúp kẻ thù của Chúa tể Minh Vương, xứng đáng được như vậy!”

Lời nói của anh ta cũng đồng thời kích thích sao Minh Vương.

Minh Vương đảo mắt gạt đầu: “Ý kiến hay.”

Sau đó hắn nói với người của năm đại gia tộc ẩn sĩ: “Các ngươi đi chặn đường xuống núi, ai dám xông vào chém giết không thương tiếc!”

“Được!” Người của năm gia tộc ẩn thân đột nhiên tản ra hành động.

Những người này lên núi không có thực lực của Thần Võ cảnh giới, cho nên không khó để người của năm gia tộc ẩn thân ngăn cản bọn họ xuống núi chạy trốn.

Hơn nữa, những người này đối với Trình Uyên đã ngộp thở từ lâu rồi, chỉ cần khiến Trình Uyên đau đớn, buồn bã, họ cũng sẽ cảm thấy rất vui vẻ.

“Con ngựa bần cò, Cô, Cảnh. Thác Bạt, Mộ Dung, và những người thuộc dòng họ Bách Lí, hãy nghe tôi. Nếu tôi không chết, tôi sẽ tàn sát tất cả các người!”

Trình Uyên giận dữ gầm lên.

Tuy nhiên, khi nghe thấy tiếng gầm của anh ta, không ai có thể thốt tim, bởi vì mọi người đều biết rằng anh ta nhất định phải chết ngày hôm nay.

“Đồ ngốc!” Mọi người giễu cợt Trình Uyên.

Và vào lúc này, trong thung lũng sâu.

Hai thành viên của Long Viên đoàn bình tĩnh nằm giữa hai tảng đá lớn, sắc mặt đỏ bừng.

Cả hai đều nhắm mắt và bất tỉnh, nhưng họ thở đều.

Chắc hẳn họ không bị ném chết, và họ không bị thương gì cả.

“A” một tiếng kêu kinh hãi từ trên xuống dưới.

Một người khác bị văng khỏi vách đá.

Anh ta sắp rơi xuống đáy thung lũng và bị đập tan thành từng mảnh, đột nhiên, một tấm lưới lớn trong suốt kéo theo cơ thể anh ta.

Người này cũng ngất xỉu vì sốc.

Sau đó, nó rơi xuống đất và không có gì xảy ra.

Và không xa họ, có hai người đang đứng.

“Cô từ trên cao rơi xuống, cô nằm ở chỗ này.” Giữa Ôn Tiểu Đình và Bạch An Tương, nửa người đều lão đảo, phía sau cô hơi cúi đầu nói: “Lúc tôi phát hiện, cô cũng đã bất tỉnh.”

Bạch An Tương không trả lời.

Ánh mắt nàng rơi vào một đám hắc khí cách đó không xa.

Đó là những gì mà sao Minh Vương để lại khi rơi xuống, và nó có thể được coi là tài năng bản năng của cô ấy.

Ôn Tiểu Đình cũng nhìn thấy hắc khí, trong mắt lóe lên một tia kỳ quái.

Chương 1821

Lúc trước khi hắn tới cứu Bạch An Tương, hắn cũng nhìn thấy hắc khí này, nhưng khi nhìn thấy hắc khí này, trong lòng hắn tràn đầy sợ hãi. Anh biết rằng thứ đó có thể giết người.

Nhưng bây giờ, khi nhìn thấy nhóm đồ vật đó lần nữa, anh có chút kích động không thể giải thích được.

Đó là những sức mạnh thuần khiết nhất!

Tuy nhiên, Bạch An Tương không nói, anh ta không dám hành động hấp tấp.

Bạch An Tương chậm rãi di chuyển đến hắc khí, vươn ngón tay mảnh mai như ngọc gõ nhẹ lên đó.

“Hừ!” Hỉ Kỳ lập tức trèo lên ngón tay ngọc mảnh mai của cô, như muốn nuốt chửng ngón tay của cô.

Bạch An Tương nhíu mày, sau đó, trên ngón tay xuất hiện một tia sáng trắng trong suốt “đâm” vào, hắc khí lập tức hóa thành khói bốc hơi, hắc khí còn sót lại dường như gặp phải thiên địch, cô vội vàng rút vào trong. sợ hãi., co lại thành một quả bóng, rùng mình.

“Ember còn sống, và các phương pháp tu luyện trên thế giới này có một số ý nghĩa.” Bạch An Tương thì thầm với chính mình.

Ôn Tiểu Đình kinh ngạc nhìn Bạch An Tương.

Bạch An Tương tiếp tục thì thào nói nhỏ: “Cảnh giới của người phụ nữ điên này hiển nhiên đã vượt qua cảnh giới đã biết trong quy tắc tu luyện của thế giới người.”

Ôn Tiểu Đình đã bị sốc khi nghe điều này.

Nó có nghĩa là gì để vượt qua cảnh giới đã biết

Chẳng lẽ cảnh giới của nàng đã vượt qua cảnh giới võ đạo siêu phàm.

Đó là trạng thái nào

Trước khi tỉnh lại sau cú sốc, Bạch An Tương thờ ơ nói với hắc khí: “Anh muốn biến mất à?”

Hắc khí kịch liệt run rẩy.

Ôn Tiểu Đình càng thêm sửng sốt, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện hắc khí dường như hiểu được Bạch An Tương lời nói. Họ như đang cầu xin lòng thương xót

“Ta cho ngươi sinh mệnh, ngươi cần dùng cho ta.” Bạch An Tương nhẹ giọng nói.

Sau đó, nhóm năng lượng màu đen bắt đầu vui mừng và nhảy rất nhiều.

Nói xong, cô lại duỗi những ngón tay mảnh khảnh của mình ra gõ vào hắc khí.

Lần này, năng lượng màu đen không phản ứng dữ dội, mà ngoan ngoãn thu nhỏ lại thành một quả bóng.

Trong khoảnh khắc, một luồng sáng trắng chói mắt lóe lên, giống như một tấm màng mỏng, bao trùm lấy hắc khí.

“Chủ nhân, đây là” Ôn Tiểu Đình cung kính hỏi, không khỏi tò mò.

Bạch An Tương lãnh đạm nói: “Người có biết ta tại sao sẽ cho người căn cứ tu luyện không?”

“Tiểu Đình yếu ớt, muốn làm việc cho Lãnh chúa. Có chút bất lực. Đó là lý do tại sao Chúa công ban cho Tiểu Đình một trạng thái cao sâu.” Ôn Tiểu Đình khiêm tốn đáp.

“Vậy tại sao tôi không đưa nó cho người khác” Bạch An Tương hỏi.

Ôn Tiểu Đình ngẩn người.

Thật vậy, bất cứ ai có thể nhận được một món quà như vậy sẽ phục vụ cô ấy một cách trung thành. Nhưng tại sao lại giao cho Ôn Tiểu Đình thay vì Ôn Đồng và Ôn Tĩnh Siêu gần hơn về thực lực?

Bạch An Tương khẽ nói: “Ta đã nói với ngươi rằng ta có thể biết quá khứ, có thể nhìn thấy trước tương lai. Ta biết sau này nhà Ôn gia của ngươi nguyện trung thành với ta, ngươi chính là Tương lai gia tộc Ôn gia mà đối đãi.” Tôi tốt nhất. Một trợ lý có năng lực, tôi đương nhiên muốn nâng cao sự tu luyện của bạn.”

Ôn Tiểu Đình lập tức quỳ lạy Bạch An Tương.

“Tất cả đều đã nói, bộ lễ nghi phong tục này sẽ được miễn trừ.” Bạch An Tương lạnh lùng nói.

Ôn Tiểu Đình đang chuẩn bị bái tạ, không khỏi sửng sốt.

Bạch An Tương nhàn nhạt nói, “Tôi có thể thấy trước tương lai, nhưng không biết tại sao, nhưng tôi không thể nhìn thấy tương lai của anh ấy. Trong trường hợp đó, tôi sẽ tặng anh ấy một món quà.”

Chương 1822

Ôn Tiểu Đình hiểu ngay.

Có lẽ những gì Bạch An Tương nói là Trình Uyên.

Ôn Hiều Nhiễm tự nhiên không biết tại sao Bạch An Tương lại không thể một mình nhìn thấy tương lai của Trình Uyên, anh cũng không dám hỏi. Nhưng có lẽ anh ấy biết suy nghĩ của Bạch An Tương.

Vì anh không thể nhìn thấy tương lai của Trình Uyên, hãy để anh ta cho anh ta một cái gì đó cá nhân, và luồng khí đen này rõ ràng là thứ mà Bạch An Tương muốn gửi Trình Uyên đến.

Cô không thể nhìn thấy tương lai của anh ta, nhưng cô có thể nhìn thấy tương lai đen tối, vì vậy anh ta đã kết thân nên duyên phận.

“Nếu anh ấy không nhận.” Ôn Tiểu Đình cẩn thận hỏi.

Khóe miệng Bạch An Tương nhếch lên nụ cười giễu cợt:
“Không nhận, hẳn không nhận được!”

“U” Ôn Tiểu Đình dừng lại.

Nhìn hắc khí được bao phủ bởi ánh sáng trắng, nó đột nhiên nhanh chóng xoắn lại, giống như một người bị mắc kẹt trong

một quả bóng bay đang nhảy múa.

Nhanh hơn và nhanh hơn, nhỏ hơn và nhỏ hơn, và cuối cùng biến thành một chút sáng chói, lơ lửng trong không khí.

Bạch An Tương móc ngón tay cô ra, quang mang bắn nhanh vào đầu ngón tay cô, cuối cùng biến mất khỏi đầu ngón tay cô.

“Được rồi, lên đi.” Bạch An Tương nhẹ nhàng nói.

Ôn Tiểu Đình nhanh chóng nắm chặt tay, đáp ứng: “Được!”

Ôn Tiểu Đình lúc này cảm thấy rất cảm kích.

Khi Minh Vương lần đầu tiên xuất hiện, họ vẫn chờ đợi và quan sát, và năm người khổng lồ ả còn lại đã cống hiến hết mình cho Minh Vương mà không do dự. Sau đó, các sự kiện đã chứng minh rằng sức mạnh của Minh Vương là không thể đo lường được, và ngay cả Long cũng không phải là đối thủ của cô ấy. 0

Xét từ góc độ này, lựa chọn của những người này vẫn rất sáng suốt, nhưng nhà họ Ôn và gia tộc Bách Lí, những người luôn tìm kiếm sự ổn định, đã bị tụt lại phía sau.

Ôn Đồng người đứng đầu nhà họ Ôn, coi như lúc này gia nhập Minh Vương gia, tất yếu sẽ có tác dụng đóng băng bánh kem, còn không bằng cho than vào tuyết. Hơn nữa sức mạnh của Long cũng khá kinh khủng, bọn họ không nghĩ Long lại chỉ có thể ngồi chờ như thế này, vì vậy bọn họ đã theo dõi diễn biến, sao cứ phải bồn chồn.

Cho nên, bọn họ thực sự là khiến bọn họ chờ mong đại thần.

Không ai mong đợi sự xuất hiện của Bạch An Tương, nhưng gia đình Wen đã nhìn thấy toàn bộ quá trình.

Gia tộc Wen cũng trở thành dòng họ đầu tiên tuyên bố trung thành với Bạch An Tương sau khi Bạch An Tương trở thành “thần”. Đương nhiên, họ sẽ được lợi nhiều nhất trong tương lai.

Các dữ kiện cũng cho thấy sức mạnh của đại thần Bạch An Tương chắc chắn cao hơn so với Minh Vương.

Ôn Tiểu Đình không khỏi may mắn mà còn cao hứng, bởi vì hắn biết thời điểm nhà họ Ôn ra đời đã đến, thế giới sẽ đầu hàng trong nay mai!

Ôn gia, hồi sinh mong đợi!

Đối với Long

Ôn Tiểu Đình hiện tại rất muốn đánh Long.

Nó nằm ngoài dự đoán của Minh Vương và 5 gia tộc ẩn thân khác.

Gần năm trăm người, sau khi tỉnh dậy, không một ai có lòng trốn thoát.

Họ lao vào bảo vệ Trình Uyên ở giữa, và đối đầu gay gắt với những người của năm gia tộc giấu mặt.

“Hừm, thấp nhất chúng ta ở đây cũng là cường giả Thần Võ, cao nhất rác rưởi của ngươi, cao nhất cũng chỉ là một con gà yếu ớt.”

Ông Liên Thiên chế giễu và đe dọa mọi người: “Không sợ chết”

Thần lực Võ giới

Có rất nhiều người ở đây biết khái niệm là gì, và cũng có nhiều người không biết nó là gì, ví dụ như Lí Nam Địch, Vương Tử Yên và những người khác không biết ai giỏi hơn trong Thiên giới võ thuật và người đầu tiên. -lớp chủ. Một ví dụ khác là đứa em trai do Từ Đầu Trọc mang về, họ chỉ là một tên khốn cầm mã tấu, không có liên hệ gì với võ tướng.

Dù không biết nhưng họ biết rằng dù có bao nhiêu người đứng về phía họ, họ cũng sẽ không phải là đối thủ của họ.

“Chết, ai mà không sợ”

Chương 1823

Lúc này, Từ Mục đột nhiên run rẩy nói: “Ta có thể bị giết nhưng không nhục!”

Khi anh ta nói câu này, giọng nói của anh ta không lớn, giống như không có chút tự tin nào, giọng điệu tuy nhẹ nhàng nhưng lại cứng rắn.

Tên đầu trọc từ từ bước ra khỏi đám đông với con dao rựa, đi đầu bảo vệ trước mặt Trình Uyên, tự tát vào ngực mình bằng lưỡi dao rựa để thể hiện quyết tâm của mình: “Tôi không hiểu tình huống này. và tình huống đó, tôi biết rằng Trình Uyên coi tôi như anh trai, em trai, đại loại là vậy mà tôi vẫn nhận em gái mình là em gái, nên tôi đang vội vàng đến mức này, cuộc sống của Lão Từ đã buông tha cho tôi rồi. , Tôi muốn đòi Trình Uyên, trước hết hãy trước đi mạng sống của tôi! ”

Tất cả mọi người ở đây đều có liên quan đến Trình Uyên, và hầu hết họ đều là cấp dưới của Trình Uyên, hoặc bạn bè, những người ít nhiều được Trình Uyên ưu ái.

Vì vậy, trong mắt bọn họ, sỉ nhục Trình Uyên là sỉ nhục họ, lời nói của Hứa gia và Từ Mục là muốn nói với người của tứ đại gia tộc ẩn sĩ, bọn họ có thể chết, nhưng Trình Uyên không thể bị sỉ nhục.

Nhưng nói đến cái chết, ai mà không sợ.

“Tôi sinh ra đã là một kẻ giết người. Trong mắt tôi, thế giới là lạnh lẽo.” Trần Thành cũng đứng trước mặt Trình Uyên và bảo vệ anh sau lưng: “Chính Trình Uyên đã cho tôi biết thế giới muôn màu, nên tôi Anh ấy biết thế nào là tình anh em, anh ấy đã dành tình yêu thương và bù đắp tình cảm gia đình. Tôi cảm thấy rất ấm áp. Trình Uyên nhỏ hơn tôi vài tuổi, và anh ấy là anh trai của tôi. ”

“Muốn động thủ của ta, trừ phi ngươi giết ta trước!”

Vương Mĩ Lệ cũng bước ra khỏi đám đông, đến bên Trình Uyên, cười toe toét nói: “Trình Uyên khôn nạn, tôi không biết phải nói gì với cậu, bạn thân đã phạm phải sai lầm lớn như vậy, cậu có thể khoan dung giúp đỡ tôi là được rồi.” thật không biết xấu hổ, đúng rồi, hôm nay bạn thân thả ngươi đi. Ai dám động ngươi, ta liền cắn, ta sẽ cắn đứt cơn thỉt hôi của hần! ”

Bạch Long cũng đứng dậy, anh ta không giỏi nhiều lời, lúc này cũng đưa tay ôm ngực trước mặt Trình Uyên: “Em cũng vậy!”

“Còn tôi, tôi vốn là một tên ăn mày sắp chết đói, nếu không có ông chủ, tôi không bằng một con chó!” Mọi người trong đám Long Uyên cũng bày tỏ ý kiến.

Nghe những lời này của người ta, mắt Trình Uyên lại ươn ướt.

Xưa nay hần đột nhiên nổi lên hư không, quy tụ không biết bao nhiêu huynh đệ, bằng hữu nguyện ý chết vì hần, hần không cảm xúc, không cao hứng cũng là giả.

Vì vậy, anh chỉ có thể tạm thời kìm nén sự đau buồn về cái chết của Bạch An Tương sau khi rơi xuống vách đá, anh cảm thấy mình không thể suy đồi như vậy được nữa.

Anh ấy muốn vui lên.

Chỉ bằng cách làm việc chăm chỉ, chúng tôi mới có thể nghĩ ra cách để cứu những người anh em này khỏi thảm họa.

“Và tôi!”

Vào lúc này, một giọng nói lạnh lạnh đột nhiên vang lên từ đám đông.

Lí Nam Địch bước ra khỏi đám người, đi đến bên cạnh Trình Uyên, khoác tay anh, giống như khi cô dâu bước vào cung điện hôn lễ, cô dâu đã nắm lấy cánh tay của chàng rể.

“Tôi là phụ nữ của Trình Uyên. Ai dám động vào người đàn ông của tôi, giết tôi trước!”

Khi nghe điều này, Trình Uyên đã rất sốc.

Không chỉ Trình Uyên mà tất cả mọi người có mặt đều giật mình.

Đặc biệt là Minh Vương, nhướng mày nhẹ, không khỏi nhìn về phía Lí Nam Địch.

Xét về ngoại hình, Lí Nam Địch kém Phương Tố Anh nhưng cũng không thua kém Bạch An Tương. Đặc biệt hôm nay bởi vì lên lút chạy ra ngoài, tôi chỉ mặc một bộ đồ ngủ rộng rãi, lộ ra cơ bắp trắng nõn, nửa đêm lạnh đến phát run, trên làn da trắng nõn nổi lên một tầng. . Nổi da gà.

Rao là vậy, vẫn giả bộ can đảm, vươn thẳng cái cổ thon dài trắng nõn, nhìn không biết sợ hãi.

“Có hơn 500 người ở đây. Nếu tất cả đều bị giết, có thể sẽ gây chấn động quốc gia. Nếu bộ phận cao nhất của đất nước tiến lên, e rằng sẽ không kết thúc.” Dương Duệ thấp giọng nhắc nhở Minh Vương.

Ước mơ của Dương Duệ luôn là xây dựng một thế giới hoàn hảo, nhưng có một điều kiện tiên quyết, đó là xây dựng thứ mà anh ấy nghĩ là một thế giới hoàn hảo. muốn xây dựng một chiến binh mà không có chủ. Trật tự thế giới của Trung Quốc không dám trực tiếp trở thành kẻ thù của các nước Trung Quốc.

Bạn biết đấy, Long không hơn gì một người thực thi pháp luật trong bộ nhà nước, và sức mạnh của một quốc gia lớn không nên bị đánh giá thấp.

Chương 1824

Chương 1824:

Nghe xong Dương Duệ lời này nhắc nhở Minh Vương, không khỏi đổi miệng nói: “Uống rượu, nhìn người đem rác rưởi cho bò. Ta nói cái gì cũng mời người, người nói ta nói cái gì.” .
Các bạn đều đang nói về sự hào phóng? ”

“Haha”

Sau những lời động Liên Thiên, những người trong năm gia tộc ẩn thân không khỏi bật cười ồ lên.

Đúng lúc này, Trình Uyên bước ra khỏi đám đông, anh kéo Lí Nam Địch theo sau mình.

“Minh Vương, nếu người giết tất cả mọi người ở đây, người cho rằng người có thể gánh chịu hậu quả sao?” Sau khi bình tĩnh lại, hắn hỏi: “Người là tiền bối 80 năm trước, cư nhiên không biết hiện tại quốc gia cường hãn như thế nào. , Ta cũng muốn nhờ người hỏi thuộc hạ xem người có thể chịu tội này không. ”

“Ngoài ra, nếu bạn đã giết tất cả chúng tôi ở đây, bạn có thể trả đũa nếu bạn cảm thấy nhẹ nhàng bất bình của mình”

“Người nghĩ như vậy sẽ cảm thấy thoải mái hơn một chút, tuy rằng chỉ là khoái hoạt nhất thời, vẫn là không báo thù báo thù,

đúng không.”

“Giết tất cả chúng tôi ở đây sẽ không có lợi cho bạn chút nào!”

Trình Uyên hít một hơi thật sâu và tiếp tục: “Tốt hơn là chỉ nên giết tôi. Giết tôi sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của anh theo bất kỳ cách nào, và nó cũng sẽ bảo vệ thuộc hạ chết tiệt của anh. Anh biết không, nếu tôi không chết, hãy đợi tôi. để vượt qua. Nào, các người, tôi sẽ giết tất cả chúng.”

Ngay khi lời này nói ra, tất cả mọi người đều biến sắc.

Tuy nhiên.

Minh Vương nhếch miệng cười xấu xa: “Hehe, ai nói ta muốn giết tất cả mọi người ở đây”

Sau đó, ánh mắt của cô rơi vào Lí Nam Địch phía sau Trình Uyên, và chuyển từ Lí Nam Địch sang Bạch Long.

“Đột nhiên tôi nghĩ ra một trò chơi vui nhộn.” Minh Vương cười toe toét và nói: “Tôi rất tò mò, phụ nữ và anh trai, bạn sẽ chọn như thế nào?”

“Cái gì?” Trình Uyên chột giật mình khi nghe thấy những lời đó.

Lời nói của Minh Vương như một nhát dao cứa vào tim, một cử động nhẹ cũng có thể khiến trái tim Trình Uyên tan nát.

Anh chị em là một chủ đề muôn thưở.

Minh Vương muốn Trình Uyên phải lựa chọn giữa người phụ nữ của mình và anh trai mình, không nghi ngờ gì nữa, bản thân đã chuẩn bị tinh thần để rơi vào tình trạng tàn nhẫn.

“Là Bạch Long từ đây nhảy xuống, hay là Lí Nam Địch từ đây, cậu chọn một con.” Minh Vương cười toe toét nói.

Nắm tay Trình Uyên siết chặt, đôi mắt như muốn nứt ra.

Mọi người đều bị sốc.

Trong kinh ngạc, người của bốn gia tộc giấu mặt giơ ngón tay cái lên và bắt đầu tâng bốc Minh Vương: “Đây là một cách hay!”

“Minh Vương thật là thông minh!”

“Haha, cứ để chúng ta xem thử đứa nhỏ này muốn có anh trai hay phụ nữ, muốn phụ nữ thì mấy đứa em của nó có thể nhìn rõ mặt. Nếu muốn có anh trai thì thật đáng tiếc cho người đẹp to lớn này. !”

Những người bên phía Trình Uyên giận dữ nhìn nhau, run lên vì tức giận.

“Giết ta đi Minh Vương, anh còn hơn cả một tên bỉ3n thái!”
Trình Uyên cũng tức giận gầm lên.

Lí Nam Địch cơ thể bắt đầu kịch liệt run rẩy, cô ấy nhìn Trình Uyên với khuôn mặt tái nhợt.

Bạch Long cũng sững sốt.

Để so sánh, Bạch Long biết Vương quốc Võ Đang tồn tại như thế nào, và anh ta hiểu rõ hơn nhiều người ở đây về nỗi kinh hoàng của Minh Vương và người của cô ta. Những người này ngẫu nhiên bắt được một cái, ở đây gần như có thể quét sạch, cho nên căn bản không thể chạy thoát. Tại thời điểm này, họ giống như những con gia súc và con cừu bị giết thịt.

Lúc này, anh cũng hiểu được tình thế khó xử của Trình Uyên lúc này.

“Trình Uyên, lúc ban đầu, tôi chỉ là vệ sĩ của cậu.” Nghĩ đến đây, Bạch Long xấu số đột nhiên cười nói: “Chưa từng nghĩ có ngày cậu sẽ vượt qua tôi. Về phần cậu, cậu chưa bao giờ coi tôi là một vệ sĩ Đúng vậy, anh coi tôi như anh trai, cho nên tôi chưa từng giúp anh bảo vệ anh suốt những năm qua bởi vì tôi là vệ sĩ của anh. ”

“Cô ấy nói đúng, anh cũng coi em như anh trai, cũng giống như anh ruột của mình.”

Nói đến đây, trên mặt hắc không khỏi lộ ra một tia nhẹ nhõm: “Tài năng của người khác với người thường. Hôm nay, vai trò của ta ở bên cạnh người quả thực không lớn nữa. Không cần ta bảo vệ nữa, ta đối đãi. bạn với tư cách là người thân. Giống như em trai của tôi, làm sao tôi có thể gây khó dễ cho chính em trai của mình? “

Chương 1825

Tại thời điểm này, nước da của mọi người đã thay đổi.

Trình Uyên cũng nhận ra điều gì đó và vội vàng muốn bắt Bạch Long.

Nhưng đã quá muộn, không đợi những người khác phản ứng, Bạch Long đã phóng nhanh về phía vách đá.

Nó muốn tự mình nhảy xuống.

Anh không muốn Trình Uyên xấu hổ!

Động thái này khiến nhiều người bất giác run lên, và nó khiến Minh Vương và người của cô bị sốc. 0

Không ai là không sợ chết.

Nhưng đối với một người nào đó, sẵn sàng chết một cách hào phóng, trong thực tế, ít người có thể làm được điều đó.

Bởi vì trong xã hội thực tế này, cho dù bạn làm được điều này, người khác sẽ không nói bạn là anh hùng, võ tướng mà sẽ nghĩ bạn ngu ngốc và ngây thơ.

Tuy nhiên, đôi khi chỉ vì quá ngu ngốc và ngây thơ mà nó đang di chuyển.

Bạch Long lao đến mép vách đá không chút do dự, và nhảy xuống!

“Bạch Long!” Trình Uyên khàn giọng gầm lên.

nhưng.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bàn tay to hóa thành hắc khí nắm lấy chân Bạch Long và ném nó trở lại vách đá.

“Người là cái dạng gì đáng giá cho hắn quyết định.”

Minh Vương giận dữ hét lên, vào lúc này, vẻ mặt tự mãn và nụ cười đáng sợ đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt giận dữ.

Ban đầu, Minh Vương rất tức giận vì Trình Uyên giúp Long không phải để giúp chính mình, vì vậy cô ấy muốn anh ta phải hối hận vì đã không giúp mình, và muốn làm cho anh ta cảm thấy tội tệ. Và nếu Bạch Long làm điều này, mục đích của cô ấy sẽ thay đổi, và nó sẽ trở thành một vụ giết người đơn giản, trái với ý định ban đầu của cô ấy.

Cô ấy sẽ không cho phép điều này xảy ra.

Trình Uyên ngồi bệt xuống đất không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Dù mục đích của Minh Vương nhưng Bạch Long không thành, không chết thì lòng Trình Uyên cũng hơi lắng lại.

Về phần Lí Nam Địch, người đã đứng sau Trình Uyên, sắc mặt cô ấy lúc này đã tái mét.

Thời gian xảy ra chuyện này rất ngắn ngủi và vội vàng, nhưng trong nháy mắt, trong lòng cô thật sự là ngàn vạn lần.

Lí Nam Địch nghĩ, nếu Bạch Long chết như thế này, thì có lẽ cô ấy sẽ không có tương lai trước mặt Trình Uyên.

Trên thực tế, sự tồn tại của cô ấy bây giờ là một sự thật khiến Trình Uyên xấu hổ. Cô ấy thích anh ấy và yêu anh ấy sâu sắc, nhưng gia đình rõ ràng là không đồng ý. Lí Nam Địch không muốn làm tổn thương trái tim của Trình Uyên và Bạch An Tương, nhưng tình yêu không phải là của bạn, nó không nằm trong sự kiểm soát của chính bạn.

Cô ấy không muốn làm ai bị thương, nhưng vì sự việc này mà nhiều người đau lòng.

Nghĩ vậy, cô lặng lẽ lùi lại và đến mép vách đá.

“Chồng, em yêu anh!”

Cô hét lên với Trình Uyên.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn, nhưng nhìn thấy Lí Nam Địch cười đến bi thảm, cô liền ngã ngửa, nhanh chóng rơi xuống vách núi.

“Bùm!” Trí não của Trình Uyên trống rỗng.

Cảnh tượng trước mắt quá đỗi quen thuộc, không lâu trước khi Bạch An Tương bị ném xuống, cô ấy đã mở rộng vòng tay như thế này, nhìn chăm chăm vào anh ấy với một chút nhẹ nhõm trong mắt.

Lí Nam Địch cũng tự do, cô ấy có thể hoàn toàn tự do hơn Bạch An Tương.

Cho dù đó là Bạch An Tương hay Lí Nam Địch, họ đã bị sạo và kiệt sức vì mối quan hệ của họ với Trình Uyên.

Nhưng lần này, Minh Vương không ngăn cản, để Lí Nam Địch rơi khỏi vách đá.

“Hừ hừ! Nếu người đem lời nói của ta đến tai, ta sẽ đáp ứng người, đồ khốn kiếp!” Minh Vương hừ lạnh.

Như có câu nói, bạn có thể làm đi làm lại, không phải lặp đi lặp lại. Khi nhận lại được Bạch Long, cô ta đã bày tỏ ý định của mình rồi, nếu người khác muốn chết cũng không liên quan gì đến cô ta.

“Còn ai nữa?” Minh Vương tức giận nói: “Tên quái nào muốn chết, tự mình nhảy xuống đi, ta sẽ không bao giờ dừng lại, khi những kẻ muốn chết hết rồi thì hãy nói chuyện khác!”

Trên cánh đồng im lặng.

Trình Uyên thần thờ nhìn vào vách đá, tuyệt vọng đi về phía mép vách đá như một xác chết biết đi mất hồn.

Tuy nhiên, một bức tường băng đột nhiên mọc lên trước mặt anh.

Dương Duệ lãnh đạm nói: “Trừ ngươi!”

Chương 1826

Lúc này, Vương Mĩ Lệ cũng nắm lấy tay Trình Uyên: “Trình Uyên, anh em từ trước đến nay đều chết đứng, không quỳ xuống sinh ra tử.”

“Đúng vậy, nếu không sợ chết, tại sao phải nhượng bộ” Bạch Long cũng lo lắng nói.

Trần Thành rút dao ra: “Các huynh đệ, cho dù chúng ta không phải là đối thủ của chúng, chúng ta cũng không thể cho phép chúng xúc phạm chúng ta như thế này. Vì chúng ta không sợ chết, tại sao chúng ta phải sợ chết trong trận chiến”

“Đúng vậy, đánh nhau với chúng nó!” Thằng Từ Đầu Trọc cũng giơ mã tấu hét lên với mọi người.

“Chiến đấu với chúng!”

Năm trăm người đồng thanh hét lên.

Trình Uyên thần thờ.

Minh Vương và người của Minh Vương cũng uể oải.

“Cô điên rồi à?” Liên Thiên kêu lên.

Và chỉ tại thời điểm này.

Một ánh sáng trắng sáng lên từ mép vách đá, và sau đó, đột nhiên có thêm nhiều bậc đá trên vách đá, như thể một con đường được sinh ra từ không khí loãng.

Ôn Tiểu Đình ôm Lí Nam Địch đang bất tỉnh trong tay, từ bậc đá bước lên vách đá từng bước.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều ngừng giọng.

Ánh mắt Trình Uyên từ từ khôi phục vài phần vẻ.

Lí Nam Địch, không chết!

Cô được một người đàn ông dường như chỉ mười tám, mười chín tuổi ôm trong tay, cất bước tiếp theo từ vách núi. Anh nhặt nơi mình rơi xuống, một bậc đá sẽ xuất hiện trong không khí loãng, cảnh tượng trông vô cùng kỳ lạ.

Cho đến khi, anh ôm Lí Nam Địch lên vách đá và đưa cho Trình Uyên.

” Ôn Tiểu Đình ”

Người của năm gia tộc ẩn thân rất cực nhẹ nhõm một hơi, một số ít biết Ôn Tiểu Đình không khỏi kêu tên của bọn họ.

“Nói cho Minh Vương biết rằng Ôn tiểu thư là con đẻ của nhà họ Ôn trong bảy gia tộc ẩn sĩ, nhưng hẳn có chút tài năng, đã

bước vào võ lâm khi chưa đầy hai mươi tuổi.”

Một trưởng lão của Bách Lí gia đã báo cáo với Minh Vương.

Lông mày của Minh Vương Tĩnh hơi nhướng lên, Thần Võ hehe, cái tay này không phải Thần Võ làm được đâu.

Tuy nhiên, vào lúc này, cô không có động tĩnh gì mà nhìn Ôn Tiểu Đình giao Lí Nam Địch cho Trình Thừa Trạch với ánh mắt lạnh lùng.

Trình Uyên vội vàng nhận lấy, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lí Nam Địch, áp trán vào trán cô.

Ấm áp.

Thở.

không chết!

Trái tim của Trình Uyên cuối cùng cũng rơi xuống đất.

“Cám ơn!” Hãn vội vàng cảm tạ Ôn Tiểu Đình .

Nhưng khi Ôn Tiểu Đình thấy anh ta căng thẳng như vậy, Lí Nam Địch khẽ nhíu mày: “Anh là Trình Uyên.”

“Vâng!” Trình Uyên đáp.

Ôn Tiểu Đình chế nhạo, khinh thường nói: “Người đối với phụ nhân không xứng!”

Trình Uyên choáng váng.

Cho đến nay, Lí Nam Địch và Trình Uyên chỉ là vợ chồng, họ không có danh nghĩa vợ chồng, và vợ thật của Trình Uyên là Bạch An Tương. Vì vậy, khi Ôn Tiểu Đình nói điều này, anh ấy đương nhiên muốn nói đến Bạch An Tương trắng.

Nghĩ đến Bạch An Tương, Trình Uyên đau thắt ruột gan không thể giải thích được, và tiếng “hả” dưới mắt cậu lại đỏ lên.

Anh ta không hỏi Ôn Tiểu Đình là ai hay làm sao Ôn Tiểu Đình biết Bạch An Tương, bởi vì đối với anh ta không có ý nghĩa gì lắm.

Tuy nhiên, anh đã nghĩ ra một câu hỏi khác.

“Cậu từ phía dưới đi lên” Trình Uyên hào hứng hỏi: “Vậy thì cậu đã thấy chưa?”

Chương 1827

“Hừ!” Hừ hừ lạnh một tiếng, Ôn Tiểu Đình có vẻ rất tức giận, xoay người không muốn để ý tới hắn mà đi thẳng đến Vương phủ.

“Bạn là Minh Vương” anh hỏi, chỉ vào Minh Vương.

Anh cả của Bách Lí gia tên là Bách Lí Phi Dương, ngoài năm mươi tuổi. Thấy Ôn Tiểu Đình có ác ý với Minh Vương, anh ta không nhịn được đứng lên chỉ vào mũi Ôn Tiểu Đình chửi: “Thằng nhóc, mày dám vô lễ với Minh Vương à, mày sống đủ sống không hả Ôn.” gia đình muốn thoát khỏi nó?”

“Hi hi, không phải Ôn tổng luôn nổi tiếng điềm đạ, sao có thể có đũa cháu trai ngỗ ngược và ngu dốt như vậy.” Cổ tộc trưởng cũng giễu cợt nói.

Lão gia tử Mộ Dung thiếu khanh chế nhạo: “Ta dùng là tốt rồi, nhưng không dùng cho đũa nhỏ. Già Ôn không tốt, cho nên nhà Ôn gia không có giáo dục là chuyện bình thường.”

Trước đây, trong bảy gia tộc ẩn thân, họ Ôn là mạnh nhất. Nhưng hiện tại, ngũ đại gia tộc đã quy y Minh Vương, chỉ còn lại có nhà họ Ôn, không có chuyện này, năm gia tộc sẽ không còn sợ hãi nhà họ Ôn, thậm chí mơ hồ có cảm giác ưu việt không thể có được. nói.

Có vài người cười nhạo Ôn Tiểu Đình vô duyên, nhưng thật ra là đang cười nhạo nhà họ Ôn.

“Ồn ào!”

Nhưng ai biết, lúc này Ôn Tiểu Đình cũng không thèm nhìn bọn họ, lạnh lùng gào thét như thể mệt mỏi bọn họ nói không ngừng.

“Cậu nhóc, còn dám nói chuyện với các vị trưởng lão như thế này, chính là người tìm chết!”

Bị một thế hệ trẻ trách móc như thế này, khuôn mặt già nua của những người này không thể nào xóa được. Đặc biệt là khi họ gia nhập Minh Vương, nỗi sợ hãi của họ đối với nhà họ Ôn đã biến mất từ lâu, vào lúc này, họ không nắm bắt cơ hội để dạy cho họ một bài học.

Rống to một tiếng, Bách Lí một sải chân bay lên Ôn Tiểu Đình, giơ cánh tay lên, miệng tát một cái.

Âm thanh “bốp!” Rõ ràng và lớn, và nó gần như làm rung chuyển cả thung lũng.

Tuy nhiên, không phải Ôn Hiểu Lam ngã mà là Bách Lí Phi Dương.

Lúc này, tất cả mọi người đều chết lặng.

Bởi vì không ai trong số bọn họ có thể nhìn rõ Ôn Tiểu Đình ra tay như thế nào, tát Bách Lí Phi Dương một cái tát xuống đất, Bách Lí Phi Dương, một cường giả ở tầng trung kỳ của

Thần Võ, bị nôn ra bọt, ngã xuống. mặt đất không đủ khả năng.

“Cái quý gì?” Lão tổ tông sừng sốt một hồi.

Những người khác nhìn nhau.

“Không sai, theo ta biết, nhà họ Ôn chỉ ở giai đoạn sơ kỳ của Thần Võ cảnh, làm sao có thể đánh bại Anh Phi Dương?”

“Đúng vậy, cho dù hắn đã tiến vào cảnh giới trong khoảng thời gian này, thì nhiều nhất cũng chỉ là ở cảnh giới Thần Võ trung kỳ, thăng cấp cùng Phi Dương Sư huynh.”

“Nhưng mà, ngươi cảm thấy hắn tốt hơn nhiều so với Phi Dương sư huynh.”

“Một ảo ảnh, nó phải là một ảo ảnh!”

Mọi người đều có nghi ngờ.

Ngược lại là Ôn Tiểu Đình nhìn chăm chăm Minh Vương không liếc mắt một cái, lãnh đạm hỏi: “Ta sẽ hỏi lại ngươi, ngươi là Minh Vương.”

Giọng điệu vô cùng kiêu ngạo, hoàn toàn không để Minh Vương vào mắt.

Thực ra điều này có liên quan đến thực lực của bản thân, một khi thực lực của một người vượt trội hơn người khác thì tính

khí của người đó tự nhiên sẽ thay đổi. Kết quả là, Ôn Tiểu Đình vốn luôn rất khiêm tốn, giờ phút này lại độc đoán!

Minh Vương chế nhạo: “Ta là, người muốn cái gì”

Ôn Tiểu Đình ngậy người nói: “Vương gia chúng ta có lệnh, cho người đi!”

cuộn

cuộn!

Mọi người đều ngạc nhiên!

Từ khi Minh Vương xuất hiện đến nay, không có ai dám nói với nàng bằng giọng điệu này, làm sao có thể không kinh ngạc.

Minh Vương chính mình ngẩn người: “Đây thật là một con bê mới sinh không sợ hổ.”

Liên Thiên lúc này đã đứng lên và thể hiện lòng trung thành của mình. Anh ta xắn tay áo lên: “Minh Vương gia dập lửa, để thuộc hạ xuống dạy cho tên nhóc này cách cư xử.”

Chương 1828

“Nhóc con, đừng tưởng rằng nếu may mắn đánh bại được một cảnh giới võ giả trung kỳ thì sẽ bất khả chiến bại. Hôm nay cho ngươi Tiêu Viêm sức mạnh của cường giả cảnh giới võ giả trung kỳ.”

Vừa nói, một cú đấm giáng xuống đất.

Nhìn thấy cảnh này, Dương Duệ muốn khuyên can nhưng đã quá muộn.

Những người khác không thể nhìn thấy nó, nhưng Minh Vương và Dương Duệ có thể nhìn thấy rõ ràng. Ôn Tiểu Đình này không phải cảnh giới võ công, hẳn rõ ràng đã vượt qua rào cản võ đạo đó. Vừa rồi bước lên mấy bước, đó là phương pháp siêu phạm.

Tuy nhiên, ngay cả Liên Thiên và những người khác đều đang ở trong Thần Võ, tự nhiên cũng không nhìn ra được cảnh giới của một cường giả Thần Võ siêu cấp, cho nên Liên Thiên “hùng hổ” xông lên phía trước.

Anh ta giáng một cú đấm vào mặt đất, và mặt đất bất ngờ lắc lư, những tảng đá rơi xuống và bay tung tóe.

Liên Thiên khòe miệng nhếch lên một tia giễu cợt tàn nhẫn: “Ta hôm nay sẽ để cho ngươi nhà họ Ôn, từ nay về sau diệt vong!”

Mọi người đều ủng hộ, và họ không thể ngừng nói.

Đặc biệt là năm trăm người phía sau Trình Uyên, những người đã nhìn thấy loại hình này

Bởi vì như vậy, tâm tình của Bạch Long Trần Thành cùng những người khác đều bị đẩy nhanh, trước kia muốn cùng người ta vất vả, nhưng hiện tại xem ra quả thực không có vốn liếng làm việc.

Tuy nhiên.

Lúc này, Ôn Tiểu Đình nhẹ nhàng ấn một tay xuống.

Đất và đá của Băng phiến ngay lập tức trở lại vị trí ban đầu, như thể chúng chưa từng là Băng phiến trước đây, giống như một cú đấm từ trên trời rơi xuống, chỉ khiến cho bụi trên mặt đất rung lên nhẹ.

Liên Thiên như chết lặng.

“Điều này”

Lúc này, mặt đất dưới chân hắn đột nhiên nứt ra!

Liên Thiên chấn động và cơ thể anh bất giác ngã xuống.

Mọi người cũng bị sốc.

Bách Lí Phi Dương đã bị đánh bại bởi Ôn Tiểu Đình ở giai đoạn giữa của Thần Võ vì bất cẩn của anh ta, Liên Thiên này ở giai đoạn cuối của Thần Võ, thậm chí anh ta còn bị đánh bại bởi Ôn Tiểu Linh, ai dám tin điều này?

Ít nhất những người biết vài điều về nhà họ Ôn, người của mấy gia tộc ân thân khác đều không thể tin được.

Một viên băng nhô ra từ vết nứt trên mặt đất, giống như một bàn tay lớn, nâng đỡ Liên Thiên đang rơi xuống.

Dương Duệ bắn.

Tướng Thiên Lỗi nhanh chóng nhảy lùi về phía Dương Duệ, về mặt sợ hãi.

“Tại sao Ôn Tiểu Đình đột nhiên mạnh mẽ như vậy?”

“Nhà họ Ôn có giấu điểm thực lực không?”

“Không thể nào, Ôn Tiểu Đình mới mười tám tuổi, tu luyện của hắn làm sao có thể đạt tới trình độ này, người phải biết Lãnh Thiên Trữ là cường giả cấp cuối Thần Vũ!”

Xem cảnh này.

Những người bên phía Trình Uyên cũng vô cùng ngạc nhiên.

Họ không biết Ôn Tiểu Đình là ai, nhưng rõ ràng là anh ta ở đây để đối phó với Minh Vương và những người khác. Kẻ thù được gọi là kẻ thù là bạn bè. Nếu Ôn Tiểu Đình đánh người của Minh Vương đi, họ sẽ không an toàn sao?

Tuy nhiên, bản thân Trình Uyên lại lo lắng hơn về một vấn đề khác.

Ôn Tiểu Đình giải cứu Lí Nam Địch, và anh ấy đi lên từ phía dưới, điều đó có nghĩa là anh ấy cũng có thể giải cứu Bạch An Tương

Đã ít nhất hai tiếng đồng hồ trôi qua kể từ khi Bạch An Tương rơi khỏi vách đá, mặc dù xác suất được Ôn Tiểu Đình cứu sống là rất thấp nhưng Trình Uyên vẫn còn một tia hy vọng.

Anh nhân cơ hội chạy tới sau lưng Ôn Tiểu Đình hỏi: “Mau nói cho tôi biết, anh đã nhìn thấy vợ tôi chưa?”

Ôn Tiểu Đình trực tiếp bỏ qua Trình Uyên, giơ chân bước tới, bước tới trước mặt Minh Vương, giơ tay vỗ một cái!

Lúc này, mọi người còn kinh ngạc hơn.

“Ta đi, hấn thật sự dám làm gì Minh Vương gia!”

“Thằng nhóc này chắc điên rồi!”

“Không biết có phải là điên hay không, chỉ biết đứa nhỏ này là ma!”

Chương 1829

“Đi xuống!” Đúng lúc này, một gáo nước lạnh vang lên. Trên lòng bàn tay của Kocho ngay lập tức được bao bọc trong một lớp băng mỏng, sau đó lan ra toàn thân.

Dương Duệ đứng trước mặt Minh Vương và tát Ôn Tiểu Đình một cái.

Ôn Tiểu Đình bị Dương Duệ đè lên tảng băng nặng nề, hai tay đóng đinh trên không, tuy rằng không có chút nào hoảng sợ, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Ngay sau đó, cơ thể anh ta được bao phủ bởi một lớp kaki, tất cả đều được hình thành từ những tảng đá trên núi. Lớp băng đó bị chôn vùi trong đất và đá và tan biến ngay lập tức.

Trong khi Dương Duệ nhìn thấy một cái võ bàn tay trên người Ôn Tiểu Đình, Ôn Tiểu Đình xoay người võ hai cái lòng bàn tay vào nhau.

“Om!” Nói lớn.

Nhưng nhìn thấy Dương Duệ, thân hình của hắn rút lui mạnh mẽ.

Tuy nhiên, Ôn Tiểu Đình đã đẩy lui Dương Duệ bằng một lòng bàn tay, nhưng thay vì đuổi theo anh ta, anh ta tiếp tục bắn vào Minh Vương và cho anh ta một cú đấm.

“Theo lệnh của chúa tể, đuổi người phụ nữ điên rồ của bạn ra khỏi đây!”

Ôn Tiểu Đình ra tay trước, không chỉ phá vỡ tài năng bản năng của Dương Duệ, mà còn có thể đẩy lùi Dương Duệ, vốn là cảnh giới võ công siêu phàm.

Người của năm gia tộc ẩn hiện đều phải sùng sốt!

Không khỏi bắt đầu thắc mắc người này có phải là Ôn Tiểu Đình hay không.

Nhìn Ôn Tiểu Đình vung nắm đấm về phía Minh Vương nhưng Minh Vương không tránh được, khoe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa.

“Chỉ dựa vào em”

Hắc khí đột nhiên tràn ngập, lập tức quán lấy nàng và Ôn Tiểu Đình .

Nhìn thấy cái này, Ôn Tiểu Đình kinh ngạc, nhanh chóng véo thủ pháp, sau đó mặt đất run lên, đất dày bao phủ.

Tuy nhiên, đất và đá không thể xuyên qua lớp khí đen đặc, mỗi khi gặp phải, đất và đá sẽ biến thành bột và bị hắc khí nuốt chửng.

Ngay sau đó, Minh Vương vung tay, một luồng khí đen phóng ra đánh thẳng vào ngực Ôn Tiểu Đình.

“Phốc!” Hấn phun ra một ngụm máu già, thân thể bay lộn nhào.

Với một âm thanh “Bùm!”, Nó đập vào đất và đá, tạo ra một đám khói dày đặc.

Khán giả im lặng như mực.

Dương Duệ nhanh chóng đến gần Minh Vương hỏi: “Minh Vương, người này không ở được!”

Sao Minh Vương từ từ tiêu tan luồng khí đen của mình.

“Mười tám tuổi, siêu huyền diệu, thú vị.” Nàng cười xấu xa hỏi Ôn Tiểu Đình: “Nhóc con, có muốn đi theo ta không”.

khá lâu.

Ôn Tiểu Đình bò ra khỏi đất đá với bộ dạng rất xấu hổ.

“Chết tiệt, người không ở Siêu Thần Võ giới.” Hấn tức giận nói: “Người thật sự là ở cảnh giới không rõ.”

“Cảnh giới không xác định” Minh Vương khẽ giật mình, nàng cũng có chút tò mò khi lần đầu tiên nghe nói đến cảnh giới này.

Dương Duệ cũng ngạc nhiên nhìn Minh Vương.

Vào thời điểm bế tắc này, một bóng người đột nhiên lao về phía Ôn Tiểu Đình.

Trình Uyên leo lên đồng đất đá, sốt sắng hỏi Ôn Tiểu Đình: “Xin anh cho biết, vợ tôi bây giờ thế nào rồi?”

Thật nực cười.

Cuộc đối đầu giữa các cao thủ khác là vô cùng nguy hiểm. Trình Uyên như cái túi rom, chỉ biết vợ mình bây giờ có khỏe không.

Một người đàn ông như vậy khiến Ôn Tiểu Đình có chút khó chịu.

Tuy nhiên, Trình Uyên là chồng của Bạch An Tương, và Ôn Tiểu Đình không dám có hành động quá khích với anh ta, vì vậy anh ta khó chịu: “Bây giờ tôi nghĩ anh là người có vợ.”

Trình Uyên hơi giật mình.

Đúng lúc này, Minh Vương bước những bước không vội vàng, thông thả đi tới trước mặt Ôn Hiểu Đình và Trình Dật Hàn, nhếch mép hỏi: “Là Ôn Hiểu Dao sao? Vị vua này sẽ cho các ngươi một cơ hội nữa. Nếu các ngươi chịu nương tay, ta.” sẽ mang lại cho bạn vô số lợi ích cho nhà họ Ôn, và tôi cũng có thể giúp bạn hoàn thành tâm nguyện của nhà họ Ôn. “x

“Nếu ta không đồng ý.” Ôn Tiểu Đình lạnh lùng hỏi.

“Nếu không đồng ý, tương lai ngươi sẽ là kẻ thù mạnh của chúng ta, ngươi sẽ chết!” Dương Duệ tiến lên một bước, thay mặt Minh Vương đáp lại.

Chương 1830

Vừa nghe đến đây, Trình Uyên lại đột nhiên lo lắng, nhanh chóng mở rộng vòng tay, ngăn ở trước mặt Minh Vương: “Chờ một chút, chờ một chút!”

Sau đó anh ta quay lại hỏi Ôn Tiểu Đình: “Vợ tôi còn sống không? Anh đã cứu cô ấy ở đâu rồi, hãy nói cho tôi biết!”

Ôn Hiểu Nhiễm lại trừng mắt nhìn Trình Uyên một cách kinh tởm.

Lúc này anh chỉ quan tâm đến loại tình yêu trẻ con này, thật sự khiến Ôn Hiểu Dao khó chịu. Anh ta không muốn để ý nhiều đến Trình Uyên, mà quay đầu nhìn Minh Vương, cười nhạt: “Nhà họ Ôn của ta cả đời chỉ hầu hạ Lãnh chúa chúng ta. Muốn giết ta thì giết đi!”

Một dũng khí và sự ngoan cố không thể khuất phục.

Minh Vương bỏ qua Trình Uyên, Ôn Tiểu Đình mặc kệ Trình Uyên, nhưng Trình Uyên hỏi này nọ, nói thật, lúc này hẳn giống như một tên hề.

Bản thân chú hề đã là một sự tồn tại đáng buồn, bởi nhiều người cười vì sự hài hước của chú hề, nhưng không ai có thể hiểu được nỗi buồn trong lòng của chú hề.

Minh Vương một lần nữa không để ý tới Trình Uyên, hỏi Ôn Tiểu Đình : “Ngươi đã nói về chủ tử của ngươi, ta rất tò mò, chủ tử của ngươi là người như thế nào.”

Có thể thấy, thực lực không thể xem thường, có thể khiến cho một cường giả cảnh giới võ giả siêu phàm trực tiếp gọi Chúa.

“Các ngươi đều biết chủ tử của ta.” Ôn Tiểu Đình chế nhạo, sau đó đứng dậy, ôn nhu vỗ về bụi trên người: “Tuy nhiên, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn, bởi vì ngươi sẽ không muốn nhìn thấy chủ tử của.”

“Thật là một cái giọng điệu điên cuồng, nếu ta muốn xem, ta đã giết ngươi, chủ nhân của ngươi có thể làm gì ta” Minh Vương chế nhạo rồi bộc phát hắc khí, lao thẳng về phía Ôn Tiểu Đình.

Vào lúc này, đột nhiên, một tia sáng tỏa ra từ không khí mỏng.

Điều vui mừng nhất trong cuộc đời của một người là hồi phục sau mất mát.

Từ giây phút Bạch An Tương bị ném xuống vách núi, trái tim Trình Uyên tan nát, anh cảm thấy ý nghĩa của cuộc đời mình đột nhiên biến mất, không còn gì nữa, trong một lúc, anh cảm thấy mình là một thân ma thờ hồn hèn, lạnh lùng. Xác chết.

Nhưng khi nhìn thấy Bạch An Tương lại xuất hiện trong đám đông, anh ta ứa oái, tim bắt đầu tăng tốc, nước mắt lưng tròng.

Vâng, nước mắt đang trào ra.

Trình Uyên rất ít khi rơi nước mắt, dù đã hai lần nằm chờ chết, dù bị thương không còn da thịt nhưng anh luôn thay nước mắt bằng máu.

Nhưng lần này, anh không thể kiềm chế được nữa.

Giữa đám đông, Bạch An Tương mặc một chiếc váy trắng với mái tóc xõa ngang lưng, làn da trắng như tuyết và ngọc bích, cô ấy bước ra ngoài bằng đôi chân trần.

Vào lúc này, cô cảm thấy như mình sắp sửa được một đôi cánh sau lưng, thánh thiện và kinh ngạc.

“Anh và chị!”

“chị dâu!”

Khi Trần Thành nhìn thấy Bạch An Tương, họ vội vàng chào hỏi.

Bạch An Tương khẽ cau mày, cũng không đáp lại ai mà bước thẳng vào tòa.

Hiện trường im lặng một lúc.

Người của năm gia tộc ẩn thân đều hít thở không thông.

Tôi đã từng nghĩ rằng Bạch An Tương rất đẹp, nhưng không ngờ nó lại đẹp đến vậy. Tất cả đều bị sốc trước vẻ đẹp và sự

thần thánh của Bạch An Tương.

Mà Dương Duệ cùng những người khác quen biết Bạch An Tương đột nhiên cảm thấy có chút tò mò, hiện tại Bạch An Tương đột nhiên xuất hiện khác hẳn so với trước đây, không chỉ ở khí chất, mà còn ở vẻ ngoài, làn da mềm mại xuất thần.

Hơn cả sắc đẹp, Jane đã đạt đến mức độ thiêng liêng không thể chèn vào đâu được của người đời, và dù chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng đã cảm thấy đó là một ưu điểm tuyệt vời.

Minh Vương liếc mắt, nghiêng đầu nhìn Bạch An Tương, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Ngược lại, Ôn Tiểu Đình vội vàng đứng dậy quỳ trước mặt Bạch An Tương: “Chủ nhân, Tiểu Đình thật vô dụng, thật xấu hổ vì ngài.”

“gì”

Mọi người đều bị sốc.

Bậc thầy của Ôn Tiểu Đình là Bạch An Tương

nó là cái quái gì vậy

Chương 1831

Bạch An Tương thờ ơ gật đầu: “Dậy đi, không liên quan gì đến anh.”

“Cám ơn ngài!” Ôn Tiểu Đình rùng mình, trầm giọng đáp.

Bạch An Tương lập tức ngẩng đầu lên nhìn Minh Vương, chỉ thờ ơ nói một tiếng.

“cút!”

Minh Vương cười toe toét.

Tiếng cười rất tràn lan và man rợ, và giọng nói thậm chí còn tệ hơn.

Một lúc sau, nàng nhin cười, vẻ mặt dần dần trở nên dữ tợn: “Đi tìm cái chết!”

Một luồng khí đen mỏng manh xuất hiện, lập tức bao quanh Bạch An Tương.

Khi Trình Uyên nhìn thấy điều này, anh đột nhiên trở nên tỉnh táo.

Anh ta biết khí đen của Minh Vương mạnh mẽ như thế nào, huống chi anh ta, ngay cả Long cũng không thể chống lại khí đen của anh ta, chứ đừng nói đến Bạch An Tương

Anh lo lắng và vội vàng chạy đến Bạch An Tương một cách lo lắng.

“Vợ, cẩn thận!”

Một nụ cười tự mãn xuất hiện trên khuôn mặt của Minh Vương.

Những người khác cũng tràn đầy thương hại, cho rằng một mỹ nữ như vậy sẽ chết như vậy, thật sự là một chuyện bạo lực.

Tuy nhiên, ngay sau đó, mọi người lại bị sốc.

Nước da của sao Minh Vương cũng thay đổi đáng kể.

Trên không trung duỗi ra một mảnh trắng nõn cánh tay, lười biếng nhẹ nhàng nhắc lên, một ngón tay đặt ở trên ngực Trình Uyên.

“Bùm!” Trình Uyên bay ra ngoài, đập vào vách núi, sau đó phun ra một ngụm máu cùng một tiếng “ọc ọc”, không biết đã gãy bao nhiêu xương.

Mọi người bên Trình Uyên đều bị sốc, Lí Nam Địch và những người khác vội vã chạy đến chỗ Trình Uyên, cố gắng đỡ anh ta dậy.

Và tại thời điểm này.

Khí đen bao bọc Bạch An Tương bắt đầu xoắn dữ dội, như thể một người đã uống phải thuốc độc và cảm thấy rất khó chịu sau tác dụng.

Khuôn mặt cười toe toét của Minh Vương biến mất ngay lập tức.

“Chuyện gì đang xảy ra?”

Ngay sau đó, một đôi chân ngọc trắng tinh bước ra khỏi hắc khí, sau đó là bắp chân vòng cung xinh đẹp, sau đó là làn váy không tì vết.

Bạch An Tương bình tĩnh bước ra khỏi hắc khí, giống như bước ra khỏi một khối hơi nước thông thường, không nói đến thân thể cô, ngay cả quần áo cũng không dính một chút tạp chất nào.

Khuôn mặt nhỏ vẫn lạnh lùng như thường.

Minh Vương cũng không bình tĩnh nữa, hai mắt nhìn ông chủ, nhìn chăm chăm Bạch An Tương thật kỹ, trong lòng không khỏi bộc phát ra một tia sáng màu xanh lam.

Tuy nhiên, Bạch An Tương chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô.

“gì!”

Minh Vương đột nhiên lấy tay che mắt, đau đớn kêu lên.

Mọi người đều bị sốc.

Đã từng bất khả chiến bại, Minh Vương, người bất khả chiến bại trong mắt mọi người, chỉ cần liếc Bạch An Tương một cái là đã bị đánh bại.

Và thứ năng lượng đen khủng khiếp đến mức có thể nuốt chửng mọi thứ, cô không thể giúp Bạch An Tương được.

Minh Vương kêu r3n vài tiếng, thân thể bắt đầu biến dạng, trên cổ nổi gân xanh dữ dội, làn da bắt đầu đen lại thô ráp, toàn thân đen kịt.

Bạch An Tương bình tĩnh nhìn cô: “Hóa ra là đã hấp thụ một viên quý.”

Minh Vương đang thay đổi, nghe thấy lời nói của Bạch An Tương, thân thể hắn đột nhiên run lên, trong chốc lát dừng lại không tiếp tục thay đổi nữa.

“Rốt cuộc cũng chỉ là vật phàm mà thôi!”

Bạch An Tương lại bước về phía trước một cách trống rỗng, và sau đó chỉ vào giữa trán của Minh Vương.

Minh Vương muốn trốn, nhưng đột nhiên phát hiện mình không thể động đậy. 0

Cô kinh hãi nhìn ngón tay của Bạch An Tương rơi trên trán mình, nhưng cô bất lực.

Chương 1832

Lần đầu tiên Minh Vương sợ hãi, và cơ thể cô bắt đầu run rẩy dữ dội.

Tuy nhiên, ngón tay của Bạch An Tương chạm nhẹ vào trán cô, rồi lại rút ra.

Cánh đồng vắng lặng.

“Hóa ra là một người đàn ông nghèo.”

Không biết đã qua bao lâu, sắc mặt của Bạch An Tương Gu Cảnh Wubo cuối cùng cũng có chút thay đổi, cô khẽ thở dài, “Đã vậy, tôi sẽ không giết anh, anh có thể đi.”

“Rời khỏi mảnh đất này và đi hàng ngàn dặm.”

Sau khi cô ấy nói những lời này, cơ thể của Minh Vương Tinh đột nhiên có thể cử động, vì vậy cô ấy bắt đầu thở gấp, cúi xuống, hai tay đặt trên đầu gối, giống như một vận động viên vừa hoàn thành một cuộc chạy marathon.

Cô bắt đầu run lên, sợ hãi, không dám nhìn thẳng vào Bạch An Tương.

Mặc dù trong lòng không muốn chấp nhận 10.000, nhưng anh không có đủ can đảm để đối mặt với Bạch An Tương.

Quay người lại và nhảy xuống vách đá.

Sao Minh Vương bị đánh bại!

Trận thua thật nhục cười.

Sự chênh lệch về sức mạnh thật đáng sợ.

Minh Vương bị đánh bại, và tất cả người của cô ấy trắng như tờ giấy, bắt đầu thua lỗ.

Không ai dám giễu cợt Bạch An Tương nữa, không ai dám giễu cợt Ôn Tiểu Đình lần nữa, không ai dám giễu cợt Trình Uyên nữa, tất cả đều bắt đầu lùi lại, âm thầm tìm cách lén đi.

Dương Duệ rất quyết đoán và không hề do dự, anh túm lấy Liên Thiên và cùng Minh Vương nhảy xuống vách đá, sau đó, lớp băng mỏng dưới chân anh mở đường, tạo thành một vết trượt và trượt xuống tận đáy thung lũng.

Trong tích tắc, mọi người bỏ chạy hết.

“Đừng để chúng chạy,” ai đó lo lắng nói.

Vương Mĩ Lệ chế nhạo nói: “Đừng lo lắng, lão sư sau khi chạy trốn không được.”

Ít nhất, năm gia tộc ẩn thân không thể chạy trốn.

Lúc này, Lí Nam Địch và Trần Thành cũng đỡ Trình Uyên khỏi mặt đất.

Trên người Trình Uyên bị gãy vài khúc xương, đầu đổ mồ hôi nhưng lúc này cũng không quan tâm, nhìn thấy Bạch An Tương, khuôn mặt không khỏi nở nụ cười.

“Người vợ!”

Mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy Bạch An Tương đánh đuổi Minh Vương, mặc dù rất bối rối nhưng họ càng ngây ngất hơn.

“Không ngờ chị dâu lại lợi hại như vậy!”

“Thì ra là chị dâu giấu thật sâu!”

“” Có một cuộc thảo luận trong đám đông.

Tuy nhiên.

Khi Trình Uyên được đỡ, anh loạng choạng đến chỗ Bạch An Tương và gọi “vợ” bằng một giọng nhẹ nhàng, nhưng Bạch An Tương đột ngột cau mày.

Cô quay người lại, ngơ ngác nhìn Trình Uyên rồi lạnh lùng nói: “Từ nay về sau em và anh sẽ không liên quan gì đến em nữa!”

Giọng nói lạnh lùng như Trình Uyên là kẻ thù của cô.

Trình Uyên sững sờ, trong lòng có linh tính không tốt, nuốt nước bọt ừng ực, gượng cười, run rẩy nói: “Bà xã, đừng đùa, không vui chút nào.”

Nhìn thấy biểu hiện của Trình Uyên lúc này, thân thể Bạch An Tương khẽ run lên, nhưng cô nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, cô đưa tay sờ lên lông mày của Trình Uyên.

“Thương thể của ngươi, ta sẽ chữa lành cho ngươi, ta khôi phục tu luyện, tặng cho ngươi, từ đó về sau không có quan hệ giữa ngươi và ta, ngươi cũng không muốn tái ám ta!”

Nói đến đây, hấn lạnh lùng liếc nhìn Lí Nam Địch; “Cùng nữ nhân này, sống cả đời.”

Nói xong, hấn rút ngón tay, xoay người từ trên vách núi nhảy xuống.

Chương 1833

Thấy vậy, Ôn Tiêu Đình vội vàng đi theo.

Mọi người đều chết lặng.

Nhưng Trình Uyên, đầu óc đang rỗng lên lúc này, chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm lại, ngất đi.

Tỉnh Giang Đông.

Bên trong biệt thự của Văn Văn.

Ông nội và cháu trai của Ôn Đồng đứng ở trong sân, hai mặt nhìn nhau.

Họ sợ vào biệt thự vì bầu không khí bên trong rất khác thường, sau khi Bạch An Tương trở lại, anh ta ra lệnh cho họ ở tạm trong sân.

Tầng 2 của biệt thự.

Bạch An Tương tức giận nhìn tấm gương từ trần đến sàn trong phòng.

“Ta đã cảnh cáo ngươi, sau đó dùng cảm xúc chết tiệt của ngươi ảnh hưởng ta, ta thật sự sẽ giết hấn!”

“Ta đã nghe theo lời khuyên của người, không tùy ý giết người, người không phải ra tay nữa!”

Trên vách đá của núi Vũ Ninh, Bạch An Tương đã đánh bay Trình Uyên, người đang lao đến cứu cô, và bị gãy nhiều xương trong tích tắc.

Khoảnh khắc đó, trái tim của Bạch An Tương như nghẹt thở, đau đến không thở nổi. Cũng may, sự khổng chế mạnh mẽ của cô, không có biểu hiện gì, chỉ hơi nhú mào.

Cô biết loại cảm xúc này không nên thuộc về chính mình hiện tại, tất cả đều là do cô nguyên bản can thiệp.

“Vì bạn không thể buông anh ấy ra, nên chúng ta nên tránh xa anh ấy.

Từ khi Bạch An Tương tỉnh lại lần này, vẻ mặt cô luôn cô đơn lạnh lùng, chưa bao giờ hỗn loạn như lúc này.

Nghĩ vậy, cô ra khỏi phòng, đi đến trong sân, đối với Ôn Đồng nói: “Anh bằng lòng đi theo tôi.”

“Đi” Ôn Đồng và những người khác nhìn thấy Bạch An Tương, đầu tiên là chào, sau đó hơi giật mình.

“Tạm thời rời khỏi đây.” Bạch An Tương lạnh lùng nói.

Ôn Đòng cùng các con trai liếc mắt nhìn nhau, sau đó nặng nề gật đầu: “Nhà họ Ôn chúng ta nguyện theo Chúa, là nguyện yên lòng Chúa.”

Nhà họ Ôn là một gia tộc lớn, các ngành liên quan nhiều vô kể, muốn di dời cả gia tộc cũng không phải chuyện nhỏ. Nhưng dù vậy, Ôn Đòng cũng không do dự, bởi vì bọn họ biết lần này đánh cuộc là đúng.

Đồng thời.

Một con tàu du lịch căng buồm ra khơi.

Trên boong tàu, Dương Duệ trông nghiêm nghị ngay cả khi Thiên Tông san sẻ suy nghĩ về Đường Chiến và những người khác. Tất cả đều đứng trước lan can, nhìn những lục địa dần nhỏ lại.

“Tại sao Bạch An Tương đột nhiên biết Kung Fu?”

“Hơn nữa, nó rất mạnh mẽ”

“Vâng, ngay cả Minh Vương”

“Không, tôi nghĩ người đó không phải Bạch An Tương.”
Dương Duệ đột nhiên trầm giọng nói.

“Không phải Bạch An Tương, là ai, là có người hóa trang, nhưng nếu hóa trang, trước tiên phải có nhân vật cường đại như vậy. Trên đời này không nhớ có ai so với Long và Minh Vương.” Liên Thiên hỏi không thể giải thích được.

Dương Duệ nhíu mày thật chặt, chìm trong suy nghĩ.

Đừng nói là cả Liên Thiên cũng không nhớ, Dương Duệ cũng không biết.

“Minh Vương thực sự muốn trốn khỏi quốc gia là có ý gì?”
Đường Trăn hỏi.

Dương Duệ gật đầu: “Tránh ra trong lúc này, chúng ta chỉ có thể tìm cơ hội giết Long khác. Về phần Bạch An Tương này, chúng ta vẫn phải dùng quan hệ tương ứng để điều tra xem nàng là người như thế nào.”

Vài người bất giác thở dài.

“Hi hi, xem ra năm gia tộc ân thân sắp bị bóp cổ trong nôi rồi mới xuất hiện.” Liên Thiên tự giễu cười.

Nghe vậy, vẻ mặt của một số người đều nghiêm nghị.

Chương 1834

Lần này, 5 gia tộc lớn đều nương náu ở Minh Vương Tinh và chuẩn bị thoát khỏi gông cùm đã trấn áp họ, nhưng không ngờ Long chưa giết được nó mà lại xúc phạm đến Trình Uyên thì giờ đây một Bạch An Tương còn mạnh hơn cả Minh Vương Tinh đã xuất hiện.

Nghĩ về điều đó, bạn biết rằng những ngày tốt đẹp của năm đại gia đình này đã qua.

Trong cabin, Minh Vương ngồi xếp bằng.

Lúc này, khuôn mặt của cô đã khôi phục lại như thiếu nữ, nhưng ánh sáng xanh trong mắt đã lâu không thể tiêu tan.

Cơ thể cô run lên, run rẩy.

Sức mạnh của Bạch An Tương khiến cô run sợ khi nhìn lại.

“Nàng vượt ra ngoài cảnh giới người, nàng không phải người, hẳn là không phải người!”

Sau bình minh.

Anh tỉnh dậy khi ánh nắng len vào phòng từ khe hở giữa hai tấm rèm và hắt vào mặt Trình Uyên.

Ánh sáng chói mắt đã từng khiến anh không thể mở mắt.

Nhưng ngay khi mở ra, anh đột ngột ngồi dậy như thể gặp ác mộng.

Đây là nhà của anh ấy trong cộng đồng Yueliangwan.

Ngoài anh ta ra, trong phòng ngủ còn có vài người, Vân Dĩ Hà Yên Nhiên Thương Vân Đức Xá và những người khác đang canh giữ giường của anh ta.

Nhìn thấy Trình Uyên tỉnh dậy, vài người vội vàng vây quanh.

“bạn cảm thấy thế nào?”

Trình Uyên hơi giật mình khi nhìn thấy họ, chỉ sau đó anh mới nhận ra rằng mình đã mờ hồ nhể nhạt.

“Long có sao không,” anh hỏi.

Yên Nhiên đỏ bừng mặt và nói: “Tôi bị gãy một cánh tay và đã trải qua một cuộc phẫu thuật. Bây giờ tôi đang hồi phục trong bệnh viện. Anh ấy không lo lắng cho bạn. Chúng ta hãy đến xem một chút.”

Trình Uyên cười với cô và nói: “Tôi không sao.”

Nói đến việc cậu không sao, Trình Uyên cố ý nhắm mắt kiểm tra cơ thể, xương gãy đã lành lại một cách thần kỳ, không chỉ vậy, kinh mạch bị hắc năng ăn mòn cũng được chữa lành một

cách thần kỳ, và kỹ năng của cậu, có vẻ là. bị nhốt trong cảnh giới Võ Đang Siêu Thần.

Đúng vậy, lần này thật sự đạt tới Thần Võ cảnh giới, cũng không phải là bởi vì Long mất đi thực lực.

Và tất cả điều này là bởi vì

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt Trình Uyên dần biến mất.

“Đừng lo lắng, Minh Vương đã sợ hãi bỏ đi. Người của chúng tôi đã hỏi rằng họ có thể đã đến Liên minh Võ sĩ của các quốc gia phía nam và sẽ không quay lại gây rắc rối cho chúng tôi trong lúc này”, Yên Nhiên nói. x0

Vân Dĩ Hà ho, như thể muốn gợi ý điều gì đó với Yên Nhiên.

Yên Nhiên ngay lập tức hiểu rằng cô đã nói sai, và không thể không thè lưỡi.

Lúc này, vẻ mặt của Trình Uyên đã đông cứng lại, một giọt nước mắt trên khóe mắt lặng lẽ trượt xuống.

“Anh có biết cô ấy ở đâu không?” Trình Uyên trầm giọng hỏi.

Vài người nhìn nhau, và sau đó lắc đầu ngao ngán.

“Kiểm tra, để người của chúng ta kiểm tra, và tôi cũng sẽ tìm thấy cô ấy.” Trình Uyên nghiêng răng nói với giọt nước mắt thứ hai.

Điều anh lo lắng nhất vẫn xảy ra.

Những gì Lục Hải Xuyên nói trước đây vẫn còn nguyên vẹn trong trí nhớ của anh. Vì vậy, anh đã nhiều lần cảnh cáo Bạch An Tương không được để cô sử dụng sức mạnh truyền vào cơ thể bằng sợi dây chuyền, và không được để cô luyện võ. Điều anh sợ là hôm nay, và điều anh sợ là chuyện. mà Lục Hải Xuyên đã kể là sự thật.

Bây giờ dường như không thể sai lầm được nữa.

Nhưng làm thế nào tôi có thể cứu nó?

Trình Uyên tự trách mình bây giờ, cậu cảm thấy nếu ngay từ đầu cậu đã phá hủy sợi dây chuyền thì nó đã không xảy ra ngày hôm nay.

“Có thuốc lá nào không?” Anh hỏi.

Chương 1835

Ngẩng đầu, mấy người canh giữ hần đều không có hút thuốc, liền lắc đầu xuống giường: “Ta đi tìm điều thuốc.”

“Trình Uyên.”

Ngay khi Trình Uyên định ra ngoài, Yên Nhiên đột nhiên ngăn anh lại, cau mày thuyết phục: “Long nhờ anh nói với em rằng An Tương không còn là An Tương nữa. Trước khi chúng ta tìm hiểu, anh đến đó rất nguy hiểm.” . ”

“Tôi chỉ đi mua một bao thuốc.” Trình Uyên cười nói với cô.

Yên Nhiên rõ ràng là không tin vào điều đó: “Cô ấy có thể xua đuổi sao Minh Vương chỉ bằng một cái nhìn, và bạn có thể làm gãy nhiều xương chỉ bằng một cái vẫy tay. Nếu cô ấy là An Tương, cô ấy sẽ sẵn sàng đánh bạn.”

“Tôi chỉ đi mua một bao thuốc thôi!” Trình Uyên đột nhiên vô cùng tức giận và hét vào mặt Yên Nhiên.

Vẻ mặt của Yên Nhiên đơ ra.

Mọi người đều giật mình vì tiếng hét đột ngột của Trình Uyên.

Mọi người cứ ở nguyên vị trí của họ, không ai biết phải nói gì hay phải làm gì. Họ bị mất tích trong một thời gian.

“Chà”

Tiếng khóc của đứa bé phát ra từ phòng bên cạnh, và Xu sợ hãi trước tiếng gầm của Trình Uyên.

Nghe thấy tiếng khóc của những đứa trẻ ở đây, lòng Trình Uyên cảm thấy khó chịu như bị kim đâm.

Nếu nói trước kia vẫn mạnh mẽ trấn áp, nhưng giờ phút này, tiếng kêu kia đã trở thành cọng rơm cuối cùng bóp chết con lạc đà.

Trình Uyên cuối cùng cũng gục ngã.

Anh ôm lấy Yên Nhiên trước mặt, nước mắt ứa ra, miệng há hốc nhưng không phát ra được âm thanh nào, và đôi mắt đỏ hoe.

Yên Nhiên mặc rất nhẹ, thân hình nhẹ nhàng, xị một hơi nước hoa hồng nhàn nhạt, Trình Uyên ôm cô khóc, vùi đầu vào lòng ngực mềm mại của cô, tràn ngập mùi thơm ấm áp của nephrite.

Tuy nhiên, tại thời điểm này, anh không có ý thức về điều này.

Trên thực tế, về tuổi tác, Trình Uyên hơn Yên Nhiên hai tuổi, cô được anh ôm như vậy và một đám mây đỏ nổi lên trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhưng rồi nó cũng tan biến. 0

Trình Uyên trong vòng tay anh khóc như một đứa trẻ. Cô ấy có thể cảm nhận được nỗi đau lòng của Trình Uyên vào lúc này, bởi vì cô ấy biết Bạch An Tương quan trọng như thế nào đối với anh ấy, đó gần như là gốc rễ của cuộc đời anh ấy làm việc chăm chỉ. Tất nhiên, cũng như Long có ý nghĩa với cô ấy, hoặc hơn thế nữa, bởi vì họ cũng có một cặp sinh đôi đáng yêu.

Cô vươn cánh tay mảnh khảnh của mình ra vuốt nhẹ tấm lưng rộng của Trình Uyên, một dấu vết dịu dàng hiện lên trong mắt cô.

“Tôi phải đi!”

Không biết đã qua bao lâu, Trình Uyên đột nhiên trầm giọng nói: “Bất kể nguy hiểm thế nào, tôi cũng phải đi. Đó là vợ tôi và người phụ nữ của tôi.”

Cơ thể Yên Nhiên khẽ run lên, ngay khi cô định lên tiếng can ngăn cô một lần nữa, Vân Dĩ Hà gạt đầu với cô và nói: “Để anh ấy đi.”

Yên Nhiên r3n rĩ, và cuối cùng thở dài.

Lúc này, Thương Vân tiến lên nói: “Ta đi cùng hấn.”

Không ai đáp lại.

Vì vậy, Trình Uyên quay người rời khỏi phòng, và Thương Vân vội vàng theo sau.

Tuy nhiên, bạn sẽ tìm thấy Bạch An Tương ở đâu trong đám đông người?

Lúc này hắn đột nhiên nghĩ đến người tên là Ôn Tiểu Đình đã tới cùng Bạch An Tương, nghe bọn họ nói lúc đó, Ôn Tiểu Đình là người của nhà họ Ôn, nhà họ Ôn là một trong bảy gia tộc ẩn thân. Các gia đình khác phụ thuộc vào họ. Minh Vương, và gia đình Ôn đã nương náu ở Bạch An Tương, nghĩa là

Bạch An Tương có lẽ đang ở Ôn gia.

“Kiểm tra gia tộc họ Ôn của bảy gia tộc ẩn thân.” Trình Uyên gọi Lý Hải Tân.

Lý Hải Tân trả lời: “Tôi không tìm được. Bảy gia tộc lớn này đều là gia tộc ẩn thân, hoàn toàn không có thể lực nên rất khó tìm ra.”

“Điều đó phải được điều tra!” Trình Uyên nói.

Lý Hải Tân r3n rĩ, “Có lẽ bạn có thể bắt đầu từ họ Li”

Nghe vậy, mắt Trình Uyên sáng lên.

Chương 1836

Trong bảy gia tộc ẩn thân xuất hiện đầu tiên là họ Lý, lúc đầu họ Lý muốn xuất hiện ở thế giới này cũng không ngại xuất hiện, cũng thể hiện một phần quyền lực của mình trong mắt thiên hạ, nhưng không may lại bị họ Thành tiêu diệt. Đã chạy.

Nhưng nhà họ Lý dù sao cũng là một trong bảy gia tộc ẩn thân, Trăn Trăn tuy chết nhưng không cứng, sức mạnh đan xen đến mức khó có thể nói là bị tiêu diệt.

Bảy gia tộc lớn trao đổi những thứ cần thiết, nếu tìm được nhà họ Lý, nhất định có thể biết nhà họ Ôn đang ẩn náu ở đâu.

Nghĩ đến đây, Trình Uyên vội vàng lái xe về thành phố Giang Bắc, nơi gia đình họ Li hiện đang ở.

Thương Vân ngồi ghế sau.

Lên lầu ba biệt thự, nhìn xe của Trình Uyên rời đi, Lục Hải Xuyên không khỏi hỏi Đức Xá bên cạnh: “Chủ nhân, ngài đã tính ra từ lâu rồi sao? Biển này không phải là Trình Uyên nữa.”

Đức Xá lắc đầu: “Ta chỉ cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, cho dù ta suy luận như thế nào, cũng không thể tính được biển này sẽ là Bạch An Tương.”

“Cô ấy vẫn là An Tương?” Yên Nhiên hỏi.

Đức Xá lắc đầu: “Tôi không biết.”

“không biết”

“Ừ.” Đức Xá cau mày nghiêm nghị nói: “Ngay cả Trình Uyên, tôi cũng có thể nhìn ra số phận của anh ấy, nhưng Bạch An Tương này, trước đây tôi đã bỏ qua, nhưng bây giờ tôi còn không đếm nổi một ngôi sao.”

“Ý anh là gì?” Yên Nhiên hỏi.

“Cô ấy, thật giống như không thuộc về thế giới này.”

“gì”

Chiếc xe lao nhanh trên đường cao tốc.

Trình Uyên hút một cái, trong xe bốc khói nghi ngút khiến Thương Vân ho liên tục.

Và Trình Uyên dường như không nghe thấy bất kỳ một chút gì về sự không hài lòng của Thương Vân, và anh ta vẫn đi con đường của mình, không có ý thức về đạo đức.

“Kỹ năng của người, thật sự là khôi phục sao?”

Đột nhiên, Thương Vân ở hàng ghế sau không thể giải thích được.

Trình Uyên mở cửa kính xe, trong miệng phun tàn thuốc ra:
“Đã bình phục rồi, cậu chịu đựng trước đi.”

Nghe vậy, Thương Vân sắc mặt tái nhợt: “Ý của người là?”

Trình Uyên nhàn nhạt đáp: “Vô nghĩa, chỉ là muốn nhắc nhở người hiện tại không thể giết ta, ta cũng không cho người giết.”

Trình Uyên giết A Bạc Dẫn trước mặt Thương Vân, anh sẽ không bao giờ tin rằng Thương Vân có thể buông bỏ loại hận thù này. Nói cách khác, khi Thương Vân thiết kế đồng bọn của Trình Uyên giết hai anh em A Bất Vực và A Bất Đề của cô, về việc này, A Bạc Dẫn không trách cô bất cứ điều gì.

Nó cho thấy mối quan hệ giữa cha và con gái của họ thực sự rất tốt, vì vậy Thương Vân không thể từ bỏ hận thù mà đứng về phía Trình Uyên.

Đứng về phía cô, cô chỉ muốn chờ cơ hội giết Trình Uyên để trả thù cho A Bạc Dẫn.

“TÔI”

“Không cần giải thích.” Trình Uyên ngắt lời Thương Vân:
“Hiện tại tôi không muốn nghe anh nói.

sau một giờ.

Xe đến biệt thự của Lý gia bên biển.

Đúng lúc này, vài chiếc xe hơi sang trọng đã đậu trước cửa nhà họ Lý.

Khi Trình Uyên xuống xe, một trong những chiếc xe sang trọng vừa đi tới, cửa sau mở ra, anh vừa đi về phía một người đàn ông trung niên.

Nhìn thấy người đàn ông trung niên này, Trình Uyên hơi giật mình.

Người đàn ông trung niên cũng hơi giật mình, hai người cứ thế mà gặp nhau.

Người này không phải ai khác, mà chính là tộc trưởng năm xưa từng giúp Minh Vương trên núi Vũ Ninh.

“Nhóc con, ta thật là can đảm, còn dám sai tới cửa!”

Nhìn thấy Trình Uyên, Cổ Phong rất vui.

Chương 1837

Trong trận chiến ở núi Vũ Ninh, cô tộc bị tổn thất nặng nề. Tuy nhiên, điều quan trọng thứ hai là Minh Vương tinh đã bị Bạch An Tương xua đuổi. Minh Vương chỉ có một mình, hấn nói hấn rời đi cũng không thành vấn đề, nhưng bảy gia tộc ẩn cư của bọn họ có rất nhiều chuyện, cùng nhau trốn thoát dễ dàng như vậy.

Khi sao Minh Vương đi vắng, họ bắt đầu lo lắng. Lo lắng rằng Long sẽ trả thù họ, và với tư cách là vợ của Trình Uyên, Bạch An Tương sẽ trả đũa họ. Nhưng họ không lo lắng rằng Trình Uyên sẽ trả thù họ, bởi vì Minh Vương đã phá vỡ kinh mạch cơ thể của Trình Uyên, và họ biết rằng Trình Uyên lúc này đã là một kẻ vô dụng rồi.

Lần này năm gia tộc ẩn thân tụ tập nhà họ Lý, vừa muốn kéo nhà họ Lý xuống nước vừa muốn bàn biện pháp đối phó, không thể cứ ngồi chờ đợi.

Cổ Phong không ngờ mình lại may mắn như vậy nên không tìm thấy Trình Uyên, tự mình gửi đến tận cửa. Điều này tiết kiệm rất nhiều thứ.

Nắm lấy Trình Uyên và để Long và Bạch An Tương sử dụng một công cụ chống chuột cho bảy gia đình ẩn của họ.

Trình Uyên cũng nhớ kiểu cổ trang này, khi bị Liên Thiên giáng, anh chàng này đã bí mật thực hiện một cú đá vào hông mình.

Tất nhiên, vào lúc này, anh không muốn quan tâm đến nó.

“Tôi muốn hỏi anh một chuyện.” Trình Uyên bước đến Cổ Phong và nói một cách bình tĩnh.

Cổ Phong cười gằn chỉ vào biệt thự của Lý gia: “Nói chuyện bên trong”

“có thể.”

Vì vậy, Trình Uyên theo gió cổ tiến vào biệt thự. 0

Khi Trình Uyên theo làn gió cổ xưa vào đại sảnh, mọi người từ năm gia đình ẩn sĩ đã tụ tập ở đây, họ đang ngồi trên chiếc ghế sofa lớn trong phòng khách của gia đình họ Li, và họ đang nói về điều gì đó.

Nhìn thấy Cổ Phong đưa Trình Uyên vào, một nhóm người đột nhiên kinh ngạc đứng dậy, sắc mặt tái mét.

Trình Uyên nhìn thoáng qua trong phòng khách.

Ở vị trí dẫn đầu, là một người đẹp trung niên ngoài 30. Không chỉ xinh đẹp, mà xương cốt của cô ấy dường như lúc nào cũng thể hiện một sức sống quyến rũ. Phía sau là Lý Mẫn, người đã được chính cô ấy đặt lại, và Trình Uyên, người ta đoán rằng người phụ nữ này là vợ của Lý Kiến Quốc và dì của Lý Mẫn, hiện Lý Kiến Quốc và Lý Kiến Cương đã chết, và cô ấy đang tạm thời chăm sóc gia đình họ Li.

Bên trái cô có một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, dáng vẻ oai phong lẫm liệt với Bách Lí Tinh Diệu đã bị chính cô giết ngày hôm đó, chính vì vậy, Trình Uyên đoán rằng đây chính là Giáo chủ của gia tộc Bách Lí, Bách Lí Minh Dương.

Những người khác không ít thì nhiều, mỗi trại đều có một hai người quen thuộc, bọn họ đều tham gia trận chiến ở núi Tửu Thôn đêm đó.

“Trình Uyên”

“Làm cách nào bạn tới đây được!”

Mọi người đều ngạc nhiên khi nhìn thấy Trình Uyên.

Lúc này, Trình Uyên còn chưa kịp nói chuyện, Cổ Phong đã dẫn đầu nở nụ cười: “Tôi mang tới.”

“Gufeng, ý anh là gì” một ông già giận dữ hỏi.

Cổ Phong tiếp tục cười: “Đừng lo lắng, Anh Thác Bạt, chỉ cần nghe tôi nói.”

“Vốn dĩ ở lần tụ họp này, chúng tôi muốn cùng nhau bàn bạc để đối phó với nhà họ Ôn, cùng nhau hợp tác dưới sự chỉ đạo của Long và Bạch An Tương. Bây giờ mọi chuyện ổn thỏa, tự mình đưa tới cửa. , kể từ khi Trình Uyên đến cửa một mình., vậy thì chúng ta ”

Tôi không nói xong, nhưng cuối cùng, tôi nở một nụ cười kỳ dị với mọi người.

Mọi người ngay lập tức hiểu ra.

“Haha, Anh Cổ, nếu anh nhanh trí, chúng tôi sẽ giam giữ Trình Uyên. Chỉ cần anh ấy ở đó, tôi không dám làm gì chúng tôi.”

“Đúng vậy, một ý kiến hay. Trong trường hợp này, chúng ta không chỉ có thể uy hiếp Long và Bạch An Tương, mà còn có thể kiểm soát lực lượng của Trình Uyên. Hành động sau này sẽ thuận tiện hơn nhiều.”

Mọi người chuyển từ ngạc nhiên sang vui mừng, và bỗng chốc trở nên phấn khích.

Tuy nhiên, vào lúc này, một giọng nói vô cùng bất mãn và ảm đạm vang lên.

“Các người đều là đồ ngốc”

Giọng nói lạnh lùng của Trình Uyên đột ngột phá vỡ sự vui vẻ của cảnh tượng.

Mọi người đều giật mình.

“Cậu bé, cậu nói gì vậy”

Chương 1838

“Còn dám nói chuyện với chúng ta như thế này, ta còn tưởng rằng ngươi tìm chết!”

“Trình Uyên, tôi nghĩ trước tiên cậu nên tìm hiểu xem tình hình bây giờ là như thế nào.”

Những người từ gia đình Mộ Dung, gia đình Thác Bạt và gia đình Cảnh, lần lượt mắng mỏ Trình Uyên, với vẻ mặt giận dữ.

Còn Trình Uyên thì giễu cợt: “Vì tôi mà dám tự mình đến, cô đừng nghĩ có chuyện lạ.”

Nghe đến đây, ai nấy đều giật mình.

Sau đó họ nhìn nhau, dường như họ nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt họ.

Cổ Phong trợn mắt, lạnh giọng nói: “Mọi người đừng nghe hắn nói. Ngày đó chúng ta đã tận mắt chứng kiến. Kinh mạch của tên nhóc này hoàn toàn bị phá hủy. Nó có thể làm gì? Cho dù là để a net bên ngoài lúc này chúng ta chỉ cần đoạt lấy, thả hắn đi, có thể nắm chắc hắn uy lực không còn nơi nào đi.

“Ừ, Anh Cổ nói đúng, đ1t anh ấy trước rồi mới nói chuyện!”
Ngay sau đó đã có người đáp lại.

Trình Uyên không thèm phân trần với bọn họ, đi thẳng đến một chiếc ghế sofa trống, ngồi xuống đó, lấy ra một điều thuốc rồi châm lửa, hít một hơi thật sâu rồi thở ra một hơi dài.

“Đừng nói nhảm, ta tới đây muốn hỏi ngươi sào huyết nhà họ Ôn ở đâu, nhận thức được thì nói thật cho ta biết, nếu không chúng ta sẽ cùng nhau tính toán tài khoản cũ và mới.” Trình Uyên nói.

“Ồ, tôi đi đây, tên nhóc này khá đẹp trai!” Một trưởng lão nhà Thác Bạt không khỏi cau kinh, xông tới túm lấy cổ áo Trình Uyên, giơ tay tát thẳng vào mặt.

“dừng lại!”

Đúng lúc này, Bách Lí Minh Dương đột ngột ngăn cản trưởng lão của gia đình Thác Bạt.

Đại trưởng lão sững sốt, quay đầu hỏi: “Ngươi làm sao vậy?”

Bách Lí Minh Dương mỉm cười bước tới và nắm cổ tay của Elder Thác Bạt.

Anh ta đang ở trong Cảnh giới võ thuật siêu phàm, và Trưởng lão Thác Bạt chỉ ở giữa Cảnh giới võ thuật thần thánh, và sức mạnh của anh ta chênh lệch rất xa. Vì vậy, Bách Lí Minh Dương đã dễ dàng bẻ gãy cổ tay của anh cả Thác Bạt.

“Tôi sẽ bảo vệ Trình Uyên, không ai trong các người có thể làm tổn thương anh ấy!” Bách Lí Minh Dương bình tĩnh nói trước mặt Trình Uyên.

Ngay sau khi nhận xét này được đưa ra, không nói đến Trình Uyên, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

“Bách Lí Minh Dương, anh biết em trai Bách Lí Tinh Diệu của anh chết trong tay anh là có ý gì!” Cổ Phong tức giận nói.

Bách Lí Minh Dương khẽ cười, lắc đầu nói: “Đúng vậy, anh trai tôi đã phản bội gia tộc, tự mình quy y Minh Vương. Tôi không còn cách nào khác là phải kỷ luật anh ấy. Tuy rằng anh ấy có tội đáng chết, nhưng cũng là lỗi của tôi đây. , Tôi xin lỗi ông Cheng. ”

Mọi người đều chết lặng.

Trình Uyên cũng hơi bối rối, nhưng ngay sau đó anh đã hiểu ý của Bách Lí Minh Dương.

Nắm chặt lấy Trình Uyên, khiến Long cùng mọi người thi triển thiết bị tránh chuột, thật sự không có cách nào làm được. Nhưng dù sao đây cũng không phải là giải pháp lâu dài, so với kia làm sao có hương chiến biến thành ngọc?

Thực ra nhà Bách Lí cũng không có bất bình gì nhiều với Trình Uyên, sự việc lần này chỉ là do Bách Lí Tinh Diệu xuất hiện, chỉ cần trách nhiệm được chuyển cho Bách Lí Tinh Diệu thì nhà Bách Lí sẽ ổn.

Lúc này, Bách Lí Minh Dương tiến tới để bảo vệ Trình Uyên, nói trắng ra là anh ta đang tỏ ra ưu ái với Long, có như vậy thì Bách Lí gia mới có thể được bảo vệ tốt hơn.

Vì vậy, không phải ngẫu nhiên mà gia tộc Bách Lí lại có được vị trí thứ hai trong số bảy gia tộc lớn.

“Bách Lí Minh Dương, bạn!” Cổ Phong và một số người khác đã bị sốc trước hoạt động biểu diễn của Bách Lí Minh Dương.

Bách Lí Minh Dương khẽ cười và nói: “Tôi xin lỗi bạn, tôi đến đây để nói với bạn rằng nhà Bách Lí của chúng ta sẽ không tham gia vào liên minh của bạn.”

“Bảo bối Minh Dương, anh thật là xảo quyệt!” Lão Thác Bạt tức giận mắng.

Đại trưởng lão nhà họ Cảnh cũng lạnh lùng nói: “Đừng nói nhảm nữa, hôm nay Trình Uyên nhất định phải ở lại!”

“Vâng! Trình Uyên phải được để lại!” Mọi người nói.

Chương 1839

Chương 1839:

Nhưng Bách Lí Minh Dương khẽ mỉm cười và nói: “Xin lỗi mọi người, các bạn không thể ngăn cản tôi.”

Mọi người đều chết lặng.

Bây giờ sao Minh Vương đã bị đuổi đi, các gia tộc lớn khác thực sự không thể đe dọa Bách Lí gia. Đặc biệt, Bách Lí Minh Dương vẫn là một kẻ mạnh trong giới Võ Đang Siêu Thần.

Lúc này, lời nói của Bách Lí Minh Dương chắc chắn giống như đang nói: Làm sao vậy? Tôi thích cách bạn không thể hiểu tôi và không thể gạt bỏ tôi.

Mọi người đều bùng bùng lửa giận.

Nhưng Bách Lí Minh Dương cúi đầu trước Trình Uyên và nói: “Ông Cheng, nhà Bách Lí sẽ là đối tác trung thành của ông trong tương lai. Ông muốn hỏi vị trí hàng ỏ của nhà họ Ôn, làm sao tôi có thể đích thân đưa ông đến đó.”

Trình Uyên nhìn Bách Lí Minh Dương trước mặt, vẻ mặt kỳ quái.

Vốn dĩ anh ta đến lần này để tìm hiểu về hang ổ của nhà họ Ôn từ nhà họ Lý nên đã đến Bạch An Tương, nhưng không ngờ rằng anh ta lại gặp một số gia tộc khác đang tìm cách đối phó và cùng nhau bàn biện pháp đối phó. . Tôi chỉ nghĩ đến việc tìm ra hang ổ của nhà họ Ôn, rồi nhân tiện báo thù cho tôi.

Sau cùng, Bạch An Tương đã trở thành như thế này, những người này đóng vai trò tiếp thêm dầu vào lửa.

Tất nhiên, anh không ngờ Bách Lí Minh Dương sẽ xoay bánh lái theo chiều gió.

Trong trường hợp này, hãy để vấn đề trả thù được chậm lại trước, sau cùng, tìm được Bạch An Tương là chìa khóa.

“Được rồi.” Anh gật đầu với Bách Lí Minh Dương.

Vì vậy, Bách Lí Minh Dương đã làm một cử chỉ vui lòng, và Trình Uyên bước ra ngoài.

Người của vài gia tộc khác muốn ngăn cản, Bách Lí Minh Dương hừ lạnh, âm thanh như một tiếng búa bị bóp nghẹt, gõ vào tim mọi người, khiến mọi người run lên.

Tôi không dám ngăn cản nó.

Nhìn Bách Lí Minh Dương dẫn Trình Uyên đi, sắc mặt của năm gia đình còn lại trong phòng khách đều rất xấu xí.

“Chuyện này đã kết thúc, chúng ta phải làm sao?” Cô Phong về mặt bực bội.

Trưởng lão nhà Thác Bạt nghiêng rặng nói: “Bách Lí Minh Dương chết tiệt này quá nham hiểm và xảo quyệt!”

“Nói những cái đó có ích lợi gì, nghĩ cách hay là đợi Long thư thái, cả năm người chúng ta sẽ phải chịu đựng!” Cảnh trưởng lão cũng lo lắng nói.

Lúc này, mỹ nữ họ Lý hơi nhượng mảy: “Ngũ gia”

Nghe tiếng động, ai nấy đều giật mình.

Người đẹp thắc mắc: “Sao lại có năm người? Rõ ràng là chỉ có bốn người thôi, OK?”

“Tôn Y Y, cô nói đây là ý gì?” Tất cả mọi người đều giật mình.

Người đẹp nhún vai, vô tội nói: “Thật vô nghĩa. Nhà họ Lý của chúng tôi không tham gia trận chiến ở núi Vũ Ninh. Hơn nữa, Trình Uyên đã giết hai vị Tể sư nổi tiếng của chúng tôi trước đó. Họ Lý của chúng tôi làm sao có sức mạnh như vậy? Đó là trên ngang hàng với bạn. ”

“Ngươi muốn thu nhỏ lại rồi” Cổ Phong nheo mắt hỏi.

Người đẹp hừ lạnh: “Hai người đứng đầu nhà họ Lý của chúng ta đã bị giết. Lúc nhà họ Lý bị đánh cho tơi tả, tôi không gặp cô đến giúp.”

Tổ sư và trưởng lão của tứ gia ẩn cư không nói nên lời.

Còn gì gọi là cây đũa, cái đũa rải rác. Bốn gia tộc ẩn sĩ vì nương nhờ Minh Vương, đã từng hiển hách, kiêu ngạo, nhưng sao có thể ngờ rằng Minh Vương bất khả chiến bại lại dễ dàng bị người ta đánh bại mà sợ hãi bỏ chạy?

Theo cách này, bốn gia đình ẩn dật bị bỏ lại chỉ có thể được mô tả là khôn khổ.

Ra khỏi cửa biệt thự của Li.

Trình Uyên đi theo Bách Lí Minh Dương vào chiếc xe thương mại của mình.

Thương Vân, người đang ngồi trong xe của Trình Uyên, nhanh chóng chạy ra ngoài và lên xe sau khi nhìn thấy nó.

Chương 1840

Trình Uyên không sợ Bách Lí Minh Dương nghĩ gì, dù sao thì bây giờ cậu đã khôi phục được cơ sở tu luyện, và cậu không sợ anh ta.

Nhưng sau khi lên xe, Trình Uyên không khỏi giật mình.

Trong xe, ngoài tài xế còn có một cô gái chừng hai mươi tuổi ngồi hẳn thờ bên cạnh. Cô gái này khá dài, có nước da trắng trẻo và các nét đẹp và rất trầm tính, chiếc váy màu trắng nhẹ nhàng khiến cô ấy trông giống như nàng Bạch Tuyết trong phim hoạt hình.

Trang nghiêm và yên tĩnh.

“Con gái tôi!”

Sau khi Bách Lí Minh Dương lên xe, anh ấy cười và giải thích với Trình Uyên: “Khê Dao, đây là anh Trình, anh gọi anh ấy là anh trai.”

Trình Uyên cảm thấy kỳ quái nên gật đầu nói: “Gọi anh là anh.”

“Anh Trình thật tốt.” Bách Lí Khê Dao cười nhẹ, hai má ửng hồng, nhẹ nhàng chào hỏi.

Trình Uyên cũng lịch sự đáp lại: “Xin chào.”

Thương Vân ngồi ở hàng ghế sau có chút kỳ quái khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Và lời chào đơn giản này, giống như một hòn đá rơi xuống nước dường như không dễ thấy, chỉ đơn giản là qua đời.

Sau khi yêu cầu tài xế lái xe đến tỉnh Giang Đông, Bách Lí Minh Dương nói với Trình Uyên: “Anh Trình, chiếc xe là của anh ấy, vì vậy tôi sẽ không giấu nó, có lẽ anh có thể nhìn thấy nó, tôi đang cố gắng làm một biện pháp khắc phục, tôi mong ông Cheng thấy rằng Bách Lí gia của chúng tôi không gây ra hậu quả nghiêm trọng, và tha thứ cho chúng tôi lần này.”

Không ai là kẻ ngốc, ngay cả người của năm gia tộc ẩn thân cũng có thể nhìn ra tâm tư của Bách Lí Minh Dương, Trình Uyên làm sao lại không.

Hơn nữa, Bách Lí gia không hẳn là như thế nào nếu không có quá trình điều tra.

Vì vậy, Bách Lí Minh Dương đã giải thích một cách đơn giản và thẳng thắn với Trình Uyên.

Điều này khiến Trình Uyên bất giác nhìn anh, sau đó bình tĩnh hỏi: “Nếu tôi nói không tha, anh định giết tôi hay là bắt tôi về để lên kế hoạch lần nữa với những đại gia đình đó ?, Hay là không đưa tôi đến chỗ của Ôn gia.” nhà ở”

“Ông Trình cười.” Bách Lí Minh Dương cười ngược: “Tôi chỉ là một yêu cầu, và tôi không có ý định thảo luận với bạn

hoặc thương lượng các điều khoản.”

Đây là một tư thế rất thấp.

Vì điều này, Trình Uyên thực sự bị mê hoặc bởi sự nổi lên của Bách Lí Minh Dương.

“Tôi sẽ không hứa với cô điều gì, nhưng nếu tôi trả thù, Bách Lí gia của cô không có trong danh sách.” Trình Uyên nói.

Một thoáng thất vọng thoáng qua trên khuôn mặt Bách Lí Minh Dương, nhưng anh nhanh chóng mỉm cười và nói: “Vậy thì tôi sẽ rất biết ơn.”

Rõ ràng lần này hẳn hy vọng có thể ôm đùi Long xuyên qua Trình Uyên, để được sự đồng ý của tiên sinh nhà Bách Lí, tuy nhiên Trình Uyên trực tiếp xuyên qua hẳn, nhất định sẽ khiến hẳn thất vọng, nhưng hẳn có thể tránh được trách nhiệm. . Nó cũng tốt.

Trước khi xe đến tỉnh Giang Đông, Bách Lí Minh Dương đã yêu cầu xe dừng lại.

“Tôi xin lỗi, anh Trình, tôi có thân phận đặc biệt, không thể đích thân đưa anh đến nhà họ Ôn, nên để Khê Dao dẫn đường cho anh.” Anh xin lỗi Trình Uyên.

Trình Uyên cũng hiểu, dù sao cậu ấy cũng không cố ý làm tốt, nếu gây ra hiểu lầm gì, để nhà họ Ôn biết được Bách Lí Minh Dương dẫn đường, cậu ấy nhất định sẽ không bỏ cuộc với nhà Bách Lí.

Ở bên đường cao tốc, có một chiếc xe Rolls-Royce khác đã đậu từ rất lâu.

Sau khi Trình Uyên và những người khác lên xe, Bách Lí Minh Dương một lần nữa xin lỗi Trình Uyên bên ngoài cửa kính xe và nói: “Anh Trình, bảo trọng.”

“Ồ, đừng lo lắng cho sự an toàn của ông Cheng. Người lái xe, Tiểu Mã, là một cao thủ, và anh ta không có vấn đề gì khi đối phó với những người trẻ tuổi bình thường. Anh ta chắc chắn sẽ bảo vệ sự triệt để của ông Cheng.”

Trình Uyên nhìn Bách Lí Minh Dương, trên mặt không chút thay đổi cảm xúc, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

“Anh Trình thật lịch sự.” Bách Lí Minh Dương mỉm cười.

Sau đó xe lại lên đường.

Chương 1841

Bách Lí Khê Dao ngồi ở trong xe nhìn có chút xao động, nàng ngồi ở trên người phi hành dẫn đường, thỉnh thoảng lại liếc nhìn kính chiếu hậu.

Trình Uyên nhìn cô, vẫn rất bình tĩnh.

Người lái xe, Tiểu Mã, là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, bằng tuổi Trình Uyên, bề ngoài thì có thân hình gầy gò. Nhưng trên thực tế, anh ta quả thực là một cao thủ tầm trung, biểu diễn của anh ta cũng điềm đạm hơn rất nhiều, ít nhất như thế này, anh ta đã tập trung vào việc lái xe.

Ý định của Bách Lí Minh Dương như một tấm gương trong lòng Trình Uyên. Trước đây anh có ấn tượng tốt về anh, nhưng bây giờ

Anh ta không cam tâm, là kẻ độc ác xúi giục mối quan hệ giữa cha và con gái.

“Tên bạn là Bách Lí Khê Dao” ở hàng sau, anh ta đột nhiên hỏi lớn.

Bách Lí Khê Dao định nhìn Trình Uyên qua gương chiếu hậu một lần nữa, nhưng bị lời nói của anh làm cho bất ngờ, vai cô khẽ run lên, sau đó hoảng hốt đáp lại: “Ừ.”

“Vẫn đang đi học”

“Sinh viên năm hai.”

Trình Uyên nhìn thấy cô đang cầm một cuốn tiểu thuyết tình yêu tuổi trẻ trong tay, nghĩ rằng cô nên là một học sinh, dù sao thì sau khi bước vào xã hội, kiêu thanh nhàn và tao nhã này sẽ bị nanh vuốt của hiện thực xé thành bột. gia đình tốt là điều không thể tránh khỏi Loại tầm thường.

“Em có bạn trai chưa?” Trình Uyên hỏi.

Trên mặt Bách Lí Khê Dao không khỏi nổi lên một tầng mây đỏ, con muỗi mảnh mai đáp: “Ba tôi không cho tôi tìm bạn trai hồi đại học.”

Thương Vân nhìn Trình Uyên rất khó hiểu, có lẽ cô ấy cho rằng Trình Uyên đang suy nghĩ lung tung.

Tuy nhiên, Trình Uyên phớt lờ ánh mắt độc địa của Thương Vân và tiếp tục gạ gẫm cô bé: “Quái lạ, trường trung học cơ sở không được phép tìm trường trung học, vậy trường đại học không nên phụ trách việc đó. Tại sao đây lại là bố cô?”

Khi anh ta nói lời này, hướng chi Thương Vân, ngay cả tài xế Tiểu Mã cũng cau mày.

Bách Lí Khê Dao có vẻ ngạc nhiên, cô có thể không nghĩ tại sao Trình Uyên lại quan tâm đến loại vấn đề này, và sau đó khuôn mặt ửng hồng của cô như muốn bốc hỏa.

“Tôi không biết tại sao Anh Trình lại hỏi như thế này” cô hỏi, giọng càng ngày càng yếu.

Trên thực tế, sau khi hỏi câu này, Bách Lí Khê Dao vẫn có chút hối hận. Bởi vì cô sợ Trình Uyên đột nhiên nói: Nếu không có bạn trai, tôi làm bạn trai của cô thì sao?

Bách Lí Khê Dao lòng như nai tơ, hấn thẳm nói: Hấn muốn hỏi, ta nên từ chối hấn như thế nào, tuy rằng hấn là người tốt, nhưng

Trên thực tế, hầu hết các cô gái ở độ tuổi này vẫn chỉ quan tâm đến ngoại hình.

“Bởi vì tôi biết tại sao Bách Lí Minh Dương không cho cô tìm bạn trai!” Trình Uyên nói với vẻ chế nhạo.

“A” Bách Lí Khê Dao hơi giật mình, trái tim lập tức rơi xuống đất, không hiểu sao lại có phần mất hứng: “Tại sao?”

Lúc này, tài xế Tiểu Mã không thể chịu đựng được nữa, anh ta lạnh lùng cảnh cáo Trình Uyên: “Anh Trình, anh đừng nói nhảm.”

“Cô đang đe dọa tôi” Trình Uyên hỏi Tiểu Mã.

Sư huynh Tiểu Mã lãnh đạm nói: “Ta biết trước đây Lão Trình là một cường giả trong Thần Võ, nhưng người trong Trận chiến ở núi Võ Đang đã hết xung rồi. Bây giờ người không bằng người thường. Nếu người ác ý vu oan Tố sư của ta, đừng trách ta...”

Vẻ mặt của Trình Uyên ngưng tụ.

Bách Lí Khê Dao lúc này mới mở to mắt: “Người đang nói cái gì, kinh mạch bị đứt đoạn, Vũ Lăng sơn là cái gì, trận chiến đầu tiên là đang kể tiểu thuyết hay

Chương trình truyền hình.”

Không đợi Trình Uyên nói, Tiểu Mã đã giúp Bách Lí Khê Dao trả lời: “Trận chiến ở núi Vũ Ninh là một trận chiến diễn ra ở núi Vũ Ninh gần đây, trong đó những người đàn ông mạnh nhất trên thế giới tham gia, và ông Cheng này là thủ lĩnh của phe đối lập với năm gia tộc lớn.”

“Trong trận chiến đó, anh Trình độc chiếm năm gia tộc lớn và cường giả khắp nơi. Cuối cùng anh ta bị đánh bại bởi Minh Vương mạnh mẽ bí ẩn, khiến kinh mạch bị phá vỡ. Bây giờ ngay cả một người bình thường cũng không bằng một người bình thường. Cô nương, Bản tổ chưa từng nói cho cô biết bên kia thế giới. Tôi chỉ không muốn cô xen vào.”

“Là ta nói nhiều. Ta đoán chừng về sau sẽ phải bị Bản cung trừng phạt. Nhưng mà, cho dù Bản cung trừng phạt người, ta cũng phải nói cho người biết đứa nhỏ này không có ý tốt. Rõ ràng là muốn.” làm bạn tồi rồi. Bạn phải biết rằng bây giờ anh ta không tốt như một người bình thường. Vì vậy, Qian Đùng rơi vào bẫy của anh ta, đừng có bất kỳ tình cảm tốt với anh ta.
“

Chương 1842

“Kẻ yếu không xứng với cô, thừa cô.”

Lời nói của Tiểu Mã khiến Bách Lí Khê Dao ngẩn người.

Nhưng cô hiểu rõ một câu, đó là kinh mạch của Trình Uyên đều đứt đoạn, hiện tại cô rất yếu.

“Thật đáng thương!” Cô nhìn Trình Uyên một cái nhìn thương cảm và lẩm bẫm.

Trình Uyên không thể không mỉm cười sau khi nghe Tiểu Mã ám ảnh, nói với Bách Lí Khê Dao, “Chị Khê Dao, không phải em đáng thương mà là em đáng thương.”

“Tại sao lại là tôi” Bách Lí Khê Dao ngạc nhiên nói.

” Kít, kít!”

Khi họ đang nói chuyện, chiếc xe dừng lại trước một quảng trường sau khi rẽ vào một khúc cua.

“Anh Trình, biệt thự bên kia quảng trường là nhà của Ôn gia.”
Tiểu Mã lạnh lùng ngắt lời Trình Uyên.

Trình Uyên hơi nhướn mày, nhìn Bách Lí Khê Dao một cái thật sâu, sau đó không nói gì, anh đẩy cửa bước xuống xe.

Sau khi xuống xe, bước đến nhà Ôn, Thương Vân cũng vội vàng đi theo.

“Cô”

Lúc này, hần đột nhiên nghe thấy Bách Lí Khê Dao xuống xe đuổi theo nhanh chóng, Tiểu Mã sư huynh lên tiếng ngăn lại.

Trình Uyên dừng lại và liếc nhìn lại.

Váy trắng nhẹ nhàng và mái tóc đen nhánh đang tung bay trong gió, ánh mặt Liên Thiên chiếu vào người cô qua bóng cây ven đường, khiến Bách Lí Khê Dao trở nên ba chiều hơn, giống như màu sắc chủ đạo của phong cảnh này.

Rất đẹp, đẹp và thơ mộng, khiến Trình Uyên nhớ đến một cô gái khác, Phương Tố Anh.

Tất nhiên không thể nói Trình Uyên rung động trước cô, nhưng quý trọng nhan sắc xinh đẹp là điều không ai nữ chối từ, đặc biệt anh không muốn chứng kiến bi kịch của Phương Tố Anh xảy ra một lần nữa.

Nghĩ đến đây, Trình Uyên lại quay người trở lại.

“Lời còn chưa dứt.” Khi cô chạy đến chỗ Trình Uyên, Bách Lí Khê Dao thở hắt hắt hỏi: “Tại sao em lại gọi anh là đáng thương?”

“Này, đừng nói nhảm!” Tiểu Mã cũng đuổi kịp và dừng lại trước mặt Trình Uyên và Bách Lí Khê Dao.

Trình Uyên cười nhẹ nói: “Anh Tiểu Mã kia, anh có biết nhà của Văn Văn ở đâu không?”

“Đương nhiên là có!” Tiểu Mã đáp.

Trình Uyên gật đầu, hỏi: “Từ khi biết, tại sao Giáo chủ lại nhờ con gái chỉ đường?”

“A” Anh Tiểu Mã giật mình.

Trình Uyên tiếp tục: “Vì anh ấy đã nỗ lực thêm như vậy, anh ấy đương nhiên sẽ không sợ tôi nói thật với con gái anh ấy, vậy anh sợ gì chứ? Tôi hiểu rồi, anh thích cô Khê Dao, đúng không?”

Sau khi hỏi những lời của Trình Uyên, mặt Tiểu Mã đột nhiên đỏ lên: “Anh nói nhảm nhí!”

Bách Lí Khê Dao cũng vì câu nói của Trình Uyên mà hệt hẫng, đôi mắt cô rũ xuống.

Cảnh tượng rất xấu hổ.

Trình Uyên r3n rĩ nói: “Thực ra gia đình cậu khá mạnh. Những gì tôi nói không giống như cậu nghĩ. Cha cậu là một võ sư, và ông ấy là một trong những người giỏi nhất trong võ thuật. Ông

ấy chưa bao giờ để cậu tìm thấy. một người bạn trai. Đó là vì anh ấy cho rằng những người bình thường không xứng với bạn.”

“Đương nhiên, chủ yếu là do anh ta không thích, bởi vì những người đó không thể giúp gì cho gia đình anh. Anh ta đang chờ đợi, chờ đợi một người mua có giá trị tốt.”

“Anh đang nói cái gì vậy?” Bách Lí Khê Dao ngẩn ra: “Tại sao tôi không hiểu?”

Trình Uyên chế nhạo nói: “Nói xong thì cậu sẽ hiểu.”

“Hãy nói theo cách này, bố của bạn muốn đưa bạn cho tôi. Ông ấy nghĩ rằng tôi là người mua rất đáng đồng tiền bát gạo!”

Khi những lời này nói ra, Bách Lí Khê Dao đã bị choáng váng.

Sư huynh Tiểu Mã càng tức giận: “Người nói bậy bạ gì đó!”

Trình Uyên phớt lờ phản ứng của họ và tiếp tục: “Bạn đừng thắc mắc tại sao hôm nay bố bạn lại đưa bạn đến nhà Li và để bạn đợi trên xe”

Bách Lí Khê Dao lắc đầu.

Trình Uyên cười nhẹ: “Bởi vì cậu của cậu Bách Lí Tinh Diệu đã làm chuyện rất bất lợi cho gia đình cậu. Tuy rằng ông ấy đã chết, nhưng nỗi đau của chuyện này vẫn chưa bắt đầu. Ba cậu chỉ muốn cứu vãn tình hình này.”

“Anh ấy biết sớm muộn gì em cũng sẽ tìm gặp phiền phức với anh, hoặc đoán rằng có thể tìm được nhà họ Ôn, anh ấy cũng đoán được nơi duy nhất có thể tìm được chính là nhà họ Lý. Vì vậy, anh ấy sẽ luôn sẵn sàng đưa em đi.” cho Lý gia. ”

“Bạn thật xinh đẹp và trẻ trung. Anh ấy nghĩ rằng tôi sẽ yêu bạn ngay từ cái nhìn đầu tiên.”

“Người đang nói nhảm!” Tiểu Mã nhướn mày.

Trình Uyên vươn tay ra hiệu im lặng rồi nói tiếp: “Thực ra bố cậu không cần cậu chỉ đường cho tớ đâu, vì Tiểu Mã biết đường. Ông ấy đã làm vậy. Giờ thì cậu hiểu rồi đấy. Không tin thì đợi đã. Sau khi về, bạn có thể xem bố bạn có hỏi bạn nghĩ gì về tôi không. ”

“Nhưng, tại sao bạn lại muốn điều này” Bách Lí Khê Dao hỏi một cách hoài nghi.

“Bởi vì nếu hấn phải người cho ta, hấn sẽ gián tiếp giải thích, đứng chung trại với ta, để không có Minh Vương gia hỗ trợ, gia tộc Bách Lí của người sẽ không bị bất kỳ yếu tố bất lợi nào quấy rầy.”

Còn có một điểm nữa mà Trình Uyên không nói, đó là, với tư cách là Siêu Thần Võ giới, hấn đương nhiên có thể nhìn thoáng qua Thương Vân là một cường giả gần với Thần Võ, hơn nữa sức chiến đấu cao hơn một bậc. Tiểu Mã, nhưng anh cũng không có, khi bị phá án, anh cũng thú nhận rằng Sư huynh Tiểu Mã phải bảo vệ bản thân thật kỹ lưỡng.

Ngay từ đầu, anh đã giải thích với Trình Uyên rằng anh hoàn toàn không được bảo vệ trước Trình Uyên, anh đã coi cậu như con của mình, và anh không sợ Trình Uyên sẽ làm gì con gái mình.

Thứ hai, ông cũng nói với Trình Uyên một cách gián tiếp và mơ hồ rằng con gái Bách LíKhê Dao của ông có thể ở nhà.

“Không, tôi không tin!” Đôi mắt Bách LíKhê Dao chột đỏ lên.

Chương 1843

Chương 1843:

Để nói cô ấy có ấn tượng tốt với Trình Uyên hay không thì không hề, vì dù sao cô ấy cũng chỉ gặp nhau thôi. Nhưng điều khiến cô buồn không phải Trình Uyên là người như thế nào mà chính là xuất phát điểm của Bách Lí Minh Dương khiến cô không thể chấp nhận được. Đây là để sử dụng hạnh phúc của chính bạn như một con bài mặ cả cho tương lai của gia đình

“Ta cho rằng ngươi tìm chết!”

Anh Tiểu Mã tức giận, thật ra anh không tin nhưng cũng không muốn tin, lúc này nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của Bách Lí Khê Dao, anh tức giận.

Bất kể ba bảy hai một, đi lên và đánh Trình Uyên một cú đấm.

Thực ra Thương Vân lúc này cũng rất sốc, cô cảm thấy sự việc này quá đột ngột, nếu Trình Uyên không tiết lộ ra ngoài, cô thậm chí còn không biết rằng có ẩn ý như vậy. sắp chiến đấu với Trình Uyên, trái tim cô ấy đã rung động.

Tuy nhiên, Trình Uyên lừa cô, và Thương Vân không thể không dừng lại.

Nắm đấm của Sư huynh Tiểu Mã cố định một tác trước mặt Trình Uyên, cũng không có rơi xuống, chỉ đổi thành nắm đấm

liền nắm lấy cổ Trình Uyên: “Cậu nhóc, tôi nói cho cậu biết, nếu cậu chủ không cho tôi bảo vệ.” mày, tao có thể giết mày bằng cú đấm này!”

“Anh không thể!” Trình Uyên bình tĩnh nói.

“Hi hi, lúc trước người cho rằng người chính là Trình Uyên giống nhau” Tiểu Mã chế nhạo: “Hiện tại người kinh mạch đều là phế vật. Ta mỗi phút đều muốn giết người, còn dám nói nhảm, đừng trách ta. Không có gì!”

“Tôi không thích nữa” Trình Uyên hỏi Tiểu Mã với một nụ cười mỉa mai, rồi lắc đầu nói: “Được, vậy tôi sẽ nói những điều cậu thích.”

Tiểu Mã hừ lạnh một tiếng rồi buông Trình Uyên ra.

Trình Uyên lại quay đầu đôi mắt với Bách Lí Khê Dao, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mà ngỡ ngác của cô, nghiêm túc nói: “Từ xưa đến nay, vương công và công tử của đại gia tộc đều là nạn nhân của hôn nhân. Các người sinh ra trong gia tộc Bách Lí.” bề ngoài có vẻ đẹp nhưng thực tế lại không được như ý muốn”.

“Cô Khê Dao, hãy nghe tôi, đừng vì ai mà lung lay quyền kiểm soát hạnh phúc cả đời còn lại của cô, đừng trở thành nạn nhân vụ lợi cho gia đình, đừng.”

Khi anh nói điều này, bóng của Phương Tổ Anh vụt qua tâm trí anh.

Thực ra, Trình Uyên đã có một nút thắt trong lòng từ lâu, và anh không thể tháo gỡ hay buông bỏ nó. Đó là cái chết thương tâm của Phương Tố Anh.

Không phải vì cô ấy trông đẹp, hay vì cô ấy kiên quyết thú nhận bản thân mình trước khi chết, mà vì

Tuy tính tình thô bạo nhưng cô ấy chưa bao giờ làm điều gì làm tổn thương đến sự thật, và cô ấy thực sự rất đáng yêu khi hoạt bát, Trình Uyên đã từng thầm muốn nhận cô ấy là em gái của mình.

Tiếng kêu “Tôi cảm thấy rất đau đớn” khi cô ấy chết đã đánh sâu vào trái tim của Trình Uyên.

Cô ấy không nên kết thúc theo cách này.

Nhưng ngọn nguồn của mọi chuyện là do gia đình Fang muốn leo lên đài của Liên minh võ thuật các quốc gia phương Nam, từ đó giúp gia đình Fang vươn lên và giúp việc kinh doanh buôn lậu xe của gia đình Fang lớn hơn nên Phương Tố Anh trở thành nạn nhân.

Nhìn từ khía cạnh khác, tất cả những điều này đều là âm mưu của Thương Vân chống lại Trình Uyên nhằm giành quyền thừa kế của Liên minh Võ sĩ, điều tương tự là Phương Tố Anh vẫn là nạn nhân.

Anh không muốn những cô gái ngây thơ đi theo bước chân của Phương Tố Anh.

Sau khi nói xong, anh thở dài thườn thượt, sau đó dứt khoát lặp lại: “Đừng!”

Nói xong quay người đi về phía nhà họ Ôn.

Anh Tiểu Mã sững sờ, có lẽ anh vừa mới coi Trình Uyên là tình địch của mình nên rất sợ Trình Uyên “yêu quét sạch sẽ”, không ngờ những lời nói vừa rồi của Trình Uyên nhưng khi nói ra lại để trong lòng anh. , anh ta không thể không có một dấu vết xấu hổ hiện lên trên khuôn mặt của mình.

Anh chỉ chửi người ta là rác rưởi.

Bách Lí Khê Dao tại chỗ càng thêm uể oải, thật ra cô rất đơn giản, khó có thể tiếp nhận những chuyện phức tạp như vậy.

“Những gì anh ta nói có phải là sự thật không?” Bách Lí Khê Dao nhìn theo bóng lưng của Trình Uyên, và hỏi Tiểu Mã với một giọng run rẩy.

Tiểu Mã không biết phải nói gì.

Ngay sau đó.

“Này, người đó hình như là Ôn Tập.” Bách Lí Khê Dao nhìn về phía xa, đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

Chương 1844

Chương 1844:

Tiểu Mã nghe xong liền đưa mắt nhìn theo.

Tôi nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trước mặt Trình Uyên với ánh mắt giận dữ như thể anh ta đang nói điều gì đó.

“Không ổn!” Tiểu Mã sừng sốt, rất nhanh muốn chạy tới.

“Người anh tìm không có ở đây.”

Trình Uyên vừa bước ra khỏi quảng trường, nhìn thấy biệt thự cao cấp có diện tích mấy trăm mẫu chỉ cách nhau một con đường, nhưng đúng lúc này, một người đàn ông tầm 50 tuổi đã chặn đường bọn họ.

Người đàn ông thấp bé có trình độ cao, có thể so sánh với Thương Vân, vẻ mặt nghiêm nghị.

Nhìn thấy Bạch An Tương, Trình Uyên không cảm thấy có tâm trạng lãng phí thời gian với anh ta, đi thẳng về phía anh ta, cho dù anh ta định đánh anh ta, anh ta cũng không có ý giảm tốc độ.

“Đi chỗ khác!”

“Đồ khốn! Nhà họ Ôn ở tỉnh Giang Đông đáng kính như thế nào, làm sao có thể cùng rác rưởi như muốn phá”

Vừa nói, người đàn ông thấp bé vừa giơ tay đâm sâu vào Trình Uyên.

Lúc này, Tiểu Mã và Bách Lí Khê Dao ở đằng xa đều giật mình toát mồ hôi lạnh.

Ban đầu, Bách Lí Minh Dương yêu cầu Anh Tiểu Mã cử Trình Uyên đến để bảo vệ sự an toàn của Trình Uyên. Nhưng sau khi đến nhà của Ôn Tập, Bạch An Tương phải ở đó, và gia đình Ôn Tập sẽ không thấy xấu hổ trước Trình Uyên, nhưng làm sao anh ta có thể bất ngờ, Ôn Tập thực sự đã bắn Trình Uyên trước cửa nhà của Ôn Tập.

Nhận thấy không ổn, tôi nhanh chóng muốn lao đến, nhưng đã quá muộn.

Trình Uyên rất thân với Ôn Tập, nhà họ Ôn và Thương Vân là chuyên gia ngang hàng, rõ ràng đã quá muộn để Thương Vân ngăn cản anh ta.

Tuy nhiên, một cảnh tượng khiến cả nhà họ Ôn bàng hoàng đã xuất hiện.

Trình Uyên cũng tung ra một cú đâm, người sau ra trước, và dùng tay đâm của Ôn Tập.

“Bùm!” Văn Văn trợn to hai mắt, sau đó, thân mình bay lộn ngược như điều bị đứt dây.

“Cái này” Anh Tiểu Mã muốn xông tới cũng không thể không dừng lại.

Bách Lí Khê Dao ở bên cạnh càng ngạc nhiên và quên ngậm miệng lại.

Đừng nói về người khác, chỉ nói về Bách Lí Khê Dao. Mặc dù cô ấy sinh ra trong Bách Lí gia, vì Bách Lí Minh Dương đã nhắc nhở mọi người trước nên mọi người đều che giấu thân phận của chiến binh trước mặt cô ấy. Vì vậy, cô ấy thực sự không biết., Hóa ra trong mắt cô ấy có một mặt khác của thế giới.

Khi cô ấy nhìn thấy một người thực sự có thể bay người khác giống như người trong phim, cái nhìn của cô ấy về cuộc sống đã bị sốc nặng.

Đặc biệt là người đàn ông đó, người đã đi chung xe với cô vừa rồi, và chân thành thuyết phục cô không được thỏa hiệp với cuộc hôn nhân của mình.

Cô sốc đến mức không biết phải làm sao.

“Anh Tiểu Mã, không phải anh nói kinh mạch của anh ấy đều đứt đoạn, không bằng người thường sao?” Một lúc lâu sau, Bách Lí Khê Dao mới tỉnh táo lại, kinh ngạc hỏi Anh Tiểu Mã.

Anh Tiểu Mã cũng lén nuốt một ngụm nước, rồi chua chát nói: “Người bình thường không bằng hehe với cú đấm này, tôi không ôm nổi mười cái!”

“Thật tuyệt vời phải không?” Bách Lí Khê Dao chớp mắt ngạc nhiên.

Sư huynh Tiểu Mã trầm giọng nói: “Kẻ nói dối là kẻ nói dối lớn. Kinh mạch của hắn không hề bị đứt. Nếu đã như vậy, đừng nói tới ta. Cho dù là Tổ sư thân cận hắn cũng không phải.” nhất thiết phải là đối thủ của anh ta. Với sức mạnh của chính mình, trận chiến đã xoay chuyển cục diện trong một thời gian. ”

Bách Lí Khê Dao nhìn bóng lưng Trình Uyên ở đằng xa, tim đập rộn ràng, không khỏi liếc đôi môi đỏ tươi.

“Anh có muốn xem không?” Cô hỏi.

Rõ ràng là hỏi, nhưng không đợi Anh Tiểu Mã đồng ý, cô đã dẫn đầu đi về phía biệt thự của Ôn gia.

Tiểu Mã do dự một lúc, và không ngăn cản Bách Lí Khê Dao. Quả nhiên trận chiến ngày đó hiếm có trên đời, hắn cảm thấy rất tiếc vì mình không có mặt, thật ra cũng muốn xem trận chiến giữa Siêu Thần Võ là như thế nào. Thứ hai, anh không nghĩ rằng nhà họ Ôn vốn coi trọng Bạch An Tương lại thực sự dám bạc đãi Trình Uyên.

Về phần an toàn của bọn họ, nhà họ Ôn cùng nhà Bách Lí không khỏi da diết, nhưng hắn cũng không lo lắng Ôn tổng sẽ dám đối xử với Bách Lí Khê Dao.

Vì vậy, cuối cùng không có phản đối, thậm chí hắn còn đuổi kịp.

Chương 1845

Chương 1845:

Trình Uyên nắm tay Ôn Tập, không cần biết anh ta còn sống hay đã chết, đi thẳng đến biệt thự của Ôn gia mà không hề dừng lại.

Cánh cửa, đối với anh ta, là vô dụng.

Qua cửa, bạn có thể nhìn thấy một khu vườn tươi tốt.

Trong khu vườn có đôi nam nữ, một số người đang trò chuyện, một số người đang chơi cờ, và một số người đang tán gẫu về tình yêu.

Phải nói biệt thự nhà họ Ôn này quá sang trọng, trông giống như một khuôn viên trường đại học, chủ và khách do nhà họ Ôn nuôi dưỡng được chia thành nhiều hạng khác nhau.

Sau khi Trình Uyên và Thương Vân bước vào, không ai tiến lên ngăn cản họ, mọi người phải làm gì khác.

Trình Uyên khẽ cau mày bỏ qua những người này, thay vào đó đi thẳng đến tòa nhà chính.

Tòa nhà chính là một biệt thự bảy tầng, điều hiếm thấy trong các tòa nhà biệt thự.

Khi anh xuống tòa nhà chính, định nhắc chân đi vào, cửa kính bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên bước ra.

“Xin chào, tôi tên là Ôn Tĩnh Tồn!”

Người đàn ông hơi cúi đầu chào Trình Uyên và lịch sự nói.

Trình Uyên ánh mắt ngưng tụ.

Hắn phát hiện Ôn Tĩnh Tồn này đã ở giai đoạn cuối của Thần Võ cảnh, chỉ còn cách Siêu Thần Võ giới một bước, không khỏi liếc mắt nhìn thêm vài lần, từ đó hiểu được sơ bộ thể mạnh của nhà họ Ôn.

“Vợ tôi đâu?” Trình Uyên thô lỗ hỏi thẳng.

Ôn Tĩnh Tồn cười nhẹ nói với Trình Uyên: “Xin lỗi, ông Cheng, chủ tử đã có lệnh, không ai nhìn thấy.”

“Cỏ! Tôi là chồng của cô ấy!” Trình Uyên có chút khó chịu.

“Cũng bao gồm cả anh!” Ôn Tĩnh Tồn vẫn lễ phép.

Trình Uyên không khỏi chế nhạo: “Hehe, nói đùa gì vậy, chồng kiếm vợ thế nào được, người ngoài ngăn cản không ra đường!”

Ôn Cảnh Sơ đứng yên tại chỗ, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Anh ấy nói với Trình Uyên bằng những hành động thiết thực, không!

Trình Uyên lần này thực sự rất tức giận.

“Đi chỗ khác!”

Anh tức giận hét lên, bước về phía Ôn Tĩnh Tồn, sau đó xoa tay.

Trên thực tế, khi Bạch An Tương hồi phục kỹ năng của Trình Uyên vào tối hôm đó, Ôn Tiểu Đình cũng ở đó, nhưng anh ấy không nói với Ôn Tĩnh Tồn về chuyện đó với họ, bởi vì anh ấy có ý thức coi thường Trình Uyên.

Thử nghĩ xem, Ôn Tiểu Đình được Bạch An Tương ban cho thần lực, hiện tại hắn đã là cường giả ở giai đoạn giữa của Siêu Thần Võ giới, trong khi Trình Uyên chỉ mới ở giai đoạn đầu của Siêu Thần Võ giới.

Làm thế nào để cường quốc trung hạn có thể có những ngày đầu

Tuy nhiên, anh không ngờ rằng Ôn Tĩnh Tồn đã tiến tới để ngăn Trình Uyên.

Người nhà họ Ôn biết rằng sức mạnh to lớn của Trình Uyên ngày đó là do Long cho hắn mượn sức mạnh, cho dù bây giờ khôi phục lại thì cũng chỉ có thể khôi phục thực lực của chính mình, đó là giai đoạn sơ khai của Thần Võ.

Vì vậy, hấn lúc này cũng không để vào mắt Trình Uyên, rất bình tĩnh, tuy rằng lời nói là cung kính, nhưng trong mắt lại lộ ra một tia khinh thường.

Tuy nhiên, khi Trình Uyên vẫy tay một cách ngẫu nhiên, Ôn Tĩnh Tồn đã chết lặng.

Một cỗ lực lượng khiến tim đập nhanh của hấn quét ngang như núi.

“làm thế nào mà”

Chưa kịp nói xong chuyện sau, hấn đã bị Trình Uyên tình cờ cuốn đi, trong vườn thời kỳ cũng làm gãy hai cây, cây ước chừng ba người ôm mới có thể ôm được.

Động tác này lập tức thu hút tất cả người nhà họ Ôn trong vườn, bọn họ đều kinh ngạc, lần lượt tụ tập lại đây.

Trình Uyên không để ý chút nào, trực tiếp mở cửa kính của tòa nhà.

Ngay khi đẩy nó ra, anh đã choáng váng.

Bởi vì có một người đàn ông đứng sau cánh cửa, một người phụ nữ khiến trái tim anh ta đập loạn xạ và gần như khiến anh ta chết ngạt.

Trình Uyên sững sờ hồi lâu, sau đó đưa tay lên dụi mắt mạnh.

Ngay lúc người phụ nữ chuẩn bị ra khỏi nhà, cô vừa đụng phải Trình Uyên đang đi vào, ánh mắt chạm nhau, cô cũng sững sờ.

Chương 1846

Chương 1846:

Cô ấy xinh đẹp tuyệt trần, với mái tóc đen và sáng, mặc một chiếc váy màu xám nhạt, thân hình nhẹ nhàng mềm mại, đặc biệt là biểu cảm có chút kinh ngạc trên gương mặt lúc này càng thêm ưu thương.

So với Bách Lí Khê Dao, người theo sau vào sân sau khi cô ấy đứng dậy, cô ấy sẽ thắng quá nhiều.

Làm đẹp không thể thiếu.

Đương nhiên, trái tim của Trình Uyên bỗng nhiên co rút lại, không phải vì sắc đẹp của cô ấy, mà là vì con người của cô ấy, tên cô ấy là Phương Tố Anh!

Đúng vậy, người đẹp tựa tiên nữ xuất hiện trong biệt thự của Ôn gia trước mắt Trình Uyên không phải ai khác, mà chính là Phương Tố Anh, người đã chết trong ký ức của Trình Uyên.

Vào lúc này, não của Trình Uyên ngừng quay, và anh chậm rãi đi về phía Phương Tố Anh.

Phương Tố Anh ngậy người nhìn anh.

Đôi mắt đã gần trong tầm tay, nên Trình Uyên đột nhiên ôm cô vào lòng, mạnh mẽ ôm lấy cô, như thể anh muốn nhúng cô vào trong cơ thể mình.

Bây giờ anh ấy quá phân khích.

Cái chết của Phương Tố Anh luôn là một nút thắt trong trái tim anh mà anh không thể tháo gỡ, ban đầu anh đã trải qua một cách khó hiểu, và ban đầu muốn thay đổi tất cả, nhưng thật đáng tiếc khi cuối cùng anh đã bị Long nhìn thấu và thất bại.

Sau khi quay lại, anh ta xác nhận nhiều lần rằng Phương Tố Anh thực sự đã chết. Anh nghĩ rằng anh đã mất cơ hội duy nhất để cứu Phương Tố Anh, nhưng bây giờ cô ấy đang đứng trước mặt anh còn sống.

Phía sau Trình Uyên, Bách Lí Khê Dao và Tiểu Mã đi đến phía trước và nhìn thấy cảnh này.

Mặt Bách Lí Khê Dao tái mét, bởi vì cửa kính đang mở, có thể nhìn rõ khuôn mặt của Phương Tố Anh từ góc độ của cô.

“thật

Nghe những lời của Anh Tiểu Mã, và nhớ lại những gì Trình Uyên đã nói với chính mình trước đó, Bách Lí Khê Dao đột nhiên cảm thấy xấu hổ, thậm hạ mình và hai má nóng như lửa đốt.

Phương Tố Anh được ca ngợi là mỹ nhân số một thế giới, không phải là một cái tên viễn vông mà thực sự rất ưa

nhìn. Ngay cả Bạch An Tương Lí Nam Địch, và Bách Lí Khê Dao đứng sau Trình Uyên vào lúc này, cả ba người họ cùng nhau, không thể so sánh với vẻ đẹp của cô ấy một mình.

Có thể nói, người đàn ông nhìn thấy tình yêu, và người phụ nữ thấy sự ghen tuông.

“Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!” Phương Tố Anh kêu lên, bị Trình Uyên ôm quá chặt, cô đau lòng cười.

Đến lúc đó Trình Uyên mới nhận ra mình đã mất bình tĩnh, vội vàng buông Phương Tố Anh ra, hai tay ôm lấy bờ vai thơm tho của cô, xúc động nói: “Em vẫn còn sống, tuyệt, tuyệt vời!”

Phương Tố Anh cười đều, sau đó giơ cánh tay chiếu lệ hất tay Trình Uyên ra: “Vâng, vâng, đợi đã, đợi đã.”

Sau khi thoát khỏi “móng vuốt quỷ dữ” của Trình Uyên, cô vừa chạy lại vừa hét lớn: “Cứu với, ai đó đang giở trò côn đồ!”

Trình Uyên sững sờ tại chỗ.

Không chỉ Trình Uyên, mà cả Thương Vân Bách Lí Khê Dao và Tiểu Mã Ca phía sau anh ấy cũng bị sốc.

“Tình hình thế nào?” Tiểu Mã kinh ngạc nói: “Tôi còn tưởng là người phụ nữ của Trình Uyên. Không quen nhau đã lâu.”

Bách Lí Khê Dao cũng có đôi mắt đẹp, cô khó hiểu: “A, Trình Uyên này sao lại là người như vậy”

Thương Vân cũng đầy nghi hoặc, cô đã nhìn thấy Phương Tố Anh nên sẽ không quá ngạc nhiên, nhưng cái chết của Phương Tố Anh là do một mình cô gây ra, nên cô hoàn toàn không hiểu tại sao Phương Tố Anh lại như thế này, cũng giống như vậy. như không biết Trình Uyên.

Trình Uyên định thân lại, vừa định đuổi theo thì một người bước xuống cầu thang lầu hai.

Nhìn thấy người đó, thân thể Trình Uyên chợt cứng đờ.

Bởi vì người đó không phải ai khác, mà là Bạch An Tương.

Phương Tố Anh vội vàng chạy sau lưng Bạch An Tương, giống như tránh thần địch, tránh Trình Uyên: “Chị Bạch, cứu em với, tên này đã làm gì em!”

Hiểu rồi!

Bây giờ tôi đã nhảy xuống sông Hoàng Hà, tôi không thể làm sạch được nữa.

Trình Uyên có vẻ cay đắng, và nhanh chóng bước tới giải thích cho Bạch An Tương, nói rằng anh ấy có một chút phần khích tràn ngập.

Chương 1847

Chương 1847:

Nhưng mà, hấn đột nhiên nhìn thấy Bạch An Tương khuôn mặt nhỏ nhắn, lúc này chỉ có một tia kiêu ngạo cùng lãnh đạm. Có vẻ như những lời nói của Tố Anh không được để tâm.

Tim Trình Uyên chột chùng xuống, nhưng anh vẫn bước về phía cầu thang.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một nam thanh niên đứng trước mặt.

Kể từ khi nhìn thấy Trình Uyên trên núi Vũ Ninh, Ôn Tiểu Đình đã luôn căm ghét anh.

Khi hai bên đối đầu nhau, khi sự sống và cái chết đang bị đe dọa, anh ta không nghĩ đến việc làm thế nào để giúp cấp dưới của mình thoát khỏi khó khăn, thay vào đó, anh ta chỉ quan tâm đến vợ mình khi anh ta chiến đấu chống lại Minh Vương, và anh ta vẫn khóc và khóc, trông chẳng giống ai cả. một người đàn ông.

Hơn nữa, anh ta có một người vợ tuyệt vời và thiêng liêng như Bạch An Tương, anh ta vẫn say sưa với hoa, tức là anh ta đã hái hoa của Lí Nam Địch, và bây giờ anh ta lại có dã tâm với Phương Tố Anh, một người khách của gia đình anh ta.

Vì vậy, điểm số của Trình Uyên trong tâm trí cậu đã tiêu cực, và chỉ còn lại những từ như punk và đờ đẫn.

Những người khác không biết tâm tư của Bạch An Tương lúc này, Ôn Tiểu Đình biết, anh ấy biết Bạch An Tương không muốn nhìn thấy Trình Uyên, muốn đoạn tuyệt với anh ấy, vì vậy, anh ấy không quan tâm đến thân phận của Trình Uyên là Bai. Chồng của An Tương, anh ấy không những không quan tâm đến danh tính của Trình Uyên là chồng của Bạch An Tương., Và có một chút ghen tuông.

“Đi!” Ôn Tiểu Đình nói với Trình Uyên một cách vô cảm.

Hắn hiện tại đã là cường giả trung giai Siêu Thần Võ giới, tự nhiên cao hơn Trình Uyên một bậc.

Nhưng mà lúc này, Trình Uyên trong mắt không có ai ngoại trừ Bạch An Tương, hướng chi hắn còn là một đứa nhỏ.

Trình Uyên đẩy cánh tay của anh ra, định đi lên cầu thang, không để ý đến Ôn Tiểu Đình chút nào.

Ôn Tiểu Đình khuôn mặt không cảm xúc cũng kịch liệt co giật: “Ngươi tìm chết!”

Trình Uyên không để anh vào mắt, khiến anh rất tức giận, rất tức giận, vì vậy anh phải dạy cho Trình Uyên một bài học, và anh phải ở trước mặt Bạch An Tương. 0

Anh ta muốn đánh Trình Uyên đến ngã xuống đất quỳ xuống cầu xin lòng thương xót trước mặt Bạch An Tương, và muốn Bạch An Tương nhìn thấy Trình Uyên không thể chịu đựng

được như thế nào, để loại bỏ hoàn toàn khả năng tiếp tục dây dưa với Trình Uyên.

Vì vậy, anh ta quay lại quyết liệt, đâm Cheng và sau đó vào lưng anh ta.

“phun!”

Trình Uyên làm sao có thể chịu được một đòn Từ Mục cường giả Siêu Thân Võ cảnh trung cấp, hấn lập tức bị quật ngã xuống đất, đập mặt đất thành hố sâu, máu me tóa ra.

Cảnh tượng này khiến mọi người choáng váng.

Quá đột ngột, không ai ngờ Ôn Tiểu Đình lại ra tay đột ngột.

Sau khi Ôn Tiểu Đình dứt điểm, trên mặt lộ ra một tia giễu cợt, trong mắt hiện lên một tia khinh thường cùng khinh thường.

“Thùng rác!” Anh ta nói.

Tuy nhiên, vừa dứt lời, anh đã choáng váng.

Vì Trình Uyên bị đánh ngã xuống đất nên cơ thể cậu đang dần biến mất.

Ôn Tiểu Đình đột nhiên tỉnh lại, nhanh chóng ngẩng đầu lên, chỉ thấy một Trình Uyên còn nguyên vẹn khác đã xuất hiện trước mặt Bạch An Tương.

Đòn đánh của một cường giả trong Siêu cấp Thần Võ trung kỳ hoàn toàn không để ý tới, điều này khiến cho Ôn Tiểu Đình có chút xấu hổ cùng tức giận.

Không sai, hẳn rõ ràng là phé vật, Ôn Tiểu Đình bực bội nói: Tại sao tính tình lúc này hoàn toàn khác với ngày đó?

Nguyên nhân khiến anh không hiểu thực ra là vì anh không hiểu tình cảm giữa Trình Uyên và Bạch An Tương sâu sắc đến mức nào. Cả hai quen nhau và yêu nhau trải qua bao thăng trầm, biết điều đó không hề dễ dàng nên họ càng trân trọng. Sau khi hai người yêu nhau thật lòng, họ hầu như không bao giờ cãi vã hay đỏ mặt, đi đâu cũng nghĩ đến nhau.

Cứ thử tưởng tượng, với những cảm xúc như vậy, một ngày bỗng một người không còn yêu nữa mà bỏ đi, hoặc đột ngột biến mất, thì làm sao tâm lý người kia không suy sụp.

Lý do khiến Trình Uyên rất buồn vào ngày hôm đó chủ yếu là vì anh ta nghĩ rằng Minh Vương đã giết Bạch An Tương.

Nhưng những Ôn Tiểu Đình này sẽ không hiểu, bởi vì hắn mới mười tám tuổi, chưa từng trải qua tình yêu giữa sinh tử.

Chương 1848

Chương 1848:

Trong mắt anh, Bạch An Tương là thần của anh, là nữ thần của anh, thiêng liêng và không phạm thượng, ngay cả khi Trình Uyên là chồng của cô.

Sau khi bị bỏ qua, cơn giận chuyển thành giận dữ, và nó bay lên trong vô vọng.

“Thằng khốn!”

Rầm một tiếng, anh ta Vận chuyển thủ pháp bằng cả hai tay và chỉ vào Trình Uyên một cách hung tợn.

Cầu thang bắt đầu biến dạng, dựng đứng rồi chèn ép về phía Trình Uyên như hai cánh cửa sắp đóng lại.

Với một tiếng “bốp!” Trình Uyên bị bắt.

Nhìn thấy điều này, sự tức giận trên mặt của Ôn Hiểu Đình dịu đi đôi chút, nhưng sau đó, anh nhìn thấy ở nơi cách cầu thang xoắn, nơi Bạch An Tương đang đứng chưa đến ba mét, một Trình Uyên khác đã xuất hiện ở đó.

Bởi vậy, dù có tu luyện cao đến đâu, xét về bản năng thì hẳn cũng không liên quan gì đến Trình Uyên, cũng giống như trận

chiến ở núi Phù Dao, Minh Vương đã vượt qua Thần Võ cảnh giới, đạt tới cảnh giới không thể dễ dàng. đánh bại Ôn Tiểu Đình, nhưng đã một lần xấu hổ trước tài năng bản năng của Trình Uyên.

Hơn nữa, Ôn Tiểu Đình chỉ là một cường giả ở giai đoạn giữa của Siêu Thần Võ Giới

Ôn Tiểu Mặc cảm thấy Trình Uyên đang sỉ nhục mình, trong lòng đột nhiên càng thêm tức giận, sắc mặt bắt đầu xấu xa, lại vung tay bay tứ tung.

Đúng lúc này, Trình Uyên đột nhiên quay người chỉ vào Ôn Tiểu Đình giận dữ hét lên: “Mày đủ rồi đấy, đừng trách tao dạy dỗ bố mẹ mày!”

Trình Uyên cũng đang làm phiền anh ta, trong lòng còn nói, bạn đã nói vợ chồng chúng ta gặp nhau là chuyện như thế nào, bạn còn phải ra tay ngăn cản.

Nói cách khác, nếu không có Bạch An Tương ra tay, Trình Uyên sẽ phải dạy cho đứa nhỏ này một bài học tốt.

Ôn Tiểu Đình tâm lý cũng bùng nổ.

Sau khi Trình Uyên hét lên câu nói của mình, anh chàng mắt tròn mắt dẹt, vẻ mặt kinh ngạc: Nghe giọng điệu này, hình như Trình Uyên đang khiển trách một đứa trẻ.

Anh ấy thực sự nghĩ về mình khi còn là một đứa trẻ

Chết tiệt!

Phôi sắp nổ tung!

Ôn Tiểu Đình không chút do dự tiếp tục nhéo công thức, coi như hôm nay sẽ không từ bỏ gì3t chết Trình Uyên.

Nhưng mà, lúc này Bạch An Tương lại lãnh đạm nói: “Được rồi, người đi xuống trước!”

Ôn Tiểu Đình động tác ngưng tụ, thấy tài năng bản năng sắp hình thành, Bạch An Tương ngắt lời hần, sắc mặt co quắp. Nhưng không có cách nào, bạn có thể bỏ qua lời nói của bất cứ ai, nhưng Bạch An Tương phải nghe.

“Vâng!” Ôn Tiểu Đình bất đắc dĩ bỏ tay xuống, cúi đầu đối với Bạch An Tương cung kính nói.

Bách Lí Khê Dao và Tiểu Mã, những người đã chứng kiến tất cả những điều này, nuốt nước bọt một cách bí mật và lật ngửa vì sốc. Chưa kể đến việc Bách Lí Khê Dao cảm thấy cuộc chiến vừa rồi là không đúng sự thật, và ngay cả sư phụ Tiểu Mã cũng không khỏi nói.

Đơn giản đây không phải là con người!

Trình Uyên nhìn Bạch An Tương với tâm tình phức tạp, nhưng ngoài mặt lại biểu hiện khá dịu dàng kèm theo nụ cười gượng gạo, “Vợ à, về nhà thôi.”

“Về nhà” Bạch An Tương giật mình, sau đó chế nhạo, khinh thường nhìn Trình Uyên: “Anh đi cùng em.”

Rồi anh quay lên lầu.

Phương Tố Anh vội vàng theo sau.

Trình Uyên khẽ cau mày và làm theo ngay lập tức.

Bạch An Tương đưa cậu đến một căn phòng không có cửa sổ, đóng cửa không bật đèn, giống như một căn phòng bí mật tối tăm.

Trong phòng chỉ có một chiếc bàn hội nghị dài đơn giản và vài chiếc ghế, còn lại không có gì khác, Trình Uyên ước tính rằng đây là một căn phòng dành riêng cho thiết bị chiếu.

Sau khi Bạch An Tương bước vào, cô ấy bước thẳng đến bàn họp với hai tay sau lưng và quay lưng về phía Trình Uyên.

“Người vợ”

Chương 1849

Chương 1849:

Trình Uyên bước vào phòng, cảm thấy rất khó chịu với tư thế của Bạch An Tương lúc này.

“Câm miệng!”

Biết đâu, anh vừa gọi cho vợ mình, nhưng trước khi anh tiếp tục, Bạch An Tương đã lạnh lùng ngắt lời anh.

Lúc này, Phương Tố Anh có vẻ hơi thừa.

Bạch An Tương quay lại, khuôn mặt lạnh lùng, nhìn Trình Uyên hờ hững và khinh thường, nói: “Cô ấy chẳng phải là nút thắt trong lòng anh suốt sao? Anh cứu cô ấy cho em. Từ trước đến nay, giữa anh và em. . . Bạn có thể hiểu được dù chỉ là một mối quan hệ nhỏ nhất. ”

Phương Tố Anh nhìn thấy Bạch An Tương nhắc đến mình với vẻ mặt sững sờ.

Trình Uyên r3n ri trong lòng.

“Nó có ý nghĩa gì đâu.” Anh không hiểu và không muốn tin, cười gượng gạo nói: “Bà xã, đừng đùa nữa, chẳng buồn cười chút nào đâu anh”.

“Bùm!” Có một tiếng nổ lớn.

Ngay khi anh ta gọi vợ của Bạch An Tương lại, Bạch An Tương nhìn chăm chăm vào Trình Uyên một cách dữ dội, và sau đó một tia sáng trắng nóng bỏng lóe lên trong mắt anh ta.

Không nhìn thấy cô ấy bắn như thế nào, cơ thể của Trình Uyên đã bị thổi ngược.

Tường rất chắc chắn, trên bề mặt còn có một lớp màng bóng giúp bảo vệ tường nguyên vẹn, cho dù Trình Uyên có bị tác động lực mạnh nhưng va vào tường cũng chỉ khiến lớp màng bóng run lên một chút thôi. nó.

“Phốc!” Anh phun ra một ngụm máu, Trình Uyên ngã xuống đất.

“Tôi sẽ cảnh cáo anh lần nữa. Sau này tôi không được phép gọi cho vợ tôi. Chúng ta sẽ không liên quan nữa!” Bạch An Tương lạnh lùng mắng Trình Uyên.

Trình Uyên nảo nề như sấm.

Lần đầu tiên sau sáu năm, Trình Uyên bị Bạch An Tương đánh đến nôn ra máu.

Anh không thể tin đó là sự thật, và anh không muốn những gì Trình Uyên Bạch An Tương nói là sự thật.

Anh ta không được hòa giải!

Vì vậy, ôm trên mặt đất run rẩy leo lên, khoe miệng vẫn còn đỏ ngầu.

Phương Tố Anh bị cảnh tượng này làm cho hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ bé tái nhợt, như thể biến thành người đá, miệng há hốc mồm không dám nhúc nhích.

Nhưng lúc này Trình Uyên lại bướng bỉnh mỉm cười, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Bạch An Tương, trái tim đau nhói, nhưng trên mặt lại cười một cách dứt khoát, đi về phía cô từng bước, chậm rãi nói từng chữ: “Vợ à!”

Với tiếng vợ như sấm, Phương Tố Anh sợ hãi nhìn Bạch An Tương.

Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt của Bạch An Tương lóe lên sự phân kích dữ dội, và sau đó

“Bùm!” Trình Uyên lại bị nổ tung, va vào tường một cách dữ dội lần nữa, rồi ngã xuống đất.

“Phông!” Máu phun ra như pháo hoa!

Không biết tại sao, Trình Uyên không thể thể hiện tài năng bản năng của mình trong căn phòng này, vậy nên nếu cậu ấy nôn ra máu, đó là một vết thương thật.

Ánh mắt của Bạch An Tương giống như một chiếc búa nặng nề, đập nó một cách dữ dội vào ngực anh ta, với cảnh giới siêu

cấp sơ kỳ của anh ta, anh ta không thể chịu được đòn vô hình này, và xương ức của anh ta đã bị gãy.

Có một cơn đau xuyên thấu ở ngực.

Nhìn thấy Phương Tố Anh xúc động, khuôn mặt sợ hãi tái nhợt, cuộn mình trong góc không khỏi rùng mình, có lẽ cô cảm thấy Trình Uyên lúc này quá đau khổ.

Tuy nhiên, dù bị thương nặng như vậy, tay Trình Uyên vẫn phát lực, cánh tay run rẩy, chống người lên, cố gắng từ trên mặt đất đứng dậy vô cùng chậm rãi.

Bạch An Tương nhìn cảnh tượng trước mặt, trong vẻ mặt lạnh lùng lóe lên một điều kỳ lạ. Nhưng ngay sau đó cô lại bị che đậy.

“Những thứ không sống không chết!” Cô dứt khoát.

chỉ

“Haha, vợ, trở về nhà với anh!” Trình Uyên cuối cùng cũng đứng dậy, nén lại vẻ đau khổ trên mặt, cố gắng nở một nụ cười có phần dị dạng.

Chương 1850

Chương 1850:

Trái tim của Phương Tố Anh chợt bàng hoàng khi nghe những lời này.

Trình Uyên đau thế này mà vẫn không biết hỏi cái, Phương Tố Anh không biết mình bị làm sao, lúc này cô rất lo lắng, muốn bước tới ngăn Trình Uyên lại và nói cho anh biết. im lặng.

Chắc chắn, khuôn mặt nhỏ đầy sương giá của Bạch An Tương, vào giờ phút này, giống như trận tuyết đầu mùa đông, lạnh đến thấu xương!

“Bạn vẫn ở đó!”

Với một cốc nước ngọt, Trình Uyên nhắc nó lên khỏi mặt đất trong làn không khí loãng như thể đang bị anh nhéo cổ.

Anh đau đớn muốn vươn hai tay ra để nắm lấy đôi bàn tay vô hình đang mắc kẹt trong cổ họng mình, nhưng anh không thể nắm được thứ gì, anh cũng chẳng có tay nào cả.

Mặt anh đỏ bừng ngay lập tức.

“Trình Uyên, tôi cảnh cáo anh, tôi không phải vợ anh, vợ anh đã chết, tôi chỉ mượn thân xác của cô ấy! Nếu anh lại chọc tức

tôi, tôi thật sự sẽ giết anh!”

Bạch An Tương lạnh lùng hét lên.

Trình Uyên bây giờ đang đau khổ, một mặt từ thể xác, mặt khác từ tâm hồn.

Bạch An Tương đã chết

Cô ấy không phải là An Tương

Anh không muốn tin điều đó!

Nước mắt từ trong hốc mắt trượt xuống.

Nhìn thấy giọt nước mắt trong mắt Trình Uyên, vẻ mặt của Bạch An Tương đột nhiên ngưng trọng, như thể nhìn thấy điều gì đó kỳ lạ, cơ thể cô cũng đông cứng lại.

Sau đó, nàng vươn bàn tay ngọc mềm mại trắng nõn kéo trán, vẻ mặt hơi ngưng trọng, không nhìn Trình Uyên.

Tuy nhiên.

Chỉ chốc lát, nàng tức giận nói với chính mình: “Thôi, ta không giết hẳn, ta sẽ không giết hẳn!”

Vào lúc này, Bạch An Tương trông giống như một bệnh nhân tâm thần phân liệt, ít nhất thì đối với Phương Tô Anh cũng có

cảm giác như thế này.

“gọi!”

Trình Uyên, không thở được và sắp chết vì ngạt thở, cuối cùng cũng thở ra được. Mặc dù vẫn bị treo trên không, nhưng anh có thể thở một cách êm ái.

Bạch An Tương hít một hơi thật sâu mà không rõ lý do, sau đó, cô ấy trở lại vẻ thờ ơ trước đây: “Tôi sẽ nói lại lần cuối. Tôi không phải là cô ấy. Cô ấy đã chết. Đừng xuất hiện trước mặt tôi. Một lần nữa. Nếu không, tôi sẽ lấy tất cả xương của toàn bộ cơ thể của bạn. Hãy bẻ nó ra và dỡ ra cho bạn tám mảnh nữa. ”

Lúc này, Phương Tố Anh, người luôn chỉ là người đứng ngoài cuộc, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cô nghĩ, Bạch An Tương đã nói hết rồi, ước chừng Trình Uyên sẽ không vương bạn nữa, may mà không có ai. đã bị giết.

Nghĩ đến đây cô liền đưa tay ra xoa nhẹ lên bầu ngực đầy đặn của mình.

Tuy nhiên

“Vợ à, đừng có đùa như vậy với anh nữa.” Trình Uyên đau đớn run lên, nhưng lại bướng bỉnh nói vì ghen tị.

Phương Tố Anh đã bị sốc ngay khi câu này được nói ra, và vội vàng nhìn Bạch An Tương.

Chắc chắn, Bạch An Tương, người có khuôn mặt thờ ơ, đột nhiên lộ ra vẻ gớm ghiếc sau khi nghe những lời này.

“Ta giết ngươi!”

Cô nghĩ không hiểu, trên đời này làm sao có người ngu ngốc như vậy, rõ ràng là phải chịu đựng đau đớn tột cùng, nhưng lại xảy ra chuyện khiến thân trên đau đớn.

Tôi thực sự không sợ chết

“Ngươi thật không sợ chết”

Bạch An Tương đã hoàn toàn tức giận.

Có một âm thanh gãy xương rõ ràng, và một trong những bắp chân của Trình Uyên đột nhiên xuất hiện như thể nó đã bị một cái gì đó bắt và bẻ gãy, ngay lập tức bị uốn cong 90 độ.

“gì!”

đau đớn!

Đau như nhổ hết lông tơ trên người, không những thế Trình Uyên còn cảm thấy bắp chân mình như bị châm lửa đốt, lửa hừng hực.

Chương 1851

Chương 1851:

Đau đớn vì gãy xương khiến anh gần như ngất đi, nhưng khi Bạch An Tương ở trên không, anh thậm chí không có quyền hôn mê.

Vì vậy, chúng ta chỉ có thể đối mặt với nỗi đau đang dâng trào này một cách toàn diện.

Sự xuất hiện của bấp chân Trình Uyên khiến Phương Tố Anh sợ hãi, anh chưa bao giờ thấy bấp chân của một người có thể gấp lại như thế này, và hình như một cái túi lớn vẫn đang phồng lên, và phần râu xương có thể sẽ lòi ra khỏi thịt trong giây tới .

Thật kinh khủng, mặt cô ấy tái đi vì sợ hãi.

“Chị Bai, đừng, đừng làm thế này!” Cô ấy hoảng sợ, vội vàng thuyết phục Bạch An Tương, sau đó, Tố Anh khóc để thuyết phục Trình Uyên: “Em có phải là đồ ngốc không? Đừng gọi chị Bai là vợ nữa. lại gọi như vậy đi. Phải khổ lắm anh ạ ”

Phương Tố Anh không biết tại sao cô ấy đột nhiên cảm thấy đau khổ, và cô ấy bắt đầu cảm thấy có lỗi với anh ta, hoặc có thể cô ấy bị cảm động bởi nỗi ám ảnh điên cuồng của anh ta.

“Vợ, Vợ, Vợ”

Tuy nhiên, điều cô không bao giờ ngờ tới là Trình Uyên không những không nghe lời mà ngược lại còn lớn tiếng và ngạo mạn, gọi một loạt vợ cùng một lúc.

Đó là nó!

Trái tim của Phương Tố Anh thất lại: “Bạn”

có thật không.

Mấy phút trước, Bạch An Tương vốn xa cách và coi thường mọi thứ, dù sao trên mặt cũng không có sóng, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này cực kỳ hung ác.

“Tôi thấy anh có thể khó khăn đến mức nào!” Cô tức giận.

Không hề báo trước, lại có thêm một tiếng “cạch”, bắp chân còn lại của Trình Uyên cũng bị gập lại thành chín mươi độ.

“gì!”

Trình Uyên đau đớn rít lên.

“Ngươi còn dám mạnh miệng!” Bạch An Tương lạnh lùng hỏi.

Trình Uyên muốn nói chuyện, nhưng cơn đau lúc này khiến cậu giật bắn người, không thể nén thành lời trong cổ họng.

Một lúc lâu sau, khi đã mồ hôi nhễ nhại, Trình Uyên cười khổ: “Là đàn ông, tôi không muốn hét lên, nhưng đau quá, đành chịu.”

“Nếu anh không nhịn thì đừng nói nhảm.” Phương Tố Anh lo lắng.

Tuy nhiên, Trình Uyên cười khổ nói: “Trước đây, anh luôn cho rằng em không còn là cô ấy nữa, nhưng bây giờ anh rất tin em và em là vợ anh Bạch An Tương!”

“Cho dù đau đến chết đi sống lại, anh cũng phải nói, anh sẽ không mất em, em là vợ anh Bạch An Tương!” 0

Phương Tố Anh nhắm mắt kinh ngạc, cô không dám nhìn vào đó, nhưng cô có thể đoán trước được cảnh khốn cùng sẽ như thế nào.

Bạch An Tương chắc chắn nghiến răng nghiến lợi nói: “Mẹ kiếp, ta không nghĩ tới người có thể nhìn thấy quan tài hay là khóc!”

“Vợ, em không muốn anh, không muốn con của chúng ta sao?” Trình Uyên QingKim lớn tiếng hỏi.

Bạch An Tương của cơ thể đông cứng đột ngột.

Cô nhìn chăm chăm vào mắt Trình Uyên, và một cuộc đấu tranh lóe lên giữa hai hàng lông mày của cô.

Lần này, Trình Uyên không phải chịu sự tra tấn của cô ấy nữa, và thời gian như đông cứng lại.

Phương Tố Anh cũng choáng váng.

Biểu cảm trên khuôn mặt của cả ba khác nhau.

Không biết đã qua bao lâu, Trình Uyên chịu đựng cơn đau xé lòng, cười toe toét, “Em là em, và em là vợ anh. Vậy, để làm gì?”

“Hãy nói cho tôi biết nếu bạn có bất kỳ khó khăn nào. Hãy cùng nhau chiến đấu. Đã nhiều năm như vậy, không phải chúng ta đều đến đây như thế này sao? Chúng ta là”

Tuy nhiên.

Trước khi nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch An Tương lộ ra vẻ kiên định, lập tức nâng cánh tay lên, hừ lạnh một tiếng, “Mập mập!”

“phun!”

“gì!”

Cùng với tiếng hét đau đớn của Trình Uyên, âm thanh quái dị lập tức gào thét toàn bộ căn phòng, ngay cả người trong sân biệt thự cũng có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Xương ngực của Trình Uyên đều bị gãy, rễ đâm vào da thịt trên ngực, bộ dạng còn hơn cả kinh khủng, kinh khủng.

Chương 1852

Chương 1852:

Phương Tố Anh gần như ngất xỉu khi nhìn thấy cảnh này, cô ngồi bệt xuống đất, nước mắt chảy ròng ròng.

Loại đau đớn này đã đến điểm mấu chốt, tuy nhiên lúc này, điểm mấu chốt này trước mắt Bạch An Tương dường như vô ích, nó hoàn toàn không thể hoạt động, Trình Uyên không thể sống lại, chết hoặc ngất đi. Mọi hành vi, Không nằm trong tầm kiểm soát của họ.

Tất cả những gì anh ấy có thể trải qua là nỗi đau không thể nói thành lời này.

Trong lòng đau đớn, hẳn có chút bối rối, mọi thứ trước mắt bắt đầu bay lên Liên Thiên cao thoát thân.

Bạch An Tương lạnh lùng nói: “Tôi nói, Bạch An Tương đã chết, tôi không phải là cô ấy, tôi là thần chết. Đúng vậy, tôi lấy thân thể của cô ấy, coi như đèn bù, tôi bù đắp cho sự hối hận trong lòng của anh, mang theo Phương Tố Anh đối với người, từ nay ta và người sẽ không liên quan gì đến người, người đừng bao giờ đến với ta nữa, nếu không ”

“Nếu không ta sẽ cho người ném trái một nỗi đau còn gấp trăm lần nỗi đau hôm nay người phải chịu, để cho người không thể sống sót mà chết!”

Sau đó, cô quay sang Phương Tố Anh: “Tố Tố, đừng sợ anh ấy, chị sẽ cho em biết những điều em nên biết, sau đó chị sẽ hiểu mọi chuyện và chăm sóc cho anh ấy!”

Đó là một từ rất ấm áp, nhưng Bạch An Tương nói nó lại vô cùng lạnh lùng.

Trước khi Phương Tố Anh có thời gian để từ chối, Bạch An Tương đã đặt một ngón tay lên trán cô, sau đó quay người bay đi.

Trình Uyên ở trong phòng không giữ được nữa, ngã xuống đất một cái “bốp” rồi bất tỉnh.

Phương Tố Anh vô cùng sợ hãi, cô muốn đuổi theo Bạch An Tương và bỏ đi, nhưng khi cô nhận ra, Bạch An Tương đã rời khỏi phòng.

Cửa mở, không ai dừng lại, Thương Vân Tiểu Mã, Bách Lí Khê Dao, và nhiều người nhà họ Ôn cũng xông vào phòng và siết chặt Phương Tố Anh vào phòng một lần nữa.

Sau đó, tấm phim sáng bóng trong phòng đột nhiên biến mất. Nhìn Trình Uyên một lần nữa, anh đang dần mờ đi.

Bên kia, một Trình Uyên không nguyên vẹn đang nằm lạng lã trên sàn.

Mọi người đều sống sờ.

Những người đi vào sau đó nhìn thấy tình cảnh thê thảm của Trình Uyên, cả người đều sợ hãi như tờ giấy.

Đặc biệt là Bách Lí Khê Dao, nơi cô đã nhìn thấy một cảnh tượng thảm thương như vậy, cô ngay lập tức bắt đầu khóc.

Bạch An Tương lúc này mới ra khỏi phòng, mới vừa bước xuống lầu, Ôn Tiểu Đình và Ôn Đồng vội vàng đi tới chào hỏi.

“Bác thầy!”

Bạch An Tương khẽ gật đầu: “Rời khỏi đây!”

“Được!” Hai người vội vàng đáp ứng, Ôn Đồng cũng đáp: “Ta đã an bài.” 0

Ngay lập tức, vài chiếc ô tô hạng sang lao vào sân.

Trước khi lên xe, Bạch An Tương do dự một chút, cô cau mày, quay đầu lại nhìn về hướng lầu hai, khẽ nói nhỏ: “Anh không hiểu.”

Nói xong không chần chừ mà trực tiếp lên xe.

Xe chạy ra khỏi biệt thự của Ôn gia.

Khi Trình Uyên mở mắt ra, Liên Thiên đã tới.

Anh vẫn ở nhà họ Ôn, nhưng đã đổi sang một căn phòng có cửa sổ và một chiếc giường lớn.

Anh nằm trên giường lớn, đợi tâm mắt được lau sạch sẽ rồi mới bắt đầu xem xét đồ đạc trong phòng, trong đầu anh luôn hiện lên một số ký ức, không rõ ràng lắm.

Khi muốn đứng dậy, chỉ thấy chiếc chăn bông phủ trên người bị ai đó đè lên, Trình Uyên hơi giật mình, liền nhìn sang một bên.

Một cô gái ngủ gục trên mép giường của anh.

Khi nhìn rõ mặt cô gái, Trình Uyên sững sốt, chột nhớ ra.

Anh đến Ôn gia, gặp Phương Tô Anh, và sau đó ngất xỉu

Nhưng là, hắn ở nhà Ôn gia làm sao vậy?

Mặc dù tôi đã nhớ ra một số điều, nhưng dường như tôi đã quên một số thứ.

Họ Ôn tứ đại gia tộc!

Chương 1853

Chương 1853:

Phương Tố Anh

Trình Uyên không tìm được mà đập vào đầu, ép ký ức quay trở lại não.

Vì vậy, đột nhiên, về trí nhớ của Phương Tố Anh, anh ta đột nhiên phân nhánh.

Trong ký ức, Phương Tố Anh đã chết, cái chết đau khổ, anh vừa buồn, vừa giận, vừa bực mình, vì lý do này, sau khi trở về kinh đô, anh đã gây xáo trộn lớn trong gia đình Fang.

Nhưng lúc này trong đầu anh lại hiện lên một ký ức khác, trong ký ức, trụ sở của Yiqi League bị đánh bom và tòa nhà sụp đổ, sau đó Phương Tố Anh biến mất, Ren Chengran dù tìm cách nào cũng không tìm thấy nó.

Tuy nhiên, hai ký ức đến cùng một điểm đến bằng những con đường khác nhau, và cả hai trở thành một trong gia đình Fang của Trình Uyên, điểm khác biệt duy nhất là một Phương Tố Anh đã chết và người kia mất tích.

Đầu óc của Trình Uyên lúc này hơi bối rối, anh không chắc Phương Tố Anh trước mặt mình có phải là Phương Tố Anh thật hay không.

Vì vậy, anh cẩn thận duỗi một ngón tay ra và nhẹ nhàng chạm vào gò má táo bạo của cô.

Mềm và trơn, co giãn rất tốt và khá ấm

Trực tiếp!

Trái tim treo lơ lửng của Trình Uyên cuối cùng cũng đáp xuống.

Nhưng thật tình cờ, Phương Tố Anh lúc này mới mở mắt, nên cô nhìn Trình Uyên lấy ngón tay chọc vào má mình, và cũng chọc vài lần.

Cô ấy có vẻ ngạc nhiên.

Khi ánh mắt chạm nhau, hai bên ngượng ngùng.

Trình Uyên cũng choáng váng.

“Này còn muốn làm xã hội đen nha!”

Phương Tố Anh vọt lên như điện giật, như thể cô ấy muốn trốn càng xa càng tốt, nhưng cô ấy bị vướng vào một cái ghế đầu và suýt ngã.

Từ từ, cô đột nhiên vươn một bàn tay ra che đầu, trong lòng cảm thấy bối rối.

“Em có sao không” Trình Uyên hỏi.

Sau đó Phương Tố Anh ngẩng đầu lên và nhìn Trình Uyên với vẻ bối rối.

“Em nhớ anh!” Cô ấy nói.

Trình Uyên cũng rất kinh ngạc: “Lúc trước cậu quên mất tôi.”

“À, tôi không biết, nhưng” Phương Tố Anh đột nhiên nhận ra điều gì đó trước khi nói xong, cô ấy rất cảnh giác, làm một tư thế phòng thủ, hai tay ôm ngực: “Đồ xấu xa, tại sao tôi phải nói cho anh biết?”

“Bad Boy” Trình Uyên thần thờ.

Phương Tố Anh hừ lạnh một tiếng: “Đặt ta vào cái móc treo trên ban công muốn ném ta xuống lầu. Đừng tưởng bà nội, ta sẽ quên!”

Trình Uyên hoàn toàn choáng váng Theo những gì Phương Tố Anh nói, dường như ký ức của Phương Tố Anh vẫn còn nguyên trong ngày đám cưới của anh trai mình.

Anh ấy hơi lộn xộn.

Đầu tiên, trí nhớ của Trình Uyên phân kỳ, giống như hai ký ức song song. Thứ hai, trí nhớ của Phương Tố Anh không đầy đủ,

và cô ấy đã tạm thời ở lại trong ngày cưới của anh trai mình khi bị anh ta bắt nạt.

Nhưng may mắn thay, cô ấy vẫn còn sống.

Trong trường hợp này, hãy coi ký ức về cái chết bi thảm của cô ấy như một cơn ác mộng, Trình Uyên nghĩ trong lòng.

Tuy nhiên, có một số điều anh ấy không thể nhớ được, chẳng hạn như

Anh ấy đang làm gì ở nhà Ôn

Làm sao tôi có thể ngắt xiu được?

Không chỉ vậy, dường như bao nhiêu kinh nghiệm trong quá khứ của tôi cũng không thể nào mòn mỏi được. Một số việc dường như không phải do chính bạn làm, không có logic và không có lý do.

Điều gì còn thiếu trong bộ nhớ

“Không có ai khác ở đây ngoại trừ anh và em” Trình Uyên hỏi Phương Tố Anh.

Sau khi Phương Tố Anh nghe những lời này, sắc mặt cô thay đổi rõ rệt, cô giật mình lùi lại và sợ hãi: “Cô muốn làm gì, tôi sẽ cảnh cáo cô. Nếu cô dám, tôi sẽ làm, và tôi sẽ để bố tôi giết bạn!”

Trình Uyên khẽ giật mình và không nhịn được cười.

Rõ ràng, cô gái này tự coi mình là một kẻ côn đồ.

Chương 1854

Chương 1854:

Anh đứng dậy ra khỏi giường bước ra ngoài, khi đi ngang qua Phương Tố Anh, Phương Tố Anh sợ hãi lùi lại một bước, cắn chặt môi làm tư thế muốn đánh nhau.

Trình Uyên cảm thấy rất buồn cười, và nhìn anh thật sâu, trước khi đi ngang qua cô, mở cửa và đi ra ngoài.

Về đêm, nhà họ Ôn sáng đèn, sân đình đông nghịt người.

Trình Uyên cảm thấy hơi tò mò, bước ra khỏi biệt thự, liền nhìn thấy một người đàn ông đang đi về phía mình.

“Anh Trình, anh tỉnh rồi.” Người đàn ông nhìn thấy Cheng Xie thì cung kính chào.

Trình Uyên ngo ngác.

Người đàn ông trước mặt có chút quen thuộc nhưng không nhớ được đã gặp anh ta ở đâu lâu rồi, anh ta cao 1,8m, 27, 28 tuổi, trông đẹp trai, mặc áo phong sọc. và trông rất dễ gần Có lẽ điều thu hút Trình Uyên nhất chính là giai đoạn đầu của Thần Võ Võ Lâm.

“bạn là”

Nhìn thấy câu hỏi của Trình Uyên, người đàn ông cười nói:
“Tôi tên là Lương Chu Đình.”

Lương Chu Đình

Cái tên rất quen thuộc.

Trình Uyên khẽ cau mày.

Lương Chu Đình cười nói: “Anh Trình, anh quên mất, chúng ta gặp nhau, ở nhà họ Lý.”

Trình Uyên chợt nhận ra, chợt nhớ ra mình đã dẫn người tân công nhà họ Li và cứu được rất nhiều phụ nữ vô tội, trong số đó có Lí Thu Yên, con gái của Lí Kiến Cường, đã bị bắt. Lúc đó Lương Chu Đình là con rể đối với Trình Uyên có chút cảm động để bảo vệ vợ con.

“Vợ chồng em thế nào” Trình Uyên hỏi.

Nghe vậy, Lương Chu Đình nhún nhún vai, cười khỏ: “Người cũng đã nhìn ra, ta hiện tại đang ở nhà Ôn gia.”

Có nghĩa là, cuối cùng đã không đến với nhau.

Trình Uyên thở dài nói: “Tôi xin lỗi.”

“Anh Trình, anh đừng nói vậy.” Lương Chu Đình cười: “Thật ra em cũng nên cảm ơn anh. Ít nhất bây giờ em cũng sống như

một người.”

“Vẫn biết ơn vì những lời khuyên đau đớn của bạn dành cho tôi.”

Nghe được những lời này, Trình Uyên cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác khác lạ, cẩn thận nhớ lại tình huống lần đầu tiên gặp Lương Chu Đình, không khỏi nghĩ đến lời nói của chính mình: “Đừng như tôi.”

Ý anh là gì

Tại sao ngay từ đầu tôi đã nói một câu như vậy?

Lúc này Lương Chu Đình nói tiếp: “Gia đình họ Ôn khác với những gia đình khác. Họ giống như một tổ chức từ thiện. Chỉ cần bạn có thiện chí, họ cung cấp chỗ ở và ăn ở miễn phí, họ cũng sẽ cử người đến đây. với tư cách là khách. Mọi người chuẩn bị những gì họ thích. ”

“Dù sao tôi cũng chỉ có một mình, vì vậy tôi đã chọn gia nhập nhà họ Ôn khi tôi ỏn.”

“Không, Lương huynh, hiện tại tôi có chút nghi ngờ, không biết anh có thể giúp tôi không.” Trình Uyên bất giác ngắt lời Lương Chu Đình.

“Ừ, đúng vậy, người có thể nói giúp ta, hehe, bây giờ đến lượt ta giảng cho người.” Lương Chu Đình cười đắc ý.

Trình Uyên suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Cậu có biết tôi đến nhà Ôn gia làm gì không? Mục đích của tôi?”

Nghe vậy, Lương Chu Đình giật mình, sau đó cười khò: “Xem ra ta không có cơ hội giải quyết nghi ngờ của ngươi.”

“Ý anh là gì?”

“Tòa nhà chính của biệt thự Ôn gia nói chung không được phép vào. Tôi thấy cô đến nhà họ Ôn, tôi muốn tiến tới chào hỏi, nhưng cô trực tiếp đánh Fei Ôn Tậpcun xông vào tòa nhà chính của biệt thự Ôn gia.” Còn về việc bạn đã làm gì sau khi vào thì tôi không biết, nhưng tôi nghe thấy tiếng la hét của bạn ở bên ngoài. ”

Nói đến đây, Lương Chu Đình nhìn Trình Uyên từ trên xuống dưới, sau đó khẽ lắc đầu: “Nhưng hiện tại, ngươi không sao cả.”

Lương Chu Đình cũng nói người nhà họ Ôn đã sớm rời đi, Tử Thôn phái người đến nói chúng ta yên tâm ở lại đây, nhà họ Ôn tạm thời sẽ không trở về. Anh ấy còn nói rằng có một người tên Trình Uyên đang tạm thời hôn mê, nên đừng làm phiền anh ấy.

Lương Chu Đình nói xong, ngạc nhiên nói: “Anh Trình, anh sẽ không mất trí nhớ đúng không?”

Trình Uyên nghe xong câu chuyện của mình, phát hiện cái rắc rối không có ích lợi gì, có chút mất hứng, lập tức ngược mắt lên nhìn Lương Chu Đình hỏi: “Em bao nhiêu tuổi rồi?”

Chương 1855

Chương 1855:

“Hai mươi chín.” Lương Chu Đình nói.

“Tôi hơn anh hai tuổi. Từ nay về sau, chúng ta sẽ xưng là anh em, đừng gọi là anh” Trình Uyên nói, “Nhìn xem, tôi nhớ rất rõ tuổi của mình. Trông giống như mất trí nhớ vậy?” ”

Lương Chu Đình chết lặng.

Đúng lúc này, Phương Tố Anh cũng bước ra khỏi tòa nhà, rồi ngậy người nhìn lên tòa nhà, trong mắt cô hiện rõ sự nghi ngờ.

Nhìn thấy Phương Tố Anh, đôi mắt Lương Chu Đình đột nhiên mở to.

“Liên Thiên ơi, cô gái này đúng là thiết bị đầu cuối máy tính:

Nghe vậy, Trình Uyên không khỏi cảm thấy trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái: “Ta nghĩ việc này không cần thiết.”

“Này, nhà người làm ăn có năng lực rất lớn. Đương nhiên, ta không phải lo lắng con dâu. Ta một mình. Đương nhiên, ta phải chủ động.” Lương Chu Đình nói như. anh ấy sắp xếp chiếc áo sơ mi ngắn của mình sao cho phẳng nhất có thể.

Sau khi hoàn thành mệnh lệnh, anh ta sẵn sàng bước tới và chủ động nói chuyện với Phương Tố Anh.

Nói cách khác, Lương Chu Đình thực sự rất tốt, ít nhất là đẹp trai như Trình Uyên, và trẻ trung như Trình Uyên, có lý do là nếu anh ấy và Trình Uyên theo đuổi cùng một cô gái, họ phải có cơ hội chiến thắng cao hơn.

Thật không may là 0

Phương Tố Anh ngay lập tức nhìn thấy Trình Uyên và Lương Chu Đình, đôi lông mày hơi cau lại của cô ấy đột nhiên giãn ra, và cô ấy không thể không đi về phía họ.

Lương Chu Đình lúc này rất cao hứng.

Hắn vội vàng chào hỏi, tươi cười chào hỏi: “Xin chào, mỹ nữ, chúng ta đã thấy người ở đâu rồi? Ta xem người rất tốt.”

Trước khi anh nói xong, Phương Tố Anh lướt qua anh mà không thèm nhìn Lương Chu Đình, anh đi thẳng tới Trình Uyên và nói một cách nghiêm túc, “Trình Uyên, tôi nhớ rồi.”

Sau khi nói điều này, quang mắt của cô ấy lập tức đỏ lên.

Nhìn thấy cảnh này, thân thể đông cứng tại chỗ, Lương Chu Đình xấu hổ quay đầu lại kinh ngạc nhìn Thành Ran.

Trên biển cả mênh mông, một con tàu du lịch ra khơi.

Họ Ôn có hàng trăm người, tất cả đều ở trên tàu.

Trên boong, Bạch An Tương đứng chấp tay sau lưng, nhìn về phía đất liền đang mờ dần, để gió biển làm tung bay mái tóc, khuôn mặt xinh đẹp nhưng không hề có sóng.

“Chúa ơi, ngài không lo lắng rằng Trình Uyên sẽ nghĩ ra điều gì khi nhìn thấy đứa trẻ khi cậu ấy về nhà?”

Ôn Đồng cẩn thận hỏi.

Bạch An Tương lãnh đạm nói: “Ký ức không còn, hẳn còn có thể nhớ được cái gì?”

“Anh ta không nghĩ ra gì cả.” Sau đó, anh ta lại lẩm bẫm: “Không bao giờ.”

“Tuy nhiên, những người có liên quan đến anh ấy nên nhắc nhở anh ấy.” Ôn Đồng nói.

Bạch An Tương lắc đầu: “Không có trí nhớ, một số người và một số thứ là tất yếu. Anh ta không nhớ nữa, vậy làm sao có thể tiếp tục lưu luyến”

Khi cô ấy nói điều này, đôi mắt của cô ấy đột nhiên mờ đi, và bối cảnh của cô ấy có chút mất mát.

Ôn Đồng khẽ cười: “Chủ nhân, người thật sự không có buông tay.”

Bạch An Tương từ từ nhắm mắt lại.

Cô không phải là một vị thần thực sự, làm thế nào cô có thể thực sự buông bỏ bản thân về anh ta?

Vì vậy, cô đã chọn cách trốn thoát.

Cô muốn tránh xa anh, tránh xa thế giới của anh, đến một nơi không ai biết.

Có thể một ngày nào đó tôi không còn là chính mình nữa thì cũng chẳng sao cả.

“Bác thầy.”

Ôn Tĩnh Siêu đến và chào Bạch An Tương một cách kính trọng.

“Ngay khi chúng tôi ra khơi, theo tin tức tình báo, từ các quốc gia phía nam, Minh Vương và những người khác có dấu hiệu quay trở lại đất liền.”

Bạch An Tương mở mắt ra, trong mắt không có một tia u sầu, xoay người đi về phía căn nhà gỗ: “Thu hết nhân viên tình báo của Ôn gia, cắt đứt mọi liên lạc với thế giới bên ngoài.”

Chương 1856

Chương 1856:

“Ừ!” Ôn Tĩnh Siêu khẽ giật mình, Ôn Đồng vội vàng đáp ứng cho anh.

Khi Bạch An Tương quay trở lại căn nhà gỗ, Ôn Tĩnh Siêu khó hiểu hỏi Ôn Tập Tông: “Cha, Chúa ơi, đây là”

“Bỏn vương không muốn mọi người biết tung tích của mình. Một khi nhân viên tình báo của chúng ta bị bại lộ, chuyến đi biển này sẽ trở nên vô nghĩa. Chúng ta hãy tạm thời rút lui.” Ôn Đồng thở dài.

“Nhưng chúng ta được sinh ra.”

“Có sự phụ, Ôn gia chúng ta lúc này còn đang lo lắng.” Ôn tông nói.

“Đã hiểu!” Ôn Tĩnh Siêu: “Người giám sát Trình Uyên”

“Cùng nhau rút lui.”

“Đúng!”

Hiện tại, tại biệt thự của Ôn gia ở tỉnh Giang Đông.

Trình Uyên có vẻ thất vọng.

Trí nhớ của Phương Tố Anh dường như bị khóa lại, rồi từ từ được giải phóng.

Cô nhớ rằng mình bị ép kết hôn với A Bất Vực, thiếu gia của Liên minh các chiến binh của các quốc gia phương Nam, sau đó lên tàu đến các quốc gia phương Nam, cô cảm thấy buồn. Tuy nhiên, cô ấy vẫn không thể nhớ những gì đã xảy ra sau đó.

Quầng mắt của Phương Tố Anh đỏ bừng vì lo lắng, những giọt nước mắt trào ra trong hốc mắt.

“Cho nên, cậu vẫn chưa nghĩ ra những thứ sau” Trình Uyên xác nhận lại.

Phương Tố Anh yếu ớt gật đầu: “Chà, tôi không biết tại sao mình lại ở đây, và đây là đâu.”

Trình Uyên lặng đi một lúc.

Sau đó cô ấy an ủi cô ấy rằng: “Không nhớ được thì không nhớ được. Cũng được, nhưng cô cứ yên tâm.”

“Tại sao” Phương Tố Anh hỏi.

Trình Uyên thở dài: “A Bất Vực đã chết, không chỉ A Bất Vực, mà còn có A Bạc Dẫn con trai cũ của hắn.”

“A!” Phương Tố Anh sửng sốt: “Thật sao, người chết như thế nào?”

Trình Uyên cười khở: “Tôi giết hết bọn họ!”

Nghe thấy những lời này, Phương Tố Anh sợ hãi lùi lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đột nhiên tái nhợt: “Anh đã giết người.”

Trình Uyên: “”

Phương Tố Anh quay người bỏ đi.

Trình Uyên giật mình: “Em đi đâu vậy?”

Phương Tố Anh đáp lại với một chút lo lắng: “Tôi muốn về nhà.”

“Chờ đợi!”

Trình Uyên ngay lập tức bước tới để ngăn cô lại.

Phương Tố Anh sợ hãi, vội vàng chuẩn bị đánh nhau: “Người muốn làm gì?”

Thấy cô làm vậy, Trình Uyên vừa tức vừa buồn cười.

“Nguy rồi, tôi sẽ gửi lại cho anh.” Anh ta nói.

Phương Tố Anh vội nói: “Không, nếu đuổi tôi đi thì rất nguy hiểm!”

Nói xong vội vàng chạy ra ngoài.

Trình Uyên có chút không nói nên lời.

Lương Chu Đình ánh mắt ghen tị bước tới, có chút phiền muộn nói: “Mỹ nhân này còn thích nhà giàu.”

Trình Uyên ngậy người nhìn anh rồi quay lưng bước ra ngoài.

“Anh Trình, anh về nhà à?” Lương Chu Đình hỏi.

Trình Uyên bắt tay anh và đáp lại bằng những hành động thiết thực.

Khi Trình Uyên rời đi, nụ cười trên mặt Lương Chu Đình dần dần biến mất: “Xem ra cô quan tâm đến cô gái đó! Haha, gia đình tôi đã bị cô phá hủy, vợ tôi cũng bị tán gia bại sản. Vì cô có quyền lực như vậy, vậy thì tôi chỉ có thể nhờ người mà thôi.” bạn quan tâm cho một chút quan tâm. ”

Nói xong anh cũng bước ra ngoài.

Sau khi Trình Uyên đi ra ngoài, anh đối diện với một quảng trường được chiếu sáng rực rỡ.

Một chiếc Rolls-Royce đậu bên ngoài quảng trường.

Chương 1857

Chương 1857:

Nhìn thấy chiếc xe đó, trí nhớ của Trình Uyên đột nhiên khôi phục, biết rằng đó chính là chiếc xe đã đưa anh đến đây, người lái xe tên là Anh Tiểu Mã, trên xe còn có Bách Lí Khê Dao, con gái của Bách Lí Minh Dương, bên cạnh anh nên có một người bạn đồng hành, Thương Vân.

có thật không.

Cửa xe mở ra, Tiểu Mã xuống xe, đi thẳng đến chỗ Trình Uyên, cúi đầu chào: “Ông Cheng, tôi đưa ông về.”

Có lẽ là trong ngày nhìn thấy Trình Uyên đắm vào một cường giả ở giai đoạn cuối của Thần Võ, Tiểu Mã chợt nhận ra đây là nơi kinh mạch của Trình Uyên đã được sửa chữa hoàn toàn, thực lực rõ ràng còn mạnh hơn trước. Kết quả là, thái độ của anh ấy đối với Trình Uyên trở nên tôn trọng hơn.

Nhưng Trình Uyên hơi giật mình.

Bởi vì hắn nhìn thấy trên người Tiểu Mã có vết thương, hình như rất nghiêm trọng, không chỉ mũi bầm dập, sưng mắt, quanh khóe miệng còn có vết máu, rõ ràng là do nguyên nhân bằng cách nôn ra máu.

“Em bị thương” Trình Uyên hỏi.

Tiểu Mã nhanh chóng mở cửa xe: “Thưa ngài, lên xe nói.”

Sau khi lên xe, Trình Uyên nhìn thấy Bách Lí Khê Dao với vẻ mặt lo lắng, Bách Lí Khê Dao cũng ngạc nhiên và lo lắng nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên thấy rằng ánh mắt của Bách Lí Khê Dao lúc này đầy vẻ kinh ngạc.

Chuyện gì đã xảy ra

Anh trở nên bối rối hơn.

“Thưa ngài, người phụ nữ mà ngài mang theo có ác cảm gì với ngài không” Tiểu Mã hỏi.

“Thương Vân” Trình Uyên ngạc nhiên bí mật.

“Đúng!” Anh Tiểu Mã trả lời: “Vừa lúc anh ngất đi, cô ấy đã định giết anh. Tôi đã cố hết sức ngăn cản, nhưng tiếc rằng đó không phải là đối thủ của cô ấy. Không ngờ cô ấy lại mạnh mẽ như vậy. “xx

“Sau khi tôi bị thương bởi cô ấy, cô ấy đã cắm một con dao vào trái tim của bạn, nhưng”

Nhưng Trình Uyên làm sao tự nhiên biết được hiện tại hẳn đã là cường giả trong Siêu Thần Võ, có tài năng bản năng siêu phàm bí ẩn thái, hướng chi Thương Vân, ngay cả Long hay

Minh Vương cũng không thể hoàn toàn giết chết Trình Uyên, bởi vì hắn có thể sống lại vô hạn.

“Có lẽ tôi cảm thấy vô vọng khi giết anh, cô ấy đột nhiên rú lên và khóc, sau đó bỏ đi.” Tiểu Mã nói.

Trình Uyên bây giờ không quan tâm đến chuyện của Thương Vân, điều anh ấy quan tâm nhất bây giờ là

“Tôi hỏi hai người xem hai người có biết mục đích của tôi đến nhà Ôn gia không?” Trình Uyên hỏi họ.

Tiểu Mã và Bách Lí Khê Dao nhìn nhau, sau đó cả hai đều lắc đầu.

Đó là Bách Lí Khê Dao: “Ồ, đúng rồi, khi đến nhà của Ôn gia, anh đã gặp hai người phụ nữ rất xinh đẹp. Hai người có vẻ rất quen thuộc với nhau, sau đó anh đi theo hai người đẹp rất siêu cấp đó lên lầu.”

sắc đẹp, vẻ đẹp

Hai

Trình Uyên ngẩn người.

Nếu Phương Tố Anh là một, thì ai là người còn lại?

“Bạn có biết tên của hai người đẹp không,” anh hỏi.

Sau khi nhìn nhau, Bách Lí Khê Dao và Tiểu Mã lắc đầu tỏ ý rằng họ không biết.

Tuy nhiên, Anh Tiểu Mã đột nhiên nói: “Một trong số họ gọi bạn là xã hội đen, và bạn dường như được gọi là vợ của một người khác.”

“Bà xã ” Trình Uyên ngạc nhiên.

Phương Tố Anh rất có thể gọi anh ta là một kẻ bất hảo, và danh hiệu người vợ là

Trình Uyên choáng váng.

Đầu đau nhức không giải thích được, đầu óc bỗng nhiên hỗn loạn như cháo, không khỏi lấy tay che đầu.

“Anh Trình, anh bị sao vậy” Tiểu Mã và Bách Lí Khê Dao dường như thấy Trình Uyên có gì đó không ổn.

Không hiểu sao lúc này trái tim của Trình Uyên lại nhói đau.

Chương 1858

Nó giống như thiếu một thứ gì đó, nó dường như là thứ quý giá nhất trong cuộc đời anh.

Nhưng anh không thể nhớ.

Người vợ

Tôi có vợ chưa

Vậy tại sao tôi không nhớ cô ấy

Trình Uyên càng nghĩ càng đau đầu, nhưng lại càng đau, muốn nhớ lại càng đau, bởi vì anh biết rằng anh nên có một người vợ, nhưng anh không biết tại sao bộ não của anh luôn chống lại anh nghĩ về của mình. người vợ.

Hơn nữa, anh thậm chí còn không nhớ vợ mình trông như thế nào hay cô ấy tên gì.

Anh biết đây chắc chắn không phải là chuyện viễn vông, bởi vì chỉ cần anh có vợ, bao nhiêu kỷ niệm trong quá khứ sẽ bỗng chốc trở nên hợp lý, logic sẽ trôi chảy.

“Ta không sao, người đi trước!”

Trình Uyên đâm mạnh vào đầu cậu, sau đó kéo cửa bước xuống xe, rồi nói với hai người họ.

“Nhưng” Bách Lí Khê Dao vẫn do dự.

Trình Uyên vỗ vào cửa kính xe: “Cẩn thận.”

“Khê Dao, đừng lo lắng, không ai có thể làm tổn thương anh Trình.” Tiểu Mã thuyết phục Bách Lí Khê Dao, sau đó khởi động xe.

Đây thực sự không phải là chiếu lệ Bách Lí Khê Dao, Tiểu Mã nói thật, giống như Trình Uyên có tài năng bản năng bất thối như vậy, ai có thể giết hắn

Tất nhiên, ngoại trừ Bạch An Tương và Minh Vương.

Nghĩ đến cảnh bọn họ xông vào phòng lúc trước, Bách Lí Khê Dao rùng mình, mặt trắng bệch như tờ giấy.

Trình Uyên hai bắp chân bị gập thành chín mươi độ, mấy cái xương ức, xuyên qua da thịt, khoan thủng ngực, máu chảy khắp sàn nhà, cực kỳ kinh người!

Tuy nhiên chỉ trong nháy mắt, Trình Uyên đáng sợ đã biến mất, thay vào đó là một Trình Uyên nguyên vẹn xuất hiện ở bên cạnh.

Bách Lí Khê Dao, người thậm chí còn không biết về sự tồn tại của các võ sĩ trên thế giới này, đã bị sốc và không thể nói nên

lời khi nhìn thấy cảnh này. từ cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, tôi thấy một thế giới khác.

Một thế giới tàn khốc.

Và Trình Uyên cũng là một thành viên của thế giới này, và thậm chí là vua của thế giới này!

mặt khác.

Sau khi Phương Tố Anh ra khỏi Ôn gia, cô băng qua quảng trường và chạy sang con đường đối diện, đưa tay ra chặn một chiếc taxi.

Sau khi xe taxi dừng lại, cô ngồi vào và hỏi người lái xe taxi một cách ngượng ngùng: “Chủ nhân, tôi có thể thảo luận một vài điều với ông”

“Có chuyện gì vậy”

“Hiện tại ta không có tiền, người gửi ta về nhà, nhà ta tiền xe cho người, người nghĩ có được hay không?” Phương Tố Anh đáng thương hỏi, “Nhà của ta ở thủ đô.”

Nói cách khác, dựa theo ngoại hình của Phương Tố Anh, nếu anh ta là nam tài xế chắc chắn sẽ không nói gì, cho dù thực sự không trả tiền, anh ta cũng có thể sẵn sàng chở cô đi nhờ.

Dù sao nữ nhân xinh đẹp như vậy cũng quá hiếm thấy, chỉ cần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cùng nghe giọng nói cũng là một loại hưởng thụ.

Tuy nhiên, thật trùng hợp khi đây là một nữ tài xế.

“Chị Nao”, một nữ tài xế taxi trạc 30 tuổi, được Phương Tố Anh cười hết cỡ: “Từ đây về thủ đô, chưa nói có chịu trả hay không. Dù có trả cũng không đi được một nghìn. . Có bao nhiêu dặm!”

“Làm ơn,” Phương Tố Anh nói một cách gượng gạo.

“Không đi có phải hay không cũng quá xa. Ta là nữ tài xế, không an toàn. Sao không đi hỏi người khác đi.”

Dù Phương Tố Anh van xin thế nào, nữ tài xế vẫn không chịu đi.

Không thể nào, cô ấy chỉ có thể xuống xe.

Tôi không có tiền, bụng kêu réo, đêm cũng ít người. Đang đứng trên con đường chính, Phương Tố Anh đột nhiên cảm thấy mình bị oan đến chết.

Làm thế nào để làm nó

Quay lại, đó là một cửa hàng bánh ngọt cao cấp có mùi rất thơm, anh ta thoát khỏi cùm, vắt ra từ khe cửa, và khiêu khích mạnh mẽ Phương Tố Anh.

Phương Tố Anh từ nhỏ đã lớn lên trong đồng vàng bạc châu báu, bất cứ nơi nào cô phải gánh chịu tội lỗi này, nước mắt cô

lại chực trào ra.

Là khi cô lạnh và đói, cô đơn và bơ vơ.

Chương 1859

Năm thanh niên đeo hoa tai đi ngang qua cô với điều thuốc trên miệng.

Cách đó không xa có quán Bar, ước chừng mấy bạn trẻ này đang đồ xô tới đó.

Nhưng khi đi ngang qua Phương Tố Anh, họ quay đầu lại nhìn, chỉ trong chốc lát, đôi mắt không lớn của người thanh niên nhỏ bé đã trở nên to như chuông đồng.

“Liên Thiên ơi, ông chủ, ông đã bao giờ nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như vậy”

“Ồ, thả ta ra, tiểu Nier này so với một con mèo còn đẹp hơn nhiều!”

“Hừ, thật hả!”

Năm người trẻ tuổi quay lại ngay lập tức, vây quanh Phương Tố Anh với nụ cười nhếch mép trên khuôn mặt của họ.

“Các người muốn làm gì?” Phương Tố Anh sợ hãi, nhanh chóng làm động tác phòng thủ chuẩn bị chiến đấu, chỉ phải đối mặt với năm tên khôn kiếp, nàng là một người phụ nữ mềm yếu lại làm ra loại hành động này.

Nó thực sự rất ngu ngốc và dễ thương, và chỉ có thể kích động một vài ngón trở của những người trẻ tuổi cử động.

Một người trong số họ là một thanh niên cứng cáp, có vẻ là người lớn tuổi nhất trong số năm người này, anh ta tiến lại gần Phương Tố Anh, dang rộng cánh tay đầy hoa và định ôm cô vào lòng.

“Các người hù chết em gái của ta, cút đi, em gái ngoan, đừng sợ, sư huynh bảo vệ người!” Nam nhân vòng tay vừa đỡ vừa lừa gạt.

Bốn bạn trẻ còn lại không khỏi bật cười thích thú.

Phương Tố Anh không ngốc, làm sao cô có thể bị anh ta lừa, biết bọn họ đang làm nhục chính mình, tức giận run lên, đánh người đàn ông Hoa Tí năm nhát sét.

Tuy nhiên, quát người ta năm phát như nhột, gã đàn ông đào hoa chẳng những không giấu diếm mà còn thích thú, mặc cho Phương Tố Anh đánh cho rồi cười ngả ngửa.

Anh ta ôm lấy Phương Tố Anh vào lòng, thậm chí còn gạ gẫm miệng: “Ôi, đau quá chị ơi, nắm tay nhỏ của chị thơm quá!” 0

Phương Tố Anh vùng vẫy vất vả nhưng không thoát khỏi vòng tay của người đàn ông Hoa Tí, bất chợt Liên Thiên đổ mưa.

Cô là con cả trong nhà họ Phương, lớn lên ở Bắc Kinh, cô là người duy nhất chuyên bắt nạt người khác, không ai dám bắt nạt cô, nhưng từ khi cô bị ép đồng ý kết hôn với A Bất Vực, mọi chuyện kỳ lạ bắt đầu xảy ra. , điều kỳ lạ nhất. Không có gì

khác hơn là lên thuyền cưới, nhưng lại đến đây một cách không thể giải thích được.

Và tôi không nhớ nhiều chuyện, và tôi đã gặp lại tên khốn Trình Uyên chết tiệt đó. Nói cách khác, nếu anh ta không giết A Bất Vực, anh ta đã không bị tên côn đồ nhỏ bắt nạt như bây giờ.

Rất tức giận!

Tôi rất sai lầm!

Sợ quá, sợ quá!

Vì vậy, cô ấy đột nhiên ngồi trên mặt đất, nhắm mắt, mở miệng và khóc “Wow”.

Vài người trẻ tuổi lập tức chết lặng.

“Tôi đi đây, đây là loại hoạt động gì”

Vào lúc này, “Crack!” Một chiếc SUV dừng lại trước mặt họ.

Cửa xe mở ra, Lương Chu Đình xuống xe, đẩy một người trong số những người trẻ tuổi ra, đi đến trước mặt Phương Tô Anh, đưa tay ra hiệu kéo cô lên.

“Mẹ kiếp, mày là thằng nào vậy?”

Năm người trẻ tuổi, nhìn thấy cái “béo” trong miệng, sao có thể để người khác lấy đi?

Không nhìn được sờ vào túi đất, có vẻ như đã sẵn sàng để đào ra “cái gì là một chàng trai”.

Lúc này, tiếng khóc của Phương Tố Anh đột ngột dừng lại, cô ngạc nhiên nhìn Lương Chu Đình, như thể cô cảm thấy anh ta có chút quen thuộc, nhưng cô không chắc mình có biết người này hay không, cũng không chắc anh ta có phải người tốt không. .

“Tôi tên là Lương Chu Đình.” Lương Chu Đình khẽ cười với cô, người và động vật trên mặt đều vô hại: “Bạn của Trình Uyên.”

Trình Uyên, Trình Uyên một lần nữa, và một lần nữa tên khôn chết tiệt đó!

Phương Tố Anh trong lòng đầy oán hận, lúc này cô nương phải dựa vào người khác, hay là chúng ta phải làm sao đây? Có rơi vào tay bọn côn đồ nhỏ bé này không?

Đưa bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc ra, để Lương Chu Đình từ trên mặt đất kéo mình lên.

“Cậu nhóc, chúng ta nói chuyện với cậu, cậu không nghe thấy sao?” Thấy Lương Chu Đình không thèm đếm xỉa gì đến bọn họ, một vài thanh niên rất tức giận, một người trong số họ tiến lên, thúc lớn một cái.

Chương 1860

Kết quả là không có xô đây.

“Ôi, con này khá mạnh, đụ nó đi!”

Gã đàn ông hào hoa lấy cây gậy đong đưa từ trong túi áo ra, vụt vào Lương Chu Đình sau khi vút bỏ đầu bịt mặt.

“A!” Hét lên, khuôn mặt sợ hãi của Phương Tô Anh tái đi.

Tuy nhiên, ngay sau đó, người đàn ông cầm gậy vụt mất mục tiêu.

Bởi vì cơ thể lơ lửng và chân không chạm đất, anh ta mất đi nền tảng và ngay lập tức không thể dùng sức.

Lương Chu Đình bằng một tay nắm lấy thắt lưng vòng qua eo của Hoa Tí nào đó, anh ta càng nâng nó lên cao hơn.

Lúc này, không chỉ có Hoa Tí, tất cả nam tử muốn tiến lên khiêu chiến với Hoa Tí, đều bị chấn động một cái, lập tức ngã người đứng tại chỗ.

“Điều này.....”

“Chết tiệt!”

Dường như lúc này, họ chỉ có thể dùng một số tính từ đặc biệt để diễn tả sự bàng hoàng trong lòng lúc này.

Chỉ cần tưởng tượng, làm thế nào một người bình thường có thể có nhiều sức mạnh như vậy để nâng một độ cao 150 Kim một cách tình cờ?

“cuộn!”

Lương Chu Đình nhẹ nói, liền buông tay ra.

“Này!” Hoa Tí cứng ngắc ngã xuống đất, đau lòng cười.

Sau khi người bạn đồng hành của hắn giống như một tên trộm, đang tận mắt quan sát Lương Chu Đình, vừa đỡ Hoa Tí, người có cánh tay hoa vừa tỉnh dậy nói: “Đi, đi!”

Nhiều người sợ hãi bỏ chạy.

Nhìn thấy cảnh này, Phương Tố Anh vô cùng sửng sốt.

Trong mắt cô, Lương Chu Đình lúc này đẹp trai chết đi được.

“Đi, anh đưa em đi ăn chút gì đó, sau đó sẽ đưa em về nhà.”
Lương Chu Đình cười nói với Tố Anh kia.

“Tốt.” Phương Tố Anh vui mừng nói.

Ta trước kia cô đơn bơ vơ, tâm trạng u ám trong hành trình đột nhiên trở nên rõ ràng: “Chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào? Đã quen rồi.”

Lương Chu Đình khẽ cười: “Tôi đang ở nhà họ Ôn, vừa gặp mặt.”

Ngay lập tức, Phương Tố Anh nhớ ra rằng khi cô nhìn thấy Trình Uyên trước đây, người này muốn bắt tay với mình, nhưng cô phớt lờ họ.

Thật là thô lỗ khi nghĩ về nó bây giờ.

Nhưng nói cách khác, cô ấy cũng bị sốc trước việc Lương Chu Đình mạnh mẽ nhắc người lên để xua đuổi bọn côn đồ nhỏ, và hành động cứu nước Mỹ của người anh hùng, nếu không thì cô ấy sẽ không có ấn tượng tốt với những người xung quanh Trình Uyên.

Phụ nữ, nhất là những cô gái chưa trải qua đòn roi của xã hội, thường không có sức kháng cự với các anh hùng cứu nước Mỹ, chưa kể Lương Chu Đình Sướng cũng khá.

Lương Chu Đình đưa cô đi ăn tối.

Trong nhà hàng, Phương Tố Anh giả vờ rất bình thường và hỏi: “Anh Liang, anh thật tuyệt vời, chắc có nhiều cô gái thích chứ? Anh có bạn gái chưa?”

Vẻ mặt Lương Chu Đình mờ mịt, anh lắc đầu chua xót nói: “Tôi đã có vợ con.”

“Nhưng ... vì một lý do nào đó, tôi đã ly hôn, và đưa con và vợ cũ của tôi.”

Phương Tố Anh khẽ giật mình, rồi vội vàng xin lỗi: “Tôi xin lỗi, tôi không biết ...”

“Không sao đâu.” Lương Chu Đình ngẩng đầu cười với cô.

Nói cách khác, bữa ăn của Phương Tố Anh chỉ là một chiếc bánh pizza hoa quả. Lương Chu Đình không nhúc nhích, chỉ nhìn Phương Tố Anh ăn.

Động thái này khiến Phương Tố Anh xấu hổ, nhưng đồng thời, trong lòng cô lại nảy sinh tình cảm không thể giải thích được dành cho Lương Chu Đình.

Cùng lúc đó, Lương Chu Đình cũng không có chuyện hẳn đã kết hôn trước, thẳng thắn này càng làm cho hẳn thêm một chút.

Không chỉ vậy, khi Lương Chu Đình nhắc đến vợ con, nỗi u uất nổi lên giữa hai lông mày của anh chính là vũ khí mà các cô gái khó cưỡng lại.

Phương Tố Anh từng nghĩ rằng đây chính là Prince Charming trong tâm trí cô.

Sau bữa tối, Lương Chu Đình và Phương Tố Anh bước ra khỏi nhà hàng.

“Anh sẽ đưa em về.” Anh ta nói.

Chương 1861

Phương Tố Anh mỉm cười và gật đầu: “Vậy thì rắc rối với Đại ca Lương.”

“Không có chi.” Lương Chu Đình mỉm cười.

Phương Tố Anh lên xe và Lương Chu Đình đóng cửa. Lúc anh ta đóng cửa xe, trên mặt lộ ra một nụ cười tự mãn, giống như kiểu nhếch mép khi lừa thành công.

Lương Chu Đình lên xe, vừa định khởi động xe, đột nhiên cửa của phi công phụ bị mở ra, một người vô tình chui vào phi công phụ.

Nhìn thấy người tới, Lương Chu Đình và Phương Tố Anh đều giật mình.

“Trình Uyên!”

Đúng rồi, Trình Uyên lên xe.

Đầu tiên Trình Uyên cười với Lương Chu Đình, sau đó quay lại hỏi Phương Tố Anh đang ngồi ở hàng ghế sau: “Tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Phương Tố Anh và Lương Chu Đình nhìn nhau.

“Người cử tôi nói với tôi rằng tôi đã nhìn thấy hai người đẹp trong nhà của Ôn Tập, nhưng trí nhớ của tôi dường như không còn hiệu quả. Một trong số họ là bạn, nhưng người còn lại là ai?”, Trình Uyên hỏi Phương Tố Anh.

Trình Uyên lúc này có rất nhiều câu hỏi, trí nhớ của cậu quả thực có vấn đề, cậu cũng nhận ra rất có thể trí nhớ đã bị ai đó khóa lại.

Nó giống như cuộc hành trình hồi đó, và bây giờ khi nghĩ lại, mục đích của anh ấy trong suốt cuộc hành trình cũng trở nên rất mơ hồ, và anh ấy luôn cảm thấy nơi mình sống thật mơ hồ.

Vì vậy, anh ta thực sự nên có một người vợ, nếu không sẽ có nhiều điều không giải thích được.

Bách Lí Khê Dao nói rằng anh nhìn thấy hai người phụ nữ xinh đẹp trong Ôn gia, nhưng trong ấn tượng của anh, anh chỉ thấy Phương Tố Anh, người đã trở nên sống động, nhưng anh không nhớ rằng mình đã nhìn thấy một người phụ nữ khác.

Phương Tố Anh đột nhiên tỉnh dậy, chỉ vào Trình Uyên và nói với Lương Chu Đình: “Anh Liang, nhanh xuống, anh ấy không phải là người tốt!”

Ngay khi những lời này được nói ra, Lương Chu Đình và Trình Uyên đều tỏ ra ngạc nhiên.

Trí nhớ của Phương Tố Anh cũng hơi mơ hồ, cô ấy nhớ những chuyện về việc mình và Trình Uyên bắt nạt cô ấy, và nhiều chuyện sau đó cũng rất mơ hồ, mặc dù cô ấy nhớ rằng mình bị ép lấy chồng ngoại quốc nhưng cô ấy đã nói ra những điều về

Trình Uyên Ở giữa, rất nhiều, đặc biệt là cảnh Trình Uyên chiến đấu với Taoist và những người khác trên sân thượng, cô ấy hoàn toàn không nhớ.

Vì vậy, sau khi nhìn thấy cảnh Lương Chu Đình sợ hãi bỏ đi những trò chơi chữ, trong tiềm thức anh cảm thấy Lương Chu Đình phải tốt hơn Trình Uyên nhiều.

“Lương đại ca, anh ta bắt nạt tôi, anh giúp tôi đánh anh ta!” Có lẽ Phương Tố Anh trước đây là người tính khí này, cô luôn tỏ ra ương ngạnh và không quan tâm đến cảm xúc của người khác.

Cô quên rằng Lương Chu Đình đã nói với cô rằng anh là bạn của Trình Uyên.

Bây giờ đến lượt Trình Uyên và Lương Chu Đình ngăn người.

“Anh Trình, hay là... Ha ha, hay là anh đi xuống trước?” Lương Chu Đình ngập ngừng hỏi.

“Tôi sẽ đưa cô Phương về nhà.” Anh ta nói.

Trình Uyên phản ứng và nói khó chịu: “Cô ấy có thể về nhà nào, có nhà ở đâu?”

“...” Chà, trong vòng mười giây, hai người chết lặng đã được thay thế bởi Lương Chu Đình và Phương Tố Anh.

“Tôi không có nhà thì có nghĩa là gì? Cô không có nhà!” Phương Tố Anh lập tức đỏ mặt và đánh trả.

“Ohhhhhhhhhh... Tôi cũng lười đánh nhau với cậu.” Trình Uyên thỏa hiệp. Anh biết trí nhớ của Phương Tố Anh cũng có vấn đề, nếu không cô nhất định sẽ không đánh trả bản thân mình một cách thẳng thắn như vậy, thật ra thì tốt, ít nhất tính khí thật sự của cô sẽ không bị cảm xúc tiêu cực lấn át.

“Hừ, cô nói cho tôi biết người đẹp kia gọi là gì, tôi xuống xe làm sao bây giờ?” Trình Uyên nói.

“Chị Bạch.” Phương Tố Anh cúi kính đáp.

“Chị Bạch?” Trình Uyên ngạc nhiên: “Chị tên gì?”

“Bạch An Tương, làm đi!” Phương Tố Anh không quá khó chịu, cười chế nhạo: “Tôi khuyên cô đừng chọc tức Sơ Bạch, cô ấy thật tuyệt vời.”

“...” Có một tiếng gầm trong tâm trí Trình Uyên.

Cái tên, như một con dao và một cái rìu, đã ghi dấu ấn trong trái tim anh, quá rõ ràng. Nhưng vì lý do nào đó, anh không nhận ra sự tồn tại của cái tên này cho đến khi Phương Tố Anh nói ra cái tên đó, và anh rất đau lòng.

Tuy nhiên, về chủ nhân của cái tên này, anh vẫn không thể nhớ nó trông như thế nào.

“Hai người gặp nhau như thế nào?” Trình Uyên hỏi.

Chương 1862

Phương Tố Anh bắt giác cau mày, rồi nhìn vô hồn.

Một lúc sau, cô ấy lắc đầu: “Tôi ... tôi không nhớ được.”

Khi Trình Uyên nhìn cô ấy, cô ấy không có vẻ gì đang nói dối, vì vậy cô ấy không thể không nhíu mày. Tôi cố gắng nhớ lại cái tên Bạch An Tương trong đầu, nhưng ... càng nghĩ về nó, đầu tôi càng đau.

“Này, cậu có thể xuống xe không?” Phương Tố Anh mắng Trình Uyên với vẻ mặt bình thản.

Trình Uyên ngo ngác mở cửa bước xuống xe.

Hắn hiện tại rất đau đầu, sau khi xuống xe ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất.

Tất nhiên, chiếc xe đã biến mất.

Điều này làm cho Trình Uyên vốn đang buồn bực, đột nhiên cảm thấy có chút kinh ngạc, theo biểu hiện của Lương Chu Đình khi gặp mặt ở nhà Ôn gia, thấy bản thân như vậy, không khỏi xuống xe hỏi có chuyện gì. nó có vấn đề đấy?

Anh ta tin rằng Lương Chu Đình hẳn đã thấy anh ta đau đầu, nhưng anh ta không quan tâm đến điều đó mà trực tiếp lái xe

đi, hẳn là có vấn đề.

“Chết tiệt!” Trình Uyên không khỏi chửi thề trong lòng:
“Chắc tôi muốn đuổi theo Phương Tố Anh khi nhìn thấy Kiến Sắc vong thân.

Trình Uyên cũng không nghĩ nhiều, đứng thẳng người khi đầu không đau lắm, hít một hơi rồi đưa tay ra chặn một chiếc taxi.

“Đến thành phố Tân Dương.” Anh ta nói với người lái xe.

“Thành phố Tân Dương, tỉnh Giang Bắc?”

“Đúng!”

“Chà, nó khá xa.”

“Bạn nhận được hai nghìn tệ trong tài khoản.”

“Được rồi đi thôi!”

Vì vậy, nếu tiền bạc rủng rinh, mọi chuyện rất dễ dàng. Mặc dù khoảng cách từ tỉnh Giang Đông đến thành phố Tân Dương không xa thủ đô nhưng cũng không quá gần, đặc biệt là vào ban đêm, ít có tài xế nào chịu chạy một đoạn đường dài như vậy.

Tuy nhiên, nếu có tiền thì lại là chuyện khác, bạn phải biết rằng với hai nghìn tệ một đêm, bạn có thể kiếm được 60 nghìn tệ một ngày trong một tháng. Đối với những tài xế taxi hiện

nay, có thể nói là một khoản thu nhập, một khoản tiền khổng lồ. Nhờ sự can thiệp của taxi didi, tài xế taxi ngày nay có thể kiếm được từ bảy đến tám nghìn tệ một tháng, một điều khá tốt.

Vì bây giờ có một mớ hỗn độn, và anh ấy luôn cảm thấy rằng anh ấy nên có một người vợ thì gia đình và bạn bè anh ấy phải biết quá khứ của anh ấy. Vì vậy, anh định về nhà hỏi han.

Xe đã chạy suốt chặng đường.

Chủ tài xế là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, không nói nhiều, lái xe nửa tiếng đồng hồ cũng không nói chuyện với Trình Uyên nhiều.

Khi đi ngang qua khu vực dịch vụ, tài xế đánh xe vào đỗ xăng.

Trình Uyên nhìn thoáng qua bên ngoài xe cố ý hay vô ý, liền nhìn thấy chiếc SUV do Lương Chu Đình lái cũng đang đậu ở khu dịch vụ.

Người lái xe đỗ xăng và quay lại, giải thích với Trình Uyên: “Đường quá xa, tôi sợ rằng xăng không đủ.”

Trình Uyên khẽ gật đầu.

Tài xế lái xe lại muốn rời đi, nhưng Trình Uyên lại đột nhiên nói: “Tài xế chủ nhân, chờ ở đây, tôi có việc phải làm.”

Vì tiền, tài xế đương nhiên sẽ không từ chối.

Trình Uyên ra khỏi xe và đi đến chiếc SUV.

Anh đột nhiên cảm thấy mình có chút bất thường.

Họ đang làm gì trong khu vực dịch vụ?

ăn?

Nhưng khi anh ta tách khỏi họ, họ đi ra khỏi phòng ăn.

đi ngủ?

Đường đến Bắc Kinh tuy không gần, nhưng ba giờ mới có thể tới được, mới chín giờ, xe đã chạy ra khỏi thành phố đã nửa tiếng rồi, vậy còn phải nghỉ ngơi sao?

Không, phải có một vấn đề.

Tôi đi đến phía trước xe và liếc nhìn vào trong xe với cổ của cô ấy, và thấy rằng không có ai trong xe.

Trình Uyên bỗng thấy khó chịu trong lòng.

Phương Tố Anh không có ký ức đó ở các nước phía Nam, nhưng Trình Uyên thì có, anh nhớ rằng Phương Tố Anh đã tỏ tình với anh.

Phương Tố Anh đẹp trai quá, nếu nói Trình Uyên không bị dụ chút nào thì đó là giả. Nhưng lúc đầu, Trình Uyên dường như phải từ chối Phương Tố Anh vì ai đó hay điều gì đó.

Anh không thể nhớ đó là do ai hay điều gì đó.

Chương 1863

Tuy nhiên, bây giờ Phương Tố Anh ở với Lương Chu Đình, anh ấy cảm thấy không thoải mái vì một số lý do, và ...

Hai chữ “đậu xe và chỗ ở” đặc biệt bắt mắt, khiến anh nhúc nháy mắt.

Nó có thể là...

Trình Uyên do dự và bước đến khách sạn trong khu dịch vụ.

Không thể như vậy, vừa mới gặp mặt, hấn trong lòng thầm nghĩ: Ta hi vọng chính mình suy nghĩ nhiều.

Đại sảnh của khách sạn là một căn phòng chỉ rộng năm mươi mét vuông, với đồ đạc đơn giản, một chiếc ghế sofa lớn, một cái quày, dành cho hai người.

Một người phụ nữ ngoài 30 tuổi đang ngồi xổm dưới đất, nấu mì gói bằng bếp từ đặt trên sàn, cả căn phòng tràn ngập hương vị mì gói.

Người còn lại ước chừng chỉ khoảng hai mươi, đều mặc đồng phục của nhân viên khu dịch vụ, cô ta đang nằm nửa người trên ghế sofa lớn, cầm điện thoại di động chăm chú chơi đùa.

Khi Trình Uyên bước vào, người nấu mì liếc nhìn lại, sau đó chào người phụ nữ đang chơi Tiểu Xuân: “Tiểu Xuân, lại đây, đi lễ tân, cô biết chơi, ngay cả khi đi vệ sinh cũng không được rời đi.” điện thoại của bạn. Bạn chỉ nghịch điện thoại trong phòng tắm? ”

Người phụ nữ nằm trên ghế sofa lơ đãng đáp: “Đi vệ sinh không nghịch điện thoại hay sao?”

“Người ...! Một hồi mì chín không ăn, đi ăn chút!”

Cô gái tên Tiểu Xuân đặt điện thoại xuống, cười hỏi Trình Uyên: “Thưa anh, sống trong cửa hàng à?”

Trình Uyên khẽ cau mày, chỉ nghĩ rằng nụ cười của cô ấy quá đạo đức giả.

Nhưng đây không phải vấn đề.

“Vừa rồi một nam một nữ đến mở cửa phòng sao?” Trình Uyên hỏi.

“Đúng vậy, mối quan hệ của cô với họ là gì?” Tiêu Viêm hỏi.

Trình Uyên trả lời: “Bạn ơi. Họ đã mở bao nhiêu phòng rồi?”

“Một” Tiêu Viêm không chút suy nghĩ trả lời, “Một nam một nữ có hai sao?”

Nghe đến đây, Trình Uyên thót tim.

Một người đàn ông và một người phụ nữ làm gì khi họ mở một căn phòng?

Bạn có thể làm gì

Trình Uyên đột nhiên tức giận, cảm thấy Lương Chu Đình này hơi quá đáng. Họ vừa gặp nhau, và Phương Tố Anh là bạn của chính anh ấy, anh ấy không coi bạn mình như một con người cả. Anh ấy muốn ở bên cô ấy khi anh ấy xuất hiện?

“Ở phòng nào?” Trình Uyên hỏi.

“306.” Tiểu Xuân trả lời, và sau đó hỏi lại: “Tại sao, bạn cũng sẽ ở trong cửa hàng? Mở cửa hàng 307 cho bạn thì sao?”

Rõ ràng là kinh doanh không tốt, và các phòng liền kề có thể được mở trước.

Tuy nhiên, Trình Uyên sa sầm mặt mũi và thẳng thừng từ chối: “Không, 306 sẽ làm.”

Nói xong, anh ta mặc kệ hai người phục vụ, đi thẳng lên cầu thang, vẻ mặt kích động.

Đôi mắt của Tiểu Xuân gằn như nhìn chăm chăm ra ngoài.

“Chúa ơi, hai người một nam, hai người một nữ, họ chơi đùa quá hoang đường ...”

Một tô mì được đưa cho cô, người phục vụ lớn tuổi tức giận nói: “Đưa tiền đi. Làm gì mà quan tâm nhiều như vậy? Ba năm nay có gì mới không?”

“Tại sao anh không thêm trứng?”

“Em giống như một quả trứng!”

“ ... ”

...

...

Trình Uyên đến tầng ba và tìm thấy phòng 306. Anh muốn mở cửa bằng một cú đá, nhưng anh lại do dự khi anh nhấc chân lên.

Anh không rõ Lương Chu Đình và Phương Tố Anh đến lúc nào, hay họ đã phát triển đến đâu rồi, nếu anh vội vàng bước xuống và đụng phải tư thế không đứng đắn của hai người họ thì sẽ không xấu hổ sao?

Sau khi sống sót, Phương Tố Anh sẽ nhìn mọi người như thế nào trong tương lai?

Bàn chân lại từ từ rơi xuống.

Chương 1864

Trong lòng không hiểu được mất tự nhiên, hắn duỗi tay xoa xoa mặt. Ngay lập tức, anh bước đến cầu thang lầu ba, nơi có một dãy ban công, giống như dãy ghế sắt của bệnh viện, sau khi ngã xuống, Trình Uyên rút ra một điều thuốc và châm lửa.

Vấn đề ở đây là gì?

Tại sao bạn phải tìm kiếm loại này nhằm chán?

“Om”

Đúng lúc này, điện thoại di động của anh đột nhiên vang lên.

Trình Uyên lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn Lý Ninh Quyên đang gọi, anh không kìm được ấn nút trả lời.

“Này, mẹ ...” Trình Uyên hét lên trong tiềm thức.

Nhưng vừa hét xong, cả người như bị điện giật, lại bất ngờ bật ra khỏi ghế.

mẹ à?

Lý Ninh Quyên!

mẹ chồng?

Trình Uyên choáng váng.

Nếu Lý Ninh Quyên là mẹ chồng của cô, vậy còn con gái bà thì sao? Vợ của tôi đâu? Tại sao bạn không có bất kỳ ấn tượng?

Ký ức của gã khờ nạn này như đang đùa với anh ta, khi mối quan hệ giữa các nhân vật khác nhau, mỗi nhân vật đều nhớ riêng, và khi giao nhau để hình thành mối liên hệ, anh ta cố tình ghép vợ mình để giữ lại ký ức của các nhân vật khác liên quan đến vợ mình. , chỉ Vợ, cái này ...

Bây giờ Trình Uyên chắc chắn 100% rằng anh đã có vợ, nhưng anh không thể nhớ đó là ai.

“Cậu sao vậy? An Tương không nghe điện thoại hay về nhà. Cậu cũng đang đùa giỡn bên ngoài. Bọn trẻ không quan tâm đến chuyện đó đúng không?”

Khi giọng nói qua điện thoại vang lên, Lý Ninh Quyên, như mọi khi, rất tức giận với Trình Uyên.

Nghe thấy tiếng gầm như hổ mang của Lý Ninh Quyên, Trình Uyên không những không chán ghét chút nào, mà đột nhiên cảm thấy có một loại thiện cảm.

Nói cách khác, đó là bởi vì hắn có tội, còn muốn nghe cái loại mắng chửi này, khoe miệng Trình Uyên hơi nhếch lên, trong mắt chợt vật hiện lên một tia hồi ức.

“Này, cô có nghe tôi nói không? Trình Uyên, cô bị điếc à? Cô nên đáp lại bà già của tôi! Bà già nói tại sao cô không đánh rắm trong một thời gian dài. Còn An Tương, cô đã từng đi cùng với bạn?!”

Lý Ninh Quyên vẫn còn đang huyên thuyên, cô ấy đã xịt Trình Uyên trong ba phút.

Trên mặt Trình Uyên nở một nụ cười âm áp: “Mẹ, con sẽ không nói cho mẹ biết, con chỉ muốn nghe mẹ nói.”

“Hắn” Ta có thể khẳng định, Lý Ninh Quyên bên kia điện thoại rõ ràng rùng mình một cái, sau đó lại mắng: “Tiểu tử, bây giờ ngay cả lão bà của ta cũng dám gạ gẫm? Ta nói cho ngươi biết, ngươi và An Tương mau trở về đi.” quay lại xem hai đĩa dọn dẹp thế nào, hai đĩa khóc lóc om sòm, oái oăm, thấy xót xa quá, mau về thôi! ”

“Bíp!” Cuộc gọi bị ngắt.

Trình Uyên đưa điện thoại ra khỏi tai, nhìn nhật ký cuộc gọi hiển thị trên điện thoại có ghi chữ “mẹ chồng”, hồi lâu sau mới bình tĩnh được.

Anh trở nên hào hứng và bắt đầu mở nhật ký cuộc gọi để tra cứu.

Chắc chắn, tên của Bạch An Tương đã nhanh chóng được tìm ra.

Bạch An Tương, một cái tên quen thuộc đến mức không còn quen được nữa, nhưng trong đầu anh vẫn không thể nhớ ra người này trông như thế nào.

Anh ấy và Bạch An Tương đã có một đứa con, và anh ấy vẫn còn là một đứa bé, điều này cũng đã được nghĩ đến.

Có lẽ, chỉ khi bạn gọi Bạch An Tương và nghe thấy giọng nói của cô ấy, bạn có thể tự nghĩ ra?

Không hiểu vì sao, lúc này Trình Uyên hơi run lên khi dùng ngón tay chỉ vào tên của Bạch An Tương.

“Bùm.”

Đúng lúc này, cách đó không xa có tiếng gõ cửa.

Trình Uyên sửng sốt, lập tức nhìn về phía nơi cậu gõ cửa, mới nhận ra đó là một người giao hàng đang gõ cửa phòng khách sạn với một chiếc túi trên tay.

Anh gõ cửa phòng 306.

Chương 1865

Tim Trình Uyên chợt động, nhanh chóng cắt điện thoại vào túi, đứng dậy đi về phía 306.

Cửa được mở ra, Lương Chu Đình đang mặc áo choàng tắm, vừa dùng khăn lau tóc ướt, vừa nhận lấy bưu phẩm chuyên phát nhanh mang theo, lễ phép mỉm cười: “Cảm ơn.”

“Không, cảm ơn, nhớ góp ý tốt.” Người giao hàng đáp lại, xoay người rời đi.

Trình Uyên vừa bước ra cửa.

Lương Chu Đình đang định thu dọn đồ đạc của mình, nhìn thấy Trình Uyên đột nhiên không khỏi giật mình: “Hả, Anh Trình? Sao anh lại ở đây?”

“Sao cậu lại ở đây?” Trình Uyên hỏi giả vờ ngạc nhiên.

“Ừ, thật là trùng hợp!” Lương Chu Đình đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia có lẽ giết một con bò thật là xấu hổ.

Trình Uyên không cười được, càng thấy khó chịu hơn khi thấy Lương Chu Đình ăn mặc hở hang.

Lương Chu Đình vừa mới tắm xong, trên người hẳn không có gì ngoại trừ khăn tắm quấn quanh eo, bộ ngực rắn chắc lộ ra

trước mặt.

“Bạn của tôi đâu?” Trình Uyên chìm mặt hỏi.

“Bạn?” Lương Chu Đình giật mình, sau đó giả bộ kinh ngạc:
“Ý cô là, Phương cô nương là bạn của cậu?”

Chơi ngu!

Lần đầu tiên anh và Phương Tố Anh gặp nhau là ở nhà Ôn, lúc đó Phương Tố Anh đi thẳng đến chỗ Trình Uyên, bản thân Lương Chu Đình cũng cảm thấy sức hút của Trình Uyên ở cấp ông chủ thật sự rất lớn.

Ánh mắt Trình Uyên dần trở nên lạnh lùng.

Thấy biểu hiện của Trình Uyên không đúng, Lương Chu Đình không khỏi giật giật, xấu hổ cười cười: “Này, suýt nữa thì quên mất ... Thôi, Phương cô nương đang ở trên giường, vào đi.”

Trên giường...!

Trình Uyên lại khịt mũi trong lòng.

Lập tức hấn hung hăng trừng mắt nhìn Lương Chu Đình, lạnh lùng nói: “Người đã làm gì nàng?”

Lương Chu Đình chưa kịp trả lời đã đi thẳng vào phòng khách sạn.

Đây là phòng tiêu chuẩn có TV máy lạnh, 2 giường và đồ nội thất đơn giản. Còn Phương Tố Anh thì đang nằm trên giường bên trong, toàn thân đắp chăn bông.

Nhìn thấy cảnh này, lòng Trình Uyên lại chùng xuống, anh quay lại nhìn Lương Chu Đình.

Lương Chu Đình nhún vai, như thể bạn đã nhìn thấy tất cả.

Với một cái khịt mũi lạnh lùng, Trình Uyên bước đến chỗ Phương Tố Anh, đưa tay ra và nhẹ nhàng vuốt v3 trán Phương Tố Anh qua lớp chăn bông.

không phản hồi!

Trình Uyên trong lòng lạnh lẽo, trên mặt tràn ngập mây khói, nhìn Lương Chu Đình không tin.

Lương Chu Đình thở dài, bước về phía trước, và thô bạo nhấc tấm chăn phủ lên người của Phương Tố Anh.

Nhìn thấy cảnh tượng dưới lớp chăn bông, Trình Uyên lập tức đờ đẫn.

Cơ thể Phương Tố Anh cuộn tròn, quần áo vẫn còn nguyên nhưng sắc mặt tái nhợt, khóe miệng lộ ra vẻ bản thủ.

Cô ấy bất động.

Lương Chu Đình cười khỏ: “Dù sao tôi cũng không có việc gì. Tôi đang nghĩ đến việc đưa cô gái Phương về. Không ngờ cô ấy bắt đầu run rẩy giữa đường. Sau đó cô ấy khóc lóc, la hét và nôn mửa suốt. Nhìn là tôi nôn rồi. ”

“Em không biết có chuyện gì. Em sợ anh lo lắng mà không dám báo cho em nên anh đưa cô ấy vào đây trước, chỉ thuê một phòng để tiện chăm sóc cho cô ấy. Anh thấy không, em thay vào đó đã thuê một phòng tiêu chuẩn. Phòng đôi có hai giường. ”

Vừa nói, anh vừa đưa cuốn sách vừa nhận được cho Trình Uyên xem: “Một vài bộ quần áo sạch, và một ít thuốc an thần mà tôi thường dùng.”

Trình Uyên trong lòng vẫn còn chút nghi hoặc, cau mày hỏi: “Sao anh không đưa cô ấy đi bệnh viện?”

Lương Chu Đình bắt lực nhún vai: “Vừa di chuyển tôi liền nôn mửa, xe lắc lư kêu đau đầu. Tôi không đi được nên chỉ có thể dừng lại ở đây. Dừng lại đi. Nếu không động cô ấy lên giường, cô ấy ngủ thiếp đi. ”

Trình Uyên âm thầm sắp xếp, cảm thấy hợp lý nên không tiếp tục chất vấn Lương Chu Đình nữa.

Chỉ là Phương Tố Anh đột nhiên có chuyện gì lạ?

Mặc dù những gì Lương Chu Đình nói đều có lý, nhưng Trình Uyên trong tiềm thức có nghi ngờ về anh ta, vì vậy anh ta nói: “Anh không cần đưa cô ấy về nhà, hiện tại cô ấy sẽ không đi đâu cả.”

“Nhưng ...” Lương Chu Đình còn muốn nói gì nữa.

Chương 1866

Trình Uyên quay đầu trừng mắt nhìn anh: “Cô ấy là em gái tôi, tôi có tiếng nói cuối cùng.”

“Ừ... được rồi.” Lương Chu Đình miễn cưỡng gật đầu.

“Không được nữa.” Trình Uyên trực tiếp phát lệnh đuổi ra khỏi nhà.

Lương Chu Đình bất lực cười khổ lắc đầu, sau đó thay quần áo sạch sẽ rời đi.

Khi bước ra khỏi khách sạn, sắc mặt anh ta lập tức trở nên u ám.

“Không được, ta không thể cứ như vậy rời đi.” Lương Chu Đình đột nhiên lạnh giọng nói: “Ta còn chưa bắt người trả giá.”

“Ta không thể giết người, nhưng ta nhất định phải để cho người trả qua đau đớn.”

“Nữ nhân ...? Hehe, người càng quan tâm, ta sẽ càng quan tâm.”

Sau khi đi một vòng trong khu mua sắm ở khu dịch vụ, Lương Chu Đình chọn vài chai đồ uống rồi đến quầy tính tiền.

“Xin chào, tổng cộng là ba mươi tám tệ.” Người thu ngân khá lịch sự.

Lương Chu Đình lấy điện thoại di động ra chuẩn bị quét mã.

Tại thời điểm này...

“Bạn có chắc Trình Uyên đang ở trong khu dịch vụ này không?”

“Đúng vậy, tôi đã tận mắt nhìn thấy anh ấy trên taxi. Nhìn xem, chiếc taxi đã dừng ở trạm xăng.”

Ở lối vào của cửa hàng, một người đàn ông lén lút đang nói chuyện bí mật với một người đàn ông trung niên khác.

Nghe thấy Trình Uyên được nhắc đến trong cuộc trò chuyện của họ, trái tim Lương Chu Đình cảm động và anh nhanh chóng nhìn ra cửa.

Sau khi nhìn thấy hai người ở cửa, Lương Chu Đình hơi giật mình, một người trong số họ hẳn thật sự biết, bởi vì người đó chính là Cảnh Hạ, quản gia của nhà họ Cảnh, một cao thủ hạng nhất.

Anh ta từng là con rể của Lý Gia Chương, cũng là Thất gia ẩn cư, bảy gia tộc này thỉnh thoảng mới gặp nhau, cho nên Lương Chu Đình đã từng nhìn thấy người này.

Lương Chu Đình không được nhìn thấy trong nhà của Li, và không ai quan tâm đến anh ta, vì vậy Cảnh Hạ thực sự không biết Lương Chu Đình.

“Tốt rồi, người có thể đi, nhớ kỹ đừng nói lung tung!” Cảnh Hạ tỏ vẻ lén lút nói.

“Vâng!” Người đàn ông đáp lại và quay người rời đi.

Ngay lập tức, Cảnh Hạ lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gọi điện, xoay người bước ra khỏi cửa hàng, trốn vào bóng tối.

Lương Chu Đình vội vàng quét mã QR thanh toán, bí mật theo dõi.

Hắn là cường giả trong Thần Võ, không khó để lần lượt nghe trộm cuộc nói chuyện của các cao thủ mà không bị phát hiện.

Có một nhà vệ sinh chung ở phía sau cửa hàng, có tổng cộng năm ngăn.

Cảnh Hạ bước vào một trong số họ, và Lương Chu Đình lặng lẽ bước vào người còn lại bên cạnh anh.

“Bách Lí gia không đi theo. Anh ấy bắt taxi và đang ở khu vực dịch vụ của thành phố Daokou.”

“Tôi nên tự làm hay ...?”

“Ta biết, nhưng nếu gia tộc Cảnh của chúng ta bắt được Minh Vương một mình trước khi hắn trở về, thì gia tộc Cảnh của chúng ta nhất định sẽ được Minh Vương chiếu cố, và đến lúc đó nhất định sẽ vượt trội hơn những người khác.”

“Đừng lo lắng, tôi chắc chắn, tôi sẽ không choáng váng, tôi cứ ở đây đợi, đợi đến khi bọn họ xuất hiện rồi tôi sẽ ra tay!”

Giọng nói của Cảnh Hạ trong ngăn rõ ràng truyền đến một nhà vệ sinh khác không cách âm, Lương Chu Đình suy nghĩ một chút, trong lòng cũng có tâm tư.

...

...

Phòng khách sạn 306.

Trình Uyên nhìn Phương Tố Anh đang cuộn tròn trên giường, thở đều đều chìm vào giấc ngủ mà lòng cô vô cùng phức tạp.

Cô gái này thực sự rất xinh đẹp và quyến rũ. Ngay cả khi không còn vết máu trên mặt vào lúc này, anh ấy trông vẫn rất tươi sáng và cảm động.

Anh nhớ rõ Phương Tố Anh đã tỏ tình với mình trước ngã ba ký ức, nhưng vì đã có vợ và người yêu nên cô không dám động vào.

Vì vậy, anh coi cô như em gái ruột của mình.

Chương 1867

Tôi nhớ rằng khi Phương Tố Anh chết một cách bi thảm, trái tim cô ấy thực sự rất đau.

Vì vậy khi gặp lại, cảm xúc của anh ấy chắc chắn sẽ bị kích động.

Lấy khăn giấy ra, nhẹ nhàng lau sạch cặn trên khóe miệng Phương Tố Anh, và đặt một ngón tay lên giữa lông mày của cô.

Trình Uyên nhắm mắt cảm nhận, sau đó vô cùng ngạc nhiên khi thấy cơ thể mình rất ổn và không có gì bất thường.

Nhưng cứ nôn tiếp là sao?

Mặc dù tò mò nhưng Trình Uyên không thể chịu đánh thức cô khi thấy cô đang ngủ say vào lúc này, vì vậy anh đã đắp lại chăn cho cô, và cẩn thận nhét chăn cho chắc.

Sau khi làm tất cả những điều này, cô ấy chỉ kiên nhẫn chờ đợi, và sau đó hỏi khi nào cô ấy tỉnh lại, Trình Uyên nghĩ.

Lúc này, anh mới sực nhớ mình đã có vợ nên lại lấy điện thoại ra xem.

Tôi tìm thấy số điện thoại của Bạch An Tương, đứng dậy và đi vào phòng tắm, cuối cùng lấy hết can đảm và nhấn nút quay số.

“Bíp bíp...”

Điện thoại đã được kết nối, nhưng không có ai trả lời, Trình Uyên lo lắng không thể giải thích được.

Đúng lúc này, trên biển cả mênh mông, một con tàu du lịch to lớn đang bập bênh tiến về phía trước.

Trong một căn phòng trên tầng hai của tàu du lịch.

Bạch An Tương đang mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh và ngồi vắt chéo chân trên giường. Đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại cũng đang nằm trên giường, đang rung lên không ngừng.

Màn hình tắt đi một lúc, và môi cô khẽ run lên.

Trên màn hình hiện lên hai chữ: Chồng!

“Hắn nhớ tới nhanh như vậy?”

“Không nên!”

Bạch An Tương thì thào nói nhỏ.

Dường như để kiểm chứng suy đoán của cô, cuối cùng, cô đuổi ngón trỏ của Bạch Thịnh Thành ra, nhẹ nhàng ấn nút gọi.

Lúc này, Trình Uyên, người đang ở trong phòng tắm khách sạn ở khu dịch vụ thành phố Đào Khẩu, tỉnh Giang Đông của đại lục xa xôi, đợi rất lâu vẫn không có ai trả lời, vừa định cúp máy thì gọi điện thoại. lần nữa.

“A, không, không...”

Một tiếng kêu kinh hoàng làm anh bàng hoàng.

Phương Tố Anh phát ra âm thanh trong phòng.

Trình Uyên nhanh chóng đặt điện thoại xuống bồn rửa mặt, chạy ra ngoài kiểm tra tình hình của Phương Tố Anh.

“chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Trình Uyên bước nhanh ra khỏi phòng tắm và thấy Phương Tố Anh đã thức dậy, cô co người dưới chân giường như một con thỏ nhỏ sợ hãi, kinh hãi nhìn Trình Uyên.

“Đừng đi qua!” Cô ấy hét lên.

Trình Uyên không thể không dừng lại.

Ngoài ra, trí nhớ của Phương Tố Anh vẫn chưa được phục hồi hoàn toàn, và cô ấy là một kẻ phù phiếm trong mắt cô

ấy. Trình Uyên vươn tay ra hiệu không được vượt qua, liền lùi lại hai bước.

“Cậu bình tĩnh trước đi.” Trình Uyên cố gắng nói chậm lại:
“Vậy cậu nghĩ xem, cậu bị sao vậy?”

Phương Tố Anh dùng một tay ấn vào ngực và bắt đầu thở hỗn hển.

Khi Trình Uyên nhìn thấy điều này, cô ấy đã lo lắng một lúc, trông cô ấy rất giống một bệnh nhân lúc lên cơn đau tim. May mắn thay, sau khi Phương Tố Anh hít thở vài hơi, biên độ càng ngày càng nhỏ, như thể từ từ bình tĩnh lại.

“Tôi... tôi đã nhớ ra điều gì đó.” Cô ấy nói.

Trình Uyên lo lắng hỏi: “Em nghĩ gì vậy?”

“Bạn.” Phương Tố Anh đáp.

“TÔI?”

“Đúng!”

“Em nghĩ gì về anh?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Tố Anh vẫn không còn chút máu và rất nhợt nhạt, môi cô lúc này đang mím chặt, ánh mắt đầy tia lạnh khi nhìn Trình Uyên.

“Thì ra là người có năng lực như vậy.” Phương Tố Anh giễu cợt: “Ta nhớ được, trên sân thượng một mình người chơi vài cái, cũng đánh không lại liên minh doanh trường.”

Chương 1868

“Không chỉ có như vậy, người còn xông nhà của chúng ta, còn dễ dàng nói dối ta.”

“Tôi nhớ sau khi lên thuyền, tôi đã hỏi hận. Tôi không muốn lấy người nước ngoài đã man và tự cao tự đại đó. Tôi đã nhờ anh đưa tôi đi, nhưng anh không chịu, đúng không?”

Nghe vậy, Trình Uyên vui mừng khôn xiết, vội vàng gật đầu: “Ừ, đúng rồi, cuối cùng cậu cũng nhớ ra, tiếp theo là gì?”

Phương Tố Anh bất giác cau mày: “Tiếp theo là gì?”

Trình Uyên không thể không xem qua.

Ôi, dám yêu ký ức của anh vẫn như một tấm vải liệm, từng lớp từng lớp phục hồi một cách từ từ?

Chỉ nhớ ở trên thuyền muốn Trình Uyên đưa cô bay cao chạy xa, nhưng Trình Uyên từ chối, nhưng cô vẫn không nhớ tiếp theo đã xảy ra chuyện gì!

nhưng.....

“Nhưng nếu cậu không nhớ chuyện tiếp theo, làm sao cậu biết người cải trang trên tàu là tôi?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Phương Tố Anh giật mình khi nghe những lời đó, và một sự bối rối nhanh chóng hiện lên trong mắt cô: “Đúng vậy, làm sao tôi biết được?”

Cô từ từ ngưng tụ lông mày và bắt đầu suy nghĩ.

Nghĩ đến đó toàn thân run lên, ôm đầu kêu đau, vừa xoay người liền suýt nữa ngã xuống giường.

Nhìn thấy điều này, Trình Uyên nhanh chóng bước đến và choàng tay qua vai Phương Tố Anh, để cô ấy dựa vào vòng tay của mình.

“Đau quá, đau đầu quá!” Phương Tố Anh kêu lên vì đau, cái đầu nhỏ của cô ấy chui vào vòng tay của Trình Uyên.

Trình Uyên nhanh chóng an ủi cô: “Quên đi, nếu không nhớ được thì đừng nghĩ lung tung. Dù sao cũng không phải chuyện lớn. Chỉ cần em sống được là tốt rồi.”

“Oa ...” Không hề báo trước, Phương Tố Anh há miệng nôn thốc nôn tháo, trong chốc lát đã nôn ra đống qu@n của Trình Uyên.

“Điều này.....”

Trình Uyên trông có vẻ choáng váng, và ngay lập tức cuối cùng cũng hiểu được cơn nôn của Phương Tố Anh là gì. Một số người có thể trạng yếu và dường như thiếu một yếu tố dinh dưỡng nào đó trong cơ thể, một khi lên cơn đau rất dễ gây ra hiện tượng nôn mửa. Nó giống như một số người bị chóng mặt và nôn mửa sau một trò chơi 3d.

...

Bạch An Tương lúc này ở dưới đáy biển sâu ngồi xếp bằng trong phòng ngủ hắt ly khai, nhìn điện thoại trên giường đang nói chuyện trên giường, không có phát ra thanh âm.

Giữa hai hàng lông mày lạnh lùng, không khỏi lộ ra một tia nghi hoặc.

Rồi anh nhắm mắt lại.

sau đó.....

Sau đó một đám bạch khí lóe lên trong đầu cô, lúc này cô đang dựa sát vào một cô gái, Bạch An Tương không thể nhìn ra cô gái đó là ai, nhưng cô có thể nhận ra đó là một người phụ nữ xinh đẹp, bởi vì cô ấy có một vẻ đẹp hoàn hảo. thân hình.

Đột nhiên mở mắt ra, một tia tức giận đột nhiên hiện lên trên mặt Gu Cảnh Wubo.

“Hừ!”

Cô khịt mũi, lập tức khó chịu: “Anh lại làm ảnh hưởng đến em? Anh thật sự muốn anh ta chết sao?”

Cô ấy dường như đang nói chuyện với chính mình, bởi vì không có ai khác trong phòng ngoại trừ cô ấy.

“Ừm, vì người không thể để hấn đi như vậy, vậy ta sẽ trừng phạt người một chút!”

Nói xong lại nhắm mắt.

...

Đúng lúc này, Trình Uyên, người đang ở trong một khách sạn ở khu dịch vụ thành phố Dao Khẩu, lấy khăn giấy ra giúp Phương Tố Anh đưa cho Phương Tố Anh, để cô ấy lau trước, sau đó lấy một cốc nước đưa cho cô ấy. để súc miệng.

Và anh đưa tay ra vuốt v3 lưng Phương Tố Anh, nhẹ nhàng nói: “Đừng lo lắng, trong trường hợp của em, những chuyện sau này sẽ từ từ nghĩ ra.”

Nói xong lời này, trong lòng hấn đột nhiên có chút chua xót.

Trí nhớ của Phương Tố Anh sẽ dần hồi phục, nhưng còn anh ấy thì sao?

Anh không bao giờ có thể nhớ được tại sao một người lại mất tích trong trí nhớ của mình, và anh cũng chắc chắn rằng đó là sự tồn tại quý giá nhất trong cuộc đời mình.

Chương 1869

“Tất cả đều là ký ức đau buồn, em nghĩ anh có muốn nghĩ lại không?” Sau khi nôn mửa, Phương Tố Anh không ngừng đẩy bàn tay đang vuốt v3 lưng của Trình Uyên ra, cảm giác khá giống như đang băng qua sông và phá cầu: “Đi đi, đừng chạm vào tôi!”

Trình Uyên vừa lòng nhưng cũng đành bất lực, cười khổ nhận lấy cốc nước trên tay, xoay người đặt lên bàn, sau đó lấy khăn giấy ra lau quần.

Phương Tố Anh lúc này mới chú ý đến, cô hást háng Trình Uyên lên, khuôn mặt nhỏ nhắn bất giác đỏ bừng, tuy mặt lạnh nhưng giọng điệu lại nhẹ nhàng hơn: “Cái đó ... xin lỗi, bỏ quần vào ... đợi khi nào tôi quay lại.” đến nhà Phương, tôi sẽ đi cùng bạn một lần nữa. ”

“Dù có bẩn cũng không hỏng, có thể giặt sạch mặc vào, có bôi thường cũng không thể bại hoại như vậy.” Trình Uyên tức giận phun ra.

Ngập ngừng một lúc, anh nói: “Về phần gia đình Phương, tốt hơn hết là anh không nên quay lại ngay bây giờ.”

“Tại sao?” Phương Tố Anh nhìn chăm chăm.

Trình Uyên thở dài: “Tôi sợ rằng cậu về sau sẽ không giải quyết được mình. Bây giờ chú ba của nhà họ Phương đã nắm

quyền, còn ... Quên đi, đừng nói nữa, chỉ là.” hãy nghe tôi, tôi sẽ không làm tổn thương bạn. ”

“Đoán xem tôi có tin hay không?” Phương Tố Anh chế nhạo.

“Tin hay không tùy.” Trình Uyên cũng không lộ ra vẻ yếu đuối.

Nhưng lúc này, Phương Tố Anh chợt giật mình, sau đó nhìn quanh và hỏi: “Sao anh lại ở đây? Lương đại ca đâu rồi?”

Trình Uyên ngạc nhiên, trong mạch não cô không còn ai nữa, nói chuyện không bao lâu, cô mới nhận ra Lương Chu Đình đã biến mất, thật là ... ngốc nghếch và dễ thương.

“Hắn Lương Chu Đình...”

Ngay khi Trình Uyên định nói, anh đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Mặt anh ta bắt đầu bốc lửa, và cơ thể anh ta như đang bốc cháy, lửa thiêu đốt.

Nhất là vào lúc này, d*o vọng của hắn ở phương diện đó đột nhiên trở nên rất mạnh. Nhìn lên, cô thấy Phương Tố Anh, người đẹp như tiên nữ đang ngồi trên giường, và đôi mắt đỏ rực.

Trình Uyên đột nhiên mất kiểm soát.

Và Phương Tố Anh, người đang ngồi trên giường, ngược mắt lên nhìn Trình Uyên vào lúc này, và cô đã bị sốc khi thấy anh ta đang nhìn thẳng vào cô, và đỏ mặt như Quan Công.

“Anh ... anh muốn làm gì? Đừng qua!” Cô hoảng sợ hét lên.

Lúc này, đôi mắt của Trình Uyên lóe lên những tia sáng đầy màu sắc, và sau đó cơ thể Phương Tố Anh đông cứng lại, và cô ấy ngừng la hét hay la hét, như thể đột nhiên bị thôi miên.

Trình Uyên điều khiển Phương Tố Anh bằng khả năng nhìn của mình, và với đôi mắt đỏ hoe, toàn thân run rẩy, ra lệnh đầu tiên cho cô: “Cởi ra!”

Phương Tố Anh lúc này đang bị không chế cũng mất đi khả năng suy nghĩ, đánh mất chính mình, cô chỉ biết mình ngoan ngoãn nên đứng dậy khỏi giường, bắt đầu cởi cúc áo cho cô.

Trong chốc lát.

Chỉ trong giây phút ngắn ngủi, ý chí kiên cường vốn có của Trình Uyên trong phút chốc sụp đổ.

Những h@m muốn đột ngột chiếm lấy cơ thể anh ta và chi phối sự mất lý trí của anh ta.

Anh ta giờ có đôi mắt đỏ hoe, mặt đỏ và tai đỏ, toàn thân rực lửa. Anh ta không thể chờ đợi sự di chuyển chậm chạp của Phương Tố Anh.

Trần đến đè cô dưới thân, đưa tay ra mà xé toạc chiếc váy cô vừa cởi cúc.

“Xé!” Một tiếng, một mảng lớn trắng nõn và nhờn hiện ra trước mắt khiến Trình Uyên càng thêm điên cuồng.

Sau đó anh ta lại đứng dậy và nóng lòng muốn cởi bỏ quần áo của mình, nhưng ...

Khi ánh mắt của hắn rơi vào thân thể mỏng manh của Phương Tố Anh, cả người đều chấn động, chấn động dữ dội.

Phương Tố Anh không chỉ đẹp đến ngỡ ngàng mà còn có thân hình đồng đều như một họa sĩ bậc thầy, vẽ bằng cọ, không một chút mỡ thừa.

Tất nhiên, đây không phải là lý do khiến Trình Uyên choáng váng.

Điều khiến Trình Uyên choáng váng là nhìn thấy thân hình tuyệt mỹ này, đột nhiên tâm trí anh xuất hiện trong một khu rừng rậm nhiệt đới ở các nước phía nam Anh và Phương Tố Anh từ biển chạy lên bờ Phương Tố Anh đang đói Trình Uyên đưa cô đi hái quả dại, và Đúng lúc này, một con trăn xuất hiện và lao về phía Phương Tố Anh, Phương Tố Anh sợ hãi và trên đường trở về, chiếc váy ngủ của cô không may bị cành cây cuốn vào người và xé toạc.

Cảnh tượng lúc đó giống hệt như bây giờ, nhìn thấy hiện tại, Trình Uyên cảm thấy trong đầu lóe lên một tia sáng tỏ.

Chương 1870

“Thằng khốn!”

Huyết mạch của hắn đột nhiên kịch liệt kịch liệt, không chút do dự duỗi ra một tay đột ngột nắm lấy bụng của hắn.

“phun!”

Bàn tay xuyên qua da thịt trực tiếp xuyên vào trong bụng hắn, muốn nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ kinh hãi.

Toàn bộ lòng bàn tay anh vùi vào bụng, và máu đột ngột chảy ra.

Sau đó, một loại khí dường như được vật chất hóa bị anh rút ra khỏi cơ thể, bức tranh đầm máu, như thể anh đang rút ruột của chính mình.

Trình Uyên vốn đang gấp rút h@n muốn, thần kinh đau đớn đã suy yếu, khi rút nửa người khí tức ra khỏi cơ thể, hơi nóng muốn nuốt chửng Phương Tô Anh đột nhiên biến mất, cảm giác đau đớn không chịu nổi, lập tức quét qua. thần kinh của mình. 》

“U”

Ném khẩu khí xuống đất, hắn cũng đau đón ngòi xỏm trên mặt đất.

Sau khi hung khí ném xuống đất, nó có vẻ rất không thuyết phục, giống như một đứa trẻ đang vung tay đâm đá và giậm chân vì tức giận, nó lại lao về phía Trình Uyên, dường như muốn quay vào trong cơ thể Trình Uyên một lần nữa.

Chính vì vậy, tài năng bản năng thứ hai của Trình Uyên đã bùng nổ.

Cái gọi là tài năng bản năng là thứ mà bạn có thể lĩnh hội mà không cần cố ý học hỏi sau khi bạn đạt đến một trình độ nhất định.

Ví dụ, sau khi một đứa trẻ được sinh ra, trẻ bú sữa theo bản năng.

Hổ và sư tử lớn lên bản năng bắt mồi.

Tất cả là do tự nhiên ban tặng, và xuất phát từ hành vi bản năng của bản thân.

Trình Uyên không nghĩ nhiều về điều đó, anh cảm thấy mình nên làm điều này vào lúc này. Vì vậy, tay anh nhanh chóng tạo thành một khối bùn kỳ lạ mà anh thậm chí không biết tại sao mình lại làm vậy. đến một trái tim, và ngón tay giữa của anh ấy duỗi ra. Hãy chạm vào các đầu ngón tay của bạn và sử dụng khoảng trống hình trái tim để nhắm vào khối khí.

“Cấm! Tất cả những kẻ bất lương đều biến đổi linh hồn!”

“Cấm! Sương mù hình thành!”

“bị hỏng!”

Khí tức lao về phía hắn đột nhiên cách Trình Uyên nửa mét dừng lại, sau đó bắt đầu kịch liệt giãy dụa, vặn vẹo. Như thể gặp phải điều gì đó đáng sợ, cô lại bắt đầu run rẩy, và “chăm chú gặt đầu” cầu xin Trình Uyên tha thứ.

Tuy nhiên.

Trình Uyên trông rần rói và tàn nhẫn.

Khí tức xuất hiện trong sương mù và bắt đầu tiêu tán dần dần, cuối cùng tất cả tản ra thành sương mù màu đen, lơ lửng trên trần nhà.

Và thân ảnh Trình Uyên từ từ biến mất, ngay lập tức, một Trình Uyên còn nguyên vẹn khác xuất hiện ở bên cạnh.

Anh ngẩng đầu nhìn làn sương mù vốn đã “chết” một cách hờ hững, đưa tay nắm lấy làn hơi nước không rõ lần nữa đưa vào trong cơ thể.

Cuối cùng, nó cũng là một “viên thuốc đại bổ” có thể sinh ra trí tuệ, Trình Uyên sao có thể lãng phí được.

Trong phút chốc, ánh mắt của hắn như có điện, so với lúc trước còn rõ ràng hơn.

...

Vào lúc này, biển, trong phòng của một chiếc tàu du lịch không lộ.

Bạch An Tương vốn đang nằm trên giường chuẩn bị ngủ bỗng ngồi dậy, mấy ngày nay cô luôn tỏ ra xa cách, nhưng khuôn mặt lúc này lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Nào!”

Bị uống một gáo nước lạnh, lập tức, một chiếc áo khoác to màu đỏ nhanh chóng được khoác lên người, sắc mặt trong nháy mắt trở lại bình thường.

Ôn Tiểu Đình vào phòng, cung kính cúi đầu chào Bạch An Tương.

Lúc này anh ta chỉ mặc một bộ đồ ngủ, đầu tóc hơi xù, và rõ ràng là đã ngủ rồi. Anh ta vừa nghe thấy tiếng gọi của Bạch An Tương và ngay lập tức đứng dậy đi về phía trước mà không do dự.

Sự tôn thờ và kính trọng của Ôn Tiểu Đình đối với Bạch An Tương đã đến mức trung thành. Trong trái tim anh ấy, Bạch An Tương là một vị thần, nữ thần của anh ấy, và một nữ thần không thể phạm thượng đối với mọi người và mọi vật.

Nhìn Bạch An Tương bước lên sàn bằng đôi chân trần trắng nõn của cô, anh cảm thấy chúng là những thứ đẹp nhất trên thế

giới, làm sao có thể miêu tả được mức độ ngưỡng mộ này bằng một biến thái?

Chương 1871

Chương 1871:

“Chủ nhân, mệnh lệnh của ngài là gì?” Ôn Tiểu Đình cung kính hỏi.

Bạch An Tương thậm chí không thèm nhìn đến Ôn Tiểu Đình, ánh mắt phiêu ra ngoài cửa sổ, bình tĩnh hỏi: “Người có thể lĩnh ngộ hơn hai loại bản năng thiên phú khi đạt tới Siêu Thần Võ giới bằng phương pháp tu luyện này sao?” trong thế giới của bạn? ”

Ôn Tiểu Đình giật mình, kinh ngạc nói: “Làm sao có thể hiểu được một cái liền tiện tay sử dụng? Đã rất đáng sợ rồi. Làm sao có người có hai cái bản năng khác nhau.”

Nghe vậy, Bạch An Tương khẽ cau mày, trong lòng có chút nghi ngờ nói: “Tôi có thể nhìn thấy quá khứ và tương lai, nhưng tôi vẫn không thể nhìn thấy tương lai của anh ấy. Vào lúc này, anh ấy có hai loại bản năng tự nhiên. Chẳng lẽ.” được ... ”

“Anh ấy không thuộc về nơi đây?”

Nghe được Bạch An Tương nói chuyện với chính mình, Ôn Tiểu Đình đột nhiên kinh ngạc ngẩng đầu lên, kinh ngạc hỏi: “Ai? Ai hiểu được hai cái tài năng bản năng?”

“Nó là một Long?”

...

...

đồng thời.

Trình Uyên và Phương Tố Anh trong khách sạn ở Khu dịch vụ đường cao tốc Daokou đã rất hào hứng.

Sau khi dập tắt hắc khí, Trình Uyên hít một hơi thật sâu thoải mái, liền nghe thấy có người gõ cửa nên liền đi ra mở cửa.

“Thưa ngài, ngài có cần... chặn thêm giường không...?”
Người phục vụ Tiêu Viêm cầm chặn bông mang theo nụ cười trên mặt, dần dần xấu hổ, một đôi mắt trong phòng thân nhiên quét qua, sắc mặt ửng hồng. ngay lập tức, và lời nói của anh ấy thật khó xử. Không dễ nói.

“Không cần,” Trình Uyên đáp, rồi đóng cửa lại.

Lúc này, Phương Tố Anh, người bị quần áo xé nát, cũng định thần lại và tỉnh dậy.

“Điên điên!”

Người phục vụ, Tiểu Xuân, người đang đóng cửa bên ngoài, đã giật mình trước cảnh tượng vừa rồi, và trái tim nhỏ của anh ta không ngừng đập.

Thân trên của Trình Uyên lộ ra toàn thân da thịt gân guốc, trông thật uy phong lẫm liệt, quần áo trên người mỹ nữ trên giường bị xé rách không thể nhận ra.

Cảnh tượng này để cho đầu óc cô hoàn toàn giải phóng, trong đầu cô bắt đầu vạch ra đủ loại phong cách khó coi, để cả người nóng bừng bừng bừng.

“gì!”

Đúng lúc này, một tiếng hét của một người phụ nữ đột nhiên phát ra từ trong phòng.

Tiểu Xuân kinh hãi một cách kinh hoàng, dựng ngược tóc gáy, ôm chần rồi bỏ chạy.

Ban đầu cô thấy ba người ở chung một phòng, tưởng trong phòng chỉ có hai cái mền, sợ không đủ, liền nhận xét không tốt về thái độ phục vụ của cô, cô định gửi. chần bồng, nhưng cô ấy không mong đợi để nhìn thấy nó. Một bức tranh như vậy.

“Quá không biết xấu hổ!”

Cô vừa nghĩ vừa chạy.

...

Hiện tại trong phòng đã lộn xộn thành nôi cháo, ít nhất cũng để cho Trình Uyên lớn như vậy một đầu một hai, thật đáng

buồn!

Làm thế nào tôi có thể giải thích nó?

Khi định thần lại, Phương Tố Anh tự nhiên cũng tỉnh lại.

Cô tỉnh dậy và thấy Chiguo thân trên của Trình Uyên đang đóng cửa, cúi đầu xuống thì thấy quần áo của mình đều bị xé nát, đầu óc ong ong, cô choáng váng.

“A!” Đầu tiên, anh ta nắm lấy chân bông để che đi vẻ đẹp chết người của mình, sau đó sử dụng kỹ năng độc nhất vô nhị của người phụ nữ, hét lên!

“Cứu ... Đừng tới đây!”

Tuy rằng không biết mình vì sao đột nhiên bất tỉnh, nhưng hiện tại trước mắt cái nhìn này, đã xảy ra chuyện gì, hoặc là sắp xảy ra chuyện gì, có cần hỏi không?

Phương Tố Anh bị sốc, vừa xấu hổ vừa sợ hãi, nước mắt trào ra.

“Chà ...” Trình Uyên vội xua tay: “Cậu yên tâm là tớ sẽ không đi qua, cậu gọi không ổn sao?”

Chương 1872

Chương 1872:

Phương Tố Anh ngừng la hét, nhưng nói với Trình Uyên rằng cô ấy không thể đến, cô ấy vẫn còn hoài nghi.

Dưới gầm giường, tôi nhìn thấy chiếc váy sáng màu của mình bị rách thành nhiều mảnh, và mở chần bông ra lần nữa, tôi nhìn thấy cơ thể tr@n trường của tôi từ khe hở.

Phương Tố Anh vì đâu mà phải hứng chịu những lời xúc phạm như vậy, trong lòng cô cảm thấy tức giận và oan ức.

“Oa ...” bật khóc.

Trình Uyên đã không ít lần gặp phải sóng to gió lớn, thậm chí là sinh tử, nhưng đối mặt với cảnh tượng này, một cô gái tr@n trường nằm trên giường mà khóc lóc thảm thiết, anh thực sự không biết phải làm sao.

Gãi đầu: “Nếu như ta nói, có một loại khí tức kỳ quái tự nguyện đang ám muội ta, người có thể tin được không?”

Dù Trình Uyên nói thật nhưng Phương Tố Anh chỉ là một người bình thường, làm sao cô ấy có thể hiểu được?

Khí của d*c vọng đang gây ra rắc rối. Ai cũng sẽ hiểu câu này vì Trình Uyên đã bị d*c vọng thúc đẩy và không thể kìm lại được, và sau đó ...

“Anh vẫn nói.” Phương Tố Anh đầy nước mắt trên mặt: “Anh đã làm gì em vậy?”

Trình Uyên nhanh chóng đưa tay ra, thề thốt: “Tôi hứa, không phải như cô nghĩ đâu. Tôi chỉ vô tình xé quần áo của cô chứ không hề làm gì cô cả.”

Nghe anh ta nói gì, Phương Tố Anh nhìn xuống bộ quần áo đã bị xé nát trên giường, khóc lóc chửi bới: “Đồ đánh rắm, cái này gọi là vô tình xé rách à?”

“U

Trình Uyên cảm thấy không ổn, nhìn những mảnh vỡ ở cùng một chỗ, khuôn mặt già nua đỏ bừng: “Hừ, có chút ... hơi nát.”

...

...

Trên thực tế, sau khi bình tĩnh lại, Phương Tố Anh chắc chắn sẽ biết có chuyện gì đang xảy ra, dù sao thì cô cũng không cảm thấy khó chịu trong người.

Và lại nhìn Trình Uyên, như thể anh đã phạm sai lầm, ngồi xồm trong góc và hút một điếu thuốc, Phương Tố Anh vừa tức

vừa ghét, vừa ngứa răng.

“Nếu anh dám nói với tôi về chuyện này, tôi sẽ để bố và anh trai tôi giết anh.” Cô đe dọa Trình Uyên.

Trình Uyên cũng tỏ vẻ buồn bã: “Nếu cậu không nói với tớ, tớ sẽ cảm ơn Chúa”.

“Đừng lo lắng, tôi không biết xấu hổ như cô!” Hai người đối mặt với nhau.

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Sau khi bình tĩnh lại, Phương Tố Anh với vẻ mặt lạnh lùng hỏi Trình Uyên: “Tôi mặc bộ đồ này. Làm sao bây giờ anh cho tôi ra ngoài gặp người?”

Trình Uyên bỏ tàn thuốc vào lọ hoa, nhổ nốt điếu cuối cùng, vỗ mông đứng dậy khỏi tấm tatami trên bệ cửa sổ: “Anh xuống mua cho em.”

Anh nhớ rằng có một siêu thị bên dưới.

“Hừ!”

Cùng với tiếng khịt mũi lạnh lùng của Phương Tố Anh, Trình Uyên mở cửa bước ra khỏi phòng, anh nhớ ngay đến chiếc điện thoại di động trong phòng tắm và quay lại lấy điện thoại.

Nhìn thấy Trình Uyên đi ra ngoài, Phương Tố Anh đỏ mặt, lặng lẽ mở chặn bông, muốn xem trên người cô có còn sót lại chút vải nào không.

Kết quả là vừa mở ra, Trình Uyên lại mở cửa quay trở lại, cô sợ tới mức vội vàng trùm chặn lại, thậm chí còn trùm kín đầu.

Không biết Trình Uyên có nhìn thấy không, dù sao thì tim của Phương Tố Anh đang đập rất nhanh, cô ấy gần như rất xấu hổ.

Trình Uyên tự nhiên nhận thấy phản ứng của cô ấy, và đột nhiên cảm thấy thích thú: Không phải là cô ấy chưa đọc nó bao giờ.

Nghĩ đến đây, anh không khỏi thảm thở dài, Phương Tố Anh và Phương Tố Anh, nếu sinh ra ở thời cổ đại, bọn họ nhất định sẽ là một tiểu yêu tinh mang họa cho đất nước và nhân dân. , chúng được coi là giới hạn theo đuổi cái đẹp của con người.

“Tôi sẽ lấy điện thoại di động của tôi.” Trình Uyên giải thích, sau khi lấy điện thoại di động từ phòng tắm, anh lại đóng cửa và đi ra ngoài.

“con quý!”

“Thằng khốn!”

“Đồ lưu manh hôi thối!”

“Về đến nhà, ba ba, huynh đệ nhất định sẽ giết ngươi!”

Chương 1873

Chương 1873:

Phương Tố Anh, người đang trốn trong chấn bông, đã rất tức giận.

Mặc dù cô ấy nhớ ra điều gì đó và biết rằng Trình Uyên rất giỏi việc đó, nhưng cô ấy có thể nghĩ rằng nếu Phương Hoài Hải và Phương Qingzhuo biết rằng họ bị bắt nạt theo cách này, họ chắc chắn sẽ trả thù cho cô ấy, và với nghị lực của gia đình Phương, thậm chí nếu Trình Uyên tiếp cận tốt, có lẽ đã không phải là đối thủ của họ.

Chỉ có thể nói rằng cô ấy chỉ là một người bình thường, và cô ấy đã bị mất trí nhớ trong một khoảng thời gian.

Chưa kể gia đình Phương và Trình Uyên không còn ngang hàng, dù có thể nghĩ đến các nước phía nam, cô cũng không dám nghĩ đến việc nhờ cha mình và anh trai làm phiền Trình Uyên.

Thực ra, ngoài việc tức giận và bị làm sai, cô ấy còn lo lắng hơn. Tôi đã lo lắng rằng Trình Uyên sẽ đột ngột bắt đầu trở lại, và rồi cô ấy ...

Cô ấy thế này thì khó mà cưỡng lại được.

Đang suy nghĩ về nó.

“chẹp chẹp ……”

Đột nhiên có tiếng mở cửa mờ mịt hương cửa.

Phương Tố Anh, người đang ở dưới chăn bông, đột nhiên vểnh tai lên, trái tim nhỏ đập như trống, và cô nổi da gà không thể giải thích được.

“Anh ta không xuống mua quần áo sao? Sao lại về sớm vậy? Anh ta ... anh ta nói dối tôi sao? Anh ta muốn tôi thả lỏng cảnh giác, rồi tôi không thèm để ý ... A, tôi nên làm gì?”

Phương Tố Anh vô cùng sợ hãi.

Nó gần rồi.

Nó gần hơn.

Trong căn phòng yên tĩnh như một cảnh phim ma, Phương Tố Anh có thể nghe thấy tiếng thở mạnh của một người đàn ông.

“Cô Phương.” Đột nhiên, một giọng nói hơi trầm truyền vào tai Phương Tố Anh, cô lập tức nghe thấy giọng nói đó chắc chắn không phải của Trình Uyên.

“Anh Lương!”

Phương Tố Anh tròn mắt khi cô chui đầu ra khỏi chăn bông.

Người đàn ông xuất hiện trong phòng lúc này chính là Lương Chu Đình mà cô đã biến mất từ lúc tỉnh dậy.

“Em khá hơn chưa?” Lương Chu Đình đi về phía cô.

“Đừng tới đây!” Phương Tố Anh vừa muốn nói tốt hơn rất nhiều, nhưng chợt nhớ ra mình không hề mặc quần áo nên vội vàng gọi.

Lương Chu Đình khẽ giật mình, không khỏi dừng lại: “Làm sao vậy?”

Ngay lập tức, mắt anh nhìn xung quanh.

Chiếc giường trên mặt đất đầy những mảnh quần áo, và đó là chiếc váy mà Phương Tố Anh đã mặc trước đó.

Lương Chu Đình trợn to hai mắt, trong lòng đột nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc khó tin: “Cô Phương, Trình Uyên, anh ấy sẽ xử cô...”

“Không!” Phương Tố Anh nhanh chóng phủ nhận, nhưng sau đó giọng điệu của cô lại yếu ớt trở lại: “Không, anh ấy đã không thành công. Anh Lương, anh đừng đến đây, em...”

Khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng.

Lương Chu Đình cau mày nhìn chăm chăm Phương Tố Anh, có thể tưởng tượng bên trong chần bồng là cái gì, không khỏi

có chút thở gấp, trong mắt hiện lên một tia kỳ quái.

Lương Chu Đình cười nhẹ nói: “Không có cũng được.”

Sau đó, cô ấy đi về phía Phương Tố Anh.

“Đừng, người đừng lại!”

Mặc dù Phương Tố Anh có ấn tượng tốt với Lương Chu Đình, nhưng dù sao bọn họ cũng không quen biết anh ta từ lâu, Lương Chu Đình dù sao cũng là một người đàn ông, cô cũng không mặc gì, nằm thoi thóp ở trên giường. xấu hổ khi để cô ấy tiếp cận?

Vừa xấu hổ vừa sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn Phương Tố Anh tràn đầy hoảng sợ: “Đừng tới, đừng...”

Đôi mày cau có của Lương Chu Đình khẽ giãn ra, khóe miệng chọt nhếch lên, lộ ra một nụ cười không đúng lúc: “Em sợ anh sao?”

Vừa nói, anh ta không dừng lại, mà đi thẳng đến chỗ Phương Tố Anh, hơi cong thắt lưng, từ trên xuống dưới nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn đang hoảng hốt của cô.

Phương Tố Anh vô cùng sợ hãi.

Cô không biết Lương Chu Đình sẽ làm gì, đặc biệt là cô có ấn tượng tốt với anh, nhưng bây giờ ...

Anh ta sẽ làm gì?

Thực ra, cho dù anh có làm gì đi chăng nữa, Phương Tố Anh cũng biết rằng cô bất lực để chống lại, cô không thể sợ, cô không thể sợ, cô không thể lo lắng hơn, và cô cảm thấy tim mình đập đến cổ họng. .

Chương 1874

Chương 1874:

Bàn tay to của Lương Chu Đình vươn ra, vươn về phía cô.

Phương Tố Anh tròn mắt, cô kinh hãi nhìn Lương Chu Đình, sau đó cô cảm thấy bàn tay to lớn của anh cuối cùng cũng rơi trên đỉnh đầu cô.

“Lương Anh, anh ... anh đừng làm chuyện này, anh ... anh có chút cảm tình tốt với em, nhưng ...” Cô có chút không tự chủ được.

Một nụ cười xấu xa hiện lên khóe miệng Lương Chu Đình, anh nhẹ giọng nói: “Một người phụ nữ xinh đẹp như em, trên người không mặc gì, em nghĩ Trình Uyên có thể tìm lại được sao? Cần kiên trì gì?”

“Hả?” Phương Tố Anh khẽ giật mình.

“Xem ra cô vẫn rất cảnh giác với anh ta.” Lương Chu Đình thờ dãi: “Nhưng tôi nghĩ anh ta rất quan tâm đến cô. Lúc mới đuổi tôi đi, anh ta đã nói rằng cô là em gái của anh ta.”

Phương Tố Anh ngạc nhiên: “Anh ta ... tại sao anh ta muốn đuổi em đi?”

Nụ cười xấu xa nơi khóe miệng Lương Chu Đình càng có sức sống: “Cô gái ngọc ngá thì nghĩ thế nào?”

Nụ cười xấu xa nơi khóe miệng khiến Phương Tố Anh cảm thấy rất khó chịu, hoàn toàn khác với việc Lương Chu Đình giúp cô chạy trốn những kẻ xấu xa, mời cô ăn cơm và tốt bụng muốn đưa cô về nhà.

Những gì bạn nói khiến Phương Tố Anh cảm thấy trong tiềm thức rằng cô ấy dường như đã phạm một số sai lầm.

Cô bối rối nhìn Lương Chu Đình: “Anh Lương, anh đang nói cái gì vậy?”

Lương Chu Đình lắc đầu thở dài: “Các người nữ nhân, trên thực tế đều giống nhau, ngu xuẩn! Còn không biết ai thật tốt với người.”

Khi anh nói, một dấu vết của hồi ức lóe lên trong mắt anh, như thể anh đang nghĩ đến ai đó.

Trên thực tế, anh ta đã nghĩ đến một người đàn ông, một người phụ nữ tên là Lí Thu Yên, vợ cũ của anh ta!

Những lời của Lương Chu Đình khiến Phương Tố Anh có một cảm giác tội tệ.

“Anh Lương, anh đừng làm thế này, Trình Uyên sẽ về sớm thôi.”

Lương Chu Đình cười thâm.

Anh ta mỉm cười đắc thắng và tàn tạt, và Phương Tố Anh ngày càng cảm thấy bất an.

“Trình Uyên, haha ... Trình Uyên, Trình Uyên, anh ấy bảo em đừng đi theo anh ấy, được rồi, em nghe lời anh ấy, nhưng vợ chồng anh ấy yêu và có một gia đình hạnh phúc, còn em thì sao?”

“Kẻ nói dối, chỉ là kẻ nói dối lớn!”

“Anh ấy rất quan tâm đến em, em có biết không?” Lương Chu Đình quay lại và hỏi Phương Tố Anh với vẻ mỉa mai.

“Mở... anh đang đùa gì vậy?” Phương Tố Anh tỏ vẻ ngạc nhiên.

Lúc này cô mới nhớ ra điều gì đó, chẳng hạn như trên thuyền, Phương Tố Anh cầu xin Trình Uyên cứu cô, cầu xin anh đưa cô đi, nhưng anh nhả tâm từ chối.

Đây cũng được gọi là chăm sóc?

Đương nhiên cô sẽ không tin điều đó.

Tuy nhiên.

Lương Chu Đình chế nhạo nói: “Trình Uyên đã phá hỏng gia đình tôi. Cô nghĩ tôi sẽ để anh ấy đi sao?”

“Nhưng ta không thể giết hắn!”

“Hắn quá mạnh mẽ!”

“Nhưng không sao, tôi không giết anh ấy, tôi chỉ lấy những thứ từ anh ấy, và lấy tất cả những gì tôi mất từ anh ấy! Anh ấy càng quan tâm, tôi sẽ giành lấy thứ gì đó, chẳng hạn như...”

Đôi mắt anh rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Tố Anh.

Phương Tố Anh run rẩy nói: “Không phải, người làm sai rồi, ta... Ta không liên quan gì đến hắn, hắn hoàn toàn không quan tâm ta, hắn chỉ là...”

“Tôi đã nói rồi. Cậu không mặc gì, cái dài quá sức. Trình Uyên có thể chịu được. Điều đó cho thấy cậu ấy đã kiên trì đến nhường nào. Tại sao cậu ấy lại muốn làm điều này?”, Lương Chu Đình chế nhạo, “Có thể là Không thể chịu được? Bạn có tin không?”

“Nói trắng ra, ta vẫn là không quan tâm người!”

Phương Tố Anh choáng váng.

Cô hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy, nhưng nghe lời nguy biện của Lương Chu Đình lúc này dường như cũng có lý.

Chương 1875

Chương 1875:

Nhưng tại sao Trình Uyên lại quan tâm đến bản thân?

Có lẽ nào ký ức mà anh mất đi có liên quan gì đến anh?

Nhưng rõ ràng đây không phải là những điểm chính, mà vấn đề chính là Trình Uyên không có ở đó, người anh trai mà cô ấp ủ bấy lâu Liang đã vô tình vạch trần cái đuôi cáo của mình, Phương Tố Anh phải làm sao bây giờ?

...

...

Nói về Trình Uyên.

Anh ta đi đến siêu thị và phát hiện ra một vấn đề.

Siêu thị không phải là trung tâm mua sắm, đặc biệt là các siêu thị nhỏ hơn, hoàn toàn không bán quần áo.

May mắn thay, trong siêu thị ở khu vực dịch vụ của thành phố Dao Khẩu, mặc dù không có đồ thời trang nào được bày bán, nhưng lúc đó có treo một vài bộ đồ ngủ của nam giới.

Đồ ngủ nam là đồ ngủ của nam giới, còn hơn không. Vì vậy, ông đã trả tiền cho hai bộ nhỏ và siêu nhỏ.

Sau khi lấy quần áo và thanh toán tiền, anh bước ra khỏi siêu thị, chợt nhớ tới cuộc điện thoại vừa rồi trong phòng tắm, anh hơi khựng lại.

Sau khi suy nghĩ về nó, tôi vẫn nghĩ chúng ta nên đánh một trận.

Nhìn lên khách sạn, Phương Tố Anh đang ở trong phòng, nhưng nếu cô đợi thêm một chút nữa thì sẽ không có vấn đề gì, vì vậy cô lấy điện thoại di động ra, quay sang số của Bạch An Tương rồi lại bấm gọi xuống lầu.

Sau đó là một tiếng chờ “thời còi ...”.

Đúng lúc này, trước mặt hẳn xuất hiện một người đàn ông.

Người đàn ông này tuy hơi kiêu lời, nhưng xét theo vẻ bề ngoài thì hẳn là không đẹp.

Người đàn ông trạc bốn mươi tuổi với vẻ ngoài dữ tợn, có thể nói Trình Uyên là một cao thủ vào loại bậc nhất.

“Cô là Trình Uyên, phải không?” Người đàn ông chế nhạo: “Để khỏi bị tổn thương bằng xương bằng thịt, tôi nghĩ cô nên đi cùng tôi.”

“bạn là ai?”

Trình Uyên đành phải từ bỏ ý định nói chuyện điện thoại với Bạch An Tương lần nữa, cúp điện thoại, bình tĩnh hỏi.

Người đàn ông trung niên khẽ mỉm cười, trên mặt có chút kiêu ngạo: “Tôi họ Cảnh Minh Hề, là quản gia của nhà họ Cảnh.”

“Quản gia bây giờ kiêu ngạo như vậy sao?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Cảnh Hạ không khỏi chế nhạo: “Đúng vậy, ta biết, chuyện này nên nói trước, mười cái cũng không đủ để người đánh, còn bây giờ, hehe, tình hình bây giờ đã khác, người bị cắt đứt hết kinh mạch rồi.”, và bạn bây giờ là một người bình thường., Cho dù có mười người trong số các bạn, tôi sẽ không coi trọng nó.”

Trên thực tế, hưởng chi nhà họ Cảnh, cho dù họ làm hài lòng Bách Lí gia của Trình Uyên, thì cũng là do Trình Uyên xuyên không vào nhà họ Ôn, mới biết mình đã khôi phục sức mạnh.

Một quản gia nhỏ của nhà họ Cảnh, đẳng cấp thành chủ thực sự không đáng để nhắc tới trong mắt Trình Uyên lúc này, nên không thèm đoái hoài đến chuyện gì với anh ta.

“Được rồi, hiện tại người không để vào mắt, vậy ta liền rời đi.”

Mang theo hai bộ đồ ngủ, đi bộ xung quanh.

Cảnh Hạ lúc đó đã giật mình.

Không chú ý đến nó, biến mất?

“Dừng lại!” Cảnh Hạ vừa phản ứng đã vội vàng bước tới trước mặt Trình Uyên, khuôn mặt già nua đen lại: “Thằng chó chết dám giở trò với tôi?”

“Không.” Trình Uyên buộc phải dừng lại và giả vờ ngốc.

Cảnh Hạ chế nhạo: “Trình Uyên, anh thật sự rất bình tĩnh.”

“Tình huống hôm nay, còn có thể bình tĩnh như vậy, ừm, quả thực có phong thái tướng quân. Nhưng mà, ta khuyên người làm người tốt, ngoan ngoãn cùng ta trở về đi. Khi người đến nhà họ Cảnh, ta.” sẽ quỳ lạy chủ nhân của gia đình tôi và xin lỗi. Đã động đậy, tôi có thể tha mạng cho con chó của bạn.”

“nếu không thì.....”

Trình Uyên nghĩ mà thấy buồn cười: “Nếu không?”

“Hi hi, nếu không đừng trách ta bỏ rơi người ở đây.” Cảnh Hạ cười nói: “Phía trước chiếc xe chạy qua này, ta sẽ đánh người té cả lâu tìm răng, mặt mũi sưng xanh, rồi lôi bạn đi như chó chết. Quay lại, dù sao kết quả cuối cùng vẫn như vậy. “

Chương 1876-1877

Chương 1876:

Cảnh Hạ khinh thường nhìn Trình Uyên rồi nói với anh.

Về phần Trình Uyên, anh không khỏi lắc đầu, tò mò hỏi: “Các người đều là người nhà họ Cảnh giống như anh?”

“Ý anh là gì?” Cảnh Hạ hơi giật mình.

Trình Uyên thở dài, “Nhưng đã nói như vậy, thật sự không dễ dàng để cậu có thể sống đến hiện tại và nâng cao trình độ tu luyện của mình lên trình độ này.”

“Ý anh là cái quái gì?” Cảnh Hạ càng khó hiểu.

Và tại thời điểm này.

Một người vội vã từ khách sạn chạy tới, chạy tới trước mặt Trình Uyên, nói nhỏ với Trình Uyên: “Không ổn rồi, cô Phương đi rồi.”

Người chạy là Lương Chu Đình.

Nhìn thấy Lương Chu Đình, Trình Uyên cau mày đầu tiên, nhưng khi nghe tin cô Phương mất tích, vẻ mặt của Trình

Uyên thay đổi ngay lập tức.

“Cảnh Hạ?” Sau đó, Lương Chu Đình liếc nhìn Cảnh Hạ, sau đó ánh mắt ngưng tụ đột nhiên: “Sao anh lại ở đây?”

Cảnh Hạ mặc dù đã nhìn thấy Lương Chu Đình nhà họ Lý, nhưng cũng không đặc biệt chú ý tới anh ta, hơn nữa anh ta cũng không biết tên của Lương Chu Đình, cho nên khi nhìn thấy Lương Chu Đình gọi tên anh ta, anh ta cũng có chút khó hiểu: “Anh à.” ...?”

Lương Chu Đình đột nhiên nheo mắt lại, nhìn chăm chăm Cảnh Hạ rồi hừ lạnh: “Hình như là Cảnh gia của anh làm vậy, nói không chừng anh đã bắt cóc Phương cô gái đi đâu?”

“Con gái gì vậy?” Cảnh Hạ ngạc nhiên.

Nhưng sau đó, hắn tỉnh táo lại, tại sao phải trả lời bọn họ? Họ chỉ là hai người bình thường, và họ có thể bị giết chỉ bằng một ngón tay.

sau đó.

Cảnh Hạ giễu cợt: “Đừng nói là phụ nữ, hôm nay hai người đều phải về nhà Cảnh với tôi.”

Nói xong, Trương Thành Ran và Lương Chu Đình bước đi.

Vừa đi vừa nhớ tới những gì Trình Uyên đã nói lúc trước, không khỏi hỏi: “Cậu nhóc, cậu nói vậy là có ý gì?”

Trình Uyên chỉ nói rằng không dễ dàng gì để cậu sống được đến bây giờ.

Lúc đầu, Trình Uyên không muốn nói chuyện với anh ta, nhưng khi Phương Tố Anh đi rồi, và có lẽ chuyện liên quan đến nhà họ Cảnh, cơn tức giận đột nhiên dâng lên.

“Nói em ngốc!” Anh lạnh lùng nói.

“F*ck! Mẹ kiếp muốn chết!”

Cảnh Hạ tức giận mắng, hướng Trình Uyên sải bước đi tới, sau đó tát hẳn một cái: “Còn dám mắng Lão Tử! Ngươi là đồ đáng chết!”

Có một tiếng “bốp” rõ ràng.

Thật không may, không như Cảnh Hạ dự đoán, Trình Uyên bị tát cho một cái tát, ngược lại còn tát ra ngoài, nhưng không hiểu sao chưa tát được ai, anh đã bị rút ra khỏi núi năm ngón, khuôn mặt lão đảo suýt ngã.

Cảnh Hạ cảm thấy đau rát trên mặt và giật mình.

Sau đó, photon tai lớn thực sự chính thức xuất hiện.

Trình Uyên tóm cổ tát vào mặt già nua một cái “ăn vặt ...”, nhưng Cảnh Hạ không còn sức để chống trả trước mặt Trình Uyên, miệng bê bết máu.

“Tiểu tử, dám ra mặt so với một Thần Võ và Siêu cấp Thần Võ, còn nói muốn đánh ta quỳ gối cầu xin. Người ngu ngốc sao?”

“Ngốc nghếch?”

“Cha.....”

“Tôi có làm không?”

“Cha.....”

Trình Uyên cũng đang thả lỏng, nếu không sẽ bị hấn tát cho một cái tát chết.

Với cái tai to bằng các hạt photon này, đôi mắt của Cảnhhe là thần Vệ nữ, và khuôn mặt đầy máu.

Giờ phút này, ước chừng khúc ruột của hấn cũng phải hồi hận.

Không phải người nhà nói kinh mạch của Trình Uyên đã bị cắt đứt, bây giờ anh ta không khác gì người thường sao? Điều này không khác gì những người bình thường? Nima thậm chí còn nói dối người của mình!

Cảnhhe đã khóc.

Chương 1877:

Bị tát một hồi, anh ta gục xuống đất.

Trình Uyên không giết cô, nguyên nhân chính không phải là do Trái tim Đức Mẹ dâng trào, mà là muốn hỏi tung tích của Phương Tố Anh.

kết quả.

Anh ta không để ý, Lương Chu Đình đã lao tới, đá vào tim Cảnh Hỉ một cú “bùm bùm”.

“Dừng... tay.” Nét chữ của Trình Uyên vẫn chậm nửa nhịp. Một cú đá trong Thiên giới Võ thuật có thể gây tử vong.

Cảnh Hạ của đầu bị vẹo và cuộc sống của anh ấy đã chết.

“Anh Trình, tôi biết người này, Cảnh Hạ, dựa vào xuất thân của nhà họ Cảnh, từ trước đến nay luôn ức hiếp người, nếu anh là đồ cặn bã như thế này, anh phải giết anh ta.” Lương Chu Đình phẫn nộ nói.

Trình Uyên không khỏi thờ dài, nhìn Lương Chu Đình một cái là lạ.

Lương Chu Đình khẽ giật mình: “Làm sao vậy?”

“Anh đã giết anh ta rồi, anh còn có thể hỏi tung tích của Phương Tố Anh được không?” Trình Uyên hỏi ngược lại.

Lương Chu Đình đột nhiên tỉnh lại, sắc mặt biến sắc: “Ồ, chuyện này..... Tôi sơ suất, chuyện này làm sao được, thực xin lỗi, Anh Trình, tôi không biết...”

Anh ấy rất có lỗi và có lỗi, và không ngừng xin lỗi Trình Uyên.

Trình Uyên có thể làm gì là lắc đầu thờ dài, “Quên đi.”

“Vậy thì bây giờ chúng ta ...?” Lương Chu Đình.

Trình Uyên chậm rãi nhìn Lương Chu Đình, trong mắt hiện lên một tia kỳ quái: “Người sao lại trở về? Ta không để cho người đi sao?”

Lương Chu Đình không khỏi cười khò: “Vốn dĩ tôi muốn đi, nhưng ... bạn biết đấy, hiện tại tôi vô gia cư. Thực sự mà nói, tôi thực sự không biết mình nên đi đâu, vì vậy tôi chỉ muốn, hoặc Nếu không, tôi sẽ hòa hợp với bạn trong tương lai. ”

“Cô ấy đang ở đâu?” Trình Uyên thờ ơ hỏi.

“Cô ấy?” Về mặt Lương Chu Đình bất giác thay đổi, anh nhanh chóng giải thích: “Anh không biết, anh vừa gõ cửa cũng không có ai trả lời, xông vào thì phát hiện trong phòng không có người, sau đó anh nhìn thấy em lúc nào không hay. đi xuống cầu thang...”

“Tôi đang hỏi vợ anh.” Trình Uyên đột ngột nói.

Về mặt của Lương Chu Đình chợt sững lại.

“Nếu như anh gây rối với tôi, anh muốn vợ của anh ở đâu?”
Trình Uyên không khỏi chế nhạo: “Anh thật sự không muốn cứu cô ấy? Nếu theo anh, hoàn toàn không có khả năng khôi phục.”

Bên cạnh đó, Lí Thu Yên và cha cô là Lí Kiến Cương đã chết trong tay của Trình Uyên. Cho dù là Lí Thu Yên cũng không dám báo thù, không thể báo thù, nàng làm sao có thể để cho nam nhân của mình làm chuyện cho kẻ thù của mình?

Lương Chu Đình như thỏ phào nhẹ nhõm, bả vai rũ xuống, cười nhạt nói: “Quả nhiên là phiền phức.”

“Tôi sẽ nói chuyện sau.” Trình Uyên vội vàng về khách sạn, muốn xác minh những gì Lương Chu Đình nói là đúng sai, cũng muốn xem hiện trường còn sót lại manh mối gì không.

Trình Uyên có hoảng không?

Anh ấy đang hoảng sợ!

Rốt cuộc, anh ta xé Phương Tố Anh mịn và trơn như trứng gà bóc. Con người lâu đến mức chém giết khắp nơi, nếu kẻ xấu nhân cơ hội lợi dụng, không khó để hình dung họ sẽ phải đối mặt với những gì.

Hơn nữa, cái chết của Phương Tố Anh khiến anh nhớ rất sâu, nó luôn là một nút thắt không thể tháo gỡ, nhưng bây giờ Phương Tố Anh đang đứng trước mặt anh còn sống, cho dù cô có sống sót như thế nào đi chăng nữa thì ít nhất cô thực sự còn

sống. Dù chỉ là mơ, Trình Uyên cũng không muốn cô phải chịu chung số phận đau khổ lần nữa.

Vì vậy, anh không chỉ hoảng sợ mà còn lo lắng.

Căn phòng sạch sẽ và gọn gàng, giường là giường, bàn là bàn, ngoại trừ Phương Tố Anh trên giường và một chiếc chăn bông màu trắng, mọi thứ khác đều ngăn nắp, tất nhiên là có một mảnh váy.

Vì vậy, nhìn vào dấu vết, Phương Tố Anh không vùng vẫy quá dữ dội, liền bị chăn bông cuốn đi.

“Có vẻ như Phương cô nương đang bắt người đột nhập là cô.”
Lương Chu Đình trầm giọng nói.

Trình Uyên im lặng gật đầu, sau đó xoay người bước ra ngoài:
“Lương Chu Đình, đưa tôi đến nhà Cảnh.”

“nó tốt.”

Vì rất có thể nhà họ Cảnh đã làm điều đó, Trình Uyên nghĩ, dù sao thì nhà sư cũng không thể chạy khỏi chùa, và khi lật ngược dòng họ Cảnh, anh ta sẽ không tin những gì nhà Cảnh dám làm. Phương Tố Anh. Ít nhất nếu anh ta đến kịp thời, nhà Cảnh sẽ không có thời gian để đối phó với Phương Tố Anh.

Chương 1878

Chương 1878:

Anh cùng Lương Chu Đình đến chiếc SUV của mình, khi Trình Uyên lên xe, anh liếc nhìn chiếc taxi đang đậu ở trạm xăng cách đó không xa, đang chờ tài xế của mình đang ngủ gật trên tay lái.

Trình Uyên phốt lờ tài xế taxi và lên xe SUV của Lương Chu Đình, Lương Chu Đình lái xe vào màn đêm.

Anh ta lái xe nhanh.

Trong khi xe đang di chuyển, Trình Uyên gọi cho Lý Hải Tân.

“Anh Lý, nhanh chóng cử người đến khu dịch vụ cao tốc ở thành phố Đào Khẩu, tỉnh Giang Đông, gọi giám sát khách sạn, điều tra tất cả những người khả nghi, đồng thời gửi kết quả giám sát đến điện thoại di động của tôi.”

Trải qua nhiều năm hợp tác ngầm, Lý Hải Tân không hỏi lý do gì mà trực tiếp trả lời: “Tôi biết rồi, tôi sẽ làm ngay bây giờ”.

Khoảng nửa giờ, xe của Lương Chu Đình dừng trước cửa một trang trại ở nông thôn tỉnh Giang Đông.

“Đây là nhà họ Cảnh.” Lương Chu Đình nói: “Có muốn tôi đi cùng không?”

Trình Uyên lắc đầu: “Không.”

Sau đó anh xuống xe đi bộ đến nhà Cảnh một mình.

Nhà họ Cảnh ở nông thôn nên chiếm diện tích rất lớn thậm chí còn lớn hơn nhà họ Ôn gấp mấy lần, ngoài cửa không có bảo vệ hay canh giữ, dù là ban đêm, cửa cũng mở, ở đó là con đường dẫn vào vực sâu, hai bên đường có hai hàng đèn đường năng lượng mặt Trời.

Không chút do dự, Trình Uyên bước vào cổng nhà Cảnh.

Nhìn thấy Trình Uyên đang đi về phía sâu trong nhà Cảnh, trong xe mát rượi nhếch lên một nụ cười tự mãn khóe miệng: “Nghe nói người Trình Uyên đầu óc giống như yêu ma, hiện tại xem ra người không phải.” đủ tốt, ha ha. ”

Nói xong lại khởi động xe chạy vào bóng đêm.

Có một sân cỏ đơn bên cạnh quốc lộ hơn mười dặm từ Cảnhhĩa. Nhìn xung quanh, không có nhà nào khác có thể được nhìn thấy, vì vậy sân này trông rất đột ngột.

Nhưng loại nơi này dù đột ngột cũng ít được chú ý, dù sao cái sân cũng rất đồ sộ, giống như một tiệm sửa xe lớn vậy.

Xe của Lương Chu Đình lái vào một nhà kho ở sân này.

Sau khi xuống xe, trước tiên anh ta chạy đến khóa cồng, sau đó quay lại, dựa vào xe mình châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu.

“Anh dậy hơi muộn, vừa rồi anh ấy còn ở trong xe của tôi.”
Lương Chu Đình trêu ghẹo, đưa tay gõ vào thùng xe.

Thân cây từ từ vươn lên, để lộ Phương Tố Anh bên trong.

Hóa ra Phương Tố Anh đã luôn ở trong xe của anh ta.

“Đều nói là não của Trình Uyên tốt quá, tôi nghĩ mới như vậy phải không?” Anh mỉm cười có phần mãn nguyện: “Hay là vì trước đây anh ấy không gặp tôi, nếu không bây giờ anh ấy đã mất tất cả rồi.”

Phương Tố Anh được quấn trong một chiếc chăn bông, bị Lương Chu Đình dùng dây thừng trói rất chặt, cô không thể cử động chút nào, trên miệng còn có một lớp băng keo trong suốt.

Trong khách sạn, Phương Tố Anh ngất xỉu khi Lương Chu Đình nhẹ nhàng ấn vào gáy cô, cô mới tỉnh dậy cho đến khi xe dừng lại nên không biết Trình Uyên đã ngồi chung xe với mình.

“Woo ...” Cô không nói được, nước mắt lưng tròng.

Phương Tố Anh vừa buồn vừa sợ.

Trước đây cô rất thích Lương Chu Đình, nhưng lại cực kỳ ghét Trình Uyên, nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, Lương Chu Đình làm sao lại trở nên như thế này? Làm sao anh ta có thể làm điều này với chính mình? Anh ta muốn làm gì bản thân?

Phương Tố Anh không dám nghĩ về những gì sẽ xảy ra tiếp theo.

“Xé!” Lương Chu Đình xé miếng băng dán trên miệng Phương Tố Anh: “Nói cậu không thông minh. Thực ra Trình Uyên cũng không khá hơn là bao. Tôi không hiểu. Với bộ não như thế này, cậu ấy đã đối xử với Lý Nhược Tuyên như thế nào? Trang Chủ?”

“Không phải là bị ta chơi đùa sao? Haha...”

Anh ta rất tự hào, rất hung hăng, và cười một cách vô nguyên tắc sau khi nói.

Phương Tố Anh không còn miệng, cuối cùng cũng có cơ hội thở, cô hít một hơi thật sâu và đột nhiên hét lên: “Cứu ... Cứu!”

Vốn dĩ cô cảm thấy chỉ cần mình hét lên như vậy, Lương Chu Đình nhất định sẽ lo lắng, nhất định sẽ lấy tay che miệng, vì vậy cô hít một hơi thật nhanh và hét thật nhanh để người bên ngoài nghe thấy.

Nhưng thật ra, Lương Chu Đình nhìn cô bằng ánh mắt vui đùa, để cô la lên, hoàn toàn không có ý ngăn cản cô, ngược lại anh có vẻ say sưa nói.

Chương 1879

Chương 1879:

“Người ta nói rằng cái nhìn che kín nửa mặt và cái nhìn ướn át là quyến rũ nhất, nhưng tôi nghĩ cái nhìn của một người phụ nữ khi cô ấy bất lực và kêu cứu thì gợi cảm hơn.”

Khi Phương Tố Anh mệt mỏi và giọng nói yếu đi, Lương Chu Đình đã trêu chọc, “Có phải rất bất lực không? Không thể nào, không ai có thể nghe thấy bạn ngay cả khi bạn vỡ họng ở nơi hoang dã này, mặc dù tôi có vẻ tiếp tục nghe bạn đi xuống. , nhưng sắp làm cho giọng nói của mình khản đặc, nằm trên giường một lúc cũng không được, thật là nhàm chán. ”

Những lời của Lương Chu Đình khiến Phương Tố Anh kinh hãi, trong đầu cô hiện lên hình ảnh khó hiểu đó, cô cảm thấy buồn bã, hai mắt đỏ bừng “Oa”, cô lại khóc.

Cô ấy có thể làm gì?

Một người phụ nữ yếu ớt không mặc gì trên người, cô ấy chỉ đơn giản là cuộn lại với một chiếc chăn bông và bị trói bằng dây thừng. Lương Chu Đình muốn làm gì, không phải dễ dàng sao?

Ngoài sự sợ hãi và hối hận lúc này, cô biết Lương Chu Đình cố tình tiếp cận và giải cứu cô chỉ vì muốn lấy lòng tin của cô.

So ra, mặc dù Trình Uyên xé quần áo của cô ra thành từng mảnh, nhưng ở thời điểm quan trọng, anh đã khống chế d*o vọng của mình và không làm hại cô hơn nữa, điều này tốt hơn nhiều so với Lương Chu Đình trước mặt anh.

Lương Chu Đình túm tóc cô, tỏ vẻ không có thiện cảm với cô, trực tiếp lôi Phương Tố Anh ra khỏi thùng xe.

“A!” Phương Tố Anh không khỏi đau đớn hét lên.

Anh giễu cợt không thèm quan tâm, lập tức công cô lên vai bước ra khỏi nhà kho.

Phía sau sân có một dãy nhà gỗ, phía nam có hai nhà kho, cũng có thể gọi là nhà để xe, không lớn lắm.

Có hai con chó lưng đen trong sân.

Khi hai con chó lưng đen nhìn thấy Lương Chu Đình chở Phương Tố Anh ra ngoài, và Phương Tố Anh đã khóc, chúng chạy đến và sủa xung quanh Lương Chu Đình, vẫy tay và sủa.

...

Lương Chu Đình đá tung cánh cửa của một ngôi nhà gỗ và đưa Phương Tố Anh vào. Bên trong là một phòng ngủ đơn giản với một chiếc giường gỗ đơn giản, một cái bàn, một cái TV và không có gì khác.

Ném Phương Tố Anh xuống giường, Lương Chu Đình chạm vào một con dao gọt hoa quả trên bàn.

Nhìn thấy anh ta cầm dao, đôi mắt sợ hãi của Phương Tố Anh nhìn thẳng: “Tôi cầu xin anh tha thứ cho tôi, tôi thực sự không quen Trình Uyên, tôi cũng có thù hận với anh ta, chúng ta nên cùng nhau giải quyết anh ta, đừng .. . Đừng giết tôi!”

“Này!” Một tiếng, Lương Chu Đình dùng dao lao xuống, sợi dây trói Phương Tố Anh bị đứt.

“Đừng lo lắng, ta sẽ không giết người!” Lương Chu Đình cầm dao vỗ vỗ Phương Tố Anh khuôn mặt cười toe toét.

Cái chạm lạnh khiến Phương Tố Anh nổi da gà và dựng cả tóc gáy. Trong lòng cô rất hồi hộp, vì sợ con dao của Lương Chu Đình sẽ đột nhiên bị đâm thủng, lỡ dao rơi xuống thì khuôn mặt của cô sẽ bị xóa sạch.

Bởi vì sợi dây bị ngắt kết nối, tấm chăn bông phủ trên người Phương Tố Anh đột nhiên lỏng ra và gần như biến mất, cô vội vàng nắm lấy góc chăn bông bằng bàn tay nhỏ bé của mình. Lúc khủng hoảng như thế này, cô vẫn còn suy nghĩ không biết có thể rời đi được không, có thể thấy cô quan tâm đến thân thể của mình như thế nào.

Cảnh tượng này không thoát khỏi ánh mắt của Lương Chu Đình, hắn không khỏi nhếch mép: “Hi hi, không ngờ cậu khá tự ái. Đúng vậy, tôi thích!”

“Còn chuyện vợ vẫn mà cậu đã nói không liên quan gì đến Trình Uyên và muốn tìm cậu ấy để trả thù thì đừng nói nữa, chán lắm rồi. Dù sao tôi cũng không tin!”

Nói cách khác, chần bông được bọc bằng Phương Tố Anh nhưng hai đầu được thông gió không có nghĩa là chần ngăn mà là những đường gò lên, chần bông bị kéo căng ra giữa nên phần giữa trông rất cồng kềnh. , và bàn chân gầy và gầy của cô ấy là vô ích. Nhưng nó đã bị lộ ra.

Phương Tố Anh sừng sốt, từng tấc da thịt, từng bộ phận của cô đều rất khó xử, ngay cả đôi chân nhỏ bé mỏng manh này cũng có thể so sánh với sự ưu ái cao nhất của ông Trời.

Mười ngón chân như mười hạt ngọc, trong suốt như pha lê.

Lương Chu Đình ánh mắt bất giác bị thu hút, không khỏi có chút khô khốc, hô hấp dần dần trở nên ngắn ngủi.

Từ từ đưa tay ra và chạm vào bàn chân nhỏ bé của Phương Tố Anh, cảm giác ...

Chương 1880

Chương 1880:

Êm ái và mềm mại, không hề dễ chịu.

Khi Lương Chu Đình chạm vào chân cô, Phương Tố Anh cảm thấy như bị điện giật, cơ thể cô đột ngột thẳng lên, cứng đờ như một khúc gỗ.

“Không, đừng!” Cô kinh hãi.

Đi theo ngón chân của Phương Tố Anh và vuốt lên trên, khi chạm vào mắt cá chân thì bị góc che nên Lương Chu Đình dùng một tay nắm lấy góc đó.

“Có trách thì trách cậu biết Trình Uyên.”

“Có trách thì trách Trình Uyên không quan tâm đến anh!”

“Muốn trách thì trách người ngu ngốc, không phân biệt được ai tốt với người.”

“Có trách thì trách Trình Uyên ngu ngốc. Tôi đã nói với anh ấy là người nhà họ Cảnh bắt cô, nên anh ấy thật sự ngu ngốc khi đến nhà họ Cảnh tìm người giải quyết, và ... tôi đã cử anh ấy đến đó, và lúc đó bạn đang ở trong xe., Haha ... Bạn có buồn cười không? ”

Phương Tố Anh sững sờ, Lương Chu Đình càng nói như vậy, cô càng hồi hận.

Lúc này, ánh mắt của Lương Chu Đình ngưng tụ, hai tay đột nhiên ấn mạnh, kéo chiếc chần bông đang quấn Phương Tố Anh ra.

...

Tuy nhiên, khi anh ta kéo tất cả chần bông ra, cơ thể xeton duyên dáng của Phương Tố Anh lẽ ra phải ở bên trong chần bông, nhưng không có gì cả.

Cái chần trống!

Làm ảo thuật?

Có đầu ở trên, chân ở dưới, không có gì ở giữa?

Còn nó thì sao?

Lương Chu Đình lúc đó sững sốt, không khỏi ngẩn đầu nhìn, mới biết tại sao chuyện này lại kỳ quái như vậy.

Hóa ra không chỉ có thân thể của Phương Tố Anh mất tích mà cả đầu và chân của Phương Tố Anh cũng biến mất, chỉ trong khoảnh khắc, cô ấy thậm chí còn không chớp mắt, đột nhiên biến mất.

Chuyện gì đã xảy ra?

Lương Chu Đình đột nhiên sững sốt, vội vàng nhìn lại.

Nhìn thấy một người đang đứng phía sau mình, Phương Tố Anh được ôm trong tay như công chúa của anh ấy, trong khi Phương Tố Anh đang mặc đồ ngủ của một người đàn ông vào lúc này.

“Trình Uyên?” Lương Chu Đình sững sốt.

“Làm sao người có thể...”

Người còn lại xuất hiện trong phòng đương nhiên là Trình Uyên.

Mà hai con chó lưng đen của Lương Chu Đình, lúc này giống như hai thần cửa bất động, ánh mắt bất động thanh sắc nhìn về phía cửa, khi nhìn thấy trong phòng có thêm một người cũng không thèm nhìn lại.

“Làm sao mà cậu lại trở nên như thế này?” Trình Uyên thờ ơ nói.

Đã có lúc anh nghĩ Lương Chu Đình đã thoát khỏi biển khổ, sống một cuộc đời có thể giải thoát cho bản thân, không ngờ chỉ vì lời nói của mình mà cuối cùng anh lại bị biến dạng tâm lý.

Lương Chu Đình ngẩn người một lúc mới nhận ra vẻ kiêu căng ngạo mạn vừa rồi lập tức biến mất, biến thành vẻ mặt

chua xót, suy sụp ngồi dưới đất nở nụ cười đắng ý: “Anh không tới nhà họ Cảnh?”

“Không.” Trình Uyên đáp.

“Cô có biết là tôi đã bắt được Phương cô gái không?” Lương Chu Đình hỏi.

Trình Uyên không trả lời, vì đó là một điều hiển nhiên, dù gì thì Phương Tố Anh cũng đã nằm trong vòng tay của Trình Uyên vào lúc này.

“Và đó không phải là nguyên nhân chết tiệt của anh?” Lương Chu Đình đột nhiên tức giận, hét lên với Trình Uyên bằng cổ họng: “Anh đã tẩy não tôi bằng những gì anh nghĩ về tôi, chuyện gì đã xảy ra? cho bạn với tôi? ”

“Tôi có gia đình và không thể quay lại bây giờ. Tôi có một người vợ không nhận ra tôi. Tôi có con ...”

“Hiện tại đã hài lòng chưa?”

Thật ra lúc đầu Trình Uyên cũng tốt bụng nhưng không ngờ lòng tốt lại làm nên chuyện xấu, nhiều điều tưởng chừng như hiểu và hiểu nhưng thực sự thì khó đạt được sự hoàn hảo, vì chính bạn. suy nghĩ không phải là suy nghĩ của tất cả mọi người., cảm xúc của riêng bạn không phải là cảm xúc của tất cả mọi người.

Chương 1881

Chương 1881:

Có lẽ lúc đầu Trình Uyên đã coi đó là điều hiển nhiên, nhưng thay vào đó lại dẫn dắt Lương Chu Đình hoang tưởng và khiêm tốn vào con đường sai lầm.

Lương Chu Đình tâm trạng dần dần khôi phục, hấn tợn giễu cười: “Hừ, làm sao ngươi biết là ta, liền tìm tới đây?”

Vẻ mặt vô cảm của Trình Uyên lúc này cũng lộ ra một tia khinh thường: “Anh không cho em tới sao?”

Lương Chu Đình cười gằn: “Xem ra ngươi cũng không quá ngốc!”

Trước đó anh nói với Trình Uyên rằng khi anh đến khách sạn để tìm họ, anh đã đập cửa đột nhập mà không mở được, sau đó phát hiện ra rằng Phương Tố Anh đã mất tích.

Có quá nhiều vấn đề trong câu này, đầu tiên, Lương Chu Đình đột nhập và phát hiện ra rằng cả hai đều đã biến mất, chứ không phải bản thân Phương Tố Anh đã ra đi. Hơn nữa, anh ta nói rằng anh ta đã đột nhập vào cửa, và khi Trình Uyên quay lại điều tra với anh ta sau đó, cánh cửa vẫn còn nguyên vẹn.

Hơn nữa hai người phục vụ dưới lầu còn chưa nghỉ ngơi, Lương Chu Đình làm sao có thể không hoảng sợ một chút nào

nếu phá cửa đi?

Trình Uyên tin rằng kế hoạch của Lương Chu Đình sẽ không quá nhiều sơ hở, vì vậy mặc dù Trình Uyên không trực tiếp nghĩ rằng Lương Chu Đình là “kẻ giết người” vào thời điểm đó, nhưng anh có thể đoán rằng chắc chắn có điều gì đó không ổn với anh ta.

Trên thực tế, có một điều mà Lương Chu Đình không biết.

Chính là, trạng thái của Trình Uyên lúc này rất kỳ lạ.

Trong phòng, vì một thứ khí quái dị đang ám ảnh nên anh ta suy t chút nữa không bắt được Phương Tố Anh giải quyết, may mắn là anh ta tỉnh dậy kịp thời nên đã giết chết thứ khí dường như có suy nghĩ và h@m muốn của mình một cách tàn bạo. nó cũng hấp thụ năng lượng còn lại của khí.

Vì vậy, một điều gì đó rất kỳ lạ đã xảy ra.

Trình Uyên đột nhiên rất nhạy cảm với khứu giác, đặc biệt là mùi phụ nữ, vì vậy khi ở trong xe của Lương Chu Đình, anh thoáng ngửi thấy mùi của Phương Tố Anh.

Trình Uyên không biết chuyện gì đang xảy ra.

Trên thực tế, nếu anh biết nguồn gốc của loại khí này, anh sẽ hiểu tại sao.

Rất cuộc, loại khí này được tạo ra bởi Minh Vương và Bạch An Tương “cùng” tạo ra, họ đều là phụ nữ, và phụ nữ có một

tài năng đặc biệt bẩm sinh là nhận biết mùi của phụ nữ khác.

“Tôi rất muốn biết, nếu tôi không gặp qua anh, anh còn dùng cách gì để thu hút tôi?” Trình Uyên hỏi Lương Chu Đình.

Lương Chu Đình chế nhạo: “Nếu cô ngốc như vậy, thì trước tiên tôi phải thưởng thức Cô gái Phương, để cô hối hận cả đời, sau đó mới nghĩ ra cách khác.”

“Đáng khinh bỉ!” Phương Tố Anh, người đang nép vào vòng tay của Trình Uyên, xấu hổ mắng sau khi nghe điều đó.

Trình Uyên khẽ cau mày: “Thật ra, tôi muốn biết nhiều hơn. Cô biết rằng cô hoàn toàn không phải là đối thủ của tôi. Thu hút tôi đến đây là có mục đích gì?”

Lương Chu Đình chậm rãi đứng lên, chậm rãi đứng thẳng lên, nhếch môi: “Đương nhiên...”

“Làm ơn xuống địa ngục đi!”

Ngay khi giọng nói của anh ta rơi xuống, mặt đất đột nhiên sụp đổ.

Cảnh giới của Trình Uyên cao đến đâu cũng không ngờ lại xảy ra chuyện này nên đã ôm chặt Phương Tố Anh rồi ngã xuống.

Đây là một tổ chức.

Dưới đây là một kênh rất sâu.

Một kênh có đường kính ban đầu lớn, nhưng dần dần thu hẹp, về cuối đường kính giảm dần, chỉ còn hàng chục cm. Vốn dĩ Trình Uyên có thể dùng tài năng bản năng của mình để trốn thoát, nhưng bây giờ anh ôm Phương Tố Anh vào lòng, anh có thể thoát khỏi Phương Tố Anh nhưng không được, vì vậy anh chỉ có thể bắt lực ôm cô và cùng nhau ngã xuống.

Để tránh cho nàng bị thương, Trình Uyên áp lưng vào tường, điều chỉnh vị trí công chúa cho nó thẳng đứng, thân thể hai người áp chặt vào nhau.

Họ đã bị mắc kẹt tại chỗ và không thể di chuyển cho đến khi lối vào của cái hố bị thu hẹp chỉ một người có thể đi qua.

“gì”

Phương Tố Anh hét lên trong sợ hãi cho đến khi cô ấy bị mắc kẹt và không dừng lại.

“Dừng hét nữa!” Trình Uyên gầm lên, cảm thấy lưng đau rát, và khó chịu vì tiếng ồn ào của Phương Tố Anh.

Phương Tố Anh ngừng hét và kinh hoàng nhìn Trình Uyên và những thứ xung quanh.

Cái hố quá sâu, sâu đến mức nhìn lên không thấy đỉnh, cúi đầu xuống cũng không thấy đáy, tối đến mức chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt của Trình Uyên từ cự ly gần .

Chương 1882

Chương 1882:

Vì khuôn mặt của Trình Uyên ở rất gần cô, gần như cả hai có thể tạo ra một tiếng nổ nếu cùng nhau bĩu môi.

Có thể ngửi thấy rõ ràng hơi thở của người bên kia.

Phương Tố Anh hoảng sợ và muốn chạy trốn, nhưng vừa đập đầu về phía sau, cô đã đụng phải bức tường của hang động phía sau: “Ầm ầm.”

Quầng mắt đau đớn của cô lại đỏ lên.

Nhưng Trình Uyên không ngờ Lương Chu Đình sẽ ra tay này, trong lòng không khỏi có chút đau đầu.

Hiện tại không lên được, chỉ là đi xuống, Trình Uyên có chút bối rối không biết bên dưới có chuyện gì xảy ra, hẳn không nhìn thấy, bởi vì chỉ cần cúi thấp đầu, hẳn cũng chỉ có thể nhìn thấy hai cái. hoa trắng xuyên qua bộ ngực lỏng lẻo của bộ đồ ngủ nam. Thịt mềm.

Lúc khác nhìn thấy thế này nhất định là hộc máu, đương nhiên với bộ dạng của Phương Tố Anh, cho dù nhìn thấy loại khung hoảng này, trái tim Trình Uyên vẫn không khỏi kích động.

Lòng bạn bòn chòn không quan trọng, ít nhất anh ấy có thể tìm lại được, nhưng ở đâu đó bòn chòn, anh ấy có chút bất lực.

Dù kỹ năng của bạn có cao đến đâu, bạn vẫn sẽ không thể ảnh hưởng đến sự phát triển của chính anh trai mình.

Phương Tố Anh đang hoảng loạn và lo lắng thì bỗng dưng bộ phận nhạy cảm nhất bị vật gì đó cứng chạm vào, cả người cô như bị điện giật, cứng đờ như gỗ, đôi mắt mở to nhìn thẳng về phía Cheng. khóa học.

Ánh mắt của Trình Uyên lúc này đang cúi đầu rơi xuống trên người anh đây đặng.

Đột nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn ấy nóng bừng như tấm vải đỏ vừa được vớt ra khỏi bể nhuộm.

“Nhìn đi!” Cô vừa xấu hổ vừa khó chịu, nhưng trong không gian nhỏ hẹp này, tay cô hoàn toàn không thể buông xuống.

Cô ấy đóng băng ở đây trong một cử chỉ đầu hàng với một bàn tay giơ lên.

“Ngươi cho rằng ta muốn xem, ta muốn xem cái gì phía dưới, đều bị ngươi chặn.” Trình Uyên cười khở.

Phương Tố Anh sẽ sai ngay lập tức, và cô ấy gần như đã khóc: “Bạn vẫn muốn xem những điều sau đây, bạn ... bạn là đồ thói tha!”

Trình Uyên chợt nhận ra: “Quái, bà ơi, bà hãy dừng lại trước đi, tôi đã nói gì thì ở dưới chúng ta.”

“Ah ah, anh định bắt nạt em đến chết sao?” Phương Tố Anh nước mắt trào ra.

Đầu óc Trình Uyên rối tung lên: “Cô có biết đày hang không? Tôi muốn xem đày hang!”

Phương Tố Anh khóc to hơn.

Theo cô, tên khốn này quá ... lộ liễu, chỉ thích diễn kịch và bi3n thái.

“Đều là lần này, người còn có tâm tư này, ta ...” Nàng không tự chủ được tức giận nói.

Khuôn mặt của Trình Uyên cũng đỏ bừng, cô biết vũng lầy của sự hiểu lầm sâu sắc của mình và không thể thoát ra khỏi nó, còn bản thân thì càng ngày càng tối, cô không thể không hít một hơi thật sâu.

Kết quả là hai người gần như vậy, hẳn hít thở sâu như vậy, nhưng Phương Tố Anh còn tưởng rằng hẳn người được mùi hương trong hơi thở, nhìn say mê.

“bạn.....!”

Cô vừa xấu hổ vừa tức giận đến mức muốn há mồm cắn tên bi3n thái trước mặt.

“Tôi không nói đến phần hạ thể. Là chân của chúng tôi. Cô có biết đấy hồ không?” Trình Uyên cũng nghiến răng, tức giận vì bị hiểu lầm nên lớn tiếng nhấn mạnh: “Cô nghĩ thế nào?”

“À...?” Phương Tố Anh nhận ra điều này và choáng váng.

Xấu hổ làm sao!

Cô ấy nóng lòng muốn tìm một nơi để may vá.

Nhưng trên thực tế, hai người đã rơi xuống đất, ở tư thế này, nếu Trình Uyên thực sự muốn làm gì đó, cậu chỉ cần thẳng người.

Xấu hổ và thiếu tự tin, Phương Tố Anh đã lo lắng đến phát khóc.

“Không phải lúc cứu mặt đâu.” Trình Uyên nghiêm nghị nói: “Tôi muốn tìm cách thoát ra.

Vì vậy, Phương Tố Anh nhận ra tình hình của họ nguy hiểm như thế nào.

Chương 1883

Chương 1883:

Không hiểu vì sao, mặc dù cô luôn cảm thấy Trình Uyên rất phiền phức, nhưng chỉ cần cô ở bên cạnh anh, cô cảm thấy thoải mái, đến nỗi cô không còn cảm thấy sợ hãi trong tình huống nguy hiểm này. Vì vậy, khi cô nhìn thấy khuôn mặt trang nghiêm của Trình Uyên, cô nhận ra hoàn cảnh của họ khó chịu như thế nào.

“Vậy thì tôi phải làm sao đây?” Cô muốn động đậy cũng không được, khuôn ngực đầy đặn vẫn chặn tầm mắt của Trình Uyên.

“Cô chịu, chút nữa tôi sẽ dọn đi.” Trình Uyên nói.

“Ý của người là di chuyển?” Phương Tố Anh bản năng có chút không tốt.

có thật không.

Trình Uyên khó khăn cử động cơ thể, xoa nắn nơi cậu chạm vào.

“Uh, anh ...” Phương Tố Anh mặt đỏ bừng, tim cô tê dại, nhưng không biết phải làm sao, cắn chặt môi, bắt bình nhìn Trình Uyên.

Cô chỉ có thể nhìn Trình Uyên chăm chăm.

Trình Uyên không được làm bằng sắt, tự nhiên cảm nhận được cảm giác tuyệt vời đó, tâm lý phòng bị gần như sụp đổ.

Không thể nào, Phương Tố Anh thực sự rất quyến rũ. Thực phẩm và màu sắc cũng là màu sắc thực sự của đàn ông.

Cả hai người họ bắt đầu thở gấp và khó hơn.

Phương Tố Anh xấu hổ cúi đầu xuống, trán cô vừa chạm vào môi Trình Uyên, cảm giác như được hôn lên trán.

Nếu họ bị sốc, cả hai người đều run rẩy.

Vào lúc này, đột nhiên!

“Bùm!” Một tiếng động lớn từ trên xuống dưới.

Trình Uyên sững sờ và nhanh chóng nhìn lên.

Phương Tố Anh cũng sợ hãi định thần lại, nhưng cô không thể ngẩng đầu lên, chỉ có thể kinh hãi hỏi: “Sao vậy?”

Nó quá tối và quá xa để có thể nhìn thấy gì cả, nhưng Trình Uyên theo bản năng nhận ra rằng đó là tiếng đất đá sụp đổ. Chiếc thuyền trên đã nổ tung cửa hang.

Điều tồi tệ hơn, chỉ sau một hoặc hai nhịp thở, đất và đá rơi xuống như một ngọn núi năm ngón tay của Phật Tổ chống lại Tôn Ngộ Không, và sau đó chúng chôn vùi chúng.

Vào buổi tối, anh nhớ đến cảnh tòa nhà của Phương Tố Anh ở Liên Minh các nước phía Nam sụp đổ, bị đập làm đôi, và trái tim anh bỗng trở nên căng thẳng và bối rối.

“Không còn thời gian để giải thích, hãy chịu khó với tôi, lúc tôi rời đi, cô sẽ nhảy xuống!” Trình Uyên lo lắng nói.

“Nhảy xuống?” Mặt Phương Tố Anh tái mét.

Chưa nói đến việc không đậy không đậy, nếu nhảy xuống sẽ giết người, Phương Tố Anh cũng sợ cái nhìn ọc ọc đen kịt này.

nhưng.

Trình Uyên không cho cô quá nhiều thời gian để phản ứng và từ chối, nhưng sau khi nói xong, đầu anh giật lùi.

“Bùm” một tiếng, cái đầu sau của hắn đập vào vách hang phía sau thành một cái hố sâu, đất đá đổ ập xuống bay tứ tung.

Phương Tố Anh vội vàng nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy một tảng đá văng lên người Trình Uyên, cùng với hai bên trái phải của cô.

Sau đó, cả người Trình Uyên đột nhiên lùi lại.

Cô cảm thấy toàn thân đột nhiên thả lỏng, cả người nhanh chóng ngã xuống.

“A...!” Phương Tố Anh không kịp được mà hét lên một tiếng thảm thiết.

Khi anh nhìn Trình Uyên với vẻ kinh hoàng và không thể giải thích được, anh đã bị sốc khi phát hiện ra vào lúc này, có vô số đất và đá nặng nề rơi xuống phía trên họ.

Trình Uyên có hình dạng như một bức thư lớn, hai tay và hai chân chen vào vách hang, để đất đá đè nặng lên người, dùng cả lưng để chặn đất đá rơi xuống, đồng thời chịu lực. gánh nặng của một nghìn catties, anh ấy đã có thể thoát ra cho Phương Tố Anh.

Tiếng hét của Phương Tố Anh cũng đột ngột dừng lại.

Cô gần như có thể tưởng tượng ra áp lực mà Trình Uyên phải chịu vào lúc này, trong đầu anh hiện lên những mạch máu đứt dỗi, và khuôn mặt nhăn nhó sau khi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Bùm!” Một âm thanh.

Phương Tố Anh cuối cùng cũng chạm đáy, cô cảm thấy mình như rơi xuống một mảnh nước, và sau đó cô nghẹn ngào.

“Hừ!” Sau khi cố gắng thoát ra khỏi hồ bơi, tôi nhận ra rằng hồ bơi chỉ sâu một mét rưỡi.

Chương 1884

Chương 1884:

Lên bờ thật nhanh, thở hồng hộc.

sau đó.....

“Hullah!”

“Bùm!”

Đột nhiên cô mất cảnh giác, đất đá trên đó đổ xuống như núi, rồi chông chát như núi.

Phương Tố Anh chết lặng.

Cô hoài nghi nhìn đất đá bất động, đầu óc trở nên trống rỗng.

Trình Uyên ở đâu?

Trình Uyên đã đi đâu?

Vừa rồi tôi vẫn đang chơi côn đồ, sao đột nhiên ...

Một câu hỏi rất thực tế, Trình Uyên vừa rõ ràng đã thoát khỏi bước chân đầu tiên của cô, nhưng anh lại để mình trốn thoát trước, còn dùng thân mình để tranh núi, chỉ để câu cho mình một chút thời gian.

Phương Tố Anh thần thờ, trong lòng chợt dâng lên một nỗi buồn khôn tả.

Ngay sau đó, một hình ảnh khác hiện lên trong đầu cô: Trình Uyên cùng cô nhảy xuống biển và trốn thoát trên một chiếc tàu cao tốc, sau đó da mặt Trình Uyên bong ra, và Phương Tố Anh nhìn rõ khuôn mặt thật của anh.

Đó là mua thứ gì đó ẩn sâu trong trí nhớ của cô.

Lúc này, cô chợt nhớ ra.

“Trình Uyên!”

Cuối cùng, thức dậy, điên cuồng gào thét trước đồng đất đá bị chặn lại kiên cố như bê tông, và bò tới, dùng đôi tay trắng nõn và non nớt của mình để đào đất và đá.

Đôi bàn tay nhỏ rướm máu.

Tôi không biết nước mắt rơi vì đau, hay rơi vì buồn.

Vừa khóc, cô vừa hét lên: “Đừng chết, em nhớ rồi, mau ra đi Trình Uyên...”

Người bình thường khó có thể hiểu được trạng thái tâm này. Tất nhiên, nếu một ngày nào đó có người thực sự muốn chết trước mặt bạn để cứu bạn, và chết trước mặt bạn, bạn chắc chắn sẽ hiểu nợ trái tim là gì!

“Thật đáng tiếc khi một bàn tay nhỏ xinh như vậy lại dùng để đào lỗ. Đây, dùng con dao này.”

Một con dao cắt xương được trao cho Phương Tố Anh.

Phương Tố Anh nhanh chóng chộp lấy nó và tiếp tục đào đất nếu giành được kho báu.

nhưng.

Đào và đào, cô đào càng lúc càng chậm, tâm trí cô dần dần chần động, rồi cô đột ngột quay lại.

Đúng rồi.

Người đưa con dao cho cô là Trình Uyên nên được chôn dưới đất và đá.

Tên khốn không biết làm cách nào để trốn thoát, nhưng anh ta đứng sau lưng cô và nhìn cô xấu hổ với một nụ cười trên khuôn mặt của mình.

Phương Tố Anh quay lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn những giọt nước mắt, cô chột lạnh toát, rồi đâm vào mặt Trình Uyên một cú đâm Trời giáng.

Sức lực của cô ấy có hạn và chiến đấu cũng chẳng gây hại gì, nên Trình Uyên thậm chí không thêm trốn.

“Đồ điên!” Phương Tố Anh hét vào mặt Trình Uyên một cách dữ dội.

Trình Uyên ngạc nhiên.

Tuy nhiên.

Ngay sau đó, Phương Tố Anh bất ngờ chạy đến và ôm chầm lấy Trình Uyên.

Trình Uyên càng thêm choáng váng.

Cô bắt đầu nghệt thở trong vòng tay anh.

Người phụ nữ ... Trình Uyên không khỏi cảm thán: Nó thực sự là một loại động vật có phép thuật, trước đây anh ấy còn nói rằng anh ấy là xã hội đen và ghét bản thân mình, nhưng bây giờ anh ấy giống như một con mèo con, tự đánh mình như một đứa trẻ.

“Trình Uyên, tôi nhớ rồi.”

Vào lúc này, Phương Tố Anh nói đột ngột.

Chương 1885

Chương 1885:

Nghe vậy, Trình Uyên lập tức vui mừng khôn xiết, anh nhanh chóng nắm lấy vai cô và hỏi: “Thật không? Thật tuyệt, cô đã nghĩ ra điều gì, hãy nói cho tôi biết.”

“Ừ.” Phương Tố Anh gật đầu.

Tuy nhiên, ngay khi cô ấy định nói với Trình Uyên những gì cô ấy nhớ, cô ấy nhìn về phía sau Trình Uyên và mắt cô ấy mở to.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện rõ một tia kinh hãi!

Theo ánh mắt của Phương Tố Anh, Trình Uyên chậm rãi nhìn lại.

Vì vậy, cả hai khuôn mặt đều bị sốc!

Ở đây có ánh sáng, và ánh sáng chói lóa.

Không gian mà họ đang ở cao hàng chục mét, và mặt đất phía trên dường như là một mái vòm. Quan trọng hơn, nó không chỉ là không gian dường như vô biên, mà là nội thất của không gian.

Ở đây có hoa, có cỏ, có cây và có sông, giống như một thế giới nhỏ độc lập.

Tất nhiên, điều khiến họ kinh ngạc nhất phải nói rằng có một cung điện khổng lồ hùng vĩ cách họ vài trăm mét!

Cung điện uy nghiêm giống như so hai người bạn họ giống như cao kiến, có cảm giác cao ngất bậc thềm, cư nhiên ở đây không có một tầng mây.

Và chính cung điện khổng lồ bằng vàng này đã phát ra ánh sáng.

Vâng, cung điện là vàng.

bởi vì.....

“Nếu tôi đoán không lầm, đây hẳn là kho kim khố chưa ai biết.” Một lúc sau, Trình Uyên nói với vẻ hoài nghi: “Cung điện này hình như được làm bằng gạch vàng.”

“Ôi Trời!” Phương Tố Anh cũng lắm bảm: “Nó làm bằng gạch vàng à? Nó có bao nhiêu vàng vậy?”

Trình Uyên cũng kinh ngạc gật đầu: “Đúng vậy, cho dù bốn cái hầm đầu cộng lại cũng không nhiều vàng như cái này.”

“Vậy thì chúng ta đã kiếm được tài sản chưa?” Đôi mắt của Phương Tố Anh dần dần sáng lên.

Trình Uyên sừng sốt nhìn cô, vẻ mặt kỳ quái không khỏi thờ dài trong lòng: Xem ra h@m muốn của con người đều giống nhau, dù giàu có đến đâu thì đều bị tiền bạc ám ảnh như nhau.

“Đúng vậy, có bảo bối này, chúng ta sẽ giàu có như nước kẻ thù!” Trình Uyên thờ dài: “Chỉ là hiện tại xem ra chúng ta không thể ra tay.”

Khi nghe thấy điều này, Phương Tố Anh chợt tỉnh giấc.

Vâng, dù bạn có bao nhiêu tiền đi chăng nữa, bạn không thể thoát ra cũng chẳng ích gì. Vì vậy, câu hỏi của họ bây giờ không phải là lấy vàng vì một phước lành nguy tạo, mà là làm thế nào để lấy ra.

Vì vậy, cô ấy lại trở nên căng thẳng: “Vậy thì, chúng ta phải làm gì đây?”

Trình Uyên cau mày.

Anh ta có thể nghĩ rằng đây có thể là nhà của tổ tiên Lương Chu Đình, hoặc cũng có thể là anh ta mua nó bằng tiền, tóm lại, anh ta biết ở đây có một hang sâu, nhưng vì quá cao và sâu, và muốn giữ bí mật nên anh ta không bao giờ đi xuống. Có thể anh ta có một số loại giới luật của tổ tiên.

Vì vậy, anh ta đã sử dụng cái lỗ này để bẫy Trình Uyên, người mà anh ta không thể giết được, tất nhiên, có một mắt xích quan trọng ở đây là Phương Tố Anh.

Nếu không có Phương Tố Anh, anh ta thực sự khó bẫy được Trình Uyên.

Sau khi đánh thủng tất cả chúng xuống, anh ta lại cho nổ tung lối vào của hang động, như vậy sẽ chôn vùi hố sâu, đồng thời chôn vùi vĩnh viễn Trình Uyên và Phương Tố Anh ở đây.

Nhưng nếu để anh ấy biết là tình huống dưới đây, không biết anh ấy có hối hận hết cả ruột không.

Do đó, lối ra đã bị nổ tung và chôn vùi, Trình Uyên và Phương Tố Anh khó có thể thoát ra ngoài.

Tuy nhiên, bây giờ Trình Uyên quan tâm hơn đến một vấn đề khác.

“Thủ quỹ của kho kim khí thứ nhất là ai? Là nhân vật gì?”
Trình Uyên không khỏi do dự.

Bởi vì bảo vật không lồ như vậy, thực lực của thị vệ bảo vật phải rất mạnh, ít nhất là trên cả Dương Duệ.

Có năm kho tiền và mỗi kho tiền có một thủ quỹ.

Và hầm thứ nhất có hai người bảo vệ, là Dương Duệ và Vân Dĩ Hà, còn quy mô của mỏ vàng thứ hai nhỏ hơn một chút, thủ quỹ là Đông Lương Đình, hầm thứ ba và thứ tư nằm chung với nhau, còn thủ quỹ là Đông Tâm Tư. Có thể thấy, quy mô của căn hầm và số lượng vàng này không thể tách rời sức mạnh của người bảo vệ kho báu.

Và những người này không chắc trước đây họ có một kho phân cứng hay không.

Chương 1886

Chương 1886:

Hiện tại dường như thực sự có một kho phân cứng, và quy mô của kho phân cứng này đã vượt quá mong đợi của Trình Uyên.

“Anh đang nói gì vậy? Người bảo vệ nào?” Phương Tố Anh tỏ vẻ ngạc nhiên.

Trình Uyên lắc đầu, trầm giọng nói: “Chúng ta cất bước đi xem một chút, vào cung xem đi.”

Phương Tố Anh hơi sợ, mặt tái mét.

Trình Uyên nghĩ rằng ở đây nên có thủ quỹ, nếu có thủ quỹ thì thủ quỹ nên có một lối thoát.

Đúng ra, ở đây ắt có dòng nước chảy và phải có lối thoát, Trình Uyên cũng nhìn thấy điều này vào lúc này, tuy nhiên, vì tai nạn xảy đến với kho đồ gia dụng, nếu bạn không vào xem, đó là một chút đáng tiếc.

Cung điện cách bọn họ không xa, nhưng trên con đường ngắn dẫn tới cung điện này, cây cối rậm rạp đầy gai góc và hố sâu.

Phương Tố Anh bị lấy đi trên giường quả đỏ, trên giường nhất định không mang giày, hiện tại đi chân trần, đoạn đường này

có lẽ đối với nàng là đủ rồi.

Tuy nhiên.

Trình Uyên tự nhiên vịn người để bé Tố Anh và hơi ngòì xỏm xuống.

Và Phương Tố Anh nằm ngửa rất điều luyện, và hơi chồm lên.

Hai người hợp tác ăn ý, giống như đã luyện tập nhiều lần rồi mới thảo luận, nhưng thật ra, vừa rồi hai người còn không có giao tiếp bằng mắt.

Trình Uyên vừa cõng Phương Tố Anh trên lưng.

Phương Tố Anh cũng bình thản đón nhận.

Tuy nhiên, phải đến khi cả hai bắt đầu tiến tới, họ mới nhận ra rằng đôi phương đã ngầm hiểu nhau.

Nhịp tim của Phương Tố Anh đang tăng nhanh, cô đã quen với cảm giác này và mùi vị của anh, giống như cô đã từng ở trong rừng mưa nhiệt đới.

“Tôi nhớ rằng chúng tôi đã nhảy xuống biển và trốn đến một hòn đảo nhỏ. Đó là cách anh đã cõng tôi ...”

Nói đến đây, giọng cô mỏng như muỗi đốt, đó là vì thời thanh xuân mà Trình Uyên đã cõng cô trên lưng, nghĩ đến đây má cô phát sốt, xấu hổ không nói nên lời.

“Sau đó thì sao?” Trình Uyênsun hỏi.

“Sau đó?” Phương Tố Anh bối rối: “Vậy thì, tôi không nhớ.”

Trình Uyên cảm thấy ổn định hơn một chút, ít nhất là nhớ lại điều này, cho thấy rằng Phương Tố Anh không còn thù địch nhiều với bản thân mình nữa. Còn chuyện tình cảm lâu dài sau này thì cứ để sau, nếu có thể anh ấy sẽ coi Phương Tố Anh như em gái ruột của mình, giống như anh ấy đã làm với cô em gái nhỏ.

Thực ra Trình Uyên vẫn còn quá ngây thơ, như mọi người cũng biết, kiểu anh chị em không đội Trời chung này là người dễ gặp tai nạn nhất.

Sau khi đi dọc con đường đất đầy chông gai, cuối cùng họ cũng đến được cung điện, điều đầu tiên họ bắt gặp là một bậc đá cao hơn 20 mét.

Nói một cách chính xác, nó không nên được gọi là một bước đá, nó nên được gọi là một bước vàng.

Trình Uyên đặt Phương Tố Anh xuống, cô nóng lòng ngồi xổm xuống, đưa bàn tay dính máu nhỏ của mình ra, nhẹ nhàng chạm vào những viên gạch vàng.

“Ôi Trời, vàng quá!” Cô ấy kinh ngạc kêu lên.

Khi Trình Uyên nhìn thấy đôi bàn tay được cho là trắng như ngọc của cô, lúc này cô hoàn toàn không thể nhận ra, trong

lòng không khỏi có chút cảm động. Vì bàn tay này đã bị đau khi tôi vừa bào.

Bị xé rách một mảnh vải trên người cô, Trình Uyên ngồi xổm trước mặt Phương Tố Anh, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô và băng bó cho cô.

Phương Tố Anh giật mình, trong tiềm thức định rút lại, nhưng cuối cùng cô vẫn cúi đầu không nói gì, mặt đỏ bừng.

Trình Uyên băng bó cho anh và nhìn lên mắt cô, vừa định nói gì đó.

Đột nhiên, một hơi thở mạnh đến mức nghẹt thở, phả vào mặt!

Ngày nay, thật sự rất hiếm khi Trình Uyên cảm nhận được một luồng khí mạnh, vì vậy cậu ấy đột nhiên nhướng mày và nhìn vào nguồn gốc của luồng khí đó.

Ngay trong cung điện!

Phương Tố Anh không phải là một chiến binh, nên tự nhiên cô ấy không cảm nhận được điều đó, vì vậy cô ấy đã bị sốc bởi những viên gạch vàng trên khắp mặt đất vào lúc này.

Trình Uyên từ từ đứng dậy, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô và đi về phía cung điện, kéo Phương Tố Anh với vẻ mặt bối rối và kinh hoàng.

Chương 1887

Chương 1887:

Tôi không biết mình đã đi bao nhiêu bước trước khi bước lên một sân ga rộng lớn, và xa hơn nữa là cung điện nguy nga.

Nhìn thấy cung điện này, hường chi là Phương Tố Anh đã kinh ngạc, ngay cả Trình Uyên cũng sửng sốt.

Cung điện này mang đến cho họ cảm giác như đang xem phim cổ trang, cung điện Hàm Dương ở đế quốc Đại Tần cũng không hơn không kém. Điều gây sốc hơn là nó toát lên một màu vàng ánh kim tượng trưng cho sự xa hoa ở khắp mọi nơi.

Toàn bộ sảnh được làm bằng vàng.

“Vì nó ở đây, chỉ cần vào.”

Một giọng nói hơi già đột nhiên vang lên bên tai họ.

Trình Uyên không sao, vì tôi biết chắc có một người mạnh ở đây nên không ngạc nhiên, nhưng Phương Tố Anh thì sửng sốt và vội vàng nhìn xung quanh.

“Ai, ai đang nói chuyện?”

Trình Uyên chỉ vào đại sảnh, ôn tồn nói: “Người ở bên trong.”

“gì?”

Ngay lập tức, anh nắm tay cô bước đến sảnh cung điện.

Ngay khi anh bước vào đại sảnh, nó vẫn rất tráng lệ. Hơn nữa, đồ đạc trong chính điện cũng gần giống như trong hoàng cung, còn có ghế Vương tôn và bàn hương án, chỉ còn thiếu có Đại Đế và các cận thần.

Phương Tố Anh bị ánh hào quang tráng lệ này làm cho choáng váng, khuôn mặt tái nhợt vì sợ hãi, và cô ấy có vẻ lo lắng rằng cung điện làm bằng vàng sẽ không đáng tin cậy, và cô ấy sợ rằng nó sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào. Tất nhiên, nhiều người trong số đó có thể là sự kinh ngạc.

Bởi vì đứng ở một nơi như vậy, bất cứ ai cũng sẽ có cảm giác kinh hãi, và Trình Uyên cũng không ngoại lệ.

“Đừng lo lắng, đây không phải hoàng cung thực sự. Chỉ là đồng vàng không đẹp lắm. Ta là thợ nề cũng không sao, nên ta mới xây cung điện.”

Giọng nói cũ lại vang lên bên tai họ.

Trình Uyên nhanh chóng nhìn theo giọng nói và nhìn.

Một bên ghế Long lộ ra một nửa móng, các bộ phận khác nằm sau ghế rồng, chuyển động như “bóp”.

Trình Uyên không khỏi lộ ra vẻ kỳ lạ trên mặt.

Phương Tố Anh nắm chặt lấy cánh tay anh, khuôn mặt tái nhợt của cô được bao phủ bởi từ sợ hãi.

Trình Uyên nhẹ nhàng vỗ về bàn tay nhỏ bé của cô, nhẹ nhàng nói: “Đừng lo lắng, đã có anh.”

Cùng với đó, Phương Tố Anh không dám di chuyển khi cô ấy đi về phía trước, vì vậy cô ấy giữ nguyên vị trí của mình.

Còn Trình Uyên bước lên bục cao tiến đến chiếc ghế Long, nhìn vào trong mới thấy rõ, hóa ra là một người đàn ông mặc bộ đồng phục denim tối tăm và chiếc áo vest có túi to kiểu giám đốc, anh ta đang bĩu miệng và trên tay cầm một nắm File, trên ghế có khắc hình Long đuôi Long.

“Tiền bối, anh là gì...?” Trình Uyên tò mò hỏi.

Người đàn ông bình tĩnh nói: “Tôi không nhìn thấy? Tôi đang khắc một chiếc ghế Long.”

Nói xong không khỏi ngẩn người một hồi, sau đó quay đầu nghi ngờ nhìn Trình Uyên: “Này, các người có chút thú vị, nhìn thấy ta cũng không sợ.”

Anh ta quay lại và nhận ra người đàn ông này là một ông già trạc 60-70. Tất nhiên, chắc chắn không phải ở độ tuổi 60 hay 70, bởi khí tức kinh người toát ra từ người cho thấy cảnh giới

của ông ta cao đến mức không thể làm được. trong một vài thập kỷ.

Đặc biệt đối với những người cao tuổi ở trạng thái này, vẻ bề ngoài của họ hoàn toàn không thể đánh giá được.

Đối với sự tò mò của lão nhân gia, ngược lại, Trình Uyên cho rằng hẳn có chút thú vị: “Tiền bối, người đang cười, chúng ta không có thù oán gì, ta tại sao phải sợ người?”

Ông lão nghe xong thì giật mình, nhú mày, cuối cùng không nhìn được gật đầu: “Ừm, đúng vậy.”

“Không, không đúng!” Ngay sau đó, hắn liền phủ nhận chính mình: “Không phải tất cả những người tu luyện thấp bên ngoài cư nhiên sợ hãi cao cấp sao? Người xem, ta so với người cao hơn rất nhiều, người nên e rằng mình nói đúng, tại sao mình vẫn đủ dũng khí bước vào đại sảnh này? ”

Trình Uyên có sợ anh ta không?

Thực sự sợ hãi!

Với khí tức tối cao này trên người, hắn hoàn toàn có thể bóp chết Trình Uyên. Tuy nhiên, Trình Uyên không nghĩ rằng anh ta có ác ý với mình, và theo logic thì anh ta không nên tự bắn mình, ngay cả khi anh ta và Phương Tố Anh đột nhập vào kho phân cứng này.

Chương 1888

Chương 1888:

Trình độ tu luyện của lão già quá cao, có lý do gì mà lão vẫn ở trên Long. Vì vậy, hắn không nên giám sát Long chút nào, trường hợp này hắn không canh giữ mà trộm chính mình, đây là có ý gì? Giải thích rằng người này không phải là người xấu với lòng tham.

Ít nhất, ý định của họ cũng nên giống nhau, Trình Uyên cảm thấy chỉ cần anh giải thích vị trí của mình, ông già sẽ không làm họ khó xử, vì vậy anh không nên sợ hãi.

Hơn nữa, với bản năng biến thái của Trình Uyên lúc này, cho dù trình độ tu luyện có cao hơn hắn thì cũng rất khó giết được hắn.

“Đừng nói đến những người không sợ hãi. Tiền bối, tôi muốn biết, cung điện này là do chính anh xây dựng?” Trình Uyên cố gắng tiến lại gần ông cụ.

Đôi mắt của ông lão sáng lên và ông ta lại gật đầu lia lịa: “Ừ, thì sao, đúng không?”

“Còn thích hơn!” Trình Uyên nhìn chăm chăm, kêu lên: “Người quá cường đại. Cung điện được xây dựng còn hoành tráng hơn nhiều so với các cung điện cổ xưa trong phim truyền hình. Nhìn thấy lần đầu tiên, ta hoàn toàn sửng sốt. Đây là a Phép màu, phép màu thứ chín trên thế giới! ”

Ông già dờ dẩn.

Nước mắt chợt trào ra, đôi tay chai sần đang cầm tập tài liệu sắt run rẩy nắm lấy tay Trình Uyên, xúc động nói: “Thiếu gia, cậu đúng là ... nhãn lực thật tốt! Nhìn thấu đáo! Thật táo bạo! Thật đẹp trai!”

Có thể thấy, sau khi được sự đồng ý của Trình Uyên, ông già thật sự rất phấn khích, không thể không khen ngợi nhau về tài kinh doanh và phép lịch sự!

Trình Uyên không khỏi thầm oán trong lòng: Nima này quá thực tế, hơn nữa, ta cho rằng cung điện này có thể lực, có thể nói thị lực tốt, sáng suốt tốt là được rồi. Nói thế nào về chuyện tốt này. tinh thần và tốt đẹp trai?

“Nào cậu bé, tôi sẽ cho cậu xem xung quanh!”

Ông lão nắm lấy tay Trình Uyên, như cuối cùng cũng tìm được người tri kỷ hiểu mình giữa muôn vàn chúng sinh, thật bất hạnh.

Hắn dẫn hắn đi qua một hành lang dài màu vàng kim, lập tức xuất hiện trước sân cung điện là một cái non bộ nhân tạo với cá và khí trên non bộ. Sau đó, một dãy các tòa bên trong cung điện trải dài vô tận.

Đi bộ lên non bộ, bạn vẫn có thể nhìn thấy bức tường thành được dát vàng!

Lần này Trình Uyên thực sự sốc.

Chưa kể đến một người, ngay cả đội thi công chuyên nghiệp nhất, ước tính chưa đầy chục năm nữa sẽ không thể hoàn thành một công trình lớn như vậy.

Lần này, hẳn thật sự bị lão nhân gia thuyết phục, không bằng vừa rồi như vậy không thành thật.

“Như thế nào?” Ông lão hỏi Trình Uyên về mặt hưng phấn, vươn ngón tay về phía xa xa.

“Thật không thể tin được!” Trình Uyên khen ngợi.

Ông già cười, rồi hỏi Trình Uyên, “Sau khi chết thì chôn ở đây thì sao?”

Nghe đến đây, Trình Uyên vô cùng sửng sốt, tưởng rằng lão đại đột nhiên muốn giết mình.

Quả nhiên, ông lão giang tay ra, ôm lấy thiên hạ, hưng phấn tiếp tục nói: “Nghĩ đến sau khi chết có thể chôn ở đây, với lăng mộ rộng lớn như vậy, tâm tư của ta so với Tần Thủy Hoàng còn đẹp hơn rất nhiều.” không tệ, phải không? ”

“Chà!” Trình Uyên mỉm cười: “Tần Thủy Hoàng không đủ can đảm để làm ra tất cả các ngôi mộ bằng vàng!”

“Hahahaha... thiếu gia, ta rất thích ngươi, ngươi thật đúng là như vậy!” Nghe được lời khen ngợi của Trình Uyên, ông lão

càng thêm kích động: “Nói đi, người tên là gì? Ta chấp thuận. Nếu người muốn Chôn ở đây, cứ việc đến ”.

“Tôi ...” Trình Uyên trên mặt có một đường đen.

Cái này gọi là gì? Đây là nguyên rửa bản thân muốn chết sao?

“Quay lại tiên bối, tôi tên là Trình Uyên.” Trình Uyên đáp:
“Còn dám hỏi tên tiên bối?”

Lão bản hôm nay tâm tình có vẻ rất vui vẻ, cho nên tỏ ra rất thoải mái, giơ tay lên, khá là đặc ý: “Này đừng gọi ta là lão công. họ của ta là Ô Tên Đông Miện. Khi hai người nhìn thấy nhau, đó là một tình bạn đã bị lãng quên. Bằng cách này, bạn có thể gọi anh trai của tôi, hay gọi tôi là ông già? ”

“Ô Đông Diện?” Trình Uyên có vẻ ngạc nhiên.

Lão nhân gia sửa lại nói: “Ô Đông trong đông tây nam bắc, Miện trong từ vương Miện.”

Chương 1889

Chương 1889:

Chỉ là có chút ngưng ngừng, Trình Uyên không khỏi sờ sờ đầu của hắn: “Lão Ngô...”

Ô Đông Miện trừng mắt.

“Anh, anh Ngô.” Trình Uyên vội vàng thay lời.

Ô Đông Miện đột nhiên nhướn mày rồi lại cười, không khỏi nhìn lên nhìn xuống Trình Uyên lần nữa, không khỏi gật đầu khen ngợi: “Thật không tồi, bây giờ người trẻ tuổi ở bên ngoài, đều là như vậy.” Tu luyện nhanh như vậy sao? Ở độ tuổi trẻ như vậy, họ có thể đạt đến trạng thái siêu phàm...”

“Dù sao cũng là thiếu số.” Trình Uyên nhanh chóng đáp lại để tránh hiểu lầm, sau đó hỏi: “Anh hai, anh là thủ quỹ của kho đồ kim khí này sao?”

Ô Đông Miện nhếch môi cười: “Quên đi, ta không thường xuyên tới, thỉnh thoảng mới đến một lần, sống mười tám năm, chủ yếu là vì nhàn rỗi nên mới tới sửa sang cung điện này. Đây có thể coi là thú vui của một ông già”.

Những lời nói của Ô Đông Miện khiến Trình Uyên thở dài, lâu lâu mới đến đây, mười tám năm mới đến đây, nói cách khác,

mười năm tám năm đối với anh ấy dường như giống như mười ngày tám ngày của người thường?

Hắn càng ngày càng tò mò, không nhịn được hỏi: “Long sư huynh, người biết không? Còn có Dương Duệ cùng những người khác.”

Vì anh ấy là một trong những người bảo vệ kho báu, nên có lý do để anh ấy biết những người này.

có thật không.

Hai mắt Ô Đông Miện bất giác sáng lên: “Anh ... anh biết Tiểu Long?”

Tiểu Long?

Trình Uyên khoe miệng không nhịn mở to miệng chữ o trước câu nói của của Ô Đông Miện, ước chừng một quả trứng vịt lộn là quá đủ. Với sức mạnh của chính mình, con rồng gây choáng váng mạnh mẽ trên thế giới, đã biến thành một con rồng nhỏ trong miệng.

Nói cách khác, trước khi Minh Vương trở lại, rồng là một tôn tại bất khả chiến bại trên thế giới. Hơn nữa, nếu tính theo thâm niên, con rồng có thể coi là thế hệ tổ tiên của Trình Uyên, nhưng trong miệng Ô Đông Miện lại biến thành một con rồng nhỏ?

Có bao nhiêu người trên thế giới dám gọi những con rồng như thế này?

Trình Uyên không thể không nghĩ đến một người, và bộ não bị sốc của anh mất khả năng suy nghĩ.

“Em là rỗng ...?” Anh lo lắng hỏi.

“Chủ nhân, ta là chủ nhân của bọn họ.” Ô Đông Miện cười đáp.

Đó thực sự là anh ấy!

Người mà Trình Uyên vừa nghĩ đến là sư phụ của Long Dương Duệ và những người khác.

Tuy nhiên, bất kể ai nói chuyện với Trình Uyên, sư phụ của năm người này đều đã qua đời. Hơn nữa, người ta nói rằng khi họ lấy được một số cuốn sách thần thánh, sư phụ của Long và những người khác đã có thể điều tra nội dung của các cuốn sách và truyền lại cho năm đệ tử của họ, nhưng họ không thể tự tu luyện.

“Làm sao có khả năng này?” Trình Uyên kinh ngạc hỏi: “Ý của ngươi không phải là có...?”

“Đi rồi?” Ô Đông Miện cười hỏi.

Trình Uyên gật đầu trong tiềm thức.

Ô Đông Miện lắc đầu thờ dài, “Ừm, có lẽ có thể hiểu theo cách này.”

Câu này khiến Trình Uyên sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Điều gì có thể được hiểu theo cách này?

Chết thật hả? Bây giờ bạn là gì? con ma?

Nói cách khác, khi nói đến những thứ như ma, cho dù có tu vi cao đến đâu, rốt cuộc vẫn nên sợ hãi, chưa có ai nhìn thấy. Người Hán không sợ dao, súng, gậy gộc, nhưng họ sợ cái không biết.

“Đương nhiên, cậu cũng có thể nghĩ về nó từ một góc độ khác.” Ô Đông Miện đắc thắng nói: “Ví dụ, tôi không chết, mà là thăng thiên?”

“Thăng thiên?”

“Thành Tiên?”

Trình Uyên nghi ngờ hỏi.

Ô Đông Miện cười nói: “Không, không, không, không ngoa, nhưng ... chỉ là tái sinh.”

“Tái sinh?”

Chương 1890

Chương 1890:

“Tái sinh?”

Trình Uyên càng không thể tin được.

Ô Đông Miện đột nhiên đau đầu, không khỏi vỗ trán: “Cái này người không hiểu, chính là ta tu tâm, cùng bọn họ tu luyện công pháp, cho nên bọn họ từng cho rằng ta tu luyện không được, trong thực tế...”

“Hãy để tôi nói cho bạn biết điều này, tôi đã chết, và họ đã chôn cất tôi, nhưng tôi sống lại. Bạn có hiểu điều đó không?”

Trình Uyên tỏ vẻ bối rối: “Cô nghĩ tôi hiểu sao?”

“Nhìn vẻ mặt của đạo sĩ đựng phải chuyện ngoại tình của sư tôn và sư nương, ta đoán người không hiểu.” Ô Đông Miện bất lực thở dài.

“Quên đi, đây không phải trọng điểm. Dù sao thiên hạ đều biết ta, cũng chỉ có người.”

Anh xua tay, anh dừng dung nói rồi kéo Trình Uyên đi về.

“Đi, anh đưa em đến đó.”

Trình Uyên cảm thấy rất kỳ quái, hỏi Ô Đông Miện, “Lão ... Sư huynh, người đừng tò mò, chúng ta làm sao tới đây?”

Trên thực tế, Trình Uyên bây giờ rất lộn xộn được gọi là Anh trai, và trong tiềm thức cảm thấy rất không thích hợp.

Theo quan điểm của con rồng, con rồng thuộc về tổ tiên của mình, và con rồng là học trò của Ô Đông Miện.

Từ quan điểm của Vân Dĩ Hà, rất rõ ràng rằng anh ta nên được gọi là Sư phụ Ô Đông Miện.

Xét về tuổi tác, hưởng chi, Trình Uyên còn không biết rằng anh chàng này hơn mình hàng trăm tuổi.

Vì vậy, bây giờ Lão ca này gọi anh ấy rất căng thẳng.

Tuy nhiên, Ô Đông Miện dường như không quan tâm chút nào, nghe được sự tò mò của Trình Uyên, anh không khỏi giật mình: “Đúng vậy, anh vẫn còn có một người bạn đồng hành.”

Trình Uyên không thể không có một đường đen trên khuôn mặt của mình, vòng cung phản chiếu này có vẻ hơi dài.

“Này, Tiểu Trình, còn không có nói, người thật là phúc đẹp đẽ. Ta vừa nhìn đã biết, cô gái kia thật là mạnh mẽ.” Ô Đông Miện có chút cổ quái khinh thường, đối với Trình Uyên cười nói.

Trình Uyên vội vàng muốn giải thích điều gì đó.

Ô Đông Miện xua tay: “Anh đừng vội giải thích, tôi không có thể mạnh nào khác, chính là như vậy, anh néo néo, tôi biết nhóc nhà anh hơn nữ, anh đừng căng thẳng.”

Trình Uyên sau đó nhớ rằng Ô Đông Miện là sư phụ của Long, và đương nhiên cũng là sư phụ của Dương Duệ và những người khác, và thậm chí là sư phụ của Đức Xá.

Do đó, khả năng của họ là do Ô Đông Miện dạy. Hình thể của Đức Xá đương nhiên là của Ô Đông Miện. Đức Xá sẽ làm được, và Ô Đông Miện đương nhiên sẽ giỏi hơn!

Và chỉ tại thời điểm này.

Ô Đông Miện thân hình chợt khựng lại, nụ cười trên mặt chợt cứng lại, khịt mũi: “Táo bạo, người nào gây thơ như vậy mà ngay cả lão phu cũng dám làm gián điệp?”

Vừa nói, anh vừa duỗi một ngón tay ra và bắt ngờ gõ nhẹ vào không trung.

“Bùm!”

“Tiền bối, anh hiểu lầm rồi, chúng ta chỉ là bạn bè bình thường.” Phương Tố Anh nhanh chóng giải thích với vẻ mặt phát sốt.

“Này, Trình Uyên gọi tôi là Lão ca, đừng gọi tôi là tiền bối, cười gà theo gà lấy chó theo chó, cứ gọi tôi là Lão ca.” Ô

Đông Miện cười.

“Uh... không phải như anh nghĩ đâu.” Trình Uyên cũng không nói nên lời.

Cả hai đều háo hức tranh luận.

Nhưng mà, Ô Đông Miện đột nhiên nở nụ cười kỳ quái, ánh mắt khó lường, nói: “Các người đều mất đồ.”

“Hả?” Cả hai giật mình.

“Cô bé, lại đây.” Đối thủ của anh ta là Tô Anh ra hiệu.

Phương Tô Anh trông có vẻ bối rối, nhưng vẫn bước đến gần anh và hơi lo lắng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Ô Đông Miện vươn lòng bàn tay đè lên đầu cô: “Đừng nhúc nhích, anh sẽ không hại em!”

Phương Tô Anh, người vốn dĩ muốn vùng vẫy, nhưng không biết tại sao, cơ thể cô ấy như thể bị giữ bởi một kỹ thuật cố định, và cô ấy không thể cử động ngay cả khi cô ấy muốn.

sau đó.

Tâm trí găm thét!

Chương 1891

Chương 1891:

Đôi mắt cô càng lúc càng mở rộng, khi nhìn biểu cảm của Ô Đông Miện không ngừng thay đổi.

Những ký ức đó trong đầu tôi vụt qua nhanh chóng như ngựa xem hoa.

Cô nhớ, cô nhớ tất cả.

Không biết đã qua bao lâu, tay Ô Đông Miện rời khỏi đầu nhỏ của cô, nhưng thân thể cô vẫn hơi run rẩy, vẫn đứng yên tại chỗ.

Trình Uyên có chút lo lắng, vội vàng đến bên cạnh Phương Tố Anh, nghiêm nghị hỏi: “Anh à, cô ấy bị sao vậy?”

Ô Đông Miện cười nhẹ: “Vì cậu gọi tôi là anh trai và chúng ta cùng quan tâm đến vậy, đương nhiên tôi phải giúp cậu. Đừng lo lắng, cô ấy không sao đâu! Tôi vừa khôi phục trí nhớ bị khóa cho cô ấy.”

Nghe đến đây, Trình Uyên lập tức sốc không thể tả được.

“Chỉ cần chết trên đỉnh đầu của bạn?”

“nếu không?”

Trình Uyên nhìn Phương Tô Anh.

Tôi nhìn thấy đôi mắt của Phương Tô Anh, như thể rất rộng, nhưng dần dần như một giọt nước mắt tình yêu nhỏ xuống, đôi mắt của họ trở nên sáng hơn và dần dần khô phục lại vẻ long lanh trước đây.

Cô chậm rãi quay đầu lại, nhìn Trình Uyên với vẻ mặt vô cùng phức tạp, miệng nhếch lên nhếch mép, như thể đang cố gắng hết sức để kìm lại ý muốn muốn khóc, và cô dường như đang cố gắng rất nhiều để kìm nén mong muốn được khóc. , và sau đó...

“Oa!” Cô lại kêu lên, nhào vào trong vòng tay của Trình Uyên, đứng trước mặt Ô Đông Miện, cô có chút ngượng ngùng: “Có chuyện gì vậy...?”

“Em nhớ rồi, em nhớ tất cả, từ đầu đến giờ.” Phương Tô Anh cúi đầu trong vòng tay của Trình Uyên, nức nở nói: “Em rất nhớ anh, rất nhớ anh!”

Lần này Trình Uyên thực sự sốc.

Chỉ cần chết trên đỉnh đầu của bạn, nó thực sự hiệu quả!

Ô Đông Miện này là cảnh giới nào, thật sự có thể khống chế suy nghĩ và ký ức của mọi người?

Anh mở miệng không biết nên nói gì, nhưng trong lòng chợt động, vuốt lưng Phương Tố Anh hỏi Ô Đông Miện: “Vậy là trí nhớ của anh ...?”

Ô Đông Miện dường như không nghe thấy Trình Uyên nói gì, đột nhiên bắt đầu haha, dùng đũa gọi món trên bàn: “Ăn, ăn đi, nhanh lên, nếu không tôi sẽ vô ích.” Nhóm đang xử lý và ổn định công việc nên lên chương chưa được tốt nhé cả nhà! Chương mới được cập nhật tại trang truyen3.one! Cả nhà qua đọc khích lệ nhé!

“Tôi ...” Trình Uyên.

Ô Đông Miện cau mày, “Ta ngày mai không nói được gì, trước tiên ăn no bụng, nóng vội sẽ không đạt được.”

Những lời này dường như có một ý nghĩa sâu xa nào đó, nhưng Trình Uyên lại không khỏi bối rối.

Vì Ô Đông Miện đã nói ra lời này, nên hiện tại anh cũng không vội, muốn hỏi Ô Đông Miện làm thế nào để thoát ra, cho nên anh tạm thời từ bỏ ý định này.

Trí nhớ của Phương Tố Anh được phục hồi, trí nhớ của anh ta ở đâu?

...

...

Sau khi ăn xong, Phương Tố Anh theo sát Trình Uyên, đột nhiên trở nên như một con sâu, không rời một bước khiến Trình Uyên cảm thấy có chút kỳ quái.

Ô Đông Miện đưa hai người đến một căn phòng, chỉ vào căn phòng đó cười nói: “Hai người ở trong phòng này. Giường trong phòng này đủ lớn và mềm, chỉ cần quăng một cái là được.”

Khuôn mặt của hai người họ hồng lên và trở thành một mảnh vải.

Trình Uyên đáp lại với khá nhiều lời chỉ trích: “Ở đây anh có bao nhiêu phòng vậy mà để chúng tôi ở chung một chỗ. Bùn xỉn quá anh ơi”.

Ô Đông Miện cho Trình Uyên một biểu hiện mà bạn biết, nháy mắt với Trình Uyên, và trả lời một cách vô tư: “Nếu không cần lãng phí, đừng lãng phí.”

Nói rồi họ đẩy họ vào phòng: “Đã muộn rồi và anh phải nghỉ ngơi càng sớm càng tốt. Ngày mai hãy nói chuyện gì đó. Anh sẽ nói với em Xiao Cheng. Ban ngày nhìn tòa nhà của anh mà nhìn thì hoàn toàn khác. vào ban đêm. “

Bằng cách này, Trình Uyên và Phương Tố Anh đã bị anh ta đẩy vào phòng.

Sau khi vào phòng, Trình Uyên có chút bối rối.

Chương 1892

Chương 1892:

Một mình đối mặt với Phương Tố Anh xinh đẹp và nhút nhát, Trình Uyên đột nhiên cảm thấy hơi choáng ngợp, anh đột nhiên cảm thấy nếu Phương Tố Anh không khôi phục trí nhớ thì bây giờ hòa hợp với anh sẽ tự nhiên hơn.

Anh ấy không thích Phương Tố Anh?

Đương nhiên không có, ai mà không mê mỹ nữ.

Chỉ là trong lòng đang muốn ngăn cản hẳn làm chuyện này, không chỉ vì sự tồn tại của Lý Tinh Tinh, mà còn bởi vì cái tên trong lòng hẳn không nhớ ra, nhưng lại rất rõ ràng.

Phương Tố Anh lặng lẽ bước đến cửa phòng tắm và nói: “Tôi đi tắm đây.”

Trình Uyên thân thể dựng đứng, bụng dưới nóng ran, nhưng cô vẫn gật đầu, giả vờ tự nhiên, đáp: “Được rồi!”

Sau khi Phương Tố Anh vào phòng tắm, anh nhìn kỹ căn phòng.

Tòa nhà của một cung điện cổ kính với đầy đủ các cách sắp xếp sinh hoạt hiện đại. Bàn ghế, ghế dài, đèn điện, TV và

giường đều có sẵn!

“Oa ...” Không lâu sau, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy.

Thân thể Trình Uyên lại run lên, cậu đột nhiên cảm thấy có chút háo hức muốn thể hiện ra mặt hoang dã của một người đàn ông, trong lòng kích động đến mức không thể kiềm chế nổi.

Trong ký ức của tôi, Phương Tố Anh đã nói với bản thân trước khi chết rằng cô ấy thích anh ấy và không quan tâm anh ấy đã có vợ hay chưa, vì vậy cô ấy chỉ muốn ở bên anh ấy, bất chấp địa vị.

Nhưng lúc đó Trình Uyên đã từ chối, Trình Uyên nghĩ, chắc do quá yêu vợ. Nhưng nếu bạn yêu cô ấy nhiều như vậy, tại sao bạn không nhớ dáng vẻ của cô ấy?

Anh biết nếu có chuyện không thể diễn tả được với Phương Tố Anh vào lúc này, chắc cô sẽ không từ chối, tuy nhiên, đây là một hành vi hoàn toàn vô trách nhiệm với bản thân anh.

Ngày mai, một khi thức dậy vào ngày mai, trước tiên phải nhờ Ô Đông Miện giúp đỡ, mới có thể khôi phục trí nhớ.

Trình Uyên hạ quyết tâm.

Nói cách khác, Ô Đông Miện cũng là một người kỳ lạ, không chỉ cảnh giới tu luyện cao, nhìn thoáng qua cũng có thể nhìn ra nhiều thứ, nhưng cũng chưa từng hỏi bọn họ tới đây như thế nào, mục đích là gì.

Một người đàn ông xa lạ có trình độ tu luyện cao như vậy thực sự không có khí chất, giống như một đứa trẻ lớn tuổi, anh ta thích được mọi người công nhận. Và Trình Uyên thực sự vẫn cảm thấy muốn gặp nhau muộn.

Trình Uyên nghĩ, nếu ngày mai anh nhờ Ô Đông Miện giúp anh khôi phục trí nhớ, anh không nên từ chối, nhưng anh sẽ nói vài câu về việc cung điện của anh được xây dựng tốt như thế nào.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng đôi khi con người vẫn khó hành động theo ý muốn của mình, bởi vì trong cơ thể con người có một thứ gọi là xung lực nguyên thủy.

Cánh cửa phòng tắm mở ra, Phương Tố Anh quần một chiếc khăn trắng bước ra khỏi làn sương mù nóng bỏng, làn da trắng nõn và dịu dàng của anh vẫn còn vương những hạt mưa lấp lánh, và mái tóc đen lòa xòa của cô, và một số vẫn còn bám vào thứ cô đã được tiếp xúc với. Đôi vai trắng.

Nó thực sự đáng yêu như một nàng tiên từ trên trời bước vào thế giới phàm trần.

Cô âu yếm anh: “Nhìn có đẹp không?”

Trình Uyên sững sờ, gạt đầu lia lịa: “Có vẻ ổn.”

Nhưng ngay khi lời nói vừa nói ra, anh biết điều đó là không tốt, trái tim anh run lên và nhanh chóng quay lưng lại với Phương Tố Anh. Cố gắng không nhìn thấy và không bối rối.

Nhưng thật ra, lòng anh đã sớm rối tung.

Môi trường vắng lặng và khép kín, ngôi nhà tràn đầy sức xuân, đàn ông và góa phụ lẻ loi ở chung một phòng, cùng ngưỡng mộ nhau, lòng ai có thể ngừng bồn chồn?

Trình Uyên quay lại không phải để nói cậu nghiêm túc thế nào mà vì cậu sợ.

Nếu trí nhớ sẽ không bao giờ được khôi phục, và nếu cái tên trong đầu anh ấy sẽ không bao giờ xuất hiện thì cũng không sao, nhưng hiện tại anh ấy đã không hình dung ra rất nhiều thứ, anh ấy cũng không tìm ra lý do để từ chối Phương Tô Anh. bây giờ có thể vô trách nhiệm xung?

Không, giữ lại! Anh đã quyết định.

Tuy nhiên.

Chương 1893

Chương 1893:

Một đôi tay nhỏ bé từ phía sau duỗi ra, luồn qua cánh tay anh, nhẹ nhàng ôm lấy ngực anh. Đó là một đôi bàn tay nhỏ nhắn mềm mại như kem, trắng nõn như được làm bằng sữa, vết thương trên tay vẫn còn rõ ràng, bị thương khi đào Trình Uyên.

Trình Uyên đột ngột ngạt thở, tim như muốn ngừng đập, cái chạm nhẹ nhàng nhưng nặng khoảng ngàn trượng đã gõ thật sâu vào cánh cửa trái tim anh.

“Không ...” Hấn liên tục cảnh cáo chính mình, dù sao thân thể phản ứng rất thành thật, lúc này muốn cự tuyệt cú điện giật này, không chịu nổi giống như tự thiêu.

“Tôi không có nhà, tôi không thể trở về...”

Ngay khi phòng tuyến tâm lý của Trình Uyên sắp sụp đổ, giọng nói than thở của Phương Tố Anh nhẹ nhàng vang lên bên tai cô.

Anh bất giác rùng mình.

“bạn nói gì?”

Anh không thể tin được.

Trình Uyên đã từng đích thân gửi tro cốt của cô đến Phương gia, nhưng vì sự thờ ơ và nhẫn tâm của cha mẹ cô đối với cô, cuối cùng anh đã mang tro của cô đi và chôn cất.

Phương Tố Anh lẽ ra không biết tất cả những chuyện này, và nếu Phương Tố Anh còn sống bây giờ, thì chuyện gì sẽ xảy ra với đồng tro tàn?

Trên trán chảy ra một giọt mồ hôi lạnh.

Giờ nghĩ lại, có lẽ chỉ cần mở được ngôi mộ của Phương Tố Anh thì chúng ta mới biết được sự thật.

Nhẹ nhàng nhặt lấy cặp bím đã quăn trước ngực, Trình Uyên quay mặt về phía cô hỏi: “Tôi muốn biết nội dung cụ thể trong trí nhớ của cô, làm thế nào mà cô trốn thoát ở các nước phía Nam, còn nữa.....”

Phương Tố Anh chân mày chảy dài, nước mắt lưng tròng, cô nhẹ nhàng lắc đầu: “Em không biết nữa, thật là lộn xộn, như thể hai dòng ký ức bị chia cắt từ đó. Một, em đã bị đập chết, và sau đó thì không. không biết gì cả, và Một ...”

“Còn có một ký ức, ta được cứu.”

Nghe vậy, Trình Uyên vội hỏi: “Ai đã cứu cậu, nó đã cứu cậu như thế nào, tiếp theo là chuyện gì xảy ra?”

Những lời nói của Phương Tố Anh đột nhiên khiến anh cảm thấy quen thuộc, bởi vì sau khi một phần kí ức của anh biến mất, kí ức về Phương Tố Anh cũng chia thành hai ngã trong Nghĩa Khí Minh. Nhưng trí nhớ của anh chỉ xoay quanh sự khác biệt giữa cái chết của Phương Tố Anh và sự biến mất của Phương Tố Anh, và mọi thứ trở lại dòng kí ức một lần nữa.

“Một thanh niên tên là Ôn Tiểu Đình nhà họ Ôn. Sau khi cứu tôi, anh ấy đã đưa tôi vào nhà họ Ôn.” Phương Tố Anh nói, “Nhưng kể từ đó, tôi không còn nhớ đến cậu nữa.

“Tôi đã nghĩ về việc về nhà, nhưng họ từ chối, nói rằng nhà của Phương không còn là nhà của tôi nữa, và họ đã nói với tôi nhiều điều, và có một đoạn video ...”

Sau khi nghe Phương Tố Anh nói, Trình Uyên cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân và hậu quả của những việc này.

Nhưng có một điểm khác mà anh không thể hiểu được, tại sao nhà họ Ôn lại cứu Phương Tố Anh?

Sau khi Phương Tố Anh được cứu, họ không biết nguyên nhân và hậu quả của những việc này như thế nào?

Theo lời kể của Phương Tố Anh, ngay cả hoàn cảnh của gia đình Phương và Phương Hoài Hải cũng như thái độ của Phương Thanh Trác đối với Tố Anh đều rõ ràng đối với họ.

Ai đã nói với họ?

Kí ức của Trình Uyên và Phương Tố Anh đồng thời chia làm hai dòng, điều này đủ để chứng minh rằng không phải kí ức

của anh có vấn đề và kí ức đó là sai, mà là ai đó đã quay ngược về quá khứ và đã thay đổi sự thật này đã từng xảy ra. Giống như anh ấy đã từng quay ngược lại quá khứ và cố gắng thay đổi mọi thứ.

Chỉ là người quay trở lại mạnh hơn bản thân ban đầu rất nhiều nên con rồng không thể tìm thấy.

Trình Uyên thở dài, an ủi Phương Tố Anh: “Đừng buồn quá. Dù có khó chịu một chút nhưng có thể nhớ lại cũng tốt. Còn nếu không thích thì sau này có thể coi anh như người nhà của em. . Bạn có một gia đình.”

Nghe được những lời của Trình Uyên, Phương Tố Anh mím môi và gật đầu vào ngực anh một lần nữa.

Chương 1894

Chương 1894:

“Ừ!” Giọng cô bé như muỗi kêu.

Tuy nhiên, Trình Uyên vẫn tiếp tục: “Anh sẽ coi em như một người em gái thực sự, và nhà của em là của anh”.

Vàng trán mịn màng rốt cuộc không chạm vào ngực Trình Uyên.

Đã tạm dừng.

Cô chậm rãi lui về phía sau một bước, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, một đôi nước mắt thu gọn sóng đảo qua lại: “Em là bởi vì Sơ Bái?”

“Chị Bạch?” Trái tim Trình Uyên run lên.

“Thật sao? Anh từ chối nhận em vì chị Bạch, đúng không? Vậy tại sao anh lại chấp nhận Lý Nam Địch?” Phương Tố Anh hung hăng hỏi.

Thật ra Phương Tố Anh luôn không phải là loại con gái có chuyện gì phải giấu trong lòng, từ nhỏ đã hư hỏng, lúc nào cũng dã man, muốn giận thì nói gì thì làm. Vì vậy, vì cô ấy

nghĩ về mọi thứ, cô ấy đứng với Cheng, tuy nhiên, nếu bạn cảm động, bạn sẽ không bao giờ che giấu điều đó.

Nhưng Trình Uyên thì như bị sét đánh, sắc mặt đột nhiên tái nhợt: “Tôi không nhớ.”

Không phải Trình Uyên không nhớ tại sao mình lại chấp nhận Lý Nam Địch, sẽ không quên được sự điên cuồng khi ở bên cạnh Lý Nam Địch, nhưng lại không nhớ đến một người phụ nữ khác. Ngay cả khi Lý Nam Địch thích Trình Uyên, cô ấy gần như chọn cách xa cô ấy vì cảm xúc của mình.

Bạch An Tương!

“Anh có nhớ Bạch An Tương không?” Trình Uyên hoàn hồn, và bất ngờ hỏi Phương Tố Anh: “Cô ấy là loại phụ nữ gì vậy?”

Phương Tố Anh biết rằng trí nhớ của Trình Uyên cũng có vấn đề.

Hơn nữa, anh thực sự đã quên mất người phụ nữ yêu thích của mình.

Phương Tố Anh thần thờ.

Đột nhiên cô không biết nên nói cho Trình Uyên biết Bạch An Tương là loại phụ nữ như thế nào.

Tại nhà họ Ôn, cô suýt giết chết Trình Uyên.

Nghĩ đến ký ức kinh hoàng đó, trong lòng Phương Tố Anh cảm thấy khó chịu cho Trình Uyên, nhất là khi xương trên người anh xuyên qua da thịt và chui ra khỏi cơ thể, giờ nghĩ lại, cô hoảng sợ vì anh.

“Nói đi, cô ấy là loại phụ nữ gì vậy? Sao tôi không nhớ nổi?” Trình Uyên đột nhiên nắm lấy bờ vai mịn màng của Phương Tố Anh và hét vào mặt cô, có lẽ là lo lắng hoặc không muốn.

Phương Tố Anh trong lòng nhói đau, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào Trình Uyên, trong mắt lóe lên vẻ kiên định: “Cô ấy là một người phụ nữ tàn nhẫn.”

“Cái gì?” Trình Uyên đờ đẫn.

“Cô ấy không muốn anh nữa!” Phương Tố Anh nói.

“Im lặng!”

Những lời nói của Phương Tố Anh đã chọc thủng nỗi đau của Trình Uyên một cách khó hiểu. Bởi vì Trình Uyên không biết chuyện này bị làm sao, nhưng cậu chỉ cảm thấy tim mình đau như bị kim đâm. Anh không muốn để Phương Tố Anh tiếp tục nói, trong tiềm thức anh không muốn.

Tuy nhiên.

Lúc này, Phương Tố Anh dường như dốc hết sức lực, dùng hai tay vô ích kéo mạnh chiếc khăn tắm đang quấn quanh cơ thể xinh đẹp của cô, trong chốc lát, một thân ảnh ngọt ngào xuất hiện trước mặt Trình Uyên.

“Họ làm được, tại sao tôi lại không làm được. Nhìn xem, tôi có tệ hơn họ không?” Cô cũng đỏ mặt và trút giận cho Trình Uyên, không muốn bộc lộ sự yếu đuối của mình!

Trình Uyên ngẩn ra, nhìn thân ảnh vô song trước mặt, trán bạo phát, hai mắt rung rung, hai tay không khỏi nắm đấm, cả người kịch liệt run rẩy.

Dù là quần áo của Phương Tố Anh bị xé trong rừng mưa nhiệt đới, hay là trước đó anh ta xé váy của cô trong khách sạn, nhưng tóm lại, thi thể của Phương Tố Anh đã được nhìn thấy nhiều hơn một lần, nhưng mỗi lần nhìn thấy đều cảm thấy xúc động.

Trình Uyên cảm thấy máu trên người mình sôi trào, nhất định đã tới một điểm mấu chốt không thể kiểm soát được.

“gì!”

Với một tiếng gầm, anh ta mất kiểm soát!

Trình Uyên ném Phương Tố Anh xuống, ném cô lên chiếc giường lớn mềm mại và vồ vập như một con sói.

Chương 1895

Chương 1895:

Phương Tố Anh giật mình, và ngay lập tức trở nên căng thẳng.

Cô biết rằng những gì cô sẽ phải đối mặt tiếp theo là một cơn bão mà cô chưa từng trải qua, điều này khiến cô tràn đầy kỳ vọng. Nhưng, không hiểu sao lúc này cô cảm thấy mình thật xấu xa và vô liêm sỉ.

Bởi vì cô ấy đã dùng cơ thể của mình để đánh bại sự phòng thủ tâm lý của đàn ông, đây thực sự không phải là kết quả mà cô ấy mong muốn.

“Chị Bái hẳn là gặp khó khăn.”

Rất lạc hậu và không thể giải thích được, cô ấy đột ngột nói một nhận xét đầy khó khăn.

Trình Uyên ném người vào cô như thể anh đang đói, nhưng vì những lời nói của Phương Tố Anh, cơ thể anh cứng đờ.

Đầu óc anh như bị sấm sét dữ dội, hỗn loạn.

Nàng từ trên người chậm rãi đứng lên, đứng thẳng hai mắt đỏ bừng nói: “Thực xin lỗi!”

Nói xong quay người bước ra ngoài.

Bước đi rất quyết định.

Hai mắt Phương Tố Anh đỏ bừng, cô lấy tay che má, cuộn tròn và bắt đầu nức nở.

Đó là một điều khủng khiếp đối với mọi người khi bình tĩnh lại khi họ không nên bình tĩnh. Phương Tố Anh cũng biết rằng sức nặng của Bạch An Tương trong trái tim Trình Uyên chính là cơ thể trẻ trung của cô ấy không thể nào lay chuyển được, ngay cả khi trong tâm trí anh ấy đã mất ký ức về Bạch An Tương.

Khi cô biết rằng có điều gì đó không ổn trong trí nhớ của Trình Uyên và cô đã quên Bạch An Tương, cô đã đoán rằng tất cả đây là phương pháp của Bạch An Tương.

Dù không hiểu nhưng tôi nghĩ nó thật kỳ diệu, nhưng ... không có lời giải thích nào hợp lý hơn.

Bởi vì Bạch An Tương đã mang cô ấy trở về từ địa ngục và đưa nó cho Trình Uyên như một sự đền bù.

Thực sự thì Phương Tố Anh cảm thấy rất buồn, cô ấy giống như một món quà được dùng để lấp đầy sự trống trải, nhưng cô ấy không thể lấp đầy sự trống trải mà Bạch An Tương để lại trong lòng Trình Uyên.

Ngay cả khi đó là một điều, nó không phải là hiếm.

Vì vậy, cô ấy rất buồn và bị oan sai và không thể không muốn khóc.

...

Trình Uyên lao ra khỏi phòng, thở hồng hộc dựa hai tay vào lan can hành lang bằng vàng.

“Lang Youqing thiệp dự định, tại sao phải vất vả?”

Đúng lúc này, giọng nói của Ô Đông Miện đột nhiên vang lên bên tai Trình Uyên, cậu chột giật mình ngẩng đầu nhìn theo giọng nói đó.

Tôi nhìn thấy Ô Đông Miện đang lững lảng một điều thuốc trong một hành lang đối diện theo đường chéo chín mươi độ đối diện với hành lang, chạm vào một cái cột vàng.

Trình Uyên khẽ cau mày và không thể không bước tới, lúc này mới nhận ra mình đang khắc một con rồng trên cây cột.

Chưa kể, tác phẩm điêu khắc rồng thực sự sống động như thật.

“Em không cần ngủ?” Trình Uyên ngạc nhiên.

Ô Đông Miện ngẩng đầu cười với anh, nói: “Lúc sắp chết người ta sẽ cảm thấy không đủ thời gian, ngủ một phút thì mất một phút.”

Trình Uyên nghe thấy trong lời nói của anh có một chút linh cảm khó giải thích, nhưng vẫn nở nụ cười an ủi: “Anh trai của em rất tốt tính, em đoán sống mấy trăm năm cũng không thành vấn đề.”

“Đừng tới đây.” Ô Đông Miện không khỏi cười mắng một tiếng: “Lão đại không thích người ta xu nịnh, nịnh bợ, hơn nữa ta cũng biết rõ thân thể của mình. Ô, người nghĩ như thế nào đối với ta. ? ”

“Sống như thật!” Trình Uyên thản nhiên trả lời.

“Haha, các người có nhãn lực và kiến thức!” Ô Đông Miện đột nhiên cười đắc thắng.

Trình Uyên nhìn lầm rồi: Không biết là ai vừa nói nghiêm túc rằng cậu ấy không thích những lời xu nịnh giả dối của người khác. Làm thế nào để bạn cười bây giờ như một quả cà tím nứt.

“Anh ơi, làm ơn.” Trình Uyên đột nhiên trầm giọng nói.

Chương 1896

Chương 1896:

Ô Đông Miện vội vàng đứng thẳng người sờ sạo thân thể của hắn, chỉ sau đó từ túi trong bên kia áo gilê rút ra một bao thuốc lá đưa cho Trình Uyên: “Ngày mai ta tiễn ngươi đi ra ngoài, bắt quá ta hảo.”, bạn không thể ở lại lâu hơn nữa. Vâng, vì trang web của bạn, giờ đây tất cả đã rối tung lên.”

Trình Uyên giật mình nói tiếp: “Anh ơi, em muốn cầu xin anh...”

“Này, anh có bạn gái trẻ tên là Lý Tinh Tinh sao? Tôi sẽ nói cho anh biết, nếu anh không quay lại, cô ấy có thể sẽ là con dâu của người khác.”

“Anh em trai...”

“Còn nữa, Tiểu Long bây giờ cũng có chút phiền phức, cậu phải nhanh chóng đi tìm cậu ấy.” Ô Đông Miện nhìn anh từ bên này sang bên kia, cũng không nghe lời Trình Uyên nói.

Trình Uyên cũng nhận ra rằng anh chàng cũ biết anh ta muốn anh ta làm gì, nhưng anh ta vẫn tiếp tục dành cho anh ta những ánh mắt cầu thả.

“Tại sao?” Anh có chút tức giận khó hiểu hỏi.

Ô Đông Miện im lặng, anh ta có đôi mảnh, anh ta dùng dao khắc đều hình con rồng sống động như thật trên cây cột.

“Hiểu Thành, có một số việc chúng ta không thể làm. Thay vì nghĩ đến đau đớn, tốt hơn là nên quên đi.”

Trình Uyên tự giễu cười: “Em muốn anh trốn sao?”

“Không, không, cô không hiểu.” Ô Đông Miện nói: “Những việc mà chúng tôi có khả năng vượt qua, các anh ngại khó không vượt qua, đó gọi là trốn tránh. Tuy nhiên, những việc mà chúng tôi không thể làm được, dù có đánh nhau tính mạng cũng không đánh được, kết cục là mình mất vợ, tan nát cõi lòng, sao phải bận tâm?”

Câu nói của anh khiến Trình Uyên bối rối. Càng như vậy, trái tim Trình Uyên càng rối bời: “Trí nhớ của anh có gì kinh khủng và không thể thay đổi được? Anh chỉ muốn nghĩ đến vợ mình thôi. Thật khó phải không? Đây là sao?” nguy hiểm không? Có nhầm không?”

Khuôn mặt già nua của Ô Đông Miện cũng đỏ lên: “Đúng, đúng vậy, rất nguy hiểm, khó khăn, và là một sai lầm lớn!”

“Sai lầm ở chỗ nào? Nguy hiểm ở chỗ nào? Có thể khiến Phương Tố Anh khôi phục trí nhớ, khôi phục của ta sẽ rất khó?” Trình Uyên không nhượng bộ.

Họ muốn bắt.

Một lúc lâu sau, Ô Đông Miện thở dài: “Vợ anh lựa chọn là lựa chọn tốt nhất. Cô ấy cũng là vì lợi ích của anh, vì gia đình anh, và vì lợi ích của vô số người.”

“Vậy là cô ấy chuẩn bị hy sinh bản thân?” Trình Uyên hỏi, “Cô ấy muốn làm cái quái gì vậy, sao tôi không nhớ ra cái gì? Có phải là tay chân của cô ấy không?”

“Để tránh ai đó.” Ô Đông Miện nghiêm nghị nói, “Ừm, có lẽ không phải người!”

“Quý tái sinh?”

Trình Uyên ngập ngừng hỏi.

Ô Đông Miện im lặng nhìn anh.

Một linh cảm xấu ngay lập tức tràn ngập tâm trí anh.

Đây thực sự là một câu trả lời vô nghĩa, đó là một điều điên rồ. Có thực sự có ma quỷ và quái vật trên thế giới này không? Đối với Trình Uyên, một người vô thần, đây là một nhận thức mang tính lật đổ.

Nhưng Ô Đông Miện lắc đầu và cười khỏ: “Tôi có thể suy ra hình thái học, nhưng nó không giống như một thứ có thể sống lại, vì vậy tôi không biết chính xác nó là gì. Tôi chỉ rút ra cái này từ bạn. Kết luận kỳ lạ .”

“Nếu thật sự là quý, vậy loại chuyện này không nên tồn tại trên thế giới, hoặc là nó sẽ không tồn tại trên thế giới theo cách

chúng ta biết.”

Tim Trình Uyên chột co rút, trong lòng chột dâng lên một nỗi xót xa không thể giải thích được.

“Cô ấy đang cố gắng chống chọi với mọi thứ một mình và che chắn cho tôi khỏi nguy hiểm sao?” Trình Uyên giận dữ nói.

Anh ta quả thực rất buồn và phẫn nộ, cái gọi là buồn bã thật đáng buồn, ngay cả nữ nhân của mình cũng không thể che chở, còn cần người phụ nữ của chính mình hy sinh tính mạng để bảo vệ mình, thật đáng buồn như thế này sao? Tức giận là oán hận, oán hận chính mình bất tài, khi tức giận còn quên cả nữ nhân của chính mình, hẳn là loại đàn ông nào?

“Anh à, không, Ngô tiên bối, em cầu xin anh giúp em khôi phục trí nhớ. Em không thể để cô ấy chiến đấu một mình. Cho dù cô ấy có chết, tôi cũng sẽ chết trước mặt cô ấy.” Trình Uyên nghiến răng nói dứt khoát. .

Ô Đông Miện hít sâu một hơi, lại châm một điếu thuốc, hung hăng hít vào, khói từ miệng và mũi phóng ra, chưa kịp khoan đã thở dài một hơi, “Tôi phải giải thích trước cho anh một chuyện.”

“gì?”

Chương 1897

Chương 1897:

“Tôi có thể mở khóa giới hạn mà cô ấy đặt cho bạn, nhưng tôi phải nói với bạn rằng nếu có giới hạn này, bạn sẽ được an toàn trong tương lai và sẽ không chết vì sự cố này. Nhưng nếu không có giới hạn đó ... “

“Ta đã suy luận không biết bao nhiêu lần, bất quá lần nào đi ra kết luận, đều không tốt lắm.”

Trình Uyên kiên quyết hỏi: “Tôi sắp chết sao?”

Ô Đông Miện lắc đầu r3n ri: “Hơn nữa, người, bao gồm cả người của người, bao gồm rất nhiều người vô tội, đều có thể chết!”

“Anh nói đi, chỉ là có thể.” Trình Uyên hơi giật mình, sau đó phát hiện ra dấu vết sơ hở trong lời nói của mình.

Nhưng Ô Đông Miện không khỏi cười khở nói: “Có chín mươi chín cơ hội.”

“...” Trình Uyên sững sờ.

Đây lại giống như một câu hỏi trắc nghiệm, và ai đó đã giúp Trình Uyên chọn ra phương án tốt nhất, chỉ cần cậu ấy không

tranh giành với bản thân thì mọi thứ đều là sự an bài tốt nhất.

Nhưng nếu anh ta phải cạnh tranh với chính mình, không chỉ anh ta chết, mà còn nhiều người khác sẽ chết.

“Bình tĩnh mà suy nghĩ đi, có đáng không?” Ô Đông Miện vỗ vỗ vai anh, sau đó cầm lấy con dao khắc bước đi: “Nghĩ đi, lại đến với anh, nhưng anh mong em sẽ chăm sóc tình hình chung. “

Trình Uyên nhìn Ô Đông Miện bước đi, nhưng cơ thể vẫn đứng yên, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, phát ra tiếng “lang băm”.

Đây thực sự là một câu hỏi trắc nghiệm chết tiệt, cho dù anh ta chọn cách nào thì lương tâm của anh ta cũng sẽ bị xáo trộn.

Lựa chọn sống chết với Bạch An Tương có thể sẽ khiến nhiều người vô tội thiệt mạng hơn, bao gồm cả người thân và bạn bè của anh ta.

Lựa chọn không nghĩ đến Bạch An Tương và để cô ấy gánh vác mọi thứ một mình, làm sao anh ta có thể chịu được?

Anh đột nhiên cảm thấy rất lạnh.

Không chỉ tim lạnh mà cơ thể cũng lạnh khiến tôi rùng mình.

May mắn thay, lúc này có bàn tay nhỏ ấm áp, nhét vào trong bàn tay to lớn của anh, dựa vào bờ vai rộng lớn của anh nói nhỏ: “Chị Bạch thật sự rất tuyệt”

Phương Tố Anh không biết khi cô bước ra khỏi phòng và đến bên cạnh Trình Uyên, rõ ràng cô đã nghe thấy cuộc nói chuyện của Trình Uyên với Ô Đông Miện.

Trình Uyên nhìn lại Phương Tố Anh, hơi ngạc nhiên.

Phương Tố Anh cười nhẹ, biết anh đang tò mò điều gì, cô lùi lại một bước, kéo gấu váy màu cam lên, đưa cho Trình Uyên xem theo vòng tròn.

“Trông nó đẹp không? Tôi tìm thấy nó trong tủ trong phòng. Tiền bối Wu chỉ biết chúng tôi sẽ đến, và mọi thứ đã sẵn sàng.” Cô ấy vui vẻ nói.

Trình Uyên gật đầu: “Em mặc gì cũng đẹp.”

“Tại sao anh không mặc nó?” Phương Tố Anh cười ranh mãnh.

“...” Trình Uyên khẽ cau mày.

Vì vậy, Phương Tố Anh nhanh chóng nhổ ra chiếc lược nhỏ đỏ của mình, và nắm lấy tay Trình Uyên một lần nữa và nói, “Tôi biết những gì bạn đang đấu tranh, nhưng tôi thực sự nghĩ đó là một lựa chọn tốt.”

Trình Uyên giật mình, kinh ngạc nói: “Nói thế nào?”

Phương Tố Anh nở nụ cười, xinh đẹp như một đóa hoa chân động thiên hạ: “Nếu như người lựa chọn tìm được Chị Bạch, ta chết rồi, ta sẽ hỗ trợ người.”

“Tôi tin những người sẵn sàng vượt qua lửa nước cùng bạn sẽ sẵn sàng đồng hành cùng bạn từ khi sinh ra đến khi chết đi. Họ cũng sẽ ủng hộ bạn”.

“Hơn nữa, nếu em lựa chọn bảo vệ mọi người, vậy còn chị Bái, ai sẽ bảo vệ em ấy?”

“Người còn không có thể bảo vệ nữ nhân của chính mình, vậy còn đang nói cái gì chân chính cứu độ chúng sinh?”

“Có thể hôm nay nếu từ bỏ Chị Bạch, cô sẽ cố gắng cứu mạng nhiều người hơn như một cái cờ để an ủi bản thân, nhưng nếu chuyện này bắt đầu, ngày mai cô có thể sẽ để thêm nhiều người mất mạng vì những cái cờ khác.”

“Trình Uyên, nói thẳng ra, tôi không muốn cậu đi, bởi vì cậu biết tôi thích cậu. Và ... và cậu bây giờ là người thân cận nhất của tôi, nếu cậu gặp bất kỳ nguy hiểm nào ...”

“Nhưng ta ủng hộ người đi!”

Trình Uyên chết lặng.

Chương 1898

Chương 1898:

Lời nói của Phương Tố Anh nói ra trong lòng có lẽ là do chính quyền mê hoặc, sự thật đơn giản lại khiến anh ta suy nghĩ phức tạp hơn, nhất là câu nói bạn còn không thể bảo vệ chính người phụ nữ của mình thì còn có lẽ phải?

Trình Uyên rất phấn khích, anh bất ngờ bước tới ôm Phương Tố Anh và nói với vẻ biết ơn: “Cảm ơn!”

Mặt Phương Tố Anh áp vào ngực anh, khóe miệng chậm rãi nhếch lên một nụ cười quyến rũ, nhưng đôi mắt lại hơi đỏ: “Nếu chị Bái bị thay thế bởi tôi, em có nguyện ý làm loại trải nghiệm này không?” câu hỏi? ”

Cô nhẹ giọng hỏi.

Biểu cảm của Trình Uyên ngưng tụ, anh nhanh chóng tỉnh lại, cô hơi ngớ người, muốn đẩy Phương Tố Anh ra trước, nhưng Phương Tố Anh đột nhiên vươn tay ra ôm chặt lấy eo Trình Uyên.

“Đừng nhúc nhích, để ta dựa vào một hồi!”

Có một dấu vết của sự cô đơn trong câu này.

Trình Uyên đột nhiên không chịu nổi liền đẩy cô ra.

“Em đừng lo lắng, anh biết trong lòng em cũng có anh. Em chỉ lo chị Bạch và chị Cảnh Trang bất đồng, nhưng anh không lo lắng chút nào. Em biết tại sao không?”

Phương Tố Anh nhẹ nhàng hỏi, và ngay lập tức công bố câu trả lời mà không cần đợi câu trả lời của Trình Uyên.

“Bởi vì chị Bạch cứu tôi và ở lại với anh, chứng tỏ cô ấy đã chấp nhận tôi, cho nên tôi không lo lắng gì cả.”

“và

Và cái gì, cô ấy không tiếp tục nói, nhưng Trình Uyên có thể nghĩ ra.

Hơn nữa, quyết định của Trình Uyên có khả năng khiến những vướng mắc tình cảm giữa họ tan theo mây gió.

“Không nghĩ tới, Ô tiên bối nói như vậy chỉ có tử vong cơ hội.”

“Đúng vậy, cơ hội mười phần vẹn mười cũng gọi là cơ hội.”

Có 9,9% khả năng tử vong. Không phải là 10% còn lại sao?

Đây là một xác suất rất kích thích suy nghĩ, gần như tương đương với không có gì, và nó chỉ là một phần nhỏ của một

điểm và một điểm nữa là tuyệt vọng.

...

...

Khoảng giữa trưa, Trình Uyên tỉnh dậy.

Anh ngủ không biết từ lúc nào, tưởng không ngủ được, nhưng không ngờ vừa chạm vào giường liền ngủ, có lẽ là do hai ngày nay anh quá mệt mỏi.

Mở đôi mắt đăm chiêu, anh thấy mình đang nằm trên chiếc giường lớn mềm mại. Tôi muốn đứng dậy, nhưng đột nhiên tôi cảm thấy hơi ngọt ngạt trong lồng ngực, nên tôi cúi gằm mặt xuống.

Thì ra có một cái đầu nhỏ đang áp vào ngực anh.

Trong một khoảnh khắc, anh ta lắc đầu và đột ngột ngồi dậy. Nhân tiện, Phương Tố Anh, người đang ngủ bên cạnh, ấn vào ngực mình và bất ngờ thức giấc.

Chiếc chăn bông rơi xuống đất, lộ ra hai thân ảnh vương vãi.

Trình Uyên không khỏi cảm thấy đau đầu nên vỗ mạnh vào đầu cậu.

May mắn thay, cả hai đều có quần áo trên người.

Nghĩ đến đêm qua hai người ngủ chung một phòng, Trình Uyên vốn dĩ muốn nằm dưới nền nhà, nhưng không tìm được thêm mền, Phương Tố Anh nói với vẻ mặt đau khổ: “Anh khinh thường tôi?”

“Tất nhiên là không!” Trình Uyên nhanh chóng phủ nhận.

Vì vậy, Phương Tố Anh lại nói: “Chúng ta đã ngủ cùng một giường ở các nước phía nam khi anh đưa em đi trốn. Em không quan tâm. Bây giờ anh còn ép cái gì nữa?” “”

Trình Uyên mặt đỏ bừng, nhưng anh cảm thấy lời cô nói cũng có lý, không phải chưa từng ngủ với nhau.

sau đó.....

“Đau quá!” Phương Tố Anh bất mãn kêu ca, đập đầu vào thành giường.

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi.” Trình Uyên vô thức nâng khuôn mặt nhỏ của mình lên và thổi trán cho cô.

Luồng khí ấm áp và cách cư xử nhẹ nhàng đã khiến Phương Tố Anh rơi vào trạng thái tức tưởi.

Chương 1899

Chương 1899:

Đây là cảm giác cô chưa từng trải qua, hơi thở của Trình Uyên nóng hổi, ấm áp phả vào mặt cô, tê dại đến mức có chút say.

Còn Trình Uyên thì choáng váng sau khi tỉnh dậy.

Buổi sáng, hành động ngủ gật khiến anh càng cảm thấy hụt hẫng, trong khi tim đập loạn xạ, anh lại có cảm giác quen thuộc.

Nhưng cảm giác quen thuộc này không phải do Phương Tố Anh mang đến cho anh, mà là hành động có phần mơ hồ này.

Phảng phất nhớ tới hần cứ như vậy thôi tránh cho người khác như thế này.

Nhưng bóng người ấy rất mơ hồ.

Trình Uyên biết rằng người này phải là người phụ nữ tên Bạch An Tương, tức là vợ của anh ta.

Anh vội vàng đứng dậy tắm rửa, Phương Tố Anh cũng theo sát.

Sau đó, Trình Uyên mặc áo khoác và bước ra khỏi phòng để tìm Ô Đông Miện. Anh ấy nói rằng khi Trình Uyên nghĩ về điều đó, anh ấy có thể đến bên anh ấy.

Trình Uyên nghĩ về điều đó, anh ấy muốn khôi phục trí nhớ và tìm vợ mình, bất kể rủi ro nào có thể xảy ra trong tương lai, anh ấy muốn chiến đấu vì cô ấy!

Anh tìm thấy Ô Đông Miện trên nóc cung điện.

Tôi nhìn thấy Ô Đông Miện với điều thuốc trong miệng và con dao khắc trên tay, vẫn đang khắc gì đó.

Nhìn thấy Trình Uyên lại, anh ấy hỏi mà không quay lại, “Em đã nghĩ về nó chưa?”

“Nghĩ đi! Trình Uyên gật đầu rồi leo lên nóc cung điện.” Ta muốn khôi phục trí nhớ. “

Ô Đông Miện để dao khắc xuống, nhìn Phương Tố Anh dưới đại điện, thở ra một hơi khói, khẽ cười: “Cô ấy phải làm sao?”

“Tôi phải làm sao đây?” Trình Uyên có chút kinh ngạc.

Ô Đông Miện nói: “Thực ra, tôi nghĩ việc anh không nhớ đến vợ mình là điều tồi tệ. Ít nhất anh có thể giải quyết những vấn đề khó khăn như thế này.”

“Ngoài ra, bạn có biết vợ bạn là người như thế nào không? Bạn không nhớ mình có thích cô ấy hay không. Bạn có thể hối hận về người đó nếu nghĩ về cô ấy. Không chỉ ưu điểm mà còn

có cả khuyết điểm của cô ấy, có thể là tất cả.” Bạn không thể chịu đựng được. “

“Và người phụ nữ trước mặt tôi, bất kể ngoại hình, hình dáng hay tính cách, tôi không có lựa chọn nào khác. Nói cách khác, nếu tôi trẻ hơn vài trăm tuổi, tôi muốn đuổi theo cô ấy. Vậy bạn đã bao giờ nghĩ đến Nó? Nếu bạn đột nhiên phục hồi trí nhớ Bạn nên làm gì nếu bạn phát hiện ra rằng người bạn thực sự thích là người trước mặt bạn, không phải là vợ bạn? “

“Cô nên làm gì với người phụ nữ này bây giờ?”

Những lời nói của Ô Đông Miện rất chân thành và thực tế, vì vậy trên thực tế, nếu bất kỳ người đàn ông nào đứng trước sự lựa chọn như vậy bây giờ, các yếu tố của Phương Tố Anh chắc chắn sẽ được xem xét, và anh ấy chắc chắn sẽ xem xét nghiêm túc Phương Tố Anh, và sau đó đưa ra quyết định. quyết định khó khăn trong khi cân nhắc.

Tuy nhiên, Trình Uyên lúc này rất kiên quyết, không hề lo lắng nhìn Phương Tố Anh xuống cung điện mà nghiêm mặt nói với Ô Đông Miện: “Tôi đã nghĩ đến điều đó. Tôi không muốn trốn thoát, ngay cả khi bạn nói rằng một số thứ là không thể cưỡng lại được. Đó không phải là một lối thoát, nhưng ít nhất nó đã không phải đối mặt với nó. “

“Có thể thật sự là chết rồi, nhưng chỉ là suy luận của người còn chưa trở thành hiện thực. Ta không thể vì một cái khả năng mà từ bỏ đời vợ, cho dù ... Có thể chúng ta thật sự không có tình cảm, nhưng nàng vẫn luôn là của ta.” . người phụ nữ. “

Nghe được những lời của Trình Uyên, Ô Đông Miện thở dài, cười khổ: “Tiểu Long nói đúng. Đã vậy thì đi cùng tôi.”

Tiểu Long?

Dài?

Trình Uyên không khỏi sửng sờ, tự hỏi, chẳng lẽ Long cũng biết tình hình hiện tại của mình sao?

Ô Đông Miện nhảy khỏi đỉnh cung điện, theo sau là Trình Uyên. Sau đó, Ô Đông Miện dẫn họ đi qua một hành lang dài bằng vàng để đến một cánh cổng vàng.

Ô Đông Miện ấn nhẹ một cái nút bên cạnh cửa, “Oa ...” Sau một tiếng, cửa mở ra.

Khi cánh cửa mở ra, Trình Uyên và Phương Tố Anh vô cùng sửng sốt khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Bên trong cửa bật ra một gian nhà thờ rộng và sáng sủa.

Chương 1900

Chương 1900:

Về phần hướng dẫn là gì, tôi không biết, anh ấy chưa bao giờ có bất kỳ niềm tin tôn giáo nào.

“Đi nào!”

Ô Đông Miện nhấc chân bước vào cửa nhà thờ, sau đó Trình Uyên và Phương Tố Anh cũng thận trọng bước ra khỏi cửa nhà thờ.

Sau khi bước vào sảnh nhà thờ, Trình Uyên liếc nhìn lại, nhưng bị sốc khi thấy cánh cửa đã mất hút, như thể họ đang bước ra từ một bức tường trắng.

Trình Uyên lại bị sốc.

“Anh hai, đây là ...?”

Ô Đông Miện nhếch miệng cười: “Ngươi quên mất, ta là chủ nhân của bọn họ, ta cũng dạy Đức Xá đội hình.”

Trình Uyên chột nhận ra.

Đúng lúc này, từ ngoài hành lang của nhà thờ có vài người tiến vào sảnh nhà thờ. Người đứng đầu là con rồng bị gãy tay, Yên Nhiên Đức Xá và Lục Hải Xuyên theo sau anh ta.

“Chủ nhân!” Long và Đức Xá mỉm cười chào Ô Đông Miện:
“Ngươi nghĩ thế nào về hắn?”

Ô Đông Miện cười nói: “Đúng vậy, Tiểu Trình, vị tiểu tử này, chúng ta đừng nói cái gì nữa, đó là tầm nhìn và nhận thức.”

Ngón tay cái nói: “Bây giờ Tiểu Trình là đứa em trai mà tôi đã kết từ cuối năm.”

“Em trai?” Nghe đến đây, Đức Xá đột nhiên sừng sốt: “Chủ nhân, cái này không được, như vậy thâm niên của chúng ta...”

Trình Uyên nhìn cũng thẫn thờ.

Để nói, vẫn còn nhiều cách để làm điều đó.

“Không sao đâu, từ giờ chúng ta sẽ nói về những chuyện khác nhau.” Long cười nhẹ với Trình Uyên, và vỗ vai Trình Uyên bằng một cánh tay duy nhất: “Tôi là Sư phụ, bạn gọi tôi là Sư phụ là lão ca, và gọi ta là tổ tiên.”

“...”

“nhìn.”

Sau đó, Trình Uyên đi theo Long và Ô Đông Miện vào sảnh trong.

Diện tích sảnh trong chưa bằng 1/2 sảnh ngoài của nhà thờ, không có đồ đạc gì khác ngoài một chiếc màn chiếm hết bức tường.

Long bước tới bật màn hình hiển thị, bên trong chợt hiện ra một bức tranh kỳ lạ.

“Đây là cái gì?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi, cậu thực sự không hiểu nổi.

Bức ảnh dường như là một bức ảnh mây vệ tinh thế giới khổng lồ, và lớp ngoài của bức tranh là một đám mây mờ đầy màu sắc.

Nhìn đi, nhìn cái gì? Tôi không nhìn thấy gì cả, chứ đừng nói là hiểu!

Không chỉ Trình Uyên không thể hiểu được, ngoại trừ vẻ mặt nghiêm nghị của Ô Đông Miện và Long, những người khác đều sững sờ.

“Cậu có biết Quỷ tái sinh là gì không?” Long không vội giải thích cho Trình Uyên mà thay vào đó hỏi cậu.

Trình Uyên đầu tiên là giật mình: “Sao cậu biết ...?”

Nhưng nghĩ lại thì cũng bình thường thôi, dù sao thì Long và Ô Đông Miện cũng là “một con chó gấu trúc”. mà Long biết.

“Làm sao vậy?” Trình Uyên đoán không ra hơi: “Trời ạ?”

“Hehe, trên đời này không có thần thánh.” Long lắc đầu cười.

“Đó là.....?”

Con rồng gật đầu với Ô Đông Miện, và tiếp tục: “Thực ra, đó là một thực chất, một chất tồn tại từ thuở sơ khai của thế giới này. Họ đã tạo ra các quy tắc của thế giới và vũ trụ, và do đó tuân theo quy luật này. Bạn có thể hiểu được nó như đang tồn tại Vật chất chưa được biết đến của thế giới là thứ chưa được khoa học khám phá, nhưng thực sự tồn tại. ”

“Ta nói cái này, người có thể hiểu được không?”

Trình Uyên ngơ ngác lắc đầu, rồi nhìn những người khác cũng ngơ ngác lắc đầu, hiển nhiên là không ai hiểu.

Long gật đầu và nói, “Vi tất cả các bạn đều hiểu, vậy tôi sẽ tiếp tục nói rằng loại vật chất này có tên chung là vật chất tối, hay ngược lại, nó chỉ là một loại vật chất tối, mà chúng ta không thể nhìn thấy cũng không thể chạm vào. Nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại. ”

“Và mọi hành tinh đều có loại vật chất tối này. Từ một góc độ nào đó, họ đang duy trì trật tự của hành tinh của mình, giống như quan tòa quận cổ đại quản lý quận của họ vậy.”

Chương 1901

Chương 1901:

“Và mặt dây chuyền trước đây của bạn không thuộc về hành tinh này. Nó có thể được làm từ một phần của thiên thạch từ vũ trụ, và nó chứa vật chất tối từ vũ trụ.”

“Nó giống như thăm phán của các quận khác đổ xô đến quận của bạn để gây rối. Nó sẽ không làm xáo trộn trật tự trong quận của mình, nhưng nó không quan tâm đến trật tự ở các quận khác. Thậm chí, nó cảm thấy rằng nơi khác càng hỗn loạn, quận, càng nhiều sẽ càng vui. “

“Như vậy, các người đều hiểu rõ?”

“Tôi không hiểu!” Trình Uyên vội vàng nói, “Chuyện này liên quan gì đến chúng ta? Liên quan gì đến việc khôi phục trí nhớ của tôi?”

“E hèm...”

Ô Đông Miện tiến lên một bước, cười nói: “Tôi sẽ nói chuyện này.”

“Một thiên thạch rơi xuống đất và nắm đấm to như vậy. Nếu nó được làm thành mặt dây chuyền, nó có thể chạm khắc ít nhất bốn hoặc năm. Và mặt dây chuyền của con quỷ tái sinh chỉ là một trong số đó. Cho đến khi Bây giờ, chúng ta không

biết thứ gì đã đánh thức năng lượng vật chất tối này. Nó là loại năng lượng nào, nói tóm lại, nó đã được đánh thức. “

“Giống như nhận được tin tức về người thân đã mất sau khi người thân của họ bị chia cắt ở nước ngoài, bạn có nghĩ rằng, điều gì sẽ xảy ra với anh ấy?”

“Đi tìm nó.” Trình Uyên nói.

Ô Đông Miện gật đầu: “Đúng vậy, anh ấy sẽ đi tìm người thân này, nhưng khi biết người thân này bị người khác chiếm giữ thì sao?”

Trình Uyên ngay lập tức trả lời: “Hãy giết người đã chiếm hữu cô ấy!”

“Đúng vậy!” Ô Đông Miện cười nhẹ: “Nếu không chỉ người đó chiếm hữu cô, mà những người khác cũng chiếm hữu cô, hay nói cho sinh động hơn một chút, đã bắt nạt cô mà đi tìm cô?”

Trình Uyên không chút do dự đáp: “Cùng nhau giết!”

Thật ra, anh ta trả lời dứt khoát như vậy là vì anh ta nghĩ đến cảnh tượng mà anh ta nhìn thấy trong nhà họ Lý, hoàn cảnh bi đát của những người phụ nữ sinh năm tháng, ngày mây.

Nhưng sau khi trả lời, anh ta choáng váng.

Bởi vì đột nhiên, Ô Đông Miện giải thích ý nghĩa của những điều này.

Anh ta đã từng mượn sức mạnh của mặt dây chuyền đó, và sau đó Bạch An Tương hoàn toàn sở hữu những sức mạnh đó. Không phải là chỉ nói về hai người họ sao?

Mặt dây chuyền được đánh bóng từ một phần của thiên thạch. Khi sức mạnh vật chất của nó được đánh thức, nó sẽ thu hút một phần khác của những người chiến thắng thiên thạch có khả năng lớn hơn tìm kiếm nó. Sau đó giết chủ sở hữu nó vào lúc này, đó là Bạch An Tương.

Bạch An Tương cắt đứt quan hệ với Trình Uyên, chỉ để che giấu Trình Uyên.

“Và người đến tìm nó không nhất thiết phải dưới hình dạng con người, nhưng cũng có thể là như thế này.” Long lại chỉ vào màn hình và nói: “Ở trạng thái có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của con người và thay đổi trong chính họ, họ có thể ẩn nấp trong những đám mây, sương mù và không khí này, có thể ở khắp mọi nơi, và chúng tôi vẫn chưa biết cách đối phó với họ, vì vậy tỷ lệ chiến thắng gần như bằng không. “

Long nhấn mạnh: “Vậy nên Trình Uyên, tôi hy vọng bạn không phụ lòng tốt của Jinxi, nếu không ...”

“Anh để em xem chuyện này, chỉ để nói cho em biết, đó không phải là người, là chuyện không biết, đúng không?” Trình Uyên im lặng một lúc rồi chế nhạo nói: “Đó là điều chúng ta không thể vượt qua. Hãy để em từ bỏ, phải không? “

Long không phủ nhận mà chỉ gật đầu.

“Con người không thể chống lại ông trời, chứ đừng nói đến những ẩn số của vũ trụ, bởi vì chúng ta chỉ là một cá thể đơn giản và mong manh.”

“trừ khi.....”

“Trừ khi cái gì?” Lúc này, Phương Tố Anh, người đang nghe không hiểu gì, vội vàng xen vào hỏi.

Cô ấy không hiểu, cảm giác như đang nghe truyện cổ tích và phim khoa học viễn tưởng, nhưng cô ấy cũng tò mò, và muốn nghe: tiếp theo là gì, tiếp theo là gì.

Trên thực tế, không chỉ cô tò mò mà tất cả mọi người đều tò mò trừ Ô Đông Miện và Long.

Long cười khò nói: “Trừ phi người đủ mạnh nhận ra loại vật chất này bằng thực lực cá nhân, tức là cần phải đột phá Siêu Thần cảnh giới, đạt tới cảnh giới mà tất cả chúng ta đều chưa từng đạt tới, một cõi vô định! “

Trình Uyên đang ở trong Cõi võ thuật siêu phàm, chỉ có được nhờ phúc khí kếp của Long và Bạch An Tương. Cõi này đã khiến anh cảm thấy bất khả chiến bại trong thế giới, và anh không còn biết làm thế nào để đi lên nữa, nhưng đột nhiên Một ẩn số đã xuất hiện.

Chương 1902

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 1902:

Kỳ thực, cái không biết là một cảnh giới chứ không phải là một cảnh giới, vì không ai biết nó, nên gọi là cái không biết!

Trình Uyên ước tính rằng anh sẽ không bao giờ đạt đến trạng thái này trong đời.

Nhưng anh không sợ.

Ô Đông Miện nói: “Thực ra, bên kia là người như thế nào và thực lực như thế nào? Tôi thậm chí còn không biết nó có sức mạnh như thế nào. Vì vậy, bạn có chắc mình vẫn phải đối mặt với nó không?”

“Tôi muốn nó.” Trình Uyên nói dứt khoát: “Tôi muốn nó!”

“Trình Uyên, tôi ủng hộ cậu!”

Trước sự dứt khoát không chút do dự của Trình Uyên, Yên Nhiên trông có vẻ nhẹ nhõm và nắm chặt bàn tay nhỏ để cổ vũ anh.

Anh đã nhớ!

Anh không chỉ nhớ mình đã kinh khủng như thế nào khi đón Bạch An Tương ở nhà Ôn, bị anh ta đánh, mà còn nhớ rõ từng chút quá khứ. Và tất cả những điều trong tâm trí anh, vì sự xuất hiện của Bạch An Tương, cuối cùng cũng được kết nối.

Trong hội trường, tất cả mọi người đều nín thở nhìn Trình Uyên.

Tất cả đều mong chờ phản ứng của Trình Uyên sau khi anh phục hồi trí nhớ.

Tuy nhiên, khi tay của Ô Đông Miện rời khỏi đỉnh đầu Trình Uyên, Trình Uyên mới từ từ mở mắt, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, như không có chuyện gì xảy ra.

Nó đã thất bại?

Mọi người nhìn nhau.

Nhưng Trình Uyên cúi đầu chào Ô Đông Miện, “Cảm ơn tiên bối.”

Nó đã thành công!

Mọi người đều ngạc nhiên.

Tại sao anh ấy lại bình tĩnh như vậy sau khi thành công? Họ không hiểu.

Sau khi cảm ơn Ô Đông Miện, Trình Uyên quay người bước ra ngoài.

Ô Đông Miện không khỏi lắc đầu thở dài, “Ta làm chuyện này, không biết là đúng hay sai.”

“Sự thịnh vượng phải suy giảm và mọi thứ phải đảo ngược. Các quy tắc của thế giới sẽ không bao giờ thay đổi. Đã đến lúc phải cải tổ lại các quân bài”, Long nói với vẻ nhẹ nhõm.

Ô Đông Miện gật đầu, nhưng vẻ mặt đột nhiên có chút cô đơn: “Tôi không biết mình có thể sống được đến ngày đó hay không.”

“Cố lên, Chủ nhân, cậu đã làm được!” Long biết được dáng vẻ của Yanran và vung nắm đấm duy nhất của mình về phía Ô Đông Miện.

Ô Đông Miện nhếch mép chế nhạo: “Một người đàn ông 200 tuổi còn chưa ra dáng!”

...

...

Ở phía bên kia, Yên Nhiên đến gần Phương Tố Anh và nói nhỏ với cô để nhắc nhở cô: “Đi gặp anh ấy ngay.”

Phương Tố Anh bừng tỉnh, gật đầu cảm ơn Yanran rồi vội vã bước ra ngoài.

Bước ra khỏi nhà thờ là một con đường rộng rãi.

Sau khi đi ra, Trình Uyên nhận ra rằng nhà thờ thực sự được xây dựng ở rìa của một thành phố nào đó, và có một số công trường xây dựng gần đó bị bỏ hoang. Rõ ràng, nhà thờ được xây dựng ở đây và phải có rất ít tín đồ.

Từ góc độ này, Ô Đông Miện thực ra vẫn có thân phận của một tu sĩ, vì vậy linh mục có thể điêu khắc vẫn là một chuyên gia võ thuật.

“Đây là đâu?” Phương Tố Anh tò mò hỏi.

Chương 1903

Chương 1903:

Trình Uyên suy nghĩ một lúc rồi bước sang đường.

“Anh đi đâu vậy?” Phương Tố Anh vội vàng chạy theo.

Trình Uyên thờ ơ nói: “Nhận xe!”

“Đi xe gì? Xe của ai?” Phương Tố Anh ngạc nhiên hỏi.

Trình Uyên bình tĩnh đáp: “Xe của chúng ta.”

Xe ... của chúng ta?

Phương Tố Anh bối rối.

Con đường này tuy xa lạ, nhưng Trình Uyên ước tính tuy quy mô của cung điện rất lớn, nhưng dù sao cũng tương đối so với lòng đất, từ trên cao nhìn xuống không nên xa sân nhỏ của Lương Chu Đình.

Trình Uyên tính toán vị trí và đi dọc theo con đường mà Phương Tố Anh luôn đến.

...

...

Giờ phút này.

Vài vị khách quý đến sân nhỏ nơi Lương Chu Đình.

Người đứng đầu là Liên Thiên.

Sau đó, họ là Cảnh Sơn, tộc trưởng của gia tộc Cảnh, và trưởng lão Xuân Phong.

“Chúng tôi đã thấy nó.”

Gõ cửa, Lương Chu Đình dẫn ba người vào phòng ngủ nhỏ đơn giản của mình, đồng thời nhanh chóng đặt ba tách trà nóng.

“Trước đây tôi rất coi thường anh.” Cha mẹ Cảnh cầm tách trà nhìn xung quanh, không có ghế đầu tư tể nên chỉ có thể ngồi trên chiếc giường đơn giản của mình.

Lương Chu Đình là con rể của nhà họ Lý, xưa kia nhà họ Lý cũng là một trong bảy gia tộc ở ẩn, cho nên tự nhiên gặp Lương Chu Đình, nhưng không ai biết rằng Lương Chu Đình cũng là một cường giả trong Thần giới.

Lương Chu Đình cười nói: “Trước đây tôi nghĩ sống một cuộc sống thoải mái, làm cho Xuân Phong tiền bối chê cười.”

Ngay cả Liên Thiên nhìn xung quanh cũng thấy Xuân Phong và Cảnh Sơn đang ngồi trên giường Lương Chu Đình, nếu muốn ngồi trên đó lần nữa, trông không chỉ xấu mà còn có chút mất mát.

Rốt cuộc, trước mặt những gia tộc lớn này, anh đã tiến gần hơn đến Chúa tể Minh Vương một bước. Có một cảm giác vượt trội hơn họ.

Nhưng hơi ngại khi đứng cầm tách trà.

Sau khi cân nhắc một chút, anh đặt lại tách trà xuống bàn, hỏi Lương Chu Đình: “Mục đích tìm chúng ta là gì?”

“Hehe, Liên Thiên, thực ra tôi không có mục đích gì cả. Tôi rất ngưỡng mộ Minh Vương và muốn làm việc cho các trưởng lão của cô ấy. Vì vậy, xin hãy tiến cử Liên Thiên thay cho cô ấy.” Lương Chu Đình rất tôn trọng.

Hắn liên tục gọi người lớn, tuy rằng có chút cổ quái, nhưng dù sao ông trời cũng rất hữu dụng, đây cũng là một cái tên cao siêu.

“Người muốn quy y Minh Vương sao?” Liên Thiên liếc mắt một cái, giễu cợt nói: “Người cho rằng Minh Vương gia thu nhận tất cả mọi người sao?”

Lương Chu Đình giật mình, anh ta nhanh chóng nở nụ cười: “Vậy tôi vẫn cần Lãnh Thiên Dục giới thiệu.”

Nói xong, anh bấu môi và lôi từ gầm giường ra một chiếc vali lớn. Chiếc hộp mở ra, cả ba người đều cong cổ nhìn tò mò.

Thực sự có một hộp tiền mới tinh bên trong!

“Mấy người lớn, không nể mặt!” Lương Chu Đình cười nói.

Sau khi thấy vậy, hắn không khỏi chế nhạo: “Lương Chu Đình, người cho rằng chúng ta giống như người thiếu tiền sao? Hả, người tên là Lương Chu Đình đúng không?”

“Vâng, vâng!” Lương Chu Đình nhanh chóng đáp lại.

“Chỉ là có điểm thành tâm này, còn muốn đi theo Minh Vương sao?” Cảnh Sơn khinh thường nói.

“Vậy thì tôi phải làm sao?” Vẻ mặt Lương Chu Đình ngưng trệ.

“Chúng ta đang đi theo Minh Vương, nhưng máu đã bị liếm trên đầu dao. Nhiều người trong bốn gia tộc lớn của chúng ta đã hy sinh mạng sống của họ cho Minh Vương. Với một hộp tiền, bạn muốn ngồi ngang hàng với chúng tôi? “Xuân Phong cười lạnh một tiếng.” Người cho rằng người là ai? ”

Bầu trời khẽ cau mày.

Chương 1904

Chương 1904:

Cảnh Sơn nhìn thấy nó, nhanh chóng nói thêm: “Giống như Lãnh chúa Liên Thiên, anh ấy và Lãnh chúa Dương Duệ là những người đầu tiên đi theo Minh Vương. Họ vào sinh ra tử hơn cả bốn gia tộc lớn của chúng ta, và thân phận của họ là tự nhiên cao hơn tứ đại gia tộc của chúng ta. Vì vậy, nếu muốn gia nhập đội ngũ của chúng ta, trước tiên phải thể hiện đủ thành ý để gây ấn tượng với tài năng của Liên Thiên.

Và sau đó, Liên Thiên gật đầu hài lòng, với một nụ cười kiêu ngạo trên khóe miệng.

“Chân thành?” Lương Chu Đình lúng túng một hồi.

Thực ra, không phải anh muốn nương náu ở sao Minh Vương mà chủ yếu là anh giết Trình Uyên và Phương Tố Anh. Và bởi vì hệ thống tình báo của Trình Uyên sẽ không phát hiện ra, bằng cách này, người của Trình Uyên đương nhiên sẽ gặp rắc rối với anh ta, và thậm chí Long sẽ tấn công anh ta.

Vì vậy, để cứu mạng anh ta, anh ta phải tìm một người chống lưng có thể cạnh tranh với con rồng.

Bằng cách này, anh đã liên lạc với gia đình Cảnh, giải thích ý của anh và yêu cầu gia đình Cảnh đến gặp họ, nói rằng anh có những điều bất ngờ với họ.

Bây giờ xem ra, bất ngờ về hộp tiền này thực sự không phải là điều bất ngờ.

Sau đó...

“Chân thành, tôi có được rồi.” Lương Chu Đình đột nhiên nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Tôi đã giết chết Trình Uyên và người phụ nữ của anh ta. Như vậy có được coi là chân thành không?”

“Cái gì?” Cảnh Sơn và Xuân Phong đang ngồi trên giường đột nhiên đứng dậy.

Cả ba nhìn nhau.

Giết Trình Uyên không phải là một vấn đề tầm thường. Dù tất cả đều cho rằng Trình Uyên đã trở thành kẻ vô dụng vì huyết mạch bị hủy hoại, nhưng ý nghĩa biểu tượng vẫn rất lớn.

Vì trong toàn bộ kế hoạch trả thù của Minh Vương, Trình Uyên là biến số lớn nhất, vì sự xuất hiện của anh ta mà kế hoạch trả thù của Minh Vương thất bại, vợ anh buộc phải lái xe bỏ trốn. Ngay cả khi anh ta có quan hệ huyết thống, Pluto cũng đã rất ghét anh ta rồi.

Hơn nữa, cùng với Trần chiến ở đảo vô danh, cậu đã bị Trình Uyên và Liên Thiên đánh đến hai lần, nên cậu đương nhiên rất ghét tên nhóc này. Ngoài ra còn có bốn gia tộc ẩn, và Trình Uyên không còn là thiếu số, và tự nhiên họ ghét anh ta.

Vì vậy, khi Lương Chu Đình nói rằng mình đã giết Trình Uyên, ánh mắt của mấy người không khỏi có chút phẫn chấn.

nhưng.....

“Này, thảo nào bây giờ cậu đang muốn quy y Minh Vương, bởi vì cậu muốn tìm Minh Vương làm hậu thuẫn.” Cha mẹ Cảnh nói, lão tổ tông đã phá vỡ tính toán của Lương Chu Đình.

“Ồ, tôi thật sự không giấu diếm.” Lương Chu Đình cười khô, “Chính xác là như thế này, đứa em nhỏ không có h@m muốn và d*c vọng, nhưng vì Trình Uyên để vợ tôi phân tán, thật sự rất tức giận. đến thời điểm này, chúng tôi cũng đang ở trong một tình huống tuyệt vọng. Tôi cũng hy vọng rằng một vài người lớn sẽ làm cho nó xảy ra. ”

Những lời của Lương Chu Đình khá thẳng thắn, và khi anh ấy nói điều này, những lo lắng của Liên Thiên và những người khác ngay lập tức bị xua tan.

Đầu tiên, hấn quy y Minh Vương còn có lý do, hấn cùng rộng có quan hệ địch nhân, như vậy tự nhiên sẽ không là do bọn họ phải tới làm gián điệp.

Thứ hai, người như Lương Chu Đình chỉ mưu cầu tự vệ sẽ không có quá nhiều tham vọng, cho dù lúc đó Minh Vương phân chia lại lợi ích cũng không lấy thịt được bát của bọn họ.

Cả ba nhìn nhau.

Sau đó bầu trời khẽ cau mày nói: “Ta không nghi ngờ sự chân thành của ngươi, nhưng mà ... Trình Uyên cứ như vậy chết đi? Hay là bị ngươi giết chết? Ta sao lại như vậy bất tín.”

Nhìn vẻ mặt của vài người đều buông lỏng, Lương Chu Đình không khỏi thở phào nhẹ nhõm, khẽ cười: “Su phụ Liên Thiên, đi cùng ta!”

Sau đó, anh ta làm một cử chỉ vui lòng và dẫn Liên Thiên và những người khác đến phòng bên cạnh.

Mở cửa ra, căn phòng giống như được xây trên một cái lò đất, nửa mặt đất trũng xuống, đất đá chông chát lộn xộn, giống như một cái túi mộ dựng lên trong hố.

“Đây từng là mảnh đất ruộng của tổ tiên tôi. Cách đây 10 năm, khi làm đường, đất ở đây hoang hóa, đào bới rất nhiều, lúc đó tôi phát hiện một cái hố không đáy xuất hiện trên mảnh đất của mình. nó nhỏ hơn. Vì vậy, tôi đã khoan lại nó và xây sân này.
“

Chương 1905

Chương 1905:

Lương Chu Đình giải thích với một số người: “Đêm qua, tôi đã lừa Trình Uyên bắt đầu vài màn, anh ấy và bạn gái nhỏ của mình đã rơi xuống hang động này. Sau đó tôi nhanh chóng dùng thuốc nổ cho nổ tung cửa hang, và tất cả đất đá ở cửa hang rơi xuống. Dù không giết được họ cũng có thể bị chôn sống. “

“Vì vậy, Trình Uyên phải chết!”

Đối mặt với lời giải thích của Lương Chu Đình, ba người đều kinh ngạc nhìn nhau nhiều hơn.

“Đơn giản vậy thôi?” Liên Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Chà, cũng có chút đáng tin.” Xuân Phong gật đầu, nhưng lại chế nhạo nói: “Nếu trong quá trình này huyết mạch không bị đứt thì đã giống như một người lãng phí rồi. Anh thật là phiền phức, anh vừa mới giết một người mà thôi. một sự lãng phí. “

“Chính vì vậy mà phiền phức như vậy, dùng dao đâm vào đầu cũng không dễ dàng hơn, cho dù là hiến dâng cho Minh Vương, có thật không?” Cảnh Sơn cũng khinh thường nói.

Kinh mạch đều đứt đoạn?

Lương Chu Đình hơi giật mình.

Trình Uyên mà hắn nhìn thấy dường như không có phé vật, dù còn sống khỏe mạnh cũng dễ dàng đánh gục gia tộc chính thống của nhà họ Cảnh, đây cũng được gọi là kẻ hoang phí.

“Không phải như vậy, Sư phụ Liên Thiên, nghe ta nói, Trình Uyên không ...” Hắn muốn nói cho một ít người biết Trình Uyên không có hết thầy kinh mạch.

Tuy nhiên, đó là vào thời điểm này.

Có một tiếng nổ lớn, tiếp theo là tiếng động “Bang Dangdang” của cánh cổng sắt bay.

Bốn người đồng thời ngạc nhiên.

Họ nhanh chóng nhìn ra cửa sổ.

Tôi thấy Trình Uyên thất thần bước vào sân, theo sau là Phương Tố Anh với vẻ mặt lo lắng phía sau.

Hai người họ bước đến một chiếc ô tô đậu trong sân nhà, Trình Uyên thò tay qua cửa sổ, mở cửa và để Phương Tố Anh đi vào.

Bốn người trong phòng như chết lặng.

“Không phải ý của ngươi là ngươi giết hắn sao?” Xuân Phong kinh ngạc hỏi Lương Chu Đình.

Ba người còn lại cũng ngạc nhiên nhìn Lương Chu Đình.

Lương Chu Đình không nhìn được nuốt nước miếng, sắc mặt lập tức tái nhợt, cả người run lên: “Nó bị giết, ngay dưới chân của chúng ta.”

“Ở ngoài kia là ai vậy?” Liên Thiên trầm giọng hỏi.

“Trình Uyên.” Lương Chu Đình lầm bầm.

“Bạn đang chôn giấu ai bên dưới bạn?” Liên Thiên hỏi lại.

Lương Chu Đình đầu hơi hơi lớn, không nhìn được vươn hai tay vò đầu bứt tóc: “Cũng là Trình Uyên!”

Bị ám ảnh trong ánh sáng ban ngày?

Lúc này Lương Chu Đình càng hoảng sợ và không thể giải thích được, không phải Thaksin chính là hồn ma, mà là anh cảm thấy nếu chuyện này không giết được Trình Uyên thì còn có thể giết anh ta được nữa?

“Này!” Xuân Phong đạp cửa bước ra, Thẩm Sơn và Liên Liên cũng đi theo, Lương Chu Đình do dự một chút, liền bước ra ngoài.

Bốn người đứng cách xe không xa, vẻ mặt u ám nhìn Trình Uyên lên xe phát hỏa.

Kết quả là sau hai cú đánh, Trình Uyên lại xuống xe và quay lại nhìn bốn người họ.

Đôi mắt anh bình tĩnh và không thể giải thích được.

Cả bốn bất giác cau mày, và không ai trong số họ lên tiếng trước.

Đó là Trình Uyên.

Hắn giọng điệu hỏi: “Không có xăng, có xăng không?”

Cô Cảnh Ngôn trợn to hai mắt, liền xông tới: “Người cùng với ai? Người hỏi giống như chúng ta là bằng hữu. Nhóc con, người bị ngất sao?”

Vừa nói, anh vừa bước tới, đẩy nó lên vai Trình Uyên.

Đến bây giờ, họ cho rằng Trình Uyên bị đứt hết kinh mạch.

“Anh muốn tìm em nhưng không tìm được, nhưng anh lại tự mình giao hàng đi, haha ... Yo, anh thật sự có một cô em gái xinh đẹp như vậy.”

Chương 1906

Chương 1906:

Xuân Phong vừa nói vừa luống cuống, anh ta từ phía sau rút ra một con dao rựa dài nửa mét, kê vào cổ Trình Uyên.

“Nói xem, ngươi muốn ta giết ngươi như thế nào, chặt đầu, hay là đâm vào tim?”

Trình Uyên hơi nhú mày: “Tôi chỉ muốn mượn một ít xăng, về phân?”

Nói xong, anh ta gạt con dao đang đeo trên cổ của Xuân Phong ra, nhẹ giọng nói: “Không mượn thì đừng mượn. Tốt nhất là đừng có gây lộn với tôi.”

“Ồ, cậu vẫn còn tự hào.” Xuân Phong không hiểu, Trình Uyên cậu đã từng nổi điên, bây giờ cậu đúng là đồ lãng phí, còn dám nói những lời như vậy.

Anh không nhịn được cười lùi về phía sau, đá vào bụng Trình Uyên: “Nếu tôi chọc tức anh thì làm sao được?”

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Chân của Xuân Phong không rơi vào Trình Uyên mà Trình Uyên còn thản nhiên tát vào mặt anh ta, anh chàng này chưa

kip âm ừ thì bị vỡ đầu.

Một số người tại chỗ đã choáng váng.

Khi làn Xuân Phong bị Trình Uyên vỗ tới tát xa tít tấp, Phương Tố Anh giật mình, theo bản năng muốn quay đầu nhìn lại, nhưng cái đầu nhỏ bé của cô đã bị bàn tay đang vươn ra của Trình Uyên nắm qua cửa kính xe: “Đừng nhìn.”

Phương Tố Anh kinh ngạc nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên khẽ cười với anh: “Ngoan, đừng nhìn.”

“Ừ.” Cô gật đầu trong tiềm thức, với cái nhìn rõ ràng được sắp đặt bởi vị chủ tịch hồng hách.

Trình Uyên từ từ xoay người đối mặt với ba người vẫn còn đang ngẩn người, nụ cười trên mặt dần tắt, sau đó là khuôn mặt lạnh lùng.

“Không phải hấn đã bị đứt hết kinh mạch sao?” Cảnh Sơn kinh hãi kêu lên.

Lương Chu Đình sợ hãi co rụt cổ lại, không dám phát ra tiếng động, lặng lẽ lui về phía sau một bước, lui về phía sau Liên Thiên.

Liên Thiênyin chế nhạo, nhỏ giọng nói: “Xem ra là hấn mạo hiểm.”

Nói xong, anh ta hung hăng ném nắm đấm xuống đất.

Thậm chí Liên Thiên hiểu rõ hơn ai hết, nếu Trình Uyên không mất căn bản tu luyện, anh sẽ là người đầu tiên không để nó trôi đi. Bởi vì khi anh ta ở trên núi Vũ Ninh, sau khi Minh Vương giết chết Trình Uyên, ông trời đã hạ nhục anh ta bằng mọi cách có thể. Và lúc đó Trình Uyên còn đe dọa rằng sự sỉ nhục mà anh phải chịu đựng sẽ khiến Liên Thiên trở về gấp đôi.

Vì vậy, kể từ khi gặp nhau hôm nay, họ đã định xấu nhau.

Vì vậy, Liên Thiên đã dẫn đầu.

Một nắm đấm đập xuống đất, đất đá nứt toác, khi sắp bốc lên thì đột nhiên ...

“lệnh cấm!”

Trình Uyên vừa ngây ngốc phun ra một chữ, đất đá vừa nổi lên đột nhiên như bị một vật nặng nào đó đè lên, lập tức quay về phía xa.

Bầu trời chói sáng.

Cảnh Sơn cũng sững sờ.

Lương Chu Đình càng nhợt nhạt như một tờ giấy a4.

Họ nhìn cảnh này với vẻ hoài nghi.

“Hắn... hắn đạt tới Siêu Thần cảnh giới mà không cần dựa vào sức mạnh của rồng?” Cảnh Sơn run giọng hỏi.

Liên Thiên trông xấu xa như ăn mười phân ruồi, không dám bắn vào Trình Uyên nữa, bởi vì rõ ràng loại năng lực phạm quy tự nhiên này phải có Siêu Thần cảnh giới mới đạt được. Cho dù Liên Thiên đã ở giai đoạn cuối của Thần Võ cảnh, còn cách Siêu Thần Võ cảnh không xa, hắn cũng biết mình không có cơ hội chiến thắng Siêu Thần Võ Thần.

“Anh... anh muốn gì?” Liên Thiên căng thẳng hỏi.

Trình Uyên khẽ cau mày hỏi: “Cậu đến đây bằng ô tô à?”

“Ừ... thì sao?” Vì sợ hãi, Cố Thiên Tâm có chút vô thức nói lấp.

“Gửi chúng tôi về nhà.” Trình Uyên nói.

Chương 1907

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 1907:

“A, anh đang nói cái gì vậy?” Liên Thiên ngân ra.

Không chỉ Liên Thiên mà hai người còn lại cũng rất kinh ngạc.

Họ là kẻ thù của nhau!

Đừng nói là có nên tiễn hẩn về nhà hay không, có phải là khi đối phương gặp mặt cũng không phi thường ghen tị sao? Sức mạnh của Trình Uyên đã đè bẹp họ.

Ít nhất, ngay cả Liên Thiên và Lương Chu Đình đều biết rằng họ đã chết vào lúc này, nhưng Trình Uyên lại đưa ra yêu cầu như vậy.

“Đưa người về nhà, người, người... người sẽ không giết chúng ta?” Lương Chu Đình ngập ngừng hỏi.

Trình Uyên thờ ơ trả lời: “Cô có đủ tư cách để thương lượng các điều khoản với tôi không?”

Cả ba người đều xấu hổ.

Trình Uyên nhanh chóng ổn định cô, lạnh giọng khiển trách:
“Giữ ổn định.”

“Vâng, vâng.” Cảnh Sơn không dám không nghe, chỉ có thể chia đầu như gà ăn cơm.

Hiện tại trên xe ba người đều như ngồi kim châm.

Và Trình Uyên đã khiển trách họ như khiển trách những đứa trẻ không vâng lời, điều này khiến ngay cả thiên tử còn khó chịu hơn cả cái chết.

Bạn biết đấy, ngay cả Liên Thiên và Cảnh Sơn hơn Trình Uyên về tuổi tác và thời gian tu luyện, nhưng lúc này, họ bị người khác khiển trách thậm chí không dám nói, sinh tử vẫn nằm trong tay người khác.

Khóc không ra nước mắt!

Về phần Trình Uyên, không phải hẳn không muốn giết bọn họ, đặc biệt là sự sỉ nhục động trời trên núi Vũ Ninh, việc Bạch An Tương đã đeo sợi dây chuyền vì sự việc đó, và việc Lương Chu Đình suýt làm hại Phương Tố Anh. Khi Trình Uyên nhìn thấy họ, anh ta muốn giết họ.

Tuy nhiên, tôi đột nhiên cảm thấy rằng giết chúng theo cách này hơi quá rẻ đối với chúng.

Trình Uyên không muốn để họ chết như thế này bằng cách trì hoãn việc tìm kiếm Bạch An Tương của chính mình. Nhưng nói đến làm sao đối phó với những người này, hẳn thật sự không nghĩ tới, liền đơn giản kêu bọn họ dẫn mình làm tài xế.

“Anh Thành, hãy thảo luận xem anh có thể không.” Lúc này, Lương Chu Đình thật sự không thể ngồi yên, khóe miệng cong lên, rụt rè hỏi Thừa Thừa: “Tôi biết mình đã phạm sai lầm nghiêm trọng, nhưng anh có thể không. bạn không giết tôi?”

“Tại sao?”

Không đợi Trình Uyên trả lời, Phương Tố Anh cười lạnh hỏi.

Cô có thể đoán ra được rằng ba người này sợ Trình Uyên, lại càng hâm mộ Trình Uyên, dù sao thì phụ nữ xinh đẹp yêu kẻ mạnh là chuyện đương nhiên. Bởi vì được Trình Uyên hậu thuẫn, vòng eo của Đứa nhỏ bé này nhất thời trở nên cứng ngắc, từ đó lấy lại phong thái ban đầu của một cô nương trong nhà họ Phương: “Trước tiên hãy cho tôi một lý do.”

Trình Uyên ngạc nhiên nhìn cô, nhưng không nói.

Phương Tố Anh giả vờ như không biết rằng Trình Uyên đang theo dõi mình, mặt cô ấy đành lại.

Nói cách khác, khi mất trí nhớ về Trình Uyên, cô ấy thậm chí còn có chút tình cảm với Lương Chu Đình, nhưng cuối cùng Lương Chu Đình lại lộ ra bộ mặt thật, khiến cô ấy vừa hối hận vừa sợ hãi.

Hiện tại tình thế đảo ngược, thứ cô ta ghét nhất chính là Lương Chu Đình, tự nhiên sẽ không cho cô ta sắc mặt tốt.

Lương Chu Đình vừa khóc vừa nói: “Ta không muốn chết.”

Chương 1908

Chương 1908:

Phương Tố Anh khịt mũi lạnh lùng, “Không ai muốn chết, và chúng ta cũng vậy.”

Có nghĩa là, khi bạn muốn chôn sống họ, tại sao bạn không nói điều này?

Lương Chu Đình vẻ mặt chua xót, nghĩ đến một kết quả nào đó, thân thể không khỏi run lên: “Ta còn có vợ con...”

“Tôi cũng vậy.” Trình Uyên đột ngột nói.

Phương Tố Anh cũng nhanh chóng đáp lại: “Vâng, chúng tôi cũng vậy”.

“Hả?” Lương Chu Đình giật mình.

Nghĩ đến ta cũng có câu này, hình như có cái gì không đúng, nội tâm một chút, Phương Tố Anh mặt đột nhiên đỏ lên.

“Không, ý tôi là, anh ấy cũng vậy.” Vẻ mặt bình tĩnh, anh vội vàng nghiêm túc giải thích.

Và lúc này, Trình Uyên đột nhiên hờ hững hỏi: “Tin nhắn đi ra ngoài à?”

“Hả?” Lương Chu Đình và Phương Tố Anh đồng thời giật mình.

Lương Chu Đình giang hai tay kinh ngạc nói: “Ta... Ta không có gửi tin nhắn!”

Sau khi trò chuyện, anh chợt nhận ra điều gì đó rồi đột nhiên quay đầu nhìn Liên Thiên.

Lúc này, Liên Thiên lộ vẻ sợ hãi.

“Trình Uyên, tôi có linh khí do Minh Vương chủ để lại. Nếu cậu dám động tôi, Minh Vương sẽ đến ngay lập tức.”

“Thật sao?” Trình Uyên thờ ơ nói: “Để cô ấy nhanh lên.

“gì?”

Liên Thiên trông rất sốc, như thể anh ta không nghe thấy những gì Trình Uyên nói.

Không chỉ Liên Thiên, mà ngay cả Cảnh Sơn đang lái xe, và Lương Chu Đình ngồi ở hàng ghế thứ hai, tất cả đều bị sốc.

Trình Uyên không sợ Minh Vương sao?

Không thể nào, cho dù hấn hiện tại thăng cấp Siêu Thần cảnh giới, cũng không thể vượt qua Minh Vương mạnh hơn Long Quý.

Tuy nhiên, sự thật thì Trình Uyên không hề hoảng sợ, cậu biết rằng dù ông trời đã bí mật gửi tin nhắn cho Minh Vương nhưng cậu không hề có ý ngăn cản, cậu bình tĩnh nói: “Thông tin không rõ ràng, Sao anh không gọi cho anh ấy? Để cô ấy nhanh lên, tôi đang vội.”

Phương Tố Anh cũng lạnh lùng đáp lại: “Ừ, để cô ấy nhanh lên, chúng ta rất vội!”

Khá là uy hủ giả.

“Cậu kêu tôi đánh cái này.” Liên Thiên định thần trở lại, ngập ngừng hỏi Trình Uyên.

Nhìn thấy Trình Uyên vẫn bình tĩnh gật đầu, anh ta trong lòng hướng về bầu trời, lấy điện thoại di động ra, bấm gọi.

“Này, Minh Vương, cứu ta! Chúng ta đang ở trong tay Trình Uyên. Hấn hiện tại ...”

Sau khi cuộc gọi được kết nối, Liên Thiên đột nhiên rít gào vào điện thoại di động, giống như một đứa trẻ tức giận than thở với cha mẹ, còn đâu dấu vết của bản lĩnh?

Tôi nghĩ rằng không có Minh Vương, không có quý tái sinh, chưa có rồng, và không có gia tộc ẩn trước thế giới này. Anh ấy chỉ đứng sau sự phụ của Dương Duệ. Đứng trước tất cả chúng sinh, họ đều đang ngẩng cao đầu và tự hào về thế giới.

Ai có thể ngờ chỉ trong nửa năm lại diễn ra một vòng xoay kịch tính như vậy, ngày ngày đối mặt với Trình Uyên, chẳng khác gì chuột gặp mèo.

Không thể nào, chết thì dễ, nhưng chờ chết thì khó chịu.

Vài người biết rằng Trình Uyên sẽ không để họ đi, nhưng họ không thể chống lại và không dám phản kháng.

Nếu bạn thực sự bị sai, bạn sẽ chết!

Đến một khúc quanh, Cảnh Sơn lái xe hơi vội vàng, độ lắc lư của chiếc xe lớn hơn một chút, Phương Tố Anh suýt chút nữa không húc đầu vào đường cùng, nhưng may mắn thay, cô đã bị tóm chấn bằng da thịt của Trình Uyên đỡ lấy.

Chương 1909

Chương 1909:

Sau khi ngồi xuống, cô tức giận mắng Cảnh Sơn: “Anh có thể lái xe không? Sao anh lại ngốc như vậy?”

Cảnh Sơn ở đâu bị cái loại tức giận này, còn có thể làm sao bây giờ? Tôi không thể chấp nhận điều đó. Tôi không chỉ phải tiếp tục mà còn phải kèm theo một khuôn mặt cười: “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi không nhìn thấy khúc cua này”.

Trình Uyên giơ chân đá vào đùi Liêu Thiên: “Xong chưa?”

Liêu Thiên như bị kim đâm, hấn sợ tới mức đột nhiên quay đầu lại nhìn Trình Uyên: “Ngươi làm sao vậy?”

“Anh đi lái xe đi.” Trình Uyên ra lệnh.

Có vẻ như nó cũng rất không hài lòng với kỹ năng lái xe của Cảnh Sơn.

“Anh thực sự để em lái xe?” Liêu Thiên ngạc nhiên hỏi.

Trình Uyên có chút nóng nảy: “Em không bị điếc sao?”

Nhìn thấy vẻ mặt dần dần lạnh nhạt của Trình Uyên, bầu trời chợt rung mình, theo bản năng nhớ tới Xuân Phong, sau đó gật đầu: “Được, tôi đi đây.”

Xe dừng ở ven đường đổi tài xế, Liên Thiên là lần đầu tiên làm tài xế cho người khác. May mắn thay, Minh Vương vừa nói qua điện thoại rằng sẽ tạm giữ Trình Uyên, cô sẽ đến sau.

Xe chạy đến thành phố Tân Dương và dừng lại ở sân sau của bệnh viện Long Đàn.

Sau khi xuống xe, Lý Hải Tân và những người khác đã tụ tập xung quanh.

Những người này nhìn thấy Liên Thiên và Cảnh Sơn như thể họ đang đối mặt với kẻ thù.

“Trình Uyên và những người khác ...?”

Trình Uyên đứng đờ đẫn nhìn lại ba người họ, sau đó đưa mắt nhìn khu vườn trong sân, khẽ mỉm cười rồi nói với Cảnh Sơn: “Tĩa những bông hoa đó đi.”

“Cái gì?” Cảnh Sơn không thể tin được.

Bạn biết đấy, anh ấy là người đứng đầu gia đình Cảnh.

Đề anh ta cắt tĩa hoa?

Trình Uyên: “Tại sao, bạn không muốn?”

Nghe giọng điệu đe dọa này, trái tim Cảnh Sơn đột nhiên chùng xuống, anh nhanh chóng nở nụ cười: “Tôi nguyện ý tĩa hoa cỏ cây, tôi là người giỏi nhất.”

“Thời Sách, tìm cho anh ấy một cái kéo.” Trình Uyên nói với Thời Sách. Sau đó quay đầu lại vỗ vỗ vai Cảnh Sơn: “Từ nay về sau khu vườn của bệnh viện này giao cho anh. Cư xử tốt.”

Trái tim của Cảnh Sơn như đã chết.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt ghen tị của Lương Chu Đình, anh ta đột nhiên tỉnh ngộ.

Đưa nó cho anh ta sau?

Điều này có nghĩa là Trình Uyên không có ý định giết anh ta trong thời điểm hiện tại?

Ngay lập tức, trong lòng hấn hưng phấn, vui vẻ đáp lại: “Thôi, ông Trình, đừng lo, tôi sẽ nói rõ khu vườn này cho ông.”

Nói xong, ánh mắt hấn lại rơi vào trên mặt Lương Chu Đình.

“Việc vệ sinh của bệnh viện giao cho anh phải không?”

Lương Chu Đình đột nhiên bắt được một tia sinh khí, thuận thể buông xuống: “Không quá đáng.”

“Hãy tìm một ngôi nhà cho riêng mình và bắt đầu làm việc.”
Trình Uyên ra lệnh.

“Ồ, hay quá!” Lương Chu Đình cao hứng đến mức vội vàng tự mình đi tìm dụng cụ.

Trình Uyên không sợ bọn họ chạy trốn chứ đừng nói là làm phiền, bởi vì bọn họ đều sợ chết. Để tồn tại, những người từng xa cách, chủ nhân của gia tộc quyền lực nhất trong Thần giới, thực sự có thể cúi gầm mặt xuống và làm công việc vốn đã từng rất khiêm tốn trong mắt họ. Làm sao họ dám giễu cợt họ sống riêng?

Ít nhất thì họ không dám trước sự xuất hiện của Minh Vương Tinh.

Chương 1910

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 1910:

Sau khi giao việc tốt cho họ, Trình Uyên lại nhìn Liên Thiên.

Ngay cả mặt trời cũng xanh.

“Dù sao tôi cũng già rồi, xe còn tốt nên sau này cậu có thể làm tài xế.” Trình Uyên nhẹ nhàng nói.

Mặc dù rất nhọc nhã, tức giận và không muốn, nhưng so với việc làm của Cảnh Sơn và Lương Chu Đình, công việc của Liên Thiên đáng hoàng hơn nhiều.

Vì vậy, sau cùng, anh ấy gật đầu và không nói gì.

Sau đó, Trình Uyên nói với Lý Hải Tân: “Giúp tôi kiểm tra nhà họ Ôn ở tỉnh Giang Đông. Hiện tại tôi có chuyện. Đừng để ai làm phiền tôi.”

“Tốt.” Lý Hải Tân đáp.

“Ồ, tiện thể kiểm tra nhà của Bách Lý,” Trình Uyên nói.

“nó tốt!”

Ngay lập tức, anh bước lên lầu.

Phương Tổ Anh hung hăng đá vào hông Lương Chu Đình:
“Làm việc chăm chỉ!”

Nói xong anh vội vàng đi theo Trình Uyên.

Ba người còn lại hai mặt nhìn nhau, đều là vẻ mặt thống khổ, nhưng là bất lực.

“Su huynh, quên đi, ít nhất vẫn còn sống!” Cảnh Sơn thuyết phục.

“Đối với tôi không thành vấn đề, tôi chỉ làm khổ hai người lớn.” Lương Chu Đình cười khổ.

Liên Thiên tức giận nói: “Sớm muộn gì cũng giẫm lên hần li3m để giày.”

Nói xong anh giữ giẻ đi lau xe.

Lương Chu Đình và Cảnh Sơn cười khổ nhìn nhau.

Trình Uyên không giết họ, nhưng đối với họ, tốt hơn là nên giết họ.

Có một hòn đảo ở biển xa, một thành phố trên đảo, và một trang viên trong thành phố.

Trong tòa biệt thự của trang viên.

Bạch An Tương đang ngồi trên chiếc ghế sếp êm ái, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào tấm gương lớn từ trần đến sàn trước mặt, trong gương là khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết và dáng điệu duyên dáng của cô.

Sau khi sinh, cô hồi phục rất tốt và vóc dáng vẫn thon thả, yêu kiều.

Chỉ là trong gương cô ấy có một giọt nước mắt.

“Em không phải là cô ấy, em vẫn là cô ấy, nhưng anh không thể là cô ấy nữa ... Hãy cứng lòng, nhẫn tâm đi, nếu không ...” Cô lẩm bẩm một cách không mạch lạc trong gương.

Vẻ uy nghiêm, kiêu ngạo ngày xưa đã biến mất từ lâu.

Chỉ sau vài ngày, và chỉ vài ngày sau khi rời xa anh, Bạch An Tương cảm thấy rằng điều quan trọng nhất trong cuộc đời cô đã thiếu, thậm chí tâm hồn cô trở nên cô đơn và bơ vơ.

“Con đường là của bạn. Bạn phải một mình đi đến cùng. Bạn không thể ảnh hưởng đến người khác, không thể làm tổn thương người mình yêu thương nhất. Bạn phải mạnh mẽ lên!”

Chính cô ấy tự thuyết phục “bản thân”.

Tuy nhiên.....

Chương 1911

Chương 1911:

“Ôm ...!”

Điện thoại di động đặt trên bàn bị chấn động, cơ thể cô đột nhiên chấn động, lần đầu tiên nắm lấy điện thoại di động kết nối.

“Chào!”

“Vợ ơi, em đang ở đâu?” Trên điện thoại vang lên một giọng nói đã quá quen thuộc với tôi.

Hơi thở của Bạch An Tương đột nhiên thay đổi một chút, cô gần như không thể chờ đợi để đáp lại người bên kia, nói cho anh biết cô đang ở đâu. Cô cô đơn và nhớ anh, nhưng ...

“Ta lại cảnh cáo ngươi, phu nhân của ngươi đã chết, ta không phải nàng, ta là trời sinh! Nếu ngươi lại dám quấy rối ta, ta sẽ giết hết những người xung quanh ngươi!”

Cô lạnh lùng cảnh cáo anh, như thể có một mối bất bình không thể giải quyết được với anh, tuy nhiên, tình thế tràn ra từ khóe mắt phản bội toàn bộ khuôn mặt lạnh lùng của cô.

Đương nhiên, bên kia điện thoại, anh chỉ có thể nghe thấy lời nói tàn nhẫn của cô, nhưng không thể nhìn thấy giọt nước mắt biểu thị cho sự dịu dàng và miễn cưỡng.

Trong điện thoại, Trình Uyên, người đang ở thành phố Tín Dương xa xôi, đột nhiên muốn khóc.

Bất kể giọng điệu của Bạch An Tương như thế nào, ít nhất anh cũng biết rằng cô vẫn còn sống.

Giọng điệu của cô không thể làm nản lòng quyết tâm của Trình Uyên, vì vậy để xoa dịu cảm xúc của Bạch An Tương, anh giảm bớt hơi thở gấp gáp của mình một chút: “Em không sao chứ?”

“Có vẻ như tôi cần phải thay đổi số điện thoại của mình.” Ở đó, Bạch An Tương nói với chính mình.

Trên mặt Trình Uyên hiện lên một nụ cười, anh biết cô nói lời này, anh nhất định sẽ không làm, bởi vì cô là của cô, cô là vợ của anh Bạch An Tương, và cô là bất đắc dĩ.

“Mẹ gọi cho tôi tối qua và nói rằng đứa trẻ đang khóc dữ dội, và bà hỏi tôi khi nào hai chúng tôi sẽ về nhà, nói rằng không ai trong chúng tôi sẽ làm cho người già của bà cảm thấy thoải mái ...”

Sau đó Trình Uyên bắt đầu nói về những điều ngăn ngại của cha mẹ.

Còn Bạch An Tương trên điện thoại hồi lâu cũng không trả lời, chỉ im lặng nghe.

Một người nói và người kia lắng nghe, dường như có một sự hiểu biết ngầm.

Trình Uyên chưa bao giờ có thể nói như thế này, cậu cảm thấy sự mềm nheo của mình hoàn toàn thừa hưởng những đặc điểm của mẹ trước đây.

Cũng giống như hai Lý Ninh Quyên.

“Này, cô vẫn đang nghe à?” Trình Uyên nhớ rằng Bạch An Tương đã không đáp lại khi cô ấy không nói gì để nói, vì vậy cô ấy hỏi.

“Đồ điên!” Giọng nói thờ ơ của Bạch An Tương ở đầu dây bên kia, cô ấy cúp máy.

Tuy nhiên, một câu nói loạn thần kinh khiến Trình Uyên mỉm cười.

Nhật điện thoại nội bộ trên bàn: “Này Lý sư huynh, người tìm được chưa?”

Không lâu sau, Lý Hải Tân mở cửa bước vào, cầm theo một tờ giấy có hình đám mây vệ tinh trên đó.

“Đoán xem cô ấy ở đâu?” Lý Hải Tân hỏi Trình Uyên đoán, nhưng trong tiềm thức đưa bức vẽ cho Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn lướt qua bản vẽ, đôi mắt đột nhiên mở to:
“Đảo vàng?”

“Đúng!” Lý Hải Tân gật đầu: “Đáng lẽ là khu vực số 5 mà chúng ta chưa chiếm.”

Trình Uyên hơi ngạc nhiên.

Thật vậy, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, nơi tốt nhất để tìm và có thể là nơi khó tìm nhất.

Trình Uyên sẽ không bao giờ nghĩ rằng Bạch An Tương sẽ trốn trong lãnh thổ của riêng mình để trốn tránh anh ta.

Đi vào từ đầu bên kia của Đảo Vàng, đi xuyên qua rừng và núi, không làm phiền các khu vực khác, và vào khu vực số 5 một cách rất kín đáo.

“Chuẩn bị thuyền, nhanh lên, tôi đi Đảo Vàng.” Trình Uyên phản ứng lại và nhanh chóng tỏ tình với Lý Hải Tân.

Lý Hải Tân gật đầu, vừa định đi ra ngoài, điện thoại di động của Trình Uyên lại đột nhiên vang lên.

Trình Uyên cầm điện thoại liếc nhìn, bất giác nhíu mày.

Cuộc gọi đến từ Lý Ninh Quyên.

Chương 1912

Chương 1912:

“Có tàu nào không?” Lý Hải Tân hỏi khi nhìn thấy nó.

Trình Uyên gật đầu: “Sẵn sàng!”

Nói xong, kết nối với điện thoại.

“Trình Uyên, hai người khó xử sao? Cho dù khó xử cũng không thể để bọn trẻ một mình đứng không? Từng người một không có nhà, đã nói bao nhiêu ngày rồi? Khi tôi gọi điện cho An Tương, cô ấy không trả lời. , và cô ấy không trả lời ... Không biết đứa trẻ có bị bệnh không? ”

Chắc chắn, ngay sau khi điện thoại được kết nối, Lý Ninh Quyên đã cầm một gói thuốc nổ.

Nhưng thành thật mà nói, lần này giọng điệu của Lý Ninh Quyên đã dịu đi rất nhiều, có lẽ vì cô ấy thực sự sợ rằng Trình Uyên và Bạch An Tương đang khó xử.

“Mẹ đừng lo, con sẽ về ngay.” Trình Uyên nói.

Cúp máy, Trình Uyên tỏ tình với Lý Hải Tân: “Chuẩn bị xong, tôi anh về.”

“nó tốt!”

...

Trình Uyên vội vàng đi xuống lầu, khi đi qua sân sau nhìn thấy Lương Chu Đình đang quét dọn sàn nhà, cậu do dự một chút liền gọi Lương Chu Đình qua.

“Anh còn muốn đoàn tụ với vợ con không?” Trình Uyên hỏi.

Lương Chu Đình mang theo vẻ mặt tươi cười, nhưng là nghe được lời này, trong lòng đột nhiên trầm mặc.

“Tôi có cách đưa chúng về với anh, và tôi cũng có thể cứu mạng anh.” Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Nhưng tiền đề là anh phải giúp tôi giữ lại bệnh viện này và bảo vệ mọi người trong đó. Nếu không, tôi sẽ cướp đi mạng sống của vợ con anh trước mặt anh ”.

Vừa nói xong, Lương Chu Đình run lên như bị sét đánh.

Sau đó, anh tỉnh lại và nói: “Đừng lo lắng, tôi sẽ dùng cuộc sống này để giữ ở đây.”

Trình Uyên biết rằng nguyên nhân sâu xa khiến Lương Chu Đình sợ chết là vì anh muốn vợ tha thứ và muốn công nhận các con của mình. Vì vậy, đây là cuộc đời lớn nhất của anh.

Sau đó là Cảnh Sơn.

Trình Uyên không biết huyết mạch của Cảnh Sơn là gì, nhưng biết rằng chỉ cần Lương Chu Đình và Liên Liên bị uy hiếp, bản thân Cảnh Sơn sẽ không dám nhìn thấy bất kỳ bông hoa sỏi nào.

Đi tới cửa, đá vào mông của Liên Thiên.

Liên Thiên cảm thấy cái mông này đang lau xe, làm tài xế nên làm cái gì.

Sau khi bị đá, sắc mặt già nua đen lại, quay người định tấn công, nhưng khi nhìn thấy đó là Trình Uyên, anh ta đột nhiên biến mất.

“Bạn đang làm gì đấy.”

“Lái xe, đưa tôi về.” Trình Uyên thờ ơ nói.

Bầu trời đầy xấu hổ và giận dữ, nhưng sau khi nhìn chăm chăm vào Trình Uyên ba giây, anh hét giẻ vào cốp xe, mở cửa bước vào và khởi động xe.

Liên Thiên đưa Trình Uyên rời bệnh viện Long Đàn.

Ngay khi rời đi, hai người đàn ông mặc áo gió, đeo khẩu trang và đeo kính râm bước vào khuôn viên bệnh viện.

“Hãy nhớ rằng, mục đích lần này của chúng ta chỉ là giết Trình Uyên. Còn những việc khác, đừng làm chúng choáng váng.”

“Su huynh, chúng ta giết hẳn được không?”

Trong số hai người họ, một người đầu ngắn hơn một chút lo lắng hỏi.

“Đừng lo lắng, chỉ cần hai chúng ta hợp tác ăn ý, hẳn là không có vấn đề gì. Dù sao hẳn cũng chỉ là một cao thủ cấp một, hai chúng ta đều đã tiến vào Thần Võ cảnh.” Cao hơn an ủi. cai khác.

Cả hai đều mặc cùng một chiếc áo gió bằng vải lanh, đội mũ lưỡi trai giống nhau, đeo kính râm giống nhau, thậm chí khẩu trang cũng giống nhau, mặt nạ sọc đen, nếu không nhìn đầu, họ sẽ nghĩ họ là anh em sinh đôi.

“Em có chắc anh ấy ở đây không?”

Chương 1913

Chương 1913:

“Chà, các hướng dẫn được đưa ra ở trên là ở đây.”

“Giết hẳn, thật sự đã cho chúng ta 10 triệu? Nếu không bọn họ thì sao?”

“Này, bạn có nghĩ anh trai của bạn là một kẻ ngốc? Tôi đã đề cập rằng tôi đã nói chuyện với họ trước đó. Khi anh ấy đến, anh ấy đã đặt một nửa triệu tiền đặt cọc vào thẻ của tôi và nói rằng chín trăm năm mươi lăm còn lại sau sự kiện. đã hoàn thành. Hãy gọi cho chúng tôi.

“Oa, anh trai, anh thật là thông minh!”

“Đó là bắt buộc!”

Hai người đàn ông cúi đầu, dựa vào rất gần, liên tục thì thầm, và đi vào bệnh viện Long Đàn theo cách này.

“Này, hai người làm sao vậy?”

Lúc này, một y tá đi ra khỏi phòng thí nghiệm bên cạnh mang theo một số tài liệu xét nghiệm, hình như muốn đem tài liệu trở lại khu ngoại trú, tình cờ nhìn thấy mấy anh em khả nghi

nên gọi bọn họ: “Sân sau.” bị bệnh viện cấm., nhân viên không được phép vào. ”

“Ồ, xin lỗi, chúng tôi là người nhà của bệnh nhân, vừa rồi lạc đường vào tòa nhà!” Người đàn ông cao lớn vội vàng nói.

Người thấp hơn nhanh chóng gật đầu.

Y tá khẽ cau mày, chỉ vào dãy nhà ngoại trú, nói: “Đây.”

Hai người nhìn nhau, cúi đầu, cùng y tá bước vào khu ngoại trú.

“Đi qua hành lang trên tầng ba là khoa nội trú. Cô đang tìm khoa nội?”, Y tá nói mà không quay đầu lại.

“Vâng, vâng.” Hai người vội vàng gật đầu sau lưng.

Y tá dẫn họ lên tầng ba, chỉ vào hành lang nội hai tòa nhà và nói: “Đi từ đây.”

Sau đó quay lưng bỏ đi.

“cảm ơn nhiều!”

Hai người vội vàng cảm ơn rồi bước ra hành lang.

“Anh hai, tại sao chúng ta lại tới khoa nội trú?”

“làm sao tôi biết được.”

“nhưng.....”

“Câm miệng, đừng để bị nhìn thấu, chúng ta phải có kiên nhẫn mới biết được sao? Chúng ta phải tìm hiểu địa hình trước, sau đó sẽ không quá muộn, nếu không sẽ gây bất lợi cho chúng ta.”

“Ồ, là như vậy, ta hiểu được! Sư huynh, ngươi còn biết nhiều hơn.”

“Ồ, chắc chắn là vậy, ăn cơm khô hơn anh hai năm cũng không phải là việc làm gì.”

“Nhưng sư huynh, không phải đã nói là không có thể lực Thần Võ cảnh giới bằng Trình Uyên sao?”

“Có chuyện gì vậy?”

“Chúng ta đều là Thần Võ cường giả, tại sao phải cẩn thận như vậy?”

“Cái này ...” Người đàn ông cao lớn bất giác nhíu mày rồi gật đầu sau khi do dự hồi lâu; “Cẩn thận một chút ngươi có thể lái thuyền vạn năm, hiểu không?”

“Ồ, ra vậy.” Người đàn ông thấp bé không khỏi nhướng mày, hiển nhiên là anh ta vẫn còn đang khó hiểu.

Hai người lang thang hết một vòng, cuối cùng cũng đến cầu thang cuối hành lang khoa nội trú, nơi có một khung cửa sổ sáng sủa, tình cờ có thể nhìn ra sân sau.

Vì vậy, cả hai cùng dựa vào cửa sổ và nhìn ra ngoài.

Không nhìn thì không sao, vừa nhìn thấy đã rất sốc.

“Sư huynh, người không phải nói chung quanh Trình Uyên không có cường giả Thần Võ sao?”

“Ta không nói, phía trên đã nói.”

Chương 1914

Chương 1914:

“Nhưng ...” Khuôn mặt ngấn ngùi tái nhợt: “Làm sao ngay cả người làm vườn tưới hoa cũng là cường giả trong võ lâm?”

Cửa sổ hướng ra khu vườn ở sân sau.

Trong vườn, Cảnh Sơn đang mang một cái ấm, và đang tưới những bông hoa và cây mà anh ấy vừa cắt tỉa.

Nói cách khác, Cảnh Sơn bây giờ quả thực khá ngoan ngoãn, ai có thể nghĩ rằng chủ nhân của gia tộc Cảnh có tuổi đời gần trăm năm lại thực sự đến bệnh viện Long Đàn của Trình Uyên để tưới hoa?

Không thể nào, toàn bộ gia tộc Cảnh hiện đang nằm trong tầm ngắm của Trình Uyên. Với cái tát mà anh ta tát lúc trước khi giết chết trưởng lão Xuân Phong trước đây, thật sự không khó để san bằng gia tộc Cảnh. Các cường quốc giai đoạn cuối không dám nghe lời Lời nói của Trình Uyên, anh ta dám buông lỏng chỗ nào?

Đặc biệt đây là bệnh viện Long Đàn, là nơi ở của Trình Uyên, ước tính bất cứ lúc nào Trình Uyên cũng có thể gọi giám sát ở đây và dùng điện thoại di động để xem, có lẽ sẽ đúng.

Vì vậy, Cảnh Sơn đã làm việc rất chăm chỉ.

“Có thể ... có thể là tai nạn, đừng sợ, chỉ là cường giả trong Thần Võ. Chúng ta là hai người. Một lát nữa cùng nhau thu dọn người này đi, sau đó kiên nhẫn chờ Thành.” Ran xuất hiện. ”

“Ừm, tôi nghe lời anh trai tôi.”

Tuy nhiên, ngay sau khi lời nói của họ rơi xuống, người đàn ông cao lớn đột nhiên rời mắt và nhìn chăm chăm vào sân sau bên ngoài cửa sổ với sự hoài nghi.

“đây là.....”

Tôi nhìn thấy ở sân sau, Lương Chu Đình đang cầm chổi, đang quét bụi sân, vẻ mặt nghiêm túc.

Lương Chu Đình bây giờ nắm trong tay Trình Uyên, thậm chí còn ngoan ngoãn và nghiêm túc hơn Cảnh Sơn. Và trong số đó, anh ấy cũng có chung một suy nghĩ với Cảnh Sơn, đó là sợ Trình Uyên thấy mình lười theo dõi nên không dám nghỉ ngơi sau khi làm việc.

“Sư huynh, sao ngay cả một người sạch sẽ và vệ sinh cũng là một cường giả của Thần Võ?” Người đàn ông thấp bé kêu lên.

Cả hai hoàn toàn bối rối.

Anh đang nằm trước cửa sổ, nhìn chăm chăm xuống sân sau không chớp mắt.

Qua một lúc, nam nhân cao lớn nghiêm nghị nói: “Chỉ là hai vị Thần Võ cảnh, chúng ta cũng là hai cái. Cho dù bị phát hiện, chúng ta tốt nhất sẽ bị trói. Đừng sợ!”

“Ừm, đúng vậy, những gì tôi nói là đúng!” Người đàn ông nhỏ bé nắm chặt tay và nặng nề gật đầu. Tuy nhiên, xét từ đôi tay run rẩy của anh ta, rõ ràng là anh ta đang rất căng thẳng.

Sau đó, một chiếc ô tô chạy vào sân sau.

Tôi đậu xe mấy ngày rồi xuống xe, mặt mày hả hê, miệng chửi rủa. Nhưng dù vậy, anh ta vẫn lấy giẻ lau trong cốp xe ra và tiếp tục lau xe.

“Su huynh, ngay cả tài xế cũng là cường giả trong Thần Võ, cái này so với cả hai chúng ta cộng lại còn tốt hơn!” Người đàn ông thấp bé tuyệt vọng.

“Chúng tôi đã bị họ lừa dối.” Vẻ mặt của người đàn ông cao lớn thay đổi đáng kể.

Một người làm vườn là một người mạnh mẽ trong cảnh giới võ thuật.

Người dọn dẹp cũng là một cường quốc trong Thần Võ Võ Đang.

Ngay cả người lái xe cũng là một cường quốc trong Thần Võ Võ Lâm!

Điều này.....

Có bao nhiêu cường giả của Thần Võ võ lâm vẫn còn ở trong tòa nhà này, để bọn họ giết Trình Uyên chỉ trong tình huống này? Đây không phải là tìm kiếm một ngõ cụt?

“Người anh em, chúng ta phải làm gì đây?” Đôi chân của người đàn ông thấp bé đang đung đưa.

“Đừng căng thẳng, bình tĩnh, chúng ta vẫn chưa làm được sao?” Người đàn ông cao lớn nói, “Họ không thể làm gì chúng ta nếu không có chúng ta làm. Bằng cách này, chúng ta hãy rời khỏi đây trước và ngồi xỏm anh ta trước cửa nhà anh ta.”

“Vâng, vâng, ý kiến hay!”

Kết quả là hai người đàn ông bí ẩn này đã “trốn thoát” khỏi bệnh viện Long Đàn trong tuyệt vọng.

Đúng lúc này, tại nhà của Trình Uyên ở Vịnh Trăng.

Chương 1915

Chương 1915:

Tuy nhiên, Trình Uyên trông nghiêm trang và hoảng sợ.

Anh biết tại sao giọng điệu của Lý Ninh Quyên lại thoải mái hơn trước rất nhiều.

Bởi vì, trong nhà của anh, một vị khách không mời mà đến.

Minh Vương!

Minh Vương có vẻ rất thích trẻ con, ôm một trong số chúng, trong khi đối tượng còn lại trêu chọc, trong mắt hiện lên một tia nhân ái nữ tính, trên khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

Lý Nam Địch ôm người kia trốn ở trong góc không dám phát ra tiếng động, lông mày hiện lên vẻ sợ hãi.

Bởi vì Lý Ninh Quyên đã muốn đoạt lấy đứa nhỏ từ Minh Vương gia: “Nhìn xem, người là khách nhân, làm sao có thể luôn ôm, đến đưa cho ta.”

“Không sao, ta không mệt, đứa nhỏ này thật đúng là hiếm thấy.” Minh Vương nói.

Lúc này, cô giống như một vị khách, một người bạn bình thường không thể tầm thường hơn.

Trình Uyên vào nhà, đến phòng khách, nhìn thấy cảnh tượng này, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Anh không ngờ rằng Minh Vương Tinh sẽ tìm thấy một ngôi nhà.

Và khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng khách, não bộ chạy nhanh, phân loại một vài thông tin ngay lập tức.

Một: Lý Nam Địch đang ở đây, cho thấy rằng những gì đã xảy ra giữa Lý Ninh Quyên và Lý Nam Địch có thể là hòa giải, hoặc xung đột có thể đã gia tăng.

Thứ hai: Lý Nam Địch đã từng đến núi Vũ Ninh và biết Minh Vương là ai, và có lẽ đã nói với Lý Ninh Quyên rằng Minh Vương rất quyền năng, vì vậy khi Lý Ninh Quyên gọi Trình Uyên, giọng điệu của cô ấy hơi lạ.

Thứ ba: Sao Minh Vương không có vết sẹo đối với đứa trẻ hoặc gia đình của nó trong thời điểm hiện tại, và có một lời cảnh báo và đe dọa. Cô ấy có chuyện muốn nói với bản thân, cô ấy phải tự mình làm.

“Trình Uyên, sao bây giờ cậu mới quay lại, An Tương?” Lý Ninh Quyên hơi bối rối, nhìn thấy Trình Uyên bước vào, lông mày cau lại của cô hơi giãn ra và vội vàng hỏi.

Trình Uyên an ủi cô và nói: “Mẹ đừng lo lắng, An Tương có một số việc phải giải quyết và phải hai ngày nữa mới có thể

quay lại. Con chuẩn bị đón cô ấy.”

“Hai người không cãi nhau đúng không?” Lý Ninh Quyên hỏi,
“An Tương thậm chí còn không nghe điện thoại của tôi.”

“Có lẽ anh đang bận, đừng suy nghĩ nhiều.” Trình Uyên tiếp tục nhẹ nhõm.

Sau đó hắn cởi áo khoác treo lên mắc áo, bình tĩnh nhìn Minh Vương: “Ngươi trở về khi nào?”

“Đêm qua.” Minh Vương nhẹ nhàng cười.

“Rời đi vội và về cũng vội, có mệt không?” Trình Uyên bình tĩnh hỏi.

Minh Vương tiếp tục nở nụ cười: “Chỉ là gấp gấp thôi. Có xe có thuyền, không cần dùng chân đi quá nhiều, cũng không mệt. Chính là ngươi, Ôn gia gia tộc Bạt gia.” . Chạy không kể ngày đen đêm trắng, lẽ ra còn hơn Tôi có mệt không? ”

“Không sao đâu!” Trình Uyên cười nhẹ: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện nhé?”

“Thật tuyệt!” Minh Vương cười nói: “Tại sao ngươi muốn ra ngoài nói chuyện?”

Cuộc đối thoại giữa hai người giống như một người quen cũ. Những lời nói đầy chào hỏi, nhưng không có bất ngờ ăn miếng trả miếng.

Nhưng trên thực tế, cuộc thi bí mật trong lời nói của họ chỉ mới bắt đầu.

Trình Uyên hỏi cô ấy về cuộc hành trình của mình, thực chất là để nhắc nhở Minh Vương đừng quên cách cô ấy đã trốn thoát. Câu trả lời của Minh Vương đối với gia đình Bách Lý của Trình Uyên và gia đình của Wen đang trả lời Trình Uyên. Cô đã biết chuyện gì đã xảy ra và Trình Uyên không thể làm cô sợ.

Trong cuộc thi bí mật này, Trình Uyên hiển nhiên gặp bất lợi.

Nhưng anh ta không hề hoảng sợ mà nhìn đứa trẻ trong vòng tay Minh Vương và nói: “Con gái tôi, dòng máu của nhà họ Trùng.”

“Không hổ là đáng yêu như vậy, hóa ra là huyết thống nhà họ Trùng chúng ta.” Minh Vương cũng nhìn đứa trẻ trong tay mình, ánh mắt dịu dàng, càng ngày càng tỏ vẻ thích thú: “Đứa bé có tật xấu. bố, đúng rồi, đứa bé đáng yêu quá, bố không biết chiều con nhiều hơn, bé có bực bội không? Khi lớn lên con phải trách bố hôi của, hỏi bố nếu con còn nhỏ mà sao. anh ấy có sẵn sàng để bạn ở nhà không? Tôi nên làm gì nếu có điều gì đó không mong muốn xảy ra?”

Cô ấy cắn từ “vô tình” rất mạnh.

Chương 1916

Chương 1916:

Khóe miệng Trình Uyên giật giật: “Minh Vương tôn nghiêm, sẽ không xảy ra chuyện.”

“Sao Minh Vương không phải là Sao Minh Vương là mật danh. Ở nhà đừng gọi như vậy. Không dễ nghe, dễ làm đứa trẻ sợ.” Minh Vương cười nói, “Ta tên là Trình Thường. Người gọi tôi bà theo thế hệ. Một món hời lớn. ”

Điều này đúng, Trình Thường cũng là Minh Vương, tổ tiên của dòng họ Trình, nếu bạn thực sự muốn được gọi theo thế hệ, thì đó phải là bà nội của ông nội.

“Bạn có muốn một tách trà không.”

Họ có vẻ thân thiện và hòa thuận, nhưng thực chất lời nói của họ đầy ẩn ý sâu xa. Lý Ninh Quyên, người đã nhìn thấy rất nhiều tình cảm của con người trên bàn mặt chược, tự nhiên nghe thấy mùi thuốc súng trong lời nói, vì vậy cô ấy vội vàng xen vào hỏi.

Ý tứ của cô ta cũng rất hiển nhiên, chỉ cần Minh Vương uống trà thì phải lấy một cái chén, chỉ cần cô ta cầm một tách trà, thì cô ta phải đặt đứa trẻ trong tay xuống.

“Không cần.”

“sử dụng!”

Ngay khi Minh Vương từ chối, Trình Uyên lập tức nói: “Phải dùng đến. Đó là một chuyến đi từ rất xa. Còn không thể cho khách mời một tách trà.”

“Có quan hệ huyết thống nói, ta không phải khách khí.”

“Gia đình và bạn bè không thể lơ là!”

Bằng không, nếu gừng vẫn còn nóng, Lý Ninh Quyên đã mang một tách trà cho Minh Vương, và tự nhiên mang đưa trẻ ra khỏi vòng tay của mình.

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện nhé?” Trình Uyên hỏi Minh Vương.

Minh Vương nhìn quanh khẽ cười: “Ừ.”

Thế là cả hai bước ra khỏi biệt thự.

“Cộng đồng này không tệ. Nếu tôi muốn ở đây cho người già, vậy còn việc chọn một nơi tốt cho tôi, rẻ hơn thì sao?”, Minh Vương nói đùa.

Trình Uyên thản nhiên trả lời: “Bạn có thể cho đi, nhưng sau đó, bạn phải nâng niu nó. Ước tính sẽ mất vài trăm năm.”

“Tất cả đều ăn ngũ cốc.” Minh Vương tự giễu cười: “Chỉ là chức năng sinh lý mạnh hơn một chút, cũng chậm hơn so với những người khác, hơn nữa... 80 năm nay tôi không ăn ngũ cốc, có lẽ còn nhanh hơn. .”

Khi nói về điều này, Trình Uyên rõ ràng cảm thấy phần uất và một ý định giết người nặng nề từ cơ thể cô.

“Đừng làm tổn thương gia đình tôi.”

Khu Biệt thự Vịnh Ánh Trăng là khu biệt thự cao cấp, không quá nhiều công viên vì đây là một quần thể được xây dựng trong công viên.

Bước tới gian non bộ, Trình Uyên quay mặt về phía Minh Vương nghiêm túc nói: “Nếu không, ta sẽ làm tất cả.”

Khi anh ấy nói điều này, đôi mắt của Trình Uyên lóe lên ánh sáng kiên định vô song, ai nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy rằng anh ấy nói được và nhất định sẽ làm được.

Tuy nhiên.

“Thật sự có thể làm được gì sao?” Minh Vương cũng nheo mắt.

Khung cảnh lập tức trở nên trang nghiêm.

Có một sự im lặng chết chóc giữa hai người trước khi họ ra tay.

Đôi mắt chạm nhau, và họ không lùi bước.

Trình Uyên gật gật đầu: “Đúng vậy, chỉ cần ngươi dám động bọn họ, ta có thể làm tất cả.”

“Hãy là một hạt nhân nguyên tử và hãy nhìn xem.” Sao Minh Vương đột nhiên mỉm cười.

“...” Trình Uyên ngẩn người. Rõ ràng, anh ấy thực sự không thể làm được điều này.

Chương 1917

Chương 1917:

“Hi hi, ta hiểu ý của ngươi.” Minh Vương đột nhiên cười nói: “Ngươi đừng lo lắng, ta ở đây không phải làm cho ngươi khó xử, mà là giúp ngươi.”

“Giúp tôi với?” Trình Uyên hơi ngạc nhiên.

Lúc trước bọn họ ở trong trạng thái chết đi sống lại, nói rằng Minh Vương sẽ tới giúp hắn? Đừng nói Trình Uyên không tin, ước chừng sẽ không ai tin.

“Vâng!” Minh Vương nghiêm nghị gật đầu.

“Làm sao anh có thể giúp tôi?” Trình Uyên cau mày hỏi, “Tôi có thể giúp gì?”

“Giúp ngươi giết Bạch An Tương!” Minh Vương nói.

“Chỉ cần ngươi bằng lòng giúp ta tìm được con rồng, ta sẽ giúp ngươi cùng Bạch An Tương đối phó.” Minh Vương sừng sốt nói.

Trình Uyên lập tức mở to mắt nhìn Minh Vương đầy hoài nghi.

“Cô điên à? Tôi nói xử lý vợ tôi khi nào?”, Anh kinh ngạc kêu lên.

Thực lực của Minh Vương gia thật ấn tượng, nhưng bây giờ nhiều chuyện đã trở nên vi tế hơn một chút, nàng muốn giết rỗng, nhưng trên thực tế, nếu Ô Đông Miện tiến lên, nàng có thể không phải là đối thủ của Ô Đông Miện. Tất nhiên, Ô Đông Miện đã không ra tay trước đó, và người ta ước tính rằng anh ta có lý do để không ra tay.

Về phần Bạch An Tương, hướng chi là Trình Uyên của băng đảng Minh Vương, cho dù cô ta muốn giết, Trình Uyên cũng không thể để cô ta giết.

“Người đó không còn là vợ của anh nữa!” Minh Vương nói: “Anh nên tỉnh táo đi, rõ ràng là một con quỷ độc ác đang chiếm thân thể của vợ anh, cô ấy bây giờ không phải là Bạch An Tương, còn suýt chút nữa muốn anh ở nhà Ôn Thọ?”

Trình Uyên biết rằng có rất nhiều du khách nước ngoài trong nhà họ Ôn, vì vậy không có gì ngạc nhiên khi Minh Vương biết những gì đã xảy ra trong nhà họ Ôn.

Nhưng anh luôn tin tưởng một điều: “Cô ấy là Bạch An Tương vợ của tôi, cho dù cô ấy đối xử với tôi như thế nào, cô ấy cũng sẽ không thay đổi.”

“Haha, anh bạn!” Minh Vương chế nhạo, và một tia khinh thường lóe lên trong mắt anh: “Chắc chắn rồi, chúng đều là động vật th@n dưới. Tôi nghĩ rằng anh không quan tâm đến Bạch An Tương, nhưng thân thể của cô ấy, phải không? vấn đề nếu linh hồn của cô ấy không giống như trước Soul, bạn không quan tâm, phải không?”

“Đương nhiên không phải!” Trình Uyên lập tức uống Minh Vương Duẫn: “Tóm lại, ngươi không cần quan tâm đến việc của ta, cũng đừng tới tìm ta làm việc của ngươi.”

“Ngươi bị ám ảnh không nhận ra!” Minh Vương lạnh lùng nói.

Trình Uyên lập tức bất mãn nói: “Đời này ta không nhận ra!”

“Vậy thì ta sẽ đánh ngươi cho đến khi ngươi nhận ra!” Minh Vương giận dữ nói.

Không hiểu vì sao bỗng nhiên hai người cãi nhau, rồi đột nhiên cả hai cùng bật dậy, có dấu hiệu hành động tức thì.

Trình Uyên của ngày hôm nay không còn là chân khí trong cơ thể nữa, mà là khí linh. Cái gọi là linh khí là hấp thụ năng lượng bên ngoài để sử dụng cho chính nó.

Không còn dựa vào sức mạnh của con rồng chỉ tồn tại trong cơ thể mình để chiến đấu với kẻ địch, mà đã thực sự đạt tới cảnh giới Siêu Thần Võ cảnh.

Vì vậy, nếu thực sự muốn khiêu chiến, Trình Uyên hôm nay có thể không sợ Minh Vương. Tuy nhiên, đây là biệt thự Vịnh Ánh Trăng, nơi có quá nhiều người vô tội, trong đó có cả những người thân của anh. Với sức mạnh hiện tại của anh ấy và sức mạnh của Minh Vương, người ta ước tính rằng những người vô tội sẽ bị ảnh hưởng sau đó, điều mà Trình Uyên không muốn nhìn thấy.

“Vậy thì chúng ta đổi chỗ đi?” Trình Uyên đề nghị.

“Không phải đã thay đổi rồi sao?” Minh Vương lạnh lùng nói.

“Ở đây vẫn không thích hợp.” Trình Uyên nói.

Minh Vương giễu cợt: “Được rồi, ta hứa với ngươi. Chúng ta hãy đến Đảo Vàng chiến đấu, một nửa hòn đảo là đất không của đàn ông, ta sẽ thực hiện lòng nhân từ của ngươi đối với nữ nhân, nhưng ngươi cũng phải hứa với ta, nếu ngươi thua, hãy giúp ta tìm.” Con rồng!”

“Được rồi, thỏa thuận rồi!” Trình Uyên không chút do dự.

Lúc này Minh Vương không nói về con gái thứ hai của Trình Uyên, bởi vì bà biết rằng chỉ cần Trình Uyên đánh bại Trình Uyên, bất kể Trình Uyên có kế vị gì, Long nhất định sẽ xông pha. Còn nếu nàng đem con của Trình Uyên tiếp tục tươi cười Trình Uyên vào lúc này, thì Trình Uyên đương nhiên sẽ liều mạng chiến đấu với nàng, về phần tung tích của con rồng, Trình Uyên tự nhiên sẽ chết không tiết lộ.

Nhưng đối với Trình Uyên, nó cảm thấy hơi kỳ lạ.

Chương 1918

Chương 1918:

Hắn đoán chừng lúc này Minh Vương không biết Bạch An Tương đang ở khu vực thứ 5 của Giao Chỉ, nếu biết được, hắn sẽ không dám xông lên đặt địa điểm của trận chiến quyết định trên Giao Chỉ mà không chuẩn bị.

Điều này cũng tốt, ít nhất là trên đường đi.

Minh Vương chế nhạo nhìn Trình Uyên, sau đó chậm rãi lùi lại hai bước, xoay người rời đi.

Trình Uyên chợt nhớ ra điều gì đó liền nói: “Anh vừa đi, thuộc hạ rất thất vọng.”

Sao Minh Vương không quan tâm.

Đó là nó?

Trình Uyên đột nhiên cảm thấy Liên Thiên và những người khác rất buồn.

Bạn có nghĩ rằng sao Minh Vương có bất kỳ tham vọng nào không? Thực ra không phải, cô ấy chỉ phần nộ với con rồng, và muốn tìm kiếm sự trả thù từ con rồng.

Và Liên Thiên và những người của bốn gia tộc ẩn sẵn sàng đi theo cô ấy, nhưng đó là bởi vì cô ấy mạnh mẽ và có thể giúp Dương Duệ Liên Thiên và những người khác nhận ra việc họ giết con rồng, để thực hiện mong muốn của họ để thực hiện lại các quy tắc của thế giới và sự ra đời của bốn gia đình lớn.

Mọi người đều có nhu cầu của họ, và Minh Vương biết rõ hơn điều này, vì vậy cô ấy sẽ không quan tâm đến bất cứ ai ngoại trừ ý nghĩ thông nhất là giết con rồng.

Bất kể bầu trời hay gia tộc Cảnh, anh ta đã từng bí mật xếp hạng mình trong số các quyền lực của Minh Vương một cách nực cười.

Đặc biệt là Liên Thiên, người đã sống gần hai trăm tuổi, và vẫn đang đợi Minh Vương đến cứu mình vào lúc này.

...

Ngay trước đó, sau vài ngày đưa Trình Uyên về biệt thự, Trình Uyên đã ép anh uống một viên thuốc.

Những loại thuốc thông thường không có tác dụng với những bậc thầy trên lớp 1, nhưng những viên thuốc do Lý Nam Địch sản xuất thì khác.

“Em ăn gì cho anh?” Lúc đó cảm thấy không được khỏe, anh kinh hãi hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên khẽ cười nói: “Nói thật là có thể sống.”

Đây cũng là lý do Trình Uyên để Liên Thiên quay lại và Liên Thiên quay lại bệnh viện để chữa bói.

...

...

Sau khi Minh Vương rời đi, Trình Uyên quay người đi về nhà.

“Bạn có ổn không?”

Nhìn thấy Lý Ninh Quyên đang ôm đứa trẻ, Trình Uyên vội hỏi.

Lý Ninh Quyên lo lắng hỏi: “Cô ấy đi rồi?”

“Đi.” Trình Uyên nói.

“Nó làm tôi sợ chết khiếp.” Lý Ninh Quyên không nhịn được vỗ ngực, sợ hãi kéo dài nói: “Ngay khi cô ấy bước vào và nói tìm anh, tôi đã cảm thấy nhiệt độ trong cả căn phòng giảm xuống vài phần. Tôi đã rùng mình. ”

“Để tôi nói cho bạn biết Trình Uyên. May mắn thay, Nam Địch đang ở đây. Cô ấy đã nhắc nhở tôi rằng con người này khủng khiếp như thế nào, nếu không tôi đã suýt xúc phạm cô ấy.”

Nói đến việc xúc phạm Minh Vương, Lý Ninh Quyên sợ hãi một hồi, sắc mặt tái nhợt.

Nghe Lý Ninh Quyên nhắc đến Lý Nam Địch, Trình Uyên vô thức liếc nhìn cô, và cảm giác hồi hộp kéo dài trên mặt Lý Nam Địch vẫn chưa lắng xuống, hơi đỏ bừng.

Thực ra lúc này Trình Uyên cũng có chút ngạc nhiên, bởi vì thực ra Lý Nam Địch sẽ ở nhà anh, và anh ấy vẫn có thể thân thiết với Lý Ninh Quyên, đặc biệt khi Lý Ninh Quyên nhắc đến Lý Nam Địch, anh ấy đã bỏ qua họ và gọi thẳng cho Nam Địch. Người được gọi cũng được coi là thân ái.

Bạn biết đấy, trong mắt Lý Ninh Quyên, Lý Nam Địch là một tiểu tam hoàn toàn.

Vì vậy, một dấu vết nghi ngờ lóe lên trong mắt anh ta, và anh ta liếc nhìn Lý Ninh Quyên với ý nghĩa sâu xa.

Chương 1919

Chương 1919:

Và lúc này Lý Ninh Quyên chợt nghĩ đến Bạch An Tương:
“Trình Uyên, nói thật với em, An Tương có sao không? Cô ấy sẽ không gặp nạn đúng không? Chúng ta có thể làm gì nếu cô ấy gặp nạn ...”

Trình Uyên nhanh chóng an ủi: “Mẹ đừng lo lắng, những gì con nói đều là sự thật. Hiện tại An Tương đang ở Đảo Vàng. Mẹ biết Đảo Vàng cũng là một ngành công nghiệp dưới tên con. Cô ấy đang giúp con lo việc kinh doanh. Con sẽ đến Lần này trở lại. Tôi sẽ nói với bạn rằng tôi dự định đến Đảo Vàng để đón cô ấy. ”

“Có thật không?”

“Thật đấy!” Trình Uyên cười.

“Vậy thì tôi sẽ đi với bạn, và mang theo đứa trẻ”, Lý Ninh Quyên nói.

Trình Uyên vừa muốn từ chối, Lý Nam Địch đã nhanh chóng đồng ý: “Bác gái nói đúng, chúng tôi đi cùng cô.”

“Được!” Lý Sư Trân kiên quyết nói: “Cùng nhau đi.”

Trình Uyên muốn từ chối, nhưng đột nhiên anh bất giác gật đầu.

Hiện trước cổng khu Biệt thự Vịnh Ánh Trăng đã có tượng phục sức. Phía sau bức tượng, hai người đàn ông mặc áo khoác hào hoa rùng mình và bồn chồn.

“Sư huynh, người có thể nhìn thấu cảnh giới của người vừa ra tay không?”

“Tất nhiên ... tất nhiên là tôi có thể.”

“Ta cảm thấy nàng rất mạnh, rất mạnh, cho dù chúng ta cộng lại, nàng cũng sẽ không là đối thủ của nàng.”

“Đừng sợ, nàng chỉ cao hơn chúng ta hai ba cấp.”

Khi nó được nói ra, giọng nói không có chút tự tin nào. Sau đó, đột nhiên anh ta thay đổi lời nói, “Em sợ cái gì? Chính là Trình Uyên mà chúng ta định giết, không phải người đó.”

Hai anh em đến bệnh viện để canh giữ Trình Uyên, nhưng khi đụng độ một vài tay chân trong Thần Võ, họ đã bị sốc. Nghĩ rằng bọn họ đánh nhau thật sự, không thể trốn thoát nên đến trước cửa phòng Trình Uyên để ngăn cản. Gia đình của anh ấy không thể được bảo vệ bởi những bậc thầy của Thần Võ Võ Đang.

Quả nhiên, lúc mới đến tôi cũng không giấu giếm, từ xa nhìn thấy một người phụ nữ đang nói chuyện với Trình Uyên, nói vài câu thì người phụ nữ đó rời đi, đi về phía họ.

Nhìn thấy người phụ nữ này, anh em càng khó chịu hơn.

Hơi thở tỏa ra từ cô ấy mạnh hơn rất nhiều so với ba người tiện tay trong bệnh viện. Chưa kể đến hai người họ.

Tình hình thế nào?

“Các chiến binh của Lục địa phương Bắc bây giờ đã quá rẻ mặt rồi sao?” Giọng điệu của người đàn ông thấp bé đầy kinh hoàng và sùng sốt.

“Ừ, tại sao Thiên giới võ thuật chết tiệt lại chạy khắp phố vậy?” Người đàn ông cao lớn cũng thở dài: “Anh à, tôi quyết định rằng chúng ta nên về trước và nói với Kuru về chuyện này. Nếu anh ấy không tin, hãy để anh ấy hãy đến và xem cho chính mình.”

“Nhưng bệnh của mẹ ...?”

“Số tiền đặt cọc đủ để mẹ chúng ta tiến hành ca phẫu thuật. Hơn nữa, sau này chúng ta chỉ giết Trình Uyên, không phải là chúng ta không giết nó.”

“Chà, đúng vậy.”

Vậy là hai anh em đã quyết định vui vẻ.

Nếu Trình Uyên nghe được cuộc nói chuyện của họ vào lúc này, hẳn anh đã rất quen thuộc với từ Kuru, bởi vì người đó đã

cầu kết với Thương Vân và suýt giết anh, và anh ta chính là kẻ sát nhân trực tiếp giết Phương Tố Anh ngay từ đầu.

...

Hiện tại, tại nhà của Trình Uyên.

Trình Uyên đi tắm, thay quần áo sạch sẽ, thu thập những mảnh xương trước đó, một số cho vào áo ghi lê, một số cho vào vali.

Lý Ninh Quyên gõ cửa phòng Trình Uyên rồi đẩy vào.

Chương 1920

Chương 1920:

“Tất cả các bạn đã sẵn sàng chưa?”

Giọng nói của Lý Ninh Quyên hôm nay rất khác so với trước đây, ngay cả khi sao Minh Vương đã biến mất.

Trình Uyên cười nhẹ với cô: “Được.”

“Uh, đó... còn gì để đóng gói không?” Lý Ninh Quyên dừng một chút, chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng bước đến tủ quần áo của Trình Uyên và Bạch An Tương.

“mẹ.”

Trình Uyên gọi cô ấy lại để ngăn cản; “Tôi biết cô đang lo lắng cho An Tương, đừng lo lắng, cô ấy thực sự chỉ đến Đảo Vàng để làm một cái gì đó, và tôi nhất định sẽ đưa cô ấy trở về an toàn.”

Cơ thể của Lý Ninh Quyên dừng lại.

Cô quay đầu lại, ánh mắt đột nhiên bình tĩnh lại, trên mặt hiện lên một tia ân cần không giống với thường ngày.

“Trình Uyên, con đừng nhìn mẹ luôn nói rằng con không tốt hay con không tốt. Thực ra mẹ biết rõ mẹ cố tình chọn lỗi cho con vì mẹ không muốn con cảm thấy mình quá vượt trội. Mẹ nhé.” sợ hãi và luôn luôn sợ hãi bạn một ngày. Tôi không thích An Tương, không muốn cô ấy nữa. ”

“Vì vậy, khi tôi nghe về Nam Địch, phôi của mẹ tôi sẽ nổ tung, và bà cũng rất sợ hãi. Làm sao tôi có thể nói đó không phải là lỗi của Nam Địch nếu bạn nghĩ về điều đó. Tất nhiên, bạn có tội với những thứ bần đất. Một người đàn ông nên có trách nhiệm, nhưng loại chuyện này sẽ không dễ dàng trôi qua trong lòng bất kỳ ai. ”

“Ginxi không quan tâm, không phải vì cô ấy hào phóng, mà bởi vì cô ấy quá quan tâm đến bạn, cảm giác của bạn và không muốn làm khó bạn.”

“Hai ngày nay, không ai trong hai người trả lời cuộc gọi của tôi, và mi mắt tôi cứ giật giật. Tôi luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn ở cô. Trình Uyên, đừng trốn tôi. Hôm nay tôi không tức giận, chỉ muốn làm cho ra lẽ thôi.” rõ ràng., Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc có phải hay không? Tương lai hai người sẽ không thể ở bên nhau? ”

“Trình Uyên, nếu không còn bên nhau, đừng làm tổn thương cô gái của tôi, đừng đánh cô ấy, đừng mắng mỏ cô ấy, chỉ cần trả cô ấy lại cho tôi, tôi ở đây để cảm ơn.”

Lý Ninh Quyên vừa nói vừa ôn tồn nói. Giữa chừng có một khoảng dừng, Trình Uyên cũng có thể can thiệp nhưng anh không nói gì, chỉ nghe mẹ vợ.

Nghĩ đến quá khứ lòng tôi rung rung. Nhìn Lý Ninh Quyên, người mẹ chồng luôn có trái tim đậu phụ, cô thấy rằng mái tóc của mình bắt đầu thay đổi.

Vì lý do nào đó, những lời cuối cùng của Lý Ninh Quyên làm cho hai mắt anh đỏ hoe, và anh đột nhiên không muốn nói dối cô.

“Mẹ, để con nói thật. Giữa chúng ta quả thật có vấn đề, nhưng chắc chắn không phải như mẹ nghĩ.” Trình Uyên im lặng một lúc, đỡ Lý Ninh Quyên ngồi xuống giường, sau đó ngồi xổm trước mặt của cô ấy và nói nhẹ nhàng: “Cô ấy Để tôi bỏ trốn. Ý định của tôi là vì lợi ích của mình, vì vậy cô ấy đã trốn ở Đảo Vàng.”

“Nhưng mẹ hãy nghe lời con, mẹ không muốn bất cứ thứ gì, ngay cả tính mạng, nhưng con không thể ngăn cản An Tương. Con rời đi lần này để đến Đảo Vàng tìm cô ấy, tôi không quan tâm cô ấy nghĩ gì, và không. không quan trọng cô ấy sẽ làm gì. Làm gì, cho dù anh có để tôi chết, tôi cũng sẽ mang cô ấy trở về.”

Lý Ninh Quyên hai mắt lóe sáng, nhưng khóe miệng hiện lên một nụ cười nhẹ nhõm, vui mừng đến mức không nói nên lời.

Nếp nhăn nơi khóe mắt cô lại hằn sâu cũ!

Bạn có thể bỏ lỡ điều gì khác khi bạn già?

Không có gì ngoài những đứa trẻ.

Không khí trong phòng thật kỳ lạ.

Trình Uyên cũng nhận ra điều này, không khỏi hít một hơi dài, hỏi: “Ba tôi đâu?”

Lý Ninh Quyên vỗ vỗ tay Trình Uyên, lắc đầu nói: “Mấy ngày nay tôi không về nhà, liên tiếp không thấy hai người. Tôi gọi điện cho anh ấy. Anh ấy nói là đi tìm. Anh ấy đã chết ở đâu rồi không biết, vẫn chưa quay lại. ”

“Chà, sẽ không có chuyện gì đâu.” Trình Uyên gật đầu.

Như mọi người đều biết.

Bên ngoài phòng Trình Uyên, ngang qua một cánh cửa, Lý Nam Địch lặng lẽ đứng bên ngoài, răng cô ấy gõ nhẹ vào môi Nam Địch, và nước mắt cô ấy trào ra.

Mắt bị mờ.

Chương 1921

Chương 1921:

Vào buổi tối, các cảng của thành phố Tân Dương.

Trình Uyên lên tàu du lịch.

Lý Nam Địch và Phương Tố Anh bế một đứa trẻ một mình và theo Trình Uyên lên tàu.

Lý Ninh Quyên không đến, nếu không có tai nạn xảy ra, cô ấy sẽ ngủ yên đến trưa mai.

Vì vậy, khi Trình Uyên trở lại Đảo Vàng lần này, anh thực sự chỉ mang theo Lý Nam Địch và Phương Tố Anh. Và những người khác thực sự đến để gửi nó.

Trình Uyên lần lượt chia tay họ.

Trong đám đông, anh vô tình liếc thấy một bóng dáng quen thuộc, khẽ nhíu mày.

Nhưng anh cũng không quan tâm lắm.

Có nghĩa là, anh ta đã bắt cần.

Sau ba giờ chờ đợi, khi con tàu đã chìm sâu vào vùng biển đầy sao, điện thoại di động của anh vang lên.

“Chào.”

Sau khi trả lời điện thoại, giọng nói của Thương Vân từ đầu dây bên kia.

“Trình Uyên, tài năng tái sinh bất tài của cậu thật sự rất đáng kinh ngạc.”

Qua điện thoại, Trình Uyên có thể cảm nhận được sự phẫn uất và ghê tởm trên khuôn mặt cô.

“Tuy nhiên, tôi không biết liệu bạn có thể sống sót dưới biển hay không.”

“Tôi đã chât rất nhiều thuốc nổ lên thuyền. Bạn vẫn còn năm phút để tạm biệt thế giới. Chúc may mắn.”

Trình Uyên sửng sốt.

Mục đích của chuyến đi thuyền dài đến Đảo Vàng này là rất quan trọng, và có Phương Tố Anh, Lý Nam Địch và các con trai và con gái của ông ta trên tàu.

Hắn lập tức sợ đến đổ mồ hôi lạnh, đồng thời cũng biết mình sơ suất quá.

Anh ta có nhìn thấy bóng dáng của Thương Vân trong đám đông, nhưng anh ta không nghĩ nhiều về điều đó, anh ta cảm thấy với thực lực hiện tại, dù sao cô ta cũng sẽ không làm nên sóng gió, nhưng anh ta không ngờ rằng cô ta sẽ dùng tay. và chân trên thuyền.

Cách đất quá xa, cho dù bản năng tài năng của hắn có thể tái sinh, cũng không thể địch nổi với biển cả. Hơn nữa, anh ấy không sao, còn những người khác thì sao? Đó là những người quan trọng nhất của anh ấy.

Trình Uyên hối hận vì sự thiếu quyết đoán của mình và lòng nhân từ với phụ nữ, anh đã biết điều này từ lâu, lẽ ra anh nên giết Thương Vân trước đó.

Đã quá muộn để nói bất cứ điều gì, và tôi chỉ có thể tìm ra vị trí chính xác của vụ nổ càng sớm càng tốt.

“Lần này nếu tôi không chết thì cô cũng chết!” Trình Uyên lạnh lùng nói vào điện thoại, sau đó vội vàng bước vào cabin.

Thuốc nổ không khó kiếm, được đặt trong vòi chữa cháy ở lối thoát hiểm trong cabin chứ không thể lấy ra, lấy ra được.

Nơi đặt vòi chữa cháy là một cửa kính vuông 50 cm, trên cửa kính cầm một sợi dây, chỉ cần mở cửa sổ là thuốc nổ sẽ nổ, tôi không dám phá cửa sổ. được lót dày đặc bằng các sợi.

“Hi hi, nếu anh giết người nhà của em, anh còn quan tâm em mang em đi sao?” Cang Vận qua điện thoại không sợ Trình Uyên uy hiếp, ngược lại còn chế nhạo: “Sở dĩ bây giờ em ra đời là để trả thù cho anh. bố!”

“Đó là do cậu phải tự trách mình.” Trình Uyên hừ lạnh.

“Dù sao nguoi cũng là hung thủ giết nhà chúng ta.” Thương Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Giết nguoi, giết hai nữ nhân kia, hai đứa nhỏ của nguoi, chúng ta còn bị trói.”

“Đồ xấu xa!” Trình Uyên không có thời gian để ý đến cô, dùng tay đâm xuyên tường.

Theo ý kiến của anh ta, vì cửa sổ không thể mở được, anh ta chỉ cần dỡ bỏ toàn bộ bức tường và ném nó xuống biển.

Tuy nhiên, trước khi nắm đấm rơi xuống, anh nghe thấy cảnh báo của Thương Vân từ micrô: “Đó là hệ thống nổ tiên tiến nhất mà tôi mua ở Blackstone. Các bức tường đều chưa dỡ hết, bạn có thể thử nhưng chỉ cần lên đường sớm 5 phút”.

Chương 1922

Chương 1922:

Trình Uyên sững sờ, vẻ mặt dần trở nên rần rỏi.

Anh chậm rãi quay đầu lại, liền nhìn thấy Thương Vân đứng ở phía sau không xa.

Thương Vân cười nhìn Trình Uyên, vẻ mặt tự mãn, vẫy tay với anh: “Xin chào.”

Trình Uyên lắc đầu cười, sau đó cúp máy và cắt điện thoại trở lại túi. Sau đó, không hề báo trước, đột nhiên biến mất một tiếng “bùm”, lại xuất hiện đến chỗ Thương Vân, kê cổ “bùm” một cái, đè cô vào tường.

“Bỏ bom xuống.” Trình Uyên giận dữ hét vào mặt cô.

Thương Vân hơi khó chịu khi Trình Uyên bị mắc kẹt, cau mày, điện thoại rơi xuống đất.

Hóa ra là cô đã lên lên thuyền.

Nhưng trước sự đe dọa của Trình Uyên, cô không quan tâm chút nào, hehe cười nói: “Nếu không thì sao?”

“Nếu không thì tôi...”

“Ngươi giết ta?” Thương Vân ánh mắt lộ ra một chút khinh thường: “Thật ra, ta không cần xuống thuyền mà là ta lên tàu. Ta chỉ muốn tận mắt nhìn ngươi chết. không sợ chết cùng ngươi. Cho nên, ngươi cho rằng ngươi có năng lực gì uy hiếp ta? Giết ta sao? Vậy thì làm đi! Ta chỉ đi trước ngươi một bước. ”

Trình Uyên rất tức giận, nhưng anh cũng biết Thương Vân nói đúng.

Kể từ khi cô ấy dám lên tàu, chứng tỏ rằng cô ấy không quan tâm đến sự sống hay cái chết.

Nếu một người không sợ chết, thì có gì là khủng khiếp? Anh ta có thể dùng gì khác để đe dọa cô?

“Anh muốn tháo bom bằng cách nào?” Trình Uyên lạnh lùng hỏi.

Vẻ mặt đắc thắng của Thương Vân ngày càng đậm: “Tôi không có lý do gì để tháo nó ra, và tôi không thể. Khi tôi mua món đồ này, tôi chỉ hỏi cách lắp chứ không hỏi cách tháo nó ra. . Đó có phải là một bất ngờ thú vị không? ”

“Ta làm cho chú của ngươi ngạc nhiên!”

Trình Uyên lo lắng, dùng sức dùng hai tay, vừa nâng Thương Vân lên cao, vừa muốn bóp chặt cổ họng cô.

Thương Vân mặt lập tức ngọt ngào đến tím tái, lông mày cau lại. Nhưng ngay cả như vậy, ánh sáng từ đôi mắt của cô ấy dường như để lộ dấu vết của niềm tự hào của một người chiến thắng, và cô ấy nhìn Trình Uyên đang lo lắng và thất vọng với vẻ khinh thường.

Trình Uyên vô cùng tức giận, không phải vì anh sợ chết mà vì anh sợ Phương Tố Anh, Lý Nam Địch và hai đứa con của cô sẽ chết.

“Trình Uyên, em đang làm gì vậy?”

Vào lúc này, một giọng nói thanh tao cất lên.

Lý Nam Địch ôm một đứa trẻ và xuất hiện bên kia hành lang, chớp mắt nhìn Trình Uyên và Thương Vân với đôi mắt to bối rối.

Nhìn từ góc độ của cô ấy, tình cờ thấy Trình Uyên quay mặt lại, chặn Thương Vân sau lưng.

Thân thể Trình Uyên khẽ rung lên, rồi từ từ buông ra.

“Không sao đâu.” Anh ta quay người bỏ qua Thương Vân mà đi về phía Lý Nam Địch.

“Đứa bé có thể hơi khó chịu. Tôi cho nó ăn sữa bột và nó sẽ không chịu.” Lý Nam Địch nói với Trình Uyên với vẻ lo lắng.

Trình Uyên ôm vai cô, nghiêm mặt nói: “Đi!”

5 phút, thời gian không còn nhiều, anh không có thời gian để giải thích với Lý Nam Địch. Lý Nam Địch mặc dù không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng cô biết tình hình có vẻ không ổn với sắc mặt của Trình Uyên, nên không hỏi mà đi theo Trình Uyên đến căn nhà gỗ tầng hai.

Thương Vân ở cabin phía dưới cười nói: “Vô dụng. Mấy chiếc thuyền cứu sinh đã bị tôi phá hủy. Không nghi ngờ gì nữa, cô sẽ chết. Đừng làm việc vô ích nữa. Nói cho bên kia biết nó không có mùi.”

Sở dĩ Thương Vân lên tàu là vì muốn chết cùng Trình Uyên, nhưng quan trọng nhất là phải phá hủy các thuyền cứu sinh trên tàu.

Điều này không thể được tiêu hủy trước, nếu không các nhân viên sẽ kiểm tra trước khi đi thuyền. Vì vậy, cô có bảo hiểm tốt nhất sau khi lên tàu, chờ tàu ra khơi rồi bí mật phá hoại.

Chương 1923

Chương 1923:

Cô cảm thấy tất cả những khả năng trốn thoát mà cô có thể nghĩ ra, dường như không có khả năng vào lúc này.

Vì vậy, sắc mặt Thương Vân đỏ bừng.

Vẫn còn ba phút!

Trình Uyên đưa Lý Nam Địch lên căn nhà gỗ ở tầng hai và nhanh chóng đẩy cửa phòng Phương Tố Anh, khiến Phương Tố Anh đang trêu con cô bị sốc.

Nói cách khác, Phương Tố Anh nhỏ hơn Lý Nam Địch và Bạch An Tương vài tuổi, và giờ anh mới 21 tuổi. Vẫn còn dấu vết của sự vui đùa trẻ con, lúc này anh đang cầm đồ chơi của đứa bé và chơi với nó.

“Không kịp giải thích, ôm nhi tử liền đi.”

Trình Uyên nói với Tố Anh.

Phương Tố Anh ngạc nhiên.

Anh ta đưa họ lên boong.

Thương Vân cũng đi theo, vẻ mặt giễu cợt nói: “Sao, tính ra rồi? Cùng nhau nói lời chia tay?”

Phương Tố Anh và Lý Nam Địch nhìn nhau, tự hỏi Thương Vân có ý gì.

“Có thuốc nổ trên tàu, chúng ta phải trốn thoát ngay bây giờ!”
Trình Uyên nói.

“A!” Nghe vậy, hai cô gái đều kinh ngạc đến tái mặt.

Nhưng vào lúc này, Thương Vân chế nhạo: “Chạy trốn? Chẳng lẽ còn bay? Còn tưởng chạy trốn, haha thật sự là nực cười, làm sao chạy thoát?”

Kết quả là, động thái tiếp theo của Trình Uyên đã khiến Thương Vân suy sụp hoàn toàn.

Trình Uyên phớt lờ Thương Vân, nhưng hét vào trong cabin.

“Mọi người trên tàu lắng nghe. Tất cả những ai muốn sống sót đều đến boong sau. Có một quả bom trên tàu và nó sắp phát nổ!”

Mặc dù đã hét lên, giọng của Trình Uyên không lớn lắm ở cự ly gần, nhưng cậu biết mọi lời nói của mình sẽ truyền đến tai bất kỳ ai ở bất kỳ góc ngách nào của con tàu.

Phương Tố Anh và Lý Nam Địch là những người đầu tiên bị sốc khi nghe những gì anh ta hét lên, họ nhìn Trình Uyên với vẻ hoài nghi, rồi nhìn Thương Vân.

Và con tàu này thực ra là do Lý Hải Tân mua với tên Tập đoàn Ranxi, cùng với con tàu này, Tập đoàn Ranxi đã mua 10 con tàu chở khách lớn như vậy để thuận tiện cho việc đi và đến Đảo Vàng.

Vì vậy, thủy thủ đoàn trên tàu nghe thấy Trình Uyên hét lên, không ai không dám tin, cũng không ai lấy đó làm trò đùa, sau đó một nhóm người vội vàng chạy lên boong tàu.

Nhưng Thương Vân đã bị ánh mắt lạnh lùng quan sát, không chỉ quan sát bằng ánh mắt lạnh lùng, hét lần này đến lần khác còn chế nhạo: “Cô không cho rằng mình thực sự có khả năng sống sót đúng không?”

“Ta đã hỏi thuốc nổ tương đương, có thể thổi tan con tàu này thành bột, tại sao, người định tổ chức mọi người nhảy xuống biển trốn đi? Haha...”

Trước sự chế giễu của Thương Vân, Trình Uyên hoàn toàn phớt lờ.

Anh đối diện với thủy thủ đoàn trên tàu và nghiêm nghị nói: “Đừng lộn xộn và đừng hoảng sợ, hãy nghe tôi, đừng ngắt lời, đừng hỏi gì cả, và muốn sống thì làm theo lời tôi nói.”

Đám đông ồn ào đồng loạt im lặng.

Trình Uyên ngay lập tức nói: “Có thuốc nổ trên tàu. Tôi đã tận mắt nhìn thấy. Vì không còn nhiều thời gian nên việc phá hoặc tháo dỡ đã quá muộn. Vì vậy, để sống sót, mọi người chỉ có thể để tàu đi về phía trước với tốc độ tối đa, và sau đó chúng tôi bỏ tàu và nhảy xuống. ”

“Nhanh lên!”

Ngay khi giọng nói của Trình Uyên rơi xuống, tất cả mọi người đều chết lặng.

“Bỏ tàu à? Ông chủ Trình, anh đùa gì vậy, đây là đại dương bao la.”

“Chính là, người cho dù biết bơi, cũng không tranh được với biển!”

“Tai họa ở vùng nước này không hơn gì thuốc nổ.”

Đám đông bùng nổ, và mọi người đều nghĩ Trình Uyên bị điên. Nhảy xuống biển từ đây? Thật là rắc rối!

Chương 1924

Chương 1924:

Tuy nhiên.

“Bạn có cách nào tốt hơn không?” Trình Uyên hỏi.

“Chúng ta vẫn có một chiếc thuyền thoát hiểm!” Ai đó hét lên.

Trình Uyên lắc đầu: “Vô dụng, thuyền thoát thân đã bị phá hủy.”

“gì?”

Lúc này mọi người đều hoảng sợ.

“Ông chủ Trình, còn bao nhiêu thời gian?” Có người hỏi.

“Một phút.” Trình Uyên đáp, trong lòng đã tính toán thời gian, còn khoảng một phút rưỡi nữa.

Nhìn đám người đang hoảng loạn, Thương Vân càng thêm hưng phấn, nụ cười như người chiến thắng vắt vẻo trên mặt: “Vô dụng, các người đều từ bỏ, hết thầy đều không sống nổi.”

“Muốn báo oán, hãy oán hận Trình Uyên, bởi vì anh ta là người đã gây ra cho cô.”

Kết quả là, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Trình Uyên, nhưng bỏ qua kẻ giết người thực sự và kẻ chủ mưu, và ánh mắt của anh ta đầy vẻ xấu xa.

Phương Tố Anh và Lý Nam Địch cũng hoảng sợ.

Tất cả đều lo lắng nhìn Trình Uyên, như thể hỏi anh ta phải làm gì.

Tuy nhiên, Trình Uyên đột nhiên mở rộng vòng tay, vòng tay qua vòng eo thon thả của các con, nói nhỏ vào tai chúng: “Ôm chặt lấy con.”

Sau đó anh nói với mọi người: “Hãy tin tưởng ở tôi, tôi sẽ đi trước một bước”.

Nói xong, không cho người khác cơ hội phản nản, anh ta dẫn đầu và nhảy xuống thuyền với Phương Tố Anh và Lý Nam Địch trong tay.

Mọi người kinh ngạc, đều chạy lại xem.

Thương Vân cũng tỏ vẻ ngạc nhiên.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy cảnh tượng sau đó, cô đã chết lặng và chết lặng.

Không chỉ cô mà toàn bộ thủy thủ đoàn trên tàu cũng bị sốc.

Tôi thấy Trinh Uyên ôm hai cô con gái và nhảy xuống.

Lúc sắp rơi xuống nước, hai mắt đột nhiên sáng ngời, đối mặt với biển động, mở miệng nói: “Cắm!”

Vì vậy, cả hai chân đều đáp xuống mặt biển.

Giống như rơi trên mặt đất bằng phẳng, hẳn đứng thẳng.

Và mặt nước như ngừng lại đột ngột, bán kính ít nhất là vài trăm mét, không còn chảy nữa. Cảnh này rất đột ngột.

Phương Tố Anh và Lý Nam Địch mỗi người ôm chặt một đứa bé, khuôn mặt như hoa đã sợ lại tái mét, thậm chí còn nhắm mắt chuẩn bị đội nước lạnh.

Nhưng đột nhiên, cả hai chân rơi xuống đất, bám chặt vào mặt đất.

Sau một lúc, hai người phụ nữ từ từ mở mắt ra, sau đó họ ngậm chặt miệng từ tai này sang tai khác.

sau đó.

Các thuyền viên trên tàu tỉnh dậy ngay lập tức, họ lần lượt nhảy xuống.

Tuy nhiên, con thuyền vẫn khá cao và chạy rất nhanh, nếu không có nước bên dưới, ước tính một số ít người đã phải rơi xuống đất tử vong.

May mắn thay, tất cả đều nhảy xuống nước, sau đó lần lượt bơi về phía Trình Uyên, rồi leo lên động tĩnh này.

Thương Vân hai mắt đầy vẻ không tin.

Cô ấy nghĩ những gì cô ấy đã làm là hoàn hảo và đủ tốt cùng, nhưng tại sao nó vẫn như thế này? Vẫn không thể giết anh ta!

tại sao?

Chương 1925

Chương 1925:

Đó không phải là Siêu Thần võ, mỗi người đều chỉ có thể lĩnh hội một cái tài năng bản năng sao? Tài năng bản năng của anh ấy là định hình lại, vậy đây là gì?

Tại sao anh ta có thể để mặt nước đứng yên.

Cô không thể hiểu được.

Nhưng trong trường hợp này cô không còn cách nào khác, không giết được Trình Uyên thì không giết được, hãy tự thổi chết mình trước đã, nên cô cũng nhảy xuống cùng mọi người.

Một số người đã leo lên khu vực nước tĩnh lặng này, và một số vẫn đang vật lộn để bơi ở đây, ngay lúc này ...

“Bùm!” Một tiếng động lớn, con tàu đột nhiên biến thành một quả cầu lửa lớn, ván sắt trên tàu bay tứ tung, khói dày đặc cuộn lên bầu trời, ánh lửa chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Những người leo lên động tĩnh kinh hãi nhìn lại, vẻ mặt sợ hãi, đồng thời cảm kích.

Và Phương Tố Anh định thần lại, khi cô nhìn lại Trình Uyên, những ngôi sao nhỏ trong đôi mắt to xinh đẹp của cô chợt lóe

lên.

Lý Nam Địch dựa vào vai anh trều mền, tinh nghịch nói:
“Chồng à, anh thật tuyệt!”

Câu nói này khiến Trình Uyên có chút ảo não, khoe miệng giật giật.

Nhìn thấy Thương Vân bồi rồi trèo lên “bờ”, Trình Uyên thờ ơ hỏi: “Em có biết tại sao anh không giết em không?”

Thương Vân mặt xám ngắt, ánh mắt cay đắng nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Người không muốn nhìn chúng ta chết như thế nào sao? Không giết người chính là ý tứ của người, ta muốn người xem chúng ta sống như thế nào.”

Thương Vân nghiến răng, nhưng đột nhiên cô giật mình khi nhìn thấy những hạt mồ hôi toát ra từ trán Trình Uyên.

Sau đó, cô bất ngờ nở nụ cười: “Hehe, nước biển chống đỡ khu vực mấy trăm mét này sẽ không phân tán, hẳn là rất lãng phí linh khí của anh đúng không?”

Khi nghe điều này, Trình Uyên bắt giác cau mày.

Kỳ thực Thương Vân nói đúng, linh khí nhất của Siêu Thần Võ chính là tài năng bản năng, Trình Uyên có thể giữ cho nước biển này không bị phân tán, tiêu hao linh khí khổng lồ mỗi phút mỗi giây.

Nhưng cho dù như vậy, Trình Uyên vẫn bình tĩnh nói: “Không sao, có thể kéo dài nửa giờ.”

“Còn nửa giờ nữa thì sao?” Thương Vân giễu cợt nói, “Người còn không phải chết sao?”

Khi nghe điều này, Trình Uyên khẽ mỉm cười.

Con rết giàu có

Năm sáu phút sau, cách đó không xa khói dày cuộn cuộn, tiếng nổ và sóng nhiệt do đốt cháy, khi gió biển tràn vào khiến cơ thể người đang ướt do lặn đột nhiên nóng lên.

Trên biển, những mảnh vỡ của thân tàu trôi nổi. Những tấm ván sắt lớn có thể được nhìn thấy ở khắp mọi nơi.

“Nghe tôi nói, tôi không thể ở trong khu vực này quá lâu. Mọi người cố gắng tìm lại môi trường sống tạm thời. Các bạn thu thập một số tấm ván bị hỏng, để sau này không bị chìm.”
Trình Uyên nói với mọi người. Đã nói.

“Ta đã kêu cứu rồi. Chỉ cần đại ca kéo dài ba tiếng, sẽ có người tới cứu chúng ta.”

Nghe được những lời của Trình Uyên, mọi người lần lượt đáp lại.

Lần này không ai tin tưởng Trình Uyên.

“Anh Thành thực sự là một vị thần.”

“Đúng, là thần!”

“Mau, nghe anh Trình, kéo nửa cột buồm qua, nó có thể chứa ít nhất năm người.”

“Có một tấm bảng lớn đằng kia, đằng kia...”

Kết quả là những lời cảm thán và thán phục không ngớt. Sẵn có nước lạnh, họ lần lượt nhảy xuống biển thu gom tàn tích của con tàu lênh đênh trên biển sau vụ nổ để mưu sinh.

Lúc này, không có gì may mắn và vui mừng hơn là cứu được một mạng người.

Thương Vân nhìn thấy cảnh này, sắc mặt tự mãn trên mặt dần dần biến mất.

Chương 1926

Chương 1926:

Cô đột nhiên bực bội, thất vọng, khó chịu, không muốn, cuối cùng lại không hoàn thành được việc gì, đành phải cúi đầu nhìn xuống.

Không cần nhìn cô cũng biết khuôn mặt của Trình Uyên bây giờ ra sao, không cần đoán cô cũng biết kế tiếp Trình Uyên nhất định sẽ cười nhạo cô, chế giễu cô, rồi giết cô.

“Giống như là người bị mắc câu, người luôn luôn được thưởng để chiếu cố.” Trong lòng chua xót nói.

Cô nói đúng, Trình Uyên lúc này rất coi thường cô.

Ánh mắt cô ta đầy vẻ khinh thường và khinh bỉ.

Xưa nay, đây là cái nhìn ghê tởm nhất của Trình Uyên, vì theo quan điểm của anh ấy, dù họ là ai hay đang làm công việc gì thì mọi người đều bình đẳng và cần được tôn trọng. Cái nhìn khinh thường này.

Tuy nhiên, chỉ vào lúc này, anh mới biết rằng sự tồn tại của giọng điệu và biểu cảm trong mắt anh không phải là không có lý do, bởi vì ...

Thế giới không tốt!

Con người cuối cùng sẽ trở thành loại người mà họ từng ghét trong mắt họ.

“Tôi xin lỗi vì đã làm bạn thất vọng. Tôi muốn biết bạn muốn nói hay làm gì khác vào lúc này?” Trình Uyên thờ ơ hỏi.

“Em đang khoe chiến tích với anh à?” Thương Vân hỏi, nhìn Trình Uyên với ánh mắt cay đắng.

Còn Trình Uyên thì không có một chút khiêm tốn, gật đầu nói: “Được!”

Thương Vân cả người run lên, nhưng anh bất lực.

Trình Uyên cười nhẹ nói: “Ta từng nghĩ giết người chẳng qua là gật đầu. Giết một người không có gì đáng buồn hơn, không có gì khó chịu hơn là bị giết, nhưng hiện tại xem ra ta đã sai.”

“Giết người quá dễ dàng, nhìn người không hiểu được ta, nhưng là không giết được ta, ta giống như lo lắng cũng cảm thấy thoải mái hơn.”

“Anh...!” Thương Vân tức giận không nói nên lời.

Tuy nhiên, đó là vào thời điểm này.

“Anh Thành không ổn, ở đây không có tín hiệu.”

Người phụ trách yêu cầu giúp đỡ ô-mi-đi-động qua đầu, nhưng anh ta không dùng đến trứng của mình, cuối cùng lo lắng nói với Trình Uyên.

Nghe những lời này, không chỉ Trình Uyên mà tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Cho dù tạm thời có thể sống sót, nhưng nếu không cầu cứu được, sớm muộn gì cũng phải chết. Những con tàu có thể liên lạc với bờ đã trở thành bột vào lúc này.

“Hahaha...”

Nghe thấy lời nói của người đó, nhìn thấy đôi mày cau có của Trình Uyên và khuôn mặt vặn vẹo của Thương Vân, anh chợt đuổi người ra và cười vui vẻ.

Cái tát vào mặt quá đột ngột, Trình Uyên, người vẫn còn tràn đầy tự hào khi nãy, giờ phút này đã bất lực, để Thương Vân nhận ra trạng thái đầu óc của mình vừa rồi.

Thoải mái!

Cô run lên vì cười.

Tuy nhiên.

“Bắn!”

Một thuyền viên bước tới tát vào mặt Thương Vân mà không nói một lời, giơ tay lên.

Không phải nói phi hành đoàn mạnh cỡ nào, hẳn cũng chỉ là một người bình thường. Tuy nhiên Thương Vân lại có chút tự mãn khi cười, cười đến mức nhắm mắt lại hoàn toàn không để ý đến người này, cũng chưa từng nghĩ ngoài Trình Uyên còn có ai dám tát cô.

“Cười cái quái gì mà cười? Cô còn cười khi nào.” Nhân viên đoàn phim tức giận nói: “Cô là người khó chịu nhất đối với một cô nương vô tâm như cô.”

Đứa trẻ cũng không biết thân phận thực sự của Thương Vân hay cảnh giới sức mạnh của cô ấy, vì vậy nó rất tự tin và mạnh dạn.

Tôi không biết anh ấy sẽ cảm thấy thế nào nếu để anh ấy biết rằng kẻ vừa tát anh ấy có thể lấy đi mạng sống của anh ấy chỉ bằng một ngón tay.

Chương 1927

Chương 1927:

Đương nhiên, thực lực của Thương Vân gần bằng Thần Võ, cho dù người bình thường này dùng sức cho bú sữa, dùng dao đâm chết nàng cũng không thể giết chết nàng.

Nhưng hành động tát vào mặt không đau nhưng lại vô cùng xúc phạm.

Thương Vân lập tức sững sờ, sau đó nhìn về phía người vừa tát mình, trong mắt lập tức bộc phát lửa giận không gì sánh được.

“Đừng di chuyển!”

Ngay khi cô định chủ động dạy dỗ thuyền viên, hoặc thậm chí giết anh ta, ngón tay của Trình Uyên lơ lửng giữa lông mày cô.

“Đừng tức giận, hiện tại cậu không đủ tư cách để tức giận.”
Trình Uyên cười nhạo Cang Vận.

Thương Vân cả người run lên, nhưng anh bắt lực.

Điều khiến cô tức giận hơn nữa là nhân viên đoàn phim thực sự được một món hời và muốn trở thành trai tốt, thấy Thương Vân nhìn chăm chăm vào mình, anh ta chỉ xoay người rời đi,

ngoạ cổ, chọc giận Thương Vân: “Anh đang nhìn cái gì vậy?” tại? Lúc này đừng nói với Cheng. Ông phiền phức, ở đây thành thật mà nói, nếu không tôi sẽ dạy cho cô đũa nhỏ này!”

“Người chết chắc!” Thương Vân nghiền răng nghiền lợi.

Trình Uyên nói, “Tôi không biết liệu anh ấy có chết hay không, nhưng bạn thực sự đã chết.”

Thương Vân đầy oán hận.

Cô không muốn nhìn Trình Uyên, và dần dần, sự tức giận trong mắt cô tan biến. Có lẽ suy cho cùng hoàn cảnh của bọn họ lúc này cũng sẽ khiến bọn họ hài lòng.

“Hehe, Trình Uyên, cho dù anh có làm gì em đi chẳng nữa, em hy vọng anh đừng giết em trong lúc này,” cô nói.

Trình Uyên rất kinh ngạc, không khỏi tò mò hỏi: “Người không muốn chết?”

“Không.” Cô ấy cười mở: “Tôi chỉ muốn xem các người chết như thế nào, rồi tôi sẽ chết.”

“Vậy thì ước muốn của anh là quá đáng rồi.” Trình Uyên đau khổ nói.

“Hi hi, sớm muộn gì cũng sẽ không giống nhau, bây giờ chỉ có thể kiếm mấy tấm ván gỗ ôm lấy bản thân để đảm bảo không bị chết đuối, nhưng sau đó cũng chỉ còn biết chờ chết từ từ.”

Loại này nằm chờ chết.” sẽ còn đáng sợ hơn nữa. Điều đó làm tôi phấn khích. ”

Thương Vân càng nói càng tự đắc, trên mặt lại nở nụ cười: “Hoặc là người bị dẫm thú trong biển nuốt vào, hoặc là bị nước ngâm thành bánh, hoặc là mất sức mà chết, hoặc là chết đói. tử vong.”

“Nghĩ đến cảnh đó, tôi cảm thấy rất tuyệt!”

Trình Uyên chậm rãi cau mày.

Anh biết Thương Vân nói đúng, nhưng ...

Nhưng tại thời điểm này.

“Woo!” Cách đó không xa, một tiếng còi vang lên.

Mọi người đều nhìn vào nguồn phát ra âm thanh.

Tôi thấy rằng dưới bầu trời đêm đen kịt, một con tàu sáng rực đang từ từ tiến đến đây.

Thương Vân hai mắt đột nhiên mở to, không thể tin được.

Mọi người đột nhiên reo hò, một số đứng trên mặt nước tĩnh lặng, cởi quần áo và nhảy múa, cố gắng thu hút sự chú ý của con tàu phía xa.

Phương Tố Anh và Lý Nam Địch đột nhiên muốn hét lên vì phấn khích, và đưa trẻ trong tay họ bắt đầu khóc lớn sau khi cãi vã.

Có một cái nhìn kỳ lạ trên khuôn mặt của Trình Uyên.

“Còn dám hỏi anh Thành?”

Con tàu đang đến gần, những người trên boong dùng còi inh ỏi để hò hét về phía bên này.

Trình Uyên có thị lực tốt, nhìn thoáng qua liền thấy một người đàn ông trung niên đang gọi điện thoại trên boong tàu, đó là Bách Lý Minh Dương, bên cạnh anh ta là hai bóng dáng quen thuộc giống nhau, Bách Lý Khê Dao và Tiểu Mã.

Chương 1928

Chương 1928:

“Đây!” Trình Uyên duỗi tay ra và bắt đầu vẫy tay.

Thương Vân mặt xám ngắt. Một lúc sau, nàng bất đắc dĩ kêu trời: “A!”

“Ông trời chết tiệt, sao ông trời lại bắt công như vậy? Nó là con ông sao? May mắn chết tiệt gì thế này!”

“Xin lỗi, tôi không bao giờ nên chết!” Trình Uyên cười nhẹ với Thương Vân.

...

...

Thuyền đến gần và mọi người lên tàu.

“Anh Thành, chúng ta lại gặp nhau.”

Sau khi lên thuyền, Bách Lý Minh Dương tươi cười chào Trình Uyên.

Đây là lần thứ hai Trình Uyên nhận được sự giúp đỡ từ gia đình Bách Lý, dù biết Bách Lý Minh Dương không nhắc đến việc giết anh trai mình nên phải có kế hoạch khác, nhưng dù thế nào thì cậu vẫn phải cảm ơn anh.

“Tôi phải cảm ơn sự giúp đỡ của anh Bách Lý.” Trình Uyên mỉm cười.

Sau khi chào hỏi, ánh mắt của Bách Lý Minh Dương rơi vào Phương Tố Anh, Lý Nam Địch và đứa trẻ trong tay họ, ánh mắt anh ta bất giác sáng lên, anh ta mỉm cười: “Đây là hai em trai và em gái?”

Trình Uyên khẽ cau mày, r3n rĩ, đột nhiên hào phóng thừa nhận: “Ừ!”

Nghe vậy, Bách Lý Khê Dao sau lưng Bách Lý Minh Dương đôi mắt mờ đi.

Không thể nào, huông chi là Phương Tố Anh, chỉ cần bộ dạng của Lý Nam Địch là một trong một nghìn người, cho dù Bách Lý Khê Dao rất xinh đẹp, cô ấy vẫn xấu hổ trước mặt hai người phụ nữ này.

Bách Lý Minh Dương vẻ mặt không thay đổi, khẽ cười nói: “Anh sẽ gọi em là em trai và em gái, không phải là một cái tát sao?”

“Anh Bách Lý bật cười.” Trình Uyên cũng nhanh chóng đổi tên.

Từ cuộc nói chuyện sau đó, anh biết được rằng Bách Lý Minh Dương và những người khác đang đi ngang qua khu vực này, và khi nhìn thấy ngọn lửa bùng lên ở đây, họ đã cho tàu tới xem xét.

Nói như vậy, Trình Uyên đương nhiên sẽ không tin tất cả.

Cơ duyên gặp gỡ trên đất liền nói về quá khứ lướt qua giữa biển cả mênh mông mỏng manh như đọi thỏ.

Rõ ràng là gia đình Bách Lý đang rất muốn ôm đùi của Trình Uyên. Sự trở lại của nhà họ Ôn được Bạch An Tương hậu thuẫn, gia tộc Bách Lý của họ đã bị tụt lại phía sau những người khác nên họ đương nhiên không để cơ hội ra đi. Vì vậy, sau khi nghe tin Trình Uyên sẽ đến Đảo Vàng, Bách Lý Minh Dương đã đưa ra quyết định dứt khoát và đi theo anh ta để giúp Trình Uyên vào thời điểm quan trọng.

Chỉ bằng cách này, khi tình trạng hỗn loạn dừng lại, họ sẽ nhờ Trình Uyên giúp và cầu xin anh ta về sự sống lại.

Trên thực tế, Bách Lý Minh Dương không né tránh những điều hiển nhiên.

“Giúp Anh Cheng và anh chị em của tôi, sắp xếp phòng tốt nhất.” Bách Lý Minh Dương nói với Anh Tiểu Mã.

“Vâng!” Tiểu Mã trả lời, và ngay lập tức làm một động tác vui lòng.

“Các người đi trước, tôi còn có chuyện cần giải quyết.” Trình Uyên yêu cầu Phương Tố Anh và Lý Nam Địch đưa bọn trẻ đi

cùng Tiểu Mã trước.

Hai người phụ nữ liếc nhau, không hỏi gì cả.

Sau khi tất cả rời đi, Trình Uyên cảm ơn Bách Lý Minh Dương một lần nữa, sau đó quay người và đi về phía góc ở cuối boong.

Thương Vân quay lưng về phía anh, dùng hai tay đỡ hàng rào và ngược nhìn những vì sao chói lọi trên bầu trời.

“Anh định giết tôi à?” Cô hỏi mà không nhìn lại.

Trình Uyên lập tức rút một điều thuốc ra châm, sau đó tựa lưng vào lan can bên cạnh, hít một hơi thật sâu phun ra một con rồng sương mù, sau đó mờ mịt nhìn bầu trời đầy sao.

“Bạn khác với họ,” anh nói.

“Họ?” Thương Vân giật mình.

Chương 1929

Chương 1929:

“Cha của anh, A Bạc Duẫn, anh trai và em trai của anh.” Trình Uyên nói, “Họ là những kẻ xấu xa.”

“Ta cũng là phản đồ.” Thương Vân khinh bỉ khinh thường, sau đó chế nhạo: “Ta thiết kế giết anh trai, là ta thiết kế để lợi dụng ngươi.”

Cô ấy thực sự nói ít hơn, rằng cô ấy đã giết Phương Tố Anh. Nhưng vì sự tồn tại của Bạch An Tương, lịch sử đã có một chút thay đổi, và Thương Vân nhìn thấy Phương Tố Anh sống lại, và không thể không nghi ngờ rằng cô ấy chưa chết.

Trình Uyên khẽ lắc đầu: “Em có biết tại sao anh lại dung túng em, chưa từng giết em không?”

“Hắc, ngươi đừng tưởng ta là nữ nhân.” Thương Vân khinh thường nói, “Ngươi đây nam hài tử.”

Đối với lời chế giễu của cô, Trình Uyên không xem trọng.

Anh nói nhẹ: “Tôi còn nhớ ở đảo Vũ Ninh, sinh mạng của tôi đã kiệt quệ, các cơ quan trong cơ thể suy giảm nhanh chóng, tôi sắp bắt tay với thần chết”.

“Khi tôi cô đơn nhất, bất lực nhất, mất mát nhất và sợ hãi nhất, bạn là người đầu tiên xuất hiện trước mặt tôi và cùng tôi vượt qua giai đoạn kinh hoàng đó. Lúc đó, bạn không muốn để giết tôi. Đúng không? Dù sao thì tôi cũng sẽ chết. ”

“Khi tôi sử dụng sức mạnh của rồng để cứu con rồng, tôi đã bị đóng băng bởi bản năng tài năng của Dương Duệ. A Bạc Duẩn muốn giết tôi. Bạn đã cố gắng hét lên để ngăn chặn nó.”

“Tôi giữ những điều này trong trái tim của tôi.”

Thương Vân sững sờ nhìn Trình Uyên ngạc nhiên.

Trình Uyên lấy một điều thuốc hung tợn khác, cười nhẹ nói: “Cho nên, sau này tôi không nghĩ đến việc tìm cách trả thù từ anh, tôi đã nhìn thấy tất cả những gì anh làm, và tôi đã bị kiềm chế, nhưng tôi không nghĩ là mình có thể tìm được. Tôi có thể phản bội lòng tốt của anh với tôi. ”

“Ân?” Thương Vân khó hiểu nhìn.

“Đúng, lòng tốt!” Trình Uyên cười khổ: “Đó là lòng tốt. Lúc trong lúc tăm tối nhất, tôi đã thấp lên một tia lửa nhỏ. Tuy rằng mờ nhạt, nhưng đối với tôi lúc đó giống như núi lửa, nhỏ giọt nước.”

“Vậy anh nói điều này với em là vì muốn nói với anh rằng anh sẽ không giết em?” Thương Vân ngờ vực nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên gật đầu: “Đúng vậy, ngay cả khi cậu vừa giết gần hết tất cả mọi người.”

“Tại sao?” Cô hơi tức điên lên.

Người bình thường khó hiểu, Thương Vân lúc này không phải nên may sao? Tại sao cô ấy không biết ơn và phát điên?

Thật ra, có những thứ không nằm ở chỗ của mình, sự bao dung của Trình Uyên dành cho Thương Vân khiến cô không thể chấp nhận được, vì điều đó sẽ khiến cô không thể tồn tại được, đồng thời, lòng tự trọng vốn đang lung lay của cô lại bị đánh sâu.

“Em coi thường anh như vậy à?” Thương Vân hét lên với Trình Uyên.

Lúc này, nụ cười trên mặt Trình Uyên dần dần biến mất:
“Không phải, ta đương nhiên sẽ không để cho ngươi như thế này, bởi vì dù sao ngươi cũng là cường giả gần với Thần Võ cảnh, ta nhìn không ra.” bạn luôn luôn, giống như luôn để lại nguy hiểm cho những người xung quanh tôi, vì vậy hãy để ...”

“Vậy thì sao?”

“Vì vậy, tôi nghĩ cách tốt hơn để trừng phạt bạn!”

“gì?”

Ngay khi sắc mặt Thương Vân ngưng tụ, bản năng hấn cảm thấy có gì đó không tốt.

có thật không!

Tôi thấy Trình Uyên đột nhiên duỗi một ngón tay ra, và trong lúc cô ấy mất cảnh giác, một ngón tay đã chĩa vào giữa lông mày của cô ấy.

“Cha con người đã nhiều lần định giết ta. Ta giết A Bạc Dẫn là không sai. Về phần người, giết người là bổn phận, không giết người là tình bạn, nhưng lại dùng lòng tốt của ta đối với người làm cho mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn.”

“Trong trường hợp đó, tôi sẽ giành lấy sự ủng hộ của bạn và để bạn tự chống chọi với chính mình từ bây giờ!”

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Thương Vân chỉ cảm thấy hai mắt trợn trắng, một cỗ lực lượng cực lớn không cách nào phản kích xâm nhập vào trong cơ thể, sau đó thân thể như muốn tản mát ra, đột nhiên mất đi sức lực, cả người ngò bệt xuống đất.

Đầu rất đau, cô lấy tay che đầu, trán chạm đất, cả người run lên.

Chương 1930

Chương 1930:

Trình Uyên thu ngón tay lại, xoay người rời đi, không chút lưu luyến!

“gì?”

“bạn đã làm gì tôi?”

“Trình Uyên, tên khốn, cậu đã làm gì tôi?”

“chỉ cần giết tôi!”

Sau lưng, tiếng gầm rú cuồng loạn của Cang Vận truyền đến.

Tất nhiên, Trình Uyên phớt lờ anh ta và bước thẳng vào cabin.

Như Trình Uyên đã nói trước đây, vì A Bạc Duẫn nhiều lần muốn giết anh ta nên anh ta đã đúng khi giết A Bạc Duẫn. Mặt khác, A Bạc Duẫn là cha ruột của Thương Vân, nếu Thương Vân muốn báo thù cho cha mình, anh ta không sai.

Tuy nhiên, mọi thứ đều phải có tiền đề.

Cô ấy có thể tìm cách trả thù từ Trình Uyên, nhưng cô ấy không thể làm tổn thương người vô tội một cách vô lương tâm như trước, điều này gây khó chịu cho Trình Uyên, vì cô ấy muốn cùng nhau giết con của Trình Uyên.

Vì vậy, hắn không giết Thương Vân, mà là hủy bỏ tu luyện.

Kể từ đó, Thương Vân đã hoàn toàn trở thành một người phụ nữ bình thường, loại người sẽ phải nghiêng răng và dậm chân tại chỗ khi mở nắp chai.

Đây có thể là sự sắp xếp tốt nhất, Trình Uyên nghĩ.

...

“Nhìn xem, cái gì vậy?”

Tuy nhiên, trước khi Trình Uyên đến gần cabin, đột nhiên có người trên boong hét lên.

Trình Uyên dừng lại, nhanh chóng quay đầu nhìn mấy trượng, chỉ thấy đằng xa có một người đang chỉ vào biển đen, kinh hãi kêu lên, không ngừng chào hỏi những người khác đến xem.

Trình Uyên khẽ cau mày, rồi cũng theo ngón tay anh nhìn.

Dù có bầu trời đầy sao, biển xa vẫn tối đen như mực, nhưng khi nó không ngừng gợn sóng, nó sẽ phát ra một ít lân quang.

Nơi mà nhân viên chỉ vào phát quang trên một vùng rộng lớn, như thể có một cung điện pha lê ở đằng xa.

Ánh mắt Trình Uyên chợt ngưng tụ, anh vội vã đi về cuối boong.

Lúc này, Bách Lý Minh Dương và con gái Bách Lý Khê Dao cũng chạy tới, họ đến chỗ Trình Uyên và ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Trình Uyên nghiêm nghị nói: “Anh Bách Lý, chúng ta đã gặp phải kẻ thù.”

“Kẻ địch?” Bách Lý Minh Dương vẻ mặt kinh ngạc: “Ta không có nhìn thấy một chiếc thuyền. Kẻ địch trên vùng biển này ở đâu?”

Sau đó anh nhìn theo hướng ngón tay của Trình Uyên.

Kết quả là đồng tử của hắn đột nhiên co rút lại.

“Làm như thế nào?”

Trình Uyên suy tư một chút, sau đó quay đầu nhìn về phía Bách Lý Minh Dương, nói: “Nhà Bách Lý muốn bộc lộ?”

“Uh... Sao anh Cheng lại hỏi đột ngột thế này?” Bách Lý Minh Dương ngạc nhiên hỏi.

Thật không thể giải thích được, anh ta nói rõ ràng rằng anh ta đã gặp phải kẻ thù, nhưng lại đột nhiên hỏi Bách Lý Minh Dương câu hỏi không nghi ngờ này. Mọi người khó hiểu không phải sao? Tại sao bạn phải rõ ràng?

Tuy nhiên, vì Trình Uyên đã nói rõ, Bách Lý Minh Dương cũng không giấu giếm, anh ta hơi chậm rãi, sau đó gật đầu nói: “Được.”

“Haha.” Trình Uyên cười nhẹ: “Bao dung hơn 50 năm, không dám vạch trần thực lực của gia tộc, không thể nhúng tay vào việc kinh doanh lớn, cho dù có thực lực cũng không thể nâng cao tên tuổi nhà ngươi. , quả thực là rất xấu hổ. Phải không? “

Chương 1931

Chương 1931:

“Thử nghĩ xem, không ai trong bảy gia tộc ẩn thân của người không muốn triển lộ.”

“Vì chính vì lý do này, Anh Bách Lý đã tâm sự với tôi mà không hề giấu giếm, vậy thì tôi ở đây để mạnh dạn hứa với anh.”

“Chờ chuyện này, nếu ta còn sống, ta sẽ cố gắng hết sức bảo vệ gia tộc Bách Lý của người từ khi sinh ra, ta tin tưởng khi tới nơi thì con rồng sẽ cho ta bộ mặt này.”

Sau khi Trình Uyên nói xong, ánh mắt Bách Lý Minh Dương trở nên sáng hơn, nụ cười trên mặt không che giấu được chút nào.

Trong nhiều năm qua, đây là lần duy nhất anh nhìn thấy hy vọng và cũng là niềm hy vọng duy nhất của gia đình họ trong năm mươi năm, làm sao anh có thể không phấn khích cho được?

“Ông Cheng, nếu ông có thể làm được những gì ông nói, nhà Bách Lý của tôi sẽ cùng ông sửa chữa nó qua nhiều thế hệ. Chỉ cần ông cần, nhà Bách Lý sẽ dùng sức lực của cả nhà mà giúp đỡ!” .

Trình Uyên gật đầu, sau đó chỉ vào tinh quang phía xa: “Người tới khiêu chiến thì sao?”

Bách Lý Minh Dương, người vừa tuyên thệ với chính mình, đã sững sờ khi nghe thấy câu nói: “Tôi?”

“Cái gì?” Trình Uyên không khỏi nheo mắt lại: “Người không muốn?”

“Không, không ...” Bách Lý Minh Dương vội vàng nói, sau đó suy tư một lúc: “Được, tôi đi!”

Trình Uyên không khỏi quay đầu về phía biển, nhìn khung cảnh quen thuộc, nhiệt độ quen thuộc, trong lòng cậu đã đoán được người đến là ai.

Dương Duệ!

Lần này Dương Duệ dám đến một mình, nhất định phải dựa vào. Phần lớn mục đích chuyến đi của anh cũng do sao Minh Vương gửi tới. Không phải hẳn muốn tiêu hao thể lực hay linh lực của Trình Uyên trước khi đấu với Minh Vương, mà là muốn kiểm tra chi tiết của Trình Uyên.

Có vẻ như Minh Vương vẫn còn chút sợ hãi trước bản năng bí ẩn của Trình Uyên.

Thật không may, Trình Uyên có Bách Lý Minh Dương ở đây.

Đánh giá thực lực của Bách Lý Xingyao lúc đầu, nếu Bách Lý Minh Dương không dưới em trai mình, thì ít nhất anh ta cũng

có thể đấu với Dương Duệ, mặc dù khả năng cao là anh ta sẽ thua.

...

Nó gần!

Cuối cùng mọi người đã nhìn thấy rõ ràng rằng một lớp băng dày đã hình thành ở vùng biển xa.

Phía trên lớp băng, một người đàn ông trung niên ngồi xếp bằng.

Khi con tàu đến gần, người đàn ông trung niên từ từ mở mắt và nhìn họ.

Người này là Dương Duệ.

Con thuyền dừng lại ngay trước mặt băng.

Đứng trước lan can, Trình Uyên từ trên xuống dưới nhìn Dương Duệ, thờ ơ hỏi: “Anh không sợ chết sao?”

Dương Duệ cũng nhìn Trình Uyên, trên mặt không có chút hoảng sợ, thay vào đó là nụ cười bình tĩnh: “Trước đây tôi không quan tâm đến việc gặp phải thủy quái dưới biển. Không ngờ nó lại rẻ hơn cho cô. . Hôm nay tôi đặc biệt bắt được một con. Chỉ sau đó tôi mới biết rằng thứ này là một thực phẩm bổ sung lớn như vậy. ”

Nghe anh nói, Trình Uyên hơi giật mình, rồi nhìn về phía sau.

Chắc chắn, có một tác phẩm điêu khắc bằng băng khổng lồ của một con hải thú phía sau anh ta, và con mắt duy nhất của con hải thú này hơi kỳ lạ, như thể nó đã bị mù bởi thứ gì đó.

Sau khi Trình Uyên nhìn thấy, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Nếu đoán đúng, bọn họ đã gặp phải con hải thú này, bị bọn họ làm cho mù hai mắt, xem ra chỉ có ba con hải thú như vậy.

Và ba người này vẫn còn rất đáng tiếc.

“Hiện tại ta đã lấy được bảo vật giống như ngươi, cũng đã cảm nhận được thực lực của chính mình, không còn giữ được nữa.”
Nụ cười của Dương Duệ dần trở nên lạnh lùng hơn: “Ta cảm thấy có thể đánh bại ngươi!”

Ngày xưa, Dương Duệ vẫn như một nàng tiên trên mây đối với Trình Uyên, nhưng bây giờ tình hình đã có những thay đổi khôn lường.

Chương 1932

Chương 1932:

Bây giờ Dương Duệ nói với Trình Uyên với một số sự không chắc chắn rằng anh ấy cảm thấy rằng anh ấy có thể giành được Trình Uyên.

Tuy nhiên, Trình Uyên lúc này không cần anh khẳng định.

“Về mặt biển, cậu đúng là có lợi thế.” Trình Uyên nhàn nhạt trả lời: “Cộng thêm loại đồ vật mà cậu mới có được, thật sự không nên coi thường.”

Thứ đó, Trình Uyên đoán chắc đó là viên quý trong hải thú, khả năng cao.

Có ba con hải thú, trong cơ thể mỗi con một con, do Trình Uyên thu được một con, để năng lượng hấp ám trong cơ thể hắn biến đổi về chất, cho dù hắn có thăng cấp Thần Võ cảnh giới, thì Khí thật của hắn cũng chuyển từ thể khí. trạng thái thành một Quang Hoa, và bây giờ là Siêu Thần Võ Võ Đang, hào quang cũng mạnh hơn hào quang chung.

Cái còn lại là do Minh Vương gia thu được, hiển nhiên là Dương Duệ đoạt được cái cuối cùng.

“Nhưng, hôm nay đối thủ của anh không phải là tôi!” Trình Uyên dừng lại và nói tiếp.

“Cái gì?” Dương Duệ rõ ràng là giật mình.

Cách đây không lâu, anh chỉ có một mình trên thế giới. Ngày nay, thế giới đã thay đổi mạnh mẽ, nhưng Dương Duệ khẳng định rằng chỉ có vài người có thể sánh ngang với anh ấy. Minh Vương được tính là một, rồng được tính là một, cộng với Bạch An Tương đột nhiên trở nên mạnh hơn được tính là một, và bây giờ Trình Uyên cũng được tính là một.

Đột nhiên, anh từ một mình trên thế giới trở thành vị trí thứ 4 và thứ 5. Dương Duệ từ lâu đã không muốn làm như vậy, nhưng lúc này anh lại phiêu lưu, nghĩ rằng sức mạnh của mình đã được cải thiện nhảy vọt mới có thể. để trở lại vị trí ban đầu của mình.

Trình Uyên có thể tránh được trận chiến?

“Ta không thể giúp ngươi!” Dương Duệ ngậy người nói: “Nếu không đánh, con tàu này sẽ không còn!”

Khi anh ta nói, một làn hơi băng giá quét về phía con tàu chở khách, và băng giá ngay lập tức bao bọc hàng rào.

Nhìn thấy điều này, Trình Uyên khẽ cau mày nói: “Trong ấn tượng của tôi, cậu không phải là người nóng nảy như vậy.”

“Ta đã nói hôm nay đối thủ của ngươi không phải ta, nhưng là tránh đánh một trận.”

Ngừng một chút, anh ta liếc mắt nhìn Bách Lý Minh Dương, lập tức nói với Dương Duệ: “Ý tôi là, đối thủ của anh hôm nay là người khác!”

Chà, bây giờ có bốn người mà sức mạnh đã vượt qua cả Dương Duệ, nhưng Trình Uyên thực sự nói rằng còn có những người khác?

Trái tim của Dương Duệ đột nhiên hùng hực lửa giận.

“Ý của ngươi là, ngoài ngươi ra, trên con tàu này còn có người ở Siêu Thân Võ võ giả sao?”

Trình Uyên ngừng trả lời, nhưng nói với Bách Lý Minh Dương, “Anh Bách Lý, hãy cẩn thận.”

Nước da của Bách Lý Minh Dương đột nhiên đỏ bừng, hai bàn tay nắm chặt lại kẽ run lên, hiển nhiên là anh đang rất phấn khích và căng thẳng. Rốt cuộc, gia đình Bách Lý đã ở ẩn trong nhiều năm, và anh ta đã không chiến đấu chống lại bất kỳ ai trong nhiều thập kỷ.

Bách Lý Khê Dao rung mình trong không khí bởi nhiệt độ giảm đột ngột. Đồng thời, nghe thấy cuộc đối thoại của Trình Uyên với Bách Lý Minh Dương, anh ta kinh ngạc nhìn Bách Lý Minh Dương.

“Ba, con làm được không?”

Trong mắt cô, Bách Lý Minh Dương là một doanh nhân nhỏ bé đơn giản và bình thường, cô chưa bao giờ thấy cha mình tập võ và cũng chưa bao giờ biết ông có thể võ thuật.

Và người đàn ông trung niên xa lạ trước mặt cô có thể đóng băng nước biển như Iceland, điều này đã khiến nhận thức của cô bị suy sụp, đồng thời bắt đầu lo lắng cho Bách Lý Minh Dương.

Cô cảm thấy rằng cha cô sẽ chiến đấu chống lại một nhân vật như một vị thần. Chợt thấy khó chịu!

Trước khi Bách Lý Minh Dương lên tiếng, Trình Uyên đã an ủi cô trước: “Đừng lo lắng, cha cô không nhào bột. Hôm nay cô có thể nhìn thấy mặt khác của sự anh hùng của ông ấy.”

Nghe được lời nói an ủi con gái của Trình Uyên, Bách Lý Minh Dương đột nhiên cảm thấy rất tốt, ngẩng đầu lên “Haha ...” và mỉm cười.

Không có gì cho thấy rằng một người cha mạnh mẽ trước con gái của mình, và điều đó làm cho một người cha hạnh phúc cả về thể chất lẫn tinh thần.

sau đó.

Anh ấn mạnh vào dưới chân, “rầm” một tiếng vỡ tan trong không khí. Cả người bắn về phía Dương Duệ như một phát súng thần công.

Chương 1933

Chương 1933:

“Từ lâu ta đã nghe nói Dương Duệ có thể sánh ngang với rồng. Hôm nay Bách Lý Minh Dương dám đến xin ý kiến!”

Con người của Dương Duệ cũng đột nhiên co rút lại: “Gia tộc Bách Lý?”

Tôi đã thấy, tạo ra gỗ từ không khí loãng.

Những cây dây leo với hàm răng và móng vuốt của chúng đột nhiên bật ra khỏi Iceland của Dương Duệ, uốn lượn và quấn vào nhau.

Bách Lý Minh Dương vừa rơi trên những dây leo này, liền nhanh chóng lao về phía Dương Duệ, dưới chân bay như bay, giống như đi trên mặt đất.

Đây là tài năng bản năng của Bách Lý Minh Dương, Dây leo.

Dương Duệ hừ lạnh một tiếng, dùng hai tay véo véo bay, dây leo bắt đầu đông cứng.

Và đúng lúc này, một con khổng lồ màu xanh lục đột nhiên xuất hiện sau lưng anh. Đó là một loại cỏ khổng lồ ăn thịt người, vẫy hai chiếc lá to và quấn nó về phía Dương Duệ.

Sau khi Dương Duệ cảm nhận được điều đó, thân hình nhanh chóng lóe lên, lướt sang một bên để tránh sự tấn công của con cá piranha (1 loài cá ăn thịt).

Với một âm thanh “Bùm!”, Những lưỡi kiếm dài năm hoặc sáu mét trực tiếp hét lên khỏi băng mà anh ta đang đứng, và đột nhiên có một tiếng động lớn. Khối băng tách ra ngay lập tức, để lộ ra nước biển hỗn loạn bên dưới .

Và điều này.

Bách Lý Minh Dương cuối cùng cũng đến chỗ của Dương Duệ, hai người gặp nhau liền đứng thẳng phản đối, chỉ cách nhau năm sáu thước.

Bách Lý Khê Dao choáng váng trước cảnh tượng trước mắt.

Cô sẽ không bao giờ nghĩ rằng cha cô lại mạnh mẽ như vậy. Cô ấy mở miệng ngạc nhiên và quên đóng nó lại.

Trình Uyên an ủi cô và nói: “Đừng lo lắng, bố cô sẽ không sao đâu.”

Lý do tại sao anh để Bách Lý Minh Dương thực hiện là để bảo toàn sức mạnh của mình trước khi chiến đấu với Minh Vương, để không bị theo dõi bởi các thẻ lỗ của Dương Duệ, và thứ hai, anh muốn kiểm tra sức mạnh và “lòng trung thành” của Bách Lý Minh Dương.

Trên thực tế, trung thành và không trung thành đều là giả dối, nhà Bách Lý không cần trung thành với Trình Uyên, cái gọi là trung thành của họ chẳng qua là dựa vào việc Trình Uyên có thể giúp họ xuất hiện trở lại và lấy thứ họ cần. Trình Uyên tự nhiên hiểu chuyện nên muốn xem nhà Bách Lý quyết tâm như thế nào.

Rõ ràng, anh ta đã đánh giá thấp mức độ mà một gia đình, một chủ gia đình và một người đàn ông khao khát ước mơ.

Ngay cả khi biết nguy hiểm, Bách Lý Minh Dương đã lao ra đánh Dương Duệ không chút do dự.

“Không ngờ nhà Bách Lý lại gia nhập trại rồng.” Dương Duệ hơi cau mày khi nhìn thấy Bách Lý Minh Dương.

Bách Lý Minh Dương bật cười: “Nếu thiên hạ loạn lạc, tự nhiên nhà Bách Lý của ta không thể một mình gánh vác, cho nên ta cứ thản nhiên đứng một đội.”

“Thật quá cầu thả, đúng không?” Dương Duệ nói.

“Cảnh gia, Lý gia, Mộ Dung gia, Cổ gia cùng Tuoba gia tộc đã cân nhắc kỹ càng, nhưng kết quả cuối cùng là như thế nào? Ta nghĩ như vậy còn không thoải mái như gia tộc Bách Lý của ta vội vàng tới đây?” Bách Lý Minh Dương nói.

“Có biết mình sẽ chết không?” Dương Duệ bình tĩnh hỏi.

Bách Lý Minh Dương mỉm cười chân thành: “Tôi đã bao dung trong nhiều thập kỷ, và tôi từ lâu đã muốn hoạt động. Thay vì

khuất phục trước thế giới, tốt hơn là giành lấy tương lai bằng cuộc sống của mình.”

Nói xong, trên mặt Bạch Cảnh lộ ra một tia kiên quyết.

Còn Dương Duệ thì ngừng nói nhảm, phát tay áo đột ngột, hừ lạnh: “Đã vậy, để cho người xem đi, thần thông mới của ta!”

Nói xong, Dương Duệ tiến lên một bước rồi đưa tay ra.

Một loạt tia sáng trong suốt hiện ra từ không khí mỏng, rồi bắn vào cơ thể Bách Lý Minh Dương với tốc độ nhanh chóng.

Chùm ánh sáng truyền đi với tốc độ ánh sáng, nhanh đến mức Bách Lý Minh Dương không thể tránh kịp. Vì vậy, ngay sau đó, tia sáng chiếu vào anh ta bắt đầu đông cứng.

Bách Lý Minh Dương cũng sửng sốt, xua tay nhanh chóng.

Chương 1934

Chương 1934:

“Bùm bùm bang bang!” Một loạt tiếng nổ vang lên, vô số cành cây rậm rạp xuyên thủng lớp băng dày, lớn nhanh, quán lấy Bách Lý Minh Dương như một quả bóng.

Nhiệt độ bên trong đã tăng lên vô cùng, nhưng dù vậy cũng không thể làm tan băng do hai luồng ánh sáng va vào cơ thể tạo thành, nhưng nó đã làm chậm tốc độ lan truyền ra toàn bộ cơ thể.

Cảnh tượng này khiến những người trên tàu cảm thán.

Bách Lý Khê Dao đột nhiên bước tới, hai tay nắm lấy lan can, căng thẳng quên thở.

Trình Uyên ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, trong lòng thầm nói: Dương Duệ này thật đúng là có được viên quý, linh khí trong cơ thể biến thành hắc y nhân. Đẳng này thực lực của hắn cũng không được cải thiện một chút, ước chừng ngay cả Long cũng không dễ dàng đánh bại hắn.

...

Dương Duệ nhìn thấy con rùa Bách Lý Minh Dương co lại trong quả bóng làm bằng thảm thực vật, khoe miệng nở một

nụ cười đắc ý: “Rõ ràng không phải là đối thủ của tôi, tại sao lại phải vùng vẫy?”

“Vì vinh quang của gia tộc Bách Lý, với tư cách là người đứng đầu gia tộc Bách Lý, tôi đương nhiên phải cố gắng rất nhiều. Người như cô sẽ không bao giờ hiểu được!” Bách Lý Minh Dương lớn tiếng nói.

Dương Duệ khác với anh, Dương Duệ không có con và cô đơn, anh không phải gánh vác sứ mệnh của gia tộc, và vì mối quan hệ với Long huynh, anh sẽ không bị con rồng trấn áp, vì vậy, anh không cần quan tâm đến những người khác, gia đình của mình và gia đình của mình., Anh ta có thời gian để mơ tưởng về thế giới mới của mình, và một số thời gian để đặt ra tham vọng của mình.

Nhưng Bách Lý Minh Dương thì khác, anh ấy cần phải cố gắng rất nhiều vì sự hồi sinh của gia đình Bách Lý. So sánh, tham vọng của anh không thể so với tham vọng của Dương Duệ một chút nào, nhưng tham vọng của anh là vì cả gia đình, và chính vì điều này mà anh mới được Trình Uyên công nhận.

Dương Duệ không hiểu, không muốn hiểu, chỉ biết rằng trước mặt đột nhiên có quá nhiều ngọn núi, muốn dời từng ngọn núi này một cái, hoặc là làm cho chúng nhả nhụi. Vì vậy, anh không để ý đến những đôi gò bồng đảo nhỏ như Bách Lý Minh Dương.

Giống như không để vào mắt Trình Uyên.

Hắn bình tĩnh vung tay lên, chín đạo quang mang phóng thẳng lên trời.

“Đã nhiều tuổi rồi mà vẫn còn bốc đồng như vậy.” Dương Duệ nói: “Kết quả như vậy chỉ có thể giết chết chính mình. Có ý tứ gì?”

Nói xong, cánh tay của anh ta rơi xuống.

Chín cột sáng từ trên trời giáng xuống, thẳng đến dây leo bảo vệ Bách Lý Minh Dương.

Không có âm thanh nào, và những cây dây leo ngay lập tức bị bao phủ bởi ánh sáng xanh. Sau đó, chúng bắt đầu đóng băng, và chỉ sau đó chúng mới phát ra những tiếng “lách cách”.

“Bùm.”

Cây nho đã bị đóng băng thành các tinh thể băng và đột nhiên sụp đổ.

Vào lúc này, những cây nho mới lại tách ra khỏi lớp băng và hình thành một quả bóng nho mới bằng răng và móng vuốt của chúng.

Tia sáng bị đánh xuống một cái, dây leo biến thành tinh thể băng và nứt ra, nhưng chúng vẫn tiếp tục phát triển dữ dội.

Dương Duệ thoải mái và tự do, nhưng Bách Lý Minh Dương đang phải vật lộn để hỗ trợ nó.

“Tài năng bản năng của tôi là băng nặng, và hào quang của tôi đã biến thành ánh sáng của thế giới. Băng có thể hấp thụ ánh trăng và ánh sao, sau đó biến nó thành hào quang để tôi sử

dụng. Nói cách khác, hào quang của tôi giống như một cỗ máy chuyển động vĩnh viễn . Cũng sẽ không cạn kiệt, và linh khí của bạn cuối cùng sẽ cạn kiệt khi tài năng bản năng của bạn bị tiêu hao. Bạn và tôi không cùng đẳng cấp. ”

Dương Duệ bình tĩnh nói: “Ba con hải thú, ba viên quý, Trình Uyên và Minh Vương chỉ tăng cường độ thuần khiết của linh lực, nhưng tôi có thể dung hợp với tài năng bản năng của mình. So với Trình Uyên, có thể không cần đối thủ của tôi. ! ”

Nghe những gì anh ta nói, Bách Lý Khê Dao trên thuyền càng thêm căng thẳng, và bàn tay của cô đã vô tình nắm lấy cánh tay của Trình Uyên.

Và Trình Uyên cau mày.

Anh không ngờ rằng Dương Duệ lại thực sự lợi dụng loại ưu thế này. Bạn thử nghĩ xem, bản năng của anh ấy là băng, vì vậy ngay cả khi không có ánh sáng và trời rất tối, chỉ cần anh ấy tạo ra một vùng tinh thể băng lớn, anh ấy có thể tạo ra hào quang bất cứ lúc nào, điều mà ngay cả Trình Uyên cũng vậy. Sao Minh Vương không làm được.

Mặc dù linh khí của ba người bị gột rửa và hóa thành ánh sáng, nhưng trên thực tế, chỉ có Dương Duệ dung hợp hoàn mỹ nhất.

Chương 1935

Chương 1935:

“Tôi phải làm gì đây?” Bách Lý Khê Dao lo lắng hỏi.

Trình Uyên im lặng.

Trên thực tế, hẳn biết Bách Lý Minh Dương sớm muộn cũng chỉ bị đánh bại, sớm muộn gì cũng bị đông thành băng, biến thành bột.

Vốn dĩ muốn dùng Bách Lý Minh Dương để tiêu hao của Dương Duệ, nhưng bây giờ có vẻ như anh ta đã phạm sai lầm.

“Ừc!”

Trình Uyên thở dài và nói với Bách Lý Khê Dao: “Đừng lo lắng, tôi sẽ cứu cha cậu.”

Nói xong, anh ta giơ một chân lên và bước lên lan can.

Lúc này, Trình Uyên ánh mắt đột nhiên ngưng tụ.

Tôi đã nhìn thấy nó.

Bóng cây dây leo ngày càng nhỏ bỗng nhiên sụp xuống một tiếng “rầm”, dây leo không còn sinh trưởng nữa, những dây leo trước đó cũng đông cứng thành băng, bay tứ tung.

Trong trường hợp bình thường, Bách Lý Minh Dương sẽ chết nếu mất đi lớp bảo vệ.

Tuy nhiên.

Trước sự mong đợi của mọi người, Bách Lý Minh Dương đã ra đi.

Dương Duệ cũng giật mình.

Ngay sau đó, một số chồi nhỏ bắt đầu nhú ra từ những vết nứt trên lớp băng xung quanh cậu, rồi từ từ mở ra, tạo thành một bông hoa băng rực rỡ đầy màu sắc.

Sau khi hình thành, hoa băng bắt đầu xoay tròn nhanh chóng, ngay sau đó tất cả hoa băng xung quanh đều bị ném đi, sau đó hoa băng dày đặc tạo thành một tấm lưới lớn bao phủ Dương Duệ.

Dương Duệ ánh mắt ngưng tụ đột nhiên, hấn nhanh chóng lùi lại.

Khi anh ta rút lui, nước biển dưới chân nhanh chóng đông cứng lại, điều này cũng mở ra một con đường cho anh ta.

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm...”

Tiếng gâm rú không dứt, hoa băng giống như mỏ, vừa gặp nhau liền nổ tung.

Và phía sau Dương Duệ cũng đột nhiên vang lên một tiếng “rầm”, một cái xúc tu to lớn của cây nho, vọt lên khỏi mặt nước lao lên trời.

Bách Lý Minh Dương bước lên cành cây to lớn đó và xuất hiện sau lưng Dương Duệ.

“Bạn là một người, luôn nghĩ đến việc tính toán người khác. Thường thì loại người này quá cái tôi và cho rằng mình vĩ đại như thế nào, nhưng không bao giờ nghĩ đến cảm xúc của người khác.”

Bách Lý Minh Dương phủi đi lớp băng do hai viên băng để lại trên quần áo, khẽ cười: “Anh nói đúng, ánh sáng và băng có thể nhiều lần tạo ra linh khí để anh sử dụng. Nhưng anh đã bỏ qua một chút!”

“Tài năng bản năng của tôi là gỗ.”

“Tài năng bản năng của ngươi là băng!”

“Băng cũng là nước, còn nước là mộc. Sư huynh, khi chúng ta gặp nhau, ngươi càng mạnh, ta càng mạnh?”

Dương Duệ sững sờ.

Trình Uyên gác chân lên lan can không khỏi mắt sáng lên.

Bách Lý Khê Dao bất ngờ.

Đúng vậy, ngũ hành sinh sản và khắc chế lẫn nhau, và trong ngũ hành thì mộc có vẻ yếu nhất, nhưng khi ngũ hành gặp nhau thì chỉ có hỏa mới có thể kiềm chế được mộc, còn đất và nước đều sinh ra mộc.

Nói xong, Bách Lý Minh Dương phát tay.

“Bùm bùm bùm bùm” Trên cây nho to lớn mà hắn đang đứng, vô số nhánh nhỏ trong nháy mắt mọc lên, cuộn lấy Dương Duệ.

Dương Duệ cũng vẫy cánh tay của mình, và một chiếc khiên pha lê băng xuất hiện trước mặt anh ta.

Chương 1936

Chương 1936:

Tuy nhiên, có quá nhiều dây leo, và Dương Duệ và chiếc khiên của anh ta đã bị chôn vùi ngay lập tức. Và Bách Lý Minh Dương dường như không có ý định dừng lại ở đây, cánh tay của anh ấy vẫn vẫy vẫy, và những dây leo đó vẫn đang phát triển, quấn lấy Dương Duệ từng lớp một, giống như buộc anh hàng chục, hàng trăm lần bằng một sợi dây.

Đối mặt với phong độ đột ngột đảo ngược, trên mặt Bách Lý Minh Dương đầy vẻ kiêu ngạo.

Ngay cả Bách Lý Khê Dao trên thuyền cũng giơ nắm đấm nhỏ lên đầy phấn khích, như đang cổ vũ cha mình, như thể cô đã hoàn toàn quên đi cảm giác hồi hộp và nghẹt thở vừa rồi.

Cuộc đấu tranh ở đây đương nhiên thu hút rất nhiều, rất nhiều người. Thủy thủ đoàn trên tàu chạy ra xem, trong đó có Phương Tố Anh.

Trình Uyên cau mày khi nhìn thấy Phương Tố Anh, “Tại sao anh lại ra ngoài?”

Phương Tố Anh phun ra một cái lưỡi thơn tho nhìn anh và cười ngọt ngào: “Hai đứa bé đã ngủ rồi, chị Nam Địch nhìn chúng, còn em thì ...”

Cô ấy không xem trận chiến căng thẳng trên băng một cách nghiêm túc chút nào.

Có lẽ trong mắt Phương Tô Anh, chỉ cần Trình Uyên ở đó, cho dù nơi đó có nguy hiểm đến đâu, cô vẫn quan tâm xem náo nhiệt.

Cô gái vô tâm này đã khiến Trình Uyên bị vu oan.

“Sắp thắng rồi sao?” Phương Tô Anh cảm thấy rất kỳ quái khi nhìn thấy vô số cành cây nhô ra khỏi mặt băng, cô vội vàng vịn vào lan can vươn đầu nhìn xung quanh, đồng thời không quên hỏi Bách Lý Khê Dao bên cạnh. cô ấy.

Bách Lý Minh Dương chiếm thế thượng phong, Bách Lý Khê Dao vô cùng phấn khích, nghe thấy câu hỏi của Phương Tô Anh, cô nặng nề gật đầu với cô ấy: “Chà, cô xem người trên chính là ba tôi, tên xấu xa kia hoàn toàn không phải là đối thủ của ba tôi ...”

“Wow! Cha của bạn thật là tuyệt vời.” Lý Nam Địch thốt lên.

“Yeah, tôi không mong đợi điều đó, bạn thấy ...”

Theo cách này, Trình Uyên nhìn hai cư sĩ trước mặt với vẻ mặt sững sờ, bàn tán về hình thức sân cỏ một cách thích thú.

Tuy nhiên, sự thật không như hai cô gái cùng tuổi nghĩ.

Mặc dù Bách Lý Minh Dương có thể thượng phong, nhưng rõ ràng là anh ta không thể giết được Dương Duệ.

Bởi vì những cành cây và dây leo bao bọc Dương Duệ đang dần gãy.

Mặc dù Dương Duệ bị mắc kẹt, anh ta trông bình tĩnh và không hoảng sợ, nhìn chăm chăm vào những dây leo đang mắc kẹt anh ta như một sợi dây, từ từ biến thành tác phẩm điêu khắc băng, và sau đó vỡ tan. Sau đó, những cây nho mới xuất hiện.

Liên tục, điều này trở lại nhịp điệu của hàng thủ Bách Lý Minh Dương trước đó và cuộc tấn công của Dương Duệ.

Bằng cách này, cho dù nước có thể sinh ra gỗ, Bách Lý Minh Dương cuối cùng cũng sẽ cạn kiệt linh lực, nhưng Dương Duệ có thể liên tục hấp thụ linh lực.

Thực ra, đến lúc này, kết cục đã biết trước, quả nhiên không như lời bọn trẻ nói.

“Người không thừa nhận thất bại sao?” Dương Duệ lãnh đạm nhìn Bách Lý Minh Dương.

Trong một thời gian dài, Dương Duệ cho người ta cảm giác như một cơn gió thần tiên, trên mặt không ít thay đổi cảm xúc. Lúc này, ánh mắt anh ta trở nên có chút âm trầm, điều này cho thấy Dương Duệ đang tức giận.

“Cái gì?” Bách Lý Khê Dao nghe câu hỏi của Dương Duệ, không khỏi kinh ngạc nói: “Rõ ràng là anh ta sắp thua, vậy mà bảo bố tôi đầu hàng, thật là không biết xấu hổ.”

“Vậy đó, thật không biết xấu hổ, tôi còn dám khoe khoang sau khi bị trói vào bánh bao.” Phương Tố Anh đáp lại.

Khi Trình Uyên nghe thấy tiếng họ bên cạnh, khuôn mặt anh ta nổi đầy hắc tuyến.

Giờ phút này, Bách Lý Minh Dương khổ sở. Như lời nói của Dương Duệ, hiện tại hắn chỉ là chống đỡ không nổi, sớm muộn gì cũng sẽ thành bại, sát ý cùng lời đe dọa trong lời nói của Dương Duệ lúc này chắc chắn như núi nặng.

Bách Lý Minh Dương trán tiết ra những hạt mồ hôi.

Ngay sau đó.

“Dừng lại!” Trình Uyên trên thuyền đột nhiên hét lên: “Đánh nhau cũng không có ích lợi gì.

“Dương Duệ, cậu cũng nên hiểu rằng dù hiện tại Anh Bách Lý không phải là đối thủ của cậu, nhưng vẫn còn có ta. Nếu cậu tự mình cân sức chiến đấu với cả hai chúng ta cùng một lúc, cậu còn có cơ hội nào?”

Chương 1937

Chương 1937:

Mặc dù lần này Dương Duệ xuất hiện đột ngột nhưng Trình Uyên biết anh ta là người thận trọng, nếu không nắm chắc 80%, anh ta thường sẽ không dễ dàng làm được.

Vì vậy, việc Trình Uyên hỏi những lời này cũng đã ngăn cản những nét tính cách của cậu ấy.

Nghe những lời của Trình Uyên, không phải Dương Duệ bỏ cuộc trước, mà là Bách Lý Khê Dao và Phương Tố Anh.

Đầu tiên Phương Tố Anh hỏi Trình Uyên với vẻ khó hiểu: “Cậu đang làm gì vậy? Chúng ta sẽ thắng ngay bây giờ. Tại sao cậu lại đột ngột đầu hàng?”

Bách Lý Khê Dao cũng không quá vui mừng, cô bĩu môi có chút bất mãn nói: “Đúng vậy, cô xem ba tôi đứng cao hơn anh ấy rất nhiều.”

“...” Trình Uyên không khỏi vuốt trán, đau đầu.

“Đây không được gọi là đầu hàng, đây được gọi là xây dựng hòa bình.” Ông nhấn mạnh.

Chắc chắn, vẻ mặt của Dương Duệ đã thay đổi một chút sau khi nghe những lời của Trình Uyên vào lúc này, nhưng ngay sau đó, khuôn mặt đó đã trở lại bình tĩnh như trước.

“Này! Thật đáng tiếc.” Anh thở dài.

“Không.” Trình Uyên chế nhạo.

Dương Duệ cũng không có nói nhảm nữa, xoay người lại, tất cả dây leo vướng víu trên người đột nhiên đông cứng lại, sau đó “âm” hóa thành băng rơi trên mặt đất.

Bách Lý Minh Dương dừng lại, và Dương Duệ quay người bước đi trên mặt băng.

Sau khi trở lại boong, Bách Lý Minh Dương đã toát mồ hôi và thở hổn hển, lúc này, dù Phương Tố Anh hay Bách Lý Khê Dao đều nhận ra điểm yếu của Bách Lý Minh Dương, anh biết rằng nếu Trình Uyên không nói về điều đó, Bách Lý Minh Dương sẽ nguy hiểm đến mức nào. hiện nay.

“Tại sao? Vừa rồi ngài Bách Lý rõ ràng đã chiếm được ưu thế.” Phương Tố Anh bối rối hỏi.

Bách Lý Minh Dương cười khò: “Mấy đứa em gái của tôi không biết, tôi có thượng phong bao lâu cũng vô dụng. Ở trình độ của chúng tôi, chỉ cần không thể gây thương tích hoặc giết chết đối thủ, chúng tôi chỉ có thể so tài với người có. hào quang sẽ tồn tại lâu hơn. Rõ ràng Dương Duệ này, linh khí là vô tận, vượt xa ta. ”

“Hả?” Hai người phụ nữ nhìn nhau không tin.

Bách Lý Minh Dương quay lại và nói với Trình Uyên: “Ông Cheng, Dương Duệ có cơ hội như vậy, sau khi vượt qua được, hướng chỉ chúng ta, tôi e rằng ngay cả Minh Vương cũng không thể là đối thủ của ông ấy.”

Trình Uyên cau mày nói: “Thật là kỳ quái.”

“Kỳ quái ở chỗ nào?” Bách Lý Minh Dương khó hiểu hỏi.

Trình Uyên im lặng, nhưng trong lòng anh rất ngạc nhiên. Một người cẩn trọng như Dương Duệ, trước đây sẽ không bao giờ dám thách đấu một mình Trình Uyên, nhưng bây giờ anh ta đến thách thức Trình Uyên vì lấy được viên thuốc quý của con hải thú khổng lồ. Nói cách khác, nếu hắn không dám tới, làm sao có thể gặp hải thú mà uống thuốc quý của nó?

hoặc là.....

Anh ta đến với con thú biển lớn, vì vậy anh ta nên nhận được một số hướng dẫn từ một người nào đó.

Sao Minh Vương?

Đó là vào thời điểm này.

“Anh Cheng, nhìn kia!” Nước da Bách Lý Minh Dương thay đổi rõ rệt, chỉ tay về phía bờ biển xa xôi và kêu lên.

Không cần Bách Lý Minh Dương nhắc nhở, Trình Uyên đã nhìn thấy nó.

Có một tiếng gầm lớn ở xa họ. Và giống như tia chớp khi sấm sét, bầu trời vô định, và những chùm ánh sáng bay lên bầu trời, và sau đó rải xuống biển.

Mọi người trên thuyền cũng rất ngạc nhiên.

“Dương Duệ đấu với ai?” Bách Lý Minh Dương nghi ngờ hỏi.

Bạn biết đấy, đây là biển.

Cơ hội chạm trán với người quen hoặc kẻ thù trong biển cả thật sự rất mỏng manh, và bạn cũng có thể chạm trán với những kẻ thù có sức mạnh tương đương.

Âm thanh gầm rú cùng ánh sáng chói lòa phía chân trời dài vô tận, đủ để cho thấy những người chống lại Dương Duệ thực lực không chênh lệch bao nhiêu.

Chương 1938

Chương 1938:

“Còn ai có thể đấu với Dương Duệ đến mức này?” Bách Lý Minh Dương không thể tin được.

Trình Uyên cũng có vẻ ngạc nhiên.

Đếm ngược lại, người có thể như thế này cùng Dương Duệ, hiện tại một cái là rỗng, một cái là Minh Vương, còn lại là Bạch An Tương, đương nhiên bây giờ Bạch An Tương ra tay, Dương Duệ có thể không có sức chiến đấu. trở lại.

Tuy nhiên, có một người khác, và đó là Ô Đông Miện. Nhưng Ô Đông Miện là sư phụ của Dương Duệ, anh ta không có khả năng đấu với Dương Duệ, chưa kể Ô Đông Miện dường như cố ý không muốn Dương Duệ và những người khác biết rằng anh ta vẫn còn sống.

Vậy thì ngoài vài người này ra, còn ai nữa?

Trình Uyên đột nhiên cảm thấy có chút bất an, nói cách khác, ngoài anh ta ra, còn có ai đi Đảo Vàng?

Vậy thì, người này có phải là người mà Bạch An Tương đang ghen tị?

“Anh có muốn đi qua xem một chút không?” Bách Lý Minh Dương ngập ngừng hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên nhướng mày, liếc anh một cái, hỏi: “Anh muốn xem sao?”

“Không, không, không phải vậy.” Bách Lý Minh Dương cười xấu hổ nói: “Hãy nghe anh Cheng.”

Rõ ràng là tên này có chút bất mãn với việc Trình Uyên vừa đề hấn đầu với Dương Duệ. Lúc này, tôi muốn kiểm tra trình độ thực sự của Trình Uyên.

Trình Uyên có thể nhìn thấu được kiểu suy nghĩ cẩn thận này, nhưng anh sẽ không quan tâm lắm. Suy cho cùng, họ đều là con người, nên họ có bản tính và cảm xúc nhỏ bé của riêng mình.

“Tốt hơn là làm nhiều hơn làm ít hơn, chúng ta hãy nhanh lên.”

“Được rồi.” Bách Lý Minh Dương quay về phía đối thủ và hét lên: “Tiến lên với tốc độ tối đa.”

...

...

Sau một thời gian, nó đã được yên tĩnh.

Sau hai ngày hai đêm, tàu cũng đến được Đảo Vàng an toàn.

Bách Lý Minh Dương vừa đi khỏi bàn đập, nhìn thấy sắc mặt của Cẩm Đào, ánh mắt càng sáng hơn. Anh ta trông rất hào hứng: “Anh Thành, tôi đã nghe nói đến Cẩm Đào từ lâu rồi. Đây là lần đầu tiên tôi đến.”

Trình Uyên mỉm cười gật đầu: “Em đã nghĩ đến rồi. Chỉ cần em có thể vượt qua khoảng thời gian khó khăn này, anh sẽ cầu hôn Long để gia đình Bách Lý của anh nên sống. Chắc anh ấy sẽ đồng ý. Tất nhiên, nếu anh không đồng ý thì của em.” Gia đình Bách Lý có thể Tất cả đều được chuyển đến Đảo Vàng. Tuy nhỏ nhưng cũng tương đương với một đơn vị cấp tỉnh, bạn có thể vươn lên ở đây. Đây là lãnh thổ của tôi. Bạn không cần sự cho phép của rồng.”

Kỳ thật đây chính là Bách Lý Minh Dương vừa nghĩ tới, nghe vậy mặt mũi tràn đầy hưng phấn nói: “Bách Lý Minh Dương đại diện cho nhà Bách Lý, cảm ơn ngài Cheng trước.”

Trong hai ngày trên thuyền, Bách Lý Khê Dao cùng Phương Tổ Anh và Lý Nam Địch đã trở nên quen biết với nhau, cả ba người lúc này đã tụ tập lại với nhau và trò chuyện không ngừng.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy phong cảnh của cảng Đảo Vàng, Phương Tổ Anh và Bách Lý Khê Dao càng ngạc nhiên hơn, họ cảm thấy mỗi người đều không đủ tinh mắt.

“Nó thực sự giống như thành phố.”

“Ừ, nhìn xem, đằng xa có những tòa nhà cao tầng.”

“Đây vốn là một thành phố.” Lý Nam Địch cười giải thích với cô gái thứ hai.

Sau đó, cô kể cho Phương Tố Anh và Bách Lý Khê Dao về nguồn gốc và những thay đổi của hòn đảo vàng, đặc biệt là việc Trình Uyên đã lần lượt đưa hòn đảo vàng cho hai cô gái.

Hai cô gái sững sờ và máu trào ra, sau đó ánh mắt họ thay đổi khi nhìn Trình Uyên, họ cảm thấy mắt Trình Uyên được bao phủ bởi một lớp sao vàng.

“Bất quá, hẳn có năng lực như vậy.”

“Thật sự rất khó giống một người.”

“Cô đang nói cái gì vậy? Đàn ông của cô rất kém?” Lý Nam Địch không vui khi nghe cuộc trò chuyện của Phương Tố Anh với Bách Lý Khê Dao.

Phương Tố Anh không sao, cô nhỏ chiếc lưỡi nhỏ của mình ra.

Chương 1939

Chương 1839:

Nhưng Bách Lý Khê Dao mặt đỏ bừng, nói: “Đừng thêm bọn họ, ta không phải.”

Một chiếc ô tô đến và dừng lại trước mặt họ.

Bạch Dạ xuống xe, thấy Trình Uyên cười, liền bắt tay với anh.

Cũng có một người đi xuống từ phi công phụ, người đó không sao khi nhìn thấy Trình Uyên, sau khi nhìn thấy Phương Tố Anh, mắt anh ta nhìn thẳng.

“Quá trẻ?”

“Chị Tô Xi!”

Cô con gái thứ hai choáng váng.

Phương Tố Tịch vội vàng bước đến nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phương Tố Anh, hào hứng nhìn cô rồi ôm chặt vào lòng.

“Đại, đại, người còn sống!”

Phương Tố Anh cũng rất hào hứng, thực sự bất ngờ khi hai anh em họ gặp nhau ở đây.

“Mau nói cho em gái tôi biết, chuyện quái gì đang xảy ra, tại sao người ta đều nói cô đã chết?”

...

Nhìn thấy họ như vậy, Bạch Dạ và Trình Uyên cũng mỉm cười với nhau.

“Đảo vàng hiện tại tình huống như thế nào?”

Bạch Dạ tự hào cho biết: “Với sự giúp đỡ của Nhiên Hệ Group, một số khu đô thị ở đây không kém cạnh các thành phố hạng hai trong nước.” Bạch Dạ tự hào cho biết: “Sau khi cơ sở hạ tầng được xây dựng, nhiều lợi ích liên tiếp được đưa ra, và mức sống của người dân cũng được cải thiện. Lên đi, hiện tại người cứ việc đuổi bọn họ đi, bọn họ cũng không nhất định muốn đi.”

“Tốt quá.” Trình Uyên gật đầu cười, sau đó giới thiệu Bách Lý Minh Dương với Bạch Dạ.

Sau đó, một vài chiếc xe khác chạy đến, chật đầy tất cả, và sau đó chạy về phía khu đô thị của Thành phố Bình Minh.

Điều mà Trình Uyên không biết là sau khi họ rời đi, hai người trong bến cảng đang cúi đầu nhìn họ chằm chằm.

“Anh à, người đàn ông bên cạnh Trình Uyên có khí chất rất mạnh.”

“Tôi biết.”

“Vậy là Khỏ Nho lại nói dối chúng ta. Anh ấy nói rằng những người chúng ta gặp vài lần trước đây đều là kẻ thù của Trình Uyên, nhưng bạn có thấy không, người đó vừa nói chuyện vừa cười đùa với Trình Uyên.”

“Tôi biết.”

“Tôi phải làm gì đây? Chúng tôi không thể giết anh ta một chút nào.”

“Tôi biết.”

“Anh à, anh phải nghĩ cách nếu chỉ biết biết thì có ích gì.”

“Tôi biết.”

“...”

“Đừng lo lắng, Khỏ Nho cũng đã đến Đảo Vàng, và nó có thể sẽ ở đó vào tối nay. Chúng ta hãy kiên nhẫn chờ đợi cậu ấy và đừng vội hành động.”

“nó tốt.”

Hai anh em đồng ý, gật đầu với nhau, chuẩn bị rời khỏi đây, tìm một nơi ít người ở trước.

Nhưng vừa quay đầu lại, họ đã thấy một người đàn ông trung niên đang nhìn họ cười, chặn đường họ.

“Các người là ai?” Hai anh em giật mình: “Tại sao họ lại cản đường chúng tôi”.

“Chặn người đương nhiên là muốn cứu người.” Người đàn ông trung niên cười nói.

“Anh à, anh ấy đã nghe thấy cuộc trò chuyện của chúng ta.” Người đàn ông thấp bé hỏi anh trai mình: “Chúng ta có nên...?”

Chương 1940

Chương 1940:

Khi tôi nói vậy, anh ấy cũng làm động tác lau vào cổ mình.

Người đàn ông cao lớn lắc đầu: “Không, chúng ta trước...”

Chưa kịp dứt lời, anh ta bất ngờ vung tay đấm một phát vào đầu người đàn ông trung niên.

Tuy nhiên, một cảnh tượng kỳ lạ đã xảy ra.

Nắm đấm của người đàn ông cao lớn dừng lại cách má người đàn ông trung niên vài inch. Cho dù anh ta có dùng sức mạnh như thế nào, thì nắm đấm của anh ta cũng không thể tiến về phía trước.

Người đàn ông cao lớn đỏ bừng mặt.

Người đàn ông nhỏ bé ngạc nhiên hỏi: “Anh ơi, anh có muốn em giúp không?”

“Không.” Người đàn ông cao lớn lạnh lùng nói, sau đó thu tay lại, đánh vào người đàn ông trung niên một lần nữa.

Tuy nhiên, kết quả vẫn vậy.

Nắm đấm của người đàn ông cao lớn vẫn không thể đánh vào mặt người khác.

“Người làm sao vậy, người đến giúp một chút!” Hấn lo lắng mắng một tiếng.

“Không phải nói không cần ta giúp sao?” Người đàn ông nhỏ bé bị khiển trách vô cớ, có chút không thuyết phục.

Cao nhân khó chịu: “Ta chỉ là khách sáo, người không thể nói cho ta biết.”

“Ồ.” Người đàn ông nhỏ bé trả lời, sau đó đi vòng ra phía sau người đàn ông trung niên để thực hiện một cuộc tấn công đánh lén.

Nhưng khi anh ta dùng tay đấm vào sau đầu, giống như một người đàn ông cao lớn, anh ta không thể lấy được lông của mình một chút nào.

“Người trẻ tuổi không võ mồm.” Người đàn ông trung niên cười nói.

Hai người rút cục lộ ra vẻ kinh hãi trên mặt, nam nhân cao lớn đỏ mặt hỏi: “Người là ai? Tại sao lại ngăn cản chúng ta?”

“Ta là ai?” Người đàn ông trung niên khẽ giật mình, sau đó mỉm cười: “Ồ, ta tên là Bạch Sĩ Câu, người đã nghe nói qua chưa?”

Đúng vậy, người ở đây không phải ai khác, mà là Bạch Sĩ Câu. Một người đàn ông mà mọi người nghĩ là một bậc thầy. Bây giờ hai cường quốc của Thần Võ Võ Lâm không thể làm tổn thương hắn chút nào.

“Không.” Sau khi dừng lại, hai huynh đệ lại đứng cùng nhau, liếc mắt nhìn nhau, đều lắc đầu.

“Về phần tại sao ta muốn ngăn cản ngươi, tự nhiên không muốn ngươi mất mạng vô ích.” Bạch Sĩ Câu cười nói.

“Sư huynh, hắn có ý tứ gì? Ta sao không hiểu được?” Tiểu tử cao hứng hỏi.

Cao nhân không có đáp lại tiểu nhân, ngược lại ném câu hỏi cho Bạch Sĩ Câu: “Ngươi nói đây là có ý gì?”

Bạch Sĩ Câu hỏi: “Ngươi đang muốn giết Trình Uyên?”

Hai anh em lại nhìn nhau, lo lắng nhìn Bạch Sĩ Câu, không trả lời hắn.

Kỳ thật Bạch Sĩ Câu cũng không có chờ đợi câu trả lời của bọn họ, mà là tiếp tục cười nói: “Không thể giết hắn.”

“Ai nói chúng ta không thể giết?” Người đàn ông thấp bé nói với vẻ khó tin.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Bạch Sĩ Câu càng tăng lên: “Chắc chắn rồi, ta muốn giết Trình Uyên.”

Hai anh em nhìn nhau.

Người đàn ông cao lớn phản ứng lại và ngay lập tức khiến trách anh trai: “Em không ngốc sao? Nếu có người gian lận thì cứ nói.”

“TÔI.....”

Bạch Sĩ Câu hỏi cả hai: “Vì các người định giết Trình Uyên, các bạn có biết Trình Uyên đang ở cảnh giới nào không?”

“Tôi biết, đó chỉ là một thiết bị.” Người đàn ông thấp bé nói trước.

“Đồ thứ nhất?” Bạch Sĩ Câu sững sốt hồi lâu, mới hoàn hồn trở lại, kinh ngạc hỏi: “Người đang dùng mạng 2g?”

Chương 1941

Chương 1941:

“Ý anh là gì?” Hai anh em khó hiểu.

Bạch Sĩ Câu thở dài nói: “Nghe ta nói, ngươi thật sự không giết được hắn. Hiện tại hắn cũng không phải là cao thủ.”

“Cho dù hắn ở trong Thần Võ, chúng ta cũng có thể giết.” Cao nhân không tin.

Người đàn ông nhỏ bé cũng không bị thuyết phục và nhân mạnh: “Vâng, cả hai chúng tôi.”

Bạch Sĩ Câu lắc đầu cười: “Các ngươi mười cái trong Thần Võ đều vô dụng.”

“Tại sao? Chẳng lẽ hắn vẫn là cường giả trong Siêu Thần Võ sao?”

Bạch Sĩ Câu cười không nói lời nào.

Kết quả là anh em chết lặng.

“Thật sự là Siêu Thần võ võ giả?”

“Anh à, tên học giả cay nghiệt chết tiệt này, anh ta đã lừa dối chúng ta.”

“Khi anh ấy đến, chúng tôi sẽ giải quyết các tài khoản với anh ấy.”

Nói đến đây, các huynh đệ chợt nhận ra có một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh không biết là bạn hay thù, cả hai đều nhìn Bạch Sĩ Câu với vẻ cảnh giác.

“Những gì anh nói là sự thật? Không phải nói dối chúng tôi sao? Anh và Trình Uyên có quan hệ gì, sao có thể biết rõ ràng như vậy?”

Bạch Sĩ Câu khẽ cười, chấp tay sau, ngửa đầu thở dài: “Ồ! Kỳ thực ta là cha vợ của hắn.”

Nghe các từ.

Sắc mặt hai anh em thay đổi rõ rệt.

Họ cho rằng Bạch Sĩ Câu là cha vợ của Trình Uyên, tự nhiên với Trình Uyên, nên họ lập tức cảnh giác, sẵn sàng phòng thủ và phản công.

Nhưng sau đó Bạch Sĩ Câu khẽ lắc đầu: “Ngươi tu luyện đến Thần Võ không dễ dàng, trong tương lai có lẽ không còn cường giả Thần Võ siêu cấp này nữa, nhất định ngươi sẽ là người đứng đầu những chiến binh trong tương lai, vì vậy tôi mong các bạn hãy tự mình làm điều đó. ”

“Anh đang khuyên chúng tôi không nên giết Trình Uyên?” Hai anh em hỏi.

Bạch Sĩ Câu cười: “Ngươi thật là ngây thơ.”

“Ý anh là cái quái gì vậy?”

Trước cảnh hai huynh đệ vô tội như vậy, Bạch Sĩ Câu cũng đành bất lực. Anh không chán ghét hai anh em này là ngu ngốc, ngược lại anh chỉ nghĩ bọn họ đơn thuần đơn giản đến mức buồn bực.

Bạch Sĩ Câu im lặng một lúc rồi nói: “Sẽ có người giết Trình Uyên, nhưng không phải ngươi. Ta biết ngươi giết Trình Uyên chỉ vì tiền. Nói ra thì hơi buồn cười. Hai cường giả trong Thần Võ sẽ là. bị tấn công bởi hàng triệu người. sống.”

Hai huynh đệ đại địch, cảnh giác đối với Bạch Sĩ Câu tăng lên một chút, không ngờ Bạch Sĩ Câu không chỉ biết tình tiết của Trình Uyên, mà ngay cả chi tiết của họ cũng rất rõ ràng.

“Đi cùng ta, ngươi giá trị hơn mười triệu.” Bạch Sĩ Câu nói.

Nghe đến đây, hai anh em lại giật mình.

“Anh có sẵn sàng cho chúng tôi tiền không?”

“Anh cho chúng tôi bao nhiêu?”

Bạch Sĩ Câu cười nói: “Toàn bộ tài sản của ta.”

“Cái đó bao nhiêu?”

“Uh, có thể là vài tỷ.”

“Hàng chục... tỷ?” Hai anh em chết lặng.

...

...

Đúng lúc này, Trình Uyên, người đã trở lại thành phố Bình Minh, yêu cầu Bạch Dạ giải quyết ổn thỏa người của gia đình Bách Lý, sau đó bảo Phương Tố Anh chăm sóc hai đứa con của mình và đi chơi với Lý Nam Địch.

Trình Uyên tìm Bạch Dạ, lấy chìa khóa xe và lái đến khu vực số 5.

Chương 1942

Chương 1942:

“Nếu một ngày em thay đổi như An Tương ... và anh không nhận ra em, liệu anh có đuổi em trở lại dai dẳng như thể anh đã đuổi theo An Tương không?”

Nhìn thấy hồ sơ của Trình Uyên khi lái xe, Lý Nam Địch bắt đầu có hành vi mê muội.

Có thể thấy Trình Uyên đang rất căng thẳng, trán bắt đầu đổ mồ hôi, cánh tay vẫn còn hơi run. Nói cách khác, từ khi Lý Nam Địch quen Trình Uyên, anh chưa từng như thế này bao giờ, cho nên trong lòng cô có chút xúc động.

Bạn ghen à?

Quên đi, nàng nghĩ dù sao cũng là nữ nhân, không có một chút khí chất.

“Không.” Trình Uyên nói.

“Ngươi ...!” Lý Nam Địch khuôn mặt nhỏ nhắn.

Trình Uyên tiếp tục: “Lần này tôi sẽ đuổi An Tương về. Tôi sẽ không để bất kỳ ai trong số các bạn phải xa tôi nữa.”

Bàn tay nhỏ sắp đánh rồi lại từ từ thu lại, bữu môi: “Cũng khá nhiều.”

Xe nhanh chóng đến khu vực thứ năm.

Bởi vì quận 5 không thuộc địa phận của Trình Uyên nên ở đây vẫn chưa có ô tô riêng, nếu bọn họ lái xe theo cách này quả thực rất chướng mắt.

Vì vậy, Trình Uyên yêu cầu Lý Nam Địch lặp lại những thủ đoạn tương tự trong xe, và nhất thời sắc mặt của anh ta thay đổi.

Bằng cách này, họ đi về phía khu vực thứ năm.

Sắp được nhìn thấy Bạch An Tương, Trình Uyên vừa vui mừng vừa lo lắng.

Lý Nam Địch cũng vậy.

Lý do trang điểm không phải vì sợ phiền phức mà là cố tình tránh mặt Bạch An Tương khi cô biết anh đang ở đây.

Lý Nam Địch thì tốt hơn, rốt cuộc không ai biết cô ấy.

So với các quận khác, quận 5 tụt hậu rất nhiều, cơ bản có người đi lại, tường thành toàn là màu xám xỉ mặng, trên đường cũng không có xe.

Vì vậy, Trình Uyên và Lý Nam Địch đi dạo trên phố đã trở thành khung cảnh hút mắt nhất.

Vì vậy, dòng danh lam thắng cảnh này đã bị chặn.

“Cậu bé, cậu là ai?”

Chính nhà họ Ôn đã ngăn Trình Uyên.

Đây là một người đàn ông trung niên khoảng 35 hoặc 6 tuổi, theo sau anh ta là bảy hoặc tám người cùng tuổi. Trình Uyên đã nhìn thấy anh ta ở nhà của Wen. Tôi không biết anh ta tên là gì, nhưng anh ta có thể nói rằng anh ta là một bậc thầy của lớp học đầu tiên.

Trình Uyên rất tò mò, chỉ cần dừng lại mọi người trên đường này và hỏi bạn là ai, bạn có bị ốm không?

“Tôi không biết khu số 5 đã phát lệnh phong tỏa thành phố? Cô định ở nhà làm gì?” Người đàn ông mặt mũi tối sầm khiển trách Trình Uyên.

Trình Uyên chợt nhận ra, chẳng trách bên kia muốn ngăn cản.

“Tại sao muốn đóng cửa thành?” Lý Tịnh kinh ngạc hỏi.

Người đàn ông trung niên hung ác trừng mắt nhìn Lý Nam Địch, “Không nên hỏi có phải không.”

Nhưng sau khi nói xong, mắt anh ta sáng lên.

“Người phụ nữ xinh đẹp khá chói mắt. Đi theo một đứa trẻ ốm yếu như vậy thì thật đáng tiếc.”

Người bên cạnh trêu chọc.

Bởi vì tôi tin tưởng vào Lý Nam Địch, sau khi Lý Nam Địch trang điểm cho Trình Uyên, Trình Uyên không nhìn vào gương, cũng không nhìn vào nó, tôi thực sự không biết rằng Lý Nam Địch thực sự vẽ cho anh ấy một khuôn mặt ốm yếu.

Một vài người vô tư lự nhìn Lý Nam Địch với ánh mắt không mấy thiện cảm, và sau đó họ không làm bất kỳ hành động thái quá nào khác.

“Mau về nhà đi.” Sau khi người đàn ông trung niên mắng Trình Uyên, anh ta xoay người rời đi.

Chương 1943

Chương 1943:

Trái tim của Trình Uyên cảm động và nhanh chóng làm theo.

“Tại sao chúng ta phải theo dõi họ?” Lý Nam Địch hỏi.

Trình Uyên thì thào: “Đây là của nhà họ Ôn.”

“A!” Lý Nam Địch hiểu ra ngay lập tức, nhưng đồng thời cô cũng có chút khó hiểu: “Tại sao chúng ta không trực tiếp đi gặp An Tương?”

“Tìm ở đâu?” Trình Uyên hỏi ngược lại.

Lý Nam Địch trả lời: “Tất nhiên là những người cũ đã đi đến khu vực thứ năm.”

“Nếu cô ấy không có ở đó thì sao?” Trình Uyên không nhận được xoa đầu cười: “Đồ ngốc, sẽ rất khó chịu.”

“Ồ.” Lý Nam Địch co rụt cổ lại, yếu ớt đáp.

Bọn họ đi theo đoàn người này đã lâu, Lý Nam Địch hai chân mệt mỏi trở nên đau nhức, bọn họ liên tục đập chân.

Cô ấy nhìn Trình Uyên đau khổ, Trình Uyên quay lại và nhận ra: “Có chuyện gì vậy?”

“Tôi không thể đi được nữa,” cô nói.

Trình Uyên không chút nghĩ ngợi, xoay người chĩa mông về phía cô, Lý Nam Địch chưa kịp phản ứng đã lập tức cõng trên lưng cô.

Lý Nam Địch gằn như kinh ngạc thốt lên.

Ngay lập tức, anh nằm trên lưng của Trình Uyên, và ngại ngại đưa mắt nhìn xung quanh, vì sợ rằng một người quen sẽ không biết từ đâu đến với họ vào lúc này.

Dù ngại ngại nhưng trong lòng cô lúc này thật ấm áp.

Lý Nam Địch lớn lên ở nước ngoài và khá độc lập. Nhưng cho dù có độc lập đến đâu, nàng cũng chỉ là một nữ nhân yếu đuối, thể lực kém hơn nam nhân rất nhiều, trong lòng cũng khát khao một nam nhân làm tổn thương nàng.

Nhưng thật không may, người đàn ông cô thích là một người đàn ông đã có gia đình, và ngay cả khi anh ta có thể ở bên nhau bây giờ, anh ta cũng không thể gặp người ngay thẳng, bởi vì cha mẹ cô không đồng ý.

Nhĩ đến việc Bạch An Tương có khả năng rúc vào Trình Uyên trong đám đông, và cô chỉ có thể đứng từ xa nhìn, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu.

Tất nhiên, không phải cô ấy ghen tị với Bạch An Tương. Trên thực tế, Lý Nam Địch biết rằng cô ấy đến sau, và sự xuất hiện của cô ấy đã khiến Bạch An Tương gặp rất nhiều trở ngại, vì vậy cô ấy không nên có những kỳ vọng xa hoa, nhưng suy cho cùng, cô ấy cũng là phụ nữ.

Không phải ghen tị, mà là ghen tị.

Lý Nam Địch đang nằm trên lưng người đàn ông của mình và ngửi mùi từ tóc anh ta, lúc này Lý Nam Địch cảm thấy ấm áp, an toàn và thoải mái.

“Anh sẽ công em mãi chứ?” Cô thì thầm nhẹ nhàng.

Trình Uyên nghiêm nghị khiển trách: “Đừng nói nhảm, tôi làm sao có thể khiến cô bị liệt.”

“Tôi ...” Lý Nam Địch cảm thấy hơi nhú. Một câu trả lời rất thơ mộng và đẹp như tranh vẽ, tôi đã bị ném ra từng mảnh bởi câu trả lời về căn bệnh ung thư nam giới thẳng thắn của bạn.

“Không có hứng thú, tôi không biết nói gì!” Cô tức giận cắn một cái vào cổ Trình Uyên.

Trình Uyên cau mày, đau lòng nhưng tôi phải chịu, chúng tôi không nói gì.

Anh biết Lý Nam Địch bị như vậy là do cô rất khó chịu và cô đang căng thẳng, vì vậy anh cố gắng giải tỏa căng thẳng bằng cách khác.

Những người đó đi lòng vòng mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng dừng lại trước một biệt thự bên biển.

Trình Uyên cõng Lý Nam Địch trên lưng và nấp sau một thân cây lớn ở đằng xa.

“Chắc chắn rồi, nó không phải ở tư dinh của ông chủ ở quận 5.” Lý Nam Địch liếc nhìn Trình Uyên thật sâu, ngạc nhiên nói.

Thực ra, Trình Uyên đã mong đợi từ lâu rằng anh sẽ không ở một nơi dễ thấy như vậy.

Bởi vì anh ấy hiểu rất rõ Bạch An Tương, cho dù Bạch An Tương hiện tại rất khác so với những người trước đây, nhưng khí chất của cô ấy sẽ không thay đổi, và cô ấy sẽ không thích quá phô trương.

Chương 1944

Chương 1944:

Người đàn ông nhà họ Ôn cùng người nào đó trở về biệt thự, vừa bước vào đã gặp Ôn Tĩnh Siêu.

“Chú.” Người đàn ông nhanh chóng chào hỏi Ôn Tĩnh Siêu.

Ôn Tĩnh Siêu sắc mặt u ám, lạnh lùng nói: “Người biết phía sau có người theo dõi người sao?”

“Hả?” Người đàn ông nghe thấy tiếng động thì sững sốt, nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Lúc này, Lý Nam Địch, người đang trốn sau gốc cây, muốn nhìn nó, nhưng Trình Uyên đã quay lại và giấu nó đi.

“Có chuyện gì vậy?” Cô hỏi.

Trình Uyên cau mày: “Tôi bị phát hiện.”

“gì?”

...

Lý Nam Địch còn chưa kịp kinh ngạc thì từ xa đã nghe thấy giọng nói của Ôn Tĩnh Siêu: “Chính là người bạn tốt đến nhà khiêm tốn đó. Sao không ra ngoài gặp anh?”

Lý Nam Địch càng ngạc nhiên hơn.

Trình Uyên đặt cô xuống và nhẹ nhàng nói: “Đừng chuyển tới đây.”

Nói xong xoay người bước ra ngoài.

Bây giờ hắn đã bị phát hiện, trốn cũng không có ý nghĩa gì, hơn nữa hắn đã tìm đúng chỗ rồi nên không muốn tiếp tục trốn nữa.

Chỉ là vừa định đi ra ngoài, liền bị bàn tay nhỏ bé của Lý Nam Địch đột nhiên duỗi ra.

Trình Uyên giật mình quay lại, nhưng nhìn thấy Lý Nam Địch đột nhiên kiễng chân lên và hôn lên môi anh thật sâu.

“Cẩn thận, nhất định phải đưa An Tương trở về.”

Lý Nam Địch nhẹ nhàng nói với Trình Uyên sau khi chuồn chuồn.

“Tôi biết.” Anh gật đầu với cô, sau đó xoay người bước ra khỏi cây lớn, đi về hướng biệt thự.

Đến trước mặt Ôn Tĩnh Siêu, chưa kịp đợi anh ta lên tiếng, người đàn ông họ Ôn đột nhiên nổi giận: “Quái, là nhóc con, lại đây, ngắt chân anh ta.”

Một nhóm người xúm xít xung quanh và chuẩn bị đón Trình Uyên.

Lúc này Trình Uyên không muốn tiếp tục giả bộ, cũng không cần giả bộ nữa, liền lộ s@ch da trên mặt.

Ôn Tĩnh Siêu vốn dĩ tỏ vẻ lãnh đạm, giờ phút này không khỏi trợn to hai mắt.

“dừng lại!”

“Trình Uyên?”

Ôn Tĩnh Siêu không khỏi sửng sờ.

Thuộc hạ của Ôn gia cũng lập tức dừng hành động để tiến lên dạy dỗ Trình Uyên.

Hầu hết những người này đều nhìn thấy quá trình và tự nhiên biết nó là dạng tồn tại nào. Khi Trình Uyên đột nhập vào Ôn gia, anh ta đã đánh bay Ôn Tĩnh Tồn trong Thiên giới võ thuật chỉ bằng một cú đấm. Ai dám cảm thấy tòi tệ về bản thân?

“Tôi muốn gặp vợ tôi.” Trình Uyên bình tĩnh lại sự kích động của mình, và nói với Ôn Tĩnh Siêu càng bình tĩnh càng tốt.

“Không!”

Ai biết, Ôn Tĩnh Siêu lập tức trầm mặt, lạnh lùng nói: “Bổn vương sẽ không nhìn thấy ngươi.”

“Đó là vợ của anh.” Bị từ chối, cơn giận của Trình Uyên cũng dâng lên, anh không nhịn được tức giận nói: “Không phải đến lượt anh quyết định có làm được hay không.

Với điều đó, anh ta phải đẩy chân của mình vào.

“Đứng lại!” Ôn Tĩnh Siêu vội vàng mở tay ngăn lại Trình Uyên: “Anh không được vào.”

“Bạn có muốn chết không?”

Chương 1945

Chương 1945:

Vốn dĩ tôi nghĩ việc Wen gọi Bạch An Tương là để giúp cô ấy, Trình Uyên không nên coi họ nhà họ Wen là kẻ thù, nhưng bây giờ sự phong tỏa của Ôn Tĩnh Siêu khiến Trình Uyên tức giận.

Niềm khao khát đối với Bạch An Tương không còn giữ được anh ta nữa.

Nhưng sau đó lời nói của Ôn Tĩnh Siêu khiến đầu óc Trình Uyên gầm lên như bị sét đánh.

“Ngươi vào không được, chủ nhân không còn là vợ của ngươi, hiện tại nàng sẽ là con dâu của ta!” Ôn Tĩnh Siêu đỏ mặt chua xót nói, “Ta biết ngươi là không muốn tiếp nhận, nhưng hôn nhân là tự do, ngươi không thể là chủ.”

Con dâu của ông ta?

Con trai của ông là Ôn Tiểu Đình.

Bạch An Tương sắp kết hôn với Ôn Tiểu Đình?

Trình Uyên không thể tin vào tai mình, đáy mắt lập tức loang ra một tầng tinh hồng: “Anh nói lại lần nữa?”

“Nếu tôi nói thêm vài lần nữa, nó sẽ không thay đổi. Đây là sự thật, Trình Uyên, bình tĩnh lại!” Ôn Tĩnh Siêu rụt cổ nói.

Lúc này Trình Uyên mới để ý thấy trên bộ vest mà Ôn Tĩnh Siêu mặc có một bông hoa màu đỏ chói, trên tấm lụa đỏ rủ xuống bông hoa màu đỏ, chữ “Cha” được viết rõ ràng bằng màu đen trên nền đỏ.

Sau đó, tôi nhìn vào biệt thự, và chắc chắn, nhiều tiện nghi bên trong được dán với một ký tự hạnh phúc màu đỏ.

“Ta bình tĩnh mẹ ngươi!”

Trình Uyên hoàn toàn phát điên, anh đẩy Ôn Tĩnh Siêu ra rồi lao vào.

Ôn Tĩnh Siêu muốn ngăn cản, nhưng cú đẩy của Trình Uyên khiến anh b ắn ra như một viên đạn đại bác, giữa tiếng “âm ầm” âm ỉ, âm thanh lạnh lẽo xuyên qua bức tường của biệt thự.

“Phốc!” Ôn Tĩnh Siêu phun ra một ngụm máu, ngã vào trong sân.

Lúc này, rất nhiều người nhà họ Ôn đã tập trung ở sân, họ đều đang chúc mừng cặp đôi mặc váy cưới trước biệt thự.

Người đàn ông tự nhiên là Ôn Tiểu Đình với vẻ mặt ngưng ngưng.

Nữ nhân là Bạch An Tương trắng nõn gương mặt bình thản như nước.

Ôn Tĩnh Siêu bay tới nôn ra máu, đột nhiên cả người chấn động, chung quanh vây xem.

“Chúa tể, ta không thể ngăn cản hẳn!” Ôn Tĩnh Siêu sắc mặt tái nhợt, đau lòng nói.

Vừa thấy vậy, Ôn Tiểu Đình vội vàng chạy tới đỡ cha dậy, đầy tức giận nhìn công khu nhà.

Bạch An Tương, mặc váy cưới màu trắng, cũng hơi nhúu mày.

Theo hướng cửa, Trình Uyên bước đi đầy nghệt thờ, ánh mắt quét về phía mọi người như có lửa đốt, khiến người ta nhìn thấy cũng không khỏi rùng mình, lùi lại một cái.

Khi Trình Uyên nhìn thấy Bạch An Tương, người giống như một tiên nữ thánh thiện, mặc chiếc váy cưới màu trắng, biểu cảm của anh ta đột nhiên giật mình, và một lớp khăn che mặt nhẹ nhàng lập tức che đi trong mắt anh ta.

“Vợ.” Trình Uyên đi về phía Bạch An Tương.

Và chỉ tại thời điểm này.

Ngược lại, Ôn Tiểu Đình đột nhiên xuất hiện ở giữa hắn và Bạch An Tương, vẻ mặt âm đạm nói: “Dừng tay! Bỏ vương không còn là vợ của ngươi, hiện tại liền gả cho ta, ngươi rút đi!”

Trình Uyên dừng lại, nhìn chăm chăm khuôn mặt hồng hào của Ôn Tiểu Đình một lúc, lạnh lùng nói: “Kết hôn với anh? Hehe, anh không xứng!”

“Đồ khôn!”

Ôn Tiểu Đình đột nhiên nổi giận.

Trên thực tế, câu này luôn là điều anh muốn nói với Trình Uyên, bởi vì anh cảm thấy rằng Trình Uyên đã làm hoen ố sự thánh thiện của Bạch An Tương. Đặc biệt là khi ở núi Vũ Ninh, anh ta yếu ớt như một con sâu tội nghiệp.

Ôn Tiểu Đình cảm thấy mình so với Trình Uyên tốt hơn rất nhiều. Bây giờ Trình Uyên nói anh không xứng, làm sao anh không tức giận?

Chương 1946

Chương 1946:

Hơn nữa, Trình Uyên vừa làm tổn thương cha mình là Ôn Tĩnh Siêu và phá đám cưới của ông.

Bực bội!

Anh đã đám Trình Uyên.

Trình Uyên cũng không tỏ ra yếu đuối, và đánh trả bằng trái tay.

Với một tiếng nổ lớn, cơ thể của Trình Uyên ngay lập tức bị đánh bại.

Không thể nào, Ôn Tiểu Đình hiện tại đã ở Siêu Thần võ giai đoạn cuối, Trình Uyên nhiều nhất chỉ là Siêu Thần cảnh giai đoạn đầu, có hai cấp ở giữa. Vì vậy, bất kể tốc độ và sức mạnh, chỉ cần là thể lực thuần túy, Trình Uyên hoàn toàn không phải là đối thủ của Ôn Tiểu Đình.

Tuy nhiên.

Trong giây tiếp theo, một Trình Uyên mới tinh xuất hiện sau lưng Ôn Tiểu Đình, đưa tay đánh hấn một đám.

“phun!”

Ôn Tiểu Đình bị trúng chiêu đi về phía trước hai bước, đồng thời mặt đất phía sau đột nhiên sụp đổ.

Trình Uyên còn chưa kịp phản ứng, cơ thể đã nhanh chóng ngã xuống.

“Chào!”

Ôn Tiểu Đình vui mừng khôn xiết, nhanh chóng véo thủ pháp, lấp đất sụp đổ, bên dưới liền đem Trình Uyên chôn vùi.

Mọi người cũng tỏ ra ngạc nhiên.

Không giết được bạn à? Chỉ cần chôn cất người, cho dù người tiếp tục tái sinh, người có thể làm gì, đột phá mặt đất?

Tuy nhiên, trên khuôn mặt của họ vừa lộ ra vẻ vui mừng, nhưng đột nhiên lại rần rỗi.

Tôi thấy Trình Uyên xuất hiện trở lại sau lưng Ôn Tiểu Đình, và sau đó đâm anh ta một lần nữa.

Ôn Tiểu Đình sửng sốt, vội vàng lui ra.

Nhắc mới nhớ, đây là lần đầu tiên Trình Uyên thực sự chiến đấu với mọi người kể từ sau Vũ Ninh Mountain, lúc này anh đã thực sự trở thành một cường giả siêu phàm, không còn dựa vào sức mạnh của loài rồng nữa.

Kết quả là tài năng bản năng mạnh mẽ và biến thái của anh đã được bộc lộ hết.

Xét về cảnh giới, hẳn không bằng Ôn Tiểu Đình, nhưng bản năng thoát khỏi sự tồn tại của ngũ hành, hơn nữa về mặt kinh nghiệm chiến đấu, Trình Uyên cũng hơn Ôn Tiểu Đình nhiều lần.

Đột nhiên, Ôn Tiểu Đình, người có cảnh giới cao hơn, lại bị Trình Uyên đánh trả.

Ôn Tiểu Đình tức giận vì xấu hổ, trong quá trình rút lui liên tục véo tay, đột nhiên mặt đất lại sụp xuống, những tảng đá to lớn quán quanh người, lại sắp nhấn chìm Trình Uyên.

Ngay sau đó.

Trình Uyên đột nhiên phun ra một chữ: “Cấm!”

Những tảng đá bay khắp bầu trời, như thể ai đó nhấn nút tạm dừng, bỗng lơ lửng trên không trung rồi ngừng chuyển động.

Ôn Tiểu Đình kinh ngạc.

Ôn Đồng cũng sửng sờ.

Ôn Tĩnh Siêu bị thương nặng, ngay cả há mồm cũng quên đóng lại.

Tất cả mọi người đều chết lặng.

Ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch An Tương cũng thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Tài năng bản năng thứ hai?”

“làm thế nào mà có thể được?”

“Làm sao ai có thể lĩnh hội được tài năng bản năng thứ hai?”

Chương 1947

Chương 1947:

Trình Uyên bước ra khỏi tảng đá nổi, đến bên cạnh Ôn Tiểu Đình, lạnh lùng nói: “Con còn nhỏ, không hiểu nhiều chuyện, đừng có hỗn láo với người lớn. Đi chơi trong bùn đi.” ”

“Ngươi...!” Ôn Tiểu Đình tỉnh táo lại, cảm thấy được nhục nhã, liền nghiến răng nghiến lợi: “Ta cùng ngươi đánh nhau!”

Khi Bạch An Tương vừa ban cho sức mạnh siêu nhiên của mình, Ôn Tiểu Đình đã nhìn mọi thứ. Theo anh, không ai trên thế giới này là đối thủ của anh ngoại trừ Bạch An Tương.

Tuy nhiên, Vũ Ninh hấn đã bị Minh Vương đánh bại, lúc đó Trình Uyên như một con chó đưa tang. Nhưng bây giờ cậu bị Trình Uyên dễ dàng trêu chọc, đây không phải là sỉ nhục sao?

Anh ấy đã tức giận.

Sự tức giận khiến anh hoàn toàn không có lý trí, bất kể động thái gì, anh đều vừa vặn với Trình Uyên.

“Không được Tiểu Đình!” Ôn Đồng vội vàng gọi.

Hắn nhìn ra Ôn Tiểu Đình đã làm loạn rồi, trong trường hợp này, cho dù cảnh giới của Ôn Tiểu Đình cao hơn Trình Uyên

cũng vô ích, cuối cùng hẳn sẽ bị Trình Uyên đánh bại.

có thật không.

Khi Ôn Tiểu Đình chạy tới, anh ta định giết chết Trình Uyên bằng thân xác của mình.

Nhìn thấy vợ đứng trước mặt Ôn Tiểu Đình trong bộ váy cưới, Trình Uyên đã tức giận rồi, lúc này anh cũng không quan tâm lắm, vì Ôn Tiểu Đình muốn khiêu chiến với anh, đó chính là điều mà Trình Uyên muốn.

Hai người họ đã đâm vào nhau.

“Bùm!” Trình Uyên mạnh mẽ rút lui.

Ôn Tiểu Đình đỏ mặt, thay vì rút lui, anh lại đụng phải Trình Uyên.

Trình Uyên cũng rất chăm chỉ va chạm trở lại.

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm ...” Tiếng va chạm liên tục chói tai.

Chẳng mấy chốc, Trình Uyên đã trúng phải Ôn Tiểu Đình, người có cảnh giới cao hơn, thân thể kiên cường hơn, da thịt toi bời, máu thịt kinh người.

Người nhà họ Ôn nhìn thấy điều này, tất cả đều kêu lên vì phần khích.

Nhưng mà, Ôn Đổng nhú mày thật chặt. Anh biết Ôn Tiểu Đĩnh còn quá trẻ, kinh nghiệm chiến đấu không bằng Trình Uyên, nếu cứ tiếp tục như vậy, Ôn Tiểu Đĩnh sẽ chịu thiệt chứ không phải Trình Uyên.

có thật không.

Sau một tiếng “nổ” lớn, cơ thể Trình Uyên bị va đập và gục xuống.

Một chút vui mừng thoáng qua trong mắt Ôn Tiểu Đĩnh, nhưng sau đó, một Trình Uyên mới tinh xuất hiện trước mặt anh.

Tài năng bản năng của Trình Uyên đã hoạt động trở lại.

Trình Uyên xuất hiện trở lại, cơ thể còn nguyên vẹn và tràn đầy khí chất. Khuôn mặt anh ta cũng ử rữ đánh trả Ôn Tiểu Đĩnh.

Ôn Tiểu Đĩnh trừng lớn mắt, không cần biết Trình Uyên có tái sinh hay không, anh không ngại đánh trả khi Trình Uyên va chạm.

Bạn đến và đi trong một thời gian nữa.

Trình Uyên lại bị đánh bại.

Tuy nhiên, Trình Uyên mới toanh lại xuất hiện, tiếp tục phân cảnh trước đó.

Nhưng mà, lúc này Ôn Tiểu Đình đã thở không ra hơi, khi va chạm với Trình Uyên, cả người đều bắt đầu lùì lại, khóe miệng Ôn Tiểu Đình cũng ứa ra tia máu.

Tất cả mọi người đều chết lặng.

“Làm sao tôi có thể chống lại cái này?”

“Tên đó không thể bị giết, là lừa gạt?”

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, Thiếu gia thật nguy hiểm.”

Ôn Đồng cũng lộ vẻ lo lắng, không khỏi quay đầu nhìn Bạch An Tương.

Chương 1948

Chương 1948:

Tuy nhiên, Bạch An Tương dường như vẫn chưa nhìn thấy trận chiến trên thực địa, trên mặt không chút biểu cảm, thờ ơ như mặt hồ phẳng lặng.

“Chủ nhân ...” Ôn Đồng nhờ Bạch An Tương giúp đỡ.

Bạch An Tương không di chuyển, cũng không nhìn nó.

“bùm!”

Lại có một tiếng động lớn, lần này Ôn Tiểu Đình đã bị Trình Uyên đánh trúng.

Hơn nữa, Ôn Tiểu Đình vừa mới ngã xuống đất, Thừa Hành liền nhanh chóng giết chết hắn, còn chưa kịp đứng dậy đã tóm được cổ của Ôn Tiểu Đình.

Bất kể là võ sĩ hay người thường, cổ luôn là vị trí dễ chết nhất, một khi bị mắc kẹt tương đương với việc giao tính mạng của mình cho đối thủ, chỉ cần Trình Uyên ra sức thì cổ sẽ bị gãy ngay.

Lúc này trong lòng Trình Uyên đã hùng hực lửa giận, làm sao có thể ở lại được?

“Ta nói người không xứng, người không xứng!” Hấn tức giận nói.

Tuy nhiên.

Ngay sau đó.

Một bóng người chột lóe lên trước mặt anh.

Váy cưới trắng và khuôn mặt thánh thiện đúng là người mà anh ngày đêm nghĩ đến, Bạch An Tương!

Động tác của Trình Uyên hơi chậm lại, ánh mắt nhìn Bạch An Tương rần rần, sau đó nhanh chóng chuyển thành dịu dàng.

nhưng.

Thực sự có một cảm giác ớn lạnh trong mắt Bạch An Tương. Cô từ từ đưa bàn tay trắng như ngọc của mình ra rồi nhẹ nhàng đặt lên ngực Trình Uyên.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Trình Uyên cảm thấy một sức mạnh không thể cưỡng lại từ cơ thể cô bắn phá lồng ngực anh, rồi anh bay ra ngoài một cách mất kiểm soát.

Khi va vào tường, làm đổ bức tường, Trình Uyên bị gạch rác vùi lấp.

Anh ta ra ngoài, và trước khi đứng dậy, anh ta phun ra một ngụm máu.

Đột nhiên, anh ta bị thương nặng.

Hơn nữa, Trình Uyên cảm thấy rằng sau khi Bạch An Tương thực hiện thủ pháp, tài năng bản năng của cô ấy bị hạn chế, và cô ấy không thể sử dụng nó.

Anh ta ngẩng đầu lên và nhìn Bạch An Tương đầy hoài nghi.

Cô hơi cúi người nhắc bóng Ôn Tiểu Đình đang xấu hổ.

Trong cảnh này, như một nhát dao cứa vào tim Trình Uyên, đau đến không thở nổi.

“Tại sao?” Trình Uyên hét vào mặt Bạch An Tương.

Làm thế nào cô ấy có thể làm điều này?

Vì những người đàn ông khác, hãy tự làm khổ mình!

Tuy nhiên, Bạch An Tương nhìn Trình Uyên với khuôn mặt lạnh lùng, thờ ơ nói: “Vô nghĩa, đây là vị hôn phu của tôi, sao cô có thể giết anh ta.”

Tâm trí âm âm.

Trình Uyên thà nghe nhầm, đầu óc trống rỗng.

“đánh rắm!”

Anh không muốn đứng dậy, khập khiễng với Bạch An Tương, tức giận hét lên: “Em là người phụ nữ của anh, em là vợ anh, kiếp này em sẽ không bao giờ thay đổi. Em cũng không bao giờ muốn thoát khỏi thế giới của anh. Thậm chí không muốn . Nhớ em! ”

Nói xong, anh đến gần Bạch An Tương, nắm lấy cánh tay cô, và hét lên với đôi mắt đỏ hoe của cô: “Cho dù là đồ ăn trộm, anh sẽ giật em về nhà!”

Chương 1949

Chương 1949:

Trước mặt Bạch An Tương, Trình Uyên chưa bao giờ hung dữ như vậy trước đây.

Trong một thời gian dài, tất cả những gì anh dành cho cô đều là tội lỗi ngoại trừ sự dịu dàng, Mộ nói anh mắng cô, khi đối mặt với cô, lông mày anh không hề cau lại.

“Bà xã, đừng làm phiền. Anh biết em làm vậy là vì lợi ích của anh. Em cố tình làm vậy để chọc giận anh.”

“Tôi không biết bạn sợ điều gì, nhưng tôi sẽ nói cho bạn biết tôi sợ điều gì. Tôi chưa bao giờ sợ bất cứ điều gì trong đời. Điều duy nhất tôi sợ là mất bạn. Nếu bạn muốn tiếp tục không có cảm giác như vậy, nó chắc chắn là cần thiết. Cuộc sống của tôi. ”

“Chuyện này không được, nghe lời bà xã, chúng ta không thể làm chuyện này, chồng ta tranh giành người có gì nguy hiểm, còn có ta!”

“Này, về nhà với tôi!”

Anh ta càng nói, giọng điệu của anh ta càng nhẹ đi, dường như nó dần trở lại như xưa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch An Tương đơ ra một lúc, cuối cùng nghe xong, đôi lông mày cong đẹp của cô từ từ nhếch lên: “Đủ chưa?”

Trình Uyên choáng váng.

Ôn Tiểu Đình tức giận nói: “Trình Uyên, buông tay bản thiêu ra!”

Vừa nói, anh ta vừa bước tới và đâm vào đầu Trình Uyên.

“Bùm!” Trình Uyên bay ra ngoài.

Ôn Tiểu Đình là cường giả ở giai đoạn cuối của Siêu Thần Võ, tốc độ và sức mạnh của hắn đều trên Trình Uyên, lúc này đã bị làm chậm, Trình Uyên đương nhiên khó có thể thoát khỏi một đòn toàn lực, và Sự chú ý của Trình Uyên là màu trắng, An Tương cũng không che giấu bản thân.

Kết quả là hắn bị Ôn Tiểu Đình cho nổ tung.

“Ầm” một tiếng, lại thêm một ngụm máu nữa, Trình Uyên nhìn Bạch An Tương một cách bất đắc dĩ, rồi dần dần gục xuống và dần dần bất tỉnh.

Bạch An Tương dường như không mong đợi Ôn Tiểu Đình ra tay, cô đã hạn chế bản năng tự nhiên của Trình Uyên, nói cách khác, cú đâm của Ôn Tiểu Đình đủ để giết chết Trình Uyên.

” Ôn Tiểu Đình!”

Bạch An Tương đang tức giận!

“Bùm.”

Với tiếng hét của Bạch An Tương, Ôn Tiểu Đình hai đầu gối quỳ xuống, sàn bê tông lập tức bị đập thành hố, Ôn Tiểu Đình cũng đau đớn ngã trên mặt đất, quần áo hai cánh tay bị bấp thịt phồng lên.

“U ...” Anh đau đớn giãy giụa, như có núi đè lên lưng anh.

Bạch An Tương tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn là Cảnh giới Vô Song cổ quái, hiện tại tràn đầy sát khí, mùa đông lạnh như hàn băng, nhìn rất đáng sợ.

” Chủ Nhân!”

” Chủ Nhân!”

Nhìn thấy Ôn Tiểu Đình miệng chảy máu mũi, Ôn Đồng vội vàng quỳ trên mặt đất khẩn cầu Ôn Tiểu Đình: “Chủ Nhân, xin hãy tha thứ cho Tiểu Đình nhi, hắn ... hắn vẫn là một đứa trẻ.”

Mọi người trong nhà họ Ôn cũng quỳ xuống, tất cả đều kêu gào thương xót.

Nhưng mà Ôn Tiểu Đình không tiếp nhận, kìm nén không được, miệng đầy máu, cứng rắn nói: “Ta đã mười tám rồi. Ta

là người lớn, không phải trẻ con!”

“Tốt lắm, vậy thì xuống địa ngục đi!” Bạch An Tương lạnh lùng nói.

“Ta không hiểu!” Ôn Tiểu Đình khẳng định nói: “Người không có hạn chế tài năng bản năng của hã sao? Ta tại sao không thể giết hã?”

Bạch An Tương trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo, nghiền răng nghiền lợi gần từng chữ: “Hã là người duy nhất có thể bắt nạt, ngoại trừ ta không ai có thể!”

“gì!”

Ôn Tiểu Đình hét lên một tiếng, cánh tay co quắp, hiển nhiên là từ trong không khí mỏng manh xuất hiện áp lực cực lớn, hã áp lực đã bị áp chế rồi.

Chương 1950

Chương 1950:

“Lạy Chúa, vì lòng trung thành của nhà họ Ôn đối với ngài, xin hãy tha thứ cho Tiểu Đình!”

“Chủ nhân! Tiểu Đình chỉ là một đứa trẻ, và anh ấy là người trung thành nhất với bạn ... Anh ấy là người trung thành nhất với bạn, vì vậy tôi không muốn nhìn thấy người khác phạm thượng với bạn!”

“Chủ nhân, muốn giết người muốn giết ta, Ôn Đồng chủ là muốn chết vì Tiểu Đình!”

Ôn Đồng, Ôn Tĩnh Siêu và người nhà họ Ôn đều quỳ xuống trước mặt Bạch An Tương, cầu xin Ôn Tiểu Đình.

Bàn tay đang giơ lên của Bạch An Tương dừng lại.

Có một dấu vết của sự đấu tranh trong đôi mắt đẹp của cô.

Và chỉ tại thời điểm này.

“Trình Uyên!”

Một giọng nữ lạnh lạnh và lo lắng đột nhiên vang lên.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng tại hiện trường, Lý Nam Địch lập tức tái mặt, không để ý đến chỉ dẫn của Trình Uyên, lao tới như điên.

Cô ngã vào người Trình Uyên, chạm vào khuôn mặt anh, lắng nghe nhịp tim anh, lắc vai anh bằng cả hai tay và ôm đầu anh trong vòng tay cô trong khi khóc.

“Trình Uyên, đừng làm tôi sợ, cậu bị sao vậy, tỉnh lại đi...”

Khi cô ấy khóc, Bạch An Tương không thể không tiến lên một bước, nhưng cuối cùng anh ấy đã kìm lại được.

Lý Nam Địch ngẩng đầu nhìn Bạch An Tương, tức giận mắng cô: “Bạch An Tương, cô điên rồi sao? Anh ta là người của cô!”

“Cô còn không nhận ra chồng mình?”

“Người còn không nhận ra cha mẹ của người?”

“Bạn không nhận ra chúng tôi, phải không?”

“Lần này, tôi mang theo đôi hài nhi của cô và Trình Uyên. Đứa bé còn nhỏ như vậy, sao cô nỡ lòng nào mà vứt bỏ nó?”

“Người còn là người?”

Lời nói của Lý Nam Địch như kim thép, từng nhát một đâm vào tim Bạch An Tương. Nhất là khi nghe tin con mình cũng do Lý Nam Địch mang đến, tiềm thức trái tim cô chột co rút lại.

Một vài lời trách móc cửa vào tâm hồn khiến cô cảm thấy đau khô, khó thở.

Đúng lúc này, Ôn Tĩnh Siêu đột nhiên đứng dậy lao về phía Lý Nam Địch, vừa đi lên liền giơ cánh tay tát một cái vào mặt.

“Người phụ nữ có mùi, cô đang tìm cái chết!”

Lý Nam Địch bị tát ngã xuống đất, trên mặt lập tức xuất hiện năm dấu tay đỏ tươi, khuôn mặt sưng cao.

Ôn Tĩnh Siêu chủ yếu là sợ hãi, bởi vì con trai của ông ấy là Ôn Tiểu Đình đã làm Trình Uyên bị thương nặng, Bạch An Tương đột nhiên nổi giận, ông ta định giết Ôn Tiểu Đình, lúc này, Lý Nam Địch ra thêm dầu vào lửa, còn Bạch An Tương thì ở đó, làm sao có thể buông tha cho con trai hấn khi ta đang hưng phấn?

Tuy nhiên, động thái của anh ta chắc chắn đã trở thành cọng rơm cuối cùng khiến Bạch An Tương suy sụp tinh thần.

“Đừng chạm vào cô ấy!”

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Cơ thể Ôn Tĩnh Siêu đột nhiên bị một cỗ lực lượng vô hình cho nổ tung.

“Bang!” Ngã trên mặt đất, chảy máu miệng và mũi.

“cha!”

Về phía Tiểu Đinh, người cũng đang chảy máu mũi và miệng, cố gắng đứng dậy và lao đến.

Ôn Đồng cả người run lên: “Chủ nhân nhân từ!”

Cả nhà họ Ôn van xin thương xót.

Chương 1951

“Tôi nói lại lần nữa, cô sẽ nghe lời tôi!” Bạch An Tương chỉ vào Trình Uyên và hét lớn: “Người đàn ông đó, không ai ngoài tôi được phép động. lần. ”

Nhà họ Ôn chưa bao giờ thấy Bạch An Tương tức giận như vậy.

Trong mắt họ, Bạch An Tương luôn là kiểu người tự cao, không thích nói chuyện hay bộc lộ sự tức giận, đó là một kiểu xa cách có tính cưỡng chế.

Nhưng bây giờ, Bạch An Tương tức giận bởi vì Ôn Tiểu Đình lên vào Thành Ran trước mặt, Ôn Tĩnh Siêu đánh Lý Cảnh Giai trước mặt cô.

“Còn người phụ nữ đó, không, phải nói là gia đình của Trình Uyên, không ai được phép di chuyển!”

Khán giả lặng đi, mọi người rùng mình.

“Anh hiểu không?” Bạch An Tương lạnh lùng hỏi.

“Đã hiểu!” Mọi người đồng thanh hét lên.

Sau đó, Bạch An Tương dừng dừng bước đến chỗ Ôn Tĩnh Siêu, từ trên xuống dưới nhìn anh ta: “Tôi biết anh muốn chết

vì con trai mình, nhưng cách anh dùng khiến tôi rất không vui. Mong anh hiểu rằng tôi có biện pháp. khiến bạn cảm thấy khó chịu gấp trăm lần cái chết ”.

Ôn Tĩnh Siêu cả người run lên, sắc mặt tái nhợt, máu từ khoe miệng không ngừng chảy ra, nhưng hấn không chết.

Vừa rồi Ôn Tĩnh Siêu thật sự muốn chết vì Ôn Tiểu Đình.

Theo ý kiến của hấn, Ôn Tiểu Đình chọc giận Bạch An Tương, đánh giá Bạch An Tương biểu hiện tức giận, Ôn Tiểu Đình e rằng sẽ may mắn hơn. Lúc này, hấn đi ra ngăn cản Lý Nam Địch nói, bắt đầu đánh chết Lý Nam Địch, chỉ là muốn chuyển nhượng Ôn Tiểu Đình tội cho chính mình, thật là tai họa, nhưng là chính mình đứng đông.

Ôn Tĩnh Siêu cho rằng toàn bộ nhà họ Ôn đều dành hết cho Bạch An Tương, cho dù thế nào đi nữa, cô ta cũng không thể giết tất cả mọi người trong nhà họ Ôn, đúng không? Vào lúc này, trong tình huống này, giết một người cũng đủ để cô giải tỏa hận thù, vậy thì người này hấn không phải là Ôn Tiểu Đình.

Tuy nhiên, Bạch An Tương đã nói ra ý định của Ôn Tĩnh Siêu và khiến anh ta càng cảm thấy sợ hãi hơn.

“Hãy nhớ bài học này!” Bạch An Tương lạnh lùng nói.

Sau đó, áp lực của Ôn Tĩnh Siêu nhẹ vô ích, sau đó cô nằm trên mặt đất như một con chó chết.

Cùng lúc đó, áp lực trên người Ôn Tiểu Đình đột nhiên biến mất, hai cha con giống hệt nhau.

Ôn Đồng thở phào nhẹ nhõm, nhà họ Ôn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khi mọi người nhìn Trình Uyên và Lý Nam Địch đang nằm ở trung tâm, trong mắt họ hiện lên một tia kinh hãi.

“Sắp đặt chúng đi.” Bạch An Tương lạnh lùng nói.

Hôm nay, câu nói của Bạch An Tương khiến nhà họ Ôn không dám cố gắng làm tổn thương Trình Uyên và Lý Nam Địch một lần nữa. Mọi người vội vàng đáp ứng, vài người tiến lên sắp đặt Trình Uyên và Lý Nam Địch.

Bạch An Tương vẫy tay tùy tiện, và một tia sáng tím lên người Trình Uyên và Lý Nam Địch.

Sau đó, anh ta quay lưng bỏ đi.

Trong nháy mắt, trên bãi biển cách biệt thự không xa.

Bạch An Tương vẫn mặc chiếc váy cưới màu trắng đó, lặng lẽ đứng trên bãi biển, với đôi chân trần, bước trên bãi cát mềm, nhìn mặt trời lặn về phía tây.

Trong lòng chợt dâng lên một tia xúc động.

Đúng lúc này, sau lưng cô xuất hiện một người.

“Có phàn nàn trong lòng?” Bạch An Tương thờ ơ hỏi.

“Không dám!”

Người đứng sau là Ôn Tiểu Đình, anh ta kính cẩn chào rồi tỉnh bơ đáp: “Tôi biết Bôn vương làm vậy chỉ để khiến Trình Uyên tức giận. Không thể lấy tôi thế này được ... hehe.”

Tự cười bản thân.

Bạch An Tương nhìn đám mây trên bầu trời nhuộm đỏ bởi mặt trời lặn, và im lặng.

Chương 1952

Ôn Tiểu Đình nhìn bóng lưng duyên dáng của Bạch An Tương, trong lòng đột nhiên có ảo giác, cảm giác như cô ấy hòa làm một với hoàng hôn, mây trời và đất trời.

Đôi mắt anh dần dụi đi.

“Thật tốt khi biết anh là ai.” Một lúc lâu, cô thì thầm.

Một tia buồn bã thoáng hiện trong đôi mắt mềm mại của Ôn Tiểu Đình, sau đó, ánh mắt ngưng tụ, như thu hết dũng khí hỏi: “Lãnh chúa, Tiểu Đình không dám che giấu, ta nghĩ có chuyện.”

“Em vẫn còn trẻ.” Bạch An Tương thờ ơ đáp.

Một câu nói rằng bạn vẫn còn trẻ là một loại lòng tự trọng đặc biệt bị tổn thương, đặc biệt là đối với đàn ông.

Ôn Tiểu Đình nắm chặt tay, không cam lòng.

Tuy nhiên, anh không dám thực hiện bất kỳ màn trình diễn nào, và nói với một giọng nói nhỏ: “Tôi nghĩ quá nhiều.”

“Anh về đi, hôn lễ kết thúc, coi như chưa từng xảy ra chuyện.” Bạch An Tương nhẹ giọng nói.

Ôn Tiểu Đình gật đầu, lộ vẻ phiền muộn.

Đó là một người đàn ông chỉ mới mười tám tuổi, lúc quay lại, một dòng lệ rơi từ khóe mắt.

Bạch An Tương không nhìn lại, cũng không thay đổi vẻ mặt.

Sau khi Ôn Tiểu Đình rời đi, nàng chậm rãi duỗi ra một ngón tay trắng như ngọc nhẹ nhàng chạm lên không trung.

Trình Uyên lại được sinh ra.

Tài năng bẩm năng của anh ấy được giải tỏa.

Và đột nhiên tái sinh, và đến với Bạch An Tương.

Ngờ đâu mở mắt ra, nhìn thấy bức tranh tuyệt đẹp này khiến tim đập loạn nhịp, Trình Uyên như chết lặng.

Trong ánh mặt trời lặn, Bạch An Tương giống như một nàng tiên đang tắm trong ánh hoàng hôn, cơ thể trắng nõn của cô ấy cũng được dát một lớp vàng, càng tôn lên làn da trắng như ngọc của cô ấy, càng thêm trong trẻo và xinh đẹp. duyên dáng và duyên dáng.

Cô ấy là màu của biển và thế giới, và không có sự mâu thuẫn.

Tuy nhiên, lúc này, Trình Uyên đột nhiên tỉnh dậy, trái tim bắt đầu nhói đau, như muốn vỡ ra.

“Cô thực sự đang giúp những người đàn ông khác đánh tôi?”
Anh nói với trong lòng.

Điều này giống như một người phụ nữ hơi cay đắng.

Tuy nhiên, giữa họ, họ sẽ không quan tâm đến những cảm xúc nhỏ như vậy, ít nhất là trước đây.

Bạch An Tương chậm rãi quay người lại, bình tĩnh nhìn Trình Uyên, vẻ mặt vẫn lạnh lùng và kiêu ngạo: “Em đã nói với anh rằng em không còn là Bạch An Tương ban đầu nữa.”

“Em vẫn giả vờ à?” Trình Uyên khó chịu.

Bạch An Tương im lặng một lúc, lại nói: “Tôi bị bệnh tâm thần phân liệt.”

Trình Uyên choáng váng.

Nó thực sự tuyệt vời và vô tận. Nhưng nghĩ về điều đó cũng bình thường thôi, sức mạnh tinh thần mạnh mẽ trong mặt dây chuyền được truyền sang một người bình thường như Bạch An Tương. Thật kỳ lạ khi bộ não của cô ấy phải chịu bất kỳ cú sốc nào. Bỗng chốc từ một người phụ nữ yếu đuối, cô ấy trở nên vô cùng mạnh mẽ, đó là ai, ai có thể giữ được trái tim của cô ấy?

Bạch An Tương mắc bệnh tâm thần phân liệt, cô luôn cảm thấy trong đầu mình có hai linh hồn, một là Bạch An Tương thật, hai là bản thân hiện tại.

Nhưng anh ta là gì?

Cô ấy không thể nói.

“Bây giờ tôi không còn tình cảm với cô. Tôi thậm chí còn muốn giết cô. Cô có chắc muốn ở với tôi như thế này không?”
Bạch An Tương chế nhạo.

Chương 1953

Trình Uyên không chút do dự đáp lại: “Ta đã nói, trên đời này người là của ta, trốn không thoát.”

Bạch An Tương lại giễu cợt: “Không cần quan tâm đến linh hồn của tôi là gì, để tôi ở bên cạnh anh, hỡi người! Không phải chỉ là thèm muốn thân thể của tôi sao?”

“Em thích nói cái quái gì vậy.” Trình Uyên bước tới, không chút sợ hãi hay phòng bị trước Bạch An Tương, vươn tay nắm lấy bàn tay non nớt trắng nõn của cô: “Cho dù em là cục đá lạnh, anh cũng có thể sưởi ấm cho em. lần nữa.”

Trình Uyên nắm lấy tay cô, cả người khẽ run lên, cau mày.

“Bỏ đôi tay bẩn thỉu của người ra!” Bạch An Tương lạnh lùng nói.

“Xóa?” Trình Uyên đột nhiên chế nhạo, trong lòng nói: “Tôi sẽ đưa chú cậu đi.

Anh ấy đã không lấy nó đi, và anh ấy thậm chí còn tốt hơn.

Trình Uyên đột nhiên ôm Bạch An Tương vào lòng, ôm chặt lấy cô, như thể anh đang muốn nhúng cô vào cơ thể mình.

“Tôi không. Tôi không chỉ cần chạm vào tay của bạn, mà còn phải ôm bạn, hôn bạn và ngủ với bạn!”

Lúc này, Trình Uyên kiêu ngạo và bất cần, chẳng khác gì một tên cướp.

Trái tim của Bạch An Tương tan chảy ngay lập tức.

Cô ấy bị tâm thần phân liệt, nhưng không phải là cô ấy mất trí nhớ, ngược lại, trí nhớ của cô ấy rõ ràng hơn ai hết, bởi vì cô ấy có tương lai và quá khứ trong đầu.

Thật là một cái ôm thân thuộc!

Thật là một hương vị quen thuộc!

Lại là một cảnh quen thuộc.

Cơ thể chật chẽ của cô lúc này tan chảy, hai tay chậm rãi nâng lên, muốn đáp lại Trình Uyên, muốn ôm lấy eo anh.

Nhưng vào lúc này, Trình Uyên đột nhiên ôm khuôn mặt lạnh cóng của cô bằng hai tay, hôn lên đôi môi đỏ tươi của cô.

Nếu dòng điện chạy qua toàn bộ cơ thể, nó dường như là deja vu.

Bạch An Tương trắng tê tái!

Tuy nhiên, đúng lúc này, trong đầu cô chợt lóe lên hình ảnh tim đập nhanh, nghẹt thở, tim đập rộn ràng của cô chợt co rút lại.

“tòa tử hình!”

“Bùm!” Trình Uyên bị một lực rất lớn đẩy ra xa, ngã ngựa lớn trên bãi biển.

Trong phút chốc, Bạch An Tương trở lại dáng vẻ cao ngạo và cao ngạo trước đây, lạnh lùng nhìn Trình Uyên rồi chửi: “Tôi đã cho cô một thể diện phải không?”

“Không phải là anh chưa từng ôm hay hôn sao, anh mắng em cái gì vậy?” Lúc Bạch An Tương sắp thành công, cô lại đột nhiên thay đổi tính tình, Trình Uyên cũng khó chịu: “Anh không muốn em à? cha, mẹ của người, người cũng không muốn. Người cũng muốn con của chúng ta? ”

“Cha mẹ là cha mẹ, con cái là con cái, và bạn là bạn!” Bạch An Tương bức xúc nói.

“Đúng vậy, tôi là tôi, tôi là người của anh, tôi không thể thi triển một chút sức mạnh sao?” Trình Uyên gầm lên.

Bạch An Tương cũng hét lên, “Đi đi, tôi sẽ khó chịu khi tôi nhìn thấy bạn!”

Đúng lúc này, từ xa có một người chạy tới, cô vừa chạy tới liền nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả người đều sững sờ.

Khi Lý Nam Địch tỉnh dậy, cô thấy mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, một môi trường xa lạ, cô không thể nhìn thấy Bạch An Tương hay Trình Uyên, vì vậy cô chạy ra khỏi phòng và gặp Ôn Đồng.

Rút ra bài học kinh nghiệm trong quá khứ, Ôn Đồng đương nhiên đối với Lý Nam Địch rất tôn trọng.

“An Tương ở đâu? Trình Uyên ở đâu?” Lý Nam Địch hỏi Ôn Đồng.

Chương 1954

Ôn Đồng có chút phức tạp, biết Bạch An Tương vẫn không thể để cho Trình Uyên và người phụ nữ trước mặt đi, cho nên anh ta cũng không giấu giếm, vì vậy anh ta đưa Lý Nam Địch tới đây.

Lý Nam Địch nhìn thấy Trình Uyên và Bạch An Tương đang tranh luận phi logic, và đột nhiên trở nên hóa đá.

Ôn Đồng cũng đi tới, đi tới bên người nàng, nhìn cảnh tượng cách đó không xa, lông mày hơi nhíu lại: “Bỏn vương vẫn không buông tha cho hắn.”

“Đây không phải chỉ là hai vợ chồng đang cãi nhau sao?”

Lý Nam Địch chớp mắt: “Hai người bọn họ chưa từng cãi nhau.”

“Sau đó anh nghĩ thế nào?” Ôn Đồng ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, hỏi.

Lý Nam Địch nhin một hồi lâu: “Thật sự giống như một đôi trẻ đánh nhau.”

“Cô Lý, sao cô không cất bước nói chuyện?”

Ôn Đồng người phản ứng, cẩn thận hỏi Lý Nam Địch.

“Hả?” Lý Nam Địch sửng sốt một hồi, sau đó mới chợt hiểu ra: “Uh, tốt.”

Vì vậy, hai người đến một cách vội vàng, và sau đó lặng lẽ trở về.

Lúc này, cuộc cãi vã giữa Trình Uyên và Bạch An Tương đã trở nên trắng đỏ, không hiểu sao lo lắng của Lý Nam Địch đã biến mất, nhưng cô vẫn có chút ghen tị.

Đây có thể là cuộc cãi vã đầu tiên kể từ khi Trình Uyên và Bạch An Tương kết hôn.

Nói tóm lại, cảm giác mà cô ấy đột nhiên mang lại cho cô ấy là họ vừa vặn với nhau, sống một cuộc đời, và ... không thể giải thích được.

Nói không thể giải thích được cũng không phải vô lý, dù sao nội dung cuộc cãi vã giữa Trình Uyên và Bạch An Tương thực sự không thể giải thích được.

“Anh lạnh lùng, anh tàn nhẫn, anh làm loạn vô cớ!”

“Tôi vừa tàn nhẫn vừa nhân tâm, này, tôi vẫn đang làm phiền một cách vô lý, em có thể làm gì tôi?”

Lúc này, Bạch An Tương, nơi vẫn còn chút kiêu ngạo và lạnh lùng trước đây, hoàn toàn là một người phụ nữ bình thường, lo lắng và sa đọa.

Và Trình Uyên cũng không thể chịu đựng nổi, cuộc cãi vã này đối với anh dường như có ý nghĩa xuyên thời gian, anh cảm thấy rất lo lắng và phải cãi nhau, chỉ có cãi vã thì mọi chuyện mới coi như cứu vãn được.

Không, không chỉ để ồn ào.

Trình Uyên đột nhiên bí mật đưa ra một quyết định táo bạo.

“Tôi không quan tâm đến bọn trẻ, và tôi không quan tâm đến nhà. Anh muốn làm gì?”

“Ta muốn làm gì? Ta tại sao muốn nói cho người, người là ai?”

“Tôi là chồng của bạn!”

“Bah! Tôi sẽ trả lại chồng cô!”

“Nima, bạn đã tìm thấy nụ hôn chưa?”

“Này, tôi vừa tìm nụ hôn đã xảy ra chuyện gì vậy? Chờ đã, anh đang nói cái gì vậy, đang tìm ... hả?”

Trước khi anh nói xong, Trình Uyên đã chồm tới, tấn công bất ngờ, hôn lên môi Bạch An Tương một cách mãnh liệt, và vòng tay anh ôm lấy vòng eo thon thả của cô một cách tuyệt vọng.

Bạch An Tương dờ dẫm, đôi mắt nhìn chăm chăm như bóng đèn.

“Thật không biết xấu hổ!”

“Bùm!” Một tiếng động lớn, Trình Uyên lại bị đánh văng ra ngoài.

Lần này ngã còn đáng ghét hơn, mặt chạm đất trước, lúc đứng dậy môi cũng bị đứt, không biết là bị ngã hay bị cắn nữa.

Nhưng anh ấy không nản lòng, ngược lại còn đưa tay quệt môi, hehe cười nói: “Em từ trên trời rơi xuống chưa?”

Chương 1955

Bạch An Tương sững sờ, bởi vì những lời này khiến cô chợt nhận ra trạng thái của mình đã thay đổi từ lúc nào.

Sự cô đơn và kiêu ngạo ban đầu biến mất.

Một chiếc ô tô lái từ bãi biển.

Xe dừng trước Trình Uyên và Bạch An Tương, cửa xe mở ra, Phương Tố Anh và Phương Suxi nhảy ra khỏi xe, mỗi người ôm một đứa bé trên tay.

Lý Nam Địch đến và ra hiệu cho họ, vì vậy hai người phụ nữ mỉm cười và đi về phía Trình Uyên và Bạch An Tương.

Thật ra, nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, Lý Nam Địch biết giữa bọn họ vẫn còn thiếu chút gì đó, nên vội vàng gọi điện thoại cho cô gái thứ hai.

Nó không xa Thành phố Bình Minh, vì vậy họ không quá chậm trễ đến.

Ba người họ đi đến trước mặt Trình Uyên và Bạch An Tương, và họ đều mỉm cười nhìn Bạch An Tương.

Lúc này, vẻ mặt của Bạch An Tương đờ đẫn.

Cô nhìn đứa trẻ trong vòng tay của hai người phụ nữ, và sự thờ ơ trong mắt cô đã biến mất từ lâu, chỉ còn lại sự mềm mại và trù mến.

Khi đã làm mẹ, phụ nữ sẽ hiểu rằng trên đời này có một người phụ nữ và không ai có thể vượt qua rào cản sinh con.

Lý Nam Địch bước tới, đưa cho Trình Uyên một chiếc khăn giấy, ra hiệu cho anh ấy lau vết đỏ ngàu trên khóe miệng. Tuy nhiên, Trình Uyên sẽ sai và chuyển nó trực tiếp cho Bạch An Tương.

Có những giọt nước mắt trong mắt Bạch An Tương.

Cô lặng lẽ nhận lấy rồi chậm rãi đi đến bên hai đứa trẻ, đôi mắt như rũ xuống.

Khuôn mặt nhỏ mũm mĩm, trắng trẻo.

“Mắt mũi giống anh, miệng cũng theo anh.” Trình Uyên nhẹ nhàng nói.

Bạch An Tương cuối cùng cũng gục ngã.

Nước mắt rơi như đứt dây đàn.

Cô ẵm đứa trẻ ôm vào lòng, đưa tay dụi vào má nó, một lúc trở nên mê man.

Nàng bắt đầu nức nở, lại bắt đầu nhẹ giọng nói: “Người tại sao muốn cưỡng bức ta, tại sao?”

Trình Uyên không nhìn thấy cô khóc, nhưng lúc này trong lòng cô cảm thấy bình yên vô cùng, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô và nói bên tai cô: “Trời có sập thì anh cũng sẽ giữ lấy, dù mạnh mẽ đến đâu.” bạn trở thành., Tôi là tất cả người đàn ông của bạn, và tôi phải đứng trước mặt bạn, ngay cả khi tôi chết, tôi sẽ cảm thấy thanh thản. ”

“Chà” vang lên.

Sự bất bình tích tụ nhiều ngày bùng phát vào lúc này, Bạch An Tương đã khóc òa lên.

Những người khác nhìn nhau, nhưng không thuyết phục được cô.

Bởi ai cũng hiểu rằng điều mà Bạch An Tương cần nhất lúc này chính là trút giận.

Họ liếc nhìn nhau, lần lượt lùi lại, rồi từ từ rời đi.

Một số phụ nữ nhìn lại với nỗi nhớ, Phương Suxi nhắc nhở: “Đi thôi, để lại một số không gian cho hai người họ.”

...

Mặt trời đang lặn dần xuống.

Trên bãi cát vàng, bóng hai người đã vẽ rất dài.

Bọn họ ôm nhau ngồi trên mặt đất, Bạch An Tương dường như sợ gió thổi bay váy áo cưới nên kẹp hai chân lại, để cô lộ ra những đường cong yêu kiều càng thêm quyến rũ.

Trình Uyên khoác vai cô và để đầu cô tựa vào vai anh.

Hai người, nhìn ra biển!

“Lên đây rồi, anh lại mặc áo cưới cho em, chỉ cái này thôi, anh phải giữ.” Trình Uyên nói.

Chương 1956

Chương 1956:

Bạch An Tương nhẹ nhàng hỏi: “Tại sao anh lại muốn cái này?”

“Em mặc cái này thật đẹp.” Trình Uyên đột nhiên liếc mắt nhìn sở hữu con chó.

Bạch An Tương cất giọng có chút chua xót hỏi: “Trước đây tôi nhìn cái đó không đẹp sao?”

“Có vẻ tốt, vợ tôi nhìn mọi thứ đều tốt.” Tiếp tục liếc mắt nhìn.

Một nụ cười nhỏ xuất hiện trên khóe miệng Bạch An Tương.

Nhưng sau một khoảng thời gian không rõ, cô ấy nhẹ giọng hỏi: “Đôi khi em thực sự không thể kiểm soát được bản thân. Em thật sự bị bệnh tâm thần phân liệt. Em không sợ sao?”

“Tất nhiên là sợ,” Trình Uyên nói.

Vẻ mặt của Bạch An Tương đột nhiên mờ đi.

Tuy nhiên, sau một lúc ngừng lại, Trình Uyên khẽ mỉm cười nói: “Em sợ anh lại bỏ qua em mà chạy đến một nơi thật xa,

thật xa và nhớ em. Em sợ ở nơi xa anh sẽ buồn, và Anh sợ em buồn, sợ em cô đơn, sợ em nhớ nhà, sợ ... ”

Chưa kịp nói xong, miệng anh đã bị chặn lại.

Điều chào đón anh là một nụ hôn mà anh đã mơ ước.

Những gì Trình Uyên nói không chỉ là lấp liếm, mà thực sự lo lắng, thực sự sợ hãi. Thật ra, anh cảm thấy mình vẫn có thể nói một điều dài dòng mà anh sợ, nhưng Bạch An Tương không chịu để anh nói ra.

Bởi vì Bạch An Tương cảm thấy như vậy là đủ.

đủ!

“Anh sẽ chết.” Sau khi họ tách ra một lúc lâu, Bạch An Tương đặt cằm lên vai anh và thì thầm.

Trình Uyên cười nhẹ: “Anh nợ em, kiếp này anh chết vì em, hoặc là chết trước mặt em, như vậy anh cũng cảm thấy đủ rồi!”

“Đồ ngốc!”

“Bạn thật ngốc.”

Kết quả là Bạch An Tương mỉm cười hạnh phúc, và những giọt nước mắt lại bắt đầu ám ảnh cô.

“Hãy nói về nó, bạn đã nhìn thấy gì, và bạn đang sợ điều gì?”
Trình Uyên vòng tay hỏi cô.

Nghे được lời nói của Trình Uyên, cơ thể Bạch An Tương không thể giải thích được, trong mắt cô hiện lên một tia hoảng sợ.

Cô lo lắng nhìn Trình Uyên: “Chúng ta sẽ chết.”

“Cái gì vậy?” Trình Uyên hỏi.

Bạch An Tương lắc đầu: “Với khả năng của tôi, tôi không thể nhìn ra được anh ta là người như thế nào.”

“Vậy thì làm sao anh biết chúng ta sẽ chết?” Trình Uyên bối rối hỏi.

Vì vậy, Bạch An Tương đã giải thích cho anh ta một cách chi tiết.

Cái gọi là quỷ tái sinh chỉ là ý chí không bị thế giới này khống chế. Bạch An Tương nói rằng sau khi đeo chiếc vòng cổ này, anh nhận ra rằng phải có hai món đồ giống nhau. Nó được tạo ra bởi một thiên thạch từ bên ngoài bầu trời, và nó được chia thành ba phần, được đánh bóng bởi một thiên thạch nhỏ nhất.

Cô ấy có thể cảm nhận được ý chí trong chiếc vòng cổ này. Họ giống như đang sống trong vũ trụ này theo cách mà bạn không thể hiểu được. Nó có thể chọn cơ thể của Bạch An Tương để sống hoặc chọn cơ thể của bất kỳ ai để sống, không những sẽ không bị thương Cơ thể của đối thủ cũng sẽ thay đổi trước vóc

dáng của đối thủ để đạt được cấp độ phù hợp với khả năng sinh tồn của chính mình.

Mà cái loại này, nó cũng có dự vọng chiếm hữu mãnh liệt, nó sẽ không cho phép cùng một thứ cùng tồn tại với chính mình, nó chỉ muốn nuốt chửng và cường hóa chính mình.

Nói cách khác, thiên thạch của Bạch An Tương có sức mạnh yếu nhất, nếu không phải là yếu nhất, nó nhất định muốn tìm thiên thạch tiếp theo, sau đó nuốt chửng sức mạnh của nó.

Trong thời kỳ này, bất kỳ ai bị nhiễm ý chí của chiếc vòng cổ và có được sức mạnh của nó sẽ trở thành một phần của nguồn sức mạnh này và bị nuốt chửng.

“Cho nên, anh nóng lòng muốn thoát khỏi quan hệ của tôi, chỉ muốn những thứ đó bỏ qua sự tồn tại của tôi?” Trình Uyên hỏi.

Chương 1957

Chương 1957:

Bạch An Tương im lặng.

Trình Uyên cảm thấy trong lòng nhói đau, anh ôm chặt cô vào lòng, hôn lên trán cô: “Cô gái ngọc ngách.”

Ai có thể nghĩ rằng Bạch An Tương, người vẫn còn ở trên cao, với vẻ mặt kiêu hãnh, lại bị gọi là một cô gái ngọc ngách vào lúc này?

“Tôi đã xem nó vô số lần, và chỉ thấy một kết quả, đó là ...”

Khuôn mặt của Bạch An Tương tái mét, và cô ấy nói với giọng run rẩy: “Rất nhiều, rất nhiều người trong chúng ta bị mắc kẹt trong bóng tối, và sau đó chúng ta chết từng người một cách không thể giải thích được.”

“Đừng sợ, dù chết chúng ta cũng sẽ chết cùng nhau.” Trình Uyên nhẹ nhàng nói, ôm lấy cô.

Bạch An Tương choáng váng.

Sự căng thẳng và sợ hãi trên khuôn mặt bé nhỏ dần dần tan biến, và những gì xuất hiện trở lại là một nét dịu dàng và một cảm giác thoải mái.

“Gửi các con của chúng ta về trước,” cô nói nhẹ nhàng.

“Tốt.” Trình Uyên gật đầu.

Lúc này, một tiếng cười đột nhiên vang lên.

“Haha... Xem ra vợ chồng ngươi thật sự là sủng ái, ta một chút cũng không chịu được ngươi.”

Nghe thấy âm thanh, thân thể của Trình Uyên và Bạch An Tương đột nhiên chấn động, đồng thời họ quay đầu nhìn lại.

Tôi nhìn thấy một người đàn ông với mái tóc ngắn đứng sau lưng anh ta, mặc một chiếc áo choàng rộng.

Đúng, đó là một chiếc áo choàng. Anh ta mặc một chiếc áo choàng rộng, không giống áo choàng của đạo sĩ, mà hơi giống Hanfu trong một bộ phim cổ trang, và có một cây bút cắm quanh eo anh ta.

“Nho gia chua ngoa?” Trình Uyên sững sốt: “Làm sao có thể là ngươi?”

Sau khi Bạch An Tương nhìn thấy cô học giả cay đắng, sắc mặt cô lập tức biến sắc: “Chồng, anh ấy là một trong số họ.”

“Một trong số họ, cái gì?” Trình Uyên ngạc nhiên.

Nhưng khi cậu nhìn thấy khuôn mặt với nụ cười RuoyouruỒ đó của Khổ Nho, cậu lập tức hiểu ra.

Bạch An Tương nghiêm trang nói: “Anh ấy có cùng hơi thở với tôi.”

Khổ Nho mỉm cười: “Không ngờ là Anh Trình?”

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt Trình Uyên.

Chính Khổ Nho và Thương Vân đã cùng nhau thiết kế nên Trình Uyên, dẫn đến cái chết thương tâm của Phương Tố Anh. Nhưng may mắn thay, Bạch An Tương đã sử dụng sức mạnh của con quỷ tái sinh để cứu Phương Tố Anh, nhưng tài khoản này sẽ không bị Trình Uyên xóa sổ.

“Ngươi dám tới chết!”

Với một tiếng hét giận dữ, Trình Uyên giẫm lên cát.

“Ông xã, dừng!” Bạch An Tương muốn ngăn lại, nhưng đã quá muộn.

Trình Uyên lao tới, như một mũi tên, bắn thẳng vào gã thư sinh cay cú.

“Đã nhiều ngày không gặp, Anh Trình làm sao lại trở nên tóc tai như vậy?” Khổ Nho ôn hòa cười cười, sau đó duỗi một ngón tay ra vẽ cái gì đó không rõ trên không trung: “Đi!

Một lực không thể giải thích được đã quán lấy Trình Uyên như một sợi xích sắt, Trình Uyên không thể nhìn thấy, nhưng anh có thể cảm nhận được sự tồn tại của lực đó.

Đây có phải là sức mạnh của các quy tắc?

Trình Uyên không biết, nhưng theo bản năng nhận ra sức mạnh kinh hoàng của nó nên giận dữ hét lên: “Cấm!”

“Hắc, anh Trình, tôi khuyên anh đừng nóng vội như vậy. Anh hoàn toàn không phải là đối thủ của tôi. Quyền lực của pháp tắc này không phải thứ anh có thể tranh được. Hiện tại, chỉ có vợ anh mới có thể lọt vào mắt của pháp luật anh.” .. Chào!”

Chương 1958

Chương 1958:

Chàng thư sinh cay đắng với khuôn mặt điềm tĩnh mỉm cười một cách bình tĩnh, nhưng sau đó thì anh ta sững sờ.

Vốn dĩ anh cho rằng dưới sự ràng buộc của sức mạnh pháp tắc, Trình Uyên chắc chắn sẽ ngã xuống đất như một con lợn bị trói tay trái và chân phải, không thể mất sức phản kháng.

Tuy nhiên.

Trình Uyên thực sự đã lao thẳng đến trước mặt anh, và sức mạnh của các quy tắc mà anh chỉ ra dường như không có bất kỳ tác dụng nào.

“Mẹ kiếp!”

Một cú đâm trúng mặt Khô Nho.

Với một “tiếng nổ”, Khô Nho đã bị thổi bay ra xa và rộng.

Nhưng hẳn không có ngã, mà là đứng vững vàng chân, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc: “Làm sao có thể? Người thật sự đã phá lệ của ta?”

Không chỉ có vẻ ngạc nhiên mà ngay cả Bạch An Tương cũng đờ đẫn.

Bạch An Tương lúc này mới nhìn về phía Trình Uyên, chợt nhận ra mình không phải không có sức chiến đấu trước mặt, mà là bị chính mình ức hiếp, nhưng hấn chưa bao giờ nghĩ tới bắn chết chính mình.

Giống như lệnh cấm của Trình Uyên vừa rồi, Bạch An Tương đã từng nhìn thấy anh ta sử dụng Ôn Tiểu Đỉnh trước đó, nhưng dù sao Ôn Tiểu Đỉnh vẫn là một chiến binh trong hệ thống, và việc bị đánh bại bởi tài năng bản năng của Trình Uyên là điều dễ hiểu.

Nhưng ngay bây giờ, các học giả cay đắng sử dụng sức mạnh của các quy tắc.

Điều đó có nghĩa là...

Những gì Trình Uyên thể hiện cũng là sức mạnh của các quy tắc.

Nó chỉ là một quy tắc ngoại lai, một quy tắc bản địa.

“Sức mạnh để phá vỡ quy tắc của bạn? Tôi sẽ phá vỡ cuộc sống của con chó của bạn!”

Trình Uyên giận dữ hét lên và lao đến Khổ Nho một lần nữa.

Trong mắt Khổ Nho lóe lên một tia sáng lạnh, hấn không ngờ sau khi đạt được tài sản kếch xù lại bị Trình Uyên tát vào mặt,

lần đầu tiên hẳn muốn cường giả như vậy. Khi tôi mất mặt, trái tim tôi tự nhiên không tử tế.

“Nói những lời điên rồ, để cho các bạn xem và xem tôi có sức mạnh như thế nào.”

Cùng với đó, Khổ Nho kết nối trên không trung, sức mạnh của vô số quy tắc, giống như một sợi dây thép nhảy, bao quanh nó giống như Trình Uyên.

“Bạn có thể tranh giành sức mạnh của một quy tắc. Tôi sẽ đếm chúng lại với nhau để xem bạn có thủ đoạn nào khác để phá vỡ không.” Khổ Nho tự hào nói.

Di chuyển sau?

Trình Uyên thực sự làm.

Trước khi lời nói của Khổ Nho, Trình Uyên đưa tay ra sau lưng, nhanh chóng rút ra một thanh kiếm mềm Sensen màu trắng, sau đó hai tay của anh được tháo rời và tổ chức lại trên thanh kiếm mềm, trong nháy mắt, thanh kiếm đã trở thành một thanh kiếm rộng.

Anh ta chém ra không chút do dự!

“Bùm!” Lớn tiếng nói.

Trước khi Trình Uyên học được tài năng bản năng, thanh kiếm xương này luôn là vật hỗ trợ sức chiến đấu mạnh nhất của anh,

nhưng nó bị hạn chế bởi căn cơ tu luyện của anh, không thể phát huy sức mạnh, và động tác của anh rất chậm.

Tuy nhiên, bây giờ nó chỉ được sử dụng để phá vỡ sức mạnh của các quy tắc của Nho giáo cay đắng.

Sức mạnh to lớn như muốn xé toạc bầu trời, cắt thẳng một đường đen đáng sợ.

Kèm theo một tiếng gầm lớn, anh ta dễ dàng đập tan sức mạnh của một số quy tắc dưới điểm Khổ Nho, và tự mình lao về phía Khổ Nho.

Nước da của Khổ Nho thay đổi đáng kể, và anh vội vàng tránh đi.

“Bùm!”

Như thể trái đất sắp bị cắt ra, một con kênh sâu chạy vào phía xa.

Chương 1959

Chương 1959:

Nhưng vào lúc này, Khổ Nho sợ hãi toát ra mồ hôi lạnh, kinh ngạc nhìn Trình Uyên: “Người ... người làm sao có thể trở nên mạnh mẽ như vậy?”

Trình Uyên chỉ vào Khổ Nho cười nhạo: “Không phải tôi mạnh mà là cậu quá yếu.”

Nói xong, anh ta nhắc con dao lên và đi về phía Khổ Nho.

“Tông chủ, cứu ta!” Khổ Nho kinh hãi, vội vàng kêu lên.

Đúng lúc này, một tia sáng lạnh lùng xẹt qua, từ xa bay tới một mũi tên sắc bén, thẳng đến cửa phòng Trình Uyên.

Nhanh như chớp, ngay sau đó có một vật xuất hiện, nó đã gài như đâm thẳng vào lòng mày của Trình Uyên, lúc này Bạch An Tương cũng bất ngờ bắn ra và nắm lấy thứ đó.

“Chồng à, những người này chỉ là lũ khốn nạn.” Bạch An Tương lạnh lùng nói với Trình Uyên.

Trình Uyên lúc này mới kịp phản ứng, trong lòng đột nhiên toát mồ hôi lạnh, tốc độ của vật này thật sự là không thể tin được.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy thứ mà Bạch An Tương đang cầm trên tay, anh ta đột nhiên giật mình.

Đó không phải là một mũi tên nhọn, nó rõ ràng là một cái bút lông có chiều dài bằng cẳng tay.

Bút Mực Môn!

Trình Uyên tỉnh dậy và nhìn Khô Nho.

Đúng lúc này, một ông lão tóc trắng đi từ một bãi biển xa.

Ông lão mặc một chiếc áo ngắn rất bình thường, nước da ngăm đen, dáng người cường tráng, trên lưng đeo một thanh kiếm dài. Thoạt nhìn, trông giống như một cao thủ võ thuật bước ra từ phim truyền hình cổ trang.

Đây không phải là điều đáng ngạc nhiên.

Cảm giác xúc động thực sự là Trình Uyên đã nhìn rõ mặt anh sau khi anh đến gần.

Trong mắt giống như không có nhãn cầu, nhìn giống như bị đục thủy tinh thể nặng, tóm lại là nhìn rất kinh hãi.

“Em là Trình Uyên?”

Đi đến trước mặt Trình Uyên và Bạch An Tương, ông lão thờ ơ hỏi.

“Được!” Trình Uyên trong tiềm thức cảm thấy được lão gia tử không dễ dàng, đương nhiên là lão gia tử chào hỏi trước, lại là một người trẻ tuổi không lịch sự, cho nên hẳn đương nhiên muốn đáp ứng.

Vì vậy, ông lão tiếp tục hỏi: “Đồ đệ của Vân Thành?”

“Vâng!” Trình Uyên đáp, và sau đó giải thích: “Đó là một khóa học về thư từ!”

“Ngay cả đệ tử của Vân Thành, ta cũng coi như là người trong trường bút mực của ta. Hôm nay ta sẽ không giết ngươi, vậy thả ta ra.” Đôi mắt trắng dã của lão già càng ngày càng nhìn Bạch An Tương.

Trình Uyên bị sốc.

Mục tiêu của họ là Bạch An Tương?

Ngay sau khi nhìn lại vợ, Bạch An Tương gật đầu với anh ta và nói: “Chồng ơi, để em đi, em lo được.”

Trình Uyên cười nhẹ nói: “Nói bậy bạ gì nữa, anh là chồng của em, làm sao có thể thoát ra khỏi loại chuyện này?”

Sau đó, không đợi Bạch An Tương nói gì, Trình Uyên đã vội vàng quay người lại nói với ông lão: “Ông nói đùa thật, vừa rồi cây bút này suýt chút nữa đã giết tôi, giờ ông còn nói không giết tôi.” Ông có Tin không? ”

Ông lão nói với vẻ mặt lãnh đạm: “Con dao trong tay người cực kỳ độc đoán, nhưng dù có độc đoán đến đâu, nó cũng chỉ là sản phẩm của thế giới này, và nó chỉ có thể đối phó với những võ sĩ cấp thấp như Khổ Nho.” đối mặt với tôi, chỉ có một ngõ cụt. ”

Nói đến đây, anh đột ngột dừng lại, rồi nói: “Trận chiến của tôi với cô ấy là trận chiến nằm ngoài quy tắc của anh. Cô không xứng đáng.”

“Không, có lẽ tôi đã hơi ngụy biện. Nói thẳng ra, trận chiến giữa chúng ta không phải là thứ mà các chiến binh phạm trần có thể can thiệp.”

“Những người như cô, lớn lên trong quy tắc của thế giới này, thậm chí không xứng đáng để mang giày cho chúng tôi. Tôi có thể giết anh hàng nghìn lần chỉ bằng một ngón tay.”

Những kẻ thống trị bên ngoài mà ông lão nói chằng qua là những người hoặc những thứ đã từng là sản phẩm của thiên thạch ngoài Trái đất đó, và thể chất và tâm tính của họ đã bị thay đổi bởi thứ đó.

Chương 1960

Chương 1960:

Và những gì Trình Uyên và những người khác đang đề cập đến là những chiến binh bình thường như Trình Uyên.

Có thể thấy rằng ông già rất coi thường Trình Uyên và những chiến binh bình thường.

Trình Uyên giễu cợt: “Quy tắc bất thường, tôi không hiểu những thứ này, tôi chỉ biết rằng nếu anh dám động vào vợ tôi, tôi sẽ đâm anh!”

Lão nhân cười lạnh nói: “Nhân loại ngu xuẩn!”

Khô Nho cũng ở bên cạnh nói: “Môn chủ, đừng nói nhảm với hắn, hắn chỉ là một khúc gỗ cứng đầu, giết hắn rồi dọn cửa!”

Ông lão cười lạnh một tiếng, sau đó duỗi tay ra đối mặt với Trình Uyên một chút.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên đã chém đi.

Tuy nhiên, lần này con dao của anh ta không phân chia sức mạnh mà anh ta tưởng tượng, không có sức mạnh trên con dao, như thể anh ta đã cắt không khí ở khoảng cách mười mét.

Trình Uyên bất giác cau mày.

“Theo quy định của ta, dao của người không được phép có vị trí dao, còn dao của người không được làm vị trí dao.” Lão bản chế nhạo: “Hiện tại người đã hiểu được khoảng cách giữa người và thần.”

“Chúa ơi?” Trình Uyên giật mình.

Bạch An Tương đã từng tuyên bố như vậy, có thể những người có được sức mạnh của thiên thạch sẽ trở nên tính khí kiêu ngạo như vậy, và do đó tự xưng là thần.

Tuy nhiên, Bạch An Tương vẫn có một chút khác biệt, mặc dù thể chất của cô ấy đã được thay đổi, nhưng linh hồn của cô ấy đã phản kháng mạnh mẽ đến mức bản thân cô ấy cảm thấy có chút phân liệt.

“Ông xã, để tôi tới.” Mặc dù Bạch An Tương không muốn để Trình Uyên mất mặt, nhưng thực ra đúng như lời người xưa nói, Trình Uyên vô dụng trước mặt những người đến mức này.

“Anh ấy nói đúng, cho dù bạn có mạnh đến đâu, bạn cũng chỉ là những chiến binh bình thường. Bạn thực sự không thể hiểu được cái gọi là trận chiến giữa các vị thần.”

Vừa nói, trên người hắn đột nhiên xuất hiện một vầng hào quang mờ nhạt.

Ngay lập tức, cơ thể Trình Uyên bất giác lùi về phía sau.

Trình Uyên bị sốc.

Đây là sức mạnh siêu nhiên?

Đây có phải là sức mạnh của các quy tắc bên ngoài hệ thống của họ?

“Đó là vợ của anh mới là người hợp lý.” Khô Nho cười nhạo Trình Uyên và nói: “Không phải như anh, một con lừa ngoan cố không biết tự hiểu biết, một người ngốc nghếch! Tôi đã nói hết rồi, các anh là chiến binh phạm trần, trong mắt chúng tôi, chỉ là một con kiến.”

Trên người Bạch An Tương có một vầng hào quang mờ ảo bay lên, ông lão cũng đưa tay ra chạm vào thanh kiếm sau lưng như thể đang đối mặt với kẻ thù, và đột nhiên một cỗ khí tức không thể giải thích được từ cơ thể hắn tỏa ra.

Cả hai bên đang nhìn chăm chăm vào nhau, và họ sắp làm điều đó.

Và đúng lúc này, một giọng nói già nua đột nhiên vang lên bên tai mọi người.

“Lão tử, quy củ, chỉ là người ngu xuẩn, đầu óc ngu ngốc, dám coi thường chúng ta phạm nhân chiến binh?”

Với sự xuất hiện của giọng nói, một ông già với vóc dáng thấp bé xuất hiện trước mặt một vài người.

Khi Trình Uyên nhìn thấy ông cụ, đôi mắt của anh ta đột nhiên mở to: “Anh Ô!”

Đúng vậy, người ở đây là Ô Đông Miện.

Ô Đông Miện cười nói: “Không thể giải thích được một con gà yếu ớt lại dám kiêu ngạo trong nhà người khác.”

Rõ ràng là anh ta đang nói về ông già và Khô Nho.

Vừa rồi không ai để ý đến Ô Đông Nam, cũng không biết anh ta xuất hiện từ lúc nào, dù sao nghe anh ta nói chuyện, người ta đã thấy anh ta đứng cách Trình Uyên không xa ba thước.

“Cứ như thể tôi không phải là một con người trên trái đất, Đồ ngu ngốc!”

Chương 1961

Chương 1961:

Nó chửi ngay khi vừa xuất hiện, như kiểu chửi cây dâu mắng cây hòe vậy, chính là chửi lão già kia và Khổ Nho. Và cũng mỉm cười với Trình Uyên: ” Trình lão đệ a, người cùng đệ muội đi trước một bên hiết một lát, này giao cho ta đi.”

Anh chàng này chẳng để ý đến người bên kia chút nào.

Khổ Nho kinh ngạc nhìn ông lão, rồi lại nhìn Trình Uyên và Bạch An Tương, cuối cùng, ánh mắt của ông ta rơi vào Ô Đông Miện với vẻ không rõ: “Ông già này là gì?”

Ông già khịt mũi và nói với vẻ khinh thường: “Đó chỉ là một chiến binh phàm trần.”

Sau đó anh ta nói một cách ngạo mạn: “Điều ngu ngốc nhất của người phàm là sự kiêu ngạo của họ. Họ không nhận ra sức mạnh của chính mình, vì vậy họ cảm thấy rằng họ có thể làm điều này hoặc điều kia, và họ sẽ hối hận cho đến khi họ phải trả giá cho những điều đó. kiêu ngạo và Quá đáng, đúng như những gì người phàm thường nói, nếu không nhìn thấy quan tài thì sẽ không khóc được. ”

“ngớ ngẩn!”

“Ngốc nghếch!”

“Vô cùng ngu ngốc!”

Họ không biết Ô Đông Miện, và họ sẽ không để Ô Đông Miện vào mắt họ chút nào.

Trên thực tế, rất ít người trên thế giới này thực sự biết Ô Đông Miện.

“Sư phụ, giao người này cho ta.” Nghe được lời nói của lão nhân gia, trong lòng Khổ Nho cảm động, vội vàng nói: “Người không phải làm cái gì.”

Bắt nạt Trình Uyên mặt mũi ủ rũ, bắt nạt lão đại luôn không có vấn đề gì, chua xót nghĩ.

Ông già chậm rãi gật đầu.

Họ thực sự không chú ý đến Ô Đông Miện.

“Anh Ô, cẩn thận.” Trình Uyên nhắc nhở.

Ô Đông Miện không khỏi liếc hẩn một cái: “Cẩn thận, cẩn thận, cẩn thận loại này?”

Nói xong, anh bước thẳng đến chỗ hai người họ.

Và Khổ Nho dường như cũng đã sẵn sàng, nhìn Ô Đông Miện đang đi về phía mình với một nụ cười xấu xa, siết chặt nắm đấm bên phải của anh ấy bằng tay trái và nắm đấm trái của anh

ấy bằng tay phải, làm một tiếng “lang băm” và di chuyển cổ chờ đợi Ô Đông Miện đến và chết.

Khi Ô Đông Miện đến gần, anh ta khinh thường liếc nhìn Ô Đông Miện, sau đó đưa tay ra.

“Để cho người nhìn xem, thế nào là sức mạnh của quy tắc.”

“Bắn!”

Ngay khi giọng nói của Khổ Nho đáp xuống, Ô Đông Miện tát vào mặt anh ta một cái, rõ ràng và lớn tiếng.

Khổ Nho bị đánh ngay lập tức.

Không chỉ có hấn, mà đôi mắt không có nhãn cầu của lão nhân cũng đột nhiên co rút lại.

Ngay cả Bạch An Tương cũng sửng sốt: “Chồng, đây là ...?”

...

Khổ Nho nhìn Ô Đông Miện không tin, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng đột nhiên tức giận: “Không hợp lý, ta sẽ giết người!”

Nói xong, ngón tay lại chỉ vào Ô Đông Miện.

“Tát” lại một cái tát trái tay, Ô Đông Miện chửi ầm lên: “Cô với ai? Tôi khó chịu nhất là bị xô ngón, cô chỉ cho tôi một cái nữa đi, đồ dê tiện, cho cô một cái mặt.”

“Pa” vỗ thuận tay một lần nữa.

Khổng Tước cay đắng bị lôi kéo, xoay người thì làm sao có sức mạnh chống trả?

“Nội quy nhảm nhí, vào nhà người khác, bảo nội quy nhà anh, anh có bóng không?” Ô Đông Miện mắng, giơ cánh tay tát vào mặt anh, “Papa Papa”.

Trái tim của Trình Uyên như rơi xuống đất.

Ô Đông Miện, thực sự phi thường.

Chương 1962

Chương 1962:

Vì vậy, anh ta mỉm cười với Bạch An Tương: “Một ông già mà tôi biết trong thời kỳ này là một bậc thầy về nghệ thuật, đặc biệt là khả năng điêu khắc bằng một tay của ông ấy là tuyệt vời.”

Bạch An Tương kinh ngạc ngậm miệng: “Su phụ khắc?”

Không có gì khác, Ô Đông Miện tuy đã lớn tuổi, nhưng không bị điếc, tự nhiên nghe thấy Trình Uyên giới thiệu mình với vợ mình, trong lòng nở rộ một niềm vui, không tự giác dùng sức thêm một chút vào tay.

Với một tiếng “nổ”, Khổ Nho bị kéo ra và bay ra ngoài, sau đó đầu anh nghiêng và ngắt đi. Nhưng nhìn khuôn mặt đen sạm của hắn, lúc này đỏ đen, sưng tấy như đầu heo.

“Chị ơi, chị đừng nghe anh ấy nói nhảm, em chỉ biết một chút về nghệ thuật chạm khắc, hehe, một chút thôi!” Ô Đông Miệnli phớt lờ Khổ Nho suýt bị anh tát chết, nhưng quay lại để giải thích cho Bạch An Tương.

nhưng.....

Những lời này, cùng với nụ cười rạng rỡ của anh, không giống như lời nói chân thành của chính anh.

Bạch An Tương mỉm cười, vừa định nói, đột nhiên nước da cô thay đổi.

“Tiền bối, cẩn thận!”

Đột nhiên, cơ thể của Ô Đông Miện bắt đầu vặn vẹo theo một tư thế kỳ lạ.

Nước da của Trình Uyên và Bạch An Tương thay đổi đáng kể.

Rõ ràng là ông già của cây Bút Mực Môn đã ra tay.

“Trong số các chiến binh phàm trần bình thường, sức mạnh của bạn khá tốt. Thật không may, bạn đang đối mặt với chúng tôi, những người xuất sắc được Chúa chọn. Chúng tôi biết giới hạn sức mạnh của bạn, nhưng bạn không có gì so với sức mạnh của chúng tôi.”

“Bạn sẽ không bao giờ biết luật lệ có sức mạnh như thế nào, giống như ếch ngồi đáy giếng không bao giờ biết ngày này lớn đến mức nào.”

“Cuối cùng chỉ có thể bị chúng ta đè chết dưới chân như con gián, sau đó còn không biết chết như thế nào!”

“Tôi thay đổi quy tắc của mọi thứ, để bạn di chuyển và trở thành một tác phẩm điêu khắc.”

“Đây là sức mạnh của các quy tắc.”

“Đây cũng là một đòn giáng kích thước!”

“Bây giờ hiểu chưa?”

“Xin lỗi vì đến muộn!”

Ô Đông Miện ngay lập tức trở thành một tác phẩm điêu khắc trừu tượng, không thể di chuyển cơ thể, biểu cảm hay bất cứ đâu.

Còn ông già thì trông lãnh đạm và kiêu ngạo, giọng điệu khinh thường.

Nước da của Trình Uyên và Bạch An Tương đều thay đổi đáng kể.

Trình Uyên gần như vội vàng chạy tới: “Anh ơi!”

Tuy nhiên, ngay sau đó, anh đã bị choáng váng.

Không chỉ hấn, mà Bạch An Tương và ông lão cũng giật mình.

Bởi vì tác phẩm điêu khắc mà Ô Đông Miện hóa thân đột nhiên bị xé toạc, nó bị tách ra làm đôi, và sau đó một nhân vật đang vật lộn ra khỏi tác phẩm điêu khắc.

Đó là Ô Đông Miện.

“Cái này ...” Hai mắt lão nhân đột nhiên mở to.

Nhưng Ô Đông Miện đã tiến một bước về phía anh, cách nhau mười mét, một bước đã tới, liền nắm lấy cổ anh, giờ lòng bàn tay to lên phát ra một tiếng “phốc phốc”.

Lão bản vừa mới bắt khả chiến bại, không có khả năng đánh lại.

Ô Đông Miện tát và chửi rửa, “Fuck! Chúng tôi không biết gì cả. Tôi nghĩ rằng bạn không biết gì về gà cay. Đi với chúng tôi, với chúng tôi. Giả vờ đây với tôi, tôi sẽ cho bạn giả vờ, tôi sẽ cho bạn giả vờ!”

“Khiếp!”

Đó là rất nhiều bom.

Chương 1963

Chương 1963:

Trình Uyên và Bạch An Tương trông thật ngớ ngẩn.

“Quy tắc của anh có mạnh không?” Sau khi Ô Đông Miện bắt anh được một lúc, anh ném anh xuống đất như một con chó chết, rồi nhổ nước bọt vào anh.

“Tôi nghĩ rằng bạn đã hiểu lầm về những chiến binh phàm trần trong thế giới của chúng ta. Đừng nghĩ rằng bạn đã nhìn thấy một vài chiến binh xa lạ.

Ta cảm thấy tất cả chiến binh đều thật không thể chịu nổi, ta không hiểu sức mạnh của quy củ, nhưng với sức mạnh của một chiến binh, ta có thể đánh chết người với một con chó hoang, không có gì khác biệt, và ta sẽ giả vờ bị cưỡng bức. .”

Vừa nói anh ta vừa tức giận bước lên để làm lành: “dm!”

Lão già co quắp trên mặt đất, kinh hãi run lên, trái ngược hẳn với khí tức mà lão vừa đứng trên cao.

Trình Uyên và Bạch An Tương sửng sốt hồi lâu không ngấm được miệng, nhìn Ô Đông Miện như thể họ đang ngu ngốc.

Ô Đông Miện vỗ tay đi tới, nhoẻn miệng cười: “Người xem người cười.”

“Anh Ô, anh quá giỏi sao?” Trình Uyên không khỏi khen ngợi.

Được khen ngợi trước mỹ nhân, Ô Đông Miện không khỏi ngẩng đầu lên, trong lòng không kìm được vui sướng:
“Hahaha...”

Bạch An Tương cũng khen: “Vậy người là tiền bối trước.”

Trước đây, khi Trình Uyên và Phương Tố Anh vừa đụng độ Ô Đông Miện, Bạch An Tương đã cố gắng do thám nhưng Ô Đông Miện đã tìm thấy và chỉ điểm, anh ta gần như bị thương.

Lúc đó Bạch An Tương mới sững sốt, cứ tưởng là một người cũng có thiên thạch từ thế giới bên ngoài xuất hiện, nhưng không ngờ đó chỉ là một chiến binh phạm trần.

Ô Đông Miện mỉm cười và nói, “Anh Trình, hãy nghe tôi. Mặc dù các quy tắc của vũ trụ mà họ có không bị hạn chế bởi các quy tắc của thế giới này, chúng đều là quy tắc của vũ trụ. Vì vậy, không có sự khác biệt giữa cao cấp và thấp kém. Số năm tu luyện của tôi dài hơn một chút. Có lúc, tôi có thể nhìn thấu những điều này, nhưng tôi không bao giờ khinh thường áp dụng bất kỳ quy tắc nào.”

“Mọi người đều tuân thủ quy tắc, thế giới rất tốt, tại sao lại thay đổi quy tắc, rất ghét những người này cố gắng thay đổi quy tắc.”

“Giống như hai con chim ngu ngốc này, chúng hoàn toàn không phải là chủ nhân của Nội quy Người ngoài hành tinh, chúng chỉ là những con chó được lựa chọn bởi Nội quy Người ngoài hành tinh.”

Nói đến đây, tôi không thể không nhìn Bạch An Tương, và nói tiếp: “Nó giống như Onkocho mà anh đã chọn.”

Khi nghe điều này, khuôn mặt của Bạch An Tương đỏ bừng.

Trình Uyên cũng có chút bất mãn: “Anh à, anh có thể ăn cơm, nhưng không được nói nhảm. Cô ấy lựa chọn là như thế nào...”

“Ồ, phải, haha ...” Ô Đông Miện ngượng ngùng cười cười, sau đó chỉ vào hai người trên mặt đất nói: “Muốn giết thì phải làm theo ý của mình. Ta không giết.”

“Đi!” Trình Uyên nói.

Nhưng đột nhiên, Trình Uyên lại phản ứng: “Anh Ô, anh đến rồi, ý anh là Long ...?”

Vẻ mặt của Ô Đông Miện hơi ngưng tụ, giữa hai lông mày hiện lên một tia vương bận, sau đó anh ta mỉm cười: “Tất cả đều ở đây, chỉ cần đi một chuyến.”

Nhưng anh nói lời này, Trình Uyên không khỏi nở một nụ cười gượng gạo: “Em hiểu rồi.”

Trở lại biệt thự với Bạch An Tương, hai người họ đã có một cuộc gọi video với Lý Ninh Quyên. Nhìn thấy Trình Uyên, Bạch An Tương và những đứa trẻ đang ở cùng nhau, Lý Ninh Quyên mỉm cười, nhưng sau đó anh ta khiển trách và khuyên nhủ Trình Uyên.

Sau khi hoàn thành công việc, Trình Uyên gọi Bạch Dạ và những người khác.

Rất nhiều người tụ tập ở đại sảnh của biệt thự, đặc biệt bắt mắt nhất là nhà họ Ôn và nhà họ Bối cùng nhau.

Ôn Đồng nhìn thấy Bách Lý Minh Dương vẻ mặt phức tạp.

Chương 1964

Chương 1964:

Điều này cũng đúng với Bách Lý Minh Dương, nhưng cả hai vẫn bắt tay nhau.

“Đánh nhau cả đời.” Ôn Đồng thở dài.

Bách Lý Minh Dương cười nói: “Kỳ thực, mục tiêu của mọi người đều giống nhau. Đánh nhau như thế này rất không thể giải thích được.”

“Đúng vậy, hiện tại người mà người chọn hòa bọn họ Ôn gia ủy khuất, chúng ta sẽ có loại xúc động, thoát ra khỏi cái vòng lẩn quẩn khó giải thích này, nếu không đến bây giờ cũng không ai thuyết phục được.” Ôn Đồng cười khổ. .

“Đừng nhắc tới nữa.” Bách Lý Minh Dương vung tay lớn: “Từ nay về sau, nhà họ Ôn và nhà Bách Lý sẽ theo vợ chồng anh Trình cùng nhau tiến, lui!”

“nó tốt!”

Gia tộc Ôn gia và gia tộc Bách Lý chiến đấu nhiều năm mới hòa giải được như vậy.

Tuy nhiên.

Sau khi Trình Uyên và Bạch An Tương xuất hiện, họ đã thông báo một điều bất ngờ cho họ.

Khi cả hai tay trong tay bước vào hội trường, mọi người đều im lặng.

“Chú Wen, anh Bách Lý, chúng ta đã thảo luận về nó, và nghĩ rằng anh nên quay trở lại.” Trình Uyên nói với Ôn Đồng và Bách Lý Minh Dương.

Sắc mặt của hai người đột nhiên thay đổi: “Anh Trình, nhà Bách Lý chúng ta thành tâm đi theo anh.”

Ôn Đồng cũng lo lắng nói: “Lạy Chúa, nhà họ Ôn chúng ta trung thành, không phân minh!”

Trình Uyên lắc đầu nói: “Chuyện này tôi đã quyết định rồi, không cần bàn nữa.”

“Nhưng ...” Cả khán phòng đều kinh ngạc.

Trình Uyên xua tay nói: “Ôn Thư, anh Bách Lý, hai người đi với tôi.”

...

Hai người đi theo Trình Uyên và Bạch An Tương đến một phòng khác.

Khi cả hai đang phân vân, Trình Uyên đột nhiên nắm lấy Bạch An Tương, và cả hai đột nhiên cúi chào Bách Lý Minh Dương và Ôn Đồng.

Điều này thực sự khiến hai người họ hoảng sợ.

“Chúa tể...”

“Anh Trình, anh đang làm gì vậy?”

“Nghe ta nói.” Trình Uyên trịnh trọng nói: “Hai vị tiền bối lần này trở về, ta có chuyện quan trọng muốn hỏi.”

“Anh Trình, nếu có chuyện gì mà anh nói với chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ làm, nếu anh làm vậy, chúng tôi làm sao chịu đựng được?” Bách Lý Minh Dương cười khò.

Trình Uyên khẽ lắc đầu: “Nhiệm vụ trên vai cậu khi trở về lần này rất nặng nề.”

“Mong anh giúp em chăm sóc gia đình và các anh em ở thành phố Tín Dương. Đồng thời, việc quay lại lần này rất nguy hiểm. Mong anh đưa các con về nhà an toàn.”

Nói đến đây, anh chợt nhớ đến chuyện đã xảy ra với Dương Duệ.

Vào thời điểm đó, sau khi Dương Duệ bị Trình Uyên làm cho sợ hãi, anh đã gặp một vị chủ nhân bí ẩn khác, và hai người đã đấu với nhau.

Cho nên thực ra Trình Uyên vẫn có chút lo lắng về tình hình trên đường.

“Anh Trình, chúng tôi nhất định sẽ làm chuyện này, nhưng nếu rời đi, ai sẽ làm việc cho anh và Quận chúa?” Ôn Đồng nhíu mày hỏi: “Tuy rằng Quận chúa sẽ không nói, nhưng tôi có thể đoán được rằng sẽ có đại sự. sắp xảy ra khủng hoảng. Bây giờ, Anh Trình và các vị sư phụ, chỉ có nhà họ Ôn và gia tộc Bách Lý của chúng ta mới có thể sử dụng, nếu chúng ta rời đi ...” Ôn Đồng lo lắng nói.

Mặc dù Bạch An Trương chưa nói điều gì sẽ xảy ra, nhưng Ôn Đồng và Bách Lý Minh Dương đều là những người có quyền năng trong Siêu Thần Võ, và họ chắc chắn sẽ cảm nhận được điều gì đó.

Trình Uyên nói, “Những gì tiếp theo có thể vượt quá sự mong đợi của chúng tôi. Mặc dù gia đình Wen và gia đình Bách Lý của bạn có đủ khả năng chiến đấu, nhưng bạn có thể sẽ không thể nhìn thấy đủ khi thời điểm đến.”

Chương 1965

Chương 1965:

“Tuy nhiên, có một tin vui cho bạn biết rằng nếu bạn quay trở lại lần này, cả hai gia đình có thể sống.”

Bách Lý Minh Dương và Ôn Đồng đồng thời giật mình, sau đó đưa mắt nhìn nhau.

Những lời nhận xét như vậy nên cho vào dĩ vãng, e rằng sẽ khiến họ bay mất vui. Nhưng lúc này thái độ và giọng điệu trịnh trọng của Bạch An Tương và Trình Uyên khiến trong lòng họ có chút bất an.

“Trong tương lai, có thể sẽ không có người cường đại ở trên Siêu Thần Võ nữa. Đến lúc đó, sức mạnh của Thần Võ võ giả chỉ bằng một bàn tay che trời. Cho nên sau khi chúng ta bàn bạc, chúng ta muốn hai nhà các người còn sống, bạn cần phải chịu trách nhiệm bảo vệ các quy tắc của thế giới. Điều quan trọng là không làm gián đoạn cuộc sống ổn định của mọi người.”

“Nói cách khác, gia đình hai người phải chọn ra người mạnh nhất để đảm nhận vai trò mà Long đã nắm giữ trước đó.”

Khi nghe điều này, Bách Lý Minh Dương và Ôn Đồng hoàn toàn bị sốc.

Còn Trình Uyên nói trong tương lai sẽ không có cường giả cảnh giới siêu cấp khiến hai người bọn họ kinh hãi.

Liệu rằng cuộc khủng hoảng này có đủ nghiêm trọng để giết chết tất cả các cường quốc võ lâm siêu phàm và kiểm soát sự tiến hóa của tất cả các cường quốc võ lâm thần thánh không?

Quyết định của Trình Uyên có lợi và vô hại đối với gia đình Wen và gia đình Bách Lý. Nếu đặt ở quá khứ, ước tính hai vị Tổ sư có thể tỉnh lại với nụ cười trong mơ, nhưng hiện tại, hai người chỉ cảm thấy gánh nặng trên vai bỗng nhiên trở nên vô cùng nặng nề.

Nếu ngay cả Bạch An Tương và Trình Uyên đều có năng lực và sức mạnh, họ đã sẵn sàng hy sinh, thì bạn có thể hình dung những gì họ sẽ phải đối mặt trong tương lai.

“Trúng dưới ổ có mái che không có hồi kết, hai vị Tổ phụ, mong rằng chúng ta có thể xoắn thành sợi dây vào lúc này, cùng nhau cố gắng. Chỉ có như vậy, cơn nguy kịch này mới có thể qua đi một cách an toàn”, Trình Uyên nói.

Bách Lý Minh Dương và Ôn Đồng nhìn nhau, sau đó Bách Lý Minh Dương hỏi: “Nó là loại khủng hoảng nào?”

Bạch An Tương nhẹ nhàng nói: “Nếu không biết thì tốt hơn là không biết.”

Bách Lý Minh Dương muốn nói gì đó, nhưng lại bị Ôn Đồng ngăn lại: “Chủ nhân, chúng ta hiểu rồi.”

Sau khi họ đi ra ngoài, Trình Uyên không khỏi thở dài.

Bạch An Tương khẽ cười: “Còn sợ?”

Trình Uyên cố nặn ra một nụ cười: “Tôi run lên vì sợ.”

Không phải họ không nói cho Bách Lý Minh Dương và Ôn Đông biết cuộc khủng hoảng là gì, mà vì bản thân họ không biết khủng hoảng là gì.

Nhưng nếu Bạch An Tương có thể cảm nhận được thì không có gì sai cả. và

Hơn nữa, Ô Đông Miện, người chưa bao giờ rời kho phần cứng ra nước ngoài, và những con rồng đều đến Đảo Vàng, đủ để giải thích vấn đề.

Trận chiến quyết định sắp đến!

“Chỉ cần chúng ta có thể vượt qua khoảng thời gian khó khăn này, chúng ta sẽ tìm đến một nơi không ai biết đến chúng ta.” Trình Uyên nắm lấy tay Bạch An Tương, nhẹ nhàng nói: “Hãy tận hưởng cuộc sống”.

“Ừ!” Bạch An Tương ngoan ngoãn gật đầu với anh.

“Vậy thì tôi đi.” Trình Uyên cũng cười đáp lại.

“Hừ!” Bạch An Tương lại gật đầu.

Vì vậy, Trình Uyên quay người bước ra ngoài.

Lúc Trình Uyên quay lại, nụ cười tươi như hoa của Bạch An Tương đột nhiên biến mất, trong mắt hiện lên một tia u sầu.

Đảo Vàng được chia thành hai nửa, một nửa được phát triển thành thành phố, nửa còn lại hoàn toàn là rừng nguyên sinh.

Ngân khố thứ ba nằm giữa rừng cây xanh tươi của những ngọn núi này.

Bên trong hang động của hầm thứ ba.

Dương Duệ mệt mỏi dựa vào vách hang, trong mắt vẫn còn vương vấn.

Ngoài Dương Duệ trong động, còn có bốn vị cao thủ ở trên Thần Võ Võ Đang của Ân gia, cũng như Minh Vương.

Chương 1966

Chương 1966:

“Ý của ngươi là, ta từ đầu đến cuối đều không có nhìn thấy đối phương” Minh Vương nheo mắt trầm ngâm nói.

Dương Duệ gật đầu cười nhạt: “Ừ.”

“Tôi giống như đang chiến đấu với không khí, ồ không, tôi đang chiến đấu với chính bản thân mình. Tôi không nhìn thấy kẻ thù từ đầu đến cuối, nhưng anh ta thực sự tồn tại. Đây là điều khiến tôi cảm thấy sợ hãi, và anh ta dường như không có chủ ý. Giết tôi đi, chỉ là trêu chọc tôi.”

Vẻ mặt Minh Vương càng thêm ngưng trọng.

Dương Duệ là một cường giả trong Siêu Thần Võ, tình cờ lấy được Hải Thần dược viên, thực lực của hắn cũng không yếu hơn nàng bao nhiêu, đã vậy còn bị đánh bại, thậm chí còn không nhìn thấy mặt người khác. , cho thấy rằng kẻ thù khủng khiếp như thế nào.

“Anh ấy trông không giống một con người.” Dương Duệ đột nhiên nói.

“Nó trông như thế nào” Minh Vương hỏi.

Dương Duệ suy nghĩ một chút, ánh mắt càng thêm sợ hãi:
“Quý!”

“ma thuật”

“Đúng, là quý!” Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên từ ngoài sơn động truyền đến.

Mọi người trong hang đều giật mình, vội vàng nhìn về hướng cửa hang.

Ngay sau đó, Trình Uyên bước vào hang động.

Nhìn thấy Trình Uyên, mọi người lập tức bắt chuyện và vây quanh Trình Uyên như thể họ đang đối mặt với kẻ thù lớn.

Còn Trình Uyên thì khẽ lắc đầu: “Trình độ của cậu thôi, đừng làm loạn nữa.”

Minh Vương xua tay, mọi người lui ra ngoài.

“Người tới đây là có hẹn” Minh Vương lạnh giọng hỏi: “Còn sớm hơn một ngày so với thời gian chúng ta thỏa thuận.”

Trình Uyên thờ dãi, “Chờ không được.”

“Ý anh là gì?”

Anh ta liếc nhìn những người trong hang và mỉm cười với Minh Vương: “Chúng ta hãy nói chuyện.”

Minh Vương nheo mắt định vẫy tay ra hiệu cho mọi người tránh, nhưng Trình Uyên đã nói: “Đi dạo một chút.”

“Ồn thỏa!”

Minh Vương và Trình Uyên cùng nhau bước ra khỏi hang, không cho ai theo dõi.

Sau khi ra khỏi hang, họ đi bộ về phía biển.

bên bờ biển.

Ở bãi biển.

Gió là nắng.

Người đàn ông đẹp trai và cô gái xinh đẹp!

Nói cách khác, nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài, Trình Uyên và Minh Vương đang đứng cạnh nhau trên bãi biển nhìn ra biển, với tầng áp thấp mây bạc phía trên, luôn tạo cho người ta cảm giác lãng mạn như tiên nữ và tình nhân.

Tuy nhiên, trên thực tế, hai thế hệ chênh lệch nhau quá nhiều, chưa kể còn không tương thích.

“Ngoại trừ trả thù, anh thật sự không có việc gì làm sao?”
Trình Uyên ngập ngừng hỏi Minh Vương.

Minh Vương lắc đầu chế nhạo: “Ta còn chưa nghĩ tới.”

“Điều đó có nghĩa là bạn vẫn có một cái gì đó bạn muốn làm.”
Trình Uyên mỉm cười.

Minh Vương hừ lạnh: “Cuộc đời dài như vậy, còn có thể sống lâu hơn những người khác. Sau khi giết hắn, ta không thể tự sát. Ta luôn tìm được chút vui vẻ trong cuộc sống.”

Chương 1967

Chương 1967:

“Ví dụ,” Trình Uyên hỏi.

Minh Vương khinh bỉ liếc hẳn một cái: “Duy trì hòa bình thế giới”

Nghe vậy, Trình Uyên lập tức vui mừng, cao hứng nói: “Người thật sự là nghĩ như vậy.”

“Bạn sẽ không thực sự tin điều đó,” Minh Vương ngạc nhiên.

Cô ấy chỉ nói một cách thản nhiên, và việc duy trì hòa bình thế giới là chuyện lớn như vậy, thật quá viễn vông, có thể nói là đùa, nhưng thật ra, cô ấy còn chưa nghĩ tới.

Trình Uyên sững sờ, trong mắt hiện lên một tia mất mát.

“Bạn vừa nghe thấy Dương Duệ. Mặc dù tôi không biết điều gì đã tấn công anh ta, nhưng tôi chắc chắn nói với bạn rằng một sức mạnh bí ẩn sắp xuất hiện, và bạn, tôi và tất cả các chiến binh sẽ phải đối mặt với nó. “Vào lúc này, bạn có nghĩ rằng chúng ta nên bỏ đi những bất bình cá nhân và cùng nhau chiến đấu chống lại những kẻ thù hùng mạnh”

Trình Uyên nhìn Minh Vương và nghiêm túc nói.

Minh Vương cũng nhìn hấn, nhưng vẻ khinh thường trong mắt càng đậm hơn, không khỏi hỏi: “Kẻ thù hùng mạnh mà người đang nói tới là cái gì?”

Trình Uyên lắc đầu: “Tôi cũng chưa biết, nhưng tôi nhất định sẽ đến.”

Minh Vương đột nhiên giễu cợt, châm chọc nói: “Với lời nói huỷ hoại, người muốn ta từ bỏ báo thù, người nghĩ đến đứa bé này như thế nào?”

Trình Uyên cau mày: “Không phải ảo, là thật.”

“Ta không cần ra mặt với người.” Minh Vương bực bội nói: “Nếu người muốn ta bỏ dao đồ tể mà thành Phật, thì người có thể đi. Ngày mai nhớ đến sớm quyết đấu. Nếu lỡ hẹn, bạn sẽ thua.”

Trình Uyên cũng rất khó chịu.

“Làm sao mà tin được? Ta nói dối người Dương Duệ cũng nói dối người” hấn bắt đầu dĩ hét lên: “Thứ đó thực sự tồn tại. Ta không biết nó tồn tại ở dạng gì, nhưng ta biết hấn đến lúc. đến, Không ai muốn tồn tại trên hòn đảo vàng này!”

“Ma ma!” Minh Vương vẫn không tin: “Chỉ là hấn biết không thể đánh bại ta, muốn giở trò để trì hoãn thời gian. Ta nói cho người biết, vô dụng!”

Trình Uyên cũng áy náy: “Thôi, cậu đã nói như vậy thì đừng đợi ngày mai, hãy đánh ngay!”

“Đó chính xác là điều tôi muốn.” Minh Vương mỉm cười: “Tôi không thể đợi được nữa.

Hai người họ đã chiến đấu một lần, trên núi Vũ Ninh, nhưng lúc đó Trình Uyên đã sử dụng sức mạnh của con rồng. Lúc này, Trình Uyên không còn dựa dẫm vào người khác nữa.

Mặc dù Minh Vương không biết kinh mạch đứt gãy của Trình Uyên được đổi mới như thế nào, nhưng hẳn biết rằng Trình Uyên đã hồi phục sức mạnh và thậm chí đạt tới Cảnh giới Võ Đang siêu phạm.

nhưng.

Cô không sợ Trình Uyên, nhưng mong muốn được đấu với Trình Uyên lúc này.

bởi vì.

Thực lực của nàng vẫn là trên cả Siêu Thần Võ.

“Ta thắng rồi, ngươi phải nghe lời ta.” Trình Uyên sắc bén nói.

Minh Vương hờ hững nhún vai: “Đúng vậy, nhưng nếu ta thắng, ngươi không được phép giở trò gì, phải tuân thủ hiệp định.”

“Đó là điều đương nhiên!” Trình Uyên đáp.

Sau đó hấn lùi lại hai bước, tiến vào tư thế chiến đấu, phía trước cũng móc ngón tay với Minh Vương: “Tới rồi!”

Khóe miệng Minh Vương nhếch lên một nụ cười xấu xa: “Ngươi có chắc là để cho ta làm trước.”

“Mẹ chồng đừng có, phải có người chụp trước, nam nhân của ta, nữ nhân của ngươi, ta để cho ngươi trước.” Trình Uyên nói.

Câu nói này vừa thốt ra, nụ cười trên mặt Minh Vương liền ngưng tụ, tựa hồ nghĩ đến Trình Uyên đang xem thường mình, hấn đột nhiên khịt mũi: “Vậy thì ngươi đừng hối hận, để ta hành động trước. Sợ rằng ngươi.” thậm chí sẽ không có cơ hội để chống trả. “

Chương 1968

Chương 1968:

Sau đó, anh ta biến mất với một “swish” trong cơ thể của mình.

Lại xuất hiện, đã đến Trình Uyên, liền tát Trình Uyên một cái.

Tốc độ của cô nhanh đến mức Trình Uyên hoàn toàn không nhìn thấy, lòng bàn tay rất đột ngột, bắt quá Trình Uyên mới kịp phản ứng.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Thân ảnh Trình Uyên đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nhưng lòng bàn tay trắng nõn của Minh Vương đã khắc chắc trên ngực hắn, máu từ sau lưng hắn chảy ra, giống như một đài phun nước, muốn phun ra toàn bộ nội tạng trong cơ thể hắn, giống như muốn đi ra ngoài.

Anh nhìn xuống ngực mình với vẻ hoài nghi.

Nụ cười tà ác nơi khóe miệng Minh Vương càng dày: “Ta đã nói, nếu ta ra tay, ngươi còn không có cơ hội đánh trả.”

Anh ta lập tức ngẩng đầu nhìn vào mặt Trình Uyên nói tiếp: “Cô quá đề cao thực lực của bản thân. Tôi trách cô quá kiêu

ngạo, tôi quá mạnh mẽ! Bây giờ mạch máu của cô lại bị đứt, tôi rất muốn xem, bạn Làm thế nào mà xung bị hỏng được tái sinh. ”

“Bây giờ bạn có thể cho tôi biết con rồng ở đâu”

Sao Minh Vương rất tự hào.

Tuy nhiên.

Lúc này cô mới nhìn rõ khuôn mặt của Trình Uyên, nó dần dần mờ đi.

Sau đó, cơ thể của anh ta, và sau đó, đột nhiên biến mất.

Minh Vương giật mình, sau đó cau mày, bất giác thu lại lòng bàn tay, dùng hai tay vỗ nhẹ lên lớp bụi trên đó, lắc đầu thờ dãi, “Tại sao ta lại quên chuyện này?”

“Bản năng tài năng của bạn là sự tái sinh!” Vừa nói, cô vừa quay lại và nhìn ra phía sau.

Chắc chắn Trình Uyên còn nguyên vẹn, anh nhìn Minh Vương một cái, khóe miệng nở nụ cười: “Thực xin lỗi, anh sẽ làm cho em vui vẻ.”

“Không sao đâu.” Minh Vương chế nhạo: “Cái này thú vị sao.”

Vừa nói, hắc khí đột nhiên bốc lên từ cơ thể hắn.

“Ta nghe nói ngọn nguồn của linh khí của ngươi là ánh sáng, đúng không?” Minh Vương không lộ ra vẻ mắt mát, ngược lại nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ. Nhưng thứ ẩn dưới nụ cười rục rỡ này là một sát khí dữ dội hơn.

“Vậy thì ta sẽ để cho ngươi không nhìn thấy ánh sáng, cảm nhận được ánh sáng, đánh ngươi đến kiệt sức, để cho linh khí của ngươi không còn có thể hỗ trợ vận hành tài năng bản năng của ngươi. Khi ta nhìn thấy, ngươi có thể tái sinh.”

Sau khi năng lượng đen tách ra khỏi cơ thể Minh Vương, nó mở rộng vô định, bay lên trời, rồi tản ra. Dần dần bao phủ bầu trời!

Trình Uyên ngẩng đầu nhìn mây đen cuộn cuộn, khẽ nhú mày.

Nhưng hắn không hề động đậy, mà là bình tĩnh nói: “Minh Vương, làm như vậy sẽ tiêu hao rất nhiều linh khí của ngươi.”

Để khóa ánh sáng bằng một dòng năng lượng đen ổn định, hào quang tiêu thụ sẽ gấp mười lần, thậm chí hàng chục lần so với Trình Uyên. Đó là lý do tại sao Trình Uyên hỏi câu hỏi này.

Ngay cả khi Minh Vương đánh bại Trình Uyên, anh ta sẽ phải trả một cái giá đắt, đây không phải là điều mà Minh Vương muốn, cũng không phải là điều mà Trình Uyên muốn thấy.

“Miễn là ta có thể đánh bại ngươi và giết được con rồng, thì sự trở lại của ta cũng xứng đáng.” Minh Vương nói với vẻ chế nhạo.

Trình Uyên hiểu những gì cô ấy nói, bởi vì cô ấy không biết sự tồn tại của những thứ đó nên không cần phải sợ hãi điều gì, cô ấy có thể đánh bại Trình Uyên và giết con rồng mà không cần tốn thêm công sức, nhưng Trình Uyên phải rảnh tay. không cần nỗ lực, bởi vì anh ấy vẫn còn Bạch An Tương cùng nhau chiến đấu chống lại những điều không rõ đó, và không thể tiêu hao hoàn toàn sức lực của anh ấy trước đó.

Về việc Minh Vương giết rồng, chắc chắn trước đây Trình Uyên sẽ rất lo lắng, bởi vì thứ mà rồng đại diện cho là rất quan trọng. Nhưng bây giờ anh không lo lắng chút nào, bởi vì anh biết sự tồn tại của Ô Đông Miện.

Trình Uyên cảm thấy sức mạnh của Ô Đông Miện hơn hẳn so với Minh Vương, nhưng anh không biết tại sao mình lại không xuất hiện khi Vũ Ninh Mountain.

Chương 1969

Chương 1969:

“Những gì tôi đã nói với cô trước đây không phải là âm mưu, sự trì hoãn thời gian, hay chủ nghĩa báo động. Loại ẩn số đáng sợ đó thực sự tồn tại.” Trình Uyên trầm giọng nói, “Vì vậy, cô không thể quay lại quá nhiều, và tôi cũng vậy. , Chúng ta vẫn phải dành năng lượng của mình để chiến đấu chống lại nó. “0

Minh Vương tiếp tục giễu cợt: “Lúc này người còn giờ trò đòi bại với ta. Người mới sống có mấy năm, trong đầu ta không nhìn ra được đồ ngốc, đồ ngốc. Bỏ đi mơ tưởng đi. Hôm nay cũng là người.” hoặc bạn. ”

Khi anh ta nói, cơ thể của anh ta “biến mất” và biến mất một lần nữa.

Ngay sau đó, anh ta xuất hiện trước mặt Trình Uyên với tốc độ khó hiểu, và áp lòng bàn tay vào ngực Trình Uyên, giống hệt như trước đó.

“Bang!” Trình Uyên bị đánh bại.

Nhưng trong nháy mắt, hắn lại xuất hiện sau lưng Minh Vương.

Lần này, ngay khi Trình Uyên xuất hiện, trên tay anh đã có thêm một con dao cắt xương: “Vì anh cứng đầu như vậy nên

tôi chỉ có thể đánh nhanh thôi!”

Sau đó, anh ta dùng dao chém vào Minh Vương.

Khi Trình Uyên ở trong Vương quốc võ thuật siêu phàm, sức mạnh của thanh kiếm này có thể được mô tả là kinh ngạc.

“Bùm bùm” kèm theo một tiếng gầm rú cực lớn, trên mặt đất nổi lên một cái rãnh sâu, “đám mây đen” màu đen trên bầu trời cũng bị một lực lượng cực lớn tách ra làm đôi, cho nên mặt trời cũng nhìn thấy kim, đang gấp rút lấy máy khoan. Hãy bước vào và tràn ra biển, Đảo Vàng, Trình Uyên và Minh Vương.

Minh Vương sững sốt và nhanh chóng lùi lại để né tránh.

“Thật là lợi hại!” Cô hơi kinh ngạc.

Sau đó anh ta lắc đầu thở dài: “Thật đáng tiếc, tốc độ quá chậm khiến người ta bị thương một chút!”

Nói xong, anh ta giơ tay vẫy vẫy trong không trung.

Với một âm thanh “hả!”, Một làn sương lụa đen đột nhiên bốc lên từ giữa khoảng cách giữa Minh Vương và Trình Uyên, bao phủ Trình Uyên như một cái bao tải.

Nhưng Trình Uyên đã cầm con dao lên và vuốt nó vào cổ mình!

Vâng, nó đang đối mặt với cổ anh ấy.

Minh Vương nhìn thấy cảnh này, lập tức sửng sốt: “Cái này, đây là thao tác gì?”

Lúc đầu, Minh Vương hơi bối rối và không hiểu tại sao Trình Uyên lại tự sát.

Nhưng rồi cô ấy đã hiểu.

Trình Uyên đang tự sát đột nhiên biến mất, Trình Uyên mới tỉnh lại xuất hiện bên cạnh cô, anh vẫn giữ nguyên tư thế kề dao vào cổ trước khi tự sát, nhưng một giây tiếp theo, tư thế này sẽ không lau trên cổ mình nữa. , nhưng đẩy nó ra.

Còn đi một đoạn ngắn, quá khứ cơ hội không chớp mắt, Minh Chủ Nhân đương nhiên khó tránh khỏi.

Năng lượng đen tràn ngập khắp cơ thể, cô lập tức biến thành phòng ngự để chống lại nhát dao của Trình Uyên, tuy nhiên, sức mạnh của con dao này thậm chí có thể bị chia cắt bởi lực lượng của quy tắc, chưa kể năng lượng đen đơn thuần.

“Bo!” Có một tiếng động lớn.

Năng lượng màu đen dễ dàng bị phá vỡ khiến Minh Vương kinh hãi, không quan tâm đến bất kỳ tử sắc nào, thiếu chút nữa liền lăn tại chỗ để tránh nhát dao vì xấu hổ.

“Bùm!” Với một tiếng động lớn, một khe nước sâu xuất hiện ở nơi cô vốn đã ở.

Còn Trình Uyên thì chém vào không trung, quay người lại đâm một nhát vào tim.

Minh Vương vừa thoát khỏi cũi chết, còn chưa kịp thở d ộc thì lại thấy Trình Uyên tự sát, trên điện thoại di động báo:

“Chết tiệt!”

Cô thầm nguyên rủa, chưa kịp nghĩ tới thì theo bản năng cô đã lẩn đi.

“Bùm!” Lớn tiếng nói.

Ở nơi cô vừa ở, một khe nước sâu lại xuất hiện, Trình Uyên thực sự xuất hiện ở phía sau cô không xa.

Chương 1970

Chương 1970:

Với sự hiểu biết về tài năng bản năng của mình, Trình Uyên đã có thể sử dụng thành thạo tài năng này, đồng thời phát triển một “lối chơi” mới. Đây là sự tích lũy kinh nghiệm chiến đấu.

Một lần nữa, Trình Uyên tự chuốc cho mình một con dao sau khi nhìn lại.

Khi Minh Vương nhìn thấy điều này, anh ấy đã điên cuồng và giận dữ hét lên: “Anh đang chết tiệt vô tận.”

Tuy rằng đang nguyên rửa, nhưng thân thể của hắn cũng dám chút do dự. Vừa mắng, cô vừa vội vàng đi về phía trước vài bước, rồi lại lẩn tại chỗ.

“bùm!”

Nơi vừa rồi lại nổ tung.

Và dải lụa xanh trên đầu sao Minh Vương cũng bị ảnh hưởng và vỡ ra rất nhiều.

Dù cô ấy có nhanh nhẹn đến đâu, dù cô ấy có mạnh mẽ thế nào đi chăng nữa, cô ấy đã không còn liên quan gì đến Trình

Uyên bây giờ. Có câu nói dù võ công cao cường đến đâu cũng sợ kẻ chặt chém.

Minh Vương Dao Bép thì không sợ, nhưng Trình Uyên thực sự sợ con dao to quái dị trên tay, năng lượng chứa trong nó lớn đến mức khiến tim cô đập nhanh, dường như cô có cảm giác bị thương.

“Cho đến khi cậu chịu thua thì thôi!” Trình Uyên lại kề con dao vào cổ và mỉm cười với Minh Vương.

Minh Vương sắc mặt tối sầm, tức giận nói: “Đánh rắm, người dùng tài năng bản năng như vậy vô lương tâm, tiêu hao linh lực lớn đến mức không thể ước lượng được. Chỉ cần ta tiếp tục trốn, người sẽ từ từ tiêu hao chính mình.” không cần phải hành động gì cả. Tôi chỉ kéo Cho đến khi bạn hết mình. “x

Nghe vậy, hành động tự sát của Trình Uyên có chút chậm lại, không khỏi nhú mày nghĩ: “Đúng vậy.”

Vì vậy, ngẩng đầu nhìn hắc khí bao phủ bầu trời như mây đen, hần thở dài, sau đó thuận tay chém về phía bầu trời.

“Bùm!”

Sấm sét lăn lộn!

Những đám mây đang khuấy động!

Nó đơn giản như dùng dao cắt qua miếng đậu hũ máu, và năng lượng màu đen ngay lập tức bị tách ra thành một khe hở cực

lớn, và ánh sáng mặt trời lại xuyên qua.

Hơn nữa, Trình Uyên dường như không có ý định từ bỏ, vết cắt bên trái là vết cắt bên phải, vết cắt đầu tiên là vết cắt sau đó, năng lượng đen đối diện với bầu trời là một đồng hồ độn.

“Bùm bùm bùm bùm”

Hắc khí lập tức bị cắt nhỏ, trong nháy mắt, một tấm màn đen biến thành một tấm lưới lớn đồ nát, không thể ngăn cản ánh sáng mặt trời đi qua.

“Hiện tại đã ổn rồi, linh lực của ta có thể tiếp tục lưu chuyển.”
Trình Uyên mỉm cười nhìn Minh Vương hết hơi trong khi hai tay cầm một con dao lớn: “Giờ thì ngươi hiểu rồi, ta không thể đánh chết ngươi, và ta cũng không muốn. trì hoãn thời gian để chơi bất kỳ thủ thuật nào, thực sự. Tôi muốn giữ năng lượng của mình để đối phó với những điều chưa biết.”

“Như vậy, ngươi đầu hàng.”

Sao Minh Vương im lặng.

Nhìn lên hắc khí đang tách ra, sắc mặt hắn đột nhiên bình tĩnh lại.

“Trình Uyên, vì cậu là con cháu trong dòng máu của tôi, nên tôi cũng khuyên cậu nên từ bỏ.”

Trình Uyên giật mình, ngạc nhiên nói: “Cô cho tôi đầu hàng.”

“Làm ơn, bây giờ tôi đã chiếm thế thượng phong tuyệt đối. Chỉ cần nó tiếp tục, cô nhất định sẽ thua. Tại sao tôi phải từ bỏ?”

Vẻ mặt Minh Vương lạnh lùng: “Bởi vì, ai nhìn thấy ta thật sự không thể sống trên đời này.”

“True Rong” Trình Uyên tỏ vẻ khó hiểu.

Minh Vương hờ hững nói: “Thực lực của ta sau khi xé bỏ ngục trang sẽ gấp mấy lần hiện tại. Nếu như ngươi ép ta lộ ra bộ mặt thật, ngươi nhất định sẽ chết, cho nên ta thúc thủ thừa nhận thất bại.”

Trình Uyên ngạc nhiên.

Làm đã lâu, người phụ nữ này vẫn có chuyện.

Chương 1971

Chương 1971:

Tất cả họ đều rất mạnh và có sự hỗ trợ

Trong tám mươi năm qua, cô ấy đã trải qua những gì và tại sao cô ấy có thể tu luyện đến mức đáng sợ như vậy

Trình Uyên không hiểu, cũng như anh không hiểu cuộc sống của một người sống một mình trong một nơi tăm tối là như thế nào, và luôn đề phòng sự ăn mòn của axit mạnh, và loại ngày không ngày này, một năm tám mươi nhiều năm đã trôi qua.

Sao Minh Vương có thể sống mà không cần cúng dường, đây có thể coi là một kỳ tích.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì nàng có tâm báo thù hỗ trợ, không biết một khi báo thù sẽ suy sụp, nhưng chỉ có thể tính là nàng có báo thù trước.

Cô ấy không bỏ qua tình cảm gia đình và tình anh em, thật ra cô ấy vẫn rất hạnh phúc khi biết mình có con nối dõi, nhưng sự căm thù ngày càng tăng đối với loài rồng trong suốt 80 năm qua đã lên đến mức mà người thường không thể hiểu được ngay cả gia đình. tình cảm không thể cản trở cô ấy.

“Thời gian tu luyện của một người bình thường là khoảng bốn năm giờ mỗi ngày. Bạn sinh ra trên đời, trên thế giới này chắc

chấn có rất nhiều thứ, chẳng hạn như những gông cùm của tình cảm gia đình, tình yêu khiến bạn không thể cống hiến. bản thân đối với việc tu luyện. Tôi đang tu luyện 24 giờ một ngày, và ngoài một tâm nguyện trả thù, không có sự can thiệp nào. Tôi đã sống như vậy trong 80 năm. ”

“Tuổi thanh xuân đẹp nhất, gương mặt xinh đẹp nhất, thân hình thanh tú nhất của tôi đều dành hết cho anh ấy, nhưng đổi lại là thân thể tàn tạ.”

“Vốn là ta muốn trước mặt hấn cho hấn xem kiệt tác, không ngờ lại bị người cường gian. Đã vậy, ta cho người một cơ hội lựa chọn.”

“Chấp nhận thất bại, cho biết nơi ở của con rồng, hoặc tiếp tục sẵn lòng cái chết”

Nghे những gì Minh Vương nói, trái tim không cam lòng của Trình Uyên là giả dối, nhưng cậu biết mình không thể dùng sự cảm thông vào lúc này. Vì vậy, sau một lúc im lặng, anh ta mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Ta vẫn kiên định quan điểm của mình. Người thừa nhận thất bại, nếu không chúng ta có thể coi như hòa.” Trình Uyên nói: “Vậy chúng ta hợp lực chống lại kẻ thù ngoại bang. Còn hận trong lòng, thù hận, người có thể đi và đợi cho đến khi vấn đề kết thúc. ”

Minh Vương mỉm cười.

Những bông hoa tươi cười run rẩy.

Nhưng, đang mỉm cười, cô đột nhiên gầm lên: “Không, không thể!”

Nói xong, trên người hấn đột nhiên bốc lên một tầng sương mù dày đặc.

Dần dần lấp đầy khuôn mặt, cổ và cơ thể cô ấy

Khi Trình Uyên nhìn thấy những thay đổi của Minh Vương vào lúc này, đôi mắt của cậu ấy bất giác mở to.

Da trên mặt của Minh Vương từ từ rụng xuống và chuyển sang màu đen, dần dần lộ ra các cơ bên trong, màu đen rất đáng sợ. Không chỉ vậy, vùng da trên cổ của cô ấy cũng đã mờ đi rất nhiều, và cánh tay của cô ấy, như đột nhiên trở nên giống như cây cổ thụ và cây nho.

Lớp sơn đen láy, thấp thoáng.

Cô gái xinh đẹp trẻ trung trước đây bỗng chốc trở nên như hiện tại, mái tóc rẽ ngôi giữa cũng nhiều hơn một chút.

Trình Uyên ngay lập tức trở nên ngớ ngẩn, và biểu cảm của anh ấy đờ đẫn.

Điều này.....

Đây là bộ mặt thật của cô ấy?

Anh chợt hiểu tại sao Minh Vương lại nói rằng anh sẽ không thể sống nếu nhìn thấy bộ mặt thật của cô.

Dù sao Minh Vương có mạnh mẽ đến đâu thì suy cho cùng cô ấy vẫn là một người phụ nữ. Làm sao cô ấy có thể thể hiện những mặt xấu xí nhất của mình nếu cô ấy là một người phụ nữ?

“Tôi nghĩ chúng ta vẫn có thể thảo luận về nó.”

Bí mật nuốt nước miếng, trái tim Trình Uyên run lên, ngay cả giọng nói cũng bắt đầu run rẩy, trong lòng đột nhiên có chút sợ hãi.

“Ta thuyết phục người, đã quá muộn!” Giọng nói của Minh Vương giống như động băng ở phía đông bắc: “Khi ta trở thành thế này, trái tim ta sẽ thay đổi theo nó. Ta muốn nhìn thấy máu, máu tươi!”

“gọi!”

Hắc khí trên người hắn đột nhiên tản ra rồi biến mất trong tích tắc, tựa như đột nhiên hòa vào không trung.

Chương 1972

Chương 1972:

Trình Uyên lập tức cảm nhận được toàn thân đang bị khí ăn mòn này xâm nhập, chỉ trong chốc lát, da thịt tỏa ra cảm giác bỏng rát khiến cậu không thể chịu nổi.

“Ồ!”

Với việc cơ thể bị hủy diệt, Trình Uyên được tái sinh một lần nữa.

Nhưng sau khi tái sinh, anh vẫn bị mắc kẹt trong vũng lầy vô hình khác này, giống như không khí ở đây đã bị cô chiếm trọn, ở khắp mọi nơi.

“Uh!” Với một tiếng kêu thảm thiết nữa, Trình Uyên được tái sinh một lần nữa.

Trong một vài nhịp thở, Trình Uyên đã được tái sinh bốn hoặc năm lần.

Chắc chắn, sức mạnh biến hình của Sao Minh Vương mạnh ngang ngửa với ông già của cây Bút Mực Môn mà cô đã gặp trước đây.

Đơn giản là nó quá mạnh.

Lần đầu tiên Trình Uyên cảm nhận được sức mạnh của các quy tắc.

“Cho dù có một luồng ánh nắng ổn định cung cấp cho người linh khí, người có thể nói là thiếu cung cầu ở mức tiêu hao linh khí này. Nếu ta kỳ vọng tốt, người nhiều nhất có thể tái sinh mười lần, chính là Một hoặc hai phút. Đủ để biến bạn thành tro tàn! “, Minh Vương tự hào nói.

Lại bị đánh bại, đang lúc tái sinh, Trình Uyên đột nhiên hét lên: “Cấm!”

Không khí như ngừng trôi đột ngột.

Thanh kiếm của Trình Uyên đột nhiên giơ lên, khi bị đánh bại lại chém ra!

“bùm!”

Với một tiếng động chói tai, không khí dường như đã bốc hơi, trong phút chốc, một tầng sương mù bốc lên từ không khí mỏng.

Và sương mù chứa trong không khí tự nhiên là khí đen do sao Minh Vương giải phóng.

Sau đó, cơ thể của Trình Uyên đã bị đánh bại.

Sau đó anh ta được tái sinh một lần nữa, nơi mà anh ta vừa bị hack, và năng lượng đen của anh ta đã bốc hơi.

Trong cảnh này, Minh Vương vốn đã ở trong lò ng ngực của hắn đột nhiên co rụt lại: “Đây là cái gì?”

“bạn.....”

“Làm thế nào bạn có thể có một tài năng bản năng thứ hai?”

Cô rất ngạc nhiên và không muốn thừa nhận rằng Trình Uyên đã phá vỡ thế đóng thế của cô. Vì vậy, hắn nâng lên cánh tay co quắp, một lần nữa lái năng lượng màu đen bao vây hướng Trình Uyên.

Cảnh tượng khiến cô bàng hoàng lại xảy ra.

Những vầng hào quang màu đen đó chực chờ như thể chúng đột nhiên từ chối tuân theo mệnh lệnh của cô, không chỉ vậy, cô còn cảm thấy sợ hãi và kinh hãi từ những vầng hào quang màu đen.

Minh Vương đã bị sốc.

“Vẫn là hòa.” Trình Uyên lại đề xuất.

Giờ phút này Trình Uyên cũng rất mệt mỏi, mấy lần tái sinh đã tiêu hao quá nhiều linh khí của hắn, tuy rằng còn có sức chiến đấu nhưng có thể tiếp tục tiêu hao như thế này, hắn lo lắng cuối cùng sẽ thua cả hai bên. và hào quang của anh ta đã cạn

kiệt, và vào lúc này Nếu điều không biết đến, nó đã được định sẵn để đánh bại.

Minh Vương hai mắt phun ra lửa giận kinh khủng: “Đánh rắm, trong từ điển của mẹ ta không có trời buộc gì cả, hoặc là thua hoặc mất, hoặc là sống hoặc là chết!”

Nói xong thân thể phi nước đại.

Vì Heiqi không còn có thể tin tưởng vào nó nữa, cô ấy đã sẵn sàng chiến thắng bằng tốc độ và sức mạnh, và cô ấy chỉ cần tấn công trực tiếp!

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên không khỏi thở dài.

Nếu suy nghĩ kỹ lại, nếu như trước khi Minh Vương nói về chiến thắng hay thất bại, hẳn hiện ra bộ mặt thật của mình, thì bây giờ, nó tự nhiên sẽ dài vô tận.

Chương 1973

Chương 1973:

Hoặc là người chết hoặc là ta chết, Trình Uyên cảm thấy chuyện này rất đau, có chút giống như cổ đại bị người nhìn thấy, đào mắt, gả cho người, hoặc là giết người.

“Trong trường hợp đó, vậy thì ...” Trình Uyên siết chặt con dao cắt xương, sẵn sàng sử dụng thẻ lỗ cuối cùng của mình.

Tuy nhiên, vào lúc này ...

“Bùm! Bùm ...” Một tiếng nổ lớn truyền đến, và ngay cả âm thanh của không khí cũng bị cắt, giống như một cái sừng khổng lồ, lăn.

Trình Uyên chột giật mình, liền nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Minh Vương đột ngột dừng lại, và quay đầu lại nhìn nguồn phát ra âm thanh.

Không chỉ hai người bọn họ, mà tất cả mọi người trên Đảo vàng đều nghe thấy âm thanh quái dị này, tất cả mọi người đều đổ xô ra xem.

“Đó là gì?” Minh Vương dường như đã quên ngay cả sự tức giận và thù hận trong một thời gian.

Trên bầu trời xanh, một vật thể màu đen, giống như một thiên thạch, kéo một cái đuôi dài từ trên trời xuống và rơi thẳng xuống phía bên kia của hòn đảo.

“Đây...!” Trình Uyên lẩm bẩm.

Hướng nó đi ...

Đột nhiên, hai mắt nó mở to bất ngờ, nó kinh ngạc kêu lên: “Khu số 5, ôi!”

Nói xong liền bỏ qua Minh Vương, xoay người về hướng khu vực số 5, phi nước đại mà đi.

Minh Vương cũng có phản ứng, nhìn bóng dáng đang chạy trốn của Trình Uyên, hấn không khỏi hừ lạnh một tiếng: “Hừ, muốn chạy trốn?”

Ngay lập tức, vô số hắc khí bốc lên từ trong không khí loãng, đột nhiên chặn đường của Trình Uyên, hắc khí xung quanh lập tức xuyên thấu vào cơ thể Trình Uyên, khiến thân thể hấn suy sụp.

Tuy nhiên, Trình Uyên phớt lờ cô, và sau khi sống lại, anh ta hét lên: “Cấm!”

Ngay lập tức, những mảnh xương bị một con dao lớn chém ra, một đoạn đột ngột đứt đoạn, không có chút nào dừng lại.

Minh Vương lao tới anh.

Trình Uyên còn không thèm nhìn, quay đầu lại là một đòn.

Lưỡi kiếm rất lớn, giống như một tiếng sấm.

Minh Vương bình tĩnh né tránh, nhưng lúc này, Trình Uyên đột nhiên hét lên: “Beng!”

“Bùm!”

Trường kiếm mảnh xương trộn lẫn với uy lực của Thần Võ Siêu cấp đột nhiên hóa thành hàng vạn mảnh vỡ, bắn ra khắp nơi, hướng về phía Minh Vương.

Minh Vương bị sốc và nhanh chóng bao phủ cơ thể mình bằng năng lượng đen.

Tuy nhiên, những mảnh vỡ của những con dao này dường như không hề sợ hãi trước năng lượng đen của cô, chúng dường như không bị ăn mòn chút nào, và chúng bắn thẳng vào cơ thể cô.

Minh Vương kinh hãi, nàng nguyện ý không có khả năng sống lại dị thường của Trình Uyên, sắp bị mảnh vỡ xuyên thủng, sau đó cũng không quan tâm lắm, thân thể lại ngã ngúi, lăn lộn trên mặt đất, xấu hổ. .

Minh Vương nổi giận!

Anh ấy hoàn toàn tức giận, và khi anh ấy đứng dậy, đôi mắt của anh ấy đột nhiên biến thành màu xanh lam.

Tuy nhiên, Trình Uyên đã biến mất.

“A!” Minh Vương không dám rống lên.

Vào lúc này, người của Tứ đại gia tộc ẩn thân, cũng như Dương Duệ, Đông Tâm Tư và những người khác đều cảm thấy kỳ quái, lần lượt chạy tới đây.

“dừng lại!”

Người còn ở xa nên bị Minh Vương cho say.

Cô sẽ không cho phép người khác nhìn thấy bộ mặt thật của mình, ai nhìn thấy sẽ chết!

Chương 1974

Chương 1974:

Những người nhanh chóng dừng lại, không dám đi thêm nữa.

“Tất cả trở về!” Minh Vương lạnh lùng nói.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Dương Duệ vẫy vẫy tay với mọi người: “Trở về đi.”

Họ đi đến hang động của hàm thứ ba một lần nữa.

Tuy nhiên, vào lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện trên bãi biển, cách Minh Vương Tinh chưa đầy năm mươi mét.

Dương Duệ vốn dĩ muốn quay lại, nhưng vừa nhìn thấy bóng dáng kia liền không khỏi dừng lại, lập tức nhíu mày.

” Bạch Sĩ Câu?”

Minh Vương cảm thấy Dương Duệ đứng ngồi không yên, không khỏi tức giận nói: “Người làm sao vậy ngăn người? Không muốn sống nữa sao?”

Sau đó, Dương Duệ mới tỉnh dậy, và vội vàng cúi đầu trước khi quay trở lại hang động.

bên bờ biển.

Minh Vương quay lưng về phía Bạch Sĩ Câu, năng lượng màu đen dao động.

“Trên đời này không ai nhìn ra năng lực thực sự của ta.” Nàng cũng cảm giác được Bạch Sĩ Câu xuất hiện, cho nên quay lưng về phía hắn, không dám quay đầu lại mà cảnh cáo.

“Long còn sống, và Trình Uyên cũng còn sống, vậy câu nói của cậu không đúng sự thật.” Bạch Sĩ Câu cười.

Anh muốn nói, tại sao cả Long và Trình Uyên đều nhìn thấy bộ mặt thật của Minh Vương mà không chết? Rõ ràng là đang cố gắng chứng minh rằng lời nói của Minh Vương Tinh không phải là tuyệt đối.

Tuy nhiên, điều này cũng thành công khiến sao Minh Vương nổi giận.

“bạn muốn chết!”

Vì vậy, bầu trời đầy bóng tối, và đột nhiên đến.

Tuy nhiên.

Bạch Sĩ Câu vừa nhấc một tay lên, nhẹ giọng nói: “Hinh!”

Một bức tranh ý nghĩa bỗng chốc biến phong cảnh thành tranh vẽ vào lúc này. Mặt trời không còn đập, mây trắng không còn vẩn vơ, biển không còn lao xao, mọi thứ dường như bỗng chốc trở thành một bức tranh, đóng băng trong chuyển động.

Trong bức tranh này, chỉ có Bạch Sĩ Câu bình thản đi về phía Minh Vương.

Minh Vương mụ mụ, thân thể run rẩy.

Không hiểu sao lúc này Bạch Sĩ Câu lại cảm thấy như một vị thần tồn tại đối với Minh Vương, áp lực không thể nói thành lời, trong lòng cô bắt đầu kinh hãi.

“Người là ai?” Minh Vương cảnh giác hỏi: “Người muốn làm gì? Còn không có đi qua!”

Vì không thể giết anh ta, nên Minh Vương đương nhiên muốn ngăn anh ta lại gần và không cho anh ta nhìn thấy mặt mình.

Tuy nhiên, Bạch Sĩ Câu bước tới gần cô với nụ cười trên môi, chậm rãi nói: “Khuôn mặt của anh ấy chẳng qua là làn da hôi hám. Cô ở trình độ tu luyện của chúng tôi hẳn là có thể nhìn thấu được. Nơi thực sự đẹp đẽ của chúng tôi không nên”
Không. Nó có phải là tâm trí?”

“Còn gọi là linh hồn!”

Minh Vương thân thể run lên liên tục, nàng không biết Bạch Thiếu Du, nhưng trong lòng nàng thật sự rất sợ hãi, như chuột gặp mèo.

Anh ta không chịu nghe theo lời cảnh báo của cô và nhất quyết đi tới trước mặt anh ta, điều này khiến cho Minh Vương Tinh nổi giận không gì sánh được đồng thời cũng như sợ hãi.

“Em muốn xem sao? Được rồi, anh cho em xem, xem, nếu là em, anh có thể không quan tâm sao?” Cô đột nhiên quay người lại, trừng mắt nhìn Bạch Sĩ Câu.

Nhìn thấy bộ mặt thật của Minh Vương, nụ cười bình tĩnh của Bạch Sĩ Câu đột nhiên đông cứng lại, thật lâu sau, hắt hít sâu một hơi: “Ừm, thật là xấu xa.”

“bạn.....!”

Sao Minh Vương nổi điên, thực sự nổi điên! Bạch Sĩ Câu nhìn thế này, như thể đang chơi đùa với cô, ánh mắt lại chuyển sang màu xanh lam, trong lòng bùng nổ lửa giận vô biên.

“Tôi sẽ giết bạn!”

Chương 1975

Chương 1975:

Năng lượng đen kịt khắp nơi xuất hiện trong các phân tử không khí ở một tư thế mà mắt thường không thể phát hiện được, sau đó Bạch Sĩ Câu đã bị chết chìm.

Cùng lúc đó, Minh Vương tát mạnh một cái vào trán Bạch Sĩ Câu.

Bạch Sĩ Câu không nhúc nhích, để cho năng lượng màu đen nhấn chìm hẳn, để cho lòng bàn tay hẳn.

“Bùm!” Một âm thanh.

Minh Vương mạnh mẽ cho hẳn một phát bắn vào đầu. Tuy nhiên, Bạch Sĩ Câu vẫn bất động, mặc dù lớn tiếng nhưng vàng trán của hẳn vẫn như trước, ngay cả sợi tóc cũng chỉ hơi gợn sóng, Bạch Sĩ Câu còn có cả mắt. chớp mắt.

“Vô luận ngươi mạnh cỡ nào, cũng chẳng qua là phạm nhân, dù mạnh cỡ nào cũng chẳng qua là sinh tử lực lượng, đối với ta vô dụng.” Hẳn nhẹ giọng nói.

Lần này Minh Vương thực sự sợ hãi, cô ấy bắt đầu lùi lại, và bắt đầu múa cánh tay co rút lại, điều khiển luồng khí đen giữa cô và Bạch Sĩ Câu.

Tuy nhiên, Bạch Sĩ Câu hoàn toàn không quan tâm đến hắc khí của mình, giơ chân đi về phía trước, vươn tay như mở màn cửa, thổi bay hắc khí.

“Đừng sợ, ta không ở đây thương tổn ngươi.” Bạch Sĩ Câu cười nói, “Ta chỉ là tới mời ngươi.”

“Thư mời?” Minh Vương khẽ giật mình.

Bạch Sĩ Câu mỉm cười gật đầu, đi thẳng tới chỗ cô.

“Tôi tên là Bạch Sĩ Câu, con gái của tôi là Bạch An Tương, và con rể của tôi là Trình Uyên.” Bạch Sĩ Câu tự giới thiệu về bản thân: “Bây giờ các bạn đã biết tôi là ai rồi, các con rể.”

Sao Minh Vương choáng váng.

“Thực ra là ...?”

“Ừ.” Bạch Sĩ Câu cười nói: “Ngươi có phải hay không, ta tại sao mạnh như vậy?”

Sao Minh Vương im lặng.

Sau đó, Bạch Sĩ Câu từ từ mở khóa kéo trên áo khoác của mình, do đó, anh ấy để lộ một mặt dây chuyền trên cổ.

Đó là một mặt dây chuyền lớn hơn nhiều so với Bạch An Tương, và nó trông giống như một con thú dũng cảm.

“Ngươi biết đây là cái gì không?” Bạch Sĩ Câu duỗi một tay ra, vuốt v3 mặt dây chuyền trên ngực, nhẹ giọng hỏi Minh Vương.

Minh Vương lắc đầu nguầy nguậy.

Bạch Sĩ Câu khẽ cười: “Thật ra gọi nó là gì cũng không quan trọng, bởi vì thứ tôi quan tâm không phải là hình dáng hay tên gọi của nó, mà là ý chí của nó!”

“Cách đây không lâu, có một thiên thạch bay từ trên trời xuống. Nó ẩn chứa sức mạnh quy tắc ngoài trời đất, nhưng vì đi đường dài, đã cạn kiệt sức lực nên đã bất tỉnh.”

“Chờ đã ...” Minh Vương đột nhiên ngắt lời: “Ý của ngươi là, thiên thạch còn chưa tỉnh?”

Bạch Sĩ Câu khẽ gật đầu.

Minh Vương chế nhạo: “Há, thật nực cười!”

Bạch Sĩ Câu lại lắc đầu: “Không sai, không hề nực cười chút nào, kỳ thật, ngươi cũng có thể hiểu được ý tứ của nó là vô ý thức!”

“sẽ?”

“Đúng vậy.” Bạch Sĩ Câu tiếp tục giải thích: “Về sau bị phàm nhân ngu dốt nhặt về, bẻ thành hai mảnh làm hai cái phụ

kiện.”.

“Và tôi là một trong những người chiến thắng.”

“Về việc tôi mạnh mẽ như thế nào sau khi có được món phụ kiện này ... Tôi có thể giải thích cho bạn theo cách khác.”

“Con gái Bạch An Tương của tôi đột nhiên trở nên rất mạnh? Chỉ cần một cái nhìn đã đánh bại cô?”

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng là thật, Minh Vương nghiêng rằng: “Vậy thì sao? Ta lúc đầu bất cần...”

Bạch Sĩ Câu vươn tay ra hiệu không cần giải thích, mà cười nhẹ nói: “Mặt dây chuyền chỉ chia làm hai phần, sau khi tách ra phải đánh bóng thành trang sức. Đương nhiên cần một ít phế liệu.” bị gỡ bỏ.”

Chương 1976

Chương 1976:

“Thứ mà con gái tôi Bạch An Tương có được là món đồ trang sức rẻ tiền được làm bằng một ít vật liệu còn sót lại.”

“Cái gì?” Minh Vương bị sốc.

Nhịp tim của sao Minh Vương bắt đầu tăng tốc.

Điều này thật phi thường!

Bạch An Tương đã đánh bại cô ấy bằng một cái nhìn, nhưng cô ấy vừa có được sức mạnh của thức ăn thừa?

Vậy Bạch Sĩ Câu trước mặt này uy lực đến mức nào?

Đôi mắt đầy kinh ngạc, tia sáng xanh trong mắt dần dần mờ đi, thậm chí cô không còn đủ dũng khí để phản kháng.

Bạch Sĩ Câu khẽ cười nói: “Năm mười lăm tuổi làm tiểu công sửa đường, sửa đường thì phụ trách móc xẻng. Đó là lúc tôi phát hiện ra chuyện này.”

“Sau khi tôi có được nó, tôi đã đánh thức nó và nhận ra sức mạnh của nó. Lúc đó, tôi đã rất khỏe rồi.”

“Nhưng ta không dám lộ ra ngoài, bởi vì ta biết còn có ý chí khác, đi tìm cái đã mất. Người đã nghe nói đến luật rừng của vũ trụ chưa? Ai lộ ra trước sẽ trở thành mục tiêu của bên kia.”

“Vì vậy, để che giấu thực lực của mình, tôi đã đến gặp sư phụ Vân Dĩ Hà của tôi.”

“Ta đang chờ, chờ người bên kia lộ diện trước.”

“Rõ ràng là bây giờ tôi đã thành công!”

“Tuy rằng hơi tốn kém, nhưng ta phải dùng con dâu làm mồi.”

Nói đến đây, Bạch Sĩ Câu khẽ mỉm cười hỏi Minh Vương: “Ta cần năng lực của người, ta cần người làm những việc cho ta.”

“Người mạnh mẽ như vậy, còn cần ta làm gì nữa?” Minh Vương chất vấn.

Bạch Sĩ Câu nói: “Ta đã nói, ta trước tiên không thể bại lộ, người trước khi bên kia bại lộ phải giúp ta.”

“Nếu tôi không làm thì sao?” Minh Vương lạnh lùng hỏi.

Bạch Sĩ Câu nhẹ giọng nói: “Vậy ta liền giết người.”

“bạn.....!”

Sao Minh Vương choáng váng.

Đôi mắt với một kẻ thù hùng mạnh, cô không có dũng khí để chống lại, làm sao cô có thể chống lại?

Minh Vương có sợ chết không?

Tất nhiên là cô ấy sợ chết!

Trên đời này, không có người không sợ chết.

Ngay cả một người mất niềm tin vào cuộc sống, đầy tổn thương và muốn cắt đứt bản thân mình, lúc lâm chung sẽ hoảng loạn không thể giải thích được.

Nếu Minh Vương không sợ chết, trong bụng hải thú cũng không sống được tám mươi năm.

Nếu cô ấy không sợ chết, cô ấy sẽ không bị Bạch An Tương trên Năm ngọn núi nổi tiếng làm cho sợ hãi.

Cô ấy không muốn chết, cô ấy muốn sống, bởi vì chỉ có sống, chúng ta mới có thể trả thù!

Nhưng Bạch Sĩ Câu lúc này đã cho cô một câu hỏi trắc nghiệm chết người.

“Ta xin hỏi, ngươi còn là người sao?” Minh Vương hít sâu một hơi, bình tĩnh thặng trầm, trầm giọng hỏi.

Bạch Sĩ Câu suy nghĩ một chút, sau đó cười nói: “Không sai, ta nên được coi là thần.”

“Bạn đại diện cho cái gì?” Minh Vương hỏi.

Bạch Sĩ Câu trả lời: “Ý chí cao hơn không phải là thứ mà người phàm trần có thể hiểu được.”

“Người muốn làm gì?” Minh Vương hỏi.

Bạch Sĩ Câu cười nói: “Nuốt lấy đồng loại!”

Sao Minh Vương im lặng.

Chương 1977

Chương 1977:

Bạch Sĩ Câu chậm rãi nói: “Điều này không mâu thuẫn với lợi ích của người chút nào.”

Minh Vương cười khô, đột nhiên ngẩng đầu nói: “Đúng vậy, không hề có xung đột, nhưng...”

Nói đến đây, ánh mắt của nàng đột nhiên ngưng tụ, năng lượng màu đen trên người đột nhiên tăng lên, sau đó năng lượng màu đen trên không trung đột nhiên bùng nổ, giống như không trung nổ tung không thể giải thích được.

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm ...” Hàng loạt tiếng động lớn vây lấy Bạch Sĩ Câu khói lửa.

“Mẹ ta không chịu!” Minh Vương lớn tiếng quát.

Cô điên cuồng tấn công vào chỗ Bạch Sĩ Câu, đồng thời hét lên: “Ta còn không tính người, tại sao phải giúp người?”

“Bạn còn có thể hổ con gái và con rể của bạn, điều đó cho thấy rằng tham vọng của bạn không phải là những gì bạn đã nói!”

“Người không thể nói dối ta, người định hủy diệt thế giới này, tiêu diệt chúng ta con sâu cái kiến trong mắt!”

“Người muốn nô dịch hết thầy sinh linh?”

“Lão bà ta là người thứ nhất không muốn!”

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm ...” Tiếng nổ vang lên không dứt.

Và nghe thấy tiếng động lớn, những người trong hầm thứ ba lần lượt bước ra ngoài. Họ bàng hoàng theo dõi trận chiến trên bờ biển.

“Là ai đã đẩy Minh Vương đến tình cảnh như vậy?” Đông Tâm Tư hoài nghi nghĩ.

Dương Duệ cau mày, chậm rãi nói: “Bạch Sĩ Câu!”

“Bạch ...” Đông Tâm Tư sững sốt.

Bốn gia tộc ẩn thân khác cũng bị chấn động.

” Bạch Sĩ Câu?”

“Làm sao có thể là hắn!”

“Hắn chỉ là cao thủ cấp một!”

Dương Duệ lắc đầu: “Thành của người này sâu quá!”

Trên thực tế, ngay từ khi bắt đầu kế hoạch sử dụng Trình Uyên để gài bẫy và giết Long, anh đã điều tra mọi người xung quanh Trình Uyên.

Bạch Sĩ Câu là học trò của Vân Dĩ Hà, anh ấy biết.

Hắn biết Bạch Sĩ Câu ẩn chứa thực lực, nhưng hắn không biết Bạch Sĩ Câu ẩn chứa sức mạnh vượt xa hắn mong đợi.

Hơn nữa nhìn tư thế này, Bạch Sĩ Câu thực lực còn ở trên người.

Vì vậy, nếu đúng như vậy, Bạch Sĩ Câu lẽ ra đã biết kế hoạch của Dương Duệ từ lâu, nhưng tại sao hắn lại không ngăn cản?

Anh ấy đang ỉm gì vậy?

Dương Duệ không nghĩ ra, lại càng không dám nghĩ tới.

Bạch Sĩ Câu bước ra khỏi thùng thuốc súng, thân thể sạch sẽ không tì vết, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

Cuộc tấn công của Minh Vương không ảnh hưởng gì đến anh ta.

Minh Vương sắc mặt tái nhợt, khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười bình thản của Bạch Sĩ Câu, hắn đột nhiên trở nên rụt rè, vung cánh tay co rút lại, lập tức ngừng tấn công.

Đôi mắt cô ấy đầy kinh hoàng và tuyệt vọng, nhưng cô ấy không có ý nhượng bộ.

“Được rồi, người không sao cả!” Bạch Sĩ Câu cười nói:
“Người cái này cũng có thể đoán được. Nghĩa là người không có ngu ngốc, 80 năm cô độc vẫn chưa bị đánh bại. Tuy nhiên, hành vi của người rất ngu ngốc. Người nghĩ ta Bạ đang đùa tôi à?”

“Không có, ta nói nghiêm túc, cho nên người sắp chết!”

Chương 1978

Chương 1978:

Đồng thời.

Ở ven quận 5, có một hố rất sâu.

Khói khói bốc lên từ trong hố, nhiệt độ cao hơn nhiều so với những nơi khác, thật giống như có thiên thạch rơi xuống đây.

nhưng.

Đó không phải là một thiên thạch rơi xuống, mà là một người.

Một người đàn ông trung niên hỏi với khuôn mặt hốc hác và thân hình trần trụi.

Vẻ ngoài của anh ấy trông có vẻ đơn giản và thậm chí là một chút hài hước, nhưng sẽ không ai cảm thấy anh ấy có chút buồn cười vào lúc này.

Long Ô Đông Miện Yên Nhiên Vân Dĩ Hà, Bạch An Tương, Lý Ngụy Tiểu Đình và Vương Mĩ Lệ, cả hai đều đứng trên hố lúc này, nhìn người đàn ông trong hố từ từ đứng dậy với ánh mắt kinh ngạc.

“Hoàng Đại Cường!” Vương Mĩ Lệ sững sốt: “Anh không nhìn cái xác trong nhà xác của bệnh viện Long Đàn. Anh làm gì ở đây?”

Đầu có chút bối rối, nhất thời không phản ứng kịp.

Người đàn ông dưới hồ sâu đúng là Hoàng Đại Cường, người đàn ông trung niên đã giúp Trình Uyên nhìn thấy nhà xác, bạn học của Kim Kiệt, người từng giả danh Trình Uyên làm chủ tịch tập đoàn Tuấn Phong một thời.

Sự xuất hiện của anh khiến ai cũng phải ngẩn ngơ.

Đặc biệt là Vương Mĩ Lệ, cho dù cô ấy có nghĩ thế nào đi chăng nữa thì người này cũng sẽ đến.

Hơn nữa, câu hỏi của anh ấy khá buồn cười, anh ấy hỏi Hoàng Đại Cường anh ấy đang làm gì ở đây, nhưng anh ấy phớt lờ cách anh ấy đến.

Anh đã bay tới đây và hạ cánh xuống đây như một thiên thạch.

Hoàng Đại Cường xoa đầu cậu: “Haha, đã lâu không gặp.”

Trình Uyên cũng là cường giả trong Siêu Thần Võ, hẳn rất muốn chạy tốc độ, nhưng không phải chậm hơn ô tô, ở vùng núi này, ô tô không thích hợp để lái.

“Bobobobo...”

Sau tiếng xé trời, dư ảnh xẹt qua rừng núi một tiếng “xẹt”. Nhưng sau khi cành lá rừng núi nhận ra, rất lâu sau khi bóng đen đó lóe lên, bọn họ mới nhớ ra có vẻ hợp tác nên bay khắp trời.

Nó đã từng là một cuộc hành trình hai ngày, nhưng bây giờ nó là nửa ngày.

Quận 5.

Biệt thự ven biển.

Khi Trình Uyên đến nơi, anh đã thấy Long đứng dưới gốc cây to suốt con đường, như thể đặc biệt chờ đợi anh.

Nhìn thấy Long, trái tim treo lơ lửng của Trình Uyên cuối cùng cũng rơi xuống đất.

“Chờ tôi với?” Trình Uyên hỏi khi anh đến gần hơn.

Long gật đầu: “Có một tình huống bất ngờ.”

Khi nghe điều này, Trình Uyên bắt giắc cau mày. Có rất ít điều khiến Long cảm thấy bất ngờ, vì vậy nếu ngay cả anh ấy cũng cảm thấy bất ngờ, điều đó có nghĩa là vấn đề không hề đơn giản.

“Cái gì?” Trình Uyên căng thẳng hỏi.

Long rên rĩ: “Người còn nhớ dưới tay người có một người tên là Hoàng Đại Cường sao?”

“Nhớ rồi.” Trình Uyên còn chưa kịp nghĩ ngợi, hình ảnh chàng trai đó đã hiện lên trong đầu: “Hoàng Đại Cường đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh ấy đang đến!” Long nói.

Trình Uyên khó hiểu: “Anh ta đến đây làm gì?”

Ngay lập tức, anh chợt nhận ra: “Có liên quan gì đến sao băng buổi sáng?”

Long gật đầu.

Trình Uyên lộ vẻ kinh ngạc, hồi lâu không qua.

Anh sẽ không bao giờ nghĩ rằng người mà họ đang bảo vệ chống lại là Hoàng Đại Cường, người luôn rình rập bên cạnh anh.

Chương 1979

Chương 1979:

“Làm sao có chuyện này?” Trình Uyên ngạc nhiên hỏi.

Long nói: “Không có gì là không thể. Loại chuyện này có quy luật của nó. Con người do ý trời ký sinh, chính là như định mệnh gặp nhau, rồi sẽ đến với nhau mà không hề hay biết, có thể có khi cọ xát. Đi qua.” bằng cách, đôi khi có thể ở tầng trên và tầng dưới. ”

“Tóm lại, nó giống như họ có một từ trường đặc biệt, cuối cùng sẽ hút những người này lại với nhau.”

Trình Uyên không hiểu nổi, nhưng vẫn cảm thấy hơi xa vời.

Long nói tiếp: “Nhưng lần này, Hoàng Đại Cường dường như không có ác ý.”

“Em nói thế nào?” Trình Uyên cau mày.

Long lại rên rỉ.

“Hắn nói, hắn thật ra không có nói dối người, bởi vì hắn năm ngoái cũng là loại chỉ có được, là từ trong cõi chết lấy ra.”

“Anh ta nói rằng người anh ta lấy được là con nhỏ hơn. Giống như vợ anh, anh ta là mục tiêu săn đuổi, vì vậy anh ta muốn tham gia với chúng tôi.”

Trình Uyên ngạc nhiên: “Liên minh?”

“Vâng!” Long gật đầu, “Anh ấy nói rằng chỉ bằng cách này, chúng ta mới có thể chống lại ý thức vũ trụ mạnh nhất và chúng ta có thể sống sót”.

Trình Uyên cau mày suy nghĩ một lúc.

Tôi không biết tại sao, anh ấy luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

“Em nghĩ gì vậy?” Long hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên lắc đầu: “Tôi không biết, tôi luôn phát hiện có gì đó không ổn, cô nghĩ thế nào?”

Long cũng lắc đầu nở một nụ cười gượng gạo: “Cũng giống như anh”.

“Anh ấy ở đâu?” Trình Uyên hỏi.

Rồng chỉ vào biệt thự.

Vì vậy, Trình Uyên bước đến biệt thự: “Tôi sẽ gặp anh ấy.”

...

...

“cảm ơn nhiều.....”

Trong sảnh biệt thự.

Hoàng Đại Cường nhận lấy trà từ người hầu gái, vội vàng gật đầu cúi chào, mỉm cười cảm ơn.

Anh ta đang cầm tách trà trên cả hai tay, và anh ta trông rất tự hào.

Điều này giống hệt Hoàng Đại Cường trước đây.

Nhưng vào lúc này, những người trong phòng không còn đối xử với anh như Hoàng Đại Cường trước đây nữa.

Tất cả đều nhìn Hoàng Đại Cường với vẻ mặt trịnh trọng.

Bạch An Tương ngồi ở đối diện hắn, vẻ mặt bình tĩnh hỏi:
“Vậy người có biết người kia ý trời là ai không?”

Hoàng Đại Cường nhìn Bạch An Tương.

Mặc dù hôm nay Bạch An Tương đã thay váy cưới, nhưng bộ quần áo thường ngày màu trắng tinh khiết cùng với gương mặt thanh khiết của cô ấy, tất cả đều xinh đẹp và cuốn hút. Và đáng

điệu uyển chuyển đó trông chẳng giống một người phụ nữ đã sinh con một chút nào.

Hoàng Đại Cường, người đã bị Bạch An Tương làm cho cảm động trước đó, vẫn không tránh khỏi cảm giác đau họng trào dâng: “Uh, hehe, tôi biết, tôi biết!”

“Là ai?” Yên Nhiên sốt ruột hỏi.

“Cái này ...” Hoàng Đại Cường có vẻ hơi xấu hổ.

Chương 1980

Chương 1980:

Ngay sau đó.

Trình Uyên bước vào biệt thự.

Nhìn thấy Trình Uyên, Hoàng Đại Cường dừng ngay những gì mình định nói, nhanh chóng đứng dậy và cúi đầu chào Trình Uyên, “Ông chủ.”

Nhìn thấy anh vẫn như cũ, Trình Uyên càng cảm thấy kỳ quái.

Một người có thực lực vượt xa Thần Võ cảnh giới, thậm chí còn vượt xa Thần Võ cảnh giới, một thân kỹ sinh kiêu ngạo Ý chí phi thường, còn có thể duy trì khí chất khiêm tốn này sao?

Anh hơi khó tin.

Vì vậy vào lúc này, Trình Uyên trong lòng nảy ra hai kết luận, hoặc là Hoàng Đại Cường thực sự muốn bọn họ, hoặc là thực sự sợ hãi một kỹ sinh khác của ý chí Thiên Đường. Hoặc là anh ấy đang hành động.

“Tôi rất ngạc nhiên.” Trình Uyên nhìn Hoàng Đại Cường và nói, “Anh Huang.”

Hoàng Đại Cường cười nói: “Đừng làm thế này, cậu gọi tôi như vậy, tôi vẫn có chút không thoải mái, hay là cậu vẫn gọi tôi là Daqiang.”

Trình Uyên nói với vẻ mặt bình tĩnh, “Tốt hơn hết tôi nên gọi ông là ông Hoàng mà không cần biết là kẻ thù hay bạn bè.”

“Điều này.....”

Hoàng Đại Cường đưa tay ra gỡ sau đầu với vẻ xấu hổ.

Trình Uyên vội vàng lùi về sau, cả người đều phi nước đại, quần áo trên lưng lúc này đã ướt đẫm, cậu cũng đang cố gắng kiềm chế bản thân, không cho phép mình thở gấp, không để Hoàng Đại Cường nhìn thấu sự mất sức của mình. tại thời điểm này.

Trên thực tế, anh vẫn đề phòng Hoàng Đại Cường.

“Em có biết người kia là ai không?” Anh hỏi.

Hoàng Đại Cường vội vàng gạt đầu: “Tôi biết.”

“WHO?”

“Có tiện không?” Hoàng Đại Cường do dự liếc nhìn Bạch An Tương, trước khi nhìn Trình Uyên.

“Thuận tiện.” Trình Uyên nói, “Ta đây đều là của ta.”

Ngay lập tức, Hoàng Đại Cường cho biết: “Nếu đúng như vậy thì tôi sẽ nói ra”.

“Một ký sinh trùng khác của Ý chí ngoài Trái đất là ...”

“Bạch sĩ câu!”

“Cái gì?” Sau khi nghe điều này, tất cả mọi người đều bị sốc, Trình Uyên và Bạch An Tương còn sốc hơn.

“Vâng, đó là bố vợ của bạn. Ông ấy cũng là vật ký sinh của Thiên ý.” Hoàng Đại Cường nói, “Trước đây tôi không chắc lắm. Tôi thực sự không cảm nhận được điều đó cho đến khi tôi đến Đảo Vàng lần trước và tiếp xúc thân thiết. cùng hắn trên thuyền. Ta mới có được loại ý chí này không bao lâu, ý chí còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, cho nên hắn không nên nhận thức ta, bằng không...”

Tin tức này chắc chắn là bom tấn, khiến Trình Uyên và Bạch An Tương có chút khó tin.

Đặc biệt là Bạch An Tương.

Mặc dù là vật chủ bởi ý chí vũ trụ nhưng ý thức của cô vẫn là của chính mình, mặc dù cũng bị ảnh hưởng bởi ý chí này nhưng cô có một tham vọng nhất định, tuy nhiên vì có tình cảm quá mạnh với Trình Uyên nên cô đã kìm nén được điều này sẽ. sống.

Nhưng vào lúc này, Hoàng Đại Cường thực sự nói rằng người khác mạnh nhất là Bạch Sĩ Câu, điều này làm cho Bạch An Tương có chút không thể chấp nhận được.

“Ý anh là bố em sắp ăn tươi nuốt sống em?” Bạch An Tương không khỏi chế nhạo, “Anh không cho là vô lý sao?”

“Ông chủ tiểu thư, cô nên biết ý chí này trong cơ thể chúng tôi mạnh mẽ như thế nào.”

Hoàng Đại Cường dường như nói với ẩn ý sâu xa: “Nếu người khác muốn nghi ngờ và hiểu, bạn không nên nghi ngờ điều đó.”

Vẻ mặt Bạch An Tương đột nhiên ngưng tụ, cô không nói được lời nào.

Trình Uyên bước đến bên Bạch An Tương và nhẹ nhàng nắm tay cô.

Chương 1981

Chương 1981:

“Đừng sợ, chúng ta cùng nhau đối mặt.” Anh an ủi cô.

Bạch An Tương cười chế giễu: “Tôi phải đối mặt với chuyện này như thế nào?”

Trình Uyên không nói nên lời.

Mọi người đều không thể tin được, và họ không biết phải làm gì.

Đừng nói những người này cùng nhau có thể là đối thủ của Bạch Sĩ Câu hay không, nếu đã có thể làm được thì phải làm sao? Bạch Sĩ Câu bị giết?

Đó là bố ruột của Bạch An Tương, bố vợ của Trình Uyên.

Lúc này, Hoàng Đại Cường cười nói: “Ông chủ, lúc này phải đặt tình hình chung lên hàng đầu.”

Trình Uyên hỏi ngược lại: “Còn cậu, nếu chúng ta hợp sức đánh bại Bạch Sĩ Câu, cậu không phải là một trong những người mạnh nhất sao? Cậu định làm gì tiếp theo? Đừng nói với tôi rằng cậu không có chút h@m muốn nào.” ”

Hoàng Đại Cường không khỏi cười khỏ: “Nói thật với ông chủ, tôi không nói dối. Không thể nói là không muốn nuốt hết ý trời. Cho dù tôi có nói như vậy, anh cũng đừng.” ‘không tin, nhưng so với Muốn sống.’ ”

“Ta đã bị Bạch Sĩ Câu vạch mặt, tiểu thư chủ đã nằm trong kế hoạch của hắn rồi. Nếu lúc này chúng ta không đoàn kết được thì chắc chắn hắn sẽ phá vỡ từng cái một rồi nuốt chửng.”

“Về phần còn lại, ta có cách.”

Nói đến đây, Hoàng Đại Cường dừng lại.

“Cách nào?” Trình Uyên hỏi.

Hoàng Đại Cường cười nhẹ nói: “Anh!”

“TÔI?”

“Ừ.” Hoàng Đại Cường chậm rãi nói: “Chỉ cần người đủ mạnh mẽ, ta có thể đè nén ý chí của chính mình, lúc nào cũng có thể khiến ta tỉnh táo.”

“Chúng tôi khác với những chiến binh phàm trần của các bạn. Sức mạnh của chúng tôi là do chúng tôi tự ý mang đến. Điểm khởi đầu là điểm kết thúc. Chúng tôi sẽ không tăng sức mạnh của mình thông qua tu luyện. Cách duy nhất là nuốt chửng, còn các bạn thì khác.”

Trình Uyên nhìn Bạch An Tương.

Bạch An Tương trông buồn bã và gật đầu với anh ta.

Sau khi hai người chạm mắt, xác định những gì Hoàng Đại Cường nói là sự thật.

“Tiếp tục đi, làm sao tôi có thể trở nên mạnh mẽ hơn trong thời gian ngắn?” Trình Uyên hỏi.

Hoàng Đại Cường cười nói: “Ta sẽ cho ngươi một phần thực lực, tiểu thư cũng sẽ cho ngươi một phần thực lực, ước chừng ba năm nữa, ngươi sẽ tiêu hóa được, lúc đó thực lực của ngươi sẽ trấn áp.” tôi và bà chủ. ”

“Và bạn không cần phải lo lắng rằng tôi sẽ mất kiểm soát trong ba năm qua, bởi vì nếu chúng ta phải đấu với Bạch Sĩ Câu, cả tôi và vợ của ông chủ sẽ phải trả giá rất đắt. Dù chúng ta có thể thắng cũng sẽ là một chiến thắng khùng khiếp. Người ta ước tính rằng nó sẽ không chậm lại trong mười hoặc tám năm nữa. Vì vậy, bạn có đủ thời gian. ”

Trình Uyên không khỏi chế nhạo: “Ngươi không sợ ta khi trở nên mạnh hơn sẽ giết ngươi sao?”

Hoàng Đại Cường rên rỉ một tiếng rồi cười khỏ: “Không còn cách nào khác tốt hơn, và tôi đã đi theo ông chủ lâu như vậy. Tôi tin tưởng vào những gì của ông chủ.”

Mọi người đều im lặng.

...

...

Vào buổi tối.

bên bờ biển.

Ô Đông Miện và Trình Uyên chậm rãi bước đi.

“Bạn nghĩ Hoàng Đại Cường đáng tin cậy đến mức nào?”
Trình Uyên hỏi Ô Đông Miện.

Ô Đông Miện thở dài và nói, “50%.”

“Vì vậy, chúng ta không có cách nào khác tốt hơn ngay bây giờ?” Trình Uyên hỏi.

Chương 1982

Chương 1982:

Sau một hồi suy nghĩ, Ô Đông Miện nói: “Không phải không có, nhưng cho tới nay, phương pháp anh ấy nói là phương pháp tốt nhất.”

Trong lòng Trình Uyên rất phức tạp.

Ngay lập tức, Ô Đông Miện đột ngột hỏi Trình Uyên: “Tôi nghĩ bản năng thứ hai của cậu có gì đó không ổn.”

“Có chuyện gì vậy?” Trình Uyên hỏi.

Ô Đông Miện cau mày suy nghĩ một chút rồi nói: “Tài năng bản năng tuy có thể sử dụng một số quy tắc, nhưng cũng là lợi dụng xu thế, tài năng bản năng thứ hai của người xem ra có thể chỉ huy quy tắc, cho nên. ..”

“Ta nghĩ bản năng của người không phải là tài năng bản năng, mà lẽ ra phải đạt đến cảnh giới tu luyện cao hơn, cảnh giới sau cảnh giới võ đạo siêu phàm!”

“Nếu tôi đoán đúng, cấp độ tiếp theo sẽ là khả năng thay đổi tất cả các quy tắc của thế giới theo ý muốn.”

“Nói cách khác, nếu bạn vượt qua được nó, bạn rất có thể sẽ bước vào cảnh giới tiếp theo và trở thành người nắm vững các quy tắc của thế giới này.”

Trình Uyên bị sốc.

Trở thành một bậc thầy của các quy tắc của thế giới?

Hắn không dám nghĩ tới đây là tồn tại loại gì, nhưng trong lòng có chút nghi hoặc: “Ta chỉ là sơ kỳ Siêu Thần võ, làm sao có thể vọt tới cảnh giới tiếp theo?”

“Ai biết được, có lẽ cảnh giới tiếp theo là trên cơ sở của Cảnh giới võ đạo siêu phàm. Nhận thức và tiến hóa không thể học được bằng cách tích lũy, bởi vì không có ai tiến vào cảnh giới tiếp theo, cho nên tôi không biết.”

“Nói cách khác, rất có thể cấp độ tiếp theo không cần tu luyện đến siêu cấp Võ cảnh sau cũng có thể đạt tới?” Trình Uyên kinh ngạc hỏi.

Ô Đông Miện gật đầu: “Có thể.”

“Vậy thì làm sao tôi có thể vào được?” Trình Uyên đột nhiên có chút kích động.

Nếu thật sự có thể tiến vào cảnh giới tiếp theo, thực lực của hắn cũng không đơn giản tăng gấp đôi, biết đâu đó là cao thủ pháp tắc của thế giới này, ngay cả tài năng bản năng của Cố Siêu Thần võ cũng hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Và anh ta hoàn toàn có thể sử dụng quy tắc này để tranh với quy luật của vũ trụ.

Tuy nhiên, Ô Đông Miện cười khỏ nói: “Những thứ này tôi đã trải qua nhiều năm như vậy, cũng có chút chạm vào, nhưng sờ và cảm lại là những thứ hoàn toàn khác nhau. Tôi nghĩ có thể là do mình tích lũy chưa đủ, Vì vậy, tôi nghĩ, Người này, rốt cuộc là không thể đi trên bầu trời. Ngay cả sự tích lũy của tôi cũng kém xa. Làm sao người có thể tiến vào cấp độ tiếp theo?”

“Mãi cho đến khi bạn cảm những quy tắc đơn giản đó của người ngoài hành tinh, tôi mới chợt hiểu ra. Có lẽ sau bao nhiêu năm, tôi đã làm việc sai hướng.”

“Trình Uyên, cậu không thể đặt số phận của mình vào tay người khác, ít nhất là đừng rơi vào tay những người không đáng tin cậy.”

Trình Uyên cau mày, suy nghĩ một lúc.

Một cơn gió thổi tung quần áo của anh ta và phát ra tiếng sần.

Lúc này, trong mắt hắn lóe lên một tia sáng. Há miệng phun ra một chữ: “Cấm!”

Hướng gió đột nhiên dừng lại, y phục vẫn giữ nguyên tư thế bị gió thổi tung.

Ô Đông Miện đột nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc.

...

Ở phía bên kia, trong biệt thự.

Sau khi tắm xong, Bạch An Tương quay trở lại phòng quần khăn tắm, nhưng cô vừa mở cửa đã giật mình.

Bởi vì có một người trong phòng, và người này không phải Trình Uyên.

“Hoàng Đại Cường, anh làm gì ở đây?”

Bạch An Tương bị sốc.

Đúng vậy, người đàn ông trong phòng không phải ai khác, mà là Hoàng Đại Cường.

Nhắc mới nhớ, Hoàng Đại Cường gặp Trình Uyên và Bạch An Tương trên đường sắt cao tốc, anh ấy đã rất sốc khi nhìn thấy Bạch An Tương lúc đó.

Chương 1983

Chương 1983:

Trên thực tế, lòng tham của Hoàng Đại Cường đối với Bạch An Tương không hề giảm đi một chút trong những năm qua.

Nhìn thấy Bạch An Tương giống như hoa râm bụt trong nước, Hoàng Đại Cường nhếch miệng để lộ một khuôn mặt cười toe toét.

“Này, ông chủ của tôi, ông biết đấy, cho dù hai chúng ta phối hợp với nhau, cũng có thể không phải là đối thủ của Bạch Sĩ Câu, bởi vì ông ấy đã đạt được quá nhiều ý chí ngoại đạo.”

Hoàng Đại Cường cười nói.

Bạch An Tương khẽ cau mày.

Cô đứng ở cửa và không vào phòng. Bởi vì cô ấy không mặc quần áo, chỉ quấn trong một chiếc khăn tắm, nếu cô ấy muốn đi vào lúc này, rất dễ gây ra những hiểu lầm không đáng có.

“Ý anh là gì?” Cô ấy hỏi Hoàng Đại Cường một cách thận trọng.

Nụ cười của Hoàng Đại Cường trở nên có sức sống hơn, và anh ta dường như có chút vô lương tâm, đôi mắt của anh ta

giống như một con sói tham lam, nhìn lên nhìn xuống Bạch An Tương.

Bạch An Tương có một thân hình rất tốt, cô đã trải qua quá trình cải tạo đặc biệt để làm cho làn da của cô trở nên mềm mại hơn, đồng thời cũng có vẻ sáng mờ, tạo cho người ta một cảm giác thánh thiện không gì sánh được.

Mặc dù khăn tắm che đi những phần quan trọng, nhưng làn da lộ ra ngoài trở nên quyến rũ hơn, với vẻ đẹp có phần mơ hồ có thể khiến người ta tưởng tượng.

Hoàng Daqiang ước chừng đang thả trôi suy nghĩ của mình, cố hòng lại dâng trào, nở nụ cười: “Ta có cách để thực lực của hai ta hoàn hảo hơn, ít nhất cũng phải tốt như Bạch Sĩ Câu, vì vậy đối với sự an toàn của tất cả chúng ta. Tôi nghĩ bạn phải hy sinh một chút chứ?”

“Cách gì?” Bạch An Tương cau mày hỏi.

Theo bản năng, cô nhận thức rằng Hoàng Đại Cường hẳn không có ý định tốt, nhưng khi nói đến việc cứu mạng mọi người, Bạch An Tương vẫn không thể chịu nổi sự tò mò của mình.

“Nó là...”

Hoàng Đại Cường hiện lên một tia đau khổ trong mắt, và nói một cách đau khổ: “Anh và em trở thành một. Bằng cách này, chúng ta có thể kết nối với nhau nhiều hơn, trong ...”

“đánh rắm!”

Trước khi nói xong, Bạch An Tương liền uống Hoàng Đại Cường, tức giận nói: “Tôi nghĩ anh mệt mỏi và quanh co.”

“Hehe, anh có thể giết tôi không?” Hoàng Đại Cường bị anh ta làm cho say rượu, nhưng anh ta không khó chịu chút nào, thay vào đó, anh ta hỏi Bạch An Tương một cách vui vẻ: “Bạn nên biết rằng phương pháp tôi nói thực sự có thể cải thiện sức mạnh của bạn và tôi. thực sự mang lại cho chúng tôi một số cơ hội chiến thắng trong trận chiến quyết định. Bạn đừng nghĩ về điều đó cho bản thân mình, nhưng bạn cũng nên cân nhắc cho mọi người ở đây. ”

Biểu cảm của Bạch An Tương đông cứng lại.

“Mặc dù làm việc này có thể để lại bóng đen, sẽ làm cho cô và Trình Uyên bị thương, nhưng chúng ta có thể cứu rất nhiều mạng người.” Hoàng Đại Cường tiếp tục kiên nhẫn thuyết phục, anh đứng dậy đi đến trước mặt Bạch An Tương, vòng qua người cô. thơm đến mức khiến anh say như điếu đổ, cô thì thầm: “Đây là một điều tuyệt vọng. Ai đó phải trả giá, và ai đó phải hy sinh một chút, phải không?”

“Hơn nữa, nếu anh không nói với em, Trình Uyên sẽ không biết, đúng không?”

Những người khác không hiểu, nhưng Bạch An Tương hiểu ý của Hoàng Đại Cường, bởi vì cô ấy cũng là người ký sinh cho ý chí của Trời. Và loại ý chí này có chút kỳ quái, giống như sự dung hợp của hai người, có chút giống với tu luyện kép trong tiểu thuyết của Xiu Xian, nó có thể khiến hai bên tiếp thu thông tin cảnh giới của nhau, để đạt được mục đích lật đổ lẫn nhau. sức mạnh.

Tất nhiên, theo ý trời, họ chỉ là bộ da, chỉ là vật ký sinh của ý trời, bộ da của họ không quan trọng chút nào, điều quan trọng là linh hồn của họ có thể kết hợp hoàn hảo với ý trời. , và điều này thực sự sẽ gây trở ngại cho Bạch An Tương.

Chính vì điều này mà Bạch An Tương hơi run, và cô ấy thậm chí không nhận thấy có gì bất thường với sự rung chuyển này, và cô ấy thậm chí còn cảm thấy rằng phương pháp này là khả thi.

“Nghĩ đi, anh sẽ đợi em trong phòng.” Hoàng Đại Cường thì thầm vào tai Bạch An Tương.

“Bạn đang làm gì ở đây?”

Vào lúc này, Trình Uyên đột nhiên xuất hiện ở hành lang và cau mày khi Hoàng Đại Cường đang nói chuyện với Bạch An Tương.

Không có gì khác, chỉ vì điều này, Bạch An Tương vừa mới tắm, và cô ấy đang mặc một bộ quần áo rất mỏng.

Bạch An Tương không ngờ Trình Uyên sẽ quay lại vào lúc này, cô giật mình, khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng.

Chương 1984

Chương 1984:

Ngược lại là Hoàng Đại Cường, dù ở thời điểm nào, anh ta vẫn luôn mang vẻ mặt tiu nghỉ đó: “Này, tôi đến gặp ông chủ, không ngờ lại gặp ông chủ.”

“Tìm tôi?” Trình Uyên bước tới hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Hoàng Đại Cường lập tức giao lại thứ gì đó rồi cười nói: “Khi tôi nhìn thấy ông chủ, hai ngày qua anh ngủ không ngon. Đây là một số loại thuốc làm dịu thần kinh, tiếp thêm sinh lực cho não. Trạng thái tốt nhất.”

Trình Uyên thắc mắc: “Thuốc?”

Nói cách khác, ở cấp độ của bọn họ, sức mạnh miễn dịch của cơ thể đã vượt qua hầu hết các loại thuốc, cho nên dù là thuốc cảm hay thuốc độc, nó cũng sẽ không có bất kỳ tác dụng nào đối với siêu cấp cường giả, cho dù là một bậc thầy, nó sẽ Miễn dịch với hầu hết các loại thuốc.

Hoàng Đại Cường cười nói: “Đừng lo lắng, đây không phải là thuốc bình thường. Đây là thuốc an thần mà tôi đã nhờ Lí Quân đặc biệt đưa cho cậu. Thuốc của anh ấy vẫn rất hiệu nghiệm.”

Lí Quân là đứa bé bị Trình Uyên chặn đường giữa đường, bằng một loại thuốc tốt, thậm chí có lúc Lý Nam Địch còn thờ dài.

Tuy nhiên, anh ta chỉ biết y thuật, về y thuật, anh ta thực sự thua kém Lý Nam Địch.

Nghe thấy đó là Lí Quân, Trình Uyên không nghi ngờ, dễ dàng nhận lấy: “Cảm ơn.”

“Này ông chủ, ông khách sáo quá, vậy tôi... tôi về đi.” Hoàng Đại Cường gật đầu cúi đầu nói.

“Đồng ý.”

Sau khi Hoàng Đại Cường rời đi, Trình Uyên nắm tay Bạch An Tương quay trở lại phòng ngủ, xúc động thờ dài: “Vị Thiên Ý này cũng mù rồi, thật ra anh ấy đã chọn Hoàng Đại Cường như thế này. Nhìn anh ấy đi, cho dù anh ấy có thần thông vô hạn.” anh ta không thể thay đổi cặp đó. Nhân đức không đáng kể. ”

“Nó chỉ diễn giải một cách hoàn hảo nghĩa là vô nhân đạo.” Bạch An Tương trả lời.

Câu nói này khiến Trình Uyên hơi bất ngờ, anh quay lại nhìn Bạch An Tương.

“Có chuyện gì vậy?” Bạch An Tương hỏi.

Trình Uyên lắc đầu, sau đó đặt tay lên bờ vai mịn màng của cô, nhẹ nhàng nói: “Bà xã, em thật đẹp.”

Khi anh nói, hơi thở của anh bắt đầu gấp gáp.

Bai Jin ngại ngùng cúi đầu.

Thậm chí không nghĩ về những gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nhưng bởi vì điều này, Bạch An Tương đột nhiên nhớ đến những lời của Hoàng Đại Cường, và trái tim của anh ấy đột nhiên bị kích thích.

“Anh đi tắm đi.” Cô đẩy Trình Uyên ra.

Trình Uyên giật mình, sau đó giơ hai tay lên, tự hít lấy một hơi rồi cười xấu hổ với Bạch An Tương rồi xoay người đi vào phòng tắm.

Bạch An Tương bất giác rung mình khi nghe thấy tiếng nước chảy đột ngột.

“Chết tiệt!”

Vì cuộc sống của nhiều người hơn!

Hoàng Đại Cường thực sự cài một chiếc mũ lớn cho Bạch An Tương, khiến cô ấy lo lắng.

Tự nhiên cô rất xấu hổ khi nói chuyện với Trình Uyên về chuyện này, nhưng ...

Cô bắt đầu bồn chồn.

Sau khi Trình Uyên ra khỏi phòng tắm, vừa lau tóc vừa rót một cốc nước và lấy thuốc mà Hoàng Đại Cường đưa cho đầy miệng.

“Chồng ...” Bạch An Tương sau khi nhìn thấy đột nhiên lo lắng nói, “Không ăn được.”

“Có chuyện gì vậy?” Trình Uyên hơi ngạc nhiên.

Bạch An Tương khá đỏ mặt: “Uh, không, không có gì, chỉ là ...”

“Do dự, tôi hẳn là không có tâm tình tốt.” Trình Uyên sẽ sai, cho rằng Bạch An Tương đang suy nghĩ những chuyện đó, nên cười hờ hững, sau đó nhét thuốc vào miệng.

Bạch An Tương mặt tái mét.

Chương 1985

Chương 1985:

Uống thuốc xong, Trình Uyên thấy biểu hiện của Bạch An Tương không ổn, không khỏi đưa tay sờ lên vàng trán mịn màng của cô: “Làm sao vậy? Da dẻ thật tệ.”

Bạch An Tương kéo tay anh xuống, nhìn anh khẽ lắc đầu: “Đồ ngốc, làm sao mà ốm được.”

Trình Uyên khẽ giật mình, rồi cậu tỉnh lại.

Đúng vậy, bây giờ tôi phát bệnh cũng khó, chưa kể Bạch An Tương, người đã bị loại ý chí đó biến hóa, thậm chí ngã xuống từ vách đá mà không hề bị thương.

“Tôi luôn cho rằng Hoàng Đại Cường có gì đó không ổn, cậu có thể dùng khả năng của mình để nhìn ra được không?” Trình Uyên hỏi.

Thực ra chỉ là như vậy, thực ra anh biết nếu Bạch An Tương có thể nhìn thấy thì cô cũng đã xem rồi.

Bạch An Tương chắc chắn lắc đầu: “Không thấy được. Không thấy người của ý trời, không chỉ có người và ta cũng không thấy.”

“Thậm chí không thể nhìn thấy tôi?” Trình Uyên ngạc nhiên.

Bạch An Tương gật đầu với vẻ mặt ngượng ngùng, mím môi, nhìn xuống đôi chân trắng nõn đi dép lê của mình.

Nhìn thấy cử chỉ ngọt ngào như vậy của vợ, Trình Uyên của vợ chồng già không khỏi nuốt nước bọt, miệng lại khô khốc.

Anh bế Bạch An Tương lên và đi đến chiếc giường lớn mềm mại.

nhưng.

Ngay sau khi hai người nằm xuống, trước khi Chương trình tốt đẹp bắt đầu, Trình Uyên cảm thấy mệt mỏi vô hạn, rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Cái này ngủ mà không báo trước. Ngay cả Bạch An Tương, người đang ngượng ngùng trên mặt, cũng không phản ứng lại.

Cô nhắm mắt lại, chuẩn bị cho cơn bão tiếp theo.

Hồi lâu không có động tĩnh gì, anh từ từ mở mắt ra nhìn Trình Uyên.

Thấy anh ngủ say, Bạch An Tương hơi ngạc nhiên, sau đó cô chống đầu bằng một cánh tay, cẩn thận nhìn chồng mình, lướt một ngón tay nhẹ như ngọc lên mặt anh.

“Ôm ...”

Đúng lúc này, điện thoại di động của Trình Uyên trên bàn vang lên.

Bạch An Tương nằm trên giường vươn tay ra “phịch”, chiếc điện thoại văng vào tay cô như bị một sợi dây giữ chặt.

Nhìn thấy tên ID người gọi, vẻ mặt của Bạch An Tương đông cứng lại.

“Chào bố!”

Do dự một lúc, cô vẫn bắt máy.

Bạch Sĩ Câu is on phone.

Nghe thấy đó là Bạch An Tương, Bạch Sĩ Câu ở đằng kia hiển nhiên là sững sờ vài giây, sau đó nói: “An Tương là em, Trình Uyên ở đâu, em ngủ chưa?”

Giọng điệu của anh ấy rất bằng phẳng, có lẽ anh ấy đang cố gắng giữ nó càng phẳng càng tốt, Bạch An Tương nghĩ.

“Ngủ đi,” cô nói.

Cả hai đều nói rất bình tĩnh, như thể không có chuyện gì xảy ra, và họ không biết gì, như mọi khi.

“Ồ, ta đi ngủ, còn khá sớm, được rồi, các người nghỉ ngơi sớm đi.” Bạch Sĩ Câu cười nói, nói xong liền phải cúp máy.

Bạch An Tương đột nhiên hỏi: “Em không có gì muốn nói với anh sao?”

Mắc kẹt ở đó.

Thật lâu sau mới trả lời: “Ban đêm lạnh lắm, khi ngủ thì đắp lên.”

Nói xong lại không phát ra tiếng nữa.

Chương 1986

Chương 1986:

Bạch An Tương sợ mình cúp máy đột ngột nên vội vàng gọi:
“Ba...”

“Chà, cái gì nữa?” Bạch Sĩ Câu hỏi.

Bạch An Tương cắn chặt môi, trầm giọng hỏi: “Thật sự là anh sao?”

“Chúng ta đều giống nhau.” Bên kia điện thoại, Bạch Sĩ Câu cười nói: “Bởi vì ngươi là con gái của ta.”

“Dudu...”

Nói xong tôi cúp máy.

Bạch An Tương đột nhiên cảm thấy Bạch Sĩ Câu nói gì cũng có lý, ban đêm trời lạnh. Cô đột nhiên cảm thấy rất lạnh, vì vậy sau khi im lặng đặt điện thoại xuống, cô xoa xoa cánh tay trắng nõn và mềm mại, sau đó kéo chăn bông cho Trình Uyên.

Trên mặt không có vui mừng hay tức giận, nhưng trong lòng lại khó chịu vô cùng.

Bây giờ, cha cô ấy thậm chí còn ghét nói chuyện với cô ấy?

Thực sự là anh ta, vậy tôi nên giải quyết thế nào đây?

Hứa với Hoàng Đại Cường cùng nhau giết cha cô ấy?

Cô ấy không thể làm được.

Nhưng nếu Bạch Sĩ Câu không bị giết, nhiều người sẽ đau khổ.

Nàng còn muốn làm cái gì ý chí, bọn họ muốn chinh phục thế giới này chinh phục quy tắc ở đây. Kể cả bản thân cô, nếu không có một tình yêu mãnh liệt như vậy, nếu sức mạnh mà cô có được không chỉ là đồ thừa, thì Bạch An Tương cũng không thể kìm nén được sự nóng nảy này.

Cô do dự.

Không chỉ do dự có nên hợp sức với Hoàng Đại Cường để đối phó với Bạch Sĩ Câu hay không, anh còn lưỡng lự không biết có nên lợi dụng lúc Trình Uyên đang ngủ say, để ... tăng cường sức mạnh hay không?

Cô ấy thực sự có một tính cách khác biệt, một mặt, cô ấy cảm thấy rằng ngay cả khi cô ấy chết, cô ấy không thể làm những điều mà tôi có lỗi với Trình Uyên, mặt khác, cô ấy cảm thấy rằng cơ thể này chỉ là một làn da hôi hám. Bằng cách hy sinh làn da này, cô ấy sẽ có được sức mạnh mạnh mẽ hơn., tại sao không?

“Anh muốn gì?” Xuất thần một lúc, Bạch An Tương không nhận được gõ đầu anh: “Anh là người, anh không phải loại như vậy!”

Cô cảnh báo chính mình.

“Om!” Có một tiếng rung khác của điện thoại.

Nhưng lần này không phải của Trình Uyên mà là của Bạch An Tương.

Bạch An Tương hơi bối rối, kể từ sự việc lần trước, cô cố tình tránh mặt Trình Uyên vì sự an toàn của anh, rất nhiều số điện thoại của những người quen biết Trình Uyên đã bị chặn, tại sao lại có người gọi cho cô?

Có phải là họ Ôn không?

Đã xảy ra sự cố trên đường trở về?

Tôi ngạc nhiên khi biết trên thuyền vẫn còn những đứa con của bà.

Bạch An Tương nhanh chóng nhắc máy để kết nối cuộc gọi.

“Này, cô chủ, cô chủ ngủ rồi đúng không?”

Tiếng cười khốn khổ của Hoàng Đại Cường phát ra từ micro.

Bạch An Tương trái tim như rơi xuống đất, cô ấy thì thào có chút xấu hổ, “Anh gọi em làm gì?”

Khi nói, cô cố tình nhìn lại anh vì sợ làm Trinh Uyên thức giấc. Đừng nói ra, thật sự là có chút nội tâm.

“Tất nhiên là của hai chúng ta. Đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta cải thiện lẫn nhau.” Hoàng Đại Cường nói: “Thưa bà chủ, bà có suy nghĩ thấu đáo không, hy sinh một chút sẽ thu được lợi lớn.”

“Cút!” Bạch An Tương tức giận nói: “Đừng trách ta trở mặt cự tuyệt người ta nếu người dám nói những lời như vậy.

Chương 1987

Chương 1987:

Hoàng Đa Cường nghe điện thoại giật mình, sau đó lại nở nụ cười: “Tin tưởng ta, người sẽ đồng ý. Không chỉ như vậy, về sau có lẽ phải cầu xin ta và người...”

“Câm miệng!” Bạch An Tương tức giận cúp máy.

“Bùm”.

Cửa sổ bị gió thổi mở một cách khó hiểu, sau đó gió tràn vào phòng đập vào người Bạch An Tương, quần áo mỏng manh của cô không khỏi rùng mình.

lạnh

Cô nhớ tới lời của Bạch Sĩ Câu, ban đêm trời lạnh, nên đắp chăn bông.

Câu văn này có nghĩa là gì?

Rồi cô ấy hiểu.

Ở trạng thái hiện tại, cô sẽ không sợ bị cảm nặng, nhưng tại sao cô vẫn có thể cảm thấy lạnh?

Nhìn qua cửa sổ để thấy thế giới bên ngoài.

Một mảnh ánh sáng bạc tỏa sáng, giống như những ngôi sao nhỏ rơi trên mặt đất.

Chẳng mấy chốc, cửa sổ đã được bao phủ bởi những gờ băng, lớp băng mỏng vẫn nhanh chóng lan đến cô và Trình Uyên.

Bạch An Tương ánh mắt lạnh lùng, sau đó nhẹ nhàng nâng cánh tay lên.

Lớp băng va vào Trình Uyên tan ra ngay lập tức và biến thành một vũng sương mù dưới chân giường.

Ngay lập tức cô kéo quần áo trên người, và bước ra ngoài cửa sổ bằng đôi chân trần.

đêm.

Gió lạnh đang về!

Cái lạnh khiến bạn run rẩy.

Bạch An Tương đứng trong đại dương băng giá, lặng lẽ quan sát mọi thứ xung quanh.

Toàn bộ khu vực số 5 hầu hết được bao phủ bởi các tinh thể băng sáng. Một người, kiêu hãnh đứng trên non bộ trước mặt.

Người này là Dương Duệ.

“Anh?” Bạch An Tương hỏi.

“Chính tôi.” Dương Duệ đáp.

Bạch An Tương hơi nhú mày, trong lòng có chút nghi hoặc:
“Người tới đây muốn chết?”

Cô biết không, Bạch An Tương lúc đầu cũng không phải là cô gái chân yếu tay mềm, huống chi là Dương Duệ, ngay cả Minh Vương trước mặt cô cũng không có gì đáng nói.

Còn Dương Duệ hôm nay dám tới, liền phát động công kích, đây là không tìm chết là cái gì?

Trên thực tế, đây cũng là lý do khiến Bạch An Tương nghi ngờ, bởi vì cô đột nhiên không thể nhìn thấy tương lai của Dương Duệ.

Dương Duệ khẽ mỉm cười: “Người lúc đó không phải người, nguyên lai ta cũng không phải là ai, sống ai chết vẫn chưa biết.”

Bạch An Tương đưa tay lên, nhiệt độ không khí tăng mạnh, và sau đó băng bắt đầu tan chảy, nhưng mắt cô vẫn nhìn về phía Dương Duệ.

Có một sức mạnh thần thánh thuộc về cô ấy trong ánh mắt đó, và chính cái liếc mắt đó đã khiến Minh Vương sợ hãi quay lại.

Tuy nhiên, Dương Duệ nhìn nó bình tĩnh nhưng vô sự, trên mặt mang theo ý cười.

“Cô không tò mò về mục đích tôi đến đây sao?”

Bạch An Tương khịt mũi lạnh lùng, “Hỏi sau khi chiến đấu.”

Nói xong, hắn giơ chân trắng nõn đáp xuống băng trước mặt.

“Râm...”

Chương 1988

Chương 1988:

Như thể sấm sét đang cuốn đi, tảng băng nổ tung và hóa thành hơi nước trong không khí, Bạch An Tương đưa tay ra trong khi hơi nước đang cuộn trào, dường như đột nhiên có linh tính, họ tụ tập lại và lao về phía Dương Duệ.

Dương Duệ tiếp tục siết chặt chiến thuật bằng cả hai tay, và một số lá chắn băng đột nhiên xuất hiện trước mặt anh ta, cô lập cuộc tấn công sương mù.

“Kaka!” Tấm chắn băng vỡ tan.

Sau đó, một tấm khiên băng xuất hiện.

Bạch An Tương bước ra một lần nữa, và mặt đất nóng như lửa.

Băng mọc dưới chân Dương Duệ, chúng sẽ tái sinh.

“gọi!”

Mọi thứ đều bình lặng.

Chỉ trong một phút giao tranh, Bạch An Tương đã không thể giúp đỡ Dương Duệ, nhưng Dương Duệ lúc này không đỏ mặt,

thở không ra hơi, bình tĩnh vô cùng.

“Nhìn kia,” anh ta nói.

Nó giống như thể hiện: Nhìn này, tôi đúng, tôi tốt hơn trước rất nhiều.

Bạch An Tương cau mày suy nghĩ.

Cô không sợ Dương Duệ, cũng không tò mò vì sao thực lực của Dương Duệ đột nhiên tăng lên, trên người rõ ràng có bóng dáng của ý trời, cô vẫn tự hỏi Dương Duệ đến lần này mục đích là gì?

Làm con rắn sợ hãi?

“Bùm!”

Cửa ra vào và cửa sổ bị hỏng.

Hoàng Đại Cường đã phá vỡ cửa sổ và lao về phía Dương Duệ ngay khi anh ta xuất hiện như một thiên thạch.

Dương Duệ giật mình, vôi vàng chườm đá nặng khắp người.

Tuy nhiên, trước mặt Hoàng Đại Cường, tảng băng giống như một tờ giấy, dễ dàng bị phá vỡ, cũng không ngăn được hắn tiến lên.

“bùm”! Đã có những tiếng ồn rất lớn.

Hoàng Đại Cường đâm ra, và tấn công bằng cú đâm xuất hiện trong không khí mỏng.

Cả hai cùng lùi lại.

Bạch Sĩ Câu không biết từ lúc nào đã bất ngờ xuất hiện trước mặt Dương Duệ và giúp anh ấy đỡ đòn của Hoàng Đại Cường.

Và vào lúc này.

Những người trong biệt thự lần lượt lao ra khỏi cửa sổ.

Long Yên Nhiên Ôn Tiểu Đình Vân Dĩ Hà Vương Mĩ Lệ ...

Tất cả đều đến bên Bạch An Tương và chờ đợi.

Bạch Sĩ Câu nhìn thấy Hoàng Đại Cường, lông mày cũng cau lại: “Không ngờ các người cùng nhau đoàn kết.”

Hoàng Đại Cường nhướn miệng cười ử rữ: “Ban đêm trời mát mẻ, ôm nhóm cho ấm sẽ ấm hơn.”

Nghe thấy những lời của Hoàng Đại Cường, trái tim của Bạch An Tương run lên và nhìn chăm chăm vào anh ta một cách dữ dội.

Còn Bạch Sĩ Câu thì không khỏi nheo mắt.

“Thiên Ý đều tụ tập ở đây. Nếu các người muốn khiêu chiến, e rằng hòn đảo này sẽ không còn. Ta không nghĩ các người muốn nhìn thấy cảnh này sao?”

Hoàng Đại Cường lại cười: “Nó chỉ là một hòn đảo.”

Hàm ý, anh ta không quan tâm.

Nhưng mọi người phía sau đều quan tâm, Long bước tới và trầm giọng nói: “Tại sao chúng ta không ấn định thời hạn và địa điểm, chúng ta hãy chiến đấu vào ngày khác?”

Chương 1989

Chương 1989:

Bạch Sĩ Câu gật đầu: “Còn có.”

Hoàng Đại Cường lập tức tức giận nói: “Thật là một cơ hội tuyệt vời, bây giờ là cơ hội chỉ có một lần trong đời. Vì hắc đã tự mình giao cửa, vậy chúng ta cùng nhau tiêu diệt hắc, thiên hạ sẽ trở lại yên tĩnh.”

“Nhưng anh đã nghĩ đến giá bao nhiêu chưa?” Bạch An Tương khịt mũi và hỏi lại Hoàng Đại Cường.

Hoàng Đại Cường nói: “Người đang nghĩ ném dưa hấu nhất hạt vừng. Giết hắc hiện tại chỉ là mất đảo, còn muốn thả hắc đi, tương lai người sẽ mất cả thiên hạ.”

“Thật là dễ nói!”

Đúng lúc này, một giọng nói già nua đột nhiên vang lên.

Ô Đông Miện điềm tĩnh bước ra khỏi biệt thự trong khi mặc một chiếc áo khoác bông.

Anh nói khẽ: “Bạn đã bao giờ đếm xem có bao nhiêu người trên một hòn đảo chưa? Con số đó là hàng triệu. Các bạn ký sinh cho Ý chí ngoài Trái đất đã trở nên thờ ơ và tê liệt, nhưng

chúng tôi, là con người, đã trở nên thờ ơ và tê liệt. Không thể chịu chứng kiến bất kỳ đồng bào vô tội nào chết một cách không thể giải thích được. ”

“Vợ ly tán, gia đình tan nát, thân nhân đang chết dần chết mòn ở trước mắt, vô lực vô lực. Là đại nhân sinh tử chiến, loại chuyện này tự nhiên sẽ không xảy ra.”

Đồng tử của Hoàng Đại Cường co lại ngay khi Ô Đông Miện xuất hiện, anh ta chế nhạo và hỏi: “Vậy thì anh nói gì, cứ để anh ta đi?”

Ô Đông Miện khẽ mỉm cười, và thay vì nhìn Hoàng Đại Cường, anh ấy lại nhìn Bạch Sĩ Câu và nói, “Thực ra, tôi luôn tò mò về việc các bạn ký sinh ý chí của vũ trụ mạnh đến mức nào. Liệu các chiến binh phạm trần của chúng ta có luyện tập cả đời không.”, không thể tiếp cận người Độ cao cạnh tranh chống lại người. ”

Bạch Sĩ Câu thờ ơ nói: “Về lý thuyết là như vậy.”

Ô Đông Miện lắc đầu thở dài, “Ta không hòa. Người ta già đi, lòng ta càng ngày càng không muốn. Ta luôn hy vọng sau khi thử thách bản thân có thể từ bỏ.”

Bạch Sĩ Câu nghe Ô Đông Miện muốn nói gì, liền nói: “Làm ơn!”

Ô Đông Miện khẽ gật đầu: “Đôi chỗ.”

“Tốt!” Bạch Sĩ Câu đáp.

Anh nhìn Dương Duệ.

Dương Duệ gật đầu với Bạch Sĩ Câu, sau đó nhéo tay.

Biển âm âm phía sau đột nhiên dừng lại âm âm, và nước biển trong vòng bán kính dặm mười biến thành băng.

“Đủ chưa?” Bạch Sĩ Câu hỏi.

Ô Đông Miện cười nói: “Đủ rồi.”

Nói rồi bước ra ngoài.

Anh ta bước đi không vội vàng, anh ta thực sự trông giống như một ông già bình thường.

Bạch Sĩ Câu sánh bước bên anh.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Đặc biệt Hoàng Đại Cường tràn đầy kinh ngạc: “Người này là ai?”

Anh hỏi Ô Đông Miện.

“Tại sao trước đây tôi không tìm thấy ở anh ấy một tinh thần chiến đấu mạnh mẽ như vậy?”

Bạch An Tương nhìn hấn trắng bệch và nhẹ nói: “Chiến binh bất tử!”

Một chút kinh ngạc lóe lên trong mắt Hoàng Đại Cường: “Một võ giả phạm tục tu luyện đến trình độ này thật không dễ dàng chút nào. Thật đáng tiếc!”

“Tiếc thật?” Yên Nhiên hỏi.

Hoàng Đại Cường lắc đầu thở dài: “Đáng tiếc, cho dù hấn có mạnh đến đâu, hấn cũng là một võ giả phạm trần, chút nào cũng không thể chống lại sức mạnh của quy tắc thiên ý của chúng ta.”

Nói xong, mọi người cùng nhau đi về phía băng.

Chương 1990

Chương 1990:

Trên thực tế, không chỉ Hoàng Đại Cường, mà hầu như tất cả mọi người đều nghĩ rằng Ô Đông Miện chỉ là một chiến binh phàm trần cho dù anh ta có mạnh mẽ đến đâu. Anh ta không thể đánh bại Bạch Sĩ Câu, một người thừa kế quyền năng của ý chí vũ trụ.

Chưa nói đến Bạch Sĩ Câu, ngay cả Hoàng Đại Cường hay Bạch An Tương, Ô Đông Miện cũng không thể đánh bại nó.

Tuy nhiên, sau một vài phút, mọi người sẽ ngạc nhiên.

Bạch Sĩ Câu và Ô Đông Miện đi bên nhau về phía lớp băng dày hình thành trên biển, lúc này mọi người mới thấy ngoài Dương Duệ ra, phía sau Bạch Sĩ Câu đều là người của tứ gia ẩn cư.

Nói cách khác, anh ta đã có được tất cả đội của Sao Minh Vương, còn Sao Minh Vương thì sao?

Yên Nhiên cau mày, và nói nhỏ với Long, “Có gì đó không ổn.”

Long nhẹ gật đầu, nhưng không nói gì.

Hoàng Đại Cường nghiêng người đến bên Bạch An Tương, nhỏ giọng cười: “Này, ông chủ, cậu đang suy nghĩ như thế nào về chuyện đó? Cậu đã nhìn thấy rồi. Bạch Sĩ Câu đã biết chúng ta liên thủ. Nếu lần này hấn trốn thoát thì sẽ chắc chắn phải bắt đầu lại. Hãy lên kế hoạch, nếu chúng ta không chân thành trong sự hợp tác của chúng ta ...”

“Câm miệng lại.” Bạch An Tương nói với vẻ tức giận lạnh lùng trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Nụ cười trên mặt Hoàng Đại Cường cứng lại, và cơ thể anh ta vẫn đứng yên.

Anh nhìn Bạch An Tương và những người khác đi về phía băng, với một nụ cười xấu xa trên miệng. Cho dù người này có quyền lực đến đâu, anh ta vẫn luôn cảm thấy khốn khổ.

“Hi hi, để cho người trước tiên huyền diệu, sớm muộn gì cũng sẽ quỳ trước mặt ta...”

...

...

Ngay khi mọi người rời khỏi biệt thự và đi xem trận chiến trên biển băng, một bóng đen lặng lẽ xuất hiện trong biệt thự.

Cô nhanh chóng đến phòng Trình Uyên, nhẹ nhàng mở cửa bước vào.

Trình Uyên ngủ rất say, không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì.

Nhưng khi bóng đen ập đến Trình Uyên, anh ta không chút chậm trễ duỗi ra một ngón tay và chỉ vào giữa lông mày của Trình Uyên.

Sau đó, một luồng khí đen nhanh chóng xâm nhập vào cơ thể Trình Uyên.

Năng lượng màu đen có tác dụng ăn mòn, trong tích tắc, cơ thể Trình Uyên bắt đầu sụp đổ ...

Đồng thời, trận chiến trên băng cũng bắt đầu.

Ô Đông Miện đột nhiên mạnh bạo lao về phía Bạch Sĩ Câu.

Nhưng Bạch Sĩ Câu không động đậy, chỉ nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Cấm!”

Cũng giống như những kỹ năng trước đây của Trình Uyên, điều này khiến Ô Đông Miện đột nhiên giật mình, sau đó, anh cảm thấy luồng không khí trên khắp người mình ngưng trệ, như thể đột nhiên mất phương hướng tới trước, sau, trái, phải.

“Đây là sức mạnh của quy tắc trong ý chí của Thiên Đài.”
Hoàng Đại Cường tut nói: “Lão già này hoàn toàn không biết sức mạnh của quy tắc. Cái này có tính là cái chết của chính mình không?”

Hoàng Đại Cường lạnh lùng nói chuyện, như thể Ô Đông Miện không ở cùng trại với anh ta, như thể anh ta chỉ là người ngoài cuộc.

Nhưng tất cả mọi người đều hồi hộp và lo lắng, và tất cả đều lo lắng cho Ô Đông Miện.

Tất nhiên, có một người khác vướng vào chuyện này hơn, và đó chính là Bạch An Tương. Bởi vì đối lập với Ô Đông Miện chính là cha ruột của cô.

Cô không biết mình muốn Ô Đông Mẫn thắng hay Bạch Sĩ Câu thắng.

Vào lúc này, Ô Đông Mẫn đang bị trời đột nhiên vung bàn tay to lên, một tiếng “cạch”, lực lượng của pháp tắc vô hình này đã bị xé toạc ra.

Sau đó tiến lên một bước.

Sau đó, bất cứ nơi nào anh đi qua, sương mù dày đặc.

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh ngạc.

Chương 1991

Chương 1991:

Hoàng Đại Cường thậm chí còn uể oải hơn.

Ngay cả Bạch Sĩ Câu cũng không khỏi nhú mày: “Người thực lực có thể phá lệ quy củ.”

Nhìn thấy Ô Đông Miện đã tới gần, Bạch Sĩ Câu hơi hơi hơi đứng lên rồi mới rời khỏi mặt đất.

Anh ấy thực sự đã đi trên không trung.

Lập tức vỗ vỗ Ô Đông Miện lòng bàn tay.

Ô Đông Miện lao tới với một cú đâm dữ dội.

“Bùm!”

Tiếng nổ chát chúa vang lên, lớp băng dày xẹp xuống rồi sụp đổ, Ô Đông Miện, người bước lên mặt băng cũng bị cặp đôi này làm cho lùn đi, nhưng đáng ngạc nhiên là anh ta không hề chìm xuống dưới nước, ngược lại còn nổi lên mặt nước. vừa bị mất mắt cá chân.

Lúc này mọi người mới thấy rõ, dưới chân Ô Đông Miện dường như có thứ gì đó đang giẫm lên, vô hình nhưng nổi trên mặt nước.

Bạch Sĩ Câu cũng kinh ngạc: “Võ giả phạm trần, có thể tu luyện đến trình độ của người đã là kỳ tích.”

Cú đánh mà họ phải đối mặt thậm chí còn ngang nhau.

Tất nhiên, trong sự tính toán kỹ lưỡng, Ô Đông Miện phải hơi bất lợi, bởi vì ống tay áo trên cánh tay đã biến thành bột, lộ ra một cánh tay cường tráng.

Bài Thiếu Lâm vô sự.

“Có rất nhiều điều kỳ diệu mà anh chưa từng thấy!” Nói xong, động lực của Ô Đông Miện lại tăng vọt, rồi anh giậm chân, từ mặt nước bước lên trời.

bay?

Nổi ngoài không khí loãng?

Đây là một hành động vi phạm các quy tắc của thế giới.

Điều này không khỏi khiến mọi người ngạc nhiên.

Một tia ghen tị hiện lên trong mắt Hoàng Đại Cường, nhưng sau đó anh ta đột nhiên trở nên hưng phấn: “Lão già này tuy không hiểu sức mạnh của quy tắc là gì, nhưng thật ra có thể

mượn sức mạnh của quy tắc qua cửa phụ. Nó chỉ đơn giản là một món quà thôi.” .”

“Thật tuyệt vời, ông chủ tiêu thụ, bây giờ chúng ta cùng nhau bắn một phát, cộng thêm lão già này, chúng ta nhất định có thể đánh bại Bạch Sĩ Câu.”

Khi nghe điều này, Bạch An Tương hơi giật mình, và sau đó do dự.

“Này, đừng do dự, đừng bỏ lỡ cơ hội sẽ đến lần nữa!” Hoàng Đại Cường lo lắng thúc giục.

Bạch An Tương cắn chặt môi, nắm đấm khẽ run lên.

Thấy cô do dự, Hoàng Đại Cường lo lắng nói: “Cảm xúc cá nhân hay tình hình chung của cô có quan trọng không? Tốt hơn là cô nên tìm hiểu nó. Tôi sẽ đi trước, và cô có thể tìm ra.”

Nói xong liền vội vàng vọt vào chiến xa, phát ra tiếng “khục khục” như thiên thạch.

“Lão đại đừng lo lắng, ta sẽ giúp ngươi!”

“Bùm!” Có một tiếng động lớn khác.

Bạch Sĩ Câu và Ô Đông Miện đâm lại, lần này Ô Đông Miện đã bị đẩy lùi ngay lập tức, nhưng Bạch Sĩ Câu vẫn không di chuyển.

Tuy nhiên, Hoàng Đại Cường bất ngờ đánh anh ta và đâm sầm vào Bạch Sĩ Câu.

Bạch Sĩ Câu ánh mắt ngưng tụ, hẳn phải nhanh chóng lui về phía sau, liền thu một lòng bàn tay.

“Bùm!” Tạo ra một âm thanh kỳ lạ.

Động lực của Hoàng Đại Cường bị chặn lại, nhưng cơ thể Bạch Sĩ Câu không khỏi run lên.

Ngay sau đó, Hoàng Đại Cường và Ô Đông Miện đã đứng cùng nhau.

Ô Đông Miện liếc nhìn Hoàng Đại Cường, và nói khó chịu: “Tôi không cần sự giúp đỡ của bạn!”

Chương 1992

Chương 1992:

Hoàng Đại Cường giễu cợt: “Lão đại, bây giờ không phải lúc kiêu ngạo, sống lâu như vậy rồi, còn dốt nát như vậy sao?”

“Anh...!” Ô Đông Miện sờ cả gai ốc nhìn anh.

Lúc này, Bạch Sĩ Câu khẽ khịt mũi: “Đối phó một chọi hai không phải là chuyện tốt, chúng ta hãy rời đi ngay bây giờ!”

Nói xong quay người bước đi.

Có lẽ cũng sợ lúc này Bạch An Tương đột ngột gia nhập, nếu Bạch An Tương tham gia thì Bạch Sĩ Câu chắc chắn sẽ thua.

Ô Đông Miện giật mình khi nhìn thấy Bạch Sĩ Câu đang bỏ chạy.

Hoàng Đại Cường phản ứng nhanh, vội vàng thúc giục: “Lão tử trách cứ người, người làm sao vậy, người mau đuổi theo!”

Nói xong dẫn đầu đuổi theo.

Nhưng Ô Đông Miện cau mày, bất động.

Ngay sau đó.

Mặt băng tan chảy, chia cắt bốn gia tộc lớn của Dương Duệ và Bạch An Tương.

Dương Duệ và những người khác cũng chọn cách trốn thoát.

Bên trong biệt thự.

Mọi người quay lại.

Mọi người tập trung trong đại sảnh, tương đối im lặng.

Hoàng Đại Cường quay lại, phàn nàn không đúng mực: “Chỉ một chút, chỉ một chút thôi mà, cậu có chuyện gì vậy? Lão công, tôi nghĩ cậu đã sống vô ích ở cái tuổi như vậy rồi, còn ông chủ tiểu thư, cậu”

“Xảy ra chuyện gì?” Lúc này, Trình Uyên vỗ đầu đi xuống lầu.

Khi mọi người nhìn thấy Trình Uyên, tất cả đều giật mình.

Hoàng Đại Cường tròn tròn mắt, nhanh chóng đứng dậy, kèm theo khuôn mặt tươi cười nói: “Ông chủ, ông ngủ thế nào rồi?”

Trình Uyên gật đầu và nói: “Chà, nó khá nặng, và tôi có một giấc mơ dài, rất dài.”

“Tốt rồi, tốt quá.” Hoàng Đại Cường cười cười, sau đó cũng cười, lắc đầu có chút tiếc nuối: “Ồ, thật đáng tiếc, ông chủ, ngài không biết, ngài ngủ rất ngon, nhưng chúng ta...”

Ngay lập tức, anh kể lại những gì vừa xảy ra.

Trình Uyên khẽ cau mày, trong mắt lóe lên một tia sáng.

“Tại sao không đuổi theo?” Anh hỏi Ô Đông Miện.

Ô Đông Miện hừ lạnh một tiếng, “Chiến thắng không võ!”

“Anh không thể thắng bằng võ thuật?” Trình Uyên cười, nhưng tiếng cười có chút kỳ quái: “Hehe, lúc này, anh đang nói với tôi rằng anh không thể thắng bằng võ thuật sao?”

Nói cách khác, lúc trước khi Trình Uyên nói chuyện với Ô Đông Miện, anh ấy luôn giữ thái độ tương đối khiêm tốn, chưa bao giờ âm dương cách biệt như bây giờ.

Vì vậy, Ô Đông Miện không khỏi nhíu mày: “Ý của ngươi là?”

“Tôi?” Trình Uyên cười khinh thường: “Ý tôi là sao? Tôi có thể tham gia vào những trận chiến như của anh sao?”

Sau đó anh ta quay lại và phàn nàn về Bạch An Tương: “Còn anh? Sao anh không đuổi theo?”

“Tôi ...” Bạch An Tương không nói nên lời.

“Đồ ngốc!” Trình Uyên lạnh lùng mắng.

“Trình Uyên, con nói chuyện thế nào?” Yên Nhiên không nghe được nữa và không khỏi khó chịu: “Đó là Bạch Sĩ Câu, cha ruột của An Tương. Cô ấy vướng vào việc không muốn đối mặt với cảm giác này là chính đáng sao? chồng của An Tương, tôi không biết làm thế nào để an ủi An Tương vào lúc này, tôi vẫn còn trách cô ấy. Anh ... anh là loại đàn ông nào? ”

Chưa kể Yên Nhiên không nghe được, mọi người trong phòng đều ngạc nhiên nhìn Trình Uyên.

Chương 1993

Chương 1993:

Bạch An Tương nắm tay Yên Nhiên, lắc đầu, ra hiệu cô đừng nói gì, rồi cúi đầu xin lỗi.

Trình Uyên đưa hai tay ra xoa mạnh vào mặt cậu.

“Thật là một cơ hội tuyệt vời!” Anh ta trầm giọng lầm bầm một mình, “Thật là một cơ hội tuyệt vời!”

Trình Uyên không an ủi Bạch An Tương như mọi khi, chưa nói đến việc xin lỗi vì sự mất ngôn ngữ của anh ấy vừa rồi, cũng như anh ấy không cảm thấy lời nói của mình quá nặng nề. Anh ấy cảm thấy có lỗi với hành vi buông tha Bạch Sĩ Câu của Bạch An Tương và Ô Đông Miện. .

“Đúng vậy, bọn họ thật nhân từ, muốn có được ông chủ thì thật là khôn ngoan. Bây giờ mọi chuyện đã được giải quyết, tốt biết mấy?” Hoàng Đại Cường nhìn thấy Trình Uyên đồng ý với mình liền vội vàng đi theo.

“Hừ!”

Yên Nhiên liếc nhìn Trình Uyên và Hoàng Đại Cường, và khịt mũi im lặng.

Mọi người trông có vẻ nghiêm túc, nhưng Long nhìn Trình Uyên bất ngờ và cau mày.

“Nào, tôi phải làm gì bây giờ?” Trình Uyên hỏi.

“Bạch Sĩ Câu chạy tới, khó có cơ hội như vậy lần nữa, hấn biết nếu chúng ta đoàn kết, hấn sẽ nghĩ ra nhiều cách đối phó với chúng ta, chỉ cần chúng ta tản mát ra, hấn nhất định sẽ bị đánh bại bởi anh ta.”

Nói đến đây, Trình Uyên dừng lại, sau đó nhìn Bạch An Tương, Hoàng Đại Cường và Ô Đông Miện: “Anh Ô, An Tương, Daqiang, đặc biệt là ba người không thể tách rời nhau.”

Cho đến nay, chỉ có ba người trong số họ có khả năng cạnh tranh với Bạch Sĩ Câu.

Khi cô ấy nghe thấy tên Trình Uyên, Bạch An Tương hơi ngạc nhiên, và bất giác liếc nhìn Hoàng Đại Cường. Lúc này, Hoàng Đại Cường cũng nở một nụ cười khốn khổ với cô.

Rõ ràng, lời nói của Trình Uyên đúng như ý của Hoàng Đại Cường.

“Ý anh là gì?” Bạch An Tương tức giận hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên chế nhạo: “Theo nghĩa đen, vẫn là giải thích sao?”

“Tốt nhất nên giải thích rõ ràng.” Bạch An Tương lạnh lùng nói.

“Quá lười biếng để quan tâm đến anh.” Trình Uyên trực tiếp phớt lờ Bạch An Tương, sau đó lấy ra một điều thuốc và châm lửa.

“Ngươi...!” Bạch Cẩm tức giận không nói được.

“Ngủ trưa xong, cậu uống nhầm thuốc?” Yên Nhiên không nhìn được nổi súng về phía Trình Uyên.

Trình Uyên cũng trực tiếp bỏ qua.

Hít một hơi thật sâu, anh ấy nói: “Chúng ta phải quét sạch chúng trong một cú ngã sà xuống trước khi chúng chuẩn bị!”

“Thật không dễ dàng, chúng tôi thậm chí còn không biết bây giờ họ đang ở đâu.” Hoàng Đại Cường kỳ quái nói.

Trình Uyên phun ra rống khói: “Ta biết.”

“Em biết không?” Hoàng Đại Cường giật mình.

Tất cả mọi người đều giật mình, sau đó đều lần lượt nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn Vân Dĩ Hà cười, “Chủ nhân, ngươi cũng biết.”

Vân Dĩ Hà chớp mắt, sau đó kinh ngạc nói: “Bảo bối thứ ba?”

Như chúng ta đã biết, kho bạc thứ ba thực sự là lãnh thổ được canh giữ bởi Đông Tâm Tư, và cả Đông Tâm Tư và Dương Duệ đều đã quy y tại Minh Vương, và họ đã sống ở đó trước đây. Bây giờ Bạch Sĩ Câu xuất hiện, Dương Duệ dẫn đầu cho anh ta, cho thấy rằng Minh Vương có thể đã trở lại Bạch Sĩ Câu.

Bằng cách này, rất có thể họ đang ở trong kho bạc thứ 3. Đây là suy đoán của Trình Uyên, và anh cũng đã nói cho mọi người biết mình muốn gì.

Nghe vậy, Hoàng Đại Cường tròn tròn mắt, nói nhanh: “Không nên quá muộn, chúng ta đi ngay.”

“Không vội.” Trình Uyên đột ngột nói, “Chúng ta phải bàn bạc một số việc để không ai có thể vất vả.

Khi cô ấy nói điều này, cô ấy liếc nhìn Bạch An Tương.

Bạch An Tương mím chặt môi, đôi mắt như phủ đầy sương mù.

Cô ấy đang rất sai lầm bây giờ.

Chương 1994

Chương 1994:

Dù có ý trời nên cũng bớt mong manh hơn nhưng cô ấy vẫn sẵn sàng thể hiện người phụ nữ bé nhỏ của mình trước mặt Trình Uyên, vì vậy, khi Trình Uyên không hiểu cô ấy hoặc không nghĩ về cô ấy thì làm sao cô ấy có thể không bị oan. ? Buồn không?

Cũng là bởi vì bản thân Bạch An Tương không đủ mạnh, nếu không anh nhất định sẽ hỏi, nếu ngược lại là Cheng Tuấn Phong, bạn Trình Uyên sẽ xảy ra chuyện gì?

Tất nhiên, không có nếu.

Hoàng Đại Cường cười nói: “Ông chủ, đừng lo lắng, tôi đang đi cùng ông chủ, tôi sẽ nhắc nhở cô ấy nếu cô ấy do dự.”

Bạch An Tương khẽ cau mày nhìn Trình Uyên.

Tuy nhiên, Trình Uyên dường như không quan tâm đến cảm xúc của cô ấy, hay nghiêm túc hơn là không quan tâm đến cô ấy một chút nào.

“Vậy thì đó là một vấn đề lớn đối với bạn,” Trình Uyên nói.

Nụ cười trên mặt Hoàng Đại Cường ngày càng đậm hơn.

“Anh Ô, làm ơn.” Sau đó, Trình Uyên nắm tay Ô Đông Miện.

Ô Đông Miện cũng bất lực thở dài.

Bây giờ nó đã được quyết định, sau một cuộc thảo luận đơn giản, nó quyết định lợi dụng ban đêm để hành động.

Một chiếc xe tải lớn chạy tới và mọi người lên xe.

Trình Uyên đã quen thuộc với điều kiện đường xá, nên rất tự nhiên anh lái xe tới.

Bạch An Tương tự nhiên ngồi vào chỗ phi công phụ, nhưng Trình Uyên đột nhiên nói với cô: “Cô đừng sợ lạnh, phi công phụ nên để người khác ngồi.”

Bạch An Tương ngạc nhiên.

Tuy nhiên, những gì Trình Uyên nói không có gì sai, và cô cũng không quan tâm lắm.

Tuy nhiên, sau khi cô bước ra khỏi xe, Trình Uyên thậm chí còn gọi Hoàng Đại Cường cho người lái phụ.

Bạch An Tương chờ đợi.

“Trình Uyên quá đáng!”

Yên Nhiên không thể chịu đựng được nữa, cô bước tới nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Bạch An Tương và quả trách.

Bạch An Tương cười với Yên Nhiên và nói, “Có lẽ anh ấy có kế hoạch của mình.”

“Anh quá tốt bụng.” Yên Nhiên khó chịu, hiển nhiên cô cũng có chút bất mãn với Bạch An Tương.

Trên thực tế, những gì Yên Nhiên nói là đúng, Bạch An Tương quá tốt với Trình Uyên, quá yếu đuối hoặc thậm chí là một chút khiếm tốn. Bạn nghĩ xem, một người phụ nữ bình thường làm sao có thể sẵn sàng chia sẻ người đàn ông của mình cho người khác? Mặc dù hoàn cảnh của Trình Uyên có chút đặc biệt, nhưng nếu Bạch An Tương cứng rắn hơn, làm sao anh ta có thể dám ra tay như vậy.

Được rồi, bây giờ ngay cả Bạch An Tương cũng không quan tâm đến nó.

Yên Nhiên tức giận thay cho Bạch An Tương, đồng thời cũng có cảm giác căm thù sắt đá đối với cô.

Bạch An Tương mỉm cười, nắm lấy Yên Nhiên và lên xe.

Lý do chọn xe tải là chỉ có xe tải mới có thể lái loại đường này, tuy rằng những người này về cơ bản nhanh hơn xe tải, nhưng có thể đối mặt với chiến tranh, tiêu hao linh khí nhiều hơn một chút, nguy hiểm hơn một chút.

“Hôm nay Trình Uyên hơi bất thường,” Vân Dĩ Hà nói.

Vương Mĩ Lệ vội vàng đáp lại: “Đúng vậy, ta cũng đã để ý tới, cảm giác như bị một cái Quỷ bắt được.”

“Đừng nói nhảm.” Vân Dĩ Hà nói.

Vương Mĩ Lệ nhìn chăm chăm: “Em không để ý sao? Trình Uyên trước đây sẽ không bao giờ đối xử với các em mình như thế này cho dù có chuyện gì xảy ra với anh ấy. Anh ấy chỉ nói chuyện ồn ào với mấy đứa em của mình và sợ làm chúng sợ. Em nhìn đi. , Tôi không quan tâm đến cảm xúc của các em tôi, đó chỉ là một người khác.

“Câm miệng!” Vân Dĩ Hà khiển trách.

Chương 1995

Chương 1995:

Vương Mĩ Lệ đột nhiên rụt cổ không dám lên tiếng. Đường như anh đã hoàn toàn quên mất câu nói vừa rồi và anh vẫn đang nói về Trình Uyêncao.

Hầu hết họ đều ngồi trong taxi, ngoại trừ Trình Uyên Ô Đông Miện và Hoàng Đại Cường ngồi trong taxi. Có rất nhiều gió khi xe đi, không lo nói tiếng trên xe, có thể nghe được trong cabin.

“Bạn nghĩ sao?” Yên Nhiên hỏi khi cô ấy ở bên cạnh Bạch An Tương và Long trong khi cô ấy chạm vào Long bằng khuỷu tay của mình.

Long khẽ cau mày nói: “Có chút kỳ quái.”

...

Và chiếc taxi.

Ô Đông Miện ngồi ở ghế sau một mình, nhắm mắt nằm trên đó, như thể đang ngủ.

Khi lái xe trước lịch trình, Hoàng Đại Cường vẫn tiếp tục mỉm cười.

Sau khi nhìn một lúc lâu, nhưng cuối cùng cũng không nhìn được nữa, Hoàng Đại Cường hỏi Trình Uyên: “Ông chủ, hôm nay cậu có chút không bình thường.”

“Bất thường ở chỗ nào?” Trình Uyên ngây người hỏi.

Hoàng Đại Cường cười và nói: “Cậu không thường đối xử với ông chủ như thế này.”

Trình Uyên nhếch lên khóe miệng, quay đầu nhìn Hoàng Đại Cường, lạnh lùng hỏi: “Vậy thì tôi phải làm thế nào?”

Hoàng Đại Cường giật mình, sau đó lại mỉm cười: “Em biết chuyện sao?”

Một tia tức giận hiện lên trong mắt Trình Uyên: “Tôi không hiểu mọi người nghĩ như thế nào, nhưng tôi cảnh báo bạn rằng nếu bạn muốn tồn tại, bạn phải tuân theo quy tắc của thế giới này.”

Mặt của Hoàng Đại Cường đông cứng lại.

Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Lúc cậu nói chuyện điện thoại, tớ còn chưa ngủ.”

“Uh ...” Hoàng Đại Cường xấu hổ một lúc, sau đó giải thích: “Ông chủ, hãy nghe tôi nói, tôi đều vì ...”

“Không cần giải thích.” Trình Uyên lạnh lùng nói: “Tôi biết chuyện gì quan trọng”.

“Uh, cái này ...” Hoàng Đại Cường.

Trình Uyên lạnh lùng khịt mũi, “Nhưng tôi sẽ không cho phép loại chuyện này xảy ra. Sở dĩ tôi không rơi nước mắt với em là vì tôi không muốn vì chuyện nhỏ như vậy mà trì hoãn chuyện lớn.”

Trình Uyên nhấn mạnh những từ tâm thường và lớn.

Hoàng Đại Cường không khỏi gật đầu cười: “Tôi hiểu rồi.”

Tất nhiên Trình Uyên sẽ không cho phép thủ đoạn của Hoàng Đại Cường thành công, ngay cả khi anh biết rằng thủ thuật này là để nâng cao sức mạnh của phe họ.

Sở dĩ anh ấy đề cập đến những chuyện lớn nhỏ là để nói với Hoàng Đại Cường rằng anh ấy chỉ không muốn phá hỏng sự hợp tác vì chuyện chưa xảy ra.

Chiếc xe nhanh chóng đến bên ngoài lỗ kho bạc thứ ba.

Không có ai bảo vệ ở đây.

Sau khi dừng lại ở hầm thứ ba, Hoàng Đại Cường không khỏi cau mày nói nhỏ: “Không, có sức mạnh của quy tắc ở đây.”

Nghe vậy, Ô Đông Miện đang ngồi ở hàng ghế sau không khỏi bưng tỉnh, ngồi ngay ngắn, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Nhưng mà, Trình Uyên trên mặt vẫn là vẻ mặt trống rỗng: “Cái này trong đội hình cất giấu bảo vật, có chút quy củ là chuyện bình thường.”

Nói xong xuống xe trước.

Hoàng Đại Cường khẽ giật mình, sau đó gật đầu, anh bước xuống xe không chút nghi ngờ.

Những người như họ, vốn là người được thừa hưởng ý trời, sẽ sử dụng sức mạnh của pháp tắc, nhưng họ sẽ không phóng thích sức mạnh của quy tắc mọi lúc, mọi nơi, bất cứ lúc nào, và không ai có thể đủ khả năng tiêu thụ.

Chương 1996

Chương 1996:

Chính đội hình này đã khiến Hoàng Đại Cường có chút hứng thú. Rất cuộc, trong thế giới này, có thể sử dụng sức mạnh của các quy tắc để sắp xếp một mảng thực sự là một con đường tắt.

Mọi người ra khỏi xe.

“Họ nên ở bên trong.” Trình Uyên nhắc chân bước vào hang không chút do dự: “Đi theo tôi.”

Vì vậy, dẫn đầu đi bộ vào trong động.

Những người khác cũng vội vàng chạy theo.

Trình Uyên đã khá quen thuộc với cái hố này, anh dẫn đầu đám đông nhanh chóng đến sảnh nơi đậu vàng.

Và khi họ bước vào hội trường.

Có rất nhiều người trong đại sảnh đang ngồi để tĩnh tâm, hầu hết đều là người của tứ gia ẩn cư.

Ngoài ra còn có Bạch Sĩ Câu, Dương Duệ, Đông Tâm Tư và những người khác, nhưng họ không thể nhìn thấy Minh

Vương.

Khi thấy Trình Uyên và những người khác bước vào, họ lần lượt đứng dậy.

Hai bên bắt đầu đối đầu nhau.

“Haha, không ngờ chúng ta sẽ tìm thấy nó?” Hoàng Đại Cường không nhịn được cười khi nhìn thấy Bạch Sĩ Câu.

Hắn cười có chút quên, chỉ vào Bạch Sĩ Câu nói: “Hôm nay chúng ta kết liễu ngươi.”

“Tôi không hiểu.”

Lúc này, Trình Uyên cũng đi về phía Bạch Sĩ Câu.

“Trình Uyên hãy cẩn thận.”

Mọi người cùng nhắc nhở.

Hơn nữa, những người phía sau Bạch Sĩ Câu nhanh chóng vây quanh Trình Uyên với vẻ cảnh giác.

Tuy nhiên, Trình Uyên không hề sợ hãi, cậu bước đến gần Bạch Sĩ Câu, cau mày gọi: “Bố.”

Bạch Sĩ Câu cũng cười nhìn Trình Uyên: “Hừ.”

“Tôi vẫn không hiểu. Vì anh ta mạnh như vậy, tại sao anh ta phải đoàn kết với chúng ta?”, Trình Uyên bối rối hỏi.

Bạch Sĩ Câu nhẹ giọng nói: “Bởi vì không tìm thấy còn sót lại một vật tư liệu, hẳn không biết còn sót lại tư liệu kia có phải là bị ta nuốt vào hay không, nếu là như vậy, hẳn tự nhiên không có lòng tin đánh bại ta, cho nên hẳn sẽ đoàn kết với.” bạn.”

Nghe thấy cuộc đối thoại vô lương tâm giữa Trình Uyên và Bạch Sĩ Câu, Hoàng Đại Cường hơi sững sờ.

“Này, ông chủ, ông đang nói cái gì vậy? Người nào có sức mạnh như vậy?”

Không chỉ Hoàng Đại Cường nghi ngờ, những người khác cũng hoang mang.

Đặc biệt khi Trình Uyên gọi cha của Bạch Sĩ Câu, cơ thể Bạch An Tương run lên rõ rệt.

Duy trì vẻ mặt lãnh đạm của mình trong một thời gian dài, Trình Uyên cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm, và lông mày của anh ấy từ từ giãn ra. Chậm rãi quay người lại, nhìn Hoàng Đạt Hiên nói: “Anh, lừa anh ở đây không dễ.”

“Hehe, ông chủ, đừng có đùa như vậy.”

Nghe những lời của Trình Uyên, miệng Hoàng Đại Cường giật giật và ngậm ngừng nói.

Tuy nhiên.

Trình Uyên cười nhẹ: “Em nghĩ anh nói đùa à?”

“Đương nhiên, kẻ thù không đội trời chung của chúng ta phải là hắn!” Vừa nói, Hoàng Đại Cường vừa đưa tay về phía Bạch Sĩ Câu.

Nhưng Trình Uyên không hề nhìn lại, mà kiên quyết nói:
“Không phải, kẻ thù chung của chúng ta là cậu!”

“Ngươi nói cái này là có ý gì?” Hoàng Đại Cường kinh ngạc nói: “Ta biết Thiếu Lâm là người có ý chí nhất thiên hạ. Hắn là người mạnh nhất. Ta... Ta hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn. , làm sao có thể ...? “

Chương 1997

Chương 1997:

Anh ta trông có vẻ ngờ vực.

Không nói đến Hoàng Đại Cường, tất cả mọi người có mặt cũng chết lặng.

Theo Hoàng Đại Cường, Bạch Sĩ Câu là người thừa hưởng ý chí của thế giới nhiều nhất và anh ta là người nguy hiểm nhất, chỉ cần anh ta tồn tại, Hoàng Đại Cường sẽ chỉ có tâm lý tự bảo vệ mình, sẽ không sinh ra suy nghĩ khác, nhưng ...

Bạch Sĩ Câu đột nhiên nói: “Đúng vậy, ta quả thật là người lấy được Thiên ý nhiều nhất, nhưng người lấy được nhiều nhất không có nghĩa là người đó mạnh nhất.”

“Ý anh là gì?” Hoàng Đại Cường ngạc nhiên hỏi.

Bạch Sĩ Câu tiếp tục giải thích: “Trên thực tế, thiên thạch chỉ thực sự được chia thành hai phần, phần còn lại là đồ thừa. Một số thợ thủ công cảm thấy tiếc nên vứt bỏ nó, vì vậy họ đã biến nó thành một phụ kiện nhỏ, và An Tương đã nhận được nó. Chỉ là một trong số họ. ”

“Nếu tôi đoán không lầm, chắc hẳn vẫn còn bốn món đồ trang trí làm bằng vật liệu còn sót lại.”

“Nguyên lai, ta cho ngươi và ta một chút, nhưng là ngươi nuốt hai cái còn lại.”

“Hiện tại ngươi rất mạnh, ngươi nên hơn ta. Sở dĩ muốn hợp nhất Trình Uyên và An Tương để đối phó với ta, là bởi vì ngươi đoán rằng dưới tác động của ý trời, ta sẽ không nghĩ đến con của ta.” tình cảm cá nhân và muốn đối xử với cuộc sống riêng của tôi. Con gái bắt đầu, vì vậy bạn đã lợi dụng điều này.”

“Còn tại sao ngươi muốn hợp nhất An Tương và Trình Uyên, là bởi vì ngươi chưa tìm được mảnh vụn cuối cùng. Ngươi không rõ ta có nuốt phải mảnh vụn đó hay không. Nếu ta nuốt xuống, thì ngươi chưa chắc đã đánh bại ta.”

Sau khi nghe Bạch Sĩ Câu giải thích, hồi lâu mọi người không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm.

Nó hơi lộn xộn, bạn phải sắp xếp nó từ từ.

Nhưng mọi người cuối cùng cũng hiểu rằng Hoàng Đại Cường là kẻ thù không đội trời chung của họ.

Vì vậy những người thân cận với Hoàng Đại Cường đều lùi lại.

Lúc này, mắt Bạch An Tương lại uơn ướt.

Vốn dĩ, cho dù cô được yêu cầu đối phó với Bạch Sĩ Câu, hoặc biết rằng Bạch Sĩ Câu sẽ tiêu diệt cô, đó là một thực tế mà cô

không thể chấp nhận.

Bây giờ sự thật đã sáng tỏ, Bạch Sĩ Câu không phải là kẻ thù, ít nhất không phải bây giờ, trái tim khó lựa chọn của cô cuối cùng cũng tạm thời đáp xuống, nước mắt lén trào ra, cô đang khóc vì sung sướng.

“Haha, được rồi, chuyện của cậu thật sự rất tốt.” Tuy nhiên, lúc này Hoàng Đại Cường không hề vội vàng, mà hỏi Trình Uyên: “Trình Uyên, cậu có thực sự tin cậu ấy hay không? Làm sao cậu biết đó không phải là cậu ấy? Nói dối. ?”

Trình Uyên nhẹ giọng nói: “Ta đương nhiên biết.”

“Tại sao anh biết?” Hoàng Đại Cường: “Nếu anh tin những gì anh ta nói, làm sao anh có thể chắc chắn rằng bản di chúc phế vật cuối cùng không bị anh ta nuốt chửng?”

Trình Uyên chế nhạo, “Bởi vì người cuối cùng là sau lưng tôi.”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó tất cả đều nhìn về phía sau Trình Uyên.

Một người đứng sau Trình Uyên.

Một người không ai ngờ tới.

Đồ dê tiện!

Mọi người đều ngạc nhiên.

De She bước tới và chào Ô Đông Miện đang ở bên cạnh.

Ô Đông Miện cũng rất kinh ngạc, dù sao đây cũng là đệ đệ của hắn, hắn cũng chưa từng biết trong nhà có đạo lý gì nông cuồng.

“Tiểu Đức, có phải là em không?” Ô Đông Miện hỏi.

Đức Xá cười khỏ: “Chủ nhân, ta rất an tâm khi biết lão công của ngươi vẫn còn sống. Tiểu Đức này đã nhiều năm không được gọi.”

“Vâng, là tôi.”

Đức Xá khẽ mỉm cười với đám đông và nói, “Thực ra, tôi nên là người có được ý chí của thế giới bên ngoài này trước. Đồng thời, tôi nghĩ thấy tín hiệu của cuộc khủng hoảng này. Tôi biết rằng tôi chỉ nhận được một phần nhỏ, và có hai mảnh lớn. Tôi háo hức xem và muốn ăn tươi nuốt sống chúng tôi, nên tôi đã giấu nó đi.

Chương 1998

Chương 1998:

“Cách hiệu quả nhất để che giấu là che đậy hơi thở của bạn.”

Đức Xá chào Ô Đông Miện, và nắm tay Long, Dương Duệ, và Vân Dĩ Hà: “Tôi xin lỗi, Chủ nhân, cũng có một số anh chị em cao cấp.”

“Thật ra, mấy quyền thiên cổ mà sư phụ thu được hoàn toàn không phải cổ vấn, mà là ta cố tình làm ra vấn tự cổ để mọi người nhầm lẫn. Chuyện này chỉ có chủ nhân mới hiểu được, bởi vì ta đã sử dụng một ít quy tắc và chỉ để cho sư phụ.” Một người có thể hiểu.”

“Ta để cho võ lâm thế giới nhiều hơn, mục đích chính là làm loạn thế giới, làm cho mọi người coi như cao thủ, để cho ta trà trộn vào, có chút bảo đảm về mặt an toàn.”

“Đồng thời, tôi cũng đã nghiên cứu nhiều sách cổ và thu được một số thông tin hữu ích từ chúng, để quy luật ý chí của vũ trụ và quy luật của thế giới này được kết hợp hoàn hảo để tạo thành một bộ phương pháp tu luyện riêng biệt, được gọi là đội hình.”

“Các anh em đã chọn võ thuật, và tôi đã chọn phương pháp đội hình một mình vì lý do này.”

Nói đến đây, Đức Xá khẽ mỉm cười, và có vẻ nói có phần tự hào: “Xem ra những gì tôi đã giấu khá kỹ”.

Đến lúc đó mọi người mới biết tại sao Đức Xá lại suy ra phương pháp, nhưng thật ra không có suy ra chút nào, chính là lực lượng quy tắc của ý trời này mới có thể nhìn thấy tương lai và quá khứ. Không chỉ có Đức Xá làm được, mà Bạch An Tương bây giờ cũng có thể làm được, Bạch Sĩ Câu và Hoàng Đại Cường đương nhiên không phải là vấn đề.

Tuy nhiên, có một điểm mấu chốt về điều này, đó là về tương lai và quá khứ của người đạt được Ý chí ngoài Trái đất, điều mà người đạt được Ý chí ngoài Trái đất không thể phát hiện được.

“Cách tốt nhất để chứng minh sự vô tội của một người là đưa chứng cứ ra trước mặt các người.” Bạch Sĩ Câu cười nhẹ nói, “Nếu tôi đã bị ảnh hưởng bởi ý chí của vũ trụ, việc đầu tiên tôi nên làm là tiêu hao đạo lý. . Nhưng ... ”

Tuy nhiên, anh đã không làm như vậy, đây là bằng chứng trực tiếp nhất.

Tuy nhiên, lúc này Hoàng Đại Cường vẫn ngoan cố: “Hehe, chiến lược tốt, Bạch Sĩ Câu, người chỉ muốn dùng Đức Xá để tiêu diệt liên minh của chúng ta. Khi người giết ta, từ nay về sau không ai có thể ngăn cản người. Đến lúc đó, người chắc chắn sẽ là người đầu tiên nuốt chửng Đức Xá, và sau đó là con gái ruột của anh. ”

“Đừng nói với tôi rằng bạn sẽ không làm điều này. Tôi biết quá nhiều về ảnh hưởng của ý chí của Thiên đường đối với

một người. Nếu không, làm thế nào bạn có thể tìm kiếm những mảnh vụn của Đức Xá?”

Không phải không có lý, mọi người lại vương bận.

Tuy nhiên, Đức Xá lắc đầu và nói: “Thực ra không phải anh Bai đang tìm tôi mà là anh Bai người mà tôi đang tìm.”

“Cái gì?” Hoàng Đại Cường đột nhiên bị sốc.

Vào lúc này, Trình Uyên tiếp tục cuộc trò chuyện của Đức Xá và nói, “Bạn không nghĩ rằng cha tôi và họ đến đây tối nay và họ đến rất đột ngột?”

“Họ kích động nhân danh cảm dỗi, nhưng thực chất là muốn lôi kéo anh. Để tôi lên vào biệt thự đánh thức Trình Uyên, đồng thời nói cho anh ta biết mọi nguyên nhân và hậu quả.”

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

Mọi người kinh ngạc nhìn nó.

Tôi nhìn thấy một người phụ nữ có dáng người nhỏ nhắn và khuôn mặt xinh đẹp, bước ra khỏi đám đông.

Người này không phải ai khác, mà là Minh Vương tinh.

Minh Vương bình tĩnh nhìn Hoàng Đại Cường không liếc mắt.

Khi Bạch Sĩ Câu đến cửa yêu cầu Minh Vương phục tùng, thực ra đang thử lòng nàng, Bạch Sĩ Câu đã rất ngạc nhiên và hài lòng vì Minh Vương thà chết chứ không chịu đầu hàng.

Ban đầu, anh quyết định giúp Trình Uyên và những người khác thoát khỏi mối nguy hiểm tiềm ẩn này, nhưng chính vì sự công bình của Minh Vương mà cuối cùng anh đã không bắt đầu.

Sau đó Bạch Sĩ Câu nói với Minh Vương, Minh Vương đương nhiên rất bất ngờ và may mắn cả đời, đến lúc đó hẳn mới biết lời nói của Trình Uyên trong trận đấu tay đôi với nàng là sự thật.

Do đó, cô chỉ có thể tạm thời từ bỏ mối quan hệ bất bình của mình với Long và hợp lực với chúng để chiến đấu chống lại Hoàng Đại Cường.

Vì vậy, bây giờ cô không được nheo mắt, cố gắng kiềm chế bản thân không nhìn về hướng Long đang ở.

Cô sợ rằng mình sẽ không kiểm soát được bản thân.

Chương 1999

Chương 1999:

“Ha ha ha ha ha ha”

Sau khi nghe họ nói, Hoàng Đại Cường không hề lo lắng hay tức giận, mà đột nhiên bật cười.

Mọi người đều tỏ vẻ bối rối.

Sau khi cười một tiếng, Hoàng Đại Cường nhin không được cười nói: “Các người, cái gì cũng coi như là xinh đẹp!”

“Tôi muốn biết bây giờ, bây giờ bạn đã sắp xếp tất cả những điều này, bạn sẽ làm gì tiếp theo”

“Bạn có biết ngu ngốc là gì không”

“Bạch Sĩ Câu không nuốt Đức Xá, người dám để cho ta biết loại chuyện này.”

Nói đến đây, thân thể của Hoàng Đại Cường dần dần đứng thẳng lên, và anh ta không còn giả vờ nữa.

Trong phút chốc, linh khí trên người hắn tăng vọt nhưng đột nhiên, như thể đột nhiên thay đổi một người.

“Từ khi ta biết Bạch Sĩ Câu không có nuốt trôi Đức Xá, vậy thì thân thể ý chí ngoại giới này cũng nên tính là mạnh nhất. Và chỉ cần ta mạnh hơn Bạch Sĩ Câu một chút, một chút còn lại cũng đủ để san bằng tất cả các bạn ở đây.”

“Các bạn thực sự đã ở bên nhau và chờ đợi tôi giết, đó là nghĩa đen”

“Chặc chặc chặc chặc chặc chặc chặc thích tìm người ngu ngốc rồi nghĩ mình thông minh thế nào”

“Tôi muốn biết bạn sẽ làm gì tiếp theo để đoàn kết và chiến đấu với tôi”

Anh bỗng thấy tự hào.

Những gì Hoàng Đại Cường nói là đúng, chỉ cần Bạch Sĩ Câu không nuốt được Đức Xá, thì Hoàng Đại Cường sẽ thừa hưởng ý chí từ Thiên giới nhất, cho dù mọi người ở đây cộng lại cũng không phải là đối thủ của hắn.

Tuy nhiên.

Trình Uyên đột nhiên bước ra và chế nhạo Hoàng Đại Cường: “Không cần thiết đâu.”

“Sợ hãi” Hoàng Đại Cường khinh thường liếc nhìn Trình Uyên, không còn giống bộ dáng tầm thường trước đây nữa.

Trình Uyên lắc đầu: “Ý của tôi là, tôi không cần phải đoàn kết để chống lại anh, tôi là đủ!”

“Haha” Nghe được lời nói của Trình Uyên, Hoàng Đại Cường không khỏi bật cười lần nữa: “Cô điên rồi, cô làm sao vậy?”

“Nói như vậy Bạch Sĩ Câu nghĩ muốn cùng ta đánh nhau, người”

Rõ ràng là anh đã xem thường Trình Uyên.

Không có gì khó hiểu khi hắn coi thường Trình Uyên, ý chí của thế giới mạnh mẽ đến nỗi những chiến binh phàm trần không thể cạnh tranh được chút nào, cho dù Ô Đông Miện có thể chống lại Bạch Sĩ Câu, thì Bạch Sĩ Câu cũng là người muốn làm anh ấy trông đỡ xấu hổ hơn.

nhưng!

Trình Uyên lại giễu cợt: “Hoàng Đại Cường, cậu có thể thử xem mình có bao nhiêu sức lực bây giờ.”

Khi nghe thấy điều này, vẻ mặt của Hoàng Đại Cường đột nhiên thay đổi.

“Những gì đang xảy ra ở đây”

Anh ấy đã bị sốc.

Đang bí mật điều chỉnh sức mạnh của mình, anh chợt nhận ra rằng trong cơ thể mình chẳng còn bao nhiêu.

Điều này khiến Hoàng Đại Cường hơi tức điên lên. Anh ấy đã thử nhiều lần liên tiếp và tất cả đều giống nhau.

Hoảng loạn!

Đức Xá nói: “Tôi có một đội hình ở đây.”

“Một đội hình lớn có thể trấn áp cảnh giới tu luyện của mọi người và sức mạnh của quy tắc.”

Hoàng Đại Cường đột nhiên sửng sờ.

“Chết tiệt, không hổ là vừa mới tiến vào, thiếu chút nữa đã tồn tại quy củ.”

Chương 2000

Chương 2000:

Anh ấy bây giờ rất khó chịu, tại sao ngay từ đầu anh ấy đã không quan tâm?

Nếu bạn cẩn thận một chút, bạn sẽ không bị lừa.

Ngay lập tức, anh chợt nghĩ ra điều gì đó, anh chợt nhìn về phía Trình Uyên: “Là em!”

Trình Uyên gật đầu: “Đúng, là tôi!”

“Ta biết người sẽ thái quá, cho nên ta cố ý phân phó người.”

Từ điều này, Hoàng Đại Cường thực sự đột nhiên nhận ra.

Không chỉ Hoàng Đại Cường, mà tất cả mọi người đều hiểu ngay lập tức.

Hóa ra trước đó Trình Uyên đã cố tình làm điều này với Bạch An Tương, anh ta chỉ muốn Hoàng Đại Cường bị phân tâm bởi sự việc này, và vì vậy mà trở nên nghi ngờ Trình Uyên. Tất nhiên, sự nghi ngờ này chỉ liên quan đến mối quan hệ giữa Trình Uyên và Bạch An Tương, và chính vì mức độ nghi ngờ này mà anh ấy bỏ qua những thứ khác.

Mặc dù có thể không nhất thiết phải làm điều này, nhưng nó có thể làm tăng khả năng bị lừa dối của Hoàng Đại Cường.

Bạch An Tương cũng đã thức dậy, và Yên Nhiên cũng đã thức dậy.

Yên Nhiên nhìn Trình Uyên trắng bệch, nắm lấy tay An Tương, lẩm bẩm: “Cũng may, chỉ là đang đóng kịch, nếu không tôi không thể phụ anh ấy.”

Bạch An Tương cười với anh.

Trình Uyên bước đến gần Bạch An Tương, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng “giật lấy cô” của Yên Nhiên: “Anh xin lỗi, anh là người trước đây.”

“Tôi hiểu.” Bạch An Tương gật đầu và ngắt lời anh.

Hai người nhìn nhau và mỉm cười.

Ngay lập tức, Trình Uyên quay sang Hoàng Đại Cường và nói: “Bây giờ trong hang động này, trình độ tu luyện của mọi người đều đã bị trấn áp đến tầng thứ nhất, và bạn cũng không ngoại lệ!”

“Vậy chúng ta hai người đánh nhau, người cho rằng ta có tư cách”

Hoàng Đại Cường chết lặng.

Anh ta nhìn cái này, sau đó nửa phút chốc, trên mặt mang theo nụ cười xấu hổ: “Ông chủ, người nói giỡn cũng quá tốt rồi, ta vừa rồi.”

“Khi mọi chuyện đã đến mức này, anh vẫn còn có tâm lý bông bột” Trình Uyên ngắt lời anh.

Vẻ mặt của Hoàng Đại Cường đông cứng lại.

Lập tức giấu cợt: “Tuy rằng đều là đệ nhất cấp, ta không thể thay đổi quy tắc, nhưng ta nghĩ vẫn có thể sử dụng một số quy tắc đơn giản. Cho tới nay, chỉ có Bạch Sĩ Câu mới có thể đấu với ta, người.”

“Người thật sự coi ta như vậy sợ người sao?”

“Chiến tranh là chiến tranh, ai sợ ai!”

Nói là lùi một bước, có vẻ như anh ta chuẩn bị mở tư thế chiến đấu với Trình Uyên.

Tuy nhiên, khi rút lui, anh ta chỉ lùi đến bên cạnh Vân Dĩ Hà, sau đó nhanh chóng bắn tới, túm tóc Vân Dĩ Hà, kéo cô đến trước mặt mình, nhanh chóng dùng một tay nhéo cổ cô.

“Đừng nhúc nhích, ta sẽ giết nàng nếu người động một lần nữa!”

Mọi người đều bị sốc.

Vân Dĩ Hà vốn dĩ muốn chống cự, nhưng không hiểu sao cơ thể cô đột nhiên mất đi sức lực.

Hoàng Đại Cường trên mặt lộ ra một tia giễu cợt thành công: “Hahaha, ta đã nói, ta còn có thể dùng một số quy tắc đơn giản, huống chi người Trình Uyên không phải đối thủ của ta, cho dù sự phụ Vân Dĩ Hà của người cũng không phải đối thủ của ta.”

“Nếu cô dám xông tới, tôi sẽ bóp cổ cô ấy cho đến chết.”

“Anh muốn làm gì” Vương Mĩ Lệ vội vàng nói.

“Thả tôi ra!” Hoàng Đại Cường đe dọa.

Chương 2001

Chương 2001:

“Để tôi yên, giết hắn đi!” Vân Dĩ Hà hét lên với Trình Uyên mà không hề sợ hãi.

Khi mọi người muốn bước tới, Trình Uyên xua tay ngăn cản.

“Bình tĩnh!” Anh lo lắng nói: “Bình tĩnh.”

“Trình Uyên, tôi không thể hứa với anh ấy. Tôi đã bỏ qua cơ hội này. Trong tương lai sẽ không có cơ hội như vậy.” Có người thuyết phục.

Quả thực đây là cơ hội chỉ có một lần trong đời, nếu để Hoàng Đại Cường buông tay lần này, hậu quả có thể tưởng tượng được.

Khi đó, những người như bọn họ nhất thời sẽ không tách ra, ngược lại sẽ bị Hoàng Đại Cường chia ra ăn thịt. Nhưng vào lúc này, hy sinh một Vân Dĩ Hà, nhưng có thể đổi lấy bình yên, cứu mạng vô số người, dù có đáng giá bao nhiêu đi chăng nữa.

Tuy nhiên, người của tứ đại gia tộc giấu mặt không hiểu Trình Uyên, nhưng mọi người xung quanh đều biết anh, anh sẽ không dễ dàng từ bỏ cuộc sống của bất kỳ ai, đặc biệt là những

người xung quanh. Vì vậy, Long và Bạch An Tương không nói.

“Ta có một đề nghị.” Trình Uyên cau mày trầm giọng nói: “Ta có thể cứu mạng ngươi, nhưng ngươi phải cho ta một ít sức mạnh pháp tắc trong cơ thể.

Đây thực sự là một phương tiện kiểm tra và số dư.

không may.

Hoàng Đại Cường không tin tưởng Trình Uyên, chế nhạo: “Anh đã nói dối tôi một lần, và anh muốn nói dối tôi hai lần. Con ma biết rằng tôi sẽ chia sức mạnh của các quy tắc cho anh. Liệu anh có làm hại kẻ giết người không.”

“Tôi hứa!” Trình Uyên nói.

“Bảo bối, anh hứa sẽ có cái rắm!” Hoàng Đa Cường tức giận nói: “Hoặc là thả tôi ra, hoặc là tôi giết cô ấy!

“Trình Uyên để anh ta giết tôi, đừng quan tâm đến tôi, cô không thể làm như vậy nữa, hiện tại cô ấy vẫn rất khó chịu.

Vào thời khắc Hoàng Đại Cường bị ép sống, Dương Duệ đã ở bên cạnh cô. Tuy nhiên, Dương Duệ chưa bao giờ để ý đến cô, ngay cả khi Hoàng Đại Cường bị bắt làm con tin, lông mày của Dương Duệ vẫn không hề nhăn lại, cứ như thể chuyện này không liên quan gì đến anh ta.

vô tư,

tê liệt,

Tránh xa vấn đề!

Có lần, người ta cho rằng Vân Dĩ Hà nên thành đôi với Dương Duệ, và Vân Dĩ Hà đã học võ cho anh ta. Vì đại nghĩa của hắn, đã đợi hắn hơn trăm năm. Nhưng cuối cùng bạn đã nhận được gì?

Đó là nó

Giờ phút này, cô nhìn thấu người đàn ông lãnh đạm và ích kỷ này, trái tim cô như chết đi sống lại!

“Người phụ nữ hôi hám, câm miệng!” Hoàng Đại Cường uy hiếp Vân Dĩ Hà, trên tay thêm một chút sức lực, Vân Dĩ Hà lộ ra vẻ mặt đau khổ.

“dừng lại!”

Lúc này, một giọng nói khản trương vang lên.

Vương Mĩ Lệ đứng ra khỏi đám đông và đến với Hoàng Đại Cường và Vân Dĩ Hà, anh ấy nói với Hoàng Đại Cường, “Tôi sẽ thay đổi nó.”

“Để tôi làm cô ấy thì sao?”

“Không!” Hoàng Đại Cường thẳng thừng từ chối.

Vương Mĩ Lệ lo lắng nói: “Ta thích hợp làm con tin của người hơn là nàng làm con tin của người.”

Anh ta lo lắng, hồi hộp và có chút choáng ngợp, anh ta đỏ mặt nói với Hoàng Đại Cường: “Hãy nghĩ xem, cô ấy là một cường quốc trong Thần Võ Võ Đang. Cho dù cô ấy bị áp chế vào trang bị đầu tiên vì đội hình ở đây, cô ấy vẫn cũng vậy. Một cấp cao cấp, còn tôi là cấp trung cấp, vì vậy bạn có thể kiểm soát tôi tốt hơn, đừng lo lắng về việc bất cần mất kiểm soát.

Hoàng Đại Cường khẽ cau mày, dường như đang cân nhắc những ưu và khuyết điểm.

Khi Vân Dĩ Hà nghe Vương Mĩ Lệ nói lời này, lòng cô vô cùng phức tạp.

Chương 2002

Chương 2002:

Cô hiểu rõ ý đồ của Vương Mĩ Lệ, nhưng chính cô là người đã đưa anh ta lên, thật ra thì dù có chuyện gì xảy ra sau này, Vân Dĩ Hà cũng chỉ coi Vương Mĩ Lệ như một con tốt để tiến lên cuộc chơi. Tất nhiên, nếu không có ván cờ như vậy, Vân Dĩ Hà sẽ chỉ coi anh như một đứa trẻ, và sẽ không bao giờ nghĩ đến bất cứ điều gì khác.

Nhưng vào lúc này, Vương Mĩ Lệ sẵn sàng đánh đổi mạng sống của mình để lấy cô, và Vân Dĩ Hà đã cảm động.

Trái tim cô ấy đập.

Khi một người, dù nghèo hay giàu, sẵn sàng chết vì bạn, kể cả khi bạn không thích anh ta, thì ít nhất bạn sẽ không ghét anh ta.

Ngoài ra, Vân Dĩ Hà không ghét Vương Mĩ Lệ.

“Đừng nghe anh ấy.” Vân Dĩ Hà cũng lo lắng nói.

“Đừng nghe cô ấy!” Vương Mĩ Lệ lại lo lắng nói: “Hãy nghe tôi, Hoàng Đại Cường, anh đã ở bên cạnh chúng tôi, và anh nên biết mối quan hệ giữa tôi và Trình Uyên.”

“Người phụ nữ này từng muốn giết Trình Uyên, nhưng tôi đã ở bên cạnh anh ta. Mọi quan hệ của chúng tôi giống như anh em, không giống như cô ấy. Vì vậy, nếu bạn bắt được tôi, sẽ có ích hơn là bắt được cô ấy.”

“Bạn nghĩ về nó nếu đó là lý do.”

Hoàng Đại Cường r3n rĩ một tiếng, sau đó chế nhạo: “Được rồi, lại đây.”

Vương Mĩ Lệ tiến đến chỗ Hoàng Đại Cường không chút do dự, sau đó quay lưng về phía anh, hai tay buông thõng tự nhiên như thể đang buông.

“Tại sao anh lại ngốc như vậy?” Vân Dĩ Hà cảm động, nhưng đồng thời cũng phần nộ.

Vương Mĩ Lệ quay đầu lại, cười nhẹ với cô: “Em có thể mất tất cả, không có chuyện gì có thể xảy ra, nhưng anh không thể nhìn em đau một chút.”

“Đừng”

Trước khi Vân Dĩ Hà nói xong, Hoàng Đại Cường bất ngờ đẩy cô về phía Trình Uyên, rồi nhanh chóng bắn Vương Mĩ Lệ.

“Khiếp, ngươi còn có quan hệ vợ lẽ với ta, chua ngoa sao?” Hoàng Đại Cường chửi rửa.

Vừa thốt ra những lời này, Dương Duệ hơi nhướng mày nhìn Vương Mĩ Lệ, trong lòng lóe lên một tia sát ý lạnh lùng.

Đôi với vụ trao đổi con tin này, Trình Uyên vẫn im lặng.

Vương Mĩ Lệ đúng, theo như Trình Uyên được biết, mối quan hệ với Vương Mĩ Lệ còn thân thiết hơn với Vân Dĩ Hà, nhưng những gì anh ấy nói là sai, bởi vì dù là Vân Dĩ Hà hay Vương Mĩ Lệ, Trình Uyên sẽ không nhìn họ có một Tai nạn.

Nhưng cuộc trao đổi này có thể là một cơ hội cho Vương Mĩ Lệ, vì vậy anh ấy đã không ngăn cản nó.

“Buông anh ta ra!” Vân Dĩ Hà lo lắng nói sau khi được thả ra.

“Đừng tới đây!” Hoàng Đại Cường lại dùng tay đẩy mạnh.

Không ai dám nhúc nhích.

Trình Uyên lúc này cũng có một quyết định khó khăn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thả hã ra!”

“Trình Uyên”

Mọi người còn muốn thuyết phục nhưng Trình Uyên đã đưa tay ra ngăn cản và lạnh lùng nói: “Tôi biết lẽ phải. Tôi biết rằng chúng ta có thể cứu rất nhiều người bằng cách giết anh ta bất chấp tính mạng của anh trai chúng ta. Nhưng những điều đó đã không đã xảy ra chưa, ta không Vì cái gì không có xảy ra, ta vừa nhìn huynh đệ của ta chết! ”

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, và dường như nhiều người không hiểu logic của anh ta.

Vương Mĩ Lệ cười nói: “Trình Uyên, thật ra vừa rồi em đã nói dối anh.”

Nghe đến đây, Trình Uyên giật mình, trong lòng chợt dâng lên một dự cảm không lành.

“Tôi thực sự rất nhàm chán. Tôi không giống Chen Dong. Anh ấy có nhà và có ý nghĩa sống. Tôi không giống như một con gấu trắng. Tôi thực sự sống khá nhàm chán. Tôi không biết mình muốn gì. gì.”

“Em đã nói dối anh, Vân Dĩ Hà không phải là người duy nhất sẵn sàng chết vì em, còn anh, Trình Uyên.”

“Người gọi ta là huynh đệ, đương nhiên không thể làm cho huynh đệ người xấu hổ!”

Chương 2003

Chương 2003:

“Tạm biệt người anh em!”

Nói đến đây, tay phải đang bị treo của Vương Mĩ Lệ đột nhiên nhấc lên, nhưng lúc này trên tay anh ta đang cầm một con dao rựa. Anh cứa dao vào tim.

Hoàng Đại Cường không ngờ rằng Vương Mĩ Lệ sẽ giấu một con dao trong tay áo của mình, nhưng hai tay Vương Mĩ Lệ luôn buông thõng nên không ai để ý.

Anh ta đột nhiên đâm vào chính mình, Hoàng Đại Cường không có thời gian để ngăn cản, nói cách khác, chỉ cần con dao của Vương Mĩ Lệ đâm vào trái tim của chính mình, thì không chỉ Vương Mĩ Lệ mà cả Hoàng Đại Cường sẽ chết.

Vì vậy, Hoàng Đại Cường đã bị sốc vào lúc này.

Mọi người đều bị sốc.

Trình Uyên không ở gần, nhưng đã quá muộn để cứu anh.

“Không!” Trình Uyên và Vân Dĩ Hà đồng thanh hét lên gần như cùng một lúc.

Lúc này, một bàn tay đột nhiên duỗi ra nắm lấy bàn tay đang cầm dao của Vương Mĩ Lệ.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên đột nhiên nhắc đến một trái tim trong cổ họng của mình, và nó từ từ rơi xuống.

Hoàng Đại Cường cũng vậy.

Người nắm lấy tay Vương Mĩ Lệ là Dương Duệ, người thân thiết nhất với Hoàng Đại Cường và Vương Mĩ Lệ.

Dương Duệ lấy dao của Vương Mĩ Lệ.

Trình Uyên nhìn anh một cái đầy cảm kích, mặc kệ anh có thù địch hay không, nhưng sự thật là bây giờ anh đã cứu Vương Mĩ Lệ, cho nên Trình Uyên vẫn nói: “Cảm ơn.”

Dương Duệ cười bí mật: “Không có chi.”

Nụ cười của anh khiến Trình Uyên chợt dấy lên một cảm giác khác lạ.

Hoàng Đại Cường cũng thở ra một cách nặng nhọc, rồi dùng tay kia chạm vào ống tay áo của Vương Mĩ Lệ, rồi lấy một con dao ra.

Không thể nào, Hoàng Đại Cường đã theo dõi Trình Uyên từ lâu, đặc biệt là anh ấy đã ở bệnh viện Long Đàn, anh ấy ở với Vương Mĩ Lệ thậm chí còn lâu hơn cả Trình Uyên, anh ấy biết rằng Vương Mĩ Lệ thường sử dụng dao đôi.

“Pharaoh, anh là ân nhân cứu mạng của tôi, sao tôi có thể để anh chết dễ dàng như vậy.” Hoàng Đại Cường chế nhạo.

Sau đó, anh ấy ngẩng đầu lên và hỏi Trình Uyên: “Thế còn, để tôi không đi?”

Trình Uyên nhìn anh chằm chằm một hồi, sau đó chậm rãi gạt đầu: “Anh đi đi, nếu anh dám làm Vương Mĩ Lệ bị thương”

“Đừng lo lắng, mặc dù Hoàng Đại Cường tham lam của nhỏ và rẻ tiền, nhút nhát và dâm dăng, tôi vẫn được coi là một người.” Hoàng Đại Cường nói.

“Để anh ấy đi.” Trình Uyên nghiêm nghị nói.

Do đó, Hoàng Đại Cường đã giữ Vương Mĩ Lệ và từ từ rút lui khỏi hầm thứ ba.

Và Trình Uyên cùng mọi người theo sát.

Tới cửa hang, Trình Uyên vội vàng nói: “Hiện tại có thể cho người đi rồi.”

Hoàng Đại Cường cười lạnh một tiếng: “Thật không an toàn!”

Đúng lúc này, một người không ngờ tới lúc này đột nhiên nói: “Ta có một cách an toàn.”

Dương Duệ bước ra khỏi đám đông và đến với Hoàng Đại Cường.

Hoàng Đại Cường nheo mắt nhìn Dương Duệ: “Anh có thể làm gì?”

Dương Duệ đột nhiên nắm tay với Hoàng Đại Cường và nói, “Tôi, Dương Duệ, sẵn sàng đi theo Chúa Tianshen và hy vọng Chúa Tianshen sẽ thu nhận họ!”

Vẻ ngoài của anh ta cực kỳ ngoan đạo, giống như anh ta đã thể trung thành với Minh Vương.

Ngay khi Dương Duệ nói những gì anh ta nói, tất cả mọi người đều sững sờ.

Trình Uyên cuối cùng cũng nhận ra tại sao nụ cười của Dương Duệ vừa rồi có chút kỳ quái.

Chương 2004

Chương 2004:

Anh không muốn giúp Trình Uyên và những người khác cứu Vương Mĩ Lệ, ngược lại, anh đang giúp Hoàng Đại Cường.

Hành vi của Dương Duệ không chỉ khiến Trình Uyên và những người khác ngạc nhiên mà ngay cả Hoàng Đại Cường cũng ngạc nhiên.

“Ý của anh là gì?” Hoàng Đại Cường có chút kinh ngạc.

Dương Duệ nói với ánh mắt kiên định: “Trước đây tôi không biết sự tồn tại của ý chí bầu trời. Tôi đã ngồi trong giếng và ngắm bầu trời. Tôi đã nghĩ rằng Minh Vương là người mạnh nhất trên thế giới, nhưng bây giờ nó dường như có một sự hiện diện phía trên cô ấy cũng được tôn trọng như bạn. ”

“Nếu tiếp tục đi theo Minh Vương, Minh Vương đi theo Bạch Sĩ Câu, Bạch Sĩ Câu nghe theo Trình Uyên thì không biết là hành lá nào, lại có ngày nghỉ với Trình Uyên và những người khác, nên tôi nghĩ không giống. điều này. Tốt hơn là nên theo dõi bạn. ”

Lời nói của Dương Duệ khiến mọi người ngạc nhiên.

Hoàng Đại Cường suy nghĩ một lúc, như thể anh ta cũng muốn hiểu rõ điếm.

Dương Duệ đi theo hẳn, nếu cuối cùng có thể đánh bại những người này, nuốt chửng ý chí của thiên địa khác, thì Dương Duệ sẽ hơn vạn người dưới một người.

Ngược lại, nếu Dương Duệ vẫn đi theo Minh Vương, tốt nhất nó sẽ bị giảm thành thức ăn gia súc.

Ai có thể tưởng tượng được rằng Dương Duệ ban đầu vô lực vô song, giờ lại giống như một ngọn cỏ vách tường lung lay.

“Haha, tốt, những người biết chuyện hiện tại thật đẹp trai!”
Hoàng Đại Cường cười lớn: “Anh cũng đủ thành thật, em thích!”

Đối với tất cả những điều này, có một số người có phản ứng khác nhau. 0

Trong số đó, Minh Vương, người đang đối mặt với sự phản bội, nhìn tất cả những điều này nhưng lại thờ ơ, không có một chút cảm xúc tức giận nào trên khuôn mặt.

Có lẽ như cô ấy nói, trong mắt cô ấy chỉ muốn báo thù, còn lại những người khác đều không quan trọng.

Sau đó là Ô Đông Miện.

Kể từ khi đi theo Trình Uyên và những người khác vào trong hang động và nhìn thấy Dương Duệ, mặc dù Dương Duệ có biểu hiện ngạc nhiên, nhưng anh ấy không hề tỏ ra phẫn khích,

cũng không tiến tới gặp Ô Đông Miện hay chào hỏi. Điều này đủ để giải thích cho sự thờ ơ của Dương Duệ trong bản chất.

Là sư phụ của Dương Duệ, Ô Đông Miện không có vẻ gì là ngạc nhiên, nhưng đối mặt với sự phản bội này, anh ta tức giận mở to mắt và nhìn chăm chăm vào Dương Duệ một cách dữ tợn.

Sau đó là Vân Dĩ Hà.

Vân Dĩ Hà đã chết trước Dương Duệ, và vào lúc này, vì cô ấy sẵn sàng bắt làm con tin bất chấp sự an toàn của bản thân, vì Trình Uyên và tình hình chung, Vương Mĩ Lệ, người sẵn sàng chết và coi gió là bánh lái. , vì mục đích riêng của mình, trước lòng thương xót của mọi người để lại người thân Dương Duệ, trái ngược hẳn.

Cho nên vào lúc này, Vân Dĩ Hà nói tương đối không có ý nghĩa gì đối với cô ấy mà Dương Duệ đi với ai, giờ cô ấy chỉ nhìn thấy Vương Mĩ Lệ, người bị Hoàng Đại Cường bắt làm con tin, và cô ấy bắt đầu lo lắng cho Vương Mĩ Lệ.

Dương Duệ thì thâm vài câu với Hoàng Đại Cường, và Hoàng Đại Cường không khỏi gật đầu.

Ngay lập tức, trước mặt mọi người, Dương Duệ bắt đầu từ từ lùi lại.

Nhìn thấy anh ta đang rút lui, Trình Uyên cảm thấy tội tệ và muốn bước tới.

“Dừng lại, tất cả trở về hang!” Hoàng Đại Cường, người điều khiển Vương Mĩ Lệ, đột nhiên đe dọa Trình Uyên.

Với Vương Mĩ Lệ trong tay, Trình Uyên không dám manh động, chỉ có thể từ từ rút lui.

“Anh muốn gì?” Vân Dĩ Hà tức giận nói.

Hoàng Đại Cường lộ ra hình ảnh không đáng kể trước đó trên mặt, anh ấy cười nói: “Đừng lo lắng, tôi, Hoàng Đại Cường, đã có câu trả lời. Nếu để anh ấy đi, tôi sẽ để anh ấy đi.”

“Này, chỉ là, chỉ cần ở bên an toàn, ta kêu Dương Duệ lui ra khỏi hàng ngũ, dùng bản năng tạm thời bịt kín lỗ thủng, để cho người hiện tại không thể ra ngoài, và chúng ta có thể rút lui.”

Nghe đến đây, mọi người đều hiểu Hoàng Đại Cường và Dương Duệ đã thì thầm điều gì.

Không thể nào, Vương Mĩ Lệ nằm trong tay họ, và mọi người chỉ có thể nghe lời họ. Một số người tuy không được hòa giải nhưng cũng không dám nói lời nào vì mặt Trình Uyên.

Sau khi Dương Duệ lui ra bên ngoài, anh ta hít một hơi thật sâu, giống như đang hưởng thụ.

Chương 2005

Chương 2005:

“Được rồi,” Hoàng Đại Cường thúc giục.

Dương Duệ cười nhẹ nói: “Được rồi, đừng lo lắng, ta sẽ bịt kín lỗ thủng.”

“Nhanh lên!” Hoàng Đại Cường ra lệnh.

“Được rồi!” Dương Duệ lại nở nụ cười quái dị đó.

Lại nhìn thấy nụ cười quái dị này, Trình Uyên nhú mày.

Và vào lúc này, Dương Duệ bắt đầu chèn ép chiến thuật.

“Huhuhu!” Những mảnh băng dày xuất hiện trong không khí loãng, và sau đó, giống như một bức tường khổng lồ, bao quanh lối vào của hang động và nơi Hoàng Đại Cường đang đứng.

“Này, cậu nhóc, tại sao cậu cũng vây quanh tôi” Hoàng Đại Cường giật mình khi nhìn thấy điều này.

Trình Uyên đột nhiên nói: “Hắn muốn chôn chúng ta ở đây!”

“Cũng bao gồm cả anh!”

Nghe thấy những lời của Trình Uyên, Hoàng Đại Cường chợt tỉnh giấc.

“Con trai, bạn lừa tôi”

Dương Duệ khòe miệng lại hiện lên cái loại cười quái dị: “Cái này không tuyệt sao?”

“Thằng nhóc, tao sắp giết mày!” Hoàng Đại Cường hét lên. xx

Dương Duệ chế nhạo: “Giết tôi đi haha”

“Ngươi giết nó?”

“Hiện tại ngươi chỉ là một lũ rác rưởi, làm sao có thể giết ta”

“Ta giết ngươi suýt chút nữa!”

Như đã nói, bức tường băng ngày càng dày lên, giống như bốn cánh cổng chuyển động liên tục, cuối cùng sẽ ép tất cả chúng lại với nhau.

Tôi phải nói rằng cơ hội này là một cơ hội hiếm có cho Dương Duệ. Tất cả những người mạnh hơn hẳn đều tập trung ở đây, cảnh giới tu luyện bị áp chế điên cuồng.

Trong một thời gian, anh đã đứng ngoài chiến trường, với sức mạnh cao nhất.

Trong khi tất cả mọi người đều sợ hãi, họ phải thán phục khừu giác nhạy bén và phong cách hành động quyết đoán của Dương Duệ đối với tình hình hiện tại.

“Thằng nhóc này thật quý quyết!” Hoàng Đại Cường tức giận mắng.

Trình Uyên lạnh lùng đáp lại: “Điều anh ta giỏi nhất là quý quyết.”

Vào lúc này, Dương Duệ hét lên với Vân Dĩ Hà ở bên trong: “Sơ Hạ, đi ra.”

Nghe được lời nói của Dương Duệ, tất cả mọi người đều giật mình, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Vân Dĩ Hà.

Hầu hết mọi người đều tỏ ra ghen tị và ghen tị.

Rõ ràng lúc này tính mạng của mọi người đều nằm trong tay Dương Duệ, hẳn để cho ai thì sống.

“Anh Dương, nhà họ Ôn chúng ta vẫn luôn làm theo lời anh.”

“Vâng, gia đình Tuoba của chúng ta cũng vậy!”

“Và gia đình Cảnh của chúng tôi”

Các thành viên của bốn gia tộc giấu mặt vội bày tỏ lòng trung thành với Dương Duệ trước khi Vân Dĩ Hà ra ngoài.

Tuy nhiên.

Dương Duệ cũng không thèm nhìn bọn họ, ánh mắt chỉ rơi vào trên người Vân Dĩ Hà, nhẹ giọng nói: “Sơ Hạ, mau ra đi, tôi không quan tâm đến những người này, chỉ có mình cô mới là điều tôi quan tâm nhất.”

“Không phải chúng ta đã nói rằng chúng ta sẵn sàng cùng nhau tạo ra một thế giới tươi đẹp sao, đây là cơ hội tốt nhất hiện tại, mau ra ngoài đi!”

Chương 2006

Chương 2006:

Tất cả mọi người đều sững sờ và nhìn Dương Duệ đầy vẻ khó tin.

Dù họ có nhã nhận đến đâu, Dương Duệ cũng nói rằng anh không quan tâm đến họ. Anh ấy chỉ quan tâm đến Vân Dĩ Hà.

nhưng.

Lúc này, Vân Dĩ Hà đứng hình, không chút do dự lắc đầu: “Đó là giấc mơ của anh, không phải của tôi.”

Cô ấy ám chỉ việc tạo ra một thế giới tươi đẹp trong tâm trí của Dương Duệ.

Dương Duệ trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: “Ý của ngươi là, ngươi thật sự không muốn cùng ta chia sẻ.”

Vân Dĩ Hà im lặng lắc đầu.

Dương Duệ đột nhiên mất kiểm soát hét lên: “Vậy thì tôi phải làm thế cho ai đây?”

Vân Dĩ Hà vẫn im lặng, cô ấy thậm chí không nhìn Dương Duệ, ánh mắt của cô ấy chỉ rơi vào Vương Mĩ Lệ, người vẫn đang bị bắt làm con tin bởi Hoàng Đại Cường.

“Em gái, đừng xúc động.” Dương Duệ thấy vậy liền giảm bớt thẳng thừng.

Nói cách khác, từ đầu đến cuối, Dương Duệ chưa bao giờ để lộ quá nhiều cảm xúc trên người, ngay cả khi bị Minh Vương điều khiển và Bạch An Tương sợ hãi, vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

Anh ta luôn trông không thể đoán trước.

Nhưng hiện tại, tâm trạng của hắn đột nhiên có chút bất định.

Điều đó có thể hiểu được, suy cho cùng, khoảng cách từ trên trời xuống đất, từ người trở thành người trở thành người, thật sự là một khoảng cách quá lớn, rồi đỉnh cao quay đầu lại, đột nhiên anh ta. nhìn thấy cơ hội để đứng một mình, và không thể tránh khỏi cảm xúc của mình.

“Em gái, những gì em làm trước đây chỉ là biện pháp ngăn chặn, em không thấy sao?” Anh cố gắng thuyết phục Vân Dĩ Hà: “Em biết rằng em luôn giả vờ là em. sợ hãi và sợ hãi? Một khi tôi bị các mối quan hệ cá nhân làm cho sợ hãi, tôi sẽ mất hầu hết tâm trí của mình. ”

“Tôi đã chờ đợi cơ hội. Bây giờ cơ hội đã đến, chúng ta sẽ sớm thực hiện được ước nguyện của mình. Đến lúc đó, ta sẽ không còn lo lắng gì nữa. Chúng ta sẽ là tình nhân của các vị thần được ngưỡng mộ trên thế giới này. Ta sẽ làm bất cứ điều gì bạn muốn. Cho bạn! ”

Nghe những lời của Dương Duệ, Vân Dĩ Hà đột nhiên xuất thân.

Nhưng lòng người phức tạp vô cùng.

Thật lâu sau, trên mặt chợt hiện lên một tầng chua xót.

“Su huynh, nếu như ta đã nói lời này một trăm năm trước, ta có thể sẽ không lo lắng đi theo ngươi, nhưng là không còn có thể.”

“Cái gì không thể làm bây giờ” Dương Duệ sắc bén nói. 0

Vân Dĩ Hà tự cười nhạo bản thân: “Mọi thứ đã thay đổi.”

“Không thay đổi!” Dương Duệ lo lắng nói: “Không có gì thay đổi, chỉ cần ngươi đi theo ta, mọi thứ đều là ta tưởng tượng.”

“Anh không nghĩ mình rất ích kỷ sao?” Vân Dĩ Hà cuối cùng cũng ngẩng đầu lên liếc nhìn Dương Duệ, nhưng trong mắt lại đầy châm chọc và khinh thường: “Tôi đã nói rồi, đó là nguyện vọng của anh, không phải nguyện vọng của tôi. là bạn. Kết quả tôi muốn không phải là kết quả tôi muốn. ”

Vừa rồi, khi Vân Dĩ Hà bị Hoàng Đại Cường ép sống, rõ ràng Dương Duệ đang đứng bên cạnh anh ta, anh ta hoàn toàn có khả năng ngăn cản Hoàng Đại Cường.

Nhưng để đạt được mục đích của mình, anh đã không làm gì cả.

Vì mục đích riêng của mình, ngay cả sự an toàn của Vân Dĩ Hà cũng có thể bị bỏ qua. Người ta có thể tưởng tượng Dương Duệ ích kỷ như thế nào trong trái tim Vân Dĩ Hà.

Nghe những lời của Vân Dĩ Hà, ánh mắt Dương Duệ dần trở nên u ám.

“Em thật sự không muốn đi cùng anh” anh lạnh lùng hỏi.

Vân Dĩ Hà lại lắc đầu, sau đó ánh mắt rơi vào Vương Mạt Mạt: “Người đẹp còn đang gặp nguy hiểm, ta làm sao có thể để yên.”

“Ngoài ra còn có người thân và bạn bè của tôi ở đây.”

Nói xong, anh quay lại nhìn Trình Uyên và những người khác.

Trình Uyên trong lòng hơi động.

Quyết định của Vân Dĩ Hà vượt quá dự đoán của anh, thật ra, ngay cả khi Vân Dĩ Hà đứng trong trại của họ vào thời khắc quan trọng, Trình Uyên vẫn có chút phòng bị trước cô.

Chương 2007

Chương 2007:

Nhưng bây giờ nó đã biến mất.

“Cậu chủ, cậu có thể ra ngoài.” Trình Uyên nói.

Vân Dĩ Hà cười với Trình Uyên: “Em nghĩ thế nào? Tôi là chủ nhân của em.”

Trình Uyên chết lặng.

“Đồ đệ ác độc, ngươi muốn giết sư phụ?” Lúc này, Ô Đông Miện cũng đứng lên mắng Dương Duệ.

Dương Duệ sững sờ khi nhìn thấy Ô Đông Miện, sau đó khẽ cười: “Lão đại, anh còn mặt mũi nào mà trách tôi”

“Nếu không phải có thiên phú của ngươi, tu vi của rồng làm sao có thể cao hơn ta, vì sao phải chịu khó chịu ta cho tới bây giờ, rõ ràng ta đang làm việc chăm chỉ hơn bọn họ.”

“Chúng ta còn không biết chuyện giả chết của ngươi, chỉ có Long mới biết. Chúng ta đều gọi ngươi là Sư phụ, ngươi sao lại có phần như vậy”

“Làm sao bây giờ muốn ta thả ngươi đi.”

Những lời nói của Ô Đông Miện bởi Dương Duệ đã rất tức giận. Nhưng không có cách nào để bác bỏ nó.

Nhìn thấy lớp băng càng ngày càng dày, nhiệt độ bên trong càng ngày càng lạnh, mọi người cũng tiến lại gần.

Hoàng Đại Cường đột nhiên hét lên: “Dương Duệ, nghe ta nói, ta sẽ truyền cho ngươi một nửa thần thông, chỉ cần ngươi thả ta ra, thì sao?”

Nghe vậy, đôi mắt của Dương Duệ chột nheo lại.

Một nửa sức mạnh siêu nhiên của Hoàng Đại Cường đương nhiên là một nửa sức mạnh của các quy tắc.

Nếu bạn nói rằng Dương Duệ không bị dụ, đó là giả.

Với loại sức mạnh này, chắc hẳn anh đã mở ra một cánh cửa sổ mới trên con đường tu luyện đầy khó khăn và lâu dài của mình.

“Ta chia ba phần năm thần lực của ngươi, để cho thực lực của ngươi cao hơn ta, ôi không, hai phần ba, ngươi nghĩ như thế nào?” Hoàng Đại Cường lo lắng nói.

Khóe miệng Dương Duệ nhếch lên cười thâm: “Anh cho rằng tôi ngốc à?”

“Tôi có thể thề!” Hoàng Đại Cường lo lắng nói.

Dương Duệ lại lắc đầu cười: “Loại thần thông này quả thực là bảo vật đối với võ giả chúng ta. Đáng tiếc là ai cũng muốn loại bảo vật này, nhưng có người cả đời không lấy được.”

“Để cho các ngươi đều chết ở chỗ này, ta là số một trên thế giới, vậy tại sao phải mạo hiểm hỏi đồ vật của ngươi, hoặc là đem siêu năng lực chôn cùng ngươi.”

Thần lực của Hoàng Đại Cường đã khiến Dương Duệ rất dễ bị cảm dỗ trong giây lát, nhưng Dương Duệ biết rõ rằng để Hoàng Đại Cường quy phục thần lực của mình, anh ta phải được giải phóng ra khỏi dây, nhưng nếu anh ta được thả ra khỏi dây chuyên, anh ta sẽ thành thật giao nộp nó. Sức mạnh siêu nhiên

Haha, e rằng anh ấy sẽ động lòng nếu lúc đó không tát cho Dương Duệ đến chết.

Dương Duệ, anh giỏi lắm.

Hoàng Đại Cường thấy Dương Duệ dứt khoát như vậy, trong mắt lóe lên một tia hoảng sợ, lo lắng hỏi: “Ngươi có thể làm sao để cho ta sống”

Dương Duệ khẽ lắc đầu, nhưng cười mà không nói lời nào. Anh ta không trả lời câu hỏi của Hoàng Đại Cường, mà dùng những hành động thiết thực để cho anh ta thấy ý của anh ta.

Đưa tay lên từ từ.

Tốc độ đóng lại của bức tường băng tăng lên một cách vô ích.

Khi Hoàng Đại Cường nhìn thấy cảnh này, trong mắt anh ấy hiện lên sự tuyệt vọng và không muốn.

Mọi người trở nên căng thẳng.

“Trở lại sơn động” Trình Uyên lập tức hét lớn: “Mau!”

Sau đó mọi người mới phản ứng và lần lượt rút vào trong hang.

Nhìn thấy điều này, Hoàng Đại Cường không còn dám do dự chút nào, nắm chặt lấy Vương Mĩ Lệ, nhanh chóng lao vào trong hang động.

Ngay sau khi mọi người rút lui vào trong.

Chương 2008

Chương 2008:

“Bùm!” Một âm thanh.

Ba bức tường băng dày, liên kết với nhau một cách chắc chắn, chắn lối vào của hang động một cách vững chắc.

Trình Uyên và những người khác toát mồ hôi lạnh.

May mắn thay, mọi người vẫn còn sống trong thời điểm hiện tại.

Lúc này, giọng nói của Dương Duệ đột nhiên vang lên: “Băng giá cực hạn của tôi sẽ không tan trong vài năm nữa, nhưng với trình độ hiện tại của anh, đừng cố phá nó ra, hãy đợi bên trong. Chết đi!”

Nghe được lời nói của Dương Duệ, mọi người đột nhiên náo loạn.

Nhưng Trình Uyên lúc này rất bình tĩnh, nhìn chằm chằm Hoàng Đại Cường, trầm giọng hỏi: “Tôi đang gặp tai họa, đừng để anh ấy đi.”

Hoàng Đại Cường cười toé toét nói: “Thả hãn ra đi, ta hiện tại sẽ phải bị người giết chết. Nếu không thả hãn đi, hiện tại ít

nhất ta sẽ không chết!”

Vừa nói, anh vừa nắm chặt tay Vương Mĩ Lệ.

Vẻ mặt đau khổ chợt hiện lên trên khuôn mặt Vương Mĩ Lệ.

Bản thân sự việc này là do Hoàng Đại Cường gây ra, vì vậy tất cả những người suýt cắt đứt mạng sống của mình đều trừng mắt nhìn Hoàng Đại Cường, muốn chặt anh ta thành thịt bây giờ.

Giờ phút này, cảnh giới của mọi người đều đã bị trấn áp đến trình độ nhất định, thực lực hiện tại của mọi người đều có thể so sánh được.

Vì vậy Hoàng Đại Cường không dám buông Vương Mĩ Lệ.

Tất nhiên, có rất nhiều người ở hiện trường, và họ không quan tâm đến sự sống hay cái chết của Vương Mĩ Lệ, chẳng hạn như người của bốn gia tộc ẩn.

Tông: “Người cho rằng còn có thể dùng hãn uy hiếp ta”

Người của tứ đại gia tộc cũng vội vàng chạy theo: “Chúng ta cùng nhau đi giết hãn!”

Hoàng Đại Cường sợ hãi, vội cầu cứu Trình Uyên: “Trình Uyên, mau ngăn chúng lại, nếu không tôi sẽ bóp nát cổ họng anh ta!”

Trình Uyên không khỏi cau mày khi nhìn thấy Tống Lương Đình dẫn đầu bốn gia tộc ở ẩn.

Anh ta đứng trước mặt mọi người và nói: “Không ai được phép hành động hấp tấp nếu không có lệnh của tôi!”

Tuy nhiên.

Đông Tâm Tư đột nhiên chế nhạo, “Hehe, Trình Uyên, tất cả đều là vì chuyện này, anh cho rằng chúng ta còn cần lắng nghe ý kiến của anh sao?”

Chân mày Trình Uyên nhíu lại: “Ý anh là gì?”

Đông Tâm Tư quay đầu liếc nhìn người của tứ gia ẩn thân, trong lòng nở nụ cười mạnh nhất.

Rõ ràng là hãn cùng chiến tuyến với Tứ gia giấu mặt.

Giờ phút này tứ gia ẩn cư hãn là nhất tộc, khi tất cả mọi người ở đây đều bị trấn áp ngang hàng, ai sẽ sợ ai?

Đông Tâm Tư sẽ không sợ Minh Vương, cũng không sợ Bai Thiếu Lâm, Bạch An Tương, Trình Uyên và những người khác.

Số của hai người họ gần như nhau.

Cho nên tình hình hiện tại đều là chủ, ai nhiều người hơn thì có quyền nói.

Chà, ít nhất là bên máy tính Tống:

“Cô muốn làm loạn” Trình Uyên lạnh giọng hỏi, híp mắt.

Đông Tâm Tư nghĩ nghĩ rồi mỉm cười, trên mặt tràn đầy châm chọc: “Làm loạn là có ý gì? Tình thế lúc này đang thay đổi. Hiện tại chúng ta có thực lực, người phải nghe lời chúng ta.”

“Và thành thật mà nói, Trình Uyên, ngay từ đầu, anh chưa bao giờ để em vào mắt.”

“Nhưng cảm ơn vì đã cứu mạng tôi ngay từ đầu.”

Chương 2009

Chương 2009:

Nói đến việc cứu mạng, đó là lần đầu tiên Trình Uyên nhìn thấy Đông Tâm Tư, đó là trên đường cao tốc. Trình Uyên và Wei Xing đang cứng cáp thì Dương Duệ lên cơn đau tim và suýt chết.

Không nói đến cảnh giới Thần Võ không sinh bệnh, cảnh giới tu luyện cao có sức đề kháng mạnh mẽ, sẽ rất ít khi phát bệnh, nhưng không chứng tỏ người sẽ không bị bệnh, hơn nữa bệnh tim cũng không phải là vấn đề. hệ thống miễn dịch có thể giải quyết, cho nên cho dù cảnh giới của Đông Tâm Tư có cao đến đâu, hẳn cũng không thể tự mình chữa khỏi bệnh tim.

Nghe những gì anh nói, Trình Uyên im lặng một lúc rồi mới chậm rãi nói: “Anh chắc chắn rằng mình sẽ không hối hận.”

Đông Tâm Tư giễu cợt: “Không ai ra được, người cho rằng còn có thể uy hiếp ta.”

Tuy nhiên, Trình Uyên quay lại nhìn Đức Xá và hỏi: “Chủ nhân Đức Xá, ngài luôn có cách để tắt đội hình này?”

Nghe vậy, Đức Xá không khỏi lắc đầu cười khổ: “Muốn phá đội hình, phải phá đội hình bên ngoài lỗ hồng.”

Nó có nghĩa là đội hình không thể bị phá vỡ bên trong.

Nói cách khác, họ không thể khôi phục cảnh giới tu luyện.

Đức Xá không nói gì cũng không sao, khi Đức Xá nói rằng tầng thứ tu luyện của mọi người không thể khôi phục lại được, đôi mày cau có của Đông Tâm Tusi đột nhiên giãn ra.

“Trình Uyên, thực lực của hai bên chúng ta bây giờ ngang nhau, nếu thật sự đánh nhau, nhất định sẽ có phần thiệt thòi cho hai bên. Huống chi một năm rưỡi, e rằng chúng ta sẽ không thể tồn tại được nửa năm.” thán. Vì vậy, tôi khuyên bạn nên trung thực và ngoan ngoãn đi đứng. Đừng di chuyển đến đó, nếu không “x

“Nếu không thì”

“Hừm, nếu không ta không ngại giết hết các ngươi!” Đông Tâm Tư cười nhạt.

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, hắn muốn giết Hoàng Đại Cường, Trình Uyên không thể ngăn cản, chỉ có thể đứng nhìn.

Và nếu anh ta muốn giết Hoàng Đại Cường, thì Hoàng Đại Cường phải giết Vương Mĩ Lệ.

Vì vậy, Trình Uyên chắc chắn sẽ không nghe Đông Tâm Tư suy nghĩ, nhìn Vương Mĩ Lệ chết.

Ta thấy hắn quay mặt về phía Đông Tâm Tư nói: “Nếu là như vậy, ngươi cũng cố gắng đi, có thể giẫm lên ta!”

Nghe những lời của Trình Uyên, Vân Dĩ Hà dẫn đầu đến đứng bên cạnh Trình Uyên, sau đó Bạch An Tương và Bạch Sĩ Câu Đúc Xálong Yên Nhiên lần lượt đứng bên cạnh Trình Uyên.

Minh Vương do dự một lúc rồi im lặng bỏ đi, nghĩa là anh ấy không muốn dính líu đến.

Nhìn thấy cảnh này, nụ cười trên mặt Đông Tâm Tư bắt đầu tối sầm lại, ánh mắt cũng dần trở nên ảm đạm: “Xem ra hôm nay chúng ta nhất định phải đánh nhau.”

“Nghĩ gì vậy?” Đông Tâm Tư nhìn lại đại diện của tứ đại gia tộc.

“Chúng tôi nghe lời ông Tống!” Tứ đại gia tộc cũng đồng thanh nói.

Vào lúc này, các thành viên của tứ đại gia tộc đều bị chế nhạo nhìn Trình Uyên và những người khác chế giễu.

Có điều, chúng đông đúc. Tổng cộng có 18 người trong tứ đại gia tộc, bao gồm cả các trưởng lão, và tổng cộng 19 người, bao gồm cả Đông Tâm Tư.

Bên phía Trình Uyên, cho dù tính cả Vương Mĩ Lệ cũng chỉ có tám chín người, bây giờ cảnh giới giống nhau, người tự nhiên có ưu thế.

Mà những người này đã bị Minh Vương áp chế, đã từ lâu không khỏi gia hỏa, trước khi đi theo Minh Vương, những người này ngẫu nhiên đứng lên, nhưng đều tồn tại giống như

bá chủ. Tuy nhiên, kể từ khi đi theo Minh Vương, giống như một đứa cháu trai, hãy để người khác phái đi.

Bây giờ tôi không thể nhìn thấy khả năng ra ngoài trong thời gian này, tốt hơn là bạn nên tận dụng cơ hội để trút giận.

Bên cạnh đó, với rất nhiều người, ai đó phải có tiếng nói cuối cùng.

Đối với sau khi đi chơi

Trên thực tế, dù là Đông Tâm Tư hay người của tứ đại gia tộc, trong lòng họ đều đã thầm quyết định dù có tìm được lối thoát cũng không để đám người Trình Uyên thoát khỏi đây còn sống.

“Đông Tâm Tư suy nghĩ kỹ lại, vì Đông Nguyệt, ta không muốn giết ngươi.” Trình Uyên nhẹ giọng nói, “Ngươi tự mình làm đi!” 0

Đông Tâm Tư giễu cợt: “Tùy ngươi”

Chương 2010

Chương 2010:

“Người muốn giết ta”

“Haha thật là một trò đùa lớn!”

Đông Tâm Tư tự hào nói: “Ai trong chúng ta không ở bộ số đầu tiên trong vài năm và hàng chục năm, và việc bạn ở bộ số đầu tiên được bao lâu thì phương pháp luyện tập của bạn giống như một tòa lâu đài trên trời, và có thể đánh bại bất kỳ ai trong chúng ta.”

Trình Uyên hiểu rằng ý định giết Hoàng Đại Cường của Đông Tâm Tư, bất chấp sống chết của Vương Mĩ Lệ thực chất chỉ là một tín hiệu và một cái cớ. Mục đích thực sự của anh ta là được gọi là ông chủ ở đây, và sau đó cố gắng thiết lập quá trình giữa họ và người chết.

Tuy nhiên, Trình Uyên thực sự không sợ họ.

“Trận này, ta có thể tự mình đánh.” Hắn đối với Bạch Sĩ Câu và những người khác bên cạnh nói: “Các người lui ra.”

“Trình Uyên”

“Người chồng”

Mọi người đều rất lo lắng.

Tuy nhiên, Trình Uyên chỉ quay lại và mỉm cười với họ:
“Đừng lo lắng, không sao đâu!”

Vừa nói anh vừa từ từ cởi cúc áo khoác.

Khi nghe được những lời của Trình Uyên, Đông Tâm Tư và các thành viên của bốn gia tộc giấu mặt bất giác nhìn nhau.

“Tôi nghe nói đúng”

“Ý anh ấy là anh ấy muốn tự mình chiến đấu với một nhóm chúng ta”

“Haha, đứa nhỏ này chắc sợ ngớ ngẩn.”

“Ồ, hãy nói rằng bạn còn trẻ, bạn sẽ có một cái gì đó để làm với nó!”

Hành vi của Trình Uyên bị đám đông phía đối diện chế giễu.

Nhưng Trình Uyên dường như không quan tâm chút nào, anh cởi cúc áo khoác, sau đó từ từ cởi áo khoác, sau đó lộ ra một chiếc áo vest trắng kỳ quái bên trong.

“Ta nói cho người biết, người không muốn cướp của ta, hấn là của ta!” Một người đàn ông họ Cảnh bước ra khỏi đám đông cười lớn, trực tiếp đi về phía Trình Uyên, bộ dạng và phong

thái đầy khí phách. ngạo mạn: “Nhóc con, để hôm nay ông nội Dạy cho ngươi một bài học!”

“Crack, click, click”

Trình Uyên lần lượt cởi từng mảnh xương trắng trên quần áo ra, nhanh chóng chấp lại, chẳng mấy chốc đã trở thành một con dao rựa.

Và người đó dường như không quan tâm đến con dao trên tay Trình Uyên, và đột ngột lao thẳng về phía Trình Uyên trong suy nghĩ, như thể anh ta sợ người khác sẽ lấy công lao từ anh ta.

Còn người của tứ đại gia tộc đều nở nụ cười, thậm chí có người còn lắc đầu thờ dài, giả vờ nói: “Lão Cảnh gia này thật phúc hắc, Lão Cảnh về nhà mài tính đi.”

Cố Cảnh Ngôn cũng gật đầu cười: “Đúng vậy, ta về sau sẽ nói về hắn.”

Hầu như tất cả mọi người đều nghĩ rằng Cảnh Bằng, người đã đắm chìm trong hộp số đầu tiên trong nhiều năm, sẽ giết chết một Trình Uyên chỉ mất một hoặc hai năm để vào hộp số đầu tiên.

Bởi vì không ai trong số họ hiểu rõ hơn lĩnh vực của Trình Uyên hơn cấp một.

Ngay cả những người bên phía Trình Uyên, khi nhìn thấy cảnh tượng này, trái tim của họ đều tăng lên trong cổ họng.

Tuy nhiên, khi Trình Uyên moi dao ra, nhiều người van chửa biết rằng Trình Uyên treo tim đen mục nào.

“bùm!”

Một tiếng nổ lớn đột ngột vang lên khắp hang động.

Ngay cả khi lối vào hang động bị bịt kín, bức tường bằng không biết dày đến mấy mét vẫn bị nứt sâu.

Về phần Cảnh Bằng.

Vẫn ở một nơi khác.

Anh chết rồi, anh cũng không biết mình chết như thế nào, ánh mắt anh nhìn Trình Uyên đầy hoảng sợ và nghi ngờ.

Chương 2011

Chương 2011:

Bên trong động phủ nhìn thấy Đông Tâm Tư cùng người của tứ đại gia tộc đang thư thái, lúc này cũng lộ ra vẻ kinh hãi, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trình Uyên, cũng là. con dao cắt xương kỳ lạ trên tay Trình Uyên.

Họ không biết đã qua bao lâu, và họ vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra vừa rồi.

Mọi người đều biết cao thủ chỉ có thể sử dụng Nội lực nhiều nhất, Nội lực không thể thoát khỏi cơ thể, nên Trình Uyên dùng dao chém về phía Cảnh Bằng, Cảnh Bằng không hề trốn tránh.

Giữa chúng vẫn còn khoảng cách bốn hoặc năm mét.

Tại sao đầu của Cảnh Bằng lại ở một nơi khác nếu anh ta không thể cắt nó?

Sau khi cầm dao thoải mái, Trình Uyên vung dao theo chiều ngang, trên đó không còn vết máu, ngậy người nói: “Còn ai muốn thử không?”

Mọi người đều sững sờ, cả người sồn cả da đầu, mềm nhũn chân.

Hoàng Đại Cường, người đang giữ Vương Mĩ Lệ ở bên mình, càng run lên vì sợ hãi, nhưng đồng thời anh ta cũng quyết tâm hơn rằng anh ta không thể dễ dàng buông bỏ quyết định của Vương Mĩ Lệ.

Nhưng Minh Vương, người đang quan sát sự thay đổi ở đằng xa, không khỏi nhướn mày.

“Thực ra, chúng tôi không có ý gì khác. Chúng tôi chỉ cảm thấy mình bị mắc kẹt ở đây là vì Hoàng Đại Cường. Chúng tôi chỉ muốn giết anh ta để trút giận, cũng không trực tiếp muốn xung đột với anh.” .

Sau khi nhìn thấy sức mạnh của con dao này, Đông Tâm Tư cảm thấy mềm lòng.

Nó không mềm, bạn không thể thoát ra khỏi cái hố này và bạn không thể đánh bại nó. Nếu bạn không thuyết phục được bạn sẽ chết

Mặc dù hình thành trong hang động này trần áp tầng thứ tu luyện của mọi người, trần áp mọi người, chứ đừng nói là vật trần áp. Ai có thể nghĩ rằng Trình Uyên lại mang một đứa bé trên người như vậy?

“Giết người thật dễ dàng, nhưng ta không muốn quan tâm đến người, bởi vì hiện tại chúng ta đều bị mắc kẹt ở đây.” Trình Uyên lạnh lùng nói: “Muốn sống sót, nếu muốn ra tay, các người đều tại tôi xử lý ngay bây giờ. ”

“Vâng, vâng!” Đông Tâm Tư và những người trong tứ đại gia tộc đều thành thật nói: “Chúng tôi phải nghe lời ông Thành.”

“Đúng vậy, vừa rồi là Cảnh Bân tự sát, không liên quan gì đến chúng ta.”

“Tôi chỉ nói, Cảnh Bằng này không nên ở lại.”

Không ai quan tâm đến cuộc sống hay cái chết của Cảnh Bằng, ngay cả gia đình Cảnh.

Đúng lúc này, đột nhiên có người hét lên: “Nhìn!”

Trình Uyên và những người khác vội vàng theo giọng nói nhìn về phía bọn họ, liền thấy một bức tường băng nứt toác vừa mới bị dao xương chém ra của Trình Uyên đã khôi phục như cũ, như chưa từng bị chặt.

“Chuyện này thế nào rồi?”

“Những loại băng này có thể tự chữa lành”

“Điều đó không có nghĩa là chúng ta đã trở thành một nơi tuyệt vọng ở đây, chúng ta không thể thoát ra”

Trình Uyên nhìn Đông Tâm Tư.

Nhìn thấy ánh mắt của Trình Uyên, Đông Tâm Tư đột nhiên cảm thấy có chút áy náy, không khỏi co rụt cổ lại, trông rất

buồn cười, đáng vẻ trước đây của chủ tịch Thương hội đã không còn.

“Đúng vậy, có một lối thoát khác.” Anh ta cười khúc khích, “Tôi đã không ở đây nhiều năm rồi, tôi gần như không nhớ ra”.

Bạn biết đấy, Đông Tâm Tư là thủ quỹ nghiêm túc của kho bạc thứ ba này. Anh hiểu rõ cấu trúc của nơi này hơn bất kỳ ai, kể cả Trình Uyên, người đã đến đây vài lần.

Trình Uyên không thềm nói chuyện vớ vẩn với anh, nói thẳng: “Anh dẫn đường.”

Vì điều này không hoạt động, chỉ có một kênh khác.

Một, một lối đi dẫn ra hốc cây bên ngoài.

“Hiểu rồi!” Đông Tâm Tư cười.

Xin mời, Trình Uyên làm một cử chỉ vui lòng, rồi dẫn mọi người đến một góc của hành lang, có một lối đi ở đó, sau khi băng qua hành lang thì có thể nhìn thấy một sảnh khác, sảnh kia có một lối đi chỉ một người có thể bò được. Thẳng ra bên ngoài. Nhưng nó đã bị nổ tung lần trước.

Chương 2012

Chương 2012:

Dù sao thì họ cũng có thời gian nên từ từ đào sâu.

Ngay lập tức, Trình Uyên quay đầu lại nhìn Hoàng Đại Cường: “Cậu ở đây hay đi dạo với chúng tôi”

Hoàng Đại Cường trợn mắt, giễu cợt nói: “Không muốn lại nói dối tôi.”

“Trình Uyên, đừng lo lắng cho tôi, đi thôi.” Vương Mĩ Lệ bình tĩnh nói.

Khi nghe được những lời của Vương Mĩ Lệ, Hoàng Đại Cường lập tức thay đổi quyết định: “Được rồi, tôi sẽ đi cùng em.”

Anh ôm Vương Mĩ Lệ và đi theo Trình Uyên.

Trong khi đi về phía một lối đi khác, Vân Dĩ Hà đã bí mật cố gắng đến gần Hoàng Đại Cường vài lần. Nhưng nó vẫn bị phát hiện bởi Hoàng Đại Cường.

“Đừng đến, tránh xa tôi ra.” Anh cảnh giác Vân Dĩ Hà.

Vân Dĩ Hà rất bất lực, chỉ có thể lảo đảo vài vị trí với anh ta.

Trình Uyên vẫn bình tĩnh.

Lối đi từ đây chỉ có thể cho một người bò đi, trong trường hợp này, Hoàng Đại Cường không thể giữ được Vương Mĩ Lệ, vì vậy nơi tốt nhất để cứu Vương Mĩ Lệ là ở đó. 0

“Anh Tông, anh đã xây dựng nơi này đúng không?” Để cản trở sự cảnh giác của Hoàng Đại Cường, Trình Uyên đột nhiên không có gì để hỏi Đông Tâm Tư khi anh đang di chuyển.

Đông Tâm Tư: “Nó được xây dựng cách đây hơn 20 năm. Tôi vừa nhờ người cải tạo nó”.

“Ai kêu cô làm thủ quỹ của bảo khố thứ ba” Trình Uyên tiếp tục hỏi.

Đông Tâm Tư xấu hổ. ”

Khi anh ấy nói điều này, anh ấy rõ ràng là rất xấu hổ.

Trên thực tế, những Trình Uyên này đều biết bảo bối là một số quyền lợi mà bang giao cho Dương Duệ, tuy rằng bảo vật trong đó không thể lấy làm của mình nhưng sẽ không bao giờ thiếu tiền. Đó cũng là để bẫy Dương Duệ và những người khác ở nơi này.

Và Dương Duệ tiên cử đệ tử của mình làm thủ quỹ, thứ nhất là vì thực lực ở đó, thứ hai, anh ta tin tưởng điều đó.

nhưng.

Anh ấy đã bỏ qua một điểm.

Mọi người có thể thay đổi, lý do tại sao bạn thấy một người đơn giản là vì anh ta nhận được quá ít. Hay nói một câu là con người ta tự thân vận động, khi đạt đến độ cao nhất định sẽ không dừng lại nhìn xuống mà sẽ hướng tầm mắt lên vị trí cao hơn. Đây cũng là lý do tại sao Đông Tâm Tư và A Bạc Dẫn phản bội Dương Duệ ngay từ đầu.

Tuy nhiên, câu trả lời thành thật của Đông Tâm Tư đã mang đến cho Trình Uyên một cảm giác tội tệ.

“Ý của ngươi là Dương Duệ đưa ngươi tới đây”

Đông Tâm Tư cũng cực kỳ thông minh, nhìn thấy Trình Uyên thần sắc đột ngột, hấn đột nhiên nghĩ tới: “Không ổn!”

Cả hai đứng yên, nhìn nhau, và sau đó

Mở rộng tốc độ và lao đến cuối đoạn văn.

có thật không

Khi đến lối vào hang cây, họ phát hiện ra rằng lối vào đã bị bịt kín bởi lớp băng không rõ độ dày.

Cả hai đều dờ dẫm.

Mọi người lần lượt đến đây, nhìn thấy cảnh tượng này đều ngẩn ra.

“Dương Duệ thực sự muốn gài bẫy chúng ta ở đây.” Trình Uyên nghiêm nghị nói.

Lúc này Đông Tâm Tư suy nghĩ kỹ, cuối cùng trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, bất an: “Làm sao bây giờ?”

Trình Uyên cũng khó chịu, nhưng cậu không để lộ ra ngoài, vì nếu cậu khó chịu vào lúc này thì người khác lại càng thêm hụt hẫng.

Quay sang Hoàng Đại Cường và dừng lại trước mặt anh ta năm mét.

Hoàng Đại Cường trông cảnh giác và lại thêm một chút sức mạnh vào tay mình.

Chương 2013

Chương 2013:

“Em có mệt không?” Trình Uyên hỏi.

“Vớ vẩn!” Hoàng Đại Cường bực bội nói.

Luôn duy trì một tư thế, cho dù là cao thủ, để lâu sẽ không có cảm giác tốt.

“Đừng buông tay khi anh mệt mỏi” Trình Uyên khuyên anh.

Hoàng Đại Cường trong lòng rất tức giận, chết tiệt một khi buông tôi ra được không, anh sẽ không giết tôi sao?

“Hừ!”

Trình Uyên liếc nhìn cửa hang và ra hiệu cho Hoàng Đại Cường: “Anh có thấy không? Lối ra duy nhất cũng bị chặn. Chúng ta chỉ có thể ở lại đây lúc này.”

“Nhưng có một tin tốt. Ai đó đã bị mắc kẹt ở đây 16 năm và không chết.”

“Em đang muốn nói gì vậy?” Hoàng Đại Cường điên cuồng hỏi với mồ hôi trên trán.

“Nếu may mắn, chúng ta sẽ ở lại đây lâu dài, nếu không may mắn, chúng ta đều chết ở chỗ này, bất quá, chỉ sợ chúng ta sẽ ở chung mấy ngày, mấy tháng hoặc.” thậm chí nhiều năm trong vài ngày tới “. Trình Uyên bình tĩnh phân tích. Nói:” Bạn không thể giữ Lão vương trong hàng ngày, tháng, năm. ”

“Điều đó vẫn chưa làm bạn mệt mỏi”

Hoàng Đại Cường sắc mặt xanh mét.

Anh ta mắng Trình Uyên: “VẬY thì cô nói cái quái gì vậy, tôi không muốn chết! Cuối cùng tôi cũng có thần lực, nhìn thấy Bạch Sĩ Câu, nhưng sợ bị phát hiện, cuối cùng mới biết thần thông của Bạch Sĩ Câu không bằng tốt như của tôi, và chết tiết đã trấn áp vương quốc cho tôi, bây giờ không sao cả, và tôi vẫn bị mắc kẹt ở đây. ”

“Ta chỉ muốn sống, ngươi không muốn quá đòi hỏi sao?”

Hoàng Đại Cường rất tức giận khi anh ta nói điều đó, và anh ta đã phát run vì tức giận.

Tuy nhiên, Trình Uyên vẫn bình tĩnh và không hề có động thái gì. Hoàng Đại Cường sau khi than thở xong, thờ ơ nói: “Chỉ cần muốn sống sót, yêu cầu thực sự không cao, thật đáng tiếc.”

“Thật đáng tiếc”

Trình Uyên tiến lại gần một bước, thấp giọng nói, trong mắt lóe lên một tia sát ý, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Hoàng Đại

Cường, “Thật đáng tiếc, anh không nên đánh trúng ý của vợ tôi!”

Hoàng Đại Cường uể oải.

Lập tức, Trình Uyên duỗi tay ra, giễu cợt nói: “Nhưng nếu bây giờ để Lão Vương đi, ta có thể bảo đảm an toàn tạm thời cho người ở trong động phủ này. Về phần tài khoản của chúng ta, chúng ta sẽ tính toán sau khi ra tay, nếu không.”

“Nếu không,” Hoàng Đại Cường hỏi.

Trình Uyên nghiêm nghị nói: “Nếu Lão vương có một dài hai khuyết điểm, ta sẽ giết chết người!”

Hoàng Đại Cường do dự, nhưng nhanh chóng lắc đầu và nói: “Không, tôi không thể tin được bạn!”

Vào lúc này, Vương Mĩ Lệ lên tiếng.

“Bạn có một sự lựa chọn”

“Mẹ kiếp, người cầm miệng đi Lão Tử, chỉ cần người ở đó, Lão Tử sẽ không sao cả.” Hoàng Đại Cường đột nhiên đánh vào bụng Vương Mĩ Lệ một cú đấm.

“Phông!” Vương Mĩ Lệ bị đánh phun ra một ngụm máu già.

“dừng lại!”

“Bạn có muốn chết không”

Vân Dĩ Hà và Trình Uyên lo lắng tiếp tục.

Nhưng sau khi Vương Mĩ Lệ bị đánh, cô ấy cười phá lên:
“Hehe, nếu tôi không còn ở đây nữa thì sao”

Có một cảm giác kiên quyết trong lời nói của Vương Mĩ Lệ.

Anh ấy muốn làm gì

Mọi người có mặt có thể nghĩ ra điều đó từ câu đơn giản này.

Chương 2014

Chương 2014:

Hoàng Đại Cường cũng không ngoại lệ, anh ta giễu cợt:
“Hehe, anh cho rằng tôi sẽ cho anh cơ hội tự sát sao?”

Với lời cảnh báo trước, Hoàng Đại Cường đã bí mật kiểm tra cơ thể của Vương Mĩ Lệ, và anh ta xác nhận rằng anh ta không còn vũ khí sắc bén nữa, và anh ta đã bí mật kiểm soát bàn tay của anh ta.

Huống chi tự sát, hiện tại Vương Mĩ Lệ cũng không thể giờ cánh tay lên được.

nhưng

“Người không để cho ta chết vì người sợ chết.”

“Đúng.”

“Nhưng nếu một người quyết tâm chết, ai có thể ngăn cản nó”

Nói đến đây, Vương Mĩ Lệ khẽ cười với Trình Uyên và Vân Dĩ Hà, nhẹ nhàng nói: “Tốt!”

“Cái gì” Vân Dĩ Hà giật mình.

Đôi mắt của Trình Uyên chợt nhìn chăm chăm.

“Không!”

Cuối cùng anh cũng nhận ra Vương Mĩ Lệ sẽ làm gì.

Hoàng Đại Cường cũng nhận ra.

Mọi người ở hiện trường cũng nhìn thấy.

Vương mỹ nhân hơi thở không ngừng dâng lên, đầu tóc dựng ngược, quần áo phồng lên như bóng bay.

“Thôi!”

“Hắn sắp nổ tung, nhanh lên đi xa hơn.”

Tất cả mọi người đều bị sốc, và vội vàng trở lại, hoảng sợ.

Việc tự hủy hoại bản thân của một cao thủ hạng nhất không phải là một trò đùa. Người ta ước tính rằng gần nhất có thể sẽ bị thổi thành bột.

Hoàng Đại Cường vừa sợ hãi vừa tức giận, nghiến răng nguyên rủa: “Đồ điên, chết tiệt, ngươi là đồ điên!”

Vừa nói, anh vừa lấy lòng bàn tay tát vào người Vương Mĩ Lệ, tát về phía Trình Uyên, trong khi anh ta quay người bỏ chạy.

Cơ thể của Vương Mĩ Lệ lao về phía Trình Uyên, và cô ấy sắp chạm vào Trình Uyên.

Nói cách khác, không cần nhiều thời gian để phát nổ, vì vậy Vương Mĩ Lệ sẽ phát nổ bất cứ lúc nào. Hơn nữa, một khi bắt đầu tự kích nổ loại này, rất khó có thể dừng lại, thậm chí chỉ cần dừng lại một chút cũng sẽ bị phá vỡ.

Biết rằng rất nguy hiểm, Trình Uyên không những không né tránh mà còn vươn cánh tay ra đón Vương Mĩ Lệ.

Và chỉ vào thời điểm quan trọng này.

Một ngón tay đột nhiên xuất hiện trên không trung mỏng manh.

Ô Đông Miện chỉ vào giữa lòng mày của Vương Mĩ Lệ và bắt lấy anh ta.

Hơi thở trên người Vương Mĩ Lệ đột nhiên đình trệ, sau đó phun ra một ngụm máu cùng một tiếng “phốc phốc”, cả người mềm nhũn ra.

Nhưng may mắn thay, Ô Đông Miện không biết mình dùng phương pháp gì để ngăn đà tự hủy của Vương Mĩ Lệ mà cưỡng chế áp chế anh ta trở lại, tuy kinh mạch chưa đứt hẳn nhưng anh ta cũng bị nội thương nghiêm trọng.

Trình Uyên và Vân Dĩ Hà vội vàng chạy đến.

Vân Dĩ Hà lấy Vương Mĩ Lệ từ Ô Đông Miện, với những lo lắng hằn lên giữa lông mày và đôi mắt của cô ấy.

“Anh ấy bị thương nặng, hãy chăm sóc anh ấy thật tốt”, Ô Đông Miện nói.

Vân Dĩ Hà lặng lẽ gật đầu.

Ô Đông Miện nhìn Vân Dĩ Hà bằng ánh mắt ân cần: ” Dĩ Hà, lần này con đã làm đúng.”

Chương 2015

Chương 2015:

“Su phụ” Vân Dĩ Hà ngập ngừng nói nhưng lại thôi.

Ô Đông Miện lắc đầu: “Không cần nói, tôi cũng hiểu. Từ ngày đầu tiên cậu bắt đầu học nghệ thuật với tôi, tôi đã biết cậu không thực sự muốn học nghệ thuật, nhưng là đang cạnh tranh với cậu ấy.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Vân Dĩ Hà đỏ bừng, và cô ấy không thể không cúi đầu xuống.

“Chỉ cần đặt nó xuống.” Ô Đông Miện nhìn Vương Mĩ Lệ trong vòng tay của Vân Dĩ Hà, cười nhẹ, và nói đầy ẩn ý, “Chỉ cần đặt xuống một cái, rồi nhặt một cái lên.”

Vân Dĩ Hà cúi đầu im lặng.

Trình Uyên vốn dĩ muốn đưa Vương Mĩ Lệ đi qua, nhưng khi nghe thấy lời nói của Ô Đông Miện, bước chân anh vừa nhấc lên đã lặng lẽ buông xuống.

“Hoàng Đại Cường ở đâu?”

Có người hét vào lúc này.

Đến lúc đó Trình Uyên mới nhận ra rằng vừa rồi mọi người đều đổ dồn sự chú ý vào Vương Mĩ Lệ, tên này liền bỏ chạy.

“Hắn không ra được, chúng ta chia thành hai đội tìm hắn!”

Tống Vạn như chợt nhớ ra điều gì, nhanh chóng xoay người hỏi Trình Uyên: “Anh Trình, anh nghĩ tôi có thể thu xếp như thế này sao?”

Trình Uyên chậm rãi gật đầu: “Sống chết không quan trọng!”

“Hiểu rồi!” Tống nói.

Kết quả là tất cả mọi người được chia thành hai đội.

Trên thực tế, hai đội được phân chia tốt nhất, Trình Uyên và những người khác, Đông Tâm Tư và bốn gia tộc ẩn trong cùng một đội, sau đó tách ra để tìm Hoàng Đại Cường.

Quay trở lại, đi qua một lối đi dài, và sau đó là hai hội trường rất lớn, các hội trường không chỉ chứa đầy những hộp gỗ dát vàng mà còn có một số phòng khác nhau.

Hoàng Đại Cường có thể đi đâu?

Không có gì khác hơn là trốn trong một căn phòng nào đó.

Căn phòng này rất lớn, mỗi căn rộng 2.000m², nhưng lại rất trống trải, người Tây Tạng hầu như đều có ý tứ.

Trình Uyên và họ vừa bước vào một căn phòng, và đột nhiên

“Bùm!” Một tiếng nổ vang lên, mặt đất chuyển động, núi non rung chuyển, tuy trần hang được che bằng tôn nhưng vẫn có rất nhiều bụi rơi ra từ các khe hở trên các tấm sắt. 0

“không tốt!”

Bỗng thấy mọi người đang đứng không vững, Long đột ngột hét lên: “Có người thổi thủng lỗ rồi!”.

Trình Uyên và những người khác đều giật mình, họ muốn lao ra khỏi phòng, nhưng đã quá muộn.

Hang sập, những mảnh sắt không giữ nổi, lần lượt rơi xuống, trời mây mịt mù.

Trình Uyên không có thời gian để suy nghĩ về điều đó, vì vậy anh chỉ có thể nắm lấy tay Bạch An Tương, ôm cô vào lòng và đè cô xuống dưới mình.

“Hula la” tiếng sụp đổ không dứt.

Tất cả họ dường như nhận ra rằng họ sẽ được chôn cất.

Nhưng khi khói tan và mọi người tỉnh dậy thì tất cả đều giật mình.

Thật trùng hợp, nơi họ ở là nơi duy nhất chưa sụp đổ.

Mọi người ồ lên, sặc sụa vì khói và ho sặc sụa.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên một giọng nói.

“Ông chủ Đông, bên trong vẫn còn sống”

“Ngay cả khi nó còn sống, nó có lẽ sẽ chết sớm. Nơi này đã sụp đổ. Tôi không tin rằng họ có thể thoát ra khỏi đất.”

Một cao thủ dù mạnh đến đâu cũng không thể dờn núi chống chọi.

Chương 2016

Chương 2016:

“Ông chủ Đông còn đang suy nghĩ rất sâu.”

“Hehe, ta đã ở tại chỗ khi nó được cải tạo. Ta đã bỏ lại đây lâu lắm rồi. Mỗi căn phòng trong hang động này đều có hố tối để chôn chất nổ, chỉ để chờ ngày hôm nay.”

“Vậy thì Ông chủ Đông, ông có chưa một lối thoát nào không?”

“Đó là đương nhiên, đi cùng tôi!”

Đến lúc này, giọng nói dừng lại.

Lúc đó Trình Uyên và những người khác mới tỉnh ngộ, hóa ra Đông Tâm Tư vừa mới bị lừa, lý do yêu cầu chia thành hai đội đi tìm Hoàng Đại Cường thực ra trong lòng cũng đã xong.

Nhưng bây giờ tôi biết rằng đã quá muộn, những người như họ đều bị mắc kẹt trong một nơi chưa đầy 100 mét vuông, ngay cả đèn cũng tắt và tối hoàn toàn.

“Chồng, anh không sao chứ”

Bạch An Tương bị Trình Uyên đè dưới thân, trên mặt không hề dính một hạt bụi, khi tỉnh lại, cô không khỏi cảm thấy ngọt ngào khi nhìn thấy hành vi của Trình Uyên và tư thế hiện tại của bọn họ.

“Bạn ổn chứ”

“Tôi ổn.”

“Vậy thì tôi không sao.”

“Nhưng tôi phải làm gì bây giờ”

Mọi người nhìn nhau.

Sau một vòng kiểm tra, Trình Uyên cảm thấy nhẹ nhõm một chút vì mọi người vẫn còn sống. Có vẻ như nó đã được tính toán, nhưng nơi rộng 100 mét vuông nơi họ đặt không được chôn cất.

Trình Uyên nhìn nó và cau mày.

“Thật kỳ cục!”

Tất cả mọi người đều cau mày, kể cả Ô Đông Miên và Long, nhưng Bạch Sĩ Câu là người duy nhất có khuôn mặt bình tĩnh và nụ cười nhàn nhạt trên khóe miệng.

Anh ấy dường như không lo lắng gì cả.

Trình Uyên khó hiểu nhưng không hỏi thẳng, thay vào đó, sau khi đỡ Bạch An Tương dậy, anh hỏi mọi người trước: “Mọi người ổn chứ?”

“Không sao đâu!”

“Không sao đâu!”

“Có vẻ như chúng ta sẽ chết!”

Trong suốt quãng đời còn lại của họ, ai cũng gặp may mắn.

Nhưng vấn đề tiếp theo rất nghiêm trọng, họ phải làm thế nào để thoát ra

Bây giờ vấn đề không phải là ra khỏi hang mà là làm thế nào để ra khỏi khu vực nhỏ một trăm mét vuông này. Nguyên nhân chính là do độ thoáng khí không tốt, lâu ngày sẽ không cung cấp đủ oxy.

“Anh phải nghĩ cách.” Yên Nhiên kinh hãi nói, kéo cánh tay duy nhất của Long.

Dù bạn có võ công cao đến đâu, bạn cũng sợ những kẻ chặt chém, và cho dù bạn có can đảm đến đâu, bạn cũng sợ không gian chật hẹp này. Khuôn mặt sợ hãi của Yên Nhiên tái đi.

Và nhìn thấy Yên Nhiên và Long nhìn và quanh co, Minh Vương trong góc lóe lên một tia sát khí lạnh lẽo trong mắt. Không ai để ý, chỉ có Trình Uyên là vậy.

Thời gian trôi qua, mọi người vẫn không thể rời khỏi đây,
không khí ở đây cũng dần trở nên loãng hơn.

Trong bóng tối, Vương Mĩ Lệ nhàn nhã tỉnh dậy.

Chương 2017

Chương 2017:

Lúc hôn mê, hắn nằm mơ thấy mình nằm ở trên giường lớn mềm mại, tựa hồ thoải mái tứ phía. Khoảnh khắc tỉnh dậy, tôi cứ ngỡ mình đang ở trong giấc mơ, tôi cứ ngỡ mình đang ở trên chiếc giường lớn mềm mại kia. Bởi vì nơi anh bây giờ, thật sự rất ấm áp và mềm mại.

Mở mắt ra, nhìn quanh hồ đen, sau đó ngửi thấy một mùi vị quen thuộc, trong lòng bỗng nhiên yên lặng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khó giải thích được.

“tại sao bạn lại cười”

Vân Dĩ Hà nhận thấy anh đã tỉnh, nhỏ giọng hỏi.

Vương Mĩ Lệ nói: “Tôi sẵn sàng bị thương mỗi ngày kể từ bây giờ.”

“Câm miệng!” Vân Dĩ Hà khiển trách: “Nhìn điếm tốt của ngươi.”

Mặc dù là lời khiển trách, tuy rằng giống như trước kia giọng điệu cô từng dạy hắn, nhưng bây giờ bên tai Vương Mĩ Lệ nghe được, nhưng lại có cái gì đó khác lạ.

Anh trầm ngâm không thể giải thoát khỏi nó.

Vân Dĩ Hà ngồi trên mặt đất, dựa vào vách hang sau lưng. Cô ôm lấy Vương Mĩ Lệ, người cũng đang ngồi trên mặt đất và dựa vào cô.

Vì vậy, Vương Mĩ Lệ cảm thấy ấm áp và mềm mại.

Đối với người khác, nơi này có thể khiến người ta lo lắng, nhưng đối với Vương Mĩ Lệ, đó có thể là nơi đẹp nhất trong cuộc đời này.

Tôi không biết đã qua bao lâu, và không khí ngày càng loãng hơn, và hầu hết mọi người bắt đầu cảm thấy buồn ngủ và đổ mồ hôi. Điều này giống như cách lược ếch trong nước ấm, nó sẽ làm bạn từ từ, không đau nhiều, và chết dần dần.

Và tại thời điểm này.

Một lưỡi kiếm sáng lên trong bóng tối.

Con rồng cũng dựa vào vách hang, và Yên Nhiên dựa vào anh. Ánh sáng của thanh kiếm lóe lên từ phía họ, và sau đó xuyên qua cổ con rồng với tốc độ rất nhanh.

“Bắn!”

Lúc này, một bàn tay bất ngờ vươn ra nắm lấy cổ tay cầm dao.

Minh Vương cầm kiếm.

Chính là Trình Uyên, người đã nắm lấy cổ tay mảnh mai của cô.

Minh Vương giật mình, rồi hung hăng nhìn Trình Uyên.

“Sự phung phí mạnh mẽ sẽ khiến không khí ở đây loãng hơn. Đến lúc đó, nếu bạn có thể giết anh ta, bạn sẽ không thể sống được.” Trình Uyên thì thầm với Minh Vương.

Minh Vương chế nhạo: “Người đi ra ngoài được không, chúng ta không thể ra ngoài, khí tức này sớm muộn gì cũng sẽ cạn kiệt, chết sớm chết muộn có gì khác nhau?”

“Ít nhất hiện tại chúng ta vẫn còn sống.” Trình Uyên nghiêm nghị nói: “Còn sống thì mới có hy vọng”.

“Hy vọng của tôi là anh ấy sẽ chết!” Minh Vương nhấn mạnh.

Trình Uyên cũng nhấn mạnh: “Nhưng tôi muốn đảm bảo rằng bạn sẽ không làm tổn thương những người vô tội!”

“Ta chỉ giết chính mình, ta ở đâu hại người vô tội” Minh Vương tức giận nói.

Trình Uyên nghiêm nghị nói: “Người dùng năng lượng bí mật để giết người, hành động bạo phát, khí tức đã kiệt. Một khi khí tức đã cạn kiệt, chúng ta không có cách nào đi ra ngoài, thì tất cả mọi người sẽ phải chết. Nếu thế này.” trường hợp, bạn sẽ giết tất cả mọi người! ”

Minh Vương không nói nên lời.

Nhưng cô nhất định không được hòa giải, lạnh lùng nhìn Trình Uyên.

Trình Uyên cũng không hề tỏ ra yếu thế.

Hai người đang nhìn chăm chăm vào nhau trong bóng tối. Một đôi mắt xanh, một đôi mắt có màu sắc biến đổi.

“Trình Uyên, để cô ấy giết tôi.”

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Long không hề ngủ quên, anh mở mắt ra nhìn Trình Uyên và Minh Vương. Bởi vì bóng tối, anh có thể nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt anh ta, nhưng anh có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác tội lỗi trong giọng điệu của anh ta.

Chương 2018

Chương 2018:

“Không!” Trình Uyên thẳng thừng từ chối.

Long thì thào: “Dù sao thì chúng ta cũng phải hiểu nhau. Khi còn trẻ, em ít suy nghĩ và chỉ quan tâm đến bản thân, như vậy em đã làm Trình Thường tổn thương quá sâu. Giờ mỗi lần nghĩ lại, lòng em lại rung rung- đáng trách. Sẽ lại bắn vào cô ấy, nên Trình Thường nói đúng, cô ấy sớm muộn gì cũng sẽ giết tôi. ”

Ngay lập tức, anh ta quay đầu lại và nói với Minh Vương: “Trình Thường, nếu việc giết tôi khiến anh thoải mái hơn, thì anh có thể làm được.”

Trình Uyên rồi như tờ vò.

Anh ta muốn ngăn cản, nhưng Chu Du đánh Hoàng Cái, một người sẵn sàng đánh nhau và một người sẵn sàng chịu đựng, anh ta là gì

Thả tay ra từ từ.

Minh Vương cầm con dao trên tay và lấy lại tự do, nàng không ngần ngại kê dao vào cổ rồng.

Con rồng không chống cự, mà ngẩng đầu lên và từ từ nhắm mắt lại.

Anh ấy đang chờ chết.

Nhưng lúc này, tay Minh Vương bắt đầu run lên, nhát dao khẽ rùng mình.

Tất cả quá khứ, như những hình ảnh trong phim, hiện lên trong tâm trí cô.

Cô đã bị mắc kẹt dưới đáy biển sâu trong tám mươi năm, và nhiều ký ức của cô bị xóa mờ, chỉ có lòng căm thù của cô với con rồng. Bây giờ tôi chợt nhớ ra, và đầu óc tôi lại run lên.

Cô nhớ rằng họ đã gặp nhau và yêu nhau.

Khi đó, họ thật hồn nhiên và trẻ trung.

Họ rất thích nó.

Đến nỗi cô ghen khi thấy Long nói chuyện với những người phụ nữ khác. Sau đó, sức mạnh của cô ấy bắt đầu mạnh lên, và cô ấy ngày càng trở nên không thể tách rời. Người nào có ý kiến tốt của rồng, người cùng với rồng mơ hồ, và người thân cận, cô ấy sẽ giết ai, vô lương tâm!

Long đã hơn một lần thuyết phục cô, thậm chí còn thề với trời.

Tuy nhiên, cô ấy không thể nghe lời, cô ấy quá yêu rông. Cô ấy vẫn làm theo cách của riêng mình và vẫn sẽ giết những phụ nữ liên quan đến rông.

Long tức giận, nhưng không đành lòng làm tổn thương cô ấy, đơn giản như vậy, anh càng không muốn nhìn thấy em cặp kè với những người phụ nữ khác, anh lại càng muốn ở bên những người phụ nữ khác. x

Khi tôi còn trẻ, sự bướng bỉnh hoàn toàn được sử dụng không đúng chỗ.

Vì sự ngoan cố của anh ta, nhiều phụ nữ đã bị giết.

Long không thể làm gì được, anh không thể nhìn cô giết người như thế này, vì sớm muộn gì cô cũng sẽ bị mê hoặc và ghen, nên x

Tất cả quá khứ đều được ghi nhớ.

Con dao của Minh Vương ngăn chặn sự run rẩy.

Nàng cười khỏ nói: “Cứ như vậy giết người, trong lòng ta khó hiểu hận, cho nên hôm nay nhất thời cứu mạng cho người. Sau khi ra tay, ta sẽ dốc hết sức hành hạ người!”

Nói xong rút con dao trên tay.

Hành vi của cô ấy khiến Long hơi ngạc nhiên, và cũng khiến Trình Uyên ngạc nhiên.

Và chỉ tại thời điểm này.

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm” Một âm thanh kỳ lạ đột nhiên vang lên bên tai bọn họ.

Mọi người nghe vậy, nửa mê nửa tỉnh, đều ngòai dậy nhìn về hướng phát ra âm thanh. Ngay cả Vương Mĩ Lệ, người vô cùng bị thương trong “Tổ ấmm”, cũng mở mắt.

Lúc này chỉ có Trình Uyên nhìn về một hướng khác với mọi người, nhìn Bạch Sĩ Câu.

Lúc giọng nói vang lên, hẳn rõ ràng cảm giác được Bạch Sĩ Câu trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

“Đến!” Bạch Sĩ Câu cười nói.

Một câu nói thiếu suy nghĩ khiến Trình Uyên giật mình.

“Ai vậy?” Anh hỏi.

Chương 2019

Chương 2019:

Bạch Sĩ Câu nói: “Nhị nhi.”

“Họ đang làm gì vậy?” Trình Uyên cau mày hỏi.

“Đào hố!” Bạch Sĩ Câu nói.

Trình Uyên hơi bối rối.

Âm thanh phát ra từ trên cao, và đó là một công trình đáng kinh ngạc từ xa đến ngọn núi. Làm sao họ có thể sống sót cho đến khi hai đứa trẻ này đào được cái hố

Chẳng lẽ Bạch Sĩ Câu từ trước đến nay rất bình tĩnh vô cùng bình tĩnh, lại đây là hấn chống lưng.

Đồng thời, trong hàm thứ ba.

Đông Tâm Tư dẫn người của bốn gia tộc lớn đến một căn phòng nơi cất giữ xương của những người chết. Trình Uyên đã từng đến căn phòng này trước đây, nhưng anh ấy không quan tâm đến nó vào thời điểm đó.

Những bộ xương người chết này đều là công nhân xây dựng hầm thứ ba. Mười sáu năm trước, Lục Hải Xuyên đã bị bắt giam, và những công nhân này đều bị giết.

Dưới sự chỉ huy của Đông Tâm Tư, người của 4 gia tộc ở ẩn đã loại bỏ tất cả xương cốt của người chết, và sau đó một cánh cửa bí mật xuất hiện.

“Lúc ban đầu, ta đã lén lút đào con đường bí mật này.” Tống Tiêu nói: “Ngay cả sư phụ Dương Duệ của ta cũng không biết, người đào con đường bí mật này chính là chủ nhân của bộ xương mà ngươi nhìn thấy bây giờ.”

“Ông chủ Đông vẫn có tầm nhìn xa!” Mộ Dung Hải, tân chủ nhà họ Mộ khen.

“Ồ, chỉ là không ngờ, dù sao thì cũng sẽ có ích.” Tống

Mặc dù giết chết Trình Uyên và những người khác bằng một thủ đoạn, nhưng Đông Tâm Tư vẫn rất phẫn khích, nhưng sau một thời gian ngắn, sự phẫn khích này từ từ phai nhạt, và sau đó là một số kế hoạch cho tương lai.

Đến lúc đó anh mới nhận ra kẻ thù lớn nhất của mình lúc này chính là sư phụ Dương Duệ.

Dương Duệ

Dương Duệ hôm nay mạnh đến mức không dám có chút cảm giác phản kháng.

Nghĩ đến những gì đã làm với A Bạc Duẫn, anh ta có chút lo lắng, và cảm thấy rằng Dương Duệ sẽ không để anh ta đi.

“dừng lại!”

“Không cho hắn chạy trốn!”

Và đúng lúc này, một bóng người đột nhiên lao ra, lao thẳng vào hai người vừa mở đường hầm bí mật, đột ngột lao vào đường hầm bí mật, chạy vô hồn.

Mọi người giật mình, rồi có người phản ứng.

“Đó là Hoàng Đại Cường, đuổi theo hắn, đừng để hắn chạy mất!”

Đông Tâm Tư cũng đột nhiên tỉnh lại, kêu to: “Mau đuổi theo!”

Kết quả là một nhóm người vội vàng truy đuổi Hoàng Đại Cường.

Đây là lối đi có thể chứa hai người đi cạnh nhau, cũng cao hai mét nên không khó để mọi người chạy vào trong.

Ngay sau đó, Hoàng Đại Cường đã chạy đến cuối lối đi.

Bây giờ, anh như chết lặng.

ngõ cụt

Rõ ràng, có một cánh cửa bí mật ở đây, dẫn thẳng ra bên ngoài ngọn núi. Nhưng chỉ có Đông Tâm Tư mới biết loại cửa bí mật này ở đâu, nếu cho Hoàng Đại Cường hơn mười phút, có lẽ anh ta cũng có thể tìm được.

Ngay sau đó, Đông Tâm Tư và những người của bốn gia tộc ẩn mình bắt kịp và bao vây anh ta.

“Chạy đi, anh cứ chạy đi!” Dương Duệ cười nhạo.

Hoàng Đại Cường trợn mắt, vội vàng nói: “Em không muốn một mình trên thế giới này sao?”

Nghe vậy, Đông Tâm Tư và các thành viên của tứ ẩn gia tộc đều giật mình.

“Ý anh là gì?” Dương Duệ hỏi.

Hoàng Đại Cường dựa vào vách hang, thở gấp, cho đến khi hơi thở trở nên đều đều, sau đó mới chậm rãi nói: “Đi theo ta, ta sẽ giúp ngươi hóa giải mọi chướng ngại, sau đó ngươi nhất định sẽ một mình trên đời.”

“Đùa à?” Mộ Dung Hải khinh thường nói: “Ngươi sắp chết, còn muốn chúng ta đi theo ngươi.

Chương 2020

Chương 2020:

Lúc này Hoàng Đại Cường cũng không hoảng sợ nữa, hần chế nhạo: “Hehe, e rằng không phải ta sắp chết, mà là người sắp chết rồi.”

“Đánh rắm” Mộ Dung Hải tức giận nói.

“Tôi không tin” Hoàng Đại Cường chế nhạo: “Cô nghĩ rằng Trình Uyên và họ đều đã chết”

“Vô nghĩa, bị núi vùi lấp, bọn họ sống như thế nào” Mộ Dung Hải hỏi ngược lại.

Hoàng Đại Cường mỉm cười kỳ lạ: “Đáng tiếc, tôi vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của Bạch Sĩ Câu và Bạch Cẩm Tây. Bọn họ vẫn còn sống!”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều sửng sốt và nhìn nhau ngay lập tức.

Nhưng lúc này, Đông Tâm Tư chỉ muốn chúng ta buông tha cho người, người tưởng ta sẽ tin người. ”

Hoàng Đại Cường thở dài, “Hiện tại người chỉ có thể tin tưởng ta.”

“tại sao”

“Bạn đã đánh bại Dương Duệ” Hoàng Đại Cường chế nhạo.

Tổng bất giác nhú mày.

“Đừng nói rằng Trình Uyên và những người khác vẫn còn sống. Với tính cách của Dương Duệ, bạn nghĩ rằng anh ta sẽ giết bạn khi biết rằng bạn vẫn còn sống, hay là anh ta đang cố vũ và chấp nhận bạn làm người của anh ta một lần nữa.”

“Không nói tới tứ đại gia tộc, Đông Tâm Tư nghĩ tốt nhất nên biết tình huống của mình.”

“Nó khác với tôi. Sau khi ra đi, tôi vẫn sẽ là người mạnh nhất trên thế giới. Tôi có sự bảo vệ của mình. Đừng nói rằng bất kỳ ai trong số họ tìm cách trả thù từ bạn. Tôi sợ rằng tôi sẽ phải đi vòng quanh khi Tôi thấy bạn. Vâng. ”

“Hơn nữa, mục tiêu của tôi khác với các bạn. Điều tôi muốn là ăn tươi nuốt sống các phụ nữ và Đức Xá của Bạch Sĩ Câu, và những gì bạn muốn không gì khác hơn là quyền và sự giàu có. Tôi có thể cho bạn tất cả những thứ này.”

“nghĩ cho kĩ!”

Đông Tâm Tư và những người khác do dự.

Cả nhóm nhìn nhau và có vẻ như đang hỏi ý kiến của riêng mình.

Sau đó Hoàng Đại Cường tiếp tục leo lên cột điện: “Đừng lo lắng, đi theo tôi, sau này cô sẽ là lứa thuộc hạ trung thành đầu tiên của tôi, tôi tự nhiên sẽ không quên cô nếu tôi có ích lợi gì, và tôi sẽ có thể dạy cho bạn sức mạnh của các quy tắc. Đến lúc đó, ngay cả khi Trình Uyên là một cường quốc trong Siêu Thần giới Võ Đang, anh ta sẽ không phải là đối thủ của bạn.”

“Dương Duệ, còn tệ hơn!”

Ngay khi lời nói của Hoàng Đại Cường rơi xuống, một người đàn ông lập tức đứng trước mặt anh ta, quay lại bảo vệ Hoàng Đại Cường phía sau, nói với mọi người: “Gia đình Thác Bạc của tôi, tôi sẽ bảo vệ các bạn đến chết!”

Người đứng lên là người đứng đầu gia đình Thác Bạc.

Tất cả những người này đều chết lặng.

Được rồi, những gì bạn làm cũng giống như việc chúng ta phải giết Hoàng Đại Cường. Thay vào đó, bạn đã trở thành nô lệ trung thành nhất.

Sau đó, gia đình Cảnh cũng đi về phía Hoàng Đại Cường.

Thấy vậy, Tống nói: “Tôi nguyện trung thành với chúa!”

Hai gia đình còn lại cũng vội vàng bày tỏ quan điểm.

Hoàng Đại Cường cảm thấy nhẹ nhõm.

“Mau, mở thông đạo, chúng ta đi ra ngoài!” Hoàng Đại Cường thúc giục.

Đông Tâm Tư không còn do dự nữa, và trực tiếp mở ra kênh thông tin với thế giới bên ngoài.

Đây là một cái lỗ trên cây bị vẹo cổ.

Ngay khi đường chui mở ra, một tia nắng xuyên qua hốc cây.

Khi mọi người nhìn thấy mặt trời ló dạng và người thấy không khí đã mát từ lâu, tất cả đều lộ ra vẻ vui mừng. x

Hoàng Đại Cường cũng hào hứng bò ra.

Tuy nhiên, khi vừa vươn đầu ra khỏi hốc cây và bất ngờ ngẩng đầu lên, anh ta nhìn thấy một khuôn mặt bên ngoài hốc cây.

Chương 2021

Chương 2021:

Một nụ cười yếu ớt hiện trên khóe mặt đó, mắt anh nhìn chăm chăm vào Hoàng Đại Cường.

Hoàng Đại Cường giật mình.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng rằng chỉ cần khoan ra khỏi hốc cây, hắn sẽ khôi phục thân lực vô hạn.

Anh chỉ còn thiếu một nửa cơ thể để lấy lại sức.

Nhưng vào lúc này, hắn chợt nhận ra chủ nhân của khuôn mặt này sẽ không cho phép mình thoát ra khỏi nửa thân này.

Trở lại!

Vâng, quay lại!

Chỉ có rút lui mới có thể tồn tại!

Hoàng Đại Cường nghĩ đến điều đó, rất nhanh muốn rút lại, nhưng một bàn tay đã rơi xuống trên đầu anh, anh không thể động đậy trong chốc lát.

Chủ nhân của khuôn mặt này không phải ai khác mà chính là Dương Duệ.

Dương Duệ đặt tay phải lên đầu Hoàng Đại Cường, thờ ơ nói: “Nhớ những gì anh đã nói trước đây”

Hoàng Đại Cường nghiến răng nói: “Đương nhiên là tôi nhớ rồi!”

“Vậy thì anh còn chờ gì nữa?” Dương Duệ cười.

Khi ở trước cửa hang, Dương Duệ muốn phong ấn toàn bộ hang động, và Hoàng Đại Cường, để tồn tại, đã sử dụng để chuyển 2/3 sức mạnh phương ngữ của mình cho Dương Duệ.

nhưng

Hoàng Đại Cường không ngu ngốc.

Anh ấy nói với đôi mắt đỏ hoe: “Tôi e rằng bây giờ bạn không chỉ muốn thiết bị đầu cuối máy tính của tôi:

Dương Duệ cười nhẹ: “Anh nói đúng.”

“Nói đi, ngươi làm sao bằng lòng để cho ta đi” Hoàng Đại Cường gắt gao hỏi.

“Ý anh là gì?” Dương Duệ hùng hổ hỏi.

Cơ thể Hoàng Đại Cường bắt đầu run lên.

Lời hứa của Dương Duệ rất rõ ràng, dù thế nào đi nữa, anh cũng sẽ không để Hoàng Đại Cường đi.

“Hoo”.

Đôi mắt của Hoàng Đại Cường đột nhiên mở to.

Vào lúc này, hào quang của Dương Duệ đột nhiên xuất hiện, thần lực liên tục rút ra từ cơ thể Hoàng Đại Cường, thông qua cánh tay trên đầu của Dương Duệ, truyền vào trong cơ thể của Dương Duệ.

Hoàng Đại Cường sợ hãi kêu lên: “Dừng lại, dừng lại, ta nguyện ý cho người hai phần ba sức lực, đi thôi”

“Không, tôi sẽ tự nhận lấy.” Dương Duệ cười nói.

Khuôn mặt anh đầy phấn khích và một cảm giác thỏa mãn khó tả.

“Lấy được viên quý từ trong biển cả khổng lồ, để cho ta hiểu được cách hấp thu năng lượng của người khác. Cho nên hôm nay ta gặp được người, người nói, đây là ý trời.”

Cơ thể Hoàng Đại Cường cũng bắt đầu run lên.

Anh không thể trả lời Dương Duệ được nữa.

Thiên Ý có khả năng do thám tương lai, nhưng tiếc là khả năng này không có hiệu quả đối với những người cũng có Thiên Ý, nên Hoàng Đại Cường không có cách nào do thám tương lai của Bạch Sĩ Câu và Bạch An Tương, bởi vì có sự tham gia của những người này. hai người, anh ta cũng tự nhiên do thám Không phải tương lai của hoạt động này. 0

Nếu anh ta biết kết quả sẽ là như vậy, anh ta đã không đến nếu anh ta bị giết.

Thật đáng tiếc.

Anh ta chỉ còn thiếu một nửa cơ thể để đạt được thành công.

“Cơ thể của ta đã được thiên ý biến hóa, nên có thể chịu được thần thông tối cao và sức mạnh của quy tắc, nhưng người chỉ là một thân thể phàm trần. Một khi hấp thu quá nhiều năng lượng từ cơ thể ta, người sẽ chết!” Daqiang đe dọa Dương Duệdao.

Dương Duệ cười nhạt: “Ta dám nhờ vả, tự nhiên có cách dùng.”

Chương 2022

Chương 2022:

“Bùm!” Một tiếng vang lên, thân thể Hoàng Đại Cường lập tức đáng giá, hơn nữa thân lực từ trên đỉnh đầu truyền vào trong cơ thể Dương Duệ.

Thứ mà Dương Duệ giật được không chỉ là sức mạnh, mà còn là sức mạnh của những quy tắc của anh ta.

Hoàng Đại Cường đã không thể từ chối anh ta.

Sau một lúc!

“Khiếp!”

Ầm một tiếng, Hoàng Đại Cường ngã xuống đất chua xót không muốn nhìn Dương Duệ, run rẩy nói: “Ngươi làm sao có thể là phạm trần, ngươi làm sao có thể chịu được 90% siêu năng lực của ta.”

Dương Duệ ngẩng cao đầu, uốn ngực tẩm mình trong ánh nắng ấm áp, thân thể vẫn như phát ra vàng hào quang nhàn nhạt, tựa như đang thưởng thức một thứ gì đó tuyệt vời.

“Đáng tiếc, cho tới nay ta chỉ có thể chịu được 90% siêu năng lực của ngươi.” Dương Duệ có chút tiếc nuối nói.

Nhưng ngay cả như vậy, nó cũng đủ để làm cho Hoàng Đại Cường bị sốc.

Hắn là phàm nhân có thể chịu được ý trời!

Trên thực tế, Hoàng Đại Cường không biết con đường tu luyện của Dương Duệ trong nhiều năm như vậy.

Dương Duệ không ngốc, ngược lại còn rất thông minh, nhưng vì tài năng có hạn nên thăng tiến không nhanh. Nhưng Dương Duệ không cầu gặt, thăng tiến đều đặn và khá chăm chỉ, nói cách khác, không ai ở cùng cảnh giới hơn anh ta.

Nó giống như việc xây dựng một tòa nhà và đặt nền móng, và nền tảng của anh ấy rất ổn định. Kết quả là thể chất của hắn mạnh hơn người khác rất nhiều, sau khi đạt tới Siêu Thần cảnh giới, thể chất của hắn sẽ đạt tới một trạng thái hoàn toàn mới.

“Ngươi không đi ra?”

Anh ta nhìn thoáng qua Hoàng Đại Cường như một con chó chết, rồi ném xuống đất, Dương Duệ nhìn về phía hốc cây, Đông Tâm Tư và những người khác vốn đã uể oải, cười hỏi.

Đông Tâm Tư nghĩ đến mặt như tro tàn, nhìn về phía sư phụ cũ, hắn há mồm nhưng không biết nên nói cái gì.

“Đường:” Ta có thể tha thứ cho ngươi một lần. ”

Dương Duệ giật mình, run giọng hỏi: “Tại sao?”

Đông Tâm Tư cười nhẹ giải thích: “Sở dĩ lúc đầu anh và Deny dám phản bội tôi là vì anh cảm thấy thực lực của mình không kém hơn tôi bao nhiêu, nhưng bây giờ thì khác. Giữa tôi và anh có một mối quan hệ không thể vượt qua.” . Khoảng cách.

“Người sẽ không có ý nghĩ muốn giết sư phụ một lần nữa, người vẫn sẽ là một trong những đệ tử tự hào nhất của sư phụ.”

“Ngoài ra, hiện tại tôi cũng cần một số nhân lực.”

Đông Tâm Tư im lặng.

Dương Duệ không cần giấu diếm hẳn, nói ra hết tất cả suy nghĩ thật của mình, kỳ thật bây giờ Đông Tâm Tư nghĩ có thể đoán ra được, chỉ cần hẳn nghĩ, Dương Duệ sẽ không giết hẳn. Nhưng anh ta sẽ luôn bị giảm xuống làm người hầu của Dương Duệ, làm việc cho anh ta cả đời.

Nhưng nghĩ kỹ lại đi, bây giờ đám người Trình Uyên không có cách nào sống sót, hơn nữa sức mạnh của Hoàng Đại Cường đã bị Dương Duệ hấp thu, cho đến nay, Dương Duệ đã trở thành số một chân chính trên thế giới.

Là đệ tử giỏi nhất trên thế giới cũng không sao.

Nghĩ đến đây, Tông thờ dài thườn thượt, như trút bỏ mọi hoài bão, rồi từ từ trèo ra khỏi hốc cây.

Người của bốn gia tộc ở ẩn tự nhiên không muốn bị mắc kẹt trong đó, vì vậy bọn họ theo bước chân của Đông Tâm Tư, tất cả đều trèo ra khỏi hốc cây.

“Ta chờ, ta nguyện nhân danh gia tộc phục vụ ngài Dương Duệ làm sư phụ cho các thế hệ sau!”

Các tộc trưởng và bô lão của 4 gia tộc lớn đều cúi đầu trước Dương Duệ và cầu nguyện: “Xin ngài Dương Duệ nhận vào!”

Dương Duệ khẽ gật đầu, lãnh đạm nói: “Nếu là như vậy, nguyện lai người sẽ nghe công văn của người.”

“Là chủ nhân!” Mọi người vội vàng đáp ứng.

Và tại thời điểm này.

Hoàng Đại Cường, đang nằm trên mặt đất như một con chó chết, đột nhiên chống đỡ, leo lên người Dương Duệ như một con chó, và ôm một chân của anh ta: “Hehe, anh Dương Duệ, vì anh bây giờ là bất khả chiến bại trên thế giới. , không có gì nhiều đối với tôi. Một người theo dõi, phải không? Hãy để tôi theo dõi bạn trong tương lai! “

Chương 2023

Chương 2023:

Dương Duệ từ trên xuống dưới nhìn hắn, khóe mắt mang theo khinh thường, lạnh giọng hỏi: “Người xứng sao?”

“A” Hoàng Đại Cường dờ dẫm.

Sau đó, Dương Duệ đã đá anh ta đi.

“Không muốn chết thì cút đi!”

Hoàng Đại Cường biết rằng nếu anh là Dương Duệ, anh sẽ không bao giờ được buông tay. Vì vậy, để tồn tại, anh ta phải vẫy đuôi với Dương Duệ như một con chó.

Nhưng cuối cùng anh ta lại đánh giá thấp Dương Duệ.

Dương Duệ không giết Hoàng Đại Cường, nhưng chỉ hủy bỏ 10% sức mạnh siêu nhiên của anh ta.

Dương Duệ đưa Đông Tâm Tư và những người khác rời đi, để lại Hoàng Đại Cường một mình trên mặt đất.

Anh ta đang run rẩy.

Hoàng Đại Cường của ngày hôm nay lại một lần nữa trở lại phé vật từng là hư vô, huống chi là mơ tưởng nuốt chửng cái này cái kia, ngay cả sinh tồn cũng là một vấn đề nan giải bây giờ.

Anh ta đã từng ở đây nên biết muốn đến nơi đông dân cư thì phải leo hai ngọn núi lớn, đi bộ mất mấy ngày. Đó có thể là vóc dáng hiện tại của anh ấy, làm sao có thể

Muốn quay lại nội địa

Điều đó càng không thể.

Từ khung cảnh vô cùng trước đó, tất cả mọi người kinh ngạc, đột nhiên trở nên như thế này, Hoàng Đại Cường muốn khóc không ra nước mắt.

Về phần Dương Duệ, người đã có được sức mạnh siêu nhiên của Hoàng Đại Cường, cho dù tính cách của anh ấy có nội tâm đến đâu, anh ấy cũng không thể giấu được niềm vui.

“Chủ nhân, tiếp theo chúng ta đi đâu” Đông Tâm Tư hỏi.

Bây giờ Trình Uyên và những người khác đã chết, tất cả những người mạnh hơn Dương Duệ đều không còn ở đó, có thể nói rằng trong nhận thức của anh ấy, anh ấy đã là bất khả chiến bại.

Vì vậy, điều ước của anh sắp thành hiện thực.

“Bây giờ mối đe dọa đã được loại bỏ.” Dương Duệ nhẹ giọng nói: “Vậy thì nên là bước tiếp theo.”

Anh ấy chưa nói xong.

Nhưng Tong suy nghĩ kỹ về sự hiểu biết.

Mối đe dọa đã biến mất, điều gì khác có thể xảy ra tiếp theo?

Vì Trình Uyên và những người khác đã chết, tự nhiên không có cách nào để những người có liên quan đến những người này sống sót. Suy cho cùng, Dương Duệ không phải là Trình Uyên, không biết làm phụ nữ.

Việc diệt tận gốc rễ là điều không thể tránh khỏi.

“Anh đưa mọi người vào nội địa.” Dương Duệ nói.

Dương Duệ nhanh chóng đáp lại: “Được!”

Làm gì trong đất liền

Đương nhiên, nó là để giết.

Và nó sẽ giết rất nhiều người.

Đông Tâm Tư biết rất rõ rằng anh ta sẽ không bỏ dao đồ tể xuống trong một thời gian dài sắp tới.

Chỉ khi mọi mối đe dọa bị cắt đứt, Dương Duệ mới thực hiện kế hoạch tiếp theo của mình, đến lúc đó, toàn bộ thế giới sẽ thuộc về anh ta.

Tuy có chút chua ngoa, nhưng bây giờ Đông Tâm Tư không còn cách nào khác là trở thành cỗ máy giết người của Dương Duệ.

“Chủ nhân, người bây giờ là”

Dương Duệ giơ tay thực hiện bài tập mở rộng lồng ngực: “Tôi muốn vận động cơ và xương.”

Bây giờ anh ấy rất phấn khích, bởi vì tất cả những điều này xảy ra quá đột ngột và quá nhanh. Đặc biệt là sau khi hấp thụ thần lực của Hoàng Đại Cường, anh ta gần như không thể không muốn sử dụng nó.

Chương 2024

Chương 2024:

sau đó.

Giọng nói vừa rơi xuống.

Với một tiếng “Bùm!”, Mặt đất dưới chân anh như sụp đổ và sụp đổ, còn Dương Duệ thì phóng về phía chân trời xa xăm với một tiếng “shoo” như sao băng.

“Bay!” Đông Tâm Tư và những người khác bị sốc.

Điều này nằm ngoài nhận thức của họ.

Trên thực tế, đây là sức mạnh quy tắc của thần lực bên ngoài bầu trời, thay đổi quy tắc của thế giới, cho phép bản thân bay trên bầu trời như bất kỳ vật thể nào. Đây cũng là một trong những pha nguy hiểm của Hoàng Đại Cường, khi anh ấy đến Đảo Vàng trước đây, Hoàng Đại Cường đã trực tiếp thực hiện nó như thế này.

Nó giống như một ngôi sao băng.

Trên thực tế, không mất nhiều thời gian để Lí Nam Dịch và Phương Tổ Anh cùng các con rời đi kể từ khi Trình Uyên và những người khác đến Đảo Vàng và tìm thấy Bạch An Tương.

Chỉ một ngày một đêm.

Thuyền của Lí Nam Địch mới đi được một nửa quãng đường, và nó còn cách thành phố nội địa Tân Dương ít nhất một ngày nữa.

Trên boong, Lí Nam Địch lần đầu tiên thở ra được kể từ khi lên tàu.

“Chị Nam Địch.”

Một lúc sau, Phương Tố Anh cũng bước tới và nắm lấy tay Lí Nam Địch.

“Bọn nhỏ đều đã ngủ” Lí Nam Địch hỏi.

Phương Tố Anh gật đầu, đau khổ nói: “Đêm qua bọn họ khóc là thủ phạm thật, tôi chết lặng, ơ, chị Nam Địch, chị nói họ không đói, chị cũng kiểm tra và nói họ không bị bệnh, vậy tại sao em luôn khóc ? Tôi không dừng lại, tôi đã không ngủ nhiều.”

“Vậy thì cô đi ngủ một lát đi.” Lí Nam Địch cười với cô.

Lập tức, lông mày của hắn khẽ cau lại: “Ta không biết đã xảy ra chuyện gì. Ta từ tối hôm qua đến giờ có chút kinh hãi.”

“Đó sẽ không phải là Trình Uyên và những người khác,” Phương Tố Anh nói đột ngột.

Sắc mặt Lí Nam Địch ngưng tụ, sau đó Suying khẽ cười:
“Đừng lo lắng, cuộc sống của tên đó thật vất vả.”

“Cũng thế”

Cả hai an ủi nhau, rồi cùng nhau ngáp dài.

Sau khi đồng bộ, họ nhìn nhau một lần nữa, và cuối cùng mỉm cười với nhau.

Vào lúc này, Phương Tố Anh đột nhiên chỉ lên trời và nói,
“Chị Nam Địch, nhìn em này, được không!”

Lí Nam Địch chế giễu: “Ngó người, vạn nhất trong ngày sao băng đâu?”

“Nhìn này, nhìn này!” Phương Tố Anh lo lắng giậm chân với vẻ mặt vui mừng.

Lí Nam Địch theo ngón tay cô.

“Thực sự là”

Cô chưa kịp nói hết lời, lông mày cô chột cau lại và cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở.

Bởi vì cô ấy đột nhiên phát hiện ra rằng có điều gì đó không ổn với sao băng. Không phải bạn có thể nhìn thấy nó vào ban ngày, mà là thời trang đang đi theo hướng của chúng.

“Không ổn.” Lí Nam Địch kêu lên rồi quay người chạy về phía cabin.

“Chị Nam Địch, chị bị sao vậy” Phương Tố Anh chết lặng.

“Địch công kích!”

“Địch công kích!”

Lí Nam Địch hét lớn.

Tiếng hét của cô nhanh chóng thu hút mọi người từ gia đình Ôn và gia đình Bách Lý.

Ôn Tong, trưởng gia đình họ Ôn, và Bách Lý Minh Dương, phụ huynh của gia đình Bách Lý, vội vã bước lên boong, họ đều nhìn thấy “ngôi sao băng” đang ngày càng đến gần.

Chương 2025

Chương 2025:

Ngay sau đó, nhiều người đã tập trung trên boong.

Và thiên thạch cuối cùng cũng bay lơ lửng trên boong tàu.

“Dương Duệ!”

Bách Lý Minh Dương ngạc nhiên nói.

Ôn Tông vẻ mặt cũng nghiêm túc, mọi người như là đối mặt với kẻ địch.

Dương Duệ nhìn những người trên thuyền khẽ cười: “Mọi người, gặp lại.”

Ngay lập tức, anh đáp xuống boong tàu một cách nhẹ nhàng.

Bách Lý Minh Dương lo lắng nói: “Anh làm gì ở đây?”

Dương Duệ mặc kệ anh ta, mà đi thẳng tới Lí Nam Địch nhẹ giọng nói: “Xin lỗi!”

Tang chế

Nỗi buồn là gì

Mọi người đều ngạc nhiên.

Đại não của Lí Nam Địch đột nhiên trống rỗng, như thể cô vừa bị sét đánh.

Một điềm báo chẳng lành chợt lóe lên trong đầu cô.

“Anh đang nói gì vậy” cô ấy hỏi với khuôn mặt nhợt nhạt và đôi môi run rẩy.

“Trình Uyên, Bạch Sĩ Câu, Bạch An Tương, Long Yên Nhiên, Đức Xá, Vân Dĩ Hà, Vương Mĩ Lệ và những người khác đều đã chết, các bạn không nên để tang à”, Dương Duệ cười nói.

“đánh rắm!”

Lúc này, Phương Tô Anh dẫn đầu và nói: “Anh đang nói nhằm nhí gì vậy?”

Lí Nam Địch cũng chợt nhận ra: “Đúng vậy, Trình Uyên và những người khác có năng lực như vậy, sao có thể nói nhằm.”

Ôn tông cũng gào lên: “Tổ phụ ta có sức mạnh ý chí trời sinh, làm sao lại có người thương tổn nàng, người đúng là đồ vô nghĩa, đơn giản là như vậy”

“Vô nghĩa!” Bách Lý Minh Dương cũng vặn lại: “Đừng nói với tôi, cậu đã giết chết đám người ông Thành rồi, haha, chúng ta đã đấu với nhau, cậu còn chưa có thực lực như vậy.”

Dương Duệ không phản bác, mà nói với Lí Nam Địch: “Kỳ thực, anh có thể gọi điện thoại xác nhận.”

Lí Nam Địch bình tĩnh lại, vội vàng lấy điện thoại ra.

“Chào”

“chuyện gì đang xảy ra vậy”

Giọng của Trình Uyên vọng qua điện thoại.

Dương Duệ ánh mắt đột nhiên nhìn chăm chăm!

Chương 2026

Chương 2026:

Nói cách khác, Trình Uyên và những người khác, bị mắc kẹt trong một không gian tối tăm và hạn chế có diện tích chưa đầy 100 mét vuông, cuối cùng đã mở ra hy vọng.

Do sập, khu vực xung quanh bị vùi lấp, điện thoại của họ cơ bản mất tín hiệu.

Ngay lập tức khi không đủ không khí, có tiếng động từ trên cao.

Trình Uyên vốn cho rằng điều đó không đáng tin cậy.

Dựa vào hai người, nhân lực đào hang, đào núi xuyên hang, khối lượng công việc thế này, bọn họ làm sao có thể tồn tại đến lúc đó?

Tuy nhiên, anh vẫn nghĩ sai.

Hai đứa không có ý định đào một lối đi, mà dùng những dụng cụ đã chuẩn bị sẵn để đục một cái lỗ ở đây như một cái giếng.

Như vậy, điện thoại đã có tín hiệu.

Bạch Sĩ Câu chỉ huy qua điện thoại và yêu cầu hai người bên ngoài phá hủy vị trí của Đức Xá.

Khi đội hình bị phá hủy, sức mạnh của tất cả bọn họ ngay lập tức được phục hồi.

Trình Uyên nói với Vân Dĩ Hà: “Chủ nhân, giao Lão Vương cho ta.”

Trình Uyên ở trong Võ cảnh siêu cấp, cao hơn Vân Dĩ Hà, lúc này muốn đột phá lỗ hồng, có thể bảo vệ Vương Mĩ Lệ tốt hơn Vân Dĩ Hà.

Vương Mĩ Lệ nhìn Trình Uyên cay đắng: “Biển đi!” 0

Trình Uyên phớt lờ anh ta và đưa anh ta đến.

Về điều này, tất cả những ai nhìn thấy cuộc sống tuyệt vọng đều mỉm cười với nhau.

Vương Mĩ Lệ đang chơi những suy nghĩ gì, không ai trong số họ biết

Vân Dĩ Hà, một người phụ nữ xương cốt, lúc này không khỏi đỏ mặt, lẩm bẩm: “Để hắn chết ở đây.”

Bạch Sĩ Câu và Bạch An Tương nhìn nhau, cười nói: “Bảo bối nhi!”

Bạch An Tương gật đầu với Bạch Sĩ Câu ngay.

“Bùm!”

Không hề báo trước, hấn đột nhiên phóng đi, giống như tên lửa, đột nhiên xuyên qua toàn bộ ngọn núi, rất nhiều ánh sáng mặt trời hòa lẫn với đất, đá và bụi, cùng nhau rơi xuống.

Với cánh tay ngọc bích của Bạch An Tương, đất, đá và bụi đều nhường chỗ.

Cô khịt mũi: “Đi!”

sau đó.

Nắm chặt bàn tay ngọc bích của Vân Dĩ Hà, hấn b ắn ra cái lỗ “rầm”.

Sau đó, Trình Uyên bảo vệ Vương Mĩ Lệ, và Ô Đông Miện trên đài rồng và Đức Xá lần lượt b ắn ra.

Với sự “khai quật” của họ, hang động của kho tiền này đã sụp đổ trong một khu vực rộng lớn, và một núi vàng đã bị chôn vùi hoàn toàn theo cách này.

Sau khi hết cơn tai biến, được nhìn thấy ánh mặt trời trở lại, tâm trạng ai nấy đều vui vẻ.

Sau đó, họ mới để ý rằng có một bộ thiết bị đào giếng, trông rất nặng, và sụp đổ cùng với ngọn núi phía sau họ.

“Anh Bái!”

Hai thanh niên bước tới, vội vàng chào Bạch Sĩ Câu.

Bạch Sĩ Câu khẽ mỉm cười với họ.

“Đến, để ta giới thiệu.”

Anh ta giới thiệu hai người thanh niên với Trình Uyên và những người khác: “Cổ Thông Cổ Minh. Nó đến từ trường phái Bút Mực của bạn và thuộc về môn phái của sư phụ. Lần này ta đến đây để giết Trình Uyên theo lệnh của sư phụ phái của họ đến.” ”

Nghe Bạch Sĩ Câu nói xong, hai huynh đệ một cao một lùn Cổ Thông và Cổ Minh đột nhiên biến sắc mặt: “Lão Bạch, ngươi”

“Thả lỏng đi!” Bạch Sĩ Câu mỉm cười.

Chương 2027

Chương 2027:

Một nụ cười yếu ớt trên khuôn mặt của tất cả mọi người, đặc biệt là Trình Uyên, người không ngạc nhiên chút nào.

Cổ Minh nói với Cổ Thông rằng: “Anh ơi, hình như họ không giận”

Tiêu Minh nói nhỏ lại: “Vô nghĩa, ta không mù, ta có thể nhìn thấy.”

“Vậy họ có coi thường anh em của chúng ta không” Tiêu Minh trầm giọng hỏi.

Cổ Thông cả giận nói: “Câm miệng lại, ngươi cho rằng ta có thể nhìn thấy”

Cổ Minh im lặng.

Cổ Thông thật sự không nhìn ra được, không phải vì không nhìn ra được tâm tư của những người này, mà là vì không nhìn ra được cảnh giới tu luyện của những người này. Điều này cho thấy gì

Nó cho thấy những người này tự đứng lên và tất cả đều cao hơn họ, tất nhiên, ngoại trừ Vương Mĩ Lệ.

Ngay lập tức, Bạch Sĩ Câu nói với mọi người về nguyên nhân và hậu quả.

Ở Bút Mực Môn có một quy định kỳ lạ là nhiệm kỳ của giám đốc lên đến sáu mươi năm, nhiệm kỳ của giám đốc đã hết thì phải bầu lại giám đốc. Vân Không sẽ không thể chạy khi anh ta già, vì vậy anh ta bây giờ rơi vào tay những thanh niên khỏe nhất dưới giáo phái của mình. Khổ Nho được tính là một, và Trình Uyên được tính là một.

Khổ Nho là đồ đệ của sư phụ môn phái, sư phụ môn phái đương nhiên bằng lòng để hắn kế thừa vị trí sư phụ môn phái nên đã mời hai anh em Cổ Thông và Cổ Minh, biết được mẫu thân bệnh nặng, tiếp tục tiêu tiền. nên họ đã dùng tiền để làm mỗi nhữ cả hai đến để giết Trình Uyên.

Các nước phía nam khác với các nước Trung Quốc ở phía bắc lục địa là đất đai cằn cỗi, giàu nghèo phân cực. Cổ Thông và Cổ Minh đã tập luyện chăm chỉ và không có khái niệm về tiền bạc, vì vậy họ thực sự thiếu tiền.

Sau khi gặp Bạch Sĩ Câu, Bạch Sĩ Câu thuyết phục bọn họ buông tha cho, không nói lời nào, hắn trực tiếp trả cho hai huynh đệ 100 triệu nhân dân tệ.

Trong vòng hai mươi giờ, hai người nhận được tiền và ngay lập tức bằng lòng theo Bạch Sĩ Câu.

Và Bạch Sĩ Câu cũng học được từ hai anh em sư phụ của trường bút mực đối với Khổ Nho, và biết rằng họ sẽ đích thân đến, vì vậy ông đã ngăn cản hai người trên biển và đưa ra một số quy tắc cho họ.

Làm thế nào để nói điều gì đó

Nếu bạn muốn làm cho người ta béo lên, trước tiên bạn phải để nó phồng lên.

Thần lực mà Bạch Sĩ Câu truyền cho hai người bọn họ đương nhiên bị khống chế trong phạm vi mà Trình Uyên có thể xử lý, sau đó hai người đều bị xử tử.

Cả hai đã đến chỗ chết để mắc câu Hoàng Đại Cường.

Tuy rằng không thể ước đoán giống nhau sẽ tham gia ký sinh Ý chí ngoại giới, nhưng Bạch Sĩ Câu vẫn để lại về mọi mặt, ví dụ như chọn một “Phong châu báu” rộng 100 mét vuông, như hỏi hai người. anh em chờ đợi trên đỉnh của mảnh đất quý giá đó., Một khi bị mất liên lạc với điện thoại di động của Bạch Sĩ Câu, anh ta ngay lập tức đào một cái lỗ.

Sau khi biết được mọi chuyện, Trình Uyên không khỏi thầm giật mình.

Những suy nghĩ tỉ mỉ của người chồng già của tôi nằm ngoài phạm vi anh ấy hiểu, đơn giản thôi.

“Trước đó” Trình Uyên ngập ngừng hỏi.

Bởi vì anh không biết mình nên hỏi điều này trước mặt mọi người, hay nên cho An Trương biết.

Chỉ là anh ta vừa hỏi, Bạch Sĩ Câu dường như đã đoán được điều anh ta muốn hỏi: “Tôi không bao giờ lo lắng về sự an nguy của An Tương, bởi vì trước khi cô ấy thừa hưởng ý trời, tôi đã nhìn thấy tương lai của cô ấy. Dù nó có thay đổi thế nào, cuối cùng cũng không được.” cũng sẽ là cô ấy, người đã có được ý chí của vũ trụ. ”

“Cái gọi là Ý chí ngoài Trái đất thực sự ảnh hưởng đến tâm tính của con người, bởi vì nó sẽ khiến bạn nhanh chóng bị sung phù, khiến bạn cảm thấy mình là kẻ bất khả chiến bại, và cho phép bạn làm bất cứ điều gì bạn muốn. Nhưng thứ chính có thể quyết định những điều này là trái tim của chính bạn.” Nếu người là người tốt, cho dù Thiên Ý có lãnh đạm đến đâu, cũng chỉ là lực lượng trong thân thể người, không phải linh hồn người. ”

Bạch Sĩ Câu nghiêm túc nói: “Nó giống như một con dao. Nó có thể dùng để cứu hoặc giết. Nó không phải là con dao, mà là bàn tay cầm con dao.”

“Đã hiểu.” Mọi người gật đầu, trái tim treo lơ lửng của Trình Uyên cũng rơi xuống đất.

Bạch An Tương cũng phá lên cười.

Bức tranh bỗng trở nên thật âm áp.

Và lúc này, Yên Nhiên đột nhiên chỉ về phía rừng rậm phía xa: “Nhìn kia!”

Mọi người lần theo ngón tay của cô và nhìn thấy một bóng người lén lút trong rừng.

“Hoàng Đại Cường”

Chương 2028

Chương 2028:

Một trận chiến nổ ra trong rừng.

Kết quả là hai anh em Cổ Thông và Cổ Minh đã lôi Hoàng Đại Cường, người bị sưng mũi xanh đến Trình Uyên và Bạch Sĩ Câu như một con chó cho đến chết.

Kết quả này rất đáng ngạc nhiên.

Chỉ còn lại 10% sức mạnh của Hoàng Đại Cường, và anh ta thậm chí không thể đánh bại hai cường giả sơ khai trong Thần giới.

Giống như một con chó tang, nó bò đến trước mặt Trình Uyên, toàn thân run rẩy.

“Ông chủ, tha mạng cho tôi, tôi biết mình đã sai!”

Trình Uyên hờ hững liếc nhìn anh rồi hỏi: “Sao anh đột nhiên trở nên yếu ớt như vậy?”

“Tất cả đều là tên Dương Duệ chết tiệt.” Hoàng Đại Cường nghe xong không khỏi run lên, ngẩng đầu tức giận nói: “Hắn đã hấp thu 90% sức mạnh của ta. Ông chủ, ngài biết không, người này là sư phụ của Đông Tâm Tư. thiết kế nó để đóng

khung bạn, vì vậy tôi đã nói với bạn một vài điều tốt cho anh ấy.”

Nói đến đây, nước mắt đã rơi.

Trình Uyên biết Hoàng Đại Cường là ai, và anh ấy đương nhiên biết rằng anh chàng này chắc chắn phải xử lý nó một lần nữa. Nhưng có một điều chắc chắn rằng, Dương Duệ đã hấp thụ 90% sức mạnh siêu nhiên của Hoàng Đại Cường.

Thế là mọi người nhìn nhau.

Không ngờ, kẻ thù cuối cùng lại trở về với Dương Duệ.

“Tôi e rằng thực lực của Dương Duệ vẫn cao hơn thực lực ban đầu của Hoàng Đại Cường.” Bạch Sĩ Câu cau mày nghiêm nghị nói.

Trình Uyên gật đầu đồng ý.

Rốt cuộc, có một thế giới khác biệt giữa sức mạnh của Hoàng Đại Cường và Dương Duệ.

“Anh ấy ở đâu?” Trình Uyên hỏi Hoàng Đại Cường.

Hoàng Đại Cường tròn tròn mắt, sau đó anh nói: “Ông chủ, hãy làm việc này, tôi sẽ nói cho anh biết anh ta đã đi đâu, anh để cho tôi kiếm sống, anh nghĩ thế nào?”

Trình Uyên xoa xoa mặt, nhàn nhạt nói với Cổ Thông và Cổ Minh: “Giết hẳn đi!”

Hai anh em lại xắn tay áo, như sắp đánh nhau.

“Đừng đánh, đừng đánh, tôi đã nói là tôi nói rồi” Hoàng Đại Cường lập tức thuyết phục. Sau đó hắn duỗi ngón tay chỉ hướng: “Hắn bay qua kia.”

“Bay qua” khiến ai cũng phải sửng sốt.

Khi Trình Uyên nhìn thấy ngón tay của Hoàng Đại Cường, trong lòng đột nhiên có dự cảm không lành.

Ngay sau đó, điện thoại của anh ấy đổ chuông.

Lí Nam Địch sau khi nhìn một lượt đã đánh trúng, Trình Uyên trong lòng kêu một tiếng, không chút do dự bấm vào nút kết nối: “Có chuyện gì vậy?”

Trên điện thoại có một tia choáng váng đáng chú ý, sau đó Lí Nam Địch vui vẻ nói: “Vừa rồi.”

Lí Nam Địch chưa kịp nói xong, Trình Uyên đã vội ngắt lời cô: “Nghe này, Nam Địch, sắp xếp của chúng ta đã hoàn thành. Dương Duệ đã hấp thụ siêu năng lực của Hoàng Đại Cường theo kế hoạch của chúng ta, nhưng chưa chắc đã đứng về phía anh rồi.” Hãy nhớ rằng, nếu bạn thấy anh ta đuổi theo bạn, bạn phải cố gắng dẫn anh ta xuống thuyền, miễn là anh ta ở trên thuyền trong năm phút. ”

“A cái gì?” Lí Nam Địch ở đằng kia hơi giật mình, và rõ ràng là không nhận ra ý của Trình Uyên.

Sau đó, Trình Uyên nghe thấy tiếng “shoo!” Trong micrô.

Mặc dù giọng nói tinh tế, nhưng anh có thể nghe thấy rõ ràng, và anh có thể đoán rằng đó là tiếng cất quần áo trong không khí.

“Dương Duệ lên thuyền là tình huống gì, mau giữ hẩn lại, đừng để hẩn chạy!” Trình Uyên vội vàng hét vào micro.

Vì vậy, anh ta nghe thấy Lý Nam Địch ở đầu bên kia điện thoại, hình như đang mắng: “Bắt lấy anh ta, đừng để anh ta chạy.”

đồng thời.

Trong biển động, Dương Duệ đột nhiên cau mày sau khi nghe thấy micro nói gì, không chút nghĩ ngợi liền đứng dậy, xoay người phóng lên không trung.

Sau đó anh ta nghe thấy Lí Nam Địch mắng Ôn Đồng và Bách Lý Minh Dương: “Bắt lấy anh ta, đừng để anh ta chạy!”

Chương 2029

Chương 2029:

Dương Duệ trong lòng cũng kêu một tiếng, ngay lập tức, vừa nghĩ tới liền quay người vọt vào phía xa.

Sắc mặt xanh mét, trong lòng bất định.

Chắc cậu cũng đoán được, có lẽ Trình Uyên biết cậu đang ở trên thuyền nên cố dùng thủ đoạn để xua đuổi cậu. Nhưng dù biết điều đó, anh cũng không thể chắc chắn được. Đặc biệt là trong bảo vật thứ ba của Đảo vàng, đội hình trấn áp căn cứ tu luyện thực sự rất sinh động.

Dương Duệ từ trước đến nay đều thận trọng sắp đặt tình huống, loại thần thông này cũng không dễ dàng có được, không cho phép mình sớm thành công, bởi vì hắn đã hoàn toàn bị đánh bại, cho nên cho dù hắn đoán được Trình Uyên có thể đang lừa gạt anh ta, anh ta không thể chắc chắn và không dám đi.

Đặc biệt là bây giờ Trình Uyên và những người khác không chết, điều này khiến anh vô cùng ngạc nhiên.

Và nghe rõ ràng tiếng gọi, họ như đã ra khỏi hang vàng.

Làm thế nào họ trốn thoát

Rõ ràng là lồi ra mà cậu đã bỏ qua đã bị anh ta chặn lại. Đó là đoạn mà Hoàng Đại Cường, Đông Tâm Tư và những người khác bước ra.

Tại thời điểm này.

Trình Uyên nghe thấy sự bồn chồn trên thuyền, sau đó Lý Nam Địch ngạc nhiên hỏi Trình Uyên: “Làm sao anh biết được Dương Duệ đã ở đây?”

Trình Uyên trầm giọng hỏi: “Những người khác đâu?”

Lý Nam Địch có chút không vui nói: “Người chạy đi, đều là bởi vì vừa rồi người nói lớn như vậy, hẳn còn có thể bay, bên ta không ai đuổi kịp.”

“Không cần đuổi theo!” Trình Uyên nói, “Không có ai trên thuyền của bạn là đối thủ của anh ta. Chỉ cần dọa anh ta đi. Bây giờ bạn lập tức quay lại, bỏ qua tuyến đường ban đầu, và không hạ cánh xuống thành phố Tín Dương.”

“A” Lý Nam Địch khó hiểu.

Sau một thời gian dài, Trình Uyên đã lừa dối Dương Duệ

Về lý do tại sao Trình Uyên biết rằng Dương Duệ đang ở trên tàu, đó thực sự là một phỏng đoán. Bởi vì phương hướng đó là phương hướng của thành phố Tín Dương, mà cách gọi của Lý Nam Địch lúc này có chút kỳ quái, nhất là sau khi nghe thấy giọng nói của Trình Uyên, hơi thở của cô ấy hiển nhiên có

chút thay đổi, giống như thờ phào nhẹ nhõm, sau đó giọng điệu cũng thay đổi. Từ lời chào đó, nó bỗng trở nên vui vẻ.

“Tôi phải làm gì bây giờ” Bạch An Tương lo lắng hỏi.

Không chỉ có Lí Nam Địch và Phương Tố Anh, mà còn có hai con của cô và Trình Uyên.

Trình Uyên nhíu mày thật chặt, suy nghĩ một lúc.

“Hay là tôi lao tới.” Bạch Sĩ Câu nói.

“Đừng!” Trình Uyên lắc đầu: “Ngươi bây giờ không phải là đối thủ của hắn, nếu hắn lấy đi thân lực của ngươi, thì chúng ta thật sự không có cơ hội chiến thắng.”

“Bạn không thể chỉ ngồi và chờ đợi”, Vương Mĩ Lệ nói.

Ánh mắt Trình Uyên đột nhiên rơi vào Hoàng Đại Cường.

Hoàng Đại Cường sừng sốt và sừng sốt: “Ông chủ, mệnh lệnh của ông!”

Anh đã chôn xác mình giống hệt như những gì anh đã nhìn thấy Trình Uyên ở bệnh viện Longtan trước đây.

Trình Uyên lạnh lùng hỏi: “Đông Tâm Tư, hắn và tứ đại gia tộc bây giờ đang ở đâu?”

Hoàng Đại Cường do dự một lúc: “Ông chủ, tôi đã nói nếu ông có thể tha mạng cho con chó của tôi, tôi vẫn phải như trước.”

“Bắn!”

Một cái tát giáng xuống mặt của Hoàng Đại Cường, và máu trực tiếp chảy ra trên người Hoàng Đại Cường.

“Nói!” Trình Uyên uống cạn.

Hoàng Đại Cường lại cảm thấy hoảng sợ: “Vào nội địa đi, Dương Duệ bảo bọn họ vào nội địa. Nhưng sau khi Dương Duệ rời đi, tôi nghe Đông Tâm Tư quan tâm đến sự quan tâm của anh, đi thành phố hai ngày, sau đó liền trở lại nội địa.”

“Điều đó nói rằng, Bạch Dạ và những người khác có thể gặp rắc rối.” Vương Mĩ Lệ lo lắng nói.

Vẻ mặt của Trình Uyên dần trở nên trịnh trọng, cậu không cần Vương Mĩ Lệ nói cũng biết điểm quan tâm không có gì khác ngoài sự phá hoại.

“Ông chủ, ông cho rằng tôi cư xử như vậy sao, ông cứ để tôi như một cái rắm sao?” Hoàng Đại Cường nói.

Nhìn xuống Hoàng Đại Cường, Trình Uyên khẽ gật đầu: “Đối với người không có gây ra sai lầm lớn, ta có thể tha thứ cho người một lần, nhưng người đã động tâm không nên động.”

Chương 2030

Chương 2030:

Vừa nói, anh vừa tát vào đầu Hoàng Đại Cường một cái tát.

“Hừ!” Hoàng Đại Cường khịt mũi, và cơ thể anh bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Ngay sau đó, Trình Uyên buông tay, thờ ơ nói: “Tội chết thì tha, tội sống thì tát yếu, ta hủy bỏ cảnh giới 10% duy nhất của ngươi, ngươi tự chống đỡ!”

Nói xong, anh ta vẫy tay chào mọi người, rồi rời đi.

Còn Hoàng Đại Cường thì run lên, mặt đầy nước mắt, trong lòng rất hối hận.

Tôi đã mơ ước thống trị thế giới từ rất lâu trước đây, và bây giờ tôi ỏn, và tôi đã thay đổi trở lại thành kẻ mà anh ta ghét chính mình, và anh ta định mệnh phải chịu nhục nhã cả đời.

“Chà,” người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi đang khóc trên mặt đất.

Thực ra, điều cuối cùng cậu không nên là nảy sinh ý nghĩ dính líu đến Bạch An Tương, đó là điều cấm kỵ lớn của Trình Uyên, bây giờ muốn giết cậu ấy là một tấm lòng bò tát.

Tất nhiên, theo như Trình Uyên được biết, mặc dù giết anh ta sẽ giải tỏa được hận thù, nhưng không nên giết anh ta để khiến anh ta cảm thấy khó chịu hơn.

Bởi vì anh ấy sẽ hối hận vì những gì mình đã làm trước đây, và anh ấy sẽ sống trong nỗi bức xúc vô bờ bến này cả đời.

Giết người còn tệ hơn giết người!

x

Đảo Vàng, thành phố Tinh Huy.

Văn phòng chính của tòa nhà chính thức của thành phố.

“Văn phòng tổng hợp, kế hoạch của thị trường bán buôn Thành Bắc đã bước vào giai đoạn thực tế. Bạn phải ký lô đầu tiên của quỹ dự án.”

Cô thư ký xinh đẹp bước vào, nhẹ nhàng đặt một tập tài liệu lên bàn của Lam Hải Thiên.

Lam Hải Thiên ngơ ngác nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, thân nhiên cầm lấy tập tài liệu, mở ra xem hai lần rồi ký tên.

Bây giờ anh ấy đã mặc một bộ com-lê và đi giày da, chải ngược và gửi đi, giày da của anh ấy sáng hơn và có thể được

sử dụng như một chiếc gương. Đột nhiên, anh ta thay đổi và trở thành một tổng thống độc đoán.

Nhưng chủ tịch của anh ấy không chỉ là một công ty, mà còn là một thành phố.

Lam Hải Thiên rất thích cảm giác này, bình tĩnh và thanh thản và tràn đầy sức sống ở khắp mọi nơi.

“Tiểu Mĩ, chợ đầu mối là tiền tuyến đầu tiên cho sự tiện lợi của một thành phố. Điều này rất quan trọng. Đừng ngại tiêu tiền. Ông chủ có tiền. Cô có thể tự xem dự án này.”

Cô thư ký xinh đẹp tên Tiểu Mĩ khẽ cười: “Ừ!”

“Không sao, người có thể đi ra ngoài.” Lam Hải Thiên nói.

Tiểu Mĩ hơi nghiêng người, quay người bước ra ngoài.

Tiểu Mĩ là một học sinh có thành tích cao và gia đình của cô ấy thực sự khá tốt, điều này vẫn còn rất hiếm trên Đảo Vàng. Vì vậy, sau khi bị Lam Hải Thiên đụng phải, cô lập tức phong cô làm thư ký của anh ta.

Và quan trọng hơn, cô ấy thực sự đẹp như tên gọi. Con số đó

Khi cô bước ra ngoài, cái mông nhỏ bóng bẩy phía sau uốn éo uốn éo, thật là mãn nguyện.

Nhìn bóng lưng của cô, Lam Hải Thiên không khỏi có chút ám ảnh.

Nhưng bản thân Lam Hải Thiên biết Tiêu Mĩ chỉ là một người đàn ông đánh giá cao vẻ đẹp, và anh ta không nghĩ về điều đó. Tôi không biết tại sao Lam Hải Thiên ham muốn một thời đã thay đổi một cách vô tình kể từ khi anh ấy gia nhập Trình Uyên và trở thành tổng giám đốc, anh ấy đã thay đổi cách hiểu của mình về ý nghĩa của việc đánh giá cao ý nghĩa của việc sở hữu và ý nghĩa của phép tắc.

Nhĩ đến điều này, anh không khỏi lắc đầu tự ái, và nở một nụ cười gượng gạo.

“Ồ, thảo nào người cũng nguyện ý đi theo Trình Uyên. Hóa ra là đi cùng với một mỹ nhân xinh đẹp như vậy.”

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Ngay sau đó, một nhóm người bước vào văn phòng tổng hợp và chặn Tiêu Mĩ, người đang chuẩn bị đi ra ngoài, ở cửa.

“Người là ai, tại sao lại tới mà không báo trước? Có biết tội gì xâm phạm văn phòng không?”

Tiêu Mĩ sửng sốt trước những người hung dữ và độc ác này, nhưng cô không rụt rè, mà là khoe khoang, và chỉ vào phía trước của Đông Tâm Tư tức giận.

Lam Hải Thiên nhìn thấy Đông Tâm Tư ánh mắt đột nhiên nhìn chằm chằm, liền đứng lên: “Ông chủ.”

Chương 2031

Chương 2031:

“Ông chủ” Tiểu Mĩ hơi giật mình, bối rối nhìn Lam Hải Thiên.

Lam Hải Thiên trước đây là từ Thương Minh, và anh ta đi theo Đông Tâm Tư lúc đầu. Sau đó, bởi vì Đông Tâm Tư “chết”, Đạo trưởng đảm nhiệm chức vụ Chủ tịch Thương Minh, hẳn đương nhiên đi theo Đạo trưởng.

“Tiểu Mĩ, cậu đi ra ngoài trước.” Lam Hải Thiên cau mày nói với Tiểu Mĩ.

Ánh mắt Tiểu Mĩ có chút khó hiểu, nhưng cũng ngoan ngoãn gật đầu: “Ừ!”

Anh ấy nói anh ấy sẽ đi chơi.

Tuy nhiên, một người đàn ông họ Cảnh bất ngờ giang tay ra để ngăn Tiểu Mĩ đi.

“Ý anh là gì” Lam Hải Thiên hỏi.

“Ý của bạn là gì?” Tôi muốn hỏi bạn Đông Tâm Tư là gì. Bạn gọi Trình Uyên là ông chủ, sau đó gọi tôi là ông chủ. Vậy ông chủ của bạn là ai? ”

Vẻ mặt Lam Hải Thiên ngưng trệ, sau đó chua xót nói: “Ông chủ, tôi đã rút khỏi Thương Minh rồi.”

“Là do cô ấy sao?” Đông Tâm Tư đi tới chỗ Tiểu Mĩ, đột nhiên bắn ra, nắm lấy chiếc cầm trắng nõn của Tiểu Mĩ và bắt cô nâng lên cao.

Tiểu Mĩ muốn vùng vẫy, nhưng nó nằm trong tay của Đông Tâm Tư, cô ấy là một người bình thường và không có khả năng phá vỡ.

“Ông chủ, đừng làm tổn thương cô ấy, không liên quan gì đến cô ấy.” Lam Hải Thiên lo lắng nói.

Tong không quan trọng, không quan trọng là bạn làm gì mà lo lắng như vậy ”

Lam Hải Thiên do dự một chút: “Đúng vậy, nếu là trước kia ta không đặt ở trong mắt người nào tính mạng, nhưng hiện tại đã khác. Người hỏi ta là ai là chủ của ta, ta nghĩ ta đã có đáp án.”

“Tôi muốn thay đổi cách sống của mình.”

“Muốn trở thành người tốt” Đông Tâm Tư buông tay đang nắm cầm Tiểu Phàm, chậm rãi đi tới trước mặt Lam Hải Thiên, cười nhẹ hỏi.

“Ừ!” Lam Hải Thiên gật đầu.

Dương Duệ nhíu mày suy nghĩ, liền ra hiệu với bốn đại gia tộc phía sau. Thế là có người tiến lên đặt ly bia trên bàn làm việc.

Bia không phải là bia thật mà được phục vụ trong một ly bia tươi lớn, tuy chất lỏng bên trong cũng có màu vàng, nhưng lại tỏa ra mùi nước tiểu rất kinh tởm.

“Uống hẳn, ta cho phép ngươi làm người tốt.” Tống.

Lam Hải Thiên đột nhiên giật mình, lông mày nhíu lại thật sâu.

“Bằng không, ta liền để bọn họ cho ngươi nữ nhân mà ngươi quan tâm trước mặt.” Đông Tâm Tư châm chọc: “Ta biết ngươi rút cuộc không giống với Trình Uyên, bởi vì sợ chết. Cho nên, ta muốn ngươi. Nhìn nhận thực tế, uống vào chứng tỏ ngươi vẫn là ngươi, không dám uống, ta không chỉ coi người phụ nữ của ngươi như thể bọn họ trước mặt, mà còn chặt tay chân của ngươi. ”

“Đương nhiên, nếu là như vậy, chứng tỏ ngươi không còn giống như trước đây.”

“Vậy em có muốn trở lại như trước không, hay là tiếp tục lừa dối bản thân”

“Rút cuộc có uống hay không”

“Ngươi thật quá đáng, ta đi gọi người!”

Tiểu Mĩ không thể nhìn được nữa, mặc dù cô cũng sợ những người trước mặt này, nhưng có thể thấy Lam Hải Thiên bị sỉ

nhục như vậy, cô tức giận quá, sau đó lấy điện thoại di động ra.

“Đừng!” Lam Hải Thiên theo bản năng muốn dừng lại.

Bạn biết đấy, Đông Tâm Tư là một người mạnh trong Thiên giới Võ Đang, và hầu hết các thành viên của bốn gia tộc ẩn dưới quyền anh ta đều mạnh trong Thần giới. Đảo Vàng?

có thật không.

Tiểu Mĩ chưa kịp bấm số thì điện thoại đã nằm trong tay người nhà họ Cảnh, cô bóp nhẹ.

“Kachacha” bị vỡ.

Tiểu Mĩ vô cùng sợ hãi.

“Mĩ nhân, người tốt hơn nên ngoan ngoãn, nếu không” đưa tay ra, một cục bột từ trên tay rơi xuống: “Kết quả giống như cái điện thoại di động này.”

“Đừng làm tổn thương cô ấy!” Lam Hải Thiên lo lắng nói.

Chương 2032

Chương 2032:

Dương Duệ khẽ mỉm cười: “Không làm tổn thương cô ấy là được rồi.”

Vừa nói, anh ta vừa nhìn vào chiếc “bia” trên bàn làm việc.

Ánh mắt của mọi người cũng rơi vào trên bàn làm việc.

Ngay cả Tiểu Mĩ, người đang tái mặt, không thể tin được và nhìn lên Lam Hải Thiên.

“Uống rượu!” Dương Duệ đột nhiên hét lớn.

Lam Hải Thiên im lặng.

Anh biết người đàn ông trước mặt có thể dễ dàng giết chết anh, cũng có thể dễ dàng phá hủy mọi thứ ở đây. Nhưng Lam Hải Thiên của anh ấy đã không thể ngăn chặn nó, thậm chí

Nếu hắn còn thông minh, còn có thể chịu đựng được, thì lựa chọn tốt nhất bây giờ chính là véo mũi uống cạn chén nước tiểu, sau này mặc cho hắn nôn ra ngoài, cho dù đợi đám người Trình Uyên tới. trở lại.

Vì vậy, dưới ánh nhìn của mọi người, anh từ từ gắp món canh màu vàng hôi hám.

“Đừng!” Đôi mắt của Tiểu Mĩ đỏ bừng khi cô nhìn thấy điều này.

Nhìn ly rượu trước mặt, Lam Hải Thiên chậm rãi nhếch lên khóe miệng ý cười.

“Trình Uyên đã rất đau khổ và cuối cùng đã khiến tôi sống đàng hoàng và giống như một con người.” Anh đột nhiên nhàn nhạt nói: “Làm sao tôi lại có thể trở thành ma được?”

“Anh cả của tôi chỉ là Trình Uyên. Nếu bạn làm nhục tôi, bạn đang làm nhục anh ấy. Bạn có thể làm nhục tôi, nhưng bạn không thể làm nhục anh ấy!”

Vừa nói với một tiếng “bốp”, anh ta đập ly rượu cùng chất lỏng màu vàng bên trong xuống đất.

Lam Hải Thiên ánh mắt kiên định mắg Đông Tâm Tư: “Ta không làm!”

Tiểu Mĩ uể oải.

Đông Tâm Tư cũng giật mình.

Vẻ mặt của tất cả mọi người trong phòng đều bàng hoàng.

Nhưng sau đó.

“Bùm!” Một tiếng kêu! Đông Tâm Tư đá vào bụng dưới của Lam Hải Thiên, đập ngược anh ta bay ra ngoài, đồng loạt đập vào tường, đập vỡ bức tường.

Hắn tiến lên nhắc chân, giậm Lam Hải Thiên: “Ta làm cho ngươi vất vả, ta liền để cho ngươi sống như chết tiệt!”

“Ngươi là Lão Tử thủ hạ, thật sự là ăn ở trong sạch!”

“Tôi cũng có thể nói với bạn sự thật, Trình Uyên đã chết, và con rồng đã chết. Mọi người đều đã chết. Bây giờ thế giới là của chúng ta. Tôi muốn cho bạn một cơ hội. Nếu bạn không muốn, thì hãy đi chết tiệt nó!”

“Bùm bùm bùm bùm bùm bùm!” Lam Hải Thiên bị đá chảy máu miệng và mũi, không thể chống trả.

Tiểu Mĩ kinh hãi, vội vàng muốn xông lên bảo vệ Lam Hải Thiên, nhưng lại bị cô nắm lấy cánh tay: “Không được, xin ông chủ đừng làm bị thương, đừng đánh.”

Đông Tâm Tư dừng lại ngay bây giờ.

Lúc này, Lam Hải Thiên đã tức giận, cả người nằm trên mặt đất, thân thể run lên.

“Anh sẽ cho em một cơ hội nữa. Em sẽ quỳ gối cầu xin anh, có thể để em kiếm sống.” Đông Tâm Tư ngồi xổm trên mặt đất, dùng tay tóm tóc Lam Hải Thiên, lạnh lùng nói.

Lam Hải Thiên hai mắt sưng to một cái, miệng mũi chảy ra máu, lúc này mới gương gạo nở một nụ cười xấu hơn khóc: “Ta chỉ có một đại ca, chính là Trình Uyên!”

“Bắn!”

Một cái tát giáng xuống mặt Lam Hải Thiên, máu tươi trên người đột nhiên bay ngang lần nữa.

“Lại nói!” Dương Duệ tức giận nói.

“Chỉ có một anh cả, chính là Trình Uyên!” Lam Hải Thiên không những không chịu thua mà còn cứng rắn hét lên.

“Tát!” Lại bị tát xuống một cái: “Lại nói!”

“Anh cả của tôi là Trình Uyên!” Lam Hải Thiên vẫn cố chấp nói.

“Don't woo woo woo” Nhìn thấy cảnh này, Tiểu Mĩ vô cùng đau buồn. Nàng thậm chí còn đang hi vọng Lam Hải Thiên đừng cứng rắn như vậy mềm nhũn, sẽ không có chuyện gì.

Chương 2033

Chương 2033:

Nhưng đàn ông đôi khi là như vậy, máu đổ dồn lên đầu, và những gì anh ta làm không thể dùng để tìm ra ưu và nhược điểm của mình được và mất. Không thì làm sao gọi là đàn ông cuối cùng.

Tiểu Mĩ lợi dụng tình hình thoát khỏi xiềng xích của người đàn ông họ Cảnh, lao thẳng tới, nhào vào người Lam Hải Thiên: “Đừng đánh anh ta, hãy đánh tôi!”

Đông Tâm Tư cánh tay giơ cao trên không trung, ánh mắt phức tạp nhìn Tiểu Mĩ.

Hơi thở của đại dương dần dần yếu ớt, bị Tiểu Mĩ ôm vào trong lòng, khó khăn mở mắt ra nhìn Tiểu Mĩ, chua xót nói: “Đừng lo lắng cho ta, người và người, đi mau đi, bọn họ.” tất cả đều mạnh mẽ trong Thần Võ, và chúng ta không thể cạnh tranh. ”

“Không, tôi sẽ không đi!” Tiểu Mĩ bướng bỉnh nói, ôm chặt Lam Hải Thiên.

“Tổng giám đốc, đời này Tiểu Mĩ sẽ không bao giờ rời đi. Anh hiểu rõ về tôi, tôi muốn kết hôn với anh!”

Lam Hải Thiên cười khỏ: “Cô gái ngốc, lòng tốt không phải là tình yêu, tại sao lại cưới tôi?”

“Đừng nói chuyện, tôi có thể phân biệt được tình cảm. Tôi cả đời này đều là người phụ nữ của anh. Càng là lúc này, sao có thể để người đàn ông của mình một mình, tôi không làm được!”

Một tia chạt vật trong mắt Lam Hải Thiên lóe lên, anh tuyệt đối nói: “Nhưng anh không thích em!”

Tiểu Mĩ uể oải.

“Cuộc sống này” Lúc này, Dương Duệ lặp lại lời nói của Tiểu Mĩ, sau đó chế nhạo: “Cô bé, em có biết rằng một đời người đương nhiên rất dài, đôi khi một đời cũng có thể rất ngắn!”

“Ví dụ, một số người có thể có hơn 20 năm kinh nghiệm trong toàn bộ cuộc đời của họ!”

Sau khi Đông Tâm Tư nói xong, Lam Hải Thiên đột nhiên tỉnh lại, hai mắt mở to, anh muốn bảo vệ Tiểu Mĩ ở phía sau, nhưng đã quá muộn.

“Bùm!” Một âm thanh.

Đông Tâm Tư đá vào bụng Tiểu Mĩ và đá cô ấy ra ngoài như Lam Hải Thiên lúc này.

Tiểu Mĩ không âm ừ, nhưng đập lưng vào tường và ngừng di chuyển.

Nàng không phải Lan Hải Thiên, nàng chỉ là một người bình thường, trên người không có căn cước tu luyện, thân thể rất mỏng manh, làm sao có thể chịu được một cước đạp của một người cường đại trong Thần giới.

Bộ não của Lam Hải Thiên trống rỗng.

Trên thực tế, anh ấy chỉ nói rằng anh ấy không thích Tiểu Mĩ, và điều đó đang nói dối Tiểu Mĩ. Chỉ là những gì mà lời nói dối này nói với tôi chẳng là gì cả.

Anh ấy thích cô ấy, anh ấy rất thích cô ấy.

Sau đó hẳn xem người mình thích bị Đông Tâm Tusi đá chết!

Lam Hải Thiên tức giận.

Hơi thở trên người anh đột ngột tuôn ra.

“Ta với ngươi đánh nhau!” Hẳn gầm lên đứng dậy, chuẩn bị xông tới Dương Duệ.

nhưng.

Đừng nói ngay từ đầu hẳn đã không phải là đối thủ của Dương Duệ, làm sao có thể chống lại bọn họ với dáng vẻ yếu ớt như vậy bây giờ?

Và chỉ tại thời điểm này.

“Ông chủ không tốt.” Một giọng nói đột nhiên vang lên!

“Bùm!” Một âm thanh.

Lam Hải Thiên bị đánh ngã xuống đất, lập tức bất tỉnh.

Nhưng vào lúc này, Gia chủ Thác Bạc cau mày, nghiêm mặt đi tới chỗ Đông Tâm Tư, đưa điện thoại cho hắn.

Điện thoại của anh ấy đang rung.

“Đó là từ Minh Vương.” Gia chủ Thác Bạc kinh hoàng nói.

Đông Tâm Tư cũng đột nhiên giật mình: “Làm sao có khả năng?”

Khi nhìn thấy ID người gọi trên điện thoại, anh ta cũng bối rối.

Chương 2034

Chương 2034:

Minh Vương đã ở với Trình Uyên và những người khác trước đây. Nếu Minh Vương có thể gọi, điều đó có nghĩa là cô ấy đã mất ngủ. Nếu thậm chí cô ấy đã mất ngủ, thì

Đông Tâm Tư không trả lời, chỉ rên rỉ một tiếng, dứt khoát quyết định: “Rút lui, không nên ở đây lâu, ra khơi trở về nội địa liền gặp sự phụ!”

Nói xong, hắn lại nhìn về phía Lam Hải Thiên, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi quay người rời đi.

Nói thật, Đông Tâm Tư cho rằng hắn không muốn.

Khi hắn còn là chủ nhân của Thương Minh, những người này chính là khuyến tử của hắn, sau này hoạt hình bị đình chỉ coi như là phản ứng nội tâm nhét những người này vào tay của đạo thống, để hắn có thể khống chế đạo sĩ tốt hơn. Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ rằng những tài năng mà anh đã trau dồi sẽ hoàn toàn bị chế giễu bởi Trình Uyên.

Và những người đó bây giờ về cơ bản đã chết, và chỉ còn lại một bầu trời Lam Hải Thiên. Nếu Lam Hải Thiên có thể được Đông Tâm Tư sử dụng một lần nữa, thì Đông Tâm Tư sẽ thoải mái và yên tâm hơn những người sử dụng bốn gia tộc ẩn thân này.

Lý do tại sao anh ta muốn làm bẽ mặt Lam Hải Thiên là để bóp chết tất cả niềm tin và xương sống Trình Uyên đã thiết lập cho anh ta. Để trở lại bản thân trước đây để tồn tại. 0

Đông Tâm Tư trước kia có thể điều khiển Lam Hải Thiên, nhưng hiện tại lại không thể khống chế Lam Hải Thiên. Anh ấy rất không muốn.

Nhưng không còn cách nào, Minh Vương cho cậu ra hiệu, cậu không biết Minh Vương có ý gì bây giờ, nhưng cậu chắc chắn rằng Trình Uyên rất có thể còn sống, và cũng rất có thể cậu đã lao tới đây rồi.

Nhưng Dương Duệ không có ở đây, Trình Uyên và những người khác sẽ phục hồi sức mạnh Siêu Thần giới khi trốn thoát, Đông Tâm Tư nghĩ mình không phải đối thủ nên chỉ có thể bỏ chạy.

Chỉ là một nhóm người trong số họ có thể đến vênh váo, nhưng họ không nên vênh váo, và họ vẫn đang đi tới cửa trước.

Vì vậy, ở lối vào chính, họ đã gặp Trình Uyên.

Trình Uyên sững sờ, vừa mới đến, bước vào cửa tòa nhà chính phủ thành phố Hình Huy, đụng phải đám người Đông Tâm Tư đang vội vàng chạy xuống lầu.

Hai bên không khỏi giật mình.

Ngay lập tức, Đông Tâm Tư quay đầu bỏ chạy.

Người của tứ đại gia tộc cũng nhận ra nguy hiểm, quay đầu muốn chạy.

“Bùm!” Một âm thanh.

Trình Uyên đột nhiên bạo phát, một thân ảnh lao tới phía sau cường giả bốn gia, sau đó dùng một quả đấm nổ tung, người đó không có cơ hội chống trả, lập tức bị nổ tung lên trời, rồi rơi xuống đất cùng với miệng và mũi, chết trong máu.

Trình Uyên không thể rõ ràng hơn về những gì họ có thể làm ở đây. Vì vậy, khi nhìn thấy Đông Tâm Tư và những người khác xuất hiện từ tòa nhà, tôi biết rằng Lam Hải Thiên và những người khác đã gặp nguy hiểm.

Kết quả là Trình Uyên cũng tức điên lên.

Sau khi một người bị giết, không ai dám ngăn cản, hợp lực chống cự mà càng lo lắng bỏ chạy.

Họ chạy tán loạn và bỏ chạy, để lại Trình Uyên không biết phải đuổi theo con nào.

Trình Uyên cũng không nghĩ nhiều, cứ nhiên ở nơi gần hấn nhất, liền lộ ra dáng vẻ, liền nắm lấy đầu một người, vừa vặn không nghĩ tới!

“Rắc rắc!”

Mọi người đều sợ hãi một cách ngớ ngẩn.

Đông Tâm Tư cầm lấy Mộ Dung gia chủ nhảy ra khỏi tường, vừa chạy vừa bay vút lên chửi rủa: “Làm cái quái gì vậy, không phải Trình Uyên đã chết rồi sao? Đã vậy còn có thể thoát khỏi phiền phức, là anh ấy vẫn là một con người?”

Mộ Dung gia chủ sắc mặt tái nhợt, dưới chân chạy nhanh: “Đừng nói nữa, mau chạy lấy mạng.”

Có một số phàn nàn trong giọng điệu của anh ta.

Không có cách nào, Đông Tâm Tư nghĩ rằng Trình Uyên và những người khác nhất định phải chết, nhưng tên này sống lại, sức mạnh được phục hồi, một cú đấm, giết chúng, những cường giả này, đơn giản như cắt dưa và rau.

Tôi sợ đi tiểu sớm.

Họ không biết họ đã chạy bao xa, nhưng khi hai người họ nhìn lại, không còn ai khác phía sau họ.

“Tôi sẽ không bị Trình Uyên giết hết, đúng không?” Mộ Dung gia chủ run sợ, thở hổn hển.

Nước da của Đông Tâm Tư cũng trở nên tím tái, nhanh chóng lấy từ trong túi áo ra một viên thuốc trợ tim cho vào miệng, nhắm mắt lại, hung hăng tiêu hóa không khí vừa mới hít vào: “Đừng lo lắng, chúng ta sẽ như vậy.” Tốt thôi, miễn là anh ta ra khơi, anh ta sẽ làm được. Chúng ta không thể làm gì được.

Chương 2035

Chương 2035:

“Chỉ có thể như vậy.” Mộ Dung gia chủ nói.

Sau khi Trình Uyên giết 5 người liên tiếp, những người còn lại đã trốn thoát, bắt được một hoặc hai người sẽ là vô nghĩa, vì vậy điều quan trọng nhất cần làm bây giờ là xem chuyện gì đang xảy ra bên trong và có ai bị thương hay gì không. .

Gạt bỏ vết máu trên tay, anh bước thẳng đến tòa nhà chính thức.

Trên đường đi, tôi thấy rằng lễ tân và một số nhân viên đã bất tỉnh, một số ngã trên mặt đất, một số nằm trên bàn làm việc, hiển nhiên, đây là hồn ma của Đông Tâm Tư khi những người này đi vào.

Chính vì kẻ nào dám ngăn cản, bọn họ làm choáng váng hoặc đánh chết, bắn thật nhanh để không báo động cho Lam Hải Thiên.

Khi Trình Uyên đến trước cửa văn phòng tổng hợp, chưa kịp mở cửa đã ngửi thấy một mùi kỳ quái. Trong lòng có tiếng kêu thảm thiết, anh nhanh chóng đẩy cửa ra.

Tôi thấy căn phòng của tổng cục từ lâu đã trở nên bừa bộn.

Lam Hải Thiên mềm mại nằm trên mặt đất, một tay anh cố sức với một cô gái cũng ngã trên mặt đất. Nhưng trên người anh ta máu chảy khắp nơi, mặt sưng vù không còn nhìn rõ nét mặt.

Cảnh tượng này khiến hai mắt Trình Uyên như muốn tách ra.

Nói cách khác, Lam Hải Thiên đi theo Trình Uyên ở đâu, Trình Uyên không coi trọng anh ta, thậm chí chỉ muốn để Đạo Trương làm trợ lý, nhưng không ngờ Lam Hải Thiên lại tự mình hòa nhập vào tập thể của bọn họ.

Và từ lúc đó, cách nhìn của Trình Uyên về Lam Hải Thiên đã thay đổi, vì cậu ấy đột ngột thay đổi. Dù là do anh hay do anh em xung quanh lây nhiễm, nhưng tóm lại, anh hoàn toàn khác với trước đây, và anh đã trở thành anh trai của họ.

Sự thay đổi này khiến Trình Uyên rất vui mừng, vì vậy anh cũng trực tiếp giao cho Lam Hải Thiên một trọng trách nặng nề.

Nhìn anh ngã xuống đất vào lúc này, lòng Trình Uyên lửa giận.

Anh vội vàng đến nâng phần trên của Lam Hải Thiên lên.

“Hải Thiên, em có khỏe không?”

Đầu tiên, tôi thăm dò hơi thở của Tan Lam Hải Thiên và thấy rằng mặc dù hơi thở của anh ấy yếu nhưng ít nhất vẫn còn nó, điều đó có nghĩa là anh ấy vẫn còn sống.

Dường như vì nghe thấy tiếng gọi của anh, mí mắt Lam Hải Thiên giật giật vài cái, đang chật vật mở mí mắt, khi nhìn thấy Trình Uyên, khóe miệng hiện lên một nụ cười xấu hơn khóc: “Ông chủ, tôi không có.” không làm bạn xấu hổ.”

Thân thể Trình Uyên run lên một chút.

Ngay lập tức, Lam Hải Thiên quay đầu sang một bên, và nhìn thấy Tiểu Mĩ cũng đang rơi xuống đất.

Tiểu Mĩ là một người bình thường, và cô ấy không thể chịu được đòn của Đông Tâm Tư, vì vậy Lam Hải Thiên biết những gì đang xảy ra với Tiểu Mĩ bây giờ, và cô ấy sợ rằng mình đã chết.

“Tôi, người phụ nữ của tôi.” Lam Hải Thiên vất vả vươn một bàn tay đang run rẩy ra, chỉ tay về phía Tiểu Mĩ và giới thiệu nó với Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn theo những ngón tay của Lam Hải Thiên và nhìn Tiểu Mĩ đang nằm trên mặt đất.

Tim anh chột co thất lại.

Phần giới thiệu của Lam Hải Thiên chứa đầy những cảm xúc bi thương và dịu dàng, và có rất nhiều niềm tự hào, nhưng nhiều hơn nữa là sự tiếc nuối!

Lam Hải Thiên nói xong lại nghiêng đầu ngất đi.

Khi nhìn thấy điều này, Trình Uyên đã nhanh chóng tiêm một lượng hào quang vào cơ thể mình.

Thương thế của Lam Hải Thiên rất nghiêm trọng, gần như đã đến mức có thể cứu được bằng thuốc, dù với linh khí của Trình Uyên, điều này cũng chỉ có thể tạm thời duy trì mạng sống của anh ta, nhưng nó sẽ không cho phép anh ta phục hồi.

Đương nhiên, không phải là không có cơ hội, nếu như Bạch An Tương và Bạch Sĩ Câu có thể đến ngay bây giờ.

Anh nhanh chóng lấy điện thoại di động ra gọi cho Bạch An Tương, đôi mắt đỏ hoe nói: “Nhanh, nhanh!”

Lo sợ rằng Đông Tâm Tư có thể hét lên, Trình Uyên đã yêu cầu Bạch An Tương và Bạch Sĩ Câu tiết kiệm năng lượng và quay trở lại bằng ô tô. Và chính anh ấy đã nhanh chóng chạy lại.

“Chuyện gì đã xảy ra”

“Ngài Hải Thiên”

Ngụy Tác và Bạch Dạ vội vã chạy đến và bị sốc khi nhìn thấy tình hình ở đây.

Chương 2036

Chương 2036:

Trình Uyên không nói gì, cầm lấy Lam Hải Thiên đưa cho Bạch Dạ: “Giúp tôi chăm sóc anh ấy và những người phụ nữ của anh ấy.”

Vừa nói, anh vừa đưa tay chỉ vào Tiêu Mĩ đã chết, trầm giọng nói: “Chờ An Tương tới!”

Nói xong xoay người bước ra ngoài.

“Ngươi đi đâu” Ngụy Hành vội vàng hỏi.

Trình Uyên hơi khựng lại, lạnh lùng nói: “Nợ!”

Nói xong không bao giờ đi.

Thật ra Trình Uyên không có nhiều tình cảm với Đông Tâm Tư, nhưng anh cũng không có nhiều hận thù, đặc biệt là đối với Đông Nguyệt, anh nói muốn để Đông Tâm Tư nghĩ ra một lối thoát.

Nhưng anh ấy không muốn nó!

Cảng thành phố Đảo Vàng Bình Minh, một con tàu có con tàu sắp ra khơi.

Lúc này, trên tàu cá có hơn chục người đang lẩn trốn.

“Tổng cộng có chín người chúng ta bị Trình Uyên giết chết ngay tại chỗ!” Cảnh gia tộc trưởng trầm giọng nói.

“Ta không hiểu, hắn chỉ có một mình, hơn 20 người chúng ta, sợ là một con chim cũng không thể cùng hắn làm được” Gia chủ Thác Bạc bất đắc dĩ nguyên rủa.

Thượng Quan Mộ Dung lắc đầu: “Siêu cấp Thần Võ cảnh giới, người cho rằng chính là kẻ không để gió chống lại Minh Vương.”

Nghe đến đây, mọi người im lặng một lúc.

Sau khi trốn thoát khỏi thành phố Tinh Huy, họ đã đoàn tụ một lần nữa. Bây giờ đám người Trình Uyên vẫn chưa chết, nhưng những người này đến Đảo Vàng để chết, đó thực sự là tìm đường cụt.

Tôi có thể làm gì bây giờ

Chạy trốn.

Từ bỏ những người anh em quan trọng khác, và đừng chạy trốn và chờ đợi sự trả thù của họ.

Vì lợi ích của Đông Nguyệt, Đông Tâm Tư không thể giết hấn, nhưng hiện tại xem ra, sủng vật này của Đông Tâm Tư cũng không thể bán được nữa.

Trong lòng chột u uất, buồn man mác.

Tôi nghĩ khi lần đầu tiên nhìn thấy Trình Uyên, anh ấy chẳng là gì cả. Vào thời điểm đó, anh cũng bị bắt nạt bởi Phương Thanh Yến của gia đình Phương. Nhưng thế giới là luân hồi!

Tại sao anh ta lại thay đổi cơ thể của mình và trở thành một cường quốc trong Siêu Thần giới Võ Đang?

Nó chỉ là một vài năm

Làm sao để tốc độ nhập cuộc này không bị ghen tị và ghét bỏ?

“Mọi người đừng lo lắng, kể cả khi Trình Uyên trốn thoát, anh ấy chắc chắn đã bị thương nặng và anh ấy không có thời gian chăm sóc chúng tôi. Chỉ cần chúng tôi rời khỏi đây, anh ấy sẽ không liên quan gì đến chúng tôi khi chúng tôi đến biển.”

Thở dài, Đông Tâm Tư bất đắc dĩ nghĩ.

“Hừm, hấn đến cùng sẽ đánh nhau, ngươi sợ hấn, ta Thác Bạt Khuê không sợ!” Thác Bạt tộc trưởng tức giận nói.

“Hi hi, sau biết sung lớn mật vừa rời ngươi vì sao chạy đâu cùng hấn làm a!” Mộ lão gia tử kỳ quái nói.

“Nguoi!” Gia chủ Thác Bạc vô cùng tức giận.

Đông Tâm Tư nói: “Đừng tranh giành hai vị Tổ sư của Thác Bạc Mộ Dung. Việc đầu tiên chúng ta làm bây giờ là đoàn kết làm một. Vì chúng ta không phải là đối thủ của Trình Uyên, nên tạm thời tránh ra rìa và để sư phụ của ta ra tay. Chăm sóc chúng. Hãy cứu lấy mạng sống của chúng ta. ”

“Sếp Đông Tâm Tư nói đúng!”

Mọi người đều đồng ý.

“Nếu muốn đuổi theo thì sao?” Gia chủ Thác Bạc vẫn có chút không phục.

Anh cả Mộ Dung lại nói: “Chúng tôi vừa làm bị thương một trong những đứa em nhỏ của anh ta. Anh ta đã giết chín người trong số chúng tôi. Anh ta kiếm được tất cả tiền. Bạn có thể đuổi theo anh ta và đặt trái tim của bạn trong bụng.”

Tuy nhiên.

Sau khi nghe xong cuộc đối thoại của bọn họ, Đông Tâm Tư chột nhứ mày, trong lòng chột hiểu ra: “Mau, để người lái thuyền ra khơi!”

Chương 2037

Chương 2037:

“chuyện gì đang xảy ra vậy”

“Đi!” Đông Tâm Tư lo lắng nói: “Đeo dao vào cổ hấn, cho hấn ra khơi ngay lập tức!”

Nhìn thấy Đông Tâm Tư khẩn cấp, mọi người tuy rằng nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều, có người bước nhanh lên xe taxi.

Nước da của Đông Tâm Tư đột nhiên trở nên rất xấu xí.

Bởi vì anh đã nhớ ra một điều.

Lúc đó Phương Thanh Yến sai người đến “giết” Lý Ngụy, nhưng lúc đó Trình Uyên không còn gì và sức lực ít ỏi, nhiều người khuyên anh ta không nên phản đối gia đình Phương, cho rằng anh ta vừa chết vì một hình hài không đáng kể.

Nhưng Trình Uyên cảm thấy như ăn phải cân nặng, và phải giết Phương Thanh Yến, vì anh ta nói đó là anh trai của mình.

Khi đó, nhiều người không hiểu và cho rằng hành động của Trình Uyên là ngu ngốc, nhưng chính vì hành động ngu ngốc này mà những người xung quanh trở nên trung thành hơn với

anh ta. Ngay cả một kẻ phản bội như Lam Hải Thiên cũng một lòng một dạ với hắn.

Bạn nói rằng anh ta là người nhân từ của một người phụ nữ, đúng vậy, đôi khi bạn có thể giải tỏa rắc rối bằng cách giết một người, nhưng anh ta thường yếu đuối một cách khó hiểu vào lúc này. Nhưng không phải, vì bạn chỉ làm tổn thương anh trai hoặc người thân của anh ta, cho dù bạn có trốn thoát đến tận thế, anh ta cũng sẽ kéo bạn ra và giết bạn.

Giống như khi Từ Xuyên chết đi khi Hắc Tử chết, đối với nhà họ Lý trong bảy gia tộc ẩn thân cũng vậy!

Vậy thì lần này bọn họ làm tổn thương Lam Hải Thiên, một người nho nhỏ trung thành với Trình Uyên, Trình Uyên sẽ buông tay, cho dù bị thương, anh ấy sẽ nói cho cậu biết cái gì quý nhân báo thù mười năm cũng không muộn.

Đừng.

Anh ấy sẽ không!

“Ồ!”

Đúng lúc này, tiếng thuyền vang lên, thuyền đánh cá chậm rãi chuyển động.

Đông Tâm Tư vừa mới lo lắng, trái tim rớt cục rơi xuống đất.

“Cũng may, chỉ cần xuống biển là không làm gì được chúng tôi.” Anh vui mừng nói.

Gia chủ Thác Bạc rất hiểu chuyện: “Ông chủ Đông, ông có phải là quá cẩn thận hay không mà nói tăng thêm quá mức độ nổi tiếng của ông ấy”

Đông Tâm Tư cười khỏ nghĩ: “Ta biết hần.”

“Nhưng mọi người đừng lo lắng, nếu thuyền vào biển, chúng ta sẽ có mạng trở lại!”

Nghe được những lời của Đông Tâm Tư, Gia chủ Thác Bạc hiển nhiên không vui: “Trình Uyên, nó phải dám đến một mình, nếu giết nó, tại sao phải thuyết phục như vậy.”

“Luật sư” Đông Tâm Tư suy nghĩ hai lần, không khỏi nở nụ cười.

Đúng lúc này, đột nhiên có người hét lên: “Nhìn!”

Tôi nhìn thấy một người đứng trên bờ biển đang nhìn họ ở phía xa trên bờ biển trong tầm mắt.

Người đó không phải ai khác mà chính là Trình Uyên.

Mọi người đều ngạc nhiên.

“Hừm, bói cho hần, nếu không phải chèo thuyền, hôm nay liền để hần chôn ở đây!” Thác Bạc tộc trưởng ngạo nghễ nói.

Nhưng rồi, anh chết lặng.

Bởi vì họ đột nhiên thấy rằng thuyền của họ không di chuyển.

Lúc đầu tôi nghĩ đó là thuyền trưởng dừng thuyền, nhưng sau khi xem xét kỹ hơn, không chỉ thuyền dừng lại mà ngay cả nước cũng ngừng chảy.

Xa xa, Trình Uyên bước xuống biển như thể đi trên mặt đất bằng phẳng.

Mọi người trên thuyền chết lặng.

“Đây là loại kỹ năng gì?”

“Anh ấy có bản năng thứ hai”

“Làm thế nào để làm như thế nào để làm”

“Thác Bạc, không phải nói muốn địt hấn sao? Đi!”

Chương 2038

Chương 2038:

Tổ sư Thác Bạc sắc mặt xanh mét. Vốn dĩ chỉ muốn khoe khoang và thể hiện dũng khí vô song của mình trước mặt mọi người, nhưng cuối cùng không ngờ Trình Uyên lại phối hợp ăn ý như vậy, thật sự đến đuổi theo anh ta, lại còn dùng cách đau đến tê cả da đầu này.

Đông Tâm Tư nghĩ đến đó, vội vàng chạy lên xe taxi.

“Đi, đi!” Anh vừa đập máy vừa hét vào mặt nhân viên bên trong.

Đội trưởng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc: “Mặt nước chung quanh không thể động, giống như biến thành đất liền, chúng ta mắc cạn!”

Đông Tâm Tư ngăn người nghĩ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng.

“Hết rồi!” Anh thì thầm.

“Ngăn hẳn lại, bây giờ chúng ta không còn nơi nào để đi. Mọi người phải cùng nhau ngăn cản hẳn, nếu không tất cả sẽ phải chết!” Lúc này, tôi không biết là ai hét lên.

“Đúng vậy, chúng ta cùng nhau đi, ta không tin. Có nhiều như vậy Thần Võ cảnh giới, chúng ta sẽ không thể đánh chết hẳn bị thương nặng.”

“trên!”

Người của tứ gia ẩn cư lúc này rốt cục xoắn thành một sợi dây.

Họ nhảy khỏi thuyền và cũng lên mặt nước. Chỉ sau đó, tôi mới phát hiện ra rằng bề mặt của nước thực sự trông giống như bước trên đất liền.

Nhưng họ không có thời gian để suy nghĩ về nguyên tắc, vì vậy họ đã lao vào Trình Uyên một cách điên cuồng.

Lần này Đông Tâm Tư đã đoán đúng.

Thương tích nghiêm trọng của Lam Hải Thiên và cái chết của Tiểu Mĩ khiến anh vô cùng tức giận, đặc biệt khi Lam Hải Thiên giới thiệu Tiểu Mĩ với Trình Uyên, bi kịch đó đã lây nhiễm cho anh.

Bởi vậy, những người này trong mắt hẳn đều là đáng ghét, đều là chết tiệt!

giết chết!

Chỉ có một từ trong tim tôi!

Anh đi nhanh về phía chiếc thuyền đánh cá trên biển.

Từng người một từ bốn gia tộc ả nấp chạy tới.

Người đầu tiên là một trưởng lão của gia tộc Mộ Dung, trong tay anh ta có một vũ khí giống như chùy, và anh ta đã chém Trình Uyên.

Máu phun ra, nhưng không phải máu của Trình Uyên, mà là máu của vị trưởng lão này. Trình Uyên đi về phía trước đối mặt với nam tử sao máu, thi thể từ trên cao rơi xuống, cho đến khi hắn đi được năm bước, thi thể không tiếp đất.

Tôi thấy rằng cây chùy đã rơi vào tay Trình Uyên.

Anh ta đi thêm năm bước nữa, và một chuyên gia khác từ gia đình Thác Bạc đã gặp anh ta. Trước khi cậu chủ kịp phản ứng, Trình Uyên đã đi ngang qua cậu.

Anh nhìn xuống ngực và bụng của mình, và bằng cách nào đó thấy một cái lỗ trong suốt ở bụng dưới. Lập tức, đầu gối của hắn chậm rãi quỳ trên mặt đất, thân thể co quắp.

Đi được mười bước, một vị cao thủ khác đột ngột qua đời.

Trình Uyên là một cường giả trong cảnh giới võ thuật siêu phàm, nếu anh ta cố gắng hết sức, những cường quốc võ thuật thần thánh này thậm chí không thể nhìn thấy động tác của anh ta.

Cách đó chục bước, bốn năm xác chết nằm la liệt, những người còn lại ngơ ngác, rụt rè không dám xông lên, từng người

một lui xuống thuyền đánh cá, xúm lại.

Giờ phút này, Trình Uyên như sát thân, mười bước giết chết!

“Thác Bạc, không phải anh nói muốn đánh nhau với Trình Uyên sao? Nào!”

Không ai dám là người đầu tiên lao về phía trước, vì vậy ai đó đã nắm bắt được những gì Thác Bạc vừa nói.

Và ông Thác Bạc, người vừa thốt ra một lời hoang đường, lúc này hai chân ông cứ đung đưa, mặt tái mét và cơ thể run rẩy, dường như ông không thể đứng vững chút nào.

“tôi”

“Nhanh lên!”

Đột nhiên có người đẩy anh, Thác Bạc loạng choạng vài bước rồi chạy ra khỏi trại trước.

“Ai đẩy Lão Tử ra”

Chương 2039

Chương 2039:

Tim Thác Bạc chợt thất lại, rồi tức giận quay lại quở trách.

Tuy nhiên, ngay khi giọng nói vừa cất lên, anh cảm thấy lạnh toát cả người, như thể rơi vào động băng ngàn năm. Ngay lập tức, anh ta chậm rãi quay đầu lại.

Trình Uyên cách anh chưa đầy năm mét.

Đôi mắt của Thác Bạc bất giác mở to, và chân anh không thể chống đỡ nổi cơ thể 120 hay 30 jin nữa. “Phập!” Anh quỳ xuống trước mặt Trình Uyên.

Ông Thác Bạc, người vừa thốt ra lời muốn giết Trình Uyên, lúc này, tôi như một tên nô lệ, đập đầu xuống nước: “Ông Cheng, xin hãy tha mạng cho ông, chuyện này không liên quan gì đến tôi, tôi”

Mọi người đều bị sốc.

Chỉ vài phút trước, anh chàng này đã thốt ra những lời lẽ ngông cuồng, như thể mọi người đang thuyết phục anh ta, và anh ta là người duy nhất dừng cảm.

Gì bây giờ

Kob đầu của bạn cho lòng thương xót!

Trình Uyên bước đến gần anh, nhìn xuống anh từ trên xuống dưới, trong mắt hiện lên một tia sát khí lạnh lùng.

“Trong trận tuyết lở, không có bông tuyết nào là vô tội.” Anh nói một cách trống rỗng.

Ngay lập tức, anh ta từ từ nâng cây chùy đã nhuộm đỏ trên tay lên.

“Không, không, không, ta, ta đầu hàng! Ta”

“Bùm!”

Thác Bạc chưa kịp nói xong thì máu đã bắn tung tóe ngay tại chỗ.

Mọi người hít thở sâu.

Trình Uyên lúc này mới dừng dung nhìn đám người, chậm rãi giơ cánh tay lên, dùng chùy chảy máu chỉ vào bọn họ, nghiêm nghị nói: “Kẻ nào xúc phạm huynh đệ ta sẽ chết, kẻ nào giết huynh đệ ta sẽ chết, không được.” Hãy chấp nhận đầu hàng và xông pha chiến đấu! ”

Không chấp nhận đầu hàng

Mặt ai cũng tro tàn.

Đến để chiến đấu

Cách chiến đấu □

Tình hình lúc này rất rõ ràng, bọn họ dù đông, nhưng giữa Thần giới và Siêu Thần giới có một khoảng cách không thể vượt qua, căn bản là tồn tại hai tầng.

Vì vậy, lúc này một số người đã nghĩ đến cảnh tượng ở thành phố Hình Huy, lúc đó Trình Uyên đến là bọn chúng chạy tán loạn, Trình Uyên chỉ giết được vài người, còn lại đều tẩu thoát êm đẹp.

và vì thế

“Mọi người, chạy đi, chạy lung tung, sẽ luôn có người chạy trốn!”

Tôi không biết ai đã hét lên.

Những người đang sợ hãi đột nhiên phản ứng lại, lập tức tản ra chạy theo tám hướng khác nhau.

“lệnh cấm!”

Lúc này, Trình Uyên chợt hừ lạnh một tiếng.

Sau một lệnh cấm, những người đó chết lặng.

Trước mặt không có gì, nhưng họ đột nhiên cảm thấy sức cản vô tận khắp nơi, giống như đang đạp xe gặp cơn gió mạnh cấp tám, chạy không nổi.

“Cái quái gì đây?”

“Trời ạ, ta còn chưa muốn chết!”

Tất cả mọi người đột nhiên bắt đầu khóc và hú hét.

Trình Uyên lúc này giống như một con quỉ đáng sợ trong lòng họ. Bạn biết không, những người này không để Trình Uyên vào mắt cách đây không lâu.

Tuy nhiên, bây giờ đã hoàn toàn khác.

Chương 2040

Chương 2040:

Trình Uyên chậm rãi ngẩng đầu nhìn trời, nhàn nhạt nói:
“Không có người muốn chết, người không muốn chết, Lam Hải Thiên cũng không muốn chết, nữ nhân của Lam Hải Thiên cũng không.” muốn chết!”

“Nhưng khi chúng ta sống trong thế giới này, chúng ta phải tuân theo các quy tắc của thế giới này.”

“Quy tắc của thế giới này là giết người, trả nợ, trả nợ!”

“Không có gì công bằng hơn thế này!”

Hắn chậm rãi đi tới phía sau Cảnh gia tộc trưởng, nhẹ giọng hỏi: “Người nói đúng không?”

“Ta” Cảnh gia tộc trưởng đã sợ hãi kinh hãi.

Sau đó anh ta mất mạng.

Trình Uyên bẻ cổ một cách dễ dàng và thoải mái.

“Trình Uyên, dừng lại!”

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Cường giả của Thần giới một thời có một không hai, trong mắt Trình Uyên lúc này chính là một con cừ non đang chờ bị làm thịt. 0

Anh ta có thể dễ dàng giết tất cả những người ở đây.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

“Trình Uyên, bình tĩnh!”

Trên bờ, hình con rồng hiện ra.

Trình Uyên đã nắm lấy cổ của Cảnh bằng một tay, và anh ta sẽ chết vì tức giận chỉ cần anh ta dùng một chút lực. Nhưng nhìn thấy con rồng lao tới, hắn không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc, động tác trên tay cũng có chút chậm lại.

“Anh biết không” Trình Uyên hỏi Long.

Long vừa đi vừa lắc đầu: “Tôi không biết, nhưng anh không thể”

“Rắc rắc!”

Long chưa kịp dứt lời thì lão Cảnh đã gập cổ chín mươi độ, tức giận chết đi sống lại.

Vẻ mặt Long danh lại, anh vội vàng đến bên Trình Uyên:
“Trình Uyên!”

Trình Uyên vẻ mặt hắc tuyến hỏi: “Ta không biết.”

“bạn”

Long muốn nói nhưng lại thôi.

Trình Uyên quay lại và đi về phía một thành viên khác của tứ đại gia tộc, nhưng anh vừa bước được một bước thì vai của anh đã bị con rồng giữ chặt.

“Không phải không nên giết bọn họ, cũng không phải ta không muốn giết, mà là ngươi hiện tại quá thù địch, cứ như vậy giết người, e rằng sẽ trở nên điên cuồng.”

Khi căn cơ tu luyện đạt đến một tầng thứ nhất định, giết chóc trở thành một chuyện rất đơn giản. Nhưng quy luật của thế giới này là sự cân bằng, vì vậy Chúa sẽ không để bạn giết người vô tội một cách bừa bãi.

Nếu một người có căn cơ tu luyện cao mà ham giết người thì dễ coi việc giết người là chuyện thường ngày, giết người quá nhiều sẽ khiến tâm anh ta méo mó, biến anh ta thành một con quỷ giết người. một con dao đồ tể.

Đây cũng là lý do ngay từ đầu rồng đã phải cân cảnh giới của võ tướng, để bảo họ không thể xuất hiện trong thiên hạ.

“Trình Uyên, ngay cả khi chúng ta hủy bỏ cơ sở tu luyện của họ.” Long đề nghị: “Giữ những người này sống sót, thiếu chút nữa người sẽ giết họ.”

“Hủy bỏ căn cứ tu luyện của bọn họ, Lam Hải Thiên và những người phụ nữ của anh ta có thể sống sót không?” Trình Uyên đột nhiên tức giận hỏi Long.

Long cũng áy náy: “Người giết bọn họ, Lam Hải Thiên và người phụ nữ đó sẽ có thể sống sót.”

“Trả nợ, giết người trả mạng!” Trình Uyên nói một cách sắc bén.

“Anh!” Mặt Long cũng trở nên rất xấu, đây là lần đầu tiên Trình Uyên đối đầu với anh.

Và vào lúc này, khi nghe được cuộc nói chuyện của họ, những người trong tứ đại gia tộc đã kinh hãi từ lâu, vội vàng gọi: “Anh Trình, vì mạng của anh, Lam Hải Thiên không bị thương bởi chúng tôi, còn người phụ nữ thì không.” bị giết bởi chúng tôi. Đông Tâm Tư đã làm điều đó. Anh ấy đã làm điều đó, không liên quan gì đến chúng tôi! ”

“Yeah, yeah! Ông Cheng tha thứ cho tôi!” Những người khác cũng cầu xin sự thương xót trong sợ hãi.

nhưng.

Chương 2041

Chương 2041:

Trình Uyên nghiêm nghị nói một lần nữa: “Ta đã nói trong suốt trận tuyết lở, không có bông tuyết nào là vô tội!”

Họ biết rằng Trình Uyên vẫn còn sống, nếu Trình Uyên chết thì sao?

Tôi sợ rằng sẽ có mười, một trăm, thậm chí một ngàn thiên đường Lam Hải Thiên bị chết bởi bàn tay của họ.

vô tội

“Không phải cô vô tội, mà là một người phụ nữ đến từ Lam Hải Thiên.”

Trình Uyên quay đầu nhìn về phía con rồng, nói: “Lam Hải Thiên bị tổn hại trong ngày. Ta chỉ cho hắn một hơi khí lực để trì hoãn cái chết của hắn. Người có biết hắn nói cái gì đầu tiên nói với ta khi.” thực dậy?”

Con rồng im lặng.

Trình Uyên trầm giọng nói: “Anh ta chỉ vào người phụ nữ bị giết bên cạnh mình, và tự hào giới thiệu tôi với anh ta. Đó là người phụ nữ của anh ta.”

Long không có mặt nhưng cũng có thể hình dung ra cảnh tượng lúc đó nên chỉ khẽ thở dài chứ không nói.

Trình Uyên đột nhiên quay lại, chất vấn các thành viên của tứ đại gia tộc: “Đúng vậy, ta tin là ngươi không làm, nhưng ta cũng tin Lam Hải Thiên cùng nữ nhân không làm, vậy tại sao bọn họ lại chết? ? ”

“Nếu không phải ngươi cho Đông Tâm Tư dững khí gấp ba lần, hẳn cũng dám vô lương tâm như vậy.”

“Bạn không đáng chết”

“gì”

“bùm!”

Đột nhiên, với một sải chân, một cú đấm trúng vào thân thể của một vị chủ nhân của tứ đại gia tộc, người đàn ông này đột nhiên bị nổ tung bay ra xa, rơi xuống đất một “cái tát”, tức giận mà chết.

Những người khác cũng sợ hãi, khuôn mặt tái nhợt như một tờ giấy trắng, và họ bắt đầu run rẩy, và bắt đầu quỳ gối cầu xin sự thương xót.

“Anh Trình tha thứ, chúng ta sẽ không bao giờ dám nữa.”

“Anh Trình, chúng tôi thề trung thành với anh!”

“Ông Trình ”

Tuy nhiên, thái độ của Trình Uyên vô cùng kiên quyết: “Tôi đã nói, tôi không chấp nhận đầu hàng!”

Nói xong liền vội vàng chạy tới Thượng Quan Thác Bạc.

Và chỉ tại thời điểm này.

Long lao tới trước mặt Trình Uyên, và giáng cho Trình Uyên một cú đấm.

Anh muốn ngăn Trình Uyên tiếp tục giết người.

“Trình Uyên, dừng lại!”

Tuy nhiên, Trình Uyên, kẻ giết con mắt đỏ, không quan tâm đến như vậy, đối mặt với nắm đấm của con rồng, anh ta không né tránh và thậm chí vừa vặn để gặp anh ta.

“bùm”

Trình Uyên bị rồng đánh, loạng choạng rồi hóa thành một làn khói xanh. Cùng lúc đó, bên cạnh Gia chủ Thác Bạc, một Trình Uyên mới xuất hiện trở lại.

Khuôn mặt của con rồng thay đổi đáng kể.

Đồng tử của Gia chủ Thác Bạc vừa mới co rút lại, ngay sau đó liền bị một con dao chém đứt xương.

“Trình Uyên!”

Long lo lắng.

Nhìn thấy Trình Uyên giết chết tộc trưởng Thác Bạc, anh ta quay lại và bắn vào một người khác, anh ta gầm lên và lao về phía trước một cách tuyệt vọng.

Lập tức bị nhéo một tay rồi giận dữ hét lên: “Dừng tay!”

Ngay khi tìm đến một người có thể lực trong tứ đại gia tộc, tay chân của Trình Uyên giống như bị một sợi chỉ vô hình trói chặt, kéo lê khiến hắn không thể tiến lên.

Trình Uyên trong mắt chợt lóe lên màu sắc sắc sỡ, đồng thời cũng là một tiếng huýt sáo nhẹ: “Cấm!”

Sự kiềm chế lập tức được giải tỏa, và cơ thể con rồng không ngừng lùi lại.

“Bùm!” tên cao thủ tức bị đánh tan thành từng mảnh!

Chương 2042

Chương 2042:

Vai phut sau.

Long đã hựt hơi, nhìn nhữnđ xác chết ở hiện trường, sắc mặt tái nhợt.

Còn Trình Uyên, đứnđ giữa nhữnđ người như một kẻ giết người, trên cánh đờnđ xác chết bi thươnđ này, nét mặt của anh ta tê tái.

Trái tim con rồng run lên.

Anh biết rằng Trình Uyên vào lúc này đã đến một cực hạn nào đó.

Không phải nói Lam Hải Thiên quan trọng với anh như thế nào, mà là bởi vì nhữnđ người này hết lần này đến lần khác xâm phạm điểm máu chốtt của anh. Người phụ nữ đã làm tổn thươnđ gia đìnđ và bạn bè của anh Lam Hải Thiên và Lam Hải Thiên hết lần này đến lần khác chỉ là cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

“Em yên tâm chưa?” Long hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên thờ ơ lắc đầu, lạnh lùnnđ nói: “Còn thiếu một cái!”

Sau đó Long mới nhận ra rằng từ đầu đến cuối anh ta không hề nhìn thấy Đông Tâm Tư.

Ngay lập tức, anh nhìn thấy Trình Uyên từ từ quay lại, sau đó bước đến chiếc thuyền đánh cá và nhìn lên chiếc thuyền.

Anh ta đang làm gì vậy

Lòng Long đột nhiên run lên, tựa hồ đoán được hấn muốn làm gì, sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Trình Uyên dừng lại, trên tàu vẫn còn rất nhiều người vô tội.”

“Người vô tội” Trình Uyên khước miệng nhếch lên một vòng cung tà ác: “Vậy thì sao?”

Vừa nói hấn vừa chậm rãi giơ nắm đấm lên, sau đó làm động tác như đầu thâu súng, nhưng trong tay không có biểu hiện gì, chỉ có nắm đấm ném ra ngoài.

“uống!”

Với một tiếng gầm, anh ta giáng một cú đấm vào tàu đánh cá.

“bùm!”

Chiếc thuyền đánh cá lớn, mỏng manh như váng đậu phụ, đã tan tành vì cú đấm của Trình Uyên.

Những đồng mìn cưa và sắt vụn bay tứ tung trên bầu trời.

Trong chốc lát, toàn bộ con tàu dường như trở thành một tấm phẳng, phi hành đoàn trên khoang buồng lái lập tức lộ ra trước mặt hắn.

Bởi vì đó là một sự kiện nhất thời, họ không có thời gian để hoảng sợ, họ chỉ ngạc nhiên nhìn lại.

Những chuyện lật vạt trên trời, chỉ cần rơi xuống, những người này lập tức sẽ bị đánh tan thành thịt.

Long muốn dừng lại nhưng đã quá muộn, mắt anh mở to nhìn Trình Uyên đầy hoài nghi.

Lúc này, Trình Uyên lạnh lùng phun ra một chữ: “Cấm!”

Trong tích tắc, thời gian như bị đóng băng.

Các mảnh vỡ, tất cả đều đen và nặng, bay lơ lửng trên đầu, mất đi trọng lực của trái đất và không di chuyển.

Lúc này những người trên tàu phản ứng, la hét bỏ chạy, có người hoảng sợ ngòì bệt xuống đất, chân mềm nhũn không đứng dậy được.

Trong số những người này, Trình Uyên nhìn thoáng qua Đông Tâm Tư.

Đông Tâm Tư cầm dao găm của đội trưởng cũ, nhìn Trình Uyên với ánh mắt sợ hãi, nói: “Buông tôi ra, tôi hứa sẽ không

làm anh ấy bị thương!”

Trình Uyên đưa tay nhẹ nhàng quét sạch một mảnh mùn cửa trước mặt, sau đó nhấc chân lên thuyền đánh cá, lạnh lùng nói: “Bây giờ không đến lượt người thương lượng điều khoản với ta.”

“Tôi có con tin trong tay!” Đông Tâm Tư run lên.

Trình Uyên không quan tâm, vẫn thẫn thờ đi về phía anh.

“Dừng lại, ta sẽ giết hẳn nếu ngươi lại tới!” Đông Tâm Tư lo lắng nghĩ.

Trình Uyên giơ chân “rầm” một cái, đá vào tấm ván gỗ đang chắn tầm nhìn của họ rồi chỉ vào một cái xác ở đằng xa để cho Đông Tâm Tư xem.

Đông Tâm Tư nghĩ vẫn vơ.

“Em có nghĩ rằng em giống người tốt không” Trình Uyên lạnh lùng hỏi.

Chương 2043

Chương 2043:

Đông Tâm Tư ngay lập tức hiểu ý của Trình Uyên.

Anh ta không hẳn là người xấu, nhưng anh ta chắc chắn không phải là người tốt. Bởi vì những người tốt không coi cuộc sống là một sự lãng phí

Trình Uyên đã giết rất nhiều người, tất nhiên anh ta sẽ không quan tâm đến việc giết thêm một người nữa.

“Ta không biết hẳn, người nghĩ dùng hẳn sao có thể uy hiếp ta.”

Trình Uyên hỏi, rồi nhắc bước đi về phía Đông Tâm Tư.

Đông Tâm Tư cả người run lên, anh đã hiểu lòng Trình Uyên rồi, hay là quyết tâm. Biết mình sẽ không bao giờ nghe theo sự sắp đặt của chính mình, hẳn nghiêng răng nghiêng lợi ném người đội trưởng già về phía Trình Uyên, sau đó xoay người bỏ chạy.

Trình Uyên vươn tay đặt người đội trưởng già trên mặt đất, thân hình vụt đi.

Xuất hiện một lần nữa, đã dừng lại trước mặt Đông Tâm Tư.

“Cô có thể trốn thoát,” Trình Uyên lạnh lùng hỏi.

Đông Tâm Tư đã hoảng sợ và hai chân lại run lên: “Trình Uyên, vì sự quen biết của chúng ta, lần này là xung quanh tôi, và vì Xiaoyue.”

Trình Uyên bước đến gần anh và từ từ nhướn mày.

Bởi vì Đông Tâm Tư đã đề cập đến Tong Yue.

Đột nhiên, nữ cảnh sát nhỏ mà cô gặp trong xe cảnh sát sau khi giết Phương Thanh Yến hiện lên trong tâm trí cô. Đột nhiên nhớ tới trên ngọn núi lớn có năm người, cô lại bị Đông Nguyệt cung chiều ném ra ngoài, cô chợt nhớ tới buổi tối cô mặc áo yếm, ngủ chung giường với chính mình.

Không thể nói Trình Uyên không có cảm giác gì với Đông Nguyệt. Nhưng anh rõ ràng biết rằng anh không thể làm tổn thương cô.

Dù gọi là chị hay chị nhưng anh luôn coi cô như em gái.

“Nhìn Đông Nguyệt buồn bực không chịu nổi.”

Trình Uyên hít một hơi thật sâu, từ từ mở mắt ra, nhìn Tống Tiêu một cách tha thiết.

Nghe vậy, Đông Tâm Tư vui mừng khôn xiết.

Tuy nhiên, Trình Uyên đến gần và nói: “Nhưng, tôi thậm chí không thể nhìn anh trai mình chết một cách bi thảm mà vẫn thờ ơ!”

“Người không thể sống!”

“phun!”

Đông Tâm Tư ưỡ ỏi suy nghĩ, niềm vui nhẹ vừa mới dâng lên trên mặt lập tức đông lại. Sau đó từ từ nhìn xuống bụng dưới của mình.

Con dao cắt xương của Trình Uyên đã xuyên qua cơ thể anh và đang từ từ rút ra.

“phun!”

Trình Uyên vung con dao theo chiều ngang, rồi rút nó ra.

Ruột của Đông Tâm Tư đều bị anh ta bóp cổ, không còn cơ hội sống nữa.

Ngay sau đó, Trình Uyên quay người bước lại không chút do dự.

Long, sau khi chứng kiến tất cả những điều này, một cái nhìn kỳ lạ xuất hiện trong mắt anh ta.

Anh nhìn Trình Uyên đi ngang qua mình, nhìn thấy vẻ mặt không chút dao động của anh và Đông Tâm Tư đang từ từ ngã

xuống đất ở đằng xa, trong lòng vô cùng phức tạp.

“Hóa ra anh thật sự không phải là người.” Anh tự lầm bầm.

Đương nhiên, câu này không phải là làm Trình Uyên phần nộ, hướng chi là làm nũng, mà là sự thật.

Lúc này trong lòng Long vô cùng chấn động, phải biết rằng tài năng bản năng thứ hai mà Trình Uyên sử dụng nhiều lần đã vượt quá vốn từ vựng của tài năng bản năng. Trên đời này không có ai có thể điều khiển quy luật của thế giới, trừ phi hắn không phải là người.

Nhưng anh ấy trở nên như thế này từ khi nào

Chương 2044

Chương 2044:

Trở thành một người có thể kiểm soát các quy tắc.

Ngay cả Ô Đông Miện cũng không thể hiểu được sức mạnh của các quy tắc. Rong dù tài cao đến đâu cũng chỉ đụng chạm một chút, cùng lắm là mượn quy tắc.

Việc vay mượn và kiểm soát chắc chắn không giống nhau, nên việc “dùng tay” của con rồng không có tác dụng gì đối với Trình Uyên.

Trong bệnh viện ở thành phố Tinh Huy.

Nhiều người đã tụ tập tại thời điểm này.

Khi Trình Uyên vội vã quay lại, anh nhìn thấy mọi người bên ngoài khu của Lam Hải Thiên.

Hắn vội vàng đi tới, hỏi: “Thế nào?”

“Đừng lo lắng, không chỉ mấy đứa em của tôi được chữa lành, mà Lão Lan cũng được những đứa em của tôi chữa lành.”
Vương Mĩ Lệ cười nói.

Trình Uyên nhận thấy sắc mặt Bạch An Tương có chút tái nhợt nên vội vàng bước tới nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, quan tâm hỏi: “Em không sao chứ?”

Bạch An Tương cười lắc đầu: “Ta không sao, đi gặp Đại ca Lan.”

Mặc dù vết thương của Lam Hải Thiên đã được chữa lành bằng lực lượng thường xuyên của Bạch An Tương, nhưng nó cũng rất yếu, và Bạch An Tương không thể cho anh ta sức mạnh cho dù nó có mạnh đến đâu.

Trình Uyên gật đầu với Bạch An Tương, và định đẩy cửa bước vào, nhưng đột nhiên, anh dừng lại và hỏi: “Cô gái đó ở đâu?”

Hắn nghĩ tới cảnh tượng trước khi Lam Hải Thiên hôn mê, trong lòng có chút chột dạ.

có thật không.

Khi Trình Uyên hỏi, tất cả mọi người đều cúi đầu im lặng.

Bạch An Tương cũng khẽ lắc đầu với anh.

Trình Uyên biết rõ điều đó.

Mặc dù đã đoán từ lâu nhưng vẫn luôn có một tia hi vọng, xem ra lần này sẽ thất vọng.

Sau đó anh ta mở cửa và bước vào phòng.

Lúc này Long cũng vội vàng chạy tới, chứng kiến Trình Uyên hỏi mọi người về việc Lam Hải Thiên bị thương không có chuyện gì, liền đi vào trong phòng không có sự cố.

Lòng rỗng rất nặng.

Anh ta bước đến chỗ Bạch Sĩ Câu và Ô Đông Miện và nói, “Tôi có chuyện muốn nói với bạn.”

Cả hai hơi giật mình.

Long Thần thì thào: “Là chuyện của Trình Uyên, rất nghiêm trọng. Chúng ta đổi chỗ đi.”

Ba người liếc nhau, sau đó gật đầu.

Ba người lặng lẽ rời đi, Bạch An Tương cau mày, nhưng không nói gì.

Và hành lang của bệnh viện.

Ra khỏi khu Lam Hải Thiên, Trình Uyên cảm thấy rất nặng nề.

Trong khi bước ra ngoài, anh lấy ra một điều thuốc và châm lửa. Những người xung quanh cửa tò mò nhìn anh, không ai lên tiếng.

Lam Hải Thiên không hỏi Tiểu Mĩ có được cứu hay không, thậm chí còn không tỏ ra buồn bã với Trình Uyên, nhưng càng

như vậy, Trình Uyên càng cảm thấy khó chịu.

“Om”

Vào lúc này, có một rung động từ điện thoại di động của anh ta.

Trình Uyên lấy điện thoại di động ra, thấy là Lí Nam Địch đang gọi thì giật mình, nhanh chóng kết nối.

“Chào”

“Trình Uyên, cứu tôi, cứu chúng tôi!”

Trên điện thoại, Lí Nam Địch yếu ớt nói.

Chương 2045

Chương 2045:

Nghe thấy tiếng kêu cứu của cô, Trình Uyên đột nhiên dờ dẫm, vội vàng hỏi: “Cô, cô ở đâu, sao vậy, chuyện gì xảy ra vậy?”

“Thật lạnh lùng và chết lặng”

Tín hiệu không được tốt lắm, giọng nói của Lí Nam Địch trên điện thoại cũng không liên tục, sau đó bị cắt đứt.

Sau đó, dù Trình Uyên có gọi đến số điện thoại của Lí Nam Địch, số điện thoại của Phương Tố Anh, số điện thoại của Bách Lý Minh Dương như thế nào đều không được trả lời, hoặc đơn giản là không thể liên lạc được.

vấn đề xảy ra!

Trình Uyên chợt thấy lo lắng.

Anh triệu tập mọi người ngay lập tức.

Phòng họp trong bệnh viện.

“Thành phố Tân Dương chắc có chuyện gì đó.” Trình Uyên lo lắng nói, “Bên đó chúng tôi đã mất liên lạc rồi. Không chỉ nhà

Bách Lý và nhà họ Ôn không liên lạc được, mà ngay cả đám Lý Hải Bân cũng tan vỡ. tiếp xúc.”

“Thủ đô ở đâu?” Vương Mĩ Lệ hỏi.

Trình Uyên lắc đầu: “Vừa rồi tôi gọi cho Trình Nặc. Anh ấy nói không biết chuyện gì xảy ra với thành phố Tân Dương, đang trên đường đến thành phố Tân Dương.”

“Trong lời kêu cứu của Nam Địch có nhắc đến hai chữ, thật lạnh lùng!”

“và vì thế”

“Vì vậy, bạn nghi ngờ rằng Dương Duệ đã bắt được họ” Bạch An Tương hỏi.

Trình Uyên im lặng.

Anh hơi lo lắng, nếu đúng như lời Bạch An Tương nói thì không sao cả. Tôi e rằng Dương Duệ không bắt được, nhưng

Anh không dám nghĩ xa hơn.

“Chúng ta phải quay lại!” Trình Uyên nói.

“Vậy thì làm gì ở đây” Long hỏi.

Kẻ thù ngày nay đã xuất hiện từng người một.

Sau khi ý trời xuất hiện, Minh Vương hiển nhiên không còn là kẻ thù nữa, và với sự sụp đổ của năm gia tộc ẩn thân của Đông Tâm Tư A Bạc Dẫn, cuối cùng thì mũi nhọn của họ đã trở nên rất rõ ràng.

Đó là Dương Duệ.

Còn Dương Duệ không chỉ có tu vi cao, mà còn hấp thu 90% quy tắc của ý trời, hiện tại gần như bất khả chiến bại, nếu muốn đấu với hắn trong trận chiến cuối cùng, tất yếu sẽ là trời sinh. -sao, còn đây, Đảo Vàng là chiến trường tốt nhất.

Chỉ có ở đây, họ mới có cơ hội chiến thắng cao hơn.

Bởi vì Đức Xá đã đề cập rằng một đội hình lớn đã được đặt trên Đảo Vàng để trừng phạt bầu trời.

Nhưng bây giờ có vẻ như đó không phải là điều tôi mong muốn.

“Tôi không quản được nhiều như vậy.” Trình Uyên lắc đầu nói.

“Bây giờ cậu đang rất rồi.” Long nhắc nhở Trình Uyên: “Vậy cậu cần bình tĩnh lại.”

“Không, tôi không thể bình tĩnh được.” Trình Uyên tiếp tục lắc đầu.

Không chỉ anh không thể bình tĩnh mà Bạch An Tương cũng không thể bình tĩnh lại được, bởi vì cô và con của Trình Uyên cũng ở đó.

“Tôi sẽ đi với bạn,” cô nói.

Trình Uyên gật đầu với Bạch An Tương, sau đó nhìn mọi người.

“Tôi cũng vậy” Yên Nhiên giơ tay và xung phong.

Tuy nhiên, hấn chưa kịp nói xong đã thấy người khác thờ ơ, bất giác nhíu mày, dùng cùi chỏ đánh vào con rỗng.

“Này, anh có chuyện muốn nói.”

Nhưng Long lắc đầu nói: “Trình Uyên, cậu cần phải biết mục đích của Dương Duệ. Hấn không muốn đánh nhau với chúng ta ở đây, vì vậy hấn sẽ ép cậu quay trở lại chiến trường chính của hấn.”

“Vốn dĩ chúng ta đã gặp bất lợi, nếu như bị hấn dấn mũi, thì thật sự sẽ không có cơ hội chiến thắng.”

Chương 2046

Chương 2046:

“Ta đồng ý với Long.” Bạch Sĩ Câu gật đầu.

Ô Đông Miên cũng gật đầu, “Ta cũng đồng ý.”

“Nhưng” Yên Nhiên có vẻ ngạc nhiên: “Bạn”

Cô không biết phải nói gì, nhưng bản năng cảm thấy rằng họ nên quay trở lại và cứu mọi người cùng nhau. Nhưng tại sao đột nhiên họ trở nên thờ ơ như vậy

Không chỉ Yên Nhiên không hiểu mà Vương Mĩ Lệ cũng hơi ngạc nhiên.

Tuy nhiên, dựa vào thâm niên cũng khó trách ai, chỉ có thể đứng lên nói với Trình Uyên: “Ta đi cùng người.”

Vân Dĩ Hà khẽ cau mày, trầm ngâm nói: “Tôi cũng là người đó!”

Kết quả này khiến Trình Uyên cảm thấy hơi khó hiểu.

Hắn không khỏi nhìn Bạch Thiên thật sâu, sau đó cười khỏ:
“Đã hiểu.”

Trình Uyên sẽ không trách ai cả, vì anh biết họ đã đúng. Nhưng khi làm mọi việc, đôi khi, không phải lúc nào anh ấy cũng đánh giá đúng hay sai.

Giống như lần đầu tiên gặp Chen Dong, anh ấy đã hy sinh mạng sống của mình để giúp anh tháo gỡ quả bom, điều này khiến Trình Nặc lúc đó phải nói rằng anh thật ngốc.

Nhưng sau đó

Hắn có thêm một viên hồ tương, khi thực lực của chính mình không đủ mạnh, Trần Thành mấy lần cứu mạng.

Vì vậy, một số việc thực sự không thể chỉ nhìn vào được và mắt trước mắt, Trình Uyên luôn sẵn sàng bước đi theo ý muốn, dù có thể không được nói đến nhưng luôn là điều đúng đắn để xứng đáng với trái tim.

Suy nghĩ của mỗi người là khác nhau, và Trình Uyên tôn trọng quyết định của mọi người ở đây, vì vậy anh ấy nhấn mạnh: “Tôi hiểu, tôi tùy thuộc vào bạn ở đây.”

Nói xong bước thẳng ra ngoài.

Bạch An Tương nhanh chóng làm theo.

Vương Mĩ Lệ và Vân Dĩ Hà liếc nhau, và cả hai đều đi theo.

Trình Uyên vừa bước ra khỏi cửa, anh đột nhiên giơ cánh tay lay cậu, sau đó nhẹ giọng mắng: “Cấm!”

Vì vậy, giữa.

Bạch An Tương bước về phía trước, và khi cô ấy bị ngã một lần nữa, cô ấy quay trở lại chỗ cũ.

Không chỉ Bạch An Tương, mà còn có Vương Mĩ Lệ và Vân Dĩ Hà.

Mọi người đều bị sốc.

“Đây là cái gì?” Vương Mĩ Lệ ngạc nhiên hỏi.

Bạch An Tương cau mày khó chịu nói: “Chồng, anh định làm gì?”

Trình Uyên không dừng lại, cười thoải mái: “Bà xã, ở đây đợi anh về.”

Bạch An Tương ngay lập tức hiểu ý của Trình Uyên.

Nếu chỉ có một vài người trong số họ đi, không có Bạch Sĩ Câu Ô Đông Miện và con rồng, tỷ lệ chiến thắng thậm chí còn mỏng hơn. Do đó, Bạch An Tương có thể sẽ bị đe dọa đến tính mạng trong trường hợp này, nhưng với tính cách của Trình Uyên, anh sẽ không dừng lại.

Vì vậy, ông đã cấm Bạch An Tương, Vương Mĩ Lệ và những người khác.

Bạch An Tương tức giận nói: “Tại sao?”

“Tại sao ta không muốn ngươi gặp nguy hiểm khi phải một mình chiến đấu, ngươi đến trách ta”

“Tại sao bạn phải đối mặt với nó một mình vào lúc này”

“Bạn nghĩ gì về tôi”

Trình Uyên trầm giọng: “Không giống với, ta là người của ngươi.”

“Bình đẳng giới!” Bạch An Tương tức giận nói: “Ta ghét tên trượng phu chết tiệt của ngươi.

Nói xong, hắn duỗi ra một ngón tay bạch ngọc, gõ nhẹ vào không trung trước mặt, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên phun ra một ngụm nước ngọt: “Hồng rồi!”

Cô được thừa hưởng sức mạnh từ quy tắc của thế giới bên ngoài, trong mắt cô, tài nghệ chạm khắc nhỏ này của Trình Uyên giống như chơi một thanh kiếm lớn trước mặt Quan Công và làm một chiếc rìu trước mặt cô.

Chương 2047

Chương 2047:

Tuy nhiên.

Sau tiếng “bốp” nhẹ nhàng.

Bạch An Tương không thể không lùi lại hết lần này đến lần khác, nhưng sự phản kháng trước mặt cô vẫn không hề giảm bớt chút nào.

Đôi mắt cô ấy mở to không thể tin được.

Không chỉ cô, mà Bạch Sĩ Câu, Ô Đông Miên và những người khác trong phòng đều kinh ngạc đứng lên.

“làm thế nào mà có thể được”

Mọi người đều bị sốc.

Không có gì mạnh hơn sự kiểm soát sức mạnh của các quy tắc. Điều này đơn giản là không thể hiểu được bởi lực lượng của con người.

Mà tài năng bản năng của Siêu Thần giới chỉ đụng tới sức mạnh một chút quy tắc, chính là tuân thủ quy tắc, không lái xe

thay đổi quy tắc.

Bạch An Tương, Bạch Sĩ Câu và những kẻ ký sinh theo ý trời của họ, có thể thay đổi các quy tắc. Do đó, họ sẽ mạnh hơn nhiều so với các cường quốc trong Vương quốc Võ thần Siêu phàm.

Nhưng Trình Uyên là cảnh giới võ công siêu phàm, làm sao có thể gài bẫy Bạch An Tương bằng sức mạnh pháp tắc?

Chính vì điều này mà Bạch Sĩ Câu, Long và những người khác đều chết lặng.

Bạch An Tương cũng đầy ngạc nhiên.

“Tại sao Trình Uyên có thể trấn áp sức mạnh của các quy tắc của tôi” cô không hiểu.

“Không phải, hẳn không phải đang trấn áp, mà là” Bạch Sĩ Câu nghiêm nghị nói, “Hẳn là khống chế quy củ!”

“Điều khiển”

Mọi người còn kinh ngạc hơn.

Bản năng tài năng để hiểu, sử dụng và điều khiển Cảnh giới võ thuật siêu phàm chỉ là để đọc một số thông tin, sau đó đăng nhập Bạch Sĩ Câu là áp dụng các quy tắc, và tay của Trình Uyên thực sự nắm quyền điều khiển các quy tắc, thậm chí Bạch An Tương và những người khác có sức mạnh của các quy tắc. Phục tùng sự kiểm soát của Trình Uyên.

“Ngươi không thể để hắn giết nữa.” Long đột nhiên hiểu ra cái gì, trầm giọng nói: “Ta sắp tổ chức hắn!”

“nếu không thì”

“Nếu không, kẻ thù cuối cùng của chúng ta có lẽ là Trình Uyên.”

Mọi người đều chết lặng.

Bạch An Tương nước mắt sắp trào ra.

Yên Nhiên bước đến gần cô, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ngọc bích của cô rồi nhìn Trình Uyên đi khuất qua khung cửa sổ.

“Vừa rồi, hắn trong lòng hắn là rất khó chịu,” Yên Nhiên nhẹ giọng nói, “Đột nhiên có cảm giác bị phản bội.”

Nói đến đây, cô quay lại, trừng mắt nhìn Long một cái đầy tức giận: “Anh sao vậy, sao không đồng ý cùng anh ấy đi cứu người”

Long cười khỏ nói: “Không phải chúng ta không muốn, nhưng là không thể. Dương Duệ làm như vậy rõ ràng là muốn lôi kéo chúng ta, nếu đi sẽ trúng phải thủ đoạn của hắn. So ra, không đi thì thôi.” là sự lựa chọn khôn ngoan nhất. ”

“Lão đại, ngươi có thể chịu nhìn Trình Uyên đi vào chỗ chết” Yên Nhiên tức giận gầm lên. Cô đang run rẩy với đôi vai thơm

của mình.

Sau khi Trình Uyên xuất viện, anh nhanh chóng gọi cho Bạch Dạ và nhờ anh liên lạc với tàu.

Hải cảng.

Anh ta lên một chiếc kéo đã đợi anh ta và khởi hành.

Trình Uyên mặc dù cảm thấy trong lòng có chút mất mát, nhưng cũng không trách cứ ai, bởi vì hắn biết Bạch Sĩ Câu và những người khác đã lựa chọn đúng. Tuy nhiên, anh không thể thờ ơ trước lời cầu cứu của Lí Nam Địch, đặc biệt là một mình Lí Nam Địch.

Nhưng hắn biết đây là âm mưu của Dương Duệ, cho dù bọn họ cộng lại với nhau, hiện tại có lẽ không phải là đối thủ của Dương Duệ, nhưng hắn nhất định phải đi!

Có lẽ Dương Duệ đã hiểu đúng anh ta.

Chương 2048

Chương 2048:

“Đường dài còn dài, một mình không cô đơn sao?”

Lúc này, một giọng nói có chút đùa giỡn vang lên bên tai Trình Uyên.

Trình Uyên khẽ cau mày: “Em làm sao vậy?”

Trên boong tàu, Minh Vương gia vịn vào lan can, neho mắt nhìn bầu trời xa xăm, ôn nhu nói: “Về nhà xem một chút.”

Sau khi họ trở lại bệnh viện từ hôm thứ ba, Minh Vương Tinh lặng lẽ rời khỏi bệnh viện, không biết họ sẽ đi đâu. Có thể là do kẻ thù với rông, hoặc có lẽ tôi không thể nhìn thấy chúng đoàn tụ.

“Về nhà” Trình Uyên hơi giật mình.

Một nụ cười nhẹ nở trên khóe miệng Minh Vương, hoàn toàn trái ngược với vẻ u sầu giữa hai hàng lông mày, cô khẽ thở dài: “Từ trước đến nay, các người đều có mục tiêu chiến đấu, các người đều có người mình yêu mến, còn có của người.” nhà riêng., và ngoài việc trả thù, tôi không biết mình phải làm gì. ”

“Tám mươi năm, mỗi chiếc xe chạy quá tốc độ trên đường với điện thoại di động và máy tính đã quá xa lạ với tôi, tôi nên đi đâu?”

Những lời của cô ấy dường như đang nói với Trình Uyên, và cô ấy dường như đang nói với chính mình.

Trình Uyên khẽ cau mày, không biết phải lên tiếng thế nào.

“Giết hấn!” Minh Vương chế nhạo nói tiếp: “Không khó!

“Nhưng là, ta đột nhiên không muốn giết hấn đồng thời, bởi vì giết hấn, ta thật sự không biết còn có thể làm gì khác.”

“Có lẽ, giết hấn sẽ là thú vui duy nhất trong phần đời còn lại của tôi”

“Này không rõ, chính mình cũng không rõ!”

Minh Vương quay đầu nhìn Trình Uyên: “Trước khi gặp rồng, ta cũng có một gia đình. Sao vậy, ta không thể về nhà xem một chút.”

Trình Uyên lặng lẽ gật đầu.

Ngay lập tức, anh ta lấy một điều thuốc trong túi ra châm lửa rồi hít một hơi dài.

“Bạn chỉ có ý định xoa thuyền”

Minh Vương khẽ giật mình, sau đó ngạc nhiên nhìn Trình Uyên: “Sao vậy, cậu vẫn phải thu vé phà.”

Trình Uyên vội vàng cười lắc đầu, nhưng sau đó vẻ mặt đột nhiên trở nên dữ tợn: “Bây giờ tôi già rồi, sao phải giả vờ là chính mình”

“Người nói cái gì?” Minh Vương nghi ngờ hỏi.

Trình Uyên cười nói: “Người nói giết rùng sau này không biết làm sao. Người đã đi vòng một vòng lớn để lấp liếm câu nói này, nhưng cuối cùng chỉ là nói dối. bản thân bạn.”

“Ý anh là gì?” Minh Vương khẽ cau mày.

Trình Uyên chế nhạo, duỗi một ngón tay ra chọc vào trái tim anh: “Anh vẫn còn có anh ấy trong đó, nếu không em sẽ không ghét anh ấy như vậy, hoặc là em sẽ không ghét anh ấy như vậy, nhưng anh không thể làm gì được. ngày.”

“Anh đánh rắm!” Minh Vương đột nhiên tức giận vì xấu hổ, như thể bị ai đó giẫm phải bím tóc.

Trình Uyên nhún vai, xoay người đi về phía căn nhà gỗ, vừa đi vừa bắt tay Minh Vương: “Ta bây giờ không thèm quan tâm đến nỗi nhớ của người. Người có yêu giết hay không, không liên quan gì đến ta.”

“Người” Minh Vương nghiến răng: “Người tìm chết!”

Kể từ khi lên bờ, Minh Vương vẫn luôn tự nhận mình là Minh Vương, phải đến khi xuất hiện ý chỉ của Trời, cô mới thực sự nhận ra rằng mình không phải là bất khả chiến bại.

Nhưng trước đó, cô ấy là một tồn tại tuyệt vời mà không ai dám nghi ngờ.

Nhưng Trình Uyên dám vạch trần vết sẹo của cô ấy

Điều này khiến sao Minh Vương không tức giận

Một luồng khí đen lao thẳng về phía Trình Uyên ngay lập tức.

Tuy nhiên, Trình Uyên chỉ chậm rãi quay người lại, lạnh lùng trừng mắt nhìn cô: “Tôi đi tìm cái chết, nhưng tôi không bị cô giết, bởi vì cô còn chưa có sức!”

Hắc khí phi nước đại trong không trung, và đột nhiên dừng lại khi anh nhìn thấy nó rơi xuống trước mặt Trình Uyên.

Những luồng khí đen kia, như có linh tính, trước mặt Trình Uyên chột rùng mình một cái, cả người co rụt lại không dám tiến lên.

Sao Minh Vương uể oải.

Chương 2049

Chương 2049:

Lúc này, trong mắt Trình Uyên lóe lên những tia màu sắc rực rỡ.

Trong một thời gian dài, cô cho rằng đôi mắt xanh của mình là tồn tại cao cấp nhất.

Nhưng bây giờ, hai mắt nhìn nhau một lúc, nhưng lại khiến cô cảm thấy như bị xiềng xích vô hình trói buộc, cơ thể không thể nhúc nhích, có cảm giác nghẹt thở.

“Ngươi” Minh Vương kinh hãi nói: “Ngươi, ngươi không phải Trình Uyên, ngươi không phải người, ngươi là ai?”

Câu nói của Minh Vương khiến Trình Uyên giật mình.

Hắn ánh mắt ngưng tụ hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

“Ngươi không phải là người!” Minh Vương nói tiếp với vẻ mặt sợ hãi.

Điều này nghe có vẻ kỳ quái, nếu không phải lúc này có bộ dáng của Minh Vương, rất dễ khiến người ta nghĩ đến.

Nhưng Trình Uyên hiểu rằng Minh Vương không có ý đó.

“Con người không thể tạo ra tất cả mọi thứ và sinh vật.” Minh Vương nói với vẻ kinh hoàng.

Trình Uyên chỉ nhìn lướt qua, hắc khí vô hồn của Minh Vương Tình dường như đột nhiên sinh ra linh quang, tâm lý sợ hãi.

Cũng giống như hắc khí mà Bạch An Tương đã từng truyền vào, đây là sức mạnh của các quy tắc, và nó không phải là thứ mà người bình thường có thể hiểu được.

“Tôi không biết bạn đang nói về cái gì.”

Trình Uyên nheo mắt, sau đó xoay người đi về phía cabin, vừa đi vừa giơ tay.

Minh Vương nhẹ nhõm, lão đảo lui về phía sau rút lui mấy bước.

“Tại sao” cô tự hỏi mình với nỗi sợ hãi kéo dài.

Hai bên cũng sở hữu khả năng thị giác đã bị Minh Vương triệt tiêu hoàn toàn trong tương lai gần, lúc đó Minh Vương nghĩ rằng đôi mắt màu xanh lam của mình là tồn tại cao cấp nhất.

Nhưng hiện tại xem ra, Trình Uyên đôi mắt đa sắc chính là tồn tại càng ngày càng cao. Cô vừa nghĩ đã quỳ xuống.

Nó giống như một con chuột gặp một con mèo, đó là một kiểu sợ hãi bẩm sinh.

“Chết tiệt!” Cô không cam lòng: “Anh ta là cái quái gì vậy?”

Trình Uyên, người trở lại cabin, phải đối mặt với vấn đề này ngay lúc này.

Vì bị mắc kẹt trong hầm, anh ta gặp phải sự cố của Lam Hải Thiên sau khi trốn thoát, và sau đó là lời kêu cứu của Lí Nam Địch. Mọi thứ về điều này khiến thần kinh anh ta luôn trong trạng thái căng thẳng và anh ta không nhận ra rằng mình đã ra sao. vấn đề.

Mãi đến bây giờ hẳn mới sực nhớ ra chính mình đã ngăn cản Bạch An Tương khiến Minh Vương phải rụt rè. Trước khi điều này xảy ra, sự tự tin của anh ấy đến từ đâu?

Chuyện gì đang xảy ra với tôi vậy

Thành thật mà nói, ngay cả chính Trình Uyên cũng không biết.

Mặc dù đây là một chiếc xe leo núi, và nó đang tăng tốc, nhưng bạn phải mất một ngày một đêm để đến được thành phố Tân Dương.

Vào ban đêm, Trình Uyên ngồi một mình trong căn nhà gỗ của mình và không thể ngủ được.

Ông không chỉ xem xét các vấn đề của riêng mình mà còn lo lắng cho Lí Nam Địch, hai con trai và những người anh em cũ

của ông.

Làm sao bạn có thể ngủ được

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Tôi không biết đã trôi qua bao lâu, trời đã về khuya, con thuyền yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió biển thút thít và sóng biển dâng trào.

Nhưng trong những âm thanh này, dường như có một âm thanh lạ.

Sau khi Trình Uyên nhận ra, anh nhanh chóng giảm bớt tâm trí và lắng nghe một cách cẩn thận.

“Bạn sẽ trở thành một con quỷ hay một vị Phật?”

Không nghe kỹ cũng không sao, nghe kỹ xong, cả người Trình Uyên hoảng hốt, bởi vì đột nhiên phát hiện ra đó là một giọng người, một giọng nói rất rất cổ quái.

Chương 2050

Chương 2050:

Bởi vì giọng nói này dường như đến từ rất xa, rất xa, nhưng dường như nó cũng vang lên trong tâm trí của Trình Uyên.

Anh khẳng định mình không bị tâm thần phân liệt.

Nhưng điều này giải thích như thế nào

“Ai vậy?” Anh ta trầm giọng hỏi.

“Trở thành yêu quái, trở thành yêu quái sẽ khiến anh tự do và dễ dàng hơn, trở thành một con quỷ” đột nhiên một giọng nói khác vang lên trong đầu anh, như muốn thuyết phục anh.

“Giết tất cả kẻ thù của bạn, bạn sẽ là một tồn tại bất khả chiến bại trên thế giới, giết tất cả kẻ thù của bạn, bạn sẽ không còn phiền não, sống cuộc sống bạn muốn với người bạn thích, trở thành một con quỷ, trở thành một con quỷ sau này ”

Màu sắc sặc sỡ lóe lên trong mắt Trình Uyên, nhưng ngay sau đó, ánh mắt này đã được thay thế bằng một màu sắc khác cho màu đỏ tươi!

Đúng vậy, lúc này đôi mắt của anh ấy đỏ rực, giống như hai luồng sáng đỏ trong bóng tối.

Đột nhiên anh ta trông giống như một con thú và bắt đầu gầm gừ: “A!”

“Bùm!”

Ngay lập tức, cabin vỡ tung. xx

Trình Uyên bước ra khỏi cabin một bước.

Lúc này, anh như một con dã thú bước ra, vách cabin đã vỡ tan tành. Đến cabin của Sao Minh Vương ngay lập tức.

Người ta nói rằng có năm cabin và một lối đi giữa cabin của Minh Vương và cabin của anh ấy, nhưng dù vậy, Trình Uyên đã bước vào cabin của cô ấy chỉ trong một bước.

Lúc này, Minh Vương Tinh đang nằm nghiêng trên giường, dùng một ngón tay chỉ đầu. Cô chỉ mặc một bộ pyjama lụa mát mẻ.

Và ngay lúc Trình Uyên xông vào, mắt nhắm nghiền, cô cũng đột ngột bị đánh thức.

Khi cô ấy nhìn thấy đôi mắt đỏ tươi của Trình Uyên, Minh Vương đã bị sốc.

Sau khi không cho cô quá nhiều thời gian, Trình Uyên như một con dã thú đói khát đã lâu lao mình xuống trước mặt cô, đưa tay ra kẹp cổ cô, ép cô về phía trước.

“Bùm bùm bùm bùm bùm!”

Các bức tường của cabin lần lượt vỡ tan.

Điều này không thể không đánh thức nhiều người đang ngủ.

Trình Uyên néo cổ Minh Vương rồi bước đến boong tàu, dùng một tay nâng cô ấy lên cao.

Minh Vương đau lòng dùng sức gỡ tay Trình Uyên ra, dùng chân không đạp lên một cách bừa bãi.

“Ngươi, ngươi, ngươi tỉnh lại!”

Lúc này, Minh Vương đột nhiên phát hiện ra rằng mặc dù đôi mắt của Trình Uyên đỏ rực, nhưng biểu cảm của anh ta lại tê dại và rợn người, giống như một kẻ chết đi sống lại.

Anh ấy đang mơ

hoặc là

Cô lập tức cảnh giác và nhanh chóng gọi tên Trình Uyên:
“Trình Uyên, tỉnh dậy, tỉnh dậy đi, cậu sẽ trở thành một con quỷ như thế này!”

Mặc dù gọi là Minh Vương nhưng nàng không hẳn là Minh Vương, nàng chỉ muốn dùng cái tên này để tự huỷ hoại mình, tuy bản năng tài năng có thể điều khiển năng lượng đen

nhưng không phải là năng lượng ma quỷ, vì còn lâu mới đạt đến tiêu chuẩn. Đặc biệt là so với Trình Uyên vào lúc này.

Trình Uyên giống ác quỷ hơn.

Nếu Trình Uyên không tỉnh táo, anh ta sẽ trở thành một con quỷ thực sự và dễ dàng giết chết cô, Minh Vương giả.

“Chết đi, ngươi phải chết, ta muốn giết hết những kẻ không tốt với ta!” Trình Uyên gầm gừ.

Khuôn mặt của Minh Vương đỏ bừng, và từ từ, khuôn mặt thanh tú và xinh đẹp đó bắt đầu biến dạng, và làn da của cô ấy bắt đầu nổi mụn, như thể cô ấy sắp lộ ra khuôn mặt bị cháy và rối tung.

Cô thề rằng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy sợ hãi sau khi bước ra khỏi biển một lần nữa.

Trình Uyên dường như không đơn giản giết cô ấy, nó giống như xé xác cô ấy ra.

Và đúng lúc này, một hơi thở lạnh như băng lao thẳng về phía anh.

Chương 2051

Chương 2051:

Thân thể Trình Uyên không khỏi rùng mình, đôi tay đang giơ lên cũng từ từ hạ xuống, ánh sáng đỏ chói mắt trong mắt cũng bắt đầu từ từ mờ đi.

nó quá lạnh!

Ngay cả Trình Uyên cũng không khỏi rùng mình.

Sao Minh Vương cũng vậy!

“Nhìn!”

Lúc này những người trên tàu tỉnh lại chưa biết chuyện gì xảy ra thì bất ngờ có người chỉ tay về phía xa rồi nói.

Trình Uyên từ từ di chuyển ánh mắt của mình.

Thành phố Tân Dương cách đó không xa, và họ có thể nhìn rõ ngay cả vào ban đêm.

Bởi vì có một vùng sáng, giống như một viên kim cương, chiếu ánh sáng trắng bạc vào ban đêm.

Nhìn từ xa, nó đã biến thành một thành phố băng!

Hơi thở lạnh lẽo phả vào mặt khiến Trình Uyên trong chốc lát tỉnh táo lại rất nhiều.

Và khi anh nhìn thấy thành phố Tân Dương ở đằng xa, nơi trông giống như một thành phố băng, cả người anh lập tức lấy lại tinh thần.

“bộp!”

Minh Vương ngã xuống đất, thở hổn hển, và khuôn mặt vặn vẹo ngay lập tức trở lại như hoa. Tất nhiên cô ấy không thể quan tâm đến những điều này, và ngay cả sự thô lỗ của Trình Uyên đối với cô ấy cũng đã quá muộn để bị điều tra, và cô ấy đã bị sốc trước cảnh tượng tương tự trước mắt.

Trình Uyên ngây người đứng đó, não bộ lúc này như ngưng trệ.

Thành phố Tân Dương

Có nhà của anh ấy ở đó, người thân của anh ấy, bạn bè và anh em của anh ấy, và phụ nữ và trẻ em của anh ấy.

Làm thế nào nó có thể trở thành một thành phố băng

Có thể như thế nào!

Ánh sáng đỏ biến mất trong mắt anh lại xuất hiện trở lại, và nắm đấm của anh nắm chặt và kêu cọt két.

Mặc dù từ đây đến thành phố Tân Dương không xa, nhưng vẫn ở trạng thái tựa núi nhìn núi, thực ra rất xa.

Lúc này, Trình Uyên đã hoàn toàn bỏ qua khoảng cách này.

“Dương Duệ, người chết tiệt!”

Anh giận dữ gầm lên và bước ra khỏi Ca bin.

Minh Vương không kịp ngăn cản, cũng không dám ngăn cản.

Trình Uyên lúc này đã vượt quá khả năng nhận thức của cô, thậm chí cô còn có cảm giác sợ hãi đối với anh.

Vì vậy, anh nhìn Trình Uyên từng bước đến thành phố Tân Dương từ trên boong.

Vâng, một bước.

Sao Minh Vương choáng váng.

Cái này là cái gì

Khả năng này là gì

Bản năng thứ ba

Dời núi lấp biển

Bộ não của cô cũng ngừng quay hoàn toàn, lần này không phải vì một thành phố băng, mà là vì Trình Uyên.

Trái tim Trình Uyên rỉ máu.

Trên thực tế, ngay cả bản thân anh cũng không biết mình đã làm như thế nào, anh chỉ muốn lao thật nhanh nên bước về phía thành phố Tân Dương.

Tại thời điểm này, các biển hàng ngàn dặm biến thành một cái hồ dưới chân anh, và anh đã chuyển nó thẳng mà không cần bất kỳ nỗ lực.

Chương 2052

Chương 2052:

Đến bờ biển của thành phố Tân Dương ngay lập tức.

Sau đó anh mới nhìn rõ hóa ra toàn bộ thành phố không hề bị đóng băng mà toàn bộ vùng ngoại vi của thành phố được bao bọc trong lớp băng dày.

Nó giống như một mái vòm từ trên trời rơi xuống, giữ toàn bộ thành phố bên trong, một cái bát băng khổng lồ.

Nhìn từ xa, nó như thể cả thành phố bị đóng băng.

Trình Uyên cũng lập tức hiểu ra, chẳng trách họ không thể nghe điện thoại được, bởi vì tín hiệu đã bị chặn bởi cái bát nước đá khổng lồ này.

Lúc đó là đầu mùa hè, tuy nhiên, vì sự xuất hiện của chiếc mũ trùm đầu này, nhiệt độ của toàn bộ thành phố Tân Dương đã giảm xuống âm 45 độ C. 0

Khi Trình Uyên bước đến sân băng, đôi mắt đỏ tươi của anh lúc này chỉ là thật, và chúng từ từ mờ đi.

Trái tim anh đang nắm giữ cũng rơi xuống đất.

Ít nhất là hiện tại, nếu đúng như vậy thì cuộc sống của người dân thành phố cũng tạm thời không phải lo lắng.

Tuy nhiên, nếu để lâu, người bên trong không ra được, người bên ngoài vào không được, nhiệt độ tiếp tục dưới âm bốn mươi đến năm mươi độ, e rằng ngay cả khí lực cũng từ từ cạn kiệt.

Chưa kịp suy nghĩ gì, anh đã đặt tay lên tấm màn băng khổng lồ trước mặt, khẽ hét lên: “Vỡ rồi!”

“Bùm!” Một âm thanh.

Một bức màn băng khổng lồ dày như núi đột nhiên nổ tung tạo thành một hố lớn hàng chục mét vuông ở khu vực trước mặt.

Với một tiếng “hả!”, Một luồng điện lạnh lẽo từ bên trong lao ra, ập vào người Trình Uyên, ngay lập tức nhuộm lên cơ thể cậu một lớp sương giá và văng băng.

“Cút đi!” Anh hừ lạnh.

Hơi thở lạnh lẽo đột nhiên như nhìn thấy ma, lập tức chạy đi, tất cả đều bỏ qua Trình Uyên, băng trên quần áo Trình Uyên tan ngay lập tức.

Anh bước vào hang băng.

Cái hố lớn giống như một hành lang dài băng giá, Trình Uyên đi bộ gần 500 mét trước khi ra khỏi lối đi này và vào thành phố.

Theo như tôi thấy, mọi nơi đều đóng kín cửa, bởi vì trời là đêm, và cả thành phố chìm trong bóng tối.

“KaKa” cũng là lúc này lỗ thủng đột nhiên từ từ lành lại, như thể chờ Trình Uyên tiến vào.

Trình Uyên cau mày, chậm rãi quay đầu lại nhìn động băng đang chữa trị, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Trở về đi!”

Động băng đang lành lặn như đột nhiên hiểu được lời nói của Trình Uyên, sợ hãi kêu một tiếng “cách cách”, rồi từ từ trở lại như cũ.

Lúc này, Trình Uyên cũng đột nhiên hoàn hồn, không khỏi nhìn xuyên qua động băng đến biển xa.

Rồi anh ngẩn ngơ nhìn động băng.

Tôi đến thành phố Tân Dương ngay lập tức

Và tảng băng nặng này thực sự có thể hiểu tôi

Tôi

Vội về mặt kính ngạc, anh ta quay lại cửa hang lần nữa và nói với lớp băng dày ở cửa hang: “Tan ra!”

Đợi một lúc, tảng băng nặng nề vẫn không hề động đậy.

Trình Uyên rất khó hiểu.

Tuy nhiên, không lâu sau anh ấy đã bình phục.

Bây giờ không phải lúc để thử nghiệm những thứ này, anh phải nhanh chóng về nhà để đảm bảo rằng tất cả chúng đều bình an vô sự.

Cả con phố bên trái vắng tanh vắng ngắt, đủ loại ô tô đậu bên đường, Trình Uyên tiến đến gần một chiếc ô tô, dùng tay phá cửa, sau đó thô bạo rút dây bắn ra phóng hỏa. .

Nhưng dù có tông vào thế nào thì chiếc xe cũng không bốc cháy được, phải cố gắng vài lần mới tỉnh dậy, vì trời quá lạnh và quá lạnh, ắc quy của động cơ bị đóng băng.

Chương 2053

Chương 2053:

Không có lựa chọn nào khác ngoài việc vội vàng đi bộ trở lại.

Và tại thời điểm này

“dừng lại!”

Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Ngay lập tức, Trình Uyên nhìn ra nguồn phát ra âm thanh.

Một bóng người mập mạp chạy ra khỏi một con hẻm, trên tay ôm một thứ gì đó, chạy nhanh về phía xa.

Sau lưng cô, có hơn chục người đàn ông cũng mặc áo khoác đệm bông dày cộp, vội vàng đuổi ra ngoài, tất cả đều mang theo gậy gộc và những thứ tương tự.

“Ầm ầm!”

Bởi vì nhiệt độ quá thấp, con đường bị phủ một lớp băng mỏng, bóng dáng nhỏ nhắn vô tình trượt chân ngã xuống đất.

Thế là cả chục người đàn ông nhanh chóng đuổi kịp và bao vây cô.

Một trong những người đàn ông đã đùa với một cây gậy chỉ vào cô: “Chạy đi, bạn đang chạy!”

“Mẹ kiếp, sao người dám ăn trộm cái gì.”

“Giết cô ta!”

“Chờ đã, Yo, vẫn là phụ nữ.”

“Ồ, thật sự là nhìn không tồi chút nào.”

“Làm gì, Đồng ca, chúng ta hehe”

“Không sao, dù sao nhìn tình cảnh này, ai cũng sớm muộn gì cũng chết, tốt hơn hết nên hảo hảo trước khi chết đi!”

Lúc này, thân hình mũm mĩm bị bắt gặp đã lên tiếng.

Cô ôm chặt đồ trong tay, sau khi vùng vẫy đứng dậy quỳ xuống trước mặt một người đàn ông van xin: “Đại ca, làm ơn đi, em đói quá. Em cho anh tiền, anh làm gì thì làm.” bạn muốn. Vâng, hãy để tôi đi. ”

Nghे lời van xin lòng thương xót này, Trình Uyên không khỏi giật mình.

Quen thuộc với!

rất quen thuộc!

Sở dĩ phụ nữ mũm mĩm là do họ mặc quần áo vải bông rất nặng, có thể họ mặc vài chiếc, mũ áo bông che kín mặt.

Khi họ nói, làn sương trắng dày đặc như hơi nước bốc lên từ nồi đun sôi.

Trình Uyên cau mày và bước tới đó.

Khi tôi đến gần, cơ thể tôi bị sốc.

Đó thực sự là cô ấy!

Thiệu Đình Đình!

Trình Uyên thời đại học, nữ thần trong tâm trí của tất cả các chàng trai.

“dừng lại!”

Trình Uyên vội vàng bước tới chặn lại.

Luôn luôn quen anh một lần, anh không thể giả vờ như không nhìn thấy và bỏ qua.

Tất cả mọi người đều giật mình, rồi quay đầu nhìn lại.

Khoảng hơn chục gã to béo có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy Trình Uyên, và nhìn chăm chăm vào anh ta từng cái một.

Không có gì đáng ngạc nhiên khi thời tiết âm bốn mươi hoặc năm mươi độ, có thể nói rằng việc đi tiểu có thể làm bạn chết công, nhưng Trình Uyên thực ra chỉ mặc một chiếc áo khoác duy nhất, và anh ấy vẫn không cảm thấy lạnh chút nào.

“Bạn là ai”

Người đàn ông dẫn đầu hỏi với vẻ dữ tợn: “Tôi cảnh cáo cô, bớt mẹ nó lại còn tọc mạch nữa!”

Thiệu Đình Đình cũng nhìn thấy Trình Uyên, một tia ngạc nhiên hiện lên trong mắt cô, cô cúi đầu xấu hổ.

Chương 2054

Chương 2054:

Trình Uyên bước tới, hơi cau mày, chỉ vào Thiệu Đình Đình và nói: “Cô ấy là bạn của tôi. Bạn có thể đến gặp tôi nếu có việc gì.”

Nghe vậy, bọn hắn hai mặt nhìn nhau, sau đó nam nhân thay hắn giễu cợt: “Người nói người là bằng hữu của nàng.”

“Vâng.” Trình Uyên gật đầu.

Thủ lĩnh chế nhạo: “Đừng nói là bạn học của cô ấy, cho dù là người của cô ấy, tôi cũng không thể để cô ấy đi hôm nay.”

Nghe đến đây, sắc mặt Trình Uyên không khỏi trầm xuống.

Thật ra anh không muốn quan tâm đến những người này, bởi vì họ là người bình thường, chỉ cần Trình Uyên tùy tiện di chuyển thì những người này không thể chịu nổi, anh chỉ muốn hành động theo quy tắc.

Trình Uyên liếc nhìn Thiệu Đình Đình.

Năm sáu năm trôi qua, năm tháng không để lại dấu vết trên gương mặt, cô vẫn xinh đẹp như vậy, nhưng vì lạnh mà hai má ửng đỏ vì lạnh, dễ thương như búp bê trong bức ảnh Tết.

“Không lý” giọng nói của hắn cũng lạnh đi, hắn hỏi người cầm đầu.

Người đàn ông dẫn đầu bất giác bật cười, sau đó chỉ vào Thiệu Đình Đình và nói: “Haha, cô đang nói về cô ấy, cô ấy, cô ấy, cô ấy lấy trộm đồ của chúng ta, chúng ta không hợp lý nữa.”

“Trộm vĩa” Trình Uyên hơi giật mình, sau đó lại nhìn Thiệu Đình Đình.

Cô ấy đang ôm một cái túi ni lông màu đen, căng phồng, quần áo cũng căng phồng như quả bóng, chắc là có rất nhiều thứ trong quần áo.

Trình Uyên cau mày, anh không ngờ đến tình huống này, cũng không cần nghi ngờ, bởi vì khi người dẫn đầu nói ra lời này, Thiệu Đình Đình như có lỗi với lương tâm, im lặng cúi đầu không dám phản bác.

Trình Uyên nói: “Tôi có việc gấp phải về nhà ngay, không muốn chậm trễ ở đây, cô ấy ăn trộm của anh bao nhiêu thì sao, tôi trả giá gấp đôi cho cô ấy thì sao.” Trình Uyên nói.

Tôi vốn tưởng rằng đối phương sẽ hào phóng như vậy, nhưng trước sự ngạc nhiên của Trình Uyên, những người đàn ông không chỉ không vui, mà nhìn Trình Uyên như thể họ là một kẻ ngốc, trong mắt họ lộ ra vẻ khinh bỉ sâu sắc.

“Cậu nhóc, nào cậu không sao đâu”, người lãnh đạo chế nhạo: “Cậu nhìn lên mái vòm băng này. Vật liệu bên ngoài không vào được, người bên trong cũng không thoát ra được. Chúng ta

sắp bị chết cồng ở đây. . Bạn có nghĩ bây giờ Tiền có còn hữu dụng không ”

“Đúng vậy, bây giờ Phong Thủy đến lượt, bọn nhà giàu các người đang cầm tiền hôi của người, chết cồng rồi chết đói, haha”

“Ngu xuẩn, bây giờ không ai quan tâm đến tiền bạc.”

Một nhóm người cười nhạo Trình Uyên một cách nhiệt tình.

Nghe đến đây, lông mày của Trình Uyên không khỏi nhíu mày, không ngờ sự tình ở đây lại nghiêm trọng như vậy.

Nói cách khác, xét về thời gian, từ lúc Lí Nam Địch gọi điện thoại đến bây giờ chỉ là một ngày một đêm.

Trình Uyên đi đến trước mặt Thiệu Đình Đình và hỏi, “Bạn đã lấy gì của họ?”

Khi được Trình Uyên hỏi, đôi mắt to đẹp của Thiệu Đình Đình đột nhiên đỏ hoe, cô ấy bướng bỉnh ngược nhìn Trình Uyên mà không nói nên lời.

Không hiểu vì sao Trình Uyên lại đột nhiên sợ hãi trước ánh mắt này, bởi vì nó khiến cậu có chút áy náy và khó chịu, nhưng không hiểu vì đâu và tại sao mình lại có lỗi.

Không thể nào, Trình Uyên chỉ có thể hỏi những kẻ to gan kia: “Cô ta lấy gì của anh?”

“Com niêu mì gói” vị lãnh đạo tự hào nói.

Rõ ràng, những thứ này là cần thiết để cứu sống tạm thời, và chúng không được coi là vật có giá trị. Tất nhiên, nó phải là thứ quý giá nhất trong một thời kỳ đặc biệt.

“Cho tôi hai giờ, làm sao tôi có thể trả ơn anh gấp mười lần?”
Trình Uyên hỏi.

Nam nhân dẫn đầu chế nhạo: “Người cho rằng ta ngu ngốc sao? Cho người hai giờ, người chạy trốn thì phải làm sao?”

“Hơn nữa, ai cũng là trộm cướp giấu giếm loại này không bán lấy vàng, người nguyện ý trả lại gấp mười, lừa ai.”

“Đó là nó”

Trình Uyên cũng bị đau đầu. Bây giờ anh ấy không thể sử dụng điện thoại di động của mình ở thành phố Tân Dương và không thể lái xe ô tô. Anh ấy có thể đi bộ về nhà từ đây nhanh chóng nhưng có thể mất một giờ đối với những người này, và họ sợ rằng anh ta sẽ bỏ chạy.

Sau một lúc trầm ngâm, Trình Uyên nói, “Tôi nghĩ tốt hơn là cô nên trực tiếp thu một số tiền, bởi vì mái vòm đóng băng sẽ không mất nhiều thời gian để tan chảy. Khi thành phố trở lại bình thường, những thứ này sẽ trở nên vô giá trị.” Ừ, nhưng cậu làm ăn phát đạt, thử nghĩ xem, tở cho cậu 100.000 tệ thì sao “

Chương 2055

Chương 2055:

“Mày chơi với tụi tao hả?” Người đàn ông dẫn đầu không khỏi khó chịu: “Không bao lâu nữa nó sẽ tan. Chúng tôi đã nghe tin rồi. Có hàng chục chiếc máy phá băng. xe cộ bên ngoài, hai mươi bốn giờ. Tôi tiếp tục cố gắng phá vỡ khối băng lớn đã phong tỏa thành phố. Phải mất 24 giờ để ném, nhưng nó không thành công. Những viên đá này cứng hơn kim cương. Hãy nói với tôi rằng chúng sẽ tan chảy Sớm.”

“Cậu nhóc, tôi khuyên cậu đừng có tọc mạch. Giờ chẳng ai thèm quan tâm đến đồng tiền hôi hám của cậu đâu. Nếu cậu không muốn gặp vận đen thì hãy rút đi!”

Nói đến đây, người dẫn đầu đột nhiên phát tay, đối phương nói: “Đem con gà này đuổi đi.”

Ngay lập tức, những kẻ to lớn đó đến kéo Thiệu Đình Đình.

Nhưng lần này, Thiệu Đình Đình thậm chí không phản kháng, bị họ kéo đi, nhưng mắt anh vẫn dán chặt vào Trình Uyên.

“dừng lại!”

Trình Uyên vội vàng tiến lên, dùng sức đẩy nam nhân ra, tức giận nói: “Chân cứng người mềm, không ăn sao?”

“Ồ, đứa nhỏ này khá khỏe!” Mấy người đàn ông không khỏi kinh ngạc.

Nam chính hừ lạnh một tiếng: “Làm sao vậy, ngươi còn muốn anh hùng cứu mỹ nhân ”

“Vậy thì ngươi thật sự là chết tiệt vô trách nhiệm, còn không có nhìn chính mình gầy như gà con, còn dám mạnh mẽ trước mặt nam nhân của chúng ta, anh em đi t hấn!”

Với lời chào từ người dẫn đầu, hàng chục người đàn ông xúm lại, giơ cao nắm đấm và gậy đánh Trình Uyên.

Đúng lúc này, Trình Uyên bước tới, bất ngờ đi đến chỗ người đàn ông dẫn đầu.

Mọi người lao lên không trung, bọn họ chỉ cảm thấy một bóng người lóe lên, không thấy bóng dáng của Trình Uyên trước mặt.

Và người đàn ông dẫn đầu cũng đang có vẻ kiêu ngạo, và đột nhiên anh ta phát hiện ra một khuôn mặt trước mặt mình.

“Cô không tin những gì tôi nói” Mắt Trình Uyên đỏ lên: “Vậy thì tôi sẽ để chúng tan ra cho cô xem!”

Trình Uyên rất chán nản, ban đầu anh ấy rất lo lắng, nhưng hiện tại anh ấy lại gây ra rắc rối. Thủ phạm của tất cả những điều này là Dương Duệ.

Hắn đột nhiên tức giận, hai mắt đỏ lên không phải bởi vì những người nhỏ bé trước mặt này, mà là Dương Duệ, cho nên hắn trút giận lên tấm màn băng do Dương Duệ làm ra.

Ban đầu, anh định xác nhận rằng mọi người của mình đều ổn, sau đó bí mật điều tra tung tích của Dương Duệ, nhưng bây giờ

không cần!

“Bùm!” Một âm thanh.

Khoảng hơn chục người đàn ông, bao gồm cả Thiệu Đình Đình, đã rất ngạc nhiên.

Còn Trình Uyên trước mặt nam nhân dẫn đầu đột nhiên biến mất.

Mọi người đều bị sốc.

“Nhìn, nhìn phía trên!”

“Nhìn lên trời!”

Đột nhiên ai đó chỉ lên trời và hét lên.

Vì vậy, mọi người đều nhìn lên bầu trời.

Trình Uyên giống như một ngôi sao băng ngược chiều, bắn lên trời thật nhanh.

Cảnh tượng này khiến cho tên cầm đầu kinh hãi ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, mấy chục tên kia cũng hít một hơi, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc!

“bay”

“Làm sao ai đó có thể bay”

“Trời ạ! Đây còn là người sao?”

Thực ra, khi Trình Uyên trở về Thanh Minh, anh không biết mình đã làm như thế nào, nhưng bây giờ, anh đã làm được.

Anh ta đi thẳng đến một nơi ở độ cao một nghìn mét, giờ nắm đấm lên và tung cú đấm vào bức màn băng dày vô tình.

“Bùm!”

Có một tiếng sấm ầm ầm từ trên trời rơi xuống.

Chương 2056

Chương 2056:

“Hồng rồi!” Trình Uyên gầm lên.

“Kakchacha” một tiếng vỡ băng vang lên, sau đó một loạt các mô hình giống như mạng nhện xuất hiện. Sau đó, những tấm rèm băng lần lượt vỡ ra, ngay lập tức biến thành bột và bốc hơi.

Cảnh tượng này rất ảo diệu, trong mắt những người phía dưới, nó giống như một lỗ thủng trên trời.

Người đàn ông dẫn đầu ngồi trên mặt đất sợ hãi và bắt đầu run rẩy.

Đây không phải là một lớp học nào cả.

Một người đàn ông láu cá bên cạnh cũng tỉnh dậy, quỳ xuống trước mặt Trình Uyên “bộ chấp”, van xin lòng thương xót: “Chị đẹp, chị số người lớn rồi, đừng quan tâm đến chúng tôi. Chúng tôi không có ý định đầu.” để xúc phạm bạn vừa rồi. Với bạn bè của bạn. ”

“Đúng, đúng, đúng.” Những người còn lại cũng tỉnh lại, quỳ xuống trước mặt Trình Uyên, cầu xin thương xót: “Xin đừng quan tâm đến những người bình thường như chúng tôi, liên đới với băng hữu của anh, chỉ cần nói rằng chúng tôi. không

có mắt, để cho bạn Bạn bè của tôi cho chúng tôi như một cái rắm.”

“Ừ, cô gái, tất cả đều là lỗi của chúng tôi, bạn lấy đi của chúng tôi vì bạn coi trọng chúng tôi, và bạn đổ lỗi cho chúng tôi”

Thiệu Đình Đình chết lặng.

Đầu tiên phải kể đến bóng dáng mà Trình Uyên lao lên trời dững mãnh không thể tả.

Cô chợt nghĩ đến thời đại học của mình.

Vào thời điểm đó, Trình Uyên giống như một di tích văn hóa bị đào lên khỏi đất. Các cô gái trong một phòng ký túc xá của họ không bao giờ nhìn người khác.

Trên thực tế, Thiệu Đình Đình khi đó khá tốt, tinh thoảng gặp mặt trực tiếp Trình Uyên và mỉm cười chào hỏi.

Có lẽ vì quá bắt mắt nên một số người khi nhìn thấy Thiệu Đình Đình chào Trình Uyên, họ đã lên nói đùa, rằng con cóc lười của Trình Uyên muốn ăn thịt thiên nga hay sao.

Theo thời gian, câu nói kiểu này truyền đến tai Thiệu Đình Đình, những người trong phòng ngủ cười nhạo cô, cô cũng vô cùng tức giận, từ đó không bao giờ nói chuyện với Trình Uyên, không những thế còn thường xuyên nói xấu cô. Trình Uyên trước mọi người để thể hiện sự “sạch sẽ” của bản thân.

Sau đó, tôi gặp Trình Uyên trong một buổi họp lớp, lúc đó bạn trai của Thiệu Đình Đình cũng là bạn cùng lớp của họ Lâm Trường Nghi, và Lâm Trường Nghi cũng đã trêu chọc Trình Uyên vào thời điểm đó.

Cô không biết rằng sự xuất hiện của Bạch An Tương đã hoàn toàn tấp vào mặt Lâm Trường Thiên, sau đó Trình Uyên phóng thuyên đi từng bước, giống như bật máy tăng tốc, để Thiệu Đình Đình không thể bỏ qua được nữa.

Vào lúc này, dáng vẻ như một vị thần của anh ta, khiến Thiệu Đình Đình càng thêm kinh ngạc.

Đột nhiên, cô bắt đầu hồi hận không thể giải thích được.

Cô nghĩ, nếu lúc còn đi học cô không cố ý xa cách vì những tin đồn kia mà đã duy trì anh, thậm chí ở bên anh thì bây giờ sẽ như thế nào?

Làm thế nào tôi có thể rơi xuống vị trí của tôi bây giờ?

Hàm răng của Thiệu Đình Đình gõ nhẹ vào môi dưới của cô, không còn kìm được nước mắt nơi khóe mắt và lời từ biệt đang trào ra.

“Bùm!”

Trình Uyên vững vàng trở lại mặt đất, hệt như kẻ hủy diệt trong phim.

Hắn chậm rãi đứng dậy, sau đó nhìn lên bức màn băng đang dần dần sụp đổ trên bầu trời, trong lòng chợt sáng tỏ.

Cùng lúc đó, tôi chợt nhận ra rằng anh ấy vừa làm một việc mà ngay cả anh ấy cũng không dám tưởng tượng, anh ấy thực sự đã bay đến độ cao một nghìn mét và hạ cánh ổn định trước khi rơi xuống tử vong.

Bản thân anh cũng chết lặng.

Đột nhiên, có một giọng nói đập cho thương xót.

Trình Uyên kinh ngạc quay đầu lại, nhưng thấy mười mấy người đàn ông to lớn đang quỳ xuống phía sau mình, từng người một, bất kể mặt đất băng giá hay lạnh lẽo, họ vẫn quỳ lạy xin thương xót.

“Người đàn ông tốt, tha thứ cho tôi!”

“Chúa tha thứ cho tôi!”

“”

Gương mặt của Trình Uyên chợt hiện lên một vẻ khác lạ.

Anh nhìn Thiệu Đình Đình, thấy Thiệu Đình Đình cũng đang nhìn mình chăm chăm, Trình Uyên khẽ cau mày, sau đó lấy ra một tấm séc đưa cho người đàn ông cầm đầu rồi nói: “Anh cầm tiền đi, anh cứ việc.” không thể kiếm tiền. Trả tiền, nhớ đừng bắt nạt người khác trong tương lai. “

Chương 2057

Chương 2057:

“Không, không, không có tiền, vật này tiêu tử vinh hạnh giao cho bằng hữu.” Tên cầm đầu ở đâu dám đòi tiền của Trình Uyên?

Trình Uyên phốt lờ anh ta và đặt tấm séc trực tiếp xuống sàn trước mặt anh ta. Đó là nhẹ nhàng buông tay, không chỉ là vứt bỏ, cũng đủ để cho anh trân trọng.

Ngay lập tức bước đến chỗ Thiệu Đình Đình và đưa tay đỡ cô ấy dậy.

“Nhà cậu bây giờ ở đâu, tớ đưa cậu về.” Trình Uyên nói.

Dù trong lòng rất háo hức nhưng anh sẽ không chỉ làm một nửa công việc của mình, vì đã cứu được Thiệu Đình Đình, anh ít nhất phải đưa cô về nhà an toàn.

Rốt cuộc, thành phố Tân Dương đang hỗn loạn và mọi người đang hoảng loạn. Khó có thể nói kẻ ác nhân cơ hội gây chuyện, đàn bà ở ngoài một mình quả thật không an toàn.

Thiệu Đình Đình muốn từ chối, nhưng sau khi do dự, cô gật đầu đồng ý.

Nhà của cô ấy thực sự là trong một cộng đồng gần đó.

Đưa Thiệu Đình Đình ra cửa, Trình Uyên muốn rời đi.

Nhưng Thiệu Đình Đình đột nhiên nói, “Đi lên và ngồi xuống.”

“Không, tôi” Trình Uyêngang định từ chối.

Nhưng tôi nghe thấy tiếng gọi: “Mẹ ơi!”

Trình Uyên hơi giật mình, sau đó nhìn thấy một đứa trẻ hai ba tuổi ăn mặc dày cộp như gấu trúc, hét lên với Thiệu Đình Đình từ cửa sổ.

Nhìn thấy đứa trẻ, Trình Uyên không khỏi choáng váng.

“bạn”

“Con gái của ta.” Thiệu Đình Đình cười nhẹ nói.

Trình Uyên cau mày, anh không nhớ đã nói sau này Thiệu Đình Đình có bạn trai, vậy tại sao anh lại kết hôn?

Tất nhiên, việc anh ta có kết hôn hay không không liên quan gì đến anh ta, và anh ta chỉ ngạc nhiên.

Đúng lúc này, cô bé hét lên với đôi mắt đỏ hoe bên cửa sổ với Thiệu Đình Đình: “Mẹ sắp đến rồi, bố sắp chết.”

Khi nghe thấy lời nói của cô gái nhỏ, Thiệu Đình Đình vô cùng sửng sốt, cô liền lĩnh mời Trình Uyên, lo lắng quay người chạy vào nhà.

Trình Uyên bắt giắc cau mày rồi bước vào.

Căn phòng tuy vẫn ấm áp nhưng lại bừa bộn, giống như bị kẻ trộm bảo kê, quần áo thu đông, thu đông vút khắp nơi.

Một cô bé có khuôn mặt tròn và đôi mắt to tròn nhìn Trình Uyên tò mò không nói nên lời.

Trình Uyên quỳ xuống, bóp khuôn mặt nhỏ và cười với cô.

Cô bé sợ hãi lùi lại, quàng mắt lập tức phủ một lớp sương mù, cô nấp sau rèm cửa ló ra ngoài nhìn Trình Uyên với ánh mắt vừa sợ hãi vừa tò mò.

Nó dường như được thừa nhận.

Trình Uyên không khỏi lắc đầu cười khổ.

Anh ta thực sự không có tài chọc ghẹo trẻ con.

Đứng dậy và đi vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đang nằm trên giường, từ vẻ mặt có thể nhìn ra dáng vẻ gầy gò của anh ta, đôi môi khô khốc khẽ mở, đôi mắt khép hờ.

Thiệu Đình Đình lo lắng vuốt ve ngực, một tay thả lỏng nắm lấy mặt nạ dưỡng khí trên đầu giường.

Trình Uyên bước tới, vỗ vai Thiệu Đình Đình nói: “Tôi sẽ làm.”

Thiệu Đình Đình hơi giật mình, rồi bước đi.

Lúc này, ánh mắt cô hoàn toàn hướng về Trình Uyên. 0

Trình Uyên đưa tay ra và gõ nhẹ vào giữa trán người đàn ông.

“Anh đã kết hôn” Trình Uyên hỏi.

Thiệu Đình Đình cúi đầu nhìn lên ngón chân cô, nếu không cô không trả lời.

Chương 2058

Chương 2058:

Trình Uyên tự giễu cười, trong lòng thầm chửi rủa: đồ ngốc, không biết là đang hỏi sao, người ta mới 30 tuổi, lại có con gái nên mới hỏi những câu ngu ngốc như vậy.

Ngay lập tức, một luồng năng lượng tinh thần chậm rãi truyền từ ngón tay Trình Uyên đến giữa trán người đàn ông.

“Ha” Nam nhân dường như nín thở hồi lâu, đột nhiên không cần nhin, hấn thở hổn hển.

Đôi mắt của Thiệu Đình Đình sáng lên đột ngột.

Nhưng lông mày của Trình Uyên càng cau lại và nhíu chặt hơn: “Tại sao không đến bệnh viện?”

Bây giờ Trình Uyên đang ở trong cảnh giới võ công siêu phàm, có thể dễ dàng nhận ra người đàn ông này đã mắc bệnh ung thư, và nó đã ở giai đoạn cuối. Trình Uyên cảm thấy rất bất ngờ, mặc dù cơ hội được cứu sống ở giai đoạn cuối là rất thấp nhưng ít nhất cậu ấy cũng ít bị bệnh hơn trong bệnh viện và có thể sống thêm một khoảng thời gian nữa.

Tuy nhiên, Thiệu Đình Đình cười chua chát và nói: “Dù người đàn ông nào anh cũng giàu như anh”.

Trình Uyên giật mình.

Đây có phải là một hồ cho chính bạn?

Cậu thăm thử dài, bây giờ dù người đàn ông này có đến bệnh viện hay không thật sự là như vậy, nhưng từ khi gặp anh ấy, lại còn là bạn học, Trình Uyên nhất định sẽ giúp đỡ.

“Đến bệnh viện Long Đàn, tôi sẽ chào họ, đừng lo lắng về chi phí.”

Tuy nhiên, Thiệu Đình Đình lắc đầu: “Nó không có ý nghĩa nhiều.”

Trình Uyên im lặng.

Thật vậy, căn bệnh của người đàn ông gần như đồng nghĩa với việc anh ta đã rơi vào tình trạng tuyệt vọng và vô phương cứu chữa.

“Tôi xin lỗi vì quá khư.” Thiệu Đình Đình đột nhiên thì thào.

“Lúc đó, gia đình chúng tôi chỉ là một xưởng sản xuất nhỏ. Nói xấu đi, đó là một xưởng nhỏ. Đúng vậy, tôi thừa nhận rằng chính nhờ sự giúp đỡ của các bạn mà công việc kinh doanh của tôi phát triển chậm lại. Tuy nhiên, chính xác là do công việc kinh doanh ngày càng tốt hơn, vì vậy càng rụt rè hơn và gia đình chúng tôi đã phải trả giá cho quyết định ban đầu, các bạn cũng đã thấy, đó là ngày hôm nay”

Trình Uyên im lặng.

Lúc đầu, Trình Uyên và Thẩm Hoa vẫn còn trong tình trạng thù địch, Long Thẩm Vũ đã lợi dụng Bạch Vĩnh Minh để muốn Sói trắng cầm găng tay trống để chiếm lấy tập đoàn Tuấn Phong từ tay Trình Uyên.

Vào thời điểm đó, nhà máy của Thiệu Đình Đình đã rơi vào tay Tập đoàn Thẩm.

Thật ra thì cũng có thể hiểu được, dù sao ban đầu ai cũng cho rằng Trình Uyên không thể đánh bại nhà họ Thẩm.

Tuy nhiên, không ai nghĩ rằng sự phát triển trong tương lai sẽ bị Trình Uyên phản công mạnh mẽ, và việc chuyển nhượng tập đoàn Tuấn Phong cũng là một động thái có chủ ý của Trình Uyên, cuối cùng tập đoàn Tuấn Phong không những không thay đổi quyền sở hữu mà còn gây ra nặng nề. tổn thất cho Tập đoàn Thẩm.

Sau đó, Thẩm Hoa và Trình Uyên thành lập một liên minh, để thể hiện sự chân thành của mình, họ đã đóng cửa tất cả hơn mười công ty phản bội Trình Uyên, bao gồm cả nhà máy Thiệu Đình Đình.

Cha của Thiệu Đình Đình đã không được hòa giải, và để quay lại với dubo, cuối cùng ông đã thua cuộc và bán đứng cô trong cơn tức giận.

Người đàn ông trước mặt kết hôn với Thiệu Đình Đình với món quà nửa triệu, do đó làm giảm bớt nhu cầu cấp thiết của gia đình Shao, nhưng

Trình Uyên nghe thấy lời xin lỗi của Thiệu Đình Đình, vội vàng giơ tay nói: “Đừng nói nữa, mọi chuyện kết thúc rồi.”

Đôi mắt của Thiệu Đình Đình đỏ hoe, và hàm răng chạm vào môi cô.

“Mẹ, bố sắp chết à?”

Lúc này, cô gái nhỏ đột nhiên xuất hiện bên cạnh Thiệu Đình Đình, đôi tay nhỏ bé mũm mĩm nắm chặt ống quần của Thiệu Đình Đình, rụt rè hỏi.

Thiệu Đình Đình đưa tay che miệng, không còn kiềm chế được nước mắt vừa than thở vừa hỏi hận.

Trình Uyên vẫn im lặng.

Thiệu Đình Đình có sai không?

Thực ra cô ấy đã đúng, trong hoàn cảnh đó, việc chọn mặt thuận lợi để đứng hàng là lẽ đương nhiên. Trình Uyên sẽ không theo đuổi những sự kiện trong quá khứ.

Và ngay bây giờ, người đàn ông này có thể được chữa khỏi khi anh ta đứng dậy, giống như con rồng đã chữa lành cho anh ta lúc đó. Phải mất gần một nửa linh lực của anh ta. Nếu để nó yên ổn, Trình Uyên có thể thực sự giúp anh ta, ngay cả khi anh ta không nhìn vào mặt của Thiệu Đình Đình. Nó cũng sẽ bị bán vì lợi ích của cô gái nhỏ.

Nhưng không phải bây giờ.

Chương 2059

Chương 2059:

Anh ta đã phá vỡ bức màn băng, và Dương Duệ phải biết rằng anh ta đã trở lại thành phố Tân Dương, và trận chiến tiếp theo có thể sẽ là một trận chiến quyết định.

Lúc này, tiêu hao một nửa linh khí hiển nhiên là một lựa chọn không sáng suốt.

“Cô gái nhỏ, đừng lo lắng, ba cô sẽ không chết.” Anh ngồi xổm trước mặt cô gái nhỏ, đưa tay ra đỡ cô cười nói.

Cô gái nhỏ vội vàng trốn sau Thiệu Đình Đình.

Trình Uyên có vẻ xấu hổ.

Anh đứng dậy và nói thật với Thiệu Đình Đình: “Tôi thực sự có thể chữa khỏi cho anh ấy.”

Thiệu Đình Đình, người đang rơi nước mắt, nghe thấy những lời của Trình Uyên, vẻ mặt cô ấy hơi ngưng tụ, sau đó cô ấy nhìn Trình Uyên không thể tin được.

Cô không nghi ngờ, nhưng bị sốc.

Tuy nhiên, nghĩ đến cảnh Trình Uyên bay đến độ cao hơn nghìn mét và phá vỡ bức màn băng bằng một cú đấm cách đây không lâu, Thiệu Đình Đình tin rằng Trình Uyên còn có thể làm được nhiều hơn thế.

“Thật không?” Cô hào hứng nắm lấy tay Trình Uyên.

Trình Uyên nghiêm nghị nói: “Nhưng tôi không thể cứu nó bây giờ.”

“Tại sao” Thiệu Đình Đình ngạc nhiên hỏi.

“Nếu ta cứu hắn, sẽ tiêu hao rất nhiều linh khí của ta, sau đó có thể gặp phải một trận sinh tử, Tingting, ta có tâm giúp đỡ người, nhưng không thể không xem xét tình hình tổng thể.”

Thiệu Đình Đình uể oải.

Trình Uyên cũng khẽ thở dài, cười nhạt nói: “Nhưng ta sẽ truyền cho hắn một ít linh lực, có lẽ sẽ hỗ trợ hắn sống thêm ba bốn ngày nữa, cho nên chúng ta hiện tại có thể cầu nguyện ba ba giết chết kẻ địch hoặc bốn ngày. nếu không ”

Nếu không, không chỉ người của Thiệu Đình Đình không được cứu, Trình Uyên chắc chắn sẽ không sống sót.

Lúc này, Thiệu Đình Đình khẽ gạt đầu, ngẩng đầu lau nước mắt trên mặt, cười với Trình Uyên: “Em hiểu rồi.”

Sau đó cô lấy một miếng bánh mì ra đưa cho đứa con gái nhỏ: “Nữ Nữ, ở với bố trong phòng một lát. Con ăn cái này trước

đi, ăn xong mẹ sẽ về.”

Nói xong, anh nói với Trình Uyên: “Đi với tôi.”

Trình Uyên bối rối và đi theo Thiệu Đình Đình đến một phòng ngủ khác.

Trình Uyên cảm thấy tội tệ trong tiềm thức.

có thật không.

Khi vừa bước vào phòng, Thiệu Đình Đình đi ngang qua anh và bất ngờ khóa trái cửa.

Trình Uyên sửng sốt: “Đình Đình, em là gì?”

Đột nhiên, Thiệu Đình Đình nhìn chăm chăm Trình Uyên mà hét lên, hàm răng cắn chặt môi dưới, một đôi bàn tay ngọc từ từ nâng lên, sau đó cởi cúc quần áo của cô, lộ ra làn da trắng nõn bên trong.

“Anh đang làm gì vậy?” Trình Uyên nhanh chóng quay lại.

“Cậu không rõ ràng tớ muốn làm cái gì sao?” Thiệu Đình Đình ngượng ngùng nói: “Chỉ cần người cứu được nam nhân của ta, ta có thể làm bất cứ việc gì.”

“Ta có thể nghe lời người cả đời, cũng không cần tư cách!”

Cùng với đó, quần áo bị tuột ra.

Nói cách khác, nếu Thiệu Đình Đình sẵn sàng đối xử với Trình Uyên theo cách này khi cô ấy còn đi học, Trình Uyên ước tính rằng cô ấy sẽ hết lòng vì cô ấy trong cuộc đời mình. Tuy nhiên, thời gian đã trôi qua, và bây giờ đã khác xưa.

Trình Uyên quay lưng lại với Thiệu Đình Đình, vén chăn lên khỏi giường, ném lên lưng cô, không nhìn, nói: “Đừng cư xử như thế này.”

Nói xong, hắn đi tới cửa không thèm nhìn lại, mở cửa đi ra ngoài.

“Tôi còn có thể làm gì nữa đây?” Đột nhiên, tiếng gầm giận dữ và tuyệt vọng của Thiệu Đình Đình vang lên từ phía sau.

“Minh cũng chỉ là phụ nữ thôi, không có vốn liếng nữa thì sống tốt, còn không thì còn làm gì nữa”

“Tuy rằng so với người kém xa, nhưng dù sao hắn cũng là cha của Miu Miu. Nếu hắn đi rồi, ta sẽ tự mình đưa Miu Miu đi, nàng còn nhỏ như vậy, chúng ta sống như thế nào?”

Chương 2060

Chương 2060:

“Trình Uyên, tôi cầu xin anh, cứu anh ấy. Tôi biết anh có khả năng cứu anh ấy. Chỉ cần anh cứu được anh ấy, kiếp này anh có thể để tôi làm bất cứ việc gì. Tôi sẽ là trâu bò.”

Thân thể Trình Uyên dừng lại, anh từ từ quay đầu lại, và nhìn thấy Thiệu Đình Đình, người đang trần truồng, ngồi trên mặt đất băng giá và bất lực khóc.

Mặc dù bức màn băng đã bị Trình Uyên phá vỡ, nhưng nhiệt độ ở đây sẽ không nóng lên ngay lập tức, nếu ngồi dưới đất lâu, cô ấy có thể bị tê cóng. 0

Trình Uyên cau mày, xoa tay, một dòng điện âm áp nhanh chóng bao quanh Thiệu Đình Đình.

Có vẻ như sau khi nghe thấy tiếng kêu của Thiệu Đình Đình, Miu Miu đã chạy ra khỏi phòng khác, nhìn thấy cảnh tượng ở đây, cô đã khóc và đánh vào chân của Trình Uyên.

“Thằng xấu, đừng ăn hiếp mẹ, thằng xấu!”

Trái tim Trình Uyên dịu lại.

Anh từ từ nhắm mắt lại, hình ảnh những đứa trẻ mồ côi và góa bụa trong nghèo khó hiện lên trong tâm trí anh.

Theo như lời của Thiệu Đình Đình, cô bất đắc dĩ phải kết hôn với người đàn ông này, chính người đàn ông này đã mua cô với giá nửa triệu, có thể tưởng tượng rằng giữa hai người không có quan hệ sâu sắc.

Nhưng, như Thiệu Đình Đình đã nói, dù sao thì ông ấy cũng là cha của Miu Miu và là trụ cột của gia đình. Một khi ông ấy chết, mẹ con họ sẽ sống ra sao trong tương lai?

Miu Miu vẫn còn trẻ, Thiệu Đình Đình không thể để cô ấy làm việc một mình để kiếm tiền.

Chậm rãi thở ra, Trình Uyên nhìn Thiệu Đình Đình ôm Miu Miu vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Nếu có thể cứu được, tôi nhất định sẽ cứu nó, nhưng không phải bây giờ.”

Nói xong nghiêng răng kiên quyết bước ra ngoài.

Mặc dù lần này anh đến Tân Dương một mình vì tình cảm vượt quá lý trí, nhưng lý trí của Trình Uyên cuối cùng đã chiếm được ưu thế khi đối mặt với tình huống này.

“Woo”

Tiếng kêu của Thiệu Đình Đình cũng vang lên trong tai cô.

Trình Uyên lấy cả hai tay che tai khi bước đi.

Anh ta bắt đầu chạy nhanh.

Từ đây đến Vịnh Nguyệt cũng không gần, với tốc độ của Trình Uyên, anh đã sớm đến nơi.

Mọi người đang ở khắp mọi nơi trên đường phố vào thời điểm này.

Sự xuất hiện của bức màn băng khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng, lúc này, bức màn băng đột nhiên biến mất, mọi người bắt đầu xuống đường ăn mừng.

Trình Uyên đi qua đám đông để đến Moon Bay.

Trước khi vào cửa, tôi nhìn thấy bóng lưng của một người đàn ông đứng ở cửa Vịnh Nguyệt.

Nhìn thấy Trình Uyên đi tới, người đàn ông vội vàng quay người đi về phía Trình Uyên.

“Anh ơi, anh ở đây làm gì” Trình Uyên khá bất ngờ.

Người ở đây không phải ai khác, mà là Lý Ngụy.

Mục Như Trăn vừa mới sinh xong, mấy ngày nay Lý Ngụy đều phải thụ án nên ít khi quan tâm đến chuyện của Trình Uyên. Và trời lạnh thế nào, anh ta không đề phòng vợ con mà chạy vào đây, rõ ràng là phải có chuyện quan trọng.

“Trình Uyên, tôi cần cậu giúp một việc.” Lý Ngụy vội vàng bước đến chỗ Trình Uyên, trầm giọng nói.

“Có chuyện gì vậy?” Trình Uyên hỏi.

“Anh về nhà trước xem vợ con đi. Anh ở ngoài đợi em, lát nữa sẽ đến nhà anh.” Lý Ngụy nói.

Trình Uyên liếc nhìn cửa nhà riêng, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không, đi ngay.”

Trong mắt Lý Ngụy thoáng hiện lên một tia xấu hổ, nhưng hắn không có từ chối: “Được, ta đi lái xe.”

Họ lái xe đến nhà Lý Ngụy.

Vừa bước vào cửa, Trình Uyên đã ngửi thấy một mùi kỳ quái, hơi giống thuốc bắc.

Mục Như Trăn ngồi trên ghế sofa với đôi mắt vô hồn, ôm một đứa bé trên tay, khuôn mặt của cô ấy trông không thể tin được.

Trình Uyên cau mày nhìn lại Lý Ngụy.

Chương 2061

Chương 2061:

Lý Ngụy thở dài nói: “Ta không biết sao vậy đột nhiên.”

Qua câu nói của Lý Ngụy, Trình Uyên đại khái đã hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Mục Như Trăn thường xuyên ngắt xiu trong thời gian này, sau đó bị mù, đến bệnh viện kiểm tra thì phát hiện có một khối u trong đầu, tức là ung thư não. Khối u chèn ép dây thần kinh thị giác của cô ấy, vì vậy

Lý Ngụy trầm giọng nói: “Khối u phát triển trong đầu, nguy cơ phẫu thuật cực kỳ cao,”

“Nghe nói người đã đạt tới Siêu Thần cảnh giới. Nghe nói, Siêu Thần cảnh giới này có thể dùng linh lực lưu chuyển trong cơ thể người. Ta muốn hỏi người có thể hay không.”

Lý Ngụy muốn Trình Uyên sử dụng linh khí của mình để giúp Mục Như Trăn thoát khỏi khối u trong đầu.

Chân mày Trình Uyên nhíu lại khi nghe câu nói của Lý Ngụy.

Anh không phải vì không thể chữa khỏi, mà là vì nó quá kỳ quái và trùng hợp. Anh vừa từ chối Thiệu Đình Đình, lúc này

Lý Ngụy cũng có yêu cầu tương tự.

Không nhịn được rên rỉ, Trình Uyên nói với Lý Ngụy: “Su huynh, chúng ta đi hút thuốc bên ngoài đi.”

Lý Ngụy khẽ rên một tiếng, rồi đi theo Trình Uyên ra khỏi phòng.

“Không phải tôi chết, mà là” Trình Uyên nói lại suy nghĩ của mình, sau đó nói: “Chờ sau sự việc này.”

Lý Ngụy không hào hứng như Thiệu Đình Đình, vì anh tin lời Trình Uyên hơn, nên thay vào đó anh hỏi: “Có cơ hội thắng không?”

Trình Uyên im lặng.

Sau khi rời khỏi nhà Lý Ngụy, Trình Uyên lái xe đưa Lý Ngụy về nhà mình.

Nói cách khác, xe của Lý Ngụy có thể bốc cháy.

Sau khi trở về nhà, Trình Uyên mở cửa đi vào.

Chỉ thấy rằng không có ai trong nhà.

Anh không khởi nhú mày, bởi vì anh đột nhiên cảm thấy nhiệt độ trong nhà khác với bên ngoài, thậm chí còn lạnh hơn.

Và lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt Trình Uyên.

“Trình Uyên”

Trình Uyên quay lại và đột nhiên nhìn thấy Lí Nam Địch, người ăn mặc như một người máy, đứng lặng lẽ phía sau anh ta.

Có một cái nhìn kinh hoàng trong mắt cô ấy.

“chuyện gì đang xảy ra vậy”

Trình Uyên bước tới và hỏi trong khi ôm vai cô.

Lí Nam Địch lập tức tỉnh táo lại: “Người đã trở lại”

Đây là một điều rất rõ ràng, Trình Uyên đã đứng trước mặt cô. Vì vậy, Trình Uyên hỏi câu hỏi này với một dấu chấm hỏi trên khuôn mặt của mình, nhưng anh ấy nhanh chóng phản ứng, bởi vì theo ngày tháng, nên bây giờ anh ấy vẫn còn ở trên biển.

“Anh về rồi nè.” Trình Uyên cười nhẹ với cô.

Lí Nam Địch vội vàng bước ra khỏi phòng biệt thự, liếc mắt nhìn về phía bầu trời, mừng rỡ nói: “Tuyệt, bức màn băng kỳ quái kia đã biến mất rồi.”

Trình Uyên cũng mỉm cười.

Nhưng ngay sau đó, nước da của Lí Nam Địch thay đổi, và cô ấy nói với Trình Uyên, “Trình Uyên, hãy đến xem.”

Vừa nói anh vừa kéo Trình Uyên chạy xuống tầng một của tầng hầm.

Người ta nói rằng tầng hầm nên lạnh hơn, nhưng khi Trình Uyên bước xuống, anh đột nhiên cảm thấy ấm hơn một chút so với nhiệt độ bên trên. Khi thực sự bước chân vào đại sảnh tầng một, anh mới hiểu ra.

Có một cái bếp lớn ở tầng hầm này. Xung quanh bếp có chặn các-bon sẫm màu. Rõ ràng là tro tàn từ đồng lửa. Lúc này, ngọn lửa trong lò sưởi cũng đang đung đưa từ bên này sang bên kia và có một số bị vỡ các mảnh trên mặt đất bên cạnh nó. Đồng đồ nát của đồ đạc bị tháo dỡ.

Nhiều người tập trung trong hội trường, một số ngồi trên ghế sofa, một số ngồi trên thảm trải chần dày, và những người này cũng là người thân của Trình Uyên.

Mẹ vợ của Trình Uyên là Lý Ninh Quyên, mẹ của Lí Nam Địch Hà Hoa, Lí Nam Địch, Phương Tố Anh, một cặp mẹ con bảo mẫu, và hai con của Trình Uyên.

Chương 2062

Chương 2062:

Một trong những đứa trẻ được Phương Tố Anh bế đang ngồi trên ghế sofa và quần trong chiếc chăn dày.

Chiếc còn lại do Phương Tố Anh giữ. Khi Trình Uyên bước vào, cô ấy đang đi đi lại lại trước bếp lò với vẻ mặt lo lắng. Lý Ninh Quyên ở bên đường như đang an ủi cô.

“Trình Uyên, cậu cuối cùng đã trở lại.”

Khi Lý Ninh Quyên nhìn thấy Trình Uyên, cô ấy chạy đến với đứa con trong tay.

Không còn vẻ nũng nịu như trước, chỉ có vẻ mặt háo hức.

Lý Ninh Quyên có vẻ bốt ác cảm với Trình Uyên, cô cau mày nói: “Nhìn đứa nhỏ đi, Nam Địch nói anh có thể chữa khỏi.”

Nghe vậy, Trình Uyên đã cắt đứt chàng trai nhỏ bé trong vòng tay Lý Ninh Quyên.

Tôi thấy thằng nhỏ cứ rùng mình, mặt mày hơi đen, thay vì khóc lóc hay làm nũng. Trình Uyên đưa tay sờ trán cô, biết cô đang sốt cao.

“Tôi đã kiểm tra nhiều lần, cũng không biết nguyên nhân gây ra bệnh gì. Sốt cao mãi không khỏi”, Lí Nam Địch lo lắng nói: “Tôi sợ rằng nếu cứ tiếp tục bỏng rát như thế này có thể sẽ làm bỏng não anh ấy. .”

Trình Uyên khẽ gật đầu an ủi họ: “Không sao, không sao đâu, anh xem thử một chút.”

Ngay lập tức, anh ta từ từ tiêm một luồng khí vào cơ thể anh chàng nhỏ bé.

Đây là con trai của Trình Uyên.

Nhìn thấy thằng nhỏ dần dần không còn run nữa, sắc mặt dần dịu đi, sau đó há miệng khóc lớn.

Lý Ninh Quyên nhìn Trình Uyên với vẻ mặt khó chịu.

Lí Nam Địch vội vàng an ủi cô nói: “Cô cô đừng lo lắng, chỉ cần đứa nhỏ có thể khóc là chuyện tốt.”

Nghe được lời này, Lý Ninh Quyên cũng thở phào nhẹ nhõm: “Tốt rồi, tốt quá.”

Tuy nhiên, Trình Uyên không nghĩ nó lại tốt như vậy.

Tình trạng của con gái anh thực sự tồi tệ hơn mong đợi. Trong phổi cô có một bóng đen, vì còn quá nhỏ để nghĩ về nơi đó nên không ai để ý rằng con gái anh bị ung thư phổi.

Trên trán Trình Uyên một giọt mồ hôi lạnh, trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi.

Đây chắc chắn không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên!

Tuyệt đối không!

Đầu tiên, người đàn ông của Thiệu Đình Đình, tiếp theo là Mục Như Trăn, và sau đó là con riêng của anh ấy, không thể có chuyện họ mắc bệnh nan y cùng nhau.

Rõ ràng là ai đó đã động tay động chân và người này là ai

Không khó để tưởng tượng!

“Tại sao An Tương không trở lại với anh?” Trong lòng cô có một hòn đá rơi xuống đất, Lý Ninh Quyên không khỏi nghĩ đến Bạch An Tương, nên cô nghi ngờ hỏi.

Kết quả là Trình Uyên bất tỉnh và không nghe thấy.

Khi nhìn thấy điều này, Lí Nam Địch đã đưa tay ra và nhẹ nhàng kéo ống tay áo của anh ta.

“À, sao?” Trình Uyên định thân lại.

“An Tương” Lý Ninh Quyên cau mày và hỏi lại với vẻ lo lắng.

Trình Uyên cười nhẹ: “Ồ, An Tương đến muộn hai ngày. Tôi lo lắng cho nhà mình nên con mới chạy về trước.”

“Ồ, không sao đâu.” Lý Ninh Quyên lại thở ra, sắc mặt của cô cuối cùng cũng trông khá hơn.

“Chuyện gì đang xảy ra bên ngoài đây” Hà Hoa hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên rên rỉ, không biết giải thích thế nào với bọn họ nên chỉ có thể cười nhẹ: “Ông trời đánh nhau rồi, bỏ qua đi, mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi.”

Cuối cùng, vẻ mặt của mọi người cũng nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Bà vú đưa cho Trình Uyên một tách trà nóng, Trình Uyên nhấp một ngụm.

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

“Trình Uyên, nói cho tôi biết, cô gái này là ai?”

Lý Ninh Quyên sắc mặt tối sầm, cô chỉ vào Phương Tố Anh và hỏi Trình Uyên.

Chương 2063

Chương 2063:

Phương Tố Anh nhìn Trình Uyên rụt rè.

Trình Uyên chờ đợi một lúc.

Lí Nam Địch cố gắng giúp Trình Uyên nói, nhưng Hà Hoa đã giữ nó lại.

Sau khi Lí Nam Địch và Phương Tố Anh được gia đình Ôn và gia đình Bách Lý hộ tống trở về, toàn bộ thành phố Tân Dương bất ngờ bị phong tỏa.

Nhưng những ngày này, Lí Nam Địch sợ rằng Lý Ninh Quyên và Hà Hoa sẽ tức giận sau khi họ biết danh tính của Phương Tố Anh, vì vậy cô đã nói dối rằng Phương Tố Anh là bạn thân nhất của cô.

Nhưng Lý Ninh Quyên và Hà Hoa không ngu ngốc, sau khi tiếp xúc những ngày này, sẽ luôn có một số manh mối.

Lý Ninh Quyên, người đột nhiên thể hiện một biểu hiện dữ dội, làm cho Trình Uyên cảm thấy tốt hơn nhiều.

Anh thở phào nhẹ nhõm, sau đó đưa chén trà cho Lý Ninh Quyên, cười nói: “Mẹ, chuyện này dài lắm, nghe con kể lại từ

đầu.”

Sau đó, Phương Tô Anh gặp Phương Tô Anh và chạy trốn đến các quốc gia phía Nam, cuối cùng Phương Tô Anh chết một cách bi thảm, gia đình của Phương Tô Anh thờ ơ với cô và Bạch An Tương không muốn làm khổ Trình Uyên, anh muốn cắt đứt quan hệ cùng với anh ấy, và sau đó là Bạch An Tương du hành xuyên thời gian và không gian để cứu Phương Tô Anh khỏi mọi thứ, không giấu giếm một điều nào, và không thiếu sót, kể cho họ nghe tất cả về điều đó.

Trình Uyên mắt hơn một tiếng đồng hồ để hoàn thành.

Sau khi anh ta nói xong, Lý Ninh Quyên và Hà Hoa đã không vượt qua nó trong một thời gian dài.

“Và sau đó” Hà Hoa hỏi trong tiềm thức.

Trình Uyên chỉ vào hiện trường: “Như bây giờ nè.”

“Ồ, chính là như vậy!” Lý Ninh Quyên rớt cục hoàn hồn, trên mặt mang theo nụ cười, gật đầu nói.

Trình Uyên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sau đó, Lý Ninh Quyên không chỉ từ đâu chạm vào một chiếc chăn lông gà, cô ấy còn vẽ chăn trên người Trình Uyên: “Được rồi, Trình Uyên, bây giờ tôi thực sự có tay nghề cao, và tôi đã học được để làm ra những câu chuyện. Tôi sẽ cho em đi xuyên qua thời gian và không gian. Để anh bay lên trời và trốn thoát, tôi sẽ giết chết lương tâm của anh trai anh!”

Trên thực tế, sức mạnh của Lý Ninh Quyên đã ảnh hưởng đến Trình Uyên. Tôi sợ rằng nó thậm chí không được tính là nhột. Nếu không, tôi phải trốn trong quá trình này. Tôi phải giả vờ sợ hãi. Nếu không, tên miên

Tác hại không cao, và sự xúc phạm rất mạnh.

“Mẹ, con không nói dối mẹ, những gì con nói đều là sự thật!” Nó chạy quanh ghé sô pha.

Phương Tố Anh đang ôm đứa trẻ trên tay và không thể không vội vàng, Lí Nam Địch nhanh chóng bước tới để ngăn Lý Ninh Quyên: “Cô ơi, đừng tức giận. Những gì Trình Uyên nói là sự thật. Anh ấy không nói dối bạn.”

“Này, anh ơi, các người đều chung 1 ruộc.” Lý Ninh Quyên bắt đầu dĩ.

Và chỉ tại thời điểm này.

“Họ không nói dối anh.” Một giọng nói đều đều vang lên.

Mọi người đều giật mình.

Trình Uyên cau mày và quay lại đột ngột, và nhìn thấy một người đàn ông trước mặt.

Dương Duệ không biết từ lúc nào đã xuất hiện, anh đứng ở cửa không xa sau bọn họ, nhìn Trình Uyên cười: “Sao anh

không nói cho bọn họ biết con gái anh mắc bệnh nan y?”

“Cái gì?” Lý Ninh Quyên lập tức mở to mắt, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Những người còn lại nhìn nhau.

Trình Uyên ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo, hấn hỏi Dương Duệ: “Là người đã làm ra.”

Dương Duệ cười nói: “Ta trước kia ngồi giếng xem trời, tưởng chỉ cần đạt tới Siêu Thần cảnh giới, liền có thể tranh đoạt rồng. Chỉ cần ta giết được rồng.”, Ta sẽ là bất khả chiến bại. Nhưng hiện tại ta đã có được sức mạnh của những quy tắc mạnh mẽ. Cái gọi là Siêu Thần giới Võ Đàng chỉ là một giai đoạn chuyển tiếp từ người sang thần.”

“Với sức mạnh của các quy tắc trong tâm kiểm soát, tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn, làm bất cứ điều gì tôi muốn, và vẫn làm được.”

“Long Haha, bây giờ ở trong mắt ta, chỉ cần một ngón tay là có thể dễ dàng giết chết bọn họ.”

“Ngược lại là người, khiến ta có chút kinh ngạc. Người quả thực có thể phá vỡ bức màn băng tối thượng của ta. Xem ra, người tiến vào thật nhanh.”

“Đúng vậy, bệnh của con gái cô, bệnh của Như Trăn, kể cả bệnh của chồng bạn học của cô, đều là tay chân sau khi ý chí của tôi du hành xuyên thời gian và không gian.”

Chương 2064

Chương 2064:

“Thật ra không có ý gì khác, ta chỉ muốn xem người sẽ lựa chọn và đối mặt với tình huống này như thế nào.” 0

Với việc Dương Duệ từ từ đi tới, căn phòng lập tức trở nên rất yên tĩnh.

Trong mắt Trình Uyên lóe lên một tia sáng, hần trăm giọng nói: “Ta sợ người sẽ không nhìn thấy ngày đó.”

Thực ra, khi biết con gái mình cũng mắc bệnh nan y, Trình Uyên đã nghi ngờ Dương Duệ đã làm chuyện đó, bây giờ tự mình thú nhận, cơn giận của Trình Uyên bắt đầu tích tụ.

Những bàn tay nắm chặt lại còn cào và đôi mắt anh dần đỏ hoe.

Tuy nhiên.

Những người như Dương Duệ luôn tính toán, cực kỳ lý trí, không bao giờ vì cảm xúc mà trì hoãn kế hoạch của mình, hoặc trong lòng chưa bao giờ có cảm xúc. Vì vậy, bây giờ có thể xuất hiện trước mặt Trình Uyên, anh có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối cho mình.

Hoặc, anh ta hoàn toàn chắc chắn sẽ giết được Trình Uyên.

Dù sao thì anh cũng tự tin, còn Trình Uyên thì không dám làm gì với anh.

“Đây là thành phố Tân Dương.” Dương Duệ cười nhẹ nhắc nhở Trình Uyên.

Vẻ mặt của Trình Uyên không khỏi trì trệ.

Vâng, đây là thành phố Tân Dương, nơi có hàng triệu người. Trình Uyên chuẩn bị chiến đấu với Dương Duệ, thiệt hại mà anh ta gây ra không thể nào đo đếm được, và những người thân của anh ta đang ở bên cạnh anh ta.

Dương Duệ mong Trình Uyên không dám làm.

Không chỉ vậy, Dương Duệ còn cười và chậm rãi nói: “Tôi đã cho Lý Ngụy và bạn học nữ của cậu biết rằng cậu xả thân cứu mạng người mình yêu là vì muốn cứu mạng con gái mình.”

Đó là một mẹo hay để xúi giục sự bất hòa, mặc dù nó thẳng thắn và thô lỗ, nhưng nó rất hữu ích.

Trình Uyên tức giận nghiến răng, nhưng không thể làm gì với anh ta được.

“Ôm!”

Đúng lúc này, di động của Trình Uyên đột nhiên vang lên.

Cuộc gọi đến từ Lý Ngụy, Trình Uyên hơi nhú mày, nhưng anh vẫn nhân nút trả lời.

“Này, Trình Uyên, tôi nhận được một tin nhắn nặc danh.” Lý Ngụy nói.

Trình Uyên cau mày sâu hơn.

Bằng cách này, Dương Duệ đã không nói dối. Có lẽ cuộc gọi lần này của Lý Ngụy là đến Xingshi để hỏi về tội trạng.

Nhưng một lần nữa, trong hoàn cảnh này, có thể hiểu được rằng con gái ông, và vợ của bạn ông, Trình Uyên đã chọn cứu con gái ông.

“Anh à, nghe em nói” Trình Uyên muốn giải thích với Lý Ngụy.

Tuy nhiên, trong cuộc điện thoại, Lý Ngụy đã ngắt lời anh và nói: “Anh à, anh không cần phải nói gì cả. Em biết anh thế nào rồi. Dù người khác có nói gì đi nữa thì em cũng sẽ không tin”.

Nói xong cúp điện thoại.

Vì vậy, anh gọi điện, chỉ muốn Trình Uyên bỏ đi những bận tâm của mình.

Vẻ mặt của Trình Uyên lại sững sờ, cậu từ từ ngẩng đầu lên nhìn Dương Duệ.

Lúc này, Dương Duệ khẽ cau mày: “Là lỗi của ta. Ta chỉ tính người mà bỏ qua Lý Ngụy muội này.”

Ngay lập tức, anh cười nhẹ và nói: “Nhưng không quan trọng, con người, chỉ có thời khắc sinh tử, anh mới phơi bày phần chân thật nhất của mình. Anh vẫn có một ngày lựa chọn cứu con gái mình hay cứu người khác, hoặc Không ai có thể cứu ”

Nói xong quay người bước ra ngoài.

Trình Uyên nhìn theo bóng lưng anh, đôi mắt dần dần nheo lại.

Hắn biết ý của Dương Duệ, thật ra dù cứu ai, chỉ cần Trình Uyên bắt, sẽ tiêu hao rất nhiều linh khí, đây cũng là lúc Trình Uyên yếu nhất, là cơ hội tốt nhất để Dương Duệ giết Trình Uyên.

“Những gì anh ấy nói là sự thật”

Nhìn thấy Dương Duệ bước ra khỏi cửa, Lý Ninh Quyên với vẻ mặt kinh hãi hỏi.

Trình Uyên im lặng.

Chương 2065

Chương 2065:

Nhiều người vội vã đến xem đứa trẻ đã được giao cho cô bảo mẫu nhỏ.

Trình Uyên một mình bước ra khỏi phòng, đi ra sân, châm một điếu thuốc và hít một hơi thật sâu.

Lúc này trời cũng hùng sáng, mặc dù nhiệt độ bắt đầu ấm lên, nhưng trong chốc lát cái lạnh vẫn chưa biến mất, người bình thường vẫn cảm thấy hơi lạnh.

Trình Uyên cũng cảm nhận được nên kéo cổ áo cậu đứng dậy rồi bước ra khỏi nhà.

một ngày.

Dương Duệ chắc chắn rằng Trình Uyên sẽ cứu được mọi người nên đã để cho anh thời gian tạm biệt thế giới.

Anh bước ra khỏi Vịnh Ánh Trăng, lần đầu tiên ăn que bột chiên và sữa đậu nành ở một cửa hàng ăn sáng gần đó, gõ cửa tiệm vàng mã, mua một ít tiền giấy, và sau đó đi về phía nghĩa trang ở thành phố Tân Dương.

Trước ngôi mộ của mẹ Trình Uyên, cô thắp hương và đốt tiền giấy, sau đó cô quỳ xuống trước “cô ấy”.

Những hình ảnh từ nhỏ đến lớn cứ hiện lên trong đầu tôi, cứ như đang chiếu một bộ phim vậy.

Trình Uyên hét lần này đến lần khác mỉm cười và cau mày, hét như một kẻ ngốc.

Mưa nhẹ bắt đầu lất phất trên bầu trời, dập tắt đám than hồng của tiền giấy, làm ướt quần áo của Trình Uyên, nước mưa lất phất trên tóc.

Dù thời tiết âm dần lên nhưng mưa vẫn lạnh cóng.

Tuy nhiên, Trình Uyên dường như cảm thấy vô nghĩa.

“Mẹ ơi, trong lòng con bây giờ rất rối”

Trình Uyên nũng nịu trên bia mộ của mẹ mình về kinh nghiệm và hoàn cảnh của chính mình trong khoảng thời gian này.

Không biết đã bao lâu, Trình Uyên cảm thấy mưa đã tạnh.

Nhưng vẫn có mưa trước mặt tôi, và nó không hề giảm chút nào.

Sau đó, một mùi thơm xộc vào mũi, Trình Uyên từ từ quay đầu lại.

Ồ, không phải mưa tạnh mà là một chiếc ô trên đầu tôi.

Và người cầm ô, mặc một chiếc váy trắng, mảnh khảnh đứng sau lưng anh ta, với một ánh mắt dịu dàng.

Khi Trình Uyên nhìn thấy cô, sự bực bội trong lòng đột nhiên được giải tỏa.

Trình Uyên không hỏi Bạch An Tương đã trở lại như thế nào, cũng không trách cô ấy sao bây giờ không quay lại, bởi vì khi Bạch An Tương xuất hiện trước mặt anh rất xinh đẹp và không nói một lời, anh đột nhiên cảm thấy có chút không thể giải thích được. ảm áp mà không thoát ra.

Hóa ra cảm giác an toàn không chỉ đàn ông có thể dành cho phụ nữ mà phụ nữ cũng có thể dành cho đàn ông.

Trình Uyên quay lại ôm cô, ôm cô rất chặt.

Bạch An Tương cũng để Trình Uyên ôm cô, một dấu vết đau khổ hiện lên trong đôi mắt xinh đẹp của cô.

Cô nhẹ nhàng xoa lưng Trình Uyên bằng bàn tay ngọc không cầm ô.

Tôi không biết nó đã mất bao lâu.

“Đồ ngốc!” Bạch An Tương đột nhiên thì thào.

Trong giọng điệu có một chút oán hận, nhưng lại là cung chiều hơn.

Và Trình Uyên cũng thở ra một cách nặng nề: “Cô không nên quay lại.”

“Nhà của ta ở đây, người tại sao không nên trở về?” Bạch An Tương liếc trắng hăn một cái.

Trình Uyên chua xót nói: “Chút nữa trở về nhà là được rồi.”

“Cô ở đâu, nhà của cô ở đâu? Sau này tôi sẽ ra khỏi nhà” Bạch An Tương khuôn mặt nhỏ nhắn như đang tức giận nói.

Nhưng những lời này ngọt ngào hơn uống mật ong.

Anh tuyệt vọng ôm cô và hôn cô thật sâu.

Bạch An Tương đã mất đi sự ngại ngùng trước đó và không từ chối, vì vậy cô đã để Trình Uyên hôn mình.

Chiếc ô rơi xuống đất, hai tay cô từ từ leo lên vai anh.

sau đó.

“Bùm”.

Chương 2066

Chương 2066:

Trình Uyên chỉ cảm thấy sau gáy đau nhức, sau đó là bóng đen trước mắt khiến cậu không biết gì nữa.

Tay nghề cao đến đâu cũng sợ mấy thằng chặt chém.

Một người dù có quyền lực đến đâu cũng sợ hãi khi bị người khác, đặc biệt là người mình tin tưởng nhất.

Bạch An Tương ôm Trình Uyên, đầu đã gục xuống trên vai cô, vẻ mặt lộ ra vẻ kiên định, cô nói nhỏ: “Chồng, anh mệt rồi, anh nên nghỉ ngơi đi. Mọi chuyện còn lại cứ giao cho em!”

Vừa nói, một chiếc ô tô từ từ phóng đi.

Sau khi xuống xe, Lý Hải Tân không khỏi nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mặt.

“Trình Uyên He”

Bạch An Tương đưa Trình Uyên cho Lý Hải Tân và nói nhẹ nhàng, “Anh ấy đã ngủ khi anh ấy mệt mỏi. Đừng đánh thức anh ấy.”

“Tôi hiểu.” Lý Hải Tân rên rỉ và từ từ gạt đầu với Bạch An Tương: “Nhưng anh”

“Tôi không sao.” Bạch An Tương khẽ cười với anh.

Nhìn thấy nụ cười của Bạch An Tương, Lý Hải Tân không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Trước đó, Bạch An Tương đã biến thành một cao thủ vô song, lạnh lùng cắt đứt quan hệ với Trình Uyên và những người khác, đồng thời cũng khiến Trình Uyên bị thương. Vì vậy, Lý Hải Tân nhìn thấy cảnh này và lo lắng rằng chuyến thăm Bạch An Tương lần này của Trình Uyên không khiến cô thay đổi quyết định.

Và Bạch An Tương vừa mỉm cười, rõ ràng là nói với Lý Hải Tân rằng cô ấy đã trở lại ngay.

Bạch An Tương nhắc chân và bước ra ngoài.

“Anh không bắt xe à?” Lý Hải Tân ngạc nhiên hỏi, nhưng anh đã mắc kẹt trong cổ họng trước từ “?”.

Bởi vì Bạch An Tương chỉ uyển chuyển bước đi hai bước, liền đi vài trăm mét, tựa như mấy trăm mét này chỉ cách vài mét.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Hải Tân gãi đầu và liếc nhìn Trình Uyên đang bất tỉnh với ánh mắt phức tạp.

Lý Hải Tân đỡ Trình Uyên lên xe, sau đó quay lại ghé lái.

Tôi vừa đánh xe, bật cần gạt nước để lau mưa trên kính, trên kính lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp của một con người.

Lý Hải Tân sững sốt, sau khi nhìn thấy người phụ nữ đứng trước xe là Đông Nguyệt, anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, mở cửa bước xuống xe: “Cô Đông Nguyệt, sao vậy?” sao cô lại ở đây?”

Sắc mặt Đông Nguyệt không tốt lắm, khi Lý Hải Tân hỏi cô điều gì, cô chậm rãi ngẩng đầu lên liếc nhìn anh, ánh mắt trước đó của cô đã bị khóa trên quãng đường đi của chiếc xe.

Cô không nói gì, giơ tay vỗ nhẹ vào gáy Lý Hải Tân.

Không nói lời nào, Lý Hải Tân ngắt đi, dựa vào trên xe, từ từ trượt xuống đất.

Đông Nguyệt nhắc bỗng anh ném sang một bên, sau đó tự mình lên xe, khởi động xe.

Khi Trình Uyên mở mắt ra, anh thấy mình đang ở trong một căn phòng tối.

Xung quanh không có quá nhiều đồ đạc, chỉ có một chiếc giường gỗ đơn giản và một chiếc bàn gỗ đơn sơ, tuy đơn giản nhưng lại mang đến cho anh một cảm giác vô cùng thân thuộc.

Anh ấy đã ở đây, đây là nơi anh ấy bắt đầu học nghệ thuật.

Nhưng tại sao ở đây Trình Uyên lại cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, anh không nghĩ ra ngay lập tức.

Anh ta định đứng dậy, nhưng phát hiện cơ thể mình bị khóa chặt bởi một sợi xích sắt dày bằng cẳng tay, gốc của sợi xích sắt được dùng vôi vữa đúc trên tường.

Anh có chút khó hiểu, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Vì vậy, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt anh.

Với con dao sắc bén trên tay, Đông Nguyệt đang đứng trước mặt anh với vẻ mặt nghiêm túc.

“Cô muốn giết tôi” Trình Uyên tò mò hỏi.

“Ừ!” Đông Nguyệt đáp.

Cô trả lời rất đơn giản và kiên quyết, nhưng Trình Uyên phát hiện tay cô đang phát run, tay còn lại nắm chặt thành nắm đấm, bởi vì dùng lực nên bụng ngón tay có chút trắng bệch.

Hồi hộp quá

Chương 2067

Chương 1067:

Trình Uyên ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

Đông Nguyệt đáp: “Người giết cha ta.”

Chà, nó rất rõ ràng, và rất rõ ràng. Tuy nhiên, làm thế nào Đông Nguyệt biết được rằng Đông Tâm Tư đã chết, và nó vẫn nằm trong tay của Trình Uyên?

Đông Tâm Tư chết chưa được bao lâu, Trình Uyên là người đầu tiên trở về từ Đảo Vàng, làm sao cô ấy biết được?

Sau khi cân nhắc một chút, Trình Uyên đã tìm ra.

Người khác không biết, nhưng Dương Duệ nhất định biết, bởi vì bây giờ Dương Duệ có khả năng tính toán thời gian và không gian.

Vì anh ta có thể chọc tức Lý Ngụy, nên việc biết số điện thoại của Đông Nguyệt cũng không có gì bất thường.

“Dương Duệ đã nói rồi” Trình Uyên vẫn hỏi.

Đông Nguyệt chế nhạo: “Có quan trọng không?”

Câu hỏi của Trình Uyên dừng lại. Đúng vậy, ai nói có chuyện quan trọng, dù sao việc Trình Uyên giết Đông Tâm Tư là sự thật, Trình Uyên không thể phủ nhận.

Anh lắc đầu nói: “Sơ Hạ, lúc đó cô không có ở đó. Tôi cũng không biết nguyên nhân nên”

“Cho nên ta không quan tâm cái gì, ta chỉ biết đó là ba của ta.” Đông Nguyệt nói chắc nịch.

Trình Uyên kết luận.

Quả thực, đây là một sự thật không thể phủ nhận.

“Nhưng anh không thể giết tôi.” Trình Uyên nói, “và tôi chưa thể chết”.

“Hiện tại ngươi không thể động đây. Chỉ cần ta cắm dao vào tim ngươi, ngươi nhất định sẽ chết. Tại sao ta không thể giết ngươi” Đông Nguyệt nói một cách không thuyết phục.

Trình Uyên hất cằm: “Nhìn kia, tay cậu đang run.”

“Dù sao ta cũng là tiền bối của ngươi, cùng ngươi hòa hảo, ta không giết được ngươi. Rung động là chuyện bình thường.” Đông Nguyệt giải thích: “Nhưng ta tin tưởng nhất định sẽ giết ngươi.”

Trình Uyên không khỏi nở nụ cười khổ: “Quên đi, Đông Nguyệt, nếu thật sự muốn giết tôi thì cô đã làm từ lâu rồi. Sao phải đợi đến bây giờ rồi sao lại đưa tôi đến đây.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Đông Nguyệt không khỏi đỏ bừng, hai mắt cũng bắt đầu đỏ bừng.

Trình Uyên thở dài, khẽ phun ra một chữ: “Không hay rồi !”

Trình Uyên chợt nhớ đến cảnh trước khi hôn mê, khi Bạch An Tương xuất hiện trước mặt anh, họ hôn nhau say đắm.

Cho đến lúc này, hương thơm của Bạch An Tương dường như vẫn còn đọng lại giữa môi và răng của Trình Uyên, hương thơm nhẹ nhàng khiến anh cảm nhận được nhiều dư vị hơn. Trình Uyên chợt nhận ra Bạch An Tương định làm gì. 0

Anh ta không thể lãng phí thời gian ở đây nữa, anh ta phải ngăn Bạch An Tương lại, vì vậy

“Hồng rồi!” Từ “Hồng rồi!” Hấn hoàn toàn không thấy Trình Uyên có động tĩnh gì, xích sắt mỏng manh trên cẳng tay đứt từng tấc.

Khi Đông Nguyệt nhìn thấy cảnh này, cô vô cùng sửng sốt.

Cô biết rằng Trình Uyên rất mạnh mẽ, nhưng cô không biết rằng anh ta rất mạnh mẽ, đặc biệt là anh ta đã vượt qua cô quá nhiều. Lúc đầu, cô vẫn dạy anh Kung Fu.

Nhưng trong nháy mắt

Đông Nguyệt kinh hãi.

Trình Uyên đứng dậy và đứng trước mặt cô, nhưng cô lại lùi lại hai bước trong tiềm thức, vẻ mặt mất mát.

Trình Uyên nắm lấy tay cô đang cầm con dao và kéo cô về phía mình, theo xu hướng, con dao xuyên qua cơ thể và trái tim của Trình Uyên.

Đông Nguyệt sững sờ, hai mắt to như chuông đồng, không tin nhìn vào ngực Trình Uyên, sau đó nhìn Trình Uyên, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ kinh dị.

“Anh làm sao vậy?” Đông Nguyệt nước mắt lưng tròng, vội vàng kêu lên.

Trình Uyên chỉ cười, rồi chợt tan như mây khói. Đông Nguyệt muốn bắt cô, nhưng cô không bắt được gì, ngây người ra.

Sau đó, một Trình Uyên khác xuất hiện sau lưng cô.

“Sơ Hạ, thực xin lỗi, người thật sự không giết được ta.”

Trình Uyên nói nhỏ vào tai cô.

Chương 2068

Chương 2068:

Đông Nguyệt kinh hãi quay đầu lại, sau đó là kinh ngạc, màu sắc sợ hãi trong mắt càng thêm nồng đậm.

“Tôi không nói dối anh. Đây là bản năng của tôi. Ít nhất cho đến khi anh nắm vững sức mạnh của các quy tắc, anh không thể giết tôi.” Trình Uyên nói một lần nữa: “Mặc dù tôi đã giết cha của bạn, tôi không hối hận về điều đó., Tôi chỉ có thể nói rằng nếu có cơ hội khác, tôi vẫn sẽ làm điều đó. ”

“Và tôi vẫn còn có những việc rất quan trọng phải làm, và tôi sẽ không để bạn giết nó.”

Nói xong quay người bước ra ngoài.

Đông Nguyệt đờ đẫn nhìn Trình Uyên đi ra khỏi nhà gỗ, trong lòng vô cùng phức tạp, lùi về phía sau, nhẹ nhàng ngồi trên băng ghế gỗ, ánh mắt thất thần, lẩm bẩm nói: “Anh biết không, em thật sự không làm được. ”

Giọng cô ấy nói nhỏ đến nỗi Trình Uyên, người đã bước đi, không thể nghe thấy.

Sau đó, Đông Nguyệt duỗi ra một đôi bàn tay ngọc, che ở hai má, bờ vai thơm tho lại run lên.

Khi Trình Uyên vội vã trở lại Vịnh Ánh Trăng, ngôi nhà đã không còn một bóng người.

Ngay lập tức anh gọi Bạch An Tương cho Lí Nam Địch, nhưng như thể họ đã hẹn trước, không ai trả lời cuộc gọi của Trình Uyên.

Trình Uyên cân nhắc cẩn thận, và đi thẳng đến bệnh viện Long Đàn.

Chắc chắn, có một vài chiếc xe đậu ở nhà trong phòng mổ của bệnh viện.

Tôi vội vã đi đến thang máy, và khi đi qua sảnh đợi, tôi nghe thấy một vài nhân viên y tế đang trò chuyện ở đó.

Một bác sĩ ngạc nhiên nói: “Thật tuyệt vời. Tôi không biết cô ấy đã dùng phương pháp gì để chữa bệnh ung thư. Khi kiểm tra lại, chúng tôi nhận thấy cơ thể bệnh nhân yếu nhưng tất cả các chỉ số đều có xu hướng. Đó là điều bình thường”.

“Hả, người nghĩ đây là kỹ thuật y học hay là”

“Đừng nói nhảm, ta học y mười năm, người đừng đánh ta.”

“Này, có lẽ đó là câu chuyện có thật của một ông già nào đó trong lĩnh vực y tế.”

Nghe thấy cuộc nói chuyện của họ, Trình Uyên càng cảm thấy lo lắng, anh vội vàng bấm thang máy.

Ở hành lang bên ngoài phòng phẫu thuật, Trình Uyên nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc.

Lí Nam Địch, Phương Tố Anh, Lý Ninh Quyên, Hà Hoa, Trần Thành, Bạch Long và Lý Hải Tân với một chiếc băng trên đầu.

Tất cả đều sững sờ khi nhìn thấy Trình Uyên, sau đó Lí Nam Địch lại lặng lẽ lùi lại một bước, dường như đang cố ý tránh né Trình Uyên.

Trình Uyên rất tức giận, vội vàng chạy tới, mặc kệ người khác chào hỏi, từ phía sau kéo Lí Nam Địch ra: “Tại sao em không trả lời cuộc gọi của anh?”

Lí Nam Địch sững người, ánh mắt né tránh.

Hà Hoa rất tức giận tát vào tay Trình Uyên: “Anh buông tôi ra, đừng động Nam Địch của tôi.”

Trình Uyên rất tức giận, biết rằng lý do Lí Nam Địch không trả lời cuộc gọi của Trình Uyên chắc hẳn là ý của Bạch An Tương.

Anh ngừng nói những điều vô nghĩa với họ và đi thẳng vào phòng phẫu thuật.

Khi nhìn thấy điều này, một số nhân viên y tế vội vàng muốn ngăn cản.

“Cút đi!” Trình Uyên tức giận nói.

Nhìn thấy đó là ông chủ Trình Uyên của họ, một vài người nhanh chóng lùi lại.

Trình Uyên đột nhập vào khu vực phòng phẫu thuật và ngay lập tức đi ra ngoài phòng phẫu thuật.

Cửa ở đây đóng chặt.

“Bà chủ nói, không ai có thể vào nếu không có sự cho phép của cô ấy”, một bác sĩ nói.

Trình Uyên không để ý chút nào, trực tiếp mở cửa bước vào.

Bác sĩ sẽ lắng nghe những gì ông chủ nói, nhưng ông chủ không dám ngăn cản họ.

Trong phòng mổ, một trong ba chiếc giường di động đã bị bỏ trống.

Trên hai người họ lần lượt là Mục Như Trăn và con gái của Bạch An Tương và Trình Uyên.

Bạch An Tương đang đứng trước hai giường bệnh, cô mặc một chiếc váy trắng với những hạt mồ hôi lấm tẩm trên trán và một dấu vết mệt mỏi trên khuôn mặt.

Rõ ràng là cô ấy đã cứu một bệnh nhân rồi.

Chương 2069

Chương 2069:

Tại thời điểm này, anh ấy có thể đang nghỉ ngơi, hoặc anh ấy có thể đang quyết định nên cứu bạn gái Mục Như Trăn hoặc con gái của mình trước.

Nhìn thấy Trình Uyên đi vào, Bạch An Tương khẽ nhú mày, sau đó lại nở nụ cười, có vẻ thoải mái nói: “Sắp tới rồi, cậu đi ra ngoài trước đi.”

Giọng điệu rất bình thường, giống như khi bạn ở nhà, bạn nói với Trình Uyên: Bữa ăn sẽ chuẩn bị sớm, giống như bạn đi rửa tay trước.

Nhưng Trình Uyên biết sự khó khăn đằng sau sự ngẫu nhiên của cô ấy.

Cho dù có sức mạnh của quy tắc, sống chết cũng không được. Khi Long đi cứu các cơ quan nội tạng đang suy kiệt của Trình Uyên, anh ta cũng sử dụng một lượng lớn thuốc bổ trợ, đó là loại chất lỏng màu xanh lá cây và kim tuyến màu bạc đặc biệt.

Nhưng Bạch An Tương không hiểu điều đó, nên cô chỉ có thể dùng linh khí để loại bỏ vi rút trong cơ thể bệnh nhân, vì vậy mặc dù cảnh giới của cô cao hơn rộng rãi rất nhiều, nhưng sức tiêu hao của cô lại lớn hơn rất nhiều.

Trình Uyên đã tính toán trong đầu rằng nếu cứu ba người cùng một lúc, cho dù là anh ta thì cuối cùng anh ta cũng yếu đuối như kẻ vô dụng.

“Cô muốn chọc giận tôi” Trình Uyên ngăn Bạch An Tương lại và nói một cách giận dữ: “Tránh ra để phần còn lại cho tôi.”

Bạch An Tương bị Trình Uyên khiển trách, nhưng không thấy khó chịu, cười nhẹ nói: “Chồng à, chúng ta phải để lại một lực lượng chiến đấu giữa chúng ta.”

Hiển nhiên, Bạch An Tương cũng rất rõ ràng về tình hình hiện tại.

Tuy nhiên, Trình Uyên từ chối: “Như vậy cũng không được, em đi đi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch An Tương cũng chìm xuống, bướng bỉnh nói: “Tôi không thể!”

Trình Uyên tức giận giơ tay vỗ vỗ cái mông nhỏ mềm mại đàn hồi của cô: “Không nghe lời.”

Bạch An Tương lập tức đỏ mặt: “Anh!”

Bầu không khí trang nghiêm đột nhiên thay đổi khẩu vị, khiến cô nhất thời không phản ứng kịp.

Ngay sau đó, Trình Uyên tách khỏi vị trí của Bạch An Tương và đưa hai tay ra, một tay đặt lên trán con gái mình và tay kia đặt lên trán Mục Như Trăn.

Cùng lúc đó, tại cảng của thành phố Tân Dương, trận đấu cuối cùng cũng bắt đầu!

Một chiếc ô tô màu đen, lạng lẽ đậu ở cảng thành phố Tân Dương.

“Chủ nhân, dừng lại đi”

Hương ngồi ở hàng sau, và nói với Dương Duệ đang ngồi ở hàng đầu một chút lúng túng.

Vẻ mặt của Dương Duệ như thường lệ, nhìn không ra quá nhiều thay đổi, nhưng trong mắt anh ta dường như có một tia hưng phấn.

“Họ đã không quay lại với nhau. Điều này chứng tỏ rằng có một cuộc tranh cãi trong họ, và bây giờ là thời điểm tốt nhất để chia tay.”

Anh nói với chính mình như thể anh không nghe thấy Tiêu Viêm đang nói gì.

“Chủ nhân” có vị nhạt.

“Đến!” Đột nhiên, Dương Duệ nhìn biển xa xa, hai mắt sáng lên.

Tôi đa nhìn thấy nó.

Một con tàu lớn xuất hiện trên biển ở đằng xa.

“Tiêu Viêm, hiện tại ta chỉ có người là học việc.” Dương Duệ giọng nói có chút hưng phấn: “Sau này ta sẽ dạy người mọi thứ, cùng người chia sẻ tất cả những gì có, người muốn lên tiếng đi.”

Điều này rất giống những gì một doanh nhân giàu có đã nói khi đánh lừa một cô gái trẻ không biết gì về thế giới. Nhưng trên thực tế, nếu không nghĩ tới, Dương Duệ cư nhiên thật sự không có ý đó.

Anh ấy quá vui mừng, quá phấn khích, vì anh ấy cảm thấy rằng ước mơ vĩ đại của anh ấy đang ở ngay trước mắt.

Và Tiêu Viêm quả thực là người duy nhất có thể chia sẻ niềm vui này lúc này.

Nói cách khác, nếu anh ta bị đánh giá về thị hiếu, anh ta sẽ thực sự trở thành một người đàn ông cô đơn.

Nhưng bạn không thể, bởi vì cô ấy đã được nuôi dưỡng bởi anh ấy.

Do đó, rất rồi để thử nó ngay bây giờ.

Khi thuyền cập bến, Dương Duệ đẩy cửa bước xuống xe, nói với Tiêu Viêm: “Anh ở trong xe đừng ra ngoài.”

Nói xong, anh ta bước thẳng đến con tàu lớn vừa cập bờ.

Chương 2070

Ba người đứng trên boong tàu.

Đó là Ô Đông Miên, Vân Dĩ Hà và Vương Mĩ Lệ.

Khi họ nhìn thấy Dương Duệ trên bờ, tất cả đều cau mày trong tiềm thức.

Đi về phía bàn đạp, hai bên cuối cùng đã đứng bên nhau.

“Chủ nhân.” Dương Duệ nắm chặt tay, cúi đầu chào Ô Đông Miên, sau đó nhìn về phía sau, như đang tìm kiếm ai đó.

“Không cần tìm, chỉ cần vài người chúng ta.” Ô Đông Miên thở dài nói.

“Chủ nhân, chúng ta đã nhiều năm không gặp.” Dương Duệ cười nói.

Con người là thế này, khi bị lép vế, bạn không dám lớn tiếng trước đám đông. Khi Dương Duệ trở thành thuộc hạ của Minh Vương, sau khi nhìn thấy Ô Đông Miên, ngoài một số oán hận trong lòng, anh ta còn xấu hổ hơn khi nhìn thấy anh ta.

Bây giờ thì khác.

Dương Duệ của ngày hôm nay đủ để thiên hạ coi thường!

Vì vậy, anh ấy sẽ thể hiện sự phẫn khích và nhiệt tình khi nhìn thấy Ô Đông Miên, đó thực ra là một người có tâm lý trịch thượng. Ấn ý là: Bạn thấy đấy, trong số rất nhiều người học việc của bạn, tôi là người có triển vọng nhất.

Tuy nhiên.

Không đợi Ô Đông Miên lên tiếng, Vân Nghiêu nhẹ giọng nói: “Sur huynh, người chịu thua.”

Dương Duệ sững sờ nhìn Vân Dĩ Hà, trong mắt hiện lên một chút dị dạng: “Dĩ Hà, anh đang đợi em.”

Vân Dĩ Hà lạnh lùng nói: “Xin lỗi, tôi không còn hiềm nữa.”

“Người không phải thật sự muốn cùng ta ngồi trên thế giới sao” Dương Duệ cau mày.

Vân Dĩ Hà lắc đầu.

“Em gái, em đã quên thỏa thuận ban đầu của chúng ta rồi sao”
Dương Duệ trầm giọng nói, “Chúng ta cùng nhau chia sẻ thế giới này”

“Anh trai!” Vân Dĩ Hà lập tức uống cạn Dương Duệ.

Cô lắc đầu như tự ti, và nói: “Anh giờ đã trở thành một người đàn ông cô đơn rồi. Cho dù cả thế giới là của anh, anh cũng có

thể thực sự hạnh phúc.”

“Những người khác không biết, nhưng tôi biết rằng những gì bạn luôn muốn không phải là thế giới, bạn chỉ muốn người khác đồng nhất với bạn.”

“Tôi nhớ Trình Uyên nói rằng ước mơ của anh ấy suốt thời gian qua chỉ là được sống một cuộc sống yên bình không xung đột với gia đình. Anh ấy hỏi tôi, tại sao lại khó đạt được một yêu cầu nhỏ như vậy.”

“Giờ thì tôi đã hiểu.”

“Từ ngày chúng tôi đi học nghệ thuật từ một người thầy, mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào chú rồng, bởi vì tài năng của nó quá tốt, nó đã vượt qua tất cả chúng tôi, và bỏ xa chúng tôi, kể cả bạn. Không ai có thể nhìn thấy bạn.” không muốn làm việc chăm chỉ. ”

“Trên thực tế, ước mơ của bạn luôn không phải là đạt được thế giới này, cũng không phải là tạo ra một thế giới mới. Ước mơ của bạn chỉ là được đánh giá cao.”

“Nhưng sư huynh, người đã đi sai đường, đã đi đến cực hạn, người có biết không?”

“Kỳ vọng thiết yếu của bạn cũng giống như kỳ vọng thiết yếu của Trình Uyên, nhưng cả hai đều rất khó đạt được. Bạn chưa bao giờ nghĩ về lý do tại sao.”

“Anh, tôi biết rõ nhất, anh thực ra khá sợ ở một mình.”

Vân Dĩ Hà nói rất nhiều trong một hơi, chọc thẳng vào trái tim của Dương Duệ.

Dương Duệ thực sự sợ cô đơn. Điều này có thể thấy qua thái độ của anh ấy đối với những người học việc của mình. Mọi người học việc mà anh ấy chấp nhận đều “xuất sắc”, đặc biệt là đối với Đông Tâm Tư và A Bạc Duẫn, bất kể họ tốt hay xấu. Bất kể họ có có hoài bão hay không thì cũng chỉ mong anh chị coi mình như người thân, hàng năm ngày lễ tết đều được về thăm anh.

kết quả

Vân Dĩ Hà đưa ra một ví dụ về Trình Uyên, nhưng cô ấy cố tình bỏ qua ví dụ điển hình của chính mình, ví dụ như ước mơ của cô ấy thật ra không lớn, cô ấy biết rằng trong lòng có Dương Duệ, trong lòng cô ấy đều là Dương Duệ. Tôi chỉ muốn ở bên anh ấy.

Nhưng cuối cùng

Vân Dĩ Hà chua chát nói: “Anh và Trình Uyên đã đi hai con đường hoàn toàn khác nhau. Con đường của anh ngày càng hẹp, trong khi con đường của Trình Uyên ngày càng rộng. Anh chưa bao giờ nghĩ đến lý do của chính mình.”

Chương 2071

“Câm miệng!” Dương Duệ đột nhiên mắng Vân Dĩ Hà: “Đừng so sánh tôi với Trình Uyên, anh ta chỉ có thể coi là con tốt nhất của tôi. Anh ta có tư cách gì để so sánh với tôi?”

Dương Duệ hiềm khi tức giận, ít nhất, đó là lần đầu tiên Vân Dĩ Hà gặp mặt.

Bởi vì lời nói của Vân Dĩ Hà khiến anh mất bình tĩnh, và khiến anh không còn kiểm soát được nội tâm của mình, Dương Duệ tức giận!

“Cho tới bây giờ, tất cả các người ở đây vẫn là bị ta dắt mũi.”

“Tôi là một người đàn ông cô đơn”

“Thế gia cô độc thì sao, ta có thể giết hết các người, chỉ cần ta trở thành chúa tể của thế giới, có người là người

“Anh điên rồi!” Vân Nghiêu nhìn Dương Duệ không tin, sau đó lạnh lùng nói.

Dương Duệ “khùng” một tiếng chế nhạo: “Tôi không điên, là tôi điên rồi, bây giờ tôi muốn điên cuồng quét sạch tất cả tảng đá trước mặt.”

Sau đó, anh ta đã đâm Ô Đông Miện, người cố vấn của anh ta.

Phải nói rằng hiện tại Ô Đông Miên là một trong số ít người có thể gây ra mối đe dọa cho Dương Duệ, vì vậy anh ta đến đây hôm nay là vì muốn dùng Trình Uyên để dụ họ đến, sau đó chia rẽ họ.

Mục tiêu của anh ta là Ô Đông Miên.

Bởi vì sức mạnh của quy tắc, không có phản kháng ở phía trước của anh ta, và không có tiếng nổ đấm phá vỡ không khí, anh ta đã đến Ô Đông Miên.

Lúc này, Ô Đông Miên dường như đã chuẩn bị từ lâu, thân hình nhanh chóng rút lui về phía sau hai bước.

Sau đó, tôi cảm thấy có một sức mạnh to lớn đằng sau anh ấy.

“bùm!”

Cuộc tấn công bất ngờ của Dương Duệ được coi là một cuộc tấn công đánh lén, lúc này anh ta đã hoàn toàn coi thường luật lệ và đạo đức, Ô Đông Miên vội vàng thách thức, vì vậy anh ta chỉ có thể rút lui trước.

Nhưng khi hắn rút lui hai bước, dường như có một cỗ lực lượng không thể giải thích được phía sau chặn đường lui của hắn, một cỗ uy áp đột nhiên nổ tung sau lưng hắn.

Dương Duệ rõ ràng đứng ở phía trước, nhưng khi anh ta tấn công Ô Đông Miên, anh ta đã trở thành phía sau. Đây là sức mạnh của các quy tắc mạnh mẽ.

Anh ta có thể thay đổi quy luật của thế giới, điều này khiến người ta cảm thấy nắm đấm trên không, nhưng Ô Đông Miên bị đánh sau lưng là điều hợp lý.

Đây là biểu hiện của sức mạnh của các quy tắc.

Ô Đông Miên đột ngột chống cự với nắm đấm của Dương Duệ phun ra một tia máu, rồi xua tay: “Tránh ra!”

“Bùm!”

Không khí xung quanh đột nhiên vang lên một tiếng ồn ào, sau đó chân nhân Ô Đông Miên như cảm thấy chỉ bước lên một bước, đi tới chỗ Dương Duệ.

Dương Duệ cũng có phần kinh ngạc: “Kỳ thực ngươi có thể phá vỡ sức mạnh của quy tắc”

Trên khóe miệng Ô Đông Miên có tia máu, anh ta ngẩng đầu lên và cười ngông cuồng: “Làm sao nữa, tôi sẽ là một cao thủ?”

Nói xong một bước, anh ta đi tới chỗ Dương Duệ.

Dương Duệ cau mày, sau đó vẫy tay một cái, đột nhiên một bức màn băng dày đặc chắn trước mặt anh và Ô Đông Miên, giống như một tấm khiên chắn.

Tuy nhiên, Ô Đông Miện đã hoàn toàn phớt lờ điều đó, và lao vào chiếc khiên một cái “bùm”, chiếc khiên bị vỡ, và anh ta xuyên qua chiếc khiên và đánh Dương Duệ bằng một cú đấm.

Thực lực của chính mình Ngô Đông Thâm đã vượt qua Siêu Thần cảnh giới, ngay cả bản thân hắn cũng không biết hiện tại đang ở cảnh giới nào, cho nên thực lực của hắn cũng đã kinh người rồi.

Sau khi Dương Duệ đạt được 90% sức mạnh của các quy tắc của Hoàng Đại Cường, anh ta không cần phải kìm kẹp bản năng của mình nữa, và anh ta đã có một bước nhảy vọt về chất. Tuy nhiên, đồng tử của anh ta đột nhiên co lại khi nhìn thấy cú đấm của Ô Đông Miện.

Hắn không dám gặp năm đấm của Ô Đông Miện, liền lại nhao nhao lui về phía sau vài bước, đột nhiên có hai cái khiên to lớn xuất hiện ở chỗ hắn lúc trước, nện vào Ô Đông Miện.

Ô Đông Miện không sợ hãi chút nào và phá nó chỉ bằng một cú đấm!

“Bùm!” Khiên vỡ tan!

Ô Đông Miện lại tiến về phía trước, Dương Duệ tiếp tục lùi lại, tám chấn băng lại dâng lên trước mặt anh ta, Ô Đông Miện lại phá vỡ nó, tiếng ồn ào chói tai vang lên rất rõ ràng trong bán kính của. mười dặm.

Chương 2074

Vào lúc này, một vài người có thể nhìn thấy rõ ràng con số khổng lồ đó là gì.

Đó là Ô Đông Miện.

Hắn tự nhiên không lớn như vậy, lớn chính là bóng ma sau lưng. Đó là một bóng ma khổng lồ như một ngọn núi, tôi không thể nhìn thấy nó trông như thế nào.

Nói cách khác, động lượng này đã hơi vô luật.

Hình ảnh ảo đã phá vỡ bức màn băng của Dương Duệ, đơn giản như bước trên lớp băng mỏng.

“lệnh cấm!”

“chỉ có!”

“bị hỏng!”

Vẻ mặt của Yang Thụy thay đổi đáng kể, và ngón tay của anh ta chỉ vào Ô Đông Miện.

Nhưng mà, dù hắn gia tăng quy tắc như thế nào, hắn dường như cũng bỏ qua ma khí to lớn bên ngoài Ngô Đông phủ, cấm

khí, tăng cường sức đề kháng, uy áp, phá lệ tất cả đều bị hấn bỏ qua.

Ô Đông Miên đã đi trước.

Dương Duệ không có lựa chọn nào khác ngoài thách thức!

“bùm”

Hai bên đâm sầm vào nhau.

Áo ảnh không lồ giống như một ngọn núi, vùi hai đầu gối đang ép của Dương Duệ xuống đất.

Anh ta muốn đóng băng bóng ma bằng băng nặng, nhưng lớp băng nặng trên bóng ma giống như mặc áo giáp cho bóng ma vậy. Không có thực thể nào ngay từ đầu, vì vậy nó dường như có một thực thể thay thế.

“bùm!”

Cơ thể của Dương Duệ cuối cùng đã bị thổi bay bởi một cú đấm của anh ta, đơn giản như một người đánh một con kiến.

“Haha” Bóng ma sau lưng Ô Đông Miên dần dần mờ nhạt, sau đó anh ta đột nhiên ngẩng đầu cười ngất trời.

“Ta hiểu được, ta cuối cùng cũng hiểu được, cảnh giới tiếp theo của Siêu Thần cảnh giới mà ta theo đuổi bấy lâu nay, cuối cùng ta cũng lĩnh ngộ được!”

“Thì ra chỉ có lúc sắp chết, người gần nhất mới có loại thần thông này!”

“Cấp độ tiếp theo của Cảnh giới võ đạo siêu phàm chưa từng đạt tới. Ô Đông Miên là người đầu tiên trên thế giới. Vì vậy, tôi đặt tên cho nó, Pháp Tương Thiên Di!”

Thế giới của luật pháp!

Nhìn dáng người thẳng tắp của Ô Đông Miên, Vân Dĩ Hà không khỏi lộ ra một chút kinh ngạc, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ ghen tị.

Trong nhiều năm, nhận thức của bọn họ đều coi Siêu Thần cảnh giới là tầng thứ tu luyện võ học, bởi vì người có thể tiến vào cảnh giới này đã là hiếm thấy, thậm chí không ai nghĩ tới sẽ có cảnh giới gì ở trên đó.

Sau khi ý chí ngày nào xuất hiện, cường giả cảnh giới võ đạo siêu phàm trở nên yếu ớt trước mặt, lúc này mới khiến bọn họ tuyệt vọng, cảm thấy dù có cố gắng đến đâu cũng không thể chống chọi được với “thiên đình”.

Tuy nhiên.

Khi Ô Đông Miên bất ngờ tiến vào lãnh địa và dễ dàng đánh bại Dương Duệ trong bộ dạng mà họ không thể hiểu nổi, Vân Dĩ Hà đã nhìn thấy hy vọng.

Nó chỉ ra rằng mạnh mẽ cũng có thể đánh bại những kỹ sinh trùng của ý chí phi thường với sức mạnh của các quy tắc.

“Làm sao có thể”

Dương Duệ từ trong khói bụi leo lên, khoe miệng rỉ máu, nhìn Ô Đông Miên lúc này đang tràn đầy sức sống, trong lòng không tin: “Làm sao ngươi có thể dễ dàng phá vỡ quy tắc quyền lực của ta như vậy”

Ô Đông Miên cười nói: “Haha, ngươi cho rằng ta có thể ảo tưởng công pháp chiến đấu sao, cái này không phù hợp với quy luật của thế giới.”

“Đương nhiên là không!” Dương Duệ không chút suy nghĩ trả lời.

Ô Đông Miên cười nhẹ: “Đúng vậy. Vì Pháp Giai của tôi không phù hợp với quy tắc của thế giới này, nên tôi đương nhiên không phải tuân theo quy tắc của thế giới này.”

“Nói cách khác, một khi cường giả cảnh giới võ giả siêu phàm đột phá cảnh giới, hẳn có thể cảm ứng được sức mạnh pháp tắc của thế giới này, sức mạnh pháp tắc của ngươi không thuộc về thế giới này, làm sao có thể khống chế chúng ta”

Dương Duệ mặt tái mét, tóc tai bù xù, trông rất xấu hổ.

Chương 2075

Chương 2075:

“Chủ nhân, chúc mừng người đã nhập môn.” Hắc lãnh đạm nói.

Nói xong xoay người đi.

“Dừng lại!” Vân Dĩ Hà hét lớn.

Dương Duệ không có dừng lại, thân thể khẽ run lên, sau đó chợt lóe, cả người bắn ra như sao băng, trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

“Chủ nhân, hă chạy đi rồi!” Vân Dĩ Hà lo lắng nói.

Đây là lần thứ hai.

Dương Duệ lần thứ hai coi thường sống chết của Vân Dĩ Hà khiến Vân Dĩ Hà rất bực mình, đột nhiên, cô như trở về trăm năm trước, trở thành cô gái nhỏ nũng nịu với chủ nhân mọi lúc mọi nơi.

Ô Đông Miện cười thoải mái, và nói: “Đừng đuổi người đường cùng!”

“Su phụ” Vân Dĩ Hà còn muốn nói gì đó, ngay khi cô thốt ra giọng điệu chua chát, lời nói đằng sau đã tắc nghẽn trong cổ họng.

Bởi vì cô ấy đột nhiên phát hiện có điều gì đó không ổn với Ô Đông Miên .

“Phồng!” Một ngụm máu phun ra. Ô Đông Miên đã lùi về phía sau trong vô vọng.

Đồng thời, tại bệnh viện Long Đàn ở thành phố Tân Dương.

Trình Uyên mồ hôi nhễ nhại bước ra khỏi phòng mổ.

Một nhóm người tụ tập xung quanh.

“Thế nào rồi?” Lý Ngụy nghiêm mặt hỏi ở trong đám người.

“Cậu không sao chứ” Lí Nam Địch cũng quan tâm hỏi Trình Uyên.

Trình Uyên chậm rãi lắc đầu, cười nói: “Tôi không sao, và họ cũng ổn.”

Nghe vậy, tất cả mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm, trên mặt bỗng nhiên vui vẻ. Chỉ có vẻ mặt ngưng trọng của Lý Ngụy càng thêm uy nghiêm.

Trình Uyên vỗ nhẹ vào vai anh nói: “Không sao đâu, em làm được.”

Lý Ngụy chỉ có thể lắc đầu thờ dài.

“Vào và gặp cô ấy,” Trình Uyên nói.

Lý Ngụy không còn cách nào khác, đành phải đẩy cửa đi vào.

Lúc này, Bạch An Tương, người cũng đã có phần yếu ớt, bước ra khỏi phòng mổ với con gái trên tay.

Cô và Trình Uyên nhìn nhau, tương đối không nói nên lời.

“Phun!”

Một người trong đám đông đột nhiên quỳ xuống trước Trình Uyên và Bạch An Tương, và liên tục quỳ lạy cặp đôi: “Cảm ơn, cảm ơn”

Trình Uyên và Bạch An Tương đều giật mình, sau đó Trình Uyên thấy rõ ràng là Thiệu Đình Đình quỳ xuống đất để cảm ơn họ.

Bởi vì chồng của Thiệu Đình Đình đang trong tình trạng nghiêm trọng nhất, người sơ cứu Bạch An Tương là chồng cô trong lần đầu tiên cô quay lại.

Trình Uyên nhanh chóng đi tới giúp cô: “Đều là bạn học, Đình Đình, đừng làm thế này, tôi sẽ chịu.”

Thiệu Đình Đình quá phấn khích, cô nhất quyết quỳ lạy Trình Uyên và Bạch An Tương, nhưng Trình Uyên không đỡ cô dậy, thay vào đó, chân cô mềm nhũn và suýt ngã.

Cảnh tượng này rơi vào mắt Bạch An Tương, khiến trái tim cô đau đớn không thể giải thích được, cũng như có chút cảm giác tội lỗi trên khuôn mặt cô.

Trên thực tế, cô ấy xuất hiện để đưa ra lựa chọn cho Trình Uyên.

Cô biết rằng Trình Uyên có thể chọn cứu người, nhưng trong lòng cô hơi do dự, dù sao kẻ địch đối mặt với anh cũng quá mạnh, và anh phải đảm bảo rằng mình sẽ nở mày nở mặt trước khi quyết đấu.

Tuy nhiên, với một bên là bạn gái và một bên là con gái của họ, họ không thể chờ đợi được nữa. Trái tim của Bạch An Tương thực sự mềm mại hơn Trình Uyên, vì vậy cô ấy đã lựa chọn Trình Uyên để cứu người.

Dù cũng đã chuẩn bị trước và không muốn Trình Uyên xấu hổ nhưng cuối cùng, Trình Uyên đã đến thay cô.

Nếu không phải do bản thân đề xuất, có lẽ Trình Uyên đã có một lựa chọn khôn ngoan hơn, theo phân tích cuối cùng, chính vì sự bức hại của chính cô ấy nên lúc này Trình Uyên không yếu đuối như một người bình thường.

Chương 2076

Chương 2076:

Để xoa dịu Thiệu Đình Đình, Lí Nam Địch cũng nhanh chóng bế con gái Trình Uyên từ Bạch An Tương về nhà.

Bạch An Tương muốn ôm con gái mình một lúc, nhưng cô ấy không tốt hơn Trình Uyên bây giờ.

Không thể nào, họ không sinh ra trong “tầng lớp khoa học” để cứu người. Họ không bình tĩnh như loài rồng. Lượng tiêu thụ của họ lớn hơn rồng rất nhiều, vì rồng cũng dùng thuốc và kim bạc để châm cứu, điễm, và chúng vừa được sinh ra. Giải cứu, không có kỹ năng, chỉ là tiêu hao linh khí.

“Mọi người đã đi hết,” Trình Uyên nói.

Sau đó, anh ta thú nhận với Lí Nam Địch và Lý Ninh Quyên để đưa các con về nhà trước.

Lý Ninh Quyên cũng rất vui mừng khi nhìn thấy con gái mình, và sau đó hỏi Bạch Sĩ Câu một lần nữa, và sau đó, cô ấy rời đi với sự thích thú.

Cuối cùng, chỉ còn lại Trình Uyên và Bạch An Tương ở hành lang.

Giờ đây, không còn những lời phàn nàn giữa hai cá nhân nữa, họ biết ai đúng ai sai, ai tốt cho ai, họ biết tại sao họ nên nói

Trình Uyên đưa tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé không xương của cô, cùng nhau bước ra ngoài.

Họ đến chiếc ghế gỗ cạnh bể bơi ở sân trước bệnh viện ngồi cạnh nhau, Trình Uyên tự nhiên dang tay ôm lấy bờ vai thom tho của cô.

“Nhớ lần trước chúng ta ngồi ở đây không” Bạch An Tương nhẹ giọng hỏi.

Trình Uyên cười nhẹ: “Trước khi sinh con.”

“Em có nhớ thật không.” Bạch An Tương cười hỏi.

Trình Uyên dịu dàng nói: “Tôi đã nói, từng giây phút cùng anh hòa vào tôi, tôi sẽ nhớ rất rõ.”

Vì vậy, cô gục đầu vào vai anh.

Bạch An Tương trong lòng lẫm lẫm, lần đó, đó cũng là sự lựa chọn của tôi dành cho cậu.

Khi đó, Bạch An Tương nói với Trình Uyên rằng việc của Lí Nam Địch sẽ không do anh ấy lo, và cô ấy sẽ lo liệu.

Sau này, tôi thà tự mình làm sai còn hơn để Lí Nam Địch và Trình Uyên đến với nhau.

“Cuối cùng, tôi không phải là một kẻ xấu xa.” Cô thì thào nói nhỏ.

Tôi không biết cô ấy đang nói về quyết định dành cho Trình Uyên lần trước hay lần này.

Trình Uyên hôn nhẹ lên trán cô: “Ừ, có rất nhiều thứ như mong muốn, nhưng em không có cảm giác tội lỗi.”

Lúc này, cả hai chỉ có thể an ủi nhau bằng cách này.

Bởi vì họ biết rằng Dương Duệ sẽ sớm đến.

Điều này cũng chỉ ra rằng cuộc sống của họ sắp kết thúc.

Dương Duệ đã sắp xếp theo cách này để cho họ tiêu thụ linh khí và giết họ trong một cú ngã sà xuống. Tất nhiên, Dương Duệ muốn giết Trình Uyên, nhưng không ngờ rằng sẽ có lợi bất ngờ.

Trên thực tế, xét về thực lực, Dương Duệ trực tiếp giết chết Trình Uyên, cơ hội chiến thắng của anh ta là rất lớn. Nhưng anh ấy là người như thế này, anh ấy thích tính toán mọi thứ, và luôn hy vọng có thể giảm thiểu rủi ro bằng những cách khác.

Nhưng bây giờ đối với Trình Uyên và Bạch An Tương, điều đó không còn quan trọng nữa.

Dù không muốn chết nhưng cũng không thể thay đổi được thực tại, vậy thì hãy bình tĩnh đón nhận, dù sao hai người vẫn có thể ở bên nhau mãi mãi.

Anh ôm lấy cô, cô tựa đầu vào vai anh, và họ lặng lẽ ngồi chờ đợi, đắm mình trong nắng ấm, tận hưởng cảm giác bình yên gần gũi.

Tuy nhiên, người mà họ chờ đợi không đến mà có ba người không ngờ lại đến.

“Trình Uyên, nhanh lên, cứu Chủ nhân!”

Vương Mĩ Lệ cõng Ô Đông Miện trên lưng, Vân Dĩ Hà theo sát sau đó, cả ba vội vã đến bệnh viện Long Đàm.

Khi Trình Uyên nhìn thấy cảnh này, anh lập tức chết lặng.

“Mau, đi cấp cứu!”

Vội vàng, anh vào phòng cấp cứu.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Trình Uyên không khỏi lạnh sống lưng khi nhìn thấy bộ dạng của Ô Đông Miện vào lúc này.

Chương 2077

Chương 2077:

Hốc mắt của hắn đã bắt đầu sụp xuống, năng lượng trên người gần như tiêu tán, thân thể cứng ngắc như một khúc gỗ.

Ô Đông Miện đã tuyệt vọng.

“Mau cứu hắn, người siêu cấp cường giả cảnh giới võ đạo, không thể dùng linh lực xuyên qua thân thể giúp người ta chữa bệnh sao” Vân Dĩ Hà lo lắng nói.

Trình Uyên im lặng.

Nước da của Bạch An Tương cũng rất trang trọng.

“Làm gì vậy, làm đi!” Vương Mĩ Lệ cũng lo lắng giậm chân.

Trên thực tế, đừng nói rằng Trình Uyên và Bạch An Tương lúc này không có bao nhiêu khí chất, cho dù có như vậy thì họ cũng không sống nổi với Ô Đông Miện.

Ô Đông Miện lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, yếu ớt nói: “Quên đi, đừng làm khó Trình Uyên, tôi biết thân thể của mình, không ai có thể cứu được.”

“Tôi cũng phải chịu trách nhiệm về tình hình ngày hôm nay, và điều đó đáng phải chịu tội.”

Ông ấy đang đề cập đến sự không thể hiểu được của các tín đồ.

Nhưng mà, Trình Uyên đột nhiên nở nụ cười: “Ta phải nói chính là ngươi. Muốn đổi người khác, ai có thể dạy nhiều học trò như vậy có thể khinh thường thiên hạ?”

“Haha khụ khụ haha” Ô Đông Miên đột nhiên cười rạng rỡ: “Cậu nhóc, tôi biết cậu có một góc nhìn độc đáo. Tôi thích nghe những gì cậu nói haha.”

Vân Dĩ Hà, Vương Mỹ Lệ và Bạch An Tương choáng váng khi thấy hai doanh nhân khoe khoang với nhau.

Và Trình Uyên cũng nhớ đến cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Ô Đông Miện. 0

Tiếng cười của Ô Đông Miện càng ngày càng yếu.

“Về sau Siêu Thần Võ, không có cảnh giới.” Hấn nói.

Một số người đã bị choáng váng.

Bởi vì khi Ô Đông Miên nói xong lời này, anh ta liền nhắm mắt lại.

Phòng cứu hộ đột nhiên như bị đình chỉ thời gian, mọi người đều duy trì vẻ mặt giống nhau.

buồn!

“Lão bản của hãn bình an vô sự bước đi!”

Tôi không biết mất bao lâu trước khi Vương Mĩ Lệ là người đầu tiên phá vỡ hòa bình.

Cô cố gắng xoa dịu bầu không khí ở đây, tuy nhiên, sau khi nói, cô thấy rằng biểu hiện của một số người không hề thư giãn chút nào.

“Hehe, đồ cũ, sắp chết cũng muốn nghe anh khen em.” Trình Uyên đột nhiên bật cười chửi bới, sau đó nụ cười vắt vẹo trên khuôn mặt đông cứng lại, dần dần chuyển thành đau buồn, nước mắt rơi lã chã. .

Trên thực tế, một số người có mặt đều biết rằng theo sự xuất hiện của Ô Đông Miện, anh ấy hoàn toàn không thể đến được đây, nhưng anh ấy đã đến được.

Ban đầu Trình Uyên còn tưởng rằng mình có thể sống sót đến bây giờ là vì có chuyện muốn nói với bản thân, nhưng cuối cùng chỉ nói rằng sau Siêu Thần Võ Giới không có cảnh giới.

Cái này là cái gì?

Thông tin này thực sự không có ý nghĩa gì.

Bản thân lão đại cũng không muốn thừa nhận, nhưng Trình Uyên trong lòng biết rõ, chỉ muốn nghe Trình Uyên khen ngợi lần nữa, nói chuyện quảng cáo lần cuối.

Trẻ già, trẻ già, càng lớn tuổi, bạn càng giống một đứa trẻ.

“Chủ nhân!” Vân Dĩ Hà đột nhiên ném mình vào người Ô Đông Miên và khóc lóc thảm thiết.

Bởi vì cô ấy khóc, tâm trạng của một số người trong phòng trở nên nặng nề hơn, đặc biệt là Bạch An Tương, đôi mắt vốn đã mềm mại, vì vậy cô ấy đã bật khóc.

...

Ô Đông Miên đã chết!

Trong trận chiến trước đó với Dương Duệ, sự đột nhập của anh ta đều là giả. Anh ta chỉ sử dụng bí thuật thu nạp tất cả sinh lực để kích thích tiềm năng cuối cùng và mạnh nhất của mình, sử dụng trận pháp để tạo thành một hình ảnh ảo, phá vỡ sức mạnh của các quy tắc, và đánh bại Dương Duệ trong một cú ngã.

Những gì anh ta nói với Dương Duệ chỉ là để dọa Dương Duệ.

Anh ta không vào lãnh thổ, và anh ta không có thể giới luật.

Chương 2078

Chương 2078:

Nhân lực là có hạn sau khi tất cả!

“Chủ nhân nói, sau khi người rời đi, hẳn rất nhớ người.” Vân Dĩ Hà lau nước mắt nói với Trình Uyên, “Cô ấy nói sợ người không đối phó được, liền mang ta đi hỗ trợ.”

Trái tim của Trình Uyên chợt có cảm xúc.

Vân Dĩ Hà nói tiếp: “Lão bản của hẳn cũng từng nói, người đừng hoài nghi chính mình, chỉ cần người nguyện ý là được.”

Nghe vậy, lông mày của Trình Uyên sâu hơn.

Luôn là chính mình có nghĩa là gì?

Lúc này, Trình Uyên rốt cuộc đã hiểu tại sao Dương Duệ đã tính toán xong Trình Uyên và Bạch An Tương, nhưng không vội giết họ. Hóa ra là do Ô Đông Miên làm cho hoảng sợ.

“Đừng động hẳn!”

Lúc này, hai mắt Trình Uyên sắp tách ra, một tia sáng đỏ kỳ dị chợt lóe lên, nắm đấm lung tung: “ĐỂ Ngô sư huynh ngủ ở

đây!”

Câu nói này tràn đầy sát khí, khí tức sát ý này dường như người ta đều có thể cảm nhận được, nhiệt độ trong toàn bộ căn phòng dường như giảm xuống rất nhiều.

Vài người ngạc nhiên nhìn Trình Uyên.

Bạch An Tương còn kinh ngạc hơn.

Bởi vì lúc này, Trình Uyên đột nhiên mang đến cho cô một cảm giác khác lạ, đặc biệt là ánh mắt đỏ rực, càng giống ... một con quỷ!

Họ biết rằng lý do tại sao Trình Uyên nói điều này là để nói với mọi người rằng anh ấy muốn trả thù cho Ô Đông Miện. Giống như khi anh ta mang Hắc Tử đi báo thù, nếu anh ta không giết Dương Duệ, anh ta nhất định sẽ không để cho Ô Đông Miện được chôn, hoặc để anh ta hận Jiuquan!

“Hai ngày, tôi chỉ cần hai ngày!” Trình Uyên trầm giọng nói.

Ngay lập tức, anh quay lưng bước ra ngoài.

“An Tương, đi gặp anh ấy đi.” Vân Dĩ Hà tỉnh dậy, nhanh chóng đi đến bên cạnh Bạch An Tương và nhắc nhở cô.

Bạch An Tương cũng hoàn hồn, vội vàng đuổi ra ngoài.

Ngay khi Trình Uyên bước ra cửa, anh đã đụng phải một bóng người.

Liên tục!

Bây giờ anh ấy làm tài xế toàn thời gian cho Trình Uyên tại bệnh viện Long Đàm.

Nhìn thấy Trình Uyên, Tian Tian nhanh chóng mất đi nụ cười, bước sang một bên, nhường chỗ cho Trình Uyên.

Trình Uyên nhìn anh thật sâu, nhưng không quá quan tâm.

“Em gái, bên trong xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhìn thấy Vân Dĩ Hà đi ra, cô vội vàng tiến lên hỏi.

Vân Dĩ Hà khinh thường liếc anh một cái, lãnh đạm nói:
“Chuyện gì xảy ra không liên quan đến anh.”

Bầu trời giễu cợt: “Chủ nhân xảy ra chuyện gì sao?”

“Chủ nhân gặp nạn, liên quan gì đến ngươi?” Vân Nghiêu lạnh lùng hỏi lại hắn, “Ngươi đã từng có chủ nhân trong lòng sao?”

Vẻ mặt Tưởng Thiên Lỗi có chút xấu hổ, anh thở dài: “Em gái, em đã thay đổi bản thân từ lâu rồi, sao em cứ phải cố chấp như vậy?”

Vân Dĩ Hà hơi kinh ngạc: “Người trước đây không có xúc phạm ta.”

Câu nói này lập tức làm cho Liệt Thiên một mặt đỏ bừng cả cổ.

Ý tứ của Vân Dĩ Hà rất rõ ràng, trước đây anh không hề xúc phạm tôi, bây giờ tôi đối với anh có thái độ cứng rắn, tôi không làm gì cả, chỉ đơn giản là không thích anh!

“Cút đi!” Vân Dĩ Hà lạnh lùng mắng.

Lúng túng hết lần này đến lần khác, anh nắm chặt tay, hơi cúi đầu rồi chậm rãi đi về, rời khỏi hành lang bên ngoài phòng mổ.

Vân Dĩ Hà là sư phụ của Trình Uyên, hiện tại anh ta cũng là tài xế của Trình Uyên, cô mắng anh ta nhưng anh ta thật sự không dám nói lại.

Tuy nhiên, sau khi quay lại, nụ cười trên mặt hắn lập tức biến mất, sau đó biến thành vẻ mặt hung dữ, trong mắt hiện lên một tia sáng.

Chương 2079

Chương 2079:

“Đàn bà hôi hám, sớm muộn gì tôi cũng đè cô xuống giường ...” trong lòng anh thâm mắng.

...

...

Trình Uyên đóng cửa trong phòng tối, buổi tối đèn không bật, đồ ăn cũng không được ăn, dù là Bạch An Tương gõ cửa, Lí Nam Địch hay Phương Tố Anh, anh ấy dường như đều không nghe thấy gì.

Hắn đang âm thầm khôi phục linh khí, trong lòng hoàn toàn im lặng.

Ô Đông Miện nói với anh ta rằng anh ta sẽ không sống được vài năm, nhưng khi anh ta thực sự chết, Trình Uyên vẫn không thể chấp nhận được, đặc biệt, anh ta chết cho chính mình.

Mặc dù không khó để khôi phục lại hào quang đã bị tiêu hao, nhưng phải mất hai ngày để trở lại thời kỳ hoàng kim của nó. Đó là một trò đùa. Phải mất ít nhất mười tháng rưỡi đối với những siêu năng lực như Trình Uyên và những người khác, để bù đắp cho linh khí bị thiếu trong cơ thể.

Nhưng Trình Uyên biết rằng anh ấy có thể đợi, nhưng Ô Đông Miện không thể đợi được, anh ấy đã chết, vì vậy anh ấy không thể đợi quá lâu.

Vì vậy, anh ta phải khôi phục linh khí trong cơ thể về trạng thái tốt nhất trong vòng hai ngày.

Trình Uyên đang ngồi trên giường đột nhiên đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, dùng hai tay mở rèm cửa, đẩy cửa sổ ra, một làn gió buổi tối mát mẻ lập tức phả vào mặt.

Nhưng vào lúc này, hai mắt của hắn đột nhiên mở to, trong mắt lóe lên huyền quang đỏ rực, lạnh lùng quét lên bầu trời bên ngoài một tiếng: “Ninh!”

Đột ngột.

Khi gió bay đi, luồng khí vô hình, giống như một cơn lốc xoáy lớn, tất cả đều lao đến cửa sổ của Trình Uyên.

...

Ở ngoài.

Bạch An Tương, Lí Nam Dịch và Phương Tố Anh, đang lo lắng không biết phải làm gì. Đột nhiên, Bạch An Tương dường như cảm nhận được điều gì đó, và cơ thể cô ấy đột nhiên run lên.

“không tốt!”

Cô ấy phớt lờ những người khác và đá tung cánh cửa.

“Trình Uyên dừng lại, bạn sẽ ...”

Hấp tấp thôi chưa đủ, háo hức muốn ăn đậu hũ nóng hôi... Những từ này đều dùng để miêu tả, bạn không thể vội vàng làm gì. Giống như khi bạn đổ nước vào ly, nó sẽ không bị tràn nếu bạn rót từ từ vào, và nếu bạn đổ cùng một lượng nước trong một giây thì chắc chắn nước sẽ văng ra xung quanh.

Còn cơ thể con người khác với cốc nước, thân thể con người thật ra mỏng manh hơn, đặc biệt là sức sát thương của linh lực có thể so sánh với nước.

Trình Uyên đã sử dụng sức mạnh của các quy tắc để thu hút linh lực một cách điên cuồng như vậy, điều này có thể khiến bản thân bị thương cả về thể chất lẫn tinh thần.

Nhìn thấy Trình Uyên theo cách này, Bạch An Tương càng cảm thấy lo lắng, và vội vàng muốn bước tới để ngăn cản.

Tuy nhiên.

“dừng lại!”

Trình Uyên găm lên mà không quay lại nhìn.

Giọng nói của anh ta lạnh lùng và tàn nhẫn, có chút khàn khàn, và đó dường như là một tiếng gầm kinh hoàng từ vực thẳm, khiến người ta sợ hãi khi nghe thấy.

Bạch An Tương trong tiềm thức rùng mình, bước chân cũng dừng lại.

Thật ra, cô không muốn ngăn Trình Uyên lại vì sợ hãi, nhưng bởi vì giọng nói của Trình Uyên vừa rồi khiến cô có cảm giác bị áp bức bần sinh, như thể cô phải nghe lời anh, điều này ...

Đó cũng là sức mạnh của các quy tắc!

Bạch An Tương sửng sốt, trong lòng thầm nghĩ Trình Uyên bây giờ đã có thể sử dụng thành thạo sức mạnh của quy tắc rồi sao?

Trước đây, khi ở Đảo Vàng, cô đã bị Trình Uyên ngăn cấm.

Lúc đó tất cả mọi người đều rất kinh ngạc, không ai nghĩ rằng Trình Uyên sẽ sử dụng sức mạnh của quy tắc, thật là kinh ngạc.

Về sau, Long Đào từ nguyên nhân đi ra.

Chương 2080

Chương 2080:

Vào thời điểm đó, Long nói: Trình Uyên không phải là một người theo nghĩa thông thường, anh ta dường như cũng có một ý chí nào đó được lưu trữ trong cơ thể của mình, và điều này sẽ tạo ra tài năng di truyền đã bị thay đổi trong cơ thể anh ta, dẫn đến dần dần đi vào cõi quý, nếu cứ tiếp tục như vậy, Hấn sẽ ngày càng khát máu hơn.

Không chỉ vậy, ý chí trong cơ thể Trình Uyên dường như còn mạnh hơn ý chí trong cơ thể Bạch Sĩ Câu!

Lý do tại sao họ yên tâm khi Trình Uyên bỏ đi một mình là để xác định rằng khi anh ta sống và chết, ý chí đó sẽ được gây ra để đánh bại Dương Duệ.

Nhưng một khi ý chí hoàn toàn thức tỉnh, Trình Uyên sẽ mất không chế, lúc này chỉ cần đến Tiêu Dao, bọn họ sẽ bắt đầu trận pháp trấn áp, trấn áp căn cứ tu luyện của mọi người đến Thần giới, bọn họ có cách làm Trình Uyên trở về với chính mình.

Kế hoạch là một kế hoạch như vậy, nhưng đôi khi kế hoạch luôn không theo kịp những thay đổi.

Đặc biệt, con người là một loại sinh vật giàu cảm xúc.

Bạch An Tương phớt lờ kế hoạch của họ, cô không muốn Trình Uyên một mình đối mặt với sự sống và cái chết, cô không muốn Trình Uyên trở thành một cỗ máy giết người, và cô không muốn thấy Trình Uyên phải chịu bất cứ tổn thương nào nên cô đã đến không e ngại.

Và Ô Đông Miện ...

Không ai ngờ rằng, ngoại trừ Bạch An Tương, ông lão này lại có tình cảm sâu đậm với Trình Uyên.

Bạch An Tương muốn ngăn Trình Uyên lại, nhưng không thể phá vỡ sức mạnh quy tắc của Trình Uyên, cơ thể cô run lên và muốn tiến về phía trước, nhưng chân cô như chứa đầy chì, rốt cuộc cô không thể rút ra được.

“Đừng ...” Nước mắt lo lắng của cô trào ra.

Tuy nhiên, Trình Uyên hoàn toàn phớt lờ.

“Chồng à, anh sẽ mất mạng nếu làm thế này!” Bạch An Tương kêu lên, “Quý nhân báo thù mười năm cũng không muộn. Anh muốn báo thù cho lão Ngô, anh sẽ ở lại với em. Chỉ cần đợi bảy tám ngày, chúng ta Lão Tổ đã khôi phục sức lực cũng không muộn, Dương Duệ không thể bay ra khỏi địa cầu sao? ”

“Bảy tám ngày...”

Đôi mắt Trình Uyên hơi nheo lại.

Tiếng khóc của Bạch An Tương cũng khiến trái tim anh đau nhói. Nhưng so với cái chết của Ô Đông Miện thì trọng lượng nhẹ hơn.

“Bảy tám ngày ...” Trình Uyên chua xót nói: “Chúng ta đang đợi, Ngô sư huynh không có khả năng chờ!”

Bảy tám ngày là thời gian đủ để cơ thể anh ta thối rữa.

“Nhưng người cứ như vậy cầu xin cái chết có gì khác nhau? Đến lúc đó không báo thù được, cho nên người ...” Bạch An Tương lo lắng nói.

“Ta có biện pháp!” Trình Uyên trầm giọng nói, trong mắt hiện lên một tia kiên quyết: “Người đi ra ngoài.”

Vừa đi ra ngoài, trái tim của Bạch An Tương đã nhảy lên.

Vẫn là sức mạnh của các quy tắc!

Với cô, câu này giống như một mệnh lệnh.

Cô không muốn đi ra ngoài, nhưng cô không thể kiểm soát được cơ thể của mình.

Khi tôi đi ra ngoài và đóng cửa, nước mắt đã chảy dài trên khuôn mặt của tôi.

Cho dù là Lí Nam Địch hay Phương Tố Anh, hai người họ đều không thể vào căn phòng này.

Ba người phụ nữ vội vàng.

Thời gian trôi qua, vòng xoáy linh lực càng lúc càng lớn, mặc dù người thường không thể nhìn thấy, nhưng chiến binh ở trên Thần Võ cảnh giới có thể nhận thức hoặc nhìn thấy được.

Và vào lúc này, ở một nơi nào đó trong TP.

Một người đàn ông trung niên trong bộ vest với hai tay đút túi đi chậm rãi dọc theo con phố nhộn nhịp của chợ đêm, bên cạnh anh ta là một cô gái nhỏ nhắn thoạt nhìn giống như một cặp cha con bình thường.

Bởi vì có rất nhiều người đi loại trên đường, không ai để ý đến hai người bình thường này cả.

Người đàn ông trung niên bước vào cửa hàng bánh, mua một hộp bánh trứng rồi đưa cho người phụ nữ nhỏ nhắn xung quanh khi anh ta bước ra.

“Tôi nhớ bạn đã thích điều này khi bạn còn là một đứa trẻ,” anh ấy nói với một nụ cười.

Người phụ nữ nhỏ nhắn, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, không có đưa tay gấp bánh trứng, nhẹ giọng nói: “Chủ nhân, làm ơn.”

Nói một cách ngắn gọn, hãy để hành động giao bánh trứng tạm dừng một lúc.

Chương 2081

Chương 2081:

Nụ cười trên khuôn mặt người đàn ông trung niên vẫn còn đó, nhưng ...

Bánh trứng vừa nướng xong đã bỏ vào thùng rác bên cạnh.

Người đàn ông trung niên không ai khác chính là Dương Duệ.

Còn người phụ nữ nhỏ nhắn là chỉ đề ném trái.

“Chỉ cần người chịu thua, chúng ta có thể trở lại chỗ trước.”
Sau một lúc lâu, Tiêu Viêm vội vàng nói.

Câu này, ý nghĩa này, cô đã nói với Dương Duệ không biết bao nhiêu lần từ hôm qua, nhưng kết quả lần nào cũng giống nhau.

Dương Duệ có thể trả lời bất kỳ câu hỏi nào của cô ấy, đối xử tốt với cô ấy như trước, và thậm chí cố gắng hết sức để làm hài lòng cô ấy, nhưng cô ấy chỉ có thể trả lời câu hỏi này.

Không trả lời thực sự là câu trả lời tốt nhất.

Mặc dù trong lòng Tiêu Viêm đã biết trước kết quả, nhưng tôi vẫn muốn trực tiếp nghe Dương Duệ nói.

Tuy nhiên, Dương Duệ không bao giờ nói.

Có lẽ như Vân Dĩ Hà đã nói, anh ta không mở miệng chuyện này, nhưng anh ta không muốn thực sự trở thành một người cô đơn.

Dương Duệ quay người bước đi.

Ném mím môi, trong mắt hiện lên một tia buồn bã, cuối cùng nhấc chân đi về hướng Dương Duệ.

Cô không muốn bỏ cuộc như thế này.

Và chỉ tại thời điểm này.

Dương Duệ đang đi về phía trước đột nhiên dừng lại, sau đó đột ngột quay đầu nhìn về phía đông nam.

Có vị trí của bệnh viện Long Đàn.

Những người khác không thể nhìn thấy, nhưng Dương Duệ có thể nhìn thấy rõ ràng.

Con lốc xoáy hào quang cực lớn giống như một cái phễu hứng bầu trời.

Thu thập?

Dương Duệ hai mắt dần dần mở to, trong mắt tràn đầy khó tin.

Hắn biết rằng Thu Thập Tinh Linh là một trận pháp mà ai đó muốn nhanh chóng khôi phục linh khí, và nó cũng có thể là một chức năng của sức mạnh của các quy tắc.

Hắn cũng biết sau khi tập hợp linh hồn nhanh như vậy để hấp thu linh lực, tổn thương đối với bản thân cực kỳ lớn.

Vì vậy, một số người muốn phục hồi sức lực nhanh chóng bằng mọi giá.

đó là ai?

Trình Uyên!

Dương Duệ hiểu ngay lập tức.

Nói cách khác, Ô Đông Miện đã nói dối anh ta, hoặc Ô Đông Miện đã chết, nếu không Trình Uyên không cần phải làm điều này với cái giá phải trả là tự hại mình.

Đôi mắt của Dương Duệ trở nên sáng hơn.

Chuyện tưởng chừng như rất phức tạp nhưng giờ đây bỗng trở nên đơn giản khiến anh vô cùng thích thú.

Vì vậy, anh bắt đầu đi về hướng bệnh viện Long Đàm.

Cô không thể nhìn thấy Vòng xoáy thu thập tinh linh, cũng như không cảm nhận được sự tồn tại của linh lực, nhưng từ sự thay đổi trong biểu hiện của Dương Duệ, cô biết rằng mọi thứ đang trở nên điên cuồng theo hướng mà cô không muốn nhìn thấy.

Tiêu Viêm ngăn lại Dương Duệ, chạy tới túm lấy tay áo anh:
“Chủ nhân, đừng!”

Dương Duệ bước chân dừng lại, sau đó quay đầu cười nói:
“Sư phụ đã đi một đoạn đường dài, chân vừa đau vừa mỏi, hiện tại ta xem đến cùng rồi, con của ta, ngươi còn nhỏ, không hiểu chuyện!”

Nói xong, anh đặt bàn tay to còn lại của mình lên bàn tay nhỏ bé của Tiêu Viêm, từ từ đẩy bàn tay nhỏ bé của cô ra.

Nàng lắc đầu, trong mắt lóe lên ngọc bội: “Không sai, sư phụ, ngươi đi sai đường.”

“Mọi người đều sẽ có một ngã ba trên con đường. Không ai có thể thực sự biết cái nào là cái đúng. Nhưng chỉ cần bạn chọn một con đường và đi tiếp, nó sẽ không tệ”. Dương Duệ nói, “Tôi không cần gì cả, vì tôi đã đi con đường này rồi. ”

Sau đó, sải chân sao băng.

Chương 2082

CHương 2082:

Tôi đã cố gắng thuyết phục tôi, nhưng đã quá muộn, bởi vì sao băng sải chân của Dương Duệ là sao băng sải chân thật. Một bước ra ngoài giống như sao băng, và nó bắn về phía xa với một tiếng “hả!” Mà mắt không chớp, và người đã biến mất Trong chợ đêm đông đúc.

Hai dòng nước mắt trong vắt tuyệt vọng trào ra khỏi mắt Tiêu Viêm, để chạm vào khuôn mặt hồng hào của cô.

“Đó là thứ tôi thích.” Cô ấy hét lên.

Người đi đường ngạc nhiên vì cô mà quay lại nhìn. Tiêu Viêm không quan tâm chút nào, cô khóc rất to.

Có trời mới biết bây giờ cô ấy đang rối và buồn như thế nào.

Khi còn rất nhỏ, cô đã được Dương Duệ mang đi nuôi nấng lớn lên, cô đã dạy cô rất nhiều điều, trong mắt Tiêu Viêm, Dương Duệ chính là cha cô, hay nói cách khác, anh còn thân thiết hơn cả của mình. cha ruột.

Về phần Trình Uyên ...

Đó là anh trai của anh, là bạn của cô, và quan trọng hơn, anh vẫn là người đang giấu trong lòng cô.

Dẫu biết rằng không có khả năng nào dành cho cô và Trình Uyên, nhưng loại chuyện này không bị lý trí và trí tuệ chinh phục, một số tình cảm sẽ là mãi mãi nếu chúng nảy mầm trong trái tim tôi.

Từ lần trốn thoát khỏi Đảo Vàng cho đến nhiều trải nghiệm tiếp theo, cô đã bị Trình Uyên nhìn thấy hơn một lần, nhưng mỗi khi nhớ lại, cô không hề chán ghét chút nào, thậm chí còn có chút ngưỡng ngùng trong lòng.

Giờ đây, người cô yêu nhất lại ra tay giết người cô yêu nhất.

Cô ấy bắt đầu bỏ chạy, đập nát bốn hoặc năm người đi bộ qua đường, và lao đến bệnh viện Long Đàn như một con điên.

...

...

Mặt khác.

Chưa đầy một phút, Dương Duệ đã đến cổng bệnh viện Long Đàn.

Mặc dù biết rằng phải mất ít nhất ba ngày mới có thể tập hợp linh hồn để hấp thu rồi mới có thể để Trình Uyên hoàn toàn khôi phục thực lực, nhưng hắn cũng không cần lo lắng như vậy, nhưng lúc này cũng không thể chờ đợi thêm được nữa.

Hắn mong muốn xông vào giết Trình Uyên và hấp thụ Bạch An Trương thì có thể coi thường mọi thứ, đến lúc đó dù Bạch Sĩ Câu và Long hợp lực thì hắn cũng có thể dễ dàng giết chết cả hai.

Lần này, nó thực sự chỉ cách một bước.

Nhưng đến bước này, vẫn có người không muốn anh ấy hoàn thành.

Một nam một nữ xuất hiện ở hướng lối vào bệnh viện, cả hai đều nghiêm nghị nhìn Dương Duệ đã vội vàng chạy tới.

Dương Duệ không khỏi sửng sốt khi nhìn thấy hai người này, liền dừng lại, có chút kinh ngạc nói: “Các người không nên ở đây.”

Người đàn ông và phụ nữ này là Long và Yên Nhiên.

Long bước tới, khẽ thở dài: “Em biết rồi, em không chịu nổi sự cần nhần của người phụ nữ này.”

Yên Nhiên nhìn anh một cách gay gắt.

“Bởi vì một người phụ nữ đa cảm, rất không khôn ngoan!”
Dương Duệ thẳng thừng nói.

Long nhún vai, làm ra vẻ lãnh đạm: “Cả đời người ta nhất định phải mắc một số sai lầm, nếu không thì làm sao biết được

mình sai hay đúng?”

“Thử với số phận là sự ngu dốt, chính là lòng nhân từ của một người phụ nữ!” Dương Duệ nói: “Anh và Trình Uyên càng ngày càng giống nhau.”

“Anh nói như vậy có chút không hợp lý. Anh ta là đàn em của tôi, nên càng ngày càng giống tôi.” Long vắn lại.

“Trước không bị rò rỉ, nhưng bây giờ thì cảm xúc.” Dương Duệ cười nói.

Long Vĩ giật mình, thản nhiên cười nói: “Ừm, thì ra là giống nhau.”

Kể từ khi Dương Duệ hấp thụ sức mạnh của các quy tắc của Hoàng Đại Cường, anh ấy đã trở thành bất khả chiến bại trên thế giới. Ngay cả khi Trình Uyên, Bạch Sĩ Câu, Bạch An Tương, Ô Đông Miện và những người khác hợp lực, họ không thể là đối thủ của anh ta. Vì vậy, trên thực tế, khả năng Trình Uyên và Long muốn tái xuất là rất mong manh.

Nhưng có một điều mà Dương Duệ không dám tới Giao Chỉ, bởi vì hấn sợ Đức Xá sắp đặt một trận pháp lớn trấn áp sức mạnh tu luyện và quy tắc trên Giao Chỉ, giống như trước kia.

Nhưng chỉ cần anh ấy không ở Đảo Vàng, anh ấy sẽ không bị lật úp miễn là anh ấy cẩn thận hơn. Đánh giá tính khí của Dương Duệ, anh ta tự nhiên sẽ không phạm sai lầm ngu ngốc.

Bằng cách này, có vẻ như Dương Duệ có thể dễ dàng hoàn thành mục tiêu của mình nếu hai bên không làm phiền nhau.

Chương 2083

Chương 2083:

Tuy nhiên, bản chất con người không có gì nổi bật. Dương Duệ sẽ không cho phép bất cứ ai có thể đe dọa anh ta, đặc biệt là sau khi anh ta đạt đến trạng thái này, vì vậy anh ta đã đóng băng thành phố Tân Dương.

Chắc chắn, Trình Uyên đã bị lừa, và họ cũng có những điểm khác biệt.

Họ lần lượt trở về thành phố Tân Dương, đó là một lựa chọn không sáng suốt, vì vậy Trình Uyên và Bạch An Tương tạm thời bị bỏ rơi, còn Ô Đông Miện thì chết.

Lúc này, Long và Yên Nhiên lại xuất hiện ở đây, Dương Duệ mặc dù rất khó hiểu nhưng cũng vui mừng khôn xiết.

“Vì sư huynh, ta có thể tha mạng cho ngươi.” Dương Duệ ngẩng đầu, thân thể hơi suy sụp cũng đáng giá tức thì, hắn từ khóe mắt nhìn hai người, kiêu ngạo tăng vọt.

Nói như vậy, hắn tự coi mình là cường giả hoàn toàn có thể thống trị sinh tử của rồng, nói cách khác, hắn không có ý định tranh đoạt với rồng, trong mắt hắn, con rồng lúc này không xứng chiến đấu với anh ta, hãy để một mình trở thành đối thủ của anh ta.

Đó là những gì anh ta nói, không thể để con rồng nhường đường cho anh ta vì anh ta có thể tha cho mình khỏi chết, nếu không, mục đích của con rồng ở đây là gì?

Dương Duệ biết điều đó, đó là lý do tại sao anh ấy nói như vậy.

Về phần con rồng, trong mắt lóe lên một tia sáng, ánh mắt càng sáng hơn, đối với Yên Nhiên nói: “Người trước tránh ra.”

Yên Nhiên do dự một lúc, sau đó lùi lại vài bước.

Ngay lập tức, con rồng lại tiến lên một bước, và sau đó hào quang của nó bốc lên.

“Cuộc đời của anh, anh không cần em tha thứ.” Anh nói.

sau đó.

Thế lực hùng mạnh đang hưng thịnh.

Dương Duệ kiêu hãnh đứng, bất động.

Long đánh vào ngực Dương Duệ một cú đấm, nhưng anh ta không thể tiến về phía trước ở khoảng cách năm inch.

Lực lượng của các quy tắc đã ngăn cản anh ta làm tổn thương Dương Duệ.

Dương Duệ cười khinh thường: “Tiểu huynh đệ, hôm nay ta muốn giết ngươi, dễ như bóp chết một con kiến.”

Long kinh hãi nhìn lên, rồi chợt cười bí hiểm: “Thật không?”

“Đại ca, ngươi cho rằng tài năng của ngươi thật sự chỉ kém ta một chút sao?”

“bùm!”

Sức mạnh của các quy tắc tan vỡ.

Dương Duệ còn chưa kịp kinh ngạc thì đã bị long đao đánh vào bụng dưới, cả người bay ra ngoài như điều đứt dây.

“làm sao vậy?”

Dương Duệ không thể hiểu được.

Tại sao rồng có thể phá vỡ sức mạnh của các quy tắc?

Bạn biết đấy, anh ấy thậm chí còn không thể đánh bại Minh Vương trước đây.

Theo quan điểm của Dương Duệ, có ít nhất hai trận đấu giữa con rồng và Ô Đông Miện.

Nhưng bây giờ, không chỉ Ô Đông Miện có thể phá vỡ các quy tắc, mà ngay cả con rồng cũng có thể.

Tất nhiên, đây không phải là sức mạnh không thể chịu đựng được của các quy tắc, mà là con rồng đã để lại rất nhiều sức mạnh khi chiến đấu chống lại Minh Vương!

Dương Duệ, người bay ngược, trong mắt lóe lên một tia sắc bén.

Anh ta không được hòa giải!

Hóa ra tôi còn tệ hơn một con rồng. Nếu không nhờ sức mạnh của luật lệ, anh sẽ không bao giờ có thể đuổi kịp con rồng trong đời.

“gì!”

Sự phản nộ!

Dương Duệ gầm lên!

Sau đó, giống như một ngôi sao băng, nó kéo chiếc đuôi dài của mình và bất ngờ phản chiếu lại!

Chương 2084

Chương 2084:

“Cẩn thận, chồng!” Yên Nhiên lo lắng hét lên khi cô nhìn thấy nó.

Ánh mắt Long ngưng tụ, sau đó hấn lùi lại một bước, đặt năm đấm về phía sau để tích tụ lực lượng, chờ đợi trong một mảng chật chẽ.

Dương Duệ nhanh chóng đập mạnh trở lại mặt đất, và vào lúc này, năm đấm tích điện của Long cũng đập ra.

“Bùm!”

Một cú va chạm cực lớn, tập trung vào hai người họ, lan ra xung quanh, ô tô trong sân bị lật và kính trong tòa nhà vỡ tung. Ngay cả những người trong sảnh bệnh viện muốn ghé cổ xem chuyện gì xảy ra cũng đều lão đảo.

Một lúc sau, Dương Duệ chống tay.

Quy dài trên một đầu gối.

Lúc này, miệng mũi rùng chảy máu, tóc tai bù xù, cánh tay duy nhất yếu ớt buông thõng trên mặt đất, toàn thân run rẩy.

Yên Nhiên chạy tới, ôm lấy thi thể rỗng, cô vừa giật mình vừa sợ hãi, vừa khóc vừa hỏi: “Ông xã, anh đừng làm em sợ, anh có khỏe không?”

Long vừa mở miệng định nói gì đó, nhưng lại phun ra một ngụm máu già kèm theo một tiếng “Ầm”.

“Đây là kết thúc trò chơi!” Dương Duệ hất tay áo một cái tự hào nói, đưa tay ra phía sau.

Chỉ với một đòn, con rồng đã bị thương nặng.

“Ta thật không hiểu, người tới đây là có mục đích gì, muốn chết?” Dương Duệ khinh thường hỏi Long.

Long được Yên Nhiên đỡ chậm rãi đứng dậy, tuy miệng đầy máu, khóe miệng hơi nhếch lên: “Người sẽ không bao giờ hiểu được.”

“Về thực lực, Trình Uyên không bằng cậu.” Dương Duệ chế nhạo: “Cậu thực sự trì hoãn thời gian bằng cái chết để khôi phục lại linh khí cho hắn. Thật sự là ngu ngốc và không thể ngốc được nữa.”

“Đương nhiên, nếu chủ nhân ở đó, ta có thể ba điếm sợ hãi, nhưng nếu ta đoán không lầm, chủ nhân cùng lão tử lúc này cũng cực kỳ yếu đi?”

Nhìn thấy Trình Uyên hút linh hồn, Dương Duệ trong lòng đã đoán được Ô Đông Miên hẳn là cực kỳ yếu, sức chiến đấu sẽ không còn, nếu không Trình Uyên sẽ không phải dùng phương thức tự hại này để tăng tốc độ khôi phục linh khí.

Tuy nhiên, ngay sau khi giọng nói của anh ấy rơi xuống, một giọng nói đột nhiên vang lên.

“Chủ nhân, chủ nhân đã chết!”

Liên Thiên lao ra khỏi sảnh bệnh viện Long Đàn với vẻ mặt phấn khích và chạy về phía Dương Duệ.

“Chết đi, ngươi đánh chết ta!”

Khi nói cho Dương Duệ biết tin tức, trên mặt hắn không giấu được vui mừng, như thể người chết không phải là sư phụ của hắn.

Nghe được tin tức này, Dương Duệ nhướng mày, trên mặt lộ ra một tia vui mừng.

Nhưng con rồng đã vội vàng chạy tới, đôi mắt của nó chột nhìn chăm chăm.

Long và Yên Nhiên vội vàng đi tới, nhìn thấy Trình Uyên đang sử dụng mảng hấp thụ thần khí, bọn họ đương nhiên biết chuyện gì đang xảy ra, mảng hấp thụ thần khí này muốn thu thập linh hồn cũng phải mất ít nhất hai ba ngày. Xem thêm Dương Duệ vào lúc này, ở đây, họ đã không ngần ngại ngăn chặn Dương Duệ, chỉ để câu giờ cho Trình Uyên.

Nhưng không ngờ rằng Ô Đông Miện đã chết.

“gì!”

Rồng gầm trời!

Khi nói đến tình cảm, điều sâu sắc nhất với Ô Đông Miện đương nhiên là con rồng.

Vì vậy, khi nghe tin Ô Đông Miện đã chết, con rồng đã nổi giận.

Anh ta đã gần hết nỏ, nhưng anh ta đột ngột đứng dậy, và sau đó với một cú “đâm”, anh ta xé áo khoác của mình thành nhiều mảnh.

“Người giết sư phụ?”

Giọng nói của anh vô cùng lạnh lùng, bên tai người ta truyền đến một loại cảm giác rợn người, khiến Dương Duệ rất khó chịu.

Dương Duệ cho rằng bây giờ anh ta đã xa cách, nên tự nhiên anh ta sẽ không sợ con rồng.

Hắn hừ lạnh: “Thì sao? Người hiện tại bị thương nặng, chỉ cần ta một ngón tay có thể giết người, người còn muốn báo thù cho Sư phụ sao?”

“Đó là một trò đùa lớn.”

Chương 2085

Chương 2085:

Liên Thiên chạy đến chỗ Dương Duệ, chỉ vào con rồng mà chế nhạo: “Long, ngươi bây giờ còn tự phụ như vậy. Đại ca có thể giết cả sư phụ. Ngươi là cái gì? Dám nói chuyện này với đại ca sao?” ”

“Đồ dã thú giết chủ và tổ tiên!” Yên Nhiên giận dữ chửi rủa.

“Thần thú?” Liên Thiên đột nhiên cười nói: “Được rồi, đại ca, giao cho ngươi con rồng, cho ta đứa nhỏ này!

Bị sự ép buộc của Trình Uyên, Liên Thiên không dám làm gì, bây giờ nhìn thấy Dương Duệ sợ hết can đảm, đột nhiên mạnh mẽ trở lại.

Hơn nữa, từ cuộc đối thoại giữa Long và Dương Duệ, Liên Thiên đã nghe thấy Trình Uyên đã cạn kiệt linh lực và Dương Duệ có lợi thế, vì vậy, vào lúc này, anh ta không ngần ngại đứng dậy và quay trở lại Dương Duệ's. “ôm hôn”.

“Ngươi không phải đang mắng ta dã thú sao? Được rồi, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là dã thú thật.”

Nói xong, anh ta bước đến chỗ Yên Nhiên.

Dương Duệ vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo, nhưng khi nhìn thấy cảnh này, tim đập đột nhiên co rút lại.

“Tiểu huynh đệ, đừng ...!”

Hắn vội vàng muốn ngăn cản, nhưng vẫn là chậm một bước.

Một tiếng “Bùm!”, Liên Thiên bay ra một quả đấm, cùng một tiếng “phốc”, một vòi máu già phun ra, ngay lập tức đập vỡ tường sân ở lối vào bệnh viện, rơi xuống đất.

Con rồng đang bảo vệ Yên Nhiên.

Tôi nhìn thấy ánh sáng đen kỳ lạ trong mắt anh ấy vào lúc này.

Linh khí trên người hắn cũng không ngừng bốc lên, thân thể còn có chút run rẩy vừa rồi cũng cao như nhũn ra.

Dương Duệ bất giác nhíu mày.

Anh ta nhanh chóng trôi lên khỏi đồng gạch vỡ và bức tường vỡ vì sợ hãi, và khuôn mặt đầy kinh hoàng.

Bạn biết không, đôi mắt đỏ của Trình Uyên cũng được thừa hưởng sức mạnh từ huyết thống của gia tộc Cheng, và nguồn gốc của sức mạnh huyết thống này chính là rồng.

Nhưng chưa ai nhìn thấy rồng sử dụng sức mạnh của máu, không phải bởi vì sức mạnh của máu rồng yếu, mà bởi vì con

rồng đã từng là bất khả chiến bại trên thế giới, và không ai có thể buộc nó sử dụng sức mạnh của máu.

Bây giờ, sau khi nhìn thấy sức mạnh của Dương Duệ, sức mạnh huyết thống của anh ta cuối cùng cũng có ích.

Long tiến lên một bước, bước chân này cho người ta cảm giác quyết tâm, hấn như thần chết, ai đi về phía hấn sẽ suýt chút nữa đến cái chết.

Vẻ mặt Dương Duệ càng thêm ngưng trọng.

Anh đột nhiên không thể nhìn thấu sức mạnh của con rồng.

“gì!”

Đúng lúc này, con rồng đột nhiên ngẩng đầu gầm trời, sau đó thân ảnh đột nhiên biến mất.

“Cấm! Cấm! Cấm!”

Dương Duệ trong lòng chấn động, vội vàng ngón tay ba hướng nam, đông tây, đồng thời uống ba chữ cấm chế, pháp tắc phát huy tác dụng, ba phương đồng loạt trấn giữ rồng “bên ngoài”.

Ba phương hướng này giống như ba bức tường băng đột nhiên xuất hiện.

Tuy nhiên, con rồng đột nhiên xuất hiện trước mặt Dương Duệ, loại quy tắc sức mạnh này hoàn toàn không ảnh hưởng

đến anh ta.

“Bùm!”

Lửa giận dữ dội, lửa giận cũng dữ dội.

Một ngọn lửa lóe lên, và sau đó một ngọn lửa cuộn cuộn đột nhiên bay lên Liên Thiên, ngay lập tức nhấn chìm Dương Duệ và nuốt chửng nó!

Bàn tay của Long bám vào eo của Dương Duệ, ngăn cản anh ta thoát khỏi biển lửa này.

Băng trên người Dương Duệ nổi lên rồi tan rồi lại trôi dạt, vùng vẫy trong biển lửa. Anh cố gắng đẩy con rồng ra, dùng tay và chân đan vào nhau, nhưng lúc này con rồng như dính chặt lấy anh, dù có ném thế nào anh cũng không thể thoát khỏi nó.

Đôi mắt của con rồng đen như mực.

Cảnh này rất giống với cảnh Trình Uyên kích hoạt sức mạnh máu khi chưa luyện võ.

Tất nhiên quy mô là khác nhau.

Chương 2086

Chương 2086:

Sau khi con rồng bộc lộ sức mạnh của máu, và phù hợp với tài năng bản năng của mình, ngọn lửa nối tiếp nhau, rất ngoạn mục. Người dân ở thành phố Tân Dương có thể nhìn thấy nó, và tất cả những ai nhìn thấy nó đều bị sốc.

Trong ngọn lửa, Dương Duệ chỉ có thể liên tục quán mình bằng những lớp băng dày, nếu không sẽ bị ngọn lửa nuốt chửng. Nhưng đây không phải là một giải pháp lâu dài, nó dường như đã hình thành một bế tắc kỳ lạ trong một thời gian.

Con rồng đang bầy Dương Duệ với sự sống của mình, và Dương Duệ đang cố gắng chống đỡ, chờ cho linh khí của con rồng cạn kiệt.

Nó phụ thuộc vào cả hai bên, ai sẽ là người trút giận trước.

Nếu không có những yếu tố ngoài tòa, có lẽ Long thực sự có thể làm tổn thương Dương Duệ nghiêm trọng và câu giờ cho Trình Uyên, nhưng thật đáng tiếc

Cuộc đối đầu giữa Long và Dương Duệ khiến khuôn mặt Yên Nhiên căng thẳng, cô lo lắng, nước mắt lưng tròng.

Cô biết rằng con rồng đã đến cuối trận, nếu cứ tiếp tục như thế này thì không chỉ tiêu hao linh khí mà còn là tính mạng của

hắn, dù có thắng được thì cơ hội sống sót của hắn cũng rất thấp.

Nghĩ đến những tháng ngày hạnh phúc bên con rồng nhiều năm như vậy, trong lòng Yên Nhiên lại cảm thấy bất đắc dĩ.

Cô muốn dừng lại.

Nhưng mà, đúng lúc này, một bóng người chợt lóe lên trước mặt hắn.

Yên Nhiên đột nhiên cảnh giác, nhưng cũng đã muộn một bước.

Một tiếng “rầm”, bụng dưới của cô bị một lực rất lớn đập vào.

“Phốc!” Phun ra một ngụm máu, cả người bị đánh bay ra xa.

Khi ngã xuống đất, cô chỉ cảm thấy đau như sưng đầu, choáng váng, bụng đau, cô cố ngước mắt lên thì cả thế giới trước mắt đều mờ mịt.

Liên Thiên hiện ra trước mặt.

Vừa rồi, Dương Duệ chỉ tay tùy tiện, cả người Liên Thiên đột nhiên biến mất, lập tức cả người như thay đổi, toàn thân toát ra hơi thở nồng đậm.

Dương Duệ đang giãy dựa trong lửa giận nhếch lên khóe miệng sau khi nhìn thấy cảnh này: “Quyền lực của quy tắc

không chỉ có thay đổi, mà còn là ban tặng! Ta ban tặng uy lực của Thần Thông Siêu Cấp Võ Cảnh! , ngay cả khi bạn gài bẫy tôi Tôi có thể làm gì ở đây ”

“Ta sẽ cho ngươi tận mắt nhìn thấy người yêu cùng bằng hữu, tất cả đều chết ở trước mặt ngươi.”

Long không ngờ Dương Duệ sẽ làm điều này, và anh ấy đã bị sốc và tức giận ngay lập tức.

Nhưng anh ta không có việc gì làm, nếu Dương Duệ được thả vào lúc này, chưa nói đến việc Yên Nhiên không thể được cứu, thậm chí anh ta sẽ bị Dương Duệ giết chết ngay lập tức. 0

Từng bước về phía Yên Nhiên, người đã mất sức phản kháng.

“Mỹ nhân, ngươi không phải vừa mới mắng ta dã thú sao? Ta sẽ cho ngươi biết thế nào là dã thú.”

Nói xong, cô bước đến chỗ Yên Nhiên ngồi xổm xuống, đưa tay nhéo chiếc cằm nhọn của cô, sững sờ nâng người Yên Nhiên lên.

“Ngươi dám động nàng, ta liền giết ngươi còn sống!” Trong lửa giận gầm lên tiếng rống.

Tuy nhiên, Liên Thiên lại giễu cợt: “Ngươi trước lo lắng cho mình đi, uy hiếp ta. Ngươi bây giờ có tư cách uy hiếp ta sao? Đừng nói đại ca sẽ không buông tha ngươi. Cho dù ngươi hết khó khăn cũng không được.” Bây giờ, tôi có thể đánh bại bạn như một con chó. ”

“Đôi với người phụ nữ của bạn tsk tsk”

Liên Thiên im lặng hút một cái thật sâu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Yên Nhiên: “Vẫn rất thơm!”

Đôi mắt của con rồng sắp bị tách ra.

Dương Duệ trông im lặng.

Chuyện gì sắp xảy ra tiếp theo, dường như không cần nghĩ cũng biết, ai cũng biết.

Tuy nhiên, đó là vào thời điểm này.

“cuộn!”

Một giọng nói dồn dập như sấm, trong nháy mắt có một bóng người đến với Liên Thiên và Yên Nhiên.

Bộ dáng nhanh chóng, hướng chỉ là Liên Thiên còn không có phản ứng, ngay cả thanh long cùng Dương Duệ trong hỏa diễm cũng không có phản ứng.

Sấm.

“Bốp!” Có một âm thanh giòn giã.

Trời như tát nước hết cả lên.

Chương 2087

Chương 2087:

Anh ta nằm rạp xuống đất như một con chó, gần như không thể đứng dậy, mắt nhìn bóng dáng vừa xuất hiện mà kinh hãi không thể giải thích được.

Bạch Sĩ Câu!

Bạch Sĩ Câu xuất hiện, vươn một bàn tay, nhẹ nhàng ôm Yên Nhiên, trịnh trọng nhìn ngọn lửa trước mặt.

“Long, không sao đâu.” Anh ta nói, “Mọi việc còn lại cho tôi!”.

Trong ngọn lửa, con rồng thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt tối sầm tức giận lúc này cũng dần trở lại bình thường, ngọn lửa biến mất không còn tăm hơi.

“Bắn!”

Khoảnh khắc ngọn lửa biến mất, con rồng rơi xuống đất, sống chết không rõ.

Cuối cùng Dương Duệ cũng thoát khỏi khó khăn, anh ta bắt tay, rũ bỏ lớp váng băng trên người rồi bước ra ngoài ngay lập tức.

“Cuối cùng, chính là đôi đầu sức mạnh của quy tắc của chúng ta!” Dương Duệ nói.

Bạch Sĩ Câu khẽ thở dài, “Không nhất định.”

Dương Duệ cho rằng chỉ cần Bạch Sĩ Câu bị giết, trên đời này sẽ không có ai có thể uy hiếp được hắn.

Nhưng Bạch Sĩ Câu lại không nghĩ như vậy.

Nghe vậy, Dương Duệ hơi kinh ngạc, không khỏi nhìn về phía vòng xoáy linh lực của Long, kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ người cho rằng hắn có thể là đối thủ của ta.”

Long mạnh hơn Trình Uyên và Bạch Sĩ Câu mạnh hơn, nhưng hai người này thực sự phải cố gắng hết sức để bảo vệ pháp luật của Trình Uyên, điều này khiến Dương Duệ rất bối rối.

Bạch Sĩ Câu nghiêm nghị nói: “Ít nhất hiện tại, người không thể dễ dàng thắng được.”

Nói một bước về phía Dương Duệ.

Dương Duệ ánh mắt ngưng tụ, sau đó phát tay: “Ninh tống!”

Đột nhiên, không gian trước mặt Bạch Sĩ Câu bắt đầu biến dạng, điều này mắt thường không thể nhìn thấy được, nhưng Bạch Sĩ Câu, người cũng có pháp tắc, có thể nhìn thấy được.

Hắn cũng hơi vươn tay: “Cấm!”

Ngay lập tức, không gian ngừng biến dạng, và sau đó cơ thể của anh ta bằng cách nào đó xuất hiện trước mặt Dương Duệ từ một hướng khác.

Đây là sức mạnh của các quy tắc.

Trong thế giới này, họ có thể sử dụng bất kỳ quy tắc nào, chẳng hạn như quy tắc của không gian, vì vậy họ có thể bước sang một hướng khác bằng cách đi trên một đường thẳng, điều này hoàn toàn được cho phép trong quy tắc mà anh đặt ra.

Ngay lập tức, anh chỉ vào áo vest của Dương Duệ.

“Hừ!” Một tiếng, tảng băng nặng nề nổi lên chặn đứng ngón tay của Bạch Sĩ Câu, sau đó, thân thể của Dương Duệ cũng bị băng nặng ép ra một cách khó hiểu, giống như lúc trước hắn bị nhúng vào trong băng vậy, cũng giống như vậy. loại kỹ thuật xuyên tường khi làm phép.

Các quy tắc của anh ta cho phép anh ta đi qua bất cứ đâu.

Một cú đấm nổ về phía Bạch Sĩ Câu.

Ngón tay và nắm đấm giao nhau, lực lượng của vô số quy tắc tràn ra khắp nơi, những thứ xung quanh bị xé nát một cách khó hiểu, và một chiếc xe ở rất gần bọn họ lập tức bị áp lực vô hình nghiền nát.

Trong cú đấm và ngón tay này, cả hai đã sử dụng sức mạnh của một vài quy tắc để củng cố lẫn nhau.

Bạch Sĩ Câu không thể ngăn mình và bắt đầu rút lui.

Dương Duệ ánh mắt ngưng tụ, hấn đột nhiên tiến lên.

“Khoảng cách giữa ngươi và ta không chỉ là sức mạnh của quy tắc này, mà còn là tài năng bản năng của chính ngươi!”

Sau khi Bạch Sĩ Câu rút lui hơn mười bước, dưới chân bắt đầu hình thành băng, toàn thân trong nháy mắt đông cứng lại.

Ngay sau đó, băng trên người anh bắt đầu vỡ ra.

Dù bản năng tài năng mạnh đến đâu cũng không thể giết chết chủ nhân của pháp tắc, dù sao cũng có thể lãng phí một chút thời gian của Bạch Sĩ Câu.

Và thời gian ít ỏi này đủ để anh ta sử dụng hai hoặc ba quy tắc.

Đây là tính toán của Dương Duệ, anh ta đây tính toán ngay cả trong những trận đánh nhau.

Vì vậy, khi Bạch Sĩ Câu phá được Kiên băng, Dương Duệ đã đến với anh ta, và chỉ vào giữa lông mày của Bạch Sĩ Câu.

Chương 2088

Chương 2088:

“Bùm!”

Âm thanh chói tai.

Bạch Sĩ Câu không có thời gian để né tránh, chỉ có thể xấu hổ lui về phía sau, đồng thời đưa tay đỡ đòn.

Nhưng sức mạnh khổng lồ của các quy tắc vẫn thổi bay anh ta.

Dương Duệ ánh mắt lóe lên, pháp tắc được kích hoạt. Bạch Sĩ Câu đang bay lộn ngược bỗng trở nên cực kỳ chậm chạp. Sau đó Dương Duệ đuổi kịp anh ta từng bước một và tát vào ngực anh ta.

“Bùm!” Bạch Sĩ Câu thân thể đột nhiên sụp đổ.

Nhưng sau đó, cơ thể tan nát biến thành một đống bùn.

Dương Duệ cau mày.

Sau đó, một lực lượng khổng lồ đã được tải lên từ bên dưới.

Trước khi anh có thể cúi đầu, lớp băng nặng nề đã bao bọc lấy Dương Duệ.

Với thực lực của Dương Duệ được cải thiện, tài năng và sức mạnh bản năng của anh ta cũng mạnh hơn trước gấp mấy lần.

Băng nặng tan vỡ, nhưng nó cũng giúp Dương Duệ đỡ đòn bất ngờ này, giúp anh bình tĩnh quay đầu lại.

Bạch Sĩ Câu không bị hấn giết chết, bởi vì khi bị đánh bay ra ngoài, hắn còn dùng sức mạnh pháp tắc vội vàng tạo ra một ảo ảnh tương tự như một “ảo ảnh” cho mình. Nhưng Bạch Sĩ Câu thật đã bước ra hướng khác.

Cuộc chiến sức mạnh của các quy tắc đầy bất trắc, chỉ cần một người không cẩn thận, cả hai sẽ có cơ hội bị phe kia giết chết.

Mặc dù Dương Duệ có ưu thế hơn Bạch Sĩ Câu, nhưng Bạch Sĩ Câu không phải không có sức chiến đấu. Ít nhất, không chỉ có Dương Duệ giỏi tính toán, mà Bạch Sĩ Câu cũng giỏi về mặt này.

Kết quả là cuộc chiến sức mạnh của các quy tắc tại đây đã rơi vào bế tắc.

Và bên kia.

Sau khi sắc trời chậm lại, nhìn thấy nhất thời hai người sẽ không phân thắng bại, Dương Duệ có thể thượng phong, tên này lại đột nhiên trở nên kiêu ngạo.

Đầu tiên anh bước đến con rỗng đang ngất xỉu trên mặt đất, giơ chân đá nó sang một bên, rồi bước đến chỗ Yên Nhiên đang hôn mê, với nụ cười gian ác trên miệng.

Nắm lấy tóc của Yên Nhiên, cô ấy đi về phía bệnh viện mà không chút thương hại.

“Cuối cùng thì cậu vẫn chưa rơi vào tay tớ, hahaha”

Bây giờ Liên Thiên rất tự hào.

Dương Duệ cho hắn cảnh giới võ công siêu phàm, khiến hắn tràn đầy tự tin, trong lòng thầm nghĩ, chỉ cần Dương Duệ có thể đánh bại Bạch Sĩ Câu, hắn sẽ là một người dưới vạn.

Đối với những người như Long Trình Uyên Yên Nhiên trước mặt, anh sẽ không coi trọng.

“Trình Uyên có lẽ đã nhìn thấy cảnh tượng ở đây lâu lắm rồi, nhưng bây giờ không ngăn cản được nữa, nên để tôi theo dõi tôi, làm sao lại phá hỏng mọi chuyện về cậu ấy.”

Nói đến đây, anh ta lộ ra một tia giễu cợt xấu xa mà nhìn Yên Nhiên: “Bao gồm cả anh!”

Lập tức, anh kéo Yên Nhiên xuống lầu dưới của bệnh viện, đối diện với cửa sổ mà Long lặn vào, đắc thắng nói: “Trình Uyên, anh sẽ để em đánh một hồi, vì hiện tại anh có chuyện tốt phải làm.”

“Đừng lo lắng, ta sẽ để ngươi chết lần cuối cùng, vì ta muốn ngươi tận mắt chứng kiến tất cả những chuyện này, ta sẽ nhân đôi sự sỉ nhục mà ta đã phải gánh chịu vì ngươi!”

“Hahaha”

Tất nhiên Trình Uyên có thể thấy điều đó ngay từ đầu, cậu đã nhìn thấy mọi thứ trước mắt.

Tuy nhiên, anh ấy không thể dừng lại lúc này.

Đừng nói rằng dừng lại đột ngột sẽ làm tăng gấp đôi sát thương mà anh ta phải nhận, và anh ta sẽ không hấp thụ được nhiều linh khí, nếu không có linh khí, anh ta không khác gì một người bình thường và không thể thay đổi bất cứ điều gì.

Vì vậy, nhìn Long làm việc tuyệt vọng vì mình, nhìn Yên Nhiên bị làm nhục, nhìn Bạch Sĩ Câu và Dương Duệ đánh nhau, Trình Uyên chột tự trách mình.

“Có lẽ, lần này tôi đã thực sự sai lầm.” Anh lầm bầm.

Ở cửa, lực lượng quy tắc bấy Bạch An Tương biến mất, cô loạng choạng đến bên cạnh Trình Uyên, duỗi tay nhỏ bé ra, nắm lấy bàn tay to lớn của anh.

“Cho dù sai, ta cũng sẽ cùng ngươi làm sai.” Nàng nhẹ giọng an ủi hẳn.

Chương 2089

Chương 2089:

Bạch An Tương yêu Trình Uyên vào lúc này, và thật lòng muốn an ủi anh ấy và muốn anh ấy cảm thấy tốt hơn. Tuy nhiên, người nói vô tình và người nghe cố ý, nghe những lời của Bạch An Tương, lòng Trình Uyên đầy đau khổ và tự trách.

Có vẻ như tôi đã thực sự sai lầm.

Nếu anh ta nghe lời Bạch Sĩ Câu và con rông, và không trở lại để giải cứu thành phố Tân Dương, anh ta sẽ không bị mắc vào kế hoạch của Dương Duệ. Sau đó, họ có thể sắp xếp cùng nhau một cách bình tĩnh.

Nhưng bây giờ, đã quá muộn để nói bất cứ điều gì.

Đối mặt với sự khiêu khích của Liên Thiên, Trình Uyên vẫn tự trách mình, thấy Liên Thiên kéo Yên Nhiên về phía trước như một con chó chết, lại nhớ đến việc Yên Nhiên và Long đã đối xử tốt với mình, lòng anh càng khó chịu, hai mắt ứa máu.

“Đồ chó, tôi đã biết nó sẽ như thế này, tôi nên bẻ nó thành nhiều mảnh!” Anh nghiến răng.

Thật ra, cho tới bây giờ, Trình Uyên cũng không biết lúc đó mình đã thất vào đầu mình sợi dây nào, cũng không giết Liên Thiên.

Không ai có thể nghĩ Yên Nhiên sẽ phải đối mặt với điều gì tiếp theo.

Liên Thiên hét lên với Trình Uyên, chỉ để kích thích Trình Uyên, chỉ để thể hiện với Trình Uyên, giống như một trò đùa bốn cột.

nhưng.

Khi anh ta đã sẵn sàng để thưởng thức con mồi một cách đẹp mắt.

Một luồng khí đen bao quanh anh.

“tòa tử hình!”

Có một thức uống ngọt ngào.

Ngay lập tức, vô số hắc khí giáng xuống, chặn hết đường Liên Thiên.

Liên Thiên chấn động, hắc vôi vàng véo thủ pháp, “huhuhu” đất đá dưới đất bay lên, lập tức tạo thành kết giới bằng đất và đá bảo vệ toàn thân hắn.

Hắc khí xông thẳng vào mặt hắn, không ngừng ăn mòn đất đá, khi đất đá gặp hắc khí thì từ từ biến thành màu đen, sau đó yếu ớt tràn ra.

Sao Minh Vương xuất hiện.

Nàng đầu tiên là đi tới bên người long mê, nhìn chăm chăm nam nhân nằm trên mặt đất, nhìn chăm chăm nam nhân từng yêu sâu đậm, sau đó tàn nhẫn muốn giết nàng.

Cô ấy ghét anh ta!

Cô đã có thể sống sót cho đến bây giờ, và điều duy nhất hỗ trợ cô là giết anh ta.

Anh đã hủy hoại cô trong tám mươi năm!

Hôm nay, đó là cơ hội chỉ có một lần trong đời. Cô ấy muốn giết con rồng, cô ấy chỉ cần giơ tay lên.

Nhưng vào lúc này, thân thể Minh Vương gia bắt đầu kịch liệt run rẩy.

giết chết!

Vẫn không giết

Cô ấy không thể lựa chọn.

Lúc này, Long dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, mi mắt khẽ run lên rồi mở ra, nhìn thấy Minh Vương trước mặt.

Long cười.

Minh Vương giận dữ hét lên, nắm lấy cổ áo con rồng và nhấc bổng nó lên: “Người đang chế nhạo ta vì không thể làm được việc này?”

Long hơi kinh ngạc, sau đó vất vả lắc đầu: “Không có.”

Nói xong, máu trong miệng hắn bắt đầu chảy ra.

“Người chết tiệt” Minh Vương nghiến răng, trong mắt chột lóe một tia kiên định.

Sau đó, anh ta đập lòng bàn tay của mình sau con rồng.

Ngay sau lưng con rồng, một mảnh đất đá đột nhiên cong lên khỏi mặt đất, trong nháy mắt hình thành một pháo đài nhỏ, một thanh kiếm đá từ bên trong nhô ra đâm vào lưng con rồng.

“Vì bạn đang rất do dự, hãy để tôi đưa ra quyết định cho bạn!”

“cuộn!”

“bùm!”

Thanh kiếm đá vỡ tan tành và đất đá tan tành.

Chương 2090

Chương 2090:

Liên Thiên xuyên qua mặt đất, bỏ qua năng lượng màu đen, đi vòng qua phía sau con rồng, và hiện ra bản thân.

Nhưng Minh Vương đánh nát kiếm đá của hắn, nhưng lại đánh giá thấp thực lực của Liên Thiên, cả người chấn động bay ra ngoài, nhân tiện ôm long bào rơi vào phía xa.

“Phốc!” Minh Vương nổi máu, không nhịn được phun ra một ngụm máu.

“Mạnh như vậy ...” Cô chặt vật chống đỡ nửa người, kinh hãi nhìn Liên Thiên.

Mà ngay cả Liên Thiên cũng coi như không có việc gì, hắn vỗ vỗ quần áo dính chút bụi đất, khoe miệng nở nụ cười: “Minh Vương, người cho rằng ta là ta trước kia sao?”

Nói cách khác, ngay cả Liên Thiên và Dương Duệ đều đã ở dưới Minh Vương, đặc biệt lúc đầu, Minh Vương vẫn là hai người đã bị khuất phục bởi vũ lực, bây giờ nông nô của Tian trở lại, điều đó tự nhiên là không đủ.

Hắn bước tới gần Minh Vương, từ trên xuống dưới nhìn Minh Vương, cười xấu xa nói: “Người nghĩ cái gì cả đời, không phải là trả thù sao? Bây giờ kẻ địch ở trước mặt muốn tàn sát

ngươi, tại sao vậy?” không làm được sao? Nếu không khỏi, ta giết ngươi không vui sao? ”

Minh Vương khịt mũi lạnh lùng và kéo theo con rồng đằng sau mình, động tác này là sạch sẽ và không suy nghĩ, hoàn toàn trong tiềm thức, và cô ấy thậm chí không nhận ra nó.

“bạn muốn chết!”

Minh Vương vươn lòng bàn tay ra, và ngay lập tức hắc khí tràn ngập Liên Thiên.

Tuy nhiên.

“quá chậm!”

Hình bóng của Liên Thiên đột nhiên biến mất, khi hắc xuất hiện trở lại thì đã đến bên cạnh Minh Vương rồi. Anh ta giơ chân lên và đá trở lại nữ hoàng của Minh Vương.

“phun!”

Một ngụm máu phun ra, Minh Vương lại bị đá bay ra ngoài.

Nhưng lần này, trước khi sao Minh Vương hạ cánh, trời đột ngột nổi sóng, cô đá vào đầu Minh Vương, đập cô ngã xuống đất, đập sán bê tông thành một cái hố.

“Bùm!” Một đám khói bốc lên.

Liên Thiên giẫm Minh Vương dưới chân, chế nhạo, “Haha, vị này Minh Vương thế nào?”

“Cũng là Minh Vương? Tôi pooh!”

Minh Vương hoàn toàn không thể nhúc nhích khi bị giẫm lên, nhất là tư thế này quá nhục nhã, lại bị thương nặng, khóe miệng không ngừng ứa máu, tức giận chửi rủa: “Nô lệ luôn là nô lệ, cho dù mạnh mẽ đến đâu.” người trở thành, thì cũng là do người khác ban cho người, vậy mẫu thân của nàng là cái khí chất gì? ”

Anh ta đã tu hành gần hai trăm năm, và anh ta luôn đóng vai một đứa em trai.

Là em trai của Dương Duệ, em trai của Minh Vương, và thậm chí là em trai của Trình Uyên. Cho nên đối với Liên Thiên mà nói, câu này thật độc.

Sau khi bị bại lộ, vẻ giễu cợt trên mặt Thiên Tử biến mất, thay vào đó là sự tức giận.

“Người đang tìm cái chết, ta chết tiệt chà đạp người!”

“Bùm!” Anh nhấc chân dậm vào đầu Minh Vương một cái hỗn độn.

Minh Vương chật vật chống đỡ, máu chảy ra từ miệng, mũi và tai, nhưng hắn không nói một lời, trong lời nói của nàng: “Bà già của ta đã sống trong địa ngục tám mươi năm rồi, tội gì không chịu nổi. ? ”

Nhưng cô ấy luôn là một người.

Suy cho cùng, con người vẫn mong manh, con người sẽ chết, và Minh Minh Vương cũng không ngoại lệ.

Lúc này, cô đã có chút bối rối vì bị trời đánh.

Nhìn tất cả những thứ này, Long cũng tức giận muốn ngăn cản Liên Thiên, nhưng hắn còn bị thương nặng hơn Minh Vương, lại bị Liên Thiên đuổi ra ngoài, sống chết không rõ.

“Đồ rác rưởi, ngươi còn không có tư cách đi giày cho ta!”
Minh Vương đất chấn động, hắn ngạo nghễ nguyên rửa: “Ta giết ngươi rác rưởi, đơn giản như bóp chết một con kiến. Giết ngươi, ta lại giết rồng, sau đó Dùng tay vặn đầu Trình Uyên!”

Nói xong, anh ta lại giơ chân lên thật mạnh.

Lúc này dưới chân hắn có một cỗ sức mạnh sò sò, chỉ cần hắn giẫm phải hắn, đầu Minh Vương nhất định sẽ vỡ nát.

“bùm!”

Đã có những tiếng ồn rất lớn.

Trước khi cả Liên Thiên kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra, cơ thể anh đã bị thổi bay.

Chương 2091

Chương 2091:

Minh Vương, người đang chờ chết, đột nhiên mở to mắt.

Bạch Sĩ Câu đang đánh nhau từ xa đã bị Dương Duệ chia vào vai rồi ngã xuống đất, nhưng khi nhìn thấy cảnh này, trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Dương Duệ cau mày dữ tợn.

Tôi nhìn thấy một bóng người nhanh chóng lướt qua, rồi đâm vào đầu Liên Thiên, vì vậy Liên Thiên bị văng lên trời như điều đứt dây.

Các người biết, Liên Thiên được Dương Duệ ban cho sức mạnh của Siêu cấp Võ giả giai đoạn cuối, có thể nói không ai là đối thủ của hắn ngoại trừ Ô Đông Miên đã chết.

Tuy nhiên, con số này quá nhanh, thậm chí là quá nhanh để có thể nhìn rõ.

Sau khi bị đánh bay lên trời, Liên Thiên còn chưa kịp phản ứng hay kinh ngạc thì ngay sau đó, bóng người đã xuất hiện trên không trung cách đỉnh đầu mấy chục mét.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn khác.

Liên Thiên bị đấm xuống đất, và một cái hố sâu bị ép xuống đất.

Điều này có nghĩa là cảnh giới tu luyện của hắn đã đạt tới giai đoạn cuối của Cảnh giới võ giả siêu cấp, nếu không, một đòn này cũng đủ để giết chết hắn.

Từ trong bụi, anh hốt hoảng đứng dậy, nhìn khói bụi mà chảy máu mũi.

Có một bóng người trong khói bụi.

Khi làn khói dần tan đi, ngay cả thiên tài cũng có thể nhìn ra bóng dáng đang đứng trước mặt mình là ai. Sau khi nhìn thấy rõ ràng, anh ta sửng sờ.

“Cheng ... Trình Uyên!”

Liên Thiên kinh hãi kêu lên, trong mắt hắn hiện lên vẻ khó tin.

Đúng vậy, người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt anh là Trình Uyên với khuôn mặt lạnh lùng.

Vẻ mặt lạnh lùng như một Trình Uyên khiến người ta chỉ cần nhìn thoáng qua cũng phải rùng mình.

Nhưng đây không phải là điều quan trọng nhất.

Điều quan trọng nhất là, làm sao Trình Uyên có thể xuất hiện ở đây?

“Không thể nào! Việc thu thập tinh linh sẽ mất ít nhất ba ngày, người làm sao chỉ có một canh giờ ...” Liên Thiên kinh hãi hỏi.

Trình Uyên không nói, chỉ lạnh lùng nhìn anh.

Lúc này, Trình Uyên chậm rãi bước ra sau lưng anh.

Ồ ôê tiện!

Vì vậy, Thiên Tử đã hiểu.

Dương Duệ cũng đã hiểu.

Với Đức Xá ở đây, mọi thứ đều có thể được giải thích.

Đức Xá đã đặt một trận pháp hấp thụ linh khí bên ngoài mảng tập hợp. Do đó, khả năng hấp thụ linh khí của Trình Uyên sẽ tăng nhanh hơn nhiều lần, giống như khi Dương Duệ và những người khác yêu cầu Đức Xá thiết lập một trận pháp cho mình để hồi phục chấn thương. .

Ông trời sợ hãi, hấn hoàn hồn, xoay người chạy trốn.

Tuy nhiên, ngay sau đó, Trình Uyên đã xuất hiện theo hướng anh muốn trốn thoát.

“Không phải nói muốn giết hết những người ở đây sao?”

“Không phải nói muốn vắn đầu ta sao?”

“Em đang chạy cái gì vậy?”

Trình Uyên lạnh lùng nói.

Thực ra lúc này, trong lòng Liên Thiên không chỉ chấn động, mà càng thêm khó hiểu. Rõ ràng hắn đang ở Siêu Thần cảnh giai đoạn cuối, còn Trình Uyên chỉ là Siêu Thần cảnh sơ kỳ mà thôi, tại sao tốc độ của hắn lại nhanh như vậy, lại dễ dàng đánh chết chính mình?

Đó là lý do mà anh ta không phải là đối thủ của mình.

Chương 2092

Chương 2092:

Liên Thiên chợt nhận ra rằng vừa rồi mình quá bất cẩn, và Trình Uyên có lẽ hoàn toàn không phải là đối thủ của anh.

Đúng vậy, chính là nó!

Càng nghĩ lại, hắn càng cảm thấy khả năng này là lớn nhất, bởi vì Dương Duệ đã ban cho hắn giai đoạn sau của Siêu Thần Võ, trong khi Trình Uyên chỉ là giai đoạn đầu của Siêu Thần Võ, không phải. một lớp ở tất cả.

“Mẹ kiếp, ta suýt nữa bị ngươi làm cho sợ hãi!”

Hắn chửi rủa, khóe miệng hiện lên một nụ cười gian ác: “Đồ chó, ta cho ngươi biết, gừng càng già càng cay!”

Nói xong, anh ta đột nhiên giơ cánh tay lên.

Đất xung quanh sụp đổ và bay tung tóe, tạo thành một nấm đất khổng lồ trong tích tắc, và giáng cho Trình Uyên một cú đấm.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Tất cả mọi người đều sững sờ, bởi vì tất cả đều thấy Trình Uyên không có ý né tránh gì cả, thế là cắm đầu tại chỗ.

“Trình Uyên ...!”

Bạch An Tương và những người khác lo lắng gọi.

Khóe miệng Liên Thiên nở một nụ cười tự mãn.

“Ta phải nghiêm túc, nguoi tính...”

Nhưng mà, hắ chưa kịp nói xong, đột nhiên cảm giác được phía trước có một người khác.

Trình Uyên vừa xuất hiện trước mặt anh mà không hề hay biết, nét mặt vẫn lạnh như băng. Hắ đột ngột bị nghẹn ở cổ họng, đột nhiên mở to mắt.

sau đó.

Trình Uyên đột nhiên dùng tay đấm vào mặt mình, “cạch” một cái, xương hàm của Liên Thiên vỡ nát, cơ thể cậu bất giác bay về phía sau.

“lệnh cấm!”

Có một mệnh lệnh, cơ thể của Liên Thiên đột nhiên bị đóng băng trong không khí.

Ngay lập tức, hình bóng của Trình Uyên lại xuất hiện trên đỉnh đầu cậu, một nắm đấm khác đánh vào mặt còn lại của cậu một tiếng “rắc” và một tiếng giòn tan, quyền trượng trên khuôn mặt kia cũng vỡ tan tành.

“gì!”

Những tiếng kêu thâu trời như giết lợn trong Tết Nguyên Đán.

Thân thể của hắn bị đánh ngã xuống, nhưng sau đó, Trình Uyên ánh mắt ngưng tụ, lại lạnh lùng phun ra một chữ: “Cấm!”

Liên Thiên lập tức trong không trung trở lại.

Vì vậy, đột nhiên, một cường giả ở giai đoạn cuối của Siêu Thân Võ, ở trước mặt Trình Uyên, giống như một quả bóng giật dữ, hắn bị đánh lên trời, đánh xuống đất, đánh tới phía đông, đánh về phía tây, đánh tới đánh lui, hơn nửa bộ xương trong cơ thể anh ta đều vỡ vụn.

“lệnh cấm!”

Cuối cùng, với một mệnh lệnh, Liên Thiên hấp hối đã được thiết lập lại trong không trung.

Lúc này, màu sắc kinh hãi trong mắt hắn nồng đậm không sao tả xiết, hắn không nhìn Trình Uyên, mà là nhìn Dương Duệ ở đằng xa.

Cho đến giờ phút này, ngay cả Liên Thiên cũng không hiểu mình bị Trình Uyên đánh như gấu, quá trình này còn khá dài, nhưng tại sao Dương Duệ lại không hề ra tay cứu mạng?

Ở phía xa, Dương Duệ trông bình tĩnh và thờ ơ, như thể ngay cả Liên Thiên cũng không liên quan đến anh ta.

Đến giờ phút này, ngay cả thiên tài mới thực sự hiểu được rằng trong mắt Dương Duệ, hẳn rớt cuộc chỉ là một công cụ. Anh ấy chưa bao giờ coi mình là đàn em.

Hay nói cách khác, trong mắt Dương Duệ, tất cả mọi người ngoại trừ bản thân anh đều có thể hy sinh, bao gồm cả Vân Dĩ Hà, và thậm chí cả Liên Thiên.

Tôi choàng tỉnh dậy, trong tuyệt vọng hồi hận, hóa ra thứ mình giờ trò đời bại chỉ là một tên hề tầm thường.

Chỉ là đã quá muộn nếu bạn muốn chuộc lại nó.

Trình Uyên nắm tóc Liên Thiên như một con chó chết và kéo anh ta về phía Dương Duệ với khuôn mặt băng giá.

Trận chiến giữa Dương Duệ và Bạch Sĩ Câu cũng tạm thời dừng lại, cả hai đều nhìn Trình Uyên.

“Mở mắt ra sẽ thấy rõ.”

Chương 2093

Chương 2093:

Khi đi đến chỗ trước mặt bọn họ mười mét thì dừng lại, Trình Uyên dùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào Dương Duệ, chậm rãi nói.

Tôi chỉ không biết anh ấy nói điều này với Dương Duệ hay Liên Thiên.

Tuy nhiên, nó không còn quan trọng nữa.

Trình Uyên không thể lặp đi lặp lại những sai lầm giống nhau, vì vậy anh ta bốc Liên Thiên, lãnh đạm nói: ” Không phải gừng càng già càng cay sao!”

Điều này là để đáp lại những lời dị nghị của Liên Thiên vừa rồi.

Vì vậy, sự sợ hãi trong mắt Liên Thiên đã lên đến cực điểm không thể nói ra.

“Không, đừng giết ta... Ta, ta không bao giờ dám...”

“Bùm!”

Trình Uyên đâm vào đầu Liên Thiên.

Với một âm thanh kỳ quái, một luồng huyết tương phun ra, làm ướt quần áo và nhuộm cả mặt, Trình Uyên thậm chí còn không chớp mắt.

Liên Thiên hai mắt tròn xoe, giống như bóng đèn sắp nổ ra, miệng há hốc, cuối cùng gục xuống và chết.

Cảnh này lại đâm máu.

Tuy nhiên, đôi mắt của Dương Duệ thậm chí còn không chớp.

Anh lạnh lùng nhìn Trình Uyên, nhẹ giọng nói: “Chỉ là một quân cờ.”

Thật là thần nhiên, tôi không quan tâm đến sự sống chết của Liên Thiên chút nào.

Trình Uyên li phớt lời Dương Duệ, nhưng quay sang Bạch Sĩ Câu và nói: “Cha, hãy nghỉ ngơi và giao việc còn lại cho con!”

Lúc này trên người Trình Uyên đầy máu, trên tóc còn có giọt máu. Tất nhiên máu này không phải của anh ấy.

Bạch Sĩ Câu mở miệng như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thở dài một hơi cười khổ: “Cẩn thận một chút.”

Trình Uyên gạt đầu.

Sau đó, anh ta từ từ quay sang Dương Duệ.

Dương Duệ không khỏi nheo mắt lại, cười lạnh, châm chọc nói: “Tùy người?”

Nói cách khác, trong lòng Dương Duệ giờ phút này kiêu ngạo, trong mắt hắn chỉ có ký sinh của Bạch Sĩ Câu và Ô Đông Miên mới xứng với đối thủ của hắn, Trình Uyên ...?

Không có là gì!

Tuy nhiên, Trình Uyên hoàn toàn không nói chuyện với anh ta, giờ chân lên và bước về phía Dương Duệ.

Dương Duệ hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói: “Này!”

Không hiểu vì sao, Trình Uyên vừa đi được một bước thì anh bất ngờ tát mạnh vào người cậu một cái. Như thể có hai cánh công sắt vô hình, kẹp anh ở giữa.

Tuy nhiên.

Trước khi mọi người kêu lên, một Trình Uyên khác đã đến trước mặt Dương Duệ, và người bị chèn ép đã biến thành một đống tro bay.

Đây là bản năng tự nhiên của Trình Uyên!

“bùm!”

“đã chết!”

Anh ta đánh vào bụng dưới của Dương Duệ bằng một cú đấm.

Cơ thể của Dương Duệ bất giác bị thổi tung lên, và một vệt ngạc nhiên trong mắt anh ta đồng thời lóe lên.

Tuy nhiên, tại thời điểm Trình Uyên đánh Dương Duệ, một lớp băng dày xuất hiện trên bụng dưới của Dương Duệ, nó biến thành một tấm chắn.

Khiên băng vỡ tan, Dương Duệ bị chấn động và bay lộn ngược, tay phải của Trình Uyên cũng bị đóng băng bởi mép băng, với tốc độ cực nhanh, nó lập tức quán lấy toàn thân anh, biến Anh Trình một tác phẩm điêu khắc bằng băng.

Tuy nhiên, khi bức tượng băng tan vỡ, một Trình Uyên khác xuất hiện phía sau Dương Duệ.

Vẫn là tài năng bản năng của mình, anh lại một lần nữa thổi bay Dương Duệ.

Dương Duệ ánh mắt ngưng tụ, giễu cợt.

Chương 2094

Chương 2094:

Lúc này Dương Duệ đã chuẩn bị sẵn sàng, nhìn thấy cú đấm của Trình Uyên, anh ta đột nhiên mở miệng: “Cấm!”

Anh ta đã thiết lập một quy tắc không được vượt qua trước mặt anh ta.

Nói cách khác, cú đấm của Trình Uyên sẽ bị chặn theo luật.

Tuy nhiên.

Lời cấm của anh vừa xuất ra, Trình Uyên tức giận hét lên: “Hông rồi!”

Quy tắc cấm mới hình thành đã sụp đổ ngay lập tức, nắm đấm của Trình Uyên lại đánh vào bụng dưới của Dương Duệ.

Dương Duệ sững sờ, anh nhìn Trình Uyên không tin, lại càng nhìn vào bụng dưới của mình.

“Bùm!” Có một tiếng động lớn.

Một cú va chạm cực lớn giống như một vụ phun trào núi lửa, Dương Duệ ngay lập tức bị uốn cong và bay ra ngoài với một

luồng gió xoáy.

“Bùm!” Một âm thanh.

Hắn đập vào một cây to bằng cái thùng bên đường, đập nát thân cây lớn rồi lăn vài cái mới dừng lại thối.

“Phọt!” Ứa ra một búng máu, Dương Duệ hoảng sợ đứng dậy nhìn Trình Uyên với vẻ mặt không thể tin được.

Lúc này, trên mặt Trình Uyên vẫn lạnh như băng.

Gió thổi lồng lộng, xóc xếch tóc tai quần áo, Trình Uyên bất động nhìn Dương Duệ.

“Chuyện này làm sao có thể?” Dương Duệ

không hiểu được, hướng chỉ là tin tưởng: “Người không phải là ký sinh của ý trời, làm sao có thể dùng sức mạnh quy tắc?” Hướng chỉ Dương Duệ cũng không hiểu rõ, thật ra, ngay cả Bạch Sĩ Câu Á Long, bọn họ cũng không hiểu lắm.

Vừa rồi Dương Duệ còn đang cười nhạo Long Bạch Sĩ Câu đám người, không ngại bảo vệ công pháp tâm thường của Trình Uyên, cảm thấy đây là một hành động hết sức ngu ngốc. Tuy nhiên, bây giờ anh không dám nghĩ như vậy.

Không biết từ bao giờ, Trình Uyên đã trưởng thành đến mức không thể bỏ qua.

Trình Uyên của ngày hôm nay càng tự hào về Dương Duệ.

“Em đã từng coi anh là người lớn.”

Trình Uyên chậm rãi đi về phía Dương Duệ, lạnh giọng nói:

“Cho dù sau này biết được anh đối tốt với em, anh cũng chỉ hy vọng em chết ở thời điểm mà bạn nghĩ là đúng. Vào thời điểm đó, tôi không sao cả. Tôi không muốn thực sự giết bạn.”

” Không thể nào, tôi rất hoài niệm. ”

” Nhưng bây giờ ... ”

” Tôi đã thắng ” Không để cô đi lần nữa! ”

Giọng nói của Trình Uyên càng lúc càng khó ở cuối câu: “ Tôi muốn giết anh, trời không ngăn được! ”

Dương Duệ cũng sửng sờ khi nghe lời nói của Trình Uyên.

Đột nhiên, anh như có ảo giác, như thể anh đã nói câu này với Trình Uyên.

Anh ta nghĩ, có lẽ Bạch An Tương, Bạch Sĩ Câu và Ô Đông Miện đã cho anh ta một số sức mạnh của quy tắc. Cho dù anh ta có sức mạnh của quy tắc, anh ta không có chiều sâu của riêng mình, và anh ta không có kỹ năng sử dụng . Vừa rồi, chỉ

là do bất cẩn..

Lau sạch vết máu trên khoe miệng, Dương Duệ từ từ đứng thẳng người, giễu cợt: “Người lớn lên dưới cái nhìn của ta, ta nhờ nàng truyền thụ kỹ năng cho người. Ta biết người bao nhiêu kg, thế nhưng tưởng giết.” tôi? Haha, trò đùa này hơi to tát. ”

Nói xong, hần hất tay ra, bụi bặm trên người cũng tẩn ra. Sau đó, vô số băng giá đột nhiên bốc lên, giống như một cái lồng pha lê cực lớn, bao vây Trình Uyên ở trung tâm, và những tảng băng đó tăng lên nhanh chóng, hội tụ ở giữa, như thể chúng có thể nhúng Trình Uyên vào bên trong ngay lập tức.

Với sự trợ giúp của các quý tộc, Dương Duệ giống như một con cá trong nước, lớp băng dày của anh ấy có thể đóng băng với tốc độ không thể tưởng tượng ở bất kỳ nơi nào và trong bất kỳ điều kiện nào, và nó có thể cứng như kim cương.

“Tôi xem lần này cô trốn thoát như thế nào.” Anh nói với vẻ chế nhạo.

Tài năng của Trình Uyên thực lực còn mạnh hơn, Dương Duệ biết rằng rất khó để giết anh ta nên muốn dùng cách này để gài bẫy anh ta! Chỉ cần bẫy được Trình Uyên, anh ta sẽ có cách giết Trình Uyên, giống như Bạch An Tương lúc đầu, còn nhiều thời gian để bày ra luật cấm bản năng tài năng trong lĩnh vực này.

“Không ai có thể thoát khỏi lớp băng nặng nề như tôi, và anh cũng vậy...”

Tuy nhiên, những lời của Dương Duệ chỉ là một nửa những gì họ đã nói, và họ không thể tiếp tục.

Bởi vì lúc này đột nhiên phát hiện tù tinh của mình cứng như kim cương, lúc này như sống lại, nhìn thấy Trình Uyên đột nhiên co rụt lại, không dám bước tới.

Toàn bộ khối băng khổng lồ bắt đầu run lên, và sau đó thậm chí còn mở ra một kênh cho Trình Uyên, như thể muốn đuổi anh ta đi.

“Chuyện này... chuyện gì đang xảy ra vậy?” Dương Duệ sửng sờ.

Hần có thể đoán ra bất cứ thứ gì, ít nhất cho tới bây giờ, có

một ít chuyện hán không hiểu, nhưng riêng vấn đề này thật sự rất khó giải thích.

Anh ấy thậm chí còn không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Tản ra!” Trình Uyên hừ lạnh một tiếng.

Tảng băng nặng nề lẽ ra thuộc về Dương Duệ đột nhiên bị thổi bay như một cơn gió tuyết.

Chưa nói đến độ cứng, tảng băng nặng nề lúc này nhẹ như lông ngỗng.

“Bùm!”

Một tiếng động lớn, những tảng đá dưới chân Trình Uyên sụp đổ và bay tung tóe, đồng thời anh ta cũng bắn về phía Dương Duệ như sao băng.

Đôi mắt của Dương Duệ đột nhiên co lại, và khi anh ta đột ngột rút lui, với một cái vẫy tay của mình, một tia sáng cùng tên bắn vào Trình Uyên đang vồ vập như tia chớp.

Trình Uyên không thể né tránh, và cơ thể anh ta bị một tia sáng bắn xuyên qua.

Tuy nhiên, trong giây tiếp theo, một Trình Uyên khác xuất hiện ở khoảng cách một mét trước mặt Dương Duệ, và Trình Uyên, người bị bắn xuyên qua phía sau anh ta, đã qua đời trong cơn gió.

“Bùm!” Một âm thanh.

Một cú đâm khác trúng vào bụng dưới của Dương Duệ.

“Oa!” Dương Duệ lại ưỡn người lên, không khỏi phun ra một ngụm máu, sau đó lại bắn ra như cũ.

“Bùm!” Đập xuống đất.

Lần này, trước khi anh đứng dậy, Trình Uyên bất ngờ ngã xuống bên cạnh và giẫm lên đầu anh.

“Pháp tắc của ngươi làm sao có thể mạnh như vậy?”

Dương Duệ sửng sốt.

Chương 2095

Chương 2095:

Ai mà ngờ được rằng Dương Duệ vốn đã vô song trong mắt mọi người lại bị Trình Uyên hạ gục dễ dàng như vậy.

Không chỉ Dương Duệ bị sốc mà những người khác đều bị sốc.

Vân Dĩ Hà và những người khác chạy ra khỏi bệnh viện, Bạch An Tương vội vàng chào những người trong bệnh viện rồi bế Long Yên Nhiên, Hades và những người khác trở lại bệnh viện.

Vân Dĩ Hà đến với Trình Uyên và Dương Duệ một mình.

Trình Uyên nhìn lại Vân Dĩ Hà, nhàn nhạt nói: “Không cần thuyết phục, tôi sẽ không tha mạng cho anh ta.”

Vân Dĩ Hà nhìn Dương Duệ, ánh mắt lóe lên, thật lâu sau, cô ngẩng đầu lên như thể sợ nước mắt chảy ra, lấy hai tay che lại.

Ngay lập tức, anh quay đầu lại, cười nhẹ với Trình Uyên: “Tôi không muốn cô tha mạng cho anh ta, tôi chỉ muốn nói với cô, giết đi, mặc kệ tôi.”

Kết quả này khiến Trình Uyên có chút ngạc nhiên.

Dương Duệ càng ngạc nhiên hơn.

Bạn biết đấy, Vân Dĩ Hà đã nghĩ về Dương Duệ trong hàng trăm năm.

Cảm xúc rất khó để loại bỏ, giống như Minh Vương đã ghét con rồng trong 80 năm, và ý nghĩa của cuộc sống ở nửa sau cuộc đời của cô ấy chỉ là để giết con rồng, nhưng khi cô ấy thực sự có cơ hội để giết con rồng, cô ấy nao núng.

Mối quan hệ giữa Vân Dĩ Hà và Dương Duệ đã lâu hơn, và họ đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện hơn, nhưng ...

Dương Duệ bất đắc dĩ hỏi: “Em gái, em thật sự không có cảm tình sao?”

“Em không đủ tư cách để nói anh!” Vân Dĩ Hà đột nhiên hét vào mặt Dương Duệ.

“Em không có quyền được biết sao?”

“Cuộc sống thường niên tốt đẹp nhất của em đã bị anh làm cho chậm trễ. Em không hối hận, nhưng còn anh thì sao? Đại nhân trong lòng anh quan trọng hơn em. Để đạt được mục đích, anh không ngại hy sinh em, anh có quyền gì mà trách em bất hiếu?”

“Giết hẳn đi!” Vân Dĩ Hà đột nhiên giận dữ nói với Trình Uyên.

Ánh mắt Trình Uyên ngưng tụ, không còn do dự nữa, thân nhiên kéo một cái, anh cầm trong tay con dao to bằng xương, cầm trên tay rồi giơ lên.

Khi con dao rơi xuống, đầu chắc chắn sẽ rơi xuống, dù Dương Duệ có mạnh mẽ đến đâu thì mọi chuyện cũng sẽ qua.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

“Dừng lại!”

Mọi người nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh.

Tôi thấy ở cửa bệnh viện, Hoàng Đại Cường, mặc quân áo rách rưới và bụi bặm, đang ôm một đứa bé trên tay, tay phải cầm một con dao găm, và nó đang ở trong lòng đứa bé.

Mọi người đều sững sờ.

“Trình Uyên, đây là con trai của ông. Nếu ông dám giết Dương Duệ, tôi sẽ giết nó!” Hoàng Đại Cường đe dọa Trình Uyên cười toe toét.

“Hoàng Đại Cường, anh thả con tôi ra!”

Nhìn thấy cảnh này, Bạch An Tương định chạy tới.

Nhưng lúc này, con dao của Hoàng Đại Cường đi vào sâu hơn một chút, và hét lên kinh ngạc: “Dừng nhúc nhích, các người đừng nhúc nhích, nếu động thủ, tôi sẽ dùng một nhát dao đâm chết anh ta. Dù sao thì tôi cũng vậy.” không có việc gì bây giờ, còn là chuyện lớn!”

Không ai dám nhúc nhích.

Trình Uyên từ từ rút lại con dao trên tay và quay mặt về phía Hoàng Đại Cường. Lúc này, hắn lại nghĩ tới một câu hỏi khác, ánh mắt dần dần lạnh lẽo.

Và Hoàng Đại Cường dường như thấy tâm Trình Uyên, và nhanh chóng nói: “Boss, đừng lo lắng, tôi không ai bị tổn thương, vì vậy bạn chỉ cần để Dương Duệ rời đi, và tôi đảm

bảo rằng con trai của mình là còn nguyên vẹn”

Trình Uyên Con trai luôn là Lý Ninh Quyên. Việc chăm sóc đứa trẻ bây giờ nằm trong tay Hoàng Đại Cường, còn Lý Ninh Quyên thì sao? Lúc đầu, Trình Uyên lo lắng rằng cô đã bị giết, nhưng Hoàng Đại Cường nói rằng, nỗi lo này đã được xua tan.

Trên thực tế, hãy nghĩ xem, nếu Hoàng Đại Cường chỉ đơn giản là muốn cứu Dương Duệ, thì anh ta thực sự không cần phải kích thích Trình Uyên.

Nhưng tại sao lại thế này?

Rõ ràng là Dương Duệ đã hút lực lượng cai trị của Hoàng Đại Cường, Hoàng Đại Cường nên ghét Dương Duệ, tại sao lại phải cứu anh ta?

Chưa kể đến việc Trình Uyên và những người khác không thể đoán ra, ngay cả bản thân Dương Duệ cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Nhưng bây giờ anh không thể nghĩ nhiều về điều đó, anh leo lên khỏi mặt đất, quay người lại và đến bên cạnh Hoàng Đại Cường, nắm lấy cánh tay của Hoàng Đại Cường, và đứng lên khỏi mặt đất với một tiếng “shoo”.

“Con trai sẽ trả ơn cho cậu!” Lúc này, Hoàng Đại Cường từ trên trời rơi xuống, ném con trai của Trình Uyên xuống.

“Oa ...”

Khi tiếng khóc của đứa trẻ cắt ngang bầu trời, Trình Uyên lao ra một bước, và ngay lập tức bắt lấy con trai mình. Để không làm trẻ quá sợ hãi, trẻ có thể giảm tốc độ và hạ cánh từ từ xuống đất.

Mọi người cũng tập trung xung quanh, lúc này, Trình Uyên mới nhìn lên, Dương Duệ và Hoàng Đại Cường đã biến mất. Bạch An Tương vội vàng ẵm đứa trẻ, rơm rớm nước mắt đau khổ.

.....

..... Cuộc sống hối hả và nhộn nhịp của thế giới là vì lợi ích. Hoàng Đại Cường bị sức mạnh của quy tắc lôi kéo bởi Dương Duệ, khách quan mà nói, anh muốn cứu Dương Duệ, đó là một lựa chọn đúng đắn, bởi vì anh biết rằng với Trình Uyên, anh không thể có được bất kỳ lợi ích nào nữa.

Dương Duệ thì khác.

Mặc dù Dương Duệ hấp thu sức mạnh quy tắc của Hoàng Đại

Cường, nhưng nó không phải là tất cả, Hoàng Đại Cường vẫn có một phần mười quy tắc.

“Ý của ngươi là gì?”

Bay đến ngọn núi năm ngọn, Dương Duệ ném Hoàng Đại Cường xuống đất. Mặc dù được Hoàng Đại Cường cứu sống, nhưng Dương Duệ, người luôn thận trọng và nghi ngờ, không hoàn toàn tin tưởng anh ta.

Hoàng Đại Cường bị ném vào một vị trí ngồi xồm, vừa cười vừa đau, vừa xoa xoa cái mông của mình vừa chua xót nói:

“Có ý kiến gì, không phải chỉ là không muốn sao?”

“Không muốn bị tôi bắt đi?” Dương Duệ hỏi anh.

Hoàng Đại Cường vội vàng lắc đầu: “Nói thật là có! Nhưng tôi là người có lý hơn. Bây giờ cô biết chuyện này đã trở thành sự thật, cô không thể trả lại cho tôi, còn tôi thì có thể.” “Không rút lại được, nên ...”

“Vậy thì sao?”

“Vì vậy, tôi sẵn sàng dành 10% sức mạnh duy nhất của quy tắc cho bạn!” Hoàng Đại Cường nở một nụ cười tăng bốc trên khuôn mặt của mình, và vội vàng đứng dậy và nói: “Tôi biết sự kỳ diệu của sức mạnh của các quy tắc. Trong khi đó, cơ thể của tôi cũng đã được biến đổi bởi các quy tắc của thế giới bên ngoài. Tôi cũng dành 10% sức mạnh duy nhất của các quy tắc cho sức mạnh của bạn. Chắc chắn sẽ được siêu phạm, và đến lúc đó, bạn chỉ cần cho tôi sức mạnh của trạng thái võ thuật siêu phạm, tôi cũng có thể giúp bạn rất nhiều. Đây là đôi bên cùng có lợi. Phải không?”

Hoàng Đại Cường nói rất nhiều trong một hơi thở.

Dương Duệ cau mày khi nghe những gì anh ta nói.

Tôi phải nói rằng ý tưởng của Hoàng Đại Cường rất quyến rũ. Phải biết rằng cưỡng ép rút ra sức mạnh của quy tắc, thân thể Dương Duệ không thể hấp thu hết, nếu không sẽ chịu không nổi, tự nguyện có khác.

Hoàng Đại Cường có thể từ từ đưa nó cho Dương Duệ và để anh ấy tiếp thu từng chút một.

Sức mạnh của 90% quy tắc và sức mạnh của 10% quy tắc không phải là một khoảng cách đơn giản, nếu có thể nhận

được sức mạnh của 10% quy tắc, thì sức mạnh của quy tắc của Dương Duệ là thực sự hoàn hảo. Vào thời điểm đó, đúng như Hoàng Đại Cường nói, giết Trình Uyên sẽ không thành vấn đề. “Nhưng tại sao Trình Uyên có thể sử dụng sức mạnh của quy tắc?” Dương Duệ không thể đoán ra điểm này.

Hoàng Đại Cường lắc đầu, nhưng anh không thể hiểu được. Không chỉ họ không thể tìm ra, mà Bạch Sĩ Câu và những người khác cũng không thể tìm ra.

Bạch Sĩ Câu đã giải cứu Long Yên Nhiên và Minh Vương. Khi tôi ra khỏi phòng cấp cứu, tôi trông rất mệt mỏi và loạng choạng khi đi lại.

Trình Uyên vội vàng chạy đến giúp đỡ.

Chương 2096

Chương 2096:

“Ba, con không sao chứ?” Bạch An Tương cũng vội vàng đi sang bên kia giúp đỡ.

Bạch Sĩ Câu cười lắc đầu, sau đó nhìn Trình Uyên: “Nói chuyện một mình?”

Trình Uyên gật đầu nháy mắt với Bạch An Tương.

Sau đó, Trình Uyên giúp Bạch Sĩ Câu và đến một phòng khách.

“Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì.”

Đặt Bạch Sĩ Câu ngồi ở trên sô pha, không đợi hắn hỏi, Trùng Trùng liền dẫn đầu nói: “Về phần ta có thể dùng sức mạnh quy tắc.”

Bạch Sĩ Câu gật đầu.

Trình Uyên không thể không nhắm mắt.

Thành thật mà nói, Trình Uyên vốn dĩ không biết tại sao mình lại sử dụng sức mạnh của quy tắc, nhưng bây giờ dường như cậu đã đoán được phần nào.

Một thiên thạch từ bên ngoài Liên Thiên rơi xuống trái đất, sau đó nó được phát hiện và chia thành nhiều phần, một phần ở giữa bị vớt đi như phế liệu. Sau đó, người thợ miễn cưỡng lấy phần giữa về và chạm khắc thành mặt dây chuyền. .

Đó là nhờ mặt dây chuyền này mà Bạch An Tương có được sức mạnh của các quy tắc.

Nhưng bạn phải biết rằng mặt dây chuyền này đã ở trên Trình Uyên lâu nhất, lâu hơn thời gian của Lý Ngụydai, hơn nữa, những người khác có được sức mạnh của quy tắc của trời chỉ có thể nhìn thấy tương lai và nhìn lại quá khứ, nhưng họ không thể để cho Soul du hành, nhưng Trình Uyên có thể, và chỉ có anh ấy du hành xuyên thời gian và không gian.

Do đó, trên thực tế, phần bị bỏ đi như phế liệu này chính là phần cốt lõi của thiên thạch này.

Và cái gọi là ác quỷ tái sinh thực sự vẫn còn trong cơ thể của

Trình Uyên, và thứ mà Bạch An Tương thu được chẳng qua là một bộ lông nhỏ.

Về việc giải cứu Phương Tố Anh xuyên thời gian và không gian, Trình Uyên đã từng hỏi Bạch An Tương, Bạch An Tương nói rằng có người gọi cho cô ấy và nói rằng anh ấy sẽ đến đó với danh nghĩa của cô ấy, Bạch An Tương vẫn chưa có được sức mạnh của các quy tắc, vì vậy tôi đã không quan tâm. và vì thế.

Người đó là ai, bây giờ xem ra, còn quan trọng hơn nhiều so với việc tại sao HD Trình Uyên có thể sử dụng sức mạnh của các quy tắc!

“Tôi muốn đi dạo.”

Cuộc nói chuyện giữa Trình Uyên và Bạch Sĩ Câu kết thúc trước khi nó bắt đầu. Anh không giải thích quá nhiều, bởi vì sau khi nghĩ đến những điều này, chính anh cũng cảm thấy bối rối.

Làm thế nào bạn có thể nói với người khác về những điều mà bạn không thể nói thẳng ra?

Bạch Sĩ Câu hơi kinh ngạc, nhưng không phản đối, cũng không tiếp tục chất vấn, ngược lại cười với Trình Uyên nói: “Cẩn thận một chút.”

Trình Uyên gật đầu, sau đó bước ra khỏi cửa phòng và bệnh viện.

Khi anh vừa bước ra khỏi cổng bệnh viện, một chiếc taxi đã dừng lại trước mặt anh.

Anh chủ tài xế thò đầu ra chào Trình Uyên: “Này anh, anh có muốn bắt xe không?”

Trình Uyên dừng lại quay đầu nhìn lại, anh giật mình khi thấy tài xế taxi.

Tài xế taxi cũng sửng sốt, sau đó trên mặt nở nụ cười: “Anh à, là anh, chúng ta thật là duyên phận, nhanh lên, nhanh lên, lên xe đi!”

Tài xế taxi nhiệt tình chào hỏi Trình Uyên, giống như một người bạn cũ. người đã không gặp nhau trong nhiều năm. Nhưng nói như vậy, đây quả thực là một người bạn cũ đã nhiều năm không gặp.

Vì tài xế taxi này chính là tài xế chính mà Trình Uyên đã gặp

trong thời gian linh hồn của Trình Uyên du hành.

Không biết đang nghĩ gì, Trình Uyên ngoan ngoãn xuống taxi. “Đại ca, đã lâu không gặp, người đi đâu vậy? Xem người sắc mặt không tốt lắm, có gặp phải khó khăn gì không? Nếu gặp khó khăn nói cho ta biết, ta ...”

Sau khi lên xe, cái tài xế và chủ nhân bắt đầu nhiệt tình Nói chuyện không ngừng.

Trình Uyên đáp lại những gì tôi hỏi: “Lái xe đi, cứ đi một vòng đi.”

Lời nói đầy đam mê của người lái xe bị cắt ngang, trên mặt hiện lên một tia ngưng ngùng, sau đó anh ta cười: “Tốt!”

Xe nổ máy đưa Trình Uyên lao đi. trên các đường phố của thành phố Tân Dương.

Trình Uyên nhìn thành phố nhỏ quen thuộc này, nhớ lại mọi chuyện trong quá khứ, trong lòng dâng lên rất nhiều cảm xúc. Chợt nhớ ra lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Sĩ Câu, hẳn cười hỏi Trình Uyên có muốn gả con gái về nhà thông gia không.

Trên thực tế, có rất nhiều chi tiết mà Trình Uyên không để ý, mặc dù trong nhiều năm qua, ngoại hình của Bạch Sĩ Câu giống hệt như hiện tại, không có dấu hiệu già đi. Hãy nghĩ về nó, trên thực tế, tôi nên nhận thấy điều này từ lâu lắm rồi.

Nhưng ...

Nghĩ đến đây, Trình Uyên không khỏi nhíu mày, kinh ngạc nhìn giấy chứng nhận trình độ trên bảng điều khiển trung tâm taxi, trên đó có một tấm ảnh, chính là tài xế taxi.

“Lưu Dương ...”

“Vâng, tôi tên là Lưu Dương!” Người lái xe taxi mỉm cười.

Vẻ mặt của Trình Uyên bắt đầu trở nên trịnh trọng.

Ngay sau đó.

“Rắc rắc!”

Một tiếng phanh gấp.

Tài xế taxi dừng xe, ấn cửa sổ lái xe, cúi đầu ra ngoài, thay đổi nụ cười trên mặt, giận dữ gầm lên: “Anh không có mắt để đi? Anh đang tìm cái chết? Tìm cái chết bằng cách nhảy xuống xe đang xây dựng và nhảy xuống biển, đừng Hại người khác!”

Do quán tính phanh gấp nên đầu Trình Uyên đập vào lưng ghế ở hàng ghế trước, khi định thần lại thì nhận ra đó là hai người đi bộ đang băng qua đường. và gần như bị đánh.

Nhưng nói như vậy, tài xế Lưu Dương không thể coi thường chuyện này, bởi vì họ rõ ràng là đi trên vỉa hè.

“Xin lỗi, xin lỗi!”

Trong số hai người đi đường, người đàn ông trung niên đội nón lá cúi đầu nhanh chóng xin lỗi.

Thấy người ta xin lỗi, Lưu Dương càng thêm kiêu ngạo, không nhịn được liền mở cửa lao xuống tranh cãi với đối phương.

Một số người là như vậy, bạn càng lịch sự, nhã nhặn với anh ấy bao nhiêu thì anh ấy càng cảm thấy bạn là người nhu nhược, lừa dối nên càng trở nên tệ hơn.

Trình Uyên không thích những gì tài xế Lưu Dương đã làm, nhưng khi anh ta bước ra khỏi xe và định chặn anh ta lại, một điều kỳ lạ đã xảy ra.

Khi người đàn ông trung niên nhìn thấy Trình Uyên, sắc mặt anh ta thay đổi rõ rệt. Sau đó quay người bỏ chạy.

Không chỉ anh, một người đàn ông trung tuổi khác cũng quay đầu chạy theo.

Điều khiến Trình Uyên kinh ngạc hơn nữa là tốc độ chạy của hai người đàn ông này vượt quá khả năng nhận thức của người thường.

“Shoo!” Anh ta biến mất.

Trình Uyên định thần lại.

Hoàng Đại Cường và Dương Duệ.

Mặc dù hai người họ buộc phải ăn mặc, nhưng hơi thở của sức mạnh của các quy tắc sẽ không thay đổi.

Bất quá, hai người này không có rời đi Tân Dương thành.

Trình Uyên trong tiềm thức muốn đuổi theo anh, nhưng ngay sau đó, anh lại nghĩ đến một chuyện khác và bất ngờ quay lại nhìn người tài xế taxi.

Tài xế taxi Lưu Dương không hề tỏ ra hoảng sợ hay kinh hãi khi nhìn thấy “người thao” này, ngược lại còn điềm nhiên cười với Trình Uyên: “Đuổi theo!”

Trình Uyên càng chắc chắn hơn.

“Bạn là những gì bạn hiện tại của năm hoặc sáu năm trước đây, và nó không thay đổi chút nào,” anh nói.

Lưu Dương nhún vai, cười toe toét, sau đó chỉ nói bốn chữ:

“Không phải kẻ thù.”

Có lẽ, Trình Uyên cuối cùng cũng nhận ra người mà mình mơ hồ lo lắng lúc này đang đứng trước mặt mình.

Lưu Dương xuất hiện ở cổng bệnh viện và lái xe cho anh ta lái xe, anh ta vô tình đụng phải một người đi bộ, tất cả những điều này không phải là ngẫu nhiên.

Nếu Lưu Dương là kẻ thù, Trình Uyên không có chút phòng bị nào. Anh sẽ không giúp Trình Uyên cứu Phương Tố Anh.

Những điều này thực ra chỉ thoáng qua trong đầu Trình Uyên, sau khi được Lưu Dương xác nhận, Trình Uyên chợt tỉnh táo trở lại và không còn nghĩ đến chuyện khác nữa, vì cơ hội ở ngay trước mắt và nó rất thoáng qua nên anh không thể trì hoãn một chút thời gian.

Với một tiếng “Bùm!”, Một hố sâu bị nổ tung trên đường nhựa dưới chân, Trình Uyên phóng ra như sao băng.

...

... trên ngọn núi không tên.

Dương Duệ và Hoàng Đại Cường dừng lại và quay mặt về phía Trình Uyên.

Trình Uyên và hai người này chỉ cách nhau mười mét, một quãng đường thở.

“Haha, ông chủ, thật là trùng hợp!”

Hoàng Đại Cường lúc này, thay đổi từ vẻ hoảng sợ trước đó, thay vào đó là cười toe toét với Trình Uyên cực kỳ bình tĩnh, chào hỏi như một người quen cũ.

Điều này cho thấy họ cố tình đưa Trình Uyên đến đây.

Trình Uyên không khỏi nheo mắt lại, trong lòng dấy lên một tia cảnh giác.

Cậu biết không, mới nửa ngày trước, Dương Duệ còn chưa phải là đối thủ của Trình Uyên, tại sao bây giờ lại có tự tin đối mặt trực tiếp với hắn?

Còn có Hoàng Đại Cường, hắn đã mất đi 90% sức mạnh của pháp tắc hiển nhiên chỉ nhỉnh hơn người thường một chút, tại sao vừa rồi hắn không thua Dương Duệ về tốc độ?

”

Đức Xá rất giỏi trong việc sắp xếp trận pháp, và bây giờ đã cho anh ta đủ thời gian, vì vậy chúng tôi không chắc nơi nào có tịnh độ ở thành phố Tân Dương, nhưng chúng tôi chắc chắn

rằng chưa có ai ở đây.” Hoàng Đại Cường nói Trình Uyên The. lý do được trích dẫn ở đây.

Trong cơn mưa mới, trong không khí có một mùi đất tươi, và không có dấu vết nào ngoại trừ ba dấu chân mờ nhạt của họ trên đường.

Đây là một ngọn núi hoang vu đã bị bỏ hoang từ lâu.

“Ông Dương bây giờ có sức mạnh của trăm mười các quy tắc, và tôi cũng là một giai đoạn cuối Siêu Thần Võ mạnh mẽ Trình Uyên, vì vậy kể từ khi người đang ở đây, người sẽ không thể quay trở lại?” Hoàng Đại Cường đi đến Trình Uyên với một nụ cười, và cười một cách vô lương tâm Tao.

Nghe vậy, Trình Uyên đã nghĩ thấy một luồng khí cực kỳ nguy hiểm trên người Dương Duệ, người mạnh hơn người trước.

Chương 2097: (End)

Chương 2097:

“Bùm!” Một tiếng nổ lớn vang lên không báo trước.

Hoàng Đại Cường không ngờ rằng Trình Uyên lại không đánh bài theo thói quen, lên mặt cũng không nói vài câu chào hỏi, thậm chí còn không nói nặng lời, chỉ ra tay.

Trình Uyên không quá phô trương, chỉ cần vung tay như bay, Hoàng Đại Cường đã bị quạt bay ra ngoài.

“Bùm!” Một tiếng, thân thể của Hoàng Đại Cường xuyên vào trong núi.

Yên tĩnh!

Không nói đến Hoàng Đại Cường, ngay cả Dương Duệ cũng không ngờ rằng sau khi biết mình có được mười quy tắc sức mạnh, Trình Uyên đã không dùng lời nói để hỏi về sự hư cấu và thực tế của anh ấy, mà thay vào đó là hành động liều lĩnh trực tiếp, vì vậy đồng tử của anh ấy cũng vậy. co lại đột ngột.

“Trình Uyên, xem ra cậu rất tự tin.” Dương Duệ đành phải thốt lên: “Cậu không muốn biết bây giờ tôi đi được bao xa khi nắm được mười phần trăm quy tắc sao?”

Trình Uyên lạnh lùng đi về phía cậu, nói càng hờ hững phun ra ba chữ: “Không cần!”

Không cần nghĩa là gì?

Dương Duệ không khỏi giật mình.

Ngay sau đó, tôi thấy xác của Trình Uyên đột nhiên biến mất.

Dương Duệ cau mày, hừ lạnh: “Trường hợp này, để cho người xem xem cái gì là sức mạnh của quy tắc hủy diệt thế giới!”

Nói xong, cánh tay của hắn đột nhiên mở ra, hắn hét lớn: “Quy tắc cuối cùng, Thiên giới Trái đất lộn ngược! ”

” Bốp! ”

Ngay khi Liên Thiên vừa lóe sáng, cổ anh đột nhiên bị một đôi tay tóm lấy.

Dương Duệ không khỏi trợn to hai mắt.

Đó là một bàn tay quen thuộc nắm lấy cổ anh.

Trình Uyên xuất hiện trước mặt anh, dường như đưa tay ra néo cổ anh, ánh mắt rùng mình lạnh lùng.

Dương Duệ không cử động được nữa, sắc trời chỉ biến mất một lúc, sau đó lại bình thường trở lại, không có chuyện gì xảy ra.

Anh bắt đầu run lên, lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi sâu sắc vì Trình Uyên.

“Tôi đã nói là cô không cần, bởi vì dù có lấy bao nhiêu quy tắc đi chăng nữa, thì rốt cuộc cô cũng sẽ đem chúng đổ vào đất.”

Trình Uyên thờ ơ nói.

Ngay lập tức, tay phải của anh ta vung ra, một cú đấm giáng vào đầu Dương Duệ.

...

Hoàng Đại Cường phải mất rất nhiều sức mới leo ra khỏi vách núi, lắc lắc một cái rồi hét lên nói: “Người trẻ tuổi không võ mồm, ta còn chưa nói cái này. Người...” làm được lúc đầu được không, anh Dương, đừng khách sáo với anh ấy, chúng ta cùng dẫn anh ấy đi...” Anh chưa kịp nói xong đã mắc kẹt trong cổ họng.

Bởi vì chỉ khi đó anh mới để ý rằng Trình Uyên và Dương Duệ đã đứng đối mặt với nhau, và ..đầu của Dương Duệ đã mất tích.

“Papa!”

Khi Trình Uyên thả tay ra, cơ thể Dương Duệ từ từ trượt xuống và rơi xuống đất. Hoàng Đại Cường kinh ngạc ngồi trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt.

Khi ánh mắt của Trình Uyên nhìn qua, theo bản năng, cậu rùng mình một cái, tỉnh ngay lập tức, đứng dậy xoay người bỏ chạy. Kết quả là tôi cảm thấy mình chạy thật xa, thật xa và khi nhìn xuống, tôi cứ mãi dậm chân tại chỗ.

Hóa ra Trình Uyên đã sử dụng sức mạnh của các quy tắc để ngăn cản anh ta tiến về phía trước.

“Anh đi theo nhằm người!”

Anh chậm rãi nói, sau đó không vội vàng bước tới chỗ Hoàng Đại Cường.

Hoàng Đại Cường lúc này tràn đầy hối hận, ruột gan cũng sắp hối hận. Ban đầu anh nghĩ rằng Dương Duệ có sức mạnh của

mười phần trăm quy tắc của riêng mình và sẽ bất khả chiến bại trên thế giới, nhưng thực tế đã khiến anh mất cảnh giác.

Cuối cùng, anh chỉ có thể nhìn một con dao lớn bằng xương từ từ xuyên qua cơ thể mình.

Hoàng Đại Cường đã chết!

Dương Duệ đã chết!

Vẻ mặt u ám của Trình Uyên rút cuộc cũng từ từ lộ ra vào lúc này, nhìn lên trời hét lên: “Anh Ô, Hãy lên đường bình an!”

Cảm giác thoải mái sau khi trả thù, lập tức khiến thân tâm đột nhiên sáng khoái, Trình Uyên ngã thẳng người xuống đất.

..

Hai năm sau ...

Đảo vàng!

Lúc này Đảo Vàng cũng gần giống như đại lục, thành phố sầm uất, dân chúng vui vẻ, phát triển mạnh khắp nơi.

Khách sạn Hạnh Phúc ở Đảo Vàng lúc này đang tổ chức một đám cưới sôi động.

Người chủ trì hôn lễ là rồng đỏ.

Rất đông khách đã tập trung tại sảnh đợi sự xuất hiện của anh.

Sau bài phát biểu đầy nhiệt huyết của thí sinh và âm nhạc vang lên, Long bước vào hội trường và bước lên thảm đỏ. Hai cô dâu xinh đẹp là Yên Nhiên và Trình Thường đứng bên cạnh anh, cả hai đều mang cánh tay của chú rồng với vẻ mặt hạnh phúc.

“Trình Uyên không tới?”

Hôn lễ đi được nửa đường, Long thấy Bạch Sĩ Câu đang chào khách, không khỏi bước tới hỏi.

Bạch Sĩ Câu khẽ cười nói: “Anh ấy nhờ anh thay mặt anh gửi cho em một phong bao lì xì. Còn người ta thì ... quên đi.”

Nghe đến đây, Long không khỏi thở dài, nhưng sau đó anh cười nhẹ nói: ” “Được rồi, mục tiêu theo đuổi của mỗi người là khác nhau. Liệu anh ấy có thực hiện được mong muốn của mình không.”

Yên Nhiên hơi không vui: “Không, hãy gọi cho anh ấy. Ông nội của anh ấy vui mừng khôn xiết với bà nội và bà nội của anh ấy. Anh ấy là cháu trai Làm sao có thể cháu trai không

đến? ”

Bạch Sĩ Câu gật đầu cười ngay: “ Thôi, tốt, ta đi đánh. ”

...

Kim Dao chia làm hai nửa, nửa thành, nửa núi cần cỗi.

Ban đầu có nhiều người đề nghị cải cách nhưng Trình Uyên bác bỏ, sau đó, Trình Uyên giao quyền quản lý Đảo Vàng cho Bạch Long, ông đã giải nghệ thành công.

Bây giờ anh ta ...

Ở phía bên kia của Đảo vàng, không xa hầm thứ ba, Trình Uyên cời trần, chặt gỗ thành nhiều hình dạng khác nhau, sau đó cẩn thận ghép chúng lại với nhau bằng đinh tán.

Và cách anh ta không xa, một tòa biệt thự không lồ bằng gỗ đã thành hình.

Hướng biển, lưng tựa rừng sâu, trời trong xanh, có thể nói biệt thự này không phải để bán, nếu bán thì chắc chắn sẽ được mua với giá cao, sau đó sẽ phát triển thành nơi ở tốt. du lịch và nghỉ mát.

Dù mệt mỏi và mồ hôi nhễ nhại nhưng trong lòng Trình Uyên cảm thấy thật đẹp.

Đúng lúc này, cửa sổ của một căn phòng trong biệt thự bằng gỗ đột nhiên bị đẩy ra, Phương Tố Anh thò đầu ra, bất mãn hét lên với Trình Uyên: “Chồng à, anh là người có phần. Phòng của em nhỏ hơn của họ.”

Tôi vừa nói. Sau đó, cửa sổ bên cạnh cũng được mở ra, Lí Nam Địch cũng thò đầu ra ngoài cửa sổ: “Trình Uyên, tôi không thích bàn tròn, tôi muốn bàn vuông.”

Trình Uyên gật đầu giả vờ như không nghe thấy. Tiếp tục thực hiện với phần eo của con mèo.

Ngay sau đó.

“Này, phòng tắm hết nước rồi, anh đi làm đi.” Cố Hề Hề bước ra khỏi biệt thự quần khăn tắm, lộ ra bờ vai trắng nõn, đôi chân trần như ngọc, đi phía sau Trình Uyên, dùng sức đá một cái. .

Trình Uyên có vẻ cay đắng.

Lúc này, Bạch An Tương và Vương Tử Yên bước ra khỏi biển, tay trong tay trong những bộ bikini hấp dẫn.

Bạch An Tương lắc mạnh tay Tiêu Viêm và hét lên: “Tiêu Viêm, nước ấm rồi, cậu đi thử đi.” Khi

Trình Uyên nghe vậy, lỗ tai như đinh tai nhức óc, trợn mắt, trong lòng chột đau.

“Tôi sẽ thử xem.”

Không nói gì, anh chạy xuống biển.

“Trình Uyên, dừng lại!”

Một vài người phụ nữ thức dậy và bất ngờ nhận ra rằng Trình Uyên đang cố gắng chạy trốn, vì vậy họ vội vàng đuổi theo họ cùng nhau.

...

Và ngay lúc này, trong núi cao và rừng sâu phía xa, tài xế taxi Lưu Dương đã nhìn thấy tất cả những điều này trong mắt anh ta, khóe miệng hiện lên một nụ cười xấu xa.

“Cậu bé, cậu thực sự quên mất tớ rồi.”

Chúc cả nhà luôn vui khỏe nhé! Cám ơn cả nhà đã chọn truyen3.one đọc nhé! Mong cả nhà luôn chọn truyen3.one đọc khích lệ nhóm nhé!